THESAVRI LINGVAE LATINAE

Tomus III.

LVGDVNI.

Ex libris S. M.a in Portico in Campitello

LAbarus, vel Labarum, pen. corr. vexillũ est quod ante Imperatores ferri, & à militibus adorari moris fuit. Erat autem auro & pretiosis lapidibus opertum: vt Socrates episcopus scribit in tripartita historia lib. 1. cap. 5. Hæc ex Alciato. De labaro sic ait Nicephorus Ecclesiasticæ historiæ lib. 7. cap. 37. Iusserat autem Constantinus magnus crucis signum præferri, quod à Romanis antea labarum dicebatur, signis militaribus aliis longè præstantius, quod id à militibus præferri & adorari lege cautum fuerit. Quam ob causam etiam Constantinum puto, celeberrimum Romani imperij vexillum in Christi signum mutasse, vt frequenti eius spectaculo & cultu subditi in desuetudinem pristinæ superstitionis venirent, eúmq; solum deum esse arbitrarentur, quem Imperator & duces eius colerent, propugnatorem aduersus hostes vererentur. Hæc & plura Nicephorus. Tertullianus in Apologetico, Sypara, inquit, illa vexillorũ & labarorũ, stolæ crucium sunt. Laudo diligentiam: noluistis nudas & incultas cruces consecrare. Prudentius lib primo contra Symmachum,

Hoc signo inuictus transmissis Alpibus vltor
Seruitium soluit miserabile Constantinus,
Quum te pestifera premeret Maxentius aula. Et paulo pòst,
Testis Christicolæ ducis aduentantis ad Vrbem
Miluius, exceptum Tyberina in stagna tyrannum
Præcipitans, quanam victricia viderit arma
Maiestate regi, quod signum dextera vindex
Prætulerit, quali radiarint stemmate pila.
Christus purpureum gemmanti textus in auro
Signabat labarum: clypeorum insignia Christus
Scripserat ardebat summis crux addita cristis.

Labasco, Vide LABO, labas.

LABDACVS, pen. corr. {Λάβδακος} rex Thebanus, vltimus Agenoris filius, Laium genuit Thebarum regem, OEdipi patrem ex Iocasta Creontis Thebani filia.

Labdacidæ teucri {Λαβδακίδαι} Stat. 10. Thebaid.

Labecula, Labefacio, Vide LABES.

Labellum, Vide LABRVM.

LABEO Antistius {Λαβεὼν ἀντίστιος} (inquit Gellius) iuris quidem ciuilis disciplinam principali studio exercuit, & consulentibus de iure publicè responsitauit: cæterarum quoque bonarum artium non expers fuit, & in Grammaticam sese atque Dialecticam, literasque antiquiores, altioresque penetrauerat: Latinarumque vocum origines, rationesq; percalluerat: eáque præcipue scientia ad enodandos plerosque iuris laqueos vtebatur. Hactenus Gellius lib. 13. cap. 10. De quo rursum cap. 12, eiusdem libri.

Insanior Labeone. Horat. 1. Serm. satyra 3.

Labeo, Vide LABIVM.

LABERIVS {Λαβέριος} poeta mimographus, Eques Romanus, cuius meminit Macrob Saturnal lib. 2 & Gellius lib. 12. cap. 9. Horat. in Serm. Et Laberi mimos vt pulchra poemata mirer.

Labes, labis, fœm. gen. {λύμη} A lapsu dicitur, Violenta quędam vel aquæ illuuies, vel tempestatis, grandinísve ruina, aut quum terra in altissimum hiatum vel barathrum aperitur. Cic. 1. de Diuinat. Vt multa oppida corruerint, multis locis labes factę sint, terræque desederint. Vlpianus Locati & conducti, l. Ex conducto: Sed etsi labes facta sit, omnemque fructum tulerit, damnum coloni non esse.

Labi, Ablatiuus. Vsus est Lucretius lib 5,
Nec nouitate cibi, nec labi corporis vlla.

¶Labes {κηλὶς, μῶμος} inquit Festus, macula in vestimento dicitur: & deinde metaphoricῶs transfertur in homines vituperatione dignos. Cic pro Corn. Balbo, 11, Est enim huius seculi labes quędam & macula virtuti inuidere, velle ipsum florem dignitatis infringere. Plaut. Persa, 12, Impure, inhoneste, iniure, illex, labes populi.

Adulterij labe carere. Ouid in fragmento.

Labes conscientiæ. Cic. 3. Offic. Hunc tu quas conscientiæ labes in animo censes habuisse? quæ vulnera?

Labes innocentiæ & ruina. Cic. pro L. Flacco, An innocentiæ labem aliquam, aut ruinam fore putaras?

Prima mali labes, Virg. 2. Æneid.

Pudoris labem eluere, Hoc est, Abstergere maculam pudoris violati. Senec. Hipp. 8.

Labes Reipublicæ, Ruina & occasus. Cic pro Domo sua, Nam si illa labes ac flamma Reip. Idẽ 2. Verr. Labes ac pernicies prouinciæ.

Aspergere labe. Cic. in Vatin.

Dare labem putrésque ruinas. Lucret. lib. 2,
Sic igitur magni quoque circum mœnia mundi
Expugnata dabunt labem, putrésq; ruinas. Hoc est, Labentur, & fœdissimè corruent.

Inferre labem. Cic pro Cælio, Ne probrum castis, labes integris, infamia bonis inferatur.

Candor ab insolita labe notandus erat. Ouid. epist. 4.

Labecula, labeculæ, pen. corr. fœm. gen. {σπιλίδιον} Diminutiuũ. Cicero in Vatinium, Sed quum T. Annium tantupere laudes, & clarissimo viro nonnullam laudatione tua labeculam aspergas, &c.

Labosus, Adiectiuum, Veteres à labe dixerunt. Lucilius, Præterea omne iter hoc est labosum atque lutosum. Turnebus.

Labefacio, labefacis, pen. corr. labefeci, pen prod. labefactum {σαλεύω, ἀνατρέπω, μιαίνω} labefacere, Rumpere, destruere. Terent. Adelph. 2. 2,
-omnes dentes labefecit mihi:
Præterea colaphis tuber est totum caput.

Labefacere aliquem, Deterrere. Cic pro Sestio, Quem nulla vnquam vis, nullæ minæ, nulla inuidia labefecit. Budæus.

In omnem partem labefacere aliquid. Ouid. 3 Metam.

Labefacere fidem suam. Suet.

Labefacere, Eneruare, frangere, debilitare, resoluere. Lucret. lib. 4,
Membra voluptatis dum vi labefacta liquescant. Budæus.

Labefactus, Participium {[illegible]} vt Labefacta cadebat religio. Claud. 1 in Ruffinum.

Animum labefactus amore. Virg 4. Æneid.

Robora labefacta. Ouid. 12 Metam.

Labefactio, Verbale {[illegible]} Plin. lib. 23. cap. 1, Tussim veterem inhibet, & gutturis reumatismos, orthopnœam, dentium labefactionem.

Labefacto, labefactas {σαλεύω, ταράττω} labefactare, Frequentatiuum, Idem significans quod Labefacere: nempe Polluere & contaminare. Colum lib. 1. Cic. de Senect. Quòd si legere & audire voletis externa, maximas Resp. ab adolescentibus labefactatas, à senibus sustentatas & restitutas reperietis. Hic restituere opposuit verbo labefacto. Labefactatas, Id est, euersas.

Labefactare & peruertere. Cic 3 de Fin.

Labefactare signum. Cic 6. Verr. Postea conuulsis repagulis, effractísque valuis, demoliri signum, ac vectibus labefactare conantur.

Labefactare atque oppugnare commoda alicuius. Cic. 5. Verr.

Labefactare aratores, & penitus euertere. Cic. 5. Verr. Labefactarat vehementer aratores iam superior annus: proximus verò funditus euerterat.

Labefactare fidem suam aut alterius pretio: Hoc est, corrumpere & violare Liu 4 bel Pun. Et Cic pro Cluent.

Labefactare opinionem Cic pro Cluent.

Labefactare & euertere Rempub. Cic. 1. de Fin.

Labefactare vitas hominum Cic 1. de Iuuent.

¶Labefactare aliquem, pro Commouere, & à proposito auertere. Terent Eunucho. 3,
Ita me video ab ea astutè labefactarier. Cic. de Amicit. Quòd siqui longius in amicitia prouecti essent, tamen sæpe labefactari, si in honoris contentionem incidissent.

Animam labefactare. Lucret. lib. 6.

Labefactare aliquem atque infirmare. Cic. 5. Verr. Nunquam illa me opprimet consilio, nunquam vllo artificio peruertet, nunquam ingenio me suo labefactare atque infirmare conabitur.

LABIENVS, pen prod. {Λαβιηνός} Cæsaris in Gallia legatus, qui magnas sub eo res gesserat demum bello Ciuili transfugit ad Pompeiũ, cui Cæsar bona quæ habebat in potestate, remisit. Lucan. lib. 5,
-dux fortis in armis
Cæsareis Labienus erat, nunc transfuga vilis.

¶Labienus historicus, cuius scripta abolita fuere. Trãquillus in Caligula, cap 15.

Labilis, Vide LABOR, priore producta.

Labium, labij, quod sæpius plur num. dicitur, Labia, labiorũ {χεῖλος} Extremitates oris hominis Terent. Eunuch. 2. 3, Labiis demissis.

Trementia labia. Silius lib. 8.

¶Labia, labiæ, fœmininũ probat Nonius ex Plauto, Stich. 14, Age tibicen, quando bibisti, refer ad labias tibias. Et ex Næuio Macho, Exule verberatio populus homini, labias pugnis cædere. Gellius, Labiam sensim primores emouemus.

Labiosus, Adiectiuum, Labiis prominentibus. Lucret. lib. 4,
Simula, σιλήνη ac satyra est: labiosa φίλημα. Id est, quæ labris est prominentibus, ea dicitur osculum, seu os ad oscula factum & compositum. Nam & suauius viros osculantur labiosæ puellæ, quàm quæ sunt breuibus labris: & labiosas osculari viris dulcissimũ est. Lambinus in Lucretium.

Labeo labeonis {χείλων} Cui magna sunt labia. Plinius libro 11. capite 37, Labra à quibus bronci, labeones dicti, & os probum duriúsve, animal generantibus.

Labo, labas, priore corr. {σαλεύομαι, ἀποπίπτω} labare, Ruere, & repentè cadere, inquit Valla lib. 5. Translatio sumpta ab arbore, quæ multis ferri ictibus succisa, tandem incipit casum ruinámque minari. Virg 2. Æneidos,
-labat ariete crebro
Ianua. Cic 6. Verr. Hoc amplius iam in demoliendo signo permulti homines moliebantur: illud interea nulla labebat ex parte.

Ædes labantes reficere. Horat. 3. Carm ode 6.

Cursus labat mihi incerto limite. Stat. 5 Sylu.

Dentes labant. Celsus lib. 7. cap. 12.

Genua labant. Virg 12 Æneid.

Naues labant. Ouid. 2. Metamorph.

Dubij stántque labántque pedes. Ouid. 6. Fast.

¶Labare sermone, per translationem, pro Inconstanter & timidè loqui. Plin. lib. 14. cap. 22.

¶Labant animi: hoc est deficiunt. Liu. 6. bel. Maced.

Animum labantem impulit. Virg. 4. Æneid.

Labat consilium meum quod fixum erat. Cic ad Att. lib. 8, Et simul ertò labare meum consilium illud quod iam satis fixum videbatur: non mihi satis idonei sunt auctores ij, qui à te probantur.

Corda vulgi labantia variant. Virg. 12. Æneid.

Fortuna dubia reges inter incertos labat. Senec. Thyest. 2.

Memoria labat. Liu 5. ab Vrbe.

Mens labat, Celsus lib. 2. cap. 7, Quibus causa doloris, neque sensus eius est, his mens labat.

In dubio pectora nostra labant. Ouid 4. epist. 16.

Spes labat mixto metu. Ouid. 4 Trist. eleg 3.

Vita labat, Id est non recta est & integra. Ouid. ad Pisonem.

Labare, & mutare sententiã. Cic. 1. Tusc. Mouemur enim sæpe ali-

quo acutè concluso: labamus, mutamúsque sententiam.

Labasco, labascis { [illegible] } labascere, Inchoatiuum verbũ, inquit Donatus, Ruinam minari, & ruinæ procliuem esse. Terent. Eunuch.1.2,
-si istuc crederem
Syncerè dici, quiduis possem perpeti.
2. Labascis victus vno verbo, quàm citò! Hoc est, suis blandis verbis perpellis eo illum vt assentiatur. Idem Adelph.2.2,
Per oppressionem vt bene mihi eripere postulet?
3. Labascit. Vbi Donatus, Hoc presse dicitur. Et propriè dicit labascit, vt & suam instantiam, & cunctationem tardè incipientis enunciare monstraret. Et est metaphora ab arbore fractis: quæ multis succisis ictibus, ferri tandem incipit in casum ponderis, ruináinque minitari.

Vincimus in longo spatio tamen, atque labascit. Lucret. lib 4.

Labascor, Deponens, pro primitiuo. Varro Rerum diuinarum libro 7. Postquam vidit misericordia labasci mentẽ infimã populi. Nonius.

Labans, labantis { [illegible] } Participium. Liu 6. bel. Pun. Sustinuisse labantem fortunam Populi Romani.

Acies labans. Tacit. lib. 19, Sustinuit labantem aciem Antonius accitis prætorianis.

Oculi labantes languore. Catull de Berecynthia.

Labor, priore prod. laberis, pen. corr. lapsus sum { [illegible] } labi. Leniter & sensim decidere, ruere, deficere, mori, falli. Cic de Amicitia, De C Gracchi autem Tribunatu quid expectem, non libet augurari: serpit enim deinde res: quæ procliuius ad perniciem, quum semel cœpit, labitur.

Labi etiam dicuntur ij, qui in lubrico imprimẽtes vestigia, ad terram feruntur: non cum ruina, sed lentius, inquit Valla, & cum aliqua mora.

Anguis labitur, pisces in aqua, murænа, & quicquid motu lubrico est, labitur.

Pennis labi. Virg. 4 Æneid.
Per æquora labi rate. Ouid. epist. 10.
¶ Occultè labitur ætas. Ouid. 1 Amor. eleg. 10.
Frigus per vngues labitur. Ouid 1 Metamorph.
Gutta labitur ex oculis. Ouid. 1 Trist. eleg 3.
Humor in genas furtim labitur. Horat. 1. Carm. ode. 13.
Lachrymæ labuntur. Ouid 5. Metam.
Amnis labitur in ortus. Ouid 11 Metam.
Tempora labuntur. Ouid 15 Metam.

¶ Labitur is qui ad egestatem vergit iactura & infortunio. Cicero pro Rabirio, Equitem Romanum veterem amicum suum non libidine, non in cupibus impensis, sed experientia patrimonij amplificandi labentem excepit, corruere non siuit, fulsit, & sustinuit re, fide, fortuna. Budæus.

¶ Labi, Errare, falli, peccare. Cic. 1. de Finib. Epicurus autẽ in quibus sequitur Democritum, non ferè labitur.

Quin labebar longius, nisi me retinuissem. Cicero 1. de Legibus. Per translationem dictum, pro Longius à proposito recedebam.

Labi in adulationem. Tacit. lib. 4.
In gaudia labi. Valer 6. Argon.
Labi imprudentia. Cicer. pro Rabirio, In his rebus omnibus imprudentia laberis.

Labi in imprudentiam. Varr. 3. de Re rust. cap. 2, Quoniã ego ignoro, inquit, quid sit villa, velim me doceas, ne labar in imprudentiam. Alia exemplaria habent ne labar imprud-entia.

Errore labi. Modestinus in l. Si alij D. De bono pos secun. tab.
Labi mẽte, pro Delirare. Cels de signis percussæ vul'ug, lib. 5 cap 26.
Labuntur ad mollitiem mores. Cic. 2 de Leg. Quarum mores lapsi ad mollitiem pariter sunt immutati cum cantibus. De Græciæ ciuitatibus loquitur.

Labi in officio Cic. 5. Tuscul Sic philosophus in ratione vitæ peccans, hoc turpior est, quòd in officio, cuius magister esse vult, labitur.

Labi ad opinionem aliquam. Cicero 4. Acad. Vos autem mihi verenti ne labar ad opinionem, & aliquid asciscam, & comprobem incognitum, quod minimè vultis.

Labi in procliue. Cic 4 Tusculan. Quod quum ipsum per se odiosum est, tum eo molestius quia sunt in lubrico: incitatáque semel in procliue labuntur, sustinerique nullo modo possunt. De vitiis loquitur.

Labi verbo, Vide VERBVM.
In vitium labier. Horat. 2. epist. 2.

Labens, Participium { [illegible] } Liu. 2. ab Vrbe, Labentibus super corpus armis.
Anni labentes. Virg 2 Æneid.
Anni labentes tacito passu. Ouid. 4 Trist. eleg 9.
Caput labens leuat Lucan lib 3.
Die labente quærit conuiuia. Virg 4 Æneid.
Labente deinde paulatim disciplina, velut dissidentes primo mores sequatur animo Liu. 1 ab Vrbe, in Præfat.
Miserere domus labentis. Virg 4 Æneid.
Humana labentia sub terras Virg. 4 Georg.
Ocellos labentes premit somnus. Propert. lib. 2, eleg. 10.
Sidere tacito labentis cælo. Virg 5 Æneid.

Lapsus, Participium { [illegible] } Cic. pro Leg. Manil. Itaque omnes quidem nunc in his locis Cn. Pompeium sicut aliquem non ex hac vrbe missum, sed de cælo lapsum intuentur.
Per funem demissum lapsi Virg 2. Æneid.
Pede lapsus Horat 2 Serm saty. 8.
Lapsus spe, pro Frustratus. Cæsar 5 bel. Gallici.
Lapsus in verbo. Ouid 2. Amor eleg 8.
A vera ratione lapsus Lucret lib. 2.
Lapsus per vinum. Arrianus in l. Omne delictum. §. Per vinum. D De re milit.
¶ Lapsus animi Plaut. Cistel. 5.
Lapsus facultatibus dicitur, qui ad inopiã decidit. Vlpian. in l. 2. D. de Magistrat. conueat. Quòd si satis exegit, & idoneum exegit, quamuis postea facultatibus lapsi sunt tutores, vel fideiussores: quod ei quidem dedit imputetur.

Succurrere lapsis, res est regia. Ouid 2 de Ponto, eleg. 9.
¶ Alet lapsa plaga ætheria. Virg 1 Æneid.
Lapsa consuetudo Cic. 2. Offic In quo verbo lapsa consuetudo deflexit de via.
Cassius lapsis paucis pòst diebus consequebatur. Id est, elapsis & præteritis Cic. 10. Phil.
Fides lapsa solo tempore. Ouid. epist. 2.
Res lapsæ. Virg. 4 Georg.
Lapsæ ruinæ. Valer lib 4. Argon.
Sidera lapsa sub terras, & Sidera orta, contraria. Ouid. 1. Fast.
Tempora lapsa. Vlp in l. Furti in princip. D. De iis qui not. infam. Si omnia tempora prouocationis lapsa sunt.

Lapsurus, penult. prod. { [illegible] } Aliud participium: vt
Domus lapsura. Ouid in Ibin.
Silua iamiam lapsura. Virg. 6. Æneid.

Lapsus, huius lapsus, masc gen. { [illegible] } Ruina, casus, præcipitium. Cic. de Senect. de vinea loquens, Quam serpentem multiplici lapsu & erratico, ferro amputans coercet ars agricolarum.
Lapsus scalarum. Plin. lib. 7. cap. 37.
Lapsus fidei Plin lib. 5. cap 1.
Lapsus serpentum, Serpentum progressus dicitur. Virg. 2. Æneid.
Lapsus fluminum Horat. 1. Carm. ode. 12.
Pronus lapsus fluminum. Claud. 1. in Ruffin.
Placidus lapsus. Ouid 6. Fast. de Nymphis natantibus.
Lapsus auiũ, vt Horrifico lapsu adsunt Harpyiæ. Virg 3 Æneid.
Rotarum lapsus Virgil. 2. Æneidos,
-pedibúsque rotarum Subijciunt lapsus. Hoc est rotas quibus facilius labatur ingens ille equus ligneus.
Grauis nimio sub pondere lapsus. Lucan. lib 1.
Ancipites rerum lapsus. Claud. 1. Paneg.
Immundus lapsus. Vide IMMVNDVS.
Miserandus lapsus. Silius lib. 4.

Lapsio, Verbale { [illegible] } Cic. 4. Tuscul. Sed hæc in bonis rebus, quòd alij ad alia bona sunt aptiores, facilitas nominetur: in malis procliuitas, vt significet lapsionem, in neutris habeat superius nomen.

Labilis, pen. corr. Adiectiuũ, Quod facilè labi potest. Arnob. lib 3 aduersus gẽtes, Quicquid enim tale est, mortale esse arbitramur, & labile.

Lapso, lapsas, lapsare { [illegible] } Frequentatiuum. Virg. 2 Æneidos,
-hæc dicens altaria ad ipsa trementem Traxit: & in multo lapsantem sanguine nati. De Priamo.
Lapsantem gressum firmare Silius lib. 3.

Labor, priore corr laboris, masc. gen. { [illegible] } Opera, defatigatio. Valla, Labo primam breuem habet, labor primam longam. Hinc labor, laboris: & laboro, laboras, prima breui: quod an ab altero illorum deriuetur, an ab vtroque potius, liberum opinantis relinquo. Hactenus Valla lib. 5. Cicer. 2. Tuscul. Labor est functio quædam vel animi vel corporis grauioris operis & muneris. Virg. 2. Æneidos, -nec me labor iste grauabit.
Sine labore. Cic. de Senect Otiosam ætatem & quietam sine vllo labore aut contentione traducere?
Impiger ad labores belli. Cic. pro Fonteio.
Auxilium laborum. Virg 3. Æneid.
Fructus laboris. Quintil lib 2 cap 7.
Mollis, & impatiens laboris. Ouid. 3. Trist. eleg. 2.
Imprudens laborum. Virg. 2. Georg.
Liber laborum Horat. de Arte.
Monimenta laboris Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5.
Patiens laborum. Vide PATIOR.
Patiens laboris natura. Quintil. lib 1. cap. 12.
Pretium non vile laboris. Ouid. epist. 17.
Remissio laborum non inutilis. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Socios & consors laboris, Vide CONSORS.
In tenui labor. Virgil 4 Georg.
Tædium laboris. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Animi corporisque labor. Horat. 1. epist. 1.
Anni labor Virg 2. Georg.
Lunæ labores. Virg. 2. Georg. Hoc est defectus.
Operum labor. Virg 1. Æneid.
Solis labores. Virg. 1. Æneid.
¶ Acrior labor. Silius lib. 3.
Additus labor frumentis. Virg. 1. Georg.
Armiferi labores. Stat. 1. Syln.
Assiduus labor. Stat 4 Syln.
Austerus labor. Horat. 1. Serm. saty. 2.
Blandus labor, Vide BLANDVS.
Breuis & expeditus labor. Plin. iunior lib. 3. epist. 9.
Cassus labor, Vide CASSVS.
Castrensis labor, Vide Castrensis, in CASTRVM.
Catenati labores, Vide Catenatus in CATENA.
Continui labores. Vide Continuus, in CONTINEO.
Difficilis labor. Ouid. 2. de Arte.
Dulcis erat mercede labor Ouid. 6. Fast.
Duri labores. Valer. lib. 4. Argon. Virg. 4. Georg.
Edomiti, exhaustique labores. Silius lib. 3.
Extremos labor. Virg. 10. eclog.
Facilis labor alternis. Virg. 1. Georg.
Felix labor. Valer. lib. 4. Argon.
Illiberalis labor, Vide ILLIBERALIS.
Immensus labor. Ouid. 1 Metam.
Imperatorius labor. Vide IMPERO.
Indiguus labor Iuuenal. Saty 7.
Ineptus labor, Vide INEPTVS.

Infinitus

Infinitus labor. Cic. in Orat. Nā esset cū infinitus, tū puerilis labor.
Ingratus labor. Virg. 3 Georg.
Insanus labor. Virg. 2. Æneid.
Intendens labor & vigiles curæ. Stat. 1. Sylu.
Leuis labor, Vide SAVIS.
Militaris labor. Quintil. lib. 8 cap. 13.
Multo sudore & labore ferre aliquid. Cic. pro Font.
Paruus labor. Tibul. lib. 4. ad Messalam.
Labor peruigil. Valer. lib. 5. Argon.
Positus labor. Silius lib 7.
Præcipuus labor. Virg. 3 Georg.
Prædurus labor. Valer. 1. Argon.
Quotidianis laboris continuatione quassatus. Plinius lib. 6. cap. 31.
Sudatus labor. Silius lib 3.
Labor sudatus in Æmo. Stat. 5 Theb.
Suetus labor Silius lib. 16.
Superuacuus labor. Quint. lib. 1. cap. 8.
Vigilati labores. Ouid. 1. Trist.
¶Accessit mihi ad reliquos labores, Vide ACCEDO.
Addere labori, Vide ADDO.
Addere laborem, Vide ADDO.
Adire multos labores. Virg. 1. Æneid. Vide ADEO.
Affecta labore, ac vigiliis corpora. Liu. lib 6. Decad.
Afferre laborem, Vide AFFERO.
Labor agi in orbem dicitur. Virg. 2. Georg. Vide [illegible].
Aspiret primo fortuna labori. Virg. 2. Æn. Vide ASPIRO.
Augere labores. Lucret. lib. 2.
Magnus labor incassum cecidit. Lucret lib 5.
Solis labores canere. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Capere laborem. Cic. pro Roscio Comœdo, Non fuit causa cur tantum laborem caperes, & ad me venires. Vide CAPIO.
Capere laborem nullum Lucret. lib. 5.
Malis carere laboribus Horat. Epod. 16.
Compensare labores. Cic. Summi labores nostri magna compensati gloria mitigantur.
Conficere vitę suæ cursum in labore corporis, atque in animi contentione. Cic pro Cælio.
Consumere plus operæ ac laboris in aliqua re. Cic. 1. de Orat.
Inceptum decurre laborem. Virg. 2. Georg.
Defatigare aliquem assiduo labore, Vide DEFATIGO.
Defessa membra labore. Catull. ad Licinium, epig 47.
Laborem delegare. Cælius 8 Fam.
Laborem detrahere. Cic. Fam. 3.
Dilata pars laborum. Ouid. 3. Metam.
Finem dare laborum. Virg. 1. Æneid.
Patiar quemuis durare laborem. Virg 8 Æneid.
Effusus labor omnis, Id est functus & frustratus. Virg. 4. Georg. Seruius.
Esse in labore, Laborare. Plin. lib. 11. cap. 17.
Pars est exacta laboris. Ouid 1. Fast.
Exantlatus ab Hercule labor: Hoc est absolutus. Cic. 4. Acad.
Excipere magnos labores. Cic. de Claris Orat.
Exercere se in laboribus. Cic. pro Archia, Quid est quod in hoc tam exiguo vitæ curriculo, & tam breui, tantis nos in laboribus exerceamus?
Labor exercet apes. Virg. 1. Æneid.
Exhaustus labor. Quintil. lib. 4. cap. 5. Vide EXHAVRIO.
Pars est exhausta laboris. Ouid. 1. de Arte.
Experiri laborem. Virg. 4. Georg.
Exhausti labores. Silius lib. 3.
Nullo labore aliquid facere. Cic. 4. Verr. Quod cuique negotij conflari volebat, nullo labore faciebat.
Finem facere laboris. Lucret lib. 3.
Austerum studio fallente laborem. Horat. 2. Serm. saty. 2.
Ferre laborem. Cic. Anteq iret in exilium.
Gemini laboris onus ferre. Ouid epist 18.
Præmia laborum ferre. Horat. 2. Serm saty. 2.
Finire labores. Horat. 3. Carm. ode 4.
Frangere se laboribus. Cicero pro Archia, Nec tantis se laboribus frangeret.
Laborem frangi. Cic. Tu labores tuos, quód Ædilis non sis factus, fractos putas, &c.
Assiduo temet furare labori. Stat. 4. Sylu.
Impendere laborem ac sumptum ad incertum casum. Cicero 5. Verrina.
Præcipuum laborem impendere. Virg 3 Georg.
Laborem impertiri. Cic. pro Murena.
Imponere laborem. Cic. pro Muræna, Nunquam iste plus militi laboris imposuit, quàm sibi sumpsit. Vide IMPONO.
Finem imponere labori. Virg 2. Æneid.
Incumbere labori. Silius lib 4.
Insano iuuat indulgere labori. Virg. 6. Æneid.
Ingemens laboribus Horat. Epod 5.
Iniungere laborē alicui. Quintil in Procem. lib. 1. Vide INIVNGO.
Insumere magnum laborem ac sumptum in aliquam rem. Cic. 2. de Inuentione.
Intendere laborem & studium alicuius, Vide INTENDO.
Intermittere laborem. Ouid. 3. Metam.
Laborem, studium, operam interponere, Vide INTERPONO.
Labore inuenire quippiam, Vide INVENIO.
Irrogare labori quippiam, Vide IRROGO.
Dolor lapsus ad ima ossa. Virg. 3. Georg.
Insolitus labor me lassauit. Ouid. 10. Metam.
Leuare laborem alicuius. Virg. 1. Æneid.
Leuandi laboris sui causa passim ac liberè solutas opere volitare. Cic. 2. de Orat.
Leuare laborem alicui, Vide LEVO.
Minuere laborem, Vide MINVO.
Mutare laborem. Virg. 10. eclog.
Præstante labore niti noctes atque dies. Lucret. lib. 2.
Obire laborem Vide OBEO.
Corda oblita laborem. Virg. 4. Æneid.
Parcere labori, Vide PARCO.
Sine labore parta pabula. Lucret. lib. 5.
Perire labore. Lucret. lib 4.
Irritus perit labor anni Ouid. 1. Metam.
Perferre laborem. Quintil. lib. 1 cap 3.
Perfunctus laboribus, Vide PERFVNGOR.
Postulare laborem Quintil lib. 2 cap. 5.
Inuictum se à labore præstare, Vide INVICTVS.
Rapiunt sibi quisque laborem Silius lib. 13.
Relegunt suo sermone labores. Ouid. 4 Metam.
Requie longum releuare laborem. Ouid. 15. Metam.
Scribere cum labore, Vide CVM.
Longum cantu solata laborem. Virg. 1. Georg.
Laborem subire. Cic. ad Attic. 2.
Succedere labori. Quintil lib. 5. cap. 1.
Præsens nostro succurre labori. Virg. 9 Æneid.
Labori esse alicui, Hoc est oneri: vel molestiam adferre. Cicero 3. Verr. Nemini meus aduentus labori aut sumptui neque publicè, neque priuatim fuit.
Esse in labore, Id est in opere, Laborare. Plin. lib. 11. cap. 17, Quum populus in labore est, ipse opere intus circuit similis exhortanti, solus immunis De rege apum.
Continenti labore omnia superare, Vide CONTINEO.
Blando nequeunt superesse labori. Virg. 3. Georg.
Labore supersedere. Cic. Fam. 4, Supersedeas hoc labore itineris.
Suscipere laborem. Cicer. de Optimo gen. Orat. Putaui mihi suscipiendum laborem vtilem studiosis, mihi quidem ipsi non necessarium.
Sustinere laborem. Cic. Anteq. iret in exilium.
Duro labore manum terere Virg 4. Georg.
Tolerare labores. Ouid 9 Metam.
Ingratum laborem trahit. Virg 3. Georg.
Famulas vrgent laboribus. Ouid. 4 Metam.
¶Labor, apud poetas frequenter pro periculo, calamitate, vel aliquouis incommodo. Virg. 1. Æneidos,
Me quoque per multos similis fortuna labores
Iactatam, hac demum voluit consistere terra. Id est, multis periculis exagitatam.
Requies ea certa laborum Virg. 3. Æneid.
Series immensa laborum. Ouid. epist. 9.
Tædia longa laborum. Ouid. 14. Metam.
Defunctus laboribus. Horat. 3. Carm. ode 24.
Diuersum laborem emensus pelagi terræque. Silius lib. 4.
Primos Lucinæ experta labores. Virg. 4. Georg.
Longos castrorum ferre labores Iuuenal. Saty. 14.
Superare labores magnos. Virg 3 Æneid.
Belligeros superare labores. Valer. 5. Argon.
¶Labos, laboris, etiam pro eodem dicitur. Plaut. Trinum. 5.
Quanquam ibi animus labos grandis capitur. Legitur & apud Catul.
Arduus labos. Valer 6. Argon.

Laboro, laboras, pen. prod. { [illegible] } laborare, Sese exercere, fatigari, & cum labore aliquid agere. Cic. 5. Verr. Omnibus enim neruis mihi contendendum est, atque in hoc laborandum, vt omnes, &c.
Arma laborare, Id est laborando conficere. Stat. 3. Theb.
Ambitiosè circa aliquid laborare. Quintil. lib. 3. cap. 11.
Laborare ad rem aliquam. Cicer. 7. Verr. Si nullam ad rem nisi ad officium, & veritatem omnes meæ curæ, vigiliæ, cogitationésque laborarunt.
Laborare vt. Cicero 4. Acad. Laboro vt assentiar Epicuro, aut Aristippo.
Laboraui amari ab eo. Plin. epist. 10.
¶Laborare, per translationem, pro Malè habere sumitur. Cic. 2. Tusc. Artus vehementer laborant.
Laborare morbo aliquo. Cic. 1. de Fin.
Laborare à frigore. Plin. lib 32. cap. 10.
Laborare à veritate. Liuius lib. 2. belli Pun. Id est, destitui veritatis testimonio.
Laborare ex desyderio. Cicero ad Tironem, lib. 16, Non ignoro quantum ex desyderio labores.
Laborare è dolore dicitur puerpera. Terent. And. 1. 5.
Laborare ex renibus. Cic. 2. Tusc. Et ad Gallum, lib. 7, Laborare ex intestinis.
Laborare ex inuidia, Inuisum & odiosum esse. Cic. pro Roscio Amerino, Quòd si omnes, qui eodem loco nati sunt, facerent, & Resp ex illis, & ipsi ex inuidia minus laborarent.
Laborare ex inscientia. Cic 2. de Inuent. Minus in arrogantiam offenderent, non tantopere in vitiis perseuerarent, aliquanto ex inscientia leuius laborarent.
Laborat cornu in acie: Hoc est, Infirmius & impotentius est. Plin. de Viris illust.
In spem laborare. Ouid. 15. Metam.
Ob auaritiam laborare, Auarum esse. Horat. 1. Serm. satyr. 4.
Ambitione laborare Horat 1 Serm. saty. 4.
Animo laborare. Cæsar 7 bel. Gal.
Causa laborare. Quintil. Si enim causa laboramus, persona subueniat. Id est, Si causa inuidiosa nos premit. Bud.
Cerebro laborare. Plaut. Milite, 5.
Curis laborare. Claud. de phœnice.
Desyderio partus laborare. Colum. lib. 6 cap. 27.

Domicœnio laborare. Martial. lib. 5.
Fame laborare. Colum lib. 1 in Præf.
Fœnore laborare, Hoc est premi fœnore & grauari. Liuius 5 belli Maced.
Frigore laborare. Colum lib 2 cap 10.
Ingenio laborare. Mart. lib 8.
Iniuria laborare. Cic 4. Tusc. Misericordia est ægritudo ex miseria alterius iniuria laborantis Id est grauati.
Hostibus laborare. Cic ad Atticum, Ingrauescit enim indies intestinum malum, nec externis hostibus magis quàm domesticis laboramus. Id est, opprimimur.
Laborare locis. Celsus lib. 1 cap 8.
Nota infamiæ laborare. Vlpianus in lege 1. §. 1. ff. De iis qui notantur infamia.
Laborare in aliquo, Ardere amore alicuius Horat. 1. Carm ode 17.
Odio laborare apud hostes, & contemptu inter socios. Liuius 6. ab Vrbe.
Opinione arrogantiæ laborare Quint. lib. 4. cap. 1.
Omni parte laborare. Horat. 1 Serm. saty. 2.
Podagra laborare. Martial lib. 1.
Re frumentaria laborare. Cæsar 3 bel. Ciuil.
Laborare res Romanas Cic. Attic. lib 4. ep. 16, Efficiemus rem gloriosissimam. nam in campo Martio septa tributis comitiis marmorea sumus, & tecta facturi. &c. Paulo pòst, Dicis, Quid mihi hoc monimentum proderit? Ad quid laboramus res Romanas? hoc est, Quorsum igitur de rebus Romanis laboramus? Qui enim hoc monimentum contemnit, apparet eum de rebus Romanis nihil laborare. Sic autem laboramus, non est, vt hoc monimentum contemnere possimus.
Laborare sua magnitudine. Liuius lib. 1. ab Vrbe, in Prooemio.
Vitiis laborare. Liu 4 bel. Maced.
Laborare vtero Horat. 3 Carm. ode 22. ad Dianam.
Laborare alicui rei. pro Intentum esse. Senec. de Vita beata.
¶ Non laboro de hac re, Id est non curo, neque anxius sum, inquit Budæus. Cic. pro Roscio Amer. Cuius manu sit percussus, non laboro. Idem 2. de Finib. Non laboro, inquit, de nomine.
Nihil laboro. Cic. 8. Philipp. Mustellæ & Tironi prospicis: de se nihil laborat.
Noli laborare. Cic. ad Gallum, lib. 7. Quòd epistolam conscissam doles, noli laborare: salua est domi.
Nihil laboro nisi vt saluus sis. Cic. ad Tironem, lib. 16 6.
Nihil est quod labores. Cic. pro Cecinna.
Valde laboro ne Lentulus ad Ciceronem, lib 12.
Non magnopere laboro, Vide M A G N V S.
Laborare de. Cic. pro Cecinna, De quibus ego antea laborabam, ne si improbi essent, falsi aliquid dicerent. Idem 2. Tusc Concludunt ratiunculis Stoici, cur non sit malum. quasi de verbo, non de re laboretur.
Laborare de re alicuius. Cic. Sulpitio, lib. 13, Sic enim velim existimes, non minus me de illius re laborare, quàm ipsum de sua.
¶ Laboratur vehementer: inclinata res est Cic. ad Lentulum, lib 1.
Laboratum est. Plin. lib. 2. cap 96. Locris & Crotone pestilentiam nunquam fuisse, nec vllo terræ motu laboratum, annotatum est. Liu. 1. ab Vrbe, Pestilentia laboratum est. Ibidem, lib. 4, Siccitate.
¶ Atlas en ipse laborat. Ouid. 1. Metam.
Laborans, pen. prod Participium {[illegible]}. vt
Opem ferre laboranti Ouid de Nuce.
Ratem laborantem deserere. Ouid l. 2. de Ponto, eleg 6.
Puellæ vtero laborantes. Horat. 3. Carm. ode 22.
Laboratus, pen prod. Adiect. {[illegible]} Compositus, cultus, & multo labore atque industria factus Virg. 1. Æneid. Arte laboratæ vestes.
Laborati libri: Hoc est compositi, elucubrati Mart. lib. 1.
Labosum ab eo quod est labos, non laboriosum, formatum, & in vsu apud veteres fuisse probat Nonius ex Lucil. Satyr. lib. 3. Præterea omne iter hoc est labosum. Idem: Tantalus labosas pœnas.
Laboriosus, penult. prod. Adiectiuum, {[illegible]} Laboris patiens. Cic. 2 Tusc. Itaque industrios homines, illi studiosos, vel potius amantes doloris appellant: nos commodius laboriosos. Idem 11 Philip Multi, ea morbi grauitate maiores: quos tamen non miseros, sed laboriosos solemus dicere.
Cohors laboriosa. Horat Epod. 16.
¶ Laboriosum opus, Difficile, & quod non sine labore magno perficitur. Plaut. Mercat. 9. Sic laboriosa deambulatio. Terent. Heaut. 4 6. Idem in Prologo Heaut. Si qua laboriosa est (sub fabula) ad me curritur. Cæcilius, Durum sus fugue & laboriosum.
Chartæ doctæ & laboriosæ Catul. ad Cornelium, epig 1.
Laboriosus gradus Martial. lib 7.
Seruus laboriosus, cui opponitur Desidiosus. Caius in l. Si quid. in princip ff. de ædil edict.
Laboriosus versus. Martial. lib. 11.
Laboriosæ exercitationes. Cic. 2. Tusc. Et 1. de Fin Quis nostrûm exercitationem vllam corporis suscepit laboriosam, nisi vt aliquid ex ea commodi consequatur?
Laboriosissimus hominis socius in agricultura bos. Colum. lib. 6. in Procemio.
Laboriosissimus arator. Cic. 5. Verr.
Laboriosè, penult. prod. {[illegible]} laboriosius, laboriosissimè, Aduerbium, Difficulter. Cic pro Qu. Rosc. Iam quo quisque est sollertior & ingeniosior, hoc docet iracundius & laboriosius. Idem 1. Verr. Itaque semper ij diligentissimè laborioisissiméque accusarunt.
Malè & laboriosé esse alicui. Catul. ad Cornificium, epig. 36.
Laborifer, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} vt
Currus laborifer Tithoniæ. Stat. 6. Theb.
Iuuenca laborifer. Ouid. 15. Metam.
Hercules laborifer. Ouid. 9. Metam.
L A B O R I A E, Laboriæ, Italiæ pars illa quæ vulgò *terra laboris* dicitur, quòd ingens labos sit in ea colenda: quippe solum habet arduum opere, difficile cultu, bonis suis acrius penè quàm vitiis posset, affligens agricolam. Ea Plin. lib. 17 cap. 4. Idem Plin. lib. 18 cap. 11, Quantum autem vniuersas terras campus circumcampanus antecedit, tantum ipsum pars eius quæ Laboriæ vocantur, quem Phlegræon Græci appellant. Finiuntur Laboriæ via ab vtroque latere Consulari, quæ à Puteolis, & quæ à Cumis Capuam ducit. Hinc
Laborinus campus nobilis in Campania. Plin. lib. 17. cap. 4.
Labrum, labri {[illegible]} Idem quod labium. Cic. in Pisonem, Quod quidem tu, qui bene nosses coniunctionem meam & Cæsaris eludebas: cum à me trementibus omnino labris, sed tamen cur tibi nomen non deferrem requirebas. Martial lib. 2,
Basia dimidio quòd das mihi Posthume labro, &c. Cæsar 5. bell. Gall. Capilloque sunt promisso, atque omni parte corporis rasa, præter caput & labrum superius.
Æmula labra, Vide Æ M V L O R.
Incana labra situ. Ouid 8 Metam.
Pallida labra. Iuuenal Saty. 10.
Trementia labra. Iuuen Saty. 10.
Vncum labrum. Lucret. lib 4.
¶ Admouere labra poculis. Virg. eclog. 3.
Degustare labris Cic. 2 de Diuinat.
Detorquere labra. Quint. lib. 1. cap. 11.
Labra diducere. Senec de Benef. lib. 2. cap. 24.
Teneris labris vbera immulgere. Virg. 11. Æneid.
Labra mouet metuens audiri. Horat. 1. epist.
Labiis primoribus attingere aliquod genus vitæ. Cic. pro Cælio. Vide in D I G I T V S, Digitis extremis attingere.
¶ Labrum, pro marginibus & extremis oris fluminis, lacus, fontis, & huiusmodi. quæ leni aquæ motu perluuntur. Plin. epist. in. lib. 5, Inter has marmoreo labro aqua exundat, circumiectásque platanos, & subiecta platanis leni aspergine fouet. Liu 7. bel Maced.
Labra (inquit Budæus) etiã teretes lapides significant, quibus aqua saliens ex siphunculis concipitur.
Labra doliorum circumlinas. Cato cap 107.
¶ Labrum, Genus vasis, ad lauandum aptum. Cic. Terentiæ, lib. 14, Labrum si in balneo non est, vt sit. Virg 8. Æneidos,
Sicut aquæ tremulum labris vbi lumen ahenis
Sole repercussum, aut radiantis imagine lunæ. Bud. Labra lapidea balneis vsum præstant, fossæque lapideæ in balneis labra vocabãtur. Cuius significationis exempla sunt apud Vitruuium, lib 7.
Labra laxa Persius Saty. 3
¶ Labra vinaria, lupinaria, & olearia dicuntur, in quibus lupini condiuntur, & in quæ vina è lacu, oleum è cortina transferuntur. Cato, Oleum in labrum primum indito.
Spumat plenis vindemia labris. Virg 2. Georg.
Labrum culeare. Cato cap. 154, Vinum emptoribus sine molestia hoc modo admetiri debet. Labrum culeare illi rei facito: id habeat ad summum ansas quatuor, vt transferri possit.
Labrum eluacrum est, in quo aliquid eluitur & lauatur quod sordidum est. Huius meminit Cato de Re rustic. cap. 10.
Labrum lupinarium Cato cap 10. & 11.
Labrum vinarium, siue vinarium. Cato cap. 10 & 11.
Labrum olearium. Cato cap. 13.
¶ Labrum venerium, herba in flumine nascens, de qua Plinius libro 25. cap 13.
Labellum, labelli, Diminutiuum {[illegible]} Plaut. Asin. 13. Cic. 1. de Diuin. At Platoni quum in cunis paruulo dormienti apes in labellis consedissent, responsum est singulari illum suauitate orationis fore.
Aridula labella. Catul. Argon. 59.
Exporrectum labellum. Pers. Saty 3.
Ima labella. Ouid. 3. de Arte.
Purpurea labella Ouid. 3. Amor eleg 3.
Rosea labella. Catul. ad Gellium, epig. 75.
Tenera labella. Ouid. 1. de Arte.
Compescere labellum, Vide C O M P E S C O.
Excudere labellum. Iuuen Saty. 14.
¶ Labellum, pro Vasculo. Colum. lib. 12. cap 43. Labellũ fictile nouum impleto paleis. Ibidẽ, cap. 28. Cic. 2. de Legibus, Sepulcris autem nouis finiuit modum. Nam super tumulum noluit quid statui, nisi columellam tribus cubitis non altiorem, aut mensam, aut labellum: & huic procurationi certum magistratum præfecerat.
¶ Labellum pollulũ, de quo Cato de Re rustic. cap. 10. est labellum paruulum: Labello autem & duabus amphoris totidem vncos ferreos tribuit. Turnebus.
Labrosus, penult prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod extremitates habet, veluti quædam labia prominentes. Celsus in septimo, cap. 26, Ferramentum fecit in summa parte labrosum, in ima semicirculatum.
Labrusca, labruscæ {[illegible], seu [illegible]} Vitis agrestis dicitur, spissis & candicantibus foliis, geniculata, rimoso cortice: fert vuas rubentes, cocci modo, quæ cutem in facie mulierum purgant. Hæc Plin lib 23 cap 1. Virg 5. ecloga,
Syluestris raris sparsit labrusca racemis. Ea in sepibus & in labris agrorum & terminis nasci dicitur. Colum. lib. 8. cap. 5, Vua labrusca de vepribus immatura lecta.
Labruscum dixit Virg. in Culice,
Densaque virgultis auide labrusca petuntur.
L A B Y R I N T H V S {[illegible]} inquit Seruius, locus apud Cretam factus à Dædalo perplexis parietibus, vbi Minotaurus inclusus est. Labyrinthum exprimit Virgilius lib. 5. Æneidos,
Vt quondam Creta fertur Labyrinthus in alta, &c.
Quatuor autem esse Labyrinthos Plinius docet lib. 36. cap. 13. Creticũ, qui arte maximè fuit spectabilis: cuius Ouid. lib 3 Metam. meminit. Ægyptium, omnium maximum, & portentosissimum humani ingenij opus, quem Pomponius Mela libro primo describit. Lemnium

mulum, columnarū ordine insignem, & quartum Italicum à Porsena Hetruscorum rege sepulchri causa extructum.

Labyrintheus, Adiect. { λαβυρίνθειος, λαβυρινθώδης. } vt Flexus Labyrinthei. Catul. Argon. 69.

Lac, lactis, n. g. { γάλα, γάλακτος } Succus maternus quo animalia nutriuntur. Plaut. Amph. 7. Neque lac lacti magis est simile, quàm ille ego similis est mei. Virg. eclog. 3.

· & lac subducitur agnis.

¶ Abundans lactis. Virg. eclog. 2.

Lactis coagulatio. Plin. lib. 28. cap. 10.

Coacti lactis massa. Ouid. 8. Metam.

Largi copia lactis. Virg. 3. Georg.

Pressi copia lactis. Virg. eclog. 1.

Spongiosa lactis densitas, colostra vocatur. Plin. lib. 28. cap. 9.

Firma lactis maturitas. Colum. lib. 7. cap. 9.

Sinus lactis. Virg. eclog. 7.

Lac maximè alibile. Vide Alibilis, in A L O.

Aquatius lac. Vide Aquatus, in A Q V A.

Asininum lac. Plin. lib. 28. cap. 9.

Bubulum lac. Plin. lib. 31. cap. 10.

Camelinum lac. Plin. lib. 28. cap. 9.

Caprinum lac. Plin. lib. 11. cap. 41.

Circumfusum lac. Vide C I R C V M F V N D O.

Crassissimum est lac asinæ. Plin. lib. 11. cap. 41.

Equinum lac. Plin. lib. 28. cap. 10.

Ferinum lac. Ouid. 3. Fast.

Caseo fertilius est lac bubulum, quàm caprinū. Plin. lib. 11. cap. 41.

Ficulnum lac. Plin. lib. 23. cap. 7.

Humanum lac. Plin. lib. 28. cap. 9.

Maternum. Plin. lib. 11. cap. 41.

Merum lac. Lucret. lib. 1.

Muliebre lac. Cels. lib. 6. cap. 6. de Euelpidis collyrio.

Nigrum. Plin. lib. 2. cap. 103.

Niueum. Ouid. 13. Metam.

Nouum. Virg. eclog. 2.

Ouillum. Plin. lib. 28. cap. 9.

Pinguius lac, stomacho minus vtile. Plin. lib. 28. cap. 9, & 10.

Recens. Plin. lib. 28. cap. 10.

Suauissimum. Plin. lib. 28. cap. 41.

Suillum. Plin. lib. 28. cap. 9.

Tepefactum. Plin. lib. 28. cap. 10.

Vaccinum. Plin. lib. 25. cap. 8.

Acescere, aut coire densarique lac non patitur menta. Plin. lib. 20. cap. 14.

Auges lac rosmarinum in vino potum. Plin. lib. 24. cap. 11.

Lac mulierum auget gith. Plin. lib. 20. cap. 17.

¶ Bibere lac. Ouid. 3. Amor. eleg. 9.

Coagulatur lac in stomacho. Plin. lib. 22. cap. 24.

Lac coagulatur in caseum surculo caprifici. Plin. lib. 23. cap. 7.

Cogere lac in duritiam. Vide C O G O.

Lac animalium vtrinque dentatorum non coit: proinde caseus nō fit ex eo. Plin. lib. 11. cap. 41.

Densare lac. Plin. lib. 11. cap. 41.

Densatum lac in casei speciem. Plin. lib. 28. cap. 9.

Depulsus lacte leo. Horat. 4. Carm. ode. 4.

Lactis vbertatem excitat eugalacton. Plin. lib. 27. cap. 9. ad finem.

Lactis abundantiam facit semen vitis albæ. Plin. lib. 20. cap. 23.

Lactis vbertatem facit vitex. Plin. lib. 24. cap. 9.

Lactis copiam mulieribus facit Glaucisceus e iure sumptus. Plin. lib. 32. cap. 10.

Lactis fœcunditatē nutricibus facit Galactites. Plin. lib. 37. cap. 10.

Lactis vbertas puerperis hoc cibo fit. Plin. lib. 20. cap. 9.

Quum feruet lac, ne circumfundatur, præstat cyathus argenteus cum frigida aqua demissus, ita ne quid fundat. Plin. lib. 28. cap. 9.

Immulgere lac. Vide I M M V L G E O.

Minuitur lac feminæ Circææ. Plin. lib. 27. cap. 8.

Lactis defectu potum hippomarathron mammas replet. Plin. lib. 20. cap. 23.

Dolet repletur lacte fœmina quum peperit. Lucret. lib. 5.

Lactis vbertatē intermissā restituit Glaucion. Plin. lib. 27. cap. 10.

¶ Lac, de nucibus dictum. Ouid. de Nuce.

¶ Iucundioris disciplinæ cibo ac lacte satiari, per metaphoram. Quintil. lib. 2. cap. 4.

¶ Lacte, in nominatiuo dixit Plaut. in Mænech. 14.

Nec aqua aquæ, nec lacte lacti, crede mihi, vsquā similius. Idem Bacchid. 23.

Quæ nec lactem, nec lanam vllā habent. Quædam exemplaria hic legunt lacte, vt sit neutri generis. quod & Nonius probat ex Varrone, Candidum lacte papilla quom fluit. Cæcilius, Tu e præsertim quæ non peperit, lacte non habet.

Lactes (inquit Priscianus lib. 6.) partes sunt intestinorum, à Græco γαλακτώδης dictæ: & seruauerunt apud nos quoque idem genus, cuius singulare hæc lactis est. Titinnius in Feretrinati: Craticula, cerebellum, lactis agnina. Pomponius in Lare familiari: Oro te Base per lactes tuas. Hæc Priscianus. Quòd autem attinet ad illū Titinnij locum, is nunc sic in vulgatis Nonij codicibus legitur: Lactes dicuntur intestina. Titinnius Psalteria: Particula, cerebellū, lactes agninas. nisi quis fortè contenderit diuersos esse locos. In Plinium verò sic Hermolaus: De lactibus miror vnde Theodorus Gaza pro mesenterio acceperit. Plautus certè in aliis quoque animalibus quàm in homine atque oue, intestina exiliora lactes vocauit. Illud nimia licenter, vt alia. Spartianus ait, murænarum lactibus & luporum in locis mediterraneis Heliogabalum pauisse rusticos suos. Ex lactibus autem, hoc est gracilioribus intestinis (quæ tria sunt, ecune, ieiunum, pylorus.) id quod ieiunum dicitur, Varro ilam siue hillam vocauit. At si quis Theodorum tueri velit, pro mesenterio lactes interpretantem, sciat partem, & id quod continetur pro eo quod continet acceptam. Etenim mesenterio lactes inuoluuntur, vt à spinæ cōtactu duro munitiores magisque septas reddat. Probus. Lactes alij dicunt loca sob vmbilico in lateribus pubetenus, delicata adeò, vt plagam ferre non possint. Quidam pro intestinis pinguibus: vt Persius lactes vnctos dixerit hinc: quidam pro membranis quibus cohærent intestina inter se. Theodorus Gaza (ait Budæus lib. 1. de Asse) vir Græcus, non modò Latine doctissimus, sed etiā medicus, lactes pro mesanterio dixit: quo nomine ab Hermolao Barbaro & aliis reprehensus est, quasi eo in loco hallucinatus sit, vel in eo potius verbo. At ego consultò eum id fecisse censeo, vt qui in eo verbo Plinij authoritatem sequi nollet. Lactes enim non tam intestina significant, quàm pingue illud quod ambit intestina. Tranquillus de patina Vitelliana, in Vitellio cap. 13. In hac (inquit) scarorum iecinora, phasianorum & pauonum cerebella, linguas phœnicopterorum, murænarum lactes commiscuit. Quare immeritò Hermolaus hoc verbum, vt licentius vsurpatum, in Spartiano notauit. Nostrates, piscium lactes, *lattemes* appellant. Hactenus Budæus. Persius satyr. 2.

· quidam est qua tu mercede, deorum

Emeris auriculas, pulmone & lactibus vnctis? Id est pinguibus. Plautus in Curcul. Act. 2. scena vltima.

Os amarum habeo, dentes plenos, lippiunt fauces fame,

Ita cibi vacuitate venio lassis lactibus. Alij legunt laxis lactibus. Idem in Pseudolo, Act. 1. scen. 3.

B. Tibi ego credam? P. cur non? B. quia pol qua opera credam tibi,

Vos opera alligem canem fugitiuam agninis lactibus. Plautus videtur sentire lactes tantùm in ouibus & hominibus esse. Sic enim lib. 11. cap. 37. scribit, Ab hoc ventriculo lactes in oue & homine, per quas labitur cibus. Nomen habere putantur lactes, aut à mollitie, aut à pinguedinis candore. nam ab lacte denominantur. Perottus à verbo Licio deducit, quòd cibum alliciant.

Lactarius, Adiectiuum { γαλακτικός } Quod ex lacte confectū est. Vulgò *latticinium* dicitur.

¶ Lactarius, Quod ex se lac producit. Plin. lib. 26. ca. 8. Tithymallum nostri herbam lactariam vocant, alij lacturiam caprinam. Varro 2. de Re rust. cap. 1. Dandum bubus lupinum: & lactarias, medica & cytisum.

¶ Lactarius, Qui cibos ex lacte conficit: vnde Opus lactariū. Lampridius in Heliogabalo, Dulciarios & lactarios tales habuit vt quæcunque coqui de diuersis edulijs exhibuissent, vel structores vel pomarij, illi modò de dulcibus, modò de lactariis exhiberent.

Lacteus, Adiectiuum { γαλακτώδης, γλαγόεις } Quod ex lacte est.

Humor lacteus candens. Lucret. 1.

Lacteus porcus. Mart. lib. 5. Hoc est adhuc lactens.

Liquor lacteus, liquor lactis. Tibul. lib. 2. eleg. 3.

Verox lactei. Martial. lib. 5. Lateri legit Domitius, interpretāturque sordidos.

Lacteus orbis, Circus candens. Cic. in somn. Scip.

Lacteus circulus { γαλαξίας. } Plin. lib. 2. cap. 21. Omnes fermè sub ipso Septentrione aliqua eius parte non certa, sed maximè in candida, quæ lactei circuli nomen accepit. Vide Macrobium in Somnio Scipionis, lib. 1. cap. 15. Claud. 4. Panegyr. Hunc Ouid. 1. Metamorph. viam lacteam appellat.

Colla lactea. Virg. 8. Æneid. Hoc est alba.

Lactea crure. Colum. lib. 10. Punicea depexa coma, sed lactea crure est. Id est candida, suauis, succulenta.

Lacteolus, pen. cor. Aliud adiect. diminutiuum: vt Puellæ lacteolæ. Catul. in Camerium, epigr. 51.

Lacteo, lactes { θηλάζω } lactēre, Lac sugere. Cic. 1. de Diuinat. Romulus lactens fulmine ictus. Idem in Catil. Tactus est etiam ille qui hanc vrbem condidit, Romulus: quem inauratum in Capitolio paruum atque lactentem huberibus lupinis inhiantē fuisse meministis.

Agna lactens. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8.

Catuli lactentes. Ouid. 2. de Arte.

Lactens porcus. Var. 2. de Re rust. cap. 4.

Porca lactens. Ouid. 2. Fast.

Vituli lactentes. Ouid. 10. Metam.

Frumenta lactentia, Tenera & lactis plena. Virg. 1. Georg.

Ficus lactens. Ouid. 1. Fast.

Fruge lactenti tumet comu spicea. Propert. lib. 4. eleg. 2.

Lactesco, lactescis { γαλουμαι, γαλακτοῦμαι } lactēscere, In lac conuerti, seu lacte impleri. Cic. 2. de Nat. deor. Omnis fere cibus matrum lactescere incipit. Plin. lib. 11. cap. 41.

Lacto, lactas { θηλάζω, γαλακτοτροφῶ } lactāre, Lac præbere: & propriè matrum est. Varro 2. de Re rust. cap. 7. Auniculis tam factis dādum hordeum, & furfurea, vsque quo aderunt lactantes. Alij legunt vsque quoad erunt lactantes.

Lactare, per translationem, significat Aliquem per blanditias allicere, atque decipere. Terent. Andr. 41.

· nonne tibi satis esse hoc visum solidum est gaudium,

Nisi me lactasses amantem, & falsa spe produceres? Ibidem, 5. 4.

Lactans, lactantis, Partic. { γαλακτίζουσα, θηλάζων } Quæ lac in mammis habet. Gellius lib. 12. cap. 1. Nam plerunque sine crimine quæcunque lactans est, id tēporis offerri solet. Ad nutricationē scilicet. Budæus.

Lactantia hubera. Lucret. lib. 5.

Lactantia Celsus vocat omnia quæ lac emittunt, vel pro iis quæ vulgò *Lacticinia* dicuntur, accipit: vel pro cibis lactatiis, lib. 2. cap. 18. Lac, mel, ideóque lactātia, atque omne pistorum opus. Et cap. 29. Mel crudum, lac, lactantia omnia, mulsum, &c. Budæus.

Lactatur, huius lactatus, pen. prod. { θαλασσίας. } Plin. lib. 32. cap. 2. Ob id sibilo à piscatoribus tanquam serpentibus euocari & capi, pinguescere lactatu, &c. De murænis.

L A C E N A { λάκαινα } Adiect. à Laconia. Cic. 1. Tusc. Mulier Lacæna. Virg. 2. Æn. Non tibi Tyndaridis facies inuisa Lacænæ. Vbi Seru. A prouincia Laconica. Et notandum deriuationem minorem esse à principalitate: quod rarum est.

Adultera Lacæna, Helena. Horat. 3. Carm. ode 3.
Virgines Lacænæ Virg. 2. Georg.
Pulchræ. Claud. de bello Get. Tenues Claud. 3. Paneg.

Laconbrsoa, pen. corr. Hispaniæ urbs apud Ptolemæum lib. 2. cap. 6, alio nomine Corymbra.

Lacædæmon { [illegible] } cum diphth. in pen. Iouis filius: à quo hæc Lacedæmon, vel Lacedæmonia secundum Latinos, Peloponnesi vrbs, Menelai regia: cuius ciues Lacedæmones, & Lacedæmonij dicuntur. Veget. libro 3, Athenienses & Lacedæmones ac Macedonas rerum potitos. Virg. lib. 7. Æneidos, At non sic Phrygius penetrat Lacedæmona pastor. Hæc alio nomine Sparta dicta est.
Armipotens Lacedæmon. Claud. Paneg. 102.
Patiens Lacedæmon. Horat. 1. Carm. ode 7.

Lacedæmonius, Adiect. { [illegible] } vt Tarentum Lacedæmonium. Horat. 3. Carm. ode 5.

Lacer, & lacerus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Dilaceratus. Propriè (vt Asconius ait) lacerus dicitur amputatus membris, vt oculis vel auribus. Virg. 6. Æneidos,
Deiphobum vidit, lacerum crudeliter ora, &c. Tacitus, Donec soluta compage scutorum, exangues lacer ósque prosternerent. Liu. 1. ab Vrbe, Deinde in diuersum concitati equi lacerum in vtroque curru corpus, qua inhæserant vinculis membris portantes.
Crudeliter lacer. Virg. 6. Æneid.
Membris cæsis vndique lacer. Lucret. lib. 3.
Lacer, à veteribus dicebatur qui auribus curtatus erat: Lacerum autem quodcunque in corpore imminutum. Festus.
Artus laceri. Ouid. 9. Metam.
Aures laceræ scabie. Claud. 1. in Eutrop.
Comæ laceræ. Lucan. lib. 2.
Cornu lacerum. Ouid. 9. Metam.
Laceri crines. Stat. 3. Sylu. 3.
Currus lacer. Ouid. 1. Metam.
Funus lacerum, Id est dilaniatum cadauer. Virg. 9. Æneid. Seruius.
Laceras gentilitates colligere: Sparsas, & huc atque illuc dispersas. Plin. in Paneg.
Morsu lacero diuellere artus. Ouid. 8. Metam.
Nauis lacera. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3.
Puppes laceræ. Ouid. epist. 2.
Regni laceri corpus. Claud. 2. Paneg.
Tabulæ laceræ. Ouid. 11. Metam.

Lacero, laceras, pen. corr. { [illegible] } lacerare, Dilaniare, sæpius vulnerare, & quasi per mẽbra discindere, comminuere. Terentius Adelph. 3. 2. Tum autem Syrum impulsorem, vah quibus illum lacerarem modis.
Lacerare aliquem virgis. Liu. 3. ab Vrbe.
Capillos lacerare. Ouid. 14. Metam.
Cornua lacerare ferro. Horat. 3. Carm. ode 27.
Lacerari omni iniuria. Cic. 5. Verr. Quũ fructus diripiebantur aratorum, atque omni lacerabantur iniuria, videbatur id perdere arator quod arando ipse quæsisset.
Oculus laceratus. Lucret. lib. 3.
Opes alicuius lacerare. Ouid. epist. 9.
Ora, comas, vestem lacerat. Ouid. 11. Metam.
Ora manu lacerans. Silius lib. 8.
Lacerato virgis tergo. Liu. 6. bel. Pun.
Lacerare morsu viscera. Cic. 2. Tusc. Sic Lacerare vnguibus, Cic. 2. Tuscul.
Vrbes lacerandæ. Lucan. lib. 10.
¶ Lacerare homines malè suadendo, Detrudere ad paupertatem. Plaut. Curcul. 1. 2.
Lacerare diem, In vanum consumere diei tempus. Plaut. Sticho, 7.
Lacerare rem suam, Absumere bona patria. Plaut. Merc. 3.
Lacerare reliquias vitæ alicuius & distrahere. Cic. pro Quint.
Lacerare famam alicuius. Liu. 8. bell. Maced.
Carmina lacerare. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16.
Rumore vulgi lacerari. Tacit. lib. 15.
Lacerare optimum virum incesto ore. Cic. 11. Philipp.
Lacerare plerosque solet inuidia. Cicero in Bruto, Tantum abest ab obtrectatione, & inuidia, quæ solet lacerare plerosque, hoc est, carpere, & contumeliis inuidiosos multos facere. Vel plerosque lacerare, & exedere. Vel vtrunque simul facere. Inuidia enim, vt ait Ouid. lib. 2. Metamorphoseos,
-carpitque & carpitur vnà, Suppliciúmque suum est.
Lacerare probris. Liu. 1. bel. Maced.
Lacerari dolore. Cicer. 4. Academ. Intolerabili dolore lacerari potius, quàm aut officium prodat, aut fidem.
Lacerarunt omni scelere patriã, Hoc est Discerpserũt. Cic. 1. Offic.
Lacerat me meus mœror. Cic. ad Att. lib. 3.

Laceratio. Verbale { [illegible] } Cic. in Pisonem, An ego, si te & Gabinium cruci suffixos viderem, maiore afficerer lætitia ex corporis vestri laceratione, quàm afficior ex infamia? Et 3. Tusc. Muliebres lacerationes genarum.

Lacerna, lacernæ, fœm. gen. { [illegible] } Virilis vestis fimbriata, & ferè militaris, quæ Græcè chlamys dicitur. dicta, vt ait Fest. quòd capitio minor sit. Hæc vtrinque indui poterat, & ex vtraque parte tenui. Iuuen. Saty. 1. Crispinus Tyrias humero reuocante lacernas. Cic. 2. Philip. Primum luce, non tenebris: deinde cum calceis & toga, nullis nec caligis, nec lacerna.
Lacerna, militum quoque erat. Propert. lib. 4. eleg. 3.
Texitur in castris quarta lacerna tuis. Ouid. 2. Fast.
Erant & lacernæ quibus vtebantur Romani, quum spectaculis operam sedentariam præstarent, & togæ superinducebantur ad arcenda frigora. Martialis lib. 14.
Amphitheatrales nos commendamur ad vsus,
Quum tegit algentes nostra lacerna togas.
Lacernis candidis vtebantur in spectaculis, si Martiali credimus, lib. 4. Indenti in Horatium qui nigra lacerna spectaculis aderat.
Lacernis & mulieres vtebantur. Iuuenal. Saty. 2.
Ipse lacernatæ quum se iactaret amicæ.
Lacernæ item pauperiorum erant. Iuuen. Saty. 3.
Quid quod materiam præbet, causásque iocorum,
Omnibus hic idem, si fœda & scissa lacerna. Martial. ad Mamurianũ,
Cerea si pendet lumbis & trita lacerna.
Antata lacerna. Iuuenal. Saty. 10.
Pingues lacernæ. Iuuen. Saty. 9.
Scissa lacerna. Iuuen. Saty. 9.
Lacerna tristis. Mart. lib. 1.
Odoratum caput obscurante lacerna. Horat. 2. Serm. saty. 7.
Nobiliores, illustrioréSque lacernis non vtebantur, nisi pluuio tẽpore, aut in spectaculis. Quare Tullius obiectat Antonio quòd rediisset in vrbem cum gallicis & lacerna. Hæc omnia ex Bayfio.
Lacernas deponebant honoris causa, vt testatur Suetonius in Trãquill. Qui & spectaculis aduenienti assurgere, & lacernas deponere solebant.

Lacernatus, pen. prod. { [illegible] } Qui lacerna est indutus: vt Amica lacernata. Iuuen. Saty. 2.

Lacerta, lacertæ: Lacertus, lacerti { [illegible] } Serpentis genus. Plinius lib. 10. cap. 65, Lacertam ore patere Aristoteles negat. Idem libro 8, Lacerti Arabiæ cubitales. In vtroque genere masculino lacertus dicitur, dictus quòd pedes habeat ad similitudinem nostrorum lacertorum: hoc est nostrarum manuum & pedum. Cic. ad Attic. libro 2, Nam ad lacertas captandas tempestates non sunt idoneæ.
Lacertum, neutri generis probat Nonius citans Accium, Atreo, Concoquit partem vapore, flammam tribuit verubus lacerta in focos.
Lacertas quoque cum muria sua contineri esculenta penu, nec Labeo negauit. Vlpian. in L. 3. §. 1 ff. de pen. leg.
Parua lacerta. Ouid. 5. Metam.
Virides lacertæ, vel lacerti. Horat. 1. Car. ode. 23.
¶ Lacertus { [illegible] } Piscis nomen. Lacertorum multa genera recenset Plin. lib. 32. cap. vlt.
Æstiuus lacertus. Iuuenal. satyr. 14,
-occulon differre in tempora cœnæ
Alterius, conché æstiui cum parte lacerti. Æstiui, hoc est putrefacti. pisces enim æstate facilè putrescunt.
Byzantiacus lacertus. Statius Syluarum lib. 4, de risu Saturnalitio ad Plotium. Aut Byzantiacos colunt lacertos.
Rutati lacerti. Martialis lib. 10, epigram. 48,
Secta coronabunt rutatos oua lacertos,
Et madidum thynni de sale sumen erit.
Saxetanus lacertus. Martialis lib. 7. epigr. 77.
Quum Saxetani ponatur cauda lacerti,
Et bene si cœnas, conchis inuncta tibi est. Sexi, vrbs in Bætica, teste Plinio, lib. 3. cap. 1, vnde Sexitanus legunt quidam apud Martialem.
Tenuis lacertus. Martialis lib. 11, epigr. 53.
Mox vetus & tenui maior Cordyla lacerto,
Sed quam cum rutæ frondibus oua tegant.

Lacertus { [illegible] } in homine dicitur brachium à cubito ad manus vertebrã, quæ carpus vocatur. Cic. de Senectute, Aspexisse lacertos suos dicitur, illacrymásque dixisse, At hi quidem iam mortui sunt. Idem 2. Tusculan. O pectora, ó terga, ó lacertorum tori.
Adductis spumant freta versa lacertis. Virg. 5. Æneid.
Blandis lacertis tenere colla alicuius. Ouid. 2. Amor.
Captiosis lacertis parabantur vincla. Ouid. 13. Metam.
Cupidis lacertis amplecti aliquem. Ouid. epist. 13.
Purgatis humero sub vtroque lacertis. Ouid. epist. 17.
Feros lacertus. Ouid. epist. 4.
Flexi post terga lacerti. Ouid. 6. Metam.
Huidi pendent lacerti. Ouid. 15. Metam.
Formosi lacerti. Ouid. 3. Amor. eleg. 7.
Fortes lacerti. Lucan. lib. 1.
Giganteo iaculantem saxa lacerto. Ouid. 14. Metam.
Graui lacerto vibrata fraxinus. Ouid. 5. Metam.
Imbelles lacerti. Ouid. 13. Metam.
Infirmi lacerti. Ouid. 10. Metam.
Iuueniles lacerti. Ouid. epist. 12.
Niuei lacerti, Vide nix.
Squalentes ære lacerti. Vales. 6. Argon.
Teneri lacerti. Ouid. epist. 17.
Validus lacertus. Ouid. 12. Metam.
¶ Aptare lacertos. Virg. 4. Georg.
Dare colla lacertis. Stat. 2. Achil.
Armis intendere lacertos. Stat. 2. Achil.
¶ Lacerti in Oratore qui sint, Vide Succus orationis, in SVCCVS.

Lacertosus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Robustus, ac validis lacertis. Cic. 8. Philip. Quos Centuriones pugnaces & lacertosos inter mimorum & mimarum greges, collocauit.
Coloni lacertosi. Ouid. 11. Metam.
Lacertosus equus. Varro 2. de Re rust. cap. 7.
Lacertosus gallus gallinaceus. Varro 3. de Re rust. cap. 9.

Lacesso, lacessis, lacessiui, & lacessi, lacessitum, pen. prod. { [illegible] } lacessere, Prouocare, & quasi lacerando irritare, vel ad iram vel ad certamen: vt fit quum quis laceratur, pulsatur, vel tangitur, siue impellitur scripto, voce, verbo, facto. Et tam in bonum quàm in malũ accipitur. Terent. in Prol. Eunuchi, Is ne erret moneo, & desinat lacessere. Cic. Cornificio, lib. 12, Sic igitur facies, méque amabis, & scripto aliquo lacesses. Ego enim respõdere facilius possum, quàm prouocare. Virg. 3. ecloga,
Efficiam posthac ne quenquam voce lacessas.
Ciere & lacessere. Martial. lib. 4. 45.
Lacessere aliquẽ, pro Flagitando obtũdere. Horat. 2. Carm. ode. 18.

Capitalites

Capitaliter aliquem lacessere. Vide Capitaliter, in CAPVT.
Lacessere ad pugnam. Liu. 2. ab Vrbe.
Lacessere bello, & tentare populos. Cic. pro Lege. Manil.
Campum lacessit taurus. Stat. 12. Theb.
Vt vitricare, ferróque lacessare fortissimum virum auderet. Cicero pro Milone.
Romam fortuna lacessit. Lucan. lib. 1.
Lacessere iniuria. Cic. pro Lege. Manilia.
Infidus lacessere aliquem. Catul. ad Aurelium, epigr. 15.
Lacessere iurgiis. Liu. 8. bell. Maced.
Lacessere maledictis. Cic. 2. Philipp.
Lacessere pelagus. Horat. 1. Carm. ode 35.
Lacessere prælio. Cæsar. 1. bell. Ciuil.
Pugnam lacessere. Virg. 5. Æneid.
Risus quodam corporis tactu lacessitur. Quint. lib. 6. cap. 3.
Rupes lacessit taurus. Silius lib. 12.
Sermones lacessere. Cic. ad Appium, lib. 3, Hos ego sermones quòd & multi sunt, & tuam existimationem, vt ego sentio, non offendunt, lacessiui nunquam, sed non valde repressi. Id est, excitaui, inquit Budæus.
Sponsione lacessere. Cic. 5. Verrina, Quid? quum palàm Syracusis te audiente, maximo conuentu P. Rubrius Q. Apronium sponsione lacessiuit, ni Apronius dictitaret, te sibi in decumis esse socium: hæc te vox non perculit?
Sidera lacessunt clamore. Silius lib. 17.
Visum lacessere. Lucret. lib. 4.
Voces lacessunt aures. Lucret. lib. 4.
Lacessere, pro Titillare. Senec. de Vita beata, Mollibus, leuibúsque fomentis totum lacessit eorum corpus.
Lacessior {ἐρεθίζομαι, ἐρεθίζομαι,} Passiuum quartæ coniugationis. Colum. lib. 9. cap. 8, Solent cæli nouitate lacessiri. Ibid. cap. 15.
Lacessitus, pen. prod. Particip. {ἐρεθισθείς.} et
Dente cruento lacessitus. Horat. 2. epist. 1. Sæuo morsu & diffamatorio.
Mare lacessitum primo. Lucan. lib. 3.
Lachanizo {λαχανίζω,} lachanizas, lachanizâre, Lãguere. Sueton. in Augusto, cap. 87, Et betizare, pro languere: quod vulgò lachanizare dicitur.
Lachanum, lachani, pen. corr. Dictio Græca λάχανον, id est olus. Horat. in Sermon. lib. 1. Saty. 6, Ad porri & ciceris refero, lachanique catinum. Alij legunt lagani.
LACHESIS, pen. cor. {λάχεσις} Vna ex Parcis est, quæ de nobis sortitur. Nam sortiens Latinè interpretari potest, λαγχάνειν enim est sortiri. Vide PARCAE.
Dura Lachesis. Ouid. 5. Trist. eleg. 10.
Ferrea Lachesis. Claud. de bello Get.
Longæua Lachesis. Claud. 2. in Eutrop.
Lachryma, lachrymæ, pen. corr. {δάκρυον, δάκρυ} Humor ex oculis flentium manans. A Græco δάκρυον deriuatur, δ in λ mutata. Visus tamen obtinuisse vt lachryma cum aspiratione scriberetur. Festus, Dachrymas pro lachrymas Liuius (Andronicum intelligit) sæpe posuit, nimirum quòd Græci δάκρυα appellant. Cicer. in Partitionib. Citò arescit lachryma, præsertim in alienis malis.
Gratia lachrymarum. Stat. 6. Thebaid.
Riuus lachrymarum. Ouid. 9. Metam.
Rore lachrymarum madidæ coronæ. Ouid. 14. Metam.
Fideles lachrymæ. Ouid. epist. 14.
Mites lachrymæ. Ouid. 6. Metam.
Pauciores lachrymæ. Tacit. in vita Agricolæ.
Piæ lachrymæ. Ouid. 6. Metam.
Rudes lachrymæ. Claud. de Nupt. Honorij.
¶ Afferre lachrymas. Vide AFFERO.
Cadunt lachrymæ, Vide CADO.
Ciere lachrymas, Vide CIEO.
Cogere ad lachrymas, Vide COGO.
Cohibere lachrymas. Senec. Agamem. 7.
Combibere lachrymas suas. Ouid. epist. 11.
Compesce lachrymas. Seneca Herc. OEth. 15.
Comprimere lachrymas. Silius lib. 13.
Lachrymis confici. Cic. Famil. 14.
Conspergere aliquem lachrymis, Vide CONSPERGO.
Consumpta lachrymis Byblis. Ouid. 9. Metam.
Consumptæ lachrymę Cic. 2. Philippica, Miserum me: consumptis enim lachrymis, tamen infixus animo hæret dolor.
Continere lachrymas, Vide CONTINEO.
Dedere se lachrymis & lamentis muliebriter. Cic. 2. Tuscul. Si se lamentis muliebriter lachrymísque dedet.
Demittere lachrymas. Virg. 6. Æneid.
Dare lachrymas, Lachrymari. Virg. 4. Æneid.
Dare lachrymas alicui. Quintil. lib. 6. cap. 1. Ouid. 2. Metamorphoseos, · & inania morti
Munera dans lachrymas.
Effundere lachrymas. Cic. pro Plancio, Lachrymæ quas tu in meis acerbitatibus plurimas effudisti.
Effusæ genis lachrymæ Virg. 6. Æneid.
Effundi in lachrymas. Tacit. lib. 1.
Nos contra effusi lachrymis. Virg. 2. Æneid.
Obortas emisit lachrymas. Ouid. 11. Metam.
Euicta meis lachrymis. Virg. 4. Æneid.
Lachrymas excutere. Cic. Fam. 10.
Lachrymas excutere. Terent. in Heauton.
Fatigari lachrymis. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Inde lachrymæ fluunt. Ouid. 2. Metam.
Fluentes per ora lachrymæ. Ouid. 4. Metam.
Fundit lachrymas verba inter singula. Virg. 3. Æneid.
Habet interim lachrymas ex miseratione eius rei. Quint. li. 6. ca. 1.

Iacere in lachrymis. Cic. Fam. 14.
Imperare lachrymis, Vide IMPERO.
Implere verba lachrymis. Ouid. epist. 6.
Inarescunt lachrymæ. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Indulgere lachrymis Ouid. 9. Metam.
Dulcibus indulget lachrymis. Valer. 3. Argon.
Inhibere lachrymas alicui. Senec. Herc. OEtheo, 16.
Plurima lachryma manat illi Horat. 1. epist. 18.
Misimus lachrymas mœstus vterque suas. Ouid. epist. 5.
Mouere lachrymas. Quintil. lib. 4. cap. 2, Solet nonnunquam mouere lachrymas ipsa confessio. Vide MOVEO.
Obortis lachrymis. Virg. 3. Æneid.
Perfundere lachrymis. Ouid. 1. Metam.
Lachrymas præbere. Cic. ad Attic. 3.
Profundere lachrymas. Cic. in Somn. Scip. Quem vt vidi equidem, vim lachrymarum profudi.
Profudit lachrymas oculis. Virg. 12. Æneid.
Renouare lachrymas alicuius. Ouid. 11. Metam.
Reponere lachrymas. Stat. 5. Sylu. 5.
Ita resorbet lachrymas Stat. 5. Thebaid.
Rigabat vultum lachrymis. Virg. 9. Æneid.
Saturari lachrymis. Virg. 10. eclog.
Siccat lachrymas pollice. Ouid. 9. Metam.
Simulare lachrymas. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.
Rorantibus lachrymis spargunt ora Lucret. lib. 2,
Suffusa oculos lachrymis. Virg. 1. Æneid.
Sumere lachrymas. Senec. Troade, 8.
Adamanta superare lachrymis, Vide ADAMAS.
Suspectæ diu lachrymæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.
Temperare à lachrymis. Virg. 2. Æneid.
Tenere lachrymas. Cic. 7. Verr. Paulo antè, Iudices, lachrymas in morte misera atque indignissima Nauarchorum non tenebamus.
Tingere lachrymis. Ouid. 2. Metam.
Lachrymis ac tristitiæ se tradere. Lucceius Ciceroni, lib. 5.
Volutæ per ora lachrymæ. Virg. 10. Æneid.
Hinc illæ lachrymæ, ex Andria Terentiana vsurpatum prouerbialiter per allusionem videtur ab Horatio. Vsurpauit ad hunc modum M. Tullius in Actione pro M. Cælio, Hinc illæ lachrymæ nimirum, & hæc causa est omnium horum scelerum atque criminum. Dicetur autem de rei causa aliquandiu dissimulata, quæ verè tandem deprehendatur. veluti si quis dicat barbaros damnare Græcas literas, ne scilicet ipsi parum docti videantur, commodè subnectet, Hinc illæ lachrymæ, hoc est, quod eos male habet.
¶ Lachrymæ arborum dicuntur Theophrasto ipse humor naturalis, quem interdum ipsæ arbores foris ostendunt, vel qui in ipsis interioribus partibus continetur. Plin. in Procem. lib. 23, Lachryma vitium quæ veluti gummi est, lepras & lichenas & psoras oleo antè præparatas sanat.
Lachrymula, lachrymulæ, pen. corr. {δακρύδιον} Diminutiuum. Terent. Eunuch. 1. 1. Cic. pro Plancio, Et mihi lachrymulam Crispiani iudicij obiectas.
Falsæ lachrymulæ. Catull. de Coma Berenicis.
Lachrymo, lachrymas, penul. cor. {δακρύω, δακρυχέω} lachrymâre, Neutrum & Lachrymor, lachrymaris, Deponens, Lachrymas effundere, vel profundere. Terent. Adel. 3. 3. Oh, lachrumo gaudio. Cic. 7. Verr. Ecquis fuit, quin lachrymaretur?
Decenter lachrymare. Ouid. 3. de Arte.
Lachrymat ex abitu. Plaut. Amphit. 6.
Lachrymas id. Id est, ob id. Terent. Eunuch. 5. 2.
Exequiis mœrentibus lachrymandus. Stat. 9. Thebaid.
¶ Lachrymari minus est quàm plorare. Senec. epist. 64, Ne sicci sint oculi amisso amico, nec fleant: lachrymandum est, non plorandum.
Lachrymans, pen. cor. Particip. {δακρύων} Cic. 5. Verr. Principem suæ ciuitatis lachrymantem testari ac dicere, &c.
Lumina lachrymantia Ouid. 13. Metam.
Oculi lachrymantes. Catull. de Berecynthia.
Lachrymans & Aridus calamus, contraria. Plin. lib. 17. cap. 14. De arboribus.
Lachrymatus, pen. prod. {δακρυθείς} Particip. passiuum. Ouid. 1. Fast.
Nondum pertulerat lachrymatas cortice myrrhas
Acta per æquoreas hospita nauis aquas.
Lachrymatio, Verbale {δάκρυσις} Plin. libro 11. cap. 37, Quas subinde purificant lachrymationum salinis. Idem in Procem. lib. 23.
Lachrymosus, pen. pro. Adiect. {δακρυώδης, δακρυόεις, ἔνδακρυς} Abundãs lachrymis. Plin. lib. 17. ca. 28, Quin & vitium radicibus aquam salsam iubent affundi, si sint lachrymosæ.
Carmen lachrymosum. Ouid. 5. Trist. eleg. 1.
Fumus lachrymosus, Lachrymas prouocans. Horat. 1. Serm. saty. 5.
Funera lachrymosa. Ouid. epist. 13.
Lumina lachrymosa vino. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.
Oculi lachrymosi Plin. lib. 28. cap. 6.
Poemata lachrymosa Horat. 2. epist. 1.
Risus lachrymosus. Stat. 6. Theb.
Lachrymosè, pen. prod. Aduerb. {δακρυωδῶς.} Plin. lib. 16. cap. 43, Sarmineam hoc visu probant venam, & vocant ferulem, argumento similitudinis, quoniam lachrymosè crispa.
Lachrymabilis, pen. cor. Adiect. {πολυδάκρυτος, ἀξιοδάκρυτος.} vt Bellum lachrymabile. Ouid. 8. Metam.
Gemitus lachrymabilis. Virg. 3. Æneid.
Tempus lachrymabile. Ouid. 5. Trist. eleg. 10.
Lachrymabile, neutrum. Ouid. 2. Metamorphoseos,
Vixque tenens lachrymas, quia nil lachrymabile cernit.
Lachrymabundus, Adiect. {δακρυχέων.} Liu. lib. 3. ab Vrbe, At ille lachrymabundus, Gratum est, inquit: crastinus die vestra opera vtar, sponsorum nunc satis est. De Icilio Virginiæ sponso loquitur.
LACIBVRGIVM {λακιβούργιον} Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ

vrbs. Hodie *Rostokium*.

LACINES, Philosophus quidam. Vide LACYDES.

Lacinia { [illegible] } laciniæ, In vestimento pars extrema, & cæsuræ particulatim concisæ decoris causa, inquit Sipontinus, à lacerando dictum.

Lacinia, Pars vestimenti, vt ait Festus. Plaut. Mercat. 4. Ar tu ædepol sume laciniam, atque absterge sudorem tibi. Cic. ad Tironem, lib. 16, Videor enim videre euntem te rusticas res, cum villico loquentem, in lacinia seruantem ea mensa secunda semina.

Calcata lacinia togæ, per gradus ire præcipitem. Suet. in Caligula, capite 35.

Lacinia togæ retenta, aliquem retinere. Sueton. in Claud. cap. 15.

In lacinias pecus ægrotum distribui iubet Colum. Id est in particulas separari, vt facilius conualescant, lib 7. cap 5. Idem libro 7. cap. 6, Vt nec in pastione separatim laciniæ deducantur.

Laciniæ, Insigne caprarum. Plin. lib. 8. cap 50, Fœminarum generositatis insigne laciniæ corporibus, è ceruice binæ dependentes.

Laciniata vestis, Id est sinuosa.

Laciniatim, penul. prod. Aduerb. Particulatim, & per flexuras. Apuleius. Non laciniatim disperso, sed cuneatim stipato commeatu difficultates illas transabiremus.

Laciniosus, pen. prod Adiect. Flexuosus & sinuosus.

Laciniosa Alexandria Plin. lib. 5. cap 10.

Laciniosa folia. Plin. lib. 25 cap 10, Folia ei plantaginis, nisi angustiora essent, & magis laciniosa, conuexáque in terram.

Sermo laciniosus, Id est diffusus. Tertul. in libro de Virginib. veland. Naturaliter compendium sermonis & gratum & necessarium est: quoniam sermo laciniosus, & onerosus & vanus est.

LACINIVM { [illegible] } Promontorium Brutiorum, Ptolemæo libro 3. cap. 1. Vulgò *Colone, vel Cabo de Colone*. ¶ Item Lacinium, Italiæ promontorium est inter Adriaticum & Ionium mare, sic cognominatum, vt inquit Theocriti enarrator, & Seruius, à Lacino latrone, quem illic Hercules occidit: & hoc loco captato Iunoni templum constituit, quæ ob id Lacinia dicta est. Virg 3 Æneid.

Lacinius, Adiect. { [illegible] } vt Litora Lacinia. Ouid. 15 Metam.

Lacio, lacis { [illegible] } lacui & lexi, secundum Priscianum, lacitum & lectum, lácere, significat In fraudem inducere, authore Festo, decipere. A quo Allicio, Illicio, Pellicio, &c Lucret lib 4.

LACIPPO, vt scribit Ptolem. lib. 2. cap. 4, Hispaniæ ciuitas, alio nomine Lapecia dicta.

LACOBRIGA, Vide LACCOBRIGA.

LACON, Vide LACONIA.

LACONIA { [illegible] } Prouincia in Peloponneso, quæ & OEbalia & Lacedæmonia ab aliquibus dicitur. Hinc Lacon, masculini generis, & Lacæna, fœminini. Nec inuenitur Lacænus, pro Laconico, habétque Lacæna diphthongon in penultima. Virg. 2. Æneidos,

Non tibi Tyndaridis facies inuisa Lacænæ Vide LACAENVS. Stat. lib 6. Thebaidos,

Tandem inspiratus Mida de plebe Laconum.

Lacon, huius Laconis. pen. prod { [illegible] } Qui ex Laconia est.

Lacon, nomen canis apud Ouid. 3 Metamorphoseos,

Præualidúsque Lacon, & cursu fortis Aello.

Venator Lacon. Silius lib 3.

Ledæi Lacones. Claud. de bello Gildon.

Laconicus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } vt Ages Laconicus, & Laconicæ esoces, apud Plin lib 10 cap. 63.

Purpuræ Laconicæ Horat. 2. Carm. ode 18.

Laconicum, laconici, pen. corr. n. g. { [illegible] } ponitur pro loco orbiculari ambitu in se recuruo in balneis, in quibus sudor elicitur sicco calore, vt docet Celsus libro 2. cap. 17. Vide Vitruuium libro 5 cap 10. Colum. in Præfat. Mox deinde vt apti veniamus ad ganeas, quotidianam crudelitatem Laconicis excoquimus, & caucto sudore sitim quærimus. Dictum Laconicum, quòd eo Lacones peculiariter vterentur, vt legimus apud Dionem, libro 53. Cicero ad Attic. libro 4, Nostram ambulationem vt laconicum, eáque quæ circa sint, velim quum poteris inuisas. Vide Cornarium in Galenum, pagina 514.

Laconismus, laconismi, m. g. Id est Breuiloquentia. [illegible] veluti prouerbio breuiloquentiam vocant Græci, siue quòd Lacedæmonij factis magis, quàm eloquentia præcelluerunt. Siue quòd in Apophthegmatis præcipuè valuerunt. Horum autem præcipua gratia, vt paucissimis verbis plurimum sententiæ complectantur. Cic. Bruto, libro 11, Sed quid ego non imitor [illegible] tuum, altera iam pagella procedit.

LACRINES, fuit vir Lacedæmonius missus ad Cyrum, teste Herodoto libro 1.

Lactarius, Lacteo, lactes, **Lacteus, Lacto**, lactas, Vide LAC.

Lactoris { [illegible] siue [illegible] } herbæ genus. Plinius libro 24. cap. 18, Æquè nota lactoris vulgo est plena lactis, quod degustatum vomitiones conciatac.

Lactuca, lactucæ, pen. prod. { [illegible], [illegible] } A lactis copia dicta est, quòd abundantia lactis exuberet. Vide Plin lib. 19. cap 8, Martial. libro 13.

Claudere quæ cœnas lactuca solebat auorum:
Dic mihi, cur nostras incipit illa dapes?

Officiunt claritati oculorum lactucæ, Vide OFFICIO.

Syluestris lactucæ succo verum nauseam Draco restinguit. Plin. libro 8 cap. 27.

Lactucula, pen. corr. Dimin { [illegible] } Colum. lib. 10,

-iam teneris frondens lactucula fibris. Suet. in Augusto, cap. 77.

LACTVCINVS, Cognomen Valeriorum à lactuca. Plinius libro 19. capite 3.

Lacuna, Lacunar, Vide LACVS.

Lacus, huius lacus vel laci { [illegible] } masculini generis, secundæ & quartæ declinationis, Locus profundus, cum aquis perpetuis ibidem natis, qui efficit riuos & flumina. Græcis [illegible] dicitur.

Acelliuis lacus. Ouid 9 Metam. Vide ACELIVS.

Alto lacu se condidit fluuius. Virg 8. Æneid.

Clausi lacus speluncis. Virg. 4. Georg.

Cernosus lacus, Vide CERNVM.

Compluuius lacus, Vide COMPLVVIVS.

Limpidi lacus Catul ad Sirmionem Peninsulam, epigr. 29.

Patuli lacus Ouid. 2. Metam.

Torpentes lacus Stat. 9. Theb. Senec. Hippol. 12.

Vrui lacus. Virg. 2 Georg.

Morare lacus. Ouid. 13 Metam.

¶ Lacus { [illegible] } dicitur locus qui continet mustum prelo ex vinaceis expressum, & transmittit, vt in doliis condatur Colum libro 12. cap. 19, Antequam prelo vinacea subiiciantur, de lacu quàm recentissimum addito mustum in amphoram nouam, eámque oblinito, & impicato diligenter Ouid. 4. Fastorum,

Præmia de lacubus proxima musta tulit.

¶ Lacus in ædificiis, Plana trabs vel tabularum, quo tectorum ac camerarum superiora ornantur. Lucil. Resultánque ædésque, lacúsque

¶ Lacubus distinguuntur granaria, vt separatim quæque legumina ponantur Colum lib. 1. cap. 6.

Lacusculus lacusculi, pen. corr. { [illegible] } Diminut. Colum. lib. 12. cap. 50, Oportet habere lacusculos tam multos, quàm postulabit modus oliuæ. Budæus, Lacusculi in horreis pensilibus in solo extructi ad reponendas oliuas.

Lacusculus, Foueola, inquit Bud. Colum. lib. 4. cap. 8, Quoniam si iuxta truncum radicem præcideris, aut ex cicatrice plures enascentur: aut hyemalis, quæ ex pluuiis consistit, in lacusculis ablaqueationis aqua brumæ congelationibus noua vulnera peruret, & ad medullam penetrabit. Ibidem, Prædicti lacusculi æquandi sunt.

Lacuna, lacunæ, pen. prod. { [illegible], [illegible] } Fossa, authore Seruio, in qua collecta aqua stare consueuit. Virg lib. 1 Georgicorum,

Vnde cauæ tepido sudant humore lacunæ.

Salsæ lacunæ maris. Lucret. lib. 3.

Vastæ lacunæ Lucret. lib 1.

Lacuna, dicitur etiam fossa ad siccandos agros parata. Virgil. 3. Georgicorum,

Et totæ solidam in glaciem vertêre lacunæ.

Bibulæ lacunæ. Stat. 4 Sylu. 3.

¶ Lacuna etiam accipitur pro quacunque fossula. Varro 2. de Re rust cap. 7. His maiores qui sunt, intelligi negant posse, præterquàm quum dentes sunt facti brochi, & supercilia caua, & sub ea lacunæ, ex obseruatione dicunt eum equum habere annos sexdecim.

Lacuna in pauimento, pro loco sidente ponitur à Vitruuio libro 7. cap. 1.

Lacunam rei familiaris explere. Erasmus, Lacunam explere, pro Sarcire damnum, non sine prouerbij specie dixit Cicero Actione 4. in Verrem. Idem ad Atticū, libro 12, Vide quæso ne qua lacuna sit in auro. Hoc est, ne quid desit. Gellius lib. 1. cap. 3, famæ lacunam dixit pro macula, Minimáque illa labes, & quasi lacuna famæ imminentis, partarum amico vtilitatum ratione soluitur. Quin & in libris mendum dicitur, quod deprauatum est: Lacuna vbi deest aliquid: illud eluitur, hæc expletur. Hactenus Erasmus. Budæus, Lacunam rei familiaris explere, Id est exhaustam rem familiarem redintegrare. Ciceronianum illud ad Atticum sic interpretatur Paulus Manutius: Ne quæ lacuna sit in auro: Ne vitium sit in auro quod à Celio argentario pecunia permutanda meo nomine accepturus es. Lacuna dicitur esse in auro, quum in nummo qui aureus videtur, aliquid est, quod aurum non sit. quasi enim lacuna est in eo loco, vbi aurum non est. tralatione sumpta à fundis, quos lacunæ faciunt deteriores. Vide POLLVBVS.

Lacunosus, penult. product. Adiectiuum { [illegible] } Lacunis & foueis plenus, neque æqualis. Cicero 2. de Nat. deor. Quid enim pulchrius ea figura, quæ sola omnes alias figuras complexa continetque, quæque nihil asperitatis habere, nihil offensionis potest, nihil incisum angulis, nihil anfractibus, nihil eminens, nihil lacunosum? Videtur eminens opposuisse lacunoso.

Lacuno, nas pen. prod. { [illegible] } lacunare, Idem quod flagnare, vel lacus aut lacunaria facere. Ouid. 8 Metam.

Summa lacunabant alterno murice conchæ.

Lacunatus, pen. prod. { [illegible] } Particip siue Nomen ex particip. Plin. lib. 15. cap. 10, Intus exiles nucleos lacunatis includi toris. Hoc est, fouearis (si ita dicere licet) & depressis.

Lacunar, pen. prod lacunaris, neutri gen. { [illegible], [illegible] } Diminutiuum à lacus, accipitur pro Trabe. Sueton. in Nerone, Lacunaria quæ noctu super dormientem laxata machina deciderent, parauit. Hoc etiam laquear & laquearium dicitur, per antistichon, id est æquiualens elementum. Virg. 1. Æneidos,

-dependent lychni laquearibus aureis. Potius tamen lacunar, interstitium tignorum est à similitudine lacuum. Horat. 2. Carmin. ode 18,

Non ebur, neque aureum
Mea renidet in domo lacunar. Cicero 5. Tuscul. In hoc medio apparatu fulgentem gladium è lacunari, seta equina aptum, demitti iussit.

Lacunarius, Qui lacunas facit. Firmic. lib. 8. cap. 25, Nona pars Geminorum si in horoscopo fuerit inuenta, operarios faciet, lacunarios, & perpetuo infelicitatis onere grauatos.

LACYDES, pen. prod. { [illegible] } Cyrenæus Philosophus nouæ Academiæ princeps, Arcesilæ auditor. Author Suidas. Huius meminit Cic. lib. 4. Acad. quæst.

Lada { [illegible] } appellatur herba ex qua Ladanum fit in Cypro, barbis caprarum adhærescens. Plinius lib. 26. cap. 8. Item lib. 12. cap 17.

Ladanum { [illegible] } Vide LADA.

LADAS, Cursor fuit Alexandri velocissimus. Martialis libro 2. Hunc Ladam tanta fuisse aiunt pernicitate pedum, ac corporis leuitate

uitate, vt per puluerem vel arenam curreret, nullis pedum vestigiis apparentibus. Author Patritius de regno. Meminit eius Solinus cap. 6.

LADON {Λάδων} Nomen canis Actæonis. Ouid. 3 Metamorphoseos, Et substricta gerens Sicyonius ilia Ladon. A fluuio Arcadiæ nomen sumpsit. nam à fluminibus etiamnum canes interdum cognominantur.

Ladon, fluuius Arcadiæ, cuius filia fingitur Daphne fuisse. Ouid. lib 1. Metamorphoseos.

Donec arenosi placidum Ladonis ad amnem Venerat.

Vndæ Ladonis Stat 9. Thebaid.

Lædo, lædis, læsi, læsum, {βλάπτω, [illegible]} lædere. Propriè est contumelia afficere Sumptum à Græcis, qui λοιδορίαν contumeliam vocãt. Transfertur tamen ad omne genus offensionis.

Lædere dicto vel facto. Plaut. Capt 6. Sic Lædere aliquem iniuria, Cic 4 Tusc.

Contumeliosè aliquem lædere, Vide CONTVMELIA.

Liberè lædere, Vide LIBER.

Amores lædere. Ouid. 4. Metam.

Animum lento curarum frigore lædit. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9.

Contactu lateris læditur. Ouid. 1. Amor eleg. 8.

Lingua læsit eos. Tibul. lib. 3. eleg. 4.

Lædere famam alicuius, hoc est Detrahere alicuius famæ. Cicero pro Cluentio, Itaque diutius suspicionibus obscuris lædi famam suam noluit.

Ferrum lædere rubigine. Virg. 2. Georg.

¶ Lædere ferro. Plin. lib. 12. cap. 25, Balsamũ ferro lædi vitalia odit. Id est incidi.

Lædere fidem Cæsar 6. bell. Gall.

Fortuna iniqua lædi Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6.

Lædit me frigus. Virg. eclog. 10.

Ah ne te frigora lædant.

Herbas morsu læsere iuuencæ. Ouid. 13. Metam.

Lædere infamia. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Lædere ludibrio, Irridere. Q. Metellus Cicer. lib. 5, Nec absentem ludibrio læsum iri.

Maiestatem publicam lædere. Martian. in l. 3. ff. Ad legem Iuliam maiest.

Lædit me. Cic. 4. Acad. Nihil me lædit, inquit.

Numina læsi. Ouid. 3. Amor. eleg. 3.

Oculos lædere. Horat. 1. epist. 2.

¶ Lædi odore. Plinius libro 17. cap. 24.

Lædere os alicui. Terent. Adelph. 5. 4, Clemens, placidus, nulli lædere os, arridere omnibus. Id est nullum præsentem lædere, inquit Donatus.

Lædere aliquem periurio. Cicero pro Cecin. Qui quum ita vehemens acérque venisset, vt nõ modò Cecinnam periurio suo læderet, sed etiam mihi videretur irasci.

Semina lædere ferro retuso. Virg. 2. Georg.

Versu cruſti lædere aliquem. Horat. 2. Serm. saty. 1.

Læsus, participium {[illegible]} vt Læsus dente serpentium. Plin. lib. 28. cap. 3.

Leuissimè læsus, Vide LEVIS.

Crimine turpi læsus. Ouid 2. Trist.

Cor vulnere læsum. Ouid. 12. Metam.

Læsa dignitas Cic. pro Cluentio.

Fides læsa. Horat. 1. Carm ode 33.

Fœdus læsum. Virg. 12. Æneid.

Ingenium longa rubigine læsum. Ouid. 5. Trist. eleg. 12.

Pudicitia læsa. Ouid. epist. 5.

Rebus succurrite læsis. Ouid. 1. Trist. eleg. 4.

Seges læsa grandine. Ouid. 1 Fast.

Vestes læsæ Ouid. 4 Fast.

Læsio, Verbale {[illegible]} Cic 3. de Orat. Purgatio, conciliatio, læsio, optatio, atque execratio.

Læsio publica. Vlpian. in l. Iurisgentium § Si paciscar ff. De pactis, Et in cæteris omnibus ad edictum Prætoris pertinentibus, quæ non ad publicam læsionem, sed ad rem familiarem respiciunt.

C. LAELIVS {Γάϊος Λαίλιος} Scipionis Africani summus amicus, sapiẽs à Romanis appellatus, vt ait Plutarchus in vita Tiberij & Caij Gracchorum. De hoc multa apud Ciceronem.

Mitis sapientia Lælij. Horat. 2. Serm. saty. 1.

Læna, lænæ, Græci vocant χλαῖναν: vnde abiectione vnius literæ, vt auctor est Sex Pompeius, fit Læna. quamuis Varro à Lana deducat. Nonius, Læna, vestimentum militare, quod supra omnia vestimenta sumitur Virg 4. Æneid. Tyrióq; ardebat murice læna. Vbi Seruius, Læna, genus vestis: est autẽ propriè toga duplex, amictus auguralis. Vide Baysium.

Demissa ex humeris læna. Virg. 4. Æneid.

Pertusa læna. Iuuen. Saty. 5.

LAENAS, Cognomen Popiliorum à M. Popilio ad posteros propagatum, qui quum Consul esset, & læna amictus sacrificium publicum faceret, quod erat flamen Carmentalis, plebis contra patres concitatione nuntiata, vt erat læna amictus, ita venit in concionem, seditionémque cum auctoritate, tum oratione sedauit. Cic. de Claris Oratoribus.

LAERTES {Λαέρτης} Acrisij filius, & pater Vlyssis: à quo etiam Laertiades dictus passim apud poëtas ¶ Est item Laertes, apud Strabonẽ lib. 14, castellum in tumulo quodam situm, qui mamillæ speciem præbet: ad stationem habet.

Senex Laertes. Ouid. epist. 1.

Laertius, Adiectiuum {λαέρτιος} vt Heros Laertius, Vlysses. Ouid. 13. Metam.

Regna Laertia. Virg 3. Æneid.

Laertiades, penul. cor. Patronym. {λαερτιάδης} dicitur Vlysses Laertis filius. Ouid. ad Pisonem.

Vim Laertiadæ, breuitatem vincis Atridæ.

LAERTIDEVS, Id est Vlysseus. Cic. 7. ad Attic Mirus est [illegible], germanus Lartidius. Sensus est, Vlysses, qui Lartides vel Laërtides erat, astutissimus & callidissimus veterator habitus est: talem Philotimum dicere possum, & Lartidium, Id est Vlysseum appellare Turnebus.

LAERTIVS, historicus, qui de Philosophorum vita scripsit.

LAESTRYGONES, pen. corr.ep. {λαιστρυγόνες} fuerunt, teste Martiano lib. 7, in extremo Italiæ, versus Siciliam, gentes feritate famosæ. Iuuenal. Saty. 15, Fingentem immanes Læstrygonas, atque Cyclopas. Plin. circa initium libri 7. Et Gellius lib. 15. capite 21. Vide LESTRYGONES.

Lætus læta, lætum {[illegible]} Qui hilaritatem quam intus habet, etiam vultu ostendit. A latitudine mentis, vt quidam putant: nam qui gaudium aspectu promunt, dilatare quodammodo faciem videntur. Virgil. 4. Æneidos. Imperio læti parent.

Lætus est de amica. Terent. Adelph. 2. 2.

Lætus atque alacer, Humilis & demissus, contraria. Cic. 2. Verr.

Lætus lætitiis omnibus. Cic. 2. de Finib.

Lætus in aduersis Lucan. lib. 8.

Lætus animi & ingenij Patercul. lib 2.

Iusto lætior. Virg 2. Georg.

Meo lætus. Martial. lib. 4. epigram. 33. in Zoilum,

Nunquam diuitias deos rogaui,

Contentus modicis, meóque lætus.

Intexere læta tristibus, Vide INTEXO.

Miscentur tristia lætis. Ouid. 6. Fast.

¶ Lætum, pro Fausto & fortunato. Plin. lib. 8. cap. 46, Sunt enim delubra gemina: alterum intrasse, lætum est: in altero, dira portendit.

Lætum prodigium. Plin. lib 11. cap. 37.

¶ Læta mammata dicuntur, quæ aspectu homines lætificant. Plin. in Paneg. Quibus edicto, quibus spectaculo celebrare continget diem illum triplici gaudio lætum, qui principem abstulit pessimum, dedit optimum, meliorem optimo genuit.

Æstas læta. Virg. 3. Georg.

Dies lætus. Virg. 8 Æneid.

Clamor lætus. Virg. 3 Æneid.

Conuiua lætus. Horat. 2. Serm. saty. 6.

Frons parum læta. Virg 6. Æneid.

Honos lætus. Virg. 1. Æneid.

Locus lætus, atque plausibilis. Quintil. lib. 4. cap. 3.

Memoria læta. Tacit. lib. 3.

Mentes lætæ. Virg. 5. Æneid.

Ore læto alloqui aliquem. Ouid. 9. Metam.

Pectora lætissima. Ouid. epist. 12.

Plausus lætus. Stat. 6 Thebaid.

Pubes læta Horat. 1. Carm. ode 25.

Res lætæ. Virg 8. Æneid.

Sedes lætæ. Horat. 1. Carm. ode 10.

Victoria læta. Horat. 1. Serm. saty. 1.

Vrbes lætæ. Lucret. lib. 1.

Vultus lætus. Ouid. 10. Metam.

¶ Lætæ segetes, Id est fertiles. Virg. 1. Georg.

Ager lætus. Virg. 1. Georg.

Arbusta læta. Lucret lib. 1.

Arua læta. Virg. 6. Æneid.

Fruges lætæ. Virg. 1. Georg.

Genus lætum vitis. Virg 2. Georg.

Herbæ lætæ. Idem 1. Georg.

Legumen lætum. Virg 1. Georg.

Pabula læta. Virg 3. Georg.

Pascua læta. Horat 4 Carm. ode 4.

Prata læta. Senec. Herc furen. 9.

Sata læta. Virg. 2. Æneid.

Lætum solum. Colum. lib. 4.

Vinea læta. Lucret. lib. 2.

¶ Armenta læta. Virg 3. Æneid.

Læta indoles. Quintil. lib 1. cap 4.

Lætè. Aduerbium {[illegible]} Iucundè & hilariter, cui opponitur Seuerè. Quintil. lib 8. cap. 3, Concitatè dicere, an moderatè, lætè an seuerè, &c.

Lætius fruticare, Lætius frondere, Id est vberius. Colum. libr. 5. cap. 9. Plin. lib. 16 cap. 31.

Lætius audere aliquid. Quintil. lib 2. cap. 4.

Lætor, lætaris {[illegible]} lætari. Gaudere, delectationẽ capere, sed extrinsecus. Cic. 2. de Diuin. An Cn. Põpeium censes tribus suis Consulatibus, tribus triumphis, maximarum rerum gloria lætaturum fuisse, si sciret se in solitudine Ægyptiorum trucidatum iri, &c.

Lætor vtrunque: Hoc est de vtroque. Cic. ad Marium, lib. 7, Vtrunque lætor, & sine dolore corporis te fuisse, & animo valuisse.

Gaudere & lætari. Cic. pro Sext. Rosc. Ames. Hæc perfecta esse gaudeo, vehementérque lætor.

Lætor malorum. Virg. 11. Æneid. More Græcorum hic habet genitiuum, teste Seruio.

Lætor hac re. Virg 6. Æneid.

Lætaris tu in omnium gemitu, & triumphas. Cic. 7. Ver.

Toto pectore lætor. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9.

Lætans, Participium {[illegible]} Cic. 4. Tuscul. Voluptati maleuolentia, lætans malo alieno, delectatio, iactatio, &c. Alij legunt lactans.

Lætanti animo. Cic. pro Cluent. Itaque nobis Oppianico continuò Sassia lætanti iam animo, & spe optima confirmata.

Pectus lætans. Catull. Argon 59.

Loca lætantia aquarum. Lucret. lib. 2. Quæ lætos reddunt.

Læto, lætas. {[illegible]} lætare, Actiuum, antiqui dixerunt. Actius, Et te vt triplici lætarem bono.

Lætifico, lætificas, pen. cor. {[illegible]} lætificare, Lætum fa-

cere. Cic.2.de Natu deorum, Contrahit terram, tum vicissim lætificat, vt cum cælo hilarata videatur.

Gloria lætificat illum. Lucan.lib.3.

Lætificare terram, Fimo iniecto aut re alia pinguefacere, stercorare. Plin.lib.17.cap.8.

Lætificus, penul.corr. {εὐφραντικός.} vt Lætificæ vites. Cic.1. Tusc. Ex antiquo poeta.

Lætificor, pen.corr. lætificaris {εὐφραίνομαι} lætificári, Deponens, Lætus sum. Plaut. Aulul.29, Nunc eo alij lætificantur meo malo & damno.

Lætisco, lætiscit {εὐφραίνομαι} lætiscere, Lætum fieri. Sisenna lib.4, Vtrúmne dij cultu erga se mortalium lætiscant, an supernæ gentes humana negligant. Obsoletum.

Lætitia, lætitiæ {γηθοσύνη, εὐφροσύνη, ἡδονή} Exultatio animi, quæ gaudio efferuentiore fieri solet, propter euentum rerum expetitarum Cic.3. Tusc. Lætitia, opinio recens boni præsentis, in quo efferri rectum esse videatur.

Humi, atque stirpis lætitia. Colum.lib.4.cap.24. non ita procul ab initio.

Loci lætitia. Columel.lib.4.cap.21.

Plenus lætitiæ. Horat.de Arte.

Dator lætitiæ Bacchus. Virg.1.Æneid.

Tempora lætitiæ. Ouid.epist.15.

Gestiens lætitia. Cic. Tuscul.4, Quum ratione animus mouetur placidè atque constanter, tum illud gaudium dicitur. Quum autem inaniter & effusè animus exultat, tum illa lætitia gestiens vel nimia dici potest, quam ita definiunt, sine ratione animi elationem.

Insolens lætitia. Horat.2. Carm. ode 3.

¶ Abundare lætitia, Vide ABVNDO.

Motus lætitiæ accipere. Lucret.lib.3.

Accipere cum lætitia, Vide ACCIPIO.

Afferre lætitiam. Vide AFFERO.

Afficere lætitia. Cic.pro Milone.

Auctus lætitia, Vide AVGEO.

Carere lætitia. Cic. Post reditum ad Quirites.

Capere lætitiam, Vide CAPIO.

Conijcere in lætitiam, Vide CONIICIO.

Contorquere iudicem ad lætitiam. Cic.2.de Orat.

Lætitiam dare, Præbere causam lætitiæ. Cic.pro Plancio, Nolite Iudices, per vos, per fortunas vestras, per liberos, inimicis meis, his præsertim quos ego pro vestra salute suscepi, dare lætitiam, gloriantibus vos iam oblitos mei.

Efferri lætitia. Cic.pro Deiotaro.

Excitari lætitia ad canendum. Cic.2 de Diuin.

Ingens exorta lætitia. Virg.3. Æneid.

Expulit ex omni pectore lætitias. Catul.de Lesbia, epig. 71.

Extollere lætitia. Cic. Cælio, lib.2, Nullam me epistolam accepisse tuam post comitia ista præclara quæ me lætitia extulerunt.

Exultare lætitia in municipiis. Cic.ad Att.lib.14.

Exultans lætitia. Virg.11. Æneid.

Vitium lætitia. Colum.lib.4 cap.19.

Facere lætitiam. Cic.1.de Finib. Recta & honesta quæ sint, ea facere ipsa per se lætitiam.

Ferre lætitiã. Cic. Att.lib.14. Lætitiam apertissimè tulimus omnes.

Fremebant lætitia ludísque. Virg.8.Æneid.

Incessi lætitiis omnibus repente. Cic. Cælio, lib.2.

Lætitiæ mulcent hæc loca. Lucret.lib.3.

Lætitia obijcere. Terent.in Heautont.

Percipere lætitiam. Cic.1. de Orat. Percipietis etiam illam ex cognitione iuris lætitiam & voluptatem, quòd, &c.

Perfrui lætitia. Cic.1.in Catil. Hic tu qua lætitia perfruère, quibus gaudiis exultabis, quanta in voluptate bacchabere?

Prosequi aliquem lætitia. Quintil lib.5.cap.12.

Repetere lætitiam communi. Tacit.lib.13.

Animos viget lætitia. Lucret.lib.3.

Lætabilis, & hoc lætabile, pen.corr. {ἀσμενιστός} Lætitia dignum. Cic.4. Tusc. Is est sapiens quem quærimus, is est beatus, cui nihil humanarum rerum aut intolerabile ad demittendum animum, aut nimis lætabile ad efferẽdum videri potest. Ibidem, lib.1, Quid habet ista res aut lætabile, aut gloriosum?

Factum cunctis lætabile. Ouid.9.Metam.

Lætandus, Adiectiuum {ἀσμενιστέος.} Cic pro L.Manilia, Atq; illud in primis lætandum mihi esse video, &c.

Lætitudo, pen.prod. lætitudinis, fœm.gen. {εὐχάρεια} Antiquum verbum, idem significans quod Lætitia. Accius, Quanta in venando affectus est lætitudine?

Lætamen, pen.prod. lætaminis, n.g. {κόπρος} Fimus qui per agros iacitur, quòd eos lætos, hoc est pingues faciat. Plin.lib.18.cap.16, Ipsumque pro lætamine est.

Læua, læuæ, fœm.gen. A Græco deducitur, quippe Græci λαιὰν, læuã dicunt, & significat sinistram manum. Festus, Læua sinistra: quod eam Græci σκαιὰν dicunt, vnde tractum cognomen Scæuola. Cic. 4. Acad. Quum autem læuam manum admouerat, & illum, &c.

Comam implicuit læua. Virg.2.Æneid.

Ad læuam: vel Ad læuam manum, Vide AD præpositionem.

Petere læuam. Virg.3.Æneid.

Læuam petentibus, Id est euntibus ad læuam. Plinius, lib.14. capite 6, Falernus ager à ponte Campano læua petentibus vrbanam coloniam Syllanam incipit.

Versi ad læuam. Liu.1.ab Vrbe.

Dextra montibus, læua Tyberi amni septus. Liu.4. ab Vrbe.

Læua pars & Dextra, contraria. Cic.4.de Finib.

Læuus, Adiect. {σκαιός} Sinistrum. Plaut. Milit.19, Habeo quidem hercle oculum. PY. at læuum dico. Subaudi, latus, vel oculum.

Auris læua. Ouid.12.Metam.

Læuus homo, pro Sinistro & inepto. Horat de Arte, ô ego læuus
Qui purgo bilem sub verni temporis horam.

Ex humero læuo dependet. Ouid.8.Metam.

Radit iter læuum. Virg.5.Æneid.

Laur læuum. Horat.3.Carm.ode 26.

Oculus læuus. Lucret.lib.4.

Dextera transmutare læuis. Lucret.lib.2.

¶ Læuum quum de humanis rebus loquimur, significat contrariũ, stultum. Virg.1.eclog. Et 2.Æneidos,

Et si fata deũm, si mens non læua fuisset. Seruius.

Tempore læuo interpellare aliquẽ. Horat.2. Sermon.saty.1. Hoc est importuno.

¶ Læuus, quum de cælestib. loquimur, prosperum significat. Virgil. 2.Æneid. Intonuit læuum. Quia sinistra numinum, intuentibus dextra sunt. Idem 4.Georg. -siquem

Numina læua sinunt, auditque vocatus Apollo.

Læuum lumen, Nocium. Virg.10.Æneid. De Sirio. Seru.

Læuinus, Cognomen Valeriorum fuit, non ex eo, vt suspicatus Turnebus, quòd primus huius nominis sinistro & improbo læuoq; esset animo, sed quòd læua manu pro dextra vteretur, vt Scæua & Scæuola.

Læuorsum, Sinistrorsum, inquit Festus.

Læuis, & hoc læue {λεῖος} Significat quod tactu asperum non est, idq; authores dicunt inoffensum, lubricum, & tenerum, vt sunt oua volucrum. Persius saty.1,

Trossulus exultat tibi per subsellia læuis.

Aspera mista læuibus. Lucret.lib.2.

Frons læuis Virg.eclog.6.

Ora læuia. Tibul.lib.1.eclog.8.

Pocula læuia Virg.5.Æneid.

Pollex læuis. Iuuenal saty.2.

Tigna læuia radere. Lucret.lib.5.

Vir læuior fœmina. Ouid 3.de Arte.

¶ Læue, absolutè, pro Re læui, quale est marmor politum. Horat.2. Serm.saty.7, Externi nequid valeat per læue morari.

Læuitas, pen.corr. læuitatis {λειότης} Asperitati contraria. Martianus, Lunarem circulum ingressa Virgo conspicatur globosum quoddam, tenerumque corpus e superni totis læuitate compactum instar speculi prænitentis. Plin.lib.9.cap.19. Hic læuo opposuit asperum. Idem lib.2.cap.3, Læuitate continua lubricum corpus.

Læuitas intestinorum. Celsus libr.4.capite 16, Vide Lienteria, in LIEN.

Læuor, læuoris, masc gen. {λειότης} Idem quod læuitas, hoc est complanatio, siue expolitio. Plin libr 13.cap.12, Spectantur in chartis tenuitas, densitas, candor, læuor. Idem lib.9.cap.35. Lucret.lib.4,

& item læuis læuore creatus.

Læuigo, læuigas, penul.corr. {λειαίνω, λεαίνω} læuigáre, Complanare, polire, quasi læue facere. Plinius, Sunt quidam in eo genere molliores, qui & cote læuigantur. Varro 3. de Re rust.cap.11, Omnes parietes tectorio læuigantur, ne feles, aliáve quæ bestia introire ad nocendum possit.

Læuigatior, & hoc læuigatius. Macrob.libr.7. Satur.cap.12, Quod & læuigatius & spissius est. Faciliora enim ad coeũdum videntur, quæ læuigatiora densatioráque sunt.

Læuo, læuas {λεαίνω} Idem quod læuigo. Statius lib.1.Thebaid. Pars teretes læuare manu, ac disponere mensas. Celsus, Læuat quæ exasperata sunt.

Læuatus {λελειασμένος, ὁ λεανθείς} læuatior, læuatissimus. Gell.lib.17.cap.8, Ad coeundum ideo videntur faciliora, quæ læuatiora, læutaque sunt.

Laganum, lagani, pen.corr. {λάγανον.} Acron, Lagana sunt quædam quasi membranulæ ex farina & aqua, quæ iure pingui coctæ, ex caseo, pipere, croco, cinnamomóque conditæ in cibis dantur. Vide LACHANA.

Catinus lagani. Horat.1. Serm saty.6

Lagari {λαγαροί} versus dicuntur qui in medio claudicant pede: sicut myuri, qui postremo: & acephali, qui à breui syllaba incipiunt. Ex Athen. Macrob lib.5 Saturn.cap.14, Lagari, qui in medio versu breues syllabas pro longis habent.

Lagena, lagenæ, pen prod. {λάγυνος, ἡ λάγυνος} Genus vasis testacei, non tam ad aquam, quam ad vinum, & alios humores cõtinendos accommodatum. Plautus Curcul. 1, Quasi tu lagenam dicas, vbi vinum solet Chium esse. Martial.lib.1, Et nigri Syra defruti lagena.

Signum læsum lagenæ. Horat.2.epist.2.

Catenata lagena, Vide CATENA.

Sitiens lagena. Pers.Saty.3.

Vapida lagena. Pers.Saty.6.

Laguncula, pen.corr. Diminutiuum {λαγυνίδιον} Parua lagena. Cic. Attico, libro 6, In his inuentæ sunt quinque lagunculæ matronarum, in quibus, &c.

Laguncula paruula. Plin.lib.2.epist.6.ad Auitum.

Lageos, penul.prod.fœm gen. {λάγειος} Vua quæ Latinè leporaria dicitur. Virg.2. Georgicorum,

Et passo psithia vtilior, tenuisque lageos

Tentatura pedes olim, vincturáque linguam. Seruius.

Lagois {λαγωίς} pen.prod.fœm.gen. Auis quæ leporinas habet carnes. Nam λαγώς apud Græcos, lepus est.

¶ Lagois, Genus piscis Horat.2.Sermon.saty.2,

Nec scarus aut poterit peregrina iuuare lagois.

Lagopus, pen.prod. lagopodis, pen.corr. {λαγώπους} Auis quæ in Alpibus visitur, de qua Plinius lib.10.cap.48. Martial.lib.7,

Si meus aurita gaudet lagopode Flaccus.

¶ Lagopus, Herba à pedis leporis similitudine dicta. Plin.lib.28. cap.8.

Lagophthalmus {λαγόφθαλμος} Genus mali est apud Celsum, quoties in aliqua curatione plus æquo excisa cute, vel alia causa euenit vt oculus nõ cõtegatur. A leporibus dictum, qui apertis oculis dormire consueuerunt,

fuerunt, quum superior palpebra non descendit. cui vitio contrarium est ectropium. Corruptè legitur apud Celsum lib. 7, glaucophthalmos, pro lagophthalmos. Hæc ex Hermolao.

Laguncula. Vide LAGENA.

LAGVS, Vide in dictione. PTOLEMAEVS.

LAIYGES, Populi sunt Sarmatiæ. Perottus.

LAODYS, Ptolemæo lib. 3. cap. 6, vrbs est Tauricæ Chersonesi.

Laicus, pen. corr. Adiectiuum {λαϊκός} Budæus, Profani dicti sunt, qui sacris initiati non erant, quod Virgilius 6. Æneid. significat, quum inquit,

·procul ô procul este profani,

Conclamat vates. Nunc laicos vocamus, quasi populares. Laicum enim vulgo attrectabile significat: sicut sacrum dicitur & sanctum, cuius tactu populo interdictum est. Sic accipiuntur laici panes primi Regum, capite 21, ad sacrorum differentiam. Et Ezechielis vltimo.

LAIS {Λαΐς} Corinthia meretrix, ob elegantiam, venustatémque formæ grandem pecuniam demerebat: conuentúsque ad eam ditiorum hominum ex omni Græcia celebres erant: neque admittebatur, nisi qui dabat quod poposcerat. poscebat autem illa nimiam quantitatem. Hinc ait Photion ortum esse illud frequens apud Græcos adagiú, οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς, quod expressit Horatius lib. 1. epistol. 18, Non cuiuis homini contingit adire Corinthum. Quòd frustra iret Corinthum ad Laidem, qui non quiret dare quod posceretur. Hæc Gellius cap. 8. lib. 1. Vbi plura.

Multis Lais amata viris. Ouid. 1. Amor. eleg. 5.

LAIVS {Λάϊος} Thebarum rex, Labdaci filius, & OEdipi pater ex Iocasta Creontis Thebani filia. Bocatius.

LALETANIA, Hispaniæ regio: inde Laletani, populi: & Laletanum vinum, magis copia quàm bonitate laudatum. Plin. lib. 14. cap. 16.

Lalisio, lalisionis, masc. gen. {λαλισίων} Pullus est onagrorum. Martial. lib. 13,

Quum tener est onager, solàque lalisio matre, &c. Plin. libr. 8. capite 44, Onagri in Phrygia & Lycaonia præcipui pullis eorum ceu præstantibus sapore Africa gloriatur, quos lalisiones appellant.

Lallo {βαυκαλίζω} lallas, lallare, Antiquum verbum. Est (vt inquit Murmellius) lac sugere: vel vt alij volunt, leniter lac trahere, aut blande loqui more infantium. Persius Satyr. 3,

Et similis regum pueris pappare minutum

Poscis, & iratus mammæ lallare recusas? Hieronymus accipere videtur de nænia nutricú, quam infantibus occinunt potissimú quum somnum eis conciliant. Verba Hieronymi sunt, Forsitan & lassis vberum pellibus mater, arata rugis fronte, antiquum referens mammæ lallare cógeminet. Alij vocem esse qua nutrix ad lactandum annites auunt. Nobis Gallis inde *la* vox adhortantis est.

LALLVS, Deus fuisse videtur, qui præesse næniis illis balbis, quas nutrices pueris occinunt, & pueros reddere cognati. Nulla enim litera est quam facilius sonent pueri quàm lambda: quin etiá eius frequentia somnum inducebant. Ausonius de filio Probini,

Nutricis inter lemmata Lallíque somniferos modos. Turnebus.

Lama, lamæ {τέναγος} Aquæ collectio est, inquit Festus.

Lambero, lamberas, lamberare. Est, inquit Festus, scindere atque laniare. Plautus Pseudolo, Euge pellepide Charine, me meo ludo lamberas. Sic enim ex schedis veteribus restituit Turnebus. Verberari autem & vapulare suo ludo seruus dicit: eisdem enim appetitur iocis, quibus lacessiuerat.

Lambo, lambis, lambi, lambitum {λαφύσσω, λείχω} secundum Priscianum, lambere, Lingere, lingua aliquid suauiter tangere, vt solent canes bibentes. Lucilius Satyra 13, Iucundásque puer qui lamberat ore placentas. Hieronymus in lib. Iudicum, cap. 7, lambuerunt dixit. Cic. 5. Verr. Volusij aruspicis & Cornelij medici, & horum canum, quos tribunal meum vides lambere. Hic per translationem.

Lambere cibos. Colum. lib. 8. cap. 17.

Lambunt muscæ. Martial. lib. 14.

¶ Lambere, Tangere. Virg. 3. Æneidos,

Attollítque globos flammarum, & sidera lambit.

¶ Lambere, Leuiter fluere. Horat. 1. Carm. ode 22,

Vel quæ loca fabulosus lambit Idaspes.

Lambito {λείχω} lambitas, pen. corr. lambitaui, lambitatum, lambitare, penult. prod. Frequentatiuum. Solinus cap. 25, Ægyptij canes è Nilo nunquam nisi currentes lambitant.

LAMBOTVS, Fluuius est Africæ apud Strabonem.

LAMBRVS {Λάμβρος} Fluuius in Cisalpina Gallia, quem Padus defert in mare Adriaticum, vt ait Plin. lib. 3. cap. 16. & 19. A quo

Lambrani dicti sunt accolæ {Λαμβρανοί.} Suet. 10 Cæsare, Per Lambranos & Transpadanos duxit.

Lamella, Vide LAMINA.

Lamentor, lamentaris {ὀδύρομαι, θρηνέω, κωκύω, ὀλοφύρομαι, ἀνακλαίομαι} lamentari, Voce querula, tristíque oratione damnum ac dolorē testari: authore Valla lib. 5. Cic. 2. de Oratore, Lapides me hercule omnes flere ac lamentari coegisset. Terent. Andr. 1. 1,

Quiatum mihi lamentari præter cæteras Visa est.

Conqueri aduersam fortunam, non lamentari decet. Pacuuius apud Ciceronem, 2. Tusc.

Lamentari. Lamentatione dignum aliquid monstrare. Cicero 1. Tuscul. Nam hæc quidem vita mors est, quam lamentari possem si liberet.

Lamentatus, Participium {ὀλοφυρθείς, θρηνηθείς.} vt Fata diu lamentata. Silius lib. 13.

Lamentatio, Verb. {θρῆνος, ὀδυρμός} Ægritudo cum eiulatu, vt docet Cic. lib. 4. Tuscul. Et lib. 1, Sed illa lugubris lamentatio, fletúsque mœrens, ex eo est, quòd, &c.

Mœsta lamentatio. Seneca Hippol. 7.

Lamentarius, Adiect. {θρηνητικός} Quod ingerit lamentationem. Plaut. Capt. Quæ ædes, lamentariæ mihi sunt. Antiquum.

Lamentabilis, & hoc lamentabile, pen. cor. {θρηνώδης, γοερός} Dignum lamentatione. Virg. 2. Æneidos,

Troianas vt opes, & lamentabile regnum Eruerint Danai.

Carmen lamentabile. Stat. 5. Sylu. 3.

Lamentabilis comploratio. Liu. 3. ab Vrbe.

Decus lamentabile. Stat. 11. Thebaid.

Lamentabilia funera. Cic. 2. de Legib. Posteaquàm vt scribit Phalereus, sumptuosa fieri funera & lamentabilia cœpissent, Solonis lege sublata sunt.

Lamentabilis gemitus Cic. 2. Tusc.

Regnum lamentabile. Virg. 2. Æneid.

Lamentabili voce deplorare. Cic. 2. Tusc.

Lamenta, fœminini generis apud veteres, pro Lamentatione. Pacuuius Hermiona,

Lamentas fletus facere compendi licet. Nonius.

Lamentum, lamenti {κομμός, θρῆνος} Ipsa lamentatio. Cic. de Senect. Solonis quidem sapientis elogium est, quo se negat velle suam mortem dolore amicorum, lamentísque vacare. Idem pro Milone. Sine cantu, sine ludis, sine exequiis, sine lamentis, sine laudationibus, sine funere.

Dedere se lamentis. Vide DEDO.

Tecta fremunt lamentis gemitúque. Virg. 4. Æneid.

LAMIAE {λάμιαι} Mulieres quæ strygum instar, infantium sanguinem sugunt, siue ipsæ strygea. Horat. 1. Carm. ode 36,

Neu pransæ lamiæ puerum viuum extrahat aluo. Lamiæ dicebantur nobilis familia ortæ. Erat enim Romæ quædam familia nobilis Æliorum, à Lamo Antiphatis patre, & Lestrygonum rege, qui Formiis regnauit, ortum habens. Philostratus in Apollonio ait Lamias à quibusdam laruas appellari, & lemures, esséque ad amorem & Venerem propensas: & carnes humanas, maximéque formosorum esurienter appetere, quæ libidinis cupiditate alliciant eos quos póstea cupiant deuorare. Vnde & Lamiæ cognomen nobilibus inditum est, quod vulgò Lamium genus vocabatur. Horatius 3. Carmin. ode 17,

Æli vetusto nobilis ab Lamo. ¶ Lamia etiam insignis meretricis nomen fuit. ¶ Et Lamia, animal est faciem prætendens muliebrem, ab inferiori parte pedes equinos habens.

Lamina, pen. corr. {λεπίς, πέταλον} Vide BRACTEA. Liu. 3. bel. Pun. Etiam tria signa cum titulo laminæ æneæ inscripto, Manium pro militibus, qui, &c. Cic. 2. de Legib. Ad eam quum lamina esset inuenta, & in ea scriptum, DOMINA HONORIS, ea causa fuit ædis huius dedicandæ.

Tenuis lamina Ouid. 11. Metam.

Mollis lamina Ouid. de Nuce.

Leuis argenti lamina. Ouid. 2. Fast.

Ensis lamina dissiluit. Ouid. 5. Metam.

Laminis & clauis religare. Cæsar 2. bell. Ciuil.

Laminas candentes admouere. Cic. 7. Verrin. Quid, quum ignes, candentésque laminæ, cæteríque cruciatus admouebantur?

¶ Laminæ, quarum méno apud M. Tullium, 7. Verrin. ferreæ velut crustæ erant, quæ candefactæ admouebantur noxiorum corpori. Prudentius,

Nec sic inusta laminis ardet cutis,

Vt febris atro felle venas excedit. Monuit Turnebus.

Lamna, pro lamina, apud Horat. in Carminibus legitur lib. 2. ode 2, ad Salustium,

Nullus argento color est auaris,

Addito terris inimice lamnæ

Crispe Salusti: nisi temperato

Splendeat vsu. Vbi Porphyrio, Lamnam pro rudi & infabricata materia posuit: per quod signat non libenter habere absconditas & sine vsu pecunias.

Lamna candente ventres nepotum vrere. Horat. lib. 1. epist. 16.

Audiuit sonitum crepitante lamna Senec. Agamem. 9.

¶ Lamina, Putamen illud quod in nuce discriminat partes nuclei. Vide PUTAMINO.

Lamella, lamellæ, Diminut. {λεπίδιον.} Vitruuius lib. 7. cap. 3, Speculum argenteum tenui lamella ductum. Seneca De breuitate vitæ, Maiorem dierum partem in æruginosis lamellis consumit.

Lamium, Vtrieq generi. de quo Plin. lib. 21. ca. 15, Quæ innoxia est morsu carens, lamium vocatur.

LAMVS, Mons est Ioniæ, notus fama Endymionis. A quo & ipse Endymion Lamius est dictus Ouid. 3. de Arte,

Lamius Endymion non est tibi Luna rubori. Quidam legunt Latmius.

Lampas, lampadis, pen. corr. f. g. {λαμπάς, δᾳς, φανός} Græca dictio, quæ lychnum pensilē significat. In accusatiuo, lampada facit. Virg. 9. Æneid. Princeps ardentem coniecit lampada Turnus. Terent. Adel. 5. 7, Missa hæc face, hymenæum, turbam, lampadas, tibicinas. Colum. libro 12. cap. 18, Feruent lampadibus ardentibus calefiunt.

Ænea lampas. Iuuen. Saty. 3.

Clara lampas. Stat. 10. Thebaid.

Corniceis lampadibus densum funale. Ouid. 12. Metam.

Ignifera lampades. Lucret. lib. 2.

Vat sine igne lampades. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3.

¶ Lampada, lampadæ, pen. corr. ab accusatiuo lampada.

¶ Lampas, Genus facis in aere. Plin. lib. 2. cap. 26, Duo genera faciū: lampades vocant planè faces: alterum bolidas: quale Mutinensibus malis visum est. Vulgus faces ardentes, vel lanceas ignitas vocat.

Lampas, pro luce, vel splendore: vt Lunaris lampas. Stat. 10. Theb.

Phœbea lampas. Virg. 4. Æneid.

Rutilantem attollens lampada Titan Silius lib. 12.

Dies orta lustrabat terras lampade. Virg. 7. Æneid.

Lampada cursu tradere, prouerbialis metaphora, pro eo quod est, Partes suas quasi successione in alium atque alium transferre. Lucret. lib. 2, Et quasi cursores vitai lampada tradunt. De animantibus agit, quæ successione propagantur, vita per vices ab aliis in alia

transfusa. Eodem pertinet Persianum illud Saty. 6.
Qui prior es, cur me in decursu lampada poscis? Erasmus.

LAMPETIA {Λαμπετία} fuit Solis filia ex Neæra, sorórque Phaetusæ. Hæ transeunte Vlysse armenta custodiebant, vt videbimus in dictione PHAETVSA.

Lampetra, lampetræ, pen. corr. Piscis genus à lambendis petris nomen sortiens. Hunc piscem nonnulli murænam vocant Sipontinus, Vide MVSTELLA.

LAMPETVS, pen. prod. Soror Phaetontis in arborem mutata. Seruius.

LAMPEVS, mons est Arcadiæ, teste Plinio lib. 4 cap 6.

LAMPEA, pen prod. {Λαμπεία} fluuius est Arcadiæ, cuius meminit Statius lib. 4 Thebaidos,
Cadénsque iugis lampia niuosis. ¶Est item oppidum Arcadiæ eiusdem nominis apud Lactantium.

LAMPON, Panchates, Peloros, Camphasus, nomina sunt equorum apud Silium. De Lampone scribit hoc modo,
Euolat ante omnes, rapidóque per aera cursu
Callaicus Lampon fugit, &c. Interpretatur cādidus vel splendidos.
¶Fuit & Lampon, sacrificus vates, per anserem velut auem auguralem iurare solitus. Erasmus in prouerbiis.

LAMPSACIVS, Filius fuit Cilicis, eíque successit in regno, vt author est Paulus & Theodontius antiquissimi scriptores apud Bocatium lib. 1. cap 48.

LAMPSACVM, pen corr. {Λάμψακος} antè Pityusa vocata, ciuitas est Bithyniæ in Hellesponto, nomen à splendore tractum. Nam λάμπω, idem est quod splendeo. Strabo vrbem clarissimam nobili portu esse ait, & templo Matris deûm insignem, lib. 13. Vide Cic. 3. Verr.

Lampsacenus, pen. prod. Adiectiuum {Λαμψακηνός.} Vnde Caron historicus, & Adimanthus, & Anaximenes, & Metrodorus Epicuri sodalis, Lampsaceni fuere. Ipsum etiam Epicurum Lampsaceni dicunt diu Lampsaci versatum.

Lampsacius, Idem quod Lampsacenus. Martial. lib. 11. epig. De Titio,
Tanta est quæ Titio columna pendet,
Quantam Lampsaciæ colunt puellæ

Lampsacius versus, pro salaci & impudico. Martial lib. 11. epigr. 17. Ad lectores,
Nam mea Lampsacio lasciuit pagina versu.

LAMPSACVS, pen corr. f. g. Idem quod Lampsacum. Valer. Flac. lib. 2. Argon. non procul à fine,
-transmissáque puppi Lampsacus, &c.

Lampyris, pen prod. huius lampyridis, f. g {λαμπυρίς} Genus vermis, de quo sic Plin. lib. 11. cap 28

LAMVS, Equus generosus apud Silium,
Tum Lamus & Sicoris proles bellacis Ileidæ.

Lamyrus, Lacertorum genus. Plin. lib. 32. cap. 11.

LAMYRVS, Filius fuit Herculis ex Iole Euryti regis filia Bocatius.

Lana, lanæ {ἔριον, ἔριον, εἶρος, ὄεγος, λάχνη} quid sit manifestum est. Hanc à lauando dictam putant quidam. Laniare enim, scindere est. scinditur enim nunc lana, quæ velli quondam solebat. Cic. 2. de Oratore, Quando ad me venis cum tua colu & lana? Ex quodam poeta.
Globi lanæ. Horat. 1. epist. 13.
Mollis lana Virg 2. Georg.
Pectita lana, Vide Pectitur in PECTO.
Sordida lana Ouid. 2. de Arte.
Lana nera, Lana facta & infecta, Lana lota, Lana anserina, caprina, leporina Vlpian. in l. Si cui lana legetur. ff. De leg tertio.
Succida lana Iuuen. Saty 5.
Tincta murice lana Ouid. 1. de Arte.
Tonsæ lanæ Horat. 3. Carm. ode 13.
¶Carpere lanam, Vide CARPO.
Ducunt lanas, aut stamina pollice versant. Ouid. 4 Metam.
Rudes lanas excolere. Ouid. 2. de Arte.
Facere lanam. Lucret. lib 3.
Alba nec Assyrio fucatur lana veneno. Virg 2 Georg.
Rudem primos lanam glomerabat in orbes. Ouid. 6. Metam.
Albentes inuertere lanas murice. Silius lib. 16.
Niueam pensis imponere lanam. Claud. 1. in Eutrop.
Medicata lana fuco Horat. 3 Carm. ode 5.
Varios discet mentiri lana colores. Virg eclog 4.
Lanam mollire Ouid. 3. Fast.
Bibulas tingebat murice lanas. Ouid. 6. Metam.
Trahere lanam. Iuuen. Saty. 2.
¶De lana caprina rixari. Horat. 1. epist. 19. Vide Adagia erasmi.
¶Lana non tantùm de ouibus dicitur, sed de aliis etiam quibusdam animalibus & arboribus Vlpianus in l. Si cui lana. §. Lana leg. ff. De legatis & fideicom. 3, Lana legata etiam leporinam lanam, & anserinam, & caprinam credo contineri, & de ligno, quam Græci ἐριόξυλον appellant.

Lanula, lanulæ, pen. corr. Diminutiuum. Celsus lib. 7. cap. 27, Tenuésque carunculæ lanulis similes.

Lanarius, Substantiuum {ἐριουργός} Qui lanam curat. Plaut. Aulul. 19, Stat fullo, phrygio, aurifex, lanarius.

Lanaris, & hoc lanare, pen. prod. {ἐριοφόρος} Quod lanam gerit. Var. 2. de Re rust. cap. 9. Nos qui pascimus pecus lanare.

Lanatus, pen prod. Adiect {λαχνήεις, ἐριώδης} Quod lanam habet, vt Lanatum pecus. Columel lib. 11. cap 1. Et lib. 7. cap 3, Lanatæ oues.
Lanatæ pelles. Colum. lib 6. cap. 1.
Lanatæ vites, Aminneæ dictæ, quòd canescant lanugine. Colum. lib. 3 cap 2.
¶Lanatiore canitie folia. Plin. lib 21 cap. 20.

Laneus, Adiect. {ἐρεοῦς} Quod ex lana est. Plaut. Mil. 16, -causeasiam Habeas ferrugineam, culturam ad oculos laneam.
Bosisla lanea. Virg 3. Georg.
Laneum latusculum, Id est latus mollissimum. Cat. ad Thallum.
Laneum pallium. Cic. 3. de Nat deor.
¶Lanea tracta, pro laneis liciis, vel laneis pannis, vel potius pro lanæ glomis reperimus. Varro, Etiam suis manibus lanea tracta ministrasset infectori. Turnebus.
Vitta lanea. Propert. lib. 3. eleg. 6.
¶Laneus lupus, Piscis. Mart. lib. 13, Laneus Euganei lupus excipit ora Timaui. Lupum piscem vocat laneum, ob vicinos mōtes Euganeos (circa hos enim Timauus in mare effunditur) abundātes pecore lanas mollissimas ferente.

Lanicium, lanicij {ἐριουργία, ταλασιουργία} dicitur, sicut à fuga effugium, teste Seruio. Virg. 3. Georgicorum,
Si tibi lanicium curæ, primum aspera sylua. Plin. lib. 6. cap. 17, Primi sunt hominum, qui noscantur, Seres, lanicio syluarum nobiles, perfusam aqua depectentes frondium canitiem.
¶Lanicium, nō tam curam lanæ significat, quàm lanati pecoris, vt ex Arnobio apparet sic scribente, Nunquid in culpa natura est, quòd laniciis extulit importunissimam belluam? Iterum, Lanicia curent vestre numerosis fœtibus multiplicari.

Lanificium, lanificij {ταλασιουργία} Lanæ opificium. Columel. lib 12. in Procem Nunc verò quum plerumque sic luxu & inertia defluant, vt ne lanificij quidem curam suscipere dignentur.

Lanificus, pen. corr. {ἐριουργός, ταλασιουργός, εἰροκόμος} Qui lanæ artem exercet. Martial. lib. 6,
Si mihi lanificæ ducunt non pulla sorores
Stamina, nec surdos vox habet ista deos.
Ars lanificæ doctissimus. Claud. 1 in Eutrop.
Manum lanificam imponere pensis. Tibul. lib. 2. eleg. 1.
Lanificus, cum genitiuo, vt Lanificus staminis. Iuuen. Saty. 12. Potest tamen & aliter construi.

Lanifer, Adiect. penult. corr. {ἐριοφόρος} Quod lanam fert. Plin. libro 13. cap. 14, Æthiopia Ægypto contermina insignes arbores non ferè habet, præter laniferas, Vide LANA.

Laniger, penultima corr. Adiectiuum {ἐριοφόρος} Idem. Plin. lib. 12. cap. 10, Eiusdem insulæ excelsiore suggestu lanigeræ arbores alio modo quàm Serum.
Effœtus laniger annis. Ouid. 7. Metam.
Greges lanigeros agitare. Virg 3. Georg.
Oues lanigeræ. Virg 3. Æneid.
Pecus lanigerum Accius apud Cicer. 1. de Diuinat.
Pecudes lanigeræ. Virg 3 Æneid.
Vellus lanigerum. Ouid. epist. 17.

Lanosus, pen prod. {λαχνήεις, ἐριώδης} Lana abundans. Colum lib. 7. cap 3, Eliges bimam vasti corporis, ceruice prolixa, prolixi velli, nec asperi, lanosi & ampli vteri. Vide LANA.

Lanaria, lanariæ {στρουθίον} Herba. Plin lib. 24. cap. 18, Herba lanaria ouibus ieiunis data, lactis abundantiam facit. Vulgus *cotonarium* vocat, quæ eadem est cum gnaphalio Dioscoridis.

Lanaris. Lanarius. Lanatus. Vide LANA.

Lancea, lanceæ, à latitudine ferri dicta est, vel quia Græcè λόγχη dicitur, Teli genus longissimum. Hispanica dictio est, non Latina, vt Gell. ait libro 6. cap 30. ex Varrone. Hanc olim Luculli lucullean appellarent. Festus, Lancea à Græco dicta, quam illi λόγχην vocāt: λόγχη enim hasta, & λογχῖται satelles. Plinius lib 13 cap 30. Tacit. Disiectam fluitantémque testudinem lanceis, contisque tectantur, donec disiecta compage scutorum exangues prosternerent.
Felix lancea. Lucan. lib. 6.
Lancea {λόγχη} Id est spiculum venabuli vel iaculi, inquit Bud.

Lanceatus, pen. prod. {λογχωτός} Lancea armatus.
Lanceatus, Ictus lanceæ necatus. Firmicus. Quicunque habuerunt horoscopum in a 2 1 parte Tauri, lanceati moriuntur.

Lancearius, lancearij {λογχοφόρος} Qui lanceam gerit. Budæus, Lancearij sunt ex Tranquillo qui nunc vulgò *picarij*, id est spicularij dicuntur.

Lancino, lancinas, penultima correpta {σπαράσσω, τιλλω} lancināre, Ferire, lacerare. Plinius libro 11. cap 34, Est & volucre canibus peculiare suum malum, aures maximè lancinans, quę defendi morsu non queunt.
Bona paterna lancinata sunt. Catul. in Iulium Cæs.

Laneus, Vide LANA.

Langa, langę, Genus animalis, quod alij languriam vocant, quam dicunt circa Padum inueniri. Plin. lib. 37. cap 2, Alij dixere langurium, & esse in Italia bestias langurias. Zenothemis langas vocat easdem, & circa Padum iis vitam assignat.

LANGIA, penult. producta, Fons est in Nemæa sylua Arcadię, vt indicat Statius lib 4. Thebaid. Ex hoc refectus fuit Argiuus exercitus ad Thebas vadens, quum grauiter sitisset.

Languor, languoris. m. g. {μαλακία, νάρκη, μαλθακία, ἀτονία} Propriè est defectus virium, & succi naturalis.
Aquosus languor, Hydrops. Horat. 2. Carm. ode 2.
Discedit languor à corpore. Ouid. epist 19.
Perpetuus corpora languor habet. Ouid. 3. Trist. eleg. 8.
Inficere animum languore, Vide INFICIO.
Peresus multis languoribus. Catul. in Camerium, epigr. 51.
Mulli languore solutus. Ouid. 11. Metam.
Membra soluta languore. Ouid 11 Metam.
¶Languor, ad animum quandoque transfertur, pro Debilitate, defectu, torpore, inertiáque. Cic. lib. 1. Offic. Nihil autem magis cauendum senectuti, quàm ne languori se desidiæque dedat. Idem ad Attic. libro 14, Vides languorem bonorum.
¶Languor, Lassitudo. Plautus Asinaria, 11,
Vbi sępe ad languorem tua duritia dederis octo.

Langueo, langues, langui {ἀτονέω, ἐκλύομαι} languēre, Deficere, infirmum esse, dissolui, vt Languens vox. Cic. 1. Offic.
Artus confectis languent. Lucret. lib. 3.
Corpora languent tristi morbo. Virg. 4. Georg.
Cor languens. Catull. Argon. 59.
Grana languens. Silius lib. 17.
Ictus languens. Lucan. lib. 3.

Nimbosum languet iubar lunæ. Stat. 12. Theb.
Manu languenti tenere aliquid. Ouid. 15. Metam.
Membra languentia. Lucret. lib. 6.
Vires in corpore languent. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5.
Languent è via. Cic. 1. Philipp.
¶ Languere. Timidum esse. Salust. Si paulum modò vos languere viderint, iam omnes feroces aderunt.
Inertas languentes vis sonorum, & excitatos languere facit. Cic. 2. de Legib.
¶ Languere, Otio torpere & marcere. Cic. in Pisonem, Nec despero tamen (quanquam languet iuuentus, nec perinde atque debeat, in laudis & gloriæ cupiditate versetur) futuros aliquos qui abiectum hoc cadauer, Consularibus spoliis nudare non nolint.
Languere otio. Cic. 1. de Nat. deor. Nam quum otio langueremus, & is esset Reip. status, &c.
Languesco, languescis { [illegible] } languescere, Languore confici. Virg. 9 Æneid. Purpureus veluti quum flos succisus aratro Languescit moriens. Cicer. 4. de Finibus, Hebes acies est cuipiam oculorum, corpore alias languescit.
Lumina languescunt morte. Catull. Argon. 59.
¶ Languescere, Inualidum, tepidum, seu otiosum fieri. Cic. in Catone, Orator metuo ne languescat senectute.
Languescit cupido: Hoc est minuitur. Plin epist. 173.
Languescente colore in luteum. Plin. lib. 27. cap. 13.
Languidus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Quod languet. Plin. epist. 190, Quum iam satis ille primus impetus deferbuisset & languidior in dies ira ad iustitiam redisset.
Languidus vino, vigiliisque. Cic. 5. Verr. Et in Catil. Vino languidi, confecti cibo, sertis redimiti.
Aura languida. Ouid. 2. de Ponto, elegis 2.
Languida authoritas patrum facta est. Plin. lib. 15. cap. 29.
Languida cassis Martialis lib 5.
Cetera languida. Stat. 10. Thebaid.
Languido colore herba in candidum vergente. Plin. lib. 12. cap. 12.
Languidulæ coronæ Quintil. lib 8 cap. 3.
Conuiua languidus. Horat. 2. Serm. saty. 4.
Languidus ictus, cui Creber opponitur. Plin. lib. 11. cap. 37. De pulsu arteriarum.
Languidus ignis. Plin. lib. 34 cap 8.
Lumina languida. Catull Argon 59.
Pecus ad pastum languida Cicer. 2. de Finibus, Vt tardam aliquam & languidam pecudem ad pastum.
Quies languida. Virg 12. Æneid.
Semina nequitiæ languidiora facit. Ouid. 3. Amor. eleg 4.
Languidus succus. Plin. lib. 9. cap. 41.
Vina languidiora facit. Ouid. 3. Carm ode 21.
Alienior & languidior homo. Cic ad Quint. frat. libro 1, Si qui antea aut alieniores fuerant, & languidiores, nunc horum odio, se cum bonis coniungunt.
Languidè, penult. corr. Aduerbium { [illegible] } Cunctanter, negligenter, otiosè. Colum lib 11. cap. 1, Hoc igitur custodire oportet villicum, ne statim à prima luce familia cunctanter & languidè procedat. Cæsar 7. bell. Gall.
Languidulus, penult corr. { [illegible] } Diminutiuum: vt Somni languiduli. Catull. Argon 59.
Languidulæ coronæ. Quintil. lib 8. cap 3.
Langurium, langurij, electri species ex langis siue languriis factum. Plin. lib 37. cap 2.
Lanicium, Lanifer, Lanificium, Lanificus, Laniger. Vide LANA.
Lanius, lanij, vel Lanio, lanionis, masc gen. { [illegible] } Qui carnes in carnario vendit. A laniandis pecoribus, quòd eas concidat, laniétque. Terent. Eunuch. 2. 2, Concurrunt læti mihi obuiam cupedinarij, cetarij, lanij, coqui. Mart. lib. 6, Omnia crudelis lanius per compita portat.
Laniena, lanienæ, penult. prod. { [illegible] } Officina in qua fiunt & venduntur carnes. Plaut. Epid. 5, Per myropolia & lanienas, circùmque argentarias.
Lanea, laneæ, Idem quod Laniena. Liu. lib. 4. Decad. 5, Laneásque & tabernas coniunctis in publicum emit.
Lanignus, Adiectiuū, Vt ab abiete abiegnum, à larice larignum, sic à lanio lanignum pro lanionium veteres formarunt. Varro, Hoc interuallo primum forensis dignitas creuit, atque ea tabernis lanignis argentariæ factæ. Hæc ex Nonio sumpta sunt.
Lanionius, Adiectiuum { [illegible] } Quod ad lanium pertinet. Vnde Lanioniæ mensæ, in quibus scinditur caro. Suetonius in Claudio, Carnificem statim acciri cum machæra, mensáque lanionia flagitauit.
Lanio, lanias { [illegible] } laniâre, Discindere. Liu. 9. ab Vrbe, Placari nequeant, nisi hauriendum sanguinem, laniandáque viscera nostra præbuerimus.
Laniare dentibus. Liu. 1. bell. Pun.
Tenues laniant amictus Ouid. 4 Metam.
Capillos laniare. Ouid. 9 Metamorph.
Carnem laniare dicitur lanius. Paul. in l. Quū de lanionis in princip ff De fund. instruct.
Corpus laniare. Ouid. 4. Fast.
Crinem laniare. Ouid. 1. Metam.
Membra sua laniare. Ouid 14 Metam.
Mundum laniant venti. Ouid. 1. Metamorph.
Tunicam laniare Ouid. 1. de Arte.
Laniatus, penult. prod. Particip. { [illegible] } vt Capillos laniata. Ouid. epistol. 14.
Genas laniata Virg 12. Æneid.
Sinus laniata Clymene. Ouid. 2. Metamorph.
Classis laniata. Ouid. epist. 7.
Laniatus, huius laniatus, penult. prod. { [illegible] } Cic. 1. Tusculan. Quid igitur mihi ferarum laniatus oberit nihil sentienti? Plin. lib. 8. cap. 40, Laniatúque & larrarum adactum, vt cogeretur fateri scelus.
Laniarium, laniarij, n. g. { [illegible] } pro Laniena. Varr 2. de Re rust cap. 4, Quis enim nostrum fundū colit, quin sues habeat, & qui non audierit patres nostros dicere, ignauū & sumptuosum esse, qui succidiá in carnario suspenderit potius ab laniario, quàm ex domestico fundo.
Lanista lanistæ, masc gen. { [illegible] } Magister & institutor gladiatorum: sub cuius dominatu, & quo hortante homines gladiaturam exercent, atque in mutuam necem ruunt. Hic, gladiator aliàs dicitur. Hi familias habebant domi ad gladiaturā exercendam: quas instituere, & mox paratas vendere solebāt muneraiis. Iuuenal saty. 3.
Hic plaudat nitidi præconis filius inter
Pinnirapi cultos iuuenes, iuuenésque lanistæ. Cicer. 13. Philip. Quod spectaculum adhuc ipsa fortuna vitauit, ne videret varius corporis duas acies lanista Cicerone, dimicantes. Hic per translationem accipitur, teste Budæo.
Lanistæ auium dicti sunt à Columella lib 8 cap. 2, qui aues certaminibus præparabant.
LANIVIUM siue Lanuuium { [illegible] } Dianæ lucus, id est Artemisiū (sic enim vocant) è sinistra viæ regione, ex Aritia ad Arecinam viam conscendentibus: quod templum nominant ædificium Tauricæ. Hinc
Lanuinus, Adiectiuum { [illegible] } vt Ager Lanuinus, apud Horatium 3. Carm ode 27.
Acer Lanuinus. Catull in Egnatium, epigramm. 37.
Lanoculus, Qui lana vitium oculi tegit, inquit Festus.
Lanosus, Vide LANA.
LANVBIVM, Latinorum vrbs, Ptolemæo authore lib. 3. cap. 1. Hodie Lauinium.
Lanugo, penult. prod. lanuginis, fœmin gen. { [illegible] } tenera pilatio, à lanæ similitudine, qualis in adolescentium genis, & in pomis quibusdam cernitur. Colum lib. 3. cap 21, Lanatam quoque amineam quidam maximè probant: quæ hoc vocabulum non ideò vsurpat, quòd sola ea omnibus amineis, verùm quòd præcipuè canescit lanugine. Martial. lib. 2,
Dum nulla teneri sordent lanugine vultus.
Comæ graciles instar lanuginis Ouid. 1. Amor. eleg. 14.
Fuscante tamen lanugine malas. Lucan. lib. 10.
Noua lanugo. Ouid 5 Fast.
Primæ lanuginis ætas. Ouid. epist. 21.
Primæ lanuginis anni. Propert. lib. 3. eleg 7.
Rara lanugo. Plin. lib. 8. cap. 37.
Ridens lanugo. Claud. 5. Paneg.
Rosea lanugine malæ. Stat. 9. Thebaid.
¶ Mala cana tenera lanugine. Virg. eclog. 2.
Frondium lanugine vestiti. Plin. lib. 7. cap. 2.
Mulli lanugine abundans herba Lucret. lib. 5.
¶ Lanugo, pro Scobe. Colum. lib. 4. cap. 29, Nulla intercueniente lanugine, quam excitabat antiqua terebra.
Lanuginosus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } Plin. lib. 22. cap. 20, Est & alia similis pseudanchusa ob id appellata, à quibusdam verò enchusa, aut donis, & multis aliis nominibus, lanuginosior & minus pinguis.
LANVVIVM { [illegible] } Vide LANVBIVM.
Lanuuium, pro obscœna mulierū parte, velut quodam lanitio vel lanugine hirta. Propertius, Lanuuij ad portas, hei mihi solus eram. Hic enim, etsi ad nomen municipij, quod Lanuuium vocabatur, respexit, tamen mulierum pudenda intellexit. Turnebus.
Lanuuini. Id est coles, lanugine, id est pube tecti. Cic. Pæto, lib. 9, Honesti coles lanuuini: clitermini, non honesti. Lanuuios putat eosdem dici Cælius Rhodiginus in libris lectionum antiquarum, vbi Propertij versus hos adducit ex libro 4. eleg. 9,
Cantabant surdo, nudabant pectora cæco,
Lanuuij ad portas, hei mihi, solus eram. Vide plura apud eundem.
Lanx, lancis, fœm. gen. { [illegible] } Vas latum & profundum, minus excauatum quàm patina. Vas escarium in quo caro tam cocta, quàm elixa conditur, mensæque infertur. Plaut Amphit. 16, Interea dum isti certant, in popinam diuertendum est mihi
Lances detergam omnes, omnésque trullas hauriam.
Cic. Attico, libro 6, Lancibus & splendidissimis canistris, olusculis nos soles pascere.
Lana, à latitudine dicitur, vt quidam putauere.
Cælata lanx. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5.
Canaræ lances. Martial. lib. 11.
Grandis lana. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8.
Pandæ lances. Virg 2. Georg.
Quadratæ lances. Vlpian. l. Quum aurum. ff. de aur. & argen. &c. leg. 1.
Rotundæ lances. Horat. 2. serm. satyr. 4.
¶ Lances, Stateras dici certum est apud antiquos, quòd ad lancium formam factæ essent & excauatæ. Vnde bilances dictæ sunt quę duas lances habent. Cic. 5. de Finibus, Virtutis autem amplitudinem quasi in altera libræ lance ponere.
Gemina tutum suspendere lance. Persius satyr. 4.
¶ Lana etiam vas fuit sacrificiis dicatum. Auson. in Monosyll.
Turibula, & pateræ, quæ tertia vasa deûm? lanx. Virgilius libro 2. Georg. Hic latices, qualem pateris libamus & auro,
Inflauit quum pinguis ebur Tyrrhenus ad aras,
Lancibus & pandis fumantia reddimus exta. Lancibus, inquit Seruius, pand. i: aut patulis, aut earum pondere curuatis. Reddi autem dicebantur exta, quum probata & elixa aræ superponebantur. Vulgus offerre dicit.
LAOCOON pen. cor huius Laocoontis { [illegible] } Fuit Priami regis filius, vt nonnullis placet, Thymbræi Apollinis sacerdos. Virg. 2. Æneid.

ſponte in lapicidinas Chiorum exiuiſſe. Vlpianus in l. Si fundi. § 3. D. De vſufructu, Si lapicidinas habeat, & lapides cædere velit.

Lapido, lapidas, pen. corr. { [illegible] } lapidare, Lapidibus cædere. Quintil. lib. 8. cap. 2, Lapidare quid ſit, manifeſtum eſt. Florus lib. 1. cap. 22, Exercitus Poſthumium Imperatorem, inficiantem quas promiſerat prædas, facta in caſtris ſeditione lapidauit.

Lapidata templa. Tranquil. in Caligula.

¶ Lapidare, ad inanimata transfertur, & ſignificat Percutere, pulſáreque, etiam ſine lapidibus. Macrob. Notantes eius impotentiam ac dicacitate lapidatam.

¶ Lapidauit, pro Lapidibus pluit. Liu. Decad. 5 lib 3, Reate imbri lapidauit.

Propter crebrius de cælo lapidatum, Id eſt quia crebrius lapidatum erat, ſiue lapidauerat. Liu. lib. 9 bel. Pun.

¶ Lapidatum eſt, pro Lapidauit, id eſt lapidibus pluit. Liuius lib. 4. Decad 5.

Lapidatio, Verbale { [illegible] } Cic pro P. Sylla Ille ambitus iudicium tollere, ac diſturbare primùm conflato voluit gladiatorum, ac fugitiuorum tumultu: deinde id quod vidimus omnes lapidatione, atque concurſu Id eſt, Lapidum ictu, inquit Budæus.

Lapidator, pen prod. { [illegible] } Aliud verbale. Cic. pro Domo ſua, Percuſſor, lapidator, fori depopulator, obſeſſor curiæ.

Lapideſco, lapideſcis { [illegible] } lapideſcere, pro In lapideam duritiem conuerti, Apud Plin legitur lib 2. cap. 103. Idem lib. 32. de baccis corallij, Aiunt tactu protinus lapideſcere.

Lapideſcere in duritiem. Plin. lib. 16 cap. 6.

Lapio, lapis, lapiui, lapitum, lapire, Durum efficere, & quaſi in lapidem conuertere. Pacuuius, Lapit cor cura, ærumna corpus conficit. Hæc Nonius. Obſoletum verbum. Feſtus, Lapit, dolore afficit.

LAPITHÆ, pen. corr. { [illegible] } Populi fuerunt, quorum rex fuit Pirithous. Hi Pindum & Othryn Theſſaliæ montes habitarunt. Virg. 3. Georgicorum,

Fræna Pelethronij Lapithæ gyróſque dedere. A Græcis ſcribitur [illegible]: ideo Lapithæ, non Lapitæ dici debent. Seruius in ſextum Æneid. Lapithæ, populi Theſſaliæ fuerunt, quibus imperabat Ixion amiciſſimus Ioui, Phlegiæ filius. Virg. 6. Æneid. Quid memorem Lapithas?

Sæui Lapithæ, Horat. 2. Carm ode 12.

Lapithæus, Adiectiuum { [illegible] } vt Gens Lapithæa. Ouidius 12. Metamorph.

Lapitheius, Aliud adiectiuum { [illegible] } vt Prælia Lapitheia. Ouid. 14. Metamorph.

Lappa, lappæ { [illegible] } Herbæ genus: cuius tria ſunt genera. nam quædã dicitur cauaria, quæ eſt exigua, canibus adhærens. Altera maior aliquanto eſt, & philanthropos appellatur, quòd veſtibus hominum adhærens, eos amare videatur. Eadem vocatur Aparine Tertia appellatur perſonata, & maxima eſt: naſcitúrque iuxta riuos & flumina. Græci eam [illegible] vocant. Folia habet ampliora cucurbitis: & propter foliorum amplitudinem ea vtebantur veteres ad perſonarum faciendos. Hæc Perottus. Plin lib 21. cap. 17, Notabile & in lappa, quæ adhæreſcit, quoniam in ipſa flos naſcitur, non euideos, ſed intus occultus, & intra ſe germinat, velut animalia quæ in ſe pariunt. Idem lib. 18. cap 17, Lappam inter frugum morbos numerat.

Lappa boaria, Vide BOS.

Tenax lappa. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1.

Lappæque tribulíque. Virg. 3. Georg.

Lappaceus, Adiectiuum. Plin. lib. 22. cap. 17, Semina in capitibus lappaceis adhærentia veſtibus. De belxiue.

Lappago, penult producta, Herba ſimilis anagallidi, niſi eſſet ramoſior, ac pluribus folijs aſpera, rugoſa, aſperioris ſucci, grauis odoris. Plin. lib. 26. cap. 10.

Lapſana, lapſanæ, pen. prod. { [illegible] } Olus ſylueſtre, trium foliorum. de quo Plin. lib. 20. cap. 9. Vide Varronem 3. de Re ruſt. cap. 16. Et Columel lib. 9. cap 4.

Lapſio, Lapſus, Vide LABOR.

L A Q

Laquear, laquearis, pen. prod. { [illegible] } Diminutiuum à lacus. Sipontinus, Lacus etiam trabs eſt in ædificiis plana: à quo fit diminutiuum lacunar, à quo lacunarium, & per antiſtichon laquear & laquearium. Virg. 1. Æneidos,

dependent lychni laquearibus aureis Hactenus Sipontinus ex Seruio. Plin. lib. 33. cap. 3, Laquearia quæ nunc & in priuatis domibus auro teguntur, poſt Carthaginem euerſam primo inaurata ſunt in Capitolio.

Summi laquearia tecti. Virg. 8. Æneid.

Laqueatus, penult. prod. Adiectiuum. { [illegible] } Laquearibus ornatus. Cic. 2 de Legib. Equidem qui nunc potiſſimum huc venerim, ſatiari non queo, magnificáſque villas & pauimenta marmorea, & laqueata tecta contemno. ¶ In alio ſignificato, Vide LAQVEATVS.

Laquearum auro templum: hoc eſt Laquearibus aureis vel auratis ornatum, qualis ſtructura in tectis regij palatij Parthis viſitur. Liu 5. Decade, lib. 1.

Laqueus, laquei, m. g. { [illegible] } Vinculum. Vnde laqueo vitam finire, Suſpendio vitam finire. Cic 6. Verrin. Homini iam perdito & collum in laqueum inſerenti ſubueniſti.

Teretes laquei. Seneca Hippol. 1.

Tenaces laquei. Senec.

Validi laquei Propert. lib. 2. eleg. 35.

Captare feras laqueis. Virg. 1. Georg.

Animam laqueo eludere. Ouid. 7 Metam.

Compellere aliquem ad laqueum. Vide COMPELLO.

Implicare collum laqueis. Ouid. epiſt. 2.

Inexplicabilibus miſeriarum laqueis implicari. Firmic. lib 4. cap. 14. in fine.

Inijcere laqueum alicui, Vide INIICIO.

Intercipere aliquem laqueo. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.

Ligare guttura laqueo. Ouid. 6 Metam.

Nodatus collum laqueo. Ouid. 1. de Remed. Amor.

Premere collum laqueo. Horat. 1. epiſt 17.

¶ Laqueus, pro quacunque re qua homo capi & irretiri poteſt.

Laquei iudicij. Cic. pro Milone, Atque illam belluam iudicij laqueos declinantem iam irretitam teneret. Idem pro Cluentio, Putant enim minus multos laqueos legum & conditionum ac iudiciorum propoſitos eſſe oportere.

Multis periculorum laqueis implicari. Firmic. lib 5. cap. 1.

Inducere ſe in laqueos, Vide INDVCO.

Inuoluere ſe laqueis inſidioſæ interrogationis. Plin. iunior lib. 1. epiſt. 5 ad Voconium.

Laqueo verbi capi. Cicero pro Cecinna, Si ad interdicti ſententiam confugis: & de quo fundo actum ſit tum, quum Ebutius reſtituere iubebatur, id quærendum eſſe dicis: neque æquitatem rei, verbi laqueo capi putas oportere: in meis caſtris, præſidíſque verſaris.

Inexplicabiles laquei. Quintil. lib. 5 cap. 10.

Ad Chryſippi laqueos reuertamur. Cic de Fato.

Cadere in laqueos, pro Decipi, vſus eſt Ouid. 3. de Arte.

Laqueatus pen prod. Adiectiuum { [illegible] } Laqueis irretitus. Columel. lib. 6 cap. 19, Cæterum corpus laqueatum & diſtentum temonibus obligatur, ſitque immotum medentis arbitrio expoſitum. In alio ſignificato, vide LAQVEAR.

L A R

LAR, Vide LARES.

Lar, quod nomen ſæpenumero legimus, adeò vt in prænomen abierit, videtur ducem ſignificare vel regem. Nam Auſonius Viridomarum Gallorum ducem, quem interfecit Marcellus, cuíque opima ſpolia detraxit, Aremoricum larem, id eſt Gallicum ducem appellat, ab Aremoricis populis Galliæ, quos multi Aremoricos quàm Armoricos vocare malunt:

Tertia, inquit, opima dedit ſpolia tros Aremoricus lar. Ex Turnebo.

LARA, ſiue Larunda { [illegible] } Nympha fuit Tyberina, cui Iupiter linguam abſcidit, quòd furtiuos amores ipſius cum Iuturna Iunoni indicaſſet, & ad inferos duci iuſſit per Mercurium, vt inter nymphas Stygias conſtitueretur. Mercurius verò dum mandata exequeretur, nymphæ pulchritudine in itinere captus, cum ea concubuit. Quæ prægnans facta, peperit geminos, quos à matris nomine Lares appellauit. Hos ergo genitales deos dicere: ſiue quod vt gignamur, curant: ſiue quòd vnà nobiſcum gignantur: ſeu quòd genitos ſemper tueantur. Euclides Socraticus duplicem omnibus hominibus appoſitum eſſe genium ſcribit, hoc eſt duos Lares. Vnde apud Florum malus genius Bruto ſeſe obtulit. Lares dici Græcis [illegible] ſcribit Cicero de Vniuerſit.

LARES { [illegible] } & genios, eoſdem eſſe, ſunt qui credant, exiſtimantes vnicuique duos deos eſſe, alterum bonum, alterum malum. Vide LARA.

Lares colebantur domi, focúſque illis ſacer erat. Vnde vulgus focum, *focularе* appellat, quaſi laris focum.

Lares putati ſunt dij domeſtici, qui ad vrbis commoda vigilare dicuntur inter compita. Ouid. 6. Faſtorum.

Lucifero ſubeunte lares delubra tulerunt. Dij agrorum ab aliquibus vocati ſunt. Tibullus lib. 1. eleg 1,

Vos quoque felices quondam, nunc pauperis agri.

Cuſtodes, fertis munera veſtra Lares. Plin. lib. 14 cap 4, Non mania plus temeraria conferre mercatori, quàm ſedulum ruris larem.

Ponere larem in montibus. Ouid. 5. Faſt.

Lares querquetulani apud Varronem 4. de Ling. Latin. dicuntur, quòd ibi querquetulum fuiſſet. Quod ibi, inquit, lucus dicitur fagutalis, & larum querquetulanum ſacellum, & lucus Mephitis, &c.

Succincti lares. Perſ. Saty. 5. Succinctos autem vocat, vt quorundam eſt opinio, quòd pellibus caninis induti eſſent. Sũt qui dici volunt quaſi præfectos militaribus: qui quo expeditiores eſſent, ſe cingebant. Sed poſterius hoc ſatis frigide.

Lares, priuatorum domibus etiam præeſſe credebantur. Plaut. Aul. 3 1, Ego lar ſum familiaris ex hac familia, &c.

Lares viales apud Plautum, vt ſuſpicor, dij ſunt qui viæ præſunt, vt ſint [illegible], quos inuocare ſolent qui peregrè proficiſcuntur, & ad viam ſe accingunt, quo etiam cognomento colebatur Mercurius. Turnebus.

¶ Lar, pro ipſis ædibus, ſeu domo priuata. Mart. lib. 1,

Flacce Antenorei ſpes & alumne laris. Horat. 1. Serm. ſaty. 2,

Qui patrium Numæ donat, fundúmque larémque. Cic. 5. Verr. Pauci eſſent reliqui, qui L. Metelli authoritate in agros, atque ad ſuum larem familiarem redirent.

Paruo ſub lare. Horat. 3. Carm. ode 29.

Paterni laris inops Horat. 2. epiſt. 2.

Preſſus lar. Perſius Saty. 5.

Fodere larem ſub terris. Virg. 4. Georg.

¶ Lar item pro parte interiore domus. Ouid. 1. Faſtorum,

Omnis habet geminas hinc atque hinc ianua frontes:

E quibus hæc populum ſpectat at illa larem. Poſſet hic etiam pro foco accipi, ſicut alibi apud poetas.

¶ Lar, pro Igne. Columel. lib. 11. cap. 1, de villico. Conſueſcátque ruſticos circa larem domini, focúmque familiarem ſemper epulari.

Lararium, lararij neut gen. { [illegible] } Sacrarium domeſticum, in quo lares & dij domeſtici colebãtur. Scribit Lampridius Alexandrum Seuerum in larario rem diuinam matutinis horis factitaſſe, ad effigies deorum in quibus habebat Abrahamum & Chriſtum. In ſecundo larario habuit ſimulacrum Virgilij & Ciceronis.

LARANDA, Ciuitas Lycaoniæ. Vnde Ptolem. lib. 5 cap. 6, Larandam in Lycaonia parte Antiochiana collocat.

Lardum {[illegible]} lardi, neut.generis. Dictum quasi laté aridum. Caro suilla est quoquomodo salsa, siue id pingue quod est in sue. Plin.dixit, Lardum pingue hoc vnctum. quasi & macrum dici possit. Mart.lib 5. Et pallens faba cum rubente lardo.
Frusta semesa lardi. Horat.2. Serm.saty.6.
Graue lardum. Stat.4.Sylu.
Natalitium cognatis ponere lardum. Iuuen. Saty.11.
Pinguia larda. Ouid.6.Fast.

LARENTIA, Nobilissima meretrix, Vide FLORA.

Largior, largiris, pen.prod. largitus sum {[illegible]} largiri, Abundé donare. Plin.lib.16.cap.12, Fructum quædam proximo anno ab incisu largiuntur.
Beneficium ea facili largiri. Senec.de Benef.lib 3.cap 8.
Ciuitatem. Cic.pro Corn.Bal. Homo tum grauitate & prudentia præstans, tum vel nimium parcus in largienda ciuitate?
Cœnam. Plaut.Amph 4.
Exequias & solennia largiri alicui. Stat.12.Theb.
Honorem largiri alicui Horat.2.epist.
Lætitiam. Plaut.Capt.13.
Libertatem populo. Cic 3 de Leg. Sed ego, etsi satis dixit pro se in illis libris Scipio, tamen libertatem istam largior populo, vt & auctoritate valeant, & vtantur bonis: sic enim à me recitata lex est de suffragiis.
Mores. Plaut.Asin.16.
Munera largiri alicui. Propert.lib.1 eleg 3.
Occasionem impudentiæ. Plin.lib.2.cap.23.
Amori plusculum quàm concedat veritas. Cic.Luceio, lib.5, Amori nostro plusculum etiam, quàm concedet veritas, largiare.
Munificé prædam largiri, Vide post MVNVS.
Largitur sa vltro. Plaut.Mil.18.
Vitam. Plaut.Asin.12.
¶Si tempus non largitur, Id est non concedit, non permittit. Colum.lib.5.cap.9.
¶Largibere, pro largieris. Plaut.Bacch.18,
Tum libertatem Chrysalo largibere.
¶Largitor de re puer. Terent.Adelph.5.8.
Largiri ex alieno. Cic.ad Appium, lib.3, Quum & natura semper ad largiendum ex alieno fuerim restrictior.
¶Largitus, pen.prod.Passiuum. Plinius lib.17.cap.12, Aut si conditio largita non sit.

Largitor, pen prod. Verbale {[illegible]} Profusor, prodigus. Cic.1.Off. Existuntque in Repub.plerumque largitores & factiosi, vt opes quàmmaximas consequantur Liu.6.ad Vrbe.
Pronus largitor honorum. Claud.7.Paneg.
Opum largitor. Stat.3.Sylu.
Opum magnarum largitor. Claud.7 Paneg.

Largitio, largitionis {[illegible]} Est expensa quæ fit ad aucupandum fauorem in petitione magistratuum. Cic.lib. 2.Offic. Præclaré in epistola quadam Alexãdrum filium Philippus accusat, quòd largitione beneuolentiam Macedonum cõsectetur. Et paulo pòst, Iam in prouerbij consuetudinem venit, largitionem fundum non habere.
Augere aliquem largitione. Tacit.lib.13.
Corrumpere largitionibus, Vide CORRVMPO.
Cæcare mentes largitione. Vide CAECO.
Largitio, pro liberalitate. Cæs.1.bel.Ciuil. Quo facto duas res consecutus est, quòd pignore animos Cẽturionum deuinxit, & largitione redemit militum voluntates.

Largitas, pen.corr. largitatis {[illegible]} Abundantia. Terent.Adelph.5.9,
Quæ istæc subita est largitas? Idem Heaut.3.1,
Vehemens in vtranque partem Menedeme es nimis,
Aut largitate nimia, aut parsimonia. Cic.2.de Nat.deorũ, Maxima largitate fundit ea.

Largus, Adiectiuum {[illegible]} A largior deducit Sipontinus. Plin.lib.11 capite 14, Vt largo alimento valida exeat soboles.
Largus, Qui largitur. Cic.lib.2.Offic. Omnino duo genera sunt largorum, quorum alteri prodigi, alteri liberales. Idem pro Deiot. Magnanimum, largum, beneficum, liberalem.
Largus opera nocturna. Plaut.Asin.12.
Largus lachrymarum. Plaut.Asin.10.
Largus opũ. Virg 11. Æneid. Largus opũ, lingua melior, sed frigida bello Dextra. Vbi Seruius, Largus opum, Abũdãs opibus, diues.
Rapinæ largus. Silius lib.8.
Largior est lingua. Plaut.Asin.7.
Animo largus. Tacit.lib.18.
Donare largus. Horat.4.Carm.ode 12. Id est largus in donando.
Mercandi largus. Silius.lib.13.
¶Æstus largus. Lucret.lib.2.
Æther largior. Virg.6 Æneid.
Fletus largos effundere. Virg 2. Æneid.
Flumen largum Virg.1.Æneid.
Fœtu largo pubescit vinea. Virg 2.Georg.
Fons largus. Lucret.lib.5.
Herbæ largæ. Horat.4.Carm.ode 2.
Ignis largior. Horat.1.Serm.saty 8.
Imber largus. Ouid.4.Metam.
Lux larga. Cic 2.de Nat.deor.
Largæ luce repletus. Lucret.lib.2.
Mero largo celebrare diem. Ouid.3.Fast.
Messis larga. Ouid.4.Fast.
Munera larga. Horat.4.Carm.ode 1.
Largæ opes, Abundantes & multæ. Mart.lib.5.16.
Pabula larga. Lucret.lib 5.
Vina larga. Horat.3.Carm.ode 18.
Largiore vino est vsus. Liu.10.bel.Maced.
Vndæ largæ fluminis. Lucret.lib.1.
¶Flagitare largiora. Horat.1.Carm.ode 18.

Largé, Aduerbium {[illegible]} Liberaliter, abundanter. Horat.1.Carm. ode 9, Ligna super foco largé reponens.
Large, effuséque donare. Cic.pro Roscio Amer.
Largé blandus Plaut.Asin.7.
Vino largius epulas celebrare. Liu 5 bell.Pun.
Mensæ constructæ largé. Catull.Argon 59.
Largé sunt illi facultates. Plin epist 46.
Mittere munera satis largé: hæc ad vsum domesticum. Cicero 6. Verr. Et Plin.lib.7.cap 46, Annuus victibus largé sufficiens.
Largius, Comparatiuum. Terent. Eunuch.5 9, Principio & habet quod det, & dat nemo largius.
Largé, liberaliterque æstimare. Cic.5.Verr.

Largiter, penult.corr. Aduerbium {[illegible]} Idem quod Largé. Brutus Attico, in Epistolis ad Brutum, 17, Sed persuade tibi, de volũtate propria mea nihil esse remissum de iudicio largiter.
Largiter vini Plaut.Truc 19,
Opus nutrici vtrem habeat veteris vini largiter, vt dies noctésque Potet. Largiter argenti, Plaut.Rud.24. Largiter mercedis, Plautus Rud 70.
Auferre largiter Horat.1.Serm.saty.4.
Largiter peccasti. Plaut Mostel.7.

Largiloquus, largiloqui, pen.corr. Adiectiuum {[illegible]} Qui abundanter loquitur. Plaut Cistel 3,
quæ vbi saburratæ sumus,
Largiloquæ extemplo sumus, plus loquimur quàm sat est.

Largificus {[illegible]} penult. corr. Aliud adiectiuum. vt Stipe largifica ditare aliquem. Lucret.lib.2.

Largifluus, Similiter Adiectiuum {[illegible], seu [illegible]} Cicero 3. de Orat. Grando mista imbri largifluo subita præcipitans cadit. Ex quodam poeta. Lucret.lib.5,
Largifluum fontem scatere, atque erumpere lumen.

Laridum, huius laridi, penult corrup. Idem quod Lardum {[illegible]} Macrob.lib.7.Saturn.cap.12, Laridum vocamus, vt opinor, quasi largé aridum. Plautus Capt.14,
Quanta pernis pestis veniet? quanta labes larido?

LARIGVM. Oppidum, Vide Vitruuium lib.2.cap.9.

LARINA, pen prod. vt scribit Seruius. Nomen est nobilissimæ fœminæ in Italia. Virg.lib.11. Æneid.
At circum lectæ comites, Larináque virgo, Tulláque, &c.

LARINE pen.prod. Fons est in Attica regione, vt author est Plin.lib. 4. cap.7.

LARISA, penult.prod. Vrbs est Æolidis, Herodoto.

LARISSA {[illegible]} Nomen multarum ciuitatum. Vna est in plaga Thessalica, à qua Achilles Larissæus dictus est, apud Virg 2. Æneid. Alia pensilis in Creta: alia in Peloponneso arx Argiuorum: alia in agro Attico. At Trallibus etiam Asiæ est Larissa (vt Strabo scribit) à qua Larissæus Iupiter est dictus. Larissa quoque in Italia, quam (vt Diodorus lib.1 scribit) Pelasgi cõdidére. Cæsar 3, bell.Ciuil. Vniuersi simul Larissam versus se recipere cœperunt.
Opimæ campus Larissæ. Horat.1.Carm.ode.7.

Larissæus {[illegible]} Achilles. Virg 2.Æneid.
Mœnia Larissæa. Catull.Argon.59.
Vetera Larissæus. Stat.4.Theb.

LARIVS {[illegible], seu [illegible]} Lacus Italiæ est, cuius aquas, authore Plinio, Addua fluuius præterfluens dulces facit. Vide eundem libro 9. cap.18. Dictus Larius à Larorum multitudine.
Larium, nunc Lacum Comensem vocant, vulgò *Le lac de Come* Strabo quippe lib.4, scribit Comum esse Lario proximũ. Blondus in Italia illustrata, Comum, inquit, ciuitas vetusta, lacui Lario, cui dat Comensem appellationem, contigua.

Larius, Adiectiuum {[illegible]} Catull.ad Libellum, epigramm.35.
Veronam veniat, Noui relinquens
Comi mœnia, Lariúmque litus.

Larix, laricis, pen.corr. {[illegible], seu [illegible]} Arbor cognata abieti & pino, teste Plinio lib.16.cap.10. Lucan.lib.9, Et larices, fumóque graues serpentibus vrunt Abrotonum. Laricem Alpini vocant *Melze*, Veneti *Larege*.

LARONII, Populi sunt in Asia Scythica, Herodoto.

LARYMNA, Oppidum Bœotiæ ad Cephisum fluuium, vt scribit Plin. Strabo, & Pomponius Mela lib.2.

Larua, laruæ {[illegible]} Pluraliter, hæ laruæ, laruarum, Noxiæ infestorum vmbræ. A lare, hoc est malo genio, dici putantur. Plautus Aulul.24,
Laruæ hunc, atque intemperiæ, insaniæque agitant senem.
Larua etiam personam significat, quæ barbaris *masca* dicitur. Plautus Amph.14. Larua vmbratilis, tu me minis territas? Horat.1.serm. satyr.5,
Nil illi larua, aut tragicis opus esse cothurnis.

Laruatus, pen.prod. {[illegible]} Adiectiuum, Furiosus, & mente motus, inquit Festus: quasi à laruis exterritus, quales sunt quos vulgò *Dæmoniacos* appellant. Plaut.Menæch.19,
Num laruatus erat, aut ceritus? Laruatus, Personatus.

Laruor, laruaris. Firmicus libro 3.cap.14. In nono ab horoscopo loco Mercurius cum Venere pariliter constituti, fascinãtes mulieres dabunt vxores, quæ etiam ipsos artus laruari ac fascinari faciant.

Larus, lari, masculin.gen. vel, Laros, lari {[illegible]} Auis. Vide GAVIA. ¶Est & piscis. Laro vesci non licebat Iudæis, vt videre est Leuitic. cap 11. & Deuteron.cap 14. Diuus Augustinus fulicam interpretatur: Theodorus Gaza apud Aristotelem, gauiam, cuius duo facit genera, albam & cineream. Vt autem Aquila Ioui, Gallus gallinaceus Marti, Pauo Iunoni, ita Larus Mercurio dicatus est, qui à loquacitate nomen inuenisse putatur. [illegible] enim quasi [illegible], id est loquax & garrulus dicitur. proptereáque in eius dei tutelam adscribitur, qui loquendi artifex perhibetur. Putatur & Cepphus vocari. Vide

Cepphus.

DOCTORVM QVORVNDAM NOSTRI SECULI scriptorum de lingua Latina sententiæ, quas hîc adiicere visum est, quòd paginæ alioqui vacarent.

EX EPISTOLÀ ANDREAE NAVGERII *ad P. Bembum, secundo Tomo Orationum Ciceronianarum præfixa.*

LATINA nos quidem lingua iampridem loqui destitimus: & hæc, qua nunc vtimur recentior multos iam annos tota Italia successit. Sed & ex illa tamen transferri in hanc permulta possunt: neque vllus elegantis orationis ornatus reperiri potest, quam ipsa hæc non recipiat: adhibendas modò Latinis scriptoribus nostri homines sibi aures atque animum existiment. Hinc rerum cognitionem, hinc ea, quæ necessaria ad dicendũ præcepta sunt, hinc verborum ornamenta hauriant: hinc demùm sibi aliquem deligant, cuius similes velint esse. Non est quod desperem, si ad naturæ vim, & frequentem dicendi vsum, hæc etiam accesserint: fore, vt aliquando nostra etiam in ciuitate summus orator audiri posit. Ne Romæ quidem, quæ hac maximè laude floruit, id prius contigit, quam eloquentiæ studiosi Græcorum hominum sibi scripta euoluenda, & quæ ab illis essent tradita, percipienda esse penitus putauerunt. Tum deniq́ue ita verbis, ita sententiis, ita omni dicendi copia, omni ornatus genere Romana se oratio locupletauit: vt ipsius etiam harum rerum & inuentricis & perfectricis Græciæ fœlicitati breui tempore se adæquauerit. Idem nunc nobis faciendum est: vt à Græcis illi, sic à Latinis nostri, si esse aliquid volunt, multa transferant necesse est. Cùm omnes antiqui scriptores perlegendi, tum præcipuè Ciceronis scripta, & ex his Orationes maximè semper in manibus habendæ sunt. Nullus neque in iudiciis, neque in consultationibus incidere locus potest, cuius non plurima hinc exempla, tanquam à Thesauro quodam, depromi possunt. Sunt quidem & alij qui egregiè scripserint: nec quisquam omnino è veteribus illis est, quem ègo non plurimum profuturum arbitrer. Sed vnam fortasse illi aliquam eloquentiæ partem absoluerint: huic vni ita omnes illius opes concessæ sunt, vt eas nostri Oratores si adepti fuerunt, nihil sit, quod sibi preterea desiderandum putent. Ita enim locutus est, vt Ciceronis vox, ipsius vox esse eloquentiæ videatur.

EX EIVSDEM EPISTOLA AD I. SAdoletum, *tomo secundo earundem epistolarum etiam præfixa.*

EXORTA opinio est & ea per plurimorum iam animos peruaserat, vt nemo satis eruditus, nemo satis vllo doctrinæ genere excultus iudicaretur, qui cognitis & vsitatis verbis vteretur. Hi demum præclarè locuti, hi omni laude, omni admiratione digni præter cæteros putabantur, qui ita aliquid scripserant, vt vix id percipi ab vllo posset. Imperiti quidam, & nullo vsu, nullo ingenio homines, cùm ea plerúnque plurimi fieri vulgi iudicio fieri viderent, quæ ab omnibus ignorarentur, nec sibi aliud ad commendationem hominum patefieri iter animaduerterent: eò se posse per tenebras peruenire arbitrati sunt, quò pauci luce potuissent. Quòd cum primò illis in maxima linguæ latinæ, atque omnium bonarum artium inscitia rectè cessisset, tum non pauci eos secuti, eò tandem rem adduxerant, vt breui tempore veterem illam dicendi gloriam hac caligine obrui, atque aboleri penitus necesse esset. Nullas hi non vetustaria latebras perscrutabantur: huic verba vel ipsi etiam Romulo, & priscis illis Latinis iam tum obsoleta, & desita proferebant. Quin, vt obscuriora ea essent quæ dicerent, Græca etiam sæpe pleráque, sæpe barbara congerebant: digni qui eo naturæ munere, quo tam malè abutebãtur omnino carerẽt. Cùm enim ob id nobis sermo datus sit, vt hoc ea, quæ animo occultantur depromi posint: quid fieri alienius potest, quàm ita quenquã loqui, vt nihilo magis intelligatur, quàm si omnino nihil loqueretur? Nulla vnquam res magis omnem euertere eloquentiam potuit, quippe & labefactatæ iam ac propè dirutæ inciderat: & sublata verborũ eloquentia ipsum etiam illius solum ac fundamenta eruebantur. Quid, quod insolentibus & sordidis illis verbis hæ sententiæ suberant, vt rectè hoc salrem fecisse videri queant, quòd tam abiectas res, tam sedulè, tantis verborum tenebris occultarint? Sed bene id profectò cecidit, quòd non melior huic quàm cæteris rebus conditio data est, &c.

EX ORATIONE MARCI ANTONII SABELICI *de præstantia lingua Latina.*

QVAE sint nostratium literarum vires, quantum omni studiorum gènere polleant, cognoscite: proferet inde Græcia aciem explicatura, rorarios, accensos & ferentarios, per quos pugnam incat: erunt hi Aristarchus, Crates, Eusthathius, Appollonius, Herodianus, Iulius Pollux, & alia illustriũ grammaticorum nomina (nam flores hominum non fæcem legimus) quibus non verebor apponere Donatum, Seruium, Apronianum, Lactantium, Priscianum: aut si vetustiora delectant nomina, Palæmonem, Caprum, Diomedem, Phocam, Melissum, Probum, & alios quàm plurimos, qui si in ordinem rediganutur, non solum manipulos, sed centurias propemodum explebunt. nec vereor ne multi sint paucis terga daturi: aliarum gentium est fugam meditari: Romanorum, aut in vestigio cadere, aut hostem profligare. Quid poetæ? stabit ne Mæonides ille, velut Hercules in olympico agone, cum quo nemo audeat congredi? An potius hoc Maro fortiter sese illi obiiciet, manum conserturus? qui, & si paruus corpore tanquam alter Tydeus, inuictus pugnam ciebit. Maior ille ingenio, hic diligentia: ille copia, hic venustate: plus ille carnis habet, hic plus neruorum. Succenturiatur illi Antimachi grauitas, Hesiodi copia, Theocriti proprietas, Appollonij diligẽtia, Pisandri ferocia: Huic nostro Macri elegantia, Silij maiestas, Papinij robur, Lucani Vigor, Flacci indoles, Ouidij copia & vrbanitas. Mouebit inde barbiton Pindarus, mouebit hinc Flaccus Horatius: inde Lyram Alcæus, hinc Valerius Catullus. Ornauit Pindarum Alexander, cuius defuncti ædibus pepercit: Ornauit Flaccum Augustus, qui ex paupere diuitem

fecit, ex obscuro nobilem, qui in amicorum numerum recepit. Audax Alcæus qui tyrannos insectatur: audacior Catullus qui C. Cæsarem à quo tyranni & reges victi sunt, armatum carmine proscidit. Stant inde in cothurno Aeschylus, Sophocles & Euripides: stant hinc Pacuuius, Accius & Seneca. Celebrant inde Elegi Callimachum & Philetam: hinc Tibullum, Propertium & Nasonem. Vendicat sibi Græcis veterem comœdiam, iactatque in ea Aristophanem, Cratinum & Eupolim: vendicat sibi Latium recẽtem satyram, probátque in ea Lucilium, Persium & Iuuenalem miratur. Gestiunt in socco Menander & Philemon: gestiunt hinc multò plures, Cæcilius, Plautus, Næuius, Attilius, Terentius, & Turpilius. Mirantur Graij in historia Cadmum, Milesium, Ephorum, Theopompum, Eratosthenem, Thucydidem, Herodotum, Polybium, Clitarchum, Dionysium & Appianum: mirantur Latini Portium Catonem, Fenestellam, Liuium, Salustium, Trogum, Valerium, Tranquillum, Tacitum, & C. Plinium, qui vniuersæ Græcorum phalangi, cùm elegantia, tum copia tuto opponi posiit. Stupuerunt Athenæ in Demosthene eloquium, in Aeschine, Hyperide, Demade, & Pericle qui coruscare & fulmina ciere dictus est: at Roma in M. Tul. non solum stupuit, sed eloquẽtiam ipsam, non hominem se audire putauit: stupuit in Gracchis, in Catone, Hortensio, Messala, Pollione. Cælio, C. Cæsare, qui non coruscare & tonitrua ciere dictus est, (id enim non hominum est, sed superûm) at certè eo ardore dixisse fertur quo bellauit. Clari apud illos rhetoricæ artis scriptores Gorgias Leontinus, Isocrates, Thrasymachus, Theodectes, Athenæus, Aristoteles, Theophrastus, Theodorus Byzantius & Appollodorus: clari apud Romanos Portius Cato, Antonius, Cicero, Celsus, Lenax, Virginius, Cornificius, Stratinius, & qui cum quolibet Græcorum diligentia & facundia conferri posit, Fabius Quintilianus. Illustrarunt inde mathematicæ artes Architam Tarentinum, Archimedem Syracusanum, Euclidem, Ptolemæum: illustrarunt hinc Nigidium, Varronem, Boetium & Campanum. Insignes illinc astrorum cultu Aratus, Eudoxus, & Empedocles: neque hinc ignobiles Sulpitius Gallus, Manilius & Lucretius. &c.

Labarus,

CEPPHUS. & Erasmi Chiliadas.

L A S

Lasanum, huius lasani, pen. corr. { λάσανον } Vasculum ad euacuandū ventrem. Horat. 1. Serm. satyr. 6. Te pueri lasanum portantes, œnophorúmque. Sic Acron.

Lasciuus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Est tum in vita, cum in sermone molliculus, & plus teneri, quàm robusti ac virilis habens, inquit Valla in Raudensem. Quintil. lib. 6. cap. 4. Siculi quidem vt sunt lasciui & dicaces, aiebāt in delphino sedisse. Varro lib. 1. de Re rust. Inter septa primùm est naturale sepimentum, quod obseri solet virgultis, aut spinis, quod habet radices viuæ sepis, ac viatoris prætereuntis lasciui non metuet facem ardentem. Quo in loco petulantem & noxium significat.

Lasciuos in vino. Plin. lib. 10. cap. 42.
Hœdo lasciuior. Ouid. 13. Metamorph.
Ætas. Horat. 2. epist. 2.
Capella. Virg. 2. eclog.
Corpora. Ouid. 3. Metamorph.
Forum. Propert. lib. 4. eleg. 9.
Amor. Tibull. lib. 1. eleg. 10.
Carmina. Ouid. 5. Trist. eleg. 1.
Discursus. Claud. 2. in Eutrop.
Grex. Horat. 3. Carm. ode 13.
Hymenæus. Silius lib. 5.
Lasciuos vitulis iocus cum matrim. Plin. lib. 8. cap. 40.
Licentia. Horat. 3 Carm. ode 19.
Nox. Ouid. 2. Amor. eleg. 10.
Pagina. Martial. lib. 1. 34. Id est impudica.
Puella Virg. 3. eclog.
Tecti. Horat. 1. Serm. saty. 3.

Lasciuia, huius lasciuiæ { [illegible] } Mollities, petulantia, incontinentia animi, nec virtutem nec probitatem tuentis, procacitatéque se oblectantis. Plaut. Asin. 7, O catenarum colone. 1. 1. ô virgarum lasciuia. Id est, petulantia, in quo virgæ lasciuiunt, quum tergum tuum verberant: non aliter quàm vituli atque hœdi lasciuire præ nimia mollitia & intemperantia solent.

Lasciuiam Plinius lib. 26. cap. 1, iocum petulantiæ & procacitatem improbum vocat. Vlpianus in l. Cornelia, ad legem Corn. de Sicariis, Quum quidam per lasciuiam causam mortis præbuisset, comprobatum est factum Taurini Ignatij Proconsulis Beticæ. Budæus.

Læta lasciuia. Lucret. lib. 5.

Maledicendi lasciuia. Quintil. lib. 9. cap. 2, Num quanto minus aut ipsi in quos dicimus, aut iudices, aut assistentes oderint hanc maledicendi lasciuiam, si nolle nos credant? Id est, dicacitatis voluptatem.

Orationis lasciuia. Quintil. lib. 2. cap. 6.
Veneris lasciuia. Ouid. 1 Amor. eleg. 4.
Recens lasciuia. Quintil. lib. 2. cap. 4, Lasciuiæ recentis flosculis capti.

Lasciuitas, pen. corr. lasciuitatis, Idem quod Lasciuia. Firmic. lib. 1. cap. 1, Nec Asiana lasciuitas, sobria Iouis moderatione corrigitur. Paulo antè dixerat. Lusoriosi semper Asiani, & voluptatibus occupati.

Lasciuio, lasciuis, pen. prod. { [illegible] } lasciuire. Senec. ad Lucilium, Nunquam vacat lasciuire districtis: nihilque tam certum est, quàm otij vitia negotio discuti.

Lasciuire, est petulanter agere, vt equi indomiti solent, aut qui diu in otio fuerūt, qui aut calcitrare præter solitum, aut lusitare exultaréque solent. Propterea Liuius lib. 2. ab Vrbe, Appius, inquit, Claudius & natura immitis, & efferatus hinc plebis odio, illinc patrum laudibus, non miseriis ait, sed licentia tantum concitum turbarum: & lasciuire magis plebem, quàm sæuire. id est plebem nimio otio magis petulantem se præbere, quàm veram seditionem meditari, nulla satis digna nobilitatis iniuria contristatam. De plebe enim tāquam de equis, qui ab auriganis reguntur, loquutus est.

Fuga lasciuit agnus. Ouid. 7. Metam.
Lasciuire alicui. Stat. 1. Syl. 5.
Lasciuire etiam arbores dicuntur, quum nimia pabuli vbertate luxuriant. Budæus.

Laser, laseris, n. g. { ὀπὸς σιλφίου } Succus laserpitij. Plin. lib. 19. cap. 3, Ab his proximum dicetur authoritate clarissimum laserpitium, quod Græci silphion vocant, in Cyrenaica prouincia repertum: cuius succum vocant laser, magnificum in vsu medicamentísque, & ad pondus argentei denarij pensum.

Laserpitium, laserpitij { σίλφιον } Virgultum herbidum. Plinius libro 19. cap. 3, In Asia laserpitium gigni solitum, tam feram ac contumacem: & si coleretur, in deserta fugientem: radice multa, crassáque, caule ferulaceo, haud simili crassitudine, &c. Plautus Pseud. 13, Eo laserpitij libram pondo diluunt. Colum. lib. 6. cap. 17.

Laserpitium, ait Dioscorides lib. 3 in Syria, Media, & Libya nascitur caule ferulaceo, quem Maspetum vocant: foliis apio similibus: lato semine. Laser è radice atque caule scarificatis colligitur. Præfertur autem rufum, translucens, myrrhæ æmulum, non porraceum, odore valens, suaui gustu, quod dilutum facilè albescit. Cyrenaicum si quis degustauerit, humorem toto corpore ciet: blandissimo odore, adeò vt ne os quidem gustanti nisi paululum spiret. Medicum & Syriacum minus viribus valent, & magis virosum reddunt odorem. Caulem aliqui silphion, radicem magudarin, & folia maspeton vocauere. Efficacissimum laser, mox folia, postremò caulis. Hæc & plura Dioscorides, cuius interpres Mathiolus, Mauritani, inquit, Laserpitium Aonidem nominant. Laser verò, quæ laserpitij est lacryma, Assam appellant: quam in fœtidam, & odoratam diuidunt. Id quod & ipse Dioscorides fecisse videtur, quòd Cyrenaicum laser suauissimo odore commendauerit. Medicum verò, ac Syriacum, quoniam virosum emittant odorem, omnino damnauerit. Quamobrem non planè improbanda videtur eorum opinio, qui coniiciunt illum succum quem officinæ & vulgus *Belzuinum* vocant, legitimum laser volunt esse, cui Dioscorides blandissimum tribuit odorem: Assam verò fœtidam Mauritanis vocatam, id tantùm, quod ex Media Syriáque defertur, quod Sagapeni instar fœtidum deprehenditur. In quorum equidem sententiam non potui non ipse quoque deduci. Deinde multa affert in hanc rem testimonia, quæ nimis longum foret hîc attexere. Videndus etiam est Theophrastus lib. 6. cap. 3. de plantarum historia. Laser Cyrenaicum, dicitur etiam succus Cyrenaicus: Laser Medicum, succus Medicus: laser Syriacum, succus Syriacus.

Laserpicifer { σιλφιοφόρος } Cyrenæ. Catul. ad Lesbiam, 7.

Laserpitiatus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } vt Laserpitiatum acetum: Id est, laserpitij succo dilutum. Plin. lib. 18 cap. 30.

Lasiris { [illegible] } Inter ornamenta muliebria numeratur à Polluce libro 7. cap. 22.

Lassus, Adiectiuum { [illegible] } Dicitur labore, tam animo quàm corpore fatigatus. Idcóque ad ea demum spectat, quæ laboris molestiam sentiunt. Nomen est, non participium. Propertius lib. 2. eleg. 34.

At nondum est talos mittere lassa manus.

Lassus opere faciundo. Plaut. Asin. 16.
Studio venandi lassus Ouid. 3. Metam.
Lassus de via. Plaut. Pseud. 9.
Via lassus. Ouid. 5. Trist. eleg. 5.
Amore lassus. Ouid. 3. Amor. eleg. 6.
Lassus animus & cura confectus. Terent. And. 2. 1.
Aures lassæ Horat. 1. Serm. saty. 10.
Humus lassa. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5.
Lumina lassa. Ouid 7. Metam.
Pietas lassa malis Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8.
Lassæ res. Plaut. Stich. 9.
Rebus lassis petere solaria. Ouid. 5. Trist. eleg. 2.
Sanguis lassus. Stat 2. Theb.
Stomachus lassus. Horat. 2. Serm. saty. 8.
Lassa terra. Plin. lib. 17. cap. 5.
Visus lassus. Stat. 1. Sylu. 3.

Lassulus, pen. corr. Adiectiuum diminutiuum { [illegible] } Catul. de Berecynthia, 58,

Itaque vt domum Cybeles tetigerunt, lassulæ
Nimio è labore somnum capiunt sine Cerere.

Lassitudo, pen. prod. { κόπος } lassitudinis, Molestia quam ex labore suscipimus. Cic ad Cornificium, lib. 12, Sed nulla lassitudo impedire officium & fidem debet. Cæsar 2. bell. Gall. Cursu ac lassitudine exanimatus.

Reficit lassitudinés nitrum. Plin. lib. 31. cap. 10.

Lassesco, lassescis { [illegible] } lassēscere, Lassum fieri. Plin. lib. 30. cap. 16. Non lassescere in vllo labore, qui neruos ex alis & cruribus gruis habeant.

Lasso, lassas { [illegible] } lassare, Fatigare. Plin. epist. 9. lib. 3, Multisque causis non lassaretur modò, verùm etiam confunderetur. Apud Martialem lib. 8, Lassare dominum supplicibus libellis.

Artus lassauimus calamo. Ouid. epist. 20.
Brachia lassare aquis. Ouid. 3 de Ponto, eleg. 7.
Labor insolitus iam me lassauit. Ouid. 10 Metam.
Tela lassaret manus. Ouid. epist. 1.

Lassor, lassaris, Passiuum { [illegible] } Ouid. 2. Metamorph.
-in molli nec quicquam lassor arena.

Lassatus, pen. prod. Participium { [illegible] } Iuuenal. Satyr. 6,
Et lassata viris, nondum satiata, recessit.

Sequendo lassata. Ouid. 9 Metam.
Membra lassata. Ouid. 6. Metamorph.

LASTHENIA, Mulieris nomen, quam Platone præceptore vsam scribit Plutarchus: ornatúque virili auditorium ingressam scribit etiam Laertius.

LASUS, primus de Musica scripsit, & dithyramborum certamē primus protulit: vixítque temporibus Darij Persarum regis.

Late Aduerbium à Latus adiectiuo. Vide LATUS.

Lateo, lates, latui { [illegible] } latēre, In occulto esse.

Latuit ad hanc ætatem. Cic. 1. Tusculan. Vetus scriptum exemplar habet iacuit.

Latere abditē. Cic. 4. Verr.
Abditus latet agro. Horat. 1. epist. 1.
Clàm latēre. Ouid. 1. de Remed. amor.
Furtim latēre. Ouid. 14. Metamorph.
Latet mihi causa. Lucan. Tu mihi causa lates. Virg. 5. Æneid.
Latent eum doli. Virg. 1. Æneid. Id est, non ignorat fraudem.
Latet plerisque, hoc est plerisque occultum & clàm est, atque incertum & ignotum. Plin. lib. 2. cap. 20.
Æquor latet sub classibus. Virg. 4. Æneid.
Amor latet. Ouid. epist. 17.
Ars latet. Ouid. 10. Metamorph.
Error latet aliquis. Virg. 2. Æneid.
Nocte latent fures Catul. in Carmine nupt. 57.
Res latuit patrem. Ouid. 4. Fast.
Virtus latet obtusa paupertate. Claud. 1. Paneg.
Latet apud. Mart. lib. 5, Nunquid apud Parthos, Armeniósq; latet?
Latet in loco aliquo, aut re aliqua. Virg. 3. eclog. Cic. 3. Verr.
Latēre in occulto. Cic. 1. Acad. Sic omnia latēre censebant in occulto, neque esse quicquam quod cerni aut intelligi possit.
Latent sub arcis Plaut. Casin. 15. Liu. 4. belli Maced. Sub vmbra Romanæ amicitiæ latebant.
Latet inter dentes. Plaut. Trinum. 13.
Latere tecto. Terent. Heaut. 4. 2, Triumpho, si licet me latere tectu, abscedere.

Latens, Participium { [illegible] } vt,

In aluo matris latentes. Horat. 4. Carm. ode 6.
In latenti retinere ius ciuile. Vide In latenti, in præpositione IN.
Manifestare latentem. Ouid. 13. Metamorph.

Dolus latens. Stat. 10. Theb.
Ira. Lucan. lib. 5.
Gemitus. Lucan. lib. 1.
Verba Ouid. 9 Metamorph.

Latenter, Aduerb. { [illegible] } Clàm, occultè. Cicero in Topic. Quum enim nihil sine causa fiat, hoc ipsum est fortunæ euentus, obscura causa, quæ latenter efficitur.

Latito, latitas, pen. corr. { [illegible] } latitare, Frequentatiuum. Cic. pro Cluentio, Extrahitur domo latitans Oppianicus à Manlio. Vlpianus in l. Fulcinius D. Quibus ex causis in possessione eat. Latitare, est cum tractu aliquo latere: quemadmodum factitare, est frequenter facere.

Aper latitans fruticeto Horat. 3 Carm. ode 12.
Forta latitantia. Claud. 1. de Raptu Proserp.
¶Latitare dicuntur qui ad iudicium vocati frustrantur, & ludificantur Cic. pro Quintio, Ego capere non potui: latitauit, procuratorem nullum reliquit. Budæus.
¶Latitare, Actiuè apud Plaut. in Trinum 6,
-nam ij mores maiorum laudant, Eosdem latitant.

Latitatio, Verbale { [illegible] } Quint. lib. 7. cap. 3. Sonus, clamor, gemitus, latitatio, metus, similia.

Latebra, latebræ, pen. corr. & Latebræ, latebrarum { [illegible] } Loca in quibus quid delitescere & occultari potest. Plin. lib. 7. cap. 45. Et lib. 8. cap. 27, Idem hyberna latebra visu obscurato, &c. Cic. pro L. Manil. Ita regnat vt se nec Ponto, neque Cappadociæ latebris occultare velit.

Cæcæ. Virg. 3. Æneid.
Dulces. Horat. 3 epist. 17.
Curuæ Virg. 3. Georg.
Tutæ. Silius lib. 17.
Latebræ ferarum. Liu. lib. 46. Plin. lib. 10. cap. 19, OEnanthe quidem etiam statos latebræ dies habet.
Latebræ tabellæ Cic. App. lib. 3, Nullámne in tabellæ quidem latebre fuisse absconditam maleuolentiam quæ te impugnare auderet?
Adhibere latebram obscuritatis. Cic. 2. de Diuin.
Conijcere se in mirificam latebram. Cic. 2 de Diuin.
Dare latebram populo, in qua, &c. Cic. 3 de Leg.
Ex latebris erumpere Cic. pro Sestio, Quum illa coniuratio ex latebris, atque ex tenebris erupisset.
Latebram habere. Cic. 5. de Fin. Ludi, cœnatio, villa Luculli (nam si rosam dicerem, latebram haberet) ad corpus, &c.
Peragrare latebras suspicionum, Vide P E R A G R O.
¶Latebram quærere periurio. Cic. 3. Offic. Sed si hoc sibi sumant, nullam esse fidem quæ infideli data sit, videant ne quæratur latebra periurio. Id est, excusatio qua lateat & non videatur periurium.
Latebræ & recessus in animis hominum. Cic. pro Marcel.

Latebrosus, penult. prod. Adiect. { [illegible] } vt Locus latebrosus, in quo frequentes latebræ sunt. Plaut. Bacch. 1.
Colles latebrosi Silius lib. 5.
Flumina latebrosa. Virg. 8. Æneid.
Frondes latebrosæ. Claud. 3 Paneg.
Latebrosus locus ad equites tegendos. Liu. 2. bel. Pun.
Nox latebrosa. Lucan. lib. 6.
Pumex latebrosus Virg. 5. Æneid.
Silua latebrosa. Ouid. epist. 4.
Via latebrosa. Cic. pro Sestio.

Latebrosè, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Occultè, clàm. Plaut. Trinum 6,
-pater adsum, Impera quid vis, neque tibi ero in mora: neque latebrosè me abs tuo Conspectu occultabo.

Latebricola, latebricolæ, pen. corr. Qui latebras incolit. Plaut. Trinum. 5. Latebricolarum hominum corruptor.

Latibulum, latibuli, pen. corr. { [illegible] } Idem quod latebra. Sed latebras propriè hominum, latibula ferarum esse inquit Valla. quæ differentia sæpissime confunditur.
Omnia latibula adire. Catul. de Berecynthia, 58.
Latibulum etiam de hominibus dicitur. Cic. Attic. lib. 12, Ego autem volo aliquod emere latibulum, perfugium doloris mei. Idem 1. Offic. Omniáque quę sint ad viuendum necessaria, anquirat & paret, vt pastum, vt latibula, vt alia generis eiusdem.

Latibulo, latibulas, pen. corr. { [illegible] } latibulare, Latère. Varro, Vide ne feram domini latibulet.

Latibulor, latibularis { [illegible] } latibulari, Deponens, Idem. Accius Pratoribus, Progredere, & nequis latibuletur, prospice Nonius Erotopægnion, Nocte vt opertus amictu latibuletur. Antiquum.

Later, m. g. { [illegible] } laterem, latere, & lateres, pen. corr. in plurali integrum, genitiuus & datiuus singulares rarò leguntur, Terra seu argilla ad solem siccata, vel cocta, & in lapide durata. Vitruuius lib. 2. cap. 3, sub finem, Siue silex, siue cæmentum, aut coctus later, siue crudus, his erit vtendum. Cic. 2 de Diuinat. Num hoc in latere, aut in cæmento, ex quibus vrbs effecta est, potuit valere?
Propriè later est ad solem siccatus. Quòd si coctus est, Testa dicitur, aut Later coctus. Vide Vitruuium lib. 2. cap. 3. & 8.
Lateres coctiles, Vide C O Q V O.
Lateres in fornacem coquere, Vide C O Q V O.
Lateres ducere. Vitruu. lib. 2. cap. 3, Itaque primùm de lateribus, qua de terra duci eos oporteat, dicam. Non enim de arenoso, neque calculoso, neque sabuloso luto sunt ducendi, quòd ex his generibus quum sunt ducti, primùm fiant graues: deinde quum ab imbribus, in parietibus asperguntur, dilabuntur & dissoluuntur, paleæque quæ in his ponuntur, non cohærescunt propter asperitatem. Faciendi autem sunt ex terra albida cretosa, siue de rubrica, aut etiam masculo sabulone. Ducendi autem sunt per vernum tempus, & autumnale, vt vno tenore siccescant. Qui enim per solstitium parantur, ideo vitiosi sunt, quòd summum corium sol acriter quum percoquit, efficit vt videantur aridi, interius autem sint non sicci: & quum postea siccescendo se contrahunt, perrumpunt ea quæ erant arida: ita rimosi facti, efficiuntur imbecilli. Maximè autem vtiliores erunt, si ante biennium fuerint ducti. namque non antè possunt penitus siccescere. Ex his liquet, laterem duci & fieri, eodem significatu dici: eumque propriè esse, qui ad solem fuerit exsiccatus. Qui enim coquitur in fornacibus, aut Testa dicitur, aut Coctus later. Idem libro 2. cap. 8, Saxo quadrato, aut ex testa, aut silicibus ordinariis struat bipedales parietes. Ibidem, non ita procul à fine, De ipsa autem testa, si sit optima, seu vitiosa ad structuram, statim nemo potest iudicare, quòd in tempestatibus & æstate in tecto quum est collocata, tunc si firma est, probatur. Nam quæ non fuerit ex creta bona, aut parum erit cocta, ibi se ostendet esse vitiosam gelicidiis & pruina tacta.
Laterem lauare, Prouerbium, pro Operam ludere. Terentius Phorm. 1. 4.

Lateritius, Adiectiuum { [illegible] } Ex latere factum. Plinius, Lapide duro, ac silice æquo construunt, vel ex lateritios parietes.

Laterculus, laterculi, pen. corr. masc. g. { [illegible] } Diminutiuum, Paruus later. Plinius, Crudis laterculis ad formam camini. Curtius lib. 5, scribit laterculo coctili structos fuisse muros Babylonios. Colum. lib. 8 cap. 14. Sub porticibus deinde quadratæ harę cæmentis vel etiam laterculis extruuntur.

Lateraria, laterariæ, fœm. gen. { [illegible] } Officina in qua fiunt lateres. Plinius lib. 7. cap. 56, Laterarias ac domos constituerunt primi Euryalus & Hyperbius fratres Athenis: antea specus erant pro domibus.

Laterunculária tabula, in qua laterunculis luditur. Seneca epist. 118, circa finem, Nemo qui ad incendium domus suæ currit, tabulam laterunculariam perspicit, vt sciat quomodo alligatus exeat calculus. Latrunculariam dicit laterunculariam, qui & alibi latrunculos laterunculos vocat, nisi nos fallant exemplaria.

Lateralis, Vide L A T V S substantiuum.

L A T E R A N V S, pen. prod. { [illegible] } Proprium nomen patricij Romani qui latère frequens in otio solebat. Hic Consul designatus iussu Neronis interfectus est. Ædes eius amplissimæ datæ fuerunt à Constantino Imperatore Pontifici maximo. Iuuen. Saty. 10,
-egregias Lateranorum obsidet ædes
Tota cohors. Inde Lateranense palatium, & Lateranẽsis basilica, sancti Ioannis ædes vocata est, quæ in Lateranorum nobilissimæ gentis ædibus extructa fuit.

Laterculus, Vide L A T E R.

L A T E R I V M fuit Qu. Ciceronis villa in ipsius patria Arpino: quam quum vellet vendere, Arpinatium erat fremitus excitatus. Cicero Attico, libro 4 & 7, Arpinatum fremitus est incredibilis de Laterio.

Laterna, laternæ { [illegible] } A lateo, lates, quod primam corripit, laterna verò producit: notæ significationis Martial. lib. 14,
Dux laterna viæ clausis feror aurea flammis:
Et tuto est gremio parua lucerna mihi. Ibidẽ, de laterna ex vesica,
Cornea si non sum, nunquid sum fuscior? Cic. ad Attic. lib. 4, Clodij vestibulum vacuum sanè mihi nuntiabatur, paucis pannosis sine laterna.
Laterna Punica. Plaut. Aulul. 6,
Ita is pellucet, quasi laterna Punica.

Laternarius, laternarij { [illegible] } Qui alteri laternam præfert. Cicero in Pisonem, An cum altero barbato Epicureo, cum altero Catilinæ laternario?

Latesco, Vide L A T V S adiectiuum.

Latex, laticis, pen. corr. masc. gen. { [illegible] } Omnis humor dicitur: ab eo quòd intra aliquid lateat. Vnde & de aqua, vino, & cæteris dicitur, Virg. 1. Æneid. Regales inter mensas, laticémque Lyæum. Ouidius Palladios latices dixit, quum oleum dicere vellet. Et Lucret. lib. 1, Absynthij laticem. Cic. 2 de Diuinatione.
Nos circum latices gelidos fumantibus aris, &c. Ex Homero.
Cupido laticum, Sitis. Lucret. lib. 4.
Liquoris vitigeni latex Lucret. lib. 5.
Cærulei latices. Ouid. 3. Trist. eleg. 10.
Perennes latices. Lucret. lib. 5.
Sacri. Ouid. 5 Metamorph.
Calidi latices Virg. 6. Æneid.
¶Congerere laticem in vas. Lucret. lib. 3.
Absynthi amarum perpotare laticem. Lucret. lib. 4.
Gelido latice refouere aliquem. Senec. Agamemn. 8.

Lathyris { [illegible] } herba quæ cataputia minor appellatur. Plin. lib. 27. cap. 11, Lathyris folia habet multa lactucæ similia, tenuiora, germina multa, in quibus semen tuniculis continetur, vt capparis.

Latialis, Vide L A T I V M. Dicitur & Latiaris.

Latibulum, Vide L A T E O.

Laticlauium, Vide L A T V S adiectiuum.

Latifolium, Latifundium, Vide L A T V S adiectiuum.

Latine, Latinus, Vide L A T I V M.

L A T I N I { [illegible] } populi Italiæ in Latio: de quibus Salust. Primò Italiam tenuisse quosdam, qui appellabantur Aborigines: hos postea aduentu Æneæ Phrygibus iunctos, Latinos vno nomine nuncupatos. Seruius autem ait Æneam victis Latinis, vt eorum fauorem sibi conciliaret, nomen Latinum nõ solùm illis non sustulisse, sed etiam Troianis imposuisse.

L A T I N V S, pen. prod. { [illegible] } teste Boccatio, Laurentum rex, Fauni & Maricæ nymphæ Laurentis filius. Virg. lib. 7. Æneidos,
-rex arua Latinus & vrbes, &c. Hic, vt idem testatur, Æneam profugum suscepit hospitio: & vti respõso acceperat, ei Lauiniam filiam, iam Turno Dauni filio promissam, dedit vxorem: quamobrem bellum ingens inter Æneam & Turnum exortum est, in quo Latinum cecidisse ex Virgilio & Seruio manifestũ est. ¶Fuere & alij plures Latini, vt author est Higinus. ¶Latinus Syluius, vt ait Liuius, Æneę Syluij fuit filius, & mortuo patre Albanis imperauit, & ab eo coloniæ deductæ eorum qui Prisci Latini nuncupati sunt.

Latio, Vide F E R O.

Latito, Vide L A T E O, lates.

Latitudo, Vide L A T V S adiectiuum.

LATIVM {Λάτιον} vt ait Plinius lib. 3. cap. 5, ea pars Italiæ est, vbi sunt Tyberina ostia & Cloaca Romana. Dictum Latium à latendo, quòd illic latuerit Saturnus, Iouem filium fugiens. Ouid. 1 Fastorum,

Dicta quoque est Latium terra latente deo. Virgil. lib. 8. Æneidos,

. Latiúmque vocari
Maluit, his quoniam latuisset tutus in oris. Varro autem Latium dici putat, quòd latet Italia inter præcipitia Alpium & Apennini. Est autem duplex Latium, vt dicit Seruius, Vnum à Tyberi vsque ad Fundos: aliud inde vsque ad Vulturnum. Latium verò antiquum, vt ait Plinius lib. 3. cap. 5, à Tiberi Circeios seruatum est M passuum L longitudine. tam tenues primordio imperij fuere radices. Colonis sæpe mutatis tenuere alias alij temporibus, Aborigines, Pelasgi, Arcades, Siculi, Aurunci, Rutuli. Et vltra Circeios Volsci, Osci, Ausones, vnde nomen modo Latij processit ad Lirim amnem. Cic. pro Archia, Studiáque hæc & in Latio vehementius tum colebantur.

Facetiæ oblitæ Latio. Cic. ad Papyrium, lib. 9, Mirificè capior facetiis maximè nostratibus, præsertim quum eas videam primum oblitas Latio tum, quum in vrbem nostram est infusa peregrinitas: nunc verò etiam Braccatis & Transalpinis nationibus, vt nullum veteris leporis vestigium appareat.

Ferox Latium Horat. 1. Carm. ode 35.

Felix Latium Horat. in Carm. seculari.

Latius, Adiect. {λάτιος.} Colum. lib. 1 in Præf. At Latiæ musæ non solos adytis suis Accium & Virgilium recepere, sed eorum & proximis & procul à secundis sacras concessere sedes.

Agri Latij. Ouid. 3 Fast.

Arces Latiæ Ouid. 15 Metamorph.

Gens Latia. Ouid. 4 Fast.

Lingua Latia. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3.

Latialis, & hoc latiale, pen. prod. {λατίνος} Quod est ex Latio, vt Latialis Iupiter, apud Cic. pro Milone.

Caput Latiale. Lucan. lib. 1.

Latialis sermo, Romanus & Latinus, quo Latini primùm vsi sunt. Plin. lib. 3 cap. 1, Et his digna memoratu, aut Latiali sermone dictu facilia. Id est, Latino.

Latialis doctrina. Macrobius lib. 1, cap. 1.

Latinus, pen. prod. Aliud adiect. {λατῖνος.} Virg. 1. Æneidos,

. genus vnde Latinum.

Carmen Latinum. Horat. 1. Carm. ode 32.

Latinæ cõsuetudini tradere. Colum. in Præfat. lib. 12. Id est, In Latinum sermonem vertere.

Latinæ feriæ. Varr. 4. de Lingua Lat. Latinæ feriæ dies conceptiuus dictus à Latinis populis, quibus ex Albano monte ex sacris carnẽ petere ius fuit cum Romanis. A quibus Latinis, Latinæ dictæ. Hactenus Varro. Cic. pro Planc. Quibus è municipiis vix iam qui carnem Latinis petant, inueniuntur.

Latinæ feriæ. Dionysius Halicarnasseus lib. 4, Tarquinius superbus designare templum statuit Romanis & Latinis commune, atque Hernicis & Volscis, eis quidem qui in societatẽ scripti erant: vt cõuenientes quocũque anno in designatũ locũ nundinarẽt vnáque vescerentur, ac de cõmunibus extis partem quique eorum caperent. Gratè autem suscipientibus rem omnibus, locum designauit vbi cõuentum facerent, in medio maximè gẽtium earum positũ, montẽ celsum qui Albanorum superstat vrbi, in quo nundinas quotánis agi & inducias esse omnibus erga omnes lege statuit: Sacrificiáque perfici cõmunia Latiali Ioui: epulas idem quoque statuẽs, quas exhibere oporteret ad sacrificia vnamquanque vrbem, & quam partem vnáquanque accipere. Quæ verò participes erant huius solennitatis & sacrificij vrbes fuere, tribus demptis, quinquaginta. Has autẽ solennitates & sacrificia Romani vsque ad hęc nostra tempora perficiũt, Latinas eas vocãtes. Ferúntque in eas hæ, quæ participes sunt sacrorum, vrbes: aliæ agnas, aliæ caseos, aliæ lactis mensuram quandã, aliæque his simile aliquod molæ genus. Vno autem tauro cõmuniter ab omnibus immolato, statutam partem vrbs quæque accipit. Sacrificant enim pro omnibus, principatúmque sacrorum Romani habent. Idem sub finem lib. 6, Decreuit Senatus etiã agendas esse diis gratias de reconciliatione plebis, sacrificiáque perficienda, vnam diem adiiciens Latinis feriis vocatis, quæ duarum erant: primam quidem sacram faciẽte Tarquinio, quo tempore Etruscos vicit: secundam verò addẽte Populo quum Reges eiiciens liberam ciuitatem fecit. quibus duabus tertia quoque adiuncta est, reditus rebellium gratia. Patrocinium autem & curam sacrificiorum quæ in his fiunt, atque certaminum, accepere Tribunorum ministri, nunc habentes potestatem ædilitiam, ornati ipsi à Senatu purpura & solio eburneo, aliisque insignibus quæ Reges habuerant. Macrobius lib. 1. Saturnal. cap. 16, Quum Latiar, hoc est Latinarum solenne, concipitur, nefas est prælium sumere. quare nec Latinarum tempore, quo publicè quondam induciæ inter Romanum populum Latinósque firmatæ sunt, inchoari bellum decebat. Cic. ad Qu. fratrem lib. 2. epist. 8, De nostra Tullia tui mehercule amantissima, spero eam Crassipede nos confecisse. Dies erant duo, qui post Latinas habentur religiosi: cæteroqui confectum erat. Latiar erat exiturus. Ad octauum Idus Apriles sponsalia Crassipedi præbui. Vide Cælium Rhodiginum lib. 28. cap. 24. Plinius lib. 27. cap. 7, Latinarum feriis quadrigæ certant in Capitolio, victórque absinthium bibit: credo sanitatem præmio dari honorificè arbitratis maioribus. Arnobius aduersus gentes lib. 2, vbi de ceremoniarum mutatione agit, In Albano antiquitus monte nullos alios licebat, quàm niueis tauros candoris immolare: nónne istum morem, religionémque mutastis, atque vt rufulos liceret dari Senatus constitutum sanctione? Plutarchus in Camillo, ad finem, Quum multæ in Senatu variæque contentiones essent, quòd in varias sententias eiuium mentes trahebantur, tandem in hanc sententiam itum est, vt alter ex Consulibus popularis crearetur. Dictator (Camillum intelligit) quum ad populum hoc nunciaret, statim populus cum Senatu reconciliatus est, & Camillum plausu ac clamore domum vsque remittunt. Postridie autem congregati decreta tulere, vt Concordiæ (quemadmodum Camillus vouerat in foro & in concione) ingens pro rebus bene gestis templum molirentur. Liuius Decad. 1. lib. 6. ad finem, In celebritatibus quas Latinas vocabant, addita vna die, per quatriduum solennitates instituerunt, & deinde statim Romanos totos se ferre ac rei diuinæ intendere voluerunt. Comitiis à Camillo habitis, Marcus Æmilius ex patritiis, Lucius Sextus primus ex popularibus, Consules designati. Alexander ab Alexandro lib. 5 cap. 7, Romanos Consules comitiis creatos, sortitis prouinciis, aut extra sortem datis, Latinas ferias indicere consueuisse planè perspicuum est: Ioníque Latiali in monte Albano sacrum facere, quod Latiar dicere, vbi carnem Latinis populis dare mos erat, quæ visceratio dicta. Est enim mons Albanus inter Albam & vrbem Romam tractu ferè pari distinctus, vbi templum à Tarquinio Superbo Ioui Latiali constructum ferunt. Paulo pòst: Has Latinas Tarquinius à principio in vnam diem indixit. post Reges vi rò exactos, altera populi iussu adiici cœpta fuit. Demum restituta plebe, quæ ad sacrum montem secesserat, in tres aut quatuor dies indictas à Consule vel Præfecto Latinarum fuisse: interiecto deinde tempore, in decem dilatas seruatásque inuenimus. De Præfecto Latinarum meminerũt Fenestella, & Pomponius in l. 2. D. De origine iuris. Liuius Decad. 3 lib. 5, Romæ Consules Prætorésque vsque ante diem quintum Calend. Maias Latinæ tenuerunt. eo die perpetrato sacro in monte, in suas quisque prouincias proficiscuntur.

Latinæ feriæ dicebãtur, quũ ex populis Latinis viri simul & mulieres in montem Albanũ hostias adducebant: &, quatriduano sacrificio facto, accepta carne in suam quisque ciuitatem digressi reuertebantur. ea dicta visceratio, quoniam ea hostiis carnes in partes cæsæ distribuerentur visceratiouem more & Cæsar populo dedit, vt apud Suetonium legimus. Ferias autem Latinas, maximo Romanorum Latinorúmque magistratuum cõuentu, Consules procurabãt, quum interea cum populo agere non liceret: vt ob eam caussam Latinæ aliquãdo à Cõsulibus instaurarẽtur, quum tribunis pl. obsistere vellẽt, populares leges, & reipub. perniciosas, ferre cupientibus. itaque ad Quintum Fratrẽ lib. 2, Consul, inquit, Lentulus dies comitiales eximit omnes. nam etiam Latinæ instaurantur: nec tamen deerãt supplicationes sic legibus perniciosissimis obsistitur, maximè Catonis. Instaurabãt Latinas etiam Pontifices, vt Liuius libro 32. tradidit id autem fiebat, quasi iam, faciendis iis, aut prætermissum aliquid esset, aut, quod non oporteret, commissum. Primus eas in vnum diem Tarquinius Superbus instituit: secundus dies additus, pulsis regibus: tertius post secessionem in Auentinum: quartus, plebe & patribus à Dictatore Camillo in concordiam reductis. In eo meam fluctuare sententiam fateor, cõceptiuæ né an statiuæ feriæ fuerint Latinæ. si Varronem, & Macrobium sequamur, antiquitatis vtriusque peritissimũ, cõnceptiuæ erãt, non statiuæ, concipiebãtúrque in dies vel certos, vel incertos. Liuius tamen statiuas indicat fuisse, quum ait lib. 25, Romæ Consules, Prætorésque vsque ante diem V. Cal. Mai Latinæ tenuerũt. eo die perpetrato sacro in monte, in suas quisque prouincias proficiscuntur. Non enim simile veri est, Consules, quum victor Annibal vastaret Italiã, cõsultò in V Cal. Maias, qui dies à primo initi magistratus die, hoc est ab Idibus Martij, XLIII. dierum spatio distat, Latinas distulisse: vt ipsi sibi diutinæ in vrbe mansionis necessitatem imponerent: quum ire in Prouincias neque Consulibus, neque Prætoribus liceret, nisi Latinarum sacro perpetrato. an igitur eas è statiuis in ordinem conceptiuarum posteà transisse credendum est: an e latentem caussam alij perscrutentur. Ex P. Manutij commentariis in epist. ad Attic. & ad Qu. Fratrem.

Fides Latinæ Horat. 1. epist. 3.

Gens Latina Virg. 8 Æneid.

Latini Iuniani in libertorum numerũ inducti fuerant, similitudine eorum qui socij Latini & Latini coloniarij dicebantur, qui in Latinas colonias deducti fuerant. Lex sociis nominis Latini dabat, qui stirpem ex sese domi relinquerent, vt ciues Romani fierent. Hæc apud Liuium lex extat, à qua profectam esse primùm rationem eam qua ius Quiritium consequerentur Latini liberti existimo, vt prole. De his sæpe fit mentio apud Iurisconsultos, & Vlpianum præsertim in institutis. Turneb.

Latina lingua locupletior Græca. Cic. 1 de Fin. Ita sentio, & sæpe disserui, Latinam linguam non modò non inopem, vt vulgò putarent, sed locupletiorem etiam esse quàm Græcam.

Vertere in Latinum, hoc est in Latinam linguam. Quintil. lib. 10. cap. 5. Sub sermonem.

Verbis Latinis miscere Græca. Horat. 1. Serm. saty. 10.

Parum Latina vocabula. Mart. lib. 1.

Voce Latina loqui. Ouid. 3. Trist. eleg. 12.

Vrbs Latina. Virg. 9. Æneid.

Latinè, pen. prod. Aduerb. {λατινιστί} More Latinorum. Cic. 6 Verr. Latinè me scitote, non accusatoriè loqui. Idem 7 Philipp. Qui planè & Latinè loquuntur. Hoc est, propriè, apertè & vt res habet, sine figuris vllâve obscuritate aut circuitu.

Latinè scire, Cic. pro Cæcin. Quid enim facilius est, quàm probari iis, qui Latinè sciant, in vno seruulo familiæ nomen non valere?

Latinitas, pen. corr. pro Latino sermone. Cic. ad Attic lib. 7, Secutúsque sum non dico Cæcilium, Mane vt ex portu in Piræeum (malus enim author Latinitatis est) sed Terentium, &c.

Latinitas, Ius Latij, ius ciuium Romanorum. Cic. Att. lib. 14, Scis quàm diligam Siculos. Multa illis Cæsar, neque me inuito, etsi Latinitas erat nõ ferenda, &c. Id est, ius ciuium Romanorum. Nam Latini, ciues Romani itaque & suffragia ferebant, & magistratus gerebant. Si igitur Siculis Cæsar ius Latij concessisset, res fuisset non ferenda, veruntamen ferri potuisset. Vt autem Antonius legem figat, quasi à Cæsare latam, qui nullam hac de re mentionem fecit, hoc verò nequaquam ferri potest.

Latiniensis, & hoc Latiniense, Idem quod Latinus. Cicero de Arusp. respons. Quod in agro Latiniensi auditus est strepitus cum fremitu.

LATMEVS mons, Vide LAMIVS.

LATMVS {Λάτμος} Plinio, Ioniæ mons nobilis, ubi Endymionis fabu-

lam, quem aiunt à Luna adamatum in eodem obdormiuisse. Dicit tamen Cic lib.1.Tuscul.quæst.eum in Latmo obdormiuisse,& in somnis à Luna deosculatum.

Latomiæ, vel latumiæ, latomiarum { λατομίαι } Lapicidinæ, & metalla saxaria. Liu.lib.6.de bello Pun. Comprehensa postea priuata ædificia, comprehensæ latomiæ, forúmque piscarium. Cicero 7.Verr. Vide LATVMIAE.

Ad latomias damnari solebant ij,qui in opus metalli damnabantur. Apud Plautum in Capt.12, Tyndarus in latomias lapidarias ab Hegione damnatur: Inde,inquit,ibis porrò in latomias lapidarias.

Latomus, latomi, pen.corr.masc.gen. { λατόμος } Lapicida, qui lapidea cædit.

LATONA, pen.prod. { λητώ } Cei filia,à Ioue dilecta pariter & oppressa, Apollinem & Dianam peperit. Vnde Apollo Latoides,& Diana Latonia dicitur. Virg 9.Æneidos,

Astrorum decus, & nemorum Latonia custos. Similiter Delos, vt ait Seruius, dicta est Latonia, quòd in ea Latona enixa sit Dianam & Apollinem.

Genus duplex Latonæ. Virg.12.Æneid.

Filius Latonæ, Phœbus. Tibul.lib.1.eleg 4.

Puer Latonæ, Phœbus. Horat. 4.Carm.ode 6.

Candida Latona. Claud.5.Paneg.

Dilecta Ioui Latona. Horat.1.Carm.ode 21.

Latonius, Adiectiuum { λητῷος } vt Proles Latonia. Ouid.8.Metam.

Stirps Latonia. Ouid.3.Trist.eleg.2.

Velox Latonia. Stat.10.Theb.

Luna Latonia. Tibul.lib.3.eleg.4.

Delos Latonia. Virg 3.Georg.

Latonigenæ dij { λητογενεῖς } Apollo & Diana. Seneca Agamem.5.

Duo Latonigenæ. Ouid.6 Metamorph.

Latous pen.prod. { λητῷος } Apollo. Horat.1.Carm.ode 31,

Frui paratis,& valido mihi Latoe dones.

Lator, latoris, Verbale à fero, fers, Vide FERO.

Latria, latriæ { λατρεία } Latinè cultus, obsequium, seruitus religionis.

Latrina, latrinæ, penult prod. { ἀφεδρών, ἀφεδρὼν } Locus priuatarum sordium, & nonnunquam locus ad exonerandum ventrem accommodatus. A latendo. Apuleius de Asino.lib.9, Omnia prorsus vt in quandam cœnosam latrinam, in eius animum confluxerant vitia. Varro lib.2.de Analogia, Deinde quum breuitatis causa nomina contraherent, quo essent aptiora, pro lauatrina, latrinam nominauerant. Vide Lauatrina, in LAVO.

¶Latrina, in quam lotura proijciretur. Plaut. Curcul 15,

Non pluris facio,quàm ancillam meam quæ latrinam lauat.

¶Latrinum, neutri generis apud Laberiũ, teste Nonio, Sequere in latrinum, vt aliquid gustes ex Cynica hæresi. Lucil.lib.6,

Hoc to apiè, credo quenque latrina perisse.

Latro, latras { ὑλάω, ὑλακτέω } latráre, Proprium est canis, quum impetum facit & voce terret. Virgil.eclog.3.

-multum latrante Lycisca. Plaut. Amph.15, Nec gannio, nec latro. Cic.pro Rosc.Amer. Quod si luce quoque canes latrent, quum deos salutatum aliqui venerint,&c.

¶Latrare, ad homines trãslatum, pro Vociferari,& intentiore voce clamare. Cic.2.de Orat. Quid enim hic meus frater ab arte adiuuari potuit, quum à Philippo interrogatus quid latraret, furem se videre respondit? Idem de Clar.Orat. Latrant enim iam quidam oratores, non loquuntur.

Rumperis, & latras magnorum maxime regum. Horat.1.Sermonum, saty.3. Rumperis,ex impatientia. Latras, more canum amarè obiurgas.

Latrare aliquid, Id est poscere. Lucret.lib.2.4, -nonne videtis Nil aliud sibi naturam latrare, &c. Festus lib 10, Latrare Ennius pro poscere posuit. Hactenus ille. Versus autem Ennij citantur à Varrone lib.vi.de ling.Latina, non ita procul à fine: Multa, inquit, ab animalium vocibus translata in homines: partim, quæ sunt aperta: partim, obscura. Perspicua, vt Ennij: Animus cum pectore latrat. quo loco multi codices perperam habent lactat.

¶Latrare, cum accusatiuo. Horat.2. Serm.saty.1,

-si quis Opprobriis dignum latrauerit integer ipse.

Latror, latraris, Passiuum { ὑλακτοῦμαι } Plin.lib.25.cap 10, Hanc habentes, negant latrari à canibus.

Latratur, Impersonale. Ouid.2. Tristium,

Scit cui latretur, quum solus obambulat ipse.

Latrans, Participium { ὑλακτῶν } vt Colla latrantia canis. Propert.lib.4. elegia 18.

Bella vndique latrantia. Claud.1.in Eutrop.

Stomachum latrantem leuare. Horat.2.Serm.saty.2.

Latratus, pen.prod. { ὑλακτούμενος } Aliud participium. vt

Caput latratum Capharei. Stat.2.Achil. Id est, fluctuum tumultu affectum.

Cibus latratus. Martial.lib.1.epig.133,ad Cosmum, de Cynico philosopho,

Cui dat latratos obuia turba cibos. Id est, latratu mendicatos more canis.

Latrator, pen.prod. { ὑλακτητής } Verbale. Virg.8.Æneidos,

Omnigenúmque deûm monstra,& latrator Anubis, &c. Seruius, Latrator quia canino capite pingitur. hunc volunt esse Mercurium: ideo quia nihil est cane sagacius.

Latratus, huius latratus, pen.prod. { ὑλαγμός } Plin.lib.8.cap.40, Ab alio in Epiro agnitum in conuentu percussorem domini, laniatu & latratu adactum vt cogeretur fateri scelus.

Latratus grauis. Varro 2.de Re rust.cap.9.

Acer actus latratibus Ouid.2.Fast.

Claris latratibus actus ceruus. Ouid.13.Metam.

Dare latratus Seneca Medea,10.

Vagis latratibus implet dumeta venator. Silius lib.3.

Intonare latratu ingenti, Vide INTONO.

Remugit nemus latratu Seneca Thyeste,8.

Sæuit canum latratus in auras. Virg.5 Æneid.

Turbare apros latratu. Virg.3.Georg.

Latro, latronis, com.gen. { ληστής, λῃστὴς } Græca dictio est, qua significantur viarum obsessores, qui publicè vel per vim furantur, quòd à latere adoriantur. vel à latendo: quòd latentes insidientur, authore Festo. Cic.2 Philip. Erat ei vincendum latronum ritu, vt tantum haberet, quantum rapere potuisset.

Infesti latrones. Horat.2.Serm.saty.2.

Insidiosus latro, Vide INSIDIOR.

Latronem, pro Venatore vsurpant nonnunquam poetæ. Virgil.1. Æneidos, -fixúmque latronis

Impauidus frangit telum.

Latrones, apud antiquos dicebãtur etiam conducti milites. ἀπὸ τῆς λατρείας inseruire. nam ferebant mercede Moris autem erat, vt hos Imperatos & circa se haberet, & primos mitteret ad omne discrimen. Dicti quasi laterones, inquit Varro: quia circa latera esse soleãt. quos nunc satellites vocant. Plaut. Milite,3,

Nam ea Seleucus me opere orauit maximo

Vt sibi latrones cogerem & conscriberem.

Latrunculus, latrunculi, pen.corr. Diminut. { ληστρίδιον } Cic. de Prouinc. Consul. Res in Sardinia cum Mastrucatis latrunculis à Propraetore vna cohorte auxiliaria gesta.

Latrunculus, siue laterúnculus, Qui & latro, est etiam quo ludimus sedecim scrupis gemina acie vtrinque directis, in quibus duo reges sunt inuicem contendentes, duæ reginæ, quatuor equites, sedecim pedites, quatuor satellites, totidem centuriones. Martialis,

Insidiosorum si ludis bella latronum. Seneca, Latrunculis ludimus. Idem, Ludebat laterunculis, quum centurio agmen,&c.

Prælia latronum ludere. Ouid.3.de Arte.

Latrocinor, pen corr. latrocinaris { λῃστεύω } latrocinári. Latronum more prædari. Cic 1.de Nat.deor. Tot millia latrocinantur morte proposita: alij omnia quæ possunt fana compilant. Idem 1.de Leg. Ius esset latrocinari, ius adulterare, &c.

Latrocinari ex occulto. Plin.lib 9.cap.42.

¶Latrocinari, Mercede militare. Plaut. Curcul. Latrocinatus annos decem, mercedem accipio.

Latrocinatio, Verbale. Plin.lib.19.cap.4, Multitudinis innumeræ sæua latrocinatio.

Latrocinium, latrocinij, Idem, quod & vsitatius est. Cicero pro Rosc. Amer. Quòd putaret hic latrocinium, non iudicium futurum. Idem 3.Verr. Tu quæ ex fanis religiosis per scelus & per latrocinium abstulisti,&c. Cæsar 8.bell.Gal. Quia repentino latrocinio atque impetu incolæ illorum,&c. Horat.1.Serm.saty.3,

-quum dicas esse pares res

Furta latrociniis.

Longo latrocinij. Ouid.2.de Arte

Latrocinium castrense, Vide CASTRVM.

Agitare latrocinia. Tacit.lib.12.

Conficere in latrocinium, Vide CONFICIO.

Nefarium latrocinium, Vide NEFARIVS.

¶Latrocinium, Ipsa militia. Plaut. Qui apud regem in latrocinio fuisti, stipendium accepististi.

Latrunculator, pen.prod m g { ζητητής } Qui rerum capitalium iudex, siue quæstor appellatur,& vulgò iudex maleficiorum. Vlpianus lib 5. Digest.de Iudicijs.l. Solemus, Latrunculator de re pecuniaria iudicare non potest.

Latumiæ { λατομίαι } latumiarum, vel Latomiæ, aut etiam (vt alij volunt) Lautumiæ, Lapidicinæ. Festus, Latumias ex Græco & maximè à Syracusanis qui latumias & appellant & habent, ex quibus loeis excisi sunt lapides ad extruendam vrbem. Vide LATOMIAE. Cicero 3.Verr. Qui iratus apud vos dixit multos ciues Romanos in latomiis istius imperio crudelissimè per vim morte esse mulctatos. Idem 7.Verrina, Quæcunque nauis ex Asia, quæ ex Syria, quæ Tyro, quæ Alexandria veneerat, statim certis iudicibus & custodibus tenebatur: vectores omnes in latumias coniiciebantur. Sic habent vulgati codices. Meus verò Plinius membranaceus manu scriptus neque verus lib.11.cap.37, sic habet, Ipse conuulneratus & captus semel per cauernam lautumiarum euasit, angustos vulpium aditus secutus. Et ita scribendum, euidentissimè apparet ex Seneca lib.9. Declamationum, declamatione 4,de Sabino quodam: Ille etiam, inquit, quum reus rogaret vt in lautumias transferretur, Ne nunc, inquit, quénquam vestrum decipiat nomen, Lautumiæ illæ minimè lautæ res est. locabatur in miseriis & periculis suis. In quibus non debuisse quis nescit? potuisse quis credit? Hæc Seneca.

Latus { πεφερμένος } Participium à fero, fers. Vide FERO. vt Latus lectica. Cic. ad Qu.fratrem, lib.2.

Latus, latior, latissimus { εὐρὺς, πλατὺς, μακρὸς } Spatiosus, amplus, laxus. Cuius contrarium est Angustus. Terent. Heaut.5.2, Hic est intrò latus lectus.

Aditus latus, Vide AVEO.

Agri. Virg 8 Æneidos.

Area. Ouid.epist.1.

Campi. Virg.2.Georg.

Æquor. Horat.1.epist.2.

Amnis. Virg.1.Georg.

Armi. Virg 11.Æneid.

Flumina. Virg.3.Georg.

Humum latum habebat. Ouid.5.Fast.

Orbis latus. Horat.1.Carm.ode 12.

Lato hic ingens fenestra. Virgil.2.Æneid.

Pectus latum. Ouid.2.Fast.

Lata radice arbos. Plin.lib.12.cap.7.

Regna latissima. Ouid.epist 2.

Latus vnguis. Plin lib.11.cap.45.

¶Latus pectore. Martial.lib.12.

¶ Latus, cũ genitiuo. Columel. lib 3. cap. 13, Auarius quidam dupõdio & dodrante altum sulcum, latum pedum quatuor faciunt. Vide Longus pedum quatuor, in LONGVS.

Latus, cum accusatiuo. Plin. lib 6. cap 26, de Babylone: Sexaginta millia passuum amplexa muris, ducenos pedes altis, quinquagenos latis.

Buccina tortilis in latum Ouid. 1. Metam.

¶ Erigi & latum fieri. Cic. 4 Acad. Est animorum ingeniorúmque naturale quoddam quasi pabulum consideratio contemplatióque naturæ. Erigimur, latiores fieri videmur, humana despicimus.

Latè, Aduerbium {πλατέως} Id est multis in locis Plin. epist 16, lib 8, ad Fabatum, Quibus videor à meo, tuóque latere pronum ad honores iter, & audita latius nomina, & non subitas imagines relicturus.

Lucus latè sacet. Virg. 8. Æneid.

Latè victrices cateruæ Horat. 4. Carm ode 4.

Aperire latius. Tacit. in vita Agricolæ.

Audiri latius. Tacit. lib 19.

Latè loca milite complent. Virg 2. Æneidos.

Latè longéque diffusa laus Pompeij. Cic. pro Corn. Balbo.

Discedere latè. Virg. 4 Georg.

Latius opinione disseminatum est hoc malum. Cic. in Catil.

Latè diuisum atque dispersum bellum. Cic pro Lege Manil.

Effusum latè mare. Horat. 1 epist. 11.

Fusus latius locus. Quintil. lib. 6 cap. 5.

Latius loqui, cui opponitur Compressius. Cic 2. de Fin Rhetoricam palmę, Dialecticã pugno similem esse dicebat, quòd latius loquerentur Rhetores, Dialectici autem compressius.

Latè patet, & ad multos pertinet hæc ars. Cic. 1. de Orat. Et 2. Offic. Hoc latissimè pateat, ad plurimosque pertineat.

Longè latéque remotus à vulgo. Horat. 1. Serm. saty. 6.

Latè atque inflatè omnia perscribere ad aliquẽ. Cæsar 2. bel. Ciuil.

Sparsa latè vestigia currus. Ouid. 2 Metam.

Latè vagatus ignis. Liu. 4. bel. Pun.

Vagabitur nomen tuum longè atque latè. Cic. pro M. Marcello.

¶ Latius, pro Diuturnius Plin. lib. 3. epist. 10, Cuius famæ latius cõsuletur, si dispensata & digesta fuerit.

Latitudo, pen prod latitudinis, fœm generis. {εὖρος, πλάτος.} Cic. 1. de Nat. deor. In hac igitur immensitate latitudinum, longitudinum, altitudinum.

Crescere in latitudinem, Vide CRESCO.

Latitudo possessionum. Cic 3 de Lege Agrar. Qui latitudinem possessionum tuetur, qui inuidiam Syllanorum agrorum ferre non possunt.

Latitudo verborum. Cic. 3. de Orat. Oris prauitatem & verborum latitudinem imitatur.

Latesco, latescis {πλατύνομαι} latéscere, Latum fieri & in latum extendi. Colum. lib. 2. cap 10, Quia non in ventrem latescunt, sed tenuem radicem deorsum agunt. Cic in Arato, Hic equus à capite & longa ceruice latescit.

Latifolius, latifolia, latifolium {πλατύφυλλος} Quod lata habet folia. Plin. libro 15, Distinctio myrti satiuæ atque syluestris, & in vtraque latifoliæ. Idem lib. 15. cap. 7, Optima laurus ad id latifolia.

Latifundium, latifundij {[illegible]} Quod habet latum fundum & magnum: vel fundus latus & amplus. Plin. lib. 17. cap 22, Latifundiis, nõ legitima naturæ festinatio. Id est non potest vna certa ratio præscribi putandæ vineæ in magnis prædiis, quòd aliæ serius id, aliæ maturius desyderant. Idem, lib. 8. cap. 6, Latifundia perdidere Italiam.

Ampla latifundia. Valer. Maxim. lib. 8. cap. 6. de C. Licinio, Ampla ab eo relicta latifundia festinanter consumpsit.

Laticlauus, laticlaui, pen. prod. {πλατύσημος} Vestis Senatoria: dicta à textura. Quæ etiam vestis pro Senatoria dignitate accipitur. Plin. lib. 2. epist 9, Ego Sexto latumclauum à Cæsare nostro, ego Quæsturam impetraui. Vide CLAVVS.

Latiore clauo Tullus Hostilius primus è regibus Romanis vsus est: quem è purpura fuisse contextum docet Plin. lib. 9. cap. 39, Nam longa prætexta & latiore clauo, &c.

Hac veste vtebantur etiã sacerdotes. Silius, Sacrificam lato vestem distinguere clauo.

Laticlauij {πλατύσημοι} Senatores appellati sunt, à lato clauo quo vtebantur. Suet. in Augusto, Ac ne expers castrorum esset, binos plerunque laticlauios præposuit singulis alis.

Laticlauia tunica. Valerius lib 5. cap. 1.

Latus, lateris, pen. corr. neut gen. {πλευρά, λαγών, πλευρόν} Quod est infra axillam. Virg. 2. Æneidos,

-laterique Argiuum accommodat ensem.

Artifices lateris. Ouid. 3. de Arte.

Conatus laterum. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Dolor laterum. Horat. 1. Serm. saty 9.

Inclinatio laterum fortis ac virilis. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Infirmitas laterum. Cic. 3 de Orat.

Ardua latera. Virg 3 Æneid.

Forte latus Horat. 1. epist. 7.

Inualidum latus. Ouid. 3. Amor. eleg. 10.

Longum latus. Senec. Hippol. 20.

Longo nullus lateri modus. Virg. 3. Georg.

Latus loreum. Plaut. Milit. Latera autem vestra lorea faciam. Sunt autem lorea latera, latera virgis cæsa & lacerata, quòd corium sic en pulmentum in lora scindi videatur. Nam lora corium in corrigias scissum significat. Perinde igitur est ac si diceret, è vestro corio scindam lora virgis. Turnebus.

Niueum. Virg. eclog 6. Ouid. 2. Metam.

Patiens laboris latus. Quintil. in Procem. lib. 12

Rigidum. Stat. 6. Theb.

Ensis accinctus lateri. Vide ACCINGO.

Accommodare ensem lateri. Virg. 2. Æneid.

Adhærere lateri, Vide ADHÆREO.

Adiungere aliquem lateri suo. Quintil. lib. 1. cap 2.

Astare in latus obliquum, hoc est Verso latere versus aliquem. Ouid. 3. Metamorph.

Cinxit latus ense. Ouid. 2. Fast.

Latus conserere lateri. Ouid. epist. 1.

Extentum etiisu missa latus erut hasta. Ouid 12. Metam.

Exoluere à latere pugionem. Tacit. lib. 19.

Exonerare latus ense. Senec. Agamemn. 6.

Hæret lateri lethalis arundo. Virg. 4. Æneid.

Munire latus nauis. Ouid. 11 Metam.

Latus ense peregit. Ouid. epist. 4 Id est, transfixit, transegit, Egit ensem per latus. Vide PERAGO.

Resoluit latus ense. Id est discingit ensem. Ouid. ad Pisonem.

Ima soluuntur latera. Virg 3. Georg.

Submittere latus. Ouid. 3 Metam.

Latus mundi, Regio. Horat. 1. Carm ode 22.

¶ Latus, pro viribus & spiritu. Cic de Senect. Neque enim ex te vnquam es nobilitatus, sed ex lateribus & lacertis tuis. Cic. in Orat. Valentiorum hæc laterum sunt. hoc est, eorum qui vehementer clamare possunt, qui dicuntur habere latera firma. sicuti contrà infirmis dicuntur esse lateribus, ij qui vocis contentionem ferre nõ possunt.

¶ Homines à latere, Id est chari & amici principum & qui eorũ lateribus semper adsunt. Curtius lib. 5, Quam ad perniciem eius etiam à latere ipsius pecunia sollicitare hostis. Liuius 4. bel. Pun.

¶ Campi latus. Ouid. 10. Metam.

Latera insulæ, pro extremis vtrinque partibus. Cic. 2. de Leg.

Æqua latera. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Lateralis & hoc laterale, pen. prod. Plin lib. 21. cap. 21, Idem si lateralis dolor sit, aut inter scapulas, aut in thorace.

Latusculum, pen. corr. Diminut. {πλευρίδιον.} Catul. ad Thallũ, epig. 25.

Ne laneum latusculum, manúsque mollicellas,

Inusta turpiter tibi flagella conscribillent.

Speculorum latuscula, Id est parua latera. Lucret. lib. 4.

Laterani {δορυφόροι} dicuntur satellites, qui principis alicuius latus tuentur, qui etiam laterones & latrones dicuntur. Vide LATRO.

Laterarius, Adiectiuum: vt Laterarium lignum. Vitruuius lib. 10. cap. 20, Ipsi autem laterariis circà fixis contineantur, teganturque tabulis maximè palmeis.

L A V

Lauacrum, Lauatio, Lauatrina. Vide LAVO.

Laudicœnus {ἐπαινόδειπνος.} Plin. Iunior lib. 2 ad Maximum, epist. 14, Sequuntur auditores actoribus similes, conducti & redempti mancipes. Conuenitur à conductis & redemptis in medis basilica, vbi tam palàm sportulæ, quàm in triclinio dantur. Ex iudicio in iudicium pari mercede transitur. Inde iam non inurbanè σοφοκλεῖς vocantur, ἀπὸ τοῦ σοφῶς καὶ καλεῖσθαι. iisdem Latinum nomen impositum est laudicœni: & tamen crescit in dies fœditas vtraque lingua notata.

Laudo, laudas {αἰνῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, εὐφημῶ} laudare, Verbis extollere. Cic. pro Flacco, Sic optimatum consilio gubernatur, vt omnes eius instituta laudare facilius possint quàm æmulari.

Probare & laudare. Cic. Ruffo, lib. 5, Quam quidem omnes non solùm probant, sed etiam laudant.

Laudare alterum ad aliquem, Vide AD præpositionem.

Laudare cum exceptione, Id est Non integrè. Cic. ad Quint. fratrem. lib. 1, Vnum est quod tibi ego præcipere non desinam, neque te patiar (quantum erit in me) cum exceptione laudari. omnes enim qui istinc veniunt, ita de tua virtute, integritate, humanitate commemorant, vt in tuis summis laudibus excipiant vnam iracundiam.

Laudare laudibus. Plaut. Capt. 7.

Ore alicuius laudari. Ouid ad Liuiam.

Carmine laudari alicuius. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1.

Laudatur vtilitate, non arte. Cic. 1. de Finib.

¶ Laudare, Nominare. Plaut. Capt. 7,

Id scias, Iouem supremum testem laudo Ægio,

Me infidelem non futurũ Philocrati. Quo tamen in loco, non testẽ laudo, sed testẽ do, vulgò legitur: sed mendosè, vt ex Nonio apparet. Laudare (inquit Macrobius lib. 6. Saturn. cap. 7.) significat prisca lingua nominare, appellaréque. Sic in actionibus ciuilibus author laudari dicitur, id est nominari Budæus.

Laudare tamen, quod verbum est ipsum iuris, siquis diligenter aduertat, non modò nominare, vt Gellius & Macrobius, & Nonius dixerunt: sed etiam nominatim citare significat & appellare: hoc est, In dicto dictato interpellare. Cic. 3 de Orat. de Carneade loquens, Huius ego, etsi multos auditores cognoui Athenis, tamen authores certissimos laudare possum, & socerum meum Scæuolam, qui eum Romę audiuit adolescens, & Quint. Metellum familiarẽ meum. Idem de Claris Orat. Et pro Flacco, His tu igitur epistolis, Deciane, recitatis, bis mulierculis productis, illo absente authore laudato, tantum se crimen prolaturum putasti, &c. Gellius lib. 3. cap 16, Varrò vndecimo mense nasci hominem posse dicit: eiusque sententiæ tam de octauo, quàm de vndecimo mẽse, Aristotelem laudat authorẽ. Pomponius in l. Tenetur. De actionibus empti & venditi, Si tibi iter vendidero, ita demum authorem me laudare poteris, si tuus fuerit fundus, cui acquirere seruiturẽ volueris. Laudare authorem Modestinus & Pomponius, quo modo & Cicero, pro Nominatim citare posuerunt, & ad sui defensionem accersere, appellareque. Budæus.

Laudo, pro Recuso, improbo, nolo, ex eo, ni fallor, quòd simulata verborum laudatione plerunque id afficimus, quod toto pectore improbamus atque damnamus. Sic accepit Virgilius quum in Georgicis scribit,

-laudato ingentia rura, Exiguum colito. Nam latifundia improbat, modicumque agri modum præfert Turnebus.

Laudando concipit ignem. Ouid. 10. Metam.

Laudandus, Gerundiuum {ἐπαινετέος} vt loci non laudandi. Ouid. 1. Trist. eleg 8.

Volantas laudanda est. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.

Laudatus, pen. prod. {ἐπαινετός} Participium, siue Nomen ex participio.

Abundè laudatus. Ouid.1.Trist.eleg.6.
Falsò laudata fœmina Ouid.3.Amor.eleg.10.
Forma laudata. Ouid epist.15.
Laudatior. Plin.lib.17.cap.23.
Laudatissima forma. Ouid epist.18.
Virgo laudatissima dote formæ. Ouid.9 Metam.

Laudator, pen.prod. Verb. {[illegible]} Cic.pro Fonteio, Eo uos iam laudatore & teste vtemur.
Laudator voluntarius Cic.6 Verr.
Nolo esse laudator, ne videar adulator. Author ad Herenn.lib.4.
Adhibere laudatorem, Vide ADHIBEO.
Dare laudatores alicui. Quintil.lib.3.cap.7.

Laudatrix, pen.prod. Verbale fœm. {[illegible]} Cic 3. Tusc. Vitiorum laudatrix fama popularis.
Laudatrix venit est insidiosa mihi Ouid.epist.16.

Laudatio, Verbale {[illegible]} Est ipsa laudantis oratio. Cicer.pro Fonteio, Vut autem absens orat atque obsecrat, vt sua religio, laudatio, authoritas, aliquid apud vestros animos momenti habuisse videatur.
Præclara laudatio Cic.4.Verr.
Funebres laudationes Quintil.lib.3.cap.7.
Decernere laudationem, Vide DECERNO.
¶Laus & Laudatio differunt. Sen.epist.103, Præterea aliud est laus, aliud laudatio. Hæc & vocem exigit. Itaque nemo dicit laudem funebrem, sed laudationem: cuius officium oratione constat.

Laudabilis, & hoc laudabile, pen.corr. {[illegible]} Quod meritò laudari debet. Plaut.Persa,17, Ædepol dedisti virgo operam laudabilem, probam, & sapiêtem, & sobriam. Laudabilis vita, apud Ciceronem de Amic. Et 1.de Finibus, Rectæ & laudabiles res.
Carmen laudabile. Horat.de Arte.
Opus laudabile Lucret.lib.5.

Laudabiliter, pen.corr. Aduerbium {[illegible]} Cic.5.Tuscul. Quid? ad rectè, honestè, laudabiliter, postremò ad bene viuendum, satisne est præsidij in virtute?

Laudatiuus, pen.prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod laudat. Vnde Laudatiuû genus dicitur Demôstratiuum. Quintil.lib.2.cap.16, Laudatiuam totam, quæ est pars rhetorices tertia.

Laus, laudis, fœm gen. {[illegible]} Præconium, commendatio, gloria. Virg 5 Æneidos,
-primam merui qui laude coronam.
Laus, dicta est [illegible]: quòd propriè laus, sit populi de aliquo recta loquutio.
Laus caseo Romæ, ex prouinciis Nemausensi, &c. Plin.lib.11.cap.42.
In laude olei nominatur id quoque. Plin.lib.13.cap.2.
Beatus omni laudum cumulo. Stat.4 Sylu.3.
Conspicuus laude, Vide CONSPICIO.
Dignus vir laude Horat.4.Carm.ode 8.
Inclytus laude Senec Agamemn.6.
Potentes laude homines Lucret.lib.6.
Æmulus laudis alicuius. Ouid.6 Metam.
Animus auarus laudis. Horat.2.epist.1. Vide AVARVS.
Cupido immensa laudum. Virg.6. Æneid.
Hæres laudis alicuius Ouid.epist.9.
Imago salsa laudis. Quintil.lib.5.cap.8.
Obtrectatio laudis, Vide OBTRACTO.
Perpetuitas laudis, Vide PERPETVVS.
¶Antiquæ laudis res. Virg.2.Georgicorum.
Solidæ laudis cupido. Val.Max.lib.4.cap.4. De Attilio Calatino.
Armatæ laudes, id est laudes propter arma & res bellicas. Claud.2. Paneg.
Attonsa, Vide ATTONDEO.
Bellica laus, Res militaris. Cic.in Bruto, Ex bellica laude aspirare ad Africanum nemo potest. Rem militarê vocat bellicam laudem, vt eloquentiam dicendi laudem vocare solet.
Bellicæ laudes. Senec.Troade,8.
Blandæ laudes. Virg.3.Georg.
Continua laus, Vide CONTINEO.
Imperatoria laus, Vide IMPERO.
Inclyta laus. Senec.Hercul.Oetheo.7.
Marmoreæ laudes, Vide MARMOR.
Modica laus Quintil.lib.1.cap.5.
Nascens laus, Vide NASCOR.
Numerosa laus. Ouid.ad Pisonem.
¶Abstrahere ad bellicas laudes, Vide ABSTRAHO.
Abest ab hac laude, Vide ABSVM.
Bellicis laudibus abundare. Cic.1.Offic.
Adipisci laudem. Cic. Magnam ex ea re laudem adipisci poteris.
Afferre laudem Quintil.lib.1.cap.5. Vide AFFERO.
Afferre laudem alicui. Virg.12. Æneid.
Laude afficere. Cic.2. Offic. Ex qua ætate qui exercentur, laude affici solent.
Agere laudes, Vide AGO.
Amare laudes alicuius. Plin in totius operis præfatione, Quanto tu ore patris laudes tonas? quãto fratris amas? quantus in poetica es? Id est, quanta eloquentia laudes fratris tui Domitiani celebras, idque libentissimè & amantissimè: id enim est hic amare laudes fratris.
Amittere laudem, Vide AMITTO.
Appetere laudem, Vide APPETO.
Asciscere sibi laudem, Vide ASCISCO.
Assequi laudem Cic. Sed etiã liberalitatis laudê assequi singularê.
Asserere sibi laudes alicuius Ouid.1.Metam.
Assumere laudem, & laudi, Vide ASSVMO.
Longa laude canendus Stat 8.Theb.
Capere laudem, Vide CAPIO.
Celebrare laudes, Vide CELEBRO.
Celebratum laude illustri. Cic.pro Mur.
Certare laudibus alicuius. Virg.2.Georg.
Colligere omnium laudes, Vide COLLIGO.
Comparare laudem. Cic.Fam.2.
Communicare laudem cum altero, Vide COMMVNICO.
Concedere laudem alicui. Cic.1.de Orat. Vt eorum quibus summa dicendi laus à nostris hominibus concessa est, &c.
Conciliare laudem. Quintil.lib.2.cap.7.
Condere laudes, Vide CONDO.
Coniungere laudem ad aliquid. Quintil.lib.4.cap.1.
Consequi magnam laudem, Vide CONSEQVOR.
Contribuere alicui laudem, Vide CONTRIBVO.
Crescere laude postera. Horat.3.Carm.ode 30.
Crescere laude. Quintil.lib.1.cap.2.
Cumulare aliquem laudibus. Tacit.lib.18.
Cumulatus orator omni laude. Cic.1.de Orat. Vide CVMVLO.
Debetur illi laus. Horat.1.Serm.saty.6.
Delibare de laudibus. Planc. Cic.Fam.10.
Deterere laudes alicuius. Horat.1.Carm.ode 6.
Detrectare laudes. Ouid.5.Metam.
Dicere laudes alicuius. Virg.eclog.6.
Dicere laudem alicuius rei. Quintil.lib.1.cap.10.
In laudem dicuntur. Gel.lib.4.cap.9.
Latè, longéque diffusa laus Pompeij, Vide LATVS adiectiuum.
Dare laudem virtutis necessitati. Quintil.lib.1.cap.8.
Dare aliquid alteri laudi. Cic.pro Plancio, Tu id in me reprehendis, quod Q. Metello laudi datum est, hodiéque est & semper erit maximæ gloriæ.
Duci laude ad peiora. Quintil.lib.5.cap.10.
Edunt oblivia laudem. Silius lib.12.
Efferre laudibus summis vsque ad cælum. Cic.Dolabellæ, lib.9.
Egentes animi laudis. Virg.5. Æneid.
Laudibus ad cælum extollere. Cic.ad Catonem, lib.15.
Facta mihi ferent laudem. Virg.11. Æneid.
Insigni laude ferre aliquem. Virg.1. Æneid.
Florere laudibus. Lucret.lib.5.
Fraudare aliquem debita laude. Quintil.lib.2.cap.14.
Habere laudes. Cic.de Opt.gen.Orat. Quod omnes laudes habet, id est optimum.
Haurire laudem. Cic.Famil.6.
Illustrare laudibus. Lucceius Cic.Famil.5.
Habere laudes de aliquo. Cic.Attico, lib.13, Bruti nostri quotidianis, assiduisque laudibus, quas ab eo de nobis haberi permulti mihi renuntiauerunt, commotum istum aliquando scripsisti ad me.
Laudem non habet breuitas in eloquentia. Cic.de Clar.Orat.
Imminuere laudem alicuius, Vide IMMINVO.
Impertire laudem, Vide IMPERTIO.
Incumbere ad laudem, Vide INCVMBO.
Laudem inuenire, Vide INVENIO.
Libare laudem. Author.ad Heren.lib.4.
Minuere laudem. Cic.1.Offic.
Mereri laudem, Vide MEREO.
Parere sibi laudem. Cic.2.Offic.
Mutuari laudem aliunde, Vide MVTVVM.
Natus laudi, Vide NASCOR.
Obsolescit laus. Tacit.lib.4.
Obterere laudes maiorum, Vide OBTERO.
Occupauit laus omnia. Cic.pro Mur. Maledicto quidem idcirco nihil in hisce rebus loci est, quòd omnia laus occupauit.
Onerare laudibus, Vide ONERO.
Ornare laudibus veris aliquem. Cic.ad Q.frat.lib.2.
Pendere ex laude, Vide PENDEO.
Carmina vestrarum peragunt præconia laudum. Ouid.4.de Ponto, elegia 8.
Amore laudum perculsus. Virg.9. Æneid.
Spes magna laudis percussit cor meum. Lucret.lib.1.
Perferre laudem ex vrbe, Vide PERFERO.
Ponere in laude. Cic.5.Verr.
Præesse laudi alicuius. Cicero, Nascenti nostræ laudi præfuisti.
Egregiam laudem referre. Virg.4. Æneid.
Præripere laudem. Cic.de Aruspic.respon.
Procedere laudibus Cic.in Brut.
Quærere laudem. Cic.pro Flacco.
Seruire laudi. Cic.Verr.3.
Scribere laudes. Quintil.lib.3.cap.4.
Scribere laudem alicuius. Quintil.lib.2.cap.15.
Suffragari laudi. Cassius Cic.Famil.12.
Magnæ laudi esse. Horat.2.Serm.saty.3.
Est tua laus, Laudandus es propterea. Cic.Thermo, lib.2, Qui si dignum se maioribus suis præbuerit, vt spero & opto; tua laus ex aliqua parte fuerit.
Sumere laudem à crimine. Ouid.6.Metam.
Tactus cupidine laudis. Ouid.4.Trist.eleg.4.
In astra tollere plena manu laudes alicuius, Vide MANVS.
Tollere aliquem laudibus. Horat.1.Carm.ode 21.
Transfundere laudem, In TRANSFVNDO.
Tribuere laudem alicui. Cic.Bruto,15, Quanquam ego illi tum verborum laudem tribuo, eámque modicam.
Venari laudem. Author.ad Heren.lib.4.
Venerari aliquem laudibus, ac gratiis. Tacit.lib.12.
Laudem vertit in crimina. Ouid.epist.8.
¶Laudis nomine Cicero frequenter eloquentiam intelligit, quoniam nihil ea laudabilius putabat, vt lib.2.de Officiis, & lib.1.de Oratore videre licet. Idem in Bruto,14, Post hanc ætatem aliquot annis Themistocles fuit, quem constat cum prudentia, tum etiã eloquentia præstitisse. Post Pericles, qui quum floreret omni genere virtutis, hac tamê fuit laude clarissimus. Sic laudem dicendi, & laudem oratoriam dicit, vt in eodem Bruto,48.

Lauer, láueris, neut. gen. & aliquãdo fœm. {σίον} Herba quã metathesi literarũ vulgo *berra* dicimus, & *berulã*. Plin lib.26 cap 8, Laueris quoque naices in cibis, cõdita & cocta, torminibus medetur. Vide s i o n.

LAVERNA, dea fuit, quam Romani coluere, à qua Lauerniones dicti sunt fures, quòd sub tutela deæ Lauernæ essent, in cuius obscuro loco soliti erant inter se furta diuidere. Hinc Lauernalis porta Romæ dicta est ab æde Lauernæ proxima.

Pulchra Lauerna Horat.1 epist.17. Acron, Lauerna, vbi salaria lucũ habet. Est autem dea furum: & simulacrum eius fures colunt, aut qui consilia sua volunt tacita. Dicta à lauando. Nam fures lauatores dicuntur. Cum silentio preces eius exercentur.

LAVINIA {Λαβινία} Latini & Amatæ filia, vxor fuit Æneæ, propter quã Turnus iratus, tam in Latinũ quàm in Æneam bella suscepit, à Mezentio impetratis auxiliis. Seruius.

LAVINIVM {Λαβίνιον, Λαουίνιον} vrbs quæ & Laurentum, à Lauinio Latini fratre, vt sentit Seruius. Deinde Laurentum à lauro inuenta à Latino, illum adepto imperio post fratris mortem ciuitatem augeret. Lauinium verò a Lauinia Æneæ vxore. Alij Lauinium à lauo Lauino. Strabo dicimus Lauinium à Laurento. Dionysius Halicar. facit tres populos in Latio, Lauinienses, Laurentes, & Lauinium.

Sedes sacræ Lauinij. Ouid. 15 Metam.

Lauinius, Adiectiuum {[Greek]} vt

Arua Lauinia. Virgil 4. Æneid.

Virgo Lauinia. Ouid 14 Metam.

Lauo, lauas, laui, lautum & lotum, & antiquè lauatum {[Greek]} lauare, Abluere, & aqua quæque sordida purgare. Terent. Eunuch 3.5, Abeunt lauatum, perstrepunt. Ouid lib. 3. Fast. Sacra lauaturas mane ferebat aquas. Terent. Heaut. 4.1,

-atque illa, ï iam lauerit, mihi nuntia.

Omnes in fonte lauabit. Virg. eclog 3.

Relliquias vino, & bibulam lauère fauillam. Virg 6. Æneid.

Membra lauabis aqua. Ouid. epist. 1.

Lachrymis vulnera sæua lauat. Ouid 3. de Arte.

Manus laua, & cœna. Cic 2. de Orat.

Lauatur oliua aqua calida in aheno. Vlpian. in l. Sed addes. §. Illud nobis. D. Locati.

Studio gestire lauandi. Virg. 1. Georg.

¶ Lauare peccatum suum. Terent. Phorm. 5.8, Venias nunc precibus lautum peccatum tuum.

¶ Lauare, pro lauari: vt in balneis, in quibus & lauamus & lauamur. Terent. Eunuch Act. 3. scen 5,

-pauce, quæ circum illam essent, manent

Nouitię puellę. cõtinuò hęc adornãt, vt lauet. Aliquot pòst versibus,

Cape hoc flabellum, & ventulum huic sic facito, dum lauamus.

Vbi nos lauerimus, si voles, lauato. Plaut. in Trucul Act. 2. scen. 3,

Pistres ego credo, qui vsque dum viuunt lauant, minus diu

Lauare, quam hæc lauat Phronesium. Ibidem Act. 1. scen. 1,

Vise illam, atque opperire ibi iam ceibit, nam lauabas.

Lauo, lauis, laui, lotum vel lautum {[Greek]} lauere, Idem. Cato cap. 65, Si inquinata erit, lauito.

Sanguis ater lauit corpora. Virg. 3. Georg.

Crinea lauit amne Xantho Horat 4. Carm. ode 6.

Mala dulci vino lauere Horat. 3. Carm. ode 12.

Ora manusque tua lauimus Feronia lympha. Horat. 1. Ser. sat. 5.

Proluuie larga lauere humida saxa. Lucret. lib. 5.

Lauatio, lauationis {[Greek]} Cic. ad Varronem, lib. 9. Faciam vt lauatio parata sit. Id est balneum. Plin. lib. 8. cap. 45, Lauatione calidæ aquæ traduntur pinguescere.

Lauacrum, lauacri, pen. prod. {[Greek]} Balneum in quo quis lauari cõmodè potest. Gellius lib. 1. cap 2, Propulsabamus caloris incõmoda lucorum vmbra ingentium, longis ambulacris, & mollibus ædium posticum refrigerantibus lauacris.

Auidus splendere lauacris. Claud. 2 in Eutrop.

Lauatrina, Vide L A T R I N A. Est lauatrina, quod nunc balneũ dicitur. Nonius. Vide Balneæ, balnearum, in B A L N E V M.

Lautus, siue etiam lotus {[Greek]} Participiũ, siue Nomen ex participio. Id est lauatus. Terent. Phorm. 2.2, Téne asymbolum venire vnctum, atque lautum è balneis? Cic. pro Deiotaro, Quid igitur causæ excogitari potest, cur te lautum voluerit, cœnatũ noluerit occidere?

In vnda lotus Stat. 1. Sylu 5.

Manus lautæ Horat 2. Serm sat. 35.

¶Lautus {[Greek]} Elegãs, id est Mundus & splendidus, inquit Donatus. Cic. 3 Verr. Quũ iste atque illius amici homines lauti, & vrbani, sermones huiuscemodi dissipassent. Plaut. Pseud. 4,

-facite vt offendam parata omnia,

Vorsa, pręstega, strata, lautáque, coctáque omnia vti sint.

Militaris et lautus. Tacit. lib. 18.

Lauta puella. Plaut Milite,

Lautam vis, an quæ nondum sit lauta? Id est, vis admodum puellam & adolescentulam teneriorémque, quæ nondum balneis vtatur, an grãdiusculam & matronam nuptámque & virum sæpe expertã, quæ iam publicè lauet? Turnebus.

Lautiores serui, Elegantiores. Cic. in Parad.

Lautũ negotium. Vide N E G O T I V M.

Lauta opera. Plin. lib. 13 cap. 4.

¶ Lautus, pro delicato. Cic ad Trebat. lib. 7 epist 14, Valde iam lautus es qui grauere ad me literas dare, homini præsertim propè domestico. Sunt qui fastuosum interpretentur

¶Lautus, Diues, Nitidus, in veste & victu delicato. Terent. Heaut. 4.4, Omnes te in lauta & bene aucta parte putant.

Lauta ciuitas, Opulenta & nobilis. Cic. Acilio, lib. 13, In Halesina ciuitate tam lautæ tamque nobili consuetissimos habeo.

Lautum patrimonium. Cic. pro Flacco,

Lautus cibus. Terent Adelph. 3.3

Lautissima cœna. Plin. lib. 9. epist. 17.

Lautorum cœnæ. Mart. lib 13.

Lautissimum conuiuium. Plin. lib. 14.

Culina lauta. Horat. 2. Serm. sat. 4.

Epulæ lautiores. Stat. 1. Sylu. 6.

Lautè. Aduerbiũ {[Greek]} Eleganter. vt Lautè vestitus. Plaut. Casin. 18.

Lautè diuersari. Cic. 3. Verr.

Lautè loqui. Plaut Milit 14, Loquitur lautè, & minimè sordidè. Terent Eunuch. 3 1, Lacetè, lepidè, lautè, nihil supra.

Laute munus suum administrare. Terent Adelph 5 1.

Lautitia, lautitiæ {[Greek]} Epularum magnificentia, à lauatione dicta: quia apud antiquos hæ elegantiæ quæ nũc sunt, non erant, & rarò aliquis lauabat Hæc Festus. Lautitia igitur mũditia est quæ in vestitu & cibo fit. Plin. lib. 9 cap. 35, Quum exquisitis quotidie Antonius saginaretur epulis, superbo simul ac procaci fastu, vt regina meretrix lautitiam eius omnem apparatúmque obtrectans. Cic. Pæto, lib. 9, Fam. 2 ad te de mea noua lautitia scies.

Lautia, lautiorum {[Greek]} Munera dicebantur, quæ Romani per Quæstores legatis exterarum nationum mittebant, vt ait Plutarchus in Problem. vnde Liuius Decad. 4. lib. 5, Ædes liberæ Attalo ac lautia decreta. Festus. Dautia dicebãt veteres, quæ lautia dicimus: dabantur legatis hospitij gratia. Liu. 8 bel. Pun. Locus inde lautiáq; legatis præberi iussa.

¶ Lautia etiam fœmininè Liuius, Ad hoc ædes, libera loca, lautiæ, legans decreta. Budæus. Meus Liuius sic habet Decad. 3. lib. 10, de Masanissæ legatis, Ad hoc ædes, libera loca, lautia legatis decreta.

Lotura, loturæ, penult prod. {[Greek]} Lauatio. Plin lib 33 cap 7, Differentiam atris esse, quòd alij minium faciunt prima lotura: apud alios id esse dilutius, sequentis autem loturæ optimum.

Laurea, Vide L A V R V S.

LAVRENTIA {[Greek]} vxor Faustuli, Romuli & Remi nutrix. Vide Liuium 1. ab Vrbe. Ouid. 3 Fast.

Laurentalia {[Greek]} festa dicebantur, quæ in huius Accæ Laurentiæ honorem fiebant. Ouid 3 Fast.

LAVRENTVM {[Greek]} Nomen ciuitatis, quòd ibi sepultus sit Tatius rex, qui à Laurentibus occisus fuit. Vel à sylua laurea, qua excisa ædificatus est vicus. Vel, vt ait Priscianus, à lauro ibi inuenta, dum Picus eam conderet. Vide Virgilium 7. Æneid. Hinc

Laurens, Laurentis, Adiectiuum, & hic & hęc Laurentis, qui ex Laurento ciuitate est. Virg. 7. Æneidos,

-Laurentis regia Pici.

Populi Laurentes. Virg 6. Æneid.

Puellæ Laurentes. Stat 1. Sylu. 2.

Arua Laurentia. Virg. 9 Æneid.

Tybris Laurens. Virg. 5 Æneid.

Laureola. Vide L A V R V S.

Laureotis, huius laureotis, pen. prod Cinerula quæ dum argentum in fornace vritur. in ipsa fornacis area colligitur ee fauillis argenteis sursum ascendentibus, ac deinde in aream decidentibus. Plin. lib. 34. cap. 13. Fit & in argenti fornacibus spodos, quam vocant laureotin.

Lauretum, Laureus, Vide L A V R V S.

Laurices. Plin. lib. 8. cap. 55, Léporũ generis sunt & quos Hispania cuniculos appellat, fœcunditatis innumeræ, famemque Balearibus insulis, populatis messibus afferentes Fœtus ventre exectos, vel vberibus ablatos, non repurgatis interaneis, gratissimo in cibatu habent: laurices vocant.

Lauricomus. Laurifer. Lauriger. Laurinus, Vide L A V R V S.

LAVROLAVINIVM, vrbs Latij proxima Laurento.

Laurus, lauri, fœm gen. secundæ, & Laurus, huius laurus, quartæ declinationis, sonantior autem est in secunda. Est genus arboris, quæ Græcè *δάφνη* dicitur. Plin. lib. 15. cap. 30, Laurus triumphis propriè dicatur, vel gratissima domibus ianitrix Cæsarum Pontificúmque: quæ sola & domos exornat, & ante limina excubat Duo eius genera tradit Cato: Delphicam & Cypriam. Pompeius Lenæus adiecit quã mustaceam appellauit, quoniam mustaceis subijceretur. Hanc esse folio maximo, flaccidóque & albicante. Delphicã æquali colore, viridiorẽ, maximis baccis, atque è viridi rubentibus. Hac victores Delphis coronari, & triumphantes Romæ. Cypriam esse folio breui, nigro, per margines imbricato, crispam. Et cætera quæ in eodem capite tradit Plinius. Lauri fruticẽ nõ icit fulmẽ, vt ait idẽ Plin. lib. 2. cap 55.

Amantes carmina laurus. Stat. 4 Sylu 6.

Laurus Apollinea, quia dicata est Apollini Ouid. 6 Fast.

Delphica lauro comam cingere. Horat. 3. Carm ode 30.

Fatidica laurus. Claud 3. Paneg. Vel quòd Apollini fatidico deo est dicata. Vel quòd ex eius crematæ strepitu futura colligebant: vt Porphyrius philosophus, & Iliados primo scribit Eustathius. Fragosius enim cõbusta felicitatem portẽdere credebatur. Tibul lib. 2 eleg. 6, At laurus bona signa dedit, gaudete coloni. Contrà si tacita conflagrasset, triste erat augurium. Propertius lib 2. eleg 29, Et tacet extincto laurus adusta foco. Vel quia, vt promittit Antiphon, & Philochorus, quibus Artemon atque Serapion Ascalonites astipulatur, & ex nostris Fulgentius Placiades, si quis lauri frondes sub puluillo capiti subiectas habuerit, is vera somnia noctu est visurus.

Fragilis laurus. Virg 8. eclog.

Mitis. Claud. in Præfat. Paneg. 2.

Nitidissima, Vide N I T E O.

Pacifera, Vide Pacifer in P A X.

Parnaside lauro vinctus caput Ouid. 11 Metam.

Peneia. Quia Dephne Penei fluminis filia, in laurum mutata est. Vide Ouidium 1. Metam. Valer. 1. Arg. Vide P E N I V S.

Phœbea lauro cingentur tempora. Ouid 4. Trist. eleg 2.

Venturi præscia laurus. Claud. 2 de raptu Pros. De cuius epitheti ratione vide Paribasium in Claudianũ. Cælium quoque lib. 5. cap. 7.

Laurus Apollini sacra est. vel ob amorẽ Daphnes, vt lib. 1. Metam. Ouid. vel ex eo quòd ignis habet in se semina: Apolloq; idẽ cum Sole & ignis est idcirco q; nocturna laruarũ terriculamenta fugat & furiaa præsentes. Nã nihil æquè tanto cũ crepitu flagrat, vt ait Lucretius, & eo prior Theocritus. vnde natũ prouerbium contra cõminatores. Clamosius obstrepit quàm laurea dũ crematur. quod alij sic efferunt, Clamosius ardente lauro. Porrò Daphne Græcè dicitur ab intentius

particula ..., & ..., quod est clamare: quòd ingēti cum strepitu crematur, vnde futura colligebant. Quid si ventum præstat, propter Daphnen, poeta dixit? Philarchus enim refert Amyclæ filiam Daphnen, quum Apollinem vim afferre volētem aufugeret, in plantam fuisse conuersam; atque ab eodem deo diuinandi accepisse potestatem. Huic diuinos honores Spartani decreuerunt, & fanum, vnde certissima reddebantur oracula. quapropter eandem mutato priore nomine, Pasiphaēn vocauerunt. Author Plutarchus in Agide.

Laurum mordere. Iuuenal. satyr. 7, -ocellit quicunque canoris Eloquium vocale modis, laurúmq; momordit. Imitatus est, inquit Britanicus, Horatiana: Sæpe caput scaberet, viuos & roderet vngues. Persians quoque: Nec demorsos sapit vngues. Sæpe enim poetæ in faciendo carmine talia solent facere. Laurū autem ideò dicit comedi, quod & lauro coronantur, & in cella plurimam habeut, tanquam Apollini consecratam, in cuius tutela sunt ipsi poetæ. Hæc Britannicus. Alij sic exponunt, Quicūque momordit laurum, id est gustauit dulcedinem gloriæ poetæ laureati: hoc est, quicūque conatus dignus esse vt lauretur. Cælius lib. 5 cap. 7, ex Hesiodiæ Theogoniæ interpretis sententia docet, laurum efficacis esse auxilij in numinum afflatu: propterea apud Sophoclem & Lycophronem Daphnephagos dici vaticinatores. Et Aphthonius, diuinationis symbolum esse laurum testatur. Dionysius item in Panegyricorum ratione, laurum ... appellat, Id est vaticam arborem. Hinc illud Tibulli de Sibylla lib. 2. eleg. 6,

Vera cano, sic vsque sacras innoxia lauros
Vescar, & æternùm sit mihi virginitas. Putátque huc spectare illud Iuuenal. -laurúmque momordit. Certè Tibulli interpres sic habet: Vescar lauros sacras, Id est fungar scientia vaticinandi.

Triumphales. Ouid. 2. Amor. eleg. 12.

Crinem innectere lauro. Ouid. 6. Metam.

Laurea, laureæ, Folium lauri. Plin. lib. 15. cap. 30. Vnius arborum Latina lingua nomen imponitur viris. Vnius folia distinguuntur appellatione: lauream enim vocamus.

Canæ laurea Ouid 3 Fast.

Gratissima Phœbo laurea. Virg. eclog. 7.

¶Laurea, pro lauro aliquando ponitur. Horat. 2 Carm. ode 15, Tum si illa ramis laurea feruidis.

¶Laurea, Corona ex lauro facta, quæ in triumphis adhibebatur. Cic. de Prouin. Consul. Si in Capitolium inuehi victor cum illa insigni laurea gestiret.

Linguæ & triumphorum laurea. Plin. lib. 7. cap. 30. ad Cic. Salue primus omnium parens patriæ appellate, primus in toga triumphum, linguǽque lauream merite, & facundiæ Latiarúmque literarum parens: atque omnium triumphorum lauream adepte maiorem, quanto plus est, ingenij Romani terminos in tātū promouisse, quàm imperij.

Apollinari laurea donandus. Horat. 4. Carm. ode 2.

Mittere lauream ad aliquem. Tacit. lib. 19.

¶Lauream, & laurum, & omissa diphthongo loream, pro eodem accepit Cato, lib. de Re rust.

Laureus, Adiectiuum {...} Quod ex materia lauri est: vt Laurea corona. Liu. 3 bel. Pun.

Laureus ramus. Plin. lib. 15 cap. 30.

Serta laurea. Ouid. 3 Trist.

Lauretum, laureti. pen. prod. {...} Locus lauris consitus. Plin. lib. 15. cap. 30, Durat & in Vrbe impositum loco, quandò Lauretum in Auentino vocatur, vbi sylua lauri fuit.

Laureola, pen. corr. Diminutiuum. Cic. ad Atticum, lib. 5, Bibulus cœpit laureolam in mustaceo quærere. Huc est, ex friuolis negotiis captare famam haud præclaram, neque magnificam. Est autem mustaceum siue mustaceus, libi genus, cui aliquid addunt de virga lauri decursum, ac decoquitur suppositis lauri foliis, vt indicat Cato libro de Agricultura. Vnde Plinius lib. 15 cap. 30, mustaceum dictum putat tertium lauri genus, quod ad eum vsum adhibebatur. Alioqui laurus erat triumphalis ornamentum ædium principalium ac pontificatum. Hanc qui non poterant assequi laurum, in mustaceo quærebant laureolam. Cic. ad Attic. lib. 5, Bibulus, inquit, credo voluit appellatione hac inani nobis esse par. In eodem Amano cœpit laureolam in mustaceo quærere. Cicero in Prouincia res præclaras gesserat: Bibulus fingebat. Idē ad M. Cælium Ruffum, lib. 2 ep. 4, qualemcunque triūphū laureolam appellat. Velles enim, ais, tantum modo vt haberem negotij quod esset ad laureolam satis. Erasmus.

Laureatus, pen. producta. Adiectiuum, Lauro coronatus. Festus, Laureati milites sequebantur currum triumphantis, vt quasi purgati à cæde humana intrarent vrbem. Itaque eandē laurum, omnibus suffitionibus adhiberi solitum erat: vel quòd medicamento siccissima sit, vel quòd omni tempore viret, vt similiter Resp. floreat.

Laureati fasces, Fasces laurea vel lauro circumuoluti Cic. 1. de Diu.

Laureati lictores, qui laureatos fasces & laureas coronas gerunt. Cic. ad Att. lib 7.

Laureatus vomer per translationem. Plin. lib. 18 cap 3, Ipsorum nūc manibus imperatorum colebantur agri, vt fas est credere, gaudente terra vomere laureato, & triumphali aratore.

Laureati postes, Lauro coronati Quintil. lib. 8. cap 6.

Laureatæ tabellæ. Liu. Decad. 5 lib 5.

Literæ laureatæ. Liu lib. 5 Decad. 5.

Prosequi gesta laureatis. Tacit. in vita Agricolæ. Sub literis.

Laurifer, penult. corr. Adiectiuum {...} Laurum ferens. Plin. lib. 15 cap 30, Lauriferam tellurem illam osculatos ex responso.

Currus laurifer. Lucan. lib. 5.

Phœbus laurifer. Ouid 3 de Arte.

Lauriger, penult. correp. Adiectiuum {...} Idem. Martial. lib 3, -Laurigeros ageres quum læta triumphos. Idem lib. 7,
Martia laurigera cuspide sella viteos.

Lauricomus, pen. corr. Adiectiuum: vt Montes lauricomi. Lucret. lib 6.

Laurinus, pen. corr. Adiectiuum {...} Quod est ex lauro. Plin. lib. 23 cap. 4, Oleum laurinum vtilius quo recentius.

Laurinus folius. Plin. libro 19. capite 8. Id est folius lauri similibus.

De lepidio.

Laus, laudis, Vide LAVDO.

LAVSVS, Mezentij filius, ferarum debellator egregius. Virg. 7. Æneid.
Lausus equūm domitor, debellatorque ferarum.

Lautia, Lautitia, Lautus. Vide LAVO.

Lautumarius, Sceleratus, & qui sæpe in carcere fuerit. Quas enim Græci latomias, Latini lautomias, vt Varro, Plautus, alij appellarunt. Ita carcer quidā Romæ vocabatur, quòd in eo lapidicinæ aliquando fuissent. Cic. in orat. in Pisonem, Cum altero Catilinæ lautumario. Lautumarium Catilinæ vocat vnū è sceleratis illis Catilinæ affectatoribus & gregalibus, qui sæpe coloni carceris fuissent. Sic Turnebus legit, quum in excusis laternario edatur.

Lax, Fraus est, inquit Festus: vnde Lacere. Vtrunque obsoletum.

Laxamentum, Laxe. Laxatus. Vide LAXVS.

Laxus {...} Adiectiuum, à lato deducitur, & significat latum, & spatij maioris Virg. 3 Georgicorum,
Ac primùm laxos tenui de vimine circlos
Ceruici subnecte. Columella libro 1. cap 3, Nec dubium quin minus reddat laxus ager non recte cultus, quam angustus eximiè.

Paludes laxæ. Lucan. lib. 2.

Laxus, Mollis, remissus, languidus, dissolutus. Vir. 1. Æneidos,
Et premere & laxas sciret dare iussus habenas. Vnde Laxi rudentes: hoc est languidi, leniter sumpti.

Amictus laxus. Ouid 3. de Arte.

Arcus laxus. Virg. 11. Æneid. Ouid. 2. de Rem. amor.

Calceus laxus malè hæret in pede. Horat. 1 Serm. saty 3.

Laxa domus, pro ampla & spatiosa. Plin in Paneg.

Funes laxi. Non contenti. Virg 8 Æneid.

Ianua laxa. Ouid 3. Amor eleg. 1.

Sinu laxo ferre aliquid Horat. 2. Serm. saty. 3.

Tunica laxa. Ouid. epist. 15.

Laxissimæ habenæ amicitiæ. Cic. de Amicit. Alienis nimis implicari, molestum esse: commodissimum esse quàm laxissimas habenas habere amicitiæ, quas vel adducas, quum velis, vel remittas.

Opes laxæ. Martial. lib 2.

Laxum tempus, Laxa dies Plin. epist. 74. Cic. ad Att. lib. 6, Ego sic diem statuo satis laxam, quam antè si soluerint, &c. Id est tempus satis lōgum. Proculus in l. Quum stipulatus D. De verborum obligationibus. Quum ipse arbitratu meo aliam diem operi faciundo laxiorem dederim. Id est, quum diem protulerim.

Laxè, Aduerbium {...} Cic pro Domo sua, Habitare laxè & magnificè volui, duasque & magnas & nobiles domos coniungere.

Angustè & Laxè, contraria. Varro 2. de Re rust. cap. 10.

Laxe distare Plin. lib 13 cap 4.

Laxissimè penetrare. Id est vagari seu ferri. Plin. lib. 2. cap. 16.

Laxùm, Aduerbium, pro Laxè. Martialis,
-& adhuc superest eoties tibi laxùm.

Laxo, laxas {...} laxare, Laxū facere, dilatare. Cic. ad Att. lib. 4, Vt forum laxaremus, & vsque ad atrium Libertatis explicaremus.

Arua laxans sinus. Virg. 2 Georg.

¶Laxare, Aperire, liberare. Virg. 2. Æneid Laxat claustra Sinon.

Laxari à vinculis Cic. de Senect. Qui se à libidinum vinculis laxatos esse non molestè ferrent.

Astringere & Laxare, contraria Cic. Attico, lib. 6, De isto hactenus dixerim, me vel plurima vincla tecum summa coniunctionis optare, etsi sunt amoris arctissima: tantum abest, vt ego ex iis quo astricti sumus, laxari aliquid velim.

Laxare aliquid ex rigore iuris. Vlpian. in l. Quū hic status. in principio D. De donat. inter vir. & vxor. Sic enim habent Pandectæ Florentinæ, quamuis Haloander legat relaxare.

Laxare animum à laboribus, Conquiescere. Liu. 2. bel. Maced.

Laxat annona. Liu 6. bell. Pun. Vbi videtur laxat accipi ꝓ laxata est.

Quies laxauerat artus. Virg 5. Æneid.

Catenas laxare. Lucan. lib. 10.

Corpora laxantur rogis. Hoc est, fiunt rugosa. Ouid. 3. de Arte.

Laxare curas somno. Virg. 9 Æneid.

Curas laxare in otia. Claud de magnete, 4.

Ferrum laxatur ad vsus innumeros. Stat. 1. Achil.

Frænos laxas populis furentibus. Lucan. lib. 7.

Humus dic laxatur. Ouid. epist. 2.

Iras laxare Stat. 6. Thebaid.

Membra laxare quiete. Virg. 5. Æneid.

Munera Bacchi laxarunt duram mentem. Silius lib. 12.

Laxare sese ab angustiis in latitudinem. Plin. lib. 21. cap. 5.

Laxare sese molestiis. Lucceius ad Ciceronem, lib. 5.

Tempus laxare, Id est extendere, producere. Seneca Medea, 6.

Vincula laxare. Stat. 1 Theb.

Laxatus. pen. prod. {...} Participium, siue Nomen ex participio. Plin. lib. 19 cap. 1, Maceratæ indicio est membrana laxatior.

Laxatus curis. Cic. 1. Tusc. Quódque nunc facimus, quum laxati curis sumus, vt spectare aliquid velimus, &c.

Dolore laxata fœmina Stat 5. Thebaid.

Aer densatus, & laxatus. Quintil. lib. 5. cap 9.

Classis laxata. Lucan. lib. 3.

Laxatæ custodiæ, Id est remissæ. Liu. 1. bell. Pun.

Pugnæ laxatæ. Liu. 1. bell Pun.

Ordines laxati. Tacit. lib 19. Laxati ordines abrumpuntur.

Laxata nocte lucidu nitent claustra. Silius lib. 13.

Laxitas, pe. cor. laxitatis {...} Dilatatio, relaxatio. Cic. 1. Offic. Sic in domo clari hominis, in quā & hospites multi recipiēdi sunt, & admittenda hominū cuiusque modi multitudo, adhibēda est cura laxitatis.

Laxitas domus, Amplitudo & vacuitas quædā. Cic. pro Domo sua.

Laxitas viarum. Colum. lib 4. cap 18.

Laxamentū, laxamenti {...} Plin. in Paneg. An non plerique principes hoc idem tempus in aleam, stupra, luxum conferebant, quum seriarum laxamenta curarum, vitiorum contentione supplerent.

Laxamentum vētris compararur timorem Macrob. lib. 7. Saturnal.

Laxamētū & veniā nō habēt leges, si modū excesseris. Liu. 2. ab Vrbe.
Dare legi laxamentum. Cic pro Cluentio, Non modò causæ, sed ne legi quidem quicquam per Tribunos plebis laxamenti datum.

L E

Lea, leæ {λέαινα} quæ & leæna dicitur, est fœmina leonis. Lucret. lib. 5, Irritatæ leæ iaciebant corpora saltu.
Sæua lea. Ouid 4 Metam.
¶ Lea, brassicæ genus, quam Græci λείαν appellant, hoc est læuem, à foliorum læuitate. Plin. lib. 10. cap. 9, Alteram leam, latis foliis e caule exeuntibus.
LEAS, insula est iuxta Cyrenaicam Africæ regionem. Apud Plinium legitur Lea.
Leæna, leænæ {λέαινα.} Virgil. 2. ecloga. Torua leæna lupum sequitur, lupus ipse capellam. Plin lib. 8. cap. 16. Is ergo tradit, leænā primo fœtu parere quinque catulos, ac per annos singulos, vno minus ab vno sterilescere.
Getulæ leænæ. Horat. 3. Carm. ode. 20.
LEÆNA, scortum Atheniense, cuius memorabilis mentio apud Pliniū lib. 34. cap. 8.
LEANDER {Λέανδρος} vel Leandros, viri proprium, Herûs puellæ amasius, ex Abydo vrbe. de his Musæus. Ouid 3 Trist. eleg. 10,
Si tibi tale fretum quondam Leandre fuisset,
Non foret angustæ mors tua crimē aquæ. Vide Ouidij ep. 17. & 18.
Leandrius {Λεανδρεῖος} Adiectiuum denominatiuum: vt Hellespontus Leandrius, in quo Leander periit Silius lib 8.
LEARCHUS {Λέαρχος} Athamantis & Inus filius, quem pater furore arreptus occidit. Ouid. 6 Fast.
Inôus Learchus. Valer. 1. Argon.
Learcheus, pen. prod. Adiectiuum {Λεαρχεῖος.} Ouid. 6. Fastorum,
Mœsta Learcheas mater tumulauerat vmbras.
LEBADIA {Λεβάδεια} Vrbs Bœotiæ est, vbi Orchomenus & Cephysus amnes, arundinis tibialis fertilitate nobiles.
LEBEDUS, pen. corr. {Λέβεδος} Ciuitas, quæ à Colophone centū & viginti stadiis distat. Hic scenicorum histrionū collegiū fuit, qui ludos & certamina Libero patri quot annis celebrabant. Horat. 1. epist. 11,
An lebedum laudas odio maris, atque viarum?
Scis Lebedus quàm sit Gabiis desertior, atque Fidenis vicus.
Lebes, lebetis, penult. prod. masc. g {λέβης} Vas æneum, in quo quid igni applicamus vt ebulliat, vt docet Porphyrius super nonum Iliados Homeri. Ouidius epist. 3,
Viginti fuluos operoso ex ære lebetes.
Curui lebetes. Ouid 12. Metamorph.
Dodonæi lebetes, Vide DODONE.
Gemini ex ære lebetes. Virg. 5. Æneid.
LEBYNTHOS {Λέβυνθος} Insula vna ex Cycladibus. Ouidius 8. Met.
Dextra Lebynthos erat, fœcundáque melle Calydna.
Lecanomanticus, pen. corr. {λεκανομαντικός} Qui diuinat per pelues. Strabo lib. 6. Geographiæ.
LECHÆUM, alterius maris portum appellari tradit Liuius in bello Macedonico. Græci λιμήν portus ipsos vocant Stat. 2. Sylu. 2,
Culmen ab Inoo fert semita tecta Lechæo.
Lecte, Vide LEGO, legis.
Lectica, Lecticarius, Vide LECTUS, lecti.
Lectio, Lectito, & Lectus, Participium, Vide LEGO, legis.
Lectus, lecti, masc. gen. {[illegible]} Locus super quo quiescimus Dictus, vt ait Varro, quòd lectis herbis & frondibus stramenta facerent Vel vt Festus putat, ab alliciendo, quòd fatigatos ad quiescendum alliciat. Vel à Græcis qui λέκτρον lectum dicunt. Plautus lib. 34. cap. 22, Iam verò alios lectum capectare non posse.
Iura socialis lecti Ouid. 3. Amor eleg. 10.
Succuba nostri lecti. Ouid. epist. 6.
Archiaci lecti, Vide ARCHIAS.
Communes, Vide COMMUNIS.
Dapsilis, Vide DAPS.
Eburni. Horat. 2. Serm. satyra 6.
Funebris lectus, in quo funus seu cadauer efferebatur. Vide Clinicus, in CLINICE,
Furtiui fœdera lecti. Tibull. lib. 1. eleg. 5.
Genialis Horat. 1. epist. 1.
Iugalis. Virg 4. Æneid.
Liber, Vide LIBER, liberi.
Obscœnus. Ouid. 10. Metamorph.
Quassus ab imposito corpore. Ouid. epist. 11.
Temerati fœdera lecti. Ouid. epist. 5.
Vacuus Ouid. 10. Metamorph.
Viduo discedere lecto. Ouid. epist. 1.
¶ Comminxit lectum potus. Horat. 2 Serm. satyr. 3.
Alienum lectum concutere. Iuuen. satyr. 9.
Cubare in lectu, Vide CUBO.
Decidere de lecto, Vide DECIDO.
Imponere corpus lecto Quintil. lib 6. cap. 1.
Incumbere lecto. Ouid. 11. Metamorph.
Est in lecto. Cic. ad Pætum, lib. 9, Dixit tu in lecto esse, quòd ex pedibus laborares.
Temerare lectum alicuius. Ouid. 1. de Arte.
Lecto teneri, Decumbere, iacere, & morbo vexari. Cic. 7. Verrina, Pater grandis natu iandiu lecto tenebatur.
¶ Lectus, pro loco super quo sedebant antiqui ad mensam, vnde triclinium dictum. Cic. 4. Verrina, Iam non quæro vnde CCCC amphoras mellis habueris, vnde tantam Melitensem vestem, vnde quinquaginta tricliniorum lectos, vnde tot candelabra, &c.
Imi lecti derisor, hoc est eius qui in loco infimo discumbit Horat. lib. 1. ep. 19. -& imi Derisor lecti. Simile est huic, Imi subsellij vir.
Lectus cubicularis, à Cicerone dicitur in lib 2. de Diuin. ad differentiam triclinaris lecti. Vide CUBILE.
Desiderato acquiescimus lecto. Catul. ad Sirmionem, epigr. 29.
Lectum, neutri gen. Idem quod lectus. Vlpian. in l. liberorum, in fine. D. De leg. 3, Legatum lectum continet & fulcra.
Lectulus, lectuli, penult. corr. m. g. {κλινίδιον.} Cic pro L. Murena, Strauit pelliculis hœdinis lectulos Punicanos, & exposuit vasa Samia. Idem Attico, lib 14, A dotenda autem vxore sic abhorret, vt libero lectulo neget esse quicquam iucundius.
Castus lectulus Catul. Argon. 59.
Membra lectulo iacebant. Catul. ad Licinium, 47.
Lectisternium, lectisternij {[illegible]} propriè Iouis epulum dicebatur. In Capitolio enim stratis tribus lectis conuiuium apponebatur tribus dijs, Ioui, Iunoni, & Mineruæ. Iupiter, id est Iouis simulacrum, statuebatur in lectulo recubans, Iuno & Minerua in sellis considebant. Sed appositis epulis non ipsi dij, sed septem epulones celebrabant De inuentione lectisterniorum lege Liuium libro 5. ab Vrbe. Item lib. 7. Vide & Val Maximi. lib 1. cap. 1. De nuptiis.
Lectisterniator, pen. prod. lectisterniatoris {[illegible]} Qui lectū sternit. Plaut Pseudulo, 4, Tu esto lectisterniator, tu argentum eluito.
Lectica, lecticæ, pen prod. {φορεῖον, [illegible]} Cathedra & sedes qua ferebantur diuites & potentes, in qua puluinar & lectulus stratus erat. Græcè hexaphorum: quòd à sex seruis portaretur. Cicero ad Qu. fratrem lib. 2. Eo die cœnaui apud Crassipedem, cœnatus in hortos ad Pompeium lectica latus sum. Plin lib. 17 cap. 14, In mollibus arborum lecticis. Hic paruum lectum significat.
Gestamen lecticæ. Tacit. lib. 6.
Lucubratoria lectica, Vide LUCUBRO.
Gestare aliquem lectica Horat. 2 Serm satyr. 3.
Inditur lecticæ. Tacit. lib. 11, Ibi monente Præfecto festis vocibus exceptus inditur lecticæ.
Lecticula, pen. corr. Diminutiuū {φορείδιον.} Sueton. in Augusto, cap. 78, A cœna se in lecticulam lucubratoriā recipiebat. Cic. Mario, lib. 7, Vt nostras villas obire, & mecum simul lecticula concursare possis.
Lecticarius, lecticarij, masc. gen. {[illegible]} Qui lecticam deferebat. Sulpitius ad Cic. lib. 4, Coactus sum in eadem illa lectica, qua ipse delatus eram, meísque lecticariis in vrbem eum referre.
Lecticariola, pen. corr. Martialis lib. 12,
Ancillariolum tua te vocat vxor, & ipsa
Lecticariola est: estis Alauda pares. Hoc est, Tu rem habes cum ancillis, ipsa cum lecticariis.
Lecythus, lecythi, pen. corr masc. & fœm g. {λήκυθος} Ampulla olearia. Vide Cornarium in Galenum, pag 413.
¶ Lecythus aliud significat apud Ciceronem ad Atticum, lib 1. epistola 11. Totum, inquit, hunc locum, quem in Aristocratia ego variè meis orationibus soleo pingere, de flamma, de ferro (nosti illas ληκύθους) valde grauiter pertexuit. Pingere, id est admodum exornare, quum incendiis vrbem, ciuitatem cæde, mea vigilantia; meáque virtute dico esse liberatam. Nam vt pictores in τῇ ληκύθῳ, quæ sunt ampullæ pigmentorum, sumunt quæ ad coloratidum apta nouere: sic orationem suam Cicero quum volebat eloquentiæ velut coloribus illustrare, ad illa loca, de flamma, de ferro, quasi ad suas ληκύθους confugiebat. Hunc Ciceronis locū videtur nō satis intellexisse author lexici Græci. Plinius iunior lib 1. epist. 2. ad Arrianum, Tentaui enim imitari Demosthenem semper tuum, nuper meum, duntaxat figuris orationis. Paulo pòst, Non tamen omnino Marci nostri ληκύθους fugimus, quoties paulum itinere decedere non intempestiuis amœnitatibus submonebamur. Marcum Ciceronem intelligit. ληκύθους verò interpretantur locos cōmunes, quibus oratio quasi picturata redditur additis topographiis, hologiis, chreasterismis, aliísque figuris, quæ florentem efficiunt dictionem, & quasi colorē addunt rebus. Egressiones & excursus vocat Cic. lib. 4. cap. 3. Alij etiam digressiones.
LEDA {Λήδα} vxor Tyndari regis Laconiæ, cum qua Iupiter in forma Cygni dicitur cōgressus. Illa autē ex eo congressu oua duo enixa est, vt fabulantur poetæ. Ex vno nati sunt Pollux & Helena immortales: ex altero Castor & Clytemnestra mortales. Horat. de Arte,
Nec bellum gemino Troianum orditur ab ouo. Hinc
Ledæus {Ληδαῖος} Adiectiuum.
Dij Ledæi. Castor & Pollux Ouid. 1. Fast.
Fratres Ledæi. Ouid. ad Liuiam.
Ledarium {[illegible]} atque etiam Ledus, λῆδος, & Ledium, λήδιον, Tunica æstiua, vt multis placet, communis virorum & mulierum Pollux lib. 7. cap 13.

L E G

Legalis, Vide LEX.
Legarium, Vide LEGO, legis.
Legatarius, Legator, Legatus, Vide LEGO, legas.
LEGERDA, Vrbs est Armeniæ maioris in Aucena regione, non longè ab Euphrate fluuio. Ptolemæus lib. 5.
Legibilis, Vide LEGO.
Legifer, Vide LEX.
Legio, legionis, fœm. gen. {λεγεών, [illegible]} A legendo, id est eligendo dicitur, quòd legūtur milites in delectu, vt ait Varro lib 4. de Lingua Lat. Diuiditúrque legio in decem cohortes: Cohors in quinquaginta manipulos: Manipulus in vigintiquinque milites pro vno quoque manipulo. Cic. 2. Tusculanar. Quum legiones scribat Cato sæpe alacres in eum locum profectas. Liu 7. bel. Macedon. Vide Vegetium de Re militari, lib. 2. cap. 2. & sequentibus.
Legio. In qualibet legione erant, æras prima triariorū, altera, principum, tertia, hastatorum, vltima, velitum: quæ velitibus acceptis, diuidebantur singulæ in decem centurias: singulis autem centuriis primarij centuriones præerant: eíque in triariis ita appellabantur, primum pilum, secundū pilum, tertium pilum, & deinceps vsque ad decimū pilum: in principibus, primus princeps, secūdus princeps, vsque ad decimū: in hastatis, primus hastatus, secūdus hastatus, item vsque ad decimū: duces appellabantur, primi pili centurio, primi principis centurio, primi hastati centurio, & ita vsque ad decimū: velites verò in has triginta centurias pro rata parte distribuebantur. Cicero in epistola ad M Brutum, Nasennius, inquit, octauum principem, id est octauam centuriam principum, duxit, Metello imperatore. Ex P. Manut. commentario ad Qu. Fratrem.

Acies legionum. Tacit.lib.3.
Contubernium legionum. Tacit.lib.1.
Attenuatæ prælijs legiones, Vide ATTENVO.
Completa legio per manipulos. Silius lib.8.
Conferta manipulis legio. Silius lib.7.
Semiplenæ legiones. Patercul.lib.2.
Transmotæ legiones. Tacit.lib.13.
Validæ legiones. Lucret.lib.5.
¶ Curare legiones. Tacit.lib.5.
Decernere legiones in Siciliam, Vide DECERNO.
Decimare legiones, Vide Decimo in DECEM.
Dissociare legionem à legione. Tacit.lib.1.
Dare alicui legiones. Liu.1.bell.Pun.
Dare legiones in discrimen. Tacit.lib.2.
Longa legio cohortes explicuit. Virgil.2.Georgic.
Magnis legionibus imperitare. Horat.1.Serm.satyr.6.
Instruere legiones. Vide INSTRVO.
Locare legionem. Tacit.lib.10.
Legio parebat Tribuno. Horat.1 Serm.satyr.6,
Quòd mihi pareret legio Romana Tribuno.
Præesse legionibus. Liu.de bel. Punico.
Pugnare legione. Quintil lib.2 cap.13.
Supplere legiones. Liu.9.bell. Pun.

Legio Romana non eundem semper numerũ militũ habuit. Hinc aliæ dictæ sunt ordinariæ, aliæ extraordinariæ. Ordinariæ, quæ completum numerum habebant, qui erat sex millium peditum, & septingentorũ triginta equitum. Has quadratas legiones Vegetius, Liuius expeditas vocat. Extraordinariæ, quæ & imperfectæ dicebantur, aliæ quidem habebant quinque millia peditum, & equites nunc quadringentos, nunc trecentos, atque etiam ducentos: aliæ verò quatuor duntaxat peditum millia complectebantur, & equites plus minus trecentos: aliæ rursus tria duntaxat millia peditum, & equites trecentos: pleræque mille duntaxat pedites ac quingentos, cum equitibus trecentis numerabant. Vegetius lib.2.cap.6, His decem cohortibus legio plena fundatur, quæ habet pedites sex millia centum, equites septingentos viginti sex. Liuius Decad.3.lib.4, Carthaginienses Illiturgi oppugnare adorti, quia præsidium ibi Romanum erat, videbanturque inopia eum locum maximè oppugnaturi, Cn Scipio, vt socijs præsidióque ferret opem, cum legione expedita profectus, inter bina castra cum magna cæde hostium vrbem est ingressus. Eiusdé Decad. lib.6, Claudio Neroni ex ijs duabus legionibus quas ad Capuam habuerant, sex millia peditum, & trecentos equites quos ipse legisset, & sociûm Latini nominis peditum numerum parem, & octingentos equites decernunt. Idem Decad.5.lib.4, Hunc exercitum ad collegã primo quoque tempore mittere in Macedoniam iussus, neque in ea prouincia plus quàm duas legiones esse: eas repleri, vt sena millia peditum, trecentos haberent equites. Eiusdem Decad lib.2, Legiones quatuor nouas scribi placuit, binas singulis Consulibus. Id præcipuè prouinciæ Macedoniæ datum, quòd cum alterius Consulis legionibus quina millia & duceni equites ex vetere instituto darentur in singulas legiones: in Macedoniam sena millia peditum scribi iussa, equites treceni æqualiter in singulas legiones. Decad 1.lib.8, Scribebantur autem quatuor ferè legiones quinis millibus peditũ, equitibus in singulas legiones trecenis. Decad 3.lib.3, Decreuerunt Patres, vt Qu. Iulius Flaccus quinque millia peditum, quadringentos equites scriberet, eamque legionem primo quoque tempore in Sardiniam traijciendam curaret. Decad. 4.lib 9, Senatusconsultum factum, vt Prætores quatuor millia peditum Romanorum scriberẽt, quadringẽtos equites, &c. Decad.1.lib.6, Quatuor legionibus quaternûm millium scriptis, exercitu indicto ad portam Esquilinam in posteram diem. Et lib.7, Vndique non vrbana tantùm, sed etiam agresti iuuentute decem legiones scriptæ dicuntur, quaternûm millũ & quadringenorum peditum, equitũmque trecenorum. Decad.3.lib.8, Propter quod facinus tota legio, millia hominũ quatuor, in foro Romæ securi percussi sunt. Cæsar belli Ciuilis, lib.3, non procul à fine, In his erant legionibus hominum tria millia ducenti. Et lib.4, non ita procul à fine, Excepta legione sexta, quam secum adduxerat Alexandria veteranam, multis laboribus periculísque functã, multísque militibus partim difficultate itinerum ac nauigationum, partim crebritate bellorum adeò diminutã, vt minus mille hominũ in ea esset.

Legiuncula, legiunculæ, pen.corr. { [illegible] } Diminut. Parua legio. Liu. 5.bell Macedonici, Videritis vix duarum planè plenarum legiuncularum instar in castris regis.

Legionarius, Adiect. { [illegible] } Quod est legionis, vel quod ad legionem pertinet. Asinius Pollio Ciceroni, lib 10, Militem non modò legionarium, sed ne Auxiliarium quidem vllum quoquam misi. Plin. epist.299, Centurio legionarius.
Legionarij. Cæs.1.bel.Ciuil. Et 2.bell.Gall. Item lib.6.
Legionarij milites. Cæs.5.bell.Gall. & lib.1.
Legionariæ cohortes. Liu.4.bell.Maced. & lib.10.

LEGEO, secunda Augusta { [illegible] } Britanniæ vrbs, vt scribit Ptolemæus lib 2. Vulgo *Leskerd*.

Legirupa, Legislator, Legitimus, Vide LEX.

Legiuncula, Vide LEGIO.

Lego, legas { [illegible] } legare, In legationem mittere, siue legatum mittere. Cic.ad Atticũ, lib.4, Ego me à Pompeio legari ita sum passus, vt nulla re impedirer, quòd nisi vellem, mihi esset integrum, &c.
Legare ad. Cic.5.Verrina, Nobilem Andronem Centuripinum legarunt ad Apronium.
Legare in Salust.in Iugurtha, Legantur tamen in Africa maiores natu, nobiles amplis honoribus vsi.
Famulum legare aliquò. Catull.de Coma Berenicis, epigr.61.
Legare alicui Plaut. Amphit.4.
¶ Legare, Legatum sibi facere. Cic.Aulo Cecinnæ, lib.6, Cassium sibi legauit, Brutum Galliæ præfecit. Idem ad Attic.lib.15, Dolabella me sibi legauit ad IIII. Non. April. Id est legatum accepit.

¶ Legare negotium alicui, Committere. Plaut. Casin.3.
Legare fortunæ, pro Assignare. Liu.8 bell Pun.
¶ Legare { [illegible] } aliquid alicui, Testamento aliquid alicui relinquere. Cic ad Octauium, Qui tanquàm in dotali matrimonio Rempub. testamento legatam sibi obtineret. Sic pro Cecinna, Vsumfructum omnium bonorum suorum Cesenniæ legat.
Legari ab aliquo, Vide AB.
Argentum autem omne legauit. Quintil.lib.5.cap.14.

Legatus, legati, pen. prod. masc. gen. { [illegible] } Qui refert mãdata alterius. Virgil 11 Æneidos, Legati responsa ferũt. Cic. pro L.Flacco, Primum magnam partem eiusdem prouinciæ, quæ pro huius periculis, legatos, laudatorésque misit.
Legatus in decem. Cic. Attico, lib.13, Spurium Mummium putarã in decẽ legatis fuisse. Ibidem, Non dubito quin fratri fuerit legatus, non in decem. Atque hoc etiam accepi, non solitos maiores nostros legare in decem, qui essent Imperatorum necessarij. Paulo pòst, Illum fratri in primis eius legatis fuisse. Id est, in ijs quos primum eduxit. Proficiscentibus enim ad bellum legati dabantur: postea, quum quid prosperè gestum esset, decẽ insuper legati decernebantur. Fuit igitur Sp. Mummius in primis fratris legatis, in decem non fuit.
Mittere legatos cum authoritate, Vide MITTO.
Missi legati de magnis rebus. Horat.1.Serm satyr.5.
Mittere legatum de aliqua re. Hoc est mittere aliquem, qui de aliqua re cum alio, nostro nomine tractet. Cic.1.de Oratore, Quum Athenienses ad Senatum legatos de suis rebus maximis mitterent. Liu.2 ab Vrbe, Legatos de pace mittunt.
Venire legatum Cic de Claris Oratoribus, Dictatore Sylla legatus ad Senatum de Rhodiorum præmijs venerat.
Decernere legatum, Eligere, Constituere. Cic. ad Lentulum, libro 1, Crassus tres legatos decernit.
Obire legatus Ægyptum & Syriam. Cic.in Somn. Scip.
Legati, nuntij pacis & belli, curatores, interpretes bellici consilij, authores, ministri muneris prouincialis. Ex Cicerone in Vatinium. Vide 3. Verr.
¶ Legatus { [illegible] } Cæsar lib 2.belli Ciuilis, Neque se ignorare quod sit officium legati, qui fiduciariam operam obtineret. Legatum, pro vicario, id est *locum tenente* intelligendum: quem propterea fiduciariam operam obtinere dixit, quia redeunte Imperatore, aut Consule, cedere eum oportet. Budæus.
Rectores prouinciarum sine successore decedentes, legatos, qui præessent, relinquebant. Sic Pompeius Hispaniam prouinciam per legatos Afranium & Petreium administrauit. Vide in Famil.epist.25. & epist.vlt. & ad Atticum, lib 5 epist 21.

Legatio, Verbale { [illegible] } Cic.9. Philipp. Etenim cui legatio ipsa mortis causa fuisset, eius monumentum extare voluerunt: vt in bellis periculosis obirent homines legationis munus audacius.
Irritus legationis rediit. Tacit.lib 10.
Orba legatio. Cic 9.Philip. Vide ORBVS.
Pacificatoria legatio. Vide PAX.
¶ Accipere legationem, Suscipere onus legationis obeundæ. Cicero pro Flacco, Qui hanc ipsam legationem quam habet, non accepit à suis ciuibus, sed vsque Tymolo petiuit.
Agere legationem, Vide AGO.
Decernere legationem contra aliquem, Vide DECERNO.
Legationem dare Cic 1.de Lege agrar. Hæreditatũ obeundarum causa, quibus vos legationes dedistis.
Fungi legationibus. Quintil.lib.3, cap 2.
Gerere legationem, Fungi legatione, & legatum esse. Quintil.lib. 7.cap.5.
Habere legationem. Cic.pro Flacco.
Legationem mittere ad aliquem, pro Mittere legatos. Quintil.libro 10.cap.1.
Obire legationem, Vide OBEO.
Perficere legationem. Cic ad Lentulum, lib.1.epist.4, Senatus haberi ante Calendas Februarias per legem Pupiam non potest: neque mense Februario toto, nisi perfectis aut reiectis legationibus. Id est, perfectè auditis, aut negotiis legationum tractatis.
¶ Esse in legatione. Quintil.lib.7.cap.1, Qui aberat, & qui militabat, & qui in legatione erat. Hoc est, Legatus creatus erat, necdum tamen legationem absoluerat.
Renunciare legationem. Cic.Philip 9.
¶ Libera legatio. Budæus, Legationes liberæ olim negotiorum tantùm causa ab Senatu impetrabantur: quemadmodum honorarij magistratus à principibus honestamenti causa conceduntur, tituloque tenus obeuntur & geruntur. Hæ autem ab ijs Senatoribus impetrabantur, quibus negotia futura erant in prouincijs: vt qui hæreditates persequi, aut legata, aut qui nomina exigere volebant in prouincijs, legatorum personis acceptis commodabiliores contractus haberent, atque fauorabiliores. Quamobrem lege XII. Tabul.id vetitum erat, his verbis, Rei suæ ergò nequis legatus esto. Quæ verba Cic. enarrans lib.3 de Legibus, ita inquit, Omitto quemadmodum isti se gerant atque gesserint, qui legatione hæreditates aut syngraphas suas persequuntur: in hominibus est hoc fortasse vitium. Sed quæro, quid re ipsa sit turpius, quàm sine procuratione Senator, legatus sine mandatis, sine vllo Reipub. munere? Idem contra Rullum, Legatos nostros homines authoritate tenui, qui rerum priuatarum causa legationes liberas obeunt: tamen exteræ nationes ferre vix possunt: graue est enim nomen imperij, atque id etiam in leui persona pertimescitur: propterea quòd vestro, non suo nomine quum hinc egressi sunt, abutuntur. Idem ad Atticum, lib.15, Habent (vt opinor) liberæ legationes definitum tempus lege Iulia, nec facilè addi potest. Belle est autem huius iuris quinquennij licentia. Quibus verbis coniecto interdum quinquennales dari solere legationes. Nomen autem liberæ legationis inde ortum videtur, quòd introire in vrbem, & rursus exire liberam legationem habentibus liceret, quod eodem in loco ostenditur, quem ex(?)gi iam.lib.15.ad Attic. Budæus.

Votiua legatio, Quæ voti prætextu suscipitur. Cic ad Att. lib. 15, Scribas ad me velim, simulque cogites quid agendum nobis sit super legatione votiua, &c. Vide Votiua legatio, in VOVEO.

Legatiuum, legatiui, pen prod. {πρεσβεῖον} Id quod datur legato impensæ nomine. Arcadius in l. Munerū. D. de Mun. & honor. Legati quoque qui ad sacrarium principis mittuntur, quia viaticum (quod legatiuum dicitur) interdum solent accipere. Vlpian l 2. D. De legationibus, His qui non gratuitam legationem susceperunt, legatiuū ex forma restituitur Sic legit Budæus. Alij legunt legatiuum. Haloander & Pandectæ Florentinæ habent legatiuum.

Legatum, legati, penult prod. {λεγᾶτον.} Modestinus in l. Legatum D. De legatis secundo, Legatum, est donatio quædam testamento relicta. Et legati appellatione, fideicommissum, & mortis causa donatio continentur.

Legatū, est quod legis modo, Id est, imperatiuè, testamento relinquitur. Nam ea quæ precatiuo modo relinquuntur, fideicōmissa vocantur. Legamus autem quatuor modis: per vindicationem, per damnationem, sinendi modo, per præceptionem. Per vindicationē his verbis legamus, Do, lego, Capito, sumito, siue habeto Per damnationem his verbis, Hæres meus damnas esto dare, dato, facito: Hæredem meum dare iubeo. Sinēdi modo, ita. Hæres meus damnas esto sinere Luciū Titium sumere illam rem, sibíque habere. Per præceptionem sic, Lucius Titius illam rem præcipito. Hæc Vlpianus titulo vigesimoquarto eius libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Vlpiani.

Petere legatum ex testamento. Quintil. lib 4. cap 14.

Legatarius {κληροδοτούμενος} Cui ex testamento aliquid legatum est. Iustinianus Instit De legatis. §. Sed si rem, Sed si rem legatarij quis ei legauerit, inutile est legatum.

Testator & Legatarius opponuntur. Pomponius in l. Si ex toto. D. de leg & fideicommissis primo.

Legataria Prouincia, Quæ alicui delegata est. Cic ad Attic. lib. 15, O rem miseram. primum vllam ab istis: dein, si aliquam, hanc legatariam Prouinciam: atque haud scio, an melius sit, quàm ad Eurotam sedere.

Legator, pen prod. legatoris {κληροδότης} Qui aliquid legat. Suetonius in Tiberio, cap. 31, Iterum eo censente vt Trebianis legatam in opus noui theatri pecuniam ad munitionem viæ transferre concederetur, obtinere non potuit quin rata voluntas legatoris esset.

Lego, legis, legi, lectum {ἀναγινώσκω} lĕgere, Propriè colligere. Virgil. ecloga.

Qui legitis flores, & humi nascentia fraga.

Mala legere. Virgil. 2. eclog.

Mala lecta ex arbore. Virgil 3. eclog.

Poma legit ab arboribus. Tibul. lib. 1. eleg 7.

Nauita legit humida vela. Virg. 1. Georg

Legere venas dixit Celsus, & idem Colligere venas: Colligendæ, inquit, venæ, vinciendæque, & sub nodis præcidendæ sunt.

Halitum alicuius ore legere, Id est ore excipere. Virg. 4. Æneid.

Legere sermonem alterius, Per translationem dictum, pro Attentius audire & accipere. Plaut. Pseud. 6.

Legere spolia. Liu. 5. ab Vrbe.

Legere vestigia. Ouid 3 Metamorphoseos,

Subsequitur, pressóque legit vestigia gressu.

¶Legere, Oculis scripta percurrere: quoniam literæ oculis legi, Id est colligi videantur. Cic Mario, lib. 7, Dummodo is tibi quiduis potius, quàm orationes meas legerit.

Oculis inuitis legere verba alicuius. Ouid epist. 17.

Legere per se Cic in Topicis, Eos libros per te ipsum legeres.

Commodè legere. Plin epist. 124.

Intentè legere. Plin. epist. 190.

Malè, vel malignè legere. Plin epist. 111. & 125.

Iudicio candido legere aliquid. Ouid. 2. Trist.

Remissius legere. Plin. epist. 45.

Legi apud Clitomachum quum Carneades, &c. Cicero quarto Academ.

Antonij edictum legi à Bruto. Cic. Attic. lib 16. 334. Subaudi, datū, vel missum.

A posteritate legi. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.

Scripta legere secum. Ouid. 2. Amor. eleg. 5.

Verba legenda Ouid. 3. Trist. eleg. 10.

¶Legere oram Italiæ. Liuius 5. belli Macedonici, Ipse compositis Siciliæ rebus, oram Italiæ legens Ariminum peruenit. Virgilius 3. Æneidos, Litoráque Epiri legimus. Idem 3. Æneidos,

. & crebris legimus freta concita terris. Vbi Seruius, Legimus, præterimus. Tractus sermo à nautis, quòd funem legēdo, id est colligendo, aspera loca prætereunt.

¶Legere, Eligere. Plinius de Viris illustribus, Nam quum temerè seruos manomitterent: dum in curiam legerent, consensu seruorum oppressi, quum multa indigna paterentur, clàm Roma auxilium petierunt.

Tempus legere. Ouid. 1. de Arte.

Tempus idoneum legere. Ouid. 9. Metamorph.

Legere in demortui locum Liu 3 bell. Pun.

Legere in Senatum. Cic. pro Cluent.

Legere Senatum. Liu. 10. bell. Maced.

Legere milites Cic. ad Attic. lib 8.

¶Legere, Furari Virg. 10. Æneidos, Quid soceros legere, & gremiis abducere pactas? Seruius.

Lectus {λεκτός} Participium, siue Nomen ex participio: Hoc est, Selectus, ex aliorum numero separatus.

Lectissimus adolescens. Cic. 5. Verr. Item 2. Verr.

Vir lectissimus. Cic. pro Flacco.

Lectissimi viri atque ornatissimi. Cic. 3 Verr.

Iuuenes lecti. Virgil. 5. Æneid.

Iuuenum lectissimus. Stat. 5. Syl. 1.

Lectissima fœmina. Cic ad Atticum, lib 11.

Virgines lectæ. Horat. in Carmine seculari.

Corpora lectissima Virgil. 9. Æneid.

Sententiæ & verba lectissima. Cic. in Orat.

Ossa è vulneribus lecta. Quintil. lib 6 cap. 24. Et ab accusatoribus ostendi cruentum gladium, & lecta è vulneribus ossa, & vestes sanguine perfusas.

Lectio, Verbale {ἀνάγνωσις.} vt Lectio literarum. Cic ad Atticum, lib. 1, Quotus enim quisque est qui epistolam paulo grauiorem ferre possit, nisi eam per lectionem relegerit?

Tædium lectionis Quintil lib. 2. cap. 12.

Vtilis lectio. & cum suauitate quadam grauis. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Accelerare lectionem Quintil. lib. 1 cap. 12.

Continuare lectionem. Idem lib 1. cap. 2.

Formare lectione Idem lib. 1. cap 11.

¶Lectio, Electio. Liuius, Et eam lectionem nemo rei am habuerat.

¶Lectio lapidum, Collectio. Colum. lib. 2. cap. 2.

Legibilis, & hoc legibile, pen. corr. Adiectiuū, Quod legi potest. Vlpianus in l. j. §. j. D. De his quæ in testament. delent. Sufficit autem si legibilia sunt inconsulto deleta.

Lectus, lectus, lectui {ἐκλογή} pro Delectu. Tacit. lib 10, Tutor Treuirorum copias recenti Vangionum, Cæracatium, Triboccorum, lectu auctas, veterano pedite, atque equite firmauit.

Lector, Verbale {ἀναγνώστης} Qui libros vel epistolas legit. Cicero 2 de Oratore, Quum enim Brutus duos lectores excitasset, & alteri de colonia Narbonensi Crassi orationem legendam dedisset, &c. Martialis lib 5. . tu causa es lector amice mihi.

Placidus lector. Ouid 3. de Ponto, eleg 4.

Lectito, lectitas, pen. corr. {ἀναγινώσκω} lectitāre, Frequentatiuum. Cic. 1. de Orat. Aut si quis pari fuerit ingenio, pluráque quàm hic & audierit, & lectitarit, & scripserit, paulum huic aliquid poterit addere. Idem de Clar. Orat.

Lectitare, pro Identidem colligere. Valer. lib. 8. cap. 8, Conchulas & calculos in litore lectitasse.

Leguleus, leguli, penult. correp. Qui vuas aut oleas colligit, teste Varrone, lib. 5 de Ling Lat. Cato cap. 144. Legulos quot opus erit, præbeto.

Legumen, penult. prod. leguminis, n g. {ὄσπριον.} Varro lib. 1. de Re rustic. cap 23, de cicere, Hoc enim quoque legumen & cætera quæ velluntur è terra, neque subsecantur, succum tollunt: quæ quòd ita leguntur, legumina dicta. Virgil. lib. 1. Georgicorum,

Vnde prius lætum siliqua quassante legumen. Cic. 2 de Nat. deor.

Legarium, legarij {χόρτος} Idem. Varro lib. 1. de Re rust. cap 32, Secundum viciam, lentem, cicerculam, eruiliam, cæteráque quæ alij legumina, alij (vt Gallicani quidam) legaria appellant. vtraque dicta à legendo. quòd ea non secantur, sed vellendo leguntur.

Leguleius, Vide LEX.

Legulus, Legumen, Vide LEGO, legis.

LEITVS, vnus ex quinque Bœotorum ducibus, qui ad Troiam profecti sunt, teste Homero lib 2. Iliad.

LELAPS, huius Lelapis, pen. corr. nomen canis Actæonis apud Ouidium 3. Metamorphoseos, . & tiux cum Lelape Theron.

LELEGES, siue Lelegæ, pen. corr. {Λέλεγες} Populi errabundi, qui quondam Thessaliam & diuersa alia loca tenuerunt. Alij tradunt Cares & Leleges esse conterminos. Scribit Plin. lib. 5 cap 29, Miletum Ioniæ caput, Lelegeïdem fuisse nominatam. Eustachius docet Lelegea dictos, quasi λελεγμένους, id est collectos: eo quòd prius errarēt, & gēs collectitia esset. Alij Leleges à Lelege duce appellatos asserunt. Virgil. 8 Æneidos,

Hic Lelegas, Caräsque, sagittiferósque Gelonos Finxerat. Vbi Seruius, Lelegas, Thessalos.

Armiferi Leleges Ouid. 9 Metamorph.

Lelegeides Nymphæ. Ouid. 9. Metamorph.

LEMANNONIVS, sinus Britannicus apud Ptolemæum, lib. 2. cap. 3. Lemannonius tamen legitur in antiquo exemplari.

Lema {λήμη} Græcis dicitur lacryma, sed congelata. Plinius lib. 23. cap 1, Aut si feruore suffunduntur oculi, vel si lemæ in oculis erunt. Hermolaus. Vide Cælium.

LEMANVS, pen prod. Lacus est Galliæ, quem influit Rhodanus. Hunc hodie Geneuensem & Lausannensem vocant. Lucan. lib. 1,

Deseruere caui tentoria fixa Lemano.

Lembus, lembi, masc gen. {λέμβος} Nauicula breuis, & velocissima. Liu 8 bell. Pun. Inde quinqueremibus septem & lembis viginti amplius quos, vt adiungeret Carthaginiensium classi, miserat in Corinthium sinum, profectus ad Erythras Ætolorum. Idem, Nullam ipse nauem, præter quam duos lembos, qui non plus quàm sedecim remis agerentur, haberet.

Remigiis subigere lembum. Virgil. 1. Georg.

Lembunculus, lembunculi, pen. corr masc g. Diminutiuum {λεμβάδιον} Tacit. lib 14, Nando deinde occursu lembunculorum Lucrinum in lacum vectam. Hoc est occursu nauicularum.

Lemma, lemmatis, pen. corr. neutri gen. {λῆμμα} Sumptio, Argumentum. Martial. lib. 2,

Lemmata si quæris cur sint ascripta, docebo:

Vt si malueris, lemmata sola legas. Idem alibi,

Viuida componis epigrammata, mortua ponis Lemmata. Cic. 2. de Diuinatione, Sed demus tibi istas duas sumptiones, ea quæ λήμματα appellant Dialectici: sed nos Latinè loqui malumus, &c. Hodie adhuc assumptiones siue assumpta vocamus.

Lemniscus, Syracusanum verbum est, quo stricta angustáque tænia significatur. Ausonius,

Et quæ iandudum tibi palma poetica floret

Lemnisco ornata est, quo mea palma caret.

Lemnisci, lemniscorū {λημνίσκοι} Fasciolæ coloriæ, ex coronis dependentes, propterea dicuntur, quòd antiquissimum sit genus coronarum lanearum. Hæc Festus. Plautus Pseudolo, 12,

Vnguenta, atque odores, lemniscos, corollas dari dapsiles. Plin. libro 21. cap. 3, Crassus diues, primus argento auróque folia imitatus, ludis suis coronas dedit. Accesserunt quoque & lemnisci, quos adijci ipsarum coronarum honos erat propter Hetruscas, quibus iungi, nisi aurei non debebant.

Lemniscatus, pen. prod. {λημνισκωτός} Adiectiuum: vt Palma lemniscata. Cic. pro S. Roscio Amer. Audio præterea non hanc suspicionē nunc primùm in Capitonem conferri, multas esse infames palmas, hanc tamen primam esse lemniscatam, quæ Romæ deferatur.

LEMNOS {λῆμνος} Insula, quæ & Hypsipyla dicitur, ab Hypsipyla Thoantis filia, quæ in ea regnauit. Hæc est in Ægæo mari, ab Oriente Troiam, ab Occasu Athon spectans, à Borea Thraciam: ab Austro, sed longo tractu, Cretæ opposita est. In ea colebatur Vulcanus deus ignis. Vnde & Lemnius ardor dicitur à poetis. A Lemno, teterrima quæque facinora apud Græcos lemnia dicuntur. Et Lemnia terra, exsiccandi vim habens, in eaque exprimitur sanguis miscetur, & idcirco rubrica appellatur. ¶Lemnos hodie dicitur *Stalimene*, & *Stalimni*, aliis *Lemno*. Olivarius in Melam dicit vocari *Sidrio*.

Æquorea Lemnos. Valer. 2. Argon.

Calens Lemnus. Claud. de Gigantomachia.

Vulcania Lemnos. Valer. 4. Argon.

Lemnius, Adiectiuum {λήμνιος} Quod est ex Lemno: vt Turba Lemnia. Ouid. in Ibin.

Saxa Lemnia. Ouid. 5. Trist. eleg. 1.

Lemniacus, penult. corr. {λημνιακός} Aliud adiectiuum: vt Stirps Lemnica. Ouid. 2. Metam. Intelligit Erichthonium.

Antra Lemniaca. Stat. 3. Sylu.

Catenæ Lemniacæ. Stat. 3. Thebaid.

Lemonia tribus. Vide TRIBVS.

Lemonium, siue Limonium, Beta syluestris, & Tintinabulum terræ Latinis, vulgò *Pyrola*. Plinius lib. 25 cap. 9, Lemonium succum lacteum mittit concrescentem gummi modo humidis locis. Quidam voluerunt eandem esse ex descriptione Dioscoridis cum veratro nigro.

LEMVRES, Lemurum, pen. corr. m. gen. {[illegible]} Larue nocturnæ & terrificationes imaginum & bestiarum, inquit Nonius. Varro de vita P. Rom. lib. 1, Quibus temporibus in sacris fabam iactant noctu, ac dicunt se Lemures domo extra ianuam eijcere.

Nigri Lemures. Pers. saty. 5.

Nocturni Lemures. Horat. 2. epist. 2.

Lemuria, Lemuriorum {[illegible]} Festum Lemuribus sacrum.

Lemuria festa, quasi Remuria dicta sunt. Romulus enim Remuria defuncto fratri Remo instituit, quæ postea Lemuria vnius literæ mutatione dicebantur: vt ait Ouidius 5. Fast.

L E N

Lena, Vide LENO.

LENÆVS {ληναῖος} scribitur cum diphthongo, quo nomine dictus est Bacchus, ἀπὸ τοῦ ληνοῦ, quod lacum significat, hoc est, vas in quo vuæ exprimuntur. Virg. lib. 2. Georgicorum,

Huc pater ô Lenæe, tuis hic omnia plena Muneribus.

Dona Lenæa, hoc est Bacchica: Vinum. Stat. 4. Sylu.

Honorem Lenæum libat. Virg. 4. Æneid. Id est vinum.

Latices Lenæi. Virg. 3. Georg.

Lenis, & hoc lene {ἤπιος, πρᾶος} Quidam à lento dictum existimant: nam lentum propriè significat tenerum & facilè flexuosum. Lene autem dicitur quod tactu nullam asperitatem habet.

Lene & Asperum, contraria. Cic. 1. de Finib.

Aura lenis. Ouid. 2. de Rem. amor.

Lenissimus Auster, & mitis. Cic. ad Attic. lib. 7.

Lenes cibi & Acres, apud Celsum opponuntur, lib. 2. cap. 21.

Flabra lenia. Virg. 3. Georg.

Merum lene. Horat. 3. Carm. ode 19.

Lenis sonus, Placidus. Cic. 2. de Orat.

Spiritus lenis. Tibul. lib. 1. eleg. 8.

Tormentum lene. Horat. 3. Carm. ode 21.

Venenum lene, Quòd dulcem quodămodo & vix sensibilem mortem inducat. Cic. ad Att. lib. 2, Ista lenibus vti videbantur venenis, vt posse videremur sine dolore interire.

Ventus lenis. Virg. 6. Æneid.

Volatus lenis. Ouid. 11. Metam.

Lene vinum, Delicatum, non vehemens, aut asperum, neque linguam aut cerebrum feriens. Terent. Heaut. 3. 1. Cels. lib. 2. cap. 18.

¶Lenis, transfertur ad animum, & pro miti modestóque accipitur. Plautus Epid. 31, Habe animum lenem, & tranquillum face. Terent. Heaut. 3. 1, Si te tam leni, & victo esse animo ostenderis.

Carmina lenia. Lucret. lib. 5.

Consilium lene. Horat. 3. Carm. ode 4.

Dominus non lenis. Horat. 2. Serm. satyr. 7.

Lenissimus homo & natura, & consuetudine, & disciplina. Cicero 3. Verrina.

Ira lenior. Ouid. 2. Trist.

Leniter, pen. corr. {ἠπίως} Aduerbium, Moderatè, suauiter.

Leniter arridere. Cic. 1. de Finib.

Leniter disputare. Cic. 4. Acad.

Leniter agere: hoc est Modestè. Liu. 7. bel. Pun.

Ire leniter. Ouid. 1. Amor. eleg. 9.

Placidè leniterque procedere. Cæs. 1. bel. Ciuil.

Suspensis leniter alis. Liu. 1. ab Vrbe.

Leniter pungit eos animi dolor. Cic. 3. Tuscul.

Leniter aut minaciter tentare. Plaut. Sticho, 1.

Leniter illustrant nox. Plinius lib. 2. cap. 18.

Manipulatim leniter componitur amomum. Plinius libro 12. capite 13.

Lenè, Aduerbium {[illegible]} Idem. Martialis,

Tepida natabis lene Congedi vada.

Aura aspirans lenius. Catull. ad Mallium. epigr. 69.

Lenitas, pen. corr. lenitatis {[illegible]} Suauitas. Plin. lib. 16. cap. 8, Differentia intelliguntur lenitate gustus.

¶Lenitas, Mansuetudo, facilitas, modestia. Cic. in Partit. Lenitas est iustitia in moderatione animaduertendi.

Inepta lenitas patris, Vide INEPTVS.

Dare se ad lenitatem. Cic. Fam. 13.

Deducere de lenitate. Cic. in Catil.

Reuocare ad lenitatem. Cic. 2. de Orat.

Lenitudo, penult. product. lenitudinis, fœm. gen. {[illegible]} Clementia, suauitas. Cic. 5. Tuscul. Lenitudo orationis, mollitudo corporis. Idē 6. Verr. Nimia in istum non lenitudine, sed etiam liberalitate oppugnaret.

Lenimen, penult. prod. leniminis, neutr. gen. {[illegible]} Ouid. 11. Metamorphoseos, -addidit illis

Hoc quoque lenimen, quo solo flexit amantem.

Lenimentum {[illegible]} Idem, Quod aliquid lenit & dulcorat. Plin. lib. 25. cap. 5, Nuper inuenere dissectis raphanis inserere elleborū, rursúsque comprimere raphanos, vt transeat vis, atque eo lenimento dare.

Lenio, lenis, leniui & lenij, lenitum, pen. prod. {[illegible]} lenire, Polire, læuigare. Colum. lib. 5. cap. 11, Quum deinde truncum recideris, acuto ferramento plagam lenito. Sic legit Calepinus. exemplaria autem quotquot vidimus, leuato legunt, vt & paulo pòst.

¶Lenire, Placare, mitigare, flectere. Salust. In tali tempore tanta vis hominis magis leniunda, quàm exagitanda videbatur.

¶Lenire, Imminuere, leuare, adiuuare. Terent. Heaut. 1. 1,

-pro se quisque sedulò

Faciebat, quò illam mihi lenirent miseriam.

Lenitur ægritudo. Cic. 3. Tuscul.

Lenire animos concordia. Cic. 1. de Finib.

Animum dictis. Virg. 6. Æneid.

Clamorem. Horat. 1. Carm. ode 17.

Curas somno. Virg. 4. Æneid.

Desiderium, Consolari. Cic. Trebonio. lib. 15, Tuam profectionem amore prosequar, reditum spe expectem: absentem memoria colam, omne desiderium literis mittendis, accipiendísque leniam.

Dolentem lenire solando. Virg. 4. Æneid.

Dolorem lenire morte. Silius lib. 17.

Dolores lenire requie. Ouid. 13. Metam.

Motas lenire. Ouid. epist. 18.

Noctem lenire. Propert. lib. 4. eleg. 9.

Numina leniri possunt. Ouid. 3. Trist. eleg. 5.

Pauorem hospitij leniuit. Silius lib. 8.

Remedia aspera molli manu & leni lenire. Quintil. lib. 1. cap. 49.

Panis leniet stomachum. Horat. 2. Serm. saty. 2.

Superos lenire rogando. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8.

Tempestates. Plin. lib. 18. cap. 29.

Tempus lenit odium. Ouid. in Ibin.

Tigres & leones lenire. Horat. de Arte.

Timorem lenire. Virg. 1. Æneid.

¶Lenibo etiam facit in futuro. Propert. lib. 3. eleg. 21,

Lenibunt tacito vulnera nostra sinu.

Leno, lenonis {[illegible]} Communis generis, quamuis habeat fœmininum lena, vt ait Priscianus. quo nomine significatur is qui scortorum productor est, etiam inuitarum personarum, qui legibus vindicatur. Dictur vel ab illiciēdo, quòd adolescentulos alliciat: vel à leniendo, quòd leniendo animos adolescentium corrumpat. Terent. Adelph. 2. 1,

Leno ego sum, fateor, pernicies communis adolescentium,

Periurus, pestis, &c.

Auarus leno. Ouid. 1. Amor. eleg. 10.

Leno insidiosus. Horat. 2. epist. 1.

Lena, lenæ {[illegible]} Lenas appellat Vlpianus De ritu nupt. l. Palàm, quæ mulieres quæstuarias prostituunt, Lenam accipimus & eam quæ alterius nomine hoc vitæ genus exercent: siqua cauponam exercens in ea quæstuaria corpora habet (vt multæ assolent sub prætextu instrumenti cauponarij prostitutas mulieres habere) dicendum, hanc quoque lenæ appellatione contineri. Vide LENO.

Lenullus, lenulli, penult. prod. Diminutiuum {[illegible]} Paruus leno. Plaut. Pœnulo, Ita vt occœpi dicere lenulle, de illa pugna, &c.

Lenunculus, lenunculi, penult. corr. {[illegible]} Aliud diminutiuum. Plautus Pœnulo, 19, Sic derisorem æte militari tetigero lenunculum.

¶Lenunculus, Nauigium piscatorium. Salust. lib. 1. Hist. Indicat fortè per noctem lenunculo piscandū. Cæsar 2. bel. Ciuil. Horum fuga nauium onerariarum magistros incitabat. Pauci lenunculi ad officium imperiúmque conueniebant.

Lenonius, Adiectiuum {[illegible]} Quod ad lenonem pertinet. Plaut. Rud. 31, -ne vt leno postules.

Te hic fide lenonia vti. non potes, seruanda est fides. Idem Asin. 5, Portitorum simillumæ sunt ianuæ lenoniæ.

Lenociniū, lenocinij {[illegible]} Vlpian. in l. Palàm ff De ritu nupt. Lenocinium facere non minus est, quàm corpore quæstum exercere. Cicer. 5. Verr. Pudorem & pudicitiam qui colit, potest animo æquo istius quotidiana adulteria, meretriciam disciplinam, domesticum lenocinium videre? Vlpian. De ijs qui notant. infam. L. Athletas, Lenocinium facit qui quæstuaria mancipia habuerit: sed & qui in liberis hunc quæstum exercet.

¶Lenocinium, Exquisitior elegantia. Sueton. in Augusto, Omnis lenocinij negligens, & in capite comendo incuriosus. Cic. 2. de Nat. deor. Perspicuum est enim quò compositiones vnguentorum, quò ciborum conditiones, quò corporum lenocinia processerint.

¶Lenocinium, Delinimētum, allectamentum, illecebra, blanda assimulatio. Cic. pro Sest. Et se vitiorum illecebris & cupiditatum lenocinijs dediderūt. Quintil. lib. 4. cap. 2, Caret enim cæteris lenocinijs expositio: & nisi commendetur hac venustate, iaceat necesse est.

Lenocinor, pen. corr. lenocinaris {[illegible]} lenocinari,

Lenocinium facere.

¶Lenocinari, per translationem, pro Blandiri, siue Allicere, quemadmodum lenones facere solent. Cic. 1. Vert. Tibi seruiet, tibi lenocinabitur, tuinus aliquanto contendet quàm potest. Bodæus.

¶Lenocinari, Gratiam conciliare. Plin. lib. 2. epist. 9, Potest tamen fieri, vt quanquam in his difficultatibus, libro isti nouitas lenocinetur. Id est gratiam conciliet. Quintil. lib. 5. cap. 2. Bodæus.

Lenobates, pen. corr. Vuæ calcator.

Lens, lendis, fœm. gen. { κόνις } A lædo deductum verbum. Est capitis animalculum, quod deinde in pediculum conuertitur. Plin. lib. 28. cap. 11, Quo cum aceto calefacto & lendes tolluntur. Idem lib. 29. cap. 6.

Lens, lentis, fœm. gen. { φακὴ } Genus leguminis: à lenitate nomen factū, quòd qui ea vescuntur, lenes ac moderati fiunt. Plin. lib. 15. cap. 12, Inuenio apud veteres authores æquanimitatem fieri vescentibus lente. Virg. 1. Georgicorum,

Nec Pelusiacæ curam aspernabere lentis.

¶Lentim, pro lentem, frequens apud Catonem, vt cap. 35, Lentim in rudeto & rubricoso loco, qui herbosus non siet, serito.

¶Lens, masculinū apud antiquos, teste Nonio, illud Titinnij antiqui authoris citante, Lenti calido, hellnellæ, tumici.

Lenticula, lenticulæ, pen. corr. Diminutiuum { φακός } Vtitur Plinius lib. 25. cap. 11, Folia sunt lenticulæ similia. Idem lib. 18 cap. 12.

¶Lenticula, pro legumine similis quidem lenti ast, sed diuersa. Quòd si Theodoro Gazæ credimus, phacen Græci vocant. Nam lentem, non phacen, sed phacon dicunt. Hermolaus.

¶Lenticula quoque à Plinio & cæteris vocatur lens cocta, de qua prouerbium illud fertur, τὸ ἐν τῇ φακῇ μύρον, hoc est vnguentum in lenticula, cuius meminit in Epistolis ad Atticum Cicero in tuetione Lētuli, & M. Varro, & Gellius, Athenæus quoque in Cœnis. Ex Hermolao. Tradit Raellius lib. 2 cap 40, hoc prouerbiū in eos iactari solitum, qui nullo rerum discrimine quas agunt aut dicunt, pari modo cuncta moliuntur: quos, vt apud Senecam & Gellium, infrunitos appellamus, Græcè cacozelos & apirocalos.

¶Lenticulæ, Maculæ in corpore sunt quæ lentigines dici solent. Celsus lib. 6 cap 5, Lenticulas tollunt galbanum & nitrum.

¶Lenticula, Vasis genus est: à figura lentis dictum, vt ait Plinius, cuius etiam meminit Celsus. videtúrque id esse quod discos appellatur Dioscoridi. Vnde & Lenticularis forma L. Apuleio in Floridis. Hæc Hermolaus. Quidam hoc nomen à linendo deducunt, aiuntq; esse vas olearium, ex quo reges & sacerdotes linebantur.

¶Lenticula. Plinius lib. 37. cap 12, Nunc communiter ad omnium gemmarum obseruationem pertinentia dicemus, opiniones secuti authorum. Cauæ aut extuberantes, viliores videntur æqualibus. Figura oblonga maximè probatur, deinde quæ vocatur lenticula, postea clypeidos & rotunda, angulosis minima gratia.

Lentè, Lentesco, Vide LENTVS.

Lentigo, pen. prod. lentiginis, f. g. { φακὸς } Macula subrufa, & interdum in facie ad lentis similitudinem. Plin. lib 20 cap. 20, de atriplice, Nec nisi mutata sæpe aqua coquendum, stomacho contrarium esse, lentigines & papulas gignere. Idem lib. 20. cap. 6, Lepras, lichenas, lentigines exulcerat.

Lentiscus, lentisci, f. g. { σχῖνος } Arbor, quæ mastichen gummi modo sudat, & est trifera. Columella lib. 5. cap. 10, In imum scrobem lentisci taleam inuerso cacumine demittito. Martial. lib 6, Foditque tonsis ora laxa lentiscis. Cic. de Diuinat. Ex antiquo poeta,

Iam verò semper viridis, sempérque grauata
Lentiscus triplici solita grandescere fœtu:
Ter fruges fundens, tria tempora monstrat arandi.

Lentiscum dictam putauerim, quòd liquore quodam lentescat: nam & resinam vbique sudat. Lentisci fructum Hippocrates schinida, & arborem schinon nominauit. Ruellius libro 1. cap. 20.

Lentiscum mandit. Adagium est, vt ait Hermolaus, aduersus eos qui nimio se comendi studio superfluunt, quasi dentibus exterendis & fricandis tantum incubent præ desidia. Nam ex lentisco dentiscalptum, vel poeta Martialis commendat hoc disticho libro 14,

Lentiscum melius: sed si tibi frondea cuspis
 Defuerit, dentes pinna leuare potest. Quo in loco lentiscum generis est neutri, quia pro arboris ligno sumitur.

Lentiscinus, pen. corr. Adiectiuum { σχίνινος } Ex lentisco factum. Plin. lib 23. cap. 2, Tunc addito lentiscino oleo.

Lentiscifer, pen. corr. Adiectiuum { σχινοφόρος } Ferens lentiscos: vt Linternum lentisciferum. Ouid. 15. Metam.

Lentitia, Lentitudo, Lento, lentas, Lentor, lentoris, Lentulus, Adiectiuum. Vide LENTVS.

LENTVLVS, cognomen fuit Corneliorum, inde illis inditum quòd lentem optimè sererent. Id quod Plin. tradit lib 18. cap. 3: Cognomina etiam, inquit, prima inde: Pilumni, qui pilum pistrinis inuenerat, Pisones, à pilendo. Iam Fabiorum, Lentulorum, Ciceronum, vt quisque aliquod optimè genus sereret. Hinc denominatiuum

Lentulitas, pen. corr. { [illegible] } Cicero ad Appium, lib. 3, Vllam Appietatem aut Lentulitatem valere apud me plus, quàm ornamenta virtutis existimas? Vide Appietas, in APPIVS.

Lentus, Adiectiuum { γλίσχρος, [illegible] } Tenax & flexibilis. Plaut. Asinar. 11.

Vai sæpe ad languorem tua duritia dederis octo
Validos lictores vlmeis affectos lentis virgis. Virg. 5. ecloga,
Lenta salix quantum pallenti cedit oliuæ.

Brachia lenta. Horat. Epod. 15.
Hastile lentum. Ouid. epist. 4.
Radix lenta. Ouid. 11. Metam.
Rami lenti. Virg. 4. Georg.

¶Lenta vincula escaria, Id est tenacia. Plaut. Menæch. 3.

¶Lentum, pro facili Lucilius, quod sanè quàm rarum est, posuit, credo quòd quæ lenta sunt, vt vimina, ea etiam ad opus facilitatem habent.

Lentus in frangendo calamus. Plin lib. 11. cap. 22.

¶Lentus, Facilis. Lucilius Satyrarum lib. 11, Lucius Cotta senex Crassi pater huius Pacent Magnus trico fuit nūmarius, soluere nulli Lentus. Nonius.

¶Lentus { βραδύς } Tardus. Cic de Rep. lib. 5, Marcellus vt acer et pugnax maximus, & consyderatus & lentus. Valerius Max lib. 1. cap. 2, Lento gradu ad vindictam sui diuina procedit ira, tarditatémque supplicij grauitate cōpensat. Quintil. lib 9. cap. 4, Particulæ graues, acres, lentæ, celeres, remissæ.

Lentus cœpit terra cunctaris Ibera. Silius lib. 3.
In ira lentus. Ouid. epist. 16.
Cupido lentus. Horat 4. Carm. ode 13.
Ignibus lentis macerari. Horat. 1. Carm. oda 13.
Ira lenta. Ouid. epist. 3.
Lenta mora. Martial. lib. 2.
Passibus lentis peragere iter. Ouid. 5. Trist. eleg. 12.
Lentior pugna. Liu. 10. bel. Pun.
Spes lenta. Ouid epist. 2.

¶Lentus, Securus & otiosus. Virg 1. ecloga,

Nos patriam fugimus, tu Tityre lentus in vmbra Formosam, &c.

Lentos spatiare sub vmbra. Ouid. 1. de Arte.

¶Lentus, Frigidus Virg 1. Georg. -noctis lentus nō deficit humor.

Tellus lenta gelu Propert. lib. 4 eleg 3.

¶Lentus color. Plin. lib. 12. cap. 25, Color in quacunque natione præfertur rufus, & pinguiter lentus.

Lentus ignis è palmis: Hoc est, diu durans. Plin. lib. 13. cap. 4.
Lentus tepor, Remissus. Plin. lib. 12 cap 19.
Carbonibus lentis vrere aliquem Ouid. 3. Trist. eleg. 11.
Amor lentus me torret. Horat. 3. Carm ode 19.
Lenta viuacitas, Tenax & longa Plin lib. 8. cap. 27.
Virgis salicis lentior. Ouid. 13. Metam.

Lentulus, pen. corr. Adiectiuum diminutiuum. Cic. ad Attic. lib. 10, An existimas illum in isto genere lentulū aut restrictū? nemo est minus.

Lentè, Aduerb. { βραδέως } Tardè & cunctanter. Plin. lib. 1. epist. 13, Actum quoque lentè, cunctantérque veniunt.

Asellus lentè gradiens. Ouid. 11. Metam.

Lentè ferre, Patienter ferre. Cicer. 2. de Orat. Neque facile est perficere, vt irascatur ei, cui tu velis iudex, si tu ipse id lentè ferre videare. Id est, leniter & sine ira.

Lentè ferre iniurias, Leniter & placidè. Cic. in Hortensio, Qui quū publicas iniurias lentè tulisset, suam non tulit.

Lentè agere: Hoc est remissè, & segniter. Liu. 1. ab Vrbe.

Lentè ac fastidiosè probare aliquē. Cic. ad Attic. lib. 2, Quem tibi ego non essem ausus mittere, nisi eū lentè ac fastidiosè probauissem.

Lentissimè mandere. Colum. lib. 8 cap. 15.

Lentius disputare. Cic. in Paradox. Sed hæc videri possunt obscuriora, quum lentius disputantur.

Lentè nasci, hoc est Tardè. Plin. lib. 12. cap. 24.

Lentitia, lentitiæ { [illegible] } Flexibilitas & mollitia. Plin. lib. 16. cap. 37, Aliæ virgas sequacis ad vinctutas lentitiæ.

Lentitia pituitæ. Plin. lib. 20. cap. 7. Vulgus *viscositatem* vocat.

Lentitudo, penult. prod. lentitudinis { βραδύτης } Tarditas. Cic. ad Quintum frat. lib. 2, Nam illud non solùm est grauitatis, sed nonnunquam etiā lentitudinis. Idem 4. Tusc. Eámque quam lenitatem nos dicimus, vitioso lentitudinis nomine appellant.

Lentitudo exitus, vel mortis. Tacit. lib. 6. Idem lib. 15.

Lentor, lentoris, masc. gen. { γλισχρότης } Humor tenax & glutinosus, inquit Budæus. Plin. lib 9 cap. 51. de piscium generatione, Quæ duriotis testæ sunt, vt murices, purpuræ, saliuario lentore. Columel. lib. 5. cap. 6, Vt aliquem tamen succum & lentorem habeat, inijciemus arenis. Plin. lib. 13. cap. 5, Fert & folliculos emittentes quædam animalia seu culices, lentoremque resinosum.

Lento, lentas { [illegible] } lentâre. Virg. 3. Æneidos,

Antè & Trinacria lentandus remus in vnda. Seruius, Lentandus: aut lentè tibi nauigandum est. Nam totam Siciliam circuit. Aut flectendus. vnde Lentum vimen dicimus, id est flexibile.

Arcus lentare. Stat. 1 Achil. hoc est flectere.

Lenteo, lentes, lentui, lentēre, Esse lentum, molle ac tenerum. Lucilius, Lentet opus, diart.

Lentesco, lentescis { γλισχραίνομαι } lentéscere, Lentum, seu tenerum ac molle fieri, vel glutinosum & tenax. Virgil. 2. Georg. Sed picis in morem ad digitos lentescit habendo. Seruius, Lētescit, cohæret. Col. lib. 11. cap. 2, Quæ si natura minus lenta est, ante dies quindecim præcidēda, & purgata in stercore obruēda est vt lētescat. Idē lib. 2. cap. 11.

Lentescere dente. Plin. lib. 12. cap 16.
Curæ lentescunt tempore. Ouid. 1. de Arte.

Lenulus, Lenunculus, Vide LENO.

Leo, les, leui { ἀλείφω } lere. Nunc in vsu non est. Composita autem eius vsurpantur: Vt Deleo, Releo.

Leui, præteritum. Horat. 1. Carm ode 20, Græca quod ego ipse testa Conditum leui. Vbi Porphyrio, leuisse se gypso vterque vult intelligi. Huic contrarium est Terentianum illud, Releui dolia atque omnes serias: quod significat, aperui & quasi regypsaui.

LEO Byzantius auditor Platonis, sophista nobilis, Philippo contra Byzantium venienti occurrens, Dic age, inquit, Philippe, quæ te causa trahit oppugnatum nostra mœnia? At ille, Amor, inquit, tuæ patriæ, qua vti potiar, veni. Leo excipiens respondit, Atqui instrumento musico, non bellico amantibus opus est. Hæc ex Philostrato. Suidas verò de eodem ait, quòd Philippus quum Leonem in expugnatione Byzantij præter cæteros aduersantem haberet, epistolas ad Byzantios scripsit calumniæ plenas, vt si voluisset tantum dare pecuniæ Leoni quantum petebat, iamdudum vrbe fuisset potitus. ciues hoc accepto domum eius circunstetere: ille sibi metuens laqueo vitam finiuit. Hæc Suidas.

Leo, leonis, masc. gen. { λέων, λῖς } Notum animal. Vide Plinium lib. 8. cap. 16. Huius fœmina dicitur leæna.

Genus acre leonum. Ouid. 4. Fast.
Triste leonum seminium. Lucret. lib. 3.
Vis violenta leonum. Lucret. lib. 3.
Asper leo. Horat. 3. Carm. ode 2.
Auidus. Ouid. epist. 9.
Cæsius. Catull. de Acme, 42.
Flauus. Horat. Epod. 16.
Frendens. Silius lib. 10.
Fuluus leo. Virg. 2. Æneid.
Hirsutus. Ouid. epist. 9.
Horridus. Senec. Herc. Oeth. 12.
Innocius. Vide INNOXIVS.
Insanus. Horat. 1. Carm. ode 16.
Iracundus. Ouid. 15. Metam.
Iubatus. Senec. Thyeste, 8. Vide IVBA.
Magnanimus. Ouid. 3. Trist. eleg. 5.
Magnus. Virg. eclog. 4.
Rapidus. Horat. de Arte.
Rigidus leo. Martial. lib. 10. epig. 65. in Carmenionem.
Sæuus. Lucret. lib. 3.
Sanguineus. Valer. 3. Argonaut.
Toruus. Claud. 2. in Eutrop.
Trux. Valer. 8. Argonaut.
Validus. Lucret. lib. 5.
Violentus. Ouidius 2. Metam.
¶ Leo marinus, ex cancrorum genere. Plin. lib. 32. cap. 11.
¶ Leo, Signum cæleste. Plin. lib. 17. cap. 24.
Stella vesani leonis. Horat. 3. Carm. ode 29.
Æstiuus leo. Claud. 1. in Ruff.

Leoninus, pen. prod. Adiect. { λεόντειος } Quod ad leonem pertinet: vt Adeps leoninus. Plin. lib. 24. cap. 17. Et Leonina species, Varro 2. de Re rust. cap. 9.

LEOCHARES, pen. corr. Sculptor eximius, qui authore Plin. lib. 36. cap. 5, vnus fuit eorum qui cælauere Mausoleum.

LEONIDES, pen. corr. Nobilis Sparta, deinde Lacedæmoniorum rex, qui aduersus Xerxem penè incredibilia egit. Hic commilitonibus dicebat, Pergite animo forti, hodie apud inferos forte cœnabimus. Cecidit ad Thermopylas, quum illas angustias custodiret. ¶ Fuit & alius Leonides, Alexandri pædagogus. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Leontice, leontices, pen. corr. f. g. Herba. Plin. lib. 25. cap. 11, Cacalia, siue leontice vocatur: semen margaritis minutis simile, dependens inter folia grandia, in montibus ferè. Hæc (inquit Ruell. lib. 2. cap. 141) officinis dicitur *carui agreste*.

Leontios, Gemma. Plin. lib. 37. cap. 11, Sunt & à leonis pelle & pantheræ nominatæ, leontios, pardalios.

Leontopetalon, pen. corr. { λεοντοπέταλον } Herbæ genus, pedi leonis folia similia habentis, quam eandem esse cum cōiligine Plinij nonnulli putant ex descriptione Dioscoridis. Plin. lib. 27. cap. 11, Leontopetalon, alij rhapeion vocant, folio brassicæ, caule semipedali, alæ multæ, semen in cacumine in siliquis ciceris modo, radix rapo similis, grandis, nigra.

Leontophonon, pen. corr. { λεοντοφόνον } Exiguus vermis esse dicitur, nec alibi nascens quàm vbi leo gignitur: quo gustato statim expirat leo. Plin. lib. 8. cap. 38.

Leontopodion { λεοντοπόδιον } Plinius libro 26. cap. 8, Herba hæc amatoria est, quam ferè eandem esse cum camo refert Barbarus in Dioscoridem. Vide Ruell. lib. 3. cap. 130.

Leopardus, leopardi { λεοπάρδαλις } Animal ex leone & panthera natum, vel ex pardo & leæna: nigris maculis leoninam pellem distinguentibus, & iubis caret. Vide Plinium libro 8. cap. 16.

LEOSTHENES, pen. corr. Nomen viri, qui quum sponsus esset, & Lamiacum bellum concitasset, interfectus est. Ob cuius amorem sponsa, Demotionis Areopagitarum principis filia, se interfecit, sicut Hieronymus contra Iouinianum testatur. Suidas ait bello contra Macedones lapide percussum in caput improuisè, in prælio cecidisse.

LEPADVSA, siue Lopadusa, pen. prod. Insula Siciliæ, à patellis ostreorum genere dicta, quasi patellaria.

Lepidium, lepidij, n. g. { λεπίδιον, ἰβηρίς } Herba. Colum. lib. 11. cap. 8, Sunt qui satiui vel etiam syluestris lepidij herbam quum collegerūt, in vmbra siccent. Plin. lib. 19. cap. 8, Peregrinum fuit & lepidium. Seritur à Fauonio. Dein quum fruticauit, iuxta terram præciditur. Túc runcatur, stercoratúrque. Hæc herba hodie in Italia non reperitur, vt ait Matthiolus.

Lepidotes, lepidotis, pen. prod. f. g. Gemma quæ squamas piscium imitatur. Plin. lib. 37. cap. 10.

Lepidus, pen. corr. Adiectiuū { χαρίεις } In quo lepôris est plurimum, inquit Donatus. & tam de hominibus, quàm de oratione & aliis dicitur rebus. Plaut. Milit. 10,
At quidem illuc ætatis qui sit, non inuenies alterum
Lepidiorem ad omnes res. Terent. Eunuch. 3. 3, O capitulum lepidissimum.
Nimium lepidus, Vide post NIMIS.
Cantio lepida & suauis. Plaut. Sticho, 15.
Cardo lepidus. Plaut. Curcul. 1.
Causa lepida. Plaut. Trinum. 11.
Conina lepidissima. Catull. de Gallo, epigr. 73.
Dictum lepidum. Horat. de Arte.
Dies lepidus. Plaut. Aul. 28.
Facinus lepidum. Plaut. Pœn. 14.
Fama lepida. Plaut. Trinum. 6.
Forma lepida & liberalis. Plaut. Epid. 2.
Libellus lepidus. Catull. ad Cornelium epigr. 1.
Literæ lepidæ. Plaut. Pseudolo, 1.
Locus lepidus. Plaut. Bacchid. 1.
Mores lepidi. Plaut. Mostel. 4.
Nuntium lepidum. Plaut. Sticho 5.
Lepidi & delicati pueri. Cic. 2. in Catil.
Tabellis lepidis, lepida conscriptis manu. Plaut. Pseud. 3.
Versus lepidi. Catul. ad Flauium, epigr. 6.
Vnguentum lepidum. Plaut. Casin. 6.
Lepida memoras. Plaut. Bacch. 1.
Lepida & concinna, cito satietate afficiunt aurium sensum fastidiosissimum: ampla & pulchra diu placere possunt. Author ad Heren. lib. 4.
Lepidus, Politus, inquit Donatus, vt λεπὶς lamina.
Lepidum, pro Lepidè. Plaut. Pœn. 14, Lepidum eloquere.

Lepidè, penult. corr. Aduerbium { χαριέντως } Cum gratia. Cicero ad Atticum, lib. 2, Nunc sit lepidè illa ἰχώρ radiorum.
Lepidè hercle adiuuas. Hoc est, eleganter & ad tempus. Plaut. Persa, 14.
Lepidè efficiam mea hera officium. Plaut. Truc. 16.
Ego hoc effectum lepidè tibi tradam, tace. Plaut. Curc. 8.
Lepidè intelligere. Plaut. Truc. 14.
Lepidè stratus lectus. Plaut. Pœn. 9.
Lepide hercle animum tentas tuum. Plaut. Aulul. 31.
Lepidè memoras. Plaut. Bacchid. 1.
Lepidè volo molliculas escas. Plaut. Casin. 11.
Vin' tu lepide facere? PY. loquere. Plaut. Milit.
Lepidè referre gratiam. Plaut. Truculent. 4.

Lepidule, pen. corr. Aduerbium diminutiuum. Plaut. Pseud. 7, Eam circunducam lepidulé.

Lepis, huius lepidis, pen. corr. fœm. gen. Squama æris. Scribon. Largus.

Lepistæ, Vasa quædam antiquis vsitata. Varr. de Vit. pop. Rom. lib. 1, Lepistæ etiam nunc Sabinorum fanis pauperioribus plerisque aut fictiles sunt aut æneæ. Ex Nonio.

LEPONTII, Germaniæ populi, Alpium Rheticarum (montem sancti Gotthardi vocant) incolæ, apud quos oritur Rhenus fluuius, vt testatur Cæsar bel. Gall. lib. 4. Plin. lib. 3. cap. 20, Lepontios ac Salassos Tauriscæ gentis idem Cato arbitratur. Cæteri fere Lepontios relictos ex comitatu Herculis interpretatione Græci nominis credunt, præustis inter sinus Alpium niue membris. Hactenus ille. Lepontij quidem Rhetos habent ab Ortu, Insubres ad Meridiem, Salassios Sedunósque ad Occasum, Heluetios ad Septentrionem. De his longè plura Glareanus in Cæsarem.

Lepor, lepôris, pen. prod. masc. gen. { χάρις, χαριεντισμός } Quod & Lepos, lepôris dicitur, quemadmodum honos. Est venustas, & voluptatis cuiusdam amœnitas, quæ potissimum verbis fit. Plautus Casina, 6,
Nec pote quicquam commemorari quod plus salis,
Plúsque lepôris habeat hodie. Plinius lib. 17. cap. 1, Crassus faceto lepôre solers.
Lepos quidam, facetiæque, & eruditio libero digna. Cicero 1. de Oratore.
Facetiarum & vrbanitatis oratorius, non scurrilis lepos. Cicero de Claris Orat.
Sermonis lepor. Cic. pro Flac.
Lepos dicendi admirabilis: Hoc est ornatus, concinnitas, elegantia. Cic. 4. Academ. Cuius primò non admodum probata ratio (quanquam floruit acumine ingenij, tum admirabili quodam lepôre dicendi) proximè, &c.
Non infaceto lepore, Vide INFACETVS.
Discessus leporum ac facetiarum. Catull. in Asinium, epigr. 11.
Magnus in iocando lepos erat in homine. Cic. 1. de Orat.
¶ Lepore ac venustate affluens. Cic. 7. Ver.
Leporem quendam & salem est consecutus. Cic. 2. de Orat.
Nitidus & leuis lepor. Lucret. lib. 5.
Vario distincta lepore omnia. Lucret. lib. 5.
Æternum dare leporem dictis. Lucret. lib. 1.
Verborum lepores alligantur in eo genere, Vide ISARITHMO.
Perfusa lepore omnia corrident. Lucret. lib. 4.
Medio de fonte leporum surgit amari aliquid. Lucret. lib. 4.

Leporarium, Leporinus, Vide LEPVS.

Lepra, lepræ { λέπρα } Morbus qui alio nomine dicitur elephantia, siue elephantiasis. Et duplex est. Vna quæ incurabilis est, quam malam scabiem Horatius in Arte poet. nominat. Alia quæ potest curari. Plin. lib. 24, Lacryma vitium veluti gemma, lepras & lichenas & psoras ostro antè præparatas sanat.

LEPRIVM, Plinio, oppidum in Achaia prope Alpheum amnem. Dictum à lepra qua curabāntur ibi, quodam se flumine mergentes. Hinc Lepriatæ, populi. ¶ Est & aliud Lepreum in Arcadia, vt testis est Cic. lib. 6 ad Attic. Vetus tamen exemplar hîc legit Lepreum.

LEPTANACRA, pen. corr. Promontorium gracile. Solinus, A promontorio Indiæ, quod alij Leptenacram, alij Drepanum vocitauerunt. Vide suprà in DREPANVM.

LEPTIS { λέπτις } Africæ minoris, quæ Zeugitana prouincia dicitur, duarū vrbium nomen est. Est enim Leptis duplex: Minor, quæ Sarrana cognominatur à Sarranis Phœniciæ. Silius lib. 3, Tabraca tum Tyrium vulgus, Sarranáque Leptis. Salustius, Duæ sunt Syrtes, inter quas Leptis vnde Leptitani. Altera trans Syrtim minorem sita iuxta OEam oppidum, Magnæ cognomen habet, illam Neapolim dici existimant. Hæc Vadianus Melæ enarrator.

Lepus, leporis, pen. corr. m. g. { λαγώς, λαγωός, πτώξ } Animal vulgo notum: Varro lib. 3. de Re rust. cap. 12, Lucius Ælius putabat ab eo dictū leporem à celeritudine, quòd leuipes esset. Ego arbitror à Græco vocabulo antiquo, quòd eum Æoles Bœotij λέποριν appellabant. Plautus Capt. 4, I modo, venare leporem, nunc irym tenes. Vide Gellium lib. 1. cap. 18.
Auriti lepores. Virg. 1. Georg.
Fœcundi leporis sapiens sectabitur armos. Horat. 2. Serm. saty. 4.
Exagitatus lepus. Ouid. 3. de Arte.
Pauidum captare leporem. Horat. epod. 2.
Proni lepores. Ouid. 1. de Remed. amor.
Solicitus lepus, Timidus. Ouid. 5. Fast.

Venati

Venari leporem canibus. Virg. 3. Georg.

Lepus à posteriore parte, hoc est à lumbis & clunibus pulpamentum de se præbet, eâque corporis parte lautissimus est. Horat. 2. Serm. saty. 4, Fœcundi leporis sapiens sectabitur armos. Terent. Eun. 3.1, Lepus tute es, & pulpamentum quæris. Quod in te habes, hoc quæris in altero. Et est τρόπος ἀλληγορία. Vide Donat. in Eunuch.

¶ Lepus, Piscis ex lacertorum genere. Plin. lib. 32. cap. 11.

Lepusculus, pen. corr. Diminut. {λαγωΐδιον} Cic. 6. Verr. Si minus eiusmodi quippiam venari potuerant, illa quidem certè pro lepusculis capiebantur, patellæ, pateræ, thuribula, &c. Sic. 1. de Nat. deor. Var. 3. de Re rust. cap. 3. Et Colum. in Præfat. lib. 9.

Leporinus, pen. prod. Adiectiuum {λαγῷος} Quod ex lepore est. vt Leporinus cinis. Plin. lib. 28. cap. 11.

Leporinum lac. Varro 2. de Re rust. cap. 11.

Lana leporina. Vlpian. in l. Si cui lana. §. lana legata ff. de legat. 3.

Leporarium, leporarij {λαγοτροφεῖον} Varro de Re rust. lib. 3. cap. 3, Leporaria te accipere volo, non ea quæ tritaui nostri dicebant, vbi soli lepores sint, sed omnia septa affixa villæ quæ sunt, & inclusa habent animalia quæ pascuntur. Ibidem cap. 12. Vide Gellium lib. 2. cap. 20.

LERNA, vel Lerna {Λέρνα} Argiui & Mycenæi agri locus est, super quem fuit Argos oppidum. Vnde

Lernæus, Adiect. {λερναῖος} vt Palus Lernæa, vbi fuit hydra quinquaginta capitum, ab Hercule interfecta. Sunt qui scribant, Lernam regiunculam esse Arcadiæ, à Lerno rege cognominatam.

Pestis Lernæa. Lucret. lib. 5.

Venena Lernæa. Ouid. epist. 9.

Lernifurus, pen. corr. Adiectiuum {λερνόφρων} vt Venenum Lerniferum. Ouid. epist. 9.

LEROS, Insula est in Icario mari, Straboni lib. 4.

LERTOSA, teste Ptolemæo lib. 2. cap. 6, Hispaniæ vrbs: Straboni Destosa: Hodie *Tortosa* dicitur.

Lepos quidam, facetiæque, & eruditio libero digna. Cicero 1. de Oratore 10.

LESBOS {Λέσβος} Insula in Ægæo, Æolicarum vrbium metropolis, & vniuersæ Tenadis imperium obtinuit. Vrbes in ea fuere memoratu dignæ, Mitylene, & ab ea nunc insula vocatur, & Pyrrhs in Occidentali litore sita. Fuit & Eressos & Antissa cum portu, & Methimna.

Lesbius, penult. corr. Adiect. {Λέσβιος} & Lesbous, pen. prod. Horat. 1. Carm. ode 1, Lesboum refugit tendere barbiton.

Plectrum Lesbium. Horat. 1. Carm. ode 26.

Vina Lesbia. Horat. Epod. 9.

Lesbis, huius Lesbidis, pen. corr. {Λεσβίς} Patronymicum, f. g. à loco. Ouid. epist. 3. ——forma præstante puellæ Lesbides, euersa, &c. Idem epist. 21, Lesbides æquoreæ nupturæ, nuptæque proles: Lesbides Æolia nomina dicta lyra.

Lessus, huius lessus {ἰαλεμός} Lugubris eiulatio, estque vox fictitia per onomatopœiam. Plaut. Truc. 2.6, Thetis quoque etiam lamentando lessum fecit filio. Cic. 2. de Legib. Mulier genas ne carpito, neue lessum funeris ergò habeto. His enim verbis significatur lamentationem lugubrem in funeribus prohiberi. Lessum autem habere, ea dicitur forma, qua ferias habere, habere comitia: vt quum hera toti familiæ lamentationem imperat.

LESTOBVM, siue Piratarum regio, in India, authore Ptolemæo lib. 7. cap. 2. Hodie regnū Pego dicitur. Huius incolæ sylnestres esse dicuntur, & in specubus habitare. Ferūt in ea esse coruos albos, & psittacos.

LESTRYGONES, pen. corr. {Λαιστρυγόνες} Populi in extremo Italiæ, quos Vlysses apud Alcinoum narrat humana carne vesci, vt Cyclopas. Et Homerus scribit Lestrygones, socios Vlyssis verubus transfixos, atque igni assos comedisse. Plin. lib. 3. cap. 5, Caieta portus, oppidum Formiæ, Hormiæ dictum, vt existimauēre, antiqua Lestrygonum sedes. Verùm ita appellati fuere, quia latrones erant in eo sinu, ἀπὸ τῆς λῃστείας, quod est latrociniū. Horum rex Amiphates fuisse scribitur. Græci per æ diphthongon scribunt in prima.

Incultos adiit Lestrygonas. Tibul. lib. 4. ad Messalam.

Lestrygonius, Adiectiuum {λαιστρυγόνιος} vt Amphora Lestrygonia. Horatius 3. Carm. ode 16.

Rupes Lestrygoniæ. Silius lib. 7.

Lethalis, Lethaliter, Vide LETHVM.

Lethargus, lethargi, m. g. {λήθαργος} Est marcor & inexpugnabilis penè somni necessitas, inquit Celsus lib. 3. cap. 20. cum alienatione mentis. Sipontinus, Lethargus morbus est quem Latini torporē appellant. Dicitur autem lethargus, vt quidam putant, ἀπὸ τῆς λήθης, hoc est ab obliuione, nam in eo morbo accidit obliuio omnium rerum: à pituita humidiore frigidioréque posteriores ventriculos cerebri occupāte, in quibus est memoria. Plin. lib. 20. cap. 13, Præterea insaniā facere, & lethargos & memoriæ vitia.

Vndæ nigræ lethargi Lucretius lib. 3, Adde quòd in nigras lethargi immergitur vndas. Id est obliuiones similes iis quas facere dicitur aqua lethæa.

Grauis lethargus. Lucret. lib. 3.

Grandi lethargo oppressus. Horat. 2. Serm. saty. 3.

Pressus graui lethargo. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Lethargia, Idem {ληθαργία} Plin. lib. 24. cap. 9, Semen instillatur in oleo decoctum capiti in lethargia & phrenesi.

Lethargicus, pen. corr. {ληθαργικός} Qui lethargia laborat. Plin. lib. 20. cap. 4, Hydropicis quoque ex aceto aut sinapi sumpti, & lethargicis. Idem lib. 26. cap. 11, Lethargicos excitari labor est.

Lethargicus, Adiectiuum {ληθαργικός} vt Morbus lethargicus. Plin. lib. 24. Grauedinem enim, morbúmque lethargicum patitur.

Lethatus, Vide LETHVM.

LETHE {λήθη} fluuius quem apud inferos esse poetæ tradiderunt, cuius latices si quis gustauerit, omnium præteritarum rerum obliuiscitur. Idcirco ἀπὸ τῆς λήθης, id est ab obliuione nomen habet. Datus est hinc fabulæ locus, quia morientibus omnium rerum obliuio surrepit. Constat autē hunc amnem in Aphrica circa extremum Syrtiū cornu, Beronicen vrbem alluere: sed eum apud omnes fama est ad ea loca inferna inundatione prorumpere. Lucanus lib. 9.

Quam iuxta Lethes tacitus perlabitur amnis,
Infernis (vt fama est) trahens obliuia venis.

Serua Lethe. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4.

Lethæus, Adiectiuum. Lucan. lib. 3,
Non me Lethææ coniunx obliuia ripæ
Immemorem fecere tui.

Amnis Lethæus. Virg. 6. Æneid.

Aquæ Lethææ. Ouid. 1. Trist. eleg. 7.

Fluminis Lethæi vnda. Virg. 6. Æneid.

Ianitor Lethæus. Stat. 3. Sylu. 2.

Papauera Lethæa. Virg. 4. Georg.

Ripæ Lethææ obliuia. Lucan. lib. 3.

Somnus Lethæus. Virg. 1. Georg.

Lethifer, Vide LETHVM.

Lethum, lethi {θάνατος} Mors. Secundum Priscianum à leo fit, quo veteres vsi sunt pro deleo, quoniam mors omnia delet. Quæ opinio si vera est, aspirationem non recipit letum. Apuleius à luo deducit, ideóque per æ scribi præcepit. Varro & Festus à λήθης, id est ab obliuione fieri putant, vnde & per th, absque diphthongo scribunt. Alij per antiphrasim dictum volunt, quasi minimè lætum. Liuius 2. ab vrbe, Adductis deinde legionibus ex agro Romano inuidia rei oppressum perisse tradunt: alij alio letho.

Dolor ac morbus lethi fabricator vterque. Lucret. lib. 3.

Genus miserabile lethi. Ouid. 1. Trist. eleg. 2.

Limen lethi. Lucret. lib. 6.

Sopor consanguineus lethi. Virg. 6. Æneid.

Vis horrida lethi. Lucret. lib. 3.

Voluntas animosa lethi. Stat. 9. Theb.

Felices lethi. Silius lib. 4.

Ignobile lethum. Silius lib. 5.

Memorabile lethum. Silius lib. 11.

Nobile lethum. Horat. 1. Carm. ode 12.

¶ Absumere animam letho. Virg. 3. Æneid.

Adimere aliquem letho. Horat. 3. Carm. ode 22.

Instanti raptum auehe letho. Silius lib. 17.

Deuitari non potest lethum. Lucret. lib. 3.

Dare aliquem letho. Virg. 5. Æneid.

Eripere se letho. Virg. 2. Æneid.

Ferre lethum. Virg. 11. Æneid.

Letho interire, vel perire. Cic. 1. de Diuinat.

Lumina labuntur letho. Virg. 11. Æneid.

Offerre caput letho. Lucret. lib. 3.

Ostentant omnia lethum. Catull. Argon. 59.

Parere sibi lethum manu. Virg. 6. Æneid.

Perire præcipiti letho. Senec. Hippolit. 2.

Celeri præuertit tristia letho. Lucan. lib. 8.

Sternere letho aliquem. Virg. 8. Æneid.

Volui letho. Virg. 9. Æneid.

Lethalis, & hoc lethale, pen. prod. Mortiferum. Plin. lib. 11. cap. vltimo, Homini non vtique septimo (subaudi die) lethalis inedia. Durasse & vltra vndecimum (scilicet diem) plerosque certum est.

Ensis lethalis. Ouid. 13. Metam.

Hyems lethalis, Frigus lethale. Ouid. 2. Metam.

Iaculum lethale. Ouid. 5. Metam.

Serpens lethalis. Stat. 6. Theb.

Vulnus lethale. Virg. 11. Æneid.

Minari lethale. Stat. 4. Sylu. 4.

Lethaliter, pen. corr. Aduerbium. Plin. lib. 11. cap. 37, Oues quidem lethaliter circum renes concreto pingui.

Lethifer, pen. corr. Adiectiuum, Quod infert mortem. Colum. lib. 7. cap. 12, Et (vt plurimi pastores affirmant) rabies arcetur, lethifer morbus huic generi. De canibus.

Æstus lethifer. Ouidius 7. Metam.

Annus. Virg. 3. Æneid.

Arcus. Virg. 10. Æneid.

Cædes. Claudian. 5. Paneg.

Anguis. Stat. 5. Theb.

Certamen belli. Catul. Argon. 59.

Dextra. Ouid. 12. Metam.

Ictus. Ouid. 8. Metam.

Locus lethifer. Ouid. 5. Metam.

Sanguine lethifero totus miscebitur orbis. Ouid. 1. Fast.

Lethatus, pen. prod. Adiect. vt Lethata corpora, Morte mulctata & interempta. Ouidius 3. Metam. de sociis Cadmi interemptis à serpente,
Vt nemus intrauit, lethatáque corpora vidit,
Victorémque supra spatiosi corporis hostem,

Leuamen, siue Leuamentum, Leuatio, Vide Leuo Io LEVIS.

Leucacantha {λευκάκανθα} Herba in cacumine aculeum habens, radice cyperi, quæ commanducata, dentium dolorem sedat. Plin. lib. 22. cap. 16.

Leucachates, leucachatis, pen. prod. m. g. Gemma quæ alba est. Plin. lib. 37. cap. 10.

LEVCADIS, pen. corr. {Λευκαδία} Insula est contra Ambracium sinum, vt est author Pomponius Mela lib. 2. quondam Neritis appellata, opere accolarum abscissa a continenti, ac reddita ventorum flatu, congeriem arenæ accumulantium. Plinius libro 4. cap. 1.

Leucadius, Adiectiuum {Λευκάδιος} vt Aqua Leucadia. Ouid. epist. 21.

Deus Leucadius. Ouid. 5. Fast. Et 3. Trist. eleg. 1.

Vnda Leucadia. Ouid. epist. 21.

Vertex Leucadius. Lucan. lib. 5.

LEVCAETHIOPES, penultima correpta, vt ait Plinius libro 5. capite 7. populi sunt qui primi omnium cum Libyægyptiis in interiori ambitu Africæ ad Meridiem versus, supérque Getulos interuenientibus desertis habitant. A quibusdam Leucoæthiopes, & Libyægyptij

scribitur: quod Hermolao non placet.

LEVCAGVS, pen. corr. vir interfectus, excussus curru, apud Virgilium lib. 10. Æneidos,

Excussus curru, moribundus voluitur aruis. Alij scribunt Lucagus.

Leucanthemis, pen. corr. leucanthemidis, fœm. gen. Herba. Plinius lib. 22. cap. 21, Anthemis magnis laudibus celebratur ab Asclepiade. Aliqui leucanthemida vocant, alij leucanthemum, alij eranthemon: quoniam vere floreat: alij chamæmilon, quoniam odorem mali habeat: nonnulli melanthemon vocant. Genera eius tria flore tantum distant, palmum non excedentia, paruísque floribus vt rutæ candidis, aut melinis, aut purpureis.

Leucargillion. Plin. lib. 17. cap. 7. 1, Leucargillion vocant candidam argillam, qua in Megarico agro vtuntur.

LEVCAS, huius Leucadis, pen. corr. f. g. { [illegible] } Leucadiæ regionis in Acarnania oppidum, vt scribit Pomponius lib. 2. ¶ Est quoque iuxta littus Leucadium, & Leucates promontoriū prope Ambraciā. ¶ Est etiā Leucas insula, quę superioribus annis (vt Strabo author est) littus cauit: quæ insula effecta est. Et lib. eiusdem Strabonis 10, legimus, Corinthij Chersonesi terra angusta effosa. Leucadē in insulæ formā redegerunt, & in eum locum transportata Nerito, qui quondā fuerat Isthmus, nunc verò fretum & euripus est, ponte iugabilis, mutato nomine dixere Leucadē: sumpto (vt reor) à Leucate vocabulo. Vide Plinium lib. 4. cap. 1. Hæc insula hodie vocatur *Sancta Maura*.

Aspera Leucas. Lucan. lib. 1.

LEVCASPIS cum Ænea in Italiam nauigans, Troia diruta, procella oborta obrutus, teste Virgilio lib. 6. Æneid.

LEVCATAS, pen. prod. { [illegible] } Mons, seu promōtorium in Epiro, mare intrās. Virg. 3. Æneid. Mox & Leucatæ nimbosa cacumina montis. Dictus Leucates (vt ait Strabo lib. 10) à petra eiusdem nominis, coloris albi, in pelagus proiecta: in qua est Apollinis fanum.

Nubifer Leucates. Claud. de bello Getico.

LEVCE, authore Plin. lib. 5. cap. 39, oppidum est in finibus Ioniæ, quod etiā insula fuit. ¶ Est præterea eodem lib. 4 cap. 13, & Mela authoribus, insula Ponti in mari Mediterraneo Borysthenis ostio obiecta, parua admodum: & quòd ibi Achilles sepultus est, Achillæa dicta: eadem & Macharon appellata.

Leuce { [illegible] } Vitiliginis species, Vide ALPHOS.

LEVCIPPVS, Philosophus qui omnia pleno & inani constare dixit, vt est apud Cicer. lib. 4. Tusc. Quæst.

LEVCOAETHIOPES, Æthiopum natio. Vide LEVCAETHIOPES.

Leucochrysos, pen. prod. { [illegible] } Gemma, quæ fit chrysolitho interalbicante. Plin. lib. 37. cap. 10.

Leucogæa. Gemma. Plin. lib. 37 cap. 10.

LEVCOGAEI { [illegible] } Plinio lib. 35. cap. 15, colles sunt in Italia in Neapolitano Campanóque agro, inter Puteolos & Neapolim, in quibus inuenitur alumen simul & sulphur.

Leucoion { [illegible] } Plinius de calcantho lib. 34. cap. 12, Sed ex eo candidum colorem sentientem violam, leucoion appellant. Sed ne quis hallucinetur, sciendum est leucoij nomine omnia violarum genera comprehendi, sed coloris alio addito nomine, vnde Leucoia candida dixit Columel. lib. 11. Dicuntur & leucoia lutea, purpurea &c.

Leucoma, pen. prod. leucomatis, n. g. { [illegible] } Album dicitur: hoc est, tabula illa in qua iudicum descripta erant nomina, & in qua singulorum annorum acta literis mandabantur à Pontifice maximo. Pyctatiū aliàs dicitur, & matrix. Hermolaus. Accipitur & Leucoma pro albo oui, & pro oculorum albugine.

LEVCON { [illegible] } rex Ponti à fratre Oxilocho interfectus, quòd cum eius vxore adulterij & incestus cōsuetudinem haberet. Ouid. in Ibin.

Leucon agricola, qui fuerit, Vide Alia Leucon in ALIVS.

Leuconium, leuconij: siue Leuconicum, leuconici { [illegible] } Tomentum dicitur. Mart. lib. 11. 21, Culcitra leuconico quàm viduata suo. Id. in lib. 14. 158,

Accipe leuconicis vellera rasa sagis. Legitur & Lingonicis.

Leuconoe, leuconoes, Nomen Græcum est à mentis candore: quanquam candidam mentem Græci interdum pro mala etiam dicunt, nisi apud Hesychium [illegible] pro [illegible] legas, quod legendū reor. Tura.

LEVCOPETRA, pen. corr. { [illegible] } Promontorium Siciliæ. Cic. 1. Philip. Quum autem me ex Sicilia ad Leucopetram, quod est promontorium agri Rhegini, venti detulissent.

Leucophæus, leucophæi { [illegible] } Color natiuus ex albo & nigro nomen trahens. [illegible], album: [illegible], mediò inter albū & nigrum. id est fuscū & penè nigrū. Plin. lib. 32. cap. 10, Iecur rubetæ vel cor adalligatur in panno leucophæo, & quartanis prodest. Idē lib. 14. cap. 18, Purpurea aut leucophæa, & quæ facillime diluitur. Vitruu. lib. 8. cap. 3. Censet Baysius eum esse colorem quem cineritium vocamus.

Leucophæatus, siue Leucophæatus, pen. prod. { [illegible] } Leucophæo colore indutus: cuiusmodi sunt Franciscani, aut quos vulgus Italorum *Beretinos* vocat. Mart. lib. 1,

Amator ille tristium lacernarum,

Et baeticatus atque leucophæatus.

Leucophorum, leucophori { [illegible] } Glutinum auri. Plin. lib. 35. 6. Et lib. 33. cap. 3.

Leucophthalmos, Gemma, Plin. lib. 37. cap. 10. Leucophthalmos rutila aliàs, oculi speciem candidam, nigrámque continet.

LEVCOSIA { [illegible] } Insula contra Pestanum sinum, in mari Tyrrheno Lucaniæ adiacens, vt Strabo lib. 6. refert: paruum ad continentem habens cursum.

Leucostictos, Lapis ab albis punctis nomen habens. Plinius libro 36. cap 7. Rubet porphyrites in eadem Ægypto: ex eo candidius interuenientibus punctis, leucostictos vocatur.

LEVCOSYRORVM cubitus, Ptolemæo lib. 5. cap 6, Cappadociæ locus. Hodie Lirus.

LEVCOTHEA, pen. corr. { [illegible] } Aurora: quasi alba dea. Cic. 1. Tusc. Quid Ino Cadmi filia, nónne Leucothea nominata à Græcis, Matuta habetur à nostris? Sic 3. de Nat deor.

LEVCOTHOE, pen. corr. { [illegible] } Ouidio lib. Met. 4, fuit Orcami Babylonij ex Eurinome filia, quam à Phœbo grauidam factam, pater crudeliter defodit viuam. Sed Phœbus mutauit eam in arborem thus ferentem.

LEVCTRA, per c ante t, plurali numero, singulari Leuctrum, & genere fœm. Leuctra { [illegible] } Solinus etiam Leuctras videtur vsurpasse. Oppidum est Bœotiæ. De eo Cicero 1. Tuscul. Et 1. Offic.

Leuctricus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Cic. 1. Tusc. Priúsque Leuctra tollentur, quàm pugnæ Leuctricæ gloria. Leuctricam pugnam appellat, in qua Thebani apud Leuctra vicum Bœotiæ, res Lacedæmoniorum gloriámque attriuerunt. Vide Cæl. lib. 5. cap. 8.

Leui, præteritum à Leo, les. Vide suo loco.

Leuiculus, Vide LEVIS.

Leuidensa, Vide Leuidensę munus. Cic. ad Dolabellā lib. 9, Oratiunculam pro Deiotaro, quam requirebas, habebam mecum, quod non putaram. Itaque eam tibi misi. quam velim sic legas, vt causam tenuē & inopem, nec scriptione magnopere dignam. Sed ego hospiti veteri & amico, munusculum mittere volui leuidensæ, crasso filo, cuiusmodi ipsius solent esse munera. Seruius ostendit, Leuidensam vestis esse genus vile, raro, tenuíque textu. Quondam inter hospitum xenia, vestes in primis erāt. Vide & apud Iuuenalem Saty. 9, queritur quispiam vestes donari, villo crasso, coloreque malo,

Et malè percussas textoris pectine Galli. Proinde M. Tullius orationem suam parum elaboratam, atque expolitam, leuidensę munus appellat. Elegāter accommodabitur ad munus leuiculum, aut officium vulgare, non admodum ex animo, neque diligenter præstitum amico cuipiam vulgari. Eras. Leuidensa dici videtur, quasi leuiter & negligenter densata textaque.

Leuigo, Vide Læuigo in LAEVIS.

Leuipes, pen. corr. leuipedis, omnis generis { [illegible] } Celer & pedibus leuis. Varr. 3. de Re rust. cap. 12, Lucius Ælius putabat ab eo dictū leporem à celeritudine, quòd leuipes esset.

Leuir, leuiri, pen. corr. m. g. { [illegible] } Festus, Leuir, est vxoris meæ frater. Nonius, Leuir dicitur frater mariti, quasi leuus vir. Modestinus Iurisc. de Gradibus affinitatis. l. Non facile, Viri frater, leuir est: apud Græcos [illegible] appellatus, vt est apud Homerum relatum: sic enim Helena ad Hectorem dixit, [illegible], id est, Leuir mei canis, omnis mali causatricis horridæ.

Leuis { [illegible] } & hoc leue, prima breui, Quod sine pondere est. Virg. 10. Æneid. Corytique leues humeris, & letifer arcus. Sic Leue pondus, Plin. lib. 11. cap. 9. Leue autem dicitur propriè, quod facilius sursum attollitur quàm deorsum tendat.

Leuis armaturæ milites, Vide ARMA. Cic. 10. Philip. Nostræ sunt legiones, nostra leuis armatura, nostri equitatus, &c. Hoc est pedites & expediti milites.

Leuis armaturæ excursio in oratione, eleganter dicitur pro prima argumentorū leuiorū textura. Cic. 2. de Diuin. Sed hæc fuerit nobis tanquā leuis armaturæ prima orationis excursio: nunc cominus agamus, experiamúrque si possimus cornua cōmouere disputationis tuę.

Animæ leues. Lucret. lib. 3.

Arma leuia. Ouid. ad Pison.

Currus. Ouid 1. de Arte.

Equus. Valer. 6. Argon.

Leue piper, Quod pondere tale apparet. Plin. lib. 12. cap. 7.

Pondus leue. Ouid. 2. Metam.

Rota. Virg. 1. Æneid.

Stipula. Virg. 1 Georg.

Folijs leuior. Ouid. epist. 5.

¶ Leuis homo, Inconstans, & qui facilè opinionem mutat. Plaut. Trinum 17.

Leuis homo, Vilis & abiectus. Plaut. Menæch. 11. Quid ais homo leuior quàm pluma? Cic de Amic. Leuiū hominum atque fallacium, &c. Idem 4 Verr. Iudex nequam & leuis. Et pro Cluentio, Leues ac nummarij iudices.

Vulgus leue. Ouid. 12 Metam.

Leuis author, nec satis fidus Liuius 5. ab Vrbe.

Leuia hæc sunt, quæ & tu pergrauia esse in animū induxti tuum. Teren. Hecy. 3 1. Id est inutilia & vana.

¶ Leui brachio aliquid agere, Id est indiligenter. Cic. Attic. lib. 4.

Leue mentis acumen discurrit, Vide ACVMEN.

Causæ leues. Terent. Hecy. 3. 4, Olim quidem te causæ impellebāt leues. Id est, facilè cōmouebaris. Cic. 3. de Finib, Qui leuiori de causa.

Colla leuia Propert. lib. 2. eleg 3.

Cura leuior. Virg. 3. Georg.

Dolor leuis, Paruus. Cic. 1. de Fin. Quòd mors sensu careat, dolor in longinquitate leuis, in grauitate breuis soleat esse, vt eius magnitudinem celeritas, diuturnitatem alleuatio consoletur.

Fortuna leuior malorum Ouid 4 Trist. eleg. 1.

Fortunam facere leuem. Stat. 1. Thebaid.

Grana leuis. Plaut Pœnul 12.

Lactuca leuis Claud. 2. in Eutrop.

Impensa leuis. Ouid. 2. de Arte.

Insania leuis. Horat. 2. epist. 1.

Iuuenorum leuia. Horat. 2. Carm. ode 11.

Labor leuis. Terēt. Heaut 2 4, Nam dum abs te absum, omnes mihi labores fuere, quos cepi, leues.

Labor leuior, minórque. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5.

Munus leue. Ouid. 1. Metam.

Nomine leuiori appellare, Minus odioso. Cic pro Rosc Amer. Sin eos, quos, qui leuiore nomine appellant, percussores vocāt, &c. Nomen enim percussoris leuius est quàm sicarij.

Pœna leuior. Ouid. 1. Amor eleg. 1.

Pretium leuius. Ouid 3. de Arte.

Reprehensio leuis. Cic. 4. Acad.

Res leues. Virg. 4 Georg.

Rusticana non leuis. Horat 2. Carm ode 19.

Scriptura leuis. Terent. in Prolog Phormionis,

Qui ita dictitant, quas antea fecit fabulas,
Tenui esse oratione, & scriptura leui.

Sententia leui pueri. Terent. Hecy. 3. 1.

Seruitutem leuem reddere. Plaut. Capt. 5. 5.
Nunc seruitus si euenit, ei vos morigerari mos bonus est,
Eámque herili imperio, ingenua vostris leuem reddere.

Spes leues. Horat. 1. epist. 5.

Somnus lauis. Virg. 5. Æneid.

Tactus leuis. Plin. lib. 11. cap. 53.

Verba leuiora foliis. Ouid. 2. Amor eleg. 16.

Versus leues. Horat. de Arte.

Vina leuia: Id est tenuia. Plin. ait leuissimum vinum celerrimè inueterari.

Vmbra leuis. Tibul. lib. 2. eleg. 6.

Vomere leui admodum sauciare summam partem terræ: Hoc est leuiter terram arare. Colum lib. 2. cap. 2.

Vsus leuis amicitiæ, Id est qui non multum prodest. Ouid. 2. de Remed. amor.

Vulnus leue. Ouid. 3. Metam.

¶Habere aliquid in leui. Tacit. libro 19, Quocunque casu accidit, dum atrociora metuebantur, in leui habitum.

¶Leuis, Non uiduus, Vide Leue fastigium, in FASTIDIVM.

¶Leuis, cum infinitiuo. Silius lib. 16.
Omnes ire leues, atque omnes vincere digni. Hoc est agiles ad cursum.

Leuiculus, leuiculi, pen. corr. { [illegible] } Adiectiuum diminutiuum. Cic. 5. Tusc. Leuiculus sanè noster Demosthenes, qui illo susurro delectari se dicebat, aquam ferentis mulierculæ, vt mos in Græcia est: insusurrantísque alteri, Hic ille Demosthenes.

Leuitas, pen. corr. leuitatis { [illegible], [illegible] } De re quæ sine pondere est, dicitur. Plin. lib. 12. cap. 12, Synteriũ quidẽ leuitate deprehenditur.

Voluem leuitate ferri. Lucret. lib. 4.

¶Leuitas, Inconstantia, vilitas. Cic. 4. Acad. Vt omittã leuitatem temere assentientium, &c. Plin. lib. 11. cap. 23, Nec puduit has vestes vsurpare etiam viros, leuitatem propter æstiuam.

Vana leuitas incertæ mentis. Silius lib. 16.

Constans in leuitate fortunæ. Ouid. 5. Trist. eleg. 9.

Conuincere leuitatis, Vide CONVINCO.

Culpanda leuitas. Ouid. 2. de Arte.

Leuiter, pen corr. Aduerbium { [illegible] } Sine pondere.

Leuiter agnoscere. Cic. 5. de Fin. Sunt & in animo præcipua quædam, & in corpore: quæ quum leuiter agnouit, tunc discere incipit.

Leuiter aspersus laudibus. Cic. Cecinnæ lib. 6, Eodem fonte se haustutum intelligit laudes suas, è quo sit leuiter aspersus.

Leuiter attingere studia, pro Paruo tempore literis operam dare, & quasi à limine salutare ipsa studia. Sueton. de Claris Grammaticis, Functúsque militia, studia repetit, quæ iam inde à puero non leuiter attigerat.

Leuiter in transitu attingere aliquid. Quintil lib. 7 cap. 4.

Leuissimè dicere. Cicer. 3 in Catil. Tamen vt leuissimè dicam, dimicandum nobis cum illo fuisset.

Dissidere leuiter. Cic. Attico, lib. 1, Eius autẽ Collega & in me perhonorificus, & partium studiosus, ac defensor bonarum: quum nunc leuiter inter se dissident. Hoc est, aliquantum dissident. Tale est & illud ad Atticum, libro 2. epist. 1, Mihi quòd defendissem, leuiter succensuit.

Dolere leuiter Ouid. 10. Metam.

Leuiter eminere. Cic. 2. de Nat. deorum, Genæ deinde, ab inferiore parte tutantur subiectæ, leuitérque eminentes. Id est paululum.

Leuiter eruditus homo, id est mediocriter. Cic. 2. de Orat.

Leuissimè ferre, hoc est facilè & patienter. Cic. de Prouin. Consul. Hoc velim probare omnibus, P. C. sed leuissime feram, si fortè his aut minus probaro, qui meum inimicum repugnante vestra authoritate texerunt, &c.

Leuiter fundata fides. Liu. 2. ab Vrbe.

Leuiter inflexum, hoc est Parum incuruum vel paululum. Cicer. 1. de Diuinat. Bacillum incuruum, & leuiter à summo inflexum.

Leuissimè læsus Plinius epist. 116 libri 6, Villa Camilliani, quam in Campania possides, est quidem vetustate vexata: ea tamen quæ sunt pretiosiora, aut integra manent, aut leuissimè læsa sunt.

Timidè, nec leuiter aliquid ligurire. Cic. 5. Verr.

Leuiter ornatus. Cic. in Orat. Alij in eadem ieiunitate concinniores, id est faceti, florentes etiam & leuiter ornati.

Leuiter saucius. Cic. de Inuent.

Succensere alicui leuiter. Cic. ad Attic. lib. 2. epist. 1, Mihi quòd defendissem, leuiter succensuit, id est, aliquantum.

Leuiter aliquid tangere. Cic. pro Rosc. Amerino, Tametsi neque omnia dicam, & leuiter vnumquodque tangam. Hoc est obiter, & quod dicitur, in transcursu.

Leuiter bene velle alicui. Plaut. Pœn. 9,
Et quanquam bene volumus leuiter lenonibus.

¶Leuius, pro Minus, Aduerbium quantitatis: vt illud,
Nam leuius lædit quicquid præuidimus ante. Sic apud Horat. 2. Serm. saty. 7, -quanto constantior idem
In vitiis, tanto leuius miser.

Dolere leuius. Ouid. in Ibin.

Leuifidus, pen corr. Adiectiuum { [illegible] } Qui leui fide est. Plautus Persa, 6, Omnes sunt lenæ leuifidæ Plautina dictio est.

Leuisomnus, Adiect. { [illegible] } Quod leui somno est: Elegans canum epitheton, qui leui somno premuntur. Lucret. lib. 5, Et leuisomna canum fido cum pectore corda.

Leuo, leuas { [illegible] } leuãre, In altum tollere, veluti leue quiddam.

Membra leuare cubito Ouid. epist. 20

Palmas leuauit ad cælum. Stat. 12. Thebaid.

Manum leuare Quintil. lib 2. cap. 12.

Leuare se de, Ouid. 2. Metamorphoseos,

-de cæspite virgo Se leuat.

Leuare in sublime. Plin. lib. 2. cap. 16.

¶Leuare, Auferre. Virg. 2. Æneid. -atque arcta leuari
Vincla iubet Priamus. Cic. 1. Toscul. Emittíque nos è custodia, & leuari vinculis arbitremur.

Leuare { [illegible] } aliquem onere. & Leuare alicui onus, Exonerare. Virg. eclog. 9, -ego hoc te fasce leuabo. Cic. ad Appium, lib. 3, Leua me igitur hoc onere.

Leuari à pœna. Plin lib. 28. cap. 4.

Auxilio leuare aliquem. Virg 2. Æneid.

Leuare ægritudine, Cicero ad Atticum, libro 9, Longior verò epistola non me solum, sed meos omnes ægritudine leuauit. Sic Leuare cruciatu, Idem 4 de Finib.

Amicitias leuare remissione vsus. Cicer. de Amic. Tales igitur amicitiæ sunt remissione vsus leuandæ: & (vt Catonem dicere audiui) dissuendæ magis quàm discindendæ. Id est, sensim leuius colendæ, inquit Budæus.

Angorem leuare. Cicero ad Atticum, libro 1, Tu autem qui sæpissimè curam & angorem animi mei sermone & consilio leuasti tuo.

Animum leuare exercitatione, Recreare. Cic. de Senect. Et corpora quidem exercitationum defatigatione ingrauescunt, animi autem se exercendo leuantur.

Leuare atrocitatem alicuius rei. Cic. pro Quintio, Si res ista grauissima sua sponte videretur, tamen eius atrocitas necessitudinis nomine leuaretur. Hoc est minueretur, leuior efficeretur.

Leuare suam authoritatem inconstantia. Id est minuere. Cicero 4. Academ.

Annonam leuare, & Populum leuare, frumento suppeditato in caritate annonæ: Hoc est populo annonæ penuria laboranti subuenire. Liu. 6. bel. Pun. Cic. pro Corn. Balbo, Hoc tempore ipso populum Rom. quem tu caritate annonæ, vt sæpe antè fecerant, frumento suppeditato leuauerunt.

Calamitatem innocentium leuare. Cic. pro Rosc. Amerino, Deinde à vobis Iudices, vt audacium scelere reiiciatis, innocentium calamitatem leuetis, &c.

Leuare cladem authore. Ouid. 2. Metamorphoseos,
Si placet hoc, meruíque, quid ò tua fulmina cessant
Summæ deûm! liceat periturę viribus ignis,
Igne perire tuo, clademq; authore leuare. Verba sunt Terræ ad Iouẽ.

Corpus leuare tempore festo, est recreare. Horat. 2. epist. 1.

Cruciatum leuare. Cic. 7. Verr. Vt leuandi cruciatus sui gratia lictori pecunia daretur.

Leuare aliquem cura. Cicero ad Atticum, lib. 5.

Curas & sitim leuare vino Ouid 12 Metam.

Cura leuanda verbis. Ouid. 5. Fast.

Dentes leuare penna. Martial. lib. 14. Hoc est purgare.

Dolorem leuare alicuius Cic. ad Brutum, Fungerer officio, quo tu functus es in meo luctu, téque per literas consolarer, nisi scirem his remediis, quibus meum dolorem tum leuasses, te non egere.

Facinus leuare alicuius. Liu 4 ab Vrbe. Hoc est excusare, & minus graue facere.

Famem leuare fronde & cęspitibus. Ouid. epist. 14.

Fœnore leuari. Liu 6. ab Vrbe.

Ictum serpentis leuare. Plin. lib. 7. cap. 2.

Iniuriam leuare. Cæs. 1 bel. Ciuil.

Inopiam leuare. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Inuidia leuari. Cicero ad Atticum, lib. 13, Balbum leuari inuidia per nos velim.

Laborem alicui leuare. Virgil. 1. Æneidos, -nostrúmque leues quæcunque laborem. Vbi Seruius, Leues, leuem facias.

Laborum, vel labore leuare aliquem Plaut. Rud. 6,
Vt me omnium iam laborum leuas? Cic. 2. de Oratore, Adiungam etiam de memoria, vt labore Crassum leuem.

Membra leuare quiete, Reficere. Ouid. 1. de Remed amor.

Metum alicui, vel Aliquem metu leuare. Cic. 2. Tuscul. His leuabat omnem vulnerum metum nobilitas mortis & gloria. Liu. 2. ab Vrbe, Volscis leuatis metu, &c.

Morbum alicui leuare, pro Ægritudinem animi auferre. Plaut. Milit. 18. -leuandum morbum
Mulieri video. M. vidén' vt tremit, atque extimuit postquã te aspexit?

Nemus leuandum fronde. Virg. 2. Georg.

Obsidione leuari. Virg 10. Æneid.

Opinione sinistra aliquem leuare, Cic. de Amic. Qui hac opinione non modo verbis, sed etiam opere leuandi sunt. Id est deducendi ab ea opinione quæ eis grauis est. Budæus.

Ora arida leuare aquâ Ouid. 1. de Remed amor.

Partu leuare aliquam dicitur Lucina. Ouid 9. Met.

Paupertatem alicui leuare, pro Subuenire. Plaut. Epid. 12.

Plagam leuare, vel infectas partes de arbore: Hoc est auferre tenuissimas partes quæ post incisuram remanserunt, ne in stiriosi noceant. Columel. lib. 5. cap. 11, Tum arborem fici detrunca, plagámque leua. Ibidem, cap. 9. Sed fortè in his locis legendum læuare, vt idem sit quod læuigare, hoc est plagam læuem facere, nequid caret, asperúmve emineat.

Promissa multa fidem leuant. Horat. 2. epist. 2. Hoc est imminuunt. Multa promittentibus non habetur fides.

Liberare, siue Leuare se ære alieno. Cic. Attic. lib. 6.

Sese infamia leuare Cic. 5. Verrina, Potestas erat isti homini integro atque innocenti data, vt in Apronium quum animaduertisset, sese grauissima leuaret infamia.

Sitim leuare de fonte. Ouid. 15. Metam.

Sumptum leuare. Terent. Heaut 4. 4.

Leuari superstitione. Cicero 1 de Fin. Omnium autem rerum natura cognita, leuamur superstitione, liberamus mortis metu.

Suspicionem leuare, & à se remouere. Cic. 5. Verr. Tum iste homo innocens, qui illam suspicionẽ leuare, atque ab se remouere cuperet,

recuperatores dieit se de cohorte sua daturum.

Leuare tributum alicuius agri. Redditus illius capere. Vlpian. in l. Forma. §. Si vero. D de censibus.

Viam sermone leuare. Virg. 8. Æneid. Hoc est, Minus molestum, & magis iucundum iter facere.

Vitium leuare. Ouid. epist. 16.

Leuari vitiis atque erroribus. Cic. 4. de Fin. Qui virtuti student, leuantur vitiis, leuantur erroribus. Hoc est, liberantur.

Leuatus, penult. product. Participium { ἀρθείς. } Liuius 1. bel. Pun. Et mox aqua leuata vento quum super gelida montium cacumina concreta esset, ramum niuolæ grandinis deiecit.

Leuata in nubes nebula. Liu. 7. bel. Maced.

Leuatio, Verbale { κούφισις } Consolatio, siue quod alleuiationem vocãt. Cic ad Atticum, lib. 12. Leuatio quædam est, si minus doloris, at officij debiti. Sic Leuatio ægritudinis, Cic. 1. Tuscul.

Leuatio vitiorum. Cic. 4. de Fin. Leuatio igitur vitiorum magna fit his qui habent ad virtutem progressionis aliquantum.

Leuamen, pen. prod. leuaminis { κούφισμα } Quod leuat & minuit, aut tolerabilius malum aliquod facit, siue Consolatio. Cic. ad Attic. lib. 12. Quod si esset aliquod leuamen, id esset in te vno. Martial. lib. 6. Hic tibi curarum socius, blandúmque leuamen.

Omnis curæ casúsque leuamen. Virg. 3. Æneid.

Mite leuamen. Ouid. epist. 3.

Leuamentum, Idem { ἀνάψυξις. } Cic. 5. de Fin. Nos autẽ non solùm beatæ vitæ istam oblectationem videmus, sed etiam leuamentum miseriarum. Plin. lib. 8. epist. Studia, vnicum doloris leuamentum.

Malorum leuamenta. Tacit. lib. 4.

Vacuum leuamentum. Tacit. lib. 3.

Modicum in præsens leuamentum fuere. Tacit. lib. 3.

Præstare leuamentum. Plin. lib. 30. cap. 3.

Leuamento esse, Leuare, & subleuare, aut exonerare. Cic. ad Attic. libro 12. Quod scies rectè tu illam rem fore leuamento, bene facis, quum id esse (mihi crede) perinde vt existimare tu non potes.

Leuor. Leuus, Vide L AE V V S.

Leuphana { Λεύφανα } Germaniæ vrbs apud. Ptolemæum. Vulgò *Hanofer*.

LEVTYCHIDES, pen. corr. { Λευτυχίδης. } Vir Lacedæmonius, inimicus Demarathi, post cuius fugam constitutus fuit Spartanorum rex, vt scribit Herodot. lib. 6.

Lex, legis, f. g. { νόμος, θεσμός. } Cic. 1. de Legibus Lex est ratio summa insita in natura, quæ iubet ea quæ facienda sunt, prohibetque cõtraria. Eadem ratio quum est in hominis mente confirmata & confecta, lex est. Itaque arbitrantur prudentiam esse legem, cuius ea vis sit vt rectè facere iubeat, vetet delinquere: eámque rem illi Græco putant nomine suum cuique tribuendo appellatam, ego nostro à legendo. Nam vt illi æquitatis, sic nos delectus vim in lege ponimus, & proprium tamen vtrunque legis est. Quod si ita rectè dicitur (vt mihi plerúmque videri solet) à lege ducendum est iuris exordium. Ea est enim naturæ vis, ea mens ratióque prudentis, ea iuris atque iniuriæ regula. Sed quoniam in populari ratione omnis nostra versatur oratio, populariter interdum loqui necesse erit: & appellare eam legem, quæ scripto sancit quod vult, aut iubendo, aut vetando, vt vulgus, appellare.

Lex. In vrbe Roma nec nisi à magistratibus, nec nisi comitiis ferebãtur. sed, quia nec vnus magistratus, nec vna comitia erãt, vtrum ab vno, an ab omnibus magistratibus, & vtrum vnis, an omnibus comitiis ferretur, aperiendum videtur. Ferebantur leges à magistratibus maioribus quatuor, vno minore: à maioribus, prætore, & cõsule, qui ordinarij magistratus erãt: item à dictatore, & interrege, qui maiores quidem, ordinarij tamen magistratus nõ erãt. neque populi comitiis creabãtur. censor autẽ, etsi erat inter maiores magistratus, ius tamen ferendæ legis, aut habendorum comitiorum non habebat. minor magistratus, qui leges ferret, tribunus pleb. erat nã ædiles curules, quæstores, ædiles pl. 3. viri capitales, 3. viri monetæ cudendæ, tribuni militum rã Rofuli, quàm Comitiati, etsi magistratus erãt, leges tamen nõ ferebãt. legislatores autẽ vel tributis comitiis, vel cẽturiatis, vel etiã, vt in imperio mandãdo, & in adoptionibus, curiatis legem ferebãt. si tributis, aut cum S.C. aut sine: si cẽturiatis, è S C. semper. plus omnino dignitatis, atque authoritatis in centuriatis, sed potestatis nõ minus erat in tributis. æquè enim populus vniuersus tenebatur iis legibus, quæ tributis comitiis ferebãtur, atque iis, quæ centuriatis. Idque sancitum esse lege à Q. Hortensio dictatore lata, Lælius Felix memoriæ prodidit: quum ante iure eo, quod statuisset plebs, patricij non tenerentur. non enim aduocare patricios tribuni pl. neque ad eos referre vlla de re poterãt. ita ne leges quidẽ propriè, sed plebiscita dicebãtur, quæ tribunis pl. ferentibus accepta erãt. Hortensius, quæ rogata plebs sanatisset, ea pertinere ad omnes Quirites voluit: siue, vt iura plebis augeret, quum plebeius ipse esset: siue vtili reip. cõsilio, quod in libera ciuitate dissimilẽ cõditionem discordiæ semina putaret. Legem laturus magistratus, scribebat eã domi, & cum peritis cõsultabat, ne quid contra populi rem, aut voluntatẽ sanciret, ne fortè pugnãtia capita simul ferret, néve quid, quod vetus aliqua lex, si ferretur, inane infirmúmq; iuberet esse, (& si, quæ postea ferretur lex, superiores omnes, præter sacratas, abrogabat) ne curationem, potestatẽ, cõmodúmve aliquod ipse sibi sua lege, aut collegis, cognatis, affinibus mãdaret: quod leges duæ, Licinia, & Æburia, fieri vetuerunt: cõtra quas leges fecit P. Clodius: tulit enim, quod in oratione pro domo traditum est, vt sibi Ciceronis ædes liceret possidere. etiã illud in scribenda lege cauebatur, ne pluribus de rebus, quæ nõ eiusdẽ generis viderentur, vna rogatione ferretur: quod fieri quũ lex Cæcilia & Didia vetabat, itaque a Clodio factũ accusat Cicero pro domo sua, tum, faciendum non esse, indicat idẽ in secundo legum lib. 3 his verbis: Qui agent, nã plus quàm de singulis rebus cõsulunto. nã, cõsulunto, est, populũ roganto. cõsulitur enim populus, quũ lex rogatur: itaque in oratione pro Milone, Nihil, inquit, de eius morte populus cõsultus, nulla quæstio decreta à senatu est. & pro domo sua: Si populus de ista re consultus esset. & Festus: Rogatio est quum populus consulitur. Addebatur illa exceptio, vt, si quid ius non esset rogari, ne esset rogatũ. quod in oratione pro domo notauimus. item si quid cõtra alias leges eius legis ergò latũ esset, vt ei, qui eã legẽ rogasset, impunè esset. quod fuisse trãslatitium, hoc est, scribi solitum in omnibus legibus, tradit Cicero lib. 3. epist. ad Atticũ. Hæc igitur, quæ proposui, quasi legitima à bonis viris in ferẽda lege omnia cauebãtur. sed, vbi rationẽ vicit libido, spreta bonorum cõsuetudine, nihil præter suã potentiã, & vtilitatem in lege spectarũt. ideo sæpe leges Clodij, aut Vatinij, alienas à more maiorum, acerbè reprehensas à Tullio videmus. Scripta lege, legislator bene de republica sentiens, ante quàm eam promulgaret, referebat ad senatum, vt, quo plus ponderis maiorémque vim lex haberet, de senatus eam sententia ferret. popularis verò, ac seditiosus magistratus sæpe, prætermissa senatus authoritate, aut etiã cõtra senatus authoritatẽ, legem rogabat. Promulgabatur deinde lex, id est, in publico ponebatur. est enim promulgare, vt ait Festus, quasi prouulgare. id autẽ & fiebat, vt inspiceret qui vellet, inspectam cõsideraret. non solùm, vt intercedi posset ante quàm ferretur, verùm etiã, vt aliquãto ante statuere cuiuis liceret, vtrum, quũ ferretur, antiquãda, an accipienda lex esset. adde etiã illud, vt quiuis monere legislatorem posset vel de corrigenda, vel omnino de non ferenda lege. Spatium autẽ promulgationis, vt ex Dionysio, & aliis patet, quacunque de re ferretur lex, erat trinũdinum, id est per trinas nundinas. quũ enim nũdinarum caussa ex agris in vrbẽ ciues cõuenirent, per trinundinum leges patere, vt à rustica plebe rectè legi cognoscíq; possent, voluerunt. quod quũ M. Antonius nõ seruasset, inuehitur in eũ Cicero Philippica 5. his verbis: Vbi lex Cæcilia, & Didia? vbi trinundinũ? & idem pro domo sua: Hora fortasse sexta diei questus sum in iudicio, quũ C. Antonium collegã meum defendarẽ, quædã de rep. quæ mihi visa sunt ad illius miseri caussam pertinere, hæc homines improbi ad quosdã viros fortes lõgè aliter, atque à me dicta erãt, detulerunt. hora nona, illo ipso die tu es adoptatus, si, quod in ceteris legibus trinum nundinum esse oportet, id in adoptione satis est trium esse horarum: nihil reprehendo. sin eadem obseruanda sunt, vt decreuit senatus M. Drusi legibus, quæ contra legem Cæciliã & Didiam latæ essent, populum nõ teneri: iam intelligis, omni genere iuris, quod in sacris, quod in auspiciis, quod in legibus sit, te tribunũ pl. non fuisse. Neque verò trinundinũ ita interpretor, vt, ipso tertiarum nundinarum die latas esse leges existimem: quum & Macrobius lib. 1. Comitia nũdinis haberi nõ potuisse, neque concionẽ aduocare, id est cum populo agere, licuisse, veterũ testimonio probet: & Festus, nundinas nõ solùm inter ferias, sed etiã inter nefastos dies apud antiquos fuisse dicat, inter ferias, ne cum populo agi liceret, inter nefastos dies, ne lege. Nundinas, inquit, feriatum diem esse voluerunt antiqui, quò rustici mercãdi vendendíque caussa in vrbem cõuenirent, eúmq; nefastũ, ne, si liceret cum populo agi, interpellarentur nũdinantes. Aliud autẽ erat, cum populo agere, aliud, lege agere: cum populo agere, populum, est, ad cõsilium, aut cõcilia vocare, vt ait Festus: lege agere, ius experiri, in iudicio contendere. libro etiam 4. epist. ad Att. per duos nundinarum dies neque comitia esse habita, neque cõcionem vllã, his verbis Cicero declarat. Ante a. cal. nundinæ, concio biduo nulla trinũdinum igitur in eã sententiã dictum accipio, vt inter eum diem, quo promulgata lex erat, & eum, quo deinde ferretur, trinæ nundinæ intercederẽt, quo & sæpius, & à pluribus, vrbẽ mercãdi vendendíque caussa visitantibus, promulgata lex cognosci posset. Post tertias nundinas, magistratus in eum locum, vbi legem laturus erat, siue in forum, siue in cãpum Martium, populum conuocabat. ibi quũ legem præco, subijciẽte scriba, recitasset, tum, (fortè etiã in toto trinundino, quotiescũque populus coijsset, vel suadebãt legẽ, vel dissuadebant: sed, maximè, ac vehementer fieri solitum quo die ferenda lex erat, consentaneum est) primùm quidem is, qui legem promulgaret, populo suadebat, vt rogationem acciperet: sed post eum alij, non priuati modò, quibus ab aliquo magistratu concio daretur, (nã aliòqui concionandi potestas priuatis non erat) verùm etiam quãdoque magistratus, pro suo quisque sensu, vel suadebãt, vel dissuadebãt. suasorem rogationis eum, qui rogabat, fuisse, ita verisimile est, vt exempla, quæ multa suppetunt, mihi esse vtendum in re minimè dubia nõ existimem. quod autem minus verisimile est, vt aliquis eius rogationis, quam ferret, ipse dissuasor fuerit, id nisi testimoniis probẽ, credibile non erit. atque hoc tum fiebat, quum magistratus non è sua, sed è senatus sententia rogationẽ ferebat. neque enim prohibebatur dissuadere ad populũ, quod non probauerat in senatu. Pisonis cõsulis exemplum habemus in epistola, Vereor ad Attic. lib. 1. Piso, inquit, consul, lator rogationis, idem erat dissuasor. quod Attico, vt nouũ & iniquũ scripsit Cicero, quũ suadere suas rogationes reliqui solerent. vnde illud Attici ad Ciceronem lib. 3. de legibus: Suade igitur, si placet, istã ipsam legem, vt ego, Vti rogas, possim edicere. loquitur enim Atticus cum Cicerone, vt cum magistratu legem rogante. & quemadmodum in eo libro personã Cicero sustinet magistratus legem rogãtis, quod proxima superiora verba declarant, Si quæ forte leges à me hodie rogabuntur, quæ non sint in nostra rep. nec fuerint, tamen erant ferè in more maiorum, qui tum vt lex valebat: sic Atticus ciuem agit de ipsa lege suffragium ferẽtem quod indicat illud: Vt ego, vti rogas, possim edicere. refert enim modum illum tabellarũ, quibus sciscebatur lex: quæ his duabus erãt literis signatæ, V. R. id est, vti rogas: quũ ex, quibus lex antiquabatur, vna litera, A, essent inscriptæ: quæ valebat, antiquo, hoc est, nihil nouari volo, antiqua probo. Priuatus legẽ Cinciam de donis & muneribus Q. Fabius Maximus suasit, Ogulniam de sacerdotiis P. Decius Mus, Voconiã de hæreditatibus M. Cato ille censorius, Corneliam de reditu Ciceronis Cn. Pompeius. Nec verò, qui priuati itẽ leges dissuaserint, inuenire non facile est. exemplum habemus in oratione pro lege Manilia, Q. Hortensij: in libro de amicitia, C. Lælij, & minoris Africani Maniliam legem, de bello Mithridatico Cn. Pompeio extra ordinem mãdando, dissuasit Hortensius. Papiriã, de tribunis pl. reficiẽdis, Lælius, & Africanus. atque hãc ipsam cõsuetudinem, vt priuati legem suaderent, aut dissuaderent, indicat Liuius libro 45. his verbis: Ita traditum erat, ne quis prius intercederet legi, quàm priuatis suadẽdi dissuadẽdíque potestas facta esset: quo melius

aut

aut cõmoda legis aperirentur, aut vitia. quo persæpe euenit vt aut ij, qui ad intercedendũ venerãt, desisterẽt: aut intercederẽt, qui nõ professi essent se intercessuros & eodem libro infra. Quũ in Capitolio rogationem eam Ti. Sempronius ferre vellet, & priuatis lege dicẽdi locus esset, neque ad suadendũ, vt in re minime dubia, quisquã procederet: Ser. Galba repentè processit. itẽ Cicero in oratione pro C. Cornelio, cuius extant reliquię quædam, cum Asconij commentariis editæ. Est, inquit, ius vetandi, dum priuati dicunt, dum sitella defertur, dum æquãtur sortes, dum sortitio fit. quibus in locis quũ & Liuius & Cicero de solis priuatis meminerint, nõ tamen eam potestatem solis priuatis fuisse debemus existimare. partem enim pro toto posuerũt: quia priuati & sæpius, & plures, quàm magistratus, aut pro lege, aut contra legem dicere solerent. Magistratuum porrò vel suadentiũ vel dissuadentium legẽ exẽpla habemus hæc. M. Porcius Cato, ille sapiẽs, prætor Liciniam de cooptatione sacerdotum ad populum trãsferẽda dissuasit. legem Maniliã prætor Cicero luculenta, quæ extat, oratione suasit: Agrariam Rulli iis, quæ extant, orationibus consul idem dissuasit. Verùm hæc, quæ paulo longius, vt illustriora fierent, produximus, paucis admodum verbis libro de Legibus 3, Cicero cõprehendit. Populum, inquit, docẽto, doceri à magistratibus priuatisque patiuntor. in quo significatus, vt ipsi magistratus, qui legem ferent, doceant, hoc est de ipsa lege dicant, & dicere alios quoque tũ magistratus, tum priuatos patiantur. Iusta verò, eodẽ libro, quũ dixit, De promulgatione, de singulis rebus, de priuatis, de magistratibus audiẽdis, priuatos posuit ante magistratus, quũ supra primũ magistratus, deinde priuatos nominasset. quòd si ad veritatẽ ordo referatur, prius nominari priuatos, deinde magistratus oportuit. prior enim priuatis locus in suadẽda dissuadendave lege ideo datus est, ne, si eos, qui magistratum gerebãt, antè audissent, ab iis dissentire non auderent. Idque Dio historiæ suæ libro 39, scriptum reliquit. quos autem suadere, aut dissuadere leges solitos fuisse diximus, eos in oratione pro Flacco legis authores Cicero appellat: quũ authores intelligat vel accipiẽdę legis, vel antiquãdæ. Hæc de suadentibus dissuadentibúsque lege: nunc de loco, vnde suaderẽt aut dissuaderẽt. Nemo ad populũ, nisi de loco superiore, cõcionabatur, siue is priuatus esset, siue magistratũ administraret. id autem ob eam caussam, quo longius à stantibus in cõcione tum exaudiri vox, tum intelligi verba possent. cõcionabãtur igitur, si in foro, de Rostris, quæ ad Comitiũ fuisse, prope nouã curiæ, Pedianus ait: si in campo Martio, vel alibi, de suggestu, aut editiore aliquo loco. cõcionari autẽ magistratibus pro ea, quam habebant, potestate, omnibus licebat: priuatis, quod iam diximus, nisi concionẽ, id est cõcionãdi potestatẽ, à magistratu aliquo acciperent, nõ licebat. & quia sæpius in foro, vbi Rostra fuisse diximus, quàm in campo, leges ferebantur: ideo sæpius pro Rostris, quàm in cãpo cõciones habebantur. multo enim plura tributa comitiis, quæ, legũ quidẽ caussa, in foro, interdum & in Capitolio habebãtur, quàm centuriatis, quæ in cãpo, latas esse constat, quũ tribuni pl. qui comitia tributa, non centuriata, habebant, facillime ad leges rogãdas adducerentur, quippe qui leges nõ ferrẽt ex senatus auctoritate: quod necesse erat de legibus cẽturiatis. Quum suaserant, dissuaserãntve legẽ primũ loco magistratus, qui legem ferebat, secũdo priuati, tertio reliqui magistratus, tum præsentibus sacerdotibus, vt scribit Dionysius, & diuina caponẽtibus, sitella, quam nominat Pedianus, deferebatur: in quam siue tribuum, si tributis comitiis lex ferretur, siue centuriatum, si cẽturiatis, nomina cõiciebãtur: deinde, sortib⁹ æquatis, hoc est, ita agitata sitella, ne qua sors subsultaret, atque exiliret, sed pariter omnes æquatæ iacerẽt, sortitio fiebat: quæque prima vel tribus, vel cẽturia, quę secũda, quę tertia de sitella exisset, eundem, quem sors dederat, in suffragio ferẽdo locum atque ordinẽ tenebat. hæc dum agerẽtur, si quis tribunus pl. legi vellet intercedere, locus erat. nũquam autem ante suasionem dissuasionémque legis intercessionem fuisse, declarant illa proximè recitata, quæ Liuius lib. 45, Cicero in oratione pro C. Cornelio tradiderunt. Et quoniam de intercessione, quæ legem impediebat, mentionem fecimus (neque enim legi tãtum, verum & senatus cõsultis, & prætorum decretis, aut iudiciis intercessum esse, animaduertimus) omnibus de caussis, quę, quo minus promulgata lex perferri posset, impedimento fuerunt, dicendũ nobis est. Hæ quinque traduntur: prima, intercessio, quũ tribuni pl. quorum propriè intercedẽdi ius erat, edita voce illa, Veto, de qua meminit Liuius, intercedebant: cuius generis exempla suppetunt. altera, quũ is, qui promulgaret, vel amicorũ precibus adductus, vel senatus authoritate cõmotus, vel ipse sua spõte consilium mutabat: quod C. Manilius, & L. Cęcilius, vterque tribunus pl. diuersis temporibus fecerunt, ille in lege de libertinorum suffragiis, hic in ea, quam de minuenda ambitus pœna promulgauit. Tertia ratio fuit, quũ, neque intercedẽte tribuno, neque eo, qui promulgauerat, consiliũ mutãte, comitiales dies, id est eos, quibus agi cum populo licebat, cõsul eximebat, vel supplicationibus decernendis, vel feriis indicendis, nõ solùm iis, quæ Latinæ dicebantur, quas indicere soli consules poterãt, sed etiã iis, quę imperatiuæ, quas nõ modò cõsulibus, verùm etiam prætoribus ipsorum arbitratu licebat imperare. quo genere vsum esse Marcellinũ cõsulem, vt C. Catonis tribuni pl. legibus obsisteret, videmus in epistola, Placiturum, lib. 2. ad Quinctum fratrem. Quartam caussam, quæ & ipsa comitiis quacunque de re habẽtur, impedimento esset, obnuntiationem inuenio: quam omnes planè magistratus, vt ego arbitror, habebant. nam, quod oratione secunda in Antonium ita legitur: Nos nuntiationẽ solùm habemus, consules, & reliqui magistratus spectionẽ: duas dictiones, Nuntiationem, & Spectionẽ, alterã alterius sedem occupasse, facile crediderim: vt augures spectionem duntaxat habuerint, magistratus si modò augures essent, vt erat Antonius, idem consul, & augur, simul cum spectione etiam nuntiationẽ, hoc est obnuntiationem. Idque cum ad ipsam Ciceronis sententiã magis quadrare, qui diligenter animũ intẽderit, intelliget: tum Festus Pompeius ita esse, deprauatis ille quidẽ verbis, satis tamẽ apertè significat in dictione spectio. legamus igitur in ea oratione sic: Nos enim spectionẽ solùm habemus, consules & reliqui magistratus etiam nuntiationem. vt augures intelligãt, quũ, Nos, dicit: erat enim ipse augur: quũ verò, Consules, subiicit, in eo notat Antonij consulis inscitiã, qui se id auguratus iure posse diceret, quod, quia cõsulatum gerebat, multo facilius poterat. præterea, vt de magistratibus obnuntiantibus, ita de auguribus de cælo seruantibus haud parũ sæpe legimus. quod quidem spectionẽ significat: quæ tolleretur, si verum illud esset, Nos nuntiationẽ solùm habemus. Quòd si quis dixerit, ideo verum esse, nuntiationem solùm habuisse augures, quia spectionẽ, nisi iussi à magistratibus, non haberent: facile refelletur. nam si augurum spectio non est, quia pendet à magistratuum voluntate: ne nuntiatio quidẽ erit, quia pendet à spectione. qui enim esse potest nũtiatio, nisi spectio antecedat? præterea, si spectionem augur non habet, nisi iubẽte magistratu: ne nuntiationẽ quidem habet, nisi eodem volente. neutram igitur habebit: quãdoquidem nõ ipsius, sed magistratus in vtraque potestas est. quomodo igitur consistit illud, Nos nuntiationẽ solùm habemus: siue nuntiationẽ pro renuntiatione, siue pro obnuntiatione accipias? Quinta impediendi ratio fuit, quũ de cælo vel fulgebat, vel tonabat. erat enim in augurũ disciplina, vt, Ioue fulgente, tonãte, comitia dimitterẽtur: quo genere impedimẽti Põpeius Magnus in secũdo cõsulatu, ne M. Cato prætor crearetur, comitia dissoluit. Redeo ad institutũ. Sortitione tribuum aut centuriatũ facta, dicebat is, qui legẽ ferebat: Si vobis videtur, discedite Quirites. de quo Pediani verba subscribam. Quum, inquit, id solum superest, vt populus sentẽtiã ferat, iubet vnumquemque is, qui fert legẽ, discedere. quod verbũ non hoc significat, quod in cõmuni consuetudine est, de eo loco, vbi lex fertur, sed in suã quisque tribum discedat, in qua est suffragiũ laturus. populus enim confusus, vt semper alias, ita & in concione. Liuius autem libro 2, vbi de lege Lectoria loquitur, Consul, inquit, Appius negare ius esse tribuno in quemquam, nisi in plebeium. nõ enim populi, sed plebis eum magistratum esse, nec illum ipsum summouere pro imperio posse more maiorũ: quia ita dicatur: Si vobis videtur, discedite Quirites. vbi, Discedite, dictum apparet, ad suffragia ferenda. libro verò 3, vbi de Terentia lege agit, idem significat, quum ait: quemadmodum se tribuni gessissent in prohibẽdo delectu, sic patres in lege, quæ per omnes comitiales dies ferebatur, impedienda gerebãt. iurgiũ erat tãtũ, quũ discedere populũ iussissent tribuni: quòd patres se summoueri haud sinebãt. Quum igitur, de cõcione iussi discedere, in suã quisque tribum, aut centuriã abiisset, priuatos homines inuenio, qui de lege laborarent, nõ modò populum, vt legem acciperet, ante lata suffragia rogasse, verùm etiam, ne quid fallaciæ cõmitteretur, ipsos aut tabellas distribuisse, aut distribuẽtibus aliis præfuisse. Idque, diribere, proprio vocabulo dicebatur. qđ muneris quia ferè obiri curarísque ab iis soleret, qui neque ętate grauea, neque gestis honoribus insignes admodũ essent, id sibi & à senib⁹, & à dignitate præstãtibus præcipuè cõtigisse, gloriosè cõmemorat Cicero in Pisonem. Hoc, inquit, certè video, quod indicãt tabellę publicę, vos rogatores, vos diribitores, vos custodes fuisse tabellarũ: & quod in honorib⁹ vestrorum propinquorũ nõ facitis, vel ætatis excusatione, vel honoris, id in salute mea, nullo rogãte, vos vestra spõte fecistis. eodẽmque verbo eadẽ de re vsus est in oratione Post reditũ in senatu. Nec dubito, quin legendũ sit, Diribeantur, nõ Diripiantur, in ea in Pisonem, in eo loco, An expectas, dum de te 75. tabellæ diripiantur? Plinius quoque libro 36, cap 15. hoc verbum vsurpauit. Hic est, inquit, ille domitor orbis populus, qui gentes & regna diribet. Cistas autem suffragiorum custodiendarum hominis in comitiis præfuisse, qui nõgenti sint appellati, idem Plinius libro 33. cap. 2. scriptum reliquit. Tabellis distributis, primo loco ea tribus, aut centuria suffragium ferebat, quæ, omnium tribuum, aut centuriatum nominibus in sortem coniectis, prima de sitella, de qua iam diximus, sorte exierat: eáque prærogatiua dicebatur, quia prima rogaretur à magistratu, qui comitia, habebat. At in prima tribu, aut centuria quis primus? videlicet is, quem magistratus legem ferens deligebat: deligebat autem, quem & dignitate præstare, & rogationi suæ præter cæteros fauere iudicabat. vtrumque cognoscitur in oratione pro Plãcio: in qua ita scriptum est. Nã quod primus sciuit legem de publicanis, tum, quũ vir amplissimus cõsul id illi ordini per populũ dedit, quod per senatum, si licuisset dedisset: si in eo crimen est, quia suffragiũ tulit, quia nõ tulit publicanus? si, quia primus sciuit: vtrum id sortis esse vis, an eius, qui illã legem ferebat? si sortis, nullũ crimen est in casu: si consulis, splendor etiam Plancij, nunc ab summo viro principem ordinis iudicatum. quo constat, ideo primum Plancium ad suffragium ferendum à Cæsare cõsule lectum esse, quia primus ordinis equestris iudicaretur. quod ipsum cõfirmãt illa pro domo sua: Cõsulari homini P. Clodius, euersa repub. ciuitatẽ adimere potuit, cõcilio aduocato, conductis operis non solùm egentium, sed etiam seruorum, Sedulio principe? dicit enim, Sedulio principe, pro, primo omnium suffragium ferente. quod apertius proximè ostendit, quũ ait: Sin autẽ is primus sciuit: erat enim quodãmodo legis ornamentũ, quum is eã sciscebat primus, cuius in ciuitate nõ leuis esset authoritas. quod etsi satis clare indicant ea, quæ ex oratione pro Plancio recitauimus: tamen in hac ipsa pro domo sua idẽ fit illustrius. subiungit enim post ea, quæ proximè ad exẽplum attuli, nõ magno interuallo: Tu homo, vt acta tua præclari tribunatus hominis dignitate honestes, authoritatẽ amplecteris quasi Clodius Sedulij, tanquã clari hominis, nomen publicis in tabulis ad legẽ honestandã scripsisset, aut fortasse etiã in æs simul cum ipsa lege incidisset. Quũ igitur ab eo, quẽ magistratus ipse primum delegisset, deinceps; ab aliis eiusdẽ tribus, aut cẽturiæ perlata suffragia erãt, in suffragiis in vtrãque sententiã dinumeratis, &, quomodo veteres loquebãtur, diremptis, numeróque eorũ punctis notato, eius tribus, aut centuriæ voluntas cognoscebatur, eáque à præcone renũciabatur, &, eadẽ in reliquis tribubus aut centuriis ratione seruata, ea maiore tribuum centuriatúmve numero vel antiquabatur, vel sciscebatur lex. ac de antiquata quidem lege nihil est dicendum. scitã autem, atque acceptã, omniũ ciuium iureiurãdo cõfirmari solitã legimus. itaque Q. Metellus, ille Numidicus, ne in legem Saturnini per vim latam iuraret, in exilium abire maluit, sibíque potius de patria, quã de sententia, decedendum putauit. quem anno post 43. imitatus non est M. Cato, ta, quem Vti-

censem historici nominant: qui quũ leges P. Clodij nullo neque iure, neq; more rogatas putaret, in eas tamẽ iurauit, cõsilio vsus optimo, vt Cicero ait in oratione pro Sextio, nã ab eo, quod omnino ne fiat, fieri nõ potest, cum periculo dissentire, temerarius videtur esse. Post iusiurandum, in æs lex incidebatur: quod indicat Liuius libro 3. his verbis: Prius quàm in vrbem cõsules egrederentur, leges decemuirales, quibus tabulis duodecim est nomẽ, in æs incisas in publico proposuerũt: quod ipsum lib. 10. Dionysius cõfirmat, & Cicero in oratione 3. in Catilinam, Memoria tenetis, inquit, Cotta & Torquato coss. cõplures in Capitolio turres de cælo esse percussas: quũ & simulacra deorum immortalium depulsa sunt, & statuæ veterum hominum deiectæ, & legum æra liquefacta. quod ipsum versibus deinde persecutus est in secũdo de cõsulatu suo, vt libro 1. & 2. de diuinatione patet. eandem consuetudinẽ confirmãt illa, quę in 1. Philippica scripta sunt: Forum sepietur: omnes claudentur aditus: armati in præsidiis multis in locis collocabũtur, quid tum? quod ita erit gestum, id lex erit, & in æs incidi iubebitis? quod etiã non multo ante dixerat: Quæ ille in æs incidit, in quo populi iussa perpetuásque leges esse voluit, pro nihilo habebuntur? exemplis nõ egemus sed vnum Suetonij, quod in C. Cęsaris vita legimus, quod apertã rem multo etiã illustrius ostendit, apponemus: Marcus, inquit, Claudius Marcellus cõsul, edicto præfatus, de summa se rep. actutũ, retulit ad senatũ, vt ei succederetur ante tẽpus, quoniã, bello confecto, pax esset, ac dimitti deberet victor exercitus. & ne absentis ratio comitiis haberetur, quando nec plebiscito Pompeius postea abrogasset. acciderat autẽ, vt is, legẽ de iure magistratuum ferens, eo capite, quo à petitione honorũ absentes summouebat, ne Cæsarem quidẽ exciperet per obliuionẽ: ac mox, lege iam in æs incisa, & in ærariũ condita, corrigeret errorem. Ne illud quidẽ prætermittam, nõ in tabulis modo æneis, sed etiã in columnis incisas esse leges. de tabulis dubiũ non est: quas etiam aliquot in hunc vsque diẽ seruatas ipsi vidimus. de columnis autẽ Cicero pro Balbo sic: Cũ Latinis omnib[9] fœdus ictũ Sp. Cassio, Posthumio Cominio coss. quis ignorat? quod quidẽ nuper in columna ænea meminimus post Rostra incisum & perscriptũ fuisse. qua ipsa de re Liuius lib. 2. sic: Tantum sua laude obstitit famę cõsulis Marcius, vt, nisi fœdus cũ Latinis columna ænea insculptũ, monimẽto esset, ab Sp. Cassio vno, quia collega abfuerat, ictum, Posthumũ bellum gessisse cum Volscis, memoria cessisset. & Varro, vt apud Macrobiũ legimus, antiquissimã legem in columna ænea scripsit incisam fuisse, cui mẽtio intercalaris attribueretur. nec deest Dionis in historia testimoniũ, qui lib. 41. columnas, quibus incisæ leges legerẽtur, de cęlo tactas memoriæ prodidit. Scripta iam lege, promulgata, perlata, in æs incisa, (his enim quasi gradibus ad id, quod in lege vltimũ, ac summũ est, peruenimus) vnũ restat, vt, vbi custodienda reponeretur, ostendamus. Scire igitur oportet, nõ eandem legum omniũ fuisse rationẽ, sed aliquot, maximéque tabulis æneis incisas, in publico proponi solitas, vt oculis ciuiũ paterẽt: quod exempla demõstrant. quæ verò æneas in tabulas essent incisæ, eas ad ærariũ delatas, quò scilicet & S. C. ibi cũ publicis pecuniis, omniúmque publicarũ rationũ libris conditæ asseruabantur. erat autẽ ærariũ in Saturni Opísque templo: templũ autẽ in vico Iugario, ad Capitolij radices. vnde septies millies HS, à Cæsare dictatore depositũ, post illius interitum M. Antonius cõsul abstulit. & si tantũ Opis in Philippica 1. & 2, vbi hac de re Cicero loquitur, mentio fit: puto, quòd duabus cellis simulacra Opis & Saturni separatim dedicata colerẽtur, & ad Opis cellã propius, quàm ad Saturni, eam pecuniã Cæsar locasset. primis tamen reip. temporibus legem Iuliam in templo Dianę quod in Auẽtino mõte fuit, repositã esse, legimus in historia Dionysij. Quę ad rationẽ perferendæ legis attinerent, quę ferè põderis alicuius esse viderentur, omnia, vt arbitramur, persecuti sumus. perlatæ verò legis quæ vis esset, primùm visum maxima: deinde, si maxima, vtrũ perpetua, breui differemus. Erat in lege summa vis, nõ solũ, quia, quod erat lege sancitũ, eo Quirites omnes tenebãtur: quod tribus legibus, vna cõsulari Valeria Horatia, duabus dictatoriis, Publilia, & Hortẽsia, cautum est, (paucas tamen excipio, quibus non omnes plane ciues obstringebantur, quo de genere fuisse legẽ de repetundis, animaduerti: lata enim est post illas tres, consularem vnã, dictatorias duas, à nobis proxime nominatas: &, quodcũque postremũ populus iussit, id ius ratũmq; esse in tab. lege sancitum est) verũ etiã, quia, non, vt prætoris edictum, itẽ lex annuo spatio terminabatur, sed vigebat vsq; dũ alia lege abrogaretur. abrogari verò omnes licuit, prēter sacratas: quę violatæ sæpe, abrogatæ nunquã sunt. abrogari verò non eadem, quę violanti legem, pœna sancitur. cęteræ leges & abrogari omnes potuerũt, & abrogatę multę sunt. etsi enim nulla lata lex est, quę ipsa se cõtra abrogationẽ quasi sanctionis septimẽto non muniret, graui pœna, multáve ei, qui abrogasset, irrogata. at multi multas abrogarũt, neque tamen vllã propterea subiere pœnam. dixi iam, plus fuisse potestatis in eo, quod postremũ populus iussisset, quàm in eo, quod antea iussisset. id lege XII. tab. sancitum esse. iussio autẽ populi & suffragia fuerunt, quibus abrogabãtur leges. itaq; non quid antea populo placuisset, sed quid ei postremum placeret, spectari solebat. sensit autẽ in hoc genere populus nõ semper ẽ rep. nã quemadmodũ sæpe malas leges bonas populus, sic interdũ bonas malus abrogauit. à senatu verò nũquam lex vlla, nisi reip. caussa, sublata est, vt, cũ Apuleiæ, Mario consule referente, S. C. damnatæ sunt, quòd ab hoste reipub. L. Appuleio Saturnino rogatæ essent: aut, cũ Liuiæ consilio Philippi consulis sublatæ, quia contra auspicia, quæ seruari lex Ælia iubebat, à M. Liuio Druso latę iudicarentur. erant enim quatuor omnino genera, (vt ipsa ferè Ciceronis verba vsurpem, quę sunt in oratione pro C. Cornelio) quibus per senatum more maiorũ statueretur aliquid de legibus: vnũ huiusmodi, placere legem abrogari, vt Q. Cæcilio, M. Iunio coss. quę leges rem militarem impedirẽt, vt abrogarẽtur. atque hoc genere nõ abrogabat legẽ senatus, (enim abrogare propriẽ populus dicebatur) sed, vt abrogaretur, statuebat. Alteru gen[9] erat: quæ lex lata esse diceretur, ea nõ videri populũ teneri, vt L. Marcio Sex. Iulio coss. de legibus Liuiis: quæ vt vno S. C. tollerentur, Philippus consul, Liuij inimicus, obtinuit à senatu. ideo autẽ, huiusmodi legibus nõ videri populũ teneri, senatus decernebat, quia, cõtra auspicia latas esse, augures monuissent. tanta Romæ fuit in auguribus auctoritas: de quibus lib. 2. de Legibus hęc à Cicerone scripta legimus: Quid religiosius, quàm cum populo, cum plebe agendi ius aut dare, aut non dare? quid, leges, non iure rogatas, tollere? Tertiũ, de legũ rogationibus. quo de genere persæpe S. C. fiunt, vt de lege Calpurnia, de ambitu, quæ derogaretur. Quartũ genus, quòd ex Ciceronis oratio mutila admodũ est, neque in ipsa, neque in Pediano interprete, ac ne alibi quidem, quòd sciam, inuenitur. me tamen in eã partem coniectura ducit, vt existimẽ, quũ aliquem senatus hostem iudicaret, simul, vt eius quoque leges, quæ quidẽ aduersus remp. essent, tollerẽtur, eodem S. C. aut alio, proximẽ facto iudicasse. quarũ enim maximè legum caussa perniciosus patrię ciuis damnatus sit, & à rep. remotus, eas ipsas leges in rep. nõ hęsisse, sed abiectas in loco esse, etiã si ab historia non prodatur, veri tamen simillimũ est. quale fuit, quod de legibus Saturnini, proximè, & de legibus M. Antonij traditum est. postremũ illud est, quũ, verbo quidẽ, neque à senatu, neque à populo, tacito autem omnium consensu per desuetudinem leges abrogabantur. id quod & Iulianus Iurisconsultus notauit. Agamus nunc de loco ferendæ legis. is erat interdum Prata Flaminia, qui postea circus Flaminius dictus est, interdum etiã lucus Petelinus, quandoque Capitolium, sed plerunque forum, aut campus Martius. de Pratis Flaminiis, luco Petelino, Capitolio, Liuius testis est. de foro, declarãt illa pro C. Rabirio Postumo. Si lex ferretur, conuolaretis ad Rostra. erant enim Rostra in foro. dixit autẽ, Conuolaretis ad Rostra, quũ hoc subintelligeret, vt inde legem dissuaderetis. & aperte in oratione 3. in Antonium, & in 5, & pro domo: & vbi non? de cãpo, inde constat, quòd, quũ leges cẽturiatis comitiis sæpe latæ sint, centuriata porrò comitia in campo esse habita, omnes historiæ narrent: manifestè sequitur, vt leges centuriatis comitiis latæ, in campo latæ sint. Hic oritur alia consideratio, locóne sacro an profano ferretur lex. sacro potius, quàm profano, crediderim: primùm, quòd in Rostris, qui locus erat auguratus, templúmque dicebatur, sæpe à magistratu ferretur: itaque pro Sextio, Princeps, inquit, rogationis Q. Fabricius tẽplum aliquãto ante lucẽ occupauit. occuparat enim vt legẽ ferret, quod illa verba pro Milone declarant: Potuitne Fabricio, viro optimo, quũ de reditu meo legem ferret, pulso? Occuparat autẽ Rostra, nõ templum alicui deo factum: quod ipse Cicero declarat infra, in eadẽ pro Sextio subiungens, Tribunos pl. ferro è Rostris à Clodio pulsos, Fabricium intelligens. sed clarissimè in Vatinium his verbis: Cum L. Vectium iudicem in Rostris, in illo, inquã, augurato templo ac loco collocaris. & Liuius lib. 8, Naues, inquit, Antiatium partim in naualia Romæ sunt ductæ, partim incensæ: Rostrísque earũ suggestum in foro extructum adornari placuit: Rostráque id tẽplum appellatum. Altera est ratio, quòd leges à P. Clodio tribuno pl. in tẽplo Castoris latas inuenio. quod indicat illud in Pisonem: eodem in templo, Eodem & loci vestigio & temporis, arbitria nõ mei solũm, sed patriæ funeris abstulisti. Nam illud, eodem in templo, ego sic interpretor. quo in templo legem de mea pernicie tulerat Clodius, eodem in tẽplo de Macedonia tibi tradenda statim legem tulit: quam tu prouinciam ad arbitriũ tuum pro meo funere, quod idem funus patrię fuit, ipse pactus eras. itaque prouinciam lege traditam, quasi præmium à Clodio debitũ, abstulisti. Et apertius in oratione pro domo sua. Quũ arma, inquit, in ædem Castoris comportabat, nihil aliud, nisi, vti ne quid per vim agi posset, machinabatur. In libris autem de Inuentione, Flaminium, inquit, eũ, qui consul remp. malè gessit bello Punico secundo, legem agrariam per seditionem ad populum ferentem, pater suus de tẽplo deduxit. accersitur maiestatis & apud Liuiũ, ante quàm Rostra in foro extructa essent, de tribunis pl. legum rogandarũ caussa in templum coeuntibus, non semel mentionem fieri videmus. Ferebat ergo magistratus legem in templo: ferebat suffragia de lege populus circa templum. locum enim tantæ multitudini vllo in templo fuisse, credibile non est. cum verò lex à magistratu ferretur, eodem in tẽplo alios quoque magistratus affuisse, eos omnium, qui cum magistratu legem ferente consentirent, legimus in oratione in Vatinium: Quæ quidẽ leges, inquit, anno pòst, sedẽtibus in tẽplo duobus nõ cõsulibus, sed proditoribus huius ciuitatis, ac pestibus, vna cũ auspiciis, cum intercessionibus, cum omni iure publico cõflagrauerunt. Ostẽdit latã in templo legem, quam in foro ferebatur, hoc est tributis comitiis. quid quum in campo centuriatis: tum in templis deorum nõ existimo, quæ in cãpo nulla fuisse legimus: quo tamẽ in loco à magistratu ferretur, eum locũ antè auguratum fuisse crediderim. nam si tributis comitiis semper in templo, cur centuriatis, quæ maiorum rerum caussa habebãtur, profano in loco lex ferretur? sed fortasse videri possit infirma coniectura. addamus exemplum, vt dubia res testimonio probetur. Liuius lib. 3, Tribuni, inquit, vt impediendæ rei nulla spes erat, de proferendo exercitu agere, eo magis, quod, & augures iussos adesse ad lacum Regillum fama exierat, locúmque inaugurari, vbi auspicato cũ populo agi posset: vt, quidquid Romæ vi tribunitia rogatũ esset, id comitiis ibi abrogaretur. Inter leges autẽ, quę in foro, & eas, quæ in cãpo ferrentur, aliud iã hoc interfuisse, quòd in foro tributis comitiis ferrentur, in cãpo centuriatis, nõn adiungo. primũ illud, centuriatis comitiis eas esse latas, quę è S. C. ferebantur. deinde illud, quæ in centuriatis comitiis ferrentur, eas, si à S. C. nõ ferrentur, patribus quidẽ authoribus semper esse latas. id quod nõ à primis reip. temporibus, sed tãtum post Publilij Philonis dictaturam obseruatum est. hunc enim dictatorẽ legem tulisse, vt legum, quæ comitiis cẽturiatis ferrẽtur, ante latum suffragium patres auctores fierent, scribit Liuius lib. 8. quo significatur, non omnes antea leges, quæ centuriatis comitiis ferrentur, à S. C. aut patribus authoribus esse latas. quòd si factum nunquam antea non erat, consuetudine seruata, quæ in Numa Rege creando est inducta, vt scilicet, ante quàm populus suffragium iniret, patres in incertum comitiorum euentũ authores fierent, Publilius in plebem propensus, quia plebeię gentis erat, quod senatus liberũ erat, id necessariũ fecit: quódq; more factũ erat, id vt lege fieret, sua lege sanxit. Neque verò, quod ait Liuius, Patres authores fierẽt, ea ratione, patres S. C. probarẽt, fiebat enim de re & relata, & disputata S. C. quid

porrò

porrò referri & disputari opus erat id, quod omnino probari à senatu Publilia lex iuberet? nã de quo fit S.C. id eiusmodi est, vt improbari & abiici potuerit. est autem & probatũ, & acceptum, quia maior pars senatus ita censetit at in hoc non, vtrum vis licere, neque plurium senatorum voluntatem spectari, Publilius voluit, sed, quasi ab vniuerso senatu iam probatum esset, ita, vellent nollent, patres authores esse. ergo sic existimare debemus: & eas leges, quæ centuriatis comitiis ferrẽtur, post legem Publiliam aut è S.C. aut certè patribus authoribus esse latas: & eas, quæ ante legem Publiliam centuriatis comitiis latæ erant, alias è S.C. alias sine S.C. Patribus tamen authoribus, alias neque è S.C. neque patribus authoribus esse latas. Nihilne igitur interfuit, dicet aliquis, inter leges, quæ patribus authoribus, & eas, quæ è S.C. ferrentur? nihil planè, ante legem Publiliam nam, siue è S.C. siue patribus authoribus ferrentur, è senatus voluntate ferebantur. post legem autem Publiliã multum inter huiusmodi leges interfuit, atque adeo tantum, quãtum inter secundam & diuersam voluntatem interest nam secũda senatus voluntate ferebantur eæ leges, quæ S.C. probatæ iam erant: aduersa verò nonnunquam eæ, quarum patres authores fiebant probabant enim inuiti, lege coacti. itaque honorificentius habebatur id, quod è S.C. centuriatis comitiis latum esset, quam id quod iisdem comitiis patribus authoribus. sed extremis reip. temporibus nullã legem cẽturiatis comitiis sine S.C. patribus authoribus latam inuenio, permultas autem S.C. iisdem comitiis: siue, quòd abrogata sit Publia lex: siue, quòd postea quàm Q. Hortensius Dictator multis annis post Publiliũ legẽ tulerit, vt eo iure quod plebs statuisset, omnes Quirites tenerentur, nihil attinuit patres authores de eo fieri, quo, vel si authores ipsi non fierent, tamen omnes ciues æquè tenerentur. itaque magistratus aut à S.C. centuriatis comitiis, aut, si senatus dissentiret, tributis leges tulerunt: (quanquam & leges multæ tributis comitiis ex S.C. latæ sunt) cum lege Hortensia eandem vim haberent leges tributis comitiis latæ, quam habuerunt antea leges eæ, quæ centuriatis comitiis patribus authoribus, latæ erant. Hic fortasse quæretur, ante Publiliam legem omnésne leges, quas senatus, siue centuriatis, siue tributis comitiis ferri cuperet, ferrentur è S.C. an verò aliæ è S.C. aliæ verò sine S.C. tantum patribus auctoribus? vtrunque factum est nam neque omnes è S.C. neque omnes patribus authoribus latæ sunt. de latis è S.C. testimoniũ res non desiderat: exemplorum enim plena sunt omnia. patribus autem authoribus minus quidem multæ, sed aliquot tamen latæ sunt, vt Petilia de ambitu, à tribuno pleb. tributis comitiis lata; de qua Liuius libro 7. Quæretur etiã, vtrum centuriatis comitiis leges à maiore tantùm magistratu, an etiam à minore ferrentur faciamus quod oratores solent: qui quũ testibus rem probare non possunt, argumentantur à simili, & hoc genere sæpe fidẽ faciunt. item nos, quũ, centuriatis comitiis à minore magistratu leges latæ sint, necne, affirmare nõ possimus, quia neutrũ ab antiquis proditũ est, similitudinẽ sequemur, &, quod in creandis magistratibus fieri solitum est, idem in ferendis legibus obseruatum esse dicemus nam si creandis magistratibus centuriata comitia nunquam, nisi à maiore magistratu habita sunt: iisdem, ferendis legibus nunquã, nisi à maiore, esse habita consentaneum est. illud autẽ est: esse igitur & hoc dicemus. neque enim cur non sit, aut ratio suadet, aut exempla demonstrant. Ex P. Manut. libro de legibus Romanis.

Legum ferendarum morem describit Cicero in Oratione pro Flacco, O morem (inquit) præclarum, disciplinámque quam à maioribus accepimus, siquidem teneremus: sed nescio quo pacto iam de manibus elabitur. Nullam enim illi nostri sapientissimi & sanctissimi viri vim concionis esse voluerunt. Quæ sciceret plebs, aut quæ populus iuberet, summota concione, distributis partibus, tributim & centuriatim descriptis ordinibus, classibus, ætatibus: auditis authoribus, re multos dies promulgata & cognita, iuberi vetaríque voluerunt.

Author legis atque adiutor, Vide AVTVO.

Auxilium legum. Tacitus libro 1.

Constitutor legis. Quintil lib. 3. cap. 6.

Latores legum Quintil. lib. 3. cap. 2.

Necessitudo legis. Tacit. 4.

Nexus legis. Tacit. lib 3.

Peritus iuris, legúmque. Horat. 1. Serm. satyr. 1.

Sanctor legum. Tacit. lib. 3.

Tutela legum Ouid. 2. Trist.

Vigor legis Vlpianus in l. 1. D. De constitutionibus principũ, Quod principi placuit, legis habet vigorem.

Lege populi aliquid poscere Plaut. Trinum. 17.

Lex maiestatis, Cornel. Tacit. lib. 2.

Leges Curiatæ, Vide CVRIATVS. Sic Leges Centuriatæ, Vide CENTVRIA.

Lex Iulia iubet persequi ab iis qui, &c. Cic. pro Rab. Posth.

Lex Iulia, qua ciuitas est sociis & Latinis data. Cicero pro Cornelio Balbo.

Lex Licinia, nequis ipse sibi curationem ferret. Cicero pro Domo sua.

Lex Licinia quæ est de sodalitiis. Cic. pro Plancio.

Lex Maria pontes fecit angustos. Cic. 3. de Legibus.

Lex Papyria vetat ædes iniussu plebis consecrari. Cicero pro Domo sua.

Lege Pompeia cautum est Plin. epist. 300.

¶Amissæ pereunt leges. Lucan. lib. 3.

Arctæ leges additæ, Vide ARCEO.

Aspera lex. Quintil. lib. 4. cap 3.

Barbarica lex, Vide BARBARVS.

Coloniæ leges, Vide COLONVS.

Consulares leges. Cic. contra Rullum.

Decemuirales leges, Vide DECEMVIR.

Derogatiua lex, Vide DERO GO, & ABROGO.

Durissimæ leges. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Exstabiles leges. Paterculus. lib. 2.

Iudiciaria lex, Vide IVDICO.

Malignæ leges. Ouid. 10 Metamorph.

Mollior lex Cic. 3. Verr. Vide MOLLIS.

Mortales leges, Vide MORIOR.

Perniciosæ leges. Patercul. lib. 2. Cic. 2 Philipp.

Publica lex hominum Pers. satyr. 5.

Rubræ leges. Iuuenal satyr. 14,

-causis age, perlege rubras Maiorum leges. Id est, miniatas. Nam capita legum notari solent minio. Vnde & Rubricæ dictæ.

Sacratæ leges, Vide Sacratus in SACER.

Sanctæ leges. Horat. 2 Serm. satyr. 1.

Secundissimæ leges. Liu. 8. ab Vrbe.

Seuera lex. Ouid. 3 de Ponto, eleg 3.

Socia lex, quæ omnes ex æquo alligat. Ouidius epist. 4,

In socias leges vltima gentis eo.

Theatralis lex. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Tribunitiæ leges. Cic. contra Rullum.

Vanæ leges sine moribus. Horat. 3. Carm. ode 24.

Vetus lex. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Viduatæ iudice leges. Claud 8. Paneg.

¶Liber à legibus, Vide LIBER.

E lege. Quintil lib. 5. cap. 10, Quòd accusatores eorum qui erant & ipsi ambitus damnati, è lege sint post hanc victoriam restituti.

Legibus & præmia proposita sunt virtutib⁹, & supplicia vitiis: Hoc est per leges. Cic. 1 de Orat.

¶Abdicare legem, Vide ABDICO.

Abrogare legẽ, legi & legem, Vide ABROGO.

Abuti legibus ad quæstum, Vide ABVTOR.

Accipere legem, & leges, Vide ACCIPIO.

Accipere aliquid contra leges, Vide ACCIPIO.

Adæquare aliquem legibus. Tacit. lib. 12.

Administrare leges, Vide ADMINISTRO.

Agere lege. Terentius Phorm. 58, -vna iniuria est Tecum. D. lege agito ergo. Lege agere dixit, pro Bonorum possessionem secundum tabulas petere, vel Ex testamento agere. Cic. 4. Verrina, Quis vnquam isto Prætore Chelidone inuita lege agere potuit? Id est iure legibus constituto certare. Ex Budæo.

Agere lege, pro Vinctos virgis cædere, & deinde securi ferire, exequendo scilicet sententiam, quam iudex tulit. Liuius de Campanis loquens, Decad. 3. lib. 6, Fuluius acceptas literas, neque resolutas, quũ in gremio reposuisset, præconi imperauit, vt lictorem lege agere iuberet. Id est vt ex officio suo ageret, & sententiam in damnatos exequeretur. Valerius libro 3. cap. 8. Ex Budæo.

Agere lege, Actionem & querelam inofficiosi intendere. Cic. 1. de Oratore, Alter plus lege agendo petebat, quàm quantum lex in XII Tabul. permiserat: quod quum impetrasset, causa caderet, Bud.

Spretarum legum reus agitur. Ouid. 15. Metamorph.

Magnis agitant sub legibus æuum. Virgil. 4. Georg.

Ascribere in legem, vel in legibus, Vide ASCRIBO.

Assuescere legibus, Vide ASSVESCO.

Astringi legibus. Cicero ad Qu. fratrem, lib. 1, Quoad per se negligeret eas leges quibus esset astrictus.

Cedere legibus, Vide CEDO.

Coactus legibus, Vide COGO.

Coæquare leges, Vide COAEQVO.

Coangustare legem, Vide COANGVSTO.

Committere contra legem, Vide COMMITTO.

Comparent leges, Vide COMPAREO.

Componere & sancire leges Cic. 2. de Legibus.

Comprobare legem, Vide COMPROBO.

Conculcare legem. Cic. Deinde sanctissimas leges, Æliam & Fusiã dico, quæ in Gracchorum ferocitate, & inter arma Syllana vixerunt, solus conculcaris. &c.

Condemnare lege aliquem. Cic 2. Philipp. Hominem verò omniũ nequissimũ, qui non dubitaret & vel in foro alea ludere, lege ea quæ est de alea condemnatum.

Condere legem. Cic. 2. de Leg.

Conscribere legem, Vide CONSCRIBO.

Conserere leges, Vide CONSERO.

Constituere legem. Cic. 2. de Lege agraria, In posterũ verò lex hæc imperatoribus vestris constituitur.

Conuellere legem. Cic. Quas leges ausus est non nemo improbus, potuit quidem nemo vnquam conuellere.

Delere legem. Cic pro Sest.

Denuntiare lege. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Dare leges. Virgil. 1. Æneidos, Iura dabat, legésque viris.

Discedere à lege. Cic. pro Cluent.

Mos & lex maculosum edomuit nefas. Horat. 4. Carm. ode 5.

Egredi leges. Tacit. lib. 3.

In leges ire. Stat. 1. Sylu. 1.

Intra legem epulari, Vide INTRA.

Euertere & perfringere leges. Cic. 1. in Catil.

Legem ferre, Authorem legis esse. Cicero Post reditum in Senatu, Legem Tribun. pleb. tulit ne auspiciis obtemperaretur.

Fixit leges pretio, atque refixit. Virgil. 6 Æneidos. Cic. ad Atticum, lib. 14, Antonius accepta grandi pecunia fixit legem à Dictatore comitiis latam.

Florent sub Cæsare leges. Ouid. 2. Fast.

Fundare vrbes legibus. Quintil in Procem. lib 1.

Illædere legem, pro Dissoluere, Vide ILLAEDO.

Imponere legem alicui. Virgil. 1. Georg. Vide IMPONO.

Imponere leges populo, Vide IMPONO.

Imponere leges populo per vim & contra auspicia. Cicero 6. Philippica.

Incidere leges, Vide INCIDO, penult. prod.

Incidere leges ligno. Horat. de Arte.

Leges incidebantur antiquitus in æra, vel etiam in marmore, quo perpetuæ essent, & in Capitolio vel loco aliquo publico figebantur, vt omnibus apertæ essent. Cic.3.Philipp. Falsas leges C. Cæsaris nomine, & falsa decreta in æs incidenda, & in Capitolio figenda curauerit.

Incidere leges. Propert lib. 4. eleg. 9.

Infirmare legem. Cic in Philip.

Intercedere legi. Cic. Post reditum.

Interpretari legem & æquitate explicare, Vide INTERPRETOR.

Inurere leges. Vide INVRO.

Iniustam legem ferere. Cic Philip.5.

Irrogare leges, Vide IRROGO.

Iubere legem. Cic. pro Corn. Balbo, Legem Populum Rom. iussisse de ciuitate tribuenda.

Iurare in leges alterius, Vide IVRO.

Labefactare leges ac iura, Vide LABES.

Manet lex, Vide MANEO.

Mitigare leges, & eas intendere, contraria. Plinius iunior libro 4. epist 9.

Obseruare legem. Cic. 1. Offic.

Obtrectare legi, Vide OBTRECTO.

Perfringere leges, Vide PERFRINGO.

Permissum est lege, Vide PERMITTO.

Perrumpere leges Cic. 3. Offic.

Medias perrumpere milite leges. Lucan. lib. 1.

Ponere leges. Horat. 1. Serm. satyr 3.

Promulgare legem. Cic. in Fam. epist.

Leges suas ciuitatibus reddere. Cic. in Verrem.

Refigere leges, Vide paulo antè Fixit leges. Refigere, id est improbare.

Repudiare legem. Cic. de Amicit.

Validas æui rescindere leges Lucret. lib.5.

Restituere leges. Vide paulo pòst, Statuere leges.

Rogare leges. Lucret lib 6.

Ruptis legibus arma ferunt vrbes. Virg. 1. Georg.

Sancire leges Cic. de Amicitia, Hæc prima lex in amicitia sanciatur, vt neque rogemus res turpes, &c.

Sciscere legem. Cic pro Plancn.

Scribere leges. Cicero pro Domo sua, Hanc legē Clodius scripsit.

Aorum lex sequitur. Propert. lib 13. eleg. 13.

Leges bello silere coactæ. Lucan lib. 1.

Legibus soluere, Id est quod nunc dispensare vocamus. Liu 10 ab Vrbe condita. Cicero 11. Philipp. Ille homo summo ingenio, summa potentia, qui ex ædilitate Consulatum petit, soluatur legibus, quanquam leges eum non tenent. Verba sunt ironica, significantia hominem perditissimum & ex legem. Budæus.

Solutus lege. Lucret. lib. 3.

Ænigmata legum soluere. Iuuenal. satyr 8.

Statuere leges. Cic Philip. 12, Leges statuimus per vim & contra auspicia latas: hisque nec populum, nec plebem teneri: num eas restitui posse censetis?

Subrogatur lex, Vide SVBROGO.

Teneri legibus. Lucret. lib. 2.

Implicatum legibus teneri. Vide IMPLICO.

Timendæ leges in pace. Lucan lib. 5.

Iniquas leges tolerare. Claud 7. Paneg.

Tollere legem. Cic. Sustulit duas leges, &c.

¶Lege védere, vt Lege agere: Id est legitimé. Plautus, Non potes tu lege vendere. Id est, quia mancipio non accepta est, ideo lege vendi non potest.

Vetita legibus alea. Horat. 3. Carm. ode 24.

Vti legibus Lucret lib. 5.

¶Legem & conditionem instituere. Cic. pro Murena, Iniquam legem Iudices, & miseram conditionem instituet periculis hominum, si existimabit, &c. Plautus Asina. 13.

Agedum. istum ostende, quem conscripsisti, syngraphum

Inter me & amicam, & lenam, leges pellege.

Vincula legum. Quintil. lib. 5 cap 10.

Certa lex temporum Quintil. lib 1 cap 12.

Compositæ leges Virg 12. Æneid los,

...ictum iam fœdus, & omnes Compositæ leges.

Metricæ leges. Vide METRVM.

Alligari lege. Quintil. lib. 4 cap. 5. Vide ALLIGO.

Conscribere leges. Quintil. lib 2. cap 5.

Dicere legem sibiipsi. Ouid 13 Metamorph.

Firmatas pacis dissoluere leges. Claud. 1. de Raptu Proserp.

Facere legem. Quintil. lib 2 cap. 5.

Imponere sibi leges, Vide IMPONO.

Indicere sibi legem innocentiæ, Vide INDICO.

Seruare certam legem temporum. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Vltra legem tendere opus Horat. 2. Serm. satyr. 1.

Fatali lege tenemur. Ouid. 10. Metamorph.

Tradere se sub leges pacis. Vergil. 4. Æneid.

Natura se vertet in nouas leges. Seneca Thebaid. 1.

Lege hac, Hoc iure, hac conditione: vel hoc pacto. Terentius Andr. 1. 2,

Verberibus cæsum te in pistrinum Daue dedam, vsque ad necem,

Ea lege atque omine vt si te inde exemerim, ego pro te molam. Idē Eunuch 1 2, Verùm heus tu, lege hac tibi meam astringo fidem.

¶Lex, Norma, regula, typus, forma Cicero 3. de Oratore, Hanc igitur, Crassus inquit, ad legem cum exercitatione, tum stylo, qui & alia & hoc maxime ornat ac limat, formanda vobis oratio est. Idem in Oratore, Quo etiam difficilius est oratione vti quàm versibus, quòd in illis certa quædam & definita lex est, quam sequi oportet.

Legislator, penult. prod legislatoris { νομοθέτης } Qui etiam Legumlator dicitur, & separatim Lator legum vel legis. Denominatiuum, Qui legem fert. Liuius 4. belli Macedon. Noster legumlator non in paucorum manu Rempub. esse voluit. Cic. 4 in Catilinā, Latorem legis Semproniæ, iussu populi pœnas Reip. dependisse.

Legifer, pen. corr. Adiectiuum { νομοφόρος } Idem. Virgil. 4 Æneidos, Legiferæ Cereri.

Legifer { νομοθέτης } Legislator. Ouid. 3. Amor. elegia 9, Optauit Minos similes sibi legifer annos.

Legirupa, legirupæ, pen corr. masc. gen. { παράνομος } Qui legem rumpit & violat. Plaut. Pseud 13.

Legirupio, legirupionis { παρανομία } Idem. Plaut. Rudente, 18.

Leguleius, legulei, siue Leguleus, legulei { νομικός } Qui legum studia sectatur. Cicero 1. de Oratore, Ita & tibi Iurisconsultus ipse per se nihil, nisi leguleius quidam cautus & acutus præco actionum, cantor formularum, auceps syllabarum.

Legitimus, pen. corr. Adiect. { νόμιμος, ἔννομος, γνήσιος } Æquum, iustum, conueniens & secundum legem.

Ætas legitima ad petendum Consulatum. Liu. 5. bel. Pun.

Amor legitimus, Coniugalis Ouid. epist. 13.

Coniux legitima. Ouid 10 Metamorph.

Dies legitimus comitiis habendis Cic. 4. Verr.

Legitimi dies dicebantur, quas nunc *dilationes ordinarias* dicimus: Qui legitimi erant accusatori ad accusandum, & defensori ad respondendum. Budæus.

Faces legitimæ Lucan. libro 2.

Finis legitimus. Ouid. 1. de Arte.

Fœdere legitimo iunctus Amor. Ouid 2. Trist.

Legitimas horas accepit Cicero pro dicebus legis, Vide HORA.

Impedimentum legitimum Cic. pro Lege agrar.

Ius legitimum Cic. 1. Offic. Ex quo fit, vt neque disceptatione vinci se, nec vllo publico ac legitimo iure patiantur.

Nuptiæ legitimæ. Cic 1, de Inuent.

Poema legitimum, Iuxta carminis leges factum. Horat 2. epist. 1.

Potestas legitima. Cicero 1. Tusculan. Nec tamen illa vincula carceris ruperit, leges enim vetant, sed tanquam à magistratu, aut ab aliqua potestate legitima, sic à deo euocatus atque emissus exierit.

Iusta & legitima potestas. Cic. 3 de Nat. deor.

Quæstiones legitimæ. Quintil. lib. 3 cap 8.

Viri legitimi, Id est coniuges non adulteri. Ouid. epist. 5.

Vox legitima. Ouid 3. de Arte,

Quid quum legitima fraudatur littera voce?

Blæsáque fit iussu lingua coacta sono?

Vapor legitimus. Martial lib 5.

Legitimè, penult. corr. Aduerbium. Cicero 1. Offic. Iustè & legitimè imperans.

Nubere legitimè. Iouenal satyr. 11.

Legalis, & hoc legale, penult. prod. { νομικός } Quod ad legem pertinet. Quintil. lib 3. cap 10, Aliquando etiam incidere possunt legales tractatus in priuata maximè consilia.

Homines legales Firmicus lib. 5 cap 7, Docti, sapientes, legales, & qui optimo legum ac iudiciorum discursu omnia pertractent.

Legale genus quæstionum. Quintil. lib. 3 cap. 5.

Legales quæstiones. Quintil. lib. 3 cap. 8.

Lexipyretus λεξιπύρετος fœminino genere pronuntiatur rectius, quàm Lexipyreta. Vititur ea voce Plinius semel opere toto. vtuntur & Græci, medicinas ita nominantes, quæ febres finiunt, ἀπὸ τοῦ λήγειν τοὺς πυρετούς. Hæc Barbarus in Plinium. Plinius lib 20 cap 18 Ego tamen damnauerim collyrias addi: multóque magis quas vocant Lexipyretas, quásque peptias, & cœliacas. Vbi Cornarius legendum censet lexipyretos, adiectiuum communis generis. λήγω, cesso, finio. πυρετός, febris.

Lexis, huius lexeos { λέξις } dictio. Cic. 3. de Oratore,

Quàm lepidè lexes compostæ vt tesserulæ omnes

Arte pauimento atque emblemate vermiculato. Ex poeta. Idem in Oratore.

Lexicum, lexici { λεξικόν } n. generis, Vocabularium, Dictionarium.

LEXVBII { Λεξούβιοι } Ptolemæo libro 2. cap. 8. Lexouij alus, Galliæ vrbs. Vulgò *Lisieux*.

L I

Libadium, herbæ genus, quæ nostris vulgò *Centaurion minus* appellatur Plin lib 25. cap. 6.

Libamen. Libamentum, Libarios, Libatio. Vide LIBO, libas.

LIBANIVS { Λιβάνιος } sophista Antiochenus floruit temporibus Iuliani Apostatæ. Is est qui argumenta in omnes orationes Demosthenis edidit.

Libanochrus. Gemmæ, quæ thuris similitudinem ostendit, sed succum mellis. Plinius libro 37. cap. 10. Quo loco legitur à quibusdam Libanochros.

Libanotis, pen prod. { λιβανωτίς } quia per ω scribitur, huius libanotidis, pen. corr. f. gen. Herba odorem thuris reddens, quæ à nostris *rosmarinum* dicitur. Plin lib 19. cap. 12.

LIBANOTVS, pen. corr. Ventus flans inter Liba, id est Africum & Notū. Plin. lib. 5. cap. 27.

LIBANVS, penult corr. { Λίβανος } Mons inter Arabes & Phœnices, excelsas arbores habens. Ex eo Orontes fluuius oritur.

Libanus etiam arbor est quæ thus producit, tam masculini quàm fœmin. generis. Vnde pro thure accipitur, quod & Libanom dicitur.

Libanicus, thureus.

LIBARNVM { Λίβαρνον } Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Libarna Plinio, vrbs Liguriæ Hodie Lauamum, Lauaniæ comitatus.

Libella, Vide LIBRA.

Libellus, Vide LITERA, libri.

Libens. Libenter. Libentia, Vide LIBET.

LIBENTINA, penult. prod. Dea Venus, seu Proserpina. Vide Cic. 2. de Nat. deor.

LIBER, prima prod. { [illegible] } dicitur Bacchus. multos autem fuisse Liberos siue Bacchos Diodorus scribit. Celebratior verò qui ex Semele & Ioue genitus fertur, quem tertium fuisse arbitrantur, & Thebis Bœotiis natum: qui Liber appellatus est à liberando. nam libertatis deus est, siue quòd Bœotiæ vrbes liberas fecerit: ipse enim pro Bœotiæ libertate pugnauit. vel quia vinum curas soluat, & mentem ab illis liberet, & audaciorem in omnes conatus faciat: vt notum est ex Horatij carmine, 1. epist. 15,

Ad mare quum veni, generosum & lene requiro,
Quod curas abigat, &c. Fiunt autem plerique ebrietate petulantiores. Seneca libro de Tranquillitate vitæ. Varro à labendo deducit, quòd lubrica mens quò liber prolabitur. Augustinus docet Liberū vocari, quòd mares in coeundo, per eius beneficium, emissis seminibus, liberentur. Hoc idem dicunt in fœminis agere Liberam, quam etiam Venerem putant. Vide Ciceronem 2. de Nat. deor.

Liber pater. Horat. 2. epist. 1.

Iocosi munera Liberi. Horat. 4. Carm. ode. 15.

Modici transilire munera Liberi. Horat. 1. Carm. ode 18.

Ornatus viridi tempora pampino Liber. Horat. 4. Carm. ode 8.

¶ Interdum Liber ponitur pro ipso vino: sed tantùm apud poetas, teste Quintiliano lib. 8. cap. 6. Terent. Eunuch. 4. 5,

Sine Cerere & Libero friget Venus.

¶ Liber dicitur Sol, quia liberè per aerem vagatur. Virgilius 1. Georgicorum,

-Vos ô clarissima mundi
Lumina, labentem cælo quæ ducitis annum,
Liber & alma Ceres.

Liberalia, liberaliorum, pluralis numeri, neutri gener. { [illegible] } Dies Libero sacer, quo togæ pueris dabantur XVI. Calend. April. Ouid. 3. Fastor. Cic. ad Cornificium, lib. 12, Liberalibus literas accepi tuas.

Liber, prima producta, libera, liberum, penult. corr. { [illegible] } Qui nullius habito respectu, quod sentit, dicit & facit.

Libera vti lingua. Plaut. Cistel. 3.

Libero corde fabulari. Plautus Epidico, 3.

Homo liber. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Liber, Qui nulli subiectus est: huius relatiuum est Seruus. Plaut. Menæch. 25, Mea quidem hercle causa liber esto, atque abito quò voles.

Statu liber, Vide Status in STO.

Liber, Qui curis omnibus ac negotiis solutus est. Martialis lib. 1. ad Cherilum, Liber homo es nimium, dicis mihi Cherile semper. Hoc est, nimiū liberè loqueris. In te qui dicit Cherile, liber homo est. Hoc est, vacuus negotiis, & quid agat non habens.

Liber ad scribendum. Cic. 1. de Nat. deor.

Truculentior, atque plus æquo liber. Horat. 2. Serm. satyr. 3.

¶ Liberæ ædes, Quibus quis vti potest tanquam suis. Plautus Milite, 10.

Liberum arbitrium, Animi voluntas ac sententia libera. Liuius 7. bel. Maced. Idem 4. ab Vrbe.

Bilis libera inæstuat præcordiis. Horat. Epod. 11.

Cælum liberum, Quod omnibus æquè commune est. Cicero 1. Tusculanarum, Multo difficilior occurrit cogitatio, multóque obscurior, qualis animus in corpore sit, tanquam alienæ domi, quàm qualis quum exierit, & in liberum cælum quasi in domum suam venerit.

Cælo liberiore frui. Ouid. 15. Metamorph.

Campus liber. Liu. 1. bel. Maced. Ouid. 4. Fast.

Consuetudo peccandi libera. Cic. 5. Verrina, Ita serpit illud insitū in natura malum consuetudine peccandi libera, finem vt audaciæ statuere ipse sibi non possit.

Libero cursu ferunt equitem in hostem equi concitati. Liuius 4. belli Macedon.

Dies liber. Seneca Thyeste, 1.

Egressus liber. Taciti lib. 4.

Equus liber habenis. Virgil. 3. Georg.

Euius pater liber. Lucret. lib. 4.

Fama libera. Propert. lib. 4. eleg. 15.

Fides nulla parte libera. Ouid. epist. 19.

Indignatio liberrima. Horat. Epod. 4.

Iocus liberior. Ouid. 4. Fast.

Iter liberum. Horat. in Carm. seculari.

Iurisdictio libera. Tranquillus in Caligula. Budæus.

Lectulus liber. Cic. ad Attic. lib. 14.

Legatio libera, Vide LEGO, legas.

Lingua libera. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3.

Literæ liberæ, Quæ liberius atque audacius loquuntur. Cicero ad Atticum, libro 1, Ita neque Achaicis hominibus, neque Epiroticis paulò liberiores literas committere audeo.

Locus liber. Plaut. Casina, 25.

Loca ab arbitris libera, Vide Abditus in ABDO.

Mandata libera, Quæ plenam rei constituendæ potestatem habēt. Liu. 7. bel. Maced. Budæus.

Ora libera. Ouid. 2. de Arte.

Tempus liberum, quod & vacuum dicimus. Cicero 1. de Finibus, Nam libero tempore, quum soluta nobis est eligendi optio, quúmque nihil impedit, quominus, &c.

Libera toga, togam significat virilem, qua sumpta adolescentes excedebant è magisterio pædagogorum & tutoris authoritate, & suę libertati permittebantur. Propertius,

Matris & ante deos libera sumpta toga est. Eam etiam vestem liberalibus induere solebant pueri in Liberi honorem, vel liberæ vitæ significationem, atque eo die prodibant cultu nouum sumpta toga pura, id est virili, de quo Ouid. in Fastis.

Verba libera edere. Tibul. lib. 1. eleg. 9.

Via libera facta luxuriæ. Propert. lib. 3. eleg. 13.

Vina libera. Horat. de Arte.

Vitæ liberioris iter. Ouid. 3. Fast.

Vox libera. Liu. lib. 5. Decad. 4.

¶ Agri liberi atque immunes. Cic. 4. Verr.

Libera prædia meliore iure sunt, quàm serua. Cic. 3. de Lege agrar.

¶ Liber à delictis, Nulli delicto obnoxius. Cic. 1. pro Lege agraria, Omnes qui se incolumes volent, sequentur authoritatem Consulis soluti à cupiditatibus, liberi à delictis, cauti in periculis, non timidi in contentionibus.

Liber ab irrisione, Qui propterea irrideri non potest. Cicero 4. Academic. Liber à tali irrisione Socrates, liber Aristo Chius, qui nihil istorum putat sciri posse.

Liber à legibus, Qui non subditur legibus. Plaut. Trin. 14.

Liber à metu insidiarum campus. Liu. 9. bel. Macedon.

Libera à prædonibus prouincia. Cicero pro Lege Manil. Quam prouinciam tenuistis à prædonibus liberam per hosce annos?

¶ Aliquando subauditur præpositio: vt, Liber omni cura animus: Id est, à cura. Cic. 1. de Finib.

Liber omni metu. Liu. 7. ab Vrbe.

Liber pauore. Plinius libro 10. capite 33. Alij legunt in pauore.

Liber religione animus. Liu. 2. ab Vrbe.

Liber terrore animus. Cic. 5. de Finib.

¶ Liber est harum rerum, cum genitiuo, pro liberali. Plautus Amphitryone, 3.

Laborum liber rusticus. Horat. de Arte.

¶ Liberum est mihi: Hoc est, licet, possum, & in arbitrio meo constitutum est. Plin. epist. 8.

Permittere liberum aliquid, Vide PERMITTO.

Relinquere liberum alicui. Quintil. lib. 1. cap. 4.

¶ Liber, Quod emmet & extat. Varro Eumenid. Iterum tragici prodeant cum capite libero, cum antiqua fronte. Nonius.

¶ Liber, Magnus, seu validus. Ouidius epist. 8,

Perstruor infelix liberiore malo. Vnde Campus liberior dicitur, Id est maior ad dicendum ratio.

Liberè, penult. correp. Aduerbium { [illegible] } Solutè, siue alicuius obstaculo. Plautus Bacch. 23, -an non vides
Vt sola liberè grassentur?

Educari liberè, hoc est Ingenuè, & quemadmodum liberos pueros decet. Terent. And. 5. 4.

Dare consilium liberè. Cicero de Amicitia, Consilium verum dare gaudeamus liberè.

Defendere liberè. Cic. 1. de Finibus, A Cyrenaicis melius liberiúsque defenditur.

Nimis liberè fugere imperia alicuius. Catul. de Berecyn. 58.

Dicere liberè. Cic. 2. de Finibus, Sed hæc quidem liberius ab eo dicuntur & sæpius.

Lædere liberè. Cic. 7. Verrina, In quo homine tantum animi fuit, non solùm vt istum liberè læderet, &c.

Loqui liberè. Plaut. Trucul. 5.

Viuere liberè, Id est suo modo viuere, neque subijci alterius voluntati. Terent. And. 1. 1.

Tutò & liberè. Cæsar 1. bel. Ciuil.

Liberius. Virgil. 1. Georgicorum, -Ipsáque tellus
Omnia liberius, nullo poscente, ferebat.

Libertas, libertatis { [illegible] } opponitur Seruituti. Cic. in Parad. Quid enim est libertas? potestas viuendi vt velis.

Libertas (vt ait Florentinus Iurisconsul. de statu hominum, l. Libertas) est naturalis facultas eius quod cuique facere libet: nisi siquid vi aut iure prohibetur.

Libertas trifariam cōtingebat. Cic. in Topic. 6, Si neque censu, neque testamento, neque vindicta liber factus est, non est liber. Quem locum sic exponit Boëthius: Faciendi liberi tres sunt partes. Vna quidem, vt censu liber fiat: censebantur enim antiquitus soli ciues Romani. Siquis ergo consentiente, vel iubente domino, nomen detulisset in censum, ciuis Romanus fiebat, & seruitutis vinculo soluebatur. Atque hoc erat censu effici liberum, per domini consensum nomen in censum deferre, & fieri ciuem Romanum. Erat etiam pars altera adipiscendæ libertatis, quæ vindicta vocabatur. Vindicta verò est virgula quædam, quam Prætor manumittendi serui capiti imponens, eundem seruum in libertatem vindicabat, dicens quædam verba solennia: atque idem virgula illa vindicta vocabatur. Illa etiam pars faciendi liberi est, siquis suprema voluntate in testamenti serie seruum suum liberum scripserit. Hæc Boethius.

Castigata libertas. Stat. 19. Thebaid.

Maturior libertas, Vide MATVRVS.

Otiosa libertas, Vide OTIVM.

Potior metallis libertas. Horat. 1. epist. 10.

Precaria libertas. Liu. lib. 9. Decad. 4.

¶ Abdicare se libertate, Vide ABDICO.

Non modò Consulatu, sed etiam libertate se abdicare. Cicero 3. Philippica.

Accipere libertatem. Brutus Ciceroni.

Libertatem adimere & amittere. Cicero pro Domo sua, Quod idē in posterum de extraordinariis potestatibus libertatem ademisses.

Asserere libertatem Reipub. Quintil. lib. 6. cap. 5.

Capessere libertatem, Vide CAPESSO.

Coalescit libertas. Tacit. lib. 10.

Concedere libertatem, Vide CONCEDO.

Confirmare aliquem libertati, Vide CONFIRMO.

Deturbare libertatem. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 12.

Dare libertatem alicui: Hoc est liberum facere. Cicero pro Plancio, Tabella quæ dat eam libertatem, vt quod velint faciant.

Donari libertate. Cicero pro Cornelio Balb. 18, Seruos denique, quorum vis & conditio infima est, bene de Republ. meritos persæpe libertate, id est ciuitate publicè donari videbamus. Quo in loco videtur Cicero libertatem interpretari ciuitatem. Sed hoc ait, quia ciuium Romanorum serui tum ciues fiebant quum libertate à Præ-

rore publicè donabantur.

Habere libertatem. Cicero pro Sestio, Sed eos voluntatem semper eandem, libertatem non eandem semper habuisse.

Inculcare atque tradere libertatem, Vide INCVLCO.

Largiri libertatem. Cic.3 de Legibus. Libertatem istam largior populo, vt & authoritate valeant, & vtantur bonis.

Moriens libertas. Tacit.lib.2.

Obtuere libertatem bello. Stat.4.Sylu 6.

Cœptatam libertatem omittere. Tacit.lib.20.

Perdere libertatem. Cic.pro Rabir.Posthumo.

Præcidere libertatem. Cic. Verr.5.

Recipere libertatem Cicero ad Brutum 19, Quæ ne traditam quidem, atque inculcatam recipere possit libertatem.

Retinere libertatem. Cicero ad Atticum, libro 15, Sed quod egerit de libertate retinenda (qua nihil est dulcius) tibi assentior.

Tenere libertatem suam. Cic 1.de Oratore, Virtus tamẽ suum ius atque omnium rerum libertatem impunitam tenere debeat.

Interclusam tenere libertatem alicuius, Vide INTERCLVDO.

Tueri libertatem. Lucan.lib 2.

Vindicare in libertatem. Cic.2.de Oratore. Idem 1.de Nat.deor. Soluti, & in libertatem vindicati.

¶Libertas & licentia, in malum, pro Effrænati quadã animi libidine. Cicero 4. Academ. Vt verear ne maiorem largiar ei qui contradicturus est libertatem ac licentiam. Idem pro Flacco, Hoc vno malo concidit, libertate immoderata ac licentia concionum. De Græcia.

Libertas furtiua. Ouid.1 Amor eleg 2.

Libertas loquendi. Cic ad Papyrium, lib 9, Amo verecundiam vel potius libertatem loquendi.

Maxima libertas data est nobis. Ouid epist.16.

Multa cum libertate notare aliquem. Horat.1.Serm.satyr.4.

Affectatores libertatis. Quintil.lib.6.cap.2.

Testamentorum libertas. Quintil.lib 3 cap.6.

Liberalis, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } Beneficus, munificus: cui contrarium est Parcus.

Largus, beneficus, liberalis. Cic.pro Deiotaro.

Regium, liberale, munificum. Cic.2.de Orat.

Largum & liberale viaticum. Cic pro Flacco.

¶Liberalis & auidus, contraria. Cic.pro Qu Roscio, Liberalis auidum fraudasse dicitur.

Epulæ liberales. Tacit lib 15.

¶Liberale iudicium, & causa liberalis, quum quis aliquem vindicat in libertatem. Quintilianus lib 6.cap.4.de risu, Quod fecit Longus Sulpitius, qui quum ipse fœdissimus esset, eum contra quem iudicio liberali aderat, ne faciem quidem habere liberi hominis dixit. Plautus Pœn.16.

-si frugi esse vis,

Eas liberali iam asseres causa, manu. Vide ASSERO.

Liberale coniugium, Id est honestum, ingenuum. Terent.Andr.3.

Liberalis vxor. Terent.Phorm 1 3, Vt ne addam, quòd sine sumptu ingenuam, liberalem nactus es. Vbi Donatus, Ingenuam, liberalem: Hoc naturam, illud morum est.

¶Liberalis facies. Terent.Eunuch 3.2.Id est, libero homine digna, qualis decet ingenuum.

Liberalis forma, Elegans. Plaut.Milit.13, Lepida & liberali forma est. Terent.And.1.1,

-& quia erat forma præter cæteras Honesta ac liberali.

Liberale ingenium. Terent.Adelph.4.5.

Liberales ioci, Libero quodam animo pronuntiati. Plin. in Paneg.

¶ Liberales artes dicuntur, quæ ingenio coluntur, & propterea dignæ sunt liberis hominibus. Plinius lib.14, Pessum iere vitæ pretia: omnésque à maximo bono liberales dictæ artes in contrarium cecidere, ac seruitute sola profici cœptum. Cicero 1. de Oratore ingenuas appellat.

Liberalis doctrina. Cic.5.de Finib.

Liberalis eruditio & doctrina. Cic.2.Tusc.

Minus liberale responsum: Hoc est Illiberale Cic.ad Atticum, libro 3, Quod si non modò tu, sed quisquam fuisset, qui me Pompeij minus liberali responso perterritum à turpissimo consilio reuocaret, quod, &c.

Studia liberalia. Tacit lib.3.

Non solum necessarij, sed etiam liberales sumptus. Cic.2 Offic.

Liberalitas, pen.corr. { [illegible] } Cicero 1.Offic. Iustitiæ est coniuncta beneficentia: quam eandem vel benignitatem, vel liberalitatem appellari licet.

Libidinosa liberalitas. Valer.Maxim.lib.8.cap.1. de C. Visellio, C. Visellius Varro graui morbo correptus, trecẽta millia nummûm, ab Octacilia Laterensi, cum qua commercium libidinis habuerat, expensa ferri sibi passus est, eo consilio, vt si decessisset, ab hæredibus eã summam peteret, quam legati genus esse voluit, libidinosam liberalitatem debiti nomine colorando.

Sinistra liberalitas. Catul.in Iulium Cæs.epigramm.57.

Liberalitatem diuidere in multos. Seneca de Benefic. libro 1.capite 28.

¶Liberalitas, pro Bonitate. Terent.Adelph 1.1,

-pudore & liberalitate liberos.

Retinere satius esse credo, quàm metu. Donatus, Pudore, ad filios retulit: Liberalitate, ad parentes. Argumentum à coniugatis: Liberalitate regendi sunt, propter quod liberi dicuntur. Liberalitatem autem bonitatem dicit.

Liberalitas in sorores. Cic.de Amicitia, Quid dicam de moribus facillimis, de pietate in matrem, liberalitate in sorores, bonitate in suos, iustitia in omnes?

Liberalitas ingenij. Cicero 2.de Finibus, Opes vel fortunæ, vel ingenij liberalitati magis conueniunt.

Liberalitas eleganter fonti comparatur. Plin.iunior lib.1 epist.4. ad Caluinam, Sunt quidem omnino nobis modicæ facultates, dignitas sumptuosa: reditus propter conditionem agellorum, nescio minor, an incertior: sed quod cessat ex reditu, frugalitate suppletur, ex qua velut ex fonte liberalitas nostra decurrit. Quæ tamen ita temperanda est, ne nimia profusione inarescat. sed temperanda in aliis: in te facilè ratio constabit, etiam si modum excesserit. Cessat, hoc est, deest.

Liberaliter, penult.corr. Aduerbium { [illegible] } Largè, abundanter, frugaliter: cui contrarium est Parcè.

Largè & liberaliter. Cicer.5. Verrina, Quis in te Senatus optimè ac benignissimè cum aratoribus egisset, largè liberalitérque æstimasset, in ea, &c.

Liberaliter aliquem tractare. Cicero 4 Verrina, Hi porrò qui successerunt, vehementer istius cupidi, liberaliter ex istis cibariis tractati, non minus acres contra me fuerunt.

Ingenuus & liberaliter educatus. Cicero 3.de Finibus, Est hominis ingenui & liberaliter educati, velle bene audire à parentibus, &c.

Eruditus liberaliter, Optimis artibus institutus. Cic.1. Tusculan. Eos si possumus taceamus, qui liberaliter eruditi, adhibita etiã disserendi elegantia, ratione & via philosophantur. Sic liberaliter instructus, apud Cæsarem 3 belli Ciuilis.

Genitus liberaliter. Plinius lib.23 cap.1, Saluberrimum liberaliter genitis, Campaniæ quodcunque tenuissimum.

Polliceri liberaliter. Cicero ad Atticum, lib.5, Thermóque tametsi ante aduentum meum liberalissimè erat pollicitus tuis omnibus, tamen Philogenem, &c.

Seruire liberaliter. Terent. Andr.1.1. Liu.1.ab Vrbe, Notitiámque eam breui apud regem liberaliter, dextrèque obeundo officia, in familiaris amicitiæ adduxerat iura.

Viuere liberaliter. Cic.in Paradoxis, Cui tanta possessio est, vt ad liberaliter viuendum facilè contentus sit.

¶Liberaliter, pro Indulgenter. Sallust. Exercitum quem in Asia ductauerat, luxuriosè, nimísque liberaliter habuerat. Budæus.

Liberi, penult corr. { [illegible] } Filij dicuntur numero ferè plurali, quanuis & in singulari aliquando reperiatur: dicitúrque in plurali etiam de vno filio filiáve. Caius de Verb.significat.l. Non est, Non est sine liberis cui vel vnus filius, vnáve filia est. Hæc enim enunciatio, Habet liberos, semper pro plaratiuo numero profertur. sic & pugillares & codicilli. Scæuola, l.Scæuola. D. De verborum & rerum signif. Paulus de Grad. affin.l. Iurisconsultus, Liberi vsque ad trinepotem: vltra hos, posteriores vocantur. Papinianus de verborum significat.l. Cognoscere. Callistratus ibidem, l.Liberorum, Liberorum appellatione, nepotes & pronepotes, cæterísque qui ex his descẽdunt, continentur: hos enim omnes liberorum appellatione lex XII. Tab. cõprehendit. Cic.3. Verrina, Habitus sis in liberûm loco: sicut mos maiorum ferebat.

Liberi dicti sunt à libertate regendi, vt ait Donatus.

Certi liberi, Vide CERTVS.

Dulces liberi Horat.Epod.2.

Similes patri liberi. Seneca Medea, 1.

¶Auctus liberis. Tacit.lib.3.

Commendare liberos, Vide COMMENDO.

Liberos dare. Catul in Epithal.Iuliæ, 56.

Imperare liberis, Vide IMPERO.

Parere liberos. Seneca Thebaid.1.

Procreare liberos. Quintil lib 3 cap 8.

Suscipere liberos. Cic.in Topicis.

¶Liberi, de vno tantùm filio dictum. Terentius Hecyra, 2.1, Qui illum decrerunt dignum, suos cui liberos committerent. Vbi Donatus, Multum sonanter, & secundum consuetudinem neque masculinum nec fœmininum posuit: nec vnam, sed liberos. Sic Cicero, Ex cui tuos liberos committas. Quum de vno ageret. Et, Habemus enim liberos omnes. De puella Hactenus Donatus. Cic.pro Cluentio, Fratris autem liberos vita priuauit. De vno tantùm filio loquitur. Vide Gelliũ libro 2.cap 13.

Libertus, & liberta { [illegible] } Substantiuum, cuius correlatiuum est Patronus, Is est, qui quum esset seruus, factus est liber. Vlpianus eum esse libertum definit, quem quis ex seruitute ad ciuitatem Romanam perduxit. Plautus Asina.11, -magis decorum est,

Libertum potius, quàm patronum onus in via portare. Modestinus, Libertis, libertabúsque meis, libertũ libertæ testatoris non contineri.

Assignare libertum, Vide ASSIGNO.

Liberta. Horat.1 Serm.satyr.1,

-at hunc liberta securi

Diuisit medium fortissima Tyndaridarum.

Libertus primus, secundus. Martialis,

Libertum docti Lucensis quære secundum. Et in quadam inscriptione reperio, Fecit sibi & Petræ colibertæ primæ vxori Ex quibus verbis facilè conijcere est in patronorum libertis ordinem quendam fuisse, & quosdam primos, quosdam secundos vocatos fuisse, quòd alteri apud patronum primum locum obtinerent, alteri proximum. Ergo primi & secundi dicebantur, vt alijs omnibus potiores: ac fortasse inde factum est vt apud Iurisconsultos tam sæpe nomen primi & secundi legamus. Turnebus.

Libertinus, penult prod. Adiectiuum { [illegible] } dicitur qui ex iusta seruitute manumissus est: & habet correlatiuum Ingenuus. Cicero ad Atticum lib 1, An libertinis atque etiam seruis seruiamus?

Patre libertino natus. Horat.1.Serm satyr.6.

Libertinus, Qui ex liberto creatus est. Suetonius in Claudio, cap. 24, Ignarus temporibus Apij, & deinceps aliquandiu libertinos dictos, non ipsos qui manumitterentur, sed ingenuos ex his procreatos.

Libertinæ conditionis homo. Modestinus in l.Homo liber.D de statu hominum.

Libertina. Horat.Epod.14, -me libertina, neque vno

Contenta Phryne macerat. Plaut.Mil.10.

Libertinitas

Libertinitas, pen.corr. in l.Iusta. Codic. De liberali causa, Siue de libertinitate, siue de ingenuitate quæstio moueatur. Masurius Sabinus in l.2.D.Si libertus ingen.esse dicat. Qui ex libertinitate ingenuitati se asserunt.

Libero, liberas, penult.corr. {ἐλευθερόω, ἀπαλλάττω, ῥύομαι, λυτρόω} liberáre, Manumittere, Dare libertatem alicui.

Liberare, Absoluere. Cic. Nihil antiquius fuit, quàm vt te à sceleratorum hominum calumniis liberarem.

Liberatus sum Daue hodie tua opera: Hoc est, periculo ereptus. Terent. And.2.2.

Liberare à creditoribus. Seneca de Benefic. lib.2.cap.7.

Liberare se ære alieno, Creditam sibi pecuniam creditori numerare, Debitum persoluere. Cic. ad Atticum libro 5, Ita multæ ciuitates omni ære alieno liberatæ, multæ valde leuatæ sunt.

Liberare cura. Cic.7.Verr. Remitto tibi hoc totum atque ista te cura libero.

Liberare custodiis corporis. Cic. in Somnio Scip.

Liberata dominatu regio Respub. Cic.4.Tusc.

Liberare animos errore. Cic.1.de Finibus. Eum quem ego arbitror vnum vidisse verum, maximísque erroribus animos hominum liberauisse.

Fullo actione locati de domino liberatus est. Iabolenus in l. Fullo actione. D. De furtis.

Liberare infamia. Cic.5.Verr. Vt odio, inuidia, infamia, turpitudine totum ordinem liberetis.

Liberare inuidia magna & inueterata. Cic.2.Offic.

Liberare aliquem metu, Metum alicui adimere. Terent. And.2.2. Cic.4.Acad. Liberat & me timore.

Liberatis obsidione, abominandóque exitio, totis castris. Hoc est, liberis factis. Plin.22.cap.4.

Liberare opere magno. Cic.4.Acad. Sic ille & deum opere magno liberat, & me timore.

Periculo liberare, Vide PERICVLVM.

Liberare promissa, pro Abrogare, vel eorũ tollere obligationem, ac facere ne ligent. Cic.1.Offic.

Suspicione aliquem liberare. Cic ad Lentulum, lib 1.epist.1, Quem ego ipsum quum audio, prorsus eũ libero omni suspitione cupiditatis. De Pompeio loquitur. Id est, iudico liberũ, aut vacuum esse debere ab omni suspicione. Enallage est facta pro iudicio.

Liberare tædio. Plin.lib.26.cap 13.

Vagina liberat ensem. Ouid.6.Metam.

Voto liberari, Vide VOTVM.

¶Culpæ aliquem liberare. Liu lib.1.Decad.5.

¶Liberare fidem suam, Præstare promissum. Cic. pro Flac. Ipse tamen Fufius satisfacit absentibus, & fidem suam liberat.

¶Liberare (inquit Sipontinus) etiam aliquando vsurpamus pro eo quod est Addicere. Vnde in licitationibus rem quæ venalis proposita est, plus offerenti addicere seu liberare dicimur: & non modo qui vendit, sed etiam qui emit, rem ipsam sic venditam, liberare dicitur. Hinc liberationis vocabulum, Paulus Iurisc. in l. Liberationis. D. De verborum & rerum significatione, affirmat eadẽ vim habere, quàm solutionis. Et contrà, solutionis verbum ad omnem liberationẽ pertinet, vt vult idem Paulus in l. Solutionis. D. De solutionibus.

Liberator, pen.prod. {λυτήρ} Verbale, Qui aliquem liberat. Brutus Cic. lib.16, Non dicam pro liberatoribus orbis terrarũ. Cic ad Attic. lib. 14, Quid esses, quum Romã puer venerit, vbi nostri liberatores tuti esse non possunt?

Liberatio, Aliud verbale. Cic. ad Quint fratrem, lib.1.1, Possunt in pactionibus faciendis non legem spectare Censoriam, sed potius commoditatem conficiendi negotij, & liberationem molestiæ.

Malorum liberatio. Quintil. lib.5.cap.10.

Liber, libri, priore corr. {φλοιός} Substantiuum, Pars corticis interior, quæ ligno adhæret. Colum. lib 5.cap 10, Ita librum arboris inolescere sinito. Virg 10. ecloga,

Nec si quum moriens alta liber aret in vlmo. Idem 2. Georgicorum,
-huc aliena ex arbore germen
Includunt, vdóque docent inolescere libro.

¶Liber {βιβλίον, τεῦχος, λόγος, σύγγραμμα} In quo scribimus: quia ante vsum chartæ, de libris & corticibus arborum volumina compaginabantur. Cicero ad Atticum lib.9, Demetrij librum de concordia tibi remisi.

Liber, ipsum opus integrum. Cic. Attico lib.4, De libris oratoriis factum est à me diligenter, diu multúmque in manibus fuerunt, describas licet. Plinius epist.20, Postea recisa, ac purgata, in vnum librum, grandem quidem, vnum tamen coartasse. Cic. Attic. lib.15, Librum tibi celeriter mittam de gloria. Librũ posuit pro volumine & toto opere. De gloria enim duos libros vno volumine scripsit Cic.

Liber, pro certa parte operis. vt Virgilij Æneis in duodecim libros distincta est.

Liber etiam dicitur oratio. Cic ad Attic. lib.2.epist.1, libros appellat, quas paulo antè orationes vocarat. Iisdem, inquit, ex libris perspicies, & quæ gesserim, & quæ dixerim. Quin & Verrinas actiones, & orationes in Catilinam ipse libros vocat. Asconius quoque in Verrinæ tertiæ argumento, In cæteris, inquit, orationibus defensor futurus, accusat onis officium his libris, qui Verrinarũ nomine nuncupantur, compensare decreuit. Paulo pòst, Libros igitur pro qualitate criminum Tullius diuidens, &c. Ibidem tertiam Verrinam quatuor locis librum vocat. Id quod facit & in quartæ Verrinæ argumẽto. Cic. in Oratore, de septem Verrinis loquens, Quod igitur in accusationis septem libris, non reperitur genus?

Liber grandi volumine. Gell lib 14.cap 6.

Liber & volumen. Quintil lib.9.cap.4.circa finem.

Copia bona librorum. Horat 1.epist 19.

Carminum libri. Horat Epod.17.

Liber de contemnenda morte, secundus de tolerando dolore. Cic. 2 de Diuinat.

Bonus liber, Vide BONVS.

Chronici libri, Vide CHRONICA.

Insignes libri. Plin. lib 1.epist.10.ad Octauium.

Laborati libri, Vide LABOR.

Lintei libri, Vide LINTEVM.

Longi libri, Vide LONGVS.

Musteus liber, Vide MVSTVM.

Nobiles libri vndique coempti. Horat.1.Carm ode 29.

Libri tres subtiles & diligentes. Plin. epist.100.lib.5.

Venosus liber. Pers. Saty.1 Vide Venosus in VENA.

¶Verna aperit præcordia liber Horat.2.Serm.saty.4.

Colligere librum, Vide COLLIGO.

Comparare libros in aliquid. Quintil in Procem. lib.1.

Componere librum, Vide COMPONO.

Conficere librum, Vide CONFICIO.

Conijcere in librum, Vide CONIICIO.

Corrigere librum. Cecina Ciceroni, libro 6 epist. Famil. epist.7, Ego filio dixeram librum tibi legeret, & auferret: aut ea conditione daret, si reciperes te correcturum, hoc est, si totum alium faceres. Ibidem in fine, Quod ad librum attinet, quem tibi filius dabit, peto à te, ne exeat, aut ita corrigas, ne mihi noceat.

Arcana credere libris. Horat 2 Serm. saty.1,
Ille velut fidis arcana sodalibus olim
Credebat libris.

Edere libros de re aliqua. Quintil lib.6.cap 3.

Librum edidit, non esse Cæsaris filium quem Cleopatra dicat, &c. Hoc est, librum conscripsit, in quo cõtendit non esse, &c. Sueton. in Iulio Cæsare.

Emittere librum de re aliqua. Quintil. in Procem. lib.6.

Excipere librum. Quintil. in Procemio libri 1, Namque alterum sermonem per biduum habito, pueri, quibus id præstabamus, exceperant.

Nos autem in libris habemus, non modó, &c. Cic. ad Atticum.

Inchoare libros & conficere, Vide INCHOO.

Incidere in libros alicuius, Vide INCIDO.

Inscribere quicquam in libro, Vide INSCRIBO.

Inscribere libros nomine alieno. Quintil. lib.3.cap 5, Sunt tamen inscripti nomine Hermagoræ libri.

Insenescere libris. Horat 2 epist.2,
Et studiis annos septem dedit, insenuítque
Libris, & curis.

Si libri legati sint: perscripti libri nondum malleati, vel ornati, continebuntur. Proinde & nondum conglutinati, vel emendati continebuntur. Vlpian. in l. librorum appellatione. D. de leg 3.

Peruolutare libros. Cic ad Attic. lib.5.

Fasciculum librorum portare. Horat 1.epist.13.

Scribere in libro. Cic.1.de Orat. Scripsi etiam illud quodam in libello, qui me imprudente & inuito excidit.

Voluere libros. Claud. de Nupt Honorij.

Voluendi sunt libri Catonis Cic de Claris Orat.

Vulgare librum. Quintil in Procem. lib.1.

¶Liber, pro *Inuentario*, vt vulgò dicitur, vel *Registro*. Cic.5.Verrina, Misit in Siciliam literas ad Carpinatium, quas ego Syracusis apud Carpinatium in literarum allatarum libris, Romæ in literarum missarum apud magistrum Tullium familiarem tuum inueni. Budæus.

Libellus, libelli, masc.gen. Dimin. {βιβλίον, γραμματεῖον, δέλτος, πινάκιον} Cic. Planco in Epist. ad Attic. lib.16, Atticus libellum composuit: eũ mihi dedit, vt darem Cæsari: erã autem cœnaturus apud eũ illo die. quum libellum Cæsari dedi, probauit causam: scripsit Attico æquum eum postulare.

Argutus libellus, Vide ARGVO.

Aucolus, Vide AVRVM.

Doctus Martial lib.10 19.

Famosus libellus, Vide Famosus in FAMA.

Macer, Vide MACER.

Lepidus nouus libellus. Catull. ad Cornelium, epigram.1.

Non nimis rusticulus Mart. lib.10. 19.

Sacri libelli. Iuuenal Saty 13.

Parum seuerus. Martial. lib.10.19.

Tristes libelli. Propert. lib 1.eleg 9.

Curare libellos recognoscendos, emendandósque. Plin. iunior ad Nepot lib.4.epist.26.

¶Dedicare libellos, Vide DEDICO.

Libellos dericere is solebat, qui creditoribus se obligare paratus erat, vel soluere parabat, vel denique eum cuius bona proscribebantur defendere volebat. Cic. pro Quintio, Libellos Sex. Alphenus procurator P. Quintij familiaris & propinquus Sex. Næuij deiecit. Seneca, Et suspensis amici bonis libellum deiicio, creditoribus eius me obligaturus.

Dare libellos de re aliqua. Quintil. lib.1.cap.7.

Emittere libellos, Publicare, edere. Plin. iunior lib.1 epist.2. ad Arrianum, Libelli quos emisimus dicuntur in manibus esse.

Innotescere libellis alicuius. Ouid.3.Amor.eleg 11.

Proferre libellos. Tacit. lib.2.

¶Libellus, dicitur quam vulgus *supplicationem* appellat. Sueton. in Augusto, capite 53, Promiscuis salutationibus admittebat & plebem, tanta comitate adeuntium desyderia excipiens, vt quendam ioco corripuerit, quod sic sibi libellũ porrigere dubitaret, quasi elephanto stipem. Libellum Trãquillus vocauit schedulam supplicem, qua postulata populares Principibus exponere solent. Hæc Budæus.

Libellos signare, vel subnotare. Suet. in August. Plinius epist.10. Budæus.

Libellis supplicibus vacare. Mart. Idem supplicibus vacat libellis.

A libellis, dicti magistri, qui principi in hoc negotio subseruiunt, népe vt supplices libellos ministrẽt. Suet. in Domit. cap 14, Epaphroditũ à libellis capitali pœna condemnauit. Lampridius in Alexan-

dro, Postmeridianis horis subscriptioni & lectioni epistolarum semper dedi operam, ita vt ab epistolis, à libellis, & à memoria semper assisterent.

Libellos agere. Triphonius in l. Rescriptum. D. De distractione pignorum, Rescriptum est ab imperatore libellos agente Papiniano Id est, libellis apud imperatorem præfecto. Budæus.

¶Libellus, pro Commẽtario, quam *Memoriã* vulgò vocant. Quintil. lib 12. cap 8, Pessimæ verò consuetudinis est libellis esse contentum, quos componit aut litigator qui confugit ad patronum, aut alij ex genere aduocatorum Budæus. Cic. 1. Philip.

Libellus memorialis, Scriptum, memoriæ causa paratum. Suet. in Iulio Cæsare, cap. 56, Epistolæ quoque eius ad Senatum extant, quas primùm videtur ad paginas & formã memorialis libelli conuertisse.

¶Libellus, Quam *citationem* vocant. Plaut. Curc. 4. Vbi tu es qui me libello Venereo citasti? ecce me sisto: ades contrà.

¶Libelli, pro Literis, vel etiam punctis & articulis quos vocamus. Brutus ad Ciceronem, lib 11, Nec de Planco quidem spem adhuc abiecit, vt ex libellis eius animaduerti. Cic. 4 Verr. Recita mihi quæso, hunc primum libellum, deinde illum alterum libellum Canuleij.

¶Libellos proponere in locis celeberrimis, hoc est programmata seu inscriptiones, quibus significentur res aliquæ esse vænales. Cic. pro Quintio, Cuius bona vænierunt, cuius non modò illæ amplissimæ fortunæ, sed etiam victus vestitúsque necessarius sub præcone cũ dedecore subiectus est: de quo libelli in celeberrimis locis proponuntur, huic ne perire quidem certè tacitè obscuréque conceditur. Ibidem, Qui locus igitur absentis defendendi procuratori primus datus est? Quum proscribebas. Ergo affuit, non passus est: libellos deiecit Sextus Alphenus. Ibidem, antè dixerat: Iussit bona proscribi, &c. Paulo pòst, Libellos Sextus Alphenus procurator P. Quintij deiecit.

¶Libellus, Epistola est assertoria, quam vulgò *Certificationem* vocamus, vt quas tributorum & vectigalium immunes ad publicanos destinare solent, ne pro vectura res suas aduehentes importantésve inhibeant. Paulus in l. Si publicanus. De publicanis, Significet, inquit, id libello manu sua subscripto, eúmque ad publicanum mittat. Budæus.

¶Libellus, Genus mẽsuræ. Cato cap. 15, Parietes villæ si locet in pedes centum, id est, pedes denos quoquouersum, habeat libellum in pedes quinos, & perticam vnam pedum III. C S X.

Libellaticus, pen. correcta. Qui metu suppliciorum eò pertrahebantur, vt idolis etiam sacra facerent. Sacrificati dicebantur, idémq; Thurificati. Qui non incendissent quidem thura idolis, sed tamen per libellos tantùm nomina dedissent, Libellatici vocabantur. Cyprianus lib. 4. epist. 2, ad Antonianum, Nec tu existimes, frater charissime, sicut quibusdam videtur, libellaticos cum sacrificatis æquari oportere. Vide ibidem plura ex Erasmi in Cyprianum.

Libellio, libellionis, mascul. gen. {[illegible]} à veteribus dicebatur, quem *Tabellionem* vocamus. Varro, Tum ad me ferunt quòd libellionem esse sciebant.

Libellio, Minutorum librorum venditor, qui & Librariolus dici potest. Tales autem non in taberna aut pila, sed in capsa totam suorum libellorum suppellectilem facilè vrbem circitantes gerunt. Stat. 4. Sylu. 9, De capsa miseri libellionis, &c.

Librarius, librarij, mascul. gen {[illegible]} Qui libros transcribit. Cic. pro Lege agrar. Aliquando tandem me designato lex in publicũ proponitur: cõcurrunt iussu meo plures vno tempore librarij, descriptam legem ad me afferunt. Librarios possumus appellare eos, quos nunc impressores vocamus: qui suis typis librũ vnum, in varia transfundunt exemplaria: quique vno die tantum excudunt, quantũ mille librarij possent scribere.

Scriptor librarius Horat de Arte.

Mendosus librarius, Vide M E N D A.

Scrinia librariorum. Catul. ad Caluum, epigr 14.

Librarius & scriptor. Liu. 8. bell. Maced. In L. Scipione malim equidem librarij mendum, quàm mendacium scriptoris esse in summa auri atque argenti.

Librariolus, pen. correcta. Dimin. {[illegible]} pro scriptulo à manu. Cic. Att. lib. 4, Etiam vellem mihi mittas de tuis librariolis duos aliquos, quibus Tyrannio vtatur glutinatoribus. Et 1. de Legib. Cuius loquacitas habet aliquid argutiarum, nec id tamen ex illa erudita Græcorum copia, sed ex librariolis Latinis.

Librarius, Adiect. {[illegible]} Quod ad libros pertinet. Plin. lib. 35. cap. 6, Omne autem atramentum sole perficitur, librarium gummi, tectorium glutino admisto.

Librarium, librarij, neutro genere, pro Commẽtario. Cicero in Oratione pro Milone, Exhibe quæso Sex. Clodi, exhibe librarium illud legum vestrarum, quod te aiunt eripuisse è domo.

Libraria {[illegible]} Locus in quo reponuntur libri, Græcè bibliotheca. Gellius lib. 5. cap 4, Apud Sigillaria forte in libraria ego & Iulius Paulus poeta, vir memoria nostra doctissimus consederamus.

Libraria taberna. Cic. 2 Philip. Quidnam homines putarent, si tum occisus esset, quum tu illum in foro spectante Populo Romano, gladio stricto insequutus es, negotiúmque transegisses, nisi ille se sub scalas tabernæ librariæ coniecisset?

Librarius, à Libra. Vide L I B R A.

Libet, libuit vel libitum est {[illegible]} Impersonale verbum, Idem quod Placet. A labendo, vt Varro inquit, quòd quæ placent, in mentem prolabantur.

Non libet mihi deplorare vitam, quod multi fecerunt. Cic. de Senect. Et ad Att. lib. 2, De Repub non libet plura scribere.

Insanire libet tibi. Virg. 3 eclog.

Libẽret. Cic. 1. de Nat. deor. Vt mihi quidem admirari liberet, in homine esse Romano, &c.

Libẽre, Velle, placere. Cic. ad Attic. lib. 14, Cui facilè persuasi, mihi id quod rogaret, ne licere quidem, non modò non libẽre.

Libet, personaliter positum. Cic 2 de Fin. Aut quod esset natura appetendum, aut quod prodesset, aut quod iuuaret, aut quod libẽret. Sueton. in Iulio Cæsare, cap. 20, Cætera, item quæ cuique libuissent.

Libitum est. Terent Adelph. 5 1. Prodeambulare huc libitum est. Cic. 2 de Oratore, De quo genere libitum est mihi paulo plura quàm ostenderem dicere.

Ad libitum, Vide A D præpositionem.

Libens, libentis {[illegible]} Volens, facilis Cic. ad Silium, lib. 13, Consecutus es vt libentissimis Græcis nutu quod velis consequare.

Libente illo. Cic. pro Lege agrar. Quam ego dignitatem etsi libente illo, tamen absente illo per vos consecutus sum.

Libente me. Cic ad Attic. lib. 10, Si vera sunt, ignosces: si falsa, me libente eripies mihi hunc errorem.

Libenti animo, & Libẽtibus animis aliquid facere: Hoc est, libenter, & æquo animo. Cic pro Cluentio, Eamque animis vestris aut libẽtibus aut æquis remittatis. Liuius 9. belli Punici, Vt modicas iniurias non æquo modò animo pati, sed propè libens videri possent.

Libentissimis omnibus: Hoc est, æquissimis, & non repugnantibus. Cic. ad Atticum, lib 4, Illam porticum redemptores statim sunt demoliti libentissimis omnibus.

Libens, pro Libenter, authore Donato. Terent. And. 2. 1,

Fugin' hinc? a. ego verò ac lubens.

Morior libens. Ouid. 14. Metam.

Libentia, libentiæ {[illegible]} Voluptas, gratia. Gell. lib. 15. cap. 2, Cui libentiæ gratiæque omnes conuiuiorum incogitæ fiunt. Id est, complacentiæ, voluptates, quasi libidines quædam decentes.

Libenter, Aduerbium {[illegible]} Æquo animo. Cic. 2 de Legibus, Illo loco libentissimè soleo vti.

Libenter aliquid legere Cic. ad Attic. lib. 2 epist. 1, Quanquam illa tua (legi enim libẽter) horridula mihi atque incompta visa sunt. Libenter, quasi diligenter: vt contrà, nõ libenter legunt, qui negligẽter.

¶Libenter viuere & cœnare. Terent. Eunuch. 5. 9,

Et libenter viuis, etenim bene libenter victitas. Vbi Donatus, Libenter viuis, id est bonorum ciborum edax es. Cato capite 156, Si voles in conuiuio multum bibere, cœnaréque libenter, ante cœnam esto crudam quantum voles ex aceto. De Brassica loquitur.

Libentius. Horatius 2. epistol. 1,

Discit enim citius, meminítque libentius illud
Quod quis deridet, quàm quod probat, & veneratur.

Libido, pen. prod. libidinis, fœm. gen. {[illegible]} est (authore Donato) quælibet voluntas temere suscepta. Cic. 4. Tusc. Voluntas est quæ quid cum ratione desyderat: quæ autem ratione aduersa incitata est vehemẽtius, ea libido est, vel cupiditas effrænata, quæ in omnibus stultis inuenitur. Plaut. Epid. 2, Nequam homo es Epidice, cui libido est malè loqui. Terent. Heaut. 2. 1, Ex sua libidine moderantur, quæ nunc est, non quæ olim fuit. Cic de Prouinc. Consul. Latebãt libidines eius illæ tenebricosæ, quas fronte & supercilio, non pudore & temperantia contegebat.

¶Libido, pro nimia Veneris appetentia. vt

Fœdus ac maculosus auaritia & libidine. Tacit. lib. 17.

Minister libidinum, Vide M I N I S T R O.

¶Damnosa libido. Horat. 2. epist. 1.

Dira. Lucret. lib. 4. Pers. Saty. 5.

Fœminea. Ouid. 1. de Arte.

Furiosa Ouid 1. de Arte.

Importunissimæ libidines, Vide I M P O R T V N V S.

Inextinctæ libidinis homo. Ouid. 1 Fast.

Intoleranda libido, Vide I N T O L E R A B I L I S.

Masculæ libidinis fœmina. Horat. Epod. 5.

Potens libido. Senec. Octau. 7.

Sæua libido habendi. Ouid ad Pisonem.

Tetra. Horat. 1. Serm. saty. 2.

Vetita. Ouid. 9. Metam.

Vitiosa Horat. 1 epist. 1.

¶Libidine, non ratione rem aliquam agere. Cic. pro Quintio.

Amittere libidinem, Vide A M I T T O.

Commeant libidines, Vide C O M M E O.

Constringi libidinibus, Vide C O N S T R I N G O.

Contegere libidines, Vide C O N T E G O.

Dedere se libidinibus, Vide D E D O.

Innata libido extimulat boues. Ouid. 6. Metam.

Facere delicias & libidines in vno. Catul de Acme, epig. 45.

Libido plerosque inuasit, Vide I N V A D O.

Libidini obsistere, Vide O B S I S T O.

Libido occlusa contumeliis, Vide O C C L V D O.

Ebrietas geminata libidine regnat. Ouid 12 Metam.

Assiduis libidinibus rumpere membra. Propert. lib. 2. eleg 17.

¶Libido, Voluntas hominis incerti ac leuis. Terent. Phorm. 4. 5,

At mansa, dum libido eadem hæc manet. Donatus.

Ad nostrũ arbitrium, libidinémq; aduersariorũ minas eludamus. Cic. 5. Verr. Sic 5 de Fin Nam & ipsa declinatio ad libidinẽ fingitur.

¶Libido in bonã partem accepta. Salustius in Catil. Magisq; in decoris armis, & militaribus equis, quàm in scortis & conuiuiis libidinem habebant. Idẽ ad Cæsarẽ, De repub. ordinãda, ad finẽ orationis, Quòd si tibi bona libido fuerit patriæ, & parentibus gratificandi, &c.

Libidinosus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Qui in libidinem propensus est. Cic de Senect. Libidinosa etenim & intemperans adolescentia, effœtum corpus tradit Senectuti.

Caper libidinosus. Horat. Epod. 10.

Libidinosa voluptas. Cic. 1. de Fin.

Libidinosæ dapes, Cariosæ & exquisitæ. Colum. in præfat. lib. 10.

Eloquentia libidinosa. Quintil. lib. 5. cap. 12.

Libidinosæ sententiæ. Cic. pro Domo sua. Id est, quæ pro libidine cuiusque feruntur.

¶Libidinosus, Pronus ad venerem, siue appetentissimus veneris. Plin. lib 11 cap 39, Libidinosiores hominum quoque hircos colligens.

Libidinosè, pen. prod. Aduerb. {[illegible]} Appetenter. Sallust. Pòst vbi paulatim

paulatim licentia creuit, iuxta bonos & malos libidinosè interficere.

Libidinosè aliquid facere. Cic. 2. Verrina, Vt quæ ille libidinosè, quæ nefariè, quæ crudeliter fecerit.

Libidinosè & crudeliter. Liu. 3. ab Vrbe.

Libidinor, pen. corr. libidinaris {ἀσελγαίνω} Sueton. in Nerone, cap. 28, ad finem, Olim etiam quoties lectica cum matre veheretur, libidinatum incestè, ac maculis vestis proditum affirmant.

LIBETHRUS, pen. prod {Λίβηθρον} apud Lycophronteto poetam, videtur esse mons Macedoniæ habens ad radicem Pimpleam fontem. Vnde Musæ dicuntur Libethrides. Strabo scribit Libethrum esse locum Thraciæ, ex quo nonnulli qui in Bœotiæ partem migrassent, vbi Parnassus, eodem nomine Libethrum dicarunt.

Libidinosus. Libido, Vide LIBET.

LIBITINA, Libitinæ, pen. prod. Dea est, quã alij Proserpinam, alij Venerem dicunt. in cuius templo vendebantur & locabantur ea quæ ad sepulturam pertinent, vt docet Plutarchus in Problematis. A libendo Libitina dicta, vt ait Varro.

¶Libitina, Ipsa exequiarum expensa. Liu. 10. bell Maced. In vrbe tanta fuit pestilentia, vt tunc vix libitina sufficeret. Ad suppeditanda scilicet funeribus necessaria. Vel, Operæ libitinariorum, vt vult Budæus.

¶Libitina, Ipsa sepeliendi ars, seu vendendi ea quæ ad sepulturam pertinent. Valerius Max lib. 5 capite 2, Qui tunc libitinam exercebant, &c. Horat. 2. Serm. saty. 6, Autumnúsque grauis libitinæ quæstus acerbæ.

¶Libitina, pro Morte, seu pro lecto in quo mortui ferebãtur: quoniam in æde Libitinæ parabãtur necessaria ad funebrem apparatum. Horat. 3. Carm. ode 3,

-multáque pars mei
Vitabit libitinam.

Libitinarius, libitinarij {νεκροθάπτης} Qui libitinæ præest, & actionem libitinariam exercet, quęrtus inseruiens. & qui necessaria funeribus venditat: seu qui conducit funera, aut qui curam sepeliendorum cadauerum habet. Vlpianus in l Quicunque D de Institoria actione, Si libitinarius (quem Græci νεκροθάπτην vocant) seruum polinctorem habuerit, isque mortuum spoliauerit, dandam in eum quasi institoriam actionem. Ex quibus verbis patet, libitinarium esse curatorem funeris Seneca de Benef 6.

Libo, libas {σπένδω, ἀπάρχομαι} libáre, Est leuiter degustare, & quasi primis labris attingere. Dictum, vt quidam putant, à labiis, quasi labiare. Virg. 4. Georg. Purpureósque metunt flores, & flumina libant.

Amnem libauit quadrupes. Virg 5 eclog.

Cibum libare digitis. Ouid 1. de Arte.

Cibi libati ore alicuius. Ouid. 1. Amor. eleg 4.

Dapes libare. Virg 5 Æneid.

Laticum libauit honorem Virg. 1 Æneid.

Merum libatum. Propert lib 3. eleg. 17.

Libata gustu potio traditur Britannico. Tacit. Id est, gustu explorata.

¶Libare, per metaphoram, Leuiter tangere significat. Virgilius 1. Æneidos, Oscula libauit natæ, dehinc talia fatur.

Virginitas libata. Ouid. epist. 2.

¶Libare, Sacrificare. Virgil. lib. 7. Æneidos, Nunc pateras libate Ioui. Tibullus libro 1. eleg. 1, Pomum libatum. Liu. 9 bell Macedonici, Vbi libare diis dapes, vbi bene precari mos esset, &c. Gellius lib. 2. capite 7, Solenni die Ioui epulum libaretur. Sic Cicero 2. de Legibus.

Duo rite mero libans carchesia Baccho. Virg 5 Æneid.

Pateris altaria libant. Virg 12. Æneid.

Thura libare diis Ouid 4. de Ponto, eleg 8.

Libatæ vires, Id est attenuatæ. Liuius lib. 1. bell Pun.

Vuam libare deo Tibul. lib 1 eleg 10.

Lachrymas libare alicui defuncto Ouid. 1. de Ponto, eleg 10.

¶Libare, Excerpere legendo authores, & quod sibi vtile est trãssumere. Cicero 5. Tuscul Sed à te impetratum libenter, vt nisi molestum sit, quoniam nulla vincula te impediunt vllius certæ disciplinæ, libásque ex omnibus, quodcunque te maximè specie veritatis mouet. Idem 1 de Orat. Plin. lib. 7. cap 37, Variarum artiũ scientia innumerabiles extitere, quos tamen attingi par sit florem hominum libantibus. Id est, præcipuos referentibus.

Excerpere & libare. Cic. 2. de Inuent. Omnibus vnum in locum coactis scriptoribus, quod quisque commodissimè præcipere videbatur, excerpsimus, & ex variis ingeniis excellentissima quæque libauimus.

Libatus, pen. prod. Participium {ἀπαρχθείς} Quasi acceptus, siue excerptus. Cic. 2 de Diuinat. Naturale quod animus arriperet, aut exciperet, extrinsecus ex diuinitate, vnde omnes animos haustos, aut acceptos, aut libatos haberemus.

Libatæ vires, Id est attenuatæ. Liu. lib. 1. bell. Pun. Integro bello nunquam antea libatis viribus Italiam aggrediendam censent.

Libamen, pen. prod. libaminis {σπονδή} Libamentum, libamenti. & Libatio, libationis, pro eodem sumuntur: significantque quicquid in sacris libatur. A Libero patre, qui primus Ioui libauit. Ouid 3 Fastorum, Nomine ab authoris ducunt libamina nomen. Cicero 2. de Legib. Quod tempus sacrificiorum libamenta seruentur, fœtúsque pecorum.

Ignibus imponit sacris libamina prima Virg 6. Æneid.

Pingui cumulat libamine flammam. Valer. lib. 1. Argon.

Libamenta ferre ad aras. Stat. 3. Sylu. 1.

Libamina famæ Ouid epist. 4.

Libatio, Verbale {σπονδή} Sacrificatio, vel ea degustatio quæ sacrificiis fieri solebat. Cic. de Aruſp. responsis, Te appello Lentule, tui sacerdotij sunt tensæ, curricula, præcentio, ludi, libationes, epulæque ludorum publicorum.

Libum. libi, neut. gen {πλακοῦς} Genus dulciarij cibi ex farre, & melle, & oleo: sic dictum, quòd libandi causa fiat. Virg. 7. Æneidos,

-& adorea liba per herbam
Subiiciunt epulis. Vel à verbo Græco λείβω. Vel à Libero patre. Ouid 3 Fastorum,
Liba deo fiunt, succis quia dulcibus idem
Gaudet, & à Baccho mella reperta ferunt.

Cato cap. 75, Libùm sic facito: Caseum bene disterito in mortario. vbi bene triueris, farinæ silligineæ libram: aut si voles tenerius esse, selibram similaginis solum eodem indito, permisceróq; cum caseo bene, ouum vnum addito, & vnà permisceto bene. Inde panem facito, folia subdito, in foco caldo sub testa ex coquito leniter.

Annua liba. Ouid. 1 Fastor.

Calenti liba infusa mella. Ouid 3. Fast.

Grandia liba facere. Ouid. 4. Fast.

Rustica liba. Ouid 3 Fast.

Tosta liba Ouid 6 Fast.

Plena domus libis venalibus. Iuuenal. Saty 3.

Libus, libi. masc. generis. Nigid. de diis: Deinde surgat, faciat libos quatuor, & intra libos duos à dextra, & duos dextros: Nonius.

Libarius, Qui liba vendit Seneca epist. Iam libarij varias exclamationes, &c.

LIBORA {Λιβώρα} olim Elbora, Ptolemæo lib. 2. cap. 6, Hispaniæ vrbs: Talabrica hodie. Vulgò *Talavera*.

Libra, libræ {λίτρα, σταθμός, ζυγός} Quæ & As, & Mina seu Mna, & Pondo dicitur, duodecim constat vnciis.

Vna libra farris. Horat. 1 Serm. Saty. 5.

Implere libram, Vide IMPLEO.

¶Libra, Instrumentum quo res ponderantur, lancem vnam vtrinque habens. Alio nomine bilancem vocant. Cic. 5. Tuscul. Quo loco quam vim habeat libra illa Critolai, qui cum in alteram lancem animi bona imponebat: in alteram corporis externa, tantùm propendère illam boni lancem putet, vt terram & maria deprimat. Plinius epist 186, Iam illa, quanta probitas in ore, quanta in sermone cunctatio, quàm pari libra grauitas, comitásque.

Anceps libra. Pers Satyr. 4.

¶Libra non solùm pondus, sed etiam mensura, quæ & ipsa duodecim vnciis mensuralibus constat Galenus lib. 1. de compositione medicamentorum per genera, Appellatur enim à Romanis librale pondus solidorum corporum, nomine simili libralis liquidorum mensuraque permulta in tota vrbe est, ex cornea materia cõstans. Idem lib. 6, eiusdem operis, Idcirco medicos in libris de medicamentis accuratius oportebat scribere, qualésnam vncias vel libras medicinarum liquidarum præciperent inijci, mensurales ne, an ponderales. Ex quibus locis clarissimè intelligitur libram duplicem Romanis fuisse, mensuralem & ponderalem. Quòd si ponderalem indicamus, discriminis faciendi causa adiiciẽdum est pondo: si mensuralem, mensura. Quale est illud ipsius Galeni lib. 1, eiusdem operis, vbi scribit constare album emplastrum ex argenti spumæ & cerusæ singulorum libra põdo, olei verò duabus libris mensura. De hac libra mensurali videtur intelligendus locus ille Suetonij in Cæsare Dictatore, cap. 38, Populo præter frumenti denos modios ac totidem olei libras, trecenos quoque nummos quos pollicitus olim erat, viritim diuisit. Apparet etiam ex Galeni verbis suprà citatis, oleũ cornibus libralibus vendi consueuisse, hoc est libram vnam mensuralem capiẽtibus. Verùm eiusmodi cornua nõ solùm fuisse libræ vnius, sed aliqua duarum etiam librarum, ex Horatio intelligimus, lib. 2. Sermonum, sat 2,

-cornu ipse bilibri
Caulibus instillat.

Hoc est duarum librarum mẽsuraliũ capaci. Sic Plautus, Bilibrem aqualem, duarum librarum capacẽ, dixisse videtur in Milite 11. Porrò librã mensuralem in duodecim vncias mensurales diuidi, abundè testatur Galenus eiusdem operis lib. 3, his verbis, Est autem apud ipsos (de Romanis loquitur) mensura, qua oleum metiuntur, intersecta lineis diuidentibus totam in duodecim partes. Atque mensura integra, vocatur ab ipsis libra: duodecima verò pars eius vncia. Quantum autem pendeat libra mensuralis, potest vtcunque colligi ex ipso Galeno, qui libro 6, de compositione medicamentorum per genera, sic ait, Ego sane olei libram Romæ nuncupatam, quam per intersecta cornua metiuntur, appendi aliquando, cupiens scire quantum ponderis haberet. Inueni verò duodecim vncias mensurales, decem ponderalibus æquales. Ex quibus verbis apparet, libram & vnciam mensuralem non è ponderalibus, vt vna alteri respondeat, constitutas, quemadmodum hodie à Pharmacopolis magno errore constituuntur.

¶Libra, Signum cæleste. Plin. lib. 18. cap 25, Alterúmque æquinoctium Libræ.

Libra Phœbeos tenet æqua ortus. Senec Herc furent. 1.

Pendula cælestis libra mouebat aquas. Ouid 4. Fast.

Libra die somnique pares vbi fecerit horas. Virgilius 1. Georgicorum.

¶Libra, instrumentum fabrile. Columella libro 8. capite 1, Sin autem locus vbi viuarium constituere censemus, pari libra cum æquore maris est, in pedes nouem defodiatur piscina.

¶Libra, pro libramento Plin lib 16. cap 36, Contra flatus quoque peruiis ex libra Bononiensibus calamis.

Libella, libellæ, Diminutiuum {λιτρίδιον} Nummulus argenteus, qui & As dicitur Cicero 4 Verrina, Et quis Vulcatio, si sua sponte venisset, vnam libellam dedisset? Libellam pro Asse posuit: ex eo dictam quòd libra æris valebat, id est asse. Quum autem minimam pecuniolam significare volebant, assem & libellam dicebant. Idem pro Rosc. Comœdo, de pœna plus petentium loquens, Si peteret sestertios ↄↄↄ dari: hic, nisi planum facit sestert. ↄↄↄ ad libellam sibi deberi, causam perdit. Id est, si minimo quidem nummo minus debitum fuit ex formula plus petitionis, causa cadit. Plaut. Capt. 16, At ob eam rem mihi libellam pro eo argenti ne duis. Libella argenti, ideo dicitur quòd nummulus erat argẽteus. Hæc ex Budæo. Cicero ad Atticum, lib. 7. epist. 2, Fecit palam te ex libella, me ex teruncio. Sub hæredem hoc est, te omnium bonorum hæredem. Nam libræ nomine significatur omnis hæreditas. Teruncia quarta pars est li-

bræ:ergo & quarta pars bonorum. Scriptum itaque erat in testamento, vt Atticus, hæres ex libra, quartam deinde partem Ciceroni attribueret. Vide Adag. Eras. pag. 1015.

Libella erat moneta argentea, atque decima pars denarij: vt alia libella decima pars sestertij. Author Georgius Agricola ex Volusio Metiano.

¶Libella, Fabrile est instrumentum. Plin. lib. 36. cap. 22, Structuram ad normam & libellam, & ad perpendiculum respondere oportet.

Libella claudicat. Lucret. lib. 4. Libella autem cõstat regulis duabus æqualibus, ita iunctis inter se alteris duobus capitibus, & diuaricatis duobus alteris, vt rectum angulum efficiant. Additur tertia regula, & ab vtroque suo extremo cum cæteris duabus per medias earum partes compingitur. pendet prætereà è filo ab angulo, quem efficiunt duæ maiores regulæ, plumbea paruula massa turbinata. Hæc Lambinus apud Lucretium.

Libralis, & hoc librale, penult. prod. {[illegible]} Quod est vnius libræ. Vegetius scribit manu sola omnes milites meditatos librialia saxa: qui vsus paratior credebatur, quia non desyderabat fundam. Plin. lib. 19. cap. 5, Excedunt sæpe magnitudinem mali cotonei, etiam librali pondere.

Librales, offæ, Vel vnius libræ pondere & mensura, vel quæ singula librantur & demittuntur in os bouis. Columella libro 6. capite 2.

Pira libralia. Plinius lib. 15. cap. 15, ad finem, Necnon & quædam è piris libralia appellata, amplitudinem sibi ponderis nomine asserunt.

Librarius, Adiectiuum {[illegible]} Quod ad libram pertinet: vt Libraria frusta, quæ singula sunt ponderis libræ vnius. Colum. lib. vltimo cap. 53, Caro in libraria frusta conciditur.

Librile, librilis, pen. prod. neut. gen. {[illegible]} Scapus libræ, inquit Festus.

Libripens, pen. correp. libripendis, masc. gen. à pendendo, secundũ Priscianum, Dicitur militum stipendiorum, hoc est stipis ponderandæ pensator. Qua consuetudine in his emptionibus quæ mancipi sunt, etiam nũc libra interponitur. Hæc Plin. lib. 33 cap. 3. Boetius in Topica Ciceronis lib 3.

Libro, libras {[illegible]} librâre, Ponderare, trutinare, æstimare, & examinare. Apuleius, Omnia prius, quàm aliquid statuas, libranda sunt.

Metum librare. Stat. 9. Thebaid.

¶Librare, Graue facere. Plin. lib. 11. cap. 10, Apes, si coorta sit procella, apprehẽsi põdusculo lapilli se librant. Virg. 4. Georg de apibus.

Cursum librare in aere, de auibus dicitur. Ouid 2. Amor. eleg. 6.

¶Librare, Æqualiter diuidere. Colum. lib. 10, Et paribus Titan orbem librauerat horis.

Libratum ponderibus. Cic. 5. Tuscul. Vnde terra, & quibus librata ponderibus, quibus cauernis maria sustineat, &c.

Librare tela, Magna vi conijcere & iaculari. Virg. lib. 9. Æneidos, -hoc acrior idem

Ecce aliud summa telum librabat ab aure.

Librare malleum. Ouid. 2. Metam.

Librat sese ex alto, inquit Plinius de aquila.

Corpus librauit in alas. Ouid 8. Metam.

Librator, Comparatiuum. Liuius libro decimo belli Punici, Grauior ac pondere ipso librator superne ex oneratis ictus erat.

Librator, pen. prod. libratoris, masc. gen. {[illegible]} Qui peritiam habet librandi aquam ad libellam. Vulgò nunc *libellator* dicitur. Plin. epist. 258, Superest vt tu libratorem vel architectum, si tibi videbitur, mittas, qui diligenter exploret, sitne lacus altior mari. Idem epist. 282.

Libratores, Qui lapides in bello emittebant. Tacit. lib. 13, Libratoribus, funditoribúsque attributus locus, vnde eminus glandes torquerent: ne qua pars subsidium laborantibus ferret. Contrà Turnebus libratores apud Tacitum esse ait, non qui in hostem missilia vibrant, mittúntve manu, sed qui ex tormentis excutiunt. Taciti verba sunt, Remotísque paulatim legionibus, funditores, libratorésque excutere tela, & proturbare hostem iubet: missæ è tormentis hastæ.

Libramen, penult prod. libraminis, penult. corr. Ipsa vis eiaculandi & vibrandi. Liuius libro 2. Decad. 5, Huic spiculo ad libramen parmæ tres, vt sagittis solent, circundabantur.

Libramentum, libramenti {[illegible]} Æquamentum. Col. lib. 1. cap. 5, Nam eiusmodi positio medium temperatúmque libramentum ventorum hyemalium & æstiuorũ tenet. Plin. epist. 95, An nescio quod libramentum abditum & cæcum, quod quum exinanitum est, suscitat & elicit fontem, &c.

Libramenta tormentorum, Habenæ & lora seu funes quibus librabantur seu vibrabantur tormenta. Tacit lib. 19.

Libramenta plumbi, Massæ plumbeæ in arietes coniectæ, & vibratæ Liuius lib 8. Decad. 4.

Libtilla, aliàs libella, instrumenta bellica, authore Festo, saxa scilicet ad brachij crassitudinem in modum flagellorum loris reuincta, quòd librari manu, id est ponderari videantur.

Libralis, Libraria, Librariolus. Librarius, Vide LIBER & LIBRA.

Librile, Librilla. Libripens, Libro, libras. Vide LIBRA.

LIBS, Libis {[illegible]} Ventus. Plin. lib. 18. capite 34, Ex aduerso Aquilonis ab Occasu Brumali Africus flabit, quem Græci Liba vocant. Sic lib. 2. cap. 47. Vulgò nunc vocatur *Le beix.*

Libum, libi, Vide LIBO, libat.

LIBVRNIA, siue Lyburnia {[illegible]} Regio inter Illyriã & Dalmatiam, seu (vt quidã aiunt) pars Dalmatiæ, in qua sunt Salonæ vrbs insignis, cuius populi Liburni vocitati sunt, de quibus Lucanus lib. 4, Pugnacésque mari Grata cum classe Liburnos.

Liburnus {[illegible]} Qui est ex Liburnia. Itẽ qui priuatim quoscunque in iudicium vocabant iussu magistratuum (quod vilissimorum hominum officium erat) dicebantur Liburni, quòd ferè è Liburnia essent. Iuuen. Saty. 4. Martial. lib. 1. ad Licianum, de Hispaniæ locis, Procul horridus Liburnus, & querulus cliens.

Regna Liburnorum. Virg. 1. Æneid.

Liburnus, Adiectiuum {[illegible]} vt terra Liburna. Lucanus libro 8.

Liburnum, liburni: & liburna, liburnæ: & liburnica, liburnicæ {[illegible]} Genus nauis bellicæ velocissimæ, à Liburnis populis in Illyrico, qui olim nauibus velocibus vsi, Ionium mare, insulásque prædabantur. Qua ex causa Romani naues leuitate celeritatéq; præstantes, appellauere liburnicas, vt refert Appianus. Horatius in Epodis, oda 1,

Ibis liburnis inter alta nauium

Amice propugnacula. Lucan. lib. 3, Ordine contentæ gemino creuisse liburnæ. Plin lib. 6 epist. 16. ad Tacitum, Iubet liburnicã aptari: mihi, si venire vnà vellem, facit copiam.

Liburnus, Adiectiuum {[illegible]} vt Rostra Liburna. Propert. libro 3. eleg. 11. Alij legunt, rostra Liburna, id est, Romanas Liburnicas.

LIBVRNVS, Portus Tuscorum, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Hodie *Liuorno.*

LIBYA, Libyæ: & Libye, Libyes {[illegible]} Africa: quòd inde Liba ventus flare soleat: seu quod pluuiis indigeat propter nimiam siccitatem, [illegible]. Vel à Libya Epaphi filia, Iouis filij. ¶Est etiã hoc nomine fluuius in Mauritania.

Agri soli Libyæ Virgil. 3 Georg. Soli, deserti.

Sitientes Libyes calidæ arenæ. Lucan. lib. 1.

Æstiferæ Libyes squalentia arua. Lucan. lib. 1.

Deserta Libyæ. Virg. 1. Æneid.

Littus arenosum Libyæ. Virg 4. Æneid.

Vastitas Libyæ. Cic. 1 de Nat. deor.

Libys, homo: & Libyssa mulier {[illegible]} ex Libya orti. Vnde

Arena Libyssa Catul. ad Lesbiam, epig 7.

Libyssinus, pen prod. Adiectiuum. & Libystis, Libystidis pen. correpta, fœm gen. {[illegible]} Patronymicum à loco. Virgilius libro 8. Æneidos,

-& pelle Libystidis vrsæ. Martianus, Graui ac Libyssino calore exustus.

Montes Libyssini. Catul. de Rufa, epigram. 55.

Libyæ autem, Libycis facit: à quo genitiuo fit

Libycus, Adiectiuum. pen. corr. {[illegible]} vnde Libycum mare. Libycos campus, dictus quòd in eo primùm fruges ex Libya allatæ sunt. Vnde & Ceres ab Argis Libyssa vocata est, vt ait Festus.

Gentes Libycæ. Virg. 4 Æneid.

Terræ Libycæ. Virg. 4 Æneid.

Vrbs Libyca. Virg. 4. Æneid.

LIBYCIS, Libycidis, Vrbs Iudææ ab Orientali parte Iordanis, quam Herodes extruxit.

LIBYSSA {[illegible]} Bithyniæ vrbs, Ptolemæo lib. 5. cap. 1. Vulgò *Polmon.* Bithyniæ [illegible] vocat Stephanus. nota est Annibalis interitu.

LIBYSTINVS, pen. prod. dictus est Apollo ab his qui Pachynum Siciliæ promontorium incolebant, eo quòd immissa Libyeis, hoc est hostibus Carthaginiensibus peste, penè cuncti subita morte interierint.

LICA, Licæ {[illegible]} Nomẽ viri qui Herculem secutus est, authore Festo. Vulgò scribi solet Lychas. Hunc fabulantur Poetæ versum fuisse in scopulum, dum ab Hercule furente præcipitatur in mare. Vide Ouidium 9. Metam.

LICAMBES, Licambis {[illegible]} Ciuis fuit Lacedæmonius, quem Archilochus ita iambico metro insectatus est, ob denegatam filiã Neobolem, vt se suspenderit, contumeliarum impatiens. Sed rectius Lycambes scribitur per y psilon.

Lycambeus, penult. producta, Adiectiuum {[illegible]} Ouidius in Ibin, Tincta Lycambeo sanguine tela dabit.

Licenter, Licentia, Licentiosus. Vide LICET.

Liceo, lices, licui {[illegible]} cuius supinum est ab impersonale licitum est, passiuam habet significationem, & significat Pretio augeri quum fit auctio. Plaut. Menæch. 5. 4.

Væníbunt serui, suppellex, fundi, ædes, omnia

Væníbunt, quiqui licebunt præsenti pecunia. Martial. lib. 6, Paruo quum pretio diu liceret. Cic. ad Att. lib. 12, De Drusi hortis quanti licuisse tu scribis, id ego quoque audieram, & vt opinor, heri ad te scripseram.

Liceor, liceris, pen. prod. licitus sum {[illegible]} liceri. Valla, Liceor, videtur carere præterito, tamen quasi præteritum habeat, format à se frequentatiuum (sed eiusdem tamen significationis) Licitor. Vnde sunt participia licitans, & licitaturus. Vtriusque igitur verbi significatio est Pretium deferre in auctione facienda, hoc est in venditione quæ publicè fit. Hactenus Valla. Plaut. Stich 4, locus ridiculus vendo, ag[ite] licemini. Cic. 5. Verr. Herbitẽses quũ viderẽt, si ad Æschrionem [decum]am redisset, se ad arbitrium libidinosissimæ mulieris spoliatum iri: liciti sunt vsque eo quoad efficere posse arbitrabantur. Pers. Sat. 5, Et ecorum Græcos curto centusse licetur. Absolutè aliquando ponitur: aliquando accusatiuo iungitur, adiecto pretio vel in ablatiuo, vel in genitiuo. Vlpianus, Si res eius væníerit, & extitat qui plus liceatur, &c.

Liceri contra aliquem. Cic. 3. Offic Nec licitatorem venditor, nec qui contra se liceatur emptor opponet.

Licitor, pen. corr licitaris {[illegible]} licitâri. Frequentatiuum à liceor. Cætius lib. 4, Et quum habeatis arma, licitamini hostiũ capita.

¶Licitari, Congredi, pugnare. Ennius, Pars ludicrè saxa iactant, inter se licitantur. Cæcilius Hymnide, Quæ narrare inepti & scitras seruẽtis, quin machæra licitari aduersum eũ cœpisti sciens. Nonius.

¶Licitari dicuntur (inquit Festus) in pugnando, siue mercãdo contendentes.

Licitans, pen. corr. Particip. {[illegible]} Qui licitatur. Caius in l. Locatio. D. de Publicanis, Locatio vectigalium, quæ calore licitantis vltra modũ solitæ conductionis inflatur, ita demũ admittenda est, si fideiussores idoneos & cautionẽ is, qui licitatione vicit, offerre paratus sit.

Licitatio, verbale {[illegible]} Auctio Cic ad Att lib 11, Genus enim conditionis eiusmodi fuit, in quo nõ solet esse cõtrouersia: quum ea pars quæ videtur esse minor, licitatione expleri posset.

Licitationem facere. Cic. 4. Verr. Exquisitis palàm pretiis & licitationibus factis, describebat Censores binos in singulas ciuitates Timarchides.

Licitatione vincere. Vide VINCO.

Licitator, pen. prod. { [illegible] } Verbale maſ. Qui pretium auget. Cic. 3. Offic. Non licitatorem venditor, nec qui contra ſe liceatur, emptor opponet.
Licitatorem apponere. Cic. ad Marium, lib. 7. 8, Nunc quoniam tuum pretium noui licitatorem potius apponam, &c. Alia exemplaria habent in licitatorem potius ponam.

Licet, licebat, licuit { ἔξεστι, ἐνδέχεται } licêre, Impersonale, Fas eſſe, & licitum. Cicero 5. Tuſculan. Id enim licere dicimus quod cuique conceditur.
Peccare nemini licet. Cic. 5. Tuſcul.
Licet tibi eſſe bonum virum. Quintil. lib. 4. cap. 4, Procuratorem tibi eſſe non licuit. Quidam legunt procuratori, in datiuo. Cic. pro Corn. Balbo, Si ciui Romano licet eſſe Gaditanum.
Licebit tibi eſſe bono viro. Cic. 1. Tuſcul. Licuit enim eſſe otioſo Themiſtocli, licuit Epaminondæ. Horat. 1 Serm. ſaty. 1, Eia quid ſtatis? nolût, atqui licet eſſe beatis. Brutus ad Cic. 16. 5, Sed quis ſupplicat, vt optimè meritis de Rep. liceat eſſe ſaluis?
¶Licet, Reſponſio permittentis vel concedentis. Plaut. Rud. 26, Rogato vt relinquat alias res, & huc veniat. Ÿ licet.
¶Licet mihi diſcere de te, pro Poſſum. Terêt. Eunuch. 2. 2. Cic. 7. Verr. Sed non idem mihi licet quod iis qui nobili genere nati ſunt.
Licet me id ſcire quid ſit? Plaut. Pſeudolo. 3.
¶Liceat. Terent. Heaut. 5. 2, Modò liceat viuere, eſt ſpes.
Liceat dicere. Plautus Rud. 4, Mea quidem hercle cauſa ſaluos ſis licet.
Si per te licet, Id eſt ſi permiſeris: vel, ſi potero, à te non impeditus. Plaut. Aſin. 1. Terent. in prolog. Heaut.
-date poteſtatem mihi
Statariam agere, vt liceat per ſilentium. Id eſt, quod ego poſſim vobis tacentibus. Idem Hecy. Per me exquirere licet. Vulgus barbarorum dicit, *Ego ſum contentus quod tu, &c.* Cic. 2. Philip. Petis vt tibi per me liceat quendam de exilio reducere.
Licet, abſolutè, pro Poteris facere. Cato de Re ruſt. Et ſi voles inſupes vinum Coum miſtum bibere, licebit bibas. Cic. lib. 1. Offic. Licet ora ipſa cernere iratorum. Idem 4. Acad. Hic pugnes licet, non repugnabo.
Impunè licere. Tibul. lib. 1. eleg. 9.

Licet { [illegible] } Aduerbium concedentis, quemadmodum Eſto. Virgilius 6. Æneidos,
-licet ingens ianitor antro
Æternum latrans exſangues terreat vmbras.
Licet { [illegible] } pro Quamuis, aduerſatiua particula eſt, ferè ſequente tamen. Cic. de Aruſp. reſp. Quam volumus licet, P. C. ipſi nos amemus, tamen nec numero Hiſpanos, nec robore Gallos, &c. Virg. 6 Æneidos, Itaeit xitipedem ceruam licet.

Licitus, penult. corr. Adiectiuum, vt Negotiatio licita. Vlpian. in l. 2. D. De iure patro.

Licitum eſt { [illegible] } Idem quod licet. Terent. Hecy. 5. 3, Ego dum licitum eſt, vſa ſum benigno, & lepido & comi. Virg. 10. Æneidos,
Quandoquidem Auſonios coniungi fœdere Teucris
Haud licitum eſt: nec veſtra capit diſcordia finem. Cic. Terentiæ, lib. 14. 4, Expectaſſem Brundiſij, ſi eſſet licitum per nautas.
Licitæ acies, Vide ACIES.

Licitò, pen. corr. Aduerb. Solinus cap. 16, Ædes numinis præterquam oo dus veſtigia nullius licitò ingreditur.

Liciturum, pen. prod. { [illegible] } Cic. ad Attic. lib. 2, Quòd nihilo magis ei liciturum eſſet plebeio Remp. perdere, quàm ſimilibus eius me cos. Iam tuis eſſet licitum.

Licentia, licentiæ { ἐξουσία, ἄδεια } In verbis ſemper in malam partem accipitur, ſcilicet pro temeritate loquendi quæ velis. In factis in malum accipitur, nonnunquam in bonum. Eſt autem licentia, Impunita facultas loquendi, vel agendi quæcunque placent. Hæc ex Valla lib. 4. Terent. Adelph. 3. 4.
-verum nimia illæc licentia
Profectò euadet in aliquod magnum malum. Idem Heaut. 3. 1, Nam deteriores omnes ſumus licentia.
Licentia & libertas viuendi. Cic. 5. Verr. Niſi facilè cupiditates noſtras teneremus, nunquam ipſimet nobis præcideremus iſtam licentiam libertatémque viuendi.
Pœna abſuit, & licentia conſecuta eſt. Cic. 5. Verr.
Licentia ad maledicendum. Cic. pro Fonteio.
Licentia temporum. Plin. epiſt. 47.
Conſtricta licentia nullo modo. Claud. de Nup. Honorij.
Effrœna. Claud. de bello Get.
Effuſa. Tacit. lib. 4 hoc eſt immodica.
Feſta. Quintil. lib. 6. cap. 3, Quin illæ ipſæ, quæ dicta ſunt, ac vocantur, quas certis diebus feſtæ licentiæ dicere ſolebamus, &c.
Fœcunda licentia vatum. Ouid. 3. Amor. eleg. 11.
Immenſa licentia ponti. Ouid. 1. Metam.
Indomita. Horat. 3. Carm. ode 24.
Laſciua. Horat. 1. Carm. ode 19.
Nocturna licentia. Ouid. 5. Faſt.
Aſſequi licentiam. Cic. Offic. 10.
Concedere licentiam. Cic. pro Murena.
¶Licentiam dare pecunias eripiendi. Cic. 5. Verr.
Dare infinitam licentiam iudici. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 7.
Ferri licentia. Lucanus lib. 1, Quis furor ô ciues, quæ tanta licentia ferri?
Vaganti fræna licentiæ iniecit. Horat. 4. Carm. ode 15.
Largiri licentiam. Cic. 2. Acad.
Notare licentiam verbi. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Obtinere licentiam. Cic. ad Attic. 10.
Parere licentiam. Cic. de Amicit.
Permittere licentiam, Vide PERMITTO.
Licentiam lenitatis pollicetur. Cic. 1. de Fin.
Poſſidere licentiam. Cic. 4. Verr.
Præcidere licentiam. Cic. 5. Verr.
Prodere licentiam mentiendi. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Refrænare licentiam. Horat. 3. Carm. ode 24.
Tranſcendet hæc licentia in prouinciis. Tacit. lib. 17.
¶Licentia, ſimpliciter pro poteſtate, ſine permiſſione. Tacit. lib. 14, Statuerent vt vellent, data & abſoluendi licentia: Paulo pôſt, Mox licentia habendi obliuionem attulit.
¶Licentia, in bonam partem. Cic. 3 Offic. Nobis autem noſtra Academia magnam licentiam dat. Ibidem, Nec quicquam eo errore duci oportet, vt ſiquid Socrates aut Ariſtippus contra morem conſuetudinémque ciuilem fecerint, locutiue ſint, idem ſibi arbitretur licere: magnis enim illi, & diuinis bonis hanc licentiam aſſequebantur. Budæus.

Licentior, & hoc licentius { [illegible] } Cic. 3. de Orat. Inde ille licentior & diuitior fluxit dithyrambus. Idem in Orat. Quid verò licentius, quàm quòd hominum etiam nomina contrahebant, quo eſſent aptiora?
Licentior accuſatio. Valerius lib. 9 de Damaſippo.
Licentior epiſtola, In qua liberè ſcribimus quicquid volumus. Plinius in epiſt.
Licentior vita, pro diſſoluta. Valer. lib. 9. cap. 1.

Licentioſus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Tacitus, Ex moribus imperatoris miles intactus aut licentioſus. Quintil. lib. 1. cap. 6, Nam ebor dicere, non minus eſt licentioſum, quàm ſi ſulphur & gutturi ſubiicerent in mediam in genitiuo.

Licenter, Aduerb. { [illegible] } Per licentiam. Cic. in Orat. Solutum quiddam ſit, nec vagum tamen, vt ingredi liberè, non vt licenter videatur errare. Sic Liu. 6. bel. Pun. Idê tam licenter atque otioſè facere in loco indignum viſum eſt.
Audacter & licenter ede. Catul. in Camerium, epigr. 51.
Dicere licentius. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Errare licentius. Ouid. 4. de Ponto eleg. 10.

Lichen, huius lichenis, pen. prod. m. g. vel Lichene, lichenes, pen. prod. f. g. { λειχήν } Morbi genus, quod Latini mentagram vocant, quòd à mento incipiat. Plin. lib. 26 cap. 1, Grauiſſimum ex his lichenas appellauere Græco nomine: Latinè, quoniam à mento ferè oriebatur, ioculari primùm laſciuia (vt eſt procax natura multorum in alienis miſeriis) mox & vſurpato vocabulo mentagram, occupantem in multis totos vtique vultus, oculis tantùm immunibus, deſcendentem verò & in colla pectúsque ac manus, fœdo cutis furfure. Martial. lib. 11,
Non vlcus acre, puſtulæve lucentes,
Nec triſte mentum, ſordidíve lichenes. Noſtra ætate, inquit Cornarius, ab anno Chriſti quingēteſimo ſupra milleſimum, per omnem Europam ſæuiſſime graſſati ſunt Lichenes. Neque enim alterius generis cenſendus eſt, qui vulgò hodie Gallicus & Neapolitanus morbus & ab aliis Hiſpanus ſcabies nominatur: quanquam hæc ipſa affectio multarum ſpecierum exiſtat, & non recens aut noua huius ſeculi, iuxta quorundam traditionem. Videntur autem λειχῆνες appellari, non quòd linctura ſaliuæ humanæ curentur, vt quidam opinati ſunt, ſed quòd lambendo proſerpant, velut etiam lichen herba in petris ſolet. λειχω, idem valet quod lingo, lambo.
Lichenas oris præſtantiſſimè vincit glutinum factum è genitalibus vitulorum.
Lichenes equorum. Dioſcorid. lib. 2 cap. 38, ex verſione Ruellij, Lichenes ſunt in equorum genibus, & ſuper vngulas indurati calli, qui triti, & in aceto poti, comitialibus mederi traduntur. Meminit & Plin. lib. 28 cap. 11.
¶Lichen, Herba. Plin. lib. 26 cap. 4, Lichen verò herba his omnibus præfertur, inde nomine inuento. Naſcitur in ſaxoſis, folio vno ad radicem lato, caule vno paruo, longis foliis dependentibus.

Licium, & Licia, liciorum { [illegible] } Fila ſunt quibus in telis textrices implicant ſtamina: ſignificat etiam ſtamen ipſum. vnde trilicem dicimus veſtem, quæ tribus liciis conſtat. Plin. lib. 8. cap. 48, Plurimis verò liciis texere, quæ polymita appellant, Alexādria inſtituit. Virg. 8. ecloga,
Terna tibi hæc primùm triplici diuerſa colore
Licia circundo. In quem locum ſic ait Seruius, Vt Licia ſtamen implicant, ita adoleſcentis mentem implicare côtendit. Hęc ille. Certè licia vim habere in magicis putabâtur. Plin. lib. 18 cap. 4, Inguinibus medentur aliqui, licium telæ detractum alligantes nouenis ſeptenísve nodis, ad ſingulos nominantes viduam aliquam, atque ita inguina adalligantes licio.
Dira ſororum licia. Stat. 1 Achill.
Cantata licia. Ouid. 2. Faſt. Id eſt incantata ad implicandas vinciendáſque hoſtiles linguas.

Licitatio, **Licitator**, **Licitor**, Vide LICEO.

Licitò, Aduerbium, **Licitum eſt**, **Liciturum**, **Licitus**, Vide LICET.

Lictor, lictoris { ῥαβδοῦχος, ῥαβδοφόρος, [illegible] } Qui carnificis officio fungebatur, miniſter Conſulis, Proconſulis, Præſidis, & Prætoris. Sed duodeni lictores Conſulis erant, aliorum ſeni tantùm, portantes virgarum faſciculos cum ſecuribus ligatos, magiſtratibúſque præibant: ac quoties iuſſi erant, faſciculos ſoluentes, primò virgis cædebant reum, mox ſecuri feriebant. Plaut. Aſin. 11,
Vbi ſæpe ad languorem tua duritia dederis octo
Validos lictores vlmeis affectos lentis virgis. Liu. Miſsíque lictores ad ſumendum ſupplicium, nudatos virgis cædunt, ſecuríque feriunt. Cic. ad Attic. lib. 7, Subitò conſilium cepi, vt antè quàm luceret, exirem: ne qui conſpectus fieret, aut ſermo lictoribus, præſertim laureatis. Idem ad Qu. fratrem. lib. 1. 1, Sit lictor non ſuæ, ſed tuæ lenitatis apparitor, maióreque præferant faſces illi ac ſecures dignitatis inſignia, quàm poteſtatis.
Conſularis lictor. Horat. 2 Carm. ode 16.
Laureati lictores, Vide LAVRVS.
Paludati lictores, Vide PALVDAMENTVM.
Lictor vnde dicatur, docet Gellius lib. 12, cap. 3, his verbis. Valgius (inquit) Rufus in ſecundo librorum, quos inſcripſit De rebus per e-

pistolam quæsitia, lictorem dici à ligando appellatum esse: quòd quum magistratus Populi Romani virgis quempiam verberari iussissent, crura eius & manus ligari vincirique à viatore solita sint: isque qui ex collegio viatorum officium ligandi haberet, lictor sit appellatus. Vtitúrque ad eam rem testimonio M. Tullij, verbáque eius refert ex Oratione, quæ dicta est pro C. Rabirio, I lictor, inquit, colliga manus. Hæc ita Valgius, & nos sanè cum illo sentimus. Sed Tiro Tullius M. Ciceronis libertus, lictorem vel à lino, vel à licio dictum scripsit. Licio enim transuerso, quod limum appellatur, qui magistratibus, inquit, præministrabant, cincti erant. Plutarchus in Problem. Rom 67, Cur lictores dicti sunt? An quòd petulantes colligabant? Hi enim lora in sinu gestantes Romulum sequebantur. An c interpositū est, quum antè sine c litores dicerentur, quasi publici quidam ministri? Nam quod λῆτον nostra etiam temporibus publicum est, multis Græcorum legibus scriptum esse, neminem latere puto.

Lictor etiam iurei sacrorum ministros censebatur. Pompeius Festus lib. 6, Flaminius lictor est, qui flamini diali sacrorum causa præsto est. Ouid. lib. 2. Fast.

Lictorius, Adiectiuum {ῥαβδουχικὸς} Quod ad lictorem pertinet. Plin. lib 7. cap 30, Fasces lictorios ianuæ submisit is, cui se Oriens Occidénsque submiserat.

Virga lictoria. Florus lib. 1. cap. 26.

Lien, lienis, masc. g. vel Lienis, huius lienis, pen. prod. {σπλὴν} Vnum ex visceribus internis. Plaut. Curc. 5,

Lien dirupcus est. Ambula: id lieni optimum est. Idem Merc. 4,

Perij, seditionem facit lien, occupat præcordia. Celsus libro 3, Si iecur aut lienis est affectus. Idem lib. 2, Quos lienis malè habet.

Lienis bubulus, apud Celsum lib. 4. cap. 9.

Lienis magnitudine intemperantiam risus fieri affirmant physici. Persius Satyr. 1.

Intumescit quandoque lien, vt cingere huminem videatur. Cato cap. 157.

Lienis torquet. Cels. lib 5. cap. 18.

Lienosus, pen prod. Adiectiuum {σπληνικὸς} Qui liene laborat, quoties excrementi plus in lienem deuertit, quàm calor eius visceris possit conficere. Aristot. lib. 3, De partibus animalium. Plin lib. 7. cap. 2, de Pyrrho refert, cuius dextri pedis pollex lienosis medebatur.

Lienosum cor. Id est lienis naturam habens, vt turgeat sicut lien. Plaut. Casin 9. Fortasse legendum ludiosum: id est, subsultans more ludionum, ac in corpore emicans, vt illi in theatro.

Lienicos, pen. corr. {σπληνικοὶ} Idem quod lienosus. Plin. lib. 29. cap. 3, Sic & lienitis.

Lienteria, lienteriæ {λειεντερία} Intestinorum leuitas, inquit Festus. Celsus lib. 2. cap 1, Sit etiam læuitas intestinorum quæ λειεντερία vocatur, Vnde Lientérici Plinio, alui, qui hoc morbo vexantur. Dicitur autem propriè Lienteria, alui fluxus qui à melancholicis excrementis à liene per intestina descendentibus venit.

Ligamen, Vide LIGO, ligas.

LIGARIVS, Quidam Romanus: pro quo habuit Orationem apud Cæsarem Cicero.

Ligarianus, penultima prod. Adiectiuum {λιγαριανὸς} Cicero Attico, lib 13, Ligarianam, vt video, præclarè auctoritas tua commendauit. Subintelligit Orationem quam pro Ligario habuit.

Ligatura. Ligatus, Vide LIGO, ligas.

Ligellum, Vide LIGO, ligas.

LIGER, Ligeri, penult. corr. Viri proprium. Virg. lib. 10. Æneidos,

Dicta volant Ligeri, sed non & Troius heros

Dicta parat contrà.

LIGER, Ligeris, pen. corr. {λίγηρ} Galliæ fluuius, qui & Ligeris in nominatiuo dicitur. Vnde & Ligerim in accusatiuo lectum est. Hic delatus in Oceanum influit, maximi cursus & pari cum Garomna interuallo à Pyrene distat, & duobus stadiorū milibus vtriusque nauigatio est. Cæsar lib 7, Liger ex niuibus creuerat. Idem, Paulo pòst magnis itineribus ad Ligerim peruenit. Vulgò *Loire*.

Lignum, ligni {ξύλον, ὕλη} A legendo, inquit Varro: quòd ligna caduca in agris legebantur, quibus ad focum vterentur. Plinius libro 12, cap. 11, Constat arboribus fructus radice, frutice, cortice, succo, ligno, &c.

Ligna, & sarmenta. Cic. 3 Verr. Cædere ianuam saxis, instare ferro, ligna & sarmenta circundare, ignem subiicere cœperunt.

Aridum compone lignum. Horat. 3. Carm. ode 17.

Arida ligna capiscere in flammas. Lucret. lib. 2.

Attrita inter se ligna, Vide ATTERO.

Dedicatum lignum. Cic 2. de Legib.

Durum. Virg 9. Æneid.

Dolatum. Iuuen. Saty. 12.

Fissum. Virg 9. Æneid.

Fissile. Virg. 1. Georg.

Inutile. Horat. 1. Serm. saty. 8.

Lunatum, Vide LVNA.

Neruis alienis mobile lignum, Vide MOBILIS.

Odoratum Virg. 2. Georg.

Osseum, Vide OS.

Ignem ex viridibus lignis atque humidis facere. Cic. 3. Verr.

Accendere lignum, Vide ACCENDO.

Conficere ligna ad fornacem, Vide CONFICIO.

Reponere ligna super foco. Horat. 1. Carm. ode 9.

Ligneus, Adiectiuum {ξύλινος} Quod ex ligno est. Plaut. Pœn. 10,

-tantisper quidem Vt sis apud me lignea in custodia. Idem Rud. 7, Ligneus equus. Cic 6. Verr. Signum ligneum. Liu. 3. bell. Pun. Ligneatoriis.

Deus ligneus. Tibul. lib 1. eleg. 10.

Materiam ligneam flamma vri posse necesse est. Cic. 1. de Inuent. de necessitudine.

Ponticulus ligneus Cic. 5. Tusc.

Simulacra lignea. Oui l. 10 Metam.

Soleas ligneas in pedes induceret. Cic. 2. de Inuent.

Ligneolus, penult. corr. Adiectiuum diminut. Cic. ad Quintum fratrem, lib. 3, Hanc scripsi ante lucem, ad lychnum ligneolum. Fortasse legendum lineolum.

Lignarius, Adiect. Quod ad lignum pertinet: vt Faber lignarius. Lignarius, Qui lignatum it. Liuius 5. bel. Maced. Et iidem porticum extra portam Trigeminam inter lignarios fecerunt.

Lignosus, penult. prod Adiectiuum {ξυλώδης} Id est instar ligni durum, inquit Sipontinus. Plin lib. 12. cap 7, Arbor radice lata, lignosáque.

Lignor, lignaris {ξυλίζομαι} lignari, Deponens, Ad ferenda ligna ire. Plaut. Capt. 11, Ite istinc, efferte lora. e. num lignatum mittimur? Liu. 5 belli Punici, Et deinde assiduè dies noctésque infestus aderat, vt non vagus tantùm procul à castris lignatum pabulatúmque progressos exciperet, sed ipsis obequitaret castris.

Lignatio, Verbale {ξυλισμὸς} Lignorum desectio, vel deportatio. Cæsar 5 belli Gall. Vt nonnulli milites qui lignationis munitionísque causa in syluas discessissent, &c.

Lignatio, Aliter. Colum lib. 1. cap 5, Sit autem vel intra villam, vel extrinsecus inductus fons perennis, lignatio, pabulúmque vicinum. Id est locus vnde ligna accipi possint.

Lignator, pen. prod. {ξυλεὺς} Aliud verbale, Miles qui lignatur. Liu. 10, ab Vrbe. Cæsar 5. belli Gallici, Subitóque oppressis lignatoribus, magna manu, &c.

Ligo, ligas, ligare {δέω, ἐνδέω, συνδέω, δεσμεύω} Vincire, constringere. Quidam à lino deducunt, quasi lino ago: quòd omnia lino ligentur. Plin. lib. 11. cap. 46, Talus autem rectus est in articulo pedis ventre eminens, concauo in vertebra ligatus. Cic. 4. in Catil. Filium eius impuberem ligatum à Prætore missum, &c.

In catenas aliqua ligare. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Guttura ligauit laqueo. Ouid. 6. Metam.

Vulnera ligare. Ouid. 7. Metam.

¶Legibus ligare aliquem. Stat 4. Sylu. 3.

Pacta ligare. Propert. lib. 4. eleg. 4.

Ligatus, pen. prod. Participium {δεθεὶς} vt Comas ligatas auro substringere. Lucan. lib. 3.

Crines ligatos impedit vitta. Tibull. lib. 1. eleg 6.

Ligamen, pen prod ligaminis {δεσμὸς, δέμα} Quo quid ligatur. Colum. lib. 11. cap 2, Possit etiam salix decisa pridie ad lucubrationem expurgari, & ad vitium ligamina præparari.

Nocturna ligamina mitræ. Propert. lib. 2. eleg. 30.

Ligellum, ligelli {καλύβιον} Breue domicilium, & tuguriolum. Plaut. Aul. 9, De suo ligello fumus si quà exit foras. Nonius. Turnebus in alia longè est sententia, aitque sibi in mentem venisse vocabulum hoc diminutionis formam quandam adumbrare. Postulat autem proportio vt quemadmodum à tigno tigillum & tigellum deducitur, vnde & tigellij nomen, sic à ligno ligillum & ligellum denotetur. Paruum igitur lignum intelligit, quod in foco vratur fumúmque reddat.

Ligo, ligonis, masc gen. {δίκελλα, σκαφεῖον} Rusticum instrumentum. sic dictum, quòd radicibus quæ sub terra sunt, ligetur. Lucanus lib. 1, Vomeréque antiquos curiorum passa ligones. Plin. lib. 18. cap 6, Adduxit graues ligones, vomeres ponderosos.

Iuuenum ligones. Stat. 3 Thebaid.

Duris ligonibus exhauriebat humum. Horat. Epod. 5.

Iactati pulsarunt arua ligones. Ouid. 3. Amor. eleg 9.

Longis purgare ligonibus arua. Ouid. 1. de Ponto, eleg 9.

Ligula, Vide LINGVA.

LIGVRIA {λιγυστική} Italiæ regio, maiore ex parte montosa, inter amnes Varum & Macram, ab altero latere habens Apenninum, ab altero Padum, Tusciam attingens. Cuius caput est Genua. A qua Ligustica ora, & Mare Ligusticum. Dicta Liguria, à Ligystro Phaethontis filio, conuersione y in v. Nunc vulgò dicitur *Terra de Genua*. Testis Oliuarius in Melam.

Ligur, Liguris, pen. corr. {λίγυς} nomen gentile. Probus declinat hic & hæc Ligur, & hic & hæc & hoc Ligus, pro incola Liguriæ,

Assuetus malo Ligur Virg. 2. Georg.

Fœmina Ligus. Tacitus lib. 18, Auxit inuidiam præclaro exemplo fœmina Ligus, quæ filio abdito, &c.

Tonsus Ligur. Lucan. lib. 1.

Vanus Ligus. Virg. 11. Æneid.

Ligusticus, Adiect. pen. corr. {λιγυστικὸς} Nomen possessiuum. Iuuen. Saty. 3, Nam si procubuit qui saxa Ligustica portat.

Ligusticum, siue vt Bocatius, Ligustinum mare, est maris Tusci pars, à Liguria prouincia cui adiacet, denominatum. Hoc (vt refert Solinus) corallium procreat, quòd fulminibus resistit.

Ligurio, liguris, pen. prod. ligurriui vel ligurij, ligurritum {λιχνεύω} ligurire, Multa auidè consumere, & suauiora edulia carpere. Ligurriunt muscæ, inquit Varro de Lingua Latina. Terent. Eunuch 5. 4, Quæ cum amatore suo quum cœnāt, ligurriunt. Vbi Donatus. Ligurriunt, ἀπὸ τοῦ λιχνεύειν, quod secundum Græcos suaue intelligitur. Ligurire dicitur, qui eleganter & more senum, multo fastidio suauiora quæque degustat. Nonius: Ligurire, degustare. vnde abligurire, multa auidè consumere.

Ius tepidum ligurire. Horat. 2. Serm. saty. 3.

Furta ligurire, Id est cibum furto ablatum. Horat. 2. Serm. saty. 4.

Ligurire, ait Budæus, est paulatim in ore commanducare aliquid gustu suaue. vnde Cic. Ligurire lucra, est sensim lucrifacere, & in eo oblectari: cui opponitur deuorare, quod fit per auidè ab homine hiantis auaritiæ. Et ligurritor procurationum vel curationum, *qui en est friand, & en fait son profit sagement*. Cic. ad Brutum lib. 11, 21, Quum quidam de collegis nostris agrariam curationem ligurrirent, disturbaui rem, totámque in aduentum vestrum integrā reseruaui. Id est, quum legis agrariæ mentionem sensim tentarent, & cum magna suauitate in animo versarent. Hæc Budæus.

Ligurire rem aliquam, &c. Id est appetere. Cic. ad Brutum, lib 21.

Ligurritio, Verbale {λιχνεία} Auiditas, immoderata appetentia Cic. 4. Tusculan, Ægrotationi autem talia quædam subiecta sunt, auaritia, ambitio,

ambitio, mulierositas, pernicacia, liguritio, vinolentia, cupedia, & si qua sunt similia.

LIGVS, Ligusticus, Vide LIGVRIA.

Ligusticum, ligustici, pen. corr. { λιγυστικόν } Herbæ hortensis genus. Plin. lib. 19. cap. 8, Ligusticum sylvestre est. In Liguriæ suæ montibus seritur. Vbique suauius satiuum, sed sine viribus. Panacem aliqui vocant. Crateuas apud Græcos cunilam bobulam eo nomine appellat: cæteri ferè conioides, cunilaginem. Dictum autem ligusticum à Liguria: alij Libysticum à Libya vocatum putant. Pharmacopolæ vocant *leuisticum*.

Ligustrum, ligustri, n. g. { κύπρος } Eadem arbor est (inquit Plin. lib. 24. cap. 10.) quæ in oriente cypros. Suos in Europa vsus habet. Succus eius neruis, articulis, algoribus: folia vbique veteri vlceri, cum salis mica, & oris vlcerationibus prosunt. Virgilius 2. ecloga,

Alba ligustra cadunt. Sed hîc ligustra vocat, ligustri flores, quos constat esse candidissimos. Martial. lib. 1. ad Procillum,

Tam candidus puella cygno,
Argento, niue, lilio, ligustro. Vulgus nostrum *troenam* vocat.

Niueum ligustrum. Ouid. 13 Metam.

¶Ligustrum, Genus herbæ, per sæpes & macerias serpens. Colum. libro 10,

-& nigro permista ligustro Balsama. Quo in loco si fortè ligustrum arbusculam intelligit Columella, respexit ad eius semen seu baccas, quas passim videmus nigerrimas.

LIBYAE, Populi sunt Asiæ qui cum Xerxe, teste Herodoto lib. hist. 4. contra Græcos militarunt.

LIGVRVS, teste Fabio pictore, Phaëthontis fuit filius, à quo Liguria cognominata est, Vide LIGVRIA.

Lilium, lilij { κρίνον } herbæ hortensis genus, de qua apud Plinium libro 21. cap. 5.

Alba lilia. Virg. 4. Georg.
Breue lilium. Horat. 1. Carm. ode 36.
Candida lilia. Virg. 6 Æneid.
Canentia lilia. Ouid. 11. Metam.
Grandia lilia. Virg. eclog. 10.
Infringere lilia. Ouid. 10. Metam.

Liliaceus, Adiectiuum { κρίνινος. } Vnde oleum liliaceum, Palladio libro 6 capite 14.

Lirinus, lirina, lirinum, pen. corr. { κρίνινος } Quod est lilij. Vt Lirinum oleum. Plin. lib. 21. cap. 5.

Lilietum, lilieti, penult. prod. { κρινών } Locus in quo liliorum copia est. Palladius, Lilieta, canneta ponenda sunt. Idem lib. 3. cap. 11, Noua lilieta formabunt.

LILYBAEVM { λιλύβαιον } Siciliæ promontorium est, quod Africam respicit. sunt enim Siciliæ tria promontoria, vt docet Pomponius lib. 2.

Lilybeius, Adiectiuum { λιλυβήϊος. } Virg. 3. Æneidos,
Et vada dura lego saxis Lilybeia cæcis.

Lilybætanus, pen. prod. Aliud adiectiuum. Cic. Verr. 6, A Lisone verò Lilybætano primo homine, apud quem diuersatus es, Apollinis signum certè esse non oportuit.

Lima, limæ { ῥίνη } Instrumentum fabrile, quo ferrum, aut aliquid aliud expolitur terendo. Quintil. lib. 10. cap. 3, Opus poliat lima.

¶Lima, Per translationem. vt
Vltima lima defuit meis scriptis. Ouid 1. Trist. eleg 6.

Intendere limam alicuius. Plin. iunior lib. 1 epist 1, ad Arrianum, Imò quo magis intendam limam tuam, confitens & ipsum me, & contubernales ab editione non abhorrere. hoc est, vt acuam & exerceam tuum iudicium ac emendationem in hunc librum quem ad te misi.

Mordet librum lima censoria. Martial. lib. 5 epigram. ad Seuerum, de libello quem volebat ab eo & Secundo castigari,
Quem censoria cum meo Seuero
Docti lima momorderit Secundi. Id est, quem censura Seueri & Secundi limauerit atque emendauerit.

Persequi scriptum aliquod lima, pro Limare, emendare, castigare. Plin. iunior lib. 1. epist. 8, ad Saturninum, Meminι quidem te iam quædam notasse, sed generaliter. ideo nunc rogo, vt non tantùm vniuersitati attendas, verumetiam particulas qua soles lima persequaris.

Vti lima mordacius. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.
Liber rasus limo. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4.

Limo, limas { ῥινάω } limare. Plin. lib. 18 cap. 1, Atque quum in arbores exacuunt, limántque cornua elephanti.

Scalpere atque limare gemmas. Plin lib 36. cap. 7.

¶Limare, per translationem, pro Expolire, & redundantiam exteno uidere, vt ait Budæus. Cic. 2. de Orat. Neque hæc ita dico, vt ars aliquid limare non possit: neque enim ignoro & quæ bona sint, fieri meliora posse doctrina.

Ornare ac limare. Cic. 3. de Orat.
Politius limare aliquod opus. Cic. 1. Acad. Id est ornatius facere.
Ratio limat aliquid. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Teoui cura limati. Ouid 4. de Ponto, eleg. 6.

Limatur veritas ipsa in disputatione. Cic. 2 Offic. Alia est illa quum veritas ipsa limatur in disputatione, subtilitas: alia quum ad opinionem communem omnis accômodatur oratio. Id est, cum crasso modo disputamus, non subtilitate philosophica. Budæus.

¶Limare caput cum altero, Id est contingere, inquit Nonius. Plaut Pœn. 4.

¶Limare commoda alicuius, Attenuare, Imminuere. Horat. 1. epist 14, Non istic obliquo oculo mea commoda quisquam Limat. Budæus. Id est, atterit, & inuido oculo fascinat Porphyr.

Limatus, pen. prod. { ἀπεσμηγμένος } Participium, siue nomen ex participio. Cic. 1. de Nat. deor. Nec vero hoc in te vno conuenit moribus domesticis, ac nostrorum hominum vrbanitate limato, sed &c. Id est polito, inquit Budæus.

Limatus & emunctus. Quintil lib. 12 cap. 10.
Tersus ac limatus. Quintil lib. 12. cap 10.

Limatus oratione. Cic. 1. de Orat. Qu. Scæuola æqualis & Collega meus, homo omnium & disciplina iuris ciuilis eruditissimus, & ingenio, prudentiáque acutissimus, & oratione maximè limatus atque subtilis. Limatus est, è cuius oratione nihil ferè remouere possis, quin totam imaginem demoliare. Subtilis, qui acuta quædam, & à sensu remota tractat, minuta quidem & parua. Nam subtilitati grauitas opposita est.

Limatum dicendi genus, quod subtile & attenuatum vocant. Cic. in Bruto, Ex hac Rutiliana narratione suspicari licet, quum duæ summæ sint in Oratore laudes, vna subtiliter disputandi ad docendum, altera grauiter agendi ad animos audientium permouendos: multóque plus proficiat is qui inflammet iudicem, quàm ille qui doceat: elegantiam in Lælio, vim in Galba fuisse. Paulo pòst, Videmus alios Oratores inertia nihil scripsisse, ne domesticus etiam labor accederet ad forensem: alios, quòd melius putent dicere se posse, quàm scribere. quod peringeniosis hominibus, neque satis doctis, plerunque contigit, vt ipsi Galbæ: quem fortasse vis nô ingenij solum, sed etiam animi, & naturalis quidam dolor dicentem incendebat, efficiebátque vt & incitata, & grauis, & vehemens esset oratio: dein quum otiosus stylum prehenderat, motúsque omnis animi tanquam ventus hominem defecerat, flaccescebat oratio. quod iis qui limatius dicendi consectantur genus, accidere non solet, propterea quòd prudentia nunquam deficit Oratorem, qua ille vtens, eodem modo possit & dicere, & scribere. ardor animi non semper adest, isque quum consedit, omnis illa vis & quasi flamma Oratoris extinguitur. Idem in Oratore, Tria sunt omnino genera dicendi, quibus in singulis quidam floruerunt. Nam & grandiloqui (vt ita dicam) fuerunt cum ampla & sententiarum grauitate, & maiestate verborum, vehementes, varij, copiosi, graues, ad permouendos & conuertendos animos instructi & parati. Et contrà, tenues, acuti omnia docentes, & dilucidiora non ampliora facientes, subtili quadam & pressa oratione limati. Idem lib. 3. de Oratore, Ecce præsentes duo propè æquales Sulpitius & Cotta. quid tam inter se dissimile? quid tam in suo genere præstans? Limatus alter & subtilis, rem explicans propriis aptísque verbis, hæret in causa semper: & quid Iudici probandum sit, quum acutissimè vidit, omissis cæteris argumentis, in eo mentem orationémque defigit. Sulpitius autem fortissimo quodam animi impetu, plenissima & maxima voce, summa contentione corporis, & dignitate motus, verborum quoque ea grauitate & copia est, vt vnus ad dicendum instructissimus à natura esse videatur. Sensus est: Cotta limatus est, hoc est sic attenuatus in exactam simplicitatem, vt nihil ferè nisi causæ necessarium dicat: subtilis, tenuis, humilis, rem explicans propriis aptísque verbis: hærens in causa, non excursionibus vagus & effusus, eligens quod esset in causa præcipuum, & in eo mentem defigens & orationem. Vt summatim dicam: Nihil dicebat extra causam, & quod erat in causa, tenuiter & ieiunè peragebat.

Limatus homo in vario vsu togæ. Martial. lib. 7. epigram. ad Vrbicum de Aucto loquens,
Iure madens, varióque togæ limatus in vsu. Id est, optimè callens omnia quæ togato viro côueniunt. Calderinus aliter interpretatur.

Limandum expoliendúmque se alicui permittere. Plin iunior lib. 1. epist. 10, ad Arrium, Quo magis te hortor, quum proximè in Vrbem veneris, venias autem ob hoc maturius, illi te expoliendum limandúmque permittas De Euphrate philosopho loquitur.

Limatior, Id est politior & emendatior. Acron. Horatius 1. Serm. satyra 10, -fuerit Lucilius (inquam)
Comis & vrbanus, fuerit limatior idem Quam rudis.

Ingenium limatius Plin. iunior lib. 1. epist. 20. ad Cornel. Tacit.

Limatulus, penult. corr. Adiectiuum, diminutiuum à limâtus. Cic. Volumnio, lib. 5, Opus est huc limatulo & polítulo tuo iudicio. Id est terso & subtili.

Limatura, limaturæ, penultima producta { ῥίνημα } Puluisculus limando detractus.

Limatus { ῥινωτής } Nomen ex participio. Cicero de Claris Orat. Nihil enucleatè, quo fieri possit aliquid limatius.

Limax, limacis, penult prod. masc. gen. { ἀπορινητής } Qui exquirit vt aliquid auferat. Plaut. Bacchid. Limaces viri quòd arierant & consumant. Nonius.

Limax, limacis, pen prod. masc. & f. g. { κοχλίας } Testudo, & cochlea terrestris. Colum lib. 10, Implicitus conchæ limax, hirsutáque campe. Festus, Limaces cochleæ à limo appellatæ. Plin. lib. 29 cap. 6, Limacis inter duas orbitas inuentæ ossiculum, &c.

Limbus { ταινίδιον } pars vestis extrema, quæ instita dicitur. Horat. 1. Serm. saty. 2, Quarum subsum talos tegit instita veste. Virgilius 4. Æneidos,
-limbo effulgens, & Gorgone sæua. Idem 4. Æneidos,
Sidoniam picto chlamydem circundata limbo. Vbi Seruius, Limbus, est fascia quæ ambit extremitatem vestium secundum antiquum ritum.

Aureus limbus obibat chlamydem. Ouid. 5 Metam.
Vltima pars telæ tenui circundata limbo. Ouid. 6 Metam.
Limbum XII signorum appellat Varro Zodiacum, teste Budæo.

Limbolarius, limbolarij, Qui limbum vestibus prætexit. Plaut. Aulul 19,
-textores, limbolarij, arcularij Ducuntur, datur æs.

Limen, liminis, pen. corr. n. g. { οὐδός } Dicitur quod ex transuerso in ianua est. à limo, id est obliquo, quòd ingredientibus exeuntibúsque transuersum sit, vt est apud Donatum & Festum. Terent. Hecyr. 3. 3, Iam vt limen exirem, ad genua accidit.

Limen, etiam superiorem partem ostij significat. Iuuenalis Satyra 6, -pendentia linquit
Vela domus, & adhuc virides in limine ramos. Cato vtrunque complectitur, quum inquit cap. 14, Tigna omnia, quæ opus sunt, limina, postes, &c.

Limen superum & inferum dixit Næuius, Exime limen superum quod mihi misero sæpe confregit caput: inferum quoque, vbi ego omnes ea defregi digitos.

Limen superum inferúmque discedentes salutabant. Plautus,

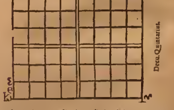
Limen superum, inferúmque salue, simul autem vale.
¶Astrictum limen, Clausum. Ouid.3. Amor. eleg.1.
Auratum limen. Senec. Herc. Oeth.5.
Crudelia limina. Virg.3. Æneid.
Dulcia limina. Virg.2. Georg.
Incustodita & aperta limina, Vide INCVSTODITVS.
Læta limina. Virg.1. Æneid.
Marmoreum limen. Horat.1. epist.19.
Perfractum limen. Senec. Troad.7.
Prosperum limen. Stat.4. Sylu.3.
Religiosa deorum limina. Virg.2. Æneid.
Reuulsum tellure limen. Ouid.15. Metam.
Crudeles rigido cum limine postes. Ouid.1. Amor. eleg.6.
Superba ciuium potentiorum limina. Horat. Epod.2.
Tritum limen. Catul. ad Mallium, epigr.63.
¶Adire limina alicuius. Virg.6. Æneid.
Circumuolitare potentiorum limina. Vide CIRCVMVOLITO.
Ferrea limina compescere. Lucan. lib.1.
Exturbatus limine templi. Silius lib.11.
Insistere limen. Virg.6. Æneid. Vide INSISTO.
Interiora domus irrumpit limina. Virg.4. Æneid.
Dura limina perrumpit bipenni. Virg.2. Æneid.
Pulsare limina. Ouid.1. Amor. eleg.19.
Scandere limina turris. Stat.12. Thebaid.
Sedere in limine. Virg.4. Æneid.
Transire limen cautius. Ouid.1. Amor. eleg.12.
¶Limen, pro ingressu aliquando ponitur. Virg.1. Æneidos,
Limen erat, cæcæque fores, & peruius vsus. Plin. lib.3. in Præf.
Limen cubiculi. Cic. pro Cluentio.
Ostium liménque carceris. Cic.5. Tuscul.
Obsessa tenere limina portarum. Virg.3. Æneid.
¶Limen, Interior pars domus. Virg.2. Georgicorum,
-penetrant aulas & limina regum. Vbi Seruius, Profitentur sa-
sellitium. Limina autem ait interiorem familiaritatem.
¶Limen, Locus in quo statur. Virg.5. Æneidos,
-signóque repente
Corripiunt spatia audito: liménque relinquunt.
¶Ad limina seruus, pro atriensi, apud Apuleium lib.2 de Asino. Et
apud Virgilium lib.9. Æneidos, -fidúsque ad limina custos.
Id est æditiuus, ait Seruius. Vide A D. Budæus.
¶Limen, pro amicitia, teste Seruio, enarrante illud de Turno, libro
7. Æneidos, -de limine pelli. Iuuen. Saty.3,
Limine submoueor, pereunt tempora longi
Seruitij. Id est repellor ab amicitia.
¶Limina imperij, Galli *lisieres & frontieres* imperij dicunt.
Lethi limina. Lucret. lib.6.
Senectutis limen ingressus. Firmic. lib.3. cap.1.
A limine disciplinas salutare, Vide A, vel A B.

Limen, liminis, pen. corr. { λιμήν } Latinè portum significat. A quo
Limenarcha, limenarchæ, masc. gen. { λιμενάρχης } Qui locis maritimis
præest, vnde profectus est ad cæteras nationes. Dictio mere Græca:
λιμὴν enim, Latine portus dicitur. Paulus, D. De seruis fugitiuis, L.
Limenarchæ. Hos Aristoteles lib.6. Politicôn, circa finem, limeno-
phylacas vocat, quasi portuum custodes. Budæus.

Limes, limitis, pen. corr. masc. gen. { [illegible] } Transuersa via dici-
tur. Virg.9. Æneidos, -& lato te limite ducam. Colum. lib.1,
Semitas, nouósque limites in agro fieri nō patiatur. A limo deducit
Sipontinus. Festus, Limites in agris nunc termini, nunc viæ transuersæ sunt.
Acclíuus limes. Ouid.2. Metam. Vide ACCLIVIS.
Arctior limes. Stat.1. Thebaid.
Amnis limes aquarum. Ouid. epist.17.
Curuus Senec. Thyest.9.
Directus Stat.2. Sylu.2.
Longo limite sulcus Virg.2. Æneid.
Obliquus. Senec. OEdipo, 4.
Scopulosus. Stat.1 Thebaid.
Sectus in obliquum. Ouid.2 Metam.
Spatiosus. Ouid.15. Metam.
Tenuis limes longa subnubilus vmbra. Ouid.1. de Remed. amor.
¶Recto grassari limite. Ouid.1. Trist.
Curuo limite descendere. Ouid.14. Metam.
Incidere rectum limitem. Quintil. lib.1. cap.13.
Partiri limite campum. Virg.1. Georg.
Limes agro positus. Vergil. Æneid.12.
Rescindere limites. Stat.4. Sylu.3.

LIMITES, ait Siculus Flaccus in libro de conditionibus agrorum, ab liminibus vocabula accepisse. inquit enim sic: Quo modo limina introitus cuiúsque locis præstant, limites agris. similiter introitus cuiúsque: qui in agris diuisis & assignatis semper peruij esse debebunt, tam itineribus, quàm & mensuris agendis. Pergit idem Flaccus his verbis: Quum omnes limites à mensura denùm actuū decimani dicti sint, siqui Orientem Occidentémque intueantur, qui Meridianum & Septentrionem tenent, vnum vocabulum illis erat, decumanum nuncupabant matutini & vespertini & meridiani & septentrionis cardinem: alij veró ob regionum positionem & naturam appellarentur maritimos & montanos: postea verò, quum agri diuiderentur & assignarentur, decimani quidem vocabulum permansit, vt ij, qui Orientem Occidentémque intuentur, decimani dicerentur: ij vero, qui meridianum & septentrionem, quoniam cardinem mundi tenerēt, cardines sunt appellati. Hi omnes limites dirimunt agros, centuriásque designant: qui, vt suprà diximus, in agris diuisis & assignatis semper peruij esse debebunt, & itineribus, & mensuris agendis. Limitum autem nomina hæc inuenimus in libello extremo eiusdem Flacci. Orientales, ait, dicuntur Decumani. Septentrionales, cardines: item, Maximi, C.M. Actuarij, Intercisiui, Quintarij, Cubellati, Nonarij, Maritimi, Temporales qui solis ortum sequuti sunt, Gallici, Regales, Subrunciui, Linearij, Sextanei, Tessellati, Diagonales, Montani. Austriuales, qui per anticam & posticam diuiduntur: Hypotenusales, qui angulis subiacent. Præfecturales, Egregij, Vndecimani, Duodecimani, Colonici, Pastini, Solitarij, Perpetui. Aggenus autem in libro de limitibus agrorum distinguit limitem à rigore his verbis: Limes est quodcunque in agro ad obseruationem finium opera manuum factum est. rigor verò suæ rectitudinis naturalis nomē accepit. Rursus Hygenus in libello & ipse de limitibus constituendis, sic: Antiqui mensuras agrorum normalibus longitudinibus incluserunt. primùm duos limites constituerunt: vnum, qui ab Oriente in Occidentem dirigeret: hunc appellauerunt duodecimanum, ideo quòd terram in duas diuidat partes, & ab eo omnis ager diuidatur: alterum à Meridiano ad Septentrionem, quem cardinem nominauerunt, à mundi cardine. Duodecimanum postea decimanum appellauerunt: quare à decem potius quàm à duobus, sicut duo pondo nunc dicimus dupondium, & quod dicebant antiqui duo viginti: nunc dicimus viginti. Similiter duo decumanus, decumanus est factus. Reliquos limites fecerunt angustiores: &, qui spectabant in Orientem, prorsus, qui ad Meridianum, transuersos appellauerunt. Limites autem appellati à limo, id est antiquo verbo, transuersi. nam & limum cinctum, ideo quòd purpuram transuersam habeat. item limina ostiorum. postea prorsos & transuersos limites appellauerunt, à liminibus, quòd per eos agrorum limina seruantur. postea apud quosdam nomina à loci natura acceperunt: & qui ad mare spectant, maritimos, qui ad montem, montanos appellauerunt. Omnis ergo huius recturæ longitudo rationalis, limes appellatur. nec interest quicquam, decumanum dicamus, an limitem. decumanum autem primus, maximus appellatur, item Kardo: nam latitudine cæteros præcedunt. suot alij limites actuarij, alij linearij. Actuarius est limes, qui primus actus est ab eo quintus quisque: quem si numeres cum primo erit sextus: quoniam quinque centurias sex limites cludunt. reliqui medij limites linearij appellantur, in Italia subruncini. Actuarij autem extra maximos, D. & K. latitudinem habent pedum XII. per hos iter populo, sicut per viam publicam debetur ita enim cautum est lege Sempronia, & Cornelia, & Iulia. quidam ex his latiores sunt XII pedibus, vt si qui sunt per viam publicam militari acti. habent enim latitudines viæ publicæ. linearij limites mensuræ tantùm disterminandæ caussa sunt constituti: & si finitimi interueniunt, latitudinem secundum legem Mamiliam accipiunt. in Italia itineri publico seruiunt sub appellatione subruncinorum. habent latitudinem pedum octonúm. Hos conditores coloniarum fructus asportandi caussa publicauerunt. nam & possessiones pro æstimio vbertatis, angustiores sunt assignatæ: ideóque limites omnes non solùm mensuræ, sed & publici itineris caussa latitudines acceperunt.

K Quintarius.

Secundùm antiquam constitutionem limites diriguntur: quare non omnis agrorum mensura in Orientem potius quàm in Occidentem spectet. in Orientem, sicut ædes sacræ. nam antiqui architecti in Occidentem templa spectare rectè scripserunt. postea placuit omnem religionem eò conuertere, ex qua parte cæli terra illuminatur. sic & limites in Orientem constituuntur. Hæc Frontinus in libro de limitibus agrorum.

¶Limites in vrbe sunt vt semitæ, viæ transuersæ, Liuio, vt lib.1. bel. Maced. Intra portam, extráque latæ sunt viæ: vt & oppidani dirigere aciem à foro ad portam possent: & extra limes mille fermè passus in Academiæ gymnasium ferens, pediti equitíque hostium liberum spatium præberet. Budæus.

¶Limes laxus benignitatis, per translationem. Senec. de Benef. lib.1. cap.14, Quare siquis existimat nos quum ista præcepimus, benignitatis fines introrsus referre, & illi minus laxum limitem aperire, &c.

Limito, limitas, penult. corr. limitáre: & Limitor, limitaris { ὁρίζω } limitari, Id est partiri, diuidere, siue distinguere. Plin. lib.17. cap.22, Vineas limitari decumano oportet, XVIII. pedum latitudinis ad contrarios vehiculorum transitus, &c.

Limitatus ager, In centurias dimensus, inquit Festus. Vlpian. in L.1. D. De fluminib. ne quid, &c. Si insula in publico flumine nata fuerit, in eaque aliquid fiat: non videtur in publico fieri. Illa enim insula aut occupantis est, si limitati agri fuerint: aut eius, cuius ripam contingit.

Limitare &c. Cic. ad Appium Pulchrum, lib.3, Etsi de tua prolixa beneficáque natura limitabit aliquid posterior annus propter quandam tristitiam temporum: Vbi limitabit legendum videtur Budæo: & ita in vetustioribus codicibus legitur.

Limitatio, Verbale { [illegible] } Colum. lib.3. cap.11, Non intempestiuè commemorabimus Iulij Græcini conscripta, velut formulam ad quam

quam posita est limitatio terræ vinealis.

Limitaneus, Adiectiuum {[illegible]} vt, Limitanei milites, Qui in limitibus regni constituuntur in præsidiis, ob incursus inimicorum vicinorum. Iurisconsult. in l. vltima, de Fundis limitrophis, Agros limitaneos vniuersos cum paludibus, omníque iure, quos ex prisca dispositione limitanei milites ab omni munere vacuos ipsi curare pro suo compendio atque arare consueuerunt, &c. Fundi limitanei, Id est limiti deputati.

Limeum, Herba appellatur à Gallis, qua sagittas in venatu tingũt medicamento, quod *Venenum ceruarium* vocant. Hæc Plinius libro 27. cap. 11.

LIMIA, Fluuius Hispaniæ, apud Melam lib. 3. Lima hodie dicitur, teste Oliuario.

Liminium, liminij. Cicer. in Topicis, Quum ipsius postliminij vis quæritur, & verbum ipsum notatur. in quo Seruius noster (vt opinor) nihil putat esse notandum nisi post, & liminium illud productionem esse verbi vult, &c.

LIMIOSALEVM {[illegible]} Ptolemæo lib. 2. cap. 11, Vrbs Germaniç, vulgò *Gossa*.

Limito, limitas, Vide LIMES.

LIMNI, Insula iuxta Orientalem plagam Hyberniæ, quæ deserta est, authore Ptolemæo lib. 2 cap. 2. Silumnus dicta Plinio.

Limo, limas, Vide LIMA.

Limonia, limoniæ, Alterum genus anemones. Plin lib. 21. cap. 11.

Limoniates, Gemma eadem videtur quæ smaragdus. Plinius lib. 37. cap. 10.

Limonium. Frutex est nunquam cubitali altior, cristísque foliorum ac radice nigra, sed dulci. Recipit eum inter his Oriens. Ex Plinio libro 22. cap. 12. Vide LEMONIVM.

LIMONVM {[illegible]} Pictonum oppidum in Gallia, teste Ptolemæo libro 2 cap 7. Vulgò *Limon*.

Limosus, Vide LIMVS substantiuum.

Limpidus, penult. corr. Adiectiuum {[illegible]} Clarus, purus, lucens. Columella lib. 12. cap 38, Postea quum de doliis aut de fetiis diffundere voles, vere florente rosa defæcatum quàm limpidissimum in vasa bene picata & pura transferto.

Lacus limpidi. Catul. ad Sirmionem Peninsulam, epigram. 29.

Vocem limpidam ac canoram facit sandaracha. Plinius libro 34. cap. vltimo.

Limpitudo pen. prod limpitudinis {[illegible]} Plin. lib. 35. cap. 11, Stãt veluti fusco crure longo in areos defixæ, hiantésque qua limpitudo est, pedali non minus spatio.

LIMVICI, Ptolemæo lib. 2. cap. 7, Galliç populi, alio nomine Lemouices. Vulgò *Limosin*.

Limus, limi, Vestis genus. Virgil. 12. Æneidos, Velati limo, & verbena tempora cincti. Vbi Seruius post longam de limo interpretationem, sic dicit, Caper tamen & Iginus hoc loco dicunt lectionem esse corruptam: nam Virgilium ita reliquisse confirmant, Velati Limo. Limus autem, est vestis qua ab vmbilico vsque ad pedes teguntur pudenda poparum. Hæc autem vestis habet in extremo sui purpuram limam, id est flexuosam: vnde & nomen accepit. nam limum, obliquum dicimus.

Limus, masc. gen. {[illegible]} Lotum est, seu cœnũ illud mollius quod ex aquarum putredine relinqui solet. Plinius libro 11 cap. 37, Labra herbas eruentibus, limúmque lata vt suum genera.

Grandis vetere extare limus adhæsit. Horat. 2. Serm. satyr. 4.

Informis limus. Virgil 6 Æneid.

Niger limus. Virgil 4. Georg.

Durescit limus igni. Virg 8 eclog.

Obducere plagam limo, Vide OBDVCO.

Laxat rimosa cubilia limo vnge. Virg 4. Georg.

Limosus, penult. product. Adiectiuum {[illegible]} Limo plenus, & cœnosus Plin. lib. 16 cap 36, Vbi limosiore callo indurauit.

Limosa aqua Columel. lib. 5 cap. 9.

Flumina limosa. Ouid 1. Metamorph.

Humus limosa Ouid 1. de Remed. Amor.

Iuncus limosus Virgil. 1 eclog.

Lacus limosus. Virgil. 2. Æneid.

Limosa radix Plin. lib. 17 cap. 5.

Vlua limosa. Lucan. lib. 2.

Limus, Adiectiuum {[illegible]} Quod & limis dicitur. Festus, Limis, obliquus, id est transuersus: vnde & limina. Terent. Eunuch. 3. 5,

-ego limis aspecto

Sic per flabellum clanculum. Vbi Donatus, Limus, si nominatiuus singularis est, transuersus significat, si septimus pluralis, deest oculis. Nam limis, est transuersus: vnde limen dicitur quoque, quòd ingredientibus exeuntibúsque transuersum sit. Quum igitur dissimulant homines se videre quod vident, & non recta facie, sed transuersa intuentur: limis dicuntur aspicere.

Limis oculis aspicere vel intueri: Hoc est, toruè & obliquè, quod ferocitatis & iræ indicium esse solet. Plaut Milit. 18,

Aspice limis oculis, ne ille nos se videre sentiat.

Ocellis limis subridere. Ouid 3. Amor eleg. 1.

Limulus, penult. corr. {[illegible]} Adiectiuum diminutiuum. Plautus Bacchid. 23,

Viden' limulis vt obsecro intuentur?

Linamentum, Linarius, Vide LINVM.

LINDOS, Vrbs est Rhodi insulæ. In Rhodo, inquit Pŏponius, tres quondam erant vrbes, Lindos, Camirus, Ialysos.

LINDVM {[illegible]} Ptolemæo lib. 2 cap. 3. Vrbs est Britanniæ insulæ: alio nomine Lincolnia & Lindecolinum. Vulgò *Lincolon*.

Linea, lineæ {[illegible]} à Lino linis, Est filum illud quo fabri materiarij vtuntur ad signandam materiam: quòd ex lino fiat. Et quoniam ab hac, si rubrica vel alio colore intincta fuerit, figura designatur longa sine latitudine atque altitudine: ea quoque figura, linea vocatur.

Perpendiculo & linea vti. Cic. Qu. fratri, lib. 3, Aliquando perpendiculo & linea discet vti.

Circumcurrens linea. Quintil lib. 1. cap. 10.

Extremæ lineæ. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Longinqua linea. Vide LONGVS.

¶ Designare aliquid velut primis lineis. Quintil lib. 4. cap. 2, Non vt consumantur affectus, sed tamẽ vt velut primis lineis designẽtur.

Ducere lineam, Vide DVCO.

Ducere primas lineas. Quintil. lib 2 cap. 6.

Ferri suo deorsum pondere ad lineam, hunc naturalem esse omniũ corporum motum dicit Epicurus apud Ciceronem lib. 1. de Finib.

A linea incipere, Vide A.

Rectis lineis in cælestem locum subuolent ignea. Cic. 1. Tusc.

Transire lineas Cic. in Parad. Siquidem est peccare tãquam transire lineas.

¶ Linea, Gradus agnationis. Paulus in l. Stemmata. D De grad. & affin. & nom. Stemmata cognationum directo limite in duas lineas separantur.

¶ Linea, filum omne dicitur ex lino, & quicunque tenuis funiculus. Columella, Ligato pede longa linea gallina custoditur.

¶ Linea, qua capiuntur pisces, & cui hamus deligatur. Plinius lib. 9. cap 43, At vulpes marinæ, simili in periculo glutiunt amplius vsque ad infirma lineæ, quæ facilè prærodant. Martialis lib. 5, Tremuláque captum linea trahit piscem.

Lineam mittere, apud Plautum in Mostel. 15,

Non ego ita extemplo meum ostendam sensum: mittam lineam: Dissimulabo me horum quicquam scire. Nonnulli à captatoribus piscium dictum volũt, in quos lineas mittunt. Alij per metaphoram à pictoribus deducunt, qui vbi pingere aliquid volunt, lineam prius vmbræ cuidam similem mittunt: per quam ipsi picturam dirigant, sed ex illa tamen ab intuentibus nihil deprehendi potest de picturæ futuræ forma.

Linea, in venatione significat formidinem ab aliis dictam, vario plumarum neXu discolorem, qua terrentur apri, vulpes, lupi, vrsi, sed potissimũ cerui. In ea alterius rerum plumarum, sed vulturis & cygni præcipuè laudatur: sed & interdum sandice fucabatur. Nemesianus, Linea quinetiam magnos circundare saltus Quæ possit, volucrésque metu cõcludere prædas, Digerat innexas non vna ex alite pinnas. Eam etiam lib. 4 de venatione, Oppianus [illegible], id est lineam formidolosam appellat, & [illegible], id est formidinem multicolorem. Turnebus.

Vltima linea rerum mors est Horat. 1. epist. 17.

Linea margaritarum. Scæuola in l. Medico § vlti D. De auro, argento, mundo, &c. Idem in l. Lineam. D. Ad legem Falcid. Lineam margaritarum triginta quinque legauit.

Vti in linea pertusis margaritis. Vlpianus in l. Si seruus ser §. Si quum. D. ad l. Aquil. Si quum maritus vxori margaritas extricatas dedisset in vsum, ea inuito vel inscio viro perforasset, vt pertusis in linea vteretur, &c.

Linea propriè appellatur longitudo latitudinis prorsus expers, cuius quidem extremitates sunt duo puncta. Est igitur linea recta, ab vno puncto ad aliud breuissima extensio, in extremitates suas eam recipiens Euclid 1. Elemen.

Lineo, lineas {[illegible]} lineâre, Lineas ducere, Lineis rem aliquam figurare & deformare. Plautus Milit. 12, Broc lineatam si semel catinam collocauit. Cato cap. 14, Et quæ opus sunt domui, præstabit: & ad opus dabit, succidet, dolabit, lineabit, secabitque materiam solam duntaxat.

Linearis, & hoc lineare, pen prod. {[illegible]} Quod ad lineam pertinet. Vnde linearis pictura vocata est, quæ lineas circum vmbram hominis deductas habet: cuius author Philocles putatur, teste Plinio libro 35 cap. 3.

Probationes lineares. Quintil. lib 1 cap 10.

Linearis ratio. Quintil. lib 1 cap 10.

Lineamentum, lineamenti {[illegible]} Ipsa extremitas, & quasi linea quædam corporis, per quam hominis forma dignoscitur, à lineari pictura tracta, in qua per solas lineas effigies hominis cognoscebatur. Iustinus libro 1, Lineamentorum æqualitas matri & filio persimilis.

Lineamenta & formæ deorum. Cic 1 de Nat. deor.

Lineamenta, in geometria: hoc est, linearum productiones. Cicero 1. de Oratore, In geometria lineamenta, formæ, interualla, magnitudines, &c.

Lineamenta animi. Cic. 3. de Finibus, Animi lineamenta sunt pulchriora quàm corporis.

Numerus extrema lineamenta orationi attulit. Cic. in Oratore. Id est, manum extremam, & expolitionem. Ita orationem absoluit, vt in ea expolienda nihil amplius desideraremus.

Lineatio, lineationis, Verbale. Firmicus lib. 1. cap. vltimo, Vnde cum se singuli propria corporis lineatione cognoscunt, &c. Id est, lineamentis.

Lineatus, pen. prod. Solin. cap 40.

Lineus, Vide LINVM.

Lingo, lingis, linxi, linctum {[illegible]} lingere, Aliquid lingua molliter tangere. Plaut. Casin. Mel mihi videor lingere.

Lingere rursus dicimur, quum aliquid in ore tenentes, guttatim defluere in stomachum sinimus. Plin. lib. 37. cap. 10, Sed lingentium calculos frangit, pellítque. Idem lib 31 cap. 9, Datúsque lingendus, & oculis iumentorum inspuitur.

Linctus, huius linctus {[illegible]} Plin. lib. 31. cap 9, Multi tussim veterem linctu salis discussere.

LINGONES, penult. corr. {[illegible]} Inter Celtas populi finitimi Heduis, Sequanis ac Tullensibus, qui dicebantur Leuci, nomen retinent. Ciuitas est episcopalis in prouincia Lugdunensi, ac Francorum regno sita. *Langres*. Cæsar 1. bel. Gal.

Pugnaces Lingones. Lucan. lib. 1.

Lingonus, linguni, pen. corr. {[illegible]} Idem. Martialis lib. 8, Lingonus à recta, flammiáque recens.

Lingonicus, pen. corr. { Λιγγονικός. } Claud. 3. Paneg.

Lingua, linguæ { γλῶσσα } Notæ significationis. Dicta à lingendo vel ligando, quòd lingat cibum, nam cibos vt sua conglobat ac deprimit, in ventrémque transmittit. Seu quòd ipsa, dentium septis quasi muro vallata ac ligata sit.

Raræ perplexa foramina linguæ. Lucret. lib. 4.
Radix vltima linguæ. Ouid. 6. Metamorph.
Solutio linguæ. Cic. lib. 1. de Oratore. Vide Solutè & suauiter dicere, in DICO, dicis.
Templa linguæ. Lucretius lib. 4, Humida linguai circum sudantia templa. Hoc est, partes linguæ sudantes.
Humor linguæ deficit. Ouid. 9. Metamorph.
Aspera lingua premit fauces. Virgil. 3. Georgic.
Aspera lingua nimia siccitate, Vide ASPER.
Bisulca lingua. Ouid. 9. Metamorph.
Fissa lingua in duas partes. Ouid. 4. Metamorph.
Frigida lingua. Virgil. 4. Georgic.
Multifidas linguas vibrans draco. Valerius lib. 1. Argonaut.
Nigra lingua subest. Virgil. 3. Georgic.
Suppressa lingua palato. Ouid. 3. Trist. eleg. 3.
Tribus linguis præfixus draco. Ouid. 7. Metamorph.
Linguis micat ore trisulcis. Virgil. 3. Georgic.
Vibrantes linguæ. Virgil. 2. Æneid.
¶Comprehensam forcipe linguam abstulit. Ouid. 6. Metamorph.
Coruscare linguis dicuntur serpentes. Ouid. 4. Metamorph.
Excidere vel auellere linguam. Cic. 3. de Oratore, Hæc tibi est excidenda lingua: qua vel euulsa spiritu ipso libidinem tuam libertas mea refutabit.
Resecta lingua ense. Ouid. in Ibin.
Thesaurus in lingua stultis situs. Plaut. Pœn. 9.
Lingua loqui, Vide LOQVOR.
Commercia linguæ, Id est colloquia. Ouid. 3. Trist. eleg. 12.
Facundia linguæ. Ouid. 3. Trist. eleg. 5.
Tela linguæ. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6.
¶Lingua astricta mercede, Vide ASTRINGO.
Blæsa lingua. Ouid. 3. de Arte.
Lingua celeri & exercitata sunt oratores quidam. Cic. 2. de Orat.
Diues lingua. Horat. 2. epist. 2.
Elegans. Catul. in amicam Formiani, epigr. 40.
Exanimis. Ouid. 11. Metamorph.
Facunda. Horat. 4. Carm. ode 1.
Falsæ periuria linguæ. Ouid. 7. epist.
Gratia ficta linguæ. Ouid. 12. epist.
Garrula lingua. Tibul. lib. 4. eleg. 12.
Inexplanata lingua, Vide INEXPLANATVS.
Magicæ potentia linguæ. Ouid. 7. Metamorph.
Modesta lingua. Ouid. epist. 18.
Nocens lingua. Propert. lib. 2. eleg. 19.
Lingua nulla est, qua negem quicquid roges. Plaut. Capt. 16.
Patruæ verbera linguæ. Horat. 3. Carm. ode 12. Vide PATRVVS.
Pia lingua. Ouid. epist. 21.
Pictæ tectoria linguæ. Persius satyra 5.
Procax lingua. Silius lib. 8.
Professoria lingua. Tacit. lib. 13.
Prompta lingua ad rigidos sonos. Ouid. 4. Fast.
Sacrilega lingua. Ouid. 1. de Remed. Amor.
Secretior lingua. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Subdola lingua. Ouid. 1. de Arte.
Lingua trepidans. Catul. de Berecynthia, 58.
Vanæ mendacia linguæ. Ouid. 3. Amor. eleg. 10.
Venalis lingua. Lucan. lib. 1.
¶Acuere linguam causis. Horat. 1. epist. 3.
Vsum linguæ auferre alicui. Ouid. 14. Metamorph.
Constat lingua. Seneca epist. 84, Tentantur pedes, lingua non constat. De ebrio loquitur.
Continere linguam, Vide CONTINEO.
Decrat lingua palato, Id est non poteram loqui. Ouid. 21. epist.
Delirat lingua. Lucret. lib. 3.
Templa linguæ. Lucret. lib. 4,
Humida linguai circum sudantia templa. Hoc est, partes linguæ sudantes.
Vsum linguæ deperdere. Ouid. 5. Metamorph.
Linguam diuertere ad mores alicuius, pro Reprehendere. Plautus Pœnulo, 16.
Eripere linguam alicui. Ouid. 2. Fast.
Fauere linguis, Vide FAVEO.
Feruet lingua mero. Ouid. 1. Fast.
Stolidæ conuitia fundere linguæ. Ouid. 13. Metamorph.
Fac habeant linguam ædes tuæ. A. quid ita? S. quum veniam annunceut. Plaut. Casin. 12.
Crimen habere linguæ. Ouid. 1. Fast.
Iussilis hæsit lingua. Ouid. 4. epist.
Lingua hæsitare. Cic. 1. de Orat. Vide AESONVS.
Infringitur lingua. Lucret. lib. 3.
Properante lingua legere. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5.
Titubante lingua loqui. Ouid. 3. Trist. eleg. 1.
Linguam alicui occludere, Vide OCCLVDO.
Lingua gladiorum aciem præstringens. Plaut. Trucul. 10.
Retundere linguam alicuius. Liu. Decad. 4. lib. 5, Si Ætolorum linguas retundere vellent.
Rapta silet altera lingua. Ouid. 6. Metamorph.
Riget lingua. Ouid. 1. de Arte.
Linguam esse in quæstu. Quintil. in Proœm. lib. 1.
Tardescit lingua. Lucret. lib. 3.
Non tenere linguam nimio mero. Ouid. 5. Trist.
Tenere linguam in ore clauso. Catull. in Camerium, epigr. 51.

Titubat lingua. Ouidius 1. de Arte.
Torpet lingua. Catul. ad Lesbiam epigr. 48.
Torpuerat gelido lingua retenta metu. Ouid. epist. 11.
Vibrare linguam. Ouid. ad Pisonem,
Densáque vibrata iaculari fulmina lingua.
Libera vel lingua Vide LIBER adiectiuum.
¶Lingua, pro Oblocutione. Cic. ad Varronem, lib. 9. 2, Tibi autem idem consilij do quod mihimetipsi, vt vitemus oculos hominum, si linguas minus facilè possimus.
¶Lingua, pro Differentia sermonum. Vnde linguas scire, apud Plaut. Pœn. 5. Plin. lib. 12. cap. 1, Est Gortynæ in insula Creta iuxta fontem platanus vna, insignis vtriusque linguæ monumentis. Cicero 5. Tusculan. In his linguis quas non intelligimus quæ sunt innumerabiles, surdi profectò sumus.
Linguam Græcam Latina copiosiorem esse dicit Cicero 1. Tuscul.
Gentes variæ linguis. Virgil. 8. Æneid.
Agmina dissona lingua. Silius lib. 16.
Sermo lingua concinnus vtraque. Horat. 1. Serm. saty. 10.
Egestas linguæ. Lucret. lib. 1.
Doctus sermones vtriusque linguæ. Horat. 3. Carm. ode 8.
Duas linguas ediscere. Ouid. 2. de Arte. Intelligit Romanam & Græcam.
Lingua Latina, Vide LATIVM.
Facere potentiorem linguam Latinam. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Latinam linguam non modò non inopem, vt vulgò putant, sed locupletiorem etiam esse quàm Græcam sentit Cicero 1. de Finib.
Tueri linguam. Quintil. lib. 1. cap. 1.
¶Lingua, herba quæ nascitur circa fontes. Plin. lib. 24. cap. 19.

Linguarium, linguarij, n. gen. Linguæ velut theca & repositorium. Seneca, Ecce, inquit, vt doleat tibi, vt postea consideratius loquaris, quod dicere solemus, linguarium dabo. Linguarium, Id est linguarum thecam & repositorium, in quo se dicit linguam conditurum, ne temerè promittat. Natum est hoc verbum è ioculari vulgi sermone, quo & nos plerunque iocantes vtimur.

Lingula, siue ligula, penult. corr. Diminutiuum { γλωσσάριον, γλωττίς. } Festus, Lingula per diminutionem linguæ dicta: aliàs à similitudine linguæ exertæ, vt in calceis: aliàs insertæ: id est intra dentes coercitæ, vt in tibiis.
Lingula & ligula obseruo à doctis indifferenter scribi.
Ligula calceorum. Martialis lib. 2, Non extrema sedet lunata ligula planta. Vbi propter primæ syllabæ productionem, alij legunt lingula. Iuuenal. satyr. 5,
· & ligulas dimittere sollicitus ne
Tota salutatrix iam turba peregerit orbem.
¶Lingula edolata. Columella lib. 8. cap. 15, Stabulum autem carere debet vligine: cuius in solo per ordinem figuntur breues paxilli: eorúmque partes summæ lingulas edolatas habent, quæ transuersis foratis perticis inducantur.
¶Ligula, Instrumentum cauum & oblongum, in speciem linguæ factum: quale est illud quo vtuntur aromatarij ad extrahenda è vasis vnguenta. Plinius lib. 21. cap. 14, Cera punica fit hoc modo: Ventilatur sub dio sæpius cera fulua. Deinde feruet in aqua marina, ex alto petita, addito nitro. Inde ligulis hauriunt florem, id est candidissima quæque, transfundúntque in vas, quod exiguum frigidæ habeat. Ex quibus verbis palàm est, Ligulam esse vas ad hauriendum idoneum: proinde non (vt malè putauit Sipontinus) planum. Nomen habere putatur à similitudine linguæ ad palatum retractæ, atque ita cauæ, quæ sanè cochlearis est forma. Columel. lib. 6. cap. 2. Martialis lib. 14. de ligula argentea,
Quamuis me ligulam dicant equitésque patrésque,
Dicor ab indoctis lingula grammaticis.
Lingula, in torculario Catonis de Re rustica, significat nouissimam partem quæ inter duas arbores inseritur. Eam pedes duos & semissem longam esse vult Cato, & ita inter arbores conuenire debere, vt digitum pollicem laxamenti habeat, quò facilius prelum moueatur, quàm si arctius iungeretur. Ex Turnebo.
¶Ligulam vocat Columella, instrumentum ad purgandam è vasis spumam lib. 9. cap. 16, Deinde (inquit) vbi liquatum mel in subiectum alueum defluxerit, transfertur in vasa fictilia, quæ paucis ante diebus aperta sint, dum musteus fructus deferuescat: isque sæpius ligula purgandus est.
¶Ligula, Mensuræ genus, quæ & cochlear dicitur. Est autē quarta pars cyathi. Quatuor enim ligulæ complent cyathum. Vide Georgium Agricolam lib. 1. Plin. lib. 20. cap. 5, Item opisthotonicis & iocinorum vitiis, & torminibus, & stranguriæ, duarum aut trium ligularum mensura. Idem libro 30 capite 5. Columella libro 12. cap. 21.
¶Lingulam vocitauere etiam veteres gladiolum oblongum, in speciem linguæ factum. Testis Gellius lib. 10. cap. 25.
¶Lingula, siue lingua, pro promontorio oblongo. Plinius libro 37, Inde in altum lingua mille passuum excurrens. Cæsar 3. belli Gall. Erant eiusmodi ferè situs oppidorum, vt posita in extremis lingulis, promontoriísque, neque pedibus aditum haberent, &c. Budæus.

Linguax, linguacis, penultima prod. omnia gen. { γλωσσαλγής, λάλος } Verbosus, multum loquens, dicax. Gellius libro 1. cap. 15, Hoc genus homines in verba proiectos, locutuleios, & blaterones, & linguaces dixerunt.

Lingulaca lingulacæ, pen. prod. { γλωσσώδης } Mulier blaterătrix & multiloqua. Plaut. Casina, 11,
Vin' lingulacas? S. quid opus est, quando vxor domi est?
Ea lingulaca est nobis: nam nunquam tacet.
¶Lingulaca, Genus piscis, vel mulier argutatrix, inquit Festus. Hermolaus. Quem Plautus atque Varro lingulacam nominant: aut solea est, aut ei non absimilis.
¶Lingulaca, quæ & lingua, Herba circa fontes nascens. Plinius libro 25 cap. 11.

Lingulatus,

Lingulatus, penult. producta, Adiectiuum {[illegible]} vt Lingulatus tubulus, cui opponitur Elinguis. Dicuntur autem lingulati tubuli ex parte altera, vt alius in alium intro conueniréque possint, veluti linguæ schemata præferentes. Ex Vitruuio, lib 8. cap. vlt.

Linio, linis, liniui, linitum, penultima producta {[illegible]} linire, Vngere, vel fricare, aut aliquid leuiter digito aut aliquo instrumento alicui rei superinducere, & molliter ac leniter imprimere, non autem crassè. Columel. lib. 6 cap. 30, Tepenti adipe vel vino liniuntur. Ibidem, cap. 17, Quicquid vitiosi est inurere, atque ita liquida pice cum oleo linire.

Ora linit luto. Ouid. 3. Fast.

Liniuntur et de sagittæ. Propert. lib. 3. eleg. 12.

Linio, linias, Vide LINEA.

Lino, linis, liui, leui vel leuiui, litum {ἐπαλείφω, ἐπιχρίω} linere. Est crassè aliquid aliquo instrumento superinducere. Liu. 1. bel. Punic. Id sicut in pilo quadratum stuppa circumligabant, linebántque pice. Martial. lib. 1, Nec quæ Callaico linuntur auro.

Auro sublimia tecta linuntur. Ouid. de medicamine faciei.

Ora linere venenis, Id est fucare faciem. Ouidius 2. de Remed. amoris.

Linere spiramenta. Obturare. Virgil. lib. 4. Georgic.

Linisti. Quintil. in Declam Cæci. Et nequid sceleri impio deesset, mariti tui cruore parietem linisti.

Liui. Columella libro 12. cap 50, Multi quum semel vnua dolia, vel setias crassa gummi liuerunt, vna in perpetuum gummitione contenti sunt.

Leui. Columella, Si rectè leueris, in dolium quinquagenarum pondum quatuor satis erit.

¶Linere, Insignire, & quasi liniendo & poliendo exornare. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2, Lucretij poemata (vt scribis) lita sunt multis luminibus ingenij, multæ tamen artis. Id est insignita, & quasi fucata. Ex vetusto exemplari legitur non ita.

Carmina linenda cedro Horat. de Arte.

Litus, lita, litum {[illegible]} Maculatus, inspersus. Virgilius 4. Georgicorum,

Ardentes auro, & paribus lita corpora guttis.

Litura, lituræ, penult. prod. {[illegible]} Superinductio & complanatio, deletio. Fit quum superinducto atramento, aliôve liquore scripturam vel picturam destruimus. Cicero 3 Verrina, Deinde in codicis extrema cera nomen infimum in flagitiosa litura fecit. Ouidius epistol. 3,

Quascunque aspicies, lacrymæ fecere, lituras. Martialis lib. 4,

Non possunt nostros multæ Faustine lituræ

Emendare iocos, vna litura potest.

Cæca lituræ. Ouid. epist. 11.

Multa litura coercuit carmen. Horat. de Arte.

Contemplari lituras codicis, Vide CONTEMPLOR.

Facta litura admonitu meo. Ouid. 2 de Ponto, eleg. 4.

Suffusas lituras habet littera. Ouid. 3. Trist. eleg 1.

¶Litura, pro Linitione, vel linimento. Columella lib. 4. cap 24, Solem etiam & pluuias arcet eiusmodi litura.

Litus, huius litus, Verbale. Plinius lib. 33. cap 6, Vsus eius ad collyria, & litu ad muliebrium cicatricum fœditates tollendas.

Linostrophon, pen. corr. Herba quæ aliàs marrubium dicitur. Plin. libro 20 cap. 22, Marrubium plerique inter primas herbas commendauere, quod Græci prasion vocant, alij linostrophon. Vulgò nomen retinet.

Linozostis, Herba quæ aliàs Mercurialis dicitur, teste Plinio libro 25. cap 5.

Linquo, linquis, liqui, lictum, secundum Priscianum {λείπω} linquere, Idem quod Relinquere & deserere. Virgilius eclog 1,

-& dulcia linquimus arua. Cicero pro Plancio, Minturnenses coloni quidem, &c. quòd C. Marium, linquentem tetram eam quam seruauerat, lacrymis, votisque omnibus prosequuti sunt, æterna in laude versantur.

Hospitium linquere. Virgil 3. Æneid.

Laborem longum linquere. Virgil 3. Æneid.

Mensas linquere. Catul in Carm nup.

Aruinas linquebant. Virgil 3. Æneid.

Lumina vitalia linquere Cicero 1. de Diuin. Ex quodam poeta.

Promissa linquere. Catul Argon.

Linquentem animum reuocare. Curtius, Quem vt iniicere corpori suo manus sensit (credo vltimi dedecoris indignitate commotus) linquentem reuocauit animum, & nudum hostis latus subiecto mucrone hausit Budæus. Vide ANIMVS.

Linqui animo. Sueton. Extremo tempore repentè animo linqui solebat. Budæus.

Linquendus {[illegible]} Ouid. 13 Metamorphoseos,

-atque reliquit, Sic linquendus erat.

Lintearius. **Linteatus**, **Linteo**. **Linteolum**, Vide LINTEVM.

Linter, lintris, mascul. gen & frequentius fœm {[illegible]} Nauicula è caua arbore facta. Cæs 7. belli Gall. Conquirit etiam lintres: has magno sonitu remorum incitatas, in eandem partem mittit. Liu. 1. belli Pun. Itaque ingens coacta vis nauium sit, lintriúmque temere ad vicinalem vsum paratarum. Cic. de Clar. Orat.

Exiguus linter. Tibul, lib. 2 eleg 5.

Cauas arbore lintres. Virg. 1 Georg.

Conuehere lintribus aliquid in. Cic. pro Milone. Repentè lintribus in eam insulam materiam, calcem, cæmenta atque arma conuexit.

In liquida nat tibi linter aqua Tibul. lib. 1. eleg 5.

Transuecti amnem lintribus. Claud 1. Panegyr.

Seruabit plenas m lintribus vuas. Tibul lib 1 eleg 5.

Lintearius, Qui lintri præest, Apud Vlp. l. 1 § De exercitoribus. D. Nautæ, caupones, stabularij, vt recepta restituant.

LINTERNVM {[illegible]} Campaniæ vicus, vbi Scipio Africanus inuidiæ cedens obiit, ac sepultus est.

Lentiscifecum Linternum Ouid. 15. Metamorph.

Palustre Linternum Silius lib 8.

Linternus, Adiectiuum {[illegible]} vt Palus Linterna. Silius lib 7.

LINTERNVS {[illegible]} Ducatio, Campaniæ fluuius est, haud longè à Vulturno fluuio & oppido.

Linteum, lintei, neutri gen. {[illegible]} à Lino fit, Pannus lineus, & sudarium quo in balneis vtimur, & aliis negotiis ad extergendum. Martialis lib. 14, Non tam sæpe teret lintea fullo tibi. Cicero pro Rab. Posthumo, Andriæ visæque merces fallaces quidem & fucosæ, chartis & linteis & vitro delatæ.

Conuersa domum date lintea, Renauigare domum. Horatius Epod. 16.

Tepefacere linteum. Cels. lib 3 cap 8.

¶Lintea, Quæ sunt idonea ad spectantium vmbracula. Vnde legimus Cæsarem totum forum linteis adumbrasse.

¶Lintea, Vela quibus vtuntur nautæ. Virgil 3. Æneid.

-certum est date lintea retro.

Caua lintea. Valer 4. Argon. Vide CAVVS.

Orba lintea ventis. Ouid. 13 Metamorph.

Lintearius, Adiectiuum. vt, Negotiatio lintearia. Vlpianus in l. Procuratoris. §. Si plures ff. De trib. act. Duas negotiationes exercebat, putà sagariam & lintea riam.

Linteolum, penult. corr. Diminutiuum {[illegible]} Plinius lib. 20 cap. 17, Distillationem narium discutit rursum in linteolo olfactum. Plaut. Epid. 5, Tunicam rallam, tunicam spissam, linteolum cæsicium. Columella lib 6. cap. 16, Præfractis cornibus linteola sale atque aceto & oleo imbuta superponuntur.

Linteus, Adiectiuum {[illegible]} vt Lintea vestis, Lino compacta & contexta. Cic. 7. Verrina, Illi ad deprecandum periculum proferebant alij purpuram Tyriam, thus alij atque odores, vestémque linteam.

Linteæ candidæ tunicæ. Liu. 9 ab Vrbe.

Lintei libri, Qui lino fiebant, siue qui in linteis vice chartæ erant scripti: cuiusmodi Sibyllini quidam fuerunt Liu. 4. ab Vrbe, Licinius Macer author est, & in fœdere Ardeatino, & in linteis libris ad Monetæ inuentum. Plinius libro 13. cap. 11, In plumbeis linteísque voluminibus scriptitatum constat.

Linteatus, pen. prod. {[illegible]} Linteo indutus. Liu. 10 ab Vrbe, Ea legio lintea ta ab integumento consepti, quo sacrata nobilitas erat, appellata est.

Linteatos vocare possumus sacerdotes linteis indutos. Seneca de Vita beata, Quum linteatus senex laurum, & medio lucernam die preferens, conclamat iratum esse aliquem deorum, concurritis.

Linteo, linteonis {[illegible]} Qui texit lintea, vel lina pro conficiendis vestibus, vt docet Seruius lib 7. Æneid. Plaut. Aulul 19,

Aut manulearij, aut myrobechaij,

Propolæ, linteones, calceolarij.

Linum, lini {λίνον} [illegible] antiquo verbo, quod est Teneo: quia lino omnia tenentur. Plin. lib. 10. cap. 33, Argatilis appellatur, eadem figura ex lino intexens.

Seges lini vrit campum. Virgil 1. Georgic.

Lini semen. Plin. lib. 34 cap 12.

Carpere linum, Vide CARPO.

Traiicere duo lina acu Cels. lib. 7 cap 21.

¶Linum, pro Filo. Celsus libro 7. cap 14, A quibusdam tumor ad imum acu traiectatur duo lina ducentes: deinde vtriusque lini duobus capitibus diuersæ partes astringuntur. Sic sæpe alibi. Aliquando tamen filum pro lino dicit.

Linum crudum. Cels lib 7. cap 4.

Linum factum, Linum infectum. Vlpianus in l. Si cui lana legetur. D De legat 3.

¶Linum, pro fune nautico. Ouid. 3. Fastorum,

Dumque parant rurto subducere carbasa lino.

¶Linum, pro reticulo Virgil. 1. Georgicorum,

-pelagóque alius trahit humida lina.

¶Lina pluraliter, pro cassibus quibus feræ capiuntur. Ouidius 3. Metamorphoseos.

Lina madent, comites, ferrúmque cruore ferarum. Ibidem,

Sistite opus præsens, nodosáque tollite lina.

Lineus, Adiectiuum {λίνεος, λινοῦς} Quod ex lino factum est. Plin. lib. 12. cap. 6, Sed vnde lineas vestes faciunt, &c.

Vincula linea. Virgil. 5 Æneid.

Liniger, penult corr. Adiectiuum {[illegible]} Ouid. 1 Metamorphoseon,

Nunc dea linigera colitur celeberrima turba. Isidis sacerdotes intelligit, vestibus lineis indui solitos. Idem 2. Amor elegia 2, Isis linigera.

Grex liniger. Iuuenal. satyr. 6.

Linamentum, linamenti {[illegible]} Filum quod ex lino voluendo trahitur, inquit Perottus. Plin Delphini adipe linamenta accensis excitant vuluæ strangulatu oppressas Budæus, Linamentum Celsus semper accipit pro penicillo quod vulneri imponitur ex linteolo vel spongia vel lana. Hactenus Budæus. Columel. lib 6. cap 12.

Linamentum demittendum. Cels lib. 8. cap. 9.

Superdare linamenta. Cels lib. 7 cap 21.

LINVS {Λίνος} Thebanus poeta antiquissimus, Apollinis filius, inquit Seruius apud Virgilium ecloga 6, Vt Linus hæc illi diuino carmine pastor. Hermodorus verò Platonicus lib. 1. Disciplinarum, dicit hunc Mercurij ex Musa Vrania filium, & Thebis genitum. Occubuit in Eubœa, sagitta ab Apolline transfixus.

LIPARA, Liparæ, pen corr. {[illegible]} Vna ex Æoliis insulis. Æoliæ autem dictæ sunt, quòd Æolus Iliacis temporibus ibi regnabat, vt scribit Plinius. Sunt porrò VII, Lipara, Hiera, Strongyle, Didyme, Ericusa, Phœnicusa, Euonymos. Plinius, Solinus, Strabo.

Lipare, Lipares, pen. corr. Idem {[illegible]} Claud 3 Panegyr Ignibusque gemit Lipare fumosa cauernis.

Liparensis, Adiectiuum. Cic. Verrina 5, Emit agri Liparensis miseri atque ieiuni decumas. Sic ibidem frequenter.

Lipara, liparæ, penult. corr. { λιπαραί } Liparæ, inquit Hermolaus, medicamenta pinguia sunt, & vt Celsus ait, lenia. Plinius libro 33. cap. 6, Addunt & in medicamenta quæ vocant liparas, ad cicatricem vlcerum, &c. Celsus lib 5 cap 19, Lenia quoque quædam emplastra sunt, quas λιπαρὰς ferè Græci nominant.

Liparis, Genus lacertorum, teste Plinio, lib. 32. cap. 11.

Liparis etiam, siue Lipare, Gemmæ nomen est, quæ suffitu omnes bestias euocat, teste Plinio lib. 37. cap. 10.

LIPARIS { λιπαρίς } Plinius lib 5 cap. 27, Ciliciæ fluuius, ἀπὸ τοῦ λιπαροῦ. quoniam scribit Vitruuius lib 8. cap 3, natantes in hoc flumine, aut se lauantes, non aliter vngi ab ipsa aqua, quàm si oleo aut adipe lauarentur.

Lippus, lippa, lippum { λημώδης } Qui oculos habet lacrymantes, quum putredo ab his defluit. Plaut. Milite, 15.

-vbi marrem esse aiebat suror?

Cubare in naui lippam, atque oculis turgidis nauclerus dixit. Plinius epist. 141, Quas fatta acribus oculis, quanquam adhuc lippis, pinguissimas vidi. Horat. 1. Serm. satyra 3,

Quum tua peruideas oculis mala lippus inunctis,

Cur in amicorum vitiis tam cernis acutum?

Omnibus & lippis notum & tonsoribus. Horat. 1. Serm. satyra 7. Vide Adagia Erasmi.

Lippa lacuna. Martial. lib 8, In luscum furem,

Aspicis hunc vno contentum lumine, cuius

Lippa sub attrita fronte lacuna patet.

Lippa ficus, dicta vel quòd succus foliorum eius lacteus lippis prodest, vel quòd dum folia & ramuli truncantur, succum lacrymosum emittant. Martial lib. 7.

Lippitudo, penult prod. lippitudinis { λήμη, ὀφθαλμία } Ipse morbus. Plinius lib. 16. cap 37, Flos eius contra lippitudinem illinitur. Cicero ad Atticum, lib. 7, Sed dictaui propter lippitudinem.

Subitæ lippitudines. Celsus lib. 2. cap. 1.

Perodiosa lippitudo, Vide PERODIOSVS.

Lippio, lippis, lippiui, lippitum, penult. prod. { λημᾶν, ὀφθαλμιᾶν } lippire, Lippum fieri, hoc est Marcorem in oculis contrahere. Plinius lib. 28, Oculorum vitia fieri negant, nec lippire eos qui quum pedes lauant, aqua inde ter oculos tangant. Cic. ad Atticum, lib. 7, Quum leuiter lippirem, has literas dedi.

Lippiunt fauces, dixit Plautus Curcul. 7.

Lippitur, penult. product. Impersonale { λημᾶται } Plin. lib. 38 cap. 8, Aut ne omnino lippiatur, decoctum cum mellis Attici cyathis tribus, & croci vncia.

Liquamen, Liquefacio, Liquefio, Liqueo, Liquesco, Vide LIQVO, liquas.

LIQVENTIA { λιγκεντία } Fluuius Venetiæ post Taruisinum agrum.

Liquet, impersonale, **Liquidus, Liquo**, liquas, **Liquor**, liquoris, Vide post LIQVOR, liqueris.

Liquor, priore producta, liqueris, penultima correpta, Deponens { τήκομαι } liqui, Dissolui. Virgil. 1. Georgicorum,

Vere nouo gelidus Canis quum montibus humor

Liquitur. Id est paulatim defluit, inquit Seruius.

Liquuntur amnes. Virgil. 2. Georg.

Ætas liquitur. Lucret. lib. 2.

Liquentes campi, pro Mari, apud Virgil. lib 6. Æneid.

Mella liquentia. Virgil. 1. Æneid.

Vina liquentia. Virgil. 5. Æneid.

Liquidus, Adiectiuum, pen corr. { ὑγρὸς, διαυγής } Molle & fluxum propriè dicitur. Plautus Milite.

Liquidus, cuiusque quàm ventus est Fauonius. Hæc Nonius. Lucretius libro quarto, Crassaque conueniunt liquidis, & liquida crassis.

Aluus liquida, Vide ALVVS.

Liquidus venter. Martial. lib. 13. Hoc est, fluidus & laxus.

¶ Liquidus, Purus. Virgil. 4. Georgicorum,

Dulcia mella premes, nec tantum dulcia quantum

Et liquida, & durum Bacchi domitura saporem. Id est, defæcata, & sine sordibus, inquit Seruius; non quæ fluunt: nam mala sunt. Cic. pro Cecinna. Quicquid inde haurias, purum liquidúmque te haurire sentias. Virgilius 6. ecloga, Et liquidi simul ignis, hoc est ætheris. Idem 2. Georgicorum, Non liquidi gregibus fontes sint pestilentia. Seruius.

Aer liquidus. Virgil. 1. Georg.

Æstas liquida. Virgil. 4. Georg.

Æther liquidus Virgil. 7. Æneid.

Liquare aluum. Cels. lib 4. cap 4.

Amnis liquidissimus. Ouid. 6. Metamorph.

Aquæ liquidæ. Ouid. 1. Amor. eleg 8.

Auræ liquidæ Lucret. lib. 5.

Carmen liquidum citharæ Lucret. lib. 4.

Cælum liquidum. Ouid. 1. Metamorph.

Colores liquidi Horat. 4. Carm ode 8.

Fides liquida, Id est pura, integra, syncera, doli expers. Valer. Max. lib 6. cap. 5, de populo Romano, Idem, quum P. Claudius Camertinos ductu atque auspiciis suis captos, sub hasta vendidisset: etsi ærarium pecunia, fines agris auctos animaduertebat, tamé quia parum liquida fide id gestum ab Imperatore videbatur, maxima cura cõquisitos redemit, hisque habitandi gratia locum in Auentino assignauit, & prædia restituit. Parum liquida: quia quum se eius fidei dedidissent, illos tamen vendiderat.

Fontes liquidi. Virgil. 5 eclog.

Humor liquidus aquarum Lucret. lib. 1.

Iter liquidum, Iter per aquam. Propert. lib. 3 eleg 21.

Lumen liquidum. Lucret lib 5.

Nubes liquidæ. Virg. 5. Æneid.

Odor liquidus. Virgil 4 Georg.

Plumbum liquidum Horat. 1. Carm. ode 35.

Querela liquida cygnorum. Lucret lib. 4.

Somni liquidi potentia Valer. 4. Argon.

Sorores liquidæ. Ouidius 5. Metamorph. Sic vocat Nymphas amnium.

Liquidissima tempestas cæli. Lucret. lib. 4.

Voces liquidæ auium. Lucret. lib 5. Virgil. 1. Georg.

¶ Liquidus animus & tranquillus Plautus Epid. 13.

Mente liquida videre aliquid. Catul de Berecynthia, 58.

Liquida voluptas & libera. Cic 1. de Finibus.

Liquidum auspicium, Optimum. Plautus Pseudolo, 11. Vide AVSPICIVM.

Liquidum, Substantiuè { ὑγρόν } pro aqua. Horatius 1. Serm. satyr. 1,

Vt tibi si sit opus liquidi non amplius vrna Vel cyatho

Ad liquidum explorata veritas, Vide AD.

Liquidò, penult. corr. Aduerb. { σαφῶς, φανερῶς } Purè & manifestè, inquit Donatus. Terentius Andr. 4. 4,

Quia si fortè opus sit ad herum iurandum mihi

Non apposuisse, vt liquidò possim. Alij malunt interpretari, verè. Cic. ad Catonem, lib. 15, Gratissimum est, te libentes amicitiæ dedisse quod liquidò veritati dares.

Liquidò discere aliquid ab aliquo. Liu 9. belli Macedon.

Liquidò dicere, hoc est apertè. Cic. 5. Verrina, Nemo esset quin hoc se audisse liquidò diceret.

¶ Liquidò, pro Verè. Cic. Verr. 6, Confirmare hoc liquidò, Iudices, possum, valuas magnificentiores ex auro atque ebore perfectiores nullas vnquam vllo tempore fuisse. Plinius lib. 37. cap. 2, Nos liquidò affirmare possumus, in cautibus Alpium nasci, atque adeò inuiis, vt plerunque fune pendentes eam extrahant. De crystallo verba facit. Ouidius lib 3 de Ponto, epistola 3. ad Maximum,

Scis tamen, & liquidò iuratus dicere posses,

Non me legitimos sollicitasse toros. Idem libro 4. epistola 6. ad Brutum,

Te quoque idem liquidò possum iurare precari,

O mihi non dubia cognite Brute nota. Seneca lib. 7. de Beneficiis. cap. 9, de perlucidis mulierum vestibus, Video sericas vestes (si vestes vocandæ sunt, in quibus nihil est quo defendi aut corpus aut denique pudor possit) quibus sumptis, mulier parum liquidò nudam se non esse iurabit. id est, parum verè. Vlpianus in L. aliàs autem. D. De iureiurando. Siue enim dominus petat, cogetur reus docere liquidò se iurasse, posita scilicet exceptione: siue ex stipulatione de rato agat, necesse habebit ipse de periurio suo docere. Hic, liquidò iurare, & peierare, opponuntur. Est igitur liquidò iurare, idem quod verè iurare.

Liquidè, pen. corr. liquidius, liquidissimè, Idem { σαφῶς } Cic. ad Plancum, lib 10, Liquidius de toto sensu tuo iudicaui: Hoc est, apertius, & certius, ac facilius.

Liquor, priore correpta, liquoris, masculini generis { ὑγρασία } Ipse humor liquidus. Plinius libro 10. cap. 52, Piscium oua ex liquore mollia.

Aquæ effusæ liquor declarat ei admistum esse calorem. Cicero 2. de Nat. deor.

Blandus liquor amaracini floris. Lucret lib. 2.

Dulcis, flauúsque liquor mellis. Lucret. lib. 2.

Fluidus liquor. Virgil. 3 Georgic.

Gelidos haurire liquores. Ouid. 6. Metamorph.

Leuem fundunt oculi liquorem. Seneca Œdipo, 12.

Niueus liquor, Vide NIX.

Liquor oleaceus, Vide OLEA.

Perlucidi amnium liquores. Cic. 2 de Nat. deor.

Perspicuus liquor. Ouid 4 Metamorph.

Vitigeni liquoris latex. Lucret. lib. 5.

Liqueo, liques, licui { τήκομαι } liquère, siue Liquesco, liquescis, liquescere, Liquidum & fluidum fieri, Mollescere. Ouidius 1. de Ponto, elegia 9,

Sic mea perpetuis liquescant pectora curis. Virgilius 8. Æneidos, Vulnificúsque chalybs vasta fornace liquescit. Vbi Seruius, Liquescit, propriè dixit: nam ferrum non soluitur, sed mollescit.

Cera liquescit igni. Virgil. 8 eclog.

Silex fornace liquescit. Stat. 3. Sylu. 1.

Mens liquescit. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1.

Liquescere voluptate, & fluere mollitia: Hoc est mollem esse, & voluptati deditum. Cicero 2. Tusculan. Opinio est quædam effœminata ac leuis, nec in dolore magis, quàm eadem in voluptate: qua quum liquescimus, fluimúsque mollitia, apis aculeum sine clamore ferre non possumus.

¶ Liquescere, Elegáter pro colari & dilabi, quòd quæ liquida sunt sic diffluere solent. Vitruuius lib 8. de aquis loquens, Rubro saxo, inquit, & copiosæ & bonæ, si non per intercapedines dilabantur & liquescant. Id est modò per interualla non diffluant, transcolentúrque ac disperdantur.

Liquescens, Participium { τηκόμενος } Liuius 1. belli Pun. Per nudam infra glaciem, fluentémque labem liquescentis niuis ingrediebantur.

Liquo, liquas, liquaui { διηθέω, τήκω } liquàre, Liquidum facere, quum scilicet aurum vel plumbum dissoluitur. Lucan. lib 7,

-ereptáque tela liquauit. Plinius libro 15. cap. 6, Vt fracta & amurca liquentur. Cicero 2 Tusculanarum,

Ex quo liquatæ solis ardore excidunt

Guttæ. Ex Æschylo.

Mella liquata expressis fauis. Ouid. 4. Fast.

Liquare aluum. Celsus libro 4. cap 4. Liquanda aluus, interdum etiam ducenda. Quo ex loco intelligendum est liquidam aluum appellari, quæ fluida est & libera, neque astricta: ductam autem aluum, quæ liberius fluit quàm natura patiatur, & multum soluta est.

Vina liquare. Horatius, Vina, inquit, liques. Vbi Turnebus, Id ex antecedente consequens significat, Id est vinum bibas, & tibi indulgeas; ex antiquorũ consuetudine, qui vinũ vt defæcarent, & liquidius redderent

redderent, minúsque nocens fractis velut viribus, antequam biberent colo transmittebant. Tertullianus, Conquisito altilium enormem saginam, defæcato senectutem vini. Hæc ille.

Liquamen, penultima producta, liquaminis { } Pinguedo animalium ad ignem liquefacta, & in vsum coquinarium seruata ad condiendos cibos. De aliis etiam dici potest, quæ non comeduntur, vt est apud Columel.lib.7.cap.4, Succus excocti lupini, veterísque vini fæx, & amurca pari mensura miscentur, eóque liquamine tonsa ouis imbuitur.

Liquefio, pen. prod. liquefis, penultima indifferente { } liquefieri, Idem quod liquescere.

Liquefacio, liquefacis, penultima correpta { } liquefacere. Virgil.1.Georg. Flammarúmque globos, liquefactáque voluere saxa. Id est igne soluta, Seruius. Cic. in Catil. Et statuæ veterũ hominum deiectæ, & legum æra liquefacta.

Liquefaciens, Participium { } Catull. in Gellium, epigr. 85. Omentum in flamma pingue liquefaciens.

Liquefactus, Aliud participium { } vt Aqua liquefacta, Cic. 2. de Nat. deorum.

Coagula liquefacta lacte. Ouid 4 Fast.

Glacies liquefacta Noto. Claud. de crystallo, 54.

Medullæ tabe liquefactæ. Ouid. 9. Metam.

Membra liquefacta. Id est consumpta. Silius lib. 2.

Saxa liquefacta. Virgil. 1. Georg.

Viscera liquefacta Virg. 4. Georg.

Vnda liquefacta. Hoc est, liquida: vel quæ prius turbata, pòst facta est limpidior & purior. Ouid. 3. Metam.

Liquet, Impersonale { } Constat, manifestum & certum est. Quoniam quæ resoluuntur, certa, constantia & manifesta fiunt. Terent. Eunuch. 2.3.

Illum liquet mihi deierare his mensibus, &c. Cicero 4. Acad. Si habes quod liqueat, neque respondes, superbis.

Liquet inter nos, Compertum habemus & certum. Cicero 1. de Nat. deorum, Sed (quod inter nos liqueat) ne tu quidem intelligis.

¶ Non liquere de causa dicebant veteres, quando probationes & argumenta non satis erant idonea ad diiudicandam causam. Cicero pro Aulo Cluent. Deinde homines sapientes ex vetere illa disciplina iudiciorum, qui neque absoluere hominem nocentissimum possent, neque eum de quo esset orta suspicio, pecunia oppugnatum, re illa incognita primò condemnare vellent: non liquere dixerunt. Budæus. Paulus in l. Pomponius. D. De re iudic. Pomponius libro 38. ad Edictum scribit, Si vni, &c. Vlpianus de Arbitris, in l. Idem Pomponius, Proinde si fortè vrgeatur à Prætore ad sententiam: æquissimum erit, si iuret sibi de causa nondum liquere, spatium ei ad pronuntiandum dari.

Lira, liræ, penore producta Columella lib. 11. cap. 3, Est autem lira similis ei porcæ quam in sationibus campestribus rustici faciunt, vt vliginem vitent. Idem lib. 2. cap. 4. Liras autem rustici vocant easdem porcas, quum sic aratum est, vt inter duos latius distantes sulcos medius cumulus siccam sedem frumentis præbeat.

Liro, liras, lirare, Liram facere. Varro libro 1. de Re rust. cap. 29. Tertiò, quum arant iacto semine, boues lirare dicuntur, id est quum tabellis additis ad vomerem, simul & satum frumentum operiunt in porcis, & sulcant fossas, quo pluuialis aqua delabatur. Colum. lib 11. cap 2, Lirantur autem iugera duo opera vna: at si facilis est terra, proscinditur iugerum duabus operis, iteratur vna: lirantur vna iugera quatuor, quum in subacta iam terra latiores porcæ sulcantur.

Liratim, penultima producta, Aduerbium, Per liras. Columella lib. 11. cap. 3, Habet enim velut allium plures cohærentes spicas: eæque quum sint diuisæ, liratim seri debent, vt in puluinis positæ, minus infestentur hyemis aquis.

LIRIMIRIS { } Ptolemæo libro 2. cap. 11, Germaniæ vrbs, vulgò *Mulheim*.

Lirinus. Vide LILIVM.

LIRIS { } Fluuius Campaniæ, Minturnas præterfluens, qui & Glanicus. Vulgò *Garilianus, El Garillano*. De hoc Ptolemæus libro 3. cap 1.

In Lirem præcipitat Fibrenus Cic. 2. de Legib.

Lis, litis, fœm. gen. { } A limite dicta est, quòd primæ inter homines lites de limitibus fuerunt.

Iurgium & Lis hanc habent distantiam: quòd iurgium lenior res est. Marcus Tul de Republ. lib. 4, Admiror nec rerum solùm, sed verborum etiam elegantiam. Si iurgant, inquit, beneuolorum concertatio, non lis: inimicorum, iurgium dicitur. Et in sequenti, Iurgare igitur lex putat inter se vicinos, non litigare. Nonius.

Iudex de lite iocosa. Ouid. in Ibin.

Cupidus litium & iræ. Horat. 3. Carm. ode 14.

Creare & serere lites, Vide CREO.

Dirimere litem. Ouid. 1. Metam.

Exorta lis. Stat. 2. Achil.

Litis nomen, vt vult Vlpianus in l. Litis D. de verb. & rer. signific. actionem significat, siue in rem, siue in personam sit.

Litis contestatio est hincinde apud iudicem negotij principalis facta narratio, inquiunt Iurisconsulti. Cicero Attico, lib. 16, Possumus enim, vt sponsores appellentur, procuratorem introducere: neque enim illi litem contestabuntur, quo facto, non sum nescius sponsores liberari. Lis contestata dici potest iudicio iam constituto, hoc est diiudicatis ac disceptatis præscriptionibus litis auspicatum morantibus. Idem pro Rosc. Amer. Lite contestata, iudicio damni iniuria constituto. Et rursus, Iste cum eo litem contestatam habebat. Vide CONTEATARI litem.

Instrumentum litis à Quintiliano dicitur, quod nos *productionem* vocamus. Quintilianus libro 12 cap 8. Ideóque opus est intueri omne litis instrumentum: quod videre non est satis: perlegendum erit. Nam frequentissimè aut non sunt quæ promittebantur, aut minus, &c.

Æstimatio litis. Cic. pro Cluent.

Forum orbum litibus Horat. 4. Carm, ode 2.

Medullæ litium. Quintilian. lib. 2. cap. 1, In mediis litium medullis versantur.

Hæreditariæ lites. Quintil. lib. 3. cap. 10.

Nostra omnis lis est, Vide NOSTER.

Lis nummaria. Auson. in Monosyllabis,

Quis subit in pœnam capitali iudicio? vas.
Quis quum lis fuerit nummaria, quis dabitur? præs.

Pecuniaria lis. Quintil. libro 6. cap. 1, Quum Domitiæ vxoris suæ pecuniariam litem aduersus aliquem ageret.

¶ Accipere litem, Vide ACCIPIO.

Æstimare litem, Cic. pro Cluent. Vide ÆSTIMO.

Agere litem aduersus aliquem. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Amittere litem, Vide AMITTO.

Auferre litem, Vide AVFERO.

Lite cecidisse dicitur (inquit Festus) qui eius rei, de qua agebat, causam amisit. Cic & Plautus Litem perdere dixerunt.

Coire in lites, Vide COEO.

Componere lites inter aliquos. Virg 3. eclog.

Concire lites, Vide CONCIO.

Conferre lites, Rixari Horat. 1 Serm. saty. 5.

Constituere summã totius litis in re aliqua, Vide CONSTITVO.

Contestari litem, Vide CONTAATOR.

Contrahere lites, Vide CONTRAHO.

Diiudicata lis. Horat. 3 Carm ode 5.

Discernere litem aruis. Virg 12. Æneidos,

Saxum antiquum, ingens, campo qui fortè iacebat
Limes agro positus, litem vt discerneret aruis.

Litem dare secundum tabulas alicuius. Cicero pro Rosc. Comœdo.

Litem suam facere dicitur iudex, quum dolo malo in fraudem legis sententiam dixerit. Dolo autem malo hoc facere videtur, si euidens arguatur eius gratia, vel inimicitiis, vel etiam sordes: vt veram æstimationem litis præstare cogatur. Vlpianus in l. Si filiusfamilias. D. de iudiciis.

Ire in litem. Ouid 6. Fast.

Facere litem. Quintil. lib. 3 cap. 11.

Litem suam facere, Litis causam suscipere, & tanquam suam defendere. Cicero libro 2. de Oratore, Quid? si quæ vitia aut incommoda sunt in aliquo iudice vno, aut pluribus, ea tu in aduersariis exprobrando, non intelligas te in iudices inuehi, mediocre peccatum est? quid? si quum pro altero dicas, litem tuam facias: aut læsus efferare iracundia, causam relinquas, nihilne noceas? Id est si ita agas, vt non alienam causam, sed tuam agere videatis. Gellius lib. 10 cap. 1. Budæus.

Generare litem. Quintil. libro 7. cap. 4, Nisi propter verba quæ litem generant.

Litem habere cum aliquo. Cicero 4. Acad. Mecum verò quid habent litium, qui ipsorum disciplinam sequor?

Atris litibus implicitus. Horat de Arte.

Nouas incidere lites. Virg 9 ecloga,

Quòd nisi me quacunque nouas incidere lites
Antè sinistra caua monuisset ab ilice cornix,
Nec tuus hic Mœris, nec viueret ipse Menalcas.

Litem capitis in aliquem inferre. Cic. pro Cluent.

Instruere litem, Vide INSTRVO.

Intendere litem alicui. Cicero libro primo de Oratore. Vide SNTANDO.

Iurare in litem, Vide IVRO.

Periculo litium se liberare. Cic. 3. Verr.

Iniqua lite morari aliquem Horat. 2. epist. 2.

Litem perdere Cicero 1 de Orat. Neque intelligebat, si ita esset actum, litem aduersarium perditurum. Plautus Casina, Act. 3. scen. 3,

-contriui diem,
Dum asto aduocatus cuidam cognato meo:
Quem hercle ego litem perdidisse gaudeo Horat 1. Sermon. sat. 9.
Ventum erat ad Vestæ, quarta iam parte diei
Præterita, & casu tunc respondere vadato
Debebat, quod ni fecisset, perdere litem.

Perorare litem, Cic. 3. Offic.

Litem lite resoluere. Horat 2. Serm. saty. 3.

Nihil agit exemplum quod litem lite resoluit.

Magnæ secantur iudice lites Horat. 1. epist. 17.

Adhuc sub iudice lis est. Horat. 1. de Arte.

Suscipere litem Quintil. lib 4 cap. 2.

Arbitrium litis traiicere in aliquem. Ouid. 12 Metam.

Litem in rem suam vertere dicitur iudex, Rem inter duos controuersam adiudicare sibi. quod est, quum iudex ita cum litigatoribus agit, vt ei iure suo cedant. Liu. lib. 3. ab Vrbe cond. circa finem, Orare ne pessimum facinus peiore exemplo admitterent iudices, litem in suam rem vertendo. Budæus.

Litem, pro Discrepantia & confusione quarumcunque rerum, etiam inanimatarum, posuit Ouid. 1. Metamorphoseos,

-quia corpore in vno
Frigida pugnabant calidis, humentia siccis,
Mollia cum duris, sine pondere habentia pondus.
Hanc deus, & litem melior natura diremit. De Chao.

Litigo, litigas, penultima correpta { } litigare, Quasi litem agere, disceptare, contendere. Plaut. Rud. 24. Qua de re nunc litigatis inter vos? Cic. 3. Philipp. Hic cum C. fratre putat se litigare.

Litigium, litigij { } Plaut. Casin. 13, Nam ego quid contrahere copio litigij inter eos. Plin. lib. 37. cap. 10, Siderites ferro similis, & litigio illata discordias facit.

Litigiosus, penultima producta, Adiectiuum { } Qui frequens

in litibus versatur, vel qui quauis de causa litem facit. Cicero 1. de Orat. Veretis ne tua domus talis & viri & ciuis si à litigiosis hominibus non colatur, à cæteris deseratur? Idem pro Murena, Quid huic tam loquaciter litigioso responderet ille, vnde petebatur, non habebat.

Litigiosa disputatio. Cic 5 de Finib.

Dominus litigiosus. Horat 1. Serm saty.3.

Fora litigiosa, Plena litibus. Ouid 4 Fast.

Ager litigiosus, De quo litigatur Ouid.2 Fast.

Litigiosa iuris ignoratio, potius quàm scientia. Cicero primo de Legibus.

Litigator, penultima producta, litigatoris, Verbale {ἐριστής} Qui litigat: cuius fœmininum est Litigatrix. Cicero pro Domo sua, Emit domum litigatoribus defatigatis propè dimidio carius quàm æstimabat.

Rusticus, illiteratúsque litigator. Quintil. lib 2. cap.21.

LISSVS {Λισσός} Ptolemæo, Dalmatiæ vrbs: hodie *Alessum*.

LISSVS, Fluuius est Thraciæ Ad hunc quum venisset Xerxes, rex Persarum, cum exercitu, non sufficiens ad potum defecit. vnde ait Iuuenalis Satyr.10,

·epotáque flumina Medo

Prandente

Litatio, Vide LITO.

Litera, literæ, penultima correpta {γράμμα} in singulari & plurali, significat elementum, vt a, b. Cicero pro P. Sylla, Literæ posteritatis causa repertæ sunt. Idem 3. de Oratore, Vt iotam literam tollas, & e plenissimum dicas.

Literæ in terminis inuentæ quid significent, ostenditur in libro variorum authorum de limitibus, in quo sunt hæc. A, si in termino inueneris, finem in proximum significat, aut aquam viuam designat. B, si in termino inueneris, bifurcium ostendit, aut triuium significat. C, si in termino inueneris, à centuria nunquam recedas. D, si in termino inueneris, decimanum ostendit. E, si in termino inueneris, vallem ante se significat, aut riuum, aut fluuium: & super sa subrectiore loco per planitiem limes excurrit. F, si in termino inueneris, finalem caussam exponit, & in longinquo terminum ostendit. G, si in termino inueneris, sui termini authorem, limitem tortuosum ostendit. H, si in termino inueneris, grandes longitias limitum ostendit, & rariora signa in fine inuenies. I, si in termino inueneris, viam significat, aut collis rigorem ostendit, hoc est iugum K, si in termino inueneris, cardinem ostendit, quem terminum subtilissimum & speciosum inuenies, hoc est formosum. L, si in termino inueneris, suæ normæ facturam designat, limitem gammatum, & in longinquo arcam finalem ostendit, & conuallia eius fundi finem vindicant. M, si in termino inueneris, fines quadras designat, & in proximo signa finalia inuenies. N, si in termino inueneris, proximam aquam significat, & quadras fines habentes aquæ, à Septentrione arcam marmoream inuenies. O, si in termino inueneris, à Septentrionali parte syluam demonstrat, & per ipsam syluam riuus currit, & trans riuum signa demonstrat. P, si in termino inueneris. pedaturam significat, extra alias signis finalibus, vel quòd literas finales continet. has per singulos titulos inuenies, aliósque finales titulos sine nostris signis in agris posuimus, qui rationem ostendunt limitum, & caussam dirigunt finalem. Q, si in termino inueneris, à limite riuum. R. si in termino inueneris, per collicellum terminos inuenies. S, si in termino inueneris, supra possessionem multas aquas viuas indicat, quæ aluenm transeunt. T, si in termino inueneris, trifinium ostendit. V, si in termino inueneris, terminum in collem meridianum ostendit, per limitem orientalem. X, si in termino inueneris, quadrifinium exponit, & pro decumano finem habebis. Y, si in termino inueneris sub se fontanam proximam habet. Z, si in termino inueneris, à sinistra parte fontem significat.

Caducæ literæ, Vide CADVCVS.

Literæ neque expressæ, neque oppressæ. Vide Appellare literas, in APPELLO, appellas.

Immutatis literis, Vide IMMVTO.

Literæ maximæ. Cic.4. Ver.

Literæ minutæ, & Maximæ, contraria, Vide diminut. à PARVLA.

Præformatæ literæ Quintil. lib.5. cap.14.

Litera salutaris, Vide Salutaris in SALVS.

¶Affigere literas alicui. Quintil. lib.1.

Appellare literas, Exprimere literas, Obscurare literas negligentius, Dilatare literas, Vide Appellare literas, in APPELLO, apellas.

Computare & annumerare literas. Quintil lib.11. cap. de Pronũtiatione: Vt est autem necessaria verborum explanatio, ita omnes computare & velut annumerare literas, molestum & odiosum.

Dicere literam. Quintil. lib 1. c 4, Vt pro Fundanio Cicero testem, qui primam eius literam dicere non posset, irridet.

Imprimere literam humi, Vide IMPRIMO.

Inspirare alicui literæ, Vide INSPIRO.

Intexere literas vestibus, Vide INTEXO.

Ordinare literas syllabarum. Vide Ordino in ORDO.

¶Litera, dicitur quasi legitera, eo quòd legenti præbeat iter. Vel quòd in legendo iteretur, vt ait Seruius. Vel à lituris, quòd scripta deleri possit: quia in ceratis tabulis plerunque antiqui scribere solebant, & inde delebant. Vel à lino, linis, quod in scribendo illinitur, id est leniter inducitur atramentum. Iulius tamen Scaliger lib. 1, de causis linguæ Latinæ cap. 4, lõgè aliter sentit. eius verba subiecimus: De litera acturi, veram eiusce nominis rationem ex figura emergere comperiemus, quũ literas certis lineis contineri videbimus Exemplis nanque ea prisca nominis origine aliquot elementis, quum primùm dictæ essent lineaturæ, literæ postea factæ sunt, sicut apud Græcos γράμματα παρὰ τὰς γραμμάς. Neque enim à lituris literæ, quia delerentur: prius enim factæ quàm deletæ sunt. Nec geminata consonante scribendum est: sub suæ nanque originis forma producit primam natura. Si igitur à lineis dicta est, & linea minima corporis dimẽsio est: erit profectò litera, minima pars dictionis. Vide ibi reliqua.

Literam longam facere, pro Laqueo vitam finire, quòd laqueus similitudinem literę habeat. Vel potius quia suspensi corpus rectum, & pedes porrecti, speciem habent L literæ. Plautus Aulul. 4.

Trium literarum homo, Id est Fur. Plaut. Aulul.9,

·tu trium literarum homo

Vituperas me? A etiam fur trifurcifer.

Ad literam, Idem quod Ad verbum, & quod barbari *lite aliter* dicunt. Quintil. lib 9. cap.1. Vide AD.

¶Litera, Scriptura. Cicero 3. Verr. Quum ad H-S XXX quinquies tredecies constaret, vt Romam rediit, nullam literam pupillo, nullam matri eius, nullam tutoribus reddidit. Id est schedulam nullam scripsit qua testaretur & agnosceret se accepisse pecunias, vina & similia.

Literis mandare, pro Scribere. Plin libro 9. cap.8. Cicero 4 Acad. Itaque vt literis consignamus, quæ monumentis mandare volumus. Vide MANDO.

Commendare literis, Vide COMMENDO.

Consignare literis, Vide CONSIGNO.

Dare in literas. Macrob. lib.5. Saturn. cap.19.

Tradere aliquid literis. Quintil. in Proœm. lib.1.

¶Literæ, literarum, pluraliter tantùm, pro Epistolis accipitur. Cicero Attico, libro decimotertio, Hodie tuas literas expectabamus matutinas.

Literæ de Britannia. Cic Q. fratri, lib.2.

¶Litera in singulari, pro Epistola, apud poetas quandoque legitur. Ouid.3. epist 1,

Quam legis, ab rapta Briseide littera venit.

Littera arcana. Ouid.9. Metam.

Deducta mero littera. Ouid.16. epist.

Infelix littera, Quæ infaustum aliquid nunciat. Ouidius primo Amor. eleg 12.

Lecta littera. Ouid.20. epist.

Nuntia littera. Ouid.6. epist.

Scripta littera. Ouid. epist.5.

Tristis litera Ouid.1. de Arte.

Victrices literæ. Vide Victrix, in VINCO.

¶Litera, pro scribentis manu. Cicero Attico, lib. 7, Nam Alexidis animum amabam, quòd tam propè accedebat ad similitudinem tuæ literæ. manum non amabam: quòd indicabat te non valere.

¶Litera, pro paucis verbis, vel epistolio Cicero ad Atticum, lib.13, Neque inde venit, vnde mallem, neque diu obfuit, neque vllam literã ad me. Idem Cassio, libro 5, Ille quum ad Thermum de Parthico bello scriberet, ad me literam nunquam misit.

Nullam literam scripsi, pro Nihil scripsi. Cic. pro Archia. Et 2. de Oratore, De frangendis cupiditatibus, confirmandis hominum moribus, literæ in eorum libris nulla inueniretur.

¶Literæ aculeatæ, stomachosæ, odiosæ, minaces, acerbæ. Cic. ad Attic.14. Famil.3 9 11.12. & 16.

Accuratæ literæ, Vide ACCVRO.

Literæ antiquæ. Ad Attic. lib.7.

Ardentes literæ, Vide ARDEO.

Atroces literæ, Vide ATROX.

Literarum breuitas vel loquacitas. Cic. Fam.11.9 & 6.

Compositissimæ literæ, Vide COMPONO.

Contumeliosæ in aliquem literæ, Vide CONTVMELIA.

Crebræ literæ, Vide CREBER.

Literarum diligentia. Cic ad Attic.7.

Literæ disertæ. Cic. Fam.3.

Literarum exemplum. Cic. Fam.6.

Literæ humanæ, vel sparsæ humanitatis, suaues, facetę, refertæ officiis, amabiles. Cic. in Familiarib.

Literæ inanes. Cic. Fam.6.

Inconstantes literæ, Vide INCONSTANS.

Literæ languidæ, vel somnium adferẽtes. Cic. ad Attic.9. Et alibi, Iam Balbi ad me literæ languidiores, &c.

Laureatæ literæ. Liu. lib,5 Decad.5.

Lepidæ literæ, Vide LEPIDVS.

Liberiores literæ, Vide LIBER.

Literæ plenæ rerum. Fam.10.

Literæ pomeridianæ. Cic ad Attic.12.

Properæ literę. Tacit. lib.1, Vradum ingressus Illyricum Tiberius, properis matris literis accitur.

Literarum prudentia. Cic. ad Attic.6.

Literæ recentes, vel proximæ, pro recentibus. Cicero ad Atticum, libro 5.

Literarum sermo. Fam.7. & 11.

Literæ veteres. Cicero, Et si tuæ literæ, sed iam nimis veteres. Et ad Attic.5.

Literæ vnæ. Cic. ad Attic.5,

Mutum à literis tempus, Vide MVTVS.

¶Accire properis literis, Vide ACCIO.

Accipere literas, Vide ACCIPIO.

Accommodare literas ad rem aliquam, Vide ACCOMMODO.

Affluunt literæ, Vide AFFLVO.

Afferre literas, Vide AFFERO.

Aperire literas, Vide APERIO.

Appellare literis quempiam, Vide APPELLO.

Assequi literas, Vide ASSEQVOR.

Cantant literæ, Vide CANTO.

Castigare literis, Vide CASTIGO.

Cognoscere ex literis, Vide COGNOSCO.

Colloqui per literas, Vide COLLOQVOR.

Commeant literæ, Vide COMMEO.

Committere literas, Vide COMMITTO.

Literis committere, vel commendare. Cic. ad Attic.4.

Componere literas, Vide COMPONO.

Literas

Literas conficere. Cic. Plures literas conficere non potui.
Literas conquiescere. Cic. ad Attic.
Literas dare, pro Reddere Cic. Fam. 10 & 7.
Deferre literas alicui, & ad aliquem, Vide DEFERO.
Dare & mittere absolute, pro Dare & mittere literas. Cicero ad Attic. 1. & Fam. 7.
Literas elicere. Cic. ad Attic. 7.
Literas exarare. Cic. ad Attic 12 & 13.
Auidè expectare literas amici, Vide AVIDVS.
Literas in alicuius manus incidere. Cic. ad Attic. 2.
Intercipere literas, Vide INTERCIPIO.
Literas intermittere. Cic. Ne patiamur intermitti literas.
Literarum totem allom. Cic. Fam. 7.
Literas loqui Cic. Fam 5.
Mittere literas, Vide MITTO.
Mittere obuiam literas, Vide MITTO.
Monere literis, Vide MONEO.
Obsignare literas, Vide OBSIGNO.
Literas obstrepere. Cic. Fam 5.
Perferre literas, Vide PERFERO.
Literas recitare. Cic. Fam. 10.
Literas reddere Cic. Fam. 2. 3. 7 9.
Literas referre. Cic. Et à te literas mihi referat.
Regustare literas alicuius, Vide REGVSTO.
Literas requirere, vel desiderare Cic. Fam 9.
Literas resignare Cic. Nam quod resignatæ sunt literæ.
Resoluere literas. Id est resignare. Liu. Decad. 3. lib. 6.
Literas scribere. Cic Fam. 3.
Literas venire alicui ab aliquo. Cic. Fam. 11.
Literas volare. Cic. ad Attic. 2 & 6.

¶Literæ publicæ, quæ barbari *Registra* vocant. Cic. 3. Verr. Quamobrem vnam ex decem (nauibus) non prædonū repentino aduentu, sed legati latrocinio, non vi tempestatis, sed hac horribili tempestate sociorum amissam, in literas publicas retulerunt.
Corrumpere literas, Vide CORRVMPO.

¶Literæ, pro Edicto & mandato magistratus. Cicero 7. Verr. Cedo mihi eiusdem Prætoris literas, & rerum decretarum, & frumenti imperati. Budæus.
Flammauere insuper allatæ à Vespasiano literæ Tacit. lib. 20.
Literæ, Authoritates scriptæ. Cicero 3. Verr. Quo in negotio industriam meam celeritas reditionis, diligentiam multitudo literarum, & testium declarauit.
Condere literas in ærario, Vide CONDO.
Perscrutari literas, Vide PERSCRVTOR.
Manifestas literas quæro, Vide MANIFESTVS.

¶Literæ, Instrumenta documenta, monumenta. Cicero pro Quintio, In Galliam ad te ipsum venit, in agrum communem: eò denique ubi non modò res erat, sed ratio quoque omnis, & omnes literæ. Literas vocat, societatis rationes, & scripturam seu perscriptiones & tabulas. Idem 7. Verrina, Itaque ego id solum ex literis ostendam Syracusanorum. Budæus.
Literas nescire. Id est, nescire scribere. Paulus in l. 3. D. de accusationibus, Item subscribere debebit is, qui dat libellos, se professum esse: vel alius pro eo, si literas nesciat. Suetonius in Nerone, cap. 10, Et quum de supplicio cuiusdam capite damnati, vt ex more subscriberet, admoneretur: Quàm vellem, inquit, nescire literas. Sic & Seneca in principio libri secundi de Clementia.

¶Literæ, pro Scientiis & disciplinis, quæ literarum monumentis continentur. Cic. Luceio, lib 5, Quod enim esse poterat mihi perfugium spoliato & forensibus, & domesticis ornamentis, atque solatiis? literæ credo, quibus vtor assiduè. Plautus Trucul. 16,
Literas didicisti: quando scis, sine alios discere.
Literæ & studia. Cic ad Attic. lib. 4, Quæque vita maximè est ad naturam, ad eam me refero & literas & studia nostra.
Nullis literis vir. Vide NVLLVS.
Infelices literæ. Quintil. in Proœm. lib. 6, Tunc igitur optimum fuit infaustum opus, & quicquid est in me infelicium literarum, super immaturum funus consumpturis viscera mea flammis inicere.
Literæ interiores. Cic. Volumnio, lib. 7, Opus est hîc limatulo & polito tuo iudicio, & illis interioribus literis meis, quibus sæpe verecundiorem me in loquendo facis.
Pinguiores rusticorum literæ. Colum. lib. 9. cap. 14, de solstitiis & æquinoctiis: Nec tamen Hipparchi subtilitas pinguioribus, vt aiunt, rusticorum literis necessaria est. Simile est illi, Pingui Minerua.
Literæ reconditæ. Cic. ad Trebonium, lib. 15, Multæ erant, & reconditæ literæ, vis non erat.
Vulgares, & Interiores, siue reconditæ literæ: contraria. Cicero de Claris Orat. Erant in eo plurimæ literæ: nec eæ vulgares, sed interiores quædam, & reconditæ.

¶Abdere se literis, Vide ABDO.
Alienus à literis, Vide Alienus in ALIVS.
Assidere literis, Vide ASSIDEO.
Literas attingere, Id est Tractare, & versari in studiis literarum. Cic. ad Tironem, lib. 16, Ego omni delectatione, literisque omnibus careo, quas antè quàm te videro, attingere non possum.
Attingere leuiter literas, Vide ATTINGO.
Conticescunt literæ. Cic. in Bruto, Ego à te peto vt scribas aliquid: iampridem enim conticuerunt tuæ literæ.
Deditus literis à pueritia, Vide DEDO.
Doctus literis. Cic in Brut.
Eruditos literis. Quintil lib. 1 cap. 10.
Loquuntur literæ. Valer Max. lib 3. cap. 4. in fine, Alterius patrem cultellos venditasse, omnium penè doctorum literæ loquuntur.
Esse literas in aliquo Cic. Fam. 15.
Imbutus leuiter literis. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Initiatus literis, Vide INITIVM.

Instituere aliquem literis. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Inuoluere se literis, Vide INVOLVO.
Nescire literas. Cic in Bruto.
Perdiscere literas, Vide PERDISCO.
Politus literis. Cic. in Pison.
Tinctus literis, Vide TINGO.
Versari in studio literarum Cic. de Arusp. resp.
Vorare literas. Cic. ad Attic. 4.

¶Literæ, Scripta. Cicero ad Atticum, De Crasso qui mihi eam laudem eo minus deberet, quòd meis omnibus literis in Pompeiana laude esset perstrictus.
Mea manu literæ, Vide MEVS.

¶Literæ, pro Grammatica. Cicero in Bruto, de Seruio Sulpitio: Hic enim attulit hanc artem omnium artium maximam quasi lucem ad ea quæ confusè ab aliis aut respondebantur, aut agebantur. Dialecticum mihi videris dicere, inquit. Rectè, inquam, intelligis. sed adiunxit etiam & literarum scientiā, & loquendi elegantiam. Idem libro 3. de Oratore, Eleus Hippias quum Olympiam venisset maxima illa quinquennali celebritate ludorum, gloriatus est cuncta penè audiente Græcia, nihil esse vlla in arte rerum omnium quod ipse nesciret: nec solùm has artes, quibus liberales doctrinæ atque ingenuæ continerentur, geometriam, musicam, literarum cognitionem, & poëmatum, atque illa quæ de naturis rerum, quæ de hominum moribus, quæ de Rebuspublicis dicerentur: sed annulum quem haberet, pallium quo amictus, soccos quibus indutus esset, se sua manu confecisse. Ibidem, Num Geometriā Euclide aut Archimede, num musicam Damone aut Aristoxeno, num ipsas literas Aristophane aut Callimacho tractante, tam discerptas fuisse, vt nemo genus vniuersum complecteretur? Certe solet Cicero Grammaticam per literas significare, nec id immeritò: nomen quippe habet à litera. grammata, literæ sunt.

Literula, literulæ, penultima correpta, Diminutiuum { [illegible] } Cicero 6. Verr. Signum Apollinis pulcherrimum, cuius in femine literulis minutis argenteis nomen Myronis erat inscriptum. Idem ad Tironem, lib. 16. 16, Accepi tuam epistolam vacillantibus literulis.
Literulæ Epistolium. Cic. ad Attic. lib. 12, Vndecimo die postquam à te discesseram, hoc literularum exaraui. Eidem, libro 14, Etsi noui nihil, nostro more tamen ne patiamur intermitti literulas.
Literulæ, pro studiis. Cic. ad Tironem, libro 16, Literulæ meæ siue nostræ tui desyderio oblanguerunt. Eidem, libro 7, Chrysippum verò, quem ego propter literularum nescio quid libenter vidi, in honore habui.
Græcis literulis imbutus Horat 1. epist. 1.

Literatus, penultima producta, Adiectiuum { [illegible] } Literis ornatus, eruditus, doctus. Cic. 3. Verr. Circumpedes autem homines formosos, & literatos, suos esse dicebat, se emisse. Plaut. Casina, 9,

si hic literatus, me sinat,
Quod bonum, atque fortunatum mihi sit. Idem Rudente, 11,
Nam hæc literata est, ab se cantat cuia sit. Cicero 3. de Natura deor.

Viri literati, ac studiis, doctrinisque dediti. Cic. pro Cor. Balb.
Literatos & disertus fuit. Cic de Clar. Orat.
Literatus, Cui aliquid superscriptum & insculptum est. Plautus Rudente, 24,

In eo ensiculo literatum quid est? P. mei nomen patris.
Pòst altrinsecus est securicula anceps, item aurea
Literata: ibi matris nomen in securicula est. Idem Pœn. 14,
Haud secus tu videas literatas ibi epulas,
Pice signatas, nomina insunt cubitum longis literis.

Literatum otium. Cicero 5. Tuscul. Quid est dulcius otio literato? Id est in quo literis damus operam.

Literatè, penultima producta, Aduerbium { [illegible] } Doctè, eruditè, eleganter. Cicero de Aruspicum responsis, Quid igitur responderem? quæro ex eo ipso qui ferre me non potest, me ciuem esse Romanum? literatè respondissem, an tacuissem? desertum negotiū. Idē in Pisonē, Quas rationes si cognoris, intelliges nemini plus quàm mihi literas profuisse, ita enim sunt perscriptæ scitè & literatè, vt scriba, &c. Idem de Claris Orat. Iisdémque temporibus L. Furius Pilus perbene Latine loqui putabatur, literatiúsque quàm cæteri.

Literarius, Adiectiuum { [illegible] } Quod ad literas pertinet. vnde Ludus literarius. Plin. lib. 9. cap 8. Ex Baiano Puteolos in ludum literarium itantem, &c. Id est, in scholam. Quintil. lib. 1. cap 4.

Literosus. Aliud adiectiuū, Idem quod Literatus. Cass. Hemina Annal. lib 4, Homo merè literosus. Nonius.

Literator, penultima producta, literatoris { [illegible] } Qui literas nouit vel docet.
Literator. Suetonius de Claris grammat. cap. 4, Nam apud maiores, ait Orbilius, quum familia alicuius venalis produceretur, non temere quem non literatum in titulo, sed literatorem inscribi solitum esse, quasi non perfectum literis, sed imbutum.
Literator Sylla. Catull. ad Caluum, epigr. 14.

Literatura, literaturæ, penultima producta { [illegible] } Ars quæ de literis tractat. Cicero in Partit. Nihil sanè præter memoriam, quæ est germana literaturæ quodammodo, & in dissimili genere persimilis. Quintil. lib. 2. cap. 14, Nos ipsam nunc volumus significare substantiam, vt grammatice literatura est, non literatrix, quemadmodum oratrix: nec literatoria quemadmodum oratoria. Martianus libro 3, Mihique attributum literarum formas propriis ductibus lineare: sicque mihi Romulus literaturæ nomen adscripsit. Verba sunt grammaticæ.
Literatura, Literarum cognitio & scientia. Cicero 2. Philip. Fuit in illo ingenium, ratio, memoria, literatura, cogitatio, diligentia. De Cæsare loquens.

Lithargyrium, siue lithargyros, penultima correpta { [illegible] } Argenti scoria, in duritiem lapideam compacta: cuius vsus est in medicinis, appellántque pharmacopolæ *lithargyron argenti* corruptè,

ad differentiam fecuriæ vel spumæ aureæ, quam *lithargyron auri* nominaui. Plin.lib 26.cap.9.

Lithocolla, lithocollæ, Glutinum quo lapides coniunguntur. fit enim ex lapide pario, aut marmore cum taurino glutino. Dioscorides lib 5.

Lithospermum { [illegible] } Herba de qua Plin. libro 27. cap.11. Vulgus nostrum hanc herbam *milium Solis* appellat.

Lithostrotos, masculini generis, & hoc lithostrotum, penultima producta { [illegible] } dictio composita ex [illegible] lapis, & [illegible] stratus, est locus lapidibus stratus. Lithostrota ex paruulis crustis constabant, quibus solum pauimenti incrustabatur. Varro 3. de Re rust. cap 1, Quum enim villam haberes opere tectorio & intestino, ac pauimentis nobilibus lithostrotis spectandam: parum putasses esse, ni tuis quoque literis exornati parietes essent. Ibidé, cap.2, Nuncubi hic vides citreum, aut aurum? num minium aut armenium? num quod emblema, aut lithostrotum? Plin.lib.36.cap.25.

Liticen, Vide LITVVS.

Litigator, **Litigiosus**, **Litigo**, **Litigium**, Vide LIS, litis.

Lito, litas { [illegible] } litâre: & Litor, litaris, litari, Deponés, Sacrificio facto deos placare, votúmq; impetrare. Plin. de Viris illustribus, 4, Et dum Numá Pópilium sacrificiis imitatur, Ioni Elicio litare non potuit, fulmine ictus cum regia conflagrauit. Cicero 2 de Diuin. Quum tristissima exta sine capite fuerint, quibus nihil videtur esse dirius, proximu hostia litari sæpe pulcherrimé. Ibid. Quid quú pluribus diis immolatur, qui tandé eu nit vt litetur aliis, aliis nó litetur?

Inter Litare & Sacrificare hoc interest, vt ait Nonius. Sacrificare, est Veniam petere: Litare est Propitiare & votum impetrare. Virg. 4. Æneid. Tu modò posce deos veniam, sacrísque litatis. Indulge hospitio. Seruius, Diis litatis debuit dicere. Non enim sacra, sed deo sacris litamus, id est placamus Ergo noué dixit.

Litasse veteres quum dicebant, quo verbo grata acceptáque diis immortalibus sacra fuisse intelligebant, à luendo, si Varroni credimus, ita loquebantur: proinde quasi sit litare luare, id est luere & soluere. tum enim denique solutum diis esse videtur, quú acceptum fecere. Varronis verba sunt, Habes qui & cuius rei causa fecerim Hecatomben, in quo ego, vt puto, quoniam luere est soluere, lutaui, litaque vt maximus & maxumus dicitur: ita lutaui & litaui dici Varro videtur existimasse. Turnebus.

Pastos litabat exta ouis. Propert lib.4.eleg.1.

Litare victimas, apud Tranquillum, Id est Victimis cæsis litare: vt ait Budæus.

Litare, pro Satisfacere Plin.in Paneg.de statuis, Ergo istæ quidem æreæ & paucæ manent, manebúntque: illæ autem aureæ & innumerabiles, strage & ruina publico gaudio litauerunt. Budæus.

Litata sacra Virg. 4. Æneid.

Litató { [illegible] } eo modo dictum quo Auspicató. Liu.5. ab Vrbe, Non deorum saltem, si non hominum memores, nec auspicató, nec litató instruunt aciem diductam in corona.

Litandum { [illegible] } Virg.2. Æneid. Sanguine quærendi reditus, animaque litandum Argolica.

Litatio, Verbale { [illegible] } Liuius 7.bel.Pun. Per dies aliquot hostiæ maiores sine litatione cæsæ: diuque non impetrata pax deúm.

Litura, **Litus**, Vide LINO, linis.

Litus, litoris, penul. correpta, neut. gen. { [illegible] } Terra quæ ab aqua tangitur Dictum quód alluitur, vel quod aqua ad id allidat, vel quod id aqua elidat: proptereque de mari dicitur. Sueton. in Nerone, cap.27, Dispositæ per litora & ripas diuersoriæ tabernæ. In carmine solet duplici t scribi.

Litus (inquit Celsus Iurisconsultus) l. Litus D. de Verborum & rerum significatione, Est quousque maximus fluctus à mari peruenit, idque M Tullium aiunt, quum arbiter esset, primum cóstituisse.

Litus, de flumine etiam dicitur. Virg.in Diris,

Litora quæ dulces auras diffunditis agris. Quum de Mincio loquitur. Idem 7.Æneidos,

Qui salue Tyberine tuos, sacrúmque Numici Littus arant. Idem 8.Æneid.

Litus, Terra mari vicina: inquit Seruius. Virg 4.Æneidos,

-cui litus arandum. Plinius lib.9, cap.57, Cauernasque faciat sibi in terra, atque in iis viuat, etiam reciprocis amnibus siccato litore.

Litus & Ripa, pro eodem accipi videntur apud Columellam, lib.1. cap.5, Villa semper mare rectè conspicit, quum pulsatur, ac fluctu respergitur, nunquam ex ripa, sed paulum summota à litore.

Littus albicans, pro mari positum. Catul.de Berecynth.epig. 58,

At vbi humida albicantis litoris adiit.

¶Aprica litora, Vide APRICVS.

Arenosum littus Libyæ. Virg.4 Æneid.

Bibulum litus. Ouid.epist.16.

Breue litus & incertum. Tacit.lib.14. Et libro 5, Breuia litorum nudantur.

Curuum. Virg 3 Æneid. Vide CVRVVS.

Dinum. Ouid 2.Metam.

Deserta littora. Virg 3 Æneid.

Dira littora. Virg.7 Æneid.

Flauum litus. Ouid.15. Metam. Flauum vocat propter arenam.

Fluctifragum littus Lucret lib.1.

Fruticosa littora calcare Ouid.epist.2.

Inclusa littora. Virg.5. Æneidos, -studiísque fauentum

Consonat omne nemus: vocémque inclusa volutant Littora.

Littoris incurui bibulam lauit æquor arenam. Lucret lib.2.

Inhospitale litus, Vide INHOSPITVS.

Inhospita littora Lucan lib.1.

Iniquum litus Horat.2.Carm ode 10.

Innocuum littus. Virg 7.Æneid.

Iuncosa littora Ouid.7.Metam.

Lætissima littora myrteis. Virg 2.Georg.

Lata littora Ouid.epist. 2.

Nuda littora Senec. Agamem 6.

Percussa fluctu littora. Virg 5.eclog.

Porrecta litora. Ouid.epist.10.

Procurua litora. Virg 5 Æneid.

Raucum litus. Stat lib 5. Theb.

Scelerata littora. Ouid.13. Metam.

Siccum littus. Virg.3. Æneid.

Sinuosa littora blando vnfracta Valer.lib.2. Argon.

Spumosa litora. Catul Argon 59.

Aut vt vecta ratis spumosa ad littora Diæ.

Vdum littus. Horat.1. Carm.ode 32.

¶Applicare puppim littori. Senec. Herc fur.9.

Arare littoru, Vide ARO.

Contingere littus. Lucan. lib.8.

Angusto littore diductas vrbes interluit pontus. Virg.3. Æneid.

Fluctus feriunt littore. Virg.2. eclog.

Nudare littora. Vide NVDVS.

Petere littora cursu. Virg.1 Æneidos,

Radere litus. Virg.7. Æneidos,

Proxima Circææ raduntur littora terræ.

Clauum torquere ad littora. Virg.5 Æneid.

Tunditur littus vnda. Catul ad Furium, epig.11.

Discretum esse regionibus litoribúsque. Quintil.lib. 5 cap 10, Piscium quoque genera alia planis gaudent, alia saxosis, regionibus etiam litoribúsque discreta sunt.

Litoreus, Adiectiuum { [illegible] } Quod est litoris, & ad litus pertinet.

Arena littoreu. Ouid 15. Metam.

Arx littorea. Stat.2. Achill.

Littoreæ aues. Virg 11. Æneidos,

Littoreas agitabat aues Seruius, palustres.

Cancer litoreus. Ouid.10 Metam.

Littorea domus, Quę in littore, aut iuxta littus constructa est. Martialis lib.10,

Amaunis æquorei placidos Frontine recessus,

Et propius Baias littoreámque domum.

Ilex littorea. Virg.3. Æneidos,

Littoreis ingens inuenta sub ilicibus sus. Idem versus legitur & 8.Æneidos.

Myrtus littorea. Ouid 1. Amor. eleg 5.

Litoralis, & hoc litorale, pen prod. { [illegible] } Idem: vt

Dij littorales Catull. de Phasello, epig.4.

Neque vlla vota littoralibus deis Sibi esse facta.

Litoralis piscis, In litore viuens. Plin. lib.9.cap.17, Nec litoralibus gratia.

Litorosus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Plin lib.37.cap 10, Calais sapphirum imitatur, candidior, & litoroso mari similis. Hoc est enim aquæ marinæ colorem referens qui est circa litus.

Lituus, litui, masculini generis { [illegible] } Gellius lib. 5 cap 8, Lituus est virga breuis, in parte qua robustior est, incurua, qua augures vtuntur. Sic Macrob.lib.6. Saturnal cap.8. Cic. 1.de Diuinat. Quid lituus iste vester (quod clarissimum est insigne auguratus) vnde vobis est traditus? Nempe eo Romulus regiones direxit tum quum vrbem cóndidit. Qui quidem Romuli lituus (id est incuruum, & leuiter à summo inflexum bacillum, quod ab eius litui quo canitur, similitudine, nomen inuenit) quem situs esset in curia Saliorum quæ est in Palatio, eáque deflagrasset, inuentus est integer. Liu.1. ab Vrbe, Augur ad læuam eius capite velato sedem cepit, dextra manu baculum sine nodo aduncum tenens: quem lituum appellauerunt.

Lituus, Genus esse buccinæ incuruæ, scribit Festus, vnde vox gracilior exit. Virg 6 Æneidos,

Et lituo pugnas insignis obibat & hasta. Ab hui' similitudine dictus est lituus baculus auguralis, teste Cicerone in superiori exemplo, & Gellio lib 5.cap 8.

Stridor lituúm, clangórque tubarum. Lucan lib.1.

Acuti litui Stat.6. Thebaidos,

Et litui aures circumpulsant vtrinque.

Terribiles litui. Claud.8 Paneg.

Iam lituus pugnæ signa daturus erat Ouid 3 Fast.

Lituo pugnas obibat Virg.6 Æneid. Vide LITVVS.

Pati lituos. Virg 3 Georgicorum,

Primus equi labor est, animos atque arma videre

Bellantum, lituósque pati. &c.

Sonus tubæ permistus lituo. Horat 1.Carm.ode 1.

Strepunt litui. Horat 2 Carm.ode 1.

Liticen, liticinis, eadem forma qua tibicen, à lituo, quód eo canat, dictú esse, & ab antiquis vsurpatum probat Nonius, quem vide.

Liueo, **Liuesco**, **Liuidus**, Vide LIVOR.

LIVIVS { [illegible] } historicus Patauinus. De hoc Hieronymus ad Paulinum, Ad Titum Liuium lacteo eloquentiæ fonte manantem de vltimis Hispaniæ Galliarúmque finibus quosdam venisse nobiles legimus. Et quos ad contemplationem sui Roma non traxerat, vnius hominis fama perduxit. Hunc Caius princeps tanquā verbosum insectabatur. Pollio verò tanquam Patauinitatem redolentem. Quintiliano magnopere laudatur: cúmque Herodoto comparat, in concionibus præterim, suadétque pueris ediscendum et Ciceronis imitatorem. ¶Fuit & alius Liuius Andronicus, Liuij Salinatoris libertus, cuius filios erudiit, ab eodémque ob ingenium libertate donatus. Author Eusebius. Primus Romæ fabulam dedit, C. Clodio Cæci filio & M Tuditano coss, anno ante natiuitatem Ennij De eodem scripsit Cicero de Claris Orat. Horat.2 epist.1.

Non equidem insector delendáque carmina Liui

Esse reor: memini quæ plagosum mihi paruo

Orbilium dictare: sed emendata videri,

Pulchráque, & exactis minimum distantia, miror.

Liuor, liuoris, mascul.gen { [illegible] } Vestigium & nota quæ fit ex aliqua percussione aut contusione, siue ictu. Plin.lib.20.cap.22.

Illinitur

Illinimus & liuoribus sugillatisque cum melle.

Liuor subcruentus. Celsus lib. 5. cap. 18, Quòd si facie contusa liuor subcruentus est.

Tumidi liuores. Iuuen. saty. 16.

Pressos in artus venit liuor. Ouid. 10 Metam.

Tumore aut liuore decoloratum corpus mortui si sit, significat eum veneno necatum. Author ad Heren. lib. 2.

¶Liuor, Colorem nigriorem significat. Varro, Paulatim liuor in candorem vertitur, & omnis macies è corpore abscedit.

Niger liuor. Ouidius in fragmento,
Sed niger in vaccæ pectore liuor erat.

Abit de corpore liuor Ouid. 2. Tristium,
Et quibus è succis abeat de corpore liuor.

Liuorem contrahere, Nigrescere. Colum. lib. 12. cap. 47, Hæc candidior est oliua, quàm ea quæ contusione liuorem contrahit.

¶Liuor, pro Inuidia. Lucanus lib. 5,
Liuor edax tibi cuncta negat, gentésque subactas.

Inuidiæ liuor, Vide I M M A C V L O.

Malignitas, & liuor. Tacit. in vita Agricolæ, Pessimi malignitate, & liuore pronum deterioribus principem extimulabant.

Acerbus liuor. Claud. 3. de Raptu Proserp.

Edax liuor. Ouid. 1. Amor eleg. 15.

Inuidus liuor. Firmicus lib. 8 cap. 1, Nam & istum tractatum Petosiris inuido voluit liuore celare.

Maleuolentia & liuore impediuntur ne quid faciant. Brutus Ciceroni, lib. 11. Vide I M P R O B O.

Lædere viuos Liuor, & iniusto carpere dente solet. Ouidius 3. de Ponto, eleg. 4.

Pascitur in viuis liuor, post fata quiescit. Ouid. 1. Amor. eleg. 15.

Liuidus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Qui ea percusso carnem nigram habet fluxione cruoris ad eum locum qui percussus est. Plinius, Tapsiæ succos sugillatis ac liuidis prodest.

Factáque lasciuis liuida colla notis. Ouid. 1 Amor. eleg. 8.

Ora liuida facta digitis. Ouid. epist. 19.

¶Liuidus, Niger. Vt g. 6 Æneidos, -illæ remis vada liuida verrūt. Seruius. Plin. lib. 16 cap. 15, Cortice liuido.

Brachia liuida armis. Horat. 1. Carm. ode 8.

Racemi liuidi. Horat. 2. Carm. ode 5.

Vorago paludis liuidissima. Catul. ad Coloniam, epig. 17.

¶Liuidus, Inuidus: quòd qui inuidia laborāt, exedentes se dolore, hunc colorem contrahunt. Martial. lib. 1, Omnibus inuideas liuide, nemo tibi.

Inuidus, maleuolus, liuidus Cic. 4. Tuscul. Ergo inuidi & maleuoli, liuidi, & timidi, & misericordes, quia procliues ad eas perturbationes, non quia semper feruntur.

Liuidus & mordax. Horat. 1. Serm. saty. 4.

Dens liuidus. Horat. Epod. 5.

Obliuiones liuidæ. Horat. 4. Carm. ode 9.

Turba liuida. Ouid. 1. Fast.

Liuidulus, penult. corr. Adiectiuum diminutiuum { [illegible] } Iuuen. Satyr. 11,
Ponebant igitur Tusco farrata catino
Omnia tunc: quibus inuideas, si liuidulus sis.

Liueo, liues { [illegible] } liuére, Atrum esse. Plin. lib. 20. cap. 43, Quidam eodem nomine appellant pustulas liuentes ac noctibus infestantes.

Labellis impressis liuere. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.

Liuent rubigine dentes. Ouid. 2. Metam.

Brachia liuentia. Ouid 6. Metam.

Crura liuentia compedibus. Ouid. 2. Amor eleg. 2.

Genæ liuentes. Stat. 5. Syl. 5.

Planctu liuentes atra lacertos. Lucan. lib. 2.

Nebula liuens Silius lib 6.

Pectora liuentia tundunt. Ouid. 8 Metam.

Pruna nigro liuentia succo Ouid. 13. Metam.

Racemi liuentes. Propert. lib 4 eleg. 2.

Terga liuentia equorum. Silius lib. 7.

¶Liuere. Inuidere. Pompeius, Malignus homo fortunis aliorum semper liuens. Martial. lib. 10. 55, Liuet Carinus, rumpitur, &c.

Fata liuentia. Stat. 5. Syl. 1. Magis vsitatum est Inuida fata.

Liuesco, liuescis { [illegible] } liuéscere, Liuidū fieri & inuidere. Claud. lib. 3. de rap. Proserp.
Haud equidem inuideo, nec enim liuescere fas est,
Vel nocuisse deos.

Digiti liuescunt in pedibus. Lucret. lib. 3.

Lix, licis, fœm. gen. { [illegible] } Cinis. Varro apud Plin. lib. 36. cap. 27, Lix cinis est foci. Vel
Lix, Aqua cineri immista.

Lixiuium, lixiui, siue Lixiuia, lixiuiæ { κονία } Aqua in qua lauandi gratia decoctus est cinis. Colum. lib. 12. cap 16, Sunt qui culmos fabæ cauant, & ex eo quod cremauerunt, cinere lixiuium faciant. Legitur lixiuiam fœminino genere. sequitur enim, Deinde in lixiuiæ se tres nos. &c. Idem lib. 12. cap. 16, In olla noua fictili ampla præparatam lixiuiam cineris sarmenti calefieri conuenit, &c.

Lixiua, lixiuæ, penult. prod. Scrib. Largus Lixiua calda ex cinere sarmentorum facta.

Lixiuus, Adiectiuum. Scribon. Largus, Hoc restitur ea cinere lixiua. Sic ibidem frequenter.

Lixiuum vinum { [illegible] } dicitur à Colum. lib. 12. cap. 41. quod Plinius Protropum vocat. Vide P R O T R O P V M.

Lixiuus, Adiectiuum, vt Lixiuius cinis. Plin. lib 14. cap. 20.

Lixa, lixæ { [illegible] } pluraliter, Lixæ lixarum, mas. gen. sunt (vt scribit Pompeius) qui exercitum sequuntur, quæstus gratia dicti quod extra ordinem sint militiæ eisque liceat quod libuerit. Alij eos à Lixa appellatos credunt, quod & Herculem secutus sit. Quidam à liguriendo quæstum. At Marcellus, Lixam (inquit) aquā veteres esse dixerunt. vnde & lixæ dicti, qui militibus aquam ad castra, vel tentoria solent ferre. Perottus lixas affirmat appellatos à cinere. Liu. 9. bell. Maced. Itaque non lixa sequebatur, non iumentorum longus ut so agmen extendebat. Idem 3. bel. Pun. Impedimenta subsequi iussi, calones, lixáque, & inualidus milites vallum ferre.

Vulgus lixarum. Silius lib. 5,
-omnique turbat
Mistus eques, nec discretis leuia arma maniplis
Infertque globo pedites & inutile Marti
Lixarum vulgus, &c.

Lixus, lixa, lixum { ἑφθός } Quod est coctum elucre ollæ supposito.

Lixo, lixas { [illegible] } lixare, Lixum facere.

Lixabundus { [illegible] } Qui exiguæ mercedis gratia vilissimis sese obsequiis immiscet. Plautus, Qui famam tuam lixabundus & nomen fœdas.

L I X V S { [illegible] } colonia à Claudio Cæsare facta in Mauritania, vel fabulosissimé ab antiquis narrata. Ibi regia Antei, certamenque cum Hercule, & Hesperidum orti. Affunditur autem huic æstuarium è mari flexuoso meatu, in quo draconis custodiæ instar fuisse nunc interpretantur. Verba sunt Plinij lib. 5 cap. 1. ¶Est & Lixus, amnis in eadem ora cuius meminit ibidem Plinius, & Pomponius Mela in hue sui operis.

L   O

Loba, lobæ { [illegible] } quid sit interpretatur Plinius lib. 18 cap. 7, Milium intra hos decem annos ex India in Italiam inuectum est, nigrum colore, amplum grano, arundineum culmo. Adolescit ad pedes altitudine septem prægrandibus culmis: lobas vocant, omnium frugum fertilissimum.

Lobus, lobi, masc. g. infima pars auriore, quam Latini vocant infimam auriculam, [illegible], id est à capiendo. hanc enim prehendimus, quum aliquem admonemus, [illegible]. Est autem Labe, ansa, vel prehensio. Siquidem est in aure ima memoriæ locus, quem tangentes attestamur. Author Plin. lib. 11 cap. 45. In ius quippe raptuti aduersarium, testes faciebant. Porrò sic faciebant, vt contingentes imam auriculam, dicerent, Esto memor. Nec licebat hoc, ni futurus testis annuisset: ideo ita interrogabatur, Licet antestari? Vide in A N T E S T O R. ¶Dicitur etiā Lobus pars auris inferior: nam summa siue extrema omnia, Lobi possunt dici. Hinc iecoris [illegible], pro partibus inferioribus, aut superioribus, quæ & Fibræ vocantur. Ciceris item aut fabæ vas, Lobum dicimus. nam cortex omnis intra quem lateat semen, Lobus dicitur. Milij panniculas Plinius appellat Lobas. Ex Budæo & Cælio. Galenus cap. 7. lib. 4. De compos. pharmac. secundum locos, [illegible] vocat, quos [illegible], id est vngues Dioscorides appellat. Sunt autem candidæ foliorum partes, quibus detractis rosæ dicuntur eaungues.

Locarium, Locarius. Locatio. Locator, Vide Loco, locas, in L O C V S.

Locellus, Vide Loculos, in L O C V S.

Locito. Loco, locas, Vide L O C V S.

L O C O R I T V M { [illegible] } authore Ptolemæo, vrbs Germaniæ, hodie Treuiuuia. Vulgò *Forcheim*.

L O C R I S, Locridos, pen. corr. { [illegible] } Regio est proxima Phocidi: dicuntur & Locri, eius regionis populi. ¶Locri item, vrbs insignis in Brutiis, à Locris Aiacis Oilei socius, Euanthe duce, condita, qui paulo pòst conditam Crotonem & Syracusas, in Italiam profecti sunt è sinu Crissæo, qui in Corinthiaco est. Virgil lib. 3. Æneidos,
Hic & Narycij posuerunt mœnia Locri. Notandum verò, Epicnemidios fuisse dictos, antè quam Italiam peterent, mox Epizephyrios, vt notant Vadianus & Seruius. ¶Alij sunt Locri in Græcia cognominati Ozolæ, à malo odore. Alij Opontij Bœotiis finitimi, qui & Epicnemidij dicti sunt.

Loculatus. Loculamentum, Loculus. Locuples, Vide L O C V S.

Locus, loci, mas. g. { [illegible] } Pluraliter hi loci, vel hæc loca, locorum, in diuersa significatione, Quicquid aliquid continet: siue, vt ait Varro de Ling. Lat. vbi quicquam consistit. Plautus Cistel. 10.
-vbi ea sit nescio: Nisi, vt opinor, loca hæc circiter excidit mihi.
Virgil. 8 Æneid Hic locus vrbis erit. Cic. in Partit. In locis autem & illa naturalia, maritimi an remoti à mari, plani an montuosi, læues an asperi, salubres an pestilentes, opaci an aprici: & illa fortuita, culti an inculti, celebres an deserti, coædificati an vasti, obscuri an rerum gestarum vestigiis nobilitati, consecrati an profani.

Loca & locos, Gellius pro eodem ponit lib. 6. cap 6, Nam quoniam non ipsæ tantùm aues quæ prosperius præuolant, sed etiam loci quos capiunt, quòd idonei felicésque sunt, præpetes appellantur: idcirco Dædali pennas præpetes dixit, quoniam ex locis in quibus periculum metuebat, in loca tutiora peruenerat.

Locos potiò præpetes, & Augures appellant. Virg. 1. Æneidos,
Deuenere locos, vbi nunc ingentia cernis Mœnia.

¶Ad id locorum, Vide A D præpositionem.

Alienus loci, Qui peregrinus est in loco aliquo. Ouid. 1. Fastorum,
Di quoque cultores in idem venere Lycæi,
Et quicunque loci non alienus erat.

Cultus locorum. Stat. 2. Syl.

Cultus habitúsque locorum. Virg. 1. Georg.

Facies locorum. Tacit. lib 14. Non vt hominum vultus, ita locorum facies mutaretur.

Forma locorum Ouid. 3. Trist. eleg. 4.

Fraus loci Virg. 9 Æneidos,
-ac videt Euryalum, quem iam manus omnis
Fraude loci, & noctis subito turbante tumultu
Oppressum rapit.

Ignarus loci Virg. 2. Æneid.

Ingenium loci. Stat. 2. Sylu 2.

Opaca locorum. Virg. 1 Æneid.

Positus locorum, Id est situs locorum, Stat. 5 Sylu 3.

Regio certa loci. Lucret. lib. 2.

Species, cuiúsque locorum. Stat 5. Sylu. 5.
Vbicunque locorum viuitis. Horat. 1 epist. 3.
¶Abdita loca, Vide Abditum in ABDO.
Æstiuus locus, Vide AESTAS.
Affluens studiis locus, Vide AFFLVO.
Loca amicta niue Catul. de Berecynth. epig. 58.
Locus amœnus, ab arbitris remotus Cic. 7. Verr.
Anceps & lubricus locus. Plin. iunior lib. 1. epist. 8. ad Saturninum.
Appositus, Vide APPONO.
Apricus, Vide APRICVS.
Aptus locus equis Horat. 1. epist 7.
Arbustiuus locus, Vide ARBVSTVM.
Aspera loca. Ouid. 1. Metam. Vide ASPER.
Bacchata loca, Vide BACCHOR.
Bellicosissimus locus, Vide BELLVM.
Bellus locus, Vide BELLVS.
Calculosa loca, Vide CALCVLVS.
Capitalis locus, Vide Capitalis in CAPVT.
Circumiecta loca vrbi, Vide CIRCVMIICIO.
Cliuosus locus, Vide CLIVVS.
Commodior locus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 9.
Conclusus locus Horat. 1. Serm. saty 4.
Culta loca Lucret. lib. 1.
Decliuis & præceps locus, Vide DECLIVIS.
Deformes loci visu ac memoria. Tacit. lib. 1, Incedunt mœstos locos, visúque ac memoria deformes.
Deserta pastorum loca. Lucret. lib. 5.
Dira furiarum loca. Senec. Herc. fur. 15.
Loca editiora. Cæsar 1. bel. Ciuil.
Effera loca Ponti Valer. 4. Argon.
Finitimi loci. Ouid epist. 7.
Fœta loca furentibus Austris. Virg. 1. Æneid.
Inanis locus, Vide INANIS.
Infamis locus Ouid. epist. 17. Idem in Ibin.
Integer locus, Vide paulo pòst, Vitiatus locus.
Intumescens locus, Vide INTVMEO.
Læranita loca aquarum Lucret. lib. 5.
Læti loci. Virgil. 6. Æneidos,
Deuenere locos lætos, & amœna vireta
Fortunatorum nemorum.
Lapidosa loca, Vide LAPIS.
Latebrosus locus, Vide LATEO.
Lepidus locus, Vide LEPIDVS.
Lethifer locus. Ouid. 5. Metamorphoseos,
Huius in obliquo missum stetit inguine ferrum
Lethifer ille locus.
Liber locus, Vide LIBER, liberi.
Medius mundi locus, Vide MEDIVS.
Mœsti loci. Tacit. lib 1.
Montosus locus, Vide MONS.
Munitissimus habendi Senatus locus, Vide MVNIO.
Natalis locus. Ouid. 2. Amor. eleg. 16.
Nebulosus locus, Vide NEBVLA.
Nefasti loci. Stat. 1. Thebaid.
Nemorosus locus. Ouid. epist. 15.
Notus locus prodigio. Ouid. 6. Metam.
Obnubila loca, Vide OBNVBILVS.
Obsita virgultis loca, Et Obsita tenebris loca, Vide OBSERO.
Occultissimus locus. Plin. lib 34. cap 6. Vide OCCVLTVS.
Oculatissimos locos. Plin. lib 34. Vide OCVLVS.
Opacus locus, Vide OPACVS.
Locus opacus & frigidus in sylua. Cic. 3. de Orat.
Loca opaca & syluis redimita. Catull. de Berecynth. epigr. 58.
Crebro salicto oppletus locus, Vide CREBER.
Opulentis loca. Seneca. Herc. fur 5.
Palustris locus, Vide Palustris in PALVS.
Perbonus locus, Vide PERBONVS.
Peruia loca equo. Ouid 8. Metam.
Plena metus loca. Ouid. 4 Metam.
Plena timoris loca. Ouid 10. Metam.
Præcipites loci. Lucret. lib. 4.
Priuati, ac publici loci. Tacit. lib. 11.
Putus locus, Vide PVTVS.
Redimita syluis loca. Catull. de Berecynthia. epig. 58.
Sacer locus Pers. Saty. 1.
Saluber locus Claud. 7. Paneg.
Secreta loca petere. Horat. de Arte.
Silentia loca. Virg 6. Æneid. Intelligit regna inferorum.
Non steriles loci. Senec. Herc. Œt. lib. 2.
Surda loca. In quibus nullus auditur strepitus, aut nulla vox. Senec. Hercul. fur. 7. Sic Cæca vocantur loca, quæ tenebricosa sunt.
Viridis locus Eurotæ. Id est prata Eurotæ. Stat. 1. Sylu. 5.
Vitiatus locus. Celsus lib. 5. cap. 26, Si nihilo magis malum constitit; vti id quod est inter integrum ac vitiatum locum, debet.
¶Abducere in aliquem locum, Vide ABDVCO.
Adducere in locum, Vide ADDVCO.
Ambire locum. Ouid. 5 Metam.
Capere locum. Virg 5. Æneid. Vide CAPIO.
Locus opportune captus ad eam rem. Cic. pro Sext. Ros.
Celebrare locum conuentu, Vide CELEBRO.
Cedere loco, Vide CEDO.
Sententia mutata loco cedit Virg 9 Æneid.
Circumscribere locum alicui, Vide CIRCVMSCRIBO.
Committere se in locum præcipitem, Vide COMMITTO.
Compellere in vnum locum, Vide COMPELLO.
Camporum loca cutis complent. Lucret. lib. 2.

Confluere in vnum locum, Vide CONFLVO.
Congregare vnum in locum, Vide CONGREGO.
Conquiescere in loco, Vide CONQVIESCO.
Conuenire in locum, Vide CONVENIO.
Conuestire locum dicitur hedera, Vide CONVESTIO.
Decedere loco. Tacit lib. 3.
Deferre in aliquem locum, Vide DEFERO.
Demouere aliquid locis. Tacit. lib 11, Censendo nomen, & effigies priuatis, ac publicis locis demouendas.
Destinare locum vulneri. Senec. Thebaid. 1.
Displicet iste locus. Horat. 1 epist. 10.
Ignotis errare locis. Ouid 4. Metam.
Nouos locos explorare. Virg. 1. Æneid.
Nefastis locis imposuere delubra. Stat. 1. Theb.
Inaugurare locum, Vide INAVGVRO.
Incolere locum aliquem, Vide INCOLO.
Incumbere loco. Ouid. 2. Metamorphoseos,
Repperit ossa tamen peregrina condita ripa,
Incubuítque loco, noménque in marmore lectum
Perfudit lachrymis.
Incurrere in loca, Vide INCVRRO.
Insidere locum insidiis, Vide INSIDEO.
Instruere locum, Vide INSTRVO.
Intendere locum sertis, Vide INTENDO.
Legunt loca sorte. Virg. 5. Æneid.
Migrare in locum, Vide MIGRO.
Moliri locum Virg. 7. Æneid. Vide MOLIOR.
Mutare locum, Vide MVTO.
Mutare locum in melius. Lucan. lib 6.
Motare se loco. Horat. 2. Serm saty. 7.
Nancisci locum. Cic. ad Attic. Nactus mihi videbar locum resecandæ libidinis, &c.
Noui locum vbi sit, Vide NOSCO.
Obsidere locum, & Locus obsessus corporibus, Vide OBSIDEO.
Optare locum, pro Eligere, Vide OPTO.
Ordinare locum vitibus, Vide Ordino in ORDO.
Parare locum, Vide PARO.
Penetrare locus. Lucret. lib. 4.
Pererrare omnem locum. Virg. 5. Æneid.
Possidere locum. Lucret. lib. 1.
Celeberrima per loca vadit. Horat. 1. epist. 18.
Vexare locum aliquem. Horat. 1. Serm. saty. 8,
-furésque, feræque suetæ
Hunc vexare locum.
¶Ex loco inferiore agere. Cic. 3. de Orat. Nam siue de cœli natura loquitur, siue de terræ, siue de diuina vi, siue de humana, siue ex inferiore loco, siue ex æquo, siue ex superiore. De inferiore loco, est ad Iudices: de superiore, pro Rostris: ex æquo, est in Senatu. Idem 6. Verr. Budæus.
Priore loco causam dicere, Est antè defendere quàm quis sit accusatus. Cicero pro Quintio, Aut causam capitis, si sponsionem fecisset, priore loco diceret. Budæus.
Posteriore loco causam dicere, Id est defensorem esse, & pro reo dicere. Cic. Quoniam maiores ita constituerunt, vt qui pro capite diceret, is posteriore loco causam diceret.
¶Nullo loco deesse, pro Nunquam. Cic. ad Tironem, lib 16, Adhuc dum mihi nullo loco deesse vis, nunquam te confirmare potuisti, Vide NVLLVS
¶Secundo loco, pro Præterea. Cic. ad Lentulum, lib. 1, Facilè secundo loco me consolatur recordatio meorum temporum.
¶In eum locum res redit, Id est in eum statum. Plaut. Bacchid. 13. Terent. Adelph. 3. 2,
Peiore res loco non potest esse, quàm in quo nunc sita est.
Loco meliore, Id est statu & fortuna. Cic. ad Brutum, 3, Nostræ res meliore loco videbantur. Sic Virg 2. Æneid. Quo res summa loco Panthu? Budæus. Vide Melior in BONVS.
Eodem loco stare. Liu. 1. bel. Pun.
Res in eum locum venerat, vel deducta est, vt nisi, &c. Cic. ad Brutum. Et ad Tironem, lib. 16, In eum locú res deducta est, vt nisi quis deus, vel casus aliquis subuenerit, salui esse nequeamus.
Deduxit rem in eum locum. Cic. Attico, lib. 2.
Incidi in eum locum, Vide INCIDO.
Quo loco sit res, pro Quomodo se habeat. Cicero ad Atticum, lib. 3, Hæc res quemadmodum ceciderit, & tota res quo loco sit, velim ad me scribas.
Vt meliore simus loco, ne optãdũ quidẽ est. Cic. de Arusp. respons.
Eò loci res erat, & causa nostra, vt, &c Cic pro Sestio.
Perbono loco res est. Cic. ad Atticum, lib. 6, Quoad meũ rex fuit, perbono loco res fuit.
Difficili loco est res. Cic. ad Cornificium, lib. 12, Res neque nunc difficili loco mihi videtur esse.
¶In loco digno res posita: Id est digné. Cic. 7. Verr. Rectè collocata, & iudicio populi digno in loco posita esse videatur.
¶Locus, pro æstimatione, & amore, gratiáque. Cic. 2. Philip. Quem locum apud ipsum Cæsarem post eius ex Africa reditum obtinuisti? quo numero fuisti? Budæus.
Obscuro positus loco, Id est non celebri & claro. Senec. Thyest. 4.
Summus locus. Iuuenal Saty. 10,
Quid Crassos, quid Pompeios euertit, & illum
Ad sua qui domitos deduxit flagra Quirites?
Summus nempe locus nulla non arte petitus, &c.
Iacere locum muneribus Ouid. 2. Amor. eleg. 13.
Peruenire in locum alicuius. Cicero de Petitione Consul. Prodest quorum in locum ac numerum peruenire velis, ab his ipsis illo loco ac numero dignum putari.
Tenere principem locum, & authoritatem: Hoc est, Esse in magno pretio

pretio & authoritate Cic. pro Domo sua. Et pro Plācio, Qui in mea salute principem semper locum authoritatémque tenuistis.

Dare & cedere locum. Cic. 2. de Nat. deor. Aer videtur quasi locum dare & cedere.

Dare locum alicui oratori, pro Admittere, & recipere. Cicero 1. de Oratore. Hæc turba & barbaria forensis dat locum vel vitiosissimis oratoribus.

Tenere locum oratorum. Cic. de Claris Orat. Qui hoc munere in ciuitate functi sunt, vt tenerent oratorum locum.

Mouere aliquem loco, Vide MOVEO.

Esse eodem loco apud patronum quo alius. Cicero Seruio, lib. 13.

Eodem loco habere. Cæsar, Qui si iuuissent, eodem se eos loco quo Heluetios habiturum.

Numerare loco. Cic. de Finib.

Ipsi in hostium numero, locóque ducemini. Cic. 7. Verr.

Ponere aliquid loco, vel in loco maledicti, & contumeliæ. Cic. in Pisonem, Túne etiam immanissimum ac fœdissimum monstrum ausus es, meum discessum illum, testem sceleris & crudelitatis tuæ, in maledicti & contumeliæ loco ponere?

Habere aliquem loco vetustissimorum familiarium. Pollio Ciceroni, libro 10.

Eo loco habet honestatem, vt sine ea, &c. Cic. 2. de Finib.

Petere loco premij. Cic. de Inuent. Petebat id sibi loco premij.

Criminis loco putant, quód viuam. Cicero Mario, libro 7. Qui voluptatem nullo loco numerat? Hoc est, nihili facit. Cicero 2. de Finib. Vide NVMERO.

¶Fratris loco diligere: Hoc est, tanquam fratrem. Terent. And. 1. 5,
Si te in germani fratris dilexi loco,
Siue hæc te solum semper feci maximi. Idem Heauton. 1. 1, Licere speras facere me viuo patre,
Amicam vt habeas propè iam in vxoris loco? Valla, Loco patris, loco fratris, loco filij te habeo, non ita accipitur, quód vbi illi antea erant, ibi tu nunc apud me sis: sed quód in ea charitate quâ illi aut fuerunt, aut sunt, aut essent, aut esse debent, vt Chrysis Pamphilo apud Terentium loquitur, Si te in germani fratris dilexi loco. Cic. 1. Verr. Prætorem Quæstori suo, parentis loco esse oportere. Hactenus Valla lib. 3.

Ascendere in locum. Cic. pro Cluentio.

In loco fratris amare, Vide IN præpositionem.

Te mihi fratris loco esse duco. Metellus Ciceroni lib. 5.

Loco voluptatis mihi est, loco turpitudinis, loco honoris, Id est voluptuosum, turpe, honorificum. Hæc Valla lib. 3.

In beneficij loco alteri deferre aliquid. Cic. 4. Verr. Reuera multo magis est petendum ab hominibus, si salui esse volumus, vt eant nobiscum in prouinciam, quàm hoc illis in beneficij loco deferendum.

In locum damus, vbi aliud erat, aliud successit: & requirit hæc sententia tale aliquod verbum, quale est apud Quintilianum, Nam quomodo pugnam ineuntibus, tot simul metus laborum, dolorum, postremò mortis ipsos exciderint, nisi in eorum locum pietas & fortitudo & honesti præsens imago successerit? Hæc Valla lib. 3. Brutus Ciceroni, Succedere in patris locum.

Cooptari in locum alterius, Vide COOPTO.

Mulier quæ in concubinæ locum duceretur. Cic. 1. de Orat.

In locum alterius inaugurari, Vide INAVGVRO.

In locum alterius Consulatum petere, Vide IN præpositionem.

Mittere aliquem in locum alterius, Vide MITTO.

Numerare in loco. Cic. In iniuriæ loco id numerant si quando ab inimicis admoneantur.

Restitui in locum. Cic. Restitui in eum locum cupit vnde decidit.

Substituere in locum. Quintil.

Succedere in locum lachrymarum. Quintil. lib. 6. cap. 1, In locum lachrymarum eius ipse successit.

¶Reponere in loco aliquo. Cic. 2. de Orat. Si placuerit vos meam defensionem in aliquo artis loco reponetis.

Assignare potissimum locum. Quintil lib. 4. cap. 3.

Attribuere locum, Vide ATTRIBVO.

Fungi primo loco. Quintil. lib. 5. cap. 6, Porrò harum plerunque leuissima quæque primo loco fungitur.

Obtinere locum primum ac potentissimum, Quintil. lib. 6. cap. 5.

In poetis, non Homero soli locus est (vt de Græcis loquar) aut Archilocho, aut Sophocli, aut Pindaro, sed horum vel secundis, vel etiam infra secundos. Cic. in Orat.

Tribuere locum alicui. Quintil lib. 3. cap. 3, Huic quoque igitur necessario tribuendus est quintus locus.

¶Si in istoc siem loco: Id est, Si meum esset negotium, si mea res ageretur. Plaut. Bacchid. 20,
Verùm vt ego opinor, si ego in istoc siem loco,
Dem potius aurum, quàm illum corrumpi sinam.

¶Locus, Distributio temporum quæ cuique in spectaculum veniendo tribuuntur ab ædilibus. Vnde motus loco dicitur, qui suas horas non obtinuerit inter præcedentes & sequentes, inquit Budæus. Et Cicero loco motus est, quum vrbe pulsus est. Terent. in Prol. Adelph. Per tumultum noster grex motus est loco. Hæc ex Budæo.

Constitutis à iudicibus locus, Vide CONSTITVO.

¶Loco aliquid quærere: Hoc est, ad tempus, & quando res postulat. Cic. in Partit. Loco tu quidem quæris, sed planius quodvis explicabitur, quũ ad orationis ipsius, quæstionúmque rationem venero.

Non loco reddere, Id est non opportuné. Cicero ad Brutum, lib. 11, Quemadmodum coràm qui ad nos intempestiue adeunt, molesti sæpe sunt: sic epistolæ offendunt non loco redditæ.

Loco dicere. Cic. 3 de Legib. Huic iussa tria sunt, vt adsit: nam grauitatem res habet, quum frequens ordo est. vt loco dicat. Id est rogatus. vt modo: ne sit infinitus. Vide ORDO.

Certo loco dicere, Vide CERTVS.

In loco, Opportuné. Terentius Heaut. 3. 1, -in loco
Ego verò laudo. Budæus, interdum, vel nonnunquam, aut opportuné interpretatur, Vide IN.

Dulce est desipere in loco. Horat. 4. Carm. ode 12.

¶Locum dare aliquid faciendi, Id est, tempus vel spatium. Terentius Andria, 1. 4,
-dij date facultatem obsecro
Huic pariundi, atque illi in aliis potius peccandi locum. Plautus Capt. 5 -vt sine hisce arbitris
Atque vobis, nobis detis loquendi locum.

¶Veritas locum vbi consistat, reperire non poterit. Cic. pro Quint.

Locus in. Cic. pro Planc. Si in mea familiaritate locus esset nemini nisi litigioso aut nocenti. Idem pro Murena, Maledicto quidem idcirco nihil in hisce rebus loci est: quòd omnia laus occupauit.

Locus inter. Cic. 4. in Catil. Erit profectò inter horum laudes aliquid loci nostræ gloriæ.

Locus ignoscendi apud hominem constantem. Cic pro Mur.

¶Bonitati locus non est, vel honestæ morti: Hoc est, Nullo est in pretio bonitas. Cicero 3. de Fin. Quod ni ita se haberet, nec iustitiæ vllus esset, nec bonitati locus. Idem pro Quint. Mors honesta sæpe vitam quoque turpem exornat: vita turpis ne morti quidem honestæ locum relinquit.

Dare locum rationi, Cædere rationi & ratione vti. Cic pro Qu.

Nihil loci segnitiæ. Terent. And. 1. 3

Locus preci non est relictus: Hoc est, precibus amplius flecti non potest. Terent. And 3. 4.

Locus disserendi. Cic. 1 de Fin.

Non erit locus faciendæ medicinæ. Cic pro Quintio.

Locus gaudendi. Cicero ad Atticum, lib 9, Bonis viris quòd ais probari quæ adhuc fecerimus, scirique ab iis non profectis, valde gaudeo: si est nunc vllus gaudendi locus.

Locus negligentiæ in aliquo. Liuius 4. bell. Punici, Si aut pacem in Italia, aut bellum cum eo hoste haberemus, in quo negligentiæ aut errori locus esset.

Respirandi non est locus Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3.

Nulli improbo locus est ad Rempublicam violandam. Cicero ad Lentulum, libro 1.

Patet fugæ locus, Vide PATEO.

Nullum habeo instituendi aut docendi locum. Cic. in Orat. Id est nullam temporis partem.

¶Locus obiurgandi, Occasio. Terent. And. 2. 1, Quis igitur relictus est obiurgandi locus?

Locum defendendi dare. Cic pro Quint. Qui locus igitur absentis defendendi procuratori primus datus est? Id est occasio, vt ait Budæus.

Nonnihil loci dare alicui secus existimandi. Cic. Appio, lib 3.

In tam suspiciosa ac maledica ciuitate locum sermoni obtrectatorum non reliquit. Cic. pro Flacco. Id est, non præbuit alius vllam ansam siue occasionem obtrectandi.

Dare locum dubitationi. Cic. pro Corn. Balbo.

Locum prætermittere. Cic. ad Cornificium, lib. 12, Ego nullum locum prætermitto (nec enim debeo) non modò laudandi tui, sed ne ornandi quidem.

Habere locum. Quintil. lib 3 cap. 5, Erunt quædam remotæ ab affectibus, quæ vt non vbique habēt locum, ita quocunque irrumpunt, plurimum valent.

Aperire locum suspicioni. Vide APERIO.

¶Locus, Genus aliquando dicitur. Salustius, Natus haud obscuro loco.

Ortus loco equestri, Vide NASCOR.

Ignobili loco natus. Vide IGNOBILIS.

De summo loco adolescens, Vide DE præpositionem.

Infimo loco natus. Vide INFIMVS.

Loco summo natus. Liu. 1 ab Vrbe.

¶Locus, pro eo quod *passum scripturæ* barbari dicunt. Terentius in Prologo Adelphorum,
-qui lenoni eripuit
Meretricem in prima fabula: eum Plautus locum
Reliquit integrum. eum hic locum sumpsit sibi
In Adelphos. Cic. 2. de Legib. Et hunc locum satis in iis libris quos legistis, expressi Scipio.

¶Locus, pro materia quadam, & tractatu disputationéque. Cic. in Verrem, Noui locum, video vbi se iactaturus sit Hortensius. Turu.

¶Loci, locorum, Sedes argumentorum sunt, quæ intra se continent argumenta, & ex quibus ipsa argumenta petenda sunt. Cic in Orat. Idemque locos (sic enim appellat, quasi argumentorum notat) i adidit. Ibidem, Itaque hunc locum longè, & latè patentem philosophi solent in officiis tractare. Idem in Topicis, Locus est argumenti sedes.

Penetralia loci. Quintil lib 6. cap. 2.

Frequens locus. Quintil. lib. 7. cap 3.

Latius fusus est locus hic Quintil lib. 6. cap. 5.

Grauior locus. Quintil. in Proœm. lib. 4, Quum ad aliquem grauiorem venissent locum.

Uberes loci. Quintil. lib. 5. cap 13.

Lætus, atque plausibilis locus. Quintil lib. 4. cap 3.

Repetiti loci ex intima quæstionum naturalium subtilitate. Quintilianus lib. 1. cap. 4.

Speciosi loci. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Verbosissimi loci. Quintil. lib. 2. cap. 4.

¶Concludere locum in aliquid Quintil. lib. 6. cap. 2, Non tamen potui ac ne debui quidem, locum istum in vnam speciem concludere.

Constituere locum Quintil lib. 4. cap 2.

Dimouere animum loco Quintil lib. 7. cap 4.

Edisrere locos electos. Quintil. lib. 2. cap. 7.

Excutere locos argumentorum. Quintil. lib. 4. cap. 10.

Exercere locum. Quint lib. 4. cap. 2.

Instare loco. Quintil. lib. 7. cap. 3.

¶Loci communes. Cic. de Oratore, Loci communes qui de vniuersa re tractari solent, vt, &c. Idem in Orat. Tamen in communibus locis maximè excellet: qui communes appellati, eò quòd videntur multarum idem esse causarum, sed propriè singularum esse debebunt. De Auxesi.

Conijcere in communes locos Cic. in Parad. Vide CONIICIO.

Tradere locos communes Quintil. lib. 5. cap. 1.

¶Loci, pluraliter tantum, Venter muliebris, quem matricem etiam vocant. Varro in Origin. Sic loci muliebres in quibus nascendi initia consistunt. Plin. lib. 11. cap. 37, Fœminis eadem omnia, præter vesicæ iunctum vtericulum, vnde dictus vterus: quod alio nomine locos appellant: hoc in reliquis animalibus vuluam.

Loci, de equa etiam dicitur. Colum. lib. 6. cap. 27, Quòd si admissarius iners in Venerem est, odore perlicitur detersa spongia fœminæ locis, & admota equi naribus.

Loca, de pauonibus. Colum lib. 8. cap. 11, Sæpiúsque digitis loca fœminarum tentanda sunt: nam in promptu gerunt oua.

Loculus, loculi, pen. corr. Diminutiuum {τοπίδιον} Paruus locus. Varro lib. 3. de Re rust. cap. 17, Hortensius familiaris noster quum piscinas haberet magna pecunia ædificatas ac loculos, ita sæpe cum eo ad villam iui. Ex vetusto codice legitur ædificatas ad Baulos. Plaut. Milite, 11, Sed in cella paululum erat loculi lubrici.

Loculosus, pen. prod. Adiectiuum, Multis loculis plenus. Plin. lib. 15. cap. 22, Sola differentia generum in putamine duro fragilive, & tenui ac crasso, loculoso & simplici.

¶Loculus {βαλάντιον, γλωσσόκομον} Sacculus in quo pecunia seruatur. Frequentius in plurali legitur. vt Loculi eburnei. Martial. lib. 14,
Hos nisi de flaua loculos implere moneta
Non decet: argentum vilia ligna ferunt.

Apud Valerium pro Marsupio ponitur, libro 7. teste Budæo. Sic Varro 3. de Re rust. cap. 5, Quendam deprehensum tesserulas conijcientem in loculum. Iuuenalis Saty. 13,
-gemmáque princeps
Sardonychus, loculis quæ custoditur eburnis.

Condi loculis. Ouid. 2. Amor eleg. 15.

Nummum demittere in loculos. Horat. 2. epist. 1.

Gramina loculis depromit eburnis. Ouid. 6 Fast.

Loculus & sacculus. Martial. lib. 5.

Stimulorum loculi. Plautus Casin. 11,
At candidatus cedit hic mastigia,
Stimulorum loculi. Id est, vt in loculis seruatur pecunia, ita hic mercenarius vt in ipso stimuli recondantur, quo vexetur magis.

¶Loculus, Feretrum in quo mortui includuntur. Plin. lib. 7. cap. 2, Hunc cremari cum reliquo corpore non potuisse tradunt, conditúmque loculo in templo.

Locellus, Diminutiuum {βαλαντίδιον.} Martialis lib. 14,
Siquid adhuc superest in nostri fæce locelli,
Munus erit: nihil est, ipse locellus erit.

Loculatus, penult. prod. Adiectiuum, Quod habet diuersos locos. Varro 3. de Re rustica, cap. 17, Nam vt Pausias, & cæteri pictores eiusdem generis loculatas magnas habent arculas, vbi diuersi colores sint, ceras: sic hi loculatas habent piscinas, vbi dispares disclusos habeant pisces. Vetus exemplar habet, vbi discolores sint ceræ.

Loculamentum, loculamenti, Locus distinctus, siue capsula, in qua aues & similia nidificare seu habitare solent: & à loculis deduci videtur. Colum. lib. 8. cap. 8, Vel si non ita competit, paxillis adactis tabulæ supponuntur, quæ vel loculamenta, quibus nidificent aues, vel fictilia columbaria recipiant. Idem lib. 9. cap. 12.

Loculamentum, pro Conceptaculo, siue theca. Vitruuius libro 10. Idem, Inque eam tympani theca (siue id loculamentum est) fiat foramen Budæus.

Loculamenta appellantur etiam loculi libris digerendis compositi in bibliotheca. Seneca de Tranquill. vitæ, Apud desidiosissimos videbis quicquid orationum historiarúmque est, & tecto tenus extructa loculamenta.

Locuples, penult. corr. locupletis, penult. prod. {πολυκτήμων, πολυχρήματος, ἔμπορος} Omnis generis secundum Priscianum: ablatiuo locuplete vel locupleti. Dicitur à lata humo, hoc est locorum plenus: qui pleraque loca, id est qui multas possessiones habet. Festus, Locupletes, locorum multorum domini. Quintil. libro 5 cap. 10, Præterea finimus aut vi, sicut superiora: aut ἐτυμολογίᾳ, vt assiduum ab asse dando, & locupletem à locorum, pecuniosum à pecorum copia. De finitione, seu fine. Cicero de Senect. Semper enim boni assiduíque domini referta cella vinaria, olearia, & penaria: villáque tota locuples est, abundat porco, hœdo, agno, gallina, lacte, caseo, melle. Horat. 2. Serm. satyra 6, Locuplete in domo.

Locuples & Tenuis aut egens, contraria. Cic. 4. Verrina. Sic pro Plancio, Egentes in locupletes, perditi in bonos, serui in dominos armabantur.

Pauperes & Locupletes, contraria. Horatius 1. epist. 1,
-id quod
Æquè pauperibus prodest, locupletibus æquè.

Parum locuples. Horat. 2. Carm. ode 18.

Tu me fecisti locupletem. Horat. 1 epist. 7.

Annus locuples frugibus. Horat. 2. epist. 1.

Locuples ac referta prouincia Cic 5. Verr.

Homo domi suæ cum primis locuples. Cic. 4. Verr.

Locuples copiis ciuitas. Cic. 5. Verr.

Copiosa planè & locuples mulier. Cic. 1. Verr.

Locuples copiis rei familiaris, & pecuniosus. Cicero pro Rosc. Comœdo.

Domus locuples. Horat. 1. Serm. saty 6, -quum ponit vterque
In locuplete domo vestigia.

Locuples oratio, Diues verborum & abundans. Cic. 3 de Oratore, Inde ille licentior & diuitior fluxit dithyrambus: cuius membra & pedes, vt ait idem, sunt in omni locuplete oratione diffusa.

Oratione locuples Lysias, rebus ipsis ieiunior. Cic 5. de Fin.

Locuples, & speciosa vult esse eloquentia. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Locupletior Latina lingua quàm Græca. Cic 1 de Finib.

Locuples, Largè instructus & copiosus, metaphoricώs. Cicero 1 de Nat. deor. Locupletior igitur hominum natura ad beatè viuendum est quàm deorum: quòd pluribus generibus fruitur voluptatum.

¶Locuples, Firmus certúsque ad rem quamlibet Vnde locupletem authorem dicimus, locupletem testem, locupletem tabellarium. Possumus etiam locupletem testem interpretari bonum & magnæ authoritatis, quem ipse Cicero grauissimum etiam vocat. Testes ex censu & facultatibus spectantur, quòd homines tenues & egentes facilè pretio ad falsum dicendum adducantur. Vnde testes idonei, locupletes testes dicebantur. Cicero in Topicis, Opulentos homines, & ætatis spatio probatos, dignos quibus credatur putamus. non rectè fortasse: sed vulgi opinio vix mutari potest.

Locuples author. Cicero 1. de Diuinat. Iam Pythagoras & Plato locupletissimi authores, quo in somnis certiora videamus, præparatos, &c.

Locuples testis. Cic 3. Offic. Accedit eodem testis locuples Possidonius: qui etiam scribit in quadam epistola, &c.

Locuples tabellarius, pro Fideli, certo, & idoneo, cui rectè literas committere possis. Cic ad Qu. fratrem, lib. 3, Sed quæro locupletem tabellarium occipiat.

Locuples ad augendum facultatem dicendi. Quintil. lib 10. cap. 1. De Varrone.

Locupletior. Horat. 1. Serm. saty. 1.

Locupleto, locupletas, penultima producta {πλουτίζω} locupletâre, Locis & possessionibus quempiam ditare Quanuis etiam ad omnia, sicut Dito, capi possit, vt quum quis opibus, rebúsque etiam incorporeis ditatur. Colum. lib. 3, Vt antè perpensum, & exploratum habeamus, vt locupletet patremfamiliæ vinearum cultus. Cicero 5. Verrina, Ob hasce res quoniam te locupletasti, hoc annulo aureo dono. Idem 1. Offic. Hi arbitrantur se beneficos in suos amicos visum iri, si locupletent eos quacunque ratione.

Locupletatus mancipiis, argento, veste. Cic. 7. Verr.

Locupletare fortunis Cic 2 de Lege agr.

Locupletare eloquentiam. Cic. de Claris Orat. Qui non linguam modò acuisses exercitatione dicendi, sed & ipsam eloquentiam locupletauisses grauiorum artium instrumento.

Locupletata voluptas perfectione vitæ: Id est aucta Cic. 2. de Fin.

Loco, locas {τίθημι, καθιδρύω, μισθόω, ἐκμισθόω} locâre, Quasi in loco ponere, Construere Virgil. 1. Æneidos,
-hic alta theatri
Fundamenta locant. Cic. ad Senatum, lib. 15, Castráque ad Cybistra locaui.

Ordine locare aliquid. Virg. 5. Æneid.

Ante aciem aliquem locare. Tacit. in lib. de Germanis, Quos ex omni iuuentute delectos ante aciem locant.

Locatus à parte muri. Plin. lib. 7. cap. 38.

Aduersione locare, vel Per aduersionem, Vide Aduersio in ADVERSVS.

¶Locare agrum fodiendum: Id est dare agrum fodiendum pacta mercede. Plaut. Amphitr. 14, Perinde est præbere, acsi agrum sterilem fodiendum loces. Sic Locare sternendum locum, Cic. ad Atticum, libro 14.

Agros locare, Dare alteri colendos, mercede constituta. Plin. lib. 7. epist. 30, ad Geminorem, Instat & necessitas agrorum locandorum perquàm molesta, adeò rarum est inuenire idoneos conductores. Cic. Verr. 5, Xenonis Menenii nobilissimi hominis vxoris fundus erat colono locatus.

Arcem locare, & vrbem condere. Lucret. lib. 5.

Argentum locare: Id est insumere in mercatura exercenda. Plaut. Mostel 4. Nec quicquam argenti locaui iam diu vsquam æquè bene.

Argentum fœnori locare, pro Fœnori dare. Plaut. Mostel. 8,
Scelestiorem ego annum locando argento fœnori.
Nunquam vllum vidi.

Beneficium apud gratos locare. Liu. 7. ab Vrbe.

Male locata beneficia, Vide MALVS.

Loces me castrandum, Des me castrandum. Plaut. Aulularia, 7a
Si hercle ego te non elinguandam dedero, vsque ab radicibus:
Impero, anthórque sum vt me cuiuis castrandum loces. Idem Capt. 13, Qui locant cædundos agnos, & duplam agninam danunt.

Pro coruibus equites locare. Quintil lib. 2. cap. 13.

Faciendum locare. Sulpitius ad Cic. lib. 4. Vt iidem Athenienses in eodem loco monumentum ei marmoreum faciendum locarent. Sic Liu. 4 bel. Maced Ædiles eam biennio antè ex mulctaticio argento faciendam locarant. Hoc est, commiserant & curauerant.

Filiam locare. Hoc est nuptum tradere. Terent. Phorm. 4. 3,
-quæro, quid si filiam
Suam vnicam locaret? Idem Phorm. 5. 1,
Vt potui virginem nuptum locaui huic adolescenti.

Locare in luculentam familiam Plaut. Cistel. 7,
-vbi tu iam locére in luculentam familiam,
Vnde tibi talenta magna viginti pater Det dotis.

Fundamenta in stabili loco locare Plin. lib 36. cap. 14.

Fundamenta theatri locant. Virg. 1. Æneid.

Locare fundum in quinqueconium. Paul. in L. Si à Colono. D. De verborum oblígat.

Funus locare. Cic. 7. Verr.

In arca locare. Horat. 1. Serm. saty 8.

Locari in dominatu. Cic. 4. de Fin. Quum autem assumpta ratio est, tanta in dominatu locatur, vt omnia, &c.

In matrimonium locare Plautus Trinum. 11,
Tum tu igitur demum adolescenti aurum dabis,
Vbi erit locata virgo in matrimonium.

In numero veterum locare. Quintil. lib. 10. cap 1, Quem in numero veterum

veterum locare non tineas. Id est annumerare inter veteres.

In parte regni locare aliquem. Virg. 4. Æneidos,

-eiectum, littore egentem

Excepi, & regni demens in parte locaui.

Locatus in præsidio à Pop. Rom. Cic. 1. de Fin.

In certa regione locata anima. Lucret. lib. 3.

In sede locare aliquem. Virgilius 1. Æneidos,

-sic ore effata, recepit

Ad sacra sese, & longæuum in sede locauit.

Insidias alicui locare. Plaut. Rud. 12,

Metuo hercle ne illa mulier mihi insidias locet,

Vt comprehendar cum sacra vrna Veneria. Hoc est, struat & ponat.

Non inutiliter interim ex quæstionibus in exordio locabuntur. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Legionem locare. Tacit. lib. 20, Capuæ legio tertia hyemandi causa locatur.

Noctes locare. Ouid. 1. Amor. elegia 10,

Sola viro mulier spoliis exultat ademptis,

Sola locat noctes: sola locanda venit.

Operam suam locare alicui, Aliquid faciendum suscipere. Gellius, lib. 3. cap. 3, Ob quærendum victum ad circumagendas molas, quæ trusatiles appellantur, operam pistori locasset. De Plauto.

Locasti optimè operam. Plaut. Amph. 4,

Perge nox, vt occœpisti: gere patri morem meo:

Optimè optumo optumam operam das, datam pulchrè locas.

Operam ad artes nugatorias locare. Plaut. Trinum. 13,

-nam ego operam meam

Tribus nummis hodie locaui ad artes nugatorias.

Locasti te ad. Plaut. Rud. 13, Quid si aliquò ad ludos me pro manduca locem?

Opus aliquod locare alicui. Plaut. Asin. 9.

Locatur opus id quod ea mea pecunia reficiatur. Cic. 3. Verr.

Locare ornamenta, Id est tradere. Plaut. Curc. 9.

Sedes & templa locarunt in cælo. Lucret. lib. 5.

Locare vigiles nocturnos. Plaut. Amphit. 4,

Rex Creon vigiles nocturnos singulos semper locet. s. bene facit. Id est, constituit.

Locetis ita virtutem. Cic. de Amicit. Vos autem hortor, vt ita virtutem locetis, sine qua amicitia esse non potest: vt ea excepta, nihil amicitia præstabilius putetis.

Vitam in tranquillo locare. Lucret. lib. 5.

Vrbem Patauî, sedésque locauit Teucrorum, Virg. 1. Æneid.

¶ Locare, pro Conducere. Varro in præfat. lib. 2. De re rustica, Igitur quòd nunc intra murum ferè patres familiæ correpserunt, relictis falce & aratro, & manus mouere maluerūt in theatro ac circo, quàm in segetibus ac vinetis, frumentum locamus qui nobis aduehat ex Africa & Sardinia.

Locito, locitas, pen. corr. {ἀπομισθόω} locitâre, Frequentatiuum formatum à supino, a in i mutata. Terent. Adelph. 5. 8,

-agelli hic sub vrbe est paululum, quod locitas foras.

Locarium, locarij, Vide LOCARIVS.

Locarius, locarij. Martial. libro 5, de Hermete gladiatore nobilissimo, Hermes diuitiæ locariorum. Locarij (ait Domitius) dicuntur illi, qui locant foros ad spectandum: vt dicat Hermetem esse diuitias locariorum, quòd multi confluerent ad eum spectandum, conductis locis à locatoribus. Vel locarios dicit eos, qui ad ludos instruendos instrumenta locare solent. Vel locariorum diuitiæ, quia diligebatur ab iis qui ludis delectabantur. Hactenus ille, Varro tamen de lingua Latina, lib. 4, Locarium, inquit, quod datur in stabulo & taberna, vbi consistant. Ex quo Varronis loco Cælius lib. 4. cap. 13, locum Martialis putat liquidò explicari: in quo fluctuat Domitij sententia.

Locator, pen. prod. {ὁ ἀπομισθῶν} Verbale. Budæus, Quanquam locator sit plerunque qui pretium accipit, & conductor qui dat: vt sit locator dominus, conductor inquilinus: tamen nonnunquam viceuersa euenit, vt locator pretiū det, conductor accipiat. Plin. lib. 7. cap. 55, Romæ quoque Considium interteræ suæ maritum fuisse locatorem vixisse, & locatorem funeris ab eo electum.

Locatio {ἀπομίσθωσις} Aliud verbale, quod idem significat ac Conductio, tam eius qui pretium dat, quàm eius qui id accipit. Cic. 3. Verr. Hic istius scelerata locatione, nefarióque latrocinio, bonis patriis, fortunisque omnibus spoliatus venit in iudiciū. Idem ad Atticum, lib. 4, Disturbata porticus Catuli, quæ ex S. C. COSS. locatione reficiebatur, & ad tectum penè peruenerat.

Inducere locationem. Cic. ad Atticum, lib. 1, Asiani qui de Censoribus conduxerunt, questi sunt in Senatu, se cupiditate prolapsos, nimium magno conduxisse: vt induceretur locatio, postulauerunt. Hoc est minueretur locationis pretium.

Ludificari locationem, Vide LVDVS.

Locusta, locustæ {ἀκρίς} animal ex insectorū genere. Vide PLINIVM lib. 11. cap. 29.

Locutio, Locutor, Locutuleius, Vide LOQVOR.

Lodix, lodicis, pen. prod. fœm. gen. {ἐπίβλημα} Operimentum lecti. Iuuen. Saty. 6. Et Saty. 7,

Magnæ m[...] opus, nec de lodice paranda

Attonitæ, c[...]us, & equos, faciesque deorum Aspicere.

Lodicula, lodiculæ, pen. corr. {ἐπιβλημάτιον} Diminutiuum. Suet. in Augusto, cap. 83, Ita vt in extremis spatiis subsultim decurreret, sestertio, vel lodicula inuolutus.

Lœdoria, lœdoriæ {λοιδορία} Conuicium, maledictum, opprobrium, sales conuiciosi. Macrob. lib. 7. Satur. cap. 3, Præter categoriam quæ est ὕβρις, & præter διαβολὴν quæ delatio est, sunt alia duo apud Græcos nomina, Lœdoria, & Scomma: quibus nec vocabula Latinè reperio, nisi forte dicas Lœdoriam exprobrationem esse ad directam contumeliam. Scomma enim penè dixerim morsum figuratum, quia sæpe fraude vel vrbanitate tegitur, vt aliud sonet, aliud intelligas. Est autem Lœdoria huiusmodi: Oblitúsne es quum salsamenta vende-

bas: Vide plura ibidem.

Logeum, pen. prod. {λογεῖον} Pulpitum significat. Testis Vitruuius, lib. 5. cap. 8.

Logos {λόγος} apud Græcos modò sermonem, verbum, orationem significat: modò rationem, modum, supputationem. Nonnunquam & pro libro vsurpatur: A verbo λέγω, quod est dico, siue colligo.

Logos, pro dicto ridiculo & contemnendo sumitur. Cic. pro Gallio, Ego te certo scio omnes logos, qui ludis dicti sunt, animaduertisse. Hæc Nonius. Terent. Phor. 5. 8, Fœneratum istud beneficium tibi pulchrè dices. s. logi.

Logarium, Ratiuncula. Vlpianus in l. Qui penum. §. vlt. D. De penu leg. Sed & chartas ad ratiunculam, vel ad λογάριον paratas contineri.

Logodædalos logodædali, pen. correpta {λογοδαίδαλος} Sermonis artifex. Cic. in Orat. Hæc tractasse Thrasymachum Chalcedonium primum, & Leontinum ferunt Gorgiam: Theodorum inde Byzantium, multósque alios quos λογοδαιδάλους appellat in Phædro Socrates.

Logicè, logices: siue Logica, logicæ, pen. corr. {λογική} Latinè rationalis. nam Græci λογικὸν, rationale dicunt. Cic. 1. de Finibus, Iam in altera philosophiæ parte quæ est quærendi ac disserendi, quæ λογικὴ dicitur, iste vester, vt mihi quidem videtur, planè inermis ac nudus est. Ibidem, Totáque est logice, quam rationem disserendi voco.

Logica, logicorum, neut. gen. {λογικά} Cic. 4. Tuscul. Habes ea quæ de perturbationibus enucleatè disputant Stoici, quæ logica appellant, quia disseruntur subtilius.

Logistoricum, pen. corr. {λογιστορικόν} Liber, sermonum & dictorum insignium narrationem continens. Gellius lib. 4. cap. 19, Marcus Varro in logistorico scripsit. A logo & historia dictum videri potest.

Loligo, pen. prod. loliginis, fœm. gen. {τευθίς} Genus piscis, dictum est quasi voligo, vt ait Varro de Ling. Lat. Plinius lib. 32. cap. 15, Sunt lacertorum genera, loligo volitans, locustæ, lucernæ, &c. Idē lib. 31. cap. 1, Trebius Niger loligines euolare ex aqua tradit, tanta multitudine, vt nauigia demergant. Hic piscis caput inter pedes & ventrem habet, quem vulgò *calamarum* vocant à thecæ calamariæ similitudine. Habet enim officula duo quasi cultrum & calamum, & cruorem nigrum atramenti modo, quum externè albus sit.

¶ Loligo, pro Liuore hominis atri, id est maleuoli. Horatius 1. Serm. saty. 4, -hic nigræ succus loliginis, hæc est

Ærugo mera. Porphyrio.

¶ Lolligo in carmine gemino ll scribi debere testantur nonnulli, quum longa sit prima, & à volo volas deriuetur, habeatque primā correptam, vt est in præscripto loco Horatij.

Loliguncula, loliguncula, pen. corr. {τευθίδιον} Diminutiuum. Plaut. Casina, 11, Emito sepiolas lepidas, loliguncula ordeias.

Lolium, lolij {αἶρα} Herbæ genus segetibus inimicum, quod Gallia *yuraie* ab inebriando dicitur Græcè appellatur ζιζάνια. Plin. lib. 18. cap. 17, Nam lolium & tribolos, & carduos, lappásque nō minus quàm rubos, inter frugum morbos potius quàm inter ipsius terræ pestem numerauerim. Virg. 1. Georg. Infelix lolium, & steriles dominantur auenæ.

Lolio victitare dicuntur, qui visu sunt imbecillo: nocet enim oculis lolium, propter vapores acreis, quos in cerebrum attollit. Plaut. Milit. 6,

Mirum est lolio victitare te, tam vili tritico. Ouid. 1. Fastorum,

Et careant loliis oculos vitiantibus agri.

Loliarius, Adiectiuum {αἰρικός} Ad lolium pertinens. Colum. lib. 8. cap. 5, Cribro viriario, vel etiam loliario, qui iam fuerit in vsu, pulli superponantur.

Lomentum, lomenti {νίτρον} Farina fabacea qua ad erugandą corpora vsa est antiquitas. Martial. lib. 5. 88,

Lomento rugas vteri quod cōdere tentas. Lomentum, Græci νίτρον vocant, quod nitrum propriè significat, vt ait Hermolaus. Plin. lib. 33, Subtilissimum genus lomenti, quod quidam nitrum vocant, quinis assibus æstimatum.

Lonchitis, pen. prod. {λογχῖτις} Eadē herba est quæ xiphion aut phasganion, quanquam cuspidi similis semine: habet enim folia porri. Plin. lib. 25. cap. 11, Appellamus etiam plantaginis speciem oblongam à lanceæ similitudine vulgo lonchitim, vel lanceolatam.

LONDINIVM {Λονδίνιον} Ptolemæo, aliis Londinum, Britanniæ insulæ metropolis. Vulgò London, *Londres*.

Longæuus, Vide LONGVS.

Longanon, pen. prod. {ἀπευθυσμένον} vel vt alij scribunt Longauo, Rectum intestinū dicitur, quod iuxta anum est, & excrementa emittit, sic dictum, quia in longum protenditur, & non est ita orbibus implicitum sicut intestinum tenue. Apitius, Longanones porcinos ex iure Tarentino farsos cunctos concisos in cicere pullorum.

Longus, Adiectiuum {μακρός} Porrectus. Virgilius 9. Æneidos,

Stant longis muris hastis & scuta tenentes.

Longior sum quàm tu. Plaut. Trinum. 13, -qua facie est homo? s. Sesquipede quidem est, quàm tu longior.

Longum sesquipede, latum pede. Plin. lib. 35. cap. 14.

Longus pedes septem. Plinius lib. 6. cap. vlt. In hoc cæli circumplexu æquinoctij die media, vmbilicos, quem gnomonem vocant, septem pedes longos, vmbram non amplius quatuor pedes longam reddere.

Longus pedum quatuor. Columella lib. 2. cap. 11, In morem horti areas lata pedum denūm, longas pedum quinquagenūm facito. Paulò post, Atque ita mense vltimo Aprilis serito tantum, quantum vt singuli cyathi seminis locum occupent decem pedum longum, & quinque latum.

Non ita longos, Vide NON.

¶ Absentia longa & continua. Tacit. lib. 5.

Ætas longa. Horat. 1. Serm. saty. 4.

Æuum longum. Horat. de Arte.

Agmen longum pascitur per valles. Virg. 1. Æneid.

Aluus longa. Virg. 3. Georg.

Ambages longæ. Virg. 1. Æneid.

Longus amor, Id est diuturnus. Virg 3. Æneid.
Anni longi. Ouid. 1. Amor eleg. 3.
Bellum longum. Virg. 2. Æneid.
Certamen longum. Horat. 1. epist 19.
Circuitus longus. Virg 5. Æneid.
Crines longi. Virg 7. Æneid.
Cursus longus. Virg. 3 Æneid.
Dies longa. Plaut. Epid. 15 Id est longum tempus.
Dies longi. Celsus lib. 1. cap. 2, Longis diebus meridiari potius ante cibum vtile est.
Experimenta longa & magna. Plin. epist. 110, Quod mihi cognitum est, non fama, qua alioqui optima & meritissima fruitur, sed longis magnisque experimentis.
Fabula non longa. Horat. 1. Serm. saty. 1.
Facies longa. Horat. 2. Serm. saty 4.
Feræ longæ. Horat. 4. Carm. ode 5.
Fletus longus ciebat. Virg 3. Æneid.
Fluctus longi. Virg 3. Georg.
Hastæ longæ. Virg 9. Æneid.
Interuallum longum. Virg. 5. Æneid.
Iter longum. Horat. 1. Serm. saty. 5.
Latos longum. Virg 3 Georg.
Libri longi, Prolixi & fusi. Plaut. Persa, 10,
Librorum eccum acce illum pleuum sorracum habeo.
Si hoc accurassis lepidè, cui rei operam damus,
Dabuntur dotis inde sescenti tibi
Longi, atque Attici omnes.
Militia longa. Horat. 2. Carm ode 7.
Mora longa. Ouid. 2. Metam.
Mora non longior plena hora. Ouid. 11 Metam.
Nauis longa. Liu. 7. bel. Pun. Additæ ei ad præsidium prouinciæ quinquaginta longæ naues.
Negotia longa. Horat. 3. Carm. ode 5.
Nox longa, diesque longa. Horat. 1. epist. 1.
Obliuia longa. Virg. 6 Æneid.
Opulentia longa. Tacit. lib. 14, Rex Icenorum Prasutagus, longa opulentia clarus.
Opus longum. Horat. de Arte.
Ordo longus. Virg 1. Æneid.
Pes longus. Horat. 1. Serm. saty. 2.
Piper longum. Plin. lib. 12. cap. 7.
Potentia longa Ouid. 2 Metamorphoseos,
-nulla potentia longa est.
Secessus longus Virg 1. Æneid.
Senectus longa. Horat. 2. Carm. ode 16.
Series longissima rerum. Virg. 1. Æneid.
Sermo longus. Virg 1. Æneid. Plaut. Trinum 11,
-at enim omnis longo sermone vtimur.
Seruitium longum Horat. 2 Serm saty. 5.
Spatium longius æquo. Lucret lib. 4.
Spatium longius anno Ouid. epist 17.
Longum, diutinúmque supplicium Plaut. Milite, 9,
-at ita di me deæque omnes ament,
Nisi mihi supplicium virgarum de te datur
Longum, diutinúmque, à mane vsque ad vesperum.
Tempus longum. Virg 2. Georg.
Tractus longi flammarum. Virg 1 Georg.
Versus longi Cic. 2. de Legibus, Ne plus quatuor heroicis versibus, quos longos appellat Ennius.
Via longa Mart. lib. 2, Et comites longæ quæris habere viæ.
Vmbræ longæ. Plin. lib. 12. cap. 1.
¶ Longus, pro Pernicioso. Virg 1. Æneidos,
Infelix Dido, longúmque bibebat amorem.
¶ Nimium longi sumus in rebus apertissimis. Cic. 1. de Finibus.
Longior esse nolo. Cic. 1. de Nat. deor. Possum de ichneumonum vtilitate, de crocodilorum, de felium dicere: sed nolo esse longior.
¶ Longum est. Terent. Phorm. 3. 2, Exspecta, non est longú. Id est non multi temporis. Idem And. 5. 6, Memini: atque adeò lõgum est, nos illum expectare dum exeat. Id est diutius expectandum nobis esset. Cic. 4. Acad Longum est explicare.
Longum est & non necessarium commemorare quæ apud, &c. Cic. 6. Verrina.
Longum est dicere quàm improbè fecerit. Cic. 3. Verr.
Longum est refellere & superuacaneum. Plin. lib 7. cap 43.
Longum est si. Terens Heaut. 2. 3, -longum est Clitipho,
Si tibi narrem quam ob rem id faciam.
Ne longum faciam, Id est, Vt breuiter dicam. Horatius, 1. Serm. satyr. 3.
Longum & obscurum. Cic 4. Verr. Atque adeò hoc ne longius aut obscurius esse possit, procedite in medium, explicate, &c.
¶ Nihil mihi longius quàm. Cic. pro Rab. Posthum. Nec mihi lõgius quicquam est Iudices, quàm videre hominũ vultus. De Alexandrinis loquens. Id est nihil molestius, aut nihil desyderatius. Idem ad Marium, lib. 11, Quem quum obiurgarem, quòd parum valetudini parceret, tum ille nihil sibi longius fuisse quàm vt me videret.
Longius abesse, & de tempore dicitur. Cæsar. 3 bel. Gal. Neque longius abesse, quin proxima nocte Sabinus clàm ex castris exercitum educat.
¶ In longum ducere. Virg 9. eclog. Causando nostros in longum ducis amores. Hoc est, differs Seruius.
In longum durare Vide Duro, duras, in D V R V S.
Sufficere in longum. Tacit lib. 10, Ita paucis diebus per licentiam absumpta sunt, quæ aduersus necessitates in longum suffecissent.
In longum esse. Tacit. lib 11, Nec multo pòst Curtius Rufus eũdem honorem adipiscitur: qui in agro Mattiaco recluserat specus quærendis venis argenti: vnde tenuis fructus, nec in longum fuit.

In longum trahere, Vide in.
Longùm, Aduerbium, Longo tempore. Virg. 10. Æneidos,
-non me, quicunque es, inulto,
Victor, nec longum lætabere.
Vale longum Virg 3. ecloga,
Et longum formose vale, vale, inquit, Iola.
Sis memor ò, longúmque vale. Claud 2. de Raptu Pros.
Longè, Aduerbium (μακρὰν, πόῤῥω, τῆλε) pro longitudine tam temporis quàm loci.
Longè latéque diffusum aut dispersum. Cicero 2. de Finibus, Quæ autem est alia causa erroris tanti, tam longè, latéque diffusi, nisi quòd &c. Idem pro lege Manil. Ita tantum bellum, tam diuturnum, tam longè latéque dispersum, &c.
Longè à mari rus est. Terent. Eunucho, 3. 3, Rus Sunij & quòd habeam & quàm longè à mari. Cic. pro Lege Manil. Longè à domo bellare. Idem 7. Verr. Qui locus est nõ longè à Syracusis. Sic 1. de Legibus, Non longè ab ædibus. Liu 1. ab Vrbe, Principibus longè ab domo excitis.
Longè abieram. Terent. Eunuch. 4. 2.
Ne longè abeam, per translationem. Cic. libro 2. de Finibus. Vide A B S O.
Abest longè Ouid 8 Metam.
Longè hinc abest. Plaut Rud. 7, -illico nos hic sumus
Haud longulè ex hoc loco: verùm longè hinc abest, vnde vectæ Sumus.
Longè gentium abest, Idem quod maximè longè. Cic. Att lib. 6, Non quo me aliquid iuuare posses, quippe res enim est in manibus, tu autem abes longè gentium.
Longè à me abest Plaut. Curcul. 3. Cic. ad Titium, lib. 13, Sentiátq; meam sibi amicitiam, etiam quum longissimè absim, prodesse in primis apud te. Sub. à te.
Abesse longè, procul, &c. Vide A B S V M.
Arcere aliquem longè Virg. 1. Æneidos,
-iactatos æquore toto
Troas, relliquias Danaûm, atque immitis Achilli
Arcebat longè Latio.
Arcet longe summotos. Virg. 6. Æneid.
Discedere longè Ouid epist. 21.
Distare longè Lucret. lib 2.
Longè à pædagogo efferre pedem Plaut. Bacch. 8,
Nego tibi annis viginti fuisse primis copiam,
Digitum longè à pædagogo pedem vt efferres ex ædibus.
Longè fugere Plaut Mostel. 6,
-si ego ita aduenientem patrem faciam tuum,
Non modò ne introeat, verùm etiam vt fugiat longè ab ædibus?
Longè stimulum habes: Hoc est longè sed in longum protensum. Plaut. Trucul. 17.
-næ ista stimulum longè habet, quæ vsque illinc
Cor pungit meum.
Longè vsque illic habito. Plaut. Rud. 13,
Vbi tu hic habitas? ... porrò illic longè vsque in campis vltimis.
Longè alicui obuiam procedere. Cic 4 Verr.
Longè prospicere futuros casus. Cic. de Amicitia. Eo loco Fanni & Scæuola locati sumus, vt nos longè prospicere oporteat futuros casus Reipublicæ.
Resonantia longè litora. Virg 1. Georg.
Longe esse. Plin in Paneg Expectatum est, prouisumque, ne quis æger, ne quis occupatus, ne quis denique longè fuisset, &c.
Longe hinc est in saltum vestrum. Cic pro Quintio.
Longè est mihi Mart. lib 1.
¶ Longè, pro Multo aliquando accipitur: túncque comparatiuo iungitur. aliquando pro Valde, & tunc superlatiuo: nonnunquam nominibus, verbis, & aduerbiis: vt vides in subiectis exemplis. Vide Vallam lib 1.
Comparatiuo Virg. 9. Æneidos, At pedibus longè melior Lycus.
Longè longéque beatior cunctis illa est. Ouid 4. Metam.
Superlatiuo. Cic. 1. de Orat. Principi longè omnium in dicendo grauissimo & eloquentissimo Platoni.
Longè doctissimus Orat 1. Serm. saty. 4.
Longè pulcherrimus panis. Horat. 1. Serm. saty. 5.
Longè, longéque plurimum. Cic 2. de Finibus, Alteri plurimum se, & longè, longéque plurimum tribuere honestati, sed tamen &c.
Positiuis Excellens & Præstabilis iunctum aliquando reperitur. Apul de deo Socratis, Chalcas autem longè præstabilis hariolus. Idem in Florid Longe ante cæteros excellens.
Longe cæteris artibus antecedit illud studium, Hoc est præstat & excellentius est. Cic. 1. Acad. Præsertim quum & ipse in eo excellas, & id studium, totáque ea res longè cæteris & studiis & artibus antecedat.
¶ Longè aliter. Cic. pro Domo sua, Longè aliter atque à me dicta erant, detulerunt.
Longè aliter euènit. Liu. 2. bel. Pun. Idem 2. ab Vrbe, Res aliter longè euenit.
Longè antè videre futura. Cic. 3 Tusc Hæc igitur præmeditatio futurorum malorum leuit eorum aduentum, quæ venientia longè antè viderit.
Longè ante alias specie ac pulchritudine insignis. Liu. 1. ab Vrbe.
Longè secus. Cic. de Amicit. Quod si ita esset, vt quisque valetudinis minimũ in se esse arbitraretur, ita ad amicitiam esset aptissimus: quod longè secus est.
Longè alius. Salust Longè mihi alia mens est, Patres Conscripti.
Longè dispar Cic. pro Fonteio, O fortunã longè disparem M. Fontei, si deligere, &c.
Longè dissimilis succus. Horat 2. Serm. saty 8.
Longe princeps, Id est excellentior cæteris. Cic Bruto, lib. 13, L. Castronius Pætus longè princeps municipij Lucensis, est honestus, grauis,

uis, plenus officij. Liuius 1. ab Vrbe, Ius longè princeps Latini nominis erat.

Longè primus, quemadmodum Facilè primus, hoc est excellentior. Cic. 4. Verr. Longè primus ciuitatis est Epicrates. Liu. bel. Pun. lib. 3, Qui tum authoritate atque opibus longè primus erat.

Longè plurimum. Cic. de Claris Orat. Coruncanum, quòd ex Pontificum commentariis longè plurimum ingenio valuisse videatur.

Longè plurimos captiuos ante currum duxit. Liu. 1. ab Vrbe.

Longè antecellere cæteris. Cic. 6. Verr.

Longè antire. Plaut. Bacchid. 12,
Quicunque vbi vbi sunt, qui fuêre, quique futuri sunt posthac
Stulti, stolidi, fatui fungi, bardi, buccones, blenni,
Ego longè anteeo stultitia & moribus indoctis.

Longè anteponere. Cic. 5. Tusc. Cuius ego iudicium, pace tua dixerim, longè antepono tuo.

Longè dissentire. Cic. de Amicit. Ab his qui pecudum ritu ad voluptatem omnia referunt, longè dissentimus. Id est nullo pacto cum eis sentimus.

Longè errat. Terent. Adelph. 1. 1,
Et errat longè, mea quidem sententia,
Qui imperium credat grauius esse aut stabilius,
Vi quod fit, quàm illud quod amicitia adiungitur.

Longè præcedere. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Præstare longè. Lucret. lib. 5.

Longè multúmque præstat aut superat. Cic. 5 de Finibus, Quum longè multúmque præstet mens atque ratio.

Longè remotus ab ambitione. Plin. epist. 110, Sicut est ab omni ambitione longè remotus.

Longè, latèque remotus à vulgo. Horat. 1. Serm. saty. 6.

¶ Longius, Comparatiuum { [illegible] } De loco & tempore dicitur. Plaut. Cistel. 7, Auecta est, inquit, peregrè hinc habitatum longius. Idem Trinum. 10.

Longius abesse. Hoc est, diutius. Terent. Heaut. 5. 1.

Longius abesse, & de tempore dicitur. Cæsar 3. belli Gall. Neque longius abesse, quin proxima nocte Sabinus clàm ex castris exercitum educat.

Longius abire. Terent. Eunuch. 4. 3.

Longius currere. Cic. 2. de Fin.

Curare longius. Tacitus lib. 19, Exploratores, ventum est, longius curabant.

Longius discedatur à naturæ constantia. Cic. 4. Tusc.

Ire longius. Lucret. lib. 4.

Procedunt longius iræ. Virg. 5. Æneid.

Recedunt longius à stabulis. Virg. 4. Georg.

Prouehi longius. Quintil. in Procem. lib. 4.

Longius in amicitia prouectus. Cic. de Amicit. Quòd si qui longius in amicitia prouecti essent, tamen semper labefactari, si in honoris contentionem incidissent.

¶ Longissimè, Superlatiuum, De loco & tempore etiam dicitur. Liu. 1. ab Vrbe, Signum, contra quod longissimè conspectum oculi ferebant, animo finiuit, &c.

Longissimè ab Occasu patet. Plinius, Pars nostra terrarum, de qua memoro, ambiête, vt dictum est, Oceano velut innatans, longissimè ab Ortu & Occasu patet.

Longissimè abest à vero. Cic. 4. Acad.

Longissimè memini. Plaut. Menæch. 5. 4, Quid longissimè meministi, dic mihi, in patria tua?

Longissimè disiuncta comprehendere. Cic. in Pisonem.

Longissimè, pro Longum est. Plaut. Sticho, 9,
-quàm dudum tu portum hunc venis?
P. Longissimè.

Longissimè abhorret mea ratio voluntásque ab hoc facto. Cic. 4. Verrina.

Longulè, pen. corr. Aduerbium diminutiuû à Longè. Plaut. Rudente, 7,
-illico nos hic imus
Haud longulè ex hoc loco. Idem Menæch. 2,
Nam rus vt ibat, & multum fortè pluerat,
Ingressum flumen rapidum ab vrbe haud longulè,
Rapide raptorem pueri subduxit fides.

Longulus, pen. correpta, Adiectiuum { [illegible] } Cic. ad Atticum, lib. 16, Longulum sanè iter, & via inepta.

Longiusculus, pen. corr. { [illegible] } Adiectiuum diminutiuum à comparatiuo longius. Cic. pro Archia, Quòd epigramma in eum fecisset tantummodo alternis versibus longiusculis.

Longipes, pen. corr. longipedis, pen. corr. omn. gen. { [illegible] } Plinius lib. 30. cap. 4, Buprestis animal est rarum in Italia, simillimum scarabeo longipedi. Id est longos pedes habenti.

Longæuus, Adiectiuum { [illegible] } Quod est longi æui. Virg. 6. Æneidos,
Quem tibi longæuo serum Lauinia coniunx
Educet syluis.

Caput longæuum. Propert. lib. 4. eleg. 1.

Capilli longæui. Martial lib. 14. 27,
Si mutare paras longæuos cana capillos:
Accipe Mattiacas, quò tibi calua, pilas.

Nutrix longæua. Ouid. epist. 1.

Parens longæua. Virg. 3. Æneid.

Senecta longæua. Propert. lib. 2. eleg. 14.

Senes longæui. Virg. 5. Æneid.

Vetustas longæua. Martial lib. 1.

Longæuitas, longæuitatis. Macrob. libro 7. Saturn. capite 5, Nam non minus educentis habent, quàm de longæuitate eorum opinio fabulatur. De coruis & cornicibus loquitur.

Longitudo, pen. prod. { [illegible] } longitudinis, Denominatiuum, Notam habet significationem. Plin. lib. 11. cap. 53, Intelligi autem gracilitate & longitudine.

Longitudo itineris. Cic. 9. Philippica, Non longitudo itineris, non asperitas viarum, non morbus ingrauescens retardauit.

¶ Longitudo, De tempore etiam dicitur. Terent. Heaut. 5. 2,
Vbi te vidi animo esse omisso, & suauia in præsentia
Quæ essent, prima habere, neque consulere in longitudinem,
Cepi rationem, vt neque egeres, neque vt hæc posses perdere.

Longitudo noctis. Cic. 7. Verr. Ita dici breuitas, conuiuiis: noctis longitudo stupris & flagitiis conterebatur.

Longitudo orationis, cui Breuitas opponitur. Cic. in Partit.

Immodica longitudo. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Longinquus, Adiectiuum { [illegible] } Remotum, distans. Cic. de Senect. Quem ego meum casum fortiter ferre visus sum: non quòd æquo animo ferrem, sed me ipse consolabar, existimans non longinquum inter nos digressum & discessum fore.

Æuum longinquum. Lucret. lib. 2.

Arua longinqua. Horat. 1. epist. 8.

Bellum longinquum. Catul. Argon. 59.

Longinquis bellis obruti. Plin. lib. 7. cap. 54.

Fornax longinqua, pro longa. Plin. lib. 9. cap. 38, Ac modico vapore torreri, & ideo longinquæ fornacis cuniculo.

Itinera longinqua actuis Sarmatæ, &c. Plin. lib. 8. cap. 42.

¶ Linea longinqua, pro longa. Plin. lib. 9. cap. 17, Longinqua linea per os ad branchias religata.

Longinquos respicit montes: Id est remotos. Plin. epist. 17. lib. 2.

Morbus longinquus, Diuturnus. Liu. 1. ab Vrbe, Donec ipse quoque longinquo morbo est implicitus.

Orbis longinquus. Ouid. 3. Trist. eleg. 2,
Longinquo referam lassus ab orbe pedem.

Spes non longinqua. Stat. 2. Sylu. 1.

Sermo longinquus: cui Breuis opponitur. Plaut. Milit. 14.

Vetustas longinqua. Virg. 3. Æneid.

Vita longinqua. Plaut. Milit. 10.

Ex longinquo venire. Plin. lib. 10. cap. 42, Minor nobilitas, quia non ex longinquo venit: sed expressius loquacitas certo generi picarû est.

E longinquo multa annûtiare. Plin. lib. 7. cap. 52, Reperimus inter exempla, Hermotimi Clazomenij animam relicto corpore errare solitam, vagámque è longinquo multa annunciare, quæ nisi à præsenti nosci non possent.

Longinquum amanti istuc: Hoc est diuturnum nimis & fastidiosum. Plaut. Merc. 22.

Longinquum loqui: Hoc est diutius. Plaut. Merc. 12.

In longinquo absens. Paulus in l. Quum seruus. in principio. D. De leg. 1. *En lointain pays.*

¶ Longinqui, Qui longè habitant. Cic. Marcel. lib. 15. 17, Non dubito quin præsentes cêseant: nos quidem longinqui, & à te ipso missi in vltimas gentes.

Longinquè, Aduerbium pro Longè. Accius Andromache,
Hæc malos annos multósq; longinquè à domo bellum gerentes, &c.

Longinquitas, pen. corr. longinquitatis, Ipsa distantia locorum. Cic. ad Cælium, lib. 2, Propter longinquitatem & propter latrocinia tardissimè omnia perferuntur.

Longinquitas nauigandi. Plin. lib. 31. cap. 6.

Nimia longinquitate locorum commoueri. Cic. pro Leg. Manil.

¶ Longinquitas ætatis. Terent. Hecy. 4. 2. Id est diuturnitas.

Longinquitas têporis. Cæsar 1. bel. Ciuil. Cic. 2. de Finibus, Qui autem voluptate vitam effici beatam putabit, qui sibi is conueniet, si negabit voluptatem crescere longinquitate? Idem 5. Tusc.

Longiter, pro Longè, Aduerbium antiquum. Lucil. lib. 3,
Non (vt opinor) id à lecto iam longiter acti. Ex Nonio. Vsus est & Lucretius lib. 5.

Longisco, longiscis { [illegible] } longiscere, Longum fieri, vel frangere. Ennius lib. 17, -neque corpora firma
Longiscunt quicquam. Idem.
Cum sola est eadem faciunt longiscere longè. Nonius.

Longurio, longurionis { [illegible] } Id est longus. Varro Triphalo, Ego nihil narro, adeò hic ita curat qui ante me est nescio quis longurio. Antiquum.

Longurius, longurij { [illegible] } Pertica longior, quæ sepibus hortorum vel etiam bellicis rebus solebat ad eas confirmandas. Varro de Re rust. lib. 2. cap. 7, Itaque in stabulis ab humore prohibere oportet humum, clausa habere ostia ac fenestras, & inter singulas à præsepibus interiicere longurios qui eas discernant, ne inter se pugnare possint. Cæsar 7 bell. Gall. A castris longurios, musculos, falces, reliquaque, quæ eruptionis causa parauerat, profert. Ibidê, lib. 4, Hæc directa materia iniecta contexebâtur, ac longuriis, cratibúsq; consternebâtur.

Lopas, lopadis, pen. corr. fœm. gen. { [illegible] } Genus conchæ marinæ, Plaut. Rud. 8, -habemus echinos, lopadas,
Ostreas, balanos captamus, conchas, marinam vrticam.

Loquor, loqueris, pen. corr. { [illegible] } loqui, Deponens. Varr. lib. 5. de Lingua Latina, Loqui ab loco dictum: quòd qui primo dicitur fari, & vocabula, & reliqua verba dicit ante quàm suo quisque loco ea dicere potest. Et paulo pòst, Igitur is loquitur, qui suo loco quodque verbum sciens ponit.

Loqui, aliquando Dicere significat. Cic. Papyrio Pæto, lib. 9, Quum loquimur T E R N I, nihil flagitij dicimus. Plautus Menæch. 8,
-quas mulieres
Quos tu parasitos loquere?

Accuratius loqui. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Loqui ad voluntatem, Dicere quod libet. Cic. in Parad. Loquitur ad voluntatem: quicquid denuntiatum sit, facit: adsentatur, assidet, muneratur. Idem de Amicitia, Quantus multis nominibus est hoc vitium notandum leuium hominum atque fallacium, ad voluntatem loquentium omnia, nihil ad veritatem.

Loqui ad voluptatem: Hoc est, Voluptatem suo sermone audientibus afferre. Cic. pro Quintio, Fatetur se non bellè dicere, non ad voluptatê loqui posse. Legitur in emêdatioribus codicibus, voluntatê.

Loqui apertè. Terent. And. 1. 2, Ita apertè ipsam rem modò locutus, nihil circuitione vsus es.

Loqui aliquid. Cic.3 de Finibus, Sæpiúsque ista loquemur inter nos, agemúsque communiter.

Loqui apud aliquem turpiter. Cic.2.de Fin. Méone ergo & Triario dignum existimas, apud quos turpiter loquare?

Aspertimè loqui de aliquo. Cic.ad Attic lib 2.epist.22, Sed postea tamen ille non destitit de nobis aspertimè loqui.

Sit mihi fas audita loqui Virg 6.Æneid.

Mitte loqui cætera. Horat.Epod 13.

Citra reprehensionem loqui.Quintil.lib 1.cap.5.

Commodè loqui, Vide COMMODVS.

Commodum loqui Plaut.Trinum.17.Vide OBVIOR.

Comprehensè loqui, Vide COMPREHENDO.

Confidenter loqui Plaut.Amphit 8, -quæ non deliquit, decet Audacem esse, & confidenter pro se, & proterue loqui.

Confusè loqui, Vide CONFVNDO.

Conuenienter loqui, Vide CONVENIO.

Loqui cum aliquo de re aliqua. Cic.Lentulo, lib.1.8, Ita sum cũ illo loquutus, vt mihi viderer animum hominis ab omni alia cogitatione ad tuam dignitatem tuendam traducere.

Loqui cum aliquo vehementer. Cælius ad Cic.lib.8, Cum Curione vehementer loquutus est

Loqui cum grauitate. Cic.ad Atticum, lib 9, Illud me præclarè admones, quum illum videro, ne nimis indulgenter, & vt cum grauitate potius loquar.

Loqui de. Cicero ad Atticum, lib.10, De ea re nos inter nos locutos. Idem de Amicitia, Nulla videbatur aptior persona quæ de illa ætate loqueretur, quàm eius qui, &c.

De magnis rebus loqui Lucret.lib.4.

Loqui deliramenta Plaut.Amph 8.

Dulce loqui Horat 1.epist 7.

Minus efficaciter loqui.Quintil.lib.5.cap.13.

Emendatè loqui Quintil.lib.1.cap.5.

Loqui ex nauibus. Cæsar 3 bel.Ciuil. Loquuntur ambo ex nauibus cum M.Acilio & Statio Murco legatis.

Facta, infecta loqui Stat 3.Theb.

Falsa loqui.Ouid.7 Metam.

Loqui familiariter cum aliquo.Plaut.Aulul.6.

Ficta loqui Ouid.1 Metam.

Loqui perfrictiore fronte, Hoc est, audacter.Plaut.Casin.6.

Furtim loqui aliquid.Ouid.epist 16.

Haud ignota loquor Virg.2.Æneid.

Impensius loqui Senec de Benefic lib 2.cap.24.

Impunè loqui.Vide in dictione Abditum in ABDO.

Loqui in eandem sententiam: Hoc est, eiusdem esse sententiæ. Cæsar 1.bel.Ciuilis, In eandem sententiam loquitur Scipio, Pompeio esse in animo Reip.non deesse, si Senatus sequatur. Cic.3.Verr.Hæc quũ omnes sentirent, & quum in eam rationem pro suo quisque sensu, ac dolore loqueremur omnes, &c.

Inconstanter loqui, Vide INCONSTANS.

Inductum & quasi deuium loqui.Vide INDVCO.

Loqui inter se.Cic ad Attic.lib 5, Ea quo ego veni ad ea quę fueramus ego & tu inter nos de sorore in Tusculano locuti.Vide INTER.

Lapides loqueris Plaut.Aulul.6. Et apud Martial.lib.5, Theatra loqueris, & gradus, & edicta.

Latinè loqui. Cic.6.Verrina, Latinè me scitote, non accusatoriè loqui.

Latinè, & Grammaticè loqui, differunt Quintil.lib.1.cap.6, Mihi non inuenustè dici videtur, aliud esse Latinè, aliud Grammaticè loqui.

Lautè loqui.Plaut Milit.14, Quia enim loquitur lautè, & minimè sordidè.

Loqui lepidè.Plaut Milit.10, Quis homo sit magis meus, quàm tu es?? ..loquere lepidè & commodè.

Liberè loqui, Vide LIBER.

Loqui lingua.Plaut.Trinc.5, -malè corde Consultare, bene loqui lingua.

Longinquum loqui, Vide LONGVS.

Magnificè loqui, Vide MAGNVS.

Magnificè magna loqui.Tibul lib.2 eleg.7.

Magnum loqui, nitíque cothurno.Horat.de Arte.

Male loqui absenti: Id est detrahere absenti.Terentius Phorm.2.3, Pergin' hero absenti male loqui, impurissime? Vide MALVS.

Malè loqui mandata.Horat.de Arte.

Loqui maturè & grauiter.Plin.epist 87, Commendabat actionem, quòd tanquam homo Romanus, & bonus ciuis in negotio suo maturè & grauiter loquebatur.

Simulata mente loqui.Virg 4.Æneid.

Mirabiliter de te loquuntur & senserunt. Cic.Figul.lib.4.13.

Mollius de peccatis suis loqui. Quintil.lib.4.cap.2, Serui nostri de peccatis suis mollius loquuntur.

Monstra se portenta loqui Lucret.lib.4.

Non est quod multa loquamur.Horat.1.epist.1.

Loqui nec rectè, est maledicere. Plaut.Chrysalus mihi vsquequaque loquitur, nec rectè pater. Sic nec rectè dicere vsurpatur in Asinaria.Turnebus.

Loquere mihi nomen tuum: Hoc est dic, effer. Plaut Menæch.54.

Optata loqui, Vide OPTO.

Ore rotundo loqui.Horat.de Arte.

Omnes simul vno ore loquantur.Ouid 12 Metam.

Loqui ore duarum & viginti gentium. Plin.de Viris illust Mithridates rex Ponti, oriundus à septem Persis, magna vi animi & corporis, vt sex iuges equos regeret, duarum & viginti gentium ore loqueretur.

Ore muto oritur loqui.Ouid.2.Fast.

Otiosè loqui.Vide OTIVM.

Paucula loqui. Terent.Heaut.4.6,

Quod impetrabit facito loquitor paucula.

Planè & disertè loqui Plaut.Amphit 7,

Satin hoc planè, satin disertè here nunc videor tibi

Loquutus esse?

Prælia loqui.Horat.4.Carm.ode 15.

Loqui pro aliquo Cælius ad Cic.lib.8, Pro Cæsare loqui cœpit.

Pro re pauca loquar.Virg 4 Æneid.

Loqui rem aliquam, pro De aliqua re 6 Senec.epist 91. Virg.eclog. -quid loquar aut Scyllam Nisi, &c.

Secretò loqui cum aliquo.Horat.1.Serm.saty 9.

Secum loqui.Plaut.Mostel.7, Quid tute tecum loquere? Cic.pro Quintio, Ne hæc quidem tecum loquutus es.

Secretius inter cœnam loqui de aliquo.Quintil.lib.6.cap.3.

Submissè loqui Quintil.lib.6.cap.5.

Superba loqui.Propert.lib 1.eleg 10.

Verba fortia loqui Ouid.ad Liuiam.

Verba loquor socianda chordis.Horat.4.Carm.ode 9.

Vitiosè loqui.Quintil.lib.1 cap 6.

Voce supplice loqui.Ouid 4 de Ponto, eleg.6.

¶Orsa loqui vates.Virg 6 Æneid.

¶Loqui & dicere Cic.in Bruto, Scipio collega meus mihi sanè bene & loqui videtur & dicere. Hic docet, loqui & dicere non idẽ esse. Nam disputandi ratio & loquendi, Dialecticorum est: Oratorum autem, dicendi & ornãdi. Cic.in Orat.de Rhetorica & Dialectica verba faciens: Vt hoc videlicet differant inter se, quòd hæc ratio dicendi latior sit, illa loquendi cõtractior. Sensus est: Ratio dicendi, quæ Rhetorica est, latè copiosèque disserit: ratio verò loquendi seu disputandi, breuiter contractéque rem agit. hæc autem est Dialectica. Paulo ante dixerat, Aliud videtur oratio esse, aliud disputatio: nec idem loqui esse, quod dicere: attamen vtrunque in disserendo. Disputandi & loquendi ratio Dialecticorum sit, Oratorum autem dicendi & ornandi. Sensus est: Loqui est, quomodocunque verba facere: Dicere verò, politè & ornatè. Sed tamen vtrunque, siue quia oratione vtatur, siue disputatione, siue loquatur, siue dicat, in disserendo versatur. Est enim disserere, verbum commune, tam ad Rhetores quàm ad Dialecticos pertinens. Nam Dialectica, ratio disserendi Latinè vocatur: & qui dicendo valent, diserti appellantur.

¶Loquier, pro Loqui. Cic.ad Atticum, lib.12, Publia ad me scripsit, matrem suam cum Publilio loquier, ad me cum illo venturam, & se vnà si ego paterer. Vetustus codex habet loqueretur.

¶Loquuntur hoc palàm. Cic.5.Verr. Hoc quum palàm decumani tota prouincia loquerentur, &c.

Loquuntur vulgò, suppositum, &c. Hoc est vulgò circũfertur. Cic. 7 Verr. Quum vulgò loquerentur, suppositum in eius locum quem pro illo probare vellet, &c.

Loquuntur annales, loquuntur historiæ: Hoc est, referũt, commemorant. Cic.pro Domo sua, Vt annales populi Rom.& monumenta vetustatis loquuntur. Idem 4 Acad. Ego antè quum Græcas literas M.Catonem in senectute didicisse acceperim: P.autem Africani historiæ loquuntur in legatione illa nobili, &c.

Loquitur res ipsa: Hoc est, apertissima est, & sermone non eget. Cic.ad Attic.lib.3, Pluribus verbis tecum agerem, nisi pro me apud te res ipsa loqueretur.

Conclusio ipsa loquitur nihil percipi posse. Cic.4.Acad.

Loquitur fama Martial.lib.1.

Digiti cum voce locuti.Tibul.3 eleg.4.

Hæc quidem mera scelera loquuntur. Cic.ad Attic.lib.9.

Loquendi, loquendo, loquendum {τοῦ φθέγγεσθαι.} vt

Compleaus, tersúsque loquendi. Quintil.lib.1.cap.5.

Finem dedit ore loquendi Virg.6 Æneid.

Forma loquendi Quintil lib.1 cap 6.

Lex, & obseruatio loquendi. Quintil.lib.1.cap 6.

Ratio loquendi.Quintil.lib 4 cap.1.

Studium Romane loquendi Ouid 5.Metam.

Vtcer loquendi Ouid.1 de Ponto, eleg 10.

Vires loquendi habere.Ouid.2.Fast.

Valet loquendo Ouid.13 Metam.

Consumere tempora loquendo Ouid 5.Trist.eleg 14.

Loquendus, Participium {φθεγκτέος} Martial.lib.5, Quem chartis famæque damus populísque loquendum.

Loquens, Participium {φθεγγόμενος.} Cic.3.de Legibus, Veréque dici potest, magistratum, legem esse loquentem: legem autem, mutum magistratum. Plaut.Rudent.14, Eo taceris, quod tacita bona est mulier semper quàm loquens.

Omnia magna loquens. Horat.1.Serm.saty.3.

Perpauca loquens.Horat.1 Serm.saty 4,

Di bene fecerunt, inopis me, quódque pusilli

Finxerunt animi, rarò & perpauca loquentis.

Verba violenta loquens.Ouid 3 Metam.

Voce furtiua loquens.Catul ad Ianuam, epigr.62.

Inducere aliquem loquentem, Vide INDVCO.

Chordæ loquentes.Lucret lib.4.

Supercilio penè loquente signa dare.Ouid.epist.16.

Verba superciliis sine voce loquentia dicam.Ouid.1 Amor.eleg.4.

Loquentia, loquentiæ {λογία} in compositione duntaxat vsurpatur, vt Breuiloquentia, multiloquentia, blandiloquentia, & si qua alia sunt huiusmodi. Quanuis Valerius Probus Grammaticus illustris illud Salustianum sic legendum, & sic ab eo relictum affirmare solitus sit, Satis loquentiæ, sapientiæ parum. quod loquentia nouatori verborum Salustio maximè congrueret, eloquentia cum insipientia minimè conueniret. Hæc Sipont.ex Gell.lib.1.cap.15.

Locutus, siue loquutus, pen.prod Participium {φθεγξάμενος.} vt Dicenda, tacenda locutus. Horat.1.epist.

Mirifice sperabat se esse locutum Catull.de Arrio, epig.79.

Furtim lingua titubante locutus.Ouid.3.Trist.eleg.1.

Sic ore locuta est.Virg.1.Æneid.

Blando ore locutus. Valer. 8. Argon.
Demissa voce locuta est Virg. 3. Æneid.
Tristi voce locutus. Ouid. 7. Metam.

Locutio, siue Loquutio, Verbale { φράσις } Sermo, siue verbum. Cic. 1. Offic. Ex mœstitia, ex hilaritate, ex risu, ex locutione. Idē de Claris Orat. Solum quidem, inquit ille, & quasi fundamentum oratoris vides locutionem emendatam & Latinam. Quintil. lib. 1. cap. 10, Quid enim tam necessarium, quàm certa locutio?
Locutio procax. Catul. in Epithalam. Iuliæ, 56.
Recta locutio. Quintil. lib. 1 cap 6.

Locutor, siue loquutor, pen. prod. { λάλος } Qui nimium loquitur. Gel. lib 1. cap. 15, Qui sunt leues & futiles & importuni loquutores.

Locutuleius, locutuleij { γλωσσάλγος } Linguax, lingua prodigus & infrænis. Gel. lib. 1 cap. 15, Neque minus insignitet veteres quoque nostri hoc genus homines in verba proiectos, locutuleios, & blaterones, & linguaces dixerunt.

Loquitor, pen. corr. loquitaris { λαλέω } loquitari, Frequentatiuum deponens. Plaut. Bacchid. 18,
Eho tu loquitatúsne es gnato meo malè
Per sermonem, quia mihi id aurum reddidit?

Loquax { λάλος, στωμύλος } loquacior, loquacissimus, Verbosus, garrulus. Cic. in Parad. Adolescentibus paulo loquacioribus est seruiendum.
Loquax & Mutus, contraria. Cic. 2. de Oratore, Istam autem totam dimittamus, quæ in excogitādis argumentis muta nimium est, in iudicandis nimium loquax. De Dialectica.
Nutu, manibúsque loquax. Claud. 8. Paneg.
Auis loquax. Ouid. 3. Trist. eleg. 12.
Loquax epistola, Verbosior & longior. Cic. ad Attic. lib. 4.
Fama loquax. Ouid. 9 Metam.
Lymphæ loquaces. Horat. 3. Carm. ode 13.
Nutus loquaces. Tibul. lib 1 eleg. 2.
Oculi loquaces. Tibul. lib. 2. eleg 7.
Ranæ loquaces. Virg. 3. Georg.
Loquax senectus. Cic. de Senect.
Vultus loquax. Ouid. 2. Amor. eleg. 4.

Loquaculus, & Loquacula, pen. corr. { λάλιος } Lucret. libro 4, At flagrans, odiosa, loquacula.

Loquacitas, pen. corr. { ἀδολεσχία, λαλιά } Stulta & inanis copia loquendi. Cic. ad Attic lib 7, Loquacitati ignosces, quæ & me leuat ad te quidem scribētem, & elicit tuas literas. Idē 1. de Orat. Gerendus est tibi mos adolescentibus Crasse, qui non Græci alicuius quotidianam loquacitatem sine vsu, neque ex scholis cantilenam requirunt.
Conterrere loquacitatem vultu. Vide CONTERREO.
Inhibere loquacitatem immodicam. Plin. lib. 18. cap. 8.

Loquaciter, pen. corr. Aduerbium { πολυλόγως } Cic. pro Murena, Quid huic tam loquaciter litigioso responderet ille, vnde petebatur, non habebat.
Scribetur tibi forma loquaciter. Horat. 1. epist 17.

Loquela, pen. prod. { λέξις, λαλιά } Cic. 4. de Finibus, Ex ea difficultate illæ fallacis loquelæ, vt ait Accius, malitiæ natæ sunt. Quæ nōn exemplaria legunt fal. aer. loquentiæ.
Blanda atque infracta nutricis loquela Lucret. lib. 5.
Commodare loquelam, Vide COMMODO.
Suaues ex ore loquelas fundere. Lucret. lib. 1.
Verbosa gaudet Venus loquela. Catul. in Camerium, epig. 51.

Lora, vel Lura, vter est. Ausonius, Sociique eius opes aliquas in lora esse existimantes. Quo verbo quidam offensi, in scortū subiiciūt: sed hanc dictionem retinendam esse Turnebus probat.

Lora, loræ, priore correpta { δευτερίας οἶνος } quod significet, declarat Varro de Re rust. lib. 1. cap. 54, Quum desiit sub prelo fluere, quidam circuncidunt extrema, & rursus premunt: & rursus, quum expressum, circuncisum appellant: ac seorsum, quod expressum est, seruant: quod resipit ferrum, expressi acinorū folliculi in dolia coniiciuntur, eóq; aqua additur: ea vocatur lora, quòd lota acina ac pro vino operariis datur hyeme. Colum lib. 12. cap 40. Plin lib 14. cap. 10, Non possunt iure dici vina, quæ Græci deuterias appellant, Cato & nos loram, maceratis aqua vinaceis. Sed tamen inter vina operaria numerantur. Tria eorum genera: decima parte aquæ addita quæ musti expressa sit, & illa nocte & die madefactis vinaceis, rursúsque prelo subiectis. Alterū quomodo Græci factitauēre, tertia parte eius quod expressum sit addita aquæ, expressóque decocto ad tertias partes. Tertium est fæcibus vini expressum: quod fæcatum Cato appellat. Nulli ex his plus quàm anno vsus.
Lorea à Catone vocatur, lib de Re rust cap 25, Indidem si voles, miscito paululum, & lorea erit familiæ, quod bibat.

Loramentum, Lorarius, Loreus, Vide LORVM.

Lorica, loricæ, pen. prod { θώραξ } A loro, dicitur munimentum corporis, quale in imperatorum antiquissimis statuis videmus. In vniuersum dicitur cuiuscunque rei tutela, & protectio, & munimētum, vt ait Budæus. Liu. 5. ab Vrbe, Multósque imperitos nandi, aut inualidos graues loricis, aliísque tegminibus hausere gurgites. Cic. pro Mur. Descendi in campū cum firmissimo præsidio fortissimorū virorū, & cum illa lata insigníque lorica, non quæ me tegeret, etenim sciebam Catilinam non latus aut ventrem, sed caput & collum solere petere. Ouid 3. Metamorphoseon,
Loricæque modo squamis defensus, & atræ
Duritia pellis, validos cute reppulit ictus.
Æneæ loricæ & galeæ. Cic. 6. Verr.
Conserta hamis lorica Virg 3. Æneid.
Rigens auro lorica Virg 8. Æneid.
Auro triplex lorica. Virg 5. Æneid.
Cum lorica ambulare. Cic. pro Flacco.
Cælare loricas opere Corinthio, Vide OPVS.
-Auro squallentem, albóque orichalco
Circundat humeris loricam. Virg. 12 Æneid.

¶Lorica, Pars est murorum & structurarum. Vitruu. lib. 2. cap. 8, de lateritiis parietibus, Quum enim in tecto regulæ fuerint fractæ, aut ventis deiectæ, qua possit ex imbribus aqua perpluere, non patietur lorica testacea lædi laterem, sed proiectura coronarum reiiciet extra perpendiculum stillas. Loricam appellat coronarum proiecturam quæ fit in parietibus eiuscemodi. Curtius libro 9, Angusta muri corona erat. non pinnæ, sicut alibi, fastigium eius distinxerant: sed perpetua lorica obducta transitum sepserat. Itaque Rex hærebat magis, quàm stabat in margine, clypeo vndique incidentia tela propulsans. De Alexandro loquitur. Loricam appellat structuram fastigiatam, quæ aquam pluuiam vtrinque dispellit extra perpendiculum veluti suggrundiis prominentibus. Capistratæ huiuscemodi structuræ à structoribus nostris appellantur. In pauimentis etiam ruderatis lorica appellatur corium è marmore trito cum calce & arena Vitruuius lib. 7 cap 1, Itaque si necessitas coegerit, vt minimè vitiosa fiant, sic erit faciendum. Quum coaxatum fuerit, insuper altera coaxatio transuersa sternatur: clauísque fixa, duplicem præbeat contignationi loricationem. Deinde ruderi nouo tertia pars testæ tusæ admisceatur. Varro lib. 1 de Re rust cap 57, Parietes & solum opere tectorio marmorato loricandi. Budæus. Cæsar 5. bell. Gal. Turres contabulantur: pinnæ loricæque ex cratibus attexuntur.

Loricula, loriculæ, pen. corr. Diminutiuum.
Lorica, siue Loricula in re militari significat munimentum quod obsessores vrbium construunt: nam vltra iactum teli fossam faciunt eámque vallo, sudibus, & turriculis instruunt: vt erumpentibus e ciuitate possint obsistere. Author est Vegetius lib. 4. Cæsar 8. bel. Gal. Hæc imperat vallo XII pedum muniri, coronísque pro hac ratione eius altitudinis inædificari, fossam duplicem, pedum quinūm denūm lateribus directis deprimi, turres crebras excitari in altitudinem trium tabulatorum pontibus traiectis, constratísque coniungi, quorum frontes viminea loricula munirentur, vt hostis à duplici propugnatorum ordine depelleretur.

Lorico, loricas, pen. prod { θωρακίζω } loricāre, Loricam induere. Plin. lib. 8. cap 24, de ichneumone, Mergit se limo sæpius, siccátque sole. Mox vbi pluribus eodem modo se coriis loricauit, in dimicationem pergit.

Loricata statua { θωρακωτὸς ἀνδριάς } Liuius 3. bel. Pun. Statua eius iudicio fuit Præneste in foro statuta, loricata, amicta toga, velato capite, &c.
Loricati milites. Liuius 5. bel Maced. Partim loricatos, quos cataphractos vocant, partim sagittas ex equo vectores.

Loripes, pen. corr. loripedis, pen. corr. com gen. { ἱμαντόπους } Qui pedem in modum lori tortum habet. Iuuenalis Satyr. 2, Loripedem rectus derideat, Æthiopem albus. Plaut Pœnul. 7, Nequicquam hos patronos mihi alegi, loripedes, tardissimos.
Prætextatum rapuit Nero loripedem. Iuuen. Satyr. 10.

Lorum, lori, priore producta { ἱμάς, ῥυτήρ, ζώνη } Græca dictio, λῶρος, Latinè corrigia dicitur.
Lorum, Retinaculum iumentorum, & habenæ.
Abrupta lora. Ouid 2 Metamorphoseos,
Colla iugo eripiunt, abruptáque lora relinquunt.
Fluitantia lora. Ouid 2 de Arte, Laxæ & solutæ habenæ.
Rubra lora. Catull. ad Varum, epigram. 19.
Vndantia lora. Virgil. 5. Æneidos,
Nec sic immissis aurigæ vndantia lora
Concussere iugis. Hoc est, valde effusa & laxa.
Concute lora per admissas iubas Ouid. 2. Amor. eleg. 16.
Corripe lora manu. Ouid. 2 Metam.
Dant lora proni. Virg. 3 Georgicorum,
-illi instant verbere torto,
Et proni dant lora: volat vi feruidus axis.
Tenens lora. Virg. 1. Æneidos,
Fertur equis, currúque hæret resupinus inani
Lora tenens tamen.
¶Lorum, Quodcunque ligamentum dici potest. Gell. lib. 5. cap 14, Postea, inquit, videbamus Androclum & leonē loro tenui reuinctum. Cic. de Arusp. resp. Puer ille patrimus & matrimus si terram non tenuit, aut thensam, aut lorum omisit.
Solutis ire loris. Ouid. 2. de Arte,
Dum licet, & loris passim potes ire solutis,
Elige cui dicas, tu mihi sola places.
¶Lora, Corrigiæ quibus noxij cædebantur. Donatus, Lora apud veteres laura dicebantur, à laura triumphorum, sub qua mos erat captiuos vincire, ducíque per pompam. Ideo autem vt conditionis reminiscantur, loris cæduntur. Plaut Epidico, 13.
Periphanem emere lora vidi: aderat ibi vnà Apoecides. Terent. Adelph. 2. 1, Nam si molestus pergis esse, iam intrò abripiēre, atque ibi
Vsque ad necem operiēre loris. S. loris liber?
Cædere loris. Cic. 8 Philip. & 13. Vide CAEDO.
Variari loris Vide VARIVS.
Vri loris. Horat 1. epist. 17,
Nec furtum feci, nec fugi, si mihi dicat
Seruus, habes pretium, loris non vreris, aio.
Sensit lora restrictis lacertis. Horat. 3 Carm. ode 5.
¶Lora, Dicuntur corrigiæ quibus lecti & sellæ instruuntur, super quas tomenta vel culcitræ imponuntur. Martial. libro 2,
Recéusque sella linteísque lorísque.

Lorarius, lorarij, Dicebatur qui in scenicis fabulis parebat iis qui ludis erant præfecti, & vel vinciebat, vel cædebat eos quos iussus erat vincire vel cædere. Tortores quoque, lorarios vocatos legimus. Gell. lib. 10. cap. 3, Itaque ij sequebātur magistratus, tanquam in scenicis fabulis, qui dicebantur lorarij.

Loramentum, loramenti { ἱμάς } Ligamentum. Iustinus libro 11, Quum capita loramentorum intra nodos abscondita reperire non posset, violentius oraculo vsus, gladio loramenta cædit. De nodo Gordij loquitur.

Loratus, pen. prod. Adiectiuum. Virgil. in Moreto,
Sub iuga parentes cogit lorata iuuencos Id est, loris vincta.

Loreus, Adiectiuum { [illegible] } Plin. lib. 18. cap. 31, Antiqui funibus vitilibusque loreis ea detrahebant, & vectibus. Cato cap. 33. Loreus funis.
Loreum latus Vide in LATVS.

Lotium, lotij, priore breui { [illegible] } à nomine Lotio, lotionis dicitur, Vrina à diluendis corporibus sic dicta. Sueton. in Vespasiano, cap 23. Reprehendenti filio Tito, quòd & vrinæ vectigal commentus esset, pecuniam ex prima pensione admouit ad nares, sciscitans num odore offenderetur. Atillo negante, Atqui, inquit, è lotio est.
Lotium vtrique primam habere breuem docet Valla lib. 1 capite 5. idque contra praminitius natoram. Videtur tamen Catullus produxisse in hoc scazonte ad Egnatium, Hoc te amplius bibisse prædicet loti. Loti pro Lotij. Sic enim multi legendum putant, non lotus.
Lotium difficilius transibit. Cato cap. 122.
Lotium suillum. Cato cap. 7.

Lotiolentè, Aduerbium dictum velut luculentè, à lotio. Titinnius, Lotiolentè flocci fiet, & circulator Nonius. Antiquum.

Lotometra { [illegible] } Genus panis. Plin. lib. 22. cap 21, Est & lotometra quæ fit ex loto sata: ex cuius semine simili milio fiunt panes in Ægypto à pastoribus, maximè aqua vel lacte subacto.

LOTOPHAGI, pen. corr. Populi in Africa apud Syrtes, loto arbore victitantes. Vide LOTOS. Nunc vocantur *Los Chelbens*. Oliuarius in Melam.

Lotura, & Lotus, Adiectiuum, Vide LAVO.

Lotos vel Lotus, fœm. gen. { [illegible] } Arboris nomen, de qua Plin. lib. 13. cap. 17, Eadem Africa quà vergit ad nos, insignem arborem lotum gignit, quam vocant celtin: & ipsam Italiæ familiarem, sed terra mutatam. Præcipua est circa Syrtes atque Nasamonas. Magnitudo quæ piro: quanquam Nepos Cornelius breuem tradat. Incisuræ folio crebriores, alioquin ilicis viderentur. Differentiæ plures, eæque maximè fructibus fiunt. Magnitudo huic fabæ, color croci, sed ante maturitatem alius atque alius, sicut in vuis. Nascitur densus in ramis myrti modo, non vt in Italia cerasi Tam dulcis ibi cibus, vt nomen etiam genti, terræque dederit, nimis hospitali aduenarum obliuione patriæ. Ferunt eum edentes non sentire morbos, qui eum mandant. Melior sine interiore nucleo, qui in altero genere osseus videtur. Vinum quoque exprimitur huic simile mulso, quod vltra denos dies negat durare idem Nepos: baccásque concisas cum alica ad cibos dolijs condi. Quin & exercitus pastos eo accipimus, vltro citróque commeantes per Africam. Ligno color niger. Ad tibiarum cantus expetitur. E radice cultellis capulos breuésque alios vsus excogitant.
¶Lotos etiam fructum loti arboris significat. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10.
Nec degustanti lotos amara fuit.
¶Lotos, Herba. Plin. lib. 13. cap. 17, Est autē eodem nomine & herba, & in Ægypto caulis in palustrium genere. Recedentibus enim aquis Nili riguis, prouenit similis fabæ caule, folijsque densa congerie stipatis, breuioribus tātum, gracilioribúsque: cui fructus in capite papaueri similis incisuris, omnique alio modo. Intus grana ceu milium. Incolę capita in aceruis putrefaciunt, mox separant lauando, & siccata tundunt, eóque pane vtuntur. Mirum est quod præter hæc traditur, Sole occidēte papauera ea comprimi, & integi folijs. Ad ortum autem aperiri donec maturescant, flósque qui est candidus, decidat.

LOTOS, & Lotis Lotidis, & Lotus { [illegible] } proprium nomen nymphæ Neptuni filiæ, quæ Priapum fugiens, in arborem sui nominis versa est. Ouid. lib. 10. Metamorphoseos,
Amnicolæque simul salices, & aquatica Lotos. Ab hac

LOTOPHAGI { [illegible] } populi Africæ Minoris. Plin lib. 5, Lotophagorum oram citra Borion in intimo sinu Syrtis maioris statuit: Ptolemæus inter duas Syrtes Ortum versus, ad Cynyphi fluuium. Herodotus lib 4. ad minorem Syrtim ferè, & Gindanes illos, quorum vxores adeò se Venere iactant, locat. Horum nullus Melæ conuenit, trans Borion oram eorum statuēti. Strabo certè libro vltimo, ad minorem Syrtim & insulam eius insignem, cui nomen est Meninx, Lotophagos habitasse, argumentum esse ait monimenta quædam, & Vlyssis aram, & loton arborem suauissimi fructus, à qua his nomen datum est, in ea copiosam. Quā Plinius quoque ab Eratosthene Lotophagiten dictā esse ait. Illius sententiæ suffragatur Silius illo versiculo libri tertij. Neritia Meninge satur, &c. Vbi de Coaspe Afro Neritiam insulam cognominat ob Vlyssis in ea memoriam, qui Ithacam patriā habuit, in qua mons Neritus nemorosus & altus Homero ponitur libro Odysseæ nono. Hospitales Lotophagos & appulsis mites fuisse constat, atque inde tanta eorum laus. Nam vt Strabo ex Eratosthene retulit, in his litoribus communis Barbarorum mos hospites pellendi. De his Silius lib. 3.
Spectati castris, quos lucco nobilis arbor,
Et dulci pascit lotos nimis hospita bacca. Nimis hospitam dixit, quòd vescentes, eius dulcedine adeò capiuntur, vt terram non nisi inuiti deserant. Hinc illa Odysseæ lib. 9. Homeri de socijs Vlyssis fabula.

LOTVS, Nympha fuit, quam quum amatam Priapus persequeretur: illa fugiēs, & deorum auxilium implorans, illorum miseratione conuersa est in arborem sui nominis. Vide LOTOS.

LOXA { [illegible] } Ptolemæo lib. 2. cap. 3. fluuius Britanniæ. Vulgò *Fyrth*.

L V

LVA, Dea quædam apud veteres fuit, à luendo expiandóque nomen sortita, quæ præerat lustrationibus & lustris. Liu. lib. 8, Armorum vis magna inter cæsa corpora hostium, tum in castris inuenta est. Ea Luæ matri dare se Consul dixit. Annotauit Turnebus.

Lubet, lubuit { [illegible] } per u scripsere veteres: quod tamen nunc per i scribimus. Vide LIBET. Plautus Persa, 10,
-at meo si liceat modo,
Sapienter potius faciam, quàm stultè. s. lubet
Lubere per me tibi/ s. licere intelligo:
Verùm lubere haud liceat, si lubeat mihi. Idem Amph. 3,
In Amphitryonis vortit sese imaginem,
Omnésque eum esse censent seruí, qui vident:
Ita versipellem se facit, quando lubet. Ibidem, 7,
-tuus sum proinde, vt commodum siet,
Lubet quicquid facias. Idem Asin. 13,
Deam sibi inuocet quam lubebit propitiam,
Deum nullum. Idem Curcul. 3,
Ecquid lubet? LE. lubet. PA. etiam mihi quoque
Stimulo fodere lubet te. PH. tace, noli. Cic. de Senect. Idipsum tamē et lubebit: quoniam, &c. Et de Claris Oratoribus,
Magis lubet, Vide MAGIS.

Lubens, lubentis, om. gen. { [illegible] } Plaut. Cistel. 2,
-edepol factum id est
Lubenti animo, fietque.
Lubente me facies. Plaut. Sticho, 8,
-num quidem hoc tibi iam graue est?
Promitte. s. certum est. o. sic fac inquam. s. certa res.
o. Lubente hercle me facies. Id est quod barbari dicunt, *Ego sum contentus vt facias.* Idem Truc. 8,
Cœnabo vbi tu iusseris. P. hoc me lubente facies. Idem Amph. 8,
Mulier istam rem inquisitam certum est non amittere.
AL. Ædepol me lubente facies. Idem Menæch. 7,
Cape atque serua: me lubente feceris.
Lubentes sunt malo muliebri. Plaut. Cistellaria, 10,
Sed nónne ecastor ego sum multo inferior,
Hos quæ togam, aut quæ fatigem, qui semper malo
Muliebri sunt lubentes? Id est delectat eos malum inferre, siue nocere mulieri alicui.

Lubens, pro Lubenter { [illegible] } Plaut. Amphit. 16,
Faciam, id si queo, siquis palàm, tu responde prius. A lubens. Idem Casina, 21,
Hic Pardalisca esto, qui hinc exeat: eum vt
Ludibrio habeas. P. lubens fecero, & solens. Terent. Heaut. 4. 5,
Faciam boni tibi aliquid pro istac re, ac lubens. Idem Amph. 5. 5,
Seruum haud illiberalem præbes te, & tibi
Lubens bene faxim. Ibidem, 5. 6,
Et tibi ob eam rem, siquid vsus venerit,
Lubens hoc faxim.

Lubenter, Aduerbium { [illegible] } Id est lubenti animo. Plaut. Rud. 22, Nam qui dormiunt lubenter, sine lucro & cum malo quiescunt.
Magis lubenter, Vide MAGIS.
Nimium lubenter, Vide post NIMIS.
Lubentior Plaut. Capt. 4,
Omnes profectò liberi lubentius
Sumus, quàm seruimus.

Lubentia, Vide LIBET.

Lubido, pen. prod. lubidinis, fœm. gen. { [illegible] } Vide LIBIDO. Plaut. Trinum. 13, lubido est
Obseruare quid agat: ei rei operam dabo. Idem Persa, 6,
-audacter tibi Si lubido est perdere.

Lubidinitas, pro lubidine, teste Nonio. Laberius Colace, Lubidinitate labitur.

Lubricus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Valla, Lubricus locus est, in quo nequeas insistere, nec ingredi, quales sunt herbæ perfusæ sanguine, vt apud Virgilium de Niso, & Homerum de Aiace Oilei: aut aliter humectatæ: marmora læuigata, lapidésque vel humore conspersi, terra glaciata, aqua gelata, pauimenta, cæteráque huiusmodi, lubrica dicuntur. Hactenus Valla libro 4. Cicero 4. Acad. Tum paucis additis venit ad Soritas, lubricum sanè, & periculosum locum.
Semita lubrica caueuti cliuo. Silius lib. 3.
Terra lubrica. Tibull. lib. 1. eleg. 3.
Via lubrica tota. Propert. lib. 4. eleg. 4.
Lubricus anguis, Labilis, & qui facilè effluit si comprehendatur manibus. Virgil. 5 Æneidos,
-Adytis quum lubricus anguis ab imis.
Amnis lubricus. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.
Conchylia lubrica. Horat. 2. Serm. satyr. 4.
Oculi dicti sunt lubrici eo modo quo à quibusdā per lubricus pro eo quod est in lubrico: Ita oculi quasi in lubrico positi sunt, vt vix queant consistere. Quale est quum dicimus, Spargo humum floribus, pro eo quod est, Spargo humi flores: & Sterno lectum pallio, pro eo quod est, Sterno pallium lecto. Hæc Valla lib. 4. Cic. 2. de Nat. deor. Sed lubricos oculos fecit & mobiles.
Lubrica terga. Virgil. 2. Æneidos,
Lubrica conuoluit sublato pectore terga. Seruius, Lubricum dicitur & quod labitur dum tenetur, vt piscis, serpens: & locus in quo labimur. vt,
Et sese opposuit Salio per lubrica surgens.
Ora lubrica tabo. Stat. 9. Thebaid.
Lubricam adolescentiam, inquit Valla, per translationem vocamus: in qua qui sunt, velut in glacie facilè labuntur. Cic. pro Cælio. Et interdum multas vias adolescentiæ lubricas ostendit quibus illa insistere, aut ingredi sine casu aliquo, aut prolapsione vix posset.
Vultus nimium lubricus aspici. Horat. 1. Carm. ode 19.
¶Lubricus, Fallax, mobilis, Virgil. 11. Æneidos,
Nequicquam patrias tentasti lubricus artes. Seruius.
Obseruatio lubrica. Quintil. lib. 1. cap 5.
Spes lubrica Stat. 1. Achill.
Vmbra lubrica. Ouid 5. Fastorum,
Lubrica prensantes effugit vmbra manus.
¶Lubricus assensus, Inconstans, non tutus, fragilis. Cic. 4. Acad. Ego enim etsi maximam actionem puto repugnare visis, obsistere opinionibus, assensus lubricos sustinere, &c.
¶Lubricus locus, per translationem, pro Difficili & incerto. Cic. 1. Offic.

Offic. Qui locus est sanè lubricus, quoniam vix inuenitur qui laboribus susceptis, periculisque aditis, non quasi mercedem rerum gestarum desyderet gloriam.

Lubricum, lubrici, pen. corr. Substantiuum {ὀλισθηρόν.} vt Lubricum itinerum. Tacit. libro 18, Et lubrico itinerum adempta equorum pernicitate.

Paludum lubricum. Tacit. lib. 1, Illi sanguine suo, & lubrico paludum lapsantes, &c.

Angusta & lubrica viarum. Tacit. lib. 19, Per angusta, & lubrica viarum flexerant.

Adolescétiæ lubricum. Tacit. lib. 14, Quin si qua in parte lubricum adolescentiæ nostræ declinat, reuocas. Vide ADOLESCO.

Ætatis lubricum. Plinius epistol. 3. lib. 3. ad Hispullam.

Lubricum linguæ. Modestinus in l. Famosi. D. Ad legem Iul. maiest. Nam & persona spectanda est, an potuerit facere, & an antè quid fecerit, & an cogitauerit, & an sanæ mentis fuerit: nec lubricum linguæ ad pœnam facilè trahendum est.

Lubricè, pen. corr. Aduerbiũ {ὀλισθηρῶς} Dubiè, periculosè. Cic. 1. Philippica, Et lubricè versatur in bello est. Ex vetusto codice legitur, Reliquorum factorum eius P. L. difficilis sanè est reprehensio & lubrica, versatus est in bello.

Lubrico, lubricas, pen. corr. {ὀλισθηρὸν ποιῶ} lubricàre, Lubricum reddere. Iuuen. Satyr. 11,

Qui Lacedæmonium pytismate lubricat orbem. Sic legit Turnebus, hoc sensu, Qui sputo & saliua trochum, quem iacturus est, lubricum & volubilem magis reddit. Constat enim genus illud ludi Græcanicum fuisse, vt & nomen trochi ostendit. & quòd apud authores reperimus Græcè trocho ludere. Lacedæmonij autem omnium Græcorum maximè exercitationes colebant: vnde & Lacedæmonium orbem, vt mihi videtur, appellauit.

Lubricatus. Arnob. lib. 1. aduersus gentes, Lubricàtus lapis, & ex oliui vnguine ordinatus.

LVCA {Λοῦκα} Ciuitas Tusciæ, à qua Lucenses dicuntur, qui in ea habitant, vel qui in ea orti sunt. Dicta à Lucumone Hetruscorum rege. De hac Strabo lib. 5, Luca vrbs est ad mõtes Lunæ incumbentes, vbi plerique vicatim habitant: regio tamen virorum probitate floret, & robur militare hinc magnum educitur, & equitum multitudo, ex quibus Senatus militares cepit ordines.

Luca, lucæ. Bos loca, dicitur elephas {ἐλέφας.} Plin. lib. 8. cap. 6, Elephantes Italia primùm vidit Pyrrhi regis bello, & boues lucas appellauit, in Lucanis visos. Næuius, Atque prius pariet locusta lucam bouem. Ideo dicti boues, quòd nostri maximam quadrupedem, quam haberent, vocarent bouem.

LVCANI, pen. prod. {Λευκανοί} Populi inter Calabros & Apulos siti, & à Samnitibus orti, duce Lucio, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 5. Eorũ regio Lucania, quæ nunc Principatus dicitur. In ea est Pestum oppidum, & Elea vrbs, Lucania & Petilia metropolis.

Violentus Lucanus. Horat. 2. Serm. satyr. 1.

Lucanus, pen. prod. Adiectiuum {λευκανός.} vt Aper Lucanus. Horat. 2. Serm. satyr. 8.

Iuga Lucana. Silius lib. 8.

Mare Lucanum. Stat. 3. Syluis 1.

Pascua Lucana. Horat. Epod. 1.

Lucanica, lucanicæ, pen. corr. {ἀλλᾶς} Genus farciminis porcinis carnibus infarctũ, à Lucanis populis primùm inuenta. Mart. lib. 13. 35,

Filia Picenæ venio lucanica porcæ,

Pultibus hinc niueis grata corona datur.

LVCANVS {Λουκανός} Cordubensis patria, poeta egregius, Senecæ philosophi grauissimi nepos. Vide SENECA.

Lucar, vt ait Festus, appellatur æs quod ex lucis captatur. Alij lucar erogationem dicunt, quæ in lucis fiebat. Et Lucaris pecunia, quæ in luco erat data.

Lucaria, lucariorum {[illegible]} Festa quæ in luco Romani colebant, qui permagnus erat inter viam Salariam & Tyberim, pro eo quòd victi à Gallis fugientes è prælio ibi sese occultauerint. Festus.

Lucellum. Vide LVCRVM.

Lucens, Vide LVX.

LVCENTIA, Citerioris Hispaniæ vrbs, & Romanorum quondam coloniæ, vt scribit Pomponius Mela libro 2. Nunc vulgò *Lugens*, teste Oliuario.

LVCENTVM {Λούκεντον} Hispaniæ Tarraconensis oppidum à superiore diuersum, quod Ptolemæus lib. 2. cap. 6. statuit supra Carthaginem Occasum versus. Vulgò *Susena*.

Luceo, Vide LVX.

LVCERES, pen. corr. tertia pars fuere populi Rom. temporibus Romuli regis. Seruius, Constat primò tres partes fuisse populi Rom. vnam Tatientium, à Tito Tatio duce Sabinorum iam amico post fœdera: alteram Ramnetum à Romulo: tertiam Lucerum, quorum, secundum Liuium, & nomen & causa in occulto sunt. Varro tamen dicit, Romulum dimicantem contra Titum Tatium à Lucumonibus, id est Tuscis auxilia postulasse. Ergo à Lucumone Luceres dicti sunt. Vide Seruium in illud Virgilij 5 Æneidos,

Tres equitum numero turmæ, ternique vagantur Ductores, &c.

Luceres, prima modò producta, modò correpta. Propert. lib. 4. eleg. 1,

Hinc Titienses, Ramnésque viri, Luceréſq; coloni. Ouid. 3. Fastorum,

Quin etiam partes totidem Tatiensibus ille,

Quósque vocant Ramnes, Luceribúsque dedit.

LVCERIA {Λουκερία} est Daunorum colonia in Apulia, teste Plinio lib. 3. cap. 11. Strabo quoque idem docet lib. 6. dicitque fuisse Luceriæ nobile fanum Mineruæ.

Arx Luceriæ. Lucan. lib. 2.

Nobilis Luceria. Horat. 3. Carm. ode 15,

Te lanæ prope nobilem

Tonsæ Luceriam, non citharæ decent.

LVCERIVS, Ardeæ rex, qui auxilio fuit Romulo cõtra Tatium.

Lucerna, Lucesco, Vide LVX.

LVCETIVS dictus est Iupiter à luce quam præstare hominibus putabatur. sic Iuno Lucetia, quòd lucis causa sit.

Luci, Aduerbium. Lucidus. Lucifer, Lucifuga. Vide LVX.

LVCILIVS {Λουκίλιος} Nomen poetæ, à luce deductum. A Luce enim Lucius, à Lucio Lucilius. Hic Satyrarum primus inter Latinos promeruit laudem, & apud Neapolim anno ætatis suæ quadragesimo sexto defunctus publico funere elatus fuit. De Lucilio meminit Horatius 1. Serm. satyr. 4. & 10, vbi de scriptoribus veterum comœdiarum loquitur.

Sapiens Lucilius. Horat. 2. Serm. satyr. 1.

LVCINA, pen. prod. dicta est Iuno, quæ partui præest, quòd partum fetus in lucem. Sunt qui à luco deducunt, qui Romæ Iunoni sacer est in Exquilijs. Plin. lib. 16. cap. 44. Ouid. 2. Fastorum,

Gratia Lucinæ, dedit hæc tibi nomina lucus:

Aut quia principiũ tu dea lucis habes. Macrob. lib. 7. Satur. cap. vlt. Lucina, quæ Luna, est à parientibus inuocatur, quia proprium eius munus est distẽdere rimas corporis, & meatibus viam dare: quod accelerando partui est salutare.

Lucina, Ilithyia, Genitalis, Idem. Horat. in Carm. secul.

Casta faue Lucina. Virg. 4. eclog.

Pignora Lucina bina fauente dedi. Ouid. epist. 6.

Experta labores Lucinæ. Virg. 4. Georg.

Pati Lucinam, Parere. Virg. 3 Georg.

Parce precor grauidis facilis Lucina puellis. Ouid. 2. Fastorum.

Lucinia, luciniæ, Vide LVSCINIA.

LVCIVS {Λούκιος} Prænomen apud Romanos fuit. Multi autem fuerunt, vt Lucius Piso, Lucius Cæsar, & alij. A luce hoc nomen ductum, & à Lucius Lucilius. Lucius (ait Põpeius Festus) prænomen est eius, qui oriente luce natus est. Varro de Lingua Latina lib. 5, Lucij, qui prima luce nascuntur.

LOIRIVS, tempore bellorum ciuiliũ patrem suum proscriptũ, quem Triumuiri ad supplicium perquirebant, latentem prodidit, vt eius bona acciperet. Author Plutarchus in Romulo.

LVCOMONES, Quidam homines ob insaniam dicti, quòd loca ad quæ venissent, infesta facerent. Festus.

LVCOMENI, pen. prod. à duce suo Lucomo dicti: qui postea Lucerenses dicti sunt. Festus. Alijs Lucumedi à Lucumone vocantur. Vide LVCVMO.

LVCRENSES, Vide LVCERES.

LVCRETIA {Λουκρητία} Nobilis Romana, Sp. Lucretij filia, quam Sex. Tarquinius Tarquinij Superbi Romanorum regis filius stuprauit. Quod ipsa quum patri & viro Collatino indicasset, gladio se occidit, fecitque vt populus scelus vlcisceretur, & reges exigeret. Claud. de Lucretia, epigram 22,

Et grauis incumbens casto Lucretia ferro, &c. Hãc historiã scribit Liu. lib. 1. circa finem: & Ouid. lib. 2. Fastorum. Seneca Octauia, 6,

Te quoque bellum triste secutum est

Mactata tua mulctanda manu

Nata Lucretij stuprum sæui

Passa tyranni.

LVCRETILIS, pen. corr. {Λουκρητίλης} Mons est in Sabinis, de quo Horat. 1. Carm. ode 17,

Velox amœnum sæpe Lucretilem

Mutat Lycæo Faunus.

LVCRETIVS {Λουκρήτιος} poeta Terentio, Varrone, & M. Tullio paulo antiquior. Scripsit de Rerum natura libros sex. Periit ætate integra, quum paucos annos supra quadraginta impleuisset. Eusebius tradit eum tanto furore percitum fuisse assumpto amatorio poculo, vt propria manu se interfecerit. Ouid. 1 Amor. eleg. 15,

Carmina sublimis tunc sunt peritura Lucretij,

Exitio terras quum dabit vna dies.

LVCRINVM, pen. prod. Daunorum est oppidum in Apulia, vt scribit Strabo lib. 6. & Pomponius lib. 2.

LVCRINVS & Auernus {Λουκρῖνος καὶ Ἄορνος} lacus, vterque in Baiano sinu est. At Lucrinus Populi Romani cura piscosus factus vectigalibus operam pensantibus. Vide Seruium apud Virgilium 2. Georgicorum,

An memorem portus, Lucrinóque addita claustra, &c.

Lucrinus, pen. prod. Adiectiuum {λουκρῖνος.} vt Aqua Lucrina. Propert. lib. 1. eleg. 11.

Lacus Lucrinus. Horat. 2. Carm. ode 15.

Lucrum, lucri {κέρδος} Quæstus. Terent. Heaut. 4. 4,

Næ ille haud scit hoc paulum lucri quantum ei

Damni apportet.

Lucrum & quæstus. Cic. 5. Tuscul. Alij emendi aut vendendi quæstu & lucro ducerentur.

¶ Cupido lucri. Ouid. 3. de Arte.

Scabies & contagia lucri. Horat. 1 epist. 12.

Studium lucri. Horat 4. Carm ode 12.

¶ Bonum lucrum, Vide BONVS.

Dulce. Ouid. 1 Fastorum.

Perenne lucrum, Vide PERENNIS.

Pudenda lucra. Ouid. 3 de Arte.

Sordidum lucrum. Quintil. lib. 1. cap. 12.

¶ Abrumpere lucrũ. Vlpian. in l. j, Quarum rerum actio datur, Neque enim oneratum se hoc nomine potest queri libertus, si lucrum abruptum ex re patroni non fecerit. Lucrum abruptum dicit, quasi præceps, & præter spem abactum, ait Budæus. Legitur & abreptum & obruptum

Assistere lucro, Vide ASSISTO.

Apponere lucro. Horat. 1. Carm. ode 9,

Quid sit futurum cras, fuge quærere: &

Quem sors dierum cunque dabit, lucro Appone.

In lucro deputare. Terentius Phorm. 2. 1,

Quicquid præter spem eueniet, omne id deputabo in lucro.

Dare lucrum vel addere. Cic. 5. Verr. Imperat Agyrinensibus vt de-

cumas ipsi publicè accipiant, Apronio lucrum dent. Et paulo pòst, Quare putabas emptori lucrum addi oportere?

Facere lucrum ex vectigalibus publicis. Cic.5 Verr. Quomodo igitur hoc assequar, Iudices, vt sciam lucri quantum factum sit?

Ligurire lucra, Vide LIGVRIO.

Ponere in lucro aliquid. Cic pro Flacco, Quiescant igitur & me hoc in lucro ponere, atque aliud agere patiantur. Idem Fabio Gallo, lib.7, Id ego in lucris pono.

Reuocare ad lucrum. Cic.3 Philip. Reliquas res ad lucrum, prædámque reuocauerit.

In lucro esse Ouid 1. Trist. eleg.3.

Lucro est. Plaut Milit.10. Cic.13. Philip. Quibus viri nostrum ceciderint, lucro futurum est.

Lucri est, Prodest. Terent Phorm.1.2,

-vbi quid mihi lucri est te fallere?

¶Lucrum, Masculino genere, et sic Nonio, apud Plautum Persa, Nunc eu narrabo, vnde tu pergrandem lucrum facias.

Lucrosus, pen prod. Adiectiuum { [illegible] } Plenum lucro. Plin. lib.18. cap.31, Id peræquè lucrosissimum. Idem lib.37. cap.11, Neque est vlla fraus vitæ lucrosior.

Bona lucrosa. Caius in l. Eius D De testam.

Dolus lucrosus. Vlpian in l.3. D De tribut. action.

Eloquentia lucrosa, & sanguinans. Tacitus de Orat.

Pœna est lucrosa portæ. Ouid.5. Trist.

Voluptas lucrosa. Ouid.1 Amor. eleg 10.

Lucellum, lucelli, Diminutiuum { [illegible] } Cic.5. Verr. Age, quid tum? si Apronio delitiis Prætoria lucelli aliquid iussi sunt dare, putare Apronio datum: si Apronianum lucellum, ac non Prætoria præda vobis videbitur.

Dulce lucellum. Horat.1 epist.19.

Lucratiuus, pen. prod. Adiectiuum. Iulianus in l. Omnes. D. De action. & oblig. Omnes debitores, qui speciem ex causa lucratiua debent, liberantur, quum ea species ex causa lucratiua ad creditorem peruenisset.

Acquisitio lucratiua. Vlpian. in l. Apud Celsum. §. Auctoris. D. De. doli mali except.

Lucrificabilis, & hoc lucrificabile, pen. corr. { [illegible] } Plaut. Persa, 19, Næ hic tibi dies illuxit lucrificabilis. Id est lucrum afferens. Antiquum.

Lucrifuga, lucrifugæ, pen. corr. { [illegible] } Qui lucrum fugit. Plaut. Pseudolo, 10, -Venus mihi hæc

Bona dat, quum hos hinc adiicit lucrifugas, damni sui cupidos.

Lucror, lucraris, lucrari, Deponens { [illegible] } Lucrum facere. Cic.7. Verr. Pretio certo missos facere nautas: missorū omne stipendium lucrari.

Moram fati lucrari. Stat.9. Thebaid.

Lucratus nomen ab Africa domita { [illegible] } Horatius 4. Carm. ode 8. de Scipione intelligit qui Africanus dictus fuit.

Pythias emuncto lucrata Simone talentum. Horatius de Arte.

Lucrifacio, lucrifacis, pen corr. lucrifeci, lucrifactum { [illegible] } lucrifacere. Idem Martialis libro 8,

Emit lacernas millibus decem Bassus,

Tyrias coloris optimi lucrifecit.

¶Lucrifacere nomen. Varro 3. de Re rust. cap.4, Atque adeò non dissimulabo quod volo de ornithone primùm, quòd lucrifecerunt hoc nomen turdi.

Lucrifacere iniuriam. Plin. lib.7. cap.39. Id est iniuriam impunè committere, & pœnam non luere. Budæus.

Lucrifactus, Participium { [illegible] } Cic.5. Verr. Iam verò ab isto omnem illam ex ærario pecuniam, quam his oportuit ciuitatibus pro frumento dari, lucrifactam videtis.

Lucrifio { [illegible] } Cic.5 Verr Quid si ostendo in hac vna emptione lucrifieri tritici modios centum?

LVCTATIVS Catulus { [illegible] } Romanus ciuis fuit, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduersum Pœnos profectus, sexcentas eorum naues commeatibus & aliis oneribus impeditas, apud Ægates inter Siciliam & Africam depressit, finémque bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, vt Sicilia, Sardinia, & cæteris insulis inter Italiam Africámque decederent, Hispania cis ea Iberum fluuium abstinerent.

Luctor luctaris { [illegible] } luctari. A luo, luis deriuatum: significat Conari, nam quia in huiusmodi conatu membra soluuntur, inquit Sipontinus. Propriè luctari dicuntur qui se inuicem complectentes, alter alterum in terram deiicere nituntur. Liuius 7. ab Vrbe, An æquū esse deditiuos suos illa fertilitate atque amœnitate perfrui, se militando fessos in pestilenti atque arido circa vrbem solo luctari, aut in vrbe insidentem labem crescentis in dies fœnoris pati?

Luctantur inter sese. Plin. lib.17 cap.25.

Luctari cum aliquo. Cic.1 de Orat. Tum ridens Scæuola, Non luctabor, inquit, tecum Crasse amplius.

Contendunt ludo, & fulua luctantur arena. Virg.6. Æneid.

Luctari complexu Plin lib 9 cap.30.

Equo luctari Silius lib.4.

Molimine magno luctari. Ouid.6. Metam.

Remis ad opem luctare ferendam Ouid.4. Trist eleg.5.

Morti luctari. Silius lib 10 Morti, Cum morte.

Circa omnia momenta luctari. Quintil. lib.5 cap.13, Est & illud vitium nimium soliciti, & circa omnia momenta luctantis.

Luctandum in turba Horat.2. Serm. saty.6.

¶Lucto, luctas apud antiquos. Ennius lib.9; Viri à validis viribus luctant. Terent. Hecy 1.3, Dicitque se illi annulum sese dum luctat, detraxisse.

Luctans, Participium { [illegible] } vt Iuuenci luctantes Virgilius 2. Georgicorum.

Anima luctans. Virg.4 Æneidos,

-Irim demisit Olympo:

Quæ luctantem animam, nexósque resolueret artus. Hoc est egredi conantem.

Lumina luctantia composuit somnus. Silius lib.7.

Oscula luctantia carpit Ouid 4. Metam.

Luctantes venti. Virgil.1. Æneidos,

-hic vasto rex Æolus antro

Luctantes ventos, tempestatésque sonoras

Imperio premit. Vbi Seruius, Luctantes, elaborantes egredi.

Viri luctantes. Propert. lib 2 eleg 14

Luctitor, pen corr. Frequentatiuum Vnde Priscianus inquit apud vetustissimos, Luctitor pro Luctito inueniri.

Luctator, penult producta, luctatoris, Verbale { [illegible] } Plautus Pseudolo, 22,

magnum hoc vitium vino est: pedes captat primùm,

Luctator dolosus est. Ouid. in Ibin,

Vt iacet Aonia luctator ab hospite fusus.

Luctatio, Aliud verbale { [illegible] } Cic. de Fato, Vigila Chrysippe, ne tuam causam, in qua tibi cum Diodoro valente dialectico magna luctatio est, deseras. Hic per translationē dictum. Liu.1. bel. Pun. Tetra ibi luctatio erat, vt à lubrica glacie non recipiente vestigium, &c.

Sine aduersario nulla luctatio est. Cic. de Fato.

Luctatus, huius luctatus, pen prod. { [illegible] } Idem. Plin lib.32. cap 2, Quem luctatum eius si fortè alius scarus extrinsecus videat, apprehensa mordicus cauda adiuuare nixus erumpentis. Sic lib.8. cap 15, Scit ille imparem sibi luctatum contra nexus.

Luctamen, pen. prod. luctáminis, neut gen. { [illegible] } Idem. Virgilius 8. Æneidos,

Mitis vt in morem stagni placidæque paludis

Sterneret æquor aquis, remo vt luctamen abesset.

Miserum luctamen. Valer 2. Argonaut.

Lucta, siue Luctatio { [illegible] } Vnus ex quinque ludis antiquorum, quo alius alium prosternere in terram nititur.

Luctus, Luctuosus, Vide LVGEO.

Lucubro, lucubras, pen. corr. { [illegible] } lucubrare, Aliquid nocte ad lucernam componere. Liu. lib.1. ab Vrbe. Sed nocte sera deditam lanæ inter lucubrantes ancillas in medio ædium sedentem inueniūt. De Lucretia. Cic. in Parad. Accipies igitur hoc paruum opusculum lucubratum his iam contractioribus noctibus.

Lucubrata nox, Quam lucubrando transegimus. Martial, lib.4.

Hæc dat nocturnis nox lucubrata camœnis.

Lucubrandum est. Cels. lib.1. cap.2.

Lucubratio, lucubrationis { [illegible] } Colum. lib.11 cap.2, Itē ad lucubrationem vespertinam palos decem, vel ridicas quinque conficere, totidémque per antelucanam lucubrationem. Cic.1. de Nat. deor. Nam ista quæ vos dicitis, sunt tota commentitia, vix digna lucubratione anicularum.

Lucubrationum fuligo bibenda Quintil. lib 11. cap.3.

In lucubratione aliquid facere. Colum. lib.11. cap.2. non ita procul à fine, Nam multa sunt quæ in lucubratione rectè agantur.

Ad lucubrationem conficere aliquid. Colum. lib 11. cap.2, Nulla regio non aliquid affert, quod ad lucubrationem confici possit.

Per lucubrationem ferramenta acuere. Colum. lib.11 cap.2.

Lucubratoriam lecticulam { [illegible] } Tranquillus appellat in Augusto cap 78, in qua lucubrare solebat Augustus.

Luculentus, Vide LVX.

LVCVLLVS { [illegible] } Cognomen fuit Liciniorū. Hoc cognomen gessit P. Licinius Lucullus qui Lucullorum facilè fuit clarissimus. Hic Quæstor in Asiam profectus est, & ibi permultos annos admirabili cum laude Prouinciæ præfuit, deinde factus Prætor eò rediens eam iustissimè rexit Aduersus Mithridatem missus, Collegam suum Cottam Chalcedone obsessum liberauit. Cyzicum obsidione soluit. Mithridatis copias ferro & fame afflixit, eumque regno suo Ponto expulit, quem rursum cum Tigrane rege Armeniæ subuenieñte, magna felicitate superauit. Hic (vt refert Athenæus) quum Romam post expeditionem Ponticam redisset, ad vitam sumptuosam & elegantem se coniecit tantas enim opes sibi parauerat, vt ædibus & Prætoriis extruendis, hortis & cœnationibus amœnissimis, incredibilique sumptu paratis, & bibliothecis insigni vtriusque linguæ libris referta, atque omnibus, obuia & patenti, opes bello quæsitas conterere non potuerit, quum interim quotidiano epularum apparatu in prouerbium penè venerit. Meminit huius Dio lib 35. Velleius lib.2. Flor. libro 3. cap.5. Eutrop. lib.6. Plutarch. in vita Appia, in Mithridaticis.

Luculleus, Adiectiuum { [illegible] } Plinius lib.36. cap 6. Post hunc Lepidum fermè quadriennio L. Lucullus Consul fuit, qui nomen (vt apparet ex re) Luculleo marmori dedit, admodum delectatus illo, primúsque Romam inuexit.

LVCVMO, pen. corr. { [illegible] } Proprium viri nomen, à quo Lucumones appellati. Varro, Dimicantē Romulum contra T. Tatium à Lucumonibus, id est Tuscis auxilia petisse.

¶Lucumo, pro stulto & furioso Auson. ad Theonem, Anticyrásque bibas Samij lucumonis acumen. Nam insani se purgabant elleboro Hæc vox a Pompeio etiam obseruata est. ait enim, Lucumones quidam homines ob insaniam dicti, quòd loca, ad quæ venissent, infesta facerent.

Lucuns, Edulij genus quoddam veteribus vsitatum. Varro apud Nonium, Ac nulla ambrosia ac nectar, non alia sardæ, Panis pemma, lucuns, cibus qui purissimus multo est.

Lucunculus, Diminutiuum à Lucuns, edulij quoque siue potius panificij scito genus Apuleius, Hic panes crustula, lucunculos, hamos, lacertulos, plura scitamenta mellita. Afranius, Pistori cur non, cur non scriblitario Vt mittat fratris filio lucunculos? Ex Turnebo.

Lucus, luci, masc gen { [illegible] } Nemus arboribus densum Dictus lucus per antiphrasim, eo quòd non luceat. quoniam quum nullæ illic arbores propter religionem cæderentur, opacus, & sine luce erat.

erat. Valla, Lucus nequaquam cæduus est: quia potius manu consitus religiosusque, atque vel alicui deo, vel alicuius hominis cineribus consecratus. Ideóque aut circa delubra numinum, aut circa sepulchra virorum positus est. Hactenus Valla lib. 4. Cicero pro Milone, Vos enim Albani tumuli, atque luci, vos inquam imploro atque obtestor. Et 2. de Diuinat. Lucus vestæ. Virg. 1 Æneid. Lucus in vrbe fuit media lætissimus vmbra. Vbi Seruius. Vbicunque Virgilius Lucum ponit, sequitur etiam consecratio. Idem 6. Æneidos,
Nulli certa domus: lucis habitamus opacis.
Dicuntur enim heroum animæ lucos tenere. Lucus autem dicitur quòd non luceat: non quòd sint ibi lumina causa religionis, vt quidam volunt. Meminit Quintil. lib. 1. cap. 6.

Senium venerabile lucorum. Stat. 1. Sylu. 3.
Alti luci. Virg. 8 eclog.
Caligans nigra formidine lucus. Virgil. 4. Georg.
Desertis cessant sacraria lucis. Propert. lib. 3. eleg. 13.
Inaccessi luci. Virg. 7. Æneid.
Iners lucus. Quietus. Stat. 10. Thebaid.
Ingens lucus. Virg. 7. Æneid.
Pios errare per lucos. Horat 3. Carm. ode 4.
Prænubilus lucus densa arbore. Ouid. 3 Amor. eleg. 12.
Sacri luci. Virg. 5. Æneid.
Sacrati. Virg. 7. Æneid.
Sancti. Ouid. 15. Metam.
Silentes. Virgil. 1. Georg.
Sonantes. Virg. 10 eclog.
Steriles. Stat 2. Thebaid.
Viridis lucus. Virg 7. Æneid & Stat. 5. Thebaid.

LVCVS Augusti { } Ptolemæo lib. 2. cap. 6. alio nomine Oluca. Hispaniæ Tarraconensis vrbs: *Lugo* vulgò. Olucense episcopium, Aras Sextianas Plinius: Augusti iattim Mela nominat. ¶Lucus Feroniæ, Tuscorum colonia, authore Ptolem. lib. 3 cap. 1. Bientina hodie. ¶Lucus item Feroniæ, promontorium est Hetruriæ eidem Ptolemæo. Vulgò *Petra sancta*.

Vmbrosi luci Horat 1. Carm. ode 4.

Lucuns, Adiectiuum antiquum, authore Nonio. Varro, lib. 2,
Ac nulla Ambrosia, ac nectar, non allia, sardæ.
Panis pemma, lucuns cibus qui purissimus multò est. Vide Noniū.

Ludia. Ludibrium, Ludibundus, Ludicrus. Ludifico, Ludius, Ludo, Vide LVDVS.

Ludus, ludi, masculini gen. { } Dicitur in facto, locus in verbo: vt ait Valla. vt Ludus pilæ, vel tesserarum, vel talorum. Cic. 3. de Orat.

Campestris ludus, Vide CAMPVS.
Consimilis ludus, Vide CONSIMILIS.
Tempestiuom pueris concedere ludum Horat. 2. epist. 2.
Dare alicui operam ludo. Plautus Rud. 11,
Otium vbi erit, tum tibi operam ludo & deliciæ dabo. Id est tecum ludam, & delicias faciam.
Dare ludum amori, Indulgere amori. Horat. 3. Carmin. 12.
Ducere noctem ludo. Virg. 3 Georg.
Gaudens ludis. Horat. 1. epist. 7.
Ludus genuit trepidum certamen, & iram. Horat. 1. epist. 20.
Incidere ludum Horat. 1 epist. 14,
Nec lusisse pudet, sed non incidere ludum. Hoc est, abrumpere, desinere ludere.
Inani ludo prohibere animos. Virg. 4. Georg. Vide INANIS.

¶Ludus, in singulari, de priuatis & de exercitatione gymnastica dicitur, quum multorum conuenitus ab vno eruditur præceptore. Asconius, Omnem scholam ludum dicere Romani.

¶Ludus { } pro loco sumitur in quo quis exerceatur docetúrve. Sic dicimus Ludum palæstræ, ludum pilæ, ludum gladiatorium, ludum musicum, ludum literarium.

Ludus gladiatorius. Schola in qua gladiatoriæ arti dabatur opera. Sueton. in Cæsare, Formiam qua ludum gladiatorium erat ædificaturus consyderauit. Quintil. in Gladiatore, Quia redemptorem illis diuitem promiserat patrem, in ludum vendiderat tanquam decepti. Hoc est gladiatorum. Ludos tamen gladiatorios (inquit Valla) frequentius, quàm ludum dicimus, quando vnum pluráve paria gladiatorum ad spectaculum pugnatura producuntur.

Ludus grammatices. Cic. 2. de Orat. Hoc in ludo non præcipitur: faciles enim causæ ad pueros deferuntur. Et statim pòst, Hæc est in ludo caussarum ferè formula. De Grammatices ludo.

Ludus literarum Plin. lib. 9 cap. 8. de delphinis, Puerum, ex Baiano Puteolos iuantē in ludū literarum. Et paulo pòst, Receptumque Puteolos per magnum æquor in ludum ferebat. Liu. 6. ab Vrbe, Ingressos vrbem, vbi patentes ianuas & tabernis apertis proposita omnia in medio vidit: intentosq; opifices suo quenque operi, & ludos literarū strepere discentium vocibus, &c.

Publicus ludus vrbis. Horat. 4. Carm. ode 2.
Antiquus ludus. Horatius 1. epist. 1,
Spectatum satis, & donatum iam rude, quæris
Mecœnas iterum antiquo me includere ludo.
Longo ludo satiatus Horat. 1. Carm. ode 2.

Ludus literarius, Schola in qua pueri literis dant operam. Quintil. libro 1. cap. 4. Literarij penè ista sunt ludi, & triuialis scientiæ. Vide LITERA.

Ludus discendi, non lusionis. Cic. ad Quint. frat lib. 3. Hæc scripsi ad 12. Calendas Nouembris, quo die ludi committebantur, in Tusculanum proficiscens, ducénsque mecum Ciceronem meum in ludum discendi, non lusionis.

Ludus & pueritiæ disciplina. Cic. pro Leg. Manil. Qui è ludo, atque pueritiæ disciplina, bello maximo atque acerrimis hostibus ad patris exercitum, atque in militiæ disciplinam profectus est.

Ludum aperire, pro Ludimagistrum agere. Cicero ad Pætum, lib. 9, Dionysius tyrannus quum Syracusis pulsus esset, Corinthi dicitur ludum aperuisse.

Ludus est, illa perdiscere. Cic. 1. de Fin. Et 3. de Oratore, Omnium cæterarum rerum oratio, mihi crede, lusus est homini non hebeti.

¶Ludus, pro ioco accipitur quandoque. Horat. 1. Serm. satyra 1,
Sed tamen amoto quæramus seria ludo.
Iocans ludus. Lucret lib. 4.
Seria vertere ludo. Horat. de Arte poetica.
Adhibere ludos, Vide ADHIBEO.
Ludos reddere alicui. Terent. Andria, 3. 1,
Hiccine me si imperatum in veris nuptiis
Adeptus esset, quos mihi ludos redderet!
Facere ludos. Lucret. lib. 4,
Scilicet arte valent simulacra, & docta vagantur,
Nocturno facere vt possint in tempore ludos? Terent. in Phorm. 5. 8, -oh túne is eras? u. vt ludos facit.
Ludos aliquem facere, pro Irridere. Plaut. Capt. 11,
Vt scelestus, Ægio, nunc iste te ludos facit. Idem Bacchid. 22.
Nouit iam ludum. Plaut. Amphitr. 15. Vide NOSCO.
Operam ludos facere, Perdere operam. Plaut. Rud. 22,
Pol magis sapuisset, si dormiuisset domi:
Iam nunc & operam ludos facit, & retia.
Dare ludum amori, Id est indulgere amori. Horatius 3. Carmin. ode 12.

¶Ludus & iocus, pro re abiecta ac parui pretij, quæ meritò contemni ac ludibrio haberi possit. Catullus epigr. de Acme,
Iocum me putat esse mœcha turpis. Terentius Eunuch. Act. 5. scen. 3,
Hic verò est, qui si amare occeperit, ludum iocúmque
Dices fuisse illum alterum, præut huius rabies quæ dabit. Cic. pro Flacco, quum fidem authoritatémque eriperet testimoniis Græcorum, visa collatione Romanorum hominum, Num, inquit, alios iidem putatis? quibus iusiurandum, iocus est: testimonium, ludus: existimatio vestra, tenebræ. Liuius Decad. 3. lib 8, in oratione Fabij Max aduersus P. Scipionem, res ipsius gestas in Hispania contemnentis atque eleuantis, Næ tibi P. Corneli, quum ex alto Africam conspexeris, ludus & iocus fuisse Hispaniæ tuæ videbuntur.

¶Ludo, Ablatiuus, Per ludum. Virgil. 5. Æneidos,
Qua ludo indutus belli simulacra ciebat. Seruius.

¶Ludus, Cantilena. Virgil. 7. ecloga.
Posthabui tamen illorum mea seria ludo. Seruius.
Casti ludi. Claud. 3. de rapta Proserpinæ.

¶Ludi, in plurali, Spectacula publica significāt. Cic. in Verrem, Inter binos ludos.

Apollinares ludi. Cic. 10. Philipp.
Cereales ludi. Vide CERES.
Celebres ludi. Ouid 1. de Arte.
Viles ludi. Horat 1. Serm saty 10.
Apparare ludos magnificentissimos. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. Ludos apparat magnificentissimos: sic, inquam, vt nemo sumptuosiores, stultè bis terque non postulatus, vel quia munus magnificum non dederat, vel quia facultates non erant, vel quia magister, vel quia potuerat magistrum se, non ædilem putare.
Celebrare dies festos ludorum. Cic. pro Archia.
Committere ludos, Idem quod Celebrare. Cicero ad Quintum fratrem, lib. 3.
Condecorare ludos. Vide CONDECORO.
Edere ludos. Tacit. lib. 1.
Facere ludos, pro Edere. Plin. lib 7. cap. 48.
Facere ludos Apollini. Cic. de Claris Oratorib.
Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Instituit sacros celebri certamine ludos. Ouid. 1. Metam.

Lusus, huius lusus, { } Ad voluptatem, pertinet, inquit Valla, sine vlla arte: & puerorum propriè dicitur. Quintil lib. 1. cap. 4. Nec me offenderit lusus in pueris: est & hoc signum alacritatis.

Anni lusibus apti Ouid. epist. 21.
Virgineis exercent lusibus vndas Naiades æquoreæ. Ouid. 14. Metamorph.
Lusus etiam pro ioco accipitur, opponitúrque Serio. Plin. Iunior Aristoni, lib 5 epist 3. Quos, quantósque authores sequar, facilè impetrari posse confido. vt errare me, sed cum illis sinant, quorum non seria modò, verùm lusus etiam exprimere laudabile est.
Lusus & iocus, Martial lib. 1. 4.
Carentes grauitate lusus Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10.
Inepti lusus. Ouid 2. Trist. Sic vocat sua poemata.
Dare venustissimos lusus. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Lusus aleæ. Sueton. in Caligula, cap. 41.

Lusio, lusionis, fœminini gen. Idem { } Cic. 5 de Finib. Infantes lusionibus vel laboriosis delectantur. Idem de Senectute, Sibi igitur habeāt alij arma, sibi equos, sibi hastas, sibi clauam, sibi pilam, sibi natationes, & cursus: nobis senibus ex lusionibus multis talos relinquāt & tesseras. De voluptate sensili (inquit Valla) locutus est, non de spe lucri: cuius spei causa plerique ludunt.
Lusio pilæ Cic. 1. de Orat. Qui pila ludunt, non vtuntur in ipsa lusione artificio proprio palæstræ.

Ludius, ludij, masculini generis { } Histrio. Cic. de Arusp. respon. Quum ille seruorum & ludiorum multitudini, &c. Ouid. 1. de Arte, Ludius æquatam ter pede pulsat humum. Legitur & Lydius.

Ludij, inquit Dionysius Halicarnasseus, adolescētes erāt tuniculis induti insignes, galeati, & ensiferi peltatíque, qui omnibus circensibus & theatralibus pompis in verum incedebant, ipsius saltus pompæ duces Saliis similes, ludij ea eo vocati, quòd à Lydis id genus ludicri inuentum videretur. Siqui igitur eorum essent grandiusculi & iam vestripes, vellebantur glabríque reddebantur. Plautus, Glabriorem reddes quàm vollius ludius est. Vide & Nonium.

Ludio, ludionis, masc. gen. Idem { } Liu. 7. ab Vrbe, Ludiones ex Hetruria acciti ad tibicinis modos saltantes. Idem 9. bel. Maced.

Et conuiualia ludionum oblectamenta addita epulis.

Ludia, ludiæ { ὀρχηστρίς } Mulier artes ludicras exercens, aut vxor vel amica ludij. Hinc Iuuenal. Saty.6, Hippiam, quę relicto marito gladiatorem in Ægyptum sequuta est, vocat Ludiam,

Qua tamen exarsit forma? qua capta iuuenta est

Hippia? quid vidit propter quod ludia dici

Sustinuit. Martial.lib.5, Hermes cura, labórque ludiarum. Martianus Capella Ludiam quandam Gaditanam saltantem vidimus semicinctam.

Ludimagister { γραμματιστής } Qui præest ludo literario. Cic.1.de Natura deorum, Sed quum agellus eum non satis aleret, vt opinor, ludimagister fuit. Apud eundem in Diuinatione legitur, Magister ludi nescio quis. Magistri ludi (inquit Asconius) dicuntur qui primas literas docent. Valer. Max.lib.7.cap.vlt. Magister ludi factus ex tyranno. De Dionysio loquitur.

Ludibundus, ludibundi, Adiectiuum { παίζων } Dicitur ludens. Cic.5. Verr. Quia multus per se & per alios multa ludibundos, libidinose apud Verrem effecisse vidit. Idem 3.de Oratore, Tum ad te ludibunda doctè & delicatè detulit.

Ludo, ludis, lusi, lusum { παίζω } lúdere. Plin.epist.111, Vt parcè custoditéque ludebat.

Exultim ludit velut equa trima. Horat 3 Carm.ode 11.

Ludere, cum accusatiuo. Sueton.in Augusto, cap.71, Aliquando vt vincat, ludit assiduè aleam.

Ludere ludum. Terent. Eunucho, 3.5,

-& quia consimilem luserat

Iam olim ille ludum, impendio magis animus gaudebat mihi.

Insolentem ludum ludere. Horat.3.Carm.ode 29.

Ludere operam, Perdere operam, Frustra laborare. Plaut Pseudolo, 5, In pertusum ingerimus dicta dolium, operam ludimus.

Ludere operam in re aliqua. Terent. Phorm 2.2,

Quia enim in illis fructus est, in illis opera luditur. Vbi Donatus, Luditur opera: exercetur, an illuditur, id est frustratur?

Ludere ocium. Martial.lib.5 25.

Ludere par impar. Horat.2.Serm saty.3.

Ludunt mea verba, pro Inaniter iactantur, in cassum volant, & tanquam ludibria sunt Propert.lib.2.eleg 34.

Ludere, cum ablatiuo. Terent. Adelphis, 4.7,

Ita vita est hominum, quasi quum ludas tesseris. Cic. de Fato. Et 2. Philipp.

Ludere pila. Cic.5.Tusc.

Ludere ludo. Plaut Mostel 16,

Scis solere illanc ætatem tali ludo ludere.

Artes quibus alea luditur. Ouid.2.Trist.

Luditur alea pernox. Iuuenal. Saty.8.

Ludere in numerum, Saltare ad modum rhythmi & cantilenæ, vt ait Seruius. Virgil.6.ecloga,

Tum verò in numerum Faunósque ferásque videres

Ludere.

In chori speciem ludere. Ouid.3.Metam.

Ludendo sæpe paratur amor. Ouid 3 de Arte.

Agni satiati ludunt. Lucret.lib 2.

Pecus omne ludit campo. Horat 3 Carm.ode 18.

Ludit piscis in aqua. Terent. Adelph.3.3, Congrum istum maximum in aqua sinito ludere paulisper. Id est, moueri, vt interpretatur Seruius. Sic Virg 8 Æneidos,

-geminos huic ubera circum

Ludere pendentes pueros.

¶Ludere, Iocari, & irridere, siue scurriliter & leuiter loqui, vel deludere alterum, siue eludere, vt ait Valla. Terent. And.4.5, Hic ille est, non te credas Dauum ludere. Cic 3 de Nat.deor. Quum verò deos nihil agere, nihil curare confirmat, membrisque humanis esse præditos, sed eorum membrorum vsum nullum habere, ludere videtur.

Arbitrio ludat amica suo. Ouid.1.de Remed.amor.

Ludere sanguine hominis in conuiuio. Liu.9.bel Maced.

¶Ludere, Decipere. Virg.1.Æneidos, -vana spe lusit amantem. Cic.1.Tusc. In vtroque eandem habuit fortuna potestatem, sed lusa in altero est.

Aciem oculorum ludere, Vide A C I E S.

Pater luditur arte. Ouid.3.de Arte,

Cuive pater vafri luditur arte Getæ.

Ludere dolis aliquem, Dolo circumuenire. Terent. Eunucho, 2.3,

An potius hæc pati æquum est fieri, vt à me ludatur dolis?

Imaginibus falsis ludere aliquem. Virg.1.Æneid.

¶Ludere, Canere, Pulsare. Gelius, Is optime ludere à magistro suo didicerat.

¶Ludere, Versibus scribere: sed non nisi in opuscula ferè, qualia sunt epigrámmata: & huiusmodi opuscula, lusus dicuntur. Virg.1.eclog. Ludere quæ vellem calamo permisit agresti. Idem 4.Georg. Carmina qui lusi pastorum. Horat.1.Carm.ode 32,

Poscimus si quid vacui sub vmbra Lusimus tecum.

Læta & iuuenilia lusi. Ouid.5.Trist.eleg.1.

Musa tua lusit. Ouid.3 Amor.eleg 1.

Modis bucolicis luserat. Ouid.2.Trist. De Virgilio.

Versu ludere. Virg 6 ecloga.

Versus ludens. Ouid ad Pisonem,

-si carmina fortè

Nectere ludenti iuuit fluitantia versu.

Lusum, lusu. Supina. vt Lusum ire. Horat 1 Serm.satyra 5,

Lusum it Mecœnas, dormitum ego, Virgiliúsque.

Ludens, Participium { παίζων } vt

Pueri ludentes. Horat.1.epist.2.

Lusus, Participium { παιχθείς } Deceptus Cic.2.de Fin. Sed & illum quem nominaui, & cæteros Sophistas, vt è Platone intelligi potest, lusos videmus à Socrate.

Lusus equis nūc est, leuib⁹ nūc luditur armis. Ouid.3.Trist.eleg.12.

Lusito, lusitas, pen corr. { παίζω } lusitáre, Frequentat. Plaut. Capt.19,

Nam vbi illò adueni, quasi patriciis pueris, aut monedulæ,

Aut anates, aut coturnices dantur quibuscum lusitent.

Lusor, lusoris { παίκτης } Qui ludit, aut decipit. Plaut. Amphit. 8.

Quid enim censes, te vt deludam contra lusorem meum,

Qui nunc primum te aduenisse dicat, modo qui hinc abierit?

¶Lusor amorum. Ouid 4 Tristium, eleg 9,

Ille ego qui fueram tenerorum lusor amorum. Id est scriptor.

Lusorius, Adiect. { παικτικός } Quod ad ludum spectat. vt Tabula lusoria, qua tesseris luditur. Plin lib.17 cap.56, Lusoriam pilam Pythius inuenit. Idem lib.37.cap.2, Transiluit alueum cum tesseris lusorium è gemmis duabus.

Lusoria fulmina, pro Innoxiis, apud Senec.2. Natur.quæst.

Imperium lusorium. Paul.in l.vltim. D. Ne quid in loco publico fiat, Qui aduersus edictum Prætoris ædificauerit, tollere ædificium debet: alioqui inane & lusorium Prætoris imperium fuerit.

Lusorium nomē, pro Ficto & emcntito. Senec.lib 4.de Benef.cap 8.

Lusoria quæstio, Vel quæ ludo fit, vel de ludo tractat. Plinius libro 7.cap 53.

Lusorium spectaculum, Inane & ridiculum. Senec epist.81.

Ludifico, ludificas, pen.corr. { ἐμπαίζω } ludificáre, Actiuum: & Ludificor, ludificaris, Deponens, Deridere, seu per iocum & ludum fallere. Terent. Eunuch. 4.4. Tu me hic etiam nebulo ludificabere? Plautus Amphitr.7, -iam

Sequere sis, herum qui ludificas dictis delirantibus.

Ludificor, Passiuum. Lucret.lib.4, Vt puerorum ætas improuida ludificetur. Plaut Capt 8, Nunc redeo inde, quum me tibi video ludificarier. Cic pro Rosc Amer. Quum enim aliquid habeat quod possit criminosè ac suspiciosè dicere, apertè ludificari & calumniari sciens non videatur.

Impunè aliquem ludificari. Tacit.lib.3, Irritum, fessúmque Romanum impunè ludificabatur.

Ludificari locationem Liu.9 bell. Maced. Censores edicto summotis ab hasta, qui ludificati priorem locationem erant, omnia eadem paululum minutis pretiis locauerunt.

Ludificari mala alterius, Id est quasi per ludibrium vexare. Plin.iunior epist.28.lib.7, ad Cornelium Tacitum.

Ludificans, pen.corr. Participium { ἐμπαίζων.} Silius lib.7,

-ficci stimulabant sanguinis enses

Ludificante ducem Fabio.

Ludificatus, pen prod Particip. { ἐμπαίζων.} Sil.lib.7,

-lenibus flexo per deuia gyris Ludificatus equo.

Ludificatus est patrem aurum: hoc est, Per fallaciam aurum abstulit Plaut. Bacchid.9, -neu quid ei succenseat,

Mea causa de auro quod eum ludificatus est.

Ludificatus, Passiuum { ἐμπαιχθείς.} Salust.in Iugurtha, Ludificati incerto prælio

Ludificatio, Verbale { ἐμπαιγμός. } Cic.pro Sestio. Sed tamen actum nihil nisi de me, quum omni mora, ludificatione, calumnia, Senatus authoritas impediretur. Liu.2.bel.Pun. Ne nihil actum censeret, extincta propè æstate per ludificationem hostis.

Ludificabilis, & hoc ludificabile, pen.corr. { ἐμπαικτικός.} Ludificabiles ludi. Plaut Casin.18,

Nec pol ego Nemeæ credo, neque ego Olympiæ,

Neque vsquam ludos tam festiuos fieri, quàm

Hic intus fiunt, ludi ludificabiles Seni nostro.

Ludibrium, ludibrij { χλεύη } Res vana & deridenda. Virg.6. Æneidos,

-foliis tantum ne nomina manda,

Ne turbata volent rapidis ludibria ventis. Cic. in Parad. Ille hæc ludibria fortunæ ne sua quidem putauit, quæ nos appellamus etiam bona.

Fœdissima ludibria. Quintil.lib.1.cap.6.

Obnoxius ludibriis. Vide O B N O X I V S.

Proculcare, ac ludibrio sibi habere aliquid. Lucret.lib.5.

Haberi ludibrio, Derideri. Terent. Hecyra.4.1.

Ludibrio esse alicui, Falli vel irrideri ab aliquo. Cic. ad Brutum, epist 2, Nec pati sceleratissimo hosti ludibrio esse imperiū Pop.Rom. Sic 7. Verr Ludibrio esse vobis gloriam.

Vertere in ludibria. Tacit. lib.12.

Ludibrio læsum iri. Metellus ad Ciceronem, lib.5.

Ludibriosus, penultima prod. Adiectiuum. Firmic lib.1.cap.3, Platonem cum illis animi virtutibus vendidit fatum, & illam diuini animi disciplinam tyrannicis crudelitatibus, ac ludibriosis Dionysij potestatibus tradidit.

Ludicrum, ludicri, penult.corr. Substantiuum { παίγνιον } Non modò lusos histrionicos & scenicos significat, sed quodcunque opus lusorium & ioculare. Liu.1.ab Vrbe, Et quum is crescente in dies grege iuuenum seria ac iocos celebraret: iam tum in Palatino monte Lupercal, hoc fuisse ludicrum ferunt, & à Palanteo vrbe Arcadica Palanteum, deinde Palatinum montem appellatum. Ibidem, Ludicrum fuit equi pugilésque ex Hetruria maximè acciti.

Celebrare ludicrum Liu.7 bell.Pun.

Ludicrus, vel Ludicer, ludicra, ludicrum, pen.corr. { παιγνιώδης } Iocularius, lusorius, leuis. Virg 12 Æneidos,

-nec enim leuia, aut ludicra petuntur Præmia.

Ars ludicra. Colum.in Præf.lib.1, Sine ludicris artibus. Quintil. lib.3.cap 6.

Artem facere ludicram. Plaut. Aulul.13, Continuò meum cor cœpit artem facere ludicram. Id est subsilire.

Certamen ludicrum. Seneca Agamemn.13.

Res ludicra. Horat.2.epist.1.

Ludicra subtilitas. Gell.lib 6.cap.13.

Ludicræ tibiæ, Quibus luditur Plin.lib.16.cap.36.

In prouerbij ludicrum vertere. Plin lib.3.cap.11.

L V E N T I N V M { Λουέντινον } Britanniæ insulæ vrbs, Ptolemæo teste lib. 2.cap 3 Vulgò *Pennasland.*

Lues, luis, fœm. gen. { [illegible] } Valla, Lues & pestis hoc differunt quo genus & species. Nam quum in vrbe, aut in agro febris, aliúdve genus morbi sæuit, siue solos homines, siue sola pecora, siue vtrosque corripiens, lues dicitur. Interdum etiam si arbores & sata. Pestis verò aut citò occidit, aut citò abit ab eo quem inuasit, quæ eadem dicitur pestilentia. Nonnunquam tamen pro lue ponitur: atque ad animi vitium sæpe transfertur. Hactenus Valla lib.4. Cic. de Arusp. resp. Vt eos ludos hæc lues impura pollueret.

Lues à lauando dicta, vt nonnullis placet. Festus, Lues est diluens vsque ad nihil. Tractum à Græco [illegible].

Morbi lues. Claud. de bello Gildon.

Demissa cœlo lues. Stat. 11. Thebaid.

Dira lues. Ouid. 7. Metam.

Grauem populis luem sparsuro pestis. Senec. Thyeste. 1.

Miseranda lues venit arboribus satisque. Virg. 3 Æneid.

Pessimam luē abolere ferro. Senec. Medea. 4. Luē vocat Medeam.

Violenta lues. Valer. 5. Argon.

¶Lues, pro soluta aqua. vt quum niues in tabem, aquamque liquatæ sunt. Petron. Arbiter,

- vincta fluctus stupuere pruina. Et paulò antè lues, iam concldenda iacebat. Ait enim aquas quæ ante labebantur solutæ, repentè in pluuiam concreuisse & glaciem, vt ferro earum rigor frangendus esset. Meminit Turnebus.

LVGDVNVM, Lugduni, penult. prod. { [illegible] } Ciuitas Galliæ apud Aquitaniam, quam Plancus, quum Galliam comatam regeret, traditur condidisse. In ea fluuij Araris & Rhodanus. Hæc vna cum tota regione, Senecæ temporibus, fatali igne exusta est. Vide Strab. lib. 4.

Lugdunum, dictum quòd in monte olim situm erat, tanquam Lucij mons, quum ipsam vrbem à L. Munatio Planco conditam fuisse multi censeant. Antiquis enim Gallis Dunum collem significabat, & hodie etiam quibusdam in Galliæ locis aggerem denotat. Turnebus.

Lugeo, luges, luxi, luctum { [illegible] } lugére, in luctu esse. A Luo deriuari dicit Sipontinus: quòd luctus, vitam hominis soluat. Cic. 3. Tusc. Quid qui non putant lugendum viris?

Luxère matres illæ Horat. Epod. 17.

Fratrem lugebat ademptum Ouid. 11. Metam.

Lugere Rempub. Casum & fortunam Reip. condolere. Cicero ad Curium, libro 7.

Lugere vitam hominum. Cic. 1. Tuscul.

Luxi Ouid. 11. Metamorphoseos,

- positis te frondibus arbos

Tonsa comas luxit. De Orpheo.

Luxti, pro Luxisti. Catul. de coma Berenicis, epigr. &c,

At tu non orbum luxti deserta cubile, &c.

Vita lugenda. Ouid. 4. Trist. eleg. 3.

Lugêtur, Impersonale { [illegible] } Catul. in Egnat. 37,

- seu pij ad rogum filij

Lugetur, orba quum flet vnicum mater.

Lugens, Participium { [illegible] } vt Solatoe lugentium. Stat 5. Sylu. 5.

Luctus, huius luctus { [illegible] } Valla, Luctus est dolor qui exterius proditur vultu ipso, atque aspectu. Sæpe ipse habitus vultus, atque vestis, luctus est. Vnde secundo bello Punico, post cladem illam Cannensem censuerunt P. C. ne fœminæ vltra triginta dies in luctu essent: non videlicet ne in dolore (non enim imperare dolori possumus) sed in illo lugubri habitu. Hactenus Valla lib. 4. Cic. 4. Tuscul. Luctus, ægritudo ex eius qui charus fuerit, interitu acerbo.

Squalor & luctus. Cic pro Plancio, Quam quidem nunc multitudinem videtis Iudices, in squalore & luctu supplicem vobis.

Fessa luctúque viáque. Ouid. 14. Metam. de Canente Nympha.

¶Ater luctus. Seneca Herc. Fur. 9.

Coaceruati luctus. Ouid. 8. Metamorphoseos,

Per coaceruatos pereat domus impia luctus.

Crudelis vbique luctus. Virgil. 2. Æneid.

Grauis. Seneca Octau. 2.

Ingens. Virgil. 6 Æneid.

Miser. Valer. 3. Argon.

Impudens, Vide IMPVDENS.

Leuior. Ouid. 1. Metamorph.

Tristis. Cic pro Plancio.

¶Abstergere luctum. Cic. 3. Tusc. Vide ABSTERGO.

Absumi luctu iocerti, Vide ABSVMO.

Accensa luctu phalanx. Virg. 12. Æneid.

Afficere luctu. Cic. in Pison. Vt eos quos luctu afficeret, lugere non fineret?

Attenuare luctum alicuius Ouid. ad Liuiam.

Aoeitam luctus, & tristia damna vetabo. Stat. 3. Sylu. 1.

Cepit ciuitatem luctus, Vide CAPIO.

Luctu confici. Cicero, Quare quum me afflictum & confectum luctu audies, &c.

Dare animum in luctus. Ouid. 2. Metamorphoseos,

- séque ipse, diémque

Datque animum in luctus, &c.

Excidit omnis luctus. Ouid 8. Metamorph.

Extendere luctus in æuum æternum. Ouid 1 Metam,

Exaternare aliquem assiduis luctibus. Catul. Argon. 59, Vide EXTABNO.

Luctum haurire. Cic. pro Sest.

Incidere in maximos luctus. Cic. 1. Offic.

Inserere cogitationem aliquam luctibus. Quintil. in Procem. lib. 6, Vt aliqua tot luctibus alia cogitatio inseri possit.

Luctum leuare. Cic. Fam. 4.

In luctu manere. Cic. Equidem in hoc luctu maneo.

Minuere luctus. Ouid. 15 Metam.

Diuerso interea miscentur mœnia luctu. Virg. 2. Æneid.

Mordent luctus lachrymæque. Seneca Troade, 11.

Leuius luctus, lachrymæque mordent,

Turba quas fletu simili frequentat.

Luctum operire, Mœrorem & tristitiam dissimulare, & celare. Plin. epist. 16. lib. 3, Quo maius est, sine præmio æternitatis abdere lachrymas, operire luctum, amissóque filio matrem adhuc agere.

Luctum percipere. Cic. Fam 14.

Permouere luctu. Quintil. lib. 2. cap. 10, Affici verò, & ira vel luctu permouere, cuius est ludibrij, &c.

Præcipitare luctus. Lucanus lib. 5,

- non mœsti pectora Magni

Sustinet amplexu dulci, non colla tenere,

Extremúsque perit tam longi fructus amoris:

Præcipitántque suos luctus, neutérque recedens

Sustinuit dicere vale. Hoc est ante tempus accelerare suos luctus.

Miser, luctu præditus. Cic. pro Rosc. Amer.

Renouátque luctus & metus miseræ mihi. Senec. Octau. 4. Ibidem, 5, Renouare luctus parce cum fletu pios.

Amari luctus renouantur admonitu. Ouid. 14. Metam.

Satia meo tua pectora luctu. Ouid. 6 Metam.

Acerbo luctu succensus. Valer. 3. Argon.

Esse in maximis luctibus. Cic. 3 Offic.

Æterno tabescere luctu. Lucret. lib. 3.

Muliebrem tollite luctum. Horat. Epod. 16.

Vanescit luctus. Catul. Argon. 59.

Vos nolite pati nostrum vanescere luctum,

Sed quali solam Theseus me mente reliquit,

Tali mente deæ funestet séque, suósque.

Vocare in luctum, Hoc est dolorem & mœrorem excitare. Cicero ad Attic lib. 3, Ne & meum mœrorem exagitem, & te in eundem luctum vocem.

¶Luctus, lucti, apud antiquos declinabatur. Accius,

Cesso hinc ire, & capere lucti vestem in lecto coniugis?

Luctificus, penult. corr. Adiect. { [illegible] } Cic. 2. Tusc. Luctifica clades nostro infixa est corpori. Ex Æschylo.

Clangores luctifici. Stat. 10 Thebaid.

Iubar luctificum Valer, lib. 3. Argon.

Luctificus Titan. Lucanus lib. 7,

Segnior Oceano, quàm lex æterna vocabat,

Luctificus Titan, nunquam magis æthera contra

Egit equos.

Verba luctifica. Seneca Thebaid. 8.

Luctifer, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Qui luctum fert vel nunciat. Seneca Hercul furen. 9,

Hic vultur, illic luctifer bubo gemit.

Fax luctifera Seneca Medea, 10,

- ter latratus

Audax Hecate dedit & sacros

Edidit ignes face luctifera.

Luctisonus, pen corr. Adiectiuum { [illegible] } Ouid. 1. Metamorphoseos, De Io mutata in vaccam,

Quos potuit, solos tendens ad sydera vultus:

Et gemitu, & lachrymis, & luctisono mugitu

Cum Ioue visa queri est, finémque orare malorum.

Luctuosus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Luctu plenum. Cic. ad Attic. 3, Non deseram, neque optimi atque vnici fratris miseras ac luctuosas preces, &c. Sic 2 de Diuin. Luctuosa res.

Hesperia luctuosa. Horat 3. Carminum, ode 6,

Di multa neglecti dederunt

Hesperiæ mala luctuosæ. Id est, Italiæ.

¶Luctuosum, Quod luctum affert Cic. pro Lege agraria, Quam me hercle ego præconi huic ipsam luctuosam, & acerbam prædicationem futuram puto. Idem 7. Verr. Illorum liberi quum erant securi percussi ac necati, corpora feris obijciebantur: hoc si luctuosum est parenti, redimat pretio sepeliendi potestatem.

Luctuosa victoria. Salust. Virorum more pugnantes, cruentam atque luctuosam victoriam hostibus relinquatis.

Lugubris, & hoc lugubre, pen. corr. { [illegible] } Quod ad luctum pertinet.

Carmen & rebus, & verbis, & modis lugubre. Cic 3. Tusc.

Cantus lugubres. Horat. 1. Carm. ode 24.

Lugubris eiulatio. Cic. 2. de Legib. Lælius lessum quasi lugubrem eiulationem, vt vox ipsa significat.

Lugubris hedera. Plin. lib. 16 cap 35.

Lugubris lamentatio, fletúsque. Cic. 1. Tusc.

Lugubris ornatus. Cic. 3. Verr. Meminit, vidi simul cum Pop Rom. forum comitiúmque adornatum ad speciem magnifico ornatu: ad sensum, cogitationémque, acerbo, & lugubri. Terent. Heaut. 2. 3, Mediocriter vestitam veste lugubri.

Pectora lugubria. Ouid. 10. epist.

O rem lugubrem, itaque intercludor dolore. Cic. Attic. lib. 8.

Lugubres sordes. Cic. ad Quirites, post reditum.

Vagitus lugubris Lucret lib 5.

Verbum lugubre, Quod luctum præ se fert Cic. 5. Verr. Propè lugubri verbo calamitatem prouinciæ Siciliæ significat.

Voce lugubri liquidam tollunt querelam Lucret. lib. 4. de cygnis.

¶Lugubria, Quæ ad luctum pertinent, substantiuè interdum accipitur, vt apud Ouid. 11 Metamorphoseos,

Surge age, da lachrymas, lugubriáque indue, nec me

Indeploratum sub inania tartara mitte.

Amicta coniux lugubribus. Seneca Herc fur. 9.

¶Lugubria, pro habitu mœrentium. Seneca de Consolatione ad Marciam, Nosti quasdam, quæ amissis filiis imposita lugubria nunquam exuerunt.

Lugubre, penult. corr. { [illegible] } Aduerbium, quod & Lugubriter dicitur. Plaut. Cistellaria, 2,

- nam si hæc non nubat, lugubre

Fame familia pereat.

LVGDVNVM, penult. prod. { [illegible] } Ptolemæo lib. 2. cap. 11, Germaniæ vrbs. Hodie Glogama. Vulgò *Glogaw*.

Luma, lumæ Genus spinæ, vt ait Perottus ex Hermolao, quæ in pratis nascitur, & locis vliginosis. Sic dicta, quòd agricolæ eam è terra luût, id est soluunt.

Lumeta, Loca lumis plena.

Lumariæ falces, Quibus lumeta purgantur, hoc est lumæ secantur, vt ait Varro de Ling. Latina. Luma enim genus spinæ.

Lumbricus, lumbrici, pen. prod. masc. gen. { [illegible] } Vermis è terra nascens: à lubricitate, vt opinor, dictus. Plaut. Aulularia,

Foras lumbrice, qui sub terra erepsisti modò:
Qui modò nusquam comparebas, nunc quum cõpares, peris. Colum. lib. 7 cap. 9. Terram rimeantur, effodiantque lumbricos. De Suibus loquitur. Plin. lib. 27 cap. 13, Sunt & generum differentiæ non mediocres: sicut accepimus de tineis, lumbricísque inesse Ægypti, Arabiæ, Syriæ Ciliciæ populis.

Lumbrici teretes maximè exercent pueros. Celsus lib. 4. cap. 17.

Lumbrici multiplices. Celsus lib. 4. cap. 17.

Lumbrici, etiam vermes dicuntur, qui in vẽtre hominis, aut etiam aliorum animalium nascuntur. Colum. lib. 6. cap. 25, Solent autem nocere lumbrici, qui ferè nascuntur cruditatibus. Idem lib. 6. cap. 30, Solent etiam vermes quasi lumbrici nocere intestinis.

Lumbricorum alij sunt teretes, alij lati. Vide Celsum lib. 4. cap. 17.

Lumbus, lumbi, m. g. { [illegible] } Pars corporis quinque inferiores spinæ vertebras complectens, qua libido designatur. sunt enim circa renes. Plin. lib. 20. cap. 2, Lumborum verò dolori, semine sole siccato, detrito, &c. Plaut. Epid. 15. 2, Plaudite, valete: lumbos extollite, atque exurgite. Vulgus nostrum generaliori vocabulo renes vocat, quòd circa sedem renum sint.

Excussi lumbi. Propert. lib. 2. eleg. 17.

Incurui lumbi. Ouid. 8. Metam.

Lumborum tenus condi. Cic. in Arato.

-& Cepheus conditur anté
Lumborum tenus à prima depulsus ad vndas.

Dolare lumbos alicuius fuste. Horat. 1. Serm. saty. 5.

Infringere lumbos Horat. Epod. 11, -& heu
Limina dura, quibus lumbos, & infregi latus.

Duros qui nequeunt mouere lumbos. Catullus ad Aurelium, epigr. 16.

Lumbus, etiam de brutis dicitur. Horat. 1. Serm. saty. 6,
-nunc mihi curto
Ire licet mulo, vel si lubet, vsque Tarentum:
Mantica cui lumbos onere vlceret, atque eques armos.

Lumbus ficedulæ. Martialis lib. 13. 5,
Cætera quæ paulo lucet ficedula lumbo,
Quum tibi fortè datur, si sapis, adde piper.

Lumbus leporis, apud Plinium, Galli *rablum* vocant.

Lumbulus, penult. corr. Diminutiuum { [illegible] } Plinius lib. 28. cap. 11, Sicca lippitudo, lumbulis suum tostis, atque contritis, & impositis, tollitur.

Lumbifragium, lumbifragij { [illegible] } Plautus Amphitr. 4. Nam si me irritassis, hodie lumbifragium hinc auferes. Hoc est, ictus circa lumbos: fictum verbum Plauto. Hoc est, Frangam tibi lumbus.

Lumbago, pen. prod. lumbaginis, f. g. { [illegible] } Vitium & debilitas lumborum, vt inquit Festus.

Lumen, luminis, penult. corr. { [illegible] } Notæ significationis: dictum quasi lucimen.

Lumen à luce Seruius distinguit 2. Æneidos, quòd in lumine sit splendor, sed cum fumo: in luce solus splendor.

¶Arrecta lumina. Virg. 2. Æneidos,
Vix positum castris simulacrum, arsere coruscæ
Luminibus flammæ arrectis: salsúsque per artus
Sudor iit.

Breue lumen candelæ. Iuuenal Saty. 3.

Flagrantia lumina flammis. Lucret. lib. 4.

Fuluum lumen. Virg. 7. Æneid.

Fumea lumina tædis. Virg. 6. Æneid.

Hyberni luminis ignes. Virg. 1. Georg.

Multifida lumina. Stat. 3. Thebaidos,
Multifida attollens antiqua lumina cedro
Nocte subit campos.

Nocturna lumina. Virg. 7. Æneidos,
Vrit odoratam nocturna in lumina cedrum.

Extinctum recens nocturnum lumen. Lucret. lib. 6.

Piceum fert humida lumen Tæda. Virgil. 9. Æneid.

Vigilantia lumina, Id est semper ardentia. Ouid. 17. epist.

¶Accendere lumen, Vide ACCENDO.

Admouere lumen. Plin. lib. 10. cap 75.

Collucere luminibus, Vide COLLVCEO.

Exsilit lumen si lapidem percutiat lapis. Lucret. lib. 6.

Ignes fundunt lumina. Virg. 1. Georgicorum,
Pascuntúrque ignes nocturni, & lumina fundunt.

Lustrare vestigia lumine. Virg. 2. Æneid.

Sternuit lumen, Id est crepitauit: quod futuri successus dat præsagia Ouid. 18. epist.

¶Lumen, pro luce ac die. Cic. pro Rab. Posth. Si te secundo lumine hic offendero, moriere Id est cras, siue secũdo die. Virg. 6. Æneidos,
-vix lumine quarto
Prospexi Italiam Id est die quarto.

Clarissima mundi lumina Liber & Ceres. Virg. 1. Georg. Id est Sol & Luna.

Sparsa micant stellatum lumina cælo. Silius lib. 15.

Cassus lumine aër. Lucret. lib. 4.

¶Diurnum lumen, Lux diei. Lucret. lib. 4.

Iucundum cæli lumen. Virg. 5. Æneid.

Læuum lumen, Vide LARVA.

Lurida lumina præbebat terris Sol. Ouid. 15 Metam.

Manifestum lumen, pro claro, aut nimbo, cuius maius est lumen, vt inquit Seruius. Virg. 4. Æneidos,
-ipse deum manifesto in lumine vidi
Intrantem muros, vocémque his auribus hausi.

Orientia lumina Solis. Virg. 8. Æneid.

Primo cum lumine Solis. Virg. 7. Æneid.

Purpureum lumen iuuentæ. Virg. 1. Æneidos,
-namque ipsa decoram
Cæsariem nato genitrix, luménque iuuentæ
Purpureum, & lætos oculis afflarat honores. Id est pulchrũ nitorẽ.

Rubrum lumen. Claud. lib. 2. de raptu Proserp.

Serenum lumen Solis. Lucret. lib. 2.

Solare lumen Ouid. 5. Tristium, elegia 10,
Dúmque (quod ô breue sit) lumen solare tenebo,
Seruiet officio spiritus iste tuo.

Splendida lumina Solis. Lucret. lib. 2.

Stellantia lumina. Valer. 2. Argon.

Tremulum lumen. Virg. 7. Æneidos,
-splendet tremulo sub lumine Pontus.

Vaga lumina noctis, Sydera. Stat. 3. Thebaid.

Sera rubens accendit lumina Vesper. Virg. 1. Georg.

¶Dare lumina terris, dicitur Sol. Ouid. 2. Metam.

Inferre mortale lumen in clarissimum Solem. Quintil lib. 5. cap 12, In rebus apertis argumentari tam sit stultum, quàm in clarissimum Solem mortale lumen inferre.

Solis lumina peruulgãt cælum. Lucret. lib. 4. Id est vulgò seu passim percurrunt.

Mundo præbebat lumina Titan. Ouid. 1. Metam.

Luna obscura premit lumen. Virg. 4. Æneid.

Priuatus lumine aer. Lucret. lib. 4.

Terra spoliatur lumine. Lucret. lib 4.

Purpureo lumine campos vestit æther. Virg. 6. Æneid.

Spirabile lumen cæli, Id est vitale. Virg. 3. Æneid.

¶Vitæ lumina attingere. Virg. 6. Æneid.

Cassus lumine, Mortuus. Virg. 2. Æneidos.
-nunc cassum lumine lugent.

In oras luminis exoriri Lucret. lib 1. ad Venerem,
Nec sine te quicquam dias in luminis oras
Exoritur, neque fit lætum, neque amabile quicquam.

Dulcia linquebant lamentis lumina vitæ. Lucret. lib. 5.

Inuisa relinquam lumina, Id est moriar. Virg 12. Æneid.

¶Lumen, pro oculo aliquando ponitur, quòd oculorum beneficio lumen conspiciamus. Quintil. in Procem. lib. 6, Prior alterum ex duobus eruit lumen. Sed hic metaphoricè loquutus est. Alterum enim è duobus filiis mortuum intelligit. Idem lib. 9. cap. 3, Siquis ducere os exquisitis modis, & frontis ac luminum inconstantia trepidare non desinat, irideatur. Plin. lib. 11. cap. 37, Ab iisdem qui altero lumine orbi nascerentur, coclites vocantur.

Oculorum lumina. Lucret. lib 4.

Acies luminum Seneca Herc. fur. 9.

Orbis inanis luminis. Ouid. 14 Metamorphoseos,
-me luridus occupat horror
Spectantem vultus, etiamnum cæde madentes,
Crudelésque manus, & inanem luminis orbem. De Polyphemo.

Orbus luminis Id est cæcus, Ouid in Ibin. Idem 14. Metam.

Caui recessus luminum, & inanes sinus. Seneca OEdip. 12, de OEdipo qui oculos ipse sibi eruerat.

Frons læta parum, & deiecto lumina vultu. Virg. 6. Æneid.

¶Adoperta lumina somno. Ouid. 1. Metam.

Apertum oculorum lumen. Lucret lib. 4.

Ardentia lumina. Virgil. 2 Æneidos,
Ad cælum tendens ardentia lumina frustra.

Lumina cærula Germani Iuuenal. Saty. 13.

Caua lumina. Ouid. 8 Metam. de Fame,
Hirtus erat crinis, caua lumina, pallor in ore.

Crudelia lumina. Ouid. 14. Metamorphoseos,
Corpore vt exanimi crudelia lumina pascas.

Distenta lumina. Lucan. lib. 6,
Iam tiger atra cutis, distentáque lumina rumpit.

Diurnum lumen, Lumen diei. Ouid. 4. Fast.

Effossum lumen. Virg 3. Æneid.

Experta somno oculorum lumina. Lucret. lib. 6.

Ferrea lumina. Stat. 2. Theb. de Cerbero,
Ni deus horrentem lethæo vimine mulcens
Ferrea tergemino domuisset lumina somno.

Flammea lumina. Ouid. epist. 12.

Glauca lumina. Claud. 5 Paneg.

Humida lumina. Ouid. 9 Metam. Id est lachrymantia,

Lachrymantia lumina. Ouid 13. Metam.

Languida lumina. Catul. Argon. 59.

Morientia lumina. Ouid 9. Metam.

Patentia lumina. Lucret. lib. 6.

Spectantia lumina. Ouid. 6. Metam.

¶Acuere lumina, Vide ACVO.

Adimere lumen alicui. Virg. 3. Æneidos,
Monstrum horrendum, informe, ingens, cui lumen ademptum. De Polyphemo. Vide ADIMO.

Oculi ardentes glauco lumine. Virg. 4. Georg.

Vix attollens lumina. Virg. 5. Æneid.

Obliquo lumine cernere aliquem. Ouid. 2. Metam.

Circunferre lumina campo Silius lib. 17.

In æternam clauduntur lumina noctem. Virg. 10. Æneid.

Claudere alicui lumina, Vide CLAVDO.

Lactantia lumina composuit somnus. Silius lib. 7.

Natantia lumina condit somnus. Virg. 4. Georg.

Condere

Condere lumina alicuius digitis. Ouid. 10. epist.

Ergo ego nec lachrymas matris moritura videbo:
Nec mea qui digitis lumina condat, erit?

Digitos in lumina condere. Ouid. 13. Metamorphoseos,
- digitos in perfida lumina condit,
Expiláque genis oculos.

Orbem luminis corrumpere. Lucret. lib. 3,
Vt lacerato oculo circùm si pupula mansit
Incolumis, stat cernendi viuata potestas:
Dummodo ne totum corrumpas luminis orbem.

Decleuare lumina somno. Virg. 4. Æneid.

Defigere lumina aliquò. Virg. 1. Æneidos,
-sic vertice cæli Constitit, & Lybiæ defixit lumina regnis.

Mœsto defixus lumina vultu. Virg. 6. Æneid.

Demittere lumina. Ouid. 15. epist.

Detorquet lumen ab illa. Ouid. 6 Metam.

Domare lumina somno Stat. 2. Theb.

Eruere lumen. Quintil. in Procem. lib. 6, Mihi filius minor quintum egressus annum, vt in malis agerem, prior alterum ex duobus eruit lumen.

Noxia lumina facere. Ouid. 2. Tristium,
Cur aliquid vidi? cur noxia lumina feci?

Pallere lumina. Ouid. 4 Metamorphoseos,
Retiáque & laqueos, quæ lumina fallere possent,
Elimat. Id est quæ videri non possent.

Flectere lumina. Ouid. 5 Metamorphoseos,
Tunc quoque conantis sua flectere lumina, ceruix Diriguit.

Iactare lumina in aliquem. Ouid. 3. epist.

Labuntur frigida letho lumina Virg. 11. Æneid.

Occidit lumen, Hoc est videndi facultas, seu virtus visiua, vt loquuntur. Lucret. lib. 3,
At si tantula pars oculi media illa peresa'st:
Incolumis quamuis alioqui splendidus orbis:
Occidit extemplo lumen, tenebræque sequuntur.

Tuertis luminibus pererrare aliquem. Virg. 4. Æneid.

Fulmen perstringit lumina obliqua flamma, Id est oculos offuscat coruscatione. Lucan lib. 1.

Recipere lumen. Celsus lib. 6. cap 6.

Resignat lumina morte, Vide R A S T O R O.

Tecto simulauit lumine somnum Oui. 10. epist Id est clausis oculis.

Inexpleto lumine spectare aliquid Ouid. 3. Metam.

Toto lumine spectare aliquem Ouid. 9 Metam.

Flammeo subduxi medicato lumina somno Ouid. 12. epist.

Fessa lumina furtim subit sopor Ouid. 18. epist.

Suffecta lumina letho. Valer. 1. Argon.

Suffundit lumina rore, Id est flet. Ouid. 10. Metam.

Somno tegere lumina. Virg. 4. Georg.

Immota tenere lumina. Virg 4. Æneid.

Tergere lumina manu. Catul. de Coma Berenicis, epig. 62.

Rorantia lumina tersit. Stat. 2. Sylu. 2.

Flammantia lumina torquens. Virg. 3. Georg. de serpente.

Lassáque versantes supremo lumina motu. Ouid. 7. Metam.

Placido lumine videre aliquem. Horat. 4. Carm. ode 3.

¶Lumen, pro expositione. Cic. ad Trebat. lib. 7. 10, Nam ius ciuile vestrum ex libris cognosci potest? qui quanquam plurimi sunt, doctorem tamen luménque desyderant. Hoc est, interpretationẽ. Ex vetusto codice legitur vsúmque. Alij legunt vsumque, id est exercitationem.

Clara lumina præpandere menti alicuius. Lucret. libro 1. Lumen, scientiam.

Adhibere lumen, Vide A D H I B E O.

Clarum lumen extollere è tenebris. Lucret. lib. 3. Scientiam.

¶Lumen, pro fenestra. Cicero de Optim. gener. Orator. Sed earum omnium rerum vt ædificiorum, memoria fundamentum est, lumen actio. Vulgò tamen parum attendunt lumen eo loco fenestras significare, quibus in ædes lumen admittitur: quũ tamen in hac significatione non rarò à scriptoribus vsurpetur, vt à Catone cap 14. apud quem etiam luminaria forículas fenestrarum significant & specularia. Vide locum.

¶Luminibus obstruere, verbum antiquum iuris. Cic. pro Domo sua, A Q. Seio contendit, vt Q. Posthumius sibi domũ venderet. Quũ ille id negaret, primò se luminibus eius esse obstructurũ minabatur. Lumina fenestrarum intelligit: quibus obstruere solent vicini, id est murum, parietem, tectum, vel tale quid contrà struere, & ita lumen impedire. Iurisconsulti officere luminibus dicunt.

Obstruere alicuius luminibus, per metaphoram vsus est Cicero de Clar. Orat. Nam vt horum concisis sententijs, interdum etiam non satis apertis cum breuitate, tum nimio acumine officit Theopompus elatione, atque altitudine orationis suæ (quod idẽ Lysiæ Demosthenes) sic Catonis luminibus obstruxit hæc posteriorum quasi exaggerata altius oratio. De Philisto & Thucydide. Qui locus Ciceronis corrupté impressus est. Quemadmodum enim, inquit, claritati antiquiorum Thucydidis tanquam luminibus Theopompus officit historicus grandiloquentia styli tanquam altitudine ædificij, & Demosthenes istorum Lysiæ: sic fulgiorem illum splendorẽ orationis Catonianæ recentiores oratores sublimiore ac florido dicendi genere quasi præumbrantes obscurauerunt. Budæus.

Minuere lumina. Paulus, D. de seruitut. vrban. præd. l. 3, Luminum seruitute constituta, id adquisitum videtur, vt vicinus lumina vicini excipiat. Quum autem seruitus imponitur, Ne luminibus officiatur: hoc maxime adeptum videbitur, ne ius sit vicino inuitis nobis altius ædificare, atque ita minuere lumina nostrorum ædificiorum.

Officere luminibus. Caius, D. de seruitut. vrban. præd. l. 1, Vrbanorum prædiorum iura talia sunt: altius tollendi, & officiendi luminibus vicini, aut non extollendi. Idem ibidem, l. Hæc autem. Si ædes tuæ ædibus meis seruiant, ne altius tollantur, ne luminibus mearum

ædium officiatur: & ego per statutum tempus fenestras meas præfixas habuero, vel obstruxero: ita demum ius meum amitto, si tu per hoc tempus ædes tuas altius sublatas habueris.

Obscurare lumina ædium. Marcellus, D. de seruitut. vrban. præd. l. Scaurus, Qui binas ædes habebat, si alteras legauit: non dubium est, quin hæres possit altius tollendo obscurare lumina legatarum ædiũ.

Recludere lumẽ. Marcellus, D. de seruitut. vrban. præd. l. Scaurus, Sine accessu nullum est fructus legatum: habitari autẽ potest etiam ædibus obscuratis. Cæterùm vsufructu loci legato, etiam accessus dandus est: quia & haustu aquæ relicto, iter quoque ad hauriendum præstaretur. Sed ita officere luminibus, & obscurare legatas ædes cõceditur: vt non penitus lumen recludatur, sed tantum relinquatur, quantum sufficit habitantibus in vsus diurni moderationem.

Nocere lumini. Vlpian. D. de seruitut. vrban præd l. Inter seruitutes, In luminibus obseruatur, ne lumina cuiusquam obscuriora fiant. Quodcunque igitur faciat ad luminis impedimentum, prohiberi potest, si seruitus debeatur. Opus quoque nouum ei nuntiari potest, si modò sic faciat, vt lumini noceat.

Impedire lumen. Vlpian D. de seruitut. vrban. præd. l. Si arborem, Si arborem ponat, vt lumini officiat: æquè dicendum erit, contra impositam seruitutem eum facere. nam & arbor efficit, quominus cælum videri possit. Si tamen id quod ponitur, lumen quidem nihil impediat, solem autem auferat: &c.

Deuolutus lumen in ædes Vlpian. D. de seruitut. vrban. præd. l. Si arborem, Interdum dici potest, eum quoque qui tollit ædificium vel deprimit, luminibus officere, si forté [illegible], vel pressura quadam lumen in eas ædes deuoluatur.

Immittere lumen. Paulus, D de seruitut. vrban. præd. l Eos qui, Eos qui ius immittendi luminis nõ habuerunt, aperto pariete communi, nullo iure fenestras immisisse respondi.

¶Lumina præferre menti alicuius dicitur deus Id significat quod vulgò *inspirare aliquem* dicimus. Cicero Antè quàm iret in exilium, Vos vos obtestor dij immortales, qui meæ menti lumina prætulistis, quum cõsensum exitiosi coniurationis, atẽmque vrbis ab incendio & flammis liberaui.

¶Lumina ciuitatis, pro insignibus viris, & claris quos dicimus Cic. 3 in Catil. Tum verò clarissimis viris interfectis, lumina ciuitatis extincta sunt. Idem pro Deiotaro, Omnium gentium, atque omnis memoriæ clarissimum lumen extinguere.

Claret lumen, Vide C L A R E O.

Lumen conuentus: cui opponitur, Tenebræ & solitudo. Quintil. libro 1. cap. 2. Lumen illud conuentus honestissimi tenebris ac solitudini prætulissem.

Lumen animi. Colu. in Præf. lib. 1. Quæ prænoscere sine lumine animi, & sine exquisitissimis disciplinis non quenquã posse crediderim.

Eloquentiæ lumen. Cic in Brut. Catonis Origines quem florem, aut quod lumen eloquentiæ non habent? Lumen, hoc est ornamentum, schema. Vt enim ingenij lumen est eloquentia, sic eloquentiæ lumina sunt schemata. Idem in eodem Bruto, Erant autẽ & verborũ & sententiarũ illa lumina, quæ vocant Græci [illegible], quibus tanquam insignibus in ornatu distinguebatur omnis oratio. Idem in Topicis, At quum de ornamentis verborum, sententiarúmque præcipiunt, quæ vocantur σχήματα, non fit idem. Vide S C H E M A.

Præcipuum eloquentiæ lumen. Quintil. lib. 3. cap. 1.

Lumen probitatis prospicere in aliquo, hoc est, Maximam probitatem. Cic. de Amicit. Quòd in eo quasi lumen aliquod probitatis & virtutis prospicere videamur.

Lumen virtutis, Clara & magna virtus. Cicero ad Cassium, lib. 12, Nunc autem opto, vt ab istis Orientis partibus virtutis tuæ lumen eluceat.

Ingenij lumen, Vide I N G E N I V M.

¶Lumina in pictura, Vmbræ & alta. Plin. lib. 35 cap. 5, Tandem se ars ipsa distinxit. & inuenit lumen atque vmbras, differentia colorum alterna vice sese excitante: deinde adiectus est splendor alius hic quàm lumen: quem quia inter hoc & vmbram esset, appellauerũt tonon. Budæus.

¶Lumina orationis sunt sententiæ, præcipuè quæ in clausulis ponuntur, translatum vocabulum à pictura. Græci vocant schemata. Cic. de Claris Orat. Itaque quum ad hanc verborum Latinorum elegantiam adiungit illa oratoriorum ornamenta dicendi: tum videtur tanquam tabulas benè pictas collocare in bono lumine. Ex Budæo. Vide Quintil. lib 9. cap. 1.

Lumino, luminas, pen. corr. {φωτίζω} luminâre. Idem quod Illuminare. Martianus Capel. lib. 1, Quos stellantibus oculis interstinctos crebri vibratus ignium luminabant. Vide I N T E R S T I N G V O.

Luminosus, pen prod. Adiect. {φεγγώδης} Significat clarum, inquit Nonius. Cic. in Orat. Tum sunt maximè luminosæ, & quasi actuosæ partes duæ. Translatio est à pictura, in qua lumen dicitur, quod vmbræ opponitur.

Luminare, luminaris, pen prod. neut. gen {φωστήρ} Lumen.

Luminaria, metaphoricé. Cic. 1. Philip. In te autem M. Antoni id decreuit Senatus, & quidem incolumis, nondum tot luminaribus extinctis, quod in hostem togatum decerni est solitum more maiorum. Id est, Tot egregijs viris extinctis, inquit Budæus.

Luna, lunæ {σελήνη, μήνη} Dicta à lucendo, quòd noctu luceat. Cic. in Somn. Scip. Erant autem eæ stellæ, quas nunquam ex hoc loco vidimus, & eæ magnitudines omniũ, quas esse nunquã suspicati sumus: ex quibus erat ea minima, quæ vltima cælo, citima terris luce lucebat aliena. De Luna. Idẽ 2. de Nat. deor. Luna à lucendo nominata.

Luna modò curuata in cornua, modò æqua portione diuisa, modò sinuata in orbem, maculosa, eadémque subitò prænitens, immensa orbe pleno, ac repentè nulla. Plin. lib. 2. cap. 9.

Lunæ phases seu permutationes sunt septem. Primam in ea phasin statuunt, quum exoritur, emergítve à sole. Et corniculatio dicitur, aut corniculans luna. ea figura à Græcis Menoides nominatur, aut Monoides, vt legitur apud Firmicũ in Præfatione libri quarti. Postea

est Dichotomos, hoc est dimidio orbe cæsa vel diuidua. Deinde Amphicyrtos, quod est, vtrinque gibbosa: vtpote maior dimidia, minor plena. Inde Panselene, siue plena: e Solis regione quum normaliter steterit. Rursúsque Amphicyrtos, ac denuò Dichotomos. Demum luminis vniuersitate priuatur, quum silere intelligitur: & à Græcis Synodica nuncupatur, velut cum Sole commeans, vt tradit Theon. Hæc ex Firmico in Præfatione lib. quarti, Martiano Capella lib. 8, Cælio Rhodigino lib. 20. cap. 7.

Luna infra terram. Colum. lib. 11. cap. 3, de Allio loquens, Seruabimus vt luna infra terram sit.

Luna supra terram, & sub terra. Plin. lib. 18 cap 32. Seminari quum luna supra terram sit, fieri: calcari musta, quum luna sub terra.

Cælum sine luna. Plin. lib 14. cap. 21, Ipsa quoque defruta ac sapas, quum sit cælum sine luna. Hoc est, in syderis eius coitu, neque alio die coqui iubent.

Coitus lunæ. Plin. lib. 16. cap. 39. Vide Silens luna. Idem lib. 2. cap. 13, Defectus ducentis viginti duobus mensibus redire in suos orbes, certum est, solisque defectum non nisi nouissima primáve fieri luna, quod vocant coitum.

Concursus lunæ & solis, pro Coitu. Celsus lib. 2. cap. 4.

Defectus lunæ. Plin. lib. 2 cap. 13.

Globus lunai Lucret. lib. 5. Virg. 6. Æneid.

Labores lunæ. Virg. 2. Georgicorum,

Defectus solis varios, lunæque labores.

Meatus solis lunæque. Lucret lib. 1.

Numen lunæ. Plin. lib. 18. cap. 32.

Lunæ orbis. Plin. lib 2. cap. 9 Vide ORBIS.

Status lunæ. Plin. lib. 18. cap. 29.

Vultus purpureus lunæ. Ouid. 1. Amor. eleg 8.

¶ Alta luna. Virg 9. Æneid.

Aquilonia luna. Plin. lib. 2. cap. 97. Vide AQVILO.

Aurea luna Ouid. 10. Metam.

Bicornis luna, regina siderum. Horat. in Carm. sæcul.

Candida luna. Virg. 7. Æneid.

Caua luna. Plin. lib. 8. cap. 54.

Celeres lunæ. Horat. 4. Carm. ode 7.

Decrescens luna. Plin. lib. 17. cap. 9. ad finem.

Dimidia luna, Vide Intermenstrua luna.

Dimidiata luna. Plin. lib. 18. cap 32.

Diuidua luna. Plin. lib. 2. cap. 18, In quadrato solis diuidua est, in triquetro seminani ambitur orbe, impletur autem in aduerso.

Errans luna. Quintil. lib. 1. cap 10.

Extrema luna. Varr de Re rust. lib. 1. cap 37, Dies lunares quoque obseruandi, qui quodam modo bipartiti. Quod à noua luna crescit ad plenam, & inde rursus ad nouam lunam decrescit, quod veniat ad intermenstruum, è quo die dicitur luna esse extrema, & prima.

Globosa luna, an plana, an acuta Quintil. lib. 7. cap. 3.

Hibernæ ventosa cacumina lunæ. Stat. 3 Thebaid. Quia signa tempestatis in lunæ cornibus sunt constituta. Lactantius.

Intermenstrua luna. Plin. lib. 18. cap 32, Stercus nisi decrescente luna ne tangito Maximè intermenstrua dimidiáque stercorato.

Intermestris luna. Plin lib. 18 cap 39, Nisi intermestri luna atque dimidiata, ne tangas materiem.

Menstrua luna. Virg. 1. Georg.

Minor luna. Horat. 2 Serm. saty. 8. Id est imminuta.

Nascentes lunæ. Horat. 2. Serm. saty. 4.

Noctiuaga luna Stat 3. Sylu 5.

Nouæ pergunt interire lunæ. Horat. 2. Carm. ode 18.

Nouissima luna. Vide Coitus lunæ. Plin. lib 2. cap. 97. Vide NOVVS.

Pernox luna. Plin. lib. 2. cap. 9.

Plena luna, & Noua luna. Cæs. 4 bel. Gall. Eadē nocte accidit vt esset luna plena. Plin. lib. 18 cap 32, Oua luna noua supponito. Scrobes luna plena noctu facito. Vide NOVVS.

Paupertata luminibus luna. Firmic lib. 1. cap. 2.

Radiantis imago lunæ. Virg. 8. Æneid.

Redeuntis cornua lunæ, Id est renascentis. Ouid. 10. Metam.

Roscida luna. Virg 3. Georg.

Rubens luna. Horat Serm. lib. 1. satyr. 8.

Sanguinea luna. Ouid 2. Amor. eleg. 1,

Carmina sanguineæ deducunt cornua lunæ.

Secunda luna. Plin. lib 28. cap. 16.

Sera luna. Plin. lib. 2. cap 9.

Sicca luna. Plin. lib. 17. cap 9. ad finem.

Sitiēs luna. Plin lib. 17. ca 9. Ibid. cap. 14, Luna sitiēte, hoc est sicca.

Surgens luna. Tacit. lib. 19, Donec adulta nocte luna surgens ostenderet acies.

Tacitæ per amica silentia lunæ. Virg. 2. Æneid.

Turbida luna. Claud. de bello Gildon.

Luna vicesima, pro vicesimo die post nouam lunam. Plin. lib. 2. cap. 97, Æstus idē triduo in mense consistit septima, octaua, nonáque luna.

¶ Luna agit sub terra. Plin. lib. 18. cap. 32.

Canere lunam errantem. Quintil. lib. 1. cap. 10, Iopas ille Virgilij, nónne canit errantem lunam, solísque labores?

Luna reuertentes quom primùm colligit ignes. Virg. 1 Georg.

Crescens luna. Varro de Re rust. lib. 1 cap. 37, Quædam faciēnda in agris potius crescente luna, quàm senescēte. Paulo pòst, Lunam & crescentem, & cōtrà senescentem. Plin. lib. 18 cap. 32, Omnia quæ cæduntur, carpūtur, tondentur, innocentius decrescente luna, quàm crescente fiunt.

Cornua lunæ se complent lumine. Virg. 3. Æneid. Id est hic tertius est mensis.

Crescit luna. Plin. lib. 9 cap. 14.

Cælo deducere lunam Virg 8 eclog.

Deducere lunam e curru. Tibull. lib. 1. eleg. 8.

Deripere lunam cælo Horat. Epod. 5.

Decrescens luna. Varro lib. 1. de Re rust. cap. 37.

Cornua euanescunt lunæ. Ouid. 2. Metam.

Cælo fulgebat luna sereno. Horat. Epod. 15.

Deficiens luna. Plin lib. 2. cap 9.

Deficit luna Plin. lib 2. cap. 13.

Plena per insertas fudit se luna fenestras. Virg. 3. Æneid.

Imminente luna, Id est sub vesperum Horat. 1. Carm ode 4.

Luna implet orbem cornibus quater iunctis. Ouid. 2. Metam.

Luna quater latuit, toto quater orbe recreuit. Ouid. epist. 2.

Lucet luce aliena luna, Vide LVX.

Operatur noctes luna, Vide OPEROR.

Minuitur luna Plin. lib. 2. cap 14.

Vaga luna decorum protulit os Horat. 1 Serm. saty. 8.

Obscura luna premit lumen. Virg. 4. Æneid.

Rubet luna. Horat 2. Carm ode 11.

Laboranti lunæ succurrere. Iuuenal. Satyr. 6.

Non tenebat lunam in nimbo. Virg 3. Æneid.

Senescens luna, Vide Crescens luna. Vide etiā Plinium lib. 2. cap 9.

Silens luna. Plinius lib. 16 cap 39. Lunam vocat silentem, quando non lucet.

Lunula, atque anellus aureolus { [illegible] } quod vulgus nostrum *Virgam auream* vocat, quæ digito imponitur. Plaut. Epid. 13, Lunulam atque anellum aureolum in digito?

Lunaris, & hoc lunare, pen. prod. { [illegible] } Quod ad lunam pertinet. Cic. in Somnio Scip Quam ob causam summus ille cæli stellifer cursus, cuius conuersio est incitatior, acuto & excitato mouetur sono: grauissimo autem hic lunaris & infimus.

Lunaris annus, Qui mense vno suum efficit cursum.

Currus lunares. Ouid 15. Metam.

Equi lunares. Ouid 5. Fast.

Globus lunaris. Claud. lib. 2. de Raptu Prosérp.

Iubar lunare Claud 1. in Ruff.

Lampas lunaris. Stat. 10. Thebaid.

Orbitas lunaris, Vide ORBIS.

Lunare sydus. Seneca de Prouidentia.

Lunaris ratio. Plin. lib. 18. cap 39.

Lunatici dicuntur, in quos luna agit, &, vt Apuleius ait, qui cursum lunæ patiuntur: quales sunt potissimùm qui comitiali morbo laborāt, aut insania, alióve morbi genere quopiam certis lunæ temporibus grauātur & agitantur. Vnde Paulus mancipium furiosum, aut lunaticum redhibendū censuit, in l. Bouem. §. Aliquādo. D. De Ædil. edicto. Isidorus, Caducus à cadendo dictus, id est lunaticus, eo quòd certo lunæ tempore patiatur. Artemidorus quoque eum lunæ acceptum ferri ait.

Luno, lunas { [illegible] } lunâre, In modum lunæ, quando in cornua curuatur, flectere. Ouid. 1. Amor. eleg. 1, Lunauitque genu sinuosum fortiter arcum. Id est intendit.

Lunatus, pen. prod. { [illegible] } Participium, siue Nomen ex participio, Curuatus: vt ferramentum lunatum. Colum lib. 12. cap. 54.

Æquora lunata placido recessu Stat. 2. Sylu. 2.

Cauda lunata delphinorum Senec. OEdip. 5.

Classis lunata. Lucan lib 3. Vide CLASSIS.

Lunatis obliqua: ut cornibus mare Caspium. Plin. lib. 6. cap. 13.

Flexus lunati. Silius lib. 4.

Frons lunata vituli. Claud. 1. de rapt. Proserp.

Lunata iuba. Mart. lib. 8 49. Aurea lunatæ quum fletit vnda iubæ. De horrente leonis iuba loquitur.

Iuuenci nondum lunati fronte Stat. 6 Theb.

Lignum osseum lunatúmque, Plin. lib. 13. cap. 4.

Peltæ lunatæ Virg. 1. Æneid.

LVNA { [illegible] } Ligurum oppidū, portu nobile. Ennius, Lunai portum est operæ cognoscere ciues. Nunc vulgò *Sarzana*. Oliuarius in Melam.

LVNÆ montis promontorium { [illegible] } Ptolem. lib 2. cap 5. Lusitaniæ locus. Vulgo *Ponte de luna*, rectius *Punta de luna*, Id est, *punctū*.

LVNARIVM promontorium { [illegible] } Ptol. libro 2. cap. 6. Alio nomine, *Mons Iouis, Scala Annibalis*: nunc *Monjui*.

Lunensis { [illegible] } Caseus sic dictus ab oppido Hetruriæ nomine Luna. Plin. lib 11. cap. 42, Lunensem magnitudine cōspicuum è misso Hetruriæ atque Liguriæ confinio mittunt. Martialis lib. 13,

Caseus Hetruscæ signatus imagine Lunæ,

Præstabit pueris prandia mille tuis.

Luo, luis, lui { [illegible] } luere, Persoluere. Liu. Vt tandem debito supplicio scelus lueret. Id est, solueret, seu purgaret. A lauādo quidam ductum volunt, alij à Græco [illegible]. Cic ad Attic. lib. 12, Quomodo hoc ergo luet? si mihi librum miseris. Id est, Expurgabis hoc peccatum.

Luere æs alienum, pro Soluere. Curtius lib. 10. Vide AES.

Delicta alienius luere Horat. 3. Carm. ode 6.

Facta luere. Stat. 1. Theb.

Luere libidinem alienius sanguine innocentium, Hoc est Abluere & expurgare. Cic. 3. Verr. Verrésne tibi tanti fuit, vt eius libidinem, hominum innocentium sanguine lui velles?

Luere maculas sanguine, hoc est Abstergere & eluere. Cic. 7. Verr. Errabas Verres, & vehementer errabas, quum te maculas furtorum, & flagitiorum tuorum, sociorum innocētium sanguine luere arbitrabare. Alij legunt eluere.

Luere peccata, Delictorum supplicium ferre. Liu 8. bel Mac. Ego tamen & cum aliis pro dignitate imperij vestri coactus luere peccata sua, pacem pepigi. Virgil. 10. Æneid.

Periculum luere. Liu. lib. 10. ab Vrbe.

Luere pœnas, quod & Dare pœnas dicitur, pro Ferre supplicium. Cic. Attico, lib. 3, Itaque mei peccati luo pœnas: quanquam tuæ me literæ sustentant.

Pœnam luere. Tacit. lib. 5, Præcipuos olim circumueniendi Titij Sabini, & tunc luendæ pœnæ primus fuit.

Oblatum stuprum voluntaria morte luit Lucretia. Cic. 5. de Fin.

Luere

Luere supplicia, Sustinere, pati. Iustinus lib.1, Quicunque capi potuerunt, supplicia crucibus luerunt.

Luere capite, Capite puniri Liu.9 ab Vrbe, Obsides etiam sexcenti equites imperati, qui capite luerent, si pacto non staretur.

¶Luitur. Lucan.lib.2,
-hac cæde luatur
Quicquid Romani meruerunt pendere mores.

¶Luere, Pretium redemptionis redemptori offerre, inquit Budæus. Vlpian.in l. Qui status. D. De re militari, Qui status controuersiam patiuntur, licet reuera liberi sunt, non debent per id tempus militiæ dare, &c. sed nec qui ab hostibus redempti sunt prius, quàm se luant.

Luto, lutas, lutâre, Idem quod luere. Varro [illegible]. Habes qui, & cuius rei causa fecerim hecatombem. in quo ego (vt puto) quoniam est luere soluere, lutaui. Nonius. Antiquum.

Luitio, luitionis, Verbale { [illegible] } Vlpian. de Captiuis & postliminio reuersis. l. Si patre, Si patre redempto & ante luitionem defuncto, filius post mortem eius redemptionis quantitatem offerat, dicendum est suum ei posse hæredem existere.

Luela, luelæ, Idem Lucret lib.3,
Sed metus in vita pœnarum pro malefactis
Est insignibus insignis, scelerisque luela
Carcer, &c. Id est, carcer sceleris expiatio & pœna. Lambinus.

Luiturus, pen. prod. Participium { [illegible] } vt
Luitura pœnas puppis. Claud.4 Paneg.

Luendus, Participium { [illegible] } Ouid.2. Tristium,
Scilicet in superis etiam fortuna luenda est.

Lupa. Lupanar. Luparum. Vide LVPVS.

LVPERCAL { [illegible] } Locus sub monte Palatino Romæ. Seruius. Sub monte Palatino est quędã spelunca, in qua de capro luebatur, id est sacrificabatur: vnde & Lupercal dictum nonnulli putant. Alij quòd illic lupa Remum & Romulũ nutrierit. Alij (quod est verisimilius) locum esse hunc sacratum Pani deo Arcadiæ: cui etiam mons Lycæus in Arcadia est consecratus. Et dictus est Lycæus, quòd lupos non sinat in oues sæuire. Ideo & Euander deo gentis suæ sacrauit locũ, & nominauit Lupercal, q̃ præsidio ipsius numinis lupi à pecudibus arcerentur. Hæc Seruius enarrans illud Virgilij 8. Æneidos,
Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer Asylum
Rettulit, & gelida monstrat sub rupe Lupercal.
Parrhasio dictum Panos de more Lycæi. Ouid.2. Fast. Vel dicitur à luendo, quòd ibi per caprũ luebatur, hoc est sacrificabatur: vt sit dictio ex tribus orationis partibus composita, quasi luere per caprum. Ex Seruio. Vide Quintilianum lib 1. cap.5.

LVPERCALIA { [illegible] } Celebritas erat Romæ in honorem Panos: & Luperci, qui hæc sacra faciebant. Seruius, Quum in honorem Panos Lupercaliorum solennitas celebraretur, pecora Romanorum subitò à latronibus rapta sunt. Illi proiectis vestibus persecuti sunt latrones: quibus oppressis & receptis animalibus, propter rem à nudis prosperè gestam, consuetudo permansit vt nudi Lupercalia celebrarent. Hæc Seruius explicans illud Virgilij 8 Æneidos,
Hic exultantes Salios, nudósque Lupercos. Vide Liuium Decad.1. lib.1, non ita procul ab initio. Et Valer. Max. lib.2. cap.2. tit. De ordine equestri. De Lupercalibus Plutarchus scribit in Romulo & Cæsare. Fiebant autem mense Februario ad expiandos manes. Græci [illegible] vocant. Cic 2. Philip. Et ad Q. fratrem, lib.2, Hodierni diei res gestas Lupercalibus habebis.

Luperci, dicti sunt quasi ex illorum mysteriorum semine exorti, siue (vt Varro putat) quòd Lupercalibus in Lupercali sacra facerent nudi in honorẽ Panos. Cic.2. Philip. insectatur M. Antonium, quòd in Lupercalibus, in quibus sedebat Cæsar amictus toga purpurea, in sella aurea coronatus se lupercum exhibuerit. Nam nudi sacerdotes luperci currendo lustrabant ciuitatem, & verberabant prægnantium manus mulierum (vt facilioris essent partus) zona ex corio capri. Ouidius 5. Fastorum, Semicaper coleris succinctis Faune Lupercis. Plin. lib.34. cap.5, Lupercorum habitu.

LVSSVNOVM { [illegible] } Ptolemæo lib.2. cap.11. Germaniæ vrbs, Hodie Mysna, vulgò *Meissen*.

LVPIA { [illegible] } Germaniæ fluuius Pomponio lib.3. Coniectura est eum esse quem hodie Neccharum vocant, qui haud longe à Danubij fontibus ortus, per Vvitembergensem ducatum lapsus, moxque in Occasum versus Rhenũ seorsum illabitur. Strabo lõge secus quàm Pomponius Lupiam in Visurgim deferri ait, vt Lupiæ nominis, non Neccharus, sed is amnis quẽ hodie Faldam vocant, intelligatur. Tacitus (adeò in re tantilla variant scriptores) libro Augustæ historiæ 2, Lupiam vocat amnem, non in Rhenum, sed in Oceanum elapsum.

LVPIAE, Lupiarum, Vrbs Calabriæ. apud Melam lib.2. cap.4. Hodie vulgò dicitur *Leco*, vt scribit Oliuarius in Melam.

Lupinum, lupini { [illegible] } & frequentius masculino genere, Lupinus, pen. prod. Genus leguminis, omnium amarissimum Plin. lib 18. cap. 14, Lupino est vsus proximus, quum sit & homini & quadrupedum generi vngulas habenti communis. Remedium eius ne metentes fugiat exilitendo, vt ab imbre tollatur. Nec vllius quæ seruntur, natura assensu terræ mirabilior est. Primum omnium cum sole quotidie circumagitur, horásque agricolæ etiam nubilo demonstrat. Ter præterea floret. Terram amat, retiáque operiri non volt. Et vnum hoc seritur non arata, vbi fuerit maximè sabulosa & sicca, atque etiam arenosa. Coli vtique non vult. Tellurem adeò amat, vt quamuis frutetoso solo coniectum inter folia veprésque, ad terram tamen radice perueniat. Pinguescere hoc satu arua, vineásq; diximus. Itaque non adeò eget fimo, vt optimi vicem repræsentet. Horat.1. epist.7, Nec tamen ignorat quid distent æra lupinis. Vide Adagia Erasmi.
Pallentes lupini. Ouid. de medicamine faciei.
Tristis lupini fragiles calami. Virg.1. Georg.
¶Lupinus. Adiectiuum à lupus. Vide suo loco.

Lupus, lupi, Notum animal, Græcè [illegible] dicitur,
Barba lupi. Horat.2. Serm. saty 8.
Genus acre luporum. Virg 3 Georg.
Incursus luporum. Virg 3. Georg.
¶Acres lupi. Horat. Epod.12.
Asper lupus. Ouid.11. Metam.
Auidus. Ouid.1. Trist. eleg.1.
Auitus. Virg.11. Æneid.
Canus. Ouid.7. Metam.
Ceruarius lupus, Vide CERVVS.
Cruentus. Stat.5. Thebaid.
Frementes lupi circum stabula. Ouid.5. Metam.
Fuluus lupus. Ouid.11. Metam.
Infestus pecori lupus. Horat. Epod.15.2. Ouid.2. Fast.
Insatiabiles lupi. Ouid. in Ibin.
Montani. Ouid. epist.11.
Proceri lupi. Horat 2 Serm. saty.2.
Rapaces. Horat Epod.16.
Superbi. Valer.3. Argon.
Vehemens lupus. Horat.2. epist.2.
Vlulantes lupi. Virg.1. Georg.
Triste lupus stabulis. Virg.3 eclog.
Acuunt agni lupos balatibus, Vide ACVO.
Pleno lupus insidiatus ouili. Virg 9. Æneid.
Dente lupus, cornu taurus petit. Horat.2. Serm. saty.1.

Lupus est homo homini, non homo, quum qualis sit, non nouit. Plaut. Asin.9. Hoc prouerbio monemur nequid fidamus homini ignoto, sed perinde atque à lupo caueamus. Ex Erasmo.

Ouem lupo commisisti. Terent. Eunuch 5.1. Concinnè vtemur hoc prouerbio, quoties ei seruandum aliquid committitur, cuius gratia custodẽ magis oporteat adhiberi. Cic.3. Philip Etenim in concione dixerat se custodem futurum vrbis, vsque ad Calendas Maias, ad vrbem exercitum habiturũ. O præclarũ custodẽ ouium (vt aiunt) lupũ. Custósne vrbis, an direptor & vexator esset Antonius? Ex Erasmo.

Lupo agnum eripere. Plaut Pœnul.12. Vtemur hoc prouerbio vbi quis frustra conatur prædam recipere, cui semel manus iniecit rapax aliquis. Improbum enim videtur, sperare futurum, vt lupus agnum semel arreptum amittat. Ex Erasmo.

Lupus in fabula, vel sermone. Terẽt. Adelph.4.1. Dicitur hoc adagium, quũ fortè fortuna in medio sermone interuenit is, cuius mentio fiebat Cic. Attico, lib.13, De Varrone loquebamur. Lupus in fabula: venit enim ad me, & quidem id temporis vt retinendus esset. Plaut. Sticho, 9, Atque eccum tibi lupum in sermone eruriens adest. Ex Erasmo.

Lupum auribus tenere. Terent. Phorm.3.2,
Mihi ne domi est? immò, quod aiunt, auribus teneo lupum.
Nam neque quo amittam à me, inuenio: neque vti retineam, scio.
Dicitur in eos qui eiusmodi negotio inuoluuntur, quod neque relinquere sit integrum, neque tolerari possit. Suetonius in Tiberio, cap.25, Cunctandi causa erat metus, vndique imminentium discriminum: vt sæpe lupum se auribus tenere diceret. Ex Erasmo.

Lupi te videre priores. Virg 9. eclog. In raucũ dicitur, & cui vox repentè sit adempta. Festiuiter dicetur in eos, qui metu alicuius obticescunt, alioqui feroces. Seruius admonet physicos authores dixisse, inesse eam vim lupis, vt si quem hominem priores viderint, ei vocem adimant. Plin. lib.8. cap.22, Sed in Italia quoque creditur luporum visus esse noxius: vocémque homini quem priores contemplentur, adimere ad præsens. Ex Erasmo.

¶Lupus { [illegible] } Piscis. Plin. lib.32 cap.2, Minus in prouidendo lupus solertiæ habet, sed magnum robur in pœnitendo. nam vt hæserit in hamo, tumultuoso discursu laxat vulnera, donec excidant insidiæ. Luporum laudatissimi, qui appellantur lanati, à candore, mollitiáque carnis. Martial lib.13,
Laneus Euganei lupus excipit ora Timaui,
Æquoreo dulces cum sale pastus aquas. Horat.2. Serm. satyr.2,
-laudas insane trilibrem
Mullum, in singula quem minuas pulmenta, necesse est.
Ducit te species video quò pertinet ergo
Proceros odisse lupos? quia scilicet illis
Maiorem natura modum dedit: his breue pondus.
Rapax lupus. Colum. lib.8. cap. vltim.

¶Lupi. Fræni asperrimi, à lupinis dentibus dicti, quia inæquales sunt: siue quia duritiam habent lupinorum dentium similem, & propterea morsus eorum asperrimus. Dicuntur & Lupata. Vide suo loco. His frænis vtebantur Galli. Ouid. 4. Trist. eleg 5,
Tempore paret equus lentis animosus habenis,
Et placido duros accipit ore lupos.

¶Lupus, Instrumentum aduncum, quo vasa quæ in puteum fortè ceciderunt, extrahuntur: harpax Græco vocabulo, & harpago nominatur. Liuius 8. bel. Pun. In alios lupi supernè ferrei iniecti, vt in periculo essent, ne suspensi in murum extraherentur.

¶Lupus salictarius { [illegible] } Ruellius. Herba cuius meminit Plin. lib.21. cap.15. Officinis vulgò *Lupulus* vocatur, Gallis *hupelon* vel *houbelon*. Caulibus aculeatis lõgissimisq; repracin vepribus & salictis folia vitis albæ. Hoc frugibus adiecto Germani suam condiunt ceruisiã.

¶Lupus, Aranei genus. Plin. lib.11. cap.24, Luporum nomine minimi non texunt.

Lupa, lupæ { [illegible] } Plin. de Viris illustribus, Paruulos in Tyberim abiecit, quos aqua in sicco reliquit. ad vagitum lupa accurrit, eósque uberibus suis aluit Plin. lib 8 cap 17, Quæ de infantibus ferarum lactu nutritis, quum essent expositi, traduntur, sicut de cõditoribus nostris à lupa, magnitudini fatorum accepta ferri æquius, quàm ferarum naturæ arbitror.
Inhumana lupa. Propert. lib.4. eleg 4.
Rapidæ tradis ouile lupæ. Ouid.1 de Arte.
Raua lupa. Horat 3 Carm. ode 17.
¶Lupa, pro meretrice. Plaut. Epid.9, Deuortunt mores virgini longè, ac lupæ.

Lupanar, pen. prod. lupanaris, pen. prod. neu. gen. { [illegible] } Locus in quo diuersantur meretrices. Quintil. lib. 7. cap. 4, An deprehensus in lupanari cum aliena vxore adulter sit, quæritur. Iuuen. Saty. 6, Intrauit calidum veteri centone lupanar.

Olidum lupanar. Catul. de Acme, epig. 39.

Lupanarium, lupanarij. Idem { [illegible] } Vlpianus De petitione hæreditatis, Licet à lupanario præceptæ sint. nam & in multorum honestorum virorum prædiis lupanaria exercentur. Idem in l. Quid tamen D. De receptis.

Lupor, luparis { [illegible] } lupâri, Scortari, meretricari. Accius, Qui cum meretrice per vias habitu nostro lupantur. Antiquum.

Lupatus, Adiectiuum. vt Fræna lupata. Horat. 1. Carminum, Gallicæ nec lupatis temperet ora frænis. Fræna autem lupata, fræna sunt lupos habentia, & duriora, asperiorâque: vt currus falcati dicuntur, qui falces habent: secures dolabratæ, quæ habent dolabram, &c. Turnebus.

Lupatum, lupati, pen. prod. { [illegible] } Idem quod Lupus, pro fræno asperrimo. Virg. 3. Georgicorum, -pressíque negabant
Verbera dura pati, & duris parere lupatis. Dicta lupata, vt ait Seruius, à lupinis dentibus, qui inæquales sunt. Vnde & eorum morsus vehementer obest.

Fræna lupata. Hor .1. Carm. ode 8.

Dura lupata. Ouid. 1. Amor. eleg. 2,

Asper equus duris contunditur ora lupatis.

Lupatus, m. gen. dixit Solinus cap. 57, Equum onaturus insiluit: isque adeò spreuit lupatos, vt de industria ceruicatus toruo & se & equitem pariter effligeret.

Lupinus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod pertinet ad lupú. Plin. Massurius palmam lupino adipi dedisse antiquos tradit. Cic. in Catil. Quem inauratum in Capitolio paruum atque lactentem uberibus lupinis inhiantem fuisse meministis.

Galea lupina. Propert. lib. 4. eleg. 11.

Lura, luræ, Osculei, siue vtris ab antiquis dicta est. Festus.

Lurco, lurconis { [illegible] } Gulosus, & bonorum suorum consumptor à lura, inquit Festus. Plaut. Persa. 3,
Perenniserue, lurco, edax, furax, fugax. Lucilius,
Edite lurcones, comedones, viuite ventres. Suet. de Claris Grammat. cap. 15, Lastaurum & lurconem, & nebulonem, popinonémque appellans, & vita, scriptísque monstrosum.

Lurco, lurcas, lurcare: & Lurcor, lurcaris, Deponens { [illegible] } Cum auiditate cibum consumere. Pomponius Syrus, Lardum lurcabat lubens. Lucilius Saty. 2,
Nam quid Muro, subiectóque huic opus signo,
Vt lurcaretur lardum, & carnaria furtim.

Luridus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Quod est supra modum pallidum, quasi loridum & loro percussum, liuidúmque factú. Turnebus autem luridum colorem existimat esse appellatú à similitudine coloris luræ, id est vtris coriacei, atque adeò à similitudine corij. Plaut. Capt. 11,
Viden' tu illi maculari corpus totum maculis luridis? Horat. 3. Carminum, ode 4,
Mœretque partus fulmine luridum Missos ad Orcum.

Aconita lurida. Ouid. 1. Metam. Vide ACONITVM.

Luridus color. Plin. lib. 18. cap. 10, Quod nisi festinatò peragatur, lurido colore mucescere.

Dentes luridi. Horat. 4. Carm. ode 13.

Luridæ fœtæ. Varro 2. de Re rust. cap. 10, Quum in Liburniam venisses, te vidisse matresfamiliâs eorum, afferre ligna, & simul pueros quos alerent, aliàs singulos, aliàs binos, quæ ostenderent fœtas nostras quæ in conopeis iacent dies aliquot, esse luridas, mucidas & contemnendas.

Horror luridus. Ouid. 14 Metam.

Lumina lurida. Ouid. 15 Metamorphoseos,
-solis quoque tristis imago
Lurida solicitis præbebat lumina terris.

Mors lurida. Silius lib. 13.

Pallor luridus. Ouid. 4 Metam.

Pelle lurida amicta ossa. Horat. Epod. 17.

Luridus sol, Pallidus & nubilus. Plin. epist. 106. lib 6, Mox dies verè, sol etiam effulsit, luridus tamen qualis esse, quum deficit, solet.

Sulfura lurida. Ouid 14 Metam.

Luror, luroris, mas. gen. { [illegible] } Pallor. Lucret. lib. 4,
Lurida præterea fiunt quæcunque tuentur
Arquati: quia luroris de corpore eorum
Semina multa fluunt simulacris obuia rerum.

Luscinia, lusciniæ { [illegible] } Auis, dicta quòd lugens canat. Plin. lib. 10 cap. 29, Lusciniis diebus ac noctibus continuis quindecim garrulus sine intermissu cantus, densante se frondium germine, non in nouissimum digna miratu aue. Primum, tanta vox tam paruo in corpusculo, tam pertinax spiritus. Deinde in vna, perfecta musicæ scientia modulatus editur sonus, & nunc continuo spiritu trahitur in longum, nunc variatur inflexo, nunc distinguitur conciso, copulatur intorto, promittitur reuocato, infuscatur ex inopinato: interdú & secú ipse murmurat, plenus, grauis, acutus, creber, extentus, vbi visum est vibrans, summus, medius, imus. Græci Philomelá vocát. Mart. lib. 14,
Flet philomela nefas incesti Tereos: & quæ
Muta puella fuit, garrula fertur auis. Horat. 2. Ser. saty. 3,
Luscinias soliti impenso prandere coemptas.

Lusciniola, pen. corr. Diminut. { [illegible] } Plaut. Bacch. 1, Pol ego quoque metuo, lusciniolæ ne defuat cantio.

Lusciosus, qui & luscitiosus, pen. prod. { [illegible] } Lusciosi sunt, vt quidam existimant, quos Græci nyctalopas appellant, qui & manè & vesperi exaliter admodum vident, nec ferè nisi interdiu. Festus, Luscitiosi sunt qui parum vident propter vitium oculorum, quíque plus vesperi vidét, quàm meridie. Nonius, Lusciosi ad lucerná non vident: & myopes minus videntes vocantur à Græcis. Plin. lib. 29, Fimum quoque gallinaceorum duntaxat rubrum lusciosis illinendum monstrant. Plaut. milite, 6,
PAL. verbero, ædepol tu quidem Cæcus, non lusciosus.

Luscitio, luscitionis, Vitium visus, quod Græci [illegible] dicunt. Vlpianus in l. Idem filius §. Itē. D. De Ædil. edicto, Idem, vbi homo neque matutino tempore videt, neque vespertino: quod genus Græci [illegible] vocát. Luscitionem quidam putant: vbi homo lumine adhibito nihil videt. Quidam nuscitionem, quidam eluscitioné hic legunt. Hinc Lusciosus, qui & luscitiosus & nuscitiosus, vt ait Budæus.

Luscus, lusci { [illegible] } Qui altero captus est oculo. Persius Saty. 1. ad finem,
-qui possit dicere lusce. Cic. 2. de Orat. Cœnabo, inquit, apud te huic lusco familiari meo C. Sextio: vni enim locum video. Martialis lib. 8. 53,
Hunc tu conuiuam cautus vitare memento:
Tunc furit, atque oculo luscus vtroque videt.
Dux luscus. Iuuen. Saty. 10,
Quum Getula ducem portaret bellua luscum. Intelligit Annibalem.

Lusca, luscæ { [illegible] } Martial lib. 1,
Oculo Philænis semper altero plorat:
Quo fiat illud quæris modo? lusca est.

Lusio, Vide LVDO.

LVSITANIA { [illegible] } Pars vlterioris Hispaniæ, quam nunc Portugalliam appellant. Scribit Plin. lib. 3. cap. 1, Lusum Liberi patris ac Lyssam eum eo debacchantem nomen dedisse Lusitaniæ. Hæc Oceano Occidentali alluitur, in qua est ciuitas Emerita, & Portugalliæ regnum. Lusitanum litus pollet gemma ceraunio, quod Indicas præferunt, aduersus vim fulguris creditur opitulari. Strabo lib. 3, Tagi regio ad Aquilonem spectás Lusitania est, inter Hispanos gens amplissima, & annis plurimis Romanorum armis oppugnata. Et paulo pòst, Lusitanos insidiosos, scrutatores, veloces, agiles, versatiles esse, fama est. Scutum duûm pedum ad latitudinem gestant, curuum, ad anteriora prospectans, loris dependens, cui neque fibula, neque ansa vlla est. Gladiolus aut pugio lateri adhæret: plurimi lineos thoraces habent. Vide plura ibidem.

Lusito. Lusor, Vide LVDO.

LVSIVS, Bocatio, siue, vt quidam, Lysius, Arcadiæ fluuius, quem penes est sepulchrum Æsculapij, Asippi, & Arsinoæ filij, qui primus alui purgationem, atque dentis auulsionem adinuenisse dicitur.

LVSPIAE { [illegible] } Ptolemæo lib. 3. cap. 1, Calabriæ vrbs, Lupia Plinio. Vulgò *Leccie Leza.*

Lustrum, lustri { [illegible] } Ferarum habitaculum in syluis. A luto: quòd sit lutosa lacuna. Virgil. 2. Georg. Non absunt illis saltus ac lustra ferarum.

Desertæ ferarum lustra. Virg. 3. Æneid.

Deuia lustra. Ouid. 3. Metam.

Inuia lustra. Virg 4. Æneid.

Tetrica lustra. Stat. 9. Theb.

¶Lustrum, Popinæ & lupanaria, ac meretricum diuerticula. Seruius, Lupanaria lustra dicimus, vbi habitant lupæ, id est meretrices: dictæ ab obscœnitate, & odoris similitudine. Plautus Asin. 16, Te ex culum vxor ex lustris rapit. Cic. 2. Philip. Quú omnes impuritates pudica in domo quotidie susciperes, vino lustrisq; confectus. Idem pro Cælio, In qua lustra, libidines, &c.

Mala lustra. Horat. 1. Serm saty 6.

Iacere in lustra, Vide IACEO.

Perire lustris. Lucret. lib. 4,
Desidiosè agere ætatem, lustrísque perire.

¶Lustrum, quinquennale spatium significat, authore Festo: in quot annos pecudia locari olim solebant, vt nunc in ter ternos, id est nouennos. Lustrum enim à luendo dictum est, id est soluendo, vt Varroni placuit: ideo quòd quinto quoque anno vectigalia, tributáque exigebantur. Plinius Iunior lib. 9. epist. 37, Nam priore lustro, quanquá post magnas remissiones, reliqua creuerunt. Lustrum à Latinis vocatur, quod Olympias apud Græcos dicitur, id est quinquennium: ita tamé vt quadriénio exacto, quinto quoque anno ineunte, lustrum peractú esse intelligatur. Plinius auunculus lib. 2. cap. 47, Omnium quidem (si libeat obseruare minimos ambitus) redire easdem vices quadriénio exacto Eudoxus putat, non ventorum modo, verùm & reliquarú tempestatum magna ex parte. Et est principiú lustri eius semper intercalari anno Caniculæ ortu. Vlpianus in l. Si quis nec causam. D de Rebus creditis, Nam etsi colonus post lustrum cópletum fructus percepit: condici eos constat. Tacitus secundum lustrum appellat, vt secundam Olympiadem: de ludicro quinquennali loquens Romæ instituto. Hæc Budæus. Cic. ad Atticum, lib. 6, Populi autem nullo gemitu publicanis, quibus hoc ipso lustro nihil soluerant, etiá superioris lustri reddiderunt.

Veniet lustris labentibus ætas. Virg 1. Æneid.

Lustra condendo, non victimarij, sed Censores ipsi hostiam immolabant. Athenæus: Sed & apud Romanos, Censores, qui maximus magistratus est, prætexta induti, & coronati, securi hostias prosternebát. Cic. lib. 2. de Oratore, Asello Africanus obijcienti lustrum illud infelix, Noli, inquit, mirari: is enim qui te ex ærariis exemit, lustrum condidit, & taurum immolauit. Sortiri auté solebant Censores, vter lustrum conderet. Liuius Decad. 3. lib 9, Lustrum conditú serius, quia per prouincias dimiserunt Censores, vt ciuium Romanorum in exercitibus quantus vbique esset referretur numerus. Censa cum iis CCXV millia hominú. cúdidit lustrú C. Claudius Nero. Idé Decad. 4. lib. 5, Censores erát priore anno creati Sex. Ælius Pætus, & C. Cornelius Cethegus. Cornelius lustrú cōdidit. Et lib. 8, M. Claudius Marcellus Censor, sorte superato T. Quintio, lustrú cōdidit. Rursus Decad. 5. lib. 2, Eo anno lustrú conditum est. Censores erant. Q. Fuluius Flaccus, L. Posthumius Albinus. Posthumius condidit.

Lustrum & Olympias à multis eodem significatu vsurpantur. Ouidius lib. 4. de Pont. epist 6 ad Brutum,
In Scythia nobis quinquennis olympias acta est.

Iam tempus lustri transit in alterius. Martialis lib. 1. ad Phœbum,
Vt qui prima nouo signat quinquennia lustro,
Impleat innumeras Burrus olympiadas. Ausonius de suo Fastorũ libro ad Proculum,
Forsitan, vt lustrum quæras se cumulauerit istis,
Confectam Proculus signet olympiadem. Seruius exponens illud Virg. lib. 1 Æneidos, Veniet lustris labentibus ætas. &c. Lustris, inquit, Id est quinquenniis. Et bene olympiadibus computat tempora: quia nondum erant vel Roma, vel Consules. Lustrum autem dictũ, quòd post quinquennium vnaquæque ciuitas lustrabatur. Hæc ille.

¶Lustrum, Purgatio vrbis quæ in sacrificiis fiebat. Liuius libro 1, Omnes centuriæ & equites in campum Martium cõuocati, sue, oue, tauro, cæsis immolarunt, quod lustrum est dictum: sicque à sacrificio illo census obtinuit nomen lustri.

Lustro, lustras { [Greek illegible] } lustrâre, Expiare significat. Virgil. 5. ecloga,
-& quum solennia vota
Reddemus nymphis, & quum lustrabimus agros. Idem 3 Æneidos,
Lustramúrque Ioui, votísque incendimus aras. Seruius, Aut lustramur, id est purgamur, vt Ioui sacra faciamus. Aut certe lustramur Ioui, id est expiamur.

Viros lustrare. Virgil. 6. Æneidos,
Idem ter socios pura circumtulit vnda,
Spargens rore leui, & ramo felicis oliuæ:
Lustrauitque viros, dixitque nouissima verba.

Lustrare vrbem. Plin. lib. 10 cap. 13.

Lustror, Passiuum { [Greek illegible] } Ouid. 3. Metamorphoseos,
-ego lustror ab illis,
Et purgante nefas nouies mihi carmine dicto,
Pectora fluminibus, iubeor supponere centum.

Magico lustrabere ritu. Ouid. 10. Metamorph.

¶Lustrare { [Greek illegible] } Circuire, ambire, aut etiã peragrare. Virgil. 8. Æneidos, totum lustrabat lumine corpus. Cic. 5. de Finib. Ægyptum lustrauit. Sic 4. Tuscul.

Æquora lustrare. Virgil. 3. Æneid.

Arua lustrare, Perterrare. Virgil. 4. Georg.

Oculis lustrare campos. Lucan. lib. 7.

Lumina aliena lustrare. Ouid. in Ibin.

Muros equo lustrat. Virgil. 9 Æneid.

Sol flammis opera omnia lustrat. Virgil. 4. Æneid.

Lustrare lãpade. Virgil. 4. Æneidos, Postera Phœbea lustrabat lampade terras. Vbi Seruius, Aut illustrabat: aut reuera lustrabat, id est purgabat. nam nox quodammodo polluit mundum.

Lustrare vestigia. Virgil. 2. eclog.

¶Lustrare exercitum, Recognoscere, & recensere exercitum. Cæsar 8 belli Gall. Cic. 1 de Diuinatione, Qui exercitu lustrato quum Aretium versus castra mouisset, & contra Annibalem legiones duceret, &c.

¶Lustrare animo, pro Considerare, reputare, perspicere. Cicero 1. Offic. Idem 2 de Finibus, Sed lustremus animo non has maximas artes, quibus qui carebant, inertes à maioribus nominabantur.

Pericula incerta lustrare. Virgil. 9. Æneid.

Lustror, lustraris, lustrari, Deponens, In lustris, & lupanaribus versari. Plautus Pseudolo, 50,
-nam qui liberos esse ilicò
Se arbitrantur, ex conspectu heri sui si sese abdiderunt,
Luxuriantur, lustrantur, comedunt. Idem Casina, 6,
-vnde is nihili? vbi fuisti? vbi
Lustratus? vbi bibisti?

Lustratus, pen. prod. Participium { [Greek illegible] } Expiatus.

Corpus lustratum diuino odore. Ouid 14 Metamorph.

Lustratum atque purgatum Capitolium. Liu. 3 ab Vrbe.

Lustratus purificatione religionis. Martialis libro 8, Meminerit nõ nisi religionis purificatione lustratus accedere ad templa debere.

Lustralis, & hoc lustrale, pen prod { [Greek illegible] } Quod ad lustrum, hoc est sacrificium pertinet. Liu. libro 1, Castra castris iungere iubet: sacrificium lustrale in diem posterum parat.

Aqua lustralis. Ouid. 3 de Ponto, eleg. 2.

Census lustralis, Vide Lustrum condere, in LVSTRVM.

Lustralis exta, veteres dixerunt præpinguia: eo quòd lustralis, id est quinquennalis bos dicitur esse perfectæ ætatis.

Vota lustralia. Valer. 3. Argon.

Solenne lustrale exercitus. Tacit. lib. 10.

Lustrificus, pen. corr. Adiectiuum, Idem { [Greek illegible] } vt Cantus lustrificus. Valer. 3 Argon.

Lustricus, pen. corr. Adiectiuum { [Greek illegible] } vnde Lustrici dies infantium appellantur, puellarum octauus, puerorum nonus: quia iis infantes lustrantur, & nomina eis imponuntur. Hæc Festus. Macrobius libro 1 Saturn. Lustricus dies olim appellabatur, quo pueri lustrabantur, & nomen accipiebant. Tranquillus in Nerone, cap 6, Eiusdem futuræ infelicitatis signum euidens die lustrico exstitit. Qui eos lustrant, vocantur lustratores. Et si fœminæ sunt, lustratrices. Qui verò lustrantur, lustrati nominantur.

Lustratio, Verbale { [Greek illegible] } Circuitio, peragratio. Cic. 2. Philipp. In eodem verò Tribunatu quum Cæsar in Hispaniam proficisceretur, huic conculcandam Italiam tradidisti, quæ fuit eius peragratio itinerum, lustratio municipiorum? Sic 5. Tusculanarum, Quid bestiæ? nónne frigus, non famem, non montiuagos atque syluestres cursus, lustrationésque patiuntur?

Lustratio { [Greek illegible] } Sacrificium expiationis. Colum. lib. 2. cap 22, Hoc loco certum habeo quosdam, quum solennia festorum percensuerim, desideraturos lustrationũ cæterorúmque sacrificiorum, quæ pro frugibus fiunt, morem priscis vsurpatum.

Lustramen, pen prod. Idem { [Greek illegible] }. Valer. 6. Argonaut.
Semineceśque duces inter sua tela, suósque
Inter equos, sæuum misero lustramine versant Congeriem.

Lustramentum, lustramenti, Purgatio facta per veneficium, aut sacrificium, aut incantationem. Marcianus in l. Eiusdem D. ad l. Iuliam de sicar. Pigmentarij, inquit, si cui temerè cicutam, salamandram, aconitum, pityocampas, buprestim, mandragoram, cantharidas, aut quid lustramenti causa dederint: pœna tenentur huius legis.

Lusus, Vide LVDO.

Lutamentum, Lutarius, Vide LVTVM.

Lutesco, Vide LVTVM.

LVTETIA { [Greek illegible] } Galliæ vrbs maxima & nobilissima, magnitudine & frequentia certat cum maximis Europæ vrbibus. Græci [Greek illegible] nominant ab albedine parietum, vt quidam contendunt. Lutetia Parisiorum dicta est à Cæsare, libro 6. belli Gallici. Vt omnia postponere videretur, concilium in Lutetiam Parisiorum transfere.

Luteus, prima producta { [Greek illegible] } Adiectiuum: vt Luteus color, qui est dilutior rutilus, qualis est color auri. vnde luteus dictus videtur quasi dilutus. Quidam à luto, priore longa, adiectiuum esse existimant. Plinius libro 21. cap. 8, Lutei video honorem antiquissimum in nuptialibus flammeis totum fœminis concessum. Quidam à luce deducunt. Vide LVTVM priore longa.

Luteus frutex, Purpurea viola. Columel lib. 9. cap. 13.

Membrana lutea. Tibul. lib. 3. elegia 1, Lutea sed niueum inuoluat membrana libellum.

Palla lutea. Tibul. lib 1. eleg. 7.

Pallor luteus. Horat. Epod. 10.

Papauer luteum. Catull. in Epithal. Iuliæ, 56.

Pellis lutea. Persius satyra 3,
-surgit tacitè tibi lutea pellis:
At tu deterius palles.

Sulfura lutea. Ouid 15. Metamorph.

Vela lutea, rusáque, & ferruginea. Lucret. lib. 4.

Luteæ violæ, apud Plinium lib. 21. cap 6, Violis honos proximus. Earum plurima genera: purpureæ, luteæ, albæ. Et paulo post, Sed latius maxima authoritas luteis.

Vulcanus luteus, pro igni, sine flamma. Iuuenal. satyr. 10,
Quem pater ardentis massæ fuligine lippus,
A carbone, & forcipibus, gladiósque parante
Incude, & luteo Vulcano ad rhetora misit.

¶Lutea, Herba. Plin. lib. 33 cap. 5, Vt planè intelligatur nihil aliud chrysocolla quàm vena putris. Natiua duritia maximè distat, luteam vocant. Et tamẽ illa quoque herba, quam luteam appellant, tingitur. Natura est quæ lino, lanæ ve ad succum bibendum.

¶Luteum oui, pro vitello. Plinius libro 10 cap. 53, In ouo certa est gutta, ea salit, palpitátque. Ipsum animal ex albo liquore oui corporatur: Cibus eius in luteo est. De pullis. Sic lib. 23. cap. 7.

Luteus, prima correpta, à luto, Vide LVTVM priore correpta.

Luteolus, pen. corr. Diminut. adiect. Columel. libro 9. cap. 4, Atra hortẽsia consita nitent candida lilia, nec his sordidiora, leucoia, tum puniceæ rosæ, luteolæque, & sarranæ violæ.

Caltha luteola. Virgil. 2. eclog.

Luto, lutas, Vide LVTVM priore correpta.

Lutra, lutræ { [Greek illegible] } Animal amphibium, hoc est tum in aqua, tum etiam in terra degens, castori simile, nisi cauda differret: dictũ quòd se frequenter in aquis luit, id est diluat. Plinius lib 8 cap. 30, Cauda piscium iis: cætera species lutræ. Vtrumque aquaticũ: vtrique mollior pluma pilus. Idem lib. 32. cap. 11.

Lutum, luti, priore correpta { [Greek illegible] } Terra humore soluta, inquit Festus, à [Greek illegible]. Iuuenal. satyra 6,
Compositíque luto nullos habuêre parentes.

Amica luto sus. Horat. 1. epist. 2.

Lutum paleatum, Vide Paleatus, in PALEA.

Lutum palæstritatum, Vide HAPHE.

Recenti luto spargere iumenta. Iuuenal. satyr. 7.

Vdum & molle lutum. Persius satyr. 3.

¶Imbre lutóque aspersus. Horat. 2. epist. 11.

Pocula composuit de facili luto. Tibul. lib. 1. eleg. 1.

Concinnare lutum, Vide CONCINNO.

Demersus in luto. Cic. 4 Verr.

Fictus ex argilla & luto homulus. Cic. in Pisonem.

Volutatus in luto tritus corporis vestigiis Verres. Cic. 6. Verr.

In medio luto esse. Plaut. Pseudolo, 15. Id est, implicari negotio, aut in periculo esse.

In eodem luto hæsitare, Id est, sic implicari cuipiam negotio, vt se quisquam nequeat extricare. Terent. Phorm. 5. 1,
-quid nunc porrò,
Quid fiet? in eodem luto hæsitas: vorsuram soluis
Geta: præsens quod fuerat malum, in diem abiit, plagæ crescunt.
A viatoribus translatum, qui simulatque in lutum inciderint, quum alterum pedem conantur educere, alteru altius immerguntur. Rursum vt hunc extrahant, alter quem eduxerant, denuò est infigendus. Ex Erasmo. Vide HAEREO.

¶Lutum per translationem vocat lenonem Plaut. in Persa, 12,
Possum te facere vt argentum accipias, lutum:

Lutum & sordes. Cic. in Pisonem.

Lutus, masculini generis apud antiquos, referente Nonio. Claud. Annalium lib 4, Pluuia, imbri lutus erat multus.

Luteus, prima corr. Adiectiuum { [Greek illegible] } Ex luto factum, vt Luteus paries, Vasa lutea. Cic 6 Verrina, Tum illos cœpisse Prætori dicere, putasse se id quod audissent, alicuius pretij scyphos esse Pamphili, luteum negotiũ esse, non dignum quod in suo argento Verres haberet.

Caput luteum Rheni. Horat 1 Serm. satyr. 10.

Luteus homo, Contemptus, nulliúsque pretij. Plautus Pœn. 14.
Neque periurior, neque peior alter vsquam est gentium,
Quam herus meus est, neque tam luteus, neque tam cœno collitus.

Lutea meretrix. Plaut. Truculent. 18.

Negotium luteum. Cic. 6. Verr.

Opus luteum. Ouid. 1 Fastorum,
-ignotáque prodit hirundo,

Et luteum celsa sub trabe fingit opus.

Luteus panis. Plaut.Menæch 2o. Quia me interrogas, purpureum panem, an puniceum soleam ego esse, au luteum?

Lutosus, pen.prod. Adiectiuum { πηλώδης } Luto plenum. Plin lib.18 cap. 19, Lutosam terram ne tangito. Columella lib 2 cap.4, Sed quandocunque arabitur, obseruabimus, ne lutosus ager tractetur.

Lutosa rapa, Quorum radix luto est infecta. Columella libro 12. cap.54.

Lutensis, & hoc lutense, Luto nutritum. Plin lib 9 cap 37. Purpuræ, nomine alio pelagiæ vocantur. Earum genera plura, pabulo et solo discreta. Lutense putri limo, & algense enutritum alga vilissimum.

Luto, lutas { πηλόω } lutâra, Luto inficere, siue oblinere. Cato de Re rust. cap.92, En granarium totum oblinito crasso luto: postea conspergito amurca bene omne quod lutaueris.

Lutare, Maculare. Martialis lib 14,

Ne lutet immundum nitidos ceruma capillos:

Hac poteris madidas condere pelle comas.

Lutesco, lutescis { πηλοῦμαι } lutéscere, Limum fieri, & in lutum verti. Furius Antias apud Gellium lib.18.cap.11, Sanguine diluitur tellus, caua terra lutescit. Columella lib.8.cap.17. Quæ limo, cœnóque lutescunt (vt antè iam dixi) conchyliis magis & iacentibus apta sunt animalibus.

Lutamentum, lutamenti { πήλωμα } Opus luto oblitum, vt ait Budæus. Cato de Re rust.cap.128, Ita neque aspergo nocebit, neque mures caua facient, neque herba nascetur, neque lutamenta scindent se.

Lutulentus, Adiectiuum { πηλώδης } Plenum luto. Plautus Bacchid.6, Vt cum ea lutulento cœno propere hinc eliciat foras. Columel. lib.de Arboribus, cap.12, Lutulentam terram neque arare, neque fodere oportet.

Lutulentus sus. Cic.in Salust. Itaque nihil aliud studet, nisi vt lutulentus sus cum quouis volutari. Sic idem in Pisonem. At ne tum quidem emersisti lutulente Cæsu ex miserrimis naturæ tuæ sordibus. Et in Oratione pro Rosc.Comœdo, Lutulenta persona.

Amnis lutulentus. Ouid.3.Amor eleg.5.

Palma lutulenta. Horat.2.Serm.satyr.4.

Hust lutulentus. Horat.1.Serm.satyra 4, de Lucilio,

Quum flueret lutulentus, erat, quod tollere velles,

Garrulus, atque piger scribendi ferre laborem.

Lutarius, Adiectiuum { πηλαῖος } Quod in luto degit. Plinius lib.32 cap. 4, Sunt ergo testudinum genera terrestres, marinæ, lutariæ, & quæ in dulci aqua viuunt.

Lutarius mullus, Piscis Plinio, lib 9 cap.17.

Lutum, luti, priore longa, herbam esse crediderim quam Plinius libro 33.cap 5, herbam luteam vocat, & qua chrysocollam tingi ait. Sunt qui luthum cum aspiratione nomen esse putent coloris apud Græcos. Virgil.4.eclog,

Ipse sed in pratis aries iam suaue rubenti

Murice iam croceo mutabit vellera lutho. Tibul.lib,1.elegia 8,

Parce, precor, tenero, non illi sontica causa est,

Sed nimius luto corpora tingit amor.

Ab hoc luto adiectiuum est Luteus, quod colorem luti refert, & Luteolus Diminutiuum, de quibus suprà.

Lux, lucis, fœm.gen. { φῶς, φέγγος } Propriè significat claritatē siue splendorem.

Egens lucis aer. Ouid.1.Metamorph.

Egenus lucis Tartarus. Lucret.lib.3.

Diei lux. Lucretius lib.4,

Omnia consident concepta luce diei.

¶Coruscа lux. Silius lib.13.

Diurna lux. Lucretius libro 6,

Est apud Hammonis fanum fons luce diurna

Frigidus, at calidus nocturno tempore fertur.

Larga lux. Vide LARGVS.

Maligna lux, Vide MALVS.

Præclara lux. Lucret.lib.2.

Publica lux mundi Phœbus. Ouid.2.Metamorph.

Pura lux. Virgil.2.Æneid.

Roscea lux. Stat.3.Sylu.1.

Siderea lux. Ouid.3.Metamorph.

Vaga lux. Valer.3.Argonaut.

Stagna vaga sic luce micant vbi Cynthia cælo Prospicit.

¶Admittere lucem in thalamos totis fenestris. Ouid.3.de Arte.

Albescit primùm lux. Virgil.4 Æneid.

Conuestit omnia perfundens sua luce Sol. Lucret.lib.2.

Multa cum luce cucurrit stella. Virgil.2.Æneid.

Claram dispergere lumine lucem. Claud.1.de raptu Proserp.

Dant clara incendia lucem erranti. Virgil.2.Æneid.

Tristem lucem funde per auras. Seneca Medea,10.

Tenebræ & lux alterno tempore gignuntur. Lucret.lib.5.

Haurire lucem. Virgil 2.Georg.

Oborta lux, Vide OBORIOR.

Purpurea luce refulsit humus. Ouid.6.Fast.

Subducta lux repentè. Silius lib.8.

Subducta luce cælum fretúmque miscet. Seneca Agamemn.6.

¶Luce clarius. Cic.4.Verrina, Erit vobis luce clarius, Iudices, quū eos ipsos produxero qui dederunt.

¶Luces, in plurali. Cic.in Arato,

Illæ quæ fulgent luces ea ore corusco. Pro stellis.

¶Lux, pro coruscatione. Silius lib 17, Lux atrox micat.

¶Lux, pro die. Gellius libro 2.cap.29, Alis luce orta auis in pastum profecta est. Martialis libro 8, Quum facias versus nulla non luce ducentos.

¶Lux, Masculino genere apud antiquos reperiri probat Nonius ex Plauto in Aulularia,

Luce claro diripiamus aurum matronis palàm.

Luce vicesima, pro Vicesimo die. Plinius lib.2.cap 9. Cicero pro Milone, Centesima lux est hæc ab interitu P.Clodij, & opinor altera, &c.

Multis antè lucibus, Id est multis diebus antè. Ouid.2.de Ponto.

¶Acerba lux. Senec Herc.OEthæo,11.

Breuis lux. Catul.ad Lesbiam.epigramm.5,

Nobis quum semel occidit breuis lux,

Nox est perpetua vna dormienda.

Exacta lux, exactus dies. Stat.2.Sylu.2.

Festæ luces. Horat.4 Carm ode 6.

Hesterna lux. Ouid 2.Amor.eleg.11.

Hodierna lux. Ouid.epist 9.

Honorata lux. Claud 3 Paneg.

Ignaua lux. Iuuenal satyr.14, de Mose,

Sed pater in causa, cui septima quæque fuit lux

Ignaua, & partem vitæ non attigit vllam. Sabbathum intelligit.

Lux longior toto anno. Virgil.7.eclog.

Natalis lux. Ouid.in Ibin.

Oriens lux. Catul. Argon.59.

Patens lux. Ouid.2 de Arte.

Peracta lux. Ouid.epist.10.

Profestæ luces & sacræ. Horat.4.Carm.ode 15.

Prona lux in astra, Id est dies vergens ad noctem, in qua lucent astra. Senec.Agamemn.6

Renata lux. Seneca Herc.furen.2.

Sacra lux. Stat.1.Achil.

Serena lux. Virgil.5.Æneid.

Ab ortu lucis ad vmbram. Horat.2.epist.2.

Viridans lux fluuij, Vide Viridans in VERTVS.

¶Nox lucem tenebris abstulit. Lucan lib.8.

Nox condit alma lucem. Seneca Med 11.

Pars optima lucis data est mensæ Ouid.7.Metamorph.

Dormire in lucem Horat.1.epist.

Perditur lux, Id est amittitur dies sine commodo. Horat.2. Serm. satyra 6.

Inimica lux propinquat Virgil 9 Æneid.

Aurora reducet lucem. Ouid.3 Metamorph.

Luce lucebit. Plautina loquutio in Curcul.4.

¶Luce & palàm. Cic.in Pisonem, Etenim illa iam omitto, quum seruorum delectus haberetur in foro, arma in templo Castoris luce & palàm comportarentur. Idem 3.Offic. Siquis sapiens rogatus sit ab eo qui eum hæredem faciat, quum ei testamento sestertium milies relinquatur, vt antè quàm hereditatem adeat, luce palàm in foro saltet.

Luce incursare in hostem. Liu.8.ab Vrbe.

Luce clara. Plaut. Aulul.30.

Multa luce reuecti hostes. Tacit.lib.21.

Luce sinit pasci, Id est interdiu. Ouid.1. Metamorphoseos.

Luce sinit pasci: quum Sol tellure sub alta est,

Claudit, & indigno circundat vincula collo.

¶Lux, ἀπὸ τῆς λύκης dicta est: λύκην enim veteres Græci appellabant primam lucem, quæ præcedit solis exortum, quod & summum mane dicitur.

Luce prima Terent.Adelph.5 3.

Cæterùm rus cum filio cum prima luce ibo hinc. Donatus legit Cum primo lucu, dicens, Cum primo lucu veteres dicebant, lucum pro luce, pro Sole ponentes. Ergo Cum primo lucu, quum primùm Sol cœperit lucescere. Liuius 1.ab Vrbe, Vt omnes ciues Romani, equites, peditésque in suis quisque centuriis in campo Martio prima luce adessent.

Prima luce, Sabinus antè quàm hostilia cœptarent, &c. Tacit.lib.21.

A prima luce. Cæsar 1.bell.Ciuilis, Idem postero die à prima luce faciunt.

Leniter illustrans lux, Vide LENIS.

In lucem bibere, cœnare, Vide IN præpositionem.

Ad lucem pugnare, Vide AD præpositionem.

Ante lucem, Vide ANTE præpositionem.

Obscurum cœptæ lucis. Tacit.lib.20, Illi raptim vecti obscuro adhuc cœptæ lucis, domum Proconsulis irrumpunt.

Cœpta luce, missæ in latera regiones. Tacit.lib.1. Idem lib.15, Cœpta luce Milichus in hortos Seruilianos pergit.

Dubiæ lucis crepuscula Ouid.11.Metamorph.

Serani pepulere crepuscula lucem. Ouid.15.Metamorph.

¶Æstiua lux. Virgil 4.Georg.

-vbi pulsam hyemem sol aureus egit

Sub terras, cælúmque æstiua luce reclusit.

Brumalis lux, Tempus hybernum. Ouid.1.Trist.elegia 11,

Iactor in indomito brumali luce profundo.

Indiscreta lux, Vide INDISCRETVS.

¶Lux, pro Vita. Cic.1. Tuscul. Etsi enim mihi conscius sum, nunquam me nimis cupidum fuisse vitæ, tamen obiiciebatur interdum animo metus quidam, & dolor cogitanti, fore aliquando finem huius lucis, & amissionem omnium vitæ commodorum.

Lucis rudimentum Plin.lib.7. in Præfat. Ab hoc lucis rudimento, quæ ne feras quidem inter nos genitas, vincula excipiunt.

Cupiditas lucis. Quintil.lib.3.cap.8, Non cupiditatem lucis allegabimus?

Animus contemptor lucis. Virgil.9.Æneid.

¶Abrumpere inuisam lucem, Vide ABRVMPO.

Inuisæ lucis moras abrumpere ense. Seneca Troade,10.

Accipere lucem Cic pro Cluent.

Aspicere lucem, Vide ASPICIO.

Carere luce, Vide CAREO.

Corpora luce carentum, Id est mortuorum. Virgil.4.Georg.

Dilecta magis luce. Virgil 4.Æneid.

Lucis vsuram dare alicui, Sinere eum viuere. Cic.7. Verrina, Cur, inquam, ciuibus Romanis, quos piratæ ceperant, securi statim percussis, ipsis piratis lucis vsuram tam diuturnam dedisti?

In

In lucem editi gnati. Senec. OEdip. 22.
Communis luce frui. Claud. 2. de Raptu Pros.
Optata luce frui. Virgil. 4. Æneid.
Orbare se luce. Cic. 3. Tusculan. Tu te Thyesta damnabis, orbabisque luce, propter vim sceleris alieni?
Piger lucis, Tædet vitæ. Virgil. 5. Æneid.
Relinquere lucem. Virgil. 4. Æneid.
¶Lux mea, Blandimentum. Cic. Terent. lib. 14. 5, Hem mea lux, meū desiderium.
¶Lux, pro oculis. Stat. 11. Thebaid.
-& effossæ squalent vestigia lucis.
Adempta lux, Vide ADIMO.
Ademptæ lucis damnum, Id est cæcitas. Ouid. 14. Metamorph.
¶Lux, pro Auxilio, vel ope. Cic. pro Lege Manilia, Proh, dij immortales, tantáne vnius hominis incredibilis ac diuina virtus, tam breui tempore lucem afferre Reip. potuit?
¶Lux, pro Publico: quoniam omnes in luce degunt. Cic. de Senect. Nec verò ille in luce modò, atque in oculis ciuium magnus, sed intus domíque præstantior?
Vocare in lucem. Cic. pro Deiotaro.
Forēsis lux. Cic. de Clar. Orat. Isocrates, cuius domus cunctæ Græciæ quasi ludus quidam patuit, atque officina dicendi, magnus Orator, & perfectus magister, quanquam forensi luce caruit, intráque parietes aluit eam gloriam quam nemo quidem meo iudicio est postea consequutus. Hoc est foro, quod lux & theatrum ingenij esse solet.
¶Lux doctrinarum altera Cicero Plin. lib. 17. cap. 5.
¶Lux pro nitore: vt Viridi cum luce smaragdi. Lucret. lib. 4.
Ahena luce coruscus. Virgil. 2. Æneidos,
-primóque in limine Pyrrhus
Exultat telis, & luce coruscus ahena.
Luces, numero plurali, Idem quod dies. Varr. Hebdomad. sub imagine Demetrij, Hic Demetrius est tatus quot luces habet annus absolutus. Nonius.
¶Lucus, masculino genere dixerunt veteres, teste Donato, pro lux, siue luce. Vnde apud Plautum & Terentium sæpius legitur luci in ablatiuo.
Cum lucu simul abij hinc mane. Plaut. Merc. 5.
Cum primo lucu. Plautus Cistel. 5. Sic apud Terentium Adelph. 5. 3, Cum primo lucu. vt legit Donatus. Vide paulo antè, Luce prima.
Luci, Aduerbium { ὑπὸ ἡμέραν } Id est die, siue mane. Plautus Casin. 19,
Sed properate istum atque istam actūrum emittere
Tandem vt veniamus luci. Cic. 12. Philipp. Quis enim audeat luci, quis in militari via, quis bene comitatum, quis illustrem aggredi?
Luculentus, Adiectiuum, Plenum luce, splendens, perspicuum, ornatū, elegans, pulchrum. A luce enim dicitur, testibus Festo & Nonio. Significat aliquando magnum, teste Valla.
Ambulacrum luculentum. Plaut. Mostel. 10,
Viden' vestibulum ante ædes, & ambulacrum cuiusmodi?
TR. Luculentum ædepol. Cic. ad Trebatium, lib. 7, Camino luculento vtendum.
Author luculentus. Cic. ad Atticum, lib. 10, Non credo, vt est luculentus author: potuisse certè tenere illam prouinciam scio.
Conditio luculenta, Optima, vel opima. Plautus Milit. 13,
Quin tu rem tuam cura potius, quàm Seleuci, quæ tibi
Conditio noua & luculenta fertur per me interpretem.
Dies luculentus. Plaut. Epid. 8.
Diuitiæ luculentæ. Plaut. Rud. 30.
Facinus luculentum, Insigne. Plaut. Menæch. 4,
Vin' tu facinus luculentum inspicere?
Familia luculenta. Plaut. Cistel. 7,
Ego te reduco & reuoco ad diuitias, vbi
Tu tam locēte in luculentam familiam.
Fœmina luculenta atque festiua. Plaut. Milit. 13.
Forma luculenta. Terent. Heaut. 3. 2.
Hæreditas luculenta atque magna. Plaut. Truc. 7.
Homo luculentus. Plaut. Capt. 6.
Materia luculenta. Plin. epist. 112, Recitabat ὑπομνήματα eruditam sanè, luculentámque materiam.
Nauigia luculenta. Cic. ad Attic. lib. 16. epist. 3.
Oratio luculenta, Aperta vel etiam optima. Salust.
Patrimonium luculentum. Cic. Philipp. 12.
Patronus luculentus. Cic. in Bruto.
Plaga luculenta. Cic. 7. Philipp. Luculentam tamen ipse plagam accepit, vt declarat cicatrix. Id est magnam.
Reclamatio præclara & luculenta. Cic. Philipp. 4.
Res luculenta. Cic. ad Attic. lib. 4. epist. cuius initium, Occupationum mearum: De te filiæ quod scribis, erit mihi curæ: certum est luculenta res.
Scriptor luculentus, Probatus, optimus. Cic. Attic. lib. 7.
Verba luculentiora. Cic. ad Attic. lib. 12. epist. cuius initium, Legi Bruti epistolam.
Luculentè, Aduerbium { λαμπρῶς } Clarè, splendidè.
Dicere luculentè. Cicero 1. de Diuinat. Quum ipse paucis interpositis versibus dicas satis luculentè.
Scribere luculentè, Apertè. Cic. de Claris Oratoribus, Et luculentè scripserunt, etiam si minus quàm tu, politè.
Vendere luculentè. Plaut. Merc. 7.
Luculenter, Aduerbium, Idem. Cic. 3. Offic. Hoc quidem sanè luculenter, vt ab homine perito definiendi. Idem 1. de Finibus, Quum Græcè, vt videor, luculenter sciam.
Luculentitas, pen. corr. { τὸ λαμπρόν } antiquè dictum. Cæcilius Hymnide, Vide luculentitatem eius & magnificentiam. Laberius Tucca, Dominus noster tua luculentitate captus. Nonius.
Luceo, luces { λάμπω, στίλβω, φέγγω } lucēre: & sæpius Lucet, impersonaliter, Splendere, Lucē emittere. Cic. pro Rosc. Amer. Occisus est à cœna rediens: nondum lucebat, quum Ameriæ scitum est. Sic 7. Verrina, Lucebat iam ferè.
Lucere facem alicui, pro Ante faciem lucem ferre: Id est, alicui præferre lumen. Plaut. Casin. 3. Idem Curcul. 1, Tu te tibi puer es, lautus, luces cereum.
Lucere luce aliena dicitur luna, quòd à sole lumē suum mutuetur. Cic. in Somnio Scip.
Focus lucet igne. Tibul. lib. 2. eleg. 1.
Oculi lucent. Ouid. 1 Metamorph.
Lucent officia alicuius. Cic. Attico, lib. 3, Meáque officia & studia, quæ parum antea luxerunt, sic exequar, vt, &c.
Lucescit { ἡμέρα γίνεται } lucéscere, Lucem fieri. Liu. 4. ab Vrbe, Et iam lucescebat, omniáque sub oculis erant. Terent. Heaut. 3. 1,
Lucescit: hoc iam cesso pultare ostium Vicini?
Lucens, Participium { λάμπων } Splendens, conspicuus. Virgil. 6. Æneidos, Lucentémque globum lunæ.
Faces lucentes. Ouid. 3. Fast.
Lympha lucens. Ouid. 4. Metamorph.
Marmora lucentia. Stat. 1. Sylu. 3.
Tunicæ lucentes auro. Stat. 9. Theb.
Lucidus, pen. corr. Adiectiuum { φωτεινός } Clarum, perspicuum. vt Lucida nox. Plin. lib. 2. cap. 79.
Candens lucidus aer. Lucret. lib. 4.
Domus lucidior. Ouid. 1. Fast.
Gemma lucida. Ouid. epist. 21.
Ordo lucidus. Horat. de Arte.
Saxa lucida. Stat. 3. Syl. 5.
Sedes lucidæ, Sedes deorum. Horat. 3. Carm. ode 3.
Sidera lucida. Horat. 1. Carm. ode 3.
Oculi fulgentes lucidum. Horat. 2. Carm. ode 12.
Lucifer, pen. corr. Luciferi, masc. gen. { φωσφόρος } Stella Veneris, quum antegraditur Solem: quum vero subsequitur, appellatur Hesperus, teste Cic. lib. 2. de Nat. deor. Ibidem Lucifera Diana dicitur.
Sidus Luciferi. Virgil. 2. Georg.
Nitens Lucifer. Tibul. lib. 1. eleg. 3.
Obscurus Lucifer illa nocte fuit. Ouid. 11. Metamorph.
Renouatus Lucifer. Silius lib. 7.
¶Vndecimus Lucifer stellarum coegerat agmen. Ouid. 11. Metam.
Ducit diem Lucifer. Virgil. 2. Æneid.
Clarus Lucifer albo exit equo. Ouid. 15. Metamorph.
Vigil Lucifer exit aquis Eois. Ouid. 6. Fast.
Tertius auroram pulsabat Lucifer. Stat. 11. Theb.
Retegens diem, noctísque fugans tempora Lucifer. Ouidius 2. Metamorph.
Luciferi. Ouid. 3. Fastorum,
Tres vbi luciferos veniens præmiserit Eos.
Luciferus, pen. corr. Adiectiuum { φωσφόρος. } vt
Diana lucifera. Valer. 7. Argon.
Equi luciferi. Ouid epist. 11,
Denáque luciferos luna mouebat equos.
Pueri luciferi. Ouid. 3. Fastorum,
Restat vt inueniam, quare toga libera detur
Luciferis pueris candide Bacche tuis.
Lucifugus, pen. corr. Adiectiuum, Qui fugit lucem. Cic. 1. de Finibus, Ecce autem alij minuti & angusti, aut omnia semper desperantes, aut maleuoli, inuidi, difficiles, lucifugi, maledici, monstrosi.
Blattæ lucifugæ. Virg. 4. Georg.
Lucerna, lucernæ { λύχνος } Notum instrumentum. Cic. 4. Acad. Itaque Timagoras Epicureus negat sibi vnquam quum oculū torsisset, duas ea lucerna formulas esse visas.
Cubicularis lucerna, Vide CVBILE.
Matutinæ lucernæ. Iuuenal. satyr. 11.
Seræ lucernæ. Martial. lib. 10. epigr. 19.
Lucerna simplex. hoc est vnam tantùm partem exporrectam habens, & vno ellychnio contenta, quæ cubicularia dicitur: de qua Martialis lib. 14. aut dimyxos, ad duo ellychnia ferenda: aut trimyxos, ad tria: aut polymyxos, ad plura. Idem lib. 14,
Illustrem quum tota meis conuiuia flammis,
Tótque geram myxos, vna lucerna vocor.
Vigiles lucernæ. Horat. 3. Carm. ode 8.
Viuæ lucernæ. Horat. 3. Carm. ode 21.
Lucerna eadem scripsi. Cic. ad Atticum, lib. 8, Ego XIIII. Calend. quum eadem lucerna hanc epistolam scripsissem, qua inflammaram tuam, Formiis ad Pompeium, si de pace ageretur, profectus: si de bello, quid ero? Id est, eodem tempore. Idem lib. 7, Facerem diutius, nisi me lucerna desereret.
Lucernas fraudare. Horat. Non quo fraudatis immundos nacta lucernis. Quo loco Turnebus. Non vt opinor, inquit, oleum intelligit è lucerna sumptum. Nec enim in ea satis est olei ad vnctionem: deinde quis è lucerna quàm ampulla sumere mallet? Ego genus quoddam olei lucernarium fuisse appellatum lego, quod vile & rancidum esset, & ad lumina relegatum: quo tamen inopes & sordidi vngere se solebant, quum Horatius optimo oleo primæque notæ vteretur. Nā qui oleo se vngit, eo quo solent lucernæ accendi, is lucernas defraudat alimento suo, suóque fomento. De oleo lucernario Aëtius meminit, vt ibidem Turnebus refert.
Luxo, luxas { ἐξαρθρόω } luxāre, à Luo, luis: significat Soluere, suo loco mouere. Plin. lib. 17. cap. 24, Aut circumfossor iniurioso ictu verberauit. Vel etiam subaratos imprudens luxauit radices.
Luxata { ἐξαρθρήματα, στρέμματα } dicuntur, inquit Festus, locis suis mota & soluta. Plin. lib. 17. cap. 28, Contrà luxata membra iungēda harundinum fissuræ. Cato cap. 157, Et luxatum siquod est, bis die calida foueto.
Luxus, huius luxus, mascul. gen. { ἀσωτία } Superfluitas, & nimia profusio: Sumptuosior cibi, vestitus, & aliarum rerum cura. Cic. 5. Verr. Nisi fortè existimatis, eum in vino ac luxu non risisse, qui, &c. Terent. Adelph. 4. 7, Domus sumptuosa, adolescens luxu perditus.

Dissoasor honesti, luxus Claud. 3. de raptu Proserp.
Populator opum, luxus. Claud. 1. in Ruffin.
Famosus luxus Tarenti Claud. 8. Paneg.
Pudendus luxus. Tacit. lib. 3.
Regali luxu splendida domus. Virg. 1. Æneid.
Regifico luxu paratæ epulæ. Virgil. 6 Æneid.
Pocula ducere multo luxu. Propert. lib. 2. eleg. 10.
Effusus in luxum. Tacit. lib. 20.
Explicare suos luxus. Lucan. lib. 10.
Fouere hyemem luxu. Virgil 4 Æneid.
Solutus luxu. Quintil lib. 3. cap. 8.
¶Luxũ, inquit Nonius, id est vulsum, & loco motũ, quod nunc luxari ignari Latinè dicimus. Inde Luxuria, quia à recta viuendi via sit exclusa, & eiecta.

Luxuria, luxuriæ, Idem { [illegible] } Cic. lib. 1. Offic. Intelligimus quàm sit turpe diffluere luxuria, delicatè ac molliter viuere. Idem pro L. Murena, Odit Pop. Rom. priuatam luxuriam, publicam magnificentiam diligit.
Luxuria (inquit Festus) morum est solutio.
Instrumenta luxuriæ Ouid. 5. Fast. Intelligit aurum & argentum.
Conuitia luxuriæ. Quintil. lib 4 cap. 2. Vt si defendendus est M. Cælius, nónne optimè patronus occurrat prius conuitiis luxuriæ, petulantiæ, impudicitiæ, quàm veneficij?
Pestis blanda, luxuria. Seneca Octau. 7.
Misera luxuria Propert. lib. 1. eleg. 2.
Solers luxuria. Pers. satyra 5.
¶Cepit præfectos luxuria, Vide SAPIO.
Circunscribere luxuriam vtilitate, Vide CIRCVNSCRIBO.
Via facta est luxuriæ. Propert. lib. 3. eleg. 13.
Indulgere luxuriæ, Vide INDVLGEO.
Luxuria foliorum. Virg 1 Georgicorum,
At si luxuria foliorum exuberat vmbra.
Luxuria humoris. Plinius lib. 9. cap. 2, Causa euidens, humoris luxuria.

Luxuries, luxuriei, fœm gen. Idem { [illegible] } Cic. 1. Verrina, Quas res luxuries in flagitiis, crudelitas in suppliciis, auaritia in rapinis, &c. Ibidem, 4. Quum perferre non possent luxuriem, crudelitatem, auaritiam, superbiam. Et pro Rosc. Amer. In vrbe luxuries creatur, ex luxuria exstat auaritia, necesse est.
Perferre luxuriem alicuius, Vide PERFERO.
Prædulce malum luxuries. Claud. 2. Paneg.
Luxuries segetum, quam Plin. lib. 18 cap 17, inter vitia frugum ponit, id est redundantia germinis: nempe quando seminis abundantia ipsas segetes suffocat. Cic 2 de Orat. Quod si hic noster Sulpitius faceret, multo eius oratio esset pressior, in qua nunc interdũ, vt in herbis rustici solent dicere, in summa hubertate inest luxuries quædam, quæ stylo depascenda est. Id est, scribendi frequentia, & assidua meditatione reprimenda illa naturalis hubertas, quæ interdum redundat. Virgil. 1. Georgicorum,
Luxuriem segetum tenera depascit in herba.

Luxuriosus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } In re familiari solutus, inquit Festus. Cicero 2. de Finibus, Si ea quæ sunt luxuriosis efficientia voluptatum, liberarent eos deorum & mortis & doloris metu &c.
Luxuriosus in. Cic. pro Lege agraria, Vt in suis rebus, ita in Rep. luxuriosus nepos, qui prius syluas vendat, quàm vineas.
Amor luxuriosus Ouid 1. de Remed Amor.
Cultus luxuriosus, Delicatus & mollis. Quintil libro 8. in Procem. Muliebris & luxuriosus cultus non corpus exornat, sed detegit mentem.
Frumenta luxuriosa, Quę confestim & copiosè nimia proueniunt: ita vt immitti in ea soleant oues ad depascendum. Cicero in Orat. de rusticis loquens, Siquidem est eorum gemmare vites, sitire agros, lætas esse segetes, luxuriosa frumenta, &c.
Lętitia luxuriosa, Nimia, & profusior quàm par est. Liu. 2. ab Vrbe, Eo nuntio erecti Patres, erecta plebs, sed Patribus nimia luxuriosa ea fuit lætitia.
Pabula luxuriosa, Quæ maximam herbarum copiam adferunt. Plinius lib. 17. cap. 4, Nec luxuriosa pabula, pinguis soli semper indicium habent.
Seges luxuriosa. Ouid 1. Fast.
Vitis luxuriosa. Columella lib. 5 cap. 6, Plerique vitem validam & luxuriosam falsò crediderunt feraciorem fieri.
Luxuriosior. Plin. lib. 17. cap. 3, Alterum genus luxuriosius.

Luxuriosè, pen. prod. Aduerbium { [illegible] } vt Luxuriosè viuere: hoc est, Molliter & delicatè. Cicer. pro Cælio, Cum facinorosis audacter, cum libidinosis luxuriosè viuere.

Luxurio, luxurias, luxuriâre, vel Luxurior, luxuriaris { [illegible] } luxuriari, Deponens: vtrunque significat Superabundare, profundere, & lasciuire. Liu. 1. ab Vrbe, Positis externorũ periculorum curis ne luxuriarent otio animi, quos metus hostium, disciplináque militaris continuerat. Plaut. Pseudolo, 20.
Luxuriantur, lustrantur, comedunt.
Deliciis luxuriate. Ouid. epist. 15.
Luxuriat liber vmbilicis. Martialis lib. 3.
Luxuriari variis colorum picturis. Plin. lib. 16. cap 25.
Luxuriant animi rebus plerunque secundis. Ouid. 2. de Arte.
Animi luxuriant iuuenilibus annis. Ouid. 5. Fast.
Mens luxuriat. Ouid 1. de Arte.
Membra luxuriant Ouid. 7. Metamorph.
Pecus luxuriat in pratis. Ouid 1. Fast.
Luxuriantur arbores, quum abundantius ramos emittũt, siue producunt. Colum. de Arb. cap. 11, Cacumina virgarum ne luxurientur demutilato.
Ager assidua luxuriabat aqua. Ouid. 4. Fast.
Humus luxuriat. Ouid. epist. 2.

Luxurians, Participium { [illegible] } vt
Compescere luxuriantia. Horat. 2. epist. 2.

Luxuriatus, pen. prod. Aliud participium. Ouid. 5. Trist. eleg. 4.
Non tamen, vt lusit, rursus mea littera ludet:
Sit semel illa meo luxuriata ioco.
Fames luxuriata multo sanguine. Stat. 1. Thebaid.

L Y

LYAEVS { [illegible] } dicitur Bacchus, vt Grammaticis placet [illegible], Id est soluere, quòd curas soluat, atque discutiat.
Pater Lyæus. Virgil. 4. Æneid.
Annosus Lyæus, Vinum vetus. Tibul. lib. 3. eleg. 2.
Pubescentem Lyæum, Id est vuas maturescentes, dixit Statius 2. Syluarum.
Corniger Lyæus. Ouid. 3. Amor eleg. 14.
Vda Lyæo tempora Horat. 1 Carm ode 7.
Dulci Lyæo curam soluere. Horat. Epod. 9.
Largi flumina Lyæi. Stat. 1. Sylu 6.
Iocoso Lyæo consilium arcanum tegere. Horat. 3. Carm. ode 21.
Succus Lyæi Sil. lib 7,
Pocula nec norant socios mulcere Lyæi
Fonte sitim, & pura solitis defendere lympha.

Lyæus, Adiectiuum { [illegible] } pro Lycius, figuratè: vt Latex Lyæus, Id est vinum. Virgil. 1 Æneid.

LYCASVS. Vide LYCESVS.

LYCAMBES { [illegible] } vir Thebanus, quem Archilochus poeta iambis ad suspendii tradegit: de quo vide in dictione ARCHILOCHVS.
Infidus Lycambes. Horat. Epod. 6. Idem de Lycãbe, lib. 1. epist. 19.

Lycambeus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Ouid. in Ibin,
-in te mihi liber iambus
Tincta Lycamben sanguine tela dabit.

LYCAON, pen. prod. huius Lycaonis, pen corr. { [illegible] } Titani ac Terræ filius, Arcadiæ rex, qui (vt in fabulis fertur) à Ioue in lupum conuersus fuit, quòd Iouem hospitem necare molitetur. Seruius enarrans locum Virgilij 1 Georgicorum.
Nauita tum stellis numeros, &c. Vide Ouid. 1. Metamorph.
Notus feritate Lycaon Ouid. 1. Metamorph.
Aræ fontes Lycaonis. Stat. 11. Thebaid.

Lycaonius, pen. corr. Adiect. { [illegible] } vt
Axis Lycaonius Septentrionalis Ouid. 3. Trist. eleg. 2.
Astra Lycaonia. Claud. 8. Paneg.
Calisto Lycaonia Catulli de coma Berenicis, epigr 67.
Mensæ Lycaoniæ fœda conuiuia. Ouid. 1 Metamorph.

Lycaonis, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Idem quod Lycaonius. Ouid. 2. Fastorum,
Cordex. Virgineos periora Lycaona cœtus Desere.

LYCAONES { [illegible] } populi sunt Asiæ, Phrygibus & Gallogræcis, quos Galatas nominari antè scripsimus, vicini. Author Pompon. Mela lib. 1. ¶Sunt & Lycaones, vt ait Solinus, lupi ceruice iubati, & tot modis varij, vt nullum eis abesse colorẽ dicant. Plin. lib. 8. cap. 34. in Indis Lycaones esse scribit. Pomponius libro 3, de Æthiopia scribens, Sunt & sæuissimę feræ omni colore varij lycaones, & quales accepimus sphingas.

Lycaonia { [illegible] } Ipsa Asiæ regio, à qua Lycaones, quæ mediũ quodammodo locum & arcem occupat. Sunt qui scribant Lycaoniã esse partem Arcadiæ cognominatam.

LYCASTE. Priami filia tum pulchritudine insignis adeò, vt captus ex ea Polydamas Antenoris & Theano sororis Hecubæ filius, illã ex concubina susceptam sumeret in vxorẽ. Bocatius. ¶Fuit & alia Lycaste, quæ ob pulchritudinem Venus vocabatur.

LYCASTOS, Vrbs Cretæ, sic à luporum multitudine dicta, quæ ibi esse creditur. Huius meminit Pomponius Mela libro 2. Strabo item libro 10.

LYCEVS, idem qui & Lyceus. Valer. 4. Argonaut. Quas Tanais, fluuiúsque Lyceus, Hypanisque, Nomásque Addat opes. Vide LYCVS.

Lyceum, lycei, pen. prod. vel lyceum: nam [illegible] per [illegible] scribitur: Fuit Athenis schola Aristotelis. Vnde Peripateticorum nomen effulsit. Cic. 1. Academ. Qui erant cum Aristotele, Peripatetici dicti sunt; quia disputabant inambulantes in Lycio.
Lyceum, fuit etiam gymnasium Ciceronis in Tusculano, à nomine scholæ Aristotelicæ, de quo libro 1. de Diuinat. sic refert, Nuper quum essem cum Qu. fratre in Tusculano disputatum est. Nam quũ ambulandi causa in Lyceum venissemus (id enim superiori gymnasio nomen est), Perlegi, ille inquit, tuum paulo antè tertium De natura deorum.

LYCEVS, pen. prod. { [illegible] } Mons Arcadiæ, qui Pani deo sacer est, & vbi templum bicornis Fauni. A quo Lycea, ludicra illi sacrata, Lupercalia dicta. Ouid. lib. 2. Fastorum, Faunus in Arcadia templa Lyceus habet. Dictus Lyceus [illegible], Id est à lupis, quibus propter frequentiam pecudum abundabat.
Amnes Lycei. Virgil 3. Georg.
Saltus Lycei Virgil 1 Georg.
Collis Lyceus. Ouid 1 Metamorph.
Culta arbusta Lycei Ouid 1. Metamorph.
Gelidum Lyceum Virgil. 10 eclog.
Viridis Lyceus. Virgil. 4 Georg.
Vmbrosus Lyceus Stat lib 1 Thebaid.

Lyceus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } vt
Nemus Lyceum. Ouid 8 Metamorph.

LYCHAS { [illegible] } nomen famuli Herculis, cui Deianira vestem imbutam cruore Nessi, ad maritum perferendam dedit. Ille verò quum vestis ardore & veneno consumeretur, furore actus Lycham in mare Euboicum ex Oetha monte deiecit, qui illic in scopulum mutatus fuisse dicitur. Fabulam vide apud Ouid. libro 9 Metamorph. quam his versibus claudit,
Nunc quoque in Euboico scopulus breuis eminet alto
Gurgite, & humanæ seruat vestigia formæ

Quem

Quem quasi sensurum nautæ calcare verentur,
Appellántque Lycban.

Lychnis, lychnidis, penult. corr. { λυχνὶς } Herbæ genus, Dioscorid.

Lychnites, lychnitis, penult. prod. masc. g. { λυχνίτης } Lapidis genus, de quo Plin. lib 36. cap 5, Omnes autem tantum candido marmore vsi sunt è Paro insula, quem lapidem cœpere lychnitem appellare, quoniam ad lucernas in cuniculis cæderetur, vt author est Varro, multis postea candidioribus repertis.

Lychnitis, pen. prod. huius lychnitidis, pen. corr. f. g. { λυχνῖτις } Herbæ species: de qua Plin. lib. 25 cap. 10.

Lychnus, lychni, masc. g. { λύχνος } Latinè lucerna dicitur. Varro, Lucerna à luce dicta est: aut ab eo quod vocãt Græci λύχνον. Cic. Quint. fratri, lib 3, Hanc scripsi ante lucem, ad lychnum ligneolum, qui mihi erat periucundus, quòd eum te aiebant, quum esses Sami, curasse faciendum. Legitur & lychnuchum. Idem pro Cælio, Luna denique longè alia est Solis & lychnorum.
Pendentes lychni. Lucret. lib. 5.
Incensi lychni dependent aureis laquearibus. Virg 1 Æneid.
Lychnus non autem lychnus dicendum ostendit Seruius: quum primam corripi dicat: quod fieri non posset, nisi post n sequeretur i, & trisyllabum fieret. Virg 1. Æneidos,
Dependent lychnij laquearibus aureis.

Lychnuchus, lychnuchi, pen. prod. { λυχνοῦχος } dicitur quicquid lucernã sustinet. Plinius lib. 34. cap. 3, Placuere & lychnuchi pensiles in delubris aut arborum modo mala ferentium lucentes. Suetonius in Cæsare cap. 37, Ascẽditque Capitolium ad lumina, quadraginta elephantis dextra atque sinistra lychnuchos gestantibus.

LYCIA { Λυκία } minoris Asiæ regio inter Pamphyliam & Cariam sita, cognominata est à Lyco rege Pandionis filio, atque, vt ferũt, infestata olim Chimeræ ignibus. Pompon lib 1, Lycia prope tota Tauro mõte premitur, eius iugis bona parte clausa. Lycios autem primum Termilas dictos Herodotus lib. 7, scribit, quem vide in septimo. De Lyciorum laudibus legito Strabonem lib 14. Lycia hodie Briquia dicitur. Ptolemæus lib. 5. cap 3.
Vrbes Lyciæ Ouid. 4. Metam,
Dumeta Lyciæ. Horat. 3. Carm. ode 5.
Fertilis agris Lycia. Ouid 6. Metam.
Hyberna Lycia. Virg 4 Æneid.

Lycius, Adiectiuum { Λύκιος } vt Cateruæ Lyciæ. Horat. 1. Carm. ode 8.
Deus Lycius, Apollo. Propertius lib 3 eleg 1,
Ne mea contempto lapis indicet ossa sepulchro
Promissum est, Lycio vota probante deo.
Montes Lycij Stat 1. Sylu 5.
Pharetra Lycia Virg 7. Æneid.

LYCIDAS, pen. corr. Centauri nomen & pastoris apud Virgilium.
Lycida, Vocatiuus. Virgilius 7 ecloga,
Sæpius at si me Lycida formose reuisas.

Lycidas, Nomen etiam pueri apud Horatium, 1. Carm. ode 4,
Nec tenerum Lycidam mirabere, quo calet iuuentus
Nunc omnis.

LYCIMNIUS, Frater Alcmenæ, auunculus Tlepolemi, à quo & ipse interemptus est. Homerus.

LYCIMNIA, amica Horatij, de qua ipse lib 2. Carm. ode 12,
Me dulcis dominæ Musa Lyciniæ, &c.

LYCISCA, nomen canis, Diminutiuum à λύκος quod lupum significat, appellata sic quòd vel ex lupo nata sit, vel similis sit lupo. Virgilius 3. ecloga,
-multum latrante Lycisca. Ouid. 3. Metamorphoseos,
Et Thous, & Cyprio velox cum fratre Lycisca.

LYCISCUS, pueri nomen apud Horatium, Epod. 11,
Nunc gloriantis quamlibet mulierculam
Vincere mollitia, amor Lycisci me tenet.

Lycium { λύκιον } medicamentum ex radice rhamni sylnestris factum. Plin. lib. 24. cap 14, Huius radice decocta in aqua fit medicamentum, quod vocant lycium. Et paulo pòst, Lycium præstantius e spina fieri tradunt, quam & pyxacanthon chironiam vocant.

LYCOMEDES, pen. prod. { Λυκομήδης } Creontis fuit filius, teste Homero Iliad 9.

LYCON, ex Troade, Stratonis discipulus, è Theophrasti schola: huius in dicendo suauitatem nomen maximè demonstrat, quòd addita litera c, Glycon sit cognominatus, habitu fuit mollis & delicatus. Quatuor huius nominis memorantur, Primus Pythagoricus, Secundus hic, Tertius versificator, Quartus epigrammaton poeta. Diogenes Laertius.

LYCOPHRON, pen. corr. huius Lycophronis, penult. corr. { Λυκόφρων } Chalcidensis ex Eubœa, filius Socli, adoptatus verò à Luco Rhegino, grammaticus, & Tragœdiarum scriptor. Estque vnus ex septem qui Pleias vocati sunt. Stat. 5. Sylu. 3, Carmina Battiadæ, latebrasque Lycophronis atri. Atrum vocat quasi obscurum, vel quia in omnibus scriptis obscurior fuit: vel certè ad Alexandram alludit, de qua dixit Suidas. Ouidius eum sagitta interfectum esse innuit, quum inquit in Ibin,
Vtque cothurnatum periisse Lycophrona narrant,
Hæreat in fibris fixa sagitta tuis.

Lycophthalmos, Gemma quatuor est colorum, ex rutilo & sanguineo in medio nigrum candido cingitur, vt luporum oculi, illi per omnia similis Plin lib 37. cap. 11.

LYCOPOLIS, pen. corr. { Λυκόπολις } vrbs Ægypti, sic à lupis cognominata. Di[illegible] Sicul lib. 2.

Lycopsis, herba { [illegible] } Vide Plin. lib. 27 cap 11.

LYCORIAS nomen Nymphæ apud Virgilium 4. Georg.

LYCORIS, pen. prod. { Λυκωρίς } meretrix fuit alio nomine Cytheris dicta, à Cornelio Gallo poeta adamata De qua Virgilius sæpe in Gallo. Vide item multa in dictione CORNELIUS.

LYCORMAS { Λυκόρμας } fluuius est qui è Boeotensibus inter Ophientea gentem Ætolicam oritur, vocatur postea Euenus, ab Eueno qui se in eum præcipitauit. De quo Strabo lib. 7. Ouid. 2. Metamorphoseos,
Arsurúsque iterum Xanthus, flauúsque Lycormas.

Lycos, Genus aranei, Plinio lib. 30 cap. 6.

LYCTONIA, Vrbs Cretæ insulæ, vt notat Tortelius.

LYCTUS, Vrbs Cretæ. à Lycto filio Lycaonis appellata. Quidam Lyttum vocant, eo quòd in loco alto posita sit. Quod enim sursum & sublime est, lyttum vocant. Hæc Stephanus.

Lyctius Adiectiuum { Λύκτιος } vt Lyctius Idomeneus. Id est Cretensis. Virgil.

LYCURGUS { Λυκοῦργος, Λυκόοργος } Lacedæmoniorum rex, qui fuit philosophus, & Lacedæmoniis leges sanctissimas condidit: astrictis ciuibus iuramento, quòd tam diu eas inuiolatè obseruarent, donec ipse rediret: è patria nunquam rediturus emigrauit. De quo Valerius, Iustinus, Aristoteles, & Plutarchus multa.
Lycurgus durissimarum Lacedæmoniis legum author musices disciplinam probauit Quintil. lib. 1. cap. 10, ¶ Lycurgus item rex Nemeæ regionis Hypsiphilen regis Thoantis filiam nato suo nutricem adhibuit. Author Statius 5 Thebaid. ¶ Lycurgus præterea rex Thraciæ fuit, qui vt habet fabula, dum cõtemnens Liberum, eius amputat vites, crura sua incidit. Re vera autem abstemius fuit: quos constat acrioris esse naturæ: quod etiam de Demosthene dictum est. Hæc Seruius enarrans illud Virgilij 3. Æneidos,
Thraces arant acri quondam regnata Lycurgo.
Latissima regna Lycurgi. Ouid. epist. 2.
Thracis exitium Lycurgi. Horat. 2. Carm. ode 19.
Bipennifer Lycurgus. Ouid. 4 Metam. de Baccho.
Vesanus Lycurgus. Propert. lib. 3. eleg. 17.

Lycurgeus, Adiectiuum { Λυκούργειος } Cic ad Attic. libro 1, Nosmetipsi, qui Lycurgei à principio fuissemus, quotidie demitigamur. Vbi interpretes, Lycurgei, Id est optimates, legum asseclæ & propugnatores, qualis Lycurgus apud Laconas legum conditor. Budæus seuerissimum interpretatur. Turnebus contrà à Lycurgo oratore, qui accusator vehemens fuit & acerbus, adiectionem illam deriuatam scribit, ac acrem & asperum interpretatur, qualis Cicero in Clodium fuisse videtur.

LYCUS, nomen proprium viri, quo nomine multi vocati sunt. Vnus Troianus, de quo Virgil. 1 Æneid. Fata Lyci. Alter Thebanus ignobilis exul, qui absente Hercule reuersus, Creontem regem occidit, & regnũ tenuit. Item alius Thebanus rex, maritus Antiopæ: Alius Pandionis filius, qui à se Lyciam nominauit. Alius Lycaon, in lupum à Ioue conuersus est. Fuit & alius Lycus, Priami filius. Item vnus ex centauris. Fuit item Lycus medicus Neapolitanus, cuius meminit Plin. lib. 20 cap. 20.
Lycus, puer quidam fuit ab Alcæo dilectus. Horatius 1. Carmin. ode 32.
Lycus { Λύκος } Armeniæ fluuius. Strab. lib. 11.

LYDA { Λύδη } Antimachi poetæ vxor fuit, quam egregiè animo charam habuit, quæ quum mortua esset, elegiam qua mœrorem solaretur sibi fecit nomine Lyden, vbi enumeratis heroicis calamitatibus & infortuniis, malis alienis ægritudinem sibi minuit. Huius meminit Plutarchus in libro De consolatione. Propertius,
Nec tantum Clario Lyde dilecta poëtæ, &c.

LYDDA { Λύδδα } Palæstinæ Iudææ vrbs, Ptolemæo lib. 5. cap. 16. Alio nomine, Diospolis. Hodie Rama.

LYDIA { Λυδία } Asiæ regio Æolis & Ioniis vicina, nota est Crœsi fortuna & rebus gestis, tum etiam Pactoli fluuij fama aurum trahentis. Vide Strabonem, & Pomponium lib. 1. in summa Asiæ descriptione.
Ingens Lydia. Virg. 4 Georg.
Lydia tota fremit. Ouid. 6. Metam.

Lydus { Λυδός } Qui est ex Lydia. Lydi (authore Herodoto lib 1.) primi aurum argentúmque percusserunt, primíque caupones institorésque fuerunt.
Lydorúmque manum, collectos armat agrestes. Virg 9. Æneid.

Lydus, Adiectiuum { Λυδός } Ouid 2. Fastorum,
Ridet amatorem Lyda puella suum. Intelligit Iolen.

Lydius, Aliud adiect. { Λύδιος } vt Aurifer amnis Lydius. Tibul. lib. 3. eleg. 3 Intelligit Pactolum.

LYDIA, amica Horatij, cuius in Odis sæpe meminit.

Lydius { Λύδιος } Theophrastus lib. De natura lapidum, ait lapidem quendam esse, qui Lydius seu Heraclius dicatur, qui interea aurum atque argentum cuiusmodi sit arguat. Hunc quidam magnetem putant, velut Herculanum, qui ferrum ad sese trahit: vnde nomen etiam additum sideritæ. Sed ex Theophrasti verbis satis liquet basanon significari, quem Latini vocant indicem, in quem Battus ille pastor apud Ouid. 2 Metamor. transfiguratus est, manet [illegible] nimirum etiamnum in lapide prodendi studio, nec Heraclium [illegible] ocatum ab Hercule, sed ab Heraclea Lydiæ ciuitate. Plin. lib 33 cap. 8, Auri argentíque mentionem comitatur lapis, quem coticulum appellant, quondam non solitus inueniri nisi in flumine Tmolo, vt author est Theophrastus: nunc verò passim, quem alij Heraclium, alij Lydium vocant. Sunt autem modici, quaternas vncias longitudinis, binásque latitudinis non excedentes. His coticulis periti, quum è vena vt lima rapuerint experimentum, protinus dicunt quantum auri sit in ea, quantum argenti, vel æris, scrupulari differentia, mirabili ratione non fallente. Vicem autem prouerbij habet in eos qui vehementes acri, exactóque iudicio sunt. [illegible]

LYDUS, Herculis filius ex Iole, Alij Atys filius Athys, & frater Tyrrheni: à quo Lydia regio est appellata. Nam quum propter terræ sterilitatem fratres simul terræ non possent: Tyrrhenus forte iacta discedens, cum ingenti multitudine ad Italiam veniens eam tenuit partem, quæ ad mare inferum versa est, & à se Tyrrheniam nominauit. Lydus verò remanens, Mæoniam de suo nomine vocauit.

LYGDAMUS, nomen est viri proprium. Perottus.

LYGDAMUM, Plinio lib 5 cap. 30, oppidi nomen est.

LYMIRA, Lyciæ flumen est, & eodem nomine ciuitas, inquit Pomponius lib. 1. in descriptione Lyciæ.

Lympha {νύμφη} Aqua dicitur Latinis, Græcia verò νύμφη: mutauerunt autem Latini υ in λ. Colum.lib.10, Doctáque Parthenope Sebethide roscida lympha.

Fluuialis lympha. Virg. 4. Æneid.
Fugax lympha trepidat obliquo riuo. Horat. 2. Carm. ode 3.
Gelidæ lympha. Ouid. De medicamine faciei.
Leuis lympha. Horat. Epod. 16.
Liquidæ lymphæ. Ouid. 3 Metam.
Loquaces lymphæ saxis desiliunt. Horat 3. Carm. ode 13.
Lucentis lymphæ stagnum. Ouid. 4. Metam.
Manantes lymphæ. Horat Epod. 2.
Puteales lymphæ. Lucret. lib. 6.
Sobria lympha mista mero. Tibull. lib. 3 eleg. 1.
¶Vulnera lymphis abluere. Virg. 4. Æneid.
Date lymphas manibus. Virg. 1. Æneid.
Copia lymphæ finit sitim. Horat. 2. epist. 2.
Hausit de gurgite lymphas. Virg. 9. Æneid.
Ora manúsque tua lauimus Feronia lympha. Horat. 1. Serm. saty. 5.
Restinguere pocula lympha. Horat. 2. Carm. ode 11.
Vulnera siccare lymphis. Virg 10. Æneid.

Lymphor, lymphoris, Antiquum, Idem quod lympha. Lucilius, Impermistum lymphorem. Nonius.

Lymphaticus, pen. corr. {νυμφόληπτος} Furiosus, insaniens, qui vitium ex aquæ conspectu contraxit, vel ex imagine visa in aqua. Plin. lib. 25, scribit helleborum mederi melancholicis, insanientibus, & lymphaticis, elephantiæ, & tetano. Festus, Vulgò memoriæ proditum est, quicunque speciem quandam è fonte, id est effigiem nymphæ viderint, furendi non fecisse finem, quos Græci νυμφολήπτους vocant, Latini lymphaticos appellant.

Lymphatici etiam dicuntur hydropici. Serenus de hydrope loquens, Helleboro quoque purgatus lymphaticus error. Sed & Lymphatici etiam Isidoro sunt, qui à rabioso cane morsi aquam metuunt: adscribam eius verba, Vnde & Latini hunc morbum ob aquæ metum lymphaticum vocant.

Lymphati nummi Plaut. Pœnulo, AG. Sunt mihi intus nescio quot nummi aurei lymphatici. M. Defertо ad me, faxo actútum constitero lymphaticum.

Lymphatica somnia. Plin. lib. 26. cap. 8.
Lymphaticus pauor. Liu. 10. ab Vrbe.

Lympho, lymphas, lymphâre, Perturbare, & in furorem impellere. Valer. 3. Argon. Rupta quies: deus ancipitem lymphauerat vrbem.

Lymphans, Participium Stat. 10. Thebaidos,
Ecce recens, superis animum lymphantibus, horror
Thiodamanta subit.

Lymphor, lympharis {ἐκστῆναι} lymphari, Insanire, desipere. Plin. lib. 34. cap. 17, Hac herbæ epota, lymphari homines obseruantibus miraculis. Curtius, Quippe lymphati, trepidare cœperût, omnia pectora occulto metu percutiente.

Lymphatus, pen. prod. Adiect. {νυμφόληπτος} Idem quod lymphaticus, Insanus, quasi Nympharum spiritu correptus. Liu. 7. ab Vrbe, Et tunc quidem velut lymphati & attoniti munimentis suis trepido agmine inciderunt. Cic. 1. de Diuin. Et Plinius lib. 30. cap. 10, Rursus magi tradunt lymphatos sanguinis talpæ aspersu resipiscere.

Furor lymphatus. Senec Medea, 6.
Metu lymphato trepidare. Lucan lib. 7.
Mente lymphata furebant. Catul. Argon 59.
Ore lymphato furens Senec. Troad. 1.
Pectus lymphata. Ouid. 11. Metam.
Vrbs lymphata incertis horroribus. Stat. 10. Thebaid.

Lymphationes nocturnæ {νυμφοληψίαι νυκτεριναί.} Plinius lib. 34. cap. 15, Namque circumscribi circulo, térve circumlato mucrone, & adultis & infantibus prodest contra noxia medicamenta: & præfixisse in limine, è sepulchris euulsos clauos, aduersus nocturnas lymphationes.

Lymphatus, huius lymphatus, Verbale. Plin. lib. 37. cap. 10, Aliam eodem nomine argenteі coloris, contra lymphatum habendam.

Lympidus, Vide LIMPIDVS.

LYNCESTIS {λυγκῆστις} aqua, quæ vocatur acidula, vini modo temulentos facit. Plin. lib. 2. cap 103. Hinc

Lyncestius, Adiectiuum {λυγκήστιος.} Ouid. 15. Metam. quum de Clitorio amne dixisset,
Clitorio quicunque sitim de fonte leuarit,
Vina fugit, gaudétque meris abstemius vndis. Subiungit deinde,
Hinc fluit effectu dispar Lyncestius amnis,
Quem quicunque parum moderato gutture traxit,
Haud aliter titubat quàm si mera vina bibisset.

Lynceus, Adiectiuum, Vide LYNX.

LYNCEVS {λυγκεύς} disyllabum, huius Lyncei vel Lynceos, pen. corr. Nomen proprium eius, qui fuit vnus ex Argonautis, acutissima oculorum acie præditus: qui dicebatur videre vltra parietem, & (vt historiæ tradunt) conspexit nouissimam Lunam, primámque eodem die in signo Arietis, quod paucis mortaliû contigit vidisse. Vnde Valer. 1. Argon. -solus transibit nubila Lynceus. Hunc Varro centum triginta millia passuum prospexisse scribit: solitúmque exeuntem à Carthagine classem Punicam, numerúmque nauium ex Lilybitana Siciliæ specula manifestissimè notare. Solinus hunc Strabonē vocat. Plin. quoque lib. 7. cap 21, Tradidit Cicero fuisse, qui perníderet centum triginta quinque millia passuum. Huic & nomen M. Varro reddidit, Strabonem vocatum. Solitum autem Punico bello, à Lilybæo Siciliæ promontorio, exeunte classe Carthaginis portu, etiam numerum nauium dicere. Certè ratio temporum non patitur eundem esse Lynceum Argonautam, & hunc Varronis Pliniíque Strabonem. nam Argonautæ ante bellum Troianum fuere. at hic Strabo tempore belli Punici fuit in viuis. Quamobrem mirari subit Valerium Maxim. lib. 1. cap. De miraculis, ita scribentem: De Lynceo. deinde subdit, Nec illius quidem paruæ admirationis oculi, quem constat tam certa acie luminum vsum esse, vt à Lilybæo portu, Carthaginiensium egredientes classes intueretur. Sed fortè Lynceum dicit Valerius adiectiuè, quasi Lynceis oculis præditum. Iudicet lector. Pindarus & Apollonius in Argon. retulit illum per abietem fratrem suum à Castore occidi vidisse, cuius necem describit Ouid 5. Fastorum,

Pectora traiectus Lynceo Castor ab ense, &c.

Prouerbium vide apud Erasmum, Lynceo perspicacior. Horatius 1. epistola 1,
Non possis oculo quantum contendere Lynceus,
Nunc tamen idcirco contemnas lippus inungi.

Lynceus & Idas, Apharei filij fuerunt, vnde Aphareidas illos vocat Apollonius 1. Argon. & Ouid 8. Metam. Et duo Thestiadæ, & proles Apharea Lynceus. Pausanias in Messeniacis, Inter Apharei, inquit, filios, natu grandior Idas erat, & celsiori animo præditus: Lynceus iunior. Quem (sicut credibile videtur) tanta oculorum acie valuisse Pindarus scripsit, vt quercus etiã truncos perspexerit. Lynceus an filium habuerit, nescimus. Idas autem ex Marpessa filiam Cleopatram suscepit, quam Meleager vxorem duxit. Paulo pòst, Ex Apharei filiis. commissa cum Dioscuris consobrinis propter boues pugna, alterû vt Pollux interemit, Idas autem fulmine ictus interiit, Apharei familia masculis hæredibus planè est orbata. Hæc Pausanias. De hoc Lynceo sic canit Orpheus Latinus in Argonauticis,
-accessit & Idas,
Quique procul longè trans æthera, trans mare Lynceus,
Et subter Plutum, terræque barathra profundæ
Solus in humanis visu penetrauit acuto. Censentur itaque Idas & Lynceus inter Argonautas. Porrò quòd trans æthera viderit Lynceus, putant ad Astrologiæ cognitionem, rerúmque cælestium obseruationem referendum. Plin. lib. 2. cap. 17, Nouissimam lunam primámque eadem die vel nocte, nullo alio in signo quàm Ariete conspici: id quoque paucis mortalium contigit. Et inde fama cernendi Lynceo. Plutum verò, terræque barathra visu penetrasse propterea dicitur, quòd primus fodinas reperit, & metalla è terræ visceribus eruit, vt vult Lycophronis interpres. cui succinit Palæphatus his verbis: Lynceum dicunt, quòd ea etiam quæ sub terra erant, prospiciebat. quod quidem falsum prorsus est. Nam veritas ita sese habet: Lynceus æs, argentum, cæteráque metalla primus inquirere cœpit. In qua quidem metallorum inquisitione, lucernas secum intra terræ penetralia circunferens, ibidem eas fortè relinquebat, ac sursum ipsa æs ferrúmque reportabat. Quod factum videntes homines, dicere consueuerant, quòd Lynceus subterranea etiam prospiceret, ob idque argentum inde sursum afferebat. Hæc ille. Huius Lyncei mater fuit Arena, vt voluit Pherecides: vel Polydora, vt Pysander: vel Laocoossa, vt Theocritus. Author Apollonij Græcus scholiastes. Hyginus quoque fabula 14, Lynceus (inquit) & Idas Apharei & Arenæ Bibali filiæ filij, Messenij ex Peloponneso. Ex his Lynceus sub terra quæque latentia vidisse dicitur, neque vlla caligine inhibebatur, ideo quod aurifodinas norat, in quas descendebat, & aurum subitò ostendebat. Ita rumor fuit, eum sub terra solitum videre. Nec ab re fuerit hic annexere Valerij Flacci de Lynceo carmina ea lib. 1. Argonaut.
Occupat & longè Iua transtra nouissimus Idas.
At frater magnos Lynceus seruatur in vsus,
Quem tulit Arene, posset qui rumpere terras,
Et Stygа transmisso tacitam deprendere visu.
Fluctibus è medijs terras dabit ille magistro,
Et dabit astra rati quũmque æthera Iuppiter vmbra
Perdiderit. solus transibit nubila Lynceus. Magnos seruatur in vsus: quia demortuo succedens gubernatori, nauim moderabitur. Rumpere terras: irrumpere, visu penetrare. Terras dabit ille magistro: Dicet, indicabit, ostendet ipsi etiam nauis magistro & gubernatori, quæ terræ vitandæ, quæ adeundæ. erit ipsius magistri magister. Perdiderit: offuscauerit, occultauerit. Idæ & Lyncei mortem his verbis exequitur Hyginus fabula 80, Idas & Lynceus Apharei filij ex Messenia habuerunt sponsas Phœben & Ilairam Leucippi filias. Hæ autem formosissimæ virgines quum essent, & esset Phœbe sacerdos Mineruæ, Ilaira Dianæ, Castor & Pollux amore incensi, eas rapuerunt. Illis amissis sponsis, arma tulerunt, si possent eas recuperare. Castor Lynceum in prælio interfecit: Idas amisso fratre, omisit bellum & sponsam, cœpítque fratrem sepelire. Quum autem eius ossa collocaret in pila, interuenit Castor, & prohibere cœpit monumentum fieri, quòd diceret se eum quasi fœminam superasse. Idas indignatus, gladio quo accinctus erat, Castori inguina traiecit. Alij dicunt, quemadmodum ædificabat pilam, super Castorem impulisse, & sic interfectum. Quod quum nunciatum esset Polluci, accurrit, & Idam vno prælio superauit, corpúsque fratris recuperatum sepulturæ dedit. Hactenus Hyginus. De hoc raptu meminit Ouidius in Arte libro 1,
Vim passa est Phœbe, vis est illata sorori,
Et gratus raptus raptor vterque fuit.

Lynceus, penult. prod. Adiectiuum. {λύγκειος} Vide exemplum Ouidij in LYNCEVS disyllabum.

Lyncurium, lyncurij {λυγκούριον} Gemma quæ è lyncis vrina cocta est. Plin. lib 8. cap. 38, Lyncum humor ita redditus vbi gignuntur, glaciatur arescitve in gemmas carbunculis similes, & igneo colore fulgentes, lyncurium vocatas, atque ob id succino à plerisque ita generari proditu. Nouere hoc sciúntque lynces: & inuidentes, vrinam terra operiunt Ouid. 15 Metam.

LYNCVS {λύγκος} inquit Seruius, rex Scythiæ fuit, qui missum à Cerere Triptolemon, vt hominibus frumenta monstraret, susceptum hospitio, vt in se gloria tanta migraret, interimere cogitauit. ob quã rem irata Ceres eum conuertit in lyncem feram varij coloris, vt ipse variæ mentis extiterat.

LYNDVS, Homèro teste, ciuitas in Rhodo insulæ, in qua authore Lactantio, Herculis sacra fiebant, quorum à cæteris longè diuersus est ritus. Siquidem non εὐφημία, vt Græci appellant, sed maledictis & execratione celebratur: eáque pro violatis habent, siquando inter solennes

solenne e ritus, vel imprudenti alicui exciderit bonum verbum.

Lynter. Vide LINTER.

Lynx, lyncis. masc. vel fœm. gen. {λύγξ} Animal est ex ceruariorum genere, vario colore, & maculoso tergore, & acutissimo visu præditum. Virg. 1. Æneidos,

- maculosæ tegmine lyncis. Plin. lib. 18. cap. 8, Peregrinæ sunt & lynces quæ clarissimè omnium quadrupedum cernunt.

Variæ lynces Bacchi. Virg. 3. Georg. Varias dicit quas alibi maculosas dixerat. Sunt autem in tutela Bacchi.

Timidos agitare lyncas Horat. 2 Carm. ode 13. Alij timidas.

Imbelles lyncee sectari. Stat. 2. Achil.

Fugaces Lyncas cohibere arcu. Horat. 4 Carm. ode 6.

Lynceus, pen. corr. Adiectiuum {λύγκειος} Quod pertinet ad lyncem.

Lynceis oculis contemplari, Est intentissimè conspicere. Horat. 1. Serm. saty. 2.

Lynceus, Qui acutissimè videt, quisque est maximè perspicax. Cic. ad Varronem, lib. 9. 2, Quis est tam lynceus, qui in tantis tenebris nihil offendat, nusquam incurrat?

Lyra, lyræ f. g. {λύρα} instrumentum musicum, ἀπὸ τοῦ λύρειν, canere.

Astrologiæ scriptores volunt Lyram esse à Mercurio primùm inuentam in Cyllene Arcadiæ monte, & ab eo Appollini datam: Apollinem autem inuenta cithara Orpheo lyram concessisse: mortuo autē Orpheo, à musis in cælo fuisse collocatā. Alij dicunt esse lyram Arionis citharœdi, qui floruit temporibus Periandri tyrāni Corinthiaci, & primus fuit omnium citharistarum. Plinio autē Nat. hist. lib. 7. c. 56, Citharam Amphion: vt alij Orpheus: vt alij Linus inuenit. Septem chordis addidit Terpander: Octauam Simonides addidit: Nonam Timotheus. Lyra cecinit Thamyras primus: cū cantu Amphion, vt alij Linus. Citharœdica carmina composuit Terpander. Hieron. scribit effici in modum literæ Δ cum chordis viginti quatuor, & per digitos variis vocibus, tinnulisque ictibus in diuersis modis concitari. Constat autem multiplices fuisse distinctásque lyrarum species quas hic subiiciendas curauimus.

Lyram formam esse testudinis docet Plin. lib. 9. cap. 10.

Canora lyræ Ouid. epist. 15.

Assumpta lyra canorus Ouid. 3. de Arte.

Eidicam lyra. Ouid 4. de Ponto, eleg 16.

Solers lyræ musa Horat de Arte.

¶Aurata lyra Ouid 8. Metam.

Canoræ lyræ Claud. 3 de Rapt. Pros.

Curuæ lyræ parens. Mercurius. Horat. 1. Carm. ode 10.

Distincta lyra gemmis Ouid 11 Metam.

Eburna lyra Horat 2. Carm. ode 11.

Garrula lyra. Tibul. lib. 3. eleg 4.

Imbellis Horat. 1 Carm. ode 6.

Inuicta. Ouid 3. Amor. eleg 8.

¶Laudes alicuius canere lyra. Ouid. 3 de Arte.

Increpare lyram digitis. Ouid. epist. 3.

¶Lyra, Signum cæleste Varro 2 de Re rust. cap 5, Hoc secundum astri ortum facto, quod Græci vocant lyram, fidem nostri. Ouid 2. Fastor. Colum. lib 11,

Sidereóque polo cedet Lyra mersa profundo.

Lyræ, lyræ, Vox effutita est, quam pro nugis & friuolis veteres posuerunt. Plautus,

Gerræ germanæ, atque ædepol lyræ lyræ. Scio magnos huius ætatis viros aliud sentire, sed nihil afferunt, quod me de sententia demoueat, Verba sunt Turnebi.

Lyricus, pen. corr. Adiect. {λυρικός} Quod ad lyrā pertinet. Hinc poetæ lyrici dicti, quòd ad lyram sua carmina cantabant statuebatúrque eis chorus quinquaginta virorum, ac tauro donabantur.

Modi lyrici. Ouid. epist. 21.

Vates lyrici. Horat. 1. Carm. ode 1.

Lyrica pro carminibus lyricis, dixit Plin. iun. lib. 3. epist. 1. Scribit enim & vtraque lingua lyrica doctissima.

Lyricen, pen. corr. Lyricinis, pen. corr. m. g. {λυρῳδός} Qui lyra canit.

Lyristes, lyristæ, Idem {λυριστής} Sidonius, Alceo potior lyristes ipso. Plinius Iunior ad Genitorem, lib 9. Quàm multi quum lector aut lyristes aut comœdus inductus est, calceos poscunt?

LYRCEVS, pen. prod. {λύρκειος} fons est eo quo Inachus fluuius oritur ad Cynuriam montem Arcadiæ. Author Strabo lib 8. Stat. 4. Theb. Aret Lerna nocens, aret Lyrceus, & ingens Inachus.

Lyrcæus, penult prod Adiectiuum {λυρκαῖος} Ouid 1. Metam. in fabula Ius mutatæ in vaccam,

- iam pascua Lernæ,

Consitáque arboribus Lyrcea reliquerat arua.

Lyrceius, Aliud adiectiuum {λυρκήϊος} Vales. Flac. lib. 4. Argon.

- Lyrceia tellus.

LYRIS {Λεῖρις} fluuius Campaniæ est, interfluens vrbem Minturnensium. Horat. 1. Carm. ode 31,

- non aurum, aut ebur Indicum:

Non rura, quæ Lyris quieta

Mordet aqua taciturnus amnis. Virgilius,

- & vmbrosæ Lyris per regna Maricæ. Aeron.

LYRNESSVS {Λυρνησσός} vrbs Troica, vna ex vndecim quæ in Troade sunt Lyrnessos, ciuitas est Phrygiæ, vnde fuit Briseis. Seruius in illud Virgilij lib. 10 Æneidos,

Fert ingentem toto connixus corpore saxum,

Haud partem exiguam montis, Lyrnesius Agmon.

Lyrnessis {λυρνησσίς} Patronymicum, fœm. g. Ouid. pro gentili posuit, 4. Trist. elegia 1,

Fertur & abducta Lyrnesside tristis Achilles. Id est Briseide quæ ex Lyrnesso erat.

Mœnia Lyrnessia. Ouid. 12. Metam.

LYSANDER {Λύσανδρος} dux Lacedæmoniorum inuictissimus, cuius ductu Athenienses cum duce Conone illam nauali pugna cladem acceperunt. Ex quo Athenæ semidirutæ, impositúmque iugum triginta tyrannorum fuit. Victus denique Lysander à Conone ipso terrestri pugna & interfectus, vbi Pausanias eius collega in exercitum suspectus in exilium profectus est. Emicuit enim Lysander tempore Pausaniæ & Agesilai Lacedæmoniorum. Lysander & rebus gestis & animi magnitudine Syllæ ex nostris comparatur. Plutar. in Paral.

LYSANIAS, Orator Græcus. Alter, vir in Arcadia, qui lycaonem regno expulit.

LYSIADES, penul corr. Atheniensis, Phædri philosophi filius. De quo Cicero Philip. 5.

LYSIAS {Λυσίας} Syracusanus genere, Cephali filius, vnus è decem oratoribus, natus Athenis quò pater se transtulerat. Puer Thurios coloniam migrans, sedit annos natus quadragintaseptem, interque principes oratores habitus. De quo sic Cicero in Bruto.

LYSICRATES, pen. corr. Vir quidam, qui capillos iam canos nigro tingebat, quo iuuenis etiam dum videretur.

Lysidicus {λυσιδίκης} apud Cic. in Philipp. qui iura omnia dissoluit. Hodie dici potest controuersiarum diremptor.

LYSIMACHIA, pen. corr. authore Strabone lib. 10, Vrbs Ætoliæ humi prostrata, & ipsa ad lacum adiacens, qui prius quidem Hydra, hoc verò tempore Lysimachia nominatur. Verum illi etiam, vrbs est Hellesponti quæ terræ motu corruit XXII annis postquam à Lysimacho rege vno ex principibus Alexandri fuerat condita. Sed postmodum reædificata, causa fuit multarum cladium.

LYSIMACHVS, pen. corr. {Λυσίμαχος} Agathoclis filius, è successoribus Alexandri Magni Pergamo præfuit, vbi thesauri regis fuerunt. Hic illustri quidem Macedoniæ loco natus, virtute illustrior fuit: amore literarum ac philosophiæ ardebat adeò, vt Callisthenem tunc ab Alexandro afflictum, atque in vinculis habitum, de virtute disserentem sæpius audiuerit, poculúmque ei, ut remedium miseriæ optanti propinauerit. Quod ægrè ferens Alexander, Lysimachum leoni obiecisse dicitur: sed ille viribus fretus, sem potestatis prodendam fecit, manum quippe amiculo conuolutam in os leonis inferens, adrepta lingua feram exanimauit: quo facto vehementius postea Alexandro dilectus, & apud eum in honore maximo fuit. Vide Trogum lib. 15. Lysimachus natione Acarnan, Alexandri pædagogus secūdas post Leonidem obtinuit, nullo vrbanitatis genere præditus, nisi quòd se Phœnicem: Alexandrum, Achillem: Philippum verò, Peleum nuncupabat. Author Plutarchus in Alexandro Magno.

LYSIPPE, Vna fuit ex filiabus Prœti Argiuorum regis, quæ in vaccas commutatæ fuerunt.

LYSIPPVS {Λύσιππος} Sicyonius nobilis sculptor, à quo tantum Alexander se fingi passus est. Cic in epist. libro 5. Neque Alexander ille gratiæ causa ab Apelle potissimum pingi, & à Lysippo fingi volebat: sed quòd illorum artem cum ipsis, tum etiam sibi gloriæ esse putabat. Propert. lib. 3. eleg 9,

Gloria Lysippo est animosa effingere signa.

De Lysippo & Alexandro. Horat. 2. epist. 1. Multa habet Plin. libro 34. cap. 7. vbi & sexcenta x opera ab illo facta tradit. Meminit equi cuiusdam Statius 1. Sylu. 1. quem à Lysippo Alexandro Magno donatum esse inquit.

Lysippus item, poeta comicus, cuius fabulas enumerat Athenæus.

LYSIS, huius lysis, & lysios { [illegible] } Id est solutio. Cic. 3. Tuscul. Ex quo ipsam ægritudinem & [illegible] Chrysippus, quasi solutionem totius hominis appellatam putat. Alij habent [illegible].

Lysis in architectura, hiatus est ianuarum, id est solutio continui parietis. Vitru. lib. 6. cap. 10.

Lysistratus, penult. corr. Sicyonius, Lysippi statuarij frater, primus statuas è gypso finxit, creuitque res in tantum, vt nulla signa statuæue sine argilla fierent. Plin. lib. 35. cap. 12.

LYSO, Quidam Ciceronis hospes, vt ipse scribit epist. lib. 16. 6.

Lysius, Arcadiæ fluuius ad cuius radices est Æsculapij tumulus. Vide LYSEVS.

LYTAE { [illegible] } de quibus mentio fit in edicto Iustiniani quo iuris authoritas confirmatur, Solutores interpretandi sunt, videlicet qui iam tantos progressus habent in iure, vt iam respondere propè possint, & quæstiones soluere. Atque ij erant qui responsis prudentum operam dabant & quæstionibus. Lytæ, id est soluti quibusdam dicuntur, sed malè. Turnebus.

Lytta { [illegible] } Vermiculus est in lingua canum, quo exempto infantibus catulis nec rabidi fiunt, nec fastidiũ sentiunt. Plinius libro 29. capite 5.

Lyus { [illegible] } Fluuius est minoris Asiæ in Pontum defluens.

M

M Consonans, liquida transit per declinationes in n, sequentibus d, vel t, vel c, vel q, vt, Tantum, tantundem. Idem, identidem. eorum, eorundem. num, nuncubi, nunquis, nunquam. circũquaque, tanquam, nanque, quenque, quanque, quicunque. Similiter am, præpositio, sequentibus, f, vel n, vel q, mutat m, in n. vt, anfractus. &c. Vide in dictione ANFRACTVS. Nonnunquam in b transit, cum è scamno scabellum dicimus.

M, litera mugiens. Quintil. lib. 12. cap. 10, Quid, quod pleraque nos illa quasi mugiente litera cludimus M, qua nullum Græcè verbum cadit?

Meminit & huius literæ lib. 9. cap. 4.

M putat Priscianus mille significare, quia eius nominis prima sit litera: quàm rectè, ipse viderit. Veteres certè pro quingentis hac verbantur figura IↃ, vnde (contra Priscian sententiam, qui de origine D. nescio quid ridiculè comminiscitur) facta est D, negligentia simul & ignorantia describentium, dum antiquas notas elementa esse putant. Pro quingentis, inquam, scribebant IↃ, pro mille CIↃ: vnde fluxit M, errorem creante similitudine, quod M quandoque ita scribitur ᗰ, vt minimum discrepare videatur à CIↃ. In antiquis autẽ libris & alias figuras pro mille vsurpatas licet animaduertere, vt ꟿ CD, quas peperit minus accurata librariorũ festinatio, id agẽtium, vt CIↃ vno calami ductu perficerẽt. Etiam ∞ & ↀ pro mille reperias: quæ deriuatæ sunt ab CD, corruptæ scilicet à corrupta. C præterea quũ præponitur his figuris D & M, detrahit centum. Nominato de insequenti nota præcedens minor notæ tantum demit, quantum ipsa significat. vt IV, valet quatuor: VL, quadragintaquinque: XC, nonaginta, & huiusmodi. Vide infrà in Numerus.

MA, accentu circumflexo { [illegible] } Mulier fuit vna ex his quæ Rheam sequebantur, cui Iupiter Bachum tradiderat educandum: quæ interrogata à Iunone, cuius esset infans, [illegible]. hoc est Martis, respondit. Vnde factum est vt Bachus apud Caras Masaris fuerit appellatus. Ipsa quoque Rhea Ma appellata fuit: cui Lydi taurum immolabant, vnde Lydiæ vrbs Mastaura fuit appellata. Vide Stephan. in dictione MASTAVRA.

MACAE { [illegible] } Populi sunt Arabiæ fœlicis, Carmanis oppositi, eo in tractu nardum & myrrham ferentis, vt est autor Pomponius Mela, libro 3.

MACAREAE { [illegible] } Vrbs Arcadiæ, à Macareo Lycaonis filio condita, quam Stephanus à Romanis Beatam vocari tradit. Gentile est Macareates, [illegible], eodem Stephano teste.

MACAREVS, pen corr. { [illegible] } filius Æoli, qui Canacen sororem suam vitiauit. Ouid. lib. 2. Tristium.

Nobilis est Canace fratris amore sui.

MACARIA, Herculis filia, se pro incolumitate publica deuouit inferis, ad expiandum scelus, vt scribunt Cælius & Erasm. in Prouerb. Meminit Plato in Hippia, & Plutarch. in Pelopida.

[illegible], Id est beatorum insulæ, Asiatico littori oppositæ, & ad promontorium Tauri montis expositæ, quas quidam dici sic putauere, siue quòd fortunati admodum cœli solique sint, siue quòd eas sen, suorũmque regno Macar occupauerat. Verba sunt Pomponij Melæ libro 2.

MACCVS, macci, Et plural. Macci, maccorum. Macci dicuntur stolidi, & fatui, idque de nomine mulieris cuiusdam stupidæ & bardæ. Apuleius, Si cum hac vna Rufi fallacia contendantur, macci prorsus & buccones videbuntur. Nonium etiam in Maccu citatum inuenimus, qui titulus fabulæ est. Ex Turneb.

MACEDNON { [illegible] } Pindi montis Thessaliæ regiuncula, Herodoto libro 1.

MACEDO, pen. corr. { [illegible] } macedonis, penult. corr. filius Osiridis filij Iouis, à quo Macedoniam quidam dictam volunt.

Macedo, Philosophus, de quo Gell. lib. 13. Is pro foribus omnium templorum scribi debere censebat versum hunc,

Ego odi homines ignaua opera, & philosopha sententia. Vide Gellium lib. 13. cap. 8.

Macedo, Qui est ex Macedonia, Vide MACEDONIA.

MACEDONIA { [illegible] } regio à Macedone Osiridis Iouis filio dictà est. Habet Macedonia ab Oriente Thracium limitem, ab Occasu Ionium pelagus, à Meridie Epiro terminatur, à Septentrione habet Dalmatiæ partem Vide Plin. lib. 4 cap. 10.

Macedonia dicta est, vt ait Stephanus de Vrbibus, ab Macedonia filio Iouis & Thyiæ filiæ Deucalionis.

Macedo, penult. corr. { [illegible] } Qui macedoniam habitat. Lucanus libro 6,

Quum tibi sacrato Macedo seruetur in antro.

Vir Macedo. Horat. 3 Carm. ode 16.

Alexander Macedo, quum ab ineunte ætate res maximas gerere cœpisset, nonne tertio & tricesimo anno mortem obiit? Cicero 3. Tusculan.

Fines Macedũm. Lucan. lib. 10 hoc est Macedonum.

Macedonius, Adiectiuum { [illegible] } Ouid. 12. Metamorphoseon,

Qui clypeo, gladióque, Macedoniáque sarissa

Conspicuus. Vbi necessitatem metri coactus, propter tot syllabas breues secundam produxit.

Macedonicus, pen. corr. { [illegible] } Adiectiuum possessiuum à Macedonia. vnde, Mare Macedonicum, quod est Ægæi pars, & incipit à Pallene monte, qui Thraciæ finem facit. Extenditur vsque Megaram, quò Isthmos interpositus, misceri Ægæum Ionio non permittit, cuius litora à ciuitatibus nomen accipiunt.

Macella { [illegible] } Genus teli est, quod vno tantum cædit mucrone, sicut dipella dicitur, quod bifariam. Cælius Rhodig. ex Theone lib 11. cap. 16.

Macellum, macelli { [illegible] } Locus quò venalia omnia, quæ ad victum humanum pertinebant, contrahebantur. Plau. Aulul. 2. 3.

Venio ad macellum: rogito pisces, indicant

Caros. Cic. 1 de Diuinat. Si Epicuri de voluptate liber rosus esset, putarem annonam in macello cariorem fore.

Macellum, Varro in libris Rerum humanarum, Numerius Equitius Cupes, & Armentus Macellus singulari latrocinio multa loca habuerunt infesta. His in exilium actis, publicata sunt bona, & ædes vbi habitabant dirutæ: eque ea pecunia scalæ deûm penatium ædificatæ sunt. Vbi habitabant, locus erat vbi venirent ea quæ vescendi causa in vrbem erant allata. Itaque ab altero macellum, ab altero forum cupedinis appellatum est. Hæc ex Donati commentariis in Eunuchum. Idem Varro lib. 4 de Ling Lat.

Pernicies & tempestas, barathrúmque macelli Horat. 1 epist. 16.

Macellarius { [illegible] } Qui in macello non solùm carnes, sed omnia obsoniorum genera, quinetiam panem & frumentum vendit. Sueton in Cæsare, Iis quæ ad epulum pertinebant, quamuis macellariis oblocatis, etiam domesticatim apparabat.

Macellarij, item, Qui obsonia vendebant lautiora. Varro, Etenim pluris tu è villa illic natos veteres lauto vendis, quam hic apros macellario. Sed in omnibus codicibus legitur macellaros, sed malè, vt annotauit Turnebus.

Macellarius, Adiectiuum vt Macellaria taberna Valer. lib. 5 cap. 4. Minto gradu Varro in macellaria patris taberna ad Consulatum conscendit.

Macellota, macellotæ, fœm. gen. ab Ionibus hortorum ostium dicitur, teste Varrone, lib. 4. de Ling Lat.

Macer, macra, macrum { [illegible] } Exilem attenuatúmque significat, quem medici gracilem vocant, cuiusmodi sunt hisp[illegible] ferè omnes. Virgil. ecloga,

Heu heu quam pingui macer est mihi taurus in aruo. Sipontinus à Græco deduci putat. Græci enim [illegible] longum dicunt, quæ autem tenuia sunt, longiora videntur.

Macer, à Macrore. Varro de Ling. Latin. lib. 5 Mœrere à macere, quòd mœrore corpus marcescere videatur: hinc etiam dictũ Macri.

Agello macro pauper. Horat, 1. Serm. saty 6.

Boues macræ Propert. lib. 4 eleg 1.

Pinguissima, vel macerrima humus. Colum. lib. 2. cap. 9.

Libellus macer, Martial. lib. 2.

Exile & macrum solum. Cic. de Lege Agrar.

Macro cutem reperies arctum, quem macra subisti. Horatius 1. epistol.

Macrior, Comparatiuum. Varr de Ling Lat lib. 7.

Vitis macrior. Colum lib. 4. cap. 24.

Macerrimus, Superlatiuum. De hoc Varr. de Ling. Lat. lib. 7.

Macellus { [illegible] } Adiectiuum, diminut. pro Macilento. Lin. lib 6, Si nosti, non magnus homo est, crispus, macellus Nonius.

Macilentus, Adiectiuum, Idem { [illegible] } Festus, Macilenti, macie attenuati. Plaut. Capt. 2,

Sed qua facie est tuus sodalis Philocrates? ah. dicam tibi,

Macilento ore, naso acuto, corpore albo, & oculis nigris.

Macritudo, pen. prod f. g. Idem { [illegible] } Plaut. Capt. 4,

Ossa, atque pellis sum misera macritudine.

Macror, macroris, siue macor, absque r post c { [illegible] } Ipsa macies. Pacuuius Periboea, Corpúsque meum tali mœrore, atrore, macore senet.

Macies,

Macies, maciei, fœm. gen. Idem { ἰσχνότης, φθίσις. } Columel. lib. 6. cap. 14, Est etiam illa grauis pernicies, quum pulmones exulcerantur, inde tussis & macies.
Adducit cutem macies. Ouid 3 Metamorph.
Concidimus macie. Ouid. epist. 21.
Suprema macie confecta viri forma. Virgil. 3. Æneid.
Horrida vultum Deformat macies. Virgil. 4. Georg.
Minari maciem, & infirmitatem. Quintil. lib 2. cap. 4.
De sua sollicitudine macieque narrare. Cic. Attic. lib. 3.
Turpis macies decentes occupat malas. Horat. 3. Carm. ode 27.
Æuo & macie senescere. Lucret. lib. 1.
Tenuam aliquem macie. Virgil. 3. Georg.
Maceo, maces, macui { κατισχναίνομαι } macēre, Macrum esse. Plaut. Aulul. 3. 6, Qui ossa atque pellis totus est, ita cura macet.
Macesco, macescis, macui { ἰσχναίνομαι, συντήκομαι, ἐκτήκομαι } macescere: Macrum fieri. Plaut. Capt 4,
-ego qui tuo mœrore maceror,
Macesco, consenesco, & tabesco miser. Varro 3. de Re rust cap. 16, Tum enim propter laborem asperantur & macescunt.
Macio, macias { ἰσχναίνω } maciāre, Macrum facere. A quo Emacio.
Macreo, macres, macrui, siue
Macresco, macrescis { ἰσχναίνομαι } macrēscere, Macrum fieri. Varro 2. de Re rust. cap. 5, Algor enim uss, & fames macrescere cogit.
Inuidus alterius macrescit rebus opimis. Horat. 1. epist. 2.
Macero, maceras, pen corr. { ἐκτήκω, διατήκω } macerāre, Attenuare, conterere. & ad corpus tunc refertur. Liuius 6. bell Pun. Alterum annum circumuallatos inclusósque vos fame macerant.
Macerare se, ad animum translatum, est Nimia cura, studio, vel sollicitudine seipsum conficere & attenuare. Terent. Andr. 4. 2, Tu modò anime mi noli te macerare.
Inuidia macerat nos. Lucret. lib. 3.
¶Macerare, Mollificare, vt fit quum quippiam tam diu in aqua tenetur, donec tenerum & molle fiat. Terent. Adelph. 3. 3,
-salsamenta hæc Stephanio
Fac macerentur probè. Colum. lib. 2. cap 9, Hoc medicamine vna nocte semina macerata iaciuntur.
Macerare brassicam in aquam. Cato cap. 156.
¶Macerare, Proluere, perluere, madefacere. Plinius de Poppea, libro 11. cap 41, de lacte asinino, Balnearum etiam solio totum corpus illo lacte macerabat. Vitruuius item iubet calcem coctam diu macerari ante quàm fabri ea vtantur. Budæus.
Maceror, maceraris, macerari, Passiuum. Horat. lib. 1. Carm. ode 13,
-quam lentis
Penitus macerer ignibus. Id est, tabescam, liquescam, consumar, Lambinus.
Maceror interdum, quòd sim tibi causa doloris. Ouid. epist. 19.
Malè macerur, Vide MALVS.
Maceratus, pen. prod. Participium, Mollis & tener factus. Plautus Pœnul. 8, Macerato hoc pingues fiunt auro in Barbaria boues.
Maceratio, Verbale. Vitruuius lib. 7. cap 2.
Maceresco, macerescis, macerescere, Maceratum fieri, Antiquum. Cato de Re rust. cap. 101, Fruméto curculio ne noceat, neu mures tangant, lutum de amurca facito: palearum paulum addito, finito macerescāt bene.
Macto, mactas, mactāre, Vnde Emactare. Vide loco suo.
Maceria, maceriæ, vel Maceries, maceriei, fœm gen. { τειχίον } Paries, siue murus vel congeries lapidum in vnū compactorum sine cæmento aut alio genere ferruminis, quo vineæ claudi solent. Terentius Adelph 5 7,
Atque hanc in orto maceriam iube dirui
Quantum potest. Cic. Tironi, lib. 16. 18. Helico nequissimus HS M dabat nullo aprico horto, nullo emissario, nulla maceria, nulla casa.
Maceries, maceriei { ἰσχνότης } pro macritudine, siue maceratione. Afranius Excepto, Si ille hoc nunc sentis facere illi satis, vis quanta illius mors sit, maceries tibi. Nonius.
Macero, maceras, Macesco, Vide MACER.
MACESTVS { Μάκεστος } Fluuius est Mysiæ, in Rhyndacum influens. Plinius lib. 5. cap. 31.
Machæra, machæræ. Græcè μάχαιρα, Latinè sica, gladius, culter. Plautus Curcul. 8,
Clypeatus elephantum vbi machæra diligit. Iuuenal satyra 7,
-ames nomen, victúmque machæræ. Liuius 7. ab Vrbe, Læuo humero machæra propè traiecto cessetat parumper ea acie. Ex vetusto codice legendum mutati.
MACHÆRIONES, apud Spartanos dicti sunt Anticratis posteri, quòd is machæra, id est gladio Epaminundam in bello strenuè confecisset. Meminit Cælius lib 13. cap. 7.
Machæropios { μαχαιροποιός } Faber gladiorum. Quo nomine dictus est Demosthenis pater: ab officina gladiorum quam Athenis egregiam, multisque artificij seruis instructam habebat.
Machærophorus, machærophori, pen. corr. { μαχαιροφόρος } Sicarius gladium ferens. Cic. ad Qu fratrem, lib. 2. epist. 8, Machærophoris centum sequentibus miros risus nos edere.
MACHÆRVS, untis { Μαχαιροῦς Stephano } Ara Iudææ, secundum olim ab Hierosolymis dignitatis locum obtinens. Plin. lib. 5. cap. 16.
Machæronion { μαχαιρώνιον } Dioscoridi lib. 4, herba est quæ Xyphion quoque dicitur, & gladiolus seu pugio: quoniam gladij speciē folijs præbeat, radice (Theophrasto tradente) dulci, vbi excoqueretur: proinde trita farinæ admiscebatur. Vide Cælium libro 13. cap. 7. ad finem
MACHAON, pen. corr. huius Machaonis, pen corr. { Μαχάων } fuit, teste Homero lib. Iliad. 2, filius Æsculapij. Is ob præstantiam medicinæ artis cum alijs heroibus Græcorum ad Troiam è Creta conuocatus fuit. A quo
Machaonius { Μαχαόνιος. } Ouid. lib. 1. de Ponto, eleg. 4, Machaoniæ artes, Idem 2. de Remed. amoris,
Ille Machaonia vix ope sanus erit.
Succo Machaonio sæua coiëtunt vulnera. Stat. 1. Sylu. 4.
MACHARA, Cyprus antea dicta. Perottus.
MACHIMOS { Μάχιμος } Ciuitas est extra hunc orbem, teste Æliano, cuius incolæ pugnaces sunt, armatique nascuntur, ac bellum assiduè gerunt, collimitaneos plurimum euertendo: quippe gentium multarū esse compotem vnam modò ciuitatem. In ea censeri hominum myriadas ducētis haud pauciores, quos non absumpserint bella, morbis planè conficiuntur. Sed perrarum id est. Intereunt verò in prælijs saxis percussi, aut lignis: nam ferri ictum non admiserint. Auro argentóque abundant catenus, vt sit ibi aurum vilius quàm apud nos ferrum. Hæc & plura Cælius ex Æliano lib. 17. cap. 35.
Machina, machinæ, pen. corr. { μηχανή, ἐπίνοια } Conatus, machinatio, excogitatio, inuentum.
Mundi machina. Lucret. lib. 5.
Machina dicitur, vt ait Vlpianus, vbi non tam materiæ ratio, quàm manus, atque ingenij ducitur.
Machinæ etiā olim dicebantur, quibus serui in ergastulo aut alibi continerentur, & coercerentur: etiam liberi interdum. Plin. Paucis diei horis pingebat, id quoque cum grauitate, quòd semper togatus, quanquam in machinis. Turnebus.
Machina, Instrumentum quo moles aliqua facilè quocunque volueris, impelli potest. Plinius lib. 19 cap. 1, Quanto sit in vsu omnibus terris usuiom, armamentis, machinis ædificationum.
Machinas bellicas vocamus opera fabrilia, quibus in bello vtimur.
Belli machina. Virgil 2. Æneid.
Ingens. Horat. 2. epist 2.
Arietaria, In ARIES.
Murales, Vide MVRVS.
¶Admouere machinam, In ADMOVEO,
Apponere, In APPONO.
Fabricata Virgil. 2. Æneid.
Audere machinas. Tacit. lib. 20.
¶Machinæ, per translationem, Consilia quibus decipere hostem conamur. Plaut. Bacchid. 4, Aliquam machinabor machinam.
Dolus & machina. Cic 3. de Nat. deorum,
-nec quid inde auferam,
Nec quem dolum, ad eum, machinámve commoliar,
Scio quicquam. Et paulo pòst,
Quid ergo isti doli, quid machinæ, quid præstigiæque,
Num sine ratione esse potuerunt? Ex a poeta.
Adhibere machinas. Cicero ad Brutum, Ad reliquos hic quoque labor mihi accessit, vt omnes adhibeam machinas ad tenendū adolescentem.
Machina, *Esthafand*, & Machinari, *Eschefander* dici potest, hoc est tabulatum facere. Bud. Vlpian. l. 5 D. Commodat. Si seruum tibi tectorem commodauero, & de machina ceciderit: periculum meum esse Viulanus ait. Sed ego hoc ita verum puto, si tibi commodaui vt in machina operaretur. Cæterùm si vt de plano opus faceret, tu eum imposuisti machinæ: aut si machinæ culpa factum est, minus diligenter non ab ipso ligatæ, vel funium perticarúmque vetustate: dico periculum, quod culpa contigit rogantis commodatum, ipsum præstare debere. nam & Mela scripsit, si seruus lapidario commodatus, sub machina perierit, teneri fabrum commodati, qui negligentius machinam colligarit.
¶Machina, Aristoteli lib. De poetica arte dicitur, quoties in tragœdis adhibendus est deus, ad ea quæ sunt extra fabulam expedienda: quæ vel antea facta sunt, neque hominem scire fas est, vel postea futura sunt, & prædictionem ac nuntiationem desiderant. Cum Aristotele consentit Horatius de Arte poetica, qui vetat deum ex machina adhibere, nisi nodus difficilis, & deo dignus inciderit, id est nisi talis difficultas extiterit, vt sine machina exitus fabulæ non possit explicari. Extant multa apud probatos authores huius moris exempla ac testimonia. Annotauit Lambinus.
Machinalis, & hoc machinale, pen. prod. { μηχανικός } Quod ad machinas spectat. vt Machinalis scientia. Plinius lib. 7. cap. 37.
Machinor, pen. corr. machinaris { μηχανάομαι, τεχνάζω, πραγματεύομαι, ἐπιτεχνάομαι } machinari, Imaginari, cogitare, inuenire per dolum. Cic. 2. Verrina, Quum interea aliud quiddam iandiu machinetur. Plaut. Casina, 6, Illa nubet, mihi, machinare quod lubet quouis modo.
Machinari dicitur à μηχανάομαι, quod est Inuenio. Vnde μηχάνημα, Inuentum & molimen dicitur.
Machinari pestem aliquam in omnes. Cic. in Catil.
¶Machinari, etiam in bonam partem accipitur, pro Inuenire ratione. Cic. 2. de Nat. deos. Nam primùm aliæ mares, aliæ fœminæ sunt: quod perpetuitatis causa machinata natura est. De bestijs.
Nam tibi præterea quod machiner, inueniámque, nihil est. Hoc est, Nam quod tibi præterea excogitem, aut fabricer, quod tibi placeat, nihil est. Lucret. lib. 3.
Machinamentum { μηχάνημα, τέχνασμα } pro Machina. Liu. 4. bell. Pun. Turres contabulatas, machinamentáque alia quatiendis muris portabant.
Oppugnationum machinamenta & astus. Tacitus libro 12, Nihil tam ignarum barbaris, quàm machinamenta & astus oppugnationum.
Suspensum & nutans machinamentum. Tacit. lib. 20.
Promouere scalas & machinamenta. Tacit libro 15, Adlabenti quū promouere scalas & machinamenta inciperent, facilè detrusi.
Machinator, pen. prod. Verbale { μηχανητής } vt Machinator bellicorum instrumentorum: hoc est, qui bellicas machinas inuenit vel cōficit. Liu 4 bell. Pun.
Machinator belli. Liu. 1 ab Vrbe.
Improbissimus machinator omnium scelerum, hoc est inuentor & author. Cic. in Catil.
Doli machinatrix. Tacit. lib. 2.
Architectus & machinator omnium. Cic. pro Rosc. Amer.

Machinatio, Aliud verbale { μηχάνησις, μηχάνημα, ἐπιτέχνησις.} Cic. 2. de Oratore, Qui tanquam machinatione aliqua, tum ad seueritatem, tum ad remissionem animi, tum ad tristitiã, tum lætitiam est contorquendus. Id est, inuentione & astutia.

Machinatio, pro Machina. Cæsar 2. bell. Gall. Primus irridere ex muro, atque increpitare vocibus, quòd tanta machinatio ab tanto spacio instrueretur. Liu. 4. bel. Macedon. Nunc impensa quoque magna eget in opera, in machinationes & tormenta, quibus tanta vrbs oppugnanda est.

Machinarius, machinarij. Paulus in l. Si putator. D. Ad legem Aquiliã, Si putator quum ex arbore ramum deijceret, vel machinarius, hominem prætereuntem occidit, &c.

Machinarius, Adiectiuum. vt, Asinus machinarius. Aphricanus in l. Quum quæreretur § vltimo. D. De legat. & fideicommiss. Est autem Asinus machinarius, molendarius, qui molit, Id est qui molam machina quadam inclusam voluit & torquet, quam & machinam frumentariam vocat Iurisconsultus. Sic machinalia pondera vocat Ausonius, pistrinalia pondera,

Qui machinali, inquit, saxa voluũt pondere. Sic amica de machinis empta à Q. Cicerone fortasse dicitur, Id est de pistrino vel moletrina. Ex Turnabo.

Mensor machinarius. Vlpian in l. Vel cuius. D. Si mensor. fal. mo. &c. Etsi mensor machinarius fefellerit.

Machinosus, pen. prod. Adiect. { μηχανώδης.} vnde, Nauigium machinosum, apud Suetonium in Nerone, cap. 34. Paulo antè nauem solutilem appellarat.

MACHLYAS { Μάχλυες Herodoto } Populi Africæ supra Nasamones, quos Androgynos esse tradit Calliphanes, vtriusque naturæ vicibus inter se coeuntes. His Aristoteles tradit dextram mammam esse virilem, læuam muliebrem. Vide Plin. lib. 6. cap. 2.

Machlis. Fera est Scandinauiæ insulæ peculiaris, alcæ similis, sed nullo suffraginum flexu. Vnde dormitura non cubat, sed arbori se acclinans somnum capit: quæ à venatoribus antè succisa, quum semel ceciderit, erigere se non potest, eáque sola ratione capitur: aliàs miræ velocitatis. Labrum ei superius prægrande: ob id retrograditur in pascendo, ne in priora tendens inuoluatur. Vide Plinium libro 8. cap. 15.

MACIDOR, Vrbs Thraciæ, quam Ptolemæus Madi nominat degenere vocabulo. Vide Vadianum in Melam libro tertio in descriptione Thraciæ.

Macidatus, Liquoris infusione madens. Apuleius lib. 8, Ille spongias macidatas immotas comprimere.

Macies. Macilentus, Macio, macias, Vide MACER.

Macir Plinio, alijs Macer { μάκειρ Dioscoridi } Cortex est subrufus & magnæ radicis, qui ex Indis aduehitur, detractus ex arbore sui nominis.

MACISTVS { Μάκιστος Stephano } Oppidum est Triphyliæ, hoc est Elidis, quod Caucones inhabitarunt: ita dictum à Macisto fratre Phryxi. Plinius libro 4. cap. 6, Macistum ennmerat inter Arcadiæ ciuitates.

MACOMACA villa { [illegible] } apud Ptolemæum lib. 4. cap. 3, vrbs Syrtismagnæ: vulgò *Mesorata*.

MACRA { μάκρα } Fluuius Liguriam separans ab Hetruria, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 5. ¶Est & insulæ nomen in Cariuntæ sinu, vt scribit idẽ Plinius lib. 4. cap. 13. Ptolemæo Marcalla dicitur.

Macreo, Macresco, Macro, macras, Vide MACER.

MACRIS, Insula, Vide ABANTIS.

MACROBII Meroeni { Μακρόβιοι } supra Ægyptum populi: dicti quòd ipsorum vitæ spatium nostram ætatem dimidio exuperet. Meroenos autem intra Cancri tropicum, & æquatorem esse Ptolemæus author est. Vide Pomponium lib. 3. in descriptione Æthiopiæ.

MACROBIVS { Μακρόβιος } nomen viri proprium. Latinè Longæuus dicitur. Nam μακρὸς longus. & βίος vita dicitur.

Macrochera, penultima producta { μακρόχειρα } Tunica manicata. Lampridius, Macrocheras ex purpura ad vsum suum reuocauit.

MACROCHIR { μακρόχειρ } Cognomen fuit Artaxerxis Assyriorum regis, ideo illi impositum, quod alteram manum haberet longiorem. Latini Longimanum vertunt.

Macrocollum { μακρόκωλλον. } Plinius libro 13. cap. 12, Ad hoc transmittens literas lituræ, metum afferebat aduersis, & aliàs indecoro visu pertranslucida. Igitur & secundo corio statumina facta sunt è primo subtegmine. Auxit & latitudinem. Pedalis erat mensura, & cubitalis macrocollis. Vbi Hermolaus, Macrocolla sunt eo nomine maiores & longiores chartæ, quas modò regias (vt arbitror) vocamus. Nam & Catullus regiam chartam vocat. Hactenus Hermolaus qui macrocollum videtur deriuare à κῶλον, quod membrum significat, quasi longa mẽbrana: itaque simplici l, scribi deberet. Alij à κόλλα deducunt. Cicero ad Atticum, lib. 13, Sed tamen ego non despero probarum iri Varroni: & id, quoniam impensam fecimus in macrocolla, facilè patior teneri. Idem libro 16, Sed tamen [illegible] misi ad te retractatius: & quidem archetypum ipsum crebris locis inculcatum & refectum. Hunc tu tralatum in macrocollum, lege in arcano conuiuis tuis Id est, in chartam nouam transcriptum, inquit Budæus.

MACRON Tichos { Μακρὸν τεῖχος } Oppidum est Thraciæ, non procul ab Isthmo Chersonesi, ita dictum à longo muro, quem Miltiades ibi à Propontide ad Melanem sinum duxit, Chersonesum à reliqua excludens Thracia. Author Plin. lib. 4. cap. 11.

MACRONES, Populi sunt in Ponto, quos ab Eubœa colonos illuc adductos memorant, vnde & nomen, quoniam Eubœa quandoque Macris sit nuncupata, quod Dionysius Chalcidensis significat. Alij verò dici Macrones putant, quia apud eos plures inueniantur macrocephali, id est capitis cultu longioris, vt apud Persas gryphos inuenias plerosque, id est adunci nasi. Plin. lib. 6. cap. 10.

Macror, Vide MACER.

Mactea, macteæ, Cibi genus. Sueton. in Caligula, cap. 38, Et multis venenatas macteas misit. Hoc nomine, vt ait Athenæus, omne fercmentum, & omnis cupedia, iucundissimque & pretiosum edulium censetur, quam tamen initio esset quædam maza. Vide MATTYA.

Macteolæ, Diminutiuum. Arnobius, Frustilla hæc paruula pro fructibus macteolis sumunt.

Macticus, penult. corr. Qui habet magnas malas, & os patens, quasi malacticus Festus.

Macto, mactas { σφάζω, θύω, ἱερεύω } mactâre, Interficere. Virgil. 4. Æneidos, ... mactant lectas de more bidentes. Vbi Seruius, Mactare verbum sacrorum, κατ' εὐφημισμὸν, dictũ, vt adolere. Cic. in Pisonem, Quantum ego furori nisi cessissem, in Catilinæ busto vobis ducibus mactatus essem.

Capetum mactare Ouid. 5. Fast.

Honores mactauit meritos. Virgil. 3. Æneid.

Iuuencos mactare. Virgil. 5. Æneid.

Victima mactata Seneca Octau. 4.

Mactare aliquem vltioni & gloriæ. Tacit. lib. 2.

Mactare Orco, In Orcum demittere & præcipitare. Liuius 9. ab Vrbe.

Mactare supplicio, vel morte. Cicero in Catilin. Nónne hunc in vincula duci, non ad mortem rapi, non summo supplicio mactari imperabis?

Mactare supplicio aliquo ius ciuitatis, per translationem pro Violare. Cicero 6 Verrina, Quo minus sibi arrogent, minúsque vos despiciant, quum videant ius ciuitatis illo supplicio esse mactatum.

¶Macto, dictum est quasi magis aucto, id est Augeo. Nam prius quàm victimam immolarent, thus ac vinum super eam fundebant. Vnde mactum esse taurum dicebant, thure vel vino cumulatam hostiam, & magis auctam. Hæc ex Seruio.

¶Mactare, pro Augere vsurparunt veteres. Cic. de Republica, Ferunt laudibus, mactant honoribus. Nonius.

¶Mactare, per translationem, pro Malo afficere, seu malè tractare ponitur; vt docet Nonius.

Mactare infortunio. Plautus Curcul. 11,

Non pol nunc ego te medioeri macto infortunio:
Sed eopse illo, quo mactare soleo cui nihil debeo.

Mactare malo & damno Plaut. Aulul. 15. Cic. pro M. Cælio, Post te continuò fecit idem in duobus prodigijs Reip. Clodius: quo etiam maiore malo es mactandus.

Mactari cupis magna te mala. Plaut. Mostel. 2.

¶Mactare, Præcipitare. Accius Antenoridis, Qui ante illorum copias fundam in campo, aut naues vram, aut castra mactabo in mare. Nonius.

¶Mactare, Honorare. Plautus, Tamen honestè mactatum reducã domum. Accius Didascalicωn lib. 2, Sapientiaéque inuictæ gratia atque honoris patet, honestè rem mactauit aurea. Nonius.

Mactatus, pen. prod. Participium { τεθυμένος.} vt, Hostia mactata. Horat. 2. Carm. ode 19.

Caper Bacchi mactatus ad aras. Ouid. 15. Metamorph.

Mactandus. Aliud participium { θυτέος. } vt, Mactanda virgo est Thessali busto ducis. Senec. Troad 4.

Mactatus, huius mactatus, masc. gen. pen. prod. { θύσις } Verbale, Immolatio, mactatio. Lucret. lib. 1,

-nubendi tempore in ipso
Hostia concideret mactatu mœsta parentis. De Iphianassa.

Mactator, penult. prod. Aliud verbale { σφαγεύς. } Seneca Troad. 10, Pergo mactator senum.

Mactabilis, & hoc mactabile, Quod mactare potest. Lucretius libro sexto,

At quum membra hominis percepit feruida febris:
Tum fit odor vini plagæ mactabilis instar. Alij legunt manabilis, sed corruptè.

Mactus, Adiectiuum. Id est magis auctus, vt ait Festus. Genitiuo & ablatiuo iungitur, & vt plurimum in vocatiuo vtimur. Vt Macte virtutis, & virtute, Id est magis aucte, cumulatéque. Dictio est quæ laudet simul & adhortetur puerum, quem probitate crescere videat. Cato cap. 134, Iane pater te hac strue commouenda bonas preces te precor, vti sies volens propitius mihi, liberisque meis, domo familiæque meæ mactus hoc ferto.

Boues Lucæ malè mactæ ferro. Lucret. libro 5. Lambinus hîc, malè mactus, Id est non auctus, læsus: vel mactæ ferro sic dictum, vt mactare infortunio, cruce, cruciatu, apud Plautum. Hæc ille.

Macte animi vir, Hoc est sagaci & magno animo prædite. Martialis lib. 12 7,

Macte animi, quem rarus habet, morúmque tuorum.

Macte virtute, siue Macte virtute esto. Cicero, Macte vir virtute esto. Virgil. 9. Æneidos, Macte noua virtute puer, sic itur ad astra. Sermo est, inquit Seruius, tractus à sacris. Quoties enim aut thus, aut vinum super victimam fundebant, dicebant: Mactus est taurus vino, vel thure: hoc est cumulata hostia & magis aucta.

Macte bonis animi. Stat. 1. Sylu.

Macte hac gratiaris gloria. Plin. in Paneg.

Macte vterque ingenti in Remp. merito, cui hoc tantum boni contulistis.

Macte amare, Id est maximé. Plautus Milit. 4. Aduerbialiter positum est.

Macti ingenio este cæli interpretes Plin. lib. 2. cap. 12.

Macte toris. Stat. 1. Sylu. 2, Applausus est, & congratulatio. Felix, inquit, & beate tantis nuptiis.

¶Macte, absolutum. Cic. Attic lib 11, Seruulus autem dicere aiebant, cum & agrippetas eiectos à Buthrotiis. Macte. Sed amabo te, perscribe mihi totum negotium.

Mactra { μάκτρα } est, vt Gellius ait, area panaria. Mactram lingua vernacula *bucham* appellat, in qua & panis & conspersio reconditur. A verbo Græco μάσσειν dicta, quod subigere, conspergere, pinsere, commolere que significat. Bud. Gellij locus est lib. 13. cap 23.

Macula

Macula, maculæ, pen. corr. { κηλὶς, σπίλος, μῶμος } Labes, siue sordes. Et à macie deducit Sipontinus: quoniam, inquit, macies animal decolorat, ac fœdum facit. Plin. Fullones eas maculas è vestibus tollunt.
Lucentes maculæ. Stat. 1. Sylu. 5.
Pullis maculis infuscata vellera. Virgil. 3. Georg.
¶Macula, Nota seu signum. vnde genituræ notæ in corpore, maculæ dicuntur. Plautus Capt. 11, Viden' tu illi maculis corpus totum maculis luridis? Plin. lib. 13. cap. 15. Maculæ ve discolores.
Nigræ maculæ sub aduerso pectore. Ouid. in fragmento.
Squalentes auro. Virgil. 4. Georg.
Insignis bos maculis. Virgil. 3. Georg.
Albis maculis bicolor equus. Virgil. 5 Æneid.
Fugare maculas ore. Ouid. de medicamine faciei.
Increscunt maculæ ac verrucæ, Vide INCRESCO.
¶Macula, Infamia. Cic. Cuius vt adolescentiæ maculas, ignominiásque prætercam. Terent. Adelph. 5. 8,
-vitium commune omnium est,
Quòd nimium ad rem in senecta attenti sumus: hanc maculam nos decet Effugere.
Labes & macula. Cic. pro Corn. Balbo, Est huius seculi labes quædã & macula, virtuti inuidere.
Afficere macula. Cic. pro Rosc. Comœ. Legationis ipsius ceremoniam polluerit, maculáque affecerit.
Aspergere maculis, In ASPERGO.
Concipere, In CONCIPIO.
Delenda est vobis illa macula Mithridatico bello superiore suscepta. Cic. pro Lege Manilia.
Eluere maculam. Cic. pro Sextio, Illa in Repub. macula regni publicani maneret, quam nemo iam posset eluere.
Imprimere maculam laudibus. Senec. Herc. OEtæo. 12.
Macula quæ penitus iam insedit, atque inueterauit in Populi Romani nomine. Vide INSIDEO, & INVETERO.
Inurere æternas maculas alicui, quas reliqua vita eluere non possit. Cic. in Salust.
Luere maculas sanguine, In LVO.
Susceptam delere. Cic. pro Lege Manil.
¶Paucæ maculæ in carmine. Horat. de Arte.
¶Macula, Foramen retis, seu plaga. Cicero 7. Verrina, Reticulúmque ad nares sibi apponebat tenuissimo lino, minutis maculis, plenũ rosæ.
Rete grandi macula. Varro 3. de Re rust. cap. 11, Idque septum totum rete grandibus maculis integunt, ne eo inuolare aquila possit, néve ex ea euolare anas.
Distincta maculis retia. Ouid. epist. 5.

Maculosus, penult. prod. Adiect. { κηλιδώδης, κατάστικτος } Sordidum & immondum significat. Plautus, Sordida ac maculosa facie. Cic. 2. Philipp. Auctionis verò miserabilis aspectus, vestis Pompeij non multa, eáque maculosa.
¶Maculosus, Varius, ac notis siue maculis conspersus. Virgilius 1. Æneidos, Succinctam pharetra, & maculosæ tegmine lyncis. Plinius lib. 35. cap. 2, Glebis suus color, extrà maculosus.
Maculosa cutis. Plin. lib. 26. cap. 5.
Fulgor maculosus squamam incendebat auro. Virgil. 5. Æneid.
Litera maculosa suffusas habet lituras. Ouid. 3. Trist. eleg. 1.
Maculosa myrrha. Martial. lib. 10.
Notis grandibus maculosus. Virgil. 3 Georg.
Vellere maculoso velat corpus. Ouid. 3 Metamorph.
¶Maculosus homo, per translationem, pro Immundo & impuro. Cicero Attic. libro primo, Non enim vnquam turpior in ludo talario consessus fuit, maculosi Senatores, nudi equites, Tribuni, &c.
Auaritia, & libidine fœdus, & maculosus. Tacit. lib. 17.
Dedecore maculosus. Tacit. lib. 19.
Nefas maculosum. Horat. 4. Carm. ode 5.

Maculo, maculas, penult. corr. { σπιλόω } maculâre, Deturpare, fœdare. Plaut. Capt. 11, Viden' tu illi maculari corpus totum maculis luridis? Plinius iunior lib. 6. epist. 31, Nupta hæc Tribuno militum honores petituro, & suam, & mariti dignitatem, Centurionis amore maculauerat.
Terram tabo maculant. Virgil. 3 Æneid.
Ferrum maculatum sanguine. Ouid. 7. Metamorph.
Nomen alienius crimine. Virgil. 10. Æneid.
Scelere, dedecore, & re maculare. Cicero de Arusp. respon. Quominus castissimos ludos omni flagitio pollueret, omni dedecore macularet.
Maculare partus suos parricidio. Liu. 1. ab Vrbe.
Sanguine maculant solis terræ. Catul. de Berec. epigr. 58.
Metus pœnarum maculat præmia vitæ. Lucret. lib. 5.

Maculatio, maculationis, Verbale. Firmicus libro 1 cap. 3, Ignauus ille vir, & omni infamia maculationéque pollutus. Item libro tertio, capite 15. Matrem ignobilem, vel aliqua infamiæ faciet maculatione pollutam.

Madarosis { μαδάρωσις } Latinè glabritas, medicis affectio est, vbi ex palpebris defluunt pili, quod ex succi prauitate procedit. De hac Celsus, Galenus, & alij, vt refert Cæl. lib. 19 cap. 1.

MADAVRA { Μαδαύρα } Ciuitas in confinio Getuliæ sita, & Numidiæ, à qua Apuleius Madaurensis est vocatus.

Madeo, mades, madui { καταβρέχομαι } madêre, Madidum esse, & humore aliquo conspersum. Plin. lib. 8. cap. 25, Tergoris ad scuta galeásque penetrabilis, præterquam si humore madeat. Plautus Mostel. 4, Madent iam in corde parietes.
Ensis cruore maduit. Ouid. 13. Metamorph.
Genæ madent imbre tristi. Catul. ad Mallium, epigr. 63.
Humus madebit cælesti rore sparsa. Ouid. 1. Fast.
Natabant pauimenta vino, madebant parietes. Cic. 2. Philipp.
Pocula madeant generoso Baccho. Tibul. lib. 1. eleg. 6.
Madet vindemia nimbis continuis. Martial. lib. 1.

Madent membra vino. Plaut. Truc. 18.
¶Madere vino, Ebrium esse Martial. lib. 12.
Mero. Idem. Tibull. lib. 1. eleg. 2.
Mens madet. Lucret. lib. 3.
Madere metu: Hoc est, præ timore sudore aspersum esse. Plautus Mostell. 6.
Sermonibus Socratis madet. Horat. 3. Carm. ode 21. Madet, Id est refertus & plenus, & quasi ebrius est præceptis Socraticis. Hoc enim magis placet quàm quod Acron ait, madet, id est fluit.
Fercula madent diatretis. Propert. lib. 4. eleg. 4.
¶Madere, pro Coqui. Virgilius,
Et quamuis igni exiguo properata maderent. Plautus Persa, Collyræ facilè madeant, & colyphia. Idem Menæchm. Iam ego hæc madebunt faxo, nihil morabitur. Rursum, Madida quæ mihi apposita, Id est cocta. Id ex eo credo, quòd plerunque quæ cocta sunt, tenerescere & madescere solent. Annotauit Turnebus.

Madens, Participium { καταβρεχόμενος } Humore aliquo conspersus. Cicero Post red. in Senatu, Primum processit: qua authoritate vini? vini, somni, stupri plenus, madenti coma, composito capillo. Id est vnguento illita & vncta.
Ense madens, Id est cruore madens hausto ab ense. Statius 3. Thebaidos.
Oculis madens, Flens. Stat. 5. Sylu. 3.
Os fletu madens. Ouid. 3. Trist. eleg. 5.
Madens sanguine vestis, apud Quintil. lib. 6. cap. 1. de prætexta Cæsaris interfecti.

Madesco, madescis { καταβρέχομαι, διαβρέχομαι } madéscere, Infici, humescere vel humectari. Columella libro 11. cap. 3, Hæc enim res efficit, vt in coctura celerius madescat, & viridem colorem sine nitro conseruet. De brassica transferenda loquitur.
Madescere, etiam extrinsecus dicitur. Claudianus 3. de raptu Proserpinæ,
-largis tunc imbribus ora madescunt.
Tellus madescit nubibus. Ouid. 1 Metamorph.

Madefacio, madefacis, penult. corr. madefeci, penult. prod. madefactum { καταβρέχω, διαβρέχω } madefacere, Inficere, & humore aspergere. Cic. 1. de Diuinatione, Vaticinatum, madefactum iri minus xxx diebus, Græciam sanguine.
Virides madefecerat herbas. Virgil. 5. Æneid.
Madefacere terram. Colum. lib. 2. cap. 4.

Madefio, penult. prod. madefis, penult. indif. { διαβρέχομαι } madefieri, pen. corr. Extrinsecus aqua, aliòve liquore aspergi. Sueton. in Cæsare, Quum decidisset in mare, per ducentos passus euasit ad proximam nauem elata læua, ne libelli, quos tenebat, madefierent.
Cæde madefieri Ouid. 15 Metamorph.
Sepulchra madefient cæde. Catull. Argon. 59.
Tyrio madefactus tempora nardo. Tibull. lib. 3 eleg. 7.
Plumæ madefactæ sanguine. Ouid. 6. Metamorph.
Terra madefacta cruore. Ouid. 8 Metamorph.

Madidus, penult. corr. Adiectiuũ { ὑγρὸς, καταβρεχὴς, διαβροχος } Aliquo liquore respersus. Cui opponitur Siccus. Plinius lib. 13. cap. 14, Hyeme verò quod inaruit, madidum.
Alis madidis euolat Notus. Ouid. 1. Metamorph.
Barba. Ouid. 1 Metamorph.
Capilli madidi myrrha. Ouid. 5. Metamorph.
Genæ. Ouid. 1. de Arte.
Palus. Ouid. 1 de Arte.
Vestis. Virgil. 5. Æneid.
¶Madidus, pro ebrio ponitur aliquando, quemadmodũ prius Madere vino positum est. Plaut. Amphit. 12, Faciam vt sit madidus sobrius. Id est, Efficiam vt videatur ebrius, quum nihil biberit.
Madida vestis cocco Martial. lib. 5.
Non nisi vel cocco madida, vel murice cincta.
¶Madidus, pro imbuto. Martial. lib. 1 ad Decianum.
Siquis Cecropiæ madidus Latiæque Mineruæ Artibus.

Madido, madidas, pen. corr. { ὑγραίνω } madidâre, Madidum esse. Claud. 2. de raptu Proserpinæ,
-ille nouo madidantes nectare pennas
Concutit, & glebas fœcundo rore maritat. Id est, imbutas, madidas.

Mador, madoris, masculini generis { ὑγρασία } Infusio ipsa, Humiditas. Salust. libro quarto Hist. Quali per iis oppido festinatio, & ingens terror erat, ne ea latere noua munimenta madore infirmarentur. Ex Nonio.

Madon, Vitis alba aliàs dicitur, teste Plinio, lib. 23 cap. 1. Huius sarmenta lõgis & crassibus internodiis geniculata scandunt. Folia habet pampinosa, ad similitudinem hederæ. Author idem Plin. vbi suprà.

Madulsa, madulsæ, masc. gen. { μεθυστής } Ebrius, quia madidus sit a vino sit. Plaut. Pseudolo 4. 5. Apud Festum Madusa, sine l, legitur, his verbis, Madusa, Ebrius, à Græco μέθυσος deductum: vel quia madidus sit vino.

MAEANDER { Μαίανδρος } cum diphthongo, qui & Mæandrus, fluuius Phrygiæ siue Mæoniæ, ita sinuosis flexibus, vt sæpe credatur ad fontem reuerti. Per Phrygiam currit, Lydiámque disterminat à Caria. Vnde Ouidius libro 8. Metamorph eum Phrygium appellat. Plinius libro 5 cap. 29. Mæander ortus è lacu in monte Aulocrene, &c. Apamenam primum peruagatus regionem, mox Eumeneticã, ac dein Bargylleticos campos: postremo Cariam placidus, omnésque eos agros fertilissimo rigans limo, ad decimum à Mileto stadium lenis illabitur mari.
Vagus Mæander incerta vnda ludit. Senec. Herc. fur. 9.
¶Mæandri. Erasmus, Quum res agitur non simpliciter, sed vafris & obliquis consiliis, Mæandros dicimus: metaphora sumpta à fluuio Mæandro, qui sinuosus ac flexuosus labitur: vnde & nomen habere videtur, quasi ob . . . . ., quærens hominum contorta. Cic. in Pisonem, Quos tu Mæandros, dum omnes solitudines persequeris, quæ diuerticula, flexionésque quæsisti?

Mæandri more: hoc est Flexuosè & tortuosè. Colum. lib. 8 cap. 17.
Virgil 5. Æneidos,
Victori chlamydem auratam, quam plurima circum
Purpura, Mæandro duplici Melibœa cucurrit. Vbi Seruius, Mæandro duplici, flexuoso. Et hoc dicit, Erat in chlamyde, flexuosa, & in se remeabilis purpura, in modum Mæandri fluminis Cariæ prouinciæ. Festus neutro genere dicit, Mæandrum, inquit, genus picturæ, dictum est à similitudine flexus amnis qui appellatur Mæandrus.

Mæandratus, mæandrata, mæandratum, Adiectiuum antiquum. Varro, Mihi facies mæandrata, & vermiculata, atque etiam adeò ingens (alij cingens) orbem terræ. Ex Nonio.

MÆATÆ, vt Dion scribit in Seuero, Britanniæ populi sunt, qui montes incolunt asperos, & aquis indigos, & campestria deserta ac palustria, sine ciuitatibus, domibus, agrorum cultu, fructibus tantùm & pabulo victitantes. Piscium ne gustant quidem: agunt in tentoriis nudi, sine calceis. Curribus in bello vtuntur, equis paruis, sed præuelocibus. Famem, frigus, miseriam omnem ferunt constantissimè. In paludes coniecti perseuerant dies multos, capite nudo prominente ex aquis. Cibum parant, quo fabæ mensura vescentes famem non sentiunt, neque item sitim. Leporé, gallinam, anseré in mensam admisisse, maximum nefas: alere tamé ista non abnuebát, sed animi tantùm gratia.

MÆDI {[illegible]} Populi sunt supra Macedoniam siti, Triballis & Dardanis vicini: quorum meminit Plinius lib. 4 cap. 1. Scribitur autem hæc dictio per æ diphthongum in prima syllaba, ad differentiam Medorum, qui in Asia sunt, Parthis finitimi.

MÆDICA, Vide MEDICA.

MÆNADES, penult. corr. {[illegible]} mulieres illæ dicebantur quæ Bacchi sacra capillis sparsis cursitantes hinc inde, celebrabant. sic [illegible], Id est insanire, & furere dictæ: quare à nobis furiosæ seu insanæ dici possunt. De quibus Iuuenalis Satyra 6.
Ausoniæ Mænades. Ouid. 6. Fast.

MÆNALA, penult. corr. {[illegible]} intellectu singulare, voce autem plurale, inquit Priscianus. At Diomedes docet in singulari esse genere masculini, in plurali neutri. Mons Arcadiæ altissimus, vt author est Plinius lib. 4 & amœnissimus ad Argos, vt scribit Liu. lib. 3. belli Macedonici: & refertus pinis. Virgil. 8. ecloga,
Mænalus, argutúmque nemus, pinósque loquentes
Semper habet: semper pastorum ille audit amores.
Frondens Mænalus. Stat. 9. Thebaid.
Pinifer. Virgil. 10 eclog.
¶ Mænala. Virgilius 1. Georgicorum, -tua si tibi Mænala curæ,
Adsis ô Tegeæe fauens. Stephanus quoque montem genere neutro Mænalum vocat: [illegible], singular. num. idque contra Priscianum.
Horrenda latibris ferarum Mænala. Ouid. 1. Metamorph. ¶ Est & nomen Arcadiæ: à Mænalo Lycaonis filio. Stephanus.

Mænalius, Adiectiuum {[illegible]} Quod est ex Mænalo. Vnde Bacchus dictus est Mænalius, [illegible], quod est Furere, insanire. Siue à Mænalo Lycaonis filio. Et Aper Mænalius, quem Hercules Euristheo detulit. Et Versus Mænalius, id est Arcadicus. Virgil. 8. eclog. Menala sine diphthongo scribit Seruius, quum inquit, Menala mons Arcadiæ. dictus [illegible], hoc est ab ouibus, quibus plenus est.
Deus Mænalius, Faunus. Ouid 4 Fast.
Feræ Ouid. 1. Amor. eleg. 7.
Nemus Stat. 9. Thebaid.
Sinus. Ouid. 5. Metamorph.
Syluæ Ouid. 2 de Arte.

Mænalis, Mænalidos, penult. corr. {[illegible]} Patronymicum fœmin. Ouid 3. Trist. elegia 11, Cúmque truci Borea, Mænalis vrsa videt. Positum est pro adiectiuo, id est vrsa Mænalia, & intelligit Arcton.

MÆNARIA, Insula est in mari Ligustico, ita dicta à Mænis piscibus, quorú ibi magna capitur copia. Meminit insulæ hui⁹ Plin. lib. 3. cap. 6.

Mænis {[illegible]} Piscis est notissimus: Theodoro dicitur alec. Hunc Hecatæ antiqui immolabant, quòd sit quibusdam maniæ, id est furoris causa, vt iis qui dicuntur [illegible]. Antiphanes certè mænidas vocat Hecates cibum. Vide Rhodig. lib. 10. cap. 6.

MÆNIUS {[illegible]} COS. Rom. anno ab Vrbe condita CCCCXX, deuictis nauali prælio priscis Latinis ac Antiatibus, corú rostra nauium ærata in foro posuit. appellatúsque forum Rostra cœpit. Author Liu. lib 8. ab Vrbe. Vide Plin. lib. 34. cap. 5.

MÆNIUS, Decoctor item quidam fuit & luxuriosus, qui amplissimo consumpto patrimonio, & domo vendita, columnam tantùm exceperat, vnde spectares gladiatores, quę propterea Męniana dicta est. Huius meminit Horatius lib. 1. epist. Porrò huius Męnij nobilitata est multorum scriptorú literis luxuria: ab eóque Mæniana dicta esse putantur. Quidam scribunt per e, Vide Menianus.

MÆNOLES, pen. corr. {[illegible]} dictus est Dionysius, quod Latinè totum furentem significat, cui Bacchæ orgia celebrant. Et crudas carnes comedentes sacro furore initiantur.

Mænomenon mel {[illegible]} Genus est mellis venenati, quod in Ponto ex rhododédri flore contrahitur: ita dictum ab insania quá gignit. Plin. lib. 21. cap. 13.

MÆONIA {[illegible]} Lydia est, regio minoris Asiæ. Vnde Mæones, populi. Hæc vocatur regio exusta. Nam (vt scribit Strabo) cinerulenta est in superficie, & tota arboribus caret præter vitem. Dionysius scribit hanc regionem esse sub altissima Tmoli montis rupe sitá, ex qua Pactolus amnis effluit. Hinc

Mæonius, Adiectiuum {[illegible]} vt Bacchus Mæonius. Virg. 4. Georg.
Puellæ. Ouid. epist 9.
Ripæ Ouid. 2 Metamorph.
Senex Mæonius, Homerus. Stat. 1. Sylu.
Homerus Mæonius. Horat. 4. Carm. ode 9.
Mæonius, absolutè, dictus est Homerus. Martialis, Perlege Mæonio cantatas carmine ranas.
Carmen Mæonium, Homericum. Horat. 1. Carm. ode 6.
Carmine Mæonio consurgere. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. Id est Homerico.

Chartis Mæoniis condere aliquid. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 12.
¶ Mæonius Automedon, titulus erat Satyræ cuiusdá Varronis, quo nomine significabantur iuuentutis institutores rectorésque, cum Homeri & poetarum scriptis erudientes. Sic Turneb.

Mæonidæ, Mæonidarum, Lydij. Virgil. 11. Æneid.

Mæonides, pen. corr. {[illegible]} per excellentiam dicitur Homerus, vnde & Mæonium carmen, & Chartæ Mæoniæ pro Homericis accipiuntur. Martialis lib 5, Et sua riserunt secula Mæoniden.

Mæonis, fœm. gen. {[illegible]} Ouid 6. Metamorph. Mæonis elusam designat imagine tauri Europá. Arachnen intelligit puellam Lydiæ. Idem 5 Metamorph. Felicésque vocat pariter studióque, locóque Mæonidas. Id est Musas.

MÆOTÆ, penult. prod. {[illegible]} Scythiæ populi, à quibus Mæotidi paludi nomen est inditum. Plin. lib. 4 cap. 12, A Buge super Mæotin Sauromatæ, & Essedones. At per oram ad Tanaim vsque Mæotæ, à quibus lacus nomen accepit.

MÆOTIS, pen. prod. Mæotidis vel Mæotidos, pen. corr. {[illegible]} Palus Scythica in regione Septentrionali iuxta Phasidis ostium, frigore congelascens, vt ait Seruius. Cic. 5. Tusc. Hodie vulgò vocatur *Le goulfe de la Tana, ou de Tenaus.* Oliuarius in Melam dicit vocari *El mar negro*, Id est mare nigrum.
Solida Mæotis. Stat. 12. Thebaid. Id est gelu concreta.

Mæotis, Mæotidis, Patronymicum fœm. {[illegible]} Ouid. epist. 23, Qui modò peltiferas fudit Mæotidas armis. Intelligit Amazones. Patronymicum est pro adiectiuo.
Ara Mæotis, Hoc est Mæotica. Iuuen. Satyr. 15. Aram intelligit Dianæ Tauricæ, cui hospites immolabantur.
Hyems Mæotis. Ouid. 3 Trist. eleg. 12. Vbi primam licenter corripuit poeta.

Mæoticus, pen. cor. Adiect. {[illegible]} Virgil 3 Georgicorum,
At non qua Scythiæ gentes, Mæoticáque vnda.
Mæotica tellus, Scythica: cuius palus est Mæotis, inquit Seruius. Virg. l. 6. Æneid.

MÆRA {[illegible]} Canis quidam dictus est Orionis, vt poetæ narrant: propriè tamen eo nomine capra significatur [illegible], Id est ex albo nigricans. Author Cælius lib. 17. cap. 28.

Mæreo, Mæror, Mæstitia, Vide MOERO.

MÆSON, Mæsonis, Fuit comicus hypocrites, patria Megarensis, qui personam excogitauit primus, quam de eius nomine Mæsona item vocant: quod Byzantius Aristophanes prodit in commentatione de personis, ab eo inuentam scribens serui personam, nec non coqui. Scommata quoque, quibus id genus homines præcipuè scoptici mordacésque vtuntur, Mæsonica vocantur. Ac ne quid omittam, Mæsona item dixere veteres, vrbanum & elegantem coquum. Peregrinum verò & inurbanum tettiga, Id est cicadam. In Cælio lib. 6. cap. 17.

Magalia, magaliorum {[illegible]} Vici dicuntur: quamuis magaria secundum Seruium dici debere videatur, cuius prima producatur. Virgil. 1. Æneid. Miratur molem Æneas, magalia quondam. Idem libro 4. Æneid.

Magas, magadis, pen. corr. siue Magadium, Instrumentum musicum tabula quadrata constans, leuiter conuexa, intentis in ea citharæ fidibus. Dicitur etiam ea pars lyræ in quam plectrum illiditur: id est vbi percussio fit chordarum manu dextra. Iugum verò dicitur vbi sinistra manu chordæ premuntur. Budæus.

Magdalis, magdalidis, penult. corrupt. fœm. gen. Scribonius Largus, Dum desinit feruere, emplastrum manibus subigetur: & redactum in rotundas ampliores, quas magdalidas dicunt, reponetur.

MAGDOLUS {[illegible]} Ægypti oppidum apud Stephanum: cuius incolæ dicuntur Magdolitæ.

MAGIA {[illegible]} Illyrici oppidum est Stephano, cuius incolæ Magiatæ dicuntur & Magiani ¶ Est & Magia fontis nomen in agro Syracusano, apud eundem.

Magia Magicus, Vide MAGUS.

Maginor, maginaris, Quasi tardè conor, & vagor, inquit Festus.

Magiriscium, magirisci, n. gen. Plin. lib. 33. cap. 12, Fecit idem & coquos magiriscia appellatos, paruulis potoriis, sed è quibus ne exemplaria quidem liceret exprimere. Tam opportuna iniuriæ subtilitas erat. Palàm est diminutiuum esse, [illegible] enim coquus dicitur, [illegible], coquina.

Magis, magidis, fœm. gen. penult. corr. {[illegible]} Budæus, Pollux lib. 7, Magis, inquit, & mactra vas in quo farinæ subiguntur. Et libro 10, Quæ autem tripodibus imponuntur, & trapezæ, id est mensæ, & magides appellantur. Sic hodie vocitari potest orbiculatum instrumentum, quo panifices & dulciarij pistores, quos *pastillarios* dicimus, subigendis farinis opificij sui vtuntur, *Rondellum* appellant. De magide, Paulus in l. Seruus. D. de condict. indebiti.
Magis, Genus lancis eiusdem formæ. Plin. lib. 33. cap. 11, Fenestella tradit tympana se iuuene appellata stateras, & lances quas antiqui magidas appellauerant. *Platellam* nostri vocant. Budæus.
¶ Magida, magidæ, declinat Varro, atque Magidá à magnitudine dici. Vide lib. 4. de Ling. Latin.

Magis {[illegible]} Sipontinus, Magis aduerbium est, & significat plus deducitúsque à magnus, quod grandem significat. Plaut. Curcul. 8, Si magis me instabunt, ad Prætorem sufferam.
Accipient magis ad contumeliam omnia. Terent. Adelph. 4. 3.
Magis credo Cic. de Amic. Aut enim nemo (quod quidé magis credo) aut si quisquam, ille sapiens fuit.
Magis diceres. Cic. de Amic. Tu magis id diceres Fanni, si nuper in hortis Scipionis, quum est de Rep. disputatú, affuisses, qualis tum patronus iustitiæ fuit contra accuratam orationem Phili.
Magis dicas, si scias quod ego scio. Hoc est, Maiora dices. Plautus Pseud. 14.
Dabimus etiam magis. Plaut. Persa, 23.
Magis est, dificere stipulationem. Marcel. in l. Qui decé §. Stichú. D. de solut. Martianus in l. Statuæ. ff. de vsufr. Statuæ & imaginis vsumfructum posse relinqui magis est.

Magis

Magis est, vt edicto locus sit. Vlpian. in l. 3. §. vlt. D. Quib. ex caus. in possess. eat. Paul. in l. Si tibi domum D. locat.

Etsi magis est quod gratuler tibi, quàm quod te rogem, tamen etiam rogo, vt si quæ, &c. Cic. ad Atticum, lib. 16.

Magis loqui. Plaut. Casina, 4.

Magis lubet. Plaut. Persa, 16. Magis metuo. Plaut. Milite, 12.

Magis noris. Ter. Heaut. 5. 1, Magis, si magis noris, putes ita rē esse.

Annos natus magis quadraginta. Cic. pro Rosc. Amer.

Optandum magis quàm sperandum, Vide OPTO.

Magis profecta à natura. Cic. de Amic. Sed antiquior & pulchrior, & magis à natura ipsa profecta alia causa.

Magis scibo, antiquè, pro magis sciam. Plaut. Trucul. 10.

Magis vellem, pro Mallem. Terent. Eunuch. 5. 7.

Magis vereor. Terent. Heaut. 1. 2.

Magis vidi. Plaut. Merc. 15.

¶Magis maiores. Plaut. Pœnul. 5.

Argentum, nisi qui dederit, nugas egerit:
Verùm qui dederit, magis maiores egerit.

¶Magis, cum positiuo, implet vicem cōparatiui cum casu. Ouid. 2. Metam. non procul à fine,

Cornus parua quidem, sed quæ contendere posses
Facta manu, purâque magis pellucida gemma.

Magis amans. Ouid. 1. Metam.

Magis apta tibi dona, Horat. 1. epist. 7.

Charus magis vitâ. Virg. 5. Æneid.

Magis deformis. Quintil. lib. 9. cap. 4.

Nihil magis elegans. Terent. Eunucho, 5. 4.

Magis indubitatus, Certior. Stat. 2. Achill.

Magis molestus. Terent. Eunuch. 3 1.

Magis seuerus. Terent. Eunuch. 2. 1. (lib. 8.

Magis similis. Plaut. Amph. 7. Magis varium. Var. de Ling. Lat.

Magis verum, pro Verius. Terent. And. 4. 2, Non Apollinis magis verum atque hoc responsum est.

Magis vespere, significat nouissimū vesper. Varr. lib. 8. de Ling. Lat.

Magis virilis. Quintil. lib. 9. cap. 4.

Magis apertè. Terent. Adelph. 4. 5.

Nihil magis dulce. Plaut. Persa, 12.

Magis dulcius. Plaut. Sticho, 14.

Magis humanum. Terent. Hecyra, 4. 1. Donatus, nota pro Humanius, Terentiano more.

Magis impensè capere. Terent. Adelph. 1 9.

Magis inconditè facere. Varr. de Lingua Latina, lib. 4.

Magis lubenter. Plaut. Mostell. 4. 1.

Magis mirum. Plaut. Amphit. 7.

Magis ex vsu, pro Vtilior, inquit Donatus. Terent. Eunuch. 5. 9,
Ad omnia hæc, magis opportunus, nec magis ex vsu tuo Nemo est.

Magis ex sese. Terent. And. 5. 4, -quia habet aliud magis ex sese, & maius.

Magis quàm. Cic. de Amic. Vereor ne inuidi magis, quā amici sit.

Magis id adeò. Terent. And. 1. 1. Cic. 1. de Orat. Magis adeò id facilitate, quàm alia vlla culpa mea contigit.

¶Mage, pro Magis, apud Plautum Trucul. 18, Quem ecastor mage amo, quàm dudum. Apud Terētium etiam legitur, authore Donato.

Mage pollens aer Lucret. lib. 4.

¶Magis ac magis, repetitum: hoc est Frequentiua. Plaut. Mostel 9, Quo magis ac magis ego cogito cum meo animo, &c. Suet. in Vitell. cap. 11. Magis deinde ac magis.

Magis & magis, Idem. Cic. ad Attic. lib. 14, Itaque de Græcia quotidie magis & magis cogito.

Magis atque magis clarescunt sonitus. Virg. 2. Æneid.

Magis, magisque. Cic. Fil. ad Tironem, lib 16. 21, Enitar vt in dies magis magisque hæc nascens de me duplicetur opinio.

Magis magis. Catull. Argon. Post vēro crescēte, magis magis increbrescūt. Potest & legi, Post vēro crescēte magis, magis increbrescūt.

¶Magis ædilis fieri non potuisset. Cic. pro Plancio, Quæris quid potuerit amplius assequi Plancius, si Cn. Scipionis fuisset filius? Magis ædilis fieri non potuisset: sed hoc præstare, quòd ei minus inuideretur.

¶Magis fit. Cic. in Parad. Nihil hac addi potest, quo magis virtus sit.

Nisi fortè magis erit parricida, siquis Consularem patrem, quàm siquis humilem necauerit. Cic pro Milone.

Nihil magis. Cic. Lentulo, lib. 1 9, Quumque Pompeius ita contendisset, vt nihil vnquam magis. Nihilo magis, Vide NIHILVM.

Multo magis. Cic. Tironi, lib. 16. 19, Expecto tuas literas de ipsis rebus, teipsum multo magis.

Hoc magis quod, &c. Cic. pro Flac.

Eo magis vel quàm, &c. Cic. 5. Verr. Atque eo magis, si, &c.

Magis infrà. Lucr lib. 3, Nec magis hac infrà quicquā est in corpore nostro. Id est Nihil magis abstrusum. Quidā legūt Intra, Lābinus.

Maximè, pen. corr. Superlatiuum {μάλιστα} pro Summè, vel Admodum: vt Maximè adolescens. Plaut. Milite, 10.

Maximè cognata Terent. Phorm. 2. 1.

Maximè cupiens illius est. Plaut. Amphit. 3.

Maximè dignus. Terent. Eunuch. 5 2.

Maximè in culpa esse. Cic 7. Verr.

Maximè liber. Cic. Lentulo, lib. 1 8.

Maximè liberalissimus. Cic. Attico, lib. 11, Siue hanc aberrationē à dolore delegerim quæ maximè liberalissima, doctóque homine dignissima, laudari me etiam oportere.

Maximè naturalis. Cic de Amic. Itaque pulcherrima illa, & maximè naturali carent amicitia.

Maximè necessarius. Cic. 1. Acad.

Maximè pessima corpora. Colum. lib. 9. cap. 3.

Maximè potentes. Terent. Adelph. 3. 4.

Maximè vtile. Terent. And. 5.

¶Maximè indigere. Cic. 1. Offic. Vt quisque maximè opis indigeat, ita ei potissimum opitulari.

¶Maximè memini. Plaut. Menæch. 5 4, Filij quot eratis? M. Ut nunc maximè memini, duo.

Maximè omnium studuit. Cic. in Bruto, Qui maximè omnium nobilium Græcis literis studuit. Id est, magis quàm alij omnes.

Maximè equidem vellem vt, &c. Cic. 8. Philipp.

¶Maximè, Præcipuè. Cic. pro Domo sua, Intuemini paulisper animis iuuentutem, & eos maximè, &c.

Maximè quòd, pro Potissimum. Cic. ad Attic. lib 9, Ego tuis consiliis vsus sum, maximéque quòd & grauitatem in congressu nostro tenui quam debui, & ad vrbem, &c.

Maximè scilicet. Cic. in Orat. Cognoscat etiam rerum gestarum, & memoriæ veteris ordinem, maximè scilicet nostræ ciuitatis.

Et maximè. Cic. ad Attic. lib. 7, Scribe aliquid, & maximè si, &c.

Et id maximè fieri temporibus hybernis. Cic. 2. de Nat. deor.

Vel maximè. Cic. in Partit. Quæ quidem vel maximè suspicionem mouent.

¶Maximè, Responsio cōcedentis, vel annuentis, pro Sanè, vel certè. Terent. And. 4 6, Duc me ad eam: quando huc veni, vt videam. M. maximè. Idem Eunucho, 2. 2, Fac illi adducantur. P. maximè.

Magister, magistri {[illegible]} Propriè dicitur artium præceptor, authore Festo. Terent. Andr 1. 1, -nam antea
Qui scire posses, aut ingenium noscere,
Dū ætas, metus, magister prohibebāt? Paulus de Verb. signif. l. Quibus præcipua cura rerum incumbit, & qui magis quàm cæteri diligentiam & solicitudinem rebus, quibus præsunt, debent: hi magistri appellantur. quinetiam & ipsi magistratus per deriuationem à magistris cognominantur. Vnde etiam cuiuslibet disciplinæ præceptores, magistros appellari à monendo vel monstrando.

¶Declamandi magister. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 8. Artis. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Eloquentiæ magistrum se polliceri. Quintil. lib 2. cap. 5.

Magister vici, In VICVS.

¶Barbari. Iuuen Satyr. 14.

Gratis Elica seruanda magistris. Hoc est nautis, seu nauium magistris & rectoribus. Valer. 1. Argon.

Auidus. Quintil. lib. 1 cap. 4.

¶Capere magistrum, In CAPIO.

Fauere magistrum. Tacit. lib. 14.

Indocto magistro regimen linquere. Senec. Medea, 8.

Timido pudet seruire magistro. Stat. 1. Achill.

Magister fracta aure. Martialis,
At iuuenes alios fracta colit aure magister,
Et rapit innumeras sordidus vnctor opes. Ego hoc è Græco sumptū arbitror Græcorūmq; exercitationibus, apud quos qui Gymnasiorū plagis cōtusi multatiq; fuerāt, propterea quòd à cōcertatoribus ferè tēpora & aures feriri solerēt, auribus fractis dicebantur. Igitur magister fracta aure, est, magister exercitationū, & Gymnasiorū exercitor, qui luctā pugilatumve docet, quíque pila vel folle ludere. Pollux, [illegible] Hesychius, [illegible]

Magistri (inquit Festus) non solùm doctores artium, sed etiam pagorum, societatum, vicorum, collegiorum, equitum dicuntur: quia omnes ij magis cæteris possunt.

Magister curiæ. Plaut. Aulularia,
Nā noster nostræ qui est magister curiæ. Magister curiæ, inquit hic Turnebus, videtur esse is, quē Græci [illegible] appellāt. Vt enim curia pars est tribus Romanis: sic & Græcis [illegible]. Græca ad consuetudinem Romanā traducta sunt: & vt pagorū erāt magistri, sic & curiarū.

Ferre se magistrum alicuius rei. Tacit. lib 20.

Magister ludi, qui & Ludimagister vno verbo dicitur. Cic. 1. Verr. Si ab isto libro, quem tibi magister ludi nescio quis ex alienis orationibus compositum dedit, verbo vno discesseris.

Magister morum, Id est Censor. Cic. ad Appium, lib 3, Eo breuior est hæc epistola, & vt aduersus magistrum morum modestior.

Magistrum nauis accipere debemus eum, cui totius nauis cura mandata est. Hæc Vlpianus de Exercitoria actione, l. 1. Liu. 9. bel. Punic. Vt ex omnibus nauibus gubernatorésq; & magistri nauium, & bini milites in forum conuenirent ad imperia accipienda.

Magister equitum. Varr 4. de Lingua Latina, Magister equitū dicebatur, quòd summa potestas huius in equites & accensos, vt est summa populi Dictator: à quo is quoque Magister populi est appellatus. Pomponius in l. 2. §. Populo deinde aucto. D. de Origine iuris, Et his Dictatoribus Magistri equitum iungebantur, sic quo modo Regibus Tribuni Celerum: quod officium ferè tale erat, quale hodie Præfectorum Prætorio: magistratus tamen habebantur legitimi.

Magister peditū. Ammianus Marcellinus apud Cęliū lib 12 cap. 17.

Magister populi, Dictator. Cic. 3. de Finib Rectius Magister populi (is enim est Dictator) quàm Sylla, qui trium pestiferorū vitiorum, luxuriæ, auaritiæ, crudelitatis magister fuit.

Magister sacrorum dicebatur is, qui velut princeps, & sacri ipsius pontifex, aliísque sacerdotibus maius erat. Liuius, Ne quis magister sacrorum, aut sacerdos esset. Apud Capitolinum quoque scribitur in Antonini vita, de Saliorū sacerdotio, Fuit in eo sacerdotio & præsul, & vates, & magister. Et in inscriptione antiqua legitur, Saltus Albanus, idem magister Saliorum. Annotauit Turnebus.

Magister scripturæ dicitur, qui ciuitatis alicuius publicos pecorū prouētus scribēdi munus habet. Cic. 5 Verr Misit in Siciliā literas ad Carpinatium, quum esset Magister scripturæ & sex publicanorum.

¶Magister, Idē qui pædagogus Græcè. Terent. Phorm 1. 2,
Abeuntes ambo hinc tum senes me filiis
Relinquunt quasi magistrum.

Doctissimum & incomparabilem magistrum domi habeat. Quintilianus lib. 1 cap. 2.

Sæuus. Horat. 1. epist. 19.

Magister ad rem aliquam. Terent. And. 1. 2.

¶Magister pecoris, Pastor. Varro de Re rustica lib. 2. cap. 10, Cōtrà,

pernoctare ad suum quenque gregem, esse omnes sub vno magistro pecoris: eum esse maiorem natu, potius quàm alios, & peritiorem, quàm reliquos. Cic.7.Verr. Nominat iste seruum, quem magistrū pecoris esse diceret.

Fingit equum tenera docilem ceruice magister. Horat.1.epist.2.

¶Magistri dicuntur, qui bona sub hasta vendūt. Nam quum in auctione bona vænirent, vt inter hæredes aut creditores diuiderentur, de sententia cohæredum aut creditorum aliquis eligebatur qui præesset auctioni, qui scilicet quanti quæque res vænire deberet, ipse statueret arbitratu suo, socijs nō repugnantibus: is Magister dicebatur. Hinc lib 6.cap.4, Quintil.dictū recitat Ciceronis in Pletorij matrē: ludum habuisse, dum vixit: magistros, post quam mortua sit. Ita infamem significauit & ab impudicitia, dum viueret: & mortuam, ab ære alieno. Et ludum per translationem dixit, Magistros per ambiguitatē: quòd ad Pletorij matrē, dum vixit, infames fœminæ conuenire solitæ: post mortem, eius bona vænibāt. Vide Cælium, lib.21.cap 17. Cic.in Epist ad Atticum, lib.1, Vnà agebant cæteri creditores, in quibus erat Lucullus, & P.Scipio, & is, quem putabant Magistrum fore, si bona venirent, L. Pontius.

¶Magister, olim dicebatur venditor patrimonij eius, qui soluendo non esset, quia illis bonis vendundis ab omnibus creditoribus authoritate Prætoris præponebatur. Hinc Magistri carmē. Cic. lib de Oratore, Vel si causam ageres militis, patrem eius, vt soles, dicendo à mortuis excitasses, statuisses ante oculos, complexus esset filiū, flensque eum centumuiris commendasset: lapides mehercule omnes flere ac lamentari coegisses: vt totum illud, vti lingua nuncupassit, non in 12.tabul. quas tu omnibus bibliothecis anteponis, sed in Magistri carmine scriptū videretur. Legitur fere in omnibus editis magico carmine, sed mendum est. Agit enim lege in hæreditatem testamento patris exheres filius, non tamen nominatim exhæredatus, sed alio hærede scripto, quum ipse militiæ mortuus existimatus esset. Eā igitur causam si Crassus egisset, inquit Cicero, carmen illud 12.tabul. Vti lingua nuncupassit, ita ius esto: quo nexa, mancipia, testamenta cōfirmantur: iniquum iniustūmque increpasset, neque tam legum carmē, quàm magistrorum bona debitorum proscribentium, & à liberis debitorum ad alienos transferentium clamasset, præsertim quum eo testamento, veluti auctione, ad extraneum bona transitura essent. Carmen autem magistri interpretor tabellam quam magister proponebat, & qua proscribebat se alicuius bona venditurum. Eius enim olim, qui creditoribus debebat latitabátque, neque defendebatur, Prætorem creditores adibant, apud quem querebantur, bonorūmque possessionem petebant: quam & Prætor dabat, atque in diem certam ea possidebant: quæ quum venerat, Prætorē rursus adibant, petebántque sibi vt liceret vnum è suo numero deligere, qui bonorū venditioni præesset, qui Magister dicebatur. Is in compitis celebribus, & frequentibus vrbis locis tab. proponebat se debitoris bona venditurum his verbis: Titius debitor noster incidit in causam venditionis bonorū, nos creditores eius bona vendemus: qui volet emptor accedat. Hanc proscriptionem, Cicero hic appellat Magistri carmen.

Magistra magistræ. Cic.1 de Finib. Magistra ac duce natura. Idem pro Rosc.Amer. Vita hæc rustica, quam tu agrestem vocas, parsimoniæ, diligentiæ, iustitiæ magistra est.

Magistra e ludo Terent. Hecyra, 2.1.

Ætas Ouid epist.5.

Magistræ artes Ouid.epist 18.

Certissima loquendi magistra, consuetudo. Quintil.lib.1.cap.6.

Roma magistra sua artis. Propert lib.15.eleg.12.

Magisterium, magisterij { διδαγμα } Magistri dignitas seu officiū. Plaut. Bacchid.2, Iam excessit mihi ætas ex magisterio tuo. Hoc est, regimine & authoritate.

¶Magisterium, Doctrina. Plaut Mostell.1 22, Virtute id factū tua, & magisterio tuo. Id est, doctrina, & (vt loquuntur) instructione.

¶Magisteriū, Præfectura & magistratus. Sueton in August cap.2, Auus municipalibus magisterijs contentus, abundante patrimonio tranquillissime senuit. Hoc est, præfecturis & magistratibus.

Magisteriū, Aliter. Cic.de Senect. Me verò & magisteria delectāt à maioribus instituta, & is sermo qui more maiorū à summo adhibetur magistro in poculo. Colum.lib.11.cap.1, Potissimū autē est in eo magisterio scire & æstimare, quale officium sit cuique iniungendum.

Vana magisteria Tibull.lib.1.eleg.4.

Magistro, magistras { διδάσκω } magistrare, Moderari, gubernare, authore Festo.

Magistratus, huius magistratus, pen.prod. { ἄρχων } Significat, vt ait Festus, eum qui in potestate aliqua est constitutus, vt est Consul, Proconsul, Prætor, Proprætor, & alij qui ciuitates & prouincias regunt. Cic.1 Offic. Est igitur proprium munus magistratus, intelligere se gerere personam ciuitatis, debereque eius dignitatem & decus sustinere, seruare leges, iura describere, & fidei suæ commissa meminisse. Idem lib 3 de Legibus, Videtis magistratus hanc esse vim, vt præsit, præscribátque recta & vtilia, & coniuncta cū legibus. Vt enim magistratibus leges, ita populo præsunt magistratus: veréque dici potest, magistratū legem esse loquentem, legem autē mutum magistratum.

De magistratibus qui sint maiores, & qui minores, & quamobrem ita vocentur, vide Gell.lib.13 cap 14.

Magistratus vitio creatus. Liuius Decad.1.lib.5, Nihil profectò aliud esse, quàm magistratus vitio creatos.

Nuda à magistratibus Respub. In NVDVS.

Maior magistratus, In MAGNVS.

Mutus, In MVTVS.

Patricius, In PATER.

¶Magistratus { ἀρχὴ } Ipsa potestas, seu officium. Cic.de Amic. Vbi eos inueniemus, qui honores, magistratus, imperia, potestates, opes, amicitiæ non anteponant, &c.

¶Abdicare magistratum, In ABDICO.

Abdicare se magistratu. Vide ABDICO.

Abire magistratu. Liu.3.ab Vrbe.

Abolere magistratum, pro Abrogare. Liu.3.ab Vrbe.

Abrogare, In ABROGO.

Accelerare, In ACCELERO.

Accipere loco prædæ. Cic.in Salustium.

Adipisci Cic Offic 1.

Assequi. Cic.in Pison.

Capere, In CAPIO.

Magistratum continuare. Liu.7.bell.Pun.

Creare. Lucret.lib 5.

Dare. Cic.2.de Lege agrar. Id hoc inauditū & planè nouo more, vt Curiata lege magistratus detur, cui nullis comitijs antè sit datus.

Declarare. Cic.pro Muren.

Deponere. Cæs.de bell.Gal.lib.7.

Designare. Cic Fam.10.

Eiurare. Tacit lib.12.

Esse in magistratu. Liu.lib 5.

Gerere. Cic.pro Plancio, Tum magistratum non gerebat is qui ceperat, si Patres authores non erant facti.

Habere. Cic.7.Verr. Venit ad me Heraclius is, qui tum magistratum Syracusis habebat.

Infringere Cic.1.de Orat.

Ingredi Sall in Iugurth.

Magistratum imminuere dicebant veteres, quod nunc Derogare iuribus, & prærogatiuæ officij dicunt. Cic.3.Verr. Cur imminuisti ius legationis? Quo in loco Asconius, Qui potestatem, inquit, suam in administrando non defenderit: imminuit magistratus, veluti maiestatis læsæ, reus est.

Inire, Vide INEO.

Legere. Virg 1 Æneid.

Mandare. Cic pro Murena, Cato negat iudicium hominum in magistratibus mandandis, voluptatibus corrumpi oportere. Ibidē, Nulla re allici mentes hominum oportere ad magistratum mandandum, nisi dignitate.

Obrepere ad, In OBREPO.

Occipere. Tacit.lib.2.

Peragere Lentul. Cic.Fam.12.

Petere Quintil.lib.2.cap.4.

Renuntiare. Cic.in Pison.

Venire in. Lentulus ad Ciceronem, libr.12.14, Nam quòd huc properē in magistratū venire, aut exercitū mittere, causam non haber.

De Magistratibus, quod scitu est non vtile modo, sed necessariū, sic differit Paulus Manutius in libro de legibus Romanis. L. Villius tribunus plebis rogationem tulit, quot annos nati quique magistratum peterent, caperéntque: vnde & ipsi & posteris cognomen inditum, vt annales Villij dicerentur hoc à Liuio traditum. sed quoniā, quis planè cuique magistratui petendo legitimus annus esset, nominatim hac lege expressum nō inuenio: quid ipse legendo obseruauerim, breuiter subijciam. Omitto quæsturam, tribunatum pl. ædilitatem pl. quia curules tantùm magistratus in lege Villia nominatos existimo nam si quæsturæ (de tribus non curulibus magistratibus, exempli gratia, vnum ponam) certum annum Villius sua lege statuisset, vnde postea tam incerta ratio, gesserunt enim quæsturam duo Gracchi, Tiberius, & Caius anno ætatis xxvii, M.Cicero anno xxxi, C.Cæsar, is qui perpetuam dictaturam inuasit, xxxiii M. Cato Vticensis xxix. Quòd si quis dixerit, liberam fuisse, quo quis anno vellet, quæsturæ petitionem, modò peteretur post annum xxvi, qui esset ad petendum legitimus, ideo mirum videri non debere, si Cicero, Cæsar, & Cato non eodem omnes anno petierint: quandoquidem satis diu ante leges obseruata, quæ petendæ quæsturæ annum definiebant xxvi, gerendæ xxvii: hoc si quis obiecerit, ad coniecturam, id est ad rationem ipsam, confugiam. Quid enim? similéne veri est, C.Cæsarem (omitto Ciceronem: cui tamē, quum homo nouus esset, laborandum maximè fuit de dignitate, nec, quæ prima daretur, occasio negligenda) sed C.Cæsarem, quo nemo magis honores appetiuit, nemo potestatis & imperij fuit auidior, eúmne verisimile est petitionē quæsturæ ab anno xxvi, si is legitimus esset, in annum xxxiii distulisse: verùm habeo, quo utar, aliud paulo firmius argumentum. video enim Pōpeium Magnum, quum annum ageret xxxv, consulatū gessisse, solutum videlicet legibus, meritorum ingentium in remp. eximiæque virtutis ergo. at eo anno magistratum per leges capi nullum potuisse, Cicero demonstrat in ea oratione, qua rogationem Maniliā suasit. Quomodo igitur, dicet aliquis, Cicero ipse, & Cæsar, & Cato quæsturam ante annum xxxv ceperunt? Nam obscurum est, leges loqui de curulibus tātum honoribus, ædilitate, prætura, cōsulatu: quæsturæ autem, ædilitatis pl. tribunatus pl. rationē habuisse nullam. Sed recitentur verba Ciceronis. Quid, inquit, tam singulare, quàm vt, ex S.C. legibus solutus, consul ante fieret, quàm vllum aliū magistratū per leges capere licuisset? Dicit, Vllum aliū magistratum. quod, si de quæstura leges locutæ sunt, falsum est: quū, vt ostēdi, quæsturā multi gesserint ante annum xxxv: quo anno gestū esse primum à Pompeio cōsulatum, quē Cicero significat, tū ex Appiano cōstat, tum ex Velleij historia, in qua scriptū est perisse Pompeium Cæsare & Seruilio coss. anno ætatis suæ lviii à quo anno si retrorsum numeres, cadet primus eius cōsulatus in annū eius ætatis xxxv. vt tamē ita supputes, non simul cū anno ætatis Pōpeij finisse cōsulatum, sed quū ille iam annum esset ingressus xxxvi. ita cum fastis Capitolinis, & cum Appiano Velleij congruet historia. nam, quod ait Plutarchus, anno lx interijsse Pompeium, id quoque potest esse verum, hoc modo, vt primū eius ætatis annū capiamus C.Attilio Q. Seruilio coss. quo anno Pōpeium esse natū, Velleius affirmat. tametsi, quum ait ipse Pōpeium perijsse anno lviii, nō incipit numerare ab eo anno, sed à proximo sequenti: quòd scilicet nō ita multo ante exitū cōsulatus Attilij & Seruilij, natus esset Pōpeius, & exiguum illud spatiū in annorū numero videretur omittēdum. Cōstat igitur, legem Villiā nihil de ijs honoribus sanxisse, qui caperētur ante eū annum, quo Pōpeius primò consul fuit, siue eum velis esse xxxv, siue malis xxxvi. nam ædilitatis curulis

rulis annos erat xxxvii. cuius rei argumentum est, quòd eam petiit Scipio Æmilianus xxxvi, & solutus legibus, consul factus est annum porrò fuisse eius ætatis xxxvi, Velleius demóstrat his verbis. Decessit M. Aquillio, C. Sempronio coss. anno fermè LVI. de quo si quis ambiget, recurrat ad priorem consulatum eius, in quem creatus est anno XXXVI. ita dubitare desinet. vt omittam, quòd quum ædilitas præturam, biennio antecedat, & prætura item biennio consulatum: consulatus autem gerasur anno XLIII, quod paulo pòst ostédemus, necesse est, vt gerendæ ædilitati legitimus annus sit XXXVII. Nunc agamus, quãdo satis de ædilitate dictum est, de anno prætoræ. at hoc, si de ædilitate conceditur, in dubium vocari non potest, geritur enim ædilitas anno XXXVII. sequitur post biennium prætura: quod iudicant & multorum exempla, & illa maximè verba Ciceronis in epistola ad Furnium: Si ædilis fuisses, post biennium tuus annus esset. ergo geritur prætura anno XL. Nec de consulatu difficilis probatio est. percurranto fasti: neminem inuenies, nisi prætura biennio, saltē ante gesta, cõsulem fuisse. est igitur annus consulatus quadragesimustertius. accedit Ciceronis testimonium in oratione quinta in Antoniũ: in qua sunt hæc, Quid Macedo Alexander? quum ab ineũte ætate res maximas gerere cœpisset, nónne tertio & trigesimo anno mortem obiit? quæ ætas nostris legibus x. annis minor, quàm consularis. Hãc, opinor, legem Dio significauit, quum ait libro XXXIX: Cõsules in senatu sententiam dixerunt, vt ei prætura daretur, licet nõdum per leges liceret. quò spectauit & Plutarchus, qui dixit: Decreuit senatus, vt Catoni prætura extra ordinẽ daretur. & Valerius lib. III, quum inquit, Cato Cypriacam pecuniam maxima cum diligentia in vrbẽ deportauerat. cuius ministerij gratia senatus relationem interponi iubebat, vt prætoriis comitiis extra ordinem ratio eius haberetur. sed ipse id fieri passus non est, iniquum esse affirmans, quod nulli alij tribueretur, id sibi decerni. Quanquam est quiddam, hac in re cur magnopere dubitem. nam, quum eo sit anno decretũ, quo Marcellinus & Philippus consulatum gesserunt: certe per ætatem potuit Cato petere præturam tribunus enim plebis ante annos quinque Silano & Murena coss. fuerat, prætura verò quadriennio tantùm à tribunatu distat. eóque magis liquet, potuisse Catonem Marcellino & Philippo coss. petere præturam, quod anno sequenti, Pompeio & Crasso coss. petiit, non vt designaretur, sed, vt creatus magistratum statim iniret: quòd anno proximo superiore habita comitia nulla fuerant: ideóque consules Pompeius & Crassus ex interregno facti sunt: qui deinde prætores crearunt. quòd igitur ob domesticas discordias Marcellino & Philippo coss. producta in annum sequentem comitia sunt, propterea Cato non petiit eo anno, petiit autem sequenti, consulibus, vt dixi, Pompeio & Crasso, creatis. quare, etiam si Plutarchus dixerit, Licet nondum per leges liceret: videndum tamen est, an senatus potius decreuerit, vt omnino Cato prætor crearetur, neque à populi suffragiis penderet, quorum dubius esset euentus quam sententiam illa quoque videntur confirmare Valerij verba: Campestrem experiri temeritatẽ quàm curiæ beneficio vti, satius esse duxit. Verũ paulo altius repetamus, quo pateat illustrius hæc nota cognitio: prima fuit, vt opinor, lex de magistratibus hæc, vt de senatu, id est de patricus familiis, omnes magistratus crearentur: Idque à Romulo institutum reliqui deinde reges obseruarũt. sanxit enim Romulus, quod ait Dionysius lib. II. vt patricij sacra curarent, magistratus gererent, iusdicerent, plebeij, qui rudes inopésque essent, agros colerent, quæstuariisque artibus operam darent: temperamentum illud tamen, quo ciuitatum cõcordia, id est salus ipsa, custoditur, maximè quæsiuit. nã, ne nimis in ordinem patricium videretur esse propensus, datum aliquid populo voluit, &, vt is suis suffragiis magistratus crearet, leges sciceret, bella decerneret, curiatis comitiis tulit. Regibus pulsis, consul P. Valerius Bruti collega, duas leges tulit, quibus plebis potestas aucta, senatus & magistratuum imminuta: primùm, vt magistratum nemo caperet, nisi qui à populo imperium acciperet: si quis aliter fecisset, capitali pœna puniretur: qui eum occidisset, ei impunè esset: deinde, vt aduersus magistratum prouocatio ad populum esset, néve quis magistratus ciuem Romanum aduersus prouocationem verberare, aut necare vellet quam legem centuriatis comitiis esse latam, Valerius tradidit lib. III. De plebeiis magistratibus in Sacro monte primùm lata lex est, quæ inde Sacratæ nomen accepit, vt plebi, quæ patriciorum iniuriis nuda quodámodo pateret, sui magistratus essent, iíque sacrosancti, quibus auxilij latio aduersus consules esset, néve cui patrum capere eum magistratum liceret. qua lege tribuni pl. quinque primi creati sunt. Plebeij autem magistratus curiatis primùm facti comitiis. Postea, tributis vt fierent, lege tribunitia, quam Publilius & Lætorius tulerunt, cautum est. Sed magistratum omnino nullum ei gerere licebat, cuius pater in hostium potestate esset. quod ex Liuio colligitur. is enim lib. XXVII, Seruilium, inquit, negabant, iure aut tribunum pl. fuisse, aut ædilem esse: quòd patrem eius, quem III virum agrarium occisum à Boiis circa Mutinam esse, opinio per x. annos fuerat, viuere, atque in hostium potestate esse, satis constabat. & lib. XXX de eodem: Latum ad populum est, ne Cn. Seruilio fraudi esset, quód patre, qui curuli sella sedisset, viuo, quum id ignoraret, tribunus pl. atque ædilis pl. fuisset, contra quàm legibus sancitum erat. Verùm, quia satis constat, plebeios magistratus fuisse, tribunatum pl. ædilitatem pl. patricios autem, ædilitatem curulem, præturam, consulatum: primùm illud sciendum, plebeios magistratus appellatus, qui ab initio plebis caussa sunt instituti: patricios item, qui patriciorum: deinde, totam hãc gerendorum magistratuum rationẽ paulatim esse permixtam, atque commutatam cum plebe, cui tantũ plebeij magistratus patuerãt, post etiam ad patricios omnes aditus fuit. nec tamen mutatum est nomen: sed patricij semper magistratus dicti, qui primis temporibus patriciorum caussa facti, postea communicati cum plebe sunt. plebeios tamen magistratus patricij homines non gessere, quia, credo, contra dignitatẽ ducerent, quũ maiora consequi possent, minora persequi. Generale illud fuit, ne is, qui comitiis præesset, sui rationem in petendo magistratu haberet: Idque lege vetitum, significat Liuius lib. x. Etiam, ne quis magistratum absens peteret, legem tulit Pompeius Magnus in tertio cõsulatu: in qua quũ neminem excepisset, mox, soceri sui C. Cæsaris recordatus, legẽ iam in æs incisa, & in ærarium condita, correxit errorem, vno Cæsare excepto. quod à Tranquillo proditum legimus.

Magma, magmatis, pen. corr. neut. gen. {μάγμα} Pastillus & massa facta ex vnguentorum fæcibus. Plin. lib. 13. cap. 2, Siccis odoribus constãt quæ diapasmata vocantur. Nã fæcem vnguenti magma appellant.

Magma croci, Quod quasi recrementũ est eius. Celsus lib. 5 cap. 18.

Magmentum, vt ait Festus, veteres dixerunt quasi magis augmentatum. Alij Magmentũ dicunt, quasi maius augmentum, & auxilium: quoniam augebant numerum hi qui accedebant alienigenæ vt adiumento essent.

Magmentum, à magis: quod ad religionem magis pertinet. Varr. de Ling. Lat. lib. 4.

Magmentarius, magmentaria, magmentarium. vt, Magmentaria fana. Arnob. lib. aduers. gent. Itaque propter hoc magmentaria fana constituta sunt certis locis, quo id imponeretur. Sic restituit Turneb.ᵘˢ, quũ alij mentarea legant, nullo sanè sensu. Sunt autem magmentaria fana, vasa sacra, quibus magmenta & exta sacra imposita aræ inferebantur. Vetus lexicon, Magmentarium, ἱερὸν ἐν ᾧ τὰ σπλάγχνα ἀναφέρεται τοῖς βωμοῖς [illegible]. Itaque libentissimè magmẽtaria vasa legerem.

MAGNA Græcia {μεγάλη Ἑλλάς} dicta est ea pars Italiæ, quæ à Tarento vsque ad Cumas est, vel (vt Plinius libro 3 cap. 10. ait) à Locris Italiæ fronte, ad Tarentum vsque protenditur. Sic dicta, quòd multæ magnæque ciuitates in ea fuerint à Græcis conditæ, vt ait Festus. Vide Iustinum lib. 20. Virgil. 3 Æneid. Effuge, cuncta malis habitantur mœnia Graiis. A quibusdam tota Italia dicta est maior Græcia. Ouid. 4. Fast. Itala nam tellus Græcia maior erat.

Magnanimitas, Magnanimus, Vide MAGNVS.

Magnarius {μεγαλέμπορος} Apud Apuleium pro magno negotiatore ponitur, à negotiorum magnitudine, tanquam clarus in obeundis magnis mercaturis.

Magnes, magnetis, pen. prod. masc. gen. {μάγνης} Genus lapidis ad se ferrum attrahentis. Plin. lib. 36 cap. 16, Quid ferri duritia pugnacius? Sed cedit & patitur mores: trahitur namque à magnete lapide, domitrixque illa rerum omnium materia ad inane nescio quid currit: atque vt propius venit, assistit, tenetúrque & complexu hæret. Sideritin ob hoc alio nomine appellant, quidam heracleon. Magnes appellatus est ab inuentore, vt author est Nicander, in Ida repertus. Nanque & passim inuenitur, vt in Hispania quoque Inuenisse autem ferunt clauis crepidarum, & baculi cuspide hærentibus, quum armenta pasceret. Hæc Plin. Lucret. lib 7,

Quem magneta vocant patrio de nomine Graij,
Magnetum quia sit patriis in finibus ortus.

Allicit & trahit ferrum magnes lapis. Cic. 1. de Diuinat.

Magneticus, pen. corr. Adiectiuum {μαγνητικός.} Claud. de Magnete,
-Venerem magnetica gemma figurat.

MAGNES, Atheniensis Comicus antiquæ comœdiæ, tempore Epicharmi, docuit fabulas nouẽ, vicit duabus. ¶ Magnes itẽ alter Smyrnæus, puer, præ cæteris mortalibus formosus: poetices insuper & musica ornatus, corona insignis aurea, ac habitu molliore indutus, ciuitates obibat multis dilectus, præsertim Gygi Lydorum regi. Parentes autem probrum huiusmodi perosi, capta occasione comam eius inciderunt: vestem, ornatúmque omnem lacerauerunt. Quare perturbatus Gyges, in Magnesios bellum mouit: quibus tandem superatis reuertens, Sardibus panægyricũ celebrauit magnificentissimũ. Suidas.

MAGNESIA {μαγνησία} Macedoniæ regio, Thessaliæ annexa. Abest ab Epheso (sicuti Plin. lib. 5. scribit) sedecim millia passuum. A qua

Magnetes, pen. prod. {μάγνητες} qui & Magnesii populi vocati sunt. Lucanus lib 6, Et Magnetes equis Minyæ gens cognita remis. ¶ Est & Magnesia vrbs in Asia, apud quam Scipio Asiaticus Antiochum regem magna clade affecit, authore Stephano.

Magnesis, pen. prod. Magnesidos, fœm. gen. {μαγνησίς} Quæ ex Magnesia est. Ouid. epist. 12, Cur vnquam Colchi Magnesida vidimus Argó?

MAGNESSA {μάγνησσα} Hippolyte, Acasti regis Magnesiæ cõiunx fuit, cuius meminit Horat. 3 Carm ode 7.

Magnetes, magnetum {μάγνητες} apud Macedones erant, qui apud nos Senatores dicũtur, siue principes & capita vrbis. Vnde & summũ magistratum vocant magnetarchem, teste Liuio lib. 5. bel. Maced.

Magnus, Adiectiuum {μέγας, μεγαλεῖος, ὑπέρογκος, [illegible], μεγαλεῖον} Grandem significat. cuius cõparatiuum est maior, Superlatiuũ maximus.

Achilles magnus, In ACHILLES.
Aceruus. Virg. 1. Georg.
Adiutor Horat 1. Serm satyr. 9.
Ædibus ex Horat. 2 Serm. satyr. 7.
Æquor. Virg 4 Georg.
Agmen. Virg 1 Georg.
Amator mulierum. Plaut. Menæch. 7.

Magnos amicos. Cœlius ad Ciceronem, Sed amice magne noli hãc epistolam Attico ostendere. Veteribus, inquit Turnebus, magni erãt amici homines potentes, qui ab inferioribus, vt clientibus patroni, obseruantia animi & officio necessitudinis & obsequij colebantur. Iuuenalis, -calcas

Conuiuas vtinam magnos visurus amicos. Id est, dum salutatum is homines potentes.

Amore dilectus. Virg. 5. Æneid.

Magnæ animæ, Hoc est excellentiũ & præstantium virorum animi & manes. Sueton. Si, vt sapientibus placet, non cum corpore extinguuntur magnæ animæ.

Maiorem ad res gerendas animum facit cura. Cic. 1. de Finibus.
Bellum. Virg. 8. Æneid.
Maior pede calceus. Horat. 1. epist. 10,
Caput. Plaut. Pseud. 20.
Caterua. Virg. 1. Æneid.
Caussa doloris. Propert. lib. 2. eleg. 15.
Certamen. Virg. 7. eclog.

Clamor. Virg. 3 Georg.
Cœna. Horat. 2 Serm. satyr. 6.
Cogitatio. Tacit. lib. 15.
Concursu accedere magno. Virg. 1. Æneid.
Corpus crassa sartagine. Virg. 3. Georg.
Cura. Virg. 4. Georg.
Dedecus. Horat. 1. Serm. saty. 4.
Magnus dies. Cornel. Tacit. Transfigita cum expeditionibus. Imponite quinquaginta annis magnum diem. Magnum diem, felicissimæ & lætissimæ victoriæ diem, quo bellum erit totum confectum, nullis superstitibus aiua reliquiis, appellat. Turnebus.
Dij magni. Virg. 3. Æneid.
Documentum. Horat. 1. Serm. saty 4.
Dos. Horat. 3. Carm. ode 14.
Duces. Horat. 2. Carm. ode 1.
Eques. Horat. Epod. 4.
Exitium. Virg. 2. Æneid.
Fas Horat. Epod. 5.
Fastidia. Horat. 1. Serm. satyr. 4.
Fortuna. Horat. 3 Carm. ode 27.
Gratia maior debetur illi. Horat. 1. Serm. satyr. 6.
Grex, Vide GRAX.
Honos. Ouid. 13. Metam.
Ignis. Plaut. Capt. 13.
Ingenium. Cic. 4. Acad.
Interualla. Lucret. lib. 2.
Ira. Virg. 5. Æneid.
Labor Horat. 1. Serm. saty 9.
Lætitia. Catull. ad Malium, epigr. 78.
Laus. Horat. 2. Serm. satyr. 3.
Licentia. Horat. de Arte.
Lingua, Magniloqua, superba. Horat. 4. Carm. ode 6.
Lites. Horat. 1. epist. 17.
Lues. Virg 4. Georg.
Mens maior humana. Silius lib. 7.
In maiorem modum eum tibi commendo. Cic. ad Quintum. frat. libro 2. 15.
Magnum in omnia momentum Syphax affectanti res Africæ erat opulentissimus eius terræ rex, &c. Liu. 8. bel. Pun.
Motus. Virg 4. Georg.
Murmur. Virg. 1. Æneid.
Naufragia Lucret. lib. 2.
Numerus frumenti. Cic. 4. Verr.
Nomina magna loci. Virg. 3. Æneid.
Onus maius nostris viribus. Ouid. 4. Trist. eleg. 9.
Opes. Horat. 3. Carm. ode 16.
Opprobrium. Horat. 3. Carm. ode 24.
Magnum opus in manibus habeo. Cic. 1. Acad.
Ore magno sonare. Virg 3. Georg.
Magna parens. Horat. Ossaque post tergum magnæ iactata parentis. Et non multo pòst,
Magna parens terra est. Ad quem locum Turnebus, Quum magnus pater, inquit, Latinis sit auus, maior pater, proauus, maximus, abauus, magnã parentem reor dici Tellurem antiquam & primam humani generis procreatricem. Eodem fortasse modo & Patria, magna parẽs vocari posset, quam Cicero in libris de Republica appellat antiquiorem parentem. Sic enim scribit, Sed quoniam plurima beneficia continet patria, & est antiquior parens, quam si quis, vt aiunt, creauerit, maior ei profectò quàm parenti debetur gratia. Hæc ille.
Magna pars Arabiæ. Plin. lib. 12. cap. 14.
Pectus. Virg. 4. Æneidos,
Haud secus assiduis hinc atque hinc vocibus heros
Tunditur, & magno præsentit pectore curas.
Pondus. Plin. lib. 12. cap. 19.
Pondus auri. Virg. 3. Æneid.
Populus. Plaut. Trucul. 5.
Populo in magno coorta seditio. Virg. 1. Æneid.
Haud magni precij. Plaut. Sticho, 4.
Prudentia maior rerum. Virg. 1. Georg.
Pueri magni, Nobiles & magnorum virorum filij. Horat. 1. Serm. satyr. 6.
Regio magna miranda. Hæc duo epitheta [illegible] posuit Lucretius lib. 1, Quæ quum magna modis multis miranda videtur
Gentibus humanis regio.
Res magnæ Horat 1 Serm satyr. 5.
Risus, iocúsque Horat. 1. Serm. satyr. 8.
Risus. Plin. lib. 11. cap 37.
Rumor. Plin. iunior lib. 9. epist. 3.
Magnum signum. Terent. And. 1. 2.
Spiritus & incessus maior corpore. Horat. 2. Serm. satyr. 3.
Stridor. Virg 1. Georg.
Terrorem magnum inferre alicui. Horat. 3. Carm. ode 4.
Tuba maxima Virg 6. Æneid.
Ventus. Plaut. Milite, 9.
Vir maximus & spectatus. Cic. de Amicitia, Hinc comparentur Catoni maximo & spectato viro.
Vires maiores Plin lib. 11. cap. 30.
Via magna. Virg 1. Georg.
Vis maior, Est impulsus & instinctus dei, & maior quædam quàm hominum vis & potestas. Cic. 1. Tusculan. Aut eloquentiam sine maiore quadam vi fluere, abundantem sonantibus verbis, vberibúsque sententiis. ¶Est & vis maior, horridior quædã & vehementior interdum tempestas: quo sensu apud Iurisconsultos exempla passim offendes. Turnebus.
Vinum. Horat. 2. Serm. satyr. 2.
Magna voce confiteri. Cic. pro Cæcina.

¶Magnus animo, maior imperio fui. Plin. lib. 35. cap. 10.
Stabili & firmo & magno animo vir. Cic. 3. de Finib.
Bello maior. Virg. 1. Æneidos,
Rex erat Æneas nobis, quo iustior alter
Nec pietate fuit, nec bello maior & armis.
Maximus ille armis, maximus ille toga. Ouid. ad Liu.
Vir maximus factis. Ouid. 14. Metam.
Magis maior, In MAGIS.
Multo maximus, In MVLTVS.
Principum maximus. Horat 4. Carm. ode 14.
Magnorum maxime regum. Horat. 1. Serm. satyr. 3.
Inter omnes maximus. Ouid. 4 de Ponto, eleg. 10.
¶Maior, ad annos relatum, pro longiori æuo. Terent. Eunuch. 3. 3.
Verùm ea si viuit, annos nata est sedecim:
Non maior. Mart. libro 9, maior erat mensibus illa tribus.
Magno natu. Liu. 3. ab Vrbe, Consurgit P. Scaptius de plebe magno natu.
Maior natu. Cic. 1. Tusculan. Anno ante natum Ennium, qui fuit maior natu quàm Plautus & Næuius.
Audiui ex maioribus natu hoc idem fuisse. Cic. 1. Offic.
Maiores natu consulemus. Liu. 1. ab Vrbe.
Maximus natu ex iis. Liu. 1. bell Pun.
Natu maxima Pyrgo. Virg 5. Æneid.
¶Maior inuidiâ. Horat. Carm. lib. 2. ode vltima,
Non vsitata, nec tenui ferar
Penna biformis per liquidum æthera
Vates, neque in terris morabor
Longius, inuidiáque maior
Vrbes relinquam. Maior inuidiâ, Id est per inuidiam, aut certè maior quàm sit inuidia, quia inuidiam gloria superauero.
¶Magnum est quicquid quæritat. Plaut. Merc. 17.
Magnum facere, Id est magnum aliquid præstare. Horat. 1. Serm. saty. 10.
Narras magnum, vix credibile. Horat. 1. Serm. satyr. 9.
Peccare magna. Tacit. lib. 11.
Magnum est efficere vt quis intelligat quid sit illud verum & simplex bonũ. Cic. 1. Acad. Hoc est, magni laboris, vel magnæ vtilitatis.
Magnũ est in amicitia, superiorẽ parẽ esse inferiori. Cic. de Amic.
¶Maius. Plaut. Trucul. 19,
Quanquam parum est, id ad omnes maius istuc positum parum est.
Quod maius est. Cic. de Amic. Quod si tanta vis probitatis est, vt eam vel in eis quos nunquam vidimus, vel (quod maius est) in hoste etiam diligamus.
Concipere maiora animo. Ouid. 15. Metam.
Viribus maiora audere. Virg. 10. Æneid.
¶Maxima parte, & magna ex parte, pro Ferè. Cic. 1. Tuscul. Aut omnino, aut magna ex parte essem aliquando liberatus, &c.
Magnam partem occupatus. Cic. 4. Tuscul. Chrysippus & Stoici quum de animi perturbationibus disputant, magnam partem in his partiendis & definiendis occupati sunt.
¶Magno, absolutè positum, pro Magno pretio. Plin. iunior in Paneg. Magno æstimabatur. Idem lib. 2. epist. 6, Magno constat. Cic. 5. Verr. Qui, et ais, magno vendidisti.
Mercari aliquid magno. Virg. 2. Æneid.
Maximo pretio. Plin. lib. 12. cap. 12.
Magni item absolutè, pro eodem. Cic. Cassio, lib. 15. 15, Magni erunt mihi literæ tuæ. Id est, habebo eas in pretio.
¶Magnum, pro Valde. Plaut. Mostell. 7, Atque illic exclamat derepente maximum.
¶Maior morbus, Qui & comitialis dicitur. Celsus lib. 3. cap 23.
¶Maiores ([illegible]) intelligi possunt quicũque aui, abaui, proaui, attaui, tritaui, & ante hos in infinitũ. Cic in Salust. Ego meis maioribus virtute mea præluxi: vt, si prius noti non fuerint, à me accipiant initium memoriæ suæ. Horat. 1. Serm, satyr. 5, ab his maioribus orti Ad pugnam venère. Videtur Horatius intelligere eos maiores nostros vocari, non quicunque ætate nos antecesserunt, sed tãtùm qui in honore aliquo & dignitate fuerunt. Nam & hoc loco manifesta ironia est: & infrà paulo, Satyra 6, apertius indicat quũ inquit quosdam atiam nullis maioribus ortos esse, Id est obscuro genere natos, & nouos homines.
¶Optimus maximus, nõ solùm de Deo dicitur, sed de fundo, agro, domo, & aliis. Celsus in l. Quũ venderes. D. de Contrahẽda emptione, Quum venderes fundum, non dixisti, Ita vt optimus maximúsq; est: verum est (quod Quinto Mutio placebat) non liberum, sed qualis esset fundum præstari oportere.
¶Maximus Pontifex dicebatur, quòd maximus rerum quæ ad sacra, & religiones pertinent, iudex sit, vindéxque contumaciæ priuatorum, magistratuúmque. Minorum Pontificum maximus dicitur, qui primus in id collegium venit. Item minimus qui nouissimus. Festus Vide PONTIFEX.
Maximæ dignationis Flamen dialis est inter quindecim Flamines & quum cæteri discrimina maiestatis suæ habeant, minimi habetur Pomonalis, quòd Pomona leuissimo fructu agrorum præsidet, Id est pomis. Festus.
Maiores Flamines appellabantur patritij generis: Minores, plebei. Festus.
Maximus curio, Cuius authoritate curiæ, omnésque curiones reguntur. Festus Vide Curio, in CVRA.
Maximi annales appellabantur non magnitudine, sed quòd eos Pontifex maximus confecerasset. Festus.
Maiorẽ Consulem L. Cæsar putabat dici, vel eũ penes quẽ fasces sunt, vel eum qui prior creatus sit. Prætorem autem maiorem, vrbanum: Minores, cæteros. Maximum Prætorẽ dici putant alij eum qui maximi imperij sit: alij qui ætatis maximæ pro collegio: quia augurũ decretum est, quòd in salutis augurio Prætores maiores & minores appellantur, non ad ætatem, sed ad vim imperij pertinere. Festus.

Magnum annum dicunt mathematici, quo septem sidera errantia expletis propriis cursibus sibimet concordant. Cicero 2. de Natura deorum.

Maximam hostiam ouili pecoris appellabant, non ab amplitudine corporis, sed ab animo placidiore. Festus.

Magnum socerum appellat vir vxoris suæ auum. Magnam socrum vir vxoris suæ auiam appellat Festus.

Maius socer, Vxoris meæ proauus. Maior socrus, Vxoris meæ proauia. Festus.

Maior patruus, Aui & auiæ patruus. Maior amita, Aui & auiæ amita. Festus.

Maior auunculus, Aui & auiæ auunculus. Festus.

Maior magistratus Consul dicitur. Festus.

Maiusculus, penul. corr. Diminutiuum, Tam ad corpus, quàm ad ætatem refertur. Plin. lib. 26. ca. 6 Folia sunt maiuscula, quàm hederæ, De tussilagine seu bechio herba. Terent. Eunucho, 3.3. Thais, ego quàm sum, maiuscula est. id est, paulò maior.

Magnanimus, penul. corr. Adiectiuum {μεγαλόψυχος, εὔψυχος, μεγαλόθυμος} Qui magno animo est. Cic. 4. Tuscul. Constantem enim volumus quendam sedatum, grauem, humana omnia prementem, illum esse quem magnanimum & fortem virum dicimus. Talis autem nec mœrens, nec cupiens, nec gestiens esse quisquam potest.

Achilles magnanimus, In ACHILLES.

Duces. Virg. 4 Georg.

Equi. Virg. 3. Æneid.

Gentes Virg. 10. Æneid.

Heroes Virg. 4. Georg.

Leo Ouid. 3 Trist. eleg. 5.

Magnanimitas, penul. corr. {εὐψυχία, μεγαλοψυχία} Sublimitas, & præstantia animi. Cic. 1. Offic. Nam quum omnis honestas manet à partibus quatuor, quarum vna sit cognitionis, altera communitatis, tertia magnanimitatis, &c.

Magnanimitas, quod est subinde in literis apostolicis μακροθυμία, quod alij vertunt longanimitatem. Cyprianus in tractatu de eleemosyna, Hæc hæreant firmiter sensibus nostris, hæc intelligantur plena fide, hæc corde toto diligantur, hæc indesinentium operum magnanimitate redimantur. De præmiis cœlestibus homini christiano promissis. Idem in tractatu de zelo & liuore, Charitas magnanima est, charitas benigna, charitas non zelat: docens scilicet & ostendens eum posse charitatem tenere, quisquis magnanimus & benignus, & à zelo & liuore alienus est. Hæc ex Erasmo in Cyprianū.

Magnificus, penul. corr. Adiectiuum {μεγαλοπρεπής, μεγαλεῖος, μεγαλόδοξος} Qui in magnis pro dignitate sumptum facit, quique circa publicam magnificentiam impensas facit honorificas, veluti in ludis, in rebus diis sacrificatis, in ædificiis, in epulo publico: non autem qui in seipsum sumptuosus est. Terent. Heaut. 2.2. Meus est potens, procax, magnifica, sumptuosa, nobilis. Liu. 1 ab Vrbe, Inde exercitu victore reducto, ipse cum factis vir magnificus, tum factorum ostentator haud minor, &c.

Aedes magnifica. Ouid. 6. Fast.

Magnificus apparatus, Hoc est, sumptuosus & lautus, vel potius immodicus. Cic. 1. Offic.

Magnifica & præclara eius defensio ostenditur. Cic. 7. Verr.

Magnifica domus Plin. lib. 17. cap. 1.

Splendor. Lucret. lib. 4.

Succus in vsu, medicamentisque. Plin. lib. 19. cap. 3.

Triumphi. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.

Magnifica verba. Terent. Eunuch. 4.6.

Vsque adeò ego illius ferre possum ineptias, & magnifica verba. Id est, iactantiæ & ostentationis plena.

Vrbes. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 10.

Magnificum abundè est voluisse. Plin. in Præf. 11.

Dicere aliquid magnificum. Tibul. lib. 1. eleg. 5.

Magnificus, Nonnunquam in malam partem sumitur. Vnde illud Cornelij Nepotis de Attico in eius vita: Quod splendidus fuerit, non magnificus.

¶ Magnificissima dicebant antiqui pro magnificentissima. Re enim vasa magnificens dici non potest, vnde magnificentissima videtur deduci. Festus.

Magnificentior & magnificentissimus. Cice. 2. de Pin. Ad altiora quædam & magnificentiora mihi crede Torquate nati sumus.

Magnificentissimum Senatusconsultum, hoc est, amplissimum & nobilissimum. Cic. 1. de Diuin.

Magnificentissima ædilitas. Cic. 6. Verr.

Magnificentia, magnificentiæ {μεγαλοπρέπεια, μεγαλειότης, μεγαλουργία} Est (inquit Cic. 2. de Inuentione,) rerum magnarum & excelsarum cum animi ampla quadam & splendida propositione agitatio atque administratio. Terent. Phorm. 5.8.

Hunc in malam rem cum istac magnificentia

Fugitiue. Cic. pro L. Murena, Non iudorum huius elegantiam, & scenæ magnificentiam valde contemnere.

Adhibere magnificentiam, In ADHIBEO.

Abstruere aliquid magnificentiæ, In ABSTRVO.

Magnificentia verborum, hoc est, apparatus. Cicer. de Amic. Ne metiamur eam, vt quidam docti, verborum magnificentia.

Magnificè penul. corr. Aduerbium {μεγαλοπρεπῶς, μεγαλείως, μεγαλωστί} Lautè honorificè. Terent. Heaut. 3.2.

Et ne ego te (si viuus veniat) magnificè, Chreme

Tractare possim.

Magnificè aliquem accipere, Honorificè. Plaut. Pseud. 4.

Magnificè compellare aliquem. Plaut. Psen. 11.12.

Magnificè dicere, Laudabiliter, cum excellentia quadam. Terent. Adelph. 2.3.

Magnificè se efferre. Multum, mirum in modum, Te. Heaut. 4.3.

Magnificè incedere. Liu. 2. ab Vrbe.

Magnificè ire aduorsum. Plaut. Casina. 57.

Magnificè loqui. Brutus ad Ciceronem, 16.3. Iuuat magnificè loqui, & certè decet apud ignorantes.

Magnificè magna loqui. Tibull. lib. 2. eleg. 7.

Magnificè animoseque viuere Cice. 1 Offic. Hæc præscripta seruantem licet grauiter, magnificè, animoseque viuere, atque etiam simpliciter, fideliter, & vitæ hominum amicè.

Magnificè vestita Plin. lib. 13 cap. 7.

¶ Magnificius, Cato pro magnificentius dixit: & non frustra nam positiuus eius magnificè est. Festus.

Magnifico, magnificas, penultima correpta {μεγαλύνω, μεγαλοποιῶ} magnificare Extollere, Exaltare. Plin. lib. 17 cap. 9. M. Var. principatum dat turdorum fimo ex auiariis. Quod etiam pabulo boum suumque magnificat: neque alio cibo celerius pinguescere affirmant. Plautus Menæch. 9.

Te vnum ex omnibus Venus voluit me magnificare.

Magnificatio Macrob. lib. 5. Saturnal. cap. 13. ad finem, Hinc diuersarum inter heroas suos personarum varia magnificatio.

Magniloquus. penul. corr. {μεγαλορρήμων, κομπαστής} Qui magna loquitur. Mart. lib. 2.

Candidè κατὰ αἶνον hæc sunt tua Candide πάντα

Quæ tu magniloquus nocte dieque sonas.

Homerus magniloquus. Stat. 5 Sylu. 3.

Hiatus magniloqui. Stat. 3. Thebaid.

Ore magniloquo tumidus Ouid. 8. Metam.

Magniloquentia, magniloquentiæ {μεγαλορρημοσύνη} Cicero in Oratore, Quòd ille dactylicus numerus hexametrorum magniloquentiæ sit accommodatior.

Homeri magniloquentia. Cic. Cæsari, lib. 15.16.

Magnipendo, magnipendis {περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι} magnipendere, In magna æstimatione habere Plaut. Pseud. 4 Sed, scio, tu haud oleum magnipendis, vino te deuincis Terent. Adel. 5.4.

Ego quoque à meis me amari, & magnipendi postulo.

Magnitas, penult. corr. {μεγαλότης} pro Magnitudine apud antiquos, Accius Vacces, Nanque sat frugi, neque dici potest pro magnitate. Nonius.

Maximitas, penultima corr. maximitatis, f. g. {μεγεθότης} Magnitudo. Lucre. lib. 2.

Ne quædam cogas immani maximitate

Esse supra, quod iam doctui non posse probari. Vox est rara.

Magnitudo, penultima producta, Amplitudo {μέγεθος, ὄγκος, μεγαλειότης} sublimitas.

Magnitudo solis. Cic. 4. Acad.

Ampla magnitudo, In AMPLVS.

Inaudita Vide INAVDIO.

Inhabilis magnitudinis nauis, Vide INHABILIS.

Iusta, Vide IVSTVS.

¶ Capere magnitudinem, In CAPIO.

Cogere in, Vide COGO.

Complere magnitudinem alicuius rei. Plin. lib. 16 cap. 7.

Excedere in nimiam magnitudinem. Celsus lib. 2 cap. 21.

Implere magnitudinem suam anno, Vide IMPLEO.

Magnitudo æris alieni. Cic. pro Rosc. Amer.

Magnitudo periculi, pro Grauitate. Cicer. pro Quintio, Primum magnitudo periculi summo timore hominem afficit.

Magnitudo Pompeij Plin. lib. 18 cap. 6.

Magnitudo animi, pro Excellentia & præstantia. Cice. 4 de Finibus, Quæque ab eisdem de temperantia, de modestia, de magnitudine animi, de omni honestate loquuntur.

Adhibere magnitudinem animi, In ADHIBEO.

Conspicuus magnitudine, In CONSPICIO.

Magnopere, penul. corr. Aduerbium {λίαν, σφόδρα} Valdè, Vehementer. Terent. Heaut. 4.1.

Meministine me esse grauidam, & mihi te magnopere interminatum,

Si puellam parerem, nolle tolli?

Magnopere creare. Lucret. lib. 3.

-sed in omnibus rebus

Magnopere, à vera lapsi ratione videntur.

Magno opere, separatim etiam aliquando legas. Terentius Eunucho, 3.26, Thais maximo

Te orabat opere, vt cras rediret.

Magnopere censeo tibi Romam properandum. Hoc est, operæ pretium esse. Cic. ad Cassium, lib. 15.14. Ego ceterarum rerum causa tibi Romam magnopere properandum censeo.

Nemo magnopere eminebat. Liu. 1. ab Vrbe.

Magnopere prouidendum Cicero pro Fonteio. Et 4 Verrin. Qua de re, Iudices, vobis magnopere prouidendum est.

Magnopere facere. Cice. 7. Verr. Quid, inquam, magnopere potuit Cleomenes facere, istius auaritia nauibus exinanitis?

Non magnopere laboro, Quod vulgus barbarorum dicit, Non multum curo. Cicero pro Rosc. Comœdo, Et quorsum recidat responsum tuum non magnopere laboro.

Non magnopere minor. Cic. 4. Academ.

Non magnopere quærere. Cic. 6. Verr. Genus ipsum prius agnoscite, Iudices, deinde fortasse non magnopere quæretis, quo nomine appellandum putetis.

Nihil dicendum magnopere videtur, Cicero pro Roscio Amerino, Tametsi ita res se habet, vt mihi in communem causam sectorum dicendum nihil magnopere videatur.

Non magnopere vetus phœnix in toto orbe Plin. lib. 10 cap. 2.

Maximopere, penultima corr. {σφόδρα γε} Superlatiuus gradus aduerbium, Idem quod Vehementissime. Cicero Appio Pulchro, libro 3. 2. A te maximopere pro nostra summa coniunctione, tuaque singulari humanitate etiam atque etiam quæso & peto, vt quibuscunque, &c.

MAGNVS portus {λιμὴν μέγιστος} apud Ptolemæum libro 2. capite 3.

Britanniæ locus. Vulgò *Portsmouth*, vel portus Hamonis, vbi ciuitas *Southampton*.

MAGO {Μάγων} Magones plures fuerunt, sed maximè clarus fuit ille qui cum centum nauibus bello Tarentino auxilio venit Romanis, vt Liuius & Trogus referunt.

MAGO, Authoris nomen, cuius meminit Plinius libro 17. capite 10. & libro 18. capite 3. Mago alter fuit, Annibalis frater, qui causa victoriæ apud Trebiam fuit, sed apud Locros à Manlio clausus, ab Annibale liberatus est. Liuius libro 30 scribit Magonem Annibalis fratrem in agro Insubrium vulneratum, cum in Aphricam per legatos reuocatus nauigaret, apud Corsicam obiisse. Mago alius à Scipione captus apud Carthaginem in Hispania, Romámque per Lælium missus est. Mago item quidam fuit Afer, qui de re rustica scripsit, de quo Columella libro 1 cap. 1. sic ait. Verumtamen Carthaginensem Magonem rusticationis parentem veneremur. Nam huius octo & viginti memorabilia illa volumina ex Senatusconsulto in Latinum sermonem conuersa sunt. Huius Magonis meminit & Seruius, quem Virgilium in Georgicis scribit imitatum. Meminit & huius Varro 1. de re rustic. capite 1. Mago denique oppidum est in minoribus Balearibus, vt scribit Pomponius in fine lib. 2.

MAGOG, Nomen viri, filij Iaphet, proprium. à quo (vt ait Iosephus lib. 1) Magogæ dicti sunt, qui à Græcis Scythæ.

Magudaris siue magydaris, penul. corr. {μαγύδαρις} Priscianus lib. 7 capite de accusatiuo, Magudaris, inquit, significat frugis, id est, cauli genus, qui nascitur ea ex parte coius radia silphij auellitur. vel, vt alij volunt, siliginem. Hactenus Priscianus. Hanc, caulem laserpitij quidam existimant. Plautus Rud. 16. Seu tibi confidis fore multam magudarim. Colu. lib. 6 cap. 17. Vide LASER.

Magus, magi, m. g. {μάγος} Dictio Persica, quæ apud eos sapientes significat: eos enim Persæ magos vocât, quos Græci philosophos, Latini sapientes, Galli druydas, Ægyptij prophetas, siue sacerdotes. Cicero 2 de Leg. Patrum delubra esse in vrbibus censeo: nec sequor magos Persarum, quibus autoribus Xerxes inflammasse templa Græciæ dicitur.

Artes magorum. Ouid. 7. Metam.

Portenta magorum. Cic. 1. de Nat deorum.

Sapientum & doctorum genus magorum habebatur in Persis. Cic. 1. de Diuin.

Magia, pe. pro. {μαγεία} quia per ei diphthongum scribitur duplex est. Altera infamis, ac immundorum spirituum commercijs inauspicata. Altera non ferè aliud est, quam naturalis philosophiæ apex. Priorem illam Græci Goetiam vocant, incantationibus & carminibus nefarijs curiositatis arte compositis concinnatam, cuius studiosos vulgò damnabiles & maleficos appellant. De qua concinnantur libri, quos improbatæ lectionis appellat Iureconsultus Vlpianus, protinúsque esse corrumpendos statuit. Quæ verò propriè magia nuncupatur perfecta creditur & summa scientia potest is. quando Persarum lingua est magus non ferè alius, quàm diuinorum interpres & cultor. Goetiam omnium placita legum exterminant, execrantúrque. Magiam festo plausu sapientissimus quisque excipit, veneratur & colit, vt quæ altior sit sanctióque philosophia. Vide multo plura apud Cælium lib. 9. cap. 23.

Magicè, magices. penul. corr. {μαγική} Ars ipsa incantandi, quam quidam magiam vocant. Plin. lib. 32. cap. 2. Si non expers sedes eius tota Thrace magices fuisset.

Magicus, penul. corr. Adiectiuum {μαγικός} Quod ad magum vel etiam magicen pertinet, vt, Magica ars. Plinius libro 11. cap. 37.

Artes magicæ. Virg. 4 Æneid.

De magica arte, Vide Plinium lib. 30. cap. 1. & 2.

Auxilia. Tibul lib. 1. eleg 8.

Carmen Cic. 1. de Orat.

Linguæ magicæ potentia. Ouid. 7 Metam.

Os. Ouid. 14 Metam.

Portenta. Plin. lib. 25. cap. 3.

Rite lustrari Ouid. 10. Metam.

Sacra. Virg 8 eclog.

Sonus. Ouid 2. de Arte,

Terrores Horat. 2. epist. 2.

Magydaris, Vide MAGUDARIS.

MAIA {Μαῖα} Atlantis filia, ex qua Iupiter Mercurium suscepit. Significat & obstetricem, vt autor est Suidas in Socratis vita. Est & dea, Fauni filia, cui in mellario vase non mel, sed vinum sacrificabant.

Maiam item Græcis, patris matrísque matrem significat, qua voce, vt patria passim vtuntur Patauini, pro auia. Est etiam [illegible], id est, honesta aduersus ætatem grandiorem alloquutio. Apud Aristotelem quoque libro 4 de animal hist. Cancrorum maximi dicuntur μαῖαι, hoc est, maiæ: vt Theodoro etiam placet.

Almæ filius Maiæ, Mercurius. Horat. 1. Carm. ode 2.

Genitus Maia, Mercurius. Virg. 1. Æneid.

Natus Maia. Mercurius. Horat. 2. serm. saty. 6.

¶ Maia, pro stella vna ex Pleiadibus. Virg. 1. Georgicon.

Maiales, penultima prod. {[illegible]} Porci castrati dicti sunt antiquis. Varro 2 de Re rust. cap 4. Castrantur verres commodissimè anniculi, vtique ne minores quàm semestres, quo facto nomen mutant atque è verribus dicuntur maiales.

Maiestas, maiestatis, fœm. gen. {μεγαλειότης} A magnitudine dicta est, autore Festo. Est autem decus, amplitudo & dignitas vel populi vel Senatus, vel magistratus, vel principis, aut imperatoris, aut priuati cuiusdam magni viri: aut alterius etiam inanimatæ rei. Horat. 2 epist. 1. ad Augustum, ——sed neque paruum Carmen maiestas recipit tua.

Maiestatem lepidè fingunt poetæ, Honoris & Reuerentiæ filiam esse. Vnde Ouidius lib. 5. Fast.

Maiestas, populi dicebatur: Autoritas autem, Senatus. Populus enim sciscere solebat & iubere: Senatus censere, & autor esse. Cicero 3 Philipp. Tantus autem est consensus municipiorum, coloniarúmque prouinciæ Galliæ, vt omnes ad autoritatem huius ordinis, maiestatémque Populi Rom. defendendam conspirasse videantur. Legitur & Maiestas Senatus: vt apud Plinium iuniorem lib. 8 epist. 6. ad Montanum Erat enim contra maiestatem Senatus, &c.

Actio maiestatis. Quintilianus libro 5 capite 10,

Imperij Horat 4. Carm. ode 15,

Arcis. Claudian 5. Panegy. ——& inhorruit aeri Maiestate nemus.

Rectoris. Silius lib 15.

Regis. Claudian. de nuptiis Honor. j.

Sancta. Ouid 3. de Arte.

Verenda. Ouid 4 Metam.

¶ Accersere maiestatis, In ACCERSO.

Conseruare maiestatem, idem significat quod Retinere maiestatem. Cice. pro Rabirio perduellionis reo, Fit Senatusconsul. vt C. Marius, L. Valerius Consules, adhiberent Trib. pleb. & Prætores, quos eis videretur: operámque darent, vt imperium Populi Romani maiestásque conseruaretur. Idem pro Cornelio Balbo, de Gaditanorum fœdere loquens, Adiunctum illud etiam est, quod non est in omnibus fœderibus: Maiestatem Populi Rom. comiter conseruanto, &c. Hoc est, obsequium, obseruantiámque liberis non indignam nec indecoram imperio Romano, populóque benignè exhibeant: & vt comites obsequiosum se ille populus Populo Romano præbeat, eóque vt imperium semper penes Romanos sit. Ex Budæo.

Constituere maiestatem, Significat lapsam aut labentem confirmare dignitatis venerationem, atque amplitudinis existimationem, vt in illo loco concionis Salustianæ, in bell. Iugurth. in C. Memmij oratione. Maiores vestri parandi iuris, & maiestatis constituendæ gratia, per secessionem armati bis Auentinum montem occupauere Budæus.

Damnatus maiestatis, In DAMNO.

Imminuere maiestatem, vel minuere Cicero 2 de Orato. Si maiestas est amplitudo ac dignitas ciuitatis, is eam minuit, qui exercitum hostibus Populi Romani tradidit Ibidem, Mihi ipsi cum Sulpitio fuit in Norbani causa summa contentio. Pleráque enim de his quæ ab isto obijciebantur, quum confiterer, tamen ab illo maiestatem imminutam negabam. Quod Cicero minuere maiestatem vocat, ætas sequens lædere appellauit Ex Budæo.

Lædere maiestatem Sueton in Claud. Cæsare, cap. 16 Notauit & quendam, quòd comes regis in prouincia fuisset: referens maiorum temporibus Rabirio Posthumo Ptolemæum Alexandriam crediti seruandi causa secuto, crimen maiestatis apud iudices motum. Ex quibus verbis apparet, maiestatem Populi Romani læsam maiores ob id existimasse, quòd ciuis Roman. asseclam se regi & comitem præbere non dubitasset contra morem maiorum, vt creditam pecuniam reciperet Budæus. Paul. Manutius de legib. Romanis, crimen hoc esse maximum nemo nescit: interdum tamen capitale non fuit Nam Claudiæ Vestalis, Appij Cæci filiæ, C. Fund. & T. Semps. Ædiles pleb. quòd populo R. calamitatem esset imprecata, multam dixerunt æris grauis xxv. millia quæ capitalis pœna non fuit, iudicium autem illud maiestatis nomine notatum, Suetonius in Tiberio significat. Et maiestas quidem multis modis lædebatur, his ferè vbi quid in populum suum, suámve Remp. aut in magistratus, personámve principis commissum est. In populum, vt siquis exercitum hostibus tradidit: si exercitum sollicitauit, delectúmve iniussu populi aut Senatus habuit: si quis exercitum extra suam prouinciam iniussu populi duxit, aut ipse, relicto exercitu, prouinciæ finibus excessit: si quis Remp sua culpa malè gessit, si stationem deseruit: si contra libertatem consilia iniuit: si seditionem, aut bellum excitauit; si publicum hostem domi priuatus habuit: si ius ciuitatis, aut magistratus imminuit: si præter dignitatem populi Rom. Regio in comitatu fuit: si contra bonum publicum loquutus est: quod maiestatis quidem crimen, non tamen capitale fuit vt exemplo docuimus: præterea siquis ad hostem transiit, aliúdve quid cum iis aduersus Remp. pactus est. Hæc in populum læsæ maiestatis crimina. In magistratum autem, vel in principis personam, si quis vim omnino vllam attulit: si Tribunum pl. intercedere non potuit, aut ab eo concionem auocauit, eúmve priuatis locis habuit, vt pote, si obuenienti in via non cessit: si concilium plebis disturbauit. Et huius generis alia, quæ facilè possumus intelligere ex ea definitione, quæ prodita literis est: Maiestatem is minuit, qui ea tollit, ex quibus amplitudo eius satis constat. Hoc de crimine leges nominantur hæ, primum illa XII. tab. de qua Polyb. libro 5. vt, qui hostem concitasset vel ciuem hosti tradidisset, capite pœnas daret: deinde, tribunitiæ, Appuleia, Varia: consulares, Cornelia, Iulia, Antonia: Appuleiam tulit, opinor, L. Appuleius Saturninus tribunus pl. quem postea cum C. Seruilio Glaucia prætore C. Marius VI. consul. s. c. interfecit. Variam tulit Q. Varius Sucronensis tribunus plebis qui Philippo & Cæsare Coss. in locum M. Liuij Drusi interfecti tribunus pleb. creatus est. Huius legis hæc sententia fuit, vt quæreretur de iis quorum ope, aut consilio bellum Italicum esset concitatum. Quo crimine cù essent multi condemnati, & ad plures præterea, quos damnari necesse esset, ea culpa pertinere videretur, fecit sapienter Senatus qui decreuerit ne dum tumultus Italicus esset, iudiciù vllû lege Varia fieret. Secuta est Cornelia, L. Syllæ dictatoris: inde Iulia, C. Cæs. in primo, vt opinor, lata consulatu, aut post victû in Pharsalia Pomp. nam consul iterum, bello Pompeij, aut Alexandrino impeditus, abfuit. Hæc lex damnatis aqua & igni interdicebat. Postremo Antonia, M. Antonij consulis, qui III. vir postea fuit, quæ damnatis de maiestate prouocationem ad populum dabat quod antea in vno perduellione, omnium de maiestate criminum grauissimo, licebat. In causa maiestatis & proditionis, impunitatem iudici datam Pædianus autem causis repetundarum negat. nulla verò prorsus in causa Senatus lib. licuisse iudiciû profiteri ne videlicet summi dignitas ordinis minueretur.

Læsæ

Læsæ maiestatis reus, In LAEDO.

Retinere maiestatem, Id est quod nunc vulgus *Seruare authoritatem* vocat, Cic in Orat. Ius omne retinendæ maiestatis Rabirij causa continebatur. Ergo in omni genere amplificationis exarsimus. Budæus.

Soluere maiestatem. Liu. lib. 2. belli Punici, Horum opportunos aduētus Consules imperij potentes fecit, quum ambitio alterius suâ primùm apud eos praua indulgentia maiestatem soluisset. Budæus.

Venerari maiestatem naturæ deorum. Quintil. lib. 3 cap 7. Verùm in deis, generaliter primùm maiestatem ipsius eorum naturæ venerabimur.

Maiestas diuinæ solertiæ. Cic. 4 Acad. Negatis hæc tã polite, támque subtiliter effici potuisse sine diuina aliqua solertia, cuius quidem vos maiestatē deducitis vsque ad apium, formicarúmq. perfectionē.

Maiestas nominis, Hoc est magnitudo & dignitas. Martial. lib. 8. 1.

Prætoris maiestas contempta. Paulus in l. Si familia, D. de iurisdict. omnium iudic.

Maiestas alicuius loci, Hoc est prēstātia & excellētia. Liu. ab Vrbe.

Maiestas in oratione, Hoc est grauitas. Cic. de Amic.

Afferre orationi maiestatem aliquam. Quintil. lib. 1. cap 6.

Maiores, In MAGNVS.

Maius {μαΐος, θαργηλιών} mensis à maioribus dictus est, quia (inquit Macrobius Saturnal lib. 1. cap. 12.) maioribus consecratus erat, quorum consilio Respub. gerebatur Ouid. 5. Fastorum.

Hinc sua maiores tribuere vocabula Maio. Sunt qui Maium à Maiestate dea denominatum velint, quòd flamen Vulcanalis Calendis Maijs huic deæ rem diuinã facit. Alij à Maia Mercurij matre, propterea hoc mense mercatores omnes Maiæ pariter & Mercurio sacrificare soliti erant.

Tertius à maioribus Maius. Varr. de Ling. Latin. libro 5. De mensibus loquitur.

Mensis Maius. Cic. 2. Philip.

Maiusculus, Vide MAGNVS.

Mala, malæ, fœm. gen. {μῆλον παρειά, γνάθος} Faciei pars est, dicta, quòd rotunda, mali speciem præ se ferat. Plinius lib. 11. cap. 37, Infra oculos malæ, homini tantùm, quas prisci genas vocabant, x11. Tabularum interdicto radi à fœminis eas vetantes. Pudoris hæc sedes: ibi maximè ostenditur rubor. Cic. malam à maxillis per contractionem siue decurtationem dici ait, in Oratore, quũ inquit, Quin etiam verba sæpe contrahuntur, non vsus causa, sed aurium. Quomodo enim vester Axilla Ala factus est, nisi fuga literæ vastioris? &c. Hoc est vt litera illa vastior x, quæ vim duarum consonantium habet, & sonum quendam agrestem, fugeretur.

Pars vtraque malarum. Lucret. lib. 1.

Audaces. Virg 7. Æneid.

Diffutæ. Persius Saty. 3.

Horribilis mala leonis Horat. 2. Carm. ode 19.

Crepitant dura sub vulnere Virg. 5. Æneid.

Flauescere malæ dicuntur, quum primùm barbæ lanugo crescere occipit. Ouid. 6. Metam.

Absumere mensas ambesas malis. Virg 3. Æneid.

Mandare malis. Citatur versiculus antiqui poetæ à Cicerone, ex Atreo fabula. lib. 3 de Oratore,

Impios hortatur me frater, vt meos malis
Mandem natos. Sic enim rectius legetur. nã mandare malis, est malis committere & comesse: vt apud Lucretium,

Ne Saturnus eum malis mandaret adeptus. Est igitur vetus loquendi formula, quam & mensura versus postulat, vt Turnebus & Lambinus eruditissimi viri annotarunt. Cæterùm vulgò legitur, manderem, &c.

Signarat teneras dubia lanugine malas. Ouid. 13. Metam.

Iuuentas molli vestit lanugine malas. Lucret. lib 5.

Malabathrum, Vide MALOBATHRVM.

MALACA, Bæticæ Hispaniæ oppidum, vt scribit Pomponius lib. 2. Nomen retinet, teste Oliuario.

Malache, malaches, pen. corr. fœm. gen. {μαλάχη} Maluæ species. Plin. lib. 20. cap. 21.

Malachra, quam alio nomine Maldacon vocant, arbor est in Bactriana regione, magnitudine oleæ, folio roboris, fructu caprifici gummi genus exudans, quod Bdellium vocant. Plin. lib 12 cap. 9.

Malacion, μαλάκιον, Genus quoddam ornamẽti muliebris, Polluci lib. 7. cap. 13. Idem quoque lib. 5. cap. 16, inter colli ornamenta numerat. Huius meminit Næuius poeta apud Nonium Marcellum.

Malacus, pen. corr. Adiect. {μαλακός} Mollis Plaut. Bacch. 5, Hic nostris agetur ætas in malacum modum. Id est molliter Idem Trucul. 22, Mœchum malacum amas. Sic Milite, 20,

Eme mi vir lanam, vnde tibi pallium
Malacum, & calidum, conficiantur tunicæ mihi hybernæ bonæ,
Ne algeam hac hyeme.

In malaco sanum Quintil. lib. 8 cap. 2. His verbis non aliud significari putant, quàm in carnis mollitie & satietate summam intelligi mentis sanitatem, id est prudentiam & perspicaciam. Vide Cælium lib 6. cap. 1.

Malacia, malaciæ {μαλακία} Tranquillitas, quum maris fluctus omnino quiescunt & languent, neque vlla aura commouentur. Cæsar 3. bel. Gal. Ac conuersis in eam partem ventibus, quo ventus ferebat, tanta subitò malacia ac tranquillitas extitit, vt se loco mouere non possent.

Malacia, Est in grauidis ille languor & mollities dissoluti & cuncta fastidientis stomachi. Plin. lib. 23. cap 6, Malicorium expetitur grauidarum malaciæ, quoniam gustatu moueat infantem. Sic lib. 28. cap. 7, Malacia stomachi.

MALACTA, Ciuitas quam Philoctetes, quũ ob Paridis necem in morbum fœmineum incidisset, eòque nomine erubesceret, deserta patria condidit, & ea re Malaciam dixit. Vide Cælium lib. 6. cap. 1.

Malacisso, malacissas {μαλακίζω} malacissare, Mollire, subigere. Plaut. Bacchid. 1, -ah, nimium ferus es P. mihi sum. B. malacissandus es.

Malasso, malassas, Mollio, subigo, maturo. Cõmalasso, quod est mitigo, maturefacio, Varr. In dolore adiaphoron esse, quòd philosophia eum malassaret eam partem quæ conuenit cupiditatibus solet.

Malacostracon {μαλακόστρακον} Græci vocant quod mollem habet testam: vnde Malacostraceos pisces vocamus, qui testam quidem habent, sed tamen molliorem, vt in cancrorum genere est videre. Pisces enim omnes aut squamis teguntur, vt mugil, & cyprinus: aut mollitie, quos μαλακοδέρμους vocant Græci, vt polypus & sepia: aut testis durioribus, qui ὀστρακόδερμοι à Græcis appellantur, quales sunt ostreæ, purpuræ, & buccinæ: aut molliore testa, quos μαλακοστράκους iam diximus appellari.

Malagma, malagmatis, pen. corr. n g. {μάλαγμα} Fomentum, ad rem duram emolliendam superpositum Malagmata enim contusa, & super cutem imposita, abundè mollificant. à μαλάσσω, mollio. his molliuntur apostemata, & matura fiunt. Colum lib. 7, Cuminum conteritur, eique adijcitur exiguum picis liquidæ & axungiæ, vt lentorem malagmatis habeat. Plin. lib. 22. cap. 24, Non fecit cerata, malagmata, emplastra, &c.

Expeditum malagma. Celsus lib. 5. cap. 14.

Malasso, Vide MALACVS.

Malce, malces. Cælius lib. 25. cap. 5, In frigoris autem ratione sciendũ, in lingua conceptum frigus, sed & in pedibus quãdoque & manibus, nuncupari malcen. quanquam eo nomine intelligere Demetrius malucem, ex frigoris vi solutionem innuisse. Malcion certè dici nouimus debile ac frigidum: vnde in historia legimus haustum ab Mithridate pharmacum imbecille, ac malcion, quod serius vim ostendit. Sunt qui malcen, pro narce accipiant, id est torpedine. Omnino est malce, mollities ex rigore, ac motus difficultas.

MALCHVS {μάλχος} Historicus, scripsit historiam à Constantino vsque ad Athanasium. Suidas.

Male, Aduerbium, Vide MALVS, Adiectiuum.

MALEA, penultima interdum breui, interdũ producta {μαλέαι καὶ μαλειαι} Promontorium est Laconicæ prouinciæ, quod, teste Seruio, per quinquaginta milliaria in mare protenditur, vbi vnda adeò sæua est, vt persequi nauigantes appareat. Virg. 5. Æneidos, Ioniòque mari, Maleæq; sequacibus vndis. Id est persecutricibus. Lucan. lib. 6, Et ratibus longè flexus donare Maleæ. Nomen à Maleo Argiuorum rege inditum est: & loci periculo locus adagio datus, Maleam legens, quæ sunt domi obliuiscere: quo in omni præsente periculo significando vtimur. Plutarchus certè in vita Arati Maleam ventis æstibúsque atrocẽ esse testis est. Malea nũc vocatur *Le Cap sainct Ange*. Oliuarius in Melam dicit Maleam nunc vocari *Maluesiam*, & Maleum promontorium, *Cabo de Maluesia*.

Curua Malea. Ouid 2. Amor eleg. 16.

Rauca circumtonat ira Maleæ. Stat. 7. Thebaid.

Sæua Propert. lib. 3. eleg. 19.

Spumantis Maleæ formidatum caput. Stat. 2. Thebaid.

Nautæ etiam hodie vocant *Capo Malio*.

Maledico, Maledictum, Malefacio, Vide MALVS Adiectiuum.

MALEVENTVM, Cãpaniæ vrbs, quã nunc, teste Perotto, boni ominis causa Beneuentum dicimus. Vide Plinium lib. 3 cap. 10.

Maleuolentia, Vide MALVS Adiectiuum.

MALEVS, vt refert Plin. lib. 2. cap 73, in Indiæ gente Orerum mons est, iuxta quem vmbræ æstate in Austrum, hyeme in Septentrionem iaciuntur.

MALIACA, pen. corr. {μαλιακα} Hispaniæ Tarraconensis vrbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Vulgò *Malgrado*.

Malicorium, malicorij {σίδιον} Putamen mali granati, inquit Hermolaus. Plin. lib. 24. cap. 11, Cuius aridis folijs, vt malicorio, coria perficiuntur. Idem lib. 23. cap. 6. Vulgus coria maximè perficere illo nouit, ob id malicorium appellant medici. De malo Punico.

MALIEA, Vrbs Thessaliæ: à qua populi Malienses, & mare vicinum Maliacum. Vide Strabonem lib. 13.

Maligne, Malignus. Vide MALVS Adiectiuum.

MALIMNVS, Siciliæ mons Theocrito: dictus quòd malis, hoc est pomis sit refertus.

Malitia, Vide MALVS Adiectiuum.

Malleus, mallei, m g. {σφῦρα, ῥαιστὴρ} Fabrile instrumentum: dictum quòd res duras molliat, quasi molliens. Plautus Menæch. 9.

-quam tu mihi nunc mihi nauem narras? M A N. ligneam,
Sæpe tritam, sæpe fixam, sæpe excussam malleo. Varro de Re rustica, lib. 1. cap. 22, Corbes, fisciniæ, tribula, mallei, & rastelli.

Malleolus, pen. corr Diminutiuum {μυλήκρον} teste Columel. lib. 3. cap. 6. dicitur nouus palmes vitis innatus prioris anni flagello. sic dictus ab ipsius mallei similitudine: quòd in ea parte quæ deciditur ex vetere sarmento, prominens vtrinque malleoli speciem præbet, & plantationi aptus est. Vel quòd (vt Plin ait lib. 17. cap. 21.) solebat capitulatus vtrinque è duro surculos seri. Cic. de Senect. Malleoli, plantæ, sarmenta, vites, traduces, propagines, nónne ita efficiunt, vt quemuis cum admiratione delectent? Idem pro Milone, Domus in cliuo Capitolino scutis referta, plena omnia malleolorum ad vrbis incendia comparatorum.

¶Malleolus, Genus sagittæ, vt opinor, capitatæ, vnde ei nomen, in cuius capite includebatur ignis, qui turres ligneas vrbem oppugnantes incenderet. Vegetius lib. 4. cap. 18. Quòd si oppidani exire non audeãt, maiores ballistas, malleolos, vel phalaricas cum incendio destinant: vt per rupris cunsia, vel centonibus, intrinsecus flamma condatur. Malleoli velut sagittæ sunt, & vbi adhæserint, quia ardentes sunt, vniuersa cõflagrãt. Fortassis non ineptè vocaueris. *Materas à feu*.

Malleolaris, & hoc malleolare, pen. prod. {μοσχευματικὸν} A malleolus fit. Columella de Arboribus, cap. 3, Virgam malleolarem nõ amplius quàm sex gemmarum esse conuenit.

Malleator, pen. prod huius malleatoris {σφυρωτής.} Martialis lib. 12,

Illinc paludis malleator Hispanæ
Tritum nitenti fuste verberat saxum.

Malleatus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod malleo factum est. Vlpianus in l. Librorum appellatione. D. de Leg. tertio, Sed perscripti libri nondum malleati, vel ornati continebuntur. Colum. lib. 12. cap. 19, Itque qui præerit huic decoquendo, cola iuncea vel spartea, ex crudo, id est non malleato sparto præparata habeat.

MALLOPHOROS { [illegible] } Cereris est cognomentum in Megaride, quod ab iis videtur impositum, qui mortalium primi oues connutrire cœperunt. Siquidem lanam dicunt Græci [illegible], ex quo & Idam [illegible] vocarunt, velut [illegible], Id est omibus abundátem. Author Cæl. lib. 15 cap. 1.

MALLOS { [illegible] } Vrbs Ciliciæ. Stephanus. Lucan. lib 3, Mallos, & extremæ resonant naualibus Ægæ. Hodie vulgò *Malo*.

Malluuium, malluuij, neut. gen. { [illegible] } Vas in quo lauatur manus. Vide Bayfium.

Malluuias fœminino genere dixit Cælius Antiqu. lect. lib. 28. cap. 1.

MALLVS { [illegible] } Mons est in ea parte Indiæ, quæ est intra Gangem, à quo vicini populi Malli appellantur. Author Plin. lib. 6. cap. 17.

Malo, mauis, mauult { [illegible] } Plutarchee, malumus, pen. corr. mauultis, malunt. Præterito imperfecto, malebam, &c. Præterito perfecto, malui, &c. Præterito plus quàm perfecto, malueram, &c. Futuro, malem, males, malet, &c. Quintil lib. 1, Qui Græcam figuram sequi malet. Cic. 5. Verr. Quid ergo? in singulos n. s. quinquagenis millibus damnari mauultis?

Imperatiuo caret.

Optatiuo, mallem, &c. Præterito perfecto, & plus quàm perfecto, maluissem. Futuro, malim.

Coniunctiuo, malim. Præterito imperfecto, mallem. Præterito perfecto, maluerim. Præterito plus quàm perfecto, maluissem. Futuro, maluero.

Infinitiuo, malle. Præterito perfecto, & plus quàm perfecto, maluisse. Cæteris caret.

Malo, significat magis volo. Cic in Orat. Malle pro magis velle.

Mauellem, mauolo, mauelim dixit Plaut in Amphit 6, Experiri istuc mauellem me, quàm mihi memorarier. Idem Asin. 15, Amari mauolum gna e me abs te. Et Aulul 25,

Mortuum ego me mauelim letho malo.

Malobathrum, malobathri, pen. corr. { [illegible] } Arbor. Plin. lib. 12 cap 26, Dat & malobathron Syria arborem folio conuoluto, arido colore, ex quo exprimitur oleum ad vnguenta, fertiliore eiusdem Ægypto, laudatius tamen ex India venit. Horat. 2. Carm. ode 7.

-coronatus nitentes

Malobathro Syrio capillos. Ex malobathrinis enim foliis antiqui vnguentum siue oleum componebant ad tingendos siue etiam odore aspergendos mulierum capillos, atque hoc ideo foliatum appellabát.

Malojon { [illegible] } A quibusdam appellata est herba, quam Dioscorides Lychnidem coronariam appellat.

Maltha, malthæ, fœm. gen. Plin. lib. 36. cap. 24, Malthæ è calce fit recenti: gleba vino restinguitur: mox tunditur cum adipe suillo & fico, duplici linamento quæ rer omnium tenacissima, & duritiam lapidis antecedens. Quod malthatur, oleo perfricant ante. Idé lib. 2 cap. 104, In Comagenes vrbe Samosata stagnum est, emittés limum (maltham vocant) flagrantem. Quum quid attigit solidi, adhæret. Præterea tactus sequitur fugientes. Sic defendêre muros oppugnante Lucullo: flagrabatque miles armis suis. Aquis etiam accenditur. Terra tantum restingui docuere experimenta. Ex quibus verbis apparet duplicem esse malthamnaturalem, & factitiam.

¶Maltha etiam veteribus dicebatur mollis, teste Nonio. Lucilius, Insanum, quem malthan & fœminam dici iubet. Sane malthacia Græcis, mollities dicitur Latinis: & malthacus, mollis, effœminatus. Inde Horatianus Malthinus, mollis homo est & effœminatus, Malthinus tunicis demissis ambulat, &c. Vide Lambinum in 2. satyr. 6. lib Serm. Horat.

¶Maltha, Est Iulio Polluci cera, qua tabella Iudicū illinebatur, &, interprete Festo, pix erat cum cera mixta. Similis est quam in Verrē Cicero ceram legitimam vocat, qua tabellæ iudiciales incerabantur: Hesychio cera mollis est. Monuit Turneb.

Maltho, malthas, malthaui, maltharum, malthâre, Maltha ferruminare. Vide primum Plinij exemplum, paulo antè citatum.

MALVA, Aphricæ fluuius, Cæsariensem Mauritaniam à Tingitana dirimens, teste Ptolem. lib 4 cap. 1. Plin. lib 5. cap. 2. Maluanam appellat.

Malua, maluæ { [illegible] } Herba quæ antiquis in deliciis acetariorum erat, quam quidam à molliendo dictam putant, quasi moluam, quòd ventrem molliat. Vide Plinium lib 20. cap. 21. Martialis,

Vtere lactucis, & mollibus vtere maluis. Cic. Gallo, lib. 7. 27, A beta & à malua deceptus sum.

Leues maluæ. Horat. 1. Carm. ode 31.

Salubres maluæ graui corpori. Horat. Epod. 2.

Virides maluæ. Ouid. 4. Fast.

Maluaceus, Adiectiuum { [illegible] } Quod ad maluam pertinet, siue ad maluæ similitudinem factum. Plin. lib. 21. cap 4, Alia funditur è caule maluaceo.

Maluaceus, Substantiuum. Scribit enim in capite De diminutiuis Priscianus, quædam esse diminutiua, quæ genere discrepant à sua origine, vt beta, malua, hic betaceus, maluaceus: Hoc est paruula beta, paruula malua, vt interpretatur Turnebus. De hoc vide plura in dictione Betaceus. suo loco.

Maluaticum vinum, & Maluasium, quod modò dicitur, ex Creta, sunt qui à veteribus dici passum opinentur. Author Cælius libro 13. cap. 11. Vide MONOBASITES.

Malum terræ, herba: cuius sunt genera quatuor, quæ recensentur à Plinio lib. 25. cap. 8

Malus, mali, fœm. gen. { [illegible] } priore producta, Arbor. Tractum nomen à Græcis, qui malum [illegible] dicunt.

Malum, mali, n. g. Mali fructus. Virg. 3. ecloga,

Malo me Galathea petit lasciua puella.

Malum, quod Æoles dicunt [illegible]. Varro de Lingua Latina lib. 4.

Felicis mali aurea imago. Ouid. epist. 19.

Aurea mala. Virg. 3. eclog.

Cana mala tenera lanugine. Virg. 2. eclog.

Roscida. Virg. 8. eclog.

Pelusiana, In PERVSIVM.

Redolentia mala in patulis canistris. Ouid. 8. Metam.

Citreum. Martialis lib. 13.

Punicum Colum lib 5 cap 10.

Granatum. Plin. lib 16 cap. 8.

Orbiculatum. Plin lib 15. cap 14.

Persicum, Plin. libro 15 cap. 14. Sunt plura alia genera apud ipsum Plinium, & Columellam lib. 5. cap. 10. & Varronem de Re rust. libro 1. cap. 59.

Malinus pen corr. Adiectiuum { [illegible] } Quod est ex malo arbore factum. Colum. lib. 7. cap. 8, Est etiam non ingrati saporis muria perduratus, atque ita maligni ligni vel culmi fumo coloratus. De caseo.

Malus, mali, m. gen. priore producta { [illegible] } Arbor nauis. Lucret. lib 2, Antennas, proram, malos, tonsásque natantes. Cic. de Senect. Vt si qui gubernatorem in nauigando agere nihil dicant, quum alij malos scandant, alij per foros cursent.

Velifer malus. Valer. 1 Argon.

Saucius celeri Africo Horat. 1 Carm. ode 14.

Rigido pendentia lintea malo Ouid. epist. 5.

Erigere malum. Virg. 5. Æneidos,

Ingentique manu malum de naue Seresti Erigit.

Malus, Adiectiuum, priore correpta { [illegible] } Quod est Bono contrarium.

Homo minimè malus. Cic 3. Offic. Philosophi quidam minimè mali illi quidem, sed non satis acuti.

Fortuna malorum lenior Ouid. 4. Trist. eleg 1.

Pœnas canere malorum, Castigare malos. Virg. 6. Æneid.

¶Mala ætas. Plaut. Aulul. 4.

Atque vt te dignam, mala malam ætatem exigas.

Ager. Virgil. 2. Georg.

Ambitio. Horat 2. Serm saty. 3.

Carmina mala condere. Horat. 2 Serm. saty. 1.

Consuetudo Horat 1. Serm. saty 3.

Contagia. Virg 1 eclog.

Dapes Horat. Epod. 3.

De dolo malo iudicium, In DOLVS.

Error Virg. 8. eclog.

Facinus. Plaut. Pseud. 21.

Fama. Terent. Phorm. 1. 3,

Quòd habes, ita vt voluisti, vxorem sine mala fama: palàm Beatus.

Forma mala mulier, illiberalis, indecens. Plaut Merc. 7,

-rectè ego emero matri tuæ

Ancillam viraginem aliquam, non malam forma mala.

Gaudia Virgil. 6 Æneidos,

Tum consanguineus lethi sopor, & mala mentis Gaudia.

Homo. Plaut. Menæch 14,

· ô hominem malum!

Vt dissimulat!

Lingua Virgil. 7. eclog.

Manus. Plaut. Amphit. 7.

Merx mala. Plaut. Persa, 6.

Opera. Plaut. Asin. 12,

Hinc ceterum viginti minæ bonæ, mala opera partæ.

Pondus Plaut. Amphit 4,

Haud malum huic est pondus pugno. s. perij, pugnos ponderat.

Pudor. Horat 1 epist. 17,

Stultorum incurata pudor malus vlcera celat.

Puella. Propert. lib 4. eleg. 4.

Re mala magna mactari, In MACTO.

Scabies. Horat de Arte, Turnebus hic, malam scabiem interpretatur feram, quam Græci [illegible] vocant, credebántque veteres Romani contagione ad alios transire. Cels. De scabie, Itaque eam, quæ talis est, [illegible], id est feram Græci appellant.

Tempora Martialis lib 12,

Temporibúsque malis ausus es esse bonus.

Verba. Plaut. Trinum 4.

Quid venit? st. malis te vt verbis multis multum obiurgem.

Versus. Cic. in Pisonem.

Mala aui, id malis auspiciis. Horat. Carm. lib. 1. od. 15.

·Mala ducis aui domum. Quam multo, &c. De paride & Helena. Prouerbiale est.

¶Malum, substantiuè positum. Cic. ad Atticum, lib. 13. Heri etiam effeci epistolam ad Cæsarem: tibi enim placebit, quam non fuit malum scribi.

¶Malum. Damnum, incommodum, detrimentum, labor: vt Malum præsentarium Plaut Pœnul. 11,

·siquid boni promittunt, pro spisso euenit:

Id quod mali promittunt, præsentarium est. Virg. 2. Georg.

Assuetúmque malo Ligurem.

Damnum aut malum dare. Terent. And. 1. 1,

Quid facias illi qui dederit damnum aut malum?

¶Malum, pro iniuria & contumelia, verberibúsque. Cic. 5. Verr. Tu nisi malo coactus rectè facere nescis? Ibidem, Nam vt, malo, plagis adductus est, vt frumenti daret, non quantum haberet, sed quantum cogeretur Sudæus.

Intolerabilibus malis comes est angor. Lucret. lib. 6.

Fessus malis. Ouid 9 Metam.

Causa & cibus mali Ouid. 1 de Remed amoris,

Fac monitis fugias otia prima meis.

Hæc, vt ames, faciunt. hæc, quæ fecere, tuentur:

Hæc sunt iucundi causa, cibúsque mali. Id est otia faciunt, & nutriunt malum.

Causa,

Causa, crimen, caputque malorum. Virg. 12. Æneid.
Copia magna mali. Lucret. lib. 6.
Euitatio, liberatio, imminutio, conuersio malorum. Quintilian. lib. 5. cap. 10.
Domitor malorum somnus. Senec. Herc. fur. 14.
Irritamenta malorum opes. Ouid. 1. Metam.
Labes mali. Virg. 2. Æneid.
Moles. Lucret. lib. 3.
Tanta mali tanquam moles in pectore constat.
Præsaga mens. Virg. 10. Æneid.
Requies nulla. Lucret. lib. 6.
Solamen. Virg. 3. Æneid.
Terminus. Lucret. lib. 3.
Timor. Quintil. lib. 3. cap. 8.
¶Deforme malum. Ouid. 3. de Arte.
Dura. Horat. 1. Carm. ode 13.
Exitiale ambitus. Silius lib. 8.
Fatale. Ouid. 5. Trist. eleg. 1.
Fœnebre. Tacit. lib. 5. Sane vetus Vrbi fœnebre malum.
Funestum. Ouid. 3. Trist. eleg. 6.
Furiale. Senec. Thyest. 29.
Gliscens. Sil. lib. 7.
Grande. Horat. 2. Serm. saty. 2.
Grauius. Horat. 1. Serm. saty. 2.
Immedicabile malum cancer. Ouid. 2. Metam.
Insitum in natura, Vide INSERO, inseui.
Insperatum, nec opinatum. Cic. 3. Tusc.
Iocularium, Vide IOCVS.
Intestinum, Vide INTESTINVS.
Iucundum. Ouid. 1. de Remed. amor. Sic vocat amorem.
Mediocre, In MEDIOCRIS.
Mortale. Ouid. 7. Metam.
Malum nascens & inueteratum. Cic. 5. Philip. Omne malum nascens facilè opprimitur, inueteratum fit plerunque robustius.
Natiuum, In NASCOR.
Perpetuum. Ouid. 2. Amor. eleg. 5.
Prædulce malum luxuries. Claud. 2. Paneg.
Publica. Tacit. lib. 14.
¶Abstrahere à malis, à bonis, In ABSTRAHO.
Accedit aliud malum, In ACCEDO.
Accidit malum. Cicero de Amic. Nihil mali accidisse Scipioni puto.
Accipere mala ex scholis. Quintil. lib. 2. cap. 2. Non accipiunt ex scholis mala ista, sed in scholas afferunt.
Adiicere multum malo, In ADDICIO.
Afferre in scholas. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Affligi. Quintilian. in Prooem. lib. 6. Ego vel hoc vno malo sic eram afflictus, vt me iam nulla fortuna posset efficere felicem.
Apportare, In APPORTO.
Auocare, à couuendis. Vide AVOCO.
Cauere. Cicero 1. de Orat. Quàm sit bellum cauere malum, scire possumus.
Densorum turba malorum circunstat me. Ouid. 5. Trist. eleg. 7.
Cœnare malum, Vide COENO.
Comparare, In COMPARO.
Conficere, In CONFICIO.
Coniicere se in, Vide CONIICIO.
Conuertere malum aliquod ad salutem, In CONVERTO.
Crescere. Cic. in Philip.
Emergere è. Terent. in Andr.
Eripere aliquem. Virg. 6. Æneid.
Erumpere. Cic. de Arusp. respon.
Esse in. Cels. lib. 3. cap. 15. Nam quartana neminem iugulat: sed si ex ea facta quotidiana est, in malis æger est.
Euadere malum in perpetuum. Celsus lib. 4. cap. vlt.
Euellere radicitus. Lucret. lib. 3.
Sic hominum genus est, quamuis doctrina politos
Constituat pariter quosdam, tamen illa relinquit
Naturæ cuiusque animæ vestigia prima:
Nec radicitus euelli posse putandum est.
Exercitari. Cic. ad Attic. 7.
Maximam exortum est malum. Senec. Octau. 7.
Veterum malorum supplicia expendunt. Virg. 6. Æneid.
Facere. Cic. ad Attic. lib. 5. Commemorat quid olim mali C. Iulius fecerit, &c.
Grauescentibus in dies publicis malis. Tacit. lib. 14.
Habere malum, pro Pati. Cic. ad Attic. lib. 7. Virum bonum oportere esse dicant ne malum habeat. Idem 1. Tusc. Infinitum quoddam & sempiternum malum haberemus in vita.
Iacere in. Cic. ad Attic. 2.
Impendent te mala, Vide IMPENDEO.
Impertire aliquem malis, Vide IMPERTIO.
Incaluit vis illa mali. Ouid. 9. Metam.
Incidere in malum, Vide INCIDO, pen. corr.
Inferre mala, Vide INFERO.
Ingerere in aliquem, Vide INGERO.
Ingrauescit in dies, Vide INGRAVO.
Insultare malis, rebúsque ægrescere lætis. Stat. 2. Thebaid.
Inuasit hoc malum in Rempub. Vide INVADO.
Inuehere, Vide INVEHO.
Inuigilare. Ouid. 4. Fast.
Interuenit cogitationibus autem malum, Vide INTERVENIO.
Dignum malo ab vniuersis iudicari. Cic. 5. Verr.
Leuire. Celsus lib. 6. cap. 6. de Euelpidis collyrio.
Leuatur malum arte Apollinea. Ouid. 3. Trist. eleg. 3.
Mactare malo & damno, In MACTO.

Manabat illud malum vrbanum, In MANO.
Mendicare, Vide MENDICVS.
Metuere Reipublicæ malum ab aliquo, Vide METVO.
Miscere, Vide MISCEO.
Nancisci, Vide NANCISCOR.
Nascitur, Vide NASCOR.
Obliuisci malorum. Horat. Epod. 2.
Ingentibus obstare. Senec. Thebaid. 1.
Onerare aliquem. Virg. 4. Æneid.
Malis onerari. Cic. Pæto. libro 9. 20. Me autem à te, vt scurram velitem, malis oneratum esse, non molestè tuli. Malis onerantur, qui male mulctantur & vapulant, onerantúrque plagis: scurram autem velitem dicit, scurram tironem, non veteranum, grauis armaturæ: vt enim si veles cum armato milite congrederetur, male acciperetur, sic vt velitem scurram se verberatum esse iocatur à Papyrio dicacissimo & acerrimo scurra. Turneb.
Finem malorum orare. Ouid. 1. Metam.
Parere malum alicui. Tibull. lib. 4. eleg. 12.
Hoc peperit misero garrula lingua malum.
Premi. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Relegare mala omnia ad crimen fortunæ. Quintil. in Prooem. lib. 6.
Resistere malo. Ouid. 1. Metam.
Sanant vina malum. Propert. lib. 3. eleg. 17.
Satiari. Stat. 2. Sylu. 1.
Sedare, vel potius tollere malum. Cic. 2. Philip. Quo ego tempore tanta mala florentissimæ familiæ sedaui, vel potius sustuli.
Quum serperet in vrbe infinitum malum. Cic. 1. Philip.
Aliquid mali subest. Celsus lib. 1. cap. 26.
Subire malum. Cicero ad Attic. libro 7. Quid horum malorum quorum aliquod certe subeundum est, minimum putes.
Sustinere. Cic. Nihil est mali quod non sustineam & expectem.
Tentari. Celsus lib. 5. cap. 28.
Transire multa malorum, Superare multa mala. Lucret. lib. 5.
Vertere malo. Tacit. libro 5. Ac ne dubium haberetur magnitudinem pecuniæ malo vertisse.
Vitare. Lucret. lib. 5.
Vrgeri. Cic. Nihil fingi potest mali, quo non vrgeat.
¶Malum, Interiectio irascentis. Terent. Eunuch. 4. 7. Vbi aliis qui, (malùm) aliis solus Sannio seruat domum. Vbi Donatus, Malùm per [illegible] suauiter infertur. Plaut. Epid. Quæ (malùm) hæc imprudentia est? Et non interponitur malùm, nisi oculis conuersis ad eum, qui id quod reprehendimus, dixerit. Terent. Phorm. 4. 5. Quid tua (malùm) id refert? Donatus, Malùm interiectio est. Idem alio loco, Malum, Aduerbium interpositæ indignationis. Terent. Phorm. 5. 8.
·condonamus te. P. audio.
Quid vos (malùm) ergo me sic ludificamini,
Inepti vestra pueruli sententia? Plinius lib. 7. cap. 55. Quæ (malùm) ista dementia est, iterari vitam morte? Vbi Hermolaus, Hic loquendi mos per interrogationem & honestus & vsitatus Plinio, Ciceronique. Cic. 4. ad Atticum, lib. 5. 108. Qui (malùm) isti Pendentissæ? Idem 4. Verr. Quæ (malùm) ista fuit amentia? Idem 1. Philippica. Et pro Rosc. Comœdo.
Malè, Aduerb. {κακῶς} variis verbis iungitur.
Malè animo est. Terent. Adel. 4. 5.
Miserum vsque obsecro. ME. ita. AE. animo malè est.
Quid ipsæ, quid aiunt? Vbi Donatus, Animo malè fieri dicitur, quum ictu alicuius mœroris perculsus animus, non sustinet corpus, sequitúrque ruina membrorum. Plaut. Curcul. 7. ·animo male est.
PH. Vin' aquam. Si frustulenta est, da obsecro, hercle obsorbeam.
Nimis malè, Vide NIMIS.
Malè concordes. Lucan. lib. 1.
Male fidus. Ouid. 1. Trist. eleg. 5.
Malè fida carmina. Ouid. in Ibin.
Statio malè fida carinis. Virg. 2. Æneid.
Malè gratus. Ouid. 2. Amor. eleg. 18.
Malè moratus, Malis moribus præditus. Plaut. Sticho. 3.
Facilè inuenies & peiorem, & peius moratam pares,
Quàm illa fuit.
Malè oculatus. Suet. de Claris Rhetorib. Sextus Claudius è Sicilia Latinæ simul. Græcæque eloquentiæ professor malè oculatus & dicax paroculorum.
Malè pinguis arena. Virg. 1. Georg.
Male sanus. Cicero ad Attic. libro 9. Ego autem illum malè sanum semper putaui, nunc etiam impurum & sceleratum puto.
Male sani poetæ. Horat. 1. epist. 20.
Male sana cicatrix. Ouid. 1. de Remed. amor.
Malè salsus. Horat. 1. Serm. saty. 9.
Male sarta gratia. Horat. 1. epist. 3.
Male sedulus. Ouid. 3. de Arte.
Coniugis ad timidas aliquis malè sedulus aures
Auditos memorat detulit ore sonos.
Malè sobrius. Ouid. 6. Fast.
Male suadus, penult. prod. {[illegible]} Adiectiuum, Qui malè suadet. Plaut. Mostel. 4.
Perii hercle, ni ego illam pessimis exemplis enicasso:
Illa hanc corrumpit mulierem male-suada vulgi lena.
Amor male-suadus sceptri. Stat. 11. Thebaid.
Fames male-suada. Virg. 6. Æneid.
¶Male accipere aliquem verbis, pro Iniuria afficere. Subauditur tamen aliquando verbis. Cic. 4. Verrina, Epictates homines multis verbis malè à se acceptos dimisit. Idem 3. Verrina, Malè accipit verbis Rabonium. Lentulus Ciceroni, lib. 12. 14. Exclusus enim ab Antiochia Dolabella, & in oppugnando malè acceptus, nulla alia confisus vrbe, Laodiceam, quæ est in Syria, ad mare se contulit. Hirtius in Comment. Itaque aduersarij malè accepti, tum demum præsidia contulerunt.

Malè acceptus inopia omnium rerum. Brutus Ciceroni, libro 11.13, Recurri ad meas copiolas: sic enim verè eas appellare possum: sunt enim extenuatissimæ, & inopia omnium rerum pessimè acceptæ.

Malè animatus erga principem. Sueton. in Vitel. cap 7, Aduenientem malè animatus erga principem exercitus, pronúsque ad res nouas, libens ac supinis manibus excepit.

Malè audire, Infamari, inquit Valla lib.3. cap.87, crimina nostra audientes Cuius contrarium est Malè dico. Terent. Phorm 2 3, Si herum insimulabis auaritiæ, malè audiet. Cic. Attico, lib.6, Nonnulli amici Appij ridiculè interpretantur, qui me idcirco putant benè audire velle, vt ille malè audiat.

Malè cadere, Id est malè succedere, siue accidere alicui quod non sperabat. Cæsar 10 Comment. Vbi tantos suos labores & apparatus malè recidisse viderunt.

Malè cogitare de aliquo. Id est maleuolo in aliquem animo esse. Ad alterum enim refertur, inquit Valla lib.3. cap.87. significátq; perniciem, non errorem. Cic. de Senect. At Senatui quæ sunt gerenda præscribo, & quomodo Carthagini malè iam diu cogitanti bellum inferatur.

Male conciliatus. Terent. Eunuch. 4 4, Fugitiue prodi, malè conciliate. Vbi Donatus. Malè, magno significat: vt Plautus Amphit. 4, Hæc nox scita est, exercendo scorto conducto malè. Ergo malè cóciliate, magno empte significat. nam omnia contentio conciliatio nominatur. Plautus Pseud.4 1,

Exite hinc, agite, ite ignaui, malè habiti, & malè conciliati.

Malè conditum ius. Horat. 2 Serm. saty 8.

Malè consulere in aliquem. Terent. Heaut.3.1,

-pessimè istuc in te atque in illum consulis,

Si te tam leni & victo esse animo ostenderis.

Malè credere. Plaut. Pœn.14,

-malè credam & credam tamen,

Sed hoc tu tecum tacitum habeto. M. Fidei non melius creditur.

Id est, tutum non fuerit tibi credere. Idem Curcul.15,

Argentariis malè credi qui aiunt, nugas prædicant,

Nam & bene & malè credi dico: id adeò hodie expertus sum,

Nam malè creditur qui nunquam reddunt, sed prorsus perit.

Malè defendere aliquem. Virg. 1. Georg.

Malè describere. Terent. in prologo Eunuchi,

Qui bene vertendo, & eas describendo malè, ex

Græcis bonis, Latinas fecit non bonas.

Malè dicere. Terent. And. 4.5,

-verbum si mihi

Vnum, præterquàm quod te rogo, faxis caue.

M. Malè dicis. D. vnde est? dic claré. Donatus, Malè dicis, cú contemptu loqueris, conuitium facis. Apparet ergo malè dicis, lenius esse dictum, quum subiungit, Dic claré. Rursum Donatus, Malè dicis, Nunc Malè dicis, pro comminatione posuit, quum pro conuitio soleat poni. nisi fortè quia contumeliæ genus est cóminatio. Hactenus Donatus. Vt plurimum coniunctim scribitur.

Male docere. Terent. Heaut. 4.1,

Male docet te mea facilitas multa Id est causa est tibi vt malè agas: Arripis inde ansam malè faciendi.

Malè facere Cic. ad Brutum, libro 11.21, Dij istis Segulio malè faciunt homini nequissimo omnium qui sunt, qui fuerunt, qui futuri sunt. Idem ad Attic. lib 9, Quòd si iste Italiam relinquet, faciet omnino male.

Malè fauere alicui. Ouid epist.2.

Malè feriati. Horat. 4. Carm. ode 6.

Malè formidare, pro Multum, & valde timere. Plaut. Amphit. 4,

-formido male,

Ne ego hic nomen commutem meum. Idem Cist.10,

Quæ in tergum meum ne veniat, formido malé.

Malè gesta res. Horat. 2. Serm. saty. 3.

¶Male, pro Parum. Horat. 1. Carm. ode 9,

Pignusque dereptum lacertis

Aut digito malè pertinaci. Id est parum pertinaciter retinenti. Lambinus.

Malè habet me hæc res, Id est illud me molestat, angit, vexat, solicitat. Plaut. Asin.15,

Scio equidem quamobrem me pater tristem credas nunc tibi:

Quia ista ęc est tecum: atque ego quidem hercle vt verum tibi dicam pater,

Ea res me malè habet. Terent. And. 2.6, Præter spem euenit sentio: hoc malè habet virum. Idem Eunucho, 4.2,

-malè verò me habens,

Vbi ad ipsum veni diuerticulum, constiti.

Malè locata beneficia Cic. 2 Offic. Ex Ennio.

Malè loqui alicui. Plaut. Capt.11. Terent. Phorm 2.3, Pergin' hero absenti malè loqui impurissime? Donatus, Malè loqui, pro Malè dicere.

Malè macerat. Plaut. Cistel.2. Id est, Vehementer, valde.

Male mereri de aliquo, pro Nocere alicui, & illi incommodare. Plautus Asin.4, Bene merenti mala es, malè merenti bona es? Cic.2. de Finibus, Male credo mererer de meis ciuibus.

Malè mereri de se. Cicero 5. de Fin Quare quotiescunque dicetur, malè de se quis mereri, sibíque esse inimicus, atque hostis, vitam denique fugere, &c.

Malè metuo eum, Id est, Valde illum timeo. Plaut. Curcul.15, Pessume metui ne mihi hodie apud Prætorem solueret. Terent. Hecyra, 3.2,

Malè metuo ne Philumenæ magis morbus aggrauescat.

Male multari, Malè tractari, affici, & puniri. Cicero 6. Verrina, Qui primo quum obsistere ac defendere conarentur, malè multati clauis ac fustibus repelluntur.

Male nati versus. Horat. 2. epist. 1.

Male nupta, Malè collocata Plaut. Casina, 4,

-ita solent omnes quæ sunt malè

Nuptæ, domi & foris, quod ægrè sit, satis semper est.

Malè odi, Id est valde. Cic. ad Attic. lib.14, Non dubito quin me malè oderit.

Malè olere. Cic 4 Tusc. Vt malè olere omne cœnum.

Malè precari alicui, Maledicere alicui. Plaut. Merc.5,

Malè mihi precatur, & facit conuitium.

Malè prometitus Plaut. Trinum 17,

Miserum est, malè promerita vt merita si mihi vlcisci non licet.

Malè quæsitæ opes. Ouid. 3. Amor. eleg.7.

Malè seruare fidem. Plaut. Trinum.14,

Male fidem seruando, illis quoque abrogant etiam fidem qui nihil Meriti.

Malè suadere. Plaut Curcul.10.

Malè sit Antonio: siquidem Buthrotiis molestus est. Cic. ad Attic. lib.15. Hoc est, malè illi vertat fortuna. est enim imprecantis.

At vobis malè sit malæ tenebræ. Catul. de passere, epigr.3.

Malè esse alicui. Catull ad Cornificium, epigram.36,

Male est Cornifici tuo Catullo,

Malè est, me hercule, & laboriosé.

Malè timere, Id est valde. Terent. Heaut 4.1. -S O. vt præter spem euenit, quàm timui malé.

Malè timere alicui, Valde timere nequid mali alicui accidat. Terent. Heaut.3.2, -quid ego nesciam?

Hominem pistrino dignum. S. quem? C. istum seruulum

Dico adolescentis. S. Syre tibi timui malé.

Malè vertat, Malè optantis vel imprecantis quid alicui, locutio est. Terent. Adelphis, 2.1, Minis viginti tu illam emisti, quæ res tibi vertat malé. Vbi Donatus, Adiicit contumeliam, quasi & hoc multum sit inimicum. sæpe autem malè cedit quod bonum putatur: & hoc est malè vertisse. vt ille gladius qui muneri datus, adminiculum fuit reginæ pereunti, de quo Virg. 4. Æneidos, -ensémque recludit Dardanium, non hos quæsitum munus in vsus. Hactenus Donatus.

Malè vestitus. Cic in Pisonem, Ipse cum hominibus quindecim malè vestitis ad portam, &c.

Malè viuere, Id est pauperrimè, & in egestate, vel anxiè & solicité. Plaut. Trinum.13, Ego abeo, malè viue, & vale.

Maledico, maledicis, pen. prod. maledixi, maledictum { [illegible] } maledicere, Maledictis afficere, conijcere maledicta in aliquem. Terent. Eunuch. 4 7,

Caue sis, nescis cui maledicas nunc viro. Quintil. lib. 1. cap.13.

Liberius maledicere. Horat. 2. Serm. saty. 8.

Verbo maledicere alicui. Plaut. Asin.13, Nec vlli verbo maledicere.

Maledicus, pen. corr. { [illegible] } maledicentior, maledicentissimus, Obtrectator, mordax. Plaut. Merc 4, At ego pol maledicentiorē, quàm te, noui neminem. Cic. 1. de Finibus, Lucifugi, maledici, monstrosi.

Maledicentissima ciuitas Cic pro Flacco, In tam suspiciosa & maledica ciuitate, locum sermoni obtrectatorum non reliquit. Ibidem, Qui in huberrima se turpe compendium, in maledicétissima ciuitate, in suspiciosissimo negotio maledictum omne, non modo crimen effugit.

Maledicus conuitiator. Cic. pro Murena.

Maledicus in omnes. Quintil. lib. 4 cap.1.

Maledicentia { [illegible] } Obtrectatio, conuitium. Gel. lib. 3. cap. 3, Ob assiduam maledicentiam & probra in principes ciuitatis de Græcorum poetarum more dicta.

Maledictum { [illegible] } Conuitium, Probrum, Contumelia. Cic. ad Quint. fratrem lib. 2. 7, Quum omnia maledicta, versus denique etiam obscœnissimi in Clodium & Clodiam dicerentur.

Refutatio maledictorum. Quint. lib. 4. cap. 3.

Vocis insanæ maledicta. Propert. lib. 3. eleg 8.

Commune Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 16, Pudorem rei tollet multitudo peccantium, & desinet esse probri loco commune maledictum.

Superuacua Quintil. lib. 7. cap. 3.

Vana. Quintil. lib. 7. cap. 3.

¶Abstinere maledicto, & maledictis, In ABSTINEO.

Addere culpæ Ouid. 5. Metam.

Arripere ex triuio, In ARRIPIO.

Vocibus, maledictísque celebrare aliquid. Cic. pro Cælio, Quod obiectum est de pudicitia, quódque omnium accusatorum non criminibus, sed vocibus, maledictísque celebratum est, id nunquam tam acerbè feret Cælius, &c.

Certare, In CERTO.

Conferre omnia in aliquem Cicero ad Attic. lib. 11.

Congerere. Quintil. lib. 7. cap 3.

Conijcere in vitam alicuius. Cic. pro Plancio.

Dicere in aliquem. Cic. ad Q. Frat.

Effugere Cic. pro Flacco.

Extinguere. Cic. pro Domo.

Figere omnes maledictis Cic 1. de Nat. deorum, Zeno quidem non eos solùm, qui tum erant, Apollodorum, Syllum, cæterósque figebat maledictis, sed Socratem ipsum, parentem philosophiæ, Latino vocabulo vtens, scurram Atticum fuisse dicebat.

Insectari aliquem, Vide INSECTOR.

Inurere notis maledictorum Cic Philip.13.

In maledicto obijcere aliquid alteri. Cic. in Vatinium, Quum tu mihi Cornelij defensionem in maledictis obijciendam putaris?

In maledicti vel criminis loco aliquid alicui obijcere. Cicero pro Cluentio.

Nihil in hisce rebus loci est maledicto, quòd omnia laus occuparit. Cic. pro Murena.

Maledicti & contumeliæ loco ponere aliquid. Cicero in Pisonem.

Vexare aliquem probris & maledictis. Cic. pro Flacco.

Maledicè, pen. corr. Aduerb. { κακολόγως } Contumeliosè. Cic. 1. Offic. Quod maxime tum solet euenire, quum studiosè de absentibus detrahendi causa aut per ridiculum, aut seuerè, maledicè, contumeliosèque dicitur.

Maledictio, Verbale { κακολογία. } Cic. pro Cælio, Maledictio nihil habet propositi præter contumeliam.

Malefacio { κακόω, κακουργέω } Vide Male facio, paulo antè. Quidam enim separatim scribunt. Terent. Adel. 2. 1, Neque tu verbis vnquam solues quod mihi re male feceris.

Malefactum. Lucret. lib. 3, Quod genus est animo malefactum quū perhibetur. Genus loquendi vsitatum veteribus, quū significare volebant λιποψυχεῖν, seu animi defectionē. Plaut. Milite, Postquam abs te abiit, animo malefactum est huic repentè miseræ. Et alteri malefactum dicebant, cui aliquid incommodi euenisset, vt idem ibidem, Nescio quid malefactum huic nostræ familiæ est. Contrà Benefactum, & melius factum. Cic. Tusc. 1, Prætereà Pompeio nostro familiari, quum grauiter ægrotaret Neapoli, melius est factum. Monuit Lambinus.

Malefactum, malefacti { κακούργημα } Cic. 2. Offic. Benefacta malè locata, malefacta arbitror. Ex Ennio.

Maleficus, pen. corr. Adiect. { κακοῦργος, κακότεχνος, κακοποιός, κακοπράγμων } Qui damnum infert, qui nocet alteri. Cic. 7. Verr. In carcerem tot hominum & maleficorum, sceleratorúmque custodias, in prædonum, hostiúmque tu tantum numerum ciuium Romanorum includere ausus es? Plin. lib. 11. cap. 55, Oculi quibuscunque sunt longi, maleficos esse indicant.

Maleficum frondibus animal capra. Plin. lib. 12. cap. 17.

Maleficum vis Plin. lib. 31. cap 2.

Vita. Tacit. lib. 4.

Malefica vlcera { ἕλκη κακοήθη } Medicis dicūtur, quæ aspectu mitia videntur, vt autem difficultatis continent plurimum. Paulus Ægineta malefica intelligit, in cicatricē vix coeuntia. Celsus vlcera interpretatur mala. Sunt qui Chironia, vt quæ Chironis medicæ artis experientissimi opem requirant: vel Telephia, quando hoc mali genere conflictatus insigniter Telephus sit. Meminit Cæl. lib. 21. cap. 7.

Maleficium, maleficij { κακούργημα, κακοτεχνία } Damnum, iniuria, facinus. Budæus, Maleficium dicitur, quicquid improbè admissum est. Vlpian. in l. 1. D. Si familia furtum fecisse dicatur, Vtilissimum id edictum Prætor proposuit quo dominis prospiceret aduersus maleficia seruorū. Cic. pro Roscio Amer. Vt si dissimulare omnes cuperent se scire ad quem maleficium pertineret.

Maleficium & scelus. Cic. 2. Offic. Vt ne illi quidem qui maleficio & scelere pascuntur, possint sine vlla particula iustitiæ viuere.

¶ Abest ab illo maleficium, Vide ABSVM.

Admittere, In ADMITTO.

Committere maleficium, & Admittere maleficium. Cicero pro Rosc. Amer.

Maleficia conquirere. Varro de Ling. Lat. lib. 4.

Contaminare se maleficio. Cic. pro Rosc. Amer.

Conuictus maleficij, Vide CONVINCO.

Facere maleficium. Author ad Heren. lib. 1.

Persequi. Sall. in Catil.

Prohibere à. Cæs. Finitimis imperauit vt ab iniuria & maleficio se suósque prohiberent.

Suscipere. Author ad Heren. lib. 2.

Temperare ab iniuria & maleficio. Cæsar belli Gall. lib. 1, Neque homines data facultate itineris per prouinciam faciendi, existimabat temperaturos ab iniuria & maleficio. De Heluetiis.

Exercitus transit sine maleficio, Id est innoxius, nihil damni adferens. Cæsar 1. belli Ciuil.

Maleficentia, Idem { κακουργία. } Phinius lib. 9. cap 9. Cæs. belli Gall. lib. 1, de Heluetiis, Sibi esse in animo iter facere per prouinciam sine vlla maleficentia.

Maleficiosè, pen. prod. Aduerb. { κακομηχάνως. } Cic pro Cæcin. Quum hoc nouæ litis genus tam maleficiosè intenderet, &c. Alia exemplaria habent malitiosè.

Maletractatio, maletractationis, penul. prod. vnico vocabulo ab Arnobio dicitur, quam Rhetores actionem malæ tractationis duobus scilicet verbis proferunt. Sic enim scribit lib. aduers. gent. Et tolerari forsitan hæc maletractatio posset. Item alio loco, Immunes tamen à deorum maletractatione nec sic estis. Annotauit Turnebus.

Maleuolus, pen. corr. Adiectiuum { κακόνους, δύσνους } Inuidus malum cuiquam exoptans. Cicero ad Brutum, 15, Atque illo die cognoui paulo plures in Senatu maleuolos esse quàm gratos.

Maleuolens, pen. corr. maleuolentis { κακονοῶν } Idem quod maleuolus. Plaut. Viuo maleuolente genio natos.

Maleuolentia { κακόνοια, δύσνοια } Est voluptas ex malo alterius sine emolumento suo: vt ait Cic. 4. Tusc. Idem ad Quint. fratrem, lib. 1. 1, Quanquam illorum erit verius iudicium obtrectatione & maleuolentia liberatum.

Occurrere maleuolentiæ hominum, In OCCVRRO.

Maleuolentia suffusus. Cic. Fam. 1.

Malignus, Adiect. { κακότεχνος, κακοήθης } Qui difficultatem sui ostendit, inquit Donatus. hoc est qui asper, difficilis, inuidus, auarus est. Terent. Hecyra, 1. 2.

Maligna multò, & magis procax facta ilicò est. Plin. Homo malignus & inuidus.

Fama maligna alicui. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. Hoc est fama angusta & tenuis.

Ignis malignus, Vide IONIA.

Mente maligna facere aliquid. Catullus ad Mallium, epigrammate 63.

Incertum ac fragile nimirum est hoc naturæ munus, quicquid datur nobis: malignum verò & breue. Plin. lib 7. cap. 50.

Oculi. Virg. 5. Æneidos,

At matres primo ancipites, oculisque malignis

Ambiguæ, spectare rates.

Vulgus. Horat. 2. Carm. ode 16.

Malignus, Parcus. Quintil. lib. 2. cap 2, In laudandis discipulorum dictionibus nec malignus, nec effusus. Budæus.

Malignus ager, Agricolis illiberalis, & minus ferax, inquit Nonius. Vnde etiam Maligni montes. Virg. 2. Georgicorum,

Difficiles primùm terræ, collésque maligni.

Aditus maligni, apud Virgilium 11. Æneidos,

-tenuis quo semita ducit,

Angustæque ferunt fauces, aditúsque maligni. Id est angusti & ardui.

Maligna lux, Subobscura. Virg. 6. Æneidos,

Quale sub incertam lunam sub luce maligna.

Malignitas pen. corr. malignitatis { κακοήθεια, κακοθυμία, φθόνος } Malus genius, peruersa & deprauata voluntas. Plautus Capt 8 5,

Nam hercle huic dici, si liceat, oculos effodiam lubens:

Ita malignitate onerauit omnes mortales mihi. Plin. lib. 55. cap. 8, Notata est autē hæc animalis huius malignitas in alia herba mator.

Malignitas, Parcitas. Liuius, Malignitas conferendi ex primatu.

Malignè, Aduerbium { κακοήθως } Peruersè, & quod malitiosè Cicero dicit. Liu. 3. ab Vrbe, Malignè Senatus in vnum diem supplicationem coss. nomine decreuit.

Bene facta malignè detrectare. Ouid. 13 Metam.

Malignè diuisus ager. Liu. 8. ab Vrbe, Materiam autem præbebat criminibus ager in Latino, Falernóque malignè plebi diuisus.

Laudare aliquem malignè. Horat. 2 epist. 1.

Malignè viuens Plin. lib. 34. cap. 18. Hoc est deprauatè, non optimè.

Malitia, malitiæ { κακία, πονηρία, ῥᾳδιουργία. } Erasmus, Malitia peruersitatem sonat, quum quis data opera malè agit. Cic. 4. Tusc. Huius igitur virtutis contraria est vitiositas: sic enim malo quàm malitiam appellare eam quam Græci κακίαν appellant. Nam malitia certi cuiusdam vitij nomen est, vitiositas omnium. Idem 3 Offic. Nec verò in prædiis solùm ius ciuile ductum à natura, malitiam, fraudémque vindicat: sed etiam in mancipiorum venditione venditoris fraus omnis excluditur. Idem 1. de legibus, Atque etiam si emolumentis non sua sponte natura virtus expetitur, vna erit virtus quæ malitia rectissimè dicetur. Et paulo pòst, Vt enim quisque maximè ad suum cōmodum refert quæcunque agit, ita minimè est vir bonus: vt qui virtutē præmio metiuntur, nullam virtutem, nisi malitiam putent.

Leuis. Senec. epist. 47, Hoc habent inter cætera boni mores, placent sibi & permanent: leuis est malitia, sæpe mutatur non in melius, sed in aliud.

Mala. Plaut. Aulul. 7,

Certè ædepol equidem te ciuem sine omni malitia mala etiam

Semper sum ratus, & nunc arbitror.

Audere aliquid malitia. Quintil. lib. 3 cap 8, Sic Catilina apud Salustium loquitur, vt rem sceleratissimam non malitia, sed indignatione videatur audere.

Certare, Vide CERTO.

Malitia cæli, Inclementia. Plin. Quod modò cæli, modò terræ malitia facit. Varro, Id sæpe accidit malitia soli.

Malitiosus, pen. prod. Adiectiuum { κακότεχνος } Versutus, callidus, astutus, fallax. Cic. 3 Offic. Hoc autem celandi genus quale sit, & cuius hominis, quis non videt? certè non aperti, non simplicis, non ingenui, non iusti, non viri boni: versuti potius, obscuri, astuti, fallacis, malitiosi, callidi, veteratoris, vafri.

Malitiosa iuris interpretatio. Cic. 1. Offic.

Malitiosè, pen. prod. Aduerbium { κακοτέχνως } Callidè & dolosè. Cicero 2. Verrina, Malitiosè necesse est istiusmodi rationi aliquo consilio obsistere.

Facere malitiosè in eligendo Cic. in Orat.

Dolosè aut malitiosè. Cic. 3. Offic. Aut quum dicitur, inter bonos bene agier: quicquam agi dolosè aut malitiosè potest?

Malitiosè atque consultò aliquid facere. Cic 4. Verr. Sed ego Metello non irascor: neque ei suam purgationem eripio, qua ille apud omnes vtitur, vt nihil malitiosè neque consultò fecisse videatur.

Malitiosius gerere rem mandatam. Cic pro Rosc. Amer.

Malitiosè versari in re aliqua. Vlpian. in l. Si rem alienam. in principio. D. de pignorat. action.

Peior, & hoc peius { χείρων } Comparatiuum à Malus. Cic. 8 Philip. Turpis autem fuga mortis, omni est morte peior.

Peiore res loco non potest esse, quam in quo nunc sita est. Terent. Adelph. 3. 2.

In peius ruere. Virg. 1. Georg.

Peioro, as, are, Peius deteriúsve reddere. Paulus lib 2. Sententiarum, cap. 19, Homo liber qui statum suum in potestate habet, & peiorare eum, & meliorem facere potest.

Peius, Aduerb. { χεῖρον } pro Magis, & multò magis ac vehementius Cic. 10. Philip. Quū hæc veteranus Capho, quem neminem veterani peius oderunt.

Spe peius Horat. 1. epist. 6.

Pessimus, pen. corr. { χείριστος } Superlatiuum à malus. Plinius lib. 11. cap. 37, Est autem iecur nihil aliud quàm purgamētum pessimi sanguinis.

Omnium pessimus poeta. Catul. ad Marcum Tull. Cic.

Monumenta pessima scelerum. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.

Sors pessima rerum. Ouid. 14 Metam.

Pessimum, pessimi. pen. corr. n. g. Substantiuum, Maximum malum. Varro de Rerust. lib. 1. cap 13, Nunc contrà, villam vrbanam quammaximam ac politissimam habeant, dant operam: ac cum Metelli, ac Luculli villis pessimo publico ædificatis certant. Liu Decad 1 lib. 2, Neque ambigitur, quin Brutus idem, qui tantum gloriæ Superbo exacto meruit, pessimo publico id facturus fuerit, si libertatis immaturæ cupidine priorum Regum alicui regnum extorsisset.

Pessimè, Aduerb. { χείριστα. } Cic. 5. Verr. Intelliget secum actum esse pessimè.

Sentire pessimè de Republica. Cic. 14. Philip.

Pessumum. Plaut Rud. 10,

Nunc eam cum naui scilicet abiisse pessumum in altum.

MAMAVS {μάμαος} Fluuius est Peloponnesi, in tractu Triphyliaco, non procul à Pylo, qui olim Amathus dicebatur. Author Strab. libro 8.

MAMELIA, Oppidum Æthiopiæ, ab ea parte qua Africam spectat. Author Plin. cap. 30. lib. 4.

MAMERCVS, Prænomen Æmyliorum. Mamercorum meminit Cic. de Claris Orator. Et 2. Offic.

MAMERCVS, Præsul fuit Viennensis, qui, teste Ptolemæo Lucensi, anno 454 supplicationes primus instituit, quas *rogationes* nostri vocabant, ob frequentes terræ motus, quibus ea regio infestabatur. Volaterranus.

MAMERS {ἄρης} lingua Oscorum, dictus est Mars, detractione syllabæ.

MAMERTINI, pen. prod. {μαμερτῖνοι} populi Campani. Hi quum Messanam colonos misissent, ipsi quoque Mamertini potius quàm Messanenses sunt vocati. Et quum ager eorum vini feracissimus sit: Mamertinum vinum, nō Messanense appellatum est. Martialis lib. 13. 117,

Amphora Nestorea tibi Mamertina senecta,

Si detur, quodvis nomen habere potest. Dicti à ciuitate Mamertia, quæ à Lacedæmoniis subuersa fuit, quòd Messenij quinquaginta virgines Lacedæmones violare tentassent, & non consentientibus eas occidissent.

De Mamertinis & Mamertina ciuitate, Cic. 4. Verr. Item Plin. lib. 14. cap. 6.

MAMERTVS {μαμέρτος} Corinthius filios fratris sui Sisaponis libidine regnandi interfecit, maximo suo malo. Nam vbi Sisapo factum rescivit, eum membratim discerpsit, vt est author Ouidius in Ibin,

Trunca geras sæuo mutilatis partibus ense,

Qualia Mamertis membra fuisse ferunt. Legitur & Myceni.

Mamiaces {μαμιάκες} Genus monilis, quod collo suspenditur, Doribus maximè proprium. De hoc Pollux lib. 5 cap. 16.

Mamillana, Fici genus est, à mamillarum similitudine ita dictum: cuius meminit Plin. lib 15. cap 18.

Mamma, mammæ {μαζὸς, τιτθὸς, μαστὸς} notæ significationis. Terent. Adelph. 5. 9,

-& quidem tuo nepoti huius filio

Hodie primam mammam dedit hæc. Cic. 3. de Finib. Alia autē nullam ob vtilitatem, quasi ad quendam ornatum, vt cauda pauoni, plumæ versicolores columbis, viris mammæ atque barba.

Exerta mamma. Virg. 1. Æneidos,

Penthesilea furens, mediisque in millibus ardet:

Aurea subnectens exertæ cingula mammæ.

Pressis manabunt flumina mammis. Virg. 3. Georg.

Putres. Horat Epod. 8.

Mammas habent capræ Plin lib. 11. cap. 40, Quibus solida vngula, nec supra geminos partus, hæc omnia binas habent mammas, nec alibi, quam in feminibus. Eodem loci bisulca & cornigera: boues quaternas, oues capræque binas.

Balenæ vitulique mammis nutriunt fœtus. Plin. libro 11. cap. 40. ad finem.

Vrsæ mammas quaternas gerunt. Plin lib. 11. cap. 40.

Emacrescunt. Celsus lib. 2 cap. 9.

Descendit mamma: cui opponitur Sterilescit ac resilit. Plin. lib. 11. cap 40, Primis genitis in quoque partu sues primas præbent: eæ sunt faucibus proximæ: & suam quisque nouit in fœtu quo genitus est ordine, eáque alitur, nec alia: detracto illa alumno sua sterilescit illico, ac resilit. vno verò ex omni turba relicto, sola munifica, quæ genito fuerat attributa, descendit. Resilit, id est, retrò retrahitur.

Mammæ porci. Martial. lib. 2.

¶Mamma, pro Matre vel nutrice. Plaut. Mostell. 5,

-Ecquid tibi videor mammam

Adire? Cato, Qui cibum ac potionem buas & papas dotēt: & patrem tatam, & matrem mammam.

Mamma, Græca dictio, id est auia, patris seu matris mater.

Mamma, in surculis arborum, Parua illa extuberantia corticis, è qua pullulant & enascuntur rami. Plinius libro 17 cap. 16. de illo inserendi genere loquens, quam *emplastrationem* vocant.

Mamilla, mamillæ, Diminut. {τιτθίον, θηλὴ} Iuuen. Saty. 6, Illa loqui recta facie, strictisque mamillis.

Mamillæ pensiles in capris. Varr. lib 2. de Re rust. cap. 3, Duo enim genera earum, sub rostra duas vt mamillas pensiles habeant. Alia exemplaria habent mammulas.

Mammula, mammulæ, pen. corr. Diminut. Celsus lib 7. cap. 26, Fœmina breuius vrinæ similiter & rectius iter habet: quod mammulæ simile, inter imas oras super naturale positum, non minus sæpe auxilio eget.

Mammosus, penult. prod. Adiectiuum {τιτθώδης} Quod habet magnas mammas. Martial. libro 14. 149, Mammosas metuo: tenerae me trade puellæ.

Mammosa, à mamma. Varr. de Ling. Lat. lib. 7.

Mammosa pyra, apud Plinium lib. 15. cap. 15, Pomponiana cognomine mammosa, liceriana, seueriana, &c

Mammosum panicum. Plin lib. 18 cap 7, Sunt & panico genera: Mammoso è pano, paruis racematis panicula & cacumine gemino.

Mammosum thus. Plin. lib. 12. cap. 14, Præcipua autem gratia est mammoso, quum hærente lachryma priore, consecuta alia miscuit se. Id est fœminino, ad differentiam thuris masculi.

Mammatus, ta, tum {μαστοειδὴς} Quod mammarum similitudinem refert: vnde tegulæ mammatæ dictæ sunt, quæ balneis adhibentur & aquæductibus.

Mammeatus, penul. prod. {εὔστηθος} Adiectiuum, Idem. Plautus Pœnulo, Cuius amicam mammeatam vidimus. Nonius.

Mamillare, mamillaris, pen. prod. n. g. Velum siue fascia, qua mulieres mammas tegunt: de quo epigramma apud Martialem lib. 14 71,

Taurino poteras pectus constringere tergo:

Nam pellis mammas non capit ista tuas.

MAMMACVTHVS, Vir quidā fuit sola illustris fatuitate, sicut & quidā Melitides. Vnde apud Aristophanem ἀρχαῖον μαμμάκυθον, id est hiantes mammacuthi. Hinc factum opinor, inquit Cæl. lib. 17. cap. 4, vt homines id genus quandoque Mammaluchos dicamus.

Mammeæ, Lampridio tradente, diætæ dictæ sunt, quas Alexander Romanus imperator in palatio struxit, quásque, inquit, imperitum vulgus hodie ad mammam vocat. ¶Fuit in Baiano item cum stagno palatium Mammea nomine. Meminit Cæl lib. 18. cap. 18.

Mammona {μαμωνᾶς} pen. producta pronunciandum: quia video passim per n scribi, Chaldæorum lingua diuitiæ & opes nuncupantur.

Mammona neque Græca vox est, nec Hebraica, sed Syriaca, vt ostendit diuus Hieronymus, idem apud eos significans quod apud Græcos πλοῦτος, quem poetæ deum faciunt. Est enim vox singularis numeri, & generis masculini. Diuus Augustinus indicat linguam Pœnorum affinitatem habere cum Hebræorum lingua: id quod alicubi fatetur & Hieronymus. porrò Pœnorum lingua Mammon vocari lucrum. Erasmus in Matthæum.

MAMVRIVS {μαμούριος} Faber quidam fuit apud Oscos natus, tempore Numæ. hic ancilia, pluráque deorum signa ex ære composuit. Vide Ouidium 3. Fastorum. Propert. libro 4. eleg. 2,

At tibi Mamuri formæ cælator ahenæ. Quo in loco secunda syllaba producitur, quæ apud Ouidium corripitur.

MAMVRRA {μαμούῤῥας} Formiis natus, Eques Romanus, vt tradit Cornelius Nepos, præfectus fabrūm C. Cæsaris in Gallia fuit, quem primum Romæ parietes totius domus suæ in Cælio monte crusta marmoris operuisse etiam Plinius tradidit lib 36 cap 6.

Vrbs Mamurrarum Horat. 1. Serm. saty. 5. Id est Formiæ.

MANASTHVS {μάναςθος} Ægyptius fuit ex Diospoli vrbe ortus, qui de physiologia & de astrologia iudiciaria carmen reliquit. ¶Fuit & alter hoc nomine Mendesius, sacerdos apud Ægyptios. Vtriusque meminit Suidas.

Manalis lapis, Vide MANO, manas.

Manceps, mancipis, pen. corr. m. gen. {ἐργολάβος} Est (inquit Festus) quisquis à populo aliquid emit, conducitve, quia manu sublata significat authorem se emptionis esse. Conductor aliàs Latinè dicitur, aut redemptor. Paulus. in l. Qui. Mancipes, sunt publicanorū principes, Romani homines, qui quæstus sui causa si decumas redimunt, Decumani appellantur: si portum, aut pascua publica, Portitores, aut Pecuarij: quorum ratio scriptura dicitur. Asconius.

Mancipes, Publicani, qui à Cens. quinto quoque anno publica, id est populi vectigalia redimebant: ij si vectigales agros, vt Decumanos, redimebant, eos postea colonis & aratoribus elocabant. Papin. l. 53. D. locat. Qui fideiussus extitit apud mancipem pro colono publicorum prædiorum, quę manceps ei colono locauit, reipub. non tenetur. Cicero Verr. 5, publicanorum principes similiter Mancipes appellat. Hotomanus.

¶Manceps, pro emptore & sectore. Cic. pro Rosc. Amer. Hominis studiosissimi nobilitatis manceps fit Chrysogonus. Bud. Cic. Attic. lib. 12. epist. 1, Nomen illud, quod à Cæsare, treis habet conditiones: aut emptionem ab hasta, aut delegationem à mancipe annua die, aut Vecteni cōditionem, semisse. Sensus est: Metho proscripti bona sibi à Cæsare dono data venditurus erat auctione publica, vt Ciceroni solueret quod debebat. Ex tribus conditionibus primam posuit, quum dixit, emptionem ab hasta. Possum, inquit Cicero, emere ab hasta, id est emere in auctione (nam hasta ponebatur, vbi auctio fiebat) & accipere ex iis bonis quantum satis sit pro ea summa, quæ mihi à Methone debetur. Secunda conditio est, si alius ea bona quæ in auctione venderentur, emat: eámque pecuniam quam Methoni pro emptione debebit, mihi ad annum se esse numeraturum promittat, Methone ipso concedente. Hæc est quam vocat delegationem à mancipe: propterea quòd ea ratione Metho non ipse Ciceroni pecuniam soluisset, sed solutionis faciendæ curam delegasset mancipi, id est ei qui illa bona in auctione emisset. Mancipes enim dicuntur, qui aliquid in auctione emunt. Delegationem igitur à mancipe, translata solutione à Methone ad mancipem. Tertia conditio Methoniani nominis explicandi: Faciat Metho, quod Vectenus debitor meus facit. Pendat mihi semissem vsuram pro ea pecunia quam debet.

Manceps, pro negotiatore & coemptore & propola. Plin. libro 33. cap. 4, Aut aliquis præualens manceps annonam flagellet. Bud.

Manceps, metaphoricōs vsus est Plin. lib. 2. ad Maximum, epist. 14, Sequuntur auditores actoribus similes, conducti & redempti mancipes. Conuenitur à conductis & redemptis in media Basilica. Mancipes (inquit) id est ij qui causidicos in causis agendis, conducta ad hoc corona vulgi plaudentis, laudandos redemerunt. Budæus.

Manceps, pro mancipatore, qui dat aliquid mancipio. Plaut. Ego mancipem te nihil moror, nec lenonem alium quenquam. Antea autem dixerat, Egon' ab lenone mancipio aliquid accipiam, quibus sua nihil est? Budæus.

Mancipo, mancipas, pen. corr. {χειρίζω, αὐτεπιδίζομαι, ἐξανδραποδίζω} mancipare, quasi manu capere Plaut. Curcul. 10.

Mancipare, pro Vendere quandoque accipitur. Cic. 2 Philip. Tum iste venditum atque mancipatum Tribunatum, consiliis vestris opposuit. Mancipatum emphaticōs dixit, plus quàm venditum. Plinius lib. 7. epist. 18, Nam pro quingentis millibus nummūm, quæ in alimenta ingenuorum ingenuarúmque promiseram, agrum ex meis longè pluris actori publico mancipaui, eundémque vectigali imposito recepi. Plinius mancipare, non pro vendere posuit, sed pro alienare. Budæus.

Vsus quædam mancipat. Horat. 2. epist. 2.

Mancipatus, pen. prod. {αὐτεπιδίκαστος} Partic. Deuinctus, astrictus. Cic. de Senect. Ita enim senectus honesta est, si se ipsa defendit, si ius suum retinet, si nemini mancipata est, si vsque ad vltimum spiritum dominatur in suos.

Mancipatus, huius mancipatus, penultima producta {αὐτεπιδικασία} manci-

mancipatui. Plin. lib. 9. cap. 35, de vnione, Et hoc tamen æternæ propè possessionis est, sequitur hæredem, in mancipatū venit vt prædiū aliquod. Id est solennitates eæ adhibentur, quæ solent in iis rebus quæ sunt mancipi. Budæus.

Mancipatio, mancipationis {[illegible]} Est (inquit Boethius in Topic. Cic. lib. 3.) imaginaria quædam venditio: quod ipsum ius, propriū est Romanorū ciuium. Ea res ita agitur, Adhibitis non minus quàm quinque testibus ciuibus Romanis puberibus: & præterea alio eiusdem conditionis, qui librā æneam teneat, qui appellatur libripens: is qui mancipium accipit, æs tenens ita dicit, Hunc ego hominem ex iure Quiritium meū esse aio, isque mihi emptus est hoc ære, æneáque libra. Deinde ære percutit libram, idque æs dat ei à quo mancipium accipit quasi pretij loco. Budæus.

Mancipium, mancipij: vel Mancupium, mancupij {[illegible]} Homo in bello captus, & seruituti subiectus. Varro lib. 5. de Ling. Latina, Mancipium dicitur, quòd manu capiatur. Plin. lib. 18. cap. 1, Mancipia fugitiua retinere.

Lex mancipiorum. Varr. de Ling. Latin. lib. 5.

Locuples mancipiis. Horat. 1. epist. 6.

Negotiatores mancipiorum. Quintil. lib. 5. cap. 12.

Amicum mancipium domino, & frugi. Horat. 2. Serm. satyr. 7.

Conciliatum, Vide CONCILIO.

Fieri mancipium alicuius. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5,

Pro quibus vt meritis referatur gratia, iurat

Se fore mancipium tempus in omne tuum.

¶Mancipium, Dominij comparatio, possidendíque ius, atque etiā dominiū & mancipatio. Cic. 1. de Orat. Quum enim Marius Gratidianus ædes Auratæ vēdidisset, neque seruire quandam earum ædiū partem in mancipij lege dixisset, defendebamus quicquid fuisset incommodi in mancipio, id si venditor scisset, neque declarasset, præstare debere. Budæus.

¶Mancipia veteres appellabant, quæ posteriores mobilia, prædia verò, quæ iidem immobilia. Modestinus l. 3. D. de diuers. temp. præscr. Longæ possessionis præscriptionem tam in prædiis quàm in mancipiis locum habere manifestum est. Cic. lib. 3. Offic. Nec verò in prædiis solum ius ciuile ductum à natura, malitiam fraudémque vendentis, sed & in mancipiorum venditione, venditorum fraus omnis excluditur. Idē in Rull. Qui agri, quæ loca, ædificia. Quid est præterea? multum mancipiis, in pecore, auro, ebore, veste, supellectili, cæteris rebus.

Mancipio vendere, est eas res quæ mancipi sunt, ita vendere libra & ære adhibitis, vt euictionis periculum præstetur. Verùm hoc amplius animaduerti moris fuisse, vt Auctor, id est venditor nexu se dicis causa obligaret, ad rem mancipi, hoc est emptori perpetuò præstandam. Cic. pro Muren. Quod si in iis rebus repetendis quæ mācipi sunt, is periculum iudicij præstare debet, qui se nexu obligauit: profectò etiam rectius, &c. Hinc Mancipio & nexu coniungi videmus. Varr. de Ling. Lat. lib. 6, Manilius scribit omne quod per librā & æs geritur, in quo sint mācipi, nexum esse. Mutius Scæuola, quæ per æs & libram fiant, vt obligentur, præterquam quæ mancipio dentur. Hoc verius esse ipsum verbum ostendit, de quo quæritur. nam idem quod obligatur per libram, neque suum sit, inde nexum dictū. Hæc ille: quæ sic intelligo, vt ex Mutij sententia ea Nexa dicantur, non tātùm quæ abalienata sunt, sed etiam quæ oppignorata. Cic. 7. Fam. Attici proprium te esse, scribis, mancipio & nexu: meum autem vsu & fructu. Et de Arusp. resp. Multæ sunt domus iure mancipij, & iure nexi. In Topic. Abalienatio est eius rei quæ mācipi est, aut traditio alteri nexu, aut in iure cessio, quo ex loco coniuncto cum altero lib. 3. de Leg. animaduertere est eū qui mancipabat nexu obligatū rem mancipi tradidisse. Idem in Paradox. Non enim ita dicunt eos esse seruos, vt mancipia quæ sunt dominorum facta nexu, aut aliquo iure ciuili, id est, in iure cessione & vsucapione. Cæterùm qui mancipio vendebat, euictionis periculum in se recepisse, ex Plauto patet, qui sic in Persa,

Ac suo periculo is emat qui eam mercabitur:

Mancipio, neque promittet, neque quisquam dabit. Et paulo pòst,

Nihil mihi opus est litibus.

Nisi mancipio accipio, quid eo mihi opus Mercimonio? Hæc Hotomanus.

Mancipio accipere. Plaut. Trinum 2,

-minas quadraginta accepisti à Callicle,

Et ille ædeis abs te mancipio accepit. admodum.

Mancipio dare, pro Tradere in ius proprietatis. Seneca epist. 73, Fortuna nihil dat mancipio. Huc pertinet etiam exemplum Lucretij lib. 3,

Vitáque mancipio nulli datur omnibus vsu. Id est nulli ita datur vt propriam ac perpetuam habeat.

Sui mācipij esse, Nullius dominio subiectum esse. Brutus ad Ciceronem, Ao vt esset sui iuris ac mancipij Respublica? nisi fortè non de seruitute, &c.

Mancipi, siue mancipi, pen. corr. indeclinabile, & in singulari, & in plurali. Alij figuratè dici volunt in dandi casu.

Mancupi emptio. Plin. lib. 33. cap. 34, Quin & militum stipendiorum, hoc est stipis ponderi sudæ pensatores, libripendes dicūtur: qua consuetudine in iis emptionibus quæ mancipij sunt, etiam nunc libra interponitur.

Omnes res aut mancipi sunt, aut nec mancipi. Mancipi res sunt, prædia in Italico solo, tam rustica, qualis est fundus, quàm vrbana, qualis domus. Item iura prædiorum rusticorum, velut via, iter, actus, & aquæductus. Item serui, & quadrupedes, quæ dorso collóve domātur, velut boues, muli, equi, asini. Cæteræ res nec mancipi sunt. Elephanti & cameli quāuis collo dorsóve domentur, nec mancipi sunt: quoniam bestiarum numero sunt. Hæc Vlpianus tit. 19. eius libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Vlpiani.

Mancupi ædes poscere. Plaut. Mostell. 13,

Vel hominem iube ædeis mancupi poscere,

MANCINVS {Μαγκῖνος} Consul fuit Romanus, qui quòd ignominiosam cum hostibus pacem erat pactus, ad liberandos religione Romanos, hostibus fuit deditus.

Mancus, Adiectiuum {ἀνάπηρος} Propriè significat eum qui sine manu est, quasi manu carēs. Cic. pro Rabirio perduel. reo, Quintus Scæuola confectus senectute, præpeditus morbo, mancus & membris omnibus captus ac debilis. Ouid. 3. Fastorum,

Et liceat antiquo manibus collatus Epeo

Sit prior, irata Pallade mancus erit.

¶Officiis mancus. Horat. 1. epist. 2. Hoc est, ad talia officia perficienda inutilis.

¶Mancus, ad res inanimatas transfertur, pro Debili.

Manca cognitio. Cic. 1. Offic. Etenim cognitio, contemplatióque naturæ, manca quodammodo, atque inchoata sit, si nulla actio rerum consequatur.

Fortuna manca. Horat. 2. Serm. satyr. 7.

Manca ac debilis Prætura. Cic. pro Milone, Occurrebat mancam ac debilem Præturam suam futuram Consule Milone.

Manca virtus sine accessione. Cic. 3. de Finibus, Qui mancam fore putauerunt sine aliqua accessione virtutem.

MANDANE, pen. prod. {Μανδάνη} Astyagis filia, quæ ei visa est per quietem tantum vrinæ facere, vt omnem ipsius vrbem oppleret, atque vniuersam Asiam inundaret. Hæc Cambysi nupsit, ex quo genuit Cyrum. Herodotus lib. 1.

MANDANIS, Gymnosophista fuit insignis apud Indos, quē quum Alexander ad Iouis filij epulum vocari iussisset, constantissimè ferūt respondisse, nec illum Iouis filium esse, nec eius minas pertimescere, & multa alia quæ vide apud Strab. lib. 15.

Mandatum, Vide MANDO, mandas.

MANDELA, pen. prod. {Μανδέλα} Pagus est in Sabinis, vt authores sunt Acron & Porphyrion. Horat. 1. epist. 19, -gelidus Digentia riuus Quem Mandela bibit rugosus frigore pagus.

Mandibula, In MANDO, mandis.

Mando, mandas {ἐντέλλομαι, ἐπιτέλλω, παραγγέλλω, ἐπιτίθημι} mandare, A manu danda dedicatum constat: quòd in dandis accipiendísque mandatis manus sibi inuicem dare mos erat. Est autem mandare, alicui personæ gerendum aliquid exequendúmque committere, vt ait Valla lib. 5. Plaut. Persa, 15, Iam hic credo aderit, accersi illum mandaui. Terentius Adelph 3. 3.

Huic mandes, siquid rectè curatum velis.

Ex fama mādare. Tacit. lib. 4, Res suas Cæsar spectatissimo cuique quibusdam ignotis, ex fama mandabat.

Mandare in vltimas terras, Mittere. Cic. pro Sylla, Eum familiarissimum suum dimittere ab se, & mandare in vltimas terras?

Extremas preces P. Quirino propinquo suo ad principem mādat. Tacit. lib. 2.

¶Mandari infra mortuos. Cic. pro Quintio, Is nō modò ex numero viuorū exturbatur, sed si fieri potest, infra etiā mortuos mādatur.

¶Æternitati mandare. Plin. iunior in Paneg. Ante orationes principum tantum eiusmodi genere monumentorum mandari æternitati solebant.

Animis mandare ea quæ adulta fructus vberrimos ferant. Cic. 2. Tuscul. Cultura autem animi philosophia est, quæ extrahit vitia radicitus, & præparat animos ad satus accipiendos, eáque mandat his, & (vt ita dicam) serit, quæ adulta fructus vberrimos ferant.

Animis & mentibus mandare, quemadmodum & Mandare posteritati dicitur hoc est, Memoriæ committere. Cic. in Catil. Percipite quæso diligenter quæ dicam, & ea penitus animis vestris mentibúsque mandate.

Semina mandare arenæ. Ouid. epist. 5.

Fidei alicuius pecuniam aliquam mandare. Plaut. Trinum 4.

Committere & mandare alicui bona sua. Terent. And. 1. 5,

Bona nostra hæc tibi committo, & tuæ mando fidei.

Carmina foliis. Virg. 6. Æneid.

Se fugæ mandare, Fugere. Cæs. 5. bell. Gall. Vt hostes impetum legionum atque equitum sustinere non possent, ripásque dimitterent, ac se fugæ mandarent.

Mandare vitam suam fugæ & solitudini. Cic. in Catil. Quæ quum ita sint Catilina, dubitas, si emori æquo animo non potes, abire in aliquas terras, & vitam istam multis suppliciis iustis debitísque ereptā, fugæ solitudiníque mandare?

Humo aliquem, pro Inhumare. Virg. 9. Æneid. Sic apud Ciceronem lib. 3. Tuscul. ex Homero,

Quo magis est æquum tumulis mandare peremptos.

Immortalitati, Æternum vt sit curare. Cic. pro Domo sua, Semel, quum id feci, quod omnes non negent, immortalitati, si fieri potest, mandandum, tu supplicio puniendum putasti.

Literis Latinis Græco sermone tractata. Cic. 1. de Finib. Non eram nescius Brute, quum quæ summis ingeniis, exquisitáque doctrina philosophi Græco sermone tractauissent, ea Latinis literis mandaremus, fore vt hic noster labor in varias reprehensiones incurreret.

Literis suas cogitationes. Cic. 1. Tuscul. Mandare quenquam literis cogitationes suas, qui nec eas disponere, nec illustrare possit, nec, &c.

Literis & memoriæ. Cic. 14 Philip. Quid huic facias, qui hoc literis, memoriæque mandauerit?

Mandare malis. Lucret. lib. 2. Vide in MALA.

Memoriæ est, hoc est Proditū, & memoriæ relictum Gellius lib. 3. cap 17, Memoriæ mandatum est, Platonem philosophum tenui admodum pecunia familiari fuisse. Id est scriptum est.

Memoriæ mandare aliquid, In memoria figere, & reminisci. Cic. de Amic. Eius disputationis sententias memoriæ mandaui.

Monumentis mandare, Posteritati relinquere, & antiquitati committere. Cic. 4. Acad. Vt literis consignamus quæ monumentis mādare volumus: sic ille in animo res insculptas habebat. Ibidem, lib. 1, Nunc postea quàm sum ingressus res eas, quas tecum simul didici,

mandare monumentis, philosophiámque veterem illam à Socrate ortam, Latinis literis illustrare, &c.

Monumentis annalium mandare. Cic pro Sextio, Hæc fama celebrantur, monumentis annalium mandantur, posteritati propagantur.

Scriptis mandare, Scriptum posteritati relinquere. Cic. 2 Offic. Deinde ipsis scriptis non ea quæ nunc, sed actiones nostras mandaremus, vt sæpe fecimus.

Hordea mandamus sulcis. Virg. 5 eclog.

Terræ semina, pro Seminare. Colum. lib. 1. cap. 7.

Versibus, Versibus conscribere. Cic. pro Archia, Neque est quisquã tam auersus à Musis, qui non mandari versibus æternum suorum laborum facilè præconium patiatur.

Vinculis, In vincula conijcere. Cic. in Catil. Homo mitissimus atque lenissimus, nõ dubitat P. Lentulum æternis tenebris, vinculísque mandare.

¶Causam alicui, Id est committere. Ouid. 13 Metam.

Curam, Cõmittere, vel relinquere. Caius in l. Ex maleficio. § ideo autem D. de action. & obligationib. Nec vlli curam negotiorum suorum mandant.

Honores mandare alicui, pro Tribuere. Cic. 6. Verr. Desinat queri, Pop. Rom hominibus nouis, atque industriis libenter honores mandare, sempérque mandasse.

Laqueum alicui. Iuuen. Satyr. 10.

Lethum alicui. Senec. Herc. OEth. 10.

Mandare magistratum, Decernere. Cic. 3 de Legibus, Suffragia in magistratu mandando, aut reo iudicando, aut lege, aut rogatione sciscenda, clàm, an palàm ferre melius esset.

Mandare officium aliquod alteri. Plin. epist. 2 10 lib. 6, Aliquanto magis me delectat mandatum mihi officium, postquam par Coruuro datum video.

Opus miserum mandat sociis. Stat 9. Thebaid.

Salutem mandare alicui. Ouid 4 de Ponto, eleg 6.

¶Mãdare, pro commẽdare. Sisenn. Histor. lib. 3, Post principia paulatim recedunt, neque inde cum paucis fugæ se mandant. Vnde & procurationem mandare, commendare, &c. Nonius.

Mandans, Particip. {ἐντελλόμενος} Ouid. epist. 15, Vtere mandantis simplicitate viri.

Mandatus, pen. prod. Aliud partic. {ἐντεταλμένος} Cic. pro Rosc. Amer. In priuatis rebus siquis rem mandatam non modò malitiosius gessisset, sui quæstus aut commodi causa, verùm etiam negligentius, eũ maiores summum admisisse dedecus existimabant: itaque mandati constitutum est iudicium, non minus turpe quàm furti, &c.

Arma mandata nepotibus. Sil. lib. 1.

Castra mandata prosequi. Stat. 3 Syl. 2.

Mandata & commissa imperia. Cic. pro Lege Manil. Ego sic existimo, Maximo, Marcello, Scipioni, Mario, & cęteris magnis imperatoribus, non solùm propter virtutem, sed etiam propter fortunam, sæpius imperia mandata, atque exercitus esse commissos.

Mandatum, pen. prod Substans. {ἐντολή, ἐπιταγή, ἔνταλμα} vt in Mandatus participio. Sall. C. Manlius ex suo numero legatos ad Martium regẽ mittit, cum mandatis eiusmodi.

¶Mandata accipere ad aliquem. Quintil. lib 3. cap. 10.

Mandata addere. Plin. lib 8 cap. 40.

Admitti ad, Vide ADMITTO.

Agere, In AGO.

Bibere, In BIBO.

Conficere, In CONFICIO.

Curare, In CVRO.

Mandata digerere, persequi. Cic. ad Q frat lib. 2. 15, Facies scilicet vt mea mandata digeras, persequare, conficias.

Dare Ouid epist. 13.

Dare alicui ad aliquem. Cic. Appio, lib. 3. 1, Omnibus ei de rebus quas agi, quas curari à me voles, mandata des velim.

Dare alicui de magnis rebus. Cic. 6 Philip.

Mandata deferre. Cic. Lucius Cæsar mandata Cæsaris ad Pompeium detulit.

Mandata alicuius deposcere, *Luy demander s'il veut rien commander*, vt abeũtes solent. Cic. ad Attic. lib. 5. epist. 2, In Cumano quum essem, venit ad me noster Hortensius: cui deposcenti mea mandata, extera vniuersè mandaui, illud propriè, ne pateretur, quantum esset in ipso, prorogari nobis prouincias.

Excipere. Tacit. in vita Agricolæ.

Exequi alicuius. Ouid. 14. Metam.

Exhaurire mandata, pro Exequi & absoluere. Cic ad Attic lib 5, Reliquum est, vt antequam proficiscare, mandata nostra exhaurias.

Mandata explicata. Cic. ad Attic.

Facere. Quintil. lib 4. cap. 4.

Fallere alicuius, Id est nõ exequi mandata, verùm simulare se executum esse. Ouid. 9 Metam.

Ferre per auras. Virg 4. Æneid.

Fungi mandatis. Tacit. lib. 13.

Gerere. Stat. 5. Syl. 2.

Habere ab aliquo. Cic. 2. Philip. A nobis Populóque Rom. mãdatum id certè non habebas.

Instruere aliquem mandatis, Vide INSTRVO.

Suprema loqui. Seneca Medea, 7.

Malè loqui mandata. Horat de Arte.

Mandata & legatos mittere. Cic. 4. Verr. In quem ipsi cum grauissimo testimonio, quod nunquam antea Romam mandata legatósque misissent.

Negligere alicuius. Ouid. epist. 15.

Peragere. Ouid. 7. Metam.

Perferre ad aliquem. Ouid. 2 de Ponto, eleg. 2.

Referre mandata mea regi. Virg. 7. Æneid.

Causam mandati mei suscipe legatus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2.

Tenere cõstanti mente. Catull. Argon 59.

Tenere memori mente. Lucret. lib 2.

Cum mandatis venire. Cic. 4. Verr. Veniunt cũ mandatis, veniunt cum testimoniis publicis.

Mandatus, huius mandatus, quarta declinatione apud Iurisconsultos legitur, præsertim titulo Mandati. Paulus, Mandatu meo in diem fideiussoris. Caius, Si mandatu meo Titio credideris. Iulianus, Mandatu creditorum. Sic sæpius.

Mandator, pen. prod. Verbale {ἐντολεύς} Budæus, Mandatores sunt impulsores delatorum, intérque delatores numerantur. Tranq. in Vesp. Inter aduersa temporum & delatores, mandatorésque erant. Turnebus, Mandatores, qui accusatores subornabant & instruebant, & in exilium homines hac ratione calumnia oppressos pellebant.

Mandator cædis. Paulus in l. Et si certus. D ad Senatusc. Syllanianum, Et si certus sit percussor, tamen habenda est quæstio, vt cædis mandator inueniatur. Budæus.

Delationis mandator. Callistratus in l. Ex quibusdã. § Diuus Pius. D. de Iure fisci, Diuus Pius Cæcilio Maximo rescripsit: constitutionem patris sui, qua compelleretur delator edere mandatorem, ac nisi edidisset, vt in vincula duceretur: eò pertinere, non vt delator pœna subduceretur, si mandatorem haberet: sed vt mandator quoque perinde, atque si ipse detulisset, puniretur.

Mandator Iurisconsultis dicitur, qui alicui author est vt suam pecuniam alteri credat: qui & fideiussor dicitur. tametsi hoc plerunque differant, quòd illud ferè in eo ponitur, qui suasu suo nihil tale cogitantem induxit vt crederet: hoc verò in eo qui ad creditionem accessit, & obligationem quasi trabali clauo confirmauit, vti intelligitur ex tit. de Fideiuss. & mandat. lib. 46 Pandect. Hotomanus.

Mando, mandis, mandi, mansum {μασάομαι, ἐσθίω} mãndere, Dentibus cibum conficere. A manu & dando existimant deductum: quòd manu cibus ori admoueatur. Martial. lib. 13. de perdice,

Ponitur Ausoniis auis hæc rarissima mensis,
Hanc in lautorum mandere sæpe soles.

Cic. 2. de Nat. deorum, Alia sugunt, alia carpunt, alia vorant, alia mandunt.

Lentissimè mandere, In LENTVS.

Artus suos. Seneca Thyeste, 8.

Ferrum admorsu. Silius lib 16. Ferrum, Impatiens. de equo loquitur. Stat sonipes, ac fræna ferox spumantia mandit. Virg. 4. Æneid.

Vulnera sæuo dente. Ouid. 15. Metam.

¶Mandi, Passiuum. Cic 2. de Natura deor. Dentibus autem in ore constructis manditur, atque ab his extenuatur, & mollitur cibus.

Morsu leonis. Lucret. lib. 4.

Cibum mandendo exprimimus. Lucret. lib. 4.

¶Manditer, pro mandi. Matius poeta apud Varronem lib. 6. de Lingua Latina,

Corpora Graiorum mœrebat manditer igni.

Mansito, Frequentatiuum. Plaut in Amphitr.

mutatos Atticos in Arcadia homines,
Et sæuas belluas mansitasse, &c.

Mansito, à verbo Maneo, Vide MANSO.

Mando, mandonis, masc. gen. {φάγων} Edax. Lucilius, Atque omnes mãdonum gulæ. Varro Bimargo, Magna vt tremiscat Roma, & magnæ mandonum gulæ. Nonius.

Manduco, manducas, pen prod. {μασάομαι} manducãre, Idẽ quod mandere, & ore vel dentibus conficere. Suet. in August. Cæs. cap. 76, Qui in balneo demum post horam primam noctis duas buccas manducaui prius, quàm vngi inciperem.

Manducor, manducaris, Deponens apud antiquos. Lucil. lib. 14. (vt citat Nonius) Quum illud quid faciat quod manducamur in ore.

Manduco, manduconis, siue manducus {ἀδηφάγος} Edax. Pomponius Pictoribus, Magnus Camillus manducus cantetius. Plaut. Rud. 13, Quid si aliquò ad ludos me pro manduco locem? Alij legunt manduca. Festus manduce legit. Vide paulo pòst. Vide & Nonium.

Manducum, manduci, neutri generis, Obsonium apud veteres dicebatur. Varr. de Ling. Lat. lib. 6, Vnde manducari, à quo in Atellanis obsonium vocant manducum.

Mansus, Particip. {μεμασημένος} Quintil. lib. 10. cap. 1, Cibos mansos ac propé liquefactos demittimus. Cic. 2. de Orat. Atque omnia minima mansa (vt aiunt) nutrices infantibus pueris in os inserant.

Mandibula, pen. corr. In qua siti sunt dentes: quæ & Maxilla dicitur. Sipontinus. Macrob. libro 7. Saturn cap 4, Deorsum trahit cibarium confecta mandibulis. Idem in Somnium Scip. libro 1 capite 6, Post septem verò menses dentes incipiunt mandibulis emergere.

Manducea {μανδούκα} inquit Festus, Effigies in pompa antiquorum, inter cæteras ridiculas & formidolosas imagines ire solebat, magnis malis, ac latè dehiscens, & ingentem dentibus sonitum faciens. de qua Plaut ait in Rudente, 13,

Quid si aliquò ad ludos me pro manduce locem? Exemplaria manduca legunt in prima declinatione.

MANDONIVS {Μανδόνιος} Dux Hispanus. Hic & Indibilis partes Romanorum cum Scipione Africano in Hispania iunit. Deinde Scipione ægrotante, seditionem agitauere, in Romanósque insurgere cœperũt. Quos quum Scipio morbo liberatus comprehendisset, veteris officij memor tantum castigatos verbis dimisit. Liuius lib. 29.

Mandra, mandræ {μάνδρα} Spelunca, cubile, & receptaculum pecorum ac pecudum. Iuuenalis Satyra 3,

& stantis conuitia mandræ Eripiunt somnum Druso.

Alij legunt, somnos vrso. Probus scribit mandram esse vici ostium, vel flexum vel strectum: aut breue & vile ædificium, quod angustet latitudinem vici: vel ingens vehiculum quo trabes portantur. μάνδρα Græcè dicitur. Mart. lib 5. 13,

Vis que datus longas mulorum vincere mandras.
Quæque trahi multo marmora fune vides.

Ouid. ad Pisonem,

bre ad maiora mouetur,
Vt citus, & fractis prorumpat in agmina mandra.

Vide ARCHIMANDRITA.

Mandragora, pen. corr. {μανδραγόρας} Herba. Plin. lib. 25. capite 13,

Mandragoram alij circeium vocant. Duo eius genera: candidus, qui & mas: niger, quæ fœmina existimatur, angustioribus foliis quàm lactucæ, hirsutis & caulibus, radicibus binis ternisve rufulis, intus albis, carnosis tenerisque, pene cubitalibus. Ferunt mala auellanarum nucum magnitudine, & ita semen ceu pirorum. Colum. lib. 10, non procul ab initio,

Quamuis semihominis vesano gramine fœta
Mandragoræ pariat flores, mœstámque cicutam.

Mandragoram bibisse, Prouerbio doctè ac eleganter ij videntur posse dici, qui velut aspide icti somniculosi, nimis desides sunt, atque ita quodammodo à sensu diffiti abiunctique vt excitari non queant. Vsus est Demosthenes 4. Philippic & Lucian. in Timone. Ratio verò prouerbij est, quoniam is fructus est somni conciliator, vt tradit Plinius.

MANDRU, Fuit nauicularius quispiam, qui aspirante fortuna, tandem factus est Imperator: vnde etiam factus adagio locus in eos qui præter meritum ad opes euecti, pristinæ conditionis non meminerint.

Manduco, manducas, & Manducus, Vide MANDO, mandis.

Mandya, mandyæ { [illegible] } Vestis est phænolæ similis, cuius meminit in Iphigenia Rhinton. Dion in Tiberio, Facta in conuentu quodam pluuia, inquit, [illegible], ac in reliquum, vestem aliam capere ausus est nemo. Eiusdem meminit in Domitiano quoque: Quum, inquit, per naumachiam implueret vehementius, mandyas subinde mutabat, alium verò neminem permisit. Mandyam sunt qui etiam lorcium nuncupent, id est [illegible], quod penulæ genus foret, qua se vt lorica munirent: Latini mantellum dicunt. Vide plura apud Cælium lib. 16. cap 11.

Mane, Aduerbium { [illegible] } Diei pars prima. Manum, clarum veteres dicebant, teste Nonio. Seruius, Manum antiqui bonum dicebant: vnde & mane dicitur. quid enim melius? Terentius Heaut. 1. 1,

Nunquam tam mane egredior, neque tam vesperi
Domum reuertor, quin te in fundo conspicer. Cic. Curioni, libro 7. 31, Qui vsque ad Calendas Ianuarias esset, quæ erant futuræ mane postridie.

Mane, inquit Varro, diei principium, quòd tum manat dies ab oriente: nisi potius quòd bonum antiqui dicebant manum: ad cuiusmodi religionem Græci quoque, quum lumē adfertur, solent dicere, [illegible]. Vide lib. de Ling. Latina, 5.

Mane, magis & minus esse non potest, ante & post potest. Vide Varr. lib. 8. de Ling. Latin.

Mane vigilare. Horat. 2. epist. 1.

Mane piger stertis. Pers. Satyr. 5.

Mane & mani dixerunt veteres, quemadmodum Here & heri, propter cognationem literarum e & i, authore Donato. Seruius mani ablatiuum esse dicit à mane, adducens Plauti exemplum, A mani vsque ad vesperam.

Hodie mane Dolabella, multus sermo ad multum diem. Cic. Attico, lib. 13.

Bene mane hæc scripsi. Cic. ad Attic. lib. 4.

Mane totum dormire Martial lib. 1 46.

Mane diei. Hirtius de bello Afric. lib. 5, Præsertim quum milites à mane diei ieiuni stetissent defatigati.

Clarum mane. Persius Satyr. 3, -iam clarum mane fenestras
Intrat, & angustas extendit lumine rimas.

A mane, Vide A.

Obscurum. Colum. lib. 7 cap. 12.

Vel post nonam, vel postero mane. Colum. lib. 9. cap. 15.

Multo, Vide MVLTVS.

Nimis, Vide NIMIS.

Planè mane, Id est bene mane. Plin. iunior lib. 1. epist. 5. ad Voconium, Rogo, mane videas Plinium domi, sed planè mane: neque enim diutius perferre solicitudinem possum: & quoquo modo efficias, ne mihi irascatur.

Maneo, manes, mansi, mansum { [illegible] } manēre, Loco insistere, inquit Nonius, siue, vt ait Sipontinus, Continere se, & firmum stare. Virg lib. 10. Æneidos,

-manet imperterritus ille,
Hostem magnanimum opperiens. Terent. Eunuch 3. 5,
In interiore parte vt maneam solus cum sola. adnuo, Vbi Donatus, Maneam, Remaneam, perseuerémque in loco.

Paulisper manere, In PAVLISPER.

Diem vnum. Propert. lib. 2. eleg. 10.

Domi. Catull. ad Ipsithillam, epig. 30.

Ad exercitum, Hoc est iuxta exercitum. Liu. 2. ab Vrbe, Ita se Minucius abdicat Consulatu, iussúsque ad exercitum manet.

Ad vrbem. Liu. 10. bell. Pun. In eadē prouincia & Cn. Seruilio prorogatum imperium, si Consulem manere ad vrbem Senatui placuisset. In vetusto codice legitur remorari.

Maneas apud me cum voles. Cicero ad Atticum, lib. 4. Terentius Eunucho, 3. 3, -at apud nos hic mane Dum redeat ipsa.

Mane, mane, Habet singularem vim in se reuocantis. Terentius Phorm. 1. 4,

Ah, quid agis? quò abis Antipho? mane, Mane inquam.

¶Mane, Gaudentis aliquādo, non autem opperiri iubentis, inquit Donatus. Terent. Adelph. 2. 3,

Sed quidnam foris crepuit? s. mane, ipse exit foras. Idem Heaut 3 3,
Mane, mane, quid est quod tam à nobis grauiter crepuêre fores? Plaut. Curcul. 4 3,
Placidè egredere, & sonitum prohibe forib, & crepitum cardinum:
Ne, quod hic agimus, herus percipiat fieri, mea Planesium.
Mane, suffundam aqulam.

¶ Manere vt, pro Expectare. Plaut Stich. 3. 1,

Qui manet vt moneatur semper seruus homo officium suum,
Nec voluntate id facere meminit, seruus is habitu haud probus est.

¶Manere aliquem, Expectare. Plaut. Menæch. 22,

Hic me mane. Terent. Phorm. 3. 1,
Mansurus patronum pater est, dum hic adueniat.

¶Manet te bonum. Plaut Mostel. 2. Virg 12. Æneidos,

Qui te cunque manent isto certamine casus. Id est instant, imminent, & futuri sunt. Cic. 2. Philip. Cuius quidem te fatum, sicuti C. Curionem, manet. Ibidē, Neque verò eram tam indoctus, ignarúsque rerum, vt frangerer animo, propter vitæ cupiditatem, quæ me manens conficeret angoribus.

Maneat nostros ea cura nepotes. Virg 3. Æneid.

Gloria te manet. Virg. 1. Georg.

Nos vna manet omnes Horat. 1 Carm. ode 28.

Manet periculum. Liu. 4. bel. Pun. Periculúmque ingens manet, nisi communi concordiæ consulitis.

Pœna te. Tibull. lib. 1. eleg 8.

¶Manet, cū dandi casu: vt Manet tibi, Id est tibi paratum est, te expectat. Cic. Philip. Cuius quidem tibi fatum, sicut C. Curioni manet. Et Catull. Scelesta, rēne? quæ tibi manet vita?

Manet tibi. Virg. 9 Æneidos,

Hæc eadem, matrique tuæ, generique manebunt.

¶Non manebat ætas virginis meā negligentiam. Terent Phorm. 4. 1. Id est virgo nubilis nō poterat me expectare diutius immorantem: quòd retardarem nuptias eius.

Constantius & firmius in perspicuis manere, Vide HONESTO.

Manente tamen in speciem amicitia. Tacit. lib. 10.

Manere perpetuo in amicitia. Cic. 4. Verr. Pleræque autem & maximè illustres in amicitia perpetuo manerent.

¶Immota manet arbor. Virg. 2. Georg.

Amor mansit, nec solutum est coniugale fœdus. Ouid 11. Metam.

Manet beneficiū in eo. Cic ad Atilium, lib. 13, Eidem Dolabellæ, me audiente Cæsar dixit, nihil esse quod de Mega vereretur, beneficium suum in eo manere.

Causæ manent. Cic. ad Attic. lib. 12, Sed erant causæ cur hoc tempore istic esse nollem: quæ si manebunt, quærenda erit excusatio ad Brutum, &c. vt nunc est, mansuræ videntur. Hoc est duraturæ.

Mansit Syluiis postea omnibus cognomen, qui Albæ regnauerunt. Liu. 1. ab Vrbe.

In conditione. Cic. ad Atticum, lib. 7, Plerique negant Cæsarem in conditione mansurum.

Conditio manet. Cic. Curioni, lib. 2. 6, Eáque mihi conditio maneat, qua profectus sum.

Contentio manet mihi cum illo. Cic. ad Attic. lib. 14, Mihi cum illo nulla contentio iam maneret.

Dolor. Cic. 2. de Fin. Quid enim? summus dolor plures dies manere non potest.

Fama. Plin. iunior lib 9. epist. 3.

Fortuna manet stabili fundamento. Lucret. lib. 5.

In cursu suo manet fortuna Ouid. epist. 21.

Intra fortunam suam manere Ouid. 3. Trist. eleg. 4.

Mansit vnicus gnatus domi: Hoc est, remansit. Terent. Heaut. 3. 2.

Semper honos, nomenq;, tuum, laudésque manebūt. Virg 5. eclog.

Manent ingenia senibus, modò permaneat studium & industria, Cic. de Senect.

Manent ij qui bonis tuis perfruantur. Plin. iunior in Paneg.

Induciæ. Cæsar 3 bel. Ciuil. Interea manerent induciæ, dum ab illo reduci possent, néve alter alteri noceret.

Lex manet: cui opponitur Abrogari. Cic. de Prouin. Consul. Quare aut vobis statuendum est legem Heliam manere, legem Fusiam non esse abrogatam.

Memoria rerum Rom. manet. Cic. 2. Offic. Tib. enim Gracchus P. F. tandiu laudabitur, dum memoria rerum Romanarum manebit.

Mos. Cic. Rufo, lib. 5, Dein si rationum referendarum ius vetus, & mos antiquus maneret.

In numero Quintil. lib. 1. cap 4, Kappa apud Græcos, nunc tantùm in numero manet.

In officio manere, quod & Stare in officio dicitur: hoc est, Munus suum diligenter exequi. Cic. Attico, lib 1, Auiam tuam scito desyderio tui mortuam esse: & simul quòd verita sit ne Latinæ in officio nō manerent, & in montem Albanum hostias non adducerent.

In fide & in officio Liu. 8 bel Pun.

Parietes vrbis stant & manent. Cic. 2. Offic. Itaque parietes vrbis modò stant & manent, iique ipsi iam extrema scelera metuentes.

Pax mansit Liu. 1. ab Vrbe, Nec diu pax Albana mansit.

¶Promissis manere, Idem quod Stare promissis. Virg. 2. Æneidos,

Tu modò promissis maneas, seruatáque serues
Troia fidem.

Sentētia manet, Perstat. Cic ad Attic. lib. 8, Simul & elicere cupio sententiam tuā, si manet, vt firmior sim: si mutata est, vt tibi assentiar.

In sententia vel proposito manere, quod & Stare dicitur. Cic. ad Gallum, lib. 7, Sed velim maneat Damasippus in sententia.

In sententia philosophorum manere, Sequi eorum sententiam. Cic. 1. de Diuin. Quum omnes Socratici Zenóque & ij, qui ab eo essent profecti, manerēt in antiquorum philosophorum sententia, &c.

Societas manet inter nos. Cic. Cornificio, lib. 12. 27, Quæ societas inter nos semper mi Cornifici manebit.

In statione. Lucret. lib. 4.

Suo statu manere, vel eodem statu, pro In suo vel eodem statu. Cic. ad Attic. lib. 5, Memento curare per te & per omnes nostros, in primis per Hortensium, vt annus noster maneat suo statu, nequid noui decernatur. Liu. 1. bel. Maced. Sperare quicquam eodem statu mansurum.

Suspicio manet. Cic. pro Quintio, Non patiar istam manere suspicionem, nos rem iudicari nolle.

Verba maneant in animo Senec. Medea, 7.

Vita manet. Virg. 5. Æneidos,

Nate mihi vita quondam dum vita manebat, Chare magis.

In vita manere: cui Excedere è vita opponitur. Cic. 3 de Finibus, In

quo enim plura sunt quæ secundum naturam sunt, huius officium est in vita manere.

Voluntas manet. Cic. pro Quin. Si te nihil impediret, si voluntas eadem maneret, si valeres denique, &c.

¶ Maneat ergo, quod turpe sit, id nunquam esse vtile: hoc est Sit ita, esto, sic sit. Cicero 3 Offic.

¶ Manedum, Cohibendi particula. Plaut. Asin. 16, Nihil ceastor est quod facere mauelim. P A. manedum. Plin. iunior lib. 8. epist. 6. ad Montanum.

¶ Maneri, Impersonale. Cic Attic. lib 10, Sed ad primum reuertor: quid putes faciendum, occulténe aliquò propius veniendum, an mare transeundum: nam hic maneri diutius non potest.

Mansum, Supinum à Maneo. Terent. Heaut. 1. 2, Quid tu tecum? C H. Dicam, vtut erat, mansum tamen oportuit. Id est, manendum erat, non discedendum.

Mansurus, pen prod. Particip. { [illegible] } vt Amor mansurus. Ouid. 2. de Arte.

Carmen mansurum, Immortale. Stat. 4. Sylu. 2.
Mecum per secula. Sil lib 17.
Fama in secula. Lucan. lib 8.
Monimenta per æuum Ouid 5. Metam.
Opus post mea fata. Ouid. 3. Amor. eleg. 14.
Vrbs. Virg. 3. Æneid.

Manendus, manenda, manendum, Gerundium. vt Ætas manenda, Id est perdurandа. Lucret lib. 3,

Temporis æterni quoniam, non vnius horæ
Ambiguus status, in quo sit mortalibus omnis
Ætas post mortē, quæ restat cunque, manēda.

Sensus est, In quo statu temporis æterni, omnem ætatem, quæcúnque post mortem restat, necessariò permanebunt & perdurabunt homines. Lambinus.

Mansio, Verbale { [illegible] } Actus ipse manendi & quiescendi in aliquo loco. Terent. Phorm. 5. 9,

Hæccine erant itiones crebræ, & mansiones diutinæ Lemni?

Mansio & Decessio, contraria. Cic. ad Sulpitium, lib. 4. 4, Is mecum sæpe de tua mansione aut decessione communicat.

Mansio in vita: cui contrarium est Excessus è vita. Cic 3. de Finib. Quum ab his mediis omnia proficiscantur officia, non sine causa dicitur ad ea referri omnes nostras cogitationes: in his & excessum è vita, & in vita mansionem.

Mansio, Hospitium. Suet. in Tit. Vesp. cap. 10, Deinde ad primam statim mansionē febrim nactus, quum inde lectica transferretur, &c.

¶ Mansio (inquit Sipōtinus) iter est vnius diei. Plin. lib 12. cap. 14, Gebanitarum caput Thomna est: abest à Gaza nostri litoris Iudææ oppido M. D. X X X V I I millia passuum: quod diuiditur in mansiones camelorum sexaginta duas.

Mansito, mansitas, pen. corr. { [illegible] } mansitare, Frequentatiuum. Tacitus lib 13, Quippe mansitasse vna conuincebatur.

Mansito, à verbo Mando, mandis, Vide M A N D O, mandis.

Manes, manium, manibus, pluraliter tantum. Acron, Dij manes, dij boni, à manum, quod est bonum. Antiqui animum à corpore separabant, manem deum nuncupabant. Apuleius de dæmonio Socratis, Manes animæ dicuntur melioris meriti, quæ in corpore nostro Genij dicuntur. corpori renunciantes, Lemures: quum domos incursionibus infestarent, Laruæ appellabantur. Contrà, si bonæ fuerint, Lares familiares. Seruius per antiphrasin ait Manes esse deos inferos, quia non sint boni. Idem dicit alibi esse animas corporibus exutas, quæ nondum in alia corpora migrauerint. Festus, Manes dij ab auguribus vocabantur, quòd per omnia manare credebant, eósque deos superos, atque inferos dicebant. Cic. 2. de Legib. Deorum manium iura sancta sunto.

Manes. Virg. 6. Æneidos, Quisque suos patimur manes. Seruius, Manes, supplicia quæ sunt apud manes.

Manes animæ. Horat. 1 Serm. Satyr. 8.
Di manes Horatius Epod. 5.
Diui Lucret. lib 6.
Imi. Virg 4 Æneid.
Nocentes. Lucan. lib 3.
Profundi. Virg. 1. Georg.
Semidei. Lucan lib. 9.
Saciati. Sil. lib. 15.
Sepulti. Virg. 4 Æneid.
Stygij Ouid 13. Metam.
Elicere manes ex fossis. Horat. 1. Serm. satyr. 8.
¶ Nocturnos ciere. Virg. 4 Æneid.

Manes ritè conditi. Plin. iunior lib. 7. ad Suram, epist. à fine 7. Hoc est exequiæ perfectæ, & corpori funerato iusta persoluta.

Charos vrna confundere manes. Stat. 3. Theb.
Lædere manes alienius. Tibull lib 1. eleg. 1.

M A N E S { [illegible] } Hæresiarcha, genere Persa, vita & moribus barbarus, tam acri ingenio, vt ex nominis argumento insanire videretur, sub Aureliano principe Romam è Perside venit. Ab hoc Manichæorum hæresis & nomen & ortum habet. Hunc denique Manetem ad vltimum rex Persarum viuum cute distracta necauit, quod filium eius quem reiectis aliis medicis curare pollicebatur, interfecerit. Ex Suida & Eusebio.

M A N I N E, Manentis, Alter item hæresiarcha, à quo dogma illud nefarium, quo Eucheræ hæretici vtebantur, in Syria fuit propagatum. Vide Cælium lib. 2 cap. 16.

M A N E S, Fluuius est, siue potius torrens, Locrorum Epicnemidiorum, Thronion præterfluens: interdū tam exiguus, vt transeuntis vix tingat pedes: interdum tam latus, vt in bina diffundatur iugera. Alio nomine Boagrius appellatur. Vide Strabon. lib 9.

M A N E S I V M, Phrygiæ oppidum, à diuite quodam, cui Manes nomen fuit, ita appellatum. Stephanus.

M A N S T H V S, Vide paulo antè M A N A S T H V S.

M A N E T H V S A, Vrbs Cretæ insulæ, apud Pomponium Melam, lib. 2.

Mango, mangonis, com. gen. { [illegible] } Dicti sunt mangones, quasi manu agones, quòd homines agant in manum, id est potestatem erāt enim magistri formæ puerorum, & mentiendi coloris artem probè callentes. Solebant enim pueros puellásque, quo facilius vendi possent, artificio quodam componere, atque colorem fuco ementiri, vt vendibiliores essent. Quintil. lib 2. cap. 15. Martialis, Millia pro puero cētum me mango poposcit. Suetonius in Domitiano, cap. 7, Castrari mares vetuit: spadonum, qui residui apud mangones erant, pretia moderatus est.

¶ Mangones, Aliarum etiam rerum dicuntur, qui merces poliunt atque interpolant, vt pluris vendant. Plin. lib. 37. cap. 13, Decussi fragmenti panium, quod in lamina ferrea teratur, efficacissimum experimento excusari mangones gemmarum.

Mangonizo, mangonizas, pen. prod { [illegible] } mangonizare, Ornare, & quasi componere rem aliquam ad alliciendos emptores. Plin. lib. 32. cap. 10, Ita pueros mangonizauit Salpe obstetrix.

Mangonizata { [illegible] } etiam oratio dici potest, forma item & domus, & reliqua: vt lenociniis & fuco potius quàm veritate allectent. Hæc Hermolaus. Mangonizantur etiā panni siue linei siue lanei. Equos præterea mangonizatos venire videmus. Plin lib 9. cap. 54, Vt qui primus pensiles inuenit balineas, ita mangonizatas villas subinde vendendo.

Mangonicus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Quod ad mangonē pertinet. Plin. lib. 21. cap. 26. Suet. in Vespasiano, cap. 4, Necessarióque ad mangonicos quæstus sustinendæ dignitatis causa descendit.

Mangonium, mangonij { [illegible] } Artificium quod ad res facilius vendendas adhibetur. Plin. lib. 10. cap. 50, Dedère & Parthi cocis suos mores. nec tamē in hoc mangonio quicquam totum placet, hic clune, alibi pectore tantum gallinarum laudatis.

M A N I A, Maniæ, Vrbs Parthorū ab Oriente hyberno. Plin. lib. 6. cap. 25.

Maniæ, maniarum { [illegible] } Festus, Maniæ, turpes, deformésque personæ. Manias Ælius Stilo dici ait ficta quædam ex farina in hominum figuras, quia turpes fiant, quas alij maniolas appellant. Manias autem, quas nutrices minitētur pueris, esse laruas, id est Manes, quos deos deásque putabant, quósque ab inferis ad superos emanare credebant. Sunt qui Maniam laruarum deam, auiámque putent.

Mania, Insania etiam dicitur: Græcum enim est vocabulum. Cic. 3. Tusc Græci autem maniam vnde appellent, non facilè dixerim. eam tamen ipsam distinguimus nos melius quàm illi. hāc enim insaniam, quæ iuncta stultitiæ patet latius, à furore disiungimus.

M A N I A S, Deæ. Cælius lib. 17. cap. 4, In Arcadia porrò pergenti ex ciuitate quam [illegible] vocant, Messeniam versus, dearum occurrit templum, quas & regionem templo circumiectam, manias nuncupant. Eas eruditi Eumenidas interpretantur. Hæc ille.

Manica, pen. corr. { [illegible] } A manu deriuatur. Vestis pars qua manus teguntur. Virg. 9. Æneidos,

Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ.

Manica, à manu. Varr de Ling. Latin. lib. 5.

¶ Manicæ { [illegible] } Manuum vincula. Virg. 2. Æneidos,

-manicas atque arcta leuari
Vincla iubet Priamus.

Cic. 12. Philip. Solet enim accipere ipse manicas, nec diutius obsidionis metum sustinere.

Truces. Valer. 2. Argon.
Occupare aliquem manicis. Virg. 4. Georg.
In manicis & compedibus tenere aliquem. Horat. 1. epist. 17.

¶ Manicæ, Thecæ sunt ferreæ, quibus brachia & manus contra hostium iniurias muniuntur. Iuuen. Satyr. 6,

Balteus, & manicæ, cristæ, crurisque sinistri Dimidium tegmen.

¶ Manicæ, Quibus aduersum vim frigoris manus muniuntur, quas Græci chirothecas vocant. Plin. Iun ad Macrum, lib. 3. epist. 5, Cuius manus hyeme manicis muniebantur: vt ne cæli quidem asperitas vllum studij tempus eriperet.

Manicatus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Quod habet manicas. vt Manicata tunica. Colum. lib. 11. cap. 1, Quæ vtraque prohibētur optimè pellibus manicatis & sagatis cucullis. Cic. in Catil. 4, Quos pexo capillo nitidos aut imberbes, aut bene barbatos videtis, manicatis & talaribus tunicis, velis amictos, non togis. Probrosè nominat Cicero manicatas tunicas, quasi hominum effœminatorum, quomodo etiam Virg. 9. Æneidos.

Et tunicæ manicas, & habēt redimicula mitræ. Vide Gell. lib 7. cap. 12.

Manicon { [illegible] } Strychni herbæ species est, quā si quis drachmæ pōdere sumpserit, variæ species ac lætitia plenæ animo obuersantur: quod pondus duplicatum mentis excessum tradunt affert, triplicatum mortem. Alio nomine Dorycnion appellant, eo quòd cuspides in prælius eo tingerentur. Vide Plin. lib. 21. cap 31. Ea putatur esse, quæ hodie in officinis *Solanum mortale* appellatur.

Manicula, Transuersa est regula in stiua aratri: sic dicta, quòd manu bubulci tenetur: qui quasi est temo inter boues. Varr. de Ling Latin. lib. 4. Turnebus autem hūc locum sic legit, Et in ea transuersa regula, manibula, quòd manu bubulci tenetur: qui quasi temo est inter boues, bura à bubus, alij à curuo curuum appellant. Aliter interpungitur in Varronis codicibus, sed hæc lectio mihi fit verisimilior.

M A N I C H Æ I, Hæretici fuere, à Persa quodam appellatione ducta, vt suprà scripsimus, qui duas introducebant naturas, & substātias duas, bonam vnā, alterā mali causam. De his pluribus Cælius lib. 1 cap. 14. & lib 18 cap 18.

Manifestus, Adiect. { [illegible] } Clarus & apertus: quasi ad manus foris stans. Cic. 4. Verr. Manifestis in rebus hominem iam teneri videbitis.

Amator manifestus. Ouid. 1. Amor. eleg. 4.
Cædes. Liu. 1 ab Vrbe.
Causa Propert. lib. 3. eleg. 13.
Culpa Ouid. 2. Amor. eleg. 2.
Deus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1.
Fides. Virg. 2. Æneid.
Furtum. Cic. 4. Verr.

Ira

Ira numinis Ouid.6.Metamorph.
Libido Ouid 9.Metamorph.
Manifestas literas quæris.Cic.5.Verr.
Pietas Ouid 2.de Arte.
Signa dare Ouid.5.Metamorph.
Vestigia rotæ.Ouid.2.Metamorph.
Manifestum facere.Plin.iunior epist.318.

¶ Manifestum habere. Sallust.in Catil. Cicero per Sangam consilio cognito, legatis præcipit, vt studium coniurationis vehementer simulent, cæteros adeant, bene polliceantur: dentque operã, vti eos quammaximè manifestos habeant.

Negare manifesta.Ouid.epist.4.
Manifesta res est.Plaut.Mostel 8.

Testatæ & manifestæ res.Cic.2.Verr.Eiusmodi res, ita notas, ita testatas, ita magnas, ita manifestas proferam, vt, &c.

¶ Manifestus mendacij, aut sceleris, Cuius scelus aut mendacium omnibus palàm est. Plaut.Truc.4. Sallust.in Iugurth. At Iugurtha manifestus tanti sceleris non prius omisit contra verũ niti, quàm animaduertit super gratiam atque pecuniam suam inuidiam factũ esse.

Vanitatis, flagitij, ambitionis manifestus, & similes loquutiones, quibus quidem frequenter vtitur Tacitus.vt lib.4. Ne tamen offensionis, aut metus manifestus foret.

Manifestus delicti Corn.Tacit.lib 2.

Manifestè, Aduerbium {[illegible]} Palàm, perspicuè, clarè, non obscurè. Cic.3.in Catil Vt, quod erat difficillimũ, quódque ego semper optabã à dijs immortalibus, tota res nõ solũ à me, sed etiã à Senatu, & à vobis manifestò deprehẽderetur.

Apparere manifestius. Virgil.8. Æneid.

Manifestò, Aduerbium {[illegible]} Idem. Cic pro Cluentio, Quum manifestò venenum deprehendisset, &c.

Manifestò verberari, Id est palàm. Plaut.Asin.tt.

Manifestò compertum atque deprehensum facinus. Cic.pro Cluẽtio, Exponam vobis Oppianici facinus manifestò compertum atque deprehensum.

Manifestarius, Adiectiuũ {[illegible]} Idem quod manifestus. Quod vulgò [illegible] dicitur.

Manifestaria res est. Plaut.Mil.1.
Manifestarius fur. Plaut.Aulul.18,
Capio fustem, obtrunco gallum furem manifestarium.
Manifestarium aliquem tenere. Plaut Trinum.13,
-teneo hunc manifestarium, me sibi
Epistolas dedisse dicit, lautum hominem probé.

MANILIVS Octauius, à quo Manilij manaẽre. Is Tusculanorum dux & Tarquinij gener, ad quem ille post fugam se recepit, eiũ que auxilio Romanis intulit bella. Liuius lib.2.

Maniliorũ familia, à Manilia filia Telegoni, quam Thusculi procreauit, est appellata, quando id oppidum ipse condidisset. Festus.

Manliæ gentis decreto nemo ex ea Marcus appellatur, quòd M. Manlius qui Capitolium à Gallis defenderat, quum regnum affectasset, damnatus, necatúsque est. Festus.

MANIOLÆ, Insulæ ex aduerso Indiæ extra Gangem, in quibus tradunt nauigia quæ clauos ferreos habent, detineri, nec vlterius progredi sinunt, nequãdo lapis Herculeus, qui circa ipsas gignitur, illa ad se trahat. Eas tenent Anthropophagi, Manioli dicti: vt scribit Ptolem.lib.7.

Manipulus, pen.corr. {[illegible]} A manu fit: & propriè significat fasciculũ quẽ manu quis apprehendit metendo. Plin.lib 18 cap. 28. Colum.lib.11.cap.2. Bonus operarius prati iugerũ desecat, nec minus mille ducentos manipulos vnus obligat, qui sint singuli quaternarum librarum. Vide eundem lib.8.cap.19. Et Varr. de Re rust.cap. 49.& 50.lib.1.

Filicum manipli, pro Manipuli Virgil.3.Georg.

¶ Manipulus {[illegible]} Exigua militũ manus, quæ vnum sequitur signũ. Erat enim pars centuriæ ita dicta, quòd Romulo adhuc paupere, Romanus exercitus manipulos fœni hastis alligatos, pro signis gerebat. Et in legione quidem erant xxx manipuli. Vnde Manipularis, Qui fert vexillum. Ouid.3.Fastorum,
Pertica suspensos portabat longa maniplos:
Vnde maniplaris nomina miles habet. Vegetius libro 2. scribit Manipulum vocari contubernium decem cuiusmodo militũ sub vno papilione degentium: ab eo dictum, quòd coniunctis manibus dimicarent. Terent.Eunuch.4 7.
Cedò alios, vbi centurio est Sanga, & manipulus furũ? Id est militũ.

Manipulos militum primimas manus, quæ vnum sequuntur signũ. Varr.de Ling.Lat 4. Et lib 5, Quum iungit plures manus, manipulus, vnde manipularis miles, &c.

Armatos manipulos ad signa conuocat. Lucan.lib.1,
Prostrati manipli. Sil lib.17.
Disiectíque duces, desolatíque manipli Virgil.11 Æneid.

Manipularis, & hoc manipulare, pen.prod. {[illegible]} Quod ad manipulum pertinet, quódque de manipulo est. Plautus Mostell 4,
Conueniunt manipulares, eccos prædam participes petunt. Cic.ad Attic.lib 9, Et me vna hæc res torquet, quòd non omnibus in rebus labentem, vel potius ruentem Pompeium, tanquam vnus manipularis sequutus sim.

Manipulares iudices. Cic.1.Philipp.

Manipularius, Adiect. vt Habitus manipularius, apud Sueton. in Calig. cap 9. Caligulæ cognomen castrensi ioco traxit, quia manipulario habitu inter milites educabatur.

Manipulatim, pen.prod. Aduerbium {[illegible]} Per manipulos. Plautus Pseudolo, 4, -manipulatim mihi
Mantigeruli facite ante ædes iam hic adsint. Liu.1.ab Vrbe, lib.8, Et quod antea phalanges similes Macedonicis, hoc postea manipulatim structa acies cœpit esse.

Manipulatim, Collecta manu. Sisen.Hist.lib 3, Requiescẽdi spatiũ nacti, cõdensiores manipulatim resistere hostibus instituissent. Non.

MANIS, Fuit rex Phrygiæ vetustissimus, bonitate ac potẽtia perinsignis, cuius de nomine Phryges etiã nunc illustria admirãdáque omnia Manica nuncupãt. A quibusdã Masdes vocatur Autore Cæl.lib 13.cap.6.

MANIVS {[illegible]} Prænomen dictum est ab eo quod mane quis initio natus sit, vt Lucius qui luce. Festus. Alij ominis causa, quasi bonos, dictos volunt, quòd manum antiqui bonum vocabant

MANIVS Marcius Ædilis plebis primum frumentũ populo in modios assibus donauit, vt scribit Plin lib 18 cap 3.

MANLIANA, pen.prod. {[illegible]} Vrbs Lusitaniæ Ptolemæo. Vulgò *Mons maior*. Manliana item, Tuscorum vrbs, Ptolemæo authore. Hodie Mallianum.

MANLIVS {[illegible]} Mathematicus, apici auratam pilam addidit, cuius vertice vmbra colligeret: iut in semet ipsam, alia atque alia incrementa iaculantem apice, ratione, vt ferunt, a capite hominis intellecta Plin.lib.36.cap 10.

Manlius item Capitolinus, ob defensum Capitoliũ dictus. De quo Plin lib 7.cap 28.

T. Mãlius Torquatus, cognomẽto Imperiosus, quòd sæuissimi exempli author insignem crudelitatis titulum occupauerit fuerit. Atque inde imperia Manliana dicta. Vide Gellium lib.9 cap.13.

Manna, mannæ {[illegible]} Ros melleus matutinus, siue quod mel roscidum Galenus appellat, siue etiam quod mel aerium Vergilius. Cælius, Illud hac parte obiter leuius attigero, Syriacum totum à Celso in medicina capi pro eo quòd nomine peregrino vocatur etiã manna. Dioscorides in Libano probari manna tradit candore præcipuo. Sciendum tamẽ in thure quoque agnosci mannã à Plinio, lib.29.cap. 6.quoniam sic ille intelligit micas Hactenus Cælius lib.13 cap.36. Galenus lib.3.de Alimentis, colligi ait in Libano monte Liburniæ.

Mannulus, mannuli, pen.corr.masc gen. Equus pusillus. Martial lib. 12, Nusquam est mulio, mãnuli tacebunt. Plin.iunior lib.4 epist.2 8, Habebat puer mannulos multos, & iunctos & solutos: habebat canes maiores minorésque. Dicti sunt autem mannuli, siue, vt est apud Horatium 3. Carm.ode 27, Manni, quod mansuetudine manum sequantur, vt ibi inquit Acron:

Mannus, Vide MANNVLVS.
Detonsi manni. Propert.lib.4 eleg 8.
Impositus mannis Horat.1.epist.7.
Currit agens mannos ad villam. Lucret.lib.3.

¶ Mannus, dicitur etiam colli ornamẽtum: vnde mãnophori Græcis nuncupantur maniacia habentes, Id est aurea peritrachelia. Hæc Cælius lib 13.cap 5. Dicitur quibusdam Manos, siue Monos. Vide Pollucem lib.5.cap 16.

MANNVS {[illegible]} Filius fuit Teutonis dei, à quo Alemanni diu gloriantur.

Mano, manas {[illegible]} manare, Propriè dicitur quum aliquid ex integro, sed non satis solido per minutissimas partes stillat. Tractum à Græcis, qui [illegible] rarum & siue deositare appellant. Festus manare à mane deducit, & de sole propriè dici vult, quum orientes radij splendorem iactare incipiunt. Frequentius tamen ad aquam & ad humores refertur.

Manare, per translationẽ, Defluere, Descendere significat. Res autem quæ manat, quandoque in nominatiuo ponitur, quandoque in accusatiuo, quandoque in ablatiuo.

Sudor ad imos manabat talos. Horat.1.Serm.satyr.9.
Aqua manat de flumine. Ouid.2.de Remed.amor.
Manat dies ab Oriente. Varr.de Ling.Lat.lib.4.
Guttæ sanguineæ manant de vulnere. Ouid.2.Metamorph.

Manat è fontibus. Cic.1 Tusculan. Quare si aliquid oratoriæ laudi nostra attulimus industria multò studiosius philosophiæ fontes aperiemus, e quibus etiam illa manabant.

Ingenium meum manat paupere vena. Ouid.2.de Ponto, eleg.5.
Mella caua manant ex ilice. Horat.Epod.16
Manare aliquem mella poetica. Horat.1.epist.ad C.Celsum Mæcenat.3, -fidis enim manare poetica mella
Te solum. Id est Confidis te versus edere quouis melle dulciores. Genus est loquendi rariusculum.

Lacrymæ manauere genis. Silius lib.7.
Sanguis manat palato Ouid.3.Metamorph.
Manat sudor corpore Virgil.3 Æneidos,
Dum gelidus toto manabat corpore sudor.
Vnda fontibus. Tibull lib.3.eleg 5.
Manat cruore cultes. Liu.1 ab Vrbe.
Manat sudore. Cic lib.1.de Diuin.

Manat picem hæc arbor. Plin lib 14.cap 20, Arborum succo manantiũ picẽ resinámque, aliæ oriæ in Oriente, aliæ in Europa ferũtur.

¶ Manare, Dispergi, disseminari, serpere, percrebrescere. Cic 2 Tusculan. Latius enim manabit hæc ratio, & aliquanto maiorem locum, quàm de vno dolore occupabit.

Manat consilium Liu.7 ab Vrbe.

Manat fama vel rumor. Cic.14.Philipp. Quum, vt scitis, hoc triduo vel quatriduo tristis à Mutina fama manaret.

Manat malum. Cic.ad Cassium, lib.12.1, Manabat enim illud malũ vrbanum, & ita corroborabatur quotidie.

Manãs, Particip. {[illegible]} vt Aqua manãs de niue Ouid 1 de Pont.eleg.1.
Lymphæ manantes. Horat.Epod.2.

Manantia vlcera, Plinius identidem pro iis quæ serpunt accipit, vt lib.23 cap 3. Budæus.

Manantia capitis vlcera, Græcè [illegible], ex Pauli Æginetæ lib.3.descriptione, fiunt in ipsa capitis cute, tenuissimis foraminibus cutem perforantia, ex quibus glutinosa fluit sanies. Notum mali genus, & pueris in primis familiare.

Manalis, Adiect. vt Manalis fons, Ex quo aqua perpetuò manat.

Manalẽ lapidem putabãt esse ostiũ Orci, per quod animæ inferorũ ad superos manarent qui dicũtur Manes. Manalẽ lapidẽ etiã vocabãt petrã quandã quæ erat extra portã Capenã iuxta ædẽ Martis: quam quũ propter nimiã siccitatẽ in vrbem pertrahebãt, sequebatur statim pluuia, cúmque, quòd aquas manaret, manalẽ lapidem dixere. Fest.

Manabilis, & hoc manabile, Adiect. vt Frigus manabile Lucret.lib.1,
Nam neque conludi sine inani posse videtur Quicquam &c.

Nec capere humorem, nec item manabile frigus. Manabile, inquit Lambinus, Id est quod facilè in partes intimas penetrat.

Manobarbulus, Teli genus simile plumbeæ pilæ, quo veteres milites ipsi Manobarbuli dicti sunt. Hi postea à Maximiano Cæsare, quod se fortiter in Illyrico gessissent, Iouiniani & Herculiani dicti sunt. Sipontinus putat esse vocabulum peregrinum.

Manon { μανόν } Spongiæ genus minus spissum & mollius: ἀπὸ τῆς μανότητος, hoc est à raritate appellatum. Plin. lib. 9. cap. 45, Spongiarũ tria genera accepimus: spissum, prædurum, & asperum. Tragos id vocãt: minus spissum & mollius, manon: tenue densúmque, ex quo penicilli, Achilleum.

Mansisterna, Aquæ vrna, Id est vrceus. Plaut. Bacch.
Effer mansisternam cum aqua foras.

Mansio. Vide MANSIO.

Mansito. Vide MANDO, mandis, & MANSO.

Manstutor. Vide MANVS.

Mansuetus, penult. prod. Adiect. { πρᾶος, ἥμερος, ἡσύχιος, τιθασός } Mitis, quasi manu assuetus: quòd omnia quæ sunt natura fera, manuũ permulsione mitescãt. Festus, Mansuetus, neque misericordia mœstus, neque crudelitate sæuus, sed modestia temperatus. Terent. And. 1. 1,
Hæc ego putabam esse omnia humani ingenij,
Mansuetísque animi officia.
Mansuetus & Ferus, cõtraria. Cic. 1. de Inuent. Deinde propter rationem atque orationem studiosius audiẽtes, ex feris & immanibus, mites reddidit & mansuetos.
Amor mansuetus. Propert. lib. 1. eleg. 9,
Mansuetæ bestiæ, Placidæ & cicures dicuntur.
Beneficus, salutaris, & mansuetus ciuis. Cic. pro Milone.
Ira mansuetior. Ouid. 3. Trist. eleg. 6.
Littora. Propert. lib. 1. eleg. 16.
Manus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5.
Pectus. Ouid. in Ibin.
In moribus suis erga necessarios declinandis mansuetissimus. Cic. 2. de Orat.
Facere mansuetum, vel reddere. Plaut. Asin. 10.

Mansuetè, pen. prod. Aduerbium { πράως. } Cic. pro Marcello. At verò quũ aliquid clemẽter, mansuetè, iustè, moderatè, sapienter factũ, &c.

Mansuetudo, pen. prod. { πραότης, ἡσυχιότης, ἡμερότης. } Cic. 7. Verrina, illam clementiam, mansuetudinémque nostri imperij, in tantam crudelitatem inhumanitatémque esse conuersam?
Lenitatis & mansuetudinis genus orationis, cui opponitur Vehemens & atrox. Cic. 2. de Orat.

Mansuefacio, mansuefacis, pen. corr. mãsuefeci { πραΰνω, ἡμερόω, τιθασεύω } mansuefacere, Mansuetum reddere. Plin. lib. 11 cap 37, Quæ causa etiam mansuefacta, vbi ad vicinum sanguinem peruenit saliua, mutat ad rabiem.
Mansuefacere plebem. Liu. 3. ab Vrbe.
Mansuefacti & exculti. Cic. 1. Tusculan. A quibus mansuefacti & exculti, à necessariis artificiis ad elegantiora defluximus.
Domitus, & mansuefactus. De inanimatis. Plin. lib. 34. cap. 9.
¶Mansuefactum. Cæsar, Multáque erant intra eum locum mansuefacta, quibus interim iumenta pascerentur. Id est vt ipse dicit, inter munitiones sata. Budæus.

Mansuefio, penult. prod. mansuefis, pen. indiff. { πραΰνομαι } mansuefieri. Cæsar 6. belli Gall. Sed assuescere ad homines & mansuefieri, ne paruuli quidem excepti possunt.

Mansues, etis, Antiqui dicebant pro mansueto. Plaut. Asinar. Reddam ego te ex fera fame mãsuetem. Accius Meleagro, Nunc me matrem mansues misericordia capsit.

Mansuetarius. mansuetarij { τιθασευτής } Qui feras mansuefacit. Vnde etiam Ferarum mansuetarius dicitur. Lampridius in Heliog. Habuit leones & leopardos, quos edoctos per mansuetarios, subitò ad secundam mensam iubebat accumbere. Firmicus lib. 8. cap. 17, Septentrione oriente nati, erunt mansuetarij ferarum.

Mansuesco, mansuescis, mansueui, pen. prod. { τιθασεύομαι } mansuescere, Mansuetum fieri, mitescere. Colum. lib. 6. cap. 2, de bobus domandis, Nam per hæc blandimenta triduo ferè mansuescunt.
Corda nescia mansuescere precibus. Virgil. 4. Georg.
Feræ mansueuère clauso carcere. Lucan. lib. 4.
Fructus mansuescunt terra. Lucret. lib. 5.
Mansuescere, pro Mansuefacere posuit Varro lib. 2. de Re rust. cap. 1, Sic ex animalibus, quum propter eandem vtilitatẽ quæ possent syluestria deprehenderent, ac concluderent, & mansuescerent. Forasse legendum mansuefacerent.

Mansuem { τιθασόν } pro Mansueto posuerunt veteres. Fest. ex Varr.

Mansus, Vide MANDO, mandis.

MANTALVS { Μάνταλος } Phrygiæ oppidum, ita dictum à Mantalo conditore. Gentile Mantalenus. Stephanus.

Mantelia. de quibus Arnobius aduersus gentes lib. 2, quædam sanè mulierum ornamẽta, quæ, quoniam in desuetudinem abierunt, ideò ignorantur.

Mantelum, manteli, pen. prod. { χειρόμακτρον } & Manteliũ, mantelij, apud Varr. & Mantile, mantilis, composita dictio ex manus & tela, à manibus tergendis. Est enim linteolum quo manus tergere solemus. Varr. de Ling. Latin. lib. 5, Mantelium quasi manutergium, vbi manus terguntur. Ouid. 4. Fastorum,
Dixerat. à dextra villis mantile solutis, &c.
¶Mantelum, vel Mantele, huius mantelis, pen. prod. Genus penulæ. Plin. lib. 7. cap. 2, Cutibúsque hominum cum capillo, pro mantelibus vtuntur. Hermolaus, Antiqua lectio pro mãtelibus, aut pro mantelis: ita enim penulæ genus appellatur Plauto, quam Græci mandyso quoque vocant, quo sa vt lorica muniunt. Etiamsi mantelia & mantilia pro mappis, quasi à manibus tergendis sumuntur.
Mantelum mendaciis. Plaut. Capt. 10, Nec mendaciis subdolis mihi vsquam mantelum est meis. Id est, tegmen.

Mantes, mantis { μάντεις } Vates Latinè dicitur. Cic. 1. de Diuin. Nam & Athenienses omnibus semper publicis consiliis diuinos quosdã sacerdotes, quos Mantes vocant, adhibuerunt.

Manteum, mantei, pen. prod. { μαντεῖον } Locus oraculis dicatus Plin. lib. 5. cap. 29, Ab Epheso manteum aliud Colophoniorum.

Mantice, mantices, pen. corr. { μαντική } Ars ipsa diuinãdi. Cic. 1. de Nat. deor. Sequitur μαντικὴ vestra, quæ Latinè diuinatio dicitur, qua, &c.

Mantica, manticæ, pen. corr. { βαλάντιον } Nummorũ receptaculum, quòd manu geratur.
Mantica { πήρα } Perula viatoris, authore Porphyrio. Horat. 1. Serm. satyra 6,
Ire licet mulo, vel, si libet, vsque Tarentum,
Mantica cui lumbos onere vlceret, atque eques armos.
Non videmus manticæ quod in tergo est. Prouerbium. Catull. ad Varum, 19. Id est, Non videmus nostra ipsorum vitia, quum aliena curiosis oculis perspiciamus. Prouerbium natum ex apologo quopiã Æsopico, qui fertur huiusmodi, Finxit Æsopus singulos mortales binas habere manticas, hoc est peras: alterã ante pectus, alteram à scapulis tergóque propendẽtem. Sed in priorem, inquit, aliena vitia immittimus: in posteriorem nostra. Persius satyra 4,
Vt nemo in sese tentat descendere, nemo,
Sed præcedenti spectatur mantica tergo. Erasmus.

Manticula, pen. corr. Diminutiuum { πηρίδιον } Festus, Manticularum vsus pauperibus in nummis recondendis etiam nostro seculo fuit.

Manticularia, dicuntur ea quæ in frequenti vsu habẽtur, & quasi manu tractantur. frequens enim ad manus tergendas vsus fuit mantelorũ, vnde hæc trahitur similitudo. Festus.

Manticularius, manticularij { βαλαντιοτόμος } Dicitur fur, qui inferens se confertæ multitudini, marsupia aut secat, aut artificio doloso aperit & euacuat, ablata pecunia.

Manticulor, pen. corr. manticularis { κλέπτω } manticulari, Est (authore Festo) furandi gratia manticulas attrectare. Inde pro Dolosè aliquid agere, vsi sunt quidam eo verbo. Pacuuius, Ad manticulandum astu aggreditur. Plautus Capt. 13, Nam hercle nisi manticulatus probè hæc fuisti.

Mantichora { μαντιχώρας } Bestia in India, quæ triplicem dẽtium ordinem, & hominis faciem vnà cum corpore leonino habet, humanas carnes maximè affectãs. Plin. lib 8. cap 21. De mantichora sic scribit Ælianus, Apud Indos, inquit, nascitur immẽso robore animal, cui Indorum lingua Mantichora nomen est, magnitudine maximi leonis, colore rubrum, canis modo villosum, facie eadem propè quæ hominis, dentium triplici vtrinque ordine acutissimorum, caninis maiorũ, auribus hominis similibus, nisi quòd hæ & grandiores & villosiores sunt: oculis cæsiis & iis non dissimilibus hominis: pedibus, & vnguibus iisdem, qui leonis. Summa cauda illi scorpionis modo tenditur, aculeo plusquam cubitali armata: reliquũ caudæ vtrinque aculeis cuspidatum est: quos tanquã tela, siquis insequatur, eminus eiaculatur. Humanis carnibus maximè delectatur: quocirca cõplures homines interficit: nec singulos dũtaxat homines inuadit, sed plures collecta, solum intermit. Ideò Indicè Mantichora appellatur, quòd bestia sit hominum conficientissima, ex rebus quas gerit nomẽ trahens. Vide plura apud Ælianum loco iam citato.

Mantile, mantilis, pen. prod. n. gen. { χειρόμακτρον, μανδήλιον } Idem quod mantelum. Virgil. 4. Georgic. -tonsísque ferunt mantilia villis. Seruius dicit maiores mappas, villos habuisse. Plin. lib. 7. cap. 2, Cutibúsque cũ capillo pro mãtilibus ante pectora vti. Quo in loco quidã legunt corruptè monilibus. Ex vetusto codice legitur mantelibus.

MANTINEA { Μαντίνεια } Arcadiæ vrbs, quam Epaminondas superatis secunda pugna Lacedæmoniis illustrem reddidit, in qua & ipse diem obiit. Hæc Strabo lib 8.

Mantinea item, vrbs quæ postea Antigonia dicta fuit, in adulationem Antigoni eius qui Philippo Persę patri curator regni fuit. Sed postea Adriani Imperatoris iussu rursus Mantinea fuit appellata.

Mantis { μάντις } Locustæ genus, quæ in stipulis nascitur, virẽscolore, corpore prælongo, pedibus item prioribus prælongis, quos & agitat assiduè. Aristarchus in cõmẽtario Lycurgi, locustã hãc scribit, siquod inspexerit animal, protinus illi quidpiã producere mali: vnde, inquit, μάντις dicitur, καὶ λέγεται ἡ μάντις, hoc est mantis vocatur, quæ noxij molestíque aspectus est. Vel dicitur mantis, quia locustis aduentantibus, præsagium sit ingruentis penuriæ.
Mantis te vidit, Prouerbium in eos quibus fascinator oculus mali obiecit quidpiam. Vide paulo ante Mantes.

Mantissa { ἐπίμετρον } Additamẽtũ dicitur lingua Tusca, quod põderi adijcitur, & quod sine vllo vsu est. Lucil. Mantissa obsoniũ vincit. Fest.

MANTIVS { Μάντιος } Melampi filius, ex Iphianassa filia Prœti. Ex quo, teste Homero lib. Odyss. 5, Polyphideum & Clitum suscepit.

Manto. mantas, mantare { μένω } Veteres pro Manere vsurparunt, teste Nonio. Plaut. Pseud. 5, At dabit, parabit aliquid hos dies, manta modo. Idem Pœn. 4, -nos herus
Apud ædem Veneris mantat.

MANTO, huius Mantus { Μαντώ } Fuit Tiresiæ vatis Thebani filia, quę post Thebanorũ clades seruitutẽ prima seruiuit sub Creonte: postea sub Theseo: quæ post patris interitũ ad diuersa loca diffugiens, primùm in Asiam venit, vbi Clarij Apollinis templũ cõdidit. Sed quũ interim ex Tyberino Tusco rege Ocnus ei natus esset, qui & Bianor deinde cognominatus fuit: & ad oppidũ ipsum Tusci quoque & Veneti confluerent: circundedit Ocnus oppidũ muris, & in aliã formã redegit. Quin à matre Mantuam appellauit, dicente Virgil. lib. 10. Æneidos,
Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris,
Fatidicæ Mantus, & Tusci filius amnis,
Qui muros, matrísque dedit tibi Mantua nomen.

MANTVA { Μάντουα } Vrbs clarissima. Vide MANTO. Poetarũ clarissimo illustrissimóque principe Virgilio Marone gloriatur Mantua, cuius felix ingeniũ tam omnes efferre debent, quàm imitari nulli possunt. Mantua Musarum domus. Sil. lib. 8.
Diues auis Mantua. Virgil. 10. Æneid. Mantua diues auis dicitur, quòd olim potens fuerit ea vrbs, quũ Virgilij ætate plurimum amisisset de antiqua dignitate, & pristina magnitudine, essétque inferior multis Hetruriæ vrbibus. Turnebus.

Mantuanus, pen. prod. Adiect. {μαντουανός} vnde Mantuanus Homerus, & Mantuanus Virgilius dictus est.
Fama Mantuana. Stat. 4. Sylu. 7.

Manualis, Manuarius, Manubiæ, Manubrium, Manuleatus, Manumissio, Manupretium, Vide MANVS.

Manum {[illegible]} dicitur clarum. Vnde etiam mane, post tenebras noctis diei pars prima. Nonius.
¶Manum antiqui bonum dicebant. Varr. lib. 5. de Ling. Latin.

Manus, huius manus, f. gen. {χείρ, παλάμη, [illegible]} Variæ significationis. Dicta manus, à manando, quòd ex brachiis manat, vel quòd ex ea digiti manant.
Vulgi manus. Horat. 1. Serm. satyr. 4.
Ægra. Ouid. epist. 20.
Amica. Ouid. epist. 10.
Arguta, Vide Argutus, in ARGVO.
Armiferæ. Ouid. 2. Amor. eleg. 13.
Artifices. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.
Auaræ. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.
Audaces ad omne facinus Seneca Herc. furen. 4.
Auidæ. Horat. 4. Carm. ode 7.
Candida. Stat. 3. Sylu. 4.
Carnifices. Sil. lib. 1, -non verbera passim
Ictibus innumeris lacerum scindentia corpus,
Carnificésque manus, &c.
Nunquam cassa. Stat. 9. Theb.
Cauæ. Virgil. 12. Æneid.
Certa. Quintil. lib. 4. cap. 5.
Compressa in pugnum. Quintil. lib. 2. cap. 20.
Docta, Vide infrà, Docta manu distinguere crinem.
Expedita. Cæsar 5. de bel. Ciuil.
Explicita Quintil. lib. 2. cap. 20.
Fatalis. Virg. 12. Æneid.
Ferox. Seneca Herc. OEth. 4.
Fida manus, & fidelea socij. Ouid. 1. Trist. eleg. 4.
Firma. Cic. Fam. 15.
Fœmineæ. Ouid. epist. 8.
Formosa. Ouid. epist. 17.
Ad vnum modum formatæ. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Formidatæ. Ouid. 2. Amor. eleg. 7.
Fulmineæ. Statius 6. Thebaid.
Furibunda. Senec. Troad. 2.
Grata sume manu. Horat. lib. 1. epist. 11.
Gypsatæ. Cic. in epist. ad Trebatium. Hic, vt reliquorum sententiam omittam, Turnebus per gypsatas manus mulierem barbaram significari putat: nam barbaræ mulieres manus sibi pingere solebant, vt Valerius Flaccus scribit: &, vt opinor, etiam ad candorem gypsare. Gypso enim ad se candefaciendas vsas mulieres esse ex epigrammate Rufini constat, vbi scribit, [illegible] χείρας, [illegible]
Horrida ferro. Senec. Herc. OEth. 13.
Ignauæ. Lucan. lib. 9.
Illigata post tergum, Vide ILLIGO.
Immunis manus, Id est non particeps sceleris Horat. 3. Carm. 23.
Impia. Horat. Epod. 3.
Incerta. Quintil. lib. 4. cap. 5. Vt certa manus vno telo posset esse contenta, incertæ plura spargenda sunt.
Incontinentes. Horat. 1. Carm. ode 17.
Indoctæ, rusticæ've. Quintil. lib. 2. cap. 11.
Inermes. Virgil. 2. Æneid.
Iners. Ouid. 1. de Arte.
Ingens. Virgil. 5. Æneid.
Importuna. Cic. in Catil.
Insinuatis, Vide INSINVO.
Inualidæ. Lucan. lib. 5.
Languida facta manus in gremio iacet. Ouid. epist. 9.
Lanifica. Ouid. 1. Amor. eleg. 13.
Lepida, Vide LEPIDVS.
Leuis, Vide paulo pòst Mollis, &c.
Magna. Virgil. 5. Æneid.
Maxima. Cic. Pop. Rom. exercitus eodem duce nō maxima manu innumerabiles Armeniorum copias fudit.
Media. Quintil. lib. 11. cap. 2. non procul ab initio, Quum semper cogitatio vltra id quod est, longius quærit, quicquid interim reperit, quodammodo apud memoriam deponit, quod illa quasi media quædam manus acceptum ab inuentione tradit elocutioni. Media manus, *Main tierce*. Bud.
Medica. Virgil. 12. Æneid.
Ministræ. Lucret. lib. 4.
Mollis. Ouid. 1. Amor. eleg. 4.
Mollis & leuis Quintil. lib. 2. cap. 4.
Nexæ ex ordine. Ouid. 8. Metamorph.
Manus niuea. Catull. de Berecynthia, epigr. 58.
Noua. Cæs. 1. de bell. Gal.
Nuda Iuuenal. satyr. 15.
Manus oculatæ Plautus Asin. 5,
Quum à pistore panem petimus, vinum ex œnopolio:
Si æs habent, dant mercem: eadem nos disciplina vtimur,
Semper oculatæ nostræ sunt manus, credunt quod vident. Oculatas manus dixit Plautus, quæ promissa velint exhiberi re, non oratione promitti. Nam oculos habere, quibus videant exhibita: aures non habere, quibus audiant pollicitationes. Erasmus.
Parca Horat. 3. Carm. ode 16.
Pestifera. Ouid. 4. Metamorph.
Piceata, Vide Piceatus, in PIX.
Pigra. Ouid. epist. 20.
Plena manu, hoc est Ampliter, copiosè, prolixè, minimèque malignè. Cic. Attic. lib. 2. epist. vlt. At hercle alter tuus familiaris Hortensius, quàm plena manu, quàm ingenuè, quàm ornatè nostras laudes in astra sustulit! Translatum ab iis qui non minutim & parcè, sed plena manu largiuntur.
Manus plenæ mensura sorbentur ad firmandas fauces. Plin. lib. 20. cap. 22.
Potentes Horat. in Carmine seculari.
Præstrictæ vinclis. Senec. Troad. 6.
Marmora deformata prima manu. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Primæ & secundæ manus. Quintil. lib. 5. cap. 13, Nascuntur ex iis, quæ contradictioni opposuimus, aliæ contradictiones: euntque interim longius, vt gladiatorum manus quæ secundæ vocantur. Fiunt & tertiæ, si prima ad euocandum aduersarij ictum prolata erit: & quartæ, si geminata captatio est, vt bis etiā cauere, bis repetere oportuerit. Hermolaus dicit secūdas & tertias manus vocari posse, quando fessis recentes succedant: sed tamen potius ictus significari videntur, vt ipse alibi noto. Nanque vt in armorū certamine & aduersos ictus & rectas & simplices manus, tum videre, tū etiā cauere & propulsare facilè est: auersæ, tectæque minus sunt obseruabiles. Bud.
Procax. Senec. in Agamemn. 3.
· Prophana. Ouid. 2. Metamorphoseos,
-subit hanc arcana prophana Detexisse manu.
Proterux. Ouid. 12. Metamorph.
Puræ manus. Horat. Epod. 17.
Retortæ Horat. 2. epist. 1.
Rigida. Ouid. 14. Metamorph.
Rotatæ. Stat. 6. Thebaidos,
Præcipitátque retro iuuenem, atque in terga supinat,
Dentibus horrendum stridens: geminátque rotatas
Multiplicátque manus.
Rusticæ. Vide paulo antè, Indoctæ, &c.
Sacrilega. Horat. 2. Carm. ode 13.
Scelestæ. Senec. in Agamemn. 11.
Sinistra. Catullus in Asinium, epigr. 12.
Strictæ in fata alicuius. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.
Sublatæ ad cœlum Horat. 2. Serm. satyra 5.
Summissæ. Ouid. epist. 16.
Supinæ manus. Vide paulo pòst Arripere.
Supplex. Ouid. 11 Metamorph.
Suspensa manu aliquid facere, Vide SVSPENDO.
Tacita. Valer. 6. Argon.
Teneræ. Propert. lib. 3. eleg. 3.
Torpens Lucan. lib. 2.
Tremens manus. Ouid. epist. 14.
Tremulæ Ouid. 10 Metamorph.
Truculenta Seneca Herc. fur 4.
Valida. Ouid. 3 Amor. eleg. 2.
Varæ. Ouid 8. Metamorph.
Velatæ Plautus Amphit 4.
Vesana. Ouid. 2. Amor. eleg. 7.
Victrix manus mille laborum. Ouid. epist. 9.
Virginea. Ouid. 1. Amor. eleg. 3.
Vnca. Stat. 1. Thebaid.
¶Abrumpere manibus. Ouid. 8 Metamorph.
Æquis manibus abscedere. Tacit. lib. 1.
Abscissa lacerto. Lucan. lib. 3.
Abstinere manus ab alienis, vel Abstinere manus in iudicio. Vide ABSTINEO.
Abstineo me manum, Vide ABSTINEO figuratè dictum.
Abstinere manum alieno, In ABSTINEO.
Accedere ad manum. Cic. ad Attic.
Accipere in manum. Iustin. lib. 1. de Cyro infante, Quem vt in manum mulier accepit, veluti ad notam allusit.
Addere in vincula, Vide ADDO.
Adducere rem ad mucrones & manus. Tacit. in vita Agricolæ.
Adhibere manum. Quintil. lib. 7. cap. 1.
Medicas adhibere ad vulnera. Virgil. 3 Georg.
Adhibere genibus. Ouid. 9 Metamorph.
Infirmas adiuuat ira. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.
Admouere manum alicui. Catull. ad Aurelium, epigr. 16.
Afferre manus, Interficere Seneca de Benef. lib. 2. cap. 5.
Inassueta agere aliquid. Ouid. 1. de Arte.
Appetere, Vide APPETO.
Apponere ad os, Vide APPONO. Significat autem aliquid dici, quod is, qui dicat, ab aliis exaudiri nolit. Ex Lambino.
Apprehendere manu, Vide APPREHENDO.
Armare. Virgil. 9. Æneid.
Procacem armare. Seneca Agamen. 3.
Manibus supinis arripere beneficium. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 15.
Inter manus arripere aliquem, Est collatis simul manibus aliquem sublimem ferre. Plaut. Mostel.
Asserere manu & manum, In ASSERO.
A lenone manu asserere, Vide A vel AB præpositiones.
Inter manus auferre è conuiuio. Cic. 7. Verr. Itaque erant exitus eiusmodi, vt alius inter manus è conuiuio, tanquam è prælio auferretur, alius tanquam occisus relinqueretur.
Manu alicuius cadere Ouid. 5 Metamorph.
Capere manu, & in manum, In CAPIO.
Trementi manu tela capit. Ouid. epist. 14.
Manu capere, Id est bello quærere. Salust. Pop. Rom. quascunque vrbes & agros manu ceperat, regi donat. Budæus.
Pugnam manu capessit. Tacit. lib. 11.
Captans tactum manus. Ouid. epist. 20, Captantem tactus eiicióque. Id est Remoueo manum cupientem me tangere.
Carpere pomum. Virgil. 6. Æneid.
Vncis manibus carpendæ frondes, Virgil. 2. Georg.
Cedo manum, Vide CEDO.
Cogere manum. Cæsar 2. bel. Gall.
Cohibere, In COHIBEO.

Collidere. Quintil. lib. 1. cap. 11. Iam collidere manus, terræ pedem incutere, femur, pectus, frontē cædere, mirè ad pullatū circulū facit.
Commaculare sanguine. Virgil. 8. eclog.
Componere manus manibus, In COMPONO.
Facili manu componere aliquid Ouid. 1. de Arte.
Comprimere, In COMPRIMO.
Conferre, In CONFERO.
Conferre manum, Certare cum aliquo. Virgil 9. Æneid.
Conferre manu certamina pugnæ. Lucret. lib. 4.
Confirmare. Cic pro Lege Manil.
Configere manu, In CONFLIGO.
Oppida manu congesta. Virgil. 2. Georg.
Conserere manum cum hostibus, Vide CONSERO.
Conserere manus cominus. Liu. 7. bel. Pun. Instabilis hostis ad cominus conserendas manus.
Ex iure manu consertum, Vide EX præpositionem.
Constrictas in se conseruere manus, Ouid. epist. 12.
Continere manus, In CONTINEO.
Continere manum alicuius. Ouid 1. Fast.
Vix continet manus ab ore misero. Ouid. epist. 11.
Cruentis manibus contingere aliquid. Virgil. 2. Æneid.
Conuenire in. Cic. in Topic.
Decertare manu, In DECERTO.
Dedere manus, figura prouerbiali, significat Victum se fateri. Lucret. lib. 2, -sed magis acri
Iudicio perpende: & si tibi vera videntur,
Dede manus: aut si falsa est, accingere contrà.
Defendere se manu, In DEFENDO.
Deficiunt ad cœpta manus Ouid 8. Metamorph.
Manibus his denumeraui. Plaut. Epid 8,
. leno omne argentum abstulit pro fidicina: ego resolui.
Manibus his denumeraui.
Deponere è vel de manibus. Cic. in Academ.
Detinere. Cæs. 1. de bel. Gal.
Dimittere è vel de. Cic. Demosthenem totum cognouisti, quem dimittis è manibus.
Docta manu distinguere crinem Seneca Troad. 10.
Diuellere montes manibus. Lucret. lib. 1.
Dare. Quintil. lib 2. cap. 3. Vt velocissimus quisque si fortè iter cum paruulo faciat, det manum, & gradum suum minuat.
Placidam dare. Ouid 3. Trist. eleg. 1.
Victas dare. Ouid. epist. 4.
In manum dare, Vide IN præpositionem.
Datos in manum milites, cerui effigiem, &c. Tacit. lib. 4.
Sæue manu dare fata miseris. Seneca Troad 10.
Concussa manu dare signum alicui. Ouid. 11 Metamorph.
Manu ducere, Apertè. Cic. 2. de Nat. deor. Lege, Manu ducere Expressit enim verbum Græcum χειραγωγεῖν, quod est Latinè Manu ducere. Sic etiam Lucretius, Sed magis ipsa manu ducunt. Id enim est χειραγωγοῦσι. Restituit Turnebus.
Ducere aliquem manu. Virgil. 3. Æneid.
Eruere syluas. Virgil. 4 Georg.
Euadere alicuius. Virgil 9. Æneid.
Scelestas hostium extra Senec. Agamemn 11.
Teneras exercent puellæ. Propert. lib. 3 eleg. 3.
Manibus prælium facere, Idem quod Conserere manus. Salustius in Iugurtha.
Facere manum. Cic. Verr. 6.
Ferre. Virgil 3. Æneidos,
Sic oculos, sic ille manus, sic ora ferebat.
Ferre in prælia. Virgil. 5. Æneid.
Manum ferre contra, In FERO.
Manu fingere, Est arte, curâque formare. Metaphora sumpta ab iis qui è cera, siue argilla fingunt imagines. Seneca in epist. Tibul. lib. 2. eleg 1. Erasmus.
Manibus demissis fugere. Plautus Epid 10, -amo si audias
Meas pugnas, fugias manibus demissis domum.
Glomerare bello. Virgil. 2. Æneid.
Habere manum Brut. Cic. famil. 11.
Pollutas habere manus. Ouid. epist. 8.
Habere ad manum Quintil. lib 12. cap. 5. Hæc arma habere ad manum, horum scientia debet esse succinctus. Vide AD præpositionem.
Manum habes in Æginis, mentem verò in Clopidis. Scomma est, quod in furtis extremæ hominem, sempérque in petendo paratum, ut nihil nisi rapinas meditantem optimè iaci queat. Ioci autem gratia ex verbi Græci nomine consurgit: αἰνεῖν enim petere est, & Æiolorum gens quædam, quod facit ambiguum. Rursus κλωπῶν furtum indicat. Vrbanitas vero inde elicitur, quia Clopidę in Leontide recensebantur tribu. Dum ergo signari loca videntur, moresimpostoris ac nefarij hominis sensus occultiúsve reteguntur. Vsus est Aristophanes in Comœdia, cui titulus Equites.
Manum habere sub pallio. Quintil lib. 11. cap 10, Quapropter mihi illi multum videntur, qui solos esse Atticos credunt, tenues & lucidos & significantes, sed quadam eloquentiæ frugalitate contentos, ac semper manum intra palliū continentes. Hactenus Fabius. Sumptum est à gestu Rhetorum, nam qui languent, manum occultāt sub pallio: qui commoti sunt, proferunt: & agitatione manus, brachijque pronuntiabantur ea quæ cōtentionis plusculū haberent. Erasmus.
Iactare. Quintil. lib. 6. cap 3.
Peruulgata & in manibus iactata. Cicer. pro Murena, Post ea verò peruulgata, atque in manibus iactata & excussa, manifestissimæ prudentiæ reperta sunt.
Illidere, Vide ILLIDO.
Immiscere manus manibus. Virgil. 5. Æneid.
Imponere, Vide IMPONO.
Imponere manum studiis Ouid. 4. de Ponto, eleg 8.
Imponere summam manum alicui operi, Vide IMPONO.

Vltima manus imposita est cœpto. Ouid. 8. Metamorph.
Summam in eloquētia manum imponere. Quintil. in Procem. lib. 1.
Vnctis manibus tremor incidit. Horat 1. epist. 17.
Incidere in manus. Cic. de Clar. Orator. Nunquam enim in manus inciderant.
Incidere in manus hostis, Vide INCIDO, pen. corr.
Inferre manus alicui, Vide INFERO.
Manum inijcere, Vide INIICIO.
Inijce non timidas in mea iura manus Ouid. epist 8.
Inijcere manus alicui Ouid. 1. de Arte.
Inserere cœlo manus. Patercul. lib. 2. Lætitiā eius diei, concursūmque ciuitatis, & vota penè inserentium cœlo manus, spémque conceptæ perpetuæ securitatis, &c.
Inserere manum tunicis. Ouid. 2. Amor. eleg. 15. Id est imponere, immittere.
Intenderat Seiano manus. Tacit. lib. 4.
Intentare manus in aliquem, Vide INTENTO.
Intentare manus alicui Tacit. lib. 3.
Interfici manu Quintil. lib. 5. cap 11.
Inuoluere manum caudis serpentum. Ouid. epist. 9.
Iungere manus. Stat. 5. Sylu. 3.
Manus læua, ænigmaticè in eum dicitur, qui aut furto, aut homicidio, aut alio quouis turpi facinore suas ipse manus polluit. Inde iocus ille Sextij apud Cicer. lib. 2. de Orat. Manus leua, & certa. Depeculatorem significabat & furem, qui foedidis & turpibus furtis esset ditatus. Furum enim manus inquinatas esse dicebant, vt de fure balneario Catullus epigr. 31. in Vibennios,
O furum optime balneariorum,
Vibenni pater, & cinæde fili,
Nam dextra pater inquinatiore,
Culo filius est voraciore,
Cur non exilium malásque in oras
Itis, quandoquidem patris rapinæ
Notæ sunt populo? &c. Græci quoque eum dicunt manibus puris non esse, qui cædem perpetrauit. Herodot lib. 1. de Adresto qui fratrem suum imprudens occiderat, ob idque ad Crœsum regē expiandus venerat, Aduenit, inquit, Sardis quidā calamitate præditus, manibúsque nō puris, &c.
Miscere manus. Tacit. lib. 2.
Mittere manus ad rem aliquam, Id est sumere in vsum aliquem. Vlpian. in l. At si quis. §. Sed etsi D. de relig. & sumpt. fune. Sed etsi res legatæ sint à testatore, de cuius funere agitur, nec sit vnde funeretur: ad eas quoque manum mittere oportet.
Manu salutem mittunt milites. Plaut. Pseud. 15.
Sanguinea manu mouere bella. Ouid. epist. 13.
Forti manu obire Seneca Herc. OEth. 10.
Malum manu obiectum, Vide MALVS.
De manibus rem omittere. Liuius, Hæc agentibus quum interuenisset nuntius Rhodiorū classis, omissa de manibus res est. Id est vrbs iam capi cœpta. Budæus.
Onerare ambas manus geminis iaculis. Virgil. 10. Æneid.
Parere sibi lethum manu. Virgil 6. Æneid.
Manu parta. Varr. de ling. Lat. lib 5.
Perire manibus hominum. Virgil. 3. Æneid.
Perire manu aliena. Quintil lib. 5. cap 9.
Immunda manu perungere tota ora. Ouid. 3. de Arte.
Insana manu plangere pectora. Ouid. 3. Amor eleg. 3.
Porrigere manus. Catul. in Epithalamio Iuliæ,
Torquatus volo paruulus
Matris è gremio suæ
Porrigens teneras manus
Dulce rideat ad patrem.
Extentas porrigere. Ouid. 3. Fast. (158.
Manus multas poscit hoc opus, hoc est Multi est laboris. Plin. ep.
Prærigent manus. Tacit. lib. 13.
Premere aliquid manu Lucret. lib. 4.
Pulsare aliquem vtraque. Virgil. 5. Æneid.
Auaras rapi. Ouid. 2. Amor. eleg 6.
Regere manum alicuius manu superimposita. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Manus remittere in aleæ ludo, Est collusori iactum cōdonare, quē sua quisque manu damnosum iecit. Suetun. in Augusto, cap. 71. Remittere manus in alea, inquit Beroaldus, est condonare collusoribus iactum, quem sua quisque manu damnosum sibi fecit, debuítque ob id nummos soluere. Sabellicus sic: Manus, pecuniarum grumos in aleam conjectos: Remisi, condonaui.
Vix retinere manum. Ouid. 6 Metamorph. Subauditur ab ictu.
Rem ad manus reuocauit. Cic. 7. Verr. Et pro Cluētio, Quū Trib. pleb. populo concitato rem penè ad manus reuocauisset. Hoc est ad concussionem & pugnam.
Satiare manus sanguine. Lucan. lib. 5.
Structa manibus mœnia. Virgil. 5. Æneid.
Manum ferulæ subducere, Est literas discere, & præceptorum opera vti. Nā antiquitus literatoria, discipulorū manus ferula cædebant. Vnde manum ferulæ subduxisse dicuntur, qui desierunt in ludo literario versari, neque iam pueri docendi, sed vtcunque docti sunt. Iuuenal. satyra 1,
Et nos ergo manum ferulæ subduximus, & nos
Consilium dedimus Syllæ Ex Erasmo.
Subuoluere saxa manibus. Virgil. 1. Æneid.
Succedere sub manus, Est aliquid bene, & ad optatum contingere. Plaut. Mil. glor. 11,
Lepidè hoc succedit sub manus negotium. Idem Persa, 13,
Siquando res accures sobrie, aut frugaliter, solet illa rectè sub manus succedere.
Manus alicuius esse. Cic. 4. Verr. Comites illi tui delecti, manus erāt tuæ: præfecti, scribæ, medici, accēsi, aruspices, præcones, manus erāt tuæ. Id est tibi fauebant, te iuuabāt. Per eos quod volebas, trāsigebas.

¶Ad

¶Ad manum esse, Vide A D.

In manu, & In manibus esse. Cic. 4. Tusc. Liu. 7. ab Vrbe.

In manibus esse, vel habere, Vide I N.

In manibus terræ. Subaudi sunt. Virg. 2. Georg. Hoc est in facili & in promptu est terrarum descriptio Seruius.

In manibus vestris quantus sit Cæsar habetis. Lucan. lib. 7. Hoc est, in vestra potestate.

Esse in manibus laudatio, oratio, aut liber dicitur, qui editus est & legitur. Cic. de Senect. Est in manibus laudatio, quam quum legimus, quem philosophum non contemnimus?

In manu mea est, Vide I N.

Inter manus aliquid esse dicitur, per translationem: pro In potestate esse. Virgilius,
Ante oculos, intérque manus sunt omnia vestra.

Plus illi est in manu, Id est ditior est. Habere enim In manibus dicuntur qui aliquid possident & diuitea sunt. Plaut. Asin. 3.

In manus sumere. Cicero 3. de Orat. Postulamus non à te quidem qui nobis summa omnia tribuis, sed à cæteris qui hæc in manu sument, vt maius quiddam de L. Crasso, quàm quantum à nobis exprimetur, suspicentur, Id est legent. Quintil. lib 10. cap. 1, Illud vero vtilissimum, nosse eas causas, quarum orationes in manus sumpsimus.

Immunis aram si tetigit manus. Horat. 3 Carm. ode 23.

Tendere manus, Petentis auxilium, vel misericordiam implorantis signum. Cæsar in Comment. Heduimanus tendere, deditionem significare. Virg 6. Æneidos,
Tendebántque manus ripæ vlterioris amore.

Supinas manus ad cælum tendere. Virg. 3. Æneid.

Tendit ad vestra genua supplices manus. Quintil. lib 6. cap. 1.

Languenti manu tenere aliquid. Ouid. 12 Metam.

Correptum manibus tenere. Virg. 4. Georg

Tollere manus, Modus loquendi signum lætitiæ significans. Cic. Cæsari, libro 7. 5, Sustulimus manus & ego & Balbus, tanta fuit opportunitas.

Manu longa, & manu breui tradere. Iabolenus in l. Pecuniam. D. de Solutionibus, Pecuniã quam mihi debes, aut aliam rem, si in meo conspectu ponere te iubeam, efficitur vt & tu statim liberaris, & mea esse incipiat. Nam tunc quòd à nullo corporaliter eius rei possessio detineretur, adquisita mihi & quodammodo manu longa tradita existimanda est. Vlpian. in Tit. de Iure dotium, l. Licet soleat, Quoties autem extraneus acceptum fert debitori dotis constituendæ causa: si quidem nuptiæ insequutæ non fuerint, liberatio non sequetur, nisi forte sic accepto tulit, vt velit mulieri totum donatum. tunc enim credendum est breui manu acceptum à muliere, & marito datum. Quæ si deflectas, plus babebunt veneris: veluti qui promissis agit, ac spem tantùm ostendit, longa manu dat, quod animo consueri possis, non statim etiam tollere. Contrà, qui præsens ac statim exhibet quod promittit, breui manu dat. Pueri assem ostendunt elephanto, nec audent porrigere. Erasmus.

Venire ad manum. Quintil. lib. 2. cap. 12.

Venire in manus. Salustius in Iugurtha, Existima Iugurtham ob suos tutandos in manus venire.

Versantur inter manus libri, aut scripta. Cælius ad Ciceronem, lib. 8, Genere tamen, quod & ad nos pertineat, & didascalian quandam vt versetur inter manus, habeat.

Versare libros nocturna manu, & diurna. Horat. in Arte,
-vos exemplaria Græca
Nocturna versate manu, versate diurna.

Manum non verterim, Prouerbialis hyperbole, pro eo quod est, Nihil omnino laboro, aut mea nihil refert. Nihil enim facilius, quàm manum vertere. Extat præter alios apud Apuleium in Apologia magiæ. Quid de me inquit, Mezentius sentiat, manum non verterim. Item Cic. libro 5. de Fin. Ne manum quidem versuros fuisse. Erasmus.

Manus vetant prius quàm penes sese habeant, quicquam credere. Plaut. Trucul. 19,
Mea voluptas, siquid peccaui prius, supplicium ad hanc minam fero
Auri, si mihi tides. r. manus vetant, prius quàm penes sese habeant,
quicquam
Credere. Id est, nihil credam te daturum, nisi prius numeraueris.

Vibrant tela manus. Lucan. lib. 7.

Vincire manus post terga. Virg. 11. Æneid.

Manu vindicare. Salust.

¶Ad manum. Vide A D præpositionem.

A manu seruus, & à manibus, Vide A vel A B.

Ad manum seruus, Vide A D.

De manu in manum. Cic. ad Cæsarem, lib. 7 5, Totum hominem tibi trado de manu (vt aiunt) in manum tuam istam, & victoria & fide præstantem.

¶De manibus aliquid amittere, pro E manibus. Cic. 5. Verrin. Tu quum tuos omnes fructus publicano tradidisses, & rem de manibus amisisses, tum bona tua repetere, ac persequi lite atque iudicio.

Manum de tabula. Cic ad Gallum, lib. 7. 26, Heus tu, manum de tabula: magister adest citius quàm putaramus. Videtur hac prouerbiali figura Cic. admonuisse, vt desisteret à scribendis dicteriis. Allusum autem apparet ad Apellis nobilissimi pictoris dictum, qui quũ Protogenis opus immensi laboris, ac curæ supramodum anxiæ miraretur, ait omnia sibi cum illo paria esse, aut illi meliora, sed vno se præstare, quòd manum ille de tabula nesciret tollere. memorabili præcepto, nocere sæpe nimiam diligentiam. Hæc Plin lib. 35. cap. 10, Proinde siquando admonebimus, vt recedat aliquis ab opere, negotióve quod in manibus habet, iubebimus illum manum de tabula tollere. Ex Erasmo. Turnebus verò sic explicat, his verbis, Ænigmatia præ se fert speciem illud Ciceronis, Sed heus tu, manum de tabula, &c. nec tamen ita istud de industria obscurat, vt non appareat eum de Cæsare loqui. Gallus Catonis laudationem Vticensis scribebat, quod sine Cæsaris offensione fieri non poterat, cuius hostis fuerat. Monet igitur Gallum, vt desinat scribere laudationem Catonis, quũ reuertatur in vrbem Cæsar. Est autem translatio, vel à tabula literaria, in qua pueri literas discebant: in qua absente magistro ludere mano ducendis, non literis, sed lineamentis, vt pueris vsitatum est, solebant: deinde subitò præceptore redeunte, alter alterum monebant vt manum de tabula tollerent. Vel à pueris pictorum, qui absente magistro pulcherrimis interdum illudunt tabulis, & illinunt temerè pigmenta. Nisi fortè si vt de pictore loquatur in hanc sententiam, Tu Catonem laudibus pingere & exornare, expolitéque pigmentis orationis niteris: sed vide ne argumentum picturæ non probetur magistro officinæ, Id est Cæsari dictatori. Nam pictorea non ferunt æquo animo in suis tabulis alia, quàm quæ probant argumenta depingi. Atque hoc sanè sensu incommodior non fuerit translatio, neque inferior quàm superior, ac mediusfidius ambæ mihi veriores videntur prima illa, quam attulimus ex Erasmo.

Per manus, quod Cicero De manu in manum dicit. Cæsar in Comment. Per manus tractus seruatur.

Per manus tradita disciplina vel historia dicitur, quæ non monumentis literarum, sed verbo tantùm traditur, & à maioribus ad posteros sine literis transmittitur. Liu. 5 ab Vrbe cond. Etiam si nobis cum Vrbe simul positæ traditæque per manus religiones nullæ essent.

Præ manu, pro Ad manum. Vlpian. in l. petenti. D. de pignorat. action. Petenti mutuam pecuniam creditori, quum præ manu debitor non haberet, species auri dedit, vt pignori apud alium creditorem poneret

Præ manu pecuniam aliquam dare, Quod vulgò dicunt *Ante omnia* vel *Ante manum dare*. Terent. Adelphia, 5. 9,
-siquidem porrò Micio
Tu tuum officium facies, atque huic aliquid paululum præ manu
Dederis, vnde viatus, reddet tibi citò.

Præ manibus, pro In manibus, vel inter manus. Plaut. Bacchid.
Reddidi patri omne aurum quod mihi fuit præ manibus.

Sub manu, Idem est quod Ferè esse ad latus, expeditum, promptum in vsum. Plancus Ciceroni, lib 10 23, Adiunxi hæc, in loco eligendo flumen oppositum vt haberem, in quo mora transitus esset. Vocontij sub manu vt essent, per quorum loca fideliter mihi pateret iter. Id est in promptu & in proximo, inquit Budæus. Senec. epist. 72, Consilia rebus aptantur. res nostræ feruntur, imò voluuntur. Ergo consilium sub die nasci debet: & hoc quoque tardum est nimis: sub manu (quod aiunt) nascatur. Significatur summa temporis celeritas.

¶Manibus, pedibúsque, Extremum conatum significantes dicimus. Terent. Andria, 4. 1,
Ego Pamphile hoc tibi pro seruitio debeo,
Conari manibus, pedibus, noctésque & dies
Capitis periculum adire, dum prosim tibi.

Manus iniectio Vlpian. in l. Sed si D De in ius vocando, At si venditor, qui manus iniectionem excepit, ipse prostituit, &c.

¶Manupretium. Cic 3. Verr. Lapis aliquis cædendus & apportandus fuit machina sua. nam illò non saxum, non materies aducta est: tantum operis in ista locatione fuit, quantum paucæ operæ fabrorum mercedis tulerunt, & manupretium, machinæ. Manupretium appellare videtur mercedem, non quæ datur pro materia: sed quæ artis nomine debetur architecto. Caius de Verb. significatione, l. Mulieris, Quoniam in manupretio plus est quàm in re. Detrectetur poteris in eos, qui institutione formant ad virtutem, aut corrumpunt discipulos. Hæc Erasmus. Quædam exemplaria legunt manus pretium, vt sint duæ dictiones. Manus, Id est, artis.

A manu, manupretiũ. Et paulo antè, Quod manu factum erat, & datum pro eo, manupretium, à manibus & pretio. Verba sunt. Varr. lib. 5 de Ling. Latina. Manipretium nonnulli scribunt. Plin. lib. 34. cap. 7, Solitum enim ex manipretio cuiusque signi denarios seponere autem singulos. Idem lib. 35 cap. 10, Manipretium eius tabulæ.

Manus pretium validius. Plin lib. 33. cap 11, Nec copia tantùm argenti fuerat vitæ, sed validius penè manus pretium.

Pro manus pretio aliquid dare. Alphenus in l. Qui insulam. § Qui ædem. D. Locati, Qui ædem faciendam locauerat, in lege dixerat, Quo ad opus lapidis erit, pro lapide & manus pretio dominus redemptori in pedes singulos septem dabit.

Manus, in ludo dicitur, id quod sibi tollit qui proiecit Venerem. Vide suprà, Manus remittere in, &c.

¶Manus, Instrumentum & telum nauale dicitur, quo naues harpagonibus captæ retinentur. vt,
Ferrea manus. Lucanus lib. 3,
Ferrea dum puppis rapidos manus inserit vncos. Intelligit harpagonem.

¶Manus, Multitudo, vel exercitus Virg. 6 Æneidos,
Hic manus ob patriam pugnando vulnera passi.

Agrestes manus. Virg. 11. Æneid.

Ardens iuuenum. Virg 6. Æneid.

Militaris manus. Vlpian in l qui restituere D. de rei vendicat.

Multa poëtarum. Horat 1. Serm. saty 4.

Parata prælio. Tacit. lib. 2.

Paruula, Vide P A R V V S.

Valida Tacit. lib. 2.

Orare pacem manu, Id est legatione missa. Virgil. 10. Æneid.

¶Manu mittere {ἀπελευθεροῦν} seruum siue diuisim, siue coniunctim legas, Dare ei libertatem. Nam quandiu quis in seruitute est, manus, hoc est potestati subditus est, & manumissus liberatur potestate. Vlpian. l. 4 D. De iustit. & iure. Plaut. Aulul. 31, Igitur orabo vt manu me mittat.

Manumissio, Verbale {ἀπελευθέρωσις.} Cic. pro Cælio, Sed scire cupio quid habeat argumenti ista manumissio. Manumissio, inquit Vlpian. l. 4. D. de iustit. & iur. à iure gentium originẽ sumpsit: vtpote quum iure naturali omnes liberi nascerentur, nec esset nota manumissio, quum seruitus esset incognita. Sed posteaquam iure gentium seruitus inua-

sit, sequutum est beneficium manumissionis.

¶Manufactus, vnica dictione, aut duabus, opponitur Naturali. Celsus, Naturales, vel manufactæ natationes. Cic. 3. de Finib. Quid enim aut in natura, qua nihil est aptius, nihil descriptius: aut in operibus manufactis tam compositum, támque compactum & coagmentatum inueniri potest?

Opus manufactum. Paulus in l. Suprà. § vlt. D. de aqua pluu. arcend. Idem in l. Ateius. eod. tit. Manufactum aliquid.

Manufacta piscina. Varro 3. de Re rust. cap. 11. Sic Cic. 2. Offic. Adde ductus aquarum, deriuationes fluminum, agrorum irrigationes, moles oppositas fluctibus, portus manufactos.

¶Manus, Proboscis elephanti: Hanc, manum Latini vocant, quòd ea in decerpendo pabulo pro manu vtatur elephantus. Curtius lib. 4. Plin. lib. 8. cap. 10, Mandunt ore, spirant & bibunt, odorantúrque haud impropriè appellata manu. De elephantis.

¶Manus, pro Scriptura. Quintil. lib. 1. cap. De orthographia, Caussa, Cassus, Cic. & Virgil. scripserunt: sic manus eorum docent. Cic. ad Atticum, lib. 4. 85, Occupationum mearum vel hoc signum erit, quòd epistola, librarij manu est.

Mea manu literæ, Vide M E V S.

Manus, pro scripto chirographo, vel autographo. Cic. ad Attic. lib. 11, Quibus tibi videbitur, velim des literas nomine meo: nosti familiares, signum requirent, aut manum: dices iis me propter custodias ea vitasse. Budæus.

Mansutor, mansutoris, Qui manu tuetur & tenet, quique possidet. Plaut. Trucul.

Video eccum qui mansutorem meum adoptauit bouis.

Manuatus est, pro Furatus est, vsurpat Laberius in Mimis. Et in Fullone, Furem, Manuarium appellat. Sed hæc obsoleta. Vide Gellium lib. 16. cap. 7.

Manicula, maniculæ, diminutiuum { [illegible] } Parua manus. Næuius, Maniculis tene illis.

Manualis, & hoc manuale, pen. prod. { [illegible] } Plin. lib. 24. cap. 15, Ob id incipientibus hydropicis efficax, manualibus scapis eius in tribus heminis aquæ decoctis vsque ad tertias.

Pecten manualis. Plin. lib. 18. cap. 30.

Manualis fasciculus lini. Plin. libro 19. cap. 1. Hoc est qui manum implet.

Manualia saxa, quæ manu commodè tolli & proiici possunt. Tacit. libro 4.

Manuarius, Adiectiuum. Gellius lib. 18. cap. 13, Hoc ære collecto, quasi manuario cœnula curabatur omnibus, &c. Est autem manuarium æs, quod in manibus & vsu habetur, vt monetarium: sed quum, vt suprà scripsimus, in aleæ lusu manus dicantur, ipsæ ludendi vices, haud equidem dubitem quin manuarium æs dicatur, quod quis in alea lucratur. Ac vocabulo inde translato Gellium esse vsum hæc fides sit, quòd ab alea caput exorditur, vt videre poteris. Ex Turneb.

Mulæ manuariæ, & iumentariæ. Iabolenus in l. Dolia. D. de fund. instruct.

Manuleatus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } vt Homo manuleatus, Tunica indutus manicata. Et Manuleatam tunicam dicimus, Manicas prolixiores habentem. Plautus Pseud. 11. Sueton. in Calig. capite 52.

Manuleatus, metaphoricè pro delicato. Seneca epist. 33, Apud me verò Epicurus est & fortis: quanquam manuleatus sit.

Manulearius { [illegible] } Qui vestimenta manicata conficiebat. Plaut. Aulul. 19,

Flammearij, violarij, cariuarij,
Aut manulearij, aut myrobrecharij.

Manubrium, manubrij { [illegible] } Capulum cuiuscunque rei significat. Plin. lib. 16. cap. 43, Hyginus manubria rusticis carpinea, iligna, cerrea.

Manubrium, dictum quòd manu teneatur. Varr. de Ling. Lat. lib. 5.

Trulla excauata cum manubrio aureo. Cic. 6. Verr.

Ossea manubria cultellorum Iuuenal. Saty. 11.

Manubriolum, penult. corr. Diminutiuum { [illegible] } Celsus lib. 7. cap. 7, de vngue oculorum, Lini duo capita apprehendere: & per ea erecto vngue, si qua parte oculo inhæret, manubriolo scalpelli diducere, donec ad angulum veniat.

Manubiæ, manubiarum { [illegible] } pluraliter tantùm legitur, Præda ex hostibus capta. Asconius scribit, manubias prædas imperatorum pro portione de hostibus capta. Spolia quoque quæsita de hoste nobili per deditionem, manubias veteres dicebant, de quibus quod vellent facerent. Cic. 5. Verr. Qua ex præda aut manubiis, hæc abs te donatio constituta est? Nonius Marcellus, Manubias (inquit) à præda hoc distare veteres existimauerunt, vt sit præda, corpora ipsa rerum quæ capiuntur: Manubiæ verò, pecuniæ ex præda vendita redactæ. Cic. 1. de Lege agraria, Quod ad quemque peruenit, peruenerit ex præda, ex manubiis, ex auro coronario. Idem sentit Gellius lib. 13. cap. 13. Festus, Manubiæ Iouis tres esse dicuntur, quarum vnæ sunt minimæ, quæ moneant, placidæque sint. Alteræ quæ maiores sunt, ac veniant cum fragore, discutiántque aut diuellant quæ à Ioue sint, & consilio deorum mitti existimentur. Tertiæ his ampliores, quæ cum igne veniant: & quanquam nullum sine igne fulgor sit, hæ propriam differentiam habeant, quòd aut adurant, aut fuligine deforment, aut accendant, quæ statim mittent deorum consilio superiorum.

Manubiæ, à manu. Varr. lib. 7. de Ling. Latin.

Manubiæ pro spoliis. Cic. 5. Verr. Nónne perspicuum est Verrem esse qui vestras villas suis manubiis ornet? Id est signis & supellectili quæ deprædatus est. Budæus.

Manubias facere, Prædari. Cic. 3. Verr. Dubitamus quid iste in hostium præda molitus sit, qui manubias sibi tantas ex L. Metelli manubiis fecerit?

Manubias, Cicero pro domo sua, decretam sibi à Senatu ad ædificandam domum pecuniam vocat, ducta ab Imperatoribus metaphora, qui de prædatitia pecunia, id est manubiis, monuméta, vt téplum, porticum in vrbe ædificabant. Domum verò suam monumentum Senatus appellat Meminit Turneb.

Manubialis, & hoc manubiale, pen. prod. { [illegible] } Quod ad manubias pertinet: vt Manubialis pecunia, Quæ ex venditione manubiarum contracta est. Sueton. in Aug. cap. 30.

Manubiarius, Adiect. { [illegible] } Manubiarum particeps. Plaut. Trucul. 18, amicus mihi esto manubiarius. Id est, qui manubias & exuuias affert & spolia. Turneb.

Mapalia, mapaliorum, neut. gen. { [illegible] } Punica lingua agrestes casæ dicuntur. Festus, Mapalia, casæ Pœnicæ appellantur: in quibus, quia nihil est secreti, solet solitè viuentibus obiici id vocabulum. Cato lib. 4. Originum, Mapalia vocantur vbi habitant: ea quasi cohortes rotundæ sunt. Plin. lib. 5. cap. 3, Numidæ verò Nomades, à permutandis pabulis, mapalia sua, hoc est domus palustreis circumferentes. Martialis lib. 8. 49,

Pallidus attonitos ad plena mapalia pastor.

¶Mapalia, per metaphoram. Senec. Ego P. C. interrogare vobis permiseram, vos mera mapalia fecistis. Id est, vos dissoluti fuistis, & à disciplina recessistis, incondite que & perturbatè omnia egistis. Hæc Turneb.

Mapalia, inquit Seruius, idem significat quod Magalia, Afrorum casæ. sed magalia, ma producit: mapalia verò corripit. Virgilius 3. Georgicorum,   -& raris habitata mapalia tectis.

Dispersa mapalia. Silius lib. 17.

Vacua. Lucan. lib. 2.

M A P E T A { [illegible] } Sarmatiæ in Asia vrbs, Ptolemæo. Vulgò *Capa*.

Mappa, mappæ { [illegible] } Qua recumbentes inter scyphos & epulas vtebantur, & pro se quisque afferebat. Martialis lib. 12. 29,

Attulerat mappam nemo, dum furta timentur. Idem lib. 10. 87,

Et vani triplices, breuésque mappæ.

Candidæ. Stat. 1. Sylu. 6.

Liuidæ. Stat. 4. Sylu. 9.

Sordida. Horat. 1. epist. 5.

Mappæ triclinariæ. Varr. de Ling. Latin. lib. 8.

Variata. Martial lib. 1. 152.

Compescere risum mappa Horat. 2. Serm saty. 8. In cōuiuio enim mappa ori apponitur, compescendi risus gratia.

Mappam (inquit Quintilianus lib. 1. cap. 9) vsitatum Circo nomen Pœni sibi vendicant. Vbi interpres, Cur mappam vsitatum Circo nomen Fabius dicit? an quòd in ludis Circensibus mappa à Prætore victori aurigæ veteri instituto mitti solebat? Martial. lib. 12. 29,

Cretatam Prætor quum vellet mittere mappam.

Prætori mappam surripit Hermogenes. Iuuen. Satyr. 11, Interea Megalesiacæ spectacula mappæ. Mappa, inquit Budæus, Circensium committendorum signum erat. Sueton. in Nerone, cap. 22. Turnebus, Mappa erat ea, qua Prætor signum quadrigis mittebat, vt è carceribus exirent. Septim. Florens, Cognosce dementiam de vanitate: misit dicunt, & nuntiant inuicem, quod simul omnibus visum est. Teneo testimonium cæcitatis: non videns missum quid sit, & mappam putant, &c.

M A R A S, apud Beroen Syriæ ciuitatem ditissimus, humanus & officiosus in omnes tum ciues, tum hospites, vt scribit Erasmus. Vide Suidam.

Marasmus { [illegible] } Idem quod tabes, hoc est totius corporis, vel partis alicuius siccitas, quæ accidere solet humore natiuo vt caloris absumpto. Hinc febris marasmodes, à medicis appellatur hecticæ species, quæ contingit ex febri ardente adeò propagata, vt humorem totius corporis absumat. Vide Galenum de Differ. feb. lib. 1. cap. 10.

Marassus, Vipera dicta, à Marsorum populis sumpto nomine, quia id genus maximè consectarentur Marsi, circunferrentque. Vide Cælium lib. 6. cap. 16.

M A R A T H E S I V M { [illegible] } Ephesiorum oppidum in Caria: cuius incolæ dicuntur Marathesij. Stephan.

M A R A T H O N I A, Oppidum Thraciæ, non procul ab Abderis: cuius incolæ dicuntur Marathoniatæ. Stephanus.

M A R A T H O N, pen. corr. { [illegible] } Campus Atticæ, seu ciuitas distans ab Athenis circiter decem millia. Et morte Icari regis interfecti insignis: & Miltiadis gloria, qui centum millia ex Darij Persarum regis exercitu profligauit. Author Strabo lib. 9. Ouid. 7. Metam.

Marathonius, Adiectiuum { [illegible] } Vnde Taurus Marathonius dictus est qui apud Marathonem à Theseo interfectus est. Cic. 4. Tusc. & Plutarchus in Theseo.

Virgo Marathonia, Erigone. Stat. 5. Sylu. 3. Id est Attica, à Marathonio campo Atticæ.

M A R A T H O S { [illegible] } Vrbs est Phœniciæ apud Melam, lib. 1. cap. 12. Hæc hodie vocatur *Margath*, vt scribit Oliuarius in Melam.

Marathrum, pen. corr. { [illegible] } Herba quam Latini fœniculum vocant. Plin. lib. 20. cap. 10.

Marathites, pen. prod. { [illegible] } vinum, eo modo dictum, quo Aromatites, nempe quod marathrum infusum habet: valétque ad visus imbecillitatem adiuuandam. Columella lib. 12. cap. 35.

Marathus, marathi, pen. corr. { [illegible] } Herba cuius meminit Ouidius de medicamine faciei, his verbis, Profuit & marathos bene olentibus addere myrrhis.

M A R A T H V S A { [illegible] } Insula quædam à copia fœniculi sic dicta, quæ & Clazomenia dicitur. ¶Est oppidum Plinio lib. 4. cap. 12.

M A R C E L L A, Nomen mulieris Romanæ, quæ quum à matre rogata esset, gauderétne se nupsisse, Ita valde, respondit, vt amplius nolim.

M A R C E L L V S { [illegible] } nomen viri clarissimi Romani proprium, cuius gesta & à Plutarcho, & ab aliis scripta sunt. Hic Gallorum ducem, singulari certamine fudit, spolia legit, Annibalem primus vinci docuit, Syracusas per tres annos expugnauit, quinquies Consul. Insidiis Annibalis deceptus, magnificè sepultus fuit. Horat. 1. Carm. ode 12, Crescit occulto velut arbor æuo   Fama Marcelli.

Feron

Ferox Marcellus. Claud. 1. in Eutrop.
Loquax. Lucan. lib. 1.

Marcellea, Festa quædam instituta Syracusis in honorem Marcelli, quòd in Siciliam optimè rexisset. Horum meminit Cic. 4. Verr. & Cæl. lib. 18. cap. 11.

Marcellus, vt Plutarchus tradit, est Bellicosus, Id est [illegible], hoc est Martius. Puto autem Marcellum dictum esse, quasi Martellum, Id est paruum Martem. Eo plebeia gens Claudia cognomine vsa est. Annotauit Sigonius.

Marceo, marces, marcui {[illegible]} marcēre, Putrere. Martialis lib. 5. 129, Marcentes tibi porrigentur vuæ.
Marcere vino, &c. Torpore, inertia & ignauia teneri, inquit Budæus. vnde etiam luxuria marcere dicimus. Liu. 3. bel. Pun.
Epulis marcere. Claud. de bello Get.
Marcet animus. Celsus lib. 2. cap. 2.
Corpus marcet annis. Lucret. lib. 3.
Sylus marcet comis. Stat. 5. Sylu.
Venæ marcent. Lucan lib. 4.
Vir marcet ab annis. Ouid. 1. Amor. eleg. 13.
¶ Marcere, Absolutè, pro æstu cōfectum esse. Lucret. lib. 3, Omnia per fructus vitai præmia marcent.

Marcens, Participium {[illegible]} Plin. lib. 9. cap. 45, Aliàs marcenti similis, & iactari se passa fluctu algæ vice.
Arma marcentia. Silius lib. 15. Id est hominis marcentis.
Colla. Stat. 2. Thebaid.
Guttura. Ouid. 7. Metam.
Pocula. Stat. 4. Sylu. 6.
Potorem marcentem recreare. Horat. 2. Serm. satyr. 4.
Visu marcente. Senec. Agamemn. 8. Id est, languente.

Marcesco, marcescis, marcui {[illegible]} marcéscere, Putrescere. Plin. lib. 10. cap. 48, Corpus occisæ statim marcescit.
Marcescere desidia & otio, Languescere. Liu. 8. bel. Pun.
Vino nimio. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.
Otia marcescunt per inertes somnos. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9.
Marcescente adhuc stomacho pridiani cibi onere. Sueton. in Calig. Id est languescente, inquit Budæus.

Marcidus, pen. corr. Adiect. {[illegible]} Putridus, siue languescens. Plin. lib. 11. cap. 37, Fessis equis aures marcidæ.
Marcidus somno, & hesterna cœna redundans. Plin. iun. in Paneg.
Otia marcida luxu. Claud. 6. Paneg.
Vina marcida. Stat. 1. Sylu. 6.

Marcor, marcoris, m. g. {[illegible]} Putredo, vel languor, & consumptio, quæ & tabes dicitur. Celsus de Lethargo, lib. 3. cap. 10, In hoc marcor, & inexpugnabilis penè dormiendi necessitas.
¶ Marcor, Ignauia, torpor. Paterculus lib. 2, Exercitus omnium fortissimus, marcore ducis, perfidia hostis, iniquitate fortunæ circumuentus.
Turpis marcor. Stat. 10. Thebaid.

Marcipor, penult. corr. marcipŏris, pen. corr. m. g. {[illegible]} Marci puer, hoc est famulus, inquit Festus. Sic Publipor, Lucipor, & huiusmodi. Plin. lib. 33. cap. 1, Singuli Marcipores, Luciporésve dominorum gentiles, omnem victum in promiscuo habebant. Quibus verbis significat Plinius, priscos Romanos singulis seruis contentos fuisse: quare Marcipores & Lucipores, quasi Marci pueri vel Lucij vocabantur, quasi ministri & asseclæ, vt Græci [illegible] vocant seruos: quod in numerosa familia postea fieri non potuit. Quintil. lib. 1. cap. 4, In seruis iam intercidit genus illud nominis, quod ducebatur à domino, vnde Marcipores, Publipores. Bud.
¶ Marcipor, Satyra quædam Varronis inscripta fuit, in qua, vt suspicatur Turnebus, de seruitute disserebat, & herili imperio. Vide plura apud eundem.

MARCIUS Sabinus, à quo Marcia gens Romæ traxit originem, Numam ad regnum suscipiendum hortatus, cum eo Romam migrauit. In Senatum lectus à Numa, primus Pont. Max. creatus est. Plutarchus in Numa. Liuius. Dionysius.

MARCOMANNI, pen. corr. {[illegible]} Germaniæ populi. Stat. 3. Sylu. 3,
Quæ modò Marcomanos post horrida bella, vagósque
Sauromatas.
Vide Strabonem lib. 7. qui eos vocat Marcommanos.

Marculus, pen. corr. {[illegible]} nomen instrumenti, quo fabri ærarij vti solent. Plin. lib. 7. cap. 56, Tegulas inuenit Cinyra Agriopæ filius, & metalla æris: vtrunque in insula Cypro: item forcipem, marculum, vectem, incudem. Martial. lib. 12.

MARCUS, Prænomen. Marcum verò dictum volunt, quasi Masculum, quòd primus qui fuit eo prænomine, planè masculus esset. Alij à marra, quasi Marricum, deducūt, quòd à rebus rusticis Romani sæpe nomina capiebant. Alij Marcum putant eum esse dictum, qui Martio mense natus esset nec eos mouet, quòd Marcus non Martius scribatur: quando Frontinus contrà Martiam aquam à Marco deducit.
Marci municipem vides? Ænigmaticè dixit Seneca in Apocolocyntosi, Existimo autem significari Claudium Cæsarem non verum germanúmque Romanum esse, sed inquilinum, quales erant municipes Ciceronis, quos tamen contendebat veros esse Romanos, quum municipibus diceret duas esse patrias, vnam loci, alteram iuris. Claudius verò non Romæ, sed Lugduni natus fuerat. Hæc Turneb.

MARDI, Asiæ populi. Plin. lib. 6. cap. 5, ad Heracleum Colchidis, Achæos, Mardos, & Cercetas nominat: quanquam & apud Persas Mardi sunt, alij tamen ab his.

MARDONIUS, Persa, quem quum Xerxes apud Salaminam victus cum exercitu reliquisset, vt reliquias belli foueret, ab Arimnesto Spartiate saxo obrutus est. Author Plutarchus in Aristide.

Mare, maris, neut. gen. {[illegible]} Notum vocabulum.
Accessus maris, In ACCEDO.
Æquor maris. Virg. 1. Æneid.
Æstus, In AESTUS.
Aspera maris. Tacit. lib. 4.

Iniusti cærula forma maris. Ouid. 2. Amor. eleg. 11.
Proxima maris. Tacit. lib. 3.
Rabies cælíque marísque. Hoc est Intempestas. Virg. 5. Æneid.
Vta tuta maris. Ouid. 11. Metam.
Restagnantis maris vada. Ouid. 11. Metam.
¶ Acclinata terris maria. Stat. 5. Sylu. 4.
Adueniens mare, In ADVENIO.
Altum. Catul. de Berecynthia, epigr. 58.
Ardua. Valer. 8. Argon.
Aspera. Virg. 6. Æneid.
Auarum. Horat. 3. Carm. ode 29.
Cæruleum. Senec. in Hippol. Act. 5. sce. 1.
Commune omnibus, Vide COMMUNIS.
Effusum latè. Horat. 1. epist. 11.
Ferum. Catul. de Berecynth. epig. 58.
Fluctuosum. Plaut. Rudente.
Humida. Virg. 5. Æneid.
Ignotum. Martial. lib. 7. epigr. 18.
Immensum mare. Cic. 1. Tuscul. Tanquam ratis in mari immenso nostra vehitur oratio.
Importuosum. Tacit. lib. 12.
Inclinata. Stat. 4. Thebaid.
Indomitum. Tibul. lib. 1. eleg. 3.
Infectum venenis, Vide INSICIO.
Mare inferum: Id est Tyrrhenum, vel Tuscum: Mare superum, id est Adriaticum, vel Ionium. Cic. ad Attic. lib. 9.
Infusa terræ, Vide INFUNDO.
Ingens. Ouid. 3. Metam.
Iratum. Horat. Epod. 2.
Lacessitum. In LACESSO.
Magnum. Lucret. lib. 1.
Mediterraneum, Vide MEDIUS.
Mare medium. Virgil. 4. eclog.
Pacatum. Liuius bell. Punic. lib. 4.
Procellosum. Senec. Medea, 6.
Profundum & immēsum. Cic. pro Plancio, Illæ vndæ comitiorum, vt mare profundum & immensum, sic efferuescunt, &c.
Purpureum. Virg. 4. Georg.
Purpureum mare videtur Fauonio nascente. Cic. 4. Acad.
Refluum Oceani. Ouid. 7. Metam.
Refugum. Stat. 12. Thebaid.
Sæuum. Senec. Octau. 6.
Solicitum, Id est impulsum & ventis agitatum. Virg. 4. Georg.
Tranquillum. Stat. 4. Sylu. 3.
Tumidum. Virg. 8. Æneid.
Tumultuosum. Horat. 3. Carm. ode 1.
Turbatum. Liu. bell. Punic. lib. 4.
Turgidum. Horat. 1. Carm. ode 3.
Vastum. Senec. Œdip. 14.
Veliuolum. Virg. 1. Æneid.
Ventosum. Horat. 3. Carm. ode 4.
¶ Adornare mare, In ADORNO.
Aduehere per mare, Vide ADVEHO.
Mare agitari & turbari vi ventorum. Cic. pro Cluentio, Vt mare quod sua natura tranquillum sit, ventorum vi agitari atque turbari: sic, &c.
Agitatur mare ventis. Ouid. epist. 2.
Ambulare maria, Vide AMBULO.
Ardet vētis mare. Florus lib. 4. cap. 2. Id est vehemētissimè agitatur.
Collucet mare à Sole, In COLLUCEO.
Confundere mare cælo. Iuuenal. Saty. 6.
Conglobatur, In CONGLOBO.
Contrahitur. Ouid. 2. Metam.
Turbo conuoluit. Senec. Agamemn. 6.
Toto mari decurrere. Ouid. 9. Metam.
Placata maria dant venti. Virg. 3. Æneid.
Placidum per mare facere iter. Ouid. epist. 18.
Incerto mari ferri. Horat. Epod. 9.
Infestum habere, Vide INFESTUS.
Atrum hyemat. Horat. 2. Serm. saty. 2.
Planum iacet. Iuuenal. Saty. 12.
Venti incubuere mari. Virg. 1. Æneid.
Ingredi mare pedibus, Vide INGREDIOR.
Inuehi per mare, Vide INVEHO.
Mergit se in mari, In MERGO.
Mare cælo miscere, Est omnia turbare, nihilque non facere. Iuuen. Satyra 6.
Mollit mare, In MOLLIS.
Mouere omnes terras, omnia maria, In MOVEO.
Nauigare mare, Vide NAVIS.
Peragrare pedibus maria, In PERAGRO.
Per mare pergere, Vide PERGO.
Nauigabile præbere. In NAVIS.
Læua maris prætereuectus. Tacit. lib. 18.
Coortum sæuibat. Lucret. lib. 5.
Scindere nauigiis. Ouid. 2. de Arte.
Secare. Horat. 1. Carminum, ode 1.
Myrtoum pauidus nauta secet mare.
Turbatum sistere. Ouid. 7. Metam.
Placidum ventis stat mare. Virg. 2. eclog.
Stridet. Virg. 4. Georg.
Tremulum fit mare tenui quum stringitur aura. Ouid. epist. 11.
Subsidit. Ouid. 1. Trist. eleg. 2.
Sulcare. Virg. 10. Æneid.
Vastissimum transire. Cic. in Pisonem.
Transilire. Pers. Saty. 5.

Alta tumescunt. Virg.2. Georg.
Insanum tumuit. Senec. Medea.10.
Placatum volitant per mare nautæ. Horat.4. Carm. ode 5.
Venti voluunt mare. Virg.3. Æneid.

Mare magnum, Per excellentiam Mediterraneum mare à Latinis appellant. Cicero ex antiquo poeta,
Iamque mari magno classis cita texitur. Plin lib.9, Intrant è magno mari pontum verno tempore gregatim. Isidorus, Mare magnum est, quod ab Occasu ex Oceano fluit, & in Meridiem vergit, deinde ad Septentrionem tendit, quod inde magnum appellatur, quia cætera maria in comparatione eius minora sunt. Hæc ille. Græci quoque ἀπλᾶ ex magnitudine vocant.

Mare acerrimum meretrix. Plaut. Asinaria.4,
Nam mare, haud est mare, vna mare acerrimum.

Mare, terra, cælum, di vestram fidem, satin' ego oculis planè video? Plaut Trinum.14, Exclamatio est perturbati & perterriti animi.

Mari terráque quærere: Id est vbique. Plaut. Pœnul.2. Sic Cic.lib.5. Epist.9, ad finem, Terra marique conquirere.

¶Mare, pro fluuio. Virgilius,
Vnde per ora nouem vasto cum murmure montis
It mare proruptum. Idem à Nicandro factum est, qui in Theriacis scribit,
Τὸν Χεῖ ... ,
... Turneb.

¶Mare, Vas capacissimum ab Solomone in templo dicatum, in sanctis literis appellatur, teste Rhodigino lib.30. cap.20.

Marinus, pen. prod. { ἅλιος, θαλάσσιος, ἐπιθαλάττιος, ἐνάλιος, ... } Quod mare incolit, vel quod ex mari est, inquit Valla. vt Piscis marinus.

Marina aqua. Plin lib 14. cap.16.
Conchæ. Ouid. 15. Metam.
Di marini Ouid. 13 Metam.
Fremitus. Virg 1. Georg.
Latex. Ouid. 3 de Ponto, eleg.2.
Monstra. Virg. 7. Æneid.
Nauis marina. Vlpian. in l.1. §. nauem. D. de exercit. action.
Volucres. Ouid. epist 10.

Maritimus, penult. corr. { παραθαλάσσιος, παράλιος } Quod mare accolit, vel quod ad mare est, vel quod ad mare fit, vt ait Valla. vt Ora maritima, Gens maritima, Bellum maritimum. Cic. ad Atticum, lib.2, Quod extremum est, te in Arpinati videbimus, & hospitio agresti accipiemus, quoniam maritimum hoc contempsisti.

Maritimus, & Remotus à mari, contraria. Cic in Partit.

Maritimæ Alpes. Plin. lib.8 cap.39. Et apud Cæsarem 3. bell. Ciuil. Maritima oppida.

Homines maritimi. Cic. 7. Verr. Tamen homines maritimos non planè reformidat.

Maritimis moribus mecum experitur, &c. Plaut. Cist.5. Id est, Periculum de me facit eiusmodi, cuiusmodi quum mare iactatur variis fluctibus.

Maritimum prælium. Gell. lib.5. cap.6.
Vita. Plaut. Bacchid.5.

¶Maritimus, Quod maris est. Plaut Rud. Fluctus maritimos. Cic. 5. Tuscul. Quod multas naues in omnem oram maritimam dimisisset, &c. Idem 2. de Natur. deorum, Æstus maritimi multum accedentes & recedentes.

MARE rubrum { θάλασσα ἐρυθρά } (inquit Pomponius) dicitur, siue quia eius coloris est: siue quia ibi Erythras regnauit, ἐρυθρὰν θάλασσαν appellant, procellosum, asperum, mare profundum, & magnorum animalium magis, quàm cætera capax. Vide Pomponij enarratorem Vadianum. Hebræi vocant mare Suph, hoc est, procellosum, vel carriosum seu fruticosum. Contenduntque pro rubro sic fuisse Latinè vertendum.

MAREA { Μάρεια } Lacus est Alexandriam à Meridie alluens, multis Nili fossis auctus: portum habens altero, qui ad mare est, multò vberiorem. Alio nomine dicitur Mareotis, vt testatur Strab. lib.17. ¶Stephano item Marea oppidum est Mareotidi lacui adiacens.

MAREOTIS. pen. prod. Mareotidis { Μαρεῶτις } Lacus in Ægypto Straboni. Plin. lib.14. cap.3, etiam asserit Mareotida partem Libyæ Ægypto conterminam appellari, & Mareotas populos in ea habitantes. Et Mareotis pars Epiri, in qua vinum optimum nascitur: vnde Mareotides vites dictæ sunt. Virg 2. Georgicorum,
Sunt Thasiæ vites, sunt & Mareotides albæ.

Mareoticus, penult. corr. Adiectiuum { μαρεωτικός. } vt Vites Mareoticæ. Columel. lib 3. cap 2.

Mareoticum, absolutè, pro vino quod ad Mareotidem Ægypti paludem nascitur. Horat. 1. Carm. ode 37, Mentémque lymphatam Mareotico. Athen. lib.1, Δειπνοσοφ. scribit vinum Mareoticum, esse Alexandrinum, à Marea fonte, qui in Alexandria est, & ab vrbe ei fonti vicina eiusdem nominis, appellatum: eámque vrbem fuisse olim maximam, nunc esse vicum: paucis verbis pòst, à Maroe quodam, vno ex his qui cum Baccho militarunt, esse dictam.

Marga. margæ { μάργη } Genus terræ in modum cretæ albæ, qua vtuntur ad agros stercorandos. Plin. lib.17 cap 6.

Margarides { μαργαρίδες } Palmæ sunt à margaritis nomen trahentes, quoniam & breues, & candidæ & rotundæ sunt, acinis quàm balanis similiores. Plin. lib.13. cap 4.

Margarita, margaritæ, penult. prod. { μαργαρίτης } Vnio aliàs dicitur. Plin. lib.9. cap.35. Principium ergo, culménque omnium rerum pretij margaritæ tenent. Ibidem c.8, Dos omnis in candore, magnitudine, orbe, leuore, pondere, haud promptis rebus, in tantum vt nulli duo reperiantur indiscreti: vnde nomen vnionum Romanæ scilicet imposuere deliciæ. Plura ibidem.

Margaritæ, videntur nonnullis differre à gemmis ob ea verba Ciceronis in 6 Verr Neque vllam gemmam, aut margaritam fuisse. Dicunt enim gemmas diuersi coloris esse, margaritas tantùm albas: vel gemmas integras, margaritas pertusas, vt vult Seruius. Verùm gemmæ, sunt veluti genus omnium pretiosorum lapidum: margaritæ autem species sunt, quas scilicet vniones, & vulgò *perlas* dicimus. Porrò margaritas inter ornamenta muliebria ponit Iurisconsult. in Largumento § ornamentorum. D. de aur. & arg. leg. Ex Tiraquello.

Ornatus margaritarum insignis. Cic. in Orat.

Margaritum, margariti, pen. prod. neut. gen. { μαργαρίτης } Idem. Tacitus de vita Iulij Agricolæ, Fere Britannia aurum & argentum & alia metalla gignit, & Oceanus margarita, sed suffusca & liuentia.

Margaritarius, margaritarij, Negotiator margaritarum. Apud Firmicum lib. 4. cap 6, Erunt, inquit, aut tinctores, aut margaritarij.

Margaritifer, pen corr. Adiectiuum { μαργαριτοφόρος } Ferens margaritas. Plin. lib.32. cap.11, Concharum genera inter quæ & margaritiferæ cochleæ.

MARGIANA, pen. prod { Μαργιανή } regio Asiæ Maioris, inclytæ apricitatis, vt ait Solinus, ambitu stadiorum mille quingentorum, difficilis aditu propter arenosas solitudines, in qua Antiochus Antiochiã extruxit, vt lib.10, & 11. scribit Strabo.

Margo, marginis, pen. corr. com. gen. { κράσπεδον, χεῖλος } Folij extremitas, inquit Sipontinus. Margo, Cuiuslibet rei etiam extremitas dicitur, vt ripa agri non culti. Ouid. 1. Metamorph. Longo margine dixit. Iuuenal. Satyra 1,
-plena iam margine libri.

Extremo in margine rasa litera. Ouid. 1. Amor. eleg. 11.
Margo conchæ. Plin. lib.9. cap.35.
Margines testudinis. Plin. lib 9. cap.10.
Lapidei margines fluminis. Varro 3 de Re rust. cap.5.
Gramineus margo fontis. Ouid. 3. Metam.
Ripæ margo Ouid. 3. Metam.
Terrarum. Ouid. 1. Metam.
¶Margines imperij Plin. lib.12. cap 10.
Continere marginibus Quintil. lib.1 cap.1.

Margino, marginas, marginare. Liu. lib.1. Decad. Censores vias sternendas silice in vrbe, glarea extra vrbem substernendas marginandásque primi omnium locauerunt.

Marginatus, pen prod. Adiect. { χεῖλος ἔχων. } vt Marginata tabula, Quæ marginem habet latissimum. Plin. lib.35. cap.12.

Margopolis, Titulus erat Satyræ Varronis, insaniã eo professo ciuitatis in comitiis & magistratibus furẽtis, & honorum studio & ambitione luxúque & ingluuie perditæ & insanæ, acerrimè notans. Ex ea citantur nonnulla in quibusdam authoribus. Annotauit Turneb.

MARGVS { Μάργος } Asiæ fluuius, quem Ptolemæus lib.6 cap.10. duobus montibus Saraphis descendere tradit, & per Massagetes, qui Margianis vicini sunt, ac Dorbicas in Oxum amnem deferri.

MARIA { Μαρία } Fœmininum est à nomine Marius, & accentum in antepenultima habet: nam penultimam habet correptam. Claudianus de Nuptiis Honorij,
Præparat & pulchros Maria, sed luce minores
Eligit ornatus. Pro deipara virgine vult Valla Mariam nominatiuo casu legi, quemadmodum Abraham, indeclinabile, & accentu in vltima. Sanè apud Lucam cap.1. vbi legimus, Et nomen virginis Maria: Græci codices habent Mariam, voce & accentu Hebræo, vt annotauit Erasmus. Inuenitur nihilosecius & Mariæ in genitiuo, sed tunc Latina dictio à nominatiuo Maria. Hebræi MIRIAM dicunt duabus vtique syllabis, vt Exodi cap.15. de Aaronis sorore prophetissa. Nos i consonantem vertimus in vocalem.

MARIABA { Μαριάβα } Metropolis Sabæorum est. Strabo lib.16, Hos sequuntur Sabæi, quorum metropolis est Mariaba.

MARIANDYNI, pen. prod. siue Mariandyni { Μαριανδυνοί } Bithyniæ populi iuxta Pontum. Valerius 4. Argon.
Et Mariandynùm patrias penetrauit ad vrbes.

MARIANDYNVM, regio sita est in Asia, Bithyniæ contermina: vbi Hercules Cerberum canem tricipitem deiicit, quem ferunt virus euomuisse, eámque regionem infecisse.

MARIANVS, pen. prod. Ptolemæo lib 2. cap.4, Hispaniæ Bæticæ mons, vulgò *Sierra Morena*: saltus Castulonensis.

Marianus, Adiectiuum à Mario, Vide MARIVS.

MARICA, penult. prod. { Μαρίκα } dea est litoris Minturnensium. Horat. 3. Carm. ode 17,
Qui Formiarum mœnia dicitur
Princeps, & innantem Maricæ
Littoribus tenuisse Lyrim. Virg. 7. Æneidos,
Hunc Fauno, & Nympha genitum Laurente Marica Accipimus.
Ea Circe erat, interprete Lactantio, cuius verba sunt, Nam & Romulus post mortem Quirinus dictus est, Leda Nemesis, & Circe Marica.

MARIDVNVM { Μαρίδουνον } Britanniæ insulæ vrbs, vt scribit Ptolemæus lib.2. cap.3. Vulgò *Caermarden*.

Marila, marilæ, Languida ignis dicitur: item puluis, ac carbonum tenuissima. Vnde illud, Faber fumo oppletus & marila. Cælius lib. 26. cap.16.

Marinus, Adiectiuum, Vide MARE.

MARIONIS { Μαριωνίς } Germaniæ ciuitas Ptolemæo libro 2. cap.11. Vulgò *Luneburg*. ¶Marionis, altera Germaniæ ciuitas, Ptolemæo authore lib 2. cap.11. Vulgò *Sbonr.*

MARIS, Fluuius Agathyrsorum in Istrum fluens. Herod lib.4.

¶Maris, maridis, m g. Mensura est sex capiens cotylas, siue heminas sex Vide Cæl. lib.26 cap.16.

Marisca, mariscæ { σῦκον ἄνοστον } Ficus insipida dicitur. Plin. libro 15. cap.18, Ficos mariscas in loco cretoso aut aperto serito. Claud. 5. Paneg. -flauæque tenent querceta mariscæ Lyris.

Mariscas, quidam dicunt esse ficus, quæ præ pinguedine aperiuntur, seménque ostentant. Columel. lib.10, Purpureæque chelidoniæ, viléśque mariscæ. Martialis lib.12,
Non boletus hiare, non mariscæ
Ridere, aut violæ pati re possunt.

Fatuæ mariscæ. Martial lib.7. epigr.24.

¶Marisca

¶Marisca {σῦκον} Genus morbi, ad similitudinem fici. Iuuenal. satyra 2, Cæduntur tumidæ, medico ridente, mariscæ.

Mariscum, marisci n.g. vel mariscus, m.gen. Genus iunci. Plin. lib. 21. cap. 18.

Maritimus, Vide MARE.

Maritus, mariti, pen. prod. masc. g. {ἀνήρ, ἀκοίτης, γαμέτης, πόσις} Vxoris vir. Plaut. Casin. 25, Quid agis tu marite, mi vir? &c.

Maritus, de gallinaceo. Colum. lib. 8. cap. 5, Rarior est in his auibus maritis bonitas.

Maritum esse, & Nubere, correlatiua. Cic. 1. de Inuent. Mulierò maximè requiretis, & tu vt maritus sis quam optimæ mulieris, & hæc vt quam optimo viro nupta sit.

Ignara puella mariti, Virgo. Horat. 2. epist. 2.

Sororis maritus. Cic. pro Rab. perduel. reo.

Iura violata mariti. Ouid. 2. de Arte.

Durus. Ouid. epist. 4.

Iuuenis Horat. 3. Carm. ode 11.

Nouus. Plaut. Casina, 18,

-nouum maritum hinc, & nouam nuptam volo rus prosequi.

Proteruus Horat. Carmin. lib. 3 ode 11.

Captare maritos. Catul. in Epital. Iuliæ, 56.

Colere maritum. Martial lib. 7. epigr. 25.

Somno maritorum insidiari. Cic. 2. in Catil.

Maritum esse, vel fieri, Plaut. Casina, 6. Plinius lib. 7. epist. 24. ad Geminium, Iota quartum & vicesimum annum maritus: & si deus adnuisset, pater.

¶Olentis vxores mariti, Id est capræ. Horat. 1. Carm. ode 17.

¶Maritæ, mulieres nuptæ. Ouid. in epist. Medeæ,

Forsitan & stultæ dum te iactare maritæ

Quæris. Id est vxori. Horat. Epod. 8,

Nec sit marita quæ rotundioribus

Onusta baccis ambulet.

Castæ maritæ Ouid. 2. Fastorum,

Tu rapis: hic castas duce se iubet esse maritas.

¶Maritæ etiamnum arbores dicuntur, ad quas vites aut alia id genus applicantur, quásque suis claniculis complectuntur. Plin. lib. 14. cap. 1. Columel. lib. 11. cap. 2, Vel si quæ in agris aut vepribus singulares maritæ à putatoribus relictæ sunt.

Maritum oliuetum Colum. lib. 3. cap. 11.

Vitis vlmo coniuncta marito Catul. in Carmine nuptiali.

¶Maritæ domus. Liu. 7. bell. Pun. Vagabatur enim cum vno aut altero comite per maritas domos dies noctésque Id est per domos maritorum adulterium committebat cum maritis vxoribus.

Faces maritæ. Ouid. epist. 11.

Fides Propert. lib. 4. eleg. 3.

Fœdus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 13. Hoc est maritale.

Marita pecunia. Plautus Epid. Pulchra ædepol dos pecunia est. P. quæ quidem ædepol est non marita. Quasi dicat, Fateor pecuniam esse pulchram dotem: sed eam pecuniam quæ non sit vxori coniuncta: Id est dummodo extra matrimonium habeatur.

Marito, maritas, pen. prod. {[illegible]} maritare, Locare in matrimonium. Suet. in Augusto Vesp. cap. 14, Vitellij hostis sui filiam splendidissimè maritauit, dotauítque etiam, & instruxit. Idem, Maritandũ principem cunctos suadere. Tacit. lib. 12, Capto rursus initio quando maritandam principem cuncti suaderent, deligi oportere fœminam nobilitate, puerperiis, sanctimonia insignem.

¶Maritare, de arboribus etiam dicitur, & vitibus. Columel. lib. 4. cap. 12, Qui possint vel sua maritare statumina: vel si qua sunt vidua, in propinquo propaginibus vestire. Idem lib. 5. cap. 6, Si teneram vlmum maritaueris, nouam suffertur: si vetustam vitem applicueris, cõiugem necabit.

Populos maritare Horat. Epod. 2,

Ergo aut adulta vitium propagine

Altas maritat populos, &c. Populos, arbores intelligit.

¶Maritari etiam dicuntur canes. Varr. 2. de Re rust. cap. 9, Tum enim dicuntur catulire, Id est ostendere se velle maritari.

¶Maritari, Prægnantẽ fieri. Solinus cap. 36, In proximis Vlyssiponis equæ lasciuiunt mira fœcunditate. Nam spirante Fauonio vento concipiunt, & sitientes viros auratum spiritu maritantur.

Maritalis, & hoc maritale, pen. prod. {γαμικός} Colum. lib. 12. in Proœmio, Maritale coniugium,

Capistrum maritale. Iuuenal. satyra 6,

Stolta maritali iam porrigit ora capistro.

Vestis. Ouid. 3. de Arte.

MARIA, gens Plebeia Romæ fuit, ex qua C. Marius municeps Arpinas, humili atque obscuro loco natus, nulla maiorũ cõmendatione, amplissimos honores est consequutus. Contigit illi vt duabus in Ædilitate acceptis repulsis, septies tamẽ Consul summo populi studio crearetur: vir quẽ neque propter dignitatem laudare satis quisquã commodè, neque propter crudelitatem abundè vituperare potest. Nam vnquã tanto metu & periculo Remp. liberauit, nemo maiori calamitate eandẽ affecit. Qui enim gladios Cimbrorũ & Teutonũ in remp. districtos à iugulis ciuium reiecerat, qui faces iam accensas ad vrbis excidiũ extinxerat: qui vrbẽ & Italiã ex ore atque faucibus hostium eripuerat, primus in Remp gladiũ distrinxit, primus sceleratas faces patriæ intulit. Iustas ergo & debitas pœnas Reip. persoluit. Armis Sullanis vrbe eiectus, in Minturnensium paludibus latitans, terra marique iactatus, in oris Africæ desertissimis iacuit. Filius non ita multis pòst annis in cuniculis Præneste trucidatus, memoria simul & nominis & generis interiit.

Marij multi fuerunt, de quibus Virgil. 2. Georgicorum,

-Volscósque verutos

Extulit: hæc Decios, Marios, Magnósq; Camillos. Vide Volaterranũ.

MARIANA Colonia, Corsicæ insulæ ciuitas, ita dicta à C. Mario septies Consule, qui eò coloniam deduxit. Author Plin. lib. 3. cap. 6.

MARIANAE fossæ, Narbonẽsis prouinciæ oppidũ est, quod hodie *aquas mortuas* vocant: ita dictũ à vicina fossa à C. Mario ad mare vsque ducta. Vide Ptolem. lib. 2. cap. 10. Plin. lib. 3. cap. 4. & Strab. lib. 4.

Marianus, pen. prod. Adiect. {Μαριανός} Cic. 3. de Lege agrar. Quid ergo ait Marianus Trib. pleb. qui nos Syllanos in inuidiam rapit? Propert. lib. 3 eleg. 3, Marianum signum.

Mariani muli, Vide MVLVS.

MARIVM, teste Stephano, vrbs fuit Cypri, quæ mutato nomine postea Arsinoë est vocata. Catullus masculinè protulit his verbis,

Quæ sanctum Idalium Mariósque apertos. In Arsinoë autem Veneris erat templum & lucus. Sed & Plin. lib. 5. cap. 31, Marium cum Idalio cõiungit. Quòd autẽ Arsinoem à Mario separat, à Stephano non discrepat. Nam, vt Strabo narrat, duplex est Arsinoë in Cypro.

MARMARICA, pen. corr. {Μαρμαρική} regio Ægypto & Libyæ vicina, authore Ptolemæo lib. 4 cap. 5. Hodie *Barcha*.

Populi Marmarici Silius lib. 3.

MARMARIDAE, pen. corr. {Μαρμαρίδαι} teste Plinio, populi sunt Africæ, Ægypto conterminii, qui & vsque ad maiores Syrtes protenduntur. Solino populi sunt supra Garamantes contra noxium virus incredibili corporis firmitate muniti: Psylli dicti, qui a nimio calore solis nudi incedunt. Vide PSYLLI.

Phalanx Marmaridum. Silius lib. 5.

Marmaridæ Psylli. Lucan lib. 9.

Marmaridæ medicum vulgus. Silius lib. 3.

Marmaritis, pen. prod. {μαρμαρῖτις} marmaritidis, fœm gen. Herba, de qua Plin. lib. 24. cap 17, Aglaophotin herbam, quæ admiratione hominum propter eximium colorem acceperit nomen, in marmoribus Arabiæ nascentem, Persico latere. Qua de causa & marmaritin vocari. Magos vtique ea vti, quum velint deos euocare.

Marmax, marmacis {Μάρμαξ} Vnus fuit ex procis Hippodamiæ, omniúmque primus ab OEnomao necatus, cuius equas tradunt vocatas Parthenium & Eriphiam, quas quum item iugulasset OEnomaus, iussit sepeliri: à Parthenia verò impositum fluuio nomen. Refert Cælius lib. 21. cap. 22.

MARMESSVS, Mars est, Romanorũ lingua, ait Lycophronis interpres. Barbarus autẽ hic, inquit, haud cõtentus aliis, etiam Romanè scribit. Nam Romani & bellaces Marmessos dicunt, sicuti memorant Diodorus vel Dion. Hæc ille.

Marmor, marmoris, pen. corr. n gen. {μάρμαρον} Genus lapidis, cuius diuersæ sunt species. Vide Pliniũ. Marmoris nomen hinc ductũ est, quòd politum nitet. μαρμαίρειν, id est resplendeo, splendeo: hinc μάρμαρον, id est marmor.

Nitor marmorum, Vide NITOR.

Templum de marmore. Virg 4. Æneid.

Candens marmor. Lucret. lib. 2.

Deformata prima manu. Quintil. lib. 2. cap. 19.

Incisa notis. Horat. 4. Carm. ode 8.

Læue Virgil. 7 eclog.

Mygdonium. Ouid. epist. 21.

Numidicum, In NVMIDIA.

Parium marmor mallem rude Quintil. lib. 2. cap. 19.

Solido de marmore templa. Virgil. 6. Æneid.

Non in omni marmore necesse est inesse Praxitelia capita. Cic. 2. de Diuin.

¶Expolire marmor. Quintil. lib. 2. cap. 19.

Incidere in marmor, Vide INCIDO, pen. prod.

¶Infidum remis impellere, Id est æquor. Virgil. 1. Georg.

In lento luctantur marmore tonsæ. Id est, remi in mari tranquillo. Virgil. 7. Æneid.

Nobilitatus marmore Praxiteles In NOBILIS.

Simulacrum è marmore. Cic. pro Domo.

Secare marmora. Horat. 2. Carm. ode 18.

Marmoreus, Adiect. {μαρμάρινος} Quod ex marmore est. Plin. lib. 31. cap. 2, Varro author est, Titium quendam Prætura functum, marmorei signi faciem habuisse propter id vitium.

Æquor marmoreum. Virg. 6. Æneid.

Candor. Lucret. lib. 2.

Ceruix. Virgil. 4. Georg.

Collum. Ouid 4. Fast.

Columnæ. Cic. pro Domo.

Domus. Tibul. lib. 3. eleg. 2.

Gelu Ouid. 4. Fast.

Opus. Ouid. 4. Metamorph.

Palmæ. Ouid. 3. Metamorph.

Pauimenta Cic. 2. de Legib.

Pedes. Ouid. 2. Amor. eleg. 11.

Pollex Ouid. 13 Metamorph.

Signum. Cic. 6 Verr.

Sola. Cic. in Parad.

Tecta. Cic. in Parad.

Tumulus. Ouid. 14. Metamorph.

Marmoratus, pen. prod. Adiect. {μαρμαρωτός} Quod superficiem tantum ex marmore habet. Varro 1. de Re rust. cap. 57, Parietes & solum opere tectorio marmorato loricãdi. Stat. 4. Sylu. 3, -paritérque se leuarat Ingenti plaga marmorata dorso.

¶Marmoratũ, pen prod. substãtiuè dixit Var. lib. 3. de Re rust. cap. 7. pro eo quod est ex marmore, luto, & calce factum, Intrinsecus quã læuissimo marmorato, toti parietes ac cameræ oblinuntur, & extrinsecus, circum fenestras, ne mus aut lacerta qua adrepere ad columbaria possit. Et Plinius lib. 36. cap. 23, Experimentum marmorati est in subigendo, donec rutro non cohæreat.

¶Marmoratæ laudes, dicuntur quando in alicuius honorem decernuntur statuæ marmoreæ, vel quid aliud simile Cic. pro Archia, Itaque etiam in sepulchro Scipionum putatur is esse constitutus: & marmoratis laudibus certè non solùm ipsi qui laudantur, sed etiam Pop. Romani nomen ornatur.

Marmoratio, marmorationis, fœm. g. {μαρμάρωσις} Ex marmore constructio. Apul. lib. 3. Flor. Quid igitur superest ad statuæ meæ honorẽ pauimenti marmoratio, nec proscenæ contabulatio, &c.

Marmorosus, pen. prod. { [illegible] } Aliud adiectiuum, Quod marmoream formam vel duritiem habet. Plin. lib. 35 cap. 6, Fit & Romæ cremato silice marmoroso & restincto aceto.

Marmorarius, Qui marmora vel secat vel polit. Seneca epist 89, Non enim adducor, vt in numerum liberalium artium pictores recipiam, non magis quàm statuarios, marmorarios, aut cæteros luxuriæ ministros. Firmicus lib. 8. cap 19.

MARNAS, Iupiter dictus, & hoc nomine Gazæ cultus fuit: quæ vox Cretensibus indicat virginem. Hieronymus, Gazæ Marnas luget inclusus. Meminit idem author in enarrationibus in Esaiam.

MARO { [illegible] } vt quidam volunt, opifex figulus: siue vt plures, magi cuiusdam viatoris mercenarius: pater P. Virgilij, cui etiamnum Maronis manet cognomen.

Altisoni Maronis carmina. Iuuenal. satyr. 11.
Toruus Maro. Stat. 5. Sylu. 3.

¶ Maro, item optimus vinitor fuit, comes expeditionum Osiridis, quē ætate prouectū, vt Diodorus scribit, in Thracia reliquit. Maroneæque conditor vrbis fuit. De hoc forsan intelligi possit illud Propertij,

Flumina sopito quæque Marone cadunt.

Maroneus, pen. prod. { [illegible] } Adiectiuum à Marone. Stat. 4. Sylu. 4.

-vbi Ausonio se condidit hospita portu
Parthenope, tenues ignauo pollice chordas,
Pulso, Maronisque sedens in margine templi
Sumo animum, & magni tumulis accanto magistri

MARONEA { [illegible] } Ciconum vrbs vino laudata: cuius meminit Homerus. Hinc Maroneus adiectiuum: vt Maroneus Bacchus, Id est vinum ea Maronea vrbe. Tibul. ad Messalam lib. 4.

MARPESSUS, pen. prod. { [illegible] } mons in Paro insula, à quo Marpesiam cautem, id est lapidem Parium, dixit Virg. l. 6. Æneid. Seruius.

MARPHADATES, fuit Cappadociæ regulus, ad quem quum filius Catonis Vticensis diuertisset, vxorem eius quam Psychen appellabat, corrupit: vnde exiit iocus, Porcius & Marphadates φίλοι δύο, ψυχὴ μία. Id est amici duo, anima vna. Itē, generosus & illustris Cato [illegible] ψυχὴν ἔχει: erat enim rex Marphadates. Refert Plutarch. in vita Catonis, & post eum Cæl. lib. 24 cap. 9.

MARPISSA { [illegible] } fuit, teste Homero lib. 9. Iliad. filia Eueni, & speciosa inter paucas nympha: quæ quum raperetur ab Apolline, eius vir Idas arcu, sagittisque sumptis, Apollinem inuadere non dubitauit. Quam, postquam rapta est, parentes Halcyonem cognominauerunt. quòd mater eam domi deflebat sortita luctuosum ac flebile Halcyonis fatum.

Marra, Instrumentum ferreum ad excidendas herbas. Columella libro 10.

Tu penitus matris eradere viscera matris Ne dubita. Iuuenal. satyra 3, Ne marræ & sarcula desint. Plin. lib. 18. cap. 16.

MARRHES { [illegible] } fuit Ægypti rex, qui cornicem impendio mitem ac prorsum habuit cicurem, educatiunis solertiore cura eò prouectā insuefactámque, vt pterophori cursorisque vice fungeretur. Quò enim concupisset alior, ceu rationis planè compos, epistolas deferebat, eammonita nuscens callidè, quà transuolandum, quóve dirigendus impetus, ac vbi sidendum foret, interquiescendúmve. Quamobrem obsequio miti adeò, ac nullius stipendij indigo & vtcunque parato, quum obiisset, digna à rege habita est, quæ sepulcro statuáque honoraretur, propagandæ in æuum longius facti tam inopinabilis, rarentérque auditi. Hæc Cælius Rhodig. lib. 25. cap. 28. ex Græcorum monumentis.

MARRUBII, Populi fuerunt Italiæ, circa Fucinū lacum habitantes, sic dicti vel à rege Marrubio, vel quòd circa mare habitent. Virg. 7. Æneid. Quin & Marrubia venit de gente sacerdos.

Marrubium, marrubij { [illegible] } Plin. lib. 20. cap. 22, Marrubium plerique inter primas herbas commendauēre, quod Græci prasion vocant, alij linostrophum, nonnulli philopeda aut philochares, notius quàm vt indicandum sit. Huius folia seménque contrita prosunt contra serpentes, pectorum & lateris dolores, tussim veterem.

MARRUCINI, pen. prod. { [illegible] } Populi quorum meminit Strabo lib. 5. Plin. lib. 15. cap. 19. Græcis simplici r scribitur.

Domus Marrucina. Silius lib. 17.
Gens Marrucina. Silius lib 15.

MARS { ἄρης, ἐνυάλιος } deus belli: dictus quòd maribus in bello præsit, siue quòd à Sabinis acceptus est, apud quos Mamers vocatur: à poetis Mauors, quòd magna vertat, per epenthesim dicitur.

Arma horrentia Martis. Virgil. 1. Æneid.
Opus graue Martis. Virgil. 8. Æneid.
Belliger. Senec. Hippol. 6.
Dubius medius Mars errat in armis. Virgil. 2. Georg.
Duri Martis arma. Virgil. 10. eclog.
Indomitus. Virgil. 2. Æneid.
Noster Mars. Virgilius,

Sin nostrum annuerit nobis victoria Martem. Mars illorum esse videtur, quibus fauet, qui victoriam obtinent, vt è contrario non videtur esse illorum quibus aduersatur, quique vincuntur. Sensus igitur est huius carminis, Si Mars nobis fauerit, victoriámq; dederit. Hæc ideò adscripsi, quòd non satis accommodate explicata à Seruio viderem. Monuit Turneb.

Toruus. Horat. 1. Carm. oda 28.

¶ Mars, pro ipso bello. Quintil. lib. 8. cap. 6, Vario Marte pugnatum, eruditus est sermo.

Amantes Martis Iberi. Silius lib. 16.
Rigidi certamina Martis. Ouid. 8. Metamorph.
Anceps Mars. Liu. lib. 1. Decad.
Aperti copia Martis Nulla fuit. Ouid. 13. Metamorph.
Cæco Marte resistunt. Virgil. 2. Æneid.
Cruentus. Horat. 2. Carm. ode 14.
Ferox. Ouid. 13. Metamorph. -quantúmque ego Marte feroci
Inque acie valeo, tantum valet iste loquendo.

Impius. Virgil. 1 Georg.

Incertus. Tacit lib. 20, Pugnatum longo agmine, & incerto Marte, donec prælium nox dirimeret.

Sanguineus. Ouid. 2. de Remed amor.

¶ Accendere Martem cantu. Virgil. 6. Æneid.
Acuere Martem, Vide ACVO.
Marte suo cadere. Ouid 3 Metamorph.
Inuadunt Martem clypeis, atque ære sonoro. Virgil. 12. Æneid.
In suo Marte petere vrbem. Claud. de bello Get.
Collato Marte, & eminus pugnare, Vide EMINVS.
Nouum Martem tentare. Silius lib. 15.

¶ Mars communis. Hoc dicto incertum ac varium belli euentum notabant veteres. Cic. 11. Philipp. Sed vt concedam incertos exitus esse belli, Martem communem: tamē pro libertate, vitæ periculo decernendum.

Nostro Marte rem aliquam peragere dicimur, quoties nostropte ingenio, propriisque viribus, aut etiam nostro periculo eam rem peragimus. Cic. 3. Offic. Hanc igitur partem relictam explebimus, nullis adminiculis, sed vt dicitur, nostro Marte. Ex Erasmo.

Adminiculis alterius, & suo Marte aliquid explere, contraria. Cic. 3 Offic. Hanc igitur partem relictam explebimus, nullius adminiculis, sed (vt dicitur) Marte nostro.

Forensis Mars, Eloquentia. Ouid 4. de Ponto, eleg. 6.

¶ Stella Martis quatuor & viginti mensibus, sex diebus minus, lustrat orbem. Cic. 2. de Nat. deor.

Rapax. Propert lib. 4 eleg 1. De stella Martis.

¶ Mars Syluanus, cultus olim & celebratus fuit à rusticis. Cato, Marti syluano in sylua interdius.

Martius, Adiectiuum { [illegible] } Ad Martem pertinens: vt Martia annis, Marti dicata. Ouid 3 Fast.

Bella Martia. Ouid. 3. Fast.
Calendæ Martiæ. Cic. Attic. lib. 8.

Martius campus. Liu Ager Tarquiniorum, qui inter vrbem & Tyberim erat consecratus Marti, Martius deinde campus fuit.

Canor Martius rauci æris. Virg. 4. Georg.
Castra Tibul. lib. 1. eleg 2.
Certamen Horat. 4. Carm. ode 14.
Horror Martius. Claud. 2. de rapto Proserp.

Legio. Cic 4. Philip. Quid legio Martia, quæ mihi videtur diuinitus ab eo deo traxisse nomen, à quo Pop. Romanum generatum accepimus, &c.

Miles Martius. Ouid. 14. Metamorph.
Vulnera Martia. Virgil. 7. Æneid.

Martius mensis { [illegible] } dictus est primus mensis anni: quoniam Romulus primum anni mensem genitori suo dicauit. Ouid. 3. Fastorum,

A te principium Romano dicimus anno. Plin. lib. 11. cap. 3, Differuntur in Martium mensem callosæ.

Marticola, marticolæ, pen. prod. { [illegible] } Qui Martem colit. Ouid. 5. Trist. elegia 4,

Nec patria est habitata tibi, sed adúsque niuosum
Strymona venisti, Marticolámque Geten.

Martigenus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Plautus Amphit. 15,

Martigena ille aggressus belluā magnus Europæ quæstor, anguineo
Repentè hostes peperit seminio.

Martigena, martigenæ, penult corr. { [illegible] } Qui est ex Marte natus. Ouid. 3. Amor. elegia 4,

In qua Martigenæ non sunt sine crimine nati,
Romulus Iliades, Iliadésque Remus.

Quirinus Martigena. Ouid. 1. Fast.

Martianus. penult prod. Adiect. { [illegible] } vt Fœdus Martianum. Cic. pro Cornel. Balbo, Qui & veterem illam speciem fœderis Martiani, semper omni sanctiorem Marte duxerunt.

Martialis, & hoc Martiale, pen. prod. { [illegible] } Qui natus est sub Marte stella: Vel qui Marti seruit. Cic. pro A. Cluentio, Martiales quidam Larini appellabātur ministri publici Martis, atque ei deo veteribus institutis religionibúsque Larinatium consecrati.

Flamen Martialis. Cic. de Arusp. resp.
Lupi Martiales. Horat. 1. Carm. ode 17.

MARSI, Populi in Scythia, vt ait Herodotus lib. 4.

MARSI { [illegible] } Populi in Italia vltra Picenū Samnites versus, à Marso Circe filio, à quo originem duxerant, dicti. Cic pro Domo, Qui in Marsis natus est, &c. Plin. lib. 7 capite 2. Et in procemio libri 25.

MARSUS, Circes filius, à quo Marsi, quibus vi quadam genitali datum est, vt serpentium virulentorum domitores sint: & incantationibus, herbarúmque succis faciant medelarum miracula. Refert Gellius lib. 16 cap 11.

Marsus, Adiect. { [illegible] } vt Nænia Marsa. Horat. Epod. 17.

Cantus Marsi. Ouid. de medicamine faciei.
Marsum duellum. Horat. 3. Carm. ode 14,

Et cadum Marsi memorem duelli. Dictum est autem Marsicum bellum (inquit Strabo lib. 5.) ab iis qui defectionis illius authores fuerunt, maximéque à Propedio Marsorum duce. Quanquam initium belli à Picentibus natum esse tradit Liuius, quibuscum vnà defecerāt à populo Romano Marsi, Peligni, Marrucini, Samnites, Lucani, cuius defectionis causa ex eo nata est, quòd quum se communione ciuitatis ac libertatis cum populo Romano coniungi postulassent, à Senatu, populóque Romano id non obtinuerant. Annotauit Labinus.

Niues Marsæ. Stat. 1. Sylu. 5.
Voces Marsæ. Horat Epod. 5.

Marsicus, penultima correpta, Adiectiuum { [illegible] } vt Bellum Marsicum. Cicero 2. de Lege agraria. Multæ in hac Repub. seditiones domesticæ, quas prætermitto, bella cum sociis, Fregellanum, Marsicum: quibus omnibus, &c.

Marsica vina, & Marsica cepa. Columella libro 12. capite 10. Et lib. 2. capite 9, Marsicæ fabæ. Nam Massica sunt è Massicis montibus.

MARTIA

MARSYA, siue Marsyas { μαρσύας } fluuius Apameam præterfluens: cuius meminit Claudian. 2. in Eutropium, his verbis,

Icarium pelagus, Mycalesque littora iuncti
Marsia Meandérque petunt: sed Marsia velox
Dum suus est, fit seque carens, id flumina mistus
Mollitur Meandre suo, contraria passus
Quàm Rhodano stimulatus Arar, quos inter apricas
Planities, Cereremque fauet, densisque ligatus
Vitibus, & glaucus fructus attollit oliuæ.

MARSPITER, penult. corr. { ἄρεως πατὴρ } Martis pater: sicut Diespiter, dietp ater: teste Gellio lib. 5. cap. 12.

Marsupium, marsupij { μαρσύπιον } Sacculus nummarius: hoc est in quo nummi reconduntur. Plaut. Epid. 5, -acutum cultrum habeo, Qui seni exenterem marsupium. Varro de Re rust. lib 3. cap 17, Magis ad oculos pertinent, quàm ad vesicam: & potius marsupium domini exinaniunt, quàm replent.

Numatum marsupium, Vide NVMVS.
Inspicere marsupium, Vide INSPICIO.

MARSYAS, Peleus historicus, nutritus vnà cum Alexandro magno. Scripsit res Macedonicas libris decem à primo rege vsque ad Alexandrum. De rebus Atticis libros duodecim. ¶ Marsyas Philippeus itē historicus. ¶ Marsyas, Taben⁹, qui scripsit de Trāquillitate libros 12. Fabulosa libris septem, & quædam alia de patria sua. Author Suidas.

MARSYAS, Marsyæ, Phryx tibicen, qui tibiis à Minerua primùm inuentis, deinde abiectis, cum Apolline certauit, à quo victus & excoriatus est. Ouid. lib 6. Fastorum,

Prouocat & Phœbum, Phœbo superante pependit:
Cæsa recesserunt à cute membra sua. ¶ Est & Marsyas, Phrygiæ fluuius, ab huius nomine dictus, quòd nympharum lacrymis Marsyam deflentium creuisset, vt est apud Ouidium.

Martes, huius martis, fœm. gen. Animal notum è genere mustellino, cuius pellis magno habetur in pretio. Martial. lib. 10. epigr. 37. ad Maternum,

Venator capta Marte superbus adest.

MARTIA, martiæ, fœm. gen. Aqua vrbis Romæ. Plin. lib. 31 cap. 3, Clarissima aquarum omnium toto orbe, frigoris salubritatisque palma, præconio vrbis, Martia est, inter reliqua deûm munere Vrbi tributa. Vocabatur hæc quondam Aufeia, fons autem ipse Piconia. Oritur in vltimis montibus Pelignorum, transit Marsos, & Fucinum lacum, Romam non dubiè petens. Mox specu mersa, in Tiburtina se aperit IX. M pass. fornicibus structis perducta. Primus eam in vrbem ducere auspicatus est Ancus Martius, vnus è regibus. Postea Qu. Martius Rex in prætura. Rursúsque restituit Marcus Agrippa. Idem & Virginem adduxit ab octaui lapidis diuerticulo II. M passuum Prænestina via. Iuxtà est Herculaneus riuus, quem refugiens Virginis nomē obtinuit. Horum amnium comparatione differentia supradicta deprehenditur, quū quantum Virgo tactu, tantum præstet Martia haustu.

MARTIA, Catonis filia minor. Quæ quum quæreretur ab ea, cur post amissum maritum denuo non nuberet: Respondit, non se inuenire virum qui se magis vellet, quàm sua. Quo dicto, ostendit diuitias magis in vxoribus eligi solere, quàm pudicitiam.

Martialis. Martianus. Marticola. Martigena. Martius, Adiectiuum, Vide MARS.

MARTIALIS Martialis { οὐαλέριος μαρτιάλις } in Hispania Bilbili nobili Celtiberiæ oppido natus est, patre Frontone, matre Flacilla. Venit ad vrbem Romam studiorum gratia, tenuíque supellectile contentus, in literis duntaxat versatus est. Huius meminit & Plinius Iunior ad Cornelium Priscum libro 3. epist. 21. adscribens versus aliquot ipsius Martialis.

Martiobarbuli, Lasciuia militari appellati sunt milites, qui plumbatas gerebant, quæ & ipsę etiam nomine Martiobarbuli vocatæ per ludum & iocum videntur esse, quòd quum pisces in deliciis essent, in quibus numerantur barbi & barbuli, plumbatæ, quasi non conuiuij, sed Martis barbi essent & cibi, iocularitèr Martiobarbuli dici potuerint. Vegetius, Plumbatarū quoque exercitatio, quas Martiobarbulos vocant, est tradenda iunioribus, &c.

MARTION, Smyrnæus medicus, teste Plinio lib. 28. cap. 3, Qui de simplicibus effectibus scripsit, rumpi scolopendras marinas sputo tradit: item rubetas, aliásque ranas.

MARTIVS { μάρκιος } nomen ains viri, qui Ancus cognominatus est, quartus Romanorum rex, æquitate & religione aui similis. Latinos bello domuit, Auentinū in & Martiū montes vrbi addidit, noua mœnia oppido circundedit, syluas ad vsum nauium publicauit, salinarū vectigal instituit, carcerem primus ædificauit, Ostiam Coloniam maritimis commeatibus opportunam in ostio Tyberis deduxit.

Martulus, à Plinio pro malleo vsurpatur. Caper Grammaticus, Martulus, inquit, à Marte, non marculus In omnibus tamē codicibus leguntur marculus in Plinio.

Martyr, martyris, pen. corr. com. g. { μάρτυς } Latinè testis dicitur. Quo factum est, vt qui sanguinis sui pignore Christo diuinitatis testimonium dederunt, Martyres vocentur.

MARVLLVS, Tribun. plebis cum Flauio, coronas Cæsaris Dictatoriis statuis detraxit: eósque qui primi Cæsarē regem salutauerant, in vincula duci iussit. Quamobrē Cæsar Marullū magistratu priuauit. Author Plutarchus in Cæsare. ¶ Marullus itē poeta mimographus sub Antonino principe apud Spartianū. ¶ Pomponius itē Marullus grāmaticus Romæ probatur, sermonis Latini exactor molestissimus: quum ex oratione Tiberium reprehendisset, affirmante Atteio Capitone, & esse illud Latinum, & si non esset, futurum certè: Iam inde mentitur (inquit) Capito: tu enim Cæsar ciuitatem dare potes hominibus, verbis non potes. Suetonius de Clar. Rhet.

Maron { μάρον Dioscoridi } herba est surculosa, flore origani, sed odoratiore, foliisque multò candidioribus, quæ circa Magnesiam & Tralleis copiosa gignitur. Plinius quoque lib. 12. cap. 24 in Ægypto marum nasci tradit, sed peius quàm Lydium, maioribus foliis, ac variis.

Mas, maris, m. gen. { ἄρρην, ἄρσην, ἔρσεν } Cui contrarium est Fœmina. Cic. 2. de Nat. deor. Bestiæ aliæ mares, aliæ fœminæ sunt.

Admittere marem, In ADMITTO.
Intromittere mares in fœminas, Vide INTROMITTO.
Mutari in marem, In MVTO.
Parere marem. Ouid. 9. Metamorph.
Permittere maribus fœminas, Vide PERMITTO.
Vitellus mas. Horat. 2. Serm. satyr. 4.
Animi mares. Horat. de Arte.

Masculus, masculi, pen. corr. m. gen. { ἀρρενάριον } Diminut. inquit Festus. Plaut. Cistel. 1. 1, Bona fœmina, & malus masculus hic te volunt.

Masculus, Adiect. { ἀνδρικός, ἄρσην } pro Forti & vehementi aliquando accipitur, vt vult Nonius: Varro, Si non plus testiculorum offenderis quàm in castrato pecore in Apulia, vincor non esse masculū ad rem.

Mascula bilis. Persius satyra 5, -calido sub pectore mascula bilis
Intumuit, quam non extinxerit vrna cicuta.

Proles mascula. Horat 3. Carm. ode 6.
Mascula Sappho. Horat 1. epist. 20,

Temperat Archilochi musam pede mascula Sappho. Masculam intelligit, quamuis quidam obscœnius interpretentur, quæ tam audaci & virili animo fuerit, vt de Leucade petra præcipitem dare se ausa sit: quod à Papinio in syluis ita canitur, -saltusque ingressa viriles Non formidata temeraria Leucade Sappho. Turneb.

Masculum thus. Plin. lib. 12. cap. 14, de thure, Quod ex eo rotunditate guttæ pependit, masculum vocamus, quum aliàs non ferè mas vocetur, vbi non sit fœmina. Masculum aliqui putant à specie testiū dictum. Ouid. de medicamine faciei. Virgil 8. eclog.

Masculinus, pen. prod. Adiect. { ἀρσενικός } Quod masculinum est: vt Rapū masculinum & fœmininum. Plin. lib. 18. cap. 13.

Masculina & fœminina vocabula dici melius est secundum Græcorum quoque consuetudinem, inquit Festus.

Masculinè, pen. prod. Aduerbium. Charisius lib. 1, Forum neutro genere dicimus locum rebus agendis destinatum, aut quum commercij significamus. Masculinè autem, tabulata nauium, & semper pluraliter, quamuis Gellius fora nauium neutraliter dixerit: & Lucilius negotiorum forum masculinè extulerit lib. 3, Forus olim ornatus lucernis. Paulo pòst, Cælum quum sit neutrum, etiam masculinè veteres dixerunt. Iterum, Vulgus inuenitur & masculinè elatum.

Masculesco, masculescis { ἀρρενοῦμαι } masculéscere, Masculum fieri. Plinius lib. 18. cap 13. de rapis & napis loquens, Desinere enim satu masculescere, item in terra difficili.

Masculetum, pen. prod. { μασκουλητον } Locus in quo plantæ vinearum masculæ consitæ sunt. plantæ autem masculæ sunt quæ non subiguntur, vt palmites alios emittant, sed altius crescunt, & in altum attolli dimittuntur. Plin lib 17 cap. 22, de vinearum putatione, Nec veterem placet palmitem in longum, & ad quartum vsque pedamentū emitti, quod alij dracones, alij funiculus vocant, vt faciant quæ masculeta appellant.

MASARIS { μάσαρις } Bacchi cognomen apud Caras, de cuius origine sic fabulantur, In comitatu Rheæ, cui Iupiter Bacchū alendum cōmiserat, mulierē fuisse, cui nomen erat Mâ: quam quū Iuno rogasset cuius is esset puer, ἄρεως, hoc est Martis, illa respondit. Qua voce à vulgo accepta, Bacchus deinceps Masaris dictus est, quasi τοῦ μᾶ ἄρης.

MASOS, Vide MAMIS.

MASDORANI, Asiæ populi, iuxta Parthiam, & Carmaniam desertam incolentes. Horum meminit Ptolæm. lib. 6. cap. 17.

MASDORAMVS, Mons Asiæ, qui Parthiam ad orientem ab Asia dirimit. Ptolæm. lib. 6. cap. 5.

MASINISSA { μασσανάσσης } Numidarum rex in Africa primùm Populi Rom. hostis capitalis fuit: deinde amicissimus effectus, vsque ad finē vitæ perseuerauit. De quo multa Liu 7. bell. Pun. Suidas habet Masanissa. Ouid. 6. Fastorum, -superat Masanissa Syphacem.

Masinissa annos nonaginta natus, quum iter ingressus erat, in equū omnino non ascendebat: quum equo, ex equo non descendebat: nullo imbre, nullo frigore adducebatur vt capite operto esset: summa erat in eo corporis siccitas: itaque exequebatur omnia regis officia & munera. Cic. de Senect.

Maspetū, pen. corr. { μάσπετον } Folium laserpitij. Plin. lib. 19. cap 3, In ea laserpitium gigni solitum, ferā fatam ac contumacem: & si coleretur, in deserta fugientem: radice multa, crassaque, caule ferulaceo, haud simili crassitudine. Huius folia maspetum vocabant, apio maximè similia. Vide LASAR.

Massa, massæ { μάζα, φύραμα, ναστόν } Farina omnis ad pinsendum macerata, & aqua subacta, quam *pastam* vocant.

Massa etiam significat quicquid densum spissūmve est, ad similitudinem farinæ subactæ. vt Massa auri, Massa ferri, hoc est pila & veluti moles. Colum lib. 12. cap. 5, Quidam ferri massas candentes ita vt ignis speciem habeant. Virgil. 4. Georgicorum,

Ac veluti lentis Cyclopes fulmina massis, &c.

Massam picis vrbe reportat. Virgil 1 Georg de agricola.
Ardentis massæ fuligo. Iuuenal satyr. 10.
Lactis massa coacti. Ouid. 8. Metamorph.
Dura massa & pondus iners. Ouid. 3. de Arte.
Nubila, Vide NVBES.

Massula, pen. corr. Diminutiuum { μαζίδιον } Colum. lib. 12 cap. 38, Posthæc complures ex ea massulæ fiunt, & ita per laterculas fictiles in mustum demittuntur, ne altera offa super alteram perueniat.

Masso, massas, massare, In massam redigere, Conglobare, condensare. Lucret. lib. 2.

Quòd si fortè vlla credunt ratione posesse
Igneis in cœtus stringi, massatéque corpus, &c.

MASSA { μάσσα } Libyæ fluuius, Ptolemæo: hodie *Massatat*.

MASSÆSYLIA { μασσαισυλία } siue, vt apud Stephanum & Strabonem legitur, μασαισυλία vnico σ, Africæ regio, à Mauris Mulucha fluuio (quem Strabo Molochat appellat) dirempta. Vide Strabon. lib. 17. & Plin. lib. 5. cap. 2. Huius regionis populi Massæsyli vocati fuerūt, quos Plinius testatur sua ætate extinctos fuisse.

MASSAGETÆ,pen.corr. {μασσαγέται} nobiles populi Scythiæ Asiaticæ Orientem versus, trans Araxem: quorum studium est in sagittandi peritiam incumbere: infestissimi sunt hospitibus, neque cum vicinis populis vllam seruare diutius amicitiam possunt, neque fidem. frumenti ac vini vsum prorsus ignorant: bibunt enim lac cum equorum admisto sanguine, vt Dionysius scribit: item Herodotus libro tertio, & Strabo lib.11.

Massagetes,numero singulari dicitur. Claudian.1.in Ruffinum,
Est qui cornipedes in poculo vulnerat audax
Massagetes. Massagetæ Solem pro deo venerantur,quibus optimũ genus mortis videtur, si senio confecti in frusta scindantur, & cum ouillis carnibus edantur promiscuè: eos qui morbo moriuntur, vt impios abiiciunt,& dignos qui à feris deuorentur,vt ait Strabo libro secundo.

Massaris, Vua est, quæ ex vite syluestri cum flore in Africa decerpitur: medicinæ tantùm & odoramentis idonea. Vide Plin.lib.12.cap. vlt.& in Procem.lib.23.

MASATA {μασσία Stephano} Oppidum Hispaniæ vlterioris, non procul à Tartesso, circa quod lateres fiebant ex terra pumicosa, qui siccati non mergebantur in aqua.Vide Plin.lib.35.cap.14.

MASSICA,Regio Bæticæ Tartessis apposita. Hanc Vitruuius Maxiam appellat.

MASSICVS,penult.corr. {μασσικός} Mons Campaniæ, optimi vini ferax. Docet Seruius Massicus in plurali facere Massica. Virgilius 7. Æneidos,
-vertunt felicia Baccho Massica. Sil.lib.7,
Massicus vuiferis addebat nomina glæbis.
Radices Massici.Cic.2.de Lege agrar.
Vuifer Massicus.Stat.4.Sylu.3.

Massicus, Adiectiuum {μασσικός} vt Munera Massica Bacchi. Virgil.3. Georgicorum.
Humor Massicus Bacchi.Virgil.2.Georg.
Vina Massica Horat.2.Serm.satyr 4.

Massicum,massici,penult.corr. {μασσικόν} Substantiuum,dicitur ipsum vinum ex Massico proueniens.Horat.1.Carm.ode 1,
Est qui nec veteris pocula Massici,&c.
Vinum Massicum autem laudat Plinius lib.14.cap.6,Nascitur in iis Campaniæ montibus, qui Massici nominantur. Commemorat & Athenæus lib.1. cum cæteris vinis Italicis, atque esse austerũ quidem illud, sed stomacho vtile.ætate maturescebat, austeritatémque minuebat.
Obliuiosum Massicum.Horat.2.Carm.ode 7.quòd faciat obliuisci curarum.

MASSILIA {μασσαλία} secunda syllaba correpta. Galliæ Narbonensis vrbs aliquando fama rerum gestarum, abundantia opum virtúmque & doctrinarum gloria florentissima,quæ à Cicerone lib.2.Offic multis verbis laudatur: tum etiam in Oratione pro Flacco, Neque verò te Massilia prætereo,quæ L.Flaccum militem Quæstorémque cognosti: cuius ego disciplinam atque grauitatẽ nõ solum Græciæ,sed haud scio an cunctis gentibus anteponendam iure dicam. quæ tam procul à Græcorum omnium regionibus,disciplinis,linguísque diuisa, quũ in vltimis terris cincta Gallorũ gentibus,barbariæ fluctibus alluatur: sic optimatũ cõsilio gubernatur, vt omnes eius instituta laudare facilius possint,quàm æmulari. De huius origine Iustinus lib.43 multa. A Phocensibus Asiaticis conditam esse constat, qui rectius à Phocæa illa sua Phocænses dicerentur, teste Hermolao. Ammianus lib.15, A Phocide (inquit) Asiaticus populus,Harpali inclementiã vitans Cyri regis præfecti,Italiam nauigio petit: cuius pars in Lucania Veliã, alia condidit in Viennensi Massiliam. Quæ verba ex libro decimo noctium Atticarum Gellij mutuatus est. De vrbis huius veteribus institutis multa lib.2. Valerius. Inclytam fuisse clarissimo gymnasio in Agricolæ vita Tacitus testatur. Lege Strabonem libro 4. Massilia vulgò hodie *Marseille.* Lucan.lib 3.
Mores Massilienses Plaut.Casin. tanquam optimos & probatissimos dixit. Hæc vini optimi ferax fuit: vnde Martial.libro 13, Fumea Massiliæ ponere vina potes. A Massilia fiunt

Massiliensis {μασσαλιώτης} Massilitanus, Massiloticus, Adiectiua. vnde Massilienses viri, Massilitana vrbs,& Massiloticum ostium.

MASSVRIVS,Legum interpres, Eques Romanus, tempore Tiberij Iurisconsultus non incelebris.

MASSYLA,penult.prod. {μασσύλα} (inquit Seruius) mediterranea est pars Mauritaniæ,vnde haud longè sunt horti Hesperidum, & mons Atlas.Virgil 4.Æneidos,
Hinc mihi Massylæ gentis monstrata sacerdos,&c.

Massyli {μασσύλοι} eius regionis populi, de quibus Virgil.4. Æneidos, Massylique ruunt equites,&c. Hæc gens neque ephippiis vtitur,nec frænis,sed sola virga contenta est,qua agitet equos & moderetur.

Massylus,penult.prod. Adiectiuum {μασσύλος} vt Arua Massyla. Silius libro 17.
Oppida Massyla Claud. 4 Paneg.
Robora.Stat.3.Sylu.3.

Massylius,secunda producta,Adiectiuum {μασσύλιος} Idem. Lucan. libro 4,
Et gens quæ nudo residens Massylia dorso
Ora leui flectit frænorum nescia virga.

Massylæus, Aliud adiectiuum {μασσυλαῖος} Martial.lib.9, Et Massylæũ virga gubernat equum.

MASTAVRA {μάσταυρα} Lydiæ ciuitas: ita dicta,quòd in ea Rheæ, Bacchi nutrici (quæ Ma Lydis appellatur) taurus soleat immolari. Huius incolæ dicti sunt Mastaurenses,& Mastauritæ Stephano, quorum meminit Plin.lib 5.cap 29.

Mastax,mastacis {μάσταξ} Locustarum genus, quæ rodunt sata, quas quidam bruchos appellant,& attacos,vti est apud Nicandrum. Alij tamen sunt qui vniuersim locustas dici mastacas velint,idque in Ambracia in primis. Author Cæl.lib.3 cap.25.

Mastiche,mastiches,pen.corr.fœm.gen. {μαστίχη} vel vt alij Mastice,

sine h, aspiratione: Lacryma est quam lentiscus arbor gummi modo sudat. Plin.lib.12 cap.17, Sed mastiche quoque gemina est: quoniam & in Asia Græciáque reperitur herba radice folia emittens. Et paulo pòst, Laudatissima autem Chia, candida, cuius pretium in libras XX,nigræ verò XII. Chia è lentisco traditur gigni gummi modo.

Mastigia.Vide MASTIX.

Mastix,mastigis,pen.prod.mascul.gen. {μάστιξ} Flagellum, scutica. A verbo Græco μαστίζω, siue μαστίω flagello. Vnde Homeromastix dictus est Zoilus ille qui contra Iliadem & Odyssæam Homeri scripsit.

Mastigophorus,mastigophori,pen.corr. {μαστιγοφόρος} Qui agonothetas in sacris certaminibus comitabatur. Mastigophori,Id est flagelliferi,erant lictores agonothetarum, ad submouendam turbam,& cohibendas seditiones. Ex Budæo.

Mastigia,mastigiæ,secunda producta, m.gener. {μαστιγίας} Verbero, siue qui verberibus dignus est. Plaut.Amphit.14,
Ita ego te certò cruce & cruciatu mactabo.exi foras
Mastigia. Cœlius libro 24. capite 24, Qui mancipia cædunt, stigmatiæ dicuntur, & stigones: sicuti qui cæduntur,mastigiæ. Flagella ipsa nuncupantur nunc mastiges, nunc hystrichides, aut rhyteres. Hæc ille.

Mastigeus,mastigei {μαστιγεύς} Idem Apud Plautum in Trinummo,13, legitur, Aggrediundus est hic homo mastichæus: legendum mastigeus,quũ mastigis in genitiuo faciat mastix: & mastiche, mastiches aliud significet.

Mastos, herba Plin.lib.26.cap.15.non procul à fine, Quæ verò mastos vocatur,inquit,indita,pilos mammarum è partu nascentium aufert, & uncas in facie,aliáque cutis vitia emendat.

Mastruca,mastrucæ,pen.prod. {μαστρύγα} Vestis scortea, pessimè & grauissimè olens, qua Sardi vtuntur. Cic pro Scauro,Quem purpura regalis non commouit, cum Sardorũ mastruca mutauit. Sed & barbari Septentrionales qui pelliti erant,illa vtebantur. Prudentius,
-mastrucis proceres vestire togatos. Ex Turneb. Mastrucas appellare possumus luparias hybernas, quibus apud nos nobiliores induuntur.

Mastrucatus,pen prod.Adiect. {μαστρυγωτός} Qui mastruca vtitur.Plautus,Mastrucatus & plenus puluere. Cic de Prouinc. Consul Res in Sardinia cum mastrucatis latrunculis à Proprætore vna cohorte auxiliaria gesta.

Masturbator,masturbatoris,Qui thalassionẽ indicit manibus libidinosis.sitque sine fœmina maritus. Vtitur Martialis.

Mastus,masti,m.g. {μαστός} Latinè mãma dicitur: & propriè animaliũ est. Hinc Tubuli mammati seu mammæ in balneis & fontibus intelliguntur: quas Vitruuius lib.7,mastos Græca voce nominauit. Athenis,inquit, ex huiusmodi locis & fontibus masti vsque ad portũ Piræum ducti sunt salientes. Eas Varro libro de Re rustica, papillas conuertit.

Mataris,Genus teli. Liuius Decad.1.lib.7, Consul læuo humero matari prope traiecto cesserat parumper ex acie.

MATAVRVS {μάταυρος} Siciliæ oppidum, Locrorum opus: cuius incolæ dicuntur Matauríni. Steph.

Mataxa,mataxæ,videtur esse restis seu funiculi species. Isidorus Etymolog.libro 19.cap 4.cui titulus est,De funibus: Catapirates, linea cum massa plumbea, qua maris altitudo tentatur. Lucilius, Hanc catapiratem puer eodem deferet vnctum, Plumbi pauxillum rudus, linique mataxam. Descriptio est bolidis, Id est instrumenti quo maris altitudo tentatur. Idem libro eodem cap.29.cui titulus,De instrumentis vestium: Mataxa,quasi metaxa,à circuitu scilicet filorũ. nam meta circuitus dicitur, vel quòd transferatur. Sed hic ea videtur significari,quam Aquitãni madaissam,Itali *matassam* vocant,quam scilicet fœminæ vertendo rhombo machinula perficiunt. Vitruuius pro funiculo vsurpauit lib.7.cap.3, Sin autem, ait, arundinis Græcæ copia non erit,de paludibus tenues colligantur,& mataxæ & tomicæ ad iustam longitudinem vna crassitudine alligationibus temperẽtur, dum ne plus inter duos nodos alligationibus binos pedes distent. Quem locum Cælius Rhodiginus lib.16.cap.11. sub finem videtur nõ intellexisse. cuius hæc sunt verba: Sericum Græci metaxam vocant. Vitruuius tamen lib.7, De paludibus,inquit, Tenues colligantur metaxæ. Atqui non hoc dicit Vitruuius, sed tenues arundines palustres tum adhibendas esse,quum Græcæ non suppeditabunt: mataxas verò,tomicásque temperandas, ac ad asseres religandas. μέταξα Græcis dicitur sericum sed nihil ad Vitruuium.

Matella,Matellio,Vide MATVLA.

Mateola,mateolæ,pen. corr. Genus est sarculi. Cato de Re rustica, cap.46, Quum taleam demittes, pede taleam opprimito: si parum descendet,malleolo, aut mateola adigito. Turnebus mateola legendum putat,aut saltem pro fuste mateolam interpretandum.

Mater,matris,fœm gen. {μήτηρ} nomen notum. Cic.pro A Cluentio, Sassia mater huius Habiti (mater enim à me nominis causa, tametsi tu hunc hostili odio, & crudelitate est) mater inquam appellabitur: neque vnquam illa ita de suo scelere & immanitate audiet,vt naturæ nomen amittat.
Ad matrem,Vide AD.
Felicissima matrum.Ouid 6.Metamorph.
Turba matrum.Virgil.7.Æneid.
Mater crudelis.Virgil.8,ecloga,
-crudelis tu quoque mater.
Orbæ, Vide ORBVS.
Orbata.Lucret.lib.2.
Careutes matre priuigni.Horat 3.Carm.ode 24.
Natus humana,Vide NASCOR.
¶Mater,inquit Nonius,quæ quoduis animal partu edit.Virgil.lib. 4.Georgicorum,Mater Cirene mater.
Fœta mater.Stat.9 Thebaid. vaccam intelligit.
Esuretos prohibent à matribus hœdos.Virgil.3.Georg.
Mater mellis apis.Varr 2.de Re rust.cap.5, Denique ex hoc putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres.

¶Mater, Diuinitatis nomen plerũque est, vt Lua mater, mater Matuta. ¶Est & dignitatis: vt, Castæ ducebant sacra per vrbem, Pilentis matres in mollibus. Significat enim puto senatorias, nobiles, patricias mulieres quæ sacerdotes erant. Et apud Lucretium,
Nanque ibi concessum caneai subter & omnem
Scenai speciem patrum matrúmque deorúmque
Inficiunt. Hic patres & matres cõiunait, & à cauea consessúque populi separanit, orchestram significans, vnde spectabant senatores & senatorum vxores Ex Turneb.

Mater, nutricem aliquando significat, Nonio interprete. Plautus Menæch 2. Virgil. lib. 8. Æneid.

¶Mater, ad arbores translatum. Plin. lib. 12. cap. 5. Superiores eiusdẽ rami in excelsum emicãt, syluosa multitudine, vasto matris corpore.

Luxuries, auaritiæ mater. Cic. 2. de Orat.

Sapientia, omnium bonarum rerum mater. Cic. 2 de Leg.

Matercula, pen. corr. { μητρίδιον } Diminutiuum. Cic. pro Flacco, Nunc denique materculæ suæ festiuus filius aniculæ minimè suspiciosæ purgat se per epistolam.

Maternus, Adiect. { μητρικὸς, μητρῷος } Quod est matris. vt Maternus paternúsq; sanguis Cic. pro Cluentio, Nomen amantius indulgentiúsq; maternum. Ouid 3 Metam.

Auus maternus. Virg 4. Æneidos, Materno veniens ab auo Cyllenia proles. Intelligit Atlantem auum Mercurij. Maia enim Mercurij mater, filia fuit Atlantis.

Vbera materna. Stat. 1. Thebaid.

Maternus animus. Terent. Heaut. 4. 2.

Mens. Ouid 8 Metam.

Res maternæ atque paternæ absumptæ Horat. 1. epist. 16.

Materfamiliâs { οἰκοδέσποινα } genitiuo matrisfamiliâs, casus genitiui est familiâs ad imitationem Græcorũ, qui fœmininorum in a purum desinentium genitiuos in as mittunt. Dicimus tamen & materfamiliæ, & materfamiliarum. Est autem materfamilias (vt docet Gellius lib. 18. cap 6) ea sola quæ in mariti manu mancipióque est, aut in eius, in cuius maritus manu mancipióque esset: quoniam non in matrimonium tantùm, sed in familiam quoque mariti, & in sui heredis locum venisset. Festus, Materfamiliæ nõ antè dicebatur, quàm vir eius paterfamiliæ dictus esset. nec possunt hoc nomine plures in vna familia præter vnam appellari. Vlpianus de Verborũ signif. l Pronunciatũ, Matremfamiliâs accipere debemus eam, quæ non inhoneste viuit. matrem enim familiâs à cæteris fœminis mores discernunt atque separant. proinde nihil intererit, nupta sit, an vidua, ingenua sit, an libertina. nam neque nuptiæ, neque natales faciunt matresfamiliarũ, sed boni mores. Alij exemplaria legunt matresfamiliâs. Idem de Liberis exhibendis. l. Deinde, Quum audis matremfamiliâs, accipe notæ authoritatis fœminam.

Petulanter facimus, si matremfamiliâs, secus quàm matronarum sanctitas postulat, nominamus. Cic. pro Cælio.

Species & forma vxoris est materfamiliâs. Cic. in Topic.

Materfamiliâs pro Vxore. Liu 4. bel Macedon. Et quum tibi viro liceat purpura in veste stragula vti, matremfamiliâs tuã purpureum amiculum habere non sines?

Iusta materfamiliâs, & Pellex, cõtraria. Liu. 9. bel Mac. Vide vxvra.

Materfamiliâs quoque dicitur, quæ est sui iuris & emancipata. Vlpianus in l. Post mortem D. De adopt. & eman.

Mater matuta { λευκοθέα } Aurora dicitur, quam antiqui, teste Festo, ob bonitatem ita appellabant.

Matermatruna, pen. corr. dicitur, quæ quum mater sit, habet adhuc matrem viuentem. Festus.

Matrona, matronæ. pen. prod. { οἰκοδέσποινα, γυνὴ } dicitur (inquit Gellius lib. 18. cap. 6.) quæ in matrimonium cum viro conuenit, quoad in eo matrimonio manet, etiamsi sibi liberi nondum nati sint. Dictáque est à matris nomine, non adepto iam, sed cum spe & omine mox adipiscendo. Vnde ipsum quoque matrimoniũ dicitur. Cic. 2. de Finib, Tanquam meretricem in matronarum cœtum. Ouid 6 Fastorum, Si torus in pretio est, dicor matrona tonantis. Verba sunt Iunonis, quæ vxor est Iouis.

Matrona pudica. Ouid in Ibin.

Partus matronarum. Cic. 3. de Natur. deor.

Sanctitas matronarum. Cic pro Cælio.

Matronæ nomen amittere. Vlp. in l. Si. vxor. D. ad L. Iuliã de adult.

Constuprare matronas, Vide CONSTVPRO.

Matrona meretrici dispar. Horat. 1. epist. 19.

Opulentæ optimates matronæ. Cic. Treb. lib 7. 6.

Pollens matrona. Ouid. 5. Metam.

Matronalis, & hoc matronale, pen. prod Adiect. { γυναικεῖος } Quod matronæ est. Plin. epist. 121, Nondum annos quatuordecim impleuerat, & iam illi anilis prudentia, matronalis grauitas erat. Sic apud. Liu. 4. bel. Maced. Matronale decus. Et apud Colum. lib. 12. in Prœmio, Matronalis labor.

Matronales genæ. Ouid. 2. Fast. De Lucretia.

Matralia { ματρωνάλια } festa erant matronarum, à quibus excludebantur famulæ. Vide Ouidium lib. 6. Fastorum,
Ite bonæ matres, vestrum matralia festum,
Flauáque Thebanæ reddite liba deæ. Celebrãtur III. Non Iunij.

Matrimoniũ, matrimonij { συζυγία, συζυγία } Maris & fœminæ cõiugatio. Cic. 5. Verr. Vectius tuus affinis, cuius sororẽ habes in matrimonio.

Cupitor matrimonij Tacit. lib. 12, Neque tamen repertus est, nisi vnus talis matrimonij cupitor.

Dignitas. Cic. pro Cluentio,

Ius matrimonij castum & legitimum. Cic pro Cluent.

Iustum Quintil. lib 5. cap. 11.

Stabile & certum. Cic. 2. Philipp.

Violata. Quintil lib. 5 cap. 11.

¶Abire ex matrimonio, Vide ABEO.

Accipere aliquem in matrimonium. Tacit. lib. 12.

Aruare in matrimonium, Vide AMO.

Collocare aliquem in matrimonium. Cic. 1. de Diuin.

Coniungere secum aliquam matrimonio. Curtius lib 6, Tunc Cœnus, quanquam Philotæ sororem matrimonio secum coniunxerat, tamen serius quàm quisquam, in Philotam inuectus est.

Dare in matrimonium. Cæs. 1. de bel. Gal.

Ducere in matrimonium aliquam. Cic pro Cluent.

Exturbare aliquam matrimonio alicuius. Tacit lib. 11, In C. Silium iuuentutis Romanæ pulcherrimum ita exarserat, vt Iuliam Syllanam nobilem fœminam matrimonio eius exturbaret. De Messalinæ adulterio cum C. Silio loquitur.

Habere aliquam in matrimonio. Cic. 5. Verr.

Iungere secum aliquam matrimonio. Curtius lib. 5.

Locare aliquam in stabili & certo matrimonio Cic. 2. Philip.

Recipere aliquam in matrimonium. Iustinus libro 1, de Dario, Cyri regis filiam in matrimonio recepit Id est accepit.

Tenere aliquam matrimonio. Tacit lib. 15.

Tradere filiã in matrimoniũ mediocri viro. Iustin. li 1. De Astyage.

Matertera, materteræ, pen. corr. { μητραδελφή } Matris soror, quasi mater altera, inquit Festus. Plaut. Curc. 14,
Pater istum meus gestauit. PL. at pol mea matertera. Cic. 2. de Orat.

Matrimonialis, & hoc matrimoniale. Firmicus lib. 7. cap. 17. Aut sine tabulis matrimonialibus coibunt.

Matruelis, huius matruelis, pen. prod. { ἀνεψιὸς } Ex matris fratre natus. In l. prima, Ad Legem Pompeiam de Parricidijs.

Matresco, matrescis { μητρίζω } matrèscere. Matri similem fieri. Pacuuius Dulorestę, Vtinam nunc matrescam ingenio, vt meum patrem vlcisci queam. Nonius.

Matrimus, matrimi, pen corr. Cuius mater adhuc viuit, vt ait Festus. Cic. de Arusp resp. An si ludus constitit, aut tibicen repentè conticuit, aut puer ille patrimus & matrimus si terram non tenuit, &c. Liu. 7. bel Maced. Decem ingenui, decem virgines, patrimi omnes, matrimíque ad id sacrificium adhibiti.

Matrix, matricis, pen. prod. f. g. Fœmina quæ fœtus gratia tenetur. Colum. Sint ergo matrices robusti corporis, quadratæ, pectorosæ, magnis capitibus. Varr. 2. de Re rust. cap 5, Habeo tauros totidem quot Atticus, ad matrices septuagintaduas, vnum anniculum, alterũ bimum.

Matrix arbor Suet. in August. cap. 94. Matricem arborẽ dicit, ex qua stolones succreuerunt. Matricem autem arboris appellat Theophrastus, quod in medio ligni vel caudicis, tertium è caule continetur, quæ à nonnullis cor, ab alijs medulla dicitur.

Matricem { μήτραν } medici accipiunt pro vesiculo qui in fœminis iunctus est vesicæ, & ad progenerandum aptus est. Plin. lib. 17. cap. 10, Matricem autem & stomachum decocta in vino, sanat.

Matricida matricidæ, pen. prod. { μητροκτόνος } Qui matrem occidit. Cic. ad Qu. fratrem, lib 1. 2, Quem scribis certissimum matricidam.

Matricidium { μητροκτονία } Actus ipse. Cic. 1. de Inuent. Orestes sic accuseret matricidij, &c.

Matera, materæ, iaculum linguæ Gallorum, vt scribit Strabo, ὃ ἀκοντίζουσιν ... Hoc verbo vsus est Cæsar in commentarijs, lib. 1. vt legit Turnebus. Cæterùm videri potest nomen Gallicũ, quo sagittã capitatam hodie appellamus matellatam, *Vn matras*, per diminutionem inde ortum. Alij legunt Mazaras. Vide suo loco.

MATERÆ, Materarum, Deæ. Cæl. lib. 21 cap. 6, Hinc lectũ est, inquit, esse in Sicilia vrbem, cui nomen Ægion, antiquissimã quidẽ & dearũ religione celeberrimam, quas Materæ nuncupenmt, quarum simulacris tum Merionca, tum Vlysses hastas affixerint, inscriptis etiamnum dicantium nominibus.

Materia, materiæ { ὕλη, ὑποθέσις } vel Materies, materiei, f. g. Est qua aliquid fit, vt Materia libri, membrana & atramentum. Quintil. lib. 7. cap. 1, Opera extruentibus satis non est saxa & materiam, & cætera ædificanti congerere vtilia, nisi disponendis eis collocandísque artificium manus adhibeatur.

Rudis materia, Id est primum chaos. Lucan. lib. 2.

Deficiunt anni materiam, Vide DEFICIO.

Materies non suppetit. Plaut Epid 2.

Materia libri, siue etiam materies. (nam vtrunque rectè dicitur) hypothesis ipsa, & argumentũ quod vocant. Horat. de Arte, Sumite materiã vestris, qui scribitis, æquã Viribus. Cic. 3. de Orat. Quãdoquidẽ in ea versatur orator, atque ea est ei subiecta materies, omnia, &c.

Nitor materiæ Quintil lib 3 cap 8.

¶Abundantior, atque vltrà quam oportebat fusa materia. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Compositæ materiæ ad ostentationem. Quintil. lib 3. cap 7.

Deliberatiuæ. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Felix materia in carmina. Ouid. 1. Amor. eleg 3.

Vberior materia. Quintil lib 3. cap. 11.

Ingens ad dicendum. Quintil. lib. 2, cap. 4.

Iocosa Ouid. 1. de Remed. amor.

Luculenta, Vide LVCVLENTVS.

Mortales. Tacit. lib. 12.

Multiplex, variáque. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Perfórmatas, Vide PERFORMO.

Plurima ad fingendum, credendúmque. Tacit. lib 17.

¶Aperiens se latius. Quintil in Prœm. lib. 1.

Crescit mihi materies scribendi, Vide CRESCO.

Destituta ad scribendum Quintil. lib. 5. cap. 10.

Detrahere materiem sceleri. Tacit. lib. 15.

Dicere materias fictas. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Dictare materias quas imitetur puer. Quintil. lib. 2, cap. 4.

Dare materiam candido. Quintil. lib 4 cap. 1.

Præformatam materiam dare secundum cuiusque vires. Quintil. lib. 2. cap. 6.

Dare alicui respondendi materiam. Quintil. lib. 6 cap. 3.

Duplicat materiam. Quintil. lib. 2. cap. 4. De comparationis exercitatione.

Fingere materias veritati quàm simillimas. Quintil. lib. 2. cap 10.

Expatientur,& gaudeant materia. Quintil.lib.2.cap.10.
Habere materiam Cic.in Sallust.
Nancisci. Cic.Fam.3.
Materiei opus est, Vide O P V S.
Præbuit iuueni materiem adipiscendi fauoris. Tacitus.
Vita materiem præbet malis. Ouid 4 de Ponto, eleg.16.
Præbere materiam suo damno Ouid 2. Metam.
Materia campúsq; tuis laudibus prosternitur, Vide P R O S T E R N O.
Amori materiam quærere. Ouid.1.de Arte.
Relinquere materiem Drusi fratris gloriæ. Tacit.lib 1.
Scribere de integro materiam retractatam. Quintil.lib.2.cap.4.
Secare materiam. Cic pro domo
Suggerere Quintil.lib.5.cap.7.
Opus superat. Ouid.2.Metam.
Trahere materiam à re aliqua. Quintil lib 4 cap.1.

Superans materia. Celsus lib 3 cap.4, Minui ergo tātùm materiā superantem oportet, quæ naturaliter digeritur, vbi nihil noui accedit.

¶Materia benefaciendi. Plinius iun. in Paneg. Delibasse quædam, seu potius demonstrasse contentus, largam, ac propè intactam benefaciendi materiam filio reseruauit.

Mali materia Horat 3.Carm ode 24.
Ea vetustissima militaribus odiis materies. Tacit lib.1.

¶Materiæ etiam appellatione, ligna omnia cōprehenduntur: quòd Græci ὕλην & syluam & materiem vocent Liuius, Multam materiam ceciderat miles. Cato de Re rust cap.17, Robur, materies item pæ ridica, vbi solstitium fuerit ad brumam, semper tempestina est. Cætera materies quę semen habet, quum maturum semen habet, tum tempestiua est. Cic. pro Milone, Repente lyntribus in eam insulā materiam, calcem, cæmenta atque arma conuexit.

Incorrupta contra omnia vitia materia, Vide I N C O R R V P T V S.
Surda materia, Vide S V R D V S.

Materiem pro ligno quod est inter corticem accipit Colum. lib.5. cap.11, dicens, Cuneum ferreum vel osseum inter corticem & materiem considerate demittito, ne lædas, aut rumpas corticem.

¶Materia interdū differt à ligno. Vlpian in l.arboribus. in princip. D.de vsufruct. Arboribus euersis, vel vi ventorum deiectis, vsque ad vsum suum & villæ posse vsufructuarium ferre, Labeo ait: nec materia eum pro ligno vsurum, si habet vnde vtatur ligno. Idem in l.ligni. D.de legat.3, Ligni appellatio nomen generale est: sed sic separatur, vt sit aliud materia, aliud lignū. Materia est, quæ ad ædificandū fulciendúmve necessaria est. Lignum, quicquid cōburendi causa paratū est.

¶Materia, Palmes qui de nouello nascitur, & in tenero alligatus dependet. Colum.lib.5.cap 6.

¶Materies, de equis etiam dicitur. Colum. lib.6. cap.27, Equinum pecus tripartitò diuiditur: est enim generosa materies, quæ circo sacrísque certaminibus equos præbet.

Materiarius, materiarij { ὑλουργός } Faber lignarius, vel qui materiam præstat Plaut Milite,
Adsunt fabri, architectíque, eam quidem ad rem haud imperiti.
A. Si non nos materiarius remoratur, quod quidem opus est,
Nouit indolem nostri ingenij, citò erit parata nauis.

Materiarius, Adiect { ... } vt Materiarius faber, Lignarius, vel potius tignarius: & Materiaria fabrica, Lignaria Plin. lib.7.cap 56.
Materiaria incrustatio, est quod vulgò *lambrissum* vocant. Bud.

Materiari { ὑλίζεσθαι } ea forma dictum qua Lignari: idémque significāt, teste Sipontino. Cæsar 7. bel. Gallici, Erat eo tempore & materiari & frumentari, & tantas munitiones fieri necesse.

Materiatus, pen prod. Adiect. { ... } Cic 3. Offic. Malè materiatæ ædes, Id est compositæ ex mala materie, vt ex lignis nō cæsis tēpestiuè.

Materiatio, & materiatura, pen. prod. { ... } apud Vitruuium legitur lib.4. cap.2, In ædificiis omnibus insuper collocatur materiatio variis vocabulis nominata. Paulo pòst, E quibus rebus, & à materiatura fabrili in lapideis & marmoreis ædiū sacrarū ædificationib. &c.

Materis, huius materis, f g. Teli genus post lanceam longius. Sisenna historiarum lib 3, Gallis materibus, Sueui lanceis configunt. Idem lib.4, Alij materibus aut lanceis medium perturbant agmen. Nonius in capite, De genere armorum.

Maternus, Matertera, Vide M A T E R.

Mathesis, huius mathesis, pen. prod. f g. vel Mathema, pen. prod. mathematis, pen corr. { μάθησις, μαθήσεως, καὶ μάθημα, μαθήματος } Latinè disciplina dicitur. Ad disciplinā spectant geometria, musica, arithmetica, astrologia. Et hæ mathematicæ scientiæ, disciplinæ dicūtur, eòq; discantur planè, & per demonstrationem quandā percipiantur. Aliàs Mathematici vocantur genethliaci, astrologíque, & qui Chaldæi vocantur. Cic, 1 de Orat. Quis ignoret, ij, qui mathematici vocantur, quanta in obscuritate rerum, & quàm recōdita in arte, & multiplici, subtilíq; versentur? Gell lib.1.cap 9, de ordine disciplinæ Pythagoricæ, Tum verba facere, & quærere, quæque audissent, scribere, & quę ipsi opinarentur, exponere potestas erat: ij dicebantur in eo tempore μαθηματικοί, scilicet ab iis artibus quas iam discere atque meditari inceperant: quoniam geometriam, & gnomonicam, musicam, cæterásque item disciplinas altiores, μαθήματα veteres Græci appellabant. vulgus autem quos gentilitio vocabulo Chaldæos dicere oportet, mathematicos dicit.

Nota mathematicis genesis tua Iuuen. saty 14.

Mathios, Herba, quam qui serpentes comederint, senium deponunt ætatis. Hæc Lactant in lib 4. Thebaid.

M A T H O, Apher quidam, qui supplicium formidans, quòd multæ seditionis fecisset, primo Punico bello finito, sic in Carthaginenses inuectus est, vt qui aliter consulturus surgeret, non expectato orationis principio, coniectis lapidibus eum interficerent: quo pacto multi non solùm duces, verumetiam priuati homines sunt cæsi. Meminit huius historiæ Cælius lib.29 cap.2.

M A T I N V S, pen prod. { Ματῖνος } Mons est Calabriæ, authore Porphyrio. Lucan. lib.9, -& calidi lucent Buxeta Matini.

Matinus, Adiect. { ματῖνος. } vt Apis Matina. Horat.4. Carm. ode 2.
Cacumina Matina. Horat. Epod.16.

Matiolichus { ματιόλοιχος } vt Cælio videtur, qui parum comedit, aut qui in minimis astutum se præstat. Quanquam & Matiolichus dici volet, qui ex mensuris lucrum venaret. Nam est mēsuræ genus mation. & λείχω Iambo Hincque forsan Eusebio cuidam apud Marcellinum Matiocobæ factum cognomentum. Vide lect. Antiq lib 26. cap.21.

Matralia, Vide M A T E R.

M A T R E A S { Ματρέας } Alexandrinus quidam, qui Romanis Græcísque admirationi fuit, quòd diceret, feram à se nutriri, quæ ipsa semet voraret, vt vel nunc anxiè scrutentur multi, τί θηρίον ἑαυτὸ κατεσθίει, id est, quænā sit Matreæ fera. Matreæ meminit Plinius lib 16 hist. Naturalis, huius an alterius haud statuo nunc, Matreas (inquit) Varro author est, vitem fuisse Smyrnæ apud Matreā triferā. Huius multæ sunt ambiguitates, quibus ludebat, vt refert Cælius Rhodig. lib.11.cap.13.

Matricaria, Vide A M A R A C V S & P A R T H E N I V M.

Matresco, Vide M A T E R.

Matricida. Matrimus, Matrimonium, Matrix, Vide M A T E R.

Matrona, Matronalis, Vide M A T E R.

M A T R O N A, pen. corr. { Μάτρονα } fluuius Galliæ, ortus in finibus Lingonum, & Celtas à Belgis separans. cuius multa describuntur apud Cæsarem Vulgò *Marne*. Ausonius in Mosella.

M A T R O V M { Μητρῷον } apud Smyrnam celebrat Strabo lib.14. Interpres eo nomine matronarum accipit locum. Cælius Matris deūm templum dici mauolt. Scribit Plutarchus, Lycurgum rhetorem vbi iam è vita demigrandum aduertit, in matroum ac buleuterium ferri se iussisse, vt eorum quæ in republica gessisset, pœnas daret, si quid foret delictum. ¶Matroum etiā pro loco Athenis accepit Libanius. vbi cōcionaretur Demosthenes. Vide Cæl.lib.9 cap.7.& lib.18.cap.17.

Matta. mattæ { ψίαθος, φορμός } Storia vel teges in quibus stuppa, vel fœnum, vel lanæ rudiores, aut aliud aliquid simile infercum est. fiuntque interdum è canabe, aut scirpo. Ouid.6. Fastorum,
Ac dominus, discedite, ait. plaustróque morantes
Sustulit. in plaustro scirpea matta fuit.

Mattea, Vide M A T T Y A.

Mattiaca pila, Saponis erat quoddam vile genus, quo ad ruffandos crines mulieres vtebantur. Martial lib.14. in apophoretis,
Si mutare paras longæuos cana capillos:
Accipe mattiacas (quo, tibi calua?) pilas. Dictæ sunt autem Mattiacæ pilæ, à Mattiaco Germaniæ oppido, de quo Plin lib 31.cap.1.

Mattici { ... } cognominantur homines malarum magnarum, ac oribus latè patentibus. Festus.

Mattya, Mattyæ { ματτύη } primæ declinationis, vt ait Georgius Merula, dicitur quodcunque pretiosum edulium. At Calderinus dicit Mattea cum e secunda vocali, neutrum plurale, condimentum esse carnium vocatum. vnde Matteolicus, id est Gulosus. Cælius verò lib. 9 cap 11. Mazam, inquit, putant ex farina, oleo, & aqua confici solitam. Suidas etiam ex lacte: vnde mox paulo μάζα & ματτ, a est. dictáque eo nomine pretiosa omnia edulia, vt scribit Athenæus. Hinc illud Martialis lib.13, sunt qui ita legant,
Inter aues turdus, si quis me iudice certet,
Inter quadrupedes mattya prima lepus. Turnebus legit mattya. Verba autem Athenæi quæ à Cælio allegata sunt, lib 14. leguntur, vbi & inuētum à Thessalis hoc esse inquit. Cæterùm lib.4. inter ἐπιδόρπια seu τραγήματα numeret, & significatione idem esse inquit. Sunt aut ἐπιδόρπια quæ post cœnam apponi solent: Latini bellaria vocant, & secundas mensas. nonnunquā etiam peregrina voce, tragemata. Suet. in Caligula, cap. 38, videtur mateas appellasse, nisi fortè mendosus sit locus. Vide Erasmum in adagio ματτυάζειν.

Matula, matulæ, pen corr. { ἀμίς } Vas aquarium, siue ad aquam reddendam. Plaut. Mostell.6,
Iam hercle ego vos pro matula habebo, nisi matulam datis.
Matulā pro meticuloso vanóq; accipere videtur Plaut. in Persa.15,
. nunquam ego te tam esse matulam credidi: Quid metuis?

Matella, matellæ, f.g. { ἀμίδιον } Diminutiuum à matula, Est aquarium vas, inquit Nonius. Varro Endymionibus, Dinitum aphocaschim ad communem reuocat matellam.
Matella, Vas in quod vrinā reddimus. Martial. lib.10, in Calliodorū,
Dispeream, si tu Pyladi præstare matellam Dignus es.

Matellio, matellionis, m. g { ἀμίδιον } Diminutiuum à matula, inquit Festus: & Varro de Lingua Lat.lib.4, Matellio, à matula dictus, & dictus posteaquam longius à figura matulæ discessit. Idem de vitis Patrum, Postularet truelleum, matellionem, peluim. Cic.in Parad. Si L. Mummius aliquem istorum videret matellionem Corinthium cupidissimè tractantem, &c.

Maturus, pen prod. Adiect. { ὡραῖος, ἀκμαῖος, πέπων, ... } Propriè de frugibus dicitur, quod neque crudum, neque mite, neque caducum, neque nimium coctum, sed in tēpore tēperatum prouenit: vt Poma matura. Cic. de Senect. Et quasi poma ex arboribus, si cruda sunt, vi auelluntur: si matura & cocta, décidunt, &c.
Ætas matura Vlpian. in l.Cum filiosfamilias, in fine, D. de legat.3.
Arbuta fiunt matura Lucret lib.5.
Albesceit messis maturis aristis. Ouid.5. Fast.
Fœtus maturos edere. Ouid. de Nuce.
Fruges. Virg eclog.3.
Vuæ maturæ vinimæ. Virgil. 10. eclog.
¶Maturus æui, per translationem, pro Sene quandoque accipitur. Virg 5 Æneidos, -æui maturus Acestes.
Animi maturus. Virg 9. Æneidos,
Hic annis grauis, atque animi maturus Alethes.
Animo maturus & æuo. Ouid.8. Metam.
Annis maturus Tacit. lib 1.
Militiæ maturus. Liuius lib.2, Decad.5, Cuius magna pars matura militiæ esset.
Hic sponsæ maturus, illa marito. Stat.3 Sylu.2.
Ad arma maturus. Sil.lib.16.
Maturus cibo. Plin.lib.12.cap.17.

¶Consilium

¶Consilium maturum. Claud. de bell. Get.
Dies. Lucret. lib. 4. Id est tempus maturum & idoneum.
Facultas maturior dicendi. Cicero 1. de Orat. Non despero fore aliquem aliquando qui & studio acriore, quàm nos sumus, atque fuimus, & otio ac facultate dicendi maiore ac maturiore, & labore atque industria superiore, &c.
Viro matura filia. Virg. 7. Æneid.
Funeri maturo propior, Id est morti vicinior. Horat. 3 Carm. od. 15.
Gloria. Liu. 2. ab Vrbe.
Homo maturus & mitis. Cic. de Clar. Orat. Ipse Thucydidas, si posterius fuisset, multo maturior fuisset & mitior.
Iudicium. Cic. pro Cecina, Si quis quod spopondit, qua in re verbo se vno obligauit, id non facit, maturo iudicio, sine vlla religione iudicis condemnatur.
Libertas. Liu. 2. ab Vrbe.
Muria matura. Columel. lib. 12. cap. 6, Quũ salem per aliquot dies videbis liquescere, ex eo intelliges nondum esse muriam maturam. Itaque subinde aliũ salem tandiu ingeres, donec in sportis permaneat integer, nec minuatur: quod quũ animaduerteris, scies habere muriã maturitatem suã. Paulo pòst, Est & aliud muriæ maturæ experimentum. Nam vbi dulcem caseum demiseris in eam, si pessum ibit, scies esse adhuc crudam: si innatabit, maturam.
Onus maturum auferre vtero. Ouid. 2. Fast.
Probitas maturior æuo. Stat. 2. Sylu. 2.
Partus. Horat. in Carmine secul.
Puer alicui rei faciendæ. Quintil. lib. 2. cap. 1, Nos porrò quærimus, quando iis, quæ Rhetorice præcipit, percipiendis puer maturus esse videatur.
Reditus. Horat. 4. Carm. ode 5.
Tempus. Cic. ad Attic. lib. 15, Non recuso id quidẽ, sed & cõponendum argumentum est, & scribendi expectandum tempus maturius.
Tempus maturum vino. Celsus lib. 4. cap. 11. Hoc est vt ægroto detur vinum bibendum.
Tempore maturo adepta coniugium. Catul. in Carm. nupt.
Venter. Ouid. 11. Metam.
Matura viro virgo. Gelius lib. 12. cap. 7.
Virginitas matura toris. Stat. 1. Achill.
Maturior. Horat. 3. Carm. ode 17,
Ah te meæ si partem animæ rapit　Maturior vis.
¶Maturum, significat aliquando festinum & repentinum. Cic. 7. Verr. Vt etiam illa vox & illa imploratio, ciuis Romanus sum: quæ sæpe multis in vltimis terris opem inter Barbaros & salutem tulit, ea mortem illis acerbiorem & supplicium maturius ferret.
Maturum malum. Plaut. Pseud. 5.　Celsus lib 1 cap 1, Ignauia corpus hebetat, labor firmat: illa maturam senectutem, hic longam adolescentiam reddit.
Maturum papauer ad excipiendam lacrymam. Cels. lib. 5. cap. 25.
¶Maturum facere, pro Citò expedire. Gel. lib. 3 cap. 7.
Maturissimus, pen. corr. Superlatiuum {[illegible]} Colum. lib. 4. cap. 29, Fœcundos & quàm maturissimos surculos viti detraxerit.
Maturrimus, pen. corr. Aliud superlatiuum. Tacit. lib. 15, Robur ætatis quàm maturrimum precari.
Maturitas, pen. corr. f. g. {[illegible]} Tempus maturum. Cic. 2. de Nat. deor. Sol mundũ omnẽ sua luce cõpleat, ab eóq; luna illuminata grauiditates & partus afferat, maturitatésque gignendi. Maturitas frugum, Idem 1. Tuscul.
Ingenium celeriter maturitatem assecutum. Cic. 2. de Orat. Non potest in eo esse succus diuturnus, quód nimis celeriter est maturitatem assecutum.
Festinata maturitas occidit celerius. Quint. in Procem. lib. 6.
Firma lactis maturitas. Columel. lib. 7. cap. 9.
Inchoata maturitas, Vide I N C H O O.
Maturitas animaduertendi. Cic. Dolabel. lib. 9. 14, Vt res ipsa maturitatem tibi animaduertendi omnium consensu daret.
Maturitas ætatis. Cic. ad Lepiã, lib. 6. 18, Etsi abest maturitas ætatis: iã tamen personare aures eius huiusmodi vocibus nõ est inutile.
Prima dicendi maturitas. Cic. de Claris Orat. Quod idcirco posui, vt dicendi Latinè prima maturitas, in qua ætate extitisset, posset notari.
Maturitas orationis. Cic. de Claris Orat. Quúmque ipsa oratio iam nostra canesceret, haberétque suam quandam maturitatem, &c.
Maturitas sceleris. Cic. 1. in Catil. Nescio quo pacto omnium scelerum, ac veteris furoris & audaciæ maturitas in nostri Consulatus tempus erupit.
Maturitas senectutis. Cic. de Senect. Vt enim infirmitas est puerorũ, & ferocitas iuuenũ, & grauitas iã constantis ætatis: sic senectutis maturitas, naturale quiddam habet, quod suo tempore percipi debeat.
Maturitas virtutis Cic. pro Cælio, Quæ studia in his iam ætatibus nostris cõtractiora esse debent: in adolescẽtia, tanquã in herbis, significant quæ virtutis maturitas, & quantæ fruges industriæ sint futuræ.
Nondũ est maturitas illud faciẽdi, Id est, Nondũ est tẽpus maturũ. Cic. ad Attic lib. 1, Inducendi Senatusconsulti maturitas nondum est.
Assequi maturitatem, Vide A S S E Q V O R.
Capere maturitatem, Vide C A P I O.
Maturè, pen. prod. Aduerb. {[illegible]} Tempestiuè, siue Ad tempus. Terent. Eun. 2. 1,
Fac ita vt iussi: deducantur isti. P faciam. PH. at diligenter.
P. Fiet. P H at maturè P fiet.　Ibidem, 5. 4,
Quomodo adolescẽtulus meretricũ ingenia & mores posset noscere: Maturè, vt quum cognorit, perpetuo oderit. Vbi Donatus, Maturè, Citò, & ante tempus.
Maturè duo significat, & citò, & tardè. Plaut. in Curcul. 8,
Qui homo maturè quæsiuit pecuniam,
Nisi eam maturè parsit, maturè esurit.　Est enim sensus, Qui homo vix & ægre quæsiuit pecuniã. Hæc Charisius lib. 2. Valla Plauti interpres capiens, festiuiscule. vt sit sensus: maturè quæsiuit, Id est tardiuscule: maturè parsit, Id est custodierit maturãdo ac retinendo: maturè esurit, Id est citò vel tandem fame laborat.
Maturè facere aucupium oculis. Plaut. Milit. 13, Vidén' tu illã oculis maturè facere, atque aucupium auribus? Id est vt festinat audire.
Quæ si fuit sine mora, matureq; decreta fecissem, &c. Cic. 5. Philip.
Maturè mittere. Cic. ad Senatũ, lib. 15. Hoc autem tempore res sese sic habet, vt nisi exercitum tantum quantum ad maximum bellum mittere soletis, maturè in has prouincias miseritis, &c.
Redeas maturè, repetásque relicta. Horat. 1. epist. 7.
Venit ipse maturè. Cic. 3. Offic.
Maturè extollere aliquem ad summum imperium per omnes honorum gradus. Cic. 1. in Catil.
¶Maturius, Comparatiuum. Cic. 4. Acad. Quò quidẽ & maturius venimus, quòd erat constitutum, &c.
Maturissimè, pen. corr. {[illegible]} Superlatiuum: cui Tardissimè opponitur. Dicitur etiam Maturrimè, per contractionem, quemadmodum Celerrimè. Cic. pro Cecinna, Nam vt quæque res est turpissima, sic maximè & maturissimè iudicanda est: at ea in qua existimationis periculum est, tardissimè iudicatur. Cæsar 1. bel. Gall. Quibus rebus quàm maturrimè occurrendum putabat.
Maturo, maturas, pen. prod. {[illegible]} maturare, Accelerare, ita vt adhibeatur industriæ celeritas, & diligentiæ tarditas: ex quibus duobus contrariis fit maturitas, vt neque aliquid citius, neque serius fiat. Terent. Heaut. 3. 1,
Quod sensisti illos me incipere fallere,
Id vt maturent facere.　Sallustius, Antonius Catilinam cum exercitu persequi maturet.
Maturare aliquid sole. Plin. lib. 15. c. 7, Alij foliorũ mollissima decoquunt in oleo, & exprimũt: alij deiecta ea in oleũ prius, sole maturãt.
Maturare oliuas muria. Pallad. in Nouẽbri, cap. 22, Electas oliuas muria maturabis, *Tu feras meurir en saulmure.* Quidã legunt macerabis, sed ineptè. Sic enim loquitur Colum. lib. 12. cap. 47, Quũ muria dura Pausea alba maturuerit, omne ius defundatur. muria dura, duo sunt ablatiui.
Maturare oua. Plin. lib. 9. cap. 57.
Maturare pomum. Plin. lib. 16. cap. 25, Floret prima omnium amygdala mense Ianuario, Martio verò pomum maturat.
Dicimus (vt ex præcedentibus, & sequẽtibus exemplis est manifestum) Maturare, absolutè: & Maturare rem aliquam. Cic. ad Brut. 10, Quod vt faceres, idque maturares, magnopere desyderabat Resp.
Annus in apricis maturat collibus vuas. Tibull. lib. 1. eleg. 4.
¶Maturat arbor. Plin. lib. 16. cap. 25, Serotino quædam germinatu florent, maturántque celeriter, sicuti morus.
Maturare & properare. Virgil. 1. Georg.
Maturare cœpta, Maturè absoluere. Liu. 4. bel. Pun.
Fugam maturare. Virgil. 1. Æneid. Id est festinatè discedere atque properare, vt dicere solebant, Maturat ab vrbe proficisci. Veteres tamen Grammatici aliter, quod Turnebo non probatur.
Maturare alicui mortem. Cic. pro Cluent. Huic mortem maturabat inimicus, quod illi vnum in malis perfugium erat calamitatis.
Maturare mortem. Cels. lib 7. cap. 26, In vesica verò non initò vel hi conquiruntur vel attrahuntur: quoniam vbi illam conuulnerarũt, ex distentione neruorum mortem maturant.
Maturare proficisci, & Maturare facere funus. Liu. 2. ab Vrbe.
Maturatum est ab eo. Liu. 2 ab Vrbe.
¶Maturare, Perficere. Quintil. 10 epist. ad Triphonem, Nam ipse eos nõdum opinabar satis maturauisse: Quidam legunt Maturuisse, idque rectius, nempe à verbo Maturesco.
Maturatus, pen. prod. Particip. {[illegible]} Maturũ factũ. Cic. de Senect. Primò est peracerba gustatu, deinde maturata dulcescit.
Maturatum negotium, Acceleratum, aut perfectum. Et apud Plinium, Maturata concoctio, Perfecta.
¶Maturato, ablatiuus iunctus cum hac dictione opus: vt, Maturato est opus hoc est celeritate & maturitate. Liu. 4. bel. Pun. Idem 2. ab Vrbe, Vt cum singulis fidelibus amicis vecturi: ita facto, maturatóque opus esse, rem atrocem incidisse.
Maturatè, pen. prod. Aduerb. {[illegible]} Festinanter. Liu. 2. bel. Maced. Iussis cæteris, quantum maximè possent maturatè sequi.
Maturatè properare. Plaut. Pseud. 20.
Maturatio, Verbale {[illegible]} Author ad Heren. lib. 3, Dolus consumitur in pecuniam, pollicitationes, dissimulationes, maturationes, mentiones, & cæteras res.
Maturesco, maturescis, maturui {[illegible]} maturéscere, Maturũ fieri, A maturo deriuatur. Plin. lib. 11. cap 11, Quũ mella cœperũt maturescere, abigunt fucos. Colum. lib. 4. Cæs. 6. bel. Gall. Ipse, quũ maturescere frumẽta inciperẽt, ad bellũ Ambiorigis profectus,
Lucus maturuit pleno anno. Ouid 11. Metam.
Annis nubilibus maturuit puella. Ouid. 14 Metam.
Partus maturescunt septem nonnunquam, aut, vt plerunque, nouem lunæ cursibus. Cic 2 de Nat. deor.
Libros nondum opinabar satis maturuisse. Quintil. in Epistola ad Tryphonem, Hoc est, satis castigatos & recognitos vt emitterentur, sicut virgo matura viro emittitur.
Vites maturescunt. Plin lib. 16. cap. 25.
In semen maturescere. Plin. lib. 18 cap. 16.
Maturescens, Participium {[illegible]} Plin lib. 12. cap. 3, Malus Assyria omnibus horis pomifera est, aliis cadentibus, aliis maturescentibus, aliis subnascentibus.
Maturor, maturaris {[illegible]} Passiuum, eiusdem significationis cum maturesco. Plin. lib. 15. cap. 18, Contrà nouissima sub hyeme maturatur chelidonia.
Matuta, matutæ, penult. prod. {[illegible]} Aurora à nostris dicitur, quæ à Græcis [illegible]. Cicero 1. Tusculan. Quid Ino Cadmi filia? nónne Leucothea nominata à Græcis, Matuta habetur à nostris? Dicta est quòd matutino tempori præsit. Seruius, Ino in Matutam versa est, quæ Græcè dicitur Leucothea. Vide I N O.
Matutinus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} vt, Tempus matutinum,

pro Mane. Cic. ad Attic. lib. 1. 13, Itaque quum bene completa domus est tempore matutino, quuoi, &c.

Alites matutini. Propert. lib. 1 eleg. 15. Id est Galli.
Cliens matutinus Martial lib. 12 epigr. 69.
Dies matutini. Plin. lib. 8. cap. 32 ad finem.
Matutina frigora. Hor. 2. Serm. saty. 6.
Matutinæ horæ, Apud Plinium.
Matutini pastus. Plin. lib. 12. cap. 17.
Pruina. Propert. lib. 2. eleg. 10.
Radiis iuga subdita matutinis. Ouid. 1. Metam.
Tempora. Ouid. 3. Metam.
Matutinæ vmbræ. Plin. lib. 16. cap. 13.
Matutinis omnibus, pro quolibet mane. Plin. lib. 10. cap. 43.

Matutinus, Epitheton Iani, quòd ab eo diei & anni principium ducatur. Horat. 2. Serm. saty 6 Vide & Macrob. lib. 1. Saturnal.

¶Matutino, pro Mane & subauditur tempore, Plin. libro 7. cap. 53. Nullis euidentibus causis obiere, dum calciantur matutino duo Cæsares. Quintil. lib. 12. cap. 8, Pridie ad se venire litigatorem, aut eodem matutino iubent.

¶Matutinus homo. Virgil. 8 Æneid. Nec minus Æneas se matutinus agebat. Vbi Seruius, Rem temporis, ad personam transtulit.

Mauelim, Mauellem, Mauolo, Vide M A L O, malis.

M A V M A T, siue Magmed, (vtroque enim modo dicitur) is qui magnam Orientis partem religione peruersa impleuit, vti proditum est: morbo comitiali fuit obnoxius. Id quũ animaduertisset vxor, & eo nomine plurimũ indignaretur, ac rogaret subinde quid esset: Desine (inquit) mirari, morbus abest: sed quũ aduentantis numinis vim pati nequeam, mente collabor, ac stupent membra, Communis est hæc prophetarum affectio, quorum me esse vnum, scias velim. Hac fraude delinita mulier, quem odisse cœperat euentus atrocitate, cõmenti versutia, vt diuinum suspicere virum coacta est, quæ illuc denique prorupit fraus, vt illum moriens ex asse hæredem institueret. Quæ res potentiæ, quam mox adeptus est amplissimam, exordia præbuisse narratur. Cælius.

M A V O R S {ἄρης} (inquit Seruius) per epenthesim Mars dicitur: vt Nauita, pro Nauta: Induperator, pro Imperator. Ouid. 3. Fastorum, Sic ego: sic posita dixit mihi casside Mauors. Dictus est porrò Mauors, quòd magna verteret. Author Cic. 2. de Nat. deor.

Mauors armipotens. Lucret. lib. 1.
Fortissimus. Ouid. 2. de Arte.
Furibundus Senec. Thyeste, 7.
Inclytus. Virg. 12. Æneid.
Rigidus. Stat 5. Sylu. 2.
Sæuus. Sil. lib. 7.
Sanguineus Virg. 12. Æneid.

Mauortius, Adiectiuum {ἄρειος} vt Cuspis Mauortia. Stat. 9. Thebaid.

Ætas. Claud. de bel. Get.
Facta. Sil lib. 1.
Mœnia. Virg. 1 Æneid.
Terra. Virg 3 Æneid.

M A V R I T A N I A {μαυριτανία, μαυρουσία} Africæ regio extrema, versus Gaditanum fretum, & Occidentalem Oceanum. In ea Antheus gigas regnasse dicitur, ab Hercule victus Est autem duplex, Cæsariensis à Cæsarea, & Tingitana à ciuitate Tingi. Dictáque est Mauritania, à μαῦρον, quod est nigrũ: quòd nigros habeat colonos. Gignit simias, dracones, struthiones, & elephantes.

Rex Mauritaniæ. Cic. pro Sylla.

Mauri {μαῦροι, μαυρούσιοι} Populi qui Mauritaniam regionem incolunt. Eos fuisse Indos, & Hercule duce cum innumera aliarum gentium multitudine, in hæc loca peruenisse multi crediderunt, vt Strabo lib vlt. scribit. Sallust. certe in Iugurthino, Mauros & Numidas, reliquósque qui maritimam Africam cultiorem reddiderant, Medos, Armenios, Persas, & Phœnices fuisse indicat. Hi Romanis, bellis Punicis, maximè autem rebus contra Iugurtham gestis innotuerunt Vide Strabonem libro vltimo.

Incocti corpora Mauri. Sil. lib. 17.
Leues. Claud. 6 Paneg.
Occidui. Lucan. lib 3.
Terrificus nigris prorumpit Maurus in armis. Sil. lib. 7.

Maurus, Adiectiuum {μαῦρος} pro Mauritanos, siue Mauritanicus. vt

Mauri iaculi. Hor. 1. Carm. ode 22.
Vnda Maura. Horat. 2. Carm. ode 6, -vbi Maura semper Æstuat vnda. Id est Mauritanes.

Mauricè, Aduerbium à Mauro. Gell lib. 1. cap. 25.

Maurusius, Adiect. {μαυρούσιος} Idem: vt Arundo Maurusia. Silius lib. 10,
At multa thorax perfossus cuspide: & hærens
Loricæ interdum Maurusia pendet arundo. Id est Mauricum telum ab hoste Mauro immissum.

Præda Maurusia. Silius lib. 16.
Tellus Maurusia. Claud. 3. Paneg.

Maurusiacus, Adiectiuũ, Idem quod Maurusius. Martial. lib. 12. epig. 67,
Gemmantes prima fulgent testudine lecti
Et Maurusiaci pondera rara citri.

M A V S O L V S, pen. prod {μαύσωλος} dictio trisyllaba fuit, inquit Gellius, vt Marcus Cicero ait, rex terræ Cariæ: vt quidam Græcarum historiarum scriptores dicunt, prouinciæ Græcæ Præfectus, quem σατράπην Græci vocant. Is Mausolus vbi fato perfunctus est, & inter lamẽta & manus vxoris funere magnifico sepultus est, Artemisia luctu atque desiderio mariti flagrans, ossa, cineremque eius mista odoribus, contusáque in pulueris faciem, aquæ indidit, ebibítque: multáq; alia violenti amoris indicia fecisse dicitur Molita quoque est ingenti impetu operis, cõseruandæ mariti memoriæ causa sepulchrum illud memoratissimum, dignatúmque memorari inter septem omniũ terrarũ spectacula. Hactenus Gel. lib. 10. cap. 18. De Mausoleo lege Plin. lib. 36 cap. 5 & Herodotum lib. 7.

Mausoleum, pen. prod. {μαυσώλειον} tetrasyllabum, non Mausolum.

Propert. lib. 3 ele. 2, Nec Mausolei diues fortuna sepulchri. Hoc sepulchrum attollitur in altitudinem viginti quinque cubitis, cingitur columnis triginta & sex. Ab hoc sepulchro, omnia pretiosa sepulchra ex nomine eius mausolea dicuntur. Vnde Suet. in Augusto, cap 100. sepulchrũ Cæsarũ appellauit Mausoleum, quod extruxit Augustus. Idem in Caligula, Duobus ferculis subuectos mausoleo intulit.

M A V S O L I, Dicti sunt Cares, Asiæ populi, à Mausolo rege, Artemisiæ viro. Steph.

M A V S O S {μαυσός} Agri Corinthij vicus est Stephano.

M A X I A S {μάξυες} Afriæ populi, à Troianis (vt ipsi gloriantur) orti, qui dextram partem capitis comatam gestant, sinistram radunt, & corpus minio tingunt Author Herodot. lib. 4.

Maxilla, maxillæ {σιαγών} Diminutiuum à mala, vt putauit Priscianus. Verùm Mala à maxilla fit per detractionẽ literæ mediæ, authore Cicerone in Orat. Quomodo (inquit) vester Axilla, Ala factus est. nisi fuga literæ vastioris? quã literã etiam è maxillis, è taxillis, & vexillo, & paxillo cõsuetudo elegans Latini sermonis euellit. Vide A X I L L A.

Maxilla, In qua fixi sunt dentes: quanuis etiam de parte exteriore quandoque dicatur, quæ barbam emittit. Pers. saty 4,
Tu, quum maxillis balanatum gausape pectas,
Inguinibus quare detonsus gurgulio extat?

Ordo maxillarum. Plin. lib. 11. cap. 37.
Thesaurus maxillarum, Vide T H E S A V R V S.

Maxillaris, & hoc maxillare, penult. prod. {σιαγόνιος, γόμφιος} Quod ad maxillam pertinet. vt Dens maxillaris, qui & Molaris dicitur Plin. lib. 32, Maxillarésque ita sanari dentes præcipuè putant.

Maximè, pen. cor. Aduerb. superlatiui gradus à Magis, Vide M A G I S.

M A X I M I N V S, de cuius vita & gestis historici permulti, tantæ voracitatis, & bibendi adeò auidus fuisse memoratur, vt sæpe illum opera diurna vini amphoram capitolinã perficcasse scribat Cordus, & carnis vorasse libras quadraginta vel sexaginta quoque. Meminit Cæl. lib. 27. cap eodem.

Maximopere, Maximus, Vide M A G N V S.

M A X Y E S, Vide M A X I A S.

Maza {μάζα} quæ & massa dicitur, solet ex farina, oleo & aqua cõfici, aut etiam ex lacte, secundum Suidam. Vide dictionariu Græca.

M A Z A C A, pen corr. {μάζακα} ciuitas est Cappadociæ, teste Plin lib 2. cap. 108, sub monte Argeo, quæ nunc Cæsarea. Inde Mazacæ populi, aidẽ, lib 6 cap. 7. Eusebius in Chronicis, Tiberius Archelao pulso, & Cappadocia in prouinciæ formã redacta, nominauit Cæsareã. Hinc

Mazacenius, & Mazaces, Mazacis {μαζακηνός.} Suet. in Nerone, Turba Mazacum.

M A Z A E V M {μαζαῖον} Bithyniæ oppidum, teste Stephano, in dictione ἀμαζόνιον.

M A Z A E I {μαζαῖοι} Pannoniæ populi sunt, apud Strabonem lib 7.

M A Z A R E S {μαζάρης} Ea Medorum Satrapis fuit, qui Prienenses in Cyri ditionem redegit Vide Herod lib. 1.

Mazara, pen. corr. Genus teli quo antiqui in bello vtebantur. Cæsar 1. bell. Gall. Et nonnulli inter carros rotásque, mazaras ac tragulas subiiciebant, nostrósque vulnerabãt. Liuius 7. ab Vrbe cond. Vbi quidã legunt machæra, alij mataras, alij materas. Quid autem sit Materis, vide suo loco.

M A Z A X {μάζαξ} Africæ populus, qui in torquendis missilibus non est inferior Medis. Beroaldus in illud Lucani lib. 4,
-æquaturúsque sagittas
Medorum, tremulum quum torsit missile Mazax, Dicebantur & Mazaces equites, qui in comitatu nobilium erant ferè ex Africa. In vita Neronis, Phalerata Mazacum turba atque cursorum. Quin & Nemesianus equos Mazacas laudat, qui ex interiore Africa erant,
Quémque coloratus Mazax deserta per arua Pauit, &c.

M A Z A R A S, Fluuius in ora maris Hyrcani. Vide Plin. lib 6 cap 16.

Mazonomum, pen. corr. {μαζονόμον} Græca dictio, qua lanx grandior significatur, vt ait Acron, quo cibi feruntur in conuiuia. Horat. 2. Serm. satyr. vltima,
Mazonomo pueri magno discerpta ferentes
Membra gruis. Varr 3. de Re rust cap. 4, Vt in eodẽ tecto ornithonis inclusum triclinium haberet, vbi delicatè cœnitaret, & alios videret in mazonomo positos coctos, alios volitare circa fenestras captos.

M E

Me, Accusatiuus & ablatiuus {ἐμέ} ab Ego, mei.

Me, pro Mihi, inquit Festus, dicebant antiqui: vt Ennius, quum ait lib 5, Siquid me fuerit humanitus, vt teneatis, &c.

Meapte, Ablatiuus cum syllabica adiectione: Mea propria, siue Mea ipsius. Terent. Heaut. 4. 3,
Ita me di ament, vt ego nunc non tam meapte causa
Lætor, quàm illius.

Meabilis, Meatus, Vide M E O, meas.

M E A R V S, Fluuius est Hispaniæ in ora Asturum, vt est apud Pomponium Melam lib 3.

Mecaphrodiron {μηκωνἀφρώδης} Species est papaueris, spumeum habens semen. vnde etiam à Dioscoride μήκων ἀφρώδης, hoc est spumeum papauer appellatur.

Mecastor, Iurandi aduerbium, Festus, Mecastor & Mehercules. iusiurandum erat: quasi diceretur, ita me Castor, ita me Hercules. vt subaudiatur iuuet. Terent. Hecyra, 1. 2, -ô salue Parmeno.
S Y. Salue mecastor Parmeno. Vbi Donatus, Olim salutantes addebãt iusiurandum, vt hoc sedulò facere viderentur. M E, aut adiectiuũ est, & abundat: aut positũ est pro μὰ syllaba, vt Græci μὰ τὸν ἀπόλλωνα dicunt.

Mecastor, Iusiurandum erat fœminarum proprium, sicut viri per Herculem deierabant. Ædepol autem, quod est per Pollucem iurare, viro & fœminæ cõmune est. Rationem vide apud Gell. lib. 11. cap. 6.

Mechanicus, mechanici, pen. corr. {μηχανικός} Faber, opifex eorum operum, quæ ingenio simul ac manibus fiunt. ἀπὸ τοῦ μηχανῆς, quod inuentionẽ significat Sueton. in Vesp Augusto, cap. 18, Mechanico quoque grandes columnas exigua impensa perducturum in Capitolium pollicenti, præmium pro commento non mediocre tribuit.

Mechanicus,

Mechanicus, Adiectiuum { μηχανικὸς } vt Ars mechanica, Id est fabrilis. Firmicus lib.6 cap.31, Hæc genitura diuinum facit artis mechanicæ repertorem. Paulo pòst, Hic est Syracusanus Archimedes, qui Romanos exercitus mechanicis artibus sæpe prostrauit.

MECOENAS { [illegible] } Equestris ordinis Hetruriæ regibus ortus, Horatio & Propertio autoribus. Propertius lib.3. ad Mecœnatem,
Mecœnas Eques Hetrusco de sanguine regum
Intra fortunam qui cupis esse tuam. Horat.lib.1.Carm.ode 1, Mecœnas atauis edite regibus. Atauum suum faciunt. Amicum insuper Cæsaris Augusti vel præcipuum, & poetarum ea tempestate amantissimum omnes fatentur. Delicatum præterea, non solùm cultu ac moribus, sed etiam stylo commemorant: quare eum Augustus Malacinum vocabat, exagitabátque frequenter vt Cacozelum, teste Tranquillo in Augusto, cap 86.
Teneri Mecœnates. Iuuenal. Saty.12.

MECONE { Μηκώνη } Ciuitas in Sicyone, in qua honores distribuerunt dij, quod significat Hesiodus, quum ait, [illegible]. Sed & Callimachus Meconem appellat [illegible], id est beatorum sedem. Meminit huius Cæl.lib.15.cap.15. Vide & Strab.lib 8.

Meconis, pen prod huius meconidis pen. corr. fœm g. Lactucæ atræ genus, à similitudine quadam ad meconium, Id est papaueris succum. μήκων enim papauer Græcis dicitur. Plin.lib.19.cap.8, Est etiamnum alia distinctio atræ, quæ meconis vocatur, à copia lactis soporiferi, quanquã omnes somnum parere credũtur. Apud antiquos Italiæ hoc solum genus earum fuit, & ideo lactucæ nomen adeptæ. Idem libro 20.cap.7, sub finem, Et amara lacténsque, quam meconidem vocauimus.

MECONITES { μηκωνίτης } Gemma est papaueris similitudinem exprimens, de qua Plin.lib.37.cap.10.

Mecum { μετ' ἐμοῦ. } Id est cum me. Cic.in Orat. Ea cur est mecum, & tecum, non cum me, & cum te, vt esset simile illis vobiscum atque nobiscum. Plaut. Cistellar.8, -nihil mecum tibi:
Mortuus tibi sum: hanc vt habeo, certum est non amittere.
Indignabar mecum. Virg.1.Æneid.
Mecum simul Cic ad Attic.lib.3, Atque vtinam iam ante vidisses, neque totum animum tuum mœrori mecum simul dedisses.
Mecum vnà Terent. Heey 1 2, Vt colloqui mecum vnà possit.
Mecum vnà simul. Terent. Heautont.5,1, -hem
Clinia hæc fieri videbat? M. quidni? mecum vnà simul.
Mecum facit, Id est mecum sentit. Insulsè dicitur, Facit pro me. Cic.pro A.Cecinna, Nam verba ipsa sponsionis facerẽt mecum, si vellem diligenter attendere. Horat.1.epist.1, Et sapit, & mecum facit, & Ioue iudicat æquo.
Mecum sentit, Idem. Terent. And.2.1, -quid est?
2. Sponsam hic tuam amat. P. næ iste haud mecum sentit.
Mecum, Intra me, vel apud me. Terent. Hecyra,1.5,
-haud propterea te rogo
Vt hoc proferam: sed vt tacita mecum gaudeam.

MECYBERNA, Macedoniæ oppidum: & Mecybernæus sinus eidem oppido adiacens. Vide Plin.lib.4 cap.10.

Meddix, Summi magistratus nomen erat apud Oscos. Ennius,
Summus ibi capitur Meddix, occiditur alter.

MEDEA, pen.prod. { Μήδεια } Filia Æetæ regis Colchorum, ex Idyia coniuge, vt vult Cic.3.de Nat.deos. Quæ Iasonem ex Thessalia cum Argonautis profectum amauit. Cui quum iurasset ille eam sanunquam relicturum, adiumento fuit, vt vellus aureum acquireret, & draconem occideret. Quum igitur cum Iasone clàm abiret, & pater eam persequeretur, vt illum retardaret, fratrem suum paruulum nomine Ægialeum vel Absyrtum, quem secum habebat, occidit, & eius corpus membratim discerpsit (Vide Cic.pro lege Manil.) Quúmque iã multis annis cum Iasone vixisset in Græcia, & aliquot filios ex illo suscepisset, Iason eam repudiauit, & Glaucam, siue Creusam, vt alij vocant, Creontis regis filiam duxit. Medea repudiata filios Iasonis occidit: & regiam incendens, Glaucam & Creontem exussit: Iason verò seipsum interfecit. Postea Medea facta est vxor Ægei regis Atheniensis. Deinde in Asiam refugit, vbi ex rege Medum filium suscepit, à quo Media prouincia appellata est. Vide Iustinum libro 42. Fuit autem Medea venefica, & incantatrix insignis. Vocatur etiam Æetias à nomine patris, & Colchis à regione patria. Vide Ouid.lib. 7.Metam. & eundem epist.12.
Barbaræ Medeæ venena Horat. Epod.5.

Medeis, pen.prod. Medeidis, pen.corr. Patronymicum f g. pro possessiuo Ouid.2.de Arte amandi,
Non facient vt viuat amor, Medeides herbæ, &c. Medeides herbæ, hoc est veneficæ, quibus vtebatur Medea.

Medela, Vide MEDEOR.

MEDEON { Μεδεών } Duorum vicorum nomen est apud Strabonem lib. 9. quorum alterum in Phocide collocat ad sinum Crissæum: alterum in Bœotia, non procul ab Onchesto.

Mederga { [illegible] } pro Erga me: interpositum est d, propter hiatum vocalium. Plaut. Epid.9,
-quasi quid filius meus
Deliquisset Mederga.

Medeor, mederis, pen prod. { [illegible] } mederi, Deponens, A medius deducit Sipontinus, quòd medijs quibusdam, hoc est temperatis rebus hoc fieri oporteat. Est autem mederi, Remedium afferre. Plin.lib.13.cap.3, Malus Assyria, quam alij vocant medicam, venenis medetur.
Mederi, cum accusatiuo. Terent. Phorm. Quas, quum res aduersæ sint, minus mederi possis.
Mederi contra serpentium ictus Plin.lib.9 cap.31.
Mederi vitijs & erroribus. Plin. iunior in Panegyr.
Mederi vulneribus, per translationem. Cic. pro Quintio, Ita fit vt ego qui tela depellere, & vulneribus mederi debeam; tum id facere cogar, quum &c.

Mederi alicui. Cic.ad Tironem, lib.16.10, Cui quum cuperem mederi, & vt arbitror, possem, cupiditates certorum hominum impedimento mihi fuerunt.
Mederi rei alicui. Cic.ad Cassium, lib.15.10, Sunt permulta quibus erit medendum.
Mederi & conseruare. Cic 6. Verr Medemini religioni sociorum Iudices, conseruate vestram authoritatem.
Amori. Ouid.9. Metam.
Inopiæ. Cæsar 5. belli Gall. Ad hunc modum distributis legionibus, facillimè inopiæ frumentariæ sese mederi posse existimauit.
Labori alicuius. Ouid 7 Metam.
Reip pro Opem ferre. Cic.pro Sextio, Vt afflictæ & perditæ Reip. quantum posset, mederetur. Ibidem, Ij medentur Reip. qui exsecant pestem aliquam, tanquam strumam ciuitatis.
Timori alicuius. Ouid.9. Metam.
¶Medendi, medendo, medendum. Virg.12. Æneidos,
-exuperat magis, ægrescítque medendo Vbi Seruius, Medendo, dum ei medetur: nam gerundi modus est à passiua significatione.
Ars medendi. Ouid 2 de Arte.
Vtilis medendi radix. Ouid. epist 5.

Medens, Particip. { ἀκῶν. } vt Artes medentum. Ouid.15 Metam.
Verba medentia Stat.5. Syl.1.

Medendæ valetudini, leniendísque morbis, nullam diuinam humanámque opem non adhibuit. Sueton. in Tito cap 8.

Medela, medelæ, pen prod. { θεραπεία. } Iulius Firmicus lib.4.cap.5, Tales decernit ægritudines, quibus curandi gratia, medela cauteriorum adustionibus conferatur. Gellius lib.17.cap.16, Ipsum autem regem assiduo talium medelarum vsu à clandestinis epularum insidijs cauisse. De Mithridate loquitur, & eius antidoto. Idem lib.20.cap.1, Non enim profectò ignoras legum opportunitates, & medelas, pro temporum moribus, & pro rerum publicarum generibus, ac pro vtilitatum præsentium rationibus, proque vitiorum, quibus medendum est, feruoribus, mutari atque flecti. Quintil. Declamatione 13, Nobis habere medelam non liceat, vobis liceat habere venena?
Medelæ animorum & corporum. Gell.lib.4.cap.13, Tanta prorsus est affinitas corporibus hominum mentibúsque, & propterea quoque vitijs aut medelis animorum & corporum.
Facere medelam. Gell lib.12.cap.5, Quum Taurus & medicos accersisset, collocutúsque de facienda medela esset, &c.

Medi edi, Vide MEDIVSFIDIVS.

MEDIA, Mediæ, prima syllaba producta (Μηδία) regio in Asia: à Medo, Medeæ & Ægei Atheniensium regis filio sic nominata, vt Solinus refert, à qua Medi populi dicti sunt. Hos tamen Iosephus Antiquitatum lib.1.cap.11. scribit à Madeo Iapheth filio dictos fuisse. Hæc regio, vt Ptolemæus ait, à Septentrione Hircano mari terminatur, ab Occasu maiori Armenia & Assyria, à Meridie Perside, ab Oriente Hyrcania ac Parthia, quæ montibus excluditur. Sunt qui Mediam in duas partes diuidant, quarum alteram Maiorem vocauere, alteram Anthropathiam.

Medus, Adiect. { μῆδος. } Qui est ex Media.
Horribilis Medus Horat 1.Carm.ode 29.
Braccati Medi Persius saty.3.
Decori pharetra. Horat.2. Carm ode 16.
¶Medi, pro Parthis dicti. Horat. libro Carminum,
Neu sinas Medos equitare inultos
Te duce Cæsar. Et alio loco,
Roma ferox dare iura Medis. Illud Atticorum imitatione. Flaccus. Sicut enim Attici Persas solent appellare Medos, quòd à Medis ad Persas imperium translatum sit: sic quum Orientis & Persarum opes in Parthorum tandem concessissent ditionem, Parthos appellauit Medos. Turneb.

Medica, medicæ, pen.corr. { μηδική } Herba equorum pabulo quam optima. Seruius scribit medicam à Medis in Græciam translatam, quo tempore eam inuaserunt. Colum lib 2.cap 11, Pabulorum genera complura, &c. Et paulo pòst, Sed ex iis quæ placent, eximia est herba medica: quòd quum seritur, decem annis durat: quòd per annum, deinde rectè quater, interdum etiam sexies demetitur: quòd agrum stercorat: quòd omne emaciatum armentum ex ea pinguescit: quòd ægrotanti pecori remedium est: quòd iugerum eius toto anno tribus equis abundè sufficit. De eadem Cato de Re rust.cap.42. Et Varro 1.de Re rust.cap.42. Virgil.1.Georgicorum,
-tunc te quoque medica putrem
Accipiunt sulci, & milio venit annua cura.
Arbor medica. Plin.lib.15.cap.3, Malus Assyria, quam alij vocant medicam, venenis medetur. Virg 2.Georgicorum,
Media fert tristes succos, tardúmque saporem, &c. Dicta est medica à Media regione, vt dictum est, non à medendo. Dicimus enim Medus, Medius & Medicus, authore Stephano.

Medianus. Mediastinus, Mediastuticus. Vide MEDIVS.

Medica herba, Vide MEDIA.

Medico, medicas, pen.corr. { θεραπεύω } medicâre, Mederi. Virg lib. 1. Georg. Semina vidi equidem multos medicare serentes. Plin.lib. 16 cap 27, Ficus sola ex omnium arborum fœtu maturitatis causa medicatur.
Capillos medicare. Ouid.1. Amor. eleg.14.

Medicor, pen corr. medicaris { ἰατρεύω } medicâri, Deponens, vsitatius quàm Medico.
Datiuo aliquando iungitur. Terent Andr.5.4,
-quum ego possim in hac re medicari mihi? Virg.3. Georgic.
-senibus medicantur anhelis.
Accusatiuo. Plaut Mostel 6. Virgil 7 Æneidos,
Sed non Dardaniæ medicari cuspidis ictum
Eualuit. Vbi Seruius, Medicor illam rem, & illi rei.
Auferre dolorem medicando. Tibul lib 3.eleg.6.

Medicatus, pen.prod. Adiectiuum { φαρμακευθεὶς } Quod medicamentis admistis confectum est, vt, Medicatæ ficus. Plin.lib 13 cap.7.

Medicatæ fruges. Virg. 6 Æneid.
Lana medicata. Horat. 3. Carm. ode 5. Id est tincta, infecta. Animaduertendum autem est nomen medicata, positum hic significatione patiendi à verbo medico, medicas, &c.
Papauera medicata. Silius lib. 10.
Medicata pocula. Martial. lib. 9.
Res medicatissima. Plin. lib. 28. cap. 7.
Medicatus sapor, vel odor. Plin. lib. 25. cap. 8.
Somnus medicatus. Ouid. epist. 12.
Medicata suffitione vina. Colum lib. 1. cap. 6.
Tela medicata veneno. Silius lib. 7.

Medicatio, Verbale { φαρμακεία. } Colum. lib. 2 cap. 10, Potest tamen etiam citra istam medicationem cineri mista commodè seruari.

Medicus, medici, pen. corr. { [illegible] } Notæ significationis. Cicero pro Cluentio, Iam hoc quoque propè iniquissimè comparatum est, quòd in morbis corporis, vt quisque est difficillimus, ita medicus nobilissimus atque optimus quæritur: in periculis capitis, vt quæque causa difficillima est, ita deterrimus, obscurissimusque patronus adhibetur.
Medicus, à medicina dictus. Varr. de Ling. Latin. lib. 4, Artificibus maxima caussa ab arte, Id est ab arte medicina vt sit medicus, à sutrina, sutor: non à medendo ac suendo, quæ omnino vltima.
Cura solers medicorum. Ouid. 1. de Ponto, eleg 7.
Celer atque fidelis medicus. Horat. 2. Serm. saty. 3.
Fidi medici. Horat. 1 epist. 8.
Medicus secutus. Celsus lib. 2 cap. 6.
¶Medicum adhibere. Cic. de Fato.
Conuocare. Catul. de Acme, epigram. 39.
Ministrare iussa medicorum. Ouid. epist. 19.

Medicus, Adiectiuum { ἰατρικός } Quod est medici. Virg. 3. Georgicorum,
Dum medicas adhibere manus ad vulnera pastor
Abnegat.
Ope medica iuuare aliquem. Ouid. 2. Amor. eleg 9.
Ars. Tibull. lib. 2. eleg. 3.
Vsus. Plin. lib. 22. cap. 8.

Medicina, medicinæ, pen. prod. { ἰατρική, ἰατρεία, φάρμακον, φαρμακεία, ἄκεσις. } Cic. 5. de Finib. Quoniam vt medicina valetudinis, nauigationis gubernatio, sic viuendi ars est prudentia.
Adulatio medicinæ. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Requies & medicina curæ. Ouid. 4. Trist. eleg 9.
Somnus publica medicina curæ. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2.
Furoris. Virg. 10. eclog.
Mali. Propert. lib. 1. eleg. 5.
Imbecillis, Vide I M B E C I L L I S.
Medicina deducta ab experimentis. Celsus in Procem. lib. 1.
¶Medicinam adhibere Reip. Cic. pro Sext. Et cohortari ausus est accusator in hac causa vos Iudices, vt aliquando essetis seueri, aliquando medicinam adhiberetis Reip. non ea est medicina, quum sanæ parti corporis scalpellum adhibetur, atque integræ. carnificina est ista & crudelitas.
Admittere. Vide A D M I T T O.
Afferre. Cic. 1. in Catil. Deinde singulis medicinam consilij, atque orationis meæ, si quam potero, afferam.
Facere. Cic. Terent. lib. 14. 7, Ita sum leuatus, vt mihi deus aliquis medicinam fecisse videatur.
Medicinam facere morbo. Plaut. Cistel. 2.
Factitare. Quintil lib. 7. cap. 3.
Fungi munere medicinæ. Ouid. 2. de Remed. amor.
Parare. Ouid 1. de Remed. amor.
Vulnera poscunt medicinam. Sil. lib. 11.
Vates medicinæ. Plin. lib. 1. cap. 37, Descriptus ab Herophilo medicinæ vate.
Rationalis medicina, quæ rationibus nititur, non solùm vsu & experimentis. Celsus in Procemio lib. 1. Huic opponitur Empirice.
Temeraria. Celsus lib. 3. cap 9, Neque ideo tamen non est temeraria ista medicina: quia plures, si protinus à principiis excepit, interemit. Id est, extra artem, sine consilio & prudentia tentata. Temeritas & ratio, contraria.
Excolere. Celsus in Procemio lib. 7.
Trunca medicina & debilis sine naturæ rerum cognitione. Celsus in præfatione libri primi.
Reperire medicinam incommodis. Cic. 1. Verr. Aut si ne hoc quidem prodesse poterit, profectò nulla vnquam medicina his tantis incommodis reperietur.
Sera medicina struitur dolori. Stat. 5. Syl. 1.
Temporibus medicina valet. Ouid. 1. de Remed. amor.
¶Medicinam, inquit Nonius, dicimus & venenum: tractum à Græcis, qui venenum φάρμακον appellant. Accius Phœnicis, Sterilem esse illius opera medicinam autumans.

Medicinæ, medicinarum { ἰατρεῖα } Medicorum tabernæ, vicus thurarius, taberna aromataria, vbi pharmacopolæ obuersantur, & pharmaca venduntur. hoc nomen in album Latinitatis acceptum est, & eo vtitur Macrobius. ἰατρεῖον Græcè medicinam, hoc est medicorum officinam significat. Plaut. Amphit. 13,
In medicinis, in tonstrinis, apud omnes ædes sacras.

Medicinalis, & hoc medicinale, penult. prod. { ἰατρικός } Quod ad medicinam pertinet, vt, Herba medicinalis. Plin. lib. 32 cap 10. Celsus in Procemio lib. 1. non procul à fine, Vix vlla perpetua præcepta ars medicinalis recipit.
Medicinalis digitus dictus est minimo proximus, vt ait Macrobius lib. 7. Satur. cap 13 quoniam arteria quædam à corde nata pergit vsque ad quartum digitum manus sinistræ. Ob quam causam nonnulli nuptus huic digito tanquam cordis vicario, suæ sponsæ imponit annulum.

Medicabilis, & hoc medicabile, pen. corr. { [illegible] } Cui medicina adhiberi potest. Ouid. 1. Metamorphoseos,
Hei mihi quòd nullis amor est medicabilis herbis. Idem epistola 5.
nulla medicabilis arte
Læsa pudicitia est.
Cura medicabilis nulla arte. Ouid. 1 de Ponto, eleg 4.
Medicabilis, pro Medicinalis aliquando ponitur. Colum lib. 7. cap. 10, Quippe ligni succus medicabilis, epotus intestini tumorem compescit.

Medibilis, & hoc medibile { ἰάσιμος } Idem quod medicabile, vt ait Festus.

Medicamen, penult prod. medicaminis { [illegible] } Idem quod Medicina. Plin. maior lib 7 cap. 16, Iniunctis medicamine oculis.
Fortia medicamina. Ouid. 2 de Arte.
Triste medicamen. Ouid. 6. Metamorphoseos,
extemplo tristi medicamine tactæ
Defluxere comæ.
Vinolenta medicamina. Cic. in Pisonem, Et quum isto ore fœtido teterrimam nobis popinam inhalasses, excusatione te vti valetudinis: quòd diceres vinolentis te quibusdam medicaminibus solere curari? Hoc est, vino imbutis.
¶Medicamen, pro succo purpuræ. Plin. maior lib. 9. cap 38, Centenas atque quinquagenas medicaminis libras æquari, &c. Medicamentum, pro eodem, Ibidem, cap 40.

Medicamentum, medicamenti { φάρμακον, ἴαμα } Quo homines & cætera animalia curantur. Cic. 2. de Natur. deor. Medicamentorum salutarium plenissimæ terræ. Idem 3. Offic. Siquis medicamentum cuipiam dederit ad aquam intercutem.
Medicamentum præsentaneum. Plin lib. 28. cap 13.
Medicamentum, Venenum etiam significat, vt Græcè φάρμακον. author Nonius.
Opitulantur medicamenta. Celsus lib. 5. in Procem.
Vinci medicamentis Celsus lib. 5 cap. 28.
Medicamenta doloris. Cic. 5. de Finib.

Medicamentarius, Substantiuum { φαρμακοτρίβης } Qui medetur vel medicamenta conficit. Plin. lib. 19 cap. 6, Sectiui duo genera: herbaceum folio incisuris eius euidentibus, quo vtuntur medicamentarij.

Medicamentarius, Adiect. { φαρμακευτικός } Quod ad medicamentum pertinet. Plin. lib. 7. cap. 56, Herbariam & medicamentariam. Scilicet artem.

Medicamentosus, pen. prod. { φαρμακώδης } Aliud adiect. Quod remedium adfert, & medicamenti vice est. Cato cap. 15. Et primùm scito de omnibus brassicis, nulla est illiusmodi medicamentosior.

Medidies, medidiei, non dicitur, sed meridies { μεσημβρία. } Cicero in Orat. Ipsum meridiem, cur non medidiem? credo quòd erat insuauius.

Medietas, Vide M E D I V S.

Medimnus, & medimnum, medimni { μέδιμνος } Genus mensuræ, quam *minam* dicimus. Lingua enim vernacula primùm *medimnum*, per syncopen, postea *minam* pro medimno posuit. Lucilius Satyra libro 15,
Præterquam in pretio primus semisse, secundus
Nummo, tertius iam plures quàm totus medimnus. Budæus author est medimnum senos modios capere. Cic. 5. Verr. In iugere Leontini agri medimnum ferè tritici seritur perpetua atque æquabili satione: ager efficit, cum octauo bene vt agatur: verùm vt omnes dij adiuuent, cum decimo: quod siquando accidit, tum fit vt tantum decumæ sit, quantum seueris: hoc est, vt quot iugera sunt sata, totidem medimna decumæ debeantur.

Mediocris, Mediocritas, Mediocriter, Medioximè, Medioximus, Vide M E D I V S.

M E D I O L A N I V M, siue Mediolanum { [illegible] } Ptolemæo, Britanniæ vrbs: vulgò *Manchester*. ¶Item Mediolanium eidem, Germaniæ vrbs. Hodie Monesterium, vulgò *Munster*. ¶Mediolanium aliud, Santonum vrbs authore eodem. Vulgò *Saintes*, vt scribit Strabo lib. 4. ad Oceanum vergēs, inter Aquitanias maxima ex parte arenosa & agri tenui, ex milio alimoniam captans, reliquis fructibus sterilis.

M E D I O L A N V M, pen. prod. { [illegible] } Vrbs est Cisalpinæ Galliæ: de qua Strabo lib. 5, Insubres hac etiam ætate sunt, qui Mediolanum metropolim habuere, ea quidem pridem vicus erat: omnes enim vicatim habitabant. hac verò tempestate eximiæ dignitatis trans Padum ciuitas est, quodam modo Alpibus finitima. Vide Plin. lib. 3. cap. 17.
Mediolanum Insubres Galli ædificarunt, ex nomine relicti ab eis Mediolani, quod Ptolemæus inter Cenomanos ponit. Hactenus Volaterranus. Liuius autem Decad. 1. lib 5. sic, Galli, inquit, per Taurinos saltúsque Iuliæ Alpis transcenderunt: fusísque acie Tuscis haud procul Ticino flumine, quum, in quo consederant, agrum Insubrium appellari audissent, cognomine Insubribus pagi Heduorum: ibi omen sequentes loci, condidere vrbem, Mediolanum appellarunt. Hactenus Liuius. Ausonius in vrbium catalogo,
Et Mediolani mira omnia, copia rerum,
Innumeræ cultæque domus: facunda virorum Ingenia: &c.

Mediolanensis, & hoc Mediolanense { [illegible] } Qui ex Mediolano est, siue Mediolanum habitat. Cic. in Pison.

M E D I O L V M { [illegible] } Ptolemæo lib. 2. cap. 6, Hispaniæ vrbs. Vulgò *Medina cali*.

M E D I O M A T R I C E S { [illegible] } Populi sunt inter Belgas Leucis & Eburonibus vicini, Metenses scilicet, & his vicini Lotharingiæ populi. Plin. & Strab. Mediomatricos vocant. Vulgò *Metz en Lorraine*.

Medion { μήδιον } Herba est Mediæ peculiaris (vnde & nomen accepit) in locis vmbrosis petrosísque nascens. Romani Trifolium odoratum vocant. Vide Dioscor lib. 4. cap 20.

Medioxumi dij Vide Mediocris in M E D I V S.

Medipontus, medipontí, Instrumentum funarium, apud Catonem de Re rust. cap. 3, Funes loreos priuos, vectes senos, fibulas duodenas, medipontos priuos loreos, trochleas græcanicas binas. Idem cap. 12. Medipontus autem dictus est, quòd Medi, Id est Xerxis pontem, quam ζεῦγμα Herodotus appellat, imitabantur. Funicum enim ponte Xerxes

Xerxes Hellespontum coniunxerat: cuius tamen vsus esset in torculari non facilè dixerim, nisi si ad traducendum fortè haberetur, aut potius crassissimi funes essent ad vehementissimè premendum. Ex Turnebo.

Meditor, pen. corr. meditaris { [illegible] } meditari, Quasi medio animo versari, propriè enim est Cogitare, & vt ait Seruius, Mente pertractare. Terentius Phorm. 2. 1.

Quamobrem omnes, quum secundæ res sunt maximè, tum maximè Meditari secum oportet, quo pacto aduersam ærumnam ferant. Cic. 1. Offic. Vt siquis quum causam sit acturus, in itinere aut in ambulatione secum ipse meditetur, aut siquid aliud attentius cogitet, non reprehendatur.

Meditari malè nugis. Plaut. Pseud. 10.

Amorem meditari. Virg. 4. Æneid.

Arma. Propert. lib. 3 eleg. 4.

Exilium. Cic. ad Attic. lib. 14, Ille exilium meditari.

Fugam. Colum. lib. 19. cap. 8. De ceruis.

Insidias aut dolum alicui. Virg. 5. eclog.

Pœnam in fratrem. Cic. 4. Tusc.

Meditari ad. Cic. ad Curionem, lib. 2. 3, Aut ne ad id meditere, imparatum te offendam.

Meditari aduersus aliquem causam suam. Cic ad Attic. lib. 5.

Meditari de. Cic. ad Lentul. lib. 1. 8, Hæc ego ad te ob eam causam maximè scribo, vt iam de tua quoque ratione meditere.

De tenero meditatur vngui. Horat. 3. Carm ode 6. Id est quod Græci dicunt, [illegible], Latini ab ineunte ætate.

Meditari quomodo. Cic. ad Attic lib. 9, Ex eius nuntio Matiique literis meditabar quomodo cum illo loquar.

Meditari regnare. Cic. 2. Philip. Non multos annos regnare est meditatus.

¶Meditari se, Est attento animo se exercere. Virg. 6. ecloga, Agrestem tenui meditabor arundine musam. Id est, carmen rusticum scribam, inquit Seruius.

Causam suam meditari. Terent. Adelph Act. 2. scen. 1, Nunc vide vtrum vis, argentũ accipere, an causam meditari tuam. Id est, exercere, tueri, defendere ius tuum in hac causa liberali quam in te volo intendere.

¶Dicitur meditor à Græco. Seruius, Quod Græci [illegible] dicunt, per antistichum meditor dixerunt Latini. L enim & d. interdum sibi inuicem cedunt: vnde & sella pro seda dicitur à sedendo.

Meditans, pen. corr. Particip. { [illegible] } Et ictum obliquum meditans. Horat. 3. Carm. ode 22.

Longam, & continuam absentiam paulatim meditans. Tacit. lib. 3.

Meditatus, pen. prod. Partic. { [illegible] } Terent. And. 2. 4, Venit meditatus alicunde ex solo loco. Plin in Paneg. Igitur quod temperamentum omnes in illo subito pietatis calore seruamus, hoc singuli quoque meditati teneamus, &c. Meditati, Id est præparata oratione.

Paratus & meditatus. Cic. pro Quintio, In Siciliam paratus ad prædam, meditatúsque venire cupiebat.

¶Meditatus { [illegible] } in passiua significatione reperitur. Terent. Phorm. 2. 1.

Meditata mihi sunt omnia mea incommoda. Cic. 1. Offic. Leniora enim sunt ea quæ repentino aliquo motu accidunt, quàm ea quæ meditata & præparata inferuntur.

Verba meditata componere. Ouid. 9. Metam.

Meditatè Aduerb. { [illegible] } Plautus Bacch. 1. 1,

Næ tu illorum mores perquam meditatè tenes. Quasi dicat, Probè calles illorum mores, tu illos ad vnguem nosti, ex longa meditatione & vsu siue experientia.

Meditatio Verbale { [illegible] } Cic. 2. Tuscul. Tantum exercitatio, meditatio, consuetudo valet.

Commentatio & meditatio. Cic. 2. de Orat. Quos quidem locos multa commentatione atque meditatione paratos atque expeditos habere debetis.

Meditatio atque exercitatio. Cic. 2. de Diuinat. Multi etiam naturæ vitium meditatione atque exercitatione sustulerunt: vt Demosthenem scribit Phalereus, quum, &c.

Dicendi meditatio. Quintil. lib 2. cap. 10.

Stulta est meditatio futuri mali. Cic. 3. Tusc.

Versari in meditatione. Cic. pro Cluent. Anni sunt octo quum ista causa in ista meditatione versatur.

Meditamentum { [illegible] } Idem. Tacit. lib. 15, Nomina summæ curæ, & meditamenta. Idem lib. 10, Et cæteris belli meditamentis militem firmabant.

Meditatiuum, pen. prod { [illegible] } Dictio ficta à Grammaticis, qui Meditatiuum verbum appellant, quòd sensum quendam meditandi videatur habere. Vide Priscianum & Vallam.

Mediterraneus, Meditullium. Vide MEDIVS.

MEDITRINA, pen. prod. Medicamentorum dea, Festo.

Meditrinalia, orum, Sacra deæ Meditrinæ. Mos erat, ait Festus, Latinis populis, quo die quis primùm gustaret mustũ, dicere ominis gratia, Vetus nouum vinum bibo: veteri nouo morbo medeor. A quibus verbis etiam Meditrinæ deę nomen cœptum: eiúsque sacra Meditrinalia dicta sunt. Varr. de Ling Lat. lib. 5, Meditrinalis, dies dictus à medendo: quòd, vt ait Flaccus, Flamen Martius is dicebat hoc die solitum vinum nouum & vetus libari, & degustari medicamenti causa: quod facere solent etiam nunc multi, quum dicant, Nouum vetus vinum bibo: nouo veteri morbo medeor.

MEDIVS. Fuit quidam ex Alexandri adulatoribus, ac velut hexarchus, & sophistes coryphæus in optimum quemque. Hic alios hortabatur, calumnias in quemuis audacter conflarent. Nam etiámsi, inquit, vulnus persanarit, is quem morsum infixeris, nihilominus cicatriceosus tamen fetur locus. Cæterum, ne lingua nostra fit gladius acutus, dũ tale molto hùc illúmque desticamus, meminerimus. Author Cæl. lib. 15. ca. 25.

Medius, A dictiuum { [illegible] } Quod mensuratum æqualiter distat ab extremis. A Græco deduci putat Sipontinus, quod est [illegible].

Medium dicitur etiam quicquid inter duo extrema est, etiam si nõ æqualiter distet. Virgilius, Iam medium tenuere rates. Terent. in Prologo Phormionis,

Is sibi responsum hoc habeat, in medio omnibus
Palmam esse positam, qui artem tractant musicam.

Medium inter. Cic. . Philipp. Quum inter bellum & pacem medium nihil sit, necesse est tumultum, si belli non sit, pacis esse.

Medius æstus. Virg. 1. Georg. At rubicunda Ceres medio succiditur æstu. Id est per diem quando æstus est. Seruius.

Media mulieris ætas. Plaut. Aulul Post mediam ætatem qui mediã ducit vxorem domum, &c. Id est, mediæ ætatis vxorem.

Medius amicus, Qui duorum hostium amicus, eorum contentionibus & odiis se non miscet. Liu. lib. 5. bel Maced.

Medius annus Plin. in Paneg Dies, Colum lib. 7 cap 3. Nox, Cæsar 5. bell. Gal. Sic apud Liuium lib 7. bel Pun. Medium diei.

Per medios rapit ira tædes. Horat. 3 Carm. ode 2.

Dies medius, Meridies. Virg 3. Georg.

In medios dormire dies Horat. 1. epist. 2.

Medius digitus Plin lib. 11. cap 43.

In foro medio, vel Per medium forum. Cic. pro Domo, Quum tu floreres ac poteres per medium forum popularis volitares. Idem ad Qu. fratrem, lib. 1. Dixi pro Bestia de ambitu apud Prætorem Cn. Domitium in foro medio.

Frigoribus mediis. Virg 10. eclog.

Medium ingenium erat in Anco. Liu 1. ab Vrbe, Conferre Ancum cum Numa & Romulo, intelligíque eum fuisse medium inter Romuli ferociam & Numæ mansuetudinem

Medius mundi locus. Cic. 1. Tusc. Vt illæ superiores in medium locum mundi grauitate ferantur, & pondere.

In medio mundo terra sita est. Cic. 1. Tusc.

In mediis nimborum nocte Virg. 1. Georg.

Plus media parte. Ouid. 3 Metam.

In media concione exclamauit mulier. Cic. pro Cluent.

Sermonem medium abrumpere. Virg. 4 Æneid.

Sonus medius Plin. lib 10 cap. 29, Modulatus editur sonus. Et paulo pòst, Summus, medius, imus.

Medium tempus. Plin. iunior lib 3. epist 5.

Medio tempore, pro Interea. Sueton. in Cæsare, cap. 76.

In voce media restitit. Virg. 4. Æneid.

¶Pacis & belli medius. Horat. 2. Carm. ode 19.

Mediam locauit. Virg. 1. Æneid. Hoc est, in medio.

Medium arripere: hoc est Per medium corpus. Terent Adel 4. 2,
Sublimẽ medium arriperem, & capite primum in terram statuerem.

Mediam mulierem complectitor. Terent. Andr 1. 1.

¶Medium responsum. Dubium. Liu. 9 bell Maced.

Medius & ambiguus sermo. Plin. iun epist 190.

¶Media vocabula dicuntur, quæ & in bonã & in malam partem accipi possunt. Qualia sunt tempestas, valetudo, facinus, dolus, gratia, industria, periculum, venenum, contagium. Et apud veteres honor: quo significabatur inimia. Vide Gell. lib. 12. cap 9.

Mediæ artes Quintil lib. 2. cap. 21.

Medium tenere. Plin Iun. epist. 74.

Cursum medium tenere. Cic in Vatinium, E quibus partim tecum sentiebant, partim medium quendam cursum tenebant.

¶Medius, cum genitiuo. Silius lib. 14,

Transfigitur valida medius dum se allcuat alui
Cuspide. Id est, transfoditur per medium aluum. Idem lib. 1,
Concidit ex acti medius per viscera teli.

¶Medius, Impertunus, incongruus, Qui interrumpit & impedit. Virgil. 1. Æneidos,

Ne quà scire dolos, mediúsve occurrere possit.

¶Interiectus ac medius, vel Interiectus medius. Cic. 4 Acad. Iis ipsis alia interiecta & media numerabat. Idem de Opt gen. Orator. Alios eis interiectos & tanquam medios putet. Et 10. Philipp. Qui duorum fratrum ætatibus medius interiectus, vitiis cum vtroque certabat.

¶Medius, Manifestus Virgil 2. Æneidos,

-sensit medios delapsus in hostes. Seruius, manifestos. vt Idem Virgil 5. Æneidos, · quanquam in media iam morte tenetur. ·

¶Afferre in medium. Cic. 1. Offic. Et communes vtilitates in medium afferre mutatione officiorum. Id est in communem vsum.

In medium consulere, pro In commune. Virg. 11 Æneid.

E medio discedere, pro Secedere & occultari. Suet. in Cæsare, in principio. Budæus.

E medio excedere, pro Mori Terent Phorm.

Pellere è medio. Cic. 3 Offic. Hoc quidem deliberantium genus pellatur è medio.

Ponere in medio, Idem quod Afferre in medium. Cic. 1. de Natur. deor. Ponam in medio sententias Philosophorum.

Proferre aliquid in medium. Idem. Cic 2. Verr. Idem Senatui, lib. 13, Sed tamen ante illud tempus, eam rem nunquam in medium propter periculi metum protulisse. Idem 3. de Orat. Vt quicquid de re sua cogitarit, in medium proferat. Et pro Cluentio, Quæstus forensis in medium proferebatur.

Quærere in medium. Virg 1. Georg. Id est in commune. Seruius.

Recede de medio, per alium transfigam Cic. pro Sext. Rosc.

Relinquere in medio. Cic pro Cælio, Mulierem nullam nominabo: tantum in medio relinquam, siqua, &c. Id est controuersum relinquam, nihil statuam vel constituam. Budæus.

In medio esse, vel situm aut positum esse, quibus contrarium est obscurum. Cic. 4. Verr. Tabulæ sunt in medio. Ibidem 1 de Orat. Dicendi autem omnis ratio in medio posita.

In medio fit. Suet. Sed quod discrepat, in medio sit: Id est sit pro incomperto Bud.

Sumere de medio. Cic. pro Domo, Non sunt quæsita ex occulto

aliquo genere literarum, sed sumpta de medio, ex rebus palàm per magistratus actis.

De medio tollere, pro Occidere. Cic. pro Rosc. Amer. Perfacile hunc hominē incautū & rusticum, & Romæ ignotum de medio tolli posse.

Venire in medium, & Procedere in medium. Cic 4. Verr. Et 2. de Ionent. Item 1. de Finib. Prima veniat in medium Epicuri ratio.

Vocare in medium. Cic. pro Cluent Homines totius ignari negotij, qui Oppianicum nūquam vidissent, virum optimum & hominem prudentissimum pecunia oppressum arbitrarentur, in eū suspicionem, sem in medium vocare cœperunt, & causam illam totam deposcere.

¶Medio campi, medio montium, medio diei, & similes locutiones. Tacit lib. 1. Idem lib. 13, Medio temporis contradicere liceret.

¶Medius, pro Mediocri. Liu. lib. 6 ab Vrbe, Apparebátque nec veri iudicij mediam gratiam, nec falsi offensionem fore.

¶Medius, secundum Priscianum, in libello De duoderim carminibus, à modo dicitur. hoc est à mensura: vnde & modius: & differentiæ causa, medius mutauit o in e. Vel dicitur à Græco μέσος, vt dictum est.

Mediè, aduerbio, frequenter vtitur Firmicus lib. 2. cap. 18.

Mediale, huius medialis, pen. prod neut. g. Solinus cap. 65, Lignū omne atque mediale, eadem fermè & facie & nitore, quæ est in lapide gagate. Hoc est, omnes hebeni partes, tam cateræ quàm mediæ seu medullaceæ, similes sunt gagati lapidi. Idem cap 33.

Medietas, pen. corr. medietatis {μεσότης, μέσον.} Cic. de Vniuersitate, Vt in singulis essent bina media: vix enim audeo dicere medietates: quas Græci μεσότητας appellant: sed quasi ita dixerim, intelligatur, erit enim planius. Paulus in l. Antiqui. D. Si pars hæreditatis pet. Prudentissimi iuris authores medietatem quandam secuti sunt, vt quod fieri non eatō admodum posset, inuenirentur. Lactantius quoque De opific. Dei, cap. 10, Sub ipsa medietate narium, lacuna quædam leuis, quasi vallis. Vox est frequēs Macrobio, vt in Sum. Scip. lib. 1. cap. 6, Habet enim medietatem: & est medietas. Paulo pòst, Quum verò medietas ipsa geminatur, &c. Ibidē, Quaternarius verò duas medietates primus omnium nactus est. Sic alibi frequenter.

Mediocris, & hoc mediocre, penult. corr. {μέτριος, μέσος} Quasi medium tenens.

Actor mediocris causarum, Horat. 2. de Arte.

Ars. Cic. 1 de Orat. Permultos excellentes in quoque genere videbis, non mediocrium artium, sed penè maximarum.

Cura non mediocris Horat. 2. Serm. saty 4.

Infortunium. Plaut Curcul. 1.

Ingenium. Cic. 2. de Orat. Hæc sunt omnis ingenij vel mediocris, exercitationis autem vel maximæ.

Initium. Sueton. de Claris grammat.

Iracundia mediocri iratus. Plaut. Curcul. 1.

Malum. Cic. 3. Tusc. Omne malum etiam mediocre, magnum est.

Orator. Cic. de Claris Orat. L. Cotta in mediocrium oratorum numero, dicendi non ita multum laude processit. Ibidem, Fannius in mediocribus oratoribus habitus est.

Pœnæ. Plaut. Bacch. 8. Sponsalia. Plin. lib. 9. cap. 35.

Spatium. Plin. lib. 7. cap 38. Statura Plaut. Rud. 9.

Status. Cic. ad Qu. frat. lib 1. 1, Quòd si in mediocri statu sermonis ac prædicationis nostræ res essent, nihil abs te extrinsecus, præter aliorum consuetudinem, postularetur.

Non mediocre telum ad res gerendas fama. Cic. de Amic Nec verò negligenda est fama, nec mediocre telum ad res gerendas existimare oportet beneuolentiam ciuium.

Vitia. Horat. 1. Serm. saty. 4.

Mediocritas, pen. corr. {μετριότης} Medium dicitur, vt ait Nonius. Cic. 4. Academ Mediocritates illi probabant, & in omni permotione naturalem volebant esse quēdam modum. Colum. lib. 4, Mediocritas in electione loci maximè probatur: quoniam in confinio boni malíque posita est.

Mediocritas ingenij. Cic. 2. Philipp. Non video nec in vita, nec in gratia, nec in rebus gestis, nec in hac mea mediocritate ingenij, quid despicere possit Antonius.

Aurea mediocritas. Horat. lib. 2 Carm. ode 10, Auream quisquis mediocritatē Diligit, &c. Hoc est beatā, optimā, & pulcherrimam.

Minus superba mediocritas præceptoris ad suscipiendas elementorum molestias. Quintil. lib. 2. cap. 3.

Mediocriter, pen. corr. Aduerb. {μετρίως} Medio quodam modo: hoc est Prudenter & moderatè. Cic. 1. de Finib. Quid Theophrastus, mediocritérne delectat, quum tractat locos ab Aristotele antè tractatos?

Nemo mediocriter quidem doctus ignorat. Cic. 5. Tusc.

Etiam mediocriter à me tibi commēdatus. Cic. ad Sulpit. lib. 13. 29.

Non mediocriter ferre. Cic. 5. Verr. Quod me hercule, Iudices, mihi non mediocriter ferendum videtur. Idem pro Quintio, Tamen esset non mediocriter conquerendum.

Mediocriter doctus Cic. 2. Tusc.

Haud mediocriter. Plaut. Merc. 5.

Mediocriter facere. Terent. And 1. 1.

Mediocriter vestita veste lugubri. Terent. Heaut 2. 3.

Medioximus, vel Medioxumus, pen. corr. Adiect. {διάμεσος} Mediocris, siue medius. Vnde Medioxumi dij vocantur potestatis mediæ. Seruius in lib. 8. Æneid. dicit Herculem communem deum vtriusque naturæ, medium & inter mortalitatem & inter diuinitatem. Sunt numina aliqua tantum terrestria, aliqua tantum cælestia, aliqua media, quos deos medioxumos Apuleius vocat. Plaut. Cistel. 1, At ita me di deæque, superi, inferi, & medioxumi, &c.

Medioxuma vxor. Plaut. Cistel. 7.

Medioximè, Aduerb Medio modo. Varr. Medio, Quid aliud est quod Delphica canat columna literis suis, ἄγαν μηδὲν vidium vos facere addit mortalem modum medioximè, vt quondam patres nostri loquebantur. Ex Nonio.

Mediusfidius {μὰ τὸν Δία υἱόν} (inquit Festus) compositum videtur, & significare Iouis filium, id est Herculem: quod Iouem Græcè Ζεύς dicunt, & nos Iouē: ac fidium, id est pro filio: quod sæpe antea pro L litera, D vtebantur. Quidam existimant iusiurandum esse per diui fidem: quidam per diurni temporis, id est diei fidem. Hæc Festus. Alij sic, Mediusfidius, hoc est, per deum Fidium. nam Fidius deus est, qui fidei præest. Plaut Asin. 3, Per dium Fidium quæris iurato mihi. Cicero pro Rosc. Amerino, Quæ ita aperta & manifesta sunt, vt mediusfidius, Iudices, inuitus ea dicam.

¶Medi edi, pro Mediusfidius. Titinnius, An quia pol ædepol fabulare, medi edi. Verba sunt adolescentis qui in fœminam degenerarat, proindéque hoc iusiurandum non audebant eloqui, quum religio esset mulieribus illud proferre Et quum vulgus hæc verba imminueret & deprauaret, pro medius, medi dicens, facit quoque eum dicere pro medi edi. Annotauit Turnebus.

Medianus, pen. prod. Adiect {μέσος} Quod in medio est. Vnde Medianas columnas Vitruuius dixit, vt ab angularibus quæ crassiores sunt, distingueret. Vide Vitruuium lib. 5. cap. 1. & cap. 2. & vlt.

Medianum cœnaculi. Vlp. in l. Si verò. §. interdum. D. de his qui deiecer. vel effud.

Mediastinus, mediastini, pen. prod. {μεσαυλίτης} Qui in medio lauantium stat in balneis, inquit Priscianus. Nonius mediastinos pro balneatoribus, itémque pro ministris & curatoribus ædium accipit, qui in medio stent, vt omnibus ministrent. Sed vilissima quæque mancipia, in agro maximè, mediastinos eos accipere debemus, qui abiectissima quæque inter seruos officia obeunt: cuiusmodi sunt hodie in principum domibus, cognomine lignarij, bacularij: quorū vna illa functio est, vt omnibus pareant, nec vllius imperium detrectēt, in medio semper & propatulo ad nutus omnes excubent. Cic. 2. in Catil. Itaque ego illum exercitum, &c. magnopere contemno, collectum ex senibus desperatis, ex agresti luxuria, ex rusticis mediastinis, ex decoctoribus, &c. Alia exemplaria habent mediaculis, alia mendiculis. Col. lib. 1. cap 9, Mediastinus qualiscunque status potest esse, dummodo perpetiendo labori sit idoneus Ex Hermolao. Vlpian. in l. 1. § Cæterum. D. Nautæ, caupones, stabularij. Qui mediastini opera fungitur, non cōtinetur, vt purpurarij, atriarij, & focarij, & his similes. Cœlius lib. 15. cap. 10, legit mediastina opera, vt sit adiectiuum.

¶Mediastinum appellant medici, membranas in ventre hominis medio, quæ sunt veluti medius quidam paries, diuidens thoracem totum in duos veluti ventriculos.

Mediastuticus, pen. corr. {μεδιστούτικος} Liu. Decad. 3. lib 6, Mediastuticus (qui summus magistratus apud Campanus est) eo anno Seppius Lesius erat. Sic eadem Decade lib. 4.

Mediterraneus, Adiectiuum {μεσόγαιος, μεσόγειος} Quod est à mari remotum, quasi in medio terra. Quintil. lib. 5 cap. 10, Montanus an planus, maritimus an mediterraneus. Cic. 1. de Natur. deor. Ita fit, vt mediterranei mare esse non credant.

Mediterranei agri. Sueton. in Tiberio, cap. 12, Mediterraneis agris abditus, vitánsque præternauigantium officia.

Mediterraneum, mediterranei, Substant. n. g. cui opponitur Ora, seu Littus. Plin. lib. 3 cap 1, Celeberrima inter Bætim fluuium & Oceani oram in mediterraneo Segeda. hoc est, in medio regionis, procúlque ab ora litorali Rursus eod. cap paulò post.

Mediterreus, Adiect. Festus, Mediterreā melius quàm mediterraneam Sisenna dici putat.

Meditullium, meditullij {μεσόγαιον} Non medium terræ dicitur, inquit Festus: sed procul à mari, quasi meditellium, ab eo quod est tellus. Cic. in Topicis, dicit tullium in hoc verbo extensionem esse vocabuli, nihil significantem.

MEDON {Μέδων} Notus fuit Oilei, ex matre Rhena, teste Homero lib. 2. Iliados.

Medon, Vnus procorum Penelopes. Ouid. 1. epist.

Medon, Vnus ex nautis qui à Baccho in delphines mutati fuere. Ouid. 3 Metamorph.

MEDOACVS Portus {Μεδόακος λιμήν} Plin. lib. 3. cap. 5. Inde Meduaces, Venetorum fluuius, qui nunc vulgò *Brenta* dicitur. Nam ostia Padi Plin. lib. 3. cap. 16, describens, ait, Proximū portū facit Brondulū, sicut Edronem Meduaci duo & Fossa Clodia. Strab. lib. 5. scribit Meduacū vocari & portum & fluuium. Ibid. supra Venetos Carnorū & Meduacorum fuisse gentem tradit. Vide Plinium in initio primi voluminis.

MEDVANA, Fluuij nomen in Gallia, quam Belgicā vocant. Lucan. vt refert Turnebus, -nec vltra

Instabiles Turones circumsita castra coërcent,

In ripis Meduana tuis marcere perosus, &c. Nomen hodie quoque retinet.

Medulla, medullæ {μυελός, ἐντεριώνη} Dicta quòd in ossibus media sit. Plin. lib 11. cap. 37, Et medulla ex eodem videtur esse iuuenta rubens, & senecta albescens. Plautus Stich. 6,

At ego perij, cui medullam lassitudo perbibit. (Cic. 5. Tusc.

In visceribus medullísque condidit omne bonum Metrodorus.

Albæ medullæ Ouid 14. Metam.

Liquefactæ medullæ cæca tabe. Ouid 9. Metam.

Mellis medulla {μέλιτος μυελός} De re mansuetam in modum suaui dicebatur. Vnde & Ennius apud M. Tullium de Claris Orat. M Cornelium Cethegum, Suadæ medullam appellat, ob singularem suauiloquentiam Nam quod optimum est, id natura videtur intimè recondidisse. Vnde & illa passim obuia, in medullis, & medullitus amare, non dissident à simulacro prouerbiali. Erasmus.

Mollibus ardet ignis in medullis. Catul. de Acme, epigr. 48.

Est mollis flamma medullas. Virg. 4. Æneid.

Fouet igne medullas amor. Ouid 4 epist.

Hærere medullis alicuius Cic. Cassio, lib. 15. 16.

In Pop Romani medullis ac visceribus hærere. Cic. 1. Phil.

Includere aliquid medullis Cic. Attic. lib. 15.

Inclusa sunt mihi in medullis, Vide INCLVDO.

Insidet in medullis feruor Cic. 4. Tusc.

Labitur totas furor in medullas. Senec. Hippol 3.

Auidis medullis subdita flamma. Virg. 3. Georg.

Litium medullæ. Quintil. lib. 2. cap. 1, Et in mediis litium medullis versantur.

Medullitus, pen. corr. Aduerb. {ἐκ μυελῶν} Ex intimo affectu, vel intimè.

Plaut.

Plaut. Mostel 4, Vt videas eam medullitus me amare. Idem Truc. 8.
Medullola, pen. corr. Dimin. {μυελίδιον.} Catull. ad Thallum, epigr. 22, Vel anseris medullula, vel imula mollicella.
MEDVLLIA {Μεδυλλία} Stephano, Latij oppidum fuit, Albanorum opus, cuius meminit Plin. lib. 3 cap. 5.
MEDVLLINA, pen. prod. Virgo Romana, ab ebrio patre in tenebris violata: vt stupri authorem agnosceret, digito eius annulum detraxit. Vbi ex pignore patrem esse comperit, eundem ad aram gladio cōfōdit. Author Plutarch. in Paralellis.
MEDVS, Medi, Proprium fluuij nomen in Media, quod ex Strabone cognoscere licet lib. 15. vbi commemorat quos fluuios traiecerit Alexander Magnus, quum Persidē peragraret, ferróq; vastaret. De hoc intelligendus locus est Horat. 2. Carm. ode 9, vbi ait, Medúmque flumen gentibus additum &c. non de Araxe, aut Tigri, aut Euphrate, vt alij arbitrantur. Neque verò est quód quisquam miretur Horatium ita locutum esse, Medum flumen, si Medus proprium fluuij nomen est. Nam sic reperies pluribus locis locutum, vt lib. 4. ode 3. & 2. ode 6. & in epist. ad Pison. Lambinus.
Medus, Vide MEDIA.
MEDVSA, pen. prod. {Μέδουσα} Fuit filia Phorci ex Cetho coniuge, quæ vnà cum duabus sororibus Euryale, & Stenone, Gorgadas insulas in Oceano Æthiopico tenuisse feruntur. Eius capilli in angues à Minerua immutati sunt: & qui illam aspiciebant, in lapides vertebantur. Quam Perseus peremit: ex cuius cruore natus est Pegasus. De hac Suidas, & alij Græci. Vide in dictione GORGONES & PEGASVS. Meminit & Ouid lib. 4. Metam.
Torua Medusa Ouid. 2. de Arte.
Medusæus, Adiect. {μεδουσαῖος} vt
Os Medusæum. Ouid. 5. Metam.
Equus Medusæus. Ouid. 5. Fast. Id est Pegasus.
¶Medusa, à quibusdā appellatur herba ea, quam Romani Venerīā, siue Lanceolam, Dioscorides λογχῖτιν appellauit. Habet hæc herba florem inuerso pileolo similem, qui theatralis laruæ, & histrionicæ personæ formam refert: ex cuius medio, quasi ex aperto & hiante ore, se profert quædam quasi lingua candido colore. Ob quam causam & Medusam appellarunt, à Gorgonis abscissi capitis similitudine. Vide M. Verg. in Dioscorid.
MEGA {μέγα} id est magnum, promontorium Mauritaniæ Cæsariensis, inquit Ptolemæus. Vulgo *One*, siue *One*.
MEGABACCHVS, Iuuenis quidam fuit socius filij Crassi, & ætate pari, qui sibi bello Parthico manus attulit: eum Plutarchus μεγάβακχον appellat in Crassi vita. Meminit Cicero in epist. ad Atticum, quāuis alij de Pompeio dictum putent. Vide Pompeius, in POMPEII.
MEGABYSI, siue Megalobyzi {μεγαλόβυζοι} dicebantur Ephesiæ Dianæ sacerdotes, quos eunuchos esse oportebat: vnde & pro imbellibus ac mollibus poni cōsueuerūt, quales sunt spadones. Quintil. lib. 5. ca. 12. Megabyzi dicūtur Appiano lib. 5. bell. Ciuil. & Plinio ita scribenti, Ephesi verò est Megabyzi sacerdotis Ephesiæ Dianæ sepulchrū. Nec enim hic vt proprium nomen accipiendum videtur, sed vt appellatio omnium sacerdotum Dianæ communis. Annotauit Turnebus. Duces quoque regis Persici Megabyzi appellantur, inquit Cælius lib. 7. cap. 6.
MEGÆRA {μέγαιρα} Vna est è tribus Furiis. De qua Virg. 12. Æneidos,
Dicuntur geminæ pestes, cognomine Diræ,
Quas & Tartaream nox intempesta Megæram
Vno eodémque tulit partu. Et alibi, -furiali à sede Megæra.
Improba. Claud. l. 1. in Ruffin.
Torua. Claud. 3. de raptu Proserp.
MEGALARTVS, Ceres dicta & culta est. Cælius lib. 9. cap. 16, Apud Bœotiæ Scolum præstantiores fieri panes enarrantes accepimus, vnde & Cereris Megalarti & Megalomazi statua erecta colebatur. Consimiliter verò apud Messapios in Iapigia, vbi etiam fuisse rex Artus dicitur, sed & festa nomine Megalartia, de panis magnitudine appellatione ducta. Hæc ille.
Megalensis, Vide MEGALESIA.
Megalesia, Megalesiorū, neut. gen. plur. num. {μεγαλήσια} & Ludi Megalenses. Liu. M. Iunius Brutus ædem Magnæ matris deūm in palatio dedicauit: & ludos ob eam dedicationem factos, Megalesia appellauit. Cic. de Arusp. resp. Nam quid ego de illis ludis loquar? quos in palatio nostri maiores ante templum, in ipso Matris magnæ conspectu Megalēsibus fieri celebrariq; voluerunt? Quintil. lib. 1. cap. 5, Quædam tamen & faciem solœcismi habent, & dici vitiosa non possunt, vt Tragœdia Thyestes, & ludi Floralia, ac Megalesia.
MEGALIVM {μεγάλειον} Vnguentum à magnificentia sic appellatum, eo quód excusserit, Telinum ante se carissimum: alij à Megaleo inuentore Siculo, siue Atheniensi dictum malunt. Vide Dioscorid. lib. 1. cap. 6. & Hermolaum in Plinium.
MEGALOPOLIS {μεγάλη πόλις} Arcadiæ vrbs, post Leuctricum bellum cōdita: quæ dimidia sui parte Orestia vocabatur, ab Orestis aduentu. Ex hoc oppido originem traxerunt Cercidas, præstantissimus legislator, Miliambō poeta, Æneas Peripateticus Theophrasti discipulus, Accodorus, qui de vrbibus scripsit, & Polybius historicus. ¶Megalopolis item Asiæ oppidū fuit, posteà Aphrodisias dictum, inter Lycum & Mæandrum fluuios situm, quod Stephanus Cariæ attribuit: quanquam in Græcis codicibus Icariam corruptè legamus pro Caria. ¶Tertia eiusdem nominis ciuitas in Iberia collocatur ab eodem Stephano.
MEGALOPOLITAS {μεγαλοπολῖται} Megalopolis incolæ. Steph.
MEGANIRA, Celei vxor fuit, ac Triptolemi mater, vt Græca prodidit historia, cuius sacellum erat non longe à puteo Bœotiæ, qui alio nomine Anthion dicebatur. Meminit Cælius lib. 24. cap. 17.
MEGARA, pen. corr. {μέγαρα} Vrbs inata Isthmum Corinthiacum, media inter Peloponnesum, Atticam, & Bœotiam. dicta à Megareo Apollinis filio. Huius meminit Cic. libro 4. Epistolarum. Patria fuit Euclidis geometræ. Nunc dicitur *Alcatoi*, vt scribit Oliuarius in Melam.

¶Fuit & Megara, Creontis regis filia, & vxor Herculis, quam furens interemit, vt scribit Sen. in Hercule furente. Quo etiam nomine dictus est mons in Sicilia, vbi apes multæ. licet & Megara, Megarorum legatur.
Megarus, pen. corr. Adiect. {μέγαρος.} vt Sinus Megari. Virg. 3 Æneid.
Megaricus, pen. corr. {μεγαρικός} Possessiuum. Cic. 4. Acad. Qui quum Zenonis esset, vides quantum ab eo dissenserit: & quàm non multum à Platone Megarici, quorum fuit nobis disciplina. Et paulo pòst, plura.
Sinus Megaricus, siue Saronicus, *Le goulfe de l'Egina*.
Megareus, Megarei, trisyllabum {μεγαρεύς} Idem. Cic. 4. Acad. Post Euclides Socratis discipulus Megareus, à quo iidem illi Megarici dicti, &c.
Megareius, Adiect. quadrisyllabum {μεγαρήϊος.} vt Heros Megareius, Apud Ouid. in Metam.
Megarensis, Adiectiuum, Ex Megara. Gell. lib. 6 cap. 10, Decreto suo Athenienses cauerant, vt qui Megaris ciuis esset, si intulisse Athenas pedem prehensus esset, vt ea res ei homini capitalis esset. Tanto Athenienses odio flagrabant finitimorum hominū Megarensium, &c.
MEGARIS, Megaridis {μέγαρις} regio est in Achaia, à qua Bulbi Megarici, quos celebrat Cato. Colum. lib. 10, Iam Megaris veniant genitalia semina bulbi. Vide Plin. lib. 4. cap. 7.
MEGARIS, Vrbs Siciliæ, apud Melam libro 2. cap. 7. Nunc dicitur *Agosta*, teste Oliuario.
MEGAS, Vnus fuit ex Græcorum principibus qui ad Troiam profecti sunt.
Megistanes, pen. prod. {μεγιστᾶνες} dicuntur proceres, primatésq;. Nā μέγιστος Latinè dicitur magnus. Cor. Tacit. Simul consilio terrorem adducere, & megistanas Armenios, qui primi à nobis defecerant, pepulit sedibus. Suet. in Calig. cap. 5.
Mehercule, pen. corr. {μὰ τὸν ἡρακλέα} Aduerbium iurandi, Per Herculem. Cic. Attic. lib. 10, Epistola tua gratissima fuit meæ Tulliæ, & mehercule mihi: semper secum aliquid afferunt literæ tuæ.
Mehercules, Idem, {μὰ τὸν ἡρακλῆ} Festus, Mecastor & Mehercules iusiurandum erat, quasi diceretur, ita me Castor, ita me Hercules. vt subaudiatur iuuet. Cic. 6. Verr. Verè mehercules hoc Iudices dicam. Idem in Orat. Impetratum est, inquit, à consuetudine, vt peccare suauitatis causa liceret, & pomeridianas quadrigas, quàm postmeridianas libentius dixerim: & mehercule, quàm mehercules.
Mei, vel mis {ἐμοῦ} genitiuus ab EGO. Vide suo loco.
Meio, meis, minxi, mictum {οὐρέω, ἐκχέω} meiere, Vrinam emittere. Diomedes preteritū meij esse dicit, sed in vsu minxi. Persius Satyr. 7,
-sacer est, pueri, locus, extra Meiite. Martial. lib. 3,
Minxisti currente semel Pauline carina:
Meiere vis iterum, iam Palinurus eris.
Mictum, Supinum. Horat. 1. Serm. satyra 8,
-atque in me veniat mictum atque cacatum
Iulius, & fragilis Pedatia.
Mula meiens. Catul. de Æmylio, epigr. 98.
Micturio, micturis, penult. corr. micturire, Desideratiuum verbum à Meio. Iuuenal. Satyra 6,
Noctibus hic ponunt lecticas: micturiunt hic. Pro primitiuo Meio videtur hic positum.
Mel, mellis, neut. gen. {μέλι} Notæ significationis. Vide Plin. lib. 11. cap. 14. Cic. 3. de Finib. Mel, etsi dulcissimum est, suo tamen proprio genere saporis, non comparatione cum aliis dulce esse sentitur.
Mel, à Græco μέλι fit. Plaut. Trocul. 4,
-in melle sunt linguæ sitæ vostræ atque orationes:
Corda in felle sunt sita, atque acerbo aceto.
Dulcior melle. Ouid. 5. Trist. eleg. 5.
Aerij mellis cælestia dona. Virg. 4. Georg.
Attica mella, de flauis fauis. Ouid. de Medicamine faciei.
Constructa mella. Virg. 4. Georg.
Dulcia. Virg. 4. Georg.
Flaua Ouid. 1 Metam.
Flagrantia mella thymo redolent. Virg. 4. Georg.
Humida. Virg. 4. Æneid.
Liquata expressis fauis. Ouid 4 Fast.
Liquentia stipant apes. Virg 1. Æneid.
Liuentia veneno Valer. 1. Argon.
Pressa puris condit amphoris. Horat. Epod. 2.
Purissima. Virg. 4. Georg.
Redolentia flore thymi. Ouid. 15. Metam.
Reperta à Baccho Ouid. 3. Fast.
Roscida. Virg. 4 eclog.
Spumantia cogere pressis fauis. Virg. 4. Georg.
Melli esse, pro Iucundum esse. Vide SVM.
Tenacia figunt. Virg. 4. Georg.
¶Generandi gloria mellis. Virg. 4. Georg.
¶Poetica. Horat. 1. epist. 20. Id est, Ita tibi places, vt te solum confidas versus effundere suauissimos posse.
Musæum dulce mel. Lucret. lib. 4.
¶Mel, pro eloquentia, seu dicendi suauitate. Ouid. ad Pisonem,
Inclyta Nestorei cedit tibi gratia mellis.
¶Mel meum, Blandientis vox: quēadmodum est Meum suauium. Plaut. Curcul. 4.
Melliculum, melliculi, pen. cor. {μελίτιον} Diminut. blandientis. Plaut. Casina, 21, Meum corculum, melliculum, verculum.
Mellillus, mellilla, mellillum {μελιτίδιον} Diminutiuum alterū, similiter blandientis. Plaut. Casina, 3,
Mea vita, mea mellilla, mea festiuitas.
Mellarius, Adiectiuum, Quod ad mel pertinet. Plinius libro 21. cap. 14, Vasa mellaria aut fauos lauari aqua præcipiunt: hæc etiam apiaria dicuntur.
Mellarius, substant. {μελιττουργός} Qui mellis opus exercet. Varro lib. 3. de Re rust. cap. 16, Ad extrema, quæ mellarij fauum eximere possint,

opercula imponunt alueis.

Mellarium, subst. { μελισσῶν } Vbi apes nutriuntur. Varro de Re rust. lib. 3. cap. 16, Mellitōnas ita facere oportet, quos alij melitrophia appellant: eandem rem quidam mellaria.

Melliturgus, melliturgi { μελιτουργός } Idem quod Mellarius, qui mellaria exercet. Varro de Re rust. lib 3 cap. 2, Merula, vt cætera fecit historicōs, quæ sequi melliturgi soleant, demonstrabit.

Mellatio, mellationis { μελιτοτρυγησμός } Mellis vindemia, quum mel eximitur. Plin. lib. 11. cap. 16, Hæc ergo mellatio fine vindemiæ & Vergiliarū occasu. Idem lib 11. cap. 15, Æstiua mellatione decimam partem Thasio Dionysio apibus relinqui placet.

Melleus, Adiect. { μελίχρους } Quod ex melle est, vel mellis quantitatem refert ipso gustu. vt Melleus sapor, Apud Plinium lib 15. cap. 14. Et libro 11. cap. 16, Fæx statim mellei coloris. Et libro 21. cap. 14, Melleus odor.

Melleus, aliquando pro Dulci accipitur. vt Vox mellea.

Mellitus, pen prod. Adiect. { μελιτωμένος } Quod est melle conditum. Plin. lib 36. cap. 19, Mellitites succum remittit dulcem, mellitúmque tusus. Varro 3 de Re rust cap 16, Et faui mellitis intus ponendi à faucibus longè. Sueton. in Claud. Nerone, cap 27, Indicebat & familiaribus cœnas, quorum vni mellita quadragies H S constiterunt. Porrò mellita vocabātur, cibaria dulciora, melle condita, quum luxuria nōdum saccharum materiam ganeæ fecisset. Antiquitus enim saccharum ad medicinæ duntaxat vsum adhibebatur: cuius hac tempestate tam frequens vsus est, ad gulæ condimenta.

Bellaria mellita, Vide BELLARIA.

Placentæ mellitæ Horat 1. epistol. 10.

Mellitus puer, pro Suaui & iucundo. Cic. ad Attic lib. 1, Ita sum ab hominibus destitutus, vt tātum requietis babeam, quantū cum vxore & filiola & mellito Cicerone consumitur. Catul. ad Iuuentium, epigr. 45,

Mellitos oculos tuos Iuuenti, &c.

Mellifluus, Adiectiuum { μελίρροος } Ex quo fluit mel, vel fluere videtur: hoc est Dulce, iucundum. vt Melliflua oratio.

Mellifer, pen. corr. Adiectiuum { μελιφόρος } Ouid. 15. Metam Melliferæ apes.

Mellifico, mellificas, pen. corr. { μελιτοποιέω } mellificāre, Mel facere. Plin. lib. 11. cap. 18, Aliarum quæ in arboribus mellificant.

Mellificus, pen. corr. Adiectiuum { μελιτοποιός } Quod mel facit. Colum. libro 9. cap 13 ad finem, Vt ab opere mellifico euocatæ apes fœtibus ceras expleant.

Saltus mellifici Colum. lib. 9. cap. 8.

Mellificium, mellificij { μελιτουργία } Mellis artificium. Varro de Re rust. lib. 3. cap. 16, Sed vt hoc aptissimum ad sanitatem apium, sic ad mellificium thymum. Colum. lib. 9. cap. 12, Apes magis mellificiis, quàm fœtibus student.

Melligenus, pen corr. Adiect. { μελιτογενής } Quod est eiusdem generis cum melle. Plin. lib. 16. cap 7, Fert & aliam inutilem pilulam cum capillo, verno tamen tempore melligeni succi. Hoc est, eiusdem succi, cuius est mel ipsum.

Mellina, mellinæ, fœm generis, Potio est confecta adiecto melle. Plaut. Epidico,

Nisi si in vidulo, aut in mellina attulisti. Id est, nisi si in scortea cum habes mantica, aut in œnophoro vel lagena mellinæ. Ex Turnebo.

MELAENA { μέλαινα } Insula est quæ alio nomine Corcyra appellatur. Stat 11. Theb. Icarij, Celsique domus, viridésque Melænæ.

Melamphyllum, melamphylli { μελάμφυλλον } Species acanthi herbæ, à foliorum nigredine sic dicta, quasi melanophyllum. Plin. lib. 22. cap 22.

Melampodium, melampodij { μελαμπόδιον } Genus nigri hellebori, à Melampode vate dictum. Plin. lib 25. cap 5.

MELAMPVS, Melampodis, pen. corr. { μελάμπους } fuit, teste Homero lib. Odysseæ 15, filius Amythaonis ex patria Argo. Stat. lib. 3. Thebaidos, -Amythaone cretus,

Iam senior, sed mente virens Phœbóque Melampus

Assorit ¶ Dicitur etiam fuisse medicus illustris, & filias Prœti sanauisse helleboro. Virg. 3. Georgicorum,

Quæsitæque nocent artes: cessere magistri

Phillyrides Chiron, Amythaoniúsque Melampus.

Melampus. nomen canis apud Ouid. 3 Metam. Dicti sic, παρὰ τὸ μέλανας ἔχειν τοὺς πόδας, quòd nigros babeat pedes. Ouid. 3. Metamorphoseos, -primúsque Melampus

Ichnobatésque sagax latratu signa dederunt.

Melampygus, Lapis in Thermopylarum monte legitur apud Herodotum historia 7. vbi desinit Anopæa via, quà grassantes Persæ pylas occuparunt, Epialte duce.

Melampygus, a, um, In PASSALVS.

Melancholia, melancholiæ { μελαγχολία } Latinè dicitur atra bilis, quæ sæpe in furorem agit homines. Cic 3. Tuscul. Græci volunt illi quidem, sed parum valent verbo, quem nos furorem, μελαγχολίαν ipsi vocant. quasi verò atra bili solùm mens, ac non sæpe vel iracundia grauiore, vel timore, vel dolore moueatur.

Melancholicus, pen. corr. Adiectiuum { μελαγχολικός } Qui atra bile plurimum abundat. Cic. 1. Tusc. Aristoteles quidem ait omnes ingeniosos melancholicos esse.

MELANCHLAENI { μελάγχλαινοι } Scythiæ populi, à nigris vestibus quas ferunt ita nominati Stephano.

Melancoryphus, melancoryphi, pen. corr { μελαγκόρυφος } Auis quæ & ficedula dicitur: sed ficedula nomen habet potissimum Autumno ab edendis ficis, aliis temporibus melancoryphus. quòd κορυφὴν μέλαιναν, hoc est verticem nigrum habeat, Latinè atricapillam dicere possumus: mutat enim formam & colorem. Plin. lib. 37. cap 8.

Melandryum { μελάνδρυον } Genus herbæ. Plin. lib. 26. cap. 7. Martial. lib 3 35,

Téque iuuant gerres, & pelle melandrya cana. Melandryum verò apud Theophrastum est exalburnatum robur, de nigritie conciliato nomine. ¶Sed & salsamenti genus melandryum est, teste Cælio lib. 7. cap 57.

MELANES, vel Nigri montes { μέλανα ὄρη } iuxta deserta Arabiæ, Ptolemæo lib. 5 cap. 17. Hodie mons Sinai, mons S. Catharinæ: Sur desertum Hebræis, a Mauris Tur dicitur.

MELANEVS, pen. corr. trisyllabum, Nomen canis apud Ouid. 3 Metamorphoseos,

Harpalus & Melaneus, hirsutáque corpore Lachne.

Melania, melaniæ, pen. corr. fœminini generis, Idem quod nigrities seu nigredo. Plin. lib 14. cap. 8, Et lentigine & carcinomata, melanias quoque veteres, addito melle emendāt. Meminit etiam Hermolaus.

Melanteria, melanteriæ. Scribonius Largus, Melanteria, quæ creta sutoria dicitur, qua ligulæ calceolorum denigrantur. *De la pierre noire.*

MELANTHIA, teste Aristarcho in 10 Odyss. Homeri, filia fuit Deucalionis ex Pyrrha.

Melanthium, melanthij { μελάνθιον } Herba quæ vulgò *Nigella* appellatur à seminis nigredine: vnde etiam Græcis melaspermon appellatum est. Plin lib. 20. cap. 17, Gith ex Græcis alij melanthion, alij melaspermon vocant: optimum quàm excitatissimi odoris, & quàm nigerrimum. Medetur serpentium plagis & scorpionum.

MELANTHIVS, Nomen viri: qui quum Gorgiæ inimicus esset, dixit, Hic nobis de concordia præcepit, qui tres in vna domo concordare non potuit.

Melanthius item, Nomē est viri Troiani. quem Eurypilos in bello Troiano interemit, vt scribit Homerus. ¶Alius eiusdem nominis pastor est apud Theocritum. ¶Alius item pictor fuit, cura pingendi præcipuus. Author Quintil lib. 12. cap. 10.

MELANTHVS, Vnus eorū quos in Delphines mutauit Bacchus. Ouid. 3 Metamorph.

Melanurus, melanuri, pen. prod. { μελάνουρος } Piscis sic dictus, quòd nigricantem caudam habeat, & inter saxatiles numeratur. Ennius, Melanurum, turdum, merulam, umbrámque marinam. Vbi primam produxit, penultimam corripuit: quum tamē Græcè scribatur μελάνουρος. Proinde rectius Lippini 103. Oppianici, Haud facili paruus melanurus fallitur arte. Plin. libro 32. cap. 2. Vide Cælium lib. 24. cap. vltimo.

Melapium, melapij { μηλάπιον } Melapia sunt mala, quæ & malorū & pyrorum aliquam speciem præ se ferunt. vnde etiam nomen habēt ex pomis & pyris compositū. Vulgò *Pommepoire*. Atque hoc est quod Plinius lib. 15 cap 14 ait, Cæteraꝗ̄ causis traxere nomen: germanitatis cohærentia & gemella, nunquam singula in fœtu: coloris serica: cognationis melapis. Neque enim accipiendum est melappia (sic enim ferè in omnibus exemplaribus legitur) cognationis nomen à gente vel familia Appiorum accepisse, sed à cognatione quam ea ipsa mala cum pyris habent. ἄπιος enim pyrum est Græcis, μῆλον malum siue pomum. Quòd autem Plinius ipse non aliter quàm melapia scripserit, & vt dico acceperit, ex eo manifestum est, quòd paulo antè Appianorum malorum mentionem fecit, quæ ex Appio è Claudia gente sunt cognomita, & melapiorum nomen non ea gēte, sed ea causa cognationis tractum esse ait.

MELAS { μέλας } Multorum fluuiorum nomen est. Nam vnum esse in Mygdonia ostendere videtur Ouid. 2. Metam. Mygdoniúsque Melas. Alium in Sicilia describit Ouid lib 4 Fastorum,

Sacramque Melan pascua læta boum.

Melas, melanos, masc gen Vitiliginis species. Vide ALPHOS.

MELEAGER, vel Meleagrus, pen corr { μελέαγρος } Tydei frater fuit, Oenei filius, qui quum aprum Calydoniū interfecisset, eiúsque pellem & caput Atalātæ amicæ suæ donauisset, Thestiadæ eius auunculi vtrunque illi ademerunt. Quare cognita ille eos interfecit Althæa Meleagri mater ob fratrum suorum cædem filio irata, cum execrata est, eique interitū exoptauit. Quum Calydon postea à Curetibus oppugnaretur, neque iam Calydonij impetum hostium sustinerent, Meleager neque patris, neque matris iam placatæ rogatu opem ferre patriæ voluit. Flexus tandem & victus Cleopatræ vxoris precibus, hostes à mœnibus Calydonis propulsauit. Althæa autem odio renouato, facem ei à Parcis donatā, inflāmauit. Vide Homer. lib. 1. Iliad. & Ouid. lib 8 Metam.

MELEAGRAEA, Calydon vrbs dicitur, quoniam Meleager in ea imperauit. Sipontinus.

Meleagrides, pen corr. { μελεαγρίδες } Gallinæ Africæ. Plin libro 10, cap 26, Simili modo pugnant meleagrides in Bœotia Africæ: hoc est gallinarum genus gibberum, variis sparsum plumis, quæ nouissimæ sunt peregrinarum auium in mensas receptæ propter ingratum virus. Verùm Meleagri tumulus nobiles eas fecit. Colum lib. 8. cap. 2.

MELESIGENES, pen. corr. Nomen proprium fuit Homeri poetæ, qui propter cæcitatem Homerus est appellatus, vt suprà scripsimus.

Melia { μελία } A Græcis dicitur arbor, quam Latini fraxinum vocāt. Vide Ruell lib. 1. cap. 82. ¶Est & Melia Cariæ oppidum, apud Hecatæum lib. 1. Genealog.

Melia terra { μηλιὰς γῆ } Terræ genus est Eretriæ cinereæ non dissimile, quódque digitis confricatum stridorem reddit tritu pumicis similem. Vires habet in medicina easdem ferè cum alumine, paulò tamen ignauiores Pictoribus etiam vsui est, ad diuturniorē colorum firmitatem. Plinius Melinum vocat, nomine deducto à Melo, insula vna Sporadum, vnde aduehi solet.

MELIBOEA { μελίβοια } Vrbs est litoralis Magnesiæ, propinqua Thessaliæ, vt testis est Herodotus lib 6. ¶Fuit etiam patria Philoctetæ, dicente Lucano lib. 6, -pretióque nefandæ

Lampados, Herculeis fortis Melibœa pharetris.

Fulgens Melibœa purpura. Lucret lib 2.

Melibœus, Adiectiuum, Vnde Purpura Melibœa, hoc est Melibœensis, ait Seruius.

Meliceris, pen. prod meliceridis, fœm. gen. vel Meliceria, melicerias { μελικηρίς } à cera & melle nomen accepit. Tuberculum mellis crassitudine in cubitis & genibus: interdum quoque aliis partibus, & in ore ipso, & in capite: quod ita nominatur, quia humor in eo melli simili,

millis includitur, nec pressum remittitur, vt id quod gangilion siue ganglion appellant in eadem parte, sed molle codénsq;. Plin. lib. 20. cap. 21, Radice melicerias & lepras curát. Idé lib. 21. cap. 20, Et côtra melicerides efficax. Sunt qui scribút melliceris. Vide Celsum lib. 5.

MELICERTA { μελικέρτης } Filius Athamantis & Inus, cum quo mater quum videret Athamanta, regem Thebarum maritum furentem, in mare se præcipitem dedit: & postquam in numina sunt commutati, Græcè Leucothea & Palæmon sunt appellati: Latinè Portunus, & mater Matuta. Author Seruius apud Virgilium 1. Georgicorum,

Votáque seruati soluent in littora nautæ
Glauco, & Panopeæ, & Inoo Melicertæ. Fabulam describit Ouid. 6. Fastorum.

Melichros, penult. corr. Lapis modò niger, modò flauus, à mellis colore vocatus. Plin. lib. 37 cap. 11.

Melichrysis, pen. prod. Gemma quæ ex India mittitur, quasi per aurú syncero melle translucens. Plin. lib. 37. cap. 9.

Melicus, Vide MELOS.

Melicum, ab imperito volgo dicitur gallinarum genus, quod medicum dici debet, teste Columella libro 8. cap. 2, his verbis, Præcipuè Tanagricum genus, & Rhodium probabant, nec minus Chalcidicú & medicum, quod ab imperito vulgo litera mutata melicum appellatur: nobis nostrum vernaculum maximè placet.

MELITENE, pen. corr. Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Melitusa Polybio dicitur, quam nos Melitem insulam vocamus, ad mare Adriaticum, ante Dalmatiam sita.

MELIGVNIS { μελιγουνίς } Insula est Siciliæ adiacens, vna ex Æoliis, quæ notiore nomine Lipara dicitur. Plin. lib. 3. cap. 9.

Melilotos, pen. prod. fœm. gen. { μελίλωτος } Herba quá Columella Sertulam Campanam appellat, quòd in Serta vrbe Campaniæ frequentissima sit. Plin. lib. 21. cap. 21, Melilotos vbique nascitur. Laudatissima tamen in Attica.

Melimeli, melimelis, pen. corr. neut. gen. { μελίμηλον } Sapor mali Cydonij ita conditi vt melli quiddam simile referre videatur. Colum. lib. 12. cap. 45.

Melimelum, melimeli, pen. prod. { μελίμηλον } Dicitur pomum musteum, siue dulce, quasi mel pomum. nam μέλι Græcis dicitur mel, & μῆλον malum, quòd mellis saporem habeat. Plinius mustaum à celeritate nascendi denominatum dixit, lib. 15 cap. 14.

Mustea à celeritate mitescendi: quæ nunc melimela dicuntur à sapore melleo. Orbiculata, à figura orbis in rotunditatem circumacti. Martial. lib. 7. 24,
Infanti melimela dato, fatuásque mariscas. Plin. lib. 23 cap. 6.
Melimela rubere Horat. 2. Serm. Satyra 8,
Post hæc me docuit melimela rubere minorem
Ad Lunam delecta.

Melinum, melini, Apiastrum vocat Varro de Re rustica, lib. 3. cap. 16, his verbis, Eorum habuisse, ac reliquum thymo, & cythiso obseuisse & apiastro, quod alij meliphyllon, alij melissophyllon: quidam melinum appellant.

¶ Melinum, pen. corr. { μήλινον ἔλαιον } Oleú ex flore malorum. Plin. lib. 23. cap. 6, Fit & oleum ex his, quod melinum vocauimus, quoties non fuerint in humidis nata. Ideò vtilissima quæ ex Sicilia veniunt.

¶ Melinum, pen. corr. Vnguentum. Plin. lib. 13. cap. 1, Postea eodem loco prælatum est melinum, Cyprinum in Cypro.

¶ Melinum, pen. prod. Coloris cádidissimi species. Plin. lib. 35. cap. 6, Melinum candidum & ipsum est, optimum in Melo insula. in Samo quoque nascitur. sed eo non vtuntur pictores propter nimiam pinguedinem. Plaut. Mostel. 4. Quidam volunt esse colorem medium inter album & fuscum, qui dicitur giluus.

Melina, melinæ { ἐσθὴς γένος } Genus vestis apud Plautum in Epidico. 2,
- vbi ergo est? nisi si in vidulo,
Aut si in melina attulisti. ¶ Est item genus tibiæ acutissimi soni, vt Festus ait.

MELINOPHAGI { μελινοφάγοι } Thraciæ populi, ita dicti, quòd panico vescantur. Stephanus.

Melior, Meliusculus, Melioresco, Melioro, Vide BONVS.

Meliphyllon { μελίφυλλον } Nomen herbæ. Varro lib. 3. de Re rust. cap. 16, Reliquum thymo & cythiso obseuisse, & apiastro, quod alij μελίφυλλον, alij μελισσόφυλλον, quidam μέλινον appellant. Virgilius 4. Georg. Trita meliphylla, & cerynthe ignobile gramen. Alij legunt Melisphylla. Vide MELISSOPHYLLVM.

Melis, huius melis, fœm. gen. Vel, vt alij malût, Meles, huius melis { μέλης } Animal quod & Taxo, siue Taxus dicitur, quòd sit mellis auidissimú, & aluearibus semper infestú, in cauernis viuês, asperú, mordaxque, magnitudine vulpis, colore felis: ex cuius pelle pharetras & canum collaria obtegunt. Plin. lib. 8. cap 38. Varro 3. de Re rust. cap. 12, Alterum ne felis, aut melis, aliáve quæ bestia introire possit.

Lucifuga meles. Subit enim cauernas. Gratius in lib. De venatione -collaribus ergo
Sunt qui lucifugæ cristas inducere melis
Iussere. De collaribus canum loquitur. Mel auidè appetit, vnde nomen inuenisse putatur.

MELISSA, Vide MELISSVS.

Melissophyllum, melissophylli { μελισσόφυλλον } Plin lib 20. cap. 11, Apiastrum Hyginus quidem melissophyllon appellat: sed in confessa damnatione est venenatú in Sardinia. Virgilius per syncopam dixit, 4. Georgicorú, Trita meliphylla. Alij apud Virg legunt melisphylla.

MELISSVS { μέλισσος } Fuit rex Cretensis antiquissimus, qui, vt scribit Lactantius Institutionum lib. 1, primus dijs sacrificauit, habuítque filias Amaltheam & Melissam, quæ Iouem puerum caprino lacte ac melle aluerút, vnde Melissa apes dicta fuit: & Amalthea capræ eiusdem nomen accepit. Colum lib 9. cap. 2, Nec sanè rustico dignum est sciscitari, fuitne mulier pulcherrima specie Melissa, quam Iupiter in apem côuertit. Vnde & apes Græcis μέλισσαι dicuntur. ¶ Fuit item Melissus grammaticus muneri datus Mecœnati, ac manumissus ab eo. Author Trâquillus. ¶ Melissus præterea Samius, Parmenidis auditor, philosophos ciuibus suis charus, quibus præcepta plura dedit: Rempublicam administrauit, classíque in bello præfuit, vt refert Apollodorus. Ouid. 4. de Ponto, eleg 16, Et tua cú socco Musa Melisse leuis. ¶ Fuit & alter Melissus, Helius nomine, summi quidem loci inter Grammaticos sui temporis Romæ, sed maiore in literis iactantia, quàm opera. Meminit Gellius lib. 18. cap. 6.

MELITE, Melitæ: siue Melita, Melitæ, pen corr. { μελίτη } Insula inter Italiam Epirúmque posita, & (vt scribit Strabo) ante Pachynum sita. Cic. 6 Verr. Melita insula satis lato ab Sicilia mari, periculosóq; disiuncta: in qua eodem nomine oppidum. Nunc vulgò dicitur *Malta*. Vnde Melitæi canes, paruuli olim in delicijs fœminarum. De hac Ouid. 3. Fastorum, Fertilis est Melite. ¶ Est & vrbs hoc nomine Carthaginiensium colonia. Diodorus refert in Melita insula pretiosam tenuitate ac mollitie telam fieri. Cicero 4. Verr. Vestem Melitensem nominauit.

Melitæus & Melitensis, Adiect. { μελιταῖος } vt Canes Melitæi & Melitenses, Plin. lib. 30. cap. 5. Melitensem rosam cómendat Cic. 7. Verr. Catuli Melitæi. Plin. lib. 3 cap. vlt.

Melites, Gemma est mali coloris, vt inquit Plin. lib. 37. cap. 11.

Melitites, penult. prod. Plin. lib. 36. cap. 19, Melitites lapis succum remittit dulcem, mellitúmque rufus.

Melitites, melititis, pen prod. masc. gen. { μελιτίτης } Potio ex musto & melle facta, authore Plinio lib. 22. cap. 24.

Melitton, melittonis, pen. prod. masc. gen. { μελιττών } Vbi apes nutriútur. Varro de Re rust. lib. 3. cap. 16, μελιττῶνας ita facere oportet: quos alij μελιτροφεῖα appellant, eandem rem quidam mellaria.

Melliturgus, Vide MEL.

Melium { μήλιον } Herba est in aquis nascens, & locis vliginosis, semé habens lini semini nó dissimile, aliquantò tamen maius & firmius, & præ læuore splendens. Alio nomine Satyrion rubens appellatur. Vim habere creditur incendendi ad libidinem. Dioscorid. lib. 3.

Melius, Côparatiuum à Bene, & Meliuscule. Vide Bene in BONVS.

MELISANDER Milesius, Lapitharum & Centaurorum bellum scripsit, vt est author Ælianus de varia historia.

MELLA { μέλλα } Fluuius Galliæ est, iuxta quem Amella herba frequêter nascitur. Seruius. Blondus in Italia illustrata, Brixiam, inquit, præterlabitur fluuius Mella. quod etiam testatur Catull. in epigr. ad Ianuam his verbis,
Flauus quam molli percurrit flumine Mella,
Brixia Veronæ mater amata meæ.
Flumina curua Mellæ. Virg. 4. Georg.

¶ Mella, mellæ, fœm. gen. Aqua è melle sic fieri solita, vel potius è ceris quibus adhuc nonnihil mellis adhærescebat. Quum secundarium mel de fauis erat exceptum, ceræ statim minute resoluebantur ne rumpebantur, & aqua fontana vel cælesti macerabantur. Expressa deinde aqua colabatur, & in vas plumbeum defusa decoquebatur, omnísq; spurcitia cum spumis eximebatur. quæ decocta, quum tam crassa esset quàm defrutum, refrigerabatur: & bene picatis lagenis condebatur. Hac mella quidam pro aqua mulsa vtebantur: nonnulli etiam pro defruto in condituras oliuarum. Author Columella lib. 12. cap. 11. Erat igitur mella velut ablutio cerarú aliquid mellis adhuc habentium: aqua verò mulsa ex optimo melle fiebat, vt idem author scribit capite proximo.

MELLARIA, Vrbs Hispaniæ Bæticæ, patria Pomponij Melæ, vt ipse testatur lib. 2. cap. 6. sub finem. Oliuarius dicit Mellariam hodie non extare.

Mellarium, Mellarius, & Mellatio, Vide MEL.

Melliceris, Vide MELICERIS: quam vnico l scribi debet.

Melliculum, Mellifer, Mellifico, Mellificus, Mellificium, Vide MEL.

Melligo, pen. prod. melliginis, fœm. gen. { μελιτώδης } Succus è lacrymis arborum, siue florum, quem apes deuorant, quémque postea ad alueos regressæ euomunt, operandóque componunt. Plinius lib. 11. cap 6.

Melligo etiam, pro quocunque succo florescentis fructus adhuc, atque immaturi. Plin. lib. 12. cap. 27, In prima lanugine demetitur vua, eiúsque melligo. Reliquum corpus a sole coquitur.

Mellillus, Mellitus, Vide MEL.

MELLONIA, vel Melona, Mellis dea à Romanis putabatur.

MELO, Fluuius, qui & Nilus & Gehon appellatus est. Ausonius in ænigmate.

MELOBOSIS, pen. corr. Nympha est: sic dicta ab ouibus pascendis, teste Hesiodo in Theogonia.

MELOCABVS { μηλόκαβος } Germaniæ vrbs apud Ptolemæum lib. 2. cap. 11. Vulgò *Choburgk*.

Melocarpus { μηλόκαρπος } Herba est quæ alio nomine Aristolochia longa appellatur. Dioscor. lib 3. cap 4.

Melodes, Melodia, Vide MELOS.

MELOSSA, Insula ex Syreois vna: non tam à pomorum, quàm à pecoris abundantia dicta. Vide Plin lib. 3. cap. 20.

Melomeli { μηλόμελι } à Colum lib. 12. cap. 45, vocatur, quum mala maturissima, integra, siue matula in lagena in melle submerguntur. Sed rectius legitur melimeli. Vide suo loco.

Melones, dicuntur à Palladio genus peponis, quod aliis melopepo appellatur, quasi pepocydonium, vel cotoneus, quòd mali cydonij figurá habeat dicitur enim ἀπὸ τοῦ μήλου: hoc est à pomo vel malo, quod absolutè Græcis malum cotoneum significat.

Melopepones { μηλοπέπονες } Fructus sunt ex genere peponum, qui mali figuram rotunditate imitantur. Non pendent hi, sed humi rotundantur, & odorem iucundissimum habent, vbi maturuere: Palladius Melones vocat. Vide Ruell. lib. 1.

Melos, neut. gen. { μέλος } indeclinabile, Cantus suauis, vel dulcis modulatio. Pers. in Prolog 3. Cantare credas Pegaseium melos. Sic Calepinus, Græci autem, quorum hæc est dictio, τὸ μέλος, τοῦ μέλους, τῷ μέλει. Lactátius Firmianus declinationem Latinam formauit, Hoc melos, huius meli, &c. apud quem ablatiuus melo, in carmi-

ne de Christi resurrectione, legitur, Tuique repercusso dulcior aula melo. Melos, inquit Budæus, ad flexum vocis pertinet. constat enim canore ac sonis. rhythmus verò modulatione: pertinet enim ad corporis gestum & collocationem verborum, vt docet Quintil. lib. 1. Instit. de musica loquens.

Longum melos. Horat 3. Carm. ode 4.

Mele {μέλη} Nominatiuus plur. Græcus, à μέλος, Idem quod carmina & modulationes. Lucret. libro 2, ——æquè

Ac musæa mele per chordas, organici quæ

Mobilibus digitis expergefacta figurant.

Cygnea mele Lucret. lib 2.

Melodia, melodiæ {μελῳδία} Dulcis cantus, siue melleus.

Melodes, pen. prod. {μελῳδὸς} Qui dulcia carmina cantat. Sidonius, Proculus melodes insonare pulsibus.

Melicus, pen corr. {μελικὸς} Adiectiuum, à μέλος, Idem quod musicus. Vnde poetæ lyrici, melici dicti sunt. Ausonius, Tu melicos lyricósque modos. Cic. de Optim. genere Orat. Poematis enim tragici, comici, epici, melici etiam ac dithyrambici, &c.

Melici sonores. Lucret. lib. 5.

MELOS, insula inter Cycladas Pomponio numeratur, lib. 2. Nunc vulgò *Mil*, alii *Milo*.

Melota, melotæ, pen. prod. fœm. gen. Pellis ouilla: sed non tam pellem ouis significat, quàm exuuium, hoc est pellem corpori detractã vnà cum lana. Erasmus in epist. ad Hebræos, capite 11. De Melota vide Gesnerum, pag. 179.

Melothrum {μήλωθρον} Herba est, quæ alio nomine ἄμπελος λευκὴ, hoc est vitis alba appellatur. De hac Dioscorid. lib 4.

MELPOMENE, pen. corr. {Μελπομένη} vna Musarum. Vide in dictione MVSAE. Horat. 1. Carm. ode 24, ——præcipe lugubres

Cantus Melpomene, cui liquidam pater

Vocem cũ cithara dedit. μέλπω idem significat quod Cãto, celebro.

MEMBLIARVS {Μεμβλίαρος} Insula est maris Ægei, vna Sporadum, nõ procul à Thera & Anaphe. Plin. lib. 4. cap. 12.

Membrum, membri {μέλος, μέλη, ἄρθρα, γυῖα.} Sipontinus, Artus à membris ita distinguuntur, quòd artus dicimus ossa cum neruis & venis: membra autem propriè vocamus easdem artus tegentẽ. Vnde membrana, superior membri pars, hoc est pellis ipsa appellabatur. Silius libro 2, ——& venis malè iuncta trementibus ossa:

Extant consumptis visu deformia membris. Quædam exemplaria legunt neruis.

¶Membrum, etiam pro singulis corporis partibus ponitur. Cic. 3. de Finibus, Iam membrorum, id est partium corporis alia videntur propter eorũ vsum à natura esse donata, vt manus, crura, pedes, &c. Alia autem nullam ob vtilitatem, quasi ad quendã ornatum, vt cauda pauoni.

Iners membris, Vide INERS.

Artus magni membrorum. Virg 5. Æneid.

Plexus membrorum. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Grauitas. Lucret. lib. 3.

¶Abalienata, Vide ABALIENO.

Accommoda bellis. Stat. 4 Sylu. 4.

Ægra. Ouid epist. 20.

Auulsa. Virg. 9. Æneid.

Cæsa. Ouid 6. Metam.

Candida. Ouid 2. Metam.

Curua Ouid. 3. Metam.

Debilia. Silius lib 10.

Direpta manibus. Ouid. 3. Metam.

Discerpta griis. Horat 2. Serm. satyr. 8.

Disiecta laceri corporis. Senec. Hippol. 12.

Exanguia. Silius lib. 7.

Fallia. Ouid 5 Metam.

Fessa diurnis ministeriis. Ouid. 4. Metam.

Hispida. Iuuen. Satyr. 2.

Immania. Ouid. 12 Metam.

Implicita. Lucan. lib. 3.

Liquefacta. Silius lib. 1.

Muliebribus membris puer. Lucret. lib. 4. Id est puer tener.

Procera. Silius lib. 16.

Rigentia fugiente vita. Lucan. lib. 2.

Saucia. Ouid. 2. Metam.

Membra senecta Lucret. lib. 3. Vide Senectus, in SENEX.

Squalida. Lucret. lib. 5.

Tenera. Lucret. lib. 4.

Truncata Claud de bello Get.

Turpia membra vdo fimo. Virg. 5. Æneid.

Valida ac iuuenilia membra. Iuuenalis Satyr. 11.

Velocia. Silius lib. 17.

Victa. Horat. Epod. 12.

Viuida. Silius lib. 7.

¶Lassata membra abluere. Ouid. 6 Metam.

Abscindere. Lucret. lib 3.

Languida membra cadunt. Ouid. epist. 20.

Capitur membris, In CAPIO.

Defessa componere membra. Virg. 4 Georg.

Corripuit membra pauore. Lucret lib. 5.

Viua membra dilaniat Ouid. 6 Metam.

Dissoluuntur membra, fluuntque. Lucret. lib 4. de somno.

Diuidi à membris suis. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.

Hunc ego si cupiam, nunquam dimittere possum,

Antè vel a membris diuidar ipse meis.

Curata membra dare sopori Horat. 2. Serm. satyr. 2.

Placidam membris dat cura quietem. Virg. 4. Æneid.

Durare membra in duro opere. Lucret. lib 5.

Erigere cubili. Silius lib 7.

Pauor membra excutit. Senec. Thyeste, 1.

Expressus membris infans. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Irrigare alicui quietem per membra. Virg. 1. Æneid.

Languescunt membra. Lucret. lib 4.

Lauare membra quiete Virg. 5 Æneid.

Leuare baculo. Ouid 8 Metam.

Luxuriant membra. Ouid. 7 Metam.

Membra madent vino, In MADEO.

Mollia mouere. Lucret. lib. 4.

Incuruata membra posuere solo Ouid. 6. Metam.

Horror membra quatit. Virg. 3 Æneid.

Genitalia recidere. Ouid. 2. Amor. eleg. 3.

Soluuntur frigore. Virg. 12. Æneid.

Soluta languore. Ouid 11 Metam.

Valens membris. Virg. 5. Æneid.

Lues tabida venit membris. Virg 3. Æneid.

Vigor habilis venit membris. Virg. 4. Georg.

¶Dicuntur & membra in statuis: vt

Fundere membra statuæ. Quintil. lib 2. cap. 1, Is ne statuam quidem inchoari crederet, quum eius mẽbra funderentur. Idem lib. 7. cap. 1, Neque enim, quanquam fusis omnibus membris, statua fit, nisi collocetur.

¶Membrum, in oratione, Est (inquit Valla) sensus numeris conclusus, sed à toto corpore abruptus, & per se nihil efficiens. Author ad Herenn lib. 4, Membrũ orationis appellatur res breuiter absoluta, sine totius sententiæ demõstratione, quæ denuo alio membro orationis excipitur. Cic in Orat. Nescio cur, quum Græci κόμματα & κῶλα nominent, nos non rectè Incisa & Membra dicamus. Idem 1. Verr. Quid quum accusationis tuę membra diuidere cœperit, & in digitis suis singulas partes causæ cõstituere? Vide Incisum in INCIDO, penult prod.

Membrum dormitorium dixit Plin. iunior lib. 2. epist. 17, Adhæret dormitorium membrum trãsitu interiacente. Id est pars domus, quieti corporis dicata. Videtur autem esse Dormitorium membrum, quod idem Plinius lib. 5. epist. 6, Dormitoriũ cubiculum vocat, quod etiã Sidonius imitatus est. Quin & partem domus Columella membrũ nominat lib. 1. cap. 6. cui titulus est De positione villæ. Modus, inquit, membrorúmque numerus aptetur vniuerso conseptos & diuidatur in tres partes, vrbanam, rusticã, & fructuariam. Et Vlpianus de manumissis testamẽto. l. Si ita fuerit. Quæri, inquit, potest, si fabris duobus vel pictoribus, si mẽbrum depinxissent, vel fabricassent nauem, quid adscriptum sit.

Membrosus, pen. prod. vnde Comparatiuum Membrosior, Id est mentulatior.

Membratim, pen. prod. Aduerb. {κατὰ μέλος, μελιστί} Per singula mẽbra. Plin. libro 9 cap. 15, Hi membratim cæsi, ceruice & abdomine commendantur.

Membratim tractare aliquid. Plin libro 11. cap. 37. Cic. in Partit. Narratio autem accusatoris erit, quasi membratim gesti negotij suspiciosa explicatio.

Generatim & Membratim, contraria. Plin. lib. 25. cap. 11.

Sensum vitalem membratim deperdere. Lucret. lib. 3.

Incisè & membratim dicere. Cic. in Orat. Quo autem pacto deceat incisè membratímve dici, iam videbimus.

Membratim & cæsim. Quintil. lib 9. cap. 4, Vbicunque acriter erit & instanter, pugnacitérque dicendum, membratim cæsimque dicemus Id est per incisa & membra, siue per cola & commata.

Membrana, pen. prod. {ὑμὴν} Pellis quæ artus regit, vt superius dictum est. Cic. 2. de Nat. deos. Quæ primùm oculos membranis tenuissimis vestiuit & sepsit. Plin. lib 9. cap. 29.

Squamea membrana chelydri Ouid. 7 Metam.

Membranas mittunt vituli de corpore summo. Lucret. lib. 4.

Membrana ligni. Plin lib. 16. cap. 14, de tilia, Inter corticem & lignum tenues tunicas multiplici membrana.

Violare membranam. Celsus lib. 8. cap. 3.

¶Membrana, Charta pergamena, è pellibus animantium concinnata. Plin. lib 13. cap 11, Mox æmulatione circa bibliothecas regũ Ptolemæi & Eumenis, supprimente chartas Ptolemæo, idẽ Varro membranas Pergami tradidit repertas. Horat. de Arte,

Membranis intus positis delere licebit

Quod non ædideris.

Bicolor membrana. Persius Satyr. 3.

Consecare in tenues membranas. In CONSECO.

Directa plumbo membrana. Catul. ad Varara, epigr 19.

Lutea membrana niueum inuoluat libellum. Tibull. lib 3. eleg. 1.

¶Membrana, pro Superficie, figura, & simulacro aliquo rerum: vt Membrana fumi, coloris, &c Lucret. lib 4,

At contrà, tenuis summi membrana coloris

Quum iacitur, nihil est quod eam discerpere possit, &c.

Membranula, pen. corr. Diminutiuum {ὑμένιον.} Cic. ad Atticum, lib. 4, Iisque imperes, vt sumant membranulam ex qua indices fiant.

Membranacens, Adiect. {ὑμενώδης} Quod similitudinem membranæ habet Plin lib. 16 cap. 31, Quibusdam cortex membranaceus, vt viti. Idem libro 10. cap. 61, Volucrum animal parit vespertilio tantum, cui & membranaceæ pinnæ vni.

Membraneus, Aliud adiect. {ὑμένινος} Quod ex membranis est. Vlpianus de Legat. 3. l. Librorum appellatione. Quod si in codicibus sint membraneis, vel chartaceis, vel etiam eboreis.

Membrans {μελοποιῶν} Per membra formans: quo verbo vtitur Censorinus.

Membratura, membraturæ, pen. prod. {μελοποιία} Membrorum compositio.

Meme, Accusatiuus geminatus, maioris vehementiæ gratia, ab Ego primitiuo Virg 9. Æneidos,

Meme adsum qui feci, in me conuertite ferrum O Rutuli.

Vbi Seruius, Meme, subaudi, interficite: & est interrupta elocutio dolore turbati.

Memecylos {μεμαίκυλον} Species est arbuti. Plin. lib. 25. cap. 24, de vnedone

do ne loquens. Duobus tamen hoc nominibus appellant Græci Comaron, & Memecylon, ex quo apparet totidem esse genera apud nos. Vide Dioscoridem lib. 1.

Memet, Pronomen compositum, pro Meipsum. Plautus Capt. 7, Nec me secus vnquam ei facturum quicquam, quàm memet mihi. Idem Cistel. 10, Sed nunc ego memet moror.

Memini, pen. cor. {[illegible]} Verbum defectiuum in præterito tantùm coniugatur, & temporibus à præterito formatis, præter hæc etiam habet in imperatiuo, memento, mementote, pen. prod.

Memini, à Meno antiquo verbo fit, quo veteres vsi sunt pro Recordor, & in mentem reuoco. Quamuis sit præteritũ hoc verbum in præsenti ferè semper accipitur, teste Valla in Raudens. Plaut. Pers. 5,

-potin' ne moneas? memini, & scio,
Et calleo, & commemini Terent. And. 5. 5.
Facta tum quæ voles scio esse omnia. ℞. memini. Cic. pro Quintio, Memini, verò est, de sentra multò facilius diuitem, quàm, &c.

Bene memini. Horat. 1 Serm. saty 9.
Maximè memini, In M A G I S.
Libentius meminit illud. Horat. 1. epist. 1.
Longissimè, Vide L O N G V S.
Memoriter meminit, Vide M A G N O.
Animus meminisse horret Virg. 2. Æneid.
Doloris pars est meminisse Ouid 9 Metam.
¶Meminero, penul. cor. Plaut. Asin. 3,
Ibi si quid opus fuerit, ℞. meminero.
Meminerit vnde sit oriundus. Plaut. Aulul. 10.
Meministi quantum. Cic. de Amic. Meministi enim profectò vt opinor Attice, & ea quanta esset hominum vel admiratio vel querela.
Memini comprimere. Plaut Epid. 11 t9. Terent. And. 2. 5,
Ego illam vidi virginem, forma bona memini videre. Vbi Donatus, Memini videre, aut Memor sum me vidisse. Aut, memini me videre: hoc est, Intelligo, scio: aut, Memini quòd viderim. Memini videre, pro vidisse. Cic. 6 Verr. Hoc me memini dicere. Idem 2. de Legib. Turi studere te memini. Virg. eclog. 9,
Cantando puerum memini me condere soles. Valla in Raudensem, Hic (inquit) versus magis licentiam poëticam ostendit, qua ego non vterer duntaxat in prosa. Dicerem enim sic, Memini me puerum condidisse, seu condere solitum esse dies cantando. Hactenus Vallæ: cuius sententiæ refragantur exempla ex Cicerone producta.
Memini permisisse. Cic. Attic. lib. 1. Idem pro Rosc. Amer. Meministis me ita distribuisse initio causam.
Memineris meminisse. Plaut. Capt. 5.
Meminisse & commemorare. Cic. pro leg. Manil.
Memineris de. Cic. pro Sylla, Ne qui possit tantum aut de Resp. aut de alicuius periculo meminisse, quantum vellet.
Memini diei. Terent. Eunuch. 4. 7,
Faciam vt huius loci, diesque meique semper memineris.
Meminit officium suum. Plaut Casina 5. Plin. lib 8. cap. 40. de canibus, Itinera quamuis longa meminere. Terent. Phorm. 2. 3, Si meministi quod olim dictum est, subijce. Cic. 4. Acad.
Numeros memini, si verba tenerem. Virg 9. eclog.
Meminerunt omnia amantes. Ouid. epist. 15.
Memini Cinnam, vidi Syllam, modo Cæsarem. Cic. 5. Philip.
Memini disputata ab eo. Cic. de Amic.
¶Memini, pro eo quod est Mentionem facio: recusat accusatiuum, postulátque genitiuum, vel ablatiuum cum præpositione de, vt Quintil. lib 11. cap 2, Neque omnino huius rei meminit vsquam poëta ipse: & iterum, De quibus multi meminerunt. Hæc Valla li. 5.
Meminisse, Infinitiuus pro nomine, quod Græci dicunt [illegible], id est, memoria, seu vis ac potestas animi, qua res præteritas meminimus. Lucret. lib 4,
Præterea meminisse iacet, languétque sopore. Id est, memoria. Sic loquitur Ennius,
Aut occasus vbi, tempsit sua audere repressit. Id est, audaciam, [illegible]. monuit Lambinus.

Memor, memoris, pen. cor. {[illegible]} omnis generis, secundum Priscianum, à Memini fit. Virg 9 Æneidos,
Nulla dies vnquam memori vos eximet æuo. Terent. And. 1. 5,
Vnum hoc scio, hanc meritam esse vt memor esses sui. Virg 4. Æn.
Admissi memor. Ouid. 11. Metam.
Venturæ hyemis memores apes Virg. 4 Georg.
Facere aliquem memorem sui Virg 6. Æneid.
Viue memor, quàm sis æui breuis. Horat. 2. Serm. saty 6.
Memor & gratus. Cic. 4. Verr.
¶Memor, Cuius nos memores sumus. Virg 1. Æn.
-sæuæ memorem Iunonis ob iram. Horat. 1. Carm. ode 13,
-siue puer furens
Impressit memorem dente labris notam. Hoc est, tam vehementem, vt non facilè excidat memoria.
Aure memori vocem condidit. Ouid. epist. 19.
Cura memor. Ouid 4. de Ponto eleg. 2.
Ira memor in vindicat Ouid epist. 10.
Mens memor. Horat. 2 Serm. saty 6.
Memorem mones Prouerbiũ. Plaut Stich. Capti consilij memorem mones. Conueniet in eos, qui consilium dant consultissimo, vel docent doctiorem Lucret. lib. 5. Admonuit memorem, dixit.

Memoria, Memoriæ, {[illegible]} Est (inquit autor ad Herennium) firma animi rerum & verborum dispositionis perceptio. Cic. 2. de Inuent. Memoria est per quam animus repetit illa quæ fuerunt Terent. And 5 4,
Nunquid, iam meministi? CR. Id quæro. 9. egóne huius memoriam patiar meæ
Voluptati obstare, quum ego possim in hac re medicari mihi?
Memoria, teste Varrone, à manando dicta, quasi manimonia. Itaque, inquit, Salij qui cantant Mamurium Veturium significant veterem memoriam. Hæc ille lib. 5. de ling. Lat.

Memoria & recordatio Cic de Claris Orat. Quorum memoria & recordatio in maximis nostris grauissimísque curis iucunda sanè fuit.
Ad memoriam, Vide A D Præpositionem.
Insigne ad memoriam, Vide I N S I G N I S
In memoriam sempiternam, Vide IN præpositionem.
Annalium memoria. Tacit lib 4.
Memoria patrum. Cic. pro Fonteio, Quod persæpe & nostra, & patrum memoria sapientissimi iudices, de clarissimis nostræ ciuitatis viris dubitandum non putauerunt.
Memoria rerum. Asinius Pollio ad Cic. lib. 10, Et quidem quum ageretur, ficoit memoria rerum gestarum commotus.
Nihil post hominũ memoriã gloriosius, nihil gratius, ne temporè quidem ipso opportunius accidere vidi. Cic. ad Planc. lib. 10.
Ex omni memoria ætatum, temporum, ciuitatum. Cic 1. de Orat. Quis non iure miretur ex omni memoria ætatum temporum, &c.
Omnis memoriæ facilè princeps. Cicero post reditum in Senatu, Cn. Pompeius omnium gẽtium, seculorum omnium, omnis memoriæ facilè princeps.
Omni memoria, vel in omni memoria: pro In omni tẽpore. Cic. de Arusp. resp. Quod quidem sacrificium nemo ante P. Clodium omni memoria violauit, nemo vnquam adiit.
Inauditum in omni memoria, Vide I N A V D I O.
Multi etiam superiore memoria ciues Romani, &c. Cicero pro Cornel. Balbo.
Vsque ad hanc memoriam. hoc est, Vsque ad hoc tempus. Liu. 2. ab Vrbe.
Vt mea memoria est. Cic. ad Attic. Id est, quantum possum meminisse.
Mea memoria, Memoria tua: Hoc est, Quantum meminisse possumus. Cicero pro Sextio, Nec verò huic tantæ multitudini, quanta mea memoria nunquam vllo in iudicio fuit, deero. Idem pro Rabirio perduel. reu. Causam enim suscepisti antiquiorem memoria tua. Ablatiuus est.
Alta memoria, Vide A L T V S.
Bona, In B O N V S.
Egregia. Tacit. lib 4.
Exoleta. Liu. Decad. lib. 7 4.
Immortalis, Vide I M M O R T A L I S.
Incredibilis memoria. Plin. iunior lib. 2. epist. 3.
Intermortua memoria, Vide I N T E R M O R I O R.
Læta. Tacit. lib. 3.
Ab recenti memoria perfidiæ, aliquantò minore cum misericordia auditi sunt Carthaginensium legati. Liu 3 Decad lib. 10. Id est, ob recentis perfidiæ memoriam.
Sancta. Tacit. lib 20. Quippe Sorani sancta memoria.
Sempiterna. Cic de Amic.
Tenacissima. Quint lib. 1. cap. 1.
Exvetere. Tacit lib 3.
Abijcere memoriam doloris, In A B I C I O.
Abit, Vide A B E O.
Accipere, Vide A C C I P I O.
Adæquare memoriam, Vide A D Æ Q V O.
Adhibere memoriam, In A D H I B E O.
Adimere, In A D I M O.
Afferre, In A F F E R O.
Memoriæ affigere. Quintil. lib. 10. cap. 1.
Agitare. Quintil. lib. 1. cap 8.
Amittere, In A M I T T O.
Amplecti, In A M P L E C T O R.
Augere, In A V G E O.
Celebrare memoriam nominis alicuius, In C E L E B R O.
Circumferri aliorum memoria, Vide C I R C V M F E R O.
Colere memoriam, In C O L O.
Colligere memoriam Cic. in Brut.
Commendo memoriæ, Vide C O M M E N D O.
Complecti. Cic 2 de Diuin.
Comprehendere, Vide C O M P R E H E N D O.
Confunditur memoria. Columel. lib. 7. cap. 9, In maiora numero diuersis notis opus est, ne confundatur memoria custodis.
Consecrare nominis memoriam, Vide C O N S E C R O.
Conseruare memoriam. Cic. Fam. 4.
Consignata literis, In C O N S I G N O.
Memoria continere. Quint. lib. 9 cap. 4.
Animo percipere, & memoria custodire. Cic. 1. de Orat.
Custodit hominum memoria, In C V S T O D I O.
Memoriæ alicuius dare operam. Cælius ad Ciceronem lib. 8, Non quin mihi suauissimum sit & occupato, & ad literas scribendas (vt tu nosti) pigerrimo, tuæ memoriæ dare operam.
Deficit memoria. Colu. lib 7. cap 9, Qui si memoria deficitur, quo minus agnoscat cuiusque progeniem, pice liquida eandem notam scrofæ & porcis imponat.
Delere memoriam Cic. Fam. 1.
Deponere memoriam, vel ex memoria. Cic. pro Cæl.
Dilabi, vel elabi memoria. Cic. Philip 13.
Discedere memoriam. Cic. in Somn. Scipion.
Euanuit memoria Cic 2. de Orat. Omnis eorum memoria sensim obscurata est, & euanuit.
Euellere è memoria. Cic. Fam. 5.
Excitare memoriam, & ad memoriam. Cic. pro Sest. & in Topic.
Expellere Cæsar 1. de bel. Ciuili.
Extinguere. Cic. pro Milone.
Memoria falli. Plin. lib. 10. cap. 42, Constat picas amari difficultate verbi victas, ac nisi subinde eadem audiant, memoria falli.
Firmare. Quintil. lib. 1. cap 4.
Variat memoria firmaui Tacit lib 5.
Fugiet memoriam iudicis. Quintil. lib 4 cap. 5.

In memoria habere, Meminisse. Terent And. 2. 1, Vbi Donatus, In memoria habeo. Plus est quàm si dixisset scio: nã quæ scimus, possumus oblivisci: quæ verò memoriæ mãdamus, nunquam amittimus.

Implorare memoriam alicuius, Vide IMPLORO.

Incurrere in memoriam cõmunium miseriarum, Vide INCVRRO.

Inducere aliquem in memoriam rei alienias, Vide INDVCO.

Inferre memoriam sempiternam in domum suam, Vide INFERO.

Infixa mentibus memoria Consulatus amici, Vide INFIGO.

Inhæret oculis memoria imaginis, Vide INHÆREO.

Insidere memoriæ, Vide INSIDO.

Insidet in memoria. Cic. 2. de Orat. Nihil quisquam vnquam me audiente egit orator, quod non in memoria mea penitus insederit.

Intercidit memoria, Vide INTERCIDO.

Labat memoria, Vide LABO, labas.

Memoriæ mandare. Cic. de Amic. Eius disputationis sententias memoriæ mandaui, quas in hoc libro exposui meo arbitratu. Idem pro Quintio, Quæso vt eum diem memoriæ mandetis.

Manet, Vide MANEO.

Memoria memini facilè. Plaut. Cap. 7.

Moritur, In MORIOR.

Obruere memoriam, Vide OBRVO.

Obscurare. Cic. 2. de Orat.

Occidit, Vide OCCIDO.

Perdere, In PERDO.

Memoriæ prodere sermonẽ alicuius. Cic. lib. 3. de Orat. Sed quoniam hæc iam neque in integro esse possunt, & summi laboris magna compensati gloria mitigantur, pergamus ad ea solatia, quæ non modò sedatis molestia iucunda, sed etiam hærentibus salutaria nobis esse possunt, sermonémque L. Crassi reliquum ac penè postremum memoriæ prodamus.

Memoria proditum. Cic. 1. de Orat. Quia memoria sic esset proditum, quem pater, &c.

Prodere memoriam alicuius rei posteris. Cælius Cic. lib 8. 3.

Memoriæ proditum est. Cic. de Amic. Tum etiam cum iis, & inter se coniunctissimos fuisse M. Curium, & T. Coruncanium memoriæ proditum est.

Memoriam alicuius sibi proponere atque imaginem. Cicero de Amic. Nemo vnquam aut animo aut spe maiora concipiet, qui sibi non illius memoriam atque imaginem proponendam putet.

Prosequi memoriam. Cic. Philip. 10.

Repetere memoriæ eventus aliorum, siue vetera. Cic. 1. de Orat.

Recordari. Cic. pro Arch. Poet.

Redintegrare. Cic. 1 de Invent.

In memoriam redire & regredi, Vide IN præpositionem.

In memoriam redit Quintius, quo die, &c. Cic pro Quintio.

In memoriam redire quæso quæ libido istius fuerit. Cic. 3. Verr.

In memoriam redigere & Reuocare animos ad memoriam, siue Reducere in memoriam. Terent. Phorm. 1. 3, Cic pro Flacco, Reuocarem animos vestros ad Mithridatici belli memoriam.

Referre memoriam alicuius. Cic. pro Sylla.

Reficienda memoria breui repetitione rerum. Quint. in Proœm. lib. 4. 5.

Refricare memoriam, vel memoria. Cic. Philip. 3.

Aeternam sui memoriam relinquunt Tacit lib. 15.

Memoriam generis intermortuam renouare. Cic. pro L. Murena, Et vt Scaurus memoriam propè intermortuam generis sui virtute renouare.

Repetere memoria. Quintil. lib. 1. cap 6. 6.

Replicare memoriam. Cic pro Sylla.

Repræsentare memoriam. Cic. pro Sestio.

Antecedentem memoriam sequuntur. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Meliore memoria esse, Vide Melior in BONVS.

In memoria esse alicui. Cic. pro Sylla, P. Syllæ nomen in memoria Cassio non fuit.

Memoria est Plaut. Trucul. 5. 10. Id est, memini.

Seruare memoriam Cic Fam 4.

Subeat tibi memoria nostri. Senec. Medea 7.

Memoria tenere, siue retinere, Apud Ciceronem pro Rosc. Amer. 79 Et 3 in Catil. Idem Philip. 13. Etsi non dubito pro tua in me obseruantia, próque nostra necessitudine, quin commendationem meam memoria teneas.

Tenere, siue retinere memoriam alicuius. Cic. 3. Et 2. de Oratore, Deberi hoc a me tantis hominum ingeniis putani, vt cum etiam nunc vitam illorum memoriam teneremus, hanc immortalem redderem si possem.

Tollere memoriam. Cic. 3. Offic.

Traditum est memoriæ. Cic. in parad. Istum doctum & sapientem virum fuisse, memoriæ traditum est.

Memoriæ tradidit. Colum. lib 8. cap. 13.

Turbari memoria. Quint lib. 4. cap 2.

Vacillare memoria. Cic. ad Attic. 12.

Venerari memoriam alicuius. Tacit. in vita Agricolæ.

Memoriam alicuius vsurpare cum charitate. Cic. de Amic. Quis enim est qui C. Fabricij, M. Curij cum charitate aliqua & beneuolentia memoriam non vsurpet, quos nunquam viderit?

Memoriæ, memoriarum, in plurali. Gel. Noct. Attic. lib 10. cap. 12, Nam & plerique nobilium Græcorum, & Phauorinus philosophus memoriarum veterum exequentissimus, affirmat sibi ne respicit, &c.

Memoria, pro Vetustate antiquorum. Pacuu. Chryse.

Pé. que nostram egregiam vnanimitatem, quàm memoria deiugat. Nonius.

Memoriola, p. cor. Dimin. {[illegible]} Cic. ad Att. li. 12 ep. 32, Sed quod scribis igniculum matutinum [illegible], est memoriola vacillare.

Memorialis, & hoc memoriale, pen. prod. Adiectiuum.

Memorialis liber, Enchiridion ad iuuandam memoriam. Suet. in Cæsare ca. 56, Epistolæ quoque extant ad Senatum, quas videtur primùm ad paginas & formam memorialis libri conuertisse.

Memoriter, pen. corr. Aduerb. {[illegible]} Quod Barbari dicunt Mentetenus. Cic. 4 Acad. Sed tu, inquit, Luculle oratione flexit, quæ est habita memoriter, accuratè, copiosè.

Memoriter cognoscere: hoc est, Optimè, & mẽte memori tenere. Terent. Eunuch. 5. 3.

Memoriter colligere. Cic. 1. de Fin. Quos tu paulò antè cum memoriter, tum etiam erga nos amicè & beneuole collegisti.

Memoriter memoras. Plaut. Amphit. 4.

Memoriter meministi. Plaut. Cap. 5.

Memoriter narrare. Cic. de Amic. Q. Mutius Augur, multa narrare de C. Lælio socero suo memoriter & iucunde solebat. Terent. Phor. 2. 3. primus esses memoriter.

Progeniem vestram vsque ab auo atque atauo proferens.

Memoriter respõdere. Cic. in Vatin. Tum memoriter respondeto ad ea quæ de templo rogaro.

Memoriter exponere aliquid. Cic. 4 de Fin. Næ tu vnquam, Cato ita exposuisti tam multa memoriter, tam obscura dilucidè.

Memoriter me vocat Plaut. Asin. 12.

Memorabilis, & hoc memorabile, pen. cor. {[illegible]} Quod est dignũ memoria. Ter. And. 4. 1, Hoccine credibile est, aut memorabile, &c. Idem Heaut. 2. 3. Heus tu, non fit sine periclo facinus magnũ & memorabile. Cic. de Amic. Sic quam accepissemus à patribus maximè memorabilem C. Lælij & P. Scipionis familiaritatem.

Memorabile ingenium. Plin lib. 5 cap. 10.

Memorabili causa, sed euentu misero. Plin. lib. 7. cap. 43.

Lethum memorabile. Silius lib. 11.

Munus Tibull. lib 2. eleg 2.

Nomen. Virg 2. Æneid.

Ossa. Martial. lib. 7 epigr. 21.

Gloriosa & memorabilis virtus. Cic. 3. de Finib. Si sapiens aliquis miser esse possit, næ ego istam gloriosam memorabilemque virtutem non magno æstimandam putem.

Memoro, memoras, pen. cor. {[illegible]} memorare, In memoriam reducere. Plaut. Pœnul. 16,

Patris atque matris memini & memorandum mihi,

Si noui forte, aut si sunt cognati mihi.

¶ Memorare. Commemorare, narrare. Cic. de Legibus, Nam quid Accium memorem?

De re aliqua memorare. Tacit. lib. 15.

Ordine memorare, Vide ORDO.

Bella. Propert. lib 2. eleg 1.

Memorant, pro Aiunt, ferunt. Liu. lib. 1. Herculémque in ea loca Geryone interempto boues mira specie abegisse memorant.

Memorare memoriter. Vide Memoriter in MEMINI.

Verbum est verum quod memoratur: Hoc est, quod dicimus, vel circunferimus. Plaut. Trucu. 18. Cic. 6 Verr. Enna autem, ubi ea quæ dico, gesta esse memorantur, est loco perexcelso atque edito.

¶ Memorare, Dicere, efferre, pronunciare Plaut. Trin. 13.

Agedum nomen tuum primum memora mihi. Virg. 1. Æneid. Musa mihi causas memora.

Lepidè memoras, Vide LEPIDVS.

Memoror, pen. corr. memoraris {[illegible]} Passiuum Plaut. Amph. 6, Expetiisse istuc mauellem me, quàm mihi memorarier. Cicero 2. de Legib. Honoratorum virorum laudes in concione memorentur.

Memorandus {[illegible]} Ouid 13. Metamorphoseon,

Nec memoranda tamen vobis mea facta Pelasgi

Esse reor: vidistis enim.

Post nullos memorandus, id est, omnium primus [illegible].

Ouid. 1. Trist. eleg. 4.

Longum memorandus Stat. 1. Sylu. 3.

Iuuenis Virg. 10 Æneid.

Iuuenca. Virg. 4. Georg.

Hoc memorandum contigit astri. Lucan lib. 5.

Nomen memorandum condere Silius lib. 4.

Memorator, penult. prod. Verbale {[illegible]} Propert. lib 3. eleg. 1,

Necnon ille tui casus memorator Homerus.

Memoratus, huius memoratus, Aliud verbale, pen. prod. {[illegible]} Idem quod Memoria. Gell. lib. 12. cap. 4, Eos versus non minus frequẽti assiduóque memoratu dignos puto, quàm philosophorum de officiis decreta.

MEMMIVS, {[illegible]} Ciuis Romanus qui de ambitu postulatus fuit à Q. Curtio, teste Cic. ad Q. fr. lib 3. A quo Memmiorum familia.

Memmiorum familia nomen habere putatur à Mnestheo Troiano Æneæ comite. Virg. Æneid. 5,

Velocem Mnestheus agit acri remige Pristin,

Mox Italus Mnestheus genus à quo nomine Memmi. Mox Italus, subaudi, futurus. Ipse enim familiam Memmiorum constituit. Nobiles autem fuisse familias à Troianis Iuuen. ostendit. Satyr. 1.

· iubet à præcone vocari

Ipsos Troiugenas: A quo nomine, scilicet Mnesthei, ducunt Memmij genus. Seruius.

Memmius, Ad quem scribit Lucretius, Caius prænomine dicitur, L. Memmij filius, qui à deuicta Achaia cognomẽ accepit, & vrbem Corinthum diruit, signis ac tabulis spoliauit. Hæc ex Petro Crinito. Lucretius etiam Memmiadam vocat.

MEMNON, Memnonis, pen. corr. {[illegible]} Filius Tithoni & Auroræ qui Troianis ex Oriente ferens auxilia, & fortiter pugnans, ab Achille occisus fuit. Ad cuius sepulchrum, quod est prope Ilium, quotannis ex Æthiopia volant aues, quas vocant Memnonias. Lege Strab. lib. 15. vbi agitur de sepultura eius. Ouid. 13. Metam.

Niger Memnon Virg 1 Æneid. Memnõ dux Æthiopum fuit, non Æthiops, & a Susis Persarum, & Choaspo flumine oriundus: illas gentes sub imperio habens, vt ait Suidas.

Memnonius, Adiect. {[illegible]} vt, Color Memnonius, Niger. Ouid. 3. de Ponto eleg. 3.

Domus

Domus Memnoniæ. Propert. lib. 1. eleg. 6.
Regna. Lucan. lib. 3. Intelligit Parthos & Babylonios.

Memnonidea { [illegible] } aues ex cineribus Memnonis. Ouid. lib. 13. Metamorph.

Memor, Memoria. Memoriter, Memoro. Vide MEMINI.

MEMPHIS { μέμφις } Ægypti vrbs, quam Ogdous rex Ægypti condidit, ambitus stadiorum centum & quinquaginta, vrbem omnium Ægypti præclarissimam opportunioni totius eius oræ loco, vbi Nilus in plures scissus partes efficit formam Δ, quo fit vt tanquam in Nili claustro posita aditum præbeat, prohibeatque ad superiora loca nauigantibus: & ad cohibendam aquarum inundationem versus Notum aggeres ingentes opposuit: & à partibus cæteris vndique effossus est lacus ingens ac profundus, qui vrbem efficit munitissimam. Vnde & posteri reges ferè omnes relictis Thebis, eam sibi regiam delegerunt, vt scribit Diodorus Siculus lib. 2. Hodie *Alcayrum* vulgò vocant. De hac etiam Martialis lib. 1.
Barbara pyramidum sileat miracula Memphis. ¶ Memphis, Ptolemæo libro 4. cap. 5. in finibus Arabiæ ciuitas, quæ Nophet & Migdol Hebræis. hodie *Messer*.
Carens Sythonia niue Memphis. Horat. 3. Carm. ode 26.

Memphi, populi Memphim habitantes, Vide TAPHNIS.

Memphitis, pen. prod. Memphitidis { [illegible] } Patronymicum fœm. gen. Iuuenal. Satyr. 15,
-ánne aliam terra Memphitide sicca
Inuidiam facerent nolenti surgere Nilo?

Memphites, pen. prod. { [illegible] } Patronymicum masc. ponitur loco adiectiui.
Bos Memphites Tibull. lib. 1. eleg. 7,
Barbara Memphiten plangere docta bouem.

Memphiticus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Martialis, Dat chartis agiles calamos Memphitica tellus. Ouid. 1. de Arte, Nec fuge Niligenæ Memphitica sacra iuuencæ.
Ensis Memphiticus Lucan. lib. 10.

MEMPRICIUS, Rex Britanniæ, qui fratrem Malym exuit vita, vt eo mortuo regnaret. Author Volaterranus.

MENA, apud Romanos fuit dea, quæ menstruis fluoribus præesse putabatur. Quo etiam nomine dicta est piscis quidam breuis, qui hyeme candidus, æstate nigrior fit: de quo in dictione sequenti.

Mena { μαινίς } piscis quidam breuis, qui hyeme candidus, æstate nigrior fit. Cic. 2. de Finib. Qui voluptatem contemnunt, eis licet dicere, se acipenserem menæ non anteponere. Vide Plin. lib. 31. cap. 7.

MENAECHMI { [illegible] } Apud Plautum comœdia, in qua Menæchmus introducitur. Legitur & Menæchmi sine e.

MENAECHMUS, Philosophus Platonicus, Proconnesius, scripsit libros tres in libros Platonis de Republica. ¶ Menæchmus item Sicyonius historicus, scripsit historiam Alexandri Magni. Meminit vtriusque Suidas.

MENALIPPE { [illegible] } fuit Antiopes Amazonum reginæ soror. Hæc ab Hercule capta fuit in bello quod contra Amazones gessit. Iuuen. Satyr. 8, Syrma vel Antigones, seu personam Menalippes.

MENALIPPIDES { [illegible] } pen. corr. Poeta Melius genere, scripsit Dithyrambicorum plures libros, & poemata epica, & epigrammata, & elegos. Huius ex filia nepos Menalippides iunior, item poeta, scripsit Lyrica & Dithyrambica. Vixit, mortuúsque est apud Perdiccam regem Macedoniæ. Suidas.

MENALIPPUS { [illegible] } Tydei fuit interfector, cui caput ante obitum corrosit Tydeus ex rabie, qui apud Statium 8. Thebaid. ita vociferatur,
-caput ò caput, ò mihi siquis
Adportet Menalippe tuum. ¶ Fuit & alter Menalippus Tydei frater, quem Tydeus in venatu fertur peremisse, óbque id fratricidium causasse.

MENANDER { μένανδρος } Atheniensis comicus nouæ comœdiæ, strabus fuit, mente acutus, amore in mulieres insanus: scripsit fabulas LXXX, & epistolam vnam ad Ptolemæum regem, aliáque nonnulla soluta oratione. Hæc Suidas. Vide Quintilianum lib. 10. cap. 1.
Facundus Menander. Stat. 2. Sylu. 1.
Fabula iucundi nulla est sine amore Menandri. Ouid. 2. Trist.
Menander item Laodicenus, sophista, scripsit commentarios in artem Hermogenis, & in præexercitamenta Minutiani. Suidas.
Menander alius Simoni Mago successit, non solùm eius referens impietatem, sed longe superans, maioribus portentis efferebatur, sese seruatorem dictitans e Olympo ad hominum salutem demissum, docénsque nullo pacto angelos ab hominibus vinci, aut cogi posse, quàm artis magicæ disciplina & baptismo ab eo traditis, ex quibus immortalitas humano generi proueniat. Omnia ex libris Irenæi. Meminit item huius Iustinus & Eusebius lib. 3. Ab hoc Menandriani hæretici qui asserebant mundum non à Deo, sed ab angelis factum.
Menandrus & Menander, vtroque modo dicitur. Propert. lib. 3. eleg. 21, Librorúmque tuos docte Menandre sales.

Menandreus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Propert. lib. 2. eleg. 6,
Turba Menandreæ fuerat nec Thaidos olim Tanta.

MENAPII { [illegible] } Populi Galliæ inter Belgas, Treueris, Condrusis, Arduennæ syluæ, Rhenóque finitimi.

MENARIA, Insula est Plinio libro 3. cap. 5. contra Magonem: sic dicta à piscium multitudine, qui Menæ dicuntur.

MENAS, Sex. Pompeij libertus ditissimus fuit, qui quum nemini apud Romanos gestare aureum annulum, præter Senatores & Equites, esset permissum, ab Augusto id ius impetrauit, vt scribit Dion. Meminit & Cælius lib. 6. cap. 15.

Menda, mendæ. & Mendum, mendi { [illegible] } Error, siue erratum. Ponitur etiam pro vitio corporis. Cic. Attico, lib. 2, Castricianum mendum nos corrigemus. Idem ad Atticum, lib. 13, Tantum librariorum menda tolluntur.
¶ Menda, pro vitio corporis, vt
Facies menda caret. Ouid. 3. de Arte.
Committere mendum, Vide CONTINEO.
Eximere mendas de corpore. Ouid. 2. de Arte.
Nocte latent mendæ. Ouid. 1. de Arte.
In toto nusquam corpore menda fuit. Ouid. 1. Amor. eleg. 5.

Mendosus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Plenum mendis & erratis: vt Exemplar mendosum, apud Plinium in epistolis.
Mendosior historia. Cic. de Claris Orat.
Mendosum est dresse aliquam partem, & superare, &c. Cic. 2. de Orat. Id est vitiosum, inquit Budæus.
Mendosus librarius Cic. 4. Verr.
Mendosus & mendax. Horat. 1. epist. 17.
Facies mendosa. Ouid. 15 Metam.
Natura mendosa, Vitiosa Horat. 1 Serm. satyr. 6. Budæus.
Mores mendosi. Ouid. 2. Amor. eleg. 4.

Mendosè, penult. prod. Aduerbium, Incorrectè, inemendatè. Cic. ad Q. fratrem, lib. 3. 21, De Latinis verò quò me vertam nescio, ita mendosè & scribuntur & væneunt.
Mendose colligit, inquit Persius satyr. 5. Id est vitiosè.
Reddere mendosè causas. Lucret. lib. 4.
¶ Mendosè, Perperam, malè. Lucret. lib. 4.
Omnia mendosè fieri, atque obstipa necessum'st.

Mendacium, mendacij { [illegible] } Orationis vanitas.
Linguæ blandæ mendacia Ouid. epist. 21.
Callidum mendacium, Vide CALLIDUS.
Non est infacetum, Vide INFACETUS.
Magna. Stat. 4. Sylu. 6.
Magnum & impudens Cic. pro Cluentio.
Prodigiosa. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.
¶ Accommodare mendacium, In ACCOMMODO.
Componere, In COMPONO.
Conflare, In CONFLO.
Dicere mendacium alieni. Cic. de Petit. Consul.
Mendacium dicere & Mentiri, quemadmodum differt, P. Nigidius (inquit Nonius) studijs bonarum artium præclarissimus, manifestissimè separauit, Qui mentitur, ipse non fallitur, alterum fallere conatur. qui mendacium dicit, ipse fallitur, quantum in se est. Vir bonus præstare debet ne non mentiatur: prudens, ne mendacium dicat. alterum incidit in hominem, alterum non.
Eludit mendacium mendacio Quintil. lib. 6. cap. 3.
Facere mendacium. Quintil. lib. 5. cap. 4.
Improbi hominis est, mendacio fallere Cic. pro Murena.
Perducere aliquem ad mendacium, In PERDUCO.

Mendaciunculum, mendaciunculi, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Cic. 2. de Orat. Quod tamen est mendaciunculis aspergendum. Quidam hic legunt mendaciolis.
Aspergere mendaciunculis, Vide ASPERGO.

Mendax, mendacis, pen. prod. om. gen. { [illegible] } Propriè qui per errorem frequenter dicit mendacium. Cic. pro Rosc. Comœdo, At quid interest inter periurum & mendacem? qui mentiri solet, peierare consueuit. Plautus Menæch. 8,
-ædepol haud mendacia Tua verba.
Fui mendax mihi, Id est falsò mihi persuasi. Ouid. epist. 2,
Sæpe fui mendax pro te mihi, sæpe putaui
Alba procellosos vela referre Notos.
Splendidè mendax in aliquem. Horat. 3 Carm. ode 11.
Mendax huius rei est: Id est de hac re mentitur. Plaut. Asin. 16.
Damnum mendax. Ouid. 1. de Arte.
Fama. Propert. lib. 4. eleg. 2.
Forma. Ouid. 3. Metam.
Fundus, Qui plus promittit, quàm præstat. Horat. 3. Carm. ode 1.
Nuntius. Claud. de bello Get.
Os. Ouid 9. Metam.
Somnus. Tibull. lib. 3 eleg. 4.
Speculum Ouid 3. Trist. eleg. 7.
Vir. Virg. 8 Æneid.
¶ Mendacior, Comparatiuum. Horat. 2. epist. 1, Iuuenior Parthis mendacior. Ex eo sunt Parthi mendaces, quòd fugientes & tergo verso simulent se pugnare nolle, quum tamen fugiendo maximè pugnent. Alij, Parthos omnium hominum esse mendacissimos. Et rei argumento esse, quòd apud eos mendacium acerrimis pœnis vindicatus, vt narret Herodotus lib. 1. Et quidem ita Muretus hunc locum explicat: sed priorem sequitur Lambinus.

Mendaciloquus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Qui mendacium loquitur. Plaut. Trinum. 4,
-nihil est profectò stultius,
Neque stolidius, neque mendaciloquius, neque argutum magis.

Mendaciter, Aduerbium. Arnobius lib. 5. aduersus gentes.

MENDE, vel Mendis, Ciuitas est in Thracia, vt est apud Apollodorum, vnde Mendeum vinum. ¶ Sunt & in Sicilia prope Palicos Mendæ. Vide Rhodig. lib. 18. cap. 37.

Mendesium { [illegible] } Vnguentum dictum à Mendeso Ægypti vrbe, vel à loco vbi Mendes, quod Ægyptiis caprum significat, colebatur, Hermolao teste. Est autem Mendes hircus, idémque Pan deus, Ægyptia voce ac lingua vocatus, quem hirci effigie Mendesij venerabantur, vt etiam ipsi inde appellationem inuenerint. Vide Herodotum in Euterpe.

Mendicula, pen. corr. Vestis genus. Plaut. Epid. 5, Quid erat induta? an regillam induculam, an mendiculam?

Mendicus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Inops, & pauper. Festus, Mendicum dici Verrius putat à minore eius quam fefellerit fortuna: vel quòd precetur quenque vt vitæ suæ medeatur cibo. vel quòd manu indicet. Varro 4. de Lingua Latina, Mendicus à minus: cui quum opus est, minus nullo est. Plaut. Bacchid. 9, Mendicum malim mendicando viuere. Cic. 5. de Finib. Paupertas si malum est, mendicus beatus esse non potest, quamuis sit sapiens.
Iulius Bassus apud Senecam lib. 6. Controuers. vocat pueros mendicos eius cui mendicabant, meritorios, quia die ex stipibus collectis comessabatur.
¶ Mendicum, dici putant velum quod in prora ponitur. Festus.
Mendicum instrumentum & exiguum, per translationem: hoc est,

Infirmum & imbecillum. Cic.3. de Oratore, Instrumentum autem hoc forense, litigiosum, acre, tractatú ex vulgi opinionibus, exiguum sanè atque mendicum est.

Mendicissimus, pen.corr. { πτωχίστατος } Forma superlatiui prolatum à Cicerone pro Murena, Solos sapientes esse, si distortissimi sint, formosos: si mendicissimi, diuites.

Mendiculus, pen.corr. Diminutiuum { πτωχάριον } Cic.in Catil. Collectum ex senibus desperatis, ex agresti luxuria, ex rusticis mendiculis, ex decoctoribus, &c.

Mendico, mendicas, pen.prod { πτωχεύω, ἐπαιτέω, προσαιτέω } mendicare, Vitæ alimenta ostiatim postulare. Iuuen Satyr 6,

Arcanam Iudæa tremens mendicat in aurem.

Mendicare sibi malum, per metaphoram dixit Plaut. Amphit 14.

Mendicarier, pro Mendicare, apud Plautum in Vidularia, Malim moriri meos quàm mendicarier. Nonius.

Mendicans, pen prod. Participium { πτωχεύων } Plautus Capt.6, vbi minimè honestum est mendicantem viuere.

Mendicatus, pen.prod. { πτωχευθεὶς } Aliud participium: vt

Cibo mendicato pasci. Ouid.5. Trist eleg.9.

Mendicitas, pen corr. mendicitatis { πτωχεία } Cic.pro Sex. Rosc. In hac enim causa quum viderent illos amplissimam materiam possidere, hunc in summa mendicitate esse. Idem pro Flacco, Potuit dare Sextilius: nam fratres quidem consortes sunt mendicitatis.

Offerre mendicitatem, Vide OFFERO.

Consors mendicitatis, In CONSORS.

Mendicatio, Verbale Seneca epistul.102, Quid sibi vult tam fœda vitæ mendicatio? Firmicus lib.1.cap.3.

Mendicimonium, mendicimonij { πτωχεία } pro eodem accepit Laberius, teste Nonio.

Mendicabulum, mendicabuli.pen.corr. { [illegible] } antiquum pro Mendicatione. Plaut. Aulul.24, Nam istos reges cæteros memorare nolo hominum mendicabula. Nonius.

Mendosus. Mendum, Vide MENDA.

MENECEVS, pen prod. vel (vt alijs placet) Menœceus. trisyllabum { Μενοικεὺς } Creontis Thebanorum regis filius. Stat.7. Thebaidos,

-video quæ noster signa Meneceus

Quæ noster gerat arma Creon.

MENECEVS, oraculo edito largitus est patriæ suum sanguinem. Author Cic.1. Tuscul quæst.

MENECINA, Vrbs in Œnotria, à qua

Menecinei, & Menecini populi. Stephanus de vrbibus.

MENECRATES, pen.corr. { Μενεκράτης } Syracusanus medicus, nullam dicitur accepisse mercedem medendo. Curabat in primis sacrú morbum, tantùm hac mercede contentus, vt liberati se ipsius esse seruos faterentur. se verò Iouē appellabat. Alter Menecrates comicus poeta fuit, vt scribit Suidas. De superiore scribit Ælianus de Varia historia.

MENEDEMVS, pen.prod. { Μενέδημος } nobilis inter Socraticos philosophos, Phædri discipulus, pauperis architecti filius oriundus ex Eretria ciuitate, à quo philosophi Eretriaci dicti sunt, teste Cicerone 4. Acad.

MENEDEMVS, alter Rhodius, Aristotelis auditor ac discipulus præcipui nominis, de quo vide Gell lib.13. cap.5.

Menelæetus, Auis ex aquilarum genere, minima magnitudine, viribus præcipua, colore nigricans, quæ sola fœtus suos alit, frequénsq; versatur in montibus. Vide Plin. lib 10. cap.3.

MENELAVS, pen.prod. { Μενέλαος } filius Atrei, frater Agamemnonis, rex Spartæ ciuitatis, & maritus Helenæ, quam rapuit ei Paris.

Menelaum ipsum, dulcem illum quidem tradit Homerus, sed pauca dicentem. Cic. de Claris Orat.

MENALEVS, pen. corr. trisyllabum, Vnus ex Centauris. ¶Est & vnus è canibus Actæonis apud Ouid.3 Metamorphoseos,

Harpalos, & Menaleus, hirsutáque corpore Lachne. Alij legunt Melaneus per primam vocalem in secunda syllaba.

MENENIA gens, Romæ fuit, ex qua Agrippa Menenius C.F. Lanatus COS. cum P. Postumio ANN. CCL. Cassiodorus. De Sabinis triumphauit. Legatus ad plebem in sacrum montem ANN. CCLX. Mortuus est Cassio, Cominio iterū COSS. ANN. CCLX. Eius funus publica impensa elatum. Dionysius lib.5. & 6. Liu. lib.2.

MENEPHRON, pen. corr. { Μενέφρων } viri proprium qui cum matre cōcubuit, authore Ouid lib.7. Metam.

MENES, teste Herodoto, primus omnium hominum in Ægypto regnauit, sub quo tota Ægyptus præter Thebaicam plagam palustris fuit.

MENESTHIVS { Μενέσθιος } Fuit Arethoi & Philomedusæ filius, ex Arna ciuitate, quē Paris in bello Troiano occidit, teste Homero in initio lib.6. Iliad.

MENESTHO, Nympha: à memorando dicta. Vnde Menestheus, auriga Diomedis de quo Stat 6. Thebaid ¶Alius fuit Athenarū dux, Thesei & Phedræ filius, ac frater Demophoontis.

Meniana, orum, neut gen nó à mœnibus dicta, sed à Menio quodam qui primus id genus ædificij inuenit extensis tignis vltra columnas, quo superiora ampliarentur. vulgó nunc quoque meniana, siue podioli dicuntur. Suet in Caligula, cap 18, Pauci ex proximis menianis spectabant. Hermolaus, Meniana Græcè orthas vocant, si Honorio & Theodosio principibus credendum in mentione de priuatis ædificiis. De origine menianorum, & de columna Menia, ad quam serui & fures alligabantur, Cic. pro Sextio, Pædianus, Festus. Vide Columna menia, in COLVMNA.

MENINX { Μῆνιγξ } Insula est, teste Plinio lib.5. cap.7, circa Africā clarissima, longitudine XXV mill. pass. latitudine XXV, ab Eratosthene Lotophagitis appellata. Vulgò *Gelves*.

MENIPPVS Phœnix, philosophus Cynicus, nihil memoria dignú edidit: porró ipse, librique eius ridendi. Cumque habendi cupidissimus esset, bonis amissis laqueo vitam finiuit. Author Diogenes Laertius. ¶Menippus poeta comicus fuit, authore Suida. ¶Menippus itē alius Stratonicēsis, in tota Asia disertissimus, præceptor Ciceronis, vt ipse in Bruto testatur. Pôst à me, inquit, Asia tota peragrata est, cum summis quidem oratoribus, quibuscum exercebar ipsis lubentibus: quorum princeps erat Menippus Stratonicensis, meo iudicio tota Asia illis temporibus disertissimus: & si nihil habere molestiarum, nec ineptiarum Atticorum est, hic Orator in illis numerari rectè potest. Hactenus Cicero. ¶Aliú præterea eius nominis Macrobius adducit Menippum, quem philosophum & seruum fuisse tradit, scripsisséque libros, quos in Satyris M Varro imitatur, quas Menippeas nominauit: alij verò Cynicas. Vide ipsum Macrob. lib.1. Saturn. cap.11.

Menis, Vide MANA piscis.

MENEVS { Μηνεὺς } Lycaonis filius, qui quom, patre in lupum verso, & domo cōflagrante, Iouem detestaretur, ab eodem fulmine percussus est. Ouid in Ibin.

MENLARIA, Ptolemæo libro 2. cap.6, Hispeniæ vrbs. Vulgò *Martia*.

MENOBA { Μένοβα } Vrbs est Hispaniæ apud Melam, lib.2. cap 6 Oliuarius dicit eam nunc vocari vulgò *Velez malaga*.

MENODOTVS { Μηνόδοτος } Medicus insignis ætate Serapionis, cuius meminit Galen. in Therapeut.

MENOECEVS, Iuuenis Thebanus, filius Creontis, qui pro patriæ salute sanguinem suum, atque adeò vitam ipsam sponte profudit. Vide Statium 10. Thebaid.

MENOETES { Μενοίτης } Nomen vnius ex socijs Æneæ, qui gubernator fuit nauis cui nomen erat Centauro. Virg 5. Æneidos,

Rectorem nauis compellat voce Menœtem.

MENOETIVS { Μενοίτιος } filius Actoris pater Patrocli, Vnde & Patroclū Menœtiadem vocant Poetæ. Ouid.epist.3, Ipse Menœtiades tunc quum tradebar, in aurem, &c. Propert.lib 2. eleg 1.

MENOLAS, pen.corr. dictus est Dionysius, quod Latinè totum furētem significat, cui Bacchæ Orgia celebrabant, & crudas carnes comedentes, sacro furore initiabantur, Euan Euan conclamantes Quæ vox adspirata, secundum exquisitam Hebræorum linguam, fœmineū serpentem significat. Scribitur & cum æ diphthongo Mænoles.

MENOPHILVS, pen corr. { Μηνόφιλος } Eunuchus fuit, cui Mithridates à Pompeio victus filiā seruandam dedit in arce quadam: quam quum Manlius Priscus obsedisset, defensoresque deditionem parare Menophilus sentiret, gladium in viscera sua compegit, veritus ne captiua puella raperetur & violaretur. Author Ammianus Marcell. libro 16. ¶Est & alius Menophilus apud Martialem, lib.7.

MENOSCA { Μένοσκα } Oppidum Vardulorum in Terraconensi Hispaniæ: cuius meminit Plin. lib.4. cap 20 & Ptolem. lib.2 cap.6.

MENOSGADA { Μηνοσγάδα } Germaniæ vrbs apud Ptolemæum. Hodie Egra. *Eger*.

Mens, mentis, fœm gen. { νοῦς, φρὴν } Quasi eminens. est enim altior animi pars, qua etiam diuina percipimus. Lactantius lib.7. cap.12, Primùm non idem est mens & anima: aliud est enim quo viuimus, aliud quo cogitamus nam dormientium mens, non anima sopitur: & in furiosis mens extinguitur, anima manet. Cic.1. Offic. Hominis autem mens discendo alitur, & cogitando semper aliquid aut inquirit, aut agit, videndíque & audiendi delectatione ducitur.

Mens animi. Plaut. Cistel.5,

Nullam mentem animi habeo.

¶Mens, Voluntas, sententia, & quam vulgus *intentionem* vocat. Virgil.1. Æneidos, -in primis regina quietum

Accipit in Teucros animum, mentémque benignam. Terentius And.1.1, Mala mens, malus animus.

Vna mens omnibus. Virg.4 Georg.

Hac mente: Id est, eo animo. Cic.1. de Orat. Ego autem defendentem hac cum mente fuisse, &c.

Mens pro Memoria. Cic. in Brut. de Curione: Tū Brutus admiratus, Tántamne fuisse obliuionem, inquit, in scripto præsertim, vt ne legēs quidem vnquam senserit quantum flagitij cōmisisset? Paulo post, Iam qui hac parte animi, quæ custos est cæterarum ingenij partium, tam debilis esset, vt ne in scripto quidē meminisset, quid paulo antè posuisset, huic minimè mirum est ex tempore dicenti solitā effluere mentem. Id est memoriam.

¶Mens, pro Consilio Virg.1. Æneidos,

Qua facere id possis, nostram nunc accipe mentem. Seruius.

Mens & cogitatio. Cic.7 Ver. O dij immortales, quid interest inter mentes hominum & cogitationes.

Mens & sententia. Cic. pro Mur. Vt vestræ mentes atque sententiæ cum Pop Romani voluntate suffragijsque consentiant.

Mens & voluntas. Cic. de Arusp. resp. Vt dolerent boni omnes, nō illa tanta ornamenta ad meliorē mentem voluntatémq; esse cōuersa.

In querelis meos, Vide IN.

Anxius mentem. Stat.11. Thebaid.

Agitatio mentis. Quintil. lib.2. cap.2.

Agitatus mentis. Varr. de Ling. Latin. lib.5.

Alienatio. Plin. lib.21. cap 21.

Mentis compos, Idem quod sanæ mentis, vel suæ mentis. Cic. in Pison. Præsidium tu Pop Romani, custodiam prouinciæ, iniussu populi Senatúsque dimisisses, si tuæ mentis compos fuisses.

Discordia Ouid 10. Metamorphoseos, -non toto pectore sensit Lætitiam virgo, præsagáque pectora mœrent.

Sed tamen & gaudet: tanta est discordia mentis.

Exul mentis. Ouid 9 Metamorphoseos,

Attonitúsque malis, exul mentísque, domúsque.

Facies mentis. Ouid.5. Metamorphoseos,

Vertitur exemplo facies & mentis, & oris.

Nam modò quæ poterat Diti quoque mœsta videri,

Læta deæ frons est.

Ferox mentis. Ouid.8. Metam.

Gaudia mala mentis. Virg.6. Æneid.

Mentis inops. Ouid.1 Metamorphoseos.

-minitantem cuspide vidit

Mentis inops.

Integer mentis, Vide INTEGER.

Parentes

Parentes mentium. Quintil.lib.2 cap.9. Discipulos id vnum interim moueo, vt præceptores suos non minus, quàm ipsa studia ament: & parentes esse non quidem corporum, sed mentium credant.
Non potens mentis. Seneca Thyeste, 7.
Præsagia. Ouid. 6. Metam.
Quæstio. Quintil lib 3. cap. 6.
Ruina. Ouidius epist. 12,
Tunc ego te vidi, tunc cœpi scire quis esses,
Illa fuit mentis prima ruina meæ.
Sacraria. Stat. 3. Thebaidos,
Arcem hanc æternam, mentísque sacraria nostræ
Testor. Verba sunt Iouis.
Templa. Lucret. lib. 5. -via quà munita fidei
Proxima fert humanum in pectus, templáque mentis. Hoc est in secreta mentis & interioris animi, qui res à sensibus cognitas iudicat & discernit.
Tumultus. Horat. 2. Carm ode 16.
Vitium. Ouid. 4. Metam.
¶ Abderitica mens, Id est stupida. Vide ABDERITA, Abderitæ.
Adultera. Ouid. 3 Amor. eleg. 4,
Vt iam seruarit bene corpus, adultera mens est.
Ægra. Tibul. lib. 3 eleg. 4.
Altæ mentis capax animal. Ouid. 1. Metam. Hoc est diuinæ mentis particeps homo.
Antiqua. Ouid. 2. Metam. Pristinus animus.
Arida mens est. Valerius 7. Argonauticôn,
Nulla quies animo, nullus sopor arida mens est.
Armata mens dolis. Silius lib. 2.
Arrectæ mentes, stupefactáque corda. Virg 5 Æneid.
Auersa deæ mens. Id est non fauens nobis. Virg 2. Æneid.
Augusta Ouid. 15. Metam.
Auida bellis Lucan. lib. 6.
Bona. Persius saty. 2.
Bonæ mentis iuuenes. Quintil lib 2. cap 12.
Cæca furori mens hominum Stat 5. Thebaid.
Captiua. Ouid 1. Amorum, elegia 2,
Ipse ego præda recens, factum modo vulnus habebo,
Et noua captiua vincula mente feram.
Circumfluus luxu. Claud. 5. Paneg.
Commota Horat 2. Serm. saty. 3.
Commotus mente. Plin. lib. 23. cap. 1.
Confusa. Virg. 2. Æneidos,
Hic mihi nescio quod trepido malè numen amicum
Confusam eripuit mentem.
Conscelerata, Vide CONSCELERO.
Conscia, In CONSCIVS.
Conscia sibi mens facti. Lucret. lib. 3.
Conscia sibi mens recti. Virg 1. Æneid.
Crudelius ipsa meos pelago. Ouid. 11. Metam.
Cupida. Ouid. epist. 6.
Dira. Virg. 2. Æneid.
Diuinæ mentis pars. Virg 4. Georg.
Emotæ mentis homo. Lactant. lib. 1. cap. 4, Quis enim mentis emotæ, non modò futura præcinere, sed etiam cohærentia loqui possit? Id est. Quis furiosus, &c.
Erecta mens circa studia. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Facilis ad peiora. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Firmata. Ouid. 1. de Remed. amor.
Flua a senio. Tacit lib 5.
Fortis. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.
Fragilis. Stat. 10. Thebaid.
Ventosa et tuorum frigida mens est. Lucret. lib. 5.
Fortuita mente tuentis. Virg. 2. Æneid.
Furtiua Ouid. epist. 16.
Generosa. Ouid. 3. Trist. eleg 5.
Honesta. Senec. Thebaid. 1.
Humanæ. Ouid. 1. Metam.
Ignara culpæ. Stat. 4. Sylu. 2.
Ignea. Silius lib. 3. Id est cælestis, & ardens omni virtute.
Illiberalis. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Impenetrabilis iræ mens. Silius lib. 7.
Impia. Senec. Octau. 5.
Impigræ experientia mentis. Lucret. lib. 5.
Imposita mens cunctis Stat 1. Thebaid.
Incertæ discordia mentis. Ouid 9. Metam.
Incertæ mentis leuitas, & mobile pectus. Silius lib. 16.
Infirma. Ouid. epist 18.
Infixa in imagines, Vide INFIGO.
Insana. Tibull. lib. 2. eleg 7.
Integra. Horat. 1. Carm. ode 31.
Intenta malis. Ouid. 4. Trist. eleg. 1.
Interrita mens lethi. Ouid. 10 Metam.
Inuicta. Silius lib. 4. Læua. Virg. 1. eclog.
Lapsæ spes & mentes. Silius lib. 10.
Liberæ. Quintil. lib. 9. cap. 11.
Lymphata. Horat. 1. Carm ode 37.
Maculatæ crimine Silius lib. 11.
Magna. Virg. 6. Æneidos, -magnam cui mentem animúmque Delius inspirat vates. De Sibylla.
Melior, Vide melius in BONVS.
O miseras hominum mentes. Lucret. lib. 2.
Nutrita mens & indoles sub faustis penetralibus. Horat. 4. Carm. ode 4.
Perniciosissima mens, multísque malo futura. Quintil. lib. 5, cap. 9.
Perturbata animi mens in mœrore. Lucret. lib. 6.
Pia. Ouid. 8. Metam.

Placida & alta. Quintil in Procem lib. 8.
Præmollitæ Quintil. lib. 6 cap. 5, Quo genere defensionis etiam ostendisset nondum præmollitas iudicum mentes.
Præsaga mali. Virg. 10. Æneid.
Præscia. Sil. lib. 16. Pristina. Ouid 3 Metam.
Profunda. Claud. de bello Getico, -qui mente profunda Hauserat vrbis opes. Mentem vocat cupiditatem.
Profusa. Liberalis. Stat. 3. Sylu. 1.
Túne, inquit, largitor opum, qui mente profusa
Tecta Dicarchæi pariter, iuuenémque replesti
Parthenopen? &c.
Mente prædonis res hæreditarias apprehendere. Vlp. in l. Sed etsi §. De eo. D. De petit hæreditatis.
Prona mens in ferrum. Lucan. lib. 1. In ferrum, in cædes.
Prouida. Ouid. 7. Metam.
Relenata ab hac cura. Ouid. 1. Trist. eleg 10.
Rudis. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Sacra Ouid. 6. Fastorum,
Impetus hic sacræ semina mentis habet.
Sagax. Lucret. lib. 1.
Sanæ mentis compos. Ouid. 8. Metam.
Segnis ad artem. Claud. 1. in Eutrop.
Seuera. Claud. 1. Paneg. Sobria. Claud. 1. in Eutrop.
Solida, Constans. Horat. 3. Carm. ode 3.
Stolidæ præcordia mentis. Ouid. 11. Metam.
Surda, Vide SVRDVS.
Syncera. Claud. 7. Paneg.
-æthereis miscens terrena Prometheus,
Synceram patri mentem furatus Olympo, &c.
Temperata. Horat. 2. Carm. ode 3.
Teneræ. Quintil lib 2. cap 4.
Tristis Ouid. epist. 18. Turbata. Virg. 11. Æneid.
Vacuæ. Virgil. 3. Georgicorum,
Cætera quæ vacuas tenuissent carmina mentes
Omnia iam vulgata.
¶ Accendere mentes in prælia. Sil lib. 4.
Benignam mentem accipere in aliquem. Virg. 1. Æneid.
Addere mentibus. In ADDO.
Addere ardorem mentibus. Virg 9 Æneid.
Surdæ menti adhibent solatia. Ouid. 9 Metam.
Adiicere mentem dictis, Auscultare diligenter. Ouid. 14. Metam.
Deorum mente ac ratione mundum administrari. Cicero 1. de Natura deorum.
Faciles aduertite mentes. Ouid. 1. de Arte.
Aduerte huc mentem, In ADVERTO.
Agitare aliquid mente. Ouid. 1. Fastor.
Agitat mihi mens. Virgil. 9. Æneidos,
Aut pugnam, aut aliquid iandudum inuadere magnum
Mens agitat mihi, &c.
Agitatur furiis mens vecors. Ouid. in Ibin.
Succensas mentes agit libido Senec. Hippol. 4.
Miseræ turbine mentis agor Ouid. 2. Amor. eleg. 9.
In mente agere. Varr. de Ling. Latin. lib 5.
Alienari mente, In ALIENO.
Alere mollius teneras mentes more nutricum. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Amouere mentem Varr. lib. 5 de Ling Latin.
Aperire mentem. Ouid. 1. Fastorum, de auibus,
Sed nihil ista iuuant, quia linguæ etiam haberis,
Dique putant mentes vos aperire suas. Idem 1. de Arte.
Tunc aperit mentes æuo rarissima nostro
Simplicitas.
Appellere mentem ad philosophiam, Vide APPELLO.
Captis ardebant mentibus Ouid 4. Metam. Captis, amore.
Æquis mentibus audite. Virg 9 Æneid.
Augurat mens. Virgil. 7. Æneidos,
-siquid veri mens augurat.
Morbo mentis aliquo calere. Horat. 2. Serm. saty. 3.
Mente captus, dicitur (authore Festo) quum mens ex hominum potestate abiit.
Capere mente, In CAPIO.
Bona mente carere. Ouid. 2. Amor eleg 8.
Celeri circumspice mente. Ouid. 1. de Remed. amor.
Coire mente. Quintil. lib. 5. cap. 11, Nihil obstat, quo minus iustum matrimonium sit mente coeuntium.
Colligere mentem. Ouid. 14. Metamorphoseos,
Vt primùm valido mentem collegit ab æstu,
Quid caperet fassus fuit.
Commoueri mente, Vide COMMOVEO.
Belligeram somno componere mentem. Sil. lib 3.
Comprehendere aliquid mente. Cic. 3. de Nat. deor.
Concidere mente, Vide CONCIDO, pen. corr.
Concipere aliquid mente. Tacit. lib. 2.
Concussa metu mente virago. Virg. 12 Æneid.
Conquassatur mens, animæque potestas. Lucret. lib. 3.
Consentire mente vna, In CONSENTIO.
Consistere mente, In CONSISTO.
Consistit mens, Quiescit. Virg. 1. Æneidos,
Æneas (neque enim patrius consistere mentem
Passus amor) rapidum ad naues præmittit Achatem.
Caligine mentis cæca consitus. Catull. Argon.
Conspicere mente aliquem, In CONSPICIO.
Dubias constringere mentes, Coercere. Lucan. lib 5.
Conuertere mentem aliò Lucret. lib. 4.
Conuertere mentes hominum oratione, In CONVERTO.
Molem mentis corruere. Lucret. lib. 3. Hoc est, in ruinam perditionémque dare.

Crescit & senescit mens. Lucret. 3.

Dare mentem. Cic. pro Milone, Hic dij immortales mentem dederunt illi perdito ac furioso, vt huic faceret insidias. Suprà dixerat, mẽtem iniecit: Ea, inquit, vis ignur ipsa, quæ sæpe incredibiles huic vrbi felicitates atque opes attulit, quæ illam perniciem extinxit ac sustulit, huic primùm mentem iniecit, vt irritare, ferróque lacessere fortissimum virum auderet. Significat autem mentem dare, vel inijcere, excitare desiderium in pectore alicuius, subitóque ad aliquid gerendum impellere. Virgil. lib. 3. Georg. de furore equarum agens. Et mẽtem Venus ipsa dedit. Liu. Decad. 1. lib. 6, vbi Manlium plebis animos contra Patres inflammantem inducit: Dij prohibeant hæc: sed nunquam propter me de cælo descendent. vobis dent mentem oportet vt prohibeatis, sicut mihi dederunt armato togatóque, vt vos à barbaris hostibus, à superbis defenderem ciuibus.

Deditæ mentes cum oculis, Vide DEDO.

Deducere mentes. Pers. Saty. 5.

A mente & consilio deduci, In DEDVCO.

Tota mente deficere. Ouid. 9. Metam.

Duram deflectere mentem. Lucan. lib. 3.

Demittere mentem, Desperare. Virg. 12. Æneidos,

Hinc totam infelix vulgatur fama per vrbem:

Demittunt mentes: it scissa veste Latinus, &c. Seruius.

Error mentis demptus. Horat. 2. epist. 2.

Mentem, mentúmque in gremiis mimarum deponere. Cic. 13. Philipp. Tu verò qui te ab eodem Cæsare ornatum negare non potes, quid esses, si tibi ille non tam multa tribuisset? ecquò tua virtus prouexisset? ecquo genus? in lustris, popinis, alea, vino, tempus ætatis omne consumpsisses: vt faciebas, quum in gremiis mimarum mentem, mentúmque deponeres.

Memori mente deprehendere aliquid. Lucret. lib. 3.

Desistere à. Cic. Famil. 5.

Paratam mentem verba destituunt. Lucan. lib. 5.

A mente discedere. Varr. lib. 5 de Ling. Latin.

Diuidere. Catullus in carmine Nuptiali,

Nos aliò mentes, aliò diuisimus aures.

Dominatur in æquas mentes Venus. Lucan. lib. 5.

Dubiæ menti spem dedit. Virg. 4. Æneid.

Durat mentem. Tacit. lib. 3.

Iracunda mens in ira efferuescit. Lucret. lib. 3.

Effluit illi mens. Vide paulo antè MENS, pro Memoria.

Exacuere mentem ad varia conamina. Sil. lib. 7.

Ignis acrior mentem excoquit. Senec. Herc. fur. 2.

Excutere mentem alicui, Vide EXCVTIO.

Explorant mentes deorum. Sil. lib. 5.

Spes anxia mentem extrahit. Stat. 1. Thebaid.

Exuere mentem. Virg. 4. Æneidos, -& istam

Oro (si quis adhuc precibus locus) exue mentem.

Facere aliquid bona mente. Quintil. lib. 5. cap. 10, Vt si dicam, bona mente factum, ideóque palam.

Composita mente ferre aliquid. Ouid. 3. de Arte,

Hic fera composita vulnera mente feret.

Iniqua mente ferre aliquid. Ouid. 8. Metam.

Placida mente ferre aliquid. Ouid. 13. Metam.

Duram flectere mentem. Ouid. 9. Metam.

Flectere consilium mentis crudelis. Catul. Argon. 58.

Fodere mentes stimulo inuidiæ. Sil. lib. 7.

Formandam quàm optimis institutis mentem infantium iudicat. Quintil. lib. 1. cap. 1. de Chrysippo.

Teneræ mentes asperioribus formandæ studiis. Horat. 3. Carmin. ode 24.

Mens fugit admonitu, frigúsque perambulat artus. Ouid. epist. 9.

Certa mente aliquid gerere, Id est Obstinata mẽte. Ouid. epist. 17,

Quid mecum certa prælia mente geris?

Sollicitam gerere mentem formidine. Lucret. lib. 3.

Tumores magnos mente gerere, Superbire. Lucan. lib. 10.

Habitat mentes deus. Stat. 12. Thebaidos,

Nulla autem effigies, nulli commissa metallo

Forma Dei mentes habitare, & pectora gaudet.

Hærere mentibus. Horat. 2. epist. 1,

Nemius in manibus non est, & mentibus hæret

Penè recens.

Dij illum in eam mentem impulerunt, Dij illi mentem dederunt, Dij illi mentem iniecerũt vt conaretur, &c. Cic. pro Milone.

Incidit mihi in mentem hæc res, Vide INCIDO pen. corr.

Incitatus mente, Vide INCITO.

Indunt in mentes animósque hominum apologos Æsopus, Vide INDVO.

Inficere mentem. Quintil. lib. 1. cap. 11, Et mentem præcipuè in ætate prima teneram adhuc, & rudem inficiunt.

Mens intelligentiáque nostra infixa in eas imagines, &c. Cic. 1. de Natura deor.

Infixa mentibus memoria alicuius, Vide INFIGO.

Inhærescunt penitus in mentibus, Vide INHÆRESCO.

Innectere mentem alicuius Senec. Hippol. 4. implicare.

Insertare mentem cælo, Cælestia inuestigare animo. Stat. 3. Theb.

Insidere in mente, Vide INSIDEO.

Insistere mente & animo in rem aliquam, Vide INSISTO.

Furor instigat mentes Senec. Thyest. 1.

Intrata in mentem iudicis dicitur quippiam, Vide INTRO.

Introspice in mentem tuam ipse, Vide INTROSPICIO.

Labat mens. Celsus lib. 4. cap. 19.

Labi mente, In LABOR, laberis.

Munera Bacchi duram laxarunt mentem. Silius lib. 11.

Simulata mente loqui. Virg. 4. Æneid.

Madet mens. Lucret. lib. 3. Hoc est, tanquam ebria vacillat.

Mandare animis & mentibus, Vide MANDO, mandas.

Mens mihi non manet certa sede. Horat. 1. Carm. ode 13.

Immota manet mens. Virg. 4. Æneid,

Mulcere mentes Ouid. 10. Metam.

Mutare, In MVTO.

Mutat insania mentem. Virg. 4. Æneid.

Rigida mente negare aliquid. Ouid. epist. 5.

Oblimare mentem. Claud. 3 de raptu Proserpinæ,

-dissuasor honesti

Luxus, & humanas oblimat copia mentes. Vide OBLIMO.

Mentem obtundere, In OBTVNDO.

Pacificare mentem. Senec. Agamemn. 3.

Peragrare omnia mente, animóque. Lucret. lib. 1.

Perculsa mentem formidine mater. Virg. 4. Georg.

Mobiles ad superstitionem perculsæ semel mentes. Tacit. lib. 1.

Perculsa mente dederunt lachrymas. Virg. 9. Æneid.

Pietas mentem perculit. Stat. 11. Thebaid.

Obstinata mente perfert. Catull. ad Seipsum, epigr. 8.

Firma permanet mens. Ouid. epist. 15.

Permotus mente, In PERMOVEO.

Tota mente petere. Virg. 4. Æneidos,

-habes tota quod mente petisti.

Præcipitat mentem furor, itáque. Virg. 2. Æneid.

Alta mente præditus homo, In ALTVS.

Tacita mente malè precari alicui. Ouid. 1. de Arte.

Pressus mentem formidine. Virg. 3. Æneid.

Læta mente receptum munus Ouid. 2. Amor. eleg. 15.

Superas recludere mentes, Consilia aperire deorum. Sil. lib. 1.

Redit mens Ouid. 9 Metamorphoseos,

Mens tamen vt rediit, pariter rediere furores.

Anxiis mentibus spem reducit Lyæus. Horat. 3. Carm. ode 21.

Relaxare mentem. Senec. Hippol. 4.

Inoblita mente repetere aliquid. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15.

Reponere mentem alicui, Reddere animum. Valer. 7. Argon.

Manet alta mente repostum. Virg. 1. Æneid.

Renuncere mentem amore. Catul. in Epithal. Iuliæ, 56.

Sanatur mens. Lucretius lib. 3,

Et quoniam mentem sanari, corpus vt ægrum

Cernimus, & flecti medicina posse videmus:

Id quoque præsagit mortalem viuere mentem.

Satiare teneras mentes veluti quodam iucundioris disciplinæ cibo, lactéque. Quintil. lib. 2. cap. 4. Quin ipsis doctoribus hoc curæ esse velim, vt teneras adhuc mentes more nutricum mollius alant, & satiari velut quodam iucundioris disciplinæ cibo, lactéque patiantur.

Scrutari mentes deûm in fibris. Ouid. 15. Metam.

Senescit mens. Lucret. lib. 4.

Seuocare mentem ab oculis. Cic. 3. de Nat. deor.

Stetit in dubio mens. Lucan. lib. 7.

Subiit mentem ea res. Virg. 10. Æneidos,

Et mentem patriæ subiit pietatis imago.

Labefacta mens succubuit. Senec. Troad. 10.

Suscipere. Cic. in Catil.

Suæ mentis esse. Cic. in Pisonem, Hic si mentis esset suæ, nisi pœnas patriæ, dijsque immortalibus eas, quæ grauissimæ sunt, furore atque insania pendere: ausus esset, &c.

In mente, & in mentem est mihi, Vide IN præpositionem.

Est mens mihi, Id est placet mihi, Volo Ouid. epist. 2.

Non eadem est mens. Horat. de Arte. Id est non idem nunc placet.

Tenet mens. Varr. de Ling. Lat. lib. 5, Sic reminisci cum ea quæ tenuit mens, ac memoria, &c.

Tenerascit mens in tenero corpore. Lucret. lib. 3.

Tepescunt mentes. Lucan. lib. 4.

Terrent etiam nunc nubila mentem Ouid. 1. Metam.

Trepidat mens. Horat. 1. Carm. ode 19.

Turbatus vulnere mentis Virg. 12. Æneid.

Hæc veniunt in mentem, Harum rerum memini. Cic. 2. de Natur. deorum, Hæc mihi ferè in mentem veniebant, quæ dicenda putarem de natura deorum. Idem ad Attic. lib. 12, Nunquam ea res tibi tam bellè in mentem venire potuisset. Eidem, lib. 7, Quam autem Dolabellæ venit in mentem, paulum respiro.

Venit in mentem illius rei. Cic. Mario, lib. 7. 3, Solet in mentem venire illius temporis. Idem pro Quintio, Non minus sæpe ei venit in mentẽ potestatis, quàm æquitatis tuæ. Et de 2. Orat. Vt quotiescunque gradum facimus, toties tibi tuarum virtutum veniat in mentem.

Venit in mentem de hac re. Cic. de Petitione Consulatus, Hæc mihi veniebant in mentem de duabus illis commotionibus, &c.

Venit in mentem vt portorium vini instituerem. Cic. pro Fonteio, Fonteio non in Gallia primùm venisse in mentem, vt portorium vini institueret.

Venit in mentem facere, dicere &c. Cic. 1. de Oratore, Quid tibi in mentem venit ita respondere? Idem de Diuin. Quid in mentem venit Calisthenti dicere deus, &c. Sic de Claris Orator. Mihi Brute in te intuenti crebro in mentem venit vereri ecquodnam, &c. Et Figulo, libro 4, Nec mihi quicquam tali tempore in mentem venit optare.

Videre aliquid mente Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4.

Liquida mente videre. Catul. de Berenyce. epigr. 58.

Mens animi vigilat. Lucret. lib. 4. Hæc duo sæpe coniunctè ponuntur à scriptoribus. Aristoteles autem huiusmodi ἀναλογίαν, id est comparationem seu proportionem proponit tum in lib. 1. De morib. ad Nicomach. tum Topicorũ primo, ὡς ὄψις ἐν ὀφθαλμῷ, νοῦς ἐν ψυχῇ, Id est, vt in corpore aspectus, sic mens in animo. Lambin.

Vrens mente. Stat. 3. Thebaid.

Mens mea facientis. Pomponius in l. Si int. D. de Legat. & fideicomm. 3, Videndum est, an mens mea hæc fuerit facientis postea testamentum.

Mentio, mentionis, fœm. gen. {μνεία} A supino mentum, quod à Meno verbo

verbo antiquo deducitur, teste Valla libro 3. quod Recordor, & in mentem reuoco significabat.

Agitare mentionem, Vide Agito in A G O.

Facere mentionem, Commemorare. Cic. de Senect. Lysandrum Lacedæmonium (cuius modò mentionem feci) dicere aiunt solitum, Lacedæmonem esse honestissimum domicilium senectutis.

Facere mentionem necessariam alicuius rei. Quintil. lib 2. cap. 2.

Facere mentionem de pecunia, &c. Cic. pro Quintio, Quum statuisses de pecunia mentionem facere. Idem 3. de Legib. Demetrius ille de quo feci suprà mentionem. Et ad Qu. fratrem, lib. 2, De te à Sipyo mentio est honorifice facta.

Habere mentionem. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Iacere mentionem, Paterculus libro 2, Tum inter Lepidum, Cæsarem & Antonium commercia epistolarum, & conditionũ iacta mentio. Cæsarem intelligit Octauium.

Incidere in mentionem. Cic 1. Verr Casu in eorum mentionem incidi. Idem de Amicitia. Scæuola quum in eam mentionem incidisset.

Incidit de Philippo, Vide I N C I D O pen. corr.

Inferre, Vide I N F E R O.

Iniecta mentio de aliquo Horat, 1 Serm. saty. 4.

Intermittere. Cicero Attico, lib. 5, Nec tui mentionem intermitti sinit.

Mouere rei cuiuspiam, Vide M O V E O.

Opprimere aliquam, Vide O P P R I M O.

In mentione terræ dicetur: Hoc est, dum mentionem terræ faciemus. Plin. lib. 5. cap. 8.

Mentior, mentiris, pen. prod. {ψεύδομαι, ψευδολογέω, ψευδηγορέω, διέψευσμαι} mentiri, Deponens, notum verbum. Terent Heaut. 3. 2,

Non est mentiri meum. Id est non consueui mentiri, siue solitus sum.

Mentiebatur ad milites. Gell. lib. 15. cap. 22.

Palàm mentiri, In P A L A M.

Mentior nisi, Vide N I S I.

Aduersus aliquem mentiri Plaut Aulul 23.

In aliquem. Cic in Salust. Dabo operam vt & pro me minimo cum fastidio respondeam, & in hunc minime mentitus esse videar.

Alicui Plaut. Amphitr 5 6.

Mentiri de. Cic 2. de Orat. De me autem causa nulla est, cur apud homines prudentissimos atque amicissimos mentiar.

De annis ætatis suæ multum mentiri. Quintil. lib. 6 cap. 3.

¶Mentiri se esse aliquem, Fingere & simulare. Plin. de Viris Illust. Martialis lib 1,

Mentitúrque virum prodigiosa Venus.

Amorem, Ouid epist. 20.

Causam fugæ. Ouid. 11 Metam.

Colorem fuco Quintil. lib. 2 cap 15.

Lana mentitur varios colores Virg. 4. eclog.

Color ille chrysocollam mentitur Plin. lib 35. cap. 8.

Dolorem capitis mentita puella. Ouid. 2. Amor. eleg 19.

Fidem. Claud. 5. Paneg.

Mentitis iuuenem tinctis Lentine capillis,

Tam subitò coruus, qui modò cygnus eras Martial. lib. 5 89.

Verum robur inani sagina. Quintil lib. 2. cap 15.

Sexum muliebri motu. Colum. in Præfat lib. 1.

Vitam vanitas mentitur sibi Plin. lib 7. cap. 55.

Mentiri, pro Falsò scribere. Plin lib 12. cap 15, Necnon fore qui è thure arbore vtrunque nasci mentiuntur.

Mentibor, pen. prod. {ψεύσομαι} Plautus Milite, 5,

Et assentandum est quicquid hic mentibitur.

Mentitus, pen. prod. Partic. {ψευσάμενος} Cic. 4. Acad. Ne tu qui idem me facturum paulò antè dixeris, videare mentitus.

Os mentitum. Ouid 6. Fast.

Mentita & falsa plenáque erroris. Cic. 2. de Natur. deor. Quæque his vacant, mentita, & falsa, plenáque erroris. Legitur & ementita.

Fama mentita. Ouid 10 Metam.

Figuris mentitis celare se. Ouid. 5 Metam.

Mentiturus, penultima producta {ψευσόμενος} Aliud participium. Ouid. in Ibin,

Non mentituro quilibet ore legat.

Vos mentitura. Ouid. 4. Trist eleg. 3.

Mentitio, mentitionis. Verbale. Author ad Heren. lib 3. nõ lõge procul ab initio. Dolus consumitur in pecuniam, pollicitationes, dissimulationes, maturationes, mentitiones, & cæteras res, &c.

Mensa, mensæ {τράπεζα, δῖσκος} Super quam edere solemus: dicta, inquit Varro, quasi mesa, quòd inter duos poneretur. Virgil. 1. Æneid. Pars epulis onerant mensas, & plena reponunt Pocula. Charisius lib 1, Mensam sine n litera dictam Varro ait, quòd media poneretur. Sed authores cum n litera protulerunt, Virgilius sæpe. Sed & mensam cum n posse dici, idem Varro ait, quòd & mensa [illegible], edulia & esculẽta ponerẽtur. Hæc Charisius. Varronis hæc de re verba lib. 4 de Lingua Latina sunt hæc. Mensam escariam cibilla appellabant. ea erat quadrata, vt etiam nunc in castris est, à cibo cibilla dicta. postea rotunda facta est. & quod à nobis media, & à Græcis [illegible], mensa dici potest: nisi etiam quòd ponebant plerasque in cibo mensa.

Acerna Ouid 11 Metam.

Argenteæ in delubris Cic. 3 de Nat deor.

Augustata mensa. Macrob. In templo Iunonis populoniæ augustata mensa est. Augustatam vocat, quæ augusta facta est, Id est consecrata.

Citrea & acerna. Martial. lib. 14. 94 & 95. Cic 6. Verr. Tu maximam & pulcherrimam mensam citream à Lutatio abstulisti.

Conscripta vino. Ouid 2. Amor, eleg. 5.

Curionales, Vide C V R I A.

Delphicæ è marmore. Cic. 6. Verr.

Gemmiferæ. Claud. 5 Paneg.

Pantherinæ, Vide Pantherinum in P A N T H E R.

Polluta cruore. Sil. lib. 7.

Supina. Propert lib 4. eleg 9.

Tripes. Horat 1 Serm saty. 3.

¶Astare mensæ domini, In A S T O.

Consistere ad. Cic 5 Tuscul. Tum ad mensam eximia forma pueros delectos iussit consistere.

Discumbere mensis. Stat. 4 Sylu. 2.

Esse in honore mensarum. Plin. lib 10. cap 49.

Exstruere conquisitissimis cibis. Cic. 5. Tuscul. Exstructa mensa non conchyliis, aut piscibus, sed multa carne subrancida, seruis sordidati ministrant, nonnulli etiam senea.

Instruere. Virg. 3. Æneid.

Onerare epulis Virg. 4. Georg.

Opulentare pretiosis dapibus, Vide O P V L E N T O.

Reponere vina mensis. Virg 7. Æneid.

Mensarum plura genera, vide apud Varr. lib 4 de Ling. Latin.

¶Mensa, Prandium, vel Cœna quandoque dicitur. Iuuen. Saty. 1.

Nam de tot pulchris, & latis orbibus, & tam

Antiquis vnà comedunt patrimonia mensa.

Reuerentia mensæ, Iuuen. saty 2.

Omnium mensarum assecla. Cic in Sallust.

Mensa sine arte Martial lib. 10.

Augusta mensa. Senec. Thyeste, 5, Tutúsque mensa capitur angusta cibus. Id est tenui, non sumptuosa.

Apposita. Ouid. epist. 16.

Apta toro. Ouid 1. de Arte.

Breuis. Horat. de Arte.

Cara, Quæ magno constat. Horat. 2. Serm. saty 4.

Diuites. Horat. 2. Serm. satyra 4.

Nitentes. Horat. 2. Serm satyra 2.

Opimæ mensæ inconsuetus miles. Sil. lib. 11.

Pingues. Catul. in Carmine nupt. 57.

Pœna. Virgil. 11. Æneid.

Primæ mensæ, Id est primi cibi. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 1, Primis mensis post epulas iam remotis, & discursum variantibus poculis minutioribus, &c.

Regales. Virgil. 1 Æneid.

Secundæ mensæ, Id est secundi cibi, vel epulæ Virg. 2. Georg. Cic. Attic. libro 14, Hæc ad te scripsi apposita secunda mensa.

Mensæ Syracusanæ, Prouerbium, Vide S Y R A C V S A E.

Tenuis. Horat. 2. Carm. ode 16.

¶Apponere mensam, In A P P O N O.

Auferre, Vide A V F E R O.

Communicare aliquem mensa, Vide C O M M V N I C O.

Perpetuis considere mensis Virg 7. Æneid.

Relicta mensa discedit conuiua. Ouid. 1. de Arte.

Lucis pars optima mensæ est data Ouid 7. Metam.

Verecunda laxamus seria mensa. Pers. saty. 5.

Pingues linquere mensas Catul. in Carm nuptiali, 57.

De mensa mittere: Id est de iis quæ mensæ apposita erant. Cicero Attico, lib. 5, Discubuimus omnes præter illam, cui tamen Quinctus de mensa misit, illa reiecit. De Pomponia Attici sorore, Quincti Ciceronis fratris vxore.

Percurrere mensas, Vide P E R C V R R O.

Mensam remouere. Virg. 1. Æneidos,

Exempta fames epulis, mensǽque remotæ. Turnebus hic intelligit mensas, fercula & magidas, & lances. Nam sacunia conuiuiis remouentur.

Repellit mensas ingenti clamore. Ouid. 6. Metam. de Tereo.

Mensam tolli iubet. Cic. in Pison.

¶Mensa, etiam discus & quadra dicitur. Virg. 7. Æneidos,

Heus etiam mensas consumimus, inquit Iulus. Id est panificiàs mensas, inquit Seruius, epularum sustentaculum.

¶Mensa, Tabula qua argentarij vtuntur. Cic. in Pisonem, Quid stipendium militibus per omnes annos à ciuitatibus mensis palàm propositis esse numeratum? Idem pro Flacco, Si Prætor dedit, vt scriptum est, à Quæstore numerauit, Quæstor à mensa publica, mensa aut ex vectigali, aut ex tributo.

¶Mensa, Particula quædã in ballistæ fabrica, de qua sic Vitruuius, Regulæ, quæ in mensa, longitudo foraminum octo. Quid autem sit mensa, declarat Turnebus his verbis, Mensa interior est, & media inter duas hinc & inde scutulas, constátque regulis diapegmatis, & tabula, inter regulas & diapegmata collocata: estque in summo & imo capitulo, vt & peritreta. Ctesibius vel Hero, [illegible] Hactenus ille.

Mensula, pen corr. Diminut. {τραπέζιον} Plaut. Mostel 4. Cedò aquam manibus puer, appone hic mensulam.

Mensarius {τραπεζίτης, δημόσιος} qui & Collybista. Habebant autem, inquit Budæus. nummularij siue mensarij aut mensularij & argentarij causam publicam, & rationem accepti expensíque faciebant: & tam pecuniariam permutationem, quàm maiorem negotiationem exercebant: quibus olim moris fuit pecunias custodiendas dari, fœneratò interdum, interdum gratuito. Aliàs Latinè Argentarius dicitur à Græcis Trapezita. Cic. pro Flacco. Cum ciuitate mihi res est acerrima & conficientissima literarum, in qua nummus moueri nullus potest sine quinque Prætoribus, tribus Quæstoribus, quatuor Mensariis, qui apud illos à populo creantur. Liuius 7. ab vrbe, Noui Consules solutionem æris alieni in publicam curam verterunt: quinque viris creatis, quos Mensarios ab dispensatione pecuniæ appellarunt.

Mensarius, Adiectiuum: vt Triumuiri mensarij Vide T R I V M V I R.

Mensio, mensionis; Vide M E T I O R.

Mensis, huius mensis {μὴν, μηνός} à Metior deducitur, quasi res numeris dierum mensa. Cic 2. de Nat. deor. Qui quia mensa spatia conficiunt, menses nominantur. De cursibus Lunæ. Macrobius à Græco [illegible]

id est à Luna trahit, nam lunæ curriculo mensis conficitur. Terent. Adelph. 3.4, Compressu grauida facta est, mensis hic decimus est. Plaut. Persa, 16, Nunquam herele hunc mensem vertentem ecedo seruibit tibi.

Mensis, à Lunæ motu dictus, dum ab Sole profecta, rursus redit ad eum Luna, quòd Græcè olim dicta μήνη: vnde illorum μῆνες, &c. Varr. de Ling. Latin lib. 5.

Primis à mensibus. Virg. 1. Georg.
Aprilis mensis marinæ Veneris Horat. 4 Carm. ode 11.
Augustus mensis, Vide AVGVSTVS.
Bisseni menses. Stat. 3. Syl. 1.
Breuis. Horat. 1. epist. 1.
De mense Decembri, Vide DE præpositionem.
Gelidi menses, Tempora hyemis. Claud. 3. de raptu Pros.
Incerti menses sunt veris & autumni. Nam & hyemis certum est frigus, & æstatis certus est calor: veris verò & autumni nunc frigus, nunc calor est. Seruius in illud Virgil. 1 Georgicorum,
Præsertim incertis si mensibus amnis abundans Exit.
Intercalaris, Vide INTERCALO.
Pauci, In PAVCVS.
Opportunus, & Rectus. Plin. lib. 10. cap. 63.
Sextilis mensis, Augustus. Horat. 1. epist. 11.
Tardi. Virgil. 1. Georg.
Totus ex ordine. Virg. 3. Georg.
Vertens, Vide vertens annus in ANNVS.
Voluendi, Volubiles Virg. 1. Æneid. Seruius.

¶Mensis abit. Terent. Adelph. 4.5, Hæc dum dubitas, menses abierunt decem. Vbi Donatus. Quasi dicat, te cessante, decem menses cessêre. Et abire dicitur quod populariter nos deserit.

Abesse tres menses, Vide ABSVM.
Agitur mensis, Vide AGO.
Consumere mensem. Cic. ad Attic 2.
Exactis mensibus grauidæ errant. Virg. 3. Georg.
Occupare primos menses, In OCCVPO.
Incipiunt magni procedere menses. Virg. 4 eclog.
Inire mensem. Cic. ad Attic. 1.
Ponere mensem. Cic. ad Attic. 6.
Pronos voluit menses Luna. Horat. 4. Carm. ode 6.

¶Menses, in plurali, pro Menstruis mulierum. Plin. lib. 21. cap. 21, Prodest & orthopnoicis & anhelationi, mulierúmque mensibus retardatis.

Mensis etiam in singulari idem significat. Plin. lib. 17. cap. 28, Priuatim autem contra erucas ambiri arbores singulas à muliere incipiente mensis nudis pedibus recincta.

Commorantes menses trahit lens. Plin. lib. 22. cap. 25.
Menses fœminarum trahere dicitur masliche coodrilli. Plin. libro 28. cap. 28.
Menses mulierum abundant, vel subsidunt. Plin. lib. 22. cap. 8.
Abundantia mensium. Plin. lib. 23. cap. 7.
Monstrifici. Plin. lib. 28. cap 7.
Euocare menses Plin. lib. 26 cap. vlt.

Menstruus, Adiect. { μηνιαῖος, ἐμμήνιος, ἔμμηνος } Quod est vnius mensis. Cic. 2. de Nat. deor. Huius hanc lustrationem eiusdem incensa radiis menstruo spatio luna complet.

Menstrua aduersaria. Cic. pro Rosc. Comœ. Quid est quod negligenter scribamus aduersaria? quid est quòd diligenter conficiamus tabulas? qua de causa? quia hæc sunt menstrua, illæ sunt æternæ.

Cibaria. Cic. 5. Verr.
Cursus menstruus Dianæ. Catul. in Carmine sæcul.
Cursus menstrui, Menstrua muliebria. Plin. lib. 11. cap. 39.
Feriæ menstruæ. Varr. de Ling. Latin. lib. 5.
Luna Virg. 1. Georg.
Opus. Cic. 2. de Legib.
Thura menstrua reddere Lari, Id est singulis mensibus. Tibul. lib. 1. elegia 3.
Vita. Cic. 4. de Finib.
Vsura. Cic ad Atticum, lib. 6.

¶Menstruum, pro Alimēto in singulos menses legato: vt Annuum, quod in singulos annos. Vlpianus in l. Qui bonis. D. De cessione bonorum, Si quid misericordiæ causa ei fuerit relictum, puta mēstruum vel annuum, alimentorum nomine.

Menstruum, menstrui, n. g. numero singulari. Plin. lib. 28. cap. 7, Quocunque autem alio menstruo, si nudatæ segetem ambiant, erucas ac vermiculos scarabeósque ac noxia alia decidere.

¶Menstruum, menstrui, Cibus & velut annona vnius mensis. Liu. Decad 5. lib. 4, Prætore dimissu, Consul menstruum iusso milite secum ferre, profectus, &c.

¶Menstrua, menstruorum, Substant. plur. num. n. g. { ἔμμηνα } Mulierum profluuium est, quod illis vnoquoque mense accidere solet. Vide Plinium lib. 7. cap. 15. Colum lib. 11. cap 3, Eiusdem frutex pluribus annis permanet innoxius: nisi si mulier quæ in menstruis est, contigerit eum, & ob hoc exaruerit.

Menstrua bene respondentia. Celsus lib 6. cap. 6.

Menstrualis, & hoc menstruale, pen. prod. { ἐμμήνιος, ἐπιμήνιος } Quod singulis mensibus fit. Plaut. Capt. 8, Qui solebam menstruales epulas ante adipiscier.

Menstruale animal mulier, Quæ mēstrua patitur. Plin. lib. 7. cap. 15.

Mensor, Mensura, Mensus, Vide METIOR.

Mensula, Vide MENSA.

Menta, mentæ, Herba quæ à Græcis ἡδύοσμον dicitur: Hue est, suaueolens. Menta autem appellata, quòd suo odore mentem feriat. Cic. Pæto, lib 9. 25, Volo mentam pusillam ita appellare, vt rutulam. Plin. lib. 20. cap. 14, Mentæ ipsius odor animum excitat, & sapor auiditatem in cibis. ¶Est & menta aquatica, quæ à Dioscoride cysimbrium dicitur. Vide MINTHA.

Olentes mentæ Ouid. 10 Metam.

Mentagra, mentagræ, pen. corr. { λειχὴν } Morbus dictus à mento. Plin. lib 26. cap 1, Grauissimum ex his lichenas appellauere, Græco nomine: Latinè, quoniam à mento ferè oriebatur, ioculari primùm lasciuia (vt est procax natura multorum in alienis miseriis) mox & vsurpato vocabulo, mentagram, occupantem in multis totos vsque vultus, oculis tantùm immunibus, descendentem verò & in colla pectúsque ac manus fœdo cutis furfure.

Mentastrum, mentastri { ἡδύοσμον ἄγριον } Menta syluestris. Plin. lib. 20. cap. 14. Mentastrum syluestris menta est, differens specie foliorum quasi figura ocimi, pulegij colore. Propter quod quidam syluestre pulegium vocant.

Mentastrum syluestre. Colum. lib. 11. cap. 3.

MENTESCOSA { Μέντησα } Hispaniæ vrbs Ptolemæo: vulgò *Petrança de la sierra.*

Mentigo, pen. prod. mentiginis, f. g. { λειχὴν } Genus morbi, quod pecudes inuadere solet. Colum. lib 7. cap. 5.

Mentio, mentionis, fœmin. gen. & Mentior, mentiris, & Mentitus, Vide MENS.

MENTISA { Μέντισα }. Hispaniæ vrbs Ptolemæo. alio nomine Mentesa: vulgò *Iaen.*

MENTOAS, Fluuius olim dicebatur, quem nunc (Eustathio in Dionysium teste) Istrum siue Danubium apellamus.

MENTOR, huius Mentoris, pen. corr. { Μέντωρ } fuit in vasis cælandis mirus artifex, de quo Plin. lib. 12. Et lib. 33. cap. 11. Iuuen. Satyra 8, -raræ siue Mentoris mensæ.

Mentoreus, pen. corr. Adiectiuum { Μεντόρειος } Propert. lib. 1. eleg. 13, Lesbia Mentoreo vina bibas opere.

MENTORES, pen. corr. { Μέντορες } Stephano, Populi fuerunt in Illyrico, quorum meminit Plin. lib 3. cap. 21.

Mentula, mentulæ, pen corr. f. g. Membrum virile.

Mentum, menti { γένειον, ἀνθερεών } Ab eminendo dicitur, quòd à gula emineat. Plin. lib. 11. cap. 37, Mentum nulli præter hominem, nec malæ. Cic. 1. Tusculan. Mento summam aquam attingens, siti enectus Tantalus.

Canicies inculta mento iacet. Virg. 6 Æneid.
Incana menta. Virg. 3. Georg.
Pediculosum mentum, Vide Pediculosus, in PES.
Intorquere mentum, Vide INTORQVEO.
A mento palearia pendent. Virg. 3. Georg.
Nutanti mento percutere pectus. Ouid. 11. Metam. Gestus est eorum qui sedentes, vel cubito capite innixi dormiunt.

MENVS, Germaniæ fluuius est, in quo sylurum aiunt piscem equos ionantes deorsum trahere. Bocatius.

MENVTHIAS { Μενουθιάς } Insula Australis Ptolemæo lib. 5. cap. 9, ad Æthiopiam: hodie *Madagascar*, siue *insulam S. Georgij* nominant, licet accolæ sint Mahumedistæ.

MENVTHIS { Μενουθίς } Vicus Ægypti non procul à Canopo: cuius incolæ Menuthitæ vocantur. Steph.

Meo, meas { διαβαίνω, περάω, ... } meâre. Vltro citróque ire. item Exire, manare. hoc est Fluere. Plin. lib. 10. cap 38, Aues non in eadem natura meare videntur.

Anima means in membra diuersa Lucan lib. 3.
Mobilitas meandi per magnum inane. Lucret. lib. 2.

Meatus, huius meatus, pen prod. { πόρος } Plin. lib. 10 cap. 38, Aues solæ vario meatu feruntur & in terra & in aëre. Hoc est, varia incedendi aut volandi ratione.

Bifido meatu diuisus Rhenus Claud de bel. Get.

¶Meatus etiam dicuntur πόροι in corpore. Plin. libro 20 cap. 21, Succus maluæ decoctæ, poros, hoc est meatus suaues facit. Nostra exemplaria habent, Succus decoctæ, pori meatus suaues facit.

¶Meatus siderum, hoc est Cursus & motus astrorum. Plin. libro 2. cap 8.

Cæli meatus. Virg. 6. Æneid.
Solis cursus, Lunæque meatus. Lucret. lib. 5.
Solis, Lunæque meatus. Lucret. lib. 1.

Meaculum, meaculi, penult corr. Idem. Vindicianus ad Valentinianum Imperatorem, Meacula venarum.

Meabilis, & hoc meabile, pen. corr. { διαβατός } Plin. lib. 2. cap. 5. Vitalem hunc, & per cuncta rerum meabilem, totóque consertum. Id est, qui facilè per omnia meat & fluit.

Meabilis transitus Plin lib. 6 cap. 1.

MEONIA, Meonis, Meonides, Vide in MÆONIA.

MEOTIS, Vide MÆOTIS.

Mephitis, huius mephitis, pen. prod. fœm. g. { μεφῖτις } Propriè est terræ putor qui de aquis nascitur sulphuratis: & est in nemoribus grauior ex densitate syluarum. Alij Mephitin deum volunt Leucothea connexum, sicut est Veneri Adonis, Dianæ Virbius. Alij Mephitim Iunonem volunt, quam aërem esse constat. Nouimus autem putorem non nisi ex corruptione aeris nasci: sicut etiam bonum odorem de aëre incorrupto: vt sit Mephitis dea odoris grauissimi, id est graueolentis. Virgil. 7. Æneidos,

-nemorum quæ maxima sacro
Fonte sonat, sæuámque exhalat opaca mephitin. Seruius. Vide AMSANCTVS. Pers. Satyra 3, -atque albo ventre lauatur, Gutture sulphureas lentè exhalante mephites. Id est odorem teterrimum, seu halitus graues & olentes.

Mephiticus, a, um { ... } Apud Sidonium Apollinarem pro foetulento.

MERA { Μαῖρα } Proprium nomen sacerdotis Veneris. Stat. lib. 8. ¶Mera item Prœti & Antiæ filia fuit, quæ quum venationi dedita Dianam per nemora sequeretur, à Ioue visa & dilecta est, qui sumpta Dianæ figura, cum ea concubuit. Tandem in canem mutata est. Ouid. 7. Metamorph.

Meraclum, per contractionem à meraculum. Plaut. Casina,
Nisi hæc meraclo se vlpism percussu flore Libyco,

Meracus, pen. prod. Adiect. { ἄκρατος } Solum & putum. Vnde Vinum meracum

meracum dicimus, quod merum est, nulla aqua admista. Hinc etiam Meracius bibere dicuntur, qui minus aquæ vino miscent. Celsus lib. 1. Horat. 2. epist. 2, Expulit elleboro bilem, morbúmq; meraco. Cic. 3 de Nat. deor. Vt si medicus sciat eum ægrotum, cui iussisset vinum sumere, meracius sumpturum statímque periturum: magna sit in culpa.

Anticyras sorbere meracas. Pers. Saty. 4.

Meraculus, pen. corr. Diminutiuum. Plin. lib. 20. cap. 19, Opium ex vino meraculo, si protinus detur, scorpionum ictibus resistit.

Mercatio. Mercator, Mercatura, Mercatus, Vide M E R C O R.

Mercedula, Mercenarius. In M E R C E S.

Merces, mercedis, pen. prod. f. g. {μισθός, ἐπίχειρα} Præmium quod datur pro labore seu stipendio. A merendo, & ære dicta, vt Varro lib. 4. de Lingua Lat. author est. Iuuen. Saty. 7,

Scire volunt omnes, mercedem soluere nemo.

Dulcis labor mercede Ouid. 6 Fast.

Pactiones mercedum. Cic. in Parad.

Alta merces, Id est magna. Silius lib. 17,　　-discriminis alta

In medio merces, quicquid tegit vndique cælum.

Dilata merces officiis. Claud. 8. Paneg.

Duplices. Quintil. lib. 2. cap. 3.

Geminata. Ouid. 2. Metam.

Pacta. Horat. 3. Carm. ode 3.

Virtus sibimet pulcherrima merces. Silius lib. 13.

¶ Accersere mercede, In A C C E R S O.

Accipere mercedem. Cic. pro Rosc. Amer.

Bibere mercede. Horat. 1. Carm. ode 17.

Caret mercede virtus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3.

Conducere mercede, In C O N D V C O.

Diurna mercede conductum pauit. Horat. 2. Serm. saty. 7.

Constituere mercedem. Cic. Verr. 7.

Dare. Cicero in Verr. Dubito an Apronio ipsi data sit merces.

Exigere duplices ab aliquo. Quintil. lib. 2. cap. 3.

Militare mercede, In M I L E S.

Operis mercedem negare Ouid. 11. Metam.

Numerare in locum mercedis. Cic. Fam. 1.

Pacisci mercede cum, &c. Vide P A C I S C O R.

Promittere. Cic. Fam. 16.

Paruas sequi. Horat. 1. Serm. saty 6.

Soluere vel persoluere. Cic. pro Domo sua.

Tribuere. Cic Fam 3.

¶ Merces, pro Pensione & reditu annuo. Cic. 2. de Finib. Vides igitur si amicitiam sua charitate metiare, nihil esse præstantius: sin emolumento, summas familiaritates prædiorum fructuosorum mercede superari. Budæus.

¶ Merces, pro Pretio & damno. Cic. 3. Tuscul. Nam istuc nihil dolere, non sine magna mercede contingit immanitatis in animo, stuporis in corpore. Et ad Lentulũ, lib. 1. 9, Tamen in molestia gaudeo te eam fidem cognoscere hominum nõ ita magna mercede, quàm ego maximo dolore cognoram. Budæus.

Mercedula, mercedulæ, pen. corr. Diminutiuum {μισθάριον.} Cic. lib. 13. ad Attic. Credebam esse facile: totum est aliud, postea quàm sum à te disiunctior. sed fuit faciendum, vt & constituerem mercedulas prædiorum, & ne magnum onus obseruantiæ Bruto nostro imponerem. Hoc est, *Que i'affermasse ou baillasse à ferme mes terres.* Sic exponit Bud. Paulus verò Manutius sic: Mercedulas, Vectigal quod ex prædiorum locatione capiebat. Constituerẽ: certiores atque vberiores redderẽ.

Mercenarius, Adiect. {μίσθαρνος, μισθωτός, μισθωτικός, μισθοφόρος, θής} Qui mercedis gratia operam suam alicui præstat. Marcellus in l. Respiciendum. D. de Pœnis, Domestica furta vocãtur, quæ serui dominis, vel liberti patronis, vel mercenarij, apud quos degunt, surripiunt. Cic. 1. Offic. Est autem infima conditio & fortuna seruorum: quibus non malè præcipiunt, qui ita iubent vti vt mercenariis, operam exigendam, iusta præbenda.

Mercenarius & Gratuitus, contraria. Cicero pro Fonteio, Cupidos moderatis, mercenarios gratuitis, impios religiosis, &c. anteferre? Idem 1 de legib. Quid liberalitas? gratuitáne est, an mercenaria?

Mercenarius, Adiectiuum: vt Vinela mercenaria. Horat. 1. epist. 7,

-ille Philippo

Excusare laborem, & mercenaria vincla. Id est occupationes mercenarias, & præconias. erat enim præco: & mercede conductus, interdum merces venales prædicabat. Ex Lambino.

Mercenarij testes. Cic. Pulchro, lib. 3. 11.

Mercenarij Prætoris decretum Cic 7. Verr.

Mercenarium prooemium. Cicero 3. Verr. Itaque quum à te caput illud tam multis verbis mercenario prooemio esset ornatum, ecquis est inuentus postea Prætor, qui illud idem ediceret?

Mercimonium, In M E R X.

Mercor, mercaris, mercatus sum {ἐμπορεύομαι, ὠνοῦμαι, ὠνέομαι} mercari, Deponens, à Merco, significat modò Emere, modò Emendi aut vendendi causa mercaturam exercere. Terent. Heaut. 1. 1, Inde adeò quòd agrum in proximo hic mercatus es.

Mercari ad certam summam. Cic. ad Gallum, lib. 7. 24. Essent mi Galle, omnia facilia, si & ea mercatus esses quæ ego desiderabam, & ad eam summam quam volueram.

Mercari à, vel de. Cic. 1. Offic. Sordidi etiam putandi, qui mercantur à mercatoribus, quod statim vendant. Idem pro L. Flacco, Fundum Cymeum Romæ mercatus est de pupillo Meculonio.

Mercari alicui. Terent. Eunuch. 1. 2, Erat quidam eunuchus, quem mercatus fuerat frater Thaidi.

Amicam quiuis mercatur muneribus. Propert. lib. 2. eleg. 17.

Delicias mercatus sum. Stat. 5. Sylu. 5.

Equos mercari. Horat. 1. Serm. saty. 2.

Mercari magistratum pretio Cic. 4. Verr. Ab isto, & præco qui voluit, illum ordinem pretio mercatus est.

Libra & ære aliquid, Horat 2. epist. 2.

Magno aliquid. Virg. 2. Æneid.

Præsenti pecunia. Plaut. Capt. 6.

Pretio aliquid Horat. 3. Carm ode 19.

Mercatur minore pretio. Gel. lib. 1. cap. 19.

Mercari sestertiis sexcentis. Colum. lib. 3. cap. 3.

Mercari Græca fide. Plaut. Asin. 5,

Diem, aquam, solem, lunam, noctem: hæc argento non emo:

Cætera quæ volumus vti, Græca mercamur fide. Plautus Græcam fidem dixit, vbi non verbis, neque stipulationibus, sed præsenti pecunia res agitur. Ob leuitatem enim Græcis nihil habebatur fidei, nisi præsentem pecuniam numerassent.

Largus mercandi. Sil. lib. 15.

Mercans, mercantis {ἐμπορευόμενος} Qui mercatur. Columel. lib. 7. cap. 6, Quæ videntur esse robustiora, in supplementum gregis reseruantur, cætera mercantibus traduntur.

Mercatus, penul. prod. {ἐμπορευθείς} Participium passiuum pro Emptus. Plin. libro 37. cap. 2, H-S L M. trullam vnam non ante multos annos mercatam à matrefamilias nec diuite.

Cultus mercatus. Propert. lib. 1. eleg. 2.

Mercatus, huius mercatus, pen. prod. {ἐμπορία.} Plaut. Asin. 8,

Asinos vendidit Pellæo mercatori mercatu.

¶ Mercatus {ἐμπόριον} Locus in quo res venduntur. Plaut. Persa, 7, Nam ibi mercatum dixit esse die septimi. Terent. Adelph. 2. 2, Nisi eò ad mercatum veniam, damnum maximum est. Vbi Donatus, Mercatus, locum, tempúsque signat.

Frequens mercatus. Liu. 1. ab Vrbe.

Instituere mercatum. Cic. 3. Philipp. Earúmque rerum omnium domesticum mercatum instituerit, Populo Romano leges imposuerit: armis & præsidiis Popul. Roman. & magistratus foro excluserit.

Concelebrare, Vide C O N C E L E B R O.

Indicere. Cic. 4. Verr. Tanto mercatu Prætoris indicto, concurritur vndique ad istum Syracusas: flagrabat domus tota Prætoria studio hominum & cupiditate.

Mercatus. mercati. Nonius, Mercatis, pro mercantibus. Sallust. Histor. lib. 5, Cæteri negotia sequebantur familiaria legatorum, aut tribunorum. & pars sua commeatibus mercatis.

Mercatio. Verbale {ἐμπορεία.} Gell. lib 3. cap. 3, Pecunia omni in mercationibus perdita.

Mercator, pen. prod. mercatoris {ἔμπορος} Aliud verbale. Horat. epist. 1. Impiger extremos currit mercator ad Indos. Cic. in Orat. Neque me diuitiæ mouent, quibus omnes Africanos & Lælios multi venalitij, mercatoresque superarunt.

Sacci mercator olentis. Iuuen. sat. 14.

Diues. Horat. 1. Carm. ode 31.

Incinctus tunica. Ouid. 5. Fast.

Vagus. Horat. de Arte.

Mercatura, mercaturæ, pen. prod. {ἐμπορία.} Cic. 1. Offic. Mercatura autem si tenuis est, sordida putãda est: sin magna & copiosa, multa vndique apportans, multísque sine vanitate impertiens, non est admodum vituperanda. Idem 3. Officior. Ad quas quum tanquam ad mercaturam bonarum artium sis profectus, inanem redire turpissimum est.

Mercaturam à Mangonio veteres separauere. Plaut. Mercaturam an venales habui? Seneca lib. de Benef. Mercator vrbibus prodest, medicus ægris, mango venalibus. Turneb.

Abire Tarentum ad mercaturam, Vide A B E O.

Auertere se in mercaturam. In A V E R T O.

Mercaturam facere. Cic. 7. Verr. Alios qui à prædonibus erant capti, quum mercaturas facerent, vt aliquam ob causam nauigarent.

Mercaretæ, in plurali Horat 2. Serm. sat. 3,

Aurésue mercaretis. Subaudi emat.

Mercalis, & hoc Mercale, pen. prod. Quasi vendibilis. Colum. lib. 7. cap. 6, Ex his singula capita, quæ videntur esse robustiora, in supplementum gregis reseruantur, cætera mercalibus traduntur. Ita legit & interpretatur Calepinus. Nostra autẽ exemplaria legunt mercantibus.

Mercurialis, huius mercurialis, pen. prod. f. g. {λινόζωστις} Herba. Plin. lib. 25. cap. 5, Linozostis siue parthenion Mercurij est inuentum, ideo apud Græcos hermupoan multi vocant eam, apud nos omnes mercurialem, &c.

M E R C V R I V S {ἑρμῆς, ἑρμείας, νόμιος} quasi medius inter homines currẽs, quòd sermo currat inter homines medius. Ideo Hermes Græcè, quòd sermo, vel interpretatio (quæ vtique ad sermonem pertinet) ἑρμηνεία dicitur. Vnde & mercibus præest, quia inter vendentes & ementes sermo fit medius. Modò Ligius, modò Argiphontes, modò Nomius, modo Cyllenius. Quatuor fuisse Mercurios tradunt: vnum Iouis & Maiæ filium: alterum Cæli. tertiũ Liberi & Proserpinæ: quartum Iouis & Cyllenes, quem fama est ob Argi cædem profugum, literas Ægyptiis ostendisse. Verùm omnes ad Maiæ filium referuntur. Ideo & alas in capite & pedibus ponunt, volentes significare, velocem ferri per aera sermonem. Ideo nuntium volũt dictum, quoniam per sermonem omnia cogitata enuntiantur. Dictus est deus facundiæ: nam hominibus loqui præstare dicebatur. Dictus est deus mercatorum, palæstræ, furum, nuntiúsque & interpres diuum. Lyram inuenit. Hic dictus est Hermes Trimegistus, hoc est ter maximus. ¶ Est præterea vnus è septem planetis, cuius corpus cunctorum siderum minimum, ferè semper sub radiis solaribus: à quibus nõ recedit longius quàm ducentos trigintá gradus. Ideo ab Astronomis στίλβων dicitur, quod est radiãs. Vnde solanus & perustus fingitur, quia nimis est vicinus Soli præter cæteras stellas. Quinque autem Mercurij, Ciceroni 3. de Nat. deor. numerantur.

Mercurius, Deus est omnium gymnasiorum cõmunis, tam eorum quæ animi sunt, quàm eorum quæ corporis. Hinc est, quòd ab antiquis signum eius gymnasiis apponebatur, vt ex multis Ciceronis, & aliis plerísque locis videre satis licet.

Mercuri facunde nepos Atlantis. Horat. 1. Carm. ode 10.

Celer Mercurius. Horat. 1. Carm. ode 7.

Mercuriales { ἑρμαϊσταί } Videntur esse sodales quidam in honorem Mercurij, vel collegium aliquod. Cic. ad Q. frat. lib. 2, M. Furium Flaccum, Equitem Romanum, hominem nequam Capitolini & Mercuriales de collegio eiecerunt.

Mercuriales viri, pro Eruditis. Horatius 2. Carm. ode 17.

Merda { σκώρ, κόπρος, μίνθος } A μέρος dicitur, quod est pars, & edo, comedo. Est enim cibi excrementum: hoc est pars eorum quæ comedimus. Horatius lib. 1. Serm. saty. 8,

Mentior, at si quid merdis caput inquiner albis

Coruorum, atque in me veniat mictum atque cacatum Iulius, &c.

Mere, Aduerbium. Vide MERVS.

Merenda, merendæ. Dicitur (authore Nonio) cibus qui post meridiem datur. Plaut. Mostel. 9, Eia mastigia, ecquid ad merendam istuc ero? Festus, Merendam antiqui dicebant pro prandio: quòd scilicet medio die caperetur.

Mereo, meres, merui & meritus sum { μισθοφορῶ, μισθαρνέω } & Mereor, mereris, mereri, Deponens, significat (vt ait Donatus) aliquid mercedis pro labore parare vel sumere, seu dignum esse. Merere, inquit Valla, mercede operari, laborare, atque alteri inseruire. Plautus Trinum. 17, Non videor meruisse laudem, culpa caruisse arbitror. Terent. And. 1. 5, Vnum hoc scio, hanc meritam esse vt memor esses sui.

Quid mereas igitur, vt te dicam in eo magistratu omnia voluptatis causa facturum esse? Cic. 2. de Finib. Id est, Quod præmium tantum est, quo præmio id fateri velis? Budæus.

Neque hodie vt te perdam, meream deûm diuitias mihi: Id est, Nolim mihi deorum diuitias dari, & te perdere, siue à te disiungi. Plaut. Menæch. 5.

Æra merere. Horat. de Arte.

Amorem. Horat. 1. Serm. saty. 2.

Coronam primam laude merui. Virg. 5. Æneid.

Decus meruere non minimum. Horat. de Arte.

Nouissima exempla meritus, hoc est vltimum supplicium. Tacit. libro 15.

Mereri exitium. Ouid. 2. Metam.

Meruit famam apud Græcos Alcibiades. Plin. lib. 14. cap. 22.

Fauorem. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Laudem. Cæsar 1. bel. Gall. Non minorem laudem exercitus, quàm ipse imperator, meritus esse videbatur.

Laudem pietate. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 6.

Meritus lauream linguæ Cicero. Plin. lib. 7. cap. 30.

Magnum merens. Stat. 5. Sylu. 1.

Necem meruisse. Ouid. epist. 11.

Notam exhæredationis non meruerunt. Vlpian. in l. 1. in princip. D. de coniung. cum emanc. liber. eius.

Odium. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Offensam. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Officio meruit à quolibet hoc sibi donari. Florentinus in l. Peculium & ex eo consistit. D. de pecul.

Pœnas meritas dare. Ouid. 4. Fast.

Præmia. Cæsar 7. bell. Gall. Eaque, quæ meruissent præmia, ab se deuicta Gallia expectarent.

Stipendia. Suet. Prima stipendia meruit.

Emerita stipendia. Cic. de Senect. Emeriti stipendia, qui militia perfuncti sunt. Bud.

Supplicium meruisse. Ouid. 5. Metam.

Veniam merere. Lucan. lib. 4.

Meruit illa virum dote. Plaut. Mostel. 4.

¶Mereri, de turpi lucro dictum, pro Quæstum sordidum facere. Varro Eumenidibus, Primùm ille qui meret sestertios vicenos.

¶Mereri { ἀμαρτάνειν } de aliquo, Conferre aliquid in aliquem. Plaut. Aul. 7, Nam de te, neque re, neque verbis merui vt faceres quod facis. Id est, nunquam in te quicquam commisi, vnde tu hæc faceres mihi. Terent. Heaut. 1. 1,

Quæso quid de te tantum meruisti? Id est, quid in te admisisti? Cic. 6. Verr. Talis ille vir fuit, ita de Pop. Rom. meritus est, vt non vni familiæ, sed vniuersæ ciuitati commendatus esse debeat. De P. Africano.

Bene mereri { εὐεργετεῖν } de aliquo, Conferre beneficium in aliquem. Virg. 4. Æneid. Si bene quid de te merui. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9, Erat infinitum bene de me meritos omnes nominare.

Malè mereri de aliquo, Offendere aliquem, Incommodare alicui. Cic. 1. de Finib. Malè credo mererer de meis ciuibus, si ad eorum cognitionem diuina illa ingenia transferrem.

Mereri erga aliquem. Plaut. Amphit. 17.

¶Mereri, Præstare beneficium. Terent. Hecy. 3. 5,

Quæ nunquam quicquam erga me commerita est pater

Quod nollem: & sæpe quod vellem meritam scio. Vbi Donatus, Mereri bona dicimus, Commereri mala: Id est delinquere, peccare. Ergo hic meritam, pro præstitisse dixit. Idem alio loco, Et mereri & promereri, est præstare beneficium. Virg. 6. Æneidos,

Quique sui memores alios fecere merendo.

¶Merere, In militia est exercere: propriè tamen spe stipendij ac præmij, quod dicitur Stipendia facere, inquit Valla lib. 4. Cic. 7. Verrina, Clamabat ille miser, se ciuem esse Romanum, municipem Cossanum, meruisse cum Lucio Pretio splendidissimo Equite Romano, qui Panormi negotiaretur. Idem pro Rab. Perduel. reo, Quo tu imperatore Labiene meruisti.

Merere, cum ablatiuo. Cic. pro Roscio Comœd. Nam illa membra merere per se non amplius poterant duodecim æris: disciplina quæ erat ab hoc tradita, locabat se non minus sestertiis CCCIↃↃↃ. Lucan. lib. 10. Ære merent paruo.

Meruit sub Liu. 3. Decad. lib. 1, Cum hac indole virtutum ac vitiorum triennio sub Hasdrubale imperatore meruit.

Merere equo, & Merere equo publico. Plin. lib. 33. cap. 1. Liu. 7. bel. Pun. Cic. Philip. 1.

Merere pedibus. Liu. 4. bel. Pun.

Alicui merere. Stat. lib. 4. Thebaid. Lucanus lib. 6. 19,

Sexua viro nomen, castrorum in plebe merebat.

Meritus, pen. corr. { ἄξιος } Particip. siue Nomen ex participio. Terent. Phor. 5. 9,

Ego Nausistrata esse in hac re culpam meritum non nego,

Sed eam quæ sit ignoscenda. Id est non eo inficias, me in hac re deliquisse & aliquid tale commisisse, vnde culpari merear. Plin. lib. 7. cap. 30, Primus in toga triumphum, linguæque lauream merite.

Meritos aris imponit honores, Id est congruos & conuenientes. Virg. 3. Æneid.

Honores meritos indicit. Virg. 3. Æneid.

Grates meritas agere. Ouid. in Ibin.

Merita militiæ. Martianus in l. Deferre. §. 1. D. De iure fisci, Veteranis quoque sacris constitutionibus delatores esse prohibentur, propter honorem vtique & merita militiæ.

¶Meritus, Passiuum. Plin. lib. 7. cap. 28, Quæ Cannis corona merita?

Morte iacent merita. Ouid. 3. Fast.

Meritissimus, pen. corr. Adiectiuum. Plin. lib. 5. epist. 15, Quod mihi cognitum est non fama, qua alioqui optima & meritissima fruitur, sed longis, magnisque experimentis.

Meritum, meriti, pen. corr. { ἀγαθοποιΐα, εὐεργέτημα } Præstitum beneficium, Officium. Plancus Ciceroni, Quid enim tibi pro maximis tuis, ac pene immortalibus in me meritis, præstare amplius possim? Idem ad Atticum, libro 2, Merita in patriam ad annos sexcentos maiora viderentur.

Memor meriti. Ouid. 5. Trist. eleg. 10.

Tanti meriti non immemor. Virg. 9. Æneid.

Prædicator meritorum alicuius. Plancus Ciceroni, lib. 10. 7.

Præmia grandia meritorum. Horat. 2. epist. 2.

Immane meritum. Lucan. lib. 9.

Vilia. Ouid. 13. Metam.

¶Assequi alicuius meritum, Vide ASSEQVOR.

Meritum constare. Cic. Fam. 1.

Merita dare. Cic. de Amic.

Exprobrare meritum alicui. Ouid. epist. 12.

Pro tuis in me meritis faciam, &c. Cic. pro Mil.

Merita extare. Cic. pro Planc.

Meritum habere. Planc. Fam. 10.

Illustratur magnis in Rempublicam meritis virtus alicuius. Cic. Planco, lib. 10. 12.

Implere aliquem meritis. Ouid. 2. Amor. eleg. 3.

Oblitus meritorum. Ouid. 8. Metam.

Merita ad nihilum venire. Cic. Fam. 6.

¶Meritum, in malam partem. Iustinus lib. 1. de Astyage qui Harpagi filium interfecerat, epulandúmque patri tradiderat: Astyages, inquit, meriti in Harpago oblitus, summam belli eidem committit, qui exercitum acceptum statim Cyro per deditionem tradidit, regis crudelitatem perfidia defectionis vlciscitur.

¶Meritum, pro Mercede. Terent. Phorm. 5. 1,

Egóne illam cum illo vt patiar nuptam vnum diem?

Nihil suaue meritum est. Id est, nihil mihi mercedis suaue est, vt ego illam cum illo nuptam feram. Suaue meritum enim, suauem mercedem significat Budæus.

Meritum meum est, Hoc est meritus sum. Terent. Heaut. 1. 1.

Merito meo. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 9, Scis meã fortunam nescio quomodo facilè obtrectatorem inuenire non meo quidem mehercules merito. Terent. Eunuch. 3. 2, -ecquid nos amas

De fidicina istac? &c. THA. plurimum merito tuo.

Pro merito, Ita vt meritus est quis. Terent. Phor. 2. 2.

Ex merito. Ouid. epist. 5,

Leniter, ex merito quicquid patiare, ferendum est.

Meritissimum, penult. corr. Substant. { μέγιστον εὐεργέτημα } Hoc est maximum meritum. Plaut. Asin. 18,

-iube aduenire quæso,

Meritissimo eius quæ volet faciemus.

Meritò, pen. corr. Aduerb. { ἀξίως, εἰκότως, κατ' ἀξίαν } Dignè dicitur. Terent. And. 3. 2, Si nolit, quin eum meritò possim cogere. Cic. 5. Verr. Quanquam merito sum iratus Metello, tamen hæc quæ vera sunt, dicam.

Meritissimò, Aduerb. Cæcil. Asoto, Meritissimò hic me deiecit ex hac decuria. Cic. 1. de Orat. Primùm Scæuolæ te dedisti, quem omnes amare pro eius eximia suauitate debemus.

Merito, meritas, pen. corr. { μισθοφορῶ } meritare. Plin. lib. 7. cap. 39, Quippe quum iam apud maiores Roscius histrio HS. quinquaginta annua meritasse prodatur, &c.

Meritorius, Adiectiuum { μισθωτικός } vt Meritorius puer, Qui quæstum facit corpore suo. Cic. 2. Philipp. Ingenui pueri cum meritoriis, scorta inter matresfamilias versabantur.

Meritorium cœnaculum, Quod quæstus gratia locatur. Suet. in Vitellio, cap. 7.

Meritoria salutatio Sen. de breuit. vitæ.

Meritoria vehicula. Sueton. in Calig. cap. 39.

Taberna meritoria, Diuersorium atque hospitium mercenarium, vbi cuique licet introire danti mercedem.

¶Meritorium, pro lupanari in quo prostant meretrices. Firmicus lib. 6. cap. 31, Si autem ita Veneris accesserit stella, illustribus viris de meritorio detracta mulier coniugali gratia copulatur. Paulo pòst, Eritque in publicis meritoriis prostituta.

¶Meritorium absolutè, quandoque pro Taberna meritoria. Iuuen. saty. 3. -nam quæ meritoria somnum Admittunt? Vlp. in l. Si cuius rei. §. Item si domus D. De vsufruct. & quemad. Item si domus vsusfructus legatus sit, meritoria illic facere fructuarius non debet, nec per cœnacula diuidere domũ. Et paulo pòst, Quòd autẽ dicitur meritoria non facturum, accipe quæ vulgo diuersoria, vel fullonica appellãtur.

Meretrix, penult. corr. meretricis, pen. prod. { ἑταίρα, πόρνη, μοιχαλίς } A merendo: nam mercede suam exercet militiam, inquit Valla. Terent. in

Paulogа

Prologo Eunuchi, -meretrices malas,
Parasitum edacem. Plaut. Truc. 11,
-meretricem ego item esse reor
Mare vt est, quod des deuorat: nunquam abundat.
Peregrinæ olim meretrices dicebantur, Vide PEREGRINVS.
Amor turpis meretricis. Horat. 1. Serm. saty. 4.
Artes sacrilegæ meretricum Ouid. 2. de Arte.
Allicariæ meretrices, In ALICA.
Arguta. Horat. 1. Serm. saty. 10.
Blanda. Ouid 1. Amor. eleg. 15.
Commoda, In COMMODVS.
Lutes, In LVTVM.
Mercabilis certo ære. Ouid. 1. Amor. eleg 10.
Meretrix periura. Horat. 1. Carm. ode 35.
Mulier, non solum meretrix, sed etiam procax. Cic. pro Cælio.
¶ Auellere se à meretrice, In AVELLO.
Amica meretrice insanire. Horat. 1. Serm. saty 4.

Meretricula, pen. corr. Diminut. { [illegible] } Cic. 5. Verr. A meretricula commendati.

Meretricius, Adiect. { [illegible] } Quod est meretricis, vel quod ad meretricem pertinet. Terent. And 5.4, Ac meretricios amores nuptiis conglutinas? Idem Eunuch. 5.5, Domus meretricia, Cic. 5. Verr. Meretricia disciplina. Et pro Cælio, Meretriciæ opes.
Amores meretricij. Cic. pro Cælio.
Corpora Ouid. 2. Trist.
Turba. Ouid 5. Fast.

Meretricium, meretricij { [illegible] } Ipsa meretricandi ars. Tranquil. in Calig. Addidítque ad caput legit vt tenerentur publico & quæ meretricium, & quæ lenocinium fecissent.

Meretriciè, Aduerb. { [illegible] } In modum meretricis. Plaut. Milit. 11, Quàm digne ornata incedit, haud meretriciè?

Meretricor, pen. prod meretricaris { [illegible] } meretricari. Colum lib. 12. cap. 1, Quippe plurimum affert mali, si operario meretricandi potestas fit.

Merga, mergæ, Furculæ quibus acerui frugum fiunt Dictæ mergæ à mergis volucribus: quia vt illi se in aquam mergunt dum pisces persequuntur, sic messores eas in fruges demergunt, vt eleuare possint manipulos. Hæc Festus. Plautus Pœnul. 16,
Palas vendundas sibi ait, & mergas datas,
Vt hortum fodiat, atque vt frumentum metat. Idem Rud. 18,
-si attigeris ostium,
Iam hercle tibi messis in ore fiet mergis pugnis probé. Mergis pugnis dixit, quasi eis vti velit profurculis ad dentes colligendos. Proinde dixit, Tibi messis in ore fiet, subaudi dentium.

Merges, mergitis, pen. corr. f. g. Spicarum manipulus, inquit Seruius à mergendo dictus. Virg. 2. Georgicorum,
Aut fœtu pecorum, aut Cerealis mergite culmi,
Prouentúque oneret sulcos, atque horrea vincat. Plin. lib. 18. cap. 30, Stipulæ alibi mediæ falce præciduntur, atque inter duas mergites spica distringitur. Quo loco Calepinus accipit pro ferramentis quibusdam, quibus in rariore segete messores spicas solent distringere, quæ & Mergæ vocantur à Columella, vt idem ait.

Mergo, mergis, mersi, mersum { [illegible] } mérgere, Sub aquam ponere. Plinius epist. 173, Idem lacus in flumen egeritur: quod vbi se paulisper oculis dedit, specu mergitur.
Mergere pouru, Plin. lib. 9. cap. 36, Pelago altius mersæ quàm vt penetrent radij.
Brachia mersit in aquas Ouid. 3. Metam.
Mergere se in flumen. Varro 3. de Re rustic. cap. 10. Mart. lib. 4. 22, Merserat in nitidos se Cleopatra lacus.
Æquore mergere aliquem Virg. 6. Æneid.
Vnda aliquem. Ouid. 10. Metam.
In vadis aliquem. Ouid. 7. Metam.
Mergere aliquem in aquam. Cic. 2. de Nat. deor.
Sub æquore aliquem. Virg 6. Æneid.
Mergi se in mari. Cic. 2. de Nat deorum, Eam sibi cibum quærere aduolantem ad eas aues quæ in mari mergerét: quæ quũ emersissent, &c. De platalea.
Adde quod in nigras lethargi mergitur vndas. Lucret. libro 3. De anima.
Mergitur vnda delphinus. Cic. in Arato.
Mergere cymbas, pro Submergere. Plin. lib. 9. cap. 44.
Vnda mergit ratem in ima. Ouid. 11 Metam.
Pars maxima classis mergitur. Lucan. lib. 3.
Lumina somno mergimus. Valer. 8. Argon.
Ferrum mersit visceribus. Claud. 1. in Eutrop.
¶ Mergere vltimis suppliciis, per translationem, pro Obruere. Plin. lib. 7. cap 40.
Mersus secundis rebus. Liu 9. ab Vrbe, Et loquimur de Alexandro nondum merso secundis rebus. Id est obruto. Iuuen. Saty. 10,
-mergit longa atque insignis honorum Pagina.
Malis mergere aliquem. Virg. 6. Æneid.
Funere mergere aliquem. Virg. 6. Æneidos,
Quos dulcis vitæ exortes, & ab vbere raptos
Abstulit atra dies, & funere mersit acerbo.
Mergi. Vlpianus in l. Quid ergo. de Contraria & vtili actione tutelæ. Neque enim in hoc administrantur tutelæ vt mergantur pupilli. Id est ære alieno obruantur. Budæus.
Mersus conscientia flagitiorum scelerúmque. Vide Conscientia in CONSCIO.
Mersus furno vel foro, per translationem dicit Plaut. Epid. 3, Malum istiusmodi mihi amicos furno mersos quàm foro.

Mersus, Nomen ex participio { [illegible] } vt
Campus mersus cruore. Sil. lib. 2.
Carina mersa. Lucan lib. 3.
Dolor in corde. Stat. 5. Sylu. 1.

Ferrum in rubora. Lucan. lib. 3.
Res caligine. Virg 6. Æneidos,
Sit mihi fas audita loqui, sit numine vestro
Pandere res alta terra, & caligine mersas.

Mersurus, pen prod. Particip. { [illegible] } Ouid. in Ibin,
Sic te mersuras adiuuet ignis aquas.

Merso, mersas { [illegible] } mersáre, Frequentatiuum, Sæpe mergere. Colum. lib. 7 cap. 4, Quarto die, si est vicinia maris, ad litus deductæ mersantur vndis. Virg 1. Georgicorum,
Balantúmque gregem fluuio mersare salubri.
Contrà nunc rerum copia mersat. Lucret. lib. 5.
Aries mersatur in gurgite. Virg. 3. Georg.
Fluctibus fortunæ mersor. Catull ad Mallium, epigr 69.

Mersito, mersitas. pen. corr. mersitare, Frequentatiuum à frequentatiuo merso. Solinus cap 57 ad finem, Quò quis acrior fuerit, speique maioris, eò profundius nares mersitat in bibendo. De pullo equino.

Merto mertas { [illegible] } mertáre, Idem quod Mersare. Accius Deiphobo, Vel hic qui in ea parte effrænatus impudentia præsentem præsens dictis mertare instituit Hæc Nonius. Festus, Mertat pro merset dicebant.
¶ Mertarei item, merentem facere: Accius Myrmidonibus: Quod sicut decuit ista res mecum, aut meus mertarei dolor, iandiu inflammari & ardere naues vidissent suas Nonius.

Mergulus, merguli { [illegible] } Dicitur funiculus ille qui in lychno flammam nutrit. Græco vocabulo Ellychnium vocamus.

Mergus, mergi { [illegible] } Auis, dicta quòd se in aquam cibum capiens assiduè immergat, vt ait Var de Ling. Lat. lib 4. quẽ alij mergonẽ appellãt. Virg lib. 1 Georg. Quũ medio celeres reuolant ex æquore mergi. Huius aute natura est, vt sæpe mergẽs auratũ sigos colligat & prædens tempestatem futuram, propere medio reuolet ex æquore, & ad litorum tuta cum clamore contendat. Horat. 2 Serm. satyr. 2,
Siquis nunc mergos suaues edixerit assos,
Parebit praui docilis Romana iuuentus.
Aprici mergi. Virg 5. Æneid.
Mergus prius vitabit aquas. De re incredibili dixit Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7,
Nam prius incipient turres vitare columbæ,
Antra feræ, pecudes gramina, mergus aquas:
Quàm male se præstet veteri Græcinus amico.
¶ Mergus, in vite quid sit, declarat Colum. lib. 4 cap. 15, his verbis, Mergi genus est vbi supra terram iuxta suum adminiculum vitis curuatur, atque ex alto scrobe submersa perducitur ad vacantem palum, tum ex arcu vehementer citat materiem, quæ protinus applicata suo pedamento ad iugum euocatur. Idem lib. 5 cap. 5. Vulgus nostrum, inquit Budæus, *marquotas sotell.dsque* vocat.

Meribulus, Vide MERVS.

Meridies, meridiei { [illegible] } Medius dies, quasi medidies, vtsi vt ait Varro lib. 5. de ling. Latina, d antiqui, non r, hoc loco dicebant. Terent. Adel 5. 3. -præter hæc
Meridie ipso faciam vt stipulam colligat. Cic. in Orat. Ipsum meridiem cur non medidiem? credo quòd erat insuauius.
Meridies olim fuit Romanis incognitus. Plin. lib. 7. cap. vlt. de horarum obseruatione, Serius etiam hoc Romæ contigit. Duodecim tabulis ortus tantùm & occasus nominatur Post aliquot annos adiectus est & meridies, Accenso Consulũ id pronuntiante, quum Curia inter Rostra & Græcostasio prospexisset solem solem.
Appetit meridies, In APPETO.
Inclinat meridies. Horat. 3. Carm ode 28.
Ad meridiem, Vide AD præpositionem.
In meridiem spectat, Vide IN præpositionem.

Meridianus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Quod ad meridiẽ spectat. vt Meridianus orbis. Plin. lib. 13. cap. 4. Et lib. 12. cap. 19, Meridianus sol.
Meridianus, pro Gladiatore Suet. in Claud. cap. 34, Bestiariis meridianísque adeo delectabatur, vt etiam prima luce ad spectaculum descenderet, & meridie dimisso ad prandiũ populo præsideret. Meridianos, vocat gladiatores qui hora meridiana digladiabantur.
Meridiano, pro Meridie: hoc est hora meridiana. Plin. lib 9. cap 8. Et lib. 2. cap. 26, Præter ora populi meridiano transcurrit.

Meridio, meridias: vel Meridior, meridiaris { [illegible] } meridiári, Deponens, Cibum meridianũ capere. Plaut. lentãdo, meridiando, comessando, pergræcando vitam ducere. Catull. ad Ipsithillam, epigr 30,
Amabo mea dulcis Ipsithilla,
Meæ deliciæ, mei lepores,
Iube ad te veniam meridiatum.
Meridiare { [illegible] } Somnum meridianum capere. Sueton. in Calig cap. 38, Gloriatúsque est, expergefactæ somno Cæsoniæ, quãtum egisset, dum ea meridiaret. Corn. Cels. lib. 1. cap. 2, Longis diebus meridiari potius ante cibum vtile est: sin minus, post eum: per hyemem potius totis noctibus conquiescere.

Meridiatio, meridiationis { [illegible] } Quies meridiana. Cic. 2. de Diuin. Nunc quidem propter intermissionem forensis operæ, & lucubrationes detraxi, & meridiationes addidi, quibus vti antea non solebam.

MERIONES, pen. corr. { [illegible] } Idomenei patruelis, quem Homerus inter Græcorum fortissimos numerat, lib. 7. Iliad. auriga ipsius Idomenei. Horat 1. Carm. ode 6.
-aut puluere Troico
Nigrum Merionem Ibid. ode 15,

Meris { [illegible] } Peliæ, id est sacculi, genus est, quo antiquitus vsos esse Heluetios & Aruernos in bellis tradit Strabo lib. Geograph 4.

Meris { [illegible] } Herba est, quæ alio nomine Tripolium appellatur. De hac Dioscorides lib 4.

Merismos { [illegible] } A Græcis dicitur figura apud Rhetores, quam Latini Distributionem vocant: quum scilicet genus in species, aut totum in partes diffecimus, ordine discreto: quæ sententiarum figura

diuisioni ac partitioni affinis est. Nam dispositio (quæ vtrunque complectitur) est, authore Fabio, vtilis rerum ac partium in loco distributio. Huc etiam pertinet διάλυσις, Id est dissolutio, quum dispersa distributione dissipantur: quali Cicero vsus in Epist. ad Luceiū 1. Fam. lib. 5. Transferam animum ad ea, quibus secundæ res ornantur, aduersæ adiuuantur.

Merito, meritas, Meritorius, Meritum, Vide MEREO.

MERIVVS, Substantiuum, Mons est Thraciæ, apud Plin. lib. 4. cap. 11.

MERMEROS, Vnus ex Centauris. Ouid. Metam. 12,

Quique pedum cursu certamine vicerat omnes
Mermeros, accepto tum vulnera tardior ibat.

Μέρμερος autem Latinè Curiosus interpretatur, à verbo μερμηρίζω, quod est cogito & consulo.

MERMESSVS {Μερμησσός} Vrbs Troadis, Sibyllæ Erythreæ patria, vt Stephano placet, qui etiam ab vrbis huius sibi dedine Erythræam eam appellatam existimat. Straboni tamen magis credendum existimo, qui lib. 14. Erythræam sibyllam dictam putat ab Erythris Ioniæ vrbe non procul à Clazomenia sita.

MERO {μέρων} dictus est Nero, quòd impendio vinosior esset. Suet. in Tiberio, cap. 42, In castris tyro, etiam tum, propter nimiam vini auiditatem, pro Tiberio Biberius, pro Claudio Caldius, pro Nerone Mero vocabatur.

Merobibus, Vide MERVM.

MEROE, Meroes, pen. corr. {μερόη} dictio trisyllaba, insulæ Nili metropolis: à qua & tota insula Meroe dicitur. Hanc Cambyses condidit, à nomine sororis Meroe. Qui enim Ægyptū omnem occupasset, Meroen secum vsque ad Ægyptios ducens, processit: quæ quū ibi mortem obiisset, vrbi nomen indidit. Forma insulæ scuto persimilis, de qua Lucan. lib. 10,

- gurgite septo
Ambitur nigris Meroe fœcunda colonis.

Patet longitudine stadiorū tribus millibus, latitudine mille. Effodiuntur in ea aurum, argentum, æs, ferrum, ebenum: præterea fert & lapidum multiplex genus. Distátque à Syene quinque millibus stadiorum, vltra quam est ad Torridam zonam. Exuperat omnes alias Nili insulas, quas circiter septingentas esse scribit Diodorus lib. 1. & 17. Vide Straboné lib. 17. vbi de Æthiopibus à Romanis victis mentio est.

MEROPE, pen. corr. {μερόπη} Pleias, vxor Sisyphi, de qua infrà in dictione PLEIADES. ¶Est item insulæ nomen Plinio lib. 5. cap. 31. & (vt quidam putant) à Merope terrigena, Triopæ filio dicta.

MEROPES, Populi extra orbem hunc, quorum ciuitates & multæ sunt & insignes, legibus omnino & viuendi instituto haud quàm nobis similes, amplitudine corporis ad nos dupla, vitæ quoque spatiis mensu compari. Meminit Ælianus de Var. histor.

Merops meropis, pen. corr. m. g. {μέροψ} Auis quæ apes comedit. Virg. 4. Georgicorum, - meropes, aliæque volucres. Plin. lib. 10 cap. 33.

MEROS, mons Indiæ, sub cuius radicibus est Nisa ciuitas constituta.

Merso, mersas, In MERGO.

Merto, mertas, In MERGO.

Merula, merulæ, pen. corr. f. g. {κόσσυφος} Auis. Eius etymon sic tradit Festus lib. 11, Merum antiqui dicebant solum. vnde & auis Merula nomen accepit, quod solinaga est, & solitaria pascitur. At Varro sic lib. 4. de Ling. Latina, Merula, quòd mera, id est sola volitat. Quo nomine ridet Varronem Quintil. lib. 1. cap. 10. vbi de etymologia disserit. Cic. 5. de Finib. Deinde suo quæque appetitu mouetur: serpere anguiculos, nare anaticulas, euolare merulas, cornibus vti videmus boues, &c. Plin. lib. 10. cap. 29, Merula ex nigra rufescit, canit æstate, hyeme balbutit, circa solstitium muta: rostrum quoque anniculis in ebur transfiguratur, duntaxat maribus.

Interim merula sit auceps. Horat. de Arte.

¶Merula, Piscis saxatilis Plin. lib. 32. cap. 11.

Merus, mera, merum {ἄκρατος} Idem quod Solum, inquit Nonius. Festus, Merum antiqui dicebant solum: vnde & auis merula nomen accepit, quòd solinaga est & solitaria pascitur: Vt nunc Merum putū appellamus. Hactenus Festus. Cic. 2. de Orat. Ecce tibi exortus est Isocrates, magister istorum omniū: cuius è ludo, tanquam ex equo Troiano, meri principes exierunt. Alia exemplaria habent innumeri. Plinius lib. 33. cap. 1, Alia per sese mero auro decorant.

Meri bellatores Plaut. Milit. 24.
Clamor. Plaut. Mostel. 8.
Lac Lucret. lib. 2.
Libertas. Horat. 1. epist. 19.
Monstra mera nuntiaras. Cic. ad Attic. lib. 4.
Mora. Plaut. Cap. 7.
Nugæ, Vide NVGÆ.
Rus. Plaut. Trucul. 6.
Scelera mera loquuntur. Id est, nihil aliud quàm scelera. Cicero ad Attic. lib. 9.
Spes. Terent. Phorm. 1. 2.
Vinum Plaut. Amphit. 4, Eam ego, vt matre fuerat natum, vini eduxi meri. Sub. cirneam.
Vina mera bibere. Ouid. 15. Metam.
Vires. Ouid. 2. de Arte.

¶Merum {ἄκρατον} aliquando sine substantiuo ponitur, pro Mero vino. Plin. lib. 23. cap. 1, Merum quidem remedio est contra cicutas, coriandrum, aconita, viscum, meconium, argentum viuum.

Multi meri Damalis, Id est ebriosa. Horat. 1. Carm. ode 36.
Larga meri, Ouid. 13. Metam.
Odium. Ouid. 15. Metam.
Plena pocula. Ouid. 9. Metam.
Vis. Ouid. 14. Metam.
Bimi patera meri. Horat. 1. Carm. ode 19.
Diffusum pateris merum. Horat. 4. Carm. ode 5.
Dulce. Horat. 3. Carm. ode 13.
Lene Horat. 3. Carm. ode 29.
Pingue. Horat. 2. Serm. saty. 4.
Rubens. Sil. lib. 7.
Superbum. Horat. 2. Carm. ode 14.

¶Certare mero, Id est contendere poculis. Horat. 4. Carm. ode 1.
Nocturno certare mero, putere diurno. Horat. 1. epist. 20.
Curare genium mero. Horat. 3. Carm. ode 17.
Cura diluitur. Ouid. 1. de Arte.
Implere cratera. Virg. 3. Æneid.
Ingurgitare in se merum, Vide INGVRGITO.
Ponere merum in gemma. Ouid. 8. Metam.
Succensi mero ad bellum Lapithæ. Seneca Herc. fur. 9.

Meribulus, Qui vinum sine aqua bibit: cuiusmodi homines à Græcis ἀκρατοπόται appellantur: quo veluti peculiari epitheto apud illos Thraces notati sunt. August. Quū temeti auidior esset, quadā die ab irata ancilla per conuitiū appellata est meribula: quæ res tātum ei pudoré iniecit, vt postmodum sobria prorsus fuerit. Et hoc quidem nomen diminutiuum est à Merobibus.

Merobibus, pe. cor. Adiect. {ἀκρατοπότης} Qui merū bibit. Plaut. Curcul. 2,

Anus hic recubare solet custos ianitrix:
Nomen est lenæ multibiba, atque merobiba.

Meré, Aduerbium {ἀκράτως} Pure. Plaut. Truc. 3, - interim ille
Hamum vorat, si semel amoris poculum accepit meré.

MERVSIVM, Merusij {μερούσιον} Siciliæ locus 70. stadiis à Syracusis distans: cuius incolæ Merusij dicti sunt. Author Stephanus.

Merx, mercis, f. g. {ἐμπόρευμα} Quod emitur, vēditúrve. Plaut. Cistel. 10, Mala merx hem hæc & callida. Cic. lib. 3. de Rep. Phœnices primi mercaturis & mercibus suis, auaritiam & magnificentiam, & inexplebiles cupiditates omnium rerum exportauerunt in Græciam.

Delicata. Plin. Nepos lib. 4. epist. 14, Tu fortasse oratione, vt soles, & flagitas & expectas: at ego quasi ex aliqua peregrina delicatáque merce lusus meos tibi prodo.
Emendæ. Horat. de Arte.
Esculentæ, Id est, ea quæ hominum esui accommodata venduntur. Colum. lib. 12. de cucurbitis, At si esculentæ merci præparabis, recto cacumine de collo cucurbitæ sumptum serendum erit: quòd procerior & tenuior fructus eius nascatur. Hoc est, si serere voles cucurbitas ad esum vendendas.
Fallaces & fucosæ. Cic. pro Rab. Posth.
Fœmineæ, Quæ ad fœminas pertinent. Ouid. 13. Metam.
Improba, Vide IMPROBVS.
Inuendibilis, & Proba merx, Vide INVENDIBILIS.
Mala, In MALVS.
Sordidæ mercis negotiator. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Vendibilis. Plin. lib. 32. cap. 2, Nunc tanta penuria est vēdibili merce, vt perquàm raró cernatur in suo orbe.
Augere merces, In AVGEO.
Conuehere ex Hispania, In CONVEHO.
Esse in merce. Plin. lib. 12 cap. 25. Hoc est, venire.
Expedire suas merces. Ostendere & explicare. Ouid. 1. de Arte.
Vænales extrudere. Horat. 2. epist. 2.
Gestat mercem sine fucis. Horat. 2. Serm. saty. 2.
Mutare. Virg. 4. eclog.
Ostendere. Horat. 1. Serm. saty. 2.
Partiri. Cic. in Vatin.
Vendere. Ouid. 5. Fast.

Mercimonium, mercimonij, Idem. Plaut. Amphit. 3. 2,

Vt vos in vostris voltis mercimoniis
Emundis vendundísque me lætum lucris
Afficere.

Idem Curcul. 12. Antiquum nomen est.

Mesa {μέσον} teste Vitruuio, sunt partes mediæ ædium, quas idem Latinè medianas appellari asserit.

MESA {Μόσα} Fluuius notus per Leodiū fluens, & per Brabantiam & Geldriā: Ptolem. lib. 2. cap. 9. Mosa dicitur, & cōiungit se cum Rheno.

Mesancula, mesanculæ, Genus teli vsitati apud antiquos, cuius meminit Gellius lib. 10 cap. 26.

MESAPIA {Μεσσαπία} Apulia, à Musapo rege sic appellata. Strabo lib. 9.

Mesaræum, mesaræi, n. g. membrana est ex venis, arteriis, ac neruis contexta, per cuius vasa ex ventriculo in hepat alimenti distributio contingit. Idem etiam Mesenterion appellatur, à situ videlicet inter ventré intestináque ac ipsum hepar medio, velut in Anatomicis lib. 6. Galenus tradit. Vasa auté tum venarū tum arteriarū Mesaraica ab eadem mēbrana dicuntur. Hippocrates μεσάραιον appellauit, partis vocabulo pro toto vsus. Est enim Mesocolon propriè ea pars Mesenterij, ex qua intestina crassa dependent. Neque tamen altera pars Mesenterij vnde tenuia intéstina pendēt, nomé aliquod priuatim habet, vt videlicet μεσεντέριον vel simili vocabulo appelletur. Totum verò Mesenterium in vnū quoddam spinæ verticulum, post septum transuersum sub ventrem situm, procedit: indéque ex ligamento neruoso dependet, velut Galenus in 4. Comment. in 6 Epidem. Hippoc. declarat.

Mesaulæ {μεσαῦλαι} Ædium itinera dicuntur, quòd inter duas aulas, id est duo atria sunt interposita. nostri andronas vocant. Vitruuius lib. 6. cap. 10. *Voyes communes entre deux salles.*

MESES, Meses, Ventus inter Boream & Cæciam Plin. lib. 2. cap 47.

MESEMBRIA {μεσημβρία} Megarensium colonia, quam ante à Menebriam vocabāt, veluti Menapolim, id est Menæ ciuitaté. Eius enim ædificator Menas appellabatur. Bria verò sermone Thracio ciuitas vocatur. Hæc Strabo lib. 7. Nunc vulgò vocatur *Messember*. Testis Oliuarius in Melam.

Mesembriaci portus. Ouid. 1. Trist. eleg. 9. Id est Thracij. μεσημβρία enim vrbs est Thraciæ.

Mesenterium, Vide MESARÆVM.

MESIA, Prouincia quæ Pannoniæ iungitur, ad Pontum vsque cum Danubio decurrens. Sueton. de Tiber. Armeniā à Parthis occupari, Mesiam à Dacis Sarmatísq;, Gallias à Germanis vastari neglexit. Sūt qui hoc nomé cū œ scribant Mœsia. ¶Mesia item Pōponio lib. 3 palus est.

Mesochorus, mesochori, pen. corr. {μεσόχορος} Fistulator, citharista in medio saltationum. Sidonius,

- nullus ibi lyristes,
Choraules, mesochorus, tympanistria, psaltria canit.

Mesocolon, Vide MASARAEVM.

Mesolabum {μεσόλαβον} Instrumentum est ab Eratosthene excogitatum ad medietum linearum inuentionem, quibus solent mathematici figuras augere, vt duplicare: eas lineas μεσογράφους vocat in Marcello Plutarchus sic scribens, [illegible]. Huius Mesolabi ratio ab Eutocio explicatur. Meminit Vitruuius. Vide Turnebum.

Mesoleucos {μεσόλευκος} Est, inquit Plin. lib. 37. cap. 10, gemma, quam mediam candida distinguit linea.

Mesoleucos, Herba. Plin. lib. 27. cap. 11, Leuce Mercuriali similis, nomen ex causa accepit, per medium folium candida linea transcurrente: quare Mesoleucon quidam vocant.

MESOMEDES, pen. prod. {μεσομήδης} Poeta Adriano principi charissimus. Scripsit in laudem Antinoi liberti sui. Author Suidas.

Mesomelas, pen. corr. {μεσομέλας} Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10, Mesomelas nigra vena quemlibet colorem secante per medium.

Meson, authore Festo, persona Comica appellatur, aut coci, aut nautæ, aut eius generis: dicta ab inuentore eius Mesone comœdo, ait Aristophanes grammaticus.

MESON, Astrologus ex his vnus qui Atheniensibus adscriptus fuit, nauigaturis in expeditionem Siciliæ, onus detrectare cupiens, tempestatem futurã prædixit. Quumque propterea minimè proficeret, simulauit insaniã, atque hoc modo missionem impetrauit: feliciúsque hoc illi contigit, quàm Vlyssi, cuius ficta insania à Palamede detecta & accusata fuit. Author Ælianus de Varia histor.

Mesopersicæ {μεσοπερσικαὶ} Genus calceamentorum muliebrium, apud Pollucem lib. 7. cap. 22.

MESOPOTAMIA {μεσοποταμία} Asiæ regio, inter Tigrim & Euphratem. Vnde nomen sortita, vt est notum cum ex aliis, tum ex Philostrato lib. 1. de vita Apollonij & Tacit. lib. 5. Habet ab Oriẽte Tigrim, ab Occidente Euphratem, à Meridie Babyloniam, ab Aquilone Caucasum. Nunc dicitur *Halapta*, teste Oliuar. in Melam.

Mesopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quã quotannos quasi nouos agros inuehit. Cic. 2. de Nat. deor.

Mesosphærum, mesosphæri Plin. lib. 12. cap. 12, de nardi generibus loquens, Quod minore folio est, Mesosphærum appellatur.

Mespilus, mespili, pen. corr. fœm. gen. {μέσπιλος} Arbor. Plin. lib. 17. cap. 24. Mespilus quoque in senecta obnoxia ei morbo est.

Mespilum, mespili {μέσπιλον} Fructus. Plin. lib. 15. cap. 20, Malorum, pyrorúmque generi adnumerantur iure mespila atque sorba.

MESSALA, penult. prod. {μεσσάλας} dictus est Valerius Coruinus, quia Messanam in Sicilia vicit, & vrbis captæ in se translato nomine, Messana primò, paulatímque vulgo permutante literas, Messala dictus est. Author Senec. lib. De breuitate vitæ cap. 13. Vnde & Messalarũ familie Romæ florentissima, ex qua M. Messala Coruinus orator nobilis ortum habuit.

Disertus Messala. Horat. de Arte.

MESSALINA, pen. prod. {μεσσαλίνα} nomen filiæ Barbati Messalæ, consobrinæ Claudij imperatoris. Quæ quum adolescentula esset, ipsi Claudio fuit nupta fuit, summæ libidinis mulier, ita vt innumeris adulteriis se submiserit, & mutata veste, lupanaria frequentes adierit. Tandem ab ipso Claudio supplicio affecta est, quum C. Silio nupsisset.

De Messalina, Iuuenal. satyr. 6. & 10.

MESSANA, pen. prod. {μεσσήνη} Ciuitas est Siciliæ, propinqua Peloro monti, vt scribit Plin. lib. 3. Clarissima autem est ex Punicis & Atticis bellis, antè Zancle vocata. Nunc vulgò *Messina* dicitur. Sil. libro 14. Incumbens Messana freto, nisibúsque reuulsa. Postea quum Mamertini, natio Campana, eò colonos misissent, ipsi quoque Mamertini potius quàm Messanenses sunt vocati.

Ferax Messana Ouid. 6. Metamorph.

MESSAPEAE {μεσσαπέαι} Laconicæ ager lucus, in quo Iupiter colebatur, vt ex Theopompi sententia refert Stephanus.

MESSAPIA, Vide CALABRIA.

MESSAPION {μεσσάπιον} Eubœæ insulæ mons, ita dictus à Messapo quodam, qui inde in Italiam coloniam deduxit. Stephanus.

MESSAPVS {μέσσαπος} Vnus ex fortissimis Italiæ ducibus, qui Turno aduersus Æneam suppetias tulit. Virgil. 7. Æneidos,

At Messapus equûm domitor Neptunia proles. Quem Virgilij locum exponens Seruius, ideò Neptuni filium creditum ait, quod mari in Italiam fuerit aduectus.

MESSEIS {μεσσηΐς} Thessaliæ fons est, non procul à Pharsalo oppido, cuius meminerunt Plin. lib. 4. cap. 8. & Strab. lib. 9.

MESSENIA {μεσσηνία} regio Achaiæ duodeuiginti montium, vt ait Plin. libro 4. cap. 5. In illa regione oppidum est Messene. Nunc dicta *Misserna*, vt scribit Oliuarius in Melam. Et Messeniacus sinus, *Le goulf de Coron*. ¶ Est & Messenæ oppidũ in Sicilia, quod Messanam Plinius vocat lib. 3.

Mœnia Messenia. Ouidius 12. Metam. De Messenia Siciliæ, Ibidem lib. 14,

Littore in Italico Messenia mœnia contrà

Scylla mihi visa est.

Messias Hebraicè, Græcè χριστὸς, Latinè Vnctus dicitur.

Messio, Vide MESTO.

Messis, huius messis, fœm. gen. {ἄμητος} Tempus metendi. Plin. lib. 6. cap. 17, Alia illius cœli facies, alij siderum ortus: bine messes in anno, binæ æstates. Varr. de Re rust. lib. 1. cap. 50, Messis proprio nomine dicitur in iis quæ metuntur, maximè in frumento: & ab eo esse vocabulo declinata.

Nemo tam sine oculis, tam sine mente viuit, vt quid sit sementis ac messis, quid arborum putatio ac vitium, quo tempore anni, aut quomodo ea fiant, omnino nesciat. Cic. 2. de Orat.

Semente prohibita, aut messe amissa, fructus annuus interit. Cic. 5. Verrina.

Messis {ἄμητος} Seges iam matura. Virgil. 4. Georgicorum,

-atque iniectice messes.

Amara. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1.

Frugiferæ. Ouid. 5. Metamorph.

Grauidis onerari messibus agri. Ouid. 8. Metamorph.

Larga Ouid. 4. Fast.

Nudatæ Ouid. 3. Fast.

Opima. Plin. lib. 5. epist. 6. ad Apollinarem.

Sacræ. Virgil. 8. eclog.

Peregrina messe plenæ carinæ. Lucan. lib. 6.

Triticeæ Virgil. 1. Georg.

¶ Siccas coquit insana Canicula. Pers. satyr. 3.

Seges eludit messem herbis fallacibus. Propert. lib. 2.

Spicea inhorruit campis. Virgil. 1. Georg.

Percoquere messem. Plin. lib. 5. epist. 6. ad Apollinarem, Pingues terrenísque colles planissimis campis fertilitate non cedũt, opimámque messem serius tantùm, sed non minus, percoquunt.

Immensæ ruperunt horrea Virg. 1. Georg.

Seruntur messes. Virgil. 2. Georg.

Surgunt. Virg. 1. Georg.

Messes areæ quum tereret crepantes. Mart. lib. 9.

Vestiti messibus agri. Ouid. 4. Fast.

Messibus, Ablatiuus, Tempore messis. Plin. libro 22. cap. 13, Semen colligi messibus oportet. De vrtica.

Per messes. Idem. Plinius libro 24. cap. 14. Flos mori per messes colligitur.

¶ Messim, accusatiuus, pro messem, apud Plautum in Most. 4.

¶ Messis, per translationem. Cic. in Parad. Qui proscriptiones locupletum, qui cædes municipiorum, qui illam Syllani temporis messem recordentur.

Metere messem maiorum, In MATO.

Messor. Messorius, Vide MESTO.

MESVIVM {μεσούιον} Ptolemæo lib. 2. cap. 11, Germaniæ vrbs: vulgò *Magdburg*.

Mesuranema, & Mesuranium, Vide Tetartemorion, in TATARA.

Met, syllaba, ornatus causa ponitur, & aduerbium est: vt Egomet. Iungitur casibus omnibus pronominum primæ personæ tam singularis quàm pluralis numeri, absque genitiuo plurali, vt Egomet, memet, nosmet. Secundæ verò personæ obliquis tantùm casibus, vt Tuimet, tibimet: nominatiuo non addunt, ne verbum putetur Tumet à tumeo.

Metipse. Triphonius in l. Vsufructuarium. D. De vsufruct. Si metipsæ inciderint, dilapsæ've fuerint.

Tanquammet. Plaut. Curcul. 14, Phedrome obsecro serua me. PH. tanquammet genium meum.

Meta, metæ {νύσσα} Congeries seu strues in acutum tendens, ceu turbo inuersus, conus à Græcis appellata: quia esset posita in dimenso spatio: vel quia eam metiantur quadrigæ circum currentes. Mos enim erat septies metam lustrare. Propertius lib. 2. eleg. 26,

Aut prius infecto deposcit præmia cursu,

Septima quàm metã triuerat antè rota. Quum enim iam carceribus emissæ ad metã venissent quadrigæ, erat opus vt circum ipsam flecterentur. Virgil. 5. Æneidos,

Hic viridem Æneas frondenti ex ilice metam Constituit.

Stringere metas rota. Ouid Amor. eleg. 2.

Tendere ad metam. Ouid. 15. Metamorph.

Tereda meta admissa rota. Ouid. 1. de Arte.

¶ Meta {τέρμα} per translationem pro cuiusrum termino ponitur, quem pyramidali forma effingi mos fuit.

Meta fœni. Plin. lib. 18. cap. 28. Colum. lib. 2. cap. 19. Certè quicquid ad eum modum quo debet, siccatum erit, in metas cõstrui cõueniet, eásque ipsas in angustissimos vertices exacui: sic enim commodissimè fœnum defenditur à pluuiis: quæ etiam si non sint, non alienum tamen est prædictas metas facere, vt siquis humor herbis inest, exudet atque excoquatur in aceruis.

¶ Meta, pro quocunque termino ac fine. Virgil. 1. Æneidos,

His ego nec metas rerum, nec tempora pono. Sic apud Ciceronem 2. de Diuin Meta noctis.

Meta mortis. Virgil. 12. Æneidos, Hic tibi mortis erant metæ.

Nouissima meta laborum. Senec. Troad 6.

Mediam cæli metam contigerat nox. Virgil. 5. Æneid.

Optatam cursu contingere. Horat. de Arte.

Sol ex æquo meta distabat vtraque. Ouid. 3. Metamorph.

Finem tormentis, metámque laboribus oret Sil. lib. 13.

Hæsit ad metas fama eius. Cic. pro Cælio, Fama adolescentis paulum hæsit ad metas notitia noua mulieris, & infelici vicinitate, & insolentia voluptatum.

Properare ad metam. Ouid ad Liuiam.

Vitæ metam tangere. Ouid 1. Trist. eleg. 8.

Pylius æui transcendere metas, Superare annos Nestoris, Id est trecentos. Stat. 5. Sylu. 3.

Voluptas finita ad metas venit. Ouid. 1. de Remed. amor.

¶ Meta, quandoque accipitur pro inferiori parte molæ, sicut catillus pro superiore. Vide Catillus in CATINVS.

¶ Meta lactis, dicitur caseus ad formam metæ factus. Martialis libro 5. 114,

-fert ille ceris cana cum suis mella,

Metámque lactis Sassinate de sylua. Idem alio loco, Metas lactentes, quasi adhuc lac sugentes, & nondum in totum coactas.

Metula, pen. corr. {κωνίδιον} Diminut. legitur apud Plinium Iuniorem in epistolis.

Metor, metaris {[illegible]} metári, Deponens, Metas in agris terminandi gratia disponere, mensurare locum. Liu. 1. ab Vrbe. Hæc tibi victor Romulus rex regia arma fero: templúmque his regionibus quas modò animo metatus sum, dedico. Plin. lib. 7. cap. 37. Dinocrates, metatus Alexandro condente in Ægypto Alexandriam. De geometriæ excellentia.

Metari cælum. Ouid. 2. Fast.

Metari pedibus. Gell lib. 1. cap. 1.

Metari, Disponere & parare. Virgil. lib. 2. Georgicorum,

-si pinguis agros metabere campi,

Densa sere. Metabere, id est eliges Seruius. Vnde castra metari dicimus, pro Castra disponere. Liu. Castris prope Tyberim metatus est.

Meto, metas, etiam inuenitur { [illegible] } Virgil in Culice, Metabat se circum loca.

Metata, etiam passiuè dicitur Horat. 2. Carm. ode 15,

Nulla decempedis metata priuatis

Opacam porticus excipiebat Arcton.

Agellus metatus. Horat. 2. Serm. satyr. 2.

Metatio, Verbale { [illegible] } Dispositio. Columella libro 9. cap. 15, Hæc in quincuncem vinearum metatio expeditissima ratione conficitur.

Metator, pen prod metatoris, m gen. { [illegible] } Qui arbores in seminario vel arbusto disponit, & ordine quodam digerit: qui etiam à Cicerone dicitur decempedator. Lucan. lib. 1,

Audax Hesperios veniam metatur in agros. Plin. lib. 18. cap. 33, Oliueti metator.

Metatores in castris dicuntur, qui præcedentes locum eligunt castris ipsis, authore Vegetio lib. 2. cap. 7. Cic. 14. Philipp. Peritus metator & callidus, decempeda sua Saxa diuiserat.

Castrorum metator & vrbis. Cic. 11. Philip.

Metabasis { [illegible] } Latinè Transitio: figura qua monemus quid dictum sit, & proponimus quod superest: vt Cic. pro Deiotaro, Habetis crimina insidiarum: nihil enim dixit amplius. Et paulo post sequitur, Reliqua pars accusationis duplex fuit.

Metabole { [illegible] } Quam quidam traiectionem interpretantur: figura est, quæ fit contrariis ita transpositis, vt à priori posterius oppositum proficiscatur: vt apud Terentium in Andria, Quoniam id fieri quod vis non potest, id velis quod possit.

METABVS, Metaponti conditor fuit, quam vrbem etiam Barbari Metabum appellabant. Steph. [illegible], inquit, [illegible] Virgilius Camillæ patrem Metabum dicit fuisse, eúmque Priuerno pulsum profugisse.

METAGONIVM { [illegible] } Promontorium Aphricam à Numidia diuidens: ita dictum, quòd angulare sit. Ab hoc promótorio Numidia ipsa Metagonitis dicitur. Authores Plin. lib. 5. cap. 3. & Mela lib. 1.

Metalepsis, huius metalepsis, fœm gen. { [illegible] } Figura est quam modo translatiuam, modò transsumptiuam, modò transpositiuam dicimus, [illegible] trans, [illegible] acceptio. Fit autem quum aliquod dictio aliud à propria sua significatione, ex his quæ præcesserunt, denotat. vt apud Virgilium 1 ecloga, Post aliquot, mea regna videns, mirabor aristas. Id est segetes.

Metallum, metalli { [illegible] } dici potest perscrutatum: à [illegible], quod Perscrutor significat: quòd metallum intra terræ venas scrutari soleamus. Plin. lib. 33 cap. 6, Et vbicunque vna inuenta vena est, nó procul inuenitur alia: hoc quidē & in omni ferè materia: vnde metalla Græci videntur dixisse [illegible], Id est post alia.

Ignis excoquit vitium metalli. Ouid 4. Fast.

Potior metallis libertas. Horat. 1. epist. 10.

Æris metalla. Virgil. 2. Georg.

Aurata Lucret. lib. 6.

Aurifera. Lucan lib 3.

Fuluum. Senec. Agamemn 9.

Fului metalli vasta congeries. Claud. 2. in Ruffin.

Generosi vena. Ouid. ad Pisonem.

Incoctum Claud 1. de raptu Proserp.

Inexhausta, Vide INEXHAVSTVS.

Inexhaustis Chalybum metallis generosa Ilua. Virgil. 10. Æneid.

Nota. Sil. lib. 8. Intelligit marmor.

Metallum minutarium dixit Plin lib 33. cap. 7. pro fodina.

Argentaria metalla, & auraria. Plin. lib. 34. cap. 18.

Ferraria Plin lib 34. cap. 14.

Plumbarium Plin. lib 33 cap. 7.

Metallicus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Quod ad metallum pertinet: vt Metallica natura. Plin. lib. 27. cap 4. Fuere qui traderent in Iudæa super Ierusolymam eius naturam metallicam.

Metallicus, Substantiuum { [illegible] } Qui in metallis operatur. Plin. lib. 34. cap. 16, Lauant eas arenas metallici: & quod subsidit, coquunt in fornacibus.

Metallifer, pen corr. Adiect. { [illegible] } Stat. 4. sylu. 4, Anne metalliferæ repetit mea mœnia Lunæ?

Terræ metalliferæ. Silius lib. 15.

Metamorphosis, pen. prod. huius metamorphoseos, fœm. gen. { [illegible] } Latinè transformatio, vel transfiguratio dicitur. Quo nomine Ouidius opus suarum transformationum appellari voluit.

Metaphora, metaphoræ, pen. corr. { [illegible] } est tropus, quo ex simili simile significatur. Translatio à Cicerone dicitur. vt,

-ferrúmque armare veneno. Metaphora duplex est. Nam & venenum armare, & ferrum armare, translatio est. Quintil. libro 8. cap. 6, In totum autem metaphora est breuior similitudo: eóque distat, quòd illa comparatur rei quam volumus exprimere, hæc, pro re ipsa dicitur.

Metaphysica, pen corr metaphysicorum { [illegible] } tantùm pluraliter, supernaturalia dicuntur. Quum tamen verè, & ea ipsius operis quod conscripsit Aristoteles titulo, [illegible] scribatur. Titulus tamen factus ab interpretibus videtur, quam ab Aristotele ipso appellatur theologia & philosophia prima.

Metaplasmus, metaplasmi { [illegible] } ad verbū dici potest Trāsformatio. Est autem translatio quædam recti, solitíque sermonis in alteram speciem, vel metri, vel ornatus, vel necessitatis gratia. Donatus.

METAPINVM, teste Plinio lib 3. cap. 4, vnum est ex ostiis Rhodani.

METAPONTIS, idis { [illegible] } Insula est in mari Carpathio, inter Rhodum & Guidum sita, recentiore nomine Syme appellata, à Syme Ialysi filia. Vide Steph in dictione Syme.

METAPONTVM { [illegible] } Italiæ oppidum in sinu Tarentino à Pyliis, qui Nestore duce è Troia nauigauerunt, conditum: adeò terræ prouentu & agricolatione felix, vt ea gratia auream æstatem Apollini Delphico aliquando donum obtulerit Pomponius libro 2. Ptolemæo Metapontium dicitur: vulgò *Pelicor*. Plin. lib. 14 cap. 1, Metaponti templum Iunonis vitigineis columnis stetit.

Metapontinus, pen prod Adiect. { [illegible] } Liu. 3. Decad. lib 5, Itaque Metapontini extemplo metu quo premebantur liberati, ad Annibalem defecere.

Metathesis, huius metathesis. pen. corr. fœm gen. { [illegible] } Latinè transpositio dicitur, quum vna litera necessitatis causa ex vno dictionis loco in alterum transponitur, vt Tymbre pro Tymber, & Euandre pro Euander.

Metatio, Metator, Vide Metor, in META.

METAVRVS { [illegible] } & Metaurum, Vmbriæ fluuius in Flaminiam decurrens: quæ regio, Gallia dicebatur, vbi Claudius Nero consul cum Salinatore Asdrubalem interfecit. Nunc Plomba fluuius, teste Oliuario in Melam. Plin. lib 3 cap 14. Oliuarius in Melam lib. 2. cap 4 aliud facit Metaurum, quod dicit vocari Tettana.

Flumen Metaurum. Horat. 4 Carm ode 4.

Vagus prærupta valle Metaurus. Claud. 4. Paneg.

Velox. Lucan. lib. 2.

Metaxa, metaxæ { [illegible] } dicitur Latinè sericum. qua voce vsi sunt Arcadius & Honorius lib. 11. Cod. titulo 7 de murilegulis. Martianus quoque, D. De publican. & vectigal L. vlt. Metaxa, inquit, vestis serica vel subserica. Aëtius & Actuarius medici, bombicum vermium vellus, antequam tinctioam vel colorem experiatur, id est (vt vulgò dicunt) sericum crudū, cataxam vocant, luxata dictione, pro mataxa siue metaxa. Vtrunque cataxam agnoscit Ruellius de stirpibus libro 2. cap. 150. in fine. adeò pertinax in illis authoribus menda irrepserat.

Metaxarius, metaxæ siue serici negotiator. Iustinianus lib. 8. Cod. titulo 14. De pignoribus & hypothecis.

METELIS { [illegible] } Oppidum Ægypti, non procul ab Alexandria, recentiore nomine Bechis appellatum: à quo vicinus Nomus Metelites dictus est. Stephan.

Metelli dicuntur in re militari, quasi mercenarij. Accius Annaliū 7, Calones, famulíque, metellique, cacolæque. Hæc Sext. Pomp. lib 11.

METELLI { [illegible] } plebeij fuere, vt ait Liuius lib. 19. verùm clari victoriis & magistratibus, Cæciliique omnes appellati. Quorum primus Cæc. Metellus cæcus & Pontifex maximus: quam orbitatē contraxit dum sacra ex incendio ædis Vestæ rapuit. Prius enim primo bello Punico, aduersus Pœnos speciosissimum egit triumphum, XIII ducibus hostiū, & CXX elephantis in eo ductis. Cæc. Metellus, à domita Macedonia Macedonicus vocatus, Pertos Pseudophilippum & Achæos quos bis prælio fudit, triumphandos Mumio tradidit. Inuisus plebi ob nimiam seueritatem, & ideo Consul ægrè factus. De hoc Liu. lib. 59. Memorantur alij plures Metelli, vt Balearicus, Vittatus, quem Plinius Diadematum vocat. Metellus præterea Numidicus dictus, quòd de Numidiæ rege Iugurtha triumphauit. Cuius meminit Cicero, & item Gellius libro 1. cap. 6. & lib. 6. cap. 11. Metellus Creticus à deuicta Creta dictus, cuius meminit Plutarchus in Pompeio. Metellus Dalmaticus à deuictis Dalmatis. Author Pædianus Act. 3. in Verrem.

Pugnax Metellus. Lucan. lib 3.

Fortes. Claud. 5. Paneg

Metellinus { [illegible] } pen. prod. Adiectiuum. Quod est Metelli Cic. ad Attic. lib. 1. epist. 8, In illam orationem Metellinam addidi quædam. Id est, contra Qu. Metellum Nepotem scriptam. Eius orationis meminit Gellius lib 18. cap. 7. his verbis, Sicut M. Tullius in oratione quæ inscripta est contra concionem Qu. Metelli. Quintil. lib 9. cap. 3. de Dissolutione, Vt Cicero dixit contra concionem Metelli.

Metempsychosis { [illegible] } Latinè reddi potest, Animæ transmigratio, hoc est transitus animarum ex vno corpore in aliud, quod fuit Pythagoræ dogma.

Meteoros, pen. prod { [illegible] } Suspensus, sublimis, sublenatus ad aliquam rem. Inde Meteora, Meteororum, Aristotelis opus, in quo de rebus sublimibus tractatur.

Methodus, methodi, pen. corr. fœm gen. { [illegible] } Breue dicendi cōpendium vertit Quintilianus, quasi breuem viam qua quamcelerrimè ad peritiam euadimus. Cicero viam, artem, & rationem vocat. Ex Budæo.

Methodice, pen. corr. Est pars grammatices, rationem loquendi tradens. Quintil lib. 1. cap 15.

METHONE, penult. prod. { [illegible] } vrbs Peloponnesi, Ptolemæo libro 3. cap. 16. Hodie Modona, vulgò *Modon*. via peregrinantium Ierosolymam à Venetiis.

METHVRIADES { [illegible] Stephano } siue (vt apud Plinium legitur) Methurides, Insulæ quatuor sunt in sinu Megarico, non procul à Trœzene. Vide Plin lib 4. cap 12.

METHYDRIVM { [illegible] Stephano } Arcadiæ oppidū est, de quo Strabo lib 8. & Plin. lib. 4 cap. 6.

METHYMNA { [illegible] } ciuitas est in Lesbo insula, optimum habens vinum Ouid. 1. de Arte, Gargara quot segetes, quot habet Methymna racemos.

Methymnæus, Adiectiuum { [illegible] } Virgilius libro secundo Georgicorum,

Non eadem arboribus pendet vindemia nostris,

Quam Methymnæus carpit de palmite Lesbos.

Methymnæa Lesbos. Ouid. 11. Metamorph.

Meri Methymnæi grata saliua. Propert. lib. 4. eleg 9.

Vua. Horat 2. Serm. satyr. 8.

Vates. Stat 1. Sylu. 2.

Methymnias, Methymniadis, f. gen. { [illegible] } Ouid. epist. 15, Nec me Pyrthiades, Methymniadesve puellæ, &c.

METRA, tribus. Vide TRTAVS.

Meticulosus, Vide METVO.

METIOCHVS (μητίοχος) fuit, teste Herodoto lib 6, Miltiadis Atheniensis ducis filius, qui quum à Phœnicibus caperetur, & Dario Persarum regi, contra quem pater bellum gerebat, præsentaretur, in nullo prorsus læsus fuit, sed eum donauit Darius pulcherrimo palatio, multis possessionibus & diuitiis, atque vxorem Persicam dedit, ex qua liberos suscepit. Vide Herodotum lib 6.

Metior, metiris, pen. prod. mensus sum, metiri (μετρῶ) Mensurare. A Græco deducitur, μετρῶ Plin. lib. 16. cap. 44. Decem arbores metiens singulas, Cic. 4 Acad. Nec magis assirm abunt signum illud (si erunt sex mensû pedum) esse, quàm solem, quem metiri non possunt, plusquam duodeuiginti partibus maiorem esse quam terram.

Parcè & restrictè metiri. Vide PARCVS.

Interuallis æqualibus aliquid metiri. Cic. 3. de Orat.

Agrum aliquem metiri. Cic Pæto, lib. 9. 17.

Frumentum metiri. Cic 5 Verr.

Parcè & paulatim metiri frumentum Cæsar 7. bel. Gall.

Mundi magnitudinem metiri. Cic. 1. Offic.

Metiri stipendium. Curtius lib 5. Ex pecunia deinde Babyloniæ, Macedonibus equitibus sexcenti denarij tributi: peregrinus eques quingentos accepit: ducenis pedestrium stipendium mensum est.

In hasta metiri se. Stat. 1. Achill. de Achille,

-Lapitharum prælia ludit

Improbus, & patria iam se metitur in hasta.

Annum metiri sol dicitur. Ouid. 4. Metam.

Æternitas nulla temporis circunscriptione metitur. Cicero 1. de Nat. deorum.

Oculo metiri aliquid. Horat. 2. Serm. sat. 2,

Metiri possis oculo latus.

Prospectu metior æquora. Ouid. epist. 10.

Terras metitur oculis. Lucan. lib. 6.

Animo metiri aliquid. Ouid. 2 Metam. de Phaethonte,

-multum cæli post terga relictum,

Ante oculos plus est: animo metitur vtrumque.

Pectus alicuius metiri cuspide. Silius lib. 4.

Pedibus metiri aliquid. Cic. Qu. frat. lib. 3. 17. Sese autem mensum pedibus aiebat passuum CCCC. &c. mihi plus visum est.

¶ Metiri gradibus, pro Abire. Plautus Pseud. 17, Quin hinc metimur gradibus militaris?

Iter cursu metiens. Catull in Carmine secul. 31.

¶ Metiri, Transmeare Lucilius lib 30, Vti mare metitur, magnum fluctibus tradidit. Virg. 4 Georg.

Et iuncto bipedum curru metitur equorum. Nonius.

Aquas metiri carinam. Ouid. 9. Metam.

¶ Auribus sonantia omnia metiri. Cic in Orat.

¶ Metiri, æstimare. Cic. de Senect. Neque enim ipsorum conuiniorum delectationem voluptatibus corporis magis, quàm cœtu amicorum & sermonibus metiebar.

Metiri summum bonum honestate, aut suis commodis. Cic. 2. de Finib Hanc se tuus Epicurus omnino ignorare dicit quam aut qualem esse velint, qui honestate summum bonum metiantur. Idem 1. Offic. Nam qui summum bonum sic instituit, vt nihil habeat cum virtute coniunctum, idque suis commodis, non honestate metitur, &c. Id est summum bonum in suis tantum commodis & voluptatibus constituit, non autem in honestate. Idem 1. de Nat. deorum, Omnia, quæ ad beatam vitam pertineant, ventre metiri.

Charitatem patriæ non nostro sensu, sed salute ipsius patriæ metiri Cic 1. Tuscul.

Metiri omnia dignitate, non ambitione. Cic. ad Brutum, lib. 10. 24, Ceterum hæc est summa, vt omnia te metiri dignitate malim, quàm ambitione.

Fidelitatem sua conscientia metiri. Plancus Ciceroni, lib. 10 4.

Angustè tantos metiri honores. Stat. 11. Thebaid.

Modum diuitiarum, ex eo quod tantum cuique satis est, homines metiuntur. Cic. in Parad.

Metiens aliorum in se odium suo in alios odio. Liu. 3 ab Vrbe.

Officio metiri omnia. Cic. lib. 8. 160.

Vitiis hominum, non rerum euentu metienda sunt peccata. Cic. in Parad.

Scientiam clarorum virorum rerum gestarum magnitudine metiri. Cic. 2. de Orat.

Suo modulo ac pede metiri se. Horat 1. epist 7.

Studia nostra naturæ regula metiamur. Cic. 1. Offic.

Iaculatrice sua, non rei natura vim eloquentiæ metiri. Cicero de Opt gen Orat.

Virtutem verborum magnificentia non metiamur, sed vitæ sermonisque nostri consuetudine interpretemur. Cic. de Amic.

Voluptates ob cœnas forma, ætate, & figura metiri. Cicero 5. Tuscul.

Mensus, Particip. Cato cap. 146, Modio oleario mensum dato vnguinis pondo 2.

Spatia mensa quia conficiunt cursus suos, menses vocantur. Cic. 2. de Nat. deorum.

Mensor, mensoris (μετρητής) Verbale. Colum. lib. 6. cap. 1, Quod ego non agricolæ, sed mensoris officium esse ducebam. Plin. lib. 6. ca. 17. Alexandri magni vestigia insistamus: Diognetus & Beton itinerum eius mensores, scripsere, &c.

Mensores (inquit Vegetius lib. 2 cap. 7.) qui in castris ad podismum dimetiuntur loca in quibus milites tentoria figant: vel hospitia in ciuitatibus præstant *fourriers du camp, qui ordonnent les quartiers.* Legitur & metatores.

Maris & terræ mensor Horat. 1 Carm ode 28.

Mensio (μέτρησις) Aliud verbale. Idem quòd dimensio, seu mensura. Cic. in Orat. Aures enim, vel animus, aurium nuntio naturalem quandam in se continet vocum omnium mensionem, Quintil. lib. 2. cap.

16, Secundum mensionem eius.

Mensura, mensuræ, pen. prod. (μέτρον) Notæ significationis. Plin. lib. 7. cap 56, Mensuras & pondera Phidon Argiuus, aut Palamedes, vt maluit Gellius, inuenit.

Colligere solis, ac terræ mensuras. Quintil. lib 1. cap. 17.

Roboris mensura implebat tres quinque vlnas. Ouid. 8. Metam.

Breuior mensura capilli. Ouid. 9 Metam.

Agitare mensuram animo, Vide AGO.

Certa mensura. Plin. lib. 6 cap 33, Vt per Meroën & Syenen mensura currat a VIII. LXXV m. pass.

Mensura venit ad digitos. Plin. lib. 2. cap. 23. Hoc est computetur.

Mensura venit in computationem. Plin. lib. 6. cap. 33.

Iusta mensuras agrorum, Vide IVRO.

Par mensura. Iuuenalis sat 10,

Vt rebus lætis par sit mensura malorum.

Parua mensura selectæ partis Iuuenal. sat. 14.

Mensuram alicuius rei agere. Plin. lib 2. cap. 1, Quasi verò mensuram vllius rei possit agere, qui sui nesciat.

Mensura beneficij Plin epist. 168.

Nominis mensura. Ouid. 1. de Ponto, eleg 2.

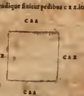
Maxime, qui tantæ mensuram nominis imples,

Et geminas animi nobilitate genus.

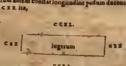
Mēsura sic definitur, & exponitur ab iis, qui De limitibus scripserunt, quorū hæc sunt verba, Mēsura est, quicquid pōdere, capacitate, longitudine, altitudine, latitudine, animóq; finitur. Maiores itaque orbē in partes, partes in prouincias, prouincias in regiones, regiones in loca, loca in territoria, territoria in agros, agros in centurias, centurias in iugera, iugera in climata: deinde climata in actus, perticas, passus, gradus, cubitos, pedes, palmos, vncias, & digitos diuiserunt. tanta enim fuit eorum solertia. Digitus est pars minima agrestium mensurarum: inde vncia habet digitos tres, palmus autem quatuor digitos habet, pes XVI. passus pedes V. pertica passus duos, id est pedes X. Pertica autem à portando dicta, quasi portica. omnes autem præcedentes mensuræ in corpore sunt, vt palmus, pes, passus, & reliqua: sola pertica portatur est enim X pedum, ad instar calami in Ezechiele templum mensurantis. Actus minimus est latitudine pedum quatuor, lōgitudine CXX. climata quoque vndique versus pedes habent LX. ita,

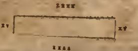
Actus quadratus vndique finitur pedibus CXX. ita,

Hunc Bætici arapennem dicunt, ab arando scilicet. Actus duplicatus iugerum facit: ab eo quòd est iunctum, iugerum nomen accepit. iugerum autem constat longitudine pedum ducentorum XL, latitudine CXX. ita,

Actum prouinciæ Bæticæ rustici agnam vocant: porcam idē Bætici XXX. pedum latitudine, & LXXX. longitudine definiunt ita,

Sed Porca est quod in arando extat: quod defossum est, lyra. Galli candetum appellant in areis vrbanis spatium centum pedum, quasi centetum: in agrestibus autem, pedum CL. quadratorū rustum candetum vocant. Porro stadialis ager habet passus CXXV, id est pedes DCXXV, cuius mensura octies computata milliarium facit; qui cōstat quinque millibus pedum. Centuria autem ager est ducentorum iugerū, qui apud antiquos à centū iugeribus vocabatur. Sed postea duplicata, nomen pristinum retinuit. in numero enim cēturiæ multiplicatæ sunt, sed nomen mutare non potuerunt. Frontinus autem

sic in libro de limitibus. Mensura est cõplurium, & iteres se æqualiũ interuallorum longitudo finita mensura est, vt pes per vncias, per pedem decempeda, per decempedam actus, per actum passus, per passus stadium, per stadium miliarium. minima harum mensurarũ pars est digitus si quid enim intra digitum metiamur, partibus respondemus, vt dimidiam aut tertiam partẽ digiti. in pede porrecto semipedes duo, in pede constrato semipedes quatuor. in pede quadrato semipedes octo. pes habet palmos quatuor, vncias duodecim, digitos sexdecim. palmus habet digitos quatuor, vncias tres. sextãs, quæ eadem dodrans appellatur, habet palmos tres, vncias nouem, digitus duodecim.

METIS {μῆτις} teste Hesiodo in Theogonia, nympha quædam vna fuit ex filiabus Oceani & Tethyos, sic dicta à consulendo.

METISCVS, Turni auriga. De quo Virgilius lib. 12. Æneid.
Aurigam Turni media inter lora Metiscum
Excutit, &c. Sunt qui scribendum putent Methyscus, etymon eius deriuantes à Græco verbo μεθύσκομαι, quod est inebrior.

METIVS Carus, delator insignis fuit, de quo Plin. 1. epist. ad Voconium & lib 6. ad Hispanum.

¶Metius Geminus, dux Tusculanorum superatus à Romanis bello Latino ¶Metius item Curtius, Sabinorum dux contra Romulũ, ob raptas Sabinas acriter pugnauit. ¶Metius Suffetius, dux Albanorum, quòd contra fœdus societatis in bello Fidenatium animum ancipitem & infidum gesserat, iussus est in concione à Tullo Hostilio quadrigis discerpi. Liuius lib. 1.

Meto, metas, Vide Metor, metaris, in META.

Meto, metis, messui, messum, metere {θερίζω, ἀμάω} Secare significat, vt ait Seruius & tam de vua & aliis rebus, quàm de frugibus dicitur. Plaut. Pœnul. 16,
Vt hortum fodiat, neque vt frumentum metat. Cæs. 4. bel. Gall. Tũ dispersos depositis armis, in metendo occupatos subitò adorti. Sic Cic. 1. Tuscul. Tum vita omnibus metenda vt fruges. Ex quodam poeta Plin. lib. 12. cap. 13, Metitur cardamomum eodem modo & in Arabia.
Arua metere. Propert. lib 4. eleg. 11.
Farra metere. Ouid. 2. Fast.
Purpureósque metunt flores. Virgil. 4. Georg.
Lilia summa metere virgam. Ouid. 2. Fast.
Rubum falce metit. Ouid. epist 6.
Agmina metuntur. Silius lib 17.
Prostratis opibus regni, Phœnissa metuntur Agmina.
Orcus metit grandia cum paruis. Horat. 2. epist. 2.
Vt sementem feceris, ita metes. Cic. 2. de Orat.
Fructum metere vt possis, serere beneficium, est liberale officiũ. Cic. Anteq. iret in exil.
Metere messem malorum. Plaut. Trinum. 3.
neque quicquam hic vile nunc est,
Nisi mores mali: eorum licet iam messem metere maximam. Idem Epid. 14,
Sed vt est acerbum, pro bene factis quum mali messem metas.
Mihi istic nec seritur nec metitur. Plaut Epid. 5. sanè quàm eleganter vsurpauit: id est, Ista res nihil ad me pertinet, vt quæ neque meo fiat periculo, neque emolumento Metaphora notissima est. Etenim qui sementem facit, is suo impendio, suóque periculo facit: qui metit, compendium accipit, & id tuto est. Diuersum est huic quod est apud eundem In Mercatore. 5, Tibi aras, tibi occas, tibi seris, tibi eidem metis. Erasmus.
Messus {θερισθείς} Participium: vt Herbæ messæ falcibus. Virg 4. Æneid.
Messio, messionis, f. g. {θερισμός} Ipsa metendi actio.
Messor, Messoris {θεριστής, ἀμητήρ} Qui metit. Cic. 3. de Orat. Nõ mihi oratores antiquos, sed messores videris imitari.
Durus messor. Ouid. 14. Metam.
Fessi messores. Virgil. 2. eclog 2.
Indocere messorem aruis. Virgil. 1. Georg.
Messor scelerum Plaut. Cap. 12, -rogas?
Sator, satórque scelerum, & messor maximè.

Messorius, Adiectiuum {θεριστικός} Quod ad messorem pertinet. Cic. pro Sestio.
Falces messoriæ Vlp. in l. Instrumento. D. De instructo vel instru. legato.

METOECVS {μέτοικος} qui de vna ciuitate in aliam migrauit habitandi animo Latinè aduena dici potest, vel inquilinus. Pompon. in l. pupillus. D. de verb. signific. parœcum appellat.

Metonymia, metonymiæ {μετωνυμία} Latinè transnominatio, vel denominatio: vt Bacchus pro vino. Similiter quum dicimus Pigrũ frigus, lætum, Metonymia est tropus, quum ab eo quod continet, significatur id quod continetur: aut superior inferiore, aut inferior superiore. Quod continet, id quod continetur: vt Ennius quum ait, Africa terribili tremit horrida terra tumultu. Ab eo quod continetur, id quod continet: vt quum dicitur Epota amphora vini. A superiore inferior: vt Ennius, Cum magno strepitu Volcanus ventos vegetat tero. Ab inferiore superior: vt Persuasisti animo vinum deos, qui multo est maximos. Cic in Orat. Hãc hypallagen rhetores, quia quasi summutantur verba pro verbis, metonymiam Grammatici vocant, quòd nomina transferuntur. Vide SVMMVTO.

Metoposcopus, metoposcopi, pen. corr. Qui frontem consyderat, id est diuinat ex facie hominis: quique priuatim ex inspectione frontis, quid cuique euenturum sit, prædicit. μέτωπον frons; σκοπός inspector. Plin. lib. 35 cap. 10.

Metor, metaris, Vide META.

Metopion {μετώπιον} Arbor est in Africa Æthiopiæ subiecta nascens, ex qua Ammoniaci lacryma in subiecta arenas destillat. Plin. lib. 12. cap. 23, Dioscoridi verò metopion, ferula est in Syria nascens, ex qua galbanum destillat. ¶Est & metopion olei genus ex amaris amygdalis confectum, teste Plin. lib. 13. cap. 7.

METRA, Erisichthonis cuiusdam Thessali filia, meretrix liberali forma, ad quam qui commeabant adolescentes, corporis copiam non assequebantur, nisi equos, boues, amplissimáque deferrent munera: quia nondum id temporis ei pretiosus fuerat gemmarum vsus. Porrò Thessali per iocum dicebant Metram Erisichthonis verti in ea omnia, quæ illi ab amatoribus donabantur: vnde fluxit prouerbium, Mutabilior Metra Erisichthonis.

Metreta, metretæ, pen. prod. {μετρητής} Genus vasis quod constituit ex duobus batiis. Budæus, Metreta est congiorum decem, vt auctor est Dioscorides Decem autem congii sexaginta sextarios valent, id est amphoram & quadrantem. Colum. lib. 12. cap 22.

Metrocomia {μητροκωμία} eodem modo dici videtur quo metropolis, in titulo, Non licere habitatoribus metrocomiæ loca sua ad extraneum transferre, lib. 11. C. Item in l. vltima. De exact. tribut. lib. 10. Budæus.

METRODORVS, penultima prod. {μητρόδωρος} Lampsacenus, Epicuri discipulus, fidissimúsque amicus, Strabone, Diogenéque testibus. ¶ Metrodorus etiam Atheniensis, Carneadis auditor, vt Cicero de Oratore testatur pictor & philosophus fuit. Cicero de Oratore lib. 2, Erat (inquit) etiam Metrodorus, qui cum illis vnà illum ipsum Carneadem diligentius audierat. Paulo pòst, Vigebat auditor Panætii illius tui Mnesarchus, & Peripatetici Critolaus & Diodorus. Hæc Cicero. ¶Metrodorus præterea Scepsius, qui è philosophica vita in ciuilem mutatus est, magna ex parte in suis scriptis oratoriè loquutus: & nouo quodam dicendi genere vsus est, quo multos deteruit. Propter nominis famam, quanquam pauper erat, clarum tamen coniugium apud Carthaginenses adsecutus est: atque vti Carthaginiensis viuebat. Quúmque amicitiam Mithridatis regis sibi conciliasset, ad illum cum vxore discessit, & honore maximo affectus est Hæc Strab. lib. 13 Huius etiam meminit Cicero, memoriámque commendat 1. Tuscul. Quæst. Non quæro (inquit) quanta memoria Simonides fuisse dicatur, quanta Theodectes, quanta is qui à Pyrrho legatus ad Senatum est missus Cyneas, quanta nuper Carneades, quanta qui modò fuit Scepsius Metrodorus, quanta noster Hortensius.

METROPOLIS, pen. corr. {μητρόπολις} quasi mater ciuitas dicitur. Budæus, Metropolis dicitur vrbs, a qua coloniæ deductæ sunt, quales multæ Athenis, & ab vrbe Roma. sic enim se habet metropolis ad coloniam, vt mater ad filiam.

Metropolitanus, pen. prod. Qui ex metropoli oriundus est.

Metropolites, pen prod. metropolitanæ ciuitatis Pontifex.

Metrum, metri {μέτρον} Mensura Latinè dicitur. Græcis μέτρα. Metra, dicuntur versus à Latinis, quoniam mensurantur versus. Columel. lib 3 cap. 10, Exceptis quæ resolutis metris Virgilii.
Seruire metro coguntur. Quintil. lib 1. cap. 8.

Metricus, pen. corr. {μετρικός} Adiect. Plin. lib. 11. cap 37, Arteriarum pulsus, in modulos certos, legésque metricas per ætates stabilis, aut citatus, aut tardus.

Metuo, metuis, metui, metuere {δέδω} A quodam motu animi dicitur, vt inquit Varro. Et propriè seruorum est. Significat autem Timere & formidare, ac vereri. Cic. de Senect.
Magis metuo, Vide MAGIS.
Male metuo, Vide MALVS.
Metuit loqui. Ouid. 1 Metam.
Metuit tangi. Horat. 3 Carm. ode 11.
Metuo crimen, Id est ne detur crimini. Cic 7. Verr.
Metuo illum. Plautus Amphit. 3.
Contagione meæ matris metuo malum. Terent. Eunuch. 5. 1,
Metuebant omnes iam me.
Metuo illum ne. Terent. Eunuch. 3. 5,
nunc metuo fratrem Ne intus sit
Metuo illum de. Plautus Merc. 9,
De lanificio neminem metuo, vna ætate quæ sit.
¶ Metuo tibi, Ne quid mali scilicet tibi accidat. Plaut. Amphit. 17.
Metuo meo amori moram, Ne remoretur maximum meum. Plaut. Pœnul. 7,
Sciebam ætate tardiores, metui meo amori moram.
Metuo illum mihi ne Plautus Asin. 3.
Metuo à vel ab Cic. ad Atticum, lib 9. 175, Sed quum eadem metuam ab hac parte, &c. Idem ad Sest. lib 5 6. Plaut. Capt. 9. 12,
Quid à nobis metuis? Terent. And. 1. 1,
Hei metuit à Chryside. Liu 3. bel Pun. Ab Annibale metuens.
Metuo abs te de verbis tuis Plaut. Menæch. 7.
Ab hoste metui. Ouid. 13. Metam.
Metuo Reip. malum ab eo. Cic. ad Attic. lib. 2. 8.
Metuo de vita. Cic. Attic. lib. 10 195.
Haud metuo. Terent. Eunuch. 4 6.
Metuo ne. Plaut. Pseud 19. -nimiũ metuebam malè
Ne abisses. Idem Asin. 12,
Ne vxor resciscat, metuit.
Metuo ne non. Plaut. Casin. Metuo ne nõ sit surda. Ter. Heaut. 5 3,
Quid? metuis ne non, quum velis conuincas illum esse tuum? Cic pro T. Annio Milone, Cur igitur hos manumisit? metuebat scilicet ne indicarent? ne dolorem perferre non possent?
Metuo nequando. Terent. Eunuch 3. 1.
Metuebam propter vos, ne. Plaut. Rud 14,
Metuo propter vos, ne vxor mea me extrudat ædibus.
Metuo quid agam, vel quid sit. Terent. Heaut. 4. 3.
Metuo quin. Plaut. Amphit. 17.
Metuo quor. Plaut. Truculent. 17.
Metuo vt. Terent. Hecyr. 3. 2,
Metuo vt ne. Plaut Bacchid. 16.
Metuóque vt hodie ne possim emolirier. Cic. Metuo vt ne pateat.
Metuens, metuentis, Participium. Terent And. 5 4,
Idque adeò metuens vos celaui quod nunc dicam.
Cladem metuens. Ouid 5 Metam.

Fortunam

Fortunam. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6.

Pœna soluti metuens, Id est cuius nulla vnquam dissolutio futura est. Horat. 2. Carm. ode 2. Tralatio ducta est ex eo, quòd qui metuunt quippiam, idipsum fugiunt, & vitant quantum fieri possunt. Huius significationis ignari quidam negationem, haud, addidere, vt esset, haud metuentis, sed ridiculè, quum hæc loquendi forma in classicis passim reperiatur. Vide Lambinum.

Superos metuens. Stat. 3. Sylu. 3.

Inopi metuens formica senectæ. Virg. 1. Georg.

Metuens {δεδιώς} Nomen ex participio: vt Metuens legum, Metuens iudiciorum. Cic. Post red. in Senat. Consules modesti, legúmque metuentes impediebantur lege, non ea quæ de me, sed ea quæ de ipsis lata erat. Idem pro Domo sua ad Pontif. Homines legum iudiciorúmque metuentes.

Flagelli metuens. Iuuen. Saty. 5.

Insidiarum, metuénsque pericli. Virgil. 5. Æneid.

¶ Metuentior, Comparatiuum. Ouid. 6. Fast. -de Numa.

Regis opus placidi, quo non metuentius vllum, &c. Idem epist. 18, Quid tamen euenit cur sis metuentior vndæ?

Hospes metuentior. Sil. lib. 8.

Metuendus {φοβερός} Cic. de Arusp. resp. Eodem ferè tempore factus in agro Piceno Potentiæ nuntiatur, terræ motus horribilis cum quibusdam multis metuendísque rebus.

Antrum metuendum. Propert. lib. 4. eleg. 10.

Eques metuendus hasta. Horat. 3. Carm. ode 2.

Pericula metuenda. Horat. 2. epist. 1.

Vis metuenda. Virg. 4. Georg.

Metutus, pen. prod. Participium passiuū veteribus vsurpatū, posterioribus obsoletum {φοβηθείς} Lucretius lib. 5,

Nam cupidè conculcatur nimis antè metutum. Hoc est formidatum, quod homines antè metuerunt.

Metus, huius metus, m. g. {δέος, φόβος} Est de instanti vel futuro periculo, mentis trepidatio, inquit Vlp. Cic. 4. Tusc. Metus, opinio impendentis mali, quod intolerabile esse videatur. Et tam actiuè quàm passiuè sumitur: nam metus hostium rectè dicitur, & quum timent hostes, & quum timentur. Rursum Cic. 4. Tusc. Ægritudini finitimus est metus: de quo pauca dicenda sunt. est enim metus vt ægritudo præsentis, sic ille futuri mali: itaque nonnulli ægritudinis partem quandam metum esse dicebant, alij autem metum præmolestiam appellabant, quòd est quasi dux consequentis molestiæ. Quintil. lib. 6. cap. 3. Metum duplicē intelligi volo, quem patimur, & quem facimus.

Mortalitatis metus. Quintil. in Proœm. lib. 6.

Metus existimationis viuorum. Cic. 3. Verr. Hæc est istius præclara tutela: en cui tuos liberos committas, en memoria mortui sodalis, en metus viuorum existimationis.

Metus fulminis. Quintil. in Proœm. lib. 6.

Metus de. Cic. ad Attic. lib. 3, Me & meorum malorum memoria & metus de fratre in scribendo impedit.

Metus ex corpore. Celsus lib. 4. cap. 24.

Metus in hac re. Celsus lib. 2. cap. 10.

Frigido metu exanguis. Senec. Hippol. 10.

Liber à metu, In L I B E R, liberi.

Liber omni metu, Vide L I B E R, liberi.

Trepidi exanguésque metu. Stat. 3. Thebaid.

Vacuus metu. Ouid. 10. Metam.

Dubij inter spem & metum. Virg. 1. Æneid.

¶ Acer metus. Virg. 1. Æneid.

Acrior metus omni cura. Valer. 1. Argon.

Adiunctus, In A D I V N G O.

Ambiguus. Tacit. lib. 1.

Audax metus, & pallens fiducia. Stat. 6. Thebaid.

Cæcus, In C Æ C V S.

Depositus. Ouid. 5. Metam.

Falsi. Ouid. 1. Trist. eleg. 4.

Fœminei. Senec. in Medea, 2.

Gelidus. Ouid. epist. 11.

Graues. Senec. in Agamemn. 4.

Humiles. Valer. 3. Argon.

Inanis metus. Tacit. lib. 13.

Ingens. Virg. 6. Æneid.

Insignis pœnarum. Lucret. lib. 3.

Lymphatus. Lucan. lib. 7.

Pauidi. Ouid. 1. Fast.

Solliciti. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.

Vani. Ouid. epist. 15. Vigiles. Sil. lib. 7.

¶ Abolere metus. Stat. 1. Achil.

Abstergere animi metum. Cic. Pæto, lib. 9. 16.

Aberant pœna, metúsque. Ouid. 1. Metam.

Accipere metum, In A C C I P I O.

Acuere metum alicui. Virg. 12. Æneid.

Adducere in metum, & Adduci metu, In A D D V C O.

Adducere in metum aliquem. Tacit. lib. 15.

Adhibere. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Adimere, In A D I M O.

Adiungere, In A D I V N G O.

Afferre metum alicui, & spem ostendere. Cic. 4. Verr.

Afficere metu, In A F F I C I O.

Amittere metum, In A M I T T O.

Amouere. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Amoto metu. Terent. And. 1. 2.

Ardere metu, Vide A R D E O.

Auferre. Virg. 12. Æneid.

Capere, In C A P I O.

Captus metu subito. Stat. 12. Thebaid.

Repens metus commouit me. Senec. Troad. 6.

Vehementi metu commota mens. Lucret. lib. 3.

Compellere in metum, In C O M P E L L O.

Compressa metu murmura. Stat. 1. Thebaid.

Concipere, In C O N C I P I O.

Concitare, In C O N C I T O.

Concussus mentem metu. Virg. 12. Æneid.

Conijcere in metum, Vide C O N I I C I O.

Defendere à metu. Cic. pro Lege Manil. Hæc vobis prouincia Quirites, si & belli vtilitatem, & pacis dignitatem sustinere vultis, non modò à calamitate, sed etiam à metu calamitatis est defendenda.

Deijcere. Cic. in Verrem.

Demere. Ouid. 2. Metam.

Depellere. Cic. Qui primus post meum discessum metum bonis, timorem huic ordini, seruitutem depulit ciuitati.

Diriguere metu. Ouid. 7. Metam.

Dissoluunt animi magno se angore, metúque. Lucret. lib. 3.

Exanimari. Cic. Non poteram in illius met, patriæque custodis tanta suspicione, non metu exanimari.

Excessere metum mea iam bona. Ouid. 6. Metam.

Excutere metum alicui. Ouid. epist. 14.

Excipere. Celsus lib. 7. cap. 26, Siquidem vt distentione neruorum periclitatur aliquis, dum vesica eius agitatur, sic alter metus excipitur remotis medicamentibus, ne nimium sanguinis profluat vt occidat.

Somnum excussit metus. Ouid. epist. 10.

Excutere metum corde. Ouid. 3. Metam.

Exoluere metum. Lucan. lib. 5.

Facere metum alicui, pro Inferre. Ouid. 5. Trist. eleg. 11.

Graues facere metus. Senec. Agamemn. 4.

Frangi metu vel debilitari. Cic. 1. de Orat.

Habere aliquid in metu, Id est metuere. Cic. ad Attic. 6.

Habere metum. Cælius Ciceroni, lib. 8. 10, Ego quidem præcipuum metum, quod ad te attinebat, habui, quòd scirem, &c.

Vanos res habet ista metus. Ouid. epist. 15.

Incidit animis metus tacitus, Vide I N C I D O, pen. corr.

Incutere metum. Cælius Ciceroni, lib. 8. 4.

Inferre, Vide I N F E R O.

Ingruit, Vide I N G R V O.

Inijcere alicui, Vide I N I I C I O.

Insinuauit metus pectora. Lucret. lib. 6.

Intendunt metum. Tacit. lib. 1.

Intrat metus. Tacit. lib. 1, Pauidos, & conscientia vecordes intrat metus.

Lenire. Sil. lib. 3.

Leuare alicui. Vide L E V I S.

Liberare aliquem metu. Quint. lib. 1. cap. 10.

Lætitiæ misti metus. Ouid. epist. 15.

Obijcere metum. Cic. Tusc. 2.

Offerre metum, In O F F E R O.

Ostendere, In O S T E N D O.

Pallens metu. Ouid. 9. Metam.

Parcere metu, In P A R C O.

Pati metum. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Pellere metum, In P E L L O.

Pelle fœmineos metus. Senec. Medea, 1.

Permotus metu, In P E R M O V E O.

Ponere aliquid in metu, pro Metuere. Cic. ad Attic. lib. 14, Quid autem absurdius, hoc metuere, alterum in metu non ponere? Idem lib. 12. Hoc metuere, alterum in metu non ponere.

Metus & spes diuinationem & auguria repererunt, Vide Amantes sibi somnia fingunt.

Gelido lingua retenta metu. Ouid. epist. 11.

Sedare metum. Senec. Thyest. 8.

Mens semota metu. Lucret. lib. 2.

Soluit metum alternus. Virg. 12. Æneid.

Soluere metus. Virg. 1. Æneid.

In metu esse, pro Metuere. Terent. Phorm. 1. 2. Cic. ad Attic. lib. 3, Mihi etiam vnū de malis in metu est fratris tui ferri negotium. Idem 2. de Finib. Tum etiam pœnæ timore, qua aut afficiuntur, aut semper sunt in metu ne afficiantur aliquando.

Sublatus metus. Celsus lib. 4. cap. 5.

Tenitari metu. Lucret. lib. 3.

Trepidare metu. Silius lib. 15.

Trepidare metu falso. Ouid. 2. Trist. eleg. 4.

Ingenti trepidare metu. Virg. 6. Æneid.

Turbari metu monstri. Ouid. 15. Metam.

Inanis metus viget mortales. Lucret. lib. 3.

¶ Metus, nouè & elegāter positum. Sallust. Hist. lib. 1, Ad bellum excitabat metus Pompeij victoriæ: Id est, quòd de Pompeio metuerent. Nonius.

¶ Metus, pro Religione: quoniam vt docet Seruius, ex timore nata est. Virg. 7. Æneidos, -multósque metu seruata per annos.

Meticulus, meticuli, pen. corr. Diminutiuum.

Meticulosus, pen. prod. {[illegible]} Adiect. à meticulus diminutiuo, Timidus. Plaut. Amphit. 4. Nullus est hoc meticulosus æque.

Meum {μῆον} Herba est caule foliísque aniso non absimilis, quæ in Italia nonnisi à medicis seritur, & iis admodū paucis. Duo genera eius describit Plin. lib. 20. cap. 23. Quidam Meu legunt, per duas syllabas.

M E V A N I A {Μηουανία} ciuitas Vmbriæ, inclyta Propertio alumno. A qua Meuanates populi. Plin. lib. 35. cap. 14. In Italia quoque lateritius murus Aretij & Meuaniæ est. Lucanus lib. 1,

-tauriferis vbi se Meuania campis

Explicat. Vbi Commentator, Meuania est pars Tusciæ, cuius nominis & insula Hybernis proxima Meuania dicitur. ¶ Meuania, oppidū est in Vmbria ad viam Flaminiam, iuxta quod labitur Clitumnus fluuius, cuius aqua pota candidos boues facit. Vide C L I T V M N V S.

M E V I V S {Μαίουιος} pessimus poeta, Virgilio & Horatio inimicus. Virg. 3. ecloga,

Qui Bauium non odit, amet tua carmina Meui. Horat. Epod. 10, Olens Meuius.

Meus, Adiect. Pronomen possessiuum { ἐμός. } Plaut. Trinum. 6, Nam quod tuum est, meum est: omne meum, est autem tuum. Terentius Heaut. 3. 1,

Meus gnatus? c. sic est. M. venit? c. certè. M. Clinia
Meus venit? c. dixi.

Meum, vel mea est negare. Plaut. Pseud 7. Cic. ad Attic. lib. 5, Et si intelligis quàm meum sit scire, & curare quid in Rep. fiat.

Mea, mea tu, & huiusmodi Terent. Adelph 3. 1,
-modò dolores, mea tu, occipiunt primulum. Idem Eunuch. 4. 3, Hau obsecro mea Pythias, quid istuc nam monstri fuit? Mea tu, inquit Donatus, blandimentum est, sine quo non progreditur colloquium fœminarum, & maximè trepidantium.

Cum mei vnius salute, ciuitatis salus coniuncta, pro Mea vnius. Cic in Vatinium, Quid ergo homo imperitissime solidæ laudis ac verè dignitatis, præstantius mihi potuit accidere? quid optabilius ad immortalitatem gloriæ atque nominis tui sempiternam, quàm omnes hoc ciues meos iudicare, ciuitatis salutem cum vnius mei salute esse coniunctam? Sic Budæus. Vetus tamen exemplar legit mea salute.

Meum non est mentiri, Quod vulgò dicitur, *Non est mea natura.* Terent. Heaut. 4. 2.

Meum est, pro Meum est inuentum, Excogitaui illud. Terentius Eunucho, 3. 1,
Tuum obsecrò ne hoc dictum erat? vetus credidi.
T. Audieras? G. sæpe: & fertur in primis. T. meum est.

Mea est descriptio, Id est Ego ipse descripsi, non alius. Cicero de Senect. Atqui ego ista sum omnia dimensus, mei sunt ordines, mea descriptio, multæ etiam istarum arborum mea manu sunt satæ.

Meus sum, Id est meæ potestatis, mei iuris. Pers. Saty. 5.

¶Meus, ious, aliquando substantiua sunt. Virg. 4. Æneidos,
-dulcésque meorum Reliquias. Idem lib. 3,
-cape dona extrema tuorum. Terent. Phormione,
Ego meorum solus sum meus.

Mea quidem sententia, pro, Vt ego sentio, Vt opinor. Terentius Adelph. 1. 2.

Meus carnifex. Terent. And. 4. 1. Donatus, Id est in me carnifex, qui me torseris vt alibi, Deo irato meo hoc est, in me irato Deo.

Meo pretio emptus, A me facto, à me statuto, inquit Donatus. Terent. in Prolog. Hecyræ.

De meo, Vide DE præpositionem.

De meo nihil addo. Cic. de Arusp. resp. Aruspicum verba sunt hæc omnia, nihil addo de meo.

Mea manu literæ Cic. ad Attic. lib. 5. Antequam aliquo loco consedero, neque longas ad me, neque semper mea manu literas expectabis.

¶Meopte ingenio id reperi. Plaut Mostel. 3.

Meapte malitia, Meapte causa. Plaut. Trucul. 9. Teren. Heaut. 4. 3,
-ita me di ament, vt ego nunc non tam meapte causa
Lætor, quàm illius.

MEZENTIVS, Rex Lausi, deorũ cõtẽptor, apud Virg. lib. 7. Æneidos,
Primus init bellum Tyrrhenis asper ab oris
Contemptor diuûm Mezentius, &c. Fuit enim impius in homines, sine deorum respectu, inquit Macrobius.

M I

Mi { μοι } Dandi casus, à genitiuo Mis. Virg. 6. Æneidos,
-& mi genus ab Ioue summo. Id est mihi. Catull. ad Lesb. 48, Ille mi par esse deo videtur.

Mi vocatiuus, pro Meus. Terent. Adelph. 2. 4, O mi Æschine, ô mi germane. Idem Phor. 2. 1, Mi patrue salue. D. salue. Vbi Donatus, Mi, vim blandimenti habet: nam significat meus.

Mi homo. Terent. Phorm. 5. 9. Idem Eunuch. 2. 2, Ne crucia te obsecro anime mi Phædria. Donatus, Fœminarum oratio, etsi nõ blanditur, blanda est.

MIACORVS, pen. prod. { μιάκορος } Chalcidis oppidum apud Theopõpum lib. 25. referente Stephano: A quo fit gentile Miacorius.

Mica, micæ { ψίχιον, ψῆγμα } Puluisculus ille qui in arena, quasi argentum fulget. A quo & panis, & omnium rerum frustula, quæ tractantibus nobis aliquam rem, inde emicant, micæ appellantur. Colum. lib. 6. cap. 30, Thuris mica. Plin lib. 12. cap 14, Micas concussu elisas mannam vocamus. Catullus, de Quintia & Lesbia, epigr. 81, Nulla in tam magno est corpore mica salis. Hoc est, nihil in tam magno corpore est ridiculum. Sic exponit Quintil. lib. 6. cap. 4.

Auri micæ. Lucret. lib. 2.
Mica salis. Martial. lib. 7. epigr. 24.
Lucida mica salis. Ouid. 1. Fast.
Salicos Horat. 3. Carm. ode 23. Salientem micam, salis granum intellige: quòd saliat, quum in ignem missum sit. Porphyr.

Mico, micas, micui { στίλβω } micare, Est subinde & per interualla, vt micæ faciunt, resplendere. Virg. 1. Æneidos,
-crebris micat ignibus æther.

Micare digitis. Lusus genus quoddam, quod adhuc apud Italos durat, vt repentè porrectis digitis certantium, vterque numerum diuinet Per translationem dictum, quòd talis quædam variatio, dum digitis lusimus, apparet. Huius Cicero mentionem facit lib. 2. de Diuinat. Quid enim sors est? idem propemodum, quod micare, quod talus iacere, quod tesseras. M Varro, Micandum erit cum Græco, verum ego illius numerum, ac ille meum sequatur. Ex Erasmo.

Qui certissima esset fide, cum antiqui dignum dicebant, quicum in tenebris micaretur. Cic 3 Offic. Hoc non turpe est dubitare philosophos, quod ne rustici quidam dubitent? à quibus natum est id quod iam tritum est vetustate prouerbium: quum enim fidem alicuius bonitatémque laudant, dignum esse dicunt, quicum in tenebris mices. Idem 2. de Finib. Cur iustitia laudatur? aut vnde est hoc contritum vetustate prouerbium, quicum in tenebris? Porrò, quicum mices in tenebris, ei liberum est, si velit, fallere. Proinde dignus quicum in tenebris mices dicitur, qui sit vsque adeò certa fide, vt nec si sumo possit, velit quempiam mendacio fallere. Ex Erasmo.

Micat animus. Liuius.
Ardor flammæ micat. Lucret. lib. 5.
Ardor micat ex oculis Lucret. lib. 3.
Cor timore micat Ouid. 3. Fast.
Enses triste micant. Stat. 4. Thebaid.
Auribus micat equus. Virg 3. Georg.
Gemma micat. Virg 10. Æneid.
Micant gladij. Liu. 6 ab Vrbe.
Ignis micat oculis. Virg. 12. Æneid.
Lingua micat ore trisulcis Virg. 3. Georg.
Nubila micuerunt celeri flamma. Ouid. 1. Trist. eleg 2.
Oculi micant igne. Ouid. 8. Metam.
Sinus micuere metu Ouid. epist. 2.
Sidera micuerunt Ouid. 7. Metam.
Sidus Iulium micat. Horat. 1. Carm. ode 12.
¶Micant venæ. Cic. 2 de Natur. deor. Iam verò venæ & arteriæ micare non desinunt quasi quodam igneo motu.

Micans, Participium. vt Aurum micans. Ouid. 2. Metam.
Æra micantia. Virg 2. Æneid.
Cor micans. Ouid. 6 Fast.
Crura. Ouid 9. Metam.
Labellum. Catul in Epithal. Iuliæ, 56.
Membra. Claud. de nup Honorij.
Sidera. Catull. in Epithal. Iuliæ, 52.

MICCA, Filia fuit Aristodemi Eliensium tyranni, quæ moribunda Megisthonem rogauit, ne se post mortem turpiter nudatam iacère pateretur. Meminit Plutarchus lib. de Claris mulier. cap 15.

MICHALE, pen. corr. { μυχάλη } Fœmina venefica inter Centauros. Senec. Herc. OEth. 4, Hoc docta Michale Thessalas mouit nurus: Vnam inter omnes luna quam sequitur magam Astris relictis.

MICIPSA, Numidarum rex, Masinissæ regis filius, qui Iugurtham Manastabalis fratris filium, vnà cum Adherbale & Hyempsale filiis regni participem reliquit. De quo Sallustius de bello Iugurthino.

Microcosmus { μικρόκοσμος } Latinè Paruus mundus dicitur.

Micrologia { μικρολογία } A Græcis appellatur anxia cura circa minutula, & sedulitas quouis modo rem augendi. Is quoque qui rem vilem magni facit, & sordidissimum lucellum vndecunque aucupatur, Micrologus appellatur.

Micropsychos, penultima producta, Pusillanimus dicitur, & timidus { μικρόψυχος. } Plin. lib. 22. cap. 24, Inuenio apud authores hunc potum bibendum alsiosis: item animi humilis ac præparci, quos illi dixere micropsychos.

Microsphycti { μικρόσφυκτοι } Græcis ac medicis dicuntur, quibus pusilli sunt venarum pulsus, longitudine altitudine ac latitudine minima, vti ab Galeno proditum est, surrecta arteria. Vide & Cæl. libro 3 cap. 25.

Mictyris, Paupercula pulmentaria. Lucilius lib. 20, Pulmentaria ventribus, aut aliquod genus herbæ, & inamœnarum bene habet se mictyris, hoc est meri. Nonius. Iunius medicus Mictilis emendat.

Micturio, micturis, Vide MEIO.

MIDAS { μίδας } Gordiæ bubulci filius, & rex Phrygum, qui cunctorum penè regum opes pecuniæ abundantia antecessit. De quo Herodotus & Iustinus lib. 11. multa scripserunt.

Auriculas asini Midas habet, Prouerbiũ quod refertur à Diogeniano, natum à fabula notissima Midæ regis Phrygiæ: cui Phœbus, quòd stolidè Pana sanctem sibi prætulisset, asininas affixit auriculas. Quas quum diu mitra occuluisset, tandem à tonsore animaduersum est, ac prolatũ in vulgus, vt refert Ouid. 11. Metam. Porrò adagiũ rectè dicetur in stolidos, & crassis auribus, pinguique iudicio homines. Alij narrãt, quũ aliquando præteriret asinos bonos dei, atque eos arsisset ignotos, iratum Bacchũ Midæ auriculas asininas addidisse. Sunt qui dicant huic aures natura prælongas fuisse, & asininarum instar promittentes, atque hinc fabulæ locum ortum esse. Quanquam pluribus placet, hac allegoria significatum, Midam vt pote tyrannum, Corycios ac subauscultatores dimittere solitum, per quos quæcunque per omnem regionem vel fierent, vel dicerentur, cognosceret, nimirum illis vtens aurium vice. Proinde quum vulgus admiraretur, ab illo referri etiam ea, quæ clàm ac procul fierent, occasionem fabulæ dederunt, vt Midas diceretur auriculas asini habere. Vel quòd nullum aliud animal acrius audiat quàm asinus, excepto mure: vel quòd aures habeat omnium longissimas. Pers Satyra 1,
Auriculas asini, quis non habet? Ferunt nonnulli primùm à poeta scriptum fuisse:
Auriculas asini Mida rex habet. Deinde metu Cæsaris scripturam mutasse, quis non habet. Erasmus.

Mida etiam dicitur. Claudian 3. Panegyr.
Ditabat rutilo quicquid Mida tangeret auro.

Midas { μίδας } Vermiculus in fabis nascens, vt ait Theophrastus lib. 4. de plantarum causis.

MIDIA, siue Midea, pen. prod. { μίδεια Stephano. } Oppidum fuit in agro Argiuo, ita dictum à Midia Aloei filia, quum antea Persepolis appellaretur. Meminit oppidi huius Homerus lib. 2. Iliados.

MIEZA, Oppidum Macedoniæ, quod olim Strymonium vocabant, à Mieza Beretis Macedonis filia cognominatum. Plin. lib. 31. cap. 2, Nam Miezæ in Macedonia, etiam pendentes in ipsis cameris: at in Corintho quum decidère, &c.

Migdilybs, Hoc est mixtus Libys. Plaut Pœnulo,
Qui huc aduenisti nos captatum migdilybs. Significat hominem mixti generis & bilinguem, Id est δίγλωσσον & μιγάδα, quales erant Carthaginienses. Virgilius,
Quippe domum timet ambiguam, Tyriósque bilingues. Nã Carthaginienses & lingua Tyriorũ & Afrorum vtebantur. Duplici autem

lingua

linguæ qui vtuntur, infideles & veteratores improbique habentur. Itaque Hanonem vt bilinguem dicit esse bisulca lingua, quasi proserpentem bestiam. Omnes codices habent magdalia; verum sic restituit Tornebus, idque optima ratione.

Migro, migras { [illegible] } migrâre, Est domicilium mutare, & aliò se ad habitandum conferre, relicta priore habitatione: vt ait Valla lib. 5.

Migrare domo. Cic. 4. Verr.
Migrare ex vrbe. Terent. Hecyra, 4. 1.
Migrare hinc. Plaut. Epid. 8.
Migrare ordum. Gell. lib. 2 cap. 29 Id est transportare, aliò migrare.
Migrare de, vel ex vita, Mori. Cic. in Somn. Scipionis, Antequam ex hac vita migro, conspicio in meo regno, & his tectis Pub. Cor. Scipionem. Idem 1. de Finibus, Non dubitat, (si ita melius sit) migrare de vita.
Migrare in cælum. Plaut. Amph. 18.
Migrare in locum. Lucret. lib. 2.
Migrare è plano foras. Plaut. Curcul. 5.
Migratum est Romam. Liu. 1. ab Vrbe.
¶Migrare communi iure. Cic. 1. de Diuin. Dicitur quidem istuc, inquit, à Cotta, & verò sæpius, credo ne communi iure migrare videatur.
Migrat officium. Plaut. Trinum. 10.
Migrant dicta. Plaut. Pseud. 7.
Voluptas migrauit ab aure. Horat. 2. epist. 1.
Omnia migrant. Lucret. lib. 5.
Anima migrat in varias figuras Ouid. 15. Metam.
¶Migrare in mucronem. Plin. lib. 11. cap. 37.
Fluuius migrat aduerso mari. Claud. 7 Paneg.
¶Migrassit, pro Migrauerit. Cic. 3 de Legib. Quod quis earum serum migrassit, noxæ pœna par esto. Hoc est, si quis quid earum violarit, transilierit, contràque fecerit. Simile est illud lib. 1. de Diuinat. Credo, ne communia iura migrare videatur. Alij legunt, communi iure. Rursus lib. 3. de Finib. Quoniamque ea natura esset hominis, vt cum genere humano quasi ciuile ius intercederet: qui id conseruaret, eum iustum: qui migraret, iniustum fore.
Migrata difficile, apud Liu. lib. 10, pro Ad exportandum difficile.

Migratio, Verbale { [illegible] } Cic. 1. Tusc. Mortem non interitum esse omnia tollentem atque delentem, sed quandam quasi migrationem, commutationémque vitæ. Liu. 5. ab Vrbe, Nunc hæc migratio nobis misera. Cic. ad Tironem, lib. 16, Cui verbo (fideliter scilicet) domicilium est proprium in officio, migrationes in alienum multæ.

Mihi { [illegible] } Datiuus est primæ personæ ab Ego pronomine.
Mihi, Ad meam vtilitatem, aut damnum. Terẽt. Heaut. 3. 1, hic mihi quæro nunc plus sapit, quàm egomet mihi? Idem Adelph. Si quid peccat Demea, mihi peccat.
Mihi, quantum ad iudicium meum pertinet, interprete Donato. Terent. Adelphis, 5. 6,
Nam is mihi est profectò seruus spectatus satis,
Cui dominus curæ est.
Mihi, A me. Terent. Eunuch. 3. 5, Iámne erumpere hoc licet mihi gaudium? Donatus.
Mihi, Circa me. Terent. And. 1. 1, Quid si amasset? quid mihi hic faciet patri? Donatus.
¶Mihi & tibi aliquando ita ponuntur in oratione, vt neque ad me, neque ad te, neque aliquem referantur, sed tantum festiuitatis gratia. Cicero in Pisonem, Is mihi etiam gloriabitur se omnes magistratus sine repulsa assecutum. Idem, Ecce tibi Pompeius. Et 1. Philip Quas tu mihi intercessiones inquis, quas religiones nominas? Idem 4. Verr. Tu mihi ita defendas. Sic aliis locis multis. Terẽt. Phorm. 5. 9, Qui mihi, vbi ad vxores ventum est, tum fiunt senes.
Mihi crede, affirmantis particula, idem quod Certè significans. Cic. in Pisonem, Inania sunt ista mihi crede, delectamenta penè puerorum. Ibidem, Fertur ille vir (mihi crede) gloria: flagrat, ardet cupiditate iusti & magni triumphi.

Mihimetipsi { [illegible] } Cic. pro Quintio, Breuitas postulatur quæ mihimetipsi amicissima est.

Mihipte, pro Mihiipsi posuit Cato, Festo teste.

Milax { [illegible] } A Galeno appellatur frutex hederæ similis, quem smilacem vocat Dioscorides. Vterque duas eius facit species, asperam & læuem. Vide infrà in dictione SMILAX.

MILTIADES, pen. corr. { [illegible] } dux clarus Atheniensium: qui vndecim millibus suorum profligauit sexcenta millia Persarum in campis Marathoniis. Postea tamen damnatus peculatus, in carcerem coniectus obiit.

Miles, militis, pen. corr. com. gen. { [illegible] } Qui militiam exercet. A militia, id est duritia, quam pro Rep. sustinet, dictus. Aut à multitudine. Aut à malo quod arcet. Author Vlpian. D de militari testam. l. Militibus. Festus, Militem Ælius à mollitia per antiphrasin dictum putat: eo quòd nihil molle, sed potius asperum quid gerat. Cic. pro Lege Manil. Qui extrema pueritia miles fuit summi imperatoris. Idẽ pro Corn. Balbo, C. Marius P. Africani discipulus ac miles. Et pro Cluent. Miles qui locum non tenuit, qui hostium impetum, vímque pertimuit.
In militem, in capita, in nares, & similia, Vide IN præpositionem.
Incursio militum in agros hostium, Vide INCVRRO.
Incursus militum, Vide INCVRRO.
Instructio militum, Vide INSTRVO.
Leuis armaturæ milites, In LEVIS.
¶Acrior Horat. 3. Carm. ode 5.
Ærarij. In AES, æris.
Argentati, In ARGENTVM.
Armatus Virg. 2. Æneid.
Aurati, In AVRVM.
Causarij, In CAVSA.
Dirus. Senec. Herc. OEth. 17.

Ferox. Horat. 1. Carm. ode 6.
Impius. Virg. 1. eclog.
Haud incruentus, Vide INCRVENTVS.
Infaustus. Lucan lib. 7.
Infestus Senecа Herc. fur. 8.
Innumerus. Ouid. epist. 15.
Inordinati & incompositi, Vide INORDINATVS.
Inualidi, Vide INVALIDO.
Iustus, In IVSTVS.
Legionarij, In LEGIO.
Manipularis Ouid. 3 Fastorum,
Pertica suspensos portabat longa maniplos,
Vnde manipularis nomina miles habet.
Mercenarij. Liu. 4 bel. Pun.
Pharetratus. Sil. lib. 7.
Præstantior. Ouid. 15. Metam.
Rabido milite perfractæ portæ. Sil. lib. 13.
Statarius, Vide Statarius in STO.
Vagus. Sil. lib. 4.
¶Auocare milites à signis, à bello, In AVOCO.
Cogere, In COGO. Colligere, In COLLIGO.
Decurrunt milites. Senec. Miles in media pace decurrit sine vllo hoste, vallum iacit, & superuacuo labore lassatur vt sufficere necessariis possit. Vide DECVRRO.
Deducere ex aliquo loco, In DEDVCO.
Ære diruitus, In AES, æris.
Excitator classico miles truci. Horat. Epod. 2.
Fieri militem. Cic. 7 Philipp. Qui vicinos suos non cohortatus est solùm vt milites fierent, sed etiam facultatibus suis subleuabit.
Incitare milites in aliquem, Vide INCITO.
Legere milites, In LEGO, legis.
Obsedit milite campos. Virg. 3. Æneid.
Ordinare, In ORDINO.
¶Milites, pro Apparitoribus iudicũ & magistratuum. Vlpianus in l. in eadem. D. Ex quibus causis maiores. In eadem causa sunt, & qui à militibus statoribúsque, vel à municipalibus ministeriis adseruantur: si prohibentur rei suæ superesse non potuisse. Hinc Manus militaria. Idem in l. Qui restituere. D. de Rei vendicatione, Qui restituere iussus, iudici non paret, contendens non posse restituere: si quidem habet rem, manu militari officio iudicis ab eo possessio transfertur.
¶Miles in fœminino genere. Ouid. epist. 11, Et rudis ad partus, & noua miles eram.

Militia, militiæ { [illegible] } quandoque bellum, & quandoque rem militarem significat. Cic. 3. Offic. Sed insimulat eum tragœdiæ, simulatione insaniæ militiam subterfugere voluisse. De Vlysse.
Acer militiæ. Tacit. lib. 18.
Decora militiæ. Liu. 2 ab Vrbe.
Facta splendida militiæ. Ouid. epist. 13.
Gnarus militiæ. Tacit lib. 14.
Impiger militiæ. Tacit. lib. 3.
Labor militiæ. Ouid. 1. Fast.
Maturus militiæ. Liu lib. 2. Decad.
Piger militiæ, & malus. Horat. 2. epist. 1.
Rudimenta militiæ. Stat. 5. Sylu. 2.
¶Grauis militia. Horat. 1. Carm. ode 18.
Imaginaria. Suet. in Claudio Cæs. cap 25, Equestres militias ita ordinauit, vt post cohortem, alam: post alam, tribunatũ legionis daret: stipendiáque instituit, & imaginariæ militiæ genus, quod vocatur supra numerum: quo absentes, & titulo tenus fungerentur. Budæus.
Impigra militia, Vide IMPIGER.
Inermis. Tacit. lib. 12.
Longa militia fessum latus. Horat. 2. Carm. ode 7.
Pia Ouid. 7. Metam.
¶Colere militiam. Ouid. 2. Fast.
Detrectare. Ouid. 13. Metam.
Dare nomen militiæ, Est ad delectum se exhibere. Cic. 7. Philipp Milites cum gladiis sequuntur, Consuli præsidio sunt, specie Consuli, re & veritate nobis: omnes sine vlla recusatione, summo etiam cum studio nomina dant.
Togatæ militiæ exercere munera. Ouid. ad Pisonem.
Sæuam militiam ferre. Horat. 1. epist. 19.
Proficisci in militiæ disciplinam. Cic. pro Lege Manil. Ad patris exercitum, atque in militiæ disciplinam profectus est.
Præmia militiæ pulueruleota sequi. Ouid. 1. Amor. eleg. 15.
Soluebatur militia. Tacit. lib. 2.
Sustinere militiam belli, Vide Militia belli, in BELLVM.
Tolerare militiam, & graue Martis opus. Virg. 8. Æneid.
Signa militiæ tueri. Ouid. 1 Amor. eleg. 11.
Militia vacare. Quintil. lib. 9. cap. 2, Alio bello periturus vt militia vacaret.
¶Militiæ, genitiuus aduerbij vice positus, vt Domi. Cic. 3 de Orat. Idémque & in Senatu, & apud populum, & in causis amicorum, & domi, & militiæ consiliũ suum fidémque præstabant. Idemque 5. Tusc. Quorum virtus fuerat domi militiæque cognita.
¶Militia, Exercitum. Plaut. Persa, 6, At confidentia illa militia militatur magis, quam pondere.
¶Militia vrbana, est eorum qui in foro versantur. Cic. pro Murena, Seruius hic nobiscum hanc vrbanam militiam respondendi, scribendi, cauendi, plenam sollicitudinis ac stomachi secutus est: ius ciuile didicit, multum vigilauit, laborauit, præsto multis fuit.
Veneris militiam pati. Propert. lib. 4. eleg. 1.

Milito, militas, pen. corr. { [illegible] } militâre, Militiam exercere, Stipendia in bello merere. Cic. 1. Offic. Qui in eadem legione militabat.
Militare sub. Plin. in Præf. Militare didicisset sub Annibale.
Militaui non sine gloria. Horat. 3. Carm. ode 26.

K 5

Militare mercede. Curtius.
Catulus militat in syluis. Horat. 1. epist. 2.

Militarunt { [illegible] } legitur apud Plautum in Persa, 6, Illa militiæ militatur magis.
Bellum militatur. Horat Epod 1.

Militaris, & hoc militare, pen. prod. Adiect. { στρατιωτικὸς, στρατηγικὸς } Quod ad milites aut militiam pertinet, vt
Militaris homo. Plaut. Epid. 2.
Ætas. Tacit. lib. 1. Id est robusta, ac apta ad militiam.
Daunia. Horat. 1. Carm. ode 22.
Militaris herba, Vide LACTORES.
Militaris industria Plin. lib 18 cap 6.
Manus. Senec. Agamemn 6.
Nauare operam. Liu. lib. 4. Decad 5.
Rem militarem discere. Cic. 1. de Orat.
Sepimentum. Varro de Re rust. lib. 1 cap 14.
Signa. Cic. in Catil Quum arma, quum secures, quum fastes, quum tubas, quum signa militaria, quum aquilam illam.
Timor. Plaut. Pseud. 14.
Vis. Varro de Re rust lib. 1. cap 5.
Militaris equitet. Horat 1. Carm. ode 8,
Cur neque militaris Inter æquales equitet. Id est militarem in morem, vel vt hominem militarem decet, vel quum sit militaris, vel qui militaris esset, si equitaret. Est autem vsitatū Horatio, cum verbo nomen aliquod epithetum coniungere, quod verbi significationem augeat, aut certè adiuuet, vt ode 18. lib. 1. & Satyr. 6. lib. 2. & aliis locis infinitis. Lambinus.

Militarios, Adiectiuum { στρατιωτικός. } Plaut. Pseud. 17, Quin hinc metimor gradibus militariis? Pro militaribus, antiquè.

Militariter, pen. corr. Aduerbium { στρατιωτικῶς } More militum, vel More militari. Liu. 4 ab Vrbe, Cæterùm militariter grauis, non suis vana laudibus, non crimine alieno læta.
Lautus militariter. Tacit. lib. 18, Militariter lautus, læta omnia, & affluentia excepit. Significat Vespasianum non fuisse exquisitè, seu vrbana elegantia excultum.

MILETIA, Vna fuit ex filiabus Scedasi, qui fortuna pauper Leuctra habitabat. (vicus is est prope Thespias in Bœotia) quæ vnà cum sorore à iuuenibus Spartanis constupratæ, ambæ mox interemptæ, in puteum quendam sunt deiectæ. Meminit huius historiæ Plutarchus & Pausanias, qui tamen hanc Molpiam nominat. Vide plura in Scedasus.

MILETOPOLIS { μιλητόπολις } Vrbs in minore Asia, inter Cyzicum & Bithyniam, ad Rhindacum amnem, cuius meminit Strab. lib. 12.

MILETVS { μίλητος } Filius fuit Apollinis, & Argeæ Cleochi filiæ, vel (vt Ouidius habet) Deiones, qui quum Minoa Cretensium regem iam senem regno priuare vellet, à Ioue territus, in Samum, deinde in Cariam Asiæ regionem fugit, ibique oppidum condidit, quod de suo nomine Miletum appellauit, eiúsque incolas Milesios. Ouid. lib. 9. Metam. Alij tamē aliam afferunt nominis rationem, vt est videre in dictione sequenti. Inde Miletis, miletidis, Patronymicum, id est Byblis, Mileti filia.

MILETVS, penult. prod. { μίλητος } Vrbs fuit in finibus Ioniæ & Cariæ (authore Herodoto) à Neleo ædificata. Hanc generosa vellera nobilitarunt. Vnde prouerbium mansit, Milesia stragula. Martial lib. 8, Nec Miletus erat vellere digna tuo. Hæc autem Anactoria nominata, fuit octoginta vrbium per cuncta maria genitrix, vbi oraculum fuit antiquitus Branchidarum appellatum, postea Apollinis Didymei. Vide Pomponium Melam lib 1. Nunc vulgò *Melasso* vocatur, vt testatur Oliuarius in Melam. ¶ Alia fuit eiusdem nominis vrbs in Creta, teste Homero lib 2. Iliados. De Mileto & Milesiis etiam Cic. meminit, 3. Verr.

Milesij { μιλήσιοι } populi dicti sunt, qui quum prius potentes essent, & opulenti, deliciis dediti, & opes & potentiam amiserunt. Cic. pro Cluentio, Memoria teneo Milesiam quandam mulierem, &c.
Milesia vellera, Lanæ pretiosissimæ dicuntur Virg. 3. Georg.

Miliaria, Auis ita dicta, quòd milio vescatur & pinguescat. Huius meminit Varr lib 3 de Re rust. cap. 5. ¶ Miliaria etiam herba est, quæ milium necat Plin. lib. 22 cap. 25.

Militaris, Militia, Milito, militas, Vide MILES.

Milium, milij { κέγχρος } Genus frugis. Plin. lib. 18 cap. 7, Milium intra hos decem annos ex India in Italiam inuectum est, nigrum colore, amplum grano, arundineum culmo. adolescit ad pedes altitudine septem prægrandibus culmis, Lobas vocant, omnium frugum fertilissimum Virgil. 1. Georgicorum,
- tunc te quoque medica putres
Accipiunt sulci & milio venit annua cura.
Fiscella milij Ouid. 4 Fastor.
Liba de milio. Ouid. 4. Fast.
Milium (inquit Festus) quidam putant cepisse nomen à maxima numerorum summa, quæ est mille.

Miliarius, Adiect. { κεγχρεών } Quod ad milium pertinet, vel quod est milij. Miliaria auis, quæ milio vescitur & pinguescit. Varro de Re rust. lib 3 cap 5.
Miliaria herba dicitur, quæ milium necat Plin lib. 22. cap. 25.

Miliarium, Substantiuum. Vlpianus in l. Quum autem. § Si cui. D. de aur. & arg. legat. Certè si cacabos argenteos habebat, vel miliarium argenteum, vel sartaginem, vel aliud vas ad coquendum: dubitari poterit, an argento eiusmodi contineatur. & hæc magis coquinarij instrumenti sunt.

Miliarium, Vas est longum & angustum ad similitudinem milij. Palladius, Var, inquit, æneum miliario simile, id est altum & angustum. Eo ad balnea vtebantur. Solidebatur etiam trapeto miliarium, tanquam fulcimentum, & in eo columella ferrea recta stabat, qua mola tenebatur: quod miliarium ita temperari accommodaríque oportebat, vt quòd ad latitudinem attinet, inter orbem & miliarium non amplius digitum interesset: quòd si plus interesset, miliarium constringebatur, & in arctum adducebatur eius laxitas. Cato de Re rust. Inter orbem & miliarium, vnum digitum interesse oportet.

Mille { χίλιοι, χίλια } Substantiuum, neut. g. declinatur hoc mille Pluraliter hæc millia, horum millium. Genitiuo reperitur. Cic 6. Philipp. Quis vnquam in illo Iano inuentus est, qui L. Antonio mille nummûm ferret expensum?
Mille passum, antiquo more, pro Mille passuum. Lucilius,
Hunc milli passum qui vicerit atque duobus. Plautus.
Nunc etiam mille passum commoratur cantharum. Hoc est, tantum temporis mane, quantum satis est peragrando mille passuum spatio Turneb.
Octo millia nummorum. Horat. 1. epist. 2.
Centum millia frumēti. Horat. 1 Serm. saty. 1. subauditur modiûm.
Curarum millia Propert. lib. 1. eleg 5.
Multis cum millibus ibat. Virg. 5. Æneid.
Millia remediorum ex eo animali demōstrārunt. Plin. lib. 28. cap. 10.
Milli in ablatiuo lectum est apud antiquos, teste Gellio lib. 1. cap. 16.
Lucil. lib. 9, Tum milli nummûm potes vno quærere centum. Hoc est quod Græci vocant χιλιάδα.
¶ Mille etiam adiectiuum est, & tunc tantùm declinatur pluraliter, mille, horum mille. &c. Virgil. 2. ecloga.
Mille meæ Siculis errāt in montibus agnæ. Colum. lib. 3. cap. 3, Percipere debet in annos singulos mille septingentos quadraginta sestertios.
Trecentum mille cadi. Horat. 2. Serm. saty. 3.
Mille vsus. Plin. lib. 22 cap 1.
Mille, pro numero infinito. Virg. 4. Æneidos,
Mille trahens varios aduerso sole colores. De Iride.

Millesimus pen corr. { χιλιοστός } Adiectiuum. Cic. de Fato, Quanquam id millesimo antè anno Apollinis oraculo editum esset.

Milliarius, Adiect. { χιλιαῖος } Mille librarum: vnde Apri milliarij, dicebantur mille librarum, qui apponebātur in cœnis Romanorum. Varr. de Re rust. lib. 3. cap. 2. Et milliariæ oleæ, ab olei pondere, apud Plin. lib. 17 cap 12.
Milliarius aper. Senec. lib 19. epist. 2.
Milliariæ decuriæ. Varr. de Ling. Latin. lib. 8.
Milliarius grex, Hoc est mille capitum. Varr. de Re rust. lib. 2. cap. 10, In gregibus ouium, sed magnis, quos milliarios faciunt quidam, facilius de summa hominū detrahere possunt, quàm de minoribus, vt sunt Attici.
Porticus milliariæ. Suet. in Nerone, cap. 31. Hoc est (vt opinor) mille passuum.

Milliarium, milliarij: & hoc Milliare, milliaris, pen. prod. { μίλιον } Mille passuum spatium. Cic Attic. lib. 6, Accepi tuas literas ad quintum milliare Laodiceæ, quas legi libētissimè. Paulus in l. Plane. D. de excusationibus tutorum, Plane vltra centesimum milliarium ab Vrbe, filiorum Collegarum suorum tutelam suscipere non coguntur.
¶ Milliarium, Columna quædam, quæ in capite Romani fori prope ædem Saturni steterat, in quam omnes Italiæ viæ terminabantur: quod etiam milliarium aureum dictum est. Plin. lib. 3. cap. 5, Roma diuiditur in regiones 14. compita earum 265. pass. eiusdem spatij mensura currente à milliario in capite Romani fori statuto ad singulas portas, quæ sunt hodie numero 37. Tacit. lib. 17, Otho innixus liberto per Tyberianam domum in Velabrum, inde ad milliarium aureū sub ædem Saturni pergit. Tranquill. quoque in Othone cap. 6, Præmonitis consciis, vt se in foro sub æde Saturni ad Milliarium aureum opperirētur. Plutarch. in vita Galbę, In forum ibat ad eam partem, in qua steterat aurea columella, ad quam omnes Italiæ viæ terminātur.

Millianj, Dicti sunt quidam hæretici Augustino, quos Græci [illegible] vocant, propter illud ex sacra pagina, Vna dies, vt mille anni, & mille anni vt vna dies. Meminit Rhodigin lib. 1. cap. 14.

Millies, Aduerb. { χιλιάκις. } Terent. And. 5 4, Ex ipsa millies audiui. Cic. pro C. Rabirio perdu. reo, Sed moreretur prius acerbissima morte millies Gracchus, quàm in eius concione carnifex consisteret.
Quinquies millies. Plin. lib. 2. cap 23.
Millies euocatum est. Cic pro Sextio. Et 1. Offic. Millies oppetere mortem, quàm illa pati maluisset.

Millefolia, millefoliæ { [illegible] } Herbæ genus. Plin lib. 25. cap 5, Aliqui & hanc panacem heracleon, alij sideritim, & apud nos millefoliam vocant, cubitali scapo, ramosam, minutioribus quàm fœniculi foliis vestitam ab imo.

Millefolium { μυριόφυλλον } Herba, caulis teneri, similis fœniculo, plurimis foliis, vnde & nomen accepit. Plin. lib. 24. cap. 16.

Millepeda, millepedæ, pen. corr. { ἴουλος } ab aliis centipeda aut multipeda dicta, animal est è vermibus terræ pilosum, multis pedibus arcuatim repens, tactúque contrahens se, oniscon Græci vocant, alij tilon. Hæc Plin. lib. 29. cap. 6. Galli vocant *Cloporte*.

Milliarium, Millies, Vide MILLE.

Millum, vel Millus, milli, Collare canum. Varr. de Re rust. lib. 2. cap. 9, Et ne vulnerentur à bestiis, imponuntur his collaria, quæ vocantur millum, id est cingulum circum collum ex corio firmo cum clauulis (alij legunt clauis) capitatis, quos intra capita insuitur pellis mollis, ne noceat collo duritia ferri. Aliqua exemplaria habēt Maelium. Festus, Millus, collare canum venaticorum, factum ex corio multis clauis ferreis eminentibus aduersus impetum luporum. Scipio Æmilianus ad populum, Nobis, inquit, Reique publicæ præsidio estis, quasi millus cani.

MILO { μίλων } propriū nomen viri Romani, à quo Milonianus, Adiect. vt Oratio Miloniana. Vide Dionem in Romanorum historia. ¶ Fuit alius hoc nomine athleta Crotoniensis, qui taurū in Olympico certamine ictu nudæ dextræ cecidisse dicitur, & sine fatigatione per stadij spatium supra humeros portasse, totúmque eo die comedisse. Plin. lib. 7. cap. 20, Crotoniata Milonem athletam, quū constitisset, nemo vestigio educebat. mālum tenēti nemo digitum corrigebat. Is, inquit Valerius, tandem suis viribus nimium fidens, quum in sylua vidisset ingentem arbori caudice discissam, immissis manibus penitus discindere

dere cupiens, reclusisque fissuris deficiente conatu feris lacerandū præbuit. T. Annius Milo è Lanuuio municipio, familia Papia adoptatus à T. Annio auo materno, clientis Ciceronis in causa cędis Clodianæ. Author Pædianus. Hic quum ob eam causam exularet Massiliæ, vidissétque Ciceronis orationem pro se scriptam, longè maiorem ea quæ habita fuerat, dixisse fertur, Si sic orasset Cicero, nō ego Massiliæ lumbricos legerem. Author Dion in Romanorum historia.

Est & Milo, siue Milus, nomen montis Indiæ, in quo homines aduersis plantis nascuntur, octonos digitos in singulis pedibus habentes. Plin lib.7.cap.2.

MILONIA {μιλωνία} Oppidum Samnitium, apud Dionysium libro 16. Antiqu.

MILTIADES, Vide MELTIADES.

MILVIUS, Nomen proprium parasiti apud Horatium 2.Serm.7.8, Miluius & scurræ, &c.

Miluus, milui: vel Miluius miluij {ἰκτῖνος} Auis rapacissima. A molli volatu, vt quibusdam placet: vel fictitio nomine à voce quam edit. Terent. Phorm 2.2, Non rete accipitri tenditur, neque miluio. Plin. lib.10.cap 10, Milui ex eodem accipitrum genere, magnitudine differunt. Notandum in his, rapacissimam & famelicam semper alitem, nihil esculenti rapere vnquam ex funerum ferculis, nec Olympiæ ex ara.

Rapidissima volucris miluius. Ouid.2 Metamorph.

¶Miluius, de homine rapaci dicitur, per translationem. Plautus Rud.2.4, Vidi petere miluium, etiam quum nihil auferret tamen.

¶Miluus, piscis Plin.lib.9 cap.27, Item miluus subit in summa maria, piscis ex argumento appellatus lucerna, linguáque ignea per os exerta, tranquillis noctibus relucet. Attollit à mari sesquipedalia ferè cornua, quæ ab his nomen traxit.

Miluinus, pen.prod. Adiectiuum {ἰκτινώδης} Quod ad miluum pertinet. Plin.lib 37.cap.10, Miluinis nigricans velut plumis.

Miluina mensa. Plaut. Menæch.5,

Madida quæ mihi apposita in mensam miluinam suggerant.

¶Miluinus pullus, per translationem. Cic.ad Qu fratrem, lib.1.2, Quid verò ad Caium Fabium nescio quem (nam eam quoque epistolam T. Catienus circungestat) renuntiare tibi Licinium plagiarium cum suo pullo miluino tributa exigere?

¶Miluinus pes, Herbæ nomen, Colum lib.2.cap.7.

MILYAS, Herodoto, locus in Asia, cuius populi iam tunc appellabantur Solymi. His postquam imperauit Sarpedon, Termilæ sunt appellati, tantisper dum Lycus Pandionis filius à fratre Ægeo Athenis pulsus, ad Sarpedonem in Termilas abiisset, factúmque esset, vt temporis progressu ad Lyci nomen Lycij vocarentur.

MIMALLON {Μιμάλλων} adolescens fuit qui Atalantam puellam Arcadiæ venatricem amauit. Sunt qui eundem & Meleagrum dictū fuisse putent. Propert.lib.1.eleg 1.

Mimalion nullos fugiendo Tulle labores,

Sæuitiam duræ contudit Iasidos. Ouid.3.de Arte, Mimalion humeris Atalantæ crura ferebat, &c. Quædam exemplaria legunt Melanion, inter quæ & Aldinum.

MIMALLIS, Plinio libro 4 cap.12, à Callimacho insula dicitur: quæ ab aliis Melos, à nonnullis Zephyria.

MIMALLONES, pen.corr. siue Mimallonides {μιμαλλόνες} Bacchæ mulieres: à Mima Ioniæ monte: vel μιμεῖσθαι, quod Imitor significat, quod Liberum patrem imitarentur, & ad eius imitationem cornua ferrent. Ouid.lib.1.de Arte,

Ecce Mimallonides sparsis in terga capillis, &c.

Mimallonius, pen corr. Adiectiuum {μιμαλλόνειος} Persius satyr.1, Torua Mimalloneis implerunt cornua bombis. Hæ quoque Bassarides, & Thyades, & Ogygides vocatæ sunt.

Mimarcis. Erat intestinum sanguine concinnatum, quod veteribus pro cupediis habebatur. Author Pollux.

MIMAS {μίμας} mons est in Minori Asia, vt ostendit Homerus in hymnis: in quo quum Bacchus mirum in modum à mulieribus celebraretur, dictæ sunt bacchantes Mimallonides. Ouidius 2. Metamorphoseos,

& Cynthus, & Othrys,

Et tandem niuibus Rhodope caritura, Mimásque.

MIMNERMUS {Μίμνερμος} Ligyrtiadæ filius, elegiarum scriptor. Natus fuit Olympiade 37. Ideóque septē sapientibus antiquior est. Quidam tamen eodem tempore vixisse illum dicunt. Vocatus fuit & Ligyastades, propter concinnitatē & dulcedinem. Scripsit libros multos. Suidas. Propert.lib.1.elegia 9,

Plus in amore valet Mimnermi versus Homero.

Carmina mansuetus lenia quærit amor.

Mimesis, huius mimesis, pen.prod.form gen. {μίμησις} Latinè imitatio morum alienorum dicitur. Est autem figura. Terent.Phorm.1 2, -qui mihi Sic oret, Nunc omitte quæso hunc, &c. Vbi Donatus, Mimesis dicitur vbi non verba modò, verumetiam gestum vocémque fingimus alienam.

MIMNIDUS, pen.prod. {μιμνίδος} Oppidum Lydiæ apud Hecatæum in descriptione Asiæ. Stephanus.

Mimus, mimi {ὑποκριτὴς, μῖμος} Effictor Latinè dicitur, qui vel intra, vel extra scenā gesticulationes exercet, imitatúrque dicta, factáque, moresve hominum, & naturas cum lasciuia: à μιμεῖσθαι, vt Diomedes ait, quod significat Imitor. Cic 7.Verr. Mulieres autem nuptæ nobiles, præter vnam mimi Isidori filiam, &c.

Mimus ethologus, qui mores & affectus personarum exprimit. Vide ETHOLOGUS.

Mimi etiam, dicuntur poemata sine reuerentia lasciuiam imitantia. Nam quum & alia poemata idem faciant, solus tamen Laberius poeta quasi quodam priuilegio possedit. Hanc fabularum seu comœdiarum speciem Latini vocant Planipedam. Ouid.2.Trist. Scribere si fas est imitantes turpia mimos. Cic.11.Philipp. Quorum alter commentatus est mimos, alter egit tragœdiam. Idem pro Cælio, Mimi ergo est iam exitus, non fabulæ.

Agere mimum. Iuuenal.satyr.13. Id est fabulam.

Iocantes obscœna mimi Ouid.2.Trist.

Mimo subseruire, Est quod vulgò dicimus, *Facere contrariam vocem in symphonia*, hoc est Figmentum adiuuare, vel Adiuuare fabulantem Budæus.

Mimus, Aliter. Sueton.in Othone, cap.3, de Othone & Poppea & Nerone, Quare diducto matrimonio sepositus est per causam legationis in Lusitaniam. Et satis visum, ne pœna acrior mimū omnem diuulgaret, qui tamen sic quoque innotuit. Id est ridiculum factum, & quasi fabulam risu dignam. Translatio est ab eo quòd mimis, id est fabulis significabatur quod interdum ignorabatur à multis, vt fit hodie. Budæus.

Mima, mimæ {ὑποκρίτρια} Cic.2. Philipp. Inter quos aperta lectica mima portabatur.

Mimula, mimulæ, pen corr Diminutiuum {ὑποκριτρίδιον} Gesticulatricē significat. Cicero 2.Philipp. Venisti Brundusium in sinum quidem & complexum tuæ mimulæ. Idem pro Plancio, Raptam esse mimulam.

Mimographus, mimographi, pen.corr. {μιμογράφος} Lasciui poematis scriptor vt fuit Philistio, vt Publius, vt Laberius.

Mimologus, logi, pen.corr. Firmic. Si Lepotē cælestem Venus respexerit, pantomimos facit, aut mimologos.

Mimicus, pen.corr. Adiectiuum {μιμικός} Quod ad mimum pertinet. Cic.in Pisonem, Quum ego Cælimontana porta introisse dixissem, responsione mea mimica Esquilina introisse homo promptissimus lacessiuit. Idem 2.de Oratore, Vitandum est oratori vtrunque, ne aut scurrilis iocus sit, aut mimicus. Et 2. Philip. Inter quos aperta lectica mima portabatur, quā ex oppidis municipales homines honesti obuiam necessariò prodeūtes, non notó illo & mimico nomine, sed Volumniam salutabant.

Mimica & inepta. Plin.iunior lib.7.ad Montanum, epist.5. à fine.

Min, in monosyllabis vsus est Ausonius. hoc versu,

Et quod germano mistum male lætiferum Min? Turnebus interpretatur de minio lethali pharmaco & homines necante, quod in argentariis metallis reperitur.

Mina, minæ {μνᾶ} apud Græcos idem est quod libra, & pondo apud Romanos: hæc centum drachmas continebat, hoc est centum denarios Romanos, seu quadringentos sestertios. Mina igitur decem aureos coronatos valuit: & drachma tres solidos turonicos & semissem, quanti scilicet denarius Romanus æstimatur à doctis qui de hac re scripserunt, hoc est quaternis nummis. Hæc ex Budæo. Plin.libro 21. cap.34, Mna quam nostri minam vocant, pendet drachmas Atticas centum. Plautus Asinar.8, Argenti viginti minas, si adesset, accepisset. Idem Trin.8, Minus quindecim dies sunt, quòd pro his ædibus minas quadraginta Accepisti à Callicle.

¶Mina, Mensuræ genus, qua agri metiuntur. Varro de Re rust.lib. 1.cap.10, Actus quadratus, qui & latus est pedes CXX, & longus totidem: is modus ac mina Latinè appellatur. Ex sanusto exemplari legitur, Is modus acnua, &c.

¶Mina ouis, à M Varrone lib 2. cap 2. de Re rust vocatur quæ ventre non est lanato, sed glabro. Quæ verò sit origo nominis quæritur: & à minor deduci puto, vt sit quæ minus habet lanæ. Argumento est, quod apud Festum Ælius minam esse dicit vocitatam mamma altera lacte deficientem, velut minorem factam. Quod igitur hic in mamma, illic dicitur in lana, eadem vocis vtrobique potestate. Hæc Turnebus.

Minaciæ, minaciarum {ἀπειλαί} à Plauto dicuntur, quas minas dicimus, in Rud.19.

Minacias ego istas flocci non facio tuas.

Minaciter, penultima corr. Aduerbium {ἀπειλητικῶς.} Vide Minax in MINAE.

Minæ, minarum, pluraliter tantum {ἀπειλαί, ἀρειαὶ, ἀπειλή, ...} Comminationes, & metus incussiones per verba aut signa. Cic. ad Atticum, lib.2, Minæ Clodij contentionésque, quæ mihi proponuntur, modicè me augent.

Verba plena minarum. Horat.de Arte.

Pelagi cælique minæ. Virgil 6. Æneid.

Feroces. Senec. Herc.fur.11.

Hybernæ minæ, Minæ hyemis. Tibull.libro 2.eleg.3.

Inanes. Horat. Epod.6.

Infractæ. Silius.lib.7.

Nullæ in fronte. Ouidius 2. Metamorph. de tauro quodam.

Rapaces fati. Senec. Hippol.4.

Tristes. Seneca Hippol 4.

Tumidæ. Horat.4. Carm.ode 3.

¶Accudere tres minas, In ACCUDO.

Compescere. Silius lib.4.

Compesce diras irarum. Senec. Herc. OEth.11.

Effundere. Lucan.lib.5.

Inanes exhaurire. Stat.10. Thebaid.

Flectere minas alicuius. Valer. Argonaut.

Quas gerit ore minas! Stat.1. Thebaid.

Verba horrebant sæuis minis. Ouid.2.de Remed.

Minas iactare, pericula intendere. Cic.pro Quintio.

Impellere minas belli. Lucan.lib.5.

Clamore ac minis aliquem insequi. Cic.pro Cluent.

Intendere minas alicui. Tacit.lib.3.

Rigidas intonare. Ouid.1. Amor.eleg.7.

Languescunt minæ. Stat 12. Thebaid.

Minas miscere, Id est minari. Lucretius libro quinto, Sæuibat, Iræ itérque minas miscebat inanes: Id est, mare frustrà minabatur fluctibus.

Negligere, In NEGLIGO.

Obsistere minis vatum. Lucret.lib.1.

Di prohibete minas. Virgil.3. Æneid.

Tollere. Virgil.3. Georg.

Vanæ tumuere. Lucan. lib. 2.

¶Minæ, dicuntur etiam eminentiæ murorum, quas pinnas dicunt, teste Seruio: & à Minor, minaris deriuatur, quod extare & eminere significat Virgil. 4. Æneidos,

-pendent opera interrupta, minæque
Murorum ingentes. Alij hîc minas significare putant partes illas murorum, in quibus sunt propugnatores, hostibúsque minantur, quæ ad emissionem telorum fenestratæ sunt. ἐπάλξεις ferè à Græcis vocantur. Ruffinus in Iosepho, Et desuper eam minæ quidem binis, propugnacula verò ternis cubitis ambiebant.

Minor, minaris, minatus sum { ἀπειλῶ } minári, Propriè est minas incutere. Cic. 2. Verr. Minari denique diuisoribus ratio non erat.
Bellum minantur hæc armenta. Virg. 3. Æneid.
Cauda vnca minatur scorpius Ouid. 15 Metamorph.
Cladem minantur dei. Lucan. lib 3.
Crucem minatur illi. Cic. 1. Tusculan. Cui quum Lysimachus rex crucem minaretur.
Multa ac metuenda minari. Ouid. 15 Metamorph.
Multa mihi terræ, multa minantur aquæ. Ouid. epist. 10.
Pœnas magnas. Tibul lib. 3. eleg 6.
Prælia. Ouid. 2. Metamorph.
Vulnera sæua. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2.
Minatur exurere. Plaut. Asinar. 12,
Qui nunc festiuus, atque ab hac minatur sese abire.
Minatur abiturum se. Terent. Heaut. 3. 1.
¶Minari, interdum significat Eminere, extare, efferri. Vnde à manendo, id est eminendo deductum. Virgil. 1. Æneidos,
Hinc atque hinc vastæ rupes, geminique minantur
In cælum scopuli. Ibidem 2. de orno accisa, -instant
Eruere agricolæ certatim, illa vsque minatur. Vbi Seruius, Minatur, aut eminet: vt Minæque murorum. aut mouetur.
¶Minari, Promittere. Horat. 2. Serm. satyra 3,
Atque vultus erat multa & præclara minantis. Et lib. 1. epist. ad Cels.
Si quæret quid agam: dic, multa & præclara minantem
Viuere, &c. Id est promittentem, præ me ferentē, iactantem. Lambinus.

Minans, Participium { ἀπειλῶν } Ouid. 1. Fastorum,
Edidit impauidos ore minante sonos.
Gladij triste minantes. Lucan. lib. 1.
Verba Ouid 5. Metamorph.

Minatio, Verbale Cic 2 de Orat.

Minanter, Aduerbium. Ouid. 3. de Arte,
Multáque submissè, multa minanter agant.

Minito, minitas, pen. corr. { ἀπειλοῦμαι } minitâre, Frequentatiuum, & Minitor, Deponens, Minis terrere. Plaut. Amph. 15, Quid minitabas te facturum, si istas pepulissem fores? Neuius Danae, Etiam minitas? mitte ea, quæ tua sunt magis quàm mea.
Minitari malum, Terent. Phorm 5. 6. Cic. 6. Philipp Mortem fratri est minitatus. Idem in Catilin. Vrbi atque huic vrbi ferro flammáque minitantur. Idem in Parad. Mortémve mihi minitaris, vt omnino ab hominibus: an exilium, vt ab improbis demigrandum?

Minitans, pen corr Participium { ἀπειλητικῶς. } Cic. 7. Verrina, Quem tam ingredientem nauem, & Verri nimis atrociter minitantem, à se retractum esse & asseruatum, &c.
Minitans Philippo per literas, se omnia, quæ conarentur, prohibiturum, &c. Cic. 5 Tusculan.
Bellum minitantes. Quintil. lib 3 cap. 8.
Vulnera minitans curuata cuspide scorpius. Ouid. 1. Metamorph.
Murmur minitans Lucret. lib. 1.
Ora. Ouid. 12. Metamorph.

Minitabundus { ἀπειλητικός } Id est minitans: tanquam furiosus, vel furens. Liuius 9. belli Macedon. Etenim tum quoque minitabundus petebat.

Minitabiliter, pen. corr. Aduerbium { ἀπειλητικῶς } pro Minaciter, antiquè. Accius Æneadis. Calleti voce canora fremitu peragrant minitabiliter. Pacuuius Antiopa, Minitabiliterque increpare dictis sæuis incipit. Nonius.

Minax, minacis, pen. prod omnis gen. { ἀπειλητικὸς } Qui frequenter minatur. Cic ad Attic lib 9, Sermones minaces. Et Minacia somnia, libro 2. de Diuinat. Item ad Tironem, lib. 16. 10, Minaces literæ, & acerbæ.
Aer minax nubibus Ouid 1. Trist. eleg. 2.
Animi. Ouid 6. Metamorph.
Arcus. Horat. 3. Carm. ode 16.
Boues cornu Ouid. 11 Metamorph.
Camœnæ. Horat. 4. Carm ode 9.
Fluuius tentare. Virgil. 3. Georg.
Iræ. Valer. 1 Argonaut.
Murmur cornuum. Horat. 2. Carm. ode 1.
Oculi in morte. Lucan. lib. 2.
Reges Horat 2. Carm. ode 12, -tuque pedestribus
Dices historiis, &c.
. ductaque per vias
Regum colla minacium. Sic ex manuscriptis restituit Lambinus, quum vulgò legatur *minantium*.
Scopulus. Virgil 8. Æneid.
Serpens vibrante lingua. Lucret. lib. 5.
Vincla. Ouid. 1 Metamorph.
Vnda Ponti. Horat. 1. Carm. ode 12.
Voce minaci terrere aliquem. Horat. 1. Carm. ode 10.
¶Minax, Id est eminens. Lactantius. Stat. 12. Thebaidos,
-vterque minax globus.
¶Minax, per translationem, Durus, rigidus. vt Saxum minax. Lucret. libro 1,
Conueniebat enim fruges quoque sæpe, minaci
Robore cum saxi franguntur, &c.

Minaciter, penultima corr. Aduerbium { ἀπειλητικῶς } Iurgiosè & cum minis. Liu. 1. ab Vrbe, Minaciter fremunt.
Prohibentibus minaciter Decemuiris Liu 3 ab Vrbe.
Minaciter terrere. Cic. 1 de Orat.
Minaciter expostulare Plin. lib. 35. cap. 10.
Torrente rapido minaciter subterfluente. Plinius libro octauo cap. 56.
¶Minacius. Cic 5 Philipp Num potatis P. C. dixisse eum minacius, quàm facturum fuisse?

MINÆI, populi sunt in regione Arabiæ, mari rubro adiacentes, qui primi commercium thuris fecere, nec præter hos Arabes alij thuris arborem vident. Vnde ab ipsis thus ipsum, Minæum dictum est, teste Plinio lib. 12. cap 14 & lib 6. cap 28.

Minurrio, minurris, minurire. Minurriunt palumbes, quum vocem emittunt. Ælius Spartianus in Antonino Geta, Familiare illi fuit has quæstiones grammaticis proponere, vt dicerent singula animalia quomodo vocem emitterent, velut agni balant, porcelli grunniũt, palumbes minurriunt, vrsi sæuiunt, leones rugiunt, leopardi rictant, elephanti barriunt, ranæ coaxant, equi hinniunt, asini rudunt, tauri mugiunt, eásque de veteribus approbare.

MIMAS, vnus gigantum, cuius meminit Horatius 3 Carm. ode 4, Sed quid Typhoeus & validus Mimas, &c.

Minax, Vide Minor, minaris, In MINAS, minarum.

MINCIVS { μίγκιος } fluuius Italiæ, qui ex Benaco Venetiæ lacu ortus, vrbem Mantuam circuit, deinde fluit in Padum. Virgilius ecloga 7,
Hic viridis tenera prætexit arundine ripas Mincius, &c.
A quo Minciades Virg dictus, Iuuenali,
Illos Minciadæ celebrat dulcedo Maronis.
Ingens Mincius Virgilius 3. Georg.
Tardus meatu Claud 4 Panegyr.

Mineo, mines, minere { ἐπικρέμαμαι } Idem quod Immineo, cuius est simplex, sed antiquum. Vsus tamen est eo Lucret. lib 6. vbi inquit, Ad cælúmque magis quantò sunt edita quæque Inclinata minẽt in eandẽ prodita partem. Sic legit Lambinus: quum alij codices partim minant, partim micant, partim manent habeant.

MINERVA { παλλάς, ἀθήνη, ἀθηναία, ἐργάνη, πολιάς, ἀγοραία } disciplinarum dea. Et à minando dicitur, quasi vim minetur. Aut à minuendo, vt inquit Cicero libro secundo de Natura deorum. Festus, Minerua dicta quòd bene moneat. Hanc enim pagani pro sapientia ponebant. Cornificius verò quòd fingatur pingatúrque minitaua armis, eandem dictam putat. Hactenus Festus. Hæc Ogygij temporibus ad lacum, qui Tritonis dicitur (vt scribit Augustinus) virginali fertur apparuisse ætate. De hac etiã in dictione PALLAS. Hanc filiam Iouis ac virginem putauerunt, quòd & incorruptibilem aiunt esse natura, & extremum locum vniuersi obtinere contendunt. Tritoniam verò appellatam, quoniam ter in annuo spatio, vere, æstate, hyeme commutatur. γλαυκῶπιν, id est glaucã vocari dicunt, non quia glaucos habeat oculos, quod vocabulum ipsum denotat, sed quoniam aer visum animalibus præbeat. Et quum lanificium, & texturam, & alia multa artificiosè comperisset, celebris dea appellata est. Et quia omnia eius inuenta ex ingenij atque sapientiæ procedere videbantur, locus fabulæ datus est, vt cerebro Iouis genita dicatur. Quinque autẽ Mineruæ Ciceroni 3 de Nat. deor. fuerunt. Prima, quam Apollinis matrẽ suprà diximus. Secũda, orta Nilo, quam Ægyptij Saitæ colunt. Tertia, quam à Ioue generatam suprà diximus. Quarta à Ioue nata, & Coryphe Oceani filia, quam Arcades Coriam nominant, & quadrigarum inuentricem ferunt. Quinta, Pallantis quæ patrem dicitur interemisse, virginitatem suam violare conantem, cui pinnarum talaria affingunt. Hactenus Cicero.

Mineruæ, ædificiorum, vt Oppianus scribit, inuentrix fuit: & proinde vrbium ædificiis vrbium. Ipsa etiam πολιοῦχος & πολιάς & ἐρυσίπολις cognomento, vt vrbium tutela colebatur, quarum & præses est. Virgilius,
-Pallas quas condidit arces
Ipsa colat. Arcium autem meminit Maro, quòd in ea vrbium parte ei solebant templa fieri, vt Fornutus & Vitruuius libro primo inquiunt.
Armifera Minerua. Ouid. 6. Fast.
Bellatrix. Ouid. 8. Metamorph.
Casta. Horat. 3. Carm. ode 3.
Cecropiæ Mineruæ artes. Martial. lib. 1. 124. ad Decianum.
Flaua. Ouid. 1. Amor eleg. 1.
Operum haud ignara. Virgil. 5. Æneid. Id est docta artis lanificæ. Loquitur de serua quadam.
Impauida. Ouid. ad Liuiam.
Inuentrix oleæ. Virg. 1. Georg.
Innupta. Virgil. 2. Æneid.
Latiæ Mineruæ artes. Martial lib 1 124. ad Decianum.
Operosæ Mineruæ studium, pro lanificio. Horat. 3. Carm. ode 12.
Pugnax. Ouid 3. Trist. eleg. 9.
Tetricæ Mineruæ totos dies dare. Martialis libro 10. epigrammat. 19.
¶Minerua, Absolutè, Lanificium. Virgil. 8. Æneidos,
Cui tolerare colo vitam tenuisque Minerua. Seruius precium explicat, quod à Varrone Minerual appellatur. Tutius hoc certè Lanificium significari potest, quod tenue est, nec valde quæstuosum: vt & alio apud Maronem loco de lanificio intelligitur,
-non illa colo calathisque Mineruæ
Fœmineas assueta manus.
¶Minerua, pro filo. Arnob. lib. aduers gent. Pro aquis Neptunum, Liberum patrem pro vino, Cererem pro pane, Mineruam pro stamine, &c.
¶Pingui, seu crassa Minerua aliquid agere. Cic de Amic. Agamus ergo pingui Minerua, vt aiũt. Dicitur pinguiore Minerua fieri, quod inconditius, simpliciúsque, quasique indoctius fit: non autem exquisita arte, nec exactissima cura. Horatius 2 Serm. satyra 2, Philosophum describens non exactis illis Stoicorũ rationibus atque argutiis instructum,

instructum, sed velut citra artem. Philosophiam moribus exprimentem: neque tam disertum, quàm simplicem ac syncerum, Rusticus, inquit, abnormis, sapiens, crassaque Minerua. Ex Erasmo.

Sus Mineruam: subaudiendum docet, aut monet: dici solitum adagium quoties indoctus quispiam aut insulsus eum conatur docere, à quo sit ipse magis docendus. Cic. 1. Acad. Nam etsi non sus Mineruam, vt aiunt, tamen ineptè, quisquis Mineruam docet. Ex Erasmo.

Inuita Minerua. Latinis celebratissimũ prouerbium, pro eo quòd est Refragante ingenio, repugnante natura, non fauente cælo. Cic. Cornificio, lib. 12. 25, Quinquatribus frequenti Senatu causam tuam egi, nõ inuita Minerua. Horat. de Arte, Tu nihil inuita dices faciésve Minerua. Erasmus.

Mineruał, seu Mineruale, pen. prod. { [illegible] } à Minerua deductum nomen: & erat quasi præmium quod dabatur præceptori: cuiusmodi cœna erat, & alia, quæ erant tanquam magisterij merces à scholasticis dari solita ante quinquatria, per quos dies pueri vacabant. Varr. 3. de Re rust. cap. 2, Quin simul ac promiseris mineruał incipiã, inquit, id est cœnam.

MINERVAE, Promontorium Campaniæ, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Vulgò *Capo Minerua, & Cabo de Minerua.* Alijs Athenæũ dicitur, Latinè Mineruium. Liu. libro 45, In oppido Mineruiu duas portas & muri aliquãtum de cælo tactum. Sic exponit Turnebus. Quidam de templo quodam Romæ quod Mineruium dicebatur, vt Dianiũ, intelligunt. Varr. lib. 4. de Ling. Lat. Ceriolensis quarticeps circa Mineruium.

MINYVS { μινύας } vir quidam fuit Thebanus, cuius filiæ in vespertiliones mutatæ fuerunt, vt fabulatur Ouidius 4. Metamorph. eo quòd Bacchi sacra sperneerent, nec illum pro deo haberent.

Mineias, & Mineis { μινεϊὰς, καὶ μινεΐς } Patronymica fœminina. Ouid. 4. Metamorphoseos,

At non Alcithoe Mineias orgia censet
Accipienda dei. Et paulo pòst,
-solæ Mineides intus
Intempestiua turbantes festa Minerua.

Mingo, Vide MEIO.

Miniacus, Miniarius, Miniatulus, Vide MINIVM.

Minicia, Via quædam dicta fuit Romæ, de qua vide Lambinum in epist. Horat. libro 1. 10 illo loco,

Brundusium Numici melius via ducat, &c.

MINIEVS, mons Thessaliæ, qui postea Orchomenus dictus est.

Minimus & Minime, & Minimopere, Vide Minor comparatiuũ in PARVVS.

Minio, minias, Vide MINIVM.

MINIO, Minionis, Fluuij nomen, cuius meminit Virgil. 10. Æneidos,

Qui Cærete domo, qui sunt Minionis in aruis.

Ministro, ministras { διακονεῖν, λειτουργεῖν, ὑπηρετεῖν, ὑπουργεῖν, [illegible], [illegible] } ministrâre, Seruire, porrigere, præparare, præbere. Plaut. Curcul. Tu tabellas consignato, hic ministrabit.

Furor arma ministrat. Virgil. 1. Æneid.
Fragra ministrant cibos. Senec. Hippol. 4.
Diuitias alicui. Ouid. 3 Amor. eleg 5.
Iussa medicorum Ouid epist 19.
Poculum Cic. 1. Tusculan Non ambrosia deos, aut nectare, aut iuuentute pocula ministrante lætari arbitror.
Timidè gelidéque ministrare res omnes Horat. de Arte.
Amor ministrat mille vias fallendi. Tibull. lib. 4. eleg. 6.
Velis ministrare. Virgil. Æneid. 10,
Æneas (neque enim membris dat cura quietem)
Ipse sedens, clauúmque regit, velísque ministrat.
Ministrare victum. Varro 3. de Re rust. cap. 17.
Victum verba ministrat. Horat. 1. epist. 15.
Vires alicui. Virgil. 11 Æneid.

Ministrator, pen prod. ministratoris { ὑπηρέτης } Qui ministrat. Cic. 2. de Oratore, Vt quum te ipsum Sulpitij obiurgabam, quòd ministratorẽ peteres, non aduersarium. Sueton. in Vitell. cap. 17, Alterum femur subdebile, impulsu olim quadrigæ, quum auriganti Caio ministratorem exhiberet.

Ministratrix, penult. prod. ministratricis, pen prod. { ὑπηρέτις } Idem quod Ministra Cic. 1. de Oratore, Sed vt omnes comites, atque ministratrices esse diceres. Ita Nonius. Alia autem exemplaria legunt passim ministras.

Ministratorius, Adiectiuum { ὑπηρετικός } Quod ad ministrationem pertinet. vt Ministratorij vrceoli, apud Martialem lib. 14.

Ministratur. Cic. Tironi lib. 16. epist. 14, A castum retine, quò commodius sibi ministretur.

Minister, ministri: & Ministra, ministræ { διάκονος, λειτουργός, ὑπηρέτης } Qui, vel quæ seruit & ministrat. Cic. 1. de Oratore, Infimi homines mercedula adducti, ministros se præbent in iudicijs oratoribus. Idem pro Cluentio, Ministri publici Martis, atque ei deo veteribus institutis religionibúsque Larinatum consecrati.

Cathedralitius minister, Vide CATHEDRA.
Segnis. Silius lib. 7.
Succincti Lucan lib 1.
Hortatur celeres clamore ministros. Claud. 1. in Ruff.
Taciti sedent ad iussa ministri Valer. 1. Argonaut.
¶ Minister libidinis. Cic de Amicit. Magna etiam dissidia, & plerunque iusta nasci, quum aliquid ab amicis, quod rectum non esset, postularetur, vt aut libidinis ministri, aut adiutores essent ad iniuriã.
Minister in maleficio. Cic. pro Cluent. Illi qui Fabritij libertũ, quia minister in maleficio fuerat: patronũ, quia conscius, condemnassent.
Scelestibus ministri. Tacit. lib 5.
¶ Ministra voluptatum, artes. Cic. 1. Offic.
Baculus Ouid in Ibin.
Manus cædis scelerúmque ministræ. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.
Populus. Lucan. lib 10.
Ministræ & satellites voluptatum, virtutes Cic 2. de Finib.

Minister, ministra, ministrum, Adiectiuum. Ouid. epist. 20,

Lumina propositi facta ministra tui.

Ministerium, ministerij { διακονία, λειτουργία, ὑπηρεσία } Ministri opera. Plin. epist. 246, Confirmat necessarios esse milites: ex his tamen, sicut inuenerim in ministerio eius, relinquendos existimaui.

Ministerium pro omni operatione poni consueuit: vt de sege Latino. Virgil. 7. Æneidos, -auctúsque refugit
Fœda ministeria.
Acria. Tacit. lib. 3.
Diurnis ministerijs fessa membra. Ouid. 4 Metamorph.
Duris ministerijs fessa corpora. Ouid. 11. Metamorph.
Imponere ministerium, Vide IMPONO.
Subire triste. Virg. 6. Æneid.
Tradere. Celsus lib. 8 cap 4.

Ministerium annonæ. Vlpian. in l. 1. § Est autem D. De exercitoria actione, Solent tamen præfecti, propter ministerium annonæ, item in prouincijs præsides, &c.

Ministeriũ, pro ipsis ministris. Paulus, Vrbica ministeria dicimus, etiam quæ extra vrbem nobis ministrare consueuerunt.

Minito, & Minitabundus, Vide MINOR, minaris.

Minium, minij { μίλτος } Terra rubra, qua colore rubro aliquid tingimus. Plin. lib. 33. cap. 7, abũdè de minio tractat, in quo & hæc, Synceto minio, cocci vim esse debet. Et paulo pòst, Minium in voluminum quoque scriptura vsurpatur, clarióresque literas vel in auro, vel in marmore, etiam in sepulchris facit.

Rubens. Tibul. lib. 2. eleg 1.
Rubens minio. Virgil. 10 eclog.

Miniaria, miniariæ { μιλτωρυχεῖον } Locus in quo foditur minium. Plin. lib. 33. cap. 7, Sisaponensibus autem miniarijs suæ venæ arena sine argento est connatur: auri modo probatur.

Miniaceus, Adiectiuũ, Quod ex minio est. Vitruu. lib. 7. cap. 4, Cunela, silaceis, seu miniaceis interpositis. Et cap 5, Silaceorum miniaceorúmque cuneorum inter se varias distributiones. Rursus cap 9, At si quis subtilior fuerit, & voluerit expolitioné miniaceam suum colorem retinere, quum perfes, &c.

Miniarius, Aliud adiectiuum { μιλτώδης } vt Miniarium metallum. Plin. lib. 33 cap. 7.

Miniatus, pen prod & Miniatulus, pen. corr. { μιλτωτός } Diminutiuum adiectiuum: vt Miniatula cera, quam rubram dicimus. Inde Miniatula cera aliquid notare, est Loca corrigenda annotare. Cic. Dolabellæ in epist. ad Atticum lib. 15, His literis scriptis me ad συντάξεις dedi, quæ quidem vereor ne miniatula cera tua pluribus locis notandæ sint. Vetustus codex habet ne miniata cerula. Idem ad Attic. lib. 16, Cerulas enim tuas miniatulas illas extimescebam.

Minio, minias { μιλτόω } miniâre, Minio tingere. Plin. lib. 10. cap. 42, Psittacum vocat viridem toto corpore, torque tantum miniato in ceruice distinctam.

MINIVS { μίνιος } Fluuius Hispaniæ, à colore pigmenti, quo plurimum exundat. Nunc vulgò dicitur *Migno.* Oliuarius in Melam.

Mino, minas, minâre, Ducere. Festus, Agasones equos agentes, Id est bene minantes.

MINOA, pen prod. Vrbs in Amorgo insulæ Cycladum. Est & altera in Sicilia. Item Megarensium emporium fuit, duodeuiginti stadijs distans ab vrbe, quod & Nysæa appellatur. Lege Strabon. libro 9. Vide MINOS.

MINOIS, idis { μινωΐς } Insula est vna Cycladum, quæ notiore nomine Paros appellatur. De hac Plin lib. 4. cap. 12.

Minor, minaris, Vide MINAE, minarum.

Minor, Comparatiuus à Paruus, Vide PARVVS.

MINOS, huius Minois, pen prod. { μίνως } filius fuit Iouis ex Europa, vt poetæ ferè omnes asserunt. Alij verò nonnulli affirmant non Iouis, sed Xanthi regis Cretẽsium ex Europa filium fuisse, cui in regno successit. Herodot. lib. 1 dixit cum fratre Sarpedone de regno Cretæ dissensisse, sed illo fugato regnũ obtinuisse. Idem primus Cretensibus leges dedit, vt scribit Aristoteles Polit lib. 2. Hic quum haberet vxorem Pasiphaen, & illa ex tauro genuisset Minotaurum, Dædalum, quòd bouem ligneam fabricasset, sub qua latens cum tauro vxor concubuerat, persequutus in Siciliam peruenit: vbi à Cocali regis filiabus interfectus fuit (vt Aristoteles refert) iuxta Camerinã vrbem, & apud inferos iudex animarum factus est. Virgil. 6 Æneidos, Quæsitor Minos vrnam mouet. De Minois interitu aliter Diodorus Siculus lib. 4. cap. 13, Minos cognita Dædali in Siciliã fuga, statuit eum bello persequi. Præparatis nauibus è Creta profectus in Acragantinam appulit: quæ nunc ab eo Minoa vocatur. Expositis copijs, per nuntium à Cocalo tradi sibi Dædalum ad pœnam poposcit, Cocalus Minos ad colloquium accitũ, quod postularet se facturũ pollicitus, domi receptum, quum in balneis lauaretur, adeò in longum tempus in thermis detinuit, vt nimio æstu suffocaretur. Eius deinde corpus Cretensibus reddidit, prælata obitus causa, quod in lauacro elapsus aque calida perisset. Hactenus ille.

Gnosius Minos. Senec. Herc. fur. 9.
Legifer. Ouid. 3. Amor. eleg. 9.
Inexorabiles iudices apud inferos Minos & Rhadamanthus. Cic. v. Tusculan.
¶ Minôa, Accusatiuus. Catullus Argonaut. 59, Magnanimum ad Minoa venit.

Minoius, pen. corr. { μινώϊος } Adiectiuum possessiuum quadrisyllabum. vt Regna Minoia. Virgil 6 Æneid.

Minous, pen prod. { μινῷος } Aliud adiectiuum. Ouid in Ibin,

Si tamen attigerit Minoüs puppis arenas.
Taurus Minous, Minotaurus. Stat. 1. Achill.

Minois, pen. prod. huius Minoidis, penult. corr. { μινωΐς } Patronymicum fœmin. Ouid. 8 Metamorphoseos,

Protinus Ægides rapta Minoide Diam
Vela dedit.

MINOVM { μίνωον } Oppidum est Cretæ insulæ, à Minoe rege ita appellatum. Recensetur à Plinio lib. 4. cap. 12.

MINOTAVRVS { μινώταυρος } dictio est composita ex Minoe & tauro, quasi Minois taurus. Nam, vt scribit Homerus lib. 8. Odysseæ, quum Minos bello contra Athenienses & Megarenses, qui Androgeum filium interemerant, detineretur, Pasiphae eius vxor à Venere, quæ in Solis sobolem irata erat, ad infaustum amorem formosi tauri compellitur, cum quo arte Dædali concubuit, ac grauida facta Minotaurum genuit. Fabulam narrant Catullus in Argonaut. Ouid. epist. 10. Diodorus Siculus lib. 5. cap. 13 & Seruius in Virgil. 6 Æneidos,

Hic crudelis amor tauri, suppostáque furto
Pasiphae. Veritas autem sic habet. Nam Taurus notarius Minois fuit, quem Pasiphae amauit, cum quo in domo Dædali concubuit. & quia geminos peperit, vnum de Minoe, & alium de Tauro, enixa esse Minotaurum dicitur.

MINTHA { μίνθη } Mons, vt scribit Strabo lib. 8, dictus à Plutonis pellice, quam Proserpina in herbam mentham mutauit, quam plerique hedyosmon vocant. Huic Pluto donum amoris petenti, virile membrum tradidit, quod à se Mentulam nominauit. Oppiani verò interpretes lib. ἁλιευτικῶν 3, Mintham tradit filiam Cocyti fuisse, quæ vbi inaudisset amari à Plutone Proserpinam, indignata eo nomine, constanter illi se præponere ausa est, dictitans, si inferos peteret, inimicè infestaturam. Quo pellicis rumore commotior Ceres Persephones mater, in herbam sui nominis illam mutauit. Ea qua fabella Oppianus Mintham vocat ἀνωνύμου ἀμολίων. Sic autem Plinius lib. 19. cap. 8, Menthæ nomen suauitas odoris apud Græcos mutauit, quum alioqui Mintha vocaretur, vnde veteres nostri nomen declinauerunt. Ouid. lib. 10 Metamorph. ad finem,

-an tibi quondam
Fœmineos artus in olentes vertere menthas
Persephone licuit? Vide MENTA.

Minthos { μίνθος } Præter vulgatam significationem, qua apud Græcos stercus humanum significat, etiam floris nomē est in sterquiliniis enascentis, quo mirum in modum afficiuntur hirci. Vide Cæl. Rhod. lib. 10. cap. 12.

MINTVRNAE, Oppidum Liri fluuio, & Sinuessæ oppido propinquum, in Campaniæ finibus. Horat. lib. 1. epist. ad Torquatum, -palustres Inter Minturnas, Sinuessanúmque Petrinum. Vide Melam libro 2. cap. 4. Nunc est castellum, vulgò *Traiectum* vocant. Testis Oliuarius in Melam.

Minuo, minuis, minui, minutum, pen. prod. { μειόω, ἐλαττόω, ἐλαττόνω, χαλάω, ἐσμικρύνω } minúere, Minus aliquid reddere, vel extenuare. Ex Græco μειόω dictum videri potest, inquit Festus. Plin. lib. 11. cap. 54, Minuuntur corpora siccis & aridis.

Minuitur aliquantulum ea febre. Cels. lib. 3. cap. 3.

Authoritatem minuere. Cic. 4. Acad. Vide quæso etiam atque etiam, ne illarum quoque rerum pulcherrimarum à teipso minuatur authoritas.

Æs alienum minuere, Persoluere debitum. Plin. lib. 9. epist. 214. ad Paulinum.

Consilium. Terent. Hecyr. 4. 3.

Controuersiam. Cic. 4. Acad. Sed vt minuam controuersiam, videte quæso &c.

Curas. Horat. 1. epist. 19.

Curæ minuuntur carmine. Horat. 4. Carm. ode 11.

Dolorem, laborem, &c. Terent. in Prolog. Heaut.

Fidem. Tacit. lib. 5.

Frigora Zephyri minuunt. Ouid. 3. Trist. eleg. 12.

Fructum. Terent. Phorm. 5. 9.

Furorem. Horat. 1. Carm. ode 37.

Imperium matris. Plaut. Asin. 10.

Ingenium longi minuere labores. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.

Iram. Terent. Phorm. 1. 3.

Labores alicuius Ouid. 7 Metamorph.

Luctus Ouid. 15. Metamorph.

Magistratum, Vide MAGISTRATVS.

Maiestatem, In MAIESTAS.

Maiestatem per vim, Id est vim publicam committere. Cic. 1. Philipp. Budæus.

Malum minuunt gaudia. Ouid 4. de Ponto, eleg. 4.

Spem Cæsar 5. bell. Gall.

Studium minuens labores Ouid. 4 Metamorph.

Sumptum. Cic. 2. de Legib. Hos letho datu diuos habento, sumptū in ollos luctúmque minuunto.

Suspicionem. Cic ad Attic. lib 10, Ego vt minuerem suspicionem profectionis aut cogitationis meæ, profectus sum in Pompeianum ad quartum Iduum, vt ibi essem, dum quæ ad nauigandum opus essent, pararentur.

Timorem. Cæsar 1 belli Ciuil.

Vires minuuntur amoris. Ouid. 5 Metamorph.

Minuere, absolutè, pro Decrescere. Cæsar 3. bell. Gall. Quòd rursus minuente æstu, naues in vadis afflictarentur.

¶Minuere, pro Desinere. Lucret. lib. 2,

Nil adeò magnum, nec tam mirabile quicquam
Principiò, quod non minuant mirarier omnes
Paullatim, &c.

Minutus, pen. prod. Participium { μειωθείς. } vt Minuta spes, pro Imminuta. Tacit. in vita Agricolæ.

Minutus, pen. prod. { λεπτός, μικρός } Nomen, Breuis, paruus: vt Minutum argentum. Plaut. Persa 7. Varro epistola Latina, Si venisses Capuā, quòd & pueros minutos vides libenter, & maiores animaduerterenō vis. Cic. 7. Verrina Reticulúmque ad nares sibi apponebat tenuissimo lino, minutis maculis, plenum rosæ. Ea Nonio.

Animus minutus Cic. 3. de Orat. Abutimur sæpe etiam verbo, non tam eleganter, quàm in transferendo: sed etiam si licentius, tamen interdum non impudenter: vt quum grandem orationē pro magna, minutum animum pro paruo dicimus.

Corpora minuta. Lucret. lib 3.

Dei Plaut. Cistell. 5,

Dij me omnes magni, minutique & patellarij Faxint.

Fruges minutæ, Paruæ, quales sunt frumentum, & id genus, vt à fabis & pisis distinguantur. Vel minutæ, quæ minus in vsum veniunt. Cic. 5 Verr. L. Octauio, & C. Cotta Consulibus Senatus permisit, vt vini, olei decumas, & frugum minutarum, &c.

Ossa minuta. Lucret. lib. 1.

In partes minutas distrahi. Lucret lib. 1.

¶Minutus, quum diminutiuis additur, eleganter ipsam rem attenuat, & minorem facit. Terent Andr 2. 2, Olera & pisciculos minutos ferre obolo in cœnam seni. Cic. in Paradox. Minutis interrogatiunculis, quasi punctis, quod proposuit efficit.

Literæ, vel literulæ. Plaut. Bacchid. 10.

Quæstiunculæ. Sueton de Claris gramm.

¶Minutum, Obscurum & scrupulosum interpretatur Nonius, vt à Græcis dicitur λεπτομερές. Cic. 1. de Finib. Ecce autem alij minuti & angusti, & omnia semper desperantes, aut maleuoli, inuidi, difficiles, lucifugi, maledici, monstrosi: alij autem &c.

¶Minutior, Comparatiuum. Lucret lib. 4,

-nam multis partibus hic est
Mobilior, multisque minutior, & mage pollens. De lucido aere loquitur.

Minutior cura. Quintil lib. 8. cap. vlt.

Minutulus, pen. corr. { λεπτύλλιος } Diminutiuum à Minutus. Plaut. Pœnulo 2, Pueri minutuli.

Minutio, Verbale { μείωσις. } Gellius lib. 16 cap. 5, Ve particula tum intensionem significat, tum minutionem. Quintil lib 4. cap. 3.

Minutè, pen. prod. Aduerbium { λεπτῶς. } Columella lib 2. cap. 4. Sic Macrob. lib. 5. Satur. cap. 15.

Grandia minutè dicere. Cic. in Orat.

¶Minutius, Aduerbium comparatiuū. Cic. lib. 4 Acad. Hæc autem vniuersa concidunt etiam minutius. De finibus lib. 4, Res enim fortasse veræ non ita tractantur, vt debent, sed aliquantò minutius.

Minutim, pen. prod. Aduerb. { κατὰ λεπτόν } pro Minutè. Colum lib. 4. cap. 24, Insequitur deinde fossor, qui crebris bidentibus æqualiter & minutim soli terga comminuat.

Minutim, & Repentè, contraria Senec. epist. 30.

Minutatim, pen. prod. { λεπτομερῶς } Aliud aduerbium, In minutissimas partes. Cato cap. 123, De iunipero maceriam crassam conterito minutatim.

Minutatim interrogare, pro Particulatim. Cic. 4. Acad. Sed nulla omnino in re minutatim interroganti, diues pauper, clarus obscurus sit, &c.

Minutatim & gradatim aliquid addere, aut demere. Cic. 4. Acad. Quod genus minimè in philosophia probari solet, quum aliquid minutatim & gradatim additur, aut demitur.

¶Minutatim, pro Paulatim. Varr. 1. de Re rust. cap. 20, Tum ita subigendum, vt minutatim assuefaciant, & vt tyronem cum veterano adiungant: imitando enim facilius domantur. De bobus.

Ætas minutatim frangit vires. Lucret. lib. 2,

Inde minutatim vires, & robur adultum
Frangit, & in partem peiorem liquitur ætas.

Ossa minutatim morbo collapsa trahebat. Virgil. 3. Georg.

Minutia, minutiæ { λεπτότης } Minutissima pars cuiusque rei. Lactantius de ira Dei. Seneca epistol 91, Vtrumque attritu grana franguntur, & sæpius regeruntur, donec in minutiam frequenter trita redigantur.

Minutal, pen. prod. minutalis, pen. prod. Genus cōdimenti ex rebus minutatim concisis, authore Apicio. Fiebat inter cætera marino pisce, liquamine, oleo, vino porris & coriandro Iuuenal. satyr. 14,

Hesternum solitus medio seruare minutal
Septembri. Martialis libro 11, Hinc erit varium cocco minutal. *Vel hœdus.*

Minurizo, minurizas { μινυρίζω } minuriāre, Parua voce succinere: μινυρίζω enim Cantil o significat, & modularè continuo Sidonius libro 2. epist. 2, Diluculo autem Philomelam inter frutices sibilantem, Prognen inter acetes minurizantem. Alia exemplaria habent minuritiorem, vtique à verbo Minurio, quo vsus est Spartianus in Antonino Geta, Agni, inquit balant, porcelli grunniunt, palumbes minuriūt, leones rugiunt, &c.

Minuritio, minuritionis { μινύρισμα } Verbale à verbo Minurio. Festus, Minuritiones appellantur minorum auium cantus. Hæc ille. Cic. lib. 1. de Oratore, Antè quàm pæanem aut minuritionem citarimus. Sic enim reponit Turnebus, existimans Ciceronem verba Græca cōuertere voluisse, παιανίζειν & μινυρίζειν: vt pæan sit cantio (nam pro pede non censet hic accipi) quæ clara exultanti contentáque voce citatur, id est canitur: minuritio, cantio quæ tenui, leniore, remissioréque.

Minus, Minusculum, Minime, Minimopere, Vide Minor in PARVVS.

MINVTIVS, Cognomento Augurinus, Tribunus plebis, qui Sp. Melium regnum Romæ affectantem reum peregit. Huic quòd farris pretium trinis nundinis, ad eam vilitatem redegisset, vt asse modius venirct, tantum à plebe habitum est honoris, vt collata in capita stipe vnciaria, ænea ei statua extra portam trigeminam fuerit collocata. Author Plin. lib. 34. cap 5 & lib 18. cap 3.

MINVTIA { μινουκία } Vestalis fuit, quæ propter corporis elegantem cultum in suspicionem venit libidinis, vnde & viua defossa est. Liu. libro 8.

MINYAS { μινύας } Chrysæ fuit filius, ex Chrysogenia nati & Neptuno. Hic diuitiis creditur cunctos anteisse mortales, ac primus hominum thesaurum recondendis pecuniis struxisse, à quo nuncupatos ferunt Minyas, quibus interpretarit. Meminit Pausanias.

MINYAE { μινύαι } fuerunt Thessaliæ populi, qui, teste Orpheo in Argonautica, Iasonem ad Colchos proficiscentem sequuti sunt. Vnde ait Ouid. lib. 7. Metamorphoseos,

Iámque

Iamque fretum Minyæ Pegasæa puppa secabant. Lucanus item Thessaliam describens, lib. 6, Minyæ gens cognita remis.

MINYEIUS, Fluuius est è Thessalia veniens, qui, teste Homero libro II. Iliad. oppido Arenæ vicinus, ostia maris facit.

Mirabilis, Miraculum, Mire, Mirificus, & alia, Vide MIROR.

Mirmillones, pen. prod. Erant pugiles se ad duellum prouocantes. Nam digladiantium alter retiarius, alter mirmillo appellabatur. Festus, Retiario (inquit) pugnanti aduersus mirmillonem cātatur, Non te peto, piscem peto, quid me fugis Galle? Quia mirmillonicum genus armaturæ, Gallicum est: ipsique Mirmillones antè Galli appellabantur, ut quorum galeis piscis effigies inerat. Quod genus pugnæ institutum est à Pittaco, vno ex septē sapientibus, qui aduersus Phrinonem dimicaturus, propter controuersias finium, quæ erant inter Atticos & Mitylenæos, rete occultè allato, impediuit Phrinonem Atheniensium ducem, ipsóque perempto agrum suis seruauit. Vide Diogenem Laertium in vita Pittaci. Cicero & gladiatorem L. Antonium, & mirmillonē sæpe vocat, 6. Philip. Etiámne ab hoc mirmillone Asiatico Senatus mādata legatorum verba audientur? Ibidē, 5. Qua loca explicans Turnebus sic inquit, Mirmillo in amphitheatralibus spectaculis Gallica erat armatura: vox autem de Græco deflexa, ut quæ in aliud solum transplantata sunt, ingenio loci & cæli mutantur, leuiter quoque mutata est. Nam quòd ea armatura fortissimorum erat hominum, quales opinione hominum fuerant antiqui Myrmidones Achillis milites, & habebantur Romanorum sententiis Galli, Myrmillonésque de Græca illa fortissima natione appellabantur, idcirco gladiatoribus hoc nomē hæserat. Nam d in l mutari Vlysses perspicuè ostendit, qui est Græcè Ὀδυσσεύς, ne plura commemorem. Hæc ille. Vide Sequutor in SEQUOR.

Miro, mironis. Mirones, inquit Cæl. lib. 3. cap. 31, personas viribus distortas & deformes legimus nuncupari: nam & miracula à miris dicuntur, id est monstris.

MIROBRIGA {Μιρόβριγα} Ptolemæo, Hispaniæ vlterioris vrbs in conuentu Cordubensi. Plin. lib. 3 cap. 1, Mirobricam vocat per secundā consonantem in vltima syllaba.

Miror, miraris, miratus sum {θαυμάζω, ἄγαμαι} mirari, Est de re aliqua tanquam noua obstupescere. Virgil. 1. Æneidos,

Artificúmque manus inter se, operúmque laborem Miratur.

Mirari atque efferre nimium aliquid. Cic. 6. Verr. Nimium forsitan hæc illi mirentur atque efferant.

Mirari aliquem. Cic. 1. Acad. Qui quum ab eo plurimum dissentiret, vnum tamen præter cæteros mirabatur.

Mirantur dona Æneæ, mirantur Iulum. Virg. 1. Æneid.

Se ipse miratur. Catul. ad Varum, epigram. 19.

Magnopere mirari, In MAGNUS.

Stultè aliquid. Horat. 1. epist. 1.

¶ Mirari, Cum voluptate intueri, delectari, accēdi, inquit Nonius. Virg. 3. Georgicorum,

Seu quis Olympiacæ miratur præmia palmæ.

¶ Mirari, Imitari. Virgil. 8. Æneidos,

-primis & te miretur ab annis. Vbi Seruius, Miretur, imitetur. Lucan. lib. 9,

-miretúrque Catonis. Optima enim ingenia necesse est vt ea quæ mirantur, imitentur.

¶ Mirari, Nescire: quia (inquit Donatus) admiratio ab ignorantia descendit. Terent. And. 4. 5. Miror vnde sit.

¶ Mirantur terram oculi. Plaut. Merc. 7.

¶ Mirari, ad inanimata translatum. Virgilius 2. Georgicorum,

-& ingens
Exiit ad cælum ramis felicibus arbos:
Miratúrque nouas frondes, & non sua poma.

¶ Miror, cum genitiuo laudis, vel vituperij. Virg. 11. Æneidos,

-quibus cælo te laudibus æquem?
Iustitiæ ne prius mirer, bellíne laborum? Græca metabasis est, quam Græci ἐναλλαγὴν vocant. supplendum est, vt sit causa laborum, causa iustitiæ.

¶ Miror non iussisse me arripi. Terent. Heaut. 5. 2.

¶ Mirari se, Est sibi placere, & de se magnificè sentire. Martialis libro 13.

¶ Miror, Absolutum. Terentius Heaut. 2. 3, Laudabis. s. vide fis. c. 1. tutemet mirabere.

Miraretur quis, quum cerneret aperto mari ab altera parte, &c. Liu. 4. bel. Maced.

Miror si potuit. Cic. de Amic. Quanquam miror in illa superbia & importunitate, si quenquam habere potuit. Id est, nescio an potuerit. Terent. And. 1. 2. Mirabar, hoc si sic abiret.

Miror quòd audierim. Cic. de Senect. Dicebant mirari solitum C. Fabritium, quòd quum apud regem Pyrrhum legatus esset, audisset è Thessalo Cynea Athenis quendam esse qui se sapiētem profiteretur.

Miror quid ex Piræeo abierit. Terent. Eunuch. 2. 2.

Miror quapropter hæc euret. Plaut. Amph. 3.

Miror quomodo. Terent. Heaut. 5. 3.

Satis mirari hominis negligentiam non queo. Cic. Attic. lib. 10. Et 1. de Nat. deorum, Mirari satis non possum vnde, &c.

Miro, miras {θαυμάζω.} Eiusdem significationis. Varro Eumenidibus, Hospes quid miras? Nonius.

Mirans, Participium {θαυμάζων.} Ouid. 5 Metam. Marmoreóque manet vultus mirantis in ore.

Miratus, penult. prod. Aliud participium {θαυμάσας.} Horat. 4. Carm. ode 9, -& aurum vestibus illitum Mirata, regalésque cultus.

Miratio, Verbale {θαυμασμός.} Cic. 2. de Diuinat. Causarum enim ignoratio in re noua mirationem facit: eadem ignoratio si in rebus vsitatis est, non miramur.

Miratus, huius miratus, pen. prod. Verbale. Senec. epist. 94, Alia deinceps digna miratu. Potest esse supinum.

Mirator, pen. prod. Aliud verbale {θαυμαστής.} Mart. lib. 10. 87, Mirator veterum senex auorum.

Mirator cunni Cuppennius albi. Horat. 1 Serm. Satyr. 2.

Formæ mirator honestæ. Propert. lib. 2. eleg. 14.

Decoris. Ouid. 10 Metam.

Rerum. Ouid. 4 Metam.

Miratrix, pen. prod. Verbale fœmininū {θαυμάστρια.} vt Turbâ miratrix. Iuuen. Satyr. 4.

Fama miratrix senioris æui. Senec. Hipp. 8.

Miratrix sui vetustas. Lucan. lib. 4.

Mirandus, Adiect. {θαυμαστός, θαυμάσιος} Dignum admiratione. Terent. And. 5. 4, Mirandū hoc tanto, tam repentino bono.

Decore magno miranda fœmina. Ouid. epist. 14.

Accidit mirandum. Senec. Medea, 15.

Loqui miranda. Silius lib. 3.

Mirandum verò est, homines quibus odio sunt nostræ secures, libenter arripere facultatem lædendi. Cic. pro Flacco.

Mirandum in modum gaudeo. Cic. Marcel. lib. 15. 9, Marcellum tuum Consulem factum, téque ea lætitia affectum esse quam maximè optasti, mirandum in modum gaudeo. Idem pro Plancio, Mirandum in modum lætati sunt. Idem ad Attic. lib. 1, Sed mirandum in modum est animo abalienato. Et 6. Verr. Quoniam mirandum in modum Græci rebus istis, quas nos contemnimus, delectantur.

Mirabundus, Adiectiuum {θαυμάζων} Qui miratur. Liu. 5. bel. Pun. E templo improuida res pauorem incussit Pœnis, mirabundíque vnde tot hostes tam subitò exorti, &c.

Mirus, Adiectiuum, Mirationc dignus {θαυμαστός, θαυμάσιος.} Plaut. Pseud. 7, Si abstuleris, mirum & magnum feceris facinus. Plin. lib. 12. cap. 9, Mira arborum natura.

Facies mira. Lucret. lib. 5.

Mirus apud populum fauor. Tacit. lib. 1.

Honore miro colere aliquē. Virg. 4. Æneid. Sic idem 7 Æneidos,

Adiungi generum miro properabat amore.

More miro perdere aliquem. Ouid. 13. Metam.

Nouitas mira. Ouid. 15 Metam.

Præcepta. Horat. 2. Serm satyr. 3.

¶ Mirus in omni reliqua diligentia. Plin. lib 2. cap. 108.

¶ Mira, apud veteres pro monstris atque horrendis. Plaut. Amph. 17, Mira memoras, nimis formidolosum prædicas facinus.

¶ Facere quid miri. Horat. 1. Serm. satyr. 5.

Efficere multa & mira. Lucret. lib. 5.

¶ Mira sunt nisi. Plaut. Amph. 4.

¶ Mirum: Responsio aduerbij cuiusdam formam habens. Terent. Eunuch. 3. 1, -verum credere omnem exercitum,

Consilia. o mirum.

¶ Magis mirum, In MAGIS.

Minime mirum est. Cic. 6. Verr.

Mirum cur. Terent. in Prologo Heaut.

Nec mirum. Cic. de Amicitia, Ab iis qui pecudum ritu ad voluptatem omnia referunt, longè dissentimus: nec mirum, nihil enim altum, nihil magnificum. Idem 4 Acad. Ne illam quidem prætermisisti Luculle reprehensionem Antiochi: nec mirum.

Mirum est quód. Plin. lib. 18 cap. 4.

Non mirum fecit vxor mea, si hoc ægrè tulit. Terent. Hecy. 4. 4.

Mirum de illo. Plaut. Amph. 8.

Mirum ni. Terent. And. 3 4, Age igitur, vbi nunc est ipsus? D. mirum ni domi est.

Mirum est quod hæc de re tradere hominum notitiæ possumus. Plin. lib. 3. cap. 5.

Mirum quin. Plaut. Aulularia, 4,

Mirum quin tua nunc me causa faciat Iuppiter
Philippum regem, aut Darium trinummum. Idem Trinum. 13,
Mirum quin ab auo eius aut proauo acciperem qui sunt mortui.

Mirum si. Terent. And. 4. 1,

Quid istuc tam mirum est si de te exemplum capit?

Mira verò militi quæ placeant. Terentius Eunucho, 1. 2. Vbi Donatus, Mira pro mirum, & est εἰρωνεία. Quid mirum est, inquit, facetè loqui eum qui militi placeat?

Mirum quātum. Liu. lib. 1, Mirum quātum illi viro hæc nuntianti fides fuerit. Pro Mirum est quantum.

Mirum in modum deludi. Id est in maiorem modum, quasi infra rationem. Plaut. Amph. 1. 7. Plin. lib. 17. cap. 24,

Tangi odora mirum in modum.

Miris modis. Plaut. Amph. 15,

Totam miris modis nostram video turbatam familiam.

Miris modis visenda animalia. Virgil. 4. Georg.

Nimium miris modis, Vide NIMIS.

Mire, Aduerbium {θαυμαστῶς} pro Miro modo, siue Mirabiliter. Terent. Heaut. 5. 1, Sed ille tuus quoque Syrus idem mirè finxit filium. Cic. ad Attic. Puteoli municipia mirè fauent.

Mens mirè mobilis. Lucret. lib. 4,

Tenuis enim mens est, & mirè mobilis ipsa.

¶ Mirius, pro Magis mirum apud antiquos. Varro, Nunquid hoc mirius? Nonius.

Mirificus, pen. corr. Adiectiuum {θαυμάσιος} Quod est mirabile. Cic. de Senect. Quum diu multúmque vixeris, mirificos afferūt fructus. Idem ad Lentulum, lib. 1, Mirificū me tibi comitem præbuissem. Et ad Marcellū, lib. 15, Mirificus generis ac nominis vestri fuit erga me semper animus. Sic ad Brutum, lib. 3, Cæsaris verò pueri mirifica indoles virtutis.

Homo mirificus. Cic. Attic. lib. 4. epist. 10, Nos hic voramus literas cum homine mirifico Dionysio. hunc Dionysium lib. 7. epist. 7. vocat virum optimum & doctissimum.

Structura carminis mirifica. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13.

Mirificissimus pen. corr. {θαυμασιώτατος.} Terentius Phorm. 5. 6, Atqui mirificissimum.

Mirifice, penult. corr. Aduerbium {θαυμασίως} pro Mirum in modum. Cic. 2. de Orat. At iam tum erat adolescentulus his studiis mirificè

dditus. Idem 1. Acad. Quas mirificè Plato erat amplexatus. Ibidem, Delectabatur autem mirificè lectione librorum.

Amare aliquem mirificè, Vide AMO.

Loqui mirificè Catul. de Arrio, epigr. 79.

Mirifico, mirificas, pen. corr. {θαυμαστόω} mirificare, Mirabilem facere. Plaut. Amphit. Quanquam adeò Thebani ciues modo miro mirificant, probaui.

Mirabilis, & hoc mirabile, pen. corr. {θαυμάσιος, ἀγαστός} Admiratione dignus. Cic. 1. Off. Quare ex multis mirabilibus exéplis haud facilè quis dixerit hoc exemplo aut laudabilius, aut præstantius. Idem de Amicitia, Quibusdam quos audio sapientes fuisse habitos in Græcia, placuisse opinor mirabilia quædam.

Mirabilis illi. Horat. 1. epist. Ad Numicium.

Mirabile donum. Virg. 1. Æneid.

Factum Ouid. 4. Metam.

Mirabiles fama effigies Plin. lib. 7. cap. 3.

Opus visu Horat 2. epist. 2.

Opus mirabile magni mondi. Tibul. lib. 4. ad Messalam

Mirabilem in modum. Cic. ad Atticum, lib. 5, Mirabilem in modū Ephesi præsto fuit.

Mirabilis raritate arbor. Plin. Iam in Æthiopiæ siue quinque earum nec plures arbores tradunt, non raritate magis, quàm suauitate mirabiles.

Dictu mirabile. Virg. 1. Æneid.

Mirabilior, & hoc mirabilius, Cóparatiuum. Cic. in Lucullo, siue lib. 4. Academic. Idq; eo fuit mirabilius, quòd ab eo laus imperatoria, &c.

Mirabiliter, pen. corr. Aduerbium {θαυμασίως, ἀγαστῶς.} Cic. ad Cæsarem, lib. 13. 17, Satisfacere immortalitati laudum suarum mirabiliter cupit. Idem Bruto, lib. 11, Mirabiliter me Brute lætor, mea cōsilia, meásque sententias a te probari.

Mirabilitas, penult. corr. mirabilitatis, Id est admiratio. Cic. 1. Offic. Ergo & hæc animi despicentia mirabilitatem magnam facit. Ex Nonio. Alia exemplaria passim legunt admirabilitatem.

Miraculum, miraculi, penult. corr. {θαῦμα, ἄγαλμα} Quicquid admirationem afferre potest. Festus, Miracula quæ nunc digna admiratione dicimus, antiqui in rebus turpibus vtebantur. Plin. lib. 10. cap. 52, Generatio autē simplex esse videtur, cū & ipsa sua habeat miracula.

Ingeniosa miracula facit natura, Vide INGENIVM.

Monstri alicuius miracula. Ouid 7. Metam.

A miraculis cessare, id est, Miraculis vacare seu carere. Plin. lib. 2. cap 103.

Miracula, pro Monstris, vel horrendis ponebant veteres. Virg 4. Georg. Omnis commutat sese in miracula rerum. Liu. 2. ab Vrbe, Adiiciūt miracula huic pugnæ, silentio proximæ noctis ex sylua Arsia ingentem editam vocem.

Miraculo esse. Liu. 5 bel. Pun.

Miracula, miraculæ. Plaut in Cistellaria.

Diobolaria, scruculæ, miraculæ. Miraculæ, inquit Varro, à miris, id est monstris. à quo Accius ait,

Personas distortis, oribus deformes, mirones.

Mis {μοῦ} Genitiuus antiquus à pronomine Ego. Ennius, Ingens cura mis est concordibus æquiparare.

Misanthropos, pen. prod {μισάνθρωπος} Latinè osor hominum dicitur. Cic. 4. Tuscul. Vt in hominum vniuersum genus, quod accepimus de Timone, qui μισάνθρωπος appellatur vt inhospitalitas est.

MISCELLVS, Vir fuit cui redditam ferunt sortem ex adytis: Conditurum eum ciuitatē vbi in serenitate ipsum excepisset pluuia. Id nunquam futurum conie ctatum ab eo est, ob rei absurditatem. Quum tamé in Italiam appulisset, ac maximis errorib. fluctuaret incertitudine, assedit illi pellex vberius flens, mœstáque. Quod conspicatus Miscellos, finem habere oraculum suspicatus, ciuitatem condere adortus est. Ex Cæl lib. 15. cap 4.

Misceo, misces, miscui, mistum {μίγνυμι, κεράννυμι, ταράττω, κυκάω, ἀναφύρω} miscere, Cōfundere, & sine ratione perturbaréq; facere. Virg. 1. Æneid Interea magno misceri murmure pontum. Plaut. Pseud. 3, Dulce amarúmque vnà nunc misces mihi.

Miscere vinum aqua, & Miscere aquam vino. Plin. libro 7. cap. 56, Vinū aqua misceri Staphilus docuit. Colum. lib. 6. cap. 4, Multi largo sale miscent pabula.

Miscere ad. Colum. lib. 7. cap 5, Facit autem commodè primùm ea compositio, quam paulo antè demonstrauimus, si ad fæcem & amurcam, succúmque decocti lupini misceas portione æqua detritum album helleborum.

Miscere in aciem, In ACIES.

¶Miscere. Dare bibere. Cic 2 de Finib. Dicit ergo in eadē voluptate eum qui alteri misceat mulsum, ipse non sitiens, & eum qui illud sitiens bibat Ouid. 10. Metamorphoseos,

Arripit Iliadem qui nunc quoque pocula miscet:

Inuitáque Ioui nectar Iunone ministrat.

¶Miscere aliquem suo negotio. Terent. Heaut. 4. 5.

Omnia miscere. Cic. ad Octau. Quibus ille septus omnia misceret, nulli parceret, sibi viueret. Idem pro Rosc Amerino, Qui tanquā si offusa Reip. sempiterna nox esset, ita ruebant in tenebris, omniáque miscebant.

Miscere, absolutè, pro Miscere omnia. Cic. ad Quintum fratrem lib. 3. 24, Pompeius abest: Appius miscet.

Turbare & miscere. Cic. 3. de Legibus, Omnia infima summis paria fecit, turbauit, miscuit.

Cælum miscetur magno murmure. Virg. 4. Æneid.

Miscere certamina. Liu 2 ab Vrbe.

Canicies miscuerat comas. Ouid. 4. Trist. eleg 9.

Consilia cum Vestino non miscuerant. Tacit. lib. 15.

Corpus cum matre. Cic 1 de Diuin.

Domus miscetur misero tumultu. Virg 2 Æneid.

Vera miscere falsa. Seneca Herc. fur. 12.

Græca verbis Latinis. Horat. 1. Serm. satyr. 10.

Incendia Virg. 5. Æneid.

Miscere malum. Cic. 3. de Orat. Maior mihi moles, maius miscendum est malum.

Miscere & cōcitare mala. Cic. 4. in Catil. Ego magnum in Rep. furorē, & noua quædā misceri, & concitari mala iampridem videbam.

Mauors dubiat misces vtrinque manus. Propert. lib. 2. eleg. 18.

Maria omnia cælo miscuit. Virg. 5. Æneid.

Mœnia diuerso miscentur luctu. Virg. 2. Æneid.

Commercio miscere nationes diuersas. Plin. in Paneg.

Oscula blandis verbis. Ouid 1 de Arte.

Ossa cum duris venis. Ouid. 4. Metam.

Pacem duello miscuit. Horat. 3. Carm. ode 5.

Pectora miscentur vario motu. Virg 12. Æneid.

Populi miscentur. Virg. 4. Æneid.

Prælia miscere. Virg 3. Georg.

Iniquis imperiis Rempublicam miscere. Cic. 3. de Lege agr.

Sacra profanis Horat. 1. epist 17.

Sortes Fortunæ monitu manu pueri misceri atque duci. Cic. 2. de Diuinat.

Stultitiam miscere consiliis. Horat. 4. Carm. ode 12.

Non si terra mari miscebitur, & mare cælo. Lucret. lib. 3.

Tristia miscentur lætis. Ouid. 6 Fast.

Miscere tumultum in concionem. Liu. 8. ab Vrbe.

Vada miscentur æstu arenæ. Virg 3. Æneid.

Miscetur funere vagor. Lucret lib. 2.

Vtile dulci miscuit Horat de Arte.

Vtilia honestis. Tacitus in vita Agricolæ.

¶Misceri, pro Coire, inquit Cælius lib. 4. cap. 7. Vnde apud Virgilium, Mixta deo mulier.

¶Miscuerunt, trisyllabum apud Virg. 2. Georg. Miscuerúntque herbas, & non innoxia verba.

Miscendus {μικτέος} amori pudor. Ouid. epist 4.

Mistus, vel vt aliis placet, Mixtus {μεμιγμένος} Participium: Hoc est temperatus. Liu. 3. ab Vrbe, Ex colluuio mistorum omnis generis animantium, &c.

Mistus pluribus. Plin lib 7. epist. 27.

Mistum ex. Cic pro Leg. Manilia, Quod denique genus belli esse potest, in quo illum non exercuerit fortuna Reipublicæ? Ciuile Africanum, Transalpinum, Hispaniense, mistum ex ciuitatibus, atque ex bellicosissimis nationibus, seruile, nauale, &c. Idem 3 Offic. Nec verò finis bonorum & malorum, qui simplex esse debet, ex dissimillimis rebus misceri & temperari potest.

Amor voluptate & molestia mistus. Cic. de Vniuers.

Grauitas modestiæ in oratione mista. Cic. 2. Offic.

Genus mistum. Virg. 6 Æneid.

Varium, mistum, & turbulentum genus hominum. Cic. 2. in Catil.

Lachrymæ mistæ risu. Stat. 2 Sylu. 1.

Ploratus vagitibus. Lucret. lib. 2.

Cursitant mistæ pueris puellæ. Horat. 4. Carm. ode 11.

Mistus candore rubor. Cic 1. de Nat deor Nec ille fusus & candore mistus rubor, sanguis est, sed quædam sanguinis similitudo.

Tumultu misto exorta lætitia. Virg 3. Æneid.

Venus grandine. Ouid 4. Fast.

Verbera cum verbis. Ouid. epist. 10.

Mistissimus, pen. corr, Superlatiuum. Paterculus lib. 2, De L. Pisone hoc omnibus sentiendum ac prædicandum est, esse mores eius vigore ac lenitate mistissimos. & vix quenquam reperiri posse, qui aut otium validius diligat, aut facilius sufficiat negotio.

Mistura, pen prod {κέρασμα, μῖξις} Moderatura, vt ait Nonius. Varro de vita Pop Rom. lib 1, Sed quòd ea & propter talem misturam immoderatam ex aquis cunctis, quod temperatura moderatur in Romuli vita triplices ciuitates. Colum. lib. 7. cap 5.

Mistura rerum. Lucret. lib. 2.

Generum. Quintil. lib. 6. cap 3.

Mistura iocorum. Mart. lib. 8. 2.

Miscellaneus, Adiectiuum {σύμμικτος} A mistura indiscreta rerum dici, significare videtur Gellius lib. vlt. cap. 12, quum ait, Quia variam & miscellaneam, & quasi confusaneam doctrinam conquisiuerunt, eo titulos quoque ad eam sententiā exquisitissimos indiderunt. Quidam legunt miscellam. Apuleius in Metamorphosi, Nec mora cum magnos irruptione patefactis ædibus, magistratibus eorúmque ministris, turbæ miscellaneæ cuncta completa. Hinc quidam opera sua, Miscellanea inscripserunt, in quibus variis de rebus tractatur. Iuuen. Satyra 11, -sic veniunt ad miscellanea ludi.

Miscellus, Aliud adiectiuum {σύμμικτος} Quod mistum est.

Miscellos ludus Lugduni edidisse Caligulam scribit Sueton. in Caligula, cap 20.

Miscellum, genus columbarum vocat Varro, quod nec agreste est, nec domesticum, sed ex vtroque temperatum, lib. 3. cap 7.

Miscellæ vites, Quæ in omni agro conueniunt, quod cæteris vbique vtiliter misceantur. Cato de Re rust cap 6. Varro 1. de Re rust. cap. 54. Nam & precoa, & miscella, quam vocant nigram, multo antè coquitur.

Miscellas vuas appellat Cato cap 23, quibus præliganeum vinum fit, quod operarii bibant.

MISCELLVS {Μίσκελλος} Crotonis vrbis in magna Græcia conditor: de quo vide infrà in dictione TRACVLA.

MISCERA {Μίσκερα} Oppidum Siciliæ apud Stephanum.

Misellus, Vide MISER.

MISENVM, pen. prod. {Μισηνόν} Promontorium est prope Cumas, nomen habens à Miseno tubicine Æneæ: cuius meminit Horat. 2. Ser. satyr. 4, Ostrea Circeiis, Miseno oriuntur echini.

MISENVS, pen. prod. {Μισηνός} Æneæ fuit tubicen, qui dicitur filius fuisse Æoli, vnde & Æolides dicitur, quia cum ita sonum omnem ex vento creari. Seruius in illud Virgilii 6. Æneidos,

Misenum Æoliden, quo non præstantior alter

Ære

Ære ciere viros, Martémque accendere cantu.

Miser, misera, miserum, pen.corr. { ἄθλιος, χειμαζόμενος, τάλας, δείλαιος, ταλαίπωρος, κακοδαίμων } Calamitosus, ærumnosus, infelix. Ter.Eun.3.2, Apparet seruum hunc esse domini pauperis, Miserique. Cic.pro Plancio, Quo quidem etiam magis sum non dicam miser (nam hoc quidē abhorret à virtute verbi) sed certè exercitus.

Ærumnosus, infelix, miser. Cic.in Parad.

Laboriosos, non miseros, qui magnos dolores perferunt, solemus dicere. Cic.12.Philip.

Miser animi. Plaut Milit.14.

Miser animo Plaut Truc.11.

Miseres animo, Idem. Plaut.Sticho,2.2.

Miser ambitionis. Plin.in Paneg.

Miser amplius æquo. Lucret lib 3.

¶Miser, Ægrotus. nam ægritudo, genus est infelicitatis Plaut. Miseram esse prædicat buccam, sibi fortasse medicos non esse putat.

¶ Miser, Innocens aliquando dicitur, teste Asconio in illud 3.Verr. Ille miser quum esset, &c. Cic pro Milone, Miseros interdum ciues optimè de Rep. meritos.

¶ Ferre opem miseris Ouid in Ibin.

Fortuna finxit me miserum. Virg.2.Æneid.

Fieri miserum. Lucret.lib.3.

Miseris & laborantibus nihil negare. Cic.pro Plancio.

Succurrere miseris. Virg.1.Æneid.

¶Miseram me. Terent.Adelph.3.1, Miseram me, neminem habeo. Vbi Donatus, Miseram me, proprium est mulierum quum loquūtur, aut alijs blandiuntur. Sunt enim interiectiones aliàs dolentis, aliàs exclamantis, aut indignantis.

Miser & Misera, similiter vsurpantur. Terent.Hecyra, Perij miser. Idem And. Misera timeo incertum hoc quorsum accidat. Sic idem sæpe alibi. In quibus locis MISER & MISERA cōmodè per aduerbiū MISERE declarātur: quasi Miserè perij. Nisi velis eadem forma dicta esse, vt Miserum, vel miseram me.

¶Ambitio misera. Horat.1.Serm.satyr.4.

Anni Propert.lib.3.eleg 7.

Cædes miserrima oritur. Virg 2.Æneid.

Miserum carmē stridenti stipula disperdere. Virg.3.eclog. vbi Seruius, Miserum, triste, flebile, quale canunt stipulæ.

Corpus. Ouid.9 Metam.

Cupido Horat.1.epist.1.

Diuitiæ Horat 2.Serm.satyr 8.

Fames. Horat.1.Carm.ode 28.

Formido. Horat.2.Serm satyr.7.

Fortuna miserrima nostra est. Ouid.3 Trist.eleg.11.

Miseræ multúmque iactatæ fortunæ ac perfugium portum futurum hunc locum spero. Cic.pro Cluentio.

Fuga. Ouid 2.de Arte.

Furor. Ouid.3.Metam.

Homines. Lucret.lib 3.

Lateris miseri dolor. Horat.2.Serm satyr.3.

Luxuria. Propert.lib 1.eleg.2.

O miseras hominum mentes! Lucret.lib.2.

Miserrima miseria. Plaut.Amph.7.

Modis miseris distractus. Lucret.lib.3.

Mors Virg.10.Æneid.

Mortales. Virg.3.Georg.

Opes. Ouid.1.Amor eleg.10.

Pax. Tacit lib 3.

Pectus Ouid.1.Trist.eleg.4.

Plebs. Horat.1.Serm.satyr.8.

Ad preces miseras decurrere. Horat.3.Carm.ode 29.

Querelæ. Ouid.2.Metam.

Res. Ouid.5.Trist eleg 8.

Misera & calamitosa res. Cic.pro Rosc.Amer.

Miserum spectaculum atque acerbum. Cic.7.Verr O spectaculum miserum atque acerbum, ludibrio esse vrbis gloriam!

Vita. Ouid.4 de Ponto, eleg.15.

In vita turpi & misera commorari. Cic.Quinto fratri, lib.1.3.

Vrbes. Horat.4.Carm ode 15.

Miserrimum miseriarum. Cic.ad Attic.lib.3, Quòd de fratre vbi eum visuri essemus, nesciebamus; quem quidem ego, nec quomodo visurus, nec vbi dimissurus sim scio: id est maximum & miserrimum mearum omnium miseriarum.

¶ Miserum. Virg.6.Æneidos, —tum péndere pœnas Cecropidæ iussi (miserum) septena quotannis Corpora natorum. Vbi Seruius, Miserum, dolentis interiectio, ac si diceret nefas.

Misellus, Adiectiuum diminut. { ἀνθρωπάριον, ταλαίπωρος } Cic.ad Attic.lib.3, Meum Ciceronem, cui nihil misello relinquo præter inuidiā & ignominiā nominis mei, rege quoad poteris. Idem ad Terent.lib.14.4, Sed certe quoquomodo res se habebit, illius misellæ & matrimonio & famæ seruiendum est.

Misellum pallium. Plaut.Rud.13.

Spes misella. Lucret.lib.4.

Miserè, pen.corr. Aduerbium {ἀθλίως} Infeliciter. Cicero, Neque commoueri eius desyderio possum, qui tā miserè perijt. Idē 5.de Finib, Quæ nihil valerent ad beatè misereve viuendum. Idem Quinto fratri, lib.1.3, Tua me inuidia, ac non ego te miserè perdidi.

Miserè, Valde, nimis. Ter.Heaut.1.2, Eā miserè amat. Idē Eun.2.2, Hæc verba vna me hercle falsa lachrumula, Quam oculos terendo miserè, vix vi expresserit, Restinguet.

Miserè discedere quærens, hic modo ocyus Horat.lib.1.Serm.Satyr 9. Miserè hic idem valet quod vehementer, vsque ad misceriam.

Inuidere miserè. Terent.Eunuch.3.1.

Miseriter, pen.ult.corr. { ταλαιπώρως } pro Miserè apud antiquos. Laberius, Mens incorrupta miseriter corrumpitur. Catul.de Berenices coma 58. Ibi maria vasta visens lachrymantibus oculis, Patriam allocuta est ita voce mœsta miseriter.

Miseria, miseriæ { ἀθλιότης, ταλαιπωρία. } Cicero 2.Tusc. Gentes, nostrás flebunt miserias. Ex quodam poeta.

Miserrima miseria, In MISER.

¶Aberrare à miseria, In ABERRO.

Capere miseriam, In CAPIO.

Commonere miseriarum, In COMMONEO.

Coopertus miserijs, In COOPERIO.

Eripere à. Cic. Fam.9.

Miserias ferre & perferre, In PERFERO.

Miserijs & calamitatibus alicuius opem ferre. Cic.2.de Diuin.

Incidere in. Cic.2.Philip. Quorum si virtutibus persuasissem, in has miserias nunquam incidissemus.

Leuare miserijs. Cic.Fam.15.

Nasci in sempiternam, In NASCOR.

In miserijs esse. Cicero 3.de Finibus, Ita qui processit aliquantulum ad virtutis aditum, nihilo minus in miseria est, quàm ille qui nihil processit.

Ærumnæ & miseriæ premunt aliquem. Cic.in Parad.

Versari in Cic. Fam.7.

Vindicare à. Cic.in Brut.

Miseritudo, pen.prod. { ἐλεημοσύνη } Antiquum verbum. Attius, Qui infelix miseritudine factus est aliena. Vide Nonium.

Misereor, misereris, pen prod. misertus sum vel miseritus sum { ἐλεῶ, ἐλεαίρω, οἰκτείρω, σπλαγχνίζομαι } misereri, Verbum deponens: & aliquando Misereo, miseres, pen.corr. Est ob alicuius miseriam, dolorem animo concipere. Et genitiuo tantú iungitur. Virgil.2.eclog. Nil nostri miserere. Cic.pro Corn Bal. Miseremini eius qui non de suo peccato, sed huius summi & clarissimi viri facto; non de aliquo crimine, sed de periculo suo, de publico iure disceptat. Brutus ad Cic.16, At vestri misereor. Festus, Misereor ei qui miserum sublenas.

Eluuiei alicuius misereri. Cælius Cic.lib.8.2.

Laborum. Virg 2.Æneid

Miserere inopum sociorum. Iuuen.satyr.8.

Supplicum. Cic.1.de Inuent.

Misereo, antiqui vsurpabant pro Misereor. Ennius in Hecuba, Miserete manus, date ferrum, vt me anima priuem. Nonius

Misereo, miseret, pro Misereor, eris, apud antiquos vsitatum fuisse testantur Festus & Priscianus. Lucret.lib.3, Ipse sui miseret: neque enim se vindicat hilum Id est miseretur.

Miseret, pen.corr. Impersonale, Passiuum habet affectum: idē est enim Miseret me illius, & Misereor illius: quippe vtrunque significat Ex illius me miseria angorem suscipere. Terent Eunuch.4.7, Miseret tui me qui hunc tantum hominē facias inimicum tibi. Cic.pro Ligario, Caue te fratrum pro fratris salute obsecrantium misereat.

Miseret me. Terent.Eunucho,5.5. —quid ais? Þ.Misereet me: itaque, vt ne viderem, misera huc effugi foras. Festus, Miseret me, eadem forma dicitur qua Piget, pœnitet, tædet.

Miseret me vicem tuam Terent.Heaut.4.5.

Miseret hominem pœnæ. Liu.1.ab Vrbe.

Tam nil miseret tui dulcis amiculi Catul.ad Alpheum, epigr.28.

Miseritum, vel misertum est. Plaut.Trinum.2, Nam nunc eum vidi miserum, & me eius miseritū est. Terent.Phorm.3.2, Miseritū est.

Miseresco, misereſcis { κατοικτείρω, κατελεῶ } misereſcere, Moueri misericordia. Virg 2.Æneid. His lachrymis vitam damus, & misereſcimus vltrò.

Miseresco, cum genitiuo. Virg.8 Æneidos, —Arcadij quæso misereſcite regis,

Misereſcit, Impersonale { κατοικτείρεται. } Terent. Heaut.5.4, Atque inopis nunc te misereſcat mei.

Misericors, pen.corr. misericordis, om.gen. { ἐλεήμων, εὔσπλαγχνος, οἰκτίρμων } Qui ex alicuius calamitate dolorem animo suscipit. Cic.4.de Finibus, Nec misericordem iudicem esse oporteret.

Supplex, mansuetus, & misericors. Author ad Heren.lib.2.

Mitis & misericors animus auditoris. Cic.1.de Inuent.

Honestum & misericors mendacium. Cic.pro Ligario, Quòd si probare Cæsari possemus in Africa Ligarium omnino non fuisse, si honesto & misericordi mendacio, saluti ciuis calamitosi consultum esse vellemus, &c.

Misericordem se præbuit, & in testimonio religiosum testis. Cic. pro Cecinna.

Misericordior, Comparatiuum antiquum. Plaut.Rudente,7, Misericordior nulla est me fœminarum.

Misericordia, misericordiæ { ἔλεος, συμπάθεια, εὐσπλαγχνία, οἶκτος } Est ægritudo ex miseria alterius iniuria laborantis, inquit Cic.4.Tuscul. Cic. pro Ligario, Nulla de virtutibus tuis plurimis nec gratior, nec admirabilior misericordia est. Idem 3 Tuscul. Si sapiens in ægritudinem incidere posset, posset etiam in misericordiā, posset in inuidentiam.

Clementia & misericordia singulari vir. Cic.Post red.in Sen.

Perfugium misericordiæ. Cic pro Ligario.

¶Adducere ad, Vide ADDVCO.

Adhibere fortunis alicuius. Cic.pro Rab.Perduel.reo.

Adimere, In ADIMO.

Allicere ad. Cic pro Lege Manil.

Capere, In CAPIO.

Captare. Cic.2.Philip.

Commendare iudici. Quintil.lib.5.cap.11.

Commouere. Cic.pro Deiotaro.

Commoueri misericordia, Vide COMMOVEO.

Concitare populi. Cic 1.de Orat.

Confugere in alicuius, Vide CONFVGIO.

Ductus misericordia. Vlpian.in l.Si hominem.D.depositi.

Exercere. Vlpian.in l.Si hominem.D.depositi. Intempestiuè misericordiam exercuit.

Habere. Cic. pro Muren.
Impartiri alieni. Cic. Bruto, 12.
Implorare & exposcere alicuius. Cic. pro Milone.
Inducere ad, Vide INDVCO.
Mouere, In MOVEO.
Motus misericordiæ. Vlpian. in l. At si quis. §. Sed interdum. D. de relig. & sump. fun. Potest tamen distingui & misericordiæ motu: vt si in hoc fuit misericors vel pius, qui funerauit, vt eum sepeliret, ne insepultus iacêret, &c.
Præteroranda est iudicis. Quintil. lib. 4 cap. 1.
Requirere & efflagitare aliquorum. Cic. pro Mil.
Ad leuitatem misericordiámque mentes reuocare Cic. 1. de Orat.
Misericordiam aliquem tenere. Cic. pro Caio Rabir.
Tribuere. Cic. pro Planc.
Viuere aliena Cic. pro Rosc. Amer. Prædia mea tu possides: ego aliena misericordia viuo.
Vocare ad. Cic. Nūc quum omnes me causæ ad misericordiam, atque ad humanitatem vocent, &c.
Miseror, pen. corr. miseraris, miseratus sum { οἰκτείρω, ἐλεέω } miserari, Verbis, aut lachrymis, aut opere dolorem, quem ex alicuius miseria, aut etiam ex nostra concepimus, ostendere, lamentari, & deflere. Et construitur cum accusatiuo. Festus, Miseratur is qui conqueritur aliena incommoda. Seruius, Miseror, & Misereor vnam significant. Cicero pro Murena, Vt nō queam satis neque communem omnium nostrum cōditionem, neque huius euentum fortunámque miserari.
Contusósque animos, & res miserabere fractas. Virg 4. Georg.
Sortem alicuius. Virg. 12 Æneid.
Grauiter miserans. Virg 10. Æneid.
Miserata animi, pro animo Virg. 10. Æneid.
¶Misero, pro Miseror dicebant veteres: vt Accius in Athamante,
Atque ita de illis merui, vt iure hæc nunquam miserarent mala.
Miseratio, miserationis { οἰκτιρμός } Significatio misericordiæ, qua ex alienius infelicitate mouemur. Cic. in Orat. Nec verò miseratione solùm mens iudicum permouēda est. Idem Luceio, lib. 5. 12, Quem enim nostrum ille moriens apud Mantineam Epaminundas nō cum quadam miseratione delectat?
Non sine lachrymis, non sine dolore miseratio. Cic. 2. de Orat.
Commouere. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Discutere. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Eximere. Liu. lib. 5. Decad. 5.
Odia incitari, & Miserationem nasci, contraria. Cic. in Partit.
Occupari. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Venit miseratio aliquando ex eadem caosa Quintil. lib. 3. cap. 1.
Miserandus, Adiectiuum { οἰκτρός } Idem quod Miserabilis. Cicero 2. Tusculanarum,
Accede accede nate, assiste, miserandum aspice
Euisceratum corpus lacerati patris. Ex Sophocle.
Miserandus & Irridendus, cōtraria. Cic. 1. de Orat. Hunc in minimis tenuissimísque rebus ita labi, vt alius miserandus, alius irridendus esse videatur?
Funus Lucan lib. 1.
Lues. Virg 3 Æneid.
Miserandum in modum milites Pop. Rom. capti, necati, deserti, dissipati sunt. Cic. de Prouin. Consul.
Oratio tua omnibus miseranda visa est. Cic. 2. de Orat.
Sors Ouid 2. Amor. eleg. 7.
Tempestas. Virg. 3. Georg. Seruius, Miseranda, pessima, ferēs rem dignam miseratione.
Miserabilis, & hoc miserabile, pen. corr. { ἐλεεινός, χαλεπός } Miseratione dignus, per quem alij misericordia commouentur. Cic. 5. de Finib. Qui obitus miserabilis videtur audientibus, illi perpetienti erat voluntarius.
Aspectus auctionis miserabilis. Cic. 2. Philip.
Bellum miserabile. Ouid. epist. 13.
Carmen. Virg 4. Georgicorum,
-ramóque sedens miserabile carmen Integrat.
Casus Cic. 2. de Inuib.
Corpus. Virg. 5. eclog.
Dimicatio. Liu. 1. ab Vrbe, Euentus belli minus miserabilem dimicationem fecit, quòd nec acie certatum est, & tectis modò diruptis, alterius vrbis duo populi in vnum cōfusi sunt. Ibidem, Voces etiam miserabiles exaudiebantur, mulierum præcipuè.
Elegi. Horat. 1. Carm. ode 33.
Excidium. Stat. 6. Theb.
Factum. Ouid 9 Metam.
Fatum. Ouid. 6. Metam.
Genus miserabile pœnæ. Ouid. 8. Metam.
Ignorantia. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Infans. Ouid. epist 7.
Lethum. Catul. ad Mallium, epigr. 63.
Puer Ouid. 3 Metam.
Respectus. Cic. 1. de Diuin. Fugientibus miserabilem respectum incendiorum fore.
Sonus. Cic. 2. de Orat.
Supplicium. Stat. 1. Theb.
Voces. Liu. 1 ab Vrbe.
Vulgus. Virg 2. Æneid.
Vulnus. Ouid. 5. Trist. eleg. 6.
¶Miserabilis alteri. Ouid. in Ibin.
¶Visu miserabile. Virg. 1. Æneid.
¶Miserabile, pro Miserabiliter, nomen pro aduerbio. Virg. 12. Æneidos, -miserabile cæsis
Hostibus insultans. Seruius.
Miserabiliter, pen. corr. Aduerbium { ἐλεεινῶς } Cic. 1. Tuscul. Etsi enim flemus quum legimus, tamen non miserabiliter vir clarus emoritur. Idē ad Atticum, lib. 10, Marci Cælij quidem epistolam scriptam miserabiliter quum hoc idem obsecraret vt expectarem, &c. Liuius 3. ab Vrbe, Prosequuntur coniuges liberósque, ensuam se relinquerent in ea vrbe, in qua nec pudicitia, nec libertas sancta esset, miserabiliter rogitantes.
Laudari miserabiliter Cic. Attic. lib 14, At ille etiam in foro combustus, laudatúsque miserabiliter. De Caio Cæsare.
Miseranter, Aliud aduerbium { οἰκτρογενῶς } Gell. lib. 10. cap 3, Et quid est quod aut amplius, insigniúsque, aut lachrymosè, aut miseranter, aut multa copiosáque inuidia grauíque penetrabili querimonia dixerit?
MISSTVS, Misseti, pen. prod. { μιστυς } Oppidum Macedoniæ apud Stephanum, cuius gentile est Misetius.
MISNA, Carthaginiensium nauale dicitur, vt testis est Cælius libro 18. cap. 38.
MISPILA { μίσπιλα } Medorum oppidum, apud Xenoph. lib. 3. exped. Cyri minoris. Gentile est Mispilaius.
Missile. Missio, Missus, In MITTO.
Mistura, Mistus, Vide MISCEO.
Misumenos { μισούμενος } Comœdia erat Menandri hoc nomine, interpretatúrque inuisus, & quem odêre vulgo. Hac dictione vsus est & Martialis in lemmate quod tentacula inscribitur, lib. 14,
Nouerit in turba quisquam μισούμενος ista: Hoc est, iam formosi & amabiles sunt pueri isti comœdi, támque vix ex animo eorum desiderium deponi potest, quòd vehementer penitúsque medullis inhæreat, vt si μισούμενος, id est persona eius qui inuisus sit, agēda sit, vt vsuuenire solet in comœdiis, non sit in turba quisquam, qui eam agere possit. Hæc Turnebus, quæ ideò addenda censui, quia nec passim occurrunt, nec aliorum satisfacit interpretatio.
Misy, Plin. lib 29. cap. 3, Simile est, inquit, & quod in Cyrenaica prouincia vocant misy, præcipuum suauitate odoris ac saporis, sed carnosius. Athenæus autem mison vocat, & odorem carnium habere, non mbere carnosius esse, sicut Plinius, scribit. Vtra lectio melior sit, docti iudicent. ¶Est item Misy corpus metallicum, quod in fodinis æraris supra Chalcitim & Sory inuenitur, colore luteo in morem sulphuris ignem iam experti. Vulgus *Vitriolum* appellat.
Mitella. In MITRA.
Mitesco, mitescis, In MITIS.
MITHRA, cum h { μίθρας } à Persis dicitur Sol. Strabo lib. 15, Persæ cælum Iouem putant: colunt Solem, quem Mithram vocant. Stat. lib. 1. Thebaid. Indignata sequi torquentem cornua Mithram. Vbi Luctatius ait, Sol apud Achæmenios Titan, apud Assyrios Osyris, apud Persas vbi in antro colitur, Mithra vocatur. Ponitur aliquando pro primario sacerdote. Apuleius libro vlt. Ipsúmque Mithram illum suum sacerdotem præcipuum sacrorum ministrum decernit.
Mithriaca, pen. corr. n. g. plur. num. { μιθριακά } Sacra Solis, siue Osyridis sacrificia: de quibus Lampridius in Commodo sic scribit, Sacra mithriaca homicidio vero polluit, quum illic aliquid ad speciē timoris vel dici, vel fingi soleat.
Mithrax { μίθραξ } Gemma est, variis coloribus contra Solem refulgens, de qua Plin. libro 37. cap. 10, Mithrax à Persis accepta est, & Rubri maris montibus multicolor, contra Solem variè refulgens.
MITHRIDATES, penult. prod. { μιθριδάτης } Rex Ponti fuit, vi magna & animi & corporis, vt sex iuget equos regeret, duarum & XX gentium more loqueretur. Hic diffidentibus Romanis, sociali bello Nicomedem Bithynia, Ariobarzanem Cappadocia expulit, Græciam insulásque omnes, excepta Rhodo, occupauit: sed postea à Sylla apud Dardanum fusus, & à Pompeio victus, tādem à Pharnace filio in turre obsessus, venenum sumpsit. Quúmque id tardius biberet (quia aduersum venena multis antea medicaminibus corpus firmauerat) immissum percussorem Gallum, citò eum authoritate vultus territum reuocauit, & in cædem suam manū trepidantis adiuuit. ¶Alius etiā Mithridates, qui regi Mithridati Bruti epistolas collegit. Martial. lib. 5. 117,
Profecit poto Mithridates sæpe veneno,
Toxica ne possent sæua nocere sibi.
Mithridaticum antidotum { μιθριδάτειον. } Plinius lib. 25. cap. 2, Primo iouente genera antidoti, ex quibus vnum etiam nomen eius retinet. Illius inuentum autumant, sanguinem anatum Ponticarum miscere antidotis: quoniam veneno viuerent. De Mithridate.
Mitigo, mitigas, In MITIS.
Mitis, & hoc mite { ἥμερος, πρᾶος, ἀγανός } Lenis, clemens, mansuetus: cui Durus aut Acer opponitur. Cic. de Senect. Facit persæpe ipsa sibi audientiam diserti senis compta & mitis oratio. Idem in Hortensio, Quid Theopompo acrius, aut Theophrasto mitius inueniri potest?
Mitis & mansuetus, Ferus & immanis, contraria. Cicero 5. de Inuen.
Precanti mitis. Stat. 1. Theb.
Natura mitis & annis. Ouid. epist. 14.
Animū mitior. Horat. 3. Carm ode 10, -nec rigida mollior æsculo, Nec Mauris animum mitior anguibus. Id est animo mitiore, quàm angues Mauritaniæ. Mitis animum, hellenismus est.
Vultu mitior. Stat 6. Theb.
Mitior in aliquem. Liu. 7. ab Vrbe.
¶Alimenta Ouid 2 Metam.
Animus semper. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.
Aura Ouid. 2. Fast.
Caput Ouid. 1 Amor. eleg. 4.
Consilium. Ouid 1. Trist. eleg 4.
Dij mites hostibus Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1.
Moderata & mitis doctrina: cui opponitur Aspera & Dura. Cic. pro Mur.
Dolorem mitiorem facit patientia. Cic. 2. Tusc.
Exilium mitius. Ouid. 2. Trist.
Mitissimus & lenissimus homo. Cic. 4. in Catil.
Incendia Ouid. 1. Fast.

Ingenium

Ingenium. Ouid. 13. Metam.
Ira. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6.
Lachrymæ. Ouid. 6. Metam.
Mores mitissimi, Tractabiles. Colum. lib. 6. cap. 29, Mores laudantur qui sunt ex placido & ex concitato mitissimi. De equo.
Obitus. Tacit. lib. 3.
Compta & mitis oratio. Cic. de Senect.
Mitiorem in partem interpretari. Cic. pro Murena, Quod atrociter in Senatu dixisti, aut non dixisses, aut seposuisses, aut mitiorem in partem interpretarere.
Patrocinium. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3.
Pietas. Ouid. 3. Trist. eleg. 4.
Pœna mitior. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Solator. Stat. 5. Syl. 5.
Solum. Horat. 1. Carm. ode 18.
Spes mitior. Tacit. lib. 15, Deinde oblata mitiore spe, &c.
Succi. Ouid. 14. Metam.
Temperies. Claud. 2 de raptu Proserp.
Ventus mitior. Ouid. 13. Metam.
Verba mitissima. Ouid. 2. Metam.
Mite & placatum. Cic. Attico, lib. 5.
Nihil mitius. Cic. 4. Academ. Homo natura lenissimus (nihil enim poterat fieri illo mitius) stomachari tamen cœpit.
Tristia mutare mitibus. Horat. 1. Carm. ode 16.
¶ Mite stagnum, Tranquillum. Virg. 8. Æneid. Nonius.
¶ Mitis, Maturus. Virg. 1. eclog.
　· sunt nobis mitia poma,
Castaneæ molles. Nonius.
Vindemia. Virg. 2. Georg.
Vuæ. Virg. 1. Georg.

Mitè, mitius, mitissimè, Aduerbium {[illegible]} Cæsar 7. bel. Gal. Quæ tametsi Cæsar intelligebat, tamen quam mitissimè potuit, legatos appellat.
Ferre aliquid mitius. Ouid. 13. Metam.
Petere mitius. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7.

Mitesco, mitescis {[illegible]} mitescere, Mansuescere. Plin. libro 22. cap. 25, Genua quoque degrauat: sed madefactum pluribus diebus mitescit. De equo. Liu. 8. bel. Macedon. Nolite existimare beluas tantum recens captas feritatem illam syluestrem primò seruare, deinde quum diu manibus humanis alantur, mitescere: in hominum feritate mulcenda non eandem naturam esse. Horat. 1. epist. 1,
Nemo adeò ferus est, vt non mitescere possit,
Si modò culturæ patientem commodet aurem.
¶ Mitescere, Tranquillari, teste Sipont. seu mitem Tranquillum fieri. Apuleius, Conflaccescunt fluctus, mare mitescit.
Freta mitescunt. Ouid. 7. epist.
Mitescente hyeme. Liu. 3. bel. Pun.
Flecti & mitescere. Ouid. 14. Metam.
Mitescunt discordiæ. Liu. 5. ab Vrbe.
Ira mitescit. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7.
Secula mitescent positis bellis. Virg. 1. Æneid.
¶ Mitescere, Maturescere. Plin. lib. 15. cap. 13, Reliquorum prunorum velocitas citò mitescentium transuolat. Colum. lib. 3. cap. 1.

Mitigo, mitigas, pen. corr. {[illegible]} mitigare, Placare, quasi mitem facere, vt Mitigata feritas, apud Plotam lib. 16. cap. 1. Cic. 7. Verr. Neque eo parentum luctu atque lachrymis, te mei nominis commemoratio mitigauit.
Irasci & Mitigari, contraria. Cic. in Orat.
Ex agresti vita exculti ad humanitatem & mitigati sumus. Cicero 2. de Legibus.
Reconciliare & mitigare sibi aliquem. Cic. Lent. lib. 1. 9.
Vsus flectet, dies leniet, ætas mitigabit. Cic. pro Mur.
Longinquitas temporis mitigat. Cic. Torquato, lib. 6. 4.
¶ Animum mitigare. Cic. pro Fonteio.
Dolorem. Cic. 2. de Fin.
Dolores vetustate mitigantur. Cic. Attic. lib. 3.
Febrem quiete & abstinentia mitigauit. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Iras. Ouid. 4. Trist. eleg. 5.
Labores magna compensati gloria mitigantur. Cic. 2. de Orat.
Populum excitatum in bonos mitigare. Cic. 1. de Orat.
Seueritatem acerbam multis condimentis humanitatis mitigare. Cic. Quinto fratri, lib. 1. 1.
Tristitiam mitigat & relaxat risus. Cic. 2. de Orat.
¶ Agrum syluestrem mitigare flammis & ferro. Horat. 2. epist. 2.
Cibum mitigare, Id est coquere. Cicero 2. de Nat. deor. Arborum autem confectione, omnique materia & culta & syluestri, partim ad calfaciendum corpus igni adhibito, & ad mitigandum cibum vtimus &c. Id est coquendum.
¶ Mitigare, Maturare. Cic. lib. 4. de Rep. Quùmque Autumno terras ad concipiendas fruges patefecerit, hyeme ad concipiendas relaxarit, æstiuâ maturitate alia mitigauerit, alia torruerit. Nonius.

Mitigatio, Verbale {[illegible]} Cic. 3. de Orat. Omnisque ad omnem animi motum & impulsio, &, si ita res feret, mitigatio.

Mitigatorius, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Quod habet vim mitigandi. Plin. lib. 28. cap. 6, Contra renum & lumborum vesicæque cruciatus in balnearum soliis pronos vrinam reddere, mitigatorium habetur.

Mitifico, mitificas, pen. corr. {[illegible]} mitificare, Mitem facere. Plinius libro 8. cap. 7, Capti celerrimè mitificantur hordei succo. De elephantis.
Cibum mitificare, Concoquere. Cic. 2. de Diuin. Depulso enim de pectore, & in omne corpus diuiso & mitificato cibo, cantus edere quiete satiatos. De gallis.

Mitra, mitræ {μίτρα} Dictio barbara, qua significatur quoddam capitis ornamenti genus, quo primùm Mæonij, deinde verò Ægyptij, Syrij, Phrygij, & Lydij vsi sunt. erat enim pileus incuruus: quamuis & pro muliebri corona ad ornatum capitis adolescentularum accipiatur, ex qua pendebant fasciolæ quæ phylla dicebantur: quoniam foliorum instar penderent. Virg. 9. Æneid. Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ. Ab Italis in Troianos dictum, per metaphoram. Plin. libro 35. cap. 9, Capita mulierum mitris versicoloribus operuit. Catul. Argon. 59, Non flauo retinens subtilem vertice mitram.
Mitram autem gestasse viris turpe & molle censebatur. Lucian. [illegible] Et Iuno Ioui Bacchi mollitiem obiiciens apud eundem ait, [illegible] Quin & [illegible] pes probrum illic vocatur.
Anademata, mitræ. Lucret. lib. 4.
Mitra Mæonia. Virg. 4. Æneid.
Teres. Claud. 2. in Europ.
Picta. Iuuen. Sat. 3.
A mitra, à crocota, à mulieribus soleis, purpureisque fasceolis, à strophio, à psalterio, à flagitio, à stupro est factus repentè popularis P. Clodius. Cic. de Arusp. resp.

Mitella, Diminut. {μιτρίδιον.} Virg. in Copa, Copa Syrisca caput Graia redimita mitella. Cic. pro Rab. Posth. Deliciarū causa & voluptatis, non modò ciues Romanos, sed & nobiles adolescentes & quosdam etiam Senatores summo loco natos, non in hortis & suburbanis suis, sed Neapoli in celeberrimo oppido cum mitella sæpe vidimus. Alia exemplaria habent mitella.
¶ Mitella, *Vne escharpe*. Celsus lib. 8. cap. 10. De brachij fracti curatione. Deligari autem brachium debet paulum pollice ad pectus inclinato. Siquidem ita maximè brachij naturalis habitus sit: idque inuolutum mitella commodissimè excipitur, quæ latitudine ipsi brachio, permagustis capitibus collo inijcitur, atque ita commodè brachium ea ceruice suspensum est.

Mitrula, mitrulæ, pen. corr. Diminutiuum. Solinus cap. 40, Serpens est penè ad semipedem longitudinis, alba quasi mitrula lineatus caput. De basilisco.

Mitto, mittis, misi, missum {[illegible]} mittere. Notæ significationis. Terent. Eunuch. 3, Misit porrò orare vt venirem serò.
Mitto tibi. Cicero Attico, lib. 1. 11, Ego tibi aliquid de meis scriptis mittam.
Mitto ad te. Cicero de Senect. Hunc verò librum de senectute ad te misimus.
Mittere circa reges. Liu. 5. bel. Maced. Legatos censuit circa reges mittendos, qui non solùm tentarent animos eorum, &c.
Mittere foras ad cœnam filium. Cic. 3. Verr. Vt etiam filium suum electissimum adolescentem foras ad propinquum suum quendam mitteret ad cœnam.
Mittere aliquem de Cic. ad Atticum, lib. 8, Ei statim rescripsi, hominémque certum misi de comitibus meis.
Mittere è via, vel ex itinere. Cic. ad Atticum, lib. 9, Quæ descripta attulit, illa è via misi ad te. Idem 5. Verr. Missa est (vt ipsa significat) ex itinere, quum Verres iam de prouincia decessisset.
Mutuaè mittere. In MATVRVS.
Paucis diebus mittere. In PAVCVS.
¶ Mittere, pro Scribere. Cicero Tironi, libro 16. 9, Curio misi, vt medico honos haberetur: & tibi daret quod opus esset: me cui iussisset curaturum.
¶ Mittere, cum priore supino. Terent. And. 3. 1,
　· missa est ancilla illicò
Obstetricem accersitum ad eam, & puerum vt adferret simul.
¶ Misi qui pro vectura solueret. Cic. ad Atticum, lib. 1. 2.
¶ Auxilium mittere. Ouid. 11. Metam.
Mittere carpentum supra aliquem. Varr. de Ling. Latin. lib. 4.
In consilium mittere. Est dimittere iudices ad sententiam dicendam vbi orator dixerit, DIXI, authore Asconio. Cic. pro Cluentio, Cur eum quum in consilium iretur, Cluentius & Cannutius abesse patiebantur? & quum in consilium mittebant, Stalenum iudicem, cui pecuniam dederant, non requirebant? Oppianicus quærebat? Hactenus Cicero. Si hoc est (inquit) verum quod Cluentius & Cannutius iudicium corruperint, quomodo id explicari potest, quòd quum iudices ipsi in consilium mitterent, id est quum iudicium iam expectare se dicerent, dicendi finem facientes, non requirebant Stalenum vnum iudicum, quem constat redemptorē totius corruptionis fuisse: sed facilè patiebantur illum abesse, non autem Oppianicus qui erat Cluentij aduersarius? Plin. in Paneg. ad Traianum, Alij se superstites Reip. optabant, faciebántque: tibi salus tua inuisa est, si non sit cum Reip. salute coniuncta. Nihil pro te pateris optari, nisi expedit optantibus: omnibúsque annis de te in consilium deos mittis, exigisque vt sententiam suam mutent, si talis esse desieris, qualis electus es. Sed ingenti conscientia Cæsar pacisceris cum diis, vt te, si merebaris, seruent, quum scias neminem magis quàm deos scire. Quo in loco præpostere legitur, Ne meremis. Est autem hæc Plinij sententia, Nuncupationem votorum, quæ quotannis pro salute & incolumitate principis fieri solet, tu his verbis Cæsar concipi iubes, si bene Remp. eaque omnium vtilitate rexeris. Digna (inquit) vota quæ semper suscipiantur, sempérque soluantur. Quotannis diis ipsis, inquit, tanquam iudicibus, calculum de te permittis, an dignus sis incolumitate. Budæus.
Corpus mittere sepulchro. Stat. 6. Theb.
Mittere in acta pro Redigere. Senec. lib. de Benefic. 2.
In expeditionem milites. Cæs. 5. bel. Gall. Postridie eius diei manè tripertitò milites equitésque in expeditionem misit, vt eos qui fugerant, persequerentur.
In fabulas & sermones aliquem. Quintil. Declamat. 15.
In fœdera se. Virg. 12. Æneid.
Ad fortunam mitti. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 31.
Hastam misit in ora. Ouid. 11. Metam.
Sub iugum aliquem e exercitum. Cæsar 1. bel. Gal. Hic pagus vnus quum domo exisset, patrum nostrorum memoria, L. Cassium Consu-

lem interfecerat, & eius exercitum sub iugum miserat.

Legatos ad Senatum. Cic. 1. de Diuin.

Legatos cum authoritate. Cic. ad Atticum, lib. 1. 14, Legati cum authoritate mitterentur, qui adirent Galliæ ciuitates, &c.

Legatos misit, se uenturum. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4, Tum Præses magnitudine & animi & consilij, legatos ad me misit, se cum omnibus suis copiis in mea castra esse venturum.

Orbem totum sub leges. Virg. 4. Æneid.

Literas. Salust. in Iugurtha, Literas ad Iugurtham mittunt, quàm ocyssimè ad prouinciam accedat.

Crebrò alicui literas. Cic. Attic. lib. 6.

Mittere aliquem in locum alterius. Liu. 5 bel. Pun.

Lucem quam à sole accipit, mittit in terras luna. Cicero 2. de Nat. deorum.

Mandata alicui Propert. lib. 4. eleg. 5.

Manus mittere ad res legatas à testatore, Vide MANVS.

Ad mortem. Cic. 1. Tusc. Magna me (inquit) spes tenet Iudices, bene mihi euenire quòd mittar ad mortem.

In negotium. Cic. pro Rab. Posthumo, Nec interea locupletare amicos vnquam suos destitit, mittere in negotium, dare partes, augere, fide sustentare.

Ad nomen. Quintil. in Milite Mariano, Ad nomen mittere filios parentes festinarunt, quamuis asperrimo bello, vt sub te ponere rudimenta militiæ contingeret.

Nuntios ad regem. Cæsar 4. bell. Gall.

Obsides. Cæsar 4. bell. Gall.

Obuiam. Cic. ad Attic. lib. 3, Itaque obuiam illi misimus Athenas, vt inde Thessalonicam veniret.

Obuiam literas. Cic. ad Attic lib. 6, Tu tamen mitte mihi quæso obuiam literas, nunquid putes Reip. nomine tardandum esse nobis.

In ora populi. Quintil. Declamat. 18.

Oratores petitum pacem. Liu. 1. ab Vrbe.

Oratorem ad aliquem de re aliqua. Cic. de Claris Orator.

In possessionem. Cic. pro Quintio. Hæc perinde loquor, quasi ipso illo tempore, quum te Prætor iussisset ex edicto possidere, si in possessioné misisses, debueris aut potueris P. Quintium de possessione deturbare.

Præcipitem de muro Hirtius 6. bel. Hispaniensis.

Mittere se præcipitem ex alto. Vlpian. in l. Cum autem. §. Capitalem. D. de Ædil. edict.

Iacere & mittere ridiculum. Cic. in Orat. Vtetur vtroque sed altero in narrando aliquid venustè, altero in iaciendo mittendóque ridiculo.

Salutem alicui. Ouid. 5. Trist. eleg. 14.

Mittere sanguinem, Id est quod vulgò dicitur *Extrahere sanguinem*, vel Græco vocabulo φλεβοτομεῖν. Cic. Attic. lib 6, Sic Appius, quum iḗ ἀφαίρεσιν prouinciam curant, sanguinem misserit, quicquid potuit detraxerit. Corn. Celsus lib. 2. cap. 10, Sanguinem incisa vena mitti nouum non est: sed nullum morbum esse in quo non mittatur, nouum est. Item mitti iunioribus & fœminis vterum non gerentibus, vetus est. Ibidem, Sed vt aliquando primo die sanguinem mittere necesse est, &c.

Mittere sanguinem, per translationem. Cic. Attico lib. 1. 11, Nam & illud non nobis obest, videri nostrum testimonium non valuisse, missus est sanguis inuidiæ sine dolore. hoc est, profuit nobis ad extinguendam inuidiam, videri nostrum testimonium non valuisse. Supra enim dixerat, Apud bonos iidem sumus quos reliquisti. Id est, Antea nos regnare dictitabamur in iudiciis. Quod autem in iudicio Clodiano Ciceronis testimonium à maiori iudicum parte creditum non erat, ideo dicit inuidiam eius potentiæ esse imminutam sine famæ dispendio. quia notum erat, corruptum illud fuisse iudicium, & nummarios iudices Clodium absoluisse. Budæus.

A saxo mittere se. Ouid. 11 Metam. Id est præcipitare.

Mittere signum, pro Dare. Cæsar 1. bel. Ciuil.

Mittere signum sanguinis, pro Emittere sanguinem. Lucret. lib. 1.

In sermones aliquem. Vide paulo antè, In fabulas.

In seruitutem vrbes. Liu. 4. bel Maced.

Subsidium & subsidio. Cæsar 2. bell Gall.

In suffragium Censurias, Decernendum proponere, & suffragia de aliqua re inire. Liu. 1. bell. Maced.

In plures suspiciones. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Talos mittere, pro Iacere, sine iactare. Proper. lib. 2. eleg. 34,

At nondum est talos mittere lassa manus Horat. 2. Serm sat. 7.

-postquam illi iusta chiragra

Contudit articulos, qui pro se tolleret, atque

Mitteret in pyrgum talos, mercede diurna

Conductum pauit.

Tempestatem. Plaut. Rud. 3. 2,

Prô dij immortales tempestatem cuiusmodi

Neptunus nobis nocte hac misit proxima.

Vocem mittere, pro Loqui. Lucret. lib. 5,

Denique si vocem rerum natura repentè Mittat &c.

Vocem mittere, pro Emittere. Liu. lib. 5. Decad. 4, Qui vocem liberam mittere aduersus regis legatum auderent.

Mittere vocem contra aliquem. Cic. pro Cluent. Hodierno die primùm veritas vocem contra inuidiam his iudicibus freta misit.

Vocem pro Republica. Cic. pro Sextio.

Vocem mittere de. Cic pro Flacco, Vox de quæstura nulla missa est.

Voces furiales. Cic. de Arusp. resp. Tum quum furiales in concionibus voces mittis, quum domos ciuium euertis, &c.

¶Mittere, pro Emittere, vel producere Plin. lib. 17. cap. 24, Et cerasus, & tilia, & vitis corticem mittunt, sed non vitalem.

Mittere folia. Plin lib. 12. cap. 13.

Mittere fructum Plin. lib. 12. cap 6, Fructum è cortice mittit, admirabilem sœci dulcedine. Alij legunt Fructum cortice emittit.

Mittere radicem. Colum. lib. 5. cap. 10, Omnis autem vitium radicem mittit, & simplici stylo prorepit. Idem lib. 3. cap. 18. Et radices è capite, qua recisum est, æquè mittit.

¶Mittere, Donare. Virg. 9. eclog. Hos illi, quod nec bene vertat, mittimus hœdos.

¶Mittere, pro Transmittere. Cicero in Libello ioculari, vt Quintilianus vocat libro 8 cap. vlt. Fundum Varro vocat quem possim mittere funda.

¶Mittere, Desinere, & finire. vt, Mitte lachrymas, Ne fleueris amplius. Terent. Adelph 3 2, Hera lachrymas mitte.

Mitte ambages. Plaut. Cistel. 10. Liu. 4. bell. Maced. Quin mittimus ambages, inquit P. Sulpitius, &c.

Certamen. Virg. 5. Æneid.

Curam de pectore Virg. 6. Æneidos.

Iram. Terent. Hecy 5. 2,

Nam si compererit crimina tua se falsò vxor credidisse,

Missam iram faciet.

Odium mittere & finire. Liu. 10. bel. Maced. Omnibus stantibus qui aderant, dextras, fidémque dedere, mittere verè, ac finire odium.

Mitte leues spes, & certamina diuitiarum. Horat. 1 epist 5.

Timorem. Terentius Adelph. 5. 3, Repressi, redij, mitto maledicta omnia.

Mitte malè loqui. Terent. Andr 5. 3,

Rem potius ipsam dic: ac mitte malè loqui.

Cætera mitte loqui. Horat. Epod. 13 2.

Pro nobis mitte precari, Id est Noli precari pro nobis. Ouid. 3. Metam.

Mitto scrutari: hoc est Desino Plaut. Aulularia, 24,

-nunc læuam ostende. S T. quin equidem ambas profero.

E V. Iam scrutari mitto, redde huc.

Mitto de. Cic. 4. Verr. Non inquam iam quæro vnde hæc habueris, sed quo tibi tantum opus fuerit, id quæro, mitto de melle.

Mitto vitam duram, Id est Taceo. Terent. Adelph. 5. 4,

-nam ego vitam duram, quam vixi vsque adhuc,

Propè iam excurso spatio, mitto. Idem Heaut 5. 1, Mitto iam osculari atque amplexari, id nihil puto. Et Andr 4. 5, Mitte id quod scio: dic quod rogo. Item Phorm 2. 2. Cic. Verr. 5, Mitto vincula, mitto carcerem, mitto verbera.

Mitto quòd inuidiam, quòd pericula, quòd omnes meas tempestates subieris, &c. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4.

¶Mitte hunc me. Plaut. Milit. 22. Terent. Adelph. 5. 2,

Quid agis? quò abis? o. mitte me.

Mitte hanc noxiam. Terent. Eunuch. 5. 2.

Mitti in caput, pro Dimitti. Seneca Nat. quæst. lib. 4.

Missus, Participium (ἀποσταλείς) vt Missus ad Mithridaticum bellum. Cic. 4 Acad.

Subsidio. Stat. 3. Thebaid.

Sub magna pericula. Virg. 9. Æneid.

Clamor ad sydera Stat. 11. Thebaid.

Corpora neci. Ouid. 7. Metam.

Dux in bellum. Horat. de Arte,

Legati de magnis rebus. Horat. 1. Serm. saty. 5.

Leo è caues. Author ad Herennium, lib. 4.

Sagitta missa, Emissa. Ouid. 8. Metam.

Sanguis è corpore. Lucret. lib. 2.

Nescit vox missa reuerti. Horat. de Arte.

Missæ oraculo voces. Liu. 4. bel. Maced.

¶Missum facere, Est deponere, ac etiam à nostro consortio, familiaritate, potestate, arbitrio dimittere. Cæsar Oppio in Epistolis ad Attic. lib. 9, Cn. Magium Pompeij præfectum deprehendi scilicet, & meo instituto vsus sum, & eum statim missum feci. Cicero 7. Verr. Deinde alij quæstus instituuntur: ex vno genere nauali videte quàm multi: accipere à ciuitatibus pecunias, ne nautas darent: pretio certo missos facere nautas: missorum omne stipendium lucrari. Ibidem, Vt illud missum faciam. Idem 4. Verr. Deinde si in hominibus eligendis nos spes amicitiæ fefellerit vt vindicemus, missos faciamus, semper ita viuamus, vt. &c. Et 1. Offic. Marci quidem Catonis senis est epistola ad M. filium, in qua scripsit se audisse eum missum factum esse à Consule, quum in Macedonia Persico bello miles esset. Varro de Re rust. lib. 3. cap. 7, Columbas redire solere ad locum licet animaduertere, quod multi in theatro è sinu missas faciunt.

Me missum face, Noli vti opera mea, inquit Donatus. Teren. And. 5. 1, Illam hinc ciuem esse aiunt. puer est natus. nos missos face.

Missa facio. Terent. Adel. 5 9, Missa facio, effundite, emite, facite quod vobis lubet. Id est. Sino quod lubet agere. Cic. pro Roscio Amerino, Verùm vt hæc missa faciam quæ iam facta sunt, ex iis quæ nunc maxime fiunt, nónne quiuis potest intelligere, omnium architectum, & machinatorem vnum esse Chrysogonum?

Hæc missa facio: illud quæro, is homo, &c. Cic. pro Rosc. Amer.

Missum facere amorem. Plaut. Merc 3,

Dico esse iturum me mercatum, si velit:

Amorem missum facere me, dum illi obsequar.

Missam facere vxorem, id est Repudiare. Suet. in Calig. cap. 25, Subitò ex prouincia euocauit, ac perductam à marito coniunxit sibi, breuique missam fecit.

Missum facere vadimonium. Cic. pro Quintio, Qui postea quoque vadimonium missum fecerit, hunc per insidias vi de agro communi deiecerit. Vide VADIMONIVM.

Misso conuiuio. Liu. 6. bell. Punici, Inde misso conuiuio, dextris inter se datis, vltimóque complexu, collachrymantes suû patriæque casum.

Misso officio. Cic. Attic. lib. 10, Quòd si iam misso officio periculi ratio habenda est, ab illis est periculum, si peccaro.

Missos facere honores, nec Rempub. attingere. Cic. pro Sextio, Missos faciant honores, nec Rempub attingant.

Missus, huius missus (ἡ βολή) pro Missione. Liu. 9. ab Vrbe, Et pilum haud paulo quàm hasta vehementius ictu missúque telum. Cæsar 2. bel.

bel. Ciuil. Hunc conspicatæ naues, quæ missu Bruti ad portum excubabant,

Bis mille missus sagittæ Lucret. lib. 4.
Vt absunt nobis missus bis mille sagittæ.

¶Missus, Immissionem ferarum, siue ludorum, aut gladiatorum in arenam aliquando significat. Suet. in Domitiano Cæsare, cap. 4, In his Circensium die, quo facilius centum missus peragerentur, singulos à septenis spatiis ad quina corripuit. Idem in Claudio Cæsare, cap. 21, Circenses frequenter etiam in Vaticano commisit, nonnunquam interiecta per quinos missus venatione. Budæus.

¶Missus, pro Immissione ferculorum. Lampridius scribit Heliogabalum celebrasse tale conuiuium, vt apud amicos singulos singuli missus appararentur, & aliquando omnes missus sola carne phasianorum strauisse. Budæus.

Missio, missionis, Verbale { πέμψις. } Cic. Attic. lib. 1. 3, De literarum missione sine causa abs te accusor.

Legatorum missio. Cic. 7. Philip. Non sine causa legatorum istam missionem semper timui, nunquam probaui: quorum reditus quid sit allaturus, ignoro.

Missio, pro Dimissione. Suet. in Cæsare, cap. 7, Missionem continuò efflagitauit. Huiusmodi missionum in re militari multa sunt genera. Est enim honesta, quæ emeritis stipendiis ab imperatore indulgetur. Est causaria, quæ propter valetudines à laboribus militiæ soluitur. vnde Causarij milites dicuntur à Liuio. Est ignominiosa, quum quis propter delictum sacramento soluitur. Est & præter has gratiosa missio, quæ per ambitionem & gratiam nimirum impetrabatur. De hac sic Liuius, Et quorum ante emerita stipendia gratiosa missio sibi visa esset. Cic. 7. Verr. Illos respondere, & docere vnumquenque missione remigum, fame reliquorum, Cleomenis timore & fuga, &c. Ibidem At ab omnibus iu mercedem missionis acceperas. Liu. 6. bel. Pu. Quibus Senatus missionem, reditúmque in patriam negasset ante belli finem.

Causaria missio, Vide c a v s a.

¶Inter missionẽ dare, & exauctorare. Missio nimirum iis datur, qui penitus dimittuntur. Exauctorantur, qui soluuntur stipendio, nec tamen dimittuntur: sed habentur sub vexillo, non sub aquila, aut signis legionis: neque iam legionarij sunt, retinentur tamen, donec emerita soluantur, aut agri assignentur. Cornel. Tacit. lib. 1. Missionem, ait, dari vicena stipendia meritis, exauctorari qui sena dena fecissent. Annotauit Turneb.

Missito, missitas, pen. corr. { πεμπίζομαι } Missitare, Frequentatiuum. Liu. 9. ab Vrbe, Ad Æquos inde veteres hostes, cæterum permultos annos sub specie infidæ pacis quietos, versa arma Romana, quòd incolumi Hernico nomine missitauerant simul cum iis Samniti auxilia. Plin. lib. 33. cap. 1, Quum & codicillos missitatos epistolari gratia indicet.

Missiculo, missiculas, pen. corr. missiculare, pro Missitare: vt, Pensiculo, pro Pensito. Plaut. Epid. 3,

-empta est ancilla, quòd tutè ad me literas   Missiculabas.

Missilis, & hoc missile, pen. corr. { ἀφετήριον } Quod facilè mittitur.

Telum mihi vni missile, Quod à me solo mitti potest. Stat. 8. Thebaidos,

-& librans vni sibi missile telum
Direxit iactus, &c.

Missile, Telum omne quod manu in longum mittitur. Vnde & lapides, missilia dicuntur. Virg 9. Æneidos,

-sed pellere vallo   Missilibus certant.

Crinitum missile multa flamma. Stat. 5. Theb.

Missiles aculei sunt histrici. Plin. lib. 8. cap 35.

Missiles lapides. Liu. 1. ab Vrbe.

Pondus missile disci. Propert. lib 3. eleg. 14.

Res missiles. Quæ sparguntur. Dicuntur & substantiuè Missilia, vt paulo pòst. Suet. in Augusto, cap. 98, Iisdem etiam epulum in cõspectu suo præbuit, permissa, imò exacta iocandi licentia, diripiendique pomorum & obsoniorũ, rerúmque missilium. De ephebis loquitur.

Missilia saxa, & Missilia tela. Liu. 2. ab Vrbe.

Missilia tormenta. Plin. lib 8. cap. 13.

¶Missilia, Dicebantur munera quæ à principibus populo spargebantur, vtputa bellaria, linea, vestes, vnguenta: quod quum aliis temporibus, tum maximè Saturnalibus in theatro fieri solebat. Suet. in Calig. cap. 18, Sparsit & missilia variarum rerum, & panaria cum obsonio viritim diuisit. Missilia variarum rerum dixit, pro Varias res missiles. Idem in Nerone, cap. 11.

Missilia iactare in vulgus. Caius in l. Qua ratione, sub finem. D. de acquir. rer. domin.

Mitulus { μύτιλος } Piscis, vt reor, ostreacei generis. Horat. lib. 2. Serm. satyr. 4,

-si dura morabitur aluus
Mitulus, & viles pellent obstantia conchæ.   Martial. lib 5,
Sumitur inciso mitulus ore mihi. Quidam mitulos arbitrantur eosdem esse, atque musculos: quos Græci μύες appellant, quos videtur satis refellere Athenæus lib. 3, his verbis, Mitulorum tenuiores sunt quidem tegij, & aluum mouent, & leues sunt, tum præterea valde alunt: fluuiales autẽ sunt dulciores: at musculi mediocriter alunt, mediocritérque aluum & vrinam mouent. Sic enim vertit Lambinus, apud quem de mitulis vide plura.

M I T Y L E N E, Mitylenes, pen. prod. { μυτιλήνη } & Mitylenæ, Mitylenarum, Vrbs in Lesbo iuxta Methymnam, à cuius nomine nunc tota insula Mitylene appellatur, in qua fuere olim duæ nobilissimæ ciuitates, hæc videlicet & Methymna. Hanc eandem insulam pridem Lesbum dictam volunt ab vrbis nomine, quæ in ea potentissima fuit. Martial. lib. 10, Quum tibi non Ephesos, nec sit Rhodos, aut Mitylene. Dicta Mitylene, vt Diodor. lib. 6. scribit, à Mitylene Machari filia. Hæc nunc Metellinum dicitur. De Mitylenis meminit Cicero pro Rab. Posth. & Epist. Famil. lib 4. epist 7. Horat. 1. Carm. ode 7,

Laudabunt alij claram Rhodon, aut Mitylenen.

Pulchra. Horat. 1. epist. 11.

Mixobarbari { μιξοβάρβαροι } Dicebantur qui ex altero parẽte Græco, altero barbaro prognati erant: quo nomine dicti fuerunt Medeæ liberi, quos Ægeo peperit.

Mixtarius, seu Mistarius { κρατήρ } Vas quo vinum aqua miscemus. Lucret. Vicens, aut gemina longus mistarius ansa.

Mixtus, Vide Mistus in m i s c e o.

M N

Mna, mnæ { μνᾶ } Vide Mina. Plaut Rud. 30, Præterea centum mnæ Philippicæ. Plin lib. 21. cap. 34, Mna quã nostri minam vocant, pendet drachmas Atticas centum.

M N A S, Pirata fuit, qui temporibus Pompeij oram Italiæ prædatoria classe infestabat, vt est author Plutarch. in Antonio.

M N A S I T H E V S, Pictor fuit non ignobilis, patria Sicyonius, cuius meminit Plin lib. 35. cap. 11.

M N A S O N, Elatensium tyrannus fuit, qui pro duodecim diis dedit Asclepiodoro pictori in singulos mnas trecenas: idemq; Theomnesto, in singulos heroas mnas centenas. Author. Plin lib 35 cap. 16.

Mnemonica, pen. corr. mnemonicorum { μνημονικά } Præcepta de memoria. Author ad Herenn. lib. 3, Quemadmodum igitur qui literas sciunt, possunt id quod dictum est scribere, & recitare quod scripserunt: ita qui mnemonica didicerunt, possunt quæ audierunt in locis collocare, & ea his memoriter pronunciare.

M N E M O S Y N E, pen corr { μνημοσύνη } mater nouem Musarum, & interpretatur memoria. Huius meminit Cicero 3. de Nat. deorum, Iam Musæ primæ quatuor natæ Ioue altero, Thelxiope, Aœde, Arche, Melete. Secundæ Ioue tertio, & Mnemosyne procreatæ nouem.

Mnemosynon, pen. corr. { μνημόσυνον } Monumentum siue pignus quod amico in memoriã alicuius rei relinquitur. Catul. in Asinium, epigr. 12. Verum est μνημόσυνον, mei sodalis *A remembrance, Souuenir.*

M N E S A R C H V S, Inter principes philosophorum Ciceroni numeratur, Acad. quæst lib. 4.

M N E S I M A C H V S { μνησίμαχος } Poeta comicus: cuius fabulæ tres enumerantur à Suida.

M N E S I T H E V S { μνησίθεος } Medicus Atheniensis, cuius meminit Galenus de Arte curatiua ad Glauconem. Mnesitheus quoque à quibusdam vocatur herba, quæ notiore nomine Buphthalmus appellatur. Vide Dioscorid lib 3.

M N E S T E R, Agrippinæ, quæ Neronis iussu interfecta est, libertus. Is Agrippina à satellitibus interempta, ferro se transegit, incertum charitate in patronam, an metu exitij. Author Cornel. Tacit. lib. 14.

M N E S T H E V S { μνησθεύς } nomen fuit proprium viri Troiani. De quo Virg. 4. Æneid Mnesthea Sergestumque vocat, &c Is ab Assaraco rege originem traxit, vt idem Virgil. author est ibidem.

Et genus Assaraci Mnestheus. Nonnunquam vero causa metri additur e post M, Menestheus. Virg. 10. Æneidos,

Nec Clytio genitore minor, nec fratre Menestheo. Nec aliter potest stare versus, vt annotauit Seruius.

Mneuis { μνεῦις } Suidæ, Bos Soli sacer, quem Heliupolitæ pro deo colebant, in septo eum nutrientes. Author Strab. lib. 17.

M O

M O A B { μωάβ } Arabiæ ciuitas, quæ & Areopolis nominatur. Quo etiam nomine vocatus est filius Lot, à quo Moabitæ.

Mobilis, Mobilitas, Mobiliter, In m o v e o.

Moderatè, Moderatio, Moderator, Moderatrix, Moderatus, Modero, Modestè, Modestia, Modestus, In m o d v s.

Modialis, In m o d i v s.

Modicè, Modicum, Modificor, In m o d v s.

Modiperator, pen. prod. modiperatoris. Vide m o d v s.

Modius, modij { μόδιος } Mensuræ genus. Colum. lib. 7. cap. 3, de bobus aratoriis loquens, Bubus pro temporibus anni pabula dispensantur, Ianuario mense singulis fresi & aqua macerati eruj quaterni sextarios mistos paleis dare conuenit: vel lupini macerati modios, vel cicerculæ maceratæ semodios, &c. Potest etiam, si prouentus vtilitatem facit, semodius fabæ fresæ præberi. His exemplis conijcere possumus, modium Romanum non dispari fuisse ei mensuræ quam *boisseau* nostrates vocant, quum sit diurnus cibus bouis aratoris modius aut semodius, pro varietate pabuli. Budæus. Cic. de Amic. Verúmque illud est quod dicitur, Multos modios salis simul edendos esse, vt amicitiæ munus expletum sit. Cicero 2 Offic. Ne M. quidem Seio vitio datum est, quod in caritate asse modium populo dedit. Cæsar 2. bel. i Gallici, Tritici modium c x x. millia polliceri cogit.

Mille modij fabæ. Horat. 1. epist. 17.

¶Modius agri, Actus quadratus qui latus est pedes centum, & longus totidem: mina etiam Latinè dicitur teste Varrone, 1. de Re rust. cap. 10.

¶Modium, neutro genere etiam dicitur. Plin. lib. 18. cap. 16, Id præstans in iugera modia vicena.

Modiatio, modiationis, pro eodem, in l. Quum non frumentum. C. De vsuris, Quum non frumentum, sed pecuniam fœnori te accepisse alleges, vt certa modiatio tritici præstaretur: ac nisi is modius sua die fuisset oblatus, mensuratum, &c.

Modiolus, modioli, pen. corr. { ἡμιμέδιμνον } Dimidiatiuum.

Modiolus, Paruũ vas quadratum ad hauriẽdum ex puteo, aut lacu, aut flumine aquam. Vitruuius lib. 10. cap. 9, Ita quum rota à calcantibus versabitur, modioli pleni ad summum elati, & rursus ad imum reuertentes, infundent in castellum ipsi per se, quod extulerunt. *Vn augel.*

¶Modiolus etiam, Vas est mensarium potui paratum, vt phiala, vt trulla. Scæuola in l. Seia. D. De auro & arg leg. Seiæ dulcissimæ poculum aureum, quod elegerit, fidei hæredum committo vt dent. Quæro quum in hæreditate non sint nisi trullæ, scyphi, modioli, phialæ, an Seia de his speciebus eligere possit? Respondi, quum omnia potui parata pocula dicantur, posse eam ex his eligere. Hæc Budæus. Plaut. Cistel. 6.

-vix excolpsi vt diceret,
Quia ei promisi modiolum vini dare.

¶Modiolus in ballista. Vitruuius in fabrica eiusdem, Constituantur(inquit) modioli foraminum ij. Ad quem locú sic Turnebus, Modioli sunt, qui à Græcis appellátur [illegible], suntque formæ rotundæ & turbinatæ, in duos úrque foramini: idque perspici potest ex sequenti Vitruuij capite, in quo ita scribitur, Tum verò modioli ærei in ea capitula includuntur, & in eos cuneoli ferrei, quos [illegible] Græci vocant, collocantur. Quo tamen loco [illegible] legendum putat idem Turnebus.

¶Modiolus in rota [[illegible]] Cui affixi sunt radij. Plin. lib.9.cap 4.

¶Modiolus quale sit instrumentum chirurgicum, vide Celsum lib. 8.cap 3. Dicitur & serra teres Modiolus, inquit Celsus. ferramentú aduncatum teres est, imis oris serratum, per quod mediú clauus ipse quoque interiori orbe cinctus demittitur. Vide cætera.

Modialis, & hoc modiale, pen. prod [[illegible]] Quod modium continet. Plautus Capt.15, Aulas, calicésque omnes confregit, nisi quæ modiales erant.

¶Modius, qui Græcè [illegible], inscribebatur quædam Varronis satyra, in qua disputabat de modico victu cultúque, & parsimonia, & hominum tanquam demenso. Turneb.

Modò [[illegible]] Aduerbium, o finali breui, Tempus significat præsent. vel non præteritum, vel nondum præteritum, vel statim futurum, vt Modò id ago, Modò veni, Modò id dicebam, Modò faciam. De præsenti sequuntur exempla. Terent. Adelph.3.1, Modò dolores mea tu, occiptunt primulú. Vbi Donatus, Euidenter hic MODO téporis præsentis aduerbiú est. Idem Hecy.3.5, Aduenis modò PAM. admodum. Vbi Donatus, Difficilè inuenitur præsentis temporis MODO. Atque vt ostendat esse momentum etiam præsentis temporis, dixit ADMODVM, quod est minus.

Florent modò nata. Horat. de Arte.

Modò ait, modò negat. Terent. Eunuch.4 4. Cic.2. de Diuin. Quod finorum vi cælum modò hoc modo, modò illo modo temperatur.

Modò ad nostris Imperatoribus subacti, modò bello domiti, modò triumphis ac monimentis notati, modò ab Senatu agris vrbibúsque multati sunt. Cic. pro Fonteio.

Modò egens, repentè diues. Cic.2. Philip.

Modo vnum, tum autem plures deos dicere. Cic.1. de Nat. deor. Facit in iis quæ a Socrate dicta retulit, Socratem disputantem, formam dei quæri nó oportere, eundémque & solem & animum deum dicere, & modò vnum, tum autem plures deos.

¶Modo, pro Nunc. Quintil. in procem. lib 1, Nunc autē quæ velut propria philosophiæ asseruntur, passim tractamus omnes. Quis enim modo de iusto, æquo, ac bono, non & vir pessimus loquitur? Hic apertissime Fabius NVNC & MODO pro eodem vsurpauit.

¶Modò, de tempore præterito. Terent. Eunuch 4 4, Quando? in o. hodie. PH. quàm dudum? DO. modò. Donatus, Nota MODO apertè pro præterito tempore dictum esse, id est iam dudum. nam qui vitiauerat virginem non modò, sed longè ante vestem mutauit cum eunucho Phædriæ. Cic.5. de Finib. Modo enim fuit Carneades, Id est nuper, inquit Budæus.

Modò vno tempore tot viri clarissimi interierunt. Sulpitius Ciceroni, lib.4.5.

¶Modo, minus significat quàm Nuper. Cic.6. Verr. Quid dico nuper? imò vero modo, ac planè paulo antè vidimus. Bud.

¶Modo vt, vel Si modo, aut Modo videam, pro Dummodo. Terent. Phorm.1,

-quid istuc est? Io scies: Modo vt tacere possis. Cic.1. de Finib. Probabo(inquit) modò ista sis æquitate qua ostendis.

¶Modò, pro Tantummodo, vt ait Donatus: siue Solùm, & dútaxat. Terent Eunucho,1 3,

-Chærea aliquid inueni
Modò quod ames. Cicero 1. de Orat. Quæ quidem omnibus, qui ea mediocriter modò considerarint, studio adhibito & vsu pertractata esse possunt.

Modò, pro Quidem, vel tamen. Quintil. lib.6. cap.3, Si mihi tradita sequi præcepta sufficeret, satisfeceram huic parti, nihil eorum quæ legi vel didici, quod modò probabile fuit, omittédo. Cic.1. de Diuin. Nemo aliter philosophus sensit, in quo modo esset auctoritas.

Paulum modo ostendere. Cic. Lentulo, lib.1.5, Si Pompeius paulùm modò ostenderit sibi placere.

Modo ne. Cic. de Amicit. In quibus eorum aut caput agatur aut fama, declinandum est de via, modò ne summa turpitudo sequatur. Id est dummodo non sequatur summa Respub turpitudo.

¶Modone, Interrogatiuum, quemadmodum nónne, & numquid. Teren. And 5.3, Me miserum, 1. modóne id demum sensisti Pamphile?

¶Modo non, Rei non planè peractæ Aduerbiú. Id est, tantum non. Perinde valet quasi dicas Propemodum, ferè, fermè, penè. Terentius Phor.1.2, Senem per epistolam pellexit, modò non montes auri pollicens. Donatus.

Modo vt, pro Dummodo Cic. Tironi, lib 16 11, Magna auxilia Afranio & Petreio ducibus habet à tergo: videtur, si insanier, posse opprimi, modò vt vrbe salua. Et 6. Ver 9, Concede vt impunè emerit, modò vt bona ratione emerit.

Non modo, sed etiam. Cicero Ligario, lib.6.13, Deinde, quòd ea de Repub. semper voluisti atque sensisti, vt non modò cum secunda sperare debeas, sed etiam si omnia aduersa essent, &c.

¶Modo, pro Saltem. Terent. Adelph.3.4, Vtinam hic sit modo defunctum,

¶Modò, pro Interdum Horat.2. Serm. saty.7,

-sæpe notatus Cum tribus annulis, modò læua Priscus inani Vixit inæqualis.

Modulor. Modulatio, Modulator, Modulatus, Modulatè, Vide Modulus in MODVS.

Modus, modi [[illegible]] Propriè rationem significat: Id est mensuram, siue formam. Ratio verò iubet nequid nimis, sed omnia cum moderamine fiant Plaut. Pœnul.4 Colum. lib 2, Est autem modus in siccando fœno, vt neque peraridum, neque rursus viride colligatur

Modus est suus cuique. Cic. in Orat. In omnibus rebus videndum est quatenus. etsi enim suus cuique modus est, tamen magis offendit nimium, quàm parum.

Ratio & modus Cic.1. Offic. Vt incipiendi ratio fuerit, ita sit desinendi modus.

Ratio & modus, Aliter. Cic.1. de Orat. Pictoris cuiusdam summi ratione & modo formarum varietate locos distinguentis.

Modus benignitatis. Terent. And.5.1,

Vide quàm iniquus sis præ studio, dum efficias id quod cupis:
Neque modum benignitatis, neque quid me ores cogitas.

Modus viuendi. Cic. de Senect. Nam habet natura, sicut aliarum omnium rerum, sic viuendi modum. Terent. And Setas posse habere iam ipsum suæ vitæ modum. Id est moderationem & regimen, inquit Donatus.

Bellandi modus Silius lib.16.

¶Blandi. Ouid epist 15.

Asper, & rarus. Quintil lib 4 cap.1.

Frequens, & fauorabilis Quintil. lib 4 cap.4.

Moriger. Lucret. lib.4,

Nam facit ipsa suis interdum fœmina factis,
Morigerísque modis, & mundo corpore culta,
Vt facilè insuescat secum vir degere vitam.

Modus par omnium. Cels. lib.3 cap.27, Vtile est iam seuum miscere cum hyoscyami & vrticæ contritis seminibus, sic, vt omnium par modus sit, idque imponere.

Modus vini maior. Cels. lib.8 cap 4.

Sumere iustum sibi Celsus lib 4. cap.2.

Miris modis visenda animalia. Virg.4. Georg.

Omni modo differre. Plin. lib.16. cap.14.

Omni modo laborare. Plin. lib. 16. cap 32, Omni modo laborauit Mithridates rea, & exteri incolæ, sacrorum certè causa lausú, mystúmque habere, & non euenit.

¶Abiit modus, In ABEO.

Adhibere alicui rei. Cic. 1. Offic. His rebus quæ tractantur in vita, modum quendam adhibentes & ordinem, honestatem & decus conseruabimus.

Adicere. In ADICIO.

Æstimare aliquid simili ratione modóque. Horat.2. epist.

Capere modum, In CAPIO.

Fine modóque carere. Lucret. lib.2.

Constituere rebus infinitis. Cic.1. de Finib.

Custodire modum, In CVSTODIO.

Definire alicui rei. Cic. pro Marcello.

Modo & ordine dicere & facere aliquid. Cic.1. Offic.

Dare modum professioni. Quintil. lib.2. cap.1.

Numeróisque modósque ediscere vitæ. Horat.2. epist.2.

Sationis modum exæquare. Cic 5. Verr.

Tempus modúmque exigere secum. Virg.4. Æneid.

Facere modum Cic.4. Verr. Nos modum aliquem & finem orationi nostræ criminibúsque faciamus. Idem Titio, lib.5, Nulla fuit vnquam liberis amissis tam imbecillo mulier animo, quæ non aliquando lugendi modum fecerit. Et 2. de Legib. Ipsisque auctorem fuisse, vt aliquando controuersiarum aliquem facerent modum.

More & modo aliquid facere Cic. pro Mur.

More modóque Horat 4. Carm ode 1.

Modo & ratione omnia facere. Cic. pro Quintio.

Figere modum nequitiæ. Horat.3. Carm. ode 15.

Finiuit modum nouis sepulchris. Cic.2. de Legib.

Habere modum. Cic.2. de Finib. Ergo & auarus erit, sed finitè: & adulter, verùm habebit modum: & luxuriosus, eodem modo. Et 4. Verr. Quid verò, modum statuarum haberi nullum placet? atqui habeatur necesse est.

Res non habet modum. Hor.2. Serm. sat.3, -ô here quæ res
Nec modum habet, neque consilium, ratione, modóque
Tractari non vult.

Habet ratio modum. Cic. Marcello, lib.4.7, Sed habet ista ratio, vt mihi quidem videtur, quendam modum.

Modum dolori, pugnæ, tempori imponere, Vide IMPONO.

Metiri modum. Cic. in Paradoxis.

Mille modis labens. Ouid.5. Metam.

Miseris modis distracta laborant Lucret. lib.3.

Multis modis miscere. Lucret. lib.2.

Parare. Cic.3. de Nat. deor. Quinam Tantalidarum internecioni modus paretur?

Secundis patitur in rebus modum, Id est modestiam seruat. Seneca Thyeste, 3.5.

Ponere modum cantitiis. Virg 7 Æneid.

Præscribere. Quintil. lib.4. cap.1.

Quærere. Cic pro Lege Manilia, Itaque non mihi tam copia quàm modus in dicendo quærendus est.

Seruare modum, finémque tenere Lucan. lib.2.

Arma non seruant modum. Senec. Herc. furen.6.

Sistere. Ouid.15. Metam

Statuere. Horat.1. Serm saty.2.

Statuere inimicitiarum Cic pro Sylla, An si considerare cœperis, vtrum magis mihi hoc necesse fuerit facere, an tibi intelliger honestius te inimicitiarum modum statuere potuisse, quàm me humanitatis.

Statuere grauibus ærumnis Senec. Herc. fur 4.

Statuere imperij diuturnitati. Cic. pro Lege Manil.

Statuere alienæ industriæ. Cic.1. de Finib.

Temperant modum frigoris & caloris accessus & recessus solis. Cic,2. de Nat deor.

Tursus ra

Tenere vel retinere. Cicero 1 Offic. Sin sit quispiam qui aliquid tribuat voluptati, diligenter ei tenendum esse eius fruendæ modum. Ibidē, Ludendi est etiā quidam modus retinendus, vt ne nimis omnia profundamus. Idem in Parad. Si quidem rerum modum fingere non possumus, animorum modum tenere possumus.

Terminare modum actis vtilitate. Cicero 1. Tuscul. Idem in Parad. Non æstimatione census, verum victus atque cultus terminatur pecuniæ modus.

¶ Modus in. Cic pro Lege Manil. Itaque mihi nō tam copia, quàm modus in dicendo quærendus est.

Hoc modo. Cicero 1. de Inuent. Credibile est, quod sine vllo teste, auditoris opinione firmatur, hoc modo, Nemo est, &c.

Ad hunc modum. Cic. 2. Tuscul. Est igitur ambulantibus ad hunc modum sermo ille nobis institutus.

Modo meo Terent. And 1.1, Sine nunc meo me viuere interea modo. Id est mea voluntate, meo arbitrio, inquit Donatus.

¶ Bono modo. Cic. ad Attic libro 14. De die tantum video, & id ipsum bono modo. Idem 4. Acad. Hæc tibi Luculle, si es assensus Antiocho familiari tuo, tam sunt defendēda, quàm mœnia: mihi autem bono modo tantum quantum videbitur.

Bono modo fiat. Plaut. Merc 2.4.

Bono modo inuenire pecuniam. Plin. lib. 7. cap. 43.

Bono modo vindicare. Cato cap. 5, Siquis quid deliquerit, pro noxa bono modo vindicet.

Humanus. Cicero 4. Verr Hunc denique ipsum pertulissent, si humano modo, si vsitato more, si denique vno aliquo in genere peccasset.

Accipi indignis. Vide ACCIPIO.

Miris, Vide MIROR.

Multiplex. Plin. in Procem. lib. 33.

Multis modis aliquem expectare, pro Vehementer. Terent. Hecy. 5.3. Donatus.

Nouo modo. Cic. 4 Verr Et hæc præterea addidit homo Venerius, nouo modo, nullo exemplo, &c.

Nullo. Cic 4. Verr. Nunc ad sociorum tabulas accepti & expensi, quas remouere honestè nullo modo potuerunt, &c.

Nullus. Cic. pro Sexto Rosc. Nullum modum esse hominis occidendi, quo ille non aliquot occiderit.

Omnibus modis aliquem cruciare. Terent. Eunuch. 5.3,

-quæ nos, nostramque adolescentiam

Habent despicatam, & quæ nos semper omnibus cruciant modis.

Omni modo cum aliquo agere aliquid. Cic. Attic. lib. 6.

¶ Extra modum. Cicero 1 Offic. Cauendum autem est, præsertim si ipse ædificet, ne extra modum sumptu & magnificentia prodeas.

Extra quincium mudūmque facere aliquid. Horat. 1. epist. 19.

¶ In modum pilæ, in modum semipedis; item etiam, Modo gallinarum, & Modo sagittæ. Plin. lib. 9. cap. 46. Columel de Arboribus, cap 32. Plin. lib. 11 cap. 16. Idem lib. 9. cap. 29.

In modum pecorum. Liu. lib. 8. Decad. 4.

Conuoluere se in modum vuæ, Vide CONVOLVO.

In modum amici, Vide IN præpositionem.

In germanum modum amicus. Plaut Casin. 2.

In modum hostilem. Liuius 1 ab Vrbe.

Hostilem in modum cruciari & necari. Cic. 7. Verr.

In maiorem, Vide MAGNVS.

Mirabilem in, Vide MIROR.

Mirum in, Vide MIROR.

Misérandum in, Vide MISER.

In modum perpetuum, Vide IN præpositionem.

In modum peregrinum, Vide IN præpositionem.

Plurimum in modum. Firmicus lib. 2. cap. 32, Hic enim dies, id est tertius, plurimum in modum in genituris operatur.

Seruilem in modum cruciari. Cic. 5. Verr.

Intra modum, Vide INTRA.

Intra loquendi modum dicere, Vide INTRA.

Præter Cic. 1. de Diuinat. Veienti bello quum lacus Albanus præter modum creuisset.

Ira supra. Virg. 4 Georg.

Latrocinij magis, quàm belli modo. Liu. lib. 8. Decad. 4.

Indaginis. Tacit. in vita Agricolæ.

Pacis Tacit. lib. 20.

Pecorum modo, pro Ritu siue more pecorum. Tacitus lib. 15.

Rationis, atque abundantiæ. Tacitus in vita Agricolæ, Ludos, & inania honoris, modo rationis, atque abundantiæ duxit.

Ruinæ modo Tacit. lib. 20.

Seruorum modo, Id est In modum seruorum Liu. lib 9 bel Maced. Seruorum modo præter spem repente manumissorum, licētiam linguæ & vocis experiri.

¶ Modus. Finis, seu eccutus. Iuuen. sat. 6,

Imponisque modum lapicos, & rebus agendis. Virg. 4. Æneidos,

Tentaturum aditus, & quæ mollissima fandi

Tempora, quis rebus dexter modus. Id est, quis sit optimus rebus euentus, vel quis finis, inquit Seruius.

Mero & ludo modus. Valer Flacc. 1 Argonautic̄ōn,

Iamque mero, ludóque modus: positique quietis

Continuere thoris. Modus, Id est finis impositus est potationi & ludo, cubitúmque abierunt.

Quis scelerum modus est? Lucan. lib. 1.

Nullo modo, pro Nullo fine. Iuuenal. sat. 7.

Nullo quippe modo millesima pagina surgit.

Nullus modo longo lateri. Virgil. 3. Georg

Non est modus exemplorum. Plin lib 9 cap 8.

Nullus modus adest lacrymis. Ouid. 1. Trist. eleg. 8.

Iacerta sibi modum venerit. Ouid. 4. Metam.

Ponere modum orationi Tacit. lib. 4.

¶ Modus, in musicis, pro Mensura quam in suo cantu obseruare solent. Cic 1. de Orat. Solet idem Roscius dicere se quò plus sibi ætatis accederet, eò tardiores tibicinis modos & cantus remissiores esse facturum.

Docilis modorum. Horat. 4 Carm. ode 6.

Discordes. Stat 5. Sylu. 5.

Dulces Horat. 3 Carm ode 9.

Flebiles. Horat. 2. Carm. ode 9.

Impudici. Quintil. libro 1. cap. 10, Musice effœminata & impudicis modis fracta.

Lyrici. Ouid. epist. 21.

Musici. Quintil. libro 1. cap. 10, Duces maximos, & fidibus & tibiis cecinisse traditum, & exercitus Lacedæmoniorum musicis accensos modis.

Pressi & flebiles. Cic. 1. Tuscul.

Rudis. Ouid 1. de Arte.

Modus scenicus, pro Versu scenico, vt Iambico, quo in comœdia & scena poetæ solent vti. Varro Modio,

Sed ò Petrulle ne meum taxis liberum.

Sic pepigit hæc modo scenatili. Nā versus iambicos, quibus hoc composuit, Inaunt iocundo circuitu orationis. Ex Turnebo.

Numeris modisque licentia maior. Horat de Arte.

Verbis, rebus, & modis lugubre carmen. Cic 3. Tuscul.

¶ Diuersis certare modis. Stat. 1. Sylu. 2.

Varij concordant. Ouid 10 Metam.

Dicere aliqua quocunque modo, Id est carminibus celebrare. Virgil. 5. eclog.

Fingere & disponere modos. Ouid. 3. Amor. eleg. 6.

Intendi modus. Quintil. libro 1. cap. 10, Sed ne hæc quidem præsumenda pars est, vt cui notiorem ponenti simus exemplo C. Gracchi præcipui suorum temporum oratoris, cui cōcionanti consistens post eum musicus fistula, quam tonarion vocant, modos quibus deberet intendi, ministrabat.

Laxare & mutare modos. Cic. 1. de Orat. Quòd si ille astrictus certa quadam numerorum moderatione & pedum, tamen aliquid ad requiem senectutis excogitat, quanto facilius nos non laxare modos, sed totos mutare possumus?

Ministrare. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Varietates & modos vocum surdus noscere non potest. Cicero 2 de Diuinat.

Summissiorem quendam modum postulant. Quintil. lib. 3 cap. 8.

Saltare ad tibicinis. Liu. 7. ab Vrbe, Ludiones ex Hetruria acciti ad tibicinis modos saltantes, haud indecoros motus more Tusco dabant.

Paruis modis tenuare magna. Horat. 3. Carm. ode 3.

¶ Modus agri, Certa diffinitio seu mensura agri, qua quot iugerum esset, intelligi poterat. Plaut. Aulularia, 3,

Agri reliquit ei non magnū modum. Cic. Att. lib. 13. Etsi nihil scripsit, nisi de modo agri. Idem pro Flacco, Voluisti magnum agri modum censeri. Horat. 2. Serm. sat 6,

Hoc erat in votis, modus agri non ita magnus. Liu ab Vrb. cond. Ne cui maior quàm quinquaginta iugerum agri modus esset.

Modus, etiam mensura aliarum rerum. Gell. lib. 1. cap. 1, Facilè intelligit modum spatiúmque plantæ Herculis, ratione proportionis habita, tanto fuisse quàm aliorum procerius, quanto Olympicum stadium longius esset quàm cætera.

Magnus legionum modus. Paterculus lib. 2, Is tum occupata Sicilia, seruitia fugitiuósque in numerum exercitus sui recipiens, magnum legionum modum effecerat.

Modulus, penult. corr. Diminutiuum {μέτρον} pro Mensura. Horat. 2. Serm. saty. 3, -ab imo

Ad summum totus moduli bipedalis. Idem 1 epist. 7,

Metiri se quenque suo modulo ac pede verum est.

Ponderibus modulisque suis ratio vtitur Horat. 1. Serm saty. 3.

Modulos Vitruuius lib. 3. cap. 2, vocat particulas quasdam ad quas opus totum dimetiuntur architecti, quæ paruum pedem dicunt. Paulus in l. Non solum. §. Sciendum. D. De operis noui nuntiat. Sed vt probari possit quid postea ædificatum sit, modulos sumere debet is qui nuntiat: qui vt sumantur, conferantúrque, Prætor decernere solet Budæus.

Moduli aquarij à principibus impetrabantur, quibus priuatis licebat aquam publicā in priuata loca ducere è castellis aquæductuum. Sunt erogatorij moduli, quibus aqua erogatur & distribuitur, vt est apud Frontinū. Vlpian. in l. Damni infecti stipulatio pertinet. D De damno infecto, Vnde Labeo putabat eum, qui modulorum aut riui faciendi causa opus faceret, etiam satisdare debere, quia & in alieno solo faceret. Budæus.

¶ Modulus, ponitur etiam pro ipsa modulatione in cantu, qui etiam modulamen dicitur. Plinius libro 11. cap 37, Arteriarum pulsus in modulos certos, legesque metricas, per ætates stabilis, aut citatus aut tardos. Sed hoc est per translationē. Idem lib. 7. cap. 56, Lydios modulos Amphion: Dorios, Thamyras Thrax: Phrygios Marsyas Phryx inuēnit.

Æquiualere modulis. Author Philomelæ, 1.

Modulus, vt modus potest etiam dici cantionis genus. Vnde illud in titulis comœdiarum Terentij, Modos fecit Flaccus Claudij filius tibiis paribus dextris & sinistris.

Modulor, penultima correpta, modularis, modulatus sum {μετρέω, ἐμμελῶς ἐκμουσικεύω, μελίζω, ῥυθμίζω} modulari, Metiri. Gellius lib. 1. cap. 1, Scitè, subtilitérque ratiocinatum Pythagoram Philosophum dicit in reperienda modulandáque status longitudinisque eius præstantia. De Hercole.

Modulari carmen, pro Componere, vel decantare. Virg. 1 Æneid.

Carmina pastoris Siculi modulabor auena. Virg. 10. eclog.

Carmen modulari arundine. Ouid. 11. Metam.

Vocem. Cic. 3. de Orat. Nisi quòd hominum aures vocem natura modulantur ipsa.

Orationem. Cic. in Orat. Ipsa natura quasi modularetur hominum orationem, in omni verbo posuit acutam vocem, nec vna plus, nec à postrema syllaba citra tertiam, quo magis naturā ducem ad aurium voluptatem sequatur industria.

Sonum vocis pulsu pedum modulari, apud Liuium, pro Attemperare, lib. 7. belli Punici.

Verba modulanda fidibus. Horat. 2. epist. 19.

Modulans, pen. corr. Particip. { [illegible] } Virg. 5. ecloga,
Carmina descripsi, & modulans alterna notaui.

Modulatus, pen. prod. Participium { [illegible] } vt Modulatus sonus, Vide SONVS. Et Modulata cantica. Quintil. libro 9. cap. 4, Nomen ductum à canticis ad aliorum similitudinem modulatis.

Neruis Ouid. ad Pisonem.

Modulator, huius modulatus, penul. prod. { [illegible] } Seneca Herc. furen. 4,
Cuiúsque muros natus Amphion Ioue
Struxit canoro saxa modulatu trahens.

Modulatio, Verbale { [illegible] } Quintil. libro 9. cap. 4, Vt sint tamen pedes alij aliis crebriores, non verba facient, quę neque augeri, nec minui, nec sicut modulationes produci aut corripi possint: sed transmutatio & collatio.

Modulatio signiferi. Plin. lib. 2. cap. 8.

Modulamen, pen. prod. modulaminis, n. gen. Idem. { [illegible] } Author Philomelæ,
Nam quamuis aliæ volucres modulamina tentent.

Modulator, pen. prod. { [illegible] } Aliud verbale. Colum. in Præf. 1. lib. Placitæ disciplinæ consectentur magistrum vocis, & cantus modulatorem.

Cantor atque optimus modulator. Horat. 1. Serm. saty. 3.

Modulatè, pen. prod. Aduerbium { [illegible] } Concinnè, & cum mensura. Cicero 2. de Natura deorum, Si ex oliua modulatè canentes tibiæ nascerentur, num dubitares quin inesset in oliua tibicinis quædam scientia?

Modificor, pen. corr. modificaris { [illegible] } modificári, Metiri. Gell. lib. 1. cap. 1, Comprehensa autem mensura Herculani pedis, secundum naturalem membrorum omnium inter se competentiam modificatus est. Cic. 3. de Oratore, Verba illa modificata esse debebunt. Idem in Partitionibus, Tractatione autem, quum aut propria sumuntur vocabula, aut addita ad nomen, aut noua, aut prisca, aut ab oratore modificata, & inflexa quodam modo.

Modificatio, Verbale. Seneca epist. 89, Syllabarum enarratio, verborum diligentia, fabularum memoria, versuum lex ac modificatio.

Modicus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Paruum & pusillum. Plin. lib. 10. cap. 55, Sed inuentum, vt oua in calido loco imposita paleis igne modico fouerentur.

Acerrus modicus. Horat. 2. epist. 2.

Anas. Plaut. Curcul. 3.

Cantaris modicis potare. Horat. 1. Carm. ode 20.

Classis. Liu. de bel. Maced.

Collis. Plin. iun. lib. 8. epist. 8.

Corporatura. Colum. lib. 6. cap. 2, Humilis & modica corporatura pecoris operarij debet esse.

Funus eius. Tacit. lib. 5.

Mentio. Tacit. lib. 19.

Patella cœnare. Horat. 1. epist. 5. Hoc est, cœna pauperum & plebeiorum. Magnifici enim etiam & diuites grandes habebant patinas, vt ex Persio apparet, vbi inquit,
Sed patinæ grandes, rucetáque crassa. Turnebus.

Sacellum. Tacit. libro 19, Modicum sacellum Ioui conseruatori, arámque posuit, hoc est exiguum.

Sepulcrum. Tacit. lib. 18, Othoni sepulcrum extructum est modicum, & mansurum.

Ab vsu modico tibi iunctus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5.

¶Originis modicus. Tacit. lib. 5, Fine anni Poppæus Sabinus concessit vita, modicus originis.

Pecuniæ modicus. Tacit. lib. 3.

Virium. Paterculus lib. 2, Ipse modicus virium, immanis magnitudinis hostem interemit.

Voti. Pers. Saty. 5.

¶Modicus, Paucus. Plautus, In angiporto turba est, domum modici introierunt.

Pecunia. Cic. in Parad. Meam autem quoniam pecuniam contemnis, & rectè (est enim ad vulgi opinionem mediocris) ad tuam nulla, ad meam modica, de me silebo, de te loquar.

Modicum propriè dicimus, non cui aliquid sit imminutum, sed quod non excedat modum, modestúmque est, & temperatum. Plaut. Cui animus modicus, continens, expers ambitionis. Cicero 3. de Legibus, Quæ cum populo, quǽque in patribus aguntur, modica sunto. Id est modesta atque sedata.

Centuria. Varro de Re rustica, lib. 1. cap. 18, Modica centuria, & ea ducentorum iugerum.

Modicus cultu & in cultu. Plin. in Paneg.

Cultu modicus, sermone facilis. Tacit. in vita Agricolæ.

Eques. Tacit. lib. 1.

Exercitationibus modicis vtendum. Cic. de Senect.

Facultatibus modicus. Plin. iun. lib. 7. epig. 32.

Gradu modico. Plaut. Penulo, 7.

Iudicium. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Minis modicis. Plaut. Pseud. 10.

Prælium. Liu. de bell. Maced.

Quies. Liu. de bell. Maced.

Res. Plaut. Persa, 10.

Sed tamen modici fuimus in [illegible]. Cic. ad Atticum, libro 4. Hoc est breues.

Modicum, Substantiuum { [illegible] } vt Modico contentus agebas. Iuuenal. satyr. 9.

Modicellus, Adiectiuum diminutiuum. Sueton. in Nerone, cap. 48, Decubuit super lectum modicella culcitra vetere pallio strato instructum.

Modicum, pen. corr. Aduerbium { [illegible] } Parum. Plautus, Ædepol id modicum curat.

Modice, pen. corr. Aliud aduerbium { [illegible] } Parum, breuiter. Plautus Milite, Modicè sapis. Plin. lib. 6. cap. 22, Ædificia modicè ab humo exstantia.

Modicè tangere. Cicero ad Atticum, lib. 2, Minæ Clodij contentionésque, quæ mihi proponuntur, modicè me tangunt.

Modicè traducere. Varr. lib. 8. de Ling. Latin.

Modicè vtile. Cicero Attico, Sed vt modicè cæteris vtile est, tibi necesse est.

¶ Modicè non semper à pauco, sed à modo quandoque deducitur, vt modestiam designet, quæ inter parum & nimium versatur, non paucitatem. Varro de Re rust. Quum aer est modicè temperatus.

Modicè agere. Cic. Ti͏roni, lib. 16. 9, Nos agemus omnia modicè.

Modicè dicere. Cicero pro P. Sylla, Quanquam à me timidè modicéque dicetur.

Modicè facere. Cicero Sulpitio, libro 4. 4, Sed tamen quoniam effugi eius offensionem, qui fortasse arbitraretur me hanc Rempub. non putare, si perpetuò tacerem: modicè hoc faciam, aut etiam intra modum. Id est, cum modo æquo & pari, Gellio libro 12. cap. 13 interprete.

Modicè ferre dolorem, pro Modestè, vel moderatè & patienter. Cicero 2. Tusculan. Nostrum enim & nostra causa susceptū dolorem modicè ferre debemus.

Modicè sperare libertatem. Liuius.

Modicè vti libertate. Liu. de bel. Maced.

Modero, moderas, pen. corr. { [illegible] } moderāre, Modum ponere. Sallust. Vbi hoc exemplo per Senatus decretum Consul gladium adduxerit, quis illi finem statuet, aut quis moderabit?

Moderor, Passiuè. Paul. in l. Pompon. lib. in fin. D. de neg. gest. Pro qualitate personarum & actio formatur, & eõdemnatio moderatur. Vlpian. in l. si serua. D. de iure dot. Ita res moderetur, vt, &c.

Moderandus, Passiuè. Vlpian. in l. sacrileg. D. ad leg. Iul. pecul. Sed moderanda pœna est. Paul. in l. quamuis D. de in ius voc. Labeo ait, moderandam iurisdictionem, si pœniteat libertum.

Moderor, pen. corr. moderaris, moderatus sum { [illegible] } moderari. Deponens, Idem.

Moderari ex sua libidine. Terent. Heaut. 2. 1.

Moderari alicui rei. Cicero pro Cælio, Quòd & pudor tuus moderatur orationi meæ. Idem in Partit. Nam auditorum aures moderantur oratori prudenti & prouido, & quod respuunt, immutandum est.

Alicui moderari. Tacit. lib. 1, Sed quibus Silius moderabatur.

Iræ. Liuius Decad. 1. libro 4, Vt postmodum gaudeant se iræ moderatos.

Aliquid moderari. Cic. 2. de Fin. Et multi Epicurei fuerunt, & hodie sunt, & in amicitiis fideles, & in omni vita constantes & graues, nec voluptate, sed officio consilia moderantes.

Moderatur, mouet, regit omnia mens mundi. Cic. 4. Acad.

Gubernare & moderari prudentia omnia. Cicero Curioni, libro 2. 6.

Animo & orationi moderari quum sis iratus, non mediocris ingenij est. Cic. Qu. frat. lib. 1. 2.

Cantus numerósque arbitrio multitudinis. Cic. 5. Tusc.

Versat cælum Deus, terram tuetur, maria moderatur. Cicero 3. de Nat. deor.

Cursui. Tacit. lib. 2, Naues soluit: moderabatúrque cursui.

Moderari fidem audacem arboribus. Horat. lib. 1. Carm. ode 24.

Fortunæ. Liu. lib. 7. Decad. 4.

Ortus nascentium luna moderatur. Cic. 2. de Diuin.

Religionem. Cic. 1. de Nat. deor.

Res rusticas venti & tempestates moderantur. Cic. 5. Verr.

Moderari se immodestis moribus. Plaut. Curcul. 4.

Sententiam aliquam tanquam aliquod nauigium, atque cursum, ex Reipublicæ tempestate moderari, nō est inconstantis. Cicero pro Corn. Balbo.

Tempus dicendi grauitate & prudentia moderari. Cicero 1. de Oratore.

Verba moderatur, & se ipse sustentat testis. Cic. pro Flacco.

¶Linguæ moderandum mihi est. Plaut. Curcul. 9. Id est tacendum est mihi. Cic. 5. Verr. Sentio iudices moderādum mihi esse iam orationi meæ, fugiendámque vestram societatem.

Actio vocis conformatione moderanda est. Cic. 1. de Orat.

Moderans, pen. corr. Participium { [illegible] } Iuuen. sat. 10,
—sanus & illum
Exitus eripuit, quem mirabantur Athenæ
Torrentem & pleni moderantem fræna theatri. De Cicerone.

Moderanter, Aduerbium { [illegible] } Lucret. lib. 2,
Quis regere immensi summam, quis habere profundi
Indumanu validus potis est moderanter habenas?

Moderantius. Ouid. 1. de Arte.

Optare moderantius aliquid. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9.

Currere moderantius. Ouid. 1. Metam.

Moderatus, pen. prod. { [illegible] } Participium, vel Nomē ex participio. Cic. de Senect. Moderati enim & nec difficiles, nec inhumani senes, tolerabilem agunt senectutem.

Moderatus vir. Cic. 3. de Finib.

Moderatus & temperans in omnibus vitæ partibus. Cicero pro Fonteio.

Amor. Ouid. 4. Metam.

Ita. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9.

Tempora. Claud. 4. Paneg.

Ventis moderatis iactantur æquora. Ouid. 4. Trist. eleg. 4.

Nihil

Nihil habere moderati, Nihil habere modestiæ. Salust. in Catil. Igitur ex diuitiis iuuentutem luxuria, atque auaritia cum superbia inuasere: rapere, consumere, sua paruipendere, aliena cupere, pudorem, pudicitiam, diuina atque humana promiscua, nihil pensi neque moderati habere.

Moderatior. Ouid. 1. Trist. eleg. 8.

Moderatè, pen. prod. Aduerb. {μετρίως} Cum moderatione.

Ferre moderatè. Cic. de Amicit. Quod animaduerti te dolorem, quem acceperis, cum summi viri, tum amicissimi morte, ferre moderatè, nec potuisse non commoueri.

Sed te, quæcunque est, moderatè iniuria turbet. Ouid. 3. de Arte.

Dictum moderatè. Cic. pro Fonteio, Ab his quicquam sanctè aut moderatè dictum putabitis?

Facere moderatius. Cic. 1. de Finibus, Qui autem, si maximè hoc placeat, moderatius tamen id volunt fieri, &c.

Vti dono moderatius. Ouid. 3. Amor. eleg. 3.

Moderatissimè, pen. corr. {μετριώτατα} Cic. 3. de Legibus, Quæ res quum sapientissimè, moderatissiméque constituta esset à maioribus nostris, nihil habui sanè non multum quod putarem nouandum, &c.

Moderatim, pen. prod. Aduerb. Lucret. lib. 1,

-naturaque rebus

Paulatim tribuit moderatim crescere cogens. Id est, modicè, & moderatè, & sensim, atque ita, vt quid quotidie accedat cernere nemo possit.

Moderatio, huius moderationis {μετριότης, σωφροσύνη} Modestia, siue lenitas, quæ temperat, aurigatúrque modos in factis & dictis, & cæteris talibus quæ agêdi officio utuntur. Cic. de Senectute, Noui enim moderationem animi tui, & æquitatem. Suet. in Tib. Cæsare, cap. 32, Parem moderationem minoribus quoque personis & rebus exhibuit.

Adhibere moderationem in re aliqua. Vide ADHIBEO.

Moderabilis, & hoc moderabile, pen. corr. Ouid. 1. Amor. eleg. 6,

Nox & amor, vinúmque, nihil moderabile suadent.

Moderator, pen. prod. moderatoris, Verbale {ἐλατήρ, κυβερνήτης, ἡνίοχος} Rector, gubernator. Cicero 2. de Natura deor. Postea quum vidissent motus eius finitos & æquabiles, omniáque ratis ordinibus moderata, immutabilíque constantia, intelligere inesse aliquem non solùm habitatorem in hac cælesti ac diuina domo, sed etiam rectorem & moderatorem, & tanquam architectum tanti operis tantique muneris. Et ad Curionem, libro 2. 5, Dux nobis & author opus est, & eorum ventorum quos proposui, moderator quidam & gubernator.

Moderator iuuentæ, Præceptor & pædagogus. Martial. lib. 2. 89.

Aratri Ouid. 1 de Ponto, eleg. 9.

Orbis Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5.

Moderatrix, pen. prod. moderatricis {ἐλάτειρα} Gubernatrix, rectrix. Cicero pro Flac. Quum speculatur atque obsidet Rostra, vindex temeritatis & moderatrix officij Curia. Idem 3 de Natura deor. Eius autem vniuersæ fictricem & moderatricem diuinam esse prouidentiam.

Iudex & moderatrix Resp. Cic. 5. Philip.

Moderatrix rerum sapientia. Cic. 1. de Inuent.

Acceana moderatrix Cynthia noctis. Stat. 10. Thebaid.

Moderamen, pen. prod. moderaminis {οἰήϊον} Idem quod Moderatio. Ouid. 3. Metam. Obstupui: capiátque aliquis moderamina dixi. Intelligit moderamen nauis, id est gubernaculum.

Ius & moderamen equorum. Ouid. 2. Metam.

Certum. Ouid. 2. Metam.

Sceptra & rerum moderamen capere. Ouid. 6. Metam.

Sumere moderamina mundi. Claud. de laudib. Serenæ.

Modiperator, modiperatoris, Modum imperans. Varr. Rer. human. lib. 20, In conuiuiis qui sunt instituti putandi modiperatores magistri. Nonius, Modiperatores dicuntur, qui in conuiuiis modificandi authoritatem habent, quasi modum imperantes. συμποσίαρχοι. Vide quæ scripsimus in Talus pro Ludo.

Modestus, Adiectiuum {ἐπιεικής, μέτριος, σώφρων, κόσμιος} Temperatus. Terent. Adel. 5. 8, Proba & modesta. Vbi Donatus, Proba sibi, & modesta apud alios.

Modestus vultu, Hoc est, Ipso vultu modestiam quandam præ se ferens. Terent. And. 1. 1.

Adolescentis modestissimi pudor. Cic. pro Plancio.

Adolescentia modestissima. Cic. pro Murena.

Modestus & prudens homo. Cic. Bruto, lib. 13. 12.

Modestum iter, apud Plinium in epistolis.

Mores. Cic. pro Plancio.

Oculi Ouid. 2. amor. eleg. 4.

Optima & modestissima plebs. Cic. 2. de Lege agraria.

Modestus, probus, & integer rex Cic. Attic. lib. 10.

Nec pudeat coram verba modesta loqui. Ouid. 3. Amor. eleg. 13.

Modestè, Aduerb. {μετρίως} Cum modo, inquit Donatus: moderatè, adhibito modo. Terent. Hecyra. 4. 1,

-quid tum postea, Si modestè ac raro hoc fecit? Cic. 1. de Finibus, Et ipsius fortunæ modestè ferre doceat iniurias.

Modestè munificus. Horat. 1. Serm. satyr. 2.

Parere modestè Cic. 3 de Legib.

Modestè & abstinenter se gerere in aliqua dignitate. Cicero in Salust.

Lingua non modestè vti. Ouid. 3. Fast.

Modestissimè, pen. corr. {σωφρονέστατα} Varro Modio, Non eos optimè vixisse qui diutissimè vixerunt, sed qui modestissimè. Id est, modicè, inquit Nonius.

Modestia, modestiæ {σωφροσύνη, εὐταξία, τὸ μέτριον} vt diffinit Author ad Herenn. lib. 3, Est in animo continens moderatio cupiditatum. Cic. 1. Offic. Sic fit vt modestia, scientia sit opportunitatis idoneorum ad aliquid agendum temporum.

Sententiarum, & compositionis, & vocis, & vultus modestia. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Modestia est scietia earum rerum quæ agentur aut dicentur, loco suo collocandarum. Cic. 1. Offic.

Pudoris & modestiæ magistra seueritas Censoria. Cic. in Pison.

Humanitas & modestia alicuius Cic. Att. lib. 7.

Lecti modestia vacui. Stat. 1 Sylu. 2.

Diuina. Claud. 8. Paneg.

Præcon. Stat. 2. Sylu. 1.

Virginalis. Cic. 1. de Diuin.

Per modestiam pudor honestus claram & stabilem comparat authoritatem. Cic. 1. de Inuent.

Mitigare aliquem modestia. Quintil. lib. 5. cap. 7.

MOECENAS, Vir quidam fuit Augusti temporibus potês, qui omnium primus in Vrbe calentium aquarum natatoria struxisse fertur. De hoc historici & poetæ plura. Interea illud est adnotãdum, Mœcenatis nomen per œ scribi in Græcis exemplaribus, etsi æ malint alij, quod marmora comprobant peruetusta. Vide Cæl lib. 18. cap 16.

Mœchus, mœchi {μοιχός} Adulter, cuius fœmininû est Mœcha, Adultera. Terêt. Eunucho 5. 5, Nunc minatur porrò sese id quod mœchis solet. Martial. lib. 10. 13, Ad nocturna faces fastosæ limina mœchæ.

Notior mœchus. Iuuenal Saty 9.

Pusillus & semiustrius. Catul ad Contubernales.

Bustuaria, Vide BVSTVM.

Putida. Catul. de Acme, epigr. 39.

Turpis. Catul. de Acme, epigr 39.

Mœchus mulierum. Plaut. Milit. 10.

Zelotypa Iuuen. Saty. 6.

Mœchisso, mœchissas {μοιχάζω} mœchissare, Adulterare. Plaut. Casin. 26, In adulterio dum mœchissat Casinam, credo perdidit.

Mœchor, mœcharis {μοιχεύω} mœchâri, Idem. Catul de Mentula, epig. 89.

Mœchocinædus, mœchocinædi, Dictio composita, contumelioso & infando nomine eos significans, qui & adulteri sunt, & iidem molles. Lucilius,

Imberbi, androgyni, barbati mœchocinædi.

MOSMAOVS, Ptolemæo Galliæ vrbs: vulgò *Nemours*.

Mœnia, mœnium, mœnibus, n. g. {τείχη} Pluraliter tantùm declinatur, à muniendo dicuntur. Veteres enim œ & u indifferenter ponebant. Festus, Mœnia, Muri, & alia muniêdæ vrbis gratia facta. Virg. 2. Æneid. Diuidimus muros, & mœnia pãdimus vrbis. Valla, Murus, est vrbis lapideus ambitus, qui Græcè dicitur τὸ τεῖχος: Paries verò domorum, Græcè ὁ τοῖχος. Murus est etiam non vrbis, sed vrbis tamen similium, ut munitionum, castrorúmque. Mœnia, pro muris accipi solent, & pro ædificiis ipsius vrbis. Hactenus Valla lib 4. Cæs. 2 bell. Ciuil. Quum penè ædificata in muris ab exercitu nostro mœnia viderentur, &c.

Mœnia. Varro de Ling. Latin lib. 4, Quod opere munibât mœnia: quo munitius essent.

Muri & mœnia. Cic. 3. de Nat. deor. Est mihi tecum pro aris & focis certamen, & pro deorum templis atque delubris, proque vrbis muris quos vos Pontifices sanctos esse dicitis, diligentiúsque vrbem religione quàm ipsis mœnibus cingitis.

Augusta, Vide AVGVSTVS.

Ardua. Ouid. 3. Metam.

Consternata. Silius lib. 13.

Direpta. Lucan. lib. 6.

Turrita. Ouid. 3 Amor. eleg. 7.

Accedere mœnibus, In ACCEDO.

Miles assilit mœnibus. Ouid. 11. Metam.

Mediis in mœnibus astans Virg 2. Æneid.

Cingere vrbem. Cic. pro Sextio, Tum domicilia coniuncta, quas vrbes dicimus, inuêtu & diuino iure & humano mœnibus cinxerunt.

Circundatus. Cic. 3. de Legib. Seséque non vnis circundatum mœnibus popularem alicuius definiti loci, sed ciuem totius mundi quasi vnius vrbis agnouerit.

Compellere intra, In COMPELLO.

Complere mœnia. Virg 9. Æneid.

Condere. Ouid. 3. Metam.

Constituere. Ouid. 9. Metam.

Obliquo sinu mœnia in orbem curuantur. Silius lib. 13.

Deserere passim mœnia, in planum dare. Senec. Theb. 2. 5.

Destruere. Virg. 4. Æneid.

Trepidantia fumant Silius lib. 2.

Cuncta malis habitantur mœnia Graiis. Virg. 3. Æneid.

Turritis mœnibus meliores vrbes. Ouid. 3 Amor. eleg. 7.

Irrumpere. Silius lib. 13.

Luctu miscentur. Virg 2. Æneid.

Ponere. Ouid 5. Metam.

Moréisque viris & mœnia ponet. Virgil. 1. Æneid.

Reserare alicui. Ouid 8 Metam.

Signare sulco. Silius lib. 13. Surgunt. Virg. 1. Æneid.

Tegere, Defendere. Virg. 12. Æneid.

Vexantur Catul. Argonaut epig. 59.

Mundi mœnia. Lucret. lib. 1, Lunámque efficerês, & magni mœnia mundi: id est, cælum. Proinde enim quasi hic mundus ciuitas quædam sit, mœnibus vndique septa, & circundata, aut locus munitione circumuallatus & clausus, cælum mundi mœnia vocare consueuit.

Ingentis mœnia cæli. Ouid 2. Metam.

¶ Mœne, singulariter protulit Ennius, teste Festo, Apud Emporium in campo hostium per mœne.

Mœnitus, pen. prod. Adiect. {τειχήρης} Mœnibus cinctum. Plaut. Bacchid. 10, Quum Priami patriam Pergamum diuina mœnitû manu, Armis, equo, exercitu, atque tantis bellatoribus. Antiquum.

Mœniana, Vide MENIANA.

MOENIS {μοῖνις} Germaniæ fluuius in Rhenum influens, vt author est Pompon. lib. 3. Huius fluuij meminit & Tacitus.

Mœreo, mœres, mœstus sum, & olim mœrui {λυποῦμαι, ἀνιῶμαι, ...

{σκυθρωπάζω} mœrere. Varro de Ling Latin. lib.5 per æ ab Mareeo deducit: quòd, inquit, corpus marcescere facit mœror. Est autem mœrere, Tristari, & dolore affici, lugere. Cicero de Amicitia, Quocirca mœrere hoc eius euentu, verear ne inuidi magis, quàm amici sit.

Lugere & mœrere. Cic. pro Domo.

Dolore alterius mœrere. Seruius Cic. lib 4.5.

Alienis bonis. Cic. pro Corn. Balbo.

Incommodo suo. Cic. 1. Tusc.

¶Mœreo, cum accusatiuo Cic ad Terentiam, lib. 14 s, A te quidem omnia fieri fortissimè & amantissimè video: nec miror, sed mœreo casum eiusmodi, vt tantis tuis miseriis meæ miseriæ subleuentur.

Mortem. Tacit lib. 18.

Mœrere, Deplorare. Cicero 1. Tuscul. At illa sicut acerbissimam rem mœret. Et iterum, Quum grauiter filij mortem mœreret.

Mœro, mœras {λυπέω} mœrare, Antiquum verbum, Mœrentem facere. Pacuuius, Qui multis mœrauit modis.

Mœrens, mœrentis, Particip. {λυπούμενος, περιαλγής} vt Mœrens fletus. Cic. 1. Tusc. Stat. 6. Thebaid. Pectora nūc mœrens, nunc ora indigna cruento Vngue secat.

Mœrens fratrem, Horat. 1. epist. 14.

Horridus, incultus, mœrens. Cic post Red in Senatu.

Afflictus, debilitatus, mœrens. Cic. 5. de Orat.

Pectora mœrentia mulcet. Virg. 1. Æneid.

Vultus. Ouid. epist. 11.

Mœror, mœroris {λύπη, ἀνία} Cic. de Amic. Quàm autem ciuitati charus fuerit, mœrore funeris iudicatum est. Idem 4. Tusc, Mœror, ægritudo flebilis.

Cuncta mœrore horrida. Senec. Herc. fur. 9.

Grauis. Horat. in Arte.

Perpetuus. Iuuen. Saty. 10.

¶Adiuuare mœrorem orationis lachrymis, In ADIVVO.

Mœrore affligi. Cic. in Catil.

Dies nulla mœrore caret. Senec. Troad. 2.

Consenescere mœrore & lachrymis, In CONSENESCO.

Mœrore confici. Cic. Fam. 14.

Mœrori se dare. Cic ad Attic 5.

Demere mœrorem è pectore. Lucret. lib. 3.

Mœrorem deponere. Cic. Philip. 14.

Iacet in mœrore meus frater, Cic. ad Attic. lib. 10.

Vita in mœrore iacebat. Lucret. lib. 5.

Mœrore lacerari Cic. ad Attic. 2.

Minuere. Cic. Attic lib. 12, Mœrorem minui, dolorem nec potui. Eidem, lib. 12, Nihil de mœrore minuendo scriptum ab vllo est.

Offerre, In OFFERO.

Pressus. Senec. Octau. 4.

Mœrorem ad aliquem venire, Id est mœrore affici. Cicero pro Quintio.

Versari in. Cic. Fam. 5.

Mœrore vrgeri. Cicero, Quanto mœrore vrgebar profectò vides.

Mœstus, Adiectiuum {περίλυπος, ἀχθόμενος} Triste, miserandum. Virgil. 2 Æneidos,

-& mœstas promere voces.

Alter ab alterius funere mœstus erat. Ouid. 4. Trist. eleg. 4.

Amor mœstus. Virg 10. Æneid.

Mœstæ aræ. Virg. 5. Æneidos,

-mœstásque sacraui mus aras. Vbi Seruius, Mœstas aras ad hominem pertinet, Id est diis Manibus consecratas.

Clamores. Ouid. 8. Metam.

Resonet mœsto clamore chaos. Senec. Herc. fur. 13.

Deficiens animo mœsto cum corde iacebat. Lucret. lib. 6.

Ebur mœstum illachrymat templis. Virg. 1. Georg.

Fama. Tacit. lib. 18.

Fauilla. Ouid. 3. Trist eleg. 3.

Fletus. Senec. Octau. 6.

Fœmina. Ouid 3 Fast.

Frons Claud. 4. Paneg.

Genæ. Ouid. 6. Metam.

Hostia Lucret. lib. 1.

Mœstásque resuscitat iras. Sil. lib 15.

Lamentatio. Senec Hippol. 7.

Loci mœsti, visúque ac memoria deformes. Tacit. lib. 1.

Luctu mœsto immugit regia. Virg. 11. Æneid.

Lucus. Valer. 1. Argon.

Questibus mœstis latè loca implet. Virg 4. Georg.

Luget mœstos tristis reditus. Senec. Hippol. 11.

Senex mœstus & sordidatus. Cic. 2. de Orat.

Timor. Virgil 1. Æneid. Seruius, Quòd mœstos & solicitos faciat: vt Mors pallida, & tristis senectus.

Vestis. Propert lib. 3. eleg. 6.

Voces mœstas expromere. Virg 2. Æneid.

Vultus, Virg. 6 Æneid.

Vultus mœstus & conturbatus. Author ad Herenn. lib. 3.

¶Mœstior, Comparatiuum. Lucan lib. 8.

¶Mœstissimus, pen. corr. Virg 2. Æneidos,

In somnis ecce ante alios mœstissimus Hector
Visus adesse mihi.

Ira tacita mœstissimus. Valer 5. Argon.

Vultu mœstissima. Lucan. lib. 1. Prosopopeia est Romæ.

Mœstitia {λύπη, συννοία} Idem quod mœror. Quintil. Dolore, atque animi mœstitia langues. Cicero 1. de Finib. Sapientia enim est vna quæ mœstitiam pellat ex animis.

Flectere os in mœstitiam, Tacit. lib. 3. Hoc est, mœstitiam vultus præ se ferre.

Incessit mœstitia animos, Vide INCESSO.

Inferre. Cicero 1. Tuscul. Hæc cum pressis & flebilibus modis qui totis theatris mœstitiam inferant.

Pellere ex animo, Vide PELLO.

Resistere mœstitiæ Cic. in Orat.

Tanta in mœstitia fui, quanta, &c. Cic. 2. Philipp.

Mœstitudo, pen corr mœstitudinis Idem {ἄνιαι.} Accius, Ni vestitus teter, mœstitudo, vastitudo, prædicarent hominem esse Plautus, Cur tanta mœstitudo obtigit. Nonius.

Mœstè, Aduerbium {ἀνιωμένως} Cum mœstitia. Author ad Herennium, lib 3, de pronuntiatione, Deinde modo acriter, tum clementer, mœstè, hilarè in omnes partes commutabimus

Mœstiter, pen. corr. {ἀχθομένως} Aduerbium antiquū, pro Mœstè. Plaut. Rud. 7.5, Obsecro tam mœstiter vestitas?

Mœri, mœrorum {τὰ τείχη} pro Muris. Virg. 10. Æneidos,

Quin intra portas, atque ipsis prælia miscent
Aggeribus mœrorum. Vbi Seruius, Mœrorum, pro Murorum antique. Nam veteres pleraque eorum, quæ nos per u dicimus, per œ diphthongum pronuntiabant. hinc est mœrorum, pro murorum.

MOERIS {μοῖρις} Veneficus describitur Virgilio in Buc. 8 eclog.

MOERIS {μοῖρις} Insula est in mari Lycio, de qua Plin. libro 5, cap. 31. ¶Fuit præterea hoc nomine Ægyptiorum rex, cuius opus est lacus inter Arsinoitem & Memphitem, circuitu CCCCL M. pass. qui ab illo Mœridis lacus appellatur. De hoc Plin lib 5. cap 9.

MOESIA, Europæ prouincia, quæ Pannoniæ iungitur, ad Pontum vsque cum Danubio decurrens. Suetonius de Tiberio, Armeniam à Parthis occupari, Mœsiam à Dacis Sarmatísque, Gallias à Germanis vastari neglexit. Seruius Mœsiam ciuitatem Phrygiæ esse inquit, Mysiam autem prouinciam. Stephanus tamen Mysiam & regionem & vrbem esse tradit. Virg. 1. Georgicorum,

-nullo tantum se Mœsia cultu
Iactat: & ipsa suas mirantur Gargara messes.

Mœsileum, n.g. & plur. mœsilea. Frontin. Similiter locorum religiosorum, quibus secundum cautiones modus restituendus: habēt enim & mœsilea iuris sui, hortorum modos circumiacentes, aut præscriptum agri finem. Quæ ferè verba apud Vrbicum repetiuntur Turnebus mœsilea, interpretatus sepulchra, quæ ab aliis mausolea sunt appellata: atque mausolea, non mœsilea scribendum putat. Quum enim Frontinus (inquit) de religiosis locis loquatur, facile est cōiectu mausolea significari, hoc nomine non tantùm principum sepulchris vindicato, sed etiam aliorum tumulis communicato.

MOSA primùm dicebatur, quæ postea Cappadocia: nunc autem Cæsarea à Cæsare, vt refert Iosephus.

MOGVNTIA {μογοντιακόν} Oppidum Galliæ Transalpinæ, in ripa Rheni.

Mola, molæ {μύλη} Dicta est, quòd veluti mole quadam frumentum, legumina, aliásque res terat: vel quòd duarum molarum motu eò coniecta molantur. Vnde Molæ frumentariæ, Molæ fabariæ, Molæ olearie dictæ sunt. Plin. libro 15. cap. 6, Quod verò post molam primum est, flos.

Molæ à molendo: harum enim motu eò coniecta moluntur. Varr. de Ling. Latin. lib. 4.

Mola inferior, quæ immobilis semper iacet, Meta. *Gal. Le giste.*

Mola superior, quæ circumuoluitur, & molendo in continuo cursu est, μύλης καὶ μύλη. Catillus, *Le courant*. Paul. D. de fundo instruct. l. Cum de laionis Scæuula consultus de mola molendinaria respondit, Si rusticis eius fundi operariis moleretur; eā quoque deberi. Est autem meta inferior pars molæ, catillus superior. Hæc Paulus.

Molæ inuentæ sunt quædam asinariæ, quædam trusatiles, id est hominum opera versatiles. Gell. lib. 3. cap. 3. De mola asinaria loquitur Cato cap. 10.

Molas versatiles Volsiniis inuentas, aliquas & sponte motas inuenimus in prodigiis, inquit Plin. lib. 36. cap. 18.

Molæ iumentariæ & manuariæ. Iabol. de fundo instruc. l. dolia. Molas manuarias quidem supellectilis, iumentarias autem instrumenti esse Offilius ait.

Pumiceæ. Ouid. 6. Fast.

Scabra. Ouid. 3. de Arte.

Suspensa mola oliuam frangere. Columel. lib. 12. cap. 52.

Versare molam Iuuen. Saty 8.

Molæ operam dare. Cicero ad Atticum, libro 5, Ac modestè tamen dixit, vt Rhodi videretur molis potius, quàm Moloni operam dedisse.

¶Mola, Caro informis in vteris mulierum sine viri semine genita. Plin lib. 7. cap. 15, Solum autē animal menstruale mulier est. In huius vtero, quas appellarunt molas, ea est caro informis, inanima, ferri ictum & aciem respuens. mouetur, sistítque menses.

¶Mola, à molito farre, dicitur far tostum & sale sparsum, quòd eo molito hostiæ aspergantur, inquit Festus. Virg. 8. eclog. Sparge molam. Plaut. Amphit. 8,

-prodigiali Ioui
Aut mola salsa hodie, aut thure comprecatum oportuit. Molam salsam, qua ante sacrificia hostia conspergebatur, interpretantur ferè omnes fruges molitas: Græci tamen fruges integras, nec fresas, nec molitas aspergebant hostiæ. Argumento est quod ὀλαὶ à Græcis. & οὐλοχύται vocantur, quæ erant hordei integræ fruges cum sale mixtæ Horat. expressit quū scripsit, Farre pio, & saliente mica, quod est, salis grano saliente, & farre, sed molito tamen. Et Virgilius, Dant fruges manibus salsas. Græci autem, vt Theophrastus scripserat, hordeo non molito in sacris in priscæ memoriam vitæ vtebantur, in qua homines nondum molere fruges, sed solidis vesci solebāt. Est igitur mola salsa, tanquā molitura salsa, vt molæ qua frumenta franguntur nomen, molito farri tribuatur. Hæc Turneb.

Mola deos testari. Virg 4. Æneid.

Sancta. Tibul. lib. 1. eleg. 5.

Inducere molas cultro. Lucan lib. 1.

Inspergere. Cic. 2. de Diuin. Caput est in iecore, cor in extis: iam abscedet simul ac molam & vinum inspersetis, deus id aspiet, vis aliqua conficiet, aut caedet, &c.

Molaris,

Molaris, huius molaris, pen. prod. masc. gen. { [illegible] } Dens maxillaris est, à Molo, molis, quod cibum à exteris dentibus infractum ipsi molunt. Iuuen. Satyr. 13, -interque molares
Difficili crescente cibo.
Pistrino stridere molari. Iuuenal Satyr. 6.
¶ Molaris, Lapis è mola côcisus & effractus. Stat. lib. 5. Thebaidos,
-vastæque sudes, fractique molares.
Librati. Stat. 5. Thebaid.
Molaris, & hoc molare, pen. prod. { [illegible] } Lapis molaris, ex quo mola fit. Plin. lib 36 cap. 23.
Molarius, Adiectiuum { [illegible] } Quod ad molam pertinet: vt Asinus molarius, quo vtimur ad molam. Cato de Re rust. cap. 11, Asinû molarium vnum.
Molo, molis, molui, molitum, pen corr. { μύλλω, ἀλέω, ἀλήθω } mólere, Mola terere. Terent. Phorm. 2 1, Molendum vsque in pistrino, vapulandum. Plinius lib. 7. cap. 56, Ceres frumenta inuenit, quom antea glande vescerentur. Eadê molere & conficere, in Attica. Plin lib. 33. cap. 4. Quod effossum est tunditur, lauatur, vritur, molitur in farinâ.
Molitura, pen. prod. { [illegible] } Plin. lib. 15. cap. 23, Molitura etiam præstant ieiunio fœminarum quandam imaginem panis.
Molitor, pen corr. Verbale { [illegible] } Qui molit.
Molitor, pen. prod. Vide MOLIOR.
Molitrix, pen corr. fœm. gen. { [illegible] } Quæ molit.
Molendinarius, Adiect. { [illegible] } Quod ad molendinum pertinet: vt Mola molendinaria Paulus D de fund. instruct. l. Cum de laniones, Asinum molendinarium & molam negat Neratius instrumento fundi contineri. Haloander & Pandectæ Florentinæ habent molendariam. & ibidem paulo pôst, meta molendaria.
Molertrina, molertrinæ, pen. prod. { [illegible] } A molendo, pistrinum olim dicebatur, quo tempore tundebantur frumenta, non autem molebantur. Cato in Thermum, Neruo, carcere, molertrina. Hæc Nonius. Budæus, Aquariarû autem molarû loca, quibus nunc vtimur, molertrinas, vt arbitror, appellare possumus, vt ex Nonio colligo.
Molile, molilis, pen. prod Instrumentum quod molæ, aut collis boum, vel humeris seruorû adalligatur ad tudêdas molas. Cato cap. 11, Iuga plostraria duo, iugum asinarium vnû, molile vnum. Turnebus, Scapus, vel manubrium quo mouetur mola, molile vocatur, vt à libra librile.
MOLAE, Deæ quædam antiquitus dictæ sunt, filiæ Martis, de nomine molarum appellatę, quòd Mars vt molis fruges, sic bellis homines frangat & comminuat. De his meminit Gellius, quas in Romanæ comprecationibus nominari solitas esse Mulas Martis scribit. & post eum Turnebus, quem vide.
Moles, molis, fœm. gên. { ὄγκος, βάρος } Res magna & magni ponderis: à mouendo dicitur. Festus, Moles pro magnitudine ferè pont solet. Virg. 3. Georgicorum,
-consertóque agmine cerui
Torpent mo'e noua. Id est magnitudine, inquit Seruius. Colum. lib. 4, India perhibetur molibus ferarum mirabilis.
Moles mali. Lucret. lib 3.
Alta moles Auentini. Silius lib. 12.
Immanis. Virg 8. Æneid.
Ingens. Virg 5. Æneid.
Præcerpta. Ouid. epist. 5
Molem & montes, pro Molem montium dixit Virgil lib. 1. Æneid.
Figura est ἓν διὰ δυοῖν. Seruius.
Stat sacra moles Templum ingens cineri. Stat. 6. Theb.
Structæ. Tacit. lib. 2.
Aeriam educere. Stat 5 Sylu. 3.
Opprimere molibus insanis aras aliquorum. Cic. pro Milone.
Extruere opere magnifico Cic. 14 Philipp.
¶ Moles in mari dicitur, quoties excluditur aqua. Cic. ad Attic. lib. 4, Constat enim aditus insulæ esse munitos mirificis molibus. Cæs. 1. bel. Ciuil. Quia fauces erant angustissimæ portus, molem atque aggerem ab vtraque parte litoris iaciebat. Hic moles, inquit Budæus, est immensa structura in portu aliquo obiecta ad arcendum fluctus: qualis est Genuæ.
Opponere fluctibus moles. Cic. 2. Offic.
Iacere moles ab vtroque portus cornu, Vide IACIO.
Iacere in mare moles. Horat 3. Carm ode 1.
Positæ. Iuuen. Satyr. 12, Tandem intrat positas inclusa per æquora moles. Per positas intelligit portû Hostiêsem, quem Claudius Cæsar Hostiæ extruxit, vt est apud Suetoniû in Claudio Cæsare, cap. 20.
Vada præcelsis crescunt molibus. Stat. 4 Sylu. 6.
Immensam attollere. Virg 2. Æneid.
¶ Prima fuit rerum confusa sine ordine moles. Ouid 2 de Arte.
Operosa mundi. Ouid. 1. Metam.
Rudis indigestáque. Ouid. 1 Metam.
¶ Moles, Motus. Virg 5. Æneidos,
Inde Gyan, ipsámque ingenti mole chimæram Consequitur.
Densa mole feruntur ad muros. Virg. 10. Æneid.
Tarda mole se ferre homines magni & crassi dicuntur, qui ob corporis molem tarde ingrediuntur Stat. 5. Thebaid.
Vasta mole se mouens Virg. 3. Æneid. de Polyphemo.
Moles natiua. Ouid. 5. Fast.
Crassa mole leo Claud in Eutrop.
Membris & mole valens. Virg. 5. Æneid.
¶ Moles, Difficultas: quoniam quæ magna sunt, difficilia esse consueuerunt. Virg. 1 Æneidos,
Tantæ molis erat Romanam condere gentem.
Curarum moles. Tacit. lib 12.
Inuitæ molem sustinere. Cic. 1. in Catil.
Mali molem à ceruicibus suis depellere. Cic 3. in Catil.
Molestus, Adiect. { [illegible] } Qui alicui grauis est, nec sinit cû quiescere, & à Moles dicitur. Terent. Eun. 3. 2, Verùm vbi molestum non erit, vbi tu voles,

Vbi tempus tibi erit, sat habet si tum recipitur. Cic. de Senect. Importunitas autem & inhumanitas omni ætati molesta est. Idem de Amicit. Molesta veritas est, si quidem ex ea nascitur odium. Idem ad Atticum, lib. 15, Molesti interpellatores.
Magis molestus, In MAGIS.
Laboriosus & molestus. Cic. 3. de Legib.
Odiosum & molestum est cupidis, carere: satiatis verò & expletis iucundius est carere. Cic de Senect.
Quouis sermone molestus Horat. 1. Serm. satyr. 3.
Nisi fortè molesti intercedimus, venisse delectat. Cic. 2. de Orat.
Intempestiua & molesta nunquam est amicitia. Cic. de Amic.
Cura. Ouid. 3 de Arte.
Operosus & molestus labor Cic. 2. de Nat deor.
Lites cum lege molestæ. Horat. 1. Serm. satyr 7.
Onus molestum, munus Horat. 1. Serm satyr. 6.
Omnia tibi molestum est Catul. ad Lesbiam, epigr. 48.
Negotiosa & molesta prouincia. Cic pro Mur.
Tunica molesta. Vide TVNICA.
Grauis & molesta vita otiosorum aliquibus minus est. Cic. 1. Offic.
Voces compesce molestas Propert. lib 1. eleg 5.
¶ Molestus etiam interdum difficilis dicitur, vt Separatio molesta. Vlpian in l. Si seruus. §. Item. D. Ad leg. Aquil Item si quis frumento arenam vel aliud miscuerit, vt molesta separatio sit: quasi de corrupto agi poterit.
Molestia, molestiæ { [illegible] } Solicitudo, grauitas. Cic. 4. Tusc. Molestia, ægritudo permanens. Plaut. Pœn. 2, Ne & hic vitiis sint & domi molestiæ.
Sine molestia. Cic. ad Sulpitium, libro 13. 14, Eû, quod sine molestia tua fiat, siqua in re opus ei fuerit, iuueris. Ter. Eun. 5. 4, -virginem Quam amabat eam confeci sine molestia.
Abstractio à molestiis. Cic. Fam 15.
Vacuus molestiis, vel à molestiis. Cic. ad Attic. 4.
Iudicialis, Vide IVDICO.
A molestia abducere. Cic. Fam. 4.
Abstergere molestias. Cic. de Senect Mihi quidem ita iucunda huius libri confectio fuit, vt non modò omnes absterserit senectutis molestias, sed effecerit mollem etiam & iucundam senectutem.
Abesse à, Vide ABSVM.
Addere. Terent. Eunuch. 1. 2.
Afferre. Cic. Fam. 7.
Afficere molestia, In AFFICIO.
Amouere, In AMOVEO.
Molestiam anticipare. Cic ad Attic. 8.
Aspergere molestiam alicui Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. 10, Nunc mihi iucunditatis plena epistola, hoc aspersit molestiæ, quòd, &c.
Capere. Cic. pro Sylla, Ex huius incommodis magnam animo molestiam capio.
Circunfusæ vndique molestiæ, Vide CIRCVNFVNDO.
Molestiis conflictari. Cic. Fam. 6.
Delere molestiam alicui Cic ad Quint frat lib. 3. 24, Deleuit mihi omnem molestiam recentior epistola.
Molestiam demere. Terent. in Adelph.
Depellere. Cic. Cælio, lib. e. 15, Nisi iam & ratio ipsa depulisset omnes molestias.
Deponere. Cic. Terentiæ, lib. 14 7, Omnes molestias & solicitudines, quibus te miserrimam habui, deposui & eieci.
Diluere, vel extenuare. Cic. Tuscul. quæst. 3.
Dimouere. Cic. Verr 1.
Esse in. Cic. Figulo, lib 4. 13.
Exhibere alicui. Cic. Attic. lib. 2. 16, Iam exhibere mihi molestiam destiterunt.
Molestia expedire. Cic. ad Attic. 2.
Molestiæ fungi Cic. Fam. 5.
Habeo etiam illam molestiam, quòd, &c Cic Tironi, lib. 16. 12.
Habent ea molestiam. Cic ad Atticum, lib. 8, Sed in hoc ipso habent tamen iidem fasces molestiam.
Implicari molestiis hæreditatis. Vlpian. l. Apud Celsum. §. Si quis ex vnaia. D De dol. mal. & met. except.
Molestiam laxare. Lucceius Cic. Fam. 5.
Molestiam leuare. Cic. Fam. 3.
Molestia liberare. Cic. Fam. 4.
Molestias mitigare. Cic Mitigare molestiam posset.
Molestia priuare. Cic. Priuares me ista molestia.
Molestiam renouare Cic 3. de Orat.
Molestiam sedare. Cic. Pergamus ed ea solatia, quæ non solùm sedatis molestiis, &c.
Suscipere molestiam. Cic ad Tironem, lib. 16. 10, Festinare te nolo, ne nauseæ molestiam suscipias æger.
Trahere molestiam ex pernicie Reip. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3.
Molestia vindicare Cic. ad Quint. frat.
Vocare à molestia Cic. ad Attic 10.
Molestiam vorare. Cic Philip. 6.
Molestè, Aduerb. { [illegible] } Cum molestia, grauiter, ægrè. Cic. de Amic. Obiurgari molestè ferunt.
Molestè ferre. Cic. 4. Acad. Non molestè, inquit, fero nos hæc contulisse.
Pati, & non molestè ferre. Cic. 3. Verr.
Molestâ rogare, In ROGO.
Molesto, molestas { [illegible] } molestâre, Notæ significationis Modestinus, in l. eo. D. de liberat. legat. Ab Aurelio Sempronio fratre meo neminem molestari volo. Scribon. Largus, Rarò valde molestat.
Molestrina. Molile, Vide MOLA.
Molior, moliris, pen prod. molitus sum { [illegible] } moliri, à mouendo, vel à molibus, significat Mouere. Liu 9 ab Vrbe, Num montes moliri sua sede paramus?
¶ Moliri { [illegible] } Est vel ingenio, vel corpore ad aliquid agen-

dum moueri. Cic. de Senect. Sed videtis vt senectus non modò languida, atque iners non sit, verùm etiam sit operosa, & semper agens aliquid & moliens. Idem 7. Verrina, Euolarat iam è conspectu fugiens quadriremis, quum etiam tunc cæteræ naues suo in loco moliebantur. Id est, magno labore se explicabant vt consequerentur.

¶ Moliri { [illegible] } Operari, vel facere. Cic. 1. Tuscul. Quarum altera, quam nos incolimus, sub axe posita ad stellas septem, vnde Horrifer Aquilonis stridor gelidas molitur niues. Colum lib. 2, Et ideo minoribus aratris moliuntur.

Facere & moliri aliquid. Cic 4. Acad.

Agere per se & moliri. Cic. Trebiano, lib 6. fa.

Id speramus, idque molimur. Cic. Lentulo, lib. 1. f.

Obscurè. Cic 2. Tuscul.

Struere & moliri aliquid calamitatis alicuius. Cic pro Cluen.

Amorem, odiũ in iudicum animis oratione moliri. Cic. 2. de Orat.

Arcem. Virg. 1. Æneidos, -pars ducere muros, Molirîve arcem. Quasi molibus factis arcem attollebant, vt ait Seruius. Id est ingentibus ædificiis.

Sublime moliri atrium, Extruere. Horat. 3. Carm. ode 1.

Bellum moliri, Belligerare. Colum in Præfat.

Bipennem in vites. Virg 4 Georg. Id est succidere vites. Seruius.

Classem moliri, Parare classem, inquit Seruius. Virg. 3. Æneid.

Corpora ex somno Liu. 6. bell. Maced.

Corruptelam iudicij. Cic. in Parad.

Molitur crimina, & accusatorem. Tacit. lib. 15.

Discordiam optimatium. Cic de Arusp. resp.

Dolos molitur opertos. Valer. 5. Argon.

Dextera vindex molitur facinus. Silius lib. 11.

Fores moliri. Tacit. lib. 1. Id est conari reserare vel effringere.

Fugam. Virg. 5. Æneid. Id est parare, Seruius.

Fulmina. Virg. 1. Geòrg. Seruius, Agitare & iacere.

Genus pœnæ miserabile molitur. Ouid. 8. Metam.

Seniles gradus. Senec. Hippol. 4.

Gressus. Claud. 3. de raptu Proserp.

Habenas manu. Virg 12. Æneid. Id est regere. Seruius.

Humum infra. Tacit. lib. 11.

Ignem. Virg. 10 Æneid.

Moliri in aliquem locum, Contendere aliquò. Tacit. lib. 18.

Ineptè moliri aliquid. Id est incipere. Acron. Horat. in Arte.

Insidias auibus. Vig 1. Georg. Id est aucupia facere. Seruius.

Insidias filio moliri, Insidiari. Cic. pro Cluent.

Iter moliri, Iter peragere. Virg. 6. Æneid. Seruius.

Laborem. Virgil. 4. Æneid. Hoc est præparare, aut exercere. Seru.

Locum. Virg 7. Æneid.

Magna. Cic Attico, lib. 16.

Mœnia vrbis. Ouid. 11. Metam.

Mutam Virg 1. Æneid.

Morbos molitur ira deûm. Virg. 12. Æneid.

Muros vrbis. Virg. 3. Æneid.

Nauas moliri ab terra. Liuius lib. 8. Decad. 3.

Nefas aliquod. Stat. 8. Thebaid.

Noua Claud. 7. Paneg.

Nuptiásque Domitij, & Octauiæ Cæsaris filiæ moliri. Tacit. lib. 12.

Obices. Liu. 6 ab Vrbe.

Opera moliri, Operari. Colum. lib. 4. cap. 18. Cic. 1. de Natura deor. Nihil enim agit, nullis occupationibus est implicatus, nulla opera molitur. Hoc est, tentat & conatur facere.

Oppida. Horat. in Arte.

Periculum alicui. Cic. pro Sextio.

Pestem patriæ nefarié. Cic. 2. in Catil.

Noua res molitur ad aures Accidere. Lucret. lib. 2.

Terram. Liu. 10 belli Maced.

Triumphos. Ouid. 14. Metam.

Viam. Virg. 10 Æneid. Vbi Seruius, Viã molita, hoc est cum difficultate quæsiuit. per quod & soliditas clypei, & minus firmus hastæ iactus ostenditur.

Et veritas molire vias. Silius lib. 4.

¶ Moliri, Passiuum. Lucilius lib. 7, Mutilamur, molimur, subducimur. Id est retinemur & moramur, inquit Nonius.

Molitus, pen. prod. Particip. { [illegible] } Cic. 2. de Finib. Molitus tanta. Et lib. 1, Molita quippiam impietas.

Molitio, Verbale { [illegible] } Conatus ipse & machinatio. Cic. de Vniuers. Quæramus igitur causam quæ impulerit eum qui hæc machinatus sit, vt originem rerum, & molitionem nouam quæreret. Idem 1. de Natur. deor. Quæ molitio, quæ ferramenta, qui vectes, quæ machinæ, qui ministri tanti muneris fuerunt?

Tanta rerum molitio. Cic. 1. de Natura deor.

Agrorum. Colum. in Præf.

Molimen, pen prod. moliminis, neut. gen. { [illegible] } Id est quod molimur, & conatus. Liuius 2. ab Vrbe, Res tamen suo ipsa molimine grauis certaminibus in annum extrahitur.

Magnum molimen. Ouid. 15. Metam.

Rerum molimina. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3.

Magno molimine circunspectare. Horat 1 epist. 2.

Molimentum, Idem { [illegible] } Liuius 7. bel. Maced. Et an minoris molimenti ea claustra esse, quòd in flumini modum, longum, & angustum, & vadosum ostium portus sit.

Molitor. pen. prod. molitoris, Verb. { [illegible] } Qui aliquid struit, conatur, & machinatur. Suet. in Domitiano, cap. 10, Quasi molitores nouarum rerum.

Primæque ratis molitor Iason. Ouid. 8. Metam.

Molitor, Author & conditor, aut effector. Cic. de Vniuers. Hác igitur habuit rationem effector mundi, molitórque Deus, vt vnum opus totum atque perfectũ ex omnibus totis atque perfectis absolueret.

Molitor, pén. corr. Vide Molo, molis, in M O L A.

Molitrix, pen prod. molitricis, Verbale fœm. { [illegible] } Suet. in Claudio Nerone, cap. 35, Antoniam filiam Claudij recusantem post Poppeæ mortem nuptias suas, quasi molitricem nouarum rerum interemit.

Molitrix, pen corr. Vide Molo, molis, in M O L A.

Mollesco, In M O L L I S.

Mollis, & hoc molle { [illegible] } Tener, non durus. A mouendo dicitur, quasi mobilis, quòd in quancunque partem facilé trahi ac moueri possit. Quintil de Signis loquens, lib. 12 cap. 10, Illius opera duriora, molliora huius. Plaut. Capt 13, Et mollem calcum.

Id quod molle fit, & gelidum, feruénsve videri necesse est. Lucret. lib. 4.

Molle, tenerum, fragile, flexibile Cic. pro Milone.

Aditus molles, Faciles Virg. 4. Æneid.

Æstas mollior Virg 1. Georg.

Ætas mollior luxu. Claud. de bel. Get.

Amaracus Virg 1 Æneid.

Amplexus. Virg 8 Æneid.

Animus mollis, in bonam partem, pro Facili & tractabili. Cic Attico, lib. 1 ep. Quanta sit in Q fratre meo comitas, quanta iucunditas, quàm mollis animus & ad accipiendam, & ad deponendam offensionem, nihil attinet me ad te, qui ea nosti, scribere.

Anni molles, Pueritia. Ouid. epist. 1.

Arista. Virg 4 eclog.

Mollis articulus. Quintil. Quàm molli autem articulo tractauit Catonem? Id est molli brachio, molli manu, non acri manus ictu, aut eius tenaci comprehensione. A pugilibus vel luctatoribus accersita est traductio. Mollem porrò articulũ, vocat mollẽ manum: nã in ea sunt articuli. vt Catull. Abstersti omnibus articulis. id est omnibus digitis. Aut potius brachiũ lacertúmque: artus enim etiam habet, quos articulos per diminutionem vocat. Turneb.

Ascensus mollior. Liu. 7. belli Pun.

Nec venit inceptis mollior aura meis. Ouid. epist. 3.

Molli brachio, & leui brachio aliquid facere. Quum tacité innuimus nos aliquid leui attingere articulo, vt Quintil. ait, & non diligentem operam præstare, molli vel leui brachio id facere dicimus. Cic. Attic. lib 4, Consules qui illud leui brachio egissent, rem ad Senatum detulerunt Vide B R A C H I V M.

Brachio molli obiurgare aliquem. Id est nõ acriter, sed perfunctorié. Cic Attic. lib. 2, Quòd me quodãmodo molli brachio de Pompeij familiaritate obiurgas: nolim ita existimes.

Castaneæ molles, Maturæ. Virg. 1. eclog.

Cera Cic 3. de Orat. Sed ea nos quum iacẽtia sustulimus è medio, sicut mollissimam cerã, ad nostrum arbitriũ formamus & fingimus.

Cerebrum. Ouid. 12. Metam.

Ceruix. Lucret. lib. 6.

Cliuus, Nõ arduus, nec erectus. Virg 9. eclog. Nonius. Celsus lib. 7. Et Molle fastigium, apud eundem.

Cogitationes mollissimæ. Cic. 1. Tusc. Nam nunc quidem cogitationibus mollissimis effœminamur, &c. Alia exemplaria habent molestissimis.

Colla mollia, Domita. Virg 3. Georg.

Columba. Horat. 1. Carm. ode 37.

Coma. Senec. Agamem 7 15.

Cor ad preces. Ouid 5 Trist eleg. 9.

Cultus. Cic. 5. Tusc. Quòd Spartiatæ etiam in fœminas transtulerunt, quæ cæteris in vrbibus mollissimo cultu parietum vmbris occuluntur.

Digiti. Claud 3 de rapta Proserp.

Disciplina. Cic. 1 de Finib.

Fauillæ. Ouid. 3. Fast.

Flamma. Virg. 4. Æneid.

Flumen. Claud. de laudib. Serenæ.

Folia Virg 5. eclog.

Fraga. Ouid. 13 Metam.

Fretum. Ouid 14 Metam.

Fronde molli premere crines. Virg. 4. Æneid.

Molle & remissum dicendi genus. Cic. 2. de Orat. Alia quædam dicendi molliora ac remissiora genera viguerunt. Medium dicendi genus intelligit: quod quidem secutus est Demetrius Phalereus, vt ibidem docet Cicero. In quo genere (ait Cicero in Oratore) multi floruerunt apud Græcos: sed Phalereus Demetrius præstitit cæteris, cuius oratio sedatè placidéque loquitur. Primus enim (vt idem ait in Bruto) inflexit orationem, & eam mollem teneramque reddidit. Tale est illud eiusdem in Bruto de Q. Catulo: Quem librum de rebus gestis suis conscriptum molli & Xenophonteio genere sermonis misit ad A. Furium poetam familiarem suum.

Gramen. Lucret. lib. 2.

Herba. Virg 7. eclog.

Hora. Propert. lib. 2. eleg. 29.

Hyacinthus. Virg 6. eclog.

Hyems mollis, Non dura & aspera. Stat 3. Sylu. 5.

Imperia Horat 4. Carm. ode 1.

Inertia. Horat. Epod. 14.

Ingenium nobis molle Thaleia dedit. Ouid epist. 21.

Internodia mollia poplitum. Ouid. 6 Metam.

Iter. Ouid 2 Amor. eleg. 16.

Iussa haud mollia, Non leuia aut contemnenda. Virg. 3. Georg.

Lana. Virg. 2. Georg.

Lanugo. Lucret lib 5.

Latus. Ouid. epist 18.

Lex. Cic 3. Verr. Vtram igitur putas legem molliorem?

Litora mollia naufragus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2.

Lyra. Stat. 10. Thebaid.

Manus. Ouid. 1. Amor. eleg. 4.

Molli manu rigida iaculari gessa. Senec. Hippol. 5. 6.

Non faciunt molles ad fera bella manus. Ouid. epist. 14.

Ministri. Ouid 4 Fast.

Molles citharæ modi. Horat. 2 Carm. ode 12.

Mollibus est oculis. Ouid. 1 de Remed. amor.

Odor

Odor mollissimus. Plin.lib.12.cap.19, Probatur casia recens maximè, & quæ sit odoris mollissimi. Hoc est delicatissimi, nõ vehemẽtis.

Oratio mollis & liberalis. Cic.ad Ligarium, lib.6, Ex oratione Cæsaris quę sanè mollis, & liberalis fuit. Vide Vmbratilis oratio, in O R O.

Mollis & tenera oratio. Cic in Brut. Demetrius Phalereus primus inflexit orationem, & eam mollem tenerámque reddidit.

Mollis & pellucens oratio, Vide Pellucens in P E L L V C E O.

Mollis, tenera, & ita flexibilis oratio, vt sequatur quocunque torqueas. Cic in Orat.

Os. Ouid.4. Fast. Purpureus molli fiat in ore pudor. Id est pudeat.

Mollia securæ peragebant otia gentes. Ouid.1. Metam.

Pabula. Ouid 7 Metam.

Pectus. Ouid.4 Fast.

Pecus. Virg.3. Georg.

Pensa mollia deuoluunt fusis. Virg.4. Georg.

Pes mollis equi, Vngula fragilis. Horat.1 Serm satyr.1.

Pisces molles. Plin.lib.9.cap.28. De piscibus sanguine carentibus.

Pluma. Virg 10. Æneid.

Prata. Virg.3 Georg.

Prece molli vincuntur dura pectora. Tibull.lib.3.eleg.4.

Pueri. Horat. Epod 11.

Querelæ. Horat.2. Carm ode 9.

Quies. Lucret.lib.4.

Senectus mollis ac iucunda. Cic de Senect. Non modò omnes absterserit senectutis molestias, sed etiam effecerit mollem ac iucundam senectutem.

Sententiæ. Cic in Catil. Qui spem Catilinæ mollibus sententiis aluerunt: coniurationémque nascentẽ non credendo corroborauerũt.

Seruitium. Tacit.lib.10.

Somnos molles carpere. Virg.3. Georg.

Somno molli dedere membra Lucret lib 3.

Stabula. Virg.3 Georg. Hoc est, clementioris & aëris tẽperati: vel propter plagam australem: vel propter suppositas herbas animalibus. Seruius.

Stimulis haud mollibus incitat iras. Virg 11. Æneid.

Assuetus studiis mollibus ipse fui. Ouid.1. Trist.eleg.4.

Tactus mollissimus corporis. Colum.lib.6.cap.1.

Molle Tarentum. Horat lib. Serm. Vbi, si Macrobio credimus, errasse videri potest, qui etymologiam respiciens, idem esse Terentum, & Tarentum, crediderit. Nam quæ dicuntur oues Tarentinæ, eas Terentinas dici debere credit, quòd Terentum Sabinorum lingua sit molle. Sed Flaccus potius ad populi fortasse mores, quàm vocis notationem respexit. Turneb.

Tempora. Ouid 4. Trist eleg 7.

Tempora mollissima fandi, Opportuna. Virg.4. Æneid.

Telæ. Ouid.10 Metam.

Velamina. Vestes. Ouid.5. Metam.

Venter. Horat. Epod.8.

Verba. Ouid.6. Fast.

Lenire mollibus verbis Horat. Epod.5.

Versus molles, Amatorij. Ouid.2 Trist.

Via. Liu.4 bel Maced.

Non est ad astra mollis è terris via. Senec. Herc. fur.6.

Vinum molle, carens asperitate & defæcatum. Virg.1. Georg.

Vir. Ouid epist 9.

Vita. Ouid.5. Trist.eleg.4.

Torus de mollibus viuis. Ouid.8 Metam.

Vmbræ molli succedere. Virg 3 Georg.

Vndæ. Lucret.lib.2.

Vultus Ouid.10. Metam.

¶ Lachrymis mollis Propert lib.3.eleg 15.

Ira mollissimus Claud.1.in Eutropium, -facilísque moueri Supplicibus, mediáque tamen mollissimus ira.

Mollis in obsequiũ, facilisq; cogentibus esses. Ouid.2. Amor.eleg 3.

Auricula infima in Repub. & inimicitiis mollior aliquis. Cic.ad Quint.fratrem, lib.2 12.

Homo mollis, Effœminatus, non seuerus, minimè fortis, pusilli & abiecti animi. Plin.lib.25.cap.5, Vetant dari senibus & pueris: ité mulieribus ac fœminei corporis animíve, exilibus ac teneris.

Mollis, & parum vir. Quintil.lib.5.cap 9.

Solutus & mollis in gestu homo Cic.de Clar.Orat.

Mollis, languidus, eneruatus philosophus, omnia ad voluptatem corporis dolorémque referens. Cic.1.de Orat.

Effœminatũ aut molle, aut quicquid durũ aut rusticũ sit. Cic.1.Offic.

Molle atque facetum. Horat.1, Serm. Satyr. 10.

Dictu haud mollia. Silius lib.1.

Quid precibus nostris mollius esse potest? Ouid.2. Amor.eleg.1.

Molliculus, pen.corr. Adiect. diminut. Plaut.Pœn.4, Meus molliculus caseus.

Versus molliculi. Catul.ad Aurelium, epigr.16.

Mollicellus, Diminut.à Molliculus. Catul.ad Thallum, epigram.25, Cinæde Thalle mollior cuniculi capillo, Vel anseris medullula, vel imula molliecella.

Mollitia, mollitiæ, sicut Mollities, mollitiei {μαλακότης, μαλθακότης, ἀβρότης, θρύψις} Plin. lib.13.cap.9, Differens breuitate ac mollitie. Colum. lib.7.cap.2, Ex his rursus quicquid conceptum est, maternam mollitiem, paternum & auitum retulit colorem.

Ceruicum mollitia. Cic.in Orat.

Agilitas mollitiésque naturæ. Cic. Attico, lib 1.12.

Imbecillitas & mollities victus alicuius. Cic. Attic.lib.12.

Mollities maris, Placiditas, tranquillitas. Plin de Viris illust.

Mollities, siue Mollitia animi. Terent Eunuch.2.1, Eneruida hercle hæc mollities animi: nimis me indulgeo. Salust. Sed inertia & mollitia animi alius alium expectantes cunctamini. Cic.5. de Finib. In primo enim ortu inest teneritas & mollitia quædam, vt nec res videre optimas, nec agere possint. Ibidem, lib.1, Qui officia deserunt mollitia animi, id est laborum & dolorum fuga.

Lenitas & mollitia animi. Cic.pro Sylla.

Animi mollitia lenitatem imitatur. Cic.in Partit.

Labuntur ad mollitiem mores, In L A B O & labefactis.

Vincere quamlibet muliereulam mollitia. Horat. Epod.11.

Mollitiæ, arum. Paterculus lib.1, Sardanapalum regem mollitiis fluentem, & nimium felicem, Pharnaces Medus imperio vitáque priuauit. Idem lib.2, Vir otio ac mollitiis penè vltra fœminam fluẽs. De Mecœnate loquitur.

Mollitudo, pen.prod. mollitudinis {μαλακότης} Idem quod mollities Cic. 3 de Orat. In ipso tactu esse modum & mollitudinis & leuitatis. Ibidem, lib 3, Nã & odor vrbanitatis, & mollitudo humanitatis, & murmur maris, &c. Idẽ 5. Tusc. Leuitudo orationis, mollitudo corporis.

Vocis mollitudo, quum eam torquere pro commodo nostro possumus. Author ad Herennium, lib.3.

Raritas & mollitudo. Cic.2.de Nat. deor. In pulmonibus autem inest raritas quædam & assimilis spongiis mollitudo, ad hauriendum spiritum aptissima.

Molliter, pen.corr. Aduerb {μαλακῶς} Cic 2.de Nat.deor Et cubilia sibi nidósque construunt, eósque quàm possunt mollissime substruunt, vt quamfacillimè oua seruentur.

Molliter impresso conor adire toro Propert.lib.1.eleg.3.

Molliter admissum claudit Tarbellicus æquor Lucan lib 1.

Vt mea defunctæ molliter ossa cubent. Ouid.1. Amor.eleg 8.

Molliter se curare, Id est delicate, inquit Donatus. Ter. Adelph 5.1.

Excipere molliter cadentem. Ouid.11 Metam.

Parcè & molliter facere aliquid. Cic. Lentulo, lib.1 9.

Austerum laborem molliter studio fallere. Horat 2 Ser.satyr.2.

Ferre molliter, Placidè, æquo animo. Cic de Senect. Quod ferendum est molliter sapienti. Idem 2.de Finib. Aberat omnis dolor: qui si adesset, nec molliter ferret, &c.

Bellum molliter gerere. Salust. de Rep.ord.

Incedit molliter Ouid.2. Amor.eleg.4.

Ossa quiescant. Virg.10.eclog.

Recubare molliter & delicatè. Cic.3 de Orat.

Molliter admota sollicitare manu Ouid.3 Amor.eleg 6.

Partus molliter soluere dicitur mulier. Ouid 3. Fast.

Delicate & molliter viuere. Cic.1. Offic.

In patria molliter viuere. Ouid 3. Trist.eleg 1.

¶ Molliter, sine verbo expresso positum. Plaut. Pseudolo, 23.
-quid tu (malum) ergo in os mihi
Ebrius inructas? P. molliter, sustine nunc me,
Caue ne cadam.

Mollius {μαλακώτερον} Aduerbium comparatiui gradus, vt Recubare mollius. Stat.4 Sylu 6.

Accipere mollius. Tacit lib.2.

Interpretari aliquid mollius. Tacit.lib.18.

Mollio, mollis, molliui, mollitum, pen prod. {μαλακύνω, μαλθάσσω, μαλάττω, ἁπαλύνω} mollire, Molle facere. Cic.2.de Nat.deor. Dentibus autem in ore cõstructis manditur, atque ab his extenuatur & mollitur cibus. Sed hic fortè rectius legas, Mólitur, pen.corr.à Molo, molis: hoc est Conteritur, & velut molis comminuitur.

Lanam mollire Ouid.3. Fast.

Ferrum mollit ignis Horat.1 Serm satyr 4.

Mollire, per translationem. Ouid.3 de Arte, Scilicet ingenium placida mollitur ab arte.

Accessus molliet ista tuos Ouid.1.de Arte.

Animos mollire, Temperare, Mites facere. Cic.2. Tuscul Molliunt animos nostros: ita sunt deinde dulces, vt non legantur modò, sed etiam ediscantur.

Animos mollire, pro Effœminare. Cic.5. Tuscul. Sed nos vmbris, deliciis, otio, languore, desidia animum infecimus, opinionibus, maloque more delinitum mollíuimus.

Animos mollit & temperat iras. Virg.1. Æneid.

Mollierant animos lectus & vmbra meos. Ouid.1. Amor.eleg 9.

Carmen mollire. Lucret.lib 6.

Dissensiones mollire, Vide Dissensio, In D I S S E N T I O.

Fructus feros colendo. Virg.2. Georg.

Hominem mollire, Placare. Terent. Phor.2.1. Cic.de Senect. Et Annibalem iuueniliter exultantem, patientia sua molliebat.

Impetum mollire, Reprimere. Liu.3.ab Vrbe.

Inuidiam. Tacit.lib 4.

Iras Liu 1.ab Vrbe.

Mare mollire, Placare, Molle reddere. Accius Telepho Remísque nixi, properiter nauem in fugam tradunt subter saxa ad lævum, qua mons mollibat mare. Ex Nonio.

Opus graue mollire indocili numero, Id est rudi cantilena. Ouid.4. Trist eleg 1.

Pectora alicuius. Horat. Epod 3.

Pœnam. Ouid.3. Trist.eleg 5.

Dura verba vsu mollienda. Cic.1.de Nat deor.

Durescere & Molliri, cõtraria. Cic.2 de Nat deor. Itaque & Aquilonibus reliquísque frigoribus adiectis durescit humor, & idem vicissim mollitur tepefactus, & tabescit calore.

Languescere & molliri. Cic.12. Philipp. Ipsa illa Martia, cælestis & diuina legio, hoc nũtio languescet & mollietur, atque illud pulcherrimum nomen Martium amittet.

Amore molliri. Silius lib 13.

Mollitus, pen.prod. Participium {μαλακισθείς} vt Membra mollita. Ouid 4. Metam.

Agros mollitos oblimatósque ad serendum relinquit recedẽs Nilus Cic.2 de Nat deor.

Feritas mollita Ouid.4. Fast.

Mollimentum, mollimenti, Lenimentũ. Seneca De tranquil vitæ, Nullo melius nomine de nobis natura meruit, quàm quũ sciret quibus ærumnis nasceremur, calamitatũ mollimentũ consuetudine inuẽnit.

Mollesco, mollescis {μαλακύνομαι, μαλακίζομαι} mollescere, Molle aut placatum fieri. Claud.lib.1.de raptu Proserpinæ,

Ferrea lasciuis mollescãt corda sagittis. Ouid 4.Metamorphoseos,
Quisquis in hos fontes vir venerit, exeat inde
Semiuir, & tactis subitò mollescat in vndis.
Mollescunt colla iuuencæ. Catul. Argon. epigr. 59.
Tum genus humanum primùm mollescere cœpit. Lucret. lib. 5.
Pectora mollescunt, asperitásque fugit. Ouid. 1 de Ponto, eleg. 7.

Mollipes, pen corr. mollipedis {μαλακόπους} Qui mollem habet pedem. Cic 1. de Diuinatione,
Mollipedésque boues spectantes lumina cæli. Ex quodam poeta.

Mollestres, mollestræ. Pelles ouinas antiqui mollestras appellabant, quibus galeas subtergebant, inquit Festus. Sic Latini vocabulum Græcum deprauarunt, & è μηλωτὴ Mollestram interpolarunt. Turneb.

Molliciна, mollicinæ, Vestis, inquit Nonius, à mollitie dicta. Neuius Epidico, Mollicinam, crocotam, chirodotam, ricam. Nonius.

Mollugo, mollugínis, Species est lappaginis, similis anagallidi, nisi quòd ramosior est, ac pluribus foliis, aspera alioqui, & graui odore. Plin. libro 20 cap. 10, Quidam eandem credunt cum ea quam Discorides vocat Hippophæston.

Mollusca, molluscæ {μαλακόκαρυα κάρυα} Nucis genus, à mollitie putaminis dictæ. Plin. lib. 15. cap. 22, Molluscæ putamen rumpentes. Non est mollusca pomum id quod vulgò persicum nominatur, vt putauit Macrobius lib. 3. Saturn. cap. 18, authore Perotto.

Molluscum, mollusci {δένδρου ὄζος} Arboris species. Plin. libro 16. cap. 16, Pulcherrimum verò est bruscum, multóque excellentius etiamnum molluscum. Tuber vtrunque arboris eius. Sed bruscum intortius crispum: molluscum, simplicius sparsum. Et si magnitudinem mensarum caperet, haud dubiè præferrent cedro.

Molo, molis, Vide MOLA.

MOLO {μόλων} Orator Alabandensis, qui Rhodi claruit Ciceronis ætate: cuius meminit Plutarch. in vita Cic. & Strab lib. 14.

MOLOCHATH, Africæ fluuius, Mauritaniam Cæsariensem à Massæsylorum regione dirimens. Plinio & Sallustio Mallocha dicitur.

Moloche, quæ & Malache {μολόχη, ἢ μαλάχη} Herba est notissima, quã Latini Maluam appellant.

Moloche agria {μολόχη ἀγρία} Herba est inter syluestris maluæ genera enumerata à Galeno. Plinius Hibiscum interpretatur, lib. 20. cap. 4. pastinacæ similem facit.

Molochinus, molochini, pen. corr. {μαλάχινος} Color qui in purpuram inclinat, quòd maluæ flori similis sit, quasi malachinus. Græci enim μαλάχην, maluam dicunt. Cæcil. Psusimacho, Carbasina, molochina, ampelina. Ex Nonio.

Molochinarius, molochinarij {μαλαχινοποιὸς} Molochini coloris infector, inquit Nonius. Plaut. Aulul. 19. -astant molochinarij.
Petunt fullones.

Molochites {μολοχίτης} Gemma est non translucens, spissæ viriditatis maluæ colorẽ referẽs, vnde & nomen accepit. Vide Plin. lib. 37. cap. 8.

Molorchus, molorchi. Domitius dicit instrumentum esse nauticum ad latentia saxa indaganda. Stat. 3. Sylu. 2, Sint quibus exploret rupes grauis arte Molorchus.

MOLORCHVS {μόλορχος} pastor iuxta Nemeam syluam habitans, qui venientem Herculem ad occidendum Nemeum leonem, hospitio excepit, vt scribit Seruius.
Luci Molorchi. Virg 3. Georg.
Cleonæus Molorchus Stat 4. Theb.
Parci domus Molorchi. Stat 4. Sylu 6.
Pauperis arua Molorchi. Stat. 3. Sylu. 1.

Molorthus, molorthi {κάθετος} Perpendiculum. Dictio composita, quâ significatur rectum plumbum. μόλυβδος, plumbum: ὀρθὸς, rectus.

MOLOSSIA {μολοσσία} Regio, pars Epiri: à Molosso Pyrrhi & Andromaches filio nominata. Hinc

Molossus, Adiect. {μολοσσὸς} Scribit Theopompus fuisse XIIII Epirotarum gentes, è quibus celeberrimi fuerunt Chaones & Molossi. Ouid. 1 Metam Nec contentus eo est, missi de gente Molossa.
In Molossia nascebantur boni canes Virg. 3. Georgicorum,
Nec tibi cura canum fuerit postrema, sed vnà
Veloces Spartæ catulos, acrémque molossum
Pasce sero pingui Horat. Epod. 6,
Nam qualis aut molossus, aut fuluus lacon,
Amica vis pastoribus.
Canes molossi Horat 2. Serm. satyr. 6.
Armillati colla molossa canes. Propert. lib 4. eleg. 8.
¶Molossus, Pes dictus est ab eius patriæ saltatione. Vel quòd eo metri genere odas in templo Iouis, ad laudem canere consueuerunt, in memoriam Molossi Pyrrhi & Andromaches: à quo postea festa Molossia sunt dicta. Vel, vt alij volunt, quòd Molossi, id est Thessali ad bellum procedentes, huius modulam compositione vtebantur. Constat autem tribus longis, vt æneas.

Molothros, Genus vitis albæ, quam nonnulli ampeloleucen appellant, inquit Perottus.

MOLVS {μόλος} Homero, vir fuit Cretensis, & Merionis aurigæ Idomenei pater.

Molucrum, inter cætera illud mulierum vitium significat, quo earũ intumescit vterus, vt fœtu grauidarum. Alij scriptores molam vocant: sed Afranius apud Festum molucrũ appellat. Turneb. ¶Est necnõ lignum quadratum, authore Festo, quo veteres immolabant. ¶Item illud quo molæ vertuntur, quod Græci μύλακρον dicunt.

Moly {μῶλυ} Herba. Plin. lib. 25. cap 4, Laudatissima herbarũ est Homero, quam vocari à diis putat moly, & inuentionẽ eius Mercurio assignat, contráque summa veneficia demonstrat. Nasci eam hodie circa Pheneum, & in Cyllene Arcadiæ tradunt specie illa Homerica, radice rotunda nigráque, magnitudine cepæ, folio scillæ, effodi autẽ difficulter. Græci authores florem eius luteum pinxere, quum Homerus candidum scripserit. Ibidem plura.

Molybdæna, molybdænæ {μολύβδαινα} Est (inquit Plin lib 34 cap 18) quam alibi Galenam vocauimus, plumbi & argenti vena communis.
Molybdæna, Herba Plin. lib 25 cap 13, Nascitur vulgò molybdæna, id est plumbago, etiã in aruo, folio lapathi, crassa radice, hispida. Hæc commanducata, si oculus subinde linatur, plumbum, quod est genus vitij, ex oculo tollitur.

Molybditis, huius molybditis, pen. prod. fœm gen. {μολυβδῖτις} Plumbi spuma Plin lib 33. cap 6, Fit in iisdem metallis & quæ vocatur spuma argenti. Genera eius tria: optima quam chrysitin vocant: secunda, quam argyritin: tertia, quam molybditin. Et paulo pòst, Molybditis plumbi ipsius fusura quæ fit Puteolis, & inde habet nomen.

MOLYCRIA {μολυκρία} Oppidum est Ætoliæ, non procul ab Antirrhio promontorio, quod Rhium Molycricum appellauit Thucydides lib. 2.

MOLYNDEA, pen. prod. {μολύνδεια Stephano} Liciæ oppidum.

Molyris, molyridis {μολυρίς} Aristoteli locustæ genus, quæ frumenta depopulatur.

MOLYS {μόλυς} Libyæ oppidum, à quo fiunt gentilia Molytes & Molyates. Stephanus.

Molysa {μώλυζα} Ab Hippocrate appellatur allij caput cum ipsa coma. Vide Ruell lib. 2. cap. 85.

Momar, Siculi stultum vocant, authore Festo.

Momen, mominis, neut. gen. Id est momentum. Lucret. lib. 3, Momine vti paruo possunt impulsa moueri.
Momen mutatum. Lucret. lib. 2, Tantum quòd momen mutatũ dicere possis. Quidam docti putant legendum, Tantum quo ad mumẽ, &c. Alij, tantum quod minimum momentum dicere possis. Lambinus primam lectionem retinet, atque momen hic valere exiguum motum, quem Græci ῥοπὴν appellant.

Momentum, momenti {στιγμὴ, ῥοπὴ} Qualecunque spatium temporis, & qualecunque pondus, seu magnum sit, seu paruum: à Moueo deductum. Cic. Trebatio, lib 6 10, Omnia momenta obseruabimus, neque vllum prætermittemus tui iuuandi & leuandi locum.
Magnum momentum, In MAGNVS.
Inclinationes rerum & momenta temporum Cic 5 de Finib.
Certis momentis decedentia tempora. Horat. 1. epist 6.
¶Momento, Ablatiuus vice aduerbij. Liuius, Momento fusi. Id est, celerrimè.
Fulgor faciei rapitur momento. Senec. Hippol. 6.
¶Momẽtum temporis, vel horæ. Liuius de bel. Maced. Versa momento temporis fortuna pugnæ est. Horat 1. Serm. satyr. 1, -horæ
Momento aut cita mors venit, aut victoria læta.
¶Momentum, Quodcũque minimum potest appellari. Plin. lib. 30. cap. 7, Prosunt & combustæ, vt cinis earum bibatur in vino, addito resinæ momento.
¶Momentum etiam iuxta eum modum dicitur, quo multi dicũt, Res parui momenti, magni momenti Id est quæ magnum pondus & vim habet, siue efficaciam. Liuius ab Vrbe condita, Rege superato, nullum momentum in solis per se Gallorum copijs fore.
Iudiciorum momentum. Quintil lib. 3. cap. 7.
Officiorum omnium momenta diligentissimè perpendebat Cato. Cic pro Mur.
Momenta maximarum rerum. Cic. 5 Philip. Lucan lib 7,
Prima velim caput hoc funesti lancea belli,
Si sine momento rerum partísque ruina
Casurum est, feriat. Id est, si sine rerum & exercitus discrimine moriturus sum.
Infinitum autem (vt mox dicemus) in his quoque rebus momentum est Quintil. lib. 1. cap. 11.
Leue. Cels lib. 7. cap. 7.
Maxima momẽta ad bene viuendũ. Cic. 5. de Fin. Ea nobis ipsa chara esse propter se, & in his esse ad bene viuendum momenta maxima.
Minimum. Cic 5. Philip. Minimis momentis, P. C. maximæ inclinationes temporum fiunt. Idem 1. de Diuinatione, Paruis momentis multa natura aut affingit, aut mutat, aut detrahit.
Minimi momenti esse ad Cic. 4. de Finib. Sic errare Zenonem, qui nulla in re, nisi in virtute aut vitio propensionem, ne minimi quidem momenti ad summum bonum adipiscendum esse diceret.
Momenti nihil est omnino in eo Cic. 1. Acad.
Minimo momento. Cic. 5 de Finib. Ego quam ille præponẽdam & magis eligendam, beatiorem hanc appello, nec vllo minimo momento plus ei vitæ tribuo quàm Stoici.
Nullius momenti putatur eius testimonium. Cic. in Vatiniũ, Cuius testimonium propter turpitudinem vitæ, sordésque domesticas nullius momenti putaretur.
Nullius in medicina momenti. Plin. lib. 20. cap. 9. De brassica.
Momenta paria contrariarum rationum. Cic. 4. Acad. Ita sunt in plerísque contrariarum rationum paria momenta.
Pari momento sors. Cic pro Mur. Quæstura vtriusque propemodum pari momento sortis fuit. habuit hic, &c.
Paulo momento huc illuc impellitur. Terent. And 1. 5.
Periculi. Cic. 2. de Lege Agrar An ignoratis cætera illa magnifica Pop. Rom. vectigalia periculi sæpe momento fortunæ, inclinatione temporis pendere?
Permagni momenti est in Rep. ratio atque inclinatio temporum. Cic. 7 Verr.
Summa momenta fauoris trahuntur annona Lucan. lib. 3.
¶Afferre momentum ad. Quintil. lib 6. cap. 2, Magnum ad salutem momentum preces attulisse. Cic 5. de Finib. Iam illud quidem perspicuum est, maximam animi aut voluptatem aut molestiam plus aut ad beatam, aut ad miseram vitam afferre momenti, quàm eorum vtrumuis, si æquè diu sit in corpore.
Consertus ordo rerum est tribus momentis. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Momento atque iudicio disponere inuenta. Cic. 1. de Orat. Inuẽta non solùm ordine, sed etiam momento quodam atque iudicio dispensare atque disponere.
Facere momentum. Liu 1 ab Vrbe, Tanaquil regio semine orta, vt nullum momentum in dando adimendóque regno faceret his, &c.
Habere momentum ad. Cic 4. de Finib. Hæc res nullum habet momentum ad beatum vitam. Paulo antè, Vt ei qui iucundè vixerit annos decem, si æquè vita iucunda menstrua addatur, quia momentum aliquam habeat ad iucundum accessionem, bonum sit.

Habet

Habet momentum gratia. Cic. pro Mur. Petunt aliquid publicani: caue quicquam habeat momenti gratia.

Habet momentum apud me tua religio. Cic. pro Font. Vt sua religio, laudatio, authoritas aliquid apud vestros animos momenti habuisse videatur.

Momentum in re aliqua positum. Quintilian. lib. 4. cap. 1.

Rem aliquam pōderare momento suo. Cic. pro Font. Sin autem in rebus iudicandis non minimam partem ad vnamquanque rem existimandam, momentóque suo ponderandam, sapientia iudicis tenet.

¶Momentum, pro Particula. Quintil. lib. 3. cap. vlt. Hæc autem breuior, & vel ideo lucidior multo vis, nec discentem per ambages fatigabit, nec corpus orationis in parua momenta diducendo consumet. Plin. lib. 18. cap. 34, Sol autem quotidie ex alio cæli momento quàm pridie oritur. Hoc est ex alia parte, alio loco, & velut pūcto.

Momentosus, Alicuius momenti. Quintil. Declamat. 13. Nunc verò differendum mihi est, quàm momentosa sit huius animalis rapina. Loquitur de apibus, quæ ita leniter flores decerpunt, vt nulla appareat rapinæ tactura.

MOMVS, Momi, Deus quidam Nocte matre (inquit Hesiodus) ac Somno patre progenitus. Huic adeò mos est, ipsum quidem nihil operis edere, sed aliorum deorum opera curiosis oculis contemplari & siquid est omissum, aut perperā factum, id summa cum libertate carpere. Nam μῶμος, Latinè reprehensionem sonat. Huius Lucianus compluribus locis meminit. Illud potissimum in hominis opificio notauit, quòd artifex non in pectore fenestras, aut ostiola quædam addidisset, quo perspici posset quid in corde lateret, quod ille specu sum alioqui, multisque recessibus sinuosum finxisset. Cuius fabulæ mentionem facit & Plato. Hic igitur Momos varias adagiorum formas suppeditat, vt ne à Momo quidē possit reprehendi. Vide Eras.

MONA {Μῶνα} Insula est inter Britanniam & Hyberniam sita, vt docet Plin. lib. 4. cap. 16. Cornel. Tacit. lib. 14, Igitur Monam incolis validā, & receptaculum perfugarum, aggredi parat, nauésque fabricatur plano alueo aduersus breue litus & incertum.

MONABAI {[illegible]} Isauriæ oppidum, à quo fit gentile Monabates. Stephanus.

MONACRIS, Mons Arcadiæ, vt notat Tortelius.

MONAESES, Parthorum rex, apud Horatium 3. Carm. ode 6,
Iam bis Monæses & Pachori manus
Non auspicatos contudit impetus
Nostros. Vbi Acron, Monæsis & Pachorus reges Persarum fuere, aduersus quos Romani contra numinum voluntatem pugnauerunt infeliciter. Bis autem Parthos victoriam retulisse ob hoc dixit, quia ante Crassum, & pòst Didium Saxū cum exercitibus suis occiderūt.

MONAOEDA {[illegible]} Ptolemæo lib. 2. cap. 2, insula iuxta Orientalem plagam Hyberniæ: vulgò *Man*.

Monas, monadis, pen. corr. f. gen. Vnitas.

Monachus, monachi, pen. corr. Solitarius.

Monarcha, monarchæ, Vnicus omnium princeps.

Monarchia, monarchiæ, Vnius principatus.

Monaulos {μόναυλος} Tibia simplex dicitur. Plin. lib. 7. cap. 56, Monaulum (id est vnicam & simplicem tibiam) Mercurius inuēnit. Martial. lib. 14, Sæpe duas pariter, sæpe monaulon habet.

Monedula, monedulæ, pen. corr. {κολοιός} Auis sic dicta, quòd monetam furetur. Plin. lib. 17. cap. 14, Tradunt & monedulam condentem semina in thesauros cauernarum, eiusdem rei præbere causas. Cicero pro Flacco, Non plus aurum tibi quàm monedulæ committebāt.

Nigra pedes, nigris velata monedula pennis. Ouid. 7. Metamorph.

Moneo, mones, monui, monitum, pen. corr. {[illegible]} monere, Scientem, seu memorem facere.

Monere, à memoria deducit Varro: quòd is qui monet, perinde sit ac memoria. Vide lib. 5. de Ling. Latin.

Monet res. Cic. ad Atticum, lib. 10, Et res ipsa monebat, & tu ostenderas, & ego videbam, &c.

Ratio ipsa. Cicero 1. de Fin. Quum solitudo & vita sine amicis, insidiarum & metus plena sit, ratio ipsa monet amicitias cōparare, quibus partis confirmetur animus, &c.

Monere apertè & acriter Cic. de Amic. Ea adhibeatur ad monendum, non modò apertè, sed etiam acriter, si res postulabit, & authoritati adhibitæ pareatur.

Monere & obiurgare. Cicero de Amic. Et monendi amici sæpe sunt, & obiurgandi: & hæc accipienda amicè, quum beneuolè fiunt.

Pluribus. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Sermone crebro. Claud. 7. Paneg.

Literis. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 7. Quæ tibi eo scribo, quòd de retinendo Sestij gratia literis sæpe monuisti.

Seris monuere periclis Sil. lib. 6.

Monere, prædicere, & antè denunciare. Cic. 5. Verr.

Monere & denuntiare. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3.

Monere atque hortari aliquem. Cic. Planco, lib. 10. 5.

Rectè aliquem. Cic. 2. de Orat.

Monere aliquem de. Cic lib. 2. de Diuinat. A qua, præterquam de sue plena, quid vnquam moniti sumus?

Fideliter multa. Ouid epist. 21.

At quanto meliora monet! Horat. 2. Serm. satyr. 2.

Moneo te hanc rem. Terent. And. 5. 4. Cic. 2. de Diuinatione, Quæ nostra causa monerent nos.

Falsa moneri. Ouid. 10 Metam.

Monuit mihi illud. Plaut. Trucul. 15.

Moneo ne. Terent. in Prolog Eunuchi, Is ne erret, moneo, & desinat lacessere.

Moneo quid facto vsus fiet. Terent. Adelph. 3. 3.

Moneo vt. Terent. Andr. 5. 4, Mitte orare, vna harum quæuis causa me vt faciam, monet.

Monere aliquem vt veniat ad cœnam, Id est vocare ad cœnam. Terent. Heaut. 1. 2.

Immortalia ne speres monet annus, & almum Quæ rapit hora diem. Horat. 4. Carm. ode 7.

Monendo {τῷ [illegible]} Horat. in Arte,
Omne tulit punctum qui miscuit vtile dulci,
Lectorem delectando, pariterque monendo.

¶Moneris, pro Monueris, antiquè. Pacuuius Armorum iudicio, Dic quid faciam, quod me moneris effectum da. Idem Chryside, Dij monerint meliora.

Moneor id ab eo. Cicer. de Amic. Nec ea quæ ab ea monemur, audimus.

Monitus, penult. corr. Participium {[illegible]} Cicero 2. de Diuin. Dicamus, si placet, monitum ab eo Crassum, caueret ne iret: nō fuisse monitum, si omnis paruisset.

Monitus, multùmque monendus. Horat. 1. epist. 3.
Sed tamen vt monitus caueas Horat. 2. Serm. satyr. 1.
Moniti meliora sequamur. Virg. 3. Æneid.
Exemplo monitus. Ouid. 3 Metam.

Moniturus, pen. prod. {[illegible]} Aliud participium. Propert. lib. 1. eleg. 14,
Quis ego nunc pereo similes moniturus, amantes.

Monitum, moniti, penultima correpta {[illegible]} Quod quis nos monuit. Cicero 4. de Finibus, Itaque quæ sunt eorum consolationes, quæ cohortationes, quæ etiam monita, & consilia scripta ad summos viros!

Aduertere animos monitis. Ouid. 15. Metam.
Cælestibus diffidunt monitis. Ouid. 1. Metam.
Hæc quoque pars monitis erudienda tuis. Ouid. 3. de Arte.
Diuûm monitis exterrita acies. Virg 8. Æneid.
Consilijs monitisque alicuius niti. Cic. Licinio, lib. 5. 8.
Parēre monitis. Ouid. 3. Fast.

Præceptis & monitis omnium patuerunt aures meæ. Cicero 14. Philipp.

Monitus, huius monitus, penultima correpta {[illegible]} Id est monitio. Cicero 2 de Diuinatione, Eorùmque iussu ex illa olea arcam esse factam, eáque conditas sortes, quæ hodie Fortunæ monitu tolluntur.

Vatum monitus. Ouid epist. 16.
Diuinus. Ouid. epist. 15.
Fidelis. Ouid 13 Metam.
Læuus monitus, Iniquus & non rectus. Iuuenal. satyr. 14.
Occulti deorum. Ouid. 3. Fast.
Terrifici. Valer. 1. Argonaut.
Terribilis. Virgil. 4. Æneid.

Necdum etiam responsa deûm, monitùsque vetusti Exciderant. Stat. 5. Thebaid.

Finierat monitus. Ouid. 1. Fast.

Monitor, penultima correpta, monitoris, Verbale {[illegible]} Qui monet: hoc est Suasor, qui monet & impellit aliquem ad quidpiam agendum. Terent. Phorm. 2. 1,
O facinus audax, ô Geta monitor!

Monitor & author. Cic. in Catil. Fortasse minus erunt, hoc monitore & authore huiusce sententiæ, mihi populares impetus pertimescendi.

Monitor non exaudītus. Horat. 1 epist.

Externus. Stat. 5. Sylu. 2.

Non fatuus. Cic. 2. de Oratore, Riserit aliquis fortasse hoc præceptum: est enim non tam acutum, quàm necessarium, magisque monitoris non fatui, quàm eruditi magistri.

Asper iuuenis monitoribus. Horat. in Arte.

Actionum monitor. Cic. in Sallustium, Plura dicerem, si apud alios mihi esset dicendum, P. C. non apud vos, quos ego habui omnium mearum actionum monitores.

¶Monitores Quintil. lib. 6. cap. 5. vocat, quos Græci pragmaticos appellāt, qui iura ac fori cōsuetudines oratoribus submissa voce suppeditabant. Cic. 1. Verr. Video mihi non te, sed hunc librum esse responsurum, quem monitor tuus hic tenet.

Monitores, dicuntur qui in scena monent histriones, inquit Festus. hoc est qui recitantibus comœdias ponè verba suggerunt.

¶Monitor, Vocator ad cœnam. Terent. Heaut. 1. 1,
Nihil opus fuit monitore: iandudum domi
Præsto apud me esse aiunt.

Appellare ciues per monitorem, id est nomenclatorem, inquit Budæus. Cic. pro Murena.

Monitorius, Adiectiuum. vt Fulmen monitorium, apud Senec. 2. Nat. quæst. quod homines præmonet de rebus futuris.

Monitio, monitionis {[illegible]} Fit ante commissum: Obiurgatio, post turpe factum. Cic. de Amic. Primùm vt monitio acerbitate, deinde vt obiurgatio contumelia careat.

Accipere monitionem patienter, Vide ACCIPIO.

Moneris, pen. prod. fœm. gen. Nauis quæ vno remorū ordine ducitur. Liu. Decad. 4. lib. 8, Neve plures quàm decem naues actuarias, nulla quarum plus quàm triginta remis agatur, habeto: néve monerem ex belli causa, quod ipse illaturus erit.

Moneta, monetæ, pen. prod. {[illegible]} Dicta quòd nos signi impressione, vel authoris, vel pretij moneat. Martial. lib. 1, Et centum numeros nouæ monetæ.

Adulterina moneta. Vlp. in l. Sacrilegij. D. ad leg. Iul. peculat. Qui quum in moneta publica operarentur, extrinsecus sibi signant pecuniam forma publica, vel signatam furantur: hi non videntur adulterinam monetam exercuisse, sed furtum publicæ pecuniæ fecisse.

Moneta, Locus vbi moneta cuditur. Cic. Attic lib. 8 epist. 7 ad finem, Ad Philotimum scripsi de viatico, siue à Moneta, nemo enim soluit: siue ab Oppiis tuis contubernalibus. A Moneta vult pecuniā à Philotimo sumi, tradito (quod etiam nunc solet) auro argentóve infecto.

Moneta Iuno, à monendo dicta. Cic. 1 de Diuin. Atque etiam scriptum à multis est, quum terræ motus factus esset, vt sue plena procu-

ratio fieret, vocem ab æde Iunonis ex arce extitisse: quocirca Iunonem illam appellatam Monetam. Ibidem, lib. 2, Quod idem dici de Moneta potest: à qua præterquam de sue plena, quid vnquam moniti sumus?

Moneta, metaphoricè nonnunquam accipitur: vt Proferre aliquid ex nostra moneta, Id est excogitare nostro ingenio. Senec. 3. de Benef.

Monetarius, monetarij {[illegible]} Qui monetam cudit. Firmicus lib. 8. cap. 17, Quicunque hoc oriente sydere nati fuerint, metallorum inuentores erunt, qui latentes auri & argenti venas solertibus inquisitionibus persequantur: hi quoque monetarij efficientur. Iustinianus in l. Ne quis, C. de dignitat. lib. 12.

Monetalis, & hoc monetale, pen. prod. {[illegible]} Quod ad monetam pertinet. Apuleius de Asino, Plotina pretiosissimis monilibus & auro monetali zonis refertis incincta.

Monetales Triumuiri dicti sunt, vt scribit Pomponius Iurecons. æris, argenti, atque auri flatores. De origine iuris, l. 2. §. Deinde. Cic. ad Attic. lib. 10. epist. 12. in fine, de Vulteio loquens, Monetalis autem adscripsi, quòd ille ad me, Proconsuli. Id est, In summa epistola scripsi Vulteio monetali, quòd monetam nimis amaret. Proconsuli, non (vt debuit) Imperatori. Budæus.

Monile, monilis, pen. prod. {[illegible]} Ornamentum, quod solet de collo virginû pendêre. Dictum quòd virtutis admoneat: nam primò ob aliquod egregium factum dari solebat, etiam ingenuis iuuenibus. Ouid. 10. Metamorph. Dat digitis gemmas, dat longa monilia collo. Virg. 1. Æneidos, -colloque monile Baccatum, & duplicem gemmis auróque coronam. Sub. ferre iubet. Cic. 6. Verr. Eriphylam accepimus in fabulis ea cupiditate, vt quum vidisset monile, vt opinor, ex auro & gemmis, pulchritudine eius incensa salutem viri proderet.

Monile (inquit Festus lib. 11) dictum est ornamenti muliebris genus, cuiusmodi habuisse Eriphylam fabulæ ferunt.

Aurata monilia ornabant collum. Ouid. 5. Metam.

Gemmata monilia. Claud. de bello Get.

Lunata monilia. Stat. 19. Thebaid.

Monile, Non solùm hominum, verumetiam equorum, teste Festo, Virgil. 7. Æneid. de equis Latini, Aurea pectoribus demissa monilia pendent. Gell. lib. 5. cap. 5, Equitatúmque frænis, ephippiis, monilibus, phalerísque præfulgentem.

Monimentum, monimenti {[illegible]} vel vt alij volunt, monumentum per u, Quicquid nos monet, siue monere potest alicuius rei præteritæ, vt tituli, sepulchra, statuæ, fana, portiens, carmina, historia, documenta, doctrina, libri, cæteráque eiusmodi. Cic. ad Cæs. Sed ego quæ monumenti ratio sit, nomine ipso admoneor: ad memoriá magis spectare debet posteritatis, quàm ad præsentis temporis gratiam. Florentinus sic scribit in l. Monumentum D. de Religiosis & sumptibus funerum, Monimentum generaliter est res memoriæ causa in posterum prodita: in qua si corpus vel reliquiæ inferantur, fiet sepulchrum. Si verò nihil eorum: erit monumentum memoriæ causa factum, quod Græci [illegible] appellant. Varro, Monimenta à monendo quæ sunt in sepulchris. Et ideo secundum viam, quò prætereuntes admoneant & se fuisse, & illos esse mortales.

Monumenta pro scriptis. Plinius lib. 8. cap. 44, In plurimum Græcorum est monumentis, quum, &c.

Monumentû & pignus amoris. Virgil. 5. Æneid. Terent. Eunuch. 4. 6, Abi tu, cistellam Pythia domo effer cum monumentis.

Monimentû annaliû. Cic. 2. de Finib. Nos ex annalium monimentis testes excitamus eos, quorum omnis vita consumpta est in laboribus gloriosis.

Antiquitatis. Cic. pro Domo.

Multa sunt tuæ clementiæ monumenta, sed maximè eorum incolumitates quibus salutem dedisti. Cicer. pro Deiotaro, Id est vestigia vel signa.

Monimentum istius crudelitatis. Cic. 6. Verr.

Monumenta suæ formæ ac nominis in suis ciuitatibus esse cupiebant. Cic. 4. Verr.

Carmina formæ alicuius monumenta. Propert. lib. 3. eleg. 1.

Indicia & monumenta furtorum. Cic. 4. Verr.

Gloriæ monimenta, honoris ornamenta, laudis insignia in animis condere & collocare. Cic. 3. in Catil.

Ingeniorum. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Monumenta vtriusque linguæ. Plin. lib. 12. cap. 1.

Monumentum eius pugnæ. Liu. 1. ab Vrbe.

Rerum gestarum. Cic. pro Fonteio, Primam generis antiquitatem, quum Tusculo ex clarissimo municipio profectam in monumentis rerum gestarum incisam ac notatam videmus.

Rerum gestarum monumenta & vetustatis exempla oratori nota esse debent. Cic. 1. de Orat.

Scriptorum. Colum. in Præf. lib. 10.

Stirpis. Ouid. 1. Metam. Templa Vestæ, Numæ regis monimenta erant. Id est quæ in sui memoriam extructa reliquit.

¶Abolere monimenta alicuius. Virg. 4. Æneid.

Celebrare monumentis annalium aliquid. Cic. pro Rab. Posth.

Commendare res nostras monumentis. Cic. Luccio, lib. 5. 12.

Commonefacere aliquem hubulis monumentis. Plaut. Stich. 3. 6. Hoc est loris.

Testimonia monimentáque virtutis comparare. Cic. Anteq. iret in exilium.

Ex annalium monimentis & regum commentariis conquirere aliquid. Cic. pro Rab. Posthumo.

Consecrare amplissimis moniméris memoriam nominis alicuius. Cic. Quint. frat. lib. 1. 1.

Monumentis & præceptis sapientissimorum virorum consequi aliquid. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6.

Annalium monimentis testes aliquos excitare. Cic. 2. de Finib.

Sempiterna odij publici monimenta in hostes excitare. Cicero Brutu, 15.

Exigere monimentum, Perficere aliquid in sui memoriam. Horat. 3. Carm. ode 30.

Extare monumentum. Cic. Philip. 9.

Mandare monumentis annalium, Vide MANDO.

Mandare orationem monumentis & literis. Cic. de Clar. Orat.

Quanta potes præbe nostræ monimenta saluti. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13.

Prodere monimenta. Cic. 1. de Diuin.

Proijcere. Tacit. lib. 10.

Relinquere monimenta alicui. Virg. 6. Æneid.

Vestigia sceleris, quàm monimenta maiorum sapientiæ sequi malle. Cic. 1. de Lege agrar.

Ornamenta sua & monimenta ad aliquem vsum seruant familiæ. Cic. de Clar. Orat.

Statuere æternum monumentum & æterna insignia posteris. Cic. 2. de Inuent.

Animi cuiusdam monumenta tenere. Cic. pro Milone. Id est memoriam.

Grauissimis, certissimísque monimentis testari aliquid. Cicero Rufo, lib. 3. 20.

Publicis monumentis authoritatem alicuius iudicij testari. Cic. pro Sylla.

Tradita monimentis disciplinísque Græciæ artes & studia. Cicer. Qu. fratri, lib. 1. 1.

Veterum voluens monimenta virorum. Virgil. 3. Æneid.

¶Sepulchrorum monumenta & elogia. Cic. 1. Tuscul.

¶Monumentum, pro sepulchro ponitur aliquando. Quintil. lib. 7. cap. 4, Ille potuit vel ex luco tumulum, vel ex opere tumultuario suspicari non esse monumentum.

Elogia monumentorum. Cic. 2. de Finib.

Auita. Ouid. 13. Metam.

Marmoreum Seruius. Cic. lib. 4. 12.

Aditus monumentorum suorum carminibus exornare. Cic. pro Archia.

Exstruere monumenta. Senec. Octau. 4

Insculptum monumentum, Vide INSCVLPO.

Sequuntur hæredes monumentum. Horat. 1. Serm. satyr. 8,

Mille pedes in fronte, trecentos cippus in agrum
Hic dabat, hæredes monumentum ne sequerentur.

Id est ne sibi vindicarent, néve corporum reliquiæ exinde inferrentur. Turnebus aliter, cuius hæc sunt verba ad hunc locum: Lepidè iocatur Horatius, vt interpretor, ex illa nota inscriptione sepulchrorum, Hoc monumentum hæredes non sequitur, quum in exquiliis busti cippo scriptum fuisse dicit, monumentum hæredes ne sequerentur. Nam alio sensu deflexum, quàm intelligi soleret, accipit: sepulchrum scilicet illud esse pauperum & exhæredatorum, & bonis euersorum. Hoc, inquit, monumentum non est hæredum, sed hominum tenuium & nullum hæredium habentium, nullámque agri perticam vel decempedam possidentium. Hactenus ille.

¶Templum & monumentum. Cic. ad Qu. fratr. lib. 1. 1, Quum ad templû monumentúmq; nostrû ciuitates pecunias decreuissent, &c.

In deorum immortalium monumenta atque in vrbis ornamenta prædas & manubias conferre. Cic. 2. de Lege agrar.

MONA {[illegible]} insula Angliæ, seu Britanniæ, quæ (teste Cornelio Tacito) incolis est valida, & receptaculû perfugarum. ¶Est & eius nominis insula in Rheno fluuio, Frisiæ proxima.

Monoceros, pen. corr. monocerotis, pen. prod. m. g. {[illegible]} Animal quod aliàs vnicornis appellatur, de quo Plin. lib. 8. cap. 21, Asperrimã autem feram monocerotem, reliquo corpore equo similé, capite ceruo, pedibus elephanto, cauda apro, mugitu graui, vno cornu nigro media fronte cubitorum duûm eminente. Hanc feram viuam negant capi.

Monochordum {[illegible]} Instrumenti musici genus est, ita dictû, non quòd vnam chordam, sed quòd omnes chordas vnius vocis habeat, nisi panniculi earû distinguantur.

Monoclonos {[illegible]} species est Artemisiæ, à ramuli vnitate ita appellata, quemadmodum [illegible], à ramulorum multitudine.

Monochromatos, pen. corr. {[illegible]} Latinè vnius coloris dictus. Vnde & Monochromata Plinio dicuntur, singulis coloribus depicta, lib. 35. cap. 8, Quod si recipi necesse est, simul apparet multo vetustiora principia esse, eósque qui monochromata pinxerint, quorum ætas non traditur. Idem libro 33. cap. 7, Cinnabari veteres quæ etiam nunc vocant monochromata, pingebant.

Monochromateus, Adiectiuum {[illegible]} Plinius libro 35. cap. 5, Qui monochromatea genera picturæ vocauerint, qui deinde, &c.

Monocolus, monocoli {[illegible]} Vnimembris, à μόνος, quod est vnus, & κῶλον, membrum. Solin. cap. 55, Legimus monocolos ibi quoque nasci singulis cruribus, & singulari pernicitate. Hodie tamen omnes libri monoculos scribunt, sed falsó. Reperitur & hæc dictio corrupta aliquoties apud Plinium, vbi loco huius monosceli editur, vt annotauit Turnebus.

Monoculus, monoculi, pen. corr. Dictio partim Græca, partim Latina. Firmicus libro 8. cap. 19, Tertia pars Arietis si in horoscopo fuerit inuenta, erunt surdi, monoculi, ac stolido fatuitatis stupore confecti. Rursus cap. 21, Inter cancri oculos quicunque horoscopum habuerit, monoculus erit, aut omni lumine priuatus. Et cap. 27, Infra Sagittarij caudam nati, monoculi erunt & strabones. Vnoculus Gellio dicitur.

Monodia, cum accentu in antepen. {[illegible]} Lugubris cantus, qui fit à præfica in defunctorum funeribus, quasi vnius cantus. Nam cætera flentibus sola præfica canit. Huiusmodi cantus etiam Nænia dicitur.

MONODOS, pen. corr. {[illegible]} Prusiæ filius, qui dentium loco os vnum continuum habuit. ὀδοὺς enim dens: vnde monodos, quasi vnicus dens. quemadmodum Pyrrhum Epirotarum regem habuisse Plinius refert. Idem dicit Festus.

MONOECI portus { [illegible] } Massiliensium vrbs Ptolemæo, vulgò *Monacho*.

MONOECVS, cum œ diphthongo { [illegible] } portus & statio quædam Liguriæ ab Albinga oppido distans stad. quadringentis & octoginta. A Monœci portu vsque in Tusciam vniuersum litus continuum omnino sine portu est, exceptis quibusdam paruis stationibus ad iactandas anchoras: nec est multarum aut magnarum capax nauium. Virgil 6. Æneidos,

Aggeribus socer Alpinis, atque arce Monœci
Descendens, gener aduersis instructus Eois.

Monogamus { [illegible] } Vnius vxoris vir. Vnde & Monogamia. Hieronym. Quàm sancta sit monogamia hinc ostenditur, quòd digamus in clerum eligi non potest.

Monogrammus { [illegible] } quasi delineatus tantùm, non additis reliquis quæ iustam picturam absoluunt. Dicitur de macilento & attenuato deformíque: vt apud Ciceronem dij monogrammi ab Epicuro dicuntur, lib. 1. de Nat. deor.

MONOMERI, Populi sunt apud vltimas Orientis terras, singulis cruribus saltuatim currentes vtuasissimæ pernicitatis. Author Gell. lib. 9. cap 4. Plinius Monoscelos vocat.

Monometer, monometri, pen. corr. Versus monometer, qui vnam habet mensuram, hoc est pedes duos.

Monophagi { [illegible] } Dicebantur, teste Athenæo, qui seorsum cibum sumebant, more diuerso à Romanis, qui simul cum amicis accumbebant: vnde & scenam appellabant, [illegible]. ¶ Dicuntur præterea monophagi, qui eodem perpetuo victu vtuntur. quæ vsus diætæ etiam Monophagia appellatur.

Monopodium, monopodij { [illegible] } Mensa vnico pede fulta. Plinius lib. 34. cap. 3. Nam triclinia ærata, abacósque & monopodia Cn. Manlium Asia deuicta primùm inuexisse triumpho suo, quem duxit vrbis anno 567 L. Piso author est. Liu 9. bell. Maced.

Monopolium, monopolij { [illegible] } dicitur quum penes vnum vendendi est potestas. Plin. lib 8 cap 37. Magnum fraus & ibi lustrum monopolio inuenit. Hermolaus, Melius vt monopolio casu sæpissimo legatur. Id est ex erinaceorum monopolio magnû lustrum fraus hominû inuenit: de quo in Iustiniani Codice, tit. De monopolijs, vbi de monopolijs echinorum agitur: quem locum recentiores leguleij ridicule sunt interpretati. De monopolio autem cum Suetonius, tum Aristoteles in Politicis. Plautus, Habes, inquit, murrbinâ & calamû, potes monopolium instituere Origo verbi, quòd penes vnum aliquẽ vendendi potestas est. quod genus hodie in multis rebus seruatur: vt in salinis Aphricæ ad Hipponem: alumine in Sicilia & Hetruria: vitriapassis in Ashaia. bitumine in Iudæa: quod quia Græcè asphalton vocant, omne monopolium vulgò asphaltum dicitur. Hactenus Barbarus. Monopolium dicitur, quasi singularis venditio: quum vnus solus aliquod genus mercaturæ emit, vt solus pro suo arbitrio vẽdat.

Monops { [illegible] } Feræ genus Pæoniæ peculiare, magnitudine tauri, quod quum ab insequentibus vrgetur, acre & igneum stercus excernit, quod si in venatorum quempiam inciderit, mortem repentè affert. Author Ælianus lib. 7. cap 8.

Monosceli { [illegible] } Homines indici, singulis cruribus. Hi & Sciopodes vocantur, quòd in maiori æstu humi iacentes [illegible], hoc est vmbra pedis se protegant. Vide Plin. lib. 7. cap. 2.

Monoptoton, pen. prod. { [illegible] } Vnius casus dicitur: habet enim vnam vocem per omnes casus, vt Tot.

Monoxylon, pen. corr. { [illegible] } Nauigium dicitur ex ligno integro factum. Plin. lib. 6. cap. 23, Regio autem ex qua piper monoxylis lintribus Becaten conuehunt, vocatur Cottona.

MONS Ionia in Hispania, nunc *Montus* dicitur. Eius partem occidenti aduersam, eminentis saxorum, quæ inter exigua spatia vt gradus subinde consurgunt, Scalas Annibalis appellant. Pompon. Mela libro 2. cap. 6. Oliuarius dicit Scalas Annibalis nunc vulgò vocari *Las costes de Garraf*.

Mons, montis, m. gen. { [illegible] } Terræ tumor altissimus, ab eminendo, quasi eminens dictus. Mons quicquid eminet dici potest.

Acumen montis Ouid 13. Metam.
Altitudo montium. Cic. de Prouinc. Consul.
Articuli montium, Vide Articulus in ARTVS.
Cacumen sublime montis. Ouid. 1. Metam.
Capita aspera montis. Virgil. 6. Æneid.
Montium syluarúmque clamor. Horat. 3. Carm. ode 19.
Iuga montium, Vide IVGVM.
Obiectus montis. Tacit. lib 4, Cæli temperies hyeme mitis obiectu montis.
Profunda montium. Tacit. in vita Agricolæ.
Saxosi montis scopuli. Sil. lib 7.
Vestitus densissimi montium. Cic. 2. de Nat deor.
¶ Abrupti montis latus. Senec. Herc. Oeth. 9.
Aerius mons. Virgil 8. eclog.
Albanus. Cic. 1. de Diuinat.
Alti. Virgil. 3. Æneid.
Anhelos, Qui anhelantes facit Claud. 3. de raptu Proserpinæ,
-ascendit fastigia montis anheli.
Arduus. Horat. 1. Carm ode 29.
Assurgentes, In ASSVRGO.
Auij. Horat. 1. Carm. ode 13.
Cani. Virgil. 1. Georg.
Caui. Ouid. 11 Metam.
Continui Horat. 1. epist. 17.
Deserti. Valer 3 Argon.
Deusto monte Cælio. Tacit. lib. 4.
Feri. Virgil. 5. eclog.
Fracti. Ouid. 1. Fast.
Gelidi. Claud. 3. Paneg.
Impendentium montium altitudines. Cic. 2. de Natur. deor.
Inaccessi. Claud. de bel. Get.

Intonsi. Virg. 5. eclog.
Lapidosi. Ouid. 1 Metam.
Magni. Virg. 1. Georg.
Nemorosi. Ouid. 3 de Arte.
Nubiferi. Silius lib 4.
Perpetui, Vide PERPETVVS.
Rupti Lucan lib. 3.
Saxosi Virg. 2. Georg.
Summi. Virg 3. Æneid.
Supremi. Virg. 4. Georg.
Tumidi. Ouid 2. Amor. eleg. 16.
Vestiti atque syluestres. Cic. 2. de Nat. deor.
Vmbriferi. Silius lib. 13.
¶ Abdidit se in montes lupus. Virgil 11. Æneid.
Abeúntque in nubila montes, Nimbis obscurantur. Silius libro tertio.
Cædere montes, Vide CAEDO.
Amnis monte decurrens Horat. 4. Carm. ode 2.
In montibus errare. Virg 6 eclog.
Impendebat mons altissimus, Vide IMPENDEO.
Montes vlulatibus implent. Ouid. 4. Fast.
Mons lapsu inclinat ad æquora Stat. 1. Thebaidos,
-quà molle sedens in valle Citheron
Porrigitur, lapsóque inclinat ad æquora montem.
Abscisso Nereus interluit æquore montes. Claud. 1. de raptu Proserpinæ.
Totus circum mouetur mons. Virgil. 3. Æneid.
Nudare montem syluis. Silius lib 8.
Occurrit mons. Quintil lib. 2. cap. 13, Mutabitur natura loci, si mõs occurret.
Parturiunt montes, nascetur ridiculus mus. Horat in Arte.
Perfodere montem, Vide PERFODIO.
Arduus mons duobus verticibus petit astra. Ouid. 1. Metam.
Montem non sublimem & asperum, sed nemorosum & herbidum maximè probauerunt. Colum. lib 1 cap 2. in ipso penè initio.
Ex vrbe se in montes remouere. Horat. 1. Serm. satyr 6.
Remugit mons, Reddit echo. Virgil. 12. Æneidos,
- totúsque remugit
Mons circum, & vocem latè nemora alta remittunt.
Prominentia montium resistunt. Tacit. lib. 2.
Riget ardua montis ætherij facies Sil. lib 3.
Mater ad insani scandebat culmina montis. Stat. 11. Thebaid.
Congestos montes struere ad sidera. Ouid. 1. Metam.
Superant montes, & flumina tranant. Virgil. 3. Georg.
¶ Præruptus aquæ mons. Id est in altum eleuatus. Virgil. 1. Æneid.
Montes frumenti Plaut Pseudolo, 4.
Quibus cunctis montes maximi essent frumenti sui domi.
Montes mali. Plaut. Merc. 1.
Montela tu quidem mali in me ardenteis iandudum iacis.
Monteis aureos polliceri. Prouerbialis hyperbole, de ijs qui immẽsa promittunt, spésque amplissimas ostentant. A Persarum arrogantia ducta, qui propter auri venas monteis aureos iactabant. Terent. Phorm. 1. 2, - in senem per epistolam
Pellexit, modò non monteis auri pollicens. Persius satyr. 3, Magna promittere montes: vt hyperbole magnitudinis sit non in aureis, sed simpliciter in ipsis montibus. Ex Erasmo.

Monticulus, monticuli, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] }

Montanus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod ex monte est: vt Montanus sal. Colum. lib. 6. cap. 17.

Antra. Ouid. 11. Metamorph.
Montanus, Qui in montibus habitat, apud Cæsarem lib. 1. bel. Ciu. Et Plinium lib. 6. cap 20.
Armenta montana. Ouid. 1. de Arte.
Feræ. Ouid. 2. Fast.
Rapidus montano flumine Torrens. Virg. 2. Æneid.
Ligures montani, duri atque agrestes, docuit ager ipse, nihil ferendo, nisi multa cultura & magno labore quæsitum. Cicer. 2. de Lege agraria.
Montana omnia sunt omnia, Id est plena montibus & montuosa. Plin. lib 5. cap 27.

Montana, montanorum, Substantiuum. Liuius lib. 1. belli Punici, Peruentum inde ad alium frequentem, vt inter montana, populum.

Montosus, pen. prod. { [illegible] } Similiter adiectiuum, Vbi sunt multi montes. Plinius, Nascitur in montosis & asperis, aliquando & herbosis. Cic de Amic. Quum locis etiam ipsis montosis delectemur & syluestribus. Legitur & montuosus.

Montosa regio. Cic. pro Plancio.
Montosus locus. Cic. in Partit.

Montiuagus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Qui per montes vagatur. Cic. 5. Tuscul. Quid bestiæ, nónne frigus, non famem, nõ montiuagos atque syluestres cursus, atque lustrationes patiuntur?

Montiuagi cursus. Sil lib. 3.
Dea montiuaga, Diana. Stat. 1. Achilleid.
Feræ. Lucret. lib. 1.
Montiuagum genus ferarum. Lucret. lib. 2.

Monticola, pen. corr. { [illegible] } Qui montes incolit. Ouid. 1. Metam Et Nymphæ, Satyríque, & monticolæ Syluani.

Monstro, monstras { [illegible] } monstrâre, Ostendere, Declarare, Indicare. Cic. 1. de Diuinat. Qui sibi semitam non sapiunt, alteri monstrant viam. Ex quodam poeta Idem 1. de Legibus, Aut quod Homericus Vlysses Deli se proceram & teneram palmam vidisse dicit, hodie monstrant eandem.

Indice monstrare digito. Horat. 2 Serm. satyr 8.
Prætereuntium digito monstrari. Horat. 4. Carm. ode 3.
Viam. Virg. 1. Æneid.
Comiter viam erranti, Vide COMIS.

O si vrnam argenti fors qua mihi monstret. Horatius 2.Serm.satyra 6.

¶Monstrare, pro Docere. Cic.ad Tironem, lib.16.22, Tu istic siquid librarij mea manu non intelligent, mõstrabis. Sic Plin.lib 19.cap.10, Monstrare remedium.

Inulas ego primus amaras mõstraui incoquere. Horatius 2.Serm. satyra 8.

Delinimenta vitæ alicui. Tacit.lib 15.

Ordinem. Vlpian.10 l. Quis. §. Plané D. Si quis omiss causa testam. An ordinem illum debeamus facere, quem Iulianus monstrat.

Remedium monstrauit Imperator. Vlpian.l. Quod autem.§.si maritus.D.de donat inter vir.& vxorem.

Cæcus iter monstrare dicitur quum quis rudis doctum consulere conatur. Horat 1.epist 18.

Et vitæ monstrata via est. Horat.in Arte.

¶Monstrare, pro Probare. Vlpian.in l.1 § Qui aduer.D De postulãdo, Qui aduersus ea fecisse monstretur: & pro alijs interdicta postulatione repellitur, & pro æstimatione iudicis extra ordinem pecuniaria pœna multatur.

Monstrans, Participium {δεικνύων.} Stat.3.Sylu.3,

-venturósque tuus durabit in annos
Me monstrante dolor.

Monstratu, monstrationis, Verbale {δεῖξις.} Terent.Adelph.4 6,
Defessus sum ambulando: vt Syre te cum tua
Monstratione magnus perdat Iuppiter.

Monstratus, huius monstratus, pen.prod. pro Demonstratione. Senec.in Consolat. ad Martiam, Vtque ignotarum vrbium monstratus nouo hospiti gratus est.

Monstrator, pen. prod. {ὑφηγητής} Aliud verbale: vt

Vncíque puer monstrator aratri, Id est Triptolemus, seu potius Osiris, vtenquit Seruius. Virgilius 1.Georgicorum. Tacit.de moribus Germanorum, Qui nuper hospes fuerat, idem monstrator hospitij & comes.

Monstrabilis, & hoc monstrabile, penultima corr. {δεικτός.} Plinius epistol 21.libro 6, Nescio an noris hominem, quanquam nosse debes. est enim probitate morum, ingenij elegantia, operum varietate monstrabilis.

Monstrum, monstri {ἀποτρόπαιον, τέρας, τέρατα, φάσμα} à monstrando dictum est, quòd aliquid significando monstret. Est autem aliquid præter naturam editum aut procreatum. Cic.2.de Nat deor. Prædictiones verò & præsensiones rerum futurarum, quid aliud declarant, nisi hominibus ea quæ futura sunt, portendi, prædici, ex quo illa ostenta, monstra, portenta, prodigia dicuntur?

Biforme monstrum Ouid.8.Metam de Minotauro.
Detestabile Iuuen.satyr 15.
Fatale. Horat.1.Carm ode 37.
Horrendum & dictu mirabile. Virgil.3.Æneid.
Immane. Silius lib.13.
Infame. Stat.11.Thebaid.
Infelix, Equus Troianus. Virgil.2.Æneid.
Noua. Horat.1.Carm.ode 2.
Sæuum. Catull. Argon.epigr.50.
Vlterius. Iuuenal satyr 9.
Immania monstra perferimus. Virgil.3.Æneid.
¶Consecrare monstrit, In CONSECRO.
Nunitare monstra mouentur. Ouid.12.Metam.
Gygantes terra geniti monstra dicuntur Horat.3.Carm.ode 4.

¶Monstrum, pro Prodigio. Virg.2.Æneidos,
Nec dubiis ea signa dedit Tritonia monstris.

Monstrum ac prodigium. Cic.5.Verr. Non mihi iam furtum, sed monstrum ac prodigium videbatur.

¶Monstrum, Est omne contra naturam, inquit Donatus: quod præter naturam aut deficit, aut excedit. Terent.Eunuch 4.4. -races? Monstrum hominis, non dicturus? Cic.2.in Catil. Abiit, excessit, euasit, erupit: nulla iam pernicies à monstro illo atque prodigio mœnibus ipsis intra mœnia comparabitur.

Immanissimum & fœdissimum Cic in Pison.

Monstrum alitur, vbi quid occulti vitij latere significamus, haud scio eo inde sumpta metaphora, quòd monstra ob pudorem clanculum aluntur & occultantur. Pamphilus in Andria Terent.1.5, Repudiatus (inquit) repetor.
-quamobrem? nisi si id est quod suspicor,
Aliquid monstri alunt. Erasmus.

Dicere monstra. Cic.4.Tusc.

Monstra narrare, siue nuntiare. Cic.ad Atticum, lib.2, Venerat horis duabus antè Cherippus, mera monstra nuntiarat. Vbi interpres, mera monstra, interpretatur infirmitatem Quinti lethalem. Idem lib.9, Monstra narrant, quæ falsa esse possunt.

Monstra quis tanta explicet? Id est quis tantum ænigma soluet? Senec. Thebaid.1.

¶Monstrum, pro Monstratione aliquando accipitur. Virgilius 3.Æneidos, Monstra deum refero.

Monstrosus, penultima producta, Adiectiuum {τερατώδης, τερατῶδες} Quod præter naturam est. Lucan.libro 1, Monstrosique hominum partus.

Fabula monstrosa, rarisque relatu. Claud.in Eutrop.

Monstrosus, per translationem. Cic 2.de Finibus, Inuidi, difficiles, lucifugi, maledici, monstrosi. Sueton.de Claris grammat. Lastaurũ & lurconem, & nebulonem, popinonémque appellans, & vita, scriptisque monstrosum.

Monstrosissimus, pen.corr. Superlatiuum. Cic.2.de Diuinat. Quid minus mirum, quàm illam monstrosissimá bestiam, vrnam euertisse, sortes dissipauisse?

Monstrosè, penultime producta, Aduerbium {τερατωδῶς} Præter naturam. Cicero 2. de Diuinatione, Nihil tam præposterè, tam inconditè, tam monstrosè cogitari potest, quod non possimus cogitare.

Monstrifer, penult.corr. Adiectiuum {τερατοφόρος} Monstrum referens. Plin.lib.6 cap 30, Animalium hominúmque effigies monstriferas circa extremitates eius gigni minimè mirum.

Annus monstrifer. Claud in Eutrop.
Monstriferos agit vnda sinus. Lucan.lib.5.
Tumultus. Lucan.lib.2.

Monstrificus, penult.corr. Adiectiuum. Idem {τερατουργός.} Plinius lib.21.cap 5, Inuenta est & in his ratio inserendi, monstrificis hominum ingenijs.

Artes monstrificæ Valer 6.Argonaut.
Gemmæ Plin lib.37.cap.11.
Effigies. Plin lib.2.cap 3.

Monstrificabilis, & hoc monstrificabile. Lucilius lib.26, Nunc ignobilitas his mirum, ac monstrificabile. Nonius.

Monstrificè, penultima correpta, Aduerbium {τερατουργῶς.} Plinius libro 28.cap 11, Equarum virus à coitu in lychnis accensum, Anaxilaus prodidit, equinorum capitum visus repræsentare monstrificé.

MONTANVS {Μοντανὸς} Poeta, cuius meminit Ouidius 4.de Ponto, eleg 16.

Montanus, Monticula, Montosus, In MONS.

Monumentum, Vide MONIMENTVM.

MONYCHA, monychæ {Μόνυχα} Nomen est matris D Augustini, cuius vitæ sanctimoniam & ipse Augustinus, & Maphæus Vegius Laudensis vates literis mandauera.

MONYCHVS, penult.corr. {Μόνυχος} Vnus fuit Centaurorum, de quo Iuuenal.satyra 1,
-quantas iaculetur Monychus ornos. Componitur ex μόνος καὶ ὄνυξ: hoc est, solus & vnguis. quòd pedem instar equi habuerit. Sunt enim μώνυχες equi, quia solidas vngulas habent. Lucan.libro 6,
Aspera te Pholoes frangentem Monyche saxa.

Grauis Monychus. Valer.1.Argonaut.

MONYMA, pen corr. Mithridatis vxor, quæ in desperatione rerũ profligatarum, detractum è capite diadema collo circumligasse traditur, seséque suspendisse. Et quũ corporis pondere laqueus ille diruptus esset, dixisse, Execrandum diadema, neque in tam tristi ministerio mihi profuisti. Móxque quum super illud humi ebiectum inspuisset, Eunucho regio iugulandam sese obtulisse.

MONYMVS {Μόνιμος} Fuit Corinthij cuiusdam trapezitæ seruus, qui quum philosophiæ amore teneretur, cupetérque maximè operam dare Diogeni: neque tamen hoc ipsum à domino posset impetrare, simulata insania monetam cœpit spargere, eóque modo dimissus, ad philosophiam se conuertit, Diogenémque sequutus est. Author Laertius.

MOPSIVM {Μόψιον} Agri pelasgici oppidum in Thessalia, apud Strabonem lib.9.

MOPSOPIA {Μοψοπία} Attica regio, à Mopsopo rege sic dicta, vt author est Strabo.

Mopsopius, Adiectiuum {Μοψόπιος.} vt
Iuuenis Mopsopius, Atheniensis. Ouid.5.Metam. de Triptolemo.

MOPSOS {Μόψου} Liberum Ciliciæ oppidum, ad Pyramum fluuium situm, teste Plin.lib 5.cap.27 Strab lib.14.μόψου ἑστίαν appellat.

MOPSVS {Μόψος} Nomen proprium viri vatis, qui (vt P.Mela refert) in finibus Pamphiliæ Phaselim vrbé condidit. ¶Fuit & alter Mopsus Lapitha, id est Thessalus, vt Strabo scribit lib.9. qui fuit Ampicis & Cloridis filiæ Orchomeni filius. ¶Alius fuit cum quo certauit Calchas de peritia diuinandi, Apollinis filius.

Sacer Mopsus. Valer.1.Argonaut.

Mora, moræ {τριβὴ, μέλλησις, διατριβὴ, ὑπερθεσις} à Moror, moraris, vt quidam volunt. Expectatio, Temporis dilatio, Prolatio, Tarditas, Procrastinatio.

Dispendia moræ. Virgil 3.Æneid.
Annosa mora, Tempus longum. Ouid.5.Fast.
Breuis Senec. Troad 8.
Damnosa Ouid.11.Metam.
Immensæ. Ouid epist.1.
Inanis. Quintil.lib.4.cap.3.
Iniusta. Quintil.in Procem.lib.6.
Lenta. Ouid.epist.3.
Nostri mora longa laboris. Ouid.15.Metam.
Merq. Vide MANVS.

Mora nulla. Cic ad Atticum, lib.5. In his γνωρίσματα illud cõfirmas, moram mihi nullam fore.

Nec mora vlla est, quin eam vxorem ducam. Terent.And.3 6.
Segnis. Virgil.3.Georg.
Tarda Ouid.2.Amor eleg 14.
¶Abrumpere moras, In ABRVMPO.

Acquirere moram ad aliquid agendum, & spatium alicui ad sese colligendum dare. Cic.pro Cecinna.

Acquirere moram ad condemnandum, In ACQVIRO.

Adiungere, vel iniungere. Cic.Fam.15. Et Cæs.4.de bell.Ciuil.

Afferre moram, Remorari. Horat 2.Serm.satyr.14.

Afferre supplicij. Cicero 7.Verrine, Apud te nomen ciuitatis ne tantum quidem valuisse, vt dilationem aliquam crucis, vt crudelissimi teterrimique supplicij aliquam paruam moram saltem posset afferre. Idem ad Atticum, libro 11, Pharnaces autem, quoquo modo aget, moram afferet. Et 5. Philipp. Ista legatio moram & tarditatem afferet bello.

Agitare, Vide AGITO.

Assequi. Cicero 7. Verrina, Apud te Prætorem si non effugium, ne moram quidem mortis, mentione, atque vsurpatione ciuitatis assequi potuit?

Castigare. Virg 4 Æneid.
Corripere. Ouid.9 Metam.
Creare. Plaut. Pseud.5,
Purin' vt abeas? tibi moram dictis creas.

Distincta

Distincta & interpuncta interualla, morę, respirationésque alios delectant: flumen aliis verborum, volubilitásque cordi est, qui ponunt in orationis celeritate eloquentiam. Cic. in Orat.

Dimoue vocis moras, Id est Dic breuiter. Senec. Hipp 4.

Dare. Terent. Hecy. 1 2.

Paruula mora dabitur. Iuuen. Saty. 10.

Ducere. Quintil. lib. 4. cap. 2.

In longam ducere verba moram. Propert. lib. 1. eleg. 10.

Effugere. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Emendare Paul. in l. Si seruum. §. sequitur D. de verb. obligat.

Ne fabricare moras. Sil. lib. 16.

Facere. Cic. ad Attic. lib. 16, De Publico autem quòd perscribi oportet, moram non puto esse faciendam. Idem pro Sylla, Vęnire omnes suas possessiones & patrimonio se ornatissimo spoliari maluit, quàm vllam moram fieri cuiquam creditorum suorum.

Moram facere libidini. Liu. 7 bel. Pun.

Facere moram in soluendo. Paul. in l. Si seruum. §. sequitur. D. De verb. obligat.

Ferre moras. Ouid. 6. Metam.

Non tulit illa moram. Ouid. 10 Metam.

Fit mora. Horat. 3. Carm. ode 14.

Frangere moras portarum, Id est frangere portas quę nos morantur. Stat. 10. Thebaid.

Habere aliquid morę. Cic ad Attic. lib. 13, Non puto tam expeditum Faberianum negotium fururum, etiamsi est futurum, vt non habeat aliquid morę.

Habeo aliquid morę dum promissa militibus persoluo. Cassius ad Cic lib. 12. 12.

Habere aliquid in mora. Patereulus lib. 2, Sua & celeritate & fortuna C. Cęsar vsus, nihil in mora habuit, quo minus & quum vellet ipse, exercitúsque classibus perueniret, &c. Hoc est, nulla re tardatus est, aut impeditus.

Inferre moram, Vide INFERO.

Inferre moram & impedimentum alicui. Cic 1. de Inuent.

Inicere moram & religionem iudicandi iudicibus Cic. pro Cecin.

Innectere Stat. 5. Thebaid.

Interponere moras quibus infirmetur aliquis. Cic. 8. Philip.

Interposita fluminis mora, Vide INTERPONO.

Interponere moram. Cic. 2. Acad. Quod quum audissemus, nullam moram interponendam putauimus quin videremus, &c. Idem 10. Philipp. Ne minimam quidem moram interposuisti, quin quamprimùm maximo gaudio & gratulatione frueremur. Et 6. Philip. Itaque bellum nefarium illatum Reip. quum viderem, nullam moram interponendam insequendi M. Antonium putaui.

Breuem moram largiri alicui. Senec. Tróad. 8.

Metuere amori suo moram, In METVO.

Moliri, Vide MOLIOR.

Moue abs te moram, Vide MOVEO.

Corda moras nectunt. Valer. 3. Argon.

Obstat mora. Virg. 1. Ęneid.

Limę labor & mora poetas offendit. Horat. in Arte.

Pellere. Ouid 10. Metam.

Pone moras, & studium lucri, Id est depone. Horat. 4. Carm. ode 2.

Prębere. Senec. Herc. fur. 7.

Quęrere Ouid. 2. Metam.

Ad iudicij moram, aliquam excusationem quęrere. Cic. pro Rab. Posthum.

Consulum moras extremus recusant. Silius lib. 7.

Rumpe moras omnes. Virg. 9. Ęneid.

Mora fuit illi rei. Terent. Adelph. 4. 5.

Morę esse Plaut. Amph. 11.

In mora esse. Terent. And 3. 1, Sed sequere me intrò: ne in mora illi sis. Id est Moreris & detineas, vel inferas moram & impedimentum. Asinius Pollio Ciceroni, lib. 10. 31, Saltus Castulonensis, qui semper tenuit nostros tabellarios, etsi nunc frequentioribus latrociniis infestior factus est, tamen nequaquam tanta in mora est, quanta qui locis omnibus dispositi, &c.

Mora est. Plaut. Capt. 14, Nam si alia memorem, quę ad ventris victum conducunt, mora est. Id est Diu immorarer.

Iamiam nulla mora est, sequor, & quà ducitis, adsum. Virg. 2. Ęn.

Non est mora libera nobis. Ouid. 2. Metam.

Res magna pretiúmque morę erit. Virg 9. Ęneid.

Quid ergo erat morę & tergiuersationis? Cic. pro Mil.

Ne sit mora. Terent. Adelph. 2. 1,

Ne mora sit, si innuero, quin pugnus continuò in mala hęreat.

In me est mora. Terent. And 2. 5, Neque istic, neque alibi tibi vsquã erit in me mora. Id est, Paratus sum quod vis facere.

In me mora non erit vlla. Virg 3. eclog.

Penes te est mora. Terent. And. 3. 4.

Quę tantę tenuere morę? Virg 1. Ęneid.

Tenuit mora nulla vocatos. Ouid. 1. Metam.

Néve moram timeas, tẽpus quod quęrimus instat. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3.

Tollere moram iudicandi. Quintil. lib. 4. cap. 4.

Trahere moras. Virg. 10 Ęneid.

Trahere moram, & tempora differre. Ouid. 9 Metam.

¶Haud mora consiliis, nec iussa recusat Acestes. Virg. 5. Ęneid.

Nusquam mora. Virg 4. Georg.

Nec mora, nec requies. Virg 3. Georg.

Sine mora, Citissimè, celerrimè. Plancus ad Cic. lib. 10. 18, Vt venienti Bruto, exercituíque eius sine mora transitus esset paratus.

¶Mora, aliud significat apud Celsum lib. 8. cap 10, de crurum femorúmque fractorum curatione, In crure ęquè ad rem pertinet, alterum saltem os integrum manere. Commune verò ei, femorique est, quòd vbi deligatum est, in canalem coniiciendum est. Is canalis & inferiori parte foramina habet, per quę siquis humor excesserit, descendat: & à planta moram, quę simul & sustineat eam, & delabi non patiatur: & à lateribus caua, per quę lorit datis mora quidem crus femúrque vt collocatum est detineat.

Inter moras, Vide INTER prępositionem.

¶Mora, pro Luce ęstiua, quę quia longa est, Mora noctis dicitur, quòd noctem retardet, & tardius venire faciat Virg. 1. Ęneidos,
Quid tantum Oceano properant se tingere soles
Hyberni: vel quę tardis mora noctibus obstet. Tardis, pro Tardè venientibus, inquit Seruius.

Moramentum, moramenti {ἀναβάθρα} Idem quod mora. Apul. in Flor. Hisce igitur moramentis omnibus qui volunt equitare, aduectorem sibimet equum deligunt.

Mora Vaticana {συκάμινον} A Romanis vocatũ fuisse rubi fructum, author est Dioscorides lib. 4. cap. 35.

Moralis, Moratus, Vide MOS.

Morbonia, vel vt alij, Morbouia. Sueton. Quidam ex officio admissionis simul expellens abire morboniam iusserat. Quo quidem in loco morbonia, vel morbouia, vt nomen oppidi, quod tamen nusquam est, fingi videtur: aut adeo populi ore frequentabatur ceu oppidi nomen, sub sensu morbi & exitij. Hoc enim perinde est, ac si quis in malam crucem amandet, aut ad coruos abire iubeat. Certè compendium Dionis pro morbonia ἐς κόρακας habet F s Turneb.

Morbus, morbi {νόσος, νόσημα} Habitus cuiuscũque corporis contra naturam, qui vsum eius facit deteriorem. Cic. 4. Tusc. Morbum appellant totius corporis corruptionem: ęgrotationem, morbum cum imbecillitate: vitium, quum partes corporis inter se dissident, ex quo prauitas membrorum, distortio, deformitas. Itaque illa duo, morbus & ęgrotatio, ex totius valetudinis corporis conquassatione & perturbatione gignuntur.

Animi morbus Salust. in Cic. Grauiter & iniquo animo maledicta tua paterer M. Tulli, si te scirem iudicio magis, quàm morbo animi petulantis ista vti.

Morbus & imbecillitas corporis. Cicero Attic. lib 11, Tullię meę morbus & imbecillitas corporis me exanimat.

Ęger morbo graui. Cic. 1. in Catil. Vt sępe homines ęgri morbo graui, quum ęstu febrique iactantur, &c.

Infirmus ex graui & diuturno. Cic. 8 Philip.

Insignia morbi Horat. 2. Serm. saty 3.

Admonitio, Vide ADMONEO.

¶Acer, Vide ACER adiectiuum.

Acutus, In ACVO.

Aduenient & crescens morbus. Cic. 2. de Diuin. Medici ex quibusdam rebus & aduenientes & crescentes morbos intelligunt, nonnullas etiam valetudinis significationes, vt hoc ipsum, pleni enectíve simus, ex quodam genere somniorum intelligi posse dicunt.

Ancipites, In ANCEPS.

Amplior, In AMPLIVS.

Cęcus, In CAECVS.

Caducus, In CADO.

Comitialis, In COMITIA.

Declinans, In DECLINO.

Exanguis, Ouid 15. Metam.

Grauis. Cic. 1. Offic. Quapropter in adeundis periculis consuetudo imitanda medicorum est, qui leuiter ęgrotantes, leniter curant: grauioribus autem morbis periculosas curationes, & ancipites adhibere coguntur.

Immanes. Lucret. lib. 2.

Impatibilis, Vide IMPATIBILIS.

Iners morbus Ouid. 7. Metam.

Ingrauescens, Vide INGRAVO.

Leniores. Quintil. lib 1. cap. 3.

Longinquus, In LONGVS.

Maior morbus, idem qui Comitialis, Celso lib 3. cap. 23. teste Bud.

Missus morbus ad corpora à numine. Iuuen. Saty. 13.

Mutuus. Ouid 2. de Arte.

Pallentes. Virg 6 Ęneid.

Pedicularis, Vide Pedicularis in PES.

Perniciales, In PERNICIES.

Regius. Horat. 2. de Arte. Ictericiam aliter vocant.

Solstitialis morbus, Vide Solstitium, in SOL.

Morbus sonticus in 12. tabul. interpretatur, qui nocet. Sed Plinius eo nomine morbum comitialem intellexit, quum ita scripsit de lapide gagate: Deprehendit sonticum morbum. Nam Dioscorides scribit, [illegible]. Turneb.

Teter morbus. Catul de Lesbia, epig. 71.

Tremens Seneca Herc. fur. 9.

Tristis. Tibul. lib 4 eleg. 11.

Veniens. Pers. Saty. 3.

¶Absumi morbo, Vide ABSVMO.

Accessit spatium morbis, Vide ACCEDO.

Adesse morbum Cic. 2. de Finib.

Aduenit morbus, In ADVENIO.

Afferre, In AFFERO.

Affici graui. Cic. pro Cluentio.

Affectus morbo. Lucret. lib. 2.

Afflictari morbo, Vide AFFLICTO.

Aggrauescere morbum. Terent. Metuo ne Philumenę morbus aggrauescat.

Anni tempora morbos apportant. Lucret. lib. 5.

Assurgere ex morbo, Vide ASSVRGO.

Assurgere è morbo. Tacit. lib. 18.

Auxiliari morbis, Vide AVXILIOR.

Cadere in morbum, Vide CADO.

Mentis morbo aliquo calere. Horat. 2. Serm. saty 3.

Ossa morbo collapsa. Virg. 3. Georg.

Concipere morbum, In CONCIPIO.

Confirmata valetudo à morbo. Cic. ad Attic. lib. 10, Valetudinem tuam iam confirmatam esse & à vetere morbo & à nouis tentationibus, gaudeo.
Conflictari morbo, In CONFLICTO.
Conficere in morbum, Vide CONIICIO.
Graues morbo nequeunt consurgere Ouid. 7. Metam.
Contaminatus grex morbo turpiu virorum Horat. 1. Carm. ode 37.
Contrahere morbum, Vide CONTRAHO.
Conualescere ex morbo. Cic. Planco, lib. 13. 30, Ille in morbum continuò incidit, ex quo non conualuit. Idem pro Sylla, Et magnis & diuturnis, & iam desperatis Reipub. morbis ista repentè vis erupit, vt ea confecta & eiecta conualescere aliquãdo & sanari ciuitas posset.
Morbi corripiunt corpora Virg. 3. Georg.
Crescere morbum. Cic. 1. de Diuin.
Crudescit morbus, Vide CRVDVS.
Crudescere coepit morbus in processu. Virg. 3. Georg.
Curare morbos. Quintil. lib 1. cap 3.
Defungi morbo. Liu. Defuncta morbis corpora salubriora esse corpore.
Delabi in. Cic ad Attic. lib. 7, Pyliam in idem genus morbi delapsam curam tibi afferre maiorem scribo.
Depellere. Cic. Gallo, lib. 7. 27, Ego hic cogito commorari, quoad me reficiam. nam & vires & corpus amisi: sed si morbum depulero, facilè, vt spero, illa reuocabo.
Euadere ex morbo dicitur ægrotus. Cic. 2. de Diuin.
Tristes euincere Tibull. lib. 4 eleg. 11.
Animæ non euolitant morbis. Lucret. lib. 3. Hoc est, Non effugiunt morbos, non sunt à morbis immunes.
Exasperatus morbus. Celsus lib. 1. cap. 14, Ne morbus qui remanet, iterum quauis leui de causa exasperetur.
Exterminare, Vide EXTERMINO.
Facere. Celsus in Prooem. lib. 1, Interest enim fatigatio morbum, an sitis, an frigus, an calor, an vigilia, an fames fecerit.
Finiti morbo, Vide Finio, in FINIS.
Iactari. Horat. 2. Serm. saty. 3.
Impediri. Cic. Lentulo, lib. 1. 10, Quòd morbo impeditus, in Ciliciam non transieris.
Implicitus, Vide IMPLICO.
Impugnatur, Vide IMPVGNO.
Incessit in castra, Vide INCESSO.
Incidere in. Cic pro Cluent. Ibi in morbum incidit, ac satis vehementer, diúque ægrotauit.
Inclinatur, Vide INCLINO.
Incurrere in, Vide INCVRRO.
Incutere. Lucret. lib. 6.
Ingruunt morbi gentibus vniuersis, Vide INGRVO.
Inficio, Vide INIICIO.
Intabescere morbo. Cic. 3 de Nat. deor. Hunc igitur nec Olympius Iupiter fulmine percussit, nec Æsculapius misero diuturnóque morbo intabescentem interemit.
Inuasit, Vide INVADO.
Iuuare morbum, Vide IVVO.
Laborare. Cic. 1. de Fin.
Languebant pleraque morbo. Lucret. lib. 6.
Leuare morbum alicui, Vide LEVIS.
Leuari morbo. Cic. Cornificio, lib. 12. 29, Grauius ægrotant ij, qui quum leuati morbo videntur, in eum de-integro inciderunt.
Mederi morbis. Quintil. lib 2. cap. 10.
Moriturus morti. Ouid. 7. Metam.
Nasci morbum. Cic. Tusc. 4.
Nec tibi vis morbi nocuit. Ouid. 1. Amor. eleg. 14.
Venienti occurrite Pers. Saty. 3.
Oppressa est morbo mulier. Cic pro Cluentio.
Morbus aliquem opprimit. Cic. ad Attic. lib. 15, Quum hominem temperantem, summum medicum, tantus improuiso morbus oppresserit?
Perire morbis. Horat. 2. Serm. saty 3.
Ingrauescentem præuidere, Vide INGRAVO.
Recreari è. Cic. Post reditum, Bona valetudo iucundior est eis, qui è graui morbo recreati sunt, quàm qui nunquam ægro corpore fuerunt. Idem in Pisonem, Qui quum vno genere morbi affligerentur, neque se recreare quisquam posset, quum semel incidisset, dubitabat nemo, &c.
Releuare. Cic. in Catil. Sic hic morbus qui est in Rep. releuatus istius pœna, vehementius viuis reliquis ingrauescet.
Releuati, pro Releuari à morbo. Cic. 1. in Catilinam, Si aquam gelidam biberint, prius releuari videntur, &c.
Remouere. Cic. Attic. lib. 11, Tu, quoniã quartana cares, & nouum morbum remouisti, &c.
Senescere. Cic. Famil. 7.
Exsangui squalebant corpora. Ouid. 15. Metam.
In morbo esse Cic. 4. Tusc. Qui in morbo sunt, sani non sunt. Ibidem, Corpus quod in morbo est.
Tentari. Cic. 4. Tuscul. Animi valentes morbo tentari nõ possunt, corpora possunt.
Acuto tentantur renes Horat. 2. Serm. saty. 3.
Vrgeri. Cic. de Fato, Vt in eo qui mortifero morbo vrgeatur.
Reliquiæ morborum lentæ. Cels. lib. 2. cap. 15.
Vnde sint morbi. Cels. in Præfat. lib. 9.
Morbus in summo incremento. Cels. lib. 3. cap. 8.
Longi. Cels. lib 3 cap. 1.
Recentes Cels. lib. 5. cap. 14.
Regius morbus. Cels. lib. 3 cap. 24. Æquè notus est morbus, quem interdum arquatum, interdum regium nominant. Paulo pòst, Color autem eum morbum detegit, maximè oculorum: in quibus quod album esse debet, fit luteum. Soléque accidere & sitis, & dolor capitis, &c. Deinde ad finem capitis, Per omne verò tempus vtendum est exercitatione, frictione: si hyems est, balneo: si æstas, frigidis natationibus: lecto etiam & conclaui cultiore. elusu loco vti, ludis, lasciuia, per quæ mens exhilaretur. Ob quæ regius morbus dictus videtur.
Vetus. Cels. lib 3. cap. 16.
Leuatur. Celsus lib 2. cap. 8.
Mutare. Cels. lib. 3. cap 9, Nonnunquam etiam lentæ febres sine vlla remissione corpus tenent: ac neque cibo, neque vlli remedio locus est. In hoc casu medici cura esse debet, vt morbum mutet.
Opportunus morbo. Celsus lib. 1. cap. 5.
Occupari. Celsus lib. 5 cap. 27.
Subsistenter. Celsus in Præfat. lib 2.
Sustinere. Celsus lib. 1. cap. 8.
Teneri. Celsus lib. 2. cap. 17.
Tollere. Celsus in Præfat. lib 7.
Traduntur morbi. Plin iunior lib. 1. epist. 12. ad Calestrium, Tertio & tricesimo anno pedum dolore correptus est. Patrem hic illi: nam plerunque morbi quoque per successiones quasdã, vt alia, traduntur.
Transire ad. Celsus lib. 3. cap. 19.
Vacare morbo. Celsus lib. 3. cap. 22.
Vacara à. Celsus lib 1 cap. 1.
Morbus vincit medicamenta. Celsus lib. 7 cap. 33.
¶Morbus & Vitium apud Iurisconsultos differunt. Morbus est habitus cuiusque corporis contra naturam, qui vsum eius facit deteriorem, vt phthisis, febris, cæcitas: Vitium verò, partium corporis inter se diffidentia, ex quo fimus deformes, vt balbum esse, & atypum, & reliqua id genus. Sed qui morbosus est, is etiam est vitiosus, non contrà. Potest enim quis vitiosus esse, & non morbosus. Hæc Gellius ex Cæcilio Sabino, lib. 4. cap. 1.

Morbidus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Morbo affectum significat, vel morbis obnoxium. Varro 3. de Re rust. cap. 16, Aut quum sunt apes morbidæ propter primores vernos pastus.
Morbida vis, Quæ morbum affert Lucret. lib. 6, -vnde repentè
Mortiferam possit cladem conflare coorta
Morbida vis, hominum generi, pecudúmque cateruis,
Expediam. Idem paulo pòst, -fit morbidus aër.

Morbosus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Morbo confectus, aut morbo obnoxius, qui Valetudinarius etiam dicitur. Cato cap. 2, Ferramenta vetera, seruum senem, seruum morbosum, & siquid aliud superfit, vendat.
Iracundi, soli morbosi. Cic. 4. Tuscul. Bene igitur nostri, quum omnia essent in morbis vitia, quòd nullum erat iracundia fœdius, iracundos solos morbosos nominauerunt.

Mordeo, mordes, momordi, morsum { [illegible] } mordère, Dentibus lædere & corripere.
Momordi Ouid. 9 Metamorphoseos,
-tum denique tellus
Pressa genu nostro est, & arenas ore momordi.
Morsi aliquando fecit in præterito. Plautus in Trigeminis, Ni fugissem, inquit, medium credo præmorsisset. Ex Gellio lib. 7 cap. 9.
¶Memordi, Præteritũ ab antiquis frequẽter vsurpatum. Ennius, Meum non est, at si me canis memorderit. Lab. Callis, De integro patrimonio mea centum millia nummûm memordi. Ex Nonio.
Latrant & mordent canes. Cic. pro Rosc. Amer.
Mordere hominem Plaut. Merc. 18.
Frænum Bruti Cic. lib. 11 23.
Mordere herba dicitur sapore acri, Plin. lib. 15. cap. 19. Sic lib. 22. cap 14, Mordens folium.
Amnis mordet taciturna aqua. Id est radit. Horat. 1. Carm. ode 31.
Mordere se. Cic. ad Attic. 6, An tu si mecum esses, qui scribis morderi te interdum, &c. Id est grauiter ferre.
Mordetur terra. Varr. de Ling. Latin. lib 4.
¶Mordere, per translationem, Detrahere alicui. Terent. Eunucho, 3. 1, -inuidere omnes mihi,
Mordere clanculum: ego non flocci pendere.
Iniquo dente mordere, Calumniari. Ouid. 4. Trist. eleg. 9.
Dente inuido mordeor Horat. 4. Carm. ode 3.
Morderi dictis. Ouid. 1. Trist. eleg. 1.
Opprobriis falsis. Horat. 1. epist. 17.
Non mordenda tibi turba fidelis erat. Ouid. 4 de Pont. eleg. 14.
¶Mordere, Pungere. Cic. Attic. libro 15, Quod rogas vt in bonam partem accipiam, siqua sunt in tuis literis quæ me mordeant. Idem lib. 13, Valde me momorderunt epistolæ tuæ de Attica nostra. Idem Appio, lib. 3, Neque non tamen me mordet aliquid, in quo vnum non vereor, quæ mihi tuenda sunt. Idem 3. Tuscul. Tamen siquis error aliunde cauetur, si paupertas momordit, si ignominia pupugit.
¶Mordere, translatè, pro Lædere, offendere. Horat. 1. epistol. 8,
- haud quia grando
Contuderit vites, oleámque momorderit æstus. Lambinus.
Frigora mordent parum cautos. Horat. 2. Serm. saty. 6.
Mordens conscientia. Cic. 4. Tuscul.

Morsus, Participium { [illegible] } Plin. lib. 29 cap. 5, Datur morsis à rabioso, ne rabidi fiant.

Morsus, huius morsus, masc gen. { [illegible] } Dentium læsio vel apprehensio. Cic. de Senect. E quibus quum emerserit, fundit frugem spicæ ordine structam, & contra auium minorum morsus munitur vallo aristarum. Idem ad Attic. lib. 12, Dum recordationes fugio, quæ quasi morsu quodã dolorem efficiunt, refugio à te admonendo.
Viperinus. Cic. 2. de Fin.
Morsus figuratus Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 3, Scomma penè dixerim morsum figuratum, quia sæpe fraude vel vrbanitate tegitur, vt aliud sones, aliud intelligas.
Funesto morsu saucius. Ouid. 11. Metam.
Apprehendere morsu, In APPREHENDO.
Fero consumite viscera morsu. Ouid. 4. Metam.
Corripere morsum, Vide CORRIPIO.

Lacerare

Lacerare morsu viscera, Vide LACER.
A pecoris morsu frondes defendita nostras. Ouid. 9 Metam.
Nec tu mensarum morsus horresce futuros. Virg. 3. Æneid.
Inferre morsus alicui. Ouid 11 Metam.
Leo parat morsus. Seneca Herc. fur. 11.
Premere morsu. Lucret. lib. 3.
Vastis morsibus prædam leo premens. Senec. Troade, 9.
Citra morsum, Vide CITRA.
¶Bibere morsu, Vide BIBO.
¶Vnci morsus, De anchora dicitur, terræ vel fundo infixa. Lucan. libro 3.
¶Morsus, coniunctio & nexus dicitur, vbi lorica cum fibulis connectitur. Silius lib 7,
Strage super lapsus sociûm, quà fibula morsus
Loricæ crebro laxata resoluerat ictu.
Come ad morsum, Vide ENSO.
¶Morsus, pro Liuore morsiuncularum. Lucretius lib. 4,
Blandáque refrænat morsus admista voluptas.
Ex mulierum morsu vestigia libidinis atque nequitiæ Cic 7. Verr.
¶Morsus, Dolor & ægritudo. Cic. 3 Tuscul Itaque & dolor corporis, cuius est morsus acerrimus, perferetur, spe proposita boni. Ibidem, Ægritudo erit sublata illa mœrens, morsus tamen & contractiunculæ animi relinquentur.
Sopitus necis morsus. Silius lib. 13. Hoc est, mortis dolor amotus propter vinum.
¶Morsus, pro Inuidia & detractione: vt,
Insequi morsibus aliquem. Ouid. 13. Metam.
Acres incitare morsus. Catul. ad passerem Lesbiæ, epig. 2.
Incitat & morsus error vterque pares. Ouid. epist. 18.
Venenare morsu. Horat. 1. epist. 14.
Morsiuncula, morsiunculæ, penult. corr. Diminutiuum { δηγμάτιον } Paruus morsus. Plaut. Pseud 3,
Compressiones arctæ amantium compares,
Teneris labellis, molles morsiunculæ.
Mordax, mordacis, pen. prod. omn gen. { δήκτης, δηκτικός, καυστικός, πικρός } Qui mordendo lædit Plaut. Trucul 8,
Num tibi iam amabo ianua est mordax mea, quò introire
Metuas mea voluptas?
Ferro mordaci icta pinus. Horat 4. Carm ode 6.
Mordax folium, Pungens, & tactum feriens vel gustum. Plin. libro 26. cap 24.
Mordax vis Plin. lib 9. cap. 45.
Mordax homo, Detractor. Cic 2. de Orat. Quum quæreres id quid esset, senem tibi quendam oppidanum dixisse, Lacerat lacertum Largij mordax Memmius.
Liuidus & mordax Horat 1. Serm. saty 4,
Non ego mordaci distrinxi carmine quenquam. Ouid. 2. Trist.
Sollicitudines mordaces. Horat. 1. Carm. ode 18.
Mordacissimus, pen. corr. Superlatiuum. Plin. lib. 17 cap. 18.
Mordacitas, penultima corr. mordacitatis { τὸ δηκτικόν } Plin libro 21. cap. 15. Iis enim omnibus folijs inest aculeata mordacitas. De vrtica & similibus.
Mordicibus { δήγμασι } pro morsibus Plaut. Aulul. 7, Asini me mordicibus scindant, boues incursent cornibus.
Mordicus, pen. corr. Aduerb. { δακνῶς } Mordendo. Plaut. Curcul. 13, Manum mordicus arripuit Varro 2. de Re rust. cap. 7, Ille impetum fecit in eum, & mordicus interfecit. De equo.
Diuellere mordicus agnam. Horat. 1. Serm. saty. 8.
Auferre mordicus auriculam alicuius Cic. Qu. frat. lib 3. 10.
Mordicus, Strictim, & quasi morsu ac dente. Suet. in Cæs. cap. 64, Paludamentum mordicus trahens, ne spolio poriretur hostis.
Mordicus tenere, per translationem, pro Summa pertinacia tueri. Cic. 4 Acad Nam ab omnibus eiusmodi visis perspicuitatem, quam mordicus tenere debemus, abesse dicemus. Idem 4. de Fin. Quum id fugiunt, re eadem defendunt quæ Peripatetici, verba tenent mordicus.
Morsicatim, pen. corr. { δακνηδόν } Mordendo, antiquè. Varro, Sicut pulli sic incedunt, & in bellis morsicatim ludunt. Nonius.
MORGVS, fluuius est ex Alpibus defluens, vnus eorum qui à Pado excipiuntur, de quo Plin. lib. 3 cap. 16.
Moretum, moreti, pen prod. neut. gen. { μυττωτόν } Genus cibi ex farina, lacte, vino, caseo, & herbis confectum: quale describitur à Virgilio in eo opusculo cui titulus est Moretum. Ouid. 4. Fastorum,
Non pudet herbosum, dixi, posuisse moretum, &c.
Moribundus. Vide Morior, in MORS.
Morigeror, Vide MOS.
MORINI, pen. corr. { μορινοί } Populus Galliæ Belgicæ ad Oceanum, vt scribit Pomponius lib. 3. Virgil 8. Æneidos,
Extremíque hominum Morini, Rhenúsque bicornis.
Morio, morionis { μωρός } Stultus. Moriones sunt fatui quos in delicijs principum esse videmus. Martial lib. 12. epigr. 90, Paruum basiat vsque morionem. Idem lib. 8, Morio dictus erat, viginti millibus emi.
Morion, Gemma est, de qua sic Plin. Morion Indica, quæ nigerrimo colore translucet, vocatur pramnion: in qua miscetur & carbunculi color Alexandrinum: vbi Sardæ, Cyprium. Nascitur & in Tyro, & in Galatia. Xenocrates & sub Alpibus nasci tradit. Hæc ille lib. 37. cap. 10.
MORISENI, Threciæ populi, circa Ponti littora incolentes, quorum meminit Plin lib. 4. cap 11.
Morior, Vide MORS.
Mormyra, Piscis est marinus, varijs coloribus pictus, cuius meminit Ouid. in Halieut. referente Plinio lib 32 cap. vlt.
Morochthus { μόροχθος } Lapis est in Ægypto nascens, quem nonnulli à lacteo colore Galaxian, & Leucographia appellant. Vtuntur eo linteariorum officinæ ad candorem vestium, propterea quòd mollis sit, & facillimè diluatur. Author Dioscorides lib. 5.
Moror, moraris, moratus sum { ἐπέχω, χρονίζω, παρέλκω, μένω } morari, Detinere, retardare. Terent. Heaut 1. 1, Egomet conuiuas moror. Cic. 5. Philip Et belli celeritatem morabitur. Idem ad Cælium, lib. 2, Sed eum infecto moratus.
Diutius morari. Cic. 3. de Orat.
Longius in loco aliquo. Propert. lib. 3. eleg. 20.
Longo tempore. Virg 3. Georg.
Morari emori. Catul. ad Seipsum, epig. 49.
Moror ferre. Virg 8. eclog.
Consurgunt nautæ, & magno clamore morantur, Id est recto agunt. Virg 5. Æneid.
Per læue morari. Horat. 2. Serm saty. 7.
Iter alicuius. Ouid. epist. 18.
Longa ambage aliquem. Ouid. 7. Metam.
Longis ambagibus aliquem. Horat. 1. epist. 7.
Insequeris tamen hunc, & lite moraris iniqua. Horat. epist. 2,
Carmina morantur oculos alicuius auréisque. Horat. 2. epist 13.
Ne multis morer. Cic. 6. Verr.
Non moror, hoc est, Non obsto, non repugno. Terent. Eunuch. 3 2,
Quod quum secus erit, quid te Apulia moretur? Cic. ad Atticum, libro 4. 86.
Orcum, Vide ORCVS.
Moratur aliquem pietas curáque alicuius, quo minus quid efficiat. Horat. 1. epist. 14.
Moratur me quin. Plaut. Aulul 28.
Non morari in dicendo, &c. Cicero pro Cluentio, Tu autem, nisi molestum est, paulisper exurge, & perfer hunc dolorem commemorationis necessariæ, in qua ego diutius non morabor, quoniam, &c.
Morari aliquem in promissis. Lucret. lib. 5.
Ac ne pluribus moremur in se confessa, in regione Italiæ octaua, &c Plin. lib. 7 cap. 49.
In paruis. Ouid 2 de Arte.
Promissis plura morari aliquem. Lucretius lib. 6, Nec in promissis plura morabor.
Nec circa vilem, patulúmque morabitis orbem. Horat. in Arte.
Morari apud aliquem. Pomponius in l. Quintus. §. Ad authoritatem, D. De annuis legatis & fideicommiss.
Morari cum aliquo. Scæuola in l. Annua. D. De annuis legat. & fideicommiss.
Morari solutionem, Differre. Paolus in l. Si seruum stip. §. Sed si. D. De verborum obligat.
¶Morari, Expectare. Lentulus Senatui, lib. 12. 15, Diutius morari aut expectare præsidium, non necesse habui.
¶Morari, significatione absoluta, vt Grammatici loquuntur, quum aliàs actionem significet. Catullus, Sed moraris, abit dies. Horat. 2, Carm. ode 3, an pauper, & infima De gente sub dio moreris.
¶Morari, Habitare. Brutus ad Cic. lib. 11 23, Ego, tibi vt antea scripsi, dum mihi à te literæ veniant, in Italia morabor.
Qua spe inimica in gente moratur. Virg. 4. Æneid.
In vrbe. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8.
In sua sede. Ouid. 2. Metam.
¶Morari, Curare, æstimare. Liu. 2. ab Vrbe, Ne quis militis, donec in castris esset, bona possideret aut venderet, liberos, nepotésve eius moraretur. Ibidem, lib. 4, C. Sempronium nihil moror, quando hoc est in imperio consequutus, vt tam charus esset militibus. Cic. in Verrem, Nihil moror eos saluos esse, & ire quò lubet. Vide NIHIL.
Nihil ne ego quidem moror quo minus Decemuiratu abeam. Liu. 3. ab Vrbe.
Nil moror officium quod me grauat. Horat. 2. epist. 1.
¶Moratur, Impersonale, Mora fit. Cælius ad Cic. lib. 8. Fam. epist. 5, Deinde alius existet, qui reliquas impediat: sic multum ac diu ludetur, atque ita diu, vt plus biennium in his tricis moretur.
¶Morandi, morando, morandum, Gerundium. Virg. 10. Æneidos,
Æneæ subiit mucronem, ipsúmque morando
Sustinuit. Vbi Seruius, Morando, Moram iniiciendo eius impetum lusit.
Causas innecte morandi. Virg 4. Æneid.
Morans, morantis, Participium { ἐπέχων } Virg. 4. Georgicorum,
- nanque morantes
Martius ille æris rauci canor increpat. Seruius, Morantes, Tardè incedentes.
Tempore longo morans. Virg 3. Georg.
Reditum alicuius. Horat. 3. Carm. ode 5.
Lapsus fluminum morans Orpheus. Horat. 1. Carm. ode 12.
¶Morans, Absolutè, vt Dies morans, id est longus, tardus. Horat. 2, Carm. ode 7,
Cum quo morantem sæpe diem mero Fregi, &c.
Moratus, pen. prod. { ἐγχρονίσας } Aliud participium. Liu. 4. bell. Pun. Et ad duo millia aut moratorum, aut palantium per agros interfecta, &c. Cic. ad Attic. lib 5, Moratus triduum Laodiceæ, & triduum Apameæ, & totidem dies Synadæ.
Non multa ille moratus. Ouid. 1. Fast.
Haud multa moratus dat dextram iuueni Virg 3. Æneid.
Lachrymis & mente morata. Virg 4 Æneid. De Didone.
Ira morata. Ouid. 2. Amor. eleg. 8.
Oscula sunt labris nostra morata tuis. Propert lib. 2. eleg. 16.
Planta morata expenso gradu. Propert. lib. 2. eleg. 4.
Vultum diu tellore moratum erexit. Ouid. 14. Metam.
Morandus { ἐπισχετέος } Aliud participium futuri temporis: vt
Fraude aliqua morandus est pater. Ouid. 3. Trist. eleg. 9.
Spectatos morandus illecebris, & grata nouitate Horat de Arte.
Morator, pen. prod. Verbale { ἐπισχετής } Liu. 2. ab Vrbe, Quatuórque Tribunorum aduersus vnum moratorem publici commodi auxilio delectum COSS. habent.
¶Moratores, Ministerij nomen erat in ludis Circensibus, quo qui fungebantur, vt conijcere est, quadrigarios & bigarios morabantur, ne ante tempus, aut nō suo ordine currerent: & vt inter missus interual-

ls essent. Hoc ex priscis titulis eruit Turnebus, in quorum vno sic legitur, Qu. Rapidio Q. F. Lem. Mulioni moratori ludi Circ. nsis.

Moratorius, Adiectiuum { ἀναβολικός } Paulus Iurecons. Quo minus prædium iure pignoris distrahatur, oblata moratoria cautio non admittitur. Hoc est, Cautio quæ datur vt quis differat & expectet.

Moros { μωρός } Latinè fatuus & insipiens dicitur, teste Budæo. Plaut. Trinum 10, Is mores hominum moros & morosos efficit. De amore loquitur. A quo

Morari, prima longa { μωραίνειν } Infanire significat. Cuius exemplum in scommate illo Neroniano apud Tranquillum in Nerone, cap 33. Certe omnibus rerum verborúmque contumeliis mortuum insectatus est, modò stultitiæ, modò sæuitiæ arguens. Nam & morari eum inter homines desiisse, producta prima syllaba, iocabatur, multáque decreta vt insipientis atque deliri pro irritis habuit. Morari pro stupidè, & fatuè, & delirè agere dixit: quod Græci μωραίνειν dicunt. Budæus.

Morologus. Morosus, Vide MOS.

Morosophus, pen. corr. { μωρόσοφος } Nomen hominis inter stultum & sapientem ambigui. Bud. *Vn sage fol.*

MORPHEVS, dissyllabum, huius Morphei vel Morpheos, penult. corr. { μορφεύς } Filius aut minister Somni dei: sic dictus, quòd dormientibus inducat varias formas & visiones. Ouid. 11. Metamorphoseos, Excitat artificem simulatorémque figuræ Morphea.

Morphnus { μόρφνος } Aquilæ genus, circa paludes & lacus vitam præcipue agens: ab Homero Percnos, ab aliis etiam Plancus & Anataria appellatur. Vide Plin. lib. 10 cap. 3. vbi sex aquilarum genera enumerat, Melanaetum, Pygargon, Morphnon, Percnopterum, Gnesium & Halyæetum, &c.

Mors, mortis { θάνατος, τελευτή, μόρος, κῆρ, οἶτος } Cic. 1. Tusc. Sunt enim qui discessum animi à corpore putent esse mortem.

Mors, Dissolutio. Cic. 2. de Fin. Quæro autem quid sit, quod quum dissolutione, id est morte sensus omnis extinguatur, &c.

Extremum omnium rerum mors. Cic. Torquato, lib. 6. 22.

Finis vitæ miseræ mors esse videtur. Cic. 1. Tusc.

Mors non est interitus omnia tollens atque delens, sed quædam quasi migratio commutatióque vitæ: quæ in claris viris & fœminis dux in cælum soleret esse. Cic. 1. Tusc.

Mors vltima linea rerum est. Horat. 1. epist. 17.

Mors est migratio in eas oras quas qui è vita excesserūt, incolunt. Cic. 1. Tuscul.

¶Mortes, pluraliter apud Plinium iuniorem lib. 9. epist. 16, Confecerunt me infirmitates meorum, mortes etiam & quidem iuuenum. Sic Martial. lib. 3, Mortes blandæ. Cic. 2. de Finib. Præclaræ mortes sunt imperatoriæ. Quintil. Declamat. 2, Contra verbera & experimenta telorum, mortium pertulere patientiam.

In morte, Vide IN præpositionem.

Obnoxia morti Ouid. 14. Metam.

Arbiter mortis Pluto. Seneca Herc. fur. 7.

Cupidus mortis. Horat. 2. Serm. saty. 2.

Iusta exequialia. Stat. 12, Thebaid.

Fas Ouid epist. 20.

Gradus. Horat. 1. Carm. ode 3. Mortis gradus, inquit hic Turnebus, eius est ingressio accessus & aduentus, qui interdū formidabilior est & truculentior, interdum clementior: sed qui nauigationi se commisit, & mare turgidum tentauit, nullum mortis quantumuis immanem impetum videtur reformidare. Hæc ille.

Ianua. Silius lib. 11.

Imago. Virg. 7 Æneid.

Imago mortis, somnus. Cic. 1. Tusc.

Laquei. Horat. 3. Carm. ode 24.

Metæ. Virg. 12. Æneid. de Æolo quodam.

Mora. Ouid. epist. 10.

Nigror. Lucret lib. 3.

Fallaces notæ mortis & vitæ. Celsus lib. 2. cap. 6.

Solamen. Ouid. 12 Metam.

¶Acerbs. Ouid. 14. Metam.

Accersita Plin. iunior lib. 1. epist. 12. ad Calestrium, id est, vltro sibi illata.

Adaperta, In ADAPERIO.

Admota, In ADMOVEO.

Ægra. Virg 3. Georg.

Amara. Propert. lib. 2. eleg 18.

Blanda. Martial. lib. 3 epigramm. 62,

Sirenas hilarem nauigantium pœnam,

Blandásque mortes, gaudiúmque crudele.

Bona mors, pro laudabili & cita. Plin. iunior epist. vlt. lib. 2.

Mors quæstu certior. Colum. lib. 1. cap. 3.

Cita Horat. 1. Serm. saty. 1.

Claræ mortes pro patria oppetitæ, Vide CLARVS.

Communis omni ætati. Cic. de Senect.

Complorata. Cic. pro Domo, Videre prætextatos inimicos nondum morte complorata arbitria petentes funeris.

Consentanea, In CONSENTANEVS.

Cruenta. Ouid. epist. 2.

Deflorata omnibus. Cic. pro Sextio.

Deliberata. Horat. 1. Carm. ode 37.

Dira mors ante oculos vagatur. Seneca Octau. 6.

Discreta Ouid 11 Metam.

Vadimus haud dubiam in. Virg. 2. Æneid.

Dura. Virg 10 Æneid.

Extrema iam in morte. Virg. 2. Æneid.

Famosa Horat. de Arte.

Fera. Ouid in Ibin.

Fortunata mors, quæ naturæ debita, pro patria est potissimum reddita. Cic. 14 Philipp.

Gelida. Ouid. 2. Amor. eleg. 9.

Grauis, immatura, misera. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Nec mihi mors grauis est posituro morte dolores. Ouid. 3 Metam.

Honesta mors sæpe vitam turpem exornat, vita turpis ne mortis quidem honestæ locum relinquit. Cic. pro Quintio.

Horrida. Senec. Herc. OEth. 16.

Ignobili atque inhonesta morte occumbere, Vide SENOSTLIS.

Immatura. Cic. 4. in Catil.

Immitis, Tibul. lib. 1. eleg. 3.

Importuna mors omne sacrum profanat. Ouid. 3. Amor. eleg 8.

Indigna morte peremptus. Virg 6 Æneid.

Indiuidua mors est iuxta corpori. Senec. Troad. 5.

Indomita. Horat. 2. Carm. ode 14.

Inhonesta. Liu. Decad. 3. lib. 9.

Instans. Silius lib 8.

Inuidiosior Ouid 7. Metam.

Non inuisa est mors mihi. Senec. Octau. 17.

Iusta. Horat 4. Carm. ode 2.

Lurida. Silius lib. 13.

Merita morte perire. Vergil. 4. Æneid. Hoc sic declarat Turnebus: Mors est quædam naturalis, quum fatalem annorum summam confecimus, vt quum morimur in senectute profunda: mors est etiam merita, vt quam bellorum casus, & morbi intemperantia & cruditate quæsiti, aut scelera & crimina afferunt. Meruit enim mori qui in aciem prodiit. Hinc illud Æneæ,

-Et si fata fuissent, Vt caderem, meruisse manu. Is quoque mortem lacessit, qui luxuriósè intemperantérque viuendo valetudinem labefactat. At nec fato, nec merita morte Dido occidebat, sed morte immerita, vt subito furore correpta. Hæc ille.

Miseram solari. Virg. 10. Æneid.

Nec opina morte perdere aliquem. Ouid. 1. Metam.

Obita. Lucret. lib 1.

Pallida mors æquo pulsat pede pauperum tabernas, Regumque turres Horat. 1. Carm ode 4.

Placida morte quietus. Virg. 9. Æneid.

Pulchram properat per vulnera. Virg. 9 Æneid.

Pulcherrima. Plin. epist 16. lib. 3.

Rapta. Tibul. lib. 1 eleg. 3.

Nec nimio rigida prostrati morte iacebant. Lucret. lib. 6.

Sicca, Id est mors sine vulnere aut cæde. Iuuen. Saty. 10.

Squalida Senec. Medea, 10.

Subita Virg. 11. Æneid.

Tristis Virg. 11. Æneid.

Turpis. Lucret. lib. 6.

¶Abstulit clarum cita mors Achillem. Horat. 2. Carm. ode 16.

Absumi morte, In ABSVMO.

Absumptus morte, In ABSVMO.

Accelerare mortem Lucret. lib. 6.

Accersere Lucan. lib. 8, -prohibent accersere mortem. Id est aduocare, sibi inferre.

Turpis mors forti viro non potest accidere, neque immatura Consulari, nec misera sapienti Cic 4 in Catil.

Loca mortis adire Ouid 14 Metam.

Afferre mortem alicui. Seruius Cic. lib 4. 12, Et cui inimici propter dignitatem pepercerunt, inuentus est amicus, qui ei mortem afferret.

Afficere morte. Cic. pro Cluentio, Homines inimicos suos morte affici voluit. Seruius Ciceroni, lib 4. 12, Vir clarissimus ab homine teterrimo acerbissima morte est affectus.

Anteponenda seruituti turpitudinique mors. Cic. 1. Offic.

Appetere. Cic. 4. in Catil. Mortem à diis immortalibus non esse supplicii causa constitutam: sed aut necessitatem naturæ, aut laborum ac miseriarum quietem esse: itaque eam sapientes nunquam inuiti, fortes etiam sæpe libenter appetiuerunt. Ex vetusto codice rectius legitur oppetiuerunt.

Iusta morte cecidere Centauri. Horat. 4. Carm. ode 2.

Capere plures mortes, Mori pluribus mortibus. Quintil. in Milite Mariano.

Honore mortis carentes. Virg. 6. Æneid.

Mors atris circumuolat alis. Horat 2. Serm. saty. 1.

Vitam cum morte commutare. Seruius Cic. lib. 4. 5.

Conficere extremum diem morte. Cic. 3. de Fin.

Consciscere sibi mortem, Vide CONSCISCO.

Consecuta mors matrem, In CONSEQVOR.

Immiti consumptus morte. Tibul. lib. 1. eleg. 3.

Contemnere. Seneca Herc. fur. 8.

Conceptam mortem præcordiis continere. Cic. 1. Tusc.

Damnatus morti, De cuius vita desperatur. Lucret. lib. 6.

Debemur morti nos, nostráque. Horat. de Arte.

Decreta mors est. Seneca Hippol 2.

Dédere aliquem morti, In DEDO.

Demittere aliquem. Virg. 5 Æneid.

Depellere Ouid. epist. 14.

Deprecari Ouid. 2. Fast.

Denincere Seneca Herc. OEth. 12.

Deuota morti pectora. Horat. 4. Carm. ode 14.

Anima diremptа morte. Lucret. lib. 1.

Dare morti aliquem. Horat. 2. Serm saty. 3.

Omnes per mortes animam sontem dare. Virgil. 10 Æneid. Id est per omnia mortis genera, hoc est per omnia supplicia. Seruius.

Ducere ad mortem. Cic. 1. Tusc.

Eripere aliquem. Virg. 12. Æneid.

Exigere. Seneca Theb. 2.

Pœnam exigere morte. Seneca Agamemn. 13.

Mors exiinit infelicitates Lucret. lib. 3.

Vulnera non explent mortem. Lucan. lib. 6. Hoc est, tot vulneribus vnus perire non potest.

Nulla morte nec igni cauti luctus. Silius lib. 6.

Manu facta mors, Ouid. in Ibin.

Defer-

Desertásque tulit sine funere mortes. Stat. 9. Thebaid.
Finire dolores morte. Ouid. 1. Metam.
Fugienda nunquam est mors. Matius Ciceroni, lib. 11. 28.
Functus morte. Ouid. 11. Metam.
Tormenta malæ conscientiæ in morte grauescunt. Lucr. lib. 3.
Habere mortem in procinctu. Quintil. in Milite Mariano.
Horrere. Virg. 10. Æneid.
Illachrymare morti alicuius, Vide ILLACHRYMO.
Mors imitata quietem. Stat. 5 Syl. 3.
Imminet & impendet mors. Cic. 1. Tusculan. Non deterret sapientem mors, quæ propter incertos casus quotidie imminet: & propter vitæ breuitatem nunquam longè potest abesse. Idem 1. de Finibus, Accedit etiam mors, quæ quasi saxum Tantalo semper impendet.
Imperare mortem, & accipere mortem alicui, contraria. Seneca Thebaid. 1.
Mortem senioribus imputat annis. Ouid. 15. Metam.
Inferre, Vide INFERO.
Instructus ad mortem condemnandam, Vide INSTRVO.
Præsentemque viris intentant omnia mortem. Virg. 1. Æneid.
Interire morte. Ouid. in Ibin.
Mors res interimit. Lucretius lib. 2.
Inuenire mortem manu. Virg. 2. Æneid.
Viam mortis inuenio. Seneca Herc. fur. 13.
Irrumpere mortes. Ouid. 11. Metam.
Iuncta leuauit morte dolorem. Silius lib. 17.
Luctari morti, Hoc est morti reluctari, seu repugnare: vel pugnare cum morte. Silius lib. 10.
Luere quippiam morte, In LVO.
Mactare morte, Vide MACTO.
Maturare alicui mortem, Vide MATVRVS.
Minari. Cic. 4. in Catil. Mors, quam illi mihi fortasse minitantur, omnibus est parata.
Mitti ad. Cic. 1. Tusculan. Magna me, inquit, spes tenet, Iudices, bene mihi euenire quòd mittar ad mortem. De Socrate.
Mulctari morte. Cic pro Cluentio.
Mulctare tristi morte, In MVLTO.
Mortem obire, Mori. Festus, Mortem obiisse, ea consuetudine dicitur, qua dixerunt antiqui ob Romam legiones ductas, & ob Troiã duxit exercitum, pro ad: similitérque vadimonium obiisse, id est ad vadimonium isse: & obuiam, ad viam. Hactenus Festus. Cicero 5. Philipp. Quid Macedo Alexander, quum ab ineunte ætate res maximas gerere cœpisset, nónne tertio & tricesimo anno mortem obiit? Et pro Sestio, Morte obita. Vide OBEO.
Multi mortem obeunt. Lucret. lib. 4.
Morti obiicere. Cic. in Vatinium. Qui Consulem morti obiiceris, inclusum obsederis, extrahere ex suis tectis conatus sis.
Occumbere morti, mortem, & morte. Cic. 1. Tuscul.
Occupauit eum mors, In OCCVPO.
Offerre alicui. Cicero pro P. Sestio, Eadem sibi manu vitam exhausisse, qua mortem sæpe hostibus obtulisset.
Oppetere. Cic. 5. Verr. Dyrrhachinum primum ciuitatis eadem ratione mortem oppetiisse.
Honesta mors nunquam fugienda, sæpe etiam oppetenda. Matius Ciceroni, lib. 11. 28.
Opponere aliquem. Virg. 2. Æneid.
Orare. Virg. 4. Æneid.
Peragere. Plin. iunior epist. 14 lib. 3.
Perdere mortes. Stat. 9. Thebaid.
Pulchram petunt per vulnera. Virg. 4 Georg.
Morte boum tellus placanda duarum. Ouid. 4. Fast.
Poscere mortem sub armis. Silius lib. 10.
Præcipere mortem, Vide PRÆCIPIO.
Præstat mors omnia mortuo, quæ viuo, Id est relinquit. Lucr. lib. 3.
Precari. Ouid. 1. de Ponto. eleg. 2.
Premere aliquem mortibus. Lucan. lib. 7.
Morte & suspendio remedium iniuriæ suæ quærere. Cic. 5. Verr.
Reducere aliquem à morte. Virg. 4. Æneid.
Morte aliquid relinquere. Virg. 4. Æneid.
Resignat lumina. Virg. 4. Æneid. de Mercurio.
Satisfacere morti. Quintil. in Pariete palmato, Et an morti satisfecisset, intellexit. Hoc est an omnino patrem occidisset.
Sternere aliquem morti. Virg. 12. Æneid.
Sternere aliquem subita. Virg. 11. Æneid.
Subest mors quibusdam morbis. Cels. lib. 2. cap. 6.
Media iam morte tenetur. Virg. 2. Æneid.
Transire in. Quintil. Declamat. 2.
Mors immatura vagatur. Lucret. lib. 5.
¶ Mors memoriæ. Plin. lib. 14. cap. 22, Hinc rerum omnium obliuio mórsque memoriæ.
Morior, moriris, pen. prod. vel moreris, pen. corr. mortuus sum, mori, & moriri, pen. prod. { θνήσκω, τελευτῶ, ἀποθνήσκω, ...} Notum verbum. Cic. de Senect. Moriendum certè est, & id incertum an eo ipso die.
Mori nemo sapiens miserum dixit, ne beato quidem. Cicer. Torquato. lib. 6. 3.
Mori ex vulneribus. Pollio ad Cic. lib. 10, Pansæ exercitum concisum esse, Pansam ex vulneribus mortuum.
Ab ente mori. Lucanus lib. 2.
Moriebatur in studio dimetiendi cœli. Cic. de Senect. Mori videbamus in studio dimetiendi penè cœli, atque terræ C. Gallum familiarem patris tui Scipionis.
Mori per singula membra. Florus lib. 3. cap. 21.
Iussus mori. Virg. 3 Æneid.
Immeritus mori, Dignus qui semper viuat. Horat. 3 Carm. ode 2.
Dulce & decorum est pro patria mori. Horat. 3. Carm. ode. 2.
Ante diem morior. Ouid. 3. de Arte.

Per vim. Horat. 3 Carm. ode. 4.
Non omnis moriar: multáque pars mei
Vitabit Libitinam. Horat. 3. Carm. ode 3.
Acrius mori. Propert. lib. 2. eleg. 3.
Æquissimo animo moritur sapientissimus quisque, stultissimus iniquissimo. Cic. de Senect.
Insano amore mori. Ouid. 1. de Arte.
Curis morior. Tibul. lib. 1. eleg. 7.
Desiderio alicuius. Cic. Attico, lib. 1. 2.
Frigore. Horat. 1. epist. 18.
Letho morière vicurum. Stat. 9 Thebaid.
Quin morere, vt merita es. Virg. 4. Æneid.
¶ Fama moritur. Cic. Post reditum in Senatu, Quo vestrorũ in nos beneficiorum memoria ac fama moriatur?
Meriti morietur gloria vestri. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.
Memoria suauissimi hominis ne moriatur. Cic. in Pisonem.
Sermo moritur. Cic. pro Cælio, Atque vt iste interpositus sermo deliciarum desidiæque moreretur.
Virgæ morientur. Plaut. Capt. 11,
Væ illis virgis miseris, quæ hodie in tergo morientur meo.
Vnguentum suis horis moritur. Plin. lib. 13. cap. 3.
¶ Moriar, Iurandi verbum, quemadmodum Dispeream. Cic. ad Attic. lib. 8. Moriar, si magis gauderem si id mihi accidisset.
Moriendo ponere sensus. Ouid. 2. Trist. eleg. 3.
Moriens, Participium { ἀποθνήσκων. } vt
Lumina morientia. Ouid. 9 Metam.
Cycno moriente dulcior vocem mouit. Seneca Hipp. 3.
Digiti morientes. Ouid. 5. Metam.
Herba. Virg. 7. eclog.
Lingua. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.
Mortuus, Aliud participium { νεκρός, ἄψυχος, θανών, ... } Plautus Aulul. 21.
Spirantis mortui effigies. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 3.
Hospes mortuus. Ouid. 5. Fast.
Lacerti senis athletæ mortui. Cic. de Senect.
Plausus. Cic. Attic. lib. 1, Cæsar quum venisset mortuo plausu, Curio filius est insecutus. Huic ita plausum est, vt, &c.
Exsanguis & mortuus concidisti. Cic. in Pisonem.
Concidit mortuus veneno poto Themistocles. Cic. de Clar. Orat.
Inferre mortuum in domum alicuius. Cic. pro Milone.
Infra mortuos aliquem mandare, non solùm ex numero viuorum exturbare. Cic. pro Quintio.
Mortuo verba facere, Est frustra vel suadere, vel orare, perĩde quasi mortuo quis loquatur. Terent. Phorm. 5. 9, Verba fiũt mortuo. Natum adagium à ridicula consuetudine veterum, vita defunctos ter voce cientium, vnde & Conclamati dicebantur: præterea in pompis funeralibus multa deplorantium erga mortuum. Ex Erasmo.
A mortuo tributum exigere, vel colligere, Vide A vel AB præpositiones.
Excitare aliquem à mortuis. Cic. 1. de Orat.
Moriturus, pen. prod. { θανούμενος } Aliud particip. vt
Crudeli funere moriturus. Virg. 4. Æneid.
Dronos fertur moriturus in hostes. Virg. 2. Æneid.
Moribundus, Adiectiuum { ἀποθνήσκων } Moriens. Cic. pro Sextio.
Fulua moribundum extendit arena. Virg. 5. Æneid.
Cui me moribundam deseris hospes? Virg. 4. Æneid.
Hostia moribunda cecidit. Virg. 3. Georg.
Ora. Propert. lib. 3. eleg. 7.
Pectus. Ouid. 15. Metam.
Vox. Stat. 8. Thebaid.
Mortalis, & hoc mortale, pen. prod. { θνητός, ἐπίκηρος } Quod morti subiectum est. Cicer. 3 de Natur. deorum, Mortale igitur omne animal & dissolubile & diuiduum sit necesse est.
Acta deos nunquam mortalia fallunt. Ouid. 1. Trist. eleg. 2.
Animæ. Horat. 2. Serm. satyr. 6.
Arma mortalia demorari. Virg. 10. Æneid.
Pro conditione vitæ mortalis immortalitatem consequi. Cicer. 14. Philipp.
Corda. Virg. 1. Georg.
Corpora. Cic. de Senect.
Deus quidam. Quintil. lib. 1. cap. 10. De Oratore.
Facta mortalia, Facta hominum. Horat. de Arte.
Mortalia demere fila. Ouid. epist. 22.
Forma. Virgil. 9 Æneid.
Fortuna nonnunquam tanquam ipsa mortalis cum immortali natura pugnare videtur. Cic. 2. Offic.
Fulgor syderum. Plin. lib. 2. cap. 8.
Genus. Ouid. 1. Metam.
Inimicitiæ mortales, amicitiæ immortales. Cic. pro Rabir. Posthumo.
Leges. Liu. 4. bel. Maced. Sic quas tempora aliqua desiderarunt leges, mortales (vt ita dicam) & temporibus ipsis mutabiles esse video. Mortales leges intelligit Liuius non firmas, sed temporarias. Senec. autem epistola 64, Legem mortalem vocat mortalium, vel mortalitatis.
Lumen. Quintil. lib. 5. cap. 14.
Mucro. Virgilius 12. Æneid. Hoc est mortali manu factus. Seruius.
Mundum mortalem fecit Plato. Cic. 1. de Nat. deor.
Opera. Liu. 1. ab Vrbe, Secundum inde prælium Latinis, Æneæ etiã vltimum operum mortalium fuit.
Sermo. Lucret. lib. 5.
Vita. Lucret. lib. 3.
Turmæ. Horat. 3 Carm. ode 4.
Vulnus. Virgilius 12. Æneid. Hoc est ab homine mortali illatum. Seruius.

M

Vultus. Virg. 1 Æneid.

¶Mortale & Æternum, cōtraria. Cic. 4. Acad. Et quicquid est, mortale sit an æternum?

Mortale & caducum: quibus opponimus Diuinum & æternum. Cic. 1. de Legibus.

Nil mortale loquar Horat. 3. Carm ode 25.

Nec mortale sonans. Virgil. 6. Æneid.

¶Mortalior, Comparatiuus. Plin. lib. 34. cap. 14, Eadémque prouidentia nihil in rebus mortalibus faciente, quàm quod infestissimum mortalitati.

Mortalis, pen. prod. {θνητός} Substantiuum, pro homine. Cic. 7. Verr. Nam illum paucis horis primæ actionis omnium mortalium sententiis condemnant.

Ægri mortales. Virg. 1. Georg.

Misetiunt mortalis casum subire. Cic. Antequam iret in exil.

Turpe deum mortali cedere Ouid. 9 Metam.

Tranquilla pace mortales iuuare dicitur Venus. Lucret. lib. 1.

Tribuere plus alicui, quàm mortali concedere par est. Lucretius libro 4.

¶Mortalis, Mortē afferens, mortifer. Cyprian. lib. 1. epist. 7 ad Epictetum, Nec audiant eos qui se fallaci & mortali circumuentione decipiunt. Idem in tractatu De bono patientiæ, Adulterium, fraus, homicidium, mortale crimen est.

Mortalitas, penult. corr. mortalitatis {τὸ θνητόν} cui contrarium est Immortalitas. Cic. 1. de Nat. deor. Aut non omne quod ortum sit, mortalitas consequatur. Quintilian. lib. 6. in Proœmio, Festinantémque metu meæ mortalitatis, prostrauit.

Euentus mortalitatis imputari medico non debet. Vlpian. in l. Illicitas § Sicuti. D. De offic. præsid.

Turbatus ordo mortalitatis. Scæuola in l. Nam etsi. D. De inoffic. testam.

Asserere se à mortalitate, Vide ASSERO.

Omne quod ortum est, mortalitas consequitur. Cicero 1. de Natura deorum.

Differre aliquid in mortalitatem. Vlpian. in l. Mulier. §. 1. D. ad Senatuscons. Trebel. Hic Mortalitas accipitur pro morte.

Intercipi mortalitate, Vide INTERCIPIO.

Supra mortalitatem tibi sunt omnia tributa. Cic. Octauio, 8.

Mortalitas mollitiæ. Plin. lib. 36. cap. 22.

¶Mortalitas, pro hominibus mortalibus. Plin. lib. 2. cap. 76, Mortalitas ipsa inuenit sibi medium quiddam.

¶Mortalitas, pro morte. Vlpian. in l. vlt. D. ad leg. Iul. maiest. Is qui in reatu decedit, integri status decedit. Extinguitur enim crimen mortalitate.

Mortualis, & hoc mortuale, pen. prod. {νεκρικός} Quod ad mortuos pertinet. Plaut. Asinar. 13, Hæ non sunt nugæ, non enim mortualia. Antiquum.

Mortuarium, Idem. Domitius apud Gellium, Vos philosophi, inquit, mera estis (vt M. Cato ait) mortuaria glossaria. Vide Noct. Attic. lib. 18. cap. 7. Hoc autem verbo Domitius acriter philosophos pungit, vt loquaces, & inanium verborum funditatores, præficisque similes, quæ in mortuos næniam argutam & nugacem canebant. Glossaria mortuaria igitur intelligo per diminutionem linguas ad contemptum, vt ita dicam, præficales. Turnebus.

Mortifer, pen. corr. siue Mortiferus, mortifera, mortiferum, penul. corr. Adiectiuum {θανάσιμος, θανατηφόρος, ὀλέθριος} Quod mortem affert. Cicero 1. Tusculan. Et quum pene in manu iam mortiferum illud teneret poculum, loquutus ita est, vt non ad mortem trudi, verùm in cælum videretur ascendere. De Socrate.

Bellum mortiferum. Virg. 6 Æneid.

Mortiferus dolor, apud Celsum sæpe legitur. Et lib. 5. cap. 26.

Mortiferum fatum. Silius lib. 10.

Grauis & mortifer morbus. Cic. 1. de Diuin.

Plaga. Cic. in Vatinium.

Insanabilis & mortifera plaga. Cic. pro Sextio.

Pœna Quintil. lib. 7. cap 4.

Præcepta mortifera pro salutaribus conscripserunt imperiti. Cic. 2. de Legibus.

Vis mortifera. Lucret. de rer. natur. lib. 6.

Vrtica contactu. Plin. lib. 10. cap. 59.

Vulnus. Liu. 2. ab Vrbe.

Mortiferè, pen. corr. {θανασίμως} Aduerbium, Lethaliter. Vlpian. in l. Huic scripturæ D. ad leg. Aquil. Si seruus vulneratus mortiferè, postea ruina vel naufragio perit. Rursus ibidem, Sed si vulneratū mortiferè liberum, &c. *Blessé à mort.*

Morticinus, penult. prod. Adiectiuum {θνησιμαῖος} Exangue, corruptum, vnde Morticinam carnem dicimus animalium, quæ non sunt mactata, sed per se mortua. Plinius, Sola hæc auis in eo genere morticinā carnem non attingit. Varro 2. de Re rust. cap. 9, Morticinæ ouis nō patiuntur vasci carne.

Morticini, Pedum claui. Plin. lib. 22. cap. 23, Clauis pedum, qui vulgò morticini appellantur, nitro mixto, ante subactū. Subaudi, circumlinitur laser.

Morsicatim, Morsiuncula, Morsus, Vide MORDEO.

MORTAM, Vnam esse ex Parcis dicunt, quas veteres Latini tres esse putauerunt, easque nascituris & morti præsidere. Earum nomina fuerunt Nona, Decima, & Morta: quo commentum illud videntur voluisse significare, tempestiuum partus tempus esse mensem nonum & decimum: qui verò ante hoc tempus in lucem prodeunt, aut mortuos nasci, aut viuos statim mori. Sipontinus ex Martiano.

Mortarium, mortarij {θυεία, ἴγδις} Vas in quo res resoluendæ pistillo teruntur. Plaut. Aulul 5,

Cultrum, securim, pistillum, mortarium,

Quæ vtenda vasa semper vicini rogant. Plin. lib. 12. cap 27, Fit & alio modo, quum in mortariis immatura vua teritur. Idem libro 36. cap. 23.

Mortarium, Lacus & conceptaculum in quo calx, siue intrita subigitur seruaturve. Budæus, Mortarium, locus vbi arenatum rutro subigitur. Vitruu. de tectoriis loquens, lib. 7. cap. 3, Græcorum verò tectores non his rationibus solùm vtendo faciunt opera firma, sed etiam mortario collocato, calce & arena ibi cōfusa, decuria hominum inducta ligneis vectibus pinsant materiem, & ita ad certamen subacta tunc vtuntur. Plin. lib. 36. cap. 23, In Græcia tectoriis etiam arenatum quod inducturi sunt, prius in mortario ligneis vectibus subigunt.

Mortarium. Donatus in illud Terentij,

Tute hoc intristi, tibi est omne exedendum. Quod ait à rusticis de alliato mortario dici solere, mortarium cibum ipsum, id est moretū vocat, à quo moretarium, pilam vbi interitur, & extrita litera mortarium dictum est.

Mortariola, Vide iostà OSTEL.

Morticinus, Mortifer, Vide MORS.

Mortuum mare {νεκρὰ θάλασσα} Strabo dicitur, quia nihil viuum gignit. Lacus est in Pentapoli Syriæ, qui nihil præter bitumen gignit, nihil in eo graue submergitur. Vnde & Asphaltides vocatur, siue ab eo quod Græci bitumen ἄσφαλτον appellant: siue ἀπὸ τοῦ ἀσφαλοῦς, hoc est à securitate, eo quòd corpora viua & innatent, tutáque sint à submersione.

Morus, mori, fœminini generis {μορέα} Arbor nouissima Vrbanarum germinans, nec nisi exacto frigore: ob id dicta sapientissima arborum. Sed quum cœpit, in tantum vniuersa germinatio erumpit, vt vna nocte peragat etiam cum strepitu. Hæc Plin. lib. 16. cap. 25. Sunt tamen qui à Græco deriuatum putent mori vocabulum, quód fructus nigros proferat. μαυρὸν autem, Græci nigrum vocant.

Arbor mori. Plin lib. 16 cap. 44.

Morum, mori, n. gen. {μόρον} Fructus mori arboris.

Sanguineis frontem moris, & tempora pingit. Virgil 6. eclog.

Nigra. Horat 2. Serm. satyra 4.

Mora quoque in rubis sunt, sed multum ab his differentia. Colum. lib. 5. cap. 10.

Excussa rubetis Ouid. 4. Fast.

Hærentia in duris rubetis. Ouid 1. Metam.

MORYLLI {μορύλλοι} Macedoniæ populi in occasum vergentes, iuxta Allantenses, & Lyncestas. Plin lib. 4. cap. 10.

MORYCHVS {Μόρυχος} Cognomen Bacchi apud Siculos, cuius faciem vindemiæ tempore musto & recentibus ficis illinere consueuerunt. Vide Erasmum in prouerbio Morycho stultior.

Mos, moris, masculini generis {ἦθος, τρόπος} Est vitæ institutum consuetudine firmatum. Varro ait morem esse institutum animi, quod sequi debeat consuetudo. Cic. pro Cluent. Non mos, consuetudóque seruata.

Mores aquæ. Colum. lib. 6 cap. 29, Mores autem laudantur qui sunt ex placido & concitato mitissimi.

Mos oblitus est hominibus, neque nouisse cuius nihili sit faciunda gratia. Plaut. Capt. 18.

Mos & consuetudo ciuilis Cic. 1. Offic.

Nec mos bellantes vnà stabulare. Virg. 3 Georg.

Mos est. Cic. de Clar. Orat. Mos est hominum, vt nolint eundem pluribus in rebus excellere.

Mos erat antiquus Ouid. 15 Metam.

Virginibus Tyriis mos est gestare pharetram. Virgilius 1. Æneidos.

Vt mos est, vt fieri solet. Cic. 7. Verr.

Is genti mos dirus erat. Sil. lib. 16.

¶Moris est. Cic. 3. Verr. Tum illa vt aliquid responderet, negauit moris esse Græcorum vt in conuiuio, &c.

Græcia principium moris fuit. Ouid 2. Fast.

Habebat hus moris, Id est hunc morem seu consuetudinem. Plin. iunior lib. 1. epist. 12. ad Calestrium.

Mos vestis. Iustinus lib. 1 de Semiramide loquens, Quem morem vestis, exinde gens vniuersa tenet.

¶More. Plaut. Trinum. 14, Scuta iacere, fugeréque hosteis, more habeant licentiam.

More institutóque omnium defendere. Cic. pro Cecinna.

More agere, institutisque ciuilibus Cic 1. Offic.

Accusatorio more, & iure facere aliquid. Cic. pro Flacco.

More fit. Plaut. Trinum ta.

More rotat fundæ Ouid. 4. Metam.

More scribo, Vt soleo. Cicero ad Oppium, libe. 11. 29, Tu mi Oppi conseruabis amorem tuum (etsi more magis hoc quidem scribo, quàm quo te admonendum putem) meáque omnia tuebere.

Meretricio more viuere. Cic. pro Cælio.

More, pro De more. Virg. 7 Æneidos,

Hoc Priami gestamen erat quum iura vocatis

More daret populis.

Bestiarum more vagari. Cic. 1. de Inuent.

Ferarum. Horat. 1. Serm. satyra 3.

Degere vitam more feræ. Virg 4. Æneid.

Gigantum more bellare cum diis, est naturæ repugnare. Cicero de Senectute.

More hominum euenit Terent. Andr. 5 6.

More ingenij humani. Salust. in Iugurtha.

Mæandri more, Vide MÆANDER.

More maiorum. Cicero ad Atticum, libro octauo, Ipsi Consules, quibus more maiorum concessum est, vel omnes adire prouincias, &c.

More noualium proscindatur terra: Id est quemadmodum noualia. Colum. lib. 3. cap. 13.

More omnium, Vt solent omnes. Cicer. ad Cornificium. libro 12, Quod mihi existimationem tuam, dignitatémque commendas, facis tu quidem omnium more.

Mora patrum. Virg 3. Georg.

More

More Romano, pro Vere, & ex animo. Cic. in epist. Ego te, inquit, Balbo, quum ad vos proficiscetur, more Romano commẽdabo. Iterum, Sed more Romano, quomodo homines non inepti loquuntur, probiorem hominem, meliorem virum, pudentiorem esse neminem. Est & more Romano, vt homines Romani sentiunt. Cic. Id vtrum Romano more loquutus sit, bene nummatum te futurum: an quomodo Stoici dicũt, omnes esse diuites, qui cœlo & terra frui possunt, postea videro. Turnebus.

¶ More meo. Cic. 1. de Oratore, Neque grauabor breuiter meo more quidquaque de te sentiam, dicere.

Ignima more suo sese in cunabula condent. Virg 4. Georgicorum. De apibus.

Nouo more aliquid facere. Cic. 4. Verr. Hoc iniecto metu iudicibus, nouo more, nouo exemplo, ecquam rem putatis esse in Sicilia, nisi ad nutum istius iudicatam?

More isto. Plaut Bacchid. 11.

¶ Ad morem. Quintil. lib. 4. cap. 2, Materias sibiipsi fingunt, & ad morem actionum prosequuntur.

De more. Virgil. 1. Æneidos,

Nanque humeris de more habilem suspenderat arcum.

Et circum Iliades crinem de more solutæ. Virg 3. Æneid.

Cæsis primùm de more iuuencis. Virg. 5. Æneid.

Agmina assueto belli de more sequuntur. Sil. lib. 7.

Comptos de more capillus turpare sanguine. Virg. 10. Æneid.

Ex more. Horat. 2. Serm satyra 3, Ex more imponens cognata vocabula rebus.

Priscósque deos ex more precatus. Ouid. 15. Metam.

Ex moribus disciplináque aliquorum barbariem quandam delere. Cic. pro Corn Balbo.

In morem. Virgil. 1. Georgicorum,

-perque duas in morem fluminis Arctos. Id est in similitudinẽ, vt ait Valla lib 4.

In morem stagni. Virg 8. Æneid.

Sinuoso flexu in morem fluminis elabi Virg. 1. Georg.

In morem operis componere carmina. Horat. 2. Serm. satyr. 1.

In more. Cic. 2. de Lege agraria, Est hoc in more positum, institutóque maiorum, vt ij qui, &c. Idem 2. Offic. Quódque in patriis est moribus, multorum causas & non grauatè, & gratuitò defendere. Idem 2. de Legibus, De quo quum consulerent Athenienses Apollinẽ Pythium, quas potissimum religiones tenerent: oraculum editum est, quæ essent in more maiorum. Ibidem, Tamen hæc erant ferè in more maiorum. Vide IN.

In moribus est mihi. Cic. ad Atticum, lib. 6. 1. Qui locus tamen corruptus est: legendum enim est in amoribus: hoc est, in deliciis. Bsyfius.

Per hunc morem. Horat 1. epist. 1.

Tempestas sine more furit. Virg. 5 Æneid.

¶ Moribus, pro More & consuetudine. Cic. pro Cecinna, Et de fundo Cecinna moribus deduceretur.

Qui sapit, innumeris moribus aptus erit. Ouid. 1. de Arte.

Castus moribus, In CASTVS.

Consimilis moribus, In CONSIMILIS.

Incompositus Quintil. lib. 4 cap. 5.

Perfectus. Quintil in Procem. lib. 1.

Natura vel more perfecta virtus. Cic. 1. Acad.

Argumenta morum. Quintil. lib. 3. cap 9.

Morum dulcedo ac suauitas. Patercul. lib. 2.

Doctus imitator. Horat. de Arte.

Veritas. Quintil. lib. 6. cap. 2.

¶ Æqui mores modicis erroribus. Iuuenal. satyra 14.

Antiqui mores, Vide ANTIQVVS.

Moris antiqui homo, In laude ponitur, pro eo qui antiquam innocentiam obseruat. Liu. 9. bell. Maced.

Antiquus mos factorum. Lucret. lib. 1.

Auidi mores, In AVIDVS.

Austerus. Cic. pro Cælio.

Barbares. Horat. 1. Carm. ode 27.

Bonus Plaut. Capt. 5.

Ciuiles mores. Vide paulo pòst, Prosternere mores, &c.

Commodi mores. Cic de Amic. Atque hoc quidem videre licet, eos qui antea commodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari.

Curui mores, Non recti. Pers. satyra 3.

Damnati Iuuenal. satyr. 13.

Deductus. Horat. 4. Carm. ode 4.

Feri mores hominum Senec. Octau. 7.

Humiles. Stat. 3. Sylu. 3.

Immodesti, Vide IMMODESTVS.

Improbus Plaut. Trinum. 14.

Indocti, Vide INDOCTVS.

Infandus. Stat 4. Thebaid.

Infectus vitio genti, Vide INFICIO.

Insuetus, Vide INSVESCO.

Intermortui mores, Vide INTERMORIOR.

Intorti mores, Valde torti, praui. Pers. satyr. 5.

Non inutilis. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Lepidi, Vide LEPIDVS.

Malignus. Claud. 1. Paneg.

Mariti, Vide MAS.

Mendosi, Vide MENDA.

Mitissimi, Vide MITIS.

Nocentissimi Quintil. lib. 2. cap. 15.

Noui, Vide NOVVS.

Pacifici. Claud. 3. Paneg.

Pallentes mores, Qui pallidos efficiunt. Vitiis eorum, qui verentes reprehendi, pallent. Persius satyra 5.

Patrius. Ouid 6. Metam.

Patrius mos Academiæ. Cic. 1. de Orat.

Peregrini. Iuuenal. satyra 6, Prima peregrinos obscœna pecunia mores Intulit.

Peruersus. Cic. pro Roscio Comœdo.

Pessimi, Vide paulo pòst, Prætendere vultum, &c.

Pudici Plin. lib. 28. cap. 8.

Rabidi. Ouid 3. de Arte.

Rectus Horat 2. epist. 2.

Rigidi. Ouid. 2. de Remed. amor.

Seueri. Plin. lib. 18. cap 8.

Solennis sacrorum Lucret lib. 1.

Teneri. Iuuenal. satyra 7. in fine,

-vt mores teneros ceu pollice ducat. Id est, vt præceptor formet mores puerorum, quomodo solet figulus è luto quales vult formas pollice ducere.

Vsitus. Virgil. 1. Georg.

¶ Accipere morem. Cic. 3. Offic. Præclarum à maioribus morem accepimus rogandi iudicis, si eum teneremus, quæ salua fide facere possit. Vide ACCIPIO.

Adumbrare morem alicuius, Imitari. Curt. lib. 10, Nec Persis Macedonum morem adumbrare, nec Macedonibus Persas imitari indecorum est.

Affingere mores, Vide AFFINGO.

Agere morem, Vide AGO.

Recto more agere aliquid Horat. 2. epist 2.

Austero more & modo agere. Cic. pro Cælio,

Astringere mores. Quintil lib. 1 cap. 2.

Bibere more Græco, Vide BIBO.

Bibere mores. Claud. de Nupt. Honorij.

Captare mores, Vide Capto in CAPIO.

Cedere moribus alicuius. Horat 1 epist. 19.

Rebus mores cessere secundis, Id est cum fortuna immutati fuerunt mores. Lucan. lib. 1.

Colere mores populi, Vide COLO.

Condere mores alicuius gentis. Instituere. Curt. lib. 8.

Conformare mores. Cic 4. de Finibus, Quarum quum vna sit, qua mores conformari putantur, differo, &c.

Congruere cum alterius moribus, In CONGRVO.

Congruere in morem alicuius. Vide CONGRVO.

Pertinet ad faciem rabidos compescere mores. Ouid. 3 de Arte.

Comprobare mores factis, In COMPROBO.

Consequi morem, In CONSEQVOR.

Conuenientes mores, In CONVENIO.

Corrumpere mores alicuius, In CORRVMPO.

Custodire morem, In CVSTODIO.

Decedere de suo more, In DECEDO.

Deduci ad morem alicuius, In DEDVCO.

Mendosos defendere mores. Ouid. 2. Amor. eleg. 4.

Detegunt se mores. Quintil. lib. 1 cap. 3.

Nocentissimis moribus perniciosa dare instrumenta. Quintilian. lib 2. cap. 15.

Effingere. Cic. 2. de Diuin. Quis non videt & formas, & mores, & plerosque status ac motus effingere à parentibus liberos?

Excolere. Quintil. in Procem. lib. 4.

Exornare morem communis sermonis decore quodam scenico. Quintil lib. 1. cap. 10.

Scilicet expectas solitum tibi moris honorem? Ouidius 3. Trist. elegia 13.

Exprimere oratione mores alicuius iustos, integros, religiosos, &c. Cic. 2. de Orat.

Exuperas morum nobilitate genus. Ouid. 4. Trist. eleg. 4.

Nam morem fecerat vsus. Ouid. 2 Metam.

Peruerso more facere. Cic. pro Rosc. Com.

Facta moribus vis, cui opponitur Contra morem facta. Cic. pro Cecinna.

In faciem, moréSque meos noua crimina fingis. Ouid. epist 12.

Sui quisque fingitur moribus. Cic. in Parad.

¶ Morem gerere, Obedire. Terentius Eunuch. 1. 2, Mos gerundus est Thaidi.

Morem gerere animo. Plaut. Amphit 3.

Sed gerat ille suo morem furiosus amori. Ouidius 2. Amor. elegia 2.

Mores quos antè gerebant, Nunc quoque habent. Ouidius 7. Metamorph.

Imitari mores & disciplinam alicuius. Cic. pro Deiotaro.

Immutare mores, Vide IMMVTO.

Pacis morem imponere populis, Id est leges pacis. Virgil. 6. Æneidos. Seruius.

Incessit mos, Vide Incesso, in INCEDO.

Inducere, Vide INDVCO.

Nouos inducere mores. Stat. 12. Thebaid.

Inducere aliquid in mores populi. Cic. 2. de Oratore, Qui hoc primus in nostros mores induxit.

Induere mores pudicos & seueros, Vide INDVO.

Inficere prauis moribus, Vide INFICIO.

Hominum mores inspicere. Horat. 1. epist. 2.

Instruere. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Ad vitium mores instruet inde suos Ouid. 2. Trist.

Labuntur ad mollitiem mores, Vide LABOR, laberis.

Manet mos, Vide MANEO.

Manet mos antiquus. Cic. Rufo, lib. 5. 20.

Mutare mores, Vide MVTO.

Obcallescere mores, Vide OBCALLESCO.

Oblinere se moribus externis. Cic. in Bruto.

Obserere mores, Vide OBSERO, obseris.

Occallucre mores. Columel.lib.8. cap.16, Sed quoniam sic mores occalluere, nó vt hæc vsitata, verùm vt maximè laudabilia & honesta iudicarentur: nos quoque.&c.
More & exemplo opitulari. Cic pro Cecinna.
Ornare moribus aliquid Horat.1.epist.1.
Ostendere mores alicuius. Vide OSTENDO.
Feros mores immanémque alicuius naturam ostendere. Cic.pro Rosc. Amer.
Pati mores. Plin.lib.36.cap.16. Quid ferri duritia pugnacius? Sed cedit & patitur mores: trahitur nanque à magnete lapide, &c.
Se miro perdere more, Ferre vocatur opem. Ouid.13 Metam.
Perdere mores alicuius Quintil.lib.1.cap.1.
Perducere aliquid in morem. Cic.2.de Inuent. Aut quod in moré vetustas vulgi approbatione perduxit: quod genus, pactum, par, iudicatum.
Perlucent mores, & quodammodo agnoscuntur ex oratione dicétis. Quintil.lib.6.cap.12.
Permittere morem. Virgil.1. Æneid.
Hæc melior specie, moribus illa placet. Ouid.1. Amor. eleg.4.
Prætendere vultum & tristitiam pessimis moribus. Quintilian.in Procem.lib.1.
Prosternere mores ciuiles, Euertere, perdere. Plinius lib.36.cap.15.
Pallentes radere. Pers.satyr.5.
Recipere aliquid in. Quintil.lib 5.cap.10, Quæ legibus cauta sunt: quæ persuasione, etiam si non omnium hominum, eius tamen ciuitatis aut gentis in qua res agitur, in mores recepta sunt.
Referre morem aliquem. Virg.5. Æneid.
Morem antiquũ referre, pro Reducere. Suet. in Iulio Cæs.cap.20.
Exemplóque suo mores reget. Ouid.15 Metamorph.
Virtutem & mores alicuius repræsentare. Horat.1.epist.20.
Sensus moresque repugnant Horat.1.Serm.satyr.3.
Retinere morem, Cic.2.de Finib.
Reuocare. Cic.5 de Finib.
Seruare. Quintil.lib.1.cap 2.
Soluere morem traditum à prioribus, Vide SOLVO.
Regibus hic mos est, &c. Horat.1.Serm satyr.9.
Tenere morem Cic.5.Tuscul. Quem morem quum Carneades acutissimè copiosissiméque tenuisset, &c. Iustinus lib.1.de Semiramide loquens, Quem morem vestis, exinde gens vniuersa tenet.
Sacrorum morem tenere. Virg.3. Æneid.
Traditum ab antiquis morem seruare. Horat.1.Serm satyr 4.
Ad nostrum vsum morémque transferri. Cic.3.de Orat.
Iam dolor in morem venit meus. Ouid.2 de Ponto, eleg.7.
More alieno viuere, Vide VIVO.
Moribus antiquis viuendum. Plaut. Trin.6.
¶Mores cæli. Plin lib.14.cap.1, Succúsque tantum gratia ex his pluribus modis ad cæli mores, solíque ingenia.
Vatum cæli prædiscere morem. Virg.1.Georg.

Moratus, pen.prod. Adiectiuum {ἠθικός} Qui siue bonis siue malis moribus præditus est. Cic.2. Tusculan. Quotus enim quisque Philosophorum inuenitur, qui sit ita moratus, ita animo ac vita constitutus, vt ratio postulat? Idem in Partit. Quemadmodum quisque generatus, quemadmodum educatus, quemadmodum institutus, moratúsque fuerit. Terent. Hecyr 4 4,
-sed quid mulieris
Vxorem habes? aut quibus moratam moribus?
Fabula rectè morata, In qua singularum personarum mores optimè exprimuntur. Acron. Horat. de Arte.
Morata iaoua. Plaut. Asina.8.
¶Moratus, in malam partem Plaut. Trucul.4,
-noui ego hominum mores:
Ita nunc adolescentes morati sunt.
Moratus bene Cic.2.Offic Bene morati reges. Plaut. Persa,16.
Si incolæ bene sunt morati, pulchrè munitum arbitror.
Moratum optimè genus hominum Cic.2.de Lege agraria.
Morata ciuitas. Cicer. de Clar. Orat. Quæque erant propria cum præstantis in Republica viri, tum bene moratæ, & bene constitutæ ciuitatis. Hoc est moribus & legibus quasi firmatæ.
Morata oratio. Quintil.lib.4.cap.2, Id est quæ mores exprimit, inquit Budæus.
Bene moratam disciplinam obtinere. Colum.lib.1.cap.8.

Moralis, & hoc morale, pen.prod. {ἠθικός} Quod pertinet ad mores. Cic.de Fato, Quia pertinet ad mores quos ἤθη Græci vocant, nos eam partem philosophiæ de moribus appellare solemus: sed decet augentem linguam Latinam nominare Moralem: explicandáque vis est, ratióque enuntiationum, quæ Græci ἀξιώματα vocant. Sic Quintil. lib.6 cap 3.

Moralitas, pen.corr.moralitatis. Macrob.lib.5.Saturn. cap.1, Sunt præterea styli dicendi duo, dispari moralitate diuersi.

Morigeror, pen. corr. morigeraris, morigeratus sum {χαρίζομαι} morigerari, Obsequi, & quasi ad alterius volũtatem mores transformare. Cic in Oratore, Voluptati autem aurium morigerari debet oratio.

Morigero, morigeras, penult.corr. {χαρίζω} morigerâre, antiquè dixit Plautus Capt.5, Et vos morigerare mos bonus est.

Morigerus, penultima corr. Adiectiuum {εὐπειθής} Obediens. Terent. Aod.1 5,
Sine hæc te solum semper fecit maximi,
Seu tibi morigera fuit in rebus omnibus.
Malè morigerus, Vide MALVS.
Morigeri modi. Lucret.lib.4,
Nam facit ipsa suis interdum fœmina factis,
Morigerisque modis, &c.

Morosus, pen prod. Adiectiuum {δύσκολος, ἀγανακτικός, δυσάρεστος} Qui moribus est difficilibus & fastidiosis. Cic.in Orat. Vsque eò difficiles ac morosi sumus, vt nobis non satisfaciat ipse Demosthenes. Idem de Senectute, At sunt morosi & anxij & iracũdi & difficiles senes: si quærimus, etiam auari. Idem ad Trebatium, lib.7.15, Quàm sint morosi qui amant, vel ex hoc intelligi potest.
Difficilis & morosus. Horat 2 Serm. satyr 5.
Mirabiliter morosum esse. Cic. Attic.lib.2.
Morosa natu, vel nasci arbor. Plin.lib.16 cap 33.
Canicies Horat.1.Carm.ode 9.
Sitis Martial lib 14.
Morosæ vitis. Plin.lib 14 cap.2.

Morosè, pen.prod. Aduerb. {δυσκόλως} Plin lib.18.cap.13, Terram non morosè eligit, penè vbi nihil aliud seri possit.
Morosè, aut ingenio, liberóque fastidio ineptias hominum respuere. Cic. de Clar. Orat.

Morositas, pen corr. morositatis {ἡ δυσκολία} Cic.de Senect. At morositas tamen, & ea vitia quæ dixi, habent aliquid excusationis.

Morologus, morologi, pen.corr. {μωρολόγος} Qui in sermone morosus est, id est molestus. Vnde & sermones huiusmodi, dicuntur morologi. Plaut. Pseud.22, Neque tibi esse alium alio odio, ibi nec molestum, nec sermonibus morologis vti.

Mosillus, mosilli {ἰσχνός} Paruus mos, quo diminutiuo vsus est Cato.

MOSA {Μόσα} Fluuius est Galliæ Belgicæ, ex Vogeso monte profluens, de quo Plin.lib 4.cap.14.& 15. Tacit.lib 4 & 50. Et Cæs.de bell.Gal.

Moschatula, Pyra quædam dicuntur, teste Sipontino, quæ odorem moschi referunt. Est autem Moschus animalculũ similitudine muris, binos in superiore mandibula dentes babens, & totidem in inferiore, eósque ad interiora recuruos, in cuius corpore iuxta vmbilicũ apostema sanguinolẽtum nascitur, quod vnà cum pelle excisum siccatúmque, præstantissimum spirat odorem, & inter primas hominũ delicias habetur, cibisque & medicinis, & vnguentis passim adhibetur. Hinc itaque pyri quoddam genus Moschatulum dicitur, quód ad hunc odorem proximè accedat.

MOSCHVS {Μόσχοι} populus est Asiaticus prope Phasim fluuium. ea regio est tripartita: vnam Colchi, alteram Hiberes, & tertiam Hermenij inhabitant. Lucan.lib 3. Hi nunc Moscouitæ dicuntur.
¶Moschus fluuius, nunc vulgò *Morana*.
¶Moschus, grammaticus & poeta Syracusanus, Aristarchi familiaris: hic secundus à Theocrito scripsit carmen Bucolicon. Suidas.
¶Moschus, alius quidam apud Horatium 1.epist.5,
Mitte leues spes, & certamina diuitiarum,
Et Moschi causam.

MOSES, Mosis & Mosi, sicut & Achilles, Achillis & Achilli {Μωϋσῆς, Μωσῆς} nomẽ inclyti Iudæorũ ducis. Iuuenal satyra 14. Tradidit arcano quodcũque volumine Moses. Et interposito ypsilo, Moyses dicitur, quod habetur in frequentiori vsu. Sedulius, Quid quod & Helian & clarum vedere Moysem? Scriptum legimus in sacris Biblijs, Exodi cap.2, ex euentu rerum nomen ei impositum fuisse: id est ex aqua saluatus, eo quòd de flumine sit saluatus.

MOSYNOSCI {Μοσύνοικοι} populi Asiæ versus Septentrionem, qui (vt Pomponius libr.1.refert) turres ligneas subeunt, notis corpus omne persignant, propatulo vescũtur, promiscuè concumbunt, & palàm reges suffragio deligunt, vinculísque & arctissima custodia tenent. Valer.5.Argonaut.
Vos quoque nonnmæ mirati vela carinæ
Mossynæci: vos stabulis Macrones ab altis.

MOSYLON {Μόσυλον} promontorium Æthiopiæ, emporium habens eiusdem nominis. Stephanus.

Motio, Moto, Motor, Motus, Vide MOVEO.

Motacilla, motacillæ, Vide Cinædus, auiculæ nomen, in CINAEDVS.

MOTHO, mothus {Μωθώ} Arabum vicus, in quo Antigonus Macedo à Rabdo rege fuit interfectus: quæ etiam cædes vico nomen fecit: nam Motho Arabum lingua mortis locum significat. Stephanus.

MOTYA, motyes {Μοτύη} Siciliæ oppidum, ita dictum à Motye quadam muliere, quæ Herculi eos iudicauit qui boues eius abegerant. Hæc Stephanus ex sententia Hecatæi.

Moueo moues, moui, motum {κινέω, ἐλαύνω, σαλεύω, μοχλεύω, μετακινέω, προσκινέω} mouere, Notam habet significationem. Terentius Andr.4.4,
Moue ocyus te, vt quid agam porrò intelligas.
Motus in inferiorem locum de superiore. Cic.pro Cecin.
¶Moueri de opinione. Cic.4.Acad. Verum illud certum, comprehensum, perceptum, ratum, firmum, fixum fuisse vis, deque eo nulla ratione neque pelli, neque moueri potes.
Mouere de sententia. Liu.9.bell.Macedon.
Mouerit è votis pars quotacunque deos. Tibull. libro tertio, elegia 7.
Mouere in contrarium. Plin.lib.11.cap 48.
¶Mouere, pro Discedere. Cicero ad Atticum, libro 9, Hæc autem scribebam pridie Nonas XIIII. die, postquam ille Canusio mouerat.
Mouere ab Vrbe: sobsidi castra. Liu 4.bel.Pun.
Si nondum profectæ sunt, nihil est quod se moueant. Cicer. ad Atticum, lib 7.
Mouere se vestigio. Liu.1.bell.Pun.
Mouere castra. Cæsar.1.bell.Gall.
¶Mouere, pro Mutare. Liuius 4 bell.Macedonici, Adeò nihil motum ex antiquo probabile est: veteribus, nisi quæ vsus euidenter arguit, stari malunt.
Mouere se ad motum fortunæ, Mutare animum cum fortuna. Cæsar lib.2.bel Ciuil.
Mouere ancilia. Sueton.in Vitell. Sed & motis, nec dum conditis ancilibus. Solebant qui bello gerendo præficiebãtur, vt inquit Seruius, ingredi Martis sacrarium, anciliáque primùm mouere. deinde simulachri hastá, dicentes, Mars vigila. Promebantur autem indicto bello ancilia, vt mouerentur: ac profectionem suscipere, antequam condita essent, ominosum & religiosum habebatur. Cornel. Tacit. Fuere qui proficiscenti Othoni motas religionémque nondum conditorum ancilium afferrent. Hæc ex Turnebo.

¶Mouere

¶Mouere, pro Remouere. Cic.3 de Finib. Quid, non sic aliud ex alio nectitur, vt non, si vllam literam mouoris, labent omnia?
Aciem loco mouere, Vide ACIES.
Loco mouere verba. Horat.2.epist.2.
Catulos leænæ. Horat.3.Carm.ode 20.
Mouere loco aliquem. Cicero ad Qu. fratrem, libro 2.7, Exarsit dolor, vrgere illi, vt loco nos mouerent.
Mouere se loco, vel ex loco. Cæs.3.bel.Gall. Sic Liu.4.bel.Macedon.
A gremio alicuius se. Catul de Passere, epigr.3.
Moue abs te moram, hoc est festina. Plaut. Capt.13.
Vasta mole mouere se. Virg 3 Æneid. de Polyphemo.
Tali remigio, nauis se tarda mouebat. Virg.5.Æneid.
Mouere ex opinione. Cic.3.de Nat.deor. Nec me ex ea opinione, quam à maioribus accepi de cultu deorum immortalium, vllius vnquam oratio aut docti aut indocti mouebit.
Mouere aliquem possessione. Cic.3.Verr. Ergo quia possessos est, non moues possessione. Idem pro Lege agraria, Sed moueri possessionibus amicissimis, sedibus ac diis penatibus negant oportere.
Mouere Senatu, vel de Senatu Cic pro Cluentio, Vt alter de Senatu mouere velit, alter retineat, & ordine amplissimo dignum existimet. Sic Moueri statu, Liu.10.bel.Pun.
¶Mouere animum. Virg.3.Georgicorum,
Non vmbræ altorum nemorum, non mollia possunt
Prata mouere animum. Seruius, In suum desyderium illicere.
Lachrymis adamanta mouebis. Ouid.1.de Arte.
Admirationes, plausus, clamores, non approbationes solùm mouere debet Orator. Cic.in Orat.
Aluum vel ventrem mouere, pro Ciere. Cato cap 115. Sic Mouere vrinam, Plinius libro 20. cap.2. Et Mouere vomitionem, Ibidem.
Quid iuuat ambages præceptáque parua mouere? Ouidius 3. de Arte.
Arma Virg.12.Æneid. Tum demum mouet arma leo.
Magica arma. Ouid.5.Metam.
Bellum mouere, & ad bellum. Cicero 1. Offic. Adeò summa erat obseruatio in bello mouendo. Liu.5.bel.Maced. Suis quenque stimulis mouerent ad Romanum bellum.
Brachia mouere dicitur equus, quando subsilit. Ouid.2. Metam. Edidit hinnitus, & brachia mouit in herbis.
Mouere calculos in vtraque parte, id est difficultates, aut rationes. Plin.iun.lib.2.epist.19.
Cantus. Virgil.10.Æneid.
Ianua faciles mouet cardines, Facilè aperitur. Horat.1.Carm. ode 25.
Carmen ore. Ouid.14.Metam.
Citharam cum voce. Ouid 5. Metam.
Cursus pituitæ. Cell.lib.7.cap.7.
Dentes nonnunquam mouentur, modò propter radicum imbecillitatem, modò propter gingiuarum arescentium vitium. Celsus libro 7.cap.12.
Dolorem. Celsus libro 7 cap.4.
Dicta Iouis mouêre deos. Ouid.9 Metam.
Expectationem alicui de. Cic. ad Attic.libro 2, Quantam tu mihi moues expectationem de sermone Bibuli?
Fastidium alicui. Iuuen.Saty.10.
Fastidia stomacho. Horat.2.Serm.saty.4.
Febrem. Celsus libro 8.cap.16, Interdum febrem vomitúmque bilis mouet.
Mouere Ioui fertum. Cato cap.134.
Mouere fidem, Mutare. Liuius lib.5.belli Maced.
Mouere cerebrum, Turbare. Senec epist.36.
Controuersiam mouere. Scæuola in l. vltima, in principio. D. De pignor.actione.
Fides mouere, Ludere fidibus. Ouid.ad Pisonem.
Et fila sonantia mouit. Ouid.10.Metam.
Fletum. Cic.1.de Orat. Quod in C.Sulpitij Galli propinqui sui Q. pupillum filium ipse penè in humeros suos extulisset, qui patris clarissimi recordatione & memoria fletum populo moueret.
Hæredes mouere, pro Excludere. Cic.3.Offic. Quid ergo? hic non noceat, qui quodam quasi veneno perficiat, vt veros hæredes moueat, in eorum locum ipse succedat?
Indignationem Liu.4.ab Vrbe.
Inflammationes graues. Celsus lib.8.cap.4.
Ingenium alicuius. Ouid 3.Amor.eleg.11.
Labra mouet metuens audiri. Horat.1.epist.17.
Lachrymas Quintil.lib.6.cap.2.
Linguam fero stridore. Ouid 9.Metam.
Loco mouentur ossa. Celsus lib.8 cap.2.
Mentionem de re aliqua. Liu.8.bell.Pun.
Misericordiam. Cic.2.de Oratore, Qui quum in epilogo misericordiam se mouisse putaret, postquam assedit, rogauit hunc, videretúrne misericordiam mouisse.
Multa mouens animo. Virg 3 Æneid.
Omne nefas animo mouentes Horat.3.Carm.ode 4.
Nummum mouere, Vide NVMMVS.
Nuptias mouere, Perturbare, inquit Donatus. Terent. Andr.3.2.
Oculos mouet & delectat pulchritudo corporis. Cic.1. Offic.
Verbis odia aspera moui. Virg.2.Æneid.
Mouetur opus. Ouid.4.Fast.
Maius opus moueo. Virg.7.Æneid.
Ad citharam vocalia mouerat ora. Ouid.5.Metam.
Palmam mouet ordine nemo. Virg.5.Æneid.
Quaque pedem moui. Ouid 5.Metam.
Pedem moueat & proiuletas à limine. Iuuen.Saty.10.
Solennes voce mouere preces. Ouid.6.Fast.

Risum mouere, Excitare. Cic. 4. de Finib.
Risum & iocum mouere alicui Horat.1.epist.20.
Risum mouere salibus Claud 8.Paneg.
Risum mouere per varios sales. Claud.2.in Eutrop.
Saxa sono testudinis. Horat de Arte.
Mouere alicuius sententiam. Cic.ad Attic.lib.7.
Signa. Virg 3 Georg.
Verba lyræ motura sonum. Horat 2.epist.2.
Spiritum. Celsus lib 8 cap 9.
Sternutamentum. Celsus lib 8 cap.9.
Stomachum mouere, Vomitum excitare. Plin lib 13 cap.13, Apylum vomitus facit, stomachum & aluum mouet.
Mouere stomachum alicui, pro Irritare. Cicero ad Attic.libro 6, In quo tamen ille mihi risum magis, quàm stomachum mouere solet. Idem pro Murena, Si mihi homini vehementer occupato stomachum moueritis, triduo, &c.
Studia alicuius mouere, Obturbare, vel interturbare. Cicero 1 de Finibus, Veritus ne mouere hominum studia viderer, retinere non possem.
Sudorem. Celsus lib.2.cap 17.
Quæ voueo, superos motura putabo. Ouid.in Ibin.
Suspicionem. Cicero ad Cælium, lib. 2.15, Quòd autem in maritimis facillimè sum, moueo nonnullis suspiciunculam velle me nauigare.
Rigidam tellurem spirante Borea Virg 2.Georg.
Omnes terras, omnia maria. Cic.ad Attic.lib.8.
Vnde mouet tonitrus. Ouid.1.Metam.
Tragœdias Quintil.lib.6.cap.1.
Tussim. Celsus lib 8.cap 9, Fumus, puluis, & quicquid vel tussim, vel sternutamentum mouet.
Tenues ventos mouisse flabello. Ouid.1.de Arte.
Vomitum mouet bilis. Celsus lib.8.cap.16.
Vrinam. Celsus lib.3 cap.21, Optima est, quæ vrinam mouet.
¶Moueo istæc, aut curo. Terent. Andr. 5.4, Ego istæc moueo, aut curo. Irrisio est.
Mouet me. Papinianus De Cond. furtiua. l. Parui refert, Nec me mouet præsens homo fuerit, néc ne.
Multa me mouent in discessu. Cic. Attico, lib.16.
Moueri super re aliqua. Virg.10.Æneid.
Peracute, Vide PERACVTVS.
Serua Briseis mouit Achillem Horat.2.Carm.ode 4.
Nullæ hic insidiæ tales, absiste moueri. Virg 6.Æneid.
Sponte moueri, & Agitari pulsu externo, contraria. Cicero 2. de Natur deorum.
Pluma aut folio facilius moueri. Cic ad Attic.lib.8, Nec me Consules mouent, qui ipsi pluma aut folio facilius mouentur.
Nulla contentione mente ipsa ac voluntate mouentur membra hominum. Cic.3.de Nat.deor.
¶Animis mouemur & sensibus. Cic.2.de Nat.deor.
Animo moueri de salute aliquorum. Cic.pro Deiotaro.
Donis Virgil 1. Æneid.
Fletibus Virg.4 Æneid.
Nil moueor lachrymis. Propert lib.3.eleg.24.
Mente ac sensibus. Cic.4. Academ.
Moueri sermonibus. Asinius Pollio ad Ciceronem, libro 10.31, Ne mouearis eius sermonibus.
Neque enim specie famáve mouetur. Virgil.4.Æneid.
Vultum moueri. Virgil.6.Æneid.
In omnem affectum mouere aliquem. Quintil.lib.6.cap.3.
In neutram partem moueri in re aliqua. Cic. 4. Acad. Hinc summum bonum est, in his rebus in neutram partem moueri.
Organicè & mechanicè moueri, apud Vitruuium, Vide Organicè in ORGANVM.
¶Mouentur res magnæ: Hoc est, commouentur, excitantur. Cic. ad Qu.fratrem, lib.2.7, Magnæ mihi res moueri videbantur Nam Pompeius intelligit, eobis cúmque communicat, insidias vitæ suæ fieri.
Mouere ac moliri aliquid. Liu.3.bell.Pun.
¶Moueri, Ire, ferri. Lucret.lib.1,
-Nam corpora sunt, & inane
Hæc in quo sita sunt, & quà diuersa mouentur. Id est, huc & illuc feruntur.
¶Mouere, pro Moueri: vt Terra mouere dicitur. Gellius libro 4. cap.6. Suetonius in Claud. Cæsare, cap.22, Obseruauitque sedulò, vt quoties terra in vrbe mouisset, ferias aduocata concione Prætor indiceret.
Mouendus puluis { [illegible] } Virg.2.Georg. Sollicitanda tamen tellus, puluísque mouendus.
Mouens, Participium { [illegible] } Qui mouet.
Mouentes res, pro mobilibus. Liu. Quod ex ea tantùm præda, quæ rerum mouentium sit, decima designetur. Tryphon l pen D de vi & vi armat. Si me de fundo vi deieceris, in quo res mouentes fuerint. Gellius lib.11.cap.vlt. In Sabini libro, cui titulus est De furtis, id quoque scriptum est, Non hominum tantùm, neque rerum mouentium, quæ auferri occultè & subripi possunt, sed fundi quoque & ædium fieri furtum.
Motus, Aliud particip. { [illegible] } Virg.1.Æneidos,
-Sed motos præstat componere fluctus.
Motos eram dictis. Ouid.4.Trist eleg 9.
Tumultu motus Æneas. Virg.6. Æneid.
Moti testiculis Liu 4.bel.Maced.
Motæ sonuere colubræ. Ouid.4.Metam.
Motus, huius motus, Verbale { [illegible] } Ipse mouendi actus. Virgilius 5. Æneidos, Ille pedum melior motu.
¶Arcutus. Stat.6. Thebaid.
Assiduus Ouid.epist.18.
Concitatissimus corporis. Quintil.lib.2.cap.12.

Decens. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Deformis motus aut status. Cic. lib. 5. de Finib. bon. & mal.
Flexi fractíque. Cic. lib. 5. de Finib. bon. & mal.
Inconditus, Vide INCONDITUS.
Ionici motus, Saltationes Ionum lasciuæ, & gesticulatione parum decoræ. Horat. 3. Carm. ode 6.
Mota mens, quod vulgò dicimus *sensum turbatum*. Seneca epist. 94.
Socius motus. Ouid. 1. Amor. eleg. 10.
Tremulus. Lucret. lib. 3.
Pectora tangebam trepido salientia motu. Ouid. 8 Metam.
¶Nullos audet dare corpore motus. Ouid. 5. Metam.
Incompositos motus dare. Virgil. 1. Georg.
Finere motu capitis. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Habuere motum sana. Seneca Herc. OEt. 4.
Vano motu iactans brachia. Seneca Herc. fur. 12.
Feroci motu quatiens caput. Seneca Medea, 11.
Hastarum tremulo quatiebant spicula motu. Ouid. 8. Metam.
Effero motu recursat huc & huc. Seneca Medea, 6.
Tremiscere motu Ouid. 7. Metam.
Lassáque versantes supremo lumina motu. Ouid. 7. Metam.
¶Reciprocos motus agit spiritus. Seneca Herc. fur. 11.
¶Motus cæli & syderum. Cic. de Vniuers. Motum dedit cælo eum qui figuratus sit aptissimus.
Orbicos, Vide ORBIS.
Ipsa quoque assiduo labuntur tempora motu. Ouid. 15 Metam.
Incerto discurrunt sydera motu. Lucret. lib. 1.
Dare motus. Lucret. lib. 1.
Retrò contrarióque motu orbes atque cælum versantur. Cic. in Somn. Scip.
¶Celeri motu simulacra feruntur. Lucret. lib. 4.
Cietur & agitatur motu suo quod est calidum & igneum. Cic. 2. de Nat. deor.
Omnia quum rerum primordia sint in motu. Lucret. lib. 2.
Auctifici motus. Lucret. lib. 2. Id est, auctum siue augmentum facientes.
Diuino motu concitus. Ouid. 6. Metam.
Exitiales. Lucret. lib. 2.
Genitales. Lucret. lib. 2.
Sollicitus. Lucret. lib. 2.
Vitales. Lucret. lib. 2.
Varius. Lucret. lib. 5.
¶Interiore motu cietur id quod animal est. Cic. in Somn. Scip.
Motibus mutationibúsque suis ciens omnia natura. Cicero 3. de Nat. deor.
Consociare motus. Lucret. lib. 2.
Declinare. Lucret. lib. 2.
Siquid proprio dat corpore motus. Lucret. lib. 2.
Dominans motus lethi in corpore. Lucret. lib. 2.
Edere motus. Lucret. lib. 3.
Nouos rerum progignere motus. Lucret. lib. 2.
¶Motus animi, Perturbatio. Cic. 1. Offic. Vt perturbationes fugiamus, id est motus animi nimios rationi non obtemperantes. Idem de Amicitia, Quibus rebus ad illum primum motum animi & amoris adhibitis, admirabilis quædã exardescit beneuolẽtiæ magnitudo.
Agitatione & motu vacuus esse nunquam potest animus. Cic. 1. de Diuinat.
Sensus, motus & appetitus animi. Cic. 1. de Diuinat.
Celeres quidam motus animi & ingenij esse debẽt. Cicero 1. de Oratore.
Sensiferi. Lucret. lib. 3.
Temporarius animi. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Lætitiæ motus in se accipere. Lucret. lib. 3.
Misericordiæ motus, Vide MISERICORDIA.
Afferre motus in animis, Vide AFFERO.
Dulcem motum afferunt sensibus res quædam. Cic. 2. de Finib.
Adhibere motus iudici, Vide ADHIBEO.
Cogitationis motus celeriter agitatus. Cic. in Orat.
Confiteri motum animi sui lacrymis. Quintil. lib. 6 cap. 1.
Dat motus actum quendam & factum. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Languescunt motus mentis. Lucret. lib. 3.
Vario miscentur pectora motu. Virgil. 12. Æneid.
Petendus motus à comœdis. Quintil. lib. 1. cap. 11.
In motu voluptatem esse. Cic. 2. de Finib.
Modici tangunt præcordia motus. Ouid. 1. de Remed. amor.
Animi motus aliò traducere. Lucret. lib. 4.
¶Motus, Commotio. Cic. pro Flacco, Nego esse ista testimonia, quæ tu ipse psephismata appellas: sed & fremitum egentium, & motum quendam temerarium Græculæ cõcionis. Ibidem, Videtis quo in motu temporum, quanta in conuersione rerum ac perturbatione versemur.
Motus & conatus. Cic. 2. in Catil. Aut opprimet hominem, aut omnes eius motus conatúsque prohibebit.
Populi motus factus est. Cic. 2. de Orat.
Anceps motus vulgi. Claud. 1. in Ruffin.
Rebellis. Claud. 4. Paneg.
Magnificentissimus ille totius Italiæ motus municipiorúmque concursus. Cic. pro Domo.
Truces. Lucan lib. 8.
¶Afferre motum Reipub. Cic. 2. in Catil. Nullum Reipub. motum afferre poterat.
Discordésque ferit. Stat. 10. Thebaid.
In motu esse, pro Perturbari vel excitari esse. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. 18, Magna res in motu est, propterea quòd aut hominum aut legum interitus ostenditur.
Excipere futuros. Virgil. 4. Æneid.
¶Ingens motus aquarum. Virgil. 4. Georg.

Cæci motus orientis Austri. Horat. 3. Carm. ode 27.
Magni. Lucret. lib. 1.
Insolitis tremuerunt motibus Alpes. Virgil. 1. Æneid.
¶Motus, pro Causa. Plinius epistol. 4. libr. 3, Audisti consilij mei motus.

Motio, motionis, Verbale {[illegible]} Cic. 2. de Nat. deor. In corporum etiã motione atque gestu multa cernunt subtilius.
Motio animi. Cic. 1. Acad. Scientiam autem nusquam esse censebãt nisi in animi motionibus atque rationibus.
Motio manet. Cels. lib. 3. cap. 6, Nam si post alteram febrem motio manet, post alteram integrum corpus est, integro corpore, cibo tempus aptius est.
Motio ab ordine. Vlpian in l. 3. § Pœna autem. D. de crim. Stellionatus, In his autem, qui sunt in aliquo honore positi: ad tempus relegatio, vel ab ordine motio remittenda est.

Motiuncula, pen. corr. Diminutiuum. Seneca de Tranquill. vitæ, Qui ex diuturno grauíque morbo explicati, motiunculis leuibúsque offensis perstringuntur. Idem epist. 54. Leuis motiuncula decipit.

Motor, Aliud verbale {[illegible]} Martial lib. 11, in Charidemum,
Cunarum fueras motor Charideme mearum,
Et pueri custos, assiduúsque comes.

Motorius, Adiectiuum. vnde Motoria fabula, Vide Statarius in STO.

Moto, motas {[illegible]} motâre, Frequentatiuum. Virgil. 5. eclog. Siue sub incertas Zephyris motantibus vmbras.
Quercus motant cacumina. Virg. 6. eclog.
Latus motare. Ouid. 13. Metam.

Motuantur {[illegible]} pro motantur, dixit Plautus in Trucul. 4, Ne vt in æstu motuantur iræ.

Mobilis, & hoc mobile, penult. corr. {[illegible]} Qui facilè mouetur. Plinius libro 11. cap. 37, Supercilia homini & pariter & alternè mobilia.
Mobilis pedes. Plaut. Mil. 10,
Clarè oculis video, pernix sum manibus, sum pedes mobilis.
Volat ambiguis mobilis alis. Seneca Hippol. 11.
Mobilia & nutantia. Horat. 2. Serm. sat. 3.
Æquor mobile. Ouid epist. 2.
Ætas iuuenum. Virgil. 3. Georg.
Mobili animo esse, hoc est Leui & inconstanti. Q. Metellus ad Ciceronem, libro 5. 1, Etiam mobili in me meósque esse animo non sperabam.
Mobilissimo ardore tenetur mundus. Cic. 2. de Nat. deor.
Aura. Ouid. 3. de Arte.
Cursus. Seneca Hippol. 4.
Folia. Horat. 1. Carm. ode 23.
Mobilis ad omnem auram spei gens, atque infida. Liu. 9. bel. Pun.
Mobilis homo, cui opponitur Constans. Cic. pro Rosc. Com. Mobilem: imò constantissimum.
Hora. Seneca Hippol. 11.
Humor cæli. Virgil. 1. Georg.
Mobilia ingenia. Liu. 2. ab Vrbe.
Ita mobilis turbari vulgi. Sil. lib 8.
Mobile lignum alienis viribus. Horat. 2. Serm. sat. 7. Id est, quod mouetur alienis viribus, alioqui immobile.
Mens mirè mobilis. Lucret. lib. 4,
Tenuis enim mens est, & mirè mobilis ipsa.
Egregiè mobilis natura animi. Lucret. lib. 3.
Lubrici & mobiles oculi. Cic. 2. de Nat. deor.
Quirites mobiles. Horat. 1. Carm. ode 1. Mobiles autem Quirites appellat Horatius, propter comitiorum incõstantiam & varietatem, populíque Rom. in suffragiis ferendis leuitatem, quam pluribus locis declarat Cicero: vt in orat. pro Murena. Vulgò legebatur nobilium, sed iam exploditur à doctis.
Res mobiles. Hermogenes de verb. & rerum signific. Pecuniæ nomine nõ solùm numerata pecunia, sed omnes res tam soli, quàm mobiles, & tam corpora, quàm iura continentur.
Venti. Ouid. epist. 5.
Vulgus. Claud. 7. Paneg.
Caduca semper & mobilia non virtutis atque ingenij, sed fortunæ, & temporum munera. Cic. pro Domo.
¶Mobilior, & mobilius, Comparatiuum. Lucret. lib. 4.
·nam multis partibus hic est Mobilior, &c. De lucido aere.
Mobilius signum. Lucret. lib. 5.

Mobiliter, pen. corr. Aduerbium {[illegible]} Cicero 2. de Nat. deor. Animaduersumque sæpe est, quum cor animantis alicuius euulsum, ita mobiliter palpitaret, vt imitaretur igneam celeritatem. Idem 2. de Diuinat. An natura fieri, vt mobiliter animus agitatus, quod vigilans viderit, dormiens videre videatur?
Mobiliter & celeriter. Cæsar 3. bell. Gallici, Quum intelligeret omnes ferè Gallos nouis rebus studere, & ad bellum mobiliter celeritérque agitari.

Mobilitas, pen. corr. Denominatiuũ {[illegible]} Plin. lib. 6. cap. 30, Animalium, hominúmque effigies monstriferas circa extremitates eius gigni minimè mirum, artifici ad formanda corpora effigiésque cælandas mobilitate ignea. Idem lib. 20. cap. 21, Radice decocta furfures capitis & dentium mobilitates.
Pedum mobilitas Ouid. ad Pisonem.
Crebra. Ouid. epist. 21.
Præcellere mobilitate. Lucret. lib. 2.
Fama viget mobilitate. Virg. 4. Æneid.
Celerrima mobilitate sunt sydera. Cic. 2. de Nat. deor.
Linguæ mobilitas, verborum celeritas. Cic. 2. de Nat. deor.
¶Mobilitas, pro Inconstantia & leuitate. Cic. 7. Philipp. Quid est inconstantia, mobilitate, leuitate, cum singulis hominibus, tum verò vniuerso Senatui turpius?

Mobilito, mobilitas, penultima correpta {[illegible]} mobilitâre. Lucretius libro 3,

Inde calor motus, & venti exes potestas
Accij, et inde aer, inde omnium obliuiscantur. Hoc est, deinde idem mouentur.

Mox { [illegible] } Aduerb. significat Statim. Terent. Eunuch. 2. 1, Nam aut iam reuertere: aut mox noctu te adigent horsum insomnia.
Discedo parùper à somnis, atque mox reuertar. Cic. 1. de Diuinat.
Mox deinde recurrit. Tibull. lib. 1. eleg. 5. 19.
¶ Mox, Paulo pòst, vel Postea. Cic. 1. de Orat. Verùm illa mox: nunc de ipsa exercitatione quid sentias, quærimus.
Quom segetes oscat, tibi mox frumenta daturus. Horat. 1. epist. 2.
Mox tamen ardentes accingar dicere pugnas. Virg 3. Georg.
¶ Mox, pro Deinde. Sueton. in Octauio Aug. cap. 47, Nec mox occasio aut causa traiiciendi fuit. Plin. lib. 12. cap. 12.
¶ Quàm mox. Terent. Phorm. 1. 3, Dum expecto quàm mox veniat, qui adimat hanc mihi consuetudinem.
Mox quàm. Vlpian. tit. 1 eius libri qui inscriptus est Tituli ex corpore Vlpiani, Qui testamento liber esse iussus est, mox quàm vnus ex hæredibus adierit hæreditatem, liber fit: id est, mox postquam.

M V

Mu, syllabam veteres ad depulsionem fascini & inuidiæ, malíque, imò ad silentium ominandum imperandúmque vsurpasse videntur, si modò vetustis libris fides habenda est, in quibus, quod ex Plinio scribam, sic exaratum est, Quanquam illos religione mutuatur. Libri editi habent mutatus, quod & placet. Vide Turneb.

Mucor, mucoris, pen. prod. masc. g. { [illegible] } Lanugo quæ diutino situ contrahitur, quemadmodum in pane, carne, aliísque huiusmodi fieri videmus. Colum. lib. 12. cap. 4, Ne situ penora mucorem contrahant.
Mucor in vino. Vlpian. in l. Si quis vina. §. 1. D. De periculo & commod. rei vend.

Mucidus, penult. correpta, Adiectiuum { [illegible] } Quod mucorem contraxit. Colum. de Arboribus, cap. 6, At quæ mali generis & infructuosa vinea est, summásque partes & mucidas & caesas habet, &c.
Frusta mucida farinæ solidæ. Iuuen. Saty. 5.
Mucidæ mulieres fœtæ. Varr. 2. de Re rust. cap. 10, Quæ ostenderēt fœtas nostras, quæ in conopeis iaceant dies aliquot, luridas, mucidas, & contemnendas.
Mucidum vinum Martial. lib. 8.

Muceo, muces, mucui { [illegible] } mucēre, Mucidum esse. Cato de Re rust. cap. 148, Viui singulæ vrnæ dabuntur, quod neque aceat, neque muceat.

Mucesco, mucescis { [illegible] } mucéscere, Idem. Plin. libro 14. cap. 20, Proprium autem est inter reliquos liquores vino mucescere, aut in acetum verti.

Mucosus, Vide M V C V S.

Mucro, mucronis { [illegible] } Cuspis & acumen ensis ac telorum. Apul. Circulatorem aspexi equestrem, spatham præacutam infesto mucrone deuorasse. Martial. lib. 4. 18,
Tabuit in calido vulnere mucro tener.
Mucro, impropriè aliquando ponitur pro ense.
Fastigia tenuis mucronum Lucret. lib. 4.
Aptato mucrone incubuit ferro. Ouid. 4. Metam.
Asper mucro Lucan. lib. 7,
Nec gladiis habuere fidem, nisi cotibus asper
Exarsit mucro. Hoc est, non satis confisi sunt suorum gladiorum aciei, nisi & mucrones adhibitis cotibus exacuerent.
Coruleus Stat. 9. Thebaid.
Cruentus, In C R V O R.
Cultratus, In C V L T E R.
Ferreus ad costas alto stat vulnere mucro. Virg. 11. Æneid.
Flexi. Lucret. lib. 5.
Hebeti mucrone retusum aurum. Lucret. lib. 5.
Longo mucrone ensis. Senec. Hippol. 4.
¶ Coruscare mucronem. In C O R V S C O.
Stricto mucrone constitit. Ouid. 4. Trist. eleg. 4.
Petere aliquem mucrone. Virg. 12. Æneid.
Figere mucrones in aliquo. Cic. 14. Philip.
Migrare in mucronem, Vide M I G R O.
Reiicere mucrones aliquorum à iugulis nostris. Cic. 3. in Catil.
Resoluere iugulum mucrone Ouid. 1. Metam.
Retundere mucronem alicuius. Cic. pro Cluentio,
Corusco mucrone stricta ferri acies. Virg. 2. Æneid.
Subire mucronem. Virg 10. Æneid.
Transit & parmam mucro Virg. 10. Æneid.
¶ Mucro, etiam pro quarúuis rerum summo acumine. Vnde apud Plin. Herbarum mucrones dicuntur, & Herbæ in mucronem desinentes, hoc est mucronata folia habentes.
Strictisque seges mucronibus horret Ferrea. Virg 12. Æneid.
Mucro cornuum. Plin. lib. 8. cap. 3.
Mucro vnguium. Plin. lib. 8 cap. 15.
Mucro faucium muricatus lori. Plin. lib. 6. cap. 13.
¶ Mucro defensionis, per translationem Cicero pro Cæcin Peracutum hoc tibi vide. ... est mucro defensionis tuæ.
Mucronem Tribunitium exacuere. Cic. 3. de Legibus, Quis vnquam tam audax, tam inimicus nobis fuisset, vt cogitaret vnquam de statu nostro labefactando, nisi mucronem aliquem Tribunitium exacuisset in nos?

Mucronatus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod mucronem habet, aut mucronis similitudinem. Plin. lib. 32. cap. 2, Trebius Niger author est, xiphiam, id est gladium, rostro mucronato esse.
Mucronata folia. Plin. libro 25. cap 13, Foliis angustis, mucronatis, succisis.

Mucula, Persarum lingua appellatur gemma, cordis colorem habens: vnde & Telicardios appellatur Plin lib. 37. cap. 10.

Mucus, muci { [illegible] } Narium humiditas, & crassior pituita. Catullus ad Furium, epig. 20,
A te sudor abest, abest saliua,
Mucúsque, & mala pituita nasi.

Mucosus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Muco plenus Colum. lib. 6 cap. 7, Sequitur torminum vitium, quorum signum est cruenta & mucosa ventris proluuies. Hoc est, plurimum muci habens. *Plein de flegmes gluant.*

Mugil, mugilis, pen. corr. vel Mugilis, huius mugilis, masculini generis { [illegible] } Genus piscis capitosi, vnde etiam Græcis cephalos appellatus. Plin. lib. 9. cap. 17, Mugilum natura ridetur, in metu capite abscōdito, totos se occultari credentium. Græci à capite [illegible] vocant: qui omnium piscium squammis intectorum velocissimus est, adeò vt transuersa nauigia interim superiaciat, vt testatur idem Plinius libro 9 cap. 15. Catul. ad Aurelium, epig. 15,
Percurrent raphanique mugilésque.
Mugilis. Iuuen. Satyr. 10.
-necat hic ferro, secat ille cruentis
Verberibus, quosdā mœchos & mugilis intrat. Ad cuius loci explanationem faciunt verba Cælij libro 27 cap. 4, sic dicentis, Cestreus est piscis, quem Latini mugilem vocant, ita vtrinque parus, quia id est modo publica Atheniensium pœna iorret adulteros. Est enim missilis genus cestron, quod nostri viriculum vocant. Hactenus ille.
Mugilus. Horat. 2. Serm. saty. 4,
-si dura morabitur aluus,
Mugilus, & viles pellent obstantia conchæ. Sed hîc alij legunt Mitulos.

Muginor, penultima producta, muginaris { [illegible] } muginari, Murmurare. Lucilius, Muginamur, molimur, subducimur. Cicero Attico, libro 16, De Ocella, dum tu muginaris, nec mihi quicquam rescribis: cepi consilium domesticum. hoc est, dum nihil explicans differs. Festus, Muginari, est nugari, & quasi tardè conari. Plin. in præfat. Dum ista (vt ait M. Varro) muginamur, pluribus horis viuimus. Quo in loco alij legunt musinamur, alij mussitamus.

Mugio, mugis, mugiui, mugitum, penultima producta { [illegible] } mugire, Factitium verbum à voce boum. Liu. 1. ab Vrbe, Inde cum actæ boues quædam ad desyderium (vt fit) relictarum mugissent, &c. Author ad Herennium, lib. 4, Imitationis hoc modo, Vt maiores rudere, vagire, & mugire, & murmurare, & sibilare appellauerunt.
Mugiit. Propert. lib 1. eleg. 29,
Io versa caput primos mugiuerat annos.
Solum mugit sub pedibus. Virg. 6. Æneid.
Terram mugire videbis Virg 4. Æneid.
Mugit tibicina. Varr. lib. 6 de Ling. Latin.
Malus mugit Africis procellis. Horat. 3. Carm. ode 29.
Tuba mugit Lucret. lib. 4.

Mugiens, Participium { [illegible] } vt
Greges mugientium. Horat. Epod. 2.
Fremitu mugienti loca cuncta resonant. Catul. de Berecynthia, epigr 58.
Litera mugiens M. Quintil. lib. 12 cap. 10.

Mugitus, huius mugitus, penult. prod. { [illegible] } Vox boum. Dicitur & de aliis animalibus, vt de monocerote, apud Plin. libro 8, cap. 21, Mugitu graui.
Boum mugitus. Virg 2. Georg.
Armentorum. Ouid. 5. Metam.
Luctisonus. Ouid. 1. Metam.
¶ Terrificos ciet taurus. Virg. 12. Æneid.
Dare. Ouid. 15 Metam.
Edidit ore. Ouid. 1. Metam.
Raucos edere. Ouid. 14. Metam.
Victima diros edidit. Ouid. 7. Metam.
Erupit tristi sonitu. Silius lib. 6.
Feroci nemora cateret taurus Silius lib 16.
Auras impulit mugitibus. Ouid. 3. Metam. de iuuenca quadam.
Prœtides implerunt falsis mugitibus agros. Virg. 6 eclog.
Fornacibúsque locum mugitibus impleuere. Ouid. 7. Metam. de tauris qui vellus aureum custodiebant, quorum terribilis spiritus ignis erat, vt alibi inquit idem Ouidius.
Vasto mugitu taurus replet delubra. Senec. Herc. OEth. 7.
Crebris sonant amnes. Virg. 3. Georg.
Mugitus nemorum Plin lib. 18. cap. 35.
Fremitus & mugitus terræ. Cicero 1. de Diuinat. Quum terræ sæpe fremitus, sæpe mugitus, sæpe motus, multa nostræ Reipublicæ, multa cæteris ciuitatibus grauia & vera prædixerint.
Mugitus, & sibilus, & murmur, nomina sunt ficticia. Quintil. lib. 8. cap. 6. de onomatopœia.

M V C I V S, cognomen Romani cuiusdam, à frequenti murmuratione: à quo Mugionia porta, cui ipse aliquando præfuit, nominata est, vt ait Festus.

M V G O N I A, porta Romæ: à mugitu, quòd per eam venale pecus intraret. Hæc & Trigonia est: hoc est, trium angulorum. Hæc Sipontinus: apud quem legendum videtur Mugiona.

Mula, Vide M V L V S.

Mulceo, mulses, mulsi, mulsum, & mulctum, secundum Priscianum { [illegible] } mulcēre, Lenire, mollire, mitigare, dulcē facere, vngere, delectare, polire. Festus, Mulcere, mollire est, siue lenire. Pacuu. Quid me obrutu terres, mulces laudibus? Plin. lib. 8. cap. 32, Mulcentur fistula pastorali & cantu. De ceruis.
Æthera mulcebant cantu. Virg. 7. Æneid.
Ceruix mulcetur dextra. Cic. in Arato.
Feras. Ouid. 14 Metam.
Voluptas animum Ouid. 1. de Remed. amor.
Flamina Cic. in Arato.
Auræ florem. Catul in Carm. Nuptiali.
Fluctus. Virg. 1. Æneid.
Carmina mea mulcebunt mentes vestras. Ouid. 10. Metam.

Paſtor arundineo carmine mulcet oues. Ouid. 4. Triſt. eleg. 1.
Dictis mœrentia pectora mulcet. Virg. 1. Æneid.
Pocula mulcere ſuccis Lyæi. Silius lib. 7.
Procellas. Cic. in Arato, Vt res nulla feras poſſit mulcere procellas.
Carmine puellas. Horat. 3. Carm. ode 11.
Vulnera mulcet ope. Ouid. 5. Faſt.

Mulcens, Participium {θέλγων} vt Animam ſolamine mulcens. Valer. 4. Argon.
Acta mulcentes motu. Lucret. lib. 4.
Somnus mulcens pectora, Ouid. epiſt. 17.

Mulcendus {καταθελγόμενος} Aliud participium: vt
Auribus mulcendis apta referre. Ouid. 2. Triſt.
Ad aurea mulcendas natus canor. Ouid. 5 Metam.
Colla mulcenda præbere manibus. Ouidius 10. Metam. de ceruo quodam.

Mulcedo, penul. prod. mulcedinis {ἡδονή.} Gellius libro 19. cap. 9, Quæ nullas voluptates, nullámque mulcedinem Veneris, neque Muſæ haberet.

MVLCIBER, pen. corr. Mulciberis, & per ſyncopem mulcibris. eſt enim tertij ordinis. ſed aliquando etiam ſecundi {ἥφαιστος} à mulcendo dictus eſt Vulcanus, id eſt molliendo ferro, vt volunt Feſtus & Donatus, quòd ignis omnia mulceat, id eſt molliat, vincat, ac domet. Sic Macrob. lib 6. Saturnal. cap. 5. Cic. lib. 2. Tuſculanarum quæſtionum, Iouiſque numen Mulcibri adſciuit manus. Ea quodam poeta. Ouidius 2 de Arte, Mulciberis capti Márſque Venúſque dolis. Donatus, Mulciber à mutilando dici putat, quòd ob claudicatem ſit mutilama ac debilia. Martianus Capella lib. 6. cap. 1, Diſpendiáque lini perſlagrata caſſum deuorante Mulcibero.
Mulciber, pro Igne. Ouid. 14. Metamorphoſeos,
Iámque picem, & ceras, alimentáque cætera flammæ
Mulciber vrebat, pérque altum ad carbaſa malum Ibat.

Mulco, mulcas, mulcâre, Verberare, lædere, cruciare, Antiquum verbum eſt, quod tamen apud Cornelium Tacitum reperias. Turnebus.

Mulcta, Vide MVLTA.

Mulctra, Mulctrale, In MVLGEO.

Mulgeo, mulges, mulſi vel mulxi, mulſum vel mulctum {ἀμέλγω, βδάλλω.} Priſcianus, Mulgeo quoque mulſi facit: quamuis differentiæ cauſa quidam mulxi protulerunt: quia mulceo quoque mulſi facit.
Mulgere, Lac è mammis exprimere. Virg. 3. Georgicorum,
Quod ſurgente die mulſere, horiſque diurnis,
Nocte premunt. Varro 2. de Re ruſt. cap. 11, A mulgendo, atque ortu optimum eſt id, quod neque emunctum longè abeſt à mulſo, neque à partu continuò eſt ſumptum. De lacte.
Oues mulgere. Virg 3. eclog.
Mulgere hircos, De re palàm abſurda, prouerbialiter dicitur. Virg. 3. eclog.
Mulſi, in præterito. Lucret. lib. 4,
Et commiſcendo quum ſemen fortè virile
Fœmineum mulſit ſubita vi, corripuítque.

Mulctra, mulctræ {ἀμολγεύς} Ipſum lac mulctum, ſeu emunctio, & extractio lactis. Virg. 3. ecloga,
Bis venit ad mulctram, binos alit vbere fœtus. Colum lib. 8. cap. 17.
Vt mulctra, recens caſeus, ſi loci conditio, vel lactis annona permittit. Docet quibus cibis alendi ſint piſces.
Mulctra, Vas in quo mulgentur vaccæ, vel capræ. Colum. libro 7. cap 8, Sed mulctra quum eſt repleta lacte, non ſine tepore aliquo debet eſſe.

Mulctrale, mulctralis, pen. prod. n. g. {πέλλα} Idem quod mulctra pro vaſe. Virg 3 Georgicorum,
-implebunt mulctralia vaccæ.

Mulctrum, mulctri, n. g. {ἀμολγεύς} Idem. Horat. Epod. 16, Illic iniuſſæ veniunt ad mulctra capellæ.

Mulctus, huius mulctus, m. g. {ἄμελξις} Verb. Colum. libro 2. cap. 11, Sed horum ſunt diſcrimina quædam, & à paſtionibus, & à pecudum natura, & à mulctu. De lactis diſcriminibus.

Mulgo, mulgas, mulgâre, Palàm facere. Plautus Ciſtel. Pro puella ſeruiua nequam qui dominum mulgat atque villicum. Ab hoc Promulgo compoſitum.

Mulier, mulieris, pen. corr. {γυνή, δάμαρ} Notum vocabulum, propriè verò dicitur quæ virgo non eſt Vlpian. in l. Alioquin. D. De contrahen. empt. Quòd ſi ego me virginem emere putarem, quum eſſet mulier, emptio valebit: in ſexu enim non eſt erratum. Cicero obiurgantibus quòd ſexagenarius Popiliam virginem duxiſſet, cras mulier erit, inquit. Huius meminit & Quintil. lib. 6. cap. 4.
Penuria mulierum, Vide PENVRIA.
Animal menſtruale mulier, Vide MENSIS.
Amara, In AMARVS.
Copioſa, In COPIA.
Doloſa. Horat. 2. Serm. ſaty. 5.
Formoſa. Horat. de Arte, 1.
Non humilis. Horat. 1. Carm. ode 37.
Immoderata. Vide IM, MODERATVS.
Copioſa planè & locuples, Vide Locuples in LOCVS.
Multiuola. Vide ſuo loco.
¶Abuti muliere, In ABVTOR.
Impudicas mulieres complexus, Vide IMPVDICVS.
Mediam mulierem complectitur, In MEDIVS.
Conuenit mulier viro in manum, In CONVENIO.
Gaudens vnico marito. Horat. 3. Carm. ode 14.
Perire mulierem. In PEREO.
Sentiant omnes mulieres in natura fœminarum deum caſtitatem pati. Cic. 2. de Legib.
¶Mulier, etiam dicitur ea quæ virum non cognouit, inquit Vlpianus in l. Quæritur. D. De Ædilitio edicto.
Mulierem eunuchum vocat Terentius, à membrorum mollitie, in Eunucho, 2. 3.

Mulieres omnes dici, quæcunque ſexus fœminini ſunt. Vlpian. in l. Argumento. §. Muliebri. D. de aur. & arg legat.
Mulier à mollitie dicitur, vt ait Varro, immutata & detracta litera, quaſi mollier.
Mulier ancilla. Saluſt. in Iugurtha, Quum interim Hiempſal repertus, occultans ſe in tugurio mulieris ancillæ, quò initio pauidus & ignarus loci profugerat. Cur mulieris dixit, quum ſatis eſſe videretur ancillæ? Nam ſi ancilla, & mulier eſt: non autem contrà. Mulieris igitur addidit: quia videretur aliquis ancillam eius ſignificare. Hic enim ſenſus eſſet, Occultans ſe in tugurio ancillæ, ſub. ſuæ.
Mulier, pro vxore. Modeſtinus in l penult. D. De ſupell. lega. Nunquam ex eo quòd ſupellectilem legauit maritus teſtamento, habitationem in qua ſupellex fuit, legaſſe videtur, quare contra defuncti voluntatem, habitationem ſibi mulierem vendicare procul dubio eſt.
¶Mulier, pro Ea vel illa dicitur, ſicut Homo, pro Eo vel illo. Horat. 2. Serm. ſaty. 7,
-illa tamen ſe,
Non habitu, mutâtve loco, peccâtve ſuperne:
Quum te formidet mulier. Id eſt, quum ea te formidet.

Muliercula, pen. corr. Diminut. {γυναικάριον, γύναιον.} Cic. 5. Tuſcul. Ridiculus ſanè noſter Demoſthenes, qui illo ſuſurro delectari ſe dicebat aquam ferentis mulierculæ.
Muliercula, pro Muliere imbecilli & inopi Cic. de Amicitia, Et eo fieri, vt mulierculæ magis amicitiarũ præſidia quærant, quàm viri: & inopes, quàm opulenti: & calamitoſi, quàm ij qui putantur beati. Vulgò pauperculam mulierẽ ſic vocamus, quaſi deſtitutam auxilio, & fragilem. Idem 6. Verr. Quæ forſitan vobis parua eſſe videantur: ſed magnũ & acerbum dolorem commouent, mulierculis præſertim, quum eripiuntur è manibus ea, quibus ad res diuinas vti conſueuerunt. Id eſt, matronis pauperibus. Budæus.
Muliercula impura. Cic. 4. Verr. Magis vir inter mulieres, nequam: quàm impuros inter viros muliercula, proferri non poteſt.
Deteriore forma. Lucret. lib. 4.

Muliebris, & hoc muliebre, penult. corr. {γυναικεῖος} Quod ad mulieres pertinet. vt Muliebre veſtimentum. Plaut. Menæch. 4. Muliebris malitia, Plaut. Epid. 11.
Muliebris animus, Timidus & inconſtans. Cic. 1. Offic. ex Ennio, Vos etenim iuuenes, animum geritis muliebrem.
Muliebris audacia. Liu. 1. ab Vrbe.
Muliebre bellum gerere. Cicero pro Cælio, Alucúſne ille, an equus Troianus fuerit, qui tot inuictos viros muliebre bellum gerentes tulerit ac texerit?
Muliebris & delicatus ancillarum puerorúmque comitatus. Cic. pro Milone.
Muliebris fides, pro Leui. Plaut. Mil. 8.
Formæ muliebris pulchritudo excellens. Cic. 2. de Inuen.
Fraus. Tacit. lib. 2.
Loci muliebres, Vbi naſcendi initia conſiſtunt. Varr. de Ling. Latin. lib. 4.
Origo. Lucret. lib. 4, Siue virûm ſoboles, ſiue eſt muliebris origo. Id eſt ſiue maſculus eſt, ſiue fœmella.
Seclum. Lucret. libro 4, Et muliebre oritur patrio de ſemine ſeclum. Hoc eſt multitudo & continua ſeries, ſiue ſequela ſucceſſiua.
Sententia muliebris & eneruata. Cicero 2. Tuſcul. Deinde ad hanc eneruatam, muliebrémque ſententiam ſatis docilem ſe Epicurus præbuit.
Sceleſtus Liu. 4. Decad 4.
Stola. Cicero 2. Philip.
Tutela. Liu. 1. ab Vrbe, Tantiſper tutela muliebri (tanta indoles in Lauinia erat) res Latina & regnum auitum, paternúmq; puero ſtetit.
Venuſtas. Cic. 1. Offic.

Muliebria, muliebrium, tantùm pluraliter, menſtrua. {γυναικεῖα.}
Muliebria, pro Libidine. Quintil. Nobilis adoleſcens à Centurione muliebria paſſus. Vlpianus in l. j. §. Remouet. D. De poſtulando, Remouet autem à poſtulando pro aliis & eum, qui corpore ſuo muliebria paſſus eſt.

Muliebritas, penultima correpta, fœm. gen. {γυναικότης} Mollities.

Muliebriter, penultima correpta, Aduerbium {γυναικείως} Effœminatè ſeu more mulierum. Iuſtinus, Quæ non muliebriter hoſtium aduentu territa. Cicero 2. Tuſcul. Si turpiſſimè ſe illa pars animi geret, quã dixi eſſe mollem, ſi ſe lamentis muliebriter, lachrymíſque dedet.
Nequid abiectè, nequid timidè, nequid ignauè, nequid ſeruiliter, muliebritérve faciamus in dolore, maximè prouidendum eſt. Cic. 2. Tuſcul.
Muliebriter expauere enſem. Horat. 1. Carm. ode 37.

Mulieroſus, mulieroſi, pen. prod. {γυναικομανής} Qui nimium appetit mulieres. Cic. de Fato, Hunc ſcribunt ipſius familiares & ebrioſum & mulieroſum fuiſſe.

Mulieroſus, Adiectiuum {γυναικικός} Quod eſt mulieris. Plaut. Pœnul. 19, Sane genus hoc mulieroſum eſt tunicis demiſſitiis.

Mulieroſitas, penultima correpta, mulieroſitatis {φιλογυνία} Cupiditas fœminea & voluptaria. Cicero 4. Tuſcul. Similitérque cæteri morbi, vt gloriæ cupiditas, vt mulieroſitas, vt ita appellem eam quæ Græcè φιλογυνία dicitur.

Mulierarius, mulierarij {γυναικομανής} Qui nimium amat mulieres. Iulius Capitolinus. Mulierarius fuit inter primos amatores. Cicero pro Cælio. Cur Licinium titubantem, hæſitantem, cedentem, fugere conantem mulieraria manus iſta de manibus emiſerit, Id eſt congregatio effœminatorum hominũ. Dixerat enim antea mulieris amici. Hæc autem eſt lectio caſtigatiorum exemplarium, quum alia legant mulieris manus.

Muliero, mulieras, pen. corr. {θηλύνω} mulierâre, Effœminare. Varro γνῶθι σεαυτόν, Et rex, & miſellus ille pauper amat, habétq; ignem intus acrem: hic ephebum mulierauit: hic ad me decea adoleſcentem cubiculum pudoris primus polluit. Alij legunt, hic Admetæ cubile primus polluit. Nonius. Obſoletum.

Mulio. Vide MVLVS.

Mulleus, mullei. Festus, Mulleos genus calceorum aiunt esse, quibus reges Albanorum primi, deinde patricij vsi sint. M. Cato Originum lib. 7, Qui magistratum Curulem cepisset, calceos mulleos alluciniatos, cæteri perones. Vopiscus in vita Cæsarum, Calceos, inquit, mulleos, & cereos, & albos, & hederaceos viris omnibus sustulit, mulieribus reliquit. Dicti autem sunt à mulando, id est suendo, vt scribit Festus: vnde & mullum piscem dictum putant.

Mullus, mulli {τρίγλα} Piscis genus. *Rouget barbu.* sic putat Belonius. Plinius lib. 9. cap. 17, Ex reliqua nobilitate & gratia maxima est & copia mullis, sicut magnitudo modica, binásque libras ponderis rarò admodum exuperant, nec in viuariis piscinísque crescunt. Septentrionalis tantum hos & proxima Occidentis parte non gignit Oceanus. Cæterò eorum genera plura. Nam & alga vescuntur, & ostreis, & limo, & aliorum piscium carne, barba gemina insigniuntur inferiori labro. Et paulo pòst, Nomen his Fenestella à colore mulleorum calceamentorum datum putat. Horat. 2. Serm. satyra 2,

-laudas insigne trilibrem

Mullum. Martialis, Nolo mihi ponas rhombum, mullúmque bilibrem.

Lutarios mullos, Vide LVTVM.

Mulli barbati. Cic. Attico, lib. 2, Nostri principes digito se cælum putent attingere, si mulli barbati in piscinis sint, qui ad manum accedant.

Iners Columel. lib. 8 cap. vltim.

Mullulus, pen. corr. Diminutiuum {τριγλίδιον.} Cic. in Parad. Et videant aliquem summi populi beneficiis vsum, barbatulos mullulos exceptantem de piscina, & pertractantem.

Mulomedicus, penultim. corr. Firmicus lib. 8. cap. 13, In Scorpij parte duodecima oritur Centaurus. Hoc oriente qui natus fuerit, aut erit auriga, aut equorum nutritor & cultor, aut mulomedicus, vel equitiarius. Mulomedicum interpretor, mulorum aliorúmque veterinorum medicum, qui & Veterinarius dicitur.

Mulsum, mulsi {οἰνόμελι} A mulceo dicitur, quasi melle delinitum. Est potio ex vino, melléque confecta. Vide Plin. lib. 22 cap. 24. Cic. 1. Tusc. Huic calix mulsi impingendus est, vt plorare desinat. Martialis epigramma tale est de mulso, lib. 13. 108,

Attica nectareum turbatis mella falernum,
Misceri decet hoc à Ganymede merum.

Veteres Romani mulsum in deliciis habebant, & in triumpho milites ab Imperatore eo donabantur. Plautus,

Sed spectatores vos nunc ne miremini
Quod non triumpho, peruolgatum est, nihil moror:
Verumtamen accipientur mulso milites.

Liuius, Et ad portam Capenam mulsum prosequutis funus dedisse. Significat Liuius Colleonem in Africani funere renouatæ memoria triumphi eius pileatum dedisse mulsum, aut triumphi imitatum liberalitatem & imaginem hoc fecisse. Annotauit Turneb.

Lene. Horat. 2. Serm saty 4.

Mulsum si calidum bibatur, vocem permulcet: si frigidum, exasperat. Cic. 2. de Orat. Quum vocem in dicẽdo obtudisset, suadebat Granius, vt mulsum frigidum biberet simulac domum redisset.

Miscere mulsum. Cic. 2 de Finib. Dico ergo in eadem voluptate qui alteri misceat mulsum, ipse non sitiens, & eum qui illud sitiens bibat.

Mulsus, mulsa, mulsum, Adiectiuum {μελιτώδης.} vt Mulsa aqua. Plin. lib. 22. cap. 24, de mulsa aqua loquens, quæ melle concinnatur. Colum. lib. 9. cap. 12, Rorem marinum aqua mulsa decoctum. Quid sit aqua mulsa, & quomodo fiat, vide Colum. lib. 12. cap. 11. & 12.

Lac. Plin lib. 10 cap. 22.

Loqui mulsa. Plautus Pœnulo, 4. Hoc est dulcia, suauia.

Mulsa dicta. Plautus Rud. 10.

Mulsa mea, Amantis & blandientis affectus Plaut. Casin 8.

Mulseus, Adiectiuum {μελίχρους.} Colum lib. 8. cap. 7, Mulsea recente aqua prædicti generis farinam conspergunt, & ita farciunt.

Mulseas sapas. Colum. lib. 12. cap. 45.

Multa, multæ {ζημία, ...} Solutionis pœna: quòd olim, vt Varro ait, singula ob peccatum exigebantur, vt ouis, aut bos: postea multa simul exigi cœperunt, & vinum atque oleum addi. Varro lib. 9. Rerum humanarum, dicit hoc vocabulum, non Latinum, at Sabinum esse. Testis Gell. lib. 11. cap. 1.

Multa, siue mulcta, differt à pœna. Vlpian. D. De verborum significat. l. 131, Inter multam & pœnam multum interest: quum pœna generale nomen sit, & omnium delictorum coercitio: multa specialis peccati, cuius animaduersio hodie pecuniaria est. pœna autem non tantùm pecuniaria, verùm capitis, & existimationis irrogari solet. Et multa quidem ex arbitrio eius venit, qui multam dicit: pœna non irrogatur, nisi quæ quæ lege, vel quo alio iure specialiter huic delicto imposita est. quinimo multa ibi dicitur, vbi specialiter pœna non est imposita. Item multam is dicere potest, cui adiudicatio data est. Magistratus solos & Præsides prouinciarum posse multam dicere, mandatis permissum est: pœnam autem vnusquisque irrogare potest, cui huius criminis siue delicti executio competit. Alciatus hunc locum exponens, Mulcta, inquit, Oscum verbum est, quo pœna significarunt, licet Grammatici quidam à mulcendo per antiphrasim dictam putent. vnde mulctare verbum, condemnare est & punire, sic Plautus, mulctare matrimonio. Terent. & Virgil. mulctare morte: Tranquillus, mulctare gentilitiis hæreditatibus: Corn. Tacitus, mulctare verberibus, dixerunt. Ex vsu tamen, angustiore significatione vox hæc pro pecuniaria tantùm pœna, recepta est: sicque variæ differentiæ introductæ sunt, quòd pœna quælibet coërcitio est, mulcta solius pecuniæ: quòd pœna certa est, legéque expressa, mulcta ab ius dicentis arbitrio pendet: quòd pœna à quocunque iudice infligi potest cui criminis executio demandata sit, mulcta ab ordinariis tantummodo, hisque qui pro tribunali sedent.

Multam, ait Festus lib. 11, Oscè dici putant pœnam. M. Varro ait pœnam esse, sed pecuniariam. Maximam multam dixerunt trium millium & viginti assium, quia non licebat quondam pluribus triginta bubus & duabus ouibus quenquam multare, æstimabatúrque bos centussibus, ouis decussibus. De hac suprema seu maxima multa, déque minima quæ vnius erat ouis, vide Gell. lib. 11. cap. 1.

Irrogatio multæ. Cic. pro Rab. Perduel. reo.

Certare multam. & Certatio multæ, Vide Multam dicere, in DICO, & Certatio, in CERTO, certas.

Committere multam, est quum quis aliquid committit propter quod multa est afficiendus. Cic. pro Cluentio, Nihilominus potest, vt illam multam non commiserit, accepisse tamen ob rem iudicandam pecuniam. Budæus.

Grauem multam depellere alicui. Cic. Rufo, lib. 5. 20.

Dicere, Vide DICO.

Exposcere. Catul. Argonaut. epigr. 59.

Imponere, Vide IMPONO.

Indicere, Vide INDICO.

Irrogare multam, non est iudicis multantis, sed actoris, aut postulantis, & accusantis. Liu. 7. bell. Maced. Centum millium multa irrogata erat: bis de ea certatum est: tertio quum de petitione destitisset reus, nec populus de multa suffragium ferre voluit. Irrogare multam hodie forensi vocabulo dicitur, *Concludere ad multam & Conclusiones mulctatiuas assumere*: quod & Pœnaliter intendere dici potest, Latinè loquentibus. Budæus. Cic. pro Milone.

Multare multa & pœna. Cic. pro Corn. Balbo, Potuit certius interponere iudicium voluntatis suæ, quàm quum etiam accusatorem huius multa & pœna multauit?

Petere multam, nempe vt irrogetur. Cic. pro Cluent. Vno iudicio multa est ab eo petita, sicut à Iunio, quòd non suæ decuriæ munere, neque ea lege sedisset. Ibidem, Necesse est nullo modo illam multã quæ à Iunio petita sit, cum Cluentij causa posse coniungi. Budæus.

Remittere. Liu. Decad. 4. lib. 7.

Sufferre multam legis. Cic. pro Cecin.

Multa ei esto vt. Plaut. Asin. 13,

Hæc multa ei esto, vino viginti dies
Vt careat. Id est, interdicatur ei vino.

Multatitius, Adiectiuum {...} Quod ex multa fit, vel quod ad multam pertinet, siue quod nomine multæ exigitur. Liuius 10 ab Vrbe, Ex multatitia item pecunia, quam exegerunt pecuariis damnatis, ludi facti. Et lib. 7. belli Pun. Ædiles plebis Qu. Catius, & L. Portius Licinius, ex multatitio argento signa ænea ad ædem Cereris dedêre.

Multo, multas {ζημιόω, ...} multáre, Punire, Condemnare. Construitur cum genitiuo, aliquando cum ablatiuo.

Malè multare aliquos. Cic de Clar. Orat.

Exilio aliquem multare. Tacit. libro 5, Exilio, aut morte multarentur.

Stultitia fama multatur. Cecio. Cic. lib. 6. 7, Quum mendum scripturæ litura tollitur, stultitia fama multetur, meus error exilio corrigitur.

Infortunio. Plaut. Merc. 3.

Morte. Virg 12. Æneid.

Crudelissimè per vim morte aliquos. Cic. 3. in Catil.

Seipsum morte potius, quàm sempiterno dolore. Cic. Post red. in Senatu.

Vitia hominum atque fraudes damnis, ignominiis, vinculis, verberibus, exiliis, morte multantur. Cic. 1. de Orat.

Pecunia Curtius lib. 2.

Verberibus aliquem. Tacit. lib 1.

Multari virgis. Liu. 6. bell. Pun.

¶Multare, Priuare. Multari patria. Virgil. Quod si perdiderim, patria multabor. Cic. 5. Tuscul. At multantur bonis omnibus exules. Idem 1. de Diuinat. Postea quàm à Cæsare Tetrarchiæ regno, pecuniáque multatus est.

Diminutione prouinciæ imperatorem contumeliosum multari. Cic. de Prouinc. Consul.

Stipendio. Cic. pro Corn. Balbo, Quòd si Afris, si Sardis, si Hispanis, agris, stipendióque multatis, virtute adipisci licet ciuitatem, &c.

¶Multare, Lacerare, mutilare, verberare, inquit Donatus. Terent. Adelph. 1. 2, Ipsum dominum atque omnem familiam multauit vsque ad mortem.

¶Multare, Augere, & voti compotem facere. Næuius Colace, Et asseri laudet ago, quum votis me multatis meis: quòd præter spem quem vellem audiebam. Nonius.

¶Multare, Malè tractare. Colum. lib. 1. cap. 2, Nam illud verum est Catonis, agrum pessimè multari, cuius dominus quid in eo faciendum sit, non docet, sed audit villicum.

¶Multare matrimonio, Diuortium facere. Plaut. Amphitr. 8, Nunquid causam dicis, quin te hoc multem matrimonio? Id est quin te repudiem? quin tecum diuortium faciam? quin te priuem hoc matrimonio per diuortium. Verba sunt Amphitryonis ad Alcmenam.

Multor, multaris {ζημιόομαι} multári, Deponens, Idem. Suet. in Augusto, cap. 21, Neque aut crebrius, aut perfidiosius rebellantes, grauiore vnquam multatus est pœna, quàm vt captiuos sub lege venundaret, ne in vicina regione seruirent.

Malè multari, Vide MALVS.

Sacerdotio multari. Sueton. in Cæsare, cap. 1. Cæsar Corneliam Cinnæ quater Consulis filiam duxit vxorem, ex qua illi mox Iulia nata est: neque vt repudiaret illam, compelli à Dictatore Sylla vllo modo potuit. Quare & sacerdotio, & vxoris dote, & gentilitiis hæreditatibus multatus, diuersarum partium habebatur. id est, multæ nomine priuatus, exutus, spoliatúsque.

Multatus, pen. prod. Participium {ζημιωθείς.} vt

Multatum exilio maleficium. Cic. pro Cecin.

Multata consilia à fortuna. Cic. pro Rab. Posthumo, Illud tamen deprecor, vt quum ab ipsa fortuna crudelissimè videat huius consilia esse multata, ne quid ad eas ruinas, quibus hic oppressus est, ad-

dendum acerbitatis putet.

Multatio, Verbale { [illegible] } Cic. pro Rab. perduel reo, Misera est ignominia iudiciorum publicorum, misera multatio bonorum, miserum exilium.

Multus, multa, multum { [illegible] } Notæ significationis. Cic. pro P. Sextio, Et in cæteris, quæ rerum potitæ sunt, multis fortissimis atque optimis viris iniustis iudiciis tales casus incidisse.

Minus multi, Vide Minor in PARVVS.

Minimè multi, Vide Minor in PARVVS.

Nimium multi, In NIMIS.

Vna de multis Horat. 3 Carm. ode 11.

Vnus è multis. Horat. 1. epist. 6.

Vnus è multis orator non fuit Callidius, potius inter multos propè singularis fuit. Cic. de Clar. Orat.

Videri multus in aliqua re. Cic. 2. de Nat. deor.

Multus aliàs in admiratione Cicer, glorium herbarum Ægypto tribuit. Plin. lib. 25. cap. 2. Id est multum admiratus.

Multus in coloribus Plin. lib. 35. cap. 11.

Multus in eo fuit, siue in ea re. Cic. 4. Acad.

Inconcinnus aut multus in aliquo genere, ineptus dicitur. Cic. 2. de Oratore.

In opere multus, Continuus, vel assiduus. Sallust. in Iugurtha.

Multus & insolens in re nota & peruulgata ne sim. Cicero 2. de Oratore.

¶Multa, Id est multa verba. Horat. 1. Serm. saty. 5. Multa Cicerrus ad hæc. Id est multa respondebat.

Non est quod multa loquamur. Horat. 2. epist. 1.

Satis multa. Cic. 5. de Finib.

Nimium multa. Cic. Planco, lib. 4. 14.

Nimis multa in genera diuidere. Cic. 2. de Orat.

¶Multa, pro Multum, nomen pro aduerbio: vt

Reluctans multa. Virg. 4 Georg.

Haud multa moratus Dat dextram iuueni. Virg. 3. Æneid.

¶Amictus multus. Virg. 1. Æneid.

Arte multa vi a reuulsus è scopulo. Virg. 5. Æneid.

Aura Horat. 4 Carm. ode 2.

Baccho multo hilarans conuiuia. Virg. 5. eclog.

Cædes. Virg. 1. Æneid.

Cædes multa bidentium. Horat. 3. Carm ode 23.

Capitum multorum bellua. Horat 1. epist. 1.

Pauca tibi è multis expediam dictis. Virg. 3. Æneid.

Dies. Horat. de Arte.

Ad multum diem. Cic. ad Attic. lib. 13, Hodie manè Dolabella, multus sermo ad multum diem.

Multo denique die per exploratores Cæsar cognouit & montem à suis teneri, &c. Cæsar 1. bell. Gall.

Dolore multo corrupta voluptas. Horat. 1. Serm. saty. 2.

Grandine multa crepitant umbri culminibus. Virg 5. Æneid.

Hominum multorum mores vidit. Horat. de Arte.

Herbæ multæ prodigus locus Horat. 1. epist. 7.

Tanti tamque multi ignea. Cic. 2. de Nat. deor.

Tropheis multorum imperatorum, non turribus munita antea erat Macedonia. Cic de Prouinc. Consul.

Incommoda. Horat. de Arte.

Lachrymis non sine multis noctes agit. Horat. 3. Carm. ode 7.

Laus Horat. de Arte.

Cum multa libertate notare aliquem. Horat. 1. Serm. saty. 4.

Lenta. Horat. de Arte.

Lumine multo manifestus. Virg. 3. Æneid.

Empedocles multa alia peccans, in deorum opinione turpissimè labitur. Cic. de Natura deorum lib. 1. Idem pro Murena, Non multa peccas, inquit ille fortissimo viro senior magister. Non absimile est illud in Topicis non procul ab initio, Quum tu mihi meisque multa sæpe cauisses.

Multa luce reuecti hostes. Tacit. lib. 21.

Mala multa precatus. Horat. 2. Serm. saty. 3.

Multo mane. Cic. Attic. lib. 5, Binas quidem tuas Beneuenti accepi, quarum alteras Furius Funisulanus multo mane mihi dedit.

Merces Horat. 1. Carm. ode 28.

Millia multa dare letho. Virg. 5. Æneid.

Cum multis millibus ibat. Virg. 5 Æneid.

Multis modis reprehendere aliquid. Cic. 1. de Finib. Hoc etsi multis modis reprehendi potest, tamen accipio quod dat.

Multis modis, pro Vehementer, inquit Donatus. Terent. Heey. 2. 3, Nisi pol filium multis modis iam expecto.

Nomen tuum multum est in his locis. Cic. Cælio, lib. 2. 9.

Nummis multis homo. Horat. 3. Carm. ode 9.

Multa nocte. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 10, Sed tamen postridie quàm tu es profectus, multa nocte cum Vibullio veni ad Pompeium.

Multa iam nocte. Tacit. lib. 18.

Nocte multa referunt se. Virg. 4. Georg.

Multa nocte venire. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 10.

De nocte multa profectum esse ad Cæsarem Cic. Attic. lib. 7.

Odore multo fumat ara Horat. 3. Carm. ode 18.

Pars multa mei. Horat. 3. Carm. ode 30.

Multis partibus maior. Cic. 4. Acad. Quibus efficitur multis partibus solem maiorem esse, quàm terram, Id est multo maiorem.

Prælia multa conserimus. Virg. 2. Æneid.

Præmia multa ferre. Horat. 2. Serm. saty. 1.

Prece multa prosequi aliquem. Horat. 4. Carm. ode 5.

Promissa multa. Horat. 1. epist. 2.

Multæ, copiosæ, variæque rationes. Cic. 1. de Orat.

Res multæ officient tibi. Horat. 1. Serm. saty. 2.

Rerum multarum diues. Horat 2. epist. 2.

Multæ & magnæ res. Cic. 1. de Inuent.

Risus. Horat. 4 Carm. ode 13.

Sale multo defricuit vrbem Lucilius. Horat. 1. Serm. Saty. 10.

Salutem multam dicere. Plaut Pœnul. 4.

Sermonem multum habere de aliquo. Brutus ad Ciceronem, lib. 11 10. Narrat mihi apud Cæsarem se fuisse, multúmque sermonem de te habitum esse.

Sudoris multi. Cic. 1 de Oratore, Ac stylus ille tuus, quem tu verè dixisti perfectorem dicendi esse ac magistrum, multi sudoris est, &c. Id est, multum in eo laborandum & sudandum.

¶Multa, pro Sæpe. Cic. ex Ennio,

Quæ nunquam multa manus ad cæli cærula templa
Tendebam lachrymans. Loquitur enim virgo Vestalis, quæ sæpe se dicit tetendisse manus ad cælum.

Multa aduersa reuertens. Cic. 1. Tuscul. Itaque dubitans, circumspectans, hæsitans, multa aduersa reuertens, tanquam in ratis in mari immenso nostra vehitur oratio. Rationem quandam loquendi priscam & poeticam olet, vt superior. Demonstratur autem astus hac loquutione eorum, qui eò sæpius vnde degressi sunt, redeunt sua per vestigia, quòd eos cœpti itineris aut viæ pœniteat. Quare multa aduersa reuertitur oratio, quæ retrò redit sæpe, & aduersum se fertur, pedémque in contrarium refert, contráque id quod affirmauit, secutáque est, pronuntiat atque aduersum tendit, & mutat sententiam in diuersum. Verba sunt Turnebi, sic explicantis hunc locum.

Multo tanto, eadem forma dicitur qua Altero tanto. Græci dicunt [illegible]. Plautus Rud. 13, Ego multo tanto miserior quàm tu Labrax.

Tellure multa diues. Horat Epod. 15.

Crebræ, multæque toto corpore intextæ sunt venæ. Cicero 2. de Natura deor.

Verba multa fecimus. Plaut. Pœnulo, 20. Id est satis diu.

Virtus Virgil. 4. Æneid.

Vi multa reuulsum gubernaculum. Virg. 6. Æneid.

Vtilitates. Cic. de Amicitia, Quanquam vtilitates multæ, & magnæ consecutæ sunt, non sunt tamen ab earum spe causæ diligendi profectæ.

¶Multissimus, pen. corr. Cic. Attic. lib. 11, Ex multissimis & miserrimis curis est vna exata, si, vt scribis, ista hæreditas fidem, & famam meam tueri potest. Correctiora exemplaria legunt, Ex multis meis. Sunt & qui multesimis legendum putent.

¶Multus, pro multiplici. Plin. lib. 19 cap. 3, Radice multa, crassáque.

¶Multi existimare operam suam. Cic. 2. de Orat.

¶Multum noctis. Tacit. lib. 18, Antonius per Flaminiam ad Saxa rubra, multo iam noctis serum auxilium venit.

Multum, Aduerb. { [illegible] } Plaut. Milit. 8,
Vbi sum afflictata multum.

Multum admodum. Cicero 5. de Finibus, Quod maximè efficit Theophrasti de beata vita liber, in quo multum admodum fortunæ datur.

Non ita multum. Cic. ad Gallum, lib. 7. 24, Opinor Cassium vti non ita multum sorore.

¶Multum celer medicus. Horat. 2. Serm. saty. 3.

Homo multum demissus. Horat. 1. Serm. saty. 3.

Dissimiles multum. Horat. 1. epist. 10.

Parentes multum miseri. Ouid. 4. Metam.

Securus multum. Tibul. lib. 4 eleg. 10.

¶Abest ab iis multum, In ABSVM.

Amare multum. Plaut. Persa, 9.

Nautis multum amata. Horat. Epod. 17.

Multum & diu cogitare. Cic. de Senect. Adsum amicis, venio in Senatum frequens, vltróque adfero res multum & diu cogitatas.

Non multum differens ab Iudicu. Plin lib. 12. cap. 12.

Dilecta multum Neæra. Horat. Epod. 15.

Multum excellunt virtutes propter animi. Cic. 5. de Finib.

Fleuit multum Plin. iun. lib. 9. epist. 21.

Fundit multum lachrymas. Virg 3. Æneid.

Multum ineptus labor. Plin. iun. lib. 1. epist. 9.

Non tam multum in istis rebus intelligo. Cic. 6. Verr.

Obiurgabo multum. Plaut. Trinum 4.

Multum præstat. Cic. 5. de Finibus, Longè multúmque præstet mens, atque ratio.

Multum prouidere in posterum. Cic. 2. de Lege agrar.

Multum sæpe quæsita ac difficilis res. Cic. 3. de Legib.

Non multum est, vnum si præsto togatum. Martial. lib. 2.

Salue multum. Plautus Trinum. 17.

In teneris multum est consuescere. Virg. 2. Georg.

Longè omnes multúmque superaro. Cic. 7. Verr.

Tacuit multum. Plin. iun. lib. 9. epist. 21.

Multum me in silentio tenui. Plin. iun. epist. 6.

Multum vale. Plaut. Sticho, 8.

Viuere multum. Cic. Volumnio, libro 7. 34, Viuámque tecum multum, & cum omnibus nostris amatoribus. Id est, frequenter. Idem ad Cæsarem, Domi meæ cum Diodoro Stoico homine meo iudicio eruditissimo, multum à puero fuit.

Multum vti aliquo, pro Familiariter. Cic. de Amic. Et eo magis quòd P. Sulpitio vtebatur multum.

Multò, Aduerbium { [illegible] } cum dictionibus Alius, aliter, secus, antè, post, præsto, malo, antecedo, excello, & similibus superlatiuam vim habentibus, elegantem dicendi vim habet.

Multo aliter. Terent. in Prolog. Andr. Verùm aliter euenire multò intelligit.

Multo antè. Terent Eunuch. 4. 5, Sed Thais multo antè venit? Cic. in Verrem, Cui quemadmodum resistam, multo mihi antè est iudices prouidendum.

Multo antè mala prouidere. Cic. Sulpitio, lib. 4. 1, Cognoram iam absens, te hæc mala multo antè prouidentem, defensorem pacis, & in Consulatu tuo, & post Consulatum fuisse.

Illud ad

Illud ad me, ac multo etiam magis ad vos Cotta noster & Sulpiti. Cic. 2. de Orat.

Multo post. Cic. ad Atticum, lib. 12. Non multo postquam tu à me discessisti.

Non multo post discessum meum. Cic. Post red. in Senatu.

Multo secus. Cicero, Multo secus euenit.

Multo tanto. Varr. de Ling. Latina, Quod interuallum multo tanto propius nobis, quòd hinc, &c.

Multo anteponere. Cic. 4. de Finibus, Qui virtutem omnibus rebus multo anteponentes, adiungunt et tamen aliquid, &c.

Multo præstat. Salust. Multo præstat beneficij, quàm maleficij memorem esse.

¶Multo, comparatiuo etiam iungitur. Cic. de Amicitia, Quod quidem est multo profectò magis in veris patribus, certísque faciendum.

Molestius multo. Cic. de Amicitia, Obsequium multò molestius, quod peccatis indulgens, præcipitem amicum ferri sinit.

Citius multo. Lucret. lib. 2.

Ferocius multo. Ouid. 1. Amor. eleg. 2.

Maius multo Virg. 3. eclog.

Multo minus mouebant mutæ. Cic. Attic. lib. 8.

Multo minoris vendidit, non modò quàm tu, sed etiam quàm qui ante te vendiderunt. Cic. 5. Verr.

Multo prius. Lucret. lib. 3.

Eutesces multo pulchrior. Horat. 2. Carm. ode 8.

Splendidius multo est. Horat. 1. epist. 18.

Multo suauius. Horat. 2. Serm. saty. 8.

¶Multo, elegantissimè superlatiuo iungitur. Terent. Heaut. 4. 8, multo omnium nunc me

Fortunatissimum factum puto esse gnate, quum te intelligo

Resipuisse. Cic. pro L. Manil. Conspectus vester multo iucundissimus. Idem 1. Verr. Quum omnis arrogantia odiosa est, tum illa ingenij atque eloquentiæ multò molestissima.

Lux multo gratissima. Horat. 1. Serm. saty. 5.

Multo grauissimus sopor. Lucret. lib. 4.

Multo maxima pars. Cicero pro Lege Manilia, Magna ac multo maxima parte non modò vtilitatis, sed dignitatis, atque imperij caruit.

Multo pars maxima. Horat. 2. Serm. saty. 3.

Multo maximè. Cic. in Verrem.

Adiuuat & exornat orationem expolitio, sed multo maximè per eam exercemur ad elocutionis facultatem. Author ad Heren. lib. 4.

Multitudo, pen. prod. multitudinis {πλῆθος, πλήθυς} Notæ significationis. Cic. 2 de Orat. Habet enim multitudo vim quandam talem, vt quemadmodum tibicen sine tibiis canere, sic orator sine multitudine audiente eloquens esse non possit.

Testimonium multitudinis non grauissimum est. Cic. 2. de Fin.

Numerus hominum & multitudo Cic. de Prouinc. Consul.

Circumfusa. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Consternata & pauida, Vide CONSTERNO.

Imperita, Vide IMPERITVS.

Imperitæ multitudinis ex errore qui pendet, hic in magnis viris non est habendus. Cic. 1. Offic.

Vaga. Quintil lib. 2. cap. 16.

Amputare multitudinem, Vide AMPVTO.

Fugiens consulto multitudinem philosophia, & paucis iudicibus contenta. Cic. 2 Tuscul.

Manum facere, copias parare, multitudinem hominum cogere. Cic. pro Cecin.

Causarum multitudo pertimescenda est: est enim infinita. Cic. 2. de Oratore.

Magna frequentia à multitudine domum reduci. Cic. 1. Verr.

¶Multitudo, pro frequentia, aut copia. Cicero de Orat. lib. 3, Sed vt Pontifices veteres propter sacrorum multitudinem, tres viros epulones esse voluerunt, &c. Nonius.

¶Multitudo, pro numero multitudinis, seu plurali. Charisius lib. 1, Lignum singulariter semper dici debet: in multitudine Cato Originum primo, ligni ait. Sic Varro pluribus in locis lib. de Ling. Latina.

Multesima pars {πολλοστημόριον} pro Quantitate infinita. Nonius. vel Ex multis vna. Lucret. lib. 6, Quàm sit patula pars, & quàm multesima constet. Id est quota. Multesima pars inquit hoc loco Lambinus, est ea, cui multæ debent esse pares, aut similes ad constituendum totum. Multesimus ea forma dicitur, qua millesimus.

Multangulus, pen. corr. Adiectiuum {πολύγωνος} Quod multos habet angulos. Lucret. lib. 4,

Esse minora igitur quædam, maioráque debent,

Multa rotunda, modis multis multangula quædam.

Multibarbus {πολυπώγων} Qui habet multam barbam. Apul. in Floridis, Multibarbus, spinis obsitus & pilis.

Multibibus, penult. corr. {πολυπότης} Qui multum bibit. Plaut. Curcul. 1, Nomen est lenæ multibiba atque merobiba. Macrob. lib. 5, Saturnal cap. 21. scribit Herculem fuisse bibacem & multibibum.

Multicauatus pen prod. {πολύκοιλος} Adiect. Varro 3 de Re rust. cap. 16, Fauus est quem fingunt multicauatum e cera, quum singula caua singula latera habeant.

Multicauus, penult. corr. Adiectiuum {πολύκοιλος} Quod multum habet concaui Ouid. 8. Metamorphoseos,

Pumice multicauo, nec læuibus atria tophis Structa subit.

Multicaulis, & hoc multicaule {πολύκαυλος} Multos caules habens. Plin. lib. 21. cap. 16, Est & illa differentia, quòd quædam in iis multicaulia, ramosáque sunt, vt centunculus.

Multicolor, pen corr. huius multicoloris, pen prod. omn g. {πολύχρους.} Plin. lib 37. cap. 10, Hexecontalithos in parua magnitudine, multicolor, hoc sibi nomen adoptauit.

Multifacio, multifacis, pen. corr. {περὶ πολλοῦ ποιῶ} multifacere, dicitur sicut Magnifacere, & Paruifacere. Cato, Neque fidē neque iusiu-

randum, neque pudicitiam multifacit. Festus.

Multifarius, Adiect. {ποικίλος} Id est varium: quasi quod multis modis possit diuidi: vel quod multarum est specierum. Gel. lib. 5. cap. 6, Militares coronæ multifariæ sunt.

Multifariè, Aduerbium {ποικίλως} Id est variè, multis modis. Plin. lib. 18. cap. 7, Panis multifariè & è milio fit, è panico rarius.

Multifariam, Aliud aduerbium {πολλαχόθεν, πολλαχοῦ} Idem. Sueton in Sergio Galba, cap. 19, Nihil amplius quàm continere se statuit, & legionariorum firmare præsidiis, qui multifariam, diuerséque tendebant. Festus, Multifariam dicebant antiqui, quod videlicet in multis locis fari poterat, id est dici. Cic 2. de Oratore, Quod esset multifariam defossum.

Multifer, penultima correpta, Adiectiuum {πολύφορος} Plinius libro 16. capite 8, Tam multifera sunt, & tot res præter glandem pariunt robora.

Multifidus, pen corr. {πολυσχιδής} Ex multus & findo compositum, quod in multas partes finditur, & multas diuisuras habet. Plin. lib. 11. cap. 37, Ouium nulla, nec ceruarum, nec quibus multifidi pedes, &c. De cornibus.

Multifidus dens. Martial lib. 14. De pectine.

Discrimen. Claud de Nupt. Honorij.

Faces. Ouid. 7 Metam.

Ister. Lucan. lib. 3.

Linguæ Valer. 1 Argon. De dracone.

Quercus. Stat 10. Thebaid.

Timauus. Martial lib. 8. quòd in multa, nempe in nouem ostia fissus prorumpat in mare.

Multiforabilis, penult. corr. Apuleius lib. 1. Floridor. Nec iam multiforabili tibia, &c.

Multiforis, & hoc multifore, pen. corr. {πολύτρητος} Quod est multorum foraminum. Plin. lib 8. cap. 55, Ionterunt eas in specus, qui sunt multifores in terra.

Multiforus, pen. corr Idem {πολύτρητος.} Ouid. 12. Metamorphoseon, Longáque multifori delectat tibia buxi.

Tibia multifora. Senec. Agamemn 5.

Multiformis, & hoc multiforme {πολυειδής} Varium, quasi multiplicia formæ, aut variæ. Colum. lib 3 cap. 1, Earum species diuersæ, & multiformes sunt. Cic. 1. Acad. Ea ita autem orta, variæ sunt, & quasi multiformes.

Partus. Plin. lib. 8. cap. 16.

Species Colum. lib. 3 cap. 1.

Multiformiter, pen. corr Aduerbium {πολυειδῶς} Variis modis. Gellius lib. 9 cap. 5, Plato ante hos omnes ita variè & multiformiter dissertauit de voluptate. Plin. lib. 36 cap. 27.

Multigenus, penult. corr. Adiectiuum {πολυγενής} Multorum generum. Plin. lib. 11. cap. 1, Multa hæc & multigena terrestrium volucrúmque vita. Scripta manu exemplaria habent multigenera, non improbanda lectione.

Multigenæ figuræ. Lucretius lib. 2,

Percipe, multigenis quàm sint variata figuris, &c.

Multigeneris, & hoc multigenere, penultima correpta, Idem {πολυγενής.} Plautus Capt. 4, Multis, & multigeneribus opus est tibi militibus.

Multiiugis, & hoc multiiuge: siue Multiiugus, penult. corr. Adiectiuum {πολυπλάσιος} Multiplex & varium, Multum & numerosum. Iugus autem per se nihil significat, sed protractionem solùm demonstrat. Cicero Attico, lib. 14, Veruntamen de Rep. multa cognoui ex tuis literis, quas quidem multiiuges accepi vno tempore à Vestorij liberto.

Multimodus, pen. corr. Adiectiuum, Idem quod Multiplex {πολύτροπος.} Liu. 1. bel Pun. Oppidani ad omnia tuenda atque obeunda, multimoda arte distineri cœpti sunt: & non sufficiebant.

Multimodis, pro Multipliciter, quasi multis modis, vt sit velut ablatiuus vice aduerbij vt

Prauus multimodis. Lucretius lib. 4,

Multimodis igitur prauas, turpésque videmus

Esse in deliciis. De mulieribus.

Agitari multimodis. Lucret lib 3.

Ducere multimodis cantus & flectere voces. Lucret lib. 5.

Multimodus, Substantiuum Hoc est, Varietas. Lucretius lib. 4.

Fit quoque vt interdum similes existere auorum

Possint, & referant proauorum sæpe figuras,

Propterea quia multimodis primordia multis

Mista suo celant in corpore sæpe parentes,

Quæ patribus patres tradunt à stirpe profecta. Multis multimodis, Id est multiplici varietate.

Multinomus, pen prod. Adiectiuum {πολυχρήματος.} vt Multinummi asini. Varro 3. de Re rust cap. 17, Aqua domestica, meos multinummos alo asinos. Hoc est, quorum opera multos paro nummos.

Multipartitus, penult. prod. Adiectiuum {πολυμερής.} Plin lib. 6 cap. 19, Nanque vita mitioribus populis Indorum multipartita degitur.

Multipes, Adiectiuum, Multos pedes habens. Plin. lib. 11 cap. 45, Sic & multipedibus, &c. Firmic. lib. 2 cap. 12, Cācer signum est in cælo fœmininum, mobile, multipes.

Multipes, pen. corr. {πολύπους} multipedis: vel Multipeda, multipedæ, penult. corr. Animal multorum pedum. Plin. lib. 22 cap. 25, Ad multipedum morsus cum melle. Idem lib. 29. cap 6, Millepeda, ab aliis centipeda, aut multipeda dicta, animal est è vermibus terræ pilosum, multis pedibus arcuatim repens, tactúque contrahens se. *Vne Cloporte, ou Pourcelet.*

Multiplex, pen. corr. {πολλαπλάσιος} multiplicis, penult. corr. omnis gen. Varius, inuolutus, multas plicationes habens. Huic contrarium est Simplex. Sueton. de Claris Gram. Multiplici variáque doctrina censebatur.

Multiplex animus, cui Vnus idémque animus opponitur. Cic. de Amic. Qui fieri poterit, si ne in vno quidem quoque vnus animus u-

sit, idémque semper, sed varius, commutabilis, multiplex?

Auri multiplicis thoraca tulit. Silius lib. 16.

Casus multiplices voluebat animo. Carol. Argon. epig. 49.

Magna & multiplex disciplina Cic. 1. de Orat.

Domus Ouid. 8 Metam. de Labyrintho.

Fœtus. Cic. 2. de Nat. deor.

Ingenium multiplex & tortuosum. Cic de Amicit.

Lapsu multiplici & erratico serpere. Cic. de Senect. Quam serpentem multiplici lapsu & erratico, ferro amputans coercet ars agricolarum, ne syluescat sarmentis, & in omnes partes nimis fundatur. De vite.

Mutatio Plin lib 9. cap. 17.

Nexus. Plin. lib. 10. cap. 4.

Multiplex, copiosus, & varius Plato fuit. Cic. 1. Acad.

Auceps & multiplex verborum potestas in ambiguis. Author ad Herenn. lib. 4.

Ratio disputandi. Cic. 5. Tuscul.

Varia res & multiplex ad suspiciones & simultates Præturæ iurisdictio. Cic. pro Flac.

Sermones multiplices varisque. Cic. in Orat.

Sermone multiplici populos replebat. Virg. 4. Æneid.

Spatium multiplex transcurrere. Lucret. lib. 2.

Terror. Liu. 1. ab Vrbe.

Vir multiplex in virtutibus. Paterculus lib. 2, Sentium Saturninum virum multiplicem in virtutibus, nauum, agilem, prouidum, &c.

Multiplex est maior minoris, quum minor metitur maiorem. Eucl. 5. elemen.

Multipliciter, pen. corr. Aduerbium { ἐνπολυχῶ, πολλαπλασίως. } Titulus est apud Plinium, De eodem multipliciter: lib. 7. cap. 24. Firmicus lib 5. cap. 6, Talia peragat, vnde sibi dedecus & infamia multipliciter consequatur.

Multiplico, multiplicas, pen. corr. { πολλαπλασιάζω } multiplicâra, Multiplex reddere aut facere Plin. lib 34. cap. 8.

Æs alienum. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Flumina collectis multiplicantur aquis. Ouid. 1. de Remed.

Gloriam. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 2, Si diem nobis Clodius dixerit, tota Italia concurret, vt multiplicata gloria discedamus.

Grauitas authoris honorem multiplicat. Ouid. 4. de Ponto.

Legatum. Vlp in l. Plané. §. 1. D de leg. 1.

Suas vires. Ouid. 5. Trist. eleg. 1.

Summam. Paul. in l Si mandatu. §. si fideiussor. D. mandat.

Voces acceptas. Plin. lib. 36. cap. 15.

Multiplicatus, pen. prod. Participium { πολλαπλασιασθείς. } vt Auxiliis multiplicatis, aucto exercitu. Plancus Cic. lib. 10. 8.

Multiplicata domus, Cui accessio adiuncta est. Cic. 1. Offic. Hic summi & clarissimi viri filius in domum multiplicatam, non repulsam solùm retulit, sed ignominiam & calamitatem.

Mala multiplicata. Ouid. 4. Trist. eleg. 5.

Multiplicatio, Verbale { πολλαπλασιασμός. } Colum. lib. 3. cap. 2, Nam si sordidus aut vilis feracissimam quamque serere conducit, vt multiplicatione frugum reditus augeatur, &c.

Ea multiplicatione afficere summam aliquam. Col. lib. 5. cap. 2.

Multiplicabilis, & hoc multiplicabile, pen. corr. { πολλαπλάσιος } Quod potest multiplicari. Cic 2. Tuscul.

Hæc interemit torto multiplicabili

Draconem auriferam obtutu asseruantem arborem. Ex quodam poeta.

Multipotens, pen. corr. multipotentis, omn gen. { πολυδύναμος } Qui multum potest. Plaut. Bacch. 15, -nisi habet pectus multipotens,

Multisonus, pen. corr. Adiect { πολυηχής. } Martialis lib. 2. 49,

Sic vbi multisona feruet sacer Atthide lucus.

Catenæ. Stat. 8. Theb.

Sistrum. Stat. 3. Sylu. 2.

Multisonorus, pen. prod. Adiect. { πολυηχής. } Claud. de mulabus Gall. 10, Esseda concordes multisonora trahunt.

Multiuagus, pen. corr. Adiectiuum { πολυπλανής. } Plin. lib. 10. cap. 57, Ferunt non mutare sedem columbas, multiuaga alioqui aue. Id est, quæ multum vagatur.

Multiuagus lunæ flexus. Plin. lib. 2. cap 10.

Domus multiuagæ Scytharum. Senec. Herc. fur. 7. quia plaustris circumuehuntur.

Gradus Stat. 6. Theb.

Multiuolus, pen. corr. Adiectiuum { πολυθέλης } Qui multa vult, vel cupit. Catul. ad Mallium, epigr. 63. Quantum præcipuè multiuola est mulier.

Multopere, pen. corr. { μεγάλως } ea forma dixit Plautus, qua Magnopere dicimus. in Merc. 3, Multopere in mundo rustico se exercitum.

Multoties, Aduerbium. Florus in Epitome lib. 58. de Scipione Africano, Multoties contra hostium eruptiones feliciter pugnauit.

Multitia, multitiorum, Pluraliter tantùm, n. g. Indumenta dicebantur minutissimis filis contexta. Vnde à multis filis & propterea subtilibus, nomen inditum. Vel à Mulcendo, quoniam carnem demulceant. Budæus, Multitia, vestes sunt sericæ tenuissimæ æstiuæ. *Taffetas.* Iuuenal. satyra 2,

quæro an deceant multitia testem. Idem Saty. 2.

Plus { πλεῖον, πλέον, μᾶλλον } neut. gen. in singulari numero, in plurali verò, hi & hæ plures, & hæc plura. Comparatiuus gradus est à Multus. Cic. de Amicit. Plures enim discent quemadmodum hæc fiant, quàm quemadmodum his resistatur.

Tantum, & plus etiam debere. Cic. Attic. lib. 7, Id si præstaret, quantum mihi æris alieni esse ibi edidit, tantum, & plus etiam ipse mihi deberet.

¶Nominatiuo aliquando iungitur. Liu. de bel. Maced. Pauló plus trecenta vehicula amissa.

¶Genitiuo, iuxta regulam communem: vt Plus plaustrorum. Plautus Aulul. 19.

Plus literarum Varr. de Ling. Latin. lib 5. statim in initio.

Plus dimidiati mensis ferre cibaria. Cic. 2. Tusc.

Plus sapientiæ Plaut. Milit. 5.

Plus vitium habet alius alio Cic. 2. de Leg.

¶Accusatiuo. Terent. Adelph 2. 1, Plus quingentos colaphos infregit mihi. Cato de Re rustica, Ne plus quatuor digitos transuersos emineant.

Plus annum obtinere prouinciam. Cic. Attic. lib. 6.

¶Ablatiuo. Terent. Hecy. 3. 4, Dies triginta, aut plus eo in naui fui. Cic. pro Publio Quintio, At tecum anno plus vixit.

Plus æquo. Cic. de Amic. Neque verendum est nequid excidat, aut nequid in terram defluat, aut ne plus æquo quid in amicitias congeratur.

Dimidio plus scripsit Clodia. Cic. Attic. lib. 9.

Nihilo plus, In NIHILVM.

Nimio plus, In NIMIS.

Nimio plus aliquem diligere. Antonius Cic. in Epist. ad Atticum, lib. 10, Sed quia te nimio plus diligo, non possum dissimulare, mihi famam quoque, quamuis sit falsa, magni esse.

Paulo plus audire de arte. Author ad Herenn. lib. 4, Quisquis audierit de arte pauló plus in elocutione præsertim, omnia videre poterit, &c.

Media plus parte, elegans locutio: hoc est Vltra medietatem. Ouid. 3. Metamorph.

Plus vna vt vera sit opinio, fieri certè non potest. Cic. 1. de Natura deor. Res nulla est de qua tantopere non solùm indocti, sed etiam docti dissentiant: quorum opiniones quum tam variæ sint, támque inter se dissidentes, alterum profectò fieri potest, vt earum nulla, alterum certè non potest, vt plus vna vera sit.

Plus vna me nocte ciuitas retinere non potuit. Cic. 1. Philip.

¶Plus, verbis iunctum. Terent. Heaut. 2. 1, Is mihi vbi adbibit plus pauló, sua quæ narrat facinora? Cic. de Amic. Et hercle ita fecit, vel plus etiam quàm dixit.

Proficit plus sæpe ad misericordiam commouendam virtus & magnificentia, in qua grauitas & authoritas est, quam humilitas & obsecratio. Cic. 2. de Inuent.

Plus fuisti. Terent. Hecyra, 2. 1,

Vt cum matre vna plus esses? Vbi Donatus, ἰδιωτικῶς dixit, id est diu, aut maiorem partem.

Plus intromissus. Plaut. Truc. 16.

Plus noceas tibi, dum feriam illos. Plaut. Pseud. 4.

Plus scio. Terent. Adelph. 5 9,

Plus scis quid facto opus est.

Plus sum quàm. Plaut. Rud. 30.

Plus vides. Terent. And. 4. 4.

Plus vomit. Varr. de Ling. Lat. lib. 4. Aratrum, quod arat terram. Eius ferrum vomer, quód vomit eo plus terram.

¶Plus minúsve. Terent. Phorm. 5. 3, Ne quid plus minúsve faxit, quod nos pòst pigeat Geta.

Plúsve minúsve. Martial. lib. 8. 71. Id est circiter.

Plus minus, sine coniunctione frequentius legitur, pro Plus minúsve, hoc est Circiter: vt Dies plus minus triginta: pro eo quod est Paulo plus, aut Paulo minus, hoc est Circiter. Plin. lib. 16. cap. 6, Continentur hispido calyce, per genera plus minus complectente.

Plus minus, cum verbo Plaut. Merc. 14,

Plus minus opus quàm erat, multò dixeram

Controuersiam, vt sponsio fieret.

Plus plusque. Cic. Attico, lib. 6, Nec ipsum odimus, & Brutum amamus, & Pompeius mirificè à me contendit, quem me hercule plus plusque in dies diligo.

Plus quàm, Vnica dictio est, vel duæ. Terent. Phorm. 5. 9, Hei video vxorem. penè plus quàm sat erat. Cic. de Amic. Quamobrem angor iste qui pro amico sæpe capiédus est, non tantum valet vt tollat è vita amicitiam, non plus quàm vt virtutes, quia nonnullas curas & molestias afferunt, repudientur.

Plus satis, pro Satis, inquit Donatus. Terent. Eunucho, 1. 2,

Accede ad ignem hunc, iam calesces plus satis.

¶Pluris, genitiuus. verbis æstimandi & pretij frequenter iungitur. Cic. ad Tironem, lib. 16. 10, Nos agimus nihil cupidè, eóque est nostra pluris authoritas.

Pluris æstimare. Cic. 3. Offic. Idem 3. de Finib. Nec verò satis acutè dicunt, si bona valetudo pluris æstimanda sit longa quàm breuis, sapientiæ quoque vsus longissimus quisque sit plurimi.

Pluris dimidio addicitur. Cic. 5. Verr.

Pluris ædificamus, pro Carius. Colum. lib. 1. cap. 4.

Pluris est eloquentia, quàm iuris ciuilis scientia. Cic. in Topic.

Multo pluris est nùc ager, quàm tunc fuit. Cic. pro Rosc. Comœdo.

Pluris est considerate agere, quàm cogitare prudéter. Cic. 1. Offic.

Pluris feci teipsum ex quo tempore tu me diligere cœpisti. Cic. Appio, lib. 3. 4.

Pluris fuit Annibale, consilio, virtute, rebus gestis nemo Carthaginiensium. Cic pro Sextio.

Habetur pluris hic, quàm alius Cic. 6 Philip.

Pluris putare quod vtile videatur, quàm quod honestum. Cicero 3. Officiorum.

Putare se pluris quàm mundum, arrogantis est. Cicero 3. de Natura deorum.

¶Plures pro multi, passim apud authores legitur. Plin lib. 9. cap. 12, Aquatilium tegmenta plura sunt.

Multi & plures. Cic pro Lege Manil. Non possunt vna in ciuitate multi rem atque fortunas amittere, vt non plures secum in eandem calamitatem trahant.

Plures & Pauci, contraria. Author ad Herenn. lib. 4, Qui quum plures erant, paucis nobis exæquari non poterant.

Eius plures multis partibus in illius sententiam. Cicero Lentulo libro 1. 2.

Plura

Plura dicam de peccatis tuis. Terent. in Prolog Heaut.

Colores plures in columba videri sentio, nec esse plus vno. Cicero 4. Acad.

Summus dolor plures dies manere non potest. Cic. 2. de Finib.

Pluribus verbis aliquid petere. Cic 3 Verr. Aliquãdo v e r b i s subintelligitur, vt apud Ouid. 5. Trist. eleg 14.

Plures nimio simultates exercuerunt eum. Liuius 9. bell. Maced. de Catone.

¶ Plura, pro Amplius. Lucret. lib 5,

Quod superest, ne te in promissis plura moremur, &c.

¶ Pluria, Neutrũ plurale à singulari Plus. Lucret. Pluria eo dispergit, & à se corpora mittit. Sic autem legendum, non vt in vulgatis Plura modo. Pluria autem dixisse veteres testantur A. Gellius lib. 5. cap. 21. & Charisius lib. 1 & idem Lucret. lib. 4, Vnáque res hæc est, cuius quàm pluria habemus, Tam magis ardescit, &c. Ex Lãbino.

¶ Pluriũ, pro Multorum. Tacit. lib 12, Genua Mithridatis inuadit, ipsũmque prosternit: simulque concursu plurium vinciuntur cathenæ ac compedes.

Plurifarius, Adiect. { πολλαχῶς. } Suet. in Claud. Cæs. cap. 21, Gladiatoria munera plurifaria ac multiplicia exhibuit. Quædam exemplaria hic legunt plurifariam aduerbialiter.

Plurifariam, Aduerb. { πολλαχῶς } Pluribus modis. Suet. in Tib. Cæs. cap. 43, Cubicula plurifariam disposita.

Pluralis, & hoc plurale, pen. prod. { πληθυντικός } Quod plura comprehendit, vel plures. vt Pluralis numerus.

Datiuus pluralis. Macrob. lib 1. Saturnal cap. 4.

A singulari casu ad pluralem transire. Pompon. in l. Seruius ait. D. de verb. signif.

Pluralitas, tatis, fœm. gen. Charisius libro 1, Nomina autem nominatiuo a litera terminata, in singularitate per omnes casus eandem a literam seruant nouissimam, in pluralitate tantùm declinantur, vt genua genuum genibus. Rursus lib eod. Alia singularitate carent, vt rura, arma: alia pluralitate, vt garum, oleum, ferrum.

Pluraliter, pen. corr. { πληθυντικῶς } Aduerbium. Charisius lib. 1, Hoc tergum, tergi, tergo. Pluraliter hæc terga, tergorum producté. Tergus, huius tergoris facit: pluraliter tergora, & genitiuo tergorum correpte. Sic alibi frequenter.

Pluratiuus, pen. prod. Adiectiuum { πληθυντικός. } vt Pluratiuus numerus, apud Macrobiũ lib. 1. Saturnal. cap. 5. Sic Caius in l Non est sine liberis. D. de verb. signif. Hæc enuntiatio, Habet liberos, semper pluratiuo numero profertur, sicut & pugillares, & codicilli.

Plusculus, pen. corr. { πλείονες } Adiectiuum, diminutiuum à Plus. Terent. Phorm. 4. 3, Vxori emunda ancillula est, tum autem pluscula Supellectile opus est.

Plusculum, Substantiuum, neut. gen. { πλεῖον. } Columel. lib. 12 cap. 47, Deinde exiguum aceti piperati, & plusculum mellis aut mulsi adiiciunt.

Negotij plusculum in quibusdam causis est. Cic. 2. de Orat.

Plusculum, Aduerbium { μικρόν. } Plaut. Amph. 4, -nisi inuitauit sese in cœna plusculum. Hoc est, nisi bibit paulo plus quàm par fuerit.

Plusculum habent in se rationis, plusque operæ. Lucret. lib. 4.

Plusculum etiam quàm concedit veritas, amori nostro largiare. Cic. Luceio, lib. 5. 12.

Plurimus, pen. corr. Adiectiuum { πλεῖστος } Superlatiuum à multus. Terent. Eunucho, 2. 2,

- plurima salute Parmenonem Summum suum impertit Gnato.

¶ Plurima, plurima, vt Fœderum, fœderũ, & alia pleraque ab antiquis dicta ait Varro de Ling. Latin. libro 6. quem vide, ne quid antiquitatis ignores.

Labor plurimus. Horat. 4. Carm. ode 2.

Plurima stragula. Cic. 4. Verr.

Atticæ plurimam salutem. Cic. ad Attic. lib. 14.

¶ Plurimus, Longus. Virg. 1. Æneidos,

Iamque ascendebant collem, qui plurimus vrbi

Imminet Seruius. Idem, Quum se nux plurima: id est amygdala: longa nanque est.

¶ Plurimi, genitiuus verbis æstimandi iungitur. Cic. 3. de Finib. Sic bonum hoc de quo agimus, est illud quidem plurimi æstimandum: sed ex æstimatio genere valet, non magnitudine.

Quod plurimi est vt quisque possidet, ita ditissimus habendus est. Cic. in Parad.

¶ Plurimũ ætatis. Cic. 4. Verrina, Quòd in publicanorum causis vel plurimum ætatis meæ versor, vehementérque illum ordinem obseruo, satis commodè mihi videor, &c. Idem 1. de Finib. Itaque ne iustitiam quidem rectè quis dixerit per seipsam optabilem: sed quia iucunditatis vel plurimum afferat.

Plurimum & Minimum, contraria. Cic. 1. de Inuent. Exordium, sententiarum & grauitatis plurimum debet habere, &c. splendoris, & festiuitatis, & concinnitudinis minimum.

Plurimum, Aduerbium { πλεῖστον } Hoc est, permultum. Cic. de Amic. Plurimum in amicitia amicorum bene suadentium valeat authoritas. Idem ad Brutum, lib. 11 16, Hoc ego vtor vno omnium plurimum.

Longè, longeque plurimum, Vide l o n g v s.

Diligere plurimum aliquem. Cic. Lentulo, lib. 1. 7.

Posse plurimum dignitate apud aliquem. Cic pro Rosc. Amer.

Præstabat plurimum aliis in muliebri corpore pingendo Zeusis. Cic 2. de Inuent.

¶ Plurimum, Sæpius. Terent Phorm. 1. 4, Domum ire pergam: ibi plurimũ est. Id est frequenter. Plin. lib. 9, cap. 36. Idem de vuis, lib. 8 cap 36, Pariunt plurimum quinos. Pro hoc vulgus Vtplurimum dicit, Græcorum more. Quomodo & locutus est Plin. lib. 15, cap 3, ad finem, Nec tam numerosa differentia: tribus vtplurimum bonitatibus distat.

M V L V C H A, pen. prod. { Μολοχάθ } fluuius Mauritaniæ. De quo Strabo lib. 17, Post Mauritaniam (inquit) est Masæsyliorum regio, à Molochath flumine (ita Moluchom nominat) initium sumens, &c. Vbi indicat trans flumen in ortum Masæsylios esse, sicut Plinius. Intelligendum ergo Mulucham regnorum terminum fuisse, Bocchi quidem Orientalem, Iugurthæ verò Occiduum, diuerso respectu: quemadmodum aliquãdo Rhenus Romani imperij ab Ortu & Septentrione terminus fuit, rursum verò Germanorum ab Occasu & Meridie limes: vt quod mihi in Ortum prospicienti dextrum est, id tibi in Occasum verso sinistrum fit.

Mulus, muli { ἡμίονος, ὀρεύς. } Plin. lib. 8. cap 44, Ex asino & equa mulus gignitur mense duodecimo, animal viribus in labore eximiũ. Et paulo pòst, Equo & asina genitos mares, hinnulos antiqui vocabãt: contraque mulos, quos asini & equæ generarent.

Clitellarius. Cic. in Topic.

Curto mulo ire Horat. 1. Serm. satyr 6.

Festinat calidus mulis, gerulísque redemptor. Horat. 2. epist. 2.

Ornare aliquem mulis. Cic. 2. de Lege agr.

Peruehi Romam mulo. Cic. Pæto, lib. 9 18.

Vtilitates mulorum & asinorum ad vsum hominum paratæ. Cic. 2. de Nat. deor.

Mulus centuriatus. Vopisc in vita Aureli, Mulum centuriatum comites curet. Ex quo loco apparet centurionis mulos attributos fuisse, qui publici tamen erant, non priuati, vt equus erat signatus. Centuriatum itaque vocat, vt centuriatus miles dicitur, qui centuriæ attributus assignatúsque est. Ex Turneb.

¶ Mulus, piscis, Vide m v l l v s.

¶ Muli Mariani, Sunt furculæ, quibus religatas sarcinas viatores gerunt: quarum vsum quia Marius attulit, muli Mariani postea appellati. Front. lib. 4. Stratag.

Mula, mulæ { ἡμίονος. } Plin. lib. 8 cap. 44, Gignitur autem mula ex equo & asina, sed effrænis, & tarditatis indomitæ.

Carrucaria, Vide c a r r v s.

Fœta. Iuuen Satyr 13.

Missa pastum. Horat 1. Serm. satyr. 5.

Mundæ nitet vngulis mulæ. Iuuen. Satyr. 7.

Calceare mulas, Vide Calceo in c a l x, pro posteriore parte pedis.

Mularis, & hoc mulare, pen prod. { ἡμιονικός. } Colum lib. 6. cap. 27, Est enim generosa materies, quæ circo, sacrísque certaminibus, equos præbet: est mularis, quæ pretio fœtus sui comparatur generoso.

Mulio, mulionis { ἡμιονηγός } Qui mulos clitellarios siue quadrigarios ducit Martial. lib 9, Nec pigri rota cassa mulionis. Sic lib 13.

¶ Mulio, culicum genus. Plin. lib. 11. cap. 18, Impugnant eas naturæ eiusdem degeneres vespæ atque crabrones, & è culicum genere, qui vocantur muliones.

Mulionius, Adiectiuum { ἡμιονηγικός } Quod ad mulionem pertinet. Cic. pro Sex. Mulioniam penulam arripuit, cũ qua primùm Romam ad comitia venerat: messoria se corbe contexit.

M V M A S T I S { Μυμαστίς } Cariæ oppidum: cuius incolæ dicuntur Mumastitæ.

M V M M I V S, Prænomine Lucius, nobilis Romanus, qui Corinthum bello captam diruit, Italiámque vasis Corinthiis, æneísque signis impleuit. Author Plin. lib 34. cap. 3 & 7.

M V N D A, vrbs est Hispaniæ, vbi Cæsar pugnauit contra filios Pompeij. Author Plin. lib. 3. cap. 1. Vide & lib 36 cap. 18.

Mundus, Adiectiuum { καθαρός, καθάριος } Purum, tersum, politum significat. Terent Eunucho, 5. 4,

Quæ dum foris sunt, nihil videtur mundius,

Nec magis compositum quicquam.

Mundus & elegans. Cic. 2. de Finib. Nemo nostrùm istius generis asotos iucunde putat viuere, mundos, elegantes, optimis cocis, pistoribus, piscatu, aucupio, venatione, his omnibus exquisitis vitantes cruditatem, &c.

Mundus & elegans vir. Cic. 2. de Finib.

Cœnæ. Horat. 3. Carm. ode 29. Hoc est, neque sordidæ, neque nimis opiparæ & sumptuosæ, vt satyr. 2. lib 2, Mundus erit, qui non offendet sordibus, atque In neutram partem cultus miser, &c.

Corpore mundo culta fœmina. Lucret. lib. 4.

Supellex Horat. 1. epist. 5.

Mundior. Horat. 2. Serm satyr. 7.

Mundior iusto cultus. Liu. 8. ab Vrbe.

Mundus, mundi, Substantiuum { κόσμος } Dicitur ornatus muliebris, quo scilicet mulier mundior fit. In cuius nominis appellatione continetur speculum, armillæ, annuli, gemmæ, & similia, quibus mulier ornatur. Accius, Cum virginali mundo clàm pater. Liu. 4 bel Maced. Non aurum modò iis, sed postremò quoque vestem, mundúmque omnem muliebrem ademit.

Mundus muliebris dictus à munditia. Varr. de Ling. Latin. lib. 4.

In mundo esse, Vide i n.

¶ Mundum, neutro genere dixit Lucilius, Legauit quidam vxori mundum omne, penúmque. Nonius De indiscretis generibus, in litera M.

¶ Mundus etiam dicitur cælum, & quicquid cæli ambitu continetur. Nam sicut Græci κόσμον, quod apud nos ornatum significat: ita nos à perfecta absolutáque elegantia vocamus mundum, quòd nihil eo sit mundius & pulchrius & ornatius. Hæc ex Plinio lib. 2. cap 1. & 4. Cic. 3. de Finib. Mundũ autem censent regi numine deorum, eũmque esse quasi communem vrbem & ciuitatem hominum & deorum, & vnumquenque nostrum huius mundi esse partem, ex quo illud natura consequitur, vt communem vtilitatem nostræ anteponamus.

¶ Mundus, interdum terræ est, qui quidem est mundus inferior, vt quum veteres mũdum patere dicebant. quin & tum terræ patrem inferiorem patere censebant, vt mundus potius subterraneus intelligeretur, qui alio tempore clausus esset, vt maria clausa esse dicuntur & aperta. Mundus autem etiam cælum est, qui mundus est superior, & à Cicerone in Timæo appellatur mundus lucens. Hæc Turneb.

Mundus, est quasi communis deorum atque hominum domus aut vrbs vtrorunque. Cic. 2. de Nat. deor.

In rerum natura totóque mundo quæ constant, quæque mundum

Cic.de Amic.

Principio ipse mundus deorũ hominúmque causa factus est: quæcunque in eo sunt, & parata ad fructum hominum & inuenta sunt. Cic.2.de Nat.deor.

Ara siderea mundi Ouid.3.Amor.eleg.9.
Cardo.Ouid.2.de Ponto,eleg 10. Id est polus alter.
Declinatio mundi, Vide Declinatio, in DECLINO.
Extremum & vltimum mundi, cælum est. Cic.2.de Diuin.
Fabricator.Ouid 1.Metam.
Lumina clarissima mundi, Liber & alma Ceres. Hoc est, Sol & Luna. Virg 1.Georg.
Machina mundi Lucret.lib 5.
Mœnia flammantia.Lucret.lib.1.
Moles operosa.Ouid.1.Metam.
Nouitas.Lucret lib.5.
Oculus mundi, Sol.Ouid 4.Metam.
Orbis mundi.Virg.6.eclog.
Regio vltima magni.Ouid.4.Trist.eleg.4.
Ruina Lucan.lib 5.
Species serena.Lucret.lib 4.
Vetustas arcana Stat.4.Theb.
Vigiles mundi, Sol & Luna.Lucret.lib.5.
¶ Æternus.Senec.Herc.OEth.16.
Annosus Senec.OEdip.5.
Arduus, Vide ARDVVS.
Capax Ouid.2.Trist.
Citatus Senec.Herc.OEth.15.
Compositus. Quintil.lib.1.cap.17, Claros nomine sapientiæ viros nemo dubitauerit studiosos musicæ fuisse, quum Pythagoras, atque eum secuti, acceptam sine dubio antiquitus opinionem vulgauerint, mundum ipsum ea ratione esse compositum, quam postea sit lyra imitata.
Concitatus.Senec.Agamemn.9.
Diues.Ouid.2.Metam.
Diuulsus.Lucan lib.1.
Genitalis.Sil.lib.13.
Immensi mundi publica lux, Sol.Ouid.2.Metam.
Varietate distinctum bene Græci κόσμον, nos lucentem mundum nominamus. Cic.de Vniuersit.
Magni primordia.Ouid.15.Metam.
Patulus.Lucret.lib 6.
Picti sidera.Senec.Thyeste, 9.
Pulcherrimus.Claud.7.Paneg.
Stelliger Senec.Herc.fur.13.
Subactus mundus, Deuictus.Lucan.lib.1.
Triformis mundi regna.Ouid.15.Metam.
Triplex Ouid.15.Metam.
Vastus.Ouid.13.Metam.
¶ Administrare & regere mundum, In ADMINISTRO.
Attollit se mundus, In ATTOLLO.
Incestare mundum.Claud.2.de raptu Proserp.
Magnitudinem mundi metiri.Cic 1.Offic.
Nasci mundum, & deficere Quintil lib.5.cap.10.
Sol negat officium mundo Ouid.2.Metam.
Lumina mundo præbet Titan.Ouid.1.Metam.
Prosternere mundum.Lucan lib.7.
Phœbus diem reddit mundo.Senec.Agamem.2.15.
Rubescit mundus Ouid.1.Metam.
¶ Mundi, mundorum, num plurali dixit Lucret.lib.5,
In variis mundis, varia ratione creatis, &c.

Mundanus, pen.prod. Adiectiuum { κοσμικός } Quod mundi est. Vnde interrogatur philosophus Socrates, cuias esset, mundanum se esse respondit, vt ait Cicero 5. Tuscul.

Mundulus, pen.corr. Adiectiuum diminutiuum à Mundus adiectiuo, Qui nimia munditia vtitur, vt placeat mulierculis. Plaut. Truc.13,
Nunc ego istos mundulos vrbanos amasios
Hoc ictu exponam.

Munditer, penult. corr. Aduerbium { καθαρίως. } Plaut. Pœnul 4, Nam quum sedulò munditer nos habemus, vix ægrè amatorculos inuenimus.

Munditia, munditiæ: vel Mundities, munditiei { καθαριότης } Lautitia, vel ornatus quo quis se mundum ac politum tenet. Cic.1.Offic. Adhibenda præterea munditia est, non odiosa neque exquisita nimis: tantum quæ fugiat agrestem & inhumanam negligentiam.
Elegantia & munditia.Cic.in Orat.
Lautitia, munditia, elegantia.Cic.Planco, lib.9.20.
Munditiis mundior.Catul.ad Furium, epigr.20.
Minimè viriles.Claud 2.in Eutrop.
Capimur munditiis.Ouid 3 de Arte.
Munditias facere.Cato cap.2.& cap 39.Vide FACIO.

Mundo, mundas { καθαρίζω } mundare, Mundum & nitidum facere. Plin.lib.15.cap.6, Ob id crebrius vasa mundanda.

Mundator, pen.prod. mundatoris, Verbale. Firmicus lib 8.cap.19, ad finem, Vicesimaoctaua pars Arietis si in horoscopo fuerit inuenta, latrinarum faciet cloacarúmque mundatorem. Et cap.29, Decimatertia pars Aquarij si in horoscopo fuerit inuenta, hortorum cultores faciet, vel cloacarum mundatores.

Munerarius, Munerator, Munero, muneras, Vide MVNVS.

Mungo, mungis, munxi, munctum { μύσσω } mungere, Quasi mucum agere.

Mungor, Deponens, aliquando legitur apud antiquos. Cato de Liberis educandis, Neque emungentur libertatem.

Munia, Municeps, Vide MVNVS.

Munifex, Munificentia, In MVNVS.

Munio, munis, muniui, munitum, pen.prod. { ἀσφαλίζω, ὀχυρόω, τειχίζω, κατασκευάζω } munire, Fulcire, fortificare, reficere, reparare, præparare, defendere. Sipontinus, Munio, propriè Instruo, orno, & quasi mœnibus compleo. Plautus Mil.3, Magnum illic honorem incipis, si magna munis mœnia.

Munire à frigore.Colum. Quantúmque res patietur, à frigore & tempestatibus muniemus.
Ad aliqua tempora se.Cic.Pæto, lib.9 18.
Ad illud se munire videntur, ne immiscuisse se credantur: non ad illud, vt sumptum consequantur. Vlpian.in l.At si quis.§.sed interdum D.de relig & sumpt.funer.
Contra pudorem se. Tacit in vita Agricolæ.
Mirificis molibus munire aditus insulæ Cic.Attic.lib.4.
Aditum. Cic.pro Cluent. Vt ad hoc nefarium facinus accederet, aditum sibi aliis sceleribus antè muniuit.
Castra.Cæsar 1 bel.Gal Primam & secundam aciem in armis esse, tertiam castra munire iussit.
Præsidiis, custodiis, vigiliísque coloniam.Cic.2 in Catil.
Coloniis munire gentem aliquam Cic.pro Flacco.
Ignem ita munire ne euagetur. Vlpian.in l.Si seruus seruum.§. Si fornacarius D.ad legem Aquiliam.
Iter Liu.5.bel.Pun.
Oppidum & arcem.Cic.de Prouinc.Consul.
Vi multa oppidum.Virg 1 Æneid.
Intercludere omnes seditionũ vias, munire præsidia Reipublicæ. Cic.pro Rab.perduel.reo.
Munire rupem. Liuius, Inde ad rupem muniendam, &c. Alij legunt, minuendam, sed malè. Interpretor autem hic munire, per rupem viam aperire, viámque in ea munire, & tanquam struere: id est, eam cædere, & in ea opere laboréque militari complanare & æquare iter, aut deorsum deprimere, & decliue reddere quodam anfractu molli Itaque qui aggerem iaciunt, fossas aperiunt, vias muniunt militiæ, munitores vocantur. Esse autem ita legendum ex eo etiam apparet, quod non longè hinc scribitur, Et quies muniendo fessis hominibus triduò data Turneb.
Præclarè & tueri & munire se beneuolentia multorum. Cic.2.de Finib.
Misericordia & liberalitate se.Cic.Attic.lib 9.
Gnatis senectam Lucret.lib.4.
Firmissimis præsidiis classibúsque frumẽtaria subsidia Reipublicæ. Cic.pro L.Manilia.
Viam munire, Repurgare, reficere, ac substruere, interdum lapidibus, quales sunt viæ Romanæ à plerisque portis in maleum directum iter silicibus stratæ. Cic.pro Milone, Perinde quasi Appius ille Cæcus viam munierit, non qua populus vteretur, sed vbi impunè sui posteri latrocinarentur? Dicimus etiam vt viam, ita Ripam munire, Alueũ munire, Aditum munire, quum illa reficimus aut reparamus. Hactenus Valla.
Munire viam, per translationem, de corporalibus ad incorporalia. Quintil lib.3 cap 1, Propterea quòd plurimi authores, quanuis eodem tenderent, vias tamen diuersas munierunt, & in suam quisque induxit sequentes. Cic.1.Tuscul. Abiit ad deos Hercules: nunquam abiisset, nisi quum inter homines esset, eam sibi viam muniuisset.
Munire viam ad. Cic.Attico, lib.1, Sed tamen quoniã ista sunt tam infirma, muniuit quædã nobis ad retinendas opes nostras tuta, vt spero, via. Idẽ 3.Verr. Alia sibi ratione viam munire ad stuprum cœpit.
Viam accusandi alicui munire, adipiscẽdi obstruere. Cic pro Mur.
Fidelitate nouarum necessitudinum contra veterum inimicorum perfidiam muniendum me putaui. Cic.Planco, lib.4 14.

Munior, Passiuum, non facilè reperias, excepta tertia indicatiui persona, munitur, & infinitiuum muniri. Cic.de Senect. Munitur contra auium morsum vallo aristarum. Vide MVRVS.
India munitur vallo eburno.Lucret lib.2.
Muniri & ornari bonorum omnium præsidio Cic.pro Flacc.

Munitus, penult.prod. { ὀχυρός, ἀσφαλής } Participium, siue Nomen ex participio. Cic ad Quint frat.lib.2.7, Dixitque apertè, se munitiorem ad custodiendam vitam suam fore, quàm Africanus fuisset.
Nihil tam munitum, quod non expugnari possit. Cic.2.Ver.
Contra hostes septus & munitus. Cic.1.de Finib.
Latera concædibus munitus. Tacit.lib.1.
A propinquis munitus, Vide A vel AB præpositiones.
Amicis non paucis.Ouid.2.de Ponto, eleg 3.
Paratis & fundatis amicitiis fretum ac munitum esse oportet. Cic. de Petit.Consul.
Beneuolentia hominum firmissima muniti sumus. Cic. Attic.lib.2.
Stipatus sicariis, septus armatis, munitus indicibus Ædilis. Cicero pro Sextio.
Timore nullo munitus. Propert.lib.3.eleg.12.
Ingenio alicuius munitiores amici. Cic.pro Mur.
Munitissima arx. Liu.6.bel.Pun.
Castella. Cic.Cælio, lib 2 9.
Delicta munita authoritate alicuius Salust.in Iugurth.
Clausa satis & munita aliquibus domus. Cic.pro Lege Man.
Publico omni præcipuo & diuino & humano iure munita domus. Cic de Arusp.respon.
Domus tot Senatusconsultis munita atque septa. Cic.de Arusp. responsis.
Equus. Propert lib.4 eleg.3.
Iter Silius lib.15.
Libertas lenitate legum munita. Cic.pro Rab perduel.reo.
Munitissimus habendi Senatus locus. Cic.in Catil.
Locus vrbis munitissimus. Varr.de Ling.Latin lib.4.
Oppidum munitissimum oppugnare. Cic.Cælio, lib.2.9.
Palpebræ tanquam vallo pilorum munitæ sunt. Cic.2.de Natur. deorum.
Sapientia munitum pectus gerere. Cic.1.de Diuin. Ex Accio.
Munitissimus portus. Cic.2.Verr.
Munitus virtute. Cic.de Amic. Vt enim quisque sibi plurimum cõfidit,

fidit, & vt quisque maximè virtute & sapientia sic munitus est, vt nullo egeat, &c.

Via ad Consulatum munita. Cic. pro Mur.

Munitio, Verbale {ὀχύρωσις, τειχισμός.} Cæsar 2. bel. Gal. Operis munitione, & militum concursu, & telis repulsi.

Loci munitio. Quintil. lib. 3 cap. 7.

Operibus munitionibúsque sepire vrbem aliquam. Cic. 13. Phil.

Ex viarum munitione quæstum facere. Cic pro Fonteio.

Munitione ac mole lapidum disiunctus à mari fons. Cic. 6. Verr.

Munitor, pen. prod. Aliud verbale {ὀχυρωτής.} Liuius 7 bel. Pun. Castra inde punientem, pugnando vndique in munitores, operibus prohibet.

Munito, munitas, pen prod. {κατασκευάζω} muniri ire, Frequent. Cic. pro Rosc. Amer. Nunc verò quam viam munitet, quod iter affectet, videtis. Turnebus hîc, Munitare, pro munire cupere, sine frequentationis significatione.

Munimen, pen. prod. muniminis {ὀχύρωμα} Munitio est, propriè castrorum cæterarúmque rerum, quæ contra aduentum hostium muniuntur, siue vallo, siue fossa, siue alio quouis modo. Dicitur & de aliis rebus. Virg 1. Georgicorum, -hoc effusos munimen ad imbres.

Munimen nullo quassabile ferro. Lucan. lib. 6.

Munimentum, munimenti, Idem {ὀχύρωμα, ἔρυμα.} Liu 1. ab Vrbe, Quiritium quoque fossa, haud paruum munimentum à planioribus aditu locis, Anci regis opus est.

Munimentis insistere. Cornel. Tacit. lib 1, Sed quo pluribus munimentis insisteret. Sic enim prorsus legẽdum est. quum ista se ratione magis munisse dicat. Ferè tamen in omnibus exemplis, monumentis scribitur. Restituit Turneb.

Tenere in munimentis, & maiores copias opperire iubetur. Tacitus lib. 13.

Togæ munimenta. Iuuen. Satyr. 9.

Munis, Vide MVNVS.

Munus, muneris, pen. corr. {δῶρον, δώρημα, δόσις} Donum. Dictum munus, vt ait Varro libro 5. de Ling Latin ab eo quòd qui mutuo animo sunt, id dant officij gratia. Festus, Munus, donum quod officij gratia datur. Paulus in l Munus. D. de Verborũ & rerum signific. Munus, inquit, tribus modis dicitur: Vno, donum. & inde munera dici, dari, mittíre. Altero, onus: quod quum remittitur, vacationem militiæ, munerísque præstat: inde & immunitatem appellari. Tertio, officium: vnde munera militaria. & quosdam milites, munifices vocari. igitur & municipes dici, quòd munera ciuilia capiant.

Munus & donum, Vide DONVM.

Omnia plena tuis muneribus Virg. 1. Georg.

Beneficia parentum, deorum immortalium munera. Cic. Post red. in Senatu.

Liberi iocosi munera, Vinum. Horat. 4. Carm. ode 15.

¶ Acceptissima. Ouid. epist. 16.

Cæca fortunæ. Senec. Hipp 9.

Exiguum. Ouid. 2. de Arte.

Extremum Virg 8. eclog.

¶ Fera mœnera militiæ. Lucret. lib. 1. Mœnera autẽ antiquo more dictum est pro munera, œ pro u, vt à Pœnis Punicum, & Mœrorum, pro murorum.

Funestum. Ouid. 2. Metam.

Hamatum, Vide HAMVS.

Inania. Ouid. 2. Metam.

Inenarrabile, Vide INENARRABILIS.

Intemerata. Virg. 3. Æneid.

Leue. Ouid. 1. Metam.

Memorabile. Ouid. 14. Metam.

Miserabile. Stat 8. Theb.

Naturale munus decoris. Ouid. 14. Metam.

Nocitura. Ouid. 11. Metam.

Pexa, Vide PECTO.

Popularia. Cic. 2. Offic.

Publica. Ouid. 6. Metam.

Regale. Senec Herc fur. 6.

Secreta. Iuuen. Satyr 9.

Triste. Ouid. 9. Metam.

Viscata, Vide VISCVS, visci.

Votiua Ouid. epist. 21.

¶ Accipere aliquid in muneribus, Vide ACCIPIO.

Afferre munus. Cic. 2. de Diuin. Quod munus Reipublicæ afferre maius meliúsve possumus, quàm si, &c.

Augere verbis, Vide AVGEO.

Paruo beare aliquem. Horat 1. epist. 19.

Illa dei munus bene cedere sensit. Ouid. 8 Metam.

Certare muneribus. Virg 2. eclog.

Munus collineare. Cic 7. Verr.

Consignare. Cic. Fam. 12.

Contendere cum aliquo muneribus, In CONTENDO.

Corrumpere aliquem. Horat. 1 Serm. satyr. 9.

Magnis cumulare aliquem. Virg. 5 Æneid.

Supremis decorare aliquem Virg 11. Æneid.

Tui muneris est. Ouid. 1. Trist eleg 5.

Exequiarum capere. Cic. pro Cluent.

Despicere alicuius. Ouid. 13 Metam.

Dignum dare alicui. Virg 5. Æneid.

Extremum dare. Virg. 4. Æneid.

Mirificum populo dare. Cic. Quinto fratri, lib. 3 s 4.

Dare aliquid muneri. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Personale munus, Vide Vigilantia & sollicitudo animi in VIGIL.

Præstanti donat iuuenem. Virg. 5 Æneid.

Promisso donare aliquem. Virg. 5. Æneid.

Pingui donatus. Horat. 2. epist. 1.

Diuino munere Reip. donatum videri. Cic. de Arusp. resp.

Sui muneris rem aliquam facere. Tacit. lib. 15. de coniuratione in Neronem verba faciens, Plerique Vestini quoque Consulis acre ingenium vitauisse Pisonem crediderunt, ne à libertate moueretur, vel delecto imperatore alio, sui muneris Rempublicam faceret.

Ferre templis. Virg 4. Æneid.

Lenire muneribus, congiariis, epulis multitudinem imperitam. Cic. 2. Philip.

Mittere alicui. Cic. in Orat. Mittit homini munera satis largè hæc ad vsum domesticum, vini & olei quod visum erat: etiã tritici quod satis esset.

Mittere aliquid muneri alicui. Catul. in Asinium, epigr. 12.

Fœdum obtrudere alicui. Claud. 1. in Eutrop.

Offerre aliquid muneri. Quintil. lib 4 cap. 2.

Ornare verbis, Vide ORNO.

Paria meæ Veneri suos. Virg 3 eclog.

Pensare munere. Ouid. 3. Trist eleg. 11.

Munera (crede mihi) placãt hominésq;, deósque. Ouid. 3. de Arte.

Poscere aliquem. Ouid 3. de Arte.

Seruabere nostro. Ouid. 7 Metam.

Soluere alicui Ouid. 15 Metam.

Sordent tibi nostra Virg. 2. eclog.

Spernere. Virg. 7 Æneid.

Terere. Senec. de Benef. lib 2 cap. 4.

Terræ munere vescimur. Horat. 2. Carm. ode 14.

Munus {ἔργον} (inquit Festus) significat etiam officium, quum dicitur quis munere fungi. Cicero 1. Offic. Eiusque virtutis hoc munus proprium.

Munus propriè est quod necessariò subimus, lege, more, imperióve eius, qui iubẽdi habet potestatem. Dona autem propriè sunt, quæ nulla necessitate, iure, officio, sed sponte præstantur: quæ si non præstentur, nulla reprehensio est: & si præstentur, plerunque laus inest: sed in summa, in hoc ventum est, vt non quodcunque munus, id & donum accipiatur. at quod donum fuerit, id munus rectè dicatur. Marcianus in lege Munus propriè. D. de Verborum & rerum signific.

Erat in oppidis Græciæ munus quoddam recipiendorum hospitio Senatorum, legatorum, magistratuum, quod προξενίαν dicebant: quique eos recipiebant, qui hospitio publico cum ciuitate erant cõiuncti, προξένους dicebantur. Hoc munus significat Cicero quum scribit, Ostendit munus suum illud nõ esse: se, cum suæ partes essent hospitum recipiendorum, tum ipsos tamen prætores & consules, non legatorum asseclas recipere solere. Annotauit Turnebus.

Tuum est munus, tuæ partes. Cic. ad Brutum, lib. 11. 5, Ostẽdit munus illud non esse suum.

Hoc proprium tuum munus est vt ita erudiatur, vt & patri, & Scipioni nostro, & tibi tam propinquo respondeat Cic 3. de Fin.

Principum munus est, resistere leuitati multitudinis. Cic. pro Mil.

Animi munus est, ratione vti. Cic. 3. Tuscul.

Muneris belli. Liu. 4. bel. Pun.

Officij. Cic de Senect. An ne eas quidem vires senectuti relinquemus, vt adolescentulos doceat, instituat, ad omne officij munus instruat? Ibidem, Senectutis nullus certus est terminus, rectéque in ea viuitur, quoad munus officij exequi possis, & tamen mortem contemnere.

Officij ac studij erga aliquem. Cic. Ligario, lib 6. 14.

Solitudinis. Cic. 3. Offic. Nulla tamen eius ingenij monumẽta mandata literis, nullum opus otij, nullum solitudinis munus extat.

Vitæ. Cic. 1. de Finib. Quis alienũ putet eius esse dignitatis, quam mihi quisque tribuit, quid omni in munere vitæ optimum & verissimum sit exquirere?

Officium & munus. Cic. 1 de Orat. Tamen ab oratoris proprio officio atque munere seiuncta esse arbitror.

Tanti ac tam præclari muneris societas. Cic. Metello, lib 5. 2.

Munus & onus. Cic. 1. de Orat Magnum quiddam est, onus ac munus suscipere, atque profiteri se, &c.

¶ Munus Ædilitium magnificentissimum. Cic. ad Brutum, lib. 11. cap. 16. Quanquam Lamia summo splendore, summa gratia est magnificentissimo munere Ædilitio, tamen, &c.

Annuum. Cic Attic. lib. 6.

Assignatum, Vide ASSIGNO.

Candidatorium, Vide CANDEO.

Grande. Horat. 2. Carm. ode 1.

Personale munus. Vide Vigilantia & sollicitudo animi, in VIGIL.

Plena honorum Horat. 4. Carm. ode 14.

¶ Lautè munus suum administrare, Vide LAVTVS.

Colere & efficere. Cic. 1. de Leg. Cuius muneris colendi efficiendíque causa, nati & in lucem editi sumus.

Conficere. Cic. in Partit. Eo exposito, munus promissi omne confecero.

Curare munus suum, Vide CVRO.

Deferre alicui. Cælius ad Cic. lib. 8. 8.

Defugere. Cic. ad Attic. 8.

Immunitatem munerum alicui dare Cic 4. Acad.

Exequi. Cic. de Senect. Exequi omnia regis officia & munera. De Masinissa.

Susceptum Reip explere. Cic. de Prouinc. Consul.

Explere amicitiæ. Cic. de Amicit.

Fungi candidatorio. Cic. ad Atticum, lib. 1. 1, In omni munere candidatorio fungendo. Idem 1. de Legib. Senectutis non inertis grato atque honesto fungeretur munere.

Fungi amici. Horat. 1 epist 9.

Fungi corporis. Cic. de Amic.

Habere aliquod. Cic 2 de Leg Tanquam id habuerit operis ac muneris, vt hanc nobis efficeret sedem, ad disputandum, &c.

Inire alicuius. Virg. 5 Æneid.

Iniungere, Vide INIVNGO.

Inserere negotiis. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Insistere, Vide INSISTO.
Obire, Vide OBEO.
Orbari pristinis. Cicero 2. de Diuin. Quod quum accidisset nostræ Reipub. tum pristinis orbati muneribus, hæc studia reuocare cœpimus, vt & animus molestiis hac potissimum re leuaretur.
Susceptum perficere. Virg. 6 Æneid.
Perfungi. Cic. de Senect. Dum sumus in his inclusi cõpagibus corporis, munere quodam necessitatis, & graui opere perfungimur.
Præbere alicuius. Cic. pro Sylla.
Præponere alicui muneri aliquem. Cic. 2. de Orat.
Præstare. Cic. 1. de Orat.
Fera munera belli cegit Mars. Lucret. lib. 1.
Succedere muneri. Cic. 6. Verr.
Suscipere Quintil. in Procem lib. 4.
Magnũ de iure respõdẽdi sustinebat Rutilius. Cic. de Claris Orat.
Ministrum tanti esse. Cic. 1. de Nat. deor.
Tenere suum. Cic. 5. Tuscul.
Traducere. Cic. ad Attic. 5.
Tueri Plane Cic. Fam. 10.
¶Munus, Spectaculum gladiatorium, aut ferarum, cum quibus homines depugnarẽt. Cic. 2. Offic. Itaque & P. Crassus cum cognomine diues, tum etiam copiis, functus est Ædilitio maximo munere. Et paulo pòst, Magnificentissima verò nostri Pompeij munera secundo Consulatu. Suet. in Cæs. capite 39, Edidit spectacula varij generis, munus gladiatorium, ludos etiam regionatim vrbe tota. Id est, per regiones Vrbis, quæ numero quatuordecim erant, vt quælibet Vrbis regio suos ac veluti peculiares ludos haberet. Hinc illud Cic. lib. 6. epist. 19, De cenatione aliqua, munerum reginarum cũ Oppio locutus sum.
Munusculum, pen. corr. Diminut. {[illegible]} Cic. epist. lib. 2. 5, Tulliola deliciolæ nostræ tuum munusculum flagitat. Virg. 4. eclog. At tibi prima puer nullo munuscula culto, &c.
Non ingrata. Catul. Argon. epigr. 59.
Non inuisa Horat. 1 epist 7.
¶Condonare munusculum, Vide CONDONO.
Promittere. Catul. Argon. epigr. 59.
Deferre alicui. Cælius Cic. lib. 8. 8, Nemini hoc deferre munusculum maluit, quàm suo accusatori.
Munerarius, munerarij {[illegible]} Muneris gladiatorij exhibitor. Suet. in Domit. cap. 10, Patremfamilias quòd Thracem Mirmilloni parem, munerario imparem dixerat, detractum è spectaculis in arenam, canibus obiecit. Quibus verbis munerarius Domitianus dicitur, vt ludorum exhibitor, à quo Thrax coactus fuerat depugnare: hoc enim significat imparem ei fuisse: quæ figura sermonis exitialis homini intempestiue faceto fuit. Plin. libro 33. cap. 3. sine adiectione dixit, vt Suetonius, sed pro ferarum spectaculo, Cæsar (inquit) qui postea Dictator fuit, primus in Ædilitate munere patris funebri, omni apparatu arenæ argenteo vsus est. Hæc Budæus. Quintil. lib. 8. cap. 3. Munerarium Augustus primus dixit.
Muneralis, & hoc munerale, penult. prod. {[illegible]} Quod ad munus pertinet. Vnde Muneralis lex, qua Cincius (vt ait Festus) cauit, ne cui liceret ob causam orandam munus aut donum accipere. Plaut. Neque muneralem legem, neque lenoniã, rogata fuerit necne, flocci æstimo.
Munero, muneras, pen. corr. {[illegible]} munerare: & Muneror, muneraris, munerari, Deponens, Donare, vel dono dare Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 7, Ianus quum Saturnum classe prouectũ excepisset hospitio, & ab eo edoctus peritiam ruris, ferum illum & rudem ante fruges cognitas victum in melius redegisset, regni eum societate munerauit. Cic. 2. de Inuent. Aliud alij commodi aliquo adiuncto incommodo munerauit.
Muneror, muneraris, Passiuum. Gell. lib. 18. cap. 12, Verba patiendi pro agentibus in omnibus fermè veterum scriptis reperiuntur: ex quibus sunt pauca ista quæ nunc meminimus: Muneror te, pro munero, &c.
Munerari aliquem re aliqua. Horat. 4. Carm. ode 2,
Vt gaudet insignia decerpens pyra:
Certantem & vuam purpuræ:
Qua muneretur te Priape, &c. Id est, donet te. Sic Terent. Heaut.
Munerarier ancillas primùm, &c.
Munerator, muneratoris, Verbale, Muneris gladiatorij exhibitor. Florus lib. 3. cap. 16.
Munis {[illegible]} Officiosus, antiquè. Plaut. Merc. 3, Dico eius pro meritis gratum me & munem fore.
Munia, muniorum, neut. gen. {[illegible]} Obsequia lege debita, & officia quæ publicè præstantur. Cic. pro Murena, Omnia hæc sunt officia necessariorum, commoda tenuiorum, munia candidatorum.
Capessere munia, Vide CAPESSO.
Exuere. Tacit. lib. 4, Non enim exuere imposita munia.
Induere ducis. Tacit. lib. 1.
Obire regis. Liu. 1. ab Vrbe.
Pacis. Liu. 1. ab Vrbe.
Vitæ munia seruare recto more. Horat. 2. epist. 2.
Municeps, pen. corr. municipis, pen. corr. om. gen. {[illegible]} Propriè municipes dicebãtur, qui in ciuitatem Romanam recepti, munerum participes fiebant. Festus, Municeps est, vt ait Ælius Gallus, qui in municipio liber natus est. Item qui ex alio genere hominum munus functus est. Item qui in municipio à seruitute se liberauit à municipe. Item municipes erant qui ex aliis ciuitatibus Romam venissent, quibus non licebat magistratum capere, sed tantùm munerís partem. Hactenus Festus. Cic. 2. de Leg. Ego me hercule, & illi & omnibus municipibus duas esse censeo patrias: vnam naturæ, alteram ciuitatis.
Municipes dicti sunt, quòd munera ciuilia capiant. Paulus in lege Munus D. de Verborum & rerum significatione.
Municipes, qui vnà munus fungi debent, dicti. Autbor Varr. de Ling. Latin. lib. 5.

Municipes abusiuè nunc dicimus, suos cuiuscunque ciuitatis ciues: vt ait Vlpianus in dicta lege 1. D. Ad municipales. Quo nomine tã oratores quam poetæ vtuntur. Iuuenal Satyr. 4.
Iam princeps equitum, magna qui voce solebas
Vendere municipes fracta de merce siluros. Cic. Bruto, libro 13. 11, Non dubito quin scias non solùm cuius municipij sim, sed etiam quàm diligenter soleam meos municipes Arpinates tueri.
Municipium, municipij {[illegible]} Id genus hominum dicitur, inquit Festus, qui quum Romam venissent, neque ciues Romani essent, participes tamen fuerunt omnium rerum ad munus fungendum, vnà cum Romanis ciuibus, præter quàm de suffragio ferendo, aut magistratu capiendo, sicut fuerunt quondam Fundani, Formiani, Cumani, Acerrani, Lanuuini, Tusculani, qui post aliquot annos ciues Romani effecti sunt. Alio modo, quum id genus hominum definitur, quorum ciuitas vniuersa in ciuitatem Romanam venerit, vt Aricini, Cerites, Anagnini. Tertio definitur, quum id genus hominum qui ad ciuitatem Romanam ita venerunt, sicut municipia essent sua cuiusque ciuitatis & coloniæ: vt Tiburtes, Prænestini, Pisani, Arpinates, Nolani, Bononienses, Placentini, Nepesini, Sutrini, Lucẽses. Hactenus Festus. Cæsar 8 bel. Gall. Vt municipia & colonias appellaret. Cic. 3. Philip. Videte quàm despiciamur omnes qui sumus e municipiis, id est omnes planè: quotus enim quisque non est? Idẽ 4 de Fin. Vides quantam rem agat, vt Circeiis qui habitet, totum hunc mundum suum municipium esse existimet.
Municipia, Vrbes erant iure ciuitatis Romanæ donatæ, in quas si coloni deducerẽtur, in coloniæ conditionem transibant, & quum antè sui iuris essent, legem à deductore coloniæ accipiebant. Hinc veretur Cicero ne Rullus municipia Campaniæ colonis occupet. Vide COLONIA.
Municipia quidẽ putant à muniminibus dicta: alij à munificentia, quòd munificæ essent ciuitates primáque origo oppidorum, quæ ciuitates dictæ sunt, municipia nominata. Hæc Siculus Flaccus.
Attributi finitimis municipiis, Vide ATTRIBVO.
Municipalis, & hoc municipale, pen. prod. {[illegible]} Quod ad municipes pertinet. Cic. 3. de Leg. Verùm, inquit, M. Cic. isto animo atque virtute in summa Repu. nobiscum versari, quàm in municipali maluisses.
Arena municipalis Iuuenal Satyr. 3.
Municipales homines, Imperiti. Cic. Attic. lib. 8, Multum mecum municipales homines loquuntur, multum rusticani. Hæc Budæus.
Municipalis honestissimi generis. Cic. pro Sylla, Est ipse à materno genere municipalis honestissimi ac nobilissimi generis.
Municipalis dolor, hoc est municipij. Cic. ad Atticum, lib. 7, Rursus autem ex dolore municipali, sermonibúsque eorum quos conuenio, videtur hoc consilium exitum habiturum.
Municipalia sacra vocantur, quæ ab initio habuerunt ante ciuitatem Romanam acceptam, quæ obseruare eos voluerunt Pontifices, & eo more facere, quo fuissent antiquitus. Festus.
Municipale ius dicitur, priuatum ius vniuscuiusque ciuitatis.
Municipalia magisteria, vocantur administrationes & officia sui municipij.
¶Municipalis, id est ignobilis & obscurus. Cornel. Tacit. lib. 4, Atque ac maiores & posteros municipali adultero fœdabat. Iuuenalis, Municipalis eques de Cicerone. Vt enim municipales homines veteris ciuibus non habebant, etsi donata ciuitate omnia municipia erant: sic & equites municipales pro ignobilibus equitibus ponere solebant, quòd eorũ non esset tãtus splendor, nec tantæ diuitiæ, quantæ vrbanorum equitum. Turneb.
Municipatim, Aduerbium, Per municipia. Suet. in Iulio, cap. 14, Senatu vniuerso in socios facinoris vltimam statuente pœnam, solos municipatim diuidendos custodiendósque publicatis bonis censuit.
Munificus, munifica, munificum pen. corr. {[illegible]} Munifici apud antiquos, non à largitione quæ nulla erat, sed consentientes appellabantur ad ea quæ amici vellent. Nunc autem munificus pro liberali ponitur, quasi sit munera largè præbens. Plaut. Amph. 8, Tibi morigera, atque vt munifica sim bonis, prosim probis.
Munifica sylnarum genera. Plin. lib. 3 cap. 5.
Munificus laudis. Claud. 7. Paneg.
Munificus amicus. Liuius 3. bel. Maced. Mitis ac munificus amicus fuit.
Dea munifica, Ceres. Ouid. 3. Amor. eleg. 9.
Numa. Ouid. 3 Fast.
Opes. Ouid. 4 de Ponto, eleg. 1.
Patria. Liu. 4 ab Vrbe.
¶Munificus, munificentior, munificentissimus dicimus. Cic. pro Rosc. Comœdo, Semper liberalissimus munificẽtissimúsq; fuit. Cato olim dixit, munificior, munificissimus, teste Festo.
Munificè, pen. corr. Aduerbium {[illegible]} Largè, abundanter. Cic. 3 de Nat. deor. Haud scio, an melius fuerit humano generi motum istum celerem cogitationis, acumen, solertiam, quam rationem vocamus, quoniã pestifera sint multis, admodum paucis salutaria, non dari omnino, quàm tam munificè & tam largè dari.
Munificè & æquè tueri societatem coniunctionis humanæ. Cic. 5. de Finib.
Munificè adiuuare. Liu. 2. bel. Pun.
Munificè augere. Liu. 2. ab Vrbe.
Munificè, religioséque facere. Plin. lib. 9. epist. 216.
Munificè prædam largiri. Liu. 1. ab Vrbe.
Munifico, munificas, pen. corr. {[illegible]} munificare, Ditare, beatum facere. Lucret. lib. 2, de Cybele deorum matre,
Munificat tacita mortales muta salute.
Munifex, pen. corr. munificis, pen. corr. om. gen. Munifices, authore Festo, qui non vacabant, sed munus principi faciebant. Contrà beneficiarij dicebantur, qui vacabant muneris officio. Et munifices à Vegetio lib. 2 cap. 7. dicuntur milites qui munera (alij munia legunt) faciunt: quibus immunes non obstricti sunt. Inde illud Plinianum
per

per metaphoram dictum, lib.11.cap.40, Vno verò ea omni turba relicto, sola munifica mamma, quæ genito fuerat attributa, descendit. Munificem mammam Plinius pro lactante dixit, qua scilicet foetus lactarat. Budæus.

Munificium, munificij, neut.gen. Paulus l.Si publicanus D de publican. & vectig. De rebus quas in vsus aduehendas sibi mandant præsides, diuus Hadrianus præsidibus rescripsit, vt quoties quis in vsus aut eorum qui prouinciis carceribusve præsunt, aut procuratorũ suorum, aut vsus sui causa mittet quendam empturum: significet libello manu sua subscripto, eúmque ad publicanum mittat: vt si quid amplius quàm mandatum est transferat, id munificium sit. Sic habent Haloander & Pandectæ Florentinæ. Libello, *certificatem, ou passeporte*.

Munificentia, munificentiæ {μεγαλοδωρία.} Plin.lib.27 cap.1, Nec dubiè superata hoc modo posset videri etiam rerum naturæ ipsius munificentia, si humani operis esset inuentio.

Seueritas & munificentia. Tacit.lib.1.

MVNYCHIA {Μουνυχία} portus Atticæ. Stephanus. Et, vt Strabo libro 9, ait, tumulus curuus, in Chersonesi faciem conuersus. Vide PIRAEVM.

Munychius, Adiectiuum {μουνύχιος.} Ouid.2.Metamorphoseos,
Munychiósque volans agros, gratámque Mineruæ
Despiciebat humum. Id est, Atticos.
Arces Munichiæ Stat.5 Sylu.3. Id est Athenæ ipsæ.
Rura Munychia. Stat.12. Theb.

Munychia, munychiorum, festa erant Palladia, à Munychio Athenarum portu: vel à Munychio rege quodam eorum authore.

MVNYCHIATES {Μουνυχιάτης} Ptolemæo lib.5 cap.17, Petreæ Arabiæ vrbs: hodie Medina Talnabi, ubi Mahumedis sepulchrum.

Muræna, murænæ {μύραινα} Piscis est non dissimilis anguillæ. Plin.lib.9. cap 23, Muræna quocunque tempore parit, quum cæteri pisces stato pariant. Oua eius citissimè crescunt in sicco litore. Elapsas vulgus coitu serpentium impleri putat. Aristoteles myrinum vocat marem qui generat. Discrimẽ esse, quòd muræna varia & infirma sit, myrinus vnicolor & robustus: dentésque extra os habeat, &c. Tertulliano non conuenit cum aliis scriptoribus in muræna: nam alij dentatam & truculenti morsus esse dicunt. Septimius edentulam, vt eius Muræna videatur esse nostra lampetra. Eius verba sunt, Non scilicet sæuitia delectaro, terrenæ bestiæ excedentulæ, & exunguis, & excornis. Macrobius Saturn.lib.3.cap.15. Mart.lib.13,
Quæ natat in Siculo grandis muræna profundo,
Non valet exustam mergere sole cutem. Plaut.Amph.4, Mirum ni hic me quasi murænam exossare cogitat. Est autẽ muræna duplex: marina & fluuiatilis. marina rostrum habet quale anseris: fluuiatilis autem omnino nostræ lampetræ est similis, & à quibusdam galeos dicitur.
Abstinere ostreis & murænis, Vide AVSTINAO.

Murænulam, colli aurum nuncupat vulgus, Hieronymo tradente, quòd scilicet metallo in virgulas lentescente, quædam ordinis flexuosi catena, contexitur, ea piscis vtrique imagine vocabulo cõformato. Cælius lib.4.cap.2.

Muralis, Muratus, Vide MVRVS.

MVRCIA {μυρκία ἀργία} dea, quam ita appellarunt, quòd præter modum faceret hominem murcidum: id est nimis desidiosum. Cui contraria erat dea Strenua, quæ faciebat homines strenuos.

Murcidus, pen.corr. Adiect. {νωθής} Ignauus, stultus, inquit Festus. Plaut. Epid.7, Væ tibi murcide homo.

Murci, Dicti sunt homines timidi & ignaui, qui vt militiæ periculum effugerent, pollices sibi amputabant. Cæl.Rhod. lib.18. cap.21, Inter Gallos non ferè compertus, qui militiæ detrectandæ causa pollicem sibi præcideret: quod genus inealiter Murcos dicunt.

Murciolum, murcioli, Columella semen lentisci vocat, velut à figura muricis, quòd buccini specie visatur is folliculus. nisi quis pro languido accipiat: quando & numen socordiæ Murceam deã vocabant. Hæc Hermol.in 33.cap.lib.9. Plinij.

Murex, muricis, pen.corr. {ἀκανθίς, μύαξ, ἄργεμον} Piscis marinus ex concharum genere à purpura diuerso. Plin.lib.9.cap.25, Mutianus muricem esse latiorem purpura, neque aspero, neque rotundo ore, neque in angulos prodeunte rostro, sed simplici, concha vtroque latere sese colligente, &c. Colum.lib 8 cap.16, Eadem quoque maximè idonea est conchyliis, muricibus & ostreis.
Murice Baiano melior Lucrina Peloris. Horat.2. Serm.satyr.4.
Intorcus. Valer.3. Argon.
Murex, per excellentiam, conchylium aliquando dicitur. Plinius libro 9. capite 35, Conchylia & purpuras omnis hora attetit. Sipontinus.
Ex muricis colore fit color purpureus. Virg.4.ecloga,
Ipse sed in pratis aries iam suaue rubenti　　Murice.
Afro murice tinctæ lanæ Horat.2. Carm.ode 16.
Getulo tinctæ vestes. Horat.2.epist.2.
Phocaico bibulas tingebat murice lanas. Ouid.6. Metam.
Sidonio tincta lana. Tibul.lib.3.eleg.3.
Muricibus Tyriis iteratæ vellera lanæ. Horat. Epod.12.
¶Murex, pro Purpura interdum accipitur, quam Sidon vrbs Syriæ gignit. Virg.4. Æneidos,
-Tyrióque ardebat murice læna.
Aurato præfulgens murice ductor. Silius lib.4.
¶Murex, Acumen, seu Asperitas saxi, inquit Nonius. Virg 5. Æneidos,　-Concussæ cautes, & acuto in murice remi
Obnixi crepuere. Ab asperitate murorum inquit Perottus. Vide ACVO.
¶Murices, Sunt tribuli, vel vt Græcè τρίβολοι, machinulæ ferreæ, doluſæ, trigona aut tetragona forma, quæ in quamcunque partem incubuerint, vnum aut plures aculeos infestos protendunt. Curtius libro 4, Non quidam transfuga nuntiat regi murices ferreos in terram defodisse Darium, quà hostem equites emissurum esse credebat. Tribulorũ meminit Vegetius lib.3.cap.24. Lingua vernacula *calcatrappa* vocantur. Budæus.

Muricatus, pen.prod. Adiectiuum {μυακωτός} Quod est muricis modo factum. Plin.lib. 20.cap.23, Vtrique folia pauca, spinosa, muricatis cacuminibus.
Muricati gressus, Fulgentio Mytholog.lib.1.cap.1, id est formidolosi & pauendi: Inruemus, inquit, arua, quibus adhuc impressæ bellantium plantæ muricatos (quod aiunt) sigillauerant gressus. Et formidine mẽti nondũ exterſa, hostes in vestigiis pauebamus: terrorem enim pro sui memoria miles hostis hæredem reliquerat. Budæus.

Muricatim, pen.prod. Aduerb {μυακωδῶς} Conuolutim, inquit Budæus: In modum muricis. Colum lib 9.cap 33, Vertice muricatim intorto, margine in mucronem emisso.

Murilegulus, pen.corr. {μυακολόγος} à muricibus legendis siue colligendis nomen habet. Cælius lib 8 cap.11, Murilegulos Iureconsulti muricis & purpurarum perquisitores nuncupant. Meminit Codicis lib. 11. Iustinianus, titulo de Monetariis & murilegulis.

Murgentina vina, à loco dicta. Varr.1. de Re rustic.cap.25. Et Cato cap.6.
Murgentina vitis. Colum.lib.3.cap.2.

Murger (inquit Festus) dici solet à castrensium ominibus, quasi mucosus, is qui talis malè ludit. Obsoletum.

Murginare, Tardare est, inquit Perottus.

Murgiso, murgisonis, masc gen. Inera, desidiosus. A mora & desidendo dictus, inquit Festus.

MVRGIS, Plinio lib 3.cap.1, Bæticæ finis, à quo Murgitana regio.

Muria, muriæ {ἅλμη} Genus salsamenti, quod ex piscium liquamine fiebat, præsertim thynnorum. Pers. Satyr.6, Tingat olus siccum muria vafer in calice empta. Horat.2 Serm. satyr.8, Vt melius muria, quàm testa marina remittat.
¶Muria {ἁλμυρίς} Aqua salsa, siue salsugo, quam *salamuriam* vulgò dicimus. Colum. lib.12.cap.25, Quoniam quidam, imò etiam ferè omnes Græci, aqua salsa, vel muria mustum condiunt, eam quoque partem curæ non omittendam putaui. In mediterraneo quò non est facilis aquæ marinæ inuectio, sic erit ad conditur as conficienda muria. Huic rei vel maximè est idonea cælestis aqua: si minus, ex fonte liquidissimo profluens.
Stilla muriæ. Cic.3. de Finibus, Vt obscuratur & offunditur luce solis lumen lucernæ, & vt interit magnitudine maris Ægei stilla muriæ, & vt in diuitiis Crœsi teruntij accessio, &c.
Muria cruda & matura, Vide paulo post Muria dura.
Muria dura. Celsus lib.4.cap.9, Edenda sunt salsamenta, vel oleæ ex muria dura. Ibidem cap 15, Themison muria dura quàm asperrima sic vtendum, memoriæ prodidit. Columella libro 12 capite 6, Muriam duram sic facito: Dolium patentissimi oris locato in ea parte villæ, quæ plurimum solis accipit. id dolium aqua cælesti repleto, ea est enim huic rei aptissima: vel si non fuerit pluuialis, certè fontana dulcissimi saporis. In eam tum indito sportam iunceam, vel sparteam, quæ replenda sit sale candido, quo candidior muria fiat. Quum salem per aliquot dies videbis liquescere, ex eo intelliges nondum esse muriam maturam. Itaque subinde alium salem tandiu ingeres, donec in sporta permaneat integer, nec minuatur. Quod quum animaduerteris, scies habere muriam maturitatem suam. Et si aliam in id vas facere volueris, hanc in vasa bene picata diffundes, & opertam in sole habebis omnem enim mucorem vis solis aufert, & odorem bonum præbet. Est aliud muriæ maturæ experimentum. Nam vbi dulcem caseum demiseris in eam, si pessum ibit, scies esse adhuc crudam: si innatabit, maturam. Hactenus Columella. ex cuius verbis palàm est, eandem esse muriam duram & maturam. Sed quur dura vocetur, quæ tamen liquida est? Dura certè ob id dicitur, quòd aqua in ipsum salem vim suã liquefaciendi, non secus ac si arida esset, exercere nequit: quod liquida vtique aqua & non indurata faceret, salémque colliquaret. Plinius lib.31. capite 6, duram non appellat, sed certam mensuram salis exprimit in aquam mergendi, quo dura reddatur. Verùm, inquit, & hoc cura prouidit, inuenta ratione qua sibi quisque aquam maris faceret. Illud in ea ratione mirum, si plusquam sextarius salis cum quatuor aquæ sextariis mergatur, vinci aquam, salemque non liquari. Cæterò sextarius salis cum quatuor aquæ sextariis, salsissimi maris vim & naturam implet. Moderatissimum autem putant, supradictam aquæ mensuram octonis cyathis salis temperari. Hæc Plinius. Hunc autem muriæ maturæ parandæ modum etiam Galenus libro 4. simplicium pharmacorum prodit. sed eam tamen cui ouum innatat, ἁλμὴν σύμμετρον, hoc est temperatam & maturam ad salgama condienda appellat: eam verò quæ iniectum salem amplius colliquescere non permittit, vehementer salsam, hoc est, ἁλμὴν ἁλμυροτάτην vocat: quum Columella hoc vtrunque experimentum maturæ muriæ esse dicat, nisi quòd dulcem caseum non luto demittendum tradit.

Muries, muriei {ἁλμυρίς.} Quidam existimant idem esse muriem & muriam, significaréque salsamentorum aquam. A mari nomen deductum. Cato cap.88, Si natabit, ea muries erit, qua vel carnem, vel caseos, vel salsamenta condias.

Muriaticus, penultima correpta, Adiectiuum {ἁλμυρευτικός} Quod in muria diu fuit. Plaut. Pœn.4,
-soror cogita
Amabo, item nos perhiberi, quasi salsa muriatica
Esse autumanter, sine omni lepòre, & sine suauitate.
Muriatica, Salsamenta omnia. Plautus,
Scit muriatica vt macerent.

Murilegulus, Vide MVREX.

Murina, murinæ: vel Myrina, myrinæ, pen.corr {μυρίνη} Vinum myro, id est odore conditum. Plin libro 14.cap 13, Lautissima apud priscos vina erant myrrhæ odore condita, vt apparet in Plauti fabula, quæ

Persa inscribitur, quanquam in ea & calamum addi iubet. Ideò quidam aromatite delectatos maximè credunt. Sed Fabius Dorsennus his versibus decernit, Mittebam vinum pulchrum, murrinam. Et in Acharistione, Panem & polentam, vinum murrinam. Scæuolam quoque & Lælium, & Atteium Capitonem in eadem sententia fuisse video, quoniam in Pseudolo sit,

Quod si opus sit, vt dulce promat indidem, ecquid habet? rogas? Murrinam, passum, defrutum, mellinam, mel quoiusmodi. Quibus apparet non inter vina modò murrinam, sed inter dulcia quoque nominatam. Hactenus Plinius.

Murinus, Adiect. { [illegible] } vt Murinus odor. Plaut. Pœn. 18.

Murinus à mure, Vide MVS.

Murmur, murmoris, pen. corr. neut. gen. { [illegible] } Lenis aquæ strepitus, licet & pro alio quocunque strepitu poni consueuerit. Nomen est fictitiũ, teste Quintil. lib. 8 cap. 6. Plin. lib. 2. cap. 80.

Maris murmur. Cic. 3 de Orat.
Ponti murmura Lucret. lib. 3.
Vocis paruæ. Ouid. 11. Metam.
Altum Seneca OEdip 12.
Cæca. Virg. 10 Æneidos, -ceu flamina prima
Quum deprensa fremunt syluis, & cæca volutant Murmura.
Clauso raucus. Pers. Satyr. 5.
Fera. Propert. lib 4 eleg 4.
Fractum. Stat. 10. Thebaidos, -rere recentis
Inachius vates iugulum fodit, expulit ingens
Vina cruor, fractúmque perit in sanguine murmur.
Fragosa. Claud 3. Paneg.
Futile. Valer. 8 Argon.
Graue. Seneca Agamemn 6.
Ieiunum Hircanæ tigridis Stat. 12. Theb.
Incertum. Quintil. lib. 8. cap. 11.
Ingens erat in ædibus. Ouid. 7. Metam.
Minitans. Cic in Arato,
Nec metuunt canos minitanti murmure fluctus.
Modicum Iuuen. Satyr 10.
Mœstum. Valer. 1. Argon.
Querulum. Senec. Herc. OEth. 3.
Rabidum. Valer. 4. Argon.
Raucum murmur ciet eadem vnda. Virg. 1. Georg.
Secreta vulgi. Iuuenal. Satyr. 10.
Stridenti murmure raucus clangor. Silius lib. 16.
Suppressum. Valer. 5. Argon.
Triste murmur tubæ. Silius lib. 18.
Vastum. Virg 1. Æneid.
Ventosum. Virg 9 ecloga, -& omnes
(Aspice) ventosi ceciderunt murmuris auræ.
¶ Comprimere murmura. Ouid. 1. Metamorphoseos,
-qui postquam voce manúque
Murmura compressit, tenuere silentia cuncti.
Tenui murmure dicere aliquid. Ouid. epist. 12.
Exiguo dicta verba. Ouid. epist. 17.
Dare. Lucret lib 6.
Parua dedit. Ouid. 1. Metam.
Raucum edere. Ouid. 14 Metam.
Arcana figit auribus Stat 1. Achill.
Incluso fremunt alta corda. Senec. Agamemn. 7.
Increbrescit nemorum. Virg 1. Georg.
Magno indignantur venti. Lucret lib 6.
Horrendo labitur amnis. Ouid. in Ibin.
Iucundo labentes riui. Ouid. 1. de Remed. amor.
Laxatur in vocem. Claud. 1. in Eutrop.
Minitans murmur cæli. Lucret lib. 1.
Magno miscetur cælum. Virg. 4 Æneid.
Depresso sub murmure mugit tuba. Lucret. lib. 4.
Pauido orantes. Claud. 7. Paneg.
Percurrunt cælum. Lucret lib 5.
Minaci murmure cornuũ perstringis aures. Horat. 2. Carm. ode 1.
Pro verbis murmura reddunt. Ouid. 10. Metam. De duobus mutatis in leones.
Rodere murmura. Pers. Satyr. 3.
Strepit omnis murmure campus. Virg. 6. Æneid.
Tacito venerantur murmure nomen. Ouid. 6. Metam.

Murmuro, murmuras, pen. corr. { [illegible] } murmuráre, Murmur facere. Plaut. Cas. Mihi inanitate iamdudum intestina murmurant. Cic. 5. Tusc. Murmurans mare. Plin. libro 18. cap 35, Murmurans ignis.

Murmurator, dictum à similitudine soni eius. Qui murmurat, ita leniter loquitur, quod magis id sono facere, quàm vt intelligatur, videatur. Hinc etiam poetæ murmurantia littora. Varr. lib. 5. de Ling. Latina.

Vnda murmurat. Virg 10. Æneid.
Flebile murmurat lingua exanimis. Ouid. 11 Metam.
¶ Murmurare, Contradicere. Plaut. Aulul. 4, Vt scelesta sola secum murmurat.

Murmuratio, Verbale { [illegible] } vt Murmuratio aquilarum. Plin. lib. 10. cap 3.

Murmuratio querula Plin. lib. 10. cap 3.

Murmuratio, pro strepitu aut fremitu obloquentis ac contradicentis. Seneca libro 3. de Ira, cap. 24. Item epist. 108, Optimum est pati quod emendare non possis & Deum quo authore cuncta proueniunt, sine murmuratione sequi.

Murmurillum, murmurilli { [illegible] } Diminutiuum. Plaut. Rud. 38, Palàm age, nolo murmurillum, neque susurrum fieri mihi.

Murmurillo, murmurillas { [illegible] } murmurillàre, Murmurare. Plaut. Rud. 31, Quid murmurillas tecum, ac te discrucias? Hic versus in quibusdam exemplaribus deest.

Murmuror, murmuraris { [illegible] } murmurari, Deponens apud antiquos. Varro, Ita vt soliti eramus, Romæ in balneis plaudere cœpimus, & murmurari.

MVROSELA { [illegible] } Ptolemæo lib 2. cap. 15, Pannoniæ superioris vrbs: vulgò *Moreck*.

MVRRANVS, pen. prod. Priscus Latinorum rex, à quo postea Latini omnes reges, Murrani sunt dicti. Author Seruius. Scimus enim, inquit, solere plerunque fieri, vt primi regis, reliqui nomen eius possideant, vt apud Romanos Augusti vocantur, apud Albanos Syluij, apud Persas Arsacidæ, apud Ægyptios Ptolemæi, apud Athenienses Cecropidæ. Hæc Seruius, enarrans carmen illud Virg 12 Æneidos,

Murranum hic, atauos, & auorum antiqua sonantem
Nomina, per regésque actum genus omne Latinos.

Alij, quòd murra vnguentísque oblinerentur: vel quòd oppidis muro clausis & cinctis præessent, vt murrani, quasi murani dicantur.

Murrha, murrhæ { [illegible] } Lapidis egregij species, ex quo vasa potoria fiebant. Belon. *La coquille de Nacre de perle.* Mart. lib 14.

Si calidum potas ardenti murrha falerno
Conuenit, & melior fit sapor inde mero.

Alij myrrha scribunt. Humorem esse putant, qui in Oriente, maximé in Parthico regno sub terra condensatur, vt est Plin lib 37 cap. 2.

¶ Murrha, pro Smyrnio herba. Plin. lib. 19. cap. vlt. Libanotis odorem thuris, murrha myrrhæ reddit.

Murrhinus, pen. corr. siue myrrhinus, Adiectiuum { [illegible] } Quod ex murrha factum est. Fiebant enim vasa ex ea. Plin lib. 37 cap 2 Oriẽs murrhina mittit. Inueniuntur enim ibi in pluribus locis nec insignibus, maximè Parthici regni, præcipuè tamen in Carmania. Humorem putant sub terra calore densari: amplitudine nusquam paruos excedunt abacos, crassitudine rarò, quanta dictum est vasi potorio. Splendor his sine viribus, nitórque verius quàm splendor. Sed in pretio varietas colorum, subinde circumagentibus se maculis in purpuram candorémque, & tertium ex vtroque ignescentem velut per transitũ coloris purpura rubescente, aut lacte candescente. Martialis lib. 13,

Surrentina bibis? nec murrhina picta, nec aurum
Sume, dabunt calices hæc tibi vina suos.

Cardanus De subtilitate, dicit Murrhina, seu Myrrhina, esse quæ nũc vocãt *Vases de Porcelane*.

Murrheus, Aliud adiect. { [illegible] } Idem quod murrhinus. Iabolenus in lege Vasa. D. de Supellectili legata, scribit, murrhea vasa quæ ad vsum edendi & bibendi causa reperta sunt, esse in supellectili. Fortasse scribendum murrhina. Vlpianus de Auro & argento legato l. Cum aurum § Pertinamus. Murrhina autem vasa in gemmis non esse Cassius scribit.

Onyx murrheus. Propert. lib 3 eleg. 10.

MVRTEA, Arnobio dicitur segnium dea. Huius etiam meminit Tertullianus in libro de Spectaculis, quam esse marmoris deam dicit, vbi fortasse marcoris scribendum est. Murtiam enim deam, inquit, marmoris volunt, cui in illa parte ædem vouere. Scribitur & Murcea. Vide suo loco.

MVRTIVS { [illegible] } Auentinus mons, quòd è lapidibus & veluti muro constaret. A quo Murtia dea Venus. Plinius lib. 15. cap. 29, Ara vetus fuit Veneri Myrteæ, quam nunc Murtiam vocant. Huic erat sacellum sub Auentino monte, qui tunc Murcus vocabatur.

Murtea, inter genera olearum recensentur à Colum. lib. 5. cap. 8.

Murus, muri { [illegible] } à muniendo dicitur: & propriè est vrbis lapideus ambitus. Cic. 3. de Nat deor. Muris vrbis quos vos sanctos Põtifices esse dicitis. Idem pro Leg. Manil. Parua siue muro nihil timebat. De insula Delo.

Minæ murorum ingentes. Virg. 4. Æneid.
Aerij fastigia. Valer. 1 Argon.
Aheneus. Horat. 3. Carm. ode 3.
Crinalis murus Cybeles. Claudian. 2. in Eutrop.
Coctiles muri, Lateritij. Ouid. 4. Metamorph.
Discissi. Stat. 1. Sylu. 1.
Humiles Ouid. 2. Amor. eleg. 12.
Lapideus, Vide LAPIS.
Sublimes. Claud 6. Paneg.
¶ Ædificare muros. Ouid 11. Metam.
Latius muros vrbem amplectitur. Horat. de Arte.
Subitos attollere. Lucan. lib 6.
Oppida cingere muris. Virg. 4. eclog.
Igni circundare. Virg 9 Æneid.
Arces circundabit muro. Virg 6. Æneid.
Triplici circundata mœnia. Virg 6 Æneid.
Contabularunt murum turribus, Vide CONTABVLO.
Correpere intra murum, In CORREPO.
Defendere longo bello. Virg. 9 Æneid.
Diuidimus muros, & mœnia pandimus vrbis. Virg 2. Æneid.
Dare murum sceleri. Claud. 7. Paneg.
Ducere muros. Virg. 1. Æneidos, -pars ducere muros,
Molirique arcem, & manibus subuoluere saxa.
In planum effundere muros, Diruere muros, & solo æquare. Lucan. libro 1,
Tu quoscunque voles in planum effundere muros,
His aries actus disperget saxa lacertis.
Patrios excedere Lucan. lib. 1.
Fodere. Ouid 11 Metamorphoseos,
-alijs murum fodientibus extra,
Atque alijs murum trepidare tenentibus intus.
Hostis habet. Virg. 2. Æneid.
Impellere manu Stat. 1. Achill.
Lapsis muris ingentia iacent saxa. Lucan. lib. 1.
Percussit murum aries. Cic. 1. Offic.
Fragiles procumbunt. Claud. de bello Get.
Conuolsis prosternet oppida. Silius lib. 3.

Quatere.

Quatere. Virg. 2. Æneid.
Labentes renouare. Seneca Thyeste. 7.
Tutos seruabant aggere muros. Virg. 9. Æneid.
Ignem subdere muris. Silius lib. 17.
Succedere murum. Tacit. lib. 2, Quibus plana euenerant, facilè superā, quis impugnandus agger, vt si murum succederent, grauibus supernè ictibus conflictarentur.
Traiicere murum iaculo. Cic. 4 de Finib. Si Annibal ad portas venisset, murumque iaculo traiecisset, negaret esse in malis, capi, venire, &c.
Transcendere muros scalis. Silius lib. 13.
¶Murus, per translationem Cic. 7. Verr. Ad omnes enim meos impetus quasi murus quidam boni nomen imperatoris opponitur. Idē 4. in Catil. Totius mei Consulatus memoriam postulo, quæ dum erit vestris mentibus infixa, firmissimo me muro septum esse arbitrabor.
Propugnaculum & murus. Cic. In Pisonem. Lex Helia & Fufia euersa est, propugnacula, murique tranquillitatis & otij.
¶Murus, Agger etiam dicitur sine fossa. Varro 1. de Re rust. cap. 14, Aggeres qui faciunt sine fossa, eos quidam vocant muros, vt in agro Reatino.

Muralis, & hoc murale, penultima prod. { τειχικός } Quod ad murum pertinet.
Corona muralis, Corona ex muris, siue ad murorum effigiem facta. Lucret. lib. 2.
Corona murali donari solebat ab imperatore is qui primus murum subiisset, & in hostium oppidum per vim ascendisset. Plin. lib. 16. cap. 4, Cedunt iis murales, vallaresque, & aureæ, quanquam pretio antecedentes.
Herba muralis, Quæ in muris crescit. Plin. lib. 24. cap. 19.
Honos muralis. Hoc est corona muralis. Claud. de laud. Serenæ.
Ictus muralis, E muro impactus. Silius lib. 6.
Machinæ murales, Quibus muri diruuntur. Plin. lib. 7. cap. 56.
Pila muralis, Quæ de muris deiiciuntur. Cæs. 7. bel. Gal.
Tormentum. Virg. 12. Æneid.

Muratus, pen. prod. Adiect. { τειχήρης } Quod muros habet.

Mus, muris, masc. gen. { μῦς, μυὸς } Exiguum animal est, in domibus frequēs: à corrosione sono, quem facit, dictus. De muribus vide Plinium lib. 8 cap. 57. Cic. Attic. lib. 14, Sed quòd quæris quid arcesserim Chrysippum, tabernæ mihi duæ corruerūt, reliquæ rimas agunt. itaque non solùm inquilini, sed mures migrauerunt.
Breuis mus. Ouid. 4. Fast.
Exiguus. Virg. 1. Georg.
Operi Iuuenal. Satyr. 3.
Pusillus Plaut. Truc. 18.
Ridiculus Horat. de Arte.
Rusticus. Horat. 2. Serm. satyr. 6.
Vrbanus. Horat. 2. Serm. satyr. 6.
¶Plostello adiungere mures, est puerorum. Horat. 2. Serm. satyr. 3.
Ædificata muribus & mustelis domus. Cic. 2. de Nat. deos.
Derosi à muribus clypei. Cic. 1. de Diuin.
Rodunt mures. Cic. 2. de Diuinat.
¶Mures etiam antiqui intellexerunt non tantùm domesticas illas bestiolas, penori infestas, omniaque rodentes: sed syluestres feràsque bestias minoris formæ, pelle commēdabiles: quo in genere sunt martes & hermelini, quibus nobiles hyberno tempore pelliceas gerunt penulas. Eo quoque nomine censeri videntur mustelæ, quæ si veriloquium sequaris, sunt mures longi. Senec. lib. 4. epist. Non hodiéque magna Scytharum pars tergis vulpium induitur ac murium, quæ tactu mollia & impenetrabilia ventis sunt. Iustin. de Scythis, Lanæque vsus ac vestium ignotus, & quanquam continuis frigoribus vrantur, pellibus tamen ferinis aut murinis vestiuntur. Monuit Turnebus.
¶Mus araneus { μυγαλῆ } à mure & mustela appellant: quia muris magnitudine sit, mustelina specie, ore oblongo, cauda gracili, versu dentiū quadruplici, vt inquit Aetius. De mure araneo vide Hermolaum in Corollar. 172. Abundat insula Britannia. Plin. lib. 29. cap. 4. *Vne musette, ou musaraigne.* Vide ARANEA.
¶Murium marinorum meminit Plin. lib. 9. cap. 19.

Musculus, pen. corr. Diminutiuum { μυΐσκος } Cic. 2. de Diuin. Nam & musculorum iecuscula bruma dicuntur augeri.
Musculus præcisus. Celsus lib. 5 cap. 26, Nam percussus, mortiferus est: præcisus, sanitatem recipit.
Aquatiles, Vide AQVA.
¶Musculus { μῦς, μυών } Pars organica corporis, constans carne, fibris neruosis, vena, arteria, & membrana succingente: estque motus organum. Plaut. Amphit. 16.
Quid dicas nunc: cicatricem in dextro musculo, ex illoc vulnere
Quod mihi impegit Pterela. Plin. lib. 20. cap. 21, Item conuulsis, luxatis, tumentibus, & musculis, neruis, articulis imposuit.
Conuulsus musculus, Vide CONVELLO.

Musculosus, pen. prod. Adiectiuum { μυώδης } Celsus libro 5. cap. 20, At si neruosus aut musculosus is locus est, commodius est cærato miscere.
¶Musculos etiā dixerunt antiqui minores machinas, quibus protecti bellatores, fossatum ciuitatis, adportatis lapidibus, lignis & terra, non solùm complent, sed etiam solidant, vt turres ambulatoriæ sine impedimento vehantur ad murum. Sunt minores vineis, subdiciorésque, & maiores firmioresque pluteis. Cæsar 7. bel. Gal. A castris longurios musculos, falces, reliquáque quæ eruptionis causa parauerat, profert.
Musculus à testudine differt paruitate, minorésque musculi, maiores testudines vocatæ sunt. Vitruuius collocat in musculo duo longa tigna in solo crassitudinis bipedalis, in ais columellas defigit vtrinque, quas capreolis fastigatis coniungit, nostra lingua nomen capreoli retinet. Capreolis imponuntur perpetua tigna tecti longitudine, quibus incubuntur trabes transuersæ à fastigio ad extremum musculi tectum. His insiguntur regulæ, quas lingua nostra latas appellare consueuimus. Ita firmissimum ad omnem iniuriam & pondus tectum comparabatur. Hæc ideo hîc adscripsi, quia in legendis authoribus nihil molestius ferè reperitur, quàm architecturæ descriptiones.
¶Musculus, Gauius piscis parui, qui pro sua moderamine caudæ répetat balænam, ne in scopulum impingat. De hoc Claudianus lib. 2. in Eutropium. Plin. lib. 9. cap. 62, Amicitiæ exempla sunt, balæna & musculus: quando prægraui superciliorum pondere obrutis eius oculis, infestantia magnitudinem vada prænatās demonstrat, oculorúmque vice fungitur. Idem lib. 32. cap. 11.

Murinus, pen. prod. Adiectiuum { μύϊνος } Quod ex mure est. Plin. lib. 30. cap. 8, Murino fimo contra calculos illinere ventrem prodest. Sic lib. 18 cap. 11, Murins capita.
Murinus color, qui vulgaris est in asinis. Colum. lib. 6. cap. 37.
Murinum hordeum, herba phœnicea à Græcis appellata. Plin. lib. 22. cap. 25.
Pelles murinæ. Vide paulo antè, Mures etiam.

Muscerda, muscerdæ { μυόχοδον } Murium stercus. Plinius lib. 29. cap. 6, Præterea (vt Varro noster tradit) murinum fimum, quod itē muscerdas appellat.

Muscipula, pen. corr. { μυάγρα } Laquei genus ad capiandos mures. Varro 1. de Re rust. cap. 8, Necnō si parit humus mures, huius minus fit vindemia, nisi totas vineas oppleueris muscipulis.

Musa, musæ { μοῦσα } Cantum significat. Virg. 8 eclog. Pastorum musam Damonis & Alphesibœi.
Agrestem tenui meditabor arundine musam. Virg. 6. eclog.
Callida Lucret. lib. 6.
Crassiore. Quintil. lib. 1 cap. 10, Liber propter quosdam imperitiores Crassiore (vt vocant) musa, dubitationem huius vtilitatis eximere.
Genialis. Ouid. 3. Amor. eleg. 14.
Iocosa. Ouid. 3. Trist. eleg. 2.
Pedestris Horat. 2 Serm. satyr. 6.
Potens lyræ. Horat. 1. Carm. ode 6.
Procax. Horat. 2. Carm. ode 1.
Proterua. Ouid. 1. de Remed. amor.
Solers lyræ Horat. de Arte.
Syluestrem tenui musam meditaris auena. Virg. 1 eclog.

MVSAE, Poetæ finxerunt deas esse, Iouis & Memoriæ filias, quæ poetis & musicæ præessent. Musæ primæ (ait Cic. lib. 3 de Nat. deor.) quatuor, natæ Ioue altero, Thelxinoe, Aœde, Arche, Melete. Secundæ, Ioue tertio & Mnemosyne procreatæ nouem. Tertiæ, Ioue tertio Piero natæ & Antiopa, quas Pieridas & Pierias solent poetæ appellare, iisdem nominibus, eodem numero quo proximæ superiores. Facit igitur Cicero triplicem Musarum genealogiam. Alcmæon poeta scribit eas Cœli & Terræ filias esse, vt testatur Diodorus libro 5. capite 1.
Musas dūtaxat tres enumerat M. Varro, Vnam, quæ ex aquæ nascitur motu. Alteram, quam aeris ictu sonus efficit. Tertiam, quæ mera tantùm voce consistit. Author Seruius in illud Virg. 7. eclog. Nymphæ, noster amor, Libethrides, &c. Censorinus itidem De die natali, cap. 26, Organum (inquit) tres habuit intensiones, grauē, mediam, acutam. Inde Musæ quoque tres olim sunt æstimatæ, Hypate, Mese, Nete. ὑπάτη, id est chorda tenoris infimi: μέση media: νήτη chorda soni acuti. Diuus Augustinus libro 2. de doctrina Christiana: Non audiēdi sunt, inquit, errores gentilium superstitionum, qui nouem Musas, Iouis & Memoriæ filias esse finxerunt. Refellit eos Varro, quo nescio vtrū apud eos quisquam talium rerum doctior vel curiosior esse possit. Dicit enim ciuitatem nescio quā (neque enim recordor nomen) locasse apud tres artifices terna simulachra Musarum, quæ in templo Apollinis dono poneret; vt quisquis artificum pulchriora formasset, ab illo potissimum emeret. Ita contigisse vt opera sua illi artifices æquè pulchra explicarent: & placuisse ciuitati omnes nouem, atque omnes emptas esse, vt in Apollinis templo dicarentur. quibus postea dicit Hesiodum poetam imposuisse vocabula. Non ergo Iupiter nouem Musas genuit: sed tres fabri ternas fecerunt. Hactenus Augustinus. Porrò ciuitatis nomen quod sit se non recordari, Sicyon est: vt testatur Ausonius in Grypho ternarij hoc carmine,
Tres solas quondam tenuit quas dextera Phœbi.
Sed Sicyon totidem ternas ex ære sacrauit. Sunt tamen qui legant, Sacrauit toties ternas ex ære Cithæron. Pausanias quoque tres artifices, Cephisodorum, Strongylionа, & Olympiosthenem nominat: quorum singuli ternas Musas effecerunt, & has primas fuisse. Alias verò idem Pausanias tres Musas connumerat, quas ait ab Aloei filiis Oto & Ephialte sic nominatas: primam μελέτην, hoc est meditationem: secundam μνήμην, hoc est memoriam: tertiam ἀοιδὴν, hoc est cantilenam. Plutarchus in libro Symposiacōn tradit antiquitus tres Musas fuisse existimatas, non secundum ea tria modulandi genera, de quibus paulo suprà retulimus, verùm quòd potius disciplinas in tria genera veteres diuiserint, philosophiam, rhetoricen, & mathematicen. Sunt quoque, iuxta Hesiodi opinionem, harum quælibet in tres diuisa. Philosophia quidem in dialecticen, ethicen siue moralē, & physicen. Rhetorice verò in demonstrationem, deliberatiuam, & iudicialem. Mathematica autem in musicam, arithmeticam, & geometriam. Sed & Arati interpres scribit, Orpheum ideo lyram nouem chordarum cōstituisse, quoniam idem esset Musarum numerus.
Musas Iouis & Mnemosynes, hoc est Memoriæ filias poetæ finxerunt, quòd iis qui ad disciplinas & scientias peruenire cupiunt, duo hæc in primis necessaria sunt, intellectus scilicet & memoriæ facultas. Hoc Græci μνημονικὸν, illud νοητικὸν vocant. Proclus in Commentariis. Iouem autem putabant contribuere, τὸ νοητικὸν: at Mnemosyneo, τὸ μνημονικὸν

Musas Plato in Cratylo dictas affirmat ἀπὸ τοῦ μῶσθαι, quod est inquirere, quasi indagatrices: cui Phurnutus in libro de Nat. deor. subscribit. Ita enim ait, καλοῦνται δὲ μοῦσαι ἀπὸ τοῦ μώσεως ἤτοι ζητήσεως. Musæ, inquit, dicuntur ab inquisitione. Idem sentit Suidas, idem & Palæphatus. Vnde & aliquando Mosas eas antiqui vocauere. Eusebius tamen in Euangelica præparatione, Musas tradit sic appellatas, quia μυεῖν apud Græcos honesta bonáque doctrina instituo significat. quàobrem eas Orpheus & Proclus hominibus religionem monstrasse in hymnis suis cecinerunt. Idem Orpheus in hymnis Musas per concisionem quasi melusas, à μέλω dici putat: vt nihil sint nisi melos harmoniarum. Alij verò propter disciplinarum inter se conuenientiam, quasi ὁμούσας, quòd vno nexu disciplinæ omnes teneantur, atque ita fiat encyclopædia. Vel quòd inuicem, sicut virtutes, necessariæ sibi esse videantur, vt ait Cassiodorus. Vnde fit vt ab antiquis nonnullis doctrinæ ac scientiæ copula ac nodus quidam existimentur.

Musas simul versari, & in choreum numerúmque ludos agere dixerunt antiqui, propter scientiarum copulam & nexum, quo inter se disciplinæ quodam quasi nodo copulantur & coniunguntur. Eadem de causa sorores existimatas putant.

Musæ in montibus dicuntur versari, vt ait Cornutus, quòd secessu & solitariis maximè locis studiosi viri delectantur. Sunt & qui ideo in Heliconis & montium verticibus versari autument, quòd ipsa sapientia atque intellectus, ex quibus disciplinæ ac scientiæ nobis comparantur, quæ per Musas intelliguntur, in hominis capite vt in puriori & eminentiori loco dicuntur esse.

Musas palma coronari multi prodidere, propter quandam nominis similitudinem. Phœnicum enim populorum inuentum esse literæ dicuntur, & ab iis ad Græcos delatæ. Phœnix etiam Græcis palmam significat. Vel, vt consentaneum magis Cornuto videtur, ideo palma Musæ coronantur, quoniam eius arboris fructus dulcis est, multiuiuus, tardè crescens, multiplex & copiosus. Attribuitur & laurus Musis: vel quòd ea arbor ad inspirationem & afflatum, & (vt Græci dicũt) enthusiasmó conferat: quod Sophocles in Cassandra docet. Vel quòd eius arboris gusto poeticam se facultatem adipisci antiqui credidere, vt Lycophron innuit, qui poetam daphnophagon vocat, & de se canit Hesiodus: atque ideo etiam à Iuuenale dictum, Satyra 7,

-laurúmque momordit. Vel potius quòd ea arbor semper sit virens atque simili modo bonorum poetarum versus virescere perpetuo dicuntur per ora docta virorum. Quin & eadem causa in Musarum & Apollinis certaminibus poetas victores, quasi immortalitate quadá dignos, lauro coronari non solùm apud antiquos, sed nunc quoque moris esse videmus.

Musas esse Apollinis comites, idque in dextra parte, indicat illud Ausonij in Grypho, Tres solas quondam tenuit quas dextera Phœbi. Qua de re Marsilius Ficinus in epistolis hæc memoriæ prodidit, Orpheus (ait) Delphicos aliquando lucos ingressus, oraculum consulturus, ibi suum statim quasi iam expiatus Apollinem habuit. Quúmque nouem Musas tresque Gratias ad dextram comitantes cominus aspexisset, ad sinistram autem quamuis eminus sequentes picas & furias, admirabundus exclamauit altius, O quàm diuersi, inquit, ducem hũc sequuntur exercitus. Sed noli ô vates mirari, Phœbus ait. Nempe quotidie multi mihi sacrificant, vt Musarum à me Gratiarúmque munera impetrent. Ergo quicunque sacra puris manibus nobis faciunt, Musas à nobis Gratiásque gratis accipiunt. Quicunque verò sacra manibus pollutis attrectare audẽt, picas & furias inuiti reportãt. Hæc ille. Macrobius libro 1. Saturn. cap. 17, Tradit Apollinis simulacra manu dextera Gratias gestare, arcum verò cum sagittis sinistra: quòd ad noxam sit pigrior, & salutem dextera manus promptior largiatur. Quam eandem causam accipe, cur in parte dextra Musæ sint collocatæ. Hinc & à Græcis Apollo Musagetes dicitur, quasi Musarum dux.

Musas comites fuisse Osiridis, testatur Diodorus lib. 1. cap. 2, Dicitur Osiris, inquit, fuisse cupidior risus, delectarísque solitus musicis & choreis. Quapropter illum musicorum multitudo sequebatur. Inter eos nouem fuisse virgines adolescentulas, tum canere solitas, tum in aliis eruditas: quas deinceps Græci appellarunt Musas. Has Apollinem docuisse dicunt (vt ait ibidem) qua ex re musicus est appellatus. Sunt tamen qui putant Musas à Parcis edoctas fuisse. Diodorus Siculus Musis ab Ioue patre literarum inuentionem attributam asserit. Eas quoque multi tradunt fuisse Bacchi comites.

Musarum nutricem Hyginus in Astronomico poetico, & Latina in Aratum commentaria, quæ Basso à quibusdam adscribuntur, Euphemen vocant, quæ Crotonem filium habuit, qui Musarum precibus, quòd inter eas esset versatus, & ab eis musicam edoctus, ab Ioue inter sidera collocatus, Sagittarij nomen habet. Huius quidem Euphemes statuam Pausanias in Helicone positam fuisse ait ad Musarum lucum. Porrò Eupheme interpretatur Latinè Laus.

Musas esse alatas scribit Porphyrius in tertio De sacrificiis. Vnde apud Ouidium Metamorphoseos 5, vna earum sic ait,

-claudit sua tecta Pyreneus,
Vimque parat, quam nos sumptis effugimus alis.

Musas esse pulchritudine eximia tradit Homerus, teste Diodoro Siculo lib. 5. cap. 1.

Musæ, à plerisque virgines esse dicuntur, vt author est Diodorus lib. 1. cap. 2. quoniam disciplinæ, vti virgines, abditæ atque incompertæ esse videntur, natiuo scilicet decore contentæ.

Musæ & Hercules eodem in templo vnà colebantur, vt est apud Ouidium in Fastis, & Suetonium in Augusto, cap. 29. vbi scribit à Martio Philippo ædem Herculis & Musarum extructam. cuius rei causam Plutarchus in quæstionibus vestigans, ex Iubæ authoritate ait, Euandrum edoctum ab Hercule literas, gratis id statuisse. Hinc vocari cœpit Hercules Musarum. Eumenius in Oratione de instaurandis scholis historiam sic recitat, Ædem, inquit, Herculis Musarum in circo Flaminio Fuluius ille nobilior ex pecunia Censoria fecit, non id modò sequutus, quòd ipse literis & summa poetæ amicitia duceretur, sed in Græcia quum esset imperator, acceperat Herculem Musagetem esse, hoc est comitem ducémque Musarum. Idémque primus nouem signa, id est omnium Camœnarum, quæ ex Ambraciensi oppido translata sunt, sub tutela fortissimi numinis consecrauit, vt res quæ à mutuis operibus & præmiis iuuari ornaríque deberent, Musarum videlicet quies defensione Herculis, & virtus Herculis voce Musarum. Hactenus ille.

Musis rem diuinam primi fecisse dicuntur in Helicone Otus & Ephialtes Aloei filij, & in Ascra habitasse, vt versus poetæ Hegesini ex eius poemate Atthide ostendunt, qui apud Callippum leguntur, & Pausaniam.

Musis etiam rem sacram facere Pastores tradit Theocritus, & eius expositor: qui propterea id fieri ait, quoniam illis cura est Cantilenarum, quarum sunt Musæ præsides. Quinimò in hymno quodam Nemeæo Pindarus eas vult filias esse Musarũ, quum ita canit, ἐκ δὲ μοισᾶν θυγατέρες ἀοιδαί. Vbi expositores hæc identidem inculcant, Musarum filiæ Cantilenæ.

Musarum volucres vocat Apes Varro de Re rust. lib. 3. cap. 16. Sic enim ait de apibus verba faciens, Quæ cum causa Musarum esse dicuntur volucres, quòd & siquãdo displicatæ sunt, cymbalis & plausibus & numero reducuntur in locum vnum. Et vt Musis Helicona atque Olympum attribuerunt homines, sic his floridos & incultos natura attribuit montes. Hactenus Varro. Proinde etiam non desunt, qui Aristæum scripserunt pastorem fuisse Musarum, propterea quòd primus apes & mellis vsum adinuenit. Comatan quoque pastorem fuisse legimus in Commentariis Theocriti, qui ex pecoribus singulis quum rem sacram Musis faceret, eius dominũ indignatum fuisse, illúmque ideo in ligneam arcam conclusisse, ac eius salutem Musis commisisse, quas iampridem Comates coluerat. Arcam verò insequenti mox tempore adaperiens dominus, Comatan viuum reperit, inque ea mellis fauos, quibus Musæ vitam Comatæ conseruarant.

Musarum nomina & cognomina, vide singula suis locis. Dicũtur enim Nymphæ, Camœnæ, Heliconiades, Parnassides, Aonides, Pierides, Pegasides, Aganippides, Thespiades, Libethrides, Pimpliades, Castalides, Corycides, Olympiades, Ardalides, Mæonides, Mnemosynides, Pateides, Ligiæ, Ilissides & Ilissiades siue Hilissiades, Hyantiæ, Cithæriades.

Delubra musarum colere. Cic. pro Archia.

Dona Horat. 2. epist. 1.

Sacerdos. Horat. 3. Carm. ode 1.

Sacerdos Musarum, Phœbique. Ouid. 3. Amor. eleg. 7.

Sacra colere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2.

Amicus Musis. Horat. 1. Carm. ode 26.

Dulces. Virg. 2. Georg.

Deditus nulli Musæ. Horat. 2. Serm. satyr. 3.

¶ Musæ, pro Humanitate, doctrina quacunque, & literis accipiuntur. Cic. 5. Tuscul. Quis est enim omnium, qui modò cum musis, id est cum humanitate & cum doctrina habeat aliquod commercium, qui se non hunc mathematicum malit, quàm illum tyrannum?

Agrestes musæ. Cic. in Oratori. Omnis enim vbertas & quasi sylua dicendi ducta ab illis est, nec satis tamẽ instructa ad forenses causas, quas (vt illi ipsi dicere solebãt) agrestioribus musis reliquerunt. Sic enim Philosophi forẽses causas appellabãt, quoniã in eis (vt frequenter agrestes homines solent) oratores vociferantur, clamant, litigant, & sæpe de rebus tantùm pecuniariis certant. In Partitionibus Cicero duo genera hominum facit: alterum agreste, quod vtilitate ac lucro: alterum verò vrbanum, quod honestate magis mouetur. Qua & philosophicas disputationes appellat Musas mansuetiores, & pro quacũque doctrina Musam ponit. Vnde apud Græcos vir omni scientia destitutus, ἄμουσος appellatur, hoc est (vt Cicero pro Archia videtur interpretari) auersus à Musis. Hinc illud prouerbium, Indoctos à Musis atque à Gratiis abesse. Sic Athenæus parum eruditas fabulas ἀμουσοτέρας vocat. Contrà μουσικώτατον Græci vocant, hominem maximè eruditũ & politum: quasi quis Latinè dixerit, omnibus Musis instructum. Quoniam igitur apud vulgũ imperiti homines (quod ait Aristoteles & Quintilianus) plerunque videntur ingeniosiores in dicendo, quàm eruditi, ideò Musas agrestes vocant.

Impares Musæ, quia nouem. Horat. lib. 3. Carm. ode 19.

Mansuetiores. Cic. Lentulo, libro 1. 9, Ab oratoribus disiungo me ferè, referóque ad mansuetiores musas. Id est philosophicas disputationes. Mansuetiores musas est qui versus interpretetur: alii dialogos, & huiusmodi scripta, in quibus non requiritur orationum grauitas.

Musæ nostræ. Cic. ad Tironem, lib. 16. 12, Tu musis nostris para, vt operas reddas, nostra ad diem dictam fient.

Auersus à musis, Insulsus & ineptus ad literas. Cic. pro Archia, Neque quisquam est tam auersus à musis, qui non mandari versibus æternum suorum laborum facilè præconium patiatur.

Cum omnibus musis rationem habere cogito. Cic. ad Attic. lib. 2. epistola, cuius initium Cupio equidem. Id est, prorsus me literis dedere.

Delectare se cum musis. Cic. ad Attic. lib. 2.

Musica, musicæ vel Musice, musices, pen. corr. {μουσική} Scientia, quæ modum canendi demonstrat. Plin. lib. 7. cap. 56, Musicam Amphion inuẽnit. Cic. 3 de Finib.

Musica simplex, Vide PLASMA.

Tractare musicam Cic. 3 de Orat.

Effeminata, & impudicis modis fracta. Quintilianus libro 1. capite 10.

Musicæ appellatione (inquit Budæus) prisci humanitatem literarum significarunt: in qua ingenuos homines docebant otium conterere, animúmque recreare. Recentiores verò ad numerorum modulationem hoc verbum transtulerunt: quia musica velut ludus animi à curis vexati est requies.

Artem tractare musicam, Periphrasticῶs dictum, pro Comœdias scribere. Terent. in Prol. Phorm. Donatus.

Musicus, penult. corr. Adiectiuum { μουσικός } Quod ad musicam pertinet. Plin. lib. 2. cap. 22. Sed Pythagoras interdum ex musica ratione appellat tonum, quantum absit à terra luna. Idem libro 37 cap. 1. Hic videtur instituisse, vt omnes musicæ artis, hac quoque ostentatione censeremur.

Notæ musicæ. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Musicum studium, pro Studio componendi comœdias. Terent. in Prol. Heaut.

Musicus, Substantiuum { μουσικός, μουσικευτής } Qui docet musicam. Cicero 3 de Finibus.

In fidibus, musicorum aures vel minima sentiunt. Cic. 1. Offic.

Haberi musicum. Cic. 1. Tusc.

Floruerunt in Græcia musici. Cic. 1. Tusc.

Musica, musicorum { μουσικά } Cicero 1. de Orat. Quis musicis, quis huic studio litterarum quod profitētur ij qui grammatici vocātur, penitus se dedidit, quin, &c. Ibidem. Vt in musicis numeri & voces, & modi, &c. Et 5 Tuscul. Musicorum verò perstudiosum accepimus. De Dionysio Syracusano.

Conterere se in musicis, Vide CONTERO.

Musicè, penult. corr. Aduerbium { μουσικῶς } Integrè, vt nihil desit. Nam Musicam veteres encyclopædiam dixere, in qua omnes artes sunt comprehensæ. Musicè etiam, delicatè significat & genialiter: nam musicos adipate & genialiter viuere manifestum est. Plautus Mostellaria, 9,

Musicè hercle agitis ætatem, itaque vt vos decet,

Vino & victu, piscatúque probo electili Vitam colitis.

Musæus, Adiectiuum { μούσειος } vt Lepor musæus. Lucret. lib. 4. Idem paulo pòst,

Et quasi musæo dulci contingere melle.

Musæa mele, Id est cantilenæ musicæ. Lucret. lib. 2.

Musæum, musæi { μουσεῖον } Domicilium Musis dicatum: accipitúrque pro diuersorio eruditorum. Plin. lib. 1. epist. 9, ad Minutium Fundanum, O mare, ô litus, verum secretúmque musæon: quàm multa inuenitis, quàm multa dictatis? Varro de Re rust. lib 3. cap. 5. Vbi confluit alter amnis ad summum flumen, vbi est musæum.

MVSA Antonius, Augusti medicus fuit, cuius meminit Horat. lib. 1. Epist. ad Vallam. Plin lib. 19. cap. 8. Diuus certè Augustus lactuca conseruatus in ægritudine fertur, prudentia Musæ medici.

MVSAEVM, pen. prod. { μουσεῖον. } Locus est circa Olympum Macedoniæ montem, Musis consecratus. Stephanus.

MVSAEVS { μουσαῖος } Eumolpi filius, Atheniensis, primus, teste Diogene, deorum genealogiam versibus tradidisse fertur, sphærámque inuenisse: scripsit amores Herûs & Leandri hexametris, qui extant. Decessit Phalereis, vt indicat epigramma,

Eumolpi exanimem Musæum terra Phalerûm

Continet hoc tumulo, pignora chara patris. Musæos tres Suidas commemorat: vnum Eleusinum, Antiphemi filium, versificatorem, discipulum Orphei, qui scripsit ὑποθήκας, id est vitæ præcepta, ad Eumolpum filium, versuum ferè IIII millibus. Virg. 6. Æneid. Alterum Thebanum, Thamyræ filium refert, ante Troianum bellum, qui poeta melicus fuit: scripsítque hymnos & cantica. Tertium Ephesium item versificatorem, qui tempore fuit Eumenis & Attali Pergami regum, scripsítque res Pergamenses: præterea de Perside libros decem.

Musca, muscæ { μυῖα } Notum animal. Cic. de Clar. Orat. Qui nisi se suo more iactauisset, hodie te istic muscæ comedissent.

Ligurriunt muscæ. Varr. 3. de Re rust. cap. 16.

Lambunt, Vide LAMBO.

Abigere muscas. Cic. 2. de Orat.

Aspernantur, Vide ASPERNO.

¶ Musca, pro homine molesto & importuno. Cic. lib. 2 de Oratore, Quid autem est Vargula assecutus, quum eum candidatus A. Sempronius cum Marco suo fratre complexus esset, Puer abige muscas? Risum quæsiuit, qui est mea sententia vel tenuissimus ingenij fructus.

¶ Musca nulla fœminæ, Id est nulla fœmina. Plautus in Truculento, Act. 2. scen. 2, -quas tu mulieres

Mihi narras, vbi musca nulla fœminæ est in ædibus?

Muscarius, pen. corr. Adiectiuum { μυιακός } Quod ad muscas pertinet. Plin. lib. 19. cap 6. Aranei muscarij telæ. & præcipuè spelunca ipsa imposita per frontem, &c. Id est qui venatur muscas.

Muscarium, muscarij { ῥιπίς } Flabellum quo muscæ abiguntur. Martialis de muscario pauonino, lib. 14. 71,

Lambere quæ turpes prohibet tua prandia muscas,

Alitis eximiæ cauda superba fuit.

Muscarium ab huius similitudine etiam appellatur coma illa quarundam herbarum, in qua semina dependent, qualis est ferulæ, fœniculi, aneti, olusatri, & similium. Plin. lib. 12. cap. 16. Semine è muscarijs dependente, vt ferulæ. In papauere & similibus, scapus: in iuglandibus, auellanis, panicula appellatur.

Muscinus. Adiect. Ea formatione fit qua formicinus, inquit Perottus.

Muscerda, **Muscipula**. **Musculus**, Vide MVS.

Muscus, musci { μνίον, βρύον } Viridis herba siue lanugo in corticibus arborum, & circa latera fontium, & locis humidis nascens. Virgilius 6. ecloga,

-musco circundat amaræ Corticis.

Mollis tellus erat humida musco. Ouid. 8. Metam.

Virens. Ouid 3. Fast.

Viridis. Lucret lib. 5.

Circumlita musco saxa. Horat. 1. epist. 10.

Turpi squalebant fastigia. Ouid. 1. Metam.

Virentia stagna. Virg. 4. Georg.

Muscus in vite. Colum lib. 4. cap. 24. Iam verò muscus, qui more compedis crura vitium deuincta comprimit, situque & veterno macerat, ferro distringendus & eradendus est.

Muscosus, pen. prod. Adiectiuum { βρυώδης } Quod musco opertum est: vt Muscosi fontes. Virg 7. eclog. Et Muscosa prata, apud Varronem 1. de Re rust. cap. 9. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. Nihil muscosius.

Solum muscosum. Propert. lib 3. eleg 3.

Muscor, muscaris { βρυοῦμαι } muscāri, Est musco tegi. vnde compositum Emuscor. Colum. lib. 11. cap. 2. Oleæ putantur & emuscātur. Hoc est musco liberantur.

Musea, museorum { μουσεῖα λιγώματα } dicuntur quæ in ædificiis ex pumicibus dependentia fiunt ad imaginem specus arte reddendam. Plin. lib 36 cap 21. In quem locum sic ait Hermolaus, Quæ hic Musea appellantur, Ælius Spartianus Musiua appellat. hæc hodie vulgò *Museaca* dicuntur. Museum opus (ait Volaterranus lib. 27. De domo & eius partibus) Plinius commemorat libro 36. cap 21. Spartianus in Pescennio nigro Musiua. sic enim ait, Hunc in Commodianis hortis in porticu curua, pictum de Musiuo inter Commodi amicissimos videmus sacra Isidis ferentem. Eius nunc rei hodie ars amissa: quum tot in templis collabentes ac celebres imagines absidesque ignauia seculi pereant. Hactenus Volaterranus. Vide Hermol. Barbar in Corol. cap 960. & Alciatum in tres libros posteriores Codicis. & Lodouicum Viuem in lib. 16. cap. 8. beati Augustini de Ciuitate dei. Sipontinus, Vermiculare veteres dixerunt, minutis opera facere: & vermiculata opera, paruis testulis elaborata: qualia sunt quæ nunc à Museis Museaca vocant. Musea enim dicuntur, quæ in ædificiis ex pumicibus dependentia, fiunt ad imaginem specus arte reddendam. Plin. lib. 35. cap. 1. Vermicularis ad effigiem rerum & animalium crustis. Lucilius apud Ciceronem lib 3. de Orat. Quàm lepidè lexeis compostæ, vt tesserulæ omnes Arte pauimento atque emblemate vermiculato. Nobis placet hoc genus operis, quod Græci λιθόστρωτον, quod est lithostroto, emblema vocāt, trifariam distingui: vt quod in parietibus fit, vermiculatum siue museacum dicatur: quod in lignis, segmentatum: quod in pauimentis, tessellatum. Constat tamen hæc apud authores sæpe confundi. Idem alibi, Huiusmodi, inquit, pauimenta lapideis siue figulinis crustis constant, vitro tectis, atque encausto pictis: inuentum Agrippæ in thermis, quas Romæ ædificauit. Vulgò id opus nunc *Musaicum* vocant. Museacum autem dici debet, à Museis.

Musica, Vide MVSA.

Musimon, pen. corr. musimonis, masc. gen. { μουσμών } Asinus, mulus, aut equus breuis. Lucilius lib. 6. Pretium emit, qui vendit equum musimonem. Cato Deleturio, Asinum, aut musimonem, aut arietem. Hæc Nonius. De musimone sic Plin lib. 8. cap. 49. Est & in Hispania, sed maximè Corsica, non maximè absimile pecori, genus musimonum, caprino villo, quàm pecoris velleri propius. quorum è genere, & ouibus natos prisci vmbros vocauerunt. infirmissimum pecori caput: quamobrem auersum à sole pasci cogendum.

Musinor, Vide MVSINOR.

Musiuum, Vide MVSEA, museorum.

Musmon, musmonis { μουσμών. } Musmones, inquit Strabo, arietes sunt in Sardinia, qui pro vellere villum caprinum gestant, quorum sese pellibus loricāt. Hæc ille. Plinius videtur eos appellare Musimones. Vide supra in MVSIMON.

MVSONIVS, Philosophus fuit non incelebris, cuius hoc luculentè verèque dictum refert Gellius: ἄν τι πράξῃς καλὸν μετὰ πόνου, ὁ μὲν πόνος οἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μένει· ἄν τι ποιήσῃς αἰσχρὸν μετὰ ἡδονῆς, τὸ μὲν ἡδὺ οἴχεται, τὸ δὲ αἰσχρὸν μένει. Vide Noct. Attic. lib. 16. cap 1.

Mussito, **Musso**, mussas, Vide Mutio in MVTVS.

Mustace, mustaces, pen. prod. Genus lauri. Plin. lib. 15. cap. 30. Duo lauri genera tradit Cato: Delphicam, & Cypriam. Pompeius Lenæus adiecit quā mustacem appellauit, quoniam mustaceis subijceretur. Hāc esse folio maximo, flaccidóque & albicante.

Mustaceum { γλεύκινον } Genus libi. vide Laureola in LAVRVS. Cic ad Attic lib. 5. In eodem Amomo cœpit laureolam in mustaceo quærere. Iuuen. Saty. 6. Sunt & apud Athenæū mustaces ex mulso, & mustacea sesamata.

Mustaceus, masc. gen. Idem { γλευκίνης. } Cato de Re rust. cap 121. Mustaceos sic facito: Farinæ siligineæ modium vnum musto conspergito, anisum, cuminum, adipis p. II. casei libram, & de virga lauri deradito, eodem addito. Et vbi definxeris, lauri folia subtus addito, quum coques.

Mustela, mustelæ, penult prod. { γαλῆ } Animal mures persequens & serpentes. Plin libro 29. cap 4. Mustelarum duo genera: alterum sylnestre, distant magnitudine Græci vocant ictidas. Harum fel contra aspides dicitur efficax, cæterò venenum. Hæc autem quæ in domibus nostris oberrat & catulos suos (vt author est Cic.) quotidie transfert, mutátque sedem, serpentes prosequitur. Varro 3. de Re rust. capite 10.

¶ Mustela. Piscis genus, murænæ ferè similis. Plin. lib. 9. cap. 17.

¶ Mustelæ, ait Sipontinus, in lacu Brigantino Rhetiæ. murænis ferè similes, & cæteros omnes pisces nostra ætate excedentes pretio: quas à lambendis petris, nunc lampetras nominant. Sipontino subscribit Massarius in lib. 9. Plinij, vbi multa de mustela. Ausonius in Mosella,

Quæque per Illyricum, per stagna binominis Istri

Spumarum indicijs caperis mustela natantum, &c.

Auida mustela. Colum. lib. 8. cap. vltim.

Mustelinus, pen. prod. Adiectiuum { γαλοειδής } Quod est mustelæ, vel simile mustelæ. Terent. Eunucho, 4. 4,

Hic est vetus, vietus, veternosus, senex,

Colore mustelino. Plin. libro 30. cap. 14. Aut ex ventriculo mustelino per genitale effluentes aquas.

MVSTELA, Mustelæ, Viri nomen proprium, qui Ciceronis valde studiosus fuit, vt ipse testatur scribens Attico, lib. 12. Idem 2. Philipp. dicit hunc gladiatorum principem fuisse.

Mustricola, mustricolæ, Est machinula (authore Festo) ex regulis, in qua calceus nouus insuitur. Afranius, Mustricolam in dentes indam tibi. Poma est sutoria.

Mustum, musti { γλεῦκος } Vinum nouum. Ouid. 4. Fastorum,

Prætinta de lacubus proxima musta tuis. Plin. libro 23. cap. 1. Musta

differentias habent naturales has, quòd sunt candida, aut nigra, aut inter vtrunque, aliáque ex quibus vinum fiat, aliaeu quibus passum. Cic. de Clar. Orat. Si ego istis censuerim, & nouam istam quasi de musto ac lacu feruidam orationem fugiendam.

Austere musta. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Candida. Tibul. lib. 2. eleg. 5.

Circuncidaneum mustum, Vide Circuncidaneus in CIRCVNCIDO.

Dulce. Virg. 1. Georg.

Feruida. Ouid. 3. Trist. eleg. 10.

Noua bibere. Ouid. 1. de Arte.

Pressa veloci pede. Tibull. lib. 1. eleg. 5.

Pugnacibus mustis crapulæ plus inditur, lenibus parcius. Plinius lib. 14. cap. 20.

Purpureum. Propert. lib. 2. eleg. 17.

¶Mustum, inquit Nonius, non solùm vinum, verumetiam nouellum quicquid est, rectè dicitur. Nævius Gymnastico,

Vtrum est melius virginem an viduam vxorem ducere? virginem si musta est.

Mustus, Adiect. { [illegible] } Recens. Plautus Mustam iuuencam dixit.

Mustarius, Adiect. { [illegible] } Quod ad mustum pertinet. vt Mustarius vrceus, In quo mustum reponitur. Cato cap. 11.

Musteus, Adiect. { [illegible] } Quod mustum, hoc est dulcedinem in se habet: vt Poma mustea. Cato de Re rust. cap. 7, Item alia conditiua mala mustea. Plin. Est tanta musteis pomis suauitas, vt finis mandendi non nisi periculosa fiat.

¶Musteus, Recens. Plin. lib. 12. cap. 7, Amaritudo grano eadem quæ piperi musteo creditur esse.

Liber musteus. Plin. iunior lib. 8. epist. 4. à fine, ad Arrianum.

Caseus musteus. Plinius lib. 11. cap. 42.

Mustulentus, Adiectiuum { [illegible] } Idem quod musteus. Plautus Cistel. 10,

Ita mustulentus æstus nares attigit.

Mutabilis, Vide MVTO.

Mutatoria, ab Esaia cap. 3, inter ornamenta muliebria posita sunt, de quibus vide ibi Hieronymum. & forte hæc sunt quæ Homer. libro 8. Odyss. [illegible] vocat, Id est vestiméta mutatoria, permutata, alternata. Quidam apud Esaiam verterunt Ricas, de quibus infra.

Mutilus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Sipontinus à mutus deductum putat, significatque truncatum & comminutum. Horat. 1. Serm. satyra 5, —ô tua cornu

Ni foret exsecto frons (inquit) quid faceres, quum

Sic mutilus minitaris?

Cornibus mutilus. Cæsar 6. bell. Gal.

Mutili boues, dicti sunt sine cornibus, authore Donato. Colum. lib. 7. cap. 3, Nam est melior mutilus aries.

Mutila & hiantia. Cic. in Orat. Sed quum mutila quædam, & hiantia locuti sunt, quæ vel sine magistro facere potuerunt, germanos se putant Thucydidis.

Mutila & decurtata. Cic. in Orat. Mutila sentit quædam, & quasi decurtata. De animo.

Mutilo, mutilas, pen. corr. { [illegible] } mutilâre, Est (vt ait Donatus) aliquid detrahere, sine quo res esse non possit. Terent. Hecy. 1. 2, Quin spolies, mutiles, laceres, quenquem nacta sis.

Mutilatus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } vt Mutilatus dens. Plin. lib. 8. cap. 5. Ouid. in Ibin,

Truncaque ceras sæuo mutilatis partibus ense,

Qualia Mycetæi membra fuisse ferunt.

Rami mutilati. Ouid. de Nuce.

Colubræ mutilatæ cauda. Ouid. 6. Metam.

Exercitus. Cic. 3. Philipp. In Galliam mutilatum ducit exercitum. Id est diminutum.

Aures. Liu. 9. bell. Pun. Et propè exanguem, naso, auribúsque mutilatis relinquunt.

Muticus, Vide MVTVS.

Mutulus, mutuli, pen. corr. Quadrangulus ex aliqua parte commiorus. Varro de Re rust. lib. 3. cap. 8, Sed pro columbariis in pariete mutulos aut palos in ordinem, supra quos tegeticulæ cannabinæ sint impositæ.

MVTINA, penult. corr. { [illegible] } vrbs Italiæ in Flaminia, Romanorum quondam colonia, vt est author Pomponius Mela lib. 2. Et Liu. Decad. 4. lib. 9. non procul à fine. Vulgò *Modena* dicitur.

Firmissima & splendidissima Pop. Rom. colonia Mutina. Cicero 5. Philipp.

Labores Mutinæ. Lucan. lib. 1.

Obsessæ muris Mutinæ. Ouid. 15. Metam.

Mutinensis { [illegible] } & hoc Mutinense. vt Color Mutinensis, id est pullus: à Mutinensibus lanis, ex quibus natiuo colore panni fiunt. Varro, Nam & ludere alacrem vidimus Mutinensi tunica.

Arma Mutinensia. Ouid. 4. Fast.

MVTINITINVS, Deus erat, cuius sacellum, vt Festus ait, Romæ fuit, cui velatæ togis prætextatis solebant sacrificare. Ego nomé eum gentilium deum habuisse à tacendo, & non tinniendo, puto: nam in eo ni valet ne. Quare conflatum nomen ex hac particula, & duobus imperatiuis videtur, quasi diceres, Muti, ne tinni. Ex Turneb.

Mutinus, pen. prod. membrum virile. Author carminis obscœni,

Tutelam pomarij diligens Priape facito:

Rubricato furibus minare mutino. Est & vnum è nominibus Priapi. Lactantius libro 1. cap. 20, Sterculius, qui stercorandi agri rationem primus induxit: Et Mutinus, in cuius sinu pudendo nubentes sedent, vt illarum pudicitiam prior deus delibasse videatur. Arnobio libro 4. aduersus Gentes vocatur Mutunus per quintam vocalem. sic enim ait: Etiámne Pertunda, quæ in cubiculis præsto est, virginalem scrobem effodientibus maritis? Etiámne Mutunus, cuius immanibus pudendis, horrentíque fascino, vestras inequitare matronas, & auspicabile ducitis, & optatis? Augustinus de ciuitate Dei libro 4. cap. 11, Mutinus, qui est apud Græcos Priapus. Idem libro 6. cap. 9, Priapus nimis masculus, super cuius immanissimum & turpissimum fascinum sedere noua nupta iubebatur. Sunt qui Mutinum dictum putent, quòd præstet vt in primo côcubitu vir moueatur, virgo verò ne reluctetur. Porrò fascinú dici virile mébrum, testatur Horat. Epod. 8. hoc carmine,

Minúsve languet fascinum? vbi Porphyrio, Fascinum, inquit, pro virili parte posuit, quoniam fascinandis rebus hæc membri deformitas apponi solet. Alij potius ab auertendo fascino dictum esse putant, quòd in sacris Liberi siue Bacchi rite propitiato Priapo, & imposita illi corona à matrona honestissima, fascinum seu fascinatio à frugibus arceretur, vt Augustinus de Ciuitate Dei libro 7. cap. 21. ex Varrone narrat. Ad fascinum ergo amoliendum iubebatur noua nupta super id sedere: nam & Pompeius Festus versus fescenninos, qui in nuptiis dicebantur, etiam inde videri posse dictos scribit, quòd fascinum existimarentur arcere. Sicut ergo in agris, ita & in nuptiis Priapus, feminum deus, ne fœcunditas fascinatione impediretur, colebatur.

Mutio, mutis, Vide MVTVS.

MVTIVS { [illegible] } nobilis Romanus priscis temporibus, qui Porsenna rege Romam obsidente, solus in castra profectus est, vt Porsennam occideret. Sed quum regem non cognosceret, & regis scribam pro rege necasset, comprehensus, & coniuratos prodere iussus, manum suam diu in igne tenuit, vt ostenderet se nulla pœna vinci posse. Rex autem admiratus eius fortitudinem, eum liberum dimisit. Tunc Mutius pro gratia regi dixit vt sibi caueret, quia trecenti Romani coniurassent sic se facturos. Quapropter rex pacem fecit cum Romanis. Mutio autem postea Scæuolæ à clade dextræ manus cognomen est inditum. testis Liu. Decad. 1. lib. 2. ¶Fuerunt præterea alij Mutij quorum historiam multis prosequitur Raphael Volaterranus lib. 17.

Muto, mutas { [illegible] } mutâre, Transferre. Varro, Fac vt te cum omni familia mutes.

¶Mutare, Variare. Plinius lib. 12. cap. 7, Piper tostum solibus, colore rugísque mutatur.

Mutare se habitu & loco, pro eo quod est, Mutare habitum & locum. Horat. 2. Serm. saty. 7.

Mutare & vertere ad omnem rationem aliquid. Cic. 3. de Orat.

¶Animum mutare, & Mutare sententiam. Terent. Phorm. 5. 2,

—haud scio hercle, vt homo est, an mutet animum. Cicero ad Gallum, lib. 7, Sin autem sententiam mutasti, ego habebo. Idem 4. Acad. Neque te cunctamur (si tibi ita videatur) sententiam mutes, deterrendum puto.

Mutari in marem. Plin. lib. 7. cap. 4.

Mutare in peius. Quintil. lib. 1. cap. 1.

In horas. Horat. de Arte.

Mutare se in formam alterius. Plaut. Amphit. 2.

Verbo mutantur amantes. Propert. lib. 1. eleg. 5.

Amictus frustrà mutentur. Tibul. lib. 1. eleg. 8.

Beneficium. Cæsar 1. bell. Ciuil.

Brachia mutamus vario complexu. Propert. lib. 1. eleg. 16.

Cœnacula mutare, lectos, balnea, &c. Horat. 1. epist. 1.

Colores. Horat. 1. epist. 17.

Colorem ad similitudinem loci. Plin. lib. 9. cap. 29.

Consilium. Cic. ad Atticum, libro 3, Quod ad te scripserim, me in Epiro futurum, posteaquam extenuari spem nostram & euanescere vidi, mutaui consilium.

Decretum. Cic. 3. Verr. Aliàs reuocabat eos, inter quos iam decreuerat, decretúmque mutabat: aliàs, &c.

Mutare aliquid de. Terent. Andr. 5. 4,

—ô lepidum patrem:

De vxore vt possedi, nihil mutat Chremes. Id est, quantum ad vxorem attinet.

Di mutati. Horat. 1. Carm. ode 5.

Dicta. Plaut. Bacchid. 23.

Factum. Terent. And. 1. 1,

Quod habui summum pretium, persolui tibi.

20. In memoria habeo. 5. 1. haud muto factum. Vbi Donatus, Haud muto factum, Vetustè: non me pœnitet. Idem Donatus in comment. in Phormionem, Sic enim veteres dicebant, Muto factum, & Nolo factum, quum alicuius rei eos pœnitebat.

Fidem. Plautus Milite, 13,

—sed ne istam amittam, & hæc mutet fidem,

Vide modo.

Fidem cum aliquo. Terent. Phorm. 3. 2.

Fortunæ mutantur. Plaut. Trucul. 5. 9.

Gestum. Lucret. lib. 4.

Effigies languida mutauerat habitum noti oris. Lucan. lib. 9.

Mutauit id. Terent. And. 1. 5.

Ius. Liu. 8. ab Vrbe.

Lares. Horat. in Carmine seculari.

Locum. Cic. 1. de Legibus, Sed visne, quoniam & satis iam ambulatum est, & tibi aliud dicendi initium sumendum est, locum mutemus, &c.

Potestas tralata mutauit locum. Lucan. lib. 1.

Mentem. Cic. 1. in Catilin. Muta iam istam mentem, mihi crede, obliuiscere cædis atque incendiorum.

Quæ mentem insania mutat? Virg. 4. Æneid.

Mentes & voluntatem. Cic. de Prouinc. Consul.

Mutare mores. Terent. Adelph. 5. 9.

Naturam pecunia nescit. Horat. 1. epist. 12.

Nuptias. Plaut. Sticho, 1.

Pactionem. Cic. pro Domo sua.

Sedem. Cic. pro Cecinna, Qui volunt pœnam aliquam subterfugere, aut calamitatem, eò solum vertunt, hoc est sedem ac locum mutant.

Sedem

Sedem ex sede, vt volucres. Plin. lib. 2. cap. 37.

Sententiam. Cic. Attico, lib. 9.

Solum mutare, quod & Vertere solū dicitur. Cic. in Parad. Omnes scelerati atque impij, quorum tu te ducem esse profiteris, quos leges ea illo affici volunt, exules sunt, etiamsi solum non mutarunt.

Sortem alicuius in contraria. Ouid. 3. Metam.

Testamentum. Cic. pro Cluentio.

Vellera mutare luto, pro Tingere, inficere per naturam, inquit Seruius. Virg. 4. eclog.

Vestem mutare. Cic. Post red. in Senatu, Quum vos vestem mutandam censuissetis, cunctique mutassetis, atque idem omnes boni iam antè fecissent, ille vnguentis oblitus, cum toga prætexta, quam omnes Prætores Ædilesque tum abiecerant, irrisit squallorem vestrum & luctum grauissimæ ciuitatis. Ibidem, Vos me florentem semper ornastis: laborantem, mutatione vestis, & propè luctu vestro, quoad licuit, defendistis. Nostra memoria Senatores, ne in suis quidem periculis, mutare vestem solebant: in meo periculo Senatus veste mutata fuit. Periculum appellat Cicero tantum: vt in oratione pro Plancio, Quid de me dicam? qui in huius periculo reus esse videor. quid de his tot viris? quos videtis veste mutata. Plutarchus omnem propè Equestrem ordinem, & iuuenes ad viginti millia sordidatos cum Cicerone fuisse ait, eumque eo supplices populo passim per vrbem Romam fuisse. Solebant quippe olim amici & necessarij sordes cum reo delato accipere ad misericordiam captandam, plebémque deprecabundi prahensare aut circumire, vt quum dies iudicij aduenisset, facilius absoluerentur.

Tempestas & humor cæli mutauere vias. Virg. 1. Georg.

Terra mutat vices. Horat. 4 Carm. ode 7.

Vtram priorem Lucret. lib. 5.

Vulgus mutatur cum principe. Claud. 7 Paneg.

Vultum. Cic. 2. Tuscul. Quis mediocris gladiator ingemuit, quis vultum mutauit vnquam?

¶Mutare aliquid cum aliquo, Aliud pro alio accipere. Terentius Eunuch. 3. 5, Vt vestem cum eo mutem, & pro illo iubeam me ducier.

Mutare ære aliquid cum altero. Salust. in Iugurtha, Statuit tamen Metellus pecoris & mancipiorum prædas certatim agere, eáque mutare cum mercatoribus vino aduectitio, & aliis talibus.

Mutare ære, pro Vendere. Colum. lib. 10, Quare dum viridis ætas pulchritudinem corporis conseruat, ære mutandi sunt.

¶Mutare bellum pro pace. Sallustius in orat. Catilinæ ad suos milites.

Mutare incerta pro certis. Sallust. in Iugurth. vbi Metellus regi Boccho ita suadet, Et quanquam opibus suis confideret, tamen non debere incerta pro certis mutare.

¶Miseram pacem vel bello bene mutari. Tacit. lib. 3.

Mutare alia ex aliam. Horat. 2. Serm. satyra 7,

-an hic peccat sub noctem qui puer vuam

Furtiua mutat strigili?

Mutare gaudium mœrore. Plin. lib. 5. epist. 16 ad Marcellinum.

Mutata iucunda seueris. Plin. lib. 5 epist. 17. ad Spurinam.

Mitibus tristia. Horat. 1. Carm. ode 16.

Exilio mutare vrbem. Ouid. 6. Fast.

Mutare prætextam paludamento. Plin. in Paneg.

Quadrata mutat rotundis. Horat. 1. epist. 1.

Nihil mutauit fortuna te ipso. Plin. in Paneg.

Mutare victricem patriam victa, apud Liuium. Idem. Victoriæ possessionem incerta spe mutasse. Cic. pro Sextio, Commutare dixit: Denique, inquit, videbatur ea conditione tam fortis fuisse, vt cum patriæ charitate constantiæ gloriam commutaret.

¶Mutare, pro Emere aut vendere antiquis fuit in vsu. Horat. Satyra 4 lib. 1,

Hic mutat merces surgente à sole ad eum, quo

Vespertina tepet regio. Simile est illud Virgilij in Pollione,

nec nautica pinus

Mutabit merces, &c.

¶Mutare, Corrigere, emendare. Terent. Adelph. 4. 7, -cæterùm

Placet tibi factum Mitio? Mi. non, si queam

Mutare. nunc quum non queo, æquo animo fero.

¶Mutare, neutrum absolutum. pro variare. Liuius lib. 5. ab Vrbe, Annona ea anteuecta copia nihil mutauit. Id est, Quoniam vrbs frumento abundabat propter anteuectam copiam, annonæ pretium non creuit.

Mutare ad, Apud Sallustium in oratione Marci Tribuni plebis, Neu nomina rerum ad ignauiam mutantes, otium pro seruitio appellens.

Mutor, mutaris, Passiuum. Horat. lib. 2. Carm. ode vlt.

Iamiam residunt cruribus asperæ

Pelles: & album mutor in alitem Supernè, &c. Id est, mutor à partibus superioribus in cycnum. Quidam corruptè legũt superna. Vide Lambinum in hunc locum.

¶Mutari ciuitate, pro Alterius ciuitatis ciuem fieri. Cic. pro Corn. Balbo, Vt & ciuitate illum mutatum esse fateretur, & ius ciuitatis honore dignissimum iudicaret. Budæus.

Mutans {ἀλλάττων} Participium præsens: aliquando accipitur pro eo qui mutatur. Quintil. lib. 1. cap. 10, Diis enim mutantibus (scilicet variis) repugnandum.

Mutandus, Participium {μεταβλητέος.} vt Ratio mutanda est. Catul. de Acme, epigr. 39.

Sedes mutandæ. Virg. 3. Æneid.

Mutatus, pen. prod. Participium {μεταλλαχθείς.} vt Mutato nomine Plin. lib. 3. cap. 11.

Mutatus ab illo, id est Dissimilis. Virg. 2. Æneid.

In deterius. Tacit. lib. 4.

In peiorem partem sunt versa & mutata omnia. Cicero pro Roscio Amerino.

Vultum nihil mutatus. Stat. 2. Thebaid.

Faciem mutatus & ora. Virg. 1. Æneid.

Amor. Ouid. epist. 5.

Aura. Horat. 1. epist. 19.

Fortuna. Virg. 3. Æneid.

Frontis mutatæ. Horat. 2. Serm. saty. 8.

Res. Horat. 1. epist. 10.

Sententia mutata loco cedit. Virg. 9. Æneid.

Verba mutata, Vide Translata verba, in VERBVM.

Vinum mutatum. Horatius,

Ac nisi mutatum parcit defundere vinum. Turnebus in hūc locum, Vinum, inquit, à Græcis τετροπίας vocatum & τροπίας circunloquutus est. Ita autem intelligitur vinum vapescens & degenerãs, exolescénsque, & in acetum aut vappam transiens. Hæc ille.

Mutaturus, pen. prod. {ἀμείψων} Aliud participium.

Habenas non mutaturus. Stat. 3. Sylu. 5.

Mutatio, Verbale {ἀλλαγή, μεταβολή, παραλλαγή, τροπή.} vt Mutatio sedis. Plin. lib. 13. cap. 4.

Mutationem annonæ significans. Plin. lib. 2. cap. 103.

Consilij mutatio optimus est portus pœnitenti. Cic. 12. Phil.

Loci, non ingenij. Cic. pro Quintio.

Crebra corporis. Cic. pro Cluent.

Morum facienda. Cic. 1. Offic.

Officiorum mutatio, dando, accipiendo. Cic. 1. Offic.

Motus & mutatio. Cic. 4. Acad. Ita esse eum vndique aptum, vt nulla vis tantos queat motus mutationémque moliri.

Motibus & mutationibus suis ciens omnia & agitans natura. Cic. 3. de Natura deor.

Mutatio, pro Commutatione. Terent. Hecy. 4. 4,

A Myrrhina hæc sunt mea vxore exorta omnia:

Mutatio fit: ea nos perturbat Lachas.

Habere mutationem. Cic. Fam. 1.

Moliri mutationem. Cic. 10 Academ.

Mutabilis, & hoc mutabile, pen. corr. {μεταβλητικός, μεταβλητικός, παράλλακτος} Quod facile mutatur. Virg. 4. Æneidos,

-varium & mutabile semper Fœmina.

Vultu mutabilis. Horat. 2. epist. 2.

Mutabiles vulgi animi. Liu. 2. ab Vrbe.

Mutabilis causa. Liuius 1. bel. Maced. Natura enim, quæ perpetua est, non mutabilibus in diem causis hostes sunt.

Fatum non mutabile. Stat. 9. Thebaid.

Mens. Tibul. lib. 3. elegia 4,

Sed flecti poterit, mens est mutabilis illi.

Pectus consiliis. Ouid. 2. Metam.

Vaga & mutabili ratione labuntur sydera quædam. Cic. de Vniuers.

Vulgus. Valer. 1. Argon.

Mutabilitas, penult. corr. {τὸ μεταβλητικόν} Mobilitas. Cic. 4. Tusc. Hæc inconstantia, mutabilitásque mentis, quem non ipsa grauitate deterreat?

Mutabiliter, Aduerbium, Mutando. Varr. Cras credo hodie nihil: Quibus instabilis animus ardens mutabiliter habet habere. & nō habere.

Mutito, mutitas, penult. corr. mutitare, Sæpe facere, aut sæpe exercitare. Gell. lib. 2. cap. 24, Principes ciuitatis qui ludis Megalensibus antiquo ritu mutitarent, Id est mutuitarent sese cōuiuia agitarent. Videtur Gellius à Mutuus deducere. Turnebus mutuitarent legendum putat, vt mutuitare sit, mutuò conuiuia agitare. Quidam mutitare faciunt, quòd epulas inter se mutarent, & vicissim conuiuia couenirent.

Muto, mutonis, m. g. Membrum virile. Horat. Serm. lib. 1. satyra 2,

Huic si mutonis verbis mala tanta videntis

Diceret hæc animus, &c. Aliter, Muto dicitur membrum virile, vt Lucilius,

Læsa tum lachrymas mutoni absterget amica.

Mutoniatus, pen. prod. Id est mentulatus. Mart. lib. 3. epig. 31, in Phœbum, Dormis cum pueris mutoniatis. Idem lib. 11. epigram. 64, in Philomusum,

Spectas nos Philomuse quum lauamur,

Et quare mihi tam mutoniati

Sint læues pueri subinde quæris.

Mutulus. Vide MVTILVS.

MVTVNVS, deus ethnicis fuisse videtur, qui mutiret, efficerétque ne quid emanaret, sed clàm esset, & tacitum & occultum. Lucilius,

Sed quid Mutino, subiectóque huic opus signo?

Vt lurcharetur lardum & carnaria furtim

Parrum conficeret. ¶Arnobio Mutunus Priapus est. Vide in MVTINVS.

Mutuo, Aduerbium, & Mutuo, mutuas, Vide MVTVVM.

Mutus, Adiect. {ἄλαλος, ἄναυδος, ἄφωνος, ἀνεκλάλητος} quidam à mugiendo deduci putant. etenim quum mutus loqui non possit, siue id linguæ defectu, siue aurium accidat, prorumpit tamen in vocem, quæ mugitus potius, quàm sermo videtur. Vel dicitur mutus, quasi minutus, quòd eo sensu minutus sit. Vel dicitur à mussando, quòd hic non amplius, quàm mus dicat. Terent. Heaut. 4. 4, Tu nescis quod scis Dromo, si sapies D. mutum dices. Plin. lib. 10, cap. 29, Merula canit æstate, hyeme balbutit, circa solstitium muta.

Mutus, inquit Nonius, onomatopœia est incertæ vocis, quasi mugitus. Nam mutus sonus est propriè, qui intellectum non habet. Næuius Lycur. Ducite eò cum argutis linguis mutas quadrupedes.

Muti vel eloquentis origo. Cic. 5. Tusc.

Mutum esse satius est, quàm quod nemo intelligat dicere. Cic. Cornific. lib. 12. 27.

Mutus ilico. Terent. Eunucho 3. 1, -papæ

Iugularas hominem, quid ille? T. Mutus ilico. Vbi Donatus, Tam hoc stultum est, quàm si diceret, statim nihil.

Mutus accusator. Cic. pro Ros. Amer. Neque accusatore muto, neque teste quisquam vtitur eo, qui de accusatoris subsellio surgit.

Accusatio huius temporis muta. Cic. pro Flacco.

Æuum. Silius lib 3.
Agnis Horat 2. Serm. saty 3.
Armenta. Stat. 5. Thebaid.
Mutæ artes à Virgilio, minimè celebres dicuntur, vel comparatione musicæ, lib. 12 Æneidos,
Scire potestates herbarum, vsúmque medendi
Maluit, & mutas agitare inglorius artes.
Mutæ artes, picturæ dicuntur, quæ quum non loquantur, tamen res ipsas exprimunt. Cic. 3. de Orat. Etsi hoc in his quasi mutis artibus est mirandum, & tamen verum: quantò admirabilius in oratione atque in lingua? De picturæ arte.
Aspectus Quintil. lib. 6. cap. 1.
Bestiæ. Cic. 1. de Finib.
Mutæ bestiæ, & nihil intelligentes. Cic. 2. de Nat. deor.
Dialectica in excogitandis argumentis muta nimium est, in iudicandis nimium loquax. Cic. 2. de Orat.
Eloquentia muta quædam inducere. Cic. in Orat.
Forum mutum, elinguem curiam, tacitam & fractam ciuitatem videbatis. Cic. Post red. in Senatu.
Gratia. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7.
Culpa grauis precibus donatur sæpe suorum:
Omnis pro nobis gratia muta fuit. Hoc est, nullus amicorum pro me orauit Imperatorem vt ignosceret.
Historia. Cic 2. de Finib.
Imago etiam muta à tanto scelere reuocare debuit. Cic. 3. in Catil.
Leges mutæ tacent. Ouid ad Liuiam.
Magistratus mutus, lex: cui opponitur Magistratus, lex loquens. Cic. 3. de Legib. Vt magistratibus leges, ita populo præsunt magistratus: veréque dici potest, magistratum legem esse loquentem: legem autem, mutum magistratum.
Os. Ouid. 6 Metam.
Pecudes. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1.
Pecus mutum & turpe. Horat 1. Serm. saty. 3.
Pecus mutum metu. Virg 9. Æneid.
Querelas mutas abrumpit Claud. 3. de raptu Proserp.
Res. Quintil. lib 6. cap. 1, Mutæ tamen res mouent.
Res inanimatæ atque mutæ. Cic. 1. de Nat deor.
Muta & informis res, cui opponitur Eloquens & formata. Author ad Herenn. lib. 4.
Scientia Quintil lib. 5 cap. 10.
Silentia noctis. Ouid. 7. Metam.
Spelunca. Stat 1. Achil.
Suspiria Stat. 11. Thebaid.
Mutum à literis tempus. Cic. ad Attic. lib 8, Nullum fuisse tempus post has fugas & formidines, quod magis debuerit mutum esse à literis.
Muti lapides in agrorum diuisionibus dicebãtur, sine inscriptione appositi, ideo quia nulla significatione apparerēt, quoto loco numerarentur. Ex Hygeno.

Mutio, mutis, mutiui, mutitum, pen. prod {μύζω} mutire, Tanquam mutus signum facere seu strepitum, siue submissa & imperfecta voce fabulari, aut vnum tantum verbum dicere. Terent. And. 3. 1, -itaque hercle nihil iam mutire audeo. Idem Hecyra, 5. 4, Adeò mutito. Id est vel tenui dicto, inquit Donatus.

Muticus, pen corr. Adiectiuum {κολοβός} vt Mutica spica. Varro 1. de Re rust. cap. 48, Spica mutica dicitur, quæ non habet aristam: eæ enim quasi cornua sunt spicarum. Quibus verbis innuit Varro spicam dici muticam, quasi cornibus mutilatam. Quam etiam expositionem probat Cælius lib. 3. cap 30.

Musso, mussas {μύζω} mussare, Frequentatiuum à Mutio, mutis, Occultè & depressa voce loqui quod aelatum quia venit. Plin. epist. 121, Postea quum vicesimo valetudinis die balineo præpararer, mussantésque medicos repentè vidissem, causam sequisij.
Mussare dictum, quòd muti non amplius quàm μῦ dicunt. à quo idem dicit: Quod minimum est, neque vt aiunt, μῦ facere audet. Hæc Varr. de Ling Latina lib 6.
Tacita formidine mussant. Claud. 1. in Europ.
Proceres mussant turbare consilia. Stat. 3. Thebaid.
Mussare, Murmurare, inquit Festus. Ennius, In occulto mussabãt. Seruius, Mussare, queri. Virgil. 11. Æneid. Flent mœsti, mussántque patres.
Mussant oras & limina circum. Virg. 4. Georg.
Mussare, vulgò pro Tacere ponitur, authore Festo. Ennius, Non decet mussare bonos. Terent. Sile, cela, occulta, tege, tace, mussa.
Mussabat tacito medicina timore Lucret. lib. 6.
¶Mussare, Dubitare. Virg. 12. Æneidos,
-mussántque iuuencæ
Quis pecori imperitet, Seruius.
Mussat dicere. Virgil. 11. Æneidos,
-cuncti se scire fatentur,
Quid fortuna ferat populi: sed dicere mussant. Vbi Seruius, Mussant, modò verentur significat. Aliàs, dubitant: vt
-mussat rex ipse Latinus
Quos generos vocet. Interdum susurrant: vt de apibus dicit. Et propriè mussare, est obmurmurare, & muto esse vicinum.

Mussito, mussitas, penult. corr. {μυζουρίζω} mussitare, Frequentatiuum à musso. Liu. 1. ab Vrbe, lib 7, Mussitantésque inter se rogitabant num quem plebeij eos. pœniteret. Plaut. Mil. 10, Illi inter se certant donis, ego mecum mussito. Terent. Adelphis, 2. 1,
Verum cogito id quod res est, quando eum quæstum occœperis,
Accipiunda & mussitanda iniuria adulescentium est. Vbi Donatus, Mussitanda, Patienda, considerãda cum silentio, & vt in amatore pu tanda, atque per hoc perferenda. Mussitare enim propriè est dissimulandi causa tacere: dictum vel à muto, vel ab M, quæ litera est nimium pressæ vocis. ac penè nullius, adeò vt sola omnium, quum inter vocales inciderit, atteratur, atque subsidat. Hinc Virgilius 12. Æneidos, -mussat rex ipse Latinus. Budæus à Græco μύζειν potius deriuari putat.

Mutuum, mutui {δάνειον, δάνεισμα} Dicitur ab eo quod de meo tuum fit. Paulus in l. 2. D Si cert. petat. Mutuum damus, recepturi non eandem speciem quam dedimus (alioqui erit commodatum e. it, aut depositum) sed idem genus. nam si aliud genus, veluti pro tritico vinum recipiamus, non erit mutuum. Paulo pòst, Appellata est autem mutui datio ab eo quod de meo tuum fit. Vide etiam Caium in l. 1. D de action & obligat.
Mutuum est, si datur, quod reddatur: quod Siculi μοῖτον. Varr. lib. 5. de Lingua Latina.
Mutuum in amicitia, est quum par voluntas accipitur & redditur. Cic. filius Metello, lib. 5. 1.
Mutuum argentum. Plaut Pseud. 3, Miser sum, argentum nusquam inuenio mutuum.
Mutuum argentum dare. Plaut Pseud. 3.
Frumentum mutuum aliquibus dare. Cic. 2 de Lege agraria.
Mutuo appendere, Id est dare mutuo. Plin. lib. 9. cap. 55.
Mutuum rogare. Plaut. Pseud. 5.
Mutuas pecunias sumere: Apud Plautum Asin. 5. Cic. 3. Verr.
Mutua quinque sestertia petere. Martial. lib. 10. 14.
¶Mutuus, Pariter atque æqualiter respondens, Par. vt Mutuus amor, quum ab eo amaris quem amas. Terent. Meretrix adolescentem, cuius mutuo amore tenebatur, exclusit. Quintil. lib. 12. cap. 7, ad finem, Ac ne pauper quidem tanquam mercedem accipiet, sed mutua beneuolentia vtetur Id est respondente.
Animus mutuus. Horat. 4 Carm. ode 1.
Animis mutuis amant, amantur. Catul. de Acme, epigr. 42.
Ardor Lucret. lib. 4.
In amici mutua beneuolentia conquiescere. Cic. de Amic.
Beneficia mutua & grata dum sunt, inter quos ea sunt, firma deuinciuntur societate. Cic. 1. Offic.
Mutua carne inter se vescuntur. Plin. libro 10. cap. 23. Id est, olores vescuntur carnibus olorum.
Certamina. Ouid. 2. Amor. eleg. 10.
Consilia. Plaut. Epid. 2.
Conuiuia mutua inter se curant. Virg. 1. Georg.
Cupido. Lucret lib. 5.
Dicta mutua referre. Ouid. 1. Metam.
Face mutua torret me. Horat 3. Carm. ode 9.
Mutua inter se fiducia. Plin. iun. lib. 10. epist. 21.
Gaudia Ouid 3. Amor. eleg. 5.
Ignis. Tibul. lib 4 eleg 5.
Innocentia. Plin. lib. 12. cap. 14, Sylua diuisa certis portionibus, mutua innocentia tuta est. De pluribus dicit, non de duobus tantum.
Odio mutuo flagrant inter se mugil & lupus. Plin. lib. 9. cap. 62.
Officiis mutuis commune commodum gubernatur. Cicero pro Roscio Amer.
Operas mutuas tradere. Terent. Phorm. 2 1.
Prælijs inter se pugnare. Hirtius de bel. Afric. lib. 5.
Terror. Liu. 4. ab Vrbe, Nec Volscorum meliores res esse credere quàm Pop. Romani fortunam, noctémque omnia terroris mutui impleße. Terrorem mutuum vocat, quo tam Volsci quam Romani terrebantur Ex vetusto exemplari legitur erroris.
Testimonium dare. Cic. pro Flacco, Da mihi testimonium mutuum. *Pour la pareille.*
Par & mutua voluntas. Cic Attic. lib. 16, Ad paternas, magnas & veteres & iustas necessitudines, magnam attulit accessionem tua voluntas erga me, meáque erga te par atque mutua.
Voluntatem alicui tribuere. Cic. filius Metello, lib. 5. 2.
Vulnera. Ouid 3. Metam.
Mutuis vulneribus se concidere. Plin. de Viris illustr.
¶Mutuum facere cum aliquo. Plaut. Trinum. 8, Bene vult tibi 1. ædepol mutuum mecum facit. Id est, tantum bene illi volo, quantum ille mihi.
¶Mutuum, pro Mutuó. Lucilius lib. 17,
Et si maximè quod spero, mutuum hoc mecum facis. Nonius.
¶Mutuà, pro Mutuó. Lucret lib 4, -hic idem
Nunc fit læuus, & è læuo fit mutuà dexter.
Tenuitæ mutuà ceciderunt. Lucret. lib. 6.
Inter se mortales mutua viuunt. Lucret. lib. 2.
Pedes per mutua nexat. Virg 7. Æneid.

Mutuò, Aduerbium {ἀνταποδοτικῶς} aliquando significat Inuicem, aliquãdo Ediuerso. Plaut. Milit. 2. 1, Meretricem ingenuam deperibat mutuò Atheniensis iuuenis. Plancus ad Cic. lib. 10. 4, Fac valeas, méque mutuò diligas. Hoc est, Fac mihi in amore respondeas.
Facere mutuò aliquid. Plancus Ciceroni, lib. 10. 9, Te, vt diligas me, si mutuò me facturum putas, rogo.

Mutuè, Aliud aduerbium {ἀντιστρόφως} Cic. filius Cn. Pompeio, lib. 5. 7, Nulla in te iam lætari soleo, quàm meorum officiorum conscientia: quibus siquando non mutuè respondetur, apud me plus officij residere facillimè patior.

Mutitans, penult. corr. mutitantis {αἰτῶν δάνειον} Rogitans mutuum. Plaut. Mercat. 3,
Conclamitare tota vrbe, & prædicare,
Omnes parce reor mutitatum credere.

Mutuo, mutuas {δανείζω} mutuâre, Dare mutuò, vel mutuum.
Mutuare, pro Mutuo sumere aliquando accipitur. Cæcilius,
Ad amicos curras mutuatum, mutuet causa mea.
¶Mutuo, mutuas, pro Accipere mutuó. Valer. lib. 6. cap. 2, Et prius à libertate, quàm ab innocentia præsidium mutuauit.

Mutuor, mutuaris {δανείζομαι, χράομαι, αἰτοῦμαι} mutuári, Deponens, Mutuo accipere. Martial. lib. 8. 17, Sed consumis, & vsque mutuaris. African. in l. Tutor. §. Quum haberes. D ad Senatusc. Vellerian.
Mutuari in sumptum. Cic. ad Attic lib. 8, Tironem nostrum ab altera relictum audio: sed eum video in sumptum ab alijs mutuatum.

Mutuari

Mutuari auxilia ad rem aliquam. Cæsar 8. bell. Gall.

¶Mutuari, sæpe per metaphoram accipitur, pro Aliunde sumere. Cic. 2. de Nat. deor. Mutuemur hoc quoque verbum, dicatúrque tam æther Latinè, quàm dicitur aer. Est autem, inquit Budæus, mutuari, quæ ab aliis inuenta sunt, in scripta sua vertere, ita vt sua videri velit, qui hoc facit, nec modò mutuum est, sed etiam furtum. Cicero 1. de Orat. Nam ego quæ sunt oratoris cum illis communia, non mutuor ab illis.

Mutuari consilium. Liu. Ab amore temerarium atque impudens mutuatus consilium.

Mutuari laudem aliunde. Cic. 2. de Offic. L. quidem Crassus quum esset admodum adolescens, non aliunde mutuatus est, sed sibi ipse peperit maximam laudem ex illa accusatione nobili & gloriosa.

A viris virtus nomen est mutuata. Cic. 2. Tusc.

Subtilitatem ab Academia mutuatur orator. Cic. de Fato.

Mutuatio, Verb. {δανεισμός} Cic. 1 Tuscul. Ego verò illi maximam gratiam habeo, quod me ea pœna multauerit, quam sine mutuatione & sine versura possem dissoluere. Idem pro Flacco, Qui Roma clàm esset profectus, multósque minutis mutuationibus fraudauisset, in Asiam venit.

Mutuatitius, a, um {δανειστός} Quod mutuò datur, vt Pecunia mutuatitia. Gell. lib. 20. cap. 1. Maximeque in pecuniæ mutuatitiæ vsu, atque commercio.

MVZIRIS, Indiæ emporium, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 23.

M Y

My facere, est hæsitare, aut subuereri, & vix loqui audere. Cælius libro 14. cap. 30, Varronem citans.

Mya {μύαξ} Genus conchæ siue margaritæ in freto circa Bosphorum Thracium, vniones rufos ac paruos gignens. Plinius libro 9. cap. 35. ¶Est item Mya, insula in sinu Ceramico, cuius meminit Plinius lib. 5. cap. 31.

Myacanthon {μυάκανθον} Herba est, quæ alio nomine Corruda, hoc est syluestris asparagus, dicitur: de qua Plin. lib. 8. cap. 9. Myacantha verò quibusdam herba est, quæ à Dioscoride μυρσίνη ἀγρία, à Latinis Ruscus appellatur. Cuius nomenclaturæ rationem hanc reddunt, quòd herba hæc in carnario suspensa, aculeis suis mures à lardo, carnéque salsa arceat. Vide Marcellum Virgilium in Dioscoridem.

Myaces {μύακες} Pisces sunt ex concharum genere, qui muricum modo coaceruantur, viuúntque locis in algosis, & vbi dulcis aqua copiosa mari commiscetur: gratissimi autumno: nam procedente hyeme amaritudinem contrahunt, colorémque rubrum. Reliqua vide apud Plin. lib. 32. cap. 9.

Mya, myæ, f. g. prima producta {μυῖα} Latinè dicitur musca. ¶Est & ludus quidā puerilis, quum aliquis cæteros clausis oculis, prorensísque manibus captat.

Myagros, pen. corr. Herba ferulacea est, foliis similis rubiæ, tripedanea: semen oleosum, quod & fit ex eo. Medetur oris vlceribus perunctis hoc succo. Author Plin. lib. 27. cap. 12. Nostri vocant *Camelinam*, aut *Camaminam*: ex cuius semine oleum vulgò conficiunt. Ruell. lib. 3. cap. 126. Dicitur & Melampyron, quasi nigrum triticum.

MYAGRVS, pen. corr. {μυίαγρος} deus muscarum. Aliter vocatur Myodes & Achor, vt scribit Plutarchus. Plin. libro 10. cap. 28. Inuocant & Ægyptij ibes suas contra serpentium aduentum. & Elei Myagron deum muscarum multitudine pestilentiam afferente: quæ protinus intereunt quū litatum est illi deo.

MYCALE, pen. corr. Nomen veneficæ mulieris apud Ouidium, lib. 12. Metamorphoseos,

Mater erat Mycale, quam deduxisse canendo

Sæpe reluctantis constabat cornua Lunæ. ¶Est præterea, vt notat Herodotus, promontorium in continenti situm.

MYCALESSVS {μυκαλησσός} Mons in Mediterraneo Bœotiæ, oppidum habens eiusdem nominis. Vtriusque meminit Plin. lib. 4. cap. 7. Stephanus Mycalessum nomen accepisse existimat à mugito bouis, quæ Cadmum in Bœotiam perduxit.

MYCENÆ, Mycenarum: & Mycena, Mycenæ: siue Mycene, Mycenes, pen. prod. {μυκῆναι} Vrbs Peloponnesi, quam Perseus Danaes filius extruxit, regiuncula in qua regnauit Agamemnon: à Mycena nympha sic appellata. Cælius tamen lib. 9. cap. 12, Mycenas inquit nuncupari creditur, quòd ibi à Perseo sint conditæ Mercurij præcepto, vnde excidit gladij manubrium, id est myces.

Agamemnonia Mycene. Silius lib. 1.

Agamemnoniæ. Virg. 6. Æneid. quia Agamemnon rex fuit Mycenarum.

Claræ. Virgil. 1. Æneid.

Dites. Horat. 1. Carm. ode 7.

Fortes. Virgil. 3 Georg.

Magnæ. Virg. 2. Æneid.

Pelopeiades. Ouid. 3. Fast. quoniam illic Pelops habitauit, à cuius etiam filio Thyeste, Thyesteas vocat Lucan. lib. 1.

Sæuæ. Virg 7 Æneid.

Mycenenses, Mycenensium {μυκηναῖοι} Habitatores Mycenarum Cic. 2. de Finib. Omnes Danai aut Mycenenses, Attica pubes, reliquísque Græci, &c.

Mycenæus, Adiectiuum {μυκηναῖος} vt Dux Mycenæus, Agamemnon. Ouid. 2. Trist.

MYCERINVS, pen. prod. Cheopis Ægyptiorum regis fuit filius, qui postquam patri successit in regnum, ita paterna facta perosus est, vt populo ad extremum calamitatis afflicto, res agendi fecerit potestatem, quin etiam præ regibus omnibus iustitiam exercuisse fertur. Herodotus.

MYCITHVS, Vide ANAXILAVS.

MYCON, Nomen pictoris egregij. Fuerunt autem duo Mycones, vnus Atheniensis, Syracusanus alter.

MYCONVS, Mycones, & Myconos, Myconi, pen. corr. {μύκονος} Insula vna ex Cycladibus. Statius 1. Achil. Cyclades hinc spreræ Myconos humilísque Seriphos. Scribit Seruius, hanc insulam terræ motu diu laborasse, quo cessante, è Mycone Gyaróque vicinis insulis populos venisse, qui eam tenerent & incolerent. Cælius lib. 13 cap. 19, scribit nomen ei fuisse inditum à Mycono Æneæ ac Rhœi filio.

Celsa Virg. 3 Æneid.

Humilis. Ouid. 7 Metam.

Myconius, Adiectiuum {μυκόνιος} nomen possessiuum à Mycono. Myconios gigni siue capillo tradit Plinius libro 11. cap. 37. vnde caluos omnes, Myconios dicimus, authore Stephano: meminit & Strabo.

MYDIA, insula quæ etiam Delos dicitur, vna ex Cycladibus.

MYDON, teste Homero libro 5. Iliad. Atymnii filius, & Pylæmenis ducis Paphlagonum auriga, ab Antilocho Nestoris filio in bello Troiano interemptus est.

Mydriasis {μυδρίασις} Vocatur morbus oculorum, quū pupilla quidem ipsa colorem non mutat, sed videtur vltra naturalem situm multò latior, interim vt visum omnem adimat, interim vt partem. Latini pupillæ dilatationem vocant.

Mydusa {[illegible]} à quibusdam recensetur inter nomenclaturas Anchusæ herbæ: sed à doctoribus inter Dioscoridis notha reiicitur.

Mygale, es, penultima producta, fœminini generis, Vide Mus araneus, in MVS

MYGDONIA, Mygdoniæ {μυγδονία} regio littoralis Macedoniæ, à Mygdone rege sic dicta Iuxta hanc est insula Mygdon.

Mygdonius, Adiect. {μυγδόνιος} vt

Marmor Mygdonium Ouid epist. 21.

Campi. Horat. 3. Carm ode 16.

Opes Horat. 2. Carm. ode 12.

MYGDONVS, pen. corr. {μύγδονος} fuit frater Otrei, ac, teste Porphyrio in tertium Iliados, ambo fratres Hecubæ regis Priami vxoris, & Cissei filij, ambo reges in Thracia.

Mygdonides, penultima correpta, Patronymicum, masculini generis, {μυγδονίδης} quod pro gentili ponunt poetæ. Virgilius 2. Æneidos,

-iuuenísque Chorœbus Mygdonides

Mygdonis, pen. corr. huius Mygdonidis {μυγδονίς} Patronymicum fœminini generis Ouidius 6 Metamorphoseos,

Mygdonidésque nurus.

Mylacris {μυλακρίς} Blattæ genus magnitudine cicadæ, circa molas nascens, vescénsq; farina. Pollux author est Mylacridem apud Aristophanem accipi pro gallina.

MYLASA {μύλασα} Liberum Cariæ oppidum, ita dictum (si Stephano credimus) à Mylaso Æoli abnepote. Meminit huius oppidi Plinius lib 5. cap 29.

Myle, myles {μύλη} Herba est radicem habens paruo bulbo similem, contrahentis facultatis, quæ cum farina loliacea dehiscentem sanat vuluam. Author Galen. lib 7. Simplic.

MYLA, Oppidum, de quo Senec libro 4 Natur. quæst Circa Messanam & Mylas fimo quiddam simile mare profert, feruétque & æstuat, non sine calore fœdo. Vnde illic stabulari Solis boues fabula est. Eadem penè ad verbum scribit Plin. lib. 2. cap 98.

Mylœcos, Vermiculi genus ex blattis, circa molas ferè nascens, vt ait Plin lib. 29. cap. 6.

Mymphur, Lignum mediocris longitudinis, rotundum, quod loro circumuolutum circumagunt fabri in operibus tornandis. Sipont.

Myobarbum, (quo vocabulo vsus est Ausonius in lemmate epigrammatis tricesimi) quid sit multi inquirunt. Turnebus putat verbum compositum à mure & barbo, quæ vox significat mystrū, id est mensuram liquidorum sesceunciam pendentem, vt sit tanquam muris cyathus Inest autem & latet in mure mysterij significatio, & barbo, quo in mysteriis Cereris legiferæ vtebantur. Hoc igitur lemma significat mystica Liberi patris nomina, & mysticam potestatem.

Myoctonos, penultima correpta {μυοκτόνος} Radix aconiti. Plin. lib. 27. cap 3.

Myoparo, penult. corr. myoparonis, masculini generis {μυοπάρων} Genus nauigij: ex duobus dissimilibus formatum, inquit Festus, nam mydion & paron per se sunt. Nonius, Myoparo, est nauicula piratarum. Sunt proinde qui sic dictum putent, quòd sceleri accommoda sit nauis. Nam μύσος scelus est, πάρων, vel παρῶν, nauigium. Sisenna Historiarum libro 4, Nauísque triginta biremis, eòdem myoparones. Cic 6 Verr. Eum isto Prætore Cilicum myoparoni, prædonibúsque patuisse. De portu Syracusano. Ibidem, Proh dij im mortales piraticus myoparo, &c. Ibidem, Illi statim myoparonem egregium de sua classe, ornatum, atque armatum dederunt.

Myopes, pen. prod {μύωπες} dicuntur, inquit Budæus, qui iam inde ab initio ortus sui nisi admota oculis cōtueri nequeunt. Cuiusmodi multos videmus qui res intuendas oculis propè contingunt, & limis etiam, semiclausísque oculis aspiciunt. Vide LVSCIOSVS. Nominatiuus singularis Myops, huius myopis. Vlpianus in l. Item Ofilius. D de ædil. edict.

Myophonon {μυόφονον} Herba est muribus exitialis: vnde & nomen accepit, eadem fortassis cum ea, quam alibi Myoctonon & Aconitum appellari diximus. Meminit Myophoni Plin. lib. 11. cap. 9.

Myosota {μυὸς ὦτα} Herba est, quam & Alsinem. & verbum ex verbo exprimentes, Muris auriculam vocant Latini Folia enim quum primum erumpunt, murinæ auri habet non dissimilia Alsines verò nomen accepit, quòd algidis locis gaudeat, & opacis. Gallicis Muronis nomine notissima est, eáque solent auicularum escam fastidientium appetitum recreare. Refertur & alterum Myosoton à Dioscoride, quod & Myosotis, diminutiua forma appellatur, plures ab vna radice caules mittens, aliquatenus ab imo rubentes, & cōcauos: folia autem angusta, nigrescentia, & in acutum desinentia, flosculos verò cæruleos, anagallidis colorem exprimentes. Posteriorem hanc speciem describit Plin. lib 27. cap 12. pilosem verò lib. 26 cap 4.

MYPSÆI, seu Nipsæi, teste Herodoto libro 4, Populi sunt Thraciæ, qui Dario Thraciam oppugnante, vltrò sese dediderunt.

MYRA, Vrbs Lyciæ. Plin lib. 5 cap 27.

Myrias, myriadis, penultima correpta, fœminini generis. Numerus

continens decem millia.

Myrica, myricæ: vel Myrice myrices, penultima producta {μυρίκη} Genus humilis virgulti, in Italia ferè nascentis, quod quidam putarunt esse tamaricem, quæ vulgò tamariscus dicitur & Dioscoridi, sed eius tantùm folia habet. Virgil. 4. eclog. Non omnes arbusta iuuant, humilesque myricæ. Plin. lib. 13. cap. 21, Myricen & Italia quam alij tamaricen vocāt. Achaia autem bryan syluestrem: insigne in ea, quòd satiua tantùm ferat gallæ similem fructum. In Syria & in Ægypto copiosa hæc est, cuius infelicia ligna appellamus, quæ tamen infeliciora sunt Græciæ. Gignit enim arborem ostryn, quā & ostryam vocant, solitariam circa saxa aquosa, similem fraxino cortice & ramis, folio pyri, paulo tamen longioribus crassioribúsque, ac rugosis incisuris, quæ per tota discurrunt. Semine hordeo simili, & colore, materia est dura atque firma: qua in domum illata, difficiles partus fieri produnt, mortésque miseras. Myricam syluestrem Gallia *bryeriam* vocat, *de la bruyere*. Ruellius lib. 2. cap 99.

Fragiles myricæ Ouid. 3. de Arte.

Tenues. Ouid 10. Metam.

MYRICA, Myricæ {μυρίκαι} Insula est maris rubri, apud Stephanum.

MYRICA, Nympha, à qua genus suum duxit Imilce vxor Hannibalis, vt scribit Silius lib. 3.

MYRINA, regina fuit Amazonum, quæ triginta millia peditum, & duo millia equitum in exercitu habuisse dicitur. Author Diodorus lib. 4. ¶ Fuit præterea, teste Homero, vrbs in Æolia.

Myrinus {μύρινος} Mas murænæ est. Plinius libro 9. cap. 23, Aristoteles myrinum vocat marem qui generat. Vetus exemplar legit Myros.

¶ Myrinus {μυρῖνος} Apollinis cognomentum, à Myrina Æolidis vrbe, in qua religiosissimè colebatur. Vnde & Myrini campi appellati.

Myriophyllon {μυριόφυλλον} Herba quæ millefolium aliàs dicitur. Plin. lib. 24. cap. 16.

MYRLEA, Plinio lib. 5. cap 32, oppidum Bithyniæ, quod Apamea dicitur: à Myrlo Colophoniorū duce, vel à Myrlea Amazone. Nicomedes autem Epiphanes, Prusij regis filius, de matris nomine Apames, Apameam vocari voluit.

Myrmecias, Gemma nigra, quæ habet eminentias similes verrucis. Plin. lib. 37. cap 10.

MYRMECIDES, penultima correpta {μυρμηκίδης} Nomen viri proprium, de quo Cicero 4. Acad. Vt etiam inter deos Myrmecides aliquis minutorum opusculorum fabricator fuisse videatur. Plin. lib. 7. cap. 21, Callicrates ex ebore formicas, & alia iam parua fecit animalia, vt partes eorū à cæteris cerni non possent. Myrmecides quidam in eodem genere inclaruit, à quo quadrigam ex eadem materia quam musca integeret alis fabricatam, & nauem quam apicula pinnis absconderet.

Myrmecion, morbi genus Cels. libro 5. cap. vlt. Thymion nominatur, quod super corpus quasi verrucula eminet, ad cutem tenue, suprà latius, subdurum, & in summo perasperum, &c. Et paulo pòst, Myrmecia autem vocantur, humiliora thymio, duriorá que, quæ radices altius agunt, maioremque dolorem mouent: infrà lata, super autem tenuia, minus sanguinis mittunt: magnitudine vix vnquam lupini modum excedunt. Nascuntur ea quoque aut in palmis, aut in inferioribus partibus pedum.

¶ Myrmecion, Phalangij genus. Plin. lib. 29. cap 4, Myrmecion formicæ similis capite, aluo nigra, guttis albis distinguentibus.

Myrmecites, pen. prod. masculini generis {μυρμηκίτης} Gemma in qua inuenta reperitur formicæ effigiem habens. Plinius libro 37. cap. 11. Sane myrmex, myrmecis, f. g. formica Latinè dicitur.

Myrmecoleo {μυρμηκολέων} Exiguum animaleulum, formicis aduersum, quod se sub puluere abscondit, & formicas frumenta gestantes interficit, & interfectas consumit. Est autem dictio ea formicæ & leonis nominibus composita: quasi Formicoleonem dicas. Nam quemadmodum leo imbecilliorum animalium, ita hoc animalculum formicarum prædam agit: quum tamen volucribus nihil aliud sit quàm formica. Vnde in libro Iob legitur, Myrmecoleo periit, eo quòd non habeat prædam.

MYRMIDONES, pen. corr. {μυρμιδόνες} Populi sunt iidem qui Hellenes. Seruius, Myrmidones sunt Achillis socij: dicti propter hanc causam. Æacus quum in arbore fici formicas, id est μύρμηκας vidisset, optauit tot sibi socios euenire: & statim formicæ in homines versæ sunt, sed hoc fabula est. Nam Eratosthenes dicit Myrmidonas à rege Myrmidono dictos. Virgil. 2. Æneidos,

-quis talia fando
Myrmidonum, Dolopúmve, aut duri miles Vlyssi
Temperet à lachrymis?

Sedes superbæ Myrmidonum. Virgil. 2. Æneid.

MYRMILLON {μυρμίλλων} histrionis nomen est apud Iouenalem Saty. 6,

-aut Myrmillonem exprimat infans.

MYRMILLONES, Vide MIRMILLONES.

MYRMISSVS {μύρμισσος} Vrbs est Asiæ intra Hellespontum, non procul à Lampsaco. Gentile est Myrmissius {μυρμίσσιος} Stephano.

Myrobalanum, myrobalani, pen. corr. {μυροβάλανος} Quasi vnguentaria glans. Cels. libro 4. cap. 9, Fit ea vnguento & pastillis quod μυροβάλανον vocant. Plin. lib. 12. cap. 21, Myrobalanum Troglodytis & Thebaidi & Arabiæ, quæ Iudæam ab Ægypto disterminat, commune est, nascens vnguento, vt ipso nomine apparet. Quo item indicatur & glandem esse arboris, heliotropio, quam dicemus inter herbas, simili folio. Fructus magnitudine auellanæ nucis. Martialis libro 14.

Myrobrechi, penul. corr. siue Myrobrecharij {μυροβρεχεῖς} Quasi vnguento stillantes. μύρον Græci vnguentum vocant. βρέχω, proluo, aspergo, madefacio, & irrigo. Plaut. Aul. 19, Myrobrecharios pro vnguentorum confectoribus accepit ad capillos irrorandos. ait enim, Aut manulearij, aut myrobrecharij.

MYRON, aut Myro {μύρων} vtrumque enim legitur, teste Plinio libro 34. cap. 8, statuarius Eleutheri filius, & Hegesiladis discipulus Syracusanus, cuius vacca multorum poetarum epigrammatis celebratur. Ouid 3. de Ponto, eleg 1, Vt similis veræ vacca Myronis opus. Alter fuit Athenensis, vt scribit Pausanias.

In arte fingendi præstans fuit Myro. Cic 3 de Oratore. fecit inter alia imaginem Herculis, vt vult idem Cic. 6 Verr. Martial. lib. 8. 50, Quis labor in phiala? docti Myos? ánne Myronis?

Myron {μύρον} Inter ornamenta muliebria posuit Pollux libro 7. cap. 22.

Myropola, myropolæ, pen. prod. masculini generis {μυροπώλης} Vnguentorum venditor. Plaut. Trinum. 8 Lanij, coqui, olitores, myropolæ, aucupes.

Myropolium, myropolij {μυροπώλιον} Locus vbi vnguenta venduntur. Plaut Amph. 13. 3,

Nam omnes plateas perreptaui, gymnasia, myropolia,
Apud emporium.

Myrothecium, myrothecij {μυροθήκιον} Vnguentorum repositorium. Cicero scribit ad Atticum, libro 2, se myrothecium Isocratis totum consumpsisse in commentario Consulatus sui scribendo. Hoc est pigmenta oratoria.

Myrrha, myrrhæ {σμύρνα} Arbuscula est in Arabia præcipuè nascens. Arboris altitudo ad quinque cubita, nec sine spina, caudice duro & intorto. cuius gutta quæ sponte stillat, viridis est & amara, quæ eodem nomine vocatur myrrha Arabica siue stacte, id est gutta siue stilla myrrhæ Eius virtus est vt corpora imputribilia reddat. Vide Plin. lib. 12. cap. 15. & 16. Propert. lib. 3 eleg. 19,

Crimen & illa fuit patria succensa senecta
Arboris in frondes condi a myrrha nouæ.

Fulua. Ouid. 15. Metam.

Maculosa, Vide MACVLA.

Odoraria, In ODOR.

Orontea. Propert. lib. 1. eleg. 2 Vide ORONTES.

Pingues Ouid de Medicamine faciei.

Sabæa myrrha maduidus comam. Senec. Herc. OEth. 2.

Madentes myrrha crines. Virgil. 12. Æneid.

Myrrhatus, pen prod. Adiectiuum. Sil. Ital. lib. 13,

Exhausto instituit Pontus vacuare cerebro
Ora virûm, & longum myrrhata reponit in æuum.

Myrrhata, Id est myrrha condita, quæ putrefactionem arcet.

Myrrhinus, pen. corr. Adiect. {σμύρνινος} vt Myrrhinum vinum, Quod myrrha conditum est.

Myrrheus, pen. corr. Aliud adiectiuum {σμύρνειος} Quod ex myrrha est. Propert. lib. 4. eleg. 2, Myrrheáque in partis pocula cæca focis.

Crinem myrrheum cohibere nodo. Horat. 3. Carm. ode 14. Hoc est myrrhei coloris, siue inter flauum & nigrum: vel myrrhino vnguento delibutum. Lambinus.

MYRRHA {σμύρνα} filia Cinyræ regis, quæ nefando sui patris amore capta, nutricis auxilio, cum illo ignorante quòd filia sua esset, concubuit. Postquam verò pater filiam esse rescivit, eam gladio voluit occidere Sed Myrrha fugiens per Arabiam, mutata fertur in arborem sui nominis. genuit quoque filium nomine Adonidem. Vide Ouid. lib. 10 Metam.

Myrrhapia, siue vt apud Plinium legitur, Myrapia {μυράπια} Genus pyrorum, quod odorem gratissimum reddit. Plin. lib. 15 cap. 15.

MYRRHINVS, Myrrhinus {μύρρινος} Fluuius est Troadis, alio nomine Sebastopolis dictus. Author Plin. lib. 5 cap 30.

Myrrhis, myrrhidis {μυρρίς} Oleris genus cicutæ simillimum, foliis aliquanto minoribus, & breuiori caule, saporis & odoris iucundi. Vulgus herbariorum vocat *Cicutariam*.

Myrrhites {μυρρίτης} Gemma quæ myrrhæ colorem habet odorémque vnguenti. Plin lib. vlt cap. 10.

MYRSILVS {μυρσίλος} Myrsi filius vltimus ex Heraclidarum genere, Lydiæ rex, alio nomine Candaules appellatus, qui quū vxorem haberet formosissimam, non contentus secreta voluptatum suarum conscientia, Gygi cuidam ex satellitibus suis nudam eam ostendit. Quam rem illa indignè ferens, Gygem ad viri necem impulit, seséque illi & Lydorum regnum tradidit. Author Herodotus lib. 1.

Mirsinites {μυρσινίτης} teste Plinio lib. 26. cap. 8, species est tithymali, & foliis myrti acutis, cōpungentibus, sed mollioribus. ¶ Item Myrsinites gemma est, quæ melleum colorem nigricātem habet, & myrti odorem Plin. lib. 37. cap. 10.

MYRSINVS, Myrsini {μύρσινος} Oppidum Elidis, teste Stephano, postea Myrtotium appellatum, cuius meminit & Homer. in Catal. nauium.

MYRSVS {μύρσος} Proprium nomen fuit patris Candaulis, à quo & ipse Myrsilus dictus fuit. Herod. lib. 1. Plin lib. 35. cap. 8.

Myrtacantha {μυρτάκανθα} à quibusdam appellatur Ruscus, Frutex, quem Dioscorides μυρσίνην ἀγρίαν, hoc est syluestrem myrtum appellat. Est autem ex his nomenclaturis, quas eruditiores veluti nothas è Dioscoridis familia summouerunt.

MYRTILIS, Oppidum est in ora Lusitaniæ, ad Oceanum, cuius meminit Plin. lib. 8. cap. 22.

MYRTILVS, pen corr {μυρτίλος} auriga OEnomai regis Elidis & Pisæ à Pelope in mare proiectus, vnde Pelagus Myrtoum dictum est.

Myrtopetalum {μυρτοπέταλον} Herba est, quam alio nomine Polygonaton appellant, à multitudine geniculorum. Author Plin. libro 27. cap. 12.

MYRTOVM mare, à Myrtilo dictum, iacet inter Cretam & Atticam, habétque latitudinem maximam: in quo sunt insulæ, Cythera, Calauria, & quæ Æginam cingunt & Salaminem, & ex Cycladibus plerǽque: quod vero cōtiguum est, iam Ægeum existit. Author Strabo. Alij Myrtoum à Myrtilo (sic enim vocant OEnomai aurigam) nominatum tradunt, quem Pelops ab Hippodamia falsò apud se accusatū, quasi et stuprum inferre conatus esset, quū illa, absente Pelope Myrtili complexum & concubitum vltrò appetisset, in mare proximum à curru præcipitem deiecit. Verùm Pausanias in Arcadicis hæc non probat.

probat. Vult enim mare Myrtoum à muliere quadam Myrtone esse appellatum.

Mare Myrtoum. Horat. 1. Carm. ode 1.

Aquæ Myrtoæ. Ouid. epist. 15.

MYRTUS, Asia est Lydia, vel quod idem est, Mæonia. Sic notè regio à Sardis Tmolum & Caystrum vocatur, vuida & vliginosa, & myrtetis aptissima. Illic & Asiū pratū erat, & Asia Palus. Meminit Turneb.

Myrtus, myrti {μυρσίνη, μύρτος} Arbos baccas saporis præcipui producens, ex quibus vinum fit. Vide Plin. lib. 15. cap. 29.

Folium myrti. Ouid. 3. de Arte.

Amantes littora. Virg. 4. Georg.

Fragilis. Horat. 3. Carm. ode 23.

Gratissima Veneri. Est enim arbor Veneri dicata, teste Plin. libro 12. cap. 1.

Horrida densis hastilibus. Virg. 3. Æneidos,

-& densis hastilibus horrida myrtus Turnebus: Hoc, inquit, mihi è consuetudine Græcorum doctissimus poeta sinxisse videtur, qui tumulis & bustis, cum alia virgulta, tum myrtum imponere solebant, quod eruditissimus vir Victorinus annotauit.

Intonsa. Stat. 4. Sylu. 7.

Littorea myrtus. Ouid. 1. Amor eleg. 1.

Paphiæ, id est quas amat Venus. Ouid. 3. de Arte.

Pulla. Horat. 1. Carm. ode 25.

Cingere tempora myrto. Virg. 1. Georg.

Defendere à frigore myrtos, Vide OBRANON.

Viridi nitidum caput impedire. Horat. 1. Carm. ode 4.

Myrtidanus, pen. prod. Adiect. {μυρτιδανόν} Quod ex myrto factum est. vt Myrtidanum vinum Plin. lib. 15 cap. 29.

Myrtaceus, Adiect. Cels. lib. 7. cap. 17, Quidam medium tumorem excidunt, ad similitudinem myrtacei folij.

Myrtatus, pen. prod. {μυρτωτός} Aliud adiectiuum, Idem. vt Myrtatum obsonium Plin. lib. 15 cap. 29. Et lib. 12. cap. 17, Ladana myrtata deprehenduntur, crepitántque in igne.

Murtatum, à myrto, quòd eo largè fartum intestinum crassum. Varr. lib. 4 de Ling. Latina.

Myrteus, Item adiectiuum, Idem {μύρτινος} Plin. lib. 23. cap. 4, Similis & myrtei olei satio, astringit, indurat, &c.

Serta Tibul. lib. 1. eleg. 3.

Virga. Ouid. 3. Amor eleg. 5.

Myrtea gausapina, dicitur à Petronio, de colore fructus myrtei maturi. Verba eius sunt, Vltimo cinædus superuenit, myrtea subornatus gausapina. Myrteus etiam color in equis à Palladio numeratur.

Myrtinus, pen corr. {μυρσίνινος} Similiter adiectiuum, Idem. Plin. Oleo myrtino illi dum statim resoluitur.

Myrtetum, myrteti, pen. prod. {μυρσινών} Locus myrtis consitus. Plaut. Aolul. Nescio qui strepitus è myrteto prosiluit. Martial. lib. 5, Myrtetis otiosis ordinata villa.

Littora myrtetis lætissima. Virg. 2. Georg.

Myrtites, pen. prod. {μυρτίτης} vinum eo modo dicitur quo Aromatites. Columel. libro 12. cap. 38, Vinum myrtiten ad tormina sic facito. Plin. lib. 30. cap 7.

Myrtuosus, pen. prod. Adiectiuum. Plin. lib. 12. cap. 13, Frutice myrtuoso, palmæ altitudine.

MYS, Myos {μῦς} nomen fuit cælatoris, qui claruit argento cælando. Martial. lib. 8. 50, Quis labor in phiala, docti Myos, ánne Myronis?

Mys, huius myos, m. g. In mari testudo, mus aquatilis, qui & mus marinus, & lutaria testudo dicitur. Item piscis genus ex ostrea est. Plin. lib. 37. cap. 11.

MYSIA {μυσία} Regio Hellesponti, à Mysis dicta, qui è Thracia illuc migrauerūt, quæ subdita fuit Telepho ¶ Est & alia Mysia post Macedoniam, quæ affinis Hadriatici, vsque ad Ponticum extenditur mare. Ptolemæus duplicem Mysiam facit, Maiorem & Minorem, & vtranque extra Bithyniā in Asia posuit, nō procul ab Ida. Mysia inferior, nunc *Seruia* dicitur: Mysia superior, *Bosna*. Mysos alij Thraces, alij Lydos fuisse dixerunt. Et quoniam Lydi fagum accensam (quæ multa nascitur in Olympo) Mysam vocauere, ab eo Mysos dictos putarunt, quibus sermo fuit ex Lydo Phrygióque permistus. De Mysia meminit Cic. in Orat. Et pro Flacco. Claud. 7. Paneg Quum Geticis ingens premeretur Mysia plaustris. Seruius in 1. Georg. Mysia prouincia est: Mœsia verò, ciuitas haud longè à Troia: quam magis debemus accipere propter Gargara montes Phrygios.

Mysorum postremus. Strabo Geographiæ lib. 12, refert Mysorum populū vsque adeò contēptum fuisse, vt prouerbio locum fecerit. Id vsurpat M. Tullius in orat. pro L. Flacco, Quid, inquit, porrò in Græco sermone tam tritū atque celebratū est, quàm siquis despicatui ducitur, vt Mysorū vltimus esse dicatur? Idem ad Qu. fratrē, lib. 1. 1, Nisi me fortè Pacouij nescio cuius hominis, ne Græci quidem, at Mysi, aut Phrygis potius querelis moueri putas. Nimirum gentis eius contemptum declarans. Summum itaque despectum & infimam humilitatem hoc adagio significabimus. Erasmus.

Agmina Mysorum. Horat. Epod. 17.

MYSOMACEDONES {μυσομακεδόνες} Populi sunt Asiæ, in tractu maioris Mysiæ, à Macedonibus oriundi vnde & nomen habent. Meminit horum Plin. lib. 5. cap. 29.

Mysterium, mysterij {μυστήριον} Arcanū Latinè dicitur, vel sub quo arcani aliquid latet: quódque non perficitur, nisi occulta aliqua sacrorum ratione. res arcana occultáque: quæque nefas est vulgo efferre. Erant enim mysteria, sacra arcana, quæ Latini seclusa vocant. Hæc autem duorum generum erant apud Eleusinem terræ Atticæ: magna, quæ Cereri sacra erant: & parua, quæ Proserpinæ: in quibus quæ agebantur, sacerdotes summo silentio occultabant. Cicero ad Attic. lib 4, Neque enim sunt epistolæ nostræ, quæ si perlatæ non sint, nihil ea res nos offensura sit: quæ tantum habent mysteriorum, vt eas ne librariis quidem ferè committamus.

Mysteria pristina castis concepta sacris. Varr. lib. 6. de Ling. Latin.

Aperire mysteria. Cic 4. Tusc.

Enuntiare dicendi. Cicero 1. de Orat.

Referre. Cic. 3. de Orat.

Quæ tradantur mysteriis reminisci. Cic. 1. Tusc.

Tacitum tanquam mysterium tenere aliquid. Cic. 3 de Orat.

¶ Mysteria etiam erant quædā festa, vt videtur apud Ciceronem, ad Atticum, lib. 5, Velim ad me scribas certum, quo die mysteria futura sint. Et lib. 6, Faciésque me, in quem diem Romana incidant mysteria, certiorem.

Mysta, mystæ {μύστης} Sacra discens, mysteriorum peritus, discipulus, initiatus sacris alicuius numinis. Seneca Herc. furent. 19,

Et citi tectis properans relictis

Attici noctem celebrare mystæ.

Mystagogus, pen. prod. {μυσταγωγός} Princeps sacrorum. Cicero 6. Verr. Itaque Iudices, hi qui hospites ad ea quæ visenda sunt, ducere solent, & vnumquidque ostendere quos illi mystagogos vocant, conuersam iam habent demonstrationem suam.

Mysticus, pen corr. Adiectiuum {μυστικός} Arcanus: vt Mystica sacra. Martial. lib 8. 75.

Furta Ouid. 2. de Arte.

Vitis. Tibul lib. 3. eleg 6.

MYSTILLUS {μύστιλλος} coquus est apud Martialem,

Si tibi Mystillus coquus Æmyliane vocatur,

Dicetur quare non Taratalla mihi?

Mystus, Piscis ex lacertorum genere. Plin. lib. 32. cap. 11. Belonius putat esse *Vn barbeau*, à mistacibus.

Mythos, Latinè fabula.

Mythologia {μυθολογία} Sermo seu ratiocinatio fabularum.

MYTHRIDATES, Vide MITHRIDATES.

Mytilus, pen. corr. Piscis est ex genere concharum, in arenosis potissimum locis prouenieus, cuius exusti cinis causticam vim habet, non secus ac muricis. Vide Plin lib. 32. cap 9 & lib 9 cap. 51. Martial. lib. 5, Sumitur inciso mytilus ore mihi.

MYUS, myuntis {μυοῦς} Vna ex duodecim Ioniæ vrbibus, triginta à Mæandri ostio distans stadiis, quam postea ob hominum paucitatem Milesij incoluerunt. Author Strab. lib. 14.

Myxa, myxæ, Pituita è naribus fluens, qui & mucus dicitur, μύξα.

Myxon, myxonis, pen. prod. {μύξων} Mucosus, hoc est, nares muco sordidas habens.

¶ Myxon, Genus piscis. Plin lib. 32. cap. 7, Auribus vtilissimum bati piscis fel recens, sed & inueteratum vino. Item banchi, quem quidam myxona vocant.

¶ Myxos {μύξος} Prominens pars lucernæ, ex qua profertur ellychnium, quasi ex naribus mucus. Martial. lib. 14. 41,

Illustrem quum tota meis conuiuia flammis,

Totque geram myxos, vna lucerna vocor.

N

N CONSONANS litera, quæ si primam dictionis syllabam incipiat, aliquando sumit ante se literam G, vt, Natus, Gnarus: Nauus, Gnauus. Et si habuerit post se C, vt plurimum C mutatur in G, vt Quadringenti, pro Quadrincenti: Quingenti, pro Quincenti: vbi verò N non fuerit, seruatur C, vt Ducenti.

N literā postponebant veteres frequentissimè vocalibus natura lōgis, vt plerisque veterum inscriptionibus apparet, vbi legitur Formonsus, Formonte, Atlans, ..gans, Pallans, Thensaurus. Quod hac de causa factum existimat Pierius: quòd mos veteribus fuerit huiusmodi vocalibus natura longis τὸ μακρὸν signum superaddere: qua nota quantæ illæ essent, admonerentur, eámq; postmodum imperitioribus seculis compendiariæ scripturæ apicem esse crediderunt. Cœptaque primo pro N proferri, mox & adscribi, atque ita ex Formosus, Formonsus, ex Thesaurus, Thensaurus, ita ex Atlas, Atlans, & similia in vsum prodiere.

N A

NABATHÆA {ναβαταία} regio est quæ ab Arabia incipiens, quam intra se continet, vsque ad mare rubrum ex latere dextro, atque ex superiori parte in Indicum protenditur. Inde

Nabathæus, pen prod. Adiectiuum {ναβαταῖος.} Ouid. 1. Metam.

Eurus ad Auroram Nabathæaque regna recessit. Eadem olim mittebat elephantes, vt est author Iuuenalis.

Flatus Nabathæi. Lucan. lib. 4.

Nabis, huius nabis, f. g. {καμηλοπάρδαλις} Animal. Plin. lib. 8. cap. 18, Horum aliqua similitudo in duo transfertur animalia: Nabin Æthiopes vocant, collo similem equo, pedibus & cruribus boui, camelo capite, albis maculis rutilum colorem distinguentibus, vnde appellata camelopardalis, Dictatoris Cæsaris Circensibus ludis primum visa Romæ. Ex eo subinde cernitur, aspectu magis quàm feritate conspicua: quare etiam ouis feræ nomen inuenit.

NABIVS Tarraconensis Hispaniæ fluuius, Ptol. lib. 2. cap. 6. Natium dicit Mela.

Nablium, nablij {ψαλτήριον} Instrumentum musicum, quod aliàs psalterium dicitur. Ouid 3. de Arte,

Disce etiam duplici genialia nablia palma
Vertere: conueniunt dulcibus illa modis.

NABRIASSA {[illegible]} Ptolemæo lib 2 cap. 4. alijs Nebrissa: hodie Veneria cógnominata: Hispaniæ ciuitas est.

NABVCHODONOSOR, Babylonis rex fuit, qui (inquit Origenes) gétibus innumeris propinauit mœroris potum, superbè ac crudeliter, quod Domini fiebat virtute, sibi arrogantius ascribens.

Naccæ, appellantur vulgò fullones, vt ait Curiatius, quòd naucí sint, id est nullius pretij. Idē sentit & Cincius. Quidā aiunt, quòd omnia ferè opera ex lana, naccæ dicantur à Græcis. Festus. Vide Commentarios in Horatium, pag. 391.

Nactus, Vide NANCISCOR.

Næ, Græca dictio {ναί} Aduerbium affirmandi, Valde vel nimis aliquando significat, vt ait Donatus. Terent. in And. Prol. Faciunt næ intelligendo, vt nihil intelligant. Idem And. 2. 2, Sponsam hic tuam amat. P. næ iste haud mecum sentit. Vbi Donatus, Næ, Valde. vt & Cicero 2. in Catil. Næ illi vehementer errant. Sensus hic est, Non id amat quod amo, nec id odio habet, quod odi, hoc est, Valde iste, inquit, non mecum sentit: id amat quod ego odi. Et paulo pòst, Næ, Valde: aut, vt quidā volunt, O quàm. Lucilius in 10, Næ in arce bonem discerpsi magnifice, inquit.

Næ, Certè, vtique, profectò Cic. Curio, lib. 7. 31, Incredibile quàm turpiter mihi facere videar, qui his rebus intersim. næ tu videris multo ante prouidisse quid impéderet. Horat 1. Serm. sat. 3, Clarus erit, fortis, iustus, sapiés, næ etiā rex. Cic. 2 Philip. Næ tu si id fecisses, melius famæ, melius pudicitiæ tuæ cōsuluisses. Idē 6. Verr. Næ ista præclara nobilitas desinat quæri Populo Rom. hominibus nouis, &c.

Nænia næniæ: vel Næniæ, næniarum {ἐπικήδειον, μελῴδια} Est (inquit Festus) carmen quod in funere laudandi gratia cantatur ad tibiam. Sunt qui eo verbo finem significari putant. Quidam volunt næniam ideo dici, quòd voci similior querimonia flentium fit. Quidam aiunt næniæ ductum nomen ab extremi intestini vocabulo. Græci enim νεάτον extremum dicunt: siue quod chordarum vltima νεάτη dicitur, extremam cantionis vocem næniam appellarunt. Nonius, Nænia ineptum & inconditum carmen, quòd adducta pretio mulier, quæ præfica diceretur, ijs quibus propinqui non essent, mortuis exhiberetur. Varro de Vita Populi Rom. lib. 4, Ibi à muliere, quæ optimâ voce esset, perquàm laudari, deinde næniam cantari solitam ad tibias & fides. Hactenus Nonius. Cic. 2. de Legib. Honoratorum virorum laudes in concione memorentur, eásque etiam ad cantus ad tibicinem prosequantur. Cui nomen næniæ, quo vocabulo etiam Græcæ cantus lugubres nominant. Quintil lib 8. cap 2.

Næniam quoque deam veteres coluere, cui sacellum extra portam Viminalem fuerat dedicatum, vt ait Festus.

Soricina nænia. Plaut. in Truculento,

Si tibi machæra est, nobis veruīna est domi,
Qua quidem te faciam, si tu me irritaueris,
Confossiorem soricina nænia. Quo loco Turneb. Soricina nænia nō aliud quidquā videtur esse, quàm cantiuncula quædā celebris de cōfosso sorice, qui dum rodit, suo indicio plerúque cōfoditur. Proinde canebatur, Sorex suo indicio cōfossus perit, aut aliud quiddā simile.

Puerorum nænia. Horat 1. epist 1.

¶Næniam pro Incantatione accipi dicit Porphyrio apud Horat. Epod. 17, Capútque Marsa dissilire nænia.

Nænu, pro Non, antiquis fuisse in vsu probat Nonius. Lucil. lib. 30, Sed tamē hoc dicas, quid est nænu molestū est. Varr. Si hodie nænu venis, cras quidē si veneris, &c. Sic a plerisque Nænu legitur sine m. Alij Nenum scribunt. Vide suo loco.

NÆVIA, Mulieris nomen, à Næuo sic appellatæ.

Nænia sylua dicta iuxta vrbem, quòd Næuij cuiusdā fuerit. Festus.

NÆVIVS {Ναίβιος} Poeta comicus vetustissimus, cuius meminit Horatius 2. epist. 1,

Næuius in manibus non est, & mentibus hæret
Penè recens, adeò sanctum est vetus omne poema.

Næuius, epigramma sibi posuit plenum superbiæ Campanæ,

Immortales, mortales si foret fas flere,
Flerent diuæ Camœnæ Næuium poetam:
Itaque postquam Orci traditus est thesauro,
Obliti sunt Romæ Latina lingua loquier. Author Gellius lib. 1. cap. 24. Varro autem in lib. de Poetis, dicit eum stipendia fecisse primo bello Punico. Idque bellum carmine scripsisse.

¶Næuius Turpio, Verris in omni calumnia præcursor & emissarius, vt refert Cic. 7. Verr.

Næuianus, pen prod Adiect. {ναιβιανός.} Cic. de Clar. Orat. Illius autem ætatis qui sermo fuerit, ex Næuianis scriptis intelligi potest.

Næuianus laudator Cic. lib 1 ad Attic. Nosti caluum ex Nanneianis illum laudatorem meum. In plerisque tamen libris scriptum est, ex Nanneianis, sed mendum subolet, rectiúsque videtur, ex Næuianis. Respexit enim Cicero ad versum Næuij, cuius ita meminit in epistolis, Lætus sum laudari me, inquit Hector, opinor apud Næuium, abs te pater laudato viro. M inquit Crassus laudator ille meus, quem irridens caluum appellat, & laudatum virum, similémque Næuiano laudatori, negotium transegit & confecit, Turneb.

Næuus, næui, Corporis insigne, seu genuina macula. Cic. 1. de Nat. deor. At est corpori macula næuus: illi tamen hoc lumen videbatur.

Nullus in egregio corpore næuus erit Ouid. 5. Trist. eleg. 14.

Næuo aliquem cognoscere Cic. in Brut.

NAHNIA, Vilumbrorum vrbs in Italia, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Prius Nequinum, hodie Narnia, vulgò *Narni*.

NAGNATA, Hyberniæ vrbs insignis, apud Ptolomæum libro 2. cap. 2. Magnata legimus in codice manu scripto.

NAIADES, pen. corr. {ναϊάδες, ναιάδες} Nymphæ sunt fontiū, vel fluminū.

Æquoreæ Ouid. 14. Metam.
Chori Naiadum. Ouid 1. Fast.
Dominæ vndarum. Stat. 1. Sylu. 5,
-alius poscunt mea carmina cœtus:
Naiadas vndarum dominas. Nonnulli legunt Naidas: quod à nominatiuo Nais descendit: illud verò à nominatiuo Naias.
Hesperiæ. Ouid. 2. Metam. Sorores Silius lib 6.
Puellæ. Virgil. in eclog. Vdæ. Claud. 3. de raptu Proser.

Naicus, a, um. Propert. lib 2, Supposita excipiens Naica dona manu.

NAIM, Ciuitas Galilææ, duobus millibus distans à monte Thabor.

NAIS, huius Naidis, pen. corr. {ναΐς} nomen nymphæ aquaticæ, à νάω.

Cærula Nais. Stat. 3. Sylu. 4.
Candida. Virg. 2. eclog. Lubrica. Stat. 2 Sylu. 3.

¶Nais, item nomen fluuij, qui ex Tauro nascēs in Pontū me[illegible]

NALCVA {[illegible]} vrbs Britāniæ Ptolemæo. Nūc vulgò dicitur [illegible]

Nam {γάρ, δέ} Coniunctio causalis, primum tantum locum [illegible]

Plaut. Curcul. 3, De cœlitum prosapia te esse arbitror:
Nam hi sunt vnoculi. Terent. And. 1. 6,
Quidnam hoc rei est? quidnam hic vult veterator sibi?
Nam si hic mali est quicquam, hem illic est huic rei caput.

¶Nam, non iam causam aliquando reddit, quàm ingressum seu initium rei significat. Terent. And. 1. 1,

En pacto & gnati vitam, & consilium meum
Cognosces, & quid facere in hac re te velim.
Nam is postquam excessit ex ephebis, Sosia,
Liberius viuendi fuit potestas &c. Nam, hic non causam: sed rei initium notat: Pamphili nempe vitā incipit describere. Cic. in Bruto, Fabius Pictor fuit & iuris, & literarum, & antiquitatis bene peritus. Quintúsque Fabius Labeo fuit ornatus iisdem ferè laudibus. Nā Q. Metellus, is cuius quatuor filij Consulares fuerunt, in primis est habitus eloquens, &c.

Nā, incipiédi vim habet. Verba sūt Donati in illud Prologi Adelph.

Eam nos acturi sumus nouam. pernoscite
Furtúmne factum existimetis, an locum
Reprehensum, qui præteritus negligentia est.
Nam quod isti dicunt maleuoli, homines nobiles
Eum adiuuare, &c. Idem Donatus in illud Hecyræ, Act. scen. 2,
Reliquit cum matre hic vxorem nam senex
Rus abdidit se. Nam, inquit, inceptiua particula.

¶Nam, pro Autem, vel simili discretiua ponitur. Cicero in Sallust. Nam, quod illa inusitata rabie petulanter in vxorem & filiā meā, &c.

Nam quid, siue Nam quis, pro Sed quid, vel sed quis, id est quid autem, vel quis autem? Terent. Eunuch. 5. 1,

- quam tu rem acturus obsecro es?
T. Nam quid ita est? Virg. 4 Georg. Cic. ad Marium, lib. 7. 1, Nā quid ego te athletas putem desyderare, qui gladiatores contempseris?

¶Nam quid, pro Quidnam. Terent. Eunuch. Act. 5. scen. 2,

-PY. quam tu rem acturus obsecro es?
TH Nam quid ita? PY. Rogitas? Idem Phorm. Act. 5 scen. 1,
C. Nam quæ hæc est anus exanimata, à fratre quæ egressa est meo?
Nam quæ, ait Donatus, anastrophe: vt, Nam quis te iuuenum confidentissime. Sed figura hæc apta commotis est aliqua re noua. Anastrophe idem valet, quod inuersio: quū verbum quod præcedere debet, sequitur. Rursus Phorm. Act. 1. scen 4,
A. Nam quod ego huic nunc subito exitio remedium Inueniā miser?
Nam quod dixit, pro Quodnam.

Nam profectò. Salust. in Catil. Nam profectò aut metus, aut iniuria te subegit Syllane, Consulem designatum genus pœnę nouum decernere.

Nam quia. Quintil. lib. 10. cap. 2. Nam quia quædam sunt inimitabilia, quibus, &c.

¶ Nam, pro Etenim. Cicer. in Orat. Nam qui audiunt, hæc duo animaduertunt. Sic sæpissime Cicero. Budæus.

NAMNITAE {[illegible]} Ptolemæo lib. 2. cap. 8, alio nomine Nanetes dicti: quorum ciuitas Condiuincum, vulgò *Nantes*. Turnebus apud Ptolemæum [illegible] legendum esse scribit. Lucanus,

-tunc rura Nanetis

Qui tenet, & ripas Satyri, qua littore curuo, &c. Vbi tamē vulgò corruptè Nemetis scriptum est.

Nanciscor, nancisceris, penult. corr. nactus sum {[illegible]} nancisci, Acquirere: cum homine autem iunctum frequētissimè capitur pro Inuenire. Fit autem à Nancio, nancis, secundum Priscianum. Nancisci, inquit Donatus, propriè dicitur, qui paratus ad tenendū antè quàm possit reperire quod teneat, statim quod occurrerit, prehendit. Plautus Rudente, 20,

-vt nactus es, abi Bono animo.

Aduersarium nancisci, Venerem, vestitum. Plaut. Capt. 2,

Proin si quis pugnam expetat, lites contrahat,
Valentiorem nactus aduersarium
Si erit, ego faciam vt pugnam inspectet non bonam. Idem Bacchid.
4. Terent. Eunuch. 5. 5.

Belluas immanes nanciscimur venando. Cic. 2. de Nat. deor.

Boni aliquid fortuiti nancisci. Cic. 3. de Nat. deor.

Causam moriendi se nactum esse Cato gaudebat. Cic. 1. Tuscul.

Facultatem. Marcel. in l. Qui decem. 5. Idem responsum est. D. De solutionib.

Fidem nacta Ouid. 1. Fast.

Firmitatem. Cic. Bruto, lib. 11. 12.

Nacti sunt hami Plaut. Rud. 13.

Hospitium. Plaut. Menæch. 9.

Impudentiam. Plaut. Bacch. 2.

Malum. Terent. And. 5. 6,

-more hominum euenit, vt quod sim nactus mali,
Prius rescisceres tu, quàm ego, quod tibi euenit boni.

Occasionem. Cæsar 3 bel. Ciuil. Nacti occasionem meridiani temporis.

Otium. Cic. Appio Pulchro, lib. 4. 7, Pluribus verbis ad te scribam, quum plus otij nactus ero.

Aliquem otiosum. Cic. 5 de Finibus, Quoniam nacti te, inquit, sumus aliquando otiosum, certè audiam quid sit, quod, &c.

Pisces. Terent. Adelph. 3. 3,

-piscea ex sententia
Nactus sum: hi mihi ne corrumpantur, cautio est.

Potestatem. Sallustius, Homines adolescentes summam potestatem nacti.

Potestatem per scelus. Cic. 3. de Nat. deor.

Prædam in agro. Ouid. 3. Metam.

Nanciscetur enim pretium, nomenque poetæ. Horat. de Arte.

Sortem. Cicer. 3. Verr. Sortem nactus est vrbanæ prouinciæ, magis ea sua & Chelidonis, quàm ea Populi Romani voluntate.

Spero. Cic. 3. Verr. Quo quidem tempore Iudices, iste spem maximam reliquorum quoque peccatorum nactus est.

Spem maiorem aliquid impetrandi. Cic. Cluuio, lib. 13. 8.

Tempora apta. Ouid. 9. Metam.

NANNIVM, Meretricula quædā fuit, prorsus eolubs, vt scribit Athenæus, cognominata, quòd vestium & auri cultu plurimū speciosa videbatur, quum causa foret vel turpissima. Huc item, si Suidæ credimus, facetè dicta est capra, quòd Thalli cuiusdam cauponam facientis bona deglutisset, tanquam germina hœdis obijci solita in pastum, quæ Thallos Græci vocant. Plaut. Amphitryon. 3. Alij legunt Nanium simpliciter.

Nanque {[illegible]} Coniunctio causalis, quæ secundo loco ponitur: vt Ille nanque ita, &c.

Nanque, primo loco positum, pro Siquidem, Certè. Terent. Nanque est hæc anus à fratre egressa modò. Virg. 1. ecloga, Nanque erit ille mihi semper deus. Cic. 1 de Oratore, Tum ille, Nanque quod tu non poteris, aut nescies, quis nostrum tam impudens est, qui se scire, aut posse postulet?

Nanque, pro Verùm, aut Sed. Cicero 1. de Oratore, Nanque illud quare Scæuola negasti te fuisse laturum, &c.

Nanus, Adiectiuum {[illegible]} teste Gellio, lib. 19 cap. 13, Græcum vocabulum est, quo antiqui vocauerunt breui corpore hominem, paululum supra terram exstantem, quem Latinè pumilionem dicimus. Iuuenal. satyra 8,

-nanum cuiusdam Atlanta vocamus.

Nanum, inquit Festus, Græci vas aquarium dicunt, humile & concauum, quod vulgò vocant *situlam barbatam*. Vnde nani pumiliones appellantur.

NAPATA, Napatorum {[illegible]} Æthiopiæ vrbs est: olim Candaces reginæ regia, cuius meminit Strab. lib. 17.

NAPEAE {[illegible]} Nymphæ sunt fontium, vt scribit Seruius. Nymphæ, inquit, montium, Oreades dicuntur: syluarum, Dryades: quæ cum syluis nascuntur, Hamadryades: fontium, Napeæ, vel Naiades: maris verò, Nereides.

Faciles Napeæ. Virg. 4. Georg.

Naphtha, naphthæ {[illegible]} Genus veneni ex bitumine. Plinius lib. 2. cap. 105, Similis est natura naphthæ: ita appellatur circa Babyloniā, & in Astacenis Parthiæ profluens, bituminis liquidi modo. huic magna cognatio ignium, transiliūntque protinus in eam vndecūque visam. Ita ferunt à Medea pellicem crematam, postquam sacrificatura ad aras accessisset, corona igne rapta. Hæc Plinij verba plurimum afferunt lucis Horatio sic scribenti,

Hoc delibutis vlta donis pellicem
Serpente fugit alite. Etsi locutus alio non naphtha imbutā fuisse coronam. Appellare videntur Latini hoc genus bituminis liquidi, Oleum viuum. Gratius,

Vulcano condicta domus, quam subter eunti
Stagna sedent venis, oleóque madentia viuo. Turneb.

NAPITAE {[illegible]} Populi in Scythia, quorum caput vicus Napis, qui & Napsitæ nominantur. Stephanus.

Napus, napi {[illegible]} Genus rapi obtusioris & breuioris. Colum. lib. 2. cap. 10, Napus deuexam terram amat & siccam. Vide Plinium lib. 20. cap. 4.

Napellus, napelli, nomen habet à napi similitudine. Est enim radix paruo napo similis. Arabes nunc vulgò vocant *Bisch*.

Napina, napinæ, pen. prod. Locus in quo seminantur napi. Colum. lib. 11. cap. 2, Nanque & napinæ, itémque rapinæ siccaneis locis per hordea fiunt.

NAR {[illegible]} Fluuius, qui per vrbem Narniam effluens, Tyberi immiscetur. Vide Plinū lib. 3. cap. 5. ¶ Est & alius hoc nomine qui à Danubio videtur deriuari. Virg. 7. Æneid. Sulphurea Nar albus aqua. Strabo hunc Naranē vocat. Cic. ad Attic. lib. 4 epist. 14. vel indeclinabiliter posuit, vel neutro genere. Lacus, inquit, Velinus à M. Curio emissus interciso monte in Nar defluit.

NARANA, Portus Dalmatiæ, ab Epidauro non distans amplius centum milibus passuum.

NARBASIS, Vrbs æstuaria in Hispania.

NARBO {[illegible]} Martius, Galliæ vrbs, decumanorum colonia, XII M. pass. à mari distans. Plinius lib 3. cap. 4. Ab hac vrbe nomen est indisum prouinciæ Narbonensi. Ausonius in vrbium catalogo, Nec tu Martie Narbo silebere, &c. Vulgò *Narbona* dicitur. Cic. pro Pont. Est in eadem prouincia Narbo Martius, &c.

NARBONENSIS {[illegible]} prouincia, vt ait Plin. lib. 3. cap. 4, appellatur pars illa Galliarum, quæ interno mari alluitur: Bracchata antè dicta, à vestium habitu: quum reliqua, à nutriendi capilli studio Comata diceretur. quanquam sunt qui toti id nomen Galliæ tribuant. Amne Varo ab Italia & Alpibus discernitur: à reliqua verò Gallia, montibus Cebenna & Iura: agrorum cultu, virorum morúmque dignatione, amplitudine opum nulli prouinciarum postferenda. Hactenus Plinius. De hac vide Melam lib. 2. cap. 5. & Strabonem lib 4.

NARCAEVS {[illegible]} Filius fuit Dionysij & Physcoæ, qui bello clarus Palladis Narcææ templum excitauit. Nam sæpe à templorum conditoribus, dijs veterum adoptabantur cognomina. Author Cælius lib. 13. cap. 34.

NARCISSVS, Claudij libertus fuit potētia formidolosus, qui quū quādoque missus esset à Claudio, vt milites tumultuantes sedaret, suggestúmque velut concionaturus conscendisset, hominis indignitatē molestè ferentes militum plures, id inuulgatum succlamarunt, [illegible], id est, Saturnalitius dies, quoniam dominorum habitu tunc prodeant serui. Author Dion. ¶ Fuit & Narcissus, nomen fluuij.

Narcissus, narcissi {[illegible]} Flos apud Italos frequentissimus, nostris autem minus cognitus. Plin. lib. 21 cap. 5. Et cap. 19, Narcissi duo genera in vsu medici recipiunt: Vnum purpureo flore, & alterum herbaceum, hunc stomacho inutilem, & ideo vomitorium, aluúmque soluentem, neruis inimicum, caput grauantem. Et à [illegible], narcissum dictum, non à fabuloso puero. Vtriusque radix mulsei saporis est. Virgil. 8. ecloga,

-narcisso floreat alnus.

Lachryma narcissi. Virg 4. Georg.

Purpureus. Virg. 5. eclog.

Sera comans narcissus. Virg 4. Georg.

Narcissinus, penult. corr. Adiectiuum {[illegible]} vt Narcissinum oleū. Plin. lib 21. cap. 19, Et à hoc flore fit narcissinum oleum ad emolliendas duritias.

Narcissites, pen. prod. {[illegible]} Gemma appellata est, quæ narcissi colorem habet, venis hederæ distincta. Huius meminit Plinius lib. 37. cap. 11.

NARCISSVS {[illegible]} fertur filius fuisse Cephisi amnis, & Lyriopes nymphæ, qui quum pulchritudine præstaret, à multis nymphis amatus est. Et quum nimio desyderio potiundæ nymphæ contabuisset, mutatus est in florem sui nominis. Ouid. 3. Metamorph. Et Stat. 7. Thebaid.

Narcotica {[illegible]} Medici neoterici appellant medicamenta, quibus stupor conciliatur, ac torpor, aduersus sensum doloris ac cruciatum. [illegible], quod stuporem significat.

Nardus, nardi, fœm. gen. & Nardum, n. gen. {[illegible]} Frutex est (inquit Plinius lib. 12. cap. 12) graui & crassa radice, sed breui, ac nigra, fragilique, quanuis pingui, situm redolente vt cyperi, aspero sapore, folio paruo densóque. cacumina in aristas se spargunt, ideo gemina dote nardi spicas ac folia celebrant. Hebraicè vocatur Nerd. Vulgus nostrum vocat *spicam nardi*. Est enim & alia nardus celtica, quam eandem esse cum nostra lauandula putat Barbarus. Plin. lib. 21. cap. 6, Baccar quoque radicis tantum odoratæ est, à quibusdam nardum rusticum appellatum.

Lenis nardi aristæ Ouid. 15. Metam.

¶ Nardus, & Nardum, pro vnguento nardino. Tibul. lib. 2. eleg. 2,

Illius puro distillent tempora nardo Puro, Id est non adulterato. Sic lib 1. eleg 7. diaetas,

Illius & nitido stillent vnguenta capillo,
Et capite & collo mollia serta gerat. Veteres enim epulabantur vnguentati. Horat. lib. 2. Carm. ode 11,

Quur non sub alta vel Platano, vel hac
Pinu iacentes sic temere, & rosa
Canos odorati capillos,
Dum licet, Assyriáque nardo
Potamus vncti? Quemadmodum rosa dixit pro rosa ceo, sic nardo pro nardino. Rursus Tibul. lib. 3. elegia vlt.

Iandudum Syrio madefactus tempora nardo,

Debuerâ sertis implicuisse comas. Vulgari codices habent Tyrio, sed non rectè, vt opinor: id quod docet carmen Horatianum antè citatum. Idem Horatius Epod. ode 5. eodem significatu dixit,
Nardo perunctum. Et ode 13,
Achemenia Perfundi nardo iuuat. Et lib. 4. Carm ode 12,
Nardi paruus onyx. Nardi Syriaci semel & iterum meminit Celsus lib 6 cap. 7 De aurium morbis, & curationibus.

Nardinus, pen corr. Adiectiuum {νάρδινος} Quod nardum redolet, vel quod potius nardi saporem habet. Plinius lib. 15 cap. 15, Pyra ab odore myrapia, laurea, nardina.
Vnguentum nardinum, Ex nardo vel spica nardi factum. Plinius lib. 13. cap. 1.

Narica, naricæ, authore Festo, Genus est piscis minuti. Plautus, Muriaticam video in vasis stanneis, naricam bonam & canatam, & tagenia, quinas fartas conchas piscinarias. Naricem (inquit Festus) piscem leges apud antiquos per i, non per e: & videtur à narando dictus.

Naris, huius naris, fœm. g. {ῥίς.} Nares propriè nasi latiores partes, in quibus sunt spiracula, à naritate, inquit Donatus, quæ nos odoratu doceant præsto & prope esse quod adhuc oculi non vident. Plin lib. 11. cap 37, Item omnium auriculæ ac nares quæ modicum eminent, flexili mollitia, naturæ prouidentia, ne frangerentur. Festus, Nares appellari putant, quòd per ea nasi foramina odoris cuiusque gnari simus. Melius dici à Græco per inuersionem literarum, vt Latinis consuetum est ῥῖνες nares, vt μορφὴ forma, & τέρεν tener, & multa huiusmodi. Lactant. De opif. Dei, cap. 11, Nares ideirco sic nominantur, quia per eas vel odor, vel spiritus nare non desinit.
Rectè sursum sunt nares, quòd odor omnia ad supera fertur. Cic. 2. de Nat. deor.
Acutæ. Horat. 1. Serm satyra 3.
Adiunctis naribus spiritu os augetur. Cic. 2. de Nat. deor.
Aduncæ spirantior. Lucan. lib. 2.
Balba de nare loquutus Persius satyr. 1.
Caua. Ouid 1. de Arte.
Compressæ Lucret. lib. 6.
Emunctæ naris durus componere versus Horat. 1. Serm. satyr. 4. de Lucilio. Porphyrio refert ad versus, appellans versus emunctæ naris elegantes & decentes. Acron refert ad Lucilium, interpretatúrque sapientem: quia econtrario, inquit, muccosum stultum appellamus. Emunctæ igitur & purgatæ naris dicitur is qui nasum emunctum & non muccosum habet. Porrò qui nares purgatas habet, acrius olfacit, & clarius loquitur. vnde facilius potest alienorum vitiorum fœtorem ac grauceolentiam indagare, & liberius arguere. Adde quòd mucosos non nisi emuncti solent irridere.
Geminæ Virg 4. Georg.
Obesæ naris iuuenis, Qui nihil olfacit: hoc est stupidus. Horatius Epod. 12.
Obsessæ igni. Silius lib. 7.
Patulis captauit auras Bucula. Virg. 1. Georg.
Pilosæ. Iuuenal. satyr. 14.
Præsagæ Firmicus lib. 8. cap 9, Nutrient etiam canes, qui ferarum cubilia, & latrones latebras præsagis naribus persequantur.
Remissæ à fronte Ouid. 14. Metam.
Resimæ patulæque, Vide PATVLVS.
Sagaci nare sentire aliquid. Lucan. lib. 7.
Truncas inhonesto vulnere. Virg. 6. Æneid.
Tumidæ. Valer. 1. Argon.
¶Admouere aliquid ad. Cic 3 Tuscul. Expones quæ spectet, florida & varia, fasciculum ad nares admouebis, incendes odores, & sertis redimiri iubebis & rosa.
Corrugare. Horat. 1. epist. 5.
Ducere naribus succum. Cic. 1. de Diuinatione,
Mollipedésque boues spectantes lumina cæli,
Naribus humiferum ducere ex aere succum.
Indulgere naribus, Irridere, subsannare: quod & Naso suspendere adunco dicitur. Pers satyr. 1.
Infundere in, Vide INFVNDO.
Infundere per, Vide INFVNDO.
Lumen extinctum offendit nares nidore. Lucret. lib 6.
Patent nares propter necessarias vtilitates. Cic. 2. de Nat. deor.
Auras reducere naribus. Lucret. lib. 4.
Tauri spirantes ignem. Virg. 2 Georg.
Vti. Horat. 1 epist 19 Prouerbialis est loquutio, significans inflexis naribus irridere. Narium enim inflexio irridentium gestus est. μυκτηρίζειν Græci dicunt.
Narium tædia & grauceolentiam emendat succus hederæ. Plin. lib. 24. cap. 4.

NARITIA, Vide NARYCIVM.

NARNA, vel Narnia {Ναρνία} authore Strab lib. 5, Vmbriæ ciuitas, per quam Nar labitur, à quo & nomen accepit. Silius lib. 8,
Hispellum, & duro monti per saxa recumbens Narnia.

Narniensis tribus, Vide TRIBVS.

NARONA {Νάρων} Fluuius Dalmatiæ, Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Melæ Nar dicitur hodie *Narenta*.

NARONA, pen prod. Liburniæ oppidum, oppositũ Naroni fluuio, vnde & nomen accepit, à Salona LXXXII m. pass. distans. Author Plinius lib 4. cap 22.

Narro, narras {διηγοῦμαι, ἀφηγοῦμαι, ὑφηγοῦμαι, λέγω, φράζω} narrâre, Dicere, recitare. Donatus, Narrare aliena, & quæ nobis non sunt necessaria dicimus. Terentius Eunuch. 5. 5, Tu isti narrato omnem rem ordine vt factum siet. Idem Andr. 3. 1, Bonum ingenium narras adolescentis.
Quid narras! Admirantis vox, non interrogantis, inquit Donatus. Terentius Adelph. 4. 2, Quid (malùm) bone vis mihi narras! equidem perij.
Opinor narras? Terent. Andr. 2. 2,
—nũ videntur conuenire hæc nuptiis? D. Non opinor Dauc. D. opinor narras? non rectè accipis. Certa res est.
Quas mulieres narras? Plaut. Trucul. 6.
Narrare de. Cic. ad Atticum, lib. 3, Alteram qua Crassi libertum ais tibi de mea sollicitudine maciéque narrasse. Idem Appio, lib. 3. 1, Iucunda mihi eius oratio fuit, quũ de animo tuo, de sermonibus, quos de me haberes, quotidie mihi narraret. Et 2 de Oratore, Est autem hæc huius generis virtus, vt ita facta demonstret, vt mores eius de quo narres, vt sermo, vt vultus omnes exprimantur.
Nauita de ventis, de tauris narrat arator. Propert lib. 2. eleg. 1.
Malè de aliquo. Cic. Attic lib 16. Malè narras de Nepotis filio. Bene narras & Malè narras, eleganter dicimus: illud, quum iucundam rem audimus: hoc, quum molestam.
Casum aliquem Ouid 18 Metam.
Fabellam surdo asello Horat. 2 epist. 1.
Iocundè aliquid de aliquo, Vide IVCVNDVS.
Memoriter, In MEMOR.
Ordine, In ORDO.
Peræquè In PERAEQVVS.
Pericula sua. Propert lib. 2. eleg. 19.
Singula. Ouid epist. 6.
Stomachum. Plin iunior lib. 17. epist 9.
Suspiciosè aliquid Quintil lib 4 cap. 2.
Vulgò aliquid Horat. 1. epist 13.
Narrauit vt. Terent. Hecyr. 1. 2, Narrátque vt virgo à se integra etiam tum siet.
Narra mihi, reges Armenij patricios salutare non solent? Cic. ad Attic lib 2.
Narro tibi, planè relegatus mihi videor posteaquam in Formiano sum. Cic ad Atticum lib. 2, Narro tibi, hæc loca venusta sunt. Id est dico.
Narrauit antiquitas, Vide ANTIQVVS.
Narrat epistola. Plaut. Pseud. 15.
Rumor. Martial lib 3.
¶Narrant, pro Dicunt. Plin. lib 11. cap. 37, Solui enim pericula & metus narrant.
¶Lux, breuitas, fides, consiliũ, & occulta calliditas narrandi. Quintil lib 2. cap 5.
Tempora narrando fallere. Ouid. 5. Trist. eleg. 3.

Narratus, pen. prod. {διηγηθείς} Participium vt
Fabula narrata est Ouid 3. de Ponto, eleg. 2.
Narrata vulgo. Plin. lib. 11. cap 52.
Magicis narrati artibus Plin. lib. 11. cap. 37.

Narratus, huius narratus, penul prod. narratui {διήγημα.} Ouid. 6. Metamorphoseos, —veniet narratibus hora
Tempestiua meis.

Narraturus, pen prod Participium {διηγησόμενος.} Stat. 3. Sylu. 3, Verbáque dilectæ fert narraturus Hetruscæ.

Narratio, Verbale {διήγησις, ἀφήγησις} Est rerum gestarum, aut perinde vt gestarum expositio. Cicer ad Atticum, libro 6, Is multis nominibus in Trophoniana Chæronis narratione Græcos in eo reprehendit, quòd, &c.
Aperta atque dilucida. Quintil. lib 4. cap. 2.
Narratio, Est rerum explicatio, & quædam quasi sedes ac fundamentum constituendæ fidei Cic in Partit.
Aperta, breuis, & verisimilis. Cic. 2. de Orat.
Arida, & ieiuna. Quintil. lib 2 cap 4.
Constricta, an latius fusa narratio: continua, an diuisa: rectáne ordine permutato, causæ docebunt. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Credibilis. Quintil. lib. 4. cap 2.
Credibiles, non historico, sed propè quotidiano sermone dilucidè explicatæ narrationes. Cic. in Orat.
Obscura totam obcæcat orationem. Cic. 2. de Orat.
Gracilitas pressæ narrationis. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Sinuosa. Quintil lib 2. cap 4.
¶Amputandæ, Vide AMPVTO.
Dicere narrationem. Quintil. lib. 2. cap. 20.
Exponere. Cic in Orat.

Narratiuncula, penult. corr Diminutiuum {διηγημάτιον.} Quintil lib. 1. cap 9, Narratiunculas à poetis celebratas, notitiæ causa, non eloquentiæ tractandas puto.

Narrator, pen prod. Verbale {διηγητής.} Cic 2. de Orat. Cæteri non exornatores rerum, sed tantummodo narratores fuerunt.
Faceti narratores & imitatores. Cic. 2. de Orat.

Narrabilis, & hoc narrabile, pen cor. Adiect. {διηγητός.} Ouid. 2. de Ponto, eleg 2, Lingua sile, non est vltra narrabile quicquam.

NARSAS {Ναρσῆς} Eunuchus, Iustiniani principis cubicularius: bibliopola prius: deinde ob animi virtutem patriciatus honore auctus, vir religione pietatéque præditus. De quo vide apud Volaterranum.

NARTES, populi in Vmbria regione Italiæ, qui aliàs Interamnates dicuntur, teste Plinio lib. 3 cap. 14.

Narthex, huius narthecis, pen. prod. masc. gen. {νάρθηξ} Græcis, ferula Latinis. Vnde narthecia, alia ferulæ species, priore minor, quasi humilis ferula. Plin lib. 13. cap. 22, Ferula calidis nascitur locis, atque trans maria, geniculatis nodata scapis. Duo eius genera: nartheca Græci vocant, assurgentem in altitudinem, narthecium verò semper humilem. A geniculis exeuntia folia maxima, vt quæque terræ proxima. Cæterò natura eadem quæ anetho, & fructus similis.

Narthecophori {ναρθηκοφόροι} dicebantur olim qui Bacchi sacris initiati ferulam ferebant. Vnde Plato lib de Anima prouerbium fecit in eos qui sanctitatem prætendunt, vitiis omnibus inquinati, quum ait, Narthecophori quidem multi, Bacchi verò pauci. Id est, Religionem sanctitatémque prætendunt quidem plures, sed quotusquisque scopum pertingit, aut induit perfectionem? passim quidem vocantur omnes, electorum tamen mira paucitas. Vide Cæl. lib 7. cap 13, qui hoc pluribus explicat.

Narthecium, narthecij {ναρθήκιον} Pro repositorio medicamentorum

ponitur, etiamsi ex alia materia fuerint facta: quòd id genus ligni accommodatum sit ad seruanda medicamenta. Cic. 2 de Finib. Iam doloris medicamenta illa Epicurea, tanquã de narthecio promãt, &c. Erasmus pyxidem intelligit, vnde pharmacopolæ depromunt medicamenta. De narthecio, id est ex parato, & ad manum. Coruarius in lib. 6 Galeni de Compos. pharm. dissentit his verbis Sorani ναρθήκια citat Aetius lib. 8. cap. 44. Arbitror autem receptum fuisse morem Græcis medicis, vt libros suos medicamentarios ναρθήκας & ναρθήκια inscriberent: atque sic etiam illud Ciceronis 2. de Finibus sic accipio, Iam doloris medicamenta, &c. De narthecio, hoc est de libro medicamentario narthecio inscripto. quanquam non ignorem aliquos pyxidem medicamentariam per Nartheciam accipere, haud scio qua ratione ductos. Nobis certè conscribit etiam Martialis poeta in Apophor. qui eiusmodi Narthecia capsulis eboreis inclusa fuisse dicit. Artis ebur medicæ, &c. Nec ignoro alios aliter hunc locũ accipi. Hæc ille.

NARTHECVSA {ναρθηκοῦσσα} Insula est in mari Carpathio, cuius meminit Plinius lib. 5 cap. 31.

NARYCIVM, Oppidum Locrorum vetustissimum, vnde Aiax fuit: & Naryeij populi, de quibus Virg. 3. Æneid. Hic & Naryeij posuerunt mœnia Locri. Abundant autem pice optima, vt testatur Virgil. 2. Georgicorum,

Et iuuat vndantem buxo spectare Cytorum.
Naryciæque picis lucos.

NASAMONES, pen. prod. Populi sunt in Libya, iuxta Syrtes, spoliis naufragorum viuentes, vt scribit Herodotus libro 4. Lucan. lib. 9,

Hoc tam segne solum, raras tamen exerit herbas,
Quas Nasamon gens dira legit, &c. Plin. libro 5. cap. 5, In ora Syrtis Nasamones, quos antea Mesammonea Græci appellauere ab argumento loci, medios inter arenas sitos.

Æquoreus Nasamon. Silius lib. 3.
Pauper. Lucan lib. 9.
Semihomines. Sil. lib. 15.

Nasamonius, Adiect. {νασαμώνιος} Silius lib. 7, Nasamonius Idmon.
Nemus Nasamonium. Senec. Herc. OEth. 13

Nasamoniacus, pen. corr. {νασαμωνιακός} aliud Adiectiuum.
Agri Nasamoniaci ditissimus. Ouid. 5 Metam.
Rex Nasamoniacus. Stat. 4. Syl. 6.
Triumphi Silius lib. 16.

Nasamonites, penult. prod. Gemma sanguinea, nigris venis aspersa. Plin. lib. 37. cap. 10.

Nasatus, Vide NASVS.

Nascor, nasceris, pen. corr. natus sum {γίνομαι} nasci, Notam habet significationem.

Nasci equinis pedibus. Plin. lib. 4. cap. 13.
Nasci in pedes. Plin. lib. 10. cap. 53.
Nasci, & in lucem edi. Cic. 1. de Legib.
Natus ex. Terent. Heaut. 5. 4, Ita mihi atque huic sis superstes, vt ex me atque hoc natus es.
Natos ex ea familia. Terent. Adelph. 3 1.
Patre claro. Horat. 1. Serm satyr. 6.
Patre certo. Cic. pro Rosc. Amer.
Illa matre. Liu. 1. ab Vrbe.
Iusta vxore. Cic 1. Tuscul.
Obscurè. Macrob. lib 7. Saturn cap. 3, Commendat scomma & condicio dicentis, si in eadem causa sit: vt si alium de paupertate pauper irrideat, si obscurè natum natus obscurè.
Summo genere. Plaut. Cistel. 2. Cic. 7. Verr. Natus genere nobili. Et ad Brutum, lib. 11 22, Natus summo loco.
Dea. Virg. 1. Æneid.
Humana matre. Plaut. Amphit. 3.
Natus malè volente genio. Plaut. Bacch. 14.
Natus de. Plaut. Capt. 6, Quo de genere natus est illic Philocrates? v. Polyplusio.
De pellice. Ouid 2 Metam.
Nata res ex tempore. Cic. 1. de Inuent.
Inter agros & armenta. Tibul. lib. 2. eleg. 1.
Natus Athenis. Plaut. Rudente, 18.
Natus ibidem. Plaut. Pœn. 14.
Natus in Apulis. Plaut. Milit. 10.
Natus & Oriundus differunt Liu. 4. bell. Pun. Hippocrates & Epicides, nati Carthagine, sed oriundi à Syracusis, exule auo.
Natus animo leni. Terent. Hecyr. 2. 2.
Natus cum virtutibus. Plaut. Rud 9.
In dedecore natus Verres. Cic. 5 Verr.
Sine crimine natus, Id est non ex adulterio, incestu, amore meretricio. 3. Ouid 3. Amor eleg. 4.
Per scelera. Senec. Agamem 13.
Natus ad. Cic. pro Sextio, Nam quid ageret vir ad dignitatem & gloriam natus? Idem 5. de Finib. Ergo hoc quidem apparet, nos ad agendum esse natos. Sic ibidem lib 2, Hi non viderunt vt ad cursum equum, ad arandum bouem, ad indagandum canem: sic hominem ad duas res, vt ait Aristoteles, ad intelligendum & agendum esse natum. Terentius Heauton. 3. 1,

At ego profectò ingenio egregiè ad miseriam Natus sum,

Ad arma. Ouid. 4 Trist. eleg. 9.
Ad bella. Cic. pro Lege Manil.
Ad facinus prædamque Cic. 11 Philipp.
Ad dicendi singularem quandam facultatem. Cicero pro Cornel. Balbo.
Ad fata nata manus. Ouid. 13 Metam.
Ad hoc vnum natus, aut in hoc solo se exercuit, aut huic generi studet vbi aliquis. Cic. in Orat.
Ad honestatem natum genus hominum. Cic. in Partit.
Ad iugum natæ boum ceruices Cic. 2. de Nat. deor.
Ad iustitiam nos esse natos intelligere, nil præstabilius. Cicer. 1. de Legibus.

Nati, suscepti, & instituti ad laudem & decus sumus. Cicero 5. de Finibus.
Natus atque aptus ad alterius libidines flagitiosas. Cic 4. Verr.
Ad societatem & communitatem generis humani nati sumus. Cic. 4. de Finibus
Ad omnia summa natus Pompeius Cic. de Clar Orat.
Deorum beneficio ad hæc tempora natus Cæsar. Cic. 12. Philipp.
In miseriam nasci. Cic 1. Tuscu. Quoniã autem etiam mortui miseri sunt, in miseriam nascimur sempiternam.
In iura. Ouid. 15. Metam.
In spem Liu. 6. bel. Pun.
Scyphi nati in vsum lætitiæ. Horat. 1. Carm. ode 27.
Foro & multitudini nata eloquentia. Cic. de Clar. Orat.
Imperio huic. Cic pro Cælio.
Nata gens instaurandis, reparandísque bellis. Liu. 4. bel Pun.
Literis nati Græci. Cic. 3 de Orat.
Laudi natus Cicer. pro Sextio, Cum his qui se patriæ, qui suis ciuibus, qui laudi, qui gloriæ, non qui somno & conuiuiis & delectationi natos arbitrentur. Idem in Pisonem, Natus abdomini suo, non laudi, atque gloriæ Terent. Adelph 4 2,

- nequeo satis decernere:
Nisi me credo huic esse natum rei, ferundis miseriis.

Natus moriénsque fefellit Horat. 1. epist. ad Scæuam,
Nec vixit malè, qui natus, moriénsque fefellit. Græcè loquutus est, inquit Lambinus, Latino sermone: sic enim illi loquerentur, ὃς ἔλαθε γενόμενος καὶ θανών. qui natus & mortuus latuit: Id est quem neque natum, neque mortuum esse quisquam mortalium sciuit. Sic loquitur Cicero epist. ad Pætum lib. 9. cuius principiũ. Duabus tuis, &c. Quos ego non modò reges appellatos, sed omnino natos nesciebam. Respexit autem illud Epicuri λάθε βιώσας, quod improbat & refellit Plutarchus. Huius autem loci sententia est, infortunatum eum iudico, qui ignotus, inhonoratus, inglorius cursum vitæ confecit. Hæc ille. Commune posset esse dictum, nec ineptè vsurpari in eos qui nihil, quod laude dignum sit, in vita vnquam gesserunt.
Sibi cómodis natus. Cic. pro Cluent. Pro eo quòd se nõ solùm suis commodis, sed etiam suorum municipum, cæterorúmque necessariorum natum esse arbitrabatur.
Patriæ, non sibi natus Cato. Cic pro Murena.
Ita nati sumus, vt & blandiri & suppliciter insinuare iis, à quibus esset petendum, & aduersarios minaciter terrere possimus. Cicero 1. de Orat.
Nos numerus sumus, & fruges consumere nati Horat. 1. epist. 2.
Annos quinque. Plaut Milit. 10. Cic de Senect. Mortuus est (quũ ego quinque & sexaginta annos natus, legem Voconiam voce magna & bonis lateribus suasissem) annos septuaginta natus: tot enim vixit Ennius.
Annos ad quinquaginta natus Cic. pro Cluent.
Annos natus vndeoctoginta. Horat. 2 Serm. satyr. 3.
¶Nata herba ad spem fœnisecii. Varro 1 de Re rust. cap. 47.
Copiosissimè nasci, Vide COPIA.
Leniè, In LENTVS.
Bene natus ager. Varro 1 de Re rust.
Alni nascuntur crassis paludibus. Virg. 2. Georg.
Prima per annos continuos Ouid de Nuce.
¶Nascuntur dissidia, facinora oratio, &c. Donatus, Natum dicitur de rebus repentinis. Cic de Amic. Magna etiam dissidia, & plerunque iusta nasci. Plaut. Milit, 6, Nescis tu fortasse apud nos facinus quod natum est nouum.
Nasci & proficisci. Cic. pro Quintio, Ex quo vno hæc omnia nata & profecta esse concedit.
Nasci & Occidere, contraria Cic. in Orat.
Exoriri & nasci, Extingui atque opprimi, contraria. Cic. 2 de Lege agrar. Hic verò in oculis Senatus Populíque Romani nihil posse existere, quod non antè extingui atque opprimi posset, quàm planè exortum ac natum esset.
Oritur ex se, & sua sponte nascitur amor Cic 2. de Finib.
Nascitur argumentum. Cic ad Tironem, lib. 16. 12, Scribes ad me, vt mihi nascatur epistolæ argumentum. Hoc est, Vt inde sumam argumentum ad te scribendi.
Discordiæ multæ nascebantur de plebiscitis. Pompon. in l. 2 §. Deinde quum esset. D. De orig. iur.
Natus error. Cic. 1. de Finib. Sed vt perspiciatis vnde omnis iste natus sit error, voluptatem accusantium, doloremque laudantiũ, totam rem aperiam.
Exordium nascitur. Cicero 2. Tusculan. Ergo ita nascetur exordium.
Historia maxima nascitur de nihilo. Propert. lib. 2 eleg 1.
Lapis nascitur in confinio. Marcel. in l pro seruitute. D. De acquir. rerum domin.
Malum nascitur. Cic. 7. Verr. Binos habebam: iubeo promi vtrosque, nequid plus mali nasceretur. Id est, Nequid oriretur amplius mali.
Ex cupiditatibus odia nascuntur. Cic. 1. de Finib.
Opinio nascens. Cic. filius ad Tironem, lib 16. 21, Enitar vt in dies magis magísque hæc nascens de me duplicetur opinio.
Maior rerum mihi nascitur ordo. Virg 7. Æneid.
Nulla tam detestabilis pestis est, quæ non homini ab homine nascatur Cic. 2. Offic.
Nata res ex tempore. Cic. 1. de Inuent.
Sententia. Cic. 2 de Finib. Ergo nata est sententia veterum Academicorum, & Peripateticorum, vt finem bonorum dicerent, secũdum naturam viuere.
Voluptas Lucan. lib 2.
Ventus nascitur. Cic. 4. Acad. Mare illud quod nunc Fauonio nascente purpureum videtur, idem huic nostro videbitur,
Auster. Virg 3. Georg.

¶Natus ex se. Cic.5.de Finib. Horum posteri meliores illi quidem mea sententia, quàm reliquarum philosophi disciplinarum: sed ita degenerant, vt ipsi ex se nati esse videantur.

Procreatus sum paruus à parentibus, à vobis natus sum Consularis. Cic. Post reditum ad Quirites.

¶Nasci, pro Accidere. Cic. ad Attic. Nihil vnquã simile natum puto: cui si in qua te cõsulere possum, cupio à te admoneri. Idem, Tum tibi placuit vt mitterem ad filium: inde natum est vt ad Publium.

Nascendo. Ouid.4. Fastorum,
Agnáque nascendo sæpe necabat ouem.

Nascens, Participium { [illegible] } vt
Athenis non nascentibus, sed iam adultis fuit Thucydides. Cic. de Claris Orat.
Fraga nascentia humi. Virg.3.eclog.
Laus nascens. Cic. ad Lentulum, lib.1.7, Iam olim nascenti propè nostræ laudi, dignitati, virtutíque præfuisti.
Luna. Horat.3.Carm.ode 23.
Poma. Ouid 14 Metam.
Puer. Virg.4.eclog.
Sol. Seneca Hippol.3.
Tempora, Ouid 1. Fast.
Vuæ. Ouid. de Nuce.

Natus, nati { [illegible] } Substantiuum, pro filio. Virgil.1. Æneidos, Nate patris summi, qui tela Typhoea temnis. Natorum appellatio, inquit Modestinus, ad nepotes extenditur. Quintil lib.4.cap.2, Vxorem duxi, natum sustuli, filium educaui. Vbi fortè legas, Filium sustuli, natum educaui. Vt sit sensus, postquam natus est.
Et nati natorum, & qui nascentur ab illis. Virg 3. Æneid.
Charitas quæ est inter natos & parentes, dirimi nisi detestabili scelere non potest. Cic. de Amic.
Parui nati. Horat. 3. Carm. ode 5.
Natus aliquando assumit g, & dicimus gnatus.
¶Nati, de pullis equarum. Colum. lib.6.cap.27, Id præcipuè genus pecudis amore natorum, nisi fiat potestas, noxam trahit.

Nata, natæ { [illegible] } Filia.
Maxima natarum Priami. Virg.1.Æneid.
Dulcis. Horat. 2. Serm. satyr.3.
Auellere natam complexu matris. Catul.10 Carm. nupt.

Natu { [illegible] } vt Maior natu: non nisi in ablatiuo reperitur, & cum adiectiuis Magnus, Paruus, & Grandis iunctum. Terent. Adelph.5 4. Id mea minimè refert, qui sum natu maximus. Cic. de Senectute, Quanquam eum colere cœpi, non admodum grandem natu, sed tamen iam ætate prouectum. Vide Maior, ad annos relatum, in MAGNVS.
Minor natu, Vide Minor in PARVVS.
Minimus natu, Vide Minor in PARVVS.
Maxima natu. Virg.5. Æneid.
Grauior natu animus. Terent. Heaut.4.1.

Natio, nationis { [illegible] } Est, authore Festo, genus hominũ qui non aliunde venerunt, sed ibi nati sunt. Plin. lib.11. cap.35, Color in quacunque natione præfertur rufus.
Seruituti natæ Iudæorum & Syrorum nationes. Cic. de Prouinc. Consul.
Natione Macedo. Plin. lib.35 cap.10.
Acerrimæ nationes. Cic. de Prouinc.
Bellicosæ, In BALLVM.
Cumulata, In CVMVLO.
Erudita illa Græcorum. Cic.2. de Orat.
Exteræ nationes & gentes. Cic. pro Font.
Inanes & barbaræ. Cic. Qu. frat. lib.1.1.
Cognomine nationis magis suæ, quàm generis vti. Cicero pro Cluentio.
Coniungere nationes, In CONIVNGO.
Conquassare, In CONQVASSO.
In pecoribus quoque, inquit Festus, bonus prouentus, bona natio dicitur.
Hominis natio. Cic. ad Trebon lib.15.20, Natio me hominis impulit, vt ei rectè putarem, nisi fortè candidatorum licentia hic quoque vsus, hoc subitò cognomen arripuit.
Natione meliores emunt plantas. Varro de Ling. Latin. lib.8.
Nationes mellis. Plin. lib.22. cap.24, Mellis causas atque differentias nationésque & indicationem, in apium, ac deinde florum natura diximus.
Nationes resinæ. Plin. lib 24. cap 6, Resinam è supradictis arboribus gigni docuimus, & genera eius & nationes in ratione vini, ac postea in arboribus.
¶Natio, pro Ordine & societate, & genere hominum. Cic. in Pisonem, Sed quid ego enumero qui tibi obuiam non venerint? qui dico venisse penè neminem, ne de officiosissima quidem natione candidatorum. Idẽ pro L. Murena, Quid si illa officiosissima, quæ neminem patitur non honestè in vrbem introire, tota natio candidatorũ? Idẽ pro P. Sextio, Nimirum hoc illud est quod de me potissimum tu in accusatione quæsisti, quæ esset nostra natio optimatum.
In natione hominum genus consyderatur. Cic.1. de Inuent.
Gentiles nationes. Tacit. lib.11.

NATIO { [illegible] } Nomen deæ. Cic.3. de Nat. deor. Quòd si tales dij sunt vt rebus humanis intersint, Natio quoque dea putanda est, cui, quum fana circuimus, in agro Ardeati rem diuinam facere solemus: quæ quia partus matronarum tueatur, à nascentibus Natio nominata est.

Natalis, pen. prod. m.g. vel Natale, n.g. & hoc Natalitiũ { [illegible] } sumitur pro die quo quis natus est. Cic. Attic. lib.7, Sed de Formiano Tarracinam pridie Calend. Ianuarias. inde Pontiniam summam: inde Albanum Pompeij ita ad vrbem 111 Nonas natali meo. Virg.3. ecloga. meus est natalis Iola.
Celebrare natalem suum, Vide CELEBRO & CONCELEBRO.
Vrbis natalis, Id est Dies qua condita fuit vrbs. Plin. lib.14. cap.4, Ea cæli temperies fulsit, quam cocturam vocant, solis opere natali vrbis DCXXXIII. Id est ab vrbe condita.
Natalis alicuius numinis, Id est templi dicatio. Sic Cic.1. epist. lib. 4. ad Atticum, natalem Salutis vocat, quo die Saluti fuerat dicatum templum. Proinde quum à Martiale scribitur, Maiæ Mercurium creastis idus, non significatur natum eo die Mercurium, sed eo die ei dicatum templum. Id ex Liuio lib.2. & Festo satis apparet, quum, inquit, Maiis idibus mercatorum dies festus erat, quòd eo die Mercurij ædes esset dedicata. Ex Turneb.

Natalis, & hoc natale, pen. prod. { [illegible] } vt Natalis dies. Cic 2. de Diuin. Chaldæis in prædictione & in notatione cuiusque vitæ ex natali die minime esse credendum. Idem 2. de Finibus, Quod satis sit ad diem agendum natalem suum quotannis. Et ad Atticum, lib.9.15, Natali die tuo scripsisti epistolam ad me plenam consilij.
Astrum. Horat 1. epist.2.
Dies natalis vrbis. Cic pro Flacco, O nonæ illæ Decembres, quæ me Consule fuistis, quam ego diem vere natalem huius vrbis, aut certe salutarem appellare possum!
Domus natales. Valer 3 Argon.
Natalis Iuno. Tibul. lib 4 eleg.9,
Natalis Iuno sanctos cape thuris aceruos,
Quos tibi dat tenera docta puella manu. Iuno natalis est, quæ & Iuno Lucina quia nascentibus præest.
Hora. Horat.2. Carm. ode 17.
Humus. Ouid.2. de Ponto, eleg.9.
Locus. Ouid 2. Amor eleg.16.
Lux Ouid. in Ibin.
Rota. Ouid.4 Fast.
¶Natalis. De rebus inanimatis etiam dicitur, pro Nascẽs. Plin lib. 37. cap.4, Similis est huic quidem Arabica, minor tantum, similiter & nascens, cæteris pallor gentis, & in auro non nisi excellentissimo natalis.
Sterilitas natalis & ingenita. Colum. lib.3. cap 7.

Natales, natalium, pluraliter tantùm { [illegible] } Significant (inquit Valla) conditionem sanguinis ac familiæ: vt Generosi natales, Natales obscuri. Corn. Tacit. lib.18. Plin. iunior lib 8. epist.18, Nam mulier natalibus clara, moribus proba, ætate decliuis, diu vidua, &c.
Natalibus restituere, hodie nobilitare vocamus: & Nobilitationẽ, natalium restitutionem. Verbum est in Iure frequens. Dicimtur autem natalibus restitui non modò liberti, vt patronatus obseruantia liberetur, sed etiam plebeius quum ad nobilitatem asciscitur, quamuis antea nunquam inter nobiles fuerit. Propterea autem natalibus restitui dicuntur qui ad nobilitatem vocantur, quasi abstersa natalũ plebeiorum sordida cõditione, & in priscam communémque ab initio generi humano ingenuitatem repositis illis qui hoc beneficio affecti sunt. Plinius ad Traianum, Postulantibus quibusdam vt de agnoscendis liberis, restituendisque natalibus, secundum epistolam Domitiani scriptam Minutio Rufo, & secundum exempla Proconsulum ipse cognoscerem, respexi ad Senatusconsultum pertinens ad eadem genera causarum. Budæus.
¶Natales gratè numeras? Horat. lib.2. epist. vlt. Significat autẽ hic vel generis authores & incunabula: vel annos & ætatem duntaxat, & tunc subintelligetur dies. Lambinus.
¶Natalis, Semen è quo aliquid nascitur. Plin. lib.17. cap.10, Expresso fœmina pilulæ collectæ, quibus docui mensibus siccantur [illegible] le: ruptáque emittunt semen, fœmicis mirè expetitum: amplius etiam miraculo, tantuli animalis cibo absumi natalem tantarum arborum.
¶Natales, pro Ignobilitate & sordibus generis posuit Plin. in epist. ad Mesium, lib.3, Nonnunquam candidatus aut natales competitoris, aut annos, aut etiam mores arguebat. Valla lib.4.
¶Natales, pro Celebritate diei sumpsit Iuuenalis satyr 6, Palmam inter dominas virtus natalibus æquat. Id est non aliter à victoria exhilaratur, quàm si dies natales celebrentur.
¶Natales diuersarum gentium: hoc est, Origo & generis nobilitas, vel ignobilitas. Plin. lib.7. cap.18.

Natalitius, Adiectiuum { [illegible] } vt Dies natalitius, In quo quis natus est.
Natalitia prædicta, Id est diuinationes astrologorum, inquit Bud. Cic.2. de Diuin. Et paulo pòst, Notent sidera natalitia.

Natalitium, n.g. Substantiuum, Donum erat, quod olim missitari solebat ab amicis & notis die natali. Persius,
Et natalitia tandem cum sardonyche albus. Et Censorinus suum de die Natali librum, quem ad Cerelium ipsius natali mittit, natalitium vocat: Quodcunque, inquit, hoc libri est meis opibus comparatum, natalitij titulo tibi misi. Annotauit Turneb.
Dare natalitia, quod vulgus *Soluere festum* dicit. Cicer. 2 Philip. Ad quos refert, dij immortales? ad eos felices, quorum nobis etiam dies natales audiendi sunt. Hodie non descendit Antonius. cur? dat natalitia in hortis. Vbi interpres, natalitia, sunt conuiuia luxuriosa ad celebrandum natalem diem peculiariter structa.

Natiuus, pen. prod. Adiectiuũ { [illegible] } Plin. lib.31 cap 7, Sunt & montes natiui salis: vt in Indis Oromenus. Gell. Propterea obliteratis & abolitis natiuæ pietatis, &c.
Natiuus color, dicitur naturalis, qui nulla arte, sed naturæ producitur. modò in albedinem tendens, modò in nigredinem, non tamen perfectè, vt albus vel niger. Plin. lib.26. cap 4. Radicem eius ante solis ortum erutam, inuoluunt lana coloris quem natiuum vocant.
Animi natiui. Lucret. lib 3. Id est originem habentes.
Coma natiua. Ouid.2. Amor. eleg.14.
Corpus. Lucret lib.2.
Corpus natiuum ac mortale. Lucret. lib.5.
Decus retinere. Ouid. de Nuce.
Natiui dei, Qui nascuntur & occidunt. Cic.1. de Nat. deor. Anaximandri autem opinio est, natiuos esse deos, longis interuallis orientes occidentésque.

Domos natiuas dabant antra. Seneca Hippol. 4.
Lapilli. Propert. lib. 1. eleg. 2.
Malum. Cic. pro Domo sua, Nónne fuit eo maior adhibenda medicina, quæ & illud natiuum, & hoc delectum malum sanare posset? Hoc est ingenitum.
Moles. Ouid. epist. 5.
Primordia natiua, Quæ originem & principium alicunde habuere. Lucret. lib. 1,
Huc accedit item quod iam primordia rerum
Mollia constituunt, quæ nos natiua videmus Esse, &c.
Domesticus natiuúsque sensus. Cic. de Arusp. resp.
Testæ natiuæ belluarum. Cic. 2. de Nat. deor. Quot genera, quàmque disparia partim submersarum, partim fluitantium & innatantium belluarum, partim ad saxa natiuis testis inhærentium?
Verba. Cic. in Partit. Quintil. lib. 8. cap. 3. Verborum alia sunt (vt dicit Cicero) natiua, id est quæ significata sunt primo sensu: alia reperta, quæ ex his facta sunt. Varr. de origine Ling. Latinæ, verba natiua vocat prima & primigenia.
Natiuitas, penult. corr. { γένεσις } Ipse ortus. Vlpian. ad Municipal. l. 1. in principio, Municipem aut natiuitas facit, aut manumissio, aut adoptio.
Natura, pen. prod. { φύσις, φυή, γονή } dicta est, quòd nasci aliquid faciat. Plinius vbique naturam parentem rerum, opificémque appellat: ac pro ipso Deo sumpsisse videtur.
Naturam alij esse censent, vim quandam sine ratione cientem motus in corporibus necessarios. Alij autem vim participem rationis atque ordinis, tanquam via progredientem, declarantémque quid cuiusque rei causa efficiat, quid sequatur. Sunt autem qui omnia naturæ nomine appellant. Cic. 2. de Nat. deor.
Naturæ deus. Plaut. Bacchid. Naturæ deus sum, Bromij altor maxumi. Accius in Mænechmis. Nunc ipsi naturæ deo mihi responde adolescens. Hoc enarrãs Turnebus, Obseruasse mihi videor, inquit, ab antiquis scriptoribus naturæ deum appellari, non eum qui vniuersæ naturæ ac summæ rerum administrationem curámque gerit, quique cælo, mari, terræ præest: sed qui naturam hominis cuiusque, aut hominum, regit, fouet, tuetur, curat, sanat: estque quidam hominis genius. Sic in Bacchid. Silenus genialis deus, naturæ deus dicitur. Expressius Horatius,
Scit genius natale comes qui temperat astrum,
Naturæ deus humanæ, mortalis in vnum
Quódque caput, &c. Hæc ille.
Artificiosa planè artifex ipsius mundi natura, consultrix & prouida vtilitatum opportunitatúmque omnium. Cic. 2. de Nat. deor.
Naturæ numini diuino parent omnes. Cic. 1. de Nat. deor.
Creatrix rerum Lucret. lib. 1.
Natura gubernans. Lucret.
Mater omnium rerum Cic. in Parad.
Parens communis. Cic. 5. Tuscul.
Parens omnium. Cic. 1. Tuscul.
Infensa generi humano. Vide INSANUS.
Iura naturæ nouatum. Ouid. 4. Metam.
¶Natura, pro locis genitalibus aliquando accipitur. Cic. 2 de Diuinat. Parere quædam matrona cupiens, dubitans esséține prægnans, visa est in quiete obsignatam habere naturam. retulit. negauit eam, quoniam obsignata fuisset, concipere potuisse.
Fœcunda. Lucret. lib. 1.
¶Natura nihil aliud est, quàm quod intelligitur in suo genere aliquid esse.
Rerum natura. Cic. de Amic. Quod si exemeris ex rerum natura beneuolentiæ coniunctionem, nec domus vlla, nec vrbs stare poterit. Idem 4. Acad. Quod rerum natura non patitur.
E natura rerum euellere Cic. de Prouinc. Consul. Si ex rerum natura non possem euellere. Hoc est delere, tollere Budæus.
In rerum naturam cadere, Apud Quintil. lib. 2. cap. 18. Id est interdum accidere. Budæus.
Constare natura sua Quintil. lib. 1. cap. 5.
Circumlinire simplicem vocis naturam pleniore quodam sono. Quintil lib. 1 cap. 11.
Mundi. Cic. de Amicit. Si quis in cælum ascendisset, naturámque mundi, & pulchritudinem siderum perspexisset, insuauem illam admirationem ei fore.
Præclara mundi. Lucret. lib. 5.
Cohærens & concinnata, Vide CONCINNO.
Corporea. Lucret. lib. 1.
Edax Ætnæ. Ouid 15. Metam.
Immortali prædites. Lucret. lib. 1.
Quinta natura è qua sit mens. Cic. 1. Tuscul. Aristoteles longè omnibus (Platonem semper excipio) præstans & ingenio & diligentia, quum quatuor genera illa principiorum esset complexus, è quibus omnia oriuntur, quintam quandam naturam censet esse, è qua sit mens.
Tenuis aeris. Lucret. lib. 2.
Tenui constat imago Lucret. lib. 4.
¶Natura, Inclinatio, indoles. Cicero de Amicitia, Natura solitarium nihil amat, sempérque ad aliquid, tanquam adminiculum annititur.
¶Natura, Mos, industria. Virg. 4. Georgicorum,
Nunc age, naturas apibus quas Iuppiter ipse Addidit, expediam.
Quæ tua est natura. Cic. ad Atticum, lib. 13. 79, Cognitum per teipsum, quæ tua natura est, dignum eum tua amicitia hospitióque iudicabis.
Natura & mores alicuius. Cic. de Amic. Si aliquem nacti sumus cuius cum moribus & natura congruamus.
¶Ad naturam, Vide AD præpositionem.
Admirabilis ad dicendum. Cic. de Clar. Orat.
Adiuncta naturæ, In ADIUNGO.

Aduersante & repugnante nil decet. Cic. 1. Offic.
Agilis & velox humani ingenij. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Bona. Terent. Eunucho. 2. 3.
Si qua habitior paulò, pugilem esse aiunt, deducunt cibum:
Tametsi bona est natura, reddunt curatura iunceas. De puellis.
Collegium naturæ, In COLLEGIUM.
Communis omnium. Cic. 5. de Fin.
Difficilis Ouid. epist. 21.
Docilis. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Dura rerum. Horat. 1. Serm. saty. 10.
Dux rectè viuendi optima. Cic. de Amic.
Eximia illustrísque. Cic. pro Archia.
Fixa & mutari nescia. Iuuen. Saty. 13.
Generata hominis. Cic. 5. de Fin.
Humana. Horat. de Arte.
Ignaua. Ouid. 3 de Arte.
Immanis atque importuna, Vide IMPORTUNUS, & IMMANIS.
Incorrupta Quintil. lib. 2. cap. 5.
Animi quædam ingenita. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Inuida. Lucret lib. 1.
Larga Iuuen. Saty. 10.
Liberalior. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Mendosa est natura mea, Horat 1. Serm. saty. 6.
Mobiles naturæ & anni. Horat. de Arte.
Mobilis & varia malorum. Iuuenal. Saty. 13.
Mortalis. Paterculus libro 2, Cura deinde atque onus Germanici belli delegata Druso Claudio, adolescenti tot tantarúmque virtutum, quot & quantas natura mortalis recipit, vel industria percipit.
Voluntates hominum occultæ, multiplicésque naturæ. Cicero Bruto, 1. 3.
Norma legis est natura. Cic. 2. de Legib.
Potens. Horat. 2. Serm. saty 1.
Prouida solérsque. Cic. 2. de Nat. deor.
Vaga. Horat. 2. Serm. saty. 7, tolle periclum,
Iam vaga prosiliet frænis natura remotis.
¶Accommodatus ad naturam, In ACCOMMODO.
Addere naturam, In ADDO.
Naturam atque ingenium ad dicendum vim afferre maximam. Cic. 1 de Orat.
Aptare ad, Vide APTO.
Assumere in causam naturas iudicum. Quintil lib. 4 cap. 1.
Naturæ cedere, siue concedere, Idem quod mori. Salust. de Rep. ordinanda. Et in Iugurth.
Commutare, Vide COMMUTO.
Comparata ita est hominum natura, Vide COMPARO.
Contra naturam vniuersam nihil est contendendum. Cic. 1. Offic.
Controuersa gens natura, Vide CONTROVERSUS.
Adiuta cura natura magis eualescit. Quintil. lib 2. cap. 8.
Fabricata est hoc incredibiliter natura. Cic. 3 de Orat.
Facere sibi naturam alicuius rei Quintil. lib. 2. cap. 4.
Vt fert natura aliquid facere. Terent. And. 4. 5,
Vt fert natura facias, an de industria? Vbi Donatus, Figura ἐπεξήγησις. nam quid est ex animo, nisi vt fert natura? Et paulo pòst, Vt fert natura, hoc est naturalis & ingenita actio.
Fingit homines ac creat imitatores ac narratores facetos natura. Cic. 2. de Orat.
Naturæ suæ rationem habere. Cic. ad Lentulum libro 1. 9, Habui non temporum solùm rationem eorum, sed etiam naturæ. Id est morum meorum.
Natura insitum. Cic. pro P. Sylla, Hoc natura est insitum, vt quem timueris, quicum de vita, fortunisque contenderis, cuius ex insidiis euaseris, hunc semper oderis.
Natura latrat, Id est poscit. Verbum est Ennianum, quod interprete Festo, poscere significat. Lucret. Nihil aliud sibi naturam latrare, &c. Turneb.
Naturæ & legibus satisfacere, Mori. Cic. pro Cluentio, Vos auditis de eo, in quem iudices non estis, de eo quem non videtis, de eo quem odisse iam non potestis, de eo qui & naturæ & legibus satisfecit, quem leges exilio, natura morte multauit.
Sequi naturam ducem. Quintil. lib. 4 cap. 5.
Ducem tanquam deum sequimur optimam naturam, eique paremus. Cic. de Senect.
Ad laudem atque virtutem naturam sæpius sine doctrina, quàm sine natura valuisse doctrinam. Cic. pro Archia.
Ad naturam viuere. Seneca.
¶Natura, Vis. Vnde arborum atque herbarum naturas dicimus. Plinius libro 12. cap. 14, Hæc concreta densatur, vbi loci natura poscit.
Tetra natura absynthij. Lucret. lib. 2.
Animæ natura propria atque vis, vt ipsa à seipsa moueatur. Cic. de Somnio Scip.
Cæli & loci alienus Cic 7. Verr.
Simplex canendi Quintil. lib. 5. cap. 10.
Perscrutari penitus naturam criminis, In PERSCRUTOR.
Vis & natura iustitiæ. Cic. 2. de Fin.
Loci. Cicero de Lege Agrar. Carthaginienses fraudulenti & mendaces non genere, sed natura loci, quod propter portus suos multis & variis mercatorum sermonibus, ad studium fallendi, studio quæstus vocabantur.
Prouinciæ natura. Cic ad Lentulum, libro 1. 7. Eam esse naturam & regionem prouinciæ tuæ, vt illius reditum vel adiuuando confirmares, vel negligendo impedires. Alij pro regione legunt religionem, alij rationem: hæcque postrema est vulgatissima lectio.
Stirpium naturas persequutus est Theophrastus. Cic. 5. de Fin.
Natura solo iubet. Virg. in Georgicis,
Quippe solo natura iubet, &c. Vide SOLUM.

Tractare virtutum, vitiorúmque naturam. Quintil. lib. 2. cap. 4.

¶Natura, Ablatiuus, Id est naturaliter. Apud Quintil. lib. 1.

Fieri natura: cui opponitur Fieri quodam instituto. Cic. in Orat.

Insolens & superba natura victoriæ. Cic. pro Marcello.

Sublimis & acer. Horat. 2. epist. 1.

Præter naturam aliquid facere. Terent. Adelph. 5. 5. Vbi Donatus, Præter naturam plus dicit, quàm si diceret Præter consuetudinem.

Naturalis, & hoc naturale, penult. prod. { φυσικός, συγγενικός } Quod secundum naturam est. Vnde Naturales filij, dicuntur legitimi, qui sola natura coniugali lege sint orti, non ex concubina. His opponuntur adoptiui. Vlpian. in l. Senatoris D. De Senator. Senatoris filium accipere debemus non tantum eum qui naturalis est, verùm adoptiuum quoque. Sueton. in Tiber. cap. 52, Filiorum neque naturalem Drusum, neque adoptiuum Germanicum, patria charitate dilexit.

Desyderia naturalia, pro Cupiditate coeundi. Columel. lib. 6. cap. 24. de vacca, Atque eo ad ferè tempus naturalia conquiescunt desyderia.

Diuinatio naturalis: cui opponitur Artificiosa præsensio. Cic. 1. de Diuinat.

Fauor. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Legem naturalem diuinam esse censet Zeno, eámque vim obtinere recta imperantem, prohibentémque contraria. Cicero 1. de Natura deorum.

Malum. Ouid. 9. Metam.

Motus. Cic. 1. de Finib.

Munus decoris. Ouid. 14. Metam.

Naturalis & non fucatus nitor. Cic. de Clar. Orat.

Naturalis atque insita in animis nostris notio. Cic. 1. de Fin.

Pabulum. Cic. 4. Acad.

Pater. Cic. 3. Philip.

Pauor cerui. Ouid. 10. Metam.

Principium naturale omnium causarum vnum est. Cicero de Claris Orator.

Quæstiones naturales & obscuræ. Cic. in Partit.

Societas. Cic. 1. Offic. Vindemia. Plin. lib. 12. cap. 14.

Maximè naturalis, In MARIS.

Naturale est. Plin. lib. 11. cap. 37.

¶Naturalia, Plurali tantum numero, dicuntur pudenda. Colum. lib. 6. cap. 28, Si equa marem non patitur, detrita scylla, naturalia eius linuntur, quæ res accendit libidinem.

Naturale numero singulari eodem sensu protulit Celsus lib. 7. cap. 26. Inter imas oras super naturale positum, non minus sæpe auxilio eget. Ibidem aliquanto pòst, dicit naturalia numero plurali, Mulier per naturalia eius.

Naturaliter, penult. corr. Aduerb. { φυσικῶς } A natura. Cic. de Senect. Quòd enim homini naturaliter insitum est, eo vti decet: & quicquid agas, agere pro viribus. In vetusto exemplari tantum legitur, Quod est, eo, &c. Colum. lib. 3. cap. 16.

Euax verbum nihil significat, sed effutitium naturaliter est. Varr. de Ling. Latin. lib. 6.

Naturaliter infœcunda viris. Quintil. lib. 2. capite 12.

Naturaliter etiam seruus obligatur. Paulus in l. Naturaliter. D. de condict. indebit.

Naturaliter videtur possidere is, qui vsumfructum habet. Vlpian. in l. Naturaliter. D. De acquir. possess.

NASICA, penult. prod. { Νασικᾶς } Scipio dictus est à nasi magnitudine. Ouid. 4. Fast. Nasica excepit. templi non extitit author.

Nasiterna, nasiternæ, Vas aquarium ansatum & patens, inquit Nonius. Varr. de Re rust. lib. 1. cap. 22, Vt ex ære, ahena, vrceos, & nasiternam faceret. Inde nomē inuenit, quòd tres nasos habeat: alij à nassa deducere malunt. Turneb.

Nasiterna amphora. Cato cap. 11.

NASIVM { Νάσιον } Ptolemæo authore lib. 2. cap. 9, Galliæ Belgicæ vrbs. Vulgò *Nansi, Nanse*.

Nassa, nassæ { κύρτος } inquit Festus, Est piscatorij vasis genus, quo quum intrauit piscis, exire non potest. Plautus, Nunquam hercle ex ista nassa hodie ego escam petam. Cic. ad Atticum, lib. 15. Ex hac nassa exire constitui, non ad fugam, sed ad spem mortis melioris. Per translationem dicta.

Leuis nassa. Silius lib. 5.

NASTES, fuit frater Amphimachi, vnus ex his qui in auxilium Troianorum venerunt, teste Homero lib. Iliad. 2.

Nasturtium, nasturtij { κάρδαμον } Herba hortensis à naribus torquendis dicta, à Græcis cardamon appellata. Plinius lib. 20. cap. 13, E contrario nasturtium venerem inhibet, animum exacuit. Cicero 2. de Finibus, Sit voluptas non minor in nasturtio illo, quo vesci Persas esse solitos scribit Xenophon, quàm in Syracusanis mensis.

Adhibent ad panem nihil præter nasturtium Persæ. Cic. 5. Tusc.

Nasturtium. Plinius lib. 19. cap. 8, Nasturtium nomen accepit à narium tormento. Et inde vigoris significatio prouerbio id vocabulum vsurpauit, veluti torporem excitantis. In Arabia miræ amplitudinis dicitur gigni. Varro in Vopisco, Nasturtium nónne vides ideo dici, quòd nasum torqueat?

Nastus, nasti { ναστός } Genus fuit panis, quod item sactum vocant, ex melle, & vuis passis, & aromatis alijs confecti. Sunt tamen qui eo nomine recentem intelligant, & calentem panem ex oleo. Meminit Aristophanes Pluto. Dictum volunt, quia densior sit, constipatiórque, nihil prorsus leuitatis habens, aut inanitatis, [illegible]. A nasto verò dicti nastophagi, qui eius esitandi prolubio tenentur. Sed & nastocopi, panis eius confectores. Vide Cæl. lib. 9. cap. 16.

Nasus, nasi { μυκτήρ } Dicitur ea pars faciei, quæ à superciliorum confinio oriens, & quasi æquali porrecta iugo, vtranque aciem simul & discernit & munit. Cic. 2. de Nat. deor. Nasus ita locatus est, vt quasi murus oculis interiectus esse videatur.

Ad nasum, Vide AD præpositionem.

Pestis nasorum. Catul. in Rufum, epigr. 64.

Pituita mala nasi. Catul. ad Furium, epigr. 20.

Aduncus, Vide ADVNCVS.

Crispans. Pers. Satyr. 3.

Integer. Iuuen. Satyr. 15.

Madidi infantia. Iuuen. Saty. 10. Hoc est pituita nasi, quæ senibus assiduè stillat, vt infantibus.

Turpicula puella. Catul. de Acme, epigr. 39.

Naso clamare. Plaut. in Milite, Act. 3. sceo. 2, Eho an dormit Sceledrus intus? LV. Non naso quidem. Nam eo magnum clamat. Id est, vehementer stertit.

Vigilanti stertere naso. Iuuen. Satyra 1,

-doctus spectare lacunar,

Doctus & ad calicem vigilanti stertere naso. Stertere, Id est stertendo simulare dormientem. naso vigilanti, Id est ipse vigilans, & faciens nasum stertere. ad calicem, iuxta pocula, quibus se potum simulabat dormire, vt mœcho vxorem osculanti & contrectanti conniuens obsequeretur. Vide PAVSANIAN.

¶Nasus, pro reprehensione & irrisione quandoque vsurpatur. Martialis lib. 13. epigr. 2,

Nasutus sis vsque licet, sis denique nasus,

Quantum noluerit ferre rogatus Atlas:

Et possis ipsum tu deridere Latinum. Hinc apud Plinium in totius operis præfatione dicitur Lucilius condidisse styli nasum, quia apud Latinos fuit author satyræ, id est, quia satyræ mordacis & pungentis reprehensionem & irrisionem condidit, & stylum acrem in hominum distrinxit. Stylus enim interdum mordax & pungens iocus est, & irrisio ac reprehensio.

Nasus, pro sermonis acrimonia & dicacitate aliquando accipitur. Plin. lib. 11. cap. 37, Et altior homini tantum, quem noui mores subdolæ irrisioni dicauere, nasus.

Naso suspendere, Vafrè ac subdolè irridere. Horat. 1. Serm. satyr. 6. Persius satyr. 1, de Horatio, Callidus excusso populum suspendere naso. Ex Erasmo.

Nasum habere. Martial. lib. 1. 42, in Cæcilium, Non cuicunque datum est habere nasum. Id est acrimoniam ad deridendum, & dicacitatem.

Ad nasum venire, Vide AD.

Prauo viuere naso. Horat. de Arte. Id est marcido & turpi.

¶Nasus in prouerbium abit, pro iudicio. Horat. lib. 2. Serm. saty. 2,

-non quia nullus

Illic nasus erat. Erasmus in prouerbio Odorari.

Nasatus. Dicuntur nasati, vt Lampridius aduertit, viriliores ac bellè mutoniati: vnde paræmia, De nasatorum peculio. Sed hos item maiores eruditi vasatos nuncupari, propter illud ex carmine obscœno, Grandia Dulychij vasa tulisse viri. Ab naso autem ita inflecti potest nasatus, vt ab oculo, oculatus, inquit Cælius libro 27. cap. 26. quem vide.

Nasutus, pen. prod. Adiect. { μυκτηρίζων } Horat. 1. Serm. saty. 2, -verum Depygis, nasuta, breui latere, ac pede longo est.

Nasutus, Qui doctè nouit alios irridere. Martial. lib. 13. 2, Nasutus sis vsque licet, sis denique nasus.

Nasutius, comparatiuum formauit Martial. lib. 2. 54, Nil nasutius hac maligniúsque est.

Nasutulus, pen. corr. { μυκτηριστικὴ } Adiectiuum diminut. Apul. Nasutula mulier atque dicacula.

Natales, In NASCOR.

Natatilis, In NATO.

Nates, natis: pluraliter hæ nates { πυγή, γλουτός, ἰσχίον } Conglobata versus os sacrum caro, sedendi officio aptissima. A nitendo dicta, vt vult Perottus: quòd ibi sit firmior, quàm in cæteris membris, ne premente corporis mole, ossibus cogatur. Horat. 1. Serm. saty. 8, Diffissa nate ficus. Martial. lib. 14. 18.

Aridæ nates. Horat. Epod. 8.

Natinatio, inquit Festus, dicebatur negotiatio. Et natinatores ex eo seditiosi.

Natio, Natiuitas, Natiuus, In NASCOR.

NATISO { Νατίσων } Venetiæ fluuius Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Vulgò *Lisonzo*.

Nato, natas, Vide NO, nas.

Natrix, natricis, pen. corr. m. & fœ. gen. { ὕδρος, ὕδρα } Genus serpentis. A nando, quòd in aqua quoque venenum spargit. Priscianus lib. 5, Natrix quum speciem anguis significat, masculinum quoque inuenitur. Cic. 4. Acad. Cur deus omnia nostri causa quum faceret (sic enim vultis) tantam vim natricum, viperarúmque fecerit? Lucan. lib. 9, Et natrix violator aquæ. Colum. lib. 1. cap. 5.

Natrix herba. Plin. lib. 27. cap. 12, Natrix vocatur herba, cuius radix euulsa virus hirci redolet. Hac in Piceno à fœminis abigunt, quos mira persuasione fatuos vocant.

Natura. Naturalis. Natus, Vide NASCOR.

NAVAETHVS, Italiæ fluuius, a nauium exustione sic nuncupatus, quod scribit Apollodorus: quia Laomedontis filiæ, ac Priami sorores, Æthylla, Astioche, Medesicaste, cum captiuis alijs illuc appulsæ, naues incenderunt, ex quo & ipsæ Naupresides nuncupatæ. Vide Rhodig. lib. 24. cap. 5.

Nauale, Nauarchus, In NAVIS.

NAVALIA, Ptolemæo, lib. 2. cap. 11. vrbs Germaniæ: volgò *Schwwol*.

Nauci, n. g. indeclinabile { κέλυφος } Festus ait, Nauci significare nucis putamen, aut oleæ nucleum, aut eam membranulam quæ visitur in medio nucis iuglandis interstita. denique rei cuiuslibet putamen, quod Græci [illegible], nauci vocari existimat.

Nauci, pro Nihili ponitur. Plaut. Mostel. 15, Qui homo timidus erit in dubijs rebus, is nauci non erit. Cic. 1. de Diuin. Non habeo denique nauci Marsum augurem. Id est non facio flocci, prorsúsque contemno.

Naucifacio, naucifacis, pen. corr. { παρ' οὐδὲν τίθημι } naucifacere, Nihili facere. Plautus Bacch. 22, Perij, hoc seruom meum non naucifacere esse ausum?

Naucleriacus, Nauclerus, Vide NAVIS.

NAVCRATIA {ναυκρατία} Stephano ciuitas in Ægypto, à Milesiis condita, qui tum mari potiebantur, teste Strabone lib. 17. Eius incolæ Naucratitæ appellantur.

Naufragium, Vide NAVIS.

Nauia, nauiæ, Lignum cauatum vt nauis, quo in vindemiis vti solent, inquit Festus.

Nauiculor, Nauigo, Vide NAVIS.

Nauis, huius nauis {ναῦς, νεὼς, πλοῖον, σκάφος} A Græco ναῦς. Plautus Menæch. 9,

Perij misera, quam tu mihi nunc nauem narras? MAN. ligneam,
Sæpe tritam, sæpe fixam, sæpe excussam malleo.

Magister nauis, cui totius nauis cura mandata est. Vlp. in l. 1. D. de exercitor. act.

Rector. Virg. 5. Æneid.

Moderamen. Ouid. 15 Metam.

Inhabilis magnitudinis, Vide INHABILIS.

Acta per æquoreas hospita nauis aquas. Ouid. 1. Fast.

Actuariæ naues, Quæ remis agebantur. Liu. Decad. 4. libro 8. Tradito & naues armamentaque earum: néve plures quam decem naues actuarias, nulla quarum plus quàm triginta remis agantur, habeto. Cæsar Commentariorum quinto, Has omnes actuarias imperat fieri: quam ad rem humilitas multum adiuuat. Neque tamen numerandæ sunt inter longas, quæ & ipsæ remis agebantur. Subdit enim paulo pòst, Eò cum venisset, circuitis omnibus hybernis, singulari militum studio, in summa rerum inopia circiter sexcentas eius generis cuius suprà demonstrauimus, naues, & longas duodetriginta inuenit instructas. Eas in eodem libro Cæsar vectoria grauiáque nauigia vocat, etiamsi remis agerentur. Qua in re, inquit, admodum fuit militum virtus laudanda, qui vectoriis grauibúsque nauigiis non intermisso remigandi labore, longarum nauium cursum adæquauerunt.

Æratæ naues, quæ & Rostratæ. Hirtius de bello Alexandrino. Nauibus actuariis, quarum numerus erat satis magnus, magnitudine quanquam non satis iusta ad præliandum, rostra imposuit. Has adiunctas nauibus longis, & numero classis aucto, militibus veteranis impositis, &c. Rostratæ igitur dictæ à rostris: quæ quia ex ære fiebant, æratæ etiam dicebantur. Cæsar libro 2. bell. Ciuil. Interim L. Nasidius ab C. Pompeio cum classe nauium sedecim, in quibus paucæ erant æratæ, L. Domitio Massiliensibúsque subsidio missus. Virg. 8 Æneidos,

In medio classes æratas, Actia bella
Cernere erat. Liuius Decad. 4. lib. 6. Vna & octoginta rostratis nauibus, multis prætereà minoribus quæ aut apertæ rostratæ, aut sine rostris speculatoriæ erant, Delum traiecit. Quibus verbis constat rostratas fuisse etiam quæ tectæ non erant.

¶ Apertæ naues, Vide Constratæ naues in CONSTERNO.

Capaces fluminum naues, ad mare non sufficientes. Vlp. in l. 1. D. de exercitor. actione.

Cærulea, Vide CÆRVLEVS.

Celsæ. Virg. 3 Æneid. Citæ. Ouid. epist. 15.

Claudæ. Liu. lib. 7. bel. Maced. Contemplatus Eudamus hostes, claudas murtiláque naues apertis nauibus remulco trahentes.

Cursoria, Vide CVRRO.

Curuæ Ouid. 1 Metam.

Debilitata, Vide ANNONALIS.

Fluuiatiles, Quibus nauigamus in fluuiis. Liu. Decad. 1.

Frumentariæ, Onerariæ ad frumentum vehendum aptæ. Cæsar lib. 3. bell. Ciuil.

Inanis, Vide INANIS.

Ingentes. Lucret. lib. 2.

Inhabiles ad onera. Vlp. in l. 1. D. de exercit.

Instabiles. Ouid. 2. Metam.

Longæ naues ab onerariis differebant. Siquidem onerariæ velis dumtaxat incitabantur. Longæ verò etiam remis agebantur. Lentulus in epistolis Ciceronis, libro 12. 15, A classe discesserunt, nauísque longas perfugerunt, onerariis relictis. Cæsar libro 4. belli Ciuilis, Quod vbi Cæsar animaduertit, naues longas quarum & species Barbaris erat inusitatior, & motus ad vsum expeditior, paululum remoueri ab onerariis nauibus, & remis incitari, & ad latus apertum hostium constitui: atque inde fundis, tormentis, sagittis hostes propelli, ac summoueri iussit. quæ res magno vsui nostris fuit. Nam & nauium figura, & remorum motu, & inusitato genere tormentorum permoti Barbari constiterunt, ac paululum modò pedem retulerunt. Longarum aliæ vocabantur biremes, quæ duobus remorum ordinibus agebantur: aliæ triremes, quæ tribus: aliæ quadriremes, quæ quatuor: quinqueremes, quæ quinque, & ita deinceps. Erant & Liburnicæ, quas Liu. 3. Decad. lib. 4. leues biremes vocat: nos vulgò *Galeras*.

Lusoriæ naues, de quibus Vegetius lib. 5. dicebantur, quas in Danubio aduersus Barbaros Romani in excubiis habebant, quæ huc & illuc discursare solebant. Nam ludere nauis dicitur, quæ huc & illuc velut lasciuia quadam currit. Seneca, Vbi naues luserunt, hauriuntur. Lusoriæ autem vocatæ sunt, quòd ludicræ triremibus & æratis comparatæ viderentur, & tanquam ad lusum haberentur. Senec. Cum triremes & æratas non mitterem, lusorias, & cubiculatas, & alia ludibria regum in mari lasciuientium mittam. Memnon Turneb.

Naues marinæ, Quibus in mari nauigamus, ad discrimen fluuiatilium. Scæuola in l. His qui naues marinas fabricauerint, D. de Vacat. & excusat. munerum.

Minuta Catul. ad Thallum, epig. 22.

Obruta aquis. Ouid. 2. Amor. eleg. 11.

Oneraria, In ONVS.

Papyraceæ, In PAPYRVS.

Perfossæ, In PERFODIO.

Piratica. Quintil. lib. 2. cap. 14.

Piscatoriæ, Quæ piscium capiendorum causa paratæ sunt. Liuius Decad. 3. lib. 3.

Prædatoriæ. Liu. 3. Decad. lib. 9. Hæ etiam Piraticæ naues dicūtur, Liu. Decad. 4. lib. 4.

Prætoria nauis, quam Græci ναυαρχίδα vocant, nostri vulgò *Capitaneam*. Liu. 3. Decad. lib. 1, Fretum intranti rex Hiero classem ornatam obuiam duxit, transgressúsque ex regia in prætoriam nauem, &c. Lucan. lib. 3.

Rostratæ naues, Vide paulo antè Æratæ naues.

Salua naue in portum peruenire. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Speculatoriæ. Liu. Decad. 4 lib. 6.

Naues tectæ, & Naues apertæ, contraria. Liu. 2. bel. Maced.

Turritæ naues, Quibus ad libram turres imponebantur, idque non solùm ad proram, sed etiam ad puppim, vt testatur Appianus de bellis Ciuil. Plin. lib. 32 cap. 1, Sed armatæ classes imponunt sibi murorum propugnacula, vt in mari quoque pugnetur velut è muris. Cæsar lib. 3. de bel. Ciuil. Liu. 4. Decad. lib. 7, Abscedentes è turri Prætoriæ nauis.

Valida. Virg. 1. Æneid.

Vinaria. Vlpianus in l. Vulgaris. D. De furtis, Quid deinde si de naue vinaria, vt sunt multæ in quas vinum infunditur, quid dicemus de eo qui vinum hausit? an totius oneris fur sit? & magis est vt & hic non totius dicamus.

Vitiles Plin. lib. 7. cap. 56.

Vulnerata. Liu. lib. 7. bel. Maced.

¶ Naues abreptæ remis in terram. Liu. lib. 6. bel. Pun.

Adiguntur naues. Tacit. lib. 2, Sed Cæsar, dum adiguntur naues, Silium legatum cum expedita manu irruptionem in Chattos facere iubet.

Adornare nauem, Vide ADORNO.

Aduehere naue, & nauem, Vide ADVEHO.

Aduehi naui ab Epidauro Piræum Seruius Cic. lib. 4. 12.

Aduertere nauem. Vide ADVERTO.

Ædificare, Vide ÆDIFICO.

Ædificare nauem maximam triremis instar. Cic. 7. Verr.

Agere. Horat. 2. epist. 1.

Ambulant naues, Vide AMBVLO.

Appellere nauim ad villam aliquam Cic. Attic. lib. 13.

Applicare naues terræ, & ad terram. Vide APPLICO.

Aptæ instructæque remigio. Liuius Decad. 3. libro 1. Hinc illud Virgilij 8. Æneidos,

Sic memorat: gemináſque legit de classe biremes,
Remigióque aptat, socios simul instruit armis.

Armare naues, Vide ARMO.

Ascendere ad nauem. Cic. in Academ.

Summa nauium tabulis augent. Tacit. lib. 19.

Coactæ, Vide COGO.

Comparare nauem. Cæs. 2 de bel. Ciuil.

Conductis, Vide CONDVCO.

Conficit optimè cursum nauis quæ scientissimo gubernatore vtitur. Cic. 2. de Inuent.

Confracta, Vide CONFRINGO.

Confugere in, Vide CONFVGIO.

Conscendere nauem. Cic. 4. Academic.

Conscendere nauem, vel in nauem. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Constituere. Cæs. 4. de bell. Gall.

Constratæ naues, quæ & tectæ dicebantur, de quibus Plin. lib. 7. cap. 56, Tectas longas inuenere Thasij. antea ex prora tantùm & puppi pugnabatur. Cæsar bell. Ciuil. lib. 3, Atque omnes naues incendit XXXV, in quibus erant viginti constratæ. Hirtius in bello Alexandrino, Magnóque impetu quatuor ad eam constratæ naues, & complures apertè contenderunt. Quod perinde est ac si dixisset, alias tectas fuisse, alias apertas. Cic. 7. Verr. Potesne in eos esse vehemens, qui naues inanes non modò habuerunt, sed etiam apertas: in eum dissolutus, qui solus habuerit constratam nauem, & minus exinanitam? Porrò constratæ naues dicebantur, eo quód haberent catastromata. Quid autem sit catastroma, vide suo loco.

Constratæ tempestatibus, Vide CONSTERNO.

Construere nauem, In CONSTRVO.

Contrudere in naues, In CONTRVDO.

Deducere. Cæsar 2. bel. Ciuil. Deferri naui, In DEFERO.

Deprimere. Cic. pro Lege Manil.

Descendere ad. Cic. 4. Acad. ad calcem, Nos ad nauiculas nostras descendimus. Hoc est Ad litus & locum in quo stabant nauiculæ. Non enim idem est quod Conscendere naues.

Desilire è. Cæs. 4. de bell. Gall.

Detrahere ad terram. Cæs. de bell. Alexan.

Detrudunt scopulo. Virg. 1. Æneid.

Timidæ dirige nauis iter. Ouid. 1. Fast.

Diuidere. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Educere è portu. Cæs. 1. de bel. Ciuil.

Egredi è. Cic. ad Attic.

Euertere nauem in portu. Cic. 1. de Orat.

Palearum nauem euertere. Cic. 4. de Finibus, Vt gubernator æquè peccat, si palearum nauem euertit, & si auri: item æquè peccat, qui parentem, & qui seruum iniuria verberat. Paulo pòst, Et si in ipsa gubernatione negligentia est nauis euersa.

Fabricari. Tacit. lib. 14.

Magna vel parua naue ferri. Horat. 2. epist. 2.

Fertur nauis velis ventóque. Lucret. lib. 4.

Frangere. Teren. in Andr.

Gubernare nauem, & saluam in portu collocare. Cic. in Pis.

Hærentes littore. Horat. 1. Serm. saty. 3.

Austri iactantes nauim. Horat. 2. Serm. saty. 2.

Impegit nauem. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Incitare sese in nauem. Cæs. 3. de bel. Ciuil.

Inflammari nauem, incendíque iussit, Vide INCENDO.
Inhiberi retro, Vide INHIBEO.
Instituere nauem, vel naues, Vide INSTITVO.
Instructæ. Virg. 2. Æneid.
Instructa & ornata. Cic. 7. Verr.
Interire. Cæs. 1. de bel. Ciuil.
Aqua inuoluens nauémque virósque. Virg. 6. Æneid.
Loqui ex nauibus, In LOQVOR.
Moliri naues ab terra. Liu. lib. 8. Decad. 3.
Tarda nauis remigio mouebat se. Virg. 5. Æneid.
Nauigat nauis in stagno. Vlpiã. in l. 1. D. de exercit. action. Sic Sceuola in l. 3. D. de vacat. & excusat. munerum.
Patiens nauium Tyberis, In PATIOR.
Peragere nauem in portum, Vide PERAGO.
Nauibus atque quadrigis petere aliquid. Horat. 1. epist. 11.
Properatæ. Tacit. lib. 2.
Reficere naues. Tacit. lib. 2.
Iactatam nauim religarat vdo littore. Horat. 2. Carm. ode 32.
Soluere. Ouid. 1. de Remed. amor.
Subducere. Virgilius 1. Æneid. Vrbem quam statuo, vestra est: subducite naues. Hoc est, sursum è mari in terram trahite, vt fractas instauretis.
Supplere remigio. Liu. lib. 6. bel. Pun.
Fessas soluent vincula. Virg. 1. Æneid.
Trãsportare nauibus copias omnes Dyrrhachium. Cic. Attic. lib. 8.
Turbare duce amisso nauis. Liu. lib. 6. bell. Pun.
In nauibus vehere aliquem. Cic. 3. de Nat. deor.
Venire nauibus. Liuius 6. bell. Pun. Quum Tarraconem nauibus venisset.
Vna nauis est bonorum, per translationem. Cic. Cornific. lib. 12. 25, Vna nauis est iam bonorum omnium, quam quidem nos damus operam vt rectam teneamus, vtinam prospero cursu. sed quicunque venti erunt, ars nostra certè non aberit.
Nauicula, pen. corr. Diminut. { [illegible] } Cic. 4. Acad. Ita sermone confecto Catulus remansit, nos ad nauiculas nostras descendimus.
Parua nauicula, In PARVVS.
Traiicere nauicula in Africam. Cic. Post red. ad Quirites.
Nauicella { [illegible] } Diminutiuum ab altero diminutiuo Nauicula. Vtitur Marcian. in l. Item pictoris. D. De fundo instructo.
Naualis, & hoc nauale, penult. prod. { [illegible] } Quod ad naues pertinet. vt Prælium nauale, Quod nauibus fit. Plin. lib. 16. cap. 1, Prælium nauale aduersus arbores inirent.
Naualis apparatus ei semper antiquissima cura fuit. Cic. ad Atticum lib. 10.
Bellum. Cic. pro Lege Manil.
Certamen. Virg. 5. Æneid.
Corona naualis, quæ donari solebat qui primus in hostium nauem armatus transiluisset. Virg. 8 Æneid. Ea quasi nauium rostris insignita est, & ex auro fieri solet, sicut & muralis & castrensis, teste Gellio lib. 5 cap. 6.
Crimen. Cic. 7. Verr.
Disciplina. Cic. pro Lege Manil.
Gloria. Cic. 7 Verr.
Materia naualis ad classem ædificandam. Liu. 6. bel. Pun.
Præcia. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Pugnæ nauales & pedestres. Cic. de Senect.
Res. Liu. Decad. 4. lib. 10.
Socij nauales, Qui remiges quoque dicuntur. Liu. lib. 1. bel. Pun. Contrà eludere Pœnus, & arte, non vi rem gerere: nauiúmque, quàm virorum, aut armorum malle certamen facere. Nam vt sociis naualibus affatim instructam classem, ita inopem milite habebat. Vides vt alios ponat pro sociis naualibus, alios pro milite & propugnatoribus. Et lib. 6, Quum Tarraconem nauibus venisset, expositísque ibi copiis, & nauibus subductis, socios quoque nauales multitudinis augendæ causa armasset: profectus, &c. Rursus libro eodem, Postero die militibus, naualibúsque sociis conuocatis, primùm diis immortalibus laudes gratiásque egit.
Naualis triumphus. Plin. lib. 34. cap. 5.
Naualis tuba. Martial. lib. 1, Et freta nauali sollicitare tuba.
Visus. Valer. 6. Argon.
Nauale, naualis, pen. prod. n. g. { [illegible] } Locus in quo stant, vel fieri solent naues. Virg. 4. Æneid. Diripiéntque rates alij naualibus? Cic. 2. Offic. Atque etiam illæ impensæ meliores, muri, nauali, portus, aquarumductus.
De opere naualium dicere. Cic. 1. de Orat.
Aptum nauale carinæ. Ouid. epist. 17.
Caua. Ouid. 4. Trist. eleg. 7.
Longa. Ouid. 2. Amor. eleg. 9.
Siccum. Ouid. 3. Metam.
Diripere rates naualibus. Virg. 4. Æneid.
Puppis erat naualibus. Ouid. 4. Fast.
Nauarchus, nauarchi { ναύαρχος } Nauis princeps, qui in naui nautis imperat. vulgus *pilotam* & *patronum* vocat. Cic. 2. Verr. Sumptum omnem in classem frumento, stipendio, cæterísque rebus nauarcho suo quæque ciuitas semper dare solebat. Ibidem, O dij immortales! quid si harum ipsarum ciuitatum militibus nauibus, nauarchis, Syracusanus Cleomenes iussus est imperare. &c. Ibidem, An quòd forum Syracusanum nauarchorum sanguine redundauit?
Nauarchis, nauarchidis, pen. corr. f. g. { [illegible] } Nauis prætoria, in qua est Prætor. Nostri vulgò *Capitaneam* vocant.
Nauclerus, naucleri, penult. prod. { ναύκληρος } Qui nauem regit, Latinè nauicularius dicitur. Plaut. Milite, 15,
Nauclerus dixit, qui illas aduexit, mihi.
Nauclerius, Adiectiuum. { ναυκλήριος } Quod ad nauclerum pertinet. Plaut. Asinaria, 3.
Nauclerio ipse ornatu per fallaciam,
Quam amabam, abduxit ab lenone mulierem. Nauclerio, Id est nautico, maritimo.
Nauclericus, pen. corr. Idem. { [illegible] } Plaut. Milite, Act. 4. scen. 4. Facito vt venias huc ornatu nauclerico.
Naufragus, naufragi, pen. corr. { [illegible] } Qui naui fracta bona amisit. Cic. 3. Offic. Quid si vna tabula sit, duo naufragi, hique sapientes, sibíne vterque rapiat, an alter cedat alteri?
Expulsus aliquis & naufragus. Cic. in Pison.
Inuenit naufragus. Ouid. 11. Metam.
Agere naufragum. Quintil. lib. 6. cap. 2, Orbum agimus, & naufragum, & periclitantem.
¶Naufragus, per translationem, pro eo qui bona dissipauit. Cic. in Catil. Quod si se eiecerit, secúmque suos eduxerit, & eodem cæteros vndique collectos naufragos aggregauerit, extinguentur, &c.
Naufragus patrimonio. Cic. pro Sylla. Sed vt aliquis patrimonio naufragus, inimicus otij, bonorum hostis.
Dare tabulam naufrago. Seneca de Benef. lib. 3. cap. 9.
Naufragus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Interdum actiuè, interdum passiuè sumitur vt
Corpora naufraga. Virg. 3. Georg.
Mare. Horat. 1. Carm. ode 16. Hoc est naufragia faciens. Acron & Porphyrio.
Monstra. Ouid. 4. Fast.
Puppis. Ouid. epist. 2.
Tempestas. Valer. 1. Argon.
Vnda. Tibul. lib. 2. eleg. 4.
Naufragium, naufragij { ναυάγιον } Nauis fractio. Cic. 1. Tuscul. Exercitatur luculentis sanè versibus apud Ennium Thyestes: primum vt naufragio pereat Atreus.
Commune naufragium. Claud. 7. Paneg.
Magna. Lucret. lib. 2.
Dira. Senec. Octau. 4.
¶Colligere, Vide COLLIGO.
Expelli naufragio. Cic. in Pison.
Facere naufragium. Cic. 1. de Inuent. Hinc nimirum non iniuria, quum ad gubernacula Reipub. temerarij atque audaces homines accesserunt, maxima & miserrima naufragia fiebant. Id est maxima bonorum iactura fiebat. Idem ad Tironem lib. 16. 9, Qui cupidè profecti sunt, multi naufragia fecerunt.
Factum. Ouid. 2. de Ponto eleg. 6.
Pati naufragium. Senec. Herc. OEtheo, 2.
Spargere naufragium. Silius lib. 10.
Clarissimorum ducum, regúmque naufragium. Cic. 1. de Diuinat.
Naufragia & bonorum direptiones. Cic. ad Nigidium Figulum, 4. 13, Versor in eorum naufragiis & bonorum direptionibus.
Naufragia rei familiaris. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9, Neque hercule in his ipsis rebus, quæ quanquam erant mihi propter rei familiaris naufragia necessariæ, tamen, &c.
Ex naufragio tabula. Cic. ad Atticum, lib. 4, Perspice æquitatem animi mei, & ludum & contemptionem Seleucianæ prouinciæ, & me hercule cum Cæsare suauissimam coniunctionem. hæc enim vna ex hoc naufragio tabula me delectat. Id est hoc vnicum subsidium calamitatis, hæ amicitiarum reliquiæ. Budæus.
Naufragium fortunarum. Cic. pro Rab. perduel. reo.
Naufragium pudoris & existimationis. Firmicus libro 6. cap. 11, Cum pudoris existimationísque naufragio, impudicæ impuritatis labibus polluuntur.
Nauifragus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } vt
Fretum nauifragum. Ouid. 14. Metam.
Saxa. Stat. 5. Thebaid.
Scyllæum. Virg. 3. Æneid.
Nauiculor, pen. corr. nauicularis { [illegible] } nauiculari, Nauicula vehi. Martialis lib. 3,
Piger Lucrino nauiculatur in stagno.
Nauicularius, nauicularij { [illegible] } Idem qui Græcè nauclerus. Cic. Tironi lib. 16. 9, Mare magnum & difficile tibi restat: si poteris cum Mescinio: cautè is solet nauigare. Si minus, cum honesto aliquo homine, cuius authoritate nauicularius moueatur. Idem 7. Verr. Malo inquam te, isti generi hominum, quàm mercatoribus & nauiculariis inimicum atque infestum putari. Ibidem, Vt aratores, vt mercatores, vt nauicularij.
Nauiculator, pen. prod. Idem { [illegible] } Cic. pro Lege Manilia, Maiores vestri sæpe mercatoribus ac nauiculatoribus iniuriosius tractatis, bella gesserunt.
Nauicularia, nauiculariæ { [illegible] } Ars ipsa regendæ nauis.
Nauiculariam facere. Cic. 7. Verr. Quid eos loqui qui videbant, quid existimare eos qui audiebant, arbitrabare? nauem te inanem esse in Italiam ducturum? nauiculariam te, quum Romam venisses, esse facturum?
Nauigium, nauigij { [illegible] } Nauis ductio, quod & nauigium dicitur.
Nauigium, omne genus nauis quo in mari vehimur. Plin. lib. 35. cap. 1, Hæc nulla est satis contra tot impetus, vt vetet ire nauigia. Idem lib. 13. cap. 11, Noctis, diéique velifico nauigij cursu.
Actuaria nauigia, Vide AGO.
Luculenta. Cic. Attic. lib. 16.
Piscatorium. Quintil. lib. 6 cap. 3.
Probum. Cic. 4. Acad. Sed si iam ex hoc loco proficiscatur Puteolos stadia triginta probo nauigio, bono gubernatore ac tranquillitate, &c.
Speculatoria, Id est exploratoria. Cæsar 4. bel. Gall.
Fragmina nauigij. Ouid. 11. Metam.
Lignum vtile nauigiis, pinus. Virg. 2. Georg.
¶Committere paruo nauigio pueros. Cic. Attic. lib. 10.
Concedere mari nauigia, Vide CONCEDO.
Concedere mari, Vide CONCEDO.

Dissolu-

Dissolutum & dissipatum. Cic. Attic lib. 15.
Infrænare nauigia anchoris, Vide INFRÆNO.
Instruere armamentis, Vide INSTRVO.
Nauigium interiit. Hirtius in bello Alexandrino.
Mare scindere nauigio. Ouid. 2. de Arte.
Nauigium trahit aquam, Vide TRAHO.
¶ Nauigium, pro Nauigatione videtur accepisse Scæuola in l. qui Romæ §. Callimachus, D. De verborũ obligationib his verbis, Idque creditum esse in omnes nauigij dies decretos sub pignoribus & hypothecis, mercibus à Berytho comparatis.
Nauigiolum, penultima correpta, Diminutiuum {πλοιάριον.} Lentulus Senatui, libro 12. 15, Nos ita ipsi singulis cum nauigiolis receperimus.
Nauiger, penult corr. Adiectiuum {ναυσίπορος.} Plinius libro 9. cap. 30, de loliginibus, Nauigeram similitudinem & aliam in Propontide visam sibi prodidit Mutianus: cõcham esse acatij modo carinatam, inflexa puppe, prora rostrata.
Mare nauigerum. Lucret. lib. 1,
Quæ mare nauigerum, quæ terras, &c.
Nauigo, nauigas, penult. corr. {πλέω, ναυτίλλομαι, πλοΐζω} nauigâre, Nauì iter facere. Cic. Attic. lib 5. 1, Negotium magnum est nauigare, atque id mense Quintili.
Nauigare in. Plin. lib. 13. cap. 15, Qui nauigauere in Indos Alexandri milites.
Nauigare in portu, Est à periculo abesse: propterea quòd qui medijs adhuc in fluctibus nauigant, hi ventorum & æstus arbitrio nauigant. Terent. Andr. 3. 1, Huius periculo fit, ego in portu nauigo. Hoc est, tutus sum.
Bellè nauigare. Cic. ad Attic.
Cautè. Cic. Fam. 16.
Commodè magis, quàm strenuè. Cic. Att. lib. 16.
E portu. Quintil lib 4. cap. 2.
Explorarè. Cic. Fam 16.
Ex sententia. Cic Fam 16.
Feliciter Cic Romam venit, satísque feliciter nauigauit.
Incommodissimè, Vide INCOMMODVM.
Rectè Cic. Fam 16.
Sine timore Cic Fam 16.
Temerè Cic Ne temerè nauiges.
Nauigat nauis, Vide suprà in NAVIS.
Classibus maximis. Cic. Att. lib 10.
Nauigare mare. Virg 1. Æneid.
Myoparonibus. Cic. 7. Verr.
Probo nauigio, bono gubernatore. Cic. 4. Acad.
Pinus nauigat in vndis Ouid 2. de Arte.
Nauigare ratibus. Plin lib. 7. cap. 56.
Remis. Cic Attic. lib 16
Nauigare terram Cic 2 de Finib. Vt si Xerxes cum tãtis classibus, tantisque equestribus & pedestribus copiis, Hellespõto iuncto, Athône perfosso, maria ambulauisset, terram nauigasset.
Plenissimis velis. Cic pro Domo.
¶ Nauigatur, Impersonale. Cic. pro Lege Manil Quum aut hyeme, aut referto prædonum mari nauigaretur.
Nauigatur Occidens. Plin. lib. 2. cap. 67.
Nauigatus fluuius. Plin. lib 6. cap 20.
Nauiganda nauis. Vlp. in l j. D Nautæ, caupon. &c. Nautam accipere debemus eum, qui nauem exercet. quamuis nautæ appellantur omnes, qui nauis nauigandæ causa in naui sunt: sed de exercitore solummodo Prætor sentit.
Nauigatio, nauigationis, Verbale {ναυτιλία.} Cic. 5. de Fin. Vt medicina valetudinis, nauigationis gubernatio: sic viuendi ars est prudentia. Idem ad Marcellum, lib. 15. 11, Ego, si me nauigatio nõ morabitur, quæ incurrebat in ipsos Etesias, propediem te, vt spero, videbo.
Prima nauigatio, olim dicebatur, quum post sæuitiam hyemis, qua mare clausum erat, vere nauigantibus primùm aperiebatur. Cicero lib. 2. epist. ad Qu. frat. Iidem aiebant nuntiare te prima nauigatione esse transmissurum. Esse & prima nauigatio potest, quum dicimus nos quamprimùm nauigaturos, & primam quamque nauigandi occasionem arrepturos. Prima etiam nauigatio dicitur, quum eam secundæ comparamus, quæ & temeraria magis plerunque, & improuida est: vnde & prouerbio Græco celebratur δεύτερος πλοῦς. Sunt tamen qui primam nauigationem, velificationem, secũdam remigationem, vt Suidas est author, dicant. Ex Turneb.
Secunda nauigatio. Tacit lib. 2.
Longa ex nauigatione aliquando in portum venire. Cicero de Senectute.
Committere se nauigationi Cic Fam. 16.
Conquiescit mercatorum nauigatio, In CONQVIESCO.
Dimittere nauigationem Cic ad Qu. frat.
Impedire Cæs 5 de bel Gal.
Nauigabilis, & hoc nauigabile, penultima correpta {πλωτός, πλώϊμος} Quod nauigari potest: vt Nauigabile flumen, Columella lib. 1. cap 2, Nec procul à mari, aut nauigabili flumine. Seneca de Benef libro 3. cap 8, Beneficium est donare regiones per quas multa flumina & nauigabilia decurrant.
Nauigabile mare. Liu 5 bel. Maced.
Naumacha, orum, Hastilia quædam prælonga, teste Polluce & Homero, quibus è naui depugnatur. Meminit & Cælius libro decimoquarto, cap. 12.
Naumachia, naumachiæ, pen corr. {ναυμαχία} Nauale bellum, seu naualis pugna Martial lib. 1. 35 ad Marcum,
Do tibi naumachiam, tu das epigrammata nobis:
Vis, puto, cum libro Marce natare tuo.
Naumachiam committere. Sueton. in Claudio Cæsare, cap. 21.
¶ Naumachia, Locus in quo fit pugna naualis. Suet. in Tiberio Cæsare, cap. 72, Semel tantum vsque ad proximos naumachiæ hortos subuectus est.
Naumachiarius, naumachiarij {[illegible]} Qui prælium nauale committit. Suet. in Claud. Cæs. cap 21, Proclamantibus naumachiariis. Hi etiam epibatæ dicuntur Græca voce.
Naumachiarius, Adiect. {ναυμαχικός} vt Naumachiarius pons. Plin. lib. 16. cap. 39.
Naulum, nauli {ναῦλον} Pretium quod soluitur pro vectura in naui. Iuuenalis satyra 8,
-furor est, post omnia perdere naulum. Paul. in l. Quum seruus. §. j. D. De leg. 1. Et idem in operis seruorum, vel vecturis iumentorum, vel naulis nauium dicendum.
Nauta, nautæ, comm. gen. vel Nauita, nauitæ, pen. corr. {ναύτης, ναυτίλος, ναυβάτης} Qui se in naui agendæ exercet, & quicunque in naui est, nauis ducendæ gratia. Terent. Phorm 4. 1, Salnas audiui ex nauta qui illas uexerat. Cic ad Attic. lib. 11, Nauitam ipse audire videor iam euocantem.
Nauta significare dicitur, quum tempestatem aut serenitatem præuidet. Cic. 4. Acad. Verùm quoniam non solùm nauta significat, sed etiam Fauonius ipse insusurrat nauigandi nobis Luculle tempus esse, &c.
Nautæ & gubernatores. Cæsar 3. bel. Gal.
Audaces. Horat. 1. Serm. satyr. 1.
Callidi nauitæ horrida vincunt æquora. Horat. 3. Carm. ode 24.
Fluctiuagi. Stat 3. Sylu. 1.
Miseri. Virg. 3 Georg.
Oppressi in æquore. Stat. 11. Thebaid.
Pauidus. Horat. 1. Carm. ode 1. Aptum epitheton.
Perfidus. Catul. Argon. epigr. 59.
Sollicitus. Ouid. 2. Amor. eleg. 11.
Timidus. Horat. 1 Carm. ode 14.
Vagi. Stat. 3 Sylu 1.
Festinare solent quæstus sui causa. Cic. Ti·roni lib. 16. 9.
Hoc signum veniens poterant prænoscere nautæ. Cic. in Arato.
Nauticus, nautici, penult. corr. {ναυτικός} Qui nauem gubernat. Plin. libro 9 cap. 31, Quod vbi videre nautici, statim pluribus anchoris nauigia infixerant. Liu. 8. bel. Pun. Metúmque etiam ex terra nauticis præbuit.
Nauticus, pen. corr. Adiect. {ναυτικός} Quod est nautarum. Virgilius 3. Æneid. Nauticus exoritur vario certamine clamor.
Nauticus cantus. Cic. 2. de Nat. deor. Idémque iuuenibus visis, auditóque nautico cantu.
Nauticæ exuuiæ. Cic. pro Lege Manil.
Panis. Plin. lib. 22 cap. 25, Nauticus panis tusus, atque iterum coctus sistit aluum. *Biscoctum* vocant.
Pinus. Virg. 4. eclog.
Pubes. Silius lib 6.
Res. Cic. 2. de Nat. deor.
Vela. Horat. 2. Serm satyr. 3.
Verbum. Cic. ad Attic. lib. 13.
Naula, naulæ, f. gen. {ναῦλα} Genus musici instrumenti, quod idẽ esse cum psalterio quidam tradunt.
Naulium, Diminut {ναύλιον} Ouid 3. de Arte,
Disce etiam duplici genialia naulia palma
Vertere, conueniunt dulcibus illa modis. Vide Cælium lib. nono, cap. 4.
NAVLOCHVM {Ναύλοχον} Locrorum oppidum est, teste Plinio lib. 4. cap. 3. ¶ Est item Naulochon, siue Naulochus, Thraciæ oppidũ, non procul ab Hæmo monte, cuius meminit idem Plinius libro 4. cap. 11. ¶ Stephanus præterea Naulochum vrbem in Ionia collocat, alio nomine *Smyrnam* appellatam.
Nauo, nauas {[illegible]} nauâre, Studiosè aliquid adimplere, dare, conferre, cum effectu demonstrare, id est adiumento esse. Tractum verbum à nautis, quum sunt auxilio aliis in gubernandis nauibus. naues enim quum ex naualibus in mare deducuntur, maximo hominum auxilio indigent.
Nauare & efficere aliquid. Cic. Turquato, lib. 6. 1.
Bellum nauare. Tacit. lib. 21.
Beneuolentiam nauare, Id est nauo animo adhibere & præstare, inquit Budæus. Cic ad Appium Pulchrum, lib. 3. 10, Illud pugna & enitere, ne quid nobis temporis prorogetur: vt quum tibi hic satisfecerimus, istic quoque nostram beneuolentiam nauare possimus.
Flagitium. Tacit lib 20.
Operam. Cic. lib. 2. de Orat. Iam mihi videor nauasse operam, quòd huc venerim.
Operam militarem Liu lib. 4. Decad 5.
Operam alicui. Cic. de Aruspic. respons. Quum is publicanorum causam stultissimis interrogationibus impediret, & P. Tullioni Syro nauaret operam. Idem ad Brutum, Tibi omnes fortes viri nauare operam & studium solent.
Nauare & efficere opus aliquod. Cic. Att. lib 9, Vtinam in hac aliquod materia Reip. πολιτικόν opus efficere & nauare mihi liceat.
-Potius mihi dextera ferro Nauet opus. Valer 3 Argon.
Reip nauare, & de moribus & legibus quærere. Cic. Varr. lib. 9. 2.
Studium suum alicui Cic. Att. lib. 15.
Studia suffragandi. Cic. de Pet. Consul.
NAVPACTVS {Ναύπακτος} hodie Lepanthum, per Turcas Venetis ereptum oppidum fuit Achaiæ apud Locros, Ptolemæo lib. 3. cap. 15.
Naupactius Achelous Ouid. 2. Fast.
Naupegus, naupegi, penult. prod. mascul. gen {ναυπηγός} Nauium fabricator. Vtitur hac dictione Aurel Arcadius in l. vltima. D De iur. immunit. Item Firmic. lib. 4. cap. 7, Alios nauceros, naupegos, sed nauium gubernatores.
NAVPLIAS, vulgò *Naples de Romanie*, Castellum est munitissimũ, quod Veneti nostra ætate Solimano Turcarũ regi tradere sunt coacti: idque ob deiectam à proditoribus, quibus paulò pòst laqueo gula fracta est, ad eundem legationem.

Nauplius, nauplij. Piscis, de quo Plinius lib 9 cap 30, Concham esse acatij modo carinatam, inflexa puppe, prora rostrata: in hac condi nauplium animal sepiæ simile, ludendi societate sola.

NAVPLIVS {[illegible]} pater Palamedis, qui quum intellexisset Diomedem & Vlyssem naufragio liberatos (in quos tamen hoc malum per insidias machinabatur) seipsum præcipitem dedit. Seneca,
Igne fallaci nociturus Argis
Nauplios præceps cadit in profundum. Propert. lib. 4 eleg. 1, Nauplius vltores sub noctem porrigit ignes. Vide Seruium in illud 11. Æneidos,
-vltórque Caphareus.

Naupliades, pen. corr. Patronymicum {[illegible]} Sic Palamedes vocatur Nauplij filius. Ouid. 13 Metamorphoseos,
-timidi commenta retexit
Naupliades animi.

NAVPONTVS {[illegible]} amnis, qui & Pamportus à Strabone vocatur. Amnis, inquit, Pamportus, ex Ilyrio nauigabilis defertur in Sauum. Et alibi, Iuxta Naupontum amnis est Corcora, excipiens commerciorum onera, hic in Sauum, ille in Drauum delabitur.

NAVPORTVS, Libiæ fluuius est, inter Æmoniam & Alpes nascens, nomen habens ab Argonaue, quam Argonautæ humeris eousque delatam per hunc fluuium subuexerunt. Author Plinius, libro 3. capite 18.

Nauscit, inquit Festus, quum granum fabæ se nascendi gratia aperit, quod fit non dissimile nauis formæ.

Nausea, nauseæ {[illegible]} Stomachi ad vomitum ex graui odore concitatio. A naui deductum nomen, ex cuius sentina mouetur vomitus: vel ex cuius frequenti & inordinato motu, subuertitur stomachus, & ad vomitum concitatur. Cicero ad Tironem, libro 16. 10. Festinare te nolo, ne nauseæ molestiam suscipias æger, & periculosè hyeme nauiges. Idem ad Atticum, lib. 5. 53, Nauigauimus sine timore & sine nausea.
Abiit iam planè nausea 3n a a a o.
Fluentem coercere Horat Epod 9.
Discutere nauseam Colum lib. 6 cap 4.
Facere nauseam, pro Vomere. Cic 2. Philip. Apparet esse commotum: sudat, pallet: quidlibet, modò ne nauseam faciat, quod in Numitia porticu fecit. Sic legit Budæus. Vetera exemplaria legunt nauseet.
Inhibere. Plin. lib. 30 cap. 14.

Nauseola, penultima correpta, Diminutiuum {[illegible]} Cicero ad Atticum, libro 14, Nauseolam tibi tuam causam otij dedisse facilè patiebar.

Nauseosus, pen. prod. {[illegible]} Quod nauseam inducit. Plin lib. 26. cap 8, Radice crassa, madida, nauseosa.

Nauseo, nauseas {[illegible]} nausea &c. Ad vomitum impelli, & appetitũ vomendi habere, quod dicitur. Cic. ad Fabium Gallum, lib 7 27, Tu tamen quum audisses ab Anitio (vidit enim me nauseantem) nõ modò mittendi causam iustam habuisti, sed etiam visendi. Horatius 1. epist. 1,
-conducto nauigio æquè Nauseat, ac locuples.
¶Nauseare, Contemnere & respuere: quòd qui nauseant, cibos fastidiunt. Cic. 1 de Nat. deor. Quàm bellum erat Vellei confiteri potius nescire quod nescires, quàm ista effutientem nauseare, atque ipsum tibi displicere?

Nauseans, Participium {[illegible]} vt
Ructantem & nauseantem aliquem in alicuius plagas conijcere. Cic. Cornificio, lib 12. 25.

Nauseator, Verbale Senec epist. 54. Illud scito Vlyssem non fuisse tam irato mari natum vt vbique naufragia pateretur: nauseator erat.

NAVSICAA, Nausicaes, vel Nausicaa. Nausicaæ penult. corr. {[illegible]} fuit Alcinoi Phæacum regis filia, cuius meminit Martial. lib. 12. 31,
Si mihi Nausicae patrios concedat hortos,
Alcinoo possem dicere Malo meos.

NAVSIMENES, pen corr Vir Atheniensis, cuius vxor quum liberos in incestu deprehendisset, indignitate facinoris perterrita vocem amisit.

NAVSITHOVS, pen corr. {[illegible]} fuit Neptuni filius ex Peribœa, Eurymedontis filia, ac Homero teste lib. 7. Odysseæ, Alcinoi Phæacũ regis pater.

Naustibulum, naustibuli, Alueus ad nauis similitudinem factus.

Nauta, Vide NAVIS.

Nautea nauteæ, penult corr. {[illegible]} Nonius, Nautea est aqua de coriis, vel (quod est verius) aqua de sentina, dicta à nautis. Plautus Asin. 16, Nauteam bibere malim si necessum est, quàm illam oscularier. Festus, Nautea herba granis nigris, qua vtuntur coriarij.

Nauticus, Vide NAVIS.

NAVTII, Romæ dicti sunt, à Naute Æneæ comite Dionysius, Virg & Seruius in 2. Æneid. Quum Diomedes raptum Palladium sibi non esse aptum intelligeret, illud Æneæ transeunti obtulit, sed quum se ille capite velato sacrificans conuertisset, Nautes quidam simulacrum accepit: quare Mineruæ sacra non Iulia gens habuit, sed Nautia. Idem scribit Varro in libro de familiis Troianis. Ex Sigonio.

Nautilus, penul. corr. {[illegible]} Piscis, de quo sic Plinius lib 9. cap 29, Inter præcipua autẽ miracula est qui vocatur nautilos, ab alijs pompilos. Supinus in summa æquorum peruenit, ita se paulatim subrigens, vt emissa omni per fistulam aqua, velut exoneratus sentina facile nauiget. Plura vide apud eundem.

NAVIVS Accius, Insignis augur fuit, qui sub Tarquinio Romanorum rege floruit, quem Liuius lib. 1 ab Vrbe condita, fabulatur nouacula cotem discidisse.

Nauus, Adiectiuum {[illegible]} Celer ac strenuus, inquit Festus: à nauium velocitate videtur dictus. Ennius libro sexto, Nauus repertus homo, Graio patre, Graius homo rerum. Sic Cicero pro Lege Manilia.
Nauus & Ignauus, contraria. Colum. lib. 11. cap. 1.
Nauus & industrius. Cic 5 Verr.
Nauus, pudens, & probus filius Cic. 5. Verr.
Timor. Silius lib 7.

Nauitas, pen corr. nauitatis {[illegible]} Cic. ad Furniũ, lib 10 25, Istámque operam tuam, nauitatem, animum in Remp. celeritati Præturæ anteponendam censeo.

Nauiter, pen. corr. Aduerb. {[illegible]} Strenuè & diligenter. Terent. Eunuch. 2 1, Verùm si incipies, neque perficies nauiter. Liuius libro 10. belli Punici, Tempus esse aut pacem componi, aut bellum nauiter geri.
Agere nauiter. Horat. 1. epist. 2.
Nauiter, Prorsus {[illegible]} vt Nauiter plenum. Lucret. lib. 1,
Alternis igitur nimirum corpus inani
Distinctum est: quoniam nec plenum nauiter extat
Nec porrò vacuum. Sensus est, Hoc vniuersum neque est prorsus plenum, & corpus merum, nec vicissim prorsus inane, sed corpore & inani distinctum. Lambinus.

Naxium {[illegible]} quid sit, declarat Plinius lib. 36 cap. 7, his verbis, Signis è marmore poliendis, gemmisque etiam scalpendis atque limandis naxium diu placuit ante alia: ita vocantur cotes in insula Cypro genitæ.

NAXOS {[illegible]} insula in Ægeo, vna ex Cycladibus, cæteras superans, antea Strongyle dicta. Hæc Dia pòst appellata fuit. Verùm quum Cares ex Lamia profecti, duce Naxo eam occuparunt, à duce Naxon appellarunt. Hanc Dionysiadem à vinearum fertilitate dici scribit Plinius lib. 4. cap. 12. Vel quia (vt alij volunt) solæ Naxiæ mulieres octauo mense pariant, quo & Liber pater natus creditur. Siue quia fons ibi ex vino fluat. Distat à Delo septem millibus. Est item Plinio lib. 3. cap 8 nomen oppidi.
Bacchata iugis Naxos. Virg. 3. Æneid.
Bacchea. Stat 1 Achill.
Genialis littora Naxi Stat. 1. Sylu 2.

Naxius, Adiectiuum {[illegible]} Vnde Naxius ardor apud Columellam, quo significatur Bacchi coronæ sidus. Nam (vt ferunt poetæ) in insula Naxo relictæ Ariadne à Theseo, nuptias cum Baccho fecit, donatáque corona, inter sidera relata fuit. Vide Hyginum in Astronomico poetico, lib. 2.
Turba Naxia Propert. lib. 3 eleg. 17.

N E

Ne {[illegible]} Aduerbium prohibendi, Idem significat quod Non: Secundis personis subiunctiuorum aliquando iungitur. Terentius Eunucho, 4. 7.
-hic nebulo magnus est,
Ne metuas. Idem And 1 5, Te obtestor, ne abs te hanc segreges. Et Secundis personis imperatiuorum. Terentius Andr. 2. 3. Nunquã faciam. ne nega. Idem Heaut. 5. 5, Age quæso, ne tam obfirma te. Donatus. Ne imperatiuo magis, quàm coniunctiuo adiungitur.
Ne fugite hospitium, néve ignorate Latinos Virg. 7 Æneid.
Optatiuo aliquando, Cic. Gallo, lib 7. 24, Sed ne viuam, si tibi concedo. Terent Phorm 1. 3.
Ne abeo, pro Non abeo. Plaut, Mostel. 8, Quò nunc te agis? TR. ne quoquam abeo. Idem alio loco, Ne vult.
Ne forsan, pro Ne forte. Portius Latro in declamatione in Catilinam.
Ita, ne. Terent. Heaut. 4. 5, Ita tu isthæc tua misceto, ne me admisceas. Terentius And 4 1,
-dies hic mihi vt sit satis vereor
Ad agendum: ne vacuum esse me nunc ad narrandum credas.
Ego id agam mihi qui ne detur. Hoc est vt ego nõ habeã. Terent. And 2 1 Ibidem, 2. 1, Id paues, ne ducas tu illam: tu autem, vt ducas. Ne pro non accipiendum, teste Donato
¶Ne, causalis. Terent. And. 1. 5, Verbum vnum caue de nuptiis, ne ad morbum hoc etiam.
Ne quis illud admiretur, quonam modo, &c. Cic 3 de Orat.
Vide ne Terent. Eunuch. 5. 5, Vide Parmeno quid agas, ne neque illi prosis, & tu pereas.
Vt ne, pro Vt non. Terent. And 2 1,
-nunc te per amicitiam & per amorem obsecro,
Principio vt ne ducas. Græci dicunt [illegible], teste Donato.
Vt ne quid meorum tibi esset ignotum, animaduerti te operam dare. Cic. Bruto, lib 13 12.
Vt ne addam, quòd sine sumptu ingenuam, liberalẽ nactus es. Terent Phorm 13
Videndum est ne non omnia illata vel inducta, &c. Pomponius in l. In pignore. D. Ex qu. b. caus. pig. vel hyp. &c.
Ne non faciam. Caius in l. Posthumorum D. De iniusto, rup. irrito fac. test. Vel exhæredare nominatim debeo, ne non iure faciam testamentum.
Ne, non etiam ne, &c Vlpian in l. Quoties §. 1. D De peculio, Hoc solum consequuturum dominum esse constat, ne vltro teneatur, non etiam ne de peculio.
¶Ne, pro Neque Priscian lib. 16, Inuenitur etiam Ne pro Neque, quæ copulatiua est coniunctio. Sub vna enim abnegatione copulat res, quomodo & Nec. Lucanus in 1,
Nec se Roma ferant. Cic. in 4. inuectiuarum, Ne dici quidem opus est, quanta diminutione ciuium. Terentius in Eunucho, Non eam, ne nunc quidem quum accersor vltro? pro Neque nunc. Hæc Priscianus.
Ne hoc quidem tacebit Parmeno Terent Eunuch. 1. 2.
Ne tantillum quidem commotus est, Cicero ex forma dixit, qua Terentius Adelph. 2. 1, Huius non faciam, vt ait Donatus. Idem Cic. Attic. lib. 5, Interea è Cappadocia, ne pilum quidem.
Ne, vt Priscianus scribit libro 16. coniunctio est interdum neque dubitans, neque interrogans: sed confirmans, aut certè enuntians. Allegat locum ex Horatij 1. Serm. satyra 10,
-ô seri studiorum qui ne putetis

Difficile,

Difficile, & mirum, Rhodio quod Pitholeonti
Contigit, &c. Alterum exemplum ex satyra 3. lib. 2, Clarus erit, fortis, iustus, sapiens ne etiam, & rex.

Ne quidem. Cic. Attico, lib. 6, Igitur meo decreto soluta res Scaptio, stas inquam decretum, si tu iudicabis, ne ad Catonem quidem prouocabo. Idem de Amicitia, Nunquam illum ne minima quidem re offendi.

Ne istius quidem laudis sum cupidus. Cic. pro Rosc. Amer.

Ne id quidem. Terentius Eunuch. 2.3, Quid virgo, cuia est? CH. nescio hercle. P. vnde est? CH. tantundem. P. vbi habitat? CH. ne id quidem.

Interdum nihil interseritur inter Ne & quidem. Cic. ad Attic. lib. 2. epist. 16. ad finem, Si aliud nihil erit, quum erimus omnia experti, ego illud ne quidem contemnam, quod extremum est: pro, Ne illud quidem.

Ne ita, vt. Cic. de Amic. Ne existiment ita se alligatos, vt ab amicis in magnam aliquam rem peccantibus non discedant.

¶ Ne plura, supple dicam, vel dictũ sit, prout sensus poscit. Cicero Caio Memmio lib. 13. 1, In quo etiam si peccat, magis ineptiis, quàm improbitate peccat. Sed ne plura.

Ne multa, Id est vt breui expediam, ad summum, vt breuiter colligam. Cic. pro Cluentio, Ne multa: perquiritur à coactoribus, inuenitur ex seruulis ad Striuonem peruenisse. Idem 5. Verr. Ne multa Iudices, his contumeliis scitote Quintum Lollium coactum ad Apronij leges conditionésque venisse.

Ne multis. Cic pro Cluentio, Ne multis, Diogenes emitur.

Ne longum sit. Cic. pro Cluentio, Et ne longum sit omnium vicinorum summam esse in hunc beneuolentiam confirmamus.

Ne longum faciam, inquit Horatius 1. Serm satyr. 3.

Ne diutius teneam. Cic. 3. Verr Ne diutius teneam, pecunia attributa numerata est. Idem ad Atticum, Ne diutius teneam, nullius consilij exitum inuenimus.

¶ Ne viuam, Ne valeam, Ne sim saluus. Modi sunt dicendi, quum quid asseuerare, & veluti quibusdã precibus deuouere, aut sacramento aliquo obtestari contendimus. Cic. Attic. lib. 16, Ne sim saluus, si aliter scribo ac sentio. Eidem, lib. 4, Quid poteris, inquies, pro iis dicere? ne viuam, si scio. Idem Caio Fabio Gallo, Sed ne viuam si tibi concedo, vt eius rei tu cupidior sis, quàm ego sum. Quasi diceret, Emoriar sei dispeream.

¶ Ne, pro Non, à veteribus positũ non rarò legimus: vt apud Plautum, Nen tu ne vis. Et apud Terentium, Quid ne es alacris? pro, Cur non es alacris? Monuit Turneb.

¶ Ne, dubitatiua aut interrogatiua particula. Terent. Andr. 4.6, Estne hic Crito sobrinus Chrysidis? Virg. 11. Æneidos,
Iustitiæ ne prius mirer, bellíne laborum?

Ne an. Cic. 1. Offic Honestúmne factu sit, an turpe dubitant.

Estne, aut nũ Plaut. Epid. 11, ‑éstne ea, An non? Terent. Heaut. 2. 4. Adeóne Cliniam, an non?

Vise, redierítne iam, an nondum, domum. Terent. Phorm. 1. 4.

Nec quid agam, certum est, Pamphilúmne adiutem, an auscultem seni. Terent. Andr. 1. 3.

Ne, necne. Plautus Capt. 2, Emeresne, necne eum seruum manu?

¶ Néve, geminatum. Cic 2. de Legib. Eam ne quis nobis minuat, néue viuus, neue mortuus.

Néve hoc, néve illud. Cic. Lent. lib. 1. 9, Peto à te, vt id à me, néve in hoc reo, néve in aliis requiras.

¶ Ne dicam. Cic 1. de Nat. deor. Vt molestè feram tantum ingeniũ (bona venia me audis) in tam leues, ne dicam in tam ineptas sententias incidisse.

Hæc clausula Ne dicã, si sequatur substantiuũ, adiectiuum ponitur in accusatiuo: sin intericitur inter substantiuum & adiectiuum, relinquit vtrunque in nominatiuo. Homo imprudens, ne dicam stultum, non, stultus: quia HOMO, substantiuũ præcedit. Crudelis, ne dicam impios & sceleratos Castor. non sceleratum Castorem: quia substantiuũ CASTOR, sequitur. In aliis casibus nulla est ambiguitas: quia semper oportet conuenire adiectiuum & substantiuum. vt, Non faceres hæc magistro conscio, ne dicam præsente: non, præsentem. Ex Valla lib. 3. cap 10.

Ne dicam grauius. Cic. Attic. lib 9, Ego decem annorum peccata recordans, in quibus inerat ille etiam annus, qui nos hoc non defendente, ne dicam grauius, afflixerat.

¶ Ne, adiunctiuũ. Mart. lib. 1, Lex hæc carminibus data est iocosis, Ne possint, nisi pruriant, iuuare.

Ne, particula, vt apud Græcos, ita plerunque in Latina quoque lingua priuatiua est: vt Nerio, quasi neirio, hoc est sine ira, & cum placiditate: vt eo nomine mitem tráquillúmque fieri Martem precemur. Est enim Nerio vnum ex eius nominibus. Vide Gelliũ lib. 13. cap. 21.

¶ Ne, Rationalis, pro Ergo Virg. 1. Æneidos,
‑méne incœpto desistere victam?

¶ Ne nihil. Cic. Pæto, lib 9. 26, Ne amicis nihil tribuamus, epulamur. Id est etiam vt aliquid tribuamus.

¶ Ne, Aduerbium percontantis, vt ait Donatus. Terent. Andr. 4. 3, Nihílne esse proprium cuiquam? di vestram fidem!

Iámne vides belluã? iámne sentis quæ sit hominum querela frontis tuæ. Cic. in Pisonem.

Contionóne causa fuisset, cur à Prætore postulares, vt bona possideres? Cic pro Quintio.

Egóne? P. tu ergo Terent. Andr. 5. 2.

¶ Ne superfluit aliquando in oratione. Horat. 1. Serm. satyr. 1, Nemóne vt auarus se probet?

¶ Ne sit sané, videri certè potest. Cicero 4. Academ. Idem de Nat. deorum, Ne sit igitur sol, ne stellæ, ne luna: quoniam nil esse potest, nisi quod attigimus. Id est, dicamus igitur non esse: hoc est sequitur ex dictis tuis.

¶ Quine, & Quo ne, pro Vt non. Vide QVI, & QVO.

NEA, Insula. Plin. lib. 5. cap. 31, de insulis enatis, Inter Lemnum & Hellespontum Nea.

NEAERA {νέαιρα} nomẽ est fœminæ quæ peperit Soli duas filias, Phaetusam & Lampetiam, quæ armenta Solis, transeunte Vlysse iuxta Siciliam, ostendebat. Virg 3. ecloga, ‑ipse Neæram Dum fouet, &c.

NEAETHVS {νέαιθος} fluuius est in Calabria, de quo sic Strabo lib. 6, Est & Æsarus fluuius, & portus: & fluuius alter Neæthus nomine, quorum cognomina casu prouenisse dicuntur. Nam in Achiuorum errore, quosdam ab Iliaca classe appulisse, ad locorum explorationem egressos. Troianas verò mulieres nauigationis commiter, tam longi pertæsas pelagi cursus, naues incendisse, &c. Dictus est igitur Neæthus ἀπὸ τοῦ τὰς ναῦς αἴθειν, quod combustæ sint illic naues. Ouid. 15. Metamorphoseos,
Præterit & Sybarim, Salentinúmque Neæthum.

NEALCES, Pictoris nomen, qui Venerem pinxit, Naumachiam Ægyptiorum & Persarum. Item asellum bibentem in litore, & crocodilum ei insidiantem.

NEANDRVS {νέανδρος} Troadis oppidum, postea Perperenne nominatum, teste Plin lib. 5. cap 30. Steph. Neandriam appellat.

NEAPOLIS, pen corr. {νεάπολις} Insignis vrbs Italiæ in Lucania, aliquãdo Parthenope dictu, Maronis tumulo clara ¶ Est & Neapolis, Africæ oppidũ, vt scribit Pomponius Mela, lib 1. Nunc *Mahometa* dicitur, teste Oliuario in Melã. ¶ Est item eius nominis Cariæ vrbs ad Iasiũ sinum, eodem authore. Neapolis, quæ & Leptis magna Ptolemæo, lib 4. cap. 3, vrbs Syrtis paruæ, vulgò *Tripoli*: in Barbaria regia ciuitas. Neapolis colonia Ptolemæo lib 4. cap. 3, vrbs Africæ.

De Neapoli Syracusanorum. Cic. 6 Verr. Quarta autem est vrbs, quæ quia postrema ædificata est, Neapolis nominatur: quam ad summam theatrum est maximum: præteres duo templa sunt egregia, Cereris vnum, alterum Liberæ, &c.

Celeberrimum oppidum Neapolis. Cic. pro Rab. Posth.
Fœcunda. Ouid ad Pisonem.
Otiosa. Horat. Epod. 5.
Secreta. Stat 4. Sylu. 8.

Neapolitanus, pen. prod. Adiectiuum {νεαπολίτης} Qui ex Neapoli est. Cic. Acilio, lib. 13. 31.

NEARCHVS, Iuuenis fuit eximiæ pulchritudinis, cuius formam commendat Horat. 3. Carm. ode 20.

NEBISS, apud Ptolemæum lib. 2. cap 6, Tarraconensis Hispaniæ fluuius: Benis Straboni dictus.

Nebrides, penultima corr. {νεβρίδες} Damarum seu ceruorum pelles, quibus vsi veteres in Bacchi sacris solebãt. νεβρὸς enim dama seu ceruus est.

Aspersæ nebrides atrio saxo Stat 1. Achill.

Nebrites, singularis numeri, Gemma Libero patri sacra, à nebridum pellium similitudine. Plin. lib 37 cap. 10.

NEBROPHONVS, pen. corr. Nomen canis venatici apud Ouidiũ, lib. 3. Metamorphoseos,
Nebrophonúsque valens, & trux cum Lælape Theron. Interpretari licet hinnulorum interfectorem, παρὰ τὸ νεβρὸς, quod est hinnulus, & φονεύω, occido.

Nebula, nebulæ, penul. corr. {[illegible]} Vapor è terra atque aquis surgens, qui siue statim euanescit, siue in altum sublatus conuertitur in nubem. Plin. lib. 2. cap 60. Nebulas nec æstate, nec maximo frigore cerni. Apuleius in sua libelli Aristotelici de mundo versione, Nebula, inquit, constat aut ex ortu nubeculæ, aut ex eius reliquiis. Est autem exhalatio vaporata, humore viduata, aere crassior, nube subtilior, cui serenitas abolitionem infert. Nec aliud est serenitas, quàm aer purgatus caligine, & perspicuè syncerus.

Amictus nebulæ. Virg. 1 Æneid.
Aereæ. Catull ad Alphenum, epigr. 28.
Atra. Virg. 5. Æneid.
Grauis. Senec. Thyeste, 8.
Humentes. Stat 9. Thebaid.
Liuens. Silius lib 6.
Tristes. Stat. 5. Thebaid.
Volucres. Ouid. 1. Metam.

¶ Quasi per nebulam audire, Hoc est, leniter, non attenté. Plautus Capt. 19.

Diluit nebulas Titan. Silius lib. 5.
Dimouere nebulam. Claud. 1. in Eutrop.
Campus in cælum erigit nebulas. Senec. Thebaid. 2.
Resoluuntur nebulæ ventis ac sole Ouid. 14. Metam.
Obstantes scindere. Ouid. 2. Metam.
Velatus nebula. Ouid. 15 Metam.
Pinguem vomere lucernæ. Pers. satyr. 5.

¶ Nebula erroris. Iuuenal satyr. 10.

Nebula lines, pro tenui amiculo lineo, quod nec panni crebritatẽ, nec telæ densitatem, sed nebulæ tenuitatem æmulatur pellucidam. Petronius Arbiter,
Palam prostare nudam in nebula linea. Ex Turneb.

Nebula, pro nugis. Pers. satyr 5.
Grande loquuntur nebulas Helicone legunto. Vulgus interpretum nebulas musas intelligunt, quod sunt est frigidum. Turneb Inania & nugacia poetarum figmenta fumis & nebulis similia accipit, quæ omnia eis in Helicone, quod musarum domicilium est, nasci videtur, quòd Heliconem & musas Heliconis incolas, sæpe in suis poematis appellare, præsertim in principio soleant. Nebulæ enim his in rebus poni solent, vnde & nebulones dicti. Hæc ille.

¶ Nebula, pro Re nihili. Plaut. Persa,
Cuius ego vel nebulæ cyatho septem noctes non emam. Turneb.

Nebulo, pen corr. nebulonis, vt ait Donatus {[illegible]} Fur, quòd nebulas obijciat: vel mollis, vt nebula est: vel inanis & vanus, vt nebula est. Terent. Eunuch. 2. 2, Nebulonem hunc certum est ludere. Lucilius, Nugator quidam ac nebulo sit maximus multo. Cic. ad Attic. lib. 1. 7, Et nebulonem illum, si quo pacto potes, ex istis locis amoue.

Ea magno aliquo nebulone aliquid audire. Cic. Attic. lib. 6.

A nebulone facilè eludi. Cic. pro Rosc. Amer.

Nebulosus, pen. prod. Adiectiuum { νεφώδης, ὁμιχλώδης } Nebulis tectus, plenus nubibus.

Aer. Plin. lib. 21. cap. 7.

Æstus. Colum. lib. 11. cap. 2.

Ager. Cato cap. 6.

Cælum. Cic. 1. Tuscul.

Cubilia. Stat. 10. Thebaid.

Littus. Ouid. ad Liuiam.

Locus nebulosus, Hoc est tepidus, & frequentibus nebularum humoribus conspersus. Colum. lib. 2. cap. 10.

Meuania nebulosa. Propert. lib. 4. eleg. 1.

Palus. Sil. lib. 8.

Saxa. Lucan. lib. 6.

Nebulosior, Comparatiuum. Cato cap. 6, Qui locus crassus erit, aut nebulosior, ibi arimineum serito, &c.

Nec, Disiunctiua coniunctio { οὐδέ, οὔτε. } Cic. de Amic. Nec enim melior vir fuit Africano quisquam, nec clarior. Festus, Nec coniunctionem Grammatici ferè dicunt esse disiunctiuam, vt Nec legit, nec scribit: quum si diligentius inspiciatur, vt fecit Asinius Capito, intelligi possit eam positam esse ab antiquis, pro non: & vt in XII est, Ast ei custos nec sit.

¶Nec, pro Non, vt dictum est. Cic. 3. de Leg. Senatori qui nec aderit, aut causa, aut culpa esto.

Necopinanti, Non opinanti. Terent. Heaut. 2. 5, Vt hanc lætitiam necopinanti primus ei obiicerem domi. Et Andr. 1. 5, Id voluit, nos sic necopinantes duci falso gaudio, Sperantes iam amoto metu. Cicero ad Sulpit. lib. 13. 29, Et necopinanti voluntatem tuam tantam per literas detulisse. Idem 1. Tusc. Nónne modò pueros, modò adolescentes in cursu à tergo insequens, nec opinantes assequuta est senectus? Sic ad Catonem lib. 15. 4, Præsentibus insidiis, necopinãtem liberaui, neque solùm ei saluti fui, sed etiam curaui vt cum authoritate regnaret. Et paulo pòst, Plerosque necopinantes oppressimus. Idem pro Sylla, Nec opinante Fausto, quum is neque sciret, neque vellet, familia est comparata.

Et necopinanti mors ad caput adstitit ante. Lucret. lib. 3.

Necopinata res Volscos perculit. Liu. 3. ab Vrbe.

Necopinato, aduerbij vice positum, pro Inopinato. Cic. 5. de Finib. Quod quum accidisset vt alter alterum necopinato videremus, surrexit statim.

Nec, secundo loco positum. Terent. Eunuch. 5. 4,

Quæ dum foris sunt, nihil videtur mundius,

Nec magis compositum quicquam.

Nec nihil. Terent. Adelph. 1. 2, Nec nihil, neque omnia hæc sunt, quæ dicit, tamen.

Nec, neque. Liuius 7. bel. Pun. Mors Marcelli quum aliquin miserabilis fuit, tum quòd nec pro ætate (maior iam enim LX annis erat) neque pro veteris prudentia ducis tam improuidè isset.

Nec dispendi facit hilum quod valet, neque dispendij facit quicquam. Varr. lib. 8. de Ling. Lat.

Nec enim illa prima vera est, vt quemadmodum in se quisque, sic in amicum sit animatus. Id est non enim. Cic. de Amic.

Nec iniuria. Liuius 6. bel. Pun. Tanta sanguinis nostri hauriendi est sitis, nec iniuria fortasse.

Nec ita multo pòst. Cic. pro Quintio, Quo mortuo nec ita multo pòst in Galliam proficiscitur.

Nec mirum. Cic. de Amic. Ab his qui pecudum ritu ad voluptaté omnia referunt, longè dissentimus: nec mirum: nihil enim altum, nihil magnificum ac diuinum suspicere possunt.

Nec mora, nec requies. Lucret. lib. 4.

Nec mora, nec requies inter datur vlla fluẽdi. Hoc imitatus, atque adeò mutuatus est Virg. Georg. 3. & Æneid. 6. Lambin.

Nec sicut vulgus, sed vt eruditi solent appellare sapientem. Cic. de Amic.

Nec verò multitudo pedes nouit, nec vllos numeros nunc tenet. Cic. in Orat. Ibidem, Nec verò dialecticis modò sit instructus, sed habeat omnes philosophiæ notos & tractatos locos.

Nec verò, secundo loco positum, pro Sed nec. Cic. de Amic. Negabat vllam vocem inimiciorem amicitiæ potuisse reperiri, quàm eius qui dixisset ita amare oportere, vt aliquando esset osurus: nec verò se adduci posse, vt hoc quemadmodum putaretur à Biante esse dictum, crederet.

Nec verò, sed etiam. Cic. de Amic. Nec verò in hoc quod est animal, sed in iis etiam quæ sunt inanima, consuetudo valet.

¶Nec, pro Etiam. Quintil. in Ægro redempto, Persolui gratia non potest, nec malo patri.

Nec caput, nec pedes habet, Modus loquendi vulgaris, quum res intricata & impedita est ita, vt quò te vertas nescias. Cic. Curio, lib. 7. 32, Propter tuas res ita contractas, vt quemadmodum scribis, nec caput, nec pedes: equidem vellem vti pedes haberent, vt aliquando redires.

Nec eo minus, pro Nihilo secius. Sueton. in Othone, cap. 4.

Nec quicquam aliud, pro Tantum. Sueton. in Nerone, cap. 43.

Necnon &. Sueton. in Tito Vesp. cap. 5, Tanto militum gaudio ac fauore, vt in gratulatione imperatorem eum consalutauerint, & subinde decedentem prouincia detinuerint, suppliciter, necnon & minaciter efflagitantes, aut remaneret, aut secũ omnes pariter abduceret.

Necnon etiam poemata faciebat ex tempore. Suetonius de Clar. gram.

Non nec quicquam, Vide NON Aduerbium.

Nec quidem. Plin. lib. 8. cap. 36, de vrsis, Procedunt vere, sed mares præpingues: cuius rei causa non prompta est: quippe nec somno quidem saginatis præter XIIII dies.

Nec omni plebe aduersante. Liu. 2. ab Vrbe.

Nec tamen. Cic. 4. Verr. Excogitat inquam quemadmodum merito illo legitimo comitia haberentur, nec tamen Herodotus adesse posset.

Nécne. Cic. ad Caninium, lib. 2. 16, Parthi transierint, nécne, præter te video dubitare neminem.

Nec suspicari, pro Ne suspicari quidem. Cic. 1. Acad. Quod bonum quale sit, negat omnino Epicurus sine voluptatibus sensum mouentibus nec suspicari.

Necdum, pro Non adhuc. Cic. ad Att. lib. 6, Cassius ineptas literas misit: necdum Bibuli erant allatæ.

Necdum illis labra admoui. Virg. 3. ecloga,

Necdum etiam causæ irarum, sæuique dolores

Exciderant animo. Virg. 1. Æneid.

Nec, à Neque factum est per apocopen extremarum vocalium. Et quia in fine syllabæ q scribi non poterat, transiuit in c. nam q & c affines literæ sunt.

NECEPSO, Nomen authoris, de quo Firmicus l. b. 8. sic inquit, Hunc locum diuinus ille Necepso, vt remedia valetudinum inueniret, diligẽtissimè quidem (vt diuinum tanti viri potuit ingenium) manifestis tractatibus explicauit.

Necesse, siue necessum { ἀναγκαῖον, ἀνάγκη } Nomen est, inquit Donatus: nam necessus, necessis, & necessitas, & necessum lectum est. Dicerunt necesse, quod vi aliqua cogente fieri opus est. A cesso verbo, quia non sit in eo cessandum. Terent. Eunuch. 5. 6, Nisi quia necesse fuit hoc facere, id gaudeo. Cic. de Amic. Quæ necesse est vt cum aliqua cura res sibi contrarias aspernetur.

Mori necesse est Scipioni. Cic. de Fato.

Corpus mortale aliquo tempore interire necesse est. Cicero 2. de Inuent.

Ferre legem Consuli opus esse, sibi necesse non esse. Cic. Lentulo, libro 1. 9.

Necesse est vendiderit. Cic. 5. Verr. Hoc arator assequi per triennium certo fructu suo non potuit, vendiderit instrumentum necesse est.

Necesse habere, pro Opus habere. Cic. de Opt. gen. Orat. In quibus non verbum pro verbo necesse habui reddere. Idem Partit. Nõ habebimus necesse semper concludere. Sic ad Atticum libro 10, Eo minus habeo necesse scribere, aut etiam cogitare quid sim facturus.

Habere necesse aliquid dicere. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Necessum, Idem. Plautus Asin. 16,

·manteam

Bibere malim, si necessum est, quàm illam osculaties.

Necessitas, pen. corr. necessitatis { ἀνάγκη, χρεών, χρεία } Vis ipsa quæ nos cogit vt aliquid faciamus. Cic. 1. Acad. Quam interdum eandem necessitatem appellant, quia nihil aliter possit atque ab ea constitutum sit, inira quasi fatalem & immutabilem continuationem ordinis sempiterni.

Horatius anteambulatricẽ fortunæ dicit esse necessitatem, fortunæ dominatum & potentiam constituens, quòd quicquid ei collibuerit, nulla vis tanta sit, vt impedire possit. Clauos autem trabales perelegantí fictione & conceptione tribuit necessitati, quibus omnia figat, firmétque & retineat. Hæc Turneb.

Efficiendi necessitas. Cic. in Topic.

Vitæ. Cic. 1. Offic.

Excusatio necessitatis in dicendo atque in scribendo non probatur. Cic. in Orat.

¶Dira. Horat. 3. Carm. ode 24.

Fatalis necessitas, vt quicquid accidat, id æterna veritate, causarúmque continuatione fluxisse dicatur. Cicero 1. de Natura deorum.

Immutabilis. Quintil. lib. 2. cap. 13.

Sæua. Horat. 1. Carm. ode 35.

¶Adducere in necessitatem, In ADDVCO.

Adhibere, In ADHIBEO.

Afferre. Cic. in. Philipp. Sed mihi P. C. necessitatem attulit paulo plura dicendi sententia eius qui rogatus est ante me.

Astrictus necessitate. Cic. 1 de Nat. deor.

Fatali aliqua quasi necessitate mihi cum fortuna belligerandum fuit. Cic. Post red. ad Quirites.

Necessitate coactus feci. Cic. pro Cluentio.

Constringi necessitate, In CONSTRINGO.

Debetur necessitati vita. Cic. pro Sextio.

Denuntiare vltimam necessitatem. Tacit. lib. 15. Hoc est mortem indicere.

Deprehendi subita. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Damus laudem virtutis necessitati. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Dare operam necessitati. Cic. 1. Offic. Ipsíque necessitati dant operã, vt quàm occultissimè pareant.

Datur necessitati venia. Cic. 2. Off.

Tempus & necessitas flagitat. Cic. 5. Philip.

Ea quæ habent aliquam necessitatem: pro Quæ necessaria sunt. Cic. de Diuin.

Mors necessitatem habet fati. Cic. 12. Philip.

Necessitatem sibi imponere. Cicero ad Atticum, lib. 4, Ego mehercule mihi necessitatem volui imponere huius nouæ coniunctionis. Idem pro Sylla, Mihi de memetipso tam multa dicẽdi necessitas quædam imposita est ab illo.

Iniungere, Vide INIVNGO.

Obsecuire. Cic. 2. Offic.

Parere necessitati. Cic. de Orat. In numeris necessitati parere cogimur.

Tempori cedere, Id est necessitati parere, semper sapientis est habitum. Cic. Marcello, lib. 4. 9.

Premit necessitas. Cic. pro Rosc. Amer. Quæ necessitas eum tanta premebat, &c.

Necessitatem proponere sibi. Cicer. 1. Offic. Reliquis autem tribus virtutibus necessitates propositæ sunt ad eas res parãdas tuẽdásque, quibus actio vitæ continetur.

Repugnare necessitatibus. Quintil.lib.1.cap.3.

Seruire. Cic. in Orat. O virum simplicem, qui nos nihil celat, sapientem, qui seruiendum necessitati putet!

Vti. Tacit lib.16.

¶ Necessitates, pro Negotiis instantibus & necessariis. Plin. iunior epist.4.lib.3, Collegæ optimi, mei*q*; amantissimi, de communis officij necessitatibus prælocuti, excusare me, & eximere tentarunt. Cic. pro Cluent. Et sibi nihil non modò ad cupiditates suas, sed ne ad necessitatem quidem reliquisset.

¶ Necessitas, Affinitas. C. Cæsar quum Plautiam suasit rogationem, Equidem mihi videor, inquit, pro nostra necessitate, non labore, non opera, non industria defuisse. Significat hic coniunctionem sanguinis vel amoris, hoc est affinitatem, vel strictam amicitiam. Ex Gellio lib.13.cap.3.

Necessitatem familiaritatémque violare. Cic. pro Sylla.

Necessitudo, pen. prod. necessitudinis { ἀνάγκη } Idem quod necessitas, & vis ipsa. Cic. 2. de Inuent. Puto igitur hanc esse necessitudinē, cui nulla vi resisti potest. Sallust. in Iugur. Coactus rerum necessitudine, statuit armis certare.

Afferre necessitudinem pugnæ Tacit lib.12.

Necessitudinibus circumuentus Sallust. in Catil. Petere Consulatum, C. Antonium, quem sibi Collegam fore speraret, hominem familiarem, & omnibus necessitudinibus circumuentum, &c. Hoc est extremè pauperem.

Necessitudinem conseruare. Cic. ad Quint. fratr.

Dicere ad necessitudinem Sallust in Iugurtha.

Facere necessitudinem alicui, pro Cogere. Tacit. lib.3.

Necessitudinibus publicis implicitus, inquit Plinius epist.2.

Imponere necessitudinem Sallust. in Catil.

¶ Necessitudo, significat etiam familiaritatem & coniunctionem quandam, aut etiam affinitatem. Cic. 5 Verr. Sic enim à maioribus nostris accepimus, Prætorem Quæstori suo parentis loco esse oportere: nullam neque iustiorem, neque grauiorem causam necessitudinis posse reperiri, quàm coniunctionē sortis, quàm prouinciæ, quàm officij. &c.

Hospitium, necessitudo & familiaritas. Cic. Sulpit. lib.13.20, Cum Lysone Patrensi est mihi quidem hospitium vetus, quam ego necessitudinem sanctè colendam puto: sed ea causa etiam cum aliis compluribus, familiaritas tanta nullo cum hospite.

Contubernij necessitudo. Cic. pro Plancio.

Liberorum. Cic. Bruto lib.13.12.

Fraterna. Cic. pro Quintio.

Magnæ, veteres, iustæ necessitudines. Cic. ad Attic. lib.16, Ad paternas enim magnas, & veteres & iustas necessitudines, magnam attulit accessionem tua voluntas erga me.

Religiosa. Quintil. lib.5. cap 2.

Simplex & absoluta. Cic. 2. de Inuent.

¶ Summa necessitudine & summa cōiunctione adductus, eos commendabat. Cic. Seruio, lib.13.28.

Adiungere ad necessitudinem suam bonos viros. Cicero Bruto, libro 13.12.

In amicitiæ coniunctionisque necessitudine, superiores se æquare cum inferioribus debent. Cic. de Amic.

Accessionem afferre ad veteres necessitudines, In ACCEDO.

Attingere aliquem summa necessitudine, Vide ATTINGO.

Coniungere necessitudinem cum aliquo Cic. 6 Verr.

Necessitudine aut beneuolentia quos coniunxit natura aut voluntas, distrahuntur. Author ad Herennium, lib.4.

Constituta necessitudo officij. Cic. pro Cluentio, Cum altero verò magnus vsus & summa vtriusque officij constituta necessitudo est.

Summam necessitudinem magna eius officia in me & in meos effecerunt. Cic. pro Deiot.

Habere aliquam necessitudinem aut cognationem cum aliqua re. Cic. in Orat.

Habere necessitudinem in. Cicero pro Plancio. Dubitatis quin eas Tribus in quibus magnas necessitudines habet Plancius, quum ille non ediderit, iudicaris officiis ab hoc obseruatas, non largitione?

Implicitus alicui & priuatis & publicis necessitudinibus. Plin. iunior lib.7. epist.16, ad Fabatum.

Intercedit alicui necessitudo cum altero. Vide INTERCEDO.

Iungere aliquos mutuis inter semetipsos necessitudinibus. Suet. in August cap 48.

Iungi cuipiam aliqua necessitudine. Suet. in August. cap. 62. Rursus cap 17. in fin.

Nomina necessitudinum mutare. Cic. pro Cluentio, Atque etiam nomina necessitudinum, non solùm naturæ nomen & iura mutauit: vxor generi, nouerca filij, filiæ pellex.

Familiaritatis necessitudinisque obliuisci. Cic. pro Mur.

Parare necessitudines, In PARO.

Recipere aliquē in. Cic. Seruio, lib.13.18, Vt Lysonem in fidem necessitudinémque tuam recipias.

Repudiare officium. Cic 1. Verr. Vt aut causa mihi suscipiēda fuerit, aut officium necessitudinis repudiandum.

Necessitudo est mihi cum. Cic. ad Brutum, libro 11.22, Cum Appio Claudio C. F. summa mihi necessitudo est.

Amicitiæ necessitudines mihi erant cum illo. Cic. pro Sext.

¶ Necessitudo, Cognatus, vel affinis, aut cōsanguineus. Suet. in Augusto, cap 66, Remisit tamen hosti iudicato necessitudines, amicósque omnes. Idem in Tyberio cap 50, Odium aduersus necessitudines in Druso primum fratre detexit: deinde meminit & vxoris & matris.

Necessarius, Adiectiuum { ἀναγκαῖος } Quod est necessum. Cic. 3. Verr. Quoniam meministis Siculos re necessaria coactos, auxilium à patronis, à Consulibus, ab Senatu, ab legibus, à iudiciis petiuisse.

Necessarius illi rei. Cic. Curioni, lib.2 5, Non dubitaui id à te per literas petere, quod mihi omnium esset maximum, maximéque necessarium.

Maximè necessarius, Vide MAXIMUS.

Necessarius & fatalis casus Cic. 10 Philip. An quum illum necessarium & fatalē penè casum non tulerimus, hūc feremus voluntarium?

Conclusio necessaria. Cic. in Topic.

Ex consecutione necessaria simplex conclusio efficitur. Cic. 1. de Inuent.

Fatales ac necessariæ leges. Cic de Vniuer.

Necessaria & Voluntaria oratio: contraria. Cicero pro Q. Rosc. Illa superior fuit oratio necessaria, hæc erit voluntaria.

Necessarium ad. Cic. ad Terētiam, lib.14 20, Item cætera quæ sunt ad victum necessaria. Item 2. de Nat. deorum. Nos è terræ cauernis ferrum elicimus, rem ad colēdos agros necessariam. Et de Fato, Neque eam causam esse ad assentiendum necessariam concedet.

Ad vsus vitæ necessarios expetuntur diuitiæ. Cic. 1. Offic.

Facere necessaria Quintil lib.1. cap 9.

Necessarium dictu. Plin. lib.11, cap.14

¶ Necessarij { οἱ ἀναγκαῖοι τῷ γένει } sunt, vt Gallus Ælius ait, qui aut cognati, aut affines sunt, in quos necessaria officia conferuntur præter cæteros. Hæc Festus Cic. Bruto, lib.13 13, Nā & priuignus est M. Cæsij mei maximè & familiaris & necessarij.

Amicus & necessarius. Cic pro Cluētio, Quamobrem tota ista res per Stalenum potius, hominem ab vtroque alienissimum, sordidissimum, turpissimum, quàm per bonum aliquem virum ageretur, & amicum necessariúmque communem.

Familiaris ac necessarius meus Cic. pro Sylla.

Necessarius & propinquus. Cic. pro Mur.

A necessariis tuis necessario meo nolui pati iniuriam fieri. Brutus Cic 6.

Necessariè, Aduerbium { ἀναγκαίως. } Cic. 1. de Inuent. Necessariè demonstrantur ea quæ aliter ac dicuntur, nec fieri, nec probari possunt.

Necessariò. Similiter aduerbium { ὑπ' ἀνάγκης. } Cic. 4 Tuscul. Nullisque vnius disciplinæ legibus astricti, quibus in philosophia necessariò pareamus. Idem ad Quint. fratrem, lib 3.17, Id facit Appius nonnunquam necessariò, vt quum tabellarios constituerit mittere, &c. Et Messinio, lib 5.21. Vnum mediusfidius tecum diem libentius posuerim, quàm hoc omne tempus cum plerisque eorum quibuscum viuo necessariò. Terent. And. 4.1.

Necmancipi, pen. corr. Vide Mancipi, indeclinabile, in MANCIPI.

Neco, necas, necaui, necatum, & necui, nectum { κτείνω, φονεύω } necâre, Interimere, interficere. Diomedes, Neco, necui, verùm amē & necaui legimus: vt nectus, & necatus. Et hoc differre volunt: necui, quasi suffocaui: necaui, quasi ferro occîdi. Vnde necem, cædē appellamus. Idem sentit & Priscianus. Verùm hæc Diomedis & Prisciani differētia sæpe infringitur. Valla, Ego sentio generalem significationē necatus, specialem verò nectus. Nec vnquam nectus dicitur sine certo genere mortis: vt, enectus siti Tantalus. Cæsar 3. bell. Gall. Itaque omni Senatu necato, reliquos sub corona vēdidit. Liu. Decad. 1. lib. 1, de Tarpeia virgine proditrice, Obrutam armis necauere.

Necat ac trucidat. Cic. pro Lege Manil.

In amne necat. Ouid 2 Fast.

In eum qui parentem necauisset, nullum supplicium cōstituit Solon. Cic pro Rosc Amer.

Afflatu aliquem. Ouid 3 Metam. de serpente quodam.

Ferro. Horat 2. Serm. satyr. 7.

Morsu aliquem Ouid 2. de Remed. amor.

Odore tetro aliquem Lucret. lib 6.

Vinculis, verberibus, atque omni supplicio cruciatū aliquem necare. Cic pro Lege Manilia.

Necantur herbarum radices. Colum. lib 2.

Legumina. Plin. lib 22. cap.15.

Indolem rectam necas. Senec. Hippol 4.

Necatus sum, Præteritū passiuum vsurpat Varro libro 9. de Ling. Latin. Sic & Necabor, Futurum.

Necans, Participium { κτείνων. } Ouid. 2. Amor. eleg. 14, Vidissem nullos matre necante dies.

Necatus, pen prod. Aliud participium { φονευθείς. } vt

In tormentis necatus Zeno Eleates. Cic. 3. de Nat. deor.

Necatus fame. Quintil. lib. 3 cap 6, Hinc est, adulter loris cæsus, vel fame necatus. Cic. ad Attic. lib.9, Parentem patriam fame necandam putent.

Necatus veneno. Author ad Herennium, Si accusator dixerit ab reo hominem veneno necatum.

Apes cum stirpe necatæ Ouid. 1. Fast.

Necaturus, pen. prod. { φονεύσων. } Ouid. 1. Trist. eleg. 2, Ore necaturas accipiemus aquas.

Nectus, semper sine ferro dicitur. Liu. lib. 1, Fame, frigore, illuuie, squalore enecti.

Necopinatus, pen. prod. Adiectiuum, Vide Nec pro Non, in NEC.

NECOS, Filius fuit Psammitichi & Ægypti rex, cui filius Psammis in regno successit, teste Herodoto lib. 2.

Necrocorinthii { νεκροκορίνθια } Hoc est, Corinthiorum defuncti, dicebantur vasa Corinthia, tam ænea, quàm fictilia, quæ euersa Corintho è mortuorum sepulcris eruebantur Vide Strab. lib. 8.

Necromantia, necromantiæ, penult. prod { νεκρομαντεία } Diuinatio quæ fit per mortuos, vt apud Lucanum quum mortuus suscitatus, euentum belli Pharsalici Sexto Pompeio prædixit. νεκρὸς enim mortuus dicitur: necron cadauer. μαντεία, diuinatio. Cic. 1. Tusc. Inde Homeri tota νέκυια: inde ea, quam meus amicus Appius νεκρομαντεία faciebat: inde in vicinia nostra Auerni lacus, Vnde animæ excitantur, obscura vmbra. &c. Alij legunt, quæ meus amicus, &c. vt necromantia dicatur numero plurali. Meminit Camerarius in Tuscul. sed & Victorius Variarum lectionum lib. 5. cap. 15. Plin lib 35 cap. 11, de Nicia pictore Atheniensi: Opera eius, Nemea aducta ex Asia Romam à Syllano, quam in curia diximus positam: item Liber pater in æde Concordiæ Hyacinthus, quem Cæsar Augustus delectatus eo secum deportauit Alexandria capta, & ob id Tiberius Cæsar in templo eius

dicauit hanc tabulam. Ephesi verò est Megabyzi sacerdotis Dianæ sepulchrum, Athenis necromantia Homeri (Alij legunt necyomantia, sed eodem sensu) Hanc vendere noluit Attalo regi talentis sexaginta, potiúsque patriæ suæ donauit, abundans opibus. Eam Plinius tabulam intelligit, in qua Nicias ex Homeri descriptione pinxerat Vlyssem ad inferos descendentem, vmbrásque mortuorum alloquentem. Vide NECYIA.

NECROPOLIS {νεκρόπολις} Ægypti oppidum est, triginta non amplius stadiis ab Alexandria distans: ita dictum, quòd ibi Cleopatra, admota vberibus aspide, sese interemerit.

Nectar, nectaris, pen.corr. {νέκταρ} inquit Festus significat deorum potionem. Cic.1.Tuscul Non enim ambrosia deos, aut nectare, aut iuuentute pocula ministrante lætari arbitror. Vide Macrobium in primo de Som Scip cap.2.

Nectar, sunt qui interpretentur vinum in Lydiæ Olympo concinnatum fauis permistis & floribus odoratis. Succinit Alcman quoque. Sappho etiam ambrosiæ craterem dicit. Sed nec Homerus esse deorum potionem nectar, nonisse ceduntur. Hæc Cælius lib.7.cap.13. Significat autem nectar immortalitatem, à νη quod priuationem significat, & κτείνω occido.

Odoratum Ouid.4.Metam.

Baccheum.Stat.2 Sylu 2.

Nectar, pro Melle, per translationem. Virg.1.Æneidos,

-stipant & dulci nectare cellas. Martial.lib.4.de ape electro inclusa,

Et latet, & lucet Phaëthontide condita gutta,

Vt videatur apis nectare clausa suo.

Hyblæum.Stat.3.Sylu.2.

Liquidum.Virg 4.Georg.

¶Nectar, pro suauitate.Horat.lib.1.Carm.ode 13,

Non si me satis audias,

Speres perpetuum, dulcia barbarè

Lædentem oscula, quæ Venus

Quinta parte sui nectaris imbuit. Perpetuum, subaudi amatorem. Barbarè, more barbarorum & rusticorum. Imbuit, perfudit, repleuit. Quinta parte, &c. Eleganter, ait Porphi. quia in quinque partes fructus amoris esse partitus dicitur, visu, alloquio, tactu, osculo, concubitu: vnde & Terentianum illud,

Tamen extrema linea amare haud nihil est. Hæc ille.

Sui nectaris, gratiæ, dulcedinis, voluptatis.

Nectareus, pen.corr. Adiectiuum {νεκτάρεος} Mart.lib.13, Attica nectareum turbatis mella falernum.

Aquæ nectareæ. Ouid.7.Metam.

Flores. Claud.de Nupt.Honorij.

Nectarea, Herba de qua Plin.lib.14.cap.16.

Nectarites, pen.prod {νεκταρίτης} Potio ex herba nectarea facta. Plin. lib.14.cap.16.

Necto, nectis, nexui & nexi, nexum {εἴρω, πλέκω} néctere, Ligare, iungere. Virg.5.Æneidos,

Et paribus palmas amborum innexuit armis. Propert. lib.3. eleg 8,

At tibi qui nostro nexisti retia lecto.

Nectere aliquid ex duabus rebus, pro Res duas in vnum concinnere. Senec.epist 67.

Brachia nectere Ouid.6.Fast.

Catenas alicui. Horat.1.Carm ode 29.

Comam myrto. Ouid.1.Amor.eleg 2.

Coronam alicui. Horat.1.Carm.ode 26.

Aranea nectit opus sub trabe. Ouid.1.Amor.eleg.14.

Vincula. Virg 6.eclog.

¶Africus in glaciem frigore nectit aquas Propert.lib 4 eleg.3.

Nectere aliud ex alio. Cic.3 de Finibus, Quid, non sic aliud ex alio nectitur, vt non, si vllam literam moueris, labent omnia? Idem 1.de Legib. Sed vidistíne quanta series rerum sententiarúmque sit, atque vt ex alio alia nectuntur?

Carmina dissona Stat.2.Sylu.2.

Causas inanes. Virg.9.Æneid.

Nectere dolum alicui: Idem quod Circumuenire dolis. Liuius 7. bel.Pun.

Gaudia mutua inter se. Lucret.lib.5.

Iurgia cum aliquo Ouid.2.Amor.eleg.2.

Laqueum alicui Horat.1.epist.20.

Moras alicui. Valer.3.Argon.

Nefas & fœdera necte. Valer.3.Argon.

Nectere tribus nodis. Virg in Pharmaceutria,

Necte tribus nodis ternos Amarylli colores,

Necte Amarylli modo, & Veneris dic vincula necto. Ex antiqua veneficiorum & cautionum consuetudine id scriptum est. Nam in his numerabant nodos, vincula, & necessitates. Synæsius, [illegible Greek] Ex Turneb.

¶Necti. Liuius 8.ab Vrbe, Eo anno plebi Romanæ velut aliud initium libertatis factum est, quod necti desierunt.

Nectendæ coronæ. Horat.4.Carm.ode 11.

Nexio, onis, Idem quod Nexus. Arnob.lib.5 aduersus gentes.

Nexus, Participium {συμπλεγμένος} Cic.3 Tuscul. Omnes enim inter se nexæ & iugatæ sunt, De virtutibus.

Aliæ ex aliis aptæ & necessitate nexæ causæ. Cic.5. Tuscul.

Causa causæ nexa rem ex se gignit. Cic.1.de Diuinat.

Blanus nexæ ex ordine. Ouid.8 Metam.

Nexa res pignori. Marcianus in l.Res quæ.D de iure fisci, Res autem nexas pignori distrahere procuratores possunt.

Pedes per mutua nexi. Virg.7.Æneid.

Nexus, huius nexus {πλοκὴ} Ipsa ligatio. Plin.lib.8.cap.11, Bellantésque cum iis perpetua discordia dracones, tantæ magnitudinis, vt & ipsos circunflexu facili ambiant, nexúque nodi præstringant.

Nexu vincti, solutíque se vndique in publicum proripiunt. Liuius 2.ab Vrbe.

Arcto luctantia nexu Pectora. Ouid.6.Metam.

Densi Stat.5.Thebaid.

Duros nexus soluere. Claud.2.de raptu Proserp.

Multiplex, Vide MVLTVS.

Recuruo serpunt hederæ. Ouid.3.Metam.

Vipereus Stat.6.Thebaid.

Volubiles. Ouid.3.Metam de serpente quodam.

¶Nexus, Nodus. Plaut. Milit.16, Idem & cum nexu in humero, læuo expapillato brachio, præcinctus.

¶Nexus, siue nexum, Est genus obligationis ciuilis, qua corpus etiam vt pignus afficitur: vt ait Budæus. Varro de Ling.Latin.libro 6, Nexum, Manilius scribit omne quod per libram & æs geritur in quo sint mancipia. Mutius, Quæ per æs & libram fiunt, vt obligentur, præterquam mancipio detur. Hoc verius esse, ipsum verbum ostendit, de quo quærit. Nam idem quod obligatur per libram, neque suum fit, inde nexum dictum. Liber qui suas operas in seruitute pro pecunia quam debebat, dum solueret, nexus vocatur, vt ab ære obæratus. Hoc C.Pupillo vocare Sylla Dictatore, sublatum ne fieret, & omnes qui bonam copiam iurarent, ne essent nexi dissoluti. Festus libro 12, In nexu sunt hæc, testamenti factio, nexi cautio, nexi liberatio. Nexum æs apud antiquos dicebatur pecunia, quæ per nexum obligatur. Cic.pro A.Cæcin. Deinde quòd Sylla ipse ita tulit de ciuitate, vt non sustulerit horum nexa atque hæreditates. Idem in Parad. Non ita dicunt eos esse seruos, vt mancipia quę sunt dominorum facta nexu, aut aliquo iure ciuili. Et Curio, lib.7.31, Nisi haberē socium studiorum meorum Atticum nostrum, cuius quum proprium te esse scribis mancipio & nexu, meum autem vsu & fructu, contentus isto sum. Vide Liu.8.ab Vrbe, & Cæl.lib.12.cap.20. & cap.21.

Legis nexus. Tacit lib.3.

Liber à nexu pignoris. Papinian.in lege Si Paterfamil.D. Familiæ erciscundæ.

Liberare venditorem à nexu venditi. Vlpian.in l.Si non sortem.§. Aden.D De condict indeb.

Nexi (vt iam dictum est ex Varrone) sunt liberi homines, qui operas suas in seruitute pro pecunia quam debebāt, domino præstabant.

Nexus ob æs alienum. Liu.x ab Vrbe.

Nexorum & mancipiorum iura. Cic.1.de Orat.

Nexum inire, Lege nexus addici, inquit Budæus. Vinciri, illigari, & retineri atque astringi. Liu.7.ab Vrbe.

Nexu obligare. Cic pro L. Mur. Quod si in his rebus repetendis, quæ mancipi sunt, is periculum iudicij præstare debet, qui se nexu obligauit: profectò etiam rectius in iudicio Consulis designati is potissimum Consul, qui Consulem declarauit, auctor beneficij Pop.Romani, defensórque periculi esse debebit.

Nexo, nexas, nexaui: & Nexo, nexis, nexui, nexum {πλέκω} néxere secundum Priscianum, Frequentatiuum à Necto, nectis. Virg.5.Æneid. Nexantem nodis, séque in sua membra plicantem.

Nexor, nexaris, Deponens, antiquum. Lucret.lib x, Pars etiam breuibus spatiis nexantur ab ictu. Id est copulantur, cohærescunt per plagam, & ictum. Quidam habent vexantur, sed mendosé.

Nexilis, & hoc nexile, pen.corr. {πλεκτός} Quod nectitur: sicut textile, quod texitur. Lucret.libro 5, Nexilis ante fuit vestis, quàm textile tegmen.

Coronis nexilibus redimita turba Senec.Agamemn.5.

Hederæ nexiles. Ouid.6.Metam.

Sinus. Ouid.lib 1.Amorum, eleg.14,

Quàm se præbuerant ferro patientes & igni

Vt fieret torto nexilis orbe sinus.

Cincinnum dicit, qui est annulatus capillus.

Thorax nexilis. Stat.4.Thebaid.

Necubi, pen.corr. {μήπου} Aduerbium loci, Ne alicubi, id est, Ne in aliquo loco, & semper duo verba postulat: vt Iussi necubi mihi præsto sis, id est Ne in vllo loco. Liuius 5.bell.Pun. Necubi hosti æquo se committere loco. Varr.1 de Re rust.cap.45, Si erunt imbres secuti, videndum necubi aqua consistat.

Necubi, pro Nusquā. Liu.x.bel.Punici, Hispanos & Afros, & omne quod veterani erat robur exercitus, admissis ipsorum impedimentis necubi consistere coactis, &c.

Necunde, Aduerbium loci {μήποθεν} Id est, Ne ex aliquo loco. Liu.8. bel.Pun. Necunde ab stationibus Punicis conspiceretur.

Necyia, necyiæ {νεκυία} trisyllabum, pen.prod diphthongo. Cic. Tusc 1, Inde Homeri tota νεκυία. id est illa mortuorum fabula quæ in Odyss. λ. ita enim vocatur pars illa Odysseæ, qua fingitur Vlysses ad inferos descendisse, vmbrásq; alloquutus fuisse. Vide NECROMANTIA.

Necyomantia {νεκυομαντεία} pen.prod. Vaticinium ex mortuis. Vaticinatio quæ fit euocatis Manibus ex inferis. νέκυς, mortuus: μαντεία, diuinatio, vaticinium.

Necydalus, necydali, pen.corr. {νεκύδαλος} Insecti genus, è quo progeneratur bombyx. Plin.lib.11.cap.22.

NEDA, Fluuius erat in Messeniorum, qui populi sunt Græciæ, ora, de quo in Apollinis quodam oraculo,

[illegible Greek]

[illegible Greek] Huius visuntur fontes in Lycæo monte. Ex Cælio lib.18.cap 9. ¶Fuit & Neda nympha, vna ex his quæ Iouē educarunt, à qua & in Lycæo fons appellationem ducat, cuius quæ fuerit olim vis, vide apud Cælium lib.24 cap 17.

Nedum {μὴ ὅτι, μή τί γε, μήτι δὲ} Coniunctio, significat Non solum. Duobus tantum modis vsurpatur. Vno quum vtranque sententiam eodem claudimus verbo: vt, Funderem pro te sanguinem, nedum pecuniam. Cic. Curio, libro 7.29, Erat enim multo domicilium huius vrbis (quum quidem hæc vrbs) aptius humanitati, & suauitati tuæ, quàm tota Peloponnesus, nedum Patræ. Liuius 4 bel.Pun. Milites quoque, nedum reges vix decoro habitu. Altero modo accipitur nedum, quum suum vtrique sententiæ verbum accommodamus: vt, Funderem pro te sanguinem, nedum tibi pecuniam crederem.

Terentius Heaut.3.1, Satrapes si fiet amator, nunquam sufferre eius sumptus queat, nedum tu possis. Ex Valla lib.2. Tacit.lib.13, Pueri sobrios quoque conuictus, nedū temulentos ignorantis. Horat. de Arte, ... mortalia facta peribunt,
Nedum sermonum stet honos, & gratia viuax.

¶Nedum, Sed etiam. Cic. ad Attic. lib 10, Tu quoniam quartana cares, & nedum morbum remouisti, sed etiam grauedinem, te vegetum nobis in Græcia siste, & literarum aliquid interea. Sic legit Budæus. Vetus autem exemplar legit nouum morbum: & non modò morbum, quam Lambinus sequitur.

Nefandus, Adiectiuum { [illegible] } Quod non est faudum.
Amor nefandus. Valer. 8. Argon.
Arma. Cic. ad Brutum, 10, Contráque eius arma nefanda, præsidia, quæ oblata sunt, Cæsaris consilio, & authoritate firmaui.
Bellum Virg. 12 Æneid.
Concubitus Ouid. 6 Metam.
Crimina Senec. Hippol. 6.
Domus Ouid 6. Metam.
Enses. Virg 5. Æneid.
Facta. Ouid. 5. Fast.
Gens. Virg 3. Æneid.
Institutum Cic pro Domo.
Manus. Ouid 3 Metam.
Odia. Virg 5 Æneid.
Nefando scelere imbuta tellus. Catull. Argon. epigr. 59.
Vis Virg 4. Æneid.

Nefans, nefantis, omnis generis, Idem. { [illegible] } Lucilius, lib.7, Tantalus qui pœnas ob facta nefanda luit. Varro, Ego, inquit, eam suppetias, quæ tunc mihi nec res, nec ratio est, dissoluat, atque omnia nefantia. Antiquum & obsoletum est.

Nefarius. Adiectiuum { [illegible] } Sceleratus. Nonius, Nefarij proprietaté lib 1. de vita Populi Rom. Varro patefecit, A farre quod adoreum est, quo scelerati vti non debant, non triticum, sed far. hoc quoque idem significat, quòd qui indigni sunt qui viuant, nefarij vocantur. Asconius Pædianus in 3. Verr. Nefandum est, non fandum. Nefarium, quod sacra polluit. farre pio solita celebrari. ergo Nefarij, sacrilegi. Cic 3 Offic. Ita habendum est religioni, nocenté aliquando & nefarium, impiúmque defendere.
Atreus nefarius. Horat de Arte.
Facinus. Cæsar 7 bel Gal.
Latrocinium Cic 3 Verr.
Promulgatio. Cic ad Lentulum lib. 1.5.
Scripta Catul ad Fundum, epigr 41
¶Nefarium, substantiuè apud Liuium lib. 9. ab Vrbe, Nisi eo nefario Rempub obstrinxeris, quod ominari horret animus, &c.

Nefariè, Aduerbium { [illegible] } Cic. 2. Verrina Quum multa libidinosè, multa crudeliter in ciues Rom. atque in socios, multa in deos, hominésque nefariè fecerit.

Nefas, indeclinabile, neut. gen. { [illegible] } Impium facinus, & execrabile scelus.
Capitale nefas. Ouid ad Pisonem.
Dirum. Virg. 4. Æneid.
Execrandum regiæ cædis. Senec. Troad 1.
Grande, & morte piandum. Iuuen. Satyr. 13.
Immane audere. Virg 6. Æneid.
Lacrymabile Stat. 9 Thebaid.
Maculosum. Horat. 4. Carm. ode 5, Mos, & lex maculosum edomuit nefas. Id est, turpe adulterium. vel fortè maculosum, quia qui ex adulterio concipiuntur, non solent referre maritos.
¶Admittere visum Senec. Herc. OEth. 7.
Aggredi aliquod. Ouid 7. Metam.
Auertere. Silius lib 3
Committere aliquod. Ouid 7 Metam.
Concipere mente Ouid. 10. Metam.
Contrahere, Vide CONTRAHO.
Dissimulare. Virg. 4 Æneid.
Edere aliquod Stat 8 Thebaid
Tantúmne nefas patrio excidit ore? Virg. 2. Æneid.
Facere. Ouid. 8. Metam.
Ingens geminare. Senec Octau. 6.
Passa corpore Ouid. 10 Metam.
Prohibere. Virg 5 Æneid.
Purgare. Silius lib 11.
Soluere. Ouid. 2 Fast.
Suadere alicui. Ouid. 1. Metam.
Sustinere. Ouid 3 Amor. eleg 8.
Nefas sit. Cic de Amic. Æque autem nefas sit tale aliquid & facere rogatum, & rogasse. Idem ad Trebonium, libro 15. 21, Mihi nefas sit obliuisci.
Nefas dictu. Cic. de Senect. Quorsum igitur hæc tam multa de Maximo? Quia profectò videtis nefas esse dictu, miseram fuisse talem senectutem.
Dictu nefas prodigium. Virg 3 Æneid.
Nefas habetur. Plin. lib 3 cap. 5.
Nefas, pro Homine nefario Virg. 2. Æneidos,
Extinxisse nefas tamen, & sumpsisse merentes
Laudabor pœnas. Helenam intelligit.
¶Nefas, pro impossibile. Horat. 1. Carm ode 24,
Durum, sed leuius fit patientia
Quicquid corrigere est nefas. Quo modo etiam à Cicerone vsurpatur in Timæo, Atque illum quidem quasi parentem huius vniuersitatis inuenire difficile & quum iam inueneris, indicare in vulgus, nefas. Sic enim reddidit, quod Plato dixit [illegible].

Nefastus, Adiectiuum: vt Nefasti dies, Quibus non licet ius fari. Ouid. 1. Fast. Ille nefastus erit, per quem tria verba silentur. Tria hæc verba solennia intelligit Ouidius, Do, Dico, Addico. quæ omnem iuris actionem & sententiam indicant. Vide Macrobium lib. 1 Saturn. cap. 6. Varro de Ling. Latin lib 5. Dies nefasti vocātur, per quos dies nefas est fari Prætorem. Nefasti dies, N litera notabantur, inquit Festus. Vide FASTI.
Nefastus, pro Nefarius. Nefastum habetur prolibare diis, Plinius lib. 14. cap. 19.
Nefastum & dirum. Cic. 2. de Legib. Quæque augur iniusta, nefasta, vitiosa, dira defixerit, irrita, infectáque sunto.
Quid intactum nefasti liquimus? Horat. 1. Carm. ode 35. Hoc est nefarij. Acron.
Acheron nefastus, Vide ACHERON.
Frutices. Plin. lib 20. cap. 11.
Locis nefastis imposuere delubra. Stat. 1. Thebaid.
Spiritum nefastum ferro exigere Senec OEdip. 14.
Terra Liu. 6. ab Vrbe. Id est infausta & ominosa, inquit Budæus.

Nefrendes, dubij gen Arietes dixerunt antiqui, inquit Festus, quòd dentibus frendere non possint. Alij dicunt nefrendes infantes esse nondum frendentes, id est frangentes. Liuius, Quem ego nefrēdem alui, lacteam immolgens opem. Sunt qui nefrendes testiculos dici putent. Hactenus Festus. Varro 2. de Re rust cap. 4, Porci, amisso nomine lactentis, dicuntur nefrendes, ab eo quòd nondum fabam frendere possint, id est frangere.

Negabundus, Vide NEGO.

Neglectus, Vide NEGLIGO.

Negligo, negligis, pen. corr. neglexi, neglectum { [illegible] } negligere, Contemnere, non curare, quasi ne legere quidem, nec videre dignari, inquit Sipontinus. Cic 4. in Catil. Quæ quum ita sint Patres Conscripti, pro imperio, pro exercitu, pro prouincia quam neglexi, pro triumpho, cæterísque laudis insignibus, &c.
Prætermitti ab aliquibus & negligi. Cic pro Cluent.
Aspernari & negligere. Cic. pro Rosc. Amer. Quorum ego neque beneuolentiam erga me ignorare, nec authoritatem aspernari, nec voluntatem negligere debeam
Imperium alicuius. Cæsar 5. bel. Gall. Nihil hunc se absente pro sano facturum esse arbitratus, qui præsentis imperium neglexisset.
Iniurias. Cæsar 1. bel Gall.
Mandatum alicuius Cic. pro Rosc. Amer.
Minas alicuius negligere, & Horrere, contraria. Cic. pro Quint.
Non negligere aliquod negotium, Est diligenter illud curare. Terent. Phor. 1.2, Amo te, & non neglexisse habeo gratiam.
Ornamenta, Vide ORNO.
Periculum fortunarum & capitis pro amico, Postponere, Non timere. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 4, Periculum fortunarum & capitis sui præ mea salute neglexit.

Negligens, pen. corr. omn. gen. { [illegible] } Qui nihil curat. Cic. 4. Verr. Quoniam pater tam negligens & dissolutus est. Ibidem, 6, Negligentes ac dissoluti si cupiamus esse, qui possumus?
Negligens de alieno: Id est, de aliena pecunia rectè collocanda parum solicitus. Plin. iunior, lib. 4. epist. 13. ad Tacitum, Nam qui fortasse de alieno negligentes, certè de suo diligentes erunt.
Improuidi & negligentes duces Cic. Attic. lib. 7.
Negligens in amicis eligendis. Cic de Amic Et in illis quidem parandis curam adhibere: In amicis eligendis negligentes esse.
Negligens sui. Senec. lib. 1 de Ira.
Socors & negligens ipsius natura tardauit. Cicero de Claris Oratoribus.
Negligentem facere. Terent. And. 2.3, Sed si te æquo animo ferre acceperit, negligentē feceris. Id est effeceris vt ille non curet posthac.
Negligens de alieno. Plin. epist. 78.
Negligens in me. Cic. ad Memmium, lib. 13. 1, Non te in me illiberalem, sed me in se negligentem putabit.
Amicorum, inimicorúmque. Tacit lib. 19.
Negligentior. Catull. in Asinium, epigr 12, Tollis lintea negligentiorum.

Negligentia, negligentiæ { [illegible] } Incuria & indiligentia quod dicitur. Terent. in And 1.1,
Ex Andro commigrauit huc viciniæ,
Inopia & cognatorum negligentia
Coacta.
Negligentia fortunæ. Senec. de Vita beata. Id est contemptus rerum fortuitarum.
Negligentia, pigritia, inertia, &c. quos tutari debent, desertos esse patiuntur. Cic 1 Offic.
Negligentia aliquid faciendi Quintil. lib. 1. cap. 3.
Agrestis & inhumana, Vide INHVMANVS.
Crassa. Vlpian. in l. Nec supina. D. de iur. & fact ignor. Vt neque negligentia crassa, aut nimia securitas satis expedita sit.
Diligens. Cic. in Orat. Illa ipsa contracta & minuta non negligenter tractanda sunt, sed quædam etiam negligentia est diligens.
Dissoluta negligentia prope dolum est. Id est, proximè accedit ad dolum. Vlpian. in l. Si fideiussor. in princip D. Mandati.
Non ingrata. Cic. in Orat. Habet ille tanquam hiatus concursu vocalium molle quiddam, & quod indicet non ingratam negligentiam de re hominis, magis quàm de verbis laborantis.
Summa. Paulus in l Regula. D. de iuris & fact. ignorant.
¶Adducere in, Vide ADDVCO
Contemptum negligentia aliquid. Cic. de Arusp. resp.
Corrumpit animum negligentia, diligētia comparat diuitias. Author ad Heren. lib 4.
Negligentia tua nō feci, Id est quòd te neglig̃. Terent. Phorm. 5.9.
Agrestem & inhumanam fugere. Cic. 1. Offic.
Impediri negligentia. Vide IMPEDIO.
Plecti negligentia tum maximè in amicis & diligendis & colendis. Cic. de Amic.

Neglectus { [illegible] } Participium: vt
Abiectus & neglectus vir. Cic. 3. de Finib.
Capillos neglectos coercebat vitta. Ouid. 2. Metam.
Coma. Ouid. 3 de Arte.
Facies neglecta peribit Ouid. 3. de Arte.
Fides. Ouid. epist. 10.
Forma Ouid 1 de Arte.
Tellus. Stat. 5. Sylu.
Virtus Horat. in Carm seculari.
Relinquere aliquid neglectum. Quintil. lib 1. cap. 1.

Neglectus, huius neglectus { [illegible] } Terent. Heaut. 1. 3, Neutiquam hæc res neglectui est mihi.

Negligenter, Aduerbium { [illegible] } Terent. Heaut. 2 3, -capillus passus, prolixus circum caput Reiectus negligenter pax.
Negligenter & Diligenter, contraria. Cic. pro Rosc. Comœ. Quid est quod negligenter scribamus aduersaria? quid est quod diligenter conficiamus tabulas?
Temere ac fortuito, inconsyderatè negligentérque ne quid agamus. Cic 1. Offic.
Tractanda non negligenter minuta sunt. Cic in Orat.
Negligenter, Per contemptum. Sueton. de Claris gram. Librum etiam cui est titulus Perialogos, edidit, continentem querelas de iniuriis, quas professores negligẽter ab ambitione parentũ acciperent.
Adseruare negligentius aliquid Cic. pro Cecin.

Nego, negas, negare { [illegible] } Nihil aliud est quàm dicere aliquid non esse, & inficias ire. Terent. And. 1. 1,
-ego illud sedulò
Negare factum: ille instat factum.
Nega nega nunc Equiti Romano homini honesto, iudici tuo credi oportere. Cic. pro Rosc. Comœdo, Hoc ex vehementi animi affectu dictum est.
Fateri & Negare, contraria. Cic. de Clar. Orat.
Impune. Ouid 13 Metam.
Obstinatè, Vide OBSTINO.
Manifesta Ouid. epist 4.
Negat tantum, sed quoque. Liu. 3. ab Vrbe, Decemuir alienato ad libidinem animo, negat hesterno tantùm consilio Icilij, violentiáque Virginij, cuius testem populum Romanũ habeat, sed certis quoque indiciis compertum se habere, nocte tota cœtus in vrbe factos esse ad mouendam seditionem.
¶Negare, Facto etiam dicimus, pro Renuere. Terent. And. 1. 3, Sed si tu negaris ducere, ibi culpam in te transferet. Virgil. 10. Æneidos,
Egregij forma: sed queis fortuna negarat
In patriam reditus.
Oranti negauit ista. Stat. 12 Thebaid.
Præcisè alicui. Cic Attico, lib 8.
Ingrata fronte aliquid. Propert. lib. 1. eleg 10.
Accessum, In ACCEDO.
Accessus terre paterna negat. Ouid epist. 10.
Alimenta miseris. Ouid. 5 Trist. eleg. 9.
Cursum alicui Virg. 7 Æneid.
Natura negauit mihi formam Ouid. epist. 15.
Minus negat officium. Ouid. epist 10.
Opem negauit patriæ Ouid. epist 3.
Præmia alicui. Ouid. 7 Metam.
Stimulia negare, Non obedire calcaribus. Lucan. lib. 8. de Pompeio fugiente,
Cornipedem exhaustum cursu, stimulísque negantem
Magnus agens, &c. Hoc est, qui ictus calcaribus non tamen promoueretur.
Veniam. Ouid. 10. Metam.
¶Negare, pro Recusare, cum accusatiuo. Ouid. 2. Fastorum,
Quam, dixit, veniam vos datis, ipsa nego.
¶Negare, pro eo quod barbari dicunt, *Dicere quod non*. Cic. de Amic. Negabat vllam vocem inimiciorem amicitiæ potuisse reperiri, quàm eius qui dixisset, &c. Ibidem, Negant quenquã virum bonum esse, nisi sapientem. Idem 6. Verr. Negent isti onerariam nauem maximam, &c. Sic 4. Acad. Et 5. Verr. Nego quenquã esse vestrum qui sæpe audierit, socios, &c. Idem pro Cluentio, Et iam querimur sæpe hominibus nouis nõ satis magnos in hac ciuitate esse fructus? nego vsquam vnquam fuisse maiores. Budæus.
Negat & Ait, contraria. Terent. Eunucho, 2. 2,
Negat quis, nego: ait, aio.
Negatis esse domi. Martial. lib. 2. 5.
Negatur esse in Tarentino agro picus Martius. Plin lib. 10. cap. 29.

Negatur, Impersonale { [illegible] } Ouid. 2. de Arte, Si tibi per tutum, placitúmque negabitur ire.

Negans, negantis { [illegible] } Particip siue Nomen ex participio. Cic. in Top. Sunt etiam valde cõtraria alia quæ appellantur negantia, ea [illegible] Græci, contraria aientibus: vt Si hoc est, illud non est.

Negantia, negantiæ { [illegible] } pro Negatione. Cic. in Topic. Deinde addunt coniunctionum negantiam, sic, Non & hoc est, & illud.

Negandus, Participium { [illegible] } vt
Auxilium non negandum. Ouid. 15. Metam.

Negatus, pen prod. { [illegible] } Aliud participium; vt,
Via negata. Horat. 3. Carm ode 2.
Cupimus negata. Ouid. 3. Amor. eleg 4. Nitimur in vetitum semper, cupimúsque negata.

Negatio, Verbale { [illegible] } Cic. Quum is qui de omnibus scierit, de Sylla se scire negarit, eandem vim esse negationis huius, quàm si extra coniurationem hunc esse se scire dixisset. Idẽ de Fato, Quid est quod non possit isto modo ex connexo transferri ad coniunctionum negationem?
Negatio, inficiatióque facti. Cic in Partit.

Negabundus, Adiectiuum { [illegible] } Festus, Negabundum pro negante dicere veteres.

Negito, negitas, penult corr. { [illegible] } negitare, Frequentatiuum. Plaut. Merc. 3, Abnuere, negitare adeò me natum suum.
Ne fieri negites quæ dicam, pessertéque, &c. Lucret. lib 4.

Negatiuus, penultima prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod negat.

Negatorius, Adiectiuum, vt Actio negatoria. Vide Confessorius, in CONFITEOR.

Negotium, negotij { [illegible] } Labor, occupatio. Terent in Prolog. Hecyræ. Vt in otio esset potius quàm in negotio. Author ad Herennium libro 1, Etsi negotiis familiaribus impediti. Cic. Cornificio, lib 12. 18, Etsi perturque patiebar animo te à me digredi, tamen eo tempore me consolabar, quòd & in summum otium te ire arbitrabar, & ab impendentibus magnis negotiis discedere.
Plusculum negotij in aliquibus causis est. Cic. 2 de Orat.
Negotij plenus Plaut Pseu 5.
Sed quid negotij, quamobrem succenses mihi? Id est quare, vel quamobrem succenses mihi? Plaut. Capt. 12.
Negotium. Terent in Prolog. Andriæ,
Id sibi negotij credidit solùm dari,
Populo vt placerent, quas fecisset fabulas. Donatus, Negotium modò pro molestia, & cura, non labore.
Rei familiaris negotio, seruorum diligentia cognoscitur. Cic. pro Rosc. Amer.
Atrox Sallust. in Catil. Itaque (quod plerunque in atroci negotio solet) Senatus decreuit, vt darent operam Consules, ne quid Respublica detrimenti caperet.
¶Auratium, Vide AVRVM.
Carbonarium, In CARBO.
Dapaticum, Vide DAPS.
Decisa. Horat 1 epist 7.
Forensia. Quintil. lib 1. cap. 12.
Humana. Iuuen. Satyr. 14
Lautum, Id est egregiũ. Cic. Attic lib. 6. epist. 1, Etenim lautum negotium hoc est egregia mea prouincialis administratio.
Magna negotia magnis adiutoribus egent. Paterculus libro 2. sub finem.
Maturatum, Vide MATVRVS.
Sæuum Horat. 3. Carm. ode 29.
Salsum. Cic. Attic. lib 16, De [illegible] Varronis negotia salsa. Id est, facetè scripsisti de [illegible] Varronis.
Negotia vmbratica, Id est in quibus vigor animi & corporis elanguescit. & quodammodo effœminatur. Gell. lib. 3. cap. 1.
Non sine negotio aliquid facere. Plin. lib. 21. cap. 10.
Nullo negotio, pro Facile. Cic pro Roscio Amer Tu hoc propter multitudinem sicariorũ, nullo negotio facere potuisti. Idem ad Atticum, Iurabat ad summã, quod nullo negotio faceret, amicissimum mihi Cæsarem.
¶Abstinere à, Vide ABSTINEO.
Accersere ad aliquod, In ACCERSO.
Administrare, In ADMINISTRO.
Agitur negotium. Quintil. lib. 3 cap. 5.
Agere negotium suum. Cic 1. Offic.
Agere negotium publicum. Plinius iunior, libro 1. epist. 10. ad Assium.
Negotium attingere. Cic. Fam 13.
Attribuere, In ATTRIBVO
Commentiri, In COMMENTIOR.
Conficere, In CONFICIO.
Conficere aut deponere. Cic. Attic. lib 7.
Paucis verbis negotium conficere. Cic. 2. de Diuinat.
Conferre de negotio. Cic. Fam. 1.
Conflare alicui negotium, Id est molestiam, Vide CONFLO.
Negotium contrahere. Cic. ad Attic. 15.
Aliena negotia curo excussus propriis. Horat 2. Serm. satyr. 3.
Decedere de negotio, Vide DECEDO.
Dedo tibi istuc negotij, Vide DEDO.
Negotium deferre. Cic. ad Attic 1.
Negotia detineri, vel distineri. Cic. ad Heren. lib 4.
Dare negotium, Hoc est committere. Cicero 6. Verr. Et negotium datur Quæstoribus & Ædilibus vt nocte vigilias agerent ad ædes sacras.
Dare alicui de re aliqua. Cic. pro Domo.
Dare & imperare quoddam negotium alicui. Cic. 6. Verr.
Negotium efficere. Cass. Cic Fam 12.
Ex negotiis emergere. Cic. ad Attic. 5.
Exhibere alicui negotium, Id est molestiam. Cic. 1. de Nat. deor.
Negotium expedire. Cic. Fam. 13.
Negotium explicare. Cic. Fam. 13.
Facessere negotium, Exhibere molestiam. Cic. Appio Pulchro, libro 3. 10, Quum est allatum ad nos de temeritate eorum, qui tibi negotium facesserent, &c.
Facere negotium, Idem Quintil lib 5 cap. 12.
Facere negotium, pro Accusare. Vlpian. in l. Qui iudicio De accusat. Quíve ob accusandum negotiúmve faciendum pecuniam accepisse iudicatus erit. Sic legit Budæus. Quædam tamen exemplaria facessere negotium habent.
Negotia fugere. Cic. Fam. 13.
Gerere. Cicero pro Quintio, Eques Romanus locuples, sui negotij bene gerens, Id est cui res prosperè succedunt.
Gliscentibus negotiis. Tacit. lib 12.
Magna, ampla, & expedita negotia habere. Cic. Lentulo, lib. 1. 3.
Permagna negotia habebat Horat. 1. Serm. satyr. 7.
Habere negotium in re aliqua. Cicero Sextio, lib. 5 6, Adhibui diligentiam, quoties Senatus fuit, vt adessem: plurimúmque in eo negotij habui.

Habe tuum negotium: nec quid res mea familiaris postulet, quam ego non curo, sed quid velim, existima. Cic. Attic. lib. 12. Habe tuum negotium, id est, Existima tuum esse negotium: Hæc res tibi curæ sit, item vt si tua res esset. Et lib. 13, Habuit suum negotiū Gallus, vt scribit. Id est, hac de re ita laborauit, vt si res ipsius ageretur: Duxit suum negotium, *Il en a fait son propre faict.*

Negotiis impediri. Cic. ad Attic 2.

Impendere negotium, Vide IMPENDEO.

Negotiis contrahendis implicari, Vide IMPLICO.

Molestis operosisque implicari Cic. 1. de Nat. deor.

Imponere alicui. Cælius Cic. lib. 8. 8.

Influentia, Vide INFLVO.

Insenescere negotiis. Tacit lib. 4.

Insistere negotium aliquod, Vide INSISTO.

Instituere, Vide INSTITVO.

Intendere se alienis. Tacit. lib. 11.

Interesse & præesse certis quibusdam. Cic. Lent. lib 1. 6.

Inuertere, Vide INVERTO.

Legare alicui, Vide LEGO, legas.

Negotium mandare. Cic. Fam. 13.

Mittere in, Vide MITTO.

Non negligere aliquod, Vide NEGLIGO.

Negotium obiicere. Plaut. Curc. 7.

Obire, Vide OBEO.

Negotiis obrui. Cic ad Q Frat. lib 2.

Offerre se alienis, Sine mandato ea subire. Iulianus in l. Si is qui. D. de except. rei iud.

Nullo negotio occisus. Cic. pro Rosc. Amer. Quum pateat huiusce Sext. Roscius, homo tam splendidus & gratiosus, nullo negotio sit occisus.

Tāto negotio, tantis opibus oppidum Pindenissum oppugnabam. Cic. Cælio, lib. 2. 9.

Negotio perficere Cic. Fam. 10.

Negotio præponere. Cic. Fam 13.

Negotia procurare. Cic. Fam. 12. & 13.

Negotium recusare. Cic. Fam. 15.

Nullo negotio recuperari aliquid posse. Asinius Pollio Ciceroni, lib. 10 32.

Remouere se à. Cic. pro Cluen.

Subire Quintil. lib. 4. cap 1.

Est mihi negotium, quod barbari dicunt, *Habeo ad faciendum*. Plaut. Amph. 4. Terent. Adel. 4 5, Mirabar quid hic negotij esset tibi.

Est mihi negotium cum, Cælius ad Ciceronem, lib. 8 8, Vt existimarent homines Pompeio cum Cæsare esse negotium.

Ita negotium est. Plaut. Mil. 9. Id est, Ita oportet, Res ipsa exigit.

Nullum negotium est quin occidam. Plaut. Capt. 10. Hoc est, dubium non est quin, &c.

Negotij nihil est, pro Nihil est quod agam Plaut. Aul. 12. 7.

Negotij nihil est, pro Est facile. Cic. 2. de Finib. Quam scilicet comprimere nihil est negotij.

Magnum negotium est nauigare, atque id mense Quintili. Cicero Attic. lib. 5.

Suscipere, administrare, & conficere negotium. Cicero Bruto, libro 13. 12.

Executionem eius negotij libens suscepit. Tacit. lib 3.

Negotium sustinere Cæcin Fam 6.

Negotia tractare. Cic. Totum hoc negotium ita ages, ita tractes.

Inuisa negotia me trahunt Romam. Horat. 1. epist. 14.

Transigere susceptum. Cic pro Quintio.

Negotium tueri. Cic ad Attic. 8.

Negotia tumere Cic. ad Attic. 14.

Negotia videre, pro Curare. Cicero, Sed valebis, meáque negotia videbis.

¶Negotium, pro [illegible] Quintil. libro 3, cap 5. circa finem, Negotium est congregatio personarum, locorum, tēporum, causarum, modorum, casuum, factorum, instrumentorum, sermonum, scriptorum & non scriptorum. Causam nunc intelligimus [illegible], negotiū [illegible]. Peristasis, Latinè circunstantia dici potest.

Negotiolum, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Cicero ad Qu. frat. lib. 3. 10, Erit nescio quid negotioli.

Negotiosus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Quod est negotiis plenum Sallust. Prudentissimos quisque quasi maximè negotiosus erat.

Negotiosa cogitatio & actio. Cels lib. 4. cap. 24.

Sacri, & Negotiosi dies, opponuntur. Tacit. lib. 13.

Negotiosa & molesta prouincia. Cic. pro Murena, Habuit hic lege Titia prouinciam tacitam & quietam: tu illam, cui quum Quæstores sortiuntur, etiam acclamari solet, Hostiensem non tam gratiosam & illustrem quàm negotiosam & molestam.

Res negotiosa, Difficilis Plaut. Stich 6.

Negotiosum tergum, Cui facessitur negotium. Plaut. Mil. 8.

Negotialis, & hoc negotiale, penult prod. { [illegible] } Ad negotium pertinens. Cic. 1. de Inuent Hæc constitutio quam generalem nominamus, partes nobis videtur duas habere, iuridicialem, & negotialē.

Locus negotialis. Quintilian. libro 3. cap. 6. Idem libro 2. cap. 21, Eique locum in ethice negotialem assignaui, id est [illegible].

Negotior, negotiaris { [illegible] } negotiari, Negotia exercere, & mercaturæ operam dare. Cic. 3. Offic. Quū se Syracusas otiandi (vt ipse dicere solebat) non negotiandi causa contulisset.

Negotiari animas. Plin. lib. 29. cap. 1, Nec dubium est, omnes istos famam nouitate aliqua aucupantes, animas statim nostras negotiari. Id est, lucrum facere in occidendis animabus. De medicis.

Negotiari aliquo genere mercaturæ. Colum. in Præf. lib. 12.

Negotiator, pen. prod. negotiatoris { [illegible] } Qui in aliorum negotiis se exercet. Vnde Labeo in l. Legatis seruis. D. de legat. 3, Negotiatores serui videntur, qui præpositi sunt negotij exercendi

causa: veluti qui ad emendum, aut locandum, aut conducendum præpositi sunt.

Negotiator, Mercator. Cicero 5. Verr. Qui plus existimet apud lectissimos Senatores pecuniam, quàm apud tres negotiatores metum valere.

Improbus negotiator, paulo cupidior publicanus. Cicero Qu. frat. lib 1 1.

Mercis sordidæ Quintil lib. 1. cap. 12.

Mancipiorum Quintil lib. 5 cap. 12.

Negotiatio, pen. corr. { [illegible] } negotiationis, Verbale, Mercaturam significat. Cic. ad Catan. lib. 6. 8, Vt ad reliquas Asiaticæ negotiationis proficiscare.

Neides { [illegible] } Genus quoddam ferarum, quarum magna vis in Samo succreuerat, quū incolis esset inuiso vidua, quarúmque insolerandus audiebatur. velut barritus. Ex Cæl. lib. 12. cap. vlt.

NELEVS { [illegible] } fuit rex in Pylo, teste Homero in 11. Odysseæ: habuit vxorem Chlorim, ex qua genuit Nestorem, qui à poetis Neleides dicitur.

Pascua herbosa Nelei. Ouid. 2 Metam.

Neleus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } vt Pylos Nilea. Ouid. 6. Metam. Et Nelea Pylos, nec adhuc Pytheia Trœzen.

Neleius, pen corr. Aliud adiect. { [illegible] } vt, Arua Neleia. Ouid. epist. 1, Nos Pylon antiqui Neleia Nestoris arua Misimus.

Nelides, nelidæ { [illegible] } Patronymicum à Neleo Pyli rege & patre Nestoris formatum. Ouid. 12 Metam Bis sex Nelidæ fuimus conspecta iuuentus.

NEMAVSVS { [illegible] } Galliæ Narbonensis ciuitas, Arecomiscorum metropolis, & omnium in eo tractu clarissima olim, quatuor enim & viginti vicos eiusdem nationis subditus habuit, virorum fortitudine excellentissimos, vt author est Strabo lib. 4. Volgò *Nimes*.

NEMEA, pen. corr. { [illegible] } Sylua inter Cleonas & Phliuntem, in qua Argiui ob Herculis memoriam (qui leonem ibi occiderat) Nemeæa sacra celebrare consueuerunt. Plin. lib 19. cap. 8 de Appio, Honos ipsi in Achaia, coronare victores sacri certaminis Nemeæ. Hinc omnis regio Nemea dicitur. Virg. 8 Æneidos,

-& vastum Nemeæ sub rupe leonem. Dicitur & Nemee, huius Nemees. Martial lib. 1. 27,

Non Marathon tauium, Nemee frondosa leonem,

Arcas Mænalium non timuisset aprum. Sunt qui penultimam interdum etiam produci putent, citantes anapæsticum dimetrum Senecæ in Hercule OEtheo, Iuga Spartes, Nemeæque fouent.

Nemeorum populorum meminit Liuius 7. belli Pun. & 4. bell. Maced.

Ager formidatus Nemees Stat 3. Sylu. 1.

Frondentis Nemees alumnus. Stat. 1. Sylu. 3. Intelligit Leonem sidus cæleste.

Lucus Nemees. Stat. 3 Sylu. 3.

Nemeæus, Adiectiuum { [illegible] } vt

Arma Nemeæa. Stat. 5. Sylu 2.

Hians Nemeæus leonis. Lucret. lib. 5.

Pestis. Ouid. epist. 9.

Vellus. Ouid 9 Metam.

Nemeæa { [illegible] } Sacra fuerunt Græciæ certamina, Ita appellata à Nemea Peloponnesi sylua, in qua fieri consueuerunt in honorē Herculis, qui in ea sylua leonem fertur occidisse: seu potius in honorem Archemori pueri in ea sylua à serpente occisi. Nemeæorū victores apio coronabantur.

NEMERTES, Nympha marina, dicta quasi incorruptibilis.

NEMESIS, pen. corr. { [illegible] } Nomen cuiusdam deæ, quæ facinorosos & delinquentes punire putabatur, vt ex Catullo & Ausonio licet intelligi Insuper eadem fertur remuneratrix benefactorum, vt est apud Statium libro 13 & Catull. epig. 47. ad Licinium. Hanc quidam Fortunam dixerunt, cui primus Adrastus ea templum ædificauit. Romani quoque huic deæ templa dicauere stulti, qui substantiam aliquam Fortunam putarunt, regnorum atque opum dispensatricem, quæ solius Dei nutu huc atque illuc transferuntur. Ea quoque Rhamnusia dicitur, quòd in Ramnunte Asiæ oppido templum & simulacrum Phidiacum habuerit Ouid. lib. 3 Metamorphoseos,

Dixerat, assensit precibus Rhamnusia iustis.

Nemesin sanè putabant vltricem superborum. Macrob. 1. Saturn. cap. 21. Nemesis contra superbiam colitur. Sunt qui à distributione bonorum malorúmque dictam esse volunt, à verbo [illegible], id est distribuo. Vide diligenter quæ de Nemesi copiosissimè collegit Cælius lib. 11. cap 19.

Nemesis, amica Tibulli, de qua ipse lib. 2. eleg. 3,

Vt mea luxuria Nemesis fluat, vtque per vrbem

Incedat donis conspicienda meis. Martialis lib. 8,

Fama est arguti Nemesis formosa Catulli.

NEMETES, Germaniæ populi Galliæ tractū incolentes, circa Rheni fluuium, vbi hodie est Spira vrbs, inter Argentinam & Moguntiam sita. Meminit horum Cæs. in Comment. bell gall & Plinius libro 4. cap 17.

NEMETOBRIGA { [illegible] } Ptolemæo lib. 2. cap. 6, Hispaniæ Tarraconensis vrbs: vulgò *Valdenebro*.

NEMENSA, Fons est in agro Reatino, vario ortu annonæ mutationem significans Author Plin. lib. 2 cap. 103.

Nemo, neminis, com. g. { [illegible] } Festus, Nemo compositum videtur ex ne & homo, quod firmatur magis, quia in personis semper ponitur, nec pluraliter formari solet: quia intelligitur pro nullo. Terent. Eunuch 3. 5,

-ô festos dies hominis, amice

Salue: nemo est, quem ego magis nunc cuperem videre, quàm te.

Nemo intus est, Vide INTVS.

Nemo adhuc conuenire me voluit, quia fuerim occupatus. Cicero de Senect.

Nemo, Nullius pretij homo. Cicero Attic. lib 7, Sed me mouerat

nemo magis, quàm is quem tu neminem putas.

Nemo homo, pro Nemo omnino. Terent. Eunuch. 3.5, Nunquis hic est? nemo est. nunquis hinc me sequitur? nemo homo est. Cic. ad Marcellum, lib. 15.10, Pater tuus quanti me faciat, sempérque fecerit, esse hominem qui ignorat, arbitror neminem.

Nemo hominum, pro Nemo omnium. Teren. Eunuch. 4.6, Ego formidolosus? nemo est hominum qui viuat, minus.

Nemo omnium. Cic. in Tuscul. Nemo omnium tam sit immanis, cuius mentem non imbuerit deorum opinio.

Omnium hominum neminem facio pluris. Cic. ad Attic. lib 8.

Nemo è nostris. Cic. 1. de Fin. Quod & scripta multa sunt, sic vt plura nemini è nostris.

Nemo ex hoc numero mihi non donatus abibit. Virg. 5. Æneid.

Nemo est quin. Cic pro Font. Nemo est ex tanto numero, quin hunc optimè de prouincia, de imperio, de sociis, & ciuibus meritum esse arbitretur.

Nemo fugam in se conuertitur. Plaut. Amphitryone,
Sed fugam in se nemo tamen conuertitur. Poeticè dictum, pro fugam in se nemo conuersam inclinatámque habet. vt, Nuda genu, & lachrymis oculos suffusa nitentes. Turneb.

Nemo hoc nesciit: nemo tuorum amicorum, nemo abs te interrogatus, nunc se primùm hoc dicet audire. Cic. 5. Verr.

Non nemo, pro Aliqui, vel Nónulli. Cic. pro L. Murena. Nō nemo etiam in illo sacrario Reip. in ipsa tanquam curia non nemo hostis est.

Nemo quisquam. Terent. Hecyra, 1.1.
-nemo illorum quisquam, scio, ad te venit, &c.

Vnus nemo. Author ad Heren. lib 4. Siquis velit artem demonstrare nihil prodesse ad dicendum, non malè vtatur hoc adiumento, quòd vnus omnes artis partes consequi nemo potuerit.

Nemo vnus. Cæsar in Cōment. Ad neminē vnum summa imperij. Liu. ab Vrbe cond. Quia nemo vnus satis dignus regno visus est.

Nemo vnus vir. Liu. ab Vrbe cond. libro 9, Haud dubiè illa ætate, qua nulla virtutum feracior fuit, nemo vnus erat vir, quo magis innixa res Romana staret.

Nemo, pro Vllus. Cicero Dolabellæ, lib. 9.14, Contingit enim tibi, quod haud scio an nemini, vt summa seueritas animaduersionibus non modò non inuidiosa, sed etiam popularis esset.

Nemo diuûm. Virg 9. Æneid. Seruius, Nemo pro nullus posuit: & est Acyrologia. Nam diuûm nemo non possumus dicere: quum propriè nemo sit, nec homo

Nemo non. Cic de Amic. Apertè enim adulantem nemo non videt, nisi qui admodum est excors.

¶Neminis, pro Nullius. Plaut. Captiuis,
Neminis me miseret, nam met miseret neminem. Nonius.

Neminis etiam genitiuo vsus est Cato, inquit Festus, quum dixit, Sunt multi corde, quos miseret neminis.

Nemo non lingua, non manu promptior habetur, pro Nemo aut lingua aut manu Liuius.

Non nemo, Omnes. Plin. lib. 14. cap. 4, Pastinatis de integro vineis, cura Stheneli dum agricolam imitatur, ad vix credibile miraculum perduxit, intra octauum annum c c c c nummûm emptori addicta pendente vindemia. Cucurrítque nō nemo ad spectandas vuarum in iis vineis strues.

Nemo, de fœminis dictum Terent. And. 3.1, Hoc ego scio vnum, neminem peperisse hîc. Plaut. Mercat. 9.

Nemoralis, Nemorensis, Nemorosus, Vide NEMVS.

Nempe { [illegible] } Aduerbium confirmantis. Quod aliquando cum interrogatione ponitur, aliquando sine interrogatione.

Cum interrogatione. vt Plaut. Nempe ergo in somnis? Cicero 5. Tuscul. Nempe negas ad beatè viuendum satis esse virtutem? AT. prorsus nego.

Sine interrogatione. Terent And. 2.3,
Nempe hoc sic esse opinor dicturum patrem,
Ducas volo hodie vxorem. Cic. in Partit. 19, Nempe ea sequûtur quæ ad faciendam fidem pertinent.

Nempe de tuo. Plaut. Trinum. 6.
Bene volo ego illi facere, si tu non abnuis. P. nempe de tuo. L. De meo.

Nempe in foro. Plaut. Asin. 3.
Audin' tu? apud Archibulum ego ero argentarium.
D. Nempe in foro. O. ibi: siquid opus fuerit.

Nempe ad. Terent. Phorm. 5.1, -eo
Recta via equidem illuc. G. nempe ad Pamphilam.

Nempe, Responsio. Terent. And. 5.4, -causa optima est,
Nisi quid pater aliud ait. P. nempe. S. scilicet.

Nempe vt modo Terent. And. 3.5.
At iam expediam. P. expedies? D. certè Pamphile.
P. Nempe vt modo. D. imò melius spero.

Nempe, vim respondendi elegantem habet post nostram ipsorum interrogationem. Cic. 10. Philip. Legiones abducis à Bruto. quas? nempe illas quas ille ab Antonij scelere auertit.

Scimus nempe, hæremus nihilominus. Cic. Att lib. 9, Sed tu omnia qui consilia differebas in id tempus, quum sciremus quæ Brundusij acta essent: scimus nempe: hæremus nihilominus.

Scio iam quid velis, nempe me hinc abire vis. Plaut. Merc. 16. Cic. 4 Philip. A quo defenderit? nempe ab hoste.

Nempe enim Plin iun. libro 3. epist. 16, Arria milites orabat, vt simul imponeretur Nempe enim, inquit, daturi estis Consulari viro seruulos aliquos, &c.

Nemus, nemoris, pen. corr n. g. { [illegible] } Propriè dicitur quod voluptatis causa comparatum est, & plenum amœnitatis. [illegible], pasco, quòd in eo greges atque armenta depasci soleant. Cic. Attic. lib. 15, L. Cæsar, vt veniā ad se rogat, in nemus. Quintil. lib. 10. cap 3, Non audiendi qui credunt aptissima in hoc nemora, syluásque. Festus, Nemora significant syluas amœnas.

Prærupti nemoris dorsum. Horat. 2. Serm. saty. 6.
Recessus nemorum. Lucret. lib. 5.
Saltus. Virg 6. eclog.
Strages Silius lib. 3.
Fortunatorum amœna vireta. Virg 6. Æneid.
Studiosus nemorum. Ouid 7. Metam.
Virgo nemorum custos, Diana. Horat. 3. Carm. ode 22.
¶Alta. Virg 3. Georg.
Arcanum. Valer. 2. Arg.
Ardua. Valer. 1. Argon.
Argutum. Virg. 8. eclog. Id est, garrulum, stridulum. Seruius.
Atrum nemus, Vide ATER.
Atrum horrenti vmbra. Virg 1. Æneid.
Auia. Lucret. lib. 2.
Densum arboribus. Ouid. 6. Fast.
Excelsum. Senec. Troad. 3.3.
Ferrugineum. Stat. 2. Theb. 3.
Fœdum Stat. 4 Sylu. 3.
Frondiferum. Lucret. lib. 2.
Gelidum. Horat. 1. Carm. ode 1.
Nigrum. Virg 3. Georg.
Obscurum. Senec. Thebaid 1.
Odoratum lauri. Virg 6 Æneid.
Opacum. Vide OPACVS.
Seclusum in valle reducta. Virg. 6. Æneid.
Sublime Lucan. lib. 3.
Vacuum Horat. 3 Carm. ode 25.
Vetustum Iuuen. Saty 15.
Vmbriferum. Virg 6. Æneid.
Vmbrosum Ouid. 7. Metam.
¶Accubat nemus sacra vmbra. Virg. Georg. lib. 3.
-aut sicubi nigrum
Ilicibus crebris sacra nemus accubat vmbra. Accubare nemus sacra dixit vmbra, quū vmbra potius sacra accubet in nemore, ac sub arboribus iaceat, vt & antè loquutus est,
Speluncasque tegunt, & saxea procubet vmbra. Turneb.

¶ Nemus quod nulla ceciderat ætas. Ouid. 2. Metam.
Nemora & syluæ multos commouent. Cic. 1. de Diuin.
Congesto nemore aceruans aggerem. Senec. Herc. fur. 13.
Succisum curuare. Lucan. lib. 4
Ignaua caedit. Virg. 2. Georg.
Grauescit fœtu. Virg. 2. Georg.
Insonuit vento Ouid. 2. Fast.
Totum inuoluit flammis. Virg 2. Georg.
Peragrare. Cic. de Arusp. resp.
Flamma peredit. Stat. 6. Thebaid.
Plangunt ingenti vento. Virg 1 Georg.
Vernat nemus. Senec. Herc. OEt. 4.
Violare securi. Ouid 8 Metam.
Omne nemus virebit. Virg. 7. eclog.

Nemus, Romani appellabant in Aricino agro locum Dianæ sacrū. Author Strabo. Proinde quod lib 6. epist. ad Attic. scribitur, Putat enim suos nummos vos comedisse, Cæsarem in merito reædificando diligentiorem fore: reponendum est, in nemore ædificando, vel in Nemorensi ædificando, præsertim quum constet illic Cæsarem sumptuosissimè villam ædificasse: qua de re ita scribit Tranquillus, Villam in Nemorensi à fundamento inchoatam, magnóque sumptu absolutam, quia non tota ad animum ei respondebat, totam diruisse, quanquam inopem adhuc & obæratum. Monuit Turnebus.

Nemorosus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } vt Nemorosus collis. Plin epist 8. lib. 8, Modicus collis adsurgit, antiqua cupressu nemorosus & opacus. Id est, plenus vel abundans cupresso.
Iuga. Iuuen. Satyr. 3.
Lotus. Ouid. epist. 15.
Montes. Ouid. 3. de Arte.
Syluæ. Ouid 10. Metam.
Zacynthos. Virg. 3. Æneid.

Nemoralis, & hoc nemorale, pen. prod. { [illegible] } Quod ad nemus pertinet. Martial. lib. 13 19,
Mittit præcipuos nemoralis Aricia porcos. Hoc est, quæ circum ipsa est nemora, vel quæ nemoribus circumsepta est.
Antrum nemorale, Id est nemoribus tectum. Ouid. 3. Metam.
Sedes. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.
Stagnum nemorale, Inter nemora positum. Ouid. 14. Metam.
Templum Dianæ Ouid. 1 de Arte.
Vmbræ Ouid. 3. Amor. eleg. 1.

Nemorensis, & hoc nemorense, Idem { [illegible] } vt Nemorense mel. Colum. libro 9 cap. 4, Sed ex omnibus deterrimæ notæ mel habetur nemorense, quod ex spartio atque arbuto prouenit.

Nemorensis rex, Qui Dianæ Aricinæ sacrificiis præerat. Suet. in Caligula, cap 35.

Nemoriuagus, pen. corr. Adiectinum { [illegible] } vt Aper nemoriuagus. Catul. de Berecynthia, epigr. 58.

Nemut, vt ait Festus, verbum antiquum, significat Nisi, etiam, vel nēpe.

Nenum, pro Non, antiquum. Lucilius lib. 30,
Sed tamen hoc dicas quid est, nenum molestum est. Varr. epist. ad Fusium, Si hodie nenum venis, cras quidem si veneris, dies est natalis fortis Fortunæ. Sipontinus Nenon legit.
Nenu potest. Lucret. lib 3,
At contra Lapidum coniectum, spiclorúmque Nenu potest.
Nenu queunt rapidi contrá constare leones. Lucret. lib. 4.

Neo, nes, neui, netum { [illegible] } nere, Filum torquere, quod proprium mulierum est. Iustinus libro 1, Inuenit eum inter scortorum greges purpuram colo nentem Plin. lib 33. cap. 3, Supérque omnia netur ac texitur lanæ modo, & sine lana.
Lanas nere. Ouid. epist. 24.
Deæ nerunt fortia fila. Ouid. 3. de Ponto eleg 9.
Assiduo durum pollice nebat opus. Ouid. de Medicamine facial.

Stamina

Stamina neuit. Ouid. 5. Fast.

Parcæ nentes fatalia stamina. Tibul. lib 1. eleg. 7.

Domum quod nostræ nentere manus. Silius lib. 7.

Neo, nea, tertiæ coniugationis, Idem. Tibullus lib. 3, eleg. 3. ad finem,

Aut si fata negant reditum, tristésque sorores

Stamina quæ ducunt, quæque futura neunt.

Netus, Participium vt Lana neta. Vlpian. in l. Si cui lana. D. de legat. 3.

NEOBOLA, pen prod. { [illegible] } Lycambis filia, quæ quòd Archilocho poetę promissa negaretur, Iambis insectari cœpit Lycambem Archilochus. Vide ARCHILOCHVS.

Neobole, pen. etiam prod. Hebri adolescẽtis Liparei amore capta, ad quam scribit Horatius 3. Carm. ode 12, Studium aufert Neobole Liparei nitor Hebri. Dicitur à [illegible] nouus, & [illegible] gleba.

NEOCAESARIA, æ { [illegible] } Vrbs Cappadociæ, quã Lycus amnis præterfluit. Author Plin lib 6 cap 3.

NEOCLES, pen. corr. Philosophus Atheniensis, frater Epicuri, scripsit de secta sua. Diogenes Laertius. Neoclem Cic. lib. 1. de Natur. deor. facit Epicuri patrem.

Neocorus, neocori, pen. corr. { [illegible] } Latinè Æditimus. Firmicus libro 3. cap. 7, Erunt etiam ipsi prophetæ, neocori, aut præpositi templis ac religionibus. Idem lib. 4 cap. 7, Luna facit neocoros, aut prophetas, vel sacerdotum principes.

NEODVNVM, pen prod. { [illegible] } Ptolemæo libro 2. cap 8, Galliæ Lugdunensis ciuitas, vulgò *Lenondel*. Scribitur & Nœodunum.

Neomenia, neomeniæ, Nouilunium.

Neophytus, pen. corr. Nouellus, quasi [illegible], id est nouum germen. In sacris literis dicitus qui nuper ad fidẽ accessit, quasi nuper institus.

Neoptolemus, pen. corr. { [illegible] } Nouus miles. Virgil. 2. Æneid. Pelidésque neoptolemus, primúsque Machaon. Vbi Seruius, Neoptolemus, qui ad bellum ductus est puer.

NEOPTOLEMVS { [illegible] } filius fuit Pyrrhi, ex Deidamia, alio nomine Pyrrhos, à qualitate capillorum dictus, vt est author Seruius.

Furens cęde. Virg. 2. Æneid. De hoc Cic. de Amicit. Neoptolemus Troiam capere potuisset, si Lycomedem, apud quem erat educatus, multis cum lachrymis iter suum impedientem audire voluisset.

NEORIS, Iberiæ oppidum insigne, iuxta Harmastim fluuium. Author Plin lib. 6 cap. 10.

Neotericus. Recentior: [illegible] recentiorem dicunt Græci.

NEOTICHITAS { [illegible] } Æolidis populi sunt, quorum vrbs [illegible], hoc est noua mœnia, commemoratur à Stephano.

Nepa, nepæ: vel Nepes nepis, more Græco { [illegible] } scorpium significat. Cicero 5. de Finib. Serpere anguiculos, nare anaticulas, euolare merulas, cornibus vti videamus boues, nepas aculeis, suam denique cuique naturam esse ad viuendum ducem. Festus, Nepa Afrorum lingua, sidus quod Cancer appellatur, vel vt quidam volunt, Scorpius. Plau. Casin. 10. 7,

Recessim cedam ad parietem, imitabor nepam,

Captandus est horum clanculum sermo mihi. Colum. libro 11. cap. 2, Idibus Martij Nepa incipit occidere: significat tempestates. Cic. 3. de Nat deor. Et in Arato,

Quare quum magnis sese Nepa lucibus effert.

Nepenthes, n. g. { [illegible] } Herba est Plin lib. 25. cap 2, de Homero loquens, Herbas certè Ægyptias à regis vxore traditas suæ Helenæ plurimas narrat, ac nobile illud nepenthes, obliuionem tristitiæ, veniámque afferens, & ab Helena vtique omnibus mortalibus propinandum. Hactenus ille. Vnde pharmacum illud quod Helena Telemacho confecit, Odysseæ 4. Homerus appellat [illegible], quasi [illegible]. Quidam eandem cum buglossa suspicantur, propterea quòd vino iniecta hilaritatem inducit, teste Galeno. Cui subscribit Plin. lib. 25. cap. 8. Nomen habet à [illegible] priuatoria particula, & [illegible] luctus. Idem Plin. lib 21. cap 21 de helenio herba, Attribuunt & hilaritatis effectum eidem potæ in vino, eúmque quem habuerit nepenthes illud prædicatum à Homero, quòd tristitia omnis aboleatur. Vide diligenter Macrobium lib 7. Saturn. cap. 1. Budæum in posterioribus annotationibus Cælium lib. 19. cap 3. & lib. 26. cap. 15.

Nepeta, pen. corr. siue Nepita { [illegible] } Herba quæ *pulegium agreste* vulgo dicitur. Colum. libro 5. cap. 7, At si molesta pituita est, cunilæ bubulæ, vel nepetæ syluestris surculi lana inuoluti naribus inseruntur. Plin lib 20. cap. 14, Item pulegio est nepetæque societas. Nonnulli existimauerunt eam esse herbam quam Dioscorides vocat galiopsim, quum tamen non sit. Quin potius est ex Dioscoride tertia calaminthes species.

NEPETA [illegible] } Tuscorum vrbs Ptolemæo lib. 3 cap. 1. hodie Nepa.

Nephalia, nephaliorum { [illegible] } Festa erant in quibus non vinum, sed aqua mulsa libabatur, & sobriorum festiuitates erant.

¶Nephalia, ligna vocabãtur, quæ viriginea nõ forent, nec ficulna, aut myrtea. Illa enim œnispa dicuntur, aut œnosponda, vt quæ vrerentur, vbi non vinum, sed aqua prolibaretur. Tradit Philocorus thymi lignum propriè nephalium vocari, quo vsi primùm in sacris ignu factis veteres feruntur Vide Cæl. lib 7. cap. 16.

NEPHELE, huius Nepheles, pen. corr. { [illegible] } Vxor Athamãtis, & matris Phryxi & Helles. vnde Ouid. Helles Nephelcidos dixit. [illegible] interpretatur nubes, nebula, aer densus. [illegible] nubecula.

Nephelæus, Adiect. { [illegible] } vt Pecus Nephelæum, Aries qui Phryxum & Hellen per mare vexit. Valer. 1. Argon.

Nephritis, pen corr. nephritidis, f. g. Renum morbus dicitur, sæpe lapide magnitudinis visendæ, vel in renum altero, vel in vreteris intro impactóque, à quo prouenit colico haud absimilis dolor. Sic [illegible] lib. 4. cap 20.

Nepita, Vide supra NEPETA.

Nepos, nepotis, pen. prod. m gen. { [illegible] } Qui ex filio filiáve natus est, quòd natus sit pòst patri, quam filius, vt ait Festus. Cic. 7. Verr. Cum inter huiusmodi mulieres prætextatum tuum filium, nepotem meum collocauisti.

Ex filia nepos. Cic. de Clar. Orat.

Ex filio nepos. Scæuol. in l. Titia. D. de inoffic. test.

Nepos & Auus, correlatiua. Cic. pro Deiot. Qui nepos auum in discrimen capitis adduxerit.

Patruus. Virg. 2. Æneid.

Sororis nepos, hoc est Nepos ex sorore. Tacitus lib. 3.

Nepos, inquit Nonius, dici & fœmina potest, Ennio authore, quæ nunc neptis dicitur, Iliada nepos quas ærumnas tetulisti.

¶Nepotes, posteri etiam vocantur. Virgil 6 Æneid. Fortè recensebat numerum, charósque nepotes. Id est, posteros ac descendentes.

¶Nepotes { [illegible] } appellantur consumptores, à scorpione siue nepa, quæ (vt ait Plinius lib. 11. cap. 25.) deuorat omnes fœtus suos, vno solum saluo. Siue dicuntur luxuriosæ vitæ homines, quod non alirer iis rei suæ familiaris cura sit, quàm iis quibus pater & auus viuũt. Paulus in Epitome Festi. Horat. 2. Serm. satyr. 3, Vincit enim stultos ratio insaniæ nepotes. Cic. pro Quintio. Quis tam perditus ac profusus nepos, non adesa iam, sed abundanti pecunia sic dissolutus fuisset, vt fuit Sext. Næuius?

Nepos in patrimonio suo. Cic. 1. pro Lege agr. Videte nunc proximo capite, vt impurus heluo turbet Remp. vt à maioribus nostris relictas disperdat & dissipet: vt sit non minus in Pop. Rom. patrimonio nepos, quàm in suo. Ibidem. Vt in rebus suis, ita in Rep. luxuriosus nepos, qui, &c.

¶Nepos aliquãdo cognomen cõtumeliæ fuit à prodigalitate, vt de Q. Metello collega P. Lentuli cos. scribit Valerius. vnde lusit Cicero ad Attic. Sumptu iam Nepos euasit Scaptius. Patrem tamen Metelli, eum qui cum T. Didio cos. fuit, Q. Metellum Nepotem vocant etiam Capitolini scriptores. Nepotem autem eum dictum, quasi Q. Metelli Macedonici nepotem, significat in Cornelianam Pædianus. Ex Sigonio.

¶Nepotes, in vite. Colum. libro 4. cap 6, Idem tamen sarmentum, quod in maceriam summittimus, ab imo vsque in tres pedes, & semissem pampinabimus, & omnes eius intra id spatium nepotes enatos decerpemus. Ibidem, cap. 14, Iam verò ipsos palmites, quos vindemiæ præparamus, clauiculis ac nepotibus liberandos magnopere censeo. Virgilius 2. Georgic.

¶Nepos. Colum. lib. 6. cap 37, Eiusmodi admissarius onager nepotibus magis, quàm filiis vtilior. De genere mularum.

Neptis, huius neptis { [illegible] } Cic de Claris Orat. Ergo illam patris elegantia tinctam vidimus: & filias eius Mutias ambas quarum sermo mihi fuit notus: & neptes Licinias. Plin. lib 7 cap. 45.

Arbitrium neptis habebat anus. Ouid. epist 8.

Nepotulus, nepotuli, penul. corr. Diminutiuum { [illegible] } Plaut. Milit. 12,

Te saluum hinc mittimus ire Venetium nepotulum.

Nepotinus, pen prod Adiectiuum { [illegible] } Sueton. in Caligula, cap. 37, Nepotinis sumptibus omnium prodigiorum ingenia superauit. Hoc est, luxuriosis & immodicis impensarum profusionibus. Sunt qui non legant nepotinis, sed nepotatus, casu genitiuo.

Nepotor, pen prod. nepotaris { [illegible] } nepotari, Luxuriosè & prodigè viuere. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 15, Veto liberalitatem nepotari. Id est beneficium non dandum est ei qui nequiter profusurus sit. Tertull in Apologetico, Aristippus in purpura sub magna grauitatis superficie nepotatur.

Nepotalis, & hoc nepotale, pen prod vt Luxus nepotalis, Id est immodica profusio victus & prodigentia. Nepos enim, prodigus dicitur. Apuleius lib. 2. Asini aurei, paulo post principium.

Nepotatus, huius nepotatus, pen prod. { [illegible] } Verbale, de quo Afranius, Scurrilitate ac nepotatu nobilis. Plin. lib. 14. cap. 4. ad finẽ, Raró quippe adhuc fuere, nec nisi in nepotatu, singulis testis millia nummûm.

NEPTVNVS, pen. prod. { [illegible] } Saturni & Opis filius, maris deus: dictus est à nando, mutatis literis primis, vt ait Cicero 2. de Nat. deor. Vel vt Varroni placet, lib. 4. de Ling. Latina, quòd vt cælum nubes, ita mare terras obnubat, à nuptu, id est opertione.

Corpus acerbum Neptuni. Lucret. lib. 2. Id est mare acerbum.

Credere se Neptuno, Vide CREDO.

Neptunus Ægæus. Virg. lib. 3. Æneidos,

Nereidum matri, & Neptuno Ægæo. Ægæus autem appellatur, inquit Turnebus, quòd magna veneratione Ægis, quod oppidum est Eubœæ, coleretur. Eius rei locuples testis est Homerus, qui scribit Iliad. v. de Neptuno,

Vterque Neptunus. Catull. de Sirmione,

Quascunque in liquentibus stagnis

Marique salso fert vterque Neptunus. Quæsitum qui sit vterque Neptunus: ac probabilis eorum esse videtur sententia, qui mare superum & inferum, quibus Italia cingitur, interpretantur. Verius tamen fortasse videri potest, quum significet Neptunus eam vim, quæ humori præest, vt vtrunque Neptunum intelligamus & eum qui dulcibus, & eum qui salsis aquis imperat. Sic enim Sirmio insulis & peninsulis omnibus maris, & fluminũ, & lacuum anteponitur. Huic expositioni fauent Catulli verba, qui & liquentium stagnorum, & maris mentionem facit. Ex Turneb.

Neptunius, pen. corr. { [illegible] } Adiectiuum possessiuum: vt Neptunia regna.

Arua. Virg. 8. Æneid. Hoc est mare.

Dux. Horat. Epod. 9. Hoc est marinus imperator. Sextũ Pompeiũ intelligit Pompeij magni filium.

Heros. Ouid. 9. Metam. Intelligit Theseum.

Lacunæ. Author ad Heren. lib. 4, Qui perduellionibus venditat patriam, non satis supplicij dederit, si præceps in Neptunias depulsus erit lacunas.

Mœnia Propert. lib. 3. eleg. 9.

Pergama. Ouid. epist. 3. à Neptuno & Apolline ædificata.

Pistrin. Cic. in Arato.
Prata Neptunia secare. Cic. in Arato,
Non aliæ naues vt in alto pondere proras
Ante solent rostro Neptunia prata secantes, &c.
Proles Neptunia, Messapus. Virg 9 Æneid.
Troia. Virg. 2. Æneid. Cuius muri à Neptuno & Apolline constructi sunt.

Neptunine, huius Neptunines, pen. prod. {Νεπτουνίνη} Patronymicum fœm. Catull. Argon. epigr. 59,
Téne Tathys genuit pulcherrima Neptunine? Turnebus aliter, & sic legit,
Téne Tethys tenuit pulcherrima Neptunine? Neptuninámque putat hic vocari eũ, qui ex elemento Neptuni, & nepotibus vxorem petat, & Neptunum genere contingat. Itaque vocandi sensu de Peleo interpretandum, aut Neptunina legẽdum. Et hæc germana lectio est.

Neptunalia, Neptunaliorum {Ποσειδώνια} Neptuni sacra, quæ & Salatia à Salo dicuntur.

Nequa. Aduerbium {μήπη} Ne per aliquem locum. Aut Nequa, nomen, id est ne aliqua Virgilius 6. Æneid. Cic. 1. Verr. Tamen nequa deductio fieret, magna ex parte tua potestas erat.

Nequalia, Sunt detrimenta, ait Festus.

Nequam {ὁ ἀνάξιος, μοχθηρός} Nomen indeclinabile, quod apud veteres significat hominem nullius pretij, quód ne tãti quidem sit, quàm quod habetur minimi: vt ait Festus. Varro Nequã ex ne & quicquã media syllaba attrita compositum ostendit in libro de Lingua Latina, 9. Quidam à nequeo, quód nihil queat, nullíque rei sit aptus Vide Gellium lib. 7. cap 11, Caper docet nequam significare non malum, sed inutile. Plaut. Mostel. 3, Atque vbi illó immigrat nequã homo, indiligẽs, cum pigra familia, &c. Et Cas. 5, Potius quàm illi seruo nequã armigero, nihili atque improbo. Cic. 2 Philipp. O hominem nequam: quid enim aliud dicam? magis propriè nihil possum dicere. Charisius lib. 1, Communia trium generum in a vnum venit Nequa: idem & singulari & plurali numero monoptoton est, propter quod multum errant qui dicunt adiecta m litera, Nequam hominis propositum habet. Hæc Charisius.

Frugi & Nequam, contraria. Cic. 2. de Orat. Iisdem verbis & laudare frugi seruum possumus, & si est nequam, iocari.

Nequam & cessator Dauus. Horat 2. Serm. saty 7.

Nequam atque improbus homo. Cic pro Cælio.

Homo ingeniosissimè nequam Paterculus lib 2, C. Curio aloquẽs, sed a, homo ingeniosissimè nequam, & facundus malo publico Aliquanto pòst, M. Cælius, vir eloquio animóque Curioni simillimus, sed in vtroque perfectior, nec minus ingeniosè nequam.

Nequam, pro Inconsideratus. Cic. Attic. lib. 6. epist. 2, Peloponnesias ciuitates omnes maritimas esse, hominis nõ nequam, sed etiam tuo iudicio probati, Dicæarchi tabulis credidi. Nequã, Id est inconsiderati, indiligentis, qui temerè scriberet quicquid in buccam.

Nequior, nequissimus. Cic. ad Attic lib 9. Nunquam vidi hominẽ nequiorem. Idem 2 Philip. Non cum vno gladiatore nequissimo de Repu. grauiter querens. Horat. 3. Carm. ode 6,
Ætas parentum peior auis, tulit Nos nequiores.

Perditus, multóque nequior homo. Cic. Cassio, lib. 12. 2,

Nequior aut turpior nihil est effœminato viro. Cic. 3. Tuscul.

Homo omnium nequissimus. Cic. Bruto, lib. 11. 21.

Aurum nequam. Festus. Nequam aurum est auris, quod vis vehementius amouat. hoc versu Lucilij significare ait Asinius Capito, nequam esse aurum, quód aures lædat, vel pondere maurum, quó mollissima pars inciditur. Val ax auru intelligi pecuniæ cupiditatem, cuius respectu & nimia cupiditate homines ad peccandum adducũtur.

Liber nequam. Ouid 2. Trist.

Nequam vitis, Inutilis. Colomella lib. 3. cap. 10. ad finem.

¶ Nequam, pro Nequiter. Plautus Pœnul. 3,
-locum sibi velle liberum præberier,
Vbi nequam faciat clam.

Nequiter, pen. corr. nequius, nequissimè, Aduerbium {μοχθηρῶς.} Cic. 3. Tuscul. A me quidem paulo ante appellata frugalitas, quæ te turpiter & nequiter facere nihil patiatur. Plin. lib 12 cap. 25, Nequissimè autem gummi, quoniam ipsum quoque inhærescit. Cic. 2. de Fin. Quia quod bene, id rectè, frugaliter, honestè: ille porrò malè, prauè, nequiter, turpiter cœnabat.

Nequitia, nequitiæ {μοχθηρία, πονηρία} Lasciuia & libidinosa illecebra. Cic Attic. lib. 1. 11, Nam planè ita putauerunt, quum religio, quum pudicitia, quum iudiciorum fides, quum Senatus authoritas concidisset, fore vt aperiè victrix nequitia ac libido pœnas ab optimo quoque peteret sui doloris.

Poeta suæ nequitiæ. Ouid. 2. Amor. eleg 1.

Nequitia, inquit Donatus, propriè libidinosa inertia dicta est, quód nihil queat, nullíque rei apta sit.

Natiuæ mala nequitiæ. Iuuen Satyr 14,

Officina nequitiæ, & diuersorium flagitiorum omnium domus eius. Cic pro Rosc. Amer.

Semina nequitiæ languidiora. Ouid. 3 Amor. eleg. 4.

Nequitia, vt ait Gellius lib. 7. cap. 11, est luxus vitæ prodigus atque effusus. Ouid. 1. Fast. Nequitia est quæ te non sinit esse senem. Terentius Heaut. 3 1,
Quãtam fenestram ad nequitiam patefeceris.

Modus nequitiæ. Senec. Agamem. 4.

Frugalitati contrarium vitium Nequitia dicitur. Cic. 3. Tuscul. Frugalitas, vt opinor, à fruge, qua nihil melius è terra: nequitia ab eo, etsi hoc erit fortassis durius, sed tentemus, & lusisse putemur, si nihil sit, ab eo quód nequicquam est in tali homine, ex quo idem nihili dicitur.

¶ Nequitia, pro Intemperantia quadam, & libidine rerum Venerearum. Horat 3. Carm. ode 15,
Tandem nequitiæ fige modum tuæ. Et Satyr. 3. lib. 2,
-par nobile fratrum
Nequitia, & nugis prauorum & amore gemellum.

Luxuria & nequitia. Cic. 7. Verr. Cleomenes autem qui alterum se Verrem cum luxuria atque nequitia, tum etiam imperio putaret.

Nequitia & inertia. Cic. 1. in Catil Sed iam meipsum inertiæ nequitiæque condemno. Ibidem, Non est vehementius seueritatis ac fortitudinis inuidia, quàm inertiæ ac nequitiæ pertimescenda. Hic nequitia dissolutam incuriam significat.

Malitia & nequitia. Author ad Heren. lib. 3.

Perdita. Vide PERDITVS.

Perdita nequitia & summa egestate vir. Cic pro Cluent.

Singulari nequitia præditus homo. Cic. 5. de Fin.

Inuoluta argumenta, Vide INVOLVO.

Abducere aliquem ad. Vide ABDVCO.

Adducere ad, Vide ADDVCO.

Aceti enim nequitiæ inest virtus, magnos ad vsus Plin. lib. 14. cap. 20 Hoc est, acrimoniæ, & substantiæ quæ ex vino ita degenerauit.

Nequitia est scelere. Locus est Ciceronis in 5 Philip. Ænigmatis autem inuolutum & implicatum continere sensum videtur, hancque complecti sententiam, Rectè facere scelera, nequitia est. vt quũ quis per scelus partas opes, nequiter profuséque dispердit, rectè facere videtur. Sic exponit Turnebus, sed ita vt addubitet, quód nõ satis incolumem eius loci integritatẽ esse credat. Et Muretus quoque paruam quandam in libris vetustis ibi patère lacunam affirmat.

¶ Nequitia, pro Malitia & fraude. Vlpian. in l. Quum autẽ §. Capitalem. D. de Ædil. edict. Capitalẽ fraudem admisisse accipimus dolo malo, & per nequitiam.

Nequities nequitiei, Idem {πονηρία.} Horat. 2. Serm saty. 2,
Illum aut nequities, aut vafri inscitia iuris,
Postremum expellet certè viuacior hæres. Id est, mollities, luxuries.

Nequando, Aduerbium {μήποτε} Ne vllo tempore. Cicero de Amic. Illud potius præcipiendum fuit, vt eam diligentiam adhiberemus in amicitiis comparandis, vt nequando amare inciperemus eum, quem aliquando odisse possemus. Idem ad Atticum, lib. 10, Tu tamen eas epistolas, quibus asperius de eo scripsi, aliquando concerpito, nequando quidem mãnet: ego item tuas.

Nequaquam, pen. prod. {οὐδαμῶς} Aduerb. negandi Cic. 6. Verr. Iste ait, se velle illud etiã atque etiã considerare, nequaquã se esse satiatũ.

Nequaquam tantum ioter eos interesset. Cic. 1. de Inuent.

Nequaquam satis in re vna consumere curã. Horat. 2. Serm. sat. 4.

Neque {μήτε, οὐδέ, οὔτε} Disiunctiua coniunctio. Terent. Eunuch 2. 3,
-occidi: Neque virgo est vsquam, neque ego qui illam è conspectu amisi meo

Nullæ enim lites, neque controuersiæ sunt, quæ, &c. Cic. 1. de Orat.

Nequa, sæpius repertum. Cic 1. Offic. Nulla enim vitæ pars neque publicis, neque priuatis, neque forẽsibus, neque domesticis in rebus neque si tecum agas quid, neque si cum altero contrahas, vacare officio potest.

Nequa enim sunt isti audiendi, qui virtutem duram & quasi ferream esse quandam volunt Cic. de Amic.

Neque, &. Terent. Eunuch. 1. 1, -si sapis,
Neque præterquam quas ipse amor molestias
Habet, addas: & illas quas habet, rectè feras.

Neque, sequente ETIAM. Liu 6 bel Pun M. Sextilius Fregellanus respondit, &c. ad id sibi neque opes deesse, animum etiam superesse.

Neque sine. Terent. And. 1. 2, At nunc faciet: neque, vt opinor, sine tuo magno malo.

Neque haud. Teren. And 1 2,
Ne temere facias: neque tu haud dicas tibi non prædictum, caue.

Neque id quidem. Cic. de Amic. Quare sibi habeant sapientiæ nomen & inuidiosum & obscurum: concedántque vt hi boni viri fuerint. neque id quidem facient: negabunt id nisi sapienti posse concedi. In veteri codice legitur, ne id quidem.

Neque dum, pro Necdum, id est Et nondum. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 24, Sed eius rei maturitas neque dũ venit, & tamẽ iã appropinquat.

Neque verò me Lacedæmonij aut Athenienses magis mouerint, quàm Pop Romanus. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Neque quicquam quàm, pro Tantum. Suet. in Claudio Cæsare, cap. 10, Hinc ad alios commilitones fluctuantes, neque quicquam adhuc quam frementes perduxit.

Neque secius eo, pro Nihilo minus. Suet. in Domitiano, cap. 12, Sed quum obnoxium se barbaris per hoc animaduerteret, neque secius eo in explicandis oneribus omnibus hæreret.

Neque nihil. Cic pro Rosc. Comœdo, Ad arbitriũ hoc animo adimus, vt neque nihil, neque tantò quantũ postulabimus cõsequamur.

Neque non. Varro de Re rust. Neque non etiam quædam assumenda in villam.

Neque si non. Varr de Ling. Latin lib 6, Neque si non norim radices arboris, non possem dicere pirum esse ex ramo, &c.

Neque opinato se ostendere. Cic. 2. Philipp. Ergo vt te catamitum neque opinato quum ostendisses, præter spem mulier aspiceret.

Neque ne, pro simplici negatione Liu. 5. Decad. lib. 4, Neque enim ne his enunciationem aperuerat suam.

Nequeo, nequis, nequiui, nequitum, pen. corr. {ἀδυνατέω, οὐ δύναμαι} nequire, Non ire interpretatur Festus. Significat autem nõ posse. Cic. de Amic. Cuius autem aures clausæ veritati sunt, vt ab amico verum audire nequeant, huius salus desperãda est. Liuius, Signum omnium mollientes signifero nequiui conuelli.

Dormire nequeo. Horat. 2. Serm. saty 1.

Nequeo quin. Plaut. Milit. 20, -heu mihi, nequeo quin fleam.
Quum abs te abeam

Nequiui. Virgil. 6. Æneid.

Nequij Horat 1 Serm. saty 5, -putásne,
perduci poterit, tam frugi, támque pudica,
Quam nequiere proci recto depellere cursu?

¶ Nequibo Futurum antiquum Lucret lib. 1, -concedere porrò
Quó poterunt vndæ, quum pisces ire nequibunt.

Nequitum, pen. corr. { [illegible] } & Nequitur, pen. prod. pro Nō posse dixerunt veteres. Pacuuius, Sed quum contendi nequitum, vt clàm intendenda est plaga. Plaut. in Satyrione, Retrahi nequitur quoquò progressa est semel. Et Cato Originū lib. 1. Id nequitū exaugurari.

Nequicquam, Aduerbiū { [illegible] } id est Frustra. Terēt. Heaut. 2.3, Age modo, hodie sero ac nequicquam voles. Liuius 1. ab Vrbe, Vtrinque iniuriæ factæ, ac res nequicquam erant repetitæ. Cic. 3. Offic. Ex quo Ennius, nequicquam sapere sapiētem qui ipse sibi prodesse non quiret.

Talia nequicquam questor. Ouid. 13. Metam.

Heu tantis nequicquam erepte periclis. Virg. 3. Æneid.

¶Nequicquam, pro Non quicquam, vt veteres Ne vis, pro Non vis dicebant. Cic. 1. Tuscul. Secernere autem à corpore animum, nequicquam aliud est quàm emori discere.

¶Nequicquam, Non. Virgil. 1 Georgicorum,

Nequicquam pinguis paleæ teret area culmos. Horat. 1. epist. 3.7,

-un malè sarta

Gratia nequicquam coit, & rescinditur. Porphyr. Nequicquam, pro Non: vt Virg. 2. Æneidos,

-telúmque imbelle sine ictu

Coniecit, rauco quod protinus ære repulsum,

Et summo clypei nequicquam vmbone pependit. Seruius, Nequicquam. Non. Persius satyr. 2.6,

Nequicquam fundo suspirat nummus in imo.

Nequinno, nequinas, nequinare, Modo lasciuire, modò negare significat. Sipontinus.

NEQVINVM, Vmbriæ oppidū, teste Plin. lib. 3. cap. 14. quod nunc Narnia dicitur, ob incolarum libidinosam inertiam. A quo Nequinates, qui nunc Narnienses. Vulgò *Narni*.

Nequinunt, pro Nequeunt, id est Non possunt: vt, Soliunt, Ferinūt, pro solent & ferunt, dicebant antiqui. Liu. in Odyssea, Partim erant, neque nunc nequinunt Græciam redire. Festus.

Nequis, nequa, nequod vel nequid { [illegible] } Ex NE & QVIS compositū, Ne aliquis. Terent. Heauton. 1.3,

Hoc primum, si nequid huius rerum ignores, anus

Quæ est dicta mater esse ei antehac, non fuit.

Nequid nimis { [illegible] } Sententia peruulgata, qua admonemur in rebus omnibus modum seruare. Terent. in Andria,

-nam id arbitror Apprimè in vita esse vtile, vt nequid nimis.

Nequiter, Nequitia, Vide NEQVAM.

NERASSVS { [illegible] } Oppidum est in Cea insula, cuius meminit Æschines Epist. 1. ad Polycratem.

NEREVS { [illegible] } fuit, vt testis est Hesiodus in Theogonia, marinus deus Oceani & Tethyos filius, ac Choris sororem vxorem accepit, ex qua nymphas plures genuit. hunc omnium antiquissimum dixit Orpheus in Argonauticis.

Profundus. Stat. 5. Thebaid.

Spumeus Nereus frenis tridenti. Virg. 2. Æneid.

Violentus. Ouid. 12 Metam.

Orbem totum circumsonat. Ouid. 1. Metam.

NEREIDES, pen. corr. { [illegible] } Patronymicū f. g. à Nereo, fuerūt maris nymphæ, humanam effigiem habentes, quarum nomina sunt Nysæ, & Cymothoe. Nominatiuus singularis est Nereis, penult. indef. Ouid. 11. Met. Sed memor admissi Nereida colligit orbam. Idem 13. Met. Paulo pòst in caeruleus Polyphemus,

Nereis te vereor: tua fulmine sæuior ira est. Nerei vocatiuus est.

Deæ Nereides. Ouid. 2. Amor. eleg. 11.

Æquoreæ. Catul. Argon. epigr. 59.

Almæ. Cic. in Arato, Hanc illi tribuunt pœnam Nereides almæ.

Lasciuæ. Claud. 1. in Eutrop. in præfat.

Ouantes Claud. de Nupt. Honorij.

Virides. Ouid. epist. 5.

Nerine, huius Nerines, pen. prod { [illegible] } Patronymicū fœm. Virg. 7. ecloga, Nerine Galatea thymo mihi dulcior hyblæ.

NERIO, Nerienis { [illegible] } Martis vxor, Gellius lib. 13 cap. 21. Nerio, siue Nerienes, Sabinum verbum est: eóque significatur virtus, & fortitudo. Paulo pòst, Nerio igitur Martis vis, & potentia, & maiestas quædā esse demōstratur. Plautus autē in Truculento, cōiugem esse Nerienem Martis dicit. Hæc etiā à Cn. Gellio in tertio Annali dicitur Nerio, nō Nerio neque Nerienes. Nerio, quasi Neirio dici putat Seruius Claudius, hoc est sine ira, & cum placiditate: vt eo nomine mitem tranquillúmque fieri Martem precemur.

Neritæ, ea concharum genere. Plin. lib. 9 cap. 33, Nauigant ex his neritæ, præbentésque cōcauam sui partem, & auræ opponentes, per summa æquorum velificant. Vetus exemplar habet veneriæ.

NERITOS { [illegible] } Insula est prope Zacynthum, Dulichium & Ithacam. Hic à Laerte fuisse captam ait Strabo ex Homero. ¶Est & Neritos mons in Ithaca, vt eodem loco docet Strabo. Plin lib 4. cap 12.

Neritius, pen corr. { [illegible] } Adiectiuum, quo nomine Vlyssem intelligit Ouid. 1. Trist. eleg. 4,

Pro duce Neritio docti mala nostra poetæ

Scribite: Neritio nam mala plura tuli.

Domus Neritiæ. Ouid. 13. Metamorph.

Ratis Neritiæ. Ouid. 1. de Remed.

Nerium, nerij { [illegible] } Frutex est foliis amygdalæ, sed maioribus & pinguioribus: folia eius, quadrupedibus sunt venenū. Rhododaphne alias dicitur. Plin. lib. 24. cap. 11. Romanis autē rhododendron inquit Dioscorides à flore roseo, & quod in arboris magnitudinem crescat. rhododaphne verò, quòd folium lauri: florem autem rosæ similem gerat. Officinis vulgò hodie *oleander* dicitur.

NERIVM { [illegible] } Ptolem. lib 2 cap 6, Promontoriū Tarraconensis Hispaniæ: Artabrorum promontorium alio nomine. Nunc vocatur *Finis terræ*, in Compostella.

NERO { [illegible] } Gell lib. 13. cap. 21, Nerio, siue Nerienes, verbum Sabinum est, quo significatur virtus & fortitudo. Itaque ex Claudiis, quos à Sabinis oriundos accepimus, qui erat egregia ac præstanti fortitudine, Nero appellatus est. Sabini autē id nomen à Græcis accepisse videntur, qui vincula & firmamenta membrorum [illegible] dicunt: vnde nos quoque Latinè neruos appellamus. Vide Suet. in Tiberio, cap. 1. Hoc nomine fuit imperator Romanorum, qui omnium, quos terra tulit, crudelissimus fuit. Hinc proprium nomen in appellatiuum commutatum est, vt Nerones nunc crudeles, & Neroniores crudeliores dicamus. Horat. 4. Carm. ode 4.

Quid debeas ô Roma Neronibus Testis Metaurum flumen.

Maior Neronum. Horat. 4. Carm. ode 14.

NERO CALVVS, Maledictis populi appellatus est Domitianus, quòd sæuitia Neronem vel exæquaret, vel superaret, ac Nero alter esset. Et quia caluus erat, vt à superiore distingueretur, Nero caluus est vocitatus. Iuuenalis, -& caluo seruiret Roma Neroni. Ausonius,

Et Titus Imperij felix breuitate, secutus

Frater, quem caluum dixit sua Roma Neronem.

Neroneus pen prod. Adiect. { [illegible] } Stat. 2. Sylu. 5, -Neronea nec qui modò lotus in vnda, &c.

Neronianus. pen prod. Aliud adiectiuum { [illegible] } Martialis lib. 7. 33,

-quid Nerone peius,

Quid thermis melius Neronianis?

NERVA fuit cognomen Liciniorum, Cocceiorum, & Syllorum, ductum à neruis, hoc est à robore, vt quidam scribunt. Cic. in Brut. C. Licinius Nerua non indisertus fuit.

Nerua etiam Romanorum Imperator fuit, Flauio Domitiano, cui successit, dissimillimus, animóq; verè paterno erga populū affectus. Hic quū liberos sibi nullos genuisset, Ælium Traianū sibi adoptauit, qui illi etiam in Imperio successit. Vide Suet. & reliquos historicos.

NERVII { [illegible] } Galliæ Belgicæ populi maximè feri, vt ait Cæsar. Tornacenses nunc vocātur, Attrebatibus & Veromanduis finitimi. Hos irrigant Sabis & Scalde flumina. Cum his pugnauit Cæsar maximo totius exercitus discrimine, vt ipse testatur fusissimè belli Gall. lib. 2.

NERVLANI, Populi in Latio iuxta Romam, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

NERVLVM, Oppidum in Lucania, quod vi captum fuisse repentino aduentu Æmylij, testatur Liu lib 9. bell Pun. Inde Nerulonenses dicti sūt. Suet. in Aug. Mauritius colybo decoloratis Nerulonensis mēsarij.

Neruus neruí { [illegible] } Noræ significationis hi à corde originem habent, vt docet Aristoteles. Alij à cerebro oriri dicunt, & rectius quidem ea ipsa anatomes inspectione. Græcis autem dicuntur [illegible], vnde nostra dictio Latina deducta est, vt testatur Gellius lib. 13. cap 21. Plautus Pœnulo, 18,

-condamus alter alterum Ergo in neruum brachialem.

Adiuti aliquo conamine nerui, Vide ADIVVO.

Validi. Lucret. lib. 5.

Astringi ossa suis neruis debent. Quintil in Procem. lib. 1.

Neruis artus continentur. Cic. 2. de Nat. deor.

Neruis & ossibus dij non continentur. Cic. 2. de Nat. deor.

Duci neruis alienis. Horat. lib Sermonum,

Duceris vt neruis alienis mobile lignum. Verbum Græcum [illegible] elegantissima circuitione expressit. Sensus autē est, vt sigilla neurospasta mouentur, sic tua libidine, vt neruis aut fidiculis traheris. Turneb.

Extenuare neruos. Lucret. lib. 3.

Rupti vulnere Ouid 13. Metamorph.

Validi. Celsus in Præfat. lib. 1. Validi nerui, an infirmi.

¶ Neruus, pro Robore & viribus aliquando ponitur: in neruis enim robur peculiariter existit. Vnde dicimus rem esse sine neruis, quæ debilis est. Horat. 1. Serm. satyr. 1,

Sine neruis altera quicquid Composui pars esse putat.

Quantum in cuiusque animo roboris est & neruorum, tanta est consolatio. Cic. Torquato, lib. 6 1.

Nerui Reip. Id est, vires & fortitudo Reip. nempe milites, classes, & vectigalia. Cic. pro Lege Manil. Si vectigalia, neruos esse Reip. semper duximus: eum certè ordinem qui exercet illa, firmamentum cæterorum ordinum rectè esse dicemus.

Nerui belli, pecunia & equitatus. Cic. 5. Philip. Primùm neruos belli pecuniam infinitam, qua nūc eget: deinde equitatum quātum velit.

Vectigaliū nerui. Cic. 5 Ver. Quæ quū de Pop. Rom. victu, de vectigaliū neruis, de sāguine detraxisset ærarij, Tertiæ mimæ cōdonauit.

¶Nerui atque aculei oratorij ac forenses. Cic in Orat. Nerui propriè sūt in corpore, atque in eis totius corporis robur est. vnde eneruati dicūtur, imbelles & infirmi. Neruos intēdere, significat summa ope niti. Sed per translationem vocat Cicero neruos orationis, ipsa argumēta & probationes, quibus aduersarios orator prosternere conatur. Aculei verò propriè spicula quædam parua sunt, vt vesparum, crabronum: sed translatè ponuntur pro oratione quæ animum quodammodo pungat & mordeat. Conantur enim oratores, audientium animos commouere. quemadmodū de Pericle scripsit Eupolis, cum delectatione aculeos etiam relinquere in animis eorum, à quibus esset auditus: id quod testatur Cic in Brut & lib. 3 de Orat.

Mentis & corporis nerui. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Neruis & sapientia tua opus est. Cic. Appio, lib. 3. 10.

Est tuorum neruorum. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 14. Cuius in hoc vno considerantiam & ego sustinebo vt potero: & tu vt possis est tuorum neruorum.

¶Adhibere neruos, In ADHIBEO.

Afferre neruos, In AFFERO.

Contendere omnes neruos in re aliqua, vel Contendere omnibus neruis: pro Summa vi, summóque studio niti. Nam robur iuxta philosophos, in neruis situm. Cic. ad Qu. fratrē, Sic contende omnibus neruis & facultatibus. Idem 1. Verr. Magnū fortasse onus, & mihi periculosum, verumtamen dignum in quo omnes neruos ætatis, industriæque meæ contenderem.

Frangere neruos & mentis & corporis. Quintil. lib 1. cap. 1.

Legionum nostrarum neruos his consiliis incidemus. Hoc est, Vires & robur frangemus. Cic. 12. Philip.

Incidere neruos Populi Romani. Cic 1. pro Lege agrar.

Incidere neruos virtutis. Cic 1. Acad.

Intendere neruos in re aliqua, pro Totis viribus conari, & omnem fortitudinem adhibere, & operam. Terent. Eunuch. 2 3.

¶Neruum etiam appellamus (inquit Festus) vinculum ferreum, quo pedes vel etiam ceruices impediuntur. Plautus, Perfidiosè captus, eo ædepol neruo ceruices probat. Idem Capt. 15,

Nam noctu neruo vinctus custodibitur. & Sic Asin. 11,

-crucésque compedésque,

Neruos, catenas, carceres. M. Cato apud Gell lib. 11. cap. vlt. Fures priuatorum furtorum in neruo atque in compedibus ætatem agunt: fures publici in auro atque purpura.

Corripere in neruum aliquem, Vide CORRIPIO.

¶Neruus, pro amento, vel chorda arcus: vt

Stridens neruus. Virg. 5 Æneid.

Adducto neruo concita moles. Ouid. 8. Met. Intelligit balistam.

Equino neruo intentus arcus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2.

Reciproca tendens neruo equino concita tela. Accius apud Varronem, lib. 6.

Pulsus. Virg 4. Georg.

Sagittas aptare neruo. Virg. 10. Æneid.

In neruum ire. Terent. Phorm 4 4. -cæterum

Quum argentum repetent, nostra causa scilicet

In neruum potius ibit. Vbi Donatus, In neruum ibit, Decipiet. à prouerbio tracto à sagittariis: quum vis conatúsque tendentis arcum, non in volatum teli, sed in ruptionē nerui expetatur. Aliis dictum placet, In neruum ibit, pro In vincula ibit. Antiquitus enim qui soluendo non essent, vincti tradebantur creditoribus, donec opera compensarent creditam summam. Neruus autem genus est vinculi, de quo paulo antè. Gell. lib. 20. cap 1, Confessis igitur æris ac debiti iudicatis triginta dies sunt dati conquirendæ pecuniæ causa, quam dissoluerent. Pòst deinde, nisi dissoluerant, ad Prætorē vocabātur, & ab eo, quibus erāt iudicati, addicebantur. Neruo quoque aut cōpedibus vinciebātur. Deinde subdit Gellius verba legis 12 tabul. In neruum potius ibit, Id est patietur se addici, & addictum vinciri.

Erumpet fortitudo istæc in neruum, Vide ERVMPO.

¶Nerui, Chordæ citharæ dicuntur. Cic. 1. Tusc. Summam eruditionem Græci sitam censebant in neruorum vocúmque cantibus.

Concordia neruorum Quintil lib. 5. cap. 10. De fidibus.

Lyra intenta neruis. Quintil. lib. 2. cap 8.

Modulari Ouid. ad Pison.

¶Continere neruos Quintil. lib. 1. cap. 12.

Percutere. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Probare. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Sonant ita in fidibus nerui, vt à digitis sunt pulsi. Cic. 2. de Orat.

Trahere neruos Quintil. lib. 1. cap 12.

¶Neruus, pro membro virili. Horat. Epod. 8, Illiterati num minus nerui rigent? Vbi Porphyrio: Neruos pro mēbro virili dixit. Author Carminis obscæni,

Nemo meo melius neruum tendebat Vlysse

Siue illi laterum, seu fuit artis opus?

Neruia, neruiæ {[illegible]} in fœminino genere lectum est apud doctos sæpe, inquit Nonius. Varro, Scientia docet quemadmodum in psalterio est, tendamus neruias. Neruias pro fidiculis, id est chordis citharæ accepit Varro. Vide & Gell. lib. 9 cap. 7.

Neruium, neruij, neutro genere. Varro, Et id dicunt suam Briseidem producere, quæ eius neruis tractare solebat. Nonius.

Neruulus, pen. corr. Diminut. {[illegible]} Cic. ad Attic lib. 16, Quod certè facies, si tu neruulos tuos mihi sæpe cognitos, suauitatémque qua nemo tibi par est, adhibueris.

Neruosus, pen prod. Adiect {[illegible]} Quod multos habet neruos. Plin. lib. 11 cap 37, Ideò nulla est ei caro, sed neruosa exilitas.

Neruosus orator, per translationem, hoc est Magnā vim & efficaciam sermonis habens. Cic. de Clar. Orat Quis Aristotele neruosior?

Neruositas, pen. corr. neruositatis {[illegible]} Plin. lib. 19 cap 1, Neruositas filo æqualior penè quàm araneis, tonitrúque cum dente libeat experiri De lino.

Neruosè, pen prod. Aduerb {[illegible]} Magna vi.

Vigilanter & neruosè. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 23, Vt vigilanter neruosèque nos, qui stamus in acie, subornes.

Neruosè dicere, vel afferere, Audacter, & magna sermonis vi. Cic 3. Off. Itaque neruosius qui ista disserunt, solum audent malum dicere id quod turpe sit.

Neruialis, & hoc neruiale, pen. corr. vt Neruialis herba Scribonius Largus, Herbam quam Græci [illegible], nos Neruialem appellamus.

Neuricus, pen. cor {[illegible]} Qui neruis laborat. Vitruuius lib. 8 cap. 3, Aquæ neuricos aut podagricos efficiunt: sulphurosi fontes neruorum labores reficiunt. Budæus. Sed hoc à Græca dictione [illegible] deducitur, quæ idem significat quod Neruus.

NERA, Regio montana iuxta Ætnam.

NESÆIS, es, siue Nesæa, æ {[illegible]} Nympha marina, Nerei & Doridis filia, [illegible], hoc est à natando dicta. Author Hesiodus in Theog.

Nescio, nescis, nesciui, nescitū, pen. prod {[illegible]} nescire, Ignorare. Terent. Eunuch 4. 7, Caue sis, nescis cui maledicas nunc viro.

Nemo in eo quod nesciat disertus esse potest. Cic. 1. de Orat.

Nescio alias, pro eo quod barbarè dicitur, *Nescio de alio*. Terent. Heautont 2 4.

Casu nescio quo in ea tēpora nostra ætas incidit, vt quum maximè florere nos oporteret, tum viuere etiā puderet. Cic. Luccio, lib 5. 15.

Nesciss eius sit potestas posthac, an nunquam tibi. Ter. Heaut. 2 3.

Nescio de illo. Plaut. Merc 7

Nescit nisi. Plaut. Most 8, Fœnus illic fœnus, hic nescit quidem nisi fœnus fabularier.

Nescimus qui fiet Plaut. Pœn. 9.

Nescio quid, Aliquid quod ignoro. Terent. Heaut. 2. 2, Faciam, sed nescio quid profectò mihi animus præsagit mali.

Nescio quid certe est. Virgil. 8. eclog.

Nescio quis. Cic. de Amic. Qualem fuisse Athenis Timonem nescio quem accepimus.

Nescio quomodo Cic de Amic. Serpit enim nescio quomodo per omnium vitam amicitia.

Nescio quomodo ad aures istius peruenit. Cic. 6. Ver.

Nescio quo pacto. Cic. de Amic. Genus autem hoc sermonum positum in hominum veterum authoritate, & eorum illustrium plus nescio quo pacto videtur habere grauitatis.

Nescio quod. Terent. Hecyra, 3. 1, -nescio quod magnum malum

Profectò Parmeno me celas.

Dum liceat fateri nescire quod nesciam. Cic. 1. de Orat.

Nescias quod scis Plaut. Milite, 9,

Posthac etiam illud quod scies nescieris Id est Tacebis, nec palàm facies Terent Eunuch. 4. 4, -tu pol si sapis,

Quod scis nescis, neque de Eunucho, neque de vitio virginis.

Donatus admonet esse prouerbium Sumptum à dialecticorū ludis, in quibus huiusmodi quidam scyrpi proponi solent: Facio, & non facio: Sum amicus, & nō sum amicus: Audio & non audio Hoc prouerbio certam in tacendo fidem significamus, dum quis quod scit, perinde continet ac dissimulat quasi nesciat.

Nescio vnde eam. Terent. Eunuch 1. 3.

Nescio te ego? hoc est, Putas te mihi non esse notissimum? Plaut. Menæch. 16.

Nescis nec in pace, nec in bello viuere. Cic.

Nesciūt irasci. Cic 3. de Ora: Stoicos autem, quos minimè improbo, dimitto: tamen, nec eos iratos verent, quoniam omnino irasci nesciunt. Hoc est, Non possunt, aut nolunt.

Lacrymare vultus nescit Seneca Herc. furen. 23.

Ludere nescit Horat de Arte.

Stare loco nescit Virg 3 Georg.

Latinè nescire. Cic. de Claris Orat. Non tam præclarum est scire Latinè, quàm turpe nescire.

Nescitur, pen prod. {[illegible]} Cic. ad Attic. lib. 7, Inde vtrum consistere vspiam velit, an mare transeat, nescitur. Idem 4. Acad. Vt stellarum numerus par an impar sit, nesciatur.

Nescius, pen corr. Adiectiuum {[illegible]} Qui nescit.

Viri nescia Ouid. 1. Metam.

-viri quasi nescia quærit. Hoc est, Tanquam virum non cognoscerit. Columel lib. 10, Nescia plebs generis.

Fati nescia Dido. Virg. 1 Æneid.

Nescia mens hominum fati sortísque futuræ.

Haud nescius rerum Virg. 12. Æneid.

Veri. Ouid. 1 Metam.

Corda nescia mansuescere Virg 4 Georg.

Lumina nescia succumbere somno, Ouid. epist. 12.

Tolerandi. Tacit lib 3.

Vinci. Ouid. 5. de Ponto, eleg 9.

Non erā nescius Brute, quum quæ summis ingeniis, exquisitáque doctrina, &c Cic. 1 de Fin.

Non sum nescius Crasse ista inter Græcos dici solere, &c. [illegible] de Orat.

Et non sum nescius, Vide NON Aduerbium,

¶Nescius {[illegible]} Incognitus, qui ignoratur. Plaut. Rud. 7 Gellius lib. 19 cap. 1, Quum sonus aliquis formidabilis aut è cœlo, aut ex ruina, aut repentinus nescius periculi nuntius, vel quid aliud eiusmodi factum est, &c.

Tributa nescia. Tacit. lib. 1, Aliis gentibus ignorantia imperij Romani inexperta esse supplicia, nescia tributa.

NESÆI, Populi in Scythia Europæ, optimis quondam equis abundantes Vide Plin. lib. 6. cap. 20.

NESION {[illegible]} Insulam Campano litore inter Pausilypū & Puteolos, quæ alio nomine dicitur Nesis. Lucan. Tali spiramine Nesis. Huius nominis obliquos producit Papinius, Syluáque quæ fixam pelago Nesida coronat. Item Accius eclog. 1.

Nessotrophium, nessotrophij, pen prod. {[illegible]} Locus vbi anates clausæ pascuntur Colum lib 8. cap. 15, Nessotrophij cura similis, sed maior impensa est: nā clausæ pascuntur anates, querquedulæ, &c. [illegible] Græcis, anates Latinè dicuntur.

NESSVS {[illegible]} Centaurus fuit, Ixionis ex Nube filius, sagittis ab Hercule confixus, quòd eius vxorem Deianiram rapuisset. Fabulam refert Ouidius 9. Metam.

Biformis Ouid 9 Metamorph. Ferox. Ouid 9. Metam.

Nesseus, pen prod. Adiectiuum {[illegible]} vt

Tabe Nessea illita palla. Seneca Herc. OEth. 6.

Venenum Nesseum. Ouid. epist. 9. Hoc est, venenosus sanguis.

NESIOCLES, Statuarius fuit, Phidiæ æmulus, cuius tempore floruit, Olympiade nimirum 83, vt scribit Plin. lib 34. cap 8

NESTOR, huius Nestoris, pen. corr. {[illegible]} teste Homero lib. Odyss. 11, Nelei filius ex Chlori vxore, qui, vt idē Homerus in 2. Iliados scribit, cum quinquaginta nauibus ex Pylo contra Troianos venit: quanquā trecentesimum annum ageret. Ouid. 12 Metamor. -vixi

Annos bis cētum, nunc tertia viuitur ætas. Item Iuuenal. Satyr. 10,

Rex Pylius, magno si quicquam credis Homero,

Exemplum vitæ fuit à cornice secundæ.

Pylios Nestor. Horat. 1 Carm. ode 15.

Vincere Nestora eloquio. Ouid 13. Metam.

Nestorides, pen. corr Patronymicū {[illegible]} & Nestoreus, possessiuū.

Senecta Nestorea. Stat. 1 Sylu 3.

Gratia Nestorei mellis. Ouid. ad Pison.

NESTVS {[illegible]} Fluuius est Thraciæ, à Strymone secus Abderam vrbem fluens Vt Diomedis fabulis infamis est, ita Democriti patria, quam præterfluit, clarus. Meminit huius Plinius multis in locis.

Neu {[illegible]} à Neve deductū est, per apocopen. Id est, non. Plaut. Stich. 5. 15, Neu lachryma soror.

Neu, pro Neve, & Non. Terent. Andr. 5. 5, Te obtestor, ne abs te hanc

haue fegreges, neu deseras. Cæsar 2 bel. Gallici, Milites non longiore oratione est cohortatus, quàm vti suæ pristinæ virtutis memoriam retinerent, neu perturbarentur animo.

Neu, neu, conduplicatú, elegantem vim habet. Cæsar 1. bell. Ciuil. Neu se, neu Pompeium absentem imperatorem suum aduersariis ad supplicium tradant, obsecrat.

NEVESRIA, Vrbs Vmbriæ.

Neve. Vide NE.

Neugmate, inquit Festus, in carmine Gn. Marci vatis significat Negate, quum ait,
Grauis Mercurii duorum neugmate. Fortasse negumate. Hæc Fest.

Nevolo, nevis, nevult, { [illegible] } veteres dixerunt, pro Non volo, vel Nolo. Plaut. Trinum. Filiam meam tibi desponsatam esse audio, nisi tu nevis. Titinnius Setina, Ipsi quidē hercle docē nevult. Nonius.

Neuras, adis { [illegible] } Iunó lingua herba appellata est, quæ alio nomine Poterion dicitur, neruorum dissolutiones tunans, vnde & nomen accepit. Hæc etiam in vino pota, ranarum, quas rubetas nominant, veneno medetur, vnde & Phrynió vocatur. Plin. lib. 25. cap. 10. Sunt & ranis venena, rubetis maximé. Auxiliatur eis Phrynion in vino potum. Aliqui neurada appellant, alij poterion, &c. Eadem & Paronychia appellatur, quòd [illegible], hoc est abscessibus circa vnguea medeatur.

NEVRI { [illegible] } Populi Scythiæ Europeæ, ad Borysthenem amnem, quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

Neuris { [illegible] } Herba, quam alij solanum, alij vesicariam appellant. Dioscurid. lib 4. cap 74. & 75. Hermolaus in eundem.

NEVRIS { [illegible] } Insula est Propontidis Cyzico adiacens, alijs nominibus Elaphonnesus & Proconnesus dicta. Plin. lib. 5. cap. vlt.

Neuricus, In NERVVS.

Neurobata, neurobatæ, pen cor. m. g. { [illegible] } Neurobatæ, qui omnifariam prorepunt, qui ambulant super neruos & funes neruinos. [illegible] Græci neruos dicunt. Iulius Firmicus lib 8 cap 17. Matheseos, Cum testimonio verò Martis & Lunæ erunt funambuli, oribatæ, neurobatæ, & qui talia pertractent.

Neuroides { [illegible] } Species est syluestris lactucæ, quæ alio nomine Limonium appellatur, multó minoribus folijs quàm beta satiua, vndecim interdum caules habens. Author Plin lib. 20. cap 8.

Neurospaston { [illegible] } Herba est quam Græci [illegible]. Latini Rubum caninum appellant. Folium habet vestigio hominis simile, vuam autem nigram, in cuius acino neruum habet: vnde & nomen accepit. Author Plin. lib. 24. cap. 14. Sunt item Neurospasta, imagunculæ, quæ neruis quibusdam, & fidiculis occultis mouentur, perinde ac si viuerent. Vide Cæl. Rhodig lib 7. cap. [illegible]

Neuter, neutra, neutrum, pen corr. trisyllabú, teste Prisciano, genitiuo neutri, neutræ, neutri & neutrius { [illegible] } Nec hic, nec ille, Terent. And. 5. 1. Vero vultu, quú ibi me adesse neuter sú præsenserat. Cic. de Amicit. Quòd Tarquinium dixisse fertur, tunc quum exul esset, se intellexisse quos fidos amicos habuisset, quósque infidos, quum iam neutris gratiam referre posset.

Neutra anguis, Id est nec mas nec fœmina. Cic. 2. de Diuin.

Neutram in partem. Cic. 1. Offic. Tamen sine hominum opibus & studijs neutram in partē effici possunt. Idem 4. Acad. Hunc summum bonum est in his rebus neutram in partem moueri.

Neuter alterum diligit, dicimus: non autem Neuter neutrum, Id est, neque ille hunc diligit, neque hic illum.

Neutrum ab altero separo. Quintil. lib. 1.

Quid bonum sit, quid malum, quid neutrum. Cic 2. de Diuin.

Neuter alteri officit. Quintil lib 1.

Neuter vtri inuidet. Plaut Stich. 1. 4.

Neutró, Aduerbium { [illegible] } Nec ad vnam partem, nec ad alteram. Liu. 5. ab Vrbe, Prælia'que parua fieri: & teri tempus, neutró inclinata spe. Id est in neutram partem. Idem 4. bel Maced.

Neutrobi, pen. prod. Idem { [illegible] } Plaut. Aul. 7,
Neutrobi habeam stabila stabulum.

Neutralis, & hoc neutrale, pen. prod { [illegible] } Quod est neutrius partis. Vnde Neutralia verba dicta sunt, quæ neque agût aliquid, neque patiuntur, vt, Sto, Iaceo, &c.

Nomina neutralia. Quintil lib. 1. cap. 5.

Positio neutralis. Quintil. lib 1 cap. 4.

Neutraliter, pen corr Aduerbium. Charisius lib. 1, Quamuis Gellius forza naturam neutraliter dixerit. Paulo pòst, Ocymum cósuetudo neutraliter dicit. Rursus, Vulgus inuenitur & masculinè elatú, vt apud Virgilium in 2, —hinc spargere voces
In vulgum ambiguas. Sed idem & neutraliter in primo,
Sæuitque animis ignobile vulgus.

Neutiquam, pen. prod. inquit Donatus { [illegible] } Vna pars orationis est, pro Nequaquam. Nullo modo, vt ait Festus. Terent. And. 2. 1,
Ego Charine, neutiquam officium esse liberi puto,
Quum is nihil promereat, postulare id gratiæ apponi sibi.

Nex, necis { [illegible] } Mors, siue cædes, quæ ferro fit, aut alia vi. Cic pro Milone, Insidiatori verò & latroni quæ potest afferri iniusta nex? Sisenna lib. 4 Histor. Quoniá neque mea nex, neque intercessio posse videtur illorú dementiá reprimere audaciam. Author ad Heren. lib. 4. Tiberiú Gracchum Remp administrantem prohibuit indigna nex diutius in eo commorari. Cæsar 6 bell Gall. Viri in vxores, sicuti in liberos, vitæ, necisque habent potestatem. Apud Plinium inuenies Neces in nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo pluralibus.

Necem à Græco dici certú est, inquit Festus. [illegible] enim mortuum dicunt Græci.

Dignus nece. Ouid. epist 6.

Artifices necis, qui nouum aliquod mortis genus comminiscuntur Ouid. 1. de Arte.

Amor necis. Ouid 3. Trist. eleg 8.

Author. Ouid 8. Metamorph.

Multorum ciuium neces, Cic. 1. in Catil.

Iniusta, Cic. pro Milone.

¶Afferre necem. Vide paulo antè in NEX.

Cecidit nece vir. Ouid. epist 14.

Consciuit sibiipsi necem Iunius. Cic. 2. de Nat. deor.

Dédere aliquem neci. Virgil. 4. Georg.

Demittere aliquem neci. Virg 2. Æneid.

Insontem neci dare aliquem. Ouid. in Ibin.

Datus neci, authore Festo, proprié dicitur, qui sine vulnere interfectus est, vt veneno, aut fame.

Effugere necem. Ouid. 7 Metam.

Eripere necem alicui, Conseruare aliquem quominus pereat. Stat. 3. Thebaid.

Inferre necem, Vide INFERO.

Maturare alicui. Horat. 3. Carm. ode 7.

Meruisse Ouid epist. 11.

Miscere. Valer. 3. Argon.

Corpora missa neci. Ouid 7 Metam.

Moliri alicui. Tacit. lib 13.

Occumbere neci. Ouid. 15. Metam.

Parare alicui. Ouid. 1. de Arte.

Indignam pati. Ouid. 10. Metam.

Patrare. Tacit lib. 1.

Causam præbere. Ouid. epist 2.

Gelida nece torpet. Lucret. lib 4.

Vlcisci alicuius. Ouid. 7 Metam.

Graui vrgendus. Seneca Herc. OEth 14. 16.

¶In necem alterius, pro In damnum & fortunarum euersionem. Vlpianus de Crimine stellionatus, Siquis imposturam fecerit, vel collusionem in necem alterius Budæus. Idem Vlpiań. in l Siquis. D de periulio.

Nexo, nexas, & Nexus, Vide NECTO.

N I

Ni { [illegible] } à Nisi per apocopen factum, Si non. Subiunctiuo interdum iungitur, interdum etiam Indicatiuo. Terentius And. 3. 4, Mirum ni domi est. Cic 3 de Finib Quod ni ita se haberet, nec iustitiæ vllus esset, nec bonitati locus, &c.

Ni pro Non dicebant veteres, vt ait Donat. Plaut. ni stulta sis.

Ni, pro Ne. Virgil. 3 Æneidos,
Contra iussa monent Heleni, Scyllam atque Charybdim
Inter vtranque viam lethi discrimine paruo,
Ni teneant cursus, certum est dare lintea retro. Vbi Seruius, Antiqui NI pro NE ponebant, qua particula plenus est Plautus, Ni mala, ni stulta sis. Sensus ergo talis est, Ne cursus teneant, hoe est agamur & impleamur inter vtranque viam modico mortis interstitio, id est Scyllæ & Charybdis. Lucret. lib 2,
Ni ve aliam quoius quæ sunt imbuta colorem
Propterea gerere hunc credas.

Ni, particula in responsionibus vtebantur antiqui, & in Iudicio recuperatorio. Cic. pro Muri na, Sponsioné facere possent ni aduersus adictum Prætoris vis facta esset. Idem 5. Verr. Sponsio facta est cum cognitore tuo Apronio de fortunis tuis omnibus, ni socium tibi in decumis esse dictitaret. Et sic sæpe hic idé. Idem 7. Verr. Cogere eú cœpit. quum ageret nemo, nemo postularet sestert. duobus millib. sponsionem facere cum lictore suo, ni furtis quæstú faceret. Budæus.

NIAETHOS { [illegible] } Fluuius est apud Theocritum, quem enarratores ipsius dicunt esse in Sicilia.

NICEARCHVS, Pictor fuit sua ætate eximius. Hic inter alia Venerem, inter Gratias & Cupidinem pinxit: & Herculem tristem insaniæ pœnitentia. Author Plin lib 35. cap. 11.

NICANDRVS. siue Nicander { [illegible] } Colophonius, grammaticus & poeta, & medicus tempore Attali iunenis illius qui Gallogræcos vicit Author Suidas De hoc Cic. 1. de Oratore.

NICASIO, Nicasionis. Cic. lib. ad Attic. 3, Nicasionum archetypa. Quo loco Turnebus: Nicasionum archetypa, inquit, per sirpum significant fœneratorum calendarium, vel quòd Nicasio fœnerator fuerit, vel quòd in Nicasinoe fabula à Cæcilio nescio quid tale scriberetur: vel certè quòd proprium nomen, quod Græcum est origine, quadam lasciuia ad interpretationem Romanam, ad quam alludit, reuocatur, quasi Nicasio, à nicando, id est necando dicatur, vt eneco & enico dicitur: fœneratorum autem crudelitas homines trucidare, enecaréque videtur: vel quadam etiam alia luci luxuria, quasi hominum sint victores. Hæc ille.

Nicerotianum, pen prod. { [illegible] } Delicatius odoramentorum & vnguentú: dictú ab artifice probo Nicerote Martial lib 6. 55, Fragrat plumbea Nicerotiana. Idem lib. 10. 38, Nymbris ebria Nicerotianis.

NICÆA, & Nicia, pen. prod. { [illegible] } vtroque modo dicitur secundum Priscianum, est nomen duarum vrbium, quarum vna est Galliæ, à Massiliensibus condita, teste Plinio lib. 3 cap. 5. Alia Asiæ, & Bithyniæ metropolis, de qua Plin. lib. 5. cap. vlt. Nicæam primus Antigonus Philippi filius condidit, & Antigoniam nominauit. Postea Lysimachus à nomine vxoris Antipatri filiæ Nicæam appellauit. Vrbis ambitus stadiorum LX fuit in figura quadrata, in campo sita. Habuit quatuor portas ad rectos angulos: quare ex vno lapide, qui circa medium gymnasium positus erat, omnes quatuor portæ cernebantur. Author Strabo lib. 12. Hic iubente Constantino famosa illa synodus celebrata est, trecentorum decem & octo episcoporum, & perfidum Arrhij dogma recisum Alij Nicæa scribunt.

Æstuosæ Nicææ ager. Catull. ad Seipsum. epigram 45.

NICEPHORIVM { [illegible] } Oppidum est Mesopotamiæ, non procul ab Euphrate fluuio, ab Alexandro magno conditum. Author Plin. lib 6 cap 26.

Niceteria, niceteriorum { [illegible] } Præmium victorum. accipitur etiam pro sacrificio vel epulo victoriæ gratia facto, quod etiam epinicia plurali numero dicitur. Iuuen, Sat. 3, Et ceromatico fert niceteria collo. Budæus.

NICETES, pen. prod. Smyrnæus, sophista Adriano principi gratiosus, ab eóque musæo Ægyptio ascriptus fuit. Quum causas tractaret, foro

etiam aptissimus videbatur. Adeò ingenium ad vtranque dicendi rationem accommodauit, vt iudiciale sophistica quadam facultate exornauerit, sophisticum verò & vmbratile forensibus aculeis roborauerit: genus dicendi antiquum & politum retinuit. Lasciuus nihilo minus & dithyrambicus visus. Ex Philostrato.

NICIAS Atheniensis, genere clarus Aristoteles scribit tres viros Athenis eodem tempore æquè potentes fuisse, Niciam Nicerati, Thucydidem Milesium, & Theramenem Agnonis. Thucydides his natu aliquantulum maior, multa cum Pericle clara pro Republica gessit. Post mortem Periclis ad Niciam primæ partes delatæ sunt. Missus igitur imperator vnà cum Demosthene altero duce contra Syracusanos, qui Gilippum Lacedæmoniorum ducem auxilio accersiuerant, infeliciter pugnãtes, ambo à Syracusanis in bello capti sunt, in carcerémque coniecti, sibi manus attulere. Ex Plutarcho. Nicias Marco Crasso ex nostris comparatur. Plutarchus in Parallelis: quòd & diuitijs abundauerit, & eundem ferè exitum hic apud Siculos, ill. apud Parthos inuenerit. ¶ Nicias alius Atheniẽsis pictor, qui, teste Plinio lib. 35. cap. 11, diligentissimè mulieres pinxit: lumen & vmbras custodiuit: atque vt eminerẽt è tabulis picturæ, maximè curauit. Hic etiã in arte tanta contentione animi incubuisse dicitur, vt cibum sumere sæpe oblitus sit. Ælianus de Varia historia.

Nicias, Pyrrhi medicus, qui olim ad Fabritium veniens, ei promisit Pyrrhum veneno necaturum. At ille auersatus facinus, Pyrrho rescripsit, vt à Nicia sibi caueret. Hæc Curtius.

Nicias, Grammaticus Romæ, familiaris Pompeio & Ciceroni, qui eius in epistola quadam ad Atticũ meminit: item in epistola ad Dolabellam. Tranquillus.

NICO, fuit vnus ex tredecim principibus Tarentinorum, qui cõiurarunt in Annibalem: tandémque comprehensus cum Philomene, ad Annibalem deductus est. De quo Liu. Decad. 3. lib. 5.

Nico, nicis, nicere. Verbum antiquum, à quo deductum est nictare, & significat signum facere, vt manum mouere, aut et minari. Plaut. Truculento,

Emonere ocyus si manus nicerit.

Quid si manus nicerim? Vbi icerim sæpe legendum credidit Turnebus: sed quum aliquam esse nictandi originem augurareretur, nec aliam quisquam comminisci possit, retinendum putauit nicerim. Alibi nusquam, quòd sciam, reperitur.

NICOCREON {Νικοκρέων} Cypriorum tyrannus, de quo in dictione ANAXARCHVS.

NICOLAVS, pen. prod. {Νικόλαος} Nomẽ proprium, quasi victor populi.

Nicolaus Damascenus {Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός} Peripateticæ sectæ philosophus fuit, Herodi Iudæorũ tetrarchæ, & Augusto Cæsari familiaris, qui vniuersalem historiã libris 80. complexus est. ¶ Nicolaus alius fuit ex Myra Lyciæ ciuitate, flagrãtissimus Christianæ religionis propagator, qui sub Constãtino Cæsare vixit. ¶ Fuit item Nicolaus quidam sophista, ex eadem Myrorum, Dioscoridis Grammatici frater, qui artem Rhetoricam scripsit, & meditationes quasdam. De his omnibus vide plura apud Suidam.

Nicolái vocantur Palmarum balani grandiores. Plin. lib. 13. cap. 4. vbi nominis rationem assignat.

Nicolaitæ, pen. prod {Νικολαΐται} Hæretici fuere, ab Nicolao nomen ducentes, qui fuit cum Stephano diaconus. Eorum dogma fuit, Vxorum communio. Improbantur Apocalypsis cap. 2.

NICOMACHVS, pen. corr Nicomachos sex tradit Suidas: Primum ex Alexandria Troadis, poetam tragicum, qui scripsit tragœdias vndecim. Secundum, Atheniensem item tragicum, qui vicit Euripidem & Theogenem. Nicomachũ item medicum, Machaonis filium, Æsculapij nepotẽ, qui scripsit de medicina libros sex, & in philosophia vnum. Reliquos duos, patrem & filium Aristotelis ponit, ambos medicos: quorum filius scripsit commentarios in Physicam patris.

NICOMEDES, penul. prod. {Νικομήδης} Nomen proprium regis Bithyniæ, Romanorum amici, qui olim raso capite sumpsit pileum, & se Romanorum libertum vocauit, à quo Nicomedia.

NICOMEDIA {Νικομήδεια} Ciuitas Bithyniæ, à Nicomede rege, q eã cõdidit, appellata. Turcis hodie *Nachor*: Nautis vulgò *Comidia*, & *Comede*.

NICOPHANES, pen. corr. {Νικοφάνης} Pictor elegans & concinnus, ita vt vetusta opera pingeret propter æternitatẽ rerum: impetuosi animi, & cui pauci comparentur. Cothurnus ei, & grauitas artis. Plin. lib. 35. cap. 10.

NICOPOLIS, pen. corr. {Νικόπολις} Ciuitas Epiri, à victoria Augusti sic appellata, quia Cleopatram & M. Antonium apud Actium bello superauit.

NICOSTRATA, Mater Euandri Arcadis, futurorum vaticinatrix, quæ à carminibus, quibus Phœbi oracula significare solebat, Carmentis Latinè dicta fuit: vel, vt alii nonnulli voluerunt, à Carpento quo vtebatur.

Nicostrategi, alij Nyctostrategi. Hoc verbo vtitur Arcadius in l. Munerum. 9. 1. ad finem D. de munerib. Legati quoque qui ad sacrarium principis mittuntur, quia viaticum, quod legatiuum dicunt, interdum solent accipere, sed & nicostrategi, & pistrinorum curatores personale munus ineunt. Cæterùm quid sint nicostrategi, apud nullum reperi. Turnebus suspicatur hic mendum esse, quòd nullum tale apud Græcos verbũ sit, quũ tamen Græcã mentiatur originem: & eius loco, vicorum stratorũ & pistrinorum, &c. reponendum credit.

NICOSTRATVS, Macedo, orator inter decem secundos, tempore M. Antonij & Dionis Chrysostomi, & Aristidis oratoris æqualis: scripsit nonnulla, vt author est Suidas. ¶ Fuit itẽ alter Nicostratus, poeta comicus, cuius meminit Athenæus in Dipnosophistis. ¶ Nicostratus citharœdus, & Laodocus, quum inter se concertarent: dixit Nicostratus Laodocum esse in magna arte paruum, se autem in parua magnum: satiúsque non domum diuitiis, sed artem studio & diligentia augere. Ælianus de Varia historia.

Nicto. nictas {τοῖς ὀφθαλμοῖς νεύω} nictãre. Frequentatiuum prisci verbi Nineo, nines. Est quum oculis signum damus claudendo vel vtrunque vel alterum. Plaut. Asin. 13,

Neque illa vlli homini nutet, nictet, annuat. Plin. lib. 11. cap 37. Pluribúsque verò naturale est, vt nictari non cessent: quos pauidiores accepimus.

Nictor, nictaris, Deponens {βλεφαρίζω} Plin. lib. 11 cap 37, Grauiores alitum inferiore gena conniuent: eædem nictantur, ab angulis membrana obeunte.

Nictari (inquit Festus) & oculorũ & aliorum membrorũ nisu sæpe aliquid conari, dictũ est ab antiquis, vt Lucret lib. 4. Hic vbi nictari nequeunt, insisterẽq; alis. Nouius in Macchuco, Pone astitũ scribit, cum in neruo nictaberet. Vnde quidam nictationem, quidã nictum, vt Cæcilius in Pugilem, Tamen inter laudandum hunc timidum tremulis palpebris percutere nictu, hic gaudere & nictarier.

¶ Nictare, Translatè pro micare, seu vibrare. Lucret lib. 6,

Dissupat ardoris quasi per vim expressa repentè

Semina, quæ faciunt nictantia fulgura flammæ

Nictatio, Verbale {βλεφαρισμός} Plin. lib. 11. cap. 37, Nec genæ quidem omnibus: ideo neque nictationes iis quæ animal generant.

Nicto, nictis, nicti {κνύζω} nictere. Festus, Nictit canis in odorandis vestigiis ferarum leniter ganniens vt Ennius lib 10. Veluti siquãdo vinculis venatica veneno capta solet, si fortè ex nare sagaci sensit, voce sua nictit, vlulat, quæ ibi aucta est.

Nidor, nidoris {κνῖσα} Propriè dicitur odor cuiuscunque rei adustæ. A nidore ignis. Virg 12. Æneidos,

-illi ingens barba reluxit,

Nidorémque ambusta dedit. Martial. lib. 1. 26,

Pasceris & nigræ solo nidore culinæ.

Lumen exstinctum offendit nares nidore. Lucret. lib. 6.

Ganearum nidor & fumus Cic. in Pison.

Carus nidor. Horat 2. Serm satyr 2.

Cancri nidor. Plin. lib. 12. cap 9.

Graues nidore chelydri. Virgil. 3. Georg.

Nidor etiam de stercore dicitur. Apuleius lib. 4, Alios putore nidoris fœtidi à meis scapulis abegissem.

Nidor, Risus. Horat 2. Serm. saty. 7,

-nasum nidore supinor. Sic Porphyrio interpretatur: Nidorem pro risu posuit: à quo verbum fit Renideo. Acron verò, Nasum, inquit, nidore supinatur, qui nimium delectatur, & inclinatur odoribus pulmentariorum. Nidor autem a nimio odore tractum, seu risu. vnde & Renidet.

Nidor differt ab odore. Plin. lib 13 cap. 1, Cedri tantũ & citri suorũ fruticũ in sacris fumo conuolutũ nidorẽ verius quàm odorẽ nouerant.

Nideo, nides, cuius compositum in vsu est, Renideo.

Nidus, nidi {νοσσιά} Auium domicilium. A nidore, vt putatur, quòd mali odoris sint auium cubilia. Plin. lib. 10. cap. 29, In Fidenate agro iuxta vrbem ciconiæ nec pullos, nec nidum faciunt.

Aditus nidi, In ADEO.

Nidi apium. Virg 4. Georg.

Domus & nidi Virg. 5. Æneid.

Adulteratus Plin lib. 10. c. 9. Vide Subiicere pullos, In SVBIICIO.

Dulces. Virg. 1. Georg. Verni. Stat. 3. Sylu. 5.

¶ Abducere in ductum à nido, Vide ABDVCO.

Construere sibi nidum. Ouid. 15 Metamorph.

Cubilia sibi nidósque cõstruunt, eósque quàm possunt mollissimè substernunt gallinæ anésque reliquæ, vt quamfacillimè oua seruẽtur. Cic. 2. de Nat. deor.

Demptus cacumine. Ouid. 13. Metam.

Detrahere auet nido Virg. 4. Georg.

Egredi nidis. Quintil. lib 2. cap. 6.

Fingũt & construunt nidos procreationis atque vtilitatis suæ causa volucres Cic. 2. de Orat.

Migrare nidum. Gell. lib. 2. cap. 29.

Struere. Tacit lib. 5, Suis in terris struere nidum.

Texere Quintil. lib. 2. cap. 16.

¶ Nidus, pro fœtu scrofæ, seu porculis adhuc lactentibus. Colum. lib. 7. cap. 9. non procul à fine, Et in cubili suam, quisque matrem nidus expectat. Vide totam periodum.

¶ Nidus, aliquando accipitur pro fœtu auium. Virg. lib. 4. Georg.

-ipsæque volantes

Ore ferunt dulcem nidis immitibus escam. Nonius.

Loquaces nidi. Virg. 12. Æneid.

Queruli Seneca Herc. furen. 2. 5.

¶ Nidus, pro poculo ad nidorũ similitudinem facto. Varro Quinquatribus. Quam lympham melius è lacuna fontium allatam, nidos potuli persuideat. Nonius.

¶ Nidus, pro Domo cuiusque propria, Horat. epist. ad Fuscũ Arist. lib 3, Tu nidum seruas: ego laudo ruris amœni Riuos, &c. Sic Hesiodus, [illegible] Ductum ab auibus. Lamb.

¶ Nidi dicuntur in quibus merces in tabernis separatim tenentur. Martial. lib. 1. epigr. penultimo,

De primo dabit, alteróve nido

Rasum pumice, purpuráque cultum.

Nidulus, niduli. pen. cor {νοσσίδιον} Paruus nidus. Gell. lib 2. cap. 29. Cic. 1. de Orat. In asperrimis saxulis, tanquam nidulum, affixam.

Nidifico, nidificas, pen cor. {νεοττεύω} nidificare, Nidum facere. Virgilius, Sic vos nõ vobis nidificatis aues. Col. lib. 8 cap. 15. Plin. li. 10. cap. 32.

Nidificare ea Plin. lib. 9. cap. 26, Eadem piscium sola nidificat ex alga, atque in nido parit.

Nidificare luto. Plin lib. 10. cap 51.

Nidificus, pen. cor. Adiectiuũ {νεοττοποιός} Seneca Medea, 9. 9, Quodcũque tellus Vere nidifico creat.

Nidulor, pen. cor. nidularis {νεοττεύομαι} nidulari. Idẽ quod Nidifico Plin. lib. 11 cap. 28. Paruósque in iis cõtra rigorẽ hyemis vermiculos fœtus sui nidulantur. Gel. lib 2 cap 29. Habitat, nidulatúrque in segetibus.

¶ Nidulari. Oua incubare. Var. Hebdomadẽn 1, Primo dies, deinde illos quibus halcyones hyeme in aqua nidulantur, eos quoque septem esse dixit.

Nidamentum.

Nidamentum, nidamenti, Locus vbi nidulantur aues. Plaut. Rud. 3. 2, In neruo mille hodie nidamenta congeret.

Nigella, nigellæ {μελάνθιον} Frutex est pusillus, ramulis tenuibus, altitudine palmorum duorum, foliis paruis, senecionis herbæ similibus, in cacumine capitulum habens exiguum, ceu papaueris, in quo semen nigrum, acre, odoratum includitur. In officinis etiam hodie nomen seruat: à Gallis *Poyurette* appellatur.

Niger, nigra, nigrum {μέλας, ἀμαυρός, κελαινός, κελαινός, ἐρεμνός, ζοφερός} Ater & obscurus color, qui & fuscus quibusdam dicitur. Plaut. Capt. 2. 2, Macilento ore, naso acuto, corpore albo, & oculis nigris.

Æquoris nigri fremitus. Horat. 2. Carm. ode 17.
Aes niger. Virg. 1. Georg.
Agmen. Virg. 4. Æneid. de formicis.
Antrum Ouid. 3. Amor. eleg. 8.
Cælum pice nigrius. Ouid. epist. 17.
Capilli Horat. 1. epist. 7.
Colles nigri, Vmbrosi propter arbores. Horat. 4. Carm. ode 12.
Color. Ouid. 2. Metam.
Crinis. Horat. 1. Carm. ode 32.
Imber nigerrimus densis Austris. Virg. 5. Æneid.
Lacus. Virg. 6. Æneid.
Limus. Virg. 4. Georg.
Liuor. Ouid. in Fragm.
Monedula nigra pedes. Ouid. 7. Metam.
Mors. Stat. 9. Thebaid. D
Nemus. Virg. 3. Georg.
Noctis nigræ vmbra. Lucret. lib. 4.
Nubes. Virg. 5. Æneid.
Oculi. Horat. 1. Carm. ode 32.
Ouis. Virg. 4. Georg.
Pecus. Virg. 3. Æneidos,

Taurum Neptuno, taurum tibi pulcher Apollo,
Nigram hyemi pecudem, Zephyris felicibus albam. Nigram hyemi pecudem immolari Maro facit, vt & Horatius ei agnam, quum esset tempestas tam Romano deæ:
Libidinosus immolabitur caper,
Atque agna tempestatibus. Turneb.

Puluis. Virg. 9. Æneid.
Sanguis. Ouid. 12. Metam.
Somnia. Tibul. lib. 2. eleg. 1.
Splendor. Plin. lib. 12. cap. 4.
Superstitio. Stat. 6. Thebaid.
Syluæ nigræ, Obscuræ, vmbrosæ. Horat. 1. Carm. ode 21.
Terra nigra & pinguis. Virg. 2. Georg.
Turbo. Virg. 1. Georg.
Venenum. Virg. 4. Æneid.
Violæ. Virg. 10. eclog.
Vmbræ. Lucret. lib. 4.
Vua nigerrima. Catul. ad Coloniam, epigr. 17.

Alba & nigra. Cic. 2. de Diuin. Aut onm nescio qui ille diuinus, si oculis captus sit, vt Tiresias fuit, possit quæ alba sint, quæ nigra dicere: aut, &c.

¶ Niger, per translationem quandoque ponitur pro mortuo. Iuuen. Satyr. 1,

Instituitque rudes melior Locusta propinquas
Per famam & populum nigros efferre maritos.

¶ Niger, Noxius. Virg. 3. Georgicorum,
-& nigris caesa chelydris Creta Seruius.

¶ Niger, Malus. Iuuenal. Satyra 3, -nigrum in candida vertunt. Solebant enim prisci quod bonum & laudabile erat, creta, vel alba linea notare. Quod autem noxium & malum, nigro colore.

¶ Niger, Id est improbis moribus, & ingenio infido. Horat. 1. Serm. Satyr. 4, -commissa tacere
Qui nequit: hic niger est, &c. Puto (inquit hic Lambinus) Horatium respicere ad symbolum Pythagoricum illud, quod monet, μὴ γεύεσθαι τῶν μελανούρων, Id est ne gustemus de his quibus nigra est cauda: quo vetabat Pythagoras, vt interpretatur Plutarchus, versari cum hominibus, qui nigri essent morum improbitate. Hæc ille.

Domus nigra questu, Pœnestra. Stat. 5. Sylu. 1.

Nec minus niger, nec minus confidens, quàm ille Terentianus est Phormio. Cic. pro Cæcin. Et argentarius Sex. Clodius cui nomen est Phormio: nec minus niger, nec minus cōfidens, quàm ille Terentianus est Phormio.

¶ Nigerrimus. Plin. lib. 15. cap. 25, Cerasorum Apronaua maximè rubent: nigerrima sunt vs Actia.

Nigellus, Adiectiuum diminutiuum, Parum nigrum. Ausonius ad Theonem, epist. 21. Cadmi nigellas filias.

Nigredo, pen. prod. nigredinis, Ipse color fuscus.

Nigritudo, pen. prod. nigritudinis, Idē. Plin. lib. 10. ca. 36, Nulla Veris initio apparet nigritudo in rostro, quæ ab æstate incipit. De passeribus.

Nigrities, pen. corr. nigritiei, Idem. Corn. Cels. lib. 8. cap. 2, Nigrities colligi quidem potest etiam ex dolore & ex febre.

Nigritia, nigritiæ {μελανία} Idem. Plin. lib. 9. cap. 38, Nimiaque eius nigritiæ dat austeritatem.

Nigror, nigroris {ζόφος} Idem. Cic. 1. de Diuinat.

Interea propè iam occidente sole inhorrescit mare,
Tenebræ conduplicantur, noctisque & nimbûm occæcat nigror.
Ex Pacuuio. Gell. lib. 2. cap. 26, Rubidus autem est rufus atrior & nigrore multo mistus. De coloribus.

Nigror mortis. Lucret. lib. 3.

Nigreo, nigres, siue Nigresco, nigrescis, nigrui {μελαίνομαι} nigrescere, Nigrū fieri. Claudian. 3. de Raptu Proserp. Nūc sibi mutatas liceat nigrescere vestes. Colum. lib. 12. cap. 48, Oliuas, quū nigruerint, nec adhuc tamē permaturæ fuerint, sereno cælo distringere manu cōuenit.

Tenebris nigrescunt omnia. Virgil. 11. Æneid.
Æquora nigrescunt ventis. Ouid. 1. Trist. eleg. 4.

Cælum nigrescit ab Austris. Ouid. 5. Fast.
Venæ nigrescunt sanguine. Ouid. 3. de Arte.

Nigro, nigras {μελαίνω} nigrare, Nigrum facere.

Nigrare, Nigrum esse. Lucret. lib. 2,
-ne forte hæc ex albis alba rearis
Principiis esse, ante oculos quæ candida cernis:
Aut ea quæ nigrant, nigro de semine nata.

Nigrans, Participium {μελανίζων} vt

Nigrās color. Colum. lib. 6. cap. 1, Parādi sunt boues nouelli, quadrati, grandibus membris, cornibus proceris, ac nigrantibus & robustis.

Antra. Stat. 10. Thebaid.
Caligine nigranti piceus vertex. Silius lib. 4.
Campi puluere. Silius lib. 3.
Comæ arboris. Senec. Hercul. furen. 9.
Iuuenci nigrantes terga. Virgil. 5. Æneid.
Nimbus. Virg. 4. Æneid.
Pecudes. Virg. 5. Æneid.

Nigrefacio, nigrefacis, nigrefeci, nigrefactum {μελανοποιῶ} nigrefacere, Nigrum facere.

Nigrefio, nigrefis {μελανοποιοῦμαι} nigrefieri, Nigrum fieri.

Nigrico, nigricas, pen. corr. {μελανίζω} nigricare, Aliquantum nigrum esse. Plin. lib. 10. cap. 3, Viribus præcipua, colore nigricans: sola aquilarum fœtus suos alit.

NIGIDIVS, Figulus, Philosophus Pythagoricus, Romæ floruit Cæsaris tempore. Hic, teste Gellio, multa de re Grammatica edidit volumina, quæ ad nostra secula non peruenerunt.

Nigina, Herba, de qua Plinius lib. 27. cap. 12, Herba quæ vocatur nigina, tribus foliis longis intubaceis, illita cicatrices ad colorē reducit.

NIGIR {Νίγειρ} Ptolemæo lib. 4. cap. 5, Libyæ inferioris fluuius eiusdem cum Nilo naturæ. Hodie *Fluuius de Senega*.

NIGRIS {Νίγρις} Æthiopum fluuius, eiusdem cum Nilo naturæ: calamum enim & papyrum, eiusdemque gignit animantes, & iisdem temporibus augescit. Author. Plin. lib. 5. cap. 8.

Nihil {οὐδὲν, μηδὲν} componitur ex non & hilum, per apocopen. Author Georgius Valla lib. 33. Putauerim tamen Nihilum ex ni, id est ne, & hilum componi: vt sit nihilum, quasi ni hilum quidem, vel ne hilum quidem. Præterea ex nihilum, per apocopen fit Nihil, per syncopen, nilum. Lucret. lib. 1, Nil igitur fieri de nilo posse fatendum est. Paulo post, Haud igitur possunt ad nilum quæque reuerti. Pers. Satyr. 3, De nihilo nihil, in nihilum nil posse reuerti.

¶ Prorsus nihil abest quin sim miserrimus. Cic. Attic. lib. 11.

Nihil ad illum. Id est, Non est cum illo comparandus. Terent. Eunucho, 2. 3. Cic. 3. de Orat. Quem cognouimus virum bonum, & non illiteratum, sed nihil ad Persium.

Nihil ad te. Terent. And. 4. 1, Concrepuit à Glycerio ostium. P. nihil ad te. D. quæro.

Nihil ad te attinet. Terent. And. 1. 2.

Nihil ad hanc rem est. Terent. Phorm. 5. 6.

Nihil ad rem, an. Cic. in Orat. Dithoreus: nihil enim ad rem extrema illa longa sit, an breuis.

¶ Nihil aliud quàm, pro Duntaxat. Suetom. in Domitiano, cap. 21, Ad horam somni nihil aliud quàm secreto solus deambulabat. Liu.

¶ Nihil admodum literarum sciebat. Cicero de Claris Orat. Latinè non pessimè loquebatur, vsu credo aliquo domestico: nam literarum admodum nihil sciebat. De Curione.

Nihil admodum territus. Liu. 7. bel. Pun.

¶ Nihil magnopere, Liu. Decad. 1. libro 3, Consules creati Sp. Herminius, T. Virginius Cælimontanus, nihil magnopere ad Patrum aut plebis causam inclinati, otium domi ac foris habuere: hoc est, nō magnopere inclinati. Idem Decad. 4. lib. 7. ad fin. Nihil magnopere ea Cretenses mouerunt.

¶ Nihil agere dicūtur qui sumunt operam inanem. Cic. de Senect. Nihil ergo agebat Q. Fab. Maximus, nihil L. Paulus pater tuus, Scipio socer, optimi viri filij mei & cæteri senes? Fabritij, Curij, Coruncani, quum Rempublic. consilio & authoritate defendebant, nihil agebant? Plin. lib. 1. epist. 9. in fine. Satius est enim, vt Attilius noster eruditissimè simul & facetissimè dixit, otiosum esse, quàm nihil agere.

Nihil aliud nisi. Cicero de Amic. Amare autem nihil aliud est, nisi eum ipsum diligere quem ames, nulla indigentia, nulla vtilitate quæsita.

Nihil aliud habet quod agitet in mente. Cic. 1. de Nat. deor.

Nihil mihi credas diuini & humani. Genus erat apud antiquos affirmationis religiosæ, & cuiusdam propè iusiurandi, quod significat, Nihil mihi vlsus rei credas. Plaut. Asinaria,
Neque diuini, neque mihi humani quicquam accreduas
Artemona, si huius rei esse mendacem inueneris. Ex Turneb.

Nihil enim est aliud quamobrem mihi percipi nihil posse videatur. Cic. 5. de Finib.

Nihil aliud facere nisi. Cic. pro Rosc. Amer. Si nihil aliud fecerunt, nisi rem detulerunt: nónne satis fuit iis gratias agi?

Nihil præterquam vigilatum est. Liu. 3. ab Vrbe. Hoc est, Nihil aliud actum, nisi vigilatum est.

Nihil amplius quàm, pro Tantum. Suet. in Sergio Galba, cap. 19.

¶ Nihil, pro Non. Terent. Heaut. 5. 5,
-pater CH. nihil audio. M. ad me recipio,
Faciet CH. nihil etiam audio ipsum.

Nihil cessauerunt illico. Terent. Hecyr. 4. 5,
Sed vt olim te ostendisti, eandem esse, nihil cessauisti vsque adhuc
Vt filiam ab eo abduceres.

Nihil mihi cum illo fuit, pro Nullum commercium. Terent. And.
Nihil tibi amplius cum illa fuit Charine?

¶ Nihil desydero. Plaut. Stich. 5. 10, Nunc me gratiam abs te inire verbis, nihil desydero.

Nihil distat. Plin. lib. 15. cap. 13.

Nihil dixit tum vt sequerere sese? C. nihil, nisi abiens mihi innuit.

Nihil dixit vt. Terent. Eunuch. 4. 5.

¶Nihil est. Plaut. Truc. 17, -at ego ab hac puerum te poscam,
Ne mox inficias eat. nihil est. Id est nullius est negotij, Facile est.
Nihil est nisi Cic. ad Thermum, lib. 13.
Nihil est æquè quod faciam lubens Terent. Phorm. 3. 3.
Nihil est, pro Nulla est spes. Terent. Heaut. 4. 1,
Nam quod sperem de argento, aut posse postulem me fallere,
Nihil est. Donatus.
At nihil est, ignotum ad illum mittere, operã luseris. Plaut. Capt. 6.
Nihil est quod moremur diutius, pro Non est opus. Ter. Heaut.
Cic. Terentiæ. lib. 14. 4. De familia liberata nihil est quod te moueat.
Nihil est quod illi non prosequantur suis argutiis. Cic. de Amic.
Nihil est hac Plaut. Milit. 3.
¶Nihil, Responsio. Terent. Phorm. 3. 3, Nunquid est quod opera mea vobis opus sit? c. nihil. verùm abi domum.
¶Nihil facilius. Terent. And. 2. 6,
Potin' es mihi verum dicere? D. nihil facilius.
Nihil dictu facilius Terent. Phorm. 1. 2,
Non satis, verùm argentum deerat. D. sumeret
Alicunde. G. alicunde? nihil est dictu facilius. Vbi Donat. Hoc quasi subridens & auerso ab illo vultu pronuntiauit Geta. quod genus actionis, securitatem ostendit hominis manifesta dicentis.
Nihil festinare. Cic. ad Attic. lib. 5. 99.
Nihil intelligo quid agas. Terent. And. 4. 4.
Nihil enim interest dactylus sit extremus, an creticus. Cic. in Orat.
Nihil intermissa rerum cura. Tacit. lib. 4.
Nihil magis manifestò teneo. Plaut. Mercat. 15. Cic. ad Lent. lib. 1. 9, Cùmque Pompeius ita contendisset, vt nihil vnquam magis, vt eum Crasso redirem in gratiam. Subaudi, Fieri aut contendi posset, vel possit, aut, vt nihil vnquam magis à me contenderit.
Nihil metuo, nisi ne medius disrumpar misee. Plaut. Curc. 5. 7.
Nihil minus. Cic. 3. Offic. Cadit ergo in virum bonũ mentiri emolumenti sui causa, criminari, præripere, fallere? nihil profectò minus.
Nihil minus sum Plaut. Stich. 8,
Perij hercle verò planè, atque obnixè, nihil
Vno Gelasimo minus est, quàm dudum fuit.
Nihil minus. Terent. Eunuch. 3. 3,
-at apud nos hic mane, dum redeat ipsa.
C. Nihil minus. Id est non faciam.
Nihil moror, Nihilifacio. Plautus Mostel. 9. Sic Casin. 16, Cœnam mihi vt ebria sit, lepidè, nitidéque volo, nihil moror barbarico ritu.
Nihil omnis sibi Terent. Heaut. 3. 2.
Nimis nihil homo, Vide NIMIS.
Tu quantus quantus, nihil nisi sapientia es. Terent. Adelph. 3. 3.
Nihil non ad rationem & tanquam ad artem dirigebat Antonius. Cic. de Claris Orat.
Nihil non arrogat armis. Horat. de Arte.
Nihil ocyus. Plaut. Sticho, 11,
Eum solent prouisere, qui hercle illa causa nihil ocyus venit.
Nihil omnino. Cic. de Amic. Atque haud scio anne opus sit quidem, nihil vnquam omnino deesse amicis.
Nihil omnino declinare recta regione. Lucret. lib. 2.
Nihil opus est resciscat. Plaut. Merc. 24. Cic. 5. de Finib. Nihil opus est exemplis hoc facere longius.
Nihil pareit seni. Terent. in Prol. Heaut. Idem Adelph. 4. 2, Nihil pepercit? non puduisse verberare hominem senem?
Nihil pensi esse alicui Liu. lib. 2. Decad. 5.
Nihil poterit ferre Plaut. Milit. 16.
Nihil mihi potius fuit, quàm vt Masinissam conuenirem. Cic. in Somnio Scip.
Nihil in summa pacis proficiebatur. Tacit. lib. 13.
Nihil mihi propiùs quàm vt perirem. Plaut. Milit. Id est, Parum abfuit quin morerer.
Nihil prorsus. Terent. And. 2. 6, Nihil ne? hem. o. nihil prorsus.
Nihil quam, pro Nihil aliud quàm. Sueton. in Claudio Cæsare, cap. 36, Nihil tota via, quàm essétne sibi saluum imperium, requirens.
Nihil quicquam Plaut. Mercat. 12. Terent. Heaut. 5. 1, Quid Syrus meos? ne is quidem quicquam? M. nihil.
Nihil quicquam egregium in vita, sine ardore quodam amoris. Cic. 1. de Orat.
Nihil refert mea. Terent. Eunuch. 2. 3.
Nihil scio, pro Nescio. Plaut. Capt. 13, Gaudeo, etsi nihil scisi quod gaudeam.
Nihil scit, nisi verum loqui. Plaut. Pers. 16.
Nil sine magno Vita labore dedit mortalibus. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. Sententia est multorum veterum scriptis celebrata.
Nihil suprà. Cicero ad Attic. lib. 13, Eas confeci & absolui, nescio quàm bene, sed ita accuratè, vt nihil posset suprà. Subaudi, esse, vel addi.
Nihil tristis. Terent. And. 1. 6.
Nihil tale metuamus. Cic. 1. de Finib.
Nihil tanti est. Horat. de Art. poetic. Vice prouerbij sumi posset hæc loquẽdi formula, classicis authoribus perfamiliaris, quum nihil nos tanti æstimare ostenderemus, vt eius obtinendi studio in damnũ aliquod incurrere optatum nobis esset.
Nihil vsus circuitione. Terent. And. 1. 1.
Nihil valet. Cic. pro Cæcin. Ea si nihil valet, aut si ad hanc rem non pertinet, quid, &c.
Nihil quidem hercle verbum ac vilissimum. Plaut. Stich. 4.
Nihil vltra. Cic. Attic. lib. 15, Est autem oratio scripta elegantissimè sententiis, verbis, vt nihil possit vltra cogitari.
Nihil mihi vobiscum est. Ouid. 2. Fast.
¶Nihil falsi Nihil gratiæ, &c. Terent. And. 4. 5, Me miseram, nihil pol falsi dixit mi senex. Idem Heaut. 5. 1.
Nihil incommodi. Terent. Hecyr. 3. 3.
Nihil moræ. Terent. And. 1. 1, Sin eueniat (quod volo) in Pamphilo vt nihil sit moræ.

Nihil piscium. Plaut. Rudente, 13.
Nihil quæsti Plaut. Aulul. 5.
Nihil rerum. Terent. Heaut. 2. 3,
-nam mihi nunc nihil rerum omnium est
Quod malim, quàm me hoc falsò suspicarier.
Nihil reliqui Cæsar 1. bel. Gall. Et demonstrant sibi præter agri solum nihil esse reliqui. Sic Attico, lib. 14, Nihil synceri.
Nihildum, Id est nihil adhuc. Cic. Cassio, lib. 12. 7, Et quanquam nihildum audiebamus nec vbi esses.
Nihildum certi à te exquiro. Cic. Attico, lib. 7.
Nihildum Brundusio erat allatum. Cic. Attic. lib. 9.
Nil intra est oleam, nil extra est in nuce duri. Horat. 2. epist. 1. Prouerbium est, conueniensque in eos, qui aut, quæ perspicuè vera sunt, negant: aut, quæ perspicuè falsa, aiunt. Quid enim certius, quid apertius est, quàm & intra oleam, os esse, & extra nucem, putamen ac duritiem?

Nihilum, nihili, penult. corr. {μηδὲν} Ex non & hilum compositum. Festus, Hilum putant esse quod grano fabæ adhæret, ex quo nihil & nihilum. Vide NIHIL. Terent. Phorm. 3. 3,
Vnde ego nunc tam subitò huic argentum inueniam miser,
Cui minus nihilo est?
Nihilum distat. Horat. 2. Serm. satyr. 3.
Stultitiáne erret. nihilum distabit, an ira.
In nihilum interire. Cic. 1. Acad.
Ex nihilo oriri, & in nihilum occidere. Cic. 2. de Diuinat.
Ad nihilum recidunt omnia Cic. in Orat.
Redigi ad nihilum. Lucret. lib. 1.
Reuerti ad nihilum. Lucret. lib. 1.
Ad nihilum venire. Cic. ad Brutum, lib. 11. 12.
Ad summum venire, & Ad nihilum, contraria. Cic. 1. Tuscul.
¶Nilum, pro Nihilum. Lucret. lib. 1, Ne tibi res redeant ad nilum funditus omnes.
¶Ex nihilo quicquam fieri, nulli physico placet Cic. de Fato.
¶Nihili {οὐδενός} Quod nec hili est, inquit Festus. Cic. 3. Tusc. Sed tenemus, & lusisse putemus si nil sit, ab eo quod nequicquam est in tali homine, ex quo idem nihili dicitur. Varr. de Ling. Latin. lib. 9, Itaque vt eum, quem putamus esse non hili, dicimus nihili, &c.
Nihili, inquit Varro, habet casus tum quum commutatur, de quo dicitur. De homine: dicimus enim hic homo nihili est, & huius hominis nihili, & hunc hominẽ nihili, &c. Hæc ille lib. 8. de Ling. Latin.

Nihilifacio, nihilifacis, pen. corr. nihilifeci {οὐδὲν ἡγεῖσθαι} nihilifacere, Nihili æstimare, non curare. Plaut. Milit. 5, Sed me excepit: nihilifacio quid faciat cæteris.

Nihilipendo, nihilipendis, nihilipendi, nihilipensum {παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι} nihilipéndere, Idem. Terent. Eunuch. 1. 2, Aut ego istuc abs te factum nihilipénderem? Idem Adelph. 3. 4.

Nihilo, aliter {οὐκ ἄλλως} pro Non aliter: vel non alius. Terent. Phorm. 5. 2, Is me fefellit, ego isti nihilo sum aliter, ac fui.
De nihilo. Propert. lib. 1. eleg. 3, Non sum de nihilo blandus amator ego. Vide DE.
Non hoc de nihilo est, Vide NON.
Tu ausus es pro nihilo, præ tua præda, tot res sanctissimas ducere. Cic. in Verr.
Pro nihilo habenda est adoptio nullo decreto probata, & contra omne ius facta. Cic. pro Domo.
Contemnere & pro nihilo putare aliquem. Cic. 1. Verr.
Dij immortales quàm mihi ista pro nihilo videntur. Cicero ad Atticum.
Nihilo beatior Iupiter quàm Epicurus dempta æternitate. Cic. 2. de Finib.
Nihilo deterius, pro Nihilo secius. Asconius, Petebat nihilo deterius consulatum. Annotauit Turnebus.
Nihilo diligentior ad classem ornandam, milites reuocãdos alendósque esse cœpit. Cic. 7. Verr.
Nihilo magis Plaut. Asin. 2,
Si sit domi, dicam tibi: non est. M. quid? eius
Atriensis? L. nihilo magis intus est. Donatus, Nihilo magis, Quasi in nihilo possit esse magis aut minus. Et nihilo magis, assueuerationis est. Terent. Hecy. 1. 2,
Nocte illa prima virginem non attigit,
Quæ consecuta est nox, eam nihilo magis. Cic. 3. de Finib.
Nihilo magis efficere aliquid. Cic. 2. de Diuin. Sed ea somnitis, quibus cnorellis nihilo magis efficiatis quod vultis.
Nihilo melior quàm Cic. Plauto lib. 4. 14, Sed ego tam misem tempore nihil noui consilij cepissem, nisi in reditu meo nihilo meliores res domesticas, quàm Rempublicam offendissem.
Nihilo minus, id significat quod vernacula lingua dicimus, *Ce nonobstant*. Terentius Heaut. 5. 3, Non postulo: iam loquere: nihilo minus ego faciam tamen. Cic. 1. de Inuent. Quare meo quidem animo nihilo minus eloquentiæ studendum est.
Nihilo minus vt ego absim, hæc confici possunt. Cic. ad Plancum, lib. 10. v. Id est etiam me absente, & sine opera mea.
Nihilo minus tamen & luto munire, & vinculo melius. Plin. lib. 17. cap. 16.
Nihilo plus. Terentius Eunucho, 1. 1,
-incerta hæc si tu postules
Ratione certa facere, nihilo plus agas,
Quàm si des operam vt cum ratione insanias.
Nihilo secius. Idem quod Nihilo minus. Terentius And. 3. 1, Hoc ego scio vnum, neminem peperisse hic. D. intellextin'. Sed nihilo secius mox deferẽt puerũ huc ante ostium. Cæsar 3. bel. Ciuil. Prætereaectósque Dyrrhachium magna vi venti nihilo secius sequebatur.
Nihilo segnius. Cæsar 2. bel. Ciuil. Massilienses nihilo segnius ad defensionem vrbis reliqua apparare cœperunt.

Nil {οὐδὲν} à Nihil syncopatum est. Aliquando nomen est. Virgilius 3. Georg. Te sine nil altum mens inchoat.

Nil faciet sceleris pia dextera. Horat. 1. Serm. satyr. 5.
Nil, nihil, nihilum. Pers. satyr. 3. — gigni
De nihilo nihil, in nihilum nil posse reuerti.

Nil, Aduerbium Virgil. 5. Æneid. Deponunt animos, nil magnæ laudis egentes. Id est non.
Nil opus est verbis. Lucret. lib. 5.

Niliou. Gemma. Plin. libro 37. cap. 6, India & has generat, & nilion, fulgore hebeti, aut breui, & quum intueare, fallaci.

NILIS { νιλίς } Lacus est inferioris Mauritaniæ, non procul ab Oceano, quem Nili aquæ stagnantes efficere creduntur. Vide Plinium libro 5. capite 9.

Nilum, Vide NIHIL.

NILVS { νεῖλος } Ægypti fluuius, à Nileo rege sic dictus, vel à nouo inferendo luto, quòd sua inundatione totam feracem reddat Ægyptum. Vnde Seruius Nilum dici existimat, quasi νέαν ἰλύν, hoc est nouum trahentem limum, quo oblimet, hoc est limo obtuet Ægyptum & oppleat. Vnus est ex maioribus totius orbis fluuijs. à quibusdam Geon dicitur quasi terra, qui antea Melo vocabatur. Habet septem ostia. Virgil 6. Æneid Et septem gemini turbant trepida ostia Nili. Nomina ostiorum hæc sunt, Canopicum, Bolbiticum, Sebenniticum, Phœneticum, Mendesicum, Taniticum, & Pelusiacum. Nascitur in monte inferioris Mauritaniæ, non longè ab Oceano, stagnante ibi lacu, quem vocant Nilidem. Deinde condit se itinere aliquot dierum, rursúmque erumpit alio lacu maiore in Mauritania Cæsariensi. Iterúmque arenis receptus per deserta viginti dierum spatio fertur ad proximos Æthiopas, & denuo prosilit fonte, qui Niger dicitur. Inde Africam ab Æthiopia disterminans, medios secans Æthiopas: sic plerasque insulas facit, quarum clarissima est Meroe, cuius metropolis etiam Meroe vocatur. Postquam se aquis omnibus auxit, Nilus appellatur. Denique multis ostiis fertur in mare Ægyptium: Ægyptíque inferiorem partem dextra læuáque diuisus amplexo suo determinat, Canopico ostio ab Africa, ab Asia Pelusiaco, propter quod aliqui Ægyptum inter insulas posuere, ita se diuidente Nilo, vt triquetram terræ figuram faciat. Ideirco multi Ægyptum à Græcæ literæ similitudine Delta vocauerunt. Augetur Nilus certis diebus mirum in modum, & per totam spatiatus Ægyptum, fœcundissimus innatat, vnde vnicam spem Ægyptiis Nilo positam esse ait Seneca. nam sterilis aut fertilis annus est, prout ille magnus influxit, aut parcior. Inde est vt nemo aratorum in Ægypto cælum suspiciat: quod ex Seneca depromptum eleganter Claudianus reddidit, epigr. 6. de Nilo,
Felix qui Pharias proscindit vomere terras, &c. Vide Plinium, libro 5. cap. 9 & Cic. 2 de Nat. deor.
Pingui flumine Nilus Virg 9. Æneid.
Apricus. Valer. 3. Argon.
Digestus in septem cornua Ouid 9 Metam.
Discretus in septem ostia. Ouid. 5. Metam.
Diuitis ostia Nili. Iuuen. Satyr. 13.
Fertiles Nili pinguia arua. Valer. 7. Argon.
Magnum flumen. Virg 3 Georg.
Iocosus. Ouid. 1. Trist. eleg. 2.
Lagæus Lucan. lib. 1.
Paludosi fœcunda licentia. Stat 3. Sylu. 2.
Paretonius. Stat. 5. Thebaid.
Papyriferi septemflua flumina. Ouid. 15. Metam.
Sacer. Stat. 1. Sylu. 6.
Septemplex Ouid. 5 Metam.
Stagnans effuso flumine. Virg 4. Georg.
Tepidus. Claud. de bello Gildon.
Tumidus rigat arua. Horat. 3. Carm ode 3.
Irrigat Ægyptū Nilus, & quum tota æstate obrutam oppletámque tenuit, tum recedit, mollitósque & oblimatos agros ad serendum relinquit. Cic. 2 de Nat. deor.
¶Nili quoque apud veteres capiuntur pro fossis in ludis circundatis, pro septis siue pro canalibus aquarum aliunde deductarum, quos Romani intra domos deducebant. Vide in dictione EVRIPVS. ¶Est & Nilus vrbs ibidem.
Piscina & Nilus. Cic. Quinto frat. lib. 3. 24, De arcano Cæsaris opus est, vel mehercule etiam elegantioris alicuius. imagines enim istæ, & palæstra, & piscina & Nilus multorum Philotimorum est, non Diphilorum, sed & ipsi ea adhibebimus, & mittemus & mādabimus.

Niliacus, penult. corr. Adiect { νειλῷος. } vt Vrbs Niliaca. Lucan. lib. 10.
Acetum Niliacum. Martial. lib. 14. 122.
Lens. Martial lib. 13. 9.
Olus. Martial. lib. 13. 57.
Pecten. Martial lib. 14. 150.
Pecus. Stat. 3. Thebaid.
Thus. Stat. 4. Sylu. 9.

Niloticus, pen. corr. Aliud adiectiuum { νειλωτικός. } vt Nilotici pisces.

Nilotis, pen. prod. huius Nilotidis, Patronymicum fœm. gen. pro Possessiuo { νειλῶτις. } Vnde Acus Nilotis, Vide ACVS.

Nilogenus, penult. corr. Adiectiuum { νειλογενής. } Ouid. 1. de Arte, Nec fuge Nilogenæ Memphitica sacra iuuencæ. Id est Isidis.

NIMESSA. Insula non longè à Gyaro, quam Callimachus Agathyrsam vocat.

Nimbus, nimbi, masc. gen. { λαῖλαψ, νεφέλη, καὶ βροχὴ ὑετοῦ } Repentina & præceps pluuia. Cic. 2. de Nat. deor. Quæ terreret animos fulminibus, tēpestatibus, nimbis, niuibus, &c. Martial. libro 1 52, Continuis vexata madet vindemia nimbis. Liuius, Subitò exorta tempestas cum magno fragore, tam denso regem operuit nimbo, vt cōspectum eius concioni abstulerit.
Nox nimborum. Virg. 1. Georg.
Ætherei. Virg. 8 Æneid.
Australes, Hoc est ab Austro venientes. Ouid. lib. 4. de Pont. epist. 4.
Hyemales Ouid. 9. Metam.
Hiulci. Claud. 2. de Rapt. Proserp.
Piceus. Stat. 1. Thebaid.
Præceps. Valer. 1. Argon.
Remoti Aquilone. Ouid. 1. Metam.
Terrifici Ouid. ad Pison.
Potens nimborum tempestatúmque Deus. Virg 1. Æneid.
¶Cinxerunt æthera Virgil. 5 Æneid.
Crepitant nimbi culminibus multa grandine. Virg. 5. Æneid.
Omnia feruent nimbis Virg. 1. Georg.
Densi funduntur ab æthere. Ouid. 1 Metam.
Inuoluêre diem nimbi. Virgil. 3 Æneid.
Nox tenebat lunam in nimbo Virg. 3. Æneid.
¶Nimbus, per translationem, pro Repētino & præcipiti casu. Cic. Attic. lib. 15, Quid autem iste in domo tua casus armorum? Sed hunc quidem nimbum citò transiisse lætor.
¶Nimbus, pro Vento. Virg 1. Æneidos,
Nimborum in patriam loca fœta furentibus Austris,
Æoliam venit.
Sonuerunt nimbi toto æthere. Virg. 2. Æneid.
Arenæ nimbus. Virg 3 Georg.
¶Nimbus, Nubes qua solēt dij in terras descendere. Virg. 1. Georgicorum,
Ipse pater media nimborum in nocte corusca
Fulmina molitur dextra.
¶Nimbus, Vasis genus: in quo vina, vnguēta, & alij liquores funduntur. Martial. lib. 14. 117,
A Ioue qui veniet miscenda ad pocula, largas
Fundet nimbus aquas, hic tibi vina dabit
¶Nimbum, pro re friuola & nugatoria videntur posuisse Veteres: vt proinde Nimbatam Plautus dixerit vilem & contemnendam, Quàm magis, inquit, aspecto, tam magis est nimbata, & meræ nugæ. Non tamen me fallit hic ab Isidoro nimbum explicari fasciolam transuersam ex auro assutam linteo, quod est in fronte fœminarum. Hæc Turneb.

Nimbosus, pen prod. Adiectiuum { νιμβώδης } Pluuiosus, vētosúsve. Virg. 1. Æneidos,
— fluctu nimbosus Orion. Plin. lib. 18. cap. 11, Campus est subiacens montibus nimbosis.
Astrum nimbosum. Valer. 2. Argon.
Bruma. Stat 1 Sylu 3.
Cacumina montis. Virg 3. Æneid.
Hœdi. Ouid. 1. Trist. eleg. 10.
Turbo Ouid. 11. Metam.
Ventus. Ouid 2. de Ponto, eleg. 3.

Nimbatus, pen. prod Adiectiuum, A nimbo. Plaut. Pœn 4, Quàm magis aspecto, tā magis est nimbata, & nugæ meræ. Vide suprà Nimbum pro re friuola, &c.

Nimirum, pen. prod { δῆτα, δηλονότι, ἀμέλει } Aduerbium confirmandi. Sine dubio, pro certo, inquit Donatus. Terent Eunucho, 2. 2, Nimirum hic homines frigent. Ibidem, 4. 7. Cic. 4. Acad. Itaque in cognitione nimirum assentiar, Id est opinabor.
Quum argumenta nostra exposuerimus, contrariáque dissoluerimus, absolutè nimirum munus oratorium confecerimus. Author ad Heren lib 1.
¶Nimirum, ad responsionem aliquando adhibetur. Quintil lib. 12. cap. 1, Vter melior dicetur orator? nimirum qui homo quoque melior. Ex valla.
¶Nimirum, pro Scilicet. Cic pro Rosc. Amer. Opinor enim esse in lege, quam ad diem proscriptiones, venditionésque fiant, nimirum ad Calendas Iunias. Budæus.
Itaque nimirum hoc illud est quod Cæsar scribis in ea epistola, cuius exemplum ad te misi. Cic ad Attic. lib. 9.
Hoc nimirum est illud quod de Socrate accepimus. Cic. 1. de Diuin. Idem pro Flac. Hoc nimirum est illud, quod non longè à gradibus Aureliis hæc causa dicitur. Id est scilicet. Budæus.

Nimis, Aduerbium { ἄγαν, λίαν. } Siponti. Nimis & Nimiū aduerbia sunt augendi, significántque plus satis. Iunguntur autem positiuis nominibus, aduerbiis, & verbis.
Nimis acer. Horat. 2. Serm satyr. 2.
Nimis acer fortasse, veruntamen honestus amor. Cic. pro Archia poeta.
Nimis antiquè Horat. 2. epist. 1.
Nimis aspera. Horat 2. epist. 1.
Nimis auidus. Cic. 1. de Orat Neque sumus nimis auidi: ista mediocri eloquentia contenti sumus.
Nimis bene Plaut. Menæch 52.
Nimis citò. Cic. de Amic. Vt ne nimis citò diligere incipiamus, ne non indignos.
Nimis diu & longum loquor. Plaut. Pseud. 20.
Nimis doctus dolus. Plaut. Milit. 5.
Durus nimis. Horat. 1. epist. 7.
Nimis ferociter. Plaut. Amphit. 4.
Non nimis honestum verbum. Cic. Pæto, lib. 9. 22, Testes verbum honestissimum in iudicio: alio loco non nimis.
Imbecillu nimis. Lucret lib. 1.
Nimis immerito meo Plaut. Casin. 24.
Nimis improba poscen. Stat. 2. Achill.
Nimis insidiarum ad capiēdas aures adhiberi videtur. Cic. in Orat.
Nimis iracunde. Plaut Bacchid 13.
Magnam nimis ne in nos habeat dominationem, non omnia fortunæ committenda sunt. Author ad Heren. lib 4.
Nimis malè. Plaut. Capt. 15, Nimísque hercle ego illum malè formidabam.
Nimis penè manè est. Plaut. Persa, 4.
Nimis multa videor de me, ipse præsertim. Sub. dicere. Cic. de Claris Orat.
Nihil est, qui piger est, nimísque id genus odi. Plaut Rudente, 22.

Non nimis me, sed alios admodum delectarunt literæ illius. Cic. Attico, lib 7.

Non omnis deesse nobis ea quæ natura expetenda sunt, ex te quærimus. Cic 1 de Orat.

Non nimis hæc exquiro à Græcis. Cic. Attico, lib 7.

Nimis pulcher. Plaut. Amphit 4.

Nimis quàm cupio Plaut. Capt. 4.

Nimis sero Cic 2 Philip Tametsi incidamus oportet media, ne nimis sæpe laudaueris.

Teneræ nimis mentes Horat. 3. Carm. ode 24.

Nimis valde. Cic 3 de Legib. Tu verò quum nec nimis valde unquam, nec nimis sæpè laudaueris.

Nimis vellem sibi dari fundam Terent Eunuch. 4 7.

Nimium { λίαν, ἄγαν } Nomen pro Aduerbio

Nemo nimium beatus est, & nemo beato beatior. Cic. 5. de Finib.

Nimium bonæ rei. Plaut Stich 6.

Nimium citò. Plaut. Epid. 13, Nimium aduenisti citò.

Nimium constanter inquam Ouid 3. Trist eleg 2.

Nimium diu Cic 4 Acad De quo iam nimium etiam diu disputo.

Nimium diu te imperatorem tua illa Manliana castra desiderant. Cic in Catil.

Iussa patris nimium mihi dura videntur. Ouid. 7. Metam.

Nimium familiariter Plaut Rud 21.

Nimium feritatis. Ouid. 3 Metam.

Fertilis nimium tellus. Virgil. 2 Georg.

Fortunati nimium agricolæ Virg 2. Georg.

Nimium graphicus nugator. Plaut. Trinum. 13.

Nimium gulosus. Martial lib 10.

Nimium indiligens Terent. Adelph 4. 5.

Nimium indoctus. Plaut. Pseud. 4.

Iratus nimium, nimiúmque seuerus. Tibul lib. 3. eleg 6.

Nimium lepidus. Plaut. Mil 14.

Nimium longum tempus illud mihi videtur. Cic. Attic. lib 12.

Nimium libenter. Plaut. Aulul 20.

Nimium miris modis Plaut Trinum 13.

Nimium multi. Cic. pro Cluentio, Ne autem nimium multi pœnam capitis subirent, idcirco illa sortitio comparata est.

Multa nimium in excogitandis argumentis dialectica, in iudicando nimium eloquax Cic. 2 de Orat.

Nimium magis offendit quàm parum. Cic. in Orat.

Nimium parcé Terent. And 2 6.

Paulo nimium. Cic. 2. de Orat Quod erat ingenij verbis efferuescentibus, & paulo nimium redũdantibus, quod erat ætatis non sum aspernatus. De Sulpitio.

Nimium quàm. Gell. lib. 15. cap. 1, Declamauerat Antonius Iulianus Rhetor præterquàm semper alias, tum verò nimium quàm delectabiliter & feliciter.

Nimium quàntum Gell. lib. 17, Lingua tamen & facundia nimium quantum præstabilis.

Nimium sæpe. Cic. 1 de Finib. Quod vos interdum, vel potius nimium sæpe dicitis.

Nimium sæuiter Plaut Trinum. 14.

Sæuus nimium Ouid 4 Metam.

¶ Nimium illoc abiit Terent. Adelph. 2. 2.

Nimium ne crede colori. Virg 2. eclog.

Nimium obsonauit. Plaut. Mercat. 14.

Non nimium probare. Cic. ad Cornificium, lib. 12 29, Illud non nimium probo quod scribis, quo illi animo æquiore ferrent.

Nimium multum scis Plaut. Mercat 8.

Nimium subuereri. Terent. Adelph 5. 3.

Nimium est Terent Phorm. 4 3, Ædiculæ item sunt ob decem alias. ô hoi hui, nimium est.

Nihil tum nimium videbatur. Cic. Bruto, 15 10.

Nimium volo. Terent. Eunuch. 3. 5.

Inter nimium & parum est mediocritas. Cic. 1 Offic.

Nimio { πολλῷ λίαν } Ablatiuus, comparatiuis solet iungi. vt Nimio minus, æquius, &c. Plaut Rud 5.

Nimio pol hominum, fortunæ minus miseræ memorantur. Plaut. Trucul. 14, Nimio minus sæuus iam sum Allaphium.

Nimio plus. Cic ad Atticum, lib. 10, Sed quia te nimio plus diligo. Plaut. Bacch. 2, Video nimio iam multo plus, quàm volueram.

Nimio satius. Plaut. Bacchid. 2, Vixisse nimio satius est quàm viuere.

Nimiè, Aduerbium { ἄγαν } Plaut Milit. 18. Tam nimiè vt amarentur. Macrob. lib 6. Saturn. cap. 6, Non nimiè, sed pulchre dictum.

Nimius, Adiectiuum { ἄγαν. } Cic. de Senect. Ne syluescat sarmentis, & in omnes partes nimia fundatur.

Æstus nimij. Lucret. lib 5.

Aquæ. Ouid 4 Fast.

Ardor. Lucret lib. 6.

Cædes. Virg 9. Æneid.

Celeritates nimias suscipere in festinationibus, cauendum est. Cic 1 Offic.

Diligentiam, tota Republica suscepta, nimiam, nullam putabam. Cic Pro Milone.

Feruores Lucret lib. 5.

Imber. Ouid. 5. Metam.

Lasciuia Ouid. 2 Trist.

Leuitas Ouid. 2. Metam.

Sol Ouid. 5. Metam.

Nimia circa maritum vxor. Vlpian. in l. Si cum dotem § Eo autem in fine. D. Soluto matrimonio, Filia leuis mulier, vel admodum iuuenis, vel nimia circa maritum non merentem.

¶ Nimius animi. Liu. Manlius nimius animi quum alios principes sperneret, &c.

Nimius imperij. Liu. lib. 3. ab Vrbe.

Sermonis nimius erat. Tacit lib. 19.

Nimium nouum verbum vitare. Varr. de Ling Latin. lib. 5.

Nimius in. Cic. Bruto, 15. Venio nũc longo sanè interuallo ad quandam epistolam, qua mihi multa tribuẽs. vnum reprehendebas, quòd in honoribus decernendis essem nimius, & tanquam prodigus.

¶ Nimius, cũ ablatiuo. Plin. lib. 14. cap 2, Fæ minus fertiles vino, acinis & fece nimiæ. De Nomentanis vitibus, quæ & Rubellæ dicuntur.

Nimius mero. Horat 2. Carm. ode 12 Nec sæuos Lapithas, & nimium mero Hylæum. Hoc est intolerabilem ebrietate, inquit Acron. Senec. lib 5 de Beneficijs, Nimius animis.

Nimium, absolutè. Cic 4. Tuscul. Nam quod aiunt, nimia resecari oportere, naturalia relinqui: quid tandem potest esse naturale, quod idem nimium esse possit?

Nimius & Modicus, contraria. Cic. 5 de Finib. Hoc magis intelligendum est, hæc ipsa nimia in quibusdam futura non fuisse, nisi quædam essent modica natura.

Nimietas, penult corr. { τὸ ἄγαν, τὸ [illegible] } pro Superfluitate vsurpatur etiam à doctis. Columel libro 6 capite 24. Naturalia congruunt desyderia, quoniam nimietate verni pabuli pecudes exhilaratæ lasciuiunt.

Nimiopere, pen corr. { [illegible], ἄγαν } Aduerbium, pro Admodum nimis. Cic. in Parad. Quos ædificia magnifica nimiopere delectant. Idem in Verrem vsus est hoc aduerbio, teste Budæo. Alij legunt, disiunctim, nimio opere.

Ningo, ningis: vel Ninguo, ninguis, ninxi { νίφω } ningere. Priscianus, Ninguo quoque ninxi. vnde & nix: sicut à duæ, dua, à treis, tria. Virg. lib 3. Georgic. Interea toto non secius aere ningit. Priscianus legit ninguit.

Ningere floribus rosarum, per translationem. pro tantam copiam rosarum effundere & aspergere, vt ningere videantur. Lucret. lib. 2, Largifica stipe ditantes, ningũtque rosarum Floribus.

Ninguis, huius ninguis, antiqui dixerunt, cuius loco nunc nix, niuis dicimus { [illegible] } Lucret. lib 6, albas decedere ningues. Apul. in 1. Her. aspera hyems erat, omnia ningue canebant.

Ninguidus, penultima correpta, Adiectiuum { [illegible] } Id est niuosus. Ausonius ad Paulinum, Bætino me bimaris : iuga ninguida Pyrenæi Idem paulo pòst, Oppida Iberorum ninguida.

NINIVE, pen corr. { [illegible] } Vrbs Assyriorum, quam ædificauit Assur egrediens terram Sennaar à Nino rege sic dicta, vt scribit Augustinus ¶ Est & alia ciuitas Iudæorum in angulo Arabiæ: quam nunc corrupte Niniuem vocant, & in genitiuo Niniues facit. Vnde Augustinus libro 15. de Ciuit. Dei, Niniue ciuitatis magnæ, Ninus Beli filius conditor, nomẽ ex illius nomine deriuatum est, vt à Nino Niniue vocaretur. Et populi in ea habitantes, Niniuitæ, penult producta dicuntur.

NINOE, Ninoes { νινόη } Cariæ oppidum est, aliàs Aphrodysias appellatum, Lelegum Pelasgorum colonia, si Stephano credimus.

NINUS { νίνος } filius Beli, primus Assyriorum rex Nam Belus solam habuit Babylonẽ : Ninus verò totam Assyriam. ¶ Ninus item, Assyriæ vrbs iuxta Tigridis amnis partem, Ptolemæo authore, lib 6. capite 1, alio nomine Niniue, quæ Ionæ prophetæ prædicationem audiuit. Nunc vastata tota est, vt tradit Haithonus libro de Tartaris, capite 11.

NINOS { νίνος } Eadẽ vrbs quæ Ninus Assyriæ, vt opinor. Lucanus lib 3, Accedunt Syriæ populi, desertus Orontes, Et felix (sic fama) Ninos.

NIOBE, pen corr. { νιόβη } filia Tantali, & soror Pelopis, vxórque Amphionis Hæc, teste Diodoro Siculo libro 5, filios vij. & totidem filias peperit, summo decore præstantes : vnde tali prole superbiens admodum gloriabatur, se Latonæ præferens numero filiorum vnde ita motam fabulæ Latonam ferunt Apollini & Dianæ, vt Niobes filios & filias arcu interficerent, mandasse : quibus matri obtemperantibus, contigit eodem tempore & abundare filijs Nioben, & carere. Vnde præ nimio dolore attonita obmutuit, ac velut lapidescens malis diriguit. A Statio libro 5. Syluest. 1, Sipylea mater dicta Niobe, quoniam facta saxea, turbine venti in Sipylum patriam rapta est, vbi sita cacumine montis liquitur, & lachrymis etiam nunc marmora manant. Fabulam Niobes, vide apud Ouidium 6. Metamorph.

Niobe fingitur lapidea propter æternum, credo, in luctu silentium. Cic. 3 Tuscul.

Niobæus, Adiectiuum { νιοβαῖος } vt Proles Niobæa. Horat. 4. Carmi. ode 6.

NIPHAEUS, Viri proprium ab equis interfecti apud Virgilium 10. Æneidos, quin ecce Niphæi
Quadriiuges in equos, aduersáque pectora tendit:
Atque illi longè gradientem, & dira frementem
Vt videre, metu versi, retróque ruentes,
Effundúntque ducem rapiúntque ad littora currus.

NIPHATES, penult. prod. { νιφάτης } Maioris Armeniæ fluuius est super Assyriam, quo nomine dictus est mons Armeniæ, ex quo Tigris nascitur, vt refert Strabo. Virgil. 3 Georgic. Addam vrbes Asiæ domitas, pulsúmque Niphatem. Montem dixit pro populo: intelligit enim Armenios, apud quos mons est Niphates Dictum est autem Niphates à niuibus, ἀπὸ τῶν νιφάδων, vel ἀπὸ τοῦ νίφειν.

Rigidus Niphates Horat. 2. Carm. ode 9.

NIPHE { νίφη } Vna ex comitibus Dianæ, à niueo candore appellata. Ouidius 3 Metamorph Excipiunt laticem Niphéque Hyaléque Rhanísque.

NIPSA { νίψα } Thraciæ oppidum : cuius incolæ dicuntur Nipsæi. Stephanus

Niptra niptorũ { νίπτρα } dicũtur lauacra: à νίπτω, quod significat lauo: quo nomine dicta est tragœdia Pacuuij, quam citat Cicero 2. Tuscul.

NIREVS, dissyllabum {[illegible]} Charopi & Aglaiæ filius, Græcorum omnium, teste Homero, qui ad Troiam nauigauerunt, formosissimus. Ouid lib. 4. de Ponto, eleg. 13.

Tam mala Thersiten prohibebat forma latere,
Quàm pulchra Nireus conspiciendus erat.
Facies Nireus Propert. lib. 3 eleg. 18.
Vincere Nirea forma. Horat. Epod. 16.

Nis, pro Nobis, vetus verbum, inquit Festus.

NISA, fuit, teste Homero lib. Iliad. 2. vrbs Hellados. ¶Est etiã nomen fœminæ, de qua Virg. 8. ecloga,
Mopso Nisa datur: quid non speremus amantes?

NISÆA {[illegible]} Nympha propriũ, cuius meminit Virg. 5. Æneidos,
Nisæéque, Spióque, Thaliáque, Cymodocéque.
Candida Nisæe Propert. lib. 2 eleg. 27.

NISÆA {[illegible]} Oppidum in sinu Megarico, vbi Megarensium erant naualia, teste Thuc. lib. 2. ¶Est itẽ Nisæa, Parthyenes regio, cuius caput fuit Alexandropolis, ab Alexandro conditore ita appellata. Vide Plin. lib. 6. cap. 25. Hæc regio præstantissimos alebat equos, qui ab ea Nisæi appellabantur, teste Strabone lib. 11.

Nisi {[illegible]} Coniunctio, composita ex non & si, significátque Si non, vel præterquã n. In principio sententiæ Indicatiuum desiderat, aliàs etiam Subiunctiuũ, vt ait Valla lib. 2. Terent. Heaut. 4. 1,
Nisi me animus fallit, hic profectò est annulus quem ego suspicor.
Miseros illudi nolunt, nisi se fortè iactant. Cic. 2 de Orat.
Nisi, secundo loco positum. Terent. Heaut. 1. 1,
-contrà omnia,
Ancillas, seruos, nisi eos qui opere rustico
Faciundo facilè sumptum exercerent suum.
Hanc, nisi mors, mihi adimet nemo. Terent. And. 4. 2. Cicero de Amic. Iudicare difficile sanè, nisi expertum.
Profectò, nisi caues tu homo, aliquid gnato cõficies mali. Terent. Heaut. 5. 3.
Nisi multis blanditiis à me gutta non ferri potest. Plautus Rudente, 2.
Nisi vnum hoc faciam. Terent. And. 5. 4.
-causa optima est,
Nisi quod pater aliud ait. Cic. de Amic. Ortum quidẽ amicitiæ videtis, nisi quid ad hæc fortè vultis.
Nisi restituissent statuas, vehementer iis minatur Cic. 4 Verr.
Nisi vellet. Cic. de Amic. Nisi enim immortalitatem optare vellet, quid non est adeptus quod homini fas esset optare?
Nisi videas. Cic. de Amic. In qua nisi (vt dicitur) apertum pectus videas, tuúmque ostendas, nihil fidum, nihil exploratum habeas.
Nisi quia. Terent. Eunuch. 5. 6,
Non dubium est quin mihi magnum ex hac re sit malum,
Nisi quia necesse fuit hoc facere.
Nisi nunc. Plaut. Amphit. 2, Imò equidem te, nisi nunc, hodie nusquam vidi gentium.
Nisi quòd. Cic. de Amic. Nec ob aliam causam vllam boni improbis, improbi bonis amici esse non possunt, nisi quòd tanta est inter eos, quanta maxima potest esse, morum studiorúmque distantia.
Aliud nisi. Cic. 4. Acad. Neque nostræ disputationes quicquam aliud agunt, nisi vt in vtranque partem dicendo & audiendo eliciant.
Nihil aliud nisi Philumenam volo. Terent. Id est, quàm, vel præterquàm.
Nisi in bonis non potest esse amicitia. Cic. de Amic. Hoc primum sentio, nisi in bonis amicitiam esse non posse.
Non contingit nisi. Cic. de Amic. Quod non ferè contingit, nisi his qui etiam contemnendos se arbitrantur.
Nunquid igitur oportet nisi tres sortes coniici, vnam educi? nihil. coniici iubet tres. Cic. 4 Verr.
Nisi fortè cessare videor. Cic. de Senect. Nisi fortè ego vobis, qui & miles & Tribunus & legatus & Consul versatus sum in vario genere bellorum, cessare nunc videor, quum bella non gero.
Nisi si. Terent. And. 1. 5,
Repudiatus repetor. quamobrem, nisi si id est quod suspicor,
Aliquid monstri alunt.
Nisi, per parenthesin positum. Cic. Attic. lib. 7. Adhuc certè (nisi ego insanio) stultè omnia & incautè.
Nisi quis nos deus respexerit Cic. ad Attic. lib. 1. 11.
Quid nisi. Cicero 1. Tuscul. Nam quid aliud agimus quum à voluptate, id est à corpore, quum à re familiari, quæ est ministra & famula corporis, quum à negotio omni seuocamus animum, quid inquam tum agimus, nisi animum ad seipsum vocamus?
Nisi verò, Nisi forte, Nisi tamẽ, quoties in argumẽtationibus subiecta est, absurditatem quandam sequi significat. Cic. 4. Acad. Nisi verò Ennium non putamus ita totum illud audiuisse. Idem de Fato, Nisi fortè volumus Epicureorum opinionem sequi. Idem in Miloniana, Nisi fortè dementem, &c. Quasi dicat, Quod est absurdum putare: idcóque minime id putandum est. Quam declarationem Columella expressit lib. 3. cap. 10, Nam si sagittam, id est superiorem partem malleoli, vituperandam censebant, quum esset eadem pars lurculi frugiferi: quanto magis vel ex optima vitis parte natum flagellum, si est sterile, improbandum ab his ratio ipsa declarat? Nisi tamen (quod est absurdum) crediderunt, id translatum & abscissum à sua stirpe, destitutúmque materno alimento frugiferũ, quod ex ipsa matre nequam fuisset. Budæus
Nisi verò, vt quasi verò. Cic. in Verrem, Nisi verò existimatis hominem, &c. Ironicè dictum: vt sit Nisi fortè, vel nisi tamen existimetis. quasi dicat, Hoc existimandum prorsus non est.
Mentiar, nisi Ouid. 2. Metam. Quintil. in Corpore proiecto, Mentior, nisi quum peregrinatio mea nos diduceret, maluit esse cum matre. Valla lib. 3.
¶Nisi si non. Varr. de Ling. Lat. libro 8, Nisi si non est homo ex anima: quòd est homo ex corpore & anima.
¶Nisi, pro Sed. Cic. lib. 11. ad Atticum, epist. 23, Tuas literas expectabam: nisi illud quidem mutari, si aliter est ac oportet, non video posse. Idem lib. 13. epist. Fam. epist. 1, Nec cur ille tantopere contẽdat, video, nec cur tu repugnes: nisi tamen multò minus tibi concedi potest, quàm illi, laborare sine causa. Eodem libro, epist. 74. De re nihil possum iudicare: nisi illud mihi certè persuadeo, te talem virum nihil temerè fecisse. Terentius Eunuch. Act. 3. scen. 4,

Quid illud mali est? nequeo satis mirari, neque coniicere,
Nisi quicquid est, procul hinc lubet prius quid sit sciscitari.
¶Nisi, pro Non nisi. Colum. lib. 7 cap. 3 Quo magis etiam propter hos casus, nisi validissima, quæ non comprehendatur hyeme, nouáque progenie repleatur numerus. Quo loco Nisi, significat non nisi, vel solùm. Sic. Cic. lib. 1 de Legib. Quippe quũ antiqui omnes, quod secundum naturam esset, quo iuuaremur in vita, bonum esse decernerent, hic, nisi quod honestum esset, putarit bonum. Diceret alius, nihil nisi quod. &c. Solin. in cap. 50. de Sarda gemma, Supermeantes lanes è profundo petit, & carnis ita tenaciter adcorporatur, vt nisi abrasa parte ligni, ægrè separetur.

NISIBIS {[illegible]} Oppidum est Arbelitidis, quæ est regio Syriæ propinqua, in qua Alexander Darium superauit, alio nomine Mygdonia appellata. Nisibim autem Antiochus fertur condidisse, & à nomine suo Antiochiam appellasse. Vide Plin. lib. 6 cap. 13.

NYSA, Vrbs quæ ad mediterraneam iacuit supra Trallis ad Orientem, & maxima ex parte monti accubuit, torrente quodam diuisa, qui cõuallem efficit. Ex hac fuerunt Apollonius philosophus Stoicus Panætij familiaris, & Menecrates Aristarchi discipulus, & Aristodemus eius filius, quem valde senem iuuenis admodum audiuit Strabo. Itẽ Sostratus Aristodemi frater, & alius Aristodemus eius consobrinus, qui Magnum Pompeium erudiuit.

NISVS {[illegible]} rex Megarensium, pater fuit Scyllæ: contra quos dum pugnaret Minos, deuictis Atheniensibus, propter filij Androgei interitum, quem Athenienses & Megarenses dolo necauerant, amatus est à Scylla Nisi filia: quæ vt hosti posset placere, comam purpuream parenti abscissam ei obtulit: quam Nisus ita habuerat consecratam, vt tandiu regno potiretur, quandiu illam habuisset intactam. Postea & Scylla à Minoe contempta, dolore in auem conuersa est, & Nisus extinctus, deorum miseratione, in auis mutatus est formam: quæ aues hodie magna inter se flagrant discordia. Hæc Seruius. Virgil. 1. Georgicorum,
Apparet liquido sublimis in aere Nisus &c.
Coma purpurea Nisi Tibul. lib. 1. eleg. 4.

Niseos, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} vt Canes Nisei, apud Ouidium 4. Fastorum,
Effugit ad Syrtes, & te Zanclea Charybdis,
Et vos Nisei, naufraga, mõstra, canes. Fabulam tangit Scyllæ, quæ ab inferiore sui parte in canes mutata fuit. Fuerunt autem Scyllæ duæ, vna Phorci, altera Nisi filia. Hæc in auem, illa verò dimidia sui parte in canes mutata fuit. Sed Ouidius hoc loco fabulam confundit, quemadmodum & Virgilius in Bucolicis, Quid dicam aut Scyllam Nisi, &c.

NISVS, Euryali amicus, cursu velocissimus Virg. 5 Æneidos,
Primus abit, longéque ante omnia corpora Nisus
Emicat. & ventis, & fulminis ocyor alis.

Nisus, Vide NITOR, niteris.

NISYRUS, penultima prod. {[illegible]} Insula est inter Cycladas numerata, celsa, saxosa, & molendinariis abundans lapidibus. Strabo libro decimo.

Nitedula. Nitella. Vide NITSO.

Niteo, nites, nitui {[illegible]} nitẽre, Splendidum, cultum, politum esse Plautus Trucul. 2,
-feruide vt tota floret, vt oleum Nitidè nitet.
Nitere vnguentis, fulgere purpura Cic. in Catil.
Barba nitet. Tibul. lib. 1. eleg. 4.
Barba nitet inducto gelu. Ouid. 3. Trist. eleg. 10.
Cælum nitet diffuso lumine Lucret. lib. 1.
Ora candida nitent. Ouid. de Medicamine faciei.
Regina nitet ante alias Stat. 1. Achil.
Serpens nitet recenti squama. Ouid. 9. Metam.
Tecta nitent ære Ouid. 6 Fast.
In pace nitere, & in bello non obsolescere Cic. 1. de Lege agraria, Non dico solùm hoc in Republica vectigal esse, quod amissis aliis remaneat, intermissis non conquiescat, in pace niteat, in bello non obsolescat, &c.
Nitere oratio dicitur, quum exculta est & elaborata. Cic. 4. de Fin. Illorum vides quàm niteat oratio.
Multa nitent in carmine Horat. de Arte.
Nitui. Tibul. libro 1. elegia 5, Ex humero Pelopis non nituisset ebur.

Nitens, Participium {[illegible]} vt
Ore floridulo nitens Catul. in Epithal. Mallij, epigr. 56.
Nitens crine, niger vnguentis. Martial. lib. 12.
Astra nitentia. Ouid. 5. Fast.
Capilli malobathro. Horat. 2. Carm. ode 7.
Culta. Virg. 1 Georg.
Equi Virg. 6 Æneid.
Flos nitentior ostro Ouid. 10 Metam.
Frondes auro. Ouid. 4. Metam.
Galea. Virg. 9 Æneid.
Ingenium Stat. 1 Sylu. 4.
Oculi Virg. 1 Æneid.
Non valde nitens, non planè horrida oratio. Cicero de Claris Oratoribus.
Res vbi magna nitet domino sene, &c Hora. 2. Serm. satyr. 4 Id est, vbi sunt amplæ diuitiæ. Nitor enim domus significat copiam & diuitias: vt nitor corporis victum mundũ, lautum, & elegantem. Lambinus.
Taurus nitens. Virg. 3 Æneidos,

-superóque nitentem
Cælicolûm regi mactabam in litore taurum. Id est, opimum. nam quæ saginata sunt nitere dicuntur. Turneb.

Vuæ nitentes. Ouid. 14. Metam.

Nitesco, nitescis { [illegible] } nitéscere, Idem. Cic. 1. Tusculanarum, Cælum nitescere, arbores frondescere. Ex quodam poeta.

Iuuentus oleo perfusa nitescit. Virg. 5. Æneid.

Candore nitescere. Cic. in Arato,
Exiguo qui stellarum candore nitescit. De Aquario.

Ingenio, doctrina, præceptione nitescit natura in arte memoriæ. Author ad Herenn. lib. 3.

Nitor, nitoris { [illegible] } Splendor in quacunque re. Terent. Eunuch. 2. 2, Qui color, nitor, vestitus: quæ habitudo est corporis. Cicero de Senect. Tum Lysandrum intuentem eius purpuram, & nitorem corporis. Scilicet Cyri.

Splendor & nitor. Cic pro Cælio.
Exoriens auroræ. Lucret. lib. 4.
Eloquij. Ouid. 2 de Ponto, eleg. 2.
Generis tui Ouid 2. de Ponto, eleg 9.
Marmorum Plin lib 12. cap. 1.
Materiæ. Quintil. lib. 3. cap 8.
Orationis. Cic. Attico, lib. 13.
Igneus oris. Claud. 1. Paneg.
Circunfusus. Quintil lib. 4 cap 1.
Diurnus nitor, Nitor diei. Ouid epist. 17.
Naturalis & non fucatus Cic. de Clar. Orat.
Nimio nitore lustratus delphinus. Cic. in Arato.
Nullus tota nitor in cute. Iuuenal. satyr 9.
Purus. Lucret. lib. 1.

Vires agrestes, horridæ, sine nitore ac palæstra. Cic. 1. de Legibus, Famij autem æ. ate coniunctus Antipater, paulò inflauit vehementius, habuítque vires agrestes ille quidem atque horridas, sine nitore ac palæstra.

Inducere cuti nitorem, Vide INDUCO.

Gemmæ nitore & auri splendore aspectus omnium perstringere. Author ad Herenn. lib 4.

Nitor, non idem quod splendor. Plin. lib. 37. cap. 2, Splendor his sine viribus, nitórque verius quàm splendor.

¶Nitor, pro Candore, seu albore. Lucret. lib. 2,
Præterea, quoniam non certis certa figuris
Est natura coloris: & omnia principiorum
Formamenta queunt in quouis esse nitore:
Cur ea quæ constant ex illis, non pariter sunt
Omnigenis perfusa coloribus in genere omni?

¶Nitor, pro pinguedine. vt Olei nitor Vitruu. Neque olei nitorem, neque vitium fructum habere potuissemus. Turnebus, Nitent, inquit, Latinis quæ bene habita & obesa sunt: nitorémque in oleo dixit Vitruuius, propter eius pinguitudinem. Cæterùm nitorem olei pro ipso oleo per circuitionem posuit.

Nitidus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Splendidus, clarus, lucens. Plautus Sticho, 38, Facite sultis nitidæ ædes meæ sint quû redeam domû.

Peso capillo nitidus. Cic. 2. in Catil.
Suo colore. Quintil. lib. 5. cap. 5.
Nitidus filiæ nuptiis Plaut. Aulular. 20. Id est nitido cultu indutus.
¶ Agna. Horat. 2. Serm. satyr. 3.
Aries nitidissimus auro. Ouid. 3. Fast.
Aurum. Ouid 9 Metam.
Capilli. Horat. 1. epist 14.
Caput Solis. Virg. 1. Georg.
Colles nitidi & virides. Cic. 5. Verr.
Ebur. Ouid. 2. Metam.
Fœmina. Plaut. Milit. 14.

Forma nitida in pictura, cui contrarium est Horrida. Cic. in Orat. In picturis alios horrida, inculta, abdita & opaca: contrà alios nitida, læta, collustrata, delectat. Forma scilicet.

Fruges. Lucret. lib. 1.
Genus quoddam verborum nitidum & lætum. Cic. 1. de Orator.
Ignes Ouid 8 Metam.
Imago solis. Ouid. 14. Metam.
Lautus Plin. iun. lib 5 epist. 6.
Phœbus nitidissimus. Ouid. 4. Metam.
Ramulus. Colum. lib 5. cap. 6.
Sensus. Claud 8 Paneg.
Sol nitidus, hoc est lucidus & conspicuus. Cic. Att. lib. 12.
Vacca. Ouid. 1. Metam.

Verba quodammodo nitida, Exulta, polita. Cicer. in Part. Vt sint alia consonantiora, grauiora, leuiora, & quodammodo nitidiora, alia contrà.

Virgines Horat. 2. Carm ode 12.
Vita nitidior. Plin lib. 13. cap. 15.
Vndæ. Ouid 3 Metam.

¶Nitidus, Qui corpore est solido, carne leni & polita, non horrida, neque squalida Horat lib. 1. epist ad Alb. Tibull.
Me pinguem, & nitidum bene curata cute vises, &c.

¶Nitidus, pro Vrbano. Vrbani enim homines magnã partem cultiores, comptiores, mundiores ac nitidiores rusticis solent esse. Rustici contrà horridi, scabri, inculti, strigosi, & illoti. Hinc Horatius nitidum rustico opposuit, lib. 1. epist ad Mæcen. 5,
-ex nitido fit rusticus, &c. Lambinus.

Nitidè, nitidius, nitidissimè, Aduerbium.

Nitidiusculè, pen. corr. { [illegible] } Diminutiuum aduerbium. Plautus Pseud. 18,
Qui amet me vt curet tandem nitidiusculè.

Nitiditas, nitiditatis, Idem quod Nitor. Acc. Bacch. Formæ, figuræ nitiditate hospes regis. Nonius.

Nitido, nitidas, pen. cor. { [illegible] } nitidáre, Nitidum facere. Colum. lib. 12. cap. 3, Ferramenta detersa nitideatur, atque rubigine liberentur. Ennius Cresphonte, O pte eam secum aduncãt, eunt ad fontem, nitidant corpora.

Nitella, nitellæ { [illegible] } Martial lib. 5. de Herotione puella,
Quæ crine vincit Bætici gregis vellus,
Rhenísque nodos, aureámque nitellam.

¶ Nitela paluetis. Solinus cap. 36, Nitelas interpretãtur micas pulueris auri, quæ inter arenas reperiuntur.

Nitela, Nitor. Solinus cap. 35, Nam præcipua viris gloria est in armorum nitela.

Nitedula, nitedulæ, pen. corr. { [illegible] } Muris exigui genus, vt docet Seruius. Cic. pro P. Sextio, Quoniã id etiam fatum ciuitatis fuit, vt illa ex vepreculis extracta nitedula Rempub. conaretur arrodere.

Nitedula est & cicindela dicta, quæ noctu lucet.

NITIOBRIGES { [illegible] } populi Narbonensis Galliæ apud Ptolemæum, vicini Ruthenis. Hodie Montem Pessulanum vocant Vulgò *Montpelier*. Ex Mariano & Glareano. Meminit Cæsar bel. Gal. lib. 7.

Nitor, prima producta, niteris, pen. corr. nixus & nisus sum { [illegible] } niti, Conari sub onere. Virg. 3. Georgicorum,
Post valido nitens sub pondere faginus axis Increpat. Nonius.

Æqualiter niti. Cic. 2. de Nat. deor. Omnes partes eius vndique medium locum capessentes nituntur æqualiter.

In aduersum Ouid 2 Metam.
Niti & ascendere in culmen Plin iunior lib 5. epist. 6.
Vi propria niti ad sidera. Virg 2 Georg.
Niti alis, Volare. Virg 4. Æneid.
Aues motis nituntur in aera pennis Ouid. 2 de Ponto, eleg 7.

Niti gradu, Ambulare. Pacuuius Peribœa, Ardua per loca agrestia ac trepidante gradu nititur. Virg. 2 Æneidos, Nituntur gradibus: Id est ascendunt.

Niti hasta, Id est incumbere. Virg 6. Æneid.
Niti humi, Incedere per humum. Virg. 2 Æneid. Seruius.

¶Niti, Conari, Dare operam, Laborare. Terentius Adelph. 3. 4,
Quapropter oritar, faciam, experiar.

Niti pari iugo Plin iun lib 3. epist 9.

Niti ad gloriam immortalem Cic. de Senect. Quod quidem ni ita se haberet, vt animi immortales essent, haud optimi cuiusque animus maximè ad immortalem gloriam niteretur.

Niti ad omnia. Cic. Attic lib 18, Ad omniáque nitor. id est, omnia tento. sed verbum nitor energiam habet: nitimur enim cum labore & difficultate.

Labore præstante niti noctes atque dies. Lucret. lib. 3.
Ad summa. Quintil in Proœm. lib. 1.
Niti contra Cic 1 Tuscul Sed plurimi contrà nituntur.
Contra honorem alicuius. Cic. Cæsari in epist ad Attic. lib. 9.

Niti consilio de aliqua re. Cic Lentulo, lib 1. 5, Nos quum maximè consilio, studio, labore, gratia, de causa regia niteremur: subitò exorta est nefaria Catonis promulgatio, quæ nostra studia impediret. Id est, laboraremus, & daremus operam vt causa regia bene haberet.

Niti de æquitate. Cic in Partit.

Niti in inferiora. Plin. lib. 2 cap 65, Ergo totas, omnísque ex parte aquas vergere in centrum. ideóque non decidere, quoniam in interiora nitantur, Id est ferantur.

Niti pro aliquo Liu. 5 bel Maced.
Nocte diéque niti pro aliquo. Ouid. 3. de Ponto, eleg 1.

¶Niti, Fulciri. Cic 1. Offic. Est igitur adolescentis, maiores natu vereri, ex hísque deligere optimos & probatissimos, quorum consilio atque authoritate nitatur. Id est fulciatur & gubernetur, sustentetúrque.

Radicibus suis nituntur arbores. Cic. pro Cælio.

Per se niti. Cic. pro Plancio, Virtutis cursus ad gloriam hoc facilior foretasse, quòd huc à me ortus, & per me nixus ascendi.

Nititur in coniectura diuinatio. Cic. 2. de Diuinat.

¶ Niti, Fiduciam collocare. Cic. 4. Verr. Quò confugies? vbi niteris?

Niti & confidere inuidia. Cic pro Cluentio, Altera mihi niti, & magnopere confidere videbatur inuidia iam inueterata iudicij Iuniani.

Æqua nitantur. Quintil. lib 3 cap 6.

Authoritate atque consilio alicuius, & eius exercitu. Cic. Cassio, lib. 12. 10.

Consilio alicuius aut præsidio. Cic. in Pison.
Fiducia virtutis nobis nitendũ est ad spẽ beatè viuendi. Cic. 5. Tusc.
Gratia & authoritate & potentia cuiusquam. Cic. 2. Verr.
Insidiis. Cæsar 1. bell. Gall.
Iudicio suorũ fundamenta defensionis suæ nituntur. Cic. pro Cæl.
Laude alicuius. Cic pro Flacco.

Innocentia freti, nobilitate nisi, potentia ac multitudine amicorum fulti, perfacilè existimaremus aduersariorum vim ac factionem à nobis repelli posse. Cic. Antequam iret in exil.

Niti maiorum opinione. Cic. in Sallust.
Prudentia rerum magis quàm dicendi arte. Cic. 1. de Orat.

Sustinere se, & niti spe Cic. ad Attic lib. 3, Nunc si ita sunt quæ speras, sustinebimus nos & spe qua iubes, nitemur.

Niti veritate aut fama. Cic. ad Qu frat. lib 1. 2, Quum ratio, salúsque omnium nostrum, qui ad Remp accedimus, non veritate solùm, sed etiam fama niteretur, sermones ad te aliorum semper, non mea iudicia perscripsi.

Viribus suis nitens Respublica. Brutus Ciceroni, 4. 7.
Virtute decet, non sanguine niti. Claud. 7. Paneg.

Niti in. Cic in Somnio Scipionis, Tu eris vnus in quo nitatur ciuitatis salus. Idem pro Milone, Ei viro mors parabatur, cuius in vita nitebatur salus ciuitatis Id est Cn Pompeio.

In aliquo ambitio nostra nititur. Cic Lentulo, lib. 1. 5.
In nobis tantum ipsis nitamur Gel. lib. 1. cap 29.

Nitens, Participium { [illegible] } vt Coruus plumato corpore nitens. Cic. 2 de Nat. deor.

Nisus, huius nisus { [illegible] } Conatus. Cic. 2. Tusc. Pedetentim,

anquit,

inquit, ite, & sedato nisu: ne successu arripiat maior dolor. Plin. lib. 11. cap 37, Angustissima canibus: qua de causa vehementi nisu, nec sine cruciatu leuant caro.

Insulti nisus Horat. 4. Carm. ode 4.

Pedum nisus. Lucret. lib. 5.

Leui nisu sustollere aliquid Lucret. lib. 4.

Hastam praepropero nisu iecit. Silius lib. 15.

Nixus, Participium { ὑποστηριχθείς } Innixus. Cicero 7. Verr. Stetit soleatus Praetor Pop. Romani cum pallio purpureo, tunicáque talari, muliercula nixus in litore.

Ad antra nixus. Propert. lib 3. eleg 3.

Nixus in hoc vno nouitatis nomine inani. Lucret. lib. 5.

Nixae genibus matronae. Liuius 6. bel. Pun.

Manibus caput nixa Cynthia. Propert. lib. 1. eleg. 3.

Hastili nixus Scaeuola. Cic. pro Rab. perduel. reo.

Nixus in cubitum, *Appuyé sur son coude.* Cornel. Nepos in vita Attici, sub finem.

Nixi aequitate vestra, Adiuti & cōfirmati. Cic. pro Cluentio, Si obtinuerit causam Cluentius (sicuti vestra aequitate nixi confidimus) omnes existimabunt, id quod erit, obtinuisse propter innocentiam.

Nixa honesto virtus. Cic. 1. de Finib.

Mendacio nixa est. Cic. 2. de Orat.

Auxilium vniuersorum eo plurimum prodest, quo firmioribus opibus est nixum. Cic. Antequam iret in exil.

Nixij dij, Vide paulo post suo loco.

Nixus, huius nixus { ὠδῖνες, τοκετός } Partus. Virg. 4. Georgicorum, -haud foetus nixibus edunt. Gel. lib 12 cap. 1, Quàm diutinū puerperium, & quàm laboriosi nixus fuissent.

Maturis nixibus editus. Ouid. 5. Fast.

Nixibus ex aluo matris natura profudit. De infante. Lucret. lib. 5.

Nixus pares. Ouid. Vide Nixij dij infrà.

¶ Nixus, Conatus etiam dicitur. Quintil. lib. 2. cap. 12, Luctator, qui totius corporis nixu in id quod semel inuasit, incumbit.

Insistere studiis suo nixu. Quintil. lib 1. cap. 12.

Magno nixu aggredi aliquem. Virg. 3. Æneid.

Nixus astrorum. Cic. 2. de Nat. deus In aere autem astra voluuntur, quae se & nixu suo conglobata continent, & forma ipsa figuráque sua momenta sustentant.

Nixurio, nixuris, pen. corr. nixuriij { ἐπιχειρητιάω } nixurire. Niti velle, seu cupere, aut conari facere. Nigidius, Nixurit qui niti vult, & in conatu saepius aliqua re repellitur.

Nixor, nixaris, nixatus sum { ἐπερείδω } nixári, Idē quod Nitor. Lucr. lib. 4, Fundamenta, quibus nixatur vita, salúsque.

Nixans, Participium { ἐπερείδων. } Lucret. lib. 3, Hoc est aduerso nixantem trudere monte Saxum.

Nitibundus, Adiectiuū { ἐπερειδόμενος. } Gell. lib. 1. cap 11, Sed enim Achaeos Homerus pugnam indipisci ait, non fidicularum tibiarúmque concentu, verùm conspiratu tacito nitibundos.

Nitor, nitoris, Vide NITEO.

NITRIOTES Nomos { νιτριώτης νομὸς Straboni } Praefectura est in ea parte Ægypti, quae est supra Memphim, nomen habens à duabus nitrariis, quae plurimū ferūt nitri. Vide Plin. lib. 5 cap 9 & Strab. lib. 16.

Nitrum, nitri { νίτρον } A quibusdam dici putatur à Nitria vbi nasci solet. Hoc non multum distat à salis hammoniaci specie, quod nonnulli existimant esse salis genus. Sicut enim salem in litore maris feruor conficit solis, durando in petram aquas marinas, ita in Nitria vbi aestate pluuiae prolixiores tellurem infundunt, ardor nimius aquas excoquit in petram sali simillimam, sed nihil gelidi rigoris, nihil salsi saporis habentem, quae tamen iuxta naturam salis durare in caliditate, & nubiloso aëre fluere & liquescere solet. Ex nitro medicinae fiunt, & sordes vestium corporúmque lauantur. Vide Plinium lib. 31. cap 10 Hodie nitrum non habemus: sed eius loco vtuntur nostri pharmacopolae *sale petra*, quem vocant.

Nitri varia genera in medicorum cōmentariis reperiuntur, vt parthenicum, id est virginale, quo scilicet virgines se tergebant. Quidam Parthicon emendant, vt è Parthia aductum, sed malè Huius fit mentio apud Nicolaum Myrepsum. Est & matronale, cuius apud Marcellum empiricum fit sermo. Quin & aphronitrū matronicum agnoscit Trallianus. Reperitur apud Nicolaum & Galenum etiam nitrum berenicarium, ea vrbis nomine: sed & in confectione puluerea apud Nicolaum legitur Nitrum matronicum, quod est matronale: & alio loco matronicum, id est matronale, scribi debet, non matrimacon. Haec Turneb.

Lapidosum nitrum, Vide LAPIS.

Radens tubera Ouid. de Medicamine faciei.

Rubens in nitri spuma. Ouid. de Medicamine faciei.

Nitrosus, pen. prod. Adiectiuum { νιτρώδης } Quod nitrum habet. vel nitri saporem. Plin lib 31 cap. 10, Aquae verò nitrosae pluribus locis reperiuntur, sed sine viribus densandi. Et paulo pòst, Lacus est nitrosus, exeunte è medio dulci fonticulo.

Fontes nitrosi. Plin lib 12. cap. 14.

Nitrosus humus. Plin lib. 20 cap. 19.

Nitraria, nitrariae { νιτροπωλεῖον } Locus vbi nitrum fit, vel inuenitur. Plin. lib. 31 cap. 10, Sunt ibi nitrariae, in quibus & rufum exit à colore terrę. Sic ibidem frequenter.

Nitratus, pen. prod. Adiectiuum { νιτρωτός } Cui nitrum admistum est. vt Nitrata aqua Martial. lib. 13,

Ne tibi pallentes moueant fastidia caules,

Nitrata viridis brassica fiat aqua. Quod propterea dixit poeta, quia constat olera nitro fieri viridiora, vt tradit Plin. lib. 31 cap. 10.

Nitrum { νίτρον } Muliebribus ornamentis annumeratum ab Aristophane in Thesmophor & Polluce lib. 7 cap. 22.

Niualis, Niuarius, Niuatus, Niueus, Niuosus, Vide NIX.

NIVARIA, Insula vna ex fortunatis, à perpetua niue cognominata. Plinius lib. 6. cap. 32.

Nix, niuis { χιών, νιφάς, νιφετός } Notae significationis. Charisius lib. 1, Nix contra rationē niuis facit, licet veteres ninguis declinauerint, è quibus est Lucilius. Plin. lib. 17. cap 2, Alioqui vota arborum communia sunt frugúmque, niues diutinas sedere. Causa, non solùm quia animam terrę euanescentem exhalatione, includunt & comprimunt, retróque agunt in vires frugum atque radices: verùm quòd & liquorē sensim praebent, purum praeterea leuissimúmque, quando nix, aquarū caelestium spuma est. Virg. 10. ecloga,

Pérque niues alium, pérque horrida castra secuta est.

Color niuis. Ouid. 2. Metam.

Niue candidiores equi Ouid 8. Metam.

Candida niue Thrace. Horat. 3. Carm. ode 25.

Pruina & nix. Cic. 2. in Catil.

¶ Alta nix iacet. Virg 1 Georg.

Cana. Horat. 2 Serm satyr. 5.

Concreta aeri pruina. Lucret. lib 3.

Conspicuae Taygeti. Senec. Thyeste, 2.

Discussa Valer. 5. Argon.

Duratae. Horat. 3. Carm. ode 24.

Gelidae. Ouid. 1. Fast.

Glomeratae turbine. Silius lib. 3.

Hyberna niue turgidi fluuij. Horat. 4. Carm. ode 12.

Horrisona. Valer 5. Argon.

Iactata. Ouid 3. Trist. eleg 10.

Madens sole. Ouid. epist. 13.

Purae. Ouid. epist. 15.

Rutatae. Ouid 9. Metam.

Solutae. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.

Verna Ouid. 3 Trist. eleg 1.

¶ Cōcrescit niue pruináq; aqua admistu calore. Cic. 2. de Nat. deor.

Congestas conterere die niues. Ouid. 1. Amor. eleg. 9.

Eluctus niues. Tacit. lib. 19.

Ritu niuis fundunt tela vndique. Virg. 12 Æneid.

Positas niues glaciat Iuppiter Horat. 3. Carm. ode 10.

Boreas induratis niues. Ouid. 6. Metam.

Perfusae niues imbre madescunt. Senec. Hippol. 4.

Auster mollit niuem Ouid. 2. de Ponto, eleg 3.

Obrutus niuibus, Vide OBRVO.

Infusa nix tegit humeros. Virg 4 Æneid.

¶ Atram niuem videre. Cic Qu. frat. lib. 2 15, Risi niuem atram, téque hilari animo esse, & prompto ad iocandum valde me iuuat.

Nigram niuem Anaxagoras dixit esse. Cic. 4. Acad.

Capitis niues, Capilli cani. Horat. 4. Carm. ode 13.

Niualis, & hoc niuale, pen. prod. { νιφόεις } Quod ad niuem pertinet.

Aurae niuales Horat. 1. epist. 11.

Niualia loca, Vbi nix abundat. Plin. lib. 26. cap. 8, Nascitur in petrosis, apricis, & iisdem niualibus.

Niualis Æmonia. Horat. 1. Carm. ode 37.

Niuale caelum, pro pluuioso: quòd saepe niues, & frigidam etiam temperiem inducit. Colum. lib. 3. cap. 1, in fine. Legitur & glaciale.

Candor niualis. Virg. 3. Æneid.

Hebrus niuali compede vinctus. Horat. 1. epist ad Iul. Florum.

Niualis dies, In qua nix plurima è caelo delabitur. Liu. 1. bel Pun.

Gelu. Senec Medea, 9.

Glacies. Claud. 1. de rapto Proserp.

Osculum niuale, per translationem, pro frigido. Martial. lib. 7.

Niualis tumulus. Cic. 1. de Diuin. Ex quodam poeta.

Vasa niualia (alij legunt nauália.) Vlp. in l. Quum aurum. §. argento facto. D. De aur. & arg. leg.

Venti Virg. 3. Georg.

Vndae niuales, Quae ex niuibus defluunt. Martial. lib. 14.

Niuarius, Adiectiuum: { χιονικός } Apud Martialem lib. 14. epigramma est de niuario colo, sic loquente,

Setinos moneo, nostra niue frange trientes:

Pauperiore mero tingere lina potes. Hoc est, Cola vinū setinum, quo nullum est praestātius, per nostram niuem. Vinum autem vilius potes colare per saccos linteos. Baysius, Colum niuarium, vas quo aqua ex niuibus colari solebat. Nos hodie colo vtimur ad lac colandum, & est vas ligneum quod fundum linteum habet et annexum. Hactenus Baysius, Vide SACCVS.

Saccus niuarius. Plin. lib. 24 cap. 1, Qua de causa & in saccos niuarios additur polenta. Vetus codex habet vinarios. Baysius, Vtebantur Romani & sacco niuario quo liquidius merum potarent, & erat linteus. Martial. lib. 14. 104. Vide SACCVS.

Colum niuarium. Pompon. in l. In argento. D. De auro, argento, mundo, ornamen. &c.

Niuatus, Adiect. { χιονωτός } Quod est niue refrigeratum. Suet. in Nerone, cap. 27, Refotus saepius calidis piscinis, ac tempore aestiuo niuatis.

Niueus, Adiectiuum { χιονόχροος } Quod est ex niue. vt, Massa niuea.

Aggeribus niueis informis iacet terra. Virg 3. Georg.

Niueus liquor. Cic. 1. de Diuin. Ex quodam poeta.

Lux. Tibul lib 3. eleg 3.

¶ Niueus, pro candido aliquando ponitur, vt

Adonis niueus, Vide ADONIS.

Bos. Ouid 4 Fast.

Candor. Author ad Herenn. lib. 4.

Color Horat. 2. Carm ode 4.

Columbae. Ouid. 13. Metam.

Dens Ouid epist 17.

Ebur. Ouid. 10. Metam.

Equi. Ouid. 2. Amor. eleg. 1.

Iuuencus Virg. 6. eclog.

Lacerti. Virg. lib. 8. Æneid.

Lapilli Horat. 2. Serm satyr. 2.

Lana Virg 6 eclog.

Ligustrum. Ouid. 13. Metam.

Os. Ouid. epist. 19.

Pecus. Virg. 2. eclog.
Poma. Ouid. 4 Metam.
Toga. Martial lib. 1. 140.
Vestis. Ouid. 11. Metam.
Vitta. Virg. 3. Georg.
Vlnis niueis reducem complectitur. Claud. 2. in Eutrop.

Niuosus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod niuibus abundat. vt Niuosa loca. Colum. lib. 2. cap. 9, Ex locis praegelidis ac niuosis, vbi aestas est humida, & hoc vaporibus recte committitur.

Niuosa grando. Liu. 1. bel. Pun. Et mox aqua leuata vento, quum super gelida montium cacumina concreta esset, tantum niuosae grandinis deiecit, vt omnibus omissis procumberent homines.
Niuosa hyems. Liu. 5. ab Vrbe.
Plagae. Claud. de bello Get.
Scythia. Ouid. epist. 12.
Sidus. Stat. 1. Syl. 3.

NIXI dij, erant tria numina in puerperio adiutores. Festus. Nixij dij appellantur, tria signa in Capitolio ante cellam Mineruae genibus nixa, velut praesidentes parientium nixibus. Ex quo loco, ope vetustorum librorum, restituit Turnebus apud Ouidium,
-tendénsque ad caelum brachia, magno
Lucinam, nixúsque pares clamore vocabam. pro quo editum est, Lucinam ad partus neaos. Nixos enim pares partui inuocasse videtur, vel nixios deos implorans, vel ab eis nixus ad puerperium precibus petens. Haec ille.

Nixurio, Nixus. Vide NITOR, eris.

Nixus, huius Nixi { [illegible] } Sidus caeleste. Cic. in Arato,
-ille vagans volgato nomine Nixus. Ibidem,
Hic ille exoritur conuerso corpore Nixus,
Aluum, crura humeros, simul & praecordia lustrans,
Ex dextrae radios laeto cum lumine iactans.

N O

No, nas { [illegible] } nare. Proprium est piscium.
Nare contra aquam. Plin. lib. 9. cap. 17.
Nare etiam aues aquatiles dicuntur. Cic. 5. de Finib. Nare anaticulas, euolare merulas.
Carinae nant freto. Ouid. 8 Metam.
Linter nat liquida aqua. Tibul. lib. 1. eleg. 5.
Sine cortice. Horat. 1. Serm. satyr. 4.
Nat lupus inter oues. Ouid. 1. Metam.
Ars nandi. Ouid. 2. Trist.
Tu viribus vtere nando. Ouid. 9 Metam.

Nans, Particip. { [illegible] } Cic. 5. Tusc. Nanque alias bestias nantes aquarum incolas esse voluit.
Protendere manum nanti. Ouid. ad Pisonem.

Nato, natas { [illegible] } natare, Frequentatiuum. Martialis libro 1. 137, Sacris piscibus hae natantur vndae. Passiuum hic est.
Aquae natantur multo pisce. Ouid. 1. de Arte.
Vnda natatur piscibus. Ouid. 5. Trist. eleg. 2.
Natare aquas. Martial. lib. 14. 195.
Carina natat. Virg. 4 Aeneid.
Arma naufraga natant. Lucan lib. 4.
Natabant pauimenta vino, madebant parietes. Cic. 2. Philip.
Limina natant aspersa sanie. Virg. 3. Aeneid.
Tenebrae ante oculos. Ouid. 12. Metam.
¶ Natare, per translationem, Vltra ire vel serpere. Colum. de Arboribus, cap. 6, Alioquin etiam nouella vinea, quae ex resectione enata fuerit, vim inutilem habebit, summa parte natantibus radicibus.
¶ Natare, Trepidare. Ouid. lib. 6. Fast. Nox erat, & vinis oculique animique natabant.
Crura apta natando. Ouid. 15 Metam.
¶ Natare, Inconstantem esse. Sic enim exponit Acro. Horat. 2. Serm. satyra 7.
Pars hominum vitiis gaudet constanter, & vrget
Propositum: pars multa natat, modò recta capessens,
Interdum vitiis obnoxia. Lambinus, Natat, id est modò ad vitia propensa est, modò ad virtutes incumbit. Tralatio ducta est à natantibus. Aristotel. lib. 7 Ethic. tales incontinentes describit.

Natans, priore correpta, Participium { [illegible] } vt Pecudes natantes. Lucret. lib. 2.
Campi. Virg. 3. Georg. Grandiores enim segetes vento agitatae ita iactantur vt aliquam natantis speciem praebeant.
Campi natantes, Translatè pro mari. Lucret. lib. 6, Aëra permensus multum, campósque natantes. De peste Atheniensi loquitur.
Lumina. Virg. 5. Aeneidos,
Ecce deus ramum lethaeo rore madentem,
Vique soporatum Stygia, super vtraque quassat
Tempora: cunctantíque natantia lumina soluit. Hoc est errantia somni vicinitate. Seruius. Palpitantia.
Oculi natantes sub atra nocte. Ouid. 5 Metam. Palpitantes.

Natatorus, penultima producta { [illegible] } Aliud participium. Ouidius epist. 17.

Natatus, huius natatus, pen. prod. { [illegible] } Claud. 3. de raptu Proserpinae,
-pulchrèque secat Galatea natatu.
Segnis natatus. Claud. de torpedine.

Natatoula { [illegible] } ab Apuleio dicuntur natationes, hoc est piscinae natatoriae.

Natator, penult. producta { [illegible] } Qui natat. Ouid. 1. de Remedio amoris,
Pugnat in aduersas ire natator aquas.

Natatilis, & hoc natatile, penult. corr. { [illegible] } Quod natat, vel natare potest.

Natatile, Substantiuum { [illegible] } Locus vbi natant pisces, aut anates, & similia. Varr. 3. de Re rust. cap. 5, Ex natatilia sunt excauata anatum stabula. Vetus exemplar habet natalia.

NOA, Syenitarum oppidum est ad Nilum fluuium, teste Plinio libro 6. cap. 29.

NOAS { [illegible] } Thraciae fluuius est, ex Haemo monte nascens, & in Istrum influens. Author Herod. lib. 4.

Nobilis, & hoc nobile, pen. corr. { [illegible] } Quasi noscibilis, à Nosco: pro noto accipitur. Virg. 7. Aeneid. Est locus Italiae medio sub montibus altis Nobilis. Plaut. Pseudolo. -cum iis mihi Nec locus nec sermo conuenit, iis nunquam nobilis fui. Id est, cognitus.
¶ Nobilis, Dignus, & excellens in quacunque re, siue bona, siue mala. De bona, vt quum ad generis nobilitatem refertur. Sallust. in Catil. Nobili genere natus. Cic. 1. de Diuin. Nobili loco natus.
Nobilis superare pugnis, Phrasis est merè Graeca. Dicunt enim, [illegible]. Horat. 1. Carm. ode 12,
Hunc equis, illum superare pugnis, Nobilem, &c. De Castore & Polluce. Frequens est Horatius hoc loquendi genere, de quo vide Lambinum.
Nobilis & notus. Cic. pro Flacco, Caeteri homines apud nos noti, inter suos nobiles? Idem pro Caelio, Res est omnis in hac causa nobis Iudices cum Clodia muliere non solùm nobili, sed etiam nota.
Animus nobilis. Seneca Hippol. 4.
Acies nobilior, Vide ACIES.
Bellum. Horat. de Arte.
Nobilis est Canace fratris amore sui. Ouid. 2. Trist.
Nobilis ciuitas. Plin. lib. 5. cap. 25, Palmyra vrbs nobilis situ.
Aere nobilis Corinthus. Ouid. 6. Metam.
Diem hunc faciam nobilem. Senec. Herc. OEt. 18.
Nobile emplastrum ad extrahendum. Cels. lib. 5. cap. 18.
Equi. Ouid. 1. de Arte.
Facinus nobile, & multis locis saepe commemoratum. Cicero 4. Verrina.
Factum. Silius lib. 3.
Ferae. Ouid. 3 Paneg.
Flumen. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.
Fontes. Horat. 3 Carm. ode 13.
Forma. Senec. Hippol. 6.
Purpura. Claudian. de equo Honorij,
Nobilis auratos iam purpura vestiat armos.
Tres nobilissimi fundi. Cic. pro Rosc. Amer.
Nobiles, quibus opponuntur Noui homines. Liu. 9. ab Vrbe, Postulabantur ergo nobiles homines: appellantibúsque Tribunos nemo erat auxilio, quin nomina reciperentur. Inde nobilitas, nec ij modò in quos crimen intendebatur, sed vniuersi simul negare nobilium id crimen esse, quibus, si nulla obstetur fraude, pateat via ad honorem, sed hominum nouorum, &c.
Homo nobilissimus Pericles. Cic. 3. Vert.
Homo omnium nobilissimus. Cic. Lentulo, lib. 1. 7, In te homine omnium nobilissimo similia inuidorum vitia perspexi.
Illius aetatis nobilissimus & clarissimus philosophus. Cicero 2. de Oratore.
Inimicitiae nobilissimae. Liu. 9. bel. Maced.
Lethum Catonis. Horat. 1. Carm. ode 12.
Illustre & nobile municipium. Cic. 7. Verr.
Nobile bello nomen. Liu. 1. bel. Maced.
Numen. Ouid. ad Liuiam.
Opus. Ouid. 1. Trist. eleg. 9.
Oratio. Cic. de Claris Orat. Sunt & aliae, & pro Sergio Fuluio de incestu nobilis oratio.
Par fratrum. Horat. 2. Serm. satyra 3.
Pectus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3.
Puer & nobilis, & decens. Horat. 4. Carm. ode 1.
Nobilis pugna. Liu. 3. bel. Pun.
Magnus & nobilis rhetor Isocrates. Cic. 2. de Inuent.
Scriptorum nobilium auditor. Horat. 1. epist. 20.
Taurus ille nobilis, quem Phalaris habuisse dicitur. Cic. 6. Verr.
Honoratus & nobilis Thucydides. Cic. in Orat.
Virgo in omne aeuum. Horat. 3. Carm. ode 11.
¶ Insignes genere nequaquam sunt tam, quàm vitiis nobiles. Q. Cic. de Petit. Consul.
Nobilis & clarus origine. Ouid. epist. 18.
Ortu. Silius lib. 1.
Sanguine matris. Ouid. 2. Fast.
Iuuenum nobilium cliens. Horat. 4. Carm. ode 12.
¶ Nobilis ad, hoc est *vtilis per excellentiam* quod dicitur. Plin. lib. 11. cap. 37, Vtilis quidem maioris ad multa quoque nobile fel.
Praeclari & nobiles in philosophia. Cic. 1. de Orat.
Ex doctrina nobilis & clarus Demetrius. Cic. pro Rab. Posth.
¶ Nobilis, In malam partem. Plaut. Rud. 16, -qui se scelere fieri volunt nobiles. Hoc est, insignes, vel insigniter sceleratos.
Nobile facinus, quod & insigne dicitur. Cic. 4. Verr. Accipite nunc aliud eius facinus nobile, & multis locis saepe commemoratum.

Nobilitas, pen. corr. { [illegible] } Generis, vel alterius rei excellentia & dignitas. Colum. lib. 3. cap. 21, Deprehendi potest nobilitas in gustu. Cic. pro P. Sextio, Alter multos planè in omnes partes fefellit. erat enim hominum opinione nobilitate ipsa blanda conciliatricula commendatus, &c.
Altae nobilitatis iudicium sunt mores. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.
Clara, Vide CLARVS.
Ingentis honos. Ouid. ad Pisonem.
Maxima ingeminata. Ouid. 4 de Ponto, eleg. 16.
Nobilitas in animo. Ouid. 7. Metam.
Fautor nobilitatis Roscius. Cic. pro Rosc. Amer.
Facies non impar nobilitate. Ouid. 4 Fast.
Census maior nobilitate. Ouid. 9. Metam.
Potens. Ouid. 13 Metam.
Genere ac nobilitate, suae ciuitatis facilè primus. Cic. pro Rosc. Am.

¶ Contra

¶Contendere nobilitate. Lucret lib 2.
Morum nobilitate exuperas genus. Ouid. 4. Trist. eleg. 4.
Animi nobilitate geminas genus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2.
Præstantes nobilitate familiæ. Cic. 1. de Diuin.
Respondisse nobilitati, pulchrum erit. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Superare aliquem nobilitate. Ouid 3. de Ponto, eleg. 2.
¶Nobilitas, pro Fama & nominis celebritate. Cic. pro Arch. In eo ipso in quo prædicationem nobilitatémque despiciunt, prædicari de se ac nominari volunt. Hæc Budæus.
Domus non minor nobilitate vllius. Ouid. 2. Trist.
Eloquio inest nobilitas. Ouid 4. de Ponto, eleg 5.
Florebat nobilitate discipulorum Isocrates Cic. 3 de Orat.
Venire in nobilitatem Plin. lib. 14. cap. 15, Postea ergo alia omnia in nobilitatem venerunt. De vinis.
Columbarum nobilitas Plin lib. 10. cap. 37.
Nobiliter, penult. corr. Aduerbium { [illegible] } Insigniter & decorè. Plin. lib. 34. cap 8, Posidonius qui & argentum cælauit nobiliter.
Nobilito, nobilitas, pen. corr. { [illegible] } nobilitâre, Nobilem facere, dignitatem augere, decorare. Apul. Quem non excellentia generis, sed mores, virtutésque nobilitarunt. Cic. 1. Tusc. Quid poetæ, nónne post mortem nobilitari volunt?
Flagitiis aliquem. Terent. Eunuch. 5. 7.
Multitudine rerum gestarum nobilitari. Cic. in Partit.
Nobilitatus, pen. prod Participium { [illegible] } vt Crudelitas nobilitata. Cic. 2. Offic. Testis est Phalaris, cuius est præter cæteros nobilitata crudelitas.
Nobilitatus adulterio Plin. lib. 29 cap. 1.
Clari & nobilitati labores. Cic. 2. Tuscul.
Nobilitatus marmore Praxiteles. Plin. lib. 7. cap. 38.
Nobilitata spatia Academiæ. Cic. 5. de Finib.
Templa. Ouid 15 Metam.
Spectata & nobilitata Lacedæmoniorum virtus. Cic. pro Flac.
Noceo, noces, nocui, nocitum, pen corr. { [illegible] } nocère, Obesse. Cic. 3. Offic. Eodem modo constitutum est, vt non liceat sui commodi causa nocere alteri.
Nocere aliquem. Plaut Milit. 22.
Nocere noxam. Liu. 9. ab Vrbe, Quandoquidem hisce homines iniussu Pop. Rom Quiritium fœdus ictum iri spoponderunt, atque ob eam rem noxam nocuerunt.
Nihil nocuerit si. Cic. ad Attic. lib 12, De quo nihil nocuerit, si aliquid cum Balbo eris loquutus.
Credulitas nunc mihi nostra nocet. Ouid. 3. Amor. eleg. 11.
Nocuit sua culpa duobus Ouid. 15. Metam.
Indulgentia nocet nobis. Ouid. 2. Amor. eleg. 19.
Virtus temeraria nocuit Ancæo. Ouid. 8. Metam.
Vis morbi nocuit tibi. Ouid. 1. Amor. eleg. 14.
Vmbræ nocent frugibus. Virg. 10. eclog.
Nocet empta dolore voluptas. Horat. 1. epist. 2.
Vis magna nocendi. Ouid. 5. Metam.
Noxis, Præteritum antiquum pro Nocueris. Videntur enim veteres Latini in imminutione præteritorum teneri in duplices mutare soliti esse, vt capsis, pro ceperis: præcepsis, pro præceperis. Lucilius. Inguen ne existat, papulæ, tama, ne boa noxit. Eo autem in versu, quod oscitanter non fuit prætereundum, videtur Lucilius Inguen pro inguinis tumore posuisse, qui [illegible] & à Græcis dicitur. Turneb.
Nocetur, pen. prod. Impersonale { [illegible] } Cic 4. Verr. Confirmat his curaturum se esse, ne quid ei per filium suum noceretur.
Nocitum est. Vlpian. in l. 1. post princip. D. de his qui deiec. vel effud. Si nocitum et esse dicetur.
Nocitum iri. Cæsar 5. bel. Gall. Ipsi verò nihil nocitum iri.
Nocens, nocentis { [illegible] } Participium, siue Nomen ex participio, Qui iniuriam aut maleficium commisit, Qui alteri nocuit, damnúmque intulit. Cic. 2 Offic. Ita habendum est religioni, nocentem aliquando & nefarium impiúmque defendere.
Allium nocentius cicutis. Horat. Epod. 3.
Anima nostra nocens est. Ouid. 4. Metam.
Arma. Stat. 1. Sylu. 5.
Aurum nocentius ferro. Ouid. 1. Metam.
Eloquium. Ouid. 1. Amor. eleg 8.
Ferrum Ouid. 1. Metam.
Herbæ. Horat 2. Serm. saty. 8.
Lingua. Propert. lib. 2. eleg. 29.
Mores nocentissimi. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Tela. Ouid. 4 Fast.
Nocentissima victoria. Cic. 2. Verr. Se auarissimi hominis cupiditati satisfacere posse, nocentissimæ victoriæ non posse.
Virus. Ouid. 2. Metam.
Turpis & nocens vita: cui opponitur Honestissimè & laudatissimè acta vita. Cic. Antequam iret in exilium.
¶Nocens reus criminis. Cic 5 Phil. Nec antè turpes iudices quæsiti, quàm honestis iudicibus nocentium salus desperata est.
Nociturus, pen. prod. Participium { [illegible] } Lucan. lib 3. Insiluit solo nociturus pondere puppim.
Fraus nocitura natis Horat. 1. Carm. ode 28.
Munera Ouid. 11. Metam.
Pocula. Propert. lib. 2. eleg. 1.
Nocenter, Aduerbium { [illegible] } Colum. lib. 8. cap 2, Robusta crura, nec longa, sed infestis velut sudibus nocenter armata. De Gallis. Id est quibus noceant.
Nocinus, penult. prod. Adiectiuum. Plin. lib. 20. cap. 2, Item millepedæ, sepa Græci vocant, oblongam, pilosis pedibus, pecori præcipuè nociuam.
Nocuus, Adiectiuũ { [illegible] } Quod nocet. Cic. 3. de Legibus, Magistratus nec obedientem, & nocuum ciuem mulcta, vinculis, verberibúsque coercento. Correctiora exemplaria legunt noxium.
Noctesco, Noctu, Vide NOX.

Noctua, noctuæ { [illegible] } Auis à tempore noctis dicta, quo canit & volat. Plin. lib 10. cap 17, Noctuarum contra aues solers dimicatio, maiore circundatæ multitudine, resupinæ pedibus repugnant, collectæque in arctum, rostro & vnguibus totæ teguntur.
Noctuas, vel vlulas Athenas. Subaudiendum portas aut mittis. Conueniet prouerbium in stultos negotiatores, qui merces eò comportant, vbi per se magis abundant. Venustius fiet, si metaphora ad res animi transferatur, vt siquis doceat doctiorem, carmina mittat poetæ, consilium det homini consultissimo. Cicero ad Torquatum, lib. 6. 3, Sed rursus [illegible], qui hæc ad te. Idem ad Qu. frat. lib. 2. 16, Ego te libenter, vt rogas, quibus rebus vis adiuuabo, & tibi versus, quos rogas, hoc est Athenas noctuam mittam. Dæmon apud Aristophanis interpretem existimat, non ob id solùm dici noctuas Athenas, quòd Athenis noctuarum sit copia, sed quòd in nummis etiam tum aureis, tum argéteis Atheniensium noctua insculpi soleat, vnà cum facie Mineruæ. Ex Erasmo.
Seros exercet noctua cantus. Virg 1. Georg.
Noctuabundus, Vide NOX.
Nodia, Plin. lib. 24. cap. 19, Herba coriariorum officinis nota: eu mulatis dicitur, aliisque nominibus. Nomas curat, efficacissimámque aduersus scorpiones esse potam in vino aut posca reperio.
Nodus, nodi, priore producta { [illegible] } Ligatura quæ non facile soluitur. Cic de Vniuers. Omnia autem duo ad cohærendum tertium aliquid anquirunt, & quasi nodum vinculumque desyderant. Virgil. 8 ecloga,
Necte tribus nodis ternos Amarylli colores.
Connectere nodum. Cic. 2. de Nat. deor. Ex quodam poeta.
Diuellere nodos manibus. Virg 2. Æneid
Rupit nodos & vincula Virg. 5. Æneid.
Soluere Horat. 3. Carm. ode 21.
Connexis vincere aliquid. Ouid. 15 Metam.
Amictus nodo dependet ex humeris Virg 6. Æneid.
Colligere sinum nodo, Virg 1. Æneid.
Serpens nexans se nodis. Virg. 5 Æneid.
Vipereis nodis nexa brachia. Ouid. 4. Metam.
Ahenei nodi, Catenæ. Virg 1 Æneid.
Articulorum nodi. Plin. lib. 11. cap 37.
Corporum nodi, articuli Plin. lib. 11. cap. 37.
Crura sine nodis Cæsar 6 bell. Gall.
Vitales animæ nodi Lucret. lib 2.
Nodus Gratiarum, quòd inter se semper coniunctæ & implexæ sunt. Horat. Segnésque nodum soluere Gratiæ. Sic apud Virgilium, Corripit in nodum, Id est manibus complexus constrictum tenet. Turnebus.
¶Nodus Herculeus, Pro vinculo arctissimo, atque indissolubili legitur apud eruditos. Seneca ad Lucilium, Vnus tibi nodus, sed Herculeus restat. Nodum enim quem ostendit Hercules, religiosum ad sacrum apud Priscos fuisse satis liquet ex his Plinij verbis, lib 28. cap. 6, Vulnera (inquit) nodo Herculis præligare, mirum quantum ocyor medicina est. Atque etiam quotidiani cinctus tali nodo vim quandam vtilem habere dicuntur. Festus Pompeius ostendit antiquitus fuisse morem, vt noua nupta laneo cingulo præcingeretur, vincta nodo Herculis: quem vir omnis gratia soluebat in lecto, vt & ipse felix esset in liberis suscipiendis. Erasmus.
¶Nodus, pro quacunque difficultate. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 11, Incideramus enim in difficilem nodum.
Continuationis nodi. Cic. in Orat. His igitur singulis versibus quasi nodi apparent continuationis, quos in ambitu coniungimus. Sensus est: his singulis versibus insunt quidam nodi, seu vincula, quæ sententiam continuent, donec totus ambitus, siue tota periodus absoluatur. Nodos autem appellat, distinctiones, & quasi articulos, quibus membrum orationis à membro distinguitur. sicuti in corpore nodi quidam apparent, vbicunque membrum aliquod cum aliis coniungitur.
Coniungere nodos in ambitu. Cic. in Orat.
Expedire nodum. Cic. ad Attic. libro 5. epist. 21, Dum hic nodus expediatur.
Validos Veneris perrumpere nodos. Lucret. lib. 4. Id est, nodosa retia amoris.
Nodum soluere dicebatur qui negotium alioqui impeditum facilè conficeret. Natum hinc aiunt, quòd tradunt Midam currum, nodis quibusdam inexplicabilibus connexum vectari solitum. De hoc in templo reposito, proditus erat apud Phrygas rumor, vt qui vinculum illius soluisset, eum Asiæ imperio potiturum. Alexander magnus explicuit. Quidam aiunt gladio dissecuisse. Cic. Attic. lib 5, Cæsari nullus honos à Senatu habeatur, dum hic nodus expediatur. Id est, dum hoc negotium conficitur. Ex Erasmo.
Nodus amicitiæ amabilissimus. Cic de Amicitia, Atque etiam mihi quidem videntur, qui vtilitatis causa fingunt amicitias, amabilissimum nodum amicitiæ tollere.
Nodus in Rep Cic. ad Brutum 18. 6, Maximus autem (nisi me forte fallit) in Rep. nodus est, inopia rei pecuniariæ. Id est, maxima difficultas.
¶Nodus in arbore, Crassior ille callus, circa quem veluti colligati simul rami esse apparent. Colum. De arboribus, cap 3. Eius imam partem quam in terram demissurus es, acutissima falce infra nodum sic, ne gemmam lædas, rotunda plaga amputato. Vitruuius lib 2. cap 9, de abiete, Ex ea autem antequam est excisa, quæ pars est proxima terræ, per radices excipiens ex proximitate humorem, enodis & liquida efficitur: quæ verò est superior, vehementia caloris eductis in aera per nodos ramis, præcisa altè circiter pedes viginti, & perdolata propter nodationis duritiem dicitur esse fusterna.
In nodum inflectere radices, Vide INFLECTO.
Arundinei. Claud. de torpedine.
Saluo nodo. Cels. lib. 7. cap 4, Tantummodo id linum bis die saluo nodo ducendum est, sic vt subeat fistulam pars quæ superior est.

¶Nodum in scirpo quæris: In anxium dicebatur, nimísque diligentem, aut meticulosum, qui illic scrupulum moueret vbi nihil esset addubitandum. Hoc adagium refertur apud Terent. And. 5. 4. At mihi vnus scrupulus etiam restat, qui me malè habet. P. dignos es Cum tua religione, odio: nodum in scirpo quæris. Fest. ex Ennio citat, Quæris & in scirpo (soliti quod dicere) nodum. nominatim prouerbij titulo referens. Donato iunci species est scirpus leuis atque enodis. Quanquam apud Gellium scirpi dicuntur captionculæ, argutiæque. Nisi fortè quis malit legere in scrupo: quòd hi lapilli leues sint ac rotundi. Erasmus.

Ignis relaxat nodos Lucret. lib. 6. Nodos hoc loco vocat glaciem constrictam gelo.

¶Nodus in exercitu dicitur densa peditum multitudo, quòd non facile possit resolui. Sipontinus.

Cælestis nodus, Sidus Piscium olim à veteribus dicebatur. Cicero in Arato, Quam veteres soliti Cælestem dicere nodum.

Nodulus, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Plin. lib. 22. cap. 5, Dein nudantibus se nodulis, in fæce nigri vini vel Græci, mense Martio macerantur.

Nodosus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod multos nodos habet. Colum. lib 4. cap. 24, Nam præstat ex vulnere subolem repullescentem vellere, quàm nodosam & scabram plagam relinquere. Plin lib 11. cap 37, In vmbilico venarum nodoso coitu.

Chiragra nodosa. Horat. 1. epist. 1.

Globus Stat. 1. Sylu. 6.

Nodosus homo Horat. 2. Serm satyra 3, adde Cicutæ

Nodosi tabulas centum. Nodosi, id est scrupulosi, diligentis in accipiendis cautionibus. Acron.

Lina. Ouid 3 Metam.

Ossa. Lucan. lib. 8.

Podagra Ouid. 1 de Ponto, eleg. 4.

Poples Ouid. 6 Metam.

Robora Ouid. 6 Metam.

Stipes. Ouid. epist. 10.

Nodosæ & anxiæ quæstiones, quibus opponuntur faciles. Macrob. lib 7. Saturn cap. 1.

Nodo, nodas { [illegible] } nodâre, Nodos facere, Ligare in nodos. Virgil. 4 Æneidos, crines nodantur in aurum. Plin. lib. 13. cap. 22, Ferula geniculatis nodata scapis.

Nodare vites pes samos. Cato de Re rust. cap. 33.

Laqueo collum nodatus amator. Ouid. 1. de Remed. Amor.

Nodatio, nodationis, f. g. { [illegible] } Verbale, pro nodositate, Vide Nodus in arbore.

NODINVS, pen. prod. { [illegible] } Deus quem diuus Augustinus in libro de Ciuitate dei ex Varrone scribit cultum fuisse à veteribus Romanis, putantibus Proserpinam frumentis præpositam germinantibus & proserpentibus: geniculis verò nodisque culmorum, deum Nodinum: inuolucris autem illis folliculorum, deam Volutinam: quum folliculi patescunt, quo exeat spica, deam Patelenam: quum segetes nouis aristis exæquantur, Hostilinam deam, quia hostilire ac hostimentum veteribus exæquationem significabat. Floram quoque adiicit, & Lactucinam, ac Maturam, quæ florentibus lactescentibúsque ac maturescentibus præsint frumentis.

NOEGA, Oppidum est Hispaniæ Tarraconensis, in tractu Asturum, in peninsula Pesica. Author Plin. lib. 4. cap. 20.

Noegæum, noegæi { [illegible] } Quoddam amiculi genus prætextum purpura. Liuius in Odyssea, Simul ac lachrymas de ore noegæo detersit, id est candido Festus.

Noema, pen. prod. { [illegible] } Genus sententiarum: de quo sic Quintilianus lib. 8. cap. 5, Est & quod appellatur à nouis [illegible], qua voce omnis intellectus accipi potest. Sed hoc nomine donarunt ea, quæ non dicunt, verùm intelligi volunt: vt in eum quem sæpius à ludo redemerat soror, agentem cum ea talionis quòd ei pollicem dormienti recidisset, Eras dignus vt haberes integram manum. Sic enim auditur, vt depugnares.

NOEMAGVS { [illegible] } Ptolemæo lib. 2. cap 10, Galliæ Narbonensis vrbs, vulgò *Nion* prope Gebennam.

Noenon, veteres pro Non dicere. Apud Nonium nenum legitur. Vide NENVM.

NOLA { [illegible] } Vrbs Campaniæ: quæ prius Sidicinum dicebatur, vt scribit Plin. lib 3. cap. 5 à quo Nolanus possessiuum.

In triclinio coa, in cubiculo nola. Ænigma est, quo obiicitur Clodiæ cum oris obscœnitas, tum omnis infanda libido, qua notati sunt Nolani. Quum enim libidinosa & lasciua esset in conuiuio, & quædam Venus Coa, in cubiculo à nulla obscœnitate abhorrebat. De fœdissima Venere sic Ausonius, Et quam Nolanis capitalis luxus inussit.

Nolo { [illegible] } verbum sic coniugatur. Nolo, non vis, non vult. Pluraliter, Nolumus, non vultis, nolunt, Nolebam, Nolui, Nolueram, Nolam noles. Imperatiuo, tempore præsenti, ad secundam personam, Noli. Et pluraliter, Nolite. Futuro, ad secundam personam, Nolito. Et pluraliter, Nolitote. Optatiuo, Nollem, Noluissem, Nolim. Côiunctiuo, Nolim, Nollem, Noluerim, Noluissem, Noluero. Infinitiuo, Nolle, Noluisse.

Contendere noli Horat. 1. epist. 19.

Nolo, Non volo. Terent. Eunucho, 4. 7,

nosti ingenium mulierum:

Nolunt vbi velis: vbi nolis, cupiunt vltrò. Cic. in Orat. Libenter etiam copulando verba iungebant: vt sodes, pro si audes, &c. nolle, pro non velle.

Nolo offensum: id est Vereor ne offendam, Liuius lib. 5. bell. Pun. Terent. Adelphis, 2. 1,

Tu quod te posterius purges, hanc iniuriam mihi nolle

Factam esse: huius non faciam. Budæus.

Nollem, pro Vellem non. Cic. 6. Verr. Imprudens huc incidi Iudices: æmulus enim non abstulit: nollem dixisse. Budæus.

Non nolle, pro Velle. Cic. 4. Verr. Vt quum tabulas nouo magistro traderem, exempla literarum ipsi habere non nollent.

Nolens, Participium { [illegible] } Lucanus lib. 1,

quamuis nolente Senatu Traximus imperium.

NOMADES, pen. corr. { [illegible] } Populi in Scythia Europæ, nunc Tartari dicuntur, quorum vita omnis in pascendis gregibus habetur. Sũt etiam populi in Æthiopia, vt Plin. lib. 6. cap 28, scribit. Hieronymus. Nomades & Troglodytæ & Scythæ & Hunnorum noua feritas, semicrudis vescũtur carnibus. Dicti Nomades à verbo Græco [illegible], quod est pasco.

Genus Nomadum. Virg 8. Æneid.

Nomæ, nomarum { [illegible] } Vlcera quæ carnem depascendo serpunt. Plin lib. 23. cap. 4, Tosti autem & cum melle triti, nomas repugnant. Eæ etiam nomata & carcinomata dicuntur.

Nomarchiæ, & Nomi erant Ægypti præfecturæ. Plin. lib. 5 cap 9. de Ægypto loquens, Summa pars contermina Æthiopię, Thebais vocatur. Diuiditur in præfecturas oppidorum (quas Nomos vocant) duodecim. Diodorus lib 1, Ægyptum in sex & triginta nomos diuisit: sed interpres æquiuocatione deceptus, leges pro præfecturis transtulit, quum tamen apud Græcos nomos pro præfectura accentum in posteriore syllaba habeat: pro lege verò in priore. Nomos Herodotus & Satrapias pro eodem posuit: Darij regnum in viginti satrapias diuidens totidémque nomos, id est regiones: vnde Nomarchæ, earum regionum præfecti. Budæus.

Nomas, nomadis, pen corr. { [illegible] } Numidia Martialis lib 8 55.

Cui diadema daret marmore picta nomas. Id est, Numidia marmore quod Numidicum vocant, abundans.

Nomen, nominis, pen. corr. n. g. { [illegible] } Quasi nouimen, inquit Festus: quia notitiam faciat. nam per id, quicquid nominamus, agnoscitur. Nonius, Nomen, est proprium vocabulum singulorum. Virgil. lib. 7. Æneidos, cui nomina mille,

Mille nocendi artes.

Nomine isto. Terent. Phorm. 2. 3,

Neque ego illum noram: nec mihi cognatus fuit

Quisquam istoc nomine.

Nomina sunt tanquam rerum notæ, Cic. 5. de Fin.

¶Nomen, apud Grammaticos, Pars orationis. Quintil. lib. 1. cap. 4, Declinare nomina & verba in primis pueri sciant.

Numerale nomen, In NVMERVS.

Fingendis nominibus feliciores Græci. Quintil. lib. 1 cap 5.

Neutralia Quintil. lib 1. cap. 5.

¶Nomen quum dicimus, cognomen quoque & agnomen intelligatur oportet Cic. 2. de Inuent.

Ambitus nominum. Plin. lib 15. cap 30, Id quoque quod Daphnoides vocatur genus, in nominum ambitu est. Alij enim Pelasgum, alij eupetalon, alij stephanon Alexandri vocant.

Sanguinis nomina, Vt pater, frater, soror, &c. Ouid. 9. Metamorph. Iam dominum appellat, iam nomina sanguinis odit.

Viri nomine & memoria dignus. Cic. 2. de Inuent.

Causa nominis est in dubio, Id est incertum est cur ita vocetur. Ouid. 3. Fast.

Expers nominis Lucret. lib. 3.

Hæres nominis auiti. Ouid. 6 Metam.

Hæreditas nominis. Cic. pro Domo sua, Quas adoptiones, sicut alias innumerabiles, hæreditates nominis, pecuniæ, sacrorum secutæ sunt.

Honor. Horat. 1. Serm. saty. 4, qui nominandi fiat poetæ,

Ingenium cui sit, cui mens diuinior, atque os

Magna sonaturum, des nominis huius honorem.

Immemor alicuius Ouid. 2. Trist.

Origo. Ouid. 5. Fast.

¶Amicum. Valer. 3. Argon.

Amplum. Cic. M. Fabium subscriptorem eius rogabimus, vt Allobrogum animos mitiget, quoniam apud illos Fabiorum nomen amplissimum est.

Beatum. Claud. de Nupt. Honorij.

Bonum, In BONVS.

Certum, In CERTVS.

Dominantia nomina. Horat. de Arte poetica. Sunt autẽ dominantia nomina [illegible], Id est propria, quibus res quantumuis licet sint obscœnæ, propriè appellantur & significantur, qualia sunt, mentula, cunnus, actionis Venereæ verbum, & alia similia, quæ me pudor enumerare vetat. Nam mentulæ nomen in membro illo corporis virilis significando, dominatur: cætera, quibus interdum vtuntur poetæ pudore adducti, neruus, penis, trabs, &c. sunt translata. Hæc Lambinus in Horatium.

Pictum. Ouid in Ibin.

Gentile. Stat. 6. Theb.

Humilius nomen, & Superbum, contraria. Senec. Hippol. 5. 5.

Inane. Lucret. lib. 5.

Inauditum & inusitatum, Vide INAVDIO.

Infame. Vide INFAMIS.

Ingenua. Valer 8 Argon.

Inimica. Virg. 11. Æneid.

Insolentissimum Quintil. in Procem lib 1.

Inuidiosum voluptatis, Vide INVIDEO.

Inuisum. Iuuen. Saty. 13.

Lachrymale. Claud. 2. Paneg.

Leue, In LEVIS.

Obscurum Lucan. lib. 8.

Prædulce Valer. 4 Argon.

Proprium & verum nomen nostri mali. Cic. pro Ligar.

Surdum nomen, Non celebre. Silius lib. 8.

Vacua. Tacit. lib. 17.

Vagi nominis est Ambrosia, & circa alias herbas fluctuati. Plin. lib. 27. cap. 4.

Viduum sua fama nomen, Vide VIDVVS.
¶Abolere nomina rerum, In ABOLEO.
Rectè abuti nomine aliquo. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Abuti nomine alieno ad suum quæstum, In ABVTOR.
Accipere nomen dicti. Quintil. lib 6. cap. 3.
Addere nomen alicui. Ouid 9 Metam.
Vera rebus addere. Ouid. 5. Metam.
Adeptus nomen, In ADIPISCOR.
Maternum adepta est terra. Lucret. lib. 2.
Pudor adest nominibus, Id est obscœna sunt nomina. Ouid. 2. Trist.
Adimere nomina. In ADIMO.
Adoptare, In ADOPTO.
Adsciscere aliquem in nomen. Tacit. lib. 3.
Adsciscere sibi, Vide ASCISCO.
Affari nomine, In AFFOR.
Afficere nomine, In AFFICIO.
Amantes nomen Pompeij. Lucan. lib. 9.
Amoliri nomen, In AMOLIOR.
Appellare nomine, vel nominatim, In APPELLO.
Arrogare sibi nomen. Quintil in Procem. lib. 1.
Asciscere sibi nomen, In ASCISCO.
Assequi nomen, In ASSEQVOR.
Assumere in nomen, In ASSVMO.
Attingere nomen legis. Cic. 2. de Legibus, Multa perniciosè, multa pestiferè sciscuntur in populis, quæ non magis legis nomen attingunt, quàm si latores aliqua concessu suo sanxerunt.
Augere, In AVGEO.
Capere, In CAPIO.
Carere proprio nomine. Quintil. lib. 3. cap. 10.
Citare per nomina, Vide CITO.
Clamare aliquem nomine. Virg. 4. Æneid.
Commutare, In COMMVTO.
Compositum nomen terrori, Hoc est ad terrorem incutiendum. L. Florus, Ille corpore, armis, spirituque terribilis, & nomine quasi terrori composito Vercingentorix.
Certis agentium nominibus continentur controuersiæ. Quintil. lib 3. cap 8. Alij legunt, Certos.
Non conuenit nomen, In CONVENIO.
Custodire loci, In CVSTODIO.
Deductum ab aliquo Ouid. 6. Fast.
Deflectere nominibus. Quintil lib. 3. cap. 8.
Delatum nomen ab Lucret. lib. 3.
Demissum ab. Virg. 1. Æneid. Iulius à magno demissum nomen Iulo. Hoc est deductum.
Dicere nomine. Virg. 6. Æneidos,
Lugentes campi: sic illos nomine dicunt.
De nomine ducis dicta gens. Virg 3. Æneid.
Dissimulare alicuius Ouid. 4. Trist eleg 3.
Distinguere sonos citharæ nominibus & spatiis. Quintil. libro 1. capite 10.
Dare nomen alicui. Virg 1 Æneid.
Dare nomen alieni rei. Quintil. lib. 2. cap. 1, Et rhetoricæ, cui nomen vis eloquendi dedit, officia sua non detrectet.
Dare nomen familiæ alieni. Cic. pro Domo sua.
Donare aliquem nomine aliquo Quintil. lib. 5. cap. 10.
Edere nomen suum. Ouid 9 Metam.
Excipere nomen alicuius læto clamore. Lucan. lib. 5.
Fœmineum omne nomen exosus. Senec. Hyppol. 2.
Facere nomina. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Ferentur libri sub nomine eius Quintil. lib. 1 in Procem.
Fingere nomen de nomine. Virg 3 Æneid.
Nomen ex Græco creditur fluxisse. Quintil. lib 3. cap 4.
Habet nomen Fabius, Id est vocatur Fabius. Ouid. 1. Metamorph.
Est via sublimis cœlo manifesta sereno,
Lactea nomen habet. Hoc est, Est via quæ vocatur lactea.
Mœnia habentia nomen positoris Ouid. 9. Metam.
Ex te nomen habet. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.
Habere tria nomina, pro Nobilem esse Romanum. Iuuen. saty. 5,
Et ponère foris, si quid tentaueris vnquam
Hiscere, tanquam habeas tria nomina. Hoc est, tanquam & tu sis nobilis Nam nobiles Romani ostendebantur præ nomine, nomine, & cognomine, vt Marcus Tullius Cicero, Caius Iulius Cæsar. Vide Ausoo. in Ternario,
Tres equitum turmæ, tria nomina nobiliorum. Politian Miscellaneorum cap. 31. aliter exponit: sed (vt multi putant) argutius quàm verius
Ignorat suum, Vide IGNORO.
Imponere alicui. Quintil lib 1. cap. 6.
Imponere nouis rebus Cic 3. de Fin.
Impositum ab re. Lucret lib. 6.
Inuictissimum nomen Prætoris incidatur, Vide INVICTVS.
Incisum grandibus literis nomē in basi, Vide INCIDO. pen. prod.
Inclamare. Quintil. lib 4 cap. 2.
Inclamare nomine, Vide INCLAMO.
Indere alicui, Vide INDO.
Inducere fictæ religionis, Vide INDVCO.
Indulgere nomen oratoris malis moribus. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Induere sibi nomen, Vide INDVO.
Ingerere. Tacit. lib. 1.
Inscribere libros nomine alicuius. Quintil. lib. 5. cap. 5.
Inscribere nomina. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Intéreidit nomen longis annis. Ouid. 2. Fast.
Interponere. Cic. 5. Verr.
Interpretari quippiam nomine aliquo, Vide INTERPRETOR.
Inuenire noua, Vide INVENIO.
Inueterauit nomen alicuius cuipiam, Vide INVETERO.

Notas aut nomina inurere vitulis. Virg 3. Georg.
Loqui nomen, Vide LOQVOR.
Gratum manet mihi nomen. Ouid. 4. Metam.
Meruerunt nomen patronorum. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Priscum mutare. Ouid. 14. Metam.
Mutuari nomen aliquod, In MVTVVM.
Nomen nominare. Plaut. Asin 13.
Noscere nomina. Ouid. 2. Metam.
Notus mihi nomine tantum. Horat 1. Serm. saty 9.
Notare nominibus nouis, In NOTO,
Dulce nomen obseruatur ad aures. Lucret lib 4.
Occupare nomen beati Horat. 4. Carm. ode 9.
Pándere nomen alicuius Silius lib. 13.
Parcere nominibus vlorentium. Quintil. lib 3. cap. 1.
Ponere nomen alieni Virg. 7. Æneid.
Noua nomina nouis rebus ponenda sunt. Cic. 1. de Nat. deor.
Pronuntiare nomina aliquorum magna voce. Cic. Luccio, lib. 5. 12.
Profiteri nomen Terent. in Eunuch
Reddere aliquem nomine, Id est habere idem nomen quod ipse, Virgil 6 Æneid.
Reddere nomen alicui, Vide REDDO.
Referre nomen aui Virg. 5. Æneid.
Resumere. Tacit. lib. 19.
Sedet nomen in ore. Stat. 12. Theb.
Signata nomina saxo Ouid. 8 Metam.
Subire nomen caulæ. Cic pro Domo sua, Vtrum igitur peccato meo caulis nomen subeo, an te iudicata?
Nomen est mihi Auaito Plaut. Cistel. 4 6.
Sumere aliud. Ouid 6. Fast.
Tenere nomen ab aliquo Virg 5. Æneid.
Æternum tenet per secula nomen. Virg 6. Æneid.
Trahere ab aliquo. Ouid. 4. Metam. de Hermaphrodito.
Traxit nomen à Marte legio Martia. Cic. 4 Philip.
Viget nomen Pythagoreorum, Vide VIGEO.
Vti nomine Cic. pro Rabir. Posthumo.
Vocare aliquem nomine Virg 11. Æneid.
¶Nomen, Fama. Virg. 2 Æneidos,
. . & nos aliquod nomenque decusque Gessimus.
Nomine dignos. Cic. Ex his qui nomine, & memoria digni sunt, nec nihil optimè, nec omnia præclarissimè quisquam dicere nobis videbatur.
Nomen, Decus, dignitas, inquit Nonius. Virg lib. 2. Æneidos,
Auulsumque humeris caput, & sine nomine corpus.
Nomen, pro Generositate. Virg. 2. Georgicorum,
Nec Baccho genus, aut pomis sua nomina seruat. Seruius.
Ingenij nomen. Quintil lib. 6. cap. 2.
Celebratum Cic. in Brut.
¶Celebre laudibus, Vide CELEBRES.
Clarum. Ouid. 11. Metam.
Debilitatum Cic pro Flac.
Exitiabile. Silius lib. 15.
Fortissima Silius lib 17.
Fractum. Cic. pro Flacco.
Generosa. Ouid epist 6
Grauissimum & sanctissimum pietatis. Cic. Lentu. lib. 1. 9.
Ignobile Silius lib. 13.
Immortale. Silius lib. 13.
Indelebile nomen erit nostrum Ouid. 15. Metam.
Ingentis ominis rex, Vide INGENS.
Inuictum. Liu lib 7.
Laudabile Iuuen. Saty. 11.
Magnum & memorabile. Ouid 10 Metam.
Magna nomina, pro Magni nominis homines. Plin. in Paneg.
Multi nominis mulier. Horat. 3. Carm. ode 9.
Nobile. Silius lib. 17.
Præclarum Lucret. lib 6.
Regale. Claud. 2. Paneg.
Romanum. Cic. 1. de Fin. Quis tam inimicus penè nomini Romano est, qui Ennij Medeam, aut Antiopam Pacuuij spernat?
Venerabile Ouid. 3 de Arte.
Victurum. Ouid 3 Amor. eleg. 1.
¶Acquiescere in nomine alicuius Cic. 3. de Fin.
Adeptus est nomen honoris, non honorem Cic. de Clar. Orat.
Virgineum nomen adimere puellæ Ouid 8 Metam.
Attollere nomen alicuius ad sidera. Lucan. lib. 7.
Auferre nomen, Vide AVFERO.
Casurum nullo tempore. Ouid. 3. Amor. eleg 15.
Iam canitur toto nomen in orbe meum. Ouid. epist. 21.
Captare nomen, Vide CAPTO.
Committere nomen alicuius æternæ famæ. Ouid ad Pison.
Memorandum condere. Silius lib. 4.
Consequi Cic. ad Qu. Frat.
Æternum emere sanguine. Ouid. 2. Amor. eleg. 10.
Digni nomine pauci in dicendo euadunt. Cic. de Clar. Orat.
Clarum extendere. Silius lib. 7.
Bonum nomen existimari Cic Sextiu, lib. 5 6, Ego autem meis rebus gestis hoc assecutus sum, vt bonum nomen existimer.
Extinguere nomen Romanorum Ouid 1. Metam.
Ad sidera ferre nomen alicuius. Virg 9. eclog.
Nomen florere. Cic. 1. Verr.
Impudentiæ nomen fugiendum Cic. 1. de Orat.
Magnum nomen in oratoribus habuerunt. Cic. in Orat.
Inutile nomen iactare. Horat 1. Carm. ode 14.
Speciosa interponere culpæ Ouid. 7 Metam.
Incessere nomen alicuius Quintil. lib 5. cap 10.
Increbrescit nomen late. Virg. 8. Æneid.

Inuenire nomen diuinorum, Vide INVENIO.
Inuenit nomen diuinitate loquendi Theophrastus. Cic in Orat.
Officere nomini alicuius, Vide OFFICIO, officis.
Perdere nomen aliquod. Lucan. lib. 8.
Peruenire ad aliquod ingenij. Quintil lib. 6. cap. 2.
Præbere. Tacit. lib. 13.
Memorabile nomen quæsierat studio. Ouid. 6. Metam.
Radere fastis alicuius. Tacit. lib. 3.
Fama sparserat nomē Thesei per vrbes Argolicas. Ouid. 8. Metam.
Stringere nomen alicuius, Traducere aliquem & mordere. Ouid. 2 Trist.
Superbit nomine aui & soceri. Ouid. 11. Metam.
Dies tangit nomen rubigine. Catull. ad Mallium, epig. 63,
Ne vestrum scabra tangat rubigine nomen
Hæc atque illa dies, atque alia, atque alia. Id est, ne vlla ætas deleat nomen & famam vestram.
Nomine alicuius ad inuidiam vti. Cic. Attic. lib. 1. 11, Quum ille ad conciones confugisset, in hisque meo nomine ad inuidiam vteretur, dij immortales, quas ego pugnas, & quantas strages edidi?
¶Nomen, pro Causa ponitur. Cic. 4. Verr. Inspiciebamus Syracusis à Carpinatio confectas tabulas societatis, quæ significabant multis nominibus eos homines versuram à Carpinatio fecisse, qui pecuniam Verri dedissent. Idem de Amicitia, Ab amicitia Q. Pōpeij meo nomine se remouerat, vt scitis, Scipio. Idem in Vatinium, Non tam tuo, quàm Reip. nomine. Ex Budæo.
Potitij nomine aliquid exigere. Cic. pro Font.
Amicitiæ nomine aliquid petere. Cassius Ciceroni, lib. 12. 13.
Imperare nomine classis pecuniam ciuitatibus. Cic. pro Flac.
Damnari coniurationis nomine. Cic. 7. Verr.
Dotis nomine omnia vxoris viri fiunt. Cic. in Topic.
Negligentiæ nomine suspectos alicui. Cic. Curioni, lib. 2. 1.
Præmij nomine aliquid impetrare. Quintil. lib. 7. cap. 1.
Dissoluere alicui alterius nomine. Cic. pro Rosc. Comœdo.
Gratulari alicui alterius nomine. Cic. 2. Philipp.
Suo nomine, Sua causa. Cic. pro Cluent. Rex suo nomine in iudicium nunquam est vocata.
Indicere suo nomine bellum aliquibus. Cic. 1. in Catil. lib. 35.
Vno nomine Cic. 4. Verr. Lege Hieronica iudicia plurimarum controuersiarum sublata vno nomine omnia.
Nominibus honestis dixit Sallustius, pro sub honesto prætextu. Cic. pro Fonteio, Si hoc crimen optimis nominibus denegare possumus. Verus exemplar legit hominibus.
Prætexere culpam nomine aliquo. Virg. 4. Æneid.
Falso nomine poscere aliquid. Iuuen. Saty. 1.
Hoc vno nomine, Hac vna tantùm de causa. Cic. in Præt. Vrbana, Scitote quosdam homines, hunc quem sciunt improbissimum hominem, hoc vno nomine absolui velle, vt ab Senatu, &c.
Hoc vno nomine deceptus. Horat. 1. Serm. saty. 2.
¶Nomina, Capita sunt breuiarij, id est rationis argentariæ. Nomina Cicero appellare solet causas, & negotia, & personas, quibus in conficiendis rationibus expensæ pecuniæ feruntur. Vulgò nunc *articuli* dicuntur. Cic. 3. Verr. Neque in tuas tabulas vllum nomen referres, quum tot tibi nominibus acceptum Curtij referrent? quid proderat tibi te expensum illis non tulisse? Ibidem, 3, His nominibus solis Cn. Dolabellæ sestertium ad tricies litem esse æstimatam. Id est (vt ait Asconius) his titulis & capitibus criminum. *articulos* nunc vulgò dicimus. Et in eundem sæpe dictr, Recita nomina, id est res, personas, causas, in quas ille, aut quibus expensum tulit. Sic 3. de Natura deorum.
Aut tu illum fructu falles, aut per literas
Auertas aliquod nomen, aut per seruolum
Percontias pauidum. Ex quodam poeta. Idem Attic. lib. 11, Sustinenda tamen (si tibi videbitur) solutio est nominis Celiani, dum & de Metione & de Faberio sciamus. Vlpian. D. de Doli mali exceptione, l. Apud Celsum, Quòd si is, cui pecunia debebatur, cum debitore decidit, & nomen eius vendidit Seio, cui debitor mandauerat vt nomen emeret. Ex Budæo.
Parum idonea nomina debitorum. Aphricanus in l. Tutor. §. Deinde. D ad S.C. Velleianum.
Expedire nomina. Cic. Attic. lib 16, Nomina mea per deos expedi, exsolue. Cinna de Catone, apud Plin. in lib. De claris grāmaticis,
Miratis sumus vnicum magistrum,
Summum grammaticum, optimum poetam,
Omnes soluere posse quæstiones,
Vnum difficilè expedire nomen.
Explicare nomen aliquod. Cic. Attic. lib. 13, Reliquū est si Faberius nobis nomen illud explicat, nihil quærere quanti.
Parua nomina in codicem non referre. Cic. pro Quintio.
Nomina, inquit Budæus, pro debitoribus ponuntur, vel pro syngraphis creditarum pecuniarum. Inde illud prouerbiale apud Columellam lib 1. cap 7, Vel optima nomina non appellando fieri mala, fœneratorem Alphius dixisse verissimè fertur. Id est quamuis locupletes habeas debitores, tamen si diu iudicium ipsis non dictaueris, vsurásque non petieris, mala tandem fieri: id est, ipsos tandem non soluendo tanto æri alieno fieri: sicque inanem tandem persecutionem, & nomina ipsa cassa factum iri Hæc Budæus.
¶Nomen interdum id significat quod nobis debetur, Interdum id quod nos debemus Itaque & exigere nomina dicitur, pro exigere id quod nobis debetur: & dissoluere nomen, pro dissoluere id quod ipsi debemus. Cic pro Plancio, Verùm fac me multis debere, & in iis Plancio. Vtrum igitur me conturbare oportet, an cæteris quum cuiusque dies venerit, hoc nomen quod vrget, nunc quum petitur, dissoluere?
De nomine appellare. Id est nomen exigere. Cic. ad Attic.
Bonum nomen, Non bonum nomen. Cic. Attic. lib. 5. epist. vlt. non ita procul à fine, de Scaptio loquens, Mihi autem impudens magis quàm stultus videbatur. Nam aut bono nomine centesimis contentus erat. aut non bono quaternas centesimas sperabat. Bono nomine, id est honesto: quia centesimas cum anatocismo concedebat edictum. Non bono. id est turpi. quia quaternæ contra edictum.
Nominum diem cedere. Cic. ad Attic. lib. 8.
Concurrunt nomina. Cic. ad Attic. lib 16, Ad Balbum scripsi apertius, vt si quid tale accidisset, vt non concurrerent nomina, subueniret Id est, ad tempus non responderent seu soluerent ij qui debent.
Nomina conficere, vel Conficere de nomine. Cic. Famil. 16. Et ad Atticum, 5.
Debere certis nominibus grandem pecuniam. Cic. pro Quint.
In nominibus esse Cic 7 Verr
Nomina exigere, pro Ad dissolutionem cogere. Cic. 3 Verr. Quum per eos ipsos dies per quos causam Dio diceret, repetiretur pecunias sumpsisse mutuas, nomina sua exegisse, prædia vendidisse.
Certis nominibus expendere nummos. Horat. 2. epist. 1.
Nomina expungere. Plaut. Cist. 4.
Facere nomina, Vide FACIO.
Facit nomina, negotium conficit Caninius. Cic. 3. Offic.
In nominibus habere. Cic. ad Attic 8.
Impedita. Liuius, Tarda nomina & impedita inertia debitorum. Sic & Expedita, & Explicata.
Adire ad arbitrum de nomine alicuius. Cic. pro Rosc. Comœd.
¶Fide nominum aliquid agere. Cic. in Sallust. Vnde tantum hic exhausit, quantum potuit aut fide nominum trauci, aut in nomen commodi.
Nomina soluere. Cic ad Attic. 6.
Nomina tollere de tabula. Cic. pro Sext.
Nomina transcribere in alios. Liu. 5. bel. Maced.
Nomen transferre, id est versuram facere. Cic Fam. 5.
¶Nomen deferre. Cic. 4. Verr. Ait, si liceret, nomen absentis deferre se velle. Et pro Cælio, Si quidem non modò nomina deferunt inter se sodales, sed etiam commemorant sodalitatem in accusando.
Nomen suum alicui commodare ad translationem criminis. Cic. 6. Verrina.
Nomen absentis recipere. Cic. 4. Verr. Palàm de sella ac Tribunali pronunciat, siquis absentem Sthenium rei capitalis reum facere vellet, sese eius nomen recepturum. Et paulo pòst, Hic tum repente Pacilius quidam homo egens & leuis accedit: ait, si liceret, nomen absentis deferre se velle. iste verò & licere, & fieri solere, & se recepturum.
¶Nomen dare. Liu. 2. ab Vrbe.
Dare nomen in coniurationem, Vide DO.
Nomen accipere. Liu. 9 bel. Maced.
Nomen edere, In EDO, edis.
In numeros nomen referre, In NVMERVS.
Renouandum per annos sacramentum in nomen Tiberij. Tacit. libro 1.
Ciere modò nomina singulorum. Tacit. lib 1.
Ad nomina respondere. Liu. lib. 7. ab Vrbe. Budæus.
Ad nomen mittere, Vide MITTO.

Nomino, nominas, pen. corr. {ὀνομάζω} nominâre, Nominatim compellare. Plaut. Mostel. 10.
Nominare, pro Mentionem facere de aliquo. Terent. Heaut. 2. 3, Quid ait, vbi me nominas? Cic. pro Lege Manil. Ego autem nominem nomino. quare irasci mihi nemo poterit, nisi qui antè de se voluerit confiteri.
Suo certo ac proprio vocabolo rem aliquam nominare. Cicero pro Cæcin.
Nominare nomen alicuius. Terent. Phorm. 5. 1.
Nominor exul. Ouid. 5. Trist. eleg. 11.
Prædicari de se & nominari volunt omnes. Cic. pro Archia.
¶Nominare, Nomen imponere. Cic. de Amicit. Amor enim (ex quo amicitia est nominata) princeps est ad beneuolentiam coniungendam. Idem de Senect. Ego vestros patres, P. Scipio, túque Cai Læli, viros clarissimos, mihique amicissimos viuere arbitror, & ea quidem vita, quæ est sola vita nominanda.
¶Nominare, pro Declarare, vt vulgò dicimus, & exprimere. Cic. pro Cælio. Multi à me summi atque ornatissimi viri prædicarentur: quorum partim nimia libertas in adolescentia, partim profusa luxuries, magnitudo æris alieni, sumptus, libidines nominarentur. Budæus.
Nominare ex altero. Cic. 3 Offic Vt cæteri ex patribus, sic hic qui illud lumen progenuit, ex filio est nominandus.
Nominato quem voles de. Cic. 6. Verr.
Nominare honoris causa. Cic. 7. Verr. Fit obuiam ei multitudini casu eatus Curio, quem ego hominem honoris potius, quàm contumeliæ causa honoratum volo. etenim ea dicam, &c. Id est, quòd nomen eius effero, id non ei contumeliosum erit. Idem pro Quintio, Quem vt ipsius dignitas poscit honoris gratia nomino Ex Budæo.
Nefas habent Mercurium nominare Ægyptij. Cic. 2. de Nat. deor.
¶Nominare, Est præsentem sistere: & vt iuris Pontificij scriptores dicunt, Ius patronatus habere, hoc est Nominare designandum. Brutus ad Ciceronem. 7, Is Pansæ locum petere constituit, eam nominationem à te petimus: neque coniunctiori dare beneficium, quàm nos tibi sumus: neque digniorem nominare potes quàm Bibulum. Budæus.
In nominando, Vide IN præpositionem.

Nominito, nominitas, nominitare, Frequentatiuum. Lucret. libro 3,
Quod superest, siquis corpus sentire renotat,
Atque animam credit permistam corpore toto,
Suscipere hunc motum, quem sensum nominitamus.

Nominitandus, Gerundium, vt Cortex nominitanda est. Lucret. lib. 4.

Nominatus, pen. prod Participium {ὀνομασθείς} Cic. 3. Offic. Atque ab Aristippo Cyrenaici atque Anniceri philosophi nominati, omne bonum in voluptate posuerunt.

Nominatus, Nomẽ { ὀνομαστός } pro Celebri. Cic. 6. Verr. Quid, illa Attalica, tota Sicilia nominata, ab eodẽ Heio peripetasmata emere obliti estis? Plin. lib. 12. c. 9. Vicina est Bactriana, in qua bdelliũ nominatissimũ.

Nominatus, nominatus, nominatui. Varr. lib. 9 de Ling. Latin. Quod ad nominatuum similitudines animaduertendas arbitratus sum satis esse, &c.

Nominatim, pen. prod. Aduerbium { ὀνομαστί, [illegible] } Per singulorũ nomina. Liu. 2. ab Vrbe, Dimisso Senatu, Consules in Tribunal ascendunt, citant nominatim iuniores.

Appellare nominatim aliquem. Cicero 7. Verr. Tum appellantur à multitudine mulieres nominatim. Cæs. 2 bel. Gal.

Nominatim dicare alicui opus aliquod. Plin. in totius operis præf.

Nominatim proferre. Cic. pro Rosc. Amer. Quasi verò mihi difficile sit quamuis multos nominatim proferre (ne longius abeam) vel tribules, vel vicinos meos, &c.

Nominatim rogare. Cic. 6. Verr. Mos est Syracusis, vt si qua de re ad Senatum referatur, dicat sententiam qui velit, nominatim nemo rogatur.

Nominatim peccata alicuius perscribere. Cic. 4. Verr. Furta quoque istius permulta nominatim ad socios perscripserat.

Persequitur nominatim omnes voluptates Epicurus. Cic. 1. de Natura deor.

Decernere aliquid nominatim. Cic. Attic. lib. 7.

Excludi nominatim honore aliquo. Cic. 2. de Lege agrar.

¶ Nominatim, pro Expresse aliquando ponitur. Cic. 3. Offic. Quicquid enim est in prædio vitij, id statuerunt, si venditor sciret, nisi nominatim dictum esset, præstari oportere.

Nominatim & Generatim, contraria. Cic. Att. lib. 9. Tanta erat in illis crudelitas, tanta cum Barbaris gentibus coniunctio, vt non nominatim, sed generatim proscriptio esset informata.

Excipere aliquem nominatim. Cic. Att. lib. 11.

Nominatio, nominationis, Verbale { [illegible] } Plin. iunior libro 4. epist. 8. Mihi verò etiam illud gratulatione dignum videtur, quòd successit Iulio Frōtino principi viro, qui me nominationis die, per hos continuos annos inter Sacerdotes nominabat, tanquam in locum suum cooptaret. Nominationis die, id est principio anni, authore Tacito, quo Sacerdotes solent nominare quos dignissimos suo sacerdotio iudicent.

Nominatione sua cooptare aliquem, Est quod vulgò dicitur, *Nomen suum dare alicui, & Appellare aliquem suo nomine.* Cic. 13. Phil. In quo ego eum, vt quod à patre accepi, filio reddam, mea nominatione cooptabo.

Facere nominationem. Liu. 6. bel. Pun.

Nominatio, figura rhetorum, de qua author ad Herenn. lib. 4. Nominatio est prima, inquit, quæ nos admonet, vt cui rei nomen aut non sit, aut satis idoneum non sit, eam nosmet idoneo verbo nominemus, aut imitationis, aut significationis causa.

Nominalis, & hoc nominale. Verbale. vt Gentilitas nominalis. Varr. de Ling. Lat. lib. 7. Vt enim ab Æmilio homines orti Æmilij, ac gẽtiles: sic ab Æmilij nomine declinatæ voces in gentilitate nominali.

Nominaliter, penult. corr. Arnobius lib. 2. aduersus gentes, Quæ quum esse consenserimus victi, & vniuersa his scatere nominaliter annuerimus humana, consequetur vt, &c.

Nominatiuus casus { ὀνομαστική } à grammaticis dicitur, quòd nominat rem: & rectus, quòd à nullo cadit.

Nominatiuus, pro Nomine. Varro lib. de Ling. Lat. 7. Primùm si in his esset analogia, dicunt debuisse omnes nominatiuos, & articulos habere totidem casus: nunc alios habere vnum solum, vt literas singulas omnes: alios tres, vt prædium, prædij, prædio, &c.

Nomenclator, penul. product. nomenclatoris { ὀνοματολόγος } vel vt quibusdam placet, Nomenculator, A nomine calando, id est vocando, quasi nominis calator, qui memoriter vnumquẽque vocare didicerit, vt puta in foro reor, in conuiuio conuiuam: quem eundem Cicero pro Muræna vocat monitorem. Apuleius, Et ad nomenclatorem mox citari venerunt. Cic. Att. lib. 4. Ad vrbem ita veni, vt nemo vllius ordinis homo nomenclatori notus fuerit, qui mihi obuiam non venerit. Idem pro Muræna, Quid, quòd habes nomenclatorem? De nomenclatoribus multa. Horum opera vtebantur potissimum candidati, vt sibi in prensando suffragatores nomina ciuium suggerarent. Vnde laudatur Cato quòd legem seruauerit quæ Candidatos nomenclatores adesse vetat, vt per seipsum sine nomenclatore nominatim salutaret ciues Romanos. Hi & fartores quoque dicebantur, quia salutatorum nomina, vt ait Festus, velut infarcirent petitorum auribus.

Nomenculator, pen. prod. { ὀνοματολόγος } Quintil. lib. 6. cap. 3. Vt Afer ingrato litigatori conspectum eius vitanti, in foro per nomẽculatorem missum ad eum, Amas me, inquit, quòd te non vidi.

Nomenclatio, nomenclationis { [illegible] } Colum. libro 3. cap. 2. de vineis, Ideóque in hac ipsa Italia, ne dicam in tam diffuso terrarum orbe, vicinæ etiam nationes nominibus rerum discrepant, variántque vocabula. quare prudentis magistri est eiusmodi nomenclationis aucupio, quo potiri nequeant, studiosos non demorari.

Nomenclatio & blanditia. Qu. Cic. de Petit. Consul. Ea desiderat nomenclationem, blãditiam, assiduitatem, benignitatem, rumorem, spem in Republica. De popularitatione.

Nomenclatura, pen. prod. Idem { [illegible] } Plinius lib. 3 in Præfat. Quedã in his nomenclatura nuncupentur. Idem lib. 2. Cælestis nomenclatura.

NOMENTVM { Νώμεντον } Oppidum in Latio nõ procul ab vrbe Roma. Martial. lib. 13. 15. Si veteranus tibi Nomento rura coluntur. Hinc

Nomentana via { [illegible] } Romæ qua itur Nomentum. & Nomẽtani, qui Nomentum habitant. Dictum Nomentum à Nomento cõditore. Colum. lib. 3 cap. 2. Virgil. 6 Æneidos,

Hi tibi Nomentum, & Gabios, vrbémque Fidenam, &c.

NOMIVS { Νόμιος } dictus est Apollo, hoc est pastor: non ex officio pastorali, sed quia sol pascit omnia quæ in terris gignuntur.

Nomos { νόμος } Latinè dicitur Lex. Est etiam præfectura. Vide NOMARCHIA.

Nomos in carmine, ac cantilena. Suet. in Nerone, cap. 20. Ne concusso quidem repente motu terræ theatro, antè cãtare destitit, quàm inchoatũ absolueret νόμον. Scientum, ait Cælius lib. 9 cap. 8. in carmine, ac cantilena, nomon significare qualitatem vocis ac moderationem, qua vel remissiore, vel acutiore vtimur. Eandẽ itaque cantilenam duobus tribúsve nomis modulantur musici. Ratio autẽ nominis ea est, quia Græcè νόμος, lex est. Veteres autẽ priusquã literas scirent, leges cantabant, ne eas obliuioni mandarent: quod temporibus suis in more Agathyrsis fuisse, Aristoteles scribit. Ergo primas posteriorum cantilenarum eodem appellarunt nomine, quo omnes vocabantur superiores. Hæc & plura Cælius. Nomorum varia nomina pete ex Plutarchi libello de Musica.

Nomophylae, penul. corr. nomophylacis, om. gen. { νομοφύλαξ } Legum custos & seruator. ἀπὸ τοῦ νόμου, à lege & φύλαξ, custos. Columel. lib. 12. cap. 3. in fine, Non satis visum est, bonas habere leges, nisi custodes earum diligentissimos ciues creassent, quos Græci νομοφύλακας appellant. Cic. 3 de Legib. Græci hoc diligentius, apud quos νομοφύλακες creantur: nec hi solùm literas (nam id quidem etiam apud maiores nostros erat) sed etiam facta hominum obseruabant, ad legésque reuocabant. Nomophylaces igitur vocant Græci, qui legibus præessent, eósque qui illis parerent, laudibus prosequerẽtur & honoribus: qui autem non parerent, pœna mulctarent.

Nomotheta, nomothetæ, pen. corr. { νομοθέτης } Latinè legifer dicitur. Vnde Solon nomothetes dictus.

Non { οὐ, οὐκ, [illegible] μή } Aduerbium negandi, Omnibus modis præter imperatiuum iungitur.

Indicatiuo. Cicer. 4. Acad. Illi non dubitant quin ea vera sint quæ defendunt.

Optatiuo. Virg. 2. Georgicorum,

Non mihi si centum linguæ sint, oráque centum.

Subiunctiuo. Quintil. lib. 9 cap. 4. Non igitur durum sit, neque abruptum, quo animi velut respirent.

Infinitiuo. Terent. Phorm. 1. 2. Amo te, & non neglexisse habeo gratiam.

¶ Non, nõ sic, vel Non, non est, ita geminatum, elegantem vim habet. Terent. Phorm. 2. 1. - non, non sic futurũ est: non potest. Idem Adelph. 1. 2.

Non est flagitium (mihi crede) adolescentulum

Scortari, neque potare, non est, neque fores effringere.

¶ Non, pro Nónne, Interrogatio negatiua, cui subintelligitur affirmatio. Terent. Phorm. 1. 2. Non si redisset pater, ei veniam daret?

¶ Non, per admirationem dictum. Terent. Heaut. 3. 3.

- atqui non opus est. c. Non opus est! c. non hercle verò.

¶ Non, Respondentis negatio. Cic. 4. Verr. Cognitorem ascribit Sthenio: quem? cognatum aliquem aut propinquum? non. Thermitanum aliquem honestum hominem ac nobilem? ne id quidem. at Siculum, in quo aliquis splendor, dignitásque esset? minimè.

Non, non. Terent. Heaut. 5. 2. - opus esse argentum vt dares. M. Non. c. quid non? M. non inquam. c. neque ipse gnatus? M. nihil prorsus Chreme.

Nunquam, non si. Terent. Andr. 4. 2.

Per omnes tibi adiuro deos, nunquam eam me deserturum:

Non, si capiundos mihi sciam esse inimicos omnes homines.

¶ Nónne. Vide suo loco & ordine.

Non etiam ne, Vide NE.

Non aliter, quàm. Caius in l. Siquis alicui. §. vlt. D. Mandati vel cõtra, Si mandatu meo Titio credideris, & mecum mandati egeris, non aliter condemnari debeo, quàm si actiones tuas, quas aduersus Titiũ habes, mihi præstiteris.

Non aliter, nisi. Caius in l. 2. D. Quibus mod. pig. &c. Non aliter hoc facere conceditur, nisi prius ei debitum offeras.

¶ Non ab re. Liu. 5 bel. Maced. Tamẽ nõ ab re esse Quintio visum est, sociorum aliquos, &c.

Non adeò inhumano ingenio sum Chærea, neque tam imperita, vt quid amor valeat, nesciam. Terent. Eunuch. vbi Donatus, Non adeò inhumano ingenio sum: Hoc est, immitis non sum.

Non adhuc. Cic. de Senect. Quod equidem non amisi adhuc, & videtis annos meos.

Non admodum delectari re aliqua. Cic. de Amic. Quid enim tam absurdum, quàm delectari multis inanibus rebus, vt honore, vt gloria, vt ædificio, vt vestitu, cultúque corporis: animo autem virtute prædito, eo qui vel amare, vel (vt ita dicam) redamare possit, non admodum delectari?

Non alio modo quàm. Plin. lib. 10. cap. 67. Salamandræ tantus rigor, vt ignem tactum extinguat, non alio modo quàm glacies.

Non antè. Cic. Att. lib. 10. De die nihil sanè potest scribi certi, præter hoc, non ante lunam nouam.

Non ausim, pro Non audebo, inquit Donatus. Terentius Eunucho, 5. 2.

Non audio, Non libenter admitto, & consentio, interprete Donato. Terent. Phorm. 3. 2. Dorio audi obsecro. D. non audio.

¶ Non bonus. Plaut. Capt. 5.

¶ Non clam me est. Terent. Hecyr. 4. 1.

Non continuò, si me in gregem sicariorum contuli, sum sicarius. Cic. pro Rosc. Amer. Hoc est, non ideo.

¶ Non dictum est, hoc est, Tanquam non dixeris. Plaut. Pœn. 14.

Non dico inter pecudem, &c. Cic. de Amic. Quid enim interest, motu animi sublato, non dico inter pecudem & hominem, sed inter hominem & saxum, aut truncum, aut quiduis generis eiusdem? Hoc est, non solùm, vel Nolim dicere tantum inter pecudem, &c.

Non diu apud hunc seruies. Plaut. Persa, 16.

Non dubiè. Plin. iunior lib. 5 epist. 14.

Non dubia spes. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. Et prouinciam ornatã, & spem non dubiam triumphi neglexi.

¶Non est consilium sic facere. Terent. Hecyr. 3. 4.
Non hoc de nihilo est, quòd Laches nunc me conuentam esse expetit. Terent. Hecy. 5. 1.
Non ita est: sed vniuscuiusque &c. Cic. 1. Verr.
Non est ita Iudices, non est profectò. Cic. pro Flacco.
Non est quod metuas præcet iniquas. Martial. lib. 5. 6.
Non est, non est in hoc homine cuiquã peccãdi locus. Cic. 3 Verr.
Non est, vt Horat. lib. 1. epist. ad Iccium, -non est, vt copia maior Ab Ioue donari possit tibi, &c. Id est, nulla ratione fieri potest, vt copia maior, &c. & ita loquuntur Græci, οὐκ ἔστιν ὅπως. quod loquendi genus crebrò vsurpat Lucretius: vt lib. 2,
-quare non est, vt credere possis
Esse infinitis distãtia seminu formis: & aliis plerisque locis. Ex Lãb.
Non igitur, Non ergo. Cicero de Amicitia, Non igitur vtilitatem amicitia, sed vtilitas amicitiam consequuta est. Non ergo erunt homines deliciis diffluentes audiendi, &c.
Non etiam. Quintil. lib. 9 cap. 2, Periculum tantùm, non etiam offensa vitatur.
¶Non facilè dixerim. Plin. lib. 2. cap. 3, An sit immensus, non facilè dixerim.
Non ferè quisquam nostræ industriæ fauet. Cic. 7. Verr.
Non ferè quàm, vel nisi. Cic. pro Sextio, Deniqué ea bellica victoria, non ferè quàm est inuidia ciuium consequuta. In vetusto exemplari legitur quenquam. Idem de Amic. Quod non ferè contingit, nisi iis qui etiam contemnendos se arbitrantur.
¶Non ideo, Non continuo, non protinus. Iurisconsult. Quum decem te dari stipulatus sis, non ideo posse te decem dari oportere intendere, quia, &c.
Non ita longa disputatione opus esse videtur. Cic. de Senectute, Mortem omnibus horis impendentem timens, quis poterit animo consistere? De qua non ita longa disputatione opus esse videtur.
Non ita multis antè annis. Cic. pro Rosc. Amer.
Non ita antiqua simulacra. Cic. 6. Verr.
Non ita multum tecum fuit. Cic. 4. Verr.
Non ita multo pòst, per, &c. Liu. 5 bel. Maced.
Non inepti homines. Cic. ad Cæsarem, lib. 7. 5, Sed more Romano quomodo homines non inepti loquũtur, probiorem hominem, meliorem virum, prudentiorem esse neminem.
Non inertissimus homo. Cic. 1. Verr.
Non iniuria. Terent. And. 1. 2.
¶Non magis. Plaut. Pers. 7, Quod ego non magis somniabam, neque opinabar, neque censebam.
Non magis, quàm. Paul. 10 l. Fistulam in princip. D. de Seruit. vrb. præd. Sed non posse prohiberi vicinum, &c. non magis quàm si velit in triclinio suo, vel in cubiculo aquam effundere.
Non malus. Terent. Eunuch. 2. 2, Sed quid videtur hoc tibi mancipium? P. non malum hercle. Cic. 5. Verr. Homo non malus.
Non malè valeo. Plaut. Mostel. 9.
Non metuo ne quid doleat quod ferias. Plaut. Bacch. 23.
Non minus. Liu. 3. ab Vrbe, Non minus tribus puberibus præsentibus diceret.
Non minimè commoueri. Cic. 6. Verr. Id est maximè.
Non minimum corrumpunt vites. Varr. 1. de Re rust. cap. 2.
Non modò. Quintil. lib. 12 cap. 10, Primi, quorum quidem opera non vetustatis modò gratia visenda sunt, clari pictores fuisse dicuntur, Polygnotus atque Aglaophon.
Non modò, sed etiam. Cic. de Amic. Eáque adhibeatur ad monendum, non modò apertè, sed etiam acriter, si res postulabit.
Non modò petitum, sed ita. Cic. 1. Verr. Hi sciant hoc non modò à me petitum esse, sed ita sæpe, & ita vehementer esse petitum, vt &c.
Non modo, verumetiam. Cic. de Amic. Qui duabus vrbibus euersis inimicissimis huic imperio, non modò præsentia, verùm etiam futura bella deleuit.
Non modò, sed ne. Cic. Att. lib. 13, Sed rerum eiusmodi, quod nisi exercitus sciret, non modò Tironi dictare, sed ne ipse quidem auderem scribere.
Non modò non, sed etiam. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 14, Contigit tibi, quod haud scio an nemini, vt summa seueritas animaduersionis non modò non inuidiosa, sed etiam popularis esset.
Non modò non, sed ne. Cic. Attic. lib. 10, Horum ego summorum imperatorũ non modò res gestas non antepono meis, sed ne fortunã quidẽ ipsam, qua illi florẽtissima, nos duriore conflictari videremur.
Non modò non, sed potius. Cic. de Amic. Talis improborum consensio, non modò excusatione amicitiæ tegenda non est, sed potius omni supplicio vindicanda est.
Non modò, pro Non modò nõ. Varr. de Ling. Lat. lib. 8, Nunc iam primùm dicam pro vniuersa analogia, cur non modò videatur esse reprehendenda, sed etiam cur in vsu quodammodo sequenda.
Non modò, pro Non solùm non. Cic. 2. Phil. Quos clientes nemo habere velit: non modò esse illorum cliens.
Non modò, pro Nedum. Cic. 3. de Leg. b. Nihil habui sanè, nõ modò multum, quod putarem nouandum in legibus.
Non multo pòst. Plaut. Trucul. 8.
¶Non nemo, pro Nonnulli, vel aliqui. Cic. pro Lege Manil. Quum esset non nemo in Senatu qui diceret non oportere.
Non nequicquam isti vnum Demetriũ filium se habere, me subditum, & pellice genitum appellant. Liu. 10. bel. Maced.
Non omnis. Plautus Epid. 9.
Non nimium. Plin. iunior in Paneg. Neque enim potest non nimiũ esse priuatis, quod principi satis est.
Nisi, non. Cic. de Amic. Sed hoc primùm sentio, nisi in bonis amicitiam esse non posse.
Non viuam vesperi, nisi illanc à me scelestã abigã. Plaut. Merc. 19.
Non nollem. Cic. ad Cæliũ, lib. 2. 15, Quod tamen fortasse non nollem, si possem ad otium.
¶Non omnes possunt. Cic. pro P. Sylla, Non possunt omnes esse patricij si verum quæritis, ne curant quidem.
¶Non parua exercitatio. Cic. de Amic. Magnum opus est, egétque exercitatione non parua.
Non parum facetus scurra. Cic. pro Quintio.
Non paulum nescio quid in rem suam conuertit. Cic. pro Rosc. Amer.
Non pauca suis adiutoribus largè effuséque donabat. Cicero pro Rosc. Amer.
Non plus quàm vt virtutes, quia nonnullas curas & molestias afferunt, repudientur. Cic. de Amic.
Non possum satis narrare quos ludos præbueris intus. Terentius Eunuch. 5. 7.
Non pridem, inquit Festus, æquè & rectè & frequenter dicitur ac Iam pridem, Quàm pridem. Plin. lib. 14 cap. 1, Generibus non pridem illustrata.
Non probus, pro Improbo. Cic. de Senect. Nec tamen omnium adolescentum, sed non proborum.
Non procul abhorret ab insania. Cic. pro Rosc. Amerino, Nisi tãta temeritas, vt non procul abhorreat ab insania.
Non quicquam, pro Nihil. Horat. 1. Serm. satyr. 3,
-Cæsar qui cogere posset
Si peteret per amicitiam patris, atque suam, non
Quicquam proficeret, &c.
Non quò, pro Non quia: vel Non quòd, retractationis vel reprehensionis cuiusdam sui gratia. Cic. Att. lib. 7. 1, Vt ab vrbe discessi, nullum adhuc intermisi diem, quin aliquid ad te literarum darem: non quò haberem magnopere quid scriberem, sed vt loquerer tecum absens. Idem 5 Verr. Magnæque pecuniæ coactæ sunt: non quò ingenuùm numerum verè profiteri esset difficile &c.
¶Non satis constat. Plin. lib. 12. cap. 19, Id acciderítne ob iniquitatem præpotentium, an forte, non satis constat.
Non scim, pro Nescire. Cæsar 1 bel. Gall.
Etsi non sum nescius, & quæ temporum ratio, & quæ tua potestas sit. Cic. ad Cluuium, lib. 13. 8.
Non secus hác causam defendissem, ac si lege Habitus teneretur. Cic. pro Cluent.
Non si. Cic. 7. Verr. Non dicam ne illud quidem si maximè in culpa fuerit Apollonius.
Non sine. Cic. de Amic. Quia non sine magna causa sit neglecta amicitia.
Non sine diis, Prouerbij speciem habet, quo admonebant Græci sine deo id fieri, quod absque deorũ fauore fit: sicut è contrario cum deo dicebant, Id est fauente numine. Græcè sic effertur à Pindaro, ὁ θεῶν ἄτερ, quod reddidit Horatius 3. Carm. ode 4,
Non sine diis animosus infans, &c.
Non solùm, sed etiam. Cic. Est enim munus eius non ingenij solùm, sed laterum etiam & virium. Idem de Senect. Omnia memoria tenebat, non domestica solùm, sed etiam externa bella.
Non solùm, & Sed etiam, cum interpositione, vt suauior sit compositio. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9, Habui non temporum solùm rationem eorum, sed etiam naturæ.
Non solùm, verùm etiam. Cic. de Senect. Non solùm quia numquam deserunt, nec in extremo quidem tempore ætatis (quanquam id quidem maximum est) verùm etiam quia conscientia benè actæ vitæ, multorúmque benefactorum recordatio iucundissima est.
Non solùm, secundo loco positum inter imparia, aliquando inter paria. Cic. pro Cn. Cluentio, Plura ne dicam, tot me etiam lacrymæ impediunt, vestræque Iudices, non solùm meæ. Idẽ 1. Offic. Ad quod est adhibenda actio quædam, non solùm mentis agitatio.
Non solùm, sine redditiun Sed etiam. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 29, Vultus me hercule tuos mihi expressit omnes, nõ solùm animum ac verba pertulit.
Non solùm, post Quoque. Liu. 8. bel. Pun. Vt meam quoque, non solùm & Reip. & exercitus, vicem videretur valde solicitus.
¶Non tam vtilitas parta per amicum, quàm amici amor ipse delectat. Cic. de Amic.
Non tantum. Quintil. lib. 1. cap. 1, Et Quinti Hortensij filiæ oratio apud Triumuiros habita legitur, non tantum in sexus honorem.
Non tantum valet vt. Cic. de Amicit. Angor iste qui pro amico sæpe capiendus est, non tantùm valet vt tollat è vita amicitiam, non plus quàm vt virtutes, quia nonnullas curas & molestias afferunt, repudientur.
Non tantum, sed etiã. Cic. de Senect. Nec verò dubitet agricola, quamuis senex, quærẽti cui serat, respondere, diis immortalibus, qui me non accipere tantum à maioribus voluerunt, sed etiam posteris prodesse. In vetusto exemplari legimus, Non accipere modò hæc à maioribus voluerunt, sed etiam posteris prodere.
Non temerè est, & properans venit. Terent. Eunuch. 2. 2.
Non temerè, pro Vix vnquam, siue ferè nunquam. Suet. in Octau. Veste nõ temerè alia quàm domestica vsus est. Idem in C. Cæs. Calig. cap. 36. Erasmus.
¶Non vltra quàm, pro Tantũ. Suet. in Octau. cap. 67, Cosmũ seruũ grauissimè de se opinantẽ non vltra quàm cõpedibus coercuit. Eras.
Non verò, rarissimè legitur. Cic. de Senect. At hi quidem iam mortui sunt: non verò tam isti, quàm tu ipse nugator.
Non vt. Cic. 1. de Inuent. Nam sæpe satis est quid factum sit, dicere, non vt enarres quemadmodum sit factum.
Non cuiuis homini contingit adire Corinthũ. Hora. lib. 1. epist. ad Scæuã. Huic prouerbio locus est, quũ significare volumus, esse difficile & operosum ad rem aliquam peruenire valde optabilem & expetendã. Natũ est autẽ (vt vult Strabo) à Corinthiorũ deliciis, illecebris, ac luxuria. Vide quæ notat scholiastes Aristophanis in Pluto de scortis Corinthiis: & quæ Au. Gell. libr. 1. cap. 8, de Laide meretrice, & Demosthene rhetore: & quæ Eustath. ad lib. 2. Iliados.
NONA, vna ex Parcis. Latini Nonam, Decimam, & Mortam, Parcas dixere, de quibus Gellius lib. 3. cap. 16. Vide MORTA.

NONACRIS, pen. corr. { νώνακρις } locus in Arcadia. Vitruu. lib. 8. cap. 3, Est in Arcadia Nonacris nominata, quæ habet in montibus stillantes è saxo frigidissimos humores. Hæc autem aqua Stygos hydor appellatur, quam neque argenteum, neque æneum, neque ferreum vas potest sustinere, sed dissilit ac dissipatur. Conseruare autem eam & continere, nisi vngula mulina, nil potest.

Nonacrius, penul. corr. Adiect. { νωνάκριος } Ouid. 5. Fast. Et matri & vati paret Nonacrius heros. Euandrum sic vocat.

Nonacrinus, pen. prod. Aliud adiectiuum { νωνακρῖνος } Ouid. 2. Metam.
Dum redit, itque frequens, in virgine Nonacrina　　Hæsit.
Hamadryades Nonacrinæ, Hoc est Arcadicæ. Ouid. 1. Metam.

Nonæ, Nonarum { νῶναι } Dicuntur in Martio, Maio, Iunio, & Octobri, sex illi dies qui primum sequuntur: in reliquis verò mensibus, quatuor tantùm illi dies primum sequentes.

Nonæ, Quasi nouæ dicuntur, propter initium obseruationis. Vel quòd ab eo die semper ad Idus nouem dies computantur. Vel ideò Nonæ dicuntur, quòd ante nonũ diem sunt. Siue à noua Luna, quòd Pontifex eo die nouam lunam obseruaret, & visam regi sacrificulorum indicaret.

Nonæ, appellatæ, aut quòd ante diem Idus nonũ semper, aut quòd vt nouus annus Calẽdæ Ianuariæ ab nouo sole appellatæ, nouus mensis, noua Luna Nonis. Eodem die enim ab agris in vrbem ad regem conueniebat populus. Harum rerum vestigia apparent in sacris Nonalibus in arce: quòd tunc ferias primas menstruas, quæ futuræ sint eo mense rex prædicit populo. Hæc Varro lib. de Ling. Lat. 5.

Nonarum aliæ quintanæ dicuntur, aliæ septimanæ. Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 13, Ianuarius igitur, Aprilis, Iunius, Sextilis, Septẽber, Nouember, December, vndetricenis censebantur diebus: & quintanas Nonas habebant. Martius verò, Maius, Quintilis, & October, dies tricenos singulos possidebant. Nonæ in his septimanæ erant. Hæc ille. Quintanas intellige, quòd quinta dies ab initio mensis, siue à Calendis inclusiue (vt nunc loquuntur) ad diem Nonarum in breuioribus mensibus: in longioribus verò septimanas, quòd hæc dies sit à Calendis septima simili modo. Et hoc non obscurè colligitur ex his verbis eiusdem authoris, quæ habentur in eiusdem libri cap. 15. Hinc aliis quintus à Calendis dies, aliis septimus Nonas facit. Nonarum quintanarum & septimanarum meminit & Censorinus De die natali, cap. 17.

Nonæ Decembres. Horat. 3. Carm. ode 18. Cic. pro Flacco, O Nonæ illæ Decembres quæ me Consule fuistis, quẽ ego diem verè natalem huius vrbis, aut certè salutarem appellare possum.

Nonæ Idus antecedunt, sicut & hæ Calendas: itaque in enumeratione trium illarum mensis partium, cauebant diligenter Romani, ne ante Nonas & Idus, Calendas nominarent. Proinde Nonas Idus Cal. dicebant, ne si secus nominarent, malè ominosum esset. Cicero tamen in Verr. Calendis Nonis Idibus dixit: in quo annotat Asconius, Religioso omine nominat multitudo Nonas, Idus, Calendas. Cicero Calendis & Idibus, Nonas addit, quo suis hæc pronuntiatione soluatur, ac temporũ diuisione hoc dici videre possimus. Ex Turneb.

Nonagesimus, Nonaginta, Nonarius. Vide NOVAM.

Nondum. Aduerb. { οὔπω, οὐδέπω, μήπω, μηδέπω } Id est non adhuc. Cic. Mario, lib. 11. 27, Nondum satis constitui.
Nondum dico quàm hæc singula sint. Cic. 2. de Diuin.
Nondum manifesta sibi est. Ouid. 9. Metam.
Nondum planè est expeditus. Cic. Att. lib. 4.
Nondum etiam. Terent. Andr. 1. 2, Quid hoc, intellextin', an nondum etiam ne hoc quidem?

Nongenti. Vide NOVAM.

Nonne { οὐ γάρ, μῶν, μή } Aduerbium interrogandi, Ex non & ne compositum. Terent. Andr. 1. 5, -nónne oportuit Præscisse me antè? nónne prius communicatum oportuit? Cic. 7. Verr. Nónne publicè vindicaremus? Idem 5. Tusc. Quum esset ex eo quæsitum, Archelaum Perdiccæ filium, qui tum fortunatissimus haberetur, nónne beatum putaret, &c.
Nónne, in fine positum. Cic. pro Cecinna, Verùm ita est vti dicis, te deiectum debeo intelligere, etiam si victus non fueris. nónne?
Nónne, Indignantis & stomachantis. Lucretius, -nónne videre Nil aliud sibi naturam latrare? Sic & illud Virgilij,
Méne incepto desistere victam? Turneb.

Nonnihil, pen. corr. indeclinabile, Aliquid, vel aliquantum. Terent. Adelph. 1. 2, Nonnihil molesta hæc sunt mihi. Cic. pro Quintio, Nõnihil commoueor.

Nonnihilo æstimare. Cicero 4. de Finibus, Non quia bonum sit valere, sed quia sit nonnihilo æstimandum.

Nonnullus, Adiectiuũ, Aliquis. Cic. 4. Acad. Etenim de cæteris sunt inter nos nonnulla communia.
Nonnullam de alterius ingenio iudicium facere. Cic. 1. Verr.
Nonnullus honos. Martial. lib. 1. 138.
Nonnulla in re fortasse consilium tuum emendare possum. Cicero pro Murena.
Nonnullum semen. Virg. 1. Georg.

Nonnunquam, Aduerbium, Id est aliquando. Terent. Eunuch. 2. 3, Cibum nonnunquam capiet cum ea, interdum propter dormiet.
Nonnunquam & aliquando. Cic. Licinio, lib. 5. 8, Sed quædam pestes hominum laude aliena dolentium, & te nonnunquam à me alienarunt, & me aliquando immutarunt tibi.

Nonnusquam, In aliquibus locis. Plin. lib. 14. cap. 19, Nonnusquam vini fæce, aceto've condiunt.

Nonus. Vide NOVAM.

NORBA Cæsarea { νώρβα καισάρεια } Lusitaniæ vrbs, Ptolem. lib. 2. cap. 5. Vulgò *Alcantar*.

NORICVM, pen. corr. { νωρικόν } Regio in Europa (vt lib. 2. scribit Ptolemæus) quæ limites habet ab occasu Enum fluuium, qui medius est inter Vindelicos & Noricos: à Septẽtrione Danubium: ab Ortu Solis montem Cecium, qui Pannoniam superiorem disterminat à Norico: à Meridie montem Carruancam, qui est super Istriam. Eam nunc regionem plerique Bauariam appellant.

Noricus, pen. corr. Adiectiuum { νωρικός } Horat. libro 1. Carm. ode 16, Quas neque Noricus deterreret ensis.
Castella Norica. Virg. 3. Georg.
Ignis Noricus. Ouid. 14. Metam.

Norma, normæ { γνώμων } Fabrorum instrumentum. Nostrates *quadram*, vulgus *squerram* vocat: vt ait Budæus. Lambinus, Norma ex duabus regulis constat inæqualibus, ita coniunctis, vt angulum rectum efficiant: γνώμονα Græci, squadram fabri nominant. Hæc ille. Vitruu. lib. 7. cap. 3, de tectorio opere loquens, Longitudines ad regulam & lineam, altitudines ad perpendiculum, anguli ad normam respondentes exigantur.
Fallax norma. Lucret. lib. 4.
Norma oratoris, per translationem, pro Lege & præscriptione siue formula. Plin. iun. lib. 9. epist. 26, Demosthenes ipse ille norma oratoris & regula, num se cohibet & comprimit, quum dicit illa notissima, &c. Sic Norma legis, Cic. 2. de Legib.
Loquendi norma. Horat. de Arte.
Norma, regula, præscriptio naturæ Cic. 4. Acad.
Veterum norma. Horat. 2. Carm. ode 15.
Præscriptum, norma iuris, & formula iudicij. Cic. 2. de Orat.
¶Naturali norma legem bonam à mala diuidere possumus. Cic. 1. de Legib.
Acerrima aliquorum norma quædam dirigere. Cic. 3 de Orat.
Dirigere vitam ad normam rationis. Cic. pro Murena, Primùm M. Catoni vitam ad certam rationis normam dirigenti, & diligentissimè perpendenti momenta officiorum omnium, de officio meo respondebo.
Ad istorum normam sapiens ille. Cic. de Amic. Nunquam ego dicam C. Fabritium, M. Curium, T. Coruncanium, quos sapientes maiores nostri iudicabant, ad istorum normam fuisse sapientes.

Normula, normulæ, pen. corr. { γνωμόνιον } Diminutiuum.

Normalis, & hoc normale, penul. prod. { γνωμονικός } Quod ad normam factum est. vt Normalis angulus. Quintil. lib. 11. cap. vlt. Normalem pro recto posuit, qualem norma efficit, vt ait Budæus.

Normatus, pen. prod. Adiectiuum, Idem { γνωμονωτός } Colum. lib. 3. cap. 13, Antiquam illam eiconiam vsurpamus, vt tanquam supposita basi ad perpendiculum normata insisteret.

NORTMANIA, regio Galliæ vltra Sequanã flumen, quæ à Carolo Magno deuicta, fidem Christianam suscepit. Biducassium regnum videtur appellare Ptolemæus lib. 2.

Nortmani { Κίμβροι } pars Danorum fuere, Oceani accolæ, Cimbricæque Chersonesi habitatores: sic appellati, quòd Septentrionales homines essent. Nort enim lingua Germanica Septentrionem significat: Man, virum. Hi Galliam vltra Sequanam occuparunt, & ei regioni Nortmaniæ nomen indiderunt. Dicti sunt aliquando & Suetonica. Ex Andrea Althamero in Tacitum.

NORVAGIA { χαρθηνά } regio in Europa, Septentrionalis, versus Oceanum Germanicum sita. Sub imperio est Danorum. Interpretatur Septentrionalis via. Nort enim Germanica lingua Septentrionem significat: Weg, viam.

Nos, nostrum vel nostri { ἡμεῖς, ἡμῶν } plurale est ab Ego, mei vel mis.
Nos inter nos. Cic. Att. lib. 10, Ego enim ad eum scribam, vt tu ipse voles, de ea te nos inter nos loquutos. Terent. Adelph. 2. 4, Quasi non norimus nos inter nos.
Nosmet, pro Nosipsi. Plaut. Ruden. 4, Si non moneas, nosmet meminimus.
Nosmetipsi. Cic. 4. de Finib. Sed primum positum sit, nosmetipsos commendatos esse nobis. Idem 4. Acad. Discedamus à nobismetipsis, de sapiente loquamur.
Nosmetipsi inter nos. Cic. ad Atticum, libro 14, Nosmetipsi inter nos coniunctiores simus, quàm adhuc fuimus.

Noster { ἡμέτερος } nostra, nostrum: nostri, nostræ, nostri, Pronomen possessiuum.
Noster, ποτε οὐ ἡμεδαπός, qui non est noster. Terent. Phorm. 1. 2,
Noster quid ageret, nescire, & illam ducere
Cupiebat, & metuebat absentem patrem.
Noster ille, Vide ILLE.
Noster est. Terent. Adelph. 5. 8. Id est ex nostra familia.
Noster, pro Nostri ordinis. Horatius,
-noster ludos spectauerat, vnà
Luserat in campo. Turnebus hunc enarrans locum, Imitatur, inquit, sermonem hominum sibi inuidentium, & mirantium tam prosperã secundámque fortunam suam. Horatius, inquiunt, nostri ordinis & loci erat, & in vltima cauea nobiscum spectabat ludos inter pauperũ cuneos, in campo Martio nobiscum sese exercebat, qui fortunæ filius nunc videtur, tãta auctus successibus est. Nam Senatores ludos spectabant ex orchestra: è quatuordecim ordinibus equites & plebeiorum lautiores & ditiores commodius sedebant, pauperiorum deterior vt conditio, sic & in cauea locus. In campo quoque generosi cũ generosis se exercebant, pauperes cum pauperibus. Ergo iuuenem Horatium olim sui fuisse ordinis dicebant, qui fortunæ indulgentia ad amicitiam Mæcenatis, opé'que peruenerit, & fortunæ beneficio prouectus sit ad tantam felicitatem.
Noster, pro Nostras. Terent. Eunuch. 5. 3, Haud similis virgo est virginum nostrarum. Vbi Donatus, Nostrarum, ciuium scilicet, id est terræ ac patriæ nostræ. vt Virg. 2. Georgicorum,
Non eadem arboribus pendet vindemia nostris.
Noster eris. Virg. 2. Æneid.
Noster, Blandientis est aliquando. Terent. Hecyr. 5. 2, Nostes socer video venit, puero nutricem adduxit. Et magis hoc cõsuetudine dictum est, quàm integritate, inquit Donatus.
Noster, id est, nobis fauens. Dij enim nostri dicuntur esse qui nobis fauent, vt apud Virgilium,
Sin nostrum annuerit nobis victoria Martem. Et,
-vos o dij tacite Cupentum Ænea veniente fui. Turneb.

Nostra, pro Mea, moraliter dictum, authore Donato. Terent. Eunuch. 2. 3, Estne vt fertur forma? P. sanè. CH. at nihil ad nostrã hanc.
Nostra omnis lis est: Id est vicimus. Plaut. Casin. 1.
Nostri an alieni simus. Plaut. Milit. 3.
Nostrarum, pro Nostrum. Terent. Eunuch. 4. 4,
· hunc oculis suis
Nostrarum nunquam quisquam vidit. Vbi Donatus, ἀρχαϊσμὸς est figura, pro nostrum, vel nostratum, id est quæ familiæ nostræ sunt.
Nostrarum omnium adolescentia, pro Nostra omnium adolescentia. Cicero de Prouinciis Consular. Primum illud tempus familiaritatis ac consuetudinis, quæ mihi cum illo, quæ fratri meo, quæ C. Varroni consobrino nostro ab omnium nostrum adolescentia fuit, prætermitto. Budæus.
Nostri, & Externi, cũtraria. Plin. lib. 12. cap. 25. Id est Latini & Græci. De balsamo.
Nostrapte culpa facimus, vt malos expediat esse. Terent. Phorm. 5. 2.
Nostras, nostratis, pen. prod. omn. gen. { ἡμεδαπός } à Noster deducitur: & significat, E nostra gente vel patria. Plin. lib. 15. cap. 29, Tarentinam folio minimo, nostratem patulo, exoticam densissimu.
Nostratia verba. Cic. ad Cælium, lib 8. 1.
Nostrates philosophi. Cic. 5. Tuscul. Hoc est nostræ sectæ.
Facetiis maximè nostratibus captor. Cic. Pæto, lib. 9. 15, Mirificè capior facetiis maximè nostratibus, præsertim quum eas videam primùm oblitas Latio, tum quum in vrbem nostram est infusa peregrinitas.
Nosco, noscis, noui, notum { γνόω } nóscere, Cognoscere. Cic. ad Cassium, lib. 12. 4, Scriberem plura, si rem, causámque nossem.
Noscere, percipere, comprehendere. Cic. 4 Acad.
Nosco à Græco fit: nam Græci γινώσκειν dicũt Cognoscere. γνωτὸν, Cognitum. Hinc Latini veteres non nosco, sed gnosco dicebant, & gnotum, non notum.
Noui animum tuum. Terent. Heaut. 3. 3. Hoc est ego probè teneo cuius sis animi: quod vulgus dicit *Cognosco tuam naturam.*
Noui tuum animum de nostris factis. Plaut. Stich. 1.
Noui de facie. Cic. in Pisonem, Heber hic virtus (quam tu ne de facie quidem nosti) vt viros fortes, &c.
Noui & scio. Terent. Andr. 5. 4.
Bene te noui. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3.
Vnde tam bene me nosti? Horat. 2. Serm satyr. 3.
Omnes philosophiæ partes atque omnia membra tum facillimè noscuntur, quum totæ quæstiones scribendo explicantur. Cic. 1. de Nat. deor.
Familiariter aliquid nosse. Quintil. lib. 5. cap. 7.
Optimè vnumquenque nosse. Cic 3. Verr.
Artem Romanam nouerat Ouid 3. Fast.
Noui faciem hominis, Noui formam, Noui hominem. Terentius Hecyr. 3 4.
Faciem nouerat ducis. Ouid. 8. Metam.
Herbas saluriferas nosse. Stat. 1. Achil.
Ingenium Terent Andr 1. 1.
Leges & iura alicuius ciuitatis. Cic. in Pison.
Locum noui. Terent. Adelph. 4. 2.
Ludum. Plaut. Amph. 13.
Mente, Cic. 1. de Nat. deor. Deus ille quem mente noscimus, atque in animi notione, tanquam in vestigio volumus reponere, nusquam prorsus appareat.
Nosmetipsos noscere, difficillimum est. Cic. 1. de Legib.
Noui omnia tecum Terent. Phorm. 5. 9.
Noui omnem rem. Terent And. 4. 5.
Nosse saporem. Plin lib. 13 cap 4.
Se quisque noscat. Cic. 1. Tuscul.
Venerem nosse. Plin. lib. 10. cap. 63. Id est coire.
Noui viam Terent. Heaut. 2. 3.
Vox noscitur Stat. 5 Sylu 1.
Vultum alicuius. Lucret. lib. 3.
¶Noscor. Ouid. 1. Trist eleg 4, ·nec noscitur vlli,
Agminibus comitum qui modo cinctus erat.
¶Noui vt. Plaut. Amph. 3, Nam ego vos nouisse credo iam, vt sit pater meus.
Notus, Participium { ἐγνωσμένος } Plin. lib. 16. cap. 18, Alpina & hæc arbor, nec vulgo nota.
Notus pulchrè. Plin lib. 21. cap. 16.
Vt cuiquam qui ipse notus sibi sit, hoc est qui suam naturam, sensúmque perspexit, vt ait Cicero 2. de Finib.
Notus omnibus improbitate & vitiis. Cic. pro Cluent.
Fama super æthera notus. Verg. 1. Æneid.
Hinc vsque ad sidera Virg 5 eclog.
¶Notus, Qui nouit. Plaut. Pseud 15, Ita herus meus est imperiosus. a notis: notis prædicas.
Notus { γνώριμος, γνωριμώτατος } notior, notissimus. Nomen ex participio. Cic. 4. Academ. Tum ad hos notiores, &c. referre in eundem numerum solent. Idem 4. Acad. Cui erant quæ paulo antè dixi, notissima.
Notus & Obscurus. contraria. Cic pro Murena. Tua verò nobilitas Serui Sulpiti, tametsi summa est, tamen hominibus literatis & historicis est notior, populo verò & suffragatoribus obscurior.
Facere aliquem notiorem circa vitia. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Factus est notior Ouid 3 de Ponto, eleg 1.
Notissimi inter se, quia semper pares ordines duxerunt. Liu. 8. ab Vrbe.
¶Notus, Amicus & charus. Virg. 6. Æneidos,
& notis compellat vocibus vltro. Seruius.
¶Causa nota meæ ruinæ. Ouid. 4. Trist. eleg 9.
Diuortia. Virg. 1 Æneid.
Fabula. Ouid 2. de Arte.
Facta. Ouid. 14 Metam.
Fides. Ouid. 3. Fast.
Frutices aucupibus Ouid. 1. de Arte.
Homo. Horat. 1. Serm satyr. 8.
Insula notissima fama. Virg 2. Æneid.
Iter notum arripit. Stat. 1 Thebaid.
Notus & insignis latro. Cic. 11. Phil.
Littora. Virg 1 Æneid.
Locus prodigio. Ouid. 6. Metam.
Noti & tractati loci Cic. in Orat.
Nota & nobilis mulier. Cic. pro Cælio.
Vulgatum & notum negotium alienius. Cic. Qu. frat. lib. 2. 15.
Pietatis notæ alumnus Ouid. 14 Metam.
Notæ, testatæ, & manifestæ res. Cic 2. Verr.
Nota & apud omnes peruulgata res. Cic 4. Verr.
Vir dulci notus amore. Silius lib 8.
¶Notum mihi. Cic. ad Brutum. 14, Nondum erat tibi id notum.
Patent hæc, & nota sunt omnibus. Cic. pro Milone.
Nota loquor. Tibull. lib. 1. eleg 3.
Notum facere, pro Significare Suet. in Oct Augusto, cap. 65.
Ignotis nota facere simulacra corporis. Cic. Lucretio, lib 5. 12.
Notio, Verbale { νόησις, ἔννοια } Cognitio, intelligẽtia. Boethius in Comment Top. Notio intellectus est quidam & simplex mentis conceptio, quæ ad res plures pertineat à se inuicem differentes. Plin. libro 17 cap. 28, Cuius rei rationem notionémque eodẽ volumine tradidit.
Intelligentiæ vis ac notio. Cic. 1 de Nat deor. Aperta simpléxque mens, nulla re adiuncta, quæ sentire possit, fugere intelligentiæ nostræ vim & notionem videtur.
Forma, species, & notio boni viri. Cic. 3. Offic.
Iudicium Censorium, ac notionem & illum morem seuerissimum magistratuum Clodius de ciuitate sustulit Cic. de Prouinc. Consul.
Naturalis atque insita in animis nostris. Cic 1 de Finib.
Informata notio deorum in animis nostris. Cic 1. de Nat. deor.
Consignare notiones in animis, Vide CONSIGNO.
Insitæ & quasi consignatæ in animis notiones. Cic. 1. Tusc.
Communes notiones definitiones declarant. Cic. 4. Tusc.
Complicatam animi notionem euoluere. Cic. 3. Offic.
Habere notionem alicuius rei. Cic. 4. Acad. Quæ ista regula est veri & falsi, si notionem veri & falsi, propterea quòd ea non possunt internosci, nullam habemus?
Dei notionem nullum animal est quod habeat præter hominem. Cic. 1. de Legib.
Impressit notionem in animis natura. Cic. 1. de Nat. deor.
¶Notio, pro Cognitione causæ. Tacit. lib. 3, Tiberius dilata notione de iure Flaminis.
Notio sic quæritur, sitne id æquum quod ei qui plus potest, vtile est Cic. in Topic.
¶Notio, pro Cognitione iudiciali Liu. lib. 7. de bel. Pun. Metius ad Censores, non ad Senatum, notionem de eo pertinere dicentibus. Vlpian. in l. 1. §. Quicquid. D De offic. præfect. vrb. Sed si vltra ipsum lapidem egressum est, præfecti vrbi notio non est. *La cognoissance ne luy en appartient point.*
Notitia, notitiæ, Idem { γνῶσις } Terent. Heaut. 1. 1, Quanquam hæc inter nos nuper notitia admodum est. Hæc eadem verba habet Cic. lib 2. de Fin. Et de Senect. Qui sermo, quæ præcepta, quanta notitia antiquitatis?
Inuolutæ rei notitia definiendo aperienda est. Cic. in Orat.
Noua notitia mulieris. Cic. pro Cælio
Veri & falsi notitiam creare. Lucret. lib. 4.
Dare notitiam alicui, Facere aliquẽ notum. Ouid. 3. de Pont. eleg. 2.
Vestigia notitiæ dare alicui. Lucret. lib. 2.
Notitiam eripere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 10.
Facere notitiam Ouid 4 Metam.
Habere notitiam alicuius rei. Quintil lib 6. cap. 4.
Notitiam fœminæ habere. Cæsar lib. 6 de bel. Gall.
Inficiari notitiam alicuius. Ouid 4 de Pont, eleg 6.
Ingenuit notitias paruas rerum maximarum natura. Cicero 5. de Finibus.
Instruere iudicem notitia rerum. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Præbere notitiam. Lucret. lib 5.
Subtrahere notitiæ Celsus lib. 6 cap. 6.
Venire in notitiam alicui, Fieri notum. Ouid. de Nuce.
Notities, notitiei, fœm. gen. Idem { γνῶσις } Vitruuius lib. 6, in Procemio, Ideo notitiei paruam est assequuta.
Notities hominum diuis vnde insita primùm, &c. Lucret. lib. 4.
Notesco, notescis { διαγνωρίζομαι } notéscere, Notum fieri. Propert. lib. 2. eleg. 24, Nec minus hæc nostri notescet fama sepulchri.
Magis atque magis notescere. Catull. ad Mallium, epigr. 63.
Bonis consiliis notescere volebat. Tacit. lib. 4.
Fama notescet nostri sepulchri. Propert. lib. 2. eleg. 24.
Ingenia notescunt. Tacit. lib 16.
Libertis quoque ac ianitoribus eius notescere, pro magnifico habebatur. Tacit lib 5.
Littora notescence cælio. Lucan lib. 5.
Malis facinoribus notescere. Tacit. lib. 15.
Notifico, notificas, penult corr. { διαγνωρίζω } notificâre, Notum facere. Ouid 1. de Ponto, eleg 2, Atque modum culpæ notificare velis. Gell. lib. 9 cap 3.
Noscito, noscitas, pen. corr. { ἀναγνωρίζω } noscitâre, Frequentatiuum à Noscere. Plaut. Trin. 13, Contemplat, circunspectat sese, atque ædes noscitat. Liu. 3 ab Vrbe, Circunspectare omnibus fori partibus Senatorem, raróque vsquam noscitare.
Noscitur. Catull. in Epithal. Iuliæ, epigr. 56,
· & facilè insciis Noscitetur ab omnibus.
Noscitabundus, Adiect. { ἀναγνωρίζων } Gell. lib. 5. cap. 14, de leone, Deinde sensim atque placidè, tanquam noscitabundus ad hominem accedit. Hoc est tanquam noscitans, siue agnoscens.
Notorius, pen. corr. { ἔγγραφος } Aliud adiectiuum.

Notoria, Testificationum genus est. Paulus in l. Ab accusatione. D. Ad Senatusconsul. Turpilianum, Nuntiatores qui per notoria indicia produnt, notoriis suis assistere iubentur. Et C. de Accusationibus, l. Ea lege, Verùm falsis necne notoriis insimulatus sit, perpensa iudicio dispici debet. Sensus hoc in loco est, Nuntiatores qui reos deferunt per notoria, licet citra calumniæ metum accusent, debere tamen assistere suis indiciis, atque tueri notoria quæ attulerunt, interim dum quæstio de crimine habetur. Budæus in dicta lege Ab accusatione in posterioribus Annotationibus. Turnebus se in quodam antiquo lexico legisse scribit, Elogium, esse contextum malorum gestorum, quod notoriam dicunt: atque ita in iure ciuili accipitur.

Notoria, notoriæ, Substantiuum, Epistola dicitur, quæ aliquid notum facit & indicat, aut scriptum aliquod Trebellius. Nihil mihi grauius accidit, quàm quod notoria tua intimasti. Alij Notoriam accipiunt pro epistola notarij manu scripta, sed falluntur. Ex Turnebo.

NONCOPTON {[illegible]} Lyciæ vrbs est, apud Plin. lib. 5. cap. 27.

Nosocomion {[illegible]} pen. prod. Hospitale languentium, villa & diuersorium ad quod diuertunt ægrotantes pauperes. Hyeron. ad Oceanum, Censum quem habere poterat, distribuit, dilapidauit, ac vendidit, & in pecuniam congregatum, vsibus pauperum præparauit. Et primò omnium nosocomion, id est languentium villam instituit, in quo ægrotantes colligeret de plateis, & consumpta languoribus atque inedia miserorum membra refoueret.

NOSORA {[illegible]} Insula est maris Rubri, teste Stephano: cuius incolæ dicuntur Nosoreni.

Nossides {[illegible]} E genere calceorum muliebrium, Pollucei lib. 7. cap. 22.

Noster, Vide NOS.

Nota, notæ {[illegible]} à Nosco, noscis, noui, notum deriuatur, teste Sipontino Festus. Nota nunc significat signum, vt in pecoribus, tabulis, libris, literæ singulæ aut binæ nunc ignominiam Hactenus Festus. Plin. lib. 11. cap. 39. Mammas homo solus è maribus habet: cætera animalia mammarum notas tantum. Cic. in Part. Nam vt illa constat ex notis literarum. De literatura.

Rerum notæ Cic. 5 de Fin. Arcanæ. Ouid 3. de Arte.

Cæruleæ, Vide CAERVLEVS.

Cærula nota insignis Seneca Hippol. 10. 11.

Eiusdem notæ, Id est, eiusdem generis. Seneca lib. 2 Natur. Quæst. Ex hac nota corporum aer est. Sic secundæ notæ dicuntur, quæ sunt infra primam excellentiam.

Grandibus notis maculosus. Virg. 3. Georg.

Lasciuis notis liuida colla. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.

Purpureæ. Ouid. 6 Met.

¶ Abolere notas Claud. de bello Gildon.

Apponere notam ad malum versum Cic. in Pisonem.

Compunctus Threiciis notis, Vide COMPVNGO.

Ducere notam Horat. 4. Carm. ode 2. De vitulo.

Cædis notæ nondum excessere de pectore. Ouid 6. Metam.

Ferre notam sine vulnere. Ouid. 11 Metam.

Figere notas dente. Tibul. lib. 1. eleg. 8.

Memorem notam impressit dente labris. Horat. 1. Carm. ode 13.

Imponere notam. Colum. lib 7. cap 9.

Monendi sumus hac nota. Quintil. lib. 1. cap 7.

Præbere notam malitiæ. Plin. lib. 11. cap. 52. ad finem.

¶ Nota & formula cuiusque generis dicendi Tria autem sunt genera, sublime, humile, medium. Cic in Orat. Sequitur vt cuiusque generis nota quæratur & formula. Notam & formulam vocat, quod superius Græco vocabulo [illegible] dixerat, hoc est figuram & modum dicendi.

¶ Nota, pro Scriptura vsurpatur. Curius Cic. lib. 7. 30. Quare Cicero mi persecuera constanter nos conseruare, & Sulpitij successori nos de meliore nota commenda. Natum autem est genus illud loquendi de meliore nota, ab eo quòd veteres solebant vini cados, testas, amphoras, in cellis condere notatas, id est insignibus quibusdam literis, aut aliis notis distinctas, ad tempus, aut præstantiam vini significandam. Hinc illud apud Horat. 1. Carm. ode 3, Interiore nota Falerni.

Publicis notis incisa marmora. Horat 4. Carm. ode 8.

Priscarum literarum notæ in robore insculptæ. Cic. 2. de Diuinat.

Mandare notis & nomina foliis, Scribere in foliis. Virg. 3. Æneid.

Musicæ Quintil. lib. 1. cap. 12.

¶ Notæ sunt quibus compendio scribitur. Suet. in Cæsare, cap 56, Extant & ad Ciceronem, item ad familiares domesticis de rebus, in quibus si qua occultius perferenda erant, per notas scripsit, id est, sic structo literarum ordine, vt nullum verbum effici posset: quæ si quis inuestigare & persequi vellet, quartam elementorum literam, id est, d pro a, & perinde reliquas commutet. Gel. de notis Cæsaris scribit, lib 17 cap. 9.

Notis scribere, Est compendioso scribendi genere excipiendo vti. Modestinus, Eos qui notis scribunt acta præsidum Reip. causa non abesse certum est. Sueton. de Tito principe Romano, cap. 3. Budæus.

¶ Nota, Infamia, & ignominia aliquando dicitur, siue probrum. Lucil. lib. 30, Quem scis scire tuas omnes maculásque, notásque. Suet. Varus affectus notis. Cic. 3. Offic O turpem notam temporum!

Turpitudinis notis omnibus insignis homo. Cic. pro Rab. perduellionis reo.

Euadere notam. Vlpian in l. 1. §. bestias. D. de postulan.

Eximere notæ, Remittere infamiam Gel lib 4 cap vltimo.

Ferre notam. Seneca Herc. furen 9. Hanc ferat virtus notam?

Habere notam Propert lib 1. eleg 17. Inurere. Cic. 1. Philip.

Insigni quadam nota & ignominia literas alterius notare. Cic. de Prouinc. Consul.

Laborare nota. Vlpian in l. 2. in princ. D. de his qui notant. infam.

Subire notam. Cic. Vos autem sempiternas fœdissimas turpitudinis notas subiretis.

¶ Nota, aliquando ad laudem refertur Ouid. 1. Fast Ille Numantinus traxit ab vrbe notam. Id est, titulos & cognomentum. Scipio enim Æmylianus ab vrbe Numantia deuicta dictus est Numantinus.

¶ Notæ, Reprehensiones. Cic. Qu. Valerio, lib. 13 6. Plin. epist. 137.

Censoria Quintil lib. 5 cap. 11.

Censoriæ seueritatis. Cic. pro Cluentio.

Inurere notam censoriam alicui, Vide INVRO.

Familiaris Senec de Benef. lib. 1 cap. 14.

Ad notam inuitare: hoc est ad infamiam Plin. lib 2. epist. 6, Eadem omnibus pono: ad cœnam enim, non ad notam inuito, cunctísque rebus exæquo, quos mensa & toro æquaui. Id est, non vt per diuersas vini species conuictoribus appositas amici cognoscantur, quoto sunt loco apud me.

¶ Nota, quodcunque signum significat. Liu Decad. 4 lib 4. non ita procul à fine, Edit nomina eorum quibus conuentis opus esset, instruit etiam secretis notis, per quas haud dubiè agnoscerent sua mandata esse. Id est dat signa quibus fidem faceret Aristo se ab Annibale esse missum.

Furtiuæ notæ. Ouid. 1 Amor. eleg 4. Occultæ. Ouid. epist. 16.

Notæ amoris, Id est signa. Cic. ad Attic lib. 2. 8.

Notæ salutis & mortis Celsus lib. 2. cap. 6. ad finem.

Bonæ notæ vinum, Vide BONVS.

¶ Nota, pro signo & argumento Ouid 1. Metam.

Si tuitionis quædam nota inerat in illo fœdere. Cic. 7. Ver.

Notas & vestigia scelerum suorum multis in locis relinquere. Cic. 4. Ver.

Insignitæ notæ veritatis apparent in animis immortalibus. Cic. 1. de Diuinat.

¶ Argumentorum quasi notæ loci dicuntur, Cic in Orat.

Signa & notas ostendere locorum. Cic. 2. de Orat.

Notabilis, & hoc notabile, pen. corr. {[illegible]} Quod nosci potest. Columel. lib. 3. cap 21.

Candore notabilis ipso. Ouid. 1. Metam.

Turpitudine notabilis. Vlpian in l. 1 §. Secundo loco D. de postulan.

Notabilis fœditas vultus erat Hipponacti: hoc est, insignis & aperta. Plin lib 36. cap 5.

Vrbium dirutarum fundamenta via notabilia. Id est, Ruinæ ipse via apparent. Senec. 1. de Ira.

¶ Notabilis, Reprehendendus Quintilianus, Illic minus sunt notabiles, quia genus sermonis proprium est Id est minus reprehendendi.

In peius notabile. Quintil. lib 1. cap 6.

¶ Notabilis, pro Insignis: in bonam partem acceptum Suet. in Caligula, cap. 14, Accessit ad immensum ciuium amorem notabilis etiam externorum fauor. Cic. Luceio, lib. 3. 12, Si vero exitu notabili concluduntur, expletur animus iucundissima lectionis voluptate.

Constantia notabilis Tacit. lib. 19. Interitus Tacit. in vita Agric.

Opera. Tacit lib. 17. Ob aliquam notabilem illa die operam.

Notabile est illud. Plin iun. lib. 6. epist. 33, Notabilis prorsus res & mira.

Notabilem se facere. Plin. iun lib 9. epist 13

¶ Notabilis, in malam partem: vt Cædes notabilior. Tacit. lib. 19.

Notabile iurgium inde fuit. Tacit. lib. 18.

Notabilis tempestas. Tacitus lib 17.

Notabiliter, pen. cor Aduerbium {[illegible]} Plin. epist 5. Expalluit notabiliter, quamuis palleat semper Id est, ita vt perciperetur.

Turbant notabilius. Tacit. lib. 17.

Notarius, notarij {[illegible]} Qui scribit. Dictus à literis & notis. Plin. iun lib. 9. epist. 36, Notarium voco: & die admisso, quæ formaueram, dicto. Martialis lib. 10. 62, Notarius velox.

Notarios secretorum habebant olim Imperatores, vt in vita Aureliani scribitur: & alios præterea notarios, vt è Marcellino didicimus. Sed & Tribunis ac ducibus notarij dabantur, vt in Claudij vita, Notarium quem refundat vnum. Ex Turneb.

Noto, notas {[illegible]} notare, à Nota deducitur, authore Sipontino. Alij volunt esse frequentatiuum à Nosco. Priscian. In quo similiter est notandum, quod quum à notu sit deriuatum, corripit tamen penultimam. Nec mirum. composita enim a notus, mutando o in i, corripiunt, vt agnitus, cognitus, quum ignotus seruauerit o.

Notare, Signare, Signum vel notam apponere. Martial libro 3. 11.

Notat & designat oculis ad cædem vnumquemque nostrum. Cic. 1. in Catil.

Notare aliquid ab alio. Liu 7 bel. Pun Id est, discernere.

Animo notare. Ouid. 15. Metam.

Manu aliquid. Ouid. 3 de Ponto, eleg 4.

Dicta alicuius mente. Ouid 5 Fast.

Dicta alicuius memori pectore Ouid. 3. Fast.

Facinus alicuius memoria & nomine loci. Cic. pro Dom.

Frontem calamistri vestigiis Cic Post. red. in Senat.

Genas vngue. Ouid 1. Amor. eleg 7.

Iussa sua notauit memori animo. Ouid. 9. Metam.

Locum. Virg. 3. eclog.

Notare & illuminare tanquam stellis orationem. Cic 3 de Orat.

Possessiones aliquorum. Cic. 5. Philip.

Rem, non hominem Cic pro Milone.

Notare res propriis appellationibus, Nomina rebus dare Sen. de Benefic lib 2 cap. 34.

Notare res nominibus nouis. Id est, nomina indere Cic. 3. de Fin.

Sententias iuratorum hominum discoloribus signis. Cic. 2. Ver.

Animaduertunt & notant sidera Chaldæi. Cic. 2. de Diuinat.

Tabellam cera vel sanguine Cic. 4. Verr.

Vultus procul visentibus notabantur. Tacit. lib. 19.

Ad memoriam aliquid, Vide AD.

Breuiter aliquid. Quintil lib. 2. cap. 2.

Notarunt ea ad imitandum, vitandúmque. Quintil. lib 3 cap. 2.

¶ Notare, Notis quibusdam & compendiis literarum aliquid breuiter perstringere, non omnibus literis integrum perscribere. Quintil. Quantum notando consequi potuerant. Sueton Namque quingenties ex quo præcipuum inter legatarios habuisset, quia notata, non perscripta erat summa. Ex Turnebo.

¶ Notare, Ab alio dictata seu Incubrata conscribere.

Notarunt hoc annales, pro Scriptum est in annalib. Plin. lib. 8. cap. 51.

Notatum annalibus. Plin. lib. 8 cap. 26.

Incisum & notatum in monumentis. Cic pro Fonteio, Primum generis antiquitas quam Tusculo ex clarissimo municipio profectam, in monumentis rerum gestarum incisam ac notatam videmus.

¶ Notare, pro Animaduertere. Plin lib. 2. cap 8, Id luminibus accensis liquore olei notamus accidere.

Notare, & animaduertere. Cic. ad Attic. lib. 7, Diem tuum ego quo-

que ea epistola quadam tua, quam incipiente febricula scripseras, mihi notaueram, & animaduerteram posse, pro te nata, &c.

Diuturnus vsus multas res notauit, vt artem diuinationis efficeret Cic 2. de Nat deor.

Perfidiam, insidias, proditionem multorum in aliquem notare. Cic Luccio, lib 5. 18.

Obseruare & notare signa. Cic 1. de Diuin. Carent autem arte ij, qui non ratione aut coniectura obseruatis ac notatis signis, sed concitatione quadã animi, aut soluto liberóq; motu futura præsentiunt.

Conseruare & notare tempora. Cic. in Orat.

Notare & designare. Cic. 2. de Orat. Hæc ridentur vel sola, vel maximè, quæ notant & designant turpitudinem aliquam non turpiter.

Notat & significat quasi fastorum dies sol. Cic 1. Tusc.

¶ Notare vitium aliquod. Cic. de Senect. Sed notandã nimiam putaui libidinem

Improbitatem Atheniensis Hyperboli veteres Atticorum comœdiæ notauerunt. Cic. de Clar. Orat.

Facile est verbum aliquod ardens, vt ita dicam, notare, idque restincta iam animorum incendiis, irridere Cic in Orat.

Notari ignominia, Accusari. Cic. Aulo Cecinæ, lib. 6 6, Deinde vt in eam ciuitatem boni viri, & boni ciues nulla ignominia notati nõ reuertantur, in quam tot scelerum condemnati reuerterunt.

Notari infamia D. de iis qui notantur infamia.

Notare, Reprehẽdere, aut reprehendendo scribere. Vlp. in l. Iulian. etiã D. de iudiciis, Quæ sententia vera non est, & à multis notata est.

Notari, Infamari. Vlpian. in l. 1. §. Bestias D. de postulando, Ergo qui locauerit, solus notatur, siue depugnauerit, siue non.

Notare hominem re aliqua. Cic. pro Cluentio, Homines quos cæteris vitiis atque omni dedecore infames videbant, eos hac quoque subscriptione notare voluerunt.

Notare aliquem in perpetuum. Cic. in Bruto. Motus Curionis erat is, quem & Caius Iulius in perpetuũ notauit, quũ ex eo in vtranque partem toto corpore vacillante quæsiuit, quis loqueretur è lintre. Id est, sic notauit, vt ea nota fuerit perpetua.

Maledicto communi notari. Cic. pro Corn. Balb.

Notari & vituperari sine vitiorum cognitione satis insigniter improbus non potest. Cic. 2. de Orat.

Notandus, Participium { [illegible] } vt

Facta notanda ab euentu. Ouid. epist. 2.

Mores notandi sunt cuiusque ætatis. Horat. de Arte

Notatus, pen. prod. { [illegible] } Participium, siue Nomen ex participio. Cic 7 Verr. Nolo eos iudices, quos ego probarim atque delegerim, sic in hac vrbe notatos isto absoluto ambulare.

Triumphis ac monimentis notati Galli. Cic. pro Fontein, Partim modò à nostris imperatoribus subacti, modò bello domiti, modò triumphis ac monimentis notati, modò ab Senatu agris vrbibúsque multati sunt. De Gallis.

Indoluit se notatam. Ouid. 9. Metam.

Charta notata meis digitis, Hoc est scripta. Ouid. epist. 1.

Scelere & furore notatus homo. Cic. pro Domo.

Falce notata legor OEnone. Ouid. epist. 5.

Vera atque insigni turpitudine non falsa inuidia iudicia notata, atque dedecore & infamia operta. Cic. pro Cluentio.

Distincta ac notata castris via. Cic. de Prouinc. Consul.

Notarũ in sermone, quid quoque modo caderet. Quintil. li. 1. ca 6.

Descripta, notata, præcepta sunt ista à nobis Cic. 4 de Fin.

Verbis Latinis melius quàm Græcis hæc notata sunt. Cic. 3. Tusc.

Notatissimus omniũ scelerũ, libidinũmq; maculis. Cic. pro Domo.

Notatio, Verbale { [illegible] } Nota & animaduersio dicitur. Cic. 1. de Diuinat. Cæli enim distinctio, quam ante dixi, & certarum rerum notatio, docet vnde fulmen venerit, quò concesserit.

Notatione & laude digna. Id est, animaduersione, consideratione. Cic de Clar. Orat.

Notatio naturæ & animaduersio peperit artem. Cic. In Orat.

Temporum notatio. Cic de Clar Orat.

Prædictio & notatio vitæ cuiusque. Cic. 2. de Diuin. Chaldæis in prædictione & in notatione cuiusque vitæ ex natali die, minimè esse credendum.

Notatio Censoria. Cic. pro Sextio, Vt Censoria notatio, & grauissimum iudicium sanctissimi magistratus de Rep. tolleretur. Idem 3. Off. Indicant notationes, animaduersionésque Censorum, Id est notæ & punitiones. Quędã exemplaria legunt hic notiones, sed male.

¶ Notatio est, quũ ex vi verbi argumentum aliquod elicitur. Cic. Topic 6 Quintil. lib 1. cap De verbis propriis & trãslatis: Etymologia, quæ verborũ originẽ inquirit, à Cicerone dicta est Notatio. Vide ETYMOLOGIA. Idẽ Cic. Topic. 17, Notatio est, quũ ex vi nominis argumentũ elicitur, quam Græci [illegible] vocant, id est verbum ex verbo, veriloquiũ Nos autẽ nouitatem verbi non satis apti fugientes, genus hoc Notationem appellamus, quia sunt verba rerũ notæ. Itaque hoc idem Aristoteles [illegible] appellat, quod Latinè est nota.

Notesco. Vide NOSCO.

Nothus, aliquando substantiuum, aliquando adiectiuum { [illegible] } Non legitimum. Quintil. lib 3 cap 6, Nothum, qui non sit legitimus, Græci vocant. Latinum rei nomen, vt Cato quadam quoque oratione testatur, non habemus, ideóque vtimur peregrino. Virg. 7. Æneid. Supposita de matre nothos furata creauit

Nothus ante legitimũ natus, legitimus filius fit Quint. lib. 3. cap 6.

Mulier notha, Id est non vera mulier Catul. de Berecynth. epig. 58.

Nothum Græci appellãt quicquid non legitimum esse volunt, nec verum: vt Nothum Atticismum dicunt, nõ verum schema Atticum, sed adulterinum, spuriúmque.

Nothi pulli. Colum. lib 8 cap. 2. de gallinis.

Nothos appellant Arabicos elephantes Indicis minores, teste Plin. lib. 8 cap 1.

Nothia { [illegible] } Græci appellant neutro genere & numero plurali, eam partẽ quę ex bonis paternis lege Atheniẽsiũ nothis dari poterat. Bud,

Notia, notiæ { [illegible] } Gemma est cum imbribus cadens, vnde & Ombria alio nomine dicitur: eusdem effectus habens quos Brontia. Author Plin. lib. 37 cap. 10.

Notifico, Notio. Notitia, Vide NOSCO.

NOTIVM { [illegible] } teste Homero lib. Iliad. 2, Vrbs est in Æolia ¶ [illegible] & Notiũ, Hyberniæ promõtoriũ Ptolemæo lib. 2. cap. 2. Vulgò *Cabo de Mar.*

Notium mare { [illegible] } A Græcis dicitur ea maris Mediterranei pars, quæ est inter Ligusticum & Siculũ, alio nomine à Tuscis, quam alluit, Tuscum appellatum. Plin. lib. 3. cap. 5. A Ligustico vsque ad Siciliam insulam, Tuscum: quod ex Græcis alij Notium, alij Tyrrhenum, è nostris plurimi Inferum vocant.

Noto, notas, Vide NOTA.

NOTVS, Noti, m. g. { [illegible] } Ventus Meridionalis, Auster dictus: [illegible] enim Græce, Latinè humor dicitur.

Albus Notus. Horat. 1. Carm. ode 7. Albus, id est purus, non nubilus vt ferè solet.

Nubifer. Valer. 1 Argon. Ouid. 3. epist.

Præceps. Ouid. epist. 10. Tepidus. Claud 5. Paneg.

Procellosi. Ouid. epist 2. Violentus. Virg 6. Æneid.

¶ Alis madidis euolat. Ouid. 1. Metam.

Fugit ocyus Noto Virg. 5. Æneid.

Vdo Noto remugiens sinus Ionius. Horat Epod. 10.

Tendunt vela Noti. Virg. 3 Æneid.

Ingenti Noto versata vnda Senec Herc. fur. 18.

NOVAmœnia { [illegible] } Sarmatiæ vrbs in Europa, Ptolemæo lib 3. cap. 5. Hodie Album Castrum: vulgò *Vueissemburg.*

Nouacula, nouaculæ, pen. corr. { [illegible] } Culter rasorius. A nouo, nouas, quòd nouare, id est nouum facere videatur. Cic. 1. de Diuinat. Ita cotem in comitium allatam, inspectante & rege & populo, nouacula esse discissam.

Nouacula, pro quouis cultro. Colum. lib vltimo, cap. 54, Raporum, inquit, quam rotundissima sumito, eáque si sint lutosa detergito, & summam cutem nouacula decerpito.

Nouális, huius noualis. fœm. g. Vel hoc nouale, noualis, penul. prod. { [illegible] } Est vt ait Festus, ager nouæ relictus sementi. Plinius lib. 18 cap 19, Quod Vere semel aratum est, à temporis argumento veruactum vocatur. Hoc in nouali, atque requieto necessarium est. Nouale est, quod alternis annis seritur. Varro, Qui intermittitur, à nouando noualis ager dicitur. Virgilius 1, Georgicorum, Alternis idem tonsas cessare nouales. Seruius vult noualem esse agrum tunc primum ad sementem proscissum. Vnde Virgilius 1 ecloga, Impius hæc tã culta noualia miles habebit? Seruius alio loco dicit, Noualia, id est noua terra, quæ per singulos annos renouatur per semina. Cui opinioni astipulatur Valla lib 6. Ego, inquit Bud. noualẽ tũ dici sentio, & nouale, quũ post messem ager tonsos quiescit: quod Culmeum lingua patria vocat. Tum autem veruactum dicitur, quũ Vere terra proscissa est. Est & aliud genus noualia, terra rũc primum ad culturam proscissa: quo modo Plinius vsus est lib. 17. cap 5, de odorata terra loquens. Talis est ferè, inquit, in noualibus cæsa vetere sylua: quæ consensu laudatur.

Noualis ager, qui intermittitur, à nouando dictus. Varr. libro de Ling. Latin 4.

Cruda noualia. Columel. lib. 2. cap. 10. de Lupino, Septembri mense ante æquinoctium, seu protinus à Calendis Octobris, crudis noualibus ingeras: id est, duris, & non aratis, aratro non subactis.

Duras sulcis mollire nouales. Claud. 8 Paneg.

Graminosum nouale. Columel. in Præfat. lib 6, Quasi sit agricolæ contrarium pastoris propositum: quum ille subacto & puro solo gaudeat, hic nouali graminoso.

Herbida noualia. Columel. lib 7. cap. 3, Sequẽtis autem noualia nõ solùm herbida, sed quæ plerunque vidua sunt spinis.

NOVANVS, Nouani, Fluuius est in agro Pitinate, trans Apenninum, qui æstiuis solstitiis supra modum augetur, & circa brumam siccatur. Vide Plin lib 2. cap. 103.

NOVARIA. Oppidum est Italiæ, in tractu transpadano, cuius meminit Plin. lib. 3 cap 17. Vulgo *Nouara.*

Nouè, Nouelletum Nouello. Nouellus. Vide NOVVS.

NOVELLVS, Mediolanensis quidam fuit temporibus Tiberij Cæsaris, qui gestis honoribus à Prætura ad Cõsulatum vsque peruenit, & Tricongius cognominatus est, quòd tres congios vini vno impetu epotauerit, vt ait Plin. lib. 14, cap 22.

Nouem, om. g indeclinabile nomen numerale { [illegible] }

In nouem & dies & libros distributus sermo. Cic. Qu. frat. lib. 3. 21.

Dies nouem epulata gens. Virg 5. Æneid.

Noueni, nouenæ, nouena, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Idem quod nouem. Plin. lib. 3. cap. 5, Nouenorum ita conceptu dierum. Liu. 7. bel. Pun. Decreuere item Pontifices, vt virgines ter nouenæ per vrbem euntes carmen canerent.

Anni noueni. Ouid. 8 Metam.

Terga nouena boum. Ouid. 12. Metam.

Nouenarius, Adiect { [illegible] } vt Nouenarius numerus. Plin. lib. 17. cap 11, Sulco qui nouenarius dicitur.

Nouenaria regula. Varr. de Ling. Latin lib 8.

Nouendialis, & hoc nouendiale, pen. prod. { [illegible] } vt Nouendiale sacrum, Quod mortuo fieri solebat nono die postquam erat sepultus. Liuius. Nouendiale sacrum publicè susceptum est. Cic. ad Quint. frat. lib. 3 21, Nouendialibus his feriis.

Nouendiales cineres. Horat. Nouẽdiales dissipare cineres. Amarè dixit, quòd quo die sepulturæ solebant coli mortui sacris & ludis, veneficia impiè & sceleratè eorum cineres solita esse dissipare, & eorũ busta violare, qui iustis perfectis consecrati videbantur. Turnebus.

Nouies, Aduerb. { [illegible] } Nouem vicibus. Varro 1. de Re rust. cap. 2, Hoc ter nouies cantare iubet.

Styx nouies interfusa. Virg. 4 Georg.

Nonus { [illegible] } Adiectiuum numerale. Plin. lib. 18. cap. 11, Et à semente nonnisi nonis mensibus in aream redeunt.

Annum

Nouum nouum superans. Horat. 4. Carm. ode 11.

Nonaginta {[illegible]} indeclinabile nomen numerale. Plin. lib. 7. cap. 48, E nobili domo nonaginta nouem.

Annos nonaginta natus Masinissa. Cic. de Senect.

Nonagesimus, pen corr. {[illegible]} Vltimus ex nonaginta. Cic. de Senect. Qualem Isocratis qui eum librum qui Panathenaicus inscribitur, quarto & nonagesimo anno scripsisse dicitur, vixitque quinquennium postea.

Nonagecuplus, pen. corr. Nonaginta tantum.

Nonagecuplex, pen. corr. omn. gener. Quod nonaginta modis factum est, vel quod in nongentas partes diuidi potest.

Nonagenarius {[illegible]} Qui nonaginta annos natus est.

Nonagenarius, pro Nonagesimo: vt, Nonagenarius motus. Plin. lib. 2. cap. 15.

Nonageni, nonagenæ, nonagena, pen. prod. pluraliter tantum vtimur, & sæpe in neutro.

Nonagies, Aduerb. {[illegible]} Plin. lib. 2. cap. 108, Nonagies octies centena & decem & octo. Cic. 5. Verr. In alteras decumas ferme ad nonagies sic per triennium ad hanc frumenti emptionem Siciliensem propè centies & tricies erogatum est.

Nongenti, vel noningenti, nongentæ, nongenta {[illegible]} Id est, nouies centū. Cic. pro Flacco, Falcidius emerat HS. nongentis millibus.

Quatuor millia & nongenti pedes. Colum. lib. 5. cap. 1.

Nonarius, Adiectiuum {[illegible]} à Nona. vnde Nonariæ meretrices, Quæ quòd hora nona cellas aperirent, & prostare inciperent, dictæ sunt. Persius Sat. 1, Si Cynico barbam petulans nonaria vellat. Bod.

Nonussis. Nouem asses. Varr. de Ling. Latin. lib. 4, Ab tribus assibus tressis, & sic proportione vsque ad nonussis.

Nouember, Nouembris, mascul. gen. {[illegible]} Nomen vndecimi mensis.

NOVA VRBS, ciuitas Thraciæ, quæ & Amphipolis dicitur.

Nouerca, nouercæ {[illegible]} Dicitur (authore Festo) quam quis sublatis liberis nouam vxorem ducit, accersendæ familiæ gratia. Virg. 3. ecloga, Est mihi namque domi pater, est iniusta nouerca.

Nouerca filij. Cic. in Orat. Ab hac indole iam illa matura, vxor generi, nouerca filij, filiæ pellex.

Dira. Ouid. epist. 12.

Funesta. Senec. Hippol. 12.

Iniusta Virg. 3. eclog.

Mala. Virg. 3. Georg.

Sæua. Virg. 2. Georg.

Scelerata. Ouid. 15. Metam. Terribilis Ouid 1. Metam.

Tristis. Plin. lib. 7 in Præf. Vt non sit satis æstimare parens melior homini, an tristior nouerca fuerit. De natura.

Inducere nouercam filiis, Vide INDVCO.

Nouerca vmbra: hoc est Côtraria & inimica. Plinius lib. 17. cap. 12, Quibusque satis vmbra aut nutrix, aut nouerca est.

Nouercalis, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} vt

Delinimenta nouercalia. Maximus in l. 4. D de inoffic. testam. Quod plerique parêtes faciût, malignè circa sanguinē suû inferêtes iudicium, nouercalibus delinimentis instigationibúsve corrupti.

Stimuli nouercales. Claud in Præf. lib. 2 de raptu Proserp.

Manus nouercales. Seneca Herc. furente 13.

Odia. Tacit. lib. 1.

NOVIODVNVM, pen. prod. {[illegible]} Trium oppidorum in Gallia nomen. Est enim Nouiodunum in Suessionibus, vulgò *Noyon*. de quo Cæsar lib. 2 bel Gall. Alterum in Biturigibus. Cæsar libro 7. bel. Gall. Ille oppidum Biturigum positum in via Nouiodunum oppugnare instituerat. Erat autem hoc Nouiodunum in eo itinere, quo ab Aurelia itur in Bituriges. Tertiû in Heduis. Cæsar lib. 7. bel. Gall. Nouiodunum erat oppidum Heduorum ad ripas Ligeris opportuno loco positum huc Cæsar, &c.

Nouissimus, Nouitas, Nouiter, Vide NOVVS.

NOVIVM {[illegible]} Ptolemæo lib. 2. cap. 6, Tarraconensis Hispaniæ vrbs. Vulgo *Noya*.

NOVIVS {[illegible]} fluuius Britanniæ, authore Ptolemæo libro 2. cap. 3. Vulgò *Cion*.

NOVIVS, Poeta quidã fuit, qui fabulam citatam à grammaticis fullones inscripsit, quo in verbo inest infanda obscœnitas. Vide suo loco. Ab hoc Nouiani fullones dicti. Turneb.

Nouo, nouas, Vide NOVVS.

NOVOCOMENSES {[illegible]} dicti sunt quos Comum diuus Cæsar inquilinos ad habitandum deduxit. Fuerût enim quinque millia, è quibus quingêti illustrissimi Græci fuerût, qui oppido nomen reliquêres, & Nouumcomû appellâtes, Nouocomenses oppidanos vocauere. Hos ciuitate donatos, in habitatorum numero descripsit.

Nouus, Adiectiuum {[illegible]} Recens. Terent. Adelph. 4. 7,

-Fero alia flagitia ad te ingentia

Boni illius adolescentis. M. ecce autem. D. noua,

Capitalia. Ouidius 1. Metamorphoseos,

In noua fert animus mutatas dicere formas Corpora.

Noua & inopinata hæc tibi sunt. Cic. 4. Verr.

Accedit nouum, Vide ACCIDO.

Nihil noui tandiu ad nos afferebatur. Cic. Cælio, lib. 2. 13.

Apportare noui aliquid, In APPORTO.

Nihil noui auditur. Cic. Attico lib. 8.

Nihil dicam reconditum, nihil expectatione vestra dignum, nihil aut inauditum vobis, aut cuiquam nouum. Cic. 1. de Orat.

Ede quid portes noui. Senec. OEdipo, 11.

Nihil erat noui in eius epistola. Cic. Attic. lib. 13.

Alicui rei nouus Tacitus in vita Agricolæ.

¶ Nouæ ædes Plaut. Mostel. 3. 5.

Æstas. Virgil. 1. Æneid.

Nouus amator Plaut. Truccul. 16.

Anguis nouus positis exuuiis. Virg. 3. Georg.

Nouus annus, non vno modo dici videtur. Est enim sæpenumero

initium anni, vt nouum ver, noua æstas, veris & æstatis initiû. Ouid. Dic age frigoribus quare nouus incipit annus? Nouus etiam annus interdum pars illa anni est, quæ nouas fruges, nouósque fructus parit. Tibullus,

Et quodcunque mihi pomum nouus educat annus

Libatû agricolæ ponitur ante deum. Sic æstatē noui anni diuisse videtur Gellius, quòd æstas nouas fruges afferat. Eius verba sunt, Ambulabamus autem in littore, quû iam aduesperasceret æstate anni noui. Erat & annus nouus, primus annus imperij alicuius imperatoris. Seneca. Quid actû sit in cælo ante diem tertiû Idus Octobris, Asinio Marcello, Acilio Auiola Consul. anno nouo, initio seculi felicissimi, volo memoriæ tradere.

Artes nouas versat. Virg. 4. Æneid.

Bella noua mouere. Virg. 6 Æneid.

Carmina noua, Magna & miranda. Virg. 3. eclog. Seruius.

Conuiua. Seneca Octau. 6. 1.

Consilia noua versat pectore. Virg. 1. Æneid.

Crimina. Virg. 5 Æneid.

Factum Ouid. 8. Metam.

Forma viri. Virg. 3. Æneid.

Fronde noua viret viscum. Virg. 6. Æneid.

Fruges. Virg. 1. Georg.

Furor nouus, Inopinatus. Virg. 5 Æneid.

Homines noui dicuntur, quorum nulli maiores clari fuere, sed ipsi per seipsos clari esse incipiunt, & magistratus in ciuitate assequi. Cic. 7. Verr. Videmus quanta sit in inuidia, quantóque in odio apud quosdam homines nobiles, nouorum hominum virtus & industria.

Hospes. Virg. 4 Æneid.

Insula Liu. 9. bel Maced.

Recens & noua lex. Cic. pro Flacco.

Locos nouos explorare. Virg. 1. Æneid

Luna. Cic. ad Atticum, lib. 10. Maritus. Terent. Adelph. 5. 8.

Mens noua Id est, insolita Horat. 3. Carm. ode 25.

Nouo modo. Terent. Phorm. 5. 8.

Neque hoias sis veteris fœminæ primariæ,

Quin tu nouo modo ei faceres contumelias.

Monstra. Seneca Octau. 5. 5. Mos. Cic. 2. de Lege agrar.

Mores noui, Inculti & indomiti. Plin. lib. 11. cap. 37.

Noua nupta. Terent. Adelph. 4. 7.

Nouus orbis, Vt Americum nouum orbem appellare solemus, Ita Augusti imperio Germania armis penetrata, nouus orbis vocabatur. Ouidius,

Flumináque & montes, & nomina magna locorum,

Et siquid miri vidit in orbe nouo. Sic & Britannia alter orbis censebatur.

Pauor. Virg. 2. Æneid.

Pestis noua adest. Ouid. 9 Metam.

Prodigium. Virg. 3. Æneid.

Proles. Horat. in Carmine seculari.

Res. Cic. ad Trebat lib. 7. 19, Nihil te ad me postea scripsisse demiror, præsertim tam nouis rebus.

Res noua & admirabilis. Cic. 2. de Lege agrar.

Res inusitata & noua. Cic. Attico, lib. 3.

Res nouæ & insignes diutius in animo manent. Author ad Herennium, lib. 3.

Rebus nouis gaudere. Lucret. lib. 5.

Rebus studere. Cic. 1. in Catil.

Ritus Horat. 3. Carm. ode 1.

Sole nouo terras irrorat Eous. Virg. 1. Georg.

Spes nouas donare Horat 4. Carm. ode 12.

Tumultus Horat. 2 Serm saty. 2.

Vrbs. Horat. 4. Carm. ode 5.

Vrbem nouam condere. Virg. 1. Æneid.

Nouè, Aduerbium {[illegible]} Author ad Herennium, libro 1, Nequid ambigue, nequid nouè dicamus.

Nouiter, pen. corr. Aduerbium, Idem. Plin. in Panegyr. Vidimus delatorum iudicium, quasi grassatorum, quasi latronum: non solitudinem illi nouiter, sed templum, sed forum insederant. Quem locum sic legendum putauerim, Non solitudinem illi, non iter, sed, &c. Sunt etiã qui citent illud Liuij in bell Punici, Aut bellum nouiter gen. Sed castigatiora exempla habent nauiter.

Nouissimus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Vltimus, postremus: quòd quæ recenter fiunt, vltimum locum habeant. Cic. pro Rosc. Comœdo, Itaque perbreui têpore, qui ne in nouissimis quidem erat histrionibus, ad primos peruênit Comœdos, Id est, non tam ei fiebat, quam ti indoctissimi histriones.

In nouissimis esse, Vide IN præpositionem.

In culpam nouissimus. Tacit. lib. 1.

Nouissima exempla. Tacitus lib. 12.

Hora. Ouid. 4. Metam.

Cæli statione nouissimus exit Lucifer. Ouid. 2. Metam.

Nouissima luna Plin. lib. 2. cap. 13.

Lux Ouid. 1. Metam.

Mandata. Virg. 11. Æneid.

Nox vitæ. Ouid. in Ibin.

Pars nouissima terrarum. Ouid. 3. Trist. eleg. 14.

Spes. Tacit. lib. 19.

Verba nouissima dixit. Virg. 4. Æneid.

Facere aliquid nouissimum. Quintil. lib. 2. cap. 12.

Nouissimè, Aduerbium {[illegible]} quod barbarè *finaliter* dicitur: Ad postremû dixit Cic. Planc. Ciceroni, lib. 10. 24, Deinde quòd ad omnes casus coniunctiores Reip. esse volebam: nouissimè vt ab omni omnium sollicitatione auersos eos, tales vobis præstare possem, quales adhuc fuerunt.

Nouitas, pen corr. nouitatis {[illegible]} Cic de Amicit. Nouitates autem si spem afferunt, vt tanquam in herbis non fallacibus fructus appa-

reat, non sunt illæ quidem repudiandæ, vetustas tamen suo loco conseruanda est.
Cupidus nouitatis. Quintil. lib. 3. cap. 3.
Gratia. Quintil. lib. 4. cap. 5.
Anni nouitas Ouid. 1. Fast.
Cibi. Lucret. libro 5.
Nominum. Cic. 3. de Fin.
Regni. Virg. 1. Æneid.
¶Dulcis. Ouid. 4. Metam.
Florida mundi. Lucret. lib. 5. Hoc est lætum ver.
Laudabilis. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Mira Ouid. 15 Metam.
Turbida. Claud. 1. Paneg.
¶Quem tibi rei nouitas errorem attulerit, naturæ ratione depellito. Cic. 2 de Diuinat.
Commouetur nouitate natura. Author ad Heren. lib. 3.
Delectamur nouitate & copia. Cic. 2. de Nat. deor.
Excitat ad exquirendas causas nouitas magis quàm magnitudo rerum. Cic. 2. de Nat. deor.
Grata nouitate morandus spectator. Horat. de Arte
Monstri nouitate mouentur. Ouid. 12 Metam.
Nouitatem suam multis rebus nobilitare. Paterculus lib. 2.
Rerum nouitate pauens Ouid. 2. Metam.
Nouitatem refugere Plin. iunior lib. 9. epist. 120.
Gaudia plena nouitatis relinquere. Ouid. epist. 16.
Periculosus rei nouitate. Cic. 1 de Diuinat.
Nominis nouitatem dicendi gloria subleuare. Qu. Cicero de Petit. Consul.
¶Nouitas, pro generis ignobilitate. Sallustius in Iugurth in orat. Marij ad Quirites, Nouitatem meam contemnunt, ego illorum ignauiam: mihi fortuna, illis probra obiectantur. Cic. ad Lentulum, libro 1. 7, Nouitati esse inuisum meæ.
Generis alicuius nouitas. Cic. pro Murena
Nouitius, nouitia, nouitium { νεαρὸς, νεογενὴς } Quod est nouum. Plaut. Mostel 9,
Nouitium mihi quæstum institui, non malum. Terent. Eunuch. 3. 5, Abducit secum ancillas: paucæ quæ circum illam essent, manent Nouitiæ puellæ.
Mancipia nouitia. Martianus in l. Interdũ. D. De publican. Sũt autem veterana, quæ anno continuo in vrbe seruierunt: nouitia autem mancipia intelliguntur, quæ anno nondum seruierunt. Cic. in Pisonem, Syrum nescio quem de grege nouitiorum factum esse Consulem. Vide Vallam lib. 6, cap. 59.
Opus nouicium. Plin. in Præfat. 1. Id est, nouum. quale scilicet opus nullum adhuc editum est.
Nouitium vinum tesioarum nulli conducit. Plin. lib. 23. cap. 1.
Nouitium inuentum. Plin lib. 17 cap. 21, Inuentu nouitio finditur malleolus. Idem lib. 23. cap. 1, Vinum ieiunos bibere nouitio inuentu inutilissimum est.
Nouitij, nouitiorum, Rudes serui, & non veterani { νέωνες. } Quintil. lib. 1. cap. 12, At nouitijs nostris per quot annos sermo Latinus repugnat? Vide Vallam lib 6 cap 59.
Nouitij serui. Varr de Ling. Latin. lib. 7.
Nouitij venales. Pompon. in l. Si negotia. D. de negot. gestis.
Nouo, nouas, nouâre { νέω, καινοποιέω, καινουργῶ } Nouum siue recens facere. Cic. ad Catonẽ, lib. 15. 4, Qui nouari aliquid volebant. Martial. lib. 14, Debebis quoties scripta nouare voles.
Aliquid nouare. Quintil. lib. 3. cap 9.
Agrum nouare. Cic. 2. de Orat. Subacto mihi ingenio opus est, vt agro nõ semel arato, sed nouato & iterato, quo meliores fœtus possit & grandiores edere. Nouatum agrum appellat, diu ante sementem cultum, vt interim fermentaretur, & sub sementem iteraretur. Bud.
Cultus nouare. Stat. 1. Thebaid.
Fata. Ouid. 2 Metam.
Fortuna fidem mutata nouauit. Virg. 5. Æneid.
Iura. Valer. 2. Argon.
Nomen faciémque nouauit illi. Ouid 4. Metam.
Opus nouauit. Ouid. 3 de Arte
Transtra nouant ipsi. Virg. 5. Æneid.
Verba nouamus & facimus ipsi. Cic. de Orat.
Nouare, pro Immutare. Cic. 3 de Leg. Nihil habui sanè, non modò multum, quod putarem nouandum in legibus.
Nouor, Passiue vsus est Plin. iunior epist. ad Traianum 231. libro 10. vbi inquit, Deósque immortales precor, vt omnes cogitationes tuas tam lætus sequatur euentus, vt virtutibus tantis gloria imperij & nouetur, & augeatur.
Summa rerum nouatur. Lucret. lib. 2,
· sic rerum summa nouatur Semper, &c.
Nouans, Participium { νεῶν. } vt
Tecta nouans. Virg 4 Æneid.
Nouandus, Aliud particip. { νεωτεριστέος. } vt Res nouandæ. Virg. 4. Æneid.
Corporis nouandi potestas. Ouid. 8. Metam.
Iura nouanda meæ naturæ. Ouid. 2. de Arte
Nouatus, pen. prod. Similiter participium { νεωθείς. } vt
Vulnus nouatum. Ouid. 2 de Remed amor.
Vox & facies nouata est. Ouid. 2. Metam.
Nouator, & Nouatrix, pen. prod. Verbalia. { νεωτής. } Ouid. 1. Metamorphoseos, -rerúmque nouatrix
Ex alijs alias reddit Natura figuras.
Nouatio, Aliud verbale. Scæuola in l. Chirographis. D. de administ. tut. Chirographis debitorum incendio exustis, quum ex inuentario tutores conuenire eos possent ad soluendam pecuniam, aut ad nouationẽ faciendam cogere, &c. *Contraindre à passer nouueau tiltre.* Budæus.
Nouatus, huius nouatus, pen prod. Aliud item verbale, Idem quod Nouatio. Virg. in Rosis, si modò Virgilius earum est author, nõ Ausonius,
Tot species, tantósque ortus, variósque nouatus
Vna dies aperit, conficit vna dies. Nouatus, id est nouationes & mutationes.
Nouellus, nouella, nouellum { νεαρὸς } Diminutiuum à Nouus. Virgil 3. eclog. Atque mala vites incidere falce nouellas. Cic. 5. de Fin. Arborémque & nouellam & vetulam & vigere & senescere.
Agna nouella. Ouid. 1. de Arte.
Fræna. Ouid 4 de Ponto, eleg. 12.
Mentes. Lucret. lib. 1.
Prata. Ouid. 2 de Arte.
Turba. Tibull. lib. 2. eleg 2.
Nouello, nouellas { νεοφυτεύω } nouellâre, Nouum agrum colere, seu nouas vites pangere. Sueton in Domitiano, cap. 7, Edixit nequis in Italia nouellaret.
Nouelletum, nouelleti. pen. prod. { νεοφυτεία } Sumitur pro viuea ex nouellis vitibus cõsita. Paulus in l. Veluti, n. De impent. in rebus dotalibus factis, Veluti si nouelletum in fundo satum sit.
Nox, noctis, fœm. gen. { νὺξ, νύκτα } Dicta quòd oculis noceat. Vel à Græco quod est νύξ. Cic. 2. de Nat. deor. Ipsa enim vmbra terræ soli officiens, noctem efficit.
Nox, inquit Varro, vt Catullus ait, quòd omnia, nisi interueniat sol, pruina obriguerint. quòd nocet, nox. nisi quòd Græcè νύξ, nox. Hæc ille lib. 5. de Ling. Latin.
Noctis auis. Ouid. 2. Metam.
Caligo cæca noctis. Lucret. lib. 4.
Caput sidereum noctis. Ouid. 15. Metam.
Confinia lucis & noctis. Ouid. 7 Metam.
Dux noctis Hesperugo. Seneca Medea, 21.
Frigora. Ouid. 1. Amor. eleg 9.
Furtum. Tacit in vita Agricolæ.
Hoc noctis Liu. lib 10. Decad 4. Id est hac parte noctis.
Hora amicior noctis. Ouid. epist. 18.
Imago noctis duplicata. Ouid. 11. Metam.
Incerta noctis Tacit lib 17.
Intempesta nox. Varr. de Ling. Latin. lib. 5.
Obscurum noctis. Tacit lib. 18.
Nox somni genitrix. Sil. lib. 15.
Signa nitentia. Virg. 7. Æneid.
Silentia secreta. Lucret. lib. 4.
Tempus tacitum. Tibull. lib. 1 eleg. 8.
Vmbræ spissæ. Virg. 2 Æneid.
Nutrix maxima curarum nox. Ouid. 8. Metam.
¶Abacta nox, vide ABACTVS.
Acerba. Valer. 2. Argon.
Adulta. Tacitus lib. 19.
Æquata, Vide AEQVO.
Alma. Id est quæ nutrit. vires enim nostras alit somnus nocturnus Seneca Agamem. 2. 4.
Augusta. Ouid. 3. Amor. eleg. 6.
Arcana. Ouid epist. 9.
Beata. Claud. 6. Paneg.
Benigna. Stat. 10. Thebaid.
Cæca. Virg. 3. Georg.
Caliginosa. Horat. 3. Carm. ode 29.
Concubia. Cic. 1. de Diuin. Qui vt cœnati quiescerent, concubia nocte visum esse in somnis ei qui erat in hospitio, illum alterum orare vt subueniret, quòd sibi à caupone interitus pararetur.
Contracta, In CONTRAHO.
Densissima. Ouid. 15. Metam.
Deserta. Senec. Hippol. 3. 8.
Exigua. Virgil 2. Georg.
Fidissima arcanis. Ouid. 7. Metam.
Flammifera. Lucan. lib. 5. Hoc est, in qua flammæ feruntur.
Fœcunda operum, & accommoda fraudi. Stat. 10. Theb.
Frigidæ Horatius 2. Carm. ode 7.
Gelida. Virg. 1. Georg.
Grata. Horat. in Carm. secul.
Horrenda. Ouid. 6. Fast.
Humida. Virg. 2. Æneid.
Hybernæ Virg 6 Æneid.
Illustris sideribus. Tacit. lib. 2.
Infausta. Silius lib. 17.
Iniquæ tempora. Ouidius 2. Amor. eleg. 11.
Inquieta. Vide INQVIETVS.
Languida Lucan. lib. 5, Soluerat armorum fessas nox languida curas. Id est, languorem inducens.
Lasciuæ gaudia. Ouid. 1. Amor. eleg. 10.
Latebrosæ noctis obscura tempora. Lucan. libro 6. Id est, latebras admittentis, vel ad latendum idoneæ.
Laxata. Silius libro 13. Hoc est, dissolutæ tenebræ infusa luce.
Longæ noctes hyberno tempore. Lucret. lib. 5.
Lucubrata, Vide LVCVBRO.
Media, Vide MEDIVS.
Multa. Virg. 4. Georg.
Nigra. Lucret. lib 4.
Nouissima Stat. 5. Theb.
Obscura. Virg 2. Æneid.
Opaca. Virg. 8 Æneid.
Operta. Statius 10. Theb
Perpetua, In PERPETVVS.
Præceps. Ouid 9. Metam.
Proterua. Statius 9. Theb.
Prouecta nox erat. Tacitus lib, 13.
Pruinosa. Ouid. 1 Amor. eleg. 19.
Pura. Virg 9 ecloga.
Quieta. Statius 5. Thebaid.

Reuerenda

Reuerenda specie tenebrarum. Ouid. in Ibin.
Sera. Virg. 8. eclog.
Serena. Cic. in Arato.
Siderea. Valer. 5 Argon.
Silens. Virg. 4 Æneid.
Sopora. Virg. 6 Æneid.
Sopotifera. Stat. 10. Theb.
Sublustris. Horat. 3. Carm. ode 27.
Tacitæ noctis imago. Ouid. 9 Metam.
Vmbræ tacitæ noctis. Ouid. in Ibin.
Tardæ. Virgil. 2. Georg. Intelligit noctes æstiuas, eò quòd tardè veniant.
Tartarea. Valer. 3 Argon.
Temerata sanguine. Ouid. epist. 14.
Terrifica. Valer. 5. Argon.
Vaga. Catul. in Epithal. Iuliæ, epig. 56.
Viduas iacère noctes. Catul. ad Flauium, epig. 6.
¶Absumere noctem. Stat. 4. Syl. 6.
Æquare nocti ludum, Est ludere totam noctem. Virg. 9. Æneid.
Agere noctem inter gaudia, Vide AGO.
Supremam agere. Virg. 6. Æneid.
Acta est per lachrymas nox mihi, quanta fuit. Ouid. epist. 12.
Appetit nox, In APPETO.
Assumere noctem, In ASSVMO.
Auferre noctem alicui. Ouid. 2. de Remed. Amor.
Aurea cingitur astris. Valer. 5. Argon.
Ingenti circundatus. Virg. 4. Georg.
Nox atra caua circumuolat vmbra. Virg. 2. Æneid.
Nocte cœpta egressus augurali. Tacit. lib. 1.
Committere se nocti. Ouid. 13. Metam.
Conicere se in noctem. Cæs. de bel. Ciuil.
Consumitur nox tota exinanienda naui, Vide CONSVMO.
Consumpta. Virg. 2. Æneid.
Conterere noctem conuiuiis & stupris, Vide CONTERO.
Tetra nimborum coorta nox. Lucret. lib. 4.
Diffundit signa cælo nox. Horat. 1. Serm. saty. 5.
Dare noctes alicui, De meretricibus dicitur. Horat. Epod. 15.
Astra ducunt noctem. Virg. 3. Georg.
Ducere noctem ludo. Virg. 3 Georg.
Insomnem noctem ludo ducere. Virg. 9. Æneid.
Eripiunt flammæ noctem. Silius lib. 12.
Exhausta nocte nouam aciem dies aperuit. Tacit. lib. 20.
Luce noctem, nocte lucem expectatis. Author ad Heren. lib. 4.
Æstiuam sermone benigno extendere noctem. Horat. 1. epist. 5.
Spatiosam fallere. Ouid. epist. 1.
Versus mei habebunt aliquantum noctis. Hoc est obscuritatis. Ouid. in Ibin.
Imber ferens noctem hyememque. Virg. 3. Æneid.
Atra nox incubat Ponto. Virg. 1. Æneid.
Inducit vmbras terris. Horat. 1. Serm. saty. 5.
Auster inglomerat noctem. Stat. 1. Thebaid.
Intercedere noctem. Cic. in Catil.
Interponere, Vide INTERPONO.
Interuenit nox prælio, Vide INTERVENIO.
Iungere noctem operi. Silius lib. 3.
Locare noctes, Meretricum est. Ouid. 1. Amor. eleg. 10.
Negare noctem, dicuntur meretrices quum nolunt admittere amatores noctu. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.
Obeunt noctes, Vide OBEO.
Oborta nox est. Seneca Herc. fur. 9.
Obtenta densentur nocte tenebræ. Virg. 1. Georg.
Operit terras nox humentibus vmbris. Virg. 4 Æneid.
Opprimit aliquem nox. Cic. de Senect. Quoties illum lux noctu aliquid describere ingressum, quoties nox oppressit, quum mane cœpisset?
Peragere noctes insomnes, Vide PERAGO.
Peregi noctem vacuus somno. Ouid. 1. Amor. eleg. 2.
Vigiles perducere in clypeo. Claud. 6. Paneg.
Peruigilare noctem. Cic. pro Rosc. Amer.
Peruigilata nox mero. Ouid. 6 Fast.
Poscere noctem, Amatorum est. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.
Præcipitat nox cælo. Virg. 2. Æneid.
Premit oculos nox. Senec. Herc. OEt. 7.
Tota quiescere. Ouid. 1. Amor. eleg. 9.
Rapit oculos nox. Stat. 9. Thebaid.
Requiescere nocte. Virg. 1. eclog.
Rogare noctem, De amatoribus dicitur. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.
Ruit Oceano nox. Virg. 2. Æneid.
Intempesta silet. Virg. 1 Georg.
Necdum orbem medium nox horis acta subibat. Virg. 3. Æneid. Id est nondum erat media nox.
Emensæ noctes tendunt in lucem. Ouid. 15. Metam.
Tenet terras. Virg. 4. Æneid.
Intempesta nox tenebat lunam in nimbo. Virg. 3. Æneid.
Trahere noctem vario sermone. Virg. 1. Æneid.
Vigilabat noctes ad ipsum mane. Horat. 1. Serm. saty. 3.
Vigilata conuiuio nox. Tacit. lib. 13.
Funalia vincunt noctem flammis. Virg. 1. Æneid.
¶Nox, pro Somno: vt
Exturbare noctem. Stat. 10. Thebaid.
Abrumpere, Vide ABRVMPO.
Accipere oculis & pectore, Dormire. Virg. 4 Æn.
Sortiri noctem. Quintil. lib. 4. cap. 2. Alia exemplaria habent nocte.
¶Nox pro Morte: vt
In æternam clauduntur lumina noctem. Virg. 10. Æneid.
Dormienda est nox vna perpetua. Catul. ad Lesbiam, epig. 5.

Profunda nox Erebi. Virg. 4 Æneid.
¶Animi nox, Ignorantia & cæcitas. Ouid. 6. Metamorphoseos, Tantaque nox animi est. De Tereo.
Perpetua sub nocte trahere senectam. Ouid. 7 Metam.
¶Nox Reip. Cic. de Claris Orat. Equidem etsi doleo me in vitam paulò serius tanquam in viam ingressum, priusquam confectum iter sit, in hanc Reip. noctem incidisse.
Offundere noctem rebus, Vide OFFVNDO.
Obiicere noctem peccatis, & nubem fraudibus. Horat. 1. epist. 17.
¶Noctes & dies, Id est continuè, semper. Plaut. Merc. 3. Obiurgare pater ab hæc me noctes & dies.
Noctes & dies semper. Plaut. Sticho, 2.
Noctes & dies patet atri ianua Ditis. Virg. 6 Æneid.
Noctes atque dies niti præstante labore. Lucret. lib. 2.
Noctésque diésque assiduo satis supérque est. Plaut. Amph. 4.
Noctes diésque. Plaut. Pœnulo, 4.
Noctes diésque exeduntur animi eorum qui contra conscientiam opibus hominum sepiri esse & muniri sibi videntur. Cic. 2. de Diuinat.
Noctésque & dies stertit. Terent. Eunuch. 5. 9.
Nocte & interdiu. Cæsar 1. bel. Ciuil.
Nocte ac die. Plin. lib. 7. cap. 49.
Nocte diéque niti. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1.
De nocte. Horatius 1. epist. 2, Vt iugulent homines, surgunt de nocte latrones.
In noctes singulas, Vide IN præpositionem.
Sub noctem cura recursat. Virg. 1 Æneid.
Multa iam nocte. Tacit. lib. 13.
Multa nocte profectus est ad Cæsarem Balbus. Cic. Attic. lib. 7. 12.
Multo iam noctis, serum auxilium venit. Tacit. lib. 21.
Ad multam noctem, Vide AD præpositionem.
A media nocte, Vide A præpositionem.
Media nocte in campum venit Milo. Cic. Attic. lib. 4. 72.
Nocte silente. Tibul. lib. 1, Vota nouem Veneri nocte silente dedi. Frequens est hæc locutio apud poetas. Aliud est autem (vt id obiter dicamus) silente nocte, aliud Lunæ silente. Nam silentium Lunæ, interlunium intelligitur, id est tempus id quo Luna non lucet. Virg. lib. 2. Æneidos,
-tacitæ per amica silentia Lunæ. Vide Plin. lib. 18. cap. 7.
¶Noctu, pro Nocte. Sallust. Diu, noctúque laborare, festinare. Cic. Attic. lib. 8, Sed ecce nuntii scribente me hæc ipsa noctu in Caleno.
Noctu an interdiu. Author ad Heren. lib. 2.
Bibi noctu. Cic. Terentiæ, lib. 14. 7.
Stertere noctu. Horat. 2. epist. 2.
¶Nox, pro Noctu, vt est in XII. TAB. Si nox furtum factum sit, si im aliquis occisit, iure cæsus esto. Vbi im accusatiuum dixerat ab is: & occisit, pro occiderit. Macrob. 1. Saturn. cap. 4.
NOCTVRNVS, Antiquis dictus est noctis deus. Plaut. Amphitryone, Credo Nocturnũ obdormiuisse ebrium. ¶Est & Nocturnus, vesper, qui noctem ducit, luciferóque opponitur, & appellatur à Catullo noctifer, quod noctem afferat. Papinius,
Roscida iam nouies cælo dimiserat astra
Lucifer, & totidem Lunæ præuenerat ignes
Mutato Nocturnus equo. Ecce hic apertè lucifero nocturnum, id est noctiferum opponit, cui & equos tribuit, vt & nocti alij poetæ, cuius currum stellarum choro sequente comitari fingunt eleganter. Meminit Turneb.
Nocturnus, Adiectiuum {νύχιος, νυκτερινός, νυκτερήσιος} Quod est noctis. Claudian. 3. de raptu Proserp. in Præfatione,
Omnia quæ sensu voluuntur vota diurno,
Tempore nocturno reddit amica quies. Cic. in Verr. Act. 7, Sic etiam fortunis hominum abutebatur ad nocturna vota cupiditatum suarum.
Acta nocturna. Ouid. 2 de Arte.
Aqua nocturna. Paulus in l. Si prius. in princip. D. De aqu. pluu. arcend. Si prius nocturnæ aquæ seruitus mihi concessa fuerit, deinde postea alia cessione diurnæ quoque ductus aquæ concessus mihi fuerit, & post constitutum tempus nocturna duntaxat aqua vsus fuerim, amitto seruitutem aquæ diurnæ.
Aura. Horat. 2. Serm. saty. 4.
Cœtus. Tacit. lib. 20.
Dolus. Ouid. epist. 1.
Epulæ. Lucret. lib. 2.
Fur. Virg. 4. Georg.
Horæ. Cic. pro Rosc. Amer.
Labores diurni nocturníque. Cic. de Senect.
Lemures. Horat. 2. epist. 2.
Lumina. Virg. 7. Æneid.
Manes. Virg. 4. Æneid.
Mero nocturno certare. Horat. 1. epist. 20.
Metus. Cic. 1. Tuscul.
Milites. Cic. 6. Verr.
Oppugnatio castrorum. Tacit. lib. 2.
Nocturna ora. Plautus in Pœnulo, Quæ habent nocturna ora noctu sacrificatum ire occupant. Per nocturna ora deformes significare videtur, velut mali ominis, similésque nocturnis auibus, quæ & ipsæ tantum noctu visuntur. Sic nocturni oculi, id est deformes, noctúque non interdiu ostendendi. Nam deformitas minus apparet noctu.
Quæstus. Cic. 5. Verr.
Quies. Senec. Hippol. 2.
Rixæ. Propert. lib. 1. eleg. 15.
Sacra nocturna, lege perpetua sustulit Diagondas Thebanus. Cic. 2. de Legib.
Somnia. Horat. 4. Carm. ode 1.
Diurnum, nocturnúmve spatium. Cic. 1. de Inuent.
Visus. Tacit. lib. 20.

Vmbræ. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.

Nocturnos, pro furibus dictum reperio, quòd & noctu grassantur fures, & atrociores fures nocturni habentur. Petronius, loquens de aduocatis, qui vestes auertere conabantur, Aduocati tamen, inquit, iam penè nocturni, qui volebant pallium lucrifacere, flagitabant vt apud se vtraque deponerentur. Hoc autem eò est lepidius & vrbanius, quòd iam aduesperauerat, vt ambiguitatis sensus duplici gratia augescat, & aduocatorum nocturnorum, & nocturnorum furum. Ex Turneb.

¶Nocturnus, pro Noctu. Virgil. Georg. 3.
Nec gregibus nocturnus obambulat. Id est noctu. Horat. 1. Serm. satyra 3.
Nec qui nocturnus diuûm sacra legerit, &c.

Noctesco, noctescis, noctéscere, In modum noctis tenebrosum esse vel fieri. Furius Antias apud Gellium, lib. 18. cap. 11.
Omnia noctescunt tenebris caliginis atræ.

Noctifer, pen. corr. { [illegible] } dicitur Vesper vel Hesperus, stella vespertina, quæ eadem mane dicitur Lucifer. Catul. in Carm. Nuptiali,
Nimirum OEteos ostendit Noctifer ignes. Quo in loco nonnulli perperam legunt Eoos, pro Orientalibus. Dixerat enim poeta,
Vesper adest iuuenes, consurgite, Vesper olympo
Expectata diu lux tandem lumina tollit, &c. Deinde rem eandem aliis verbis describens ait,
Nimirum OEteos ostendit Noctifer ignes. Hoc est stellas, quæ adueniente nocte surgere videbantur ex OEta monte. Id quod innuit Virg. ecloga 8. hoc carmine,
Sparge marite nuces, tibi deserit Hesperus OEtam.

Noctiluca, pen. prod. { [illegible] } dicitur Luna ex eo, quòd eo cognomine in Palatio colebatur, & noctu in eius templo lampades lucebant. Vnde Varr. lib. 5. scribit, Noctiluca lucere ab luce, quòd propter lucem amissam is cultus institutus. Scripsit quoque eodem cognomine Horat. 4. Carm. Rite crescentem face noctilucam. Erat etiam, vt coniicio, apud Varronem in Marcipore noctiluca, fax vel lucerna. Scribit enim, Noctilucam tollo, ad focum fero, inflo, anima reuiniscit. Turneb.

Noctiuagus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } vt
Currus noctiuagus Phœbes. Virg. 10. Æneid.
Deus noctiuagus, Sopor. Stat. 10. Thebaid.
Faces noctiuagæ cæli. Lucret. lib. 5.
Iter noctiuagum. Valer. 2. Argon.
Labor. Claud. 3. de raptu Proserp.
Strepitus noctiuagus Faunorum. Lucret. lib. 4.
Vmbræ. Stat. 3. Thebaid.

Noctuabundus. Cic. Attic libro 12. epist. 1. Quum complicarem hanc epistolam, noctuabundus ad me venit cum epistola tua tabellarius: Id est, qui de multa nocte ambulasset.

Noctuluceus, id est, interdiu & noctu. Nomen est fictum compositúmque è duobus aduerbiis noctu, & lucu, vt è per & diu, Perdius, Varr. Nisi quod vt tuba & cornua signum quum dant, canere dicuntur: quod hic item & noctulucens. Quidam noctu lucu legunt, sed liberum esto cuique iudicium.

Noctipuga, Lucilius vocauit obscœna, quòd noctu pungant, atque excitent venerem.

Noxa, noxæ { [illegible] } est peccatum, aut pro peccato pœna: vt Accius Menalippe. Te esse huic noxæ obnoxium. Item quum lex iubet noxæ dédere, pro peccato dedi iubet. Hactenus Fest. Salust. in ipso statim initio orationis L. Philip. Maximè vellem P. C. Remp. quietam esse, aut in periculis à promptissimo quoque defendi: denique praua incœpta consultoribus noxæ esse. Vlpian de Ædilitio edicto, l. Quid sit §. Quod aiunt, Noxas accipere debemus priuatas, hoc est ea quæcunque committuntur ex delictis, nó publicis criminibus, ex quibus agitur iudiciis noxalibus.

Noxæ appellatione omne delictum continetur: vt ait Caius de verb. significat. l. Plebis.

¶Noxa { [illegible] } Culpa. Liuius 3. ab Vrbe, Alia omnis penes milites noxa erat.

Minimæ noxæ, & minora peccata. Cic. pro Rosc. Amer. Quod in minimis noxis & in his leuioribus peccatis, quæ magis crebra, & iam propè quotidiana sunt, id maximè & primum quæritur, &c.

Deditio noxæ. Frequens loquutio in titulo de noxal. action. D.

Admittere noxam. Quintil. lib. 5. cap. 12.

Auertere. Liu. 1. ab Vrbe.

Committere. Vlpian. D. De noxalibus. l. 2, Si seruus sciente domino furtum fecit, vel aliam noxam commisit: serui nomine actio est noxalis, nec dominus suo nomine tenetur.

Conueniri ex noxa serui. Vlpian D. De noxalibus action. l. Siquis, Siquis à multis conueniatur ex noxa eiusdem serui, vel ab vno, ex pluribus tamen delictis, non necesse habet, &c.

Inuidiam detrahere noxæ. Ouid. epist. 7.

Eleuare noxam alicuius. Tacit. lib. 5.

Eximere noxæ, Est gratiam criminis facere. Liuius lib. 8. ab Vrbe. Budæus.

Experiri ex pluribus noxis. Caius, D. De noxalibus action. l. Qui ex pluribus noxis diuersis temporibus experitur, ex vna noxa serui dominium nactus, nullam amplius actionem habet aduersus eum qui dominus fuerat: quum actio noxalis caput sequatur.

Liberare aliquem noxa. Quintil. lib. 5. cap. 12.

Sine vlla sua noxa. Suet. de Cæsaris vita, cap. 81.

Noxam & noxiam pro eodem accipi contendit Valla lib. 6. Tamen noxiam pro noxa, id est peccati pœna aut damno, raro scriptum reperias.

¶Noxa. Pœna peccati Vnde

Accipere noxæ. Vlpian. in l. Locum. D. De vsufructu, Debebit planè denegari vsusfructus persecutio, si is qui noxæ accepit, litis æstimatio non offeratur à fructuario.

Decernere noxam, Vide DECERNO.

Noxæ dédere & Ob noxam, Arbitrio permittere puniendum Liu Decad 3. lib. 6. Obrui Ætnæ ignibus, aut mergi freto, satius illi insulæ esse, quàm velut dedi noxæ inimico Consuli.

Noxæ dédere, est animal tradere viuum demum. Hæc Vlpian. lib. 9. Pand. l. 1.

Noxam dédere, Vlp lib 9. Pand l. 1. Si post litem côtestatam ab alio sit animal occisum: quia domino legis Aquiliæ actio competit, ratio in iudicio habebitur, quòd noxæ dedendæ facultatem dominus amiserit. Hic videtur accipi pro animali quod nocuit, seu damnum dedit. Paulo antè, Quamobrem eum ibi aut noxiã sarcire, aut noxam dédere oportere. Sic legit Haloander. Pandectæ tamen Florentinæ habent, in noxam dédere.

Dédere aliquem ad noxam. Paolus, D. De noxalibus action. l. Si in re communi. Si seruus tuus nomen caciuerit, eiúsque vicarius & idem nauta in eadem naue damnum dederit: perinde in te actio danda est, ac si is cacicerit liber. & hic vicarius seruus eius esset, vt de peculio serui tui ad noxam dédere vicarium damneris.

Noxis solutus seruus. In l. Cum in venditione, De euictionibus Ex Pomponius eodem titulo, l. Si emptori qui stipulatus sit, furtis, noxisque solutum esse, hæret cautum is, qui, &c.

¶Noxa { [illegible] } Læsio, damnum, nocumentum. Colum lib. 1 cap 6, Ex res à noxa cucurbitarum, & similium animalium commodissimé videtur conditas fruges defendere.

Noxa admissa, apud Vlpian. in l Siquis quum in hostium potestate. D. de Furtis Id est, culpa iam euenit: vel damnum iam acceptum.

Capere noxam, Vide CAPIO.

Noxam concipere, pro Morbum incurrere, apud Columellam: vt & Noxam capere Vide CONCIPIO.

Noxam contrahere. Colum lib 6 cap. 29.

Noxam nocere, Vide NOCEO.

Noxa stomachi. Celsus lib 4. cap 19.

Tristes noxas pellere à fontibus. Ouid. 6 Fast.

Repulsæ noxa meis stabulis. Ouid. 4. Fast.

Esse noxæ Liu. lib 2. Decad. 4, Nihil his aut sociis eorum noxæ futurum.

Vacare omni noxa. Celsus lib. 5. cap. 27.

Noxalis, & hoc noxale, pen. prod { [illegible] } vnde Noxalis actio. Caius in l. 1. D. de Noxal. act. Noxales actiones appellantur, quæ non ex contractu, sed ex noxa atque maleficio seruorum, aduersus nos instituuntur. Quarum actionum vis & potestas hæc est, vt si damnati fuerimus, liceat nobis deditione ipsius corporis quod deliquit, euitare litis æstimationem.

Causa noxalis Paul l. 4 D. de noxal. action.

Iudicium noxale Vlp D. de noxal. act. l. 2. & l. vlt.

Noxia, noxiæ { [illegible] } Culpa dicitur, authore Festo. Terent. Phorm. 1. 4, Memorissem olim vt fuerit vestra oratio
In re incipiunda ad defendendam noxiam?

Pœna noxiæ. Cic. 3. de Legib. Quod quis earum rerum migrasset, noxiæ pœna par esto.

Admittere noxiam, Vide ADMITTO.

Noxia careo, pro In culpa non sum Plaut. Bacchid. 20.

Commerere noxiam, Vide COMMEREO.

Committere noxiam. Vlpian Pand. lib 9 l. 1, Quæ lex voluit, aut dari quod nocuit, id est, id animal quod noxiam commisit: aut æstimationem noxiæ offerre. Noxia enim est ipsum delictum.

Noxiæ esse, vt Fraudi esse: pro Vitio & culpæ dari. Liu. Si domum abire vellent, publica fide accepta: nihil eam rem noxiæ futuram, quòd se hostibus iunxissent. Budæus.

In noxia esse, Culpam in se admittere. Terent. Phorm. 2. 1.

In noxia tenere inimicos Plaut Casin 10.

Noxiæ esse, Damno esse. Celsus in l. Quintus Mutius D Mandati, Cæterùm in posteriore casu non oportet esse noxiæ fideiussori, si ipse pepercit pudori suo.

Noxiis vacuum esse. Plaut. Merc. 2 4.

Noxiam remittere. Plaut. Mostel. 16. Terent. Eunuch. 5. 2,
. vnam hanc noxiam
Mitte si aliam vnquam vllam admisero, occidito.

Sarcire noxiam Vlpian. Pandect. lib 9. l. 1, Quamobrem eum ibi aut noxiam sarcire, aut noxam dédere oportere.

Noxius, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Nocens, & criminis compertus. Sallust. Quæ nisi quæsita erunt, & nisi vindicatum in noxios, quid erit reliquum? Liu. 5. ab Vrbe, Qui noxii ambo, alter in alterum causam conferant.

Ciuis noxius. Cic. 3. de Legib. Magistratus nec obedientem & noxium ciuem mulcta, vinculis, verberibúsve coerceuto.

Corda. Ouid. 10 Metam. Corpora. Virg. 6. Æneid.

Facere noxia sua lumina. Ouid. 2. Trist.

Membra. Tibul lib. 1. eleg 3.

Spicula. Ouid in Ibin.

Tela. Ouid. 5. Trist. eleg. 12.

Venena. Claud 1. in Ruffinum.

Vis. Seneca Thebaid. 1.

Noxius, cum genitiuo. Tacitus lib. 5, Vt noxium coniurationis ad disquisitionem trahebat.

Noxiosus, pen. prod Aliud adiect. Seneca 1 de Clementia, Si noxiosissimo cuique animali in nos daretur potestas: si leones vtique regnarent, quæ alia vita foret?

Noxitudo, pen. prod. huius noxitudinis, pro Noxia apud veteres dicebatur. Accius,
Oculei noxitudo oblitteretur Pelopidarum, ac per nos sanctescat genus. Nonius.

N V

NVBAE { [illegible] Stephano } Populi sunt Libyæ, ad sinistrum Nili flexum habitantes, in multa diuisi regna, teste Strabone lib. 17.

Nubes, nubis, fœminini generis { [illegible] } Vapor humidus in sublime elatus è terra per æstum: siue aer in liquorem coactus, cuius densitas

densitas haud dubiè solem obumbrat.
Aer sine nubibus. Ouid.3.de Arte.
Conflictus nubium Cic.1. de Diuin. Si nubium conflictu ardor expressus se emiserit, id esse fulmen.
Coitio nubium crassiore spissatur aer. Plin.lib.2.cap 5.
Pulueris nubes Curtius lib. 4.
¶ Ætherea. Ouid.10.Metam.
Alta. Virg.1. Æneid.
Aquosa. Ouid. 4 Metam.
Ardens, Vide a n n 20.
Arduæ Horat.3.Carm.ode 29.
Aridior. Lucret lib.6.
Atra. Lucret.lib.6.
Bibulæ. Ouid.14. Metam.
Caligans. Cic.in Arato.
Deformis. Senec. Thyest.8.
Fugaces. Claud de bello Get,
Fulua. Ouid 3. Metam.
Liquidæ. Virg 5. Æneid.
Mœstissima. Claud.1. de raptu Proserp.
Nigra. Virg 5 Æneid.
Piceæ. Ouid.11. Metam.
Roseæ Valer.4. Argon.
Sordida. Senec. Hippol.6.
Vacuæ. Senec. Herc. furent.10.
Vmbrosæ. Valer.4. Argon.
Volantes. Lucret lib.5.
¶ Abruptæ Virg 3. Æneid.
Floridis adopertus nubibus æther. Ouid. ad Pisonem.
Iris alimenta affert nubibus. Ouid 1 Metam.
Caua nube amicti. Virg 1. Æneid. de Ænea & Achate.
Attrahit nubes sol. Lucan lib.7.
Aer cogitur in nubem. Virg 5 Æneid.
Cogitur in nubem aer concretus. Cic.2. de Nat.deor.
Coguntur in cælo nubes, imbres, venti. Cic 1 Tuscol.
Contrusæ nubes ad altos montes coguntur, premuntúrque. Lucret. libro 6.
Collectæ ex alto nubes, fœdam glomerant tempestatem atris imbribus. Virg.1. Georg.
Concrescunt nubes in alto. Lucret.lib 4.
Conditur in nubem sol. Virg.1. Georg.
Conscissis nubibus orbem protulit luna. Stat.12. Thebaid.
Exigua nubes sordido crescens globo Senec. Agamemn.6.
Trepidat Tiburnia nubes   Discutit. Stat.12. Thebaid.
Discussa nube tonant venti. Ouid.15. Metam.
Æstiuus effusos nubibus imber. Virg.4 Georg.
Elisa nube micat ditem fulmen Senec. Agamemn.6.
Eripiunt subitò nubes cælúmque diémque. Virg 1. Æneid.
Grauidæ euanescunt. Ouid.1. Trist.eleg 2.
Oppositas nubes euicit imago solis. Ouid 14. Metam.
Excussi elisos nubibus ignis. Ouid.8. Metam.
Facere tenebras nubibus Lucret.lib.5.
Collectas nubes fugat Iupiter. Virg.1. Æneid.
Subita nubes glomeratur nigro puluere. Virg 9. Æneid.
Inardescit solis radiis nubes, Vide i n a r d e s c o.
Induerunt se in nubem anhélitus. Cic 2 de Diuinat.
Infectæ nubes ab ictu aduersi solis Ouid.3. Metam.
Procella venti intorsit se nubibus. Lucret.lib.6.
Ventus inuadit nubem. Lucret.lib 6.
Assiduis nubibus madescit tellus Ouid.1. Metam.
Obiicere nubem oculis. Ouid 12. Metam.
Opacam nubem pellit ventus Cic.in Arato.
Ventus perscindit nubem Lucret.lib.6.
Sol latet pressus nubibus Ouid.1. Trist.eleg.8.
Quatit nubes Iuppiter. Senec. Herc.fureo 6.
Circunfusa nubes se scindit, & in æthera purgat apertum. Virg.1. Æneid de nube qua circundatus erat Æneas cum Achate.
Spissescit. Lucret.lib.6.
Summotis nubibus caduot imbres. Virg.6 eclog.
Densis texit sua nubibus ora Lucifer. Ouid.11. Metam.
Obscura nubes vento trahitur Virg.4. Georg.
Glauca nube tremuos lumina. Valer 2. Argon.
¶ Nubes, translatè pro tristitia, & seueritate immoderata, quæ contractio, ac sublato supercilio significatur, quod Græci τὸ τῶν ὀφρύων νέφος, id est superciliorum nubem, appellant. Horat.lib.1.epist.ad Lollium 2, Deme supercilio nubem, plerunque modestus Occupat obscuri speciem, &c.
¶ Nubes peditum, per translationem, pro Multitudine & densitate. Liu 5.bell. Maced. Rex contra peditum, equitúmque nubes iactat, & consternit maria suis classibus.
Armorum nubes. Stat 4. Thebaid.
Belli nubes. Virg.10. Æneid.
Puluerea nubes bellorum Stat.5. Sylu.1.
Immensa campo consurgit. Lucan lib.2.
Facere nubem. Virg 11. Æneid.
Atram prorumpit ad æthera nubem. Virg 3. Æneid. De Ætna.
Obiicere nubem fraudibus. Horat 1.epist.17 ad Lauernam.
¶ Cæcæ nubes, tenebræ, procellæ Reip. Cic pro Domo sua.
Tristi nube caret vita: Hoc est infortunio Ouid 5. Trist.eleg.6.
Opaca nube mortis grauis vultus Stat.4 Sylu 6.
¶ Nubes, in nominatiuo apud Plautum in Mercat.2 2,
-ecquæ ex aduerso vides?
Nubis atra, imbérque instat,
Nubecula, nubeculæ, pen.corr. {Νεφέλιον} Parua nubes. Plin.lib.18.cap, 35, Nubecula, quanuis parua, ventum procellosum dabit.
Nubecula, per translationem, pro inepta & importuna seueritate. Cicero in Pisonem, Neque tam fui timidus, vt qui in maximis turbinibus ac fluctibus Reip. nauem gubernassem, saluámque in portu collocassem, frontis tuæ nubeculam, tum Collegæ tui contaminatum spiritum pertimescerem.
Nubifer, pen.corr. Adiectiuum {νεφελοφόρος.} vt
Eurus nubifer. Silius lib.10.
Noti nubiferi. Ouid.epist.3.
Apenninus. Ouid.2 Metam.
Nubifugus, pen.corr. Adiectiuum, Qui nubes fugat, vel etiam qui fugit nubes. Columella lib.10,
Nec tam nubifugo Borea Latonia Phœbe
Purpureo radiat vultu.
Nubigena, nubigenæ, pen.corr.m g. {νεφεληγενής.} Colum. lib.10, Mox vbi nubigenæ Phryxi, nec portitor Helles, &c.
Nubigenæ, dicuntur Centauri, quòd ex nube sint nati. Ouid.12. Metamorphoseos,
-certè mihi sæpe referre
Nubigenas domitos à se pater ipse solebat.
Bimembres nubigenæ Virg 8. Æneid.
Feri. Ouid.12 Metam.
Amnes nubigenæ. Stat.1. Thebaid.
Nubilus, pen.corr. Adiectiuum {νεφελώδης} Fuscum, nubibus tectum. Plin lib.16.cap 26, Pyrus & amygdala etiam si non pluat, sed fiat austrinum cælum atque nubilum, florem emittunt.
Auster nubilus. Ouid.11. Metam.
Nubilus color, Obscurus. Plin.lib.9.cap 35.
Nubila massa. Martial.lib.8.
Mars ira Stat 3. Thebaid.
Parca nascenti mihi fuit nubila Id est obscura & irata. Ouid.5. Trist. elegia 4.
Tempora si fuerint nubila, solus eris Ouid.1. Trist.eleg.8.
Nubilum, pen.corr. Substantiuum {νέφος} Ipsam nubem significat Plin. lib.2.cap.62, Rhodi & Syracusis nunquam tanta nubila obducit, vt non aliqua hora sol cernatur.
Nubilum inducere dicuntur aliqui vēti, pro Tempus nubilum facere. Plin epist.17.lib 2, Ibi omnes silent venti, exceptis qui nubilum inducunt & serenum, antè quàm vsum loci eripiunt.
Cæli nubila. Virg 4. Georg.
Nubilum diei. Plin.lib.2.cap 35.
Nubilo, pro In tempore nubiloso. Plin.lib.7.cap 60, Etiam tum tamen nubilo incertæ fuere horæ vsque ad proximum lustrum.
Ambusta nubila. Ouid.2. Metam.
Arida. Virg 3. Georg.
Assimulata montibus. Lucret.lib 6.
Densa. Virg.6. Æneid.
Ramosa atque aspera. Lucret, lib.6.
¶ Ventos agit nubila. Virg.1. Georg.
Fallax simulachrum in nubila cessit. Silius lib 17.
Saucia diuiduis clarescunt nubila sulcis. Claud.5. Paneg.
Depellere cælo, Tibull.lib.1.eleg 2.
Notus deterget nubila cælo Horat.1. Carm.ode 7.
Aquilo differt nubila. Hoc est dissipat, dispergit. Virg.3. Georg.
Disiecit nubila Iuppiter. Ouid.1. Metam.
Diuidit nubila igni corusco diespiter. Horat.1. Carm.ode 34.
Lindere nubila disco Stat.5. Sylu.1.
Fusca repurgato fugiebant nubila cælo Ouid.5. Metam.
Pellere & Inducere nubila, contraria. Ouid 7. Metam.
Tristia nubila pellit Boreas. Ouid.6. Metam.
Pendent nubila. Virgil.1. Georgic. Id est nondum delabuntur, aut defluunt.
Pendentia. Ouid.1. Metam.
Venti perflant nubila Lucret lib.6.
Venti portant nubila per cælum. Lucret.lib.4.
Humida surgunt. Ouid 8 Metam.
Venti verrunt nubila, ac subito vexantia turbine raptant. Lucret. libro 1.
Venti lacerant caua nubila. Stat 5 Thebaid.
Producere nubila mentis Stat.5. Sylu.3.
Nubila humani animi sol serenat. Plin.lib.2.cap.6.
Nubilarium, nubilarij {σιτοβολών} Locus, quò propter nubes conferuntur frumenta semitrita Colum. lib 2.cap.6, Huic areæ nubilarium applicari debet, maximéque in Italia propter inconstantiam cæli, quo collata semitrita frumenta protegantur, si subitaneus imber incesserit.
Nubilat, pen.corr. nubilatis, Idem. Colum.lib 2.cap.21, Quòd si falcibus seges cum parte culmi demessa sit, protinus in acervum vel nubilar congeritur. Vetus exemplar habet, vel in nubilarium.
Nubilo, nubilas, pen.corr. {γνοφόω} nubilâre, Nubilum seu obscurum facere. Apud Catonem legitur. Et apud Varronem, Nubilat aer.
Nubilans fulgor carbunculi, Hoc est veluti nubes quasdam oculis obiiciens. Plin.lib.37.cap.7.
Nubilor, nubilaris {γνοφοῦμαι} nubilâri, Deponens, Idem. Cato de Re rust.cap.88, Vbi nubilabitur, & noctu sub tecto ponito.
Nubilis, Vide n v b o.
Nubo, nubis, nupsi & nuptus sum præteritum facit, nuptum {γαμέομαι, νυμφεύομαι, μνηστεύομαι} nubere, Operire, velare: à nube quæ cælum operit.
Nubere, Viro tradi, quòd sponsæ apud veteres, dum viro tradebantur, nubere, hoc est velare capita solebant.
Nubere alicui. Cic. pro Cluentio, Quæ breui tempore post patris mortem A. Aurio Melino consobrino suo nupsit.
Signa voles aptè nubere, nube pari. Ouid epist 9.
Nubere apud, Gell lib.1 cap.23, Vna apud duos nupta esset. Ibidē tamen mox sequitur, Vna potius vt duobus nupta fieret, quàm vt vni duæ.
Nupta est cum illo. Cic. Marco Catoni, lib.15 4. Iique mihi nun-

tiassent regia Parthorum filium, quocum esset nupta regis Armeniorum soror.

Virgo nubit cum bona alite. Catul. in Epithal. Iuliæ.

Nupta est malè. Plaut. Casin.

Nubere in familiam claram. Cic. pro Cælio, Quum ex amplissimo genere in familiam clarissimam nupsisset, cur tibi Cælius tam coniunctus fuit cognatus, affinis, viri tui familiaris?

In familiæ luctum, atque in priuignorum funus nupsit mulier. Cic. pro Cluentio.

Nubere, inquit Nonius, veteres non solùm mulieres, sed etiam viros dicebant, vt nunc Itali dicunt. Pomponius Pannuceatis, Sed meus frater maior postquam vidit me indeiectum domo, nupsit posterius dotatæ vetulæ, varicosæ, Aphræ, Hactenus Nonius. Iuuenal. Satyra 2,

-quid quæritis? nubit amicus. Sunt qui dicant virum tum nubere, quum fertur vxori, velut illa potius vir sit, quàm ille. Vnde Martialis lib. 8. in, -vxori nubere nolo meæ.

Nubere dicuntur etiam arbores vitibus, & vites arboribus, pro conscendere & coniungi. Plin. lib. 14 cap. 1, In Campano agro populis nubût. De vitibus. Idem lib. 18. cap. 28, Vertis populi albæ etiam vitibus nuptæ.

Nubitur, pen. corr. { [Greek] } Impersonale passiuæ vocis. Plaut. Pers. 10, Hic cum mala fama facilè nubitur:

Dum dos sit, nullum vitium vitio vortitur.

Nubendi { [Greek] } tempus. Ouid. epist 19.

Nuptum { [Greek] } collocare, Vide C O L L O C O.

Dare nuptum viro. Plaut. Casin. 6.

Nubens, Participium { [Greek] } vt Ferte dona nubenti. Sen. Med. 11.

Filiæ nubenti lectum genialem strauit mater. Cic. pro Cluent.

Nuptus, Aliud participium { [Greek] } vt

Marito certo nupta Ouid. epist. 5.

Filia nupta. Cic. pro Sextio.

Mulier vni nupta, proposita omnibus. Cic. 7. Verr.

Puella nupta alicui. Catul. ad Coloniam. epigr. 17.

Viro sæuo nupta puella. Horat. 3 Carm. ode 10.

Virgines nuptæ. Horat. 2 Carm. ode 8.

¶Nupta verba dicebant veteres, quæ non licebat virgini dicere: vt Plautus in Dyscolo, Virgo sum, non didici verba nupta dicere. Festus.

Nuptus, nupti { [Greek] } Qui nupsit. Plaut. Casin. 22, Lubet Chalinum, quid agat scire nouom nuptum cum nouo marito.

Nupta, nuptæ { [Greek] } Quæ nupsit. Festus, Nuptam à Græcis dictam. illi enim nuptam [Greek] appellant.

Noua nupta, Vide N O V V S.

Pudica. Ouid 2 Fast.

Singulis Indis plures solent esse nuptæ. Cic. 5. Tusc.

Nuptus, huius nuptus { [Greek] } Plin. de Viris illust. Eo die Numantini fortè solenni nuptu filias locabant.

Nuptui collocare. Cæsar, Et sorores suas nuptui in alias ciuitates collocasse. Colum lib. 4. cap. 3. Minorem deinde filiam nuptui collocasse in dimidia parte reliqui agri.

Nupturus, pen prod. Participium { [Greek] } vt Proles nuptura & nupta. Ouid. epist. 21.

Nubilis, huius nubilis, pen. corr. { [Greek] } Apta vt viro in matrimonio iungatur. Virg. 7. Æneid. Iam matura viro, iam plenis nubilis annis. Cic. pro Cluentio, Nubilis filia.

Nubilis virgo. Ouid 2 Trist.

Nupturio, nupturis, pen corr. { [Greek] } nupturire. Cupere nubere. Apuleius in Apol. Ea si claro nupsisset homini rusticano, in decrepito seni, sponte eam diceres sine vlla magia iam olim nupturisse.

Nuptiæ, nuptiarum, tantùm pluraliter { [Greek] } Coniunctio maris & fœminæ. Festus, Nuptias dictas esse ait Santra, ab eo quòd nymphea dixerunt Græci antiqui [Greek]. vnde nouam nuptam [Greek]. Cornificius, quòd noua petantur coniugia. Curiatius, quòd noua ratio fiat. Ælius & Cincius, quia flammeo caput nubentis obnubatur, quod antiqui obnubere vocarunt. Ob quam causam lege quoque parens eam iubetur caput eius obnubere qui parentem necauisset, quod est obuoluere. Hactenus Festus. Cic. pro Cluêtio, Nuptiæ plenæ dignitatis, plenæ concordiæ. Idem 3. de Natura deos. Nisi fortè maritimæ nuptiæ terrenis anteponantur.

In nuptiis antiquitus aqua & ignis in limine adhibebantur, inquit Varro, quod coniungit hic, & mas ignis. quod ibi semen aqua fœmina, quod fœtus ab eius humore, & eorum iûctione sumit Venus. Vide lib 4. de Lingua Latin.

Nuptiæ, à nuptu, id est operatione. Author Varr. de Ling Lat. lib 4.

Multarum nuptiarum mulier vetula. Cic. Attic. lib. 13.

Expers nuptiarum puella. Horat 3. Carm. ode 11.

Collatæ nuptiæ, Vide Conferre, pro Differre, in C O N F E R O.

Solennia nuptiarum Tacit. lib. 11.

Incertæ nuptiæ, Vide I N C E R T V S.

Incestæ. Tacit. lib. 11.

Indotatæ Valer. Max. lib. 4. cap 4. de Co. Scipion.

Infirmæ, Vide I N F I R M V S.

Innuptæ, Vide I N N V B O.

Iustæ Vlpian. in l. Imperator Hadrianus. D. de stat. homin. Quæ ex iustis nuptiis concepit.

Legitimæ, Vide L E X.

Plebeis nuptiis copulatæ fœminæ. Vlpian. in l. Fœminæ. D. de Senat.

Adipisci nuptias, In A D I P I S C O R.

Adornare, In A D O R N O.

Alligatus nuptiis, In A L L I G O.

Apparare, In A P P A R O.

Celebrare, In C E L E B R O.

Cœnare apud aliquem in nuptiis eius. Cic. ad Qu frat. lib 2. 7.

Conficere nuptias, In C O N F I C I O.

Conijcere in nuptias, In C O N I I C I O.

Constitutæ in hunc diem nuptiæ, Vide C O N S T I T V O.

Non conueniunt hæc nuptiis, In C O N V E N I O.

Cupere nuptias, In C V P I O.

Imperare nuptias alicui, Vide I M P E R O.

Indicere nuptias, Vide I N D I C O, indicis.

Inquinare nuptias, Adulterari. Horat. 3. Carm. ode 6.

Moliri. Tacit. lib 11.

Mouentur nuptiæ, In M O V E O.

Mutare, In M V T O.

Ornare, In O R N O.

Nuptialis, & hoc nuptiale, pen prod. { [Greek] } Quod pertinet ad nuptias vt

Nuptialis cœna. Plaut. Curcul. 24.

Carmina nuptialia. Catul. in Epithal. Iuliæ.

Dies. Seneca Medea, 18.

Dona. Cic. pro Cluentio.

Faces. Cic pro Cluentio. O audaciam singularem. non timuisse, si minus vim deorum, hominúmque famam, at illam ipsam noctem, facésque illas nuptiales?

Face nuptiali digna puella. Horat. 3. Carm. ode 11.

Sacra. Quintil lib. 1. cap. 7.

Tibiæ Author ad Herenn. lib. 4.

Vna. Liu. 1. ab Vrbe.

Nucamentum { [Greek] } à nuce inclinari videtur, vel quòd sit ceu rudimentum quoddam naturæ pineam nucem facere condiscentis, vel quòd apertissimè in nucibus propendere videatur, inquit Ruellius. Plin. lib. 16. cap. 10, E ramis generum horum panniculorum modo nucamenta squamatim compacta dependent, præterquam larici. Hæc abietis masculæ primori parte nucleos habent, non item fœminæ. Piceæ verò totis panniculis minoribus graciliori búsque minimoc ac nigros. Propter quod Græci phthirophoron eam appellant. In eadem nucamenta compressiora maribus sunt, ac minus resina roscida. Quibus ea lucis, & quid sint pânsculæ, & quid nucamenta, facilè conijcere poteris.

N V C E R I A { [Greek] } Vrbs est Campaniæ, nouem millibus passuum à mari distans, cuius meminit Silius lib. 8. ¶Nuceria item Colonia, Vmbrorum vrbs Ptolemæo lib. 3. cap 1. Hodie *Alphatema*.

Nucetum, Nuceus Nucleus, Nucula, Vide N V X.

Nudipedalia, Vide N V D V S.

N V D I O N V M, Hispaniæ Bæticæ oppidum est, apud Plin. lib. 3. cap 1.

Nudiustertius, & Nudiusquartus { [Greek] } Composita sunt, inquit Festus, ex nunc & die tertio & quarto, id est, nunc est dies tertius, nûc est dies quartus, sempérque de præterito dicuntur. Vide Vallam lib. 2. cap. 33. Plaut. Curcul 2, Carnifex febris te heri, vel nudiustertius? Cic. Attic. lib. 14, Nudiustertius dedi ad te epistolam longiorem: nunc ad ea quæ proximè velim me hercule, &c.

Nudiusquartus. Plaut. Mostel. 13 18,

-nam heri & nudiustertius,

Quartus, quintus, sextus, vsque postquam hinc peregre eius pater Abijt.

Heri nudiusquintus natus quidem ille est. Plaut. Truc. 10.

Nudiussextus cui talentum mutuum dedi. Id est, Nunc sex dies sunt quòd &c. Plaut. Trin. 10.

Nudiustertiusdecimus. Cic. 5. Philip. Recordabimini qui dies nudiustertiusdecimus fuerit, quâtus consensus vestrum, quanta virtus, quanta constantia. Ibidem, Legatos verò ad eum mittere, de quo grauissimum iudicium nudiustertiusdecimus fecistis, &c.

Nudo, nudas, Vide N V D V S.

Nudus, nuda, nudum { [Greek] } Quod est sine tegmine. Plaut. Amph. 4, Quòd homines quatuor in soporem collocastis nudos.

Nudum (inquit Seruius) dicitur, quod nûquã tectum est, vt facies.

Æstas nuda Sic enim pingitur propter æstum. Ouid. 2. Metam.

Aruum. Catul. in Carm. Nupt. 57.

Cæspes. Senec. Hippol. 4.

Campi sine fronde & arbore. Ouid 3. Trist. eleg. 10.

Corpus. Ouid. 4. Fast.

Ensis nudus, Id est strictus. Seruius. Virg. 9. Æneid.

Ferro nudo concurrere. Ouid. epist. 13.

Forma. Ouid 4. Metam.

Humus. Ouid. 4. Metam.

Laceiti. Ouid. 2. de Arte.

Lapis. Virg 1 eclog. Littora. Stat. 3. Sylu.

Ossa. Claud. 1. in Eutrop.

Pectora. Ouid 4. Metam.

Nudis radicibus arbores. Plin. lib. 12. cap 9.

Ramus nudus stetit fugiente pomo, Senec. Thyeste, c.

Silex Virg. eclog. 1.

Solum. Claud. 1. in Eutrop.

Vertice nudo fulua cæsaries. Virg. 11. Æneid.

Nuda genu, pro Nudum genu habens. Virg. 1. Æneidos,

Nuda genu, nodóque sinus collecta fluentes. Ibidem, 8,

-& nudus membra Pyracmon. Seruius.

Nuda pedem, nudos humeris infusa capillos. Ouid. 7. Metam.

Nudus inopsque Horat. 2. Serm. saty. 5.

Senecta nuda, Inops. Ouid. epist 9.

Nuda verba, pro Apertis Plin. iun. lib. 4. epist. 34.

Exornata atque instructa domus. Nuda & inanis, contraria. Cic. 4. Verr. Tangebatur tamen animi dolore necessario, quòd domum eius exornatam, atque instructam, ferè iam iste reddiderat nudam atque inanem.

Vacuus & nudus ab Cic. 6. Verr. Nam ipsa Messana, quæ situ, mœnibus portúque ornata sit, ab his rebus, quibus iste delectatur, sanè vacua atque nuda est.

¶Nudus à propinquis Cic. ad Quirites post reditum, Me nudum à propinquis, nulla cognatione munitum, &c.

Nuda

Nuda à magistratibus Resp. per translationem, pro Destituta. Cic. pro Domo sua, Tam inops autem ego ab amicis, aut tam nuda Resp. à magistratibus?

Agris paternis nudus Horat. 2. Serm. satyr. 3.

Mœnia nuda suis ducibus. Ouid. 1. Fast.

Nummis nudus. Horat. 2. Serm. satyr. 3.

Nuda vrbs præsidio. Cic. ad Attic. lib. 7, Huic tradita vrbs est, nuda præsidio, referta copiis.

Nudo vestimenta detrahere, pro eo quod est, Ab eo sperare emolumentum, cui ne sit quidem quod auferri queat, inquit Erasmus. Plaut. Asin. 3.

Nudus in causa, destitutúsque. Cic. pro Cecin. Hunc verò qui ab iure, officio, bonis moribus, ad ferrum, ad arma, ad cædem confugerit, nudum in causa destitutúmque videtis.

¶Nuda ista si ponas, iudicari qualia sint, non facilè possunt. Cic. in Parad.

Artes nudæ. Quintil. in Proœm. lib. 1.

Asperitas nuda quæstionum. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Certamen nudum operum, Id est cótrouersia in qua certatur non de dignitate, nec de generis splendore, nec potentia aut diuitiis, sed tantùm de operibus, Id est qui plus opera sua confecerit. Ouid. 13. Metamorphoseos,

Ergo operum quoniam nudum certamen habetur, &c.

Nuda fides. Valer. 5. Argon.

Inficiatio. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Ira nuda, Id est sola. Ouid. 3. Trist. eleg. 11.

Nomina. Ouid. 1. Trist. Vtque meus caplet nomina nuda liber. Hoc est sola nomina, absque alia narratione.

Odia. Stat. 9. Thebaid.

Simplicitas Ouid. 1. Amor. eleg. 3.

Traditio. Quintil. lib. 3. cap. 1.

Veritas Horat. 1. Carm. ode 24.

Vires nudas mouent in prælia, Pugnát sine armis. Stat. 6. Thebaid.

¶Nudus, Insepultus, siue mortuus. Virg. 5. Æneidos,

Nudus & ignota Palinure iacebis arena. Idem 1. ecloga,

Et freta destituent nudos in littore pisces. Seruius.

Nuditas, penult. corr. nuditatis { γυμνότης } Quandoque sumitur pro inopia. Quintil. lib. 10. cap. 2, Tenuitas ac nuditas placuit, &c.

Nudo, nudas { γυμνόω, ψιλόω } nudâre, Nudum facere, detegere. Cicero 7. Verr. Quum repentè hominem proripi, atque in foro medio nudari ac deligari, & virgas expediri iubet.

Ab aliquo nudari Ouid. 1. Trist. eleg. 5.

Aciem nudare, Vide ACIES.

Armis nudare iacentem. Ouid. 12. Metam.

Nudatur arbor foliis. Plin. lib. 16. cap. 22.

Tepidus nudauerat artus. Silius lib. 5.

Corpus nudare. Cic. 4. Tuscul. Ex quodam poeta.

Nudare gladius, pro Distringere. Liu. 8. bel. Pun.

Nudare littora, & portus relinquere. Cæsar. 3. bel. Ciuil.

Breuia litorum nudantur. Tacit. lib. 5.

Montem nudare syluis. Silius lib. 8.

Terga fugæ nudant. Virgil. 5. Æneid.

Nudare vada dicitur ventus. Liu. 6. bel. Pun. Et adeò nudauerat vada, vt alibi vmbilico tenus aqua esset, alibi genua vix superaret. De Septentrione vento.

Viscera nudâre. Virg. 1 Æneid.

Spoliare & nudare. Cic. 5. Verr. Quæ victores ciuitatibus Siculis aut dederunt, aut reddiderunt, spoliauit, nudauítque omnia.

Nudata castra. Cæsar. 2. bell. Gall.

Nudatus defensoribus murus. Cæsar 2. bell. Gall.

Præsidio sceleratorum ciuium, perditos magistratus nudare. Cic. pro Domo.

Pericula alicuius, non modò ciuium præsidio, sed etiam quorundam deprecatione nudare. Cic. Post red. in Senatu.

¶Nudare scelus aliquod, Indicare, patefacere. Liu. 5. belli Maced.

Euoluere & nudare. Cic. 2. de Orat. Libenter te cognitum iam artificem, aliquandóque euolutum illis integumentis dissimulationis tuæ nudatúmque perspicio.

Nudatus & proditus. Cic. 3. Verr. Quæstura primus gradus honoria, quid aliud habet in se, nisi Cn. Carbonem spoliatum à Quæstore suo pecunia publica, nudatum & proditum Consulem?

Nudare animos. Liu. 4. bel. Maced.

Facta alicuius nudare, Id est detegere & prodere. Ouid. 2. Amor. eleg. 5.

Nudatus, pen. prod. Participium { γυμνωθείς } vt

Caput nudatum Virg. 12. Æneid.

Cacumina syluæ nudata. Ouid. 1. Metam.

Cornicula nudata furtiuis coloribus. Horat. 1. epist. 3.

Corpus Catull. Argon. epigr. 59.

Crura. Virg. 2. Georg.

Nudatum tecto culmen. Liu. 7. bel. Pun.

Frons. Claud. de bello Gildon.

Messes. Ouid. 3 Fast.

Montes. Valer. 3. Argon.

Pede nudato currere. Tiboll lib. 1. eleg. 3.

Respublica interitu Consulum nudata. Plancus Ciceroni, lib. 10. 17.

Iuris ciuilis scientia nudata vis ingenij alicuius. Cic. 1. de Orat.

Suræ nudatæ sollenia tegmina. Catul. Argon. epigr. 59.

Nudipedalia { γυμνοποδία } Sacra erant Hierosolymis, vt scribit Hieronymus contra Iouinianum. De his meminit Egesippus lib. 2. belli Iudaici.

Nugæ, nugarum, pluraliter tantùm { λῆροι, ὕθλος, φλυαρία, λῆρος } Sunt sermones leuium rerum ac nullius ponderis, & plerunque leuiriles, iocularoriísque. Vnde Catullus & Martialis poemata sua vocant nugas, vt de inanibus rebus, vel verbis loquentia. Hæc Valla in Raudensem. Plaut. Amphit. 7, Quas (malùm) nugas?

Nugæ, à non & ago componi videtur, quòd nihil agant.

Archetypæ nugæ, Vide ARCHETYPVS.

Bullatæ Pers. Satyr. 5.

Meræ Cic. Attic lib. 6. epist. 3.

¶Agere nugas, Vide AGO.

Armatus nugis. Horat. 1. epist. 19.

In nugis poetam non audio. Cic. in Parad.

Auferre nugas, Vide AVFERO.

Conciliare, In CONCILIO.

Concredere alicui suas Horat. 2 Serm. satyr 6.

Delectari. Cic. 2 de Diuinat.

Meditari aliquid. Horat. 1. Serm. satyr. 9.

Offendere amicum in. Horat. de Arte.

Relinquere. Cic. Attico, lib. 6.

¶Nugæ, pro homine leui, nugatore, nebulone. Cic. Attic. lib 6. epist. 3. Videatúrne aut pietatis esse meæ, fratrem: aut diligentiæ, nugarum aliquid relinquere? Relinquere, videlicet in prouincia, quum ipse decederet. Aliquid nugarum, leuem hominem Messinium. Paulò pòst, Quid est igitur quòd laborê? amicus habes, meras nugas M. Sestium, hoc est, leues homines, & quos amicorum numero Brutus habere non debeat.

Nugas, Adiectiuum indeclinabile. Charisius lib. 1, Nugas licet indeclinabile sit, tamen commune trium generum est, hic & hæc & hoc nugas.

Nugax, nugacis, pen. prod. om. gen. { φλυαρώδης } Qui nugatur. Vnde & Nugator aliàs dicitur.

Nugigerulus, pen. corr. Adiectiuum, Qui vana nunciat.

Nugiger, pen. corr. Aliud adiectiuum { ληρολόγος } vt Nugigera manus, hoc est Vana, & quæ seipsam fefellit. Cic. ad Atticum, lib. 4, Dices, vellem iampridem. scio te voluisse, & me. ast nugigeram manú fuisse. Ex vetusto codice legitur Ast num germanum fuisset?

Nugiuendus, nugiuendi { ληροπώλης } ab antiquis dicebatur qui aliquid mulieribus venderet, inquit Nonius. nam omnia quibus mulieres vtuntur, pro rebus vanis atque inanibus habentur. Plaut. Aulul. 19. Nugiuendis res soluta est omnibus.

Nugor, nugaris { ληρέω, ὑθλέω, φλυαρέω, φληναφάω, ληρολογέω, ἀδολεσχέω, βωμολοχέω } nugári, Deponens, Vana & nugas agere. Cic. 2. de Diuinat. Democritus tamen non inscitè nugatur.

Cum aliquo nugari. Horat. 2. Serm. satyr. 1.

Nugator, pen. prod. nugatoris, Verbale { φλύαρος, ἀδολέσχης } Plaut. Curcul. 9. 1. Ædepol nugatorem lepidum lepidè hunc nactus est Phedromus. Cic. de Senect. Non verò tam isti, quàm tu ipse nugator. Idem pro Flacco, Nunc verò non insultabo vehementius, nec volitabo in hoc insolentius, neque in istum nugatorem, tanquam in aliquem testem inuehar.

Nugatorius, Adiect. Idem quod Nugalis { ληρώδης } Cic. 1. de Nat. deor. Tota res Vellei nugatoria est. Idem pro Cecin. Omnino ad probandum vtranque rem videam infirmam, nugatoriámque esse. Brutus ad Antonium, lib. 11. 2, Leue est ac nugatorium.

Mala, nugatoriáque accusatio. Cic. pro Rosc. Amer.

Nugatoriè, Aduerbium. Author ad Herenn. lib. 4, Non contrà tenuiter & nugatoriè responsum?

Nugalis, & hoc nugale, pen. prod. { φλυαρώδης } Quod est nugis plenum, seu quod est nugatum. Gell. lib. 1. cap. 2, Sed theorematibus tantùm nugalibus dilatrantes, obiurgatione iusta incessuit. Idem lib. 13. cap. 16, Alij alia quædam nugalia.

Nugarium: vt Nugarium vnguentum Varr. de Ling. Latin lib. 6, Diobolares, à binis obolis. scœnicula: ab scœno nugario vnguento.

Nugamentum, nugamenti { ὕθλος } Idem quod nugæ. Apul. lib. 1, A quo istorum nugamenta hæc comparasti.

Nullus, nulla, nullum, genitiuo nullius, pen. prod. { μηδείς, οὐδείς } & aliquando in carmine correpta, à non, & vllus compositum. Cic. de Amic. Sic munitus est, vt nullo egeat. Idem 4. Acad. Assentiri nulli rei.

Fers te nullius egentem Horat. 1. epist. 18.

Nullius addictus iurare in verba magistri. Horat. 1. epist. 1.

Nullus, Id est nullius momenti & vtilitatis, siue irritum & inane. Cic. de Amicit. Nulla hæc igitur amicitia, quum alter verum audire non vult, alter ad mentiendum paratus est.

Nullus, cum genitiuo. Cic. 1. de Nat. deor. Elephanto belluarú nulla prudentior.

¶Nullus, pro Nō. Terent. And. 2. 2, Liberatus sum Daue hodie tua opera. D. at nullus quidem. Cic. Attic. lib. 15, Philotimus non modò nullus venit, sed ne per literas quidem, aut per nuncium certiorem facit me quid egerit. Eidem, lib. 15, Ego autem scripsi Sextum aduentare: non quo iam adesset, sed quia certè id ageret, ab armísque nullus discederet.

Nullus admodum, Vide ADMODVM.

Nulli duo concinunt Plin lib. 3. cap 1 ad finem.

Nullus imperator fuit ex illo tempore, vir ille summus. Cic. Marcio, lib 7. 3, de Pompeio.

Argumentum id quidem nullum est. Cic. 2. Tuscul.

Ars nulla aut perterenuis. Cic. 1. de Orat.

Nulli consilij, pro nullius. Terent. And. 3 5.

Nullus dū. Cic. 5. de Finib. Vt & omnes partes habeat incolumes, & de virtutibus nulla desit.

De inimicis nulli supersunt. Cic. pro Marcello.

Nullus dum. Liu. 5 ab Vrbe, Alpes inde oppositæ erant, quas inexuperabiles visas haud equidem miror, nulla dum via (quod quidem continens memoria sit, nisi de Hercule fabulis credere libet) superatas.

Nullus vllus. Gell. lib. 1. cap. 2, Assueuerabat nulli esse vlli magiæ ea omnia explorata.

Leges nullæ. Cic. 2. de Leg. Igitur Titias & Apuleias leges nullas putas?

Quintio tenues opes, nullæ facultates, exiguæ amicorum copiæ sunt. Cic. pro Quintio.

Nulla fides regni sociis. Lucan. lib. 1.

Nulla fide esse, hoc est, Cui non est adhibenda fides. Plaut. Mil. 2,

-caue istuc feceris,

Dicent te mendacem, nec verum esse, fide nulla esse te.

Nullo fine crescunt vites. Plin. lib. 14 cap. 1.

Nullorum hominum homo. Terent. Eunuch 3,1,

Regem elegantem narras. T. imò sic homo est

Perpaucorum hominum. G. imò nullorum arbitror,

Si tecum viuit. Id est, præter eũ nemo est qui talem ferre secũ velit.

Lites nullæ, neque controuersiæ sunt. Cic. 1 de Orat.

Nullis literis vir, Id est Illiteratus. Plin. iun. lib. 6. epist. 29, Video etiam multos paruo ingenio, literis nullis, vt bene agerent, agendo consecutos.

Nullo loco deesse alicui. Cic. ad Attic. lib. 2, Aniciato vt te velle intellexeram, nullo loco defui. Eidem, lib. 14. Bruto certè meo nullo loco deero.

Nullo modo. Terent. Eunuch. 5,2,

Quasi dedita opera domi erant, vt nullo modo

Introire possem.

Nullo negotio, Sine difficultate. Cic. Attic. lib. 11, Cato Siciliam tenere nullo negotio potuit. Idem pro Rosc. Amerino, Quare tu hoc propter multitudinem sicariorum, nullo negotio facere potuisti.

Nullus nisi. Cic. 2. de Finib. Nullum suum officium ducerent, nisi vt voluptati ministrarent.

Nullo numero homo, Id est nullius pretij. Cic. 3. Philip.

Oratio nulla sit necesse est, aut omnium irrisione ludatur. Cic. 1. de Orat.

Passim nullo ordine habitant Numidæ. Liu. 10. bel. Pun.

Nullo pacto. Plaut. Pseud 3, Profectò nullo pacto possum viuere.

Nullam in partem, pro Nullo pacto Cic. ad Memmium, lib. 13. 1, Ac te illud primũ rogabo, nequid inuitus mea causa facias: sed id, quod mea intelliges, tua nullam in partem multum interesse, ita mihi des, si tibi vt id libenter facias, antè persuaseris.

Nulla ratione moueris. Cic. 4. Acad. Déque eo nulla ratione neque pelli, neque moueri potes.

Nulla re vna magis commendatur orator, quàm splendore verborum. Cic. de Claris. Orat.

Rempublicam nullam habere. Cic. 1. de Orat. Quod nisi fecisset, Rempub. quam nunc viri tenemus, iandiu nullam haberemus.

Ecce me nullum senem. Plaut. Casin 6.

Tam nullus. Plin. lib. 11 cap. 2, In his tam paruis, atque tam nullis, quæ ratio, quanta vis, quàm inextricabilis perfectio!

Nullus est hoc meticulosus æquè. Plaut. Hoc est nullus est hoc meticulosior.

Nullus sum, pro Perij. Terent. Hecyr. 4.1, Sed ostium concrepuit: credo ipsum ad me exire, nulla sum. Et Eunuch 5.7, Nullus sum. Vbi Donatus, Plus est nullum esse, quàm perisse. nam qui perit, vel corpus habet reliquum: qui verò nullus est, ita est, ac si natus non sit.

Nullius non facinoris societas, pro Cuiusuis facinoris. Sueton in Octau cap 32. Martial. lib. 8. 21,

Quum facias versus nulla non luce ducentos.

Nullus, pro Neutrius. Asinius Pollio Ciceroni, libro 10. 31, Quum verò non liceret mihi nullius partis esse, quia vtrobique magnos inimicos habebam. ea castra fugi, in quibus planè tutum me ab insidiis inimici sciebam non futurum.

Num {[illegible]} Aduerbium interrogandi, cui subintelligitur negatio. Solet indicatiuo iungitur. Terent. And. 5 3,

-ô ingentem confidentiam:

Num cogitat quid dicat? num facti piget?

Vide, num eius color, pudoris signum vsquam indicat? Quasi dicat, non cogitat.

Num, an. Horat. 2. Serm satyr 5, Num furis? an prudens ludis me, obscura canendo?

Num, aut. Virg. 4 Æneid. Num lachrymas victus dedit, aut miseratus amantem est?

Num quod eloquentiæ vestigium apparet? Cic. 1. de Orat.

Num quo alio modo? Cic. 2 de Inuent.

Annum imperatorum scientia nihil est? Cic. 1. de Diuin.

Numnam {[illegible]} compositum à num, & nam. Idem quod Num significat. Terent. And. 3 4,

Hem numnam perimus?

NVMA Pompilius {[illegible]} vir Sabinus, & à Romulo secundus rex, iustitia & pietate insignis: qui pacatis finitimorum odiis, gemini Iani templum edidit: quod apertum bella, clausum pacem indicaret. Mox ad religionem conuersus, vt deorum timorem (qua ad mitiorem truces is flecteret animos) sacra instituit, sacerdotes creauit, virgines Vestales sacrauit, Pontificem maximum primus declarauit, dies fastos nefastósque condidit, annum in duodecim menses diuisit: postremò vbi maxima cum reuerentia & suorum & finitimorum creuisset, quadragintáque annis regnasset, diem suum obiit. De eo Cicero 2. de Orat. Numam Pompilium illum regem nostrum fuisse Pythagoreum ferũt, qui annis permultis antè fuit, quàm ipse Pythagoras, quo etiã maior vir habendus est, quum illam sapientiam constituendæ ciuitatis duobus propè seculis antè cognouit, quàm eam Græci natam senserunt.

Coniux Numæ Egeria. Ouid. 3. Fast.

Antiqui regia parua Numæ Ouid. 3. Trist. eleg. 1.

Munificus Numa. Ouid. 3 Fast.

NVMANA, pen. prod. {[illegible]} Oppidum est Piceni in Italia, vt scribit Pomponius Mela lib. 2. Dicunt hanc esse deletam.

Scopulosæ rura Numanæ Silius lib 8.

NVMANTIA {[illegible]} Vrbs Hispaniæ in Celtiberia, quæ à Romanis obsessa per annos XIIII, quum haberet tantum quatuor hominum millia, non solùm sustinuit, sed etiam vicit quadraginta millia Romanorum: tandem tamen à Scipione posteriore post longam & arctissimam obsidionem deleta. Quum enim fame laborarent, nec eis daretur iusti certaminis copia, omnia sua & seipsos igni immiserunt. Vide Florum libro 2. Nunc *Soria* vocatur, vt scribit Oliuarius in Melam.

Euerterunt Numantiam Romani Cic 4. Philip.

Fera Numantia. Horat. 2. Carm ode 12.

Numantinus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} vt

Vrbs Numantina. Ouid. 1 Fast.

Aui Numantini Propert lib. 4. eleg. 11.

Numarius, Adiectiuum. **Numarius, rij, Numatio, Numatus,** Vide NVMVS.

NVMATIVS Plancus, Nobilis fuit Romanus, Iulij Cæsaris temporibus, qui primus Lugdunum coloniam deduxit. Ad hunc extant Ciceronis aliquot epistolæ, & Horatij carmen. Sunt qui scribant Munatius.

Numella, numellæ {[illegible]} Est, vt ait Nonius, machinæ genus ligneũ, quod ad discruciandos noxios parabatur, quò collum & pedes immittebant antiqui. Nomen habere videtur inde, quòd qui eo vinculo constricti erant, nutare demissóque capite esse cogebantur. Numellam enim, quasi nutellam, abundante litera m intelligo à nuo, vt lucellam à luo. Turneb. Plaut. Asin. 3 5,

Neruos, catenas, carceres, numellas, pedicas, boias,

Tortorésque acerrimos.

Numella, authore Festo, genus est vinculi quo quadrupedes alligantur. Varro libro 2 de Re rust. cap 9, Consue quoque faciunt, vt possint alligari primùm leuibus numellis: quas si abrudere conantur, ne id consuescant facere, verberibus eos deterrere solent. De canibus. Legitur in emendato codice vinclis. Colum de ouibus & capris, libro 7 cap 8, Nonnulli antequam pecus numellis inducant, virides pineas nuces in mulctram demittunt.

Numen, numinis, pen. corr. neut. gen. {[illegible]} Dicitur, authore Festo, quasi nutus dei, se potestas. A nuo, nuis, quod veteres pro volo vsurpabant. Virg. 2 Æneidos,

-non hæc sine numine diuûm

Eueniunt. Id est, sine fati necessitate, vt ait Seruius. Valla negat significare nutum. lib. 6.

Numen, inquit Varro de Ling. Latin. lib. 6, dicunt esse imperium, dictum ab nutu. Accius,

Multis nomen vestrum, numénque ciendo.

Numen est quoddam & vis deorum. Cic. 2. de Nat. deor.

Numen, Potestas dei, maiestas. vnde Diuersa numina, id est diuersæ potestates. Virg. 4. eclog.,

Concordes stabili fatorum numine Parcæ.

Numen, Possibilitas. Virg. 1. Æneid. Ad te confugio, & supplex tua numina posco. Seruius. Catull. Argon. epigr. 59,

Annuit inuicto cælestum numine rector.

Cultores numinis Ouid. 1. Metam.

Amicum mihi numen Virg. 2 Æneid.

Benigno Iuppiter Horat. 4. Carm. ode 4.

Cunctis vers. Virg 2. Æneid.

Conuersa. Virg. 5. Æneid.

Diuinum horrere. Cic. 4. Acad. Quis potest, quum existimet curari se à Deo, non & dies & noctes diuinum numen horrere?

Redditum se diuino numine Reipublicæ Cicero testatur pro Domo sua

Exorabile Iuuenal. Satyr. 13.

Implacabile. Senec. OEdip 4.

Ineuitabile. Stat 9 Thebaid.

Numina læua. Virg. 10 Georgicis,

In tenui labor, at tenuis non gloria: si quem

Numina læua sinunt, auditque vocatus Apollo. Numina læua, deos dicit in lædendo magis, quàm in iuuando potentes, quos idcirco deprecari agricolas monet. Ex Gell. lib. 5 cap. 12.

Magna deûm. Virg. 2 Æneid.

Maligna. Iuuenal. Satyr. 10.

Præsens & propitium alicui Quintil. in Procem. lib. 4.

Puro numine Iuppiter glaciat niues. Horat. 3. Carm. ode 10.

¶ Adorare Virg. 1. Æneid.

Ascribi numinibus, Vide ASCRIBO.

Calendum. Stat. 9. Thebaid.

Iram numinis contrahere sibi. Ouid. 2. Metam.

Numine suo atque auxilio nos defendunt dij immortales. Cic. 1. in Catil.

Secundis numinibus euenire Tacit. lib. 15.

Iræ numinis exercent te. Virg. 4 Georg.

Exorabile Cæsaris. Stat. 5. Sylu. 1.

Diuûm numine fretos in arma. Virg. 2. Æneid.

Horrere diuinum Cic. 1. de Finib.

Læsum. Virg 1. Æneid.

Metuens numinis ingenium. Ouid. 6 Fast.

Occursare numinibus, In OCCVRRO.

Orare. Virg. 2 Æneid.

Parere numini diuino omnes naturæ. Cic. 1. de Diuin.

Placabile Ouid 2 Trist.

Placare numen per sacrum aliquod Ouid. 12 Metam.

Diuinum precibus placata. Cic. pro Domo.

Cæleste precari. Ouid. 1 Metam.

Magna precari. Virg 3 Æneid

Sancta precamur. Virg 3 Æneid.

Spernere diuûm. Ouid 8 Metam.

Cælum & terras qui numine torquet. Virg. 4. Æneid.

Vendere numen interdictúmque deorum immortalium alicui. Cic. in Pisonem.

Venerabile Stat 4 Sylu. 6.

Non violabile. Virg. 2 Æneid.

¶Numen, Ipse deus. Virg 4 Æneidos,

Spero equidem mediis (siquid pia numina possunt)

Supplicia hausurum scopulis.

Aquarum numen Neptunus. Ouid. 4. Metam.

Belligerum Stat. 1. Achil.

Fontana numina Naiades Ouid. 14. Metam.

Montana numina Panes. Ouid epist. 4.

Rustica numina Fauni. Ouid. 1. Metam.

Syluestria. Ouid. 2. Fast.

Doloris numina. Quintil. in Procem. lib. 6.

¶Numina diuûm, Oracula. Virg. 2. Æneid.

Conceptum numen pectore. Lucan. lib. 5.

Manifesto numine, id est manifesto deorũ indicio. Virg. 11. Æneid.

¶Numen, pro Nutu. Lucret. Terrificas capitum quatientes numine cristas. Scio ad numen magnæ matris referri posse videri: sed perspicuè motus nutúsque capitis significatur, quem sequitur & nutus cristæ, vt apud Homerum,

δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν. Turneb.

Numen mentis, id est Nutus. Lucret. lib. 3,

Paret, & ad numen mentis, moménque mouetur.

Diuersum numen, id est diuersus nutus. Lucret. libro 4,

In quem quæque locum diuerso numine tendunt.

¶Numen, pro Habitu atque ornatu interpretatur Nonius. Virg. 2. Æneid. Vadimus immisti Danais, haud numine nostro. Seruius, Numine nostro, Aut diis contrariis, aut quia in scutis Græcorum, Neptunus: in Troianorum, fuerat Minerua depicta.

NVMENIVS {νουμήνιος} Misenæ regionis (quæ mari rubro proxima est) sub Antiocho præfectus, qui Persas eodem die naualí & equestri certamine vicit: geminaque eodem in loco Ioui & Neptuno trophæa erexit. ¶Fuit & Numenius Platonicæ sectæ philosophus, quem Origenes non dubitat cæteris omnibus philosophis anteponere. Hunc ferunt, quum Platonis dogmata cum Mosis mysteriis conferret, illud identidem asseruisse, Platonem sibi prorsus Mosen alterum, Attica eloquentia diuinitatis arcana tractantem.

NVMERIVS {νουμέριος} A numero prænomen ductum est.

Numerus, numeri, pen. corr. {ἀριθμός} Vnitatum collectio.

Numerus, est ex vnitatibus composita multitudo. Eucl. 7. Elemen.

Numerus notis quibusdã veteres vtebantur numeros significantibus, quas deinde ad literarum formam, scribendi consuetudine, paulatim aduertit librariorum inscitia. quas quidem notas, & earum significationem è regione subiectam. atque hæ tredecim sunt, totidem, quot Priscianus agnoscit: ab eo tamen, quiddam est, cur dissentire cogar.

Antiquæ notæ:	Significatio	
I	1	vnus
V	5	quinque
X	10	decem
L	50	quinquaginta
C	100	centum
IↃ	500	quingenta
CIↃ	1000	milia
IↃↃ	5000	quinque millia
CCIↃↃ	10000	decem millia
IↃↃↃ	50000	quinquaginta millia
CCCIↃↃↃ	100000	centum millia
IↃↃↃↃ	500000	quingenta millia
CCCCIↃↃↃↃ	1000000	decies centena millia.

Non erat autẽ, inquit Plinius, apud veteres numerus vltra centum millia. itaque & hodie multiplicantur hæc, vt, decies centena millia, aut sæpius, dicatur. Atque hæ notæ, si figuram consideres, eædem omnes sunt, nisi quòd in quinque primis deprehenditur dissimilitudo. nã quum scribimus CIↃ, siue IↃↃ, & inde quæ subsequũtur, duabus tantùm vtimur notis, I & C, hoc tamen obseruato, vt C post I non tanquam auersa, sed quasi respiciens constituatur, sic enim quanque summam, quàm volueris immensam, explicari primis quinque notis animaduertes. Hæc est prima consideratio: sequitur altera, quòd à prima nota ad vsque eas, quas in extremo posui, alternis modò in quincuplum summa arescit, modò in duplum: quod, ipsas notas qui persequi singulas voluerit, intelliget. Priscianus autem hanc rationem tractat imperitè primùm mille sic ait notari, X, & decem millia sic, CIↃ, in quo repugnat vetustatis obseruatio. triplex enim genus est, quod antiquitatem maxime testatur, lapides, libri, nummi, & quum ego in singulis non ita negligẽtes sim versatus, nunquam tamen X pro mille comperi, nunquam CIↃ pro decem millibus. sed idem labat in sua sententia: infert enim paulò post: Decem millia, quod verisimilius est, notarum per M, circunscriptam ex vtroque latere: & M putat mille significare. quia nominis prima sit litera. quorum alterum concedo, vt M mille valeat: alterum, quia cum ratione pugnat, concedere non possum, vt M ideo mille significet, quòd in verbo mille princeps occurrat litera. mihi enim dubium nõ est, quin M inde sit deriuata, quòd veteres pro quingentis hac vtebantur figura IↃ: vnde contra Prisciani sententiam, qui de origine non nescio quid ridiculè comminiscitur, facta est D, negligentia simul & ignorantia describentium, dum antiquas notas elementa putant. ergo pro quingentis, vt dixi, scribebant IↃ, pro mille CIↃ: vnde fluxit M, errorem creante similitudine, quòd M quandoque ita scribitur CIↃ, vt minimam discrepare videatur à CIↃ. in antiquis autem libris & alias figuras pro mille vsurpatas licet animaduertere, vt ∞ & CIↃ, quas peperit minus accurata librariorum festinatio, id agentium, vt CIↃ vno calami ductu perficerent. etiam ∽ & ∞ pro mille reperias: quæ deriuatæ sunt ab CIↃ, corruptæ scilicet à corrupta. Quæritur etiã, cur L quandoque pro I posita reperiatur, vt in hac figura CCCLↃↃↃ, & similibus. huius quoque mutationis culpam sustinet librariorum inscitia: qui quum antiquam notam, I, longiusculam viderent, eam implicatam sic, CCCIↃↃↃ, decepti similitudine consonantem L putarunt, & pro CCCIↃↃↃ, scripserunt CCCLↃↃↃ. Hæc de numerorum notis. reliqua erant nonnulla: quæ, quia satietati legentium placere occurrere, prætermitto. hac de re paulò plenius agetur in libris de quæsitis per epistolam. Ex Paulo Manutio in epist. ad Attic.

Aureus numerus sic vocatur (vt aiunt) propterea quòd Iulius Cæsar quum deprehendisset decimonono quoque anno Lunam ad eundem Zodiaci locum vnà cum Sole redire, eum literis aureis in Calendario singulis annis adscribi iussisset.

Breuiores numeri Quintil. lib. 1. cap. 10.

Centenarius, Vide CENTVM.

Duplaris & triplaris, Vide suis locis.

Immanis, Vide IMMANIS.

Impar, Vide IMPAR.

Infinitus. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Innumerabilis. Lucret. lib. 1.

Singularis, dualis, ac pluralis. Quintil. lib. 1. cap. 5.

¶Numerus aliquando refertur ad ea quæ mensurantur. Vnde Magnum numerum frumenti, olei, vini antiqui dicebant. Cic. pro Plancio, Frumenti in summa caritate maximũ numerum miserant. Cæsar in Comment. Frumenti magnum numerum coegit. Hircius in Comment. Magno inuecto numero hordei, olei, vini, fici, pauco tritici. Cic. 6. Philippica, Maximus vini numerus fuit, permagnum optimi pondus argenti.

Magnus numerus frumenti, In MAGNVS.

Numero ac summa sua, pecunia quãta sit ostendit. Cic. pro Cluent.

¶Numerus, Societas, grex, seu pars. Vnde dicimus aliquem ex eorum numero, qui est eorum particeps. Sallust. Dum hæc Romæ geruntur, C. Manlius ex suo numero legatos ad Martium regem mittit.

Integer numerus militum Cic. Appio, lib. 3. 3.

Exiguus numero viri. Virg. 5 Æneid.

Turmæ equitum numero tres Virg. 5 Æneid.

¶Numerus, pro Honore vel existimatione. Cicero 2. Philippica, Itaque quem locum apud ipsum Cæsarem post eius ex Africa reditum obtinuisti, quo numero fuisti? Qua existimatione, quo gradu dignitatis?

Ex numero desertorum homo. Cic. 1 de Orat.

Nullo numero homo, Vide NVLLVS.

¶Abundare numero. Quintil. lib. 5. cap. 7, Et si deficietur numero pars diuersa, paucitatem: si abundabit, conspirationem: si humiles producet, vilitatem: si potentes, gratiam oportebit incessere.

Accipi in numero, Vide ACCIPIO.

Adoleuit numerus, Id est creuit, auctus est. Paterculus lib. 2, Gladiatorum numerus in tantum adoleuit, vt qua vltimò dimicauere acie, quadraginta millia hominum se Romano exercitui opposuerint.

Ad numerum adscribere, pro In numero suorum habere. Cic. ad Quintũ frat. lib. 1. 1, Quo ex genere si quem fortè tui cognosti amantiorem (fieri enim potuit) quàm temporis, hunc verò ad tuum numerum libenter adscribito.

Adscribere in numerum, Vide ASCRIBO.

Æquare numero, Vide AEQVO, æquas.

Augere numerum. Lucret. lib. 1

Colere in numero Cic. contra Rullum.

Collocare in deorum numero, Vide COLLOCO.

Componere numero in turmas. Virg. 11. Æneid. Seruius, Numero, Id est rationabiliter. Vnde & sæpenumero dicimus, Id est frequenter & rationabiliter.

Comprehendere numero, In COMPREHENDO.

Conficere numerum Cic. pro Cluent.

Continere. Cic de Finib.

Conuenit numerus, Vide CONVENIO.

Deficì aliquem numero. Quintil. lib 5. cap. 7.

Digerere aliquid in numerum Virg. 3 Æneid.

Distribuere in numeros, Hoc est in ordines, vel ita per numeros disponere, vt postea in ordines reduci possint. Plinius iun. libro 10. epist. 59.

In numero & loco hostium duci. Cic. 7. Verr.

Efficere numerum. Cæl. Cic. Fam. 8.

Exercere è numero. Cic. Philip 13.

Exequi subtiliter numerum, Id est minutatim. Liu. Decad. 1. lib. 3, Difficile ad fidẽ est, in tã antiqua re, quot pugnauerint ceciderintve, exacto affirmare numero. audet tamen Antias Valerius concipere summas. Romanos cecidisse in Hernico agro V Mil. ac CCC. ex prædatoribus Æquorum, ab A. Posthumio Consule duo millia & CCCC cæsos. Paulo pòst, Interfecta inde quatuor millia, & exequendo subtiliter numerum, CC ait & XXX.

Eximere aliquem numero beatorum. Horat. 2. Carm. ode 2.

Numero eximere, Est eximiũ, & egregium, & singularem aliquem constituere. Quintil lib. 1. cap. 4.

Explere, Vide EXPLEO.

Glíscere numero Tacit. lib. 4.

Numerum habui Plaut. Pseud. 15,

Habui numerum sedulò, hoc est sextum à porta, proximum

Angiportum, Id est sciebam quotus esset.

Rationem numerúmque habere. Cic. 7. Verr.

Habere aliquem in numero suorum, hoc est, inter suos & amicos. Cic Octauio, lib. 13. 22, Ipsum suo nomine diligas, habeásque in numero tuorum.

Habere aliquẽ numero ac loco. Cic 4. Verr. Sed ne miremini qua ratione in tantum apud istum libertus potuerit, exponam vobis breuiter quid hominis sit: vt & istius nequitiam, qui illum secũ habuerit, eo præsertim numero ac loco, & calamitatem prouinciæ cognoscatis.

Numerus, translatitiè pro turba sine nomine, sine virtute ac dignitate. nam apud scriptores multitudo numero, non pondere, aut dignitate æstimatur. Horat. lib. 1. epist. ad Lollium, 2.

Nos numerus sumus, & fruges consumere nati, &c. Ex Lambino.

Numero, vel in numero aliquo haberi, val esse: cui Despici oppo-

nitur. Varro 1. de Re rust. cap. 17, Quod ita quum fit, minus se putant despici, atque aliquo numero haberi à domino. Brutus ad Atticum, Quid enim tam alienum ab humanis sensibus est, quàm eum patris habere loco, qui ne liberi quidem hominis numero sit?

Metiri numerum. Stat. 6. Thebaid.

Mutara. Quintil. lib. 1. cap 6.

Obire. Plin. iunior in Panegyr.

Obtinere aliquem. Cic. de Claris Orat. Dicebat etiam L. Scipio nó imperitè, Cnéusque Pompeius F. aliquem numerum obtinebat. Subaudi inter oratores. Vide OBTINEO.

Ad numerum permanere. Cic. 1. de Nat. deor. Sic enim dicebas, speciem dei percipi cogitatione, non sensu, nec esse in ea vllam soliditatem, neque eandem ad numerum permanere.

Peruenire in. Cic in Brut.

Putari in. Cic. in Pison.

Redigi ad duorum. Ouid. 6. Metam.

Referre aliquem in. Cic. 2. de Diuinat.

Replere. Lucret. lib. 2.

Reponere in. Cic. in. Verr.

Seiungere ea. Cic. Verr. 4.

Subducere. Catul. in Epithal. Iuliæ.

Ad numerum esse, Vide AD.

In numero esse, Annumerari. Cic. ad Sulpitium, libro 13. 24. In primisque libertus eius, L. Cossinius Anchialus, homo & patrono, & patroni necessariis, quo in numero ego sum, probatissimus.

Hoc erit in magno numero nostrorum malorum, Id est Augebit numerum nostrorum malorum. Cic. Attico, lib. 3. 46.

Esse in numero ciuium. Cic. pro Domo.

In nullo numero esse. Cic. 3 de Orat. Actio, inquam, in dicendo vna dominatur: sine hac summus orator esse in numero nullo potest. Id est, in nullo pretio.

Deorum numero esse alicui. Liu. 7. ab Vrbe, Conditorum, parentum, deorum immortalium numero nobis eritis. Numero, id est loco. Paulo enim antè dixerat eadem de re, Sic enim à maioribus nostris accepimus, Prætorem, Quæstori suo, parentis loco esse oportere.

Venerari in numero deorum aliquos. Cic. 2. pro Lege agrar.

Venire in numerum oratorum. Cic. 1. de Orat.

¶Ad centena numero, Vide AD præpositionem.

Numerorum arenarius, Qui in schola tanquam in arena numeros exercet & docet, à circensi arena & amphitheatrali translatione profecta, nisi quis potius putet ratiocinatorem & numerarium ita vocari quadam veri superlatione, quasi arenam numerare possit: vt apud Flaccum scribitur,

Te maris & terræ numeróque carentis arenæ
Mensorem. Ex Turnebo.

¶Numerus, pro ratione harmonica ponitur, quam Græco vocabulo rhythmum appellamus, quòd omnis harmonia & omnis côcentus numeris constet. Virgil. 9. ecloga,

-numeros memini si verba tenerem. Hinc oratio quæ numeris caret, soluta dicitur: quæ verò numeris constat, numerosa. Cic. 2. Acad. Atque ipse varium & elegans omni ferè numero poema fecisti.

Vincula numerorum. Cic. in Orat. Primùm igitur eum tanquam è vinculis numerorum eximamus: sunt enim quidã, vt scis, oratori numeri, de quibus mox agemus, obseruãdi ratione quadam, sed alio in genere orationis, in hoc omnino relinquendi. Numeros tanquam vincula appellat, vel quòd oratorẽ quodammodo alligant ad eos obseruandos: vel (quod magis placet) quia membra & periodos orationis vinciunt, & egregiè coniungunt.

Numerus & modus orationis. Cic. 1. de Orat.

Flebiles numeri. Ouid. 5. Fast.

Impares numeri, Elegiaci. Ouid. 3 Amor. eleg. 1.

Lenioribus numeris apta materia. Ouid. 1. Amor. eleg. 1.

¶Adiungere numeros, In ADIVNGO.

Adiunxit primus numeros verbis solutis Isocrates. Cic. in Orat.

Alligari numero Quintil. lib. 4. cap. 5.

Astringere orationem numeris, In ASTRINGO.

Moderatione certa quadam numerorum astringitur histrio. Cic. 1. de Orat.

Canere in cantu numerus, Vide CANO.

Claudere sententias numeris. Cic. in Orat.

Commetiri numero, Vide COMMETIOR.

Verborum numerum, sententiarum numero cõsequi. Cic 2. de Orat. Thucydides omnes dicendi artificio mea sententia facilè vicit, qui ita creber est rerum frequentia, vt verborum propé numerum, sententiarum numero consequatur.

Contentæ numeris fides. Cic. 4. de Finib.

Numero & paucitate definita genera. Cic. 2. de Orat.

Graui numero edere arma. Ouid 1. Amor. eleg 1.

Explere numeros & conficere versus, eius est qui fidibus vtitur. Cic. 4. Academic.

Molli numero fluunt carmina. Persius Satyr. 1.

Ludere in numerum. Virgil. 4. Georg. de Cyclopibus,

Illi inter sese magna vi brachia tollunt In numerum. Lucret. lib. 2,
Ludunt, in numerúmque exultant sanguine læti.

Extra numerum si se moueat histrio, exsibilatur & explodîtur. Cic. in Parad.

Numeris verba nectere, Carmina componere. Ouid. lib. 4. de Pont. eleg. 2.

Obloquitur numeris septem discrimina vocum. Virg. 6. Æneid.

In quadrum numerum sententias redigere. Cic. in Orat.

Modum & numerum in oratione soluta seruari oportere. Cic. de Claris. Orat.

Soluti numeri lege. Horat. 4. Carm. ode 2.

¶Omnibus numeris absolutus. Plin. Iunior ad Saturninum, lib. 9. epist. tertia à fine.

Per suos numeros componitur infans in vtero. Ouidius 7. Metamorphoseos,

Vtque hominis speciem materna sumit in aluo,
Pérque suos intus numeros componitur infans,
Nec nisi maturus communes exit in auras Sic, &c.

Obire omnes numeros comitatis. Plin. in Paneg.

Perfectum expletúmque omnibus suis numeris & partibus. Cic. 2. de Nat deor.

Veritatis omnes numeros in se habere. Cic. 1 de Diuin. Ităne verò quicquam potest casu esse factum, quod omnes habeat in se numeros veritatis?

Continere omnes numeros virtutis. Cic. 3. de Finib.

Numeri, Absolutè, versus. Ausonius,

-tu flatu & acumine vocis
Innumeros, numeros doctis accentibus effer. Et in epitaphio comici Plauti,

Et numeri, innumeri simul omnes collachrymarunt. Id est, illius poetæ occasu, non tantum numeri. id est versus, sed etiam innumeri, id est soluta oratio lachrymas profuderunt. Vide INNVMERVS, suo loco Turneb.

¶Numerus, occultiore significato longè aliud est quàm quod vulgus existimat. Sanè Plato, velut Solomoni concinens, dicenti Deum omnia in numero, pondere & mensura perfecisse: dum numeros, mensuras, & solida in medium adducit, per numeros vult intelligi ipsas rerum naturalium species formásque substantiales: quas etiam Aristoteles numeris comparat. Per mensuras autẽ, certas instrumentalésque figuras, vel magnitudines speciebus certis accommodatas. Per solida denique atque vires significat qualitates, & quæ cum molibus penitus protenduntur, & præstant motionibus actionibúsque momentum. Ex qua recôditiore disciplina scribit Macrobius, Numerorum certam constitutámque rationem animas sociare corporibus. Qui numeri dum supersunt, perseuerat corpus animari. Quum deficiunt, arcana illa vis soluitur, qua societas ipsa constabat. Et hoc est quod fatum & fatalia vitæ tempora vocant. Vnde est Virgilij illud 10. Æneidos, -explebo numerum, reddárque tenebris. Hinc etiam veteres philosophi dixerũt, Animam esse numerum se mouentem. Quod Pythagoricum esse decretum, probat Plutarchus, lib. 4. de Placitis philosophorum, adiiciens tamen numerum hîc pro mente accipi.

¶Numerus impar à Pythagora planus censebatur & perfectus: contrà Par, indigus, deficiens & imperfectus. Impar siquidem pari commistus, vim suam seruat perpetuò: conduplicatus verò, eundem gignit. Est itaque fœcundus: habétque vim principij, diuisionis ipse nescius, vnitate semper in eo redundante. Par verò diuisibilis est: nec imparem vnquam producit. Atqui ex diuisione malũ omne suboritur, corporum ægritudines, ciuitatum seditiones, familiarum dissidia, & reliqua hoc genus. Econtrario, ex vnitate bonum omne, corporum sanitas, ciuitatum & familiarum pax, animorum consensus. Proinde Numerus impara semper superis contribuit: inferis verò paria. Adde quòd Pythagoras numeros impares ponebat formis rerum naturalium analogos, vt Pares materiæ: per hos de sensibilibus, per illos de intellectualibus substantiis philosophans.

¶Numeri militares inde putantur dicti, quòd ad numerum omnia præstarẽt, vel quòd eorum certus quidam numerus esset: quod hodie Galli reges obseruant, certum quendam numerum alentes etiam pacis temporibus. Vlpian. in l. vnica. D. de bonorum possessione ex testamento militis, Si quis militum ex alio numero translatus sit in alium: quamuis & hinc sit exemptus, & illò nondum peruenerit: tamen poterit iure militari testari. est enim miles, quamuis in numeris non sit.

Desinere in numeris esse. Paulus in l. Quod dicitur. D. de militari testamento, Postquam desiit in numeris esse.

Manere in numeris. Vlpian. in l. 4 D. de militari testamento.

Referri in numeros. Vlpian. in l. Ex eo tempore. D de militari testamento, Ex eo tempore quis iure militari incipit posse testari, ex quo in numeros relatus est: antè non. Proinde qui nondum in numeris sunt, licet etiam lecti vel tirones sunt, & publicis expensis iter faciunt, nondum milites sunt. Debent enim in numeros referri.

In numeros nomen referre. Plin. epist. 8. lib. 3, Neque enim adhuc nomen in numeros relatum est: ideóque liberum est nobis Syluanum in locum tuum subdere. In numeros, Id est in ordinem, Tribunorum scilicet. Dicimus milites nondum relatos in numerum, quum delecti quidem sunt, nondum tamen in suos ordines peruenêre.

¶Numeri, Tesseræ. In tesseris enim antiquorum vt nostris, scripti erant tantùm numeri: vnde Iactare numeros, pro Iacere tesseras dixit Ouidius,

Seu ludet numerósque manu iactabit eburnos,
Tu malè iactato, tu bene iacta dato. At quum senũ sint latera, plures numeros, quàm tali, qui quaternûm sunt, habebant: vnde & numeros appellasse fortasse putabitur Ouidius, aut potius quòd tali sine punctis & numeris fierent. Vide TALVS, & TESSERA. Turneb.

Numerò, Aduerbium, veteres pro Nimium citò dicebant, authore Festo. Plautus Menæch 8, Menæchme, numerò huc aduenis ad prandium. Idem Milite, a s, Haud etiam numerò hoc dicis. Sic Casin 16, -quid vis Ancillæ? nimium sæuis. numerò dicis. Erasmus, Numerò dicis, dicit. pro eo quod est, Facilè & côpendio. Festus exponit pro Citò ac Celeriter: citans tum alios multos authores, tum hunc Plauti locum. Sed apud Festum adeò depranata est scriptura, vt referre pigeat: nisi quòd illinc colligitur veteres non solum dixisse. numerò dicis, sed numerò fers, numerò facis, numerò expũgere, numerò credere, numerò venire: pro Facilè & citò venire. Nonius Marcellus putat numero dici pro Multũ: sed exempla quæ adducit, magis indicant accipi pro Citò ac facilè, siue statim. quod ipsum ille fatetur in fine. Idem in Amphit. Numerò mihi in mentem fuit. Vsurpatur apud eundem & aliis aliquot locis.

Numerosus, penult. prod, Adiectiuum, Quod magno constat numero.

Plin. in epistolis, Hoc opus numerosas poscit manus. Hoc est, multas. Idem in Paneg. Aliò me vocat numerosa gloria tua.

Numerosiore ambitu litorum circumflectitur Ionia. Plin. lib. 5. capite 29.

Brachia numerosa ducere. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. Hoc est ad certã legem & mensuram.

Cicatrix numerosa. Claud. de bello Get.

Cohors. Plin. lib. 7. cap. 44.

Gestus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2.

Laus. Ouid. ad Pisonem.

Malum. Senec. Herc. fur. 4. 8.

Opus, Vide OPVS.

Partus. Plin. lib. 11. cap. 40.

Phalanx. Valer. 2. Argon.

Quæstus numerosior. Claud. 1. in Eutrop.

Varietas. Plin. lib. 9. cap. 17.

Vrbes. Claud. de bello Gildon.

¶Numerosa oratio Ciceroni dicitur in Oratore quæ est similis numerorum, nõ planè è numeris constans. Idem 3. de Orat. Etsi numerosum est id in omnibus sonis atque vocibus quod habet quasdam impressiones, & quod metiri possumus interuallis æqualibus.

Loci numerosi. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Horatius numerosus. Ouid. 4. Trist. eleg. 9.

Numerosè, Aduerbium. Cic. 3. de Orat. Et tamen eam coniunctionem sicuti versuum numerosè cadere & quadrare & perfici volumus. Idẽ 2. de Nat. deor. Quid si platani fidiculas ferrent numerosè sonantes? In priore quidem exẽplo significat id quod vulgò dicitur *rhythmicè*, & *per mensuras*. in posteriore autem, Permultum.

Numerosè & aptè cadens comprehensio. Cic. in Orat.

Cadit numerosa sententia. Cic. de Claris Orat. Ipsa natura circumscriptione quadam verborum comprehendit concluditque sententiam: quæ quum aptis constricta verbis est, cadit etiam plerunque numerosè.

Aptè & numerosè dicere. Cic. in Orat.

Numerosè & volubiliter orationem fundere. Cic. in Orat.

Numerositas, pen. corr. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 20, Ad significationem numerositatis innumeræ, Id est ad significandum numerum immensum.

Numeralis, & hoc numerale, pen. prod. { ἀριθμητικός } Quod ad numerum pertinet. Vnde numeralis sciẽtia, quæ tractat de numeris. Græcè Arithmetice dicitur.

Numeralia nomina, apud Grammaticos, quibus vtimur in numerando.

Numerabilis, & hoc numerabile, pen. corr. { ἀριθμητός } Quod numerari potest.

Populus numerabilis, Id est paruus, modicus, paucus. Horat. de Arte. Ita loquuntur Græci. Theocrit. eid. 15, quod inscribitur χάριτες.
-οἴκοι μέγα [illegible]
[illegible], Monuit Lambinus.

Numero, numeras, pen. corr. { ἀριθμῶ } numerare, Per numeros recensere vel colligere & metiri. Virgil. 3. eclog.
Bisque die numerant ambo pecus.

Per digitos numerare. Ouid. 3 Fast.

Argumenta si ex teis numeres, innumera sunt: si ex rebus, modica. Cic. 2. de Orat.

Imbres hybernos citius numraueris Stat. 3. Sylu. 3.

Tempora si numeres, bene quæ numeramus amãtes. Ouid. epist. 2.

¶Numerare, Recensere audiendo. Virg. 4. Georgicorum,
Atque Chao densos diuûm numerabat amores.

¶Numerare pecuniam, pro Præsentem pecuniam dare. Cicero ad Plancum in Epist. ad Attic. lib. 16, Atticus qui ciuitatem cõseruatam cuperet, pecuniam numerauit de suo.

Stipendium numerare militibus. Cic. in Pisonem.

A Quæstore numerare, Vide A vel AB.

A se numerare. Cic. 2. Philip. Multi præterea improbi, quos quidem à se primum numerare possunt.

Numerare alicui, Subintelligitur pecuniam. Plaut. Asin. 2. 4. Cic. pro Quintio, Sed Romæ quotidie, simulatque sibi hic annuisset, numeraturum se dicebat.

¶Numerare, pro Habere, & censere. Cic. pro Rosc. Amer. In hoc tanto, tam atroci, tam singulari maleficio, quod ita rarò extitit, vt si quando auditum sit, portenti ac prodigij simile numeretur. Idem 4. Verr. Propè Collega Timarchidi numerabatur. Id est, habebatur & censebatur. Budæus.

Nullo loco numerare rem aliquam, pro Nihili facere. Cic. 2. de Finib. Idque Socratem, qui voluptatem nullo loco numerat, audio dicentem.

Aliquem accusatorem suum numerare, non competitorem. Cic. pro Mur.

Sapientem se & esse, & numerari velle. Cic. Lent. lib. 1. 9.

Proximum optimis numerari. Cic. de Claris Orat.

In actis alicuius quippiam numerare. Cic. 1. Philip.

Numerare in bonis, &c. Id est inter bona, hoc est bonum indicare. Cic. 2 de Finib. Cur nec voluptas in bonis sit numeranda, nec in malis dolor, &c. Idem ad Curionem, lib. 2 5, Ne id quod petit, exigere magis, quàm rogare, & in mercedis potius quàm in beneficij loco numerare videatur.

In primis beati in Italia Crotoniatæ quondam numerabantur. Cic. 2 de Inuent.

In multis numerari. Cic. de Claris Orat.

Mors in beneficij partem, si cruciatus absit, numeretur. Cicero 11. Philip.

In vulgo patronorum numerari. Cic. de Claris Orat.

Numerare inter. Cic. pro Rosc. Amer. Honestissimus inter suos numerabatur.

Inter amicos numerari. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9.

Numerandus, Participium { ἀριθμητέος. } vt
Ante omnes bello numerandus Amilcar. Silius lib. 15.

Numeratus, pen. prod. Aliud participium { ἀριθμηθείς. } Cic. pro Cecina, Quum vereretur dote vacuis numerata, qua mulieri esset res cautior.

Militiæ numerato reperebat castra Silius lib. 7.

Numerato, vice aduerbij positum { ἀριθμηδόν. } Cic. Attic. lib. 12, Mihi & res, & conditio placet, sed ita vt numerato malim, quàm æstimatione. Id est, Malim numerari mihi, quàm diutius expectare.

In numerato habere ingenium, Id est promptum & ad manum, hoc est præsentissimum, & ad expedienda ex tempore dicenda solertissimum. Quintil. libro 6. cap. 3. Erasmus, In numerato habere, si ad animi rem transferatur, prouerbij rationem habuerit. Sumptum est ab iis qui res suas ad certissimum calculum redegerunt, hoc est ad pecuniam numeratam.

In numerato relinquere HS. DC. hoc est, In numerata pecunia, vel pecuniæ numeratæ. Plin. lib. 33. cap. 10.

Numeratio, Verbale { ἀρίθμησις. } Colum. libro 11. cap. 1, Sed vbi æris numeratio exigitur, res pro nummis ostenditur.

NVMASTRANI, Populi Italiæ, in tractu Lucanorum, Vrsentinis, & Volsentanis proximi, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11.

NVMICIVS { νουμίκιος } Amnis est, non longè à Lauinio, qui & Numicus dicitur.

Corniger Numicius. Ouid. 3. Fast.

NVMICVS, pen. prod. { νουμῖκος } Ingens fluuius fuit in Latio: in quo repertum est cadauer Æneæ & consecratum. Vide Liuium Decad. 1. lib. 1. Pòst paulatim decrescẽs, in fontem redactus est: qui & ipse siccatus est sacris intereeptis. Vestæ enim nonnisi de hoc fluuio libari licebat. Hæc Seruius in illud Virgilij 7 Æneidos,
-hæc fontis stagna Numici. Dicitur & Numicius.

Fontis vada sacra Numici. Virg. 7. Æneid. Sunt qui putent apocopen esse pro Numicij, sed refelluntur hoc carmine Silij Italici lib. 8,
Haud procul hinc paruo descendens fonte Numicus Labitur.

Littus sacrum Numici. Virg. 7 Æneid.

Placidi sum nympha Numici. Ouid 3. Fast.

NVMIDIA { νουμιδία } Regio latè patens in Africa, dicta est à dictione Nomades, quos Romani Numidas appellant. Hinc Plin. lib 5 cap 3, Numidæ verò Nomades, à permutandis pabulis: mapalia sua, id est domus plaustris circumferentes. Vagabundis populationibus enim, vt in Sarmatia Hamaxobitæ, errantes, & rei pecuariæ dediti, nomen hoc indepti sunt à Græcis: quibus νομὴ, pasco significat. Numidia habet ab Ortu Syrtes quasdam paruas: vnde regio Carthaginiensis incipit. à Septẽtrione, mare quod versus Sardiniam tendit: ab Occasu Mauritaniam, & à Meridie Æthiopiam: nec præter marmoris Numidici, ferarúmque prouentum, aliud insigne habet. Sunt in ea claræ vrbes, Hippon & Rhegium.

Numida, Numidæ, pen. corr. { νομάς } Qui Numidiam incolit. Virgil 4. Æneidos,
-Numidûmque petam connubia supplex.

Numidarum nomen Latinis non eos tantùm populos, qui certam Africæ partem Numidiam vocatam tenuerunt significat, verumetiam alios populos, qui pecuarij erant. Sic enim Vitruuius Arabes vocat his verbis, Item Ioppæ in Syria, Arabiáque Numidarum, lacus sunt immani magnitudine. Turneb.

Infræni Numidæ. Virg 4. Æneid.

Rebelles Numidæ Ouid. 15. Metam.

Numidicus, pen. corr. Adiectiuum { νομαδικός. } vt Lapis Numidicus, qui inter generosa marmora adnumeratur. A Papinio Libycus silex appellatur. Et pauimẽta Punica à veteribus dicebantur, quæ ex marmore Numidica strata erant.

Numidica gallina. Colum. lib. 8. cap. 2.

Numidicæ aues Martial lib 13 73.

Numidici equi. Liu 10 bel. Pun.

Numidianus, pen. prod. Possessiuum, vt Numidiana pyra.

Numisiana vitis, & Numisianæ vuæ, leguntur apud Columellam lib. 3. cap. 2. Item libro 12 cap. 43. Quibus in locis quidam legendum putãt nursienas: incertum tamen est & quid per numisianas, & quid per nursianas vites significet Columella.

Numisma, Vide NVMVS.

NVMITOR, penult. corr. { νουμίτωρ } filius Procæ Albanorum regis, & Amulij frater: Rheam Syluiam filiam habuit, quam Amulius pulso Numitore fratre Vestalem virginem fecit, ne tandem sobolem haberet, quæ patruum vlcisceretur. Vide Liuium, libro 1. ab Vrbe. Verg. 6. Æneid. Et Capys, & Numitor, & qui te nomine reddet Syluius Æneas.

Numus, numi, masc. gen. { νόμισμα, [illegible] } Moneta, ἀπὸ τοῦ νόμου dicitur, id est à lege: quia quum permutatione rei homines solerent, lege, numi vsus introductus est, non à natura. Author Aristoteles Ethicorum lib. 5. cap. 5. Scribitur & nummus.

Nummus argenti. Plaut. Pseud. 5, Nimis sdni miser, nummum nusquam reperire argenti queo. Et Pseud. 23. Hinc nunquam æris nummo diuitior. Cicero 2. de Finibus, Vnde si secutus esset eorum sententiam, qui honesta & recta emolumentis omnibus & commodis anteponerent, numum nullum attigisset.

Nummus adulterinus. Cic. libro 3 Offic. Quæris etiam, si sapiens adulterinos nummos acceperit imprudens pro bonis, quum id resciuerit, soluturúsne sit eos, sicut debeat, pro bonis.

Nummus asper, dicebatur olim bene percussus, & recens, nõ vetus, neque tritus, atque ipso vsu læuis, fugientibus notis, nec forma expressa: quo sensu illud Persianum accipi censeo,
-quid asper
Vtile nummus habet? Qui enim pecuniæ amantes erant, in nummis fastidiosi erant, delectúmque habebant, & nummos perfectissimæ & expressissimæ formæ seruabant: ac ne alios quidem recipere volebant, quod & in exactione tributorum plerunque, vt mox, obseruabatur. Suet. in Nerone, cap. 44, Exegítque ingenti fastidio, & acerbitate nummum asperum, argentum pustulatum, aurum ad obrussam.

Sed & creditores cauere solebant sibi eo genere nummorum solutum iri, quod è Seneca colligere licet. Turneb.

Aurei. Cic. 12. Philip.

Bonus, Vide BONVS.

Nummi denarij. Varr. de Ling. Latin. lib. 5, Nummi denarij decuma libella, quod libram pondo as valebat, & erat ex argento parua.

Rediuiuus nummus pullulat arca exhausta Iuuen. Satyr. 6.

Comedere nummos. Cic. Attic. lib. 6 epist. 1, Magnum odium Pompeij suscepistis: putat enim suos nummos vos comedisse.

Commouere nummum Cic. pro Fonteio, Nemo Gallorum sine ciue Romano quicquam negotij gerit: nummus in Gallia nullus sine ciuium Romanorum tabulis commouetur. Sensus est, Siquis ab Imperatore nummus exigitur à Gallis, oportet Gallos (vtpote multis prælijs ab Romanis attritos, bonis spoliatos, agro mulctatos) eum nummum à ciuibus Romanis in Gallia negotiantibus accipere, ideóque tabulas conficere, quas vocant obligationes. Nam commouere nummum, est exigere, &, vt vulgò dicunt, *leuare pecuniam*. Quod ipse Cicero per simplex verbum Mouere pro Flacco dixit: Dicunt se Flacco, & ijs qui simul essent, drachmarum xv. millia dedisse. Cum ciuitate mihi res est acerrima, & conficientissima literarum, in qua nummus moueri nullus potest sine quinque Prætoribus, tribus Quæstoribus, quatuor Mensarijs, qui apud illos à populo creantur. Moueri, id est publicè exigi, & (vt vulgò dicunt) *leuari*.

¶Conductis coemens obsonia nummis. Horatius 1. Serm. satyr. 2. Hoc est, fœnore sumptis, siue ad vsuram acceptis, pro quibus tanquam pro rebus conductis merces penditur.

Conducere nummo vno. Vide DICTA causa.

Contemplari nummos in arca Horat. 1. Serm. satyr. 1.

Conuenit ad nummum, Vide CONVENIO.

Corrogare nummos, In CORROGO.

Cudere nummos, Vide CVDO.

Effundere saccos nummorum Horat. 2. Serm. satyr. 3.

Cautos nominibus certis expendere nummos. Horatius 2. epistol. 1. Expendere, ad vsuram dare: nummos cautos, caute siue per chirographum & cautionem datos: certis nominibus, debitoribus à quibus certa expectanda sit solutio.

Extricare nummos vnde vnde. Hoc est corrogare & colligere. Horat. 1. Serm. satyr. 3.

Habere in nummis. Cic. ad Attic. 8.

Mouere nummum, Vide COMMOVERE nummum.

Olfacere nummos, Vide OLFACIO.

Parti gladio vel pyxide nummi. Iuuen. Satyr. 13. Hoc est acquisiti aut cæde hominis, aut veneno in pyxide clauso.

Peruenire ad nummos. Cic. Fam. 13.

Recondere nummos & aurum. Horat. 2. Serm. satyr. 3.

Dolosi spes refulserit nummi. Persius in Prologo.

Spargere nummos populo de Rostris. Cic. 3 Philip.

Subducere ad nummum, Vide SVBDVCO.

Bibliothecam multorum nummorum tractare. Cicero Sulpitio libro 14. 78.

¶Nummus, Nomen speciale est aliquando, idem quod Sestertium valens, id est æstimatione nostra decem turonicis denariolis, & semisse denarioli. Cicero 5. Verr. Cogit enim Scandilium quinque illa millia nummûm dare, ac numerare Apronio. Et paulo pòst, Cogit Scandilium Apronio ob singularem improbitatem atque audaciam prædicationémque nefariæ societatis sestertia quinque millia mercedis nomine ac præmij dare. Quinque sestertia: quinque millia sestertiûm: & quinque millia nummûm pro eodem dixit, Budæus.

Bis dena sestertia nummûm. Horat. 2. epist. 2.

Nummus sestertius, Idem. Vitruuius lib. 2. cap 4, Ab Senatu Populóque Rom. petiit vt liceret transferre oppidum: constituitque mœnia & areas diuisit, nummóque sestertio singulis municipibus mancipio dedit. Id est sestertijs singulis areas ædificaturis ciuibus vendidit: quæ res instar donationis, imaginem venditionis habet: quomodo & Nummo addicere. Cicero pro Rab. Post. Tua bona Posthume nummo sestertio à me addicuntur?

Nummus, Monetæ antiquæ valebat duas drachmas. Plaut. De mina deminui modò quinque nummos, mihi detraxi partem herculanam. Quo loco Turnebus, Quum Grammatici Græci tradant minam centum esse drachmarum, partem autem herculanam constet decimam fuisse, nummus erit quinquagesima pars minæ, vt drachma centesima. sic in nummo inerunt duæ drachmæ. Donatus tamen drachmam valet, cuius æstimatione & pretio inferior multò est nummus. Igitur hic nummus est didrachmum, aliter quàm vulgò loquentibus soleat vsurpari. Nam vulgò sestertius est. Hæc ille.

Nummo addicere, apud Suetonium in Cæsare, cap. 50. legitur. Vide DICTA causa. Cic. pro Rab. Posth. Ecquis est ex tanto populo, qui bona C. Rabirij Posthumi nummo sestertio sibi addici velit? Budæus. Vide Erasmi prouerb. pag. 1015.

In suis nummis esse. Cic 6. Verr. Non modò in ære alieno nullo, sed in suis nummis multis esse, ac semper fuisse.

Nummulus, pen. corr. Diminutiuum {νομισμάτιον.} Cic. Attic. lib. 1 ep. 11, Si iudicium est, triginta homines Populi Rom. leuissimos ac nequissimos nummulis acceptis ius ac fas omne delere. Ibidem 14, Tu si tuis blanditijs tamen à Sicyonijs nummulorum aliquid expresseris, velim me facias certiorem.

Numosus, penult. prod. Adiectiuum {χρηματώδης} Qui nummis abundat. Nigidius apud Gellium, Hoc, inquit, inclinamentum semper huiuscemodi verborum. vt vinosus, mulierosus, religiosus, numosus, signat copiam quandam immodicam rei super qua dicitur. Vide Noct. Attic. lib 4 cap 9.

Numatus, pen. prod. Aliud Adiect. {πολυχρήματος.} Cic. 2. de Lege agrar. Volitat enim ante oculos istorum Iubæ regis filius adolescens, non minus bene numatus, quàm bene capillatus. Horat. 1. epist. 6.

Marsupium numatum, In quo multi sunt numi. Plautus Amphitryone 16.

Numatio, numationis {πολυχρηματία} Numorum abundantia & affluentia. Cic. 2. Philip. Pone ante oculos lætitiam Senatus, Populique Romani: confer eam cum numatione tua, tuorúmque: tum intelliges quantum inter laudem & lucrum interfit.

Numarius, Adiect. {χρηματικός} Quod ad numos pertinet: vt Res numaria. Cic. pro Cluentio, Exagitabantur omnes eius fraudes, atque fallaciæ tota vita in eiusmodi ratione versata aperiebatur: egestas domestica, quæstus forensis in medium proferebatur: numarius interpres pacis & concordiæ non probabatur. Id est, mercenarius: & qui ob id pecunias accepisset, &c.

Difficultas numaria. Cic 4. Verr.

Iudices numarij, Sordidi & corrupti. Cic. Attic. libro 1. 11, Insectandis, exagitandísque numarijs iudicibus, omnem omnibus studiosis ac fautoribus illius victoriæ παῤῥησίαν eripuit.

Iudicium numarium, Quod fit acceptis pecunijs. Cic. 5. Verr. Ecquod iudicium Romæ tam dissolutum, tam perditum, tam numarium fore putasti, quo ex iudicio te vlla salus seruare posset?

Lis numaria, Vide LIS.

Quæstio numaria. Callistratus in l. vltima. D. Ne de statu defunctorum, &c.

Ratio. Cic. ad Attic. lib. 10, Illa de ratione numaria non sunt eiusmodi.

Res. Cicero 3. Offic. Vt res numaria de communi sententia constitueretur.

Res numaria tenet eum. Cic. 6. Verr. Num tanta difficultas eum rei numariæ tenuerit, tanta egestas, tanta vis oppresserit, vt sacrarium suum spoliaret, vt deos patrios venderet?

Thecæ. Cic. ad Attic. lib. 4, Quare tu hoc thecam numariam retexeris: in alijs eris cautior.

Numisma, numismatis, pen. corr. neut. gen. Idem quod Numus. Græcè νόμισμα. Horatius 2. epist. 1, Rettulit acceptos regale numisma Philippos. Martialis libro 1. ad Sextilianum, 40, Quum data sint equiti quinque numismata, quare?

Numularius {τραπεζίτης} Mensarius aliàs dicitur, Qui numos ad mensam tenet, vel qui ex officio, mensæ numorum inseruit. Vide Mensarius, in MENSA. Vlpian. in l. Si hominem. D. Depositi, Quoties foro cedunt numularij, solet primo loco ratio haberi depositariorum hoc est, eorum qui depositas pecunias habuerint, quas non fœnore apud numularios, vel cum numularijs, vel per seipsos exercebant.

Numularius, Adiectiuum. vt Mensa numularia. Scæuola 10 l. vltim. D. de institoria actione, Lucius Titius mensæ numulariæ quam exercebat habuit libertum præpositum.

Nunc, Aduerbium temporis {νῦν, νυνὶ, καὶ νῦν.} Terent. Eunuch. 5. 5, Quid ais? nunc minatur porrò sese id quod mœchis solet.

Nunc age Virg. 4 Georg.

Nunc agesis. Lucret. lib. 2.

Nunc, superfluè aliquando additur, authore Donato. Terent. Adelph 2. 3, O frater frater, quid ego nunc te laudem? satis certè scio, &c.

¶Nunc, pro Serò, interprete Donato. Terentius Eunucho, 2. 1

-nunc ego & Illam scelestam esse, & me miserum sentio.

Virgil 8. ecloga, Nunc scio quid sit amor. Idem 4. Æneidos,

-nunc augur Apollo, Nunc Lyciæ sortes.

¶Nunc, Aliquando nullum tempus denotat, & pro sed accipitur. Cic. 1 de Diuinat. Quæ quidem multo plura euenirent, si ad quietem integri iremus: nunc onusti cibo & vino, confusa & perturbata cernimus. Ex Valla lib. 2.

¶Nunc, Concedendi aduerbium. Plaut. Truculento Haud mansisset ego datem: tute sumpsisti tibi. nunc habeas vt nactus. Hoc est, Age habeas, vel habeas sanè.

¶Nunc, pro Autem, quæ in significatione frequens est apud optimos scriptores: & habet gratiam si in loco vtaris. Quintil. lib. 1. cap. 1, Nam bona facilè mutantur in peius: nunc quando in bonum verteris vitia? Id est quando autem.

¶Nunc, pro nomine aliquando ponitur. Cic Nunc temporis numero. Quasi temporis præsentis, & quasi nuncini, si Latinitas pateretur, sicut crastini.

¶Nunc, pro Nunc primùm, & nunquam antehac. Plautus Trin. 6, Mentire ædepol gnate, atque id nunc facis, haud consuetudine.

¶Nunc demum. Terent. Adelph 5. 2,

-nunc demum venis?

Cur passus? vbi eras? Ibidem, 5. 3,

-nam vetus verbum hoc quidem est,

Communia esse amicorum inter se omnia.

o. Facetè, nunc demum istæc nata oratio est.

Nunc denique. Cicero pro Quintio, Pecuniam petit. nunc denique?

Nunc est Terent Adelph 3. 2,

Nunc illud est, quòd si omnes omnia sua consilia conferant,

Atque huic malo salutem quærant, auxilij nihil afferant. Vbi Donatus, Significat autem, Nunc tale negotium est, Nunc tale periculum est.

¶Nunccine, penult. corr. pro Verum nunc. Terentius Andr. Act. 4. Scen. 1. versic. vltimo n. Quæro. P. Hem, nunccine demum? Id est num nunc denique quæris?

Nunc iam. Terent. Adelph. 2. 1,

-geminabit nisi caues. Hei misero mihi.

AE. Non inuceram: verùm in istam partem potius peccato tamen. Nunc iam. Vbi Donatus, NVNC IAM, duæ partes sunt. Et bene IAM, quia sero & post plagas. Et IAM, etiam tardiaris incusarum est. Cic. 6 Verr. Pauos non molestè iudices, eam vitam quæ mihi sua sponte antea iucunda fuerit, nunc iam mea lege & conditione necessariam quoque futuram.

Nunc ipsum, pro Nunc, Hoc ipso momento & puncto temporis. Hoc ipso tempore. Genus est loquendi cum emphasi vsurpatum, plúsque valet ad indicandum quàm nunc. Cic. ad Attic. lib. 12, Nunc ipsum ea lego, ea scribo, vt ij, &c.

Nunc nuper. Terent. in Prolog. Eunuchi, Idem Menandri Phasma nunc nuper dedit. Vbi Donatus, Nuper, ex illis verbis est, quæ veteres propter ambiguitatem cum adiectione proferebant. nam nisi adderet NVNC: hoc NVPER, Olim, pridem, & iam significasset.

Nunc primùm. Terent. And. 5.4, Tum illam hic relinquere est veritus. post illa nunc primùm audio Quid illa sit factum.

Nunc primùm, Id est primò. Terent. And. 3.2,
Nunc primùm fac istæc vt lauet. pòst deinde
Quod iussi ei dare bibere, & quantum imperaui, Date.

Nunc nunc. Plaut. Rudente, 4, Nunc nunc periculum est, eiecit alteram.

Nunc nunc insurgite remis. Virg. 5. Æneid.

Nunc nunc adeste. Horat. Epod. 5.

Nunc huc, nunc illuc Lucret. lib 2.

Nunc hos, nunc illos aditus. Virg 5 Æneid.

¶Nunc etat, Antiqui illi simul ponebant præsens cum præterito. Cic. Attic. libro 2, Nunc reus erat apud Crassum diuitem Vectius de vi. Eidem, lib 16.353, Brutus erat in Neside, etiam nunc.

¶Nunc verò iam Cic. 7 Verr Paucorum cupiditati tum quum obsistere non poterant, tamen sufficere aliquo modo poterant. nunc verò, iam adempta est non modò resistendi, verùm etiam suppeditandi facultas.

Nunc verò, Aliquando non significat tempus. Cicero 1. de Inuent. Quod si magnam in his Hermagoras habuisset facultatem, studio & disciplina comparatam, videretur fretus sua scientia, falsum quiddam constituisse de oratoris officio, & non quod ars, sed quid ipse posset explicuisse. nunc verò ea vis est in homine, vt ei multo rhetoricam citius quis ademerit, quàm philosophiam concesserit. Ex Valla libro 2.

Nuncubi, pen. corr. { νύ ποτε } Aduerbium compositum ex nunquid & alicubi. Teren: Eunucho, 1.2, nuncubi meam Benignitatem sensisti in te claudier? Vbi Donatus, Núcubi, Nunquid alicubi. Aut si NVNC VBI legimus, erit aduerbium temporis: vt sit vbi, quo in loco, qua in re.

Nuncius. Vide NVNTIVS.

NVNCOREVS, Sesostridis filius, qui obeliscum illum, qui postea Romæ situs fuit in Vaticano, curauit excidendum. Author Plin. lib 36. cap. 11.

Nuncupo, nuncupas, pen. corr. { ὀνομάζω, ἐπονομάζω } nuncupare, Nominare. Liu. libro 1, Quem Iulium eundem Iulia gens authorem sui nominis nuncupat. Varro de Ling Latin. lib 5, Nuncupare, Nominare, valere apparet in legibus, vbi nuncupatæ pecuniæ sunt scriptæ. Item in choro, in quo est, Æ: ors quis est qui meum nomen nuncupat? Hactenus ex Varrone. Cic. 2 de Nat. deor. Itaque tú illud quod erat à Deo natum, nomine ipsius Dei nuncupabant: vt quum fruges Cererem appellamus.

Nuncupare, vel vocare Ouid 1. Fastorum,
Arx mea collis erat, quem vulgus nomine nostro
Nuncupat, hæc ætas Ianiculúmque vocat. Verba sunt Iani.

Effari & nuncupari Cic. 3 de Orat Neque illud fugerim dicere, vt Cælius, qua tempestate Pœnus in Italiam venit: nec prolem, aut subolem, aut effari, aut nuncupari.

Vocabulis deorum res vtiles & salutares nuncupatas dicit Perseus. Cic. 2. de Nat. deor.

Nomine dei aliquid nuncupare Cic. 2. de Nat.

¶Nuncupare, Pronuntiare, id est expresse & nominatim prædicere, profiteríque ea bona fide in rebus contrahendis. Cic 3. Offic. Nam quum ex duodecim tabulis satis esset ea præstari, quæ essent lingua nuncupata: quæ qui inficiatus esset, dupli pœnam subiret: à Iurisconsultis etiam reticentiæ pœna est constituta. Quicquid enim est in prædio vitij, id statuerunt, si venditor sciret, nisi nominatim dictum esset, præstari oportere. Hactenus ille. Est enim nuncupare, non scripto, sed verbo cauere vel dicere. Budæus.

Adoptio nuncupatur. Tacit lib 17.

Nuncupata voluntas dicitur à Iustiniano, vel Treboniano in titulo De testamentis, in fine. Budæus.

Vita nuncupata, Liuio & Tranquillo, & Valerio dicitur. Budæus.

Verbis nuncupare. Liuius 8. ab Vrbe.

Nuncupauit Iatiuos eò spolia. Liu. 1 ab Vrbe.

¶Nuncupare, Recensere, enarrare. Plin. lib. 7 cap. 26, Verùm ad decus imperij Rom non solùm ad viros viri pertinet victoriam, Pompei Magni titulos omnes, triumphósque hoc in loco nuncupari.

Vota nuncupare, Est alicui diuorum vota polliceri & destinare. Caius in l. Si calumnietur. D. de Verborum & rerum significatione, Post Calendas Ianuarias die tertio pro salute principis vota nuncupantur. Cic 7. Verr. Alterum, quòd quum paludatus exisset, votáque pro imperio suo, communíque Pop Rom. nuncupasset, noctu stupri causa lectica in vrbem introferri solitus est ad mulierem, nuptam vni, propositam omnibus, contra fas, contra auspicia, contra omnes diuinas atque humanas religiones. Festus Pompeius, Nuncupata pecunia est, vt ait Cincius in lib. 2. de officio Iurisconsulti, Nominata, certa, nominibus propriis pronuntiata. Vota nuncupata dicuntur, quæ Consules, Prætores, quum in prouinciã proficiscuntur, faciunt, ea in tabulas præsentibus multis referuntur. At Santra lib. 2, de Verborum antiquitate satis multis, Nuncupata colligit, non directo nominata significare, sed promissa, & quasi testificata, circunscripta, recepta, etiam in votis nuncupandis esse conuenientius. Hactenus Festus. Liu 5 bel. Maced. Auspicantè, immolantémque, & vota nuncupantem, sacrificuli vatis modo in scenis vidisse. Cic 3 Philip Neglectísque sacrificiis solennibus, ante lucem ea vota quæ nunquam solueret, nuncupauit.

Nuncupatum testamentum. Plinius lib. 14. cap 22, de ebrietate loquens, Alij testamenta sua nuncupant, alij mortifera loquuntur: redituráque per iugulum voces non continent. Iustinus libro 15, de Perdica loquens, Nam etsi non voce nuncupatus hæres, iudicio tamen electus videbatur. Iulianus in l. Si ita. de Bon. possess. secundum tab. Quidam testamentum in tabulis sibi fecit: filio autem impuberi per nuncupationem substituit. Et paulo pòst, Nam quemadmodum scripto hærede filio separatim ab hæredibus patris, ita nuncupato potest videri separatim à scriptis patris hæredibus bonorum possessio dari. Nuncupatum hæredem à scripto distinguit: vt sit is modus cuius meminit Iustinianus Institutionibus, De testamentis. §. finali. Budæus.

Nuncupare, est Voluntatem suam circa hæredis institutionem, legatorum dationem, cæteráque testamenti partes coram septem testibus lingua & voce exprimere, nominaréque non scriptis aut tabulis. Vide Iustinianum libro 2. titulo, De testamentis ordinandis. §. vltimo.

Nuncupatio Verbale { ὀνομασία } Plin. lib. 9. cap. 35, Ipsam confestim paratam nuncupationem tabulis probare.

NVNDINA, Nundinæ { νουνδίνα } Romanorum dea, à nono die nascentium dicta, qui Lustricus dicitur. Est autem lustricus dies, quo infantes lustrantur, & nomen accipiunt. Sed is maribus nonus, octauus est fœminis. Macrob. 1. Satur. cap 16.

Nundinæ, pen. corr. nundinarum, fœm gen. { πανήγυρις, ἀγορά } pluralis numeri tantum. à nono die dictæ sunt, quasi nouendinæ: quæ à Romanis institutæ perhibentur, vt octo quidem diebus in agris rustici opus facerent: nono autem die repeterent vrbem ad mercatum pro legibus accipiendis, & vt scita atque consulta frequentiore populo referrentur, quæ trinundino die proposita, à singulis atque vniuersis facilè noscebantur. Vnde etiam mos tractus, vt leges trinundino die promulgarentur. Ex Macrobio 1. Satur. capite 16. Festus, Nundinis rustici conueniebant, mercandi & vendendi causa. Cic. ad Atticum, libro 1 9, Ipso die nundinarum. Idem 2. Philip. Domus quæstuosissima falsorum commentariorum, & chirographorum officina, agrorum, oppidorum, immunitatum, vectigalium flagitiosissimæ nundinæ. Id est, In qua hæc omnia vendebantur, & in qua hæc omnia erant venalia.

Nundinarum conuentus manifestum est propterea vsurpatos, vt nonis tantummodo diebus vrbanæ res agerentur, reliquis administrarentur rusticæ. Columel. in Præfat. libri 1. Meminit & Varro in Præfat. lib 2 De re rust.

Instituere nundinas, Vide INSTITVO.

Receptaculum aratorum, nundinæ rusticorũ, cella atque horreum Campani agri Capua. Cic. 2. de Lege agrar.

Domesticis nundinis Antonij vectigalia nõ solùm, sed etiam imperium Populi Rom. diminutum est. Cic 2. Philip.

Nundinalis, & hoc nundinale, pen. prod. { [illegible] } Quod pertinet ad nundinas. Plaut. Aulul. 9,
Coquus ille nundinalis est in nonum diem Solet ire coctum Id est, vulgaris & vilis, qui non nisi nundinis conducitur, quum plebs ex agris conuenit.

Nundinor, pen. corr nundinaris { πανηγυρίζω } nundinári, Venditare, inquit Budæus, Pretio addicere, Institoris more aliquid ad quæstum exercere, quod & Nundino, nundinas, dicitur. Iulius Firmicus, lib. 6 Matthe cap. 31 ad finem, Quæstus & libidinis causa pudorem duobus fratribus nundinabit, & ad solium fratrem inuitabis, & filium. Apuleius, Toti nunc iudices sententias suas pretio nundinantur.

Nundinari, sæpius pro Emptitare vtitur Cic. 4. Verr. Ab isto, inquit, & præco qui voluit istum ordinem pretio mercatus est & pueri annorum senûm, septenúmque denûm Senatorium nomen nundinati sunt. Hæc Budæus. Idem Cicero 3. Philippica, Vna in domo omnes quorum intererat, totum imperium Populi Romani nundinabantur.

Nundinatio, Verbale { πανήγυρις } Ipse nundinandi actus.

Iuris nundinatio. Cicero 1. de Lege agrar. Hinc vos quas spoliationes, quas pactiones, quam denique in omnibus locis nundinationem iuris, ac fortunarum fore putatis? Idem 3. Verr. Nundinatio hominum.

Nundinator, pen. prod. nundinatoris, masc gen { πανηγυριστής } Qui nundinas frequentat. Festus, Nundinis rustici conueniebant mercandi & vendendi causa: túmque nefas erat cum populo agi, ne interpellarentur nundinatores.

Nundinarius, Adiectiuum { πανηγυρικός } Quod ad nundinas pertinet, vel quod nundinis deputatum est. Plin lib 12 cap. 17, His commerciis Carras oppidum aperuere, quod est illis nundinarium. Idem lib. 8. cap. 51, Forum nundinarium.

Epulæ nũdinariæ. Vlpian. in l. Quum societas. D pro socio, Vt vnus reliquis nundinarias epulas præstaret.

Nunquam Aduerbium { οὔποτε, οὐδέποτε, μήποτε, μηδέποτε } Non vllo vel nullo tempore. Cic. 4. Verr. Nunquam vos Prætorem tam palæstricum vidistis.

Nunquam ante hunc diem. Plautus Sticho, 4. Cicero 1. Acad. Illud autem mihi ante hoc tempus nunquam in mentem venit à te requirere.

Nunquam post hunc diem. Plaut Menæch. 1.1.

Nunquam post illa Plaut. Curcul. 10.

Nunquam, in fine sententiæ. Cicero 1. de Inuent. Eloquentiam verò sine sapientia nimium obesse plerunque, prodesse nunquam.

Nunquam, nisi. Cic. 4. Acad Nũquam à Philone discessit, nisi posteaquam ipse cœpit qui se audirent habere.

Nunquam mihi duarum rerum credas, Id est nihil diuini & humani, quod est iusiurandum, de quo suprà in Nihil. Plautus Truculent.

Nunquam ædepol mihi quisquam homo mortalis posthac duarum rerum credet. Quidam duarum vetiorum [illegible]: sed antiquitatis ignari, sensum omnem adulterant, ac malè de poeta merentur. Turneb.

Nunquam hodie, Id est nullo tempore huius diei, interprete Donato. Terent. Adelph 4.2, Scio vbi sit, verùm hodie nunquam monstrabo. Virgilius 2. Æneidos,
nunquam omnes hodie moriemur inulti.

quoque simili nutu ac renutu respondere vestro non possumus. Cic. pro Quintio, Si fas est respicere P. Quintium contra nutum, ditionémque Næuij.

Ad alicuius arbitrium nutúmque totum se fingere & accommodare Cic. in Orat.

Ad voluntatem nutúmque alicuius viri totum se conuertere. Cic. Appio, lib. 3 10.

Sub nutu alterius ætatem degere. Lucret. lib 4.

Authoritate nutúque legum docemur coercere cupiditates. Cic. 1. de Orat.

Expeditus ad nutum alicuius. Cic. de Arusp. resp.

Gubernari nutu atque arbitrio alicuius. Cic. 7. Verr.

Obseruare nutus, In o b s e r v o.

Pendere pecunias ad nutum alicuius. Cic. pro Leg. agrar.

Nutu atque verbo non accurata quadam oratione cupis libertinos in vrbanas tribus transtulit Tiberius Sempronius. Cic. 1 de Orat.

¶Nutus {[illegible]} Vergentia, & procliuitas, à Nuo, nuis. Cicero 1. Tuscul. Eam porrò naturam esse quatuor omnia gignentium corporum, vt quasi partita habeant inter se & diuisa momenta, vt terrena & humida suopte nutu & suo pondere ad pares angulos in terram & in mare ferantur: reliquæ, &c. Idem 1. de Finibus, Sine aliæ declinabunt, aliæ suo nutu rectè ferentur.

Conglobata in sese nutibus suis terra. Cic. 2. de Nat. deor.

¶Nutus, pro Nutatione, motu, ruina. Valer. Flaccus Argonauticôn libro 6,

Quin grauior, nutuque cadens exterruit Idam. Hoc est motu corporis decidui.

Nuto, nutas {[illegible]} nutáre, Frequentatiuum. Sæpe signum capitis facere. Plaut Asin. 13, Neque illa vlli homini nutet, nictet, annuat.

Nutare, pro Moueri aliquando accipitur, & quasi ruinam minari. Vnde Nutare ædificia dicimus, quum male solidata, ruinam minantur. Liu. 4 ab Vrbe, Altera ex parte nutant circunspectantibus galeæ, & incerti trepidans, applicántque se turbæ.

Nutant arbores. Plin lib 13. cap 4.

Rami nutant pondere. Ouid. 2. de Arte.

Victoria nutat, Sese in vnam vel alteram partem inclinat. Plin. de Viris illustr.

Fortuna nutat. Liu. 1. bel. Pun. Si fortuna nutabit, in prælio potius, quàm in fuga mortem oppetere. Vetus codex habet dubitabit.

Animi nutant. Stat. 4. Thebaid.

Timor nutat vtrinque. Stat. 8. Theb.

¶Nutare in re aliqua, pro Dubitare. Cic. 1. de Natura deor. Mihi quidem etiam Democritus vir magnus in primis, cuius fontibus Epicurus hortulos suos irrigauit, nutare videtur in natura deorum. Idem 2. de Finibus, Nunc autem dico ipsum Epicurum nescire, & in eo nutare.

Nutans, Participium {[illegible]} vt

Acies nutans Tacit. lib. 19.

Currus nutantem Colchida vidit. Valer. 7. Argon.

Domus nutantes pendent. Lucan lib 5.

Machinamentum suspensum & nutans Tacit. lib. 20.

Nutaturus, pen. prod. Aliud participium {[illegible]} vt

Apex nutaturus supra agmina Stat. 4 Sylu. 4.

Nutatio, Verbale {[illegible]} Plin. lib. 11. cap. 37, A cerebro proficiscitur somnus, hinc capitis nutatio.

Nuper, Aduerbium temporis {[illegible]} Non longo tempore. Neque verò ad horas refertur, sed vel ad paucos dies, vel ad paucos menses. Terent. Eunucho, 1. 2,

mater mea illic mortua est

Nuper. Cic. de Amic. Qui clamores tota cauea nuper in hospitis & amici mei M Pacuuij fuerunt.

Nuper indulgens in patrem, idem seuerus in filium. Cic. 3. Off.

Nuper admodum. Terent Heaut. 1. 1,

Quanquam hæc inter nos nuper notitia admodum est. Hæc verba vsurpat Cic 2 de Fin.

Nunc nuper. Vide n v n c. Plaut. Trucul 2,

nunc huc remisit nuper ad me epistolam, sese experturum

Quanti sese penderem.

Nuper, de longiori tempore aliquando dicitur. Cic. 2. de Diuinat. Neque ante philosophiam patefactam quæ nuper inuenta est, hac de re communis vita dubitabit.

Nuperrimè, pen. corr. Superlat. Cic. 1. de Inuent. Primùm te dictutum polliceri, aut ab aduersarij dictu exordiri, & ab eo potissimum quod ille nuperrimè dixerit, aut, &c.

Nuperus, nupera, nuperum, pen. corr. Recens, nouum. Plaut. Cap. 15, Recens captum hominem, & nuperum, & nouitium te perdocere, &c.

n v p s i a {[illegible]} Oppidum est ad Nilum fluuium, in tractu Syenitarum, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 29.

n v p s i s, Oppidum est Arabiæ, Numadibus proximum, de quo Plin. lib 6 cap 100.

Nupta, Nuptiæ, Nuptus, Vide n v b o.

n v r s i a {[illegible]} Sabinorum ciuitas, authore Ptolemæo lib 3. cap 1. Hodie *Norcia*. Nursia item, Picenorum ciuitas, à Virgilio frigida dicta, aut re vera aut certè venenosa, & nocens. Gracchi namque vbique in concionibus suis Nursinos sceleratos appellauerunt: & scimus amarè Virgilium historiarum rem per transitum tangere. Verba Seruij ad illud Virgilij 7. Æneidos,

qui Nursia frigida misit

Nursia, & Hortinæ classes, populíque Latini.

Habitata pruinis Nursia. Silius lib. 8.

Nursinus, Adiectiuum. Martialis lib. 13,

Nursinas poteris parcius esse pilas.

Nurus, huius nurus, fœm gen. {[illegible]} Filij mei vxor. Cic. 5. Philip. Relicta matre amicam impuri filij tanquam nurum sequebatur.

Digna nurus socero. Ouid. epist. 3.

Nurus sæpe ponit Ouidius tantùm pro sexu, vt 2 Metamorph. Excipit, & nuribus mittit gestanda Latinis. Id est fœminis Latinis.

Nurus, pro Sponsa aliquando ponitur. Martialis lib. 4. 31,

Atque inter Latias gloria prima nurus. Budæus.

Nuscitio, nuscitionis, Vide l v s c i t i o.

Nusquam {[illegible]} Aduerbium in loco & ad locum: id est Nullo in loco. Terent Eunuch. 4. 3, Ille autem bonus vir nusquam apparet. Cic 4. Academ. Quæ nusquam alibi esset.

Vspiam & Nusquam, contraria. Cic. 1. de Legib. Lex est recta ratio imperandi, atque prohibendi, quam qui ignorat, is est iniustus, siue est illa scripta vspiam, siue nusquam.

Nusquam abero Virg. 2. Æneid.

Nusquam cunctabundus. Tacit. lib. 1.

Nusquam aut nullum fore. Cic. de Senect. Nolite arbitrari ô mihi charissimi filij, me, quum à vobis discessero, nusquam, aut nullum fore.

Nusquam tuta fides Virg. 4. Æneid.

¶Nusquam, ad locum Terent Eunucho, 2. 2,

Detineo te, fortasse tu profecturus aliò fueras.

¶. Nusquam. Asinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10 31, Et prouinciã in otio, & exercitum in mea potestate tenui: finibus meæ prouinciæ nusquam excessi.

Nusquam ventum aut abitum sine causa putetur. Author ad Herennium, lib 2.

Nusquam pedem. Terent. Adelph 5. 2.

Nusquam gentium, Id est nusquam omnino. Abundare g e n t i v m ait Donatus. Terent. Adelph 4. 2, Næ ego homo sum infœlix, primùm fratrem nusquam inuenio gentium.

Nuto, nutas, Vide n v o, nuis.

Nutrio, nutris, nutriui, vel nutrij, nutritum, penult. prod. {[illegible]} nutrire. Notæ significationis. Plin. lib. 11. cap 40. Balænæ, vitulíque mammis nutriunt fœtus.

Venus nutritur ignis Ouid 2. de Remed. amor.

Nutrire vinum, quod & Curare dicimus. Col. lib. 12. cap. 30, Quantò maior æstus erit, eò sæpius conuenit vinum nutriri, refrigerarique, & ventilari. Eleganter, inquit Turnebus, vinum medicamento curatum nutriri dicit.

Pax nutrit Cererem Ouid. 1. Fast.

¶Amorem longum malè nutrit Ouid 3. de Arte.

Audacias aliquorum nutrire. Cic in Sallust. Multi priuatorum audacias nutriuerunt, ego nihil timui nisi leges.

Fautorem. Silius lib. 7.

Ignes suos Ouid. 6. Metam.

Morbos. Celsus lib 6. cap. 6, de oculorum grauioribus morbis.

Vires. Celsus lib. 3. cap. 23, Medijs autem diebus vires eius vtrumque nutriendæ.

Vlcus. Celsus lib. 5. cap. 26, Repurgatúmque vlcus sic vt cætera nutriendum est.

¶Nutritor, Futurum Imperatiui passiui. pro præsente actiui posuit Virgilius 2 Georg. Hoc pinguem, & placidam paci nutritor oliuam. Seruius.

Nutritus, pen prod. Participium {[illegible]} vt

Ferino lacte nutritus. Ouid. 3 Trist. eleg 11.

Nutritus, huius nutritus, penult prod. {[illegible]} Nutrimentum. Plin. lib. 22. capite 24, Multi senectam longam mulsi tantum nutritu tolerauere.

Nutritus pius & maternus. Senec. in Consolat ad matrem.

Nutrico, nutricas, pen prod. {[illegible]} nutricare, Idem quod Nutrire. Plaut. Merc 9, Nec pecus ruri pascere, nec pueros nutricare. Varro 2 de Re rust cap 8, Quum peperit equa mulum aut mulam, nutricantes educamus.

Nutricor, nutricaris {[illegible]} nutricari, Deponens. Idem. Cic. 2. de Nat. deos. Omnibus autem rerum, quæ natura administrantur, seminator, & sator, & parens (vt ita dicam) atque educator, & altor est mundus, omniáque sicut membra sua & partes suas nutricatur & continet.

Nutricatio, Verbale {[illegible]} Varro 2. de Re rust cap. 44, Dicetur, inquit Agrius, de tertio gradu, de nutricationibus atque alimonijs earum. Gell. lib. 12. cap 1.

Nutricatus, huius nutricatus, penult. prod. Idem {[illegible]} Plaut. Milit. 20, O lepidum semisenem, ne si quas memoras virtutes habes, atque equidem planè educitum in nutricatu Venereo. Varr. 1. de Re rust. cap. 47.

Nutricatio & Nutricatus dixit Macrobius lib. 5. Saturn. cap. 11.

Nutritius, Adiectiuum {[illegible]} Qui nutrit. Col. lib. 3. cap. 13, Ne incrementa duritia sua reuerberet, sed tenero velut nutritio solo incipiat, & cælestes admittat imbres.

Nutritius, nutritij, Qui nutrit, siue qui curam habet infantium & adultorum vt viuant. Cæs 3 bel. Ciuil. Nutritius eius pueri eunuchus.

Nutritor, pen prod nutritoris, m g {[illegible]} Qui nutrit. Suet. de Clar. grammat. M Antonius Gnipho, ingenuus in Gallia natus, sed expositus à nutritore suo manumissus.

Puellæ nutritor. Claud in Eutrop.

Equorum nutritor Pholoes. Stat. 10. Theb.

Nutrix, nutricis, penult. prod. {[illegible]} Quæ nutrit. Terent. Eunuch. 5. 2, Nutricem accersitum iit, quæ illam aluit paruulam.

Nutrices & pædagogi iure vetustatis plurimum beneuolentiæ postulant. Cic. de Amicit.

Almæ nutricis blanda ac infracta loquela Lucret. lib. 5.

Regia nutrix natorum Priami. Virg 5 Æneid.

Oratoris nutrix. Cic. in Orat. Laudationum, scriptionum, & historiarum, &c. reliquarúmque rerum formam quæ absunt ab forensi contentione, &c. non complectar hoc tempore. non quo negligenda sit: est enim illa quasi nutrix eius oratoris, quem informare volumus, &c.

Leonum nutrix tellus Iubæ. Horat. 1. Carm. ode 22.
Cum lacte nutricis, errorem aliquem sugere. Cic. 3. Tusc.
Inferunt mansa omnia ipsos pueris infantibus nutrices. Cicero 2. de Orat.
Discordia nutrix belli. Claud. 1. in Ruffinum.
Curarum nutrix nox. Ouid. 8. Metam.
Nutrices arbores glandiferæ dicuntur Plinio in Procem. lib. 16.
¶Nutrix, pro Seminario (inquit Budæus) in quo tenella adhuc semina depanguntur, deponunturque. Plin. lib. 17. cap. 10, Omnia ea non statim moris est in sua locari, sed prius nutrici dari, atque in seminariis adolescere, iterumque migrare.
¶Nutrix, alia significatione vsurpat Catullus Arg. epig. 59,
Illáque atque alia viderunt luce marinas
Mortales oculi nudato corpore nymphas,
Nutricum tenus extantes e gurgite cano. Id est mammarum.
Nutrix, pro matre. Varro, Vt desiderium possint ferre nutrices. Id est matres quæ eos nutriebant.

Nutricula, nutriculæ, penult. corr. Diminut. { [illegible] } Iuuenal. Saty. 7, Gallia, vel potius nutricula causidicorum. Horat. 1. epist. 4.
Fabulæ nutricularum Quintil. lib. 1. cap. 9.
Seditiosorum nutricula. Cic. in Vatinium, Venisti iratus omnibus, quod ego simul ac te aspexi, prius quàm loqui cœpisti, quum antè Gellius, nutricula seditiosorum omnium, testimonium diceret, sensi atque prouidi.
Prædiorum nutricula. Cic. 13 Philip. His quasi præter dotem, quam in ciuilibus malis acceperant, agrum Campanum largitus est Antonius, vt haberent aliquorum nutriculas prædiorum: quibus vtinam contenti essent: ferremus: etsi tolerabile non esset.
Casam nutriculam vocauit Quintilianus declam. 13 vbi quis nutritus fuit.

Nutricia { [illegible] } genere neutro, numero plurali, vocamus nutricis mercedem: vt apud Vlpianum in l. 1. ad finem, D. de variis & extraordinariis cognitionibus. Græcè trophia dicuntur. Vide TROPHIMA.

Nutrimentum, nutrimenti { [illegible] } Alimentum. Cic. in Orat. Sed quòd educata huius nutrimentis eloquentia est, ipsa se postea colorat & roborat. Suet. in Caligula, cap. 9, Quantum per hanc nutrimentorum consuetudinem fauore & gratia valuerit. Id est, quòd in castris educatus sit, vt ait Budæus.
Nutrimenta ignis. Valer. Max. lib. 3. cap. 2. Virg. 1. Æneidos,
Suscepitque ignem foliis, atque arida circum
Nutrimenta dedit, rapuitque in fomite flammam.
Nutrimentum, pro eo qui alitur. Valerius lib. 9. cap. 3, Digna nutrimenta, quæ in exitium patriæ suæ, vt eorum, conuerterentur. Loquitur de filiis Annibalis.

Nutrimen, pen. prod. nutriminis, Idem { [illegible] } Ouid. 15. Metam.
Naturæque suum nutrimen deerit edaci.
Nutrimenta, nutrimentorum, pro ipsa nutricatione posuit Suet. in Augusto, cap. 6, Nutrimentorum, inquit, eius ostenditur adhuc locus in auito suburbano iuxta Velitras permodicus.

Nutus. Vide NVO, nuis.

Nux, nucis, fœm. ge. { [illegible] } Generale nomen est omnibus quæ duro operimento teguntur, vt sunt amygdalæ, auellanæ, & huiusmodi. Plin. lib. 15 cap. 22, Cæteris quicquid est, solidum est, vt in auellanis, & ipso nucum genere, quas antea abellinas patrio nomine vocabant.
Nux, à nocendo dicitur. Ouid. de Nuce.
-quoniam sata lædere dicor,
Imus in extremo margine fundus habet.
Cortex viridis nucis. Tibul. lib. 1. eleg. 8.
Fœtus nucis. Virg. 1. Georg.
Nux auellana, seu Prænestina, quæ eadem est, ex arbore est quæ Corylus dicitur. Hanc autem nucem Græci Ponticam vocant. Macrob. lib. 3 Saturnal. cap. 18.
Nux calua, nux est auellana, vel Pontica. Hoc ex veteri quodam lexico eruisse se dicit Turnebus, in quo sic scribitur, Caluæ, [illegible].
Castaneæ nuces. Virg. 2. eclog.
Nux Græca. Colum. de Arboribus, cap. 22, Nucem Græcam serito Arcturi signo. Quidam dicunt esse amygdalam, argumento Plinij libro 15. cap. 22, quum de amygdalis loquitur, Hæc arbor (inquit) an fuerit in Italia Catonis ætate, dubitatur, quoniam Græcas nominat. Macrob. 3 Saturn. cap. 18, Nux Græca hæc est, quæ & amygdala dicitur. Sed & Thasia eadem nux vocatur.
Nuces iuglandes, quæ & regiæ dictæ sunt. Plin. lib. 15. cap. 22.
Minimæ. Iuuen. Saty. 3.
Nuces pineæ, quas pinus arbor gerit. Martial. lib. 13. 25.
Nux persica. Martial. lib. 13 46.
Cassa nuce. Horat. 2. Serm. saty. 5.
¶Conficere nucem, Vide CONFICIO.
Annosam si forte nucem deiecerit Eurus. Iuuen. Saty. 11.
Dare nuces. Catul. in Epithalamio Iuliæ, epig. 56.
Qui è nuce nucleum esse vult, frangat nucem. Qui commodum appetit, ne fugiat laborem: Qui quærit voluptatem, prius experiatur sudorem, sine quo non paratur vera voluptas. Hanc sententiam Plautus figura sanè quàm prouerbiali extulit, in Curcul. 1. Erasmus.
Frangere nucem. Cic. 2. de Orat.
Legere nuces. Cic. 2. de Orat.
Nuces relinquere, Est omissis studiis ac nugis puerilibus ad grauiora, magisque seria conuerti. Persius Satyra 1,
-& nucibus facimus quæcunque relictis, Quum sapimus patruos. Translata metaphora, vel à vetusta nuptiarum cæremonia, in quibus sponsus vxorem ducens nuces spargebat, vtpote iam pueritiæ renuntians. vel certè à puerorum lusibus, qui nucibus peraguntur, ductum prouerbium videri potest. Hæc Erasmus. Martial. libro 5. 135.

Spargere nuces. Virg. 8. eclog.
Nuces amaræ, apud Celsum lib. 6. cap. 7. & alibi frequenter, nihil aliud sunt quàm quas vulgò amygdalas amaras vocant.
Persicum quod vulgò vocatur, Mollusca nux dicitur, scilicet quòd cæteris nucibus mollior sit. Macrob. lib. 3. Satur. cap 18. Perotus Macrobio refragatur.

Nucula, nuculæ, penult. corr. Diminutiuum, Minuta nux. Vnde & Prænestinæ nuculæ appellatæ sunt. A Nucula fit aliud diminutiuum, Nucella. Calepinus.

Nucipruunm, nucipruni, penult. prod. neut. gen. Prunum insitum nuci. Plin. lib. 15 cap. 13, Peculiaris impudentia est nucibus insitorum, quæ faciem parentis, succúmque adoptionis exhibent, appellata ab vtroque nucipruna.

Nuceus, Adiectiuum { [illegible] } Quod est ex nuce. Plin. lib. 16. cap. 39, Vlmeam, pineam, nuceam, hanc atque aliá materiam omnem quum effodies, Luna decrescente eximito post meridiem.

Nucetum, nuceti, penult. prod. Locus consitus nucum arborum frequentia Stat. lib. 1 Sylu. 6,
Quicquid nobile Ponticis nucetis,
Fœcundis cadit aut iugis Idumes. Nuces Ponticas intelligit, quæ & Prænestinæ, & Auellanæ dicuntur.

Nucifrangibulum, ioco appellat Plaut. dentem, in Bacchid. 13,
-mihi cautio est
Ne nucifrangibula excussit ex malis meis.

Nucleus, nuclei { [illegible] } Quod tenerum in nuce includitur. Plin. libro 12. cap. 9, Pomum intus simile contortis nucleis. Idem libro 9. capite 35.
Concidere nucleum dentibus, Vide CONCIDO, pen. prod.
Nucleum amisi. Prouerbium. Plaut Capt. 11, Nucleum amisi, reliquit pignori putamina. Verba sunt Hegionis, vbi rescíuisset sibi impositum esse, & herum amissum pro seruo, seruum pro domino retentum, is enim ex quo fructus expectabatur, aufugerat, eo relicto, ex quo nihil emolumenti poterat capi. Erasmus.
Nuclei oliuarum, Testæ. Vlpian. in l. Carbonum. D. de Verborum significat.
¶Nucleus, Allij spica. Multis enim spicis seu nucleis compactum est allij caput. Plin. lib 19. cap 6. Allium tenuissimis & quæ separantur, in vniuersum velatur membranis: mox pluribus coagmentatur nucleis, & his separatim vestitis.
¶Nucleus pinguitudinis. Plin. lib. 17. cap. 6.
Nucleus ferri, Chalybs. Plin. lib. 34. cap. 14.
Nucleus acini, Quod vinaceum appellat Columella. Plinius libro 23 cap. 1,

Nucleatus, penult. prod. Adiectiuum. Scribonius Largus, Vua passa, nucleata, contusa ac mista.

N Y

Nyctalops. pen. corr. nyctalopis, penult. prod. omn. gen. { [illegible] } Qui videt interdiu, occidente autem sole cernit exiliter, noctu nihil. Hic etiam lusciosus dicitur à Latinis. Plin lib. 8. cap. 50, Caprinum iecur si vescantur, restituit vespertinam aciem his quos nyctalopas vocant. Idem dicit libro 28. cap. 11. Vide LVSCIOSVS.

Nyctalopia, vitium ipsum est, vt Myopia. Dioscorides tamen nyctalopa pro vitio identidem accipit. Budæus.

Nyctalopa, Herba. Plin. lib 21 cap. 11, Eandem vocari chenomychon, quoniam anseres à primo conspectu eius expauescant: ab aliis nyctalopa, quoniam e longinquo noctibus fulgeat. De nyctegreto.

Nyctegrecia. Ea Homeri rhapsodia vocatur, qua maximo metu perculsis omnibus & consternatis ob offensionem pugnæ, noctu in castris ab Agamemnone excitantur è stratis duces, & ad consilium vocantur.

NYCTEGRETVS { [illegible] } Herba, de qua sic Plin. lib. 21. cap. 11, Nyctegretum inter pauca miratus est Democritus, coloris ignei, foliis spinæ, nec à terra se attollentem, præcipuam in Gedrosia narrat. Erui post æquinoctium vernum radicitus, siccarique ad Lunam xxx. diebus, ita lucere noctibus. Magos Parthorúmque reges vti hac herba ad vota suscipienda. Hæc ille.

NYCTELIVS { [illegible] } vocatus fuit Bacchus, quòd sacra eius noctu fiebant: νὺξ enim nox est, τελέω perficio.
Nyctelius pater, Bacchus. Ouid. 1. de Arte.
Latex Nyctelius, Vinum. Senec. Œdip. 5.

Nycteris, pen. corr. nycteridis { [illegible] } Vespertilio tam minutos habens pedes, vt carere videatur.
Nycteris, hoc est Vespertilio, dictus est Chærephon philosophus: propterea quòd philosophando expalluisset, & supra modum emaciatus esset. Author Suidas.

NYCTEVS, duarum syllabarum, Nycteos, vel Latinè Nyctei { [illegible] } Rex quidam fuit pater Antiopes. Propert. lib. 3 eleg. 15, Nycteos Antiopen, &c.

Nycteis, pen. prod. { [illegible] } Patronymicum fœm. Propertius lib. 1. eleg. 4, Tu licet Antiopæ formam Nycteidos, &c. Ouid. 6 Metam.

Nycticorax, pen. corr. nycticoracis. pen. corr. m. g. { [illegible] } Coruus nocturnus. D. Hieronymus in fine epist. ad Sunniam & Fretelam, nycticoracem dicit esse, quam vocamus noctuam.

NYCTIMENE, penult. corr. { [illegible] } Filia Nyctei, quo etiam nomine dicta est auis quædam, in quam conuersa Nyctimene fertur. Quæ quoniam cum patre concubuerat, facinus recognoscens in syluas aufugit, & in noctuá conuersa, lucem odit, nocte tantum volitat. A Græcis appellatur γλαύξ. Vide Ouidium 2. Metam.

NYCTOCRIS. Regina Babyloniæ: quæ, teste Herodoto, libro 1. post Semiramin regnauit sola. Apud ipsum Herodotum scribitur Nitocris.

Nympha, nymphæ { νύμφη } Latinè sponsa dicitur.
Nymphas antiqui aquarum deas esse putauerunt, quasi lympharum numina: quippe veteres Græci nympham dicebant, quam nos mutatione vnius literæ lympham, hoc est aquam. Aliquando

Nymphæ dicuntur Musæ, quòd aqua currendo musicos sonos efficiat. Hinc sæpenumero à poetis inuocantur. Virgil.7. eclog. Nymphæ noster amor, Lybethrides. Cic.3. de Nat.deor. Suntne etiã Nymphæ deæ? Et pro Milo. Ædem Nympharum incendit.

Nymphæ aliæ in nemoribus habitant & hæ à Græcis ἀλσηΐδες id est nemorales appellantur: aliæ in aquis, quæ naides & hydriades cõmuni & generali nomine dicuntur. Sed harum aliæ sunt κρηνίδες Græcè, Latinè Fontanæ nominantur: aliæ ποταμηΐδες, licet has fluuiatiles appellare: sunt & aliquæ ἐπιμηλίδες, quibus pecora sunt curæ: nonnullæ etiam ὀρεστιάδες, quæ montes incolunt. Ex Lambino.

Genitor Nympharum, Oceanus. Catul in Gellium, epig.83.
Templa syluestria Nympharum. Lucret.lib.5.
Agrestes. Virg.3. Æneid.
Auernales. Ouid.5 Metam.
Faciles. Virgil 3 eclog.
Nysiades, Vide NYSA.
Simplices Horat 2. Carm. ode 8.
Teneræ. Ouid.11. Metam.

¶Nymphæ, dicuntur apes quum primùm formam cœperint habere. Plin.lib.11.cap 16.

Nymphæum, nymphæi {νυμφαῖον} dicitur & lauacrum & balneum. Iulius Capitolinus, Opera Gordiani Romæ nulla extant, præter quædam nymphæa, & balneas. Plin.lib.35.cap 12.

Nymphæa {νυμφαία} Herba heraclia quæ Venerem extinguit: à nympha, hoc est aqua dicta, quòd aquis gaudeat. Plin.lib.26.cap.10. Et lib 25.cap.7. Ruellius eam dicit esse quæ officinis vulgò *Nenuphar* dicitur.

NYMPHAEVS {Νυμφαῖος} Italiæ fluuius iuxta Veliteras: & Nymphæum, Proconnesi promontorium. Author vtriusque Raphael Volaterranus. Nymphæum montẽ semper ardere, eiúsque craterem bitumen egerere omnium dilutissimum, Strabo author est lib.7.

Nympharena, Gemma, vrbis & gentis Persicæ nomen habet, similis hippopotami dentibus. Plin.lib.37.cap.10.

Nymphides {νυμφίδες} Genus calceamentorum muliebrium, de quibus Cælius lib.28.cap.27.

NYMPHOLEPTI {νυμφόληπτοι} dicuntur quasi Nympharum spiritu correpti: iidem Lymphati quoque vocantur.

NYMPHON, Vir quidam Colophonius, de quo Cicero Qu. fratri lib.2, 8, Ego nugas maximas omni mea comitate complexus sum, Nymphontem etiam Colophonium.

NYSA {Νύσα} Vrbs Arabiæ, apud quam (vt Diodorus sit) Bacchus educatus à Nymphis fuit. Vnde & Nysæus dictus est, ac cognominatus Dyonisius, à Ioue scilicet & Nysa nomen accipiens. Nysa etiam non tam mons, quàm ciuitas in india est, à Libero patre (vt refert Strabo lib.15) condita, carminibus poetarum celebratissima. Vide Herodotum lib.2. Alia est Nysa in Bœotia apud Homerum: apud Plinium in Caria: apud Strabonem vicus etiam in Helicone: apud Ptolemæum in Lycia & Ionia: & apud Stephanum in Thracia.

Vertex celsus Nysæ. Virg.6. Æneid.

Nyseius, Adiectiuum {Νυσήϊος} vt Iuga Nyseia apud Lucanum lib 8.

Nyseus, dissyllabum {Νυσεὺς} dictus est Bacchus. Ouid.4. Metam.

Nysias, Nysiadis, pen. corr. Patronymicum fœm. {Νυσιάς} vt

Nymphæ Nysiades, apud Ouidium 3. Fast. positum pro gentili.

Nysigena, pen. corr. {Νυσιγενής} qui in Nysa natus est. Catul. Argonaut. epigramma 59,

At parte ex alia florens volitabat Iacchus,
Cum thyaso Satyrorum, & Nysigenis Silenis.

Nysæi {Νυσαῖοι} habitatores Nysæ vrbis: de quibus meminit Cicero scribens Silio, lib.13.65. Deinde Nysæos, quos Nero in primis habet necessarios, diligentissime tuetur ac defendit, habeas tibi commendatissimos.

Nysæus, Adiectiuum {Νυσαῖος} vt Chori Nysæi. Propert.lib.3.eleg.17.

Palmes Nysæus, Vitigineus Silius lib.7.

NYSA, Proprium hominis. Cic.3 de Natur deor. Dionysios multos habemus, primum Ioue & Proserpina natum: secundum Nilo, qui Nysam dicitur interemisse.

NYSAEA, teste Herodoto & Curtio, vrbs clarissima in India, à Libero patre condita, sub radicibus montis quem Neron vocant.

NYSIRVS, Vide NISYRVS.

Nyssa, nyssæ, Repagulum vnde cursores mouentur. A νύσσω, inclino: quòd quum metam attigerint, inclinentur.

NYSVS, Vide NISVS.

O

O Atque Y permutantur inuicem. Quintil.lib.1 cap.4. Quid o, atque Y permutatæ inuicem? vt Hecoba, & notrix: Chulcides, & Pulyxena scribebantur. Quod hic Quintilianus dicit, multis monimentis veterum probat Pierius in suis castigationibus in Virgilium: in quibus se scriptum vidisse testatur Donu pro dono, Annus pro annos, Cupressu pro cupressu.

O {ὦ} vocãdi Interiectio, nominatiuo interdum, nõnunquã etiam accusatiuo gaudens. Virgil.1. Æneid. O regina nouam cui condere, &c. Cic. Furnio, lib.10.26, O mi Furni quam tu, &c.

¶Aliquando admirandi. Terent. Eunuch 2 3, O faciem pulchram! deleo omnes dehinc ex animo mulieres. Iuuen. Satyra 10,

O qualis facies, & quali digna tabella!

¶Exclamantis. Terent. Heaut.2.3, O Iuppiter, tantam inesse animo inscitiam! Idem Phorm. O audaciam, etiam me vltro accusatum aduenit!

O immoderata mulier. Cic. pro Cælio.

O consuetudo peccandi, quàm tam habes iucunditatem in improbis & audacibus! quum pœna abfuit, & licentia consecuta est. Cic. 5. Verrin.

¶Dolentis Terent. Andria, 1.5,

-ô Mysis, Mysis, etiam nunc mihi
Scripta illa dicta sunt in animo Chrysidis de Glycerio.

O miseras hominum mentes, ô pectora cæca. Lucret.lib.2.

O misera vitæ ratio. Cic. Anteq. iret in exil.

O spectaculum vni Crasso iocundum, cæteris non item. Cic. Attico, lib.2.

¶Irridentis. Cic. de Amic. O præclaram sapientiam: solem enim è mundo tollere videntur, qui amicitiam è vita tollunt.

O præclarum custodem ouium, vt aiunt, lupum. Cic.3. Philipp.

¶Exultantis. Terent. Andr.1.1, ô factum bene,
Beasti me.

O terram beatam quæ illum exceperit. Cic. pro Milone.

¶O si, desiderantis particula. Virg.11. Æneidos,

Quanquam ô si solitæ quicquam virtutis adesset. Ibidem, lib.8,
O mihi præteritos referat si Iuppiter annos.
O vtinam tunc quum Lacedæmona classe petebat,
Obrutus insanis esset adulter aquis. Ouid.1. epist.1.

¶O, Interiectio repentè perculsi. Terent. And.4.6, O Mysis salua. e. saluos sis Crito. Ibidem, 1.5, Quis hic loquitur? Mysis salue. M. ô salue Pamphila.

O, quid agis. Horat.1. Carm ode 14.

¶O, pro Vtinam. Virgil.2. ecloga,

O tantum libeat mecum tibi sordida rura,
Atque humiles habitare casas. Id est, vtinam libeat.

¶O, quandoque tacetur, quum accusatiuo iungitur. Terent. Eunuch.3.1, Hominem perditum miserúmque, & illum sacrilegum. Docet Donatus, maioris stuporis esse hoc modo pronuntiatum. Cic. ad Atticum, Me miserum. cur non ades?

O A

OANYS, oani {Ὀάνη} Lydiæ oppidum, apud Stephanum.

OASIS {Ὄασις} Oppidum in desertis Libyæ, septem dierum itinere à Thebis distans, quod Herodoti ætate à Samiis tenebatur, vt ipse refert libro 3.

Oataricha {ὠοτάριχα} Dicuntur mugilum oua, sale condita: ὠὸν enim est, quod nos ouum dicimus, interposita o euphoniæ causa: τάριχος, salsum dicimus: ταριχεύω, seruo, condio, liquefacio, sicco.

OAXIS {Ὄαξις} Fluuius est Cretæ insulæ, dictus ab Oaxe filio Apollinis.

Rapidus Cretæ Oaxis. Virg 1. eclog.

OAXVS {Ὄαξος} ciuitas Cretæ, ab Oaxo Achallidis filiæ Minois filio: vel à situ loci, quòd loca prærupta Cretenses ἄξον vocẽt. Herodotus quoque Oaxum vrbem Cretæ facit, in qua Etearchus pater Phronimæ matris Bacchi regnauit, qui Cyrenem Libyæ vrbem ædificauit.

O B

Ob {ἀντὶ} Præpositio, accusatiuo iungitur, & significat Propter. Terens. And 3.5, Ergo pretium ob stultitiam fero. sed multum id nunquam auferet. Donatus, Id est pretium stultitiæ.

Ob adulterium cæsus. Virg.6. Æneid.

Laborat ob auaritiam Horat.1. Serm saty.4.

Ob delictum pœnas dij expetunt. Cic pro Marcello.

Ob dictum aliquem oppugnare. Metellus ad Cic.lib.5.1, Existimaram pro mutuo inter nos animo, & pro reconciliata gratia, nec absentem ludibrio læsum iri me, nec Metellum fratrem ob dictum, capite ac fortunis per te oppugnatum iri.

Ob aliquod emolumentum suum siqui cupidius aliquid dicere videntur, iis credi non conuenit. Cic. pro Fonteio.

Ob industriam. Plaut. Casina, 6.

Ob decem minas oppositus pignori. Terent. Phorm.4.3.

Ob nullam noxiam. Plaut. Pœn.3.

Ob rem. Terent. Phorm 3.2, -non pudet
Vanitatis? D. minimè, dum ob rem. Id est modo in rem meam sit.

¶Ob absoluendum, Ob tacendum, & similia: pro Ad absoluendum, vel vt absoluat. Cic.4. Verr. Quanto illud flagitiosius, improbius, indignius, eum à quo pecuniam ob absoluendũ acceperis, condemnare, &c. Gel.lib.11.cap.10.

Ob vagulationem. Festus, Cui testimonium defuerit ob portum obvagulatum ito. Lex est 12. tabul. quã Turnebus significari putat, si testis ei defuerit, qui litem habuit, ei licere comperendinationis die, id est die tertio, ante eius ædes liberè conqueri & implorare eius testimonium, conuitiúmque recusanti facere. Nam à vagio, vagilo & vagulo deducitur, vnde vagulatio, quod conquerentis & plorantis est. Nec assentior iis qui à vagor deducunt, nec qui ob vagulatum legunt, quum vagulationem Festus planè apertéque legat, & interpretetur, sitque ob vagulationem dictum antiquo more pro ad vagulationem. Hæc ille. Legem autem sic scribi debere putat, Cui testimonium defuerit, is tertiis diebus ob portum ob vagulationem ito. Vide VAGVLATIO.

¶Ob, pro ante. Plaut. Milite, 7.
. nunc demum experior ob oculos caliginem
Prius mihi obtigisse.
Ob oculos mihi sæpe mors versata est. Cic. pro Rab. Posth.
Mihi ob oculos exilium versatur. Cic. pro Sextio.
Ob os offusus ignis. Cic. de Vniuers.
¶Ob, pro Ad, apud antiquos, inquit Festus. Ennius, Ob Romã noctu legiones ducere. Cic. Pæto, lib. 9. 26, Cuius ob os Graij ora obuertebant sua.
¶Ob, in compositione, pro Circum, authore Festo: vt Obambulare.

Obacerbo, obacerbas, obacerbare. Est, vt ait Festus, exacerbare.

Obacero, obaceras, obacerare, Compositum ex ob & acus, aceris, est authore Festo, Obloqui, atque alterius sermonem moleste impedire. Quod sumptum videtur à paleis, quas Græci ἄχυρα vocant.

Obæratus, pen. prod. Adiectiuum { ὑπόχρεως } Dicitur qui ære alieno iam obligatus est, quasi ære alieno obstrictus, & debitor ad aliquid operandum. Liu. 6. bel. Pun. Quatuor millia hominum erant misti ex omni colluuione, exules, obærati. Cæsar libro 1. Commentariorum, Omnes obæratos, quorum magnum numerum habebat, conduxit.

Obambulo, obambulas, pen. corr. { [illegible] } obambulare, Est (vt ait Festus) aduersum alios ambulare, & quasi ambulanti sese opponere, siue circumire, aut obuiam ire. Plaut. Merc. 2. 2,
Sanè hoc non in mentem venit, dudum vt vrbem obambulo.
Solus obambulat ipse. Ouid. 3. Trist.
Gemebundus obambulat Ætnam. Ouid. 14. Metam.
Obambulantes ante vallum portasque. Liu. 5. bel. Pun.
Obambulare muris. Liu. 6. bel Maced.
¶Obambulare, pro Insidiari. Virg. 3. Georgicorum,
Non lupus insidias explorat ouilia circum,
Nec gregibus nocturnus obambulat. Id est insidiatur. Seruius.
¶Obambulare, pro vnà iunctimque ambulare. Sueton. in Tyberio, Et secretum petenti, nonnisi adhibito Druso filio, dedit, dextramque obambulantis, veluti incumbens, quoad perageretur sermo, continuit.

Obambulatio, Verbale { [illegible] } Author ad Herenn. lib. 3. Commodius est in derelicta, quàm in celebri regione locos comparare: propterea quòd frequentia & obambulatio hominum conturbat, & infirmat imaginum notas.

OBARENI { [illegible] } Armeniæ populi, non procul à Cyro fluuio, quorum meminit Stephanus.

Obaresco, obarescis, obarescere. Lactant. De opific. Dei, cap. 10, Acies enim, quam siccari & obarescere non oportet, nisi humore assiduo tersa purè niteat, obsolescit De oculorum acie loquitur.

Obaro, obaras, pen. corr. obarare { [illegible] } obarare, Circum arare, vel arando excolere. Liu. 3 bell Pun. Et quum hostes obarassent, quicquid herbidi terreni extra murum erat, raporum semen iniecerunt, vt &c.

Obarmo, obarmas { [illegible] } obarmare, Idem quod Armare. Horat. 4. Carm ode 4, -quibus
Mos vnde deductus per omne
Tempus Amazonia securi
Dextras obarmet, quærere distuli.

Obater, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quodammodo atrum & veluti subatrum. Plin lib 18. cap. 35. Nascens luna, si cornu superiore obatro surget.

Obatresco, obatrescis, obatrescere, Obatrum esse. Firmicus in Præfat. lib 1, Palisens lacus semper crassitudine lurida sordidus, lutulentibus spumis obatrescit.

Obba, obbæ, Poculi genus, authore Nonio, vel ligneum, vel ex spartho, quod nunc *obba* dicitur. Varro, Dolia atque apothecas tricliniares, melicas, calenas, obbas, & cumanos calices. Idem epistola ad Marcellium, Verum meridie, an vesperi libentius ad obbam accedas.
Sessilis obba, Quæ sedere videtur, quum sit fundo latiore. Persius Satyra 5.

Obbibo, obbibis, obbibi, pen. corr. obbibitum, pen. corr. { [illegible] } obbibere, Idem quod bibere. Cic. 1. Tusc. Qui quum coniectus in carcerem, triginta iussu tyrannorum venenum vt sitiens obbibisses, reliquum sic è poculo eiecit, vt id resonaret.

Obbrutesco, obbrutescis, obbrutui { [illegible] } obbrutescere, Brutum fieri, rationem amittere Lucretius lib. 3,
Nec refert, vtrum pereat dispersa per auras,
An contracta suis è partibus obbrutescat. De anima. Turnebus aliter, aitque obbrutescere significare hîc, sensum amittere & vitam, ac interire. Nam brutum est non sentiens. Lactantius, Corpus enim, quia è terra est, comprehensibile est, temporale, brutum atque tenebrosum est: Anima verò, quia de cælo est, tenuis, æterna, sensibilis, illustris est. Hic apertè brutum, id est non sentiens, sensibili, id est sentienti opposuit. Hæc ille.

Obcæco, obcæcas { [illegible] } obcæcare, Idem significat quod Cæcare. Columella lib 4. Velut ignorantiæ tenebris obcæcata luce veritatis caruit Dicimus & Occæco. Plin. lib. 10. cap. 3, Resperso pinnarum hostem occæcantes.
Obcæcat orationem totam narratio obscura. Cic 2. de Orat.
Obcæcatus stultitia Cic. ad Senatum, lib. 15. 1, Quod ego negotium non stultitia obcæcatus, sed verecundia deterritus non recusaui.
Obcæcari tenebris, & Præfulgere splendore contraria. Author ad Herenn. lib. 3, Tunc nec nimis illustres, nec nimis obscuros locos habere oportet: ne aut obcæcentur tenebris imagines, aut splendore præfulgeant.
Æther terrificis obcæcat sidera nimbis. Ouid. ad Pisonem.
Obcæcare fossas in agro, Hoc est obtegere, & desuper claudere, ne pateant. Colum. lib. 2. cap. 2.

Obcædes, Plautus,
Ohe, iam satis, nolo obcædes,
Caroli et ludum nunc volo. Id est, Nolo hîc quicquam tragicum & cruentum, quódque cædes imitetur. malo ludum catellorum, qui inter se lasciue lusitant. Obcædes autem iuncto verbo, vt concædes dicuntur. Turneb.

Obcæno, obcænas, obcænare, Antiquum. Plaut. in Cestione Cerasibola, vt de lumbo obcænabis. Author Varr. lib. 6. de Ling. Latin.

Obcaleo, obcales, pen. corr. obcalui, obcalere, Circum calere. Celsus lib 4. cap. 24. Vbi dolor vehemens vrget, interest sine tumore is sit, an tumor cum calore, an tumor iam etiam obcaluerit. Et paulo pòst, Si verò tumores etiam obcaluerunt, & dolor, leuat spongia.

Obcalleo { [illegible] } Video OCCALLEO.
Obcalluere mores. Colum. lib. 8. cap. 16.

Obdo, obdis, obdidi, obditum, pen. corr. { [illegible] } obdere, Opponere, inquit Festus.
Obdere ceram auribus. Senec. epist. 31.
Obdere forem, pro Claudere fores. Plaut Casin. 23.
Obdere fores ferratas trabibus. Plin. lib. 6. cap. 11.
Obdere pessulum ostio. Terent Eunuch. 3. 5. Idem Heaut. 2. 3, Anus foribus obdit pessulum.

Obdormio, obdormis, obdormiui, obdormitum, pen. prod. { [illegible] } obdormire, Dormire. Cic. 1. Tusc. Nescio quando in Latmo obdormiuit. De Endymione.
Obdormire crapulam. Plaut Most. 16.

Obdormisco, obdormiscis { [illegible] } obdormiscere, Idem Cic. 1. Tusc. Quid melius quàm in mediis vitæ laboribus obdormiscere, & ita conniuentem somno consopiri sempiterno?

Obduco, obducis, penultima prod. obduxi, obductum { [illegible] } obducere, Circunducere, vel Contrà ducere. Plaut. Pseud. 8, Pòst ad oppidum hoc vetus continuò meum exercitum Protinus obducam.
Obducere, & Reducere vela, contraria: Gallicè *Tirer, ou couler les rideaux, & puis les ramener*. Plin. iunior lib. 2. epist. 17. ad Gallum.
¶Obducere { [illegible] } pro Inducere: vt Obducere torporem. Plin. lib. 22. cap. 25.
Obducere rebus tenebras. Cic. 4. Acad. Dum huius definitiones labefactare vult, conatus est clarissimis rebus tenebras obducere. Quintilian libro 10. cap. 1, Atque ille quidem omnibus eiusdem operis authoribus abstulit nomen, & fulgore quodam suæ claritatis tenebras obduxit. Id est, obtenebrauit, vt minus noti essent. De Menandro.
¶Obducere { [illegible] } Superducere, tegere. Cic. 2. de Legib. Redditur enim terræ corpus, & ita locatum ac situm quasi operimento matris obducitur.
Herbæ obducunt segetem densis sentibus. Virg. 1. Georg.
Obducere plagam limo. Plin. lib. 8. cap. 26. Et apud Colum. lib. 3. cap. 18, Obducunt cicatricem radices quæ excreuerunt.
Crustam obducere. Plin. lib. 3. cap. 4.
Rubiginem. Plin. lib. 17. cap. 4.
Macies obduxerat artus. Ouid. epist. 12.
Tenebræ obduxere oculos. Lucan. lib. 3.
Frontem obducere, pro Contrahere. Quintil. lib. 10. cap. 3.
Callum obducere, pro Contrahere callum. Cic. 5 Tuscul. Quorum animis diuturna cogitatio callum vetustatis obduxerat. Id est vetustate obduruerat. Idem ad Varronem, lib. 9. 2, Consuetudo diuturna callum iam obduxit stomacho meo.
Obducere callum dolori dicitur labor, per translationem, pro Dolorem minus molestum facere. Cic. 2. Tuscul. Ipse labor quasi callum quoddam obducit dolori.
Obducere vultum, Quemadmodum Obducere frontem. Senec. de Benef.
¶Obducere, Detegere, aperire. Lucil. Vos interea lumen auferte, atque aulam obducite Nonius.
¶Obducere aliquem. Cic. ad Atticum, lib. 1. 1, Thermus cum Syllano contendere existimatur, qui sic inopes & ab amicis & existimatione sunt, vt mihi videatur non esse [illegible], Curium obducere, sed hoc præter me nemini videtur. Id est opponere, & obtrudere in petitionem Consulatus Contra alios competitores in campum Martium ducere Qu. Curium aleatorem notissimum: in quem est illud Calui apud Asconium, Et talis curius pereruditus. Et obducere dixit propriè: quia candidatos amici & clientes in campum honoris causa deducebant. Vnde illud ad Atticum lib. 2. epist. 1, Qui etiam quum candidatum deducerem, is quæsiit ex me, num consuessem Siculis locum gladiatoribus dare. Nisi fortè quis interpretari malit, Curium obducere, Curij vitia obtegere, quum horum tam infamis vita sit. Sic obducta cicatrix.
Diem obducere. Cic. ad Atticum, lib. 16, Nono Calend. igitur ad Siccam: ibi tanquam domi meæ scilicet: itaque obduxi posterum diem. Vbi interpres, Obduxi, circum illa loca duxi & consumpsi.

Obductus, Participium { [illegible] } vt
Cicatricem Reipub. iam obductam refricare. Cicero 3. de Lege agraria.
Color cano situ obductus. Plin. lib 13. cap. 25.
Dolorem obductum vulgare. Virg. 10 Æneid.
Frons obducta. Tristis. Horat. Epod. 13.
Obstructio obducta. Cicero pro Sextio, Sed hæc obstructio nec diuturna est, nec obducta, ita vt curiosis oculis perspici non possit.
Obducta situ vetustatis prata. Colum. lib 2. cap. 18.
Tenebræ obductæ Propert lib 3 eleg. 16.
Vultus obductos condere. Ouid. 2. Metam.

Obductio, obductionis, Verbale { [illegible] }
Obductio capitis. Cic. pro C. Rabirio perduel. reo, Mors si proponitur, in libertate moriamur. carnifex verò, & obductio capitis, & nomen ipsum crucis absit, nõ modò à corpore ciuium Romanorum, sed etiam à cogitatione, oculis, auribus. Id est obuolutio, vt ait Budæus.

Obducto, obductas { [illegible] } obductare, Frequentatiuum. Plautus Mercat. 16,
Nec pol ego patiar sic me nuptam tam malè,

Measque

Meásque in ædes sic scortu obductarier.

Obdulcesco, obdulcescis { [illegible] } Idem ferè quod dulcesco simplex, hoc est dulcis fio. Calep.

Obduro, obduras, penul. prod. { [illegible] } obdurare, Facere durum.
Persta atque obdura. Horat. 2. Serm. saty. 5.
Destinatus obdura Catull. ad Seipsum, epig. 8.

Obdureo, obdures, penul. prod. obdurui { [illegible] } obdurère, Durius fieri. Cic ad Attic. lib. 12, Quare obduresut hoc triduum, vt te quoqua ponam in eodem [illegible].

Obduresco, obdurescis, obdurui { [illegible] } obdurèscere, Idem. Varro 3. de Re rust. cap. 14. Earum semen minutū, ac resta molli, diuturnitate obdurescit.
Obdurescere etiam de homine dictum. Cic. ad Lucceium, lib. 5. 15, Alij occiderunt, alij nescio quo pacto obduruerunt.
Obdurescere & percallere. Cic. pro Milone, Sed nescio quomodo iam vsu obduruerat, & percalluerat ciuitatis incredibilis patientia.
Consuetudine obdurescere. Cic 2. Philipp.
Obdurescere ad. Cic ad Brutū lib 13, Sed iam ad ista obduruimus, & humanitatem omnem exuimus.
Obduruit animus ad dolorem nouum Cic. ad Cælium, lib 2. 15.
Obdurescere contra. Cic. 3. Tuscul. Obduruisséque sese contra fortunam arbitrantur.
Obdurescere in patientia. Cic. 7. Verr. Iam verò quum in eiusmodi patientia turpitudinis aliena, non sua satietate obduruisset.

Obedio obedis, pen. prod obediui, obeditum, pen prod. { [illegible] } obedire, Parère, obsecundàre Festus, Obedio, obaudio. Cic. de Claris Orat. Quantum in hac vrbe polleat, multorum obedire tempori, multorúmque vel honori, vel periculo seruire.
Parère & obedire. Cic. 5. Tuscul. Hic est ille moderatus, hic fortis, hic sapiens, hic & nascentibus & cadentibus cum reliquis cōmodis, tum maxime literis parebit, & obediet præceptis illi veteri.
Obedire & parere voluntati dei. Cic. 1. de Nat. deor.
Obtemperare & obedire. Cic. 3. de Leg. Nec verò solùm vt obtemperant obediántque magistratibus, sed etiam vt eos colant, diligántque præscribimus.
Obedire ad Cic. pro Cecina, Si seruolis hoc nostris cōcesserimus, vt ad verba nobis obediant, non ad id quod ea verbis intelligi possit, obtemperent.
In modum seruorum alicui obedire. Tacit. lib. 1.
¶Obedibo, antiqui dixerunt. Afranius, Meo vt obsequar amori, obedibo tibi.

Obediens, Participium { [illegible] } Cic. 2. de Nat. deor. Nulli igitur est naturæ obediens, aut subiectus deus.
Obediens dicto. Plaut. Bacchid 8.
Naturæ obediens homo homini nocere non potest. Cic. 3 Offic.
Animus mansuetè obediens imperio meliori. Liu. Decad. 1. lib. 3.
Appetitiones obedientes efficere rationi. Cic 2. Offic.

Obediens, Nomen ex participio { [illegible] } Liu. 5 bel. Pun. Et vt imperiis vicinum omnium obedientiae me vos fuerit, &c. Plin. libro 16. cap. 43, Obedientissima quocunque in opere fraxinus.

Obedientia, obedientiæ { [illegible] } Cic. 1. Offic. Relinquunt enim & abiiciunt obedientiam, nec rationi parent, cui sunt subiecti lege naturæ.
Abiicere ac relinquere obedientiam, Vide ABIICIO.
Fracti animi obedientia, & arbitrio carentis suo, seruitus est. Cic. in Parad. Si seruitus sit (sicut est) obedientia fracti animi & abiecti, & arbitrio carētis suo, quis neget omnes leues, omnes cupidos, omnes denique improbos esse s[illegible]os?
Obedientia imperiorum Plin. lib 8 cap. 1.

Obedienter, Aduerbium { [illegible] } Liu. lib 8. ab Vrbe, Sub imperio Populi Rom. sa obedienter ac fideliter futuros.
Obedienter cuatum est Liu 5 bel. Pun.

Obedo, obedis, pen. corr obedi. obesum, pen. prod. { [illegible] } obédere, Consumere, quasi circum edere.

Obesus, pen prod. Adiectiuum { [illegible] } Gracilis & caulis, inquit Nonius, & circumrosus, macilentúsq;. Næuius, Corpore, pectoreque vndique obesu, ac mariro exeso, tardi ingenio senis.
Obesus { [illegible] } inquit Festus, pinguis: quasi ad edendum factus. Nonius, Obesum pro pinguí & crasso sæpius ponitur. Virgilius 3. Georgic. Argutúmque caput, breuis aluus, obesáque terga. Plin. lib. 11. cap 37. Iidem minus solertes, quibus obesissimus venter.
Canis obesus lacte. Claud. 1. in Eutrop.
Obesum corpus leuant onere. Plin. lib. 24. cap 8.
Fauces obesæ, Id est clausæ. Virg 3. Georg. Seruius.
Obesa illuuies. Colum lib 7. cap 10.
Naris obesæ iuuenis. Horat. Epod. 12.
Turdus obesus. Horat, 1. epist 16.

Obeso, obesas, penul. prod. { [illegible] } obesàre, Impinguare. Columella libro 8. cap. 7, Nonnulli tribus aquæ partibus vnam boni vini miscent, madefactóque triticeo pane obesant auē. De gallinis. Legitur & obesaant.

Obesitas, pen. corr. obesitatis { [illegible] } Ipse obesorum status & temperatura. Plin. In magna obesitate. Colum. lib. 6. cap. 24, Ne eas steriles reddas nimia corporis obesitas. De vaccis.

Obeliæ, Panes erant Dionysio offerri soliti, sic dicti vel quia verucubis quibusdam constipabantur, quos obeliscos vocant, vel assabantur, aut quia vendebantur obulo. Vide Cæl. lib. 9 cap. 16.

Obelus, obeli. pen. corr. { [illegible] } Latinè dicitur veru, siue verucula. A cuius similitudine virgula quædam expunctioni frequens vero dicitur, iacet autē sic —. Hac virgula vsi sunt ecclesiastici interpretes, quasi significarent aliquid additum in vulgari translatione, quod in prototypis non haberetur.

Obeliscus, obelisci { [illegible] } Diminutiuum nomine magis, quàm re: quum res magnæ obelisci dicantur. Est autem lapis asperrimus, figura metæ cuiusdam, sensim à proceritate in excelsum consurgens, paulum gracilescens, specie quadrata, in verticem productus angu-

stum, manu læuigatus artificis, qui multi Romæ fuisse referuntur: & sunt pyramidibus longè minores, Solis numini sacrati. Plin. lib 36. cap 8, Trabes ex pyriboporeilo fecere reges quodam certamine, obeliscos vocantes, Solis numini sacratos. Idem lib. 16. cap. 40, Obeliscū in Vaticano circo statutum.

Obeliscolychnium { [illegible] } Instrumentum fabrile ex veru & lucerna compositum Arist. lib. 4 de partib. animal. tractās de linguis insectorum, quæ pluribus funguntur officiis, Vbi enim, inquit, licet duobus vti ad duo opera, nec aliud impedit, nihil tale natura facere solet. quale per inopiam ars excusoria obeliscolychnium ex veru lucernáque componit. Attamen si id fieri non potest, eodem ad plura opera abutitur. Hoc verbum restituit apud Quintilianum Turnebus, quo loco legitur, In Græcis obelisco colludimo, pro eo, obeliscolychnio emendans. Vide & Erasmum in prouerbiis.

Obeo, obis, obiui vel obij, obitum, penul corr. { [illegible] } obire, Adire significat. nam ob pro AD quandoque ponitur Significat & eacqui siue peragere: vt ex subiectis exemplis clarum fiet.
Obeunt tres noctes. Plaut. Truc. 3. 8 Id est, prætereunt.
Obire { [illegible] } Peragere. Cicero ad Atticum, libro 8, Nec verò hæc extrema quisquam potest iure reprehendere, quòd mare non transierim: id enim etsi erat deliberationis, tamen obire non potui.
Obire { [illegible] } Mori. Plaut. Epid 10, Malo cruciatu vt pereas, atque obeas cito. Plin lib 11 cap. 37. Obire morbo.
Decurso lumine vitæ obiit Lucret. lib 3.
Obire dicuntur sydera, quum occidunt. Plin lib. 2. cap, 26.
Annum obire. Cic. ad Furnium, lib. 10. 25. Multi clarissimi viri qui Reip darent operam, annum petitionis suæ non obierunt. Id est, non venerunt ad annum.
Bella & res alias obire. Liu. 4. ab Vrbe cond. Quia duo Consules obire tot simul bella nequirent Id est onus tot bellorum suscipere & eis sufficere Vel, eodem tempore adire tot bella, tot bellis interesse. Idem, Ne ad omnia simul adire & obire vnus non possit. Cic 1. de Orat. Iudicia priuata magnarum rerum obire.
Cœnas obire. Cic. ad Attic lib. 9, Quas enim eos cœnas & facere & obire scripsit ad me Sextus, quàm lautas, quàm tempestiuas?
Colonias Cicero ad Atticum, libro 16, Cogitat reliquas colonias obire.
Comitia. Cicero ad Atticum, libro e. 2, Venias ad id tempus, quod scribis, obiens Q. fratris comitia. Id est adiens, atque illis adfuens.
Competitores plures obeunt. Q. Cic. de Petitiona Consul Homines sæpe quum obeunt plures competitores, & vident vnum esse aliquem qui hæc officia maximè animaduertat, ei se dedunt, deserunt cæteros, minutatim ex communibus proprij, ex fucosis firmi suffragatores euadunt.
Diem aliquem obire. Cic. de Amicitia, Qui diligentissimè semper illum diem & illud munus solitus esset obire. Id est adire, & adesse eo die.
Diem auctionis obire. Cic. Attico, lib. 13.
Diem obire, Mori. Sulpitius Ciceroni, libro 4. 12, Paulò ante lucem Marcellum diem suum obiisse. Sic
Obire supremum diem. Plin. lib 14 cap 4.
Hæreditatem obire, Vide HAEREDITAS.
Obire in silentium. Seneca epist. 21.
Legationes obire, Id est suscipere. Cic. de Lege agr.
Obiit legatus Ægyptum: pro Legatione functus est in Ægyptum. Cic. in Somnio Scipionis.
Letum obire Lucret. lib 5.
Locum & tempus. Cic. pro Milone, Quam, nisi obire facinoris locum tempúsque voluisset, nunquam reliquisset.
Mortem obire, Mori. Festus, Mortem obisse ex consuetudine dicitur, qua dixerūt antiqui ob Romam legiones ductas, & ob Troiam duxit exercitum: pro ad. Terent. Phorm 5. 9, Ea morte obiit, è medio abiit. Cic. pro Milone, Primū illud vulnus acceperit quo teterrimam mortem obiret.
Obire morte. Sueton. in Augusto Cæsare.
Munus Consulis obire, Fungi officio Consulis. Plin. in Paneg. Liuius 2. ab Vrbe, Non sufficientibus iam viribus ad Consularia munera obeunda. Et lib. 3, Munus vigiliarum Senatores, qui per ætatem ac valetudinem poterant, per se ipsi obibant.
Grauatè munus obire. Liu. Haud grauatè munus obibant.
Munia regis Liu. Decad. 1. lib. 2.
Negotium Cic. pro Lege Manilia.
Oculis obire, Circunspicere. Plin. epist. 51, Nam ferunt Xerxem, quum immensum exercitum oculis obiisset, illacrymasse.
Officia obire. Plin. epist 45, Nam ille quoque quoad honestū fuit, obiit officia, gessit magistratus, prouincias rexit.
Officia liberaliter & dextrè obire. Liu. 1. ab Vrbe.
Opus rusticum. Colum. lib. 12. cap. 3.
Oratione sua omnem rem aliquam Cic. 4 Verr. Nolite expectare dum omnes obeam oratione mea ciuitates: hoc vno complectar crimine omnia.
Pericula ac labores. Liu. 1. ab Vrbe.
Prælia obire, Præliari. Lucret. lib 4.
Prouinciam. Cic. 7. Verr. Nam æstate summa, quo tempore cæteri Prætores obire prouinciam, & concursare consueuerunt. Ibidem, Quum verò æstas summa esse iam cœperat, quod tempus omnes Siciliæ semper Prætores in itineribus consumere consueuerunt: propterea quòd tum putant obeundam esse maximè prouinciam, quum in areis frumenta sunt.
Rem priuatam obire & publicam. Cic. pro Lege Manilia, Quum ita clausa erant nobis omnia maria, vt neque priuatam rem maritimam, neque publicam iam obire possemus.
Res suas. Cic. pro Archia.
Sacra. Liu 1. ab Vrbe, Quanquam ipse plurima sacra obibat. Id est

plurimis sacris interesse solebat.

Obire sydera dicuntur quum occidunt. Plin.lib.2.cap.16.

Vadimonium obire, Est ad diem se sistere. Vnde Obitum vadimonium. Cicero pro Quintio, Vadimonium mihi non obiit quidam socius & affinis meus. Et paulo antè, Qua tibi vadimonium non sit obitum, eadem te hora, &c. Budæus.

Interdum additur præpositio Ad. Plin.libro 8.epist.12, ad Minutianum, An si litibus tererer, obstrictum esse me crederem obeuntis ad mea vadimonia?

Vigilias obire. Plin.lib 14.cap.22.

Visu crebro obiit omnia. Silius lib.3.

¶ Terras obire, Circuire. Virg 6. Æneid. Cicero 2. Verr. Ego Siciliam totam quinquaginta diebus sic obij.

Multum telluris obiuit. Virg.6. Æneid.

Vrbes obire. Curtius lib.4.

Regiones pedibus. Cic.5. de Finib.

Domos amicorum. Cic. pro Cælio.

Obit infera Perseus in loca. Cic. in Arato.

¶Obire, Circundare. Virg 8 Æneidos,

Ducitur exortem Æneæ, quem fulua leonis
Pellis obit totum.

¶Obiri, passiuum. Plinius lib.13.cap.4, Palmam breuem ramis obiri vmbra foliorum putant. Vetus exemplar habet, breuique ramorum orbe foliosum.

Campus obitur aqua. Ouid 2. Fast.

Obiens, huius obeuntis, Participium {[illegible]} Cic. in Somnio Scipionis, Quis in reliquis Orientis aut Obeuntis solis vltimis aut Aquilonis, Austríve partibus tuum nomen audiet?

Obeundus, Aliud participium {[illegible]} Horatius 1. Serm. satyr.6,

-non sollicitus mihi quòd eras
Surgendum sit mane, obeundus Marsia, &c.

Bella planè accinctis obeunda. Tacit. lib.3.

Obitus, pen.corr. similiter particip. {[illegible]} Cic pro Sextio, Nec verò illorum quisquam, quos à maioribus nostris morte obita positos in illo loco, atque in Rostris collocatos videris, &c.

Quorum morte obita tellus amplectitur ossa. Lucret. lib. 4.

Obitus, huius obitus, pen.corr. {[illegible]} Mors, interitus. Seruius Ciceroni, lib.4.5, Posteaquam mihi renuntiatum est de obitu Tulliæ filiæ tuæ, sane quàm pro eo ac debui, grauiter molesteque tuli.

Difficiles obitus. Virg 4. Æneid.

Mitis obitus. Tacit. lib 3.

Ante obitum nemo dici debet beatus Ouid 3. Metam.

Interitus atque obitus omnium rerum confiet natura. Cicero 2. de Diuinat.

Dare obitus. Valer.6. Argonaut.

Obitum lamentari Lucret. lib.3.

¶Obitus {[illegible]} Occasus. Cic.1. de Orat. In astrologia cæli conuersio, ortus, obitus, motúsque siderum.

Obitus & occasus. Cic. in Pison.

Stellarum ortus atque obitus Catul. de coma Berenicis, epig.62.

Quandoquidem longos obitus exorta reuisunt. Lucret. lib. 4.

¶Obitus {[illegible]} Aduentus. Turpil. Ecquis est qui interrumpit sermonem meum obitu suo?

¶Obitus, pro Aditu {[illegible]} Terent Hecy.5.4, Vt voluptati obitus, sermo, aduentus tuus, quocunque adueneris, Semper siet. Vbi Donatus Obitus, occursus Ob enim significat Contra. Ergo obitus, aditus. Inter obitum & aduétum hoc interest: quòd obitus est, quem casus affert: aduentus, quem voluntas & destinatus locus. Festus, Antiqui obitu dicebant, pro aditu.

Obequito, obequitas, pen. corr. {[illegible]} obequitare, Circumequitare. Liu.2 ab Vrbe, Primo obequitando castris, prouocádóque. Sic libro 9, Et luce orta postero die obequitauit stationibus hostium.

Obequitare, cum accusatiuo. Curtius lib.3, Alexandes ante prima signa ibat, &c. Qúmque agmen obequitaret, varia oratione, vt cuiusque animo aptum erat, milites alloquebatur.

Oberro, oberras {[illegible]} oberrare, Circumerrare. Plin. lib.17.cap 19, In summa tellure oberrant. Idem lib.29.cap.4, Hæc autem quæ in domibus nostris oberrat, &c. De mustella.

Oberrare, per translationem pro Circum volare posuit Persius Satyr.4. quum dixit, Diues arat Curibus quantum non miluus oberret.

¶Oberrare, pro Errare, peccare Horat. de Arte, -& citharœdus
Ridetur chorda qui semper oberrat eadem.

Obesco, obescas {[illegible]} obescáre, ab esca compositum, Escam in os ingerere. Colum. lib.8 cap.7, Nonnulli tribus aquæ partibus vnam boni vini miscent, medefactóque triticeo pane obescant auem, quæ prima luna (quoniam id quoque custodiendum est) saginari cœpta, vicesima pinguescit. Legitur & obesant.

Obesus, Vide OBEDO.

Obex, obicis, pen.corr. com. gen. Ab obiicio, Significat cuiuscúque rei obiectionem siue obstaculum. Festus, Obices, pessuli seræ. Plaut. Merc 3, Tibi denique iste lætitiam pariet obex. Plin. in Paneg Nullæ obices, nulli contumeliarum gradus, superatísque iam mille liminibus vltra semper aliqua dura & obstãtia Virg 10 Æneid. Ecce maris magna claudit nos obiice pontus. Vbi Seruius, Modò vsus habet vt hic obex dicamus: vnde quidã MAGNO OBICE legũt Antiqui etiam hæc obex dicebãt: secundũ quod est MAGNA OBICE. Hinc est quòd nonnulli vitant generis dubietaté, & legunt MAGNI, scilicet maris. Caper tamen in libris dubij generis probat dici & hæc obex: quod, vt dixi, hodie de vsu recessit.

Obiices, per duplex ij scribitur apud poetas, vt producatur OB.

Aperti obiices. Claud. 1. de raptu Pros.

Obiices rupti Virg. 2. Georg.

Moliri obiices, Vide MOLIOR.

Firmo obiice portas claudere. Ouid. 14 Metam.

Abrupto obiice soluit montes. Senec. Herc. furen. 4.

Obfirmo, obfirmas {[illegible]} obfirmáre, Firmum propositum in animo habere, & quasi obstinatè aliquid in animo tenere. Terent. Eunuch 2.1, censén posse me obfirmare, & Perpeti ne redeã interea?

Obfirmare animum, Firmum & inuictum atque obstinatum animum habere Plaut. Amphit 8,

-feram & perferam vsque eius abitum,
Animo forti atque obfirmato. Idem Mercatore,3, Vt animum obfirmo meum.

Obfirmare viam. Terent. Hecyra, 3.5, Certum obfirmare est viam me, quam decreui persequi. Vbi Donatus, Obfirmare viã, Aduersus omnia obstinatè agere.

Obfirmatus, pen.prod {[illegible]} Nomen ex participio. Cic. ad Atticum, libro 1.7, Incredibile est quanto mihi videatur illius voluntas obstinatior, & in iracundia obfirmatior. Vetus codex habet affirmatior.

Obfirmatè, pen. prod. Aduerbium {[illegible]} Pertinaciter. Sueton. in Tib Cæsare, cap.25, Ad capessendam rem perurgebant, quanquam obfirmatè resistentem.

Obgannio, obgannis, obganniui, obgannitum, pen prod. {[illegible]} obgannire, In aurem secretò loqui, & veluti immurmurare. Apul. lib. 2, In auré mulieris obgãnit. Terens Phorm.5.9, Habet hæc ei quod dum viuat, vsque ad aurem obganniat.

Obhæreo, obhæres, obhæsi {[illegible]} obhærére, Idem quod adhærere. Sueton. in Nerone, cap.19, Consurgenti ei primum lacinia obhæsit. Lactant. De opific. Dei, cap.11, Nequi fortè obhæreant ac resistant.

Equus obhæret in flumine. Lucret lib. 4.

Obherbesco, obherbescis, Herbis obducor, ex Ob & Herbesco. Herbescere verò, est herbam fieri. Cic. in Catil. Et elicit herbescentem ex eo viriditatem, quæ nixa fibris stirpium sensim adolescit. Festus, Obherbescere, herbam increscere.

Obhorreo, obhorres, obhorrui, obhorrére. Plin. lib.37.cap.8, Vilioris est turbæ prasius, cuius alterum genus sanguineis punctis obhorret.

Obiaceo, obiaces, pen. corr. obiacui, obiactum {[illegible]} obiacére, Circum aut contrà, siue obuiam iacére. Festus, Obiacuisse, Ante iacuisse. Colum lib.2.cap.4, Sed vastus exspices euellit, quibus obiacentibus impeditum aruũ minus rectè potest iterari. Stat. 4. Theb.

-vatum quà conicius amnis
Gorgoneo percussus equo, quaque obiacet alto Isthmos.

Obiicio, obiicis, pen. corr. obieci, penul prod. obiectum {[illegible]} obiicere, Ante iacere, anteponere, porrigere, offerre, opponere.

Obiicere argentum lenæ. Terens. Phor. 5.2, Etiam argentum est vltrò obiectum ei.

Obiicere machæræ aliquem. Plaut. Curcul.12,

-reddin an non virginem
Prius, quàm te huic meæ machæræ obiicio mastigia?

Obiicere cibum canibus Plin. lib.8.cap.40.

Offam cani. Virg 6. Æneid.

Caput obiicere ruenti telo. Silius lib.16.

Clypeos ac tela sinistris Protecti obiiciunt. Virg. 2. Æneid.

Obiicere corpus feris. Cic. pro Rosc. Amer.

Obiicere fores portæ. Liu.8 bell Pun.

Obiici ad omnes casus. Cic. ad Torquatum, lib.6.5, Sed etiã quòd ad omnes casus subitorum periculorum magis obiecti sumus, quam si abessemus.

Obiicere se in impetus profligatorum hominũ quotidianos. Cic. pro Archia.

Obiicere caput suum ferro pro cæremoniis. Cic. pro Domo, Obieci meum caput pro vestris cæremoniis atque templis, perditissimorum ciuium furori atque ferro.

Obiicere se telis hostium. Cic. 1. Tuscul.

Obiicere florem vini naribus. Plaut. Curcul. 31.

Concionibus seditiosorum, insidiis coniuratorum, & telis aliorum obiici, & ad omne periculum atque omnem inuidiam opponi. Cic. pro Murena.

Potestati aliquorum aliquid. Cic. de Arusp resp.

¶ Funera acerba. Plautus Amphit. 4, Quod multa Thebano populo acerba obiecit funera. Id est multos occidit Thebanos.

Furorem obiicere alicui dicitur res aliqua. Cic. pro Rosc. Amer.
Quæ res igitur tantum istum furorem Sex. Roscio obiecit?

Impietatem alicui. Plin. in Paneg.

Laborem alicui. Terent. Hecyra, 3.1.

Lætitiam alicui. Terent. Heaut.1.2.

Lucrum alieni. Plaut. Curc.10.

Maledictum alicui Cic. pro Murena.

Malum. Plaut. Amphit.7.

Malitiam. Plaut. Casina, 15.

Mentem alicui obiicere, pro In mentem inducere. Liu.5. ab Vrbe.

Metum animo alicuius. Cic. 2. Tuscul.

Moram obiicere, Retardare. Plaut. Pœnul 5.

Noctem peccatis, & fraudibus obiice nubem. Horat.1. epist. 17.

Nubem obiecit oculis. Ouid. 12. Metam.

Præuaricationem. Plin. iun lib.7. epist vltima.

Religionem Plaut. Merc.25.

Salutem suam pro aliquo. Cic. pro Plancio.

Solicitudinem Plaut. Milit. 10.

Spem Liu 6. ab Vrbe.

Splendorem falsi honoris. Cic. Bruto, Multi ad deprauandum parati, qui splendore falsi honoris obiecto, aciem boni ingenij præstringi posse confidunt.

Tempus omne iis fluctibus obiecimus, qui per nos à communi peste depulsi, in nosmetipsos redundarunt. Cic. 1. de Orat.

Terrorem hosti. Liu.7. bel. Pun.

¶Obiicere, In memoriã reducere, siue reuocare. Plaut. Milite, 10,
Me sibi istuc ætatis homini facinora puerilia
Obiicere, neque te decóra, neque tuis virtutibus.

¶Obiicere

¶ Obiicere aliquid alteri, Exprobrare. Cic. 6. Verr. Nó tibi obiicio quòd hominem dignissimum tuis moribus, &c. spoliasti, ac depeculatus es.

Obiicere alicui de. Brutus ad Antonium, lib. 11. 3, Te miramur quũ hæc reticueris, non potuisse continere iracundiam tuam, quin nobis de morte Cæsaris obiiceres.

Obiicere aliquid crimini. Plin. lib. 34. cap. 3.

Obiicere in loco criminis, Idem. Cic. pro Cluentio, Docet in illorum iudiciis quid præter hoc venenum Oppianici, non modò in criminis, sed in maledicti loco sit obiectum.

Obiicere vt probrum. Cic. 1. Tuscul. Honorem tamen huic generi non fuisse declarat oratio Catonis, in qua obiecit vt probrum M. Nobiliori, quòd is in prouinciam poetas duxisset.

De vno alteri. Cic. pro Plancio, De Crispio mihi túnc obiicies, quem ego de me bene meritum, quia te teste cognoueram, te eodem authore defendi?

Digna pudore obiicere alicui. Ouid. 13. Metam.

Eloquentiam vt vitium alicui. Cic. in Salustium.

Factum quod obiicitur, negare. Cic. in Partit.

Furta, largitiones, libidines obiicere alicui. Cic. pro Domo.

Ignobilitatem alicui. Cic. 3 Philip.

Libido mihi obiicitur abs te. Propert. lib. 3 eleg 19.

Obiiciendus, Particip. { [illegible] } Virg 3. ecloga,
Parcius ista viris tamen obiicienda memento.

Obiectus, Aliud participium { [illegible] } Cicero 5. Tuscul. Cunctari illum diutius in vita fortunæ obiectum inutile putabat ipsi.

Clathri obiecti caueæ, Id est oppositi. Horat. de Arte.

Obiecta tela. Cic. de Arusp. resp.

Obiectæ vallo munitiones, Liu. 3 ab Vrbe.

Oppositum & obiectum hostibus propugnaculum. Cicero pro Fonteio.

Flumina obiecta retardant equos. Virg. 3. Georg.

Scopuli retardant obiecta flumina. Virg 3 Georg.

Visum obiectum est à deo dormienti. Cic. 4. Acad.

Ad omnes casus subitorum periculorum obiecti sumus. Cic. Torquato, lib. 6. 4.

Error in aliqua re obiectus. Cic pro Cecin.

Obiectum malum mala manu Plaut in Amphitryone,
Nescio quid mali est mala obiectum manu. Id est, nescio quis veneficus eius mentem excantauit. Nam in veneficiis non tantùm est carmini locus, sed etiam manui, id est, iis quæ fiunt manus opera: vt quũ adhibentur herbæ, medicamenta, mala venena, etiam quædam interdum vincula. Virgilius,
Spargere qui somnos cantúque manúque solebat. Ex Turnebo.

Obiecta species voluptatis. Cic. 1. de Finib. Plerique autem quòd tenere atque seruare id quod statuerunt, non possunt, victi & debilitati obiecta specie voluptatis traduut se libidinibus constringendos.

Vtilitat obiecta. Cicero 5. de Fin. Quód nulla vtilitate obiecta delectentur animi, atque ipsa scientia, etiamsi incommoda datura sit, gaudeant.

Signo obiecto aliquem monere quid euenturum sit nisi caueat. Cic. 1. de Diu. nat.

De obiectis non confiteri. Cic. pro Domo.

Diluere obiecta. Quintil lib. 4. cap 2.

Obiectus, huius obiectus, Verbale { [illegible] } Colum libro 3. cap. 19, Qui vterque non incommode arcetur obiectu vestis. Virg 1. Æneidos,
-insula portum
Efficit obiectu laterum.

¶ Obiectus, Exprobratus. Cicero ad Pætum, Famil. lib. 9. epist. vlt. Sed tamen ne Aristippus quidem ille Socraticus erubuit, quũ esset ei obiectum habere eum Laida: Habeo, inquit, non habeor à Laide.

Obiecto, obiectas { [illegible] } obiectare, Frequentatiuum. Plautus Mostel. 10,
Ha, caue ne illi obiectes nunc in ægritudine
Te has emisse. Id est, ne illi protinus dixeris.

Corpora bello obiectant, Id est exponunt. Virg. 4. Georg.

Caput obiectare periclis. Virg 2. Æneid.

Animam pro aliquo. Virg. 11. Æneid.

Vitam procellis. Claud. 3. de raptu Proserp.

¶ Obiectare { [illegible] } Exprobrare. Cic. in Salust. Qui falsum crimen bonis obiectat.

Probrum obiectare alicui, & illius laudem illustrare, contraria. Cic. pro Domo.

Obiectatio, Verbale { [illegible] } Exprobratio. Cæsar 3 bel. Ciuil. Idque ita esse cum ex aliorum obiectationibus, tum etiam ex domestico iudicio, atque animi conscientia intelligebant.

Obiectaculum, huius obiectaculi, pen. corr. Pro obice & claustro, vt ait Budæus. Varro 3. de Re rust. cap. 17, In Baiano autem tanta ardebat cura, vt architecto permiserit vt suam pecuniam consumeret, dummodo perduceret specus è piscinis in mare obiectaculo quo æstus bis quotidie ab exorta luna ad proximam nouam introire, ac redire rursus in mare posset, ac refrigerare piscinas.

OBIGENE, Obigenes. Lycaoniæ pars, contermina vno ex latere, Galatiæ, vt scribit Plin. lib 5 cap 32.

Obinanis. & hoc obinane, pen. prod. { [illegible] } Idem quod inane & vacuum: nisi quòd aliquid auget compositio. Varro 3. de Re rust. cap. 9, In iis idem aiunt, quum ad lumen sustoleris, quod pellucet, id esse obinane. Docet quomodo cognoscat an plena sint oua, an inania seu vacua.

Obiratus, penult. prod. { [illegible] } Adiectiuum, Idem quod Iratus. Liu. 1. ab Vrbe, Aut fortunæ (vt fit) obirati cultum reliquerant deúm.

Obiter, pen corr. { [illegible] } Aduerbium compositum ex ob, quod significat Circum, & iter, Incidenter: hoc est Præter propositũ, quasi in itinere occurrens, aut quasi per iter & in transitu. Plin in Prologo, Vt obiter caueam istos Homeromastigas. Iuuenal. Saty. 3, Aut obiter leget, aut scribet, vel dormiet intus. Id est interim.

Obitus, obita, obitum, pen corr. Participium, Vide OBEO.

Obiurgo, obiurgas { [illegible] } obiurgáre, Reprehendere, verbis proscindere & coarguere. Terent. Andr 1. 1,
Nam si illum obiurges, vitæ qui auxilium tulit:
Quid facias illi, qui dederit damnum aut malum?

Obiurgare. Varr. de Ling. Latin. lib. 6, Iurgare ab iure dictũ, quum quis iure litigaret: à quo obiurgat is, qui id facit iniusté.

Obiurgare à peccatis. Plaut. Trinum. 10.

Obiurgare de. Cic. ad Atticum, libro 5, Quod me quodammodo molli brachio de Pompeij familiaritate obiurgas, nolim ita existimes, me mei præsidij causa cum illo coniunctum esse.

Verecundiam alicuius in rogando. Cic. Qu. frat lib. 3. 17.

Summa cum authoritate Senatum. Cic. Attic. lib. 1. 12.

¶ Obiurgare, pro Exprobrare. Quintil. lib 6. cap 4, Cicero obiurgantibus quòd sexagenarius Pompiliam virginem duxisset, Cras mulier erit, inquit.

¶ Obiurgare, ad alia etiam translatum Cic. ad Qu. fratrem, libro 3. 17, Ea villa quæ nunc est, tanquam philosophia, videtur esse quæ obiurget cæterarum villarum insaniam.

¶ Monendi amici sæpe sunt, & obiurgandi. Cic de Amicit.

Obiurgito, obiurgitas, penul corr. { [illegible] } obiurgitáre, Frequentatiuum. Plaut. Trinum 4, Rogitas? téne obiurgitem?

Obiurgatio, obiurgationis, Verbale { [illegible] } Post turpe factum castigatio, authore Festo. Cic. de Amicit. Deinde vt obiurgatio contumelia careat.

Obiurgatio & admonitio. Cic. 1. de Orat. Tum obiurgatio si est authoritas, tum admonitio quasi lenior obiurgatio.

Deliciarum obiurgatio. Cic. pro Cælio, Deliciarum obiurgatio fuit longa, & ea lenior, plúsque disputationis habuit quàm atrocitatis.

Castigatione & obiurgatione dignus. Cic. Attico. lib. 3.

Habet acerbitatem obiurgatio Cic. 1 Offic.

Mordebit puerum obiurgatio. Quintil lib. 1 cap 3.

Susceptam obiurgationem reprimere. Cic. Attico. lib. 4.

Obiurgator, pen. prod { [illegible] } Aliud verbale. Cic. 3. de Leg agr. Nam attendite quantas concessiones agrorum hic noster obiurgator vno verbo facere conetur.

Placare obiurgatores beneuolos. Cic. 1. de Nat deor. Qua quidem in causa & beneuolos obiurgatores placare, & inuidos vituperatores confutare possumus.

Ferendus quidem obiurgator nó est is, qui quod in altero vitium reprehendit, in eo ipse deprehenditur. Cic. 5. Verr.

Conuincere suos obiurgatores. Cic. 1. de Diuinat.

Obiurgatorius, Adiectiuum { [illegible] } vt Obiurgatoria epistola, Quæ ad obiurgationem pertinet. Cic. ad Atticum, libro 13, Vna cum illius obiurgatoriis tibi meam quoque, quam ad eum rescripseram, misi.

Obiuro, obiuras, penul. prod. { [illegible] } obiuráre, Iureiurando obstringere, inquit Festus, vt est in Pentasilee, Formidabant obiurare.

Oblædo, oblædis, oblæsi, oblæsum { [illegible] } oblædere, Idem quod Lædere. Plautus Casin. 8, Præcide os tu illi hodie: age ecquid fit, ne oblæsis manum.

Oblangueo, oblangues, oblangui { [illegible] } oblanguére, Idem quod Languere. Cic. ad Tironem, lib. 16 11, Literulæ meæ, siue nostræ, tui desyderio oblanguerunt.

Oblatro, oblatras, pen corr. { [illegible] } oblatráre, Circum aut contra latrare. Et est canum.

Oblatrare aliquem. Silius lib. 8.

Oblatrator, pen. prod oblatratoris. Verbale { [illegible] }

Oblatratrix, penul. prod. oblatratricis { [illegible] } Plaut. Milite, 10, Sed nolo mihi oblatratricem in ædes intromittere.

Oblatus, Vide OFFERO.

Oblecto, oblectas { [illegible] } oblectare, Frequentatiuum est ab Oblicio, quod ex ob & lacio componitur, vnde fit Lacto, lactas: Delectare, Recreare. Terentius Phorm. 2. 3,
-habebis quæ tuam Senectutem oblectet.

Aliquem falso gaudio oblectare. Plaut. Pœn 18.

Iucunda opinione quàm diutissimé aliquẽ oblectare. Cic. Quint. fratri, lib. 1. 5.

Fabula valde oblectat populum. Horat de Arte.

Adolescentiam alunt, senectutem oblectant hæc studia. Cicero pro Archia.

Vitam oblectare. Plaut. Asin. 4 6.

Me te oblectes. Terent Eunuch 1. 2, Me speres, me te oblectes, mecum tota sis. Cic. de Senect. Num igitur horum senectus miserabilis fuit, qui se agricultione oblectabant?

Musæ me oblectant dulci carmine. Catul. ad Mallium, epigrammate 63.

Rura oblectant animos. Ouid. 1 de Remed amor.

Oblectare se, Animum pascere & recreare. Terent. Hecyra, 1. 2, Dic mihi Philotis, vbi te oblectasti tam diu?

Oblectare se cum Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 15, Oblecta te cum Cicerone nostro quàm bellissimé.

Oblectare se in. Terent. Adelph. 1. 1, In eo me oblecto, solum id est charum mihi.

Se oblectare in hortis. Cic. 3. Offic.

Otium temporis oblectare, Est tempus otiosum & vacuum à rebus seriis traducere in voluptatem Plin iunior lib 4 epist. 14. ad Paternum, Accipies cum hac epistola hendecasyllabos nostros, quibus nos in vehiculo, in balneo, inter cœnam oblectamus otium tẽporis. his iocamus, ludimus, amamus.

Tempus oblectare studio. Ouid. 5. Trist eleg 13.

Oblector hac re, Passiuum Cic ad Cælium, lib. 2. 15, In communibus miseriis hac tamen oblectabar specula.

Ludis oblectari & duci. Cic. pro Murena.

Oblector, oblectaris, Deponens { [illegible] } Idé quod Oblecto. Cic.

ad Qu. frat. lib. 2.15, Ego me in Cumano, & Pompeiano, præterquam quòd sine te, cæterùm satis commodè oblectabar, & eram in iisdem locis.

Oblectatio, Verbale { ψυχαγωγία } Cicero 4. Acad. Indagatio ipsa rerum cum maximarum, tum etiam occultissimarum habet oblectationem.

Oblectatio & leuamentum Cic. 5. de Finib. Nos autem non solùm beatæ vitæ oblectationem videmus, sed etiam leuamentum miseriarum.

Plena oblectationis requies Cic. de Amicit.

Animi oblectatio libera. Cicero 1. de Orat. Itaque in iis artibus, in quibus non vtilitas quæritur necessaria, sed animi libera quædam oblectatio.

Oblectatio animi, requiésque curarum. Cic. 2. Offic.

Oblectatio otii. Cic. 1. Acad. Doloris medicinam à philosophia peto, & otii oblectationem hanc honestissimam iudico.

Oblectamentum, oblectamenti { ψυχαγώγημα } Ipsa delectatio. Cicero de Senect. Satiari delectatione nō possum, vt meæ senectutis requietem oblectamentúmque noscatis.

Oblectamenta & solatia seruitutis Cic. 6. Verr.

Oblectamen, pen. prod. oblectaminis { ψυχαγώγημα } Idem. Stat. 3. Syl. 5, Nec desunt variæ circum oblectamina vitæ.

Oblenio, oblenis, penult. prod. obleniui, penult. prod. & oblenij, obleníre, pro Lenire. Seneca de Ira, Lectio illum carminum obleniat.

Oblido, oblidis, oblisi, oblisum, pen. prod. { περιθλίβω } oblídere, Ex ob & lædo, significat Circum circa vsque ad mortem lædo, percutio, suffoco, neco. Colum. lib. 7. cap. 3, Nec angustiæ fœtus oblídant.

Oblisus pondere. Plin. iunior lib. 6. epist. 106, ad Tacitum.

Fauces oblisæ Tacit. lib. 5.

Obligo, obligas, pen. corr. { περιδέω, ἐνδέω } obligare, Circum ligare. Plaut. Menæch. 18, Ait se obligasse crus fractum Æsculapio.

Obligare manipulos. Colum. lib. 11. cap. 2.

Obligare vulnus. Cic. 3. de Nat. deor.

¶Obligare aliquem { ἐνέχειν } pro Deuincire beneficiis. Cic. Trebatio, lib. 6. 11, Dolabellam antea tantummodo diligebam, obligatus ei nihil eram. Asconius, Obligatus, in bonis dicitur, & in vinculis. In vinculis quum est, tunc proprium est: ad bona quum traducitur, tūc translatum est.

Obligare beneficio. Cic. ad Quintum frat. lib. 3. 17, Scaurū beneficio defensionis valde obligaui.

Obligare fidem pro alio apud alium. Papin. in l. Bona fide. §. Vxor. D. Ad S. C. Vellejanum, Et si fidem suam pro ea, quā delegauit, apud virum obligauerit. locum, &c.

Obligatus fœdere. Liu. 8 bel. Maced.

Obligare omnia bona sua pignori. Scæuola in l. Titius. D. Qui potiores in pig. & hypoth. &c.

Obligare per libram. Varr. de Ling. Latin. lib. 6.

Obligare se scelere. Seneca lib. 2. de Tranquil. vitæ.

Obligare pœnæ. Seneca de Benefic.

Iudicio aliquo distringi & obligari. Cic. 2. Verr.

Sua liberalitate sibi aliquem Cic. Qu. frat. lib. 1. 15.

Obligare se nexu. Cic. pro Mur.

Pactionibus præmiorum suorum aliquos. Cicero Post reditum in Senatu.

Obligari periculo iurisiurandi. Cicero 4. Verr. Quum interrogabantur, obligentur non solùm iurisiurandi atque existimationis periculo, sed etiam communi inter se conscientia.

Religione sempiterna obligari. Cic. 2. de Leg. Statuit collegium locum publicum non potuisse priuata religione obligari.

Sacramento militiæ Cic. 1. Offic. Cato ad Pompilium scripsit, vt si filium pateretur in exercitu remanere, secundo cum obligaret militiæ sacramento.

Scelere aliquem. Cic. pro Domo, Qui quum lege nefaria Ptolemæum regem Cypri, fratrem regis Alexandrini eodem iure regnantem causa incognita publicasses, Populúmque Romanum scelere obligasses.

Sponsione obligari. Cic. 2. de Legib.

Superstitione Cic. 1. de Diuin.

Se vno verbo. Cic. pro Cæcin. Siquis quòd spopondit, qua in re verbo se vno obligauit, id non facit, &c.

Caput obligasti votis, Id est deuouisti, non implendo promissa. Horat. 2. Carm. ode 8.

Fidem suam obligare. Cicero 5. Philip. Audebo etiam obligare fidem meam P. C. vobis, P. Q. R.

Ædes obligare ob amoris prandium. Plaut. Trucul. 5. 4.

Se furti obligare, Hoc est propter furtum: vel quod dicitur, Conscium se furti reddere. Gell. lib. 7. cap. 15.

Obligare vadem trium millium æris. Liu. 3 ab Vrbe.

Obligor vt tanquam læua fera littora Ponti. Ouid. 1. Trist. eleg. 2.

Obligatus, penultima prod. Participium { περιδεδεμένος } Circumligatus.

Obnoxius & obligatus tenio. Author ad Heren. lib. 2.

¶Obligatior, Comparatiuum. Plin. iun. lib. 8. epist. 2, Quantò quis melior & probior, tantò mihi obligatior abit.

Obligans & obligatus { ἐνέχων, καὶ ἐνεχόμενος } Participia. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 4, Tu me aliquid eorum doce, per quæ obligantium obligatorúmque animi certent.

Magnis & multis pignoribus eum Respublica obligatum tenet. Cic. 13. Philip.

Dapem obligatam redde Ioui, Id est promissam ac debitā. Horat. 2. Carm. ode 7.

Obligatio, Verbale { ἐνοχή } Cic. ad Brutum, 18, Est autem grauior & difficilior animi & sententiæ, maximis præsertim in rebus pro altero, quam pecuniæ obligatio.

Confirmare obligationem. Papinianus in l. Obligationes. D. De actionibus & obligationibus, Obligationes quę non propriis viribus consistant, neque officio iudicis, neque Prætoris imperio, neque legis potestate confirmantur.

Constat verborum obligatio, si inter contrahentes id agatur. Paulus in l. 3. D. De actionibus & obligat.

Constituitur obligatio. Paulus in l. 3. D. De actionibus & obligat.

Contrahitur. Paulus in l. Si tibi decem in princ. D. De pactis.

Deducere aliquid in obligationem. Pomponius in l. Si ita stipulatus fuero D. De verborum obligat.

Dissoluere. Paulus in l. Et hæredi. §. vltim. D. De pactis.

Distrahere. Caius in l. 4. §. Is quoque. D. De actionibus & obligat. Qui enim solutus per errorem, magis distrahēdæ obligationis animo, quàm contrahendæ dare videtur.

Expirat obligatio. Paulus in l. Qui vsumfruct. D. De verb. obligat. Tunc enim priore obligatione expirante, ea secunda introducitur petitio.

Extinguitur. Paulus in l. Pluribus rebus. D. De verborum obligat.

Infirmare. Paulus in l. Si sub vna. D. De verborum obligat.

Nascitur. Paulus in l. Si tibi decem. in princ. D. De pactis.

Parere potest obligationem conditio. Venuleius in l. A Titio. D. De verborum obligat.

Perimit obligationem conditio. Modestinus in l. Conditio. D. De verborum obligat.

Perpetuare. Paulus in l. Si secutum. §. sequitur. & sequentibus §§. D. De verborum obligat.

Prima obligatio nō resuscitatur ex nouo pacto. Paulus in l. Si vnus. §. Idem dicimus. D. De pactis.

Reuocari in obligationem Paulus in l. Inter stipulantem. §. Sacram rem. D. De verborum obligat.

Soluitur tota obligatio. Paulus in l. Si vnus. §. Si cùm mihi. D. De pactis.

Submouetur tota obligatio. Paulus in l. Si vnus. §. Si cùm mihi. D. de pactis.

Sustinere duas obligationes. Venuleius in l. Si reus promittēdi. D. De duobus reis constituendis: Si reus promittendi alteri reo hæres extiterit: duas obligationes sustinere eum dicendum est: nam vbi quidem aliqua differentia obligationum esse possit (vt in fideiussore & reo principali) constat alteram ab altera perimi. quum verò duæ eiusdem potestatis sint: non potest reperiri quare altera potius quàm altera consumatur. ideóque & si reus stipulandi hæres extiterit: duas species obligationis eum sustinere.

Vitiare obligationem Iulianus in l. Quæ extrinsecus. D. De verborum obligat. Pro superuacuis habebuntur, nec vitiabunt obligationem.

¶Obligatio linguæ Firmicus lib. 6. cap. 27, Saturnus & Mercurius linguam tardo sono vocis impediunt, ita vt in ipsis faucibus, tardis conatibus impedita verba deficiant, aut linguæ obligatione confundantur.

Obligurio, obliguris, pen. prod. obliguriui vel obligurij, obligurirū, pen. prod. { καταλιχνεύω } obligurire, Multa auidè cōsumere, & suauitatē ex edulioru cōsumptione capere: vnde etiā pro patrimonij profusione sumitur. Cic. 2. in Catil. Patrimonia sua profuderūt, fortunas suas obligurierunt: res eos iampridem, fides deficere nuper cœpit.

Obligurritor, pen. prod. obliguritoris, Verbale. Firmicus libro 5. cap. 5, In Tauro Mars si fuerit inuentus, homines faciet audaces, temerarios, obliguritores.

Oblimo, oblimas, pen. prod. { καταιλύω } oblimâre, Ex ob & limus componi videtur, siue etiam à verbo limo, limas, quasi circum limo, siue super limo repleo. Cic. 2. de Nat. deor. Ægyptum Nilus irrigat, & quū tota æstate obrutam oppletámque tenuit, tum recedit, mollitóque & oblimatos agros ad serendum relinquit. Virg. 3 Georgicorum,

· & sulcos oblimet inertes.

Oblimare, per translationem, pro Obcæcare, & quasi limo meatus claudere, seu obtundere, vel inquinare posuit Claudianus 3. de raptu Proserpinæ,

-sed quod dissuasor honesti

Luxus, & humanas oblimat copia mentes. Budæus.

Oblimare rem. Horat. 1. Serm. saty. 2. Per translationem, pro Consumere, & deterere. Tractum à lima, qua fabri vtūtur. Aut certè à limo. vt sit, obducere. vt dicimus quædam limo obducta periisse.

Oblinio, oblinis, pen. corr. obliniui, oblinitum, pen. prod. { καταλινέω } oblinire, Circumlinire Colum. lib. 12. cap. 39, Oblinitis vasis includere. Idem libro 5. cap. 9, Sed oportebit talearum capita, & imas partes misto fimo cum terra oblinire.

Oblino, oblinis, pen. corr. obliui, obliui, obleui, penul. prod. oblitum, pen. corr. { περιχρίω } oblínere, Circum linere. Varro 3. de Re rustic. cap. 7, Qui ita decipiuntur quum se obleuerint visco.

Moribus externis se oblinere. Cic. de Clar. Orat. Vt semel è Piræo eloquentia euecta est, omnes peragrauit insulas, atque ita peregrinata tota Asia est, vt se externis oblineret moribus. Id est, fœdaret, inquinaret.

Versibus atris oblinere aliquē. Hoc est infamare Horat. 1. epist. 19.

Oblitus, oblita, oblitum, pen. corr. Participium { περικεχρισμένος } Circumlitus. Cic. 7. Verr. Nolo ego, Iudices, quos ego probarim atque delegerim, sic in hac vrbe notatos, isto absoluto ambulare, vt non cera, sed cœno obliti esse videantur.

Oblitus faciem suo cruore ne nosceretur. Tacit. lib. 2.

Libellus oblitus à cæde Ouid epist. 11.

Lupus oblitus spumis Ouid. 11 Metam.

Oblitus cibis stomachus Plin. epist. 123. lib. 7.

Parricidio. Cic. 11. Philipp. Atqui cum nondum tanto parricidio oblitum, hostem sua sententia iudicauit.

Libidine flagitiosa oblita est Antoniorum vita. Cic. 14. Philipp.

Stultitia singulari atque inhumanitate oblita omnia. Cic. 5. Verr. Contráque suos omnia cum summo dedecore ac turpitudine, tum singulari stultitia atque inhumanitate oblita.

Oblita scripta. Sueton. de Claris grammat.

Facetiæ

Facetiæ oblitæ Latio, Cic. ad Papyrium, lib. 9. 15, Ego autem mirificè capior facetiis, maximè nostratibus: præsertim quum eas videam primùm oblitas Latio. Id est aspersas peregrinitate Latio.

Oblitam orationem reddunt exornationes si crebræ collocabuntur: quæ si raræ disponentur, distinctam sicuti coloribus. Author ad Herennium, lib. 4. Legitur & obliquam.

Obliquus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Non rectum significat: aut etiam lineas transuersas expositas habens. vt Cicero in Somnio Scipionis, Hósque qui incolunt terram non modò incorruptos ita esse, vt nihil inter ipsos ab aliis ad alios manare possit, sed partim obliquos, partim versos, partim etiam aduersus stare vobis.

Carmen obliquum, Vide CARMEN.
Cursus. Ouid. 9. Metam.
Cursus obliquos agere. Senec. Hippol. 5. 18.
Dente obliquo timendus aper. Ouid. epist. 4.
Obliquus ictus & inflexus. Plin. lib. 11. cap. 25.
Latus. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.
Lumine cernere aliquem. Ouid. 2. Metam.
Oculo limare commoda alicuius. Horat. 1. epist. 14.
Obliquus ordo. Cæs. 7. bell. Gal.
Ordo obliquus signorum. Virg. 1. Georg.
Pede claudicare. Ouid. 2. Amor. eleg. 17.
Obliqua radice arbor & imitante auium pedes. Plinius libro 12. cap. 12.
Risus. Horat. 2. Carm. ode 3.
Obliquum litorum spatium. Plin. in Præf. lib. 5.
¶Natant obliqui in caput, Id est transuersi. Plinius lib. 9. cap. 29. de canetis.
In obliquum. Virg. 1. Georgicorum,
Rursus in obliquum verso perrumpit aratro.
Flexus in obliquum. Plin. lib. 9. cap. 31.
Sectus in obliquum est limes. Ouid. 2. Metam.

Obliquè, penul. prod. { [illegible] } Aduerbium, cui contrarium est Rectè. Cic. 1. de Finib. Primùm erit hoc quasi prouincias atomis dare, quæ rectè, quæ obliquè ferantur.
Obliquè prætendere viris latus. Cato cap. 45.
Obliquè in latera procedunt locustæ. Plin. lib. 9. cap. 30.

Obliquitas, pen. corr. { [illegible] } obliquitas. Plin. lib. 3. cap. 5, Multóque amplior mensura fieret, Tacinum vsque, ni talis obliquitas in latus digredi videretur.

Obliquo, obliquas, pen. prod. { [illegible] } obliquâre, Curuum facere. Plin. lib. 6. cap. 13, At vbi cœpit in latitudinem pandi, lunatis obliquatur cornibus. De Caspio mari.
Ensem obliquat in latus. Ouid. 12. Metam.
Equos pauentes obliquauit. Stat. 12. Thebaid.
Preces obliquare. Stat. 3. Thebaid.
Obliquare sinus apud Virgilium, pro Obliqua vela tendere, vt & ventus colligatur non secundus, & ne de recto auferretur cursu nauis ventorum impotentia, quod fecit necessariò Palinurus. Locus est lib. 5. Æneidos,
Obliquátque sinus in ventum, ac talia fatur.
Visus superbos obliquat. Stat. 1. Achil.
Obliquari. Quintil. lib. 1. cap. 4, Et Q. cuius similis effectus, speciésque, nisi quod paulum à nostris obliquatur.

Obliquans, pen. prod. Particip. { [illegible] } vt
Oculos obliquans contra diem & radios. Ouid. 7. Metam.

Obliquatio, obliquationis, Verbale. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 1, Liber pater thyrso ferit per obliquationem circunfusæ hederæ latente mucrone.

Oblitero, obliteras, penult. corr. { [illegible] } obliterâre, Abradere, abolere, & quasi è literarũ monumentis delere. Cic. in Vatin. 12, Si eum magnitudo contentionis studium gloriæ, præstans animus, excellens nobilitas aliquò impulisset, quod in viro & tum ferendum esset, & maximis rebus quas postea gessit, obliterandum, &c. Nonius, Obliterare, Obscura facere, & in obliuionem ducere. Accius Agamemnonidibus, Inimicitias Pelopidarum extinctas iam atque obliteratas memoria renouare.

Oblitero, à litus quidam deduci putant: quòd ibi notata, à fluctibus æquari & tolli soleant. Alij ab obliuione, Id est à supino oblitũ. Vel dici potest ab oblino, sicut à lino litera.
Famam obliterare. Liu. 9. bel. Maced.
Offensionem. Cic. Post red. in Senatu, Publici mei beneficij memoria priuatam offensionem obliterauerunt.
Nondum obliterata memoria superioris belli. Liuius 1. bel. Pun.
Tempora vltima, & iam obliterata. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Peccata obliterata. Liu. 3. ab Vrbe.
Vetustate obliterata res. Liu. 3. ab Vrbe.
In animo obliterari. Liu. 6. bel. Pun.

Obliterus, oblitera, obliterum, Adiectiuũ. vt Obliteru gene, pro Obliterata, apud Næuium. Vide Gell. lib. 19. cap. 8.

Obliteratio, Verbale { [illegible] } Plin. lib. 34. cap. 7, Quantóque maior in Zenodoro præstantia fuit, tanto magis deprehendi æris obliteratio potest.

Oblitesco, oblitescis { [illegible] } oblitéscere, Ab oblitco inusitato verbo: vel ex Ob & Lateo: Abscondi, delitescere. Varr. 1. de Re rust. cap. 51, Ne æstu per rimosa in rimis grana oblitescant, & recipiant aquam. Cicero de Vniuers. Quæ stque temporibus à nostro respectu oblitescant: rursúsque emersi errorem iocunditatis rationis expertibus.
Oblitus, Præteritum ab Oblitesco. Seneca epist. 56, Velut timidum atque iners animal metu oblitust.

Oblitus, Vide OBLINO & OBLIVISCOR.

Obliuiscor, obliuisceris, penultima corr. oblitus sum, penult. prod. { [illegible] } obliuisci, Nutæ significationis.
Oblitus sum dicere. Terent. in Andr. 5. 1, Et nescio quid tibi sum

oblitus hodie, ac volui dicere.
Oblitus, cum genitiuo. Cic. 5. Verr. Quæ te obliuisci laudis domesticæ non sinant. Cæs. 1. bel. Gal. Veteris contumeliæ obliuisci.
Consuetudinis & instituti sui obliuisci. Cic. Att. lib. 4.
Dignitatis suæ. Cic. Lentulo, lib. 1. 7.
Malorum. Horat. Epod. 2.
Memini cum meminoi, nec vnquam obliuiscar noctis illius. Cic. pro Plancio.
Obliuiscor, cum accusatiuo. Cicer. pro Rosc. Amer. Et artificium obliuiscatur, & studium deponat, licebit.
Obliuisci aliquem. Virg. 2. Æneidos,
Quisquis es, amissos hinc iam obliuiscere Graios.
Nunc oblita mihi tot carmina. Virg. 9. eclog. Passiuè accipitur pro à me.

Obliuiscens, Particip. { [illegible] } vt
Secla obliuiscentia. Catull. ad Mallium, epigr. 63,
Ne fugiens seclis obliuiscentibus ætas
Illius hoc cæca nocte tegat studium. Cæca nocte, id est ignorantiæ tenebris.

Obliuiscendus, Aliud participium { [illegible] } Horat. 1. epist. 11, Oblitúsque meorum obliuiscendus & illis. Id est, obliuioni tradendus ab illis.
Obliuiscendi tui mores. Plaut. Mil. 20.

Oblitus, pen. prod. Particip. { [illegible] } Plin. lib. 9. cap. 10, In tantum fallit oblitus sui, vt, &c.
Decoris sui oblitus. Virg. 5. Æneid.
Mortis patrij oblitus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.
Pudoris oblita. Ouid. epist. 16.
Corda oblita laborum. Virg. 4. Æneid.

Obliuio, obliuionis { [illegible] } Memoriæ defectus & imbecillitas. Plin. lib. 13. cap. 17, Nimis hospitali aduenarum obliuione patriæ.
Obliuio & reticentia. Cic. 4. Philip. Vestra virtus nec obliuione eorum qui sunt, nec reticentia posteriorum insepulta esse poterit.
Obliuio amicitiæ, & intermissio consuetudinis. Cic. Sexto, lib. 5. 17, Non obliuione amicitiæ nostræ, neque intermissione consuetudinis meæ superioribus temporibus ad te nullas literas misi: sed quòd, &c.
Obliuio fugitiua. Varr. de Ling. Lat. lib. 5.
Liuidæ obliuiones. Horat. 4. Carm. ode 9.
Longa. Iuuenal. satyr. 10.
Adducere in obliuionem. Cic. Verr. 2.
Capere obliuionem alicuius rei, Vide CAPIO.
Capit me obliuio. Cic. 2. Offic. Maximè autem adducuntur plerique vt eos iustitiæ capiat obliuio.
Conterere obliuione iniurias. Cic. Lentulo, lib. 1. 9, Ego, quum mihi cum illo magna iam gratia esset, quòd eius omnes grauissimas iniurias communis concordiæ causa voluntaria quadã obliuione contriueram, eius repentinam, &c.
Dare obliuioni. Liu. 1. ab Vrbe.
Obliuione delere, Idem. Cic. pro Deiotaro, Quæ vnquam vetustas obruet, aut quæ tanta delebit obliuio?
In obliuione iacuit. Cic. 3. Verr. Id est in obscuro. De homine dictum: cui opponitur In assidua commemoratione esse.
Inobscurat obliuio. Cic. 9. Philip. Nulla eius legationis posteritatẽ inobscurabit obliuio.
Intercipit obliuio, Vide INTERCIPIO.
Obliuione obruere aduersa. Cic. 2. de Finib. Et aduersa quasi perpetua obliuione obruamus. Idem de Claris Orat. Hunc vetustas, vt alios fortasse multos, obliuione obruisset. De Ennio.
Obliuio surrepit. Plin. lib. 8. cap. 22, Huic quamuis in fame mandenti, si respexit, obliuionem cibi surrepere aiunt, digressúmque quærere aliud. De lupo ceruario.
Obliuione hominum & taciturnitate tanta dedecora tegere. Cic. 7. Verr.
Venire in obliuionem. Cic. in Sallust. Tu tuis vita, quam turpiter egisti, magnas offundisti tenebras: vt etiam si fuerint egregij ciues, certè venerint in obliuionem.
Vindicare ab obliuione. Cic. 2. de Orat. Laudem eorum iam propè senescentem, quantum ego possem, ab obliuione hominum atque à silentio vindicarem.

Obliuium, obliuij { [illegible] } Idem: quod tamen vix legitur nisi in plurali, & in nominatiuo vel accusatiuo. Virg. 6. Æneidos,
Securos latices, & longa obliuia potant. Poeticũ est pro obliuione.
Rerum obliuia. Lucret. lib. 3.
Meriti nostri obliuia. Ouid. 7. Metam.
Iucunda obliuia sollicitæ vitæ. Horat. 2. Serm. satyra 6.
Pigra. Stat. 10. Thebaid.
Cepere te obliuia nostri. Ouid. 1. Trist. eleg. 7.
Obliuia verba, dixit Varro libro 4. de Ling. Lat. pro antiquatis, & velut obliuioni traditis, vt quidem interpretor. Eius verba sunt, Igitur quoniam hæc sunt tripartita verba, quæ sunt aut nostra, aut aliena, aut obliuia, &c.

Obliuiosus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Qui citò obliuiscitur. Cic. 1. de Iuuent. Acutus an hebetior, memor an obliuiosus.
Stultus & obliuiosus senex. Cic. de Senect.
¶Obliuiosus, Quod obliuionem inducit. Horat. 2. Carm. ode 7,
Obliuioso læuia Massico
Ciboria exple. Hoc est vino Campano, quo labor in obliuionem venit. Acron.
Capere obliuionem alicuius rei, Vide CAPIO.

Obloco, oblocas, pen. corr. { [illegible] } oblocare, Idem quod simplex Locare. Iustinus, Quum operam oblocare ad puteos exhauriendos solitus esset. Qua etiam dicẽdi formula vtitur Tranquillus, nisi fortè quis legendum hic contenderit abloco per primam vocalem. Sic enim vulgò legitur apud Suetonium in Vitellio, cap. 7.

Oblongus, Adiectiuum { [illegible] } Idem quod Longus significat: nisi quid addat præpositio. Plin lib. 37. cap 12, Figura oblonga maximè probatur. De gemmis. Liu 1. bel. Pun. Hastile oblongum.
Oblonga oua. Plin. lib. 10. cap. 52.
Oblongo semine cardamomum. Plin. lib. 12. cap. 13.

Obloquor, pen. corr. obloqueris { [illegible] } obloqui, Contra loquentem loqui, inquit Seruius. Cic. pro Cluentio, Tamen vocat me aliò iamdudum tacita vestra expectatio, quæ mihi obloqui videtur, Quid ergo? negásne illud iudicium esse corruptum? Idem ad Qu. frat. lib. 2. 12, Tu verò vt me & appelles, & interpelles, & obloquare & colloquare velim.
Respondere & obloqui. Plin. lib 36. cap. 16.
Obloqui numeris Virg 6. Æneidos,
Necnon Threicius longa cum veste sacerdos
Obloquitur numeris septem discrimina vocum. Seruius, dicendo OBLOQVITVR, chordarū expressit laudē, quas dicit verbis loquutas.
Auis obloquitur. Ouid. 3 de Ponto, eleg. 1.
¶ Obloqui, Maledicere Plaut. Curcul. 5.
Lenonis hæ sunt ædes. PA. malè istis eueniat.
PH. Qui? PA. quia scelestam seruitutem seruiunt.
PH. Obloquere. PA. fiat maximé. PH. etiam taces?
PA. Nempe obloqui me iusseras.

Obloquutor, pen. prod. obloquutoris, Verbale { [illegible] } Qui alteri detrahit. Plaut Milit 10,
Obloquutor non sum alteri.

Obluctor, obluctaris { [illegible] } obluctári, Acrius contra aliquid niti. Colum. lib. 8. cap 14, Fruticibus aut solidioribus herbis obluctatur ita pertinaciter, vt collum obrumpat.
Genibus aduersæ obluctor arenæ. Virg. 3. Æneid.
Soli obluctandum Fabio. Sil. lib. 8.

Obluctans, Particip { [illegible] } vt
Saxa obluctantia summouit. Stat. 3. Sylu. 2.
Obluctans obliuioni. Curtius lib. 7.

Obluctatus, pen prod. Aliud particip. { [illegible] } vt
Turba obluctata morti. Lucan. lib. 3.

Obludo, obludis, oblusi, oblusum, penul prod. { [illegible] } oblúdere, Cum aliquo ludere Plaut. Trucul. 4,
Quum vident quempiam se adseruare, obludunt, qui custodem
Oblectent per iocum & ludum.

Obmanens { [illegible] } pro Diu manens. vt Permanens. Festus.

Obmolior, obmoliris, obmolitus sum, pen. prod. { [illegible] } obmoliri. Liu 7 bel. Maced. Sed vndique omnes ad munienda & obmolienda, quæ ruinis strata erant, concurrerút. Id est obstruenda oppositis molibus. Curtius lib. 6, Arborum truncos & saxa obmoliuntur.

Obmurmuro, obmurmuras, pen. corr. { [illegible] } obmurmuráre, Contra murmurare. Ouid. epist. 17, Vana peto, precibúsque meis obmurmurat ipse.

Obmutesco, obmutescis, obmutui { [illegible] } obmutéscere, Quasi mutum fieri, Tacere. Cic. 2. de Fin Sed quia tale sit, vt vel si ignorarent id homines, vel si obmutuissent, sua tamen pulchritudine esset specieque laudabile. Idem 2 de Oratore, Ego verò, inquit Crassus, neque Antonium verbum facere patiar, & ipse obmutescā, nisi prius à vobis impetrarā.
Ore presso obmutuit. Virg. 6 Æneid.
Aspectu obmutuit amens Virg. 4. Æneid.
Obmutescere dicitur res aliqua, pro Non esse in vsu. Plin. lib 35. cap. 13, Lydium Sardibus emebatur quod nunc obmutuit.

Obnato, obnatas, penultima correpta { [illegible] } obnatáre, Contrà vel citra natare. Virgilius,
-in æquore fuluis
Obnatat vmbra fotis.

Obnatus, pen prod { [illegible] } Particip. ab Obnascor. Liu. lib. 3. belli Pun. Ibi hæc otis inter obnata ripis salicta conspiciuntur. Hoc est circum ripas nata.

Obnecto, obnectis, obnexui, obnexum { [illegible] } obnéctere, Est, auctore Festo, obligare, & maximè in nuptiis frequens est.

Obniger, penul corr. Adiect. { [illegible] } Idem quod niger, vel subniger: aut, vt quidam volunt, admodum niger. Plin. lib. 20. cap. 23, Radicibus nullis, & obnigris.

Obnitor, pen. prod. obniteris, obnisus vel obnixus sum { [illegible] } obníti, Contrà niti. obluctari. Cic. pro Milone, At non P. Clodio mortuo, vsitatis iam rebus obnitendum est Miloni, vt tueatur dignitatem suam?
Obniti contrà & tendere. Virg 5. Æneid.
Aduersis obniti. Tacit. lib. 15.
Obniti vndis. Lucret. lib. 4,
-Io porta clauda videntur
Nauigia aplustris fractis obnitier vndis.
Obnitor impedire. Paterculus lib. 1, Fuere qui Pauli triumphum impedire obniterentur.
Quum sæpe obnitens repugnasset. Paterculus libro 2.

Obnixus, Participium { [illegible] } vt
Obnixi scutis & corporibus. Liu. 4. bel. Maced.
Obnixus curam sub corde premebat. Virg. 4. Æneid.
Obnixus non cessit. Virg. 4. Georg.
Obnixus impetum hostium excipit. Liu. 6. ab Vrbe.
Obnixus opibus, Intentus vel attentus ad rem. Plaut. Stich. 2.
Mens obnixa malo. Valer. 7. Argno.
Dentes. Stat. 11. Thebaid.
Obnixa firmitas. Plin. lib. 36 cap 15.
Remi obnixi in acuto murice Virg. 5. Æneid.
Venti obnixi lacerant caua nubila. Stat. 5. Thebaid.
Obnixus contrà. Virg 10. Æneidos,
Non ipsi inter se, non nubila, non mare cedit.
Anceps pugna diu, stant obnixa omnia contrà. Hoc est mare mari, nubes nubibus, venti ventis. Seruius.

Obnixè, Aduerbium { [illegible] } Cum conatu, instanter, totis viribus. Terent. Andr. 1. 1,
Quem ego credo manibus pedibúsque omnia
Facturum.
Obnixè perij. Plautus Sticho, 8, Peri hercle verò planè, atque obnixé. Legitur & obnoxiè. & à nocte deducitur, vt ait Sipontinus.

Obnoxius. Adiectiuum { [illegible] } Qui pœnæ obligatus est propter delictum, inquit Festus. vt puta si quis morbis obnoxius ob nimiam cibi intemperantiā: aut si mulier ob stupri cum aliquo viro consuetudinem, illi obnoxia sit. Plaut. Epid 14,
Cedo manus igitur [illegible] morantur nihil, atque arctè colliga.
P. Nihil eas verò obnoxias. Id est, quæ non meruerunt, siue aliquid commiserunt, vnde colligari debeant. Vide Gell. lib 7. cap 17.
Supplex & obnoxius. Brutus Attico in Epist. ad Brutum, 17, Viuat hercule Cicero qui potest, supplex & obnoxius, si neque ætatis, neque honorum, neque rerum gestarum pudet. Hoc est, velut seruituti addictus, & puerum Octauium penè seruili terrimens & suppliciter adorans *Se vendens subiecti & serfa Octauium*. Ductum à seruis datis ob noxam, vel qui noxam admiserunt.
Obnoxius, pro Obediēte atque morigero. Sallust. Mala mortésque pollicens cœpit, & minari interdum ferro, nisi sibi obnoxia foret. Id est morem gereret. Sipontinus.
Aduersus gratiæ animus, & Obnoxius, opponuntur Quintil. lib. 3. cap. 11, Nec enim, nisi totis causæ partibus diligenter inspectis, scire possumus, qualem nobis facere animum cognoscentis expediat. seuerum an mitem, concitatum an remissum, aduersum gratiæ an obnoxium.
Obnoxius sum illi, Id est, Subiicior tanquam seruus. Plautus Bacchid. 23.
Obnoxium & trepidum agere. Sueton. in Tiberio, cap. 12, Enimuero tunc non priuatum modò, sed etiam obnoxium & trepidum egit, mediterraneis agris abditus, &c. Hoc est (ait Beroaldus) mancipatum, & seruili pene conditione. Nam obnoxius interdum libero opponitur: vt apud Liuium obseruauimus sic scribentem. Si reticeā, aut superbus, aut obnoxius videar. Quorum alterum est hominis alienæ libertatis obliti, alterum suæ. Hæc Beroaldus.
Obnoxius, ad alia multa trāsfertur: vt Obnoxius ventis, quasi obiectus, & expositus, atque subiectus Colum. lib 4. cap. 19, Rursus exilis terra & aeclivis, torrénsque æstu, vel quæ vehementibus procellis obnoxia est, humilius iugum poscit.
Obnoxius iniuriis, ludibriis, & huiusmodi. Plin. iun, lib. 3. epist. 14, Vides quot periculis, quot contumeliis, quot ludibriis simus obnoxij.
Obnoxius crimini Liu 4. ab Vrbe.
Mens turpi obnoxia facto. Tibull. lib 3. eleg. 4.
Pars hominum obnoxia prauis. Horat. 2. Serm. satyr. 7, Id est vitiis addicta.
Obnoxius tibi sum, Obligatus & deuinctus. Terent. Hecyr. 3. 1,
Tum vxori obnoxius sum, ita olim suo me ingenio pertulit.
Animus obnoxius. Plin. in Præf. 9, Obnoxij profectò animi & infelicis ingenij est, deprehendi in furto malle, quàm mutuum reddere. Id est illiberalis & degeneris. Budæus.
Arua non obnoxia curæ, non rastris hominum. Virg. 2. Georg. Hoc est arua quæ non egent rastris, nec cura hominum, propter quæ deuincta ac obligata illis esse videantur. Sipontinus. Id est, nullius curæ indiga, vtpote quæ non est opus arare, nec curare.
Luna obnoxia radiis fratris, Quia lumen recipit à Sole. Virgil. 1. Georg. Nam suapte natura Lunæ corpus est opacū, atque Solis lumine resplendet, quādo huius radij in illud reflectūtur. Sabinus tamen fol. 101. locum Virgilij longè aliter exponit. Vide & Virg & Sabinū, & diligenter considera locum. Seruius refert hanc vocem in Obtusa, quæ est in præcedenti versu, vt sit sensus, Nec Luna obnoxia radiis fratris, videbitur surgere obtusa.
Vitis procellis obnoxia, Id est quæ noxam procellarum non perfert. Apud Colum lib. 4. cap. 19.
Corpora obnoxia, pro valetudinariis. Plin. lib 31. cap. 6.
Fructus feris obnoxius Colum. lib. 5.
Obnoxia nulli animali olera. Plin. lib. 19. cap. 10.
Obnoxius, pro crimine. Liu. lib. 8, Vestra obnoxia capita pro licentia Qu. Fabij obiicit.
¶ Obnoxius, Absolutè Plin. lib 14. cap. 2, de generibus vitium. Fecenia & cum ea florens Biturices, serior ratior, nunquam floris obnoxij, quoniam antecedunt, ventisque & imbribus resistunt.

Obnoxiè, Aduerbium { [illegible] } Vnde apud Liuium 3. ab Vrbe, Obnoxiè dicere sententiam, Id est Seruiliter: & vt Budæus interpretatur, trepidé.
Obnoxiè, pro Obscurè Sipontinus interpretatur, à Nox, noctis: & sic legit apud Plaut. in Stich. 8, Peri hercle verò planè, nunc obnoxie. Alij atque obnixè legunt. Vide Ascensium in Gellium, libro septimo, cap. 17.

Obnubilo, obnubilas, pen corr. { [illegible] } obnubiláre, Obscurum facere, & quasi nubibus implere. Gell lib. 1. cap 2, Ac ne oris quoque & vultus serenitatem Stoici hominis vnquam vlla posse ægritudine obnubilari.

Obnubilus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } vt
Obnubila & obsita tenebris loca. Cicer. 1. Tusculanar. Ex quodam poeta.

Obnubo, obnubis, pen prod. obnupsi, obnuptum { [illegible] } obnúbere, Abscondere, tegere. Festus, Ælius & Cincius, quia flammeo caput nubentis obuoluatur, quod antiqui obnubere vocarút, ob quā causam lege quoque parēs iam iubetur caput eius obnubere, qui parentem necauisset, id est obuoluere. Hactenus Festus. Cicero pro Rabirio perduel. reo, Sed Tarquinij superbissimi atque crudelissimi regis ista sunt cruciatus carmina, quæ tu homo lenis ac popularis, libentissimè commemoras, Caput obnubito, arbori infelici suspendito.

Obnubi

Obnubit furiale caput. Stat. 11. Thebaid.

Decesit obnubitur caput atra tempestate. Silius lib. 11.

Comas obnubit amictu. Virg. 11. Æneid.

Mare obnubit terras, vt nubes cælum, Id est operit. Varr. de Ling. Latin. lib 4.

Obnuntio, obnuntias, obnuntiare. Donatus, Qui malam rem nuntiat, obnuntiat: qui bonam, annuntiat: nam propriè obnuntiare dicuntur augures, qui aliquid mali ominis, sæuúmque viderint. Teren. Adelph. 4. 1,

Primus sentio mala nostra, primus rescisco omnia:

Primus porrò obnuntio. Vbi Donatus, Obnuntio, Id est malum imminens quasi omen nuntio. Inde enim etymologia huiusce verbi est. Cicero pro P. Sextio, Itaque quum fretus sanctitate Tribunatus, quum se non modò contra vim & ferrum, sed etiam contra verba atque intercessionem legibus sacratis esse armatum putares, venit in templum Castoris, obnuntiauit Consuli, quum subitò manus illa Clodiana in cæde ciuium sæpe iam victrix, exclamat, incitatur, inuadit. Idem Attico, libro 4, Metellus tamen postulat vt sibi postero die in foro obnuntietur.

Obnuntiare, vt dictum est ex Donato, dicuntur augures, qui aliquid mali ominis, sæuúmque viderint. Cic. 1. de Diuinat. Non in eo est culpa qui obnuntiauit, sed in eo qui non paruit. Et ad Attic. lib. 4. Nisi Miloni C. Appius obnuntiasset, comitia futura ante diem XII. Calend. Decemb.

Obnuntiare, Resistere & reluctari. Suetonius in Cæsare, cap. 20, Lege autem Agraria promulgata obnuntiantem collegam, armis foro expulit.

Obnuntiatio, Verbale. Cic. 1. de Diuin. Marco Crasso quid acciderit, videmus, dirarum obnuntiatione neglecta.

Obnuntiatione, inquit Pædianus, perniciosis legibus resistebatur. Sicuti verò intercessioni obtemperare necessarium censebatur, ita planè augurum obnuntiationi: quod in Crasso significat Plutarch.

Interponere obnuntiationes Cic. Att. lib. 4.

Oboleo, oboles, penult. corr. obolui & oboleui {ὄζω} obolêre, Graueolere, odorémque teterrimum reddere. Plaut. Mostel. 1,

-oboluisti allium

Germana illuuies. Sueton in Calig. cap. 23, Ille antidotum oboluisset, quasi ad præcauenda venena sua sumptum.

Obolere, per translationem, pro Præsentiscere, Subolere. Plautus Amphit. 4,

Vtero iste qui eaossit homines, parij si me aspexerit,

M. Olet homo quidem malo suo. T. hei nunquam obolui. Cic. 2. Acad. Ne obolescerent, hæc renouabam.

Obolus, oboli, pen. corr. {ὀβολός} Vltima est nummorum significatio, inquit Donatus. Terent. And. 2. 2,

-etiam puerum inde abiens conueni Chremis,

Olera & pisciculos minutos ferre obolo in cœnam seni.

Obolus, inquit Budæus, valet semissem nostrum & denariolam: id est septem denariolos.

Obolostates, inquit Cælius, dicitur minutulus fœnerator. Vide lect. antiq. lib. 10 cap. 2.

Oborior, oboriris, penult. prod. vel oboreris, pen. corr. obortus sum {[illegible]} oboriri, Adnasci, inquit Festus. Plaut. Sticho, 4. 11, Vteri dolores mihi oboriuntur quotidie. Terent. Heaut. 4. 3,

Nulla mihi res posthac potest iam interuenire tanta,

Quæ mihi ægritudinem afferat, tanta hæc lætitia oborta est.

Obortum est bellum. Liu. 1. bel. Pun.

Oborta lux. Cicero pro Ligario, Vide quanta lux liberalitatis & sapientiæ tuæ mihi apud te dicenti oboriatur.

Lux oborta micat. Sil. lib. 17.

Nox oborta est. Senec. Herc. furen. 9.

Tenebræ obortæ sunt oculis. Ouid. 2. Metam.

Sol radiis terram dimouit obortis. Lucret. lib. 6.

Obortus, obortus, Agnatio, accessio vt, Perpetuus obortus Lucre. lib. 4. Perpetuóque fluant certis ab rebus obortu. Sic restituit Lambinus, quum antea legeretur, ab rebus odores, planè mendosé.

Obraucatus, penult. prod. Adiectiuum. Solinus cap. 15. de gruibus, Volatus desidiam castigat, vocéque cogit agmen. Ea vbi obraucata est, succedit alia.

Obrepo, obrepis, pen. prod. obrepsi, obreptum {[illegible]} obrepere, Est, vt ait Budæus, latenter progredi, & fallaciter adire. Tractum ab animalibus pedibus carentibus, quæ gressu tacito gradiuntur, vt serpentes humi repentes solent. Plautus Trinum. 13, Nimis argutè obrepsisti meapse occasiuncula.

Inscientibus nobis & cœnantibus obrepit aliquid. Cic. F. Tironi, lib. 16. 21.

¶ Obrepere, dicitur quicquid sensum fallit. vt Obrepis fames. Plautus Pœnulo, 2.

Obrepit creditor. Vlpianus in l. Si fideiussor com. § Si cum. D. Mandati vel contra, Debitor enim debuit notum facere fideiussori, iam se soluisse: ne fortè creditor obrepat, & ignorantiam eius circumueniat, & excutiat ei summam, in quam fideiussit.

Obrepit mors. Plaut. Pseud. 10.

Obrepit somnus. Plin. iunior epist. 4. lib. 7, ad Pontium, Deinde quum meridie (erat enim æstas) dormiturus me recepissem, nec obreperet somnus, &c. Horatius de Arte, Verum opere in longo fas est obrepere somnum. Hic per translationem pro Falli, & peccare.

Obrepit dies, Obrepit senectus. Cic. de Senect. Qui enim citius adolescentiæ senectus, quàm pueritiæ adolescentia obrepit? Idem Attico, lib. 6, Obrepsit dies, vt vides: mihi enim ad tertium Calend. Sextiles de prouincia decedendum est. Budæus.

Obrepit obliuio. Senec. de Benef. lib. 3 cap. 1.

Obrepere in animos Cic. 2. de Diuin. Nullæ ergo imagines obrepunt in animos dormientium extrinsecus.

¶ Obrepere, Fallere, hoc est Incautum aggredi. Vlpian. in l. Carbonianum. §. Pubere. D. De Carbon. edicto, Sed si quis esset pubes, quasi impubes obrepserit, bonorúmque possessionem acceperit, dicendum erit nihil eum egisse. Budæus.

¶ Obrepere ad magistratum dicitur, qui falsa specie vel probitatis vel doctrinæ ad magistratus assumitur. Cic. in Pisonem, Obrepsisti ad honores errore hominum, commendatione fumosarum imaginum: quarum simile habes nihil præter colorem. Budæus.

Obrepto, obreptas {[illegible]} obreptâre, Frequent. Plaut. Persa, 3, Opertæ ne fuerint, nequis obreptauerit.

Obreptio, obreptionis, Verbale {[illegible]} Latens & fallax aditus. Vlpian. in l. Sed si hac §. Patronum D. De in ius vocando, Patronum autem accipimus, etiamsi capite minutus sit, vel si libertus capite minutus sit dum arrogetur per obreptionẽ. quum enim hoc ipso quod arrogatur, celat conditionem suam, non id actum videtur, vt heres ingenuus.

Obretio, obretis, pen. prod. {[illegible]} obretîre, Reti aliquem circundare, aut obuium reti excipere. Lucretius lib. 3,

-neque aranei tenuia fila

Obuia sentimus, quando obretimur euntes.

Obrigeo, obriges, pen. corr. obrigui {[illegible]} obrigêre, Totum frigore contrahi, & quasi indurescere, & rigidum fieri. Cic. 2. de Natur. deor. Atqui terræ maximas regiones inhabitabiles atque incultas videmus, quòd pars earum appulsu solis exarserit, pars obriguerit niue pruinaque longinquo solis abscessu.

Obrigesco, Idem epistol. 83, Quid ergo? vtro non vel obrigescere satius est?

OBRIMA, obrimæ, Vnum est ex tribus fluminibus Apamiam vrbem in Asia celeberrimam ambientibus. Plin. lib. 5. cap. 29, Tertius conuentus Apamiam vadit, antè appellatam Celænas, deinde Ciboton. Sita est in radice montis Signiæ, circunfusa Marsia, Obrima, Orga fluminibus in Mæandrum cadentibus.

OBRIMO, Vnum est ex cognominibus Proserpinæ. Sic autẽ dicta est, quòd quum vim ei videretur illaturus Mercurius, immugiit altius, vnde factum, vt is manum abstineret. Meminit Cælius libro 16. cap. 20.

OBRIS, Nomen fluuij in Gallia Narbonensi. Pomponius lib. 2, Secundum Beterras Obris fluit. Hunc Ptolemæus Obrium vocat. Gallicè *Orb*. Hic Biterrinos etiam alluit, é Cebennis montibus scaturiens.

Obrizum, huius obrizi {ὄβρυζον} vel potius obryzum, Aurũ dicitur, quasi ὄβρυζον, hoc est sincerum delicatúmque, quod sæpe igne candefactum & caustum est, & quod in coctione non minuitur. Hermolaus ex Phocyonis sententia in illud Plinij lib. 33 cap. 3, Auríque experimento ignis est, vt simili colore rubeat quo ignis: atque ipsum obryzum vocant. Hieronymus in Ieremiam dici putat quasi Ophirisum, nam ex Ophir insula laudatissimum aurum euehebatur. Vetus & Suetonius in Nerone, cap. 44.

Obrizatus, Adiectiuum. vt Solidi obrizati, l. 3. C. de veter. numism. potest. lib. 11. Et in l. vnic. C. de oblat. votor. libro 12, Quidam scribunt per y.

Obrodo, obrodis, penul. prod. obrosi, obrosum {[illegible]} obródere, Circum rodere. Plaut. Amphit. 8,

Vt quod obrodat sit, animo si malè esse occœperit.

Obrosus, pen. prod. Particip. Circunrosus. Plin. lib. 37. cap. 2, Potauit ex eo ante hos annos Consularis ob amorem abroso eius margine. De poculo murrhino.

Obrogo, obrogas, pen. corr. {[illegible]} obrogâre. Festus, Obrogare, obloqui, atque alterius sermonem molestè impedire.

Obrogare legi {[illegible]} Est legis prioris infirmãdæ causa, legem aliam ferre, Contrà rogare, opponere. Cic. ad Attic. lib. 3, Quod per legem Clodiam promulgare, abrogare, derogare, obrogare siue fraude sua non liceat. Idem 1 Philip. Quid, quòd obrogatur legibus Cæsaris, quæ iubent ei qui de vi, itémque ei qui maiestatis damnatus sit, aqua & igni interdici? Quædam exemplaria legunt abrogatur. Vide ABROGO.

Obrosus, Vide OBRODO.

Obrumpo, obrumpis, obrupi, pen. prod. obruptum {[illegible]} obrúmpere, Idem quod Rumpere. Varro 3 de Re rust. cap. 10, Quo tempore andum iis, qui propter cupiditatem sæpe in pascendo, si radicem prenderint, quam educere velint è terra, obrumpunt collum. De anseribus. Alia exemplaria habent abrumpunt.

Obruo, obruis, obrui, obrutum, pen. corr. {[illegible]} obrúere, Substernere, Operire. Cic. de Senect. Nec verò quenquã senum audiui oblitum quo loco thesaurum obruisset.

Obruere & Eruere, contraria. Cic. 4. de Fin. Qui sciet vbi quidque positum sit, quáque eò veniat, is etiam, si quid obrutum erit, poterit eruere.

Obruere & opplere. Cicero 2. de Natura deorum, Ægyptum Nilus irrigat: & quum tota æstate obrutam oppletámque tenuit, tum recedit, &c.

Obruere lapidibus, telis, & id genus: hoc est Dilapidare, & telis lapidibúsque operire ad necem. Cic. 3 Offic. Cyrsilum quendam suadentem vt in vrbe manerent, Xerxémque reciperent, lapidibus obruerunt.

Fratrem obruit armis Stat. 11. Thebaid.

Obrutus niuibus, pruinisque. Liu. 5 ab Vrbe.

Numero obruimur. Virg. 2. Æneid.

Telis. Virg. 2. Æneid.

Procella obruit viros. Ouid. 1. Fast.

Nox terram obruit roriferis vmbris Lucret. lib. 6.

Obruere sale. Plin. lib. 9. cap. 35.

Corpus obruere tellure. Ouid. 1 Fast.

Obrutum vetustate, vel sub vetustatis. Plin. lib. 15. cap. 17.

Obrutus in terra. Cato cap. 143.

Semina obruere versata terra. Ouid. 1. de Remed. amor.

Oua obruere testudines & crocodilos, quum in terra partum ediderint, deinde discedere aiunt: ita nascuntur & educantur ipsa per sese. Cic. 2. de Nat. deor.

Thesaurum obruere Cic. de Senect.

Obruere se vino, Inebriari. Cic. pro Deiotaro, Ait hac lætitia Deiotarum elatum, vino se obruisse, in conuiuióque nudum saltauisse.

¶ Obruere, per metaphorá, pro Opplere, confodere, abolere, deuastare, euertere. Quintil. Tot voluptates obruere possunt vnum dolorem.

Obruere & delere. Cic. pro Deiotaro, Quæ vnquam vetustas obruat? aut quæ tanta delebit obliuio?

Obruere & perdere. Cic pro Cecin. Exoritur hic iam obrutis rebus omnibus & perditis, illa defensio, eum deiici posse, qui non possideat.

Et domus ætatis spatio ne fessa vetusto

Obruat. Lucret lib. 3.

Perpetua obliuione aduersa obruimus, secunda iucundè ac suauiter meminimus. Cic. 1. de Finib.

Famam alicuius. Tacit. in vita Agricolæ.

Sapientia malum paruum obruere, vix vt appareat. Cicero 3. Tusculan.

Mala virtutis magnitudine obruentur Cic 5. de Finib.

Memoriam & nomen alicuius Cic. 1. Tuscul Ante Salaminiã ipsam Neptunus obruet, quàm Salaminij tropbæi memoriam. Idem pro Archia. Nisi Ilias illa extitisset, idem tumulus, qui corpus eius contexerat, nomen etiam obruisset. Id est nullam sui memoriam, siue famam nominis reliquisset posteris. De Homero.

Nauem. Vlpian. in l. Quemadmodum. § Si nauis. D. ad l. Aquil. Si nauis alteram contra se venientem obruisset.

Quod dij omen obruant Cic. de Arusp. resp.

Vnda obruit meos vultus. Ouid 1. Trist eleg 2.

Obruit aliquem obliuio Tacit. in vita Agricolæ, Nam multos veterum velut inglorios, & ignobiles obliuio obruet.

Obruit eum obliuione vetustas Cic. de Clar Orat. Idipsum nisi veniua esset Ennij testimonio cognitum, hunc vetustas, vt alios fortasse multos, obliuione obruisset.

¶ Obruere ære alieno. Cic ad Att. lib. 2. Tusculanum & Pompeianum valde me delectant: nisi quod me illum ipsum vindicem æris alieni, ære non Corinthio, sed circumforaneo obruerunt.

Ambitione & foro obrui Cic 1. de Orat.

Obrui copia sententiarum Cic. 2. Tuscul. Quum obruerentur copia sententiarum atque verborum, ieiunitatem & famem se malle, quàm vbertatem & copiam dicerent.

Obrui & opprimi criminibus & testibus. Cic. 3. Verr.

Obrui magnitudine negotij tanquam fluctu. Cic. ad Quint. fratr. lib. 1. 1, Néve te obrui tanquam fluctu, sic magnitudine negotij sinas.

Obruitur omnium risu testis Cic. 3. de Orat. Hoc ita præter expectationem accidit, vt testem omnium risus obrueret.

Obruitur volgi sermo hominum interitu, & obliuione posteritatis extinguitur. Cic in Somnio, Sermo omnis ille & angustiis cingitur his regionum, quas vides, nec vnquam de vllo perennis fuit, & obruitur hominum interitu, & obliuione posteritatis extinguitur. De sermonibus vulgi, qui contemni debent.

Obruitur enim aratorum testimoniis. Cic. 4 Verr.

Obrutus, pen. corr. Particip. {[illegible]} Ouid. epist. 1, Obrutus insanis esset adulter aquis.

Classis obruta aquis. Ouid. 6 Fast.

Corpora morbo obruta. Claud. 2 in Eutrop.

Gratia virtutis obruta Ouid. 13 Metam.

Ignis latet obrutus multo cinere Lucret lib. 4.

Obruta itinera strage Liu 10. bel Pun.

Somno obruta legio Stat. 10. Thebaid.

Semina obruta longis sulcis Ouid. 1 Metam.

Obrussa. Exploratio & probatio perfectionis, & nota auri atque argenti. Cic. in Bruto, Et adhibenda tanquam obrussa ratio. Hodie quam obrusa, edunt inemendatè. Placet etiam, cum obrussa: nam, cum, in, quam, facilè potuit degenerare breui discrimine: atque hoc verius puto. Verba sunt Turnebi.

Obrutuit, inquit Festus, Obstupuit, à bruto, quod antiqui pro graui, interdum pro stupido dicebant. Afranius, Non possum verbum facere, obrutui, Vide O B R V T E S C O.

Obryzum, Vide O B R I Z V M.

Obsæuio, obsæuis, obsæuiui, obsæuitum, penul. prod. {[illegible]} obsæuire, Contrà sæuire. Plaut. Epid. 11,

-túne trices,

Qui per voluptatem in me ærumnas obsæuisti gnaoiter?

Obsaluto, obsalutas, pen. prod obsalutàre, Salutandi gratia sese alicui offerre dicebant antiqui, vt Consalutare, pro Salutare. Festus.

Obsaturo, obsaturas, pen. corr. {[illegible]} obsaturàre, Significat saturitatem vsque ad fastidium, vel contra animum capere. Terentius Heaut. 4. 8,

-næ tu propediem,

Vt istanc rem video, istius obsaturabere.

Obscenus, pen prod {[illegible]} Adiect. Ab ob & cano deductum, interposita s litera euphoniæ causa, & sine diphthongo scribitur: & abominabile augurium significat. Virgil lib. 1 Georgicorum,

Obscenísque canes, opportunæque volucres. Id est contraria portendentes & mala. Festus Obscena apud antiquos dicebantur, quæ mali ominis habebantur. Virg. Æneid. lib. 12,

-ne me terrete timentem

Obscenæ volucres. Seruius, Quæ canendo aduersa significant.

Obsceno, obscenas, penultima producta {[illegible]} obscenare, Vide O B S C Æ V O.

Obscœnus {[illegible]} Adiectiuum, cum diphthongo, Turpe, immundum, Ex ob, & cœnum componitur: vel ab ob & canendo: vaticinio, vt ait Priscianus lib. 9. Festus ab Oscis deriuat, quorum frequentissimus fuit vsus libidinum spurcarum, vnde & verba impudentia appellantur obscœna. Quod si verum esset, sine s. & absque diphthongo, oscenum scribi oporteret. Varro lib. 6. de Ling. Latina docet obscenum à scena deduci, quòd nisi in scena palàm dici non debet. Potest vel ab eo, quòd pueris turpicula res in collo quædam suspenditur, ne quid obsit bonæ scæuæ causa, &c. Quare quod dicitur scæuum, bonum omen est, obscœnum verò turpe, quod inde dicitur obscœnè, quod exotericum. Hæc ille. Varro Agathone, Pueri obscœnis verbis nouæ nupiolæ aureis eestaurant.

Cantare obscœna. Ouid. 3 Fast.

Aues obscœnæ Ouid 2. Amor eleg. 6.

Carmina Propert. lib 1. eleg 15.

Dicta. Ouid. 14 Metam.

Fatinus Claud 2 in Eutrop.

Fames, Vide F A M E S.

Illiberale, petulans, flagitiosum & obscœnum iocandi genus. Cic. 1. Offic.

Lectus obscœnus. Ouid. 10. Metam.

Opus. Ouid 3. Amor. eleg. 13.

Partes. Ouid 2. de Arte.

Risus. Ouid. 2. Trist.

Sermones Horat 2. epist 1.

Spem capit obscœnam. Ouid. 6 Fast.

Verba. Ouid. 3. Fast.

Delicatæ & obscœnæ voluptates. Cic. 1. de Nat. deor.

Obscœnum, Vitabile, authore Nonio. Virg 3. Æneidos,

Obscœnámque famem, quæ prima pericula, vito. Vbi Seruius, Obscœnam, aut quæ homines etiam ad obscœna compellit, vt Malesuada fames, aut certè quam obscœna auis prædixerat.

Adulterium. Ouid 2. Trist.

Obscœna pastu auis. Plin lib. 10. cap. 29.

Obscœnus piscis. Plin. lib 9. cap 18.

In obscœnis est penis, Hoc est inter obscœna connumeratur. Cic. Pæto, lib 9. 22.

Obscœnitas, penult. corrup. obscœnitatis {[illegible]} Cicero pro Flacco, Quas ego non solùm propter longitudinem, sed etiam propter turpissimam obscœnitatem verborum prætereundas puto

In obscœnitatem compellere quempiam. Vlp. in l. 1. §. Quod autē. D. De o sic. Præfect. vrb

In obscœnitate siquod sit flagitium, id aut in re esse, aut in verbo. Cic. Pæto, lib 9. 22.

Turpitudinem verborum, & rerum obscœnitatem vitare. Cic. 1. de Oratore.

Obscœnitas orationis Cic. 1. Offic.

Verborum obscœnitas si turpitudini rerum adhibeatur, ludus ne libero quidem homine dignus est Cic. 1. Offic.

Obscœnè, pen prod. {[illegible]} Aduerbium, Impurè. Cic. 1. Offic. Latrocinari fraudare, adulterare re turpe est, sed dicitur non obscœnè.

Earinata obscœnius Metrodorus naturatradidit, quòd aspectu Proserpinæ commotus sit. Cic. 3 de Nat. deor.

Obscæuo, obscæuas, obscæuare, Quasi scæuum, Id est malum omen afferre. Plaut. Asinar Metuo quod illæc obscæuauit meæ falsæ fallaciæ. Nonius. Alij legunt Obscœno.

Obscurus, pen. prod. {[illegible]} Adiectiuum, quod à Cura deriuari dicit Sipontinus: significatque propriè, Quod sine lumine est. Virg 9. Æneidos,

Vidimus obscuras primùm sub vallibus vrbem.

Acumen obscurum. Lucret. lib. 4.

Aer Virg. 1 Æneid.

Ambages. Ouid in Ibin.

Antrum Ouid. 4 Metam.

Cælum Virg. 3 Æneid.

Cubile. Senec. Hippol. 4.

Luna Virg. 4 Æneid.

Obscura luce Liu 4 belli Pun.

Nox. Virg 2 Æneid.

Nubes. Virg 4 Georg.

Puluere obscuro permisti soles Stat. 1. Sylu.

Sidera nullis obscura tenebris Propert. lib. 2. eleg. 27.

¶ Lucis obscurum. Tacit. lib. 20.

¶ Ferrugo obscura, Nigra. Virg. 1. Georg.

Forma obscura reddita moto lacu. Ouid. 3. Metam.

¶ Obscurum, Difficile, & quod statim intelligi non potest: vt Obscura oratio, Cuius sententia latet.

Obscurus & Apertus, contraria. Cic. 2. de Inuent. Quemadmodum res obscuræ, dicendo fierent apertiores: sic res apertas obscuriores fieri oratione.

Obscura & ambigua multa erant, adhibitæ sunt interpretum explanationes. Cic. 1. de Diuin.

Obscura deorum natura, & difficiles explicatus habet. Cic. 3. de Natura deor.

Carmen obscurum ambage nouorum verborum. Ouidius 14. Metamorph.

Obscurum ius Quintil. lib. 7 cap. 11.

Flexiloqua, obscura, & ambigua oracula. Cic. 2. de Diuin.

Verba ignotiora & obscuriora. Quint. lib. 7. cap. 4.

Non erat obscurum quid homo improbus, aut nefarius cogitaret. Id est nemo ignorabat. Cic. 4. Verr.

Obscurum & cæcum. Cic. 2. de Lege agrar. Cur hoc tam est obscurum atque cæcum?

Discrimen obscurum, Quod dignosci facilè non potest. Horat. 1. Carm. ode 5.

Obscura & Nota alicuius nobilitas, contraria. Cic. pro Murena, Tua verò nobilitas Serui Sulpiti, tametsi summa est, tamen hominibus literatis & historicis est notior, populo verò & suffragatoribus obscurior.

Valde obscurus Heraclitus, minimè Democritus. Cicero 2. de Diuinat.

Nimis

Nimis obscurus Euphorion poeta: at non Homerus. Cicero 2. de Diuinat.

Obscurum & ignotum, Patefactum atque illustratum, contraria. Cic. 1. de Orat. Nonne in ea causa ius applicationis obscurum sanè & ignotum, patefactum in iudicio atque illustratum est à patrono?

Non obscura beneuolentia, Non obscura concursatio, Id est nota & manifesta. Cic. ad Sulpit. lib. 13, Non est obscura tua in me beneuolentia. Id est, eam omnes nouerunt. Idem ad Lentulum, libro 1. 1, Libonis & Hipsæi non obscura concursatio & contentio, omniúmque Pompeij familiarium studium.

Fama. Virg. 5. Æneid.

Fama obscurior æuo. Ouid. 6. Fast.

Fama est obscurior annis. Virg. 7. Æneid.

Obscurus & incertus index. Cic. pro Cluentio, Interim venit index ad Dineam neque obscurus neque incertus: qui nuntiaret ei filium M. Aurium viuere.

Odium Horat. 1. epist. 14.

Obscura spes. Cic. de Lege agrar. Nolo suspensam & incertam plebem Rom. obscura spe & cæca expectatione pendêre.

Tabernæ. Horat. de Arte.

Vera inuoluere obscuris. Virg. 6. Æneid.

¶Obscurus, Ignobilis. Cic. de Amic. Quare sibi habeant sapientiæ nomen & inuidiosum & obscurum.

Obscurus vir, astutus, fallax. Cic. 3. Offic.

Obscuro loco, vel genere natus, siue ortus: hoc est, Ignobilis. Cic. 7. Verr. Posteáque Pompeius humili atque obscuro loco natus.

Obscuris ortus maioribus. Cic. 1. Offic.

Obscurus & sordidus. Cicero ad Cælium, lib. 2. 12, Omnis peregrinatio (quod ego ab adolescentia iudicaui) obscura & sordida est iis, quorum industria Romæ potest illustris esse.

Obscuræ personæ. Cic. ad Appium, lib. 3. 5, Neque enim obscuris personis, nec paruis in causis res agetur.

¶Obscurus, vt dictum est, ex ob, & cura sine curo componitur, sin interposita: quòd ea quæ obscura sunt, nobis curam obiiciant.

¶Tenebris obscurior. Claud. 2 in Eutrop.

Obscurè, penultima producta, Aduerbium { [illegible] } Cic. 4. Academ. Quàm argutè, quàm obscurè, etiam contra Stoicos disserendum?

Loqui obscurè. Cicero 4. Verr. Neque ille quidem obscurè locutus est.

Dicere obscurè. Cic. 4. Acad. Atque hoc etiam Platonem in Timæo dicere quidam arbitrantur, sed paulò obscurius.

Nimis obscurè aliquid commemorare. Cic. 2. de Fin.

Obscurè natus, Vide NASCOR.

Palàm & Obscurè, cõtraria. Cic. 4. Acad. Alterum quidem, vt videmus, palàm: alterum, vt suspicamur, obscurius.

Tacitè & obscurè perire. Cic. pro Quintio, De quo libelli in celeberrimis locis proponuntur, huic ne perire quidem certè tacitè obscuréque conceditur.

Serpit obscurè hoc malum. Cic. 4. in Catil.

Neque, vel Non obscurè, pro Manifesto, & apertè. Cæsar 8. belli Gall. Neque obscurè hæ duæ legiones vni Cæsari detrahuntur.

Obscurè ferre aliquid, pro Dissimulanter ferre, & ita vt nemo commoti aut ægri animi notas agnoscere possit. Cic. in Parad. Istam paupertatem, vel potius egestatem ac mendicitatem tuam nunquam obscurè tulisti. Idem pro Cluentio, Neque id obscurè ferebat, nec dissimulare vllo modo poterat.

Obscurè, & dissimulanter Cic. ad Lentulum, libro 1. 5, Amicum ex Consularibus neminem tibi esse video præter Hortensium & Lucullum: cæteri sunt partim obscurius iniqui, partim non dissimulanter irati.

Obscuritas, pen. corr. obscuritatis { [illegible] } Tenebrositas, & offuscati luminis penuria. Plin. lib. 20. cap. 1, Obscuritates & vitia oculorum sanat.

Obscuritas, Difficultas. Cic. 4. Acad. De obscuritate naturæ, déque errore tot philosophorum, &c.

Lumen, Obscuritas & tenebræ, contraria. Cic. 3 de Orat. Oratio quæ lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferebat, atque vt quodammodo, &c.

Obscuritas & dubitatio. Cic. pro Cluent. In ea obscuritate & dubitatione omnium Cannutio perito homini, qui quodam odore, &c.

Naturæ obscuritas. Cic. 1. de Orat.

Obscuritates & ænigmata somniorum. Cic. 2. de Diuin.

Latebram obscuritatis adhibere. Cic. 2 de Diuin.

Minus obscuritatis & erroris habent hæc Cic. Cecin. lib. 6. 6.

Inuoluta naturæ obscuritate causa latet. Cic. 2. de Diuin.

Reiecit te à libris obscuritas Cic. in Topic.

Vitare obscuritatem. Quintil. lib. 4. cap 2.

¶Obscuritas, Ignobilitas. Cic. 1. Offic. Quorum autem prima ætas propter humilitatem & obscuritatem in hominum ignoratione versatur: hi simulac, &c.

Obscuro, obscuras, penult. prod. { [illegible] } obscurâre, Obscurum reddere. Plaut. Trinum. 10. Obscurauit pectus tuum amor.

Ædes vicini obscurare tollendo. Vlpian. in l. Cum eo. D. de seruit. vrban. præd.

Literas obscurare, Vide Appellare literas, in APPELLO, appellas.

Nitor solis obscuratur. Catul. de coma Berenicis, epigr. 61.

Nobilitas non obscuratur. Plin. iunior in Panegyr. Tandem ergo nobilitas non obscuratur, sed illustratur à principe, &c.

Obscuratur & offunditur luce solis lucernæ lumen. Cicero 3. de Finibus.

Tenebris obscurat omnia nox. Cic. 1 in Catil.

Volucres obscurant æthera pennis. Virg. 12. Æneid.

Obscurare, Non curare, supprimere, tegere, obumbrare, vt ait Budæus. Cic. pro Archia poeta, Neque enim est hoc dissimulandum, quod obscurari non potest, sed præ nobis ferendum.

Obscurari & obrui. Cic. 4 de Finib.

Obscurari nec apparere quædam, quia valde parua sint. Cicero 4. de Finibus.

Minora maioribus obscurantur Cic. 5. de Fin.

Obscurat magnitudinem periculi lucrum, Id est tegit, ita vt non appareat. Cic 5. Verr.

Obscuratur, obruitur & interit splendore virtutis & magnitudine, omnis ista rerum in corpore æstimatio. Cic. 3. de Fin.

Diluere aut obscurare aliquid. Cic. in Partit. Firmamenta ad fidem posita, aut per se diluenda, aut obscuranda, aut digressionibus obruenda.

Obscurare aliquid dicendo. Cic pro Cluentio, Vt omnes intelligant nihil me nec subterfugere voluisse reticendo, nec obscurare dicendo.

Allegoriis obscurare aliqua. Cic. Attic. lib. 2.

Obscurare & Celebrare, contraria. Sallust. in Catil.

Obscurare & Illustrare, contraria. Plin. in Panegyr.

Acta noua obscurant veteres triumphos. Lucan lib 1.

Obscurans, penult. prod. Participium { [illegible] } Horatius 2. Sermon. satyra 7.

-prodis ex iudice Dama
Turpis, odoratum caput obscurante lacerna.

Hoc est, tegente, ne possis agnosci. Acron.

Obscuratus. pen. prod. { [illegible] } Aliud participium. vt Vocabula diu obscurata populo. Horat 2. epist. 2.

Sensim obscurata est & euanuit eorum memoria. Cicero 2. de Oratore.

Obscuraturus, pen. prod. Similiter particip. { [illegible] } vt

Tuas laudes obscuratura nulla vnquam est obliuio. Cicero pro Marcello.

Obscuratio, Verbale { [illegible] } vt Obscuratio solis, pro Obscuritate. Plin. lib. 36. cap. 7. Cic. 4 de Finibus, Quibus autem in rebus obscuratio tanta non sit, fieri tamen non potest, &c.

Obscuratio propter exiguitatem rerum consequitur. Cicero 4. de Finibus.

Obsecro, obsecras, penult. corr. { [illegible] } obsecrâre, Ex ob & sacrum componitur: significat Per sacra rogare, vel, vt ait Festus, Opem à sacris petere. Donatus, Obsecrare, est Iratos orare. Terent. Eunuch. 1. 1, Exclusit, reuocat, redeam? non si me obsecret.

Obsecrare, plus est quàm Rogare. Cic. Post red. ad Quirit. Denique ipse ad extremum pro mea vos salute non rogauit solùm, verùm etiam obsecrauit.

Hortari & obsecrare. Cic. 2 de Orat. Si intelligam posse ad summos peruenire, non solùm hortabor vt elaboret, sed etiam si vir quoque mihi bonus videbitur, obsecrabo.

Obtestari & obsecrare. Cic. Attic. lib. 11, Idque vt facias, te obtestor atque obsecro.

Obsecrare precibus. Marcellus ad Ciceronem, lib. 4. 11, Quum mihi C. Marcellus frater amantissimus mei, non solùm consilium daret, sed precibus quoque me obsecraret.

Cum multis lachrymis orare aliquem atque obsecrare. Cicero 4. Verrina.

Obsecrare ab aliquo. Plaut Bacchid. 10,

Nunc si me fas est obsecrare abs te pater, &c.

Obsecro ne facias. Terent. Heaut. 5. 5.

Obsecro vt. Terent. Heaut. 4. 4, -quod si is nunc
Me deceperit, sæpe obsecrans me vt veniam, frustrà veniet.

Obsecro per. Terent. Andria, 1. 1,
Nunc te per amicitiam & per amorem obsecro,
Principio vt ne ducas.

Cic. pro Quintio, Obsecrauit per fratris sui mortui cinerem, per nomen propinquitatis, &c.

Obsecro & obtestor. Horat. 1. epist. 7.

Obsecro, Verbum veteres superstitiosè vsurparunt, quum eum quem alloquebantur obstringere obligaréque quodam sacramento putabant etsi ea persona erat, cui pudorem deberent, cuique omnia liberè in vtranque partem esse vellent, vt eam religione soluerent, subiiciebant resecro, quo verbo obsecrationem soluebant. Plautus Aulul. -Nunc te obsecro
Fac mentionem cum auunculo mater mea:
Resecróque mater quod dudum obsecraueram.

Etiam qui obsecrabatur, ne religione ea obligaretur, resecro dicere solebat. Plaut. Pers 1. 0. Obsecro. & 2. Resecro. Turneb.

¶Obsecro, Aduerbialiter positum pro Cedò, estque veluti rogantis, cum interrogationis particula. Terent. Eunucho 5. 5, -hem
Obsecro an is est? Idest dic quæso.

Cic. Attic. lib. 12, Atticam saluere iube, & eam cura obsecro diligenter.

Obsecro tuam fidem. Plaut. Amphitr. 4. 2.

¶Obsecro, cum duobus accusatiuis. Cic. pro Quintio, Itaque te hoc obsecrat C. Aquili, vt existimationem, &c.

¶Obsecro quàm. Plaut. Amphitr. 4, Obsecro hercle quãtus & quàm validus est!

Obsecrandus, Plin. iun. lib. 9. epist. 29. ad Rusticum, Lauc potius speràda, quàm venia obsecranda est.

Obsecratio, Verbale { [illegible] } Cic. pro Fonteio, Cauete ne periculosum superbúmque sit, eius vos obsecrationem repudiare, cuius preces si dij aspernarentur, hæc salua esse non possent.

Prece & obsecratione humili ac supplici vti. Cic. 1. de Inuent.

Constituere obsecrationem Cic. de Harusp. resp. In quo constituendæ nobis quidem sunt procurationes & obsecrationes.

Obsecratio, pro precatione, quam pontifex ipse præibat pop. subsequenti verba præeuntis. Sueton. in Claud. Cæs. Vtque dira aui in Capitolio visa obsecratio haberetur, eamque ipse iure pontificis maximi pro rostris pop. præiret, summotáque operariorum seruorúmque turba.

Obsecundo, obsecundas { [illegible] } obsecundâre, Omnia

ad alterius nutum facere, vel in melius conuertere. Terent. Heaut. 4 6, Qua causa id fiat, obsecundato in loco. Cic. pro Lege Manil. Non modò ciues assenserint, socij obtemperarint, hostes obedierint, sed etiam venti, tempestatésque obsecundarint.

Obsecundanter, Aduerbium, Obsequenter. Nigidius de Diis libro 1, Quum autem id quid sit quærimus, obsecundanter naturæ vincerent. Ex Nonio.

Obsepio, obsepis, pen. prod. obsepiui vel obsepij & obsepsi, obseptum { [illegible] } obsepire, Sepibus circundare. Liu. 5. bell. Pun. Alij obseptis itineribus super vallum saliunt.

Obsepire iter ad honores, per translationem. Liuius lib. 9, Hæc plebi ad Curules magistratus iter obsepsit.

Obsepire alicui viam adipiscendi aliquid. Cic. pro Murena, Hæc omnia tibi accusandi viam muniebant, adipiscendi obsepiebant.

Obsequor, penultima corr. obsequeris, obsequutus sum, { [illegible], [illegible], [illegible] } obsequi, Alterius voluntati morem gerere, Inseruire. Terent. Heaut. 3. 1, Nos quoque senes est æquum senibus obsequi.

Obsequi & Repugnare, contraria. Cic. 5. Tusculan. Sic distrahuntur in contrarias partes impotentium cupiditates: quum huic obsecutus sis, illi est repugnandum.

De tuibi obsequor. Cic. pro Cluentio, Quamobrem Cluenti de te tibi obsequor, neque ego legem recito, neque hoc loco pro te dico, sed ea quæ à me desyderari arbitror, non relinquam.

Obsequi alicui in omnibus. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1.

Obsequi animo suo, pro Indulgere sibi, Genialem vitam agere. Terent. Adelph. 1. 2,

Vxor, si cesses, aut te amare cogitat,
Aut tete amari, aut potare, aut animo obsequi.

Consuetudini auribus indulgenti libenter obsequor. Cicero in Oratore.

Imperio obsequi. Iuuen Saty 10.

Naturæ bonitatíque alicuius. Cic. pro Quintio.

Pudori suo. Cic. ad Tironem, lib. 16. 9, Sed quum pudori tuo moremgeri obsequi, quàm valetudini, reliqua cura.

Studiis alicuius. Cic. 2. Tuscul. Sic faciemus, tuísque optimis studiis obsequemur.

Studiis suis etiam in asperitatibus rerum. Cic. 1. de Orat.

Tempestati in nauigando obsequi, artis est. Cic. Lent lib. 1. 9.

Voluntati alicuius. Cic. 2. de Finib. Obsequar igitur voluntati tuæ, dicámque si potero, rhetoricé.

¶Obsequor, cum accusatiuo. Gell. lib. 2. cap. 7, Sed ea tamen quæ obsequi non oportet.

Obsequens, pen. corr. obsequentis, omn gen { [illegible] } Obediens. Terent. Heaut. 2. 3, Propter quam in summa infamia sum, & meo patri minus sum obsequens.

Legiones nostra liberalitate nobis obsequentes. Plancus Senatui, libro 10. 8.

Obsequens voluptati homo. Terent. Hecyra, 3. 5.

¶Obsequentior, Comparat. Sallust. in Cic. Filia matris pellex, tibi iucundior atque obsequentior quàm parenti par est.

¶Obsequens quò libeat flecti. Plin. lib. 16. cap 36.

Obsequenter { [illegible] } obsequentius, obsequentissimè, Aduerbium. Plin. iun. lib. 7. epist. 23, Vixit in contubernio auiæ delicaté seuerissimè, & tamen obsequentissimé.

Obsequium, obsequij { [illegible], [illegible] } Officium quo quis id sequitur, & facit, quod alteri placiturum nouit. Terent. Andr. 1. 1, Obsequium amicos, veritas odium parit. Cic. de Amic. Sed obsequium multo molestius, quod peccatis indulgens, præcipitem amicum ferri sinit.

Obsequium & indulgentia corporis. Cic. 1. de Leg. Quum animus cognitis perceptísque virtutibus, à corporis obsequio indulgentiáque discesserit, voluptatémque sicut labem aliquam decoris, &c.

Obsequia fortunæ. Curtius lib. 8.

Obsequium ventris mihi perniciosius est cur? Hoc est, Cur indulgentia ventri permissa, est mihi perniciosa? Horatius 2. Sermon. satyra 7.

Anceps obsequium. Pers. Saty 5.

Plenius. Quintil. in Procem. lib. 1.

Omne meum obsequium in illum fuit cum multa seueritate. Cic. Attic. lib. 10.

¶Abuti obsequio alicuius ad omnes res. Planc. Cic. lib. 10. 15.

Obsequio & comitate adolescentis delectari. Cic. Attic. lib. 6.

Exuere. Tacit. lib. 3.

Feci omni obsequio, vt neutri illorum quisquam esset me charior. Cic. Attic lib. 7.

Grande obsequium ferre, Id est accipere. Ouid. epist. 6.

Flectere aliquem obsequio Propert. lib. 1. eleg 8.

Flectitur obsequio curuatus ab arbore ramus Ouid. 2. de Arte.

Obsequio grassare: mone, si increbuit aura,
Cautus vti velet charum caput. Horat. 2. Serm. saty. 5.

Patientia & obsequio suo aliquem mitigare. Cic. in Pison.

Obsequium amplissimi ordinis præstare, Vide PRÆSTO.

Obsequium animo sumere. Plaut. Bacchid. Id est sibi indulgere, & animo obsequi.

Vincere aliquem obsequio. Ouid. 3. Amor. eleg 4.

Obsequentia, obsequentiæ. Cæsar lib. 7. bell. Gall. Factum imprudentia Biturigum & nimia obsequentia reliquorum.

Obsequela, huius obsequelæ, pen prod. { [illegible] } Morigeratio. Plaut. Asinar. 3, Omnes parentes Libane liberis suis
Qui mihi auscultabunt, faciant obsequelam.

Obsequiosus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Qui facilè obsequitur Plaut. Capt. 7.

Mihi obsequiosus semper fuisti Firmicus lib 1. cap. 12. Libra significat mercatores, ac iudices, & obsequiosos homines.

Obsequibilis, & hoc obsequibile, pen. corr. { [illegible] } Qui obsequitur. Gel lib. 2 cap 29, Cognatos, affinésque nullos ferme tam obsequibiles esse ait.

Obsero, obseris, pen corr. obseui, obsitum, penult. corr. { [illegible] } obserere, Circum seminare significat, vel potius idem quod simplex Sero. Cicero 2. de Legib. Obductáque terra erat, frugibus obserebatur.

Obserere, Circumplantare. Columel. lib. De arboribus cap. 3. Agrum antequam vineis obseras, exploraro qualis saporis sit. Varr. 1. de Re rust cap. 14.

Obserere mores, per translationem, pro Imbuere. Plautus Trinum 8.

¶Obserere, Circundare. Virg 7. Æneidos,
-Iam setis obsita, iam bos.

Pugnos obserere. Plaut. Menæch 22.

Obsitus, pen corr Participium { [illegible] } vt

Pædore obsitus. Seneca Agamemn. 13. Id est, sordibus fœtens propter carcerem diuturnum.

Annis & pannis obsitus, Id est male indutus, & pannosus. Terent. Eunuch 2. 2, Sic apud Liu. 1. ab Vrbe, Obsita squallore vestis. Et apud Virg 8 Æneidos, -obsitus æuo.

Frondibus obsita. Id est, obuoluta & latentia. Horatius 1. Carmi. ode 18.

Niuibus obsitum iter. Curtius lib 5.

Aer obsitus pallore. Id est, obductus caligine, & obscuratus. Lucan libro 5.

Setis obsita bos Io. Virg. 7. Æneid.

Situ obsitus, Vide SITVS.

Tenebris loca obsita. Cic. 2. Tuscul. Læti, obnubila, obsita tenebris loca.

Virgultis loca obsita. Liu. 8 bel. Pun.

Rura obsita pomis. Ouid 13. Metam.

Obsero, obseras, pen. corr. { [illegible] } obserare, Occludere, veluti sera imposita. Terent. Eunuch. 4 5, Tu abi, atque ostium obsera intus. Liu 5 ab Vrbe, Vbi eos plebis ædificiis obseratis, patentibus atriis principum, maior propè cunctatio tenebat aperta quam clausa inuadendi.

Obserat herbosos lurida porta rogos. Propert. lib. 4. eleg. 11.

Tabellam liminis obserare. Catul. ad Ipsithillam, epigr. 30.

Palatum obserare. Catull. in Camerium, epigr. 51.

Obseratus, Adiectiuum, Obthuratus, clausus. vt Obseratæ aures. Horat. epod ode 17,
Quid obseratis auribus fundis preces?

Obseruo, obseruas { [illegible], [illegible], [illegible], [illegible] } obseruare, Est, inquit Valla libro 4, idem quod Custodire aliquid oculis animóque in modum speculatoris, ne nos silentio, tacitóque prætereat. Seruius in 4. Georg. Obseruare, est Callidè aduertere. Terent. And. 1. 1,
-obserues filium
Quid agat, quid cum illo consilij captet. Virg. 4. Georgicorum,
-quos durus arator
Obseruans nido implumes detraxit.

Custodire & obseruare. Qu. Cic. de Petit. Consul. Fac itaque vt ab se te custodiri atque obseruari sciant.

Insidiari & obseruare. Cic in Orat. Non id agit, vt insidietur & obseruet: sed iam fauet, processúmque vult, dicendíque vim admirans, non inquirit quod reprehendat.

Vbi multi obseruandi sunt & multa seruanda, nihil est mali, caret ibi quàm plurimos esse. Cic pro Rosc. Amer.

Ex-inopinato obseruare. Cic. 2. de Natura deorum, In araneolis aliæ quasi rete texunt, vt siquid inhæserit, conficiant: aliæ autem vt ex-inopinato obseruant, & siquid incidit, arripiant, idque consumunt.

Ex vicino aliquem obseruare, Vide A X.

Restrictè non obseruat amicitia ne plus reddat quàm acceperit. Cic. de Amicit.

Obserua an. Plautus Asinar. 13, Tuos obseruet, Venerine eas det, an viro.

Obseruare quemadmodum se vnusquisque gerat. Cicero 2. Verr. Nunc autem homines in speculis sunt, obseruant quemadmodum se vnusquisque vestrum gerat in retinenda religione, conseruandísque legibus.

Obseruatore quàm blandè mulieri palpabitur. Plaut. Amph. 6.

Animaduersionem Censoriam vt rem iudicatam nunquam perinde obseruauerunt. Cic pro Cluent.

Censum obseruare qui alicui habitus esset. Cic. 4. Verr.

Fœdus ictum. Silius lib. 17.

Ianuam. Plaut. Asin. 7.

Leges. Cic pro Domo sua.

Nutum. Cic. 4 Tusculanarum,
Lenu delinita argento nutum obseruabit meum. Ex Næuio.

Obseruationes alicuius diligenter obseruare. Cicero Seruio, libro 14. 18.

Occupationem & tempus alicuius. Cicero pro Rosc. Amer Quum præsertim tam multi occupationem eius obseruent, tempúsque aucupentur, &c.

Obseruari animaduertíque tum poterunt, etsi causæ earum non reperiuntur Cic. 2. de Diuinat.

Scripturam alicuius obseruare, pro Reprehendere. Terent. in Prologo Adelph.

Inquirere in se, atque sese obseruare. Cicero de Claris Orator. Quod quanquam scienter elegantérque tractabat, nimium tamen inquirens in se, atque ipse sese obseruans, metuénsque ne vitiosum colligeret, etiam verum sanguinem deperdebat.

Signa aliqua. Cic. Cecinnæ, lib 6 6.

Tempus aliquod. Cic. Bruto, lib 11. 16.

Tempus vlciscendi. Cic 4. Tuscul.

¶Obseruare

¶Obseruare etiam est, assiduè cum aliquo esse honoris causa. Obseruare enim dicuntur, qui aliquem officij honorisve causa deducunt, & reducunt. Cic.lib.1. ad Atticum, epist.1, Dies ferè nullus est quo hic Satyrus domum meam non ventitet: obseruat L. Domitium maximè, me habet proximum. Obseruat, id est affectationis officio colit. Et in epistol. ad Gallum, libro 7, Ego te in Consulatu obseruatam.

¶Obseruare, Verbum augurum. Virg. 6. Æneidos,
Obseruans quæ signa ferant, quò tendere pergant, &c. Vbi Seruius, Obseruare enim & de cælo, & de auibus, verbo augurum dicitur.

¶Obseruare, Venerari & admirari aliquem, tantùm dignitatis vel virtutis cultu. Virg. 4. Georgicorum,
Præterea regem non sic Ægyptus, & ingens
Lydia, nec populi Parthorum aut Medus Hydaspes Obseruant.

Obseruare, colere, diligere. Cicero ad Licinium, lib.5, Hoc magis sum Publio deditus, quod me, quanquam à pueritia sua semper, tamen hoc tempore maximè, sicut alterum parentem & obseruat & diligit.

Colimus & obseruamus diligenter Cæcilium. Cicero ad Atticum, libro 2.

Regem obseruant. Virg. 4. Georg.

Officiis, non largitione aliquem obseruare. Cic. pro Plancio.

Perofficiosè & peramanter obseruare aliquem. Cicero Pætu, libro 9.20.

¶Obseruatum, Impersonaliter, pro Deprehensum & animaduersum. Plinius libro 16. capite 22, Obseruatúmque non arescere nisi teonia.

¶Habitum ita & obseruatum est. Cic. Attic. lib. 3.

Obseruatum & vetustum aliquid habere. Cic. 2. de Diuin.

¶Obseruata Hippocrati, pro ab Hippocrate. Plin. lib. 7. cap. 51.

Obseruans, obseruantis { [illegible] } Partic. siue Nomen ex participio. Cic. ad Attic. lib. 16, Vt me hercule paucos æquè obseruantes atque amantes me habere existimem.

Amantem se & obseruantem habere aliquem & sui cupidum. Cic. Planco in Epist. ad Attic lib. 16.

Populus sit obseruantior æqui. Claud. 7. Paneg.

Obseruans tui, Obseruantissimus mei, pro Amans, vel amantissimus: hoc est, Qui nos amat, vel obseruat cum veneratione quadam. Cic. pro Quintio, Ita credo hominem propinquum tui obseruantem, virum bonum, &c. Idem ad Quint. fratrem, lib 1.2, Fere grauiter homo & mei obseruantissimus, & sui, dignitatisque retinens, se apud te neque amicitia, nec iure valuisse.

Omnium officiorum obseruantissimus. Plin. iun. lib. 7. epist. 19.

Obseruatus, pen. prod. Partic. { [illegible] }

Notæ obseruatæ. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13.

Sidera. Ouid. 3. Fast.

Vestigia obseruata sequor. Virg. 2. Æneid.

Obseruatus, huius obseruatus, pen prod. { [illegible] } Nomen, Idem quod Obseruatio. Varr. 2. de Re rust. cap. 7, Ex obseruatu dicunt eum equum habere annos sedecim.

Obseruantia, obseruantiæ { [illegible] } ab Obseruo, pro Veneror & Admiror, significat venerationem quandam, & honorem exhibitionem in aliquem. Liu lib. 1, Obsequio & obseruantia in regem cum omnibus, benignitate erga alios cum rege ipso certasset. Cic. Attic. lib. 11, Déque tua erga se obseruantia, beneuolentiáque mihi plurima exponit.

Obseruantia est, per quam ætate, aut sapientia, aut honore, aut aliqua dignitate antecedentes reueremur & colimus.

Colere obseruantia aliquem. Cic. Cornificio, lib. 12.16.

Mea tibi obseruantia nunquam defuit. Cic. Licinio, lib. 5.8.

Officia obseruantiámque alicuius diligere. Cic pro Corn. Bal.

Magnam nouæ obseruantiæ alicui imponere. Cic. Attic. lib. 13.

Retinere obseruantia amicos, rem parsimonia. Cic. pro Quint.

¶Obseruãtia, pro Obseruatione vel cõsuetudine. Suet. in Augusto, cap. 76, Ex hac obseruantia nonnunquam vel ante initium, vel post dimissum conuiuium solus cœnitabat, quum pleno conuiuio nihil tangeret.

Obseruatio, obseruationis { [illegible] } Verbale, quasi adnotatio quædam, & animaduersio. Plinius libro 11. cap 10, Mira obseruatio operis.

Antiqui sermonis obseruatio. Suet. de Claris grammat.

Absumpta. Plin. lib. 11. cap. 37.

Difficilior. Quintil lib. 1. cap. 5.

Lubrica. Quintil. lib. 1. cap 5.

Perpetua obseruatione dignum. Quintil lib 2. cap. 12.

Summa erat obseruatio in bello mouendo apud antiquos. Cicero 1. Officior.

Obseruationi operam dare. Plaut. Mil. 9.

Natura & casu, Ratione & obseruatione facere aliquid: contraria. Cicero de Claris Orat. Veruntamen, natura magis, tum casu nonnunquam, quàm aut ratione aliqua, aut obseruatione fiebat.

Diuturna obseruatio notandis rebus fecit artem. Cicero 2. de Diuinat.

Habere aliquam obseruationem Quintil lib. 6. cap 3.

Inueniri obseruatione scientia non potuit. Cic. 2. de Diuin.

Prudentium obseruatione & aurium terminatione inuentus est versus. Cic. in Orat.

In obseruatione esse. Plin. lib 17. cap. 21, Quondam in obseruatione erat, vt defringerentur ea imputata bruto, aliter viuere non crediti. Hoc est, quondam obseruabatur.

Notitia sui corporis & obseruatione sustentatur valetudo. Cic. 2. Offic.

¶Obseruatio, Idem aliquando quod Obseruantia, hoc est Honor & reuerentia. Valerius Maximus lib 1. cap. 1, Neque item collegio Pontificum authoritas amplissimi viri, aut Marcello adiectæ impensæ impedimento fuit, quo minus religionibus suus tenor suáque obseruatio redderetur.

Obseruabilis, & hoc obseruabile, penultima corr. { [illegible] } Quod idoneum est vt obseruetur. Cuius compositum est Inobseruabilis. Plinius libro 2. cap. 17, In Martis sidere, cuius est maximè inobseruabilis cursus, nunquam id stationem facere. Quintilian. libro 9. cap. 1, In armorum certamine & aduersos ictus & rectas & simplices manus tum videre, tum etiam cauere & propulsare facile est: auersæ, tectæque minus sunt obseruabiles. Hoc est, minus animaduerti & obseruari atque caueri possunt.

Obseruanter, Aduerbium. Macrobius in Somn. Scipion. libro 1. cap. 2, Idem igitur obseruanter secutus est in illis præcipuè voluminibus, &c.

Obseruito, obseruitas, penult corr. obseruitaui, obseruitare, Frequentatiuum. Cic. 1. de Diuinat, Neque solùm deorum voces obseruitauerunt Pythagorei, sed etiam hominum quæ vocant omina. Alia exemplaria habent obseruauerunt.

Obses, obsidis, Obsessio, Obsessor, Obsessus, Vide o b s i d e o.

Obsideo, obsides, penult corr. obsedi, penult. prod. obsessum { [illegible] } obsidére, Circumsidere significat, Obsessum tenere, ac fossa & vallo septum retinere: in quo quies significatur, quasi obstare. Cic. 7 Philip. Qui Mutinam coloniam Pop Romani & Consulem designatum obsederit. Idem pro Fonteio, Ab his gentibus sanctis, & in testimonio religiosis, obsessum Capitolium est.

Aditus armati obsident Cic. 2. Philip.

Cohors obsidet ædes. Iuuen. Saty. 10.

Obsedère alij telis angusta viarum. Virg. 2. Æneid.

Campos obsedit miles. Virg 3. Æneid.

Fores obsedere strictis mucronibus Virg 2. Æneid.

Miles obsidet hostem. Lucan. lib 6.

Præsidiis obsidere & occupare Italiam. Cic. 2. de Lege agrar.

Obsidere itinera. Curt. lib 6.

Armis obsedit Senatum Antonius Cic. 7. Philip.

Obsidere, oppugnare, & labefactare aliquam vrbem. Cicero de Arusp resp.

Vi, ferro, metu obsidere. Cic. Post red. in Senatu.

¶Obsidere, pro Occupare & detinère. Cicero 2. Verr. Vt perspicuum cuiuis esse possit, hominem ab isto quæsitum esse, non qui reum suum adduceret, sed qui meum tempus obsideret. Hoc est, Qui accusando locum occuparet, vt ego istum accusare non possem. Budæus.

Vim regiæ potestatis obsedetat Dictatura. Cic. 1. Philip.

Latus leuum obsidet Charybdis. Virg 3. Æneid.

¶Obsidere, pro Circunstare. Seneca, Varia & incerta pericula humanam vitam obsident. Cic. pro Flacco, Quum speculatur atque obsidet Rostra vindex temeritatis, atque moderatrix officij Curia. Budæus.

Locus omnis obsidetur corporibus. Cic. 1. de Nat. deor.

Spatium vel locum obsidere, pro Obtinere. Celsus. Si totum id tamen obsederit, &c.

Stuprum obsidere, Insidiari stupro. Cic. 1. in Catil. Iacere humi non modò ad obsidendum stuprum, verumetiam ad facinus obeundum.

Obsideri & teneri. Cic. in Orat. Quum is qui audit, ab oratore iam obsessus est ac tenetur.

¶Obsidere, Idem quod Sedere. Terent. Adelph. 4.6,
—nunc verò domi Certum obsidere est vsque, donec redierit.

Inter Obsidere & Oppugnare vrbem differentia hæc est, quòd illud fit mora, hoc impetu. Liu. lib. 2. ab Vrbe, Consiliis ab oppugnanda vrbe ad obsidendam versis.

Obsido, obsidis, penult. prod. obsedi { [illegible] } obsidere, Idem quod Obsideo significat: nisi quòd motus quidam inest, vt quasi sit Obsessum ire. Sallustius in Catilin. Præmittit illis homines militares, sine tumultu collocatis præsidiis, sicuti præceptum erat, occultè Pontem obsidunt. Alia exemplaria habent, Permittit, & obsident.

¶Obsidere, penultima corr. ab Obsido, obsidis, pro Occupare. Lucretius libro 4,
Obsidítque vias oculorum, ne simulacra
Possint vllarum rerum coniecta moueri.

Obsidior, obsidiaris { [illegible] } obsidiári, Circà insidias facere. Colum. lib. 9 cap. 14, Sed inter Caniculæ & Arcturi ortum cauendum erit, ne apes intercipiantur violentia crabronum, qui ante aluearia plerunque obsidiantur prodeuntibus.

Obsidens, penult. prod. Participium ab Obsido, obsidis { [illegible] } Catull Argon epigr. 59,
Troicáque obsidens longinquo mœnia bello.

Obsessus, Aliud participium { [illegible] } Cæsar 1 bell Ciuil. Tandem omnibus rebus obsessi, quartum iam diem sine pabulo retentis iumentis, aquæ, ligni, & frumenti inopia, colloquium petunt.

Obsessis viis, commeatu intercluso. Cæsar 3. bel. Gall.

Bellis obsessus & vndis Stat 9 Theb.

Obsessi & impares. Quintil lib 3. cap 8.

Artus obsessos occupat mihi sudor. Ouid. 5 Metam.

Corpus obsessum glaciali frigore. Ouid. 9. Metam.

Fauces obsessæ, Id est clausæ Virg 3. Georg. Seruius.

Legio vallis obsessa tenetur Virg 10. Æneid

Limen obsessum acta testudine. Virg. 2 Æneid.

Pectora obsessa molis malis. Senec Herc fur. 12.

Obsidium, obsidij { [illegible] } Ipsa obsidio. Columella libro 9. cap. 7, Intereunt, quum licet vitare pestis obsidia per aliud vadentibus effugium.

Obsidium, dictum ab obsidendo, quo minus hostis egredi posset inde. Item ab absidendo: quum id ideò facerent, quò facilius diminuerent hostes. Autor hoc Varr. libro de Lingua Latina, 4. Turnebus obsidendo emendat, & nos obsidium scribendum ait.

Capessere obsidia Tacit.lib.2.
Dare aliquem obsidio. Hoc est, obsidem. Tacit.lib 12.
Facere obsidium. Gell.lib.15.cap.31.
Soluere obsidium Tacit.lib.4, Primo sui incessu soluit obsidium.
Obsidium tuo tergo est, inquit Plaut. in Milite,5.

Obsidio, obsidionis { [illegible] } Cic pro Rabirio perduel.reo, Quum innumerabiles hostium copias in Italia fudisset, atque obsidione Rempub liberasset.
Longæ obsidionis dira egestas. Iuuen.Saty.15.
Absistere obsidione, Vide ABSISTO.
Partim vi, partim obsidione capere vrbes. Cic.pro Muren.
Cingere vrbem obsidione Virg.3.Æneid.
Claudere muros obsidione. Lucan.lib 3.
Continuare obsidionem. Liu de bel.Punic.
Esse in obsidione, pro Obsideri. Liu.de bel.Punic.
Eximere obsidione. Liuius, Ibi quoque circumsessus, aduentu fratris obsidione eximitur.
Eximere ea obsidione fœneratores. Cic.Sextio, lib.5.6.
Habere in obsidione Cæs 3.de bel Ciuil.
Leuari obsidione. Virg.10.Æneid.
Periculis obsidiinis liberare aliquem. Cic.pro Lege Manil.
Ingenti obsidione premebat vrbem. Virg 8 Æneid.
Relinquere obsidionem. Cæs.5.de bel.Gal.
Solutus obsidione. Claud.1.Paneg.
Castra tenentur obsidione. Virg 10.Æneid.
Trahere in longius obsidionem. Quintil.lib.1.cap.10.

Obsessio, obsessionis, Idem { [illegible] } Cic.pro Corn.Balbo, Hunc enim in ea ciuitate, in qua sit natus, honestissimo loco natum esse concedis, &c. nullius laboris, nullius obsessionis, nullius prælij expertem fuisse.
Obsessio templorum, occupatio fori. Cic.pro Domo sua.

Obsessor, obsessoris { [illegible] } Qui obsidet. Liu.9. ab Vrbe, Papyrio quoque qui obsessor Luceriæ restiterat.
Obsessor fori. Plaut.Pseud,13. Cicero pro Domo sua, Obsessor curiæ.
Obsessor aquarum Ouid.2 Fast.

Obsidiæ, obsidiarum, dicuntur sicut & Insidiæ { [illegible] } Colum.lib.8.cap.2, Dum tamen anus sedula vel puer adhibeatur custos vagantium: ne obsidiis hominum aut insidiosorum animalium diripiantur.

Obsidionalis, & hoc obsidionale, penult prod. { [illegible] } Ab obsidione deriuatur. Vnde Corona obsidionalis, quæ debebatur ei qui obsessos ab hostibus liberasset. Fiebat autem è gramine viridi, ex eo loco decerpto in quo erant inclusi. Hanc coronam gramineam S.P.Q.R. Q. Fabio Maximo dedit, bello Pœnorum secundo, quòd vrbem Romam obsidione hostium liberasset. Meminit Gell.libro 5.cap.6. Plin. de Viris illust. Quare à Mutio & eius exercitu obsidionali corona donatus est. Liu.7.ab Vrbe, Secundum Consulis donationem legiones gramineam coronam obsidionalem, clamore donum approbantes, Decio ponunt. Vide Plin.lib.22.cap 4.

Obses, obsidis, pen.corr com g { [illegible] } Qui traditur imperio alicuius ea conditione, vt si dator obsidis à fide recedat, recipienti sit potestas in corpus & vitam eius sæuiendi qui datus est obses. Hic quoniam obsidionis causa dari consueuit, inde nomen assumpsit: quamuis Festus ex ob & fides compositum velit per mutationem literæ, quòd sit ob fidem datus. Cæsar 1 bell.Gal. Eo postquam Cæsar peruenit, obsides seruos, qui ad eos profugissent, poposcit. Cic.1.Verr. A nobis multos obsides habet Pop.Rom.
Coniugij sponsor & obses. Ouid.1.epist.
Accipere obsides Cic.Catoni, lib 15.4.
Fidei obsides accipere. Senec.Thyeste,6.
Cauere obsidibus, Vide CAVEO.
Dare. Cic.5 Verr.
Imperare. Cic.pro Lege Manilia.
Mittere, Vide MITTO.
Obses, per translationem. Cic.4 in Catil. Habemus enim à C. Cæsare sicut ipsius dignitas & maiorum eius amplitudo postulabat, sententiam tanquam obsidem perpetuæ in Rempub voluntatis.
Damnationem aliquam obsidem dare. Cic pro Cluentio.
Libertatem animi obsidem relinquere Cic Antequam iret in exilium, Neque verò M. Tullius suum animum à vestra abalienauit potestate, quum præcipuum vobis obsidem sui animi, vestram reliquerit libertatem.

Obsidianus, pen.prod. Adiect. { [illegible] } Obsidianum vitrum, de quo Plin.lib.36.cap 26 In genere vitri & obsidiana numerantur, ad similitudinem lapidis, quem in Æthiopia inuenit Obsidius, nigerrimi coloris, aliquando & translucidi, crassiore visu, atque in speculis parietum pro imagine vmbras reddente Gemmas multi ex eo faciunt, videmusque & solidas imagines diui Augusti, capaci materia huius crassitudinis: dicauitque ipse pro miraculo in templo Concordiæ obsidianos quatuor elephantes, &c. Fit & in tincturæ genere obsidianum ad escaria vasa, totum rubens vitrum, atque non translucens hæmatinum appellatum.

Obsigillo, obsigillas, obsigillaui, obsigillare, Abscondere. Senec.epist.2.lib.21, Nunc multa obsigillant, & aciem vestram vel splendore nimio repercutiunt, vel obscurè retinent. Alludit ad morem antiquum obsignandi annulo quæ clausa esse volebant.

Obsigno, obsignas, obsignare { [illegible] } Signi impressione occludere: & ad literas, cæteráque quæ signo quouis notantur aut imprimuntur, pertinet. Plaut. Bacch.15, Cedo tu ceram ac linum actutum: age obliga, obsigna cito. Qu.Cic. ad Tironem, lib.16 26, Planè te rogo, sicut olim matrem nostram facere memini, quæ lagenas etiam inanes obsignabat, ne dicerentur inanes aliquæ fuisse.
Obsignare & occludere. Cic.2. de Orat. Ridiculum est illud Neronianum vetus in furace seruo, Solum esse cui domi nihil sit nec obsignatum, nec occlusum: quod idem in bono seruo dici solet, &c.
Obsignare quandoque capitur pro signo notariorum, seu subscriptione eorum aut testium signare. Cic. pro Quintio, Eius rei conditionisque tabellas obsignauerunt viri boni complures. Idem 7. Verrina, Iste in tabellas refert, obsignat signis amicorum prouidens homo.
Signis iudicum tabulas obsignare. Cic.pro Flacco.
Testamenta obsignare. Cæsar 1.bel.Gall.
Codicem. Cic.3.Verr.
Literas & epistolas obsignare, pro Occludere & sigillare quod dicitur. Cic. ad Brutum,2, Scripta & obsignata iam epistola, literæ mihi redditæ sunt à te.
Publico signo literas obsignandas curaui. Cic.6.Verr.
Pecuniam. Cic.pro Cluent Pecuniáque obsignata quæ ad eam rem dabatur, in manibus Scamandri liberti Fabriciorum deprehenditur.

Obsignatus, penult. prod. Participium { [illegible] } vt Decretum ab amplissimis viris obsignatum. Cic.Planco, 10 epistol. ad Atticum, libro 16.
Agere cum aliquo tabellis obsignatis Cic 5.Tusc.
Naturam obsignatam habere in quiete visa est matrona. Cic.1 de Diuinat.
Habere aliquid obsignatum. Hoc est, sigillo memoriæ impressum ne effluat. Tralatio est ducta à tabulis obsignatis Lucret.lib.2.

Obsignator, penult.prod. obsignatoris, Verbale { [illegible] } Cicero Attico, 12, Quod scribis Terentiam de obsignatoribus mei testamenti loqui, primùm tibi persuade, me isthæc non curare. Veteres facto testamento obsignatores ex lege adhibebant. Adhibebant autem amicos ferè, aut homines authoritate præstantes: quò magis ratum haberetur id, quod annulis clarorum virorum esset obsignatum. Hinc apud Valer. Maxim. lib 7 cap.7, legitur testamentum M. Anci Carseolani Pompeium Magnum signasse. Vide etiam Cic. ad Attic.lib.7 epist.2.
Literarum obsignator. Cic.pro Cluentio.

Obsipo, obsipas { [illegible] } obsipare, Obiicere, vt ait Festus: vt quum rustici dicunt, Obsipa pullis escam

Obsisto, obsistis, obstiti, obstitum, penult. cor. { [illegible] } obsistere, Contra sistere, obstare, repugnare. Cic.de Amic. Cogitus certe: studiis enim generorum, præsertim in te bona, cum difficile est, tum ne æquum quidem obsistere. Idem de Senectute, Hoc est illud quod Pisistrato tyranno à Solone responsum est, quum illi quærenti qua tandem spe fretus sibi tam audacter obsisteres, respondisse dicitur, senectute.
Hic obsistam, ne imprudenti hic ea se subrepsit mihi. Plautus Milite,5.
Obsistere al[illegible] obuiam. Plaut. Amphit.12.
Obsistere & defendere. Cic 6.Verrin. Qui primò quum obsistere & defendere conaretur, malè multati clauis ac fustibus repelluntur.
Audaciter alicui Cic de Senect.
Fugienti obsistere Ouid.12.Metam.
Minis. Lucret.lib.1.
Freta obsistunt remis. Ouid.epist.13.
Vento. Ouid.2.de Arte.
Via obsistitur ventis. Ouid.1.Metam.
¶Obsisti illi non potest, hoc est Resisti, & obuiam iri. Cic.2.de Fin. Itaque idem natura victus (cui obsisti non potest) dicit alio loco, &c. Idem ad Marium, lib.7.3, Postea autem quàm alicuius culpa tantum valeret vnus, vt obsisti non posset.
Dolori. Cic 2.Tuscul.
Repugnari obsistique fortunæ magnitudine animi facilè potest. Cic.4 de Finib.
Iniuriæ. Cicero 1.Officiorum, Qui autem nec defendit, nec obsistit, si potest, iniuriæ, tam est in vitio, quàm si parentes, aut patriam deserat.
Libidini alicuius. Cic.7.Verrin. Quis vnquam istius libidini obstitit?
Odiis multorum nullæ opes possunt obsistere. Cic.2.Offic.
Opinionibus Cic.4.Acad.
Sermoni alicuius. Cic. Qu fratri, lib.1.2.
Iura obsistunt viribus. Lucan.lib.3.
Visis obsistere, assensúsque suos firmè sustinere, summum munus sapientis est. Cic 3 de Finib.
Vitiis. Cic.2.Offic.

Obsitus, Vide OBSERO, obseris.

Obsoleo, obsoles, penult. correp. obsolui & obsoleui, obsoletum, penult.prod. { [illegible] } obsolére, Ex ob, id est contra: & oleo, interposita s litera: Est deficere, inueterascere, desuescere. Idem significat & Obsolescere. Cic.pro lege Manilia, Obsoleuit iam ista oratio, re multo magis quàm verbis refutata. Id est desueuit, siue ab vsu recessit, Idem 2 Philippica, In homine enim turpissimo obsolebant dignitatis insignia. Id est sordida erant, sordebant, inquit Budæus.
Obsolescere interiecto spatio. Senec.de Benef.lib.3.cap.1.
Propter vetustatem obsoleuerunt res. Cic 1. Academ.
Splendor obsoleuit. Cic pro Quintio, Antiquam officij rationem dilexit, cuius splendor omnis his moribus obsoleuit.
Laus alienos obsolescit. Tacit.lib.4.
Gloria. Curtius lib 9.
Virtus. Cic.pro Sextio, Splendétque per se semper, neque alienis vnquam sordibus obsolescit.
Nitére & Obsolescere vectigalis dicuntur, contraria. Cicero de Lege agraria, Non dico solùm hoc in Repub. vectigal esse, quod amissis aliis remaneat, intermissis non conquiescat, in pace niteat, in bello non obsolescat. Id est sordidetur.
Obsoluerunt chartæ. Cic. pro Cælio, Chartæ quoque quæ illam pristinam seueritatem continebant, obsoleuerunt.

Obsolefacio. Arnobius libro 5. aduersus gentes. Ac ne illam vis temporis, & vetustatis obsolefaceret longitudo, perpetuitatis honore mactastis.

Obsolefio, obsolefis, obsolefactus sum, obsolefieri. Seneca epist. 49, Dilabitur authoritas, nec habet apud eos satis ponderis, quos posset minus obsolefacta corrigere. In alio autem significatu apud Valerium libro tertio, capite 5, Idem Prætoriæ petitor candidam togam adeò turpitudinis maculis obsolefactam in campum detulit. Id est inquinatam.

Obsoletus, penultima prod. Adiectiuum { ἀπηρχαιωμένος } Inueteratum significat, & quod ab vsu recessit: vt Verba obsoleta. Cic. pro Quint. Audacem? cupidum? perfidiosum? vulgaria & obsoleta sunt, res autẽ noua & inaudita.

Nimis antiqua hæc & iam obsoleta sunt. Cic. 3. Vert.

Vetustas. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Barbara & obsoleta verba. Cicero ad Atticum, libro 1. 14, Non dicam quod tibi (vt opinor) Panormi Lucullus de suis historiis dixerat, se, quo facilius eas probaret, Romani hominis esse: idcirco barbara quædam & obsoleta dispersisse. Ex vetusto codice legitur, σόλοικα dispersisse.

Abiecta & obsoleta verba fugiat orator. Cicero tertio de Oratore.

Obsoleta studia militaria. Cicero pro Fonteio, Quid nunc vobis faciendum est, studiis militaribus apud iuuentutem obsoletis, &c.

Paulo obsoletior oratio. Cic. 3. de Orat.

Vilia & obsoleta spolia. Curtius in princip. lib. 9.

Obsoletum amiculum. Curtius lib. 6.

Tecti obsoleti sordes. Horat. 2. Carm. ode 10.

Vestis obsoleta, Detrita & sordida. Liuius 7. belli Punici, Sed erat veste obsoleta, capilloque & barba promissa. Cic. 2. de Lege agraria, Iam designatus, alio vultu, alio vocis sono, alio incessu esse meditabatur, vestitu obsoletiore, corpore inculto, &c.

Color. Colum. lib. 2. cap. 11.

Dextera obsoleta sanguine, Id est maculata. Seneca Agamem. 13.

Mulier obsoleta sordibus paternis. Horat. Epod. 17.

Obsoletè { ἀπηρχαιωμένως } obsoletius, obsoletissimè. Cic. 3. Vert. Saltem vt eum, cuius opera ipse multos annos est in sordibus, paulo tamen obsoletius vestitum videret.

Obsonator, Obsonium, Obsono, obsonas, Vide OPSONIVM.

Obsonus, obsona, obsonum, penultima correpta { [illegible] } Malum sonum habens. Varro, Humili & obsona & tremula voce. Fortassis legebatur absona.

Obsono, obsonas, obsonare, Malè sonare. Sipontinus.

Obsopio, obsopis, penultima prod. obsopire. Scribon. Largus, A somni tempore prohibere ne obsopiantur.

Obsorbeo, obsorbes, obsorbui & obsorpsi, obsorptum { καταῤῥοφέω } obsorbēre, Totum sorbere. Plaut. Curcul. 73, Vin' aquam? C. si frustulenta est, da obsecro, hercle obsorbeam.

Obsorbo, obsorbis, obsorpsi, obsorptum, obsorbēre, Idem.

Obsordeo, obsordes, obsordui { [illegible] } obsordēre, Obsolescere, inquit Nonius. Cæcilius, Obsorduit iam hæc in me ærumna miseria.

Obstaculum, Vide OBSTO.

Obstetrix, pen. corr. obstetricis. f. g. { μαῖα, ὀμφαλητόμος } Ab obstando, vel obsistendo. Donatus, Quæ opem tulerit parienti, obstetrix dicitur: vnde & parturientes, Fer opem, clamant. Terent. Andr. 1. 5, Obstetricem accersit.

Obstetrix lauit pannos cruore rubros. Horatius in Epod. ode penult.

Obstetrico, obstetricas { μαιεύομαι } Parturientem adiuuo, siue obstetricis officium ago. Pro eodem etiam vtimur obstetricor, verbo deponente. Calepinus.

Obstino, obstinas, penultima correpta { [illegible] } obstinàre, Offirmare. Plautus Aulularia, 7.

Credo ego iam illum inaudisse mihi esse thesaurum domi, id
Inhiat, ea affinitatem hanc obstinauit gratia.

Obstinauerant animis vincere, aut mori. Liu. 3. bell. Pun.

Obstinatus, penul. prod. { αὐθάδης, [illegible] } Participium, siue Nomen ex participio, dicitur Offirmatus, perseuerans, vt teneri possit, inquit Festus. Liu. 3. ab Vrbe, Aduersus quæ omnia obstinato animo Appius (tanta vis amentiæ verius, quàm amoris mentem turbauerat) in tribunal ascendit.

Animi obstinati ad decertandum. Curtius lib. 8, Quem vt armigeri corporisque custodes ad moriendum obstinatum esse cognouerũt, vniuersi in tabernaculum irrumpunt.

Aures obstinatæ. Horat. 3. Carm. ode 11.

Consilium obstinatum tenet necis. Seneca Hippol. 7.

Fides. Tacit. lib. 21.

Mente obstinata perferre aliquid. Catullus ad Seipsum, epigrammate 8.

Pudicitia. Liu. 1. ab Vrbe.

Voluntas obstinatior, Cicero ad Atticum, libro 1. 7, Incredibile est, quanto mihi videatur illius voluntas obstinatior, & in hac iracundia affirmatior.

Obstinatos, cum infinitiuo Liu. lib. 2. Decad. 5, Quum ex insperato iam obstinatis mori spes affulget.

Obstinatio, Verbale { αὐθάδεια, [illegible] } Cic. de Prouinc. Consul. Quæ ego omnia non ingrato animo, sed obstinatione quadam sententiæ repudiaui.

Inflexibilis obstinatio, Vide INFLECTO.

Taciturna. Cornel. Nepos in vita Attici, sub finem.

Obstinatio viris, fœminisque par. Tacit. lib. 21. De Iudæis.

Obstinatio fidei, in bonam partem, pro Offirmatione. Tacitus libro 19.

Obstinatè, penultima producta, Aduerbiũ { αὐθαδῶς } Firmiter, Instanter. Terent. Andr. 1. 5, Itáne obstinatè operam das, vt me à Glycerio miserum abstrahas? Vbi Donatus, Obstinatè facere aliquid, Est in alterius malum cum conatu facere perseueranter, & in alterius perniciem nimis niti.

Negare obstinatè. Cæsar 5. bel. Gallici, Posteaquàm id obstinatè sibi negari vidit, omni spe impetrandi adempta, &c.

Credita obstinatè. Liu. 8. bell. Pun. Scipio vbi obstinatè credita animaduertit, omnia de industria in eum diem quo pugnaturus erat, mutauit.

Tam obstinatè magis ac magis induruisse. Plin. iun. lib. 1. epist. 12. De Corellio loquitur, qui inedia mortem accersebat.

Obstipo, obstipas, penultima producta { κατασφίγγω, [illegible] } obstipàre, Rimas obstruere, condensare. Plaut. Cistel. 7.

Auecta est, inquit, peregrè hinc habitatum longius.
M. Obstipat aquilam. L. quò auecta est, eò sequimur. Festus Obstipare, obiicere interpretatur. Alij locum Plauti exponunt pro Obstinere: & prouerbium esse aiunt, dictum de iis qui aliqua reticent, & student aliquo pacto tegere.

Verticem obstipare. Plaut. Mere. 17, Gradus grandit, emittit oculos, circumfert se, obstipat verticem. Id est contorquet, vt cogitabundi solent.

Obstipus, penul. prod. Adiectiuum { ἀγκύλος, [illegible] } Inclinatus, vel flexus versus humerum, siue dextrorsum siue sinistrorsum. Hora. 2. Serm. satyr. 5, Stes capite obstipo, multum similis metuenti. Cic. 2. de Nat. deorum,

Atque eius mentum radianti sidere lucet,
Obstipum caput, & tereti ceruice reflexum, Ex Arato.

Ceruix obstipa. Suet. de Tiberio, Incedebat ceruice rigida & obstipa, adducto ferè vultu.

Obstipa, Obliqua, curuata, & inflexa vocat Lucret. lib. 4.
Omnia mendosè fieri, atque obstipa necessum st.

Obstitum. Cloatius & Ælius Stilo esse aiunt violatum, tactũmque de cælo. Cincius eum qui deo dexque obstiterit, id est, qui viderit quod videri nefas esset. Hæc Festus. Cic. lib. 2. de Legibus, Iidémque fulgura atque obstita pianto.

Obsto, obstas, obstiti, obstitum, penultima correpta { ἀνθίστημι, [illegible], ἐνίσχω } obstàre, Contrà stare. Curtius, Obstant oppido gemini colles.

Turba mihi obstitit in media via. Ouid. 4. Fast. Id est occurrẽs, seu obuia mihi fuit.

Legitimè obstare. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Contrà pugnare & obstare. Lucret. lib. 2.

Inuicem, Vide INVICEM.

¶Obstare, Resistere, aduersari, impedire. Terent. Hecyr. 4. 2,

Ego rus abituram hinc cum tuo me esse certo decreui patre,
Ne mea præsentia obstet.

Obstare cur. Terent. And. 1. 1, Quid obstat cur non verè fiant?

Obstare ne. Cic. 7. Vert. Obstitisti videlicet ne ex Italia transire in Siciliam fugitiuorum copiæ possent.

Obstare & impedire. Cicero 4. Acad. Est maxima in sensibus veritas, si sani sunt ac valentes, & omnia remouentur quæ obstant & impediunt.

Obstare & officere. Cic. pro Rosc. Amer. Quoniámque ei pecuniæ vita Sext. Roscij obstare atque officere videatur, deleatis ex animo suo suspicionem omnem, metúmque tollatis.

Portitoia deûm obstant. Virg. 7. Æneid.

Dolor obstat artibus. Ouid. epist. 11.

Pietas obstitit crudelibus ausis. Ouid. epist. 14.

Commodis alienis officio simulato officere & obstare. Cic. pro Rosc. Amer.

Conatibus alicuius. Ouid. 2. de Remed. amor.

Ictibus. Stat. 6. Thebaid.

Æquor obstitit iuuenilibus inceptis. Ouid. epist. 17.

Mora obstat tardis noctibus. Virg. 2. Georg.

Precibus nunquam implacabilis obstas. Claud. 2. Paneg.

Æther totus obstitit venientibus. Lucan. lib. 7.

Obstare in. Senec. de Benefic. Quia in laudem vetustiorum inuidia non obstat.

Obstatur, pen. prod. { ἀνθίσταται } Impersonale verbum. Cic. 13. Philip. Neque enim quod quisque potest, id ei licet: nec, si non obstatur, propterea etiam permittitur.

Obstans, Participium { ἀνθιστάς } vt Claustra obstantia. Horatius 1. epistol. 14.

Remos obstantes obuertere. Ouid. 3. Metam.

Moras obstantes pellere. Ouid. 1. Amor. eleg. 11.

Obstaturus, penult. prod. { ἀνθιστάμενος } apud Quintilianum legitur lib. 2 capite 11, Video, inquit, quosdam in ipso statim limine obstaturos mihi.

Obstaculum, obstaculi, penultima correpta { κώλυμα } Impedimentum. Plautus Pseud. 7. 10,

Quom commeatum volui argentarium proficisci,
Ibi nunc oppido opposita obstacula.

Obstragulum, obstraguli, penultima corr. { [illegible] } Operimentum, & quod vulgò *copertorium* dicimus. Plin. lib. 9 cap. 35, de vnionibus, Quin & pedibus, nec crepidarum tantùm obstragulis, sed totis socculis addunt. Id est non solùm operimentis & superioribus partibus socculorum, quas *planelas* Itali vocant, addunt margaritas, sed etiam totis socculis.

Obstrepo, obstrepis, penultima correpta, obstrepui, obstrepitum, penultima correpta { καταψοφέω } obstrépere, Contra aliquem strepitum facere. Sallustius, Ad hæc maledicta, alia quum adderet, obstrepere omnes, hostem atque parricidam vocare. Cicero 3. de Oratore, Atque vt quodammodo ipsi sibi in dicendo obstrepere videantur.

Portis obstrepere. Liu. 2. ab Vrbe.

Vociferari & obstrepere. Liu. 2. ab Vrbe.

Turba obstrepit. Tibull. lib. 2. eleg. 1.

Exercitus obstrepit pulsis armis. Stat. 11. Thebaid.

Laudi alicuius obstrepere, Id est contrarium esse, interrumpere, impedire. Senec. Herc. fur. 11.

Literis alicui. Cic. Metello, lib. 5. 4, Quæ res fecit vt tibi literis obstrepere non auderem.

Fontes obstrepunt lymphis manantibus. Horat. Epod 2. 6.

Clamore obstrepi, passiuè. Cic. pro Marcello, Sed tamen eiusmodi res, nescio quomodo, etiam dum audiuntur, aut dum leguntur, obstrepi clamore militum videntur, & tubarum sono.

Obstrepitur, penultima corr. Impersonale { [illegible] } Liu 3. ab Vrbe. Vos concio audit, Decemuiro obstrepitur. Ouidius libro sexto Fastorum,

Est nemus arboribus densum, secretus ab omni
Voce locus, si non obstreperetur aquis.

Obstrepens, pen corr. Participiũ { [illegible] } vt Mare obstrepens Baiis. Horat 2. Carm. ode 18.

Obstrepente pluuia nihil sensere Pœni. Liu. 1. bel. Pun.

Obstrigillator, Vide post OBSTRIGILLO.

Obstrigillo, obstrigillas { [illegible] } obstrigillâre, Obstare, repugnare, vel detrahere alicui. Antiquum. Varro libro quarto, a vita Populi Romani, Quod Curio, quom id fecisset, dicebat amicis vt illi renuntiaretur se obstrigillaturum, ne triumphus decerneretur, aut ne iterum fieret Consul. Ennius satyr. libro 2, Restitant, occurrunt, obstant, obstrigillant, vuagitant. Varro de Re rust. libro primo, cap. secundo, Tu, inquit, inuides tanto scriptori, & obstrigillandi causa siglinas reprehendis, quum præclara quædam, ne laudes, prætermittas. Nonius.

Obstrigilator, obstrigilatoris, Verbale, Reprehensor. Ductum à strigilibus, quibus quom vehementius stringimur, etiam plerunque lædimur. Varro, Æmulum illius artis atque obstrigilatorem.

Obstringo, obstringis, obstrinxi, obstrictum { [illegible] } obstringere, Deuincire, circunligare, & valde stringere, ea etymo. Plautus Curcul 15, Nihil agis, collum obstringe homini. Liuius 10. belli Punici, Alij super alios cadentes obstricti mouebantur. Alia exemplaria habent obstinati.

¶Obstringere sibi aliquem munere, beneficio, &c. Cicero pro Domo sua, Qui etiam tibi erat magis obstrictus beneficio recenti, quom, &c.

Obstringere & obligare aliquem officiis. Cic. Seruio, libro 13. 19, Téque ita existimare volo, quibuscunque officiis in Epiroticis reliquísque rebus Atticum obstrinxeris, iisdem me tibi obligatum fore.

In perpetuum sibi aliquem. Cic. pro Cluentio.

Ære alieno amicos suos. Brutus Ciceroni, lib 11. 10.

Obstringere beneficiis, donis, spe. Cicero 2. Offic. Et pro Cluentio, Quæ primùm vt illum confirmaret Oppianicum accusatorem filio suo, donis muliebribus, collocatione filiæ, spe hæreditatis obstrinxit.

Fidem suam obstringere alteri. Plinius libro quarto, epistola 13, ad finem, Sub ea tamen conditione ne cui fidem meam obstringam.

Fideicõmisso obstringi. African. in l. Si seruus legatus. §. Qui margarita D De legat primo.

Obstringi furti Gellius libro 11. cap. vltimo, Qui alienum quid iacens lucri faciũdi causa sustulit, furti obstringitur, siue scit cuius sit, siue nescit. Quæ verba etiam ita leguntur apud Vlpianum, l. Falsus. D. De furtis.

Iureiurando aliquem. Cæs 1. bel. Gall.

Legibus obstringi. Cic. 2. de Inuent.

Memoria beneficij sempiterna obstringi alicui. Cicero pro Plancio.

Religione voti obstrictus. Cic. ad Atticum, lib. 12.

Religione obstringere. Cic 2. Philip.

Prædibus se. Cic. ad Att. lib 6.

Voluptatibus Cic pro Cælio.

¶Obstringere se parricidio, pro Committere parricidium. Cicero 3. Offic. Potest (dij immortales) cuiquam esse vtile fœdissimum & teterrimum parricidium patriæ, quamuis is qui se eo obstrinxerit, ab oppressis ciuibus parens nominetur? Scelere, Idem 3 Officior. Num igitur se obstrinxit scelere, siquis tyrãnum occidit, quamuis familiarem? Periurio. Liu. 6 bel. Pun. Et obstringere periurio, non se solùm suúmque caput, sed signa militaria, & aquilas, sacramentíque religionem.

Obstringere se hæreditati, est eam occupare & sibi vindicare. Paulus in l. Si is ad D. De acquirenda vel omit. hæred. Nam vt quis pro hærede gerendo obstringat se hæreditati, scire debet, qua ex causa hæreditas ad eum pertineat.

Obstringere aliquem debito, Debitorem constituere. Seneca lib. 6 de Benef.

Obstrictus, Participium { [illegible] } vt

Limine tecti obstrictus. Ouid. in Ibin.

¶Obstrictus, Liber & solutus, contraria. Cic. pro Plancio, Excogitaui quamobrem viderer maximis beneficij vinculis obstrictus, quũ liber essem & solutus.

Addictum, deditum, obstrictum sibi ac liberis suis aliquem habere. Cic. pro Cælio.

Obstrictus actione mandati, vel negotiorum gestorum. African. in l. Quum mancipium D. De Ædilit. edicto.

Fœdere vel pactione obstrictum teneri. Cic. in Pisonem.

Obstrictus voluptatibus tenetur. Cic. pro Cælio.

Religione tanta obstricta tota prouincia est, tanta superstitio ex istius facto mentes omnium Siculorum occupauit, vt, &c. Cicero 6. Verrina.

Obstrictus, huius obstrictus, Angustia. Seneca lib 5. Natur. quæstio Per hæc loca quum se caecum quæreus tempus rosit, accendat flammã ipso obstrictu necesse est.

Obstrudo, obstrudis, pen. prod. obstrusi, obstrusum, penul. prod. { [illegible] } obstrúdere, Occultare, occludere. Plautus Stich. 10. Quin tu stas? obstrusero aliquid strenuè. Plin. Paneg. Bonos autem otio aut situ obstrusos, & quasi sepultos.

Recessus obstrusi. Claud. 7 Paneg.

Terra obstrusa. Ouid. epist. 7. Alij legunt abstrusa.

Obstruo, obstruis, obstruxi, obstructum { [illegible] } obstrúere, Occludere, & quasi struc quadam alicui loco imposita obsistere ne quid effluat, contra struere. Cic. de Senect. Qui iter Pœnis vel corporibus suis obstruere voluerunt. Plin. lib. 11. cap 7, Omnes frigoris aut iniuriæ aditus obstruuntur.

Campos obstruere. Lucan. lib 2. Ouid. 8. Metamorphoseos,
-obstrusimus orbem
Terrarum nobis, vt Crete sola pateret.

Vndas obstruit molibus. Lucan lib 2.

Obstruere luminibus. Cic. pro Domo.

Obstruere & obturare. Cic de Fato, Stupidũ esse Socratem dixit & bardum, quòd iugula concaua non haberet, obstructas eas partes & obturatas esse dicebat.

Obstruere aures. Senec de Benef. lib. 3 cap. 16.

Deus obstruit aures viri Virg. 4. Æneid. de Ænea inexorabili. Fata obstant, placidásque viri Deus obstruit aures.

Fauces obstruere alicui. Lucan lib 5.

Fenestras meas obstruere. Caius in l. Hæc autem. D. De seruitut. vrban. præd.

Obstruere sensus Plin lib. 35. cap. 10, Ialysum quum pingeret Protogenes, traditur madidis lupinis vixisse, quoniam simul famem sustinerent & sitim, ne sensus nimia dulcedine obstrueret.

Spiritus oris obstruitur reluctanti Virg. 4. Georg.

Obstructus, Participium { [illegible] } vt Aditus obstructus. Vide Aditus in ADEO.

Amnes obstructi stragibus. Silius lib 13.

Portæ obstructæ cadauere. Silius lib. 12.

Obstructa difficultatibus est omnis cognitio. Cic. 4. Acad. Omnis cognitio multis est obstructa difficultatibus, eáque est & in ipsis rebus obscuritas.

Obstructio, Verbale { [illegible] } Cicer. pro Sextio, Etenim animus eius vultu, flagitiis parietibus tegebantur. Sed hæc obstructio nec diuturna est, nec obducta ita vt curiosis oculis perspici non possit.

Obstructionem pororum vel meatuum in corpore humano vocãt medici occlusionem, quæ fit ab humoribus circa ipsos poros, vt spiritus liberum exitum habere non possint.

Obstupeo, obstupes, pen. corr. obstupui { [illegible] } obstupêre, Idem quod Stupere: quod etiam Obstupescere dicitur. Terent. Adelph. 4. 4, Membra metu debilia sunt, animus timore obstupuit.

Sic obstupuerant, sic terram intuebãtur, sic furtim nonnunquam inter se aspiciebant, vt non iam ab aliis indicari, sed ipsi à se viderentur. Cic. 3. in Catil.

Animi obstupuere. Virg. 2. Æneid.

Aspectu primo obstupuit. Virg 1. Æneid.

Obstupuit visu Æneas. Virg 5. Æneid.

Obstupesco, obstupescis, obstupui { [illegible] } obstupéscere, Idem. Cic. pro Marcello, Obstupescent posteri certè imperia, prouincias, Rhenum, &c.

Aspectu alicuius. Cic 2 de Diuinat.

Obstupidus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Plaut Mil. 18, Quid astitisti obstupida? cur non pultas? Gell lib. 5. cap. 2, Consistere vulneratos, quasi attonitos, & obstupidos. Hoc est propemodum stupidos factos præ metu.

Obstupefacio, obstupefacis, penult. corr. obstupefeci, obstupefactum { [illegible] } obstupefácere, Animo cõsternare, & stupidos sensus reddere. Terentius Phorm. 2. 2,
-postquam ad iudices
Ventum est, non potuit cogitata proloqui:
Ita eum tum timidum obstupefecit pudor. Cic. in Catil. Non obstupefactus se perterritus.

Obsum, obes, obfui { [illegible] } obesse, Nocere. Plaut. Amphit. 10, Tuctum id Amphitruoni obfuit. Cic. 4 Acad. An in eo authoritas nihil obest?

Obesse & Prodesse, contraria. Cicero 1 de Orat. Fuit mirificus quidam in Crasso pudor, qui tamen non modò non obesset eius orationi, sed etiam probitatis commendatione prodesset.

Adiumento esse, & Obesse, contraria. Author ad Heren. lib. 4, Deinde subiicimus id quod dici oportet, aut quod non oportet, aut nobis adiumento futurum sit, aut obfuturum è contrario.

Gloria multis obfuit. Ouid. 11. Metam.

Lingua obfuit authori. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14.

Obsuo, obsuis, obsui, obsutum, pen. prod. obsúere, Circũ suere. Ouid. 2 Fast. in Feralium mentione,
Quódque pice astringit, quod acu traiecit ahena,
Obsutum menta torret in igne caput.

Obsurdesco, obsurdescis, obsurdui { [illegible] } obsurdéscere, Surdum fieri. Cic. in Somnio, Hoc sonitu completæ aures hominum obsurduerunt.

¶Obsurdescere, Nolle audire. Cic. de Amicitia, Sed quum tot signis eadem natura declaret quid velit, ac anquirat quid desideret: obsurdescimus tamen nescio quomodo, nec ea quæ ab ea monemur, audimus.

Obtego, obtegis, pen corr. obtexi, obtectum { [illegible] } obtégere, Tegere, & cum diligentia operire. Cato cap. 40, Insuper lingua bubula obtegito, si pluet.

Obtegere se corpore alicuius. Cicero pro Sextio, Pulsus è Rostris in comitio iacuit, séque seruorum & libertorum corporibus obtexit. De Qu. fratre.

Vetustas obtegitur densa caligine Silius lib 8.

Errata, vel turpitudinem adolescentiæ obtegere. Plaut. Trinum. 10. Cic. in Vatinium, Habet hoc præmium tua indignitas, vt adole-

scentiæ

scentiæ turpitudo obscuritate & sordibus tuis obtegatur.

Dissimulare & obtegere, pro Celare. Cic. Att. libro 1.13, Quicum ego colloquar, nihil fingam, nihil dissimulem, nihil obtegam.

Obtegens sui. Tacit. lib 4.

Domus obtecta arboribus. Virg. 2 Æneid.

Obtempero, obtemperas, penultima corr. { [illegible] } obtemperare. Morem gerere. Cic. Sic mihi semper obtemperauit, tanquam filius patri.

Obedire vel obtemperare alicui ad verba. Cic. pro Cecin. Denique imperium domesticum nullum erit, si seruulis hoc nostris concesserimus, vt ad verba nobis obediant: non ad id quod ex verbis intelligi possit, obtemperent.

Imperio alicuius. Cæsar 4 bell. Gall.

Iussis magistri. Ouid. 4. Trist. eleg 5.

Cupiditati alterius. Cic. pro Quintio.

Rationi obtemperare. Varr de Ling. Lat. lib 8.

Sibi obtemperare, & decretis suis parère Cic. 1. Tuscul.

Te audi, tibi obtempera. Cic. Curioni, lib. 2. 6.

Obtemperatio, Verbale { [illegible] } Cic. 1. de Legibus, Quod si Iustitia est obtemperatio, scriptis legibus institutisque populorum, &c.

Obtendo, obtendis, obtendi, obtensum & obtentum { [illegible] } obtendere, vel Tegere, vel Contra tendere significat: vt Obtendere velum ante lectum, hoc est Distendere vel extendere. Suetonius in Nerone. Plin. lib. 11. cap 37, Omnibus membrana vitri modo translucida obtenditur.

Anthibanus obtenditur. Plin. lib 5 cap. 10.

Inuolucris tegere, & obtendere velis. Cic. Qu. frat. lib 1. 1, Multis simulationum inuolucris tegitur, & quasi velis quibusdam obtenditur vniuscuiusque natura: frons, oculi, vultus persæpe mentiuntur, oratio verò sæpissimè. Virg. 10. Æneidos,

Tu potes Ænean manibus subducere Graium,
Próque viro nebulam, & ventos obtendere inanes.

Rationem turpitudini obtendere, Velle turpe factum ratione excusare. hoc est Turpitudinem ratione operire. Plinius iunior libro 6. epist 8.

Obtentus { [illegible] } Participium. Virg. 1. Georgicorum,
-& obtenta densantur nocte tenebræ Id est obducta, vt Seruius.

Obtentus, huius obtentus { [illegible] } pro Extensione. Virg. 11. Æneid.
Extructósque toros obtentu frondis inumbrant.

¶Obtentus, Prætextus. Gell. libro 11. cap 12, Qui obtentu philosophiæ nominis inutile otium, & linguæ vitæque tenebras sequuntur. Liu. 1 ab Vrbe.

Paupertatis obtentu non excusantur. Paulus in l. Ab his muneribus. D. De vacat. & excusat. muner.

Sub obtentu æris alieni. Vlpian. in l. Magis §. non passim D. De reb. eor. qui sub, &c. Non passim sub obtentu æris alieni permitti debuit venditio.

Obtentui esse. Sallust in Oratione Lepidi ad Pop. Rom. Quia secundæ res miré sunt vitiis obtentui.

Obtento, obtentas, Vide OBTINEO.

Obtero, obteris, pen. corr. obtriui, obtritum. pen. prod. { [illegible] } obterere, Conterere, Suffocare. Varro 2. de Re rust. cap. 1, Vt purè & molliter stent, videndum, & ne obterantur.

Eques obtriuit pabula. Lucan. lib. 6.

Hostem obtere. Lucan. lib. 7.

Artem. Cic. 1 de Diuinatione,
Inter se strepere apertéque artem obterere, extispicium
Soluere imperat. Ea poeta.

Calumniam obterere atque contundere. Cic. pro Cecinna, Imò vt viro forti ac sapienti dignum fuit, ita calumniam stultitiámque obtriuit atque contudit.

Iura obterere. Liu. 3 ab Vrbe.

Laudes maiorum Cic. Antè quàm iret in exilium.

Maiestatem Populi Romani senescentem. Liu. 3. bel. Pun.

Militem verbis. Liu 4. bel. Pun.

Plaustrum obtriuit puerum. Alfenus in l. Si plagis §. in cliuo D. ad leg. Aquil.

Prosternere atque obterere obtrectationes & inuidias maleuolorum. Vatinius Ciceroni, lib 5 9.

Vis quædam obterit res humanas. Lucret. lib. 5.

Vestigia. Plinius libro 11. capite sexto, Ne neglectu vestigia obterant.

¶Obterere, Idem quod Detrahēdo minuere. Curtius lib. 8, Silentiū tuto habuere seniores, donec Philippi res orsus obterere, nobilem apud Cheroneam victoriam sui operis fuisse iactauit.

¶Obteri, Passiuum Cic 7. Verr. Ne patiamini talem imperatorem Populo Rom. Siculorum testimoniis eripi, néve obteri laudem imperatoriam criminibus auaritiæ velitis.

Religio pedibus obteritur. Lucret. lib 1.

¶Obterere, Tundere in mortario. Colum. lib 6. cap. 4, Nonnulli pellem serpentis obtritam cum vino miscent.

Obtritus, pen. prod. Participium { [illegible] } Cic. 2. de Oratore, Quod quum homines vellent sui, neque possent obtritos internoscere vllo modo, Simonides dicitur, &c.

Pondere terræ obtritus. Lucret. lib. 3.

Ossa obtrita. Lucan. lib. 3.

Obtritus vehiculo. Vlpian. in l. Si pecuniam. §. vlt. D. De condict. caus. data, &c.

Obtritus, huius obtritus, pen. prod. { [illegible] } Plin libro 18. cap. 28, Ne herbæ vellantur, obtrituque beberentur.

Obtestor, obtestaris { [illegible] } obtestári, Est (inquit Donatus) precari, Cum mentione earum rerum per quas petimus. Virgilius 10. Æneidos,
-per euersæ genitor fumantia Troiæ
Excidia obtestor. Terent. And. 1. 5,
Per tuam fidem, pérque huius solitudinem

Te obtestor, ne abs te hanc segreges.

Obtestari deos Cic 7. Verr. Cæteros item deos, deásque omnes imploro atque obtestor, &c.

Orare & obtestari pro. Cicero ad Domitium, libro sexto, 22, Oro, obtestórque te pro vetere nostra coniunctione ac necessitudine, &c.

¶Obtestari, Orare aliquando significat, sine adiuratione. Cic. pro M. Cælio, Quare oro, obtestórque vos Iudices, vt qua in ciuitate paucis his diebus Sext. Clodius absolutus sit, &c.

Obtestatur fidem vestram, misericordiámque implorat. Cicero pro Murena.

Oro obtestórque te vt Quintum fratrem ames. Cicero ad Atticū, libro 3. 65.

Precibus omnibus orare & obtestari. Cicero Attico. lib 9.

Implorans obtestatur. Plancus ad Ciceronem, libro 10 18, Post discessum legatorum quum binis continuis literis & Lepidus me, vt venirem rogaret, & Laterensis multo etiam magis propè implorans obtestaretur, non vllam, &c.

Obtestatio, Verbale { [illegible] } Cicero ad Memmium, libro 3. 13, Phædri obtestationem, sedem, domicilium, vestigia summorum hominum sibi tuenda esse dicit. Idem pro Cornel. Balbo, Sanctiones sacrandæ sunt, aut genere ipso, aut obtestatione & consecratione legis, &c.

Obtexo, obtexis, obtexui, obtextum { [illegible] } obtéxere, Circumtexere. Plin. lib. 11. cap. 19, Fiunt etiam araneosa, quacunque incessit, alarum maximè lanugine obtexit.

Domum obtexere. Plaut. Mostel 3,
Post. illa obtexere eam negligens fui.

Omne fretum longa velorum obtexitur vmbra. Statius 1. Achill.

Cælum obtexitur vmbra Virg. 11. Æneid.

Obthuro obthuras, pen. prod { [illegible] } Occludo. Horat. 1 epist. 2, Obthurem patulas impunè legentibus aures. Festus, Obthurare ex Græco trahitur, ab eo quod illi ostia dicunt θύρας. Cicero de Fato, Stupidum esse Socratem dixit & bardum, quòd iugula concaua non haberet, obstructas eas partes & obthuratas esse dicebat.

Obthuramentum { [illegible] } Quo aliquid obthuratur. Plinius libro 16. capite 8, de cortice suberis, Vsus eius cadorum obthuramentis.

Obthuramentum stagni. Plin lib. 33 cap. 4.

Obticeo, obtices, penultima correpta, obticui { [illegible] } obticēre, Tacere. Terentius Eunucho, 5. 1, Virgo conscissa veste lacrymans obticet. Martial. 1 libr. 11. 17,
Et queritur nugas obticuisse meas.

Choros turpiter obticuit Horat. de Arte.

Obticentia, obticentiæ { [illegible] } Quintilianus libro 9 capite 2, [illegible], quam idem Cicero reticentiam, Celsus obticentiam, nonnulli interruptionem appellant, & ipsa ostendit affectus.

Obtineo, obtines, penultima correpta, obtinui, obtentum { [illegible] } obtinère, Impetrare, assequi, habere. Cicero ad Atticum, libro 16, Id tu nos obtinuisse nōmodò facilè pattare, sed etiā gaudere.

Obtinuit vt. Liu. 5 bel Maced Is obtinuit vt præferretur candidato, quem Atticaous frater ducebat.

Obtinere de. Cælius ad Ciceronem, lib 8. 6, Leuissimè enim quia de intercalando non obtinuerat, transfugit ad populum.

Obtinere & Repelli, contraria Cic. ad Lentulum, lib. 1. 5, Nec si quid non obtinuerimus, repulsi esse videamur.

Perseuerantes obtinere, Vide PERSEVERO.

¶Academiā Carneades & Clitomachus obtinebant. Hoc est velut regnabant in Academia. Cic 1. de Orat.

Admirationem obtinere, In admiratione esse. Plinius libro 34. cap. 1.

Ætatem Plaut. Cistel. 2.

Artem Plaut Milit 5.

Causam obtinere. quod & Vincere causam dicimus. Cicero Att. libro septimo, Malas causas semper obtinuit, in optima concidit. De Pompeio.

Dignitatem obtinere, pro Retinere & conseruare. Cic ad Trebatium, lib. 7. 11, Vt si istic mea commendatione tuam dignitatem obtinebis, perferas nostri desiderium.

Obtinuit existimari bonus vir. Cicero 2. de Finibus, Certè mallet obtinere existimari bonus vir, vt non sit, quàm esse vt non putetur.

Iamn obtinet. Liu. 1. bell. Pun.

Firmitudinem animi obtinere, Constanti animo esse. Plautus Asinar. 7.

Fortunas. Cic Marcello, lib. 4. 7.

Obtinere summum atque altissimum gradum ciuitatis. Cicero ad Lentulum, libro 1. 7, Non dubito quin adeptus, intelligas te fafacillimè posse obtinere summum atque altissimum gradum ciuitatis.

Grauitatem. Cicero pro Quintio, Vnum tamen hoc cogitent, ita se graues esse, vt si veritatem volunt retinere, grauitatem possint obtinere.

Humanitatem alicuius erga se. Cicero Figulo, lib. 4. 13, Obtinemus ipsius Cæsaris summam erga nos humanitatem.

Ius Cicero 7. Verr. Hæc autem apud te cognationis, fidelitatis, vetustatis, authoritatis, ne hoc quidem iuris obtinuit, vt vnius honestissimi atque innocentissimi ciuis mortem & sanguinem deprecaretur. Id est, non tantum potuit.

Ius suum contra aliquos Cic. pro Quintio.

Obtinere ius suum, vel Retinere non posse, dicebant veteres eum, quem nunc *iustitiam habere vel consequi non posse* dicimus. Cicero 3. Verrina, Hic Philodamus postea quàm ius suum obtinere non potuit, vt humanitatem, consuetudinémque suam retineret, laborabat. Ex Budæo.

Iure obtinere Cic. 3. Offic. At cui regno? Quod à Tantalo & Pelope proditum iure obtinebatur.

Leuitatem per se. Cic. pro Ligario.

Licentiam cupiditatum suarum Cic. Att. lib. 10.

Litem obtinere & Amittere, contraria. Cicero pro Rosc. Comœdo, Ad iudicium hoc modo venimus, vt totam litem aut obtineamus, aut amittamus.

Locum infimum seruitutis obtinere. Cic. in Parad. In ciuitate, qui se istarum rerum cupiditatibus dediderunt, ipsius seruitutis locum penè infimum obtinent. Id est minimi æstimantur.

Tertium locum Milesiæ oues obtinent. Plinius libro octauo, capite 48.

Locum criminis. Cic. pro Domo. Tum amplissimis omniũ iudiciis restituto, maledicti locum aut criminis obtinebit? Hoc est, an hæc illi vertetur crimini?

Locum prouerbij. Cic. 4. Tusculan. Quod nisi eo nomine virtutes continerentur, illud ita nunquam vulgatum esset, vt iam prouerbij locum obtineret, Hominem frugi omnia rectè facere.

Obtinet magnum locum in medicaminibus hæc herba. Plin. lib. 14 cap. 1.

Obtinere secundum locum. Plin. lib. 12. cap. 23.

Principem locum. Cæs. 1. bell. Gall.

Mendacium. Cic pro Quintio, Non ad obtinendum mendacium, sed ad verum probandum authoritas adiuuat.

¶Necessitudinem obtinere & conseruare. Cic. Qu. frat. lib. 1. epist. 1, Alijs de quibus optimè tu meritus es, & qui tibi omnia debent, hoc petas, vt facilitate sua, nos eam necessitudinem quæ est nobis cum publicanis, obtinere & conseruare patiantur. Obtinere, Id est retinere, tenere, tueri, & (quod ipse dicit) conseruare.

Nobilitatem Plin. lib. 13. cap. 4.

Noctem obtinuit caligo. Liu 9. bel. Pun.

Nomen patriæ. Plin. lib. 15 cap 18.

Nomen sapientiæ Cic. 4. Acad.

Noxiam veneni. Plin lib 20. cap 13.

Numerum obtinere iure cæsorum. Cicero 2. Offic. At eius filij nec probantur bonis, & mortui numerum obtinent iure cæsorum. Hoc est, Numerantur inter eos qui iure occisi sunt. De Gracchis loquitur.

Opinionem, Vide OPINIO.

Ordinem suum Colum. lib 3. cap. 16.

Partes accusatoris. Cic. pro Quintio, Quum præsertim Q. Hortensius, qui hoc iudicio partes accusatoris obtinet, contra me sit dicturus.

Primatum apud regem. Plin. lib. 14. cap. 17.

Principatum. Plin. lib 9. cap 18.

Principatum obtinere in Cæsar 1 bell. Gall. Qui eo tempore principatum in ciuitate sua obtinebat.

Principatum obtinere, de inanimatis. Plin. lib. 14. cap. 2.

Prouinciam obtinere, Id est habere prouinciæ gubernationem, vel regimen quod vocant, ad tempus, vt Proconsul, aut Prætor, vel vt Quæstor. Cic. 5 Verr. Iam antea in sella sedens Prætor, quum prouinciam Siciliam obtineret.

Hispaniam cum imperio. Cic. ad Lentulum, lib 1 9, Postea quum tu Hispaniam citeriorem cum imperio obtineres, neque Respub. Consules haberet, sed mercatores prouinciarum, & seditionum seruos ac ministros.

Rationem. Plin. lib 17. cap. 1. Terent. Adelph. 5. 3.

-eandem illam rationem antiquam obtine:

Conseruo, quære, parte.

Regnum in Sequanis obtinere, hoe est Sequanis dominari. Cæs. 1. bell. Gall.

Religionem suam. Cic. ad Atticum, lib. 1. 13, Quare & illa quæ violata expiabuntur, & hæc quæ sunt sanctissimè conseruata, religionem suam obtinebunt.

Sententias contrarias Cic. 4. de Finib. Hoc uno vitio maximè mihi premi videntur tui Stoici, quòd se posse putant duas contrarias sententias obtinere.

Apud aliquem suauitatem filij. Cic. pro Sylla.

Venustatem antiquam. Terent. Hecyr. 5. 4.

Vitem. Plin lib. 11. cap. 5.

Vim obtinere diuinam dicitur lex naturalis. Cic. 1. de Nat. deorũ, Zeno naturalem legem vim diuinam esse censet, eámque vim obtinere recta imperantem, prohibentémque contraria.

Vim medicamenti obtinet. Plin. lib. 21. cap. 42.

Vitam & famam per aliquem. Cic. pro Rosc. Amer. Quod tametsi miserum & indignũ est, feret tamen æquo animo, Iudices, si per vos vitam potest obtinere.

Vrbem aliquam armis. Liu. 10. bel. Pun.

¶Obtinere, pro Occupare. Plin. lib. 12. cap. 1, Arbor agros lõgis obtinens vmbris.

Obtinuit, pro Inualuit. Vlpian. in l. 1. D De offic. Quæst. Hodie obtinuit indifferenter Quæstores creari, tam patricios, quàm plebeios.

Consuetudo obtinuit. Vlpian. in l. Si in aliquam. D. De offic Procons. Et ferias secundum mores & consuetudinem, quæ retrò obtinuit, dare.

¶Obtinetur, penul. prod. Impersonale. Cic. ad Attic. lib. 11, Nam si perseuerant, & obtinetur, quid nobis futurum sit vides. Alia exemplaria legunt obtinent.

Obtento, obtentas { [illegible] } obtentâre, Frequentatiuum. Cic. Att lib. 9. epist. 11, Et tamen spes quædam me obtentabat, fore vt aliquid cõueniret potius, quàm aut hic tantum sceleris, aut ille tantum flagitij admitteret.

Obtingit, obtingêbat, obtigit, pen corr. { [illegible] } obtingere, Euenire. Non nisi in tertiis personis legitur.

Obtingit prouincia, Quum sortito prouincia regenda alicui committitur. Cic 3. Verr. Quæstor ex Senatusconsulto prouinciam sortitus es: obtigit tibi Consularis.

Obtigit. Plaut. Ruden. 20, Tibi obtigit quod plurimi exoptant sibi. Cicer. 1. Offic. Ex quo quia suum cuiusque fit eorum, quæ natura fuerant communia, quod cuique obtigit, id quisque teneat.

Obtigit dies mihi aduersus. Plaut Menæch. 52.

Discordia mihi tecum. Horat. Epod. 4.

Occasio Plaut Rud. 22.

Obtigit tibi ea sententia. Terent. Heaut. 4. 5.

Præter spem. Terent Phorm. 1. 1.

Obtigit de. Plautus Rudente, 26, Eloquere vt hæc res obtigit de filia.

Obtorpeo, obtorpes, obtorpui { [illegible] } obtorpêre, A quo Obtorpesco, obtorpescis, obtorpescere, Valde torpidum fieri, & torpore quodam ita affici, vel propter metum, vel alia quauis ratione, vt omnino imbecilliores simus. Curtius lib 10, Quis crederet sæuũ paulo antè concionem obtorpuisse subito metu?

Subiectus miseriis obtorpui. Cic. 3. Tuscul. Ex poeta.

Squamæ obtorpuere Plin. lib. 8 cap. 27.

Manus obtorpuit Cic. pro Domo.

Obtorqueo, obtorques, obtorsi, obtortum { [illegible] } obtorquêre, Valde vel vehementer torquere. Plin de Viris illustribus, Consuli legibus agrariis resistenti, ita collum in comitio obtorsit, vt multus sanguis efflueret è naribus. De Marco Liuio Druso loquitur.

Proram obtorquet in vndas Stat. 5. Thebaid.

Gulam obtorquere. Cicero 6. Verr. Quem obtorta gula de conuiuio in vincula, atque in tenebras abripi iussit.

Obtortus, Particip. { [illegible] } vt Obtorti auri flexilis circulus Virg. 5. Æneid.

Obtrecto, obtrectas { [illegible] } obtrectâre, Ex ob & tracto compositum, significat, vt ait Festus, Contra alienam sentẽtiam tractare, seu Maledicere. Erasmus. Obtrectat qui obloquitur, qui malè prædicat de alio: detrahit, qui minuit laudem alicuius. Cic 3. Tusculan. Nam & inuidere, ægritudinis est, & æmulari, & obtrectare.

Obtrectarunt inter se Aristides & Themistocles. Æmylius Probus in Aristide.

Obtrectare legi. Cic. pro Lege Manilia, Vt hoc vos intelligatis, à nullo istorum qui huic obtrectant legi atque causæ, L. Lucullum similiter ex hoc loco esse laudatum.

Obtrectare laudibus alterius Liu 8. ab Vrbe.

Obtrectare aliquid, pro Culpare & damnare. Plin. lib 9 cap 35, de Cleopatra, Superbo simul ac procaci fastu, vt regina meretrix lautitiam eius omnem, apparatúmque obtrectans.

Obtrectare laudes Liu. lib. 5 Decad 5.

Obtrectatur, Impersonale { [illegible] } Cic. Attico, lib. 3, Si obtrectabitur, vtar authoritate Senatus.

Obtrectans, Particip. { [illegible] } vt

Inuidia obtrectans. Silius lib 16.

Æmulantis est, angi alieno bono quod ipse non habeat. Obtrectantis autem, angi alieno bono quod id etiam alius habeat. Cic. 4. Tuscul.

Obtrectatio, Verbale { [illegible] } Cic. 4. Tusc. Obtrectatio autem est ea quam intelligi zelotypiã volo, ægritudo ex eo quòd alter quoque potiatur eo quod ipse concupierit

Domestica ex obtrectatione & ciuilibus studiis inimicus. Cicero pro Ponteio.

Obtrectatione & maleuolentia liberatum iudicium. Cic. Qu. frat. libro 1. 1.

Obtrectatio inuidiæ. Cic. de Claris Orator. Tantum abest ab obtrectatione inuidiæ.

Obtrectatio laudis, Detractio. Cæsar 1 bell. Ciuil.

Obtrectatio & liuor pronis auribus accipiuntur. Tacitus libro 17.

Habere obtrectationem Planc. Cic. Fam. 10.

Inuidia atque obtrectatione impediri. Cic. 1. de Inuent.

Maleuolẽtissimis obtrectationibus de vetere aliqua diuturnáque sententia depelli. Cic. Lentulo, lib 17.

Obtrectator, pen. prod. { [illegible] } Verbale masc. Detractor. Cic. de Claris Orat Dolebámque quòd non, vt plerique putabant, aduersarium, aut obtrectatorem laudum mearum, sed socium potius & cõsortem gloriosi laboris amiseram.

Obtrectator beneficij. Cicero pro Flacco, Sed si fortè aliquando aut beneficij huius obtrectator, aut virtutis hostis, aut laudis inuidus extitisset.

Inuidi & obtrectatores. Cicero Lentulo, libro 1. 4, Hæc tamen opinio est Populi Romani à tuis inuidis atque obtrectatoribus nomen inductum fictæ religionis, non tam vt te impedirent, &c.

Obtrectatores & aduersarij. Cic de Arusp. respon. Reliqua iã præcipitantis Tribunatus, etiam post Tribunatum obtrectatores eorum atque aduersarij defenderunt.

Dominatione obtrectatorum, potentissimo inimico, infidelibus amicis, pluribus inuidis quid sperem? Cicero Quinto fratri, libro 1. 4.

Commoues obtrectatores, atque omnium inuidi multa finxerũt. Cic. pro Plancio.

Inuenire obtrectatores, Vide INVENIO.

Sermoni obtrectatorum locum non relinquere. Cicero pro Flacco.

Studiorum suorum obtrectatorem tollere. Cicero pro Ponteio.

Obtrectatus, huius obtrectatus, pen. prod. { [illegible] } Idem quod Obtrectatio. Gell. lib. 20. cap. vlt. Æquum esse puto vt sine vano obtrectatu considerent.

Obtritus, Vide OBTERO.

Obtrudo, obtrudis, obtrusi, obtrusum, pen. prod. { [illegible] } obtrudere, Idem quod Trudere. Plaut. Menæch. 15, Iámne abiit intro? abiit, obtrudit fores.

Obtrudere, Quasi inuito & renuenti offerre & dare. Plaut. Curcul. 7, Aliquid prius obtrudamus, pernam, sumen, glandium, &c. vt statui

consilium

consilia suppetant.

Obtrudere vxorem, Inuito & nolenti dare. Terent. And. 1.5. Donatus. Idē Hecy. 3.1. Tamen nunquam ausus sum recusare, eam quam mihi obtrudit pater.

Obtrudere monimenta. Cic. 6. Verr. Tu isti aderis, qui non obtruserit aliqua ex parte monimenta P. Scipionis, sed funditus sustulit ac deleuit? Quo in loco fortassis legendum est obstruxit, vel obruit, vt sensus constet.

Obtrusus, pen. prod. Participium {[illegible]} Cic. de Claris Orator. Quo magis expurgandus est sermo, & adhibēda quàm obtrusa ratio, quæ mutari non potest.

Obtrunco, obtruncas {[illegible]} obtruncāre, Capite cædere, & Occidere quomodocunque. Liu. 1. ab Vrbe, Regem in prælio obtruncat & spoliat. Sic Cic. 3. de Natura deorum, Puerum interea obtruncat. Ex quodam poeta.

Incautum excipit, patriásque obtruncat ad aras. Virg 3. Æneid.

Obtruncatio, Verbale {[illegible]} Columella libro 4. cap 29, Quod tum & obtruncatione vitis, & cum eiusdem resectionis fissura præcipit fieri.

Obtundo, obtundis, obtudi, pen. corr. obtusum, pen prod vel obtunsum {[illegible]} obtūndere, Circum percutere, tundere. Firmicus lib. 5. cap. 5, Qui sæpius aliquo dolore perculsi, & caput plangant, & pectora pugnis obtundant.

¶Obtundere, Crassum hebésque facere, vel hebetare, & cuspidem adimere. Columel. lib. 4. cap 24, Obtusa, hebésque & mollis falx putatorem moratur, eóque minus operis efficit, & plus laboris adfert vinitori. Virg. 1. Georgicorum,

-durum procudit arator
Vomeris obtusi dentem. Vbi Seruius, Obtusi, reuerberati & acumine carentis.

Aciem oculorum obtundere. Plin. lib. 21. cap. 15.

Eleuare & obtundere ægritudinem. Cic. 3. Tuscul. Nihil est quod tam obtundat eleuétque ægritudinem, quàm perpetua in vita cogitatio.

Auditum. Cic. in Orat. Ne breuitas defraudasse aures videatur, néue longitudo obtudisse. Subaudi, aures, vel auditum.

Acuere & Obtundere ingenia, contraria. Cic. 3. de Orat. Non quo (vt nescio quos dicere aiebant) acui ingenia adolescentum nollem, sed contrà ingenia obtundi nolui, corroborari impudentiam.

Mentem obtundere, cui opponitur Acuere mentem. Cic. 1. Tusc. Multa é corpore existunt, quæ acuant mētem, multa quæ obtundant. Virgil. 1. Æneid. Non obtusa adeò gestamus pectora Pœni. Vbi Seruius, Obtusa, non stulta, sed crudelia.

Vocem obtundere. Cic 2. de Orat. Vt quum patrono malo, quum vocem in dicendo obtudisset, suadebat Granius, vt mulsum frigidum biberet, &c.

Vox obtunditur, atque aures confusa penetrat. Lucret. lib. 4.

¶Obtundere, Sæpius repetendo eadem inculcare. Terent. Heaut. 5.1, Desine deos vxor gratulando obtundere. Idem Adelph 1.2, Ausculta: ne me obtundas de hac re sæpius. Tractum à fabris, qui sæpe repetunt tundendo aliquid malleo: & idem obtundunt & hebetant.

Diutius aures aliquorum non obtundere. Cic. 6. Verr.

Obtusæ criminatione aures, & Vacuæ, contraria. Cic. Antequam iret in exil. Æqui auditores adhibebuntur: aures non obtusæ criminatione, sed vacuæ præbebuntur.

Obtundere aliquem longis epistolis. Cic. Attico, lib 8, Ego si somnum capere possem, tam longis epistolis te non obtunderem.

Obtusus, pen prod. Participium {[illegible]} Plin. lib. 18. cap. 35, Cornua lunæ obtusa.

Obtusus animi vigor. Liu. 5 ab Vrbe.

Obtusus pugnis. Plaut. Amphit. 7.

Obtusus {[illegible]} Nomen ex participio. Cic. de Senect. Nónne vobis videtur animus is, qui plus cernat, & longius videre se ad meliora proficisci? Ille autem cuius obtusior sit acies, non videre?

Acies obtusa stellis. Virg 1. Georg. Hoc est, splendor parū perspicuus, sed subobscurus & caliginosus, vt quum nubecula interueniunt, quæ conspectum illarū impediat. Sabinus sic: acies, aspectus: obtusa, tenebrosa. Cui opponitur stellarū aspectus purus, liquidus & clarus.

Acies oculorum obtusior, Vide ACIES.

Angulus obtusus. Lucret. lib 4.

Aures obtusæ, Id est surdæ. Stat. 5. Sylu. 1.

Cornua. Virg. 1. Georg.

Vires obtusæ, Id est debilitatæ & fractæ. Lucret. lib 3.

Visus obtusior. Virg 3. Georg.

Obtunsus etiam legitur, sed minus frequēter & vsitatè. Plin. epist. 123. lib. 7, ad Præsentem, Vt enim si cœnam tibi facerem, dulcibus cibis acres, acutósque miscerem, vt obtunsus illis, & oblitus stomachus, his excitaretur. Alia exemplaria habent obtusos. Plautus Casina, 21,

-obtunso ore nunc peruelim progredi senem.

Obtuse, pen. prod. {[illegible]} obtusius, obtusissimé. Cic. 1. de Nat. deor. Totum aut etiam, aut non, negauit esse necessarium: quo quid dici potest obtusius?

Obtueor, obtueris, penult. prod. obtutus sum, penult. prod. {[illegible]} obtueri, Diligenter conspicere. Plautus Mostel. 10, At tu istac aduorsum obtuére. Idem Amphit. 10, Inimicos ausa sum semper obtuerier.

Obtutus, huius obtutus, pen. prod. masc. gen. {[illegible]} Aspectus. Cic. 3. de Orat. Qui vultum eius quum ei dicendum esset, obtutúmque oculorum in cogitando propè nosset.

Acris obtutus. Silius lib 17.

Continuus oculorum. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Toruus. Silius lib. 10.

Obtutu consurgit ab alto. Valer. 7. Argon.

Effugit obtutum oculorum animus. Cic. de Vniuers.

Visum fatigari continuo obtutu oculorum. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Figere obtutum aliquó. Cic. 2. de Nat. deor. Ex poeta.

Obtutu hæret defixus in vno. Virg. 1. Æneid.

Tacito obtutu stetit. Virg. 12. Æneid.

Ora defixa tenet obtutu. Virg 7. Æneid.

Quodam obtutu oculorum duo pro vno lucernæ luminà videri. Cic. 2 de Diuinat.

Obtuor, obtueris, pen. corr. obtuitus, penultima corr. vel obtutus sum {[illegible]} obtui, Idē. Aliquando à synonymo obtueor obtueri habet.

Obtuitus, huius obtuitus, pen corr. {[illegible]} Idem quod Obtutus. Cic. 1. Offic. Ex oculorum obtuitu, ex eleuatione aut remissione superciliorum. Correctiora exemplaria legunt Obtutu.

Obturbo, obturbas {[illegible]} obturbāre, Ab omni parte turbāre, quod & Disturbare dicitur. Terent. And. 5.4, Istáne verò obturbat.

Lenire & Obturbare, contraria. Cic. Attico, lib. 12, Me scriptio & literæ non leniunt, sed obturbant.

Obturbare solitudinem alicuius. Cic. ad Attic. lib. 12, Nec quicquā habeo tolerabilius, quàm solitudinem. Nam (quod eram veritus) non obturbauit Philippus: nam vt heri me salutauit, statim Romam profectus est.

¶Obturbatur, Impersonale. Plin iun. lib 9. epist 13, Incipit respondere Veiento. nemo patitur. obturbatur, obstrepitur, adeò vt diceret, Rogo. P.C. ne me cogatis implorare auxilium Tribunorum.

Obturgesco, obturgescis, obturgéscere {[illegible]} Idem quod simplex Turgesco. Lucret lib. 6,

Obturgescit enim subitò pes, arripit acer Sæpe dolor dentes, &c.

Obturo, obturas {[illegible]} Vide OBTHVRO. nā per b scribi debet. Varro 3. de Re rust. capite 16, Etiam paucæ extra ostium aluei obturant omnia.

Amorem edendi obturare. Lucret. lib 4, -atque patentem
Per membra ac venas vt amorem obturet edendi. Sic enim legendum esse contendit Lambinus.

Obtusus, Vide OBTVNDO.

Obtutus, Vide OBTVEOR.

Obuagio, obuagis, pen. prod. obuagiui, obuagitum {[illegible]} obuagīre, Circum vagire. Plaut. Pœnul 2,

Néve esurientes hic quasi hœdi obuagiant. De infantibus.

Obuallo, obuallas {[illegible]} obuallāre, Circumuallare. Cic. de Lege agraria, Me longo interuallo propè memoria temporúmque nostrorum primum nouum hominem Cōsulem fecistis, & eum locū quem nobilitas præsidiis firmatum, atque omni ratione obuallatum tenebat, me duce rescidistis.

Obuaricatores, dicebantur illi, qui cuipiam occurrebant, quò minus rectum iter conficeret, inquit Festus. Obuarico, obuaricas, verò, pen. corr. est Occurro, obsto, reste eodem.

Obuaro, obuaras {[illegible]} obuarāre, Peruertere, deprauare. Dictum à varis. Ennius Achille, Nam consiliis obuarant, quibus tam concedit hic ordo. Nonius.

OBVCVLA, Obuculæ, Oppidum vlterioris Hispaniæ, in conuentu Astigitano, cuius meminit Plin. lib. 3 cap. 1.

Obuenio, obuenis, pen corr. obueni, pen prod obuentum {[illegible]} obuenīre, Obuiam vel contrà venire. Plaut. Asin. 7. Cic. ad Atticum, lib. 1, Sed eas eram daturus, vt putaram postridie ei qui mihi primus obuenisset.

¶Obuenire, pro Contingere quasi sortito. Cic pro Cluent. Hoc est Q. Voconium cum iis iudicibus, qui ei obuenerint (vos appellat Iudices) quærere de veneno.

Sorte prouincia Sicilia Verri obuenit. Cic. 4. Verr.

Obuenire, Quoquomodo contingere. Cic 2. Philip. Id igitur obuenit vitium, quod tu iam Calend. Ian. futurum esse præuideras.

Obuēnit occasio. Curt. lib. 8.

Obuenit hæreditas, vel Hæreditate obuenire aliquid dicimus, hoc est quod vulgò dicimus, *per successionem*. Varro de Re rust libro 1. cap. 12, Quid potero facere, si istiusmodi mihi fundus hæreditate obuenerit? Cic. Obuenientia bona homini ab alio conferuntur, vel aliunde deferuntur, obuenit hæreditas: philosophia homini non obuenit, sed eam sibi quisque quærere debet à seipso. Budæus.

Hæreditas ei obuenit. Author ad Heren. lib 4.

Obuentio, Verbale {[illegible]} Vlpianus in l. Magis puto. §. Si pupillus. D. de Rebus eorum qui sub tutela & cura sunt, An pecuniam pupillus habeat, vel in numerato, vel in nominibus quæ conuenire possint, vel in fructibus conditis, vel etiam in redituum spe atque obuentionum.

Reditus & obuentiones. Vlpian. in l. 1 § Exercitorem D. de Exercitoria actione, Exercitorem autem eum dicimus, ad quem obuentiones & reditus omnes perueniunt.

Obuerto, obuertis, obuerti, obuersum {[illegible]} obuértere, Contra vertere. Plautus Pseud. 16, Ne in re secunda nunc mihi obuertat cornua. Cic. 3. Tusc. Quem spectabant, cuius ob os Graii ora obuertebant sua. Ex poeta.

Obuertere ordines vel signa, In hostem vel contra hostes conuertere. Liu. 7. bel. Pun.

Arcum obuertit in illum Ouid. 12. Metam.

Nauem obuertunt magno cum pondere nautæ. Cic. in Arato.

Proras obuertit pelago. Virg. 6. Æneid. Nam longius erant progressuri ad agrum Laurentem. Naues enim ad litus appulsam nautæ in proram conuertebant, non solùm vt ad reditum & aliam nauigationem paratæ essent, verùm etiam id sibi ominantes. Valer. Flaccus,

-atque illi dextra sinc versa magistri
Protinus in proram redit ratis omine certo. Ex Turnebo.

Terga obuertere alicui. Virg 2. Georg

Obuersa Orienti gallina. Colum. lib. 1 cap. 3.

Obuersus, pro Aduersus. Plin libro 9 capite 57, Contráque venantes refugere in suas cauernas, & in iis obuersos stare. De piscibus terrenis.

Obuersor, obuersaris {[illegible]} obuersari, Deponens, frequenter adesse & versari. Plin. epist. 16. lib 5, Sedebant iudices, Centumuiri venerant, obuersabantur aduocati, silentium longum.

¶Obuersari dicitur id quod in animo apparet, vt adesse corām vi-

dearur,& cerni. Cic pro Sext. Sed mihi ante oculos obuersatur Reipub. dignitas, quæ me ad se rapit.

Veritas ipsa & grauis,& recta ratio nónne mihi obuersatur? Cic.4. Academic.

Obuersatur species in somnis. Liu 1 ab Vrbe.

Obuersatur animo. Cic.2. Tuscul. Obuersantur species honestæ animo.

Obuersatur oculis Claudianæ cladis memoria. Liu.5.bell.Maced.

Ante oculos obuersari. Lucret lib 4.

Ante oculos exterminatoris sui obuersatur Respublica. Cic pro Domo.

Obuersatio, Verbale {[illegible]} Cic.pro Murena, Mœstos amicos, obuersationes, testificationes, seductiones testium, secessionem subscriptorum animaduertebam.

Obuio, obuias {[illegible]} obuiâre, Obuiam proficisci, vel obuium esse. Et per translationem pro Resistere. Salust. in Iugurtha, non ita procul ab initio, Tum primùm superbiæ nobilitatis obuiatum. Sed hic exemplaris castigatiora habent obuiam itum est. Macrob lib. 7. Saturn. cap.5, Ille diu hoc à se officium deprecatus, vbi tot impellentium procerum, quibus obuiandum non erat, hortatus succubuit, &c.

Obuius, Adiectiuum {[illegible]} Quod alicui occurrit, & tanquam in via expositum est vt Obuia arma ferre, Apud Virg 9. Æneid. Salust. Deinde omnes puberes, Numidas atque negotiatores promiscuè, vti quisque armatus fuerat, obuius interfecit.

Signa obuia signis. Lucan. lib 1.

Tute tibi obuius obstas. Lucret. lib 4.

Obuius & expositus homo, Qui omnes admittit, nec se difficilem præbet in colloquiis. Plin. iun. lib.1. epist.10, Est enim obuius & expositus, plenúsque humanitate.

Obuius tibi sum, Obuius tibi fio, & Obuium me tibi fero dicimos.

Obuium se dare alicui. Liu.1 ab Vrbe.

Obuium esse Cic. pro Cecina, Sin autem ingredienti cum armata multitudine obuius fueris.

Obuiæ literæ. Cic. Attic. lib.6, Tu autem fac vt mihi tuæ literæ volent obuiæ.

Obuia vrbs inimicis. Virgil.3. Æneid. Id est quæ nullum patiatur excidium.

Obuij è diuerso. Plin lib 8. cap 50.

¶ Nominatiuus positus, vt videtur, pro accusatiuo apud Virgilium 1 Æneid. Cui mater media sese tulit obuia sylua. Pro eo quod est, Tulit sese obuiam. Sic tamen ordinandum est, ne videatur solœcismus, Cui mater obuia tulit sese in media sylua.

Turba obuia mi venerat. Propert lib 2. eleg 30.

Obuiam, Aduerbium {[illegible]} Terent. Phorm.1.2, At ego obuiam conabar tibi Daue.

Accedere obuiam, Vide ACCEDO.

Effusi obuiam {[illegible]} Liu.5. ab Vrbe, Aduentus quoque Dictatoris omnibus ordinibus obuiam effusis celebratior quàm vllius vnquam antea fuit.

Ire obuiam. Cic. pro Murena, Si mercede corrupti obuiam candidatis issent.

Obuiam ire periculis. Salust. in Iugurtha.

Obuiam ire conatibus Cic. Antè quàm ires in exilium, Frequentes profectò talibus conatibus obuiam ire vteremus. Sic 3. Verr. Obuiam ire cupiditatibus.

Itio obuiam Cic. Attic. lib.12.

Obuiam fieri. Cic. pro Milone, Obuiam fit ei Clodius expeditus in equo.

Mittere obuiam. Cic. ad Attic. lib.12, Ego misi Tironem Dolabellæ obuiam.

Obsistere obuiam alicui, Vide OBSISTO.

Procedere. Cic 4. Verr. Heraclius ille & Epicrates longè mihi obuiam cum suis omnibus processerunt.

Prodire obuiam. Cic. pro Mur. Multi obuiam prodierunt de prouincia decedenti.

Properare alicui. Cic. Terentiæ, lib.14.5.

Obuia sentimus aranei fila. Lucret lib 3.

Venire. Cic. ad Attic. lib.2, Calendis Iunij eunti mihi Antium, & gladiatores M. Metelli cupidè relinquenti, venit obuiam tuus pater.

Obuiam esse, pro In promptu. Plautus Capt.10, Nec sycophantiis, nec fucis vllum mantellum obuiam est. Idem Aulul 10, Quod te scio facilè abstinere posse, si nihil obuiam est. Id est, si nihil offenderis obuiam.

Obuiam, pro Contra. Cic. Attic. lib 4, Huic obuiam Cato & Seruilius Prætor aperté.

OBULCO, obulconis, Oppidum mediterraneum vlterioris Hispaniæ in conuentu Cordubensi, cuius meminit Plin. lib.3. cap 1.

Obumbro obumbras {[illegible]} obumbrâre, Vmbris vndique obscurare. Virgil.12. Æneidos,

-obumbrant æthera telis. Curtius, Quippe obumbratus amnis presso in solum dilabitur alueo. Hoc est arboribus tectus, inquit Budæus.

Coma obumbrat humeros. Ouid 13. Metam.

Lucus obumbrat templum. Ouid.14. Metam.

Oleaster obumbrat vestibulum. Virg. 4. Georg.

¶ Obumbrare, Tueri, defendere, per translationē. Virg. 11. Æneid. Et magnum reginæ nomen obumbrat. Subaudi, Turnum. Hoc est tuetur, defendit & est translatio ab arboribus. Hoc autem dicit, Amor reginæ ad fauorem popularem plurimum proderat Turno. Seruius.

¶ Obumbrare, Obscurare. Quintil in Proœm. lib 8, Nec gratiam consequuntur, & fidem amittūt, propter id quòd sensus obumbrant, & velut læto gramine sata strangulant. Budæus.

Crimen obumbrare sub imagine erroris, Ouid.3 de Ponto, 3.

Error obumbrat crimen facti. Ouid. epist 16.

¶ Obumbratur sapientia vino Plin. libro 23. cap.1, Vinum ieiunos bibere, nouitio inuento inutilissimum est, curas vigorémque animi impedit, ad procinctum tendentibus, somno accommodatum ac securitatibus. Iámque dudum hoc fuit, quod Homerica illa Helena ante cibum ministrauit. Sic quoque in prouerbiū cessit, Sapientiam vino obumbrari. Quod Plinius citat, est apud Homerum Odyssea quarto.

Obumbrare, cum datiuo, Plin. libro 17. cap 21, Meliórque ea vino, quando sibi ipsa non obumbrat, assiduóque sole coquitur, & afflatum magis sentit.

Obuncus {[illegible]} Adiectiuum, Valde vncus & incuruus. Virgil.6. Æneidos, -rostróque immanis vultur obunco, &c.

Morsus obuncus aquilæ. Claud. de bello Gildon.

Obundo, obundas {[illegible]} obundâre, Ab vnda. Stat.1. Achill.

-latéque dea Sperchios obundat

Obuius, & dulci vestigia circuit vnda.

Obuoluo, obuoluis, obuolui, obuolutum, pen prod. {[illegible]} obuoluere, Circunuoluere. Cic. in Orat Si denique pictor ille vidit, quum immolanda Iphigenia tristis Chalcas esset, mœstior Vlysses, mœreret Menelaus, obuoluendum caput Agamemnonis esse, quoniam summum illum luctum penicillo non posset imitari.

Obuolutum & præligatum folliculo os. Cic.2 de Inuent.

Obuoluta sanguine fax. Cic.1. de Diuinatione,

Adest, adest fax obuoluta sanguine atque incendio,

Multos annos latuit. Ex poeta.

Obuoluere vitium decoris verbis, pro Velare, obtegere. Horat.2. Serm. satyr.7.

Obustus, Adiectiuū {[illegible]} Circunustus: vt Sudes obusta. Ouid. 12. Metam.

Robur obustum. Silius lib.4.

O C

OCALEA, Bœotiæ ciuitas, teste Homero lib 2 Iliad.

Occa, occæ {[illegible]} Instrumentum quo tracto, reptantéque super terram, ferreis aut ligneis dentibus, quibus instructum est, glebæ conteruntur, & agri superficies coæquatur, & semina cooperiuntur: quāuis & crassibus id sæpe fiat. Virg.1. Georg. Ab occido, siue occæco deductum. Col. lib 2. cap.18, Deinde viciam permistam seminibus fœni seremus, tum glebas sarculis resoluemus, & inducta occa coæquabimus. Exemplaria castigatiora habent, inducta crate, &c.

Occo, occas {[illegible]} occâre, Glebam confringere & comminuere. Varro de Re rust lib.1. cap 31, Vineas nouellas fodere, aut arare, & postea occare, id est comminuere, ne sit gleba: quòd ita occidunt, occare dicunt. Cic. de Senect. Quæ quū gremio mollito ac subacto sparsum semen excepit, primùm id occatum (alij legunt, occæcatum) cohibet, ex quo occatio, quæ hoc efficit, nominata est Colum. lib.2. cap. 10. Festus libro 13, Occare & occationem Verrius putat dictam ab occædendo, quòd cædant grandes globos terræ: quum Cicero venustissimè dicat ab occæcando fruges iactas. Nonius Marcellus: Occationē ab occæcatis seminibus, quæ id efficitur, dici M. Tullius voluit de Senect. Deinde subdit locū ipsum Ciceronis. Serenus apud eundem Nonium, sed alio in loco, Occatio, inquit, occæcatio est.

Villicus occat segetes. Horat.1. epist.14.

Sibi occare. Plaut. Merc.1.

Occatio, Verbale {[illegible]} Plin. lib.18. cap.20, Aratione per transuersum iterata occatio sequitur.

Occator, penultima prod. occatoris {[illegible]} Aliud verbale. Plaut. Captiuis, 12,

Sator, sartórque scelerum, & messor maxumè?

T Non occatorem dicere debebas prius?

Nam semper occant prius, quàm sariunt rustici. Columella libro 2. cap 13.

Occatorius, Adiectiuum {[illegible]} vt Occatoria opera, Quæ ad occationem pertinet. Colum. lib.2 cap.13.

Occæco, occæcas {[illegible]} occæcâre, Cæcum facere. Occæcatur sol. Plaut. Menæch.4, -ô solem vides

Satin vt occæcatus est, præ huius corporis candoribus. Dicimus & obcæco, integra præpositione. Vide OBCÆCO. Cic.3. de Orat. Tenebræ conduplicantur noctésque, & nimbum occæcat nigror. Ex Pacuuio.

Occæcare animum, per translationem. Liu.8. bel. Pun. Mors Scipionis falsò credita occæcabat animos.

Occæcati animi pauore. Liu 8 bel. Maced.

Occæcatus cupiditate. Cic 1. de Inuent.

Occalleo, occalles, occallui, occallēre. Sine

Occallesco, occallescis {[illegible]} occallêscere, Callum obducere dicuntur partes quæ obdurescunt. Plaut Asin 9, Qui latera conteram tua, quæ occalluere plagis. Ouid.14 Metam. Osque meum sensi pando occallescere rostro. Vide OBCALLEO.

Occallescere in odium. Senec.3. de Ira.

Longa patientia occallui. Plin. epist.39. Apud Plautum, Occalluit animus. Cic. Attic. lib.2, De Statio manumisso, & nonnullis alijs rebus angor equidem: sed iam prorsus occallui.

Occallatus, penult. prod. {[illegible]} Qui callum obduxit. Senec.4. Nat. Quæst. Sed quid sentire possunt emortuæ fauces, & occallatæ cibis ardentibus?

Occanere {[illegible]} pro Occinere. Tacit. libro 2, Tum Sentius occanere cornua, tubásque, & peti aggerem, erigi scalas iussit. Vide OCCINO.

Occasio, occasionis {[illegible]} Est opportunitas temporis casu proueniens, inquit Festus. Cic.1. de Inuent. Occasio autem est pars temporis, habens in se alicuius rei idoneam faciendi, aut non faciendi opportunitatem. Idem 1 Offic. Tempus autem actionis opportunum, Græcè εὐκαιρία, Latinè appellatur occasio.

Occasio & causa illius opprimendi fuit hæc. Cic. pro Mil.

Casus est in capiendo, locus, tempus, occasio. Cic. pro Flacco.

Factorum

Factorum occasio. Quintil. lib. 8. cap. 6.
Ampla, Vide AMPLVS.
Breuis, Vide BREVIS.
Commoda & idonea. Author ad Heren. lib. 4.
Insperata, Vide INSPERANS.
Rara. Quintil. lib. 5 cap 7.
¶Admota sceleris exsequendi, In ADMOVEO.
Amittere occasionem. Cic. pro Cæcin.
Amplecti. Plin. epist. 53 lib. 2.
Aperire, In APERIO.
Arripere, In ARRIPIO.
Capere. Plaut. Pseud. 16.
Captare. Cic. de Arusp. responsis.
Dare. Cic. 7. Philipp. Qui familiarem iugularat, quid hic occasione data faciet inimico?
Dare alicui rei. Quintil. lib 1. cap. 3.
Ne data quidem occasione illum repulimus. Cic. Attic. lib. 7.
Tarditatem occasionis expectare. Cic. 2. Philip.
Habere. Brutus Cic. 4. Quòd si Antonius ab alio relictum regni instrumentum, occasionem regnandi habuit. Et Plancus Senatui, lib. 10. 8, Si in eo mihi temperauissem, maiores occasiones ad opitulandum haberem.
Imminere occasioni, pro Captare occasionem. Curtius lib. 5.
Ad alienæ petitionis occasionem interceptus honos. Cic. 2. de Lege agrar.
Largiri occasionem, Vide LARGIOR.
Nactus calumniæ amplam occasionem. Cic. 4. Verr.
Obuenit occasio, Vide OBVENIO.
Occurrere occasioni si potuisset, se acerrimum propugnatorem communis libertatis præstitisset. Brut. Cic. 11. 1.
Offerri occasionem. Tacit. lib. 13.
Oblata. Cic pro Lege Manil. Quorū alter relictus, alter lacessitus occasionem sibi ad occupandam Asiam oblatam esse arbitratur.
Opprimere, Vide OPPRIMO.
Ostentata occasio, Vide Ostento in OSTENDO.
Occasio parta. Plaut. Bacchid. 15.
Præbere flagitiis. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Tantæ laudis occasione aliquem priuare. Cic. pro Ligar.
Quærere occasiones. Senec. de Benefic. lib 3. cap. 14.
Rapiamus occasionem de die. Horat. Epod. 13.
Occasio est. Plaut. Pseud. 5. Terent. Phorm. 5. 7, Summa eludendi occasio est mihi nunc senes.
Quantæ, quoties, quàm præclaræ occasiones fuerūt, si eum interficere voluisset. Cic pro Mil.
Si fuerit occasio, manu: sin minus, locis nos defendemus. Cic. Attic. lib. 5.
Tenere, Optare, & Omittere occasionem, contraria. Cic. 1. de Legib. Teneo quam optabam occasionem, neque omittam.
Oblatam tenere. Cic 3. Philip.
Occasio venit. Plaut. Trin. 13.
Occasio visa. Cic. 3. Verr. Simulac primùm ei occasio visa est, &c. prouinciam deseruit.
¶Occasio in aggrediendo, conficiendóque negotio, præcipuū habet momentū: vt non sine causa veteres videantur eā diuinitate donasse: tametsi apud Græcos mas est hic deus, appellatúrque καιρός. Eius simulacrum ad hunc modum fingebat antiquitas. Volubili rotæ pennatis insistens pedibus, vertigine quamcitatissima semet in orbem circumagit, priore capitis parte capillis hirsuta, posteriore glabra, vt illa facilè prehendi queat, hac nequaquam. Vnde dictum est, Occasionem arripere. Ad quod eruditè simul & eleganter allusit quisquis is fuit, qui versiculum hunc conscripsit. Frōte capillata, post hæc occasio calua. Ex Erasmo. Extat Ausonij nobile epigramma in simulacrum Occasionis & Pœnitentiæ, quod visum est hic apponere ob carminis elegantiam.

Cuius opus? Phidiæ, qui signum Pallados, eius
 Quique Iouem fecit: tertia palma ego sum.
Sum dea, quæ rara, & paucis Occasio nota.
 Quid rotulæ insistis? stare loco nequeo.
Quid talaria habes? volucris sum: Mercuriúsque
 Fortunare solet: tardo ego quum volui.
Crine tegis faciem. cognosci nolo. Sed heus tu
 Occipite et calua. ne teneat fugiens.
Quæ tibi iuncta comes? dicat tibi. Dic rogo, quæ sis?
 Sum dea, cui nomen nec Cicero ipse dedit:
Sum dea quæ facti, non factíque exigo pœnas:
 Nempe vt pœniteat, sic Metanœa vocor.
Tu modò dic quid agat tecum? siquando volaui,
 Hæc manet: hanc retinent quos ego præterij.
Tu quoque dum rogitas, dum percontando moraris,
 Elapsam dicet me tibi de manibus.

¶Occasio, pro Copia, teste Budæo. Colum. lib 8 cap 17, Id autē stagnum vel exciditur in petra, cuius rarissima est occasio, vel in litore construitur opere signino. Plin. libro 16. cap. 40, Quoniam ad excutiendum ignem non semper lapidis occasio est.

Occasiuncula, occasiunculæ, pen corr {ἀφορμίδιον} Diminutiuum. Plaut. Trin 13, Nam nihil auri fero, nimis arguté obrepsisti in tua istac occasiuncula.

Occasus, Vide OCCIDO, occidis.

Occatio, Occator, Occatorius, Vide OCCO.

Occedo, occedis, pen. prod. occessi, occessum {ἀπαντάω} occédere. Antiquum: Ex ob & cedo, significat Accedere. vt Occedere obuiam. Plautus Asin. 8, Quisquis obuiam huic occesserit irato, vapulabit.

Occentassit. pro conuitium fecerit veteres dicebant, inquit Festus. Hinc illa 12. tab. lex, Si quis occentassit, sine carmē condidisset, quod infamiam faceret, flagitiumve alteri precaretur.

Occepso {ἐνάρξωμαι} Incepero, veteres dicebant, authore Nonio. Plaut.

Amphitryone, 8, Ni ego illi puteo, si occepso, animam omnem intertraxero.

Occido, occidis, occidi, occisum, pen. prod. {κτείνω, ἀποκτείνω, ἀναιρέω, κατασφάττω, φονεύω} occídere, Ex ob & cædo compositum, Interficere quomodocunque. Terentius And. 5. 2, Si quicquam mentitum inuenies, occidito.
Multos ferro, multos veneno homines occidere. Cicero pro Rosc. Amerino.
Virginiam filiam sua manu occidit Virginius. Cic. 2. de Finib.
Non hominem occidi. Horat. 1. epist. 17.
Iuuencum occidere. Ouid. 2. Fast.
Condere Rempublicam, & Occidere, contraria. Cic. pro Domo, Rempublicam condere vnius discessu, quàm omnium interitu occidere maluit.
Occidere pugnis. Terent. Adelph 4 2.
¶Occidere, Enecare, excruciare, tantáque molestia afficere, vt quis occisus propè videatur. Terent. Phorm. 4. 3, Hei mihi Geta, occidisti me tuis fallaciis.
Legendo occidere aliquem. Horat. de Arte.
Occidis sæpe rogando. Horat Epod. 14.

Occisus, penult. prod Participium {ἀναιρεθείς} Cic. 2. in Catil. 19, Vigilare non solùm ad insidiandum somno maritorum, verùm etiam bonis occisorum.
Nullo negotio occisus. Vide NEGOTIVM.
Occisa est hæc res, Id est desperata & perdita. Plaut. Menæch. 11, Satin' sanus es? occisa est hæc res.

Occisissimus, penultima corr. {ἀνῃρημένος} Superlatiuum, quo vtitur Plautus in Casin. 15, Occisissimus sum omnium qui viuunt, loricam induam.

Occisio, occisionis, Verbale {φόνος} Cic. pro Cæcin. Tu vim negabis esse factam, si cædes & occisio facta non erit?
Occisione occidere. Cic. 14. Philip. Quum Aulus Hircius Consul Imperator prælio audito & cognito, fortissimo, præstantissimóque animo exercitum castris eduxerit, impetúmque in M. Antonium exercitúmque hostium fecerit, eiúsque copias occisione occiderit, suo exercitu ita incolumi, vt ne vnum quidem militem desyderauerit.

Occidio, occidionis {ἀναίρεσις} Cædes, siue mors. Colum. libro 4. capite 17, Nec ad occidionem vniuersum genus perduci patimur complurium annorum negligentia. Tacit. libro 12, Copiæ eum occidione occubuissent.
Occidione occidere. Liu. 8. bel. Pun. Cic. ad Catonem, lib. 15 4, Et à cohorte Prætoria, quæ erat Epiphaneæ præsidij causa, occidione occisum.

Occido, occidis, occidi, pen. corr. occasum {δύνω} occídere, Ex ob & cado compositum. Plaut. Rud. 1 8, Et alia signa de cælo ad terram óccidunt. Id est cadunt.
Ex nihilo oriri, & In nihilum occidere, contraria. Cicero 2. de Diuinat.
¶Occidere {ἀποθνήσκειν, φθίνω} Mori. Cic. 1 Tuscul. Sunt qui discessum animi à corpore putant esse mortem: sunt qui nullum censeant fieri discessum, sed vnà animum & corpus occidere.
Occidimus ipsi & extinguimur refrigerato & extincto calore. Cic. 2 de Nat deor.
Planè occidere. Cic. Q. frat lib 1. 4, Sin planè occidimus (me miserum) ego omnibus meis exitio fuero, quibus antè dedecori non eram.
Ne genus occidat humanum. Lucret. lib. 2.
Potentes rerum occiderunt. Lucret. lib. 3.
Morte æterna occidere. Valer. 7. Argon.
Ferro óccidit Priamus. Virg. 2. Æneid.
Ante suos annos óccidit. Ouid. 2. Amor. eleg 2.
Vulnere óccidit. Ouid. 6 Metam.
¶Occidi, dolentis cum commotione quadam particula, Idem significat quod Perij. Terent. Eunuch. 2. 3, -óccidi:
Neque virgo est vsquam: neque ego, qui illam è conspectu amisi meo.
Occidit dolus. Plaut. Trucul 9.
Domus vna occidit. Ouid. 1. Metam.
Occiderunt fundi. Plaut. Trucul. 4.
Occidere etiam herbæ dicuntur, per translationem, quum senescunt, vel euanescunt. Virg. 4. ecloga,
 -& fallax herba veneni Occidet.
Lumen oculorum occidit. Lucret. lib. 3.
Celerius occidit festinata maturitas. Quintil. in Procem. lib. 6.
Occidit memoria. Cic. 2 de Legib. Hæc iura Pontificum authoritate consecuta sunt, vt ne morte patrisfamiliâs sacrorum memoria occideret.
Occidit recordatio harum rerum. Cic. de Amic. Quarum rerum recordatio & memoria, si vnà cum illo occidisset, desyderium coniunctissimi viri atque amantissimi ferre nullo modo possem.
Occidit hoc spatium. Plautus Sticho, 6. Sed spatium hoc óccidit, breue est curriculo. Hoc est, non satis spatij habeo.
Occidit spes nostra, nusquam stabulum est confidentiæ. Hoc est, de spe decidimus. Plaut. Mostel 6.
Occidit, occidit spes omnis Horat. 4. Carm ode 4.
¶Occisit, pro Occiderit veteres sunt vsi, vt in legib. 12. tabul. annotasse se scribit Turnebus.

Occidens, pen. corr. Participium {ἐνδύνων.} vt Occidens Resp. Cic. ad Sulpitium, lib. 4. 1, Profectò aliquid opis occidenti Reip. tulissemus.
Naturæ occidentem, maturius extinguere vulnere Cic. pro Cælio.
Vita occidens suis laudibus consolari potest. Cic. 1. Tuscul.
Occidens sol. Cic 1. Tuscul.
¶Occidens {δύσις} aliquando substantiuè accipitur: & subintelligitur Sol, nempe pro ea parte mundi in qua sol óccidit: vt Oriens, in qua oritur. Cic. 2. de Nat. deor. Qui has nobiscum terras ab Oriente ad Occidentem colunt.

Insula vltima Occidentis. Catul. in Iulium Cæsarem, epigr. 27.
Sinus vltimus Occidentis Horat. Epod. 1.
Totus nauigatur Occidens, Vide Nauigo in NAVIS.

Occidentalis & hoc Occidentale, pen. prod. { [illegible] } Quod vergit ad Occidentem. Plin. lib. 18. cap. 34, Ab Occasu solstitiali & Occidentali latere Septentrionis.

Occaso, occasis, pen. prod. { [illegible] } occásere, verbum antiquum, ab occasum, occasu. Plaut. Casin. 15, Satin' propter te pereo ego, atque occaso?

Occasus, huius occasus, pen. prod. { [illegible] } Mors, interitus & casus fortunæ tam in homine, quàm in rebus externis. Cic. 1. Acad. Ac post Lælij nostri occasum.
Obitus & occasus noster. Cic. in Pisonem.
Occasus imperij, occasus Reip. Plin. in Paneg. Virg. 2. Æneidos,
Testor in occasu vestro, nec tela, nec vllas
Vitauisse vices Danaûm.
Occasus & interitus Reipublicæ Cic pro Sylla.
Vrbis occasus & ruinæ. Virg. 1. Æneid.
Totius vrbis atque imperij occasus appropinquat. Cic. 3. Catil.
Occasus solis, Trãsitus solis in aliud hemisphærium, nempe quum nobis apparere definit. Plaut. Epid. 3.
Solis exortus, cursus, occasus nemo admiratur, propterea quòd quotidie fiunt. Author ad Heren. lib. 3.
Occasus, Sub. solis. Idem. Plin lib. 17. cap. 2, Quapropter qui ibi in Occasum, aut Septentriones conseret.
Ad occasum, Vide AD.
Ab Ortu ad Occasum spatiis immutabilibus commeans sidus. Cic. 2. de Nat. deor.
Ad occasum solis pascere pecus. Virg. 3 Georg.
Versor in occasum. Catull. de coma Berenicis, epigr. 61.
Præcipitante in occasum die. Tacit. lib. 20.
Signorum ortus, & occasus. Quintil. lib. 1. cap 4.
Occasus Vergiliarum. Plin. lib. 18. cap. 31.

Occasurus, penult. prod Participium { [illegible] } vt Beneficia in aliquem collata exitio alicuius occasura Cic pro Mil.

Occiduus, Adiectiuum { [illegible] } Quod occidit, vel vbi fit solis, vel alterius rei occasus. Claud. lib. 2. de raptu Proserp. in præfat.
Solus Amazonio cinctus Stymphalidas arcu
Appetis, occiduo ducis ab orbe greges. Plin. lib. 7. cap. 49, Scansili annorum lege occidua.
Sol occiduus. Ouid. 1. Metam.
Aquæ. Ouid 1. Fast. Mare Hesperium.
Domos primæ & occiduæ, Orientis & Occidentis. Stat. 1. Theb.
Senectæ occiduæ iter decliue. Ouid. 15. Metam.

Occilare { [illegible] } Contundere. Plaut. in Amphitr. Qui mihi aduenienti occilet os. Quidam tamen legunt Oscillare, pro Inclinare.

Occino, occinis, pen corr. occinui, occẽtum { [illegible] } occínere, Contrà canere. Liuius, Si pulli non pascentur, si tardius ex cauea exierint, si occinuerit auis. Legitur & Occanui, apud Salustium libro 1. Hist. Iussu Metelli cornices occanuerunt.
Alites occinentes. Catull. ad Thallum, epigr. 22.

Occentus, huius occentus { [illegible] }
Occentus soricis. Valerius Maximus lib. 1.

Occento, occentas, occentâre { [illegible] } Frequentatiuum.
Occentare (inquit Festus) Conuitium facere significat, vt apud antiquos, quum id clarè & cum quodam canore fieret, vt procul exaudiri posset: quod turpe habetur, quia nõ sine causa fieri putatur. Plaut. Curcul. 3, -quid si adeam fores,
Atque occentem? Idem Persa, 16,
Hac enim illi noctu occentabunt ostium, exurent fores. *Ils bailleront des haubades a l'huis.*

Occipio, occipis, pen. corr. occœpi, occœptum { [illegible] } occípere, Ex ob, & cœpi defectiuo compositum, Incipere. Terent. Eunuch. 1. 2, Interea miles, qui me amare occœperat. Idem And. 3. 2,
-siquid narrare occœpi, continuò dari, Tibi verba censes.
Magistratum occœperant. Tacit. lib 3.
Iuuentas occipit. Lucret. lib. 5.

Occiput, pen. corr. huius occipitis, neut. gen. { [illegible] } Posterior capitis pars, quæ fronti opponitur. Ausonius in epigrammate Occasionis, Occipite en caluo.

Occipitium, huius occipitij, Idem { [illegible] } Plaut. Aulul. 4, Quæ in occipitio quoque habet oculos pessuma. Erasmus, In occipitio oculos habet. De versutis & circumspectis, quósque neutiquam procliue sit fallere: quod genus hominum Persius Satyr. 1, Ianos appellat, O Iane, à tergo quem nulla ciconia pinsit.
Frons occipitio prior, Adagiũ instar ænigmatis iactatum, quo significauit antiquitas rectius geri negotiũ, vbi præsens ac testis adest is, cuius agitur negotium. Prior dictum est pro potior, meliórque. Alioqui quis ignorabat frontem priorem esse capitis partem, occipitium posteriorem? Tametsi hæc amphibologia commendat nonnihil dicti gratiam, quod ob antiquitatem, oraculi instar habebatur. Extat autem apud Catonem, lib. de Re rust. cap. 4, Si bene, inquit, ædificaueris, libentius & sæpius venies, fundus melior erit, minúsque peccabitur, fructi plus capies: frons occipitio prior. Plinius item in eandem fermè sententiam libro historiæ mundi decimo octauo, capite quinto, Eum tamen inquit, qui bene habitet, sæpius ventitare in agrum: frontémque domini plus prodesse, quàm occipitium, non mentiuntur. Rursus eiusdem libri cap. 6, Et ideo maiores fertilissimum in agro oculum domini esse dixerunt. Erasmus.

Occisio, Occisus. Vide OCCIDO occidis.

Occlamito, occlamitas, pen. corr. { [illegible] } occlamitâre, Idem quod clamitare, & obstrepere. Plaut. Curcul. 4,
-dormio, Ne occlamites.

Occludo, occludis, occlusi, occlusum, pen. prod. { [illegible] } occlúdere, Ex ob & cludo antiquo verbo compositum, quod Claudere significat. Plaut. Amph 13, Occluserunt ædes.
Tabernas occludere. Cic. 4 Academ. Quid me igitur Luculle in inuidiam, & tanquam in concionem vocas: & quidem vt seditiosi Tribuni solent, occludi tabernas iubes?
Occludere linguam alicui. Plaut. Mil. in,
Quippe si resciuerit nimiel consilium tuum, tibi
Tuopte consilio occludunt linguam, & constringunt manus. Hoc est impediunt nequid respondere possis.

Occlusus, pen. prod. { [illegible] } Participium, siue Nomen ex participio. Cic. 4. in Catil. Occlusis tabernis.
Occlusa contumeliis libido Terent. And. 3. 3.
Occlusum odium effundere. Cic. ad Lentul. lib. 1 9, Sed quum occlusum illud odium multarum eius in me iniuriarum, quod ego effudisse me omne arbitrabar, residuum tamen insciente me fuisset, omne repentè apparuit. Quidam legunt inclusum.
Nec obsignatum, nec occlusum. Cic. 2. de Orat.
Occlusior stultiloquentia. Plautus Trinum. 4. Hoc est occulta & obscura.

Occo, occas, Vide OCCA.

Occubo, occubas, pen. corr occubui, occubitum, pen. corr. { [illegible] } A cubo compositum, Idem quod Occumbo. Virg. 1. Æneidos,
-nec adhuc crudelibus occubat vmbris.
Morte occubare. Liu 8. ab Vrbe.

Occulco, occulcas { [illegible] } occulcâre, Idem quod Conculcare significat. Cato cap. 49, Ita vti fuerit, ponito in scrobe aut in sulco, operitóque & bene occulcato.

Occulo, occulis, pen. corr. occului, occultum { [illegible] } occúlere, Abscondere ita vt nihil appareat. Cic 2 de Orat Puncta argumentorum plerunque vt occulas, nequis ea numerare possit. Virg. 2. Georgicon.
Quod superest, quæcunque premes virgulta per agros,
Sparge fimo pingui, & multa memor occule terra. Cic. 2. Tuscul.
Quæ cæteris in vrbibus mollissimo cultu parietum vmbris occuluntur.
Æther occulit deos. Ouid. 2 de Ponto, eleg. 8.
Iuppiter occuluit aerem nubibus Ouid. 14 Metam.
Sylua occulit feras. Ouid 2 Fast.
Arcana pectore fido occulam Senec. Hippol 8.
Caput in terris occulens Nilus. Tibull. lib. 1. eleg. 7.
Culpam parentum occuluit. Stat. 3. Sylu. 3.
Mœsta secretum occuluit. Senec Hippol. 7.
Vmbris sese occulat. Virg. 12. Æneid.

Occultus { [illegible] } Participium, siue Nomen ex participio. Plaut. Trinum. 10,
In occulto iacebis, quum te maximè clarum voles.
Occultus & inuolutus: Promptus & apertus, contraria. Cic. 1. de Finibus, Interesse inter argumentum conclusionémque rationis, & inter mediocrem animaduersionem atque admonitionem: alterá occulta quædam & quasi inuoluta aperiri, alterá prompta & aperta iudicari.
Æuo occulto crescit fama. Horat. 1. Carm. ode 12.
Amores. Ouid 2 Fast.
Calles. Virg. 9 Æneid.
Occulta & tecta cupiditas. Cic. pro Rosc. Amer.
Dolores occultos proferre. Propert. lib. 1. eleg. 12.
Doli. Tibul. lib. 1. eleg 9.
Iter. Propert. lib. 3 eleg. 11.
Occultum, intestinum, & domesticum malum. Cic. 3. Verr.
Montus. Ouid. 3. Fast.
Notæ occultæ, Literæ secreti aliquid habentes. Ouid. 3. de Arte.
Proditor. Claud. 1. Paneg.
Occultæ res, & ab ipsa natura inuolutæ. Cic. 1. Acad.
Occultissimæ res, Secretissimæ & absconditissimæ. Cic. 4. Academ. An tu, quum res occultissimas aperueris, in lucémque protuleris, iuratúsque dixeris ea te comperisse, &c.
Occultas & penitus abditas res non modò vidit animo, sed etiam sic tractat vt manu doceat Epicurus. Cic. 1. de Nat. deor.
Sapor salis occultus in lacte. Virg 3. Georg.
Scelus. Lucan. lib. 4.
Spes. Tacit. lib 18.
Viæ. Virg. 3 Æneid.
Vires occultas concipiunt terræ Virg. 1. Georg.
Voces. Stat. 5. Thebaid.
¶ Saltuum occulta. Tacit. lib. 5.
¶ Abdere se in occultum, Vide ABDO.
Continere sese in occulto, Vide CONTINEO.
Occultum offerre, inquit Festus, est Sub terram ferè ponere.
Abditum & occultum, In ABDO.
Occultum & reconditum, Cic. Brut. lib. 11. 81.
Occultum, at subdolum fingendis virtutibus. Tacit. lib. 5.
Credere occulta seruis. Cic. pro Cælio.
Occultum habere aliquid, pro Occulere, reticere. Salust. in Catil. At Fuluia insolentiæ Curij causa cognita, tale periculum Reipublicæ haud occultum habuit: sed sublato authore, de Catilinæ coniuratione quæ, & quo modo audierat, compluribus narrauit.
Recludere occulta Parcarum. Stat. 1. Achill.
Subuertere aliquid per occultum. Tacit. lib. 3.
In occulto propè stare. Cic. pro Cluent.
¶ Ex occulto, Aduerbialiter positũ, pro Secreto. Plin. lib. 9. cap 24, Nam pastinaca latrocinatur ex occulto, transeuntes radio (quod telum est ei) figens.
Ex occulto interuenire. Cic. pro Cluent.

Occultior, & hoc occultius, Comparatiuum. Cic. ad Marium, lib. 11. 17, Habeo multò occultiora, quæ vix verbis assequi possum.

Occultè { [illegible] } occultius, occultissimè, Aduerbium. vt Occultè facere aliquid: hoc est Clàm & tacitè. Cic. 2. de Finib.
Clàm & occultè. Cic. 6. Ver Per istos, quæ volebat, in nauem clàm imponenda, occultè exportanda curabat.

Occultè sine teste. Cic. 2. de Finibus Facilè vt excogitet quomodo occultè sine teste, sine vllo conscio fallat.

Occultè ferre, Terent. Adelph. 3. 2, Neque id occultè fert: à lenone ipsus eripuit palàm. Id est, non clàm agit.

Labitur occultè, fallitque volatilis ætas. Ouid 10 Metam.

Occultè latère. Cic. 2. de Lege agraria, Quid Alexádria cunctáque Ægyptus? vt occultè latet! vt recondita est! vt furtim tota Decemuiris traditur!

Lude, sed occultè Ouid epist 16.

Occultè aliquid moliri. Cic. Attico, lib. 7.

Apertè & Occultè, contraria. Cic. 1. de Lege agraria, Quæ res apertè petebatur, ea nunc occultè cuniculis oppugnatur.

Peruenire occultè ad aliquem locum. Cic. 3 in Catil.

Occultè ad exploranda loca proficiscitur. Cæsar 1. bel Ciuil.

Occultissimè parère. Cic 1. Offic Remouent oculis, ipsique necessitati dant operam vt quàm occultissimè pareant.

Occultissimè aliquid agere. Cic 2. Verr.

Occulto, occultas { [illegible] } occultàre, Frequentatiuum, hoc est Abscondo. Virgilius 2. ecloga, Nunc virides etiam occultant spineta lacertos.

Boues abactas occultat syluis. Ouid. 2 Metam.

Corpus senile paludibus occultauit. Cic pro Sextio.

Occultare se latebris. Cic. pro Lege Manilia, Et ita regnat, vt se nō Ponto, neque Cappadociæ latebris occultare velit, sed emergere è patrio regno, atque in vestris vectigalibus, hoc est in Asiæ luce versari.

Quæ natura occultauit, eadem omnes qui sana mente sunt, remouent ab oculis. Cic. 1. Offic.

Occultare se ab aliquo, Ex alicuius conspectu se auferre. Plautus Trinum 6. 3.

Occultare apud se. Cæsar 6 bel. Gall.

Occultare rem aliquam alicui, Celare. Plaut. Persa, 15.

Intemperantis est, scribere quod occultari velis Cic. 1. Acad.

Occultari & Aperiri, contraria Cic 2 de Natur. deor. Quod eo est admirabilius in his stellis quas dicimus, quia tum occultantur, tum rursus aperiuntur, tum abeunt, &c.

Elucere & Occultari, contraria. Cic. pro Rosc. Amer. Tenuitas hominis eiusmodi est, vt dissimulari non queat: atque eo magis eluceat, quo magis occultatur.

Dissimulare & occultare. Cæsar 2 bel. Ciuil.

Occultare & dissimulare appetitum voluptatis propter verecundiam. Cic. 1. Offic.

Causam tanti sceleris occultas. Cic 3 Verr.

Occultare consilium fugæ Cæsar 3. bel. Ciuil.

Culpam sub antris. Stat. 9. Theb.

Occultare fugam. Cæsar 1. bel. Gall.

Vitia. Cic. Post red in Senatu.

Intus veritas occultatur, in fronte est ostentatio Cic. 2. de Finibus.

¶Occultari, pro Latère. Cic. 2. Offic. Præmittebátque de stipatoribus suis, qui perscrutarentur arculas muliebres: & ne quod in vestimentis occultaretur telum, exquirerent.

Occultatus, pen. prod. Participium { [illegible] } vt Occultata tenebris. Cic 4. Acad.

Occultatè, Aduerb. { [illegible] } Idem quod Occultè Cic. pro Deiotaro, Quod igitur & occultatius conari, & efficere cautius potuit, id tibi & medico callido, & seruo, vt putabat, fideli non credidit. &c.

Occultatio, Verbale { [illegible] } Cic 2. de Finib. Quæ libido se non percipiet ac proiiciet aut occultatione proposita, aut impunitate, aut licentia? Cæsar 6. bel Gal Cuius rei nulla est occultatio.

Occultator, pen prod. { [illegible] } Aliud verbale.

Occultator & receptor latronum locus. Cic pro Milone, Sustinuisset hoc crimen primum ipse ille latronum occultator, & receptor locus.

Occumbo, occumbis, occubui, occubitum, pen. corr. { [illegible] } occúmbere, Mori, Succumbere, Vinci.

Ante annos suos occubuit Ouid. 3 de Arte.

Occumbere morti, Idem. Virg. 2. Æneid.

Neci. Ouid. 15. Metam.

Occumbere necem, vel mortem. Sueton. in Augusto. Liuius 1. bel. Maced.

Occumbere morte. Cic. 1. Tuscul. Vt esset qui pro patria morte nō dubitaret occumbere Legitur & mortem. Liu. lib. 1. ab Vrbe.

Ferro occumbere. Ouid 12 Metam.

Certamine sæuo occumbit. Silius lib 1.

Factis claris occumbere. Valer. 6. Argon.

Occupo, occupas, pen corr. { [illegible] } occupàre, Ex ob & capio compositum, significat propriè (vt ait Valla lib. 5.) quod in commune siue in medium positum erat, ante alios capere. Est etiam locum tenere aut capere, & vi arripere. Cic. de Amic. Tib. Gracchus regnum occupare conatus est, vel regnauit is quidem paucos menses.

Occupare saltus. Cæsar 3. bel. Ciuil. Pollio ad Cíceroné, lib. 10. 33, Parmam direptam, L. Antonium Alpes occupasse.

Occupat rubigo segetes. Varr. de Ling. Latin. lib. 5.

¶Occupare, Præuenire. Titinnius Veliterna, Ergo occupa potas caire. Plaut. Rud. 6, Occupas præloqui. Varr. Ephebo, Crede mihi plures dominos seruí comedère, quàm canes. quod si Actæon occupasset, & ipse prius suos canes comedisset. Nonius.

Occupes prior adire. Plaut. Pseud 14. Liu. 1. ab Vrbe, Occupat Tullus in agrum Sabinum transire.

Occupare ante Plaut. Asin. 14.

¶Occupare, Detinere. Cic 1 Offic Et in ea funditus delenda occupati & sunt. & fuerunt. Virg. lib. 4. Georgicorum,

manicisque iacentem Occupat. Nonius.

Occupare se ad aliquod negotium. Plaut. Pseud. 7.

Occupare animum in funambulo. Terent. in Prolog. Hecyræ.

Affectibus occupari. Quintil. lib. 6. cap. 2.

¶Occupare, Inuenire, tenere, vel possidere. Cic in Hortensio, Et Pauli Marcelli occupauisse. Virg. 6. Æneid. Occupat Æneas aditū custode sepulto. Cic. 13. Philipp. Agri Lucani possessiones occupauit. Nonius.

Occupari quidpiam ab aliquo. Quintil lib 1. cap. 10.

Occupare locum, & complere Cic. de Clar Orat Volo hoc oratori contingat, vt cum auditum sit eum esse dicturum, locus subselliis occupetur, compleatur Tribunal &c.

¶Aditus occupare, Vide ADEO.

Æstum maris. Curtius lib. 9.

Amplexu aliquem. Ouid. 3. Fast.

Occupat animos terror. Cæsar 1. bel. Gall.

Occupat animos fuga. Liu. 5. ab Vrbe.

Animum ab iracundia occupari. Cic. Q. fratri, lib. 1. 1.

Occupare liberum mortis arbitrium. Curtius lib. 4.

Sopor occupat fessos artus. Virg 4 Georg.

Arua occupat furens. Valer. 3. Argon.

Fama occupat aures Horat. 2. Serm saty. 2.

Solus occupat communia. Ouid. 13 Metam.

Occupare consilium, Inuenire. Plaut. Menæch. 17.

Diem fati. Curtius lib. 8.

Exercitum Curtius lib. 7.

Scabies extremum occupet. Horat. de Arte.

Fortunam occupare & capere. Cic. 5. Tusc. Occupaui te, inquit, fortuna, atque cepi, omnésque aditus tuos interclusi, vt ad me aspirare non posses.

Gratiam alicuius Curtius lib. 7.

Honores Horat 1 Carm. ode 12.

Italiam militibus Cic. 2 de Lége agraria.

Obsidere & occupare præsidiis Italiam. Cic de Lege agr.

Locum occupare, quod vulgò *impedire* dicitur. Cic. 3. de Finib. Sed quemadmodum theatrum quum commune sit, rectè tamen dici potest eius esse eum locum quem quisque occuparit. Hoc est primus ceperit.

Cæmentis locum aliquem Horat. 3 Carm. ode 24.

Locum primum. Lucret. lib 1.

Odij locum ne risus occupet. Cic. in Orat. Illud admonemus tamen, ridiculo sic vsurum oratorem, vt nec nimis frequens, ne scurrile sit, & c. nec in facinus, ne odij locum risus occupet: neque aut sua persona, aut iudicum, aut tempore alienum.

Sopor occupat lumina fessi. Tibul. lib. 1 eleg 2.

Occupare primos menses. Cælius ad Ciceronem, libro 8. 10, Nouis magistratibus autem, si Parthicum bellum erit, hæc causa primos menses occupabit Id est, primis mensibus tractabitur.

Mentes Siculorum tanta superstitio occupauit, vt, &c. Cicero 6. Verr.

Ministerium carnificis. Curtius lib. 8, Detestabile carnificis ministerium occupauerat rex De Alexandro loquitur qui Clytum amicú interfecerat.

Mors occupat eam. Terent And. 1. 5.

Morsu occupare. Ouid 3. Metam.

Munus aliquod. Curtius lib. 8.

Muros. Curtius lib 9.

Occupatum. Plaut. Rud 4.

Orbem vitibus. Virg. 7 Æneid.

Pallor occupat ora. Virg. 4 Æneid.

Ortum solis. Curtius lib 6.

Pacem. Curtius lib. 4.

Nauis occupat portum. Horat. 1. Carm. ode 14.

Possessionem laudis. Plancus ad Ciceronem, lib 10 7, Non mediusfidius mediocri dolore afficiebar, quum alij occupare possessionem laudis viderentur.

Regiam. Horat 2. Carm. ode 18.

Regnum. Cic. 5. Philipp.

Solum occupabitur feris Horat. Epod. 16.

Suffugium. Curtius lib 8.

Tyrannidem. Cic. 3. Offic.

Verba quæ maximè cuiusque rei propria, quæque essent ornatissima, atque optime, occupauit Ennius. Cic. 1. de Orat.

¶Occupare hominem, Id est non opinantem opprimere, Gallicè, *Surprendre, ou prevenir.* Curtius libro 3, Quum deinde Darium regem, vbicunque esset, occupare statuisset, vt à tergo tuta relinqueret, Amphoterum, &c.

¶Occupare, Collocare, inquit Nonius. Pomponius Pictoribus, Quæ tuleram mecum. nulla deinde victoria tam Græca mercede illico cursum vt occuparem.

¶Occupare pecuniam alicui, vel apud aliquem fœnore. Cic. pro Flacco, Pecuniam adolescentulo, grandi fœnore, fiducia tamen accepta, occupauisti Id est, pecuniam aba te fœneratitiam sumpsit adolescentulus. Idem 3. Verr. Præterea pecunias occupauerat apud populos, & syngraphas fecerat. Budæus.

Occupans, pen. corr. occupantis, Participium { [illegible] } Quintil. Declamat. 13, Multa nihilominus quæ libera fuerút, transeunt in ius occupantium, sicut venatio & aucupatio.

Occupatus, pen prod. Participium { [illegible] } vt Vrbs occupata seditionibus Horat. 3. Carm. ode 6.

Occupatus Adiectiuum { [illegible] } Qui antè negotio aliquo detentus, non potest negotio alterius operam dare: vt ait Valla. Cic. de Senect. Itaque nemo adhuc conuenire me valuit, quin fuerim occupatus.

Occupatus & Otiosus, contraria. Cic. 1. Tuscul. Vt si occupati profuimus aliquid ciuibus nostris, prosimus etiam, si possumus, otiosi.

Occupatum & impeditum nunquam hunc reconcrút amores. Cic. pro Cælio.

Occupatus auditioni. Plin. lib 26. cap 2.

Vehementer occupatus homo. Cic. pro Mar.

De aliquo occupatus. Cic. Attic. lib. 10. Et quia festinabam, eramq; occupatior de Q. filio, ita me quidem sedulo: reliqua nosti.

In faciendo aliquid occupatus. Cic. pro Mur. Is non in administrando bello, sed in sufficiendo Collega occupatus.

Occupatus in alio amore. Terent. And 5.1.

Occupatus in bonis. Cic. pro Rosc. Amer.

Occupatus in studio. Cato in Præfatione.

Occupatur in re familiari. Cic ad Brutum, 8.2.

Occupatur in se conseruando. Cic. 4 de Finib.

Occupatur tot annos in diis mortalibus placandis. Cic. pro Font.

¶ Occupati animi beneficiis alicuius. Liu. 7. bel. Pun.

Suspenso & occupato animo alteri respondere. Cic. 1 de Orat.

Animum occupatum in aliqua re habere. Cic. 1. de Inuent.

Opera occupata. Cic. 1. de Legib. Neque occupata opera, neque impedito animo res tanta suscipi potest.

Tempora. Cic. pro Planc. Et quid ego dicam de occupatis meis temporibus, cui fuerit ne otium quidem vnquam otiosum?

Occupatior eram. Plin iunior lib 1. epist. 2.

Habebant me occupatiorem comitiorum dilationes, & expectare in dies exitum cogebant. Plancus Ciceroni, lib. 8.4.

Occupatissimus. Cic. ad Atticum, lib. 12. Non dubito quin occupatissimus fuerit, qui ad me nihil literarum, &c.

Sum tamen hoc tempore occupatissimus. Plinius iunior libro 9. epist, 112.

Occupatio, occupationis { [illegible] } Est quum alicui necessariæ rei, & cui ante omnia operam dare debemus, cum diligentia vacamus: vt ait Valla. Cic. 1. Offic. Sunt autē priuata natura nulla, sed aut vetere occupatione, vt qui quondam in vacua venerunt.

Obsessio templorum, occupatio fori, oppressio curiæ. Cicero pro Domo.

Occupatio rei militaris. Cic. 4. Acad.

Molestissimæ occupationes. Cic Mario, lib. 7.1.

Summæ atque incredibiles. Cic. Attic. lib. 1.14.

Descendere ad iuris ciuilis perdiscendi. Cic. 1. de Orat.

Distineri aliqua. Cic. Attic. lib. 2.

Eripere tempus è summis. Cic. Attic. lib. 1.9.

Expedire se ab omni. Cic. Attic. lib 3.

Impediebat te ista conuiuiorum mulierúmque. Cic. 7. Verr.

Implicatus occupationibus. Cic. 1. de Nat. deor.

In maximis occupationibus nunquam intermittis studia doctrinæ. Cic. in Orat.

Obseruare occupationes, Vide O B S E R V O.

Occupationibus prohiberi aliquid facere. Cæs. 4. bel. Gal.

Relaxare se occupationibus. Cic Mario, lib. 7.1.

¶ Occupatio, pars orationis. Valla. Occupare, sæpe antè capere est, & (vt aliqui loquuntur) præoccupare. Vnde schema illud occupatio dicitur, quoties quæ dici ab aliis poterant, ea ipsi præueniendo dicimus, in nostram partem, ne nobis postea officerent, retorquentes. Cic, 3. de Orat. Et in hilaritatem impulsio, antè occupatio. Author ad Heren. libro 4, Occupatio est, quum dicimus nos præterire, aut non scire, aut nolle dicere, id quod tunc maximè dicimus, hoc modo, Nā de pueritia quidem tua, quam tu omni intemperantiæ addixisti, dicerem, si hoc tempus idoneum putarem: nunc consulto relinquo.

Occurro, occurris, occurri, occursum { [illegible] } Obuium fieri, siue obuiam procedere. Iuuen. Satyr. 1, Occurrit matrona potens, quæ molle calœnum, &c. Cic. ad Brutum, lib. 6, Scripsi ad eum vt mihi Heracleam occurreret.

Occurrere obuiam. Liu 4. ab Vrbe.

Ad tempus. Cic 1. Philipp. Tum verò tanta sum cupiditate incensus ad reditum, vt mihi nulli neque remi, neque venti satisfacerent, non quo me ad tempus occursurum putarem, sed ne tardius quàm cuperem, Reipublicæ gratularer.

¶ Occursare, pro Currere. Plaut. Curcul. 6, Video parasitum tuum occurrentem.

Occurrit ex aduerso instructa acies, Id est processit. Liu. 2. bel. Macedon.

Obuius aduersóque occurrit. Virg. 10. Æneid.

Oculis tuis occurram. Ouid. epist. 2.

Occurrere ad iudicium. Vlpian. in l. s. §. 1. D Siquis caut. in iudic. sistendi. &c Simili modo & si ad testimonium desyderatus, ad iudiciū occurrere non potuerit. Id est sisti iudicio.

Occurrere ad causam dicendam. Valer Max lib. 4. cap. 4, de Quintio Cincinnato, Pœnam quoque pro filio Cæsone, quòd ad causam dicendam non occurrisset, huius agelli reditu soluit.

Occurrere, cum infinitiuo vt Occurrent præripere, Id est currant ad praripiendum. Lucret. lib. 3,

. nec dulces occurrent osculanati Præripere, &c.

Telis occurrere. Virg, 11 Æneid.

Occurrere suppetias fugientibus fuit Hirt lib. 5 bel. Afri.

¶ Occurrere { [illegible] } pro Vltro antecurrere & præuenire. Cicero pro Cluen. Sed ego occurram expectationi vestræ Iudices. Id est, respondebo tacitæ obtrectationi.

Occurrerent sicut occursum est, Cic. 4. Acad.

Dictis occurrere alicui. Virg. 12 Æneid.

Rationi illi quam paulo antè conclusi, sic occurri. Cic. de Fato.

Occurrere, & se offerre. Cic. 3. de Orat. Neque vos paron aut herous ille conturbet, ipsi occurrent orationi, ipsi, inquam, se offerent, & respondebunt non vocati.

Occurrere maleuolentiæ hominum, Id est obsistere. Brutus ad Ciceronem, libro 11.11, Maleuolentiæ hominum in me, si poteris, occurres. Persius Satyra 3,

. venienti occurrite morbo.

Consiliis Catilinæ occurri & obstiti. Cic in Catil.

Res vera occurrit falsæ rationi Lucret. lib. 3.

Strictati aurium, animorúmque est occurrendum. Cic. 6. Verr.

Varietas satietati occurrit. Cic. in Orat.

Fortuna occurrit sæpe imprudenti. Hoc est aduersatur. Propert. libro 1. eleg 19.

¶ Occurrit pernionibus herba hæc, pro Sanat perniones, vel prohibet ne veniant. Plin. lib. 26 cap 7. Cuicunque sanguinis vitio vitiatus, occurrit succus quinquefolij. Ibidem cap. 8, 27.

¶ Occurrere, pro Vltro offerri & euenire. Cic. pro Deiotaro, de misericordia loquens, Solet supplicibus ipsa, & calamitosis, nullius oratione euocata, occurrere.

¶ Occurrere { [illegible] } res aliqua dicitur, quæ in mentem venit. Cic. de Senect. Sed mihi quum de senectute aliquid vellem scribere, tu occurrebas dignus eo munere. Idē pro Milone, Occurrebat mancam ac debilem Præturam suam futuram Consule Milone.

Occurrere & incidere dicuntur res Cic. 2. de Orat Vbi enim locum omnem cogitatione sepseris, si modò vsum rerum percallueris, nihil te effugiet, atque omne quod erit in re occurret atque incidet.

In mentem venire & occurrere. Cic. 4. de Fin. Hoc igitur quæritis omnes, & hi qui quodcunque in mentem veniat, aut quodcunque occurrat, se sequi dicent, &c.

Ostendere se nobis & occurrere dicitur res aliqua. Cic. 2. de Orat. Omnes enim siue artis sunt loci, siue ingenij cuiusdam atque prudentiæ, qui modò insunt in ea re, de qua scribimus, inquirentibus nobis, omníque acie ingenij contemplantibus ostendunt se & occurrunt.

De nostro itinere in vtranque partem permulta mihi occurrunt. Cic. Attic. lib 5.

Occurrit animo, vel animis, Hoc est succurrit, & in mentem venit. Cic 4. Acad. Si id quod officij sui sit, non occurrit animo, nihil vnquā omnino aget. Liu 3. bel. Pun.

Occurrunt animo pereundi mille figuræ. Ouid. epist. 10.

Visa quietis menti occurrunt tranquilla atque veracia. Cicero 1. de Diuinat.

¶ Occurrere, Offerri. Cic. Occurrebat tibi oratio. Id est offerebat se, vt ait Sipontinus.

Occurrebant oculis tot paludes, tot etiam campi. Columel. libro 2. cap. 2

Tellus nulla occurrit. Virg. 5. Æneid.

Occecurri, Præteritum antiquum, pro occurri. Helius Tubero apud Probum, Si generalis species occecurrit. Vide Gell. lib. 7. cap 9.

Occurritur, pen. corr. Impersonale { [illegible] } Obsistitur, resistitur, repugnatur. Cic. 2. Offic Occurritur autem nobis, & quidem à doctis & eruditis, quærentibus satisne constanter facere videamur, qui quum percipi nihil posse dicamus, &c.

Occurrens, Participium { [illegible] } vt

Imago sæpius occurrens Virg. 6. Æneid.

Occursus, huius occursus { [illegible] } Ipse occurrendi actus. Plinius libro 11. cap 37, Dentes serrati pectinatim coeuntes, ne contrario occursu atterantur. Sic lib. 7. cap 49, Occursus maleficorum siderum.

Vrsi, leæque occursu fecēre metum Ouid. 14 Metam.

Rota fracta occursu stipitis. Ouid 15. Metam.

Occurso, occursas { [illegible] } occursare, Frequentatiuū, hoc est Currendo obuiam ire. Virg eclog. 9,

-& inter agendum

Occursare capro: cornu ferit ille, caueto.

Occursare portis. Liu. Decad. 1 lib 2.

Occursare significat interdum promptitudinem memoriæ. Plinius libro 1. epist 27, Occursant verba, sed qualia? quæsita & exculta.

Occursare, pro Succurrere, & Venire in memoriam. Plautus Milite, 14.

Nam ita me occursant multa, haud meminisse omnes possum.

Occursat animo meo mortalitas. Plin. epist 100. lib. 5.

Occursare numinibus, Adorare, & sacrificiis placare, & præuenire numina ne nobis noceant. Plin in Paneg.

Occursans, Particip { [illegible] } Lucret. lib. 5. -& vnà Labitur omni modis occursans céúsque, &c.

Occursatio, Verbale { [illegible] } quæ vulgò briga dicitur, hoc est Diligens captatio honorum, dum magnatibus aut populo occurrimus prius quam decernatur Cic pro Plancio, Facilis est illa occursatio & blanditia popularis. Idem pro Milone, Vestras verò, & vestrorum ordinum occursationes, studia, sermones, quemcunque casum fortuna dederit, secum se ablaturum esse dicit.

O C E A N V S, pen corr. { [illegible] } Proprium nomen Tethyos coniugis. Item eius de quo Martialis lib 3.53, Et fedeo, qua te suscitat Oceanus. Ouid. 1. Metam.

Genitor Nympharum Oceanus, Catull. in Gellium, epig. 83.

Oceanus { [illegible] } Mare dictus quod vniuersam circuit terram. Augustinus, Mari magno cingitur terra qui vocatur Oceanus, de quo infinit quoddam exiguum in medium terrarum, & facit ista maria nota nobis, quæ nauigiis frequentāmus. Dictus Oceanus ab [illegible], quod est velox, testibus Solino & Seruio. Quod & neutro genere Oceanū dicimus, præsertim si M A R E sequitur, vt Caper & Probus testantur. Vndarū vero illarū illa proruptio interfluentis Oceani, læua Europam facit, Lybiam dextra, & montibus vtrinque concluditur. Nam Europa Calpe, Africa Abyla monte dispescitur, qui vtrique, quòd eminentes essent, dicti columnæ Herculis meruerunt, quòd (testimonio vetustatis) laboris Herculei limes in illis sit consecratus. Falsam autem illam opinionem velocitatis maris, Lusitani, id est Portugallesij hac nostra ætate deprehenderunt. Nam Columbus Nauarchus, vltra Gades Oceanum ingressus, vltra Torridam zonam penetrauit per Oceanum ad Indos, vsque ad Beatorū insulas. Suidæ deduci videtur ab α priuatiua particula, & [illegible], quod est [illegible], mutata α in ο. Et quanuis nomen sit proprium Oceanus, aliquando tamen pro appellatiuo ponitur, quando partes eius significat. Nam à litoribus plerunque accipit nomen vt Atlanticus, Gaditanus, Arabicus, Persicus, Indicus, &c. Poetæ Oceanum pro quocunque mari vsurpant, Virgilius 2. Æneidos,

-& ruit Oceano nox.

Æquor Oceani. Virg. 1. Georg.

Amnes

Amnes Oceani. Virg. 4. Georg.

Aperta. Tacit. lib. 2, Disiectique naues in aperta Oceani.

Ostium Cic. pro Lege Manilia, Nũc nullam tutta Oceani ostium, prædonum nauem esse audiatis?

Belluosus. Horat. 4. Carm. ode 14.

Circumuagus. Vide CIRCVMVAGVS.

Refusus, Id est refluus. Virg. 7. Æneid. Seruius.

Ruber. Horat. 1. Carm. ode 35.

Soles se tingunt Oceano Virg. 2. Georg.

Mare Oceanum appellamus. Cic. de Somn. Scipionis.

Oceanus & Salacia cœli satu terræque conceptu generati & editi. Cic. de Vniuers.

¶ Oceanus, Solium vastum in balneis, & omnino lacus alueúsque maior, vel ab eo nomine, vel ab amplitudine vocatus, & à lauantium quoque strepitu, & marino quasi æstu. Lampridius, Oceani (inquit) solium primus inter principes Alexander appellauit, quum Traianus id non fecisset, sed diebus solia deputasset. Nam thermarum magnitudo Romæ quanta fuerit, Ammianus docet lib. 16, quum inquit, Lauacra in Vrbe in modum prouinciarum extructa.

Oceanitis, pen. prod. Oceanitidis, Patronymicum fœm. { [illegible] } dicitur filia Oceani. Virg. 4. Georg. Clióque, & Beroe soror, Oceanitides ambæ.

Ocellatum, ocellati, Genus auellanæ, nucularúmque quæ ocellorum quandam præ se speciem & rotunditatem ferunt. Hac voce vsus est Tranquillus, quũ scribit Augustum solitum esse cum pueris minutis ludere ocellatis nucibúsque. Quanquam non ignoro quàm diuersa de ocellatis Grammatici sentiant, & vt in re ignota emendationem comminiscantur, ac modò castellatis, modò ocellis, modò ossilistis, vel ossiculatis, vel ossiculis reponant. Sed Turnebus ocellatis probat, quam vocem à Varrone mutuò sumpsisse Tranquillũ existimat. Sic enim authore Nonio scribit in Marcipore,

Altera exorat patrem libram ocellatorum,

Altera virum semodium margaritarum.

Ocellus, Vide OCVLVS.

OCELLVM { [illegible] } Hispaniæ Tarraconensis vrbs, Ptolemæo libro 2. cap. 6. Vulgò *Ocero de rey.*

Ocha, ochæ, Anser dicitur. Composita dictio ex Græcorum masculino articulo, quod est ὁ, & χὴν, anser. Sic enim nostri componentes ὁ cum χὴν, & in recto n abiicientes, ocha dixerunt quod integrum nomen Itali retinent.

OCHASIVS, Ætolorũ dux vir longè præstantissimus, qui in bello Troiano interemptus est. Author Homerus.

OCHNVS, Mantus filius, qui Mantuam condidit. Vide OCNVS.

Ochra { ὤχρα } Cretæ, siue lapidis species, quæ fit exusta rubrica in ollis nouis luto circunlitis. Plin. lib. 35 cap. 6.

OCHTHOS { ὄχθος } Limbus, vestis muliebris Pollucilib. 7. cap. 21. Lexici concinnator ὀχθοιβὰ appellat. Aliud enim illi significat ὄχθος, nempe onus, cumulum, collem, locum inuium.

OCHVS { ὦχος } Fluuius, qui in Indiæ montibus ortus, per Acarnaniam fluit. Plin. lib. 6. cap 16. Idem libro 31. cap. 7, Præterea apud Bactros amnes Ochus & Oxus, ex oppositis montibus deferunt salis ramenta.

Ocimum, Vide OCYMVM.

Ocinum, Vide OCYMVM.

Ocior, ociaris, Ociosus, Vide OTIVM.

OCIROA, teste Hesiodo in Theogonia, Nympha, Oceani & Tethyos filia.

Ocium, Vide OTIVM.

OCNVS { ὄκνος } Is est, inquit Seruius, quem in Bucolicis Virgilius Bianorem dicit, Mantuæ conditor. Cuius etiam meminit 10. Æneidos, Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris, &c.

Ocnus (si Latinè interpreteris, significat pigrum) vir quidam fuit, quem effinxerunt pictores apud inferos sedentem & torquentem funem, astantem autem illi asinam statim deuorantem quod ab illo tortum fuit. Vide prouerbiũ apud Erasmum, Torquet piger funiculum. Miror autem Erasmum nescio quo modo, nunc Ocnon onon contundere, & asinum pigrum interpretari, nunc Ocnon hominem esse dicere, cui astet asina, quæ quidem vera est sententia. Vt autem Ocnon de asino etiam dici putaret, permotum eum puto hoc Propertij carmine lib. 4 eleg 3,

Occidat immerita qui carpsit ab arbore vallum:

Et struxit querulas rauca per ossa tubas.

Dignior obliquo funem qui torqueat Ocno,

Æternúsq; tuã pascat aselle famem. Hos versus exponit Turnebus his verbis, Pictus fuerat, vt Plinius scribit, à Socrate piger qui appellatur Ocnos, spartum torquens, quod asellus arrodebat. Quia autem non videt magnæ pigritiæ fuisse in torquendo sparto laborare, nihilque proficere, rodente quicquid tortum erat asino, nec tamen abigendi asini laborem suscipere? Sed alium in sensum dici videtur à Propertio, de eo qui supplicio non dissimili Danaidum pœnæ afficitur, aut qui in ignem lanam trahit, qui scilicet perpetuò sine effectu laborat, quomodo apud inferos Ocnon puniri opinio erat, vt existimo. Hactenus ille.

Ocquinisco, ocquiniscis { [illegible] } ocquiniscere, Inclinare, inquit Nonius Pomponius Prostibulo, Vt nullum ciuem pædicari per do'um, nisi ipsius orans vltrò qui ocquinisceret. Idẽ Pistore, Nisi nunc aliquis subitò obuiam occurrit mihi, qui ocquiniscat, quo compingam terminum in rotum locum.

Ocrea, ocreæ { [illegible] } Calceamenti genus. Dicta quòd crus tueatur: vel quòd, Varrone authore libro 4 de Ling. Latin. opponatur ob crus: vel quòd fit inæqualiter tuberata, vt ait Festus. Apul. Hic galea caput, ille crura ocreis inuoluit. Liu. 9. ab Vrbe, Et sinistrum crus ocrea tectum.

Læues ocreæ electro, auróque recocto. Virg. 8 Æneid.

Ocreatus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Qui ocreis calceatus incedit. Plin. libro 19. cap. 2, Ad reliquos vsus laboriosè euellitur ocreatis cruribus, manibúsque tectis manicis, conuolutum osseis ligneísve commentis.

In niue Lucana dormis ocreatus Horat. 2. Serm. saty 3.

OCRICVLVM, ocriculi, pen. corr. Oppidum Italiæ, in monte situm, quod Strabo inter Sabinos ponit, Plinius inter Vmbros. Sunt qui Otriculum scribant, sed corruptè, vt docti putant.

Ocriculana tribus, Vide TRIBVS.

Ocriculani populi. Plin. lib. 3 cap. 14.

OCRINVM, Britanniæ promontorium, teste Ptolemæo libro 2 cap. 3. quod vulgò *Mons sancti Michaelis.*

Octaedrum, figura est solida, quæ octo triangulis æqualibus, & æquilateris continetur. Euclid. 11 Elem.

Octans, octantis, masc. gen. Vide Terrans, in TERRA.

OCTAVIA gens { [illegible] } Octauiam gentem Velitris olim fuisse præcipuam scribit in Augusto Suetonius. Ea verò à Tarquinio Prisco rege in Senatum lecta, & à Ser. Tullio inter Patricias cooptata, procedente tempore ad plebem se contulit. longo deinde interuallo à C. Cæsare, Cassia lege in patriciatum reuocata est. Author huius gentis, qui quidem primus magistratum populi suffragio adeptus sit, Cn. Rufus perhibetur à Suetonio. Is quæstorius mortuus est. eius verò filius primus ex hac familia Consul est factus cuius rei author est Cicero libro de Offic. 1. Cn. Octauio, inquit, qui primus ex illa familia COS. factus est, honori fuisse accepimus, quòd præclaram ædificasset in palatio, & plenam dignitatis domum: quæ quum vulgò viseretur, suffragata domino nouo homini ad Cõsulatum putabatur. Et Philip. 9. Cn. Octauij clari & magni viri, qui primus in eam familiam, quæ postea viris fortissimis floruit, attulit Consulatum, statuam videmus in Rostris. Atque hæc de prima Octauiæ gentis familia. Altera verò nullis neque rebus gestis, neque honoribus floruit Testis est ipse Augustus, qui nihil amplius quàm equestri familia ortum se scribit, vetere ac locuplete, & in qua primus Senator pater suus fuerit, quem pro Prætore Macedoniam prouinciam obtinuisse, Cic. ad Q. frat. satis dilucidè ostendit.

Hic Octauius Augustus natus est, M. T. Cicerone, & Antonio COSS. cui infanti cognomen Thurino inditũ est, in memoriam maiorum originis. Postea C. Cæsaris, & deinde Augusti cognomen assumpsit: alterum testamento maioris auunculi, alterum Munacij Planci sententia. Hæc & plura vide apud Suetonium in ipsius Octauij vita.

Satis animi, authoritatis parum in Octauio erat. Cic. Attic. lib. 16.

Statuam in foro, locum in Senatu, summum honorem ante tempus decreuit Octauio Senatus. Cic. Octauio.

Vindex libertatis Romanæ Octauius. Cic. Octauio.

Octauius patrem appellat Ciceronem Brutus Attico, 17. 7.

Octauio tanquam in dotali matrimonio Rempub. testamento legatam obtinuit. Cic. Octauio.

Octauius Manilius { [illegible] } alius fuit cum quo A. Posthumius Dictator bello Tusculano dimicauit, vt scribit Cicero 2. de Nat. deor. De eo meminit & scribens ad Atticum, lib. 9.

Alius Octauius Marsus fuit, sceleratus latro, de quo Cic. 11. Philip. Qu. Octauius à Lucio Cinna suo Collega interfectus Pædianus. Octauius Auitus & Pœtelius Faustinus, furta Virgilij adnotarunt, notãtes vnde quæque carmina surriperẽtur, vt ait Seruius. Fecit & hoc idem Macrobius.

Octauius nẽ alius fuit poeta, cuius meminit Horatius libro Serm. satyra vltima,

Plotius, & Varius, Mæcenas, Virgiliúsque,

Valgius, & probet hæc Octauius optimus, atque

Fuscus, &c. Vide P. Vict. variar. lect. lib. 14.

Octauiæ porticus duæ appellantur, quarum alteram theatro Marcelli propiorem Octauia soror Augusti fecit: alteram theatro Pompeij proximam Cn. Octauius Cn. filius, qui fuit Ædilis curulis, Pr. Cos Decemuir sacris faciẽdis, triumphauítque de rege Perse nauali triumpho, quam combustam reficiendam curauit Cæsar Augustus. Festus.

Octauianus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } vt Bellum Octauianum. Cic. 1. de Diuinat. Ex quo genere sæpe ariolorum etiam & vatum furibundas prædictiones, vt Octauiano bello Cornelij Culeoli, audiendas putauerunt.

Octauianus, Augusti Cæsaris cognomen fuit, inde tractum, quòd ex Octauiorum familia in Cæsarum gentem fuerit adoptatus, quemadmodum & Africanus minor dictus est Æmylianus, quòd P. Æmylij filius fuerit, à P. Cornelio Scipione adoptatus.

Octo { ὀκτώ } Nomen numerale, adiectiuum indeclinabile.

Pedes ramo protentus in octo. Virg. 1. Georg.

Octies, Aduerbiũ: quasi octo vicibus Mart. lib. 8. 58. Vno nasceris octies in anno. Cic. in Somn. Scip. Nam quũ ætas tua septenos octies solis anfractus reditúsque conuerterit, &c.

Octauus, penultim. prod. Adiectiuum: vt Octaua pars. Plinius libro 6. cap. 33.

Circiter horam octauam. Horat. 1. epist. 7.

Sapientum octauus. Horat. 2. Serm. saty 3.

Octauum { [illegible] } Tanquam aduerbium positum, pro Octies. Liu. 6 ab Vrbe, Nam præter Sextium Liciniúmque, latores legum iam octauum Tribunos plebis refectos.

Octingenti { [illegible] } octingentæ, octingenta. Cic. 4. Acad. Mille & octingenta stadia quòd abesset, videbat. Et pro Plancio, Octingenti ferè consecuti sunt.

Octingenarius, Adiect. { [illegible] } vt Octingenarius grex. Varro 2. de Re rust. cap. 10.

Octingentesimus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Cic. de Senect. Deinde qui minus grauis esset iis senectus, si octingentesimum annum agerent, quàm octogesimum?

Octogints { [illegible] } Cic. de Senect. Arganthonius quidam Gadibus qui octoginta regnauit annos, centum viginti vixit.

Octogenus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Plin. lib. 9. cap. 51. Torpedo

octogenos fœtus habens inuenitur. Id est octoginta.

Octogenæ stirpes. Colum lib.3 cap.3

Octogeni bini æris militibus dati. Liu 10. ab Vrbe.

Octogesimus, pen. corr. { [illegible] } Aliud item adiect. Cic de Senect. Qui & vno & octogesimo anno scribens mortuus est. De Platone. Colum lib.5 cap.1, Pars ducentesima octogesima octaua.

Solstitus octogesima. Iuuen. Saty 4

Octogies, Aduerb. { [illegible] } Cic. in Pisonem, Nónne sestertiûm centies & octogies, quod, quasi vasarij nomine, in venditione mei capitis ascripseras, ex ærario tibi attributum Romæ in quæstu reliquisti?

Octogies quinquies centena. Plin. lib.2 cap 108.

Octonus, penult prod. Adiect. { [illegible] } vt Octonis annis pariunt capræ. Plin. lib 8 cap 50. Et cap.32, Octonis mensibus ferunt partus. de ceruis. Id est octo mensibus.

Annis octonis integer. Ouid.5. Metam.

Idus octonæ. Horat. 1. Serm. saty 6.

Octonæ partes. Varr. de Ling Latin. lib.8.

Octonarius, Adiect. Plin. lib.31. cap.6, Fistulas denûm pedum longitudinis esse legitimum est. Et si quinariæ erunt, sexagena pondo pendere: si octonariæ, centena: si denariæ, centena vicena: ac deinde ad has portiones. De aqua per fistulas ducenda.

Octonaria regula. Varr. lib.8 de Ling Latin.

Octoiuges, pen. corr. Liu 5 ab Vrbe, Antea trina loca contentione summa patricios explere solitos: nunc iam octoiuges ad imperia obtinenda ire.

Octipes, pen. corr. octipedis { [illegible] } Quod octo habet pedes. Ouid. 1. Fast. Octipedis frustra quærunturs brachia cancri.

Octuplus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Cic. de Vniuers. Quintam inde quæ tertiæ tripla, tum sextam octuplam primæ. Idem 5. Verr. Dicis te in Decumanum, si plus abstulerit quàm debitum sit, in octuplum iudicium daturum esse.

Damnatus octupli, Vide D A M N O.

Octuplicatus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Liu. 4. ab Vrbe, Octuplicatóque censu ærarium fecerunt.

Octussis, nummi species ad valorem octo assium, Horat. 2. Serm. saty. 3. Quanti emptæ? paruo. Quanti ergo? octussibus. Lambinus locum húc restituit, & rectè, his verbis: Octussis numero singulari, & asses octo, vnum sunt, aut certè idem valet. Itaque sic loquuntur Latini, Ptisanam octusse emi, numero singulari, id est, octo assibus. Quòd si quis ita loquatur, emi octussibus, numero multitudinis, inepte loquatur, nisi cum hac adiectione, verbi gratia, duobus, tribus, &c. octussibus. duo octusses autem sedecim asses valent. Idcirco scripturam vulgatam reieci, vt corruptã & ineptam. mihi suffragantur aliquot veteres codices, in quibus in nomine octussibus u non vacabat litura. Ex qua feci coniecturam, scriptum fuisse initio octassibus: deinde ab aliquo audaciore factum esse octussibus. As autem principio nummus erat libralis æreus, & per L. scriptũ notabatur. Itaque sestertius, qui duos asses & semissem valet, per duo L L & S à veteribus notabatur hoc modo L L S, non vt hodie, idque inscitè, HS. Hæc ille.

October, Octobris, pen prod. { [illegible] } Nomen mensis, dictus quòd octauum locum teneat. Ausonius de Mensibus,

Septembri, Octobri Autumnus, totóque Nouembri.

OCTODVRVM { [illegible] } Ptol. lib 2. cap.6, Campus Gothorum alio nomine. Vulgo *Toro*: Hispaniæ Tarraconensis vrbs. ¶Est etiã Octodurum oppidum in alpibus Cottiis, non procul à Centronibus, cuius incolæ Octodurenses commemorantur a Plin lib.3. cap.20.

Octophorum, octophori, pen. corr. { [illegible] } Lectica quæ ab octo seruis portabatur. Mart. libro 6 83, Octophoro sanus portatur Auite Philippus. Cic. ad Qu. fratrem, lib.2.12, Meminit eum quum hominẽ portarem ad Baias, Neapoli octophoro Asiciano, machærophoris centum sequentibus, miros risus nos edere.

Oculus, oculi, pen. corr. { [illegible] } Dictus ab occulendo, quòd ciliorum tegminibus occulatur: latent enim oculi sub ciliis Lactantius De opificio Dei, cap.6, Vt oculi munitiores essent ab iniuria, ciliorum tegminibus, Deus occuluit: vnde oculos dictos esse, Varroni placet. Terent. Adelph. 4.5. — di me pater

Omnes oderint, ni magis te, quam oculos nunc amo meos. De oculis vide Quintil. lib.11. cap 3 De gestu oculorum.

Oculi tanquam speculatores, altissimum locum obtinent, ex quo plurima conspicientes, fungantur suo munere. Cic. 2. de Nat. deor.

Oculi sunt quorum tum intentione, tum remissione, tum coniectu, tum hilaritate motus animorum significemus aptè cum genere ipso orationis. Cic. 3. de Orat.

Vestiuit & sepsit oculos natura membranis tenuissimis, quas primùm perlucidas fecit, vt per eas cerni posset: firmas autem, vt continerentur. Cic. 2. de Nat. deor.

Mundi oculus, Sol. Ouid. 4. Metam.

Cupiditatis oculi. Cic. 2 de Leg agrar. An vos aliter existimabatis, quum ad omnia vestra pauci homines cupiditatis oculos adiecissent, non eos in primis id acturos vt ex omni custodia, &c.

Acies oculorum. Ouid. 7. Metam.

Acies contenta oculorum. Lucret. lib.1.

Infirmitas, Vide I N F I R M V S.

Lumina. Lucret lib.6.

Margo Stat.3. Sylu.2.

Potentia oculi. Cels. lib.6. cap.6. De suffusione oculorum.

Sensus oculorum acerrimus. Cic.2. de Fin.

Oculorum vigor integer. Plin. iun. lib.3. epist.1.

Tunicæ oculi. Cels. lib.7. cap.7.

Visum oculorum amittere. Plin. lib.7. cap.50.

Nigris oculis decorus. Horat 1 Carm. ode 32.

In oculis exercitus, Vide I N præpositionem.

In oculis præstans, pro Coram hominibus. Cic. de Senect. Nec verò ille in luce modò atque in oculis ciuium magnus, sed intus, domíque præstantior.

¶Abacti oculi. Stat. 1. Thebaid.

Abstinentes oculi, Vide A B S T I N E O.

Acres, Vide A C E R adiectiuum.

Acuti. Cic. pro Plancio.

Ardentes. Virg 3. Georg.

Arguti nimis oculi, quemadmodum animo affecti sumus loquuntur. Cic. 1. de Legib.

Attoniti Claud. 3. Paneg.

Cærulei, Vide C Æ R V L E V S.

Comes oculi. Ouid. 3 de Arte amand.

Conturbatus oculus, est qui caligat & confusius videt, laborátque ophthalmia. Scribon. Largus, Ad conturbationes & epiphoras oculorum scio multa collyria, etsi tardè, magnos tamen effectus habe[re]. Turnebus.

Cruentati, Vide C R V E N T O.

Decetes & læuus Lucret. lib.4.

Eminentes. Cic. in Vatinium.

Eruditi dicuntur oculi, quorum iudicium amussitatum examinatúmque ac censorium quodammodo in perpendendis discernendísque rebus pernoscitur, nec id in legendo solum, sed in spectãda quoque pictura nobili, aut opere antiquis artificum nominibus pretioso. Cic. in Paradox. Aetionis tabula te stupidum detinet, aut signum aliquod Polycleti. Mitto vnde sustuleris, & quomodo habeas. Intuentem te, admirantem, clamores tollentem quum video, seruum esse ineptiarum omnium iudico. Nónne igitur sunt illa festiua? Sint. nam nos quoque oculos eruditos habemus. Sed obiecto te, &c.

Exempti. Lucret. lib 3.

Fessi. Virg. 5 Æneid.

Fideles. Horat. de Arte,

Segnius irritant animos demissa per aurem,

Quam quæ sunt oculis subiecta fidelibus. Hoc est, plus moueat & afficiunt quæ videntur, quàm quæ audiuntur duntaxat. hinc fideles vocat oculos, quia certius scimus quæ vidimus, quàm quæ audiuimus. Pluris est oculatus testis vnus, quam auriti decem.

Grauet. Virg 4. Æneid.

Humentes. Claud 4. Paneg.

Ignei serpentium. Seneca Herc. fur. 4.

Immites. Ouid. 6. Metam.

Immoti. Ouid 2. Metam.

Oculi indomiti, Vide I N D O M I T V S.

Inertes. Virg. 3 Georg.

Infesti, Vide paulò post Conspici, &c.

Insentis, Vide paulò post Contemplari, &c.

Irretortus. Horat. 2. Carm. ode 2,

Quisquis ingentes oculo irretorto

Spectat aceruos. Id est, quisquis non est auarus, nec aspectu pecuniæ magnopere mouetur. Nam qui pecuniæ est auidus & studiosus, ad eius aceruos subinde retorquet oculos, ac penè strabus efficitur, nec sic ab ea auelli potest, quin oculos sæpenumero reflectat, vt eam respiciat. Eum igitur dicit, cui pecuniæ aspectus oculos non deprauat, nec strabos reddit, quod magnæ auiditatis est argumẽtum. *Lambinus* verò sic, Oculo irretorto, id est, qui ingentes auri aceruos ita spectat, vt oculos suos nullam in aliam partem reflectat, aut retorqueat: qui aurum rectis oculis intueri potest: cuius ea est oculorum animi acies, vt auri splendore nõ offendatur, neque præstringatur, id est, qui ita aspicit, vt non concupiscat, aut corrumpatur. *Est autẽ metaphora* ducta ab his, qui oculorum vitio lucem aspicere *no possunt*; sed oculos ab ea demouere, atque in aliam partem reflectere coguntur. Vsus eadem similitudine Cicero in epist. quadam ad Brutum, cuius initium, Quum sæpe te literis, &c.

Labentes. Quintil. in Proœm. lib.6. de filio moriente.

Limi. Vide L I M V S.

Liuentes. Claud 1. in Ruffinum.

Loquaces, Qui notis assignandis vim habent vocis. Tibul. libro 2. eleg 7.

Lubrici & mobiles. Cic. 2. de Nat. deor.

Ludibundi Gellius lib.3. cap.5. Quũ vocẽ eius infractã, capillúmque arte compositum, & oculos ludibundos, atque illecebræ voluptatísque plenos videret.

Madentes. Stat. 6. Thebaid.

Maligni. Virg 5. Æneid.

Melliti. Catull ad Iuuentium, epigr. 45.

Minaces. Lucan. lib.2.

Modesti. Ouid. 2. Amor. eleg. 4.

Molles. Ouid. 1 de Remed. amor.

Nitentes. Virg. 1. Æneid.

Obliquus. Horat. 1. epist. 14.

Patentes Lucret. lib.3.

Peruersi. Cic. 1. de Nat. deor.

Putres, Id est nimio potu marcentes, & libidine resoluti. Horat. 1. Carm. ode 36. Acron.

Scabri. Cels. lib.6. cap.6, Ad oculos scabros collyria.

Sequaces. Stat. 3. Thebaid.

Sicci. Quintil. lib.6. cap.2, Siccis agentis oculis lachrymas dabit?

Superbi Ouid. 6. Metam.

Torui. Ouid. 5. Metam.

Truces. Seneca OEdipo, 11.

Velox Horat. 2. Serm. saty. 5.

Venusti oculi, candiduli dentes, color suauis. Cic. 5. Tusc.

Vigilantes, vel vigiles. Virg 5. Æneid.

Vitiosi, & cæci. Senec. de Benefic. lib.5. cap.2.

¶Abite ab oculis, Vide A B S O.

Abesse ab oculis, In A B S V M.

Accipere oculis. In A C C I P I O.

Accipere noctem oculis, In N O X.

Adducere ante oculos, In A D D V C O.

Adiicere oculum alicui rei. Cic. 4. Verr. Partim planè videbant adiectum esse oculum hæreditati.
Aduertere oculos templis. Claud. 5. Paneg.
Agnoscere oculis, Vide AGNOSCO.
Agere aliud oculis. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Cominus est oculis alliciendus amor. Ouid. 3 de Arte.
Amare aliquem plus suis oculis, Catull. ad Caluum, epigr. 1.
Amittere oculos, In AMITTO.
Angere oculos, In ANGO.
Aperire oculos ad ponendum aliquem. Cic. pro Milone.
Ardent oculi. Cic. 6. Verr.
Aspicere oculis. Cic. pro Domo, Quem satis mirari quibus oculis aspicere audeas, non queo.
Æquis oculis aspicere. Virg. 4. Æneid.
Iustis oculis aspiciunt superi mortalia. Ouid. 13 Metam.
Limis aspicere, vel intueri, Vide LIMVS.
Astare ante oculos. Virg. 3 Æneid.
Graues oculos attollere. Virg. 4. Æneid.
Attollere humo. Ouid 1. Metam.
Attollere aduersus, Vide ATTOLLO.
Auertere oculos omnium in se, Vide AVERTO.
Auertere ab aliquo. Ouid. 2. Metam.
Auertere ab vel ex oculis, In AVERTO.
Cadentes oculi morte Stat 3. Syl. 5.
Caligant oculi. Lucret. lib 3.
Capti oculis talpæ. Virg 1. Georg.
Oculis rationem capere. Plaut. Pseud. 9.
Capessere oculis, Vide Capesso in CAPIO.
Conspici oculis infestis, Vide CONSPICIO.
Cernere aliquid oculis Quintil. lib. 6. cap. 2.
Profanis sacra cernere Ouid. 3. Metam.
Cernere oculis & animo. Cic. 3. de Nat. deor.
Circunferre oculos Sil. lib. 12.
Superbos circunferre. Ouid. 6. Metam.
Circumlinere oculum, Vide CIRCVMLINO.
Circumspexit oculis agmina. Virg. 2. Æneid.
Cohibere oculos, In COHIBEO.
Collimare oculis, In COLLIMO.
Collustrare oculis, In COLLVSTRO.
Compingere oculos, In COMPINGO.
Comprimere oculos alicuius. Ouid. epist. 2.
Configere cornicum, In CONFIGO.
Conicere oculos in aliquem. Cic. pro Cluentio.
Conieciт oculos in hostem. Virg 12. Æneid.
Conscelerare oculos videndo Ouid 7. Metam.
Constituere aliquem in foro atque in oculis ciuium. Cic. 2. de Orat.
Contemplari intentis oculis, In CONTEMPLOR.
Lynceis contemplari, Vide LYNX.
Contrectari oculis. Tacit lib. 3.
Contuisse omnia loca oculis. Lucret. lib. 2.
Corrumpere oculos, In CORRVMPO.
Deiicere ab aliqua re. Cic. 1. Philip. Nec verò vsquam discedebam, nec à Republica deiiciebam oculos.
Deiecti in terram. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Demisere oculos omnes. Ouid. 15. Metam.
Deponere oculus in aliquam. Horat. 1. Carm. ode 36.
Deuorare aliquid oculis, Id est auidissimè intueri & optare. Vide DEVORO.
Effodere oculos, Vide EFFODIO.
Dirigere oculi. Ouid. 14. Metam.
Distorquens oculos. Horat. 1. Serm. saty. 9.
Oculi dolent quoties aliquid videmus, quod videre nolumus. Terent. Phorm. 5. 9.
Vin' primùm hodie facere, quod ego gaudeam, Nausistrata?
Et quo tuo viro oculi doleant?
Erigere oculos, & recondere. Ouid. 4. Metam.
Eripere oculos alicui. Horat. 2. Serm. saty. 5.
Eruitur oculos Gryneus. Ouid. 12. Metam.
Euerberare. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Oculum exculpere, quod & Eruere dicitur. Terêt. Phormione, 5. 8.
Exiliunt. Ouid. 12. Metam.
Somnum expellere oculis. Stat. 4. Sylu. 6.
Expilare genis oculos. Ouid. 13. Metam.
Extulit oculos ad sidera. Virg. 2 Æneid.
Oculus teneros mihi fascinat agnos. Virg. 3. eclog.
Ferire oculos, Vide FERIO.
Ferre oculos passim per cuncta. Virg. 2. Æneid.
Ferre aliquem in oculis. Cic. de Arusp. resp.
Fixi solo oculi. Virg. 1 Æneid.
Flectere. Ouid 8 Metam.
Fodere. Senec. OEdipo, 12.
Fœdare lachrymis. Tibul. lib. 2. eleg. 7.
Lucidum fulgentes oculi. Horat. 2. Carm. ode 12.
Fessos oculos furari labori. Virg. 5. Æneid.
In oculis gestare, vel In oculis esse, aut ferre: pro Valde amplecti & amare. Teren. Eunuch. 3. 1.
Gignere dolorem oculis Lucret. lib. 4.
Grauati in morte Ouid. 4 Metam.
Acres neque acutos habere. Cic. pro Plancio.
Habere alicuius oculos in suis oculis: pro Videre quid ille velit, aut imperet. Plaut. Pseud. 13.
In oculis habere aliquid, pro Semper ad aliquid intentum esse, vt interpretatur Budæus. Quintil. lib. 16. cap 5.
Oculi in vultu habitant. Cic. 12. Philip. Hic etiam fautores Antonii, quorum in vultu habitant oculi mei, tristiores videbam. Hoc est, A quibus continendi non dimouentur oculi mei.

Hærere oculis. Virg. 1. Æneid.
Haurire oculis, Videre. Virg. 4. Æneid.
Hebetare oculos Plin. lib. 20. cap. 6.
Iacere ante oculos Lucret. lib. 1.
Iactare oculos nimium. Lucret. lib. 4.
Imponere. Virg. 2. Georgicorum,
Nec modus inserere, atque oculos imponere simplex.
Incitare oculos alicuius. Ouid. 3. Metam.
In oculos incurrere, Id est visu offendere. Cicero Attico, lib. 12, Quid mihi cum foro siue iudiciis, sine curia, in oculos incurrentibus iis quos æquo animo videre non possumus?
Inferre oculos, Vide INFERO.
Inflectere oculos aliquorum, Vide INFLECTO.
Intendere oculos, Fixis oculis intueri. Plin epist. vltima, lib. 2.
Intueri aliquid acrioribus Quintil. lib. 2. cap. 10.
Inuadere in oculos, Vide INVADO.
Indicare oculis, Vide INDICO.
Labentes languore. Claud. de Berecynth. epigr. 58.
Laceratus. Lucret. lib. 3.
Coacti lacrymare discunt. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.
Lædere oculos. Horat. 1. epist. 2.
Inuitis oculis hæc mea verba leges. Ouid. epist. 17.
Obliquo limare commodum alicuius. Horat. 1. epist. 14.
Linquentes imbrem. Stat. 5. Thebaid.
Lucent oculi. Ouid. 1. Metam.
Lustrare campos oculis. Lucan. lib. 7.
Igne micant. Ouid. 3. Metam.
Acribus micat ignis. Virg 12. Æneid.
Natantes in luce Stat 2. Thebaid.
Renuente oculo negauit. Ouid. epist 16.
Tenebræ obduxere oculos. Lucan. lib. 3.
Turba oberrat meos oculos. Senec. Herc. fur. 13.
Obire oculis, In OBEO.
Obliquare oculos. Ouid. 7 Metam.
Oculis vtilitatem obtinere. Plaut. Epid. 13.
Oculis obuersari, In OBVERSOR.
Obuersatur mihi ante oculos Reip. dignitas. Cic. pro Sextio.
Pascere. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.
Pascere oculos, animúmque exaturare cruciatu atque supplicio. Cicero 7. Verr.
Colores pascunt oculos. Lucret. lib. 2.
Patiuntur oculi, Vide PATIOR.
Veloci oculo percurrere aliquid. Horat. 2. Serm. saty. 5.
Perlegere aliquid oculis. Virg 6. Æneid.
Aura perterget oculos nostros. Lucret. lib. 4.
Ponere aliquem ante Cic. 2. de Leg. agrar.
Prædiscere oculis colores. Virg 2. Georg.
Premere alicuius. Virg. 9. Æneid.
Premi oculum supercilio. Quintil. lib. 1. cap 11.
Proponere vitam cuiusdam ante oculos suos. Cic. pro Sylla.
Prosequi oculis abeuntem. Ouid epist. 5.
Nox oculos mentémque rapit. Stat. 9. Thebaid.
Referre oculos sensúsque aliquò. Valer. 6. Argon.
Referre ora & oculos in aliquem. Virg. 12. Æneid.
Reflectere. Ouid 7 Metam.
Restituere in sedem suam. Cels. lib. 6. cap 6.
Oculos retorquere. Ouid. 10, Metam.
Reuocare alicuius Ouid. epist. 15.
Rigare fletu Senec Medea 6.
Satiare amore Propert lib. 2. eleg. 16. Scintillant oculi. Pers. Saty. 3.
Sequi scripta oculis. Quintil. lib 2. cap. 5.
Ab oculis mentem seuocare. Cic. 3 de Nat. deor.
Spargere oculos. Est oculos huc illuc conuertere. Pers. Sat. 5.
Statuere aliquem ante. Cic. 1 de Orat.
Subiicere. Quintil lib. 6. cap. 3.
Limis subrisit ocellis. Ouid. 3. Amor. eleg. 1.
Subsidunt oculi. Cels. lib. 2 cap 6. Succumbunt. Ouid. 1. Metam.
Suffusus oculos lacrymis. Virg. 1. Æneid.
Oculus tibi sum. Plaut. Pseud 4.
Mollibus oculis esse dicitur, qui facilè commouetur ad lacrymas. Ouid. 1. de Remed. amoris.
In oculis esse aliquibus, Id est charum & gratum esse. Cic. Attic. lib. 6, Publicanis in oculis sumus.
In oculis multitudinis esse. Cic. 2. Tusc.
Humentes sustulit. Ouid. 11. Metam.
Non oculi tacuere tui. Ouid. 2. Amor. eleg. 5.
Temperare oculis. Curtius lib. 9. Hoc est abstinere à lacrymis.
Tendere oculos, Dirigere. Virg. 5. Æneid.
Immotos tenere, Ouid 2 Metam.
Silentes tenuere inter se. Valer. 4. Argon.
Oculos tenere artificum dicitur res aliqua, pro In contemplationem sui adducere. Plin epist. 6. lib. 3.
Tollere oculos contra aliquem. Lucret. lib. 1.
Oculos tollere, de literis dictum, per translationem, pro Reficere, & erigere oculos, siue delectare Cic. ad Tironem, lib. 16 12. Literulæ meæ, siue nostræ tui desyderio oblanguerunt. Hac tamen epistola, quam Acastus attulit, oculos paululum sustulerunt.
Torsit oculos ad mœnia Virg 4. Æneid.
Traiicere oculos aliquò Lucret. lib. 4.
Immitibus tueri. Ouid. 6 Metam.
Toruis tueri aliquem. Ouid. 5. Metam.
Somnus venit in oculos. Ouid. 7. Metam.
Vestigare oculis, cui opponitur Reperire. Virg. 6. Æneid.
Videre oculis. Terent. Hecyra, 5. 4, Nam nunquam ante hunc diem meis oculis eam, quod nossem, videram.
Inunctis videre. Horat. 1. Serm. saty 3.

Siccis videre aliquid. Horat. 1. Carm. ode 3.
Volitare ante oculos quotundam Cic. 2. de Lege agrar.
Voluere oculos huc illuc. Virg. 4. Æneid.
Voluere per singula. Virg. 8. Æneid.
Intentos voluens oculos. Virg. 7. Æneid.
Quies dura viget oculos. Virg. 10. Æneid.
Inertes stupor viget. Virg. 3. Georg.
¶Ocule mi, Blandientis vox. Plaut. Curcul. 4, Bene vale, ocule mi.
Oculus, pro re præstantissima, Vide infrà, OCELLVS.
¶Oculi, dicuntur etiam in arborum surculis vnde germinant. Cato cap. 6, Ibi oculos arundinis pedes ternos alium ab alio serito. Columel. libro 3. cap. 18, Et reliqui duo vel tres fructuarij oculi penitus in terram deprimuntur.
Imponere oculos: quod & Inoculare dicitur. Virg. 2. Georgicorum, Nec modus inserere, atque oculos imponere simplex.
¶Oculi, de stellis. Plin. lib. 2. cap. 5, Inde tot stellarum collucentium illos oculos.
Oculi caudæ pauonum. Plin. lib. 13 cap. 15.
¶Oculi, Notæ rotundæ. Plin. lib. 8 cap. 17, Pantheris breues in candido macularum oculi.

Ocellus, ocelli, Diminut. {ὀμμάτιον.} Persius Saty. 1.
· patranti fractus ocello. Mart. lib. 1. 88, Siccis ocellis.
Ebrij Catull. de Acme, epig 45,
Et dulcis pueri ebrios ocellos
Illo purpureo ore suauiata. Hoc est, aliquantum humectos & ludibundos, quique grato motu spectantes alliciunt.
Mors nostros claudet ocellos. Propert. lib. 2. eleg. 14.
Iratos in te defixi. Ouid. 2. Amor. eleg. 8.
Argutia promisit quiddam. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.
Deiectis spectare gremium Ouid. 1 Amor. eleg 8.
Somnus lassos summisit. Ouid in Fragmento.
Somnus tegit ocellos. Catull. ad Licinium, epig. 17.
Turbare nitidos Iuuenal. Saty 6.
¶Ocellus meus, Blandientis vox. Plaut. Asin. 12, Da meus ocellus, mea rosa.
¶Peninsularum insularúmque ocellus Sirmio, Id est præstantissima, aut pulcherrima. Catull. ad Sirmionem peninsulam, 29. Sic locutus est Cicero ad Attic. libro 16 epistola cuius initium, Tu verò sapienter, Cur ergo tecum non sum? cur ocellos Italiæ villulas meas non video? Lib. quoque 3. de Nat. deor. Critolaus euertit Corinthũ, Carthaginẽ Hasdrubal. Hi duo illos oculos oræ maritimæ effoderũt. Nec absimile est illud eiusdem pro Lege Manilia, Legati quòd erant appellati superbius, Corinthum patres vestri totius Græciæ lumen extinctum esse voluerunt.
Ocelli radicis. Plin. lib. 21. cap 4.

Ocellatus, pen. prod. Adiect. {ὀμματωτός} Quod ocellos habet, Id est cauerculas quasdam. Vnde Suetonius Ocellatas nuces dixit, id est Multis foraminibus distinctas. Suetonij locus est in Augusto, cap. 83. qui nunc sic legitur, Animi laxandi causa modò piscabatur hamo, modò talis, aut ocellatis, nucibúsque ludebat cum pueris minutis. Vide Ocellatum, suprà suo loco.

Oculissimus {ὀμματιώτατος} Superlatiuum formauit Plautus in Curc. 3, Salue oculissime homo. Hoc est, qui tam clarè aspicis.
Oculissimus, Charissimus, inquit Festus. Plaut. Curcul. 5. Salue, valuistin' ostium oculissimum? Vide OSTIVM.

Oculeus, Adiect. {ὀμματώδης} Plenus oculis. Plaut. Aulul. 16,
Quos si Argus seruet, qui oculeus totus fuit.
Oculeus, per translationem, pro Perspicaci ponitur, quasi qui ex oculis constet. Apul. Perspicatiorem ipso Lynceo, vel Argo, & oculeum totum.

Ocularius, Adiect. Solinus cap. 37, Cuius succus proficit ad ocularem claritatem. De Euphorbia.
Ocularia ægritudo. Solinus cap 10. ad finem.
Medicus ocularius. Celsus lib. 6. cap. 6.

Ocularius, Substantiuum, Idem Scribo. Largus, Aspritudines palpebrarum desperatas à quibusdam ocularıorum, paucis diebus tollit. Paulo pòst, Non præterit me, habere te prudentes ocularios.

Oculatus, pen. prod. {ὀπτικός} Aliud adiect. Cui perspicaces sunt oculi, qui per totum corpus oculos habet.
Malè oculatus, Vide MALVS.
Oculatum, pro Præsenti, authore Festo, posuit Plautus quum dixit Pseud. 5, Eme die cæca hercle oliuum, id vendito oculata die.
Oculatus testis, Qui se vidisse dicit id quod narrat, inquit Festus. Plaut. Trucul. 10.
Oculatissimum locum appellat Plin. conspicuum, lib. 34 cap. 6.

Oculatio, oculationis {ἐνοφθαλμισμός} in vitibus pro Gemmarũ superfluarum defectione. Plin. lib. 17. cap. 21, Pampinationi quoque & oculationi, omnique operi facilior. Vetus exemplar hic legit occationi.

Oculitus, pen. corr. Aduerbium {ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς} ita dicitur, inquit Festus, vt, Funditus, penitus, quo significatur tam charum esse quàm oculus. Plaut. Qui amant ancillam meam Hedylium oculitus.

Oculo, oculas {ὀμματόω} Idẽ quod illustro vel illumino, & quasi ex cæco oculatũ facio. Tertull. in Apologet. Sed quia iã expolitos, & ipsa vrbanitate deceptos, in agnitionẽ veritatis ocularet. Sed hoc vix crediderim apud veteres inueniri. Neque enim oculatus participiũ est à verbo oculo, sed potius nomen, sicut Manicatus, & Tunicatus.

OCYALVS, Vnus ex Phæacibus, tempore Alcinoi regis, vt ostendit Homerus lib. 8. Odyss.

Ocymum, ocymi, penult. corr. {ὤκιμον} Herba ad boum pabulum secta, qua ciebant aluum bobus. Varro de Re rust. lib. 1. cap. 31, Omne pabulum primum ocymum, farraginem, viciam, nouissimè fœnum secari. Ocymum dictum è verbo Græco ὠκέως, id est citò. Similiter quoque ocymum in horto hoc amplius dictum ocymum, quòd citat aluum bobus, & ideò his datur vt purgentur: id genus pabuli sunt segetes virides sectæ antè quàm gerant siliquas. Catul. ad Pundum, epigrammate 42, Et me recuraui ocymóque & vrtica. Pers. sat. 4.
Ruellius libro 2 cap. 30. non putat idem fuisse apud veteres ocimum & ocymum, quæ tantùm vna litera dissidere videntur, vario supra modum significatu, vt idem ait. Ocimum verò tradit esse genus illud pabuli, de quo apud Varronem: Ocymum, herbam illam odoratam, quæ vulgò Basilicum dicitur, vt meminit lib. 2. cap 54. Sunt tamen, vt idem testatur, qui significantius per z, scribendum ducant, ab ὄζω, quod redolere denotat: quoniam herba tota suauissimum spirat odorem. Petrus Victorius sic legendum censet Varronis locum: Ocimum dictum à Græco verbo ὠκέως, quod valet citó. similiter quo ocimum in horto. Hoc amplius dictum ocimum, quòd citat aluum bubus, & ideò iis datur vt purgentur, id ea pabuli segete viride sectum, antequàm gerat siliquas. Idem etiam apud Catonem semper ocimum legit, pro illo boum pabulo.
Ocymum, consuetudo neutraliter dicit. sed Æmylius Macer ait, Inter prætteritas numerabitur ocymus herbas.

Ocyor, Ocyssimus {ὠκύτερος, ὤκιστος} Latina nomina, pro Celerior, Celerrimus. Fiunt à positiuo Græco ὠκύς, quo Latini carent. Plin. lib. 16. cap. 31, Quidã breuitate radicum celerius senescere arbores putant: quod arguunt fieri, quarum radices longissimæ, & senectus ocyssima.
Fulminis ocyor alis. Virg. 5. Æneid.
Ceruis ocyor. Horat. 2. Carm. ode 16.
Euro ocyor Horat. 2. Serm saty. 16.
Verbere fundæ. Lucan. lib. 1. Aura. Horat. 1. Carm. ode 2.

Ocyus, Ocyssimè, Aduerbiu {ταχύτερον, ὠκύτατα.} Terent. Eunuch. 3. 5, Perlongè est, sed tanto ocyus properemus, muta vestem. Cicero in Somnio Scipionis, Idque ocyus faciet, si iam tum quũ erit inclusa, in corpore eminebit foras.
Tardius & Ocyus, contraria. Cic. 4. Tuscul. Sic illi in morbum & incidunt tardius, & recreantur ocyus.
Deseremur ocyus à re publica, quàm à re familiari. Cic. Att. lib. 1.
Ite ocyus Virg. 8. Æneid.
Peragere iussa alicuius ocyus. Seneca Troade, 6.
Peruenire ocyus ad aliquem locum. Cic. pro Quintio.
Ocyus omnes surgimus. Ouid. 12 Metam.

Ocyssime, pen. corr. {ὤκιστα.} Terent Heaut. 4. 8,
Tanto ocyus te vt poscat, & tu id quod cupis,
Quàm ocyssimè vt des.

OCYPETE, pen. corr. {ὠκυπέτη} Vna ex Harpyis, sic dicta quòd alarum velocitate polleat: ὠκὺς enim celer & citus dicitur, πέτομαι volo, volas. Vide Cælium, lib 39 cap 17.

OCYROE, pen. corr. {ὠκυρόη} Nympha, Oceani & Tethyos filia, vt scribit Hesiodus in Theogonia.
Ocyroen, Chironis Centauri filiam fabulantur poetæ fuisse fatidicam, eandémque in equam tandem conuersam. Ouidius 2. Metam.

O D

Oda, odæ, vel Ode, odes. f. g. Cantus Author opusculi de Philomela, Et merulus modulans tam pulchris concinit odis.

ODESSOS, Vrbs est in Mœsia inferiori, vt scribit Pōponius Mela lib. 2.

Odaxysmus {ὀδαξυσμός} Græcis & medicis dicitur pruritus ille qui in infantibus præcurrit dentitionem. Vide Cæl. lib 4. cap. 1.

Odeum, odei, pen. prod. {ᾠδεῖον} Pars ædificij Cic. ad Atticum lib. 4, Monimentum illud quod tu tollere laudibus solebas, vt odeum laxaremus, & vsque ad atrium libertatis explicaremus: cõtempsimus sexcẽties HS. Vbi interpres, Odeũ, pars ædificij, authore Vitruuio, quæ Latinè dici cantilenarium potest: de quo Pausanias & cæteri. Quidã tamen exemplaria legunt, Vt forum laxaremus. Odei meminit Vitruuius lib. 5. cap. 9. Cælius libro 28. cap 15, dicit locũ fuisse magnæ theatri, in quem deferebãtur poemata prius quàm in theatro recitarentur. Est etiam locus vbi cantatur, locus choro & symphoniacis destinatus. Græcè scribitur ᾠδεῖον. Porrò ᾠδὴ cantum significat.

Odfacio, Veteres pro Olfacio dixerunt, teste Fest.

Odi, odisti, odit {μισῶ, στυγέω, ἀπεχθάνομαι, ἐχθαίρω} Verbum defectiuum, sub voce præterita significat præsens & præteritum, tam imperfectum quàm perfectum, id est Odio habebam, aut habui. Præteritum perfectum tantùm habet, & ab eo formata.
Odi, significat Odio habeo, & habui. Cic. de Amic. Alterũ propter crudelitatẽ semper hæc ciuitas oderit. Sic pro Sextio. Et ad Mariũ, lib. 7. 1, Postremò, vix verisimile fortasse videatur, oderã multo peius hunc, quàm illum ipsum Clodium.
Odit lædi ferro vitalis opobalsamum Plin. lib. 12. cap. 25.
Odisse & Amare, contraria. Cic. Attic. lib. 6.
Odisse, & Diligere, contraria. Cic. 5. de Finib. Quum appetitus ille animi aliquid ad se trahere cœperit consultu, quod sibi obsit, quia sit sibi inimicus, quum id sua causa faciet, & oderit se & simul diliget, quod fieri non potest.
Fauere & Odisse, contraria. Cic. de Claris Orat.
Acerbè & penitus odisse aliquem. Cic. pro Cluentio, Hunc si acerbè & penitus oderat, non eum quamdiutissimè viuere velle debebat.
Apertè odisse magis ingenui est, quàm fronte occultare sententiam. Cic de Amicit.
Furialiter odit. Ouid 3. Fast.
Malè odisse aliquem. Cic. Attic. lib 14.
Pati contumelias peius odero malis omnibus aliis. Brut. Cic. 16.
Impendio odit, Vide IMPENDO.
Odissem te odio Vatiniano. Catul ad Caluum, epigr. 14.
Odimus immodicos fastus Ouid. 3 de Arte.
Oderunt hilarem tristes Horat 1. epist. 19.
Improbos omnes ciuili odio odimus. Cic. pro Mil.
Amor odit inertes Ouid. 2. de Arte.
Odi profanum vulgus, & arceo. Horat 3. Carm. ode 1.

Osus, osa, osum, Particip. {μισήσας} Qui odio habuit. Plaut. Amphit. 10, Inimicos osa sum semper obtuerier. Gell. lib. 4. cap. 8.

Osurus. Cic in Lælio, Negabat vllã vocẽ inimiciorẽ amicitiæ posse reperiri, quàm ei' qui dixisset, ita amari oportere, vt aliquãdo esset osurus.

Osor, osoris, Verbale {μισητής} Qui odio habet. Plaut. Merc. 18, Osores inferos, iracundi. Et Pœnulo, 1. 2, Osor mulierum.

Odium,

Odium, odij {μῖσος, ἔχθος, ἔχθρα} Ira inueterata, inquit Cicero libro 4. Tuscul. Terent. Phorm. 5.9, Neque negligentia tua, neque id odio fecit tuo.

Dignus odio aut irrisione. Cic. 2. de Orat.
In odio, Vide IN præpositionem.
Atrox odij Agrippina. Tacit. lib. 15.
Procax odij, & potestatis temperantior. Tacit. lib. 15.
Securus iam odij. Tacit. in vita Agricolæ.
Semina odij Ouid. 3 de Arte.
¶ Acerba odia Virg. 10. Æneid.
Acre. Cic. 2. de Inuent.
Ægra. Valer. 5. Argon.
Æternum. Senec. Hercul. furent. 6.
Aspera. Virg. 2. Æneid.
Blandum & affabile. Senec. de Benef. lib. 5. cap. 14.
Capitale, Vide CAPVT.
Compressum, In COMPRIMO.
Crudele. Virg 1. Æneid.
Diuturnum. Cic in Vatin.
Hostile. Tacit. lib. 15.
Ieiunum odium, Insatiabile. Iuuen Sat. 15, De Ægyptiorum odiis.
Immane & crudele barbarorum in hostem. Cic. pro Plancio.
Immortale. Iuuen. Sat 15.
Inexorabile. Ouid. 5 Metam.
Inexpiabile, Vide INEXPIABILIS.
Infestum, Vide INFESTVS.
Insigne, Vide INSIGNIS.
Insitum penitus. Cic. 2. de Lege agrar.
Intestinum odium, Vide INTESTINVS.
Intimum, Vide INTRA.
Inueteratum. Cic. in Vatin.
Iusta. Quintil. lib 5 cap. 13.
Iustum & debitum omnium mortalium. Cic. in Pison.
Magnum Horat. 1. epist. 14.
Mutuum, Vide MVTVVS.
Naturale. Plin. lib. 8. cap. 18.
Nouercalia. Tacit. lib 1.
Nuda. Stat. 9. Thebaid.
Occlusum, Vide OCCLVDO.
Occulta. Cic. Lentulo, lib. 1. 9.
Perniciale, Vide PERNICIES.
Pertinacia. Tacit lib. 10.
Priuata. Tacit. lib. 1.
Pretiosa, & constantia magno. Ouid. epist. 7.
Recens. Tacit. lib 4.
Vatinianum, Vide VATINIVS.
Vetus Tacit. lib. 4.
Viuida odia. Tacit. lib. 15.
¶ Adduci odio, Vide ADDVCO.
Recentia, veteráque odia aduertit. Tacit. lib. 4.
Afferre odium, Vide AFFERO.
Æterna odia agere Senec. Herc. fur. 6.
Alendi materiam præstare Claud. 2. Paneg.
Ardere odium in aliquem. Cic. Omnia tum denique in illum odia ciuium ardebant desiderio mei.
Capere odium, In CAPIO.
Certare odiis. Virg 10. Æneid.
Colligere. Ouid. 3. Metam.
Conciliare, In CONCILIO.
Concipere, In CONCIPIO.
Concitare. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Concitare magnum in aliquem. Cic. 1. de Inuent.
Concoquere, In CONCOQVO.
Conflare odio. Quintil lib. 5. cap. 7.
Conuertere in se. Cic Si palàm te interemisset, omnium in se gentium nonsolùm odia, sed etiam arma conuertisset.
Creare. Cic. 2. de Orat.
Depellere vel propulsare. Cic. pro Cælio.
Deponere. Senec. Herc. fur 6.
Odio quodã & dissidio ab aliquibus dissidere. Cic. pro Corn. Balbo.
Capitali ab aliquo dissidere. Cic. de Amic.
Effundere occlusum, Vide OCCLVDO.
Excitare acerbum. Cic. 2. de Orat.
Exedere vrbem odiis. Virg 5. Æneid.
Exercere. Ouid. epist. 7.
Exercere aliquem odiis. Virg 4 Æneid.
Explere odium strictis mucronibus. Claud. de bel. Get.
Expromere. Cic. 2 ad Attic.
Amorem finire odio. Ouid. 2. de Remed amor.
Flagrare odio alicuius. Seneca Octauia, 4.
Flagrare mutuo odio, In MVTVVS.
Frangere Quintil. lib. 6 cap 3.
Gerere. Seneca Thyeste, 4.
Odium gerere aduersus. Plin. lib. 8. cap. 18.
Habere magnum in aliquem. Cic. 1. de Inuent.
Habere odium seruitutis. Cic. 5 Philip.
Importare alicui. Horat. 1, epist. 13.
Incendere in se, Vide INCENDO.
Incurrere in hominum, Vide INCVRRO.
Indicare odium. Cic. Fam. 3.
Inferre. Tacit. lib. 15.
Inflammare vrbes odiis. Stat 3. Thebaid.
Intendere. Tacit. lib 13.
Inolere. Cic pro Domo sua.
Irruere in odium alicuius, pro Venire. Cic. 1. Verr. Qui quasi de industria in odium offensionémque Populi Romani irruere videbatur.
Iudicare odio & inuidia. Cic. pro Marcello
Liberare aliquem odio, Vide LIBER, liberi.
Mereri. Ouid. 3. Amor eleg 2.
Metiri aliorum odium suo, Vide METIOR.
Mittere ac finire, In MITTO.
Mordet. Quintil lib. 6 cap 4.
Aspera mouere verbis. Virg. 2 Æneid.
Asperitas mouet odium. Ouid 3. de Arte.
Patefacere odium suum in aliquem, Vide PATEFACIO.
Placare. Cic. pro Domo sua.
Ponere. Claud. de bell Get.
Premi Claud 1. in Ruffinum.
Profiteri. Cic. Philip. 12.
Remittere Tacit. lib. 1.
Renouare & reuocare animos aliquorum ad alicuius odium. Cic. 2. de Orat.
Reponere. Tacit. in vita Agricolæ.
In odiis residere, Vide IN præpositionem.
Restinguere. Cic. pro Rabir.
Saturare diuturnum & inueteratum Cic. in Vatin.
Seruatum perenni studio Silius lib 1.
Sorbere. Cic. ad Q. Frat.
Struere in aliquos, & Dimouere ab aliquibus, contraria. Cic. 2. de Orat.
Subire. Cic. Quanquam quid mea intersit vt eorum odium subeam, non intelligo.
Subleuare. Cic. Sed mehercule non multum M. Octauius eorum odia, qui Hirtum premunt, quæ multa sunt, subleuat.
Est mihi odium illius, Id est prosequor illum odio. Virg 1. Æneid.
Odio esse alteri. Cic. 5. de Finibus, Cui Tubuli nomen in odio non est? Virg 8. ecloga,
Dúmque tibi est odio mea fistula.
Odio esse apud omnes. Cic pro L. Manilia, Difficile est dictu Quirites, quanto in odio simus apud cæteras nationes, propter, &c.
Hostili odio & crudelitate esse in aliquem. Cic pro Cluen.
In odio esse omnibus Cic. ad Attic. lib. 2, Nunc repentè tanto in odio est omnibus, vt quorsus eruptura sit, horreamus. Vbi Quorsus pro Quorsum legitur.
Suscipere odium alicuius in re aliqua Cic. ad Attic. libro 7, In quo (vt audio) magnum odium Pompeij suscepisti.
Arte suscipere. Cic. 1. de Inuent.
Tendere odiis Tacit lib. 10.
Odium collectum transferre. Ouid. 3. Metam.
Obscuro odio morsúque venenare cõmoda alicuius. Hor. 1. epist. 14.
Venire odio omnibus. Plin. lib 18 cap 8.
Venire in odium omnibus. Cic. ad Attic. lib 10, Vt vti diebus ipsi illi egenti ac perditæ multitudini in odium acerbissimum veneris.
Vocare in. Cic. contra Rull. Nomen imperij in commune odium orbis terræ vocabatur.
¶ Odium mitigatur, deponitur, tenetur, sedatur. Cic. Post red. ad Quirites, Odium vel precibus mitigari potest, vel temporibus Reip. communíque vtilitate deponi, vel difficultate vlciscendi teneri, vel vetustate sedari.
Facere odium studiorum. Quintil. lib. 1, cap. 3.
Petere ex aliqua re. Quintil. lib. 5 cap. 14.
Odium infinitum. Cic. pro Corn. Balbo, Sed siqui sunt, quibus infinitum sit odiũ, in quo semel susceptũ sit, quos video nõnullos, &c.
¶ Odium, Assiduitas, instantia, molestia, fastidium, vt ait Donat. Terent. Phorm. 5.6, Pergin hercle: tu nunquã tuo odio vinces me. Idẽ Hecy. 1. 2, Tundendo, atque odio denique effecit senex,
Despondit ei gnatam huius vicini proximi.

Odiosus, pen prod. Adiect. {μισητὸς, ἐχθρὸς, βδελυρός} Qui odio habetur, vel qui molestus est. Terent. Eunuch 4.6, Vbi sita est? T. in Riseon odiosa cessas? Cic. de Amic. Odiosum sanè genus hominum officia exprobrantium, quæ meminisse debet is, in quem collata sunt, non commemorare is qui contulit.
Aures odiosæ. Ouid. 1 de Arte.
Dolor. Cic. 4. de Finib.
Palæstrici motus sæpe sunt odiosiores, & histrionum nonnulli gestus ineptiis non vacant. Cic 1. Offic.
Offensio omnis odiosa est in fragili corpore. Cic. de Senect.
Senex. Ouid. 1 de Remed amor.
Senectus sic plerisque senibus odiosa est, vt onus se Ætna grauius dicant sustinere. Cic. de Senect.
Odioso vento concita æquora. Ouid epist. 18.
Insolens & odiosum verbum. Cic. in Orat. Eorum religioni quum seruiret orator, nullũ verbũ insolens, nullũ odiosum ponere audebat.
Odiosa plaga. Cic. Attic lib. 5.
Odiosum esse alicui, Id est, molestum, vt ait Valla. Plaut. Curc. 1. 7, Tandem es odiosus mihi. Terent. Phorm. 5.8,
Enimuero si porrò esse odiosi pergitis.
Odiosus & loquax orator spernitur. Cic pro Murena.
Odiosus scrupulus. Cic. Attico, lib. 10.
Iucundum potius quàm odiosum. Cic. de Senect. Ex Cæcilio.
Odiosum & molestum. Cic. Attico, lib. 6, Odit prouinciam, & hercule nihil odiosius, nihil molestius.
Graue & odiosum, Leue & facile, cõtraria. Cic pro Roscio Comœdo, Quorum alterum est grauius & odiosius: alterũ leuius & facilius.

Odinolyontes {ὠδινολύοντες} Pisciculi sunt exigui, magnitudinem magnæ limacis non excedentes, quos Græci alio nomine Echeneidas, Latini etiam Remoras vocant: sic appellati, ἀπὸ τοῦ λύειν τὰς ὠδῖνας, id est, à soluẽdo dolores partus Quippe tale asseruatum, & alligatum grauidis, partum soluere prodiderunt. Plin. lib. 32. cap 1.

ODITES {Ὀδίτης} Vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius, à Mopso interfectus in nuptiis Pyrithoi. Ouid. 12. Metamorphoseos,
Occubuit, frustráque loqui tentauit Odites.

Odiosum & Iucundum, contraria. Cic. de Senect. Cupidis rerum talium odiosum fortasse & molestum est carere: satiatis verò & expletis iucundius est carere.

Odiosius. Quintil. lib. 1. cap. 6, Quia nihil odiosius affectatione.

Odiosè, pen. prod. Aduerbium { μισητῶς } Cum odio vel tædio, aut quod *fastidiose* vulgò dicitur. Terent. Adelph. 4. 2 Æschinus odiosè cessat: prandium corrumpitur.

Dicere odiosè. Cic. de Clar. Orat. Si quis eos qui nec ineptè dicunt, nec odiosè, nec putidè, Atticè putat dicere, &c.

Odiosè interpellare. Cic. 2 de Orat.

Loqui odiosè. Author ad Herennium lib. 4, Viuis inuidiosè, delinquis studiosè, loqueris odiosè.

ODIVS, Halizonum dux, quem Agamemnon in bello Troiano interfecit. Author Homer. lib. Iliad 5.

Odones, de quibus in l. Argumento §. fasciæ. D. de aur. & arg. legat. vbi dicitur, quòd vsum calceamentorum præstant: nisi ibi mendū sit, & legendum potius vndonum: quod putat Catellianus Cotta, in verbo Vndones. Sed non video quomodo vudones vsum calceamentorum præbeant. Tiraquellus.

Odor, vel odos, huius odoris, pen. prod { ὀδμή, ὀσμή, ἀτμός } Notæ significationis. Plaut. Capt. 13, Quorum odos subbasilicanos omnes abigis in forum.

Odor. Varr. lib. 5. de Ling. Latin. Litteræ commutatione dicitur odor, olor. Hinc olet, & odorari, & odoratus, & odora res.

Fluctus odorum. Lucret. lib. 4.
Odoris ignauia, Vide IGNAVVS.
Suauitas odorum. Cic. de Senect.
Vastitas. Plin. lib. 31 cap. 6.
Angusti odoris rosa. Plin. lib. 21. cap. 4.
Austerus odore. Plin. lib. 12. cap 25.
Vnguentorum odor. Cic. post red. in Senatu.
Acer odor, Vide ACER adiectiuum.
Acerbus Val. Flacc. 4. Argonautic.
Acerrimus. Plin. lib. 21. cap. 7.
Acutus Plin. lib. 21. cap. 7.
Aggrauans capita Plin. lib. 12. cap. 17.
Argutus. Plin. lib. 15. cap. 3 ad finem.
Ater, Vide ATER adiectiuum.
Castoreus, In CASTOR.
Crocei. Virg. 1. Georg.
Dilutus. Plin. lib. 15. cap. 28.
Diuinus. Virg. 1 Æneid.
Ferus. Plin lib. 12. cap. 17.
Fœdus. Celsus lib. 7. cap. 29.
Grauis cœnu Virg. 4. Georg.
Grauis oris. Ouid. 3. de Arte.
Non inelegans. Plin. lib. 21. cap. 25.
Inimicus. Horat. 2. Serm. saty. 4.
Iniucundus, Vide INIVCVNDVS.
Insuauis, Vide INSVAVIS.
Iucundus, Vide IVCVNDVS.
Iucundè grauis. Plin. lib. 21. cap. 10.
Lentus. Seneca Thyeste, 6. 2.
Liquidus. Virg. 4. Georg. Malus. Horat. Epod. 12.
Medicatus, Vide MEDICO.
Mollissimus, Vide MOLLIS.
Panchæi. Lucret. lib. 2.
Potentissimus. Plin. lib. 13 cap. 2.
Recentis odoris mala. Iuuenal. Saty. 11.
Roscidus Plin. lib. 14. cap. 2.
Sæuus odor vini. Ad facinus & stultitiam ducens. Stat. 2. Thebaid.
-Ogygij si quando afflauit Iacchi
Sæuus odor, tunc saxa manu, tunc pocula pulchrum Spargere.
Teter Virg. 3. Æneid.
Vinosus. Plin. lib. 27. cap. 4.
¶Abolere. Plin lib. 28. cap 9.
Adhibere odores ad deos, In ADHIBEO.
Defluit celerrime, Id est euanescit. Plin. lib. 13. cap. 1.
Difflatur, Vide DIFFLO.
Euanescit celerrimè Plin. lib. 13. cap. 1.
Frui ea vtraque parte corporis odore prodigo. Plin. lib. 13. cap. 3.
Afflantur è floribus. Cic. de Senect.
Capere, In CAPIO.
Capi odore rerum. Cic. pro Cælio.
Continere, In CONTINEO.
Malus odor crescit membris. Horat. Epod. 12.
Bestiæ quędam intolerabili odoris fœditate insectantes depellunt. Cic. 2. de Nat. deor.
Liquidum ambrosiæ diffudit. Virg. 4. Georg.
Euellere è glebis thuris. Lucret. lib. 3.
Aerem facere Lucret. lib. 6.
Expirare odorem dicitur res aliqua. Catul. Argon. 59.
Feruntur ad superiora omnis. Cic. 2. de Nat. deor.
Acerbus fragrat. Valer. 4. Argon.
Multo fumat ara. Horat. 3. Carm. ode 18.
Iacere odorem de corpore. Lucret. lib. 2.
Iactare, Vide IACIO.
Incendere thus & odores. Cic. 6. Verr.
Galbaneos incendere. Virg. 4. Georg.
Suaues odores miscent herbæ. Virg. 2. eclog.
Spirat odor, Vide DIFFLO.
Diuinum odorem spirauere comæ. Virg. 1. Æneid.
Odorem oris tollit, gingiuas astringit, dentes firmat. Plin. libro 23. cap. 2. De aceto scillino.
Auræ vitiantur odoribus. Ouid. 7. Metam.
¶Odores, in pluruli, & aromata, pro eodem accepisse videtur Columel. lib. 12. cap. 20. Quòd si non ita, vt præcipimus, permiscuetis, subsident aromata, & adurentur. Et paulo pòst, Ad prædictum autem modum musti adijci debent ij odores, nardi folium, iris Illyrica, &c.

Ingrati. Ouid 2. Metam.

Differtum corpus odoribus Tacit. lib. 16.

¶Odos. Infectus aer. Plin. lib. 9. cap. 7, Odorem quidem non aliud quàm infectum aera intelligi posse.

Odor oris & corporis teterrimus. Cic. 5 Verr. Postremò vt odor Apronij teterrimus oris & corporis, quem (vt aiunt) ne bestiæ quidem ferre possent, vni isti suauis & iucundus videretur.

¶Odor, per translationem: vt Odor Dictaturæ, id est indicium, vt ait Budæus. Cic. ad Attic. lib. 4, Res fluit ad interregnum, & est nonnullus odor Dictaturæ.

Suspicionis Cic. pro Cluen. Cannutio perito homini qui quodam odore suspicionis Stalenum corruptum esse sensisset, neque dum rem perfectam arbitraretur, placuit, &c.

Legum. Cic. 7. Verr. Quasi luce libertatis, & odore aliquo legum recreatus, reuixisset, &c.

Lucri bonus est odor ex re qualibet. Iuuen. Saty 14.

Odorus, pen. prod. Adiect. { εὐώδης } Quod ex se odorem mittit, teste Seruio: vt Stat. 6. Thebaidos,
-& odoro vulnere pinus Scinditur.
Arbor odora. Ouid 1. de Arte.
Flos. Ouid 9 Metam. Sulfur Claud. 5 Paneg.
Odorus, Indagator & sagax. Virg. 4. Æneidos,
-& odora canum vis. Seruius.

Odoratus, pen. prod. aliud Adiectiuum { εὐώδης, εὐοδμος, εὔοσμος, θυώδης, μυρεψικός, τεθυμιαμένος } Quod alicundè accepit odorē, inquit Seruius, vt Templum odoratum. Plin. epist. 17. lib. 2, Ante cryptoporticum xystus violis odoratus.

Minus odoratum Plin. lib. 21. cap. 7.
Minimè odoratus Plin. lib. 21. cap. 7.
Capilli. Horat. 3. Carm. ode 20.
Caput. Horat. 2 Serm saty. 7.

Odoratus, Participium, sine origine verbi. Non enim ab odorando, sed ab odore deducitur. Horat. 2. Carm. ode 11, & rosa Canos odorati capillos, &c. Id est, capillis odoratis. nam sic loquuntur Græci.

¶Odoratus, Quod ex se odorem habet. Virg. 3 Georg. Disce & odoratam stabulis accendere cedrum. Vbi Seruius, Odoratam, pro Odoriferam. Plin. lib. 22. cap. 12, Odoratæ radicis herba.

Bacchus. Virg. 4. Georg. Ceræ. Ouid. 8 Metam.
Ignes. Ouid 1. Fast. Lignum. Virg. 2. Georg.
Nemus lauri. Virg 6. Æneid.
Rosæ. Tibul lib. 1 eleg. 3.
Serta. Ouid. 5. Trist. eleg. 4.

¶Odoratior, & odoratissimus. Plin. lib. 21. cap. 7, Itaque & vina mustis odoratiora, & syluestria magis omnia satiuis.

Odoratus, huius odoratus, penultim prod. { ὄσφρησις } pro Olfactu, siue ipso sensu & facultate odorandi. Plin lib. 11. cap. 4, Insecta autem habent oculos, præterque sensus tactum & gustatum, aliqua & odoratū. Cic. 4. Acad Nihil necesse est de gustatu & odoratu loqui.

¶Odoratus, Idem quod Odoratio. Cic. 2. de Nat. deor. Nisi fortè tanta vbertas & varietas pomorum, eorúmque iucunditas non gustatus solùm, sed odoratus etiam & aspectus, dubitationem affert, quin hominibus solis ea natura donauerit.

¶Odoratus, Odor. Plin. lib. 25. cap. 13, Folia coriandri veneiora, graui odoratu.

Odoro odoras, pen prod. { εὐωδιάζω, ἀρωματίζω } odorâre, Odorem reddere. Colum. lib 9. cap. 4. Qui coloret, odorétque mella.

Odoro, pro Odore repleo. Ouid 15 Metamorphoseos,
Thura super positis ex ordine factis,
Parte ab vtraque sonant, & odorant aera fumis. Sic Græci nonnunquam vtuntur verbo θυμιᾶν.

Odoror, odoraris, Deponens { ὀσφραίνομαι } Olfacere. Colum. lib. 6. cap. 2, Deinde nates perfricato, vt hominem discant odorari.

Cibum proiectum odoraris. Horat. Epod 6.

Odorari, per trāslationem. Cic. Attic. lib. 14. Cupio enim antequam Romam venio, odorari diligentius quid futurum sit.

Peruestigare & odorari aliquid. Cic 6. Verr. Mirandum in modum canes venaticos diceres, ita odorabantur omnia & peruestigabant.

Indagare & odorari. Cic. 4. Verr Hæc verò eius erat ars, & maximè miranda, quòd acutissimè tota prouincia, quid cuique esset necesse, indagare & odorari solebat.

Degustare & odorari aliquem, Callidè & clàm explorare quid habeat animi. Cic ad Attic libro 4, Tu velim & Fabium, si quem habes aditum, odorère. & istum conuiuā tuum degustes. Vide DEGVSTO.

Sagacius odorari, Diligenter inuestigare & indagari. Cic ad Attic lib. 6 Illud præterea μυστικώτερον ad te scribā: tu sagacius odorabere.

Quàm sagacissimè odorari, quid sentiant, quid existiment, quid expectent, quid velint, quò deduci facillimè posse videantur iudices. Cic. 2 de Orat.

Festiuè odorari aliqua. Cic. Attic. lib. 4, Si quid fortè de comitiis, de Republica (soles enim tu hæc festiuè odorari) scribas ad me.

Vestigijs. Cic. in Pisonem, Quas quidam non vestigiis odorantes ingressus tuos, sed totis volutationibus corporis & cubilibus persecuti sunt. Idem pro Cluentio, Albiana pecunia vestigiisne nobis odoranda est?

Decemuiratum. Cic 2 de Lege agrar. Committite vos nunc Quirites his hominibus hæc omnia, quos odorari hunc Decemuiratum suspicamini.

Vestigare & odorari voluptates. Cic. Post red. in Senatu, Hi voluptates omnes vestigant atque odorantur.

Odorans, pen. prod { ὀσφραινόμενος } Participium. Plaut. Milit. 5,
-si ita non reperio, ibo odorans quasi Venaticus vsque.

Odoratio, Verbale { ὄσφρησις } Cicero 4. Tuscul. Et qualis est hæc

surram,

uerium, tales sunt oculorum, & tactiuum, & odoratiuum, & saporum.

Odoramen, pen.prod. siue Odoramentum { ἄρωμα } Quod oduris gratia tenemus: sicut vnguentum, quod vngendi causa, vt ait Sipontinus. Macrob.lib.2.Saturn.in præfat. Confusura videlicet omniũ succos odoramentorum in spiramentum vnum. Plin.lib.21.cap.7, Omnium autem odoramentorum, atque adeò herbarum differentia est in colore, & odore, & succo.

Odorarius, Adiect. { [illegible] } Quod ad odores pertinet.
Odoraria myrrha. Plin.lib.12.cap.16.

Odorarius, Substantiuum { [illegible] } Qui odores conficit & vendit.

Odorifer, pen.corr. Adiect. { [illegible] } Quod odorem reddit. Plin.lib.12.cap.17, Eundem & ad serpentes fugandas vrunt in odoriferis syluis frequentissimas.
Odorifera Arabia, in qua nascuntur odores. Plin.lib.5.cap.11.
Gens. Ouid.4.Metam. Sic vocat Achæmenios, Arabiæ populos.
Odoriferæ insulæ Plin.lib.6.cap.28.
Lances. Propert.lib.2.eleg.14.

ODRYSAE, penultima corr. Populus est Thraciæ, vt scribit Plin.libro 4.cap.11.

Odrysius, Adiectiuum { ὀδρύσιος } Idem quod Thracius: vt Hasta Odrysia, Stat.1.Achil.
Boreas Odrysius. Silius lib.7.
Carmen. Valerius 5.Argon. Id est Orphei, qui Thrax erat, carmen.
Rex Odrysius, Rex Thraciæ. Ouid 6.Metam.

ODYSSEA, odysseæ, pen.prod. { ὀδύσσεια } Homeri opus de Vlyssis erroribus, viginti quatuor libris absolutum. Deriuata dictio ab ὀδυσσεύς, id est Vlysses. Cic. de Clar. Orat. Nam & Odyssea Latina est sic tanquam aliquod opus Dædali, & Liuianæ fabulæ, &c.

ODYSSAS, Vide ODITES.

O　E

OEA, Africæ ciuitas est, vna ex tribus quæ à numero Tripolim illam Africanam fecerunt. Solinus, Achæi Tripolim lingua sua signant, de trium vrbium numero, OEæ, Taphiæ, Leptis magnæ, &c.

OEAGRUS { οἴαγρος } Pater Orphei vatis, & fluuius Thraciæ: vnde & Hebrus, quòd ex eo fluat, OEagrius dicitur. Virgil.4.Georgicorum,
Tu quoque marmorea caput à ceruice reuulsum
Gurgite cum medio portans OEagrius Hebrus.

OEagrius, Adiectiuum { οἰάγριος } vt
Æmus OEagrius. Ouid 2.Metam.

OEANTHE, Ciuitatis nomen, quæ à quibusdam etiam OEanthea vocatur. Vide Plin.lib.3.cap.3.

OEBAOSS, Darij stabularius, cuius industria ipse Darius Persarum regnum adeptus est. Vide Herodotum lib.3. & Iustinum lib.1.

OEBALIA { οἰβαλία } duplex est: vna quæ & Laconia dicta fuit & ab OEbalo filio Argalij OEbalia cognominata. De qua Statius in Achilleide, lib.1.
Soluerat OEbalio classem de littore pastor　Dardanus.
Equi OEbalij Stat.6.Thebaid.

OEbalides, pen. corr. Patronymicum masc. { οἰβαλίδης } Ouid. in Ibin, pro gentili posuit. Quo puer OEbalides ictus ab orbe cadas. Id est Hyacinthus qui Lacon fuit. Idem 5 Fast. loquens de Castore & Polluce, Effugere OEbalide cursu potuere sequentes.

OEbalis, pen.corr. Patronymicum fœm. { οἰβαλίς } Stat.1.Sylu.5.
—quis purpura sæpe
OEbalis, & Tyrij moderator liuet aheni. Positum pro adiectiuo. Altera verò in Italia iuxta Tarentum vrbem inclytam Calabriæ, ab OEbalo filio Telonis, vt quidam volunt, cognominatam. Virgil.4.Georgicorum,
Namque sub OEbaliæ memini me turribus altis, &c.

OEbalius, Adiect. { οἰβάλιος } vt
Matres OEbaliæ, Italicæ. Ouid.3.Fast.

OEBALUS, pen.corr. { οἴβαλος } Argalij filius, rexque Laconiæ, ab se Laconicam prouinciã, OEbaliã dixit. ¶Fuit & OEbalus, Telonis regis Capreatum insulæ prope Neapolim filius, & Nymphæ Sebethidis. Hæc Seruius apud Virg.7.Æneidos,
OEbale, quem generasse Telon Sebethide nympha　Fertur.

OECHALIA { οἰχαλία } pars Laconiæ, propinqua Thessaliæ, quæ OEchaliæ nomẽ assumpsit à ciuitate eiusdẽ nominis, quæ in illa erat. Ipsa verò ciuitas, teste Homero lib 2. Iliados, ab OEchaleo fluuio nomen accepit. In hac Eurythus regnauit, qui Herculi filiam Iolam antè promissam denegauit, ideo quòd filios suerat eum deb oreaturus, dicens ab Hercule & vxorẽ & filios esse interemptos. Quare illum & filios interemit, atque OEchaliam eius vrbem euertit. Vide Virg.8.Æneid. & Ouid.9.Metam.
Inclyta OEchalia Senec. Herc. OEth.4.

OEconomus, pen.corr. { οἰκονόμος } Latinè dicitur administrator rei familiaris.

OEconomia { οἰκονομία } Rei domesticæ administratio.
OEconomia, Dispositio, ordo, & structura cuiuscunque rei, per translationem. Cic. ad Attic. libro 6. epist.1, Accepi tuas literas, &c. Iis igitur respondebo. Sic enim postulas. Nec οἰκονομίαν meam instituam, sed ordinem conseruabo tuum. Hic ponimur pro ordine quem scribentes seruamus. Vitruuius lib 1.cap.2, Architectura autem constat ex ordinatione, quæ Græcè τάξις dicitur: & ex dispositione (hanc autem Græci διάθεσιν vocant) & eurythmia & symmetria, & decore, & distributione, quæ Græcè οἰκονομία dicitur. Budæus.
OEconomia, apud Oratores, Dispositio causæ dicitur. Quintil. lib.3.cap.3.
Diligentior œconomia. Quintil. lib 1 cap.8.
Perturbatior œconomia. Cic. Attic lib.6 epist.1, Sed enim οἰκονομία si perturbatior est, tibi assignato: te enim sequor σχεδιάζοντα. οἰκονομία, ordo & dispositio rerum quæ scribuntur, σχεδιάζοντα, qui scribis non ordine, sed vt quidque in mentem venit.

OEconomicus, œconomici, pen.corr. { οἰκονομικός } Gubernandæ familiæ peritus. Cic 2. Offic. Has res commodissimè Xenophon Socraticus persecutus est in eo libro, qui OEconomicus inscribitur.

OEconomica, œconomicorum, neut.gen. { οἰκονομικά } Quæ ad rem domesticam ac familiarem pertinent. Vnde & OEconomicus Xenophontis, Columella in Præfat. libri 11, & Aristotelis œconomica dicuntur.

OEcus { οἶκος } Græcè, Latinè Domus siue familia dicitur: à quo OEconomus. Ea voce vtitur Plin.lib 36.cap.25.

OEcumenicus, pen corr. Adiectiuum { οἰκουμενικός } Vniuersalis, & ad totum orbem pertinens. Vnde Concilium œcumenicum. οἰκουμένη enim, idem est quod orbis terrarum, terra habitabilis.

OECYRINSS, Vir Argiuus, qui donauit Agamemnonem thorace pulcherrimo. Homer. Iliad. lib 11.

OEDIPVS, pen.corr. { οἰδίπους } filius Laij regis Thebani, dum adhuc matris vtero teneretur, & pater Laius Apollinẽ de nascitura prole consuleret, ab oraculóque percepisset debere se à nascitura prole interfici, natum puerum pastori armentorum suorum occidendum tradidit: qui dum ætatis misereretur, & regium imperium exequi cogeretur, paruuli pedes gladio perforauit, & vimine suspendit ad arborem quasi inedia moriturum. Quod ipse apud Senecam in OEdipo testatur. Sed quum vagitu Phorbantem pastorem Polybij Corinthiorum regis, ad se puer traxisset, ille conscissis vinculis iam tumidum pedibus puerum cuidam largitus est: qui lætus ad Meropem vxorem Polybij regis liberis carentem pro magno munere detulit: illa vnà cum viro tanquam filium cælitus missum paterna charitate suscepit, & à pedum tumore OEdipodem nominauit. Cuius penultima breuis à poetis nostris poni consueuit, & declinatur OEdipus, huius OEdipodis, Græcè: Latinè verò OEdipi, teste Prisciano lib.6 & Donato. Hic quum semel Thebas pergeret, Sphinge comperta, eius ænigma dissoluit, & mõstrum interemit. Vnde rerum obscurissimarum interpres postea dictus fuit.
Dauus sum, non OEdipus. Erasmus in Chiliad OEdipi ingenium scitè proponendis, simul & dissoluendis ænigmatum scyrpis nobilitatum est, propter dissoluta Sphingis problemata, adeò vt in prouerbium abierit eius nominis appellatio. Velut apud Terentium in Andria, seruus dissimulans intelligere quod herus dixerat. Dauus, inquit, sum, non OEdipus. Id quod commutato nomine potest ad quemlibet accommodari, Paulus sum, non OEdipus. Antonius sum, non OEdipus. Quin ipsa per se figura prouerbialis est, potéstque ad eundem modum fingi ea quauis vel persona, vel re vulgo nobilitata. Vt, Qui possim omnia meminisse? Petrus sum, non Lucullus. Qui possim tantis sufficere laboribus? Nicolaus sum, non Hercules. Qui potero rem tam durum persuadere? Ricardus sum, non Cicero. Erasmus.

OEdipodes, OEdipodæ { οἰδιπόδης } pro eodem dicitur. Stat.lib.1. Thebaidos,　—limes mihi carminis esto
OEdipodæ confusa domus.
Impij OEdipodæ nuptiales faces. Senec. Herc. fur.6.

OEdipodionius, pen.corr. Adiect. { οἰδιποδιόνιος } Ouid.15.Met. OEdipodioniæ quid sunt nisi nomina Thebæ?
Fratres OEdipodionij. Stat.10.Thebaid.

OEdipodionides, pen.corr. Patronymicum masc. { οἰδιποδιονίδης } Stat.1. Thebaidos,
Interea patriis olim vagus exul ab oris
OEdipodionides furtim deserta pererrat　Aoniæ.
Dirus OEdipodionides Stat 6.Thebaid.

OEnantharion { οἰνανθάριον } Vnguentum œnanthinum est, teste Ægineta, qui non ob id sic nominatum putat, quòd œnanthen recipiat, quum sæpe fiat sine ea, sed à vino & floribus lilij.

OEnanthe, thes { οἰνάνθη } Hos labruscæ, hoc est vitis syluestris, non tamen cuiuslibet, (nam duæ sunt labruscæ species) sed eius tantùm quæ solum florem, nõ etiam vuas prufert. Colligitur quum optimè olet, siccatur in vmbra, substrato linteo, atque in cados conditur. Dicitur quasi οἴνου ἄνθος, hoc est vini flos. Author Plin.lib.12.cap.28.
¶OEnanthe, œnanthes Herba. Plinius libro 21.cap.24, OEnanthe herba nascitur in petris, folio pastinacæ, radice magna, numerosa. Sunt qui putent esse eam quæ vulgò *Filipendula* dicitur: vocarámque OEnanthen, quòd cum vino floreat.

OEnanthinus, penult. corr. Adiectiuum { οἰνάνθινος } Quod ex œnanthe factum est. vt OEnanthinum oleum. Plin.lib.23.cap.4.

OENANTHIA { οἰνανθία } Vrbs Sarmatiæ in Asia, Ptolemæo libro 5. Hodie *S. Sophia.*

OENEUS, duarum syllabarum { οἰνεύς } Calydoniæ rex & Deianyræ pater de primitiis omnibus numinibus sacrificauit, excepta Diana, quæ irata aprum immisit, qui cuncta vastabat, donec à Meleagro OEnei filio occideretur. Hæc Seruius. Ouid.8.Metamorphoseos,
An felix OEneus nato victore fruetur?
OEnei partu edita. Periphrasis est Deianyræ OEnei filiæ. Cicero 2. Tuscul. Vecors OEnei partu edita, &c.

OEneos, trium syllabarum, pen.prod. Adiectiuum { οἴνειος } Ouid.8.Metamorphoseos,
Inquit, & OEnéos vltorem spreta per agros　Misit aprum

OEneius, Aliud adiectiuum { οἰνήϊος } quatuor syllabarum: vt Heros OEneius. Stat.5.Thebaid.

OEnides, pen.prod. Patronymicum mascul. { οἰνείδης } Ouid.8.Metam. At manus OEnidæ variat, &c. Id est Meleagri filij OEnei.
Magnus OEnides Stat.5.Thebaid.

OENO, Vna fuit ex filiabus Anij & Dorippes, quibus id impartiuerat Dionysius, vt quicquid attigissent, in triticũ statim verteretur, & vinum, & oleũ: vnde dictæ Cænotrophæ, quasi in nouas formas omnia vertentes. Meminit Cæl.lib.7.cap 15.

OENOANDA, Oppidum Cabaliæ, quæ Lyciæ regiuncula est, tria habens oppida, Balburam, Bubonem, & OEnoandam. Author Plin.lib. 5.capite 27.

OEnomeli {οἰνόμελι} Potio ex melle & vino austero, quam Latini mulsum appellant. Vide Dioscor. lib. 5.

OENOCHONUS {[illegible]} teste Herodoto, lib. 7, fluuius in Thessaliam defluens, sicut & Peneus.

OENOMAUS, pen. corr. {Οἰνόμαος} filius Martis, rex Elidis, & Pisæ, atque Hippodamiæ pater. hic victus à Pelope regnum amisit: totáque postea regio Peloponnesus à Pelope dicta est. Strabo lib. 8. ¶ Alter fuit Peloponnesius, in bello Troiano ab Hectore interfectus, teste Homero.

OENONE, penult. prod. {Οἰνώνη} vt ait Strabo lib. 8, nomen ciuitatis, & Nymphæ Phrygiæ, à Paride adamatæ Ouid. 2. de Remed. amor.

OEnophorum, œnophori, penult. corr. {οἰνοφόρον} Vas ad ferenda vina aptum. Martial libro 6 89, Reddidit œnophori pondera parua sui. Cic. 2 de finibus. Quibus vinum diffusum è pleno sit œnophoro, vt ait Lucilius. Quædam exemplaria legunt hirsiphon. Vide ARONCHUS.

OEnophorus, phori {οἰνοφόρος} Minister vinum ferens, vel poculum vini inferens. Plin. lib. 34. cap. 8, Praxiteles fecit Stephusam, Spilumenem, Oenophorum, Harmodium, &c.

OENOPIA {Οἰνοπία} Insula est quæ alio nomine Ægina dicitur. Vide AEGINA Ouid. 7. Metamorphoseos,

OEnopiam veteres appellauere, sed ipse
Æacus Æginam genitricis nomine dixit.

OEnopius, Adiectiuum {[illegible]} vt
Muri OEnopij. Ouid. 7 Metam.

OEnopola, œnopolæ, penultima producta {οἰνοπώλης} Venditor vini.

OEnopolium, œnopolij {οἰνοπώλιον} Taberna vinaria. Plaut. Pseud. 11, Quin in corde instruere quódam cœpi œnopolium. Quo loco Turnebus legendum censet Thermopolium. Idem Asin. 5.

OEnoptæ {οἰνόπται} In Græcorum conuiuiis dicebantur, quorum officium erat dare operam, vt ex æquo biberetur. Vide Cæl. Rhodiginum.

OENOTRIA {Οἰνωτρία} regio est Italiæ. Nonnulli verò ipsam Italiam sic perhibent ab OEnotro Arcade, vt refert Pausanias libro 8. Pisander verò lib. 13, à vini bonitate appellatam sic esse ait. Gentile nomen est OEnotros, & OEnotrius. Hæc Stephanus, qui OEnotriã Græcè [illegible] per ω μέγα in medio scribit, vt mirum sit apud Latinos poetas correptam inueniri. Et fortasse apud quosdã OEnotri interdum, non OEnotrij legendũ esset, quod apud Silium Italicum vbique obseruatum vidi. Vide suprà in dictione ITALIA.

OEnotrius, Adiectiuum {[illegible]} vt
Pubes OEnotria. Silius lib. 12.
Tellus OEnotria. Virg 7. Æneid.
Viri. Virg. 2. Æneid.

OEnotrus, Aliud adiectiuum {[illegible]} vt
Fines OEnotri, Silius lib. 13.
Oræ OEnotræ. Silius lib. 8.

OENOTRIDES {Οἰνωτρίδες} dictæ sunt duæ insulæ, quæ sunt contra Veliam, Pontia scilicet & Iscia. Plin. lib. 3. cap. 7.

OENUS, Germaniæ fluuius, vulgò dictus *Ine*.

OEnussæ {Οἰνοῦσσαι} Tres insulæ sunt ante Messenen Peloponnesi vrbem, quarum meminit Plin. lib. 4. cap. 12. ¶ Est item OEnussa, exigua insula, Chio adiacens. Plin. lib. 5. cap 31.

OEspœum {[illegible]} Genus calceamenti muliebris, Polluci libro 5. cap 16. vbi Gualtherus vertit Mulis.

OEstrum, œstri, Græcè, Latinè furor dicitur {οἶστρος.} Vnde Statius vocat œstrum, poeticum furorem, lib 1. Thebaidos,

Tempus erit quum laurigero tua fortior œstro
Facta canam

OEstrum etiam Latinè asilus dicitur, volatile paruum, vulgò *Tabanus*, vt ait Seruius, ex soni similitudine dictus. Virgilius 3. Georgicorum,

Est lucos Silari circa, &c. Colum. lib 9. cap 14, scribit nasci in extremis partibus fauorum amplioris magnitudinis, quàm sunt apes ceteræ, eósque nonnulli putant esse reges. Verùm quidam Græcorum auctores οἴστρους appellant ab eo quòd exagitent, neque patiantur examina conquiescere.

Oesus, pro vsus. Cicero de Legibus, Ast quid erit quod extra magistratus coeratione oesus sit. Id est curatione sit opus: Nam prisci non rarò pro u, oẽ posuerũt, vt pro munire, moenire: pro munus, moenus: pro murus, moerus: pro vti, oeti. Festus, Ex ponderibus publicis, quibus hac tempestate populus oetier solet. Martianus tamen esse putat oisus scribendum. Nam de litera i disputans, i copulatur, inquit o literæ in nomine Iouis, & Otoone: Oisus etiam dicitur. Sic enim veteres visus dixerunt. In exemplaribus apud Ciceronem legitur heius. sed Turnebi consilio reponi debet oesus, vt suprà scripsimus.

OESYME, es {Οἰσύμη} Oppidum est in Thracia, siue in ea Macedoniæ parte, quæ Thraciæ proxima est, non procul à Philippis & Neapoli. Meminit huius oppidi Plin. lib 4 cap 11.

OEsypum, œsypi, pen. corr neutr gen. {οἴσυπον} dicitur pinguedo collecta in lana succida. Ouid. 3 de Arte,

OEsypa quid redolent, quamuis mittantur Athenis,
Demptus ab immundæ vellere succus ouis? Plin. lib. 29. capite 2, Quin ipsæ sordes pecudum, sudórque feminum & alarum adhærentes lanis (œsypum vocant) innumeros propè vsus habent. Dicitur etiam lana succida & sordida, iam primùm ab ouibus detonsa, nondum mundata, sed quæ adhuc cum sudore est, & sordibus Græcè [illegible]. Legitur apud quosdã œsipa, apud alios œsopa, vtrumque malè, vt opinor. OEsypum dicitur, quasi [illegible]: id est, ouis sordes.

OETA, Mons Doridos, apud Plinium libro 4. cap 27. Et lib. 35. cap. 12.

OETA, siue OEte {Οἴτη} Mons inter Thessaliam & Macedoniam, clarus morte & sepulcro Herculis, in quo (vt Seruius inquit) stellæ videntur occidere, sicut de Ida nasci: & vbi elleborum optimum nascebatur, vt refert Plin. lib. 25. cap. 5. A Parnaso vsque Pindũ pars in Thermopylas vergens, propriè OEta vocatur. Quidam addunt aspirationem OEtha.

Ardua OEte. Ouid. 9 Metam.
Alta. Ouid. 9. Metam.
Frondosa. Stat 4 Thebaid.
Nemorosa Ouid 9. Metam.
Tibi deserit Hesperus OEtam. Virg. 8 eclog.

OEtæus, Adiectiuum {Οἰταῖος.} vnde Hercules OEtæus dictus est.
OEtæi ignes, pro Stellis, Vide Noctifer in NOX.
Iuga OEtæa Propert lib 1. eleg. 13.

OETHYNI, Populi sunt iuxta Pontum. Sipontinus.

OITOSCYROS, Lingua Scythica Apollo dicebatur.

OEtum. Herba est Ægypti peculiaris, de qua sic Plin. lib. 21. cap 15. de Ægyptiis loquens, Mandunt, inquit, & œtum, cui pauca folia minimáque, verùm radix magna. Turnebus eam esse putat, quæ à Theophrasto [illegible] dicitur Sed & Hesychius scribit [illegible]. Fortassis igitur apud Theophrastum [illegible] non [illegible] scribẽdum.

OETUS {Ὦτος} frater Ephialtis gigantis, filius Aloei: quorum meminit Virg. 6. Æneid. Hic pugnauit in Creta, vt Salustius refert. Vnde OEtij campi. Hic Seruio & aliis vocatur Othus.

O F

Offa, offæ, Festus, Penitam offam Nænius appellat absegmen carnis cũ coda. Antiqui enim offam vocant abscissum globi forma vt manu glomeratam pultem. Iuuen. Satyr 5,

& patruo similes effunderet offas.
Nigra in facie tumidis liuoribus offa. Iuuen. Satyr. 16.

¶ Offa, Cibarium ex frustis panis in iure pingui, caseo vetere, pipere & cinamomo conditis, quæ tussulars & calcata dicitur. Sipontinus, Offa & pultem significat, & quicquid est in pultis modum redactum. Virg. 6. Æneid Melle soporatam & medicatis frugibus offam Obiicit. Potest etiam fieri offa ex aliis rebus. Varr. lib. 3. de Re rustica, cap. 5, Cibarii offas positas: hæ maxime glomerantur ex ficis & farre misto.

¶ Offa, Massa. Plin. lib 9. cap. 48, de lepore marino, In nostro mari offa informis colore tantum lepori similis.

Conuolutum in offar, Vide CONVOLVO.
Offa & massa promiscuè vtitur Columella lib. 12. cap. 38.
Offæ quibus aues sagmantur. Colum. lib 8. cap 7.
Obiicere offam. Cic. 1. de Diuin. Necesse enim est offa obiecta cadere frustum ex pulli ore, quum pascitur.
Cadit offa ex ore pulli. Cic. 1 de Diuin.
Pultis offa. Cic. 2. de Diuin. Nunc verò inclusa in cauea, & fame enecta, si in offam pultis inuadit, &c.
Offæ panis Colum. lib 8 cap. 9.
Offæ ficorum Colum. lib. 11. cap. 15.
Carminis offæ Pers. Satyr. 5.

Ofella, ofellæ, Diminutiuum, simplici f scribendum esse docet Seruius, quia primam syllabam corripit contra primitiui naturam. Frustulum carnis. Dicitúrque ofella porcina à porco, quam in sartagine, craticula & prunis coquimus. Vitulina, à vitulo, quam ad ignem verubus versantes, ad escam paramus. Mart. lib. 14. 227, Parua tibi curua craticula sudet ofella. Iuuenal. Satyr. 11, —at rudis omni Tempore, & exiguæ frustis imbutus ofellæ.

Offula, offulæ, pen. corr. Aliud diminut. Suet. in Claud. cap. 40, Rogo vos quis potest sine offula viuere?

Offula dicta, vt offa minima in sue. Author Varr. libro 4. de Ling. Latin.

Offector, offectoris, dicitur, authore Festo, qui proprio colori nouum adiicit.

Offendo, offendis, offendi, offensum {προσκρούω} offendere, Compositum ex ob & fendo, quod non est in vsu, Incurrere in aliquid, atque incidere significat. Terent. Eunuch. 5,
Si in platea hac te offendero pòst vnquam, nihil quod dicas mihi
Alium quærebam, iter hac habui, periisti.

Scopulum offendere. Cic. pro Roscio Amerino, Restare tibi videbatur seruorum nomen, quò, quasi in portum reiectus à cæteris suspicionibus, confugere posses: vbi scopulum offendis eiusmodi, vt non modò ab hoc crimen resilire videas, verùm omnem suspicionem in vosmetipsos recidere intelligas. Hic per translationem.

Puppis offendit in scopulis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14.

Offendere ad Quintil. libro 6. cap 3, An non plurima [illegible] dicuntur? quale refert Cicero de Memmio homine prælongo, Caput eum ad fornicem Fabij offendisse.

Offendere ad stipitem Colum. lib. 2. cap. 3.

¶ Offendere ad Africam Liu 8 bel. Pun.

¶ Offendere, Læsionem & offensionem accipere ex aliqua re in aliquam corporis partem. Colum. libro 5. cap. 9, Deinde arando ne coxam bos, aliamve partem corporis offendat.

Latus offendere Cic. pro Cluentio, Cecidisse ex equo dicitur, & homo infirma valetudine latus offendisse vehementer.

¶ Offendere {[illegible]} Inuenire, sed præter opinionem. Terent. Heaut. 2. 3, Texentem telam studiosè ipsam offendimus. Idem Hecy. 3. 1, Quonam modo Philumena mea nunc te offendã affectam?

Imparatum aliquem offendere Cic. Curioni, lib. 2. 1.

¶ Offendere, Peccare, errare, aut etiam lædere aliquem. Cicero ad Varronem. lib. 9. 1, Quis est tam lynceus, qui in tantis tenebris nihil offendat, nusquam incurrat?

Defendere & Offendere, inter sese aduersa sunt, quarum alterum significat [illegible]: alterum [illegible]. Ex Gell. libro 9. capite 1.

Aliquem offendere {[illegible]} Suet. in Claud. cap. 26, Priorem, quod parentes eius Augustum offenderant, virginem adhuc, repudiauit.

Offendere apud iudices. Cic. pro Cluentio, Postremò certè potius illum qui bis apud eos iudices offendisset, quàm eum qui bis causam iis probauisset. Id est, damnatus esset, contrariam sentẽtiam tulisset.

Budæus, Offendit apud iudices de quo malè iudicatur, id est, damnatur.

Aciem oculorum, Vide ACIES.

Amicum in nugis Horat. de Arte.

Offendere alicui animum. Cic ad Attic. libro 4, Veritas est pusilla, quæ nunc laborat, ne animum Publio offenderet.

Offendere animos bonorum in re aliqua. Cic. ad Quint. fratrem libro 1.7. In Pompeio defendendo animos bonorum offenderent.

Animos meus multis rebus offenditur. Cic. Lentul. lib. 1.9.

Contumelia aliquem. Cic. Attic. lib 6.

Existimationem alicuius. Cic. ad Appium, libro 3, Hos ego sermones, quòd & multi sunt, & tuam existimationem, vt ego sentio, non offendunt, lacessiui nunquam, sed non valde repressi.

Lumen extinctum offendit nares nidore. Lucret. lib. 6.

Pectora offenduntur facto aliquo. Ouid. 2. de Remed. amor.

Sensum aliquorum. Cic. Lent. lib. 1.9.

Vitio alicuius offendi. Cic. 2. de Inuent.

In aliquo aliquem. Cic. Appio, lib. 3 8.

Offendere aliquid in re aliqua. Cic. 1. de Orat. Nihil enim est tam insigne, nec tam ad diuturnitatem memoriæ stabile, quàm id in quo aliquid offenderis.

Offendi. Cic. ad Caninium, lib. 2.16, Ille si omnibus est maleuolus, quod nunquam existimaui, minus offendor in me. sin autem à me est alienior, nihil tibi literæ meæ proderunt.

Offendi in aliquo. Cic. ad Quint. fratr. lib. 1.1, Sed si quis est in quo iam offenderis, de quo aliquid senseris, huic nihil credideris. Id est, spe & existimatione, quam de eo conceperas, deceptus fueris.

Offendere in arrogantiam Cicero 2. de Inuent. Quòd si in cæteris quoque studiis à multis eligere homines commodissimum quodque, quàm sese vni alicui certo vellent addicere: minus in arrogantiam offenderent, non tantopere in vitiis perseuerarent. Id est, inciderent Budæus.

Offendere aliquid in aliquo. Cicero pro Milone, Quæ si vos cepit obliuio, aut si in me aliquid offendistis. Id est, si vos læsi vel fefelli. Bud.

Offendit me loci celebritas. Cic. ad Terentiam, lib. 14.1, Sed si me offendet loci celebritas, aliò me conferam, ad te scribam.

Offendit eos noster labor. Cic 1 de Finib. Sic isti curiosi, quos offendit noster minimè nobis iniucundus labor.

Offendere, pro Infœliciter agere. Cic. 7. Verr. Quum multi viri fortes in communi incertóque periculo belli & terra & mari sæpe offenderint.

Offendebatur, cum infinitiuo, pro Grauiter ferebat. Suet. in Octa. cap. 89, Componi tamen aliquid de se, nisi & seriò & à præstantissimis, offendebatur.

¶Offensum esse, impersonaliter dicitur, quum aliquid secus accidit quàm sperabamos, vt ait Budæus. Cic. Lent. lib 1 7, Si cecidisset vt volumus, vt optamus, omnes te & sapienter & fortiter: sin aliquid esset offensum, eosdem illos & cupidè & temerè fecisse dicturos.

Offendens, Participium { [illegible] } Qui offendit.

Offendens, pro Offensus videtur vsurpatum à Gellio, lib 9. cap. 15, Aderat nobiscum ibi Iulianus sectator, iuuenis promptus & proficiés, & offendens iam in eo, quòd ille apud Iuliani aures in præcipiti stare, & subitaria dictione periculum sui facere audebat.

Offensus, Aliud participiũ { [illegible] } Læsus. Liuius ab Vrbe cond. Milea offenso scuto præbuit sonitum. Plin. lib. 7. cap. 53.

Pede offenso procumbere. Ouid 2. Fast.

Pergrauiter offensus, Vide PERGRAVIS.

Vehementer à quibusdam offensus. Hircius Cic. in Epist. ad Attic. lib. 15.

Damnis offensus. Horat. 1. epist. 7.

Vitiis. Ouid. 10. Metam.

Nolo offensum, Vide NOLO.

Deos offensos mereri. Ouid. epist. 20.

Hominem sibi offensum subleuare. Plancus Cic. lib. 10. 18.

Alienatus & offensus animus. Cic. Attic. lib. 1 12.

Offensa voluntas populi. Cic. 5. Tuscul. Id si propter alienam & offensam populi volũtatem malum est, quàm sit ea contemnenda, paulo antè dictum est.

Offensus, Adiectiuum, nonnũquam actionem significat, nimirum qui offendit, qui peccauit. vt Offensa forma. Horat. epod. ode 15,
Nec semel offensæ cedet constantia formæ,
Si certus intrarit dolor. Id est, Nec, si certo, & vero dolore affectus fuero, constantia mea, quæ me diu tuos mores, tuámque iniuriam perferre coegit, cedet tuæ formæ semel offensæ, id est, quæ semel offenderit, quæ semel peccarit, quæ mihi semel offensa atque inuisa, dum alios amas, fuerit. Ea autem est interdum nominis offensus significatio apud bonos scriptores. Alij aliter accipiunt. Vide Lambinum.

¶Offensus alicui, Nomẽ, pro Inuiso. Suet. in Iulio, capite 19, Pompeium assectatus est, offensum Parthibus, quòd Mithridate victo, &c.

Inuidiosus & offensus. Cic. pro Cluentio, Si qua apud vos causa huiusmodi delata sit eius qui lege non teneatur, etiam si is inuidiosus, aut multis offensior esse videatur, etiamsi eum oderitis, &c.

Inuidiosus & offensus ordo Senatorius, Id est odiosus & inuisus, inquit Budæus. Cic. 5. Verr. O miserũ atque inuidiosum, offensũmque paucorum culpa atque indignitate ordinem Senatorum.

In offenso esse. Lucret. lib. 3.

¶Offensus, pro Infenso & irato, propterea quòd qui offensi & læsi sunt, irasci solent. Planc. Cic. lib. 10. epist. Si hominem offensum mihi, coniunctum cum Repub. non subleuassem.

¶Offensior, pro Irato. Cic. ad Atticum, lib. 1.3, Quòd ad me scribis de sorore tua, testis erit tibi ipsa, quantæ mihi curæ fuerit, vt Quinti fratris animus esset is qui esse deberet: quem quum esse offensiorem arbitrarer, eas literas ad eum misi, quibus & placarem vt fratrem, & monerem vt minorem, & obiurgarẽ vt errantem. Idem pro Cluent. Esne igitur, quem sibi offensiorem, Oppianico familiarissimum sciebat esse, potissimum & suum scelus & illius periculum committebat?

Offensum, Substantiuum { [illegible] } Cicero 1. de Inuent. Offensum, est quod eorum qui audiunt, voluntatem lædit.

Offensa, offensæ { [illegible] } ferè actiuè sumitur: éstque eius qui offendit, vt ait Valla. Quintil. lib 6 cap. 6, Idem quum offensam vereretur, si obiurgaret populi segnitiem. Id est, ne populum Atheniensem offenderet. Offensio, eius qui offenditur. Cic. 1. ad Attic.

Offensæ. Tacit lib. 19, Satis patuit iis, qui principum offensas acriter speculantur.

Leues offensæ. Sueton. in Claudio, cap 26.

Offensa, Gratiæ opponitur. Quintil. libro 4. cap. 2, Verùm hoc omittamus, ne minus gratiæ excipiando recta, quàm offensæ reprehendendo praua mereamur.

Periculosa potentium. Quintil. lib 2. cap. 20.

Habere offensam Quintil. lib. 9 cap. 2.

Mereri, Id est committere aliquid quo alius offendatur. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 1,
Ah, pudet offensam non metuisse prius.

Respotere offensas, Obliuisci iniuriarum Claud. 2. Paneg.

Esse in offensa apud aliquem, pro Offendere. Cicero ad Atticum, libro 9, Quod negas te dubitare quin magna in offensa sim apud Pompeium hoc tempore, non video causam cur ita sit hoc quidem tempore.

Sentire offensam in cœna. Celsus lib. 1. cap. 6.

Offensam suscipere & subire. Plin. lib 2. epist. 18.

Vetari. Quintil. lib 6 cap 5

Vindicare suas offensas nece. Ouid. 3. Trist. eleg. 8.

¶Sine gustus offensa. Colum. lib 12. cap. 21.

¶Offensa, Passiuè. Paterculus lib. 2. de Cn. Pompeio, Amicitiarum tenax, in offensis exorabilis, in accipienda satisfactione facillimus.

Offenso, offensas { [illegible] } offensare, Frequentatiuum ab offensum supino verbi Offendo. Liu. 5. bel. Pun. Flere omnes repentè, & offensare capita.

Offensando { [illegible] } Lucret. lib. 2,
& ipsa
Sponte sua fortè offensando semina rerum, &c.

Offensans, offensantis, Participium { [illegible] } Quintil. libro 10. capite 7, de ex-temporali dictione loquens, Si non intersistentes offensantésque, breuia illa atque concisa singultantium modo eiecturi sumus.

Offensio, Verbale { [illegible] }

Pedis offensio. Cic. 2. de Diuinat.

Asperitas & offensio Cic. de Vniuersit. Id ita tornauit vt nihil effici posset rotundius, nihil vt asperitatis haberet, nihil offensionis, nihil inclusum angulis, nihil anfractibus. Id est nihil quod lædere posset.

Offensio est penè idẽ quod Inuidia { [illegible] } id est Odiũ publicum & praua existimatio. Cic. 1. Verr. Apertè ab iudicibus petit, vt eu mihi anteponatis: & ait hoc se honestè, sine vlla inuidia, ac sine vlla offensione contendere.

Offensio & Beneuolentia, contraria. Cic. pro Murena, Qua in forte sapiens Prætor qualis hic fuit, offensionem vitat æqualitate decernendi, beneuolentiam adiungit lenitate audiendi.

Offensio, & Gratia, contraria. Plin libro 19. cap. 1, Quod apud alios gratiam, apud alios offensionem habet.

Periculosa. Cic Lentulo lib. 1. 7.

Vitiosa offensio atque fastidium. Cic. 4 Tuscul.

Offensiones belli, Damna & pericula. Cic. pro Lege Manilia, Cuius adolescentia ad scientiam rei militaris, non alienis præceptis, sed suis imperiis: non offensionibus belli, sed victoriis: non stipendiis, sed triumphis est traducta.

Offensio hominum, Nocumentum & impedimentum quo aliis nocemus, & alios offendimus. Cicero 1. Verr. Quæ quum cogito, iam nunc timeo quidnam pro offensione hominum, qui illi inimici, infensique sunt, & expectatione omnium, & magnitudine rerum dignum eloqui possim.

Offensio totius ordinis, pro Offensa, actiuè. Cic. 1 Verr. In hac libidine hominum nocentissimorum, in Populi Romani quotidiana querimonia, iudiciorum infamia, totius ordinis offensione, quum hoc vnum his tot incommodis remedium esse arbitrarer, &c.

Offensiones graues, Læsiones & dolores Cic. ad Tironem, lib 16. 12, Graues solent offensiones esse ex grauioribus morbis, si qua culpa commissa sit.

Odiosa. Cicero de Senect. In fragili corpore odiosa omnis offensio est.

¶Accendere offensiones, Vide ACCENDO.

Accipere offensionem, Vide ACCIPIO.

Accipere offensionem, & Deponere, contraria. Cic. Attic. lib. 2. 12.

Afferre, Vide AFFERO.

Cadere in, Vide CADO.

Concitare grauem offensionem, & magnum odium. Cicero 1. de Inuent.

Coniectare vultu. Tacit. lib. 1.

Effugere. Cic. Seruio, lib 4 4.

Excipere. Cic. 1. de Inuent.

Offensio fit, Hoc est, molestia. Varr. 1. de Re rust. cap. 17.

Habet offensionem hæc res apud aliquos. Plin. lib. 19. cap. 1.

In odium & offensionem aliquorum incurrere. Cic. 2. Verr.

Lenire Cic. 1. de Inuent.

Offensione turpitudinis moueri, pro Offendi turpitudine. Cic. 5. de Finib Quis est tam dissimilis homini, qui non moueatur & offensione turpitudinis, & comprobatione honestatis?

Obliterare, Vide OBLITERO

Priuatam obliterare. Cicero Post reditum in Senatu, Publici mei

beneficij memoria priuatam offensionem obliterauerunt.

Offensioni esse, Molestiam afferre. Cic ad Attic lib.13, Omni tibi asseueratione affirmo, quod mihi credas velim, mihi maiori offensioni esse, quàm delectationi possessiunculas meas.

Offensionem subleuare. Cicero de Amic. Vna illa subleuanda offensio est.

Offensionem sumere. Cic ad Attic.5, Ex ratione sumpta offensio non apparet.

Inuidiam atque offensionem suscipere apud populum. Cic.4. Vet. Quisquam dubitabit quin tu istam apud populos prouinciæ istius inuidiam atque offensionem non ambitionis, neque beneficiorum collocandorum, sed pecuniæ conciliandæ causa susceperis?

Labores & molestias offensionum & repulsarum quasi quandam ignominiam timere & infamiam. Cic 1. Offic.

Offensionem negligentiæ vitare atque effugere, Hoc est crimen & culpam. Cic 3 Vert In quibus non dubito quin offensionem negligentiæ vitare atque effugere non possim.

Offensiuncula, pen. corr. { [illegible] } Diminutiuum, Parua noxa. Cic. pro Plancio, Vidit M Pisonem in ista Ædilitate offensiuncula accepta, summos à Populo Rom esse honores adeptos.

Offensus, huius offensus { [illegible] } Idem quod Offensa. Lucret. lib. 6, Non igitur multis offensibus in remetando. Senec. epist. 108, Per huiusmodi offensus emetiendum est confragosum hoc iter.

Offensus { [illegible] } Occursatio, quum inter se offendunt atomi, Lucret. lib. 2,

Nec forer offensus natus. Id est, nec corpora prima vnquam inter se offendissent & conflixissent. Lambinus.

Offensaculū, offensaculi, pen. corr. Lactant. De opificio Dei, cap. 1, Summa ergo prudentia est pedetentim incedere, quoniā aduersarius noster offensacula pedibus latenter opponit.

Offensator, pen. prod offensatoris { [illegible] } Qui offendicula incurrere solitus est: vt Offensator equus. Quintil. lib 10. cap 3, de dictandi modo loquens, At idem ille qui excipit, si tardior in scribendo, aut inertior in legendo velut offensator fuerit, inhibetur cursus. Offensatorem appellat, qui in legendo identidem resistit, aut potius qui perperam legit.

Offendiculum, offendiculi, pen. corr. { [illegible] } Impedimentum, obstaculum. Plin iun. libro 9 epist. 11, Sunt enim in hac offendicula nonnulla: circumfer oculos, & occurrent.

Offendimentum, Idem quod Offendia. Festus.

Offendia, offendices, pen. prod. Ligaturæ nodus quo apex retinebatur. Festus, Offendices ait esse Titius ligaturæ nodos, quibus apex retineatur & remittatur: at Vesanius eboriola existimat quæ sint in lurie apicis, quibus apex retineatur & remittatur, quæ ab offendendo dicantur. Nam quum ad mentum prouentum sit, offendi mentum.

Offendo, Offensiu, Antiquum. Afran. Vopisco. Quoque nunc offendo sæpe procul vnitas iu mala. Ex Nonio.

Offercio, offercis, offersi, offertum { [illegible] } offercire, Implere.

Offertus, Participium { [illegible] } Plenus. Plaut. Asin. 7, Maximas opportunitates gaudióque offertissimas pariet.

Offertissimus, pro Pinguissimo, apud Plautum Capt. 13, Sine sacris hæreditatem sum adeptus offertissimam.

Offero, pen. corr. offers, obtuli, pen. corr. oblatum, pen. prod { [illegible] } offerre, Exhibere, siue quod à barbaris dicitur *præsentare*. Terent. Heaut. Opportunè te mihi offers. Cic. ad Attic. lib. 2, Quod suis obtulerit, id acturus videatur.

Peropportunè offerre, Vide PEROPPORTVNVS.

Alteri offerre quod ipse sibi optare deberet. Cic. pro Cluent.

Offerre aliquid in lusum Quintil. lib. 1. cap 1.

¶ Telles obtulit accessus faciles puppibus. Lucan. lib 3.

Adiutorium offerre. Terent. Hecy. 3.3.

Auxilium. Cic. 6. Vert. Multis sæpe in difficillimis rebus præsens auxilium eius oblatum est.

Beneficium Cæsar 6 bel. Gal.

Obuius ipse caput obtulit letho. Lucret. lib 3.

Caput offerendum fuit letho. Senec Medea, 7.2.

Caput vilitati & periculis. Plautus Capt. 5. Cic. pro Sylla, Caput meum obtuli periculis omnibus.

Crimen offerre, pro Criminari Cic. de Amicit. Addendum eodem est, vt ne criminibus aut inferendis delectetur, aut credat oblatis.

Incendium. Cic. pro Domo, Domus ardebat in palatio, non fortuito, sed oblato incendio.

Iniuriam. Terent. Hecyra 5.1.

Iusiurandum Suet. de Claris Rhet. Quintil. lib. 5. cap. 6, Iusiurandum litigatores offerunt suum.

Luctum alicui. Catul. Argon epigr. 59.

Maiestatem suam contumeliæ. Liu. 3 ab Vrbe.

Mendicitatem offerre. Plaut Rud. 13

Metum. Cic ad Senatum, lib. 15.1, Neque multi sunt, & diffugiunt qui sunt, metu oblato.

Mœrorem Plaut. Casin. 15. Terent. Hecyr. 3.1,

Nemini ego plura acerba esse credo ex amore homini vnquam oblata.

Moram offerre, Remorari. Plaut. Pseud. 5, Quis est, qui moram occupato molestam obtulit?

Morti pro te toties me obtuli. Cic. pro Milone.

Mortem hostibus offerre, Vide MORS.

Occasionem. Cic pro Lege Manil. Occasionē sibi ad occupandam Asiam oblatam esse arbitratur.

Officium alicui Lucan lib 9.

Opem obtulit inuito. Ouid. ad Liuiam.

Operam vltro Liu. 10 bel. Maced.

Optatum. Terent Adelph. 5.9.

Os suum non modò ostendere, sed etiam offerre. Cic pro Rosc. Amerino.

Oscula alicui. Tibul. lib. 1. eleg. 4.

Religionem offerre, Iniicere scrupulum. Cic. ad Planc. libro 10.12, Recitatis literis oblata religio Cornuto est.

Se offerre Cic de Lege agrar. Iniuem feci offerendi mei: ne fortè mea sedulitas, aut seditiosa, aut impudens viderer.

Vltro se offerre & polliceri. Cic. pro Plancio, Vltro mehercules se mihi etiam offerentes, vltro pollicentes rogaui.

Profiteri, offerre se, & polliceri. Cic. Quint frat. lib. 1.2, Nostræ tamen causæ non videntur homines defuturi. Mirandum in modum profitentur, offerunt se, pollicentur.

Occurrere, offerre se, & non vocatum respondere. Cicero 3. de Oratore.

Offerre se ad mortem pro patria. Cic. 1 Tusc.

Se elacrem. Cic. ad Attic. lib. 5, Veruntamen quum de Cumanis venissem cum imperio, Græci quasi Ephesio Prætori se alacres obtulerunt.

Offerre se alicui, pro In conspectum eius prodire. Cic ad Attic. lib. 3, Quem ego, &c. vitaui ne viderem, ne aut illius luctum squaloremque aspicerem: aut ne quem ille florentissimum reliquerat, perditum illi afflictúmque offerrem De Quinto fratre. Budæus.

Gratulationi se. Cic. Attic. lib 9.

Ignotum se venientibus. Virg 2. Æneid.

Offerre se & salutem suam in discrimen pro statu ciuitatis. Cicero pro Sextio.

Se in societatem gloriæ alterius. Cic pro Marcello, Quinetiam illa ipsa rerum humanarum domina fortuna in istius societatem gloriæ non offert: tibi cedit.

Se inter viam offerre Cic. ad Attic. lib 4, Si se inter viam obtulerit, occisum iri ab ipso Milone video.

Inuidiæ periculísque omnibus pro salute aliquorum se. Cic 3. in Catil.

Meliutibus se Horat. 1. epist. 2.

Offerre se vltrò morti. Cæsar 7 bel. Gal.

Acriter se morti offert vir fortis. Cic. pro Mil.

Negotiis alienis se, Vide NEGOTIVM.

Si nihil se offert quod sit probabilitati illi contrarium, &c. Cic. 4. Academ.

Se obuiam alicui. Terent. Adelph. 3.2.

Offerre se periculis sine causa. Cic. 1. Offic.

Offerre se prælio. Cæsar 3 bel Ciuil.

Pro omnium salute se. Cic in Pison

¶ Offerre se, pro Opponere. Cic ad Brutum, 15, Romam vt veni, statim me obtuli Antonij sceleri atque dementiæ.

Temeritatibus se. Cic pro Sextio.

Spem offerre, pro Dare spem Cæsar 6 bel. Gal.

Stuprum offerre, Stuprare. Cic. 3 Offic. Reginæ stuprum obtulit. Correctiora exemplaria legunt intulit. Idem 2. Philip Hanc tibi esse cum Dolabella odij causam ausus es dicere, quod ab eo sorori & vxori stuprum oblatum esse comperisses.

In discrimen vitam suam. Cic. pro Sext.

Vitam suam pœnæ. Cic. pro Rab Posth.

Vitium virgini offerre, pro Violare, & vim inferre. Terentius Adelph 3.1.

Vultus blandos alicui. Tibul. lib 1. eleg 6.

Oblatus, pen prod. Participium { [illegible] } Cæsar 1. bel. Ciuil. Sic oblatus terror à ducibus, crudelitas in supplicio, noua religio iurisiurandi, spem præsentis deditionis sustulit.

Oblatam mihi causam gaudeo, in qua, &c. Cic. Attic. lib. 6.

Facultas oblata. Virg 4. Georg.

Oblata facultate, se in castra receperunt. Cæsar 1. bel. Ciuil. Cic. pro Cluent Oblatam sibi facultatem putauit, vt, &c.

Fœdus oblatum. Virg 12. Æneid.

Fortuna quæcunque oblata erit, vna complectar. Cic. pro Sext.

Oblata fortuna delendi exercitus. Liu. 5. bel. Maced.

Honorem oblatum respuis. Claud. 2. Paneg.

Munus oblatum. Ouid. 3. Amor eleg 6.

Præsentia illius oblata est Ouid 3 Trist eleg 9.

Stuprum per vim. Cic. 5. de Finib. Nostra in Republica & quæ per vim oblatum stuprum voluntaria morte lueret, inuenta est.

Oblatam vani furti inuidiam, Liuius lib 6. Decad. 1, Item, Pœnam oblatam oculis deorum, dixit. Terentius Vitium oblatum, Stuprum oblatum: & Incendium oblatum, ac Mortem oblatam Cicero. quibus in locis OB præpositio infaustæ rei, impedimentíque indicatrix est.

Oblatum, Substantiuè positum { [illegible] } Liuius 5. Decadis lib 4, Tum Gallorum effusum per Illyricum ingens oblatum auxilium dimissum est. Gallicè, *La belle offre que faysoyent les Gaulois.*

Oblatio, in re nummaria quid sit, Vide CANON.

Offerumentum, offerumenti { [illegible] } oblationem veteres dicebant quæ diis offerebatur, authore Festo.

Offerumentas, per quādam translationem Plaut. dixit plagas, percussiones, & flagella, quòd ea scapulis & tergo offerantur, quum quis fuste cæditur: in Rud 18,

Ni offerumentas habebis pluresin tergo tuo,

Quàm vlla nauis longa clauos, tum ego ero mendacissimus.

Officina, Vide OPIFICIVM.

Officio, officis, penultima correpta, offeci, penultime producta, offectum { [illegible] } officere, Contrà facere, nocere, obesse, inquit Nonius Datiuo iungitur: & antiquè accusatiuo. Cicero 3. Offic. Iussissénque Claudium Centimalum, qui ædes in Cælio monte habebat, demolire ea quorum altitudo officeret auspiciis.

Obstare atque officere. Cic. pro Rosc. Amer. Quoniam ei pecuniæ vita Sexti Roscij obstare atque officere videatur.

Officere alicui Quintil. lib 1. cap. 1.

Apricanti Diogeni officeret Alexander. Cicero 5. Tuscul. At verò Diogenes liberius vt Cynicus, Alexandro roganti, vt diceret siquid

sibi

sibi opus esset, Nunc quidem paululum, inquit, à sole abstis. Officerat videlicet apricanti.

Claritati oculorum lactucæ officiunt. Plin. lib. 20. cap. 7.

Officere & obstare commodis alicuius. Cic. pro Sext. Rosc.

Decori alicuius. Liu. 1. ab Vrbe.

Herbæ officiunt frugibus. Virg. 1. Georg.

Libertati officit. Liu. 2. ab Vrbe.

Luminibus. Cic. pro Rab. Posthumo.

Nomini alicuius. Liu. 1. ab Vrbe, in Præf.

Partitioni huic quæ officere videbuntur, propulsabimus. Cic. 2. de Inuent.

Terræ vmbra soli officiens. Cic. 2. de Nat. deor.

Officit quominus. Plin. epist. 115. lib. 6.

Officior, Passiuum ex absoluto verbo Officio. Cicero 1. de Orat. Quod cuicunque particulæ cæli officeretur, ita quamuis esset procul, mutata lumina putabat.

Officiuntur extrà. Id est obstando & officiando impediuntur. Lucretius lib. 2,

Quapropter simul inter se retrahuntur, & extrà

Officiuntur, vti cogantur tardius ire.

Offectus, offecta, offectum. vt, Lumen offectum. Id est Obductũ, obstructum, & per alicuius corporis interpositionem exclusum. Lucr. lib. 5,

Quoue modo soleant offecto lumine obire. Sic restituit Lambinus, quum antea offenso & effecto legeretur.

Officium, officij { καθῆκον, [illegible] } Donatus, Officium, ab efficiendo, ab eo quòd quæritur quid efficere in eo vnumquemque cõueniat pro conditione personæ. Cic. 3. de Finibus, Quod autem ratione actum est, id officium appellamus.

Genus officij dulce. Ouid. epist. 13.

Militis officium longa est via. Ouid. 1. Amor. eleg. 9.

Officium & munus oculorum sine oculis exstare non potest, possunt tamen oculi fungi suo munere. Cic. 1. de Diuin.

Oratoris officium est, dicere ad persuadendum accõmodatè. Cic. 1. de Orat.

Peregrini officium, Vide PEREGRINVS.

Officium munúsque sapientiæ in hominis cultu est occupatum. Cic. 4. de Finib.

Tegminis officium. Ouid. 12. Metam.

¶ Antelucana officia, Vide ANTELVCANVS.

Antiquum officium, & Antiquissimum, Vide ANTIQVVS.

Ciuilia. Quint. lib. 2. cap. 4.

Grata alicui. Cic. Att. lib. 13.

Interlucana, Vide INTERLVCANVS.

Iustum, pium, & debitum. Cic. Torquato, lib. 6. 1.

Pium. Ouid. 6. Metam.

Publicum. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Suprema. Tacit. lib. 5, Quòd supremis in matrem officiis defuisset. Hoc est funeri, siue exequiis.

Tacita officia rerum. Pers. satyr. 5.

Trãslatiua, & quasi publica, Vide Translatiuus, in TRANSFERO.

Triste, Quod præstatur in funere. Ouid. 12. Metam.

Virile. Horat. de Arte.

Virilibus officiis aptus. Ouid. 3. Fast.

¶ Debitor officiis. Ouid. 1. Amor. eleg. 10, Non manet officio debitor ille suo.

Nonus in officio, & prælatus munere fortis. Ouid. 13. Metam.

Contra officium, Vide CONTRA.

¶ Officium, pro Obsequio, vel honoris exhibitione. Liu. ab Vrbe cond. Quæ officij causa ab domo profectæ fuerant.

Officia mutua, pro Beneficiis amicorum, quæ alter alteri exhibet. Cic. Thermo, lib. 13, Peto abs te pro nostra coniunctissima necessitudine, plurimísque officiis paribus ac mutuis, vt voluntate, authoritate, studio tuo perficias, vt, &c.

Necessitudinis officium. Cic. pro Murena.

Intermissio officij. Cic. de Amic.

Studia & officia. Cic. Antonio, lib. 5. 5, T. Pomponius homo omnium in te studiorum & officiorum maximè conscius.

Singulari in Rempublicam officio & fide vir. Cic. pro Sylla.

Summo officio præditus homo, pro Officiosissimo, vel integræ vitæ, vel qui omnino id quod decet, strenuè facit. Cic. in Verr. 3, Hic tem ad virum primarium, summo officio ac virtute præditum, M. Marcellum, &c.

Humanitatis, officij, diligentiæ plenæ literæ. Cic. Appio, lib. 3. 9.

Nullum est officium tam sanctum atque solenne, quod non auaritia comminuere atque violare soleat. Cic. pro Quintio.

¶ Abducere ab officio aliquo. Cic. de Amic.

Adhibere officium, Vide ADHIBEO.

Officiis amplecti, vel complecti. Cic. Fam. 5.

Augere officia. Cic. Att. lib. 13.

Celebrare suprema, Hoc est exequias, seu iusta mortuis persoluere. Curtius lib. 3.

Certare officiis, Vide CERTO.

Claudicare in officio, In CLAVDICO.

Colere officium, Vide COLO.

Colere officium, & Negligere, contraria. Cic. 1. Offic. Nulla vitæ pars, &c. vacare officio potest: in eóque colẽdo sita vitæ est honestas omnis, & in negligendo turpitudo.

Commemorare officia, Vide COMMEMORO.

Commonere aliquem officium suum. Plaut. Pseud. 4.

Comparent officia, In COMPARO.

Officiis comprehendere. Cic.

Conferre officia, In CONFERO.

Conficere legationis officium, In CONFICIO.

Conferre multa & magna officia in aliquem. Cic. pro Flacco.

Conseruare officium erga patriam, aut parentes, aut alios sanguine coniunctos monet pietas. Cic. 2. de Inuent.

Constans in me tua. Vide CONSTO.

Copulata officio. Quintil. in Proœm. lib. 1.

Cumulare aliquem officiis, Vide CVMVLO.

Curare officium suum, Vide CVRO.

Decedere officio, vel de officio, Vide DECEDO.

Decedere ab officio. Liu. lib. 6. Decad. 4.

A religione officij declinare. Cic. 5. Verr.

Delegatum alicui. Quintil. in Proœm. lib. 6.

Deserere. Cic. 1. Offic. Prætermittendæ autem defensionis, deserendíque officij plures solent esse causæ.

Deseri ab officiis amicorum. Cic. P. Metello, lib. 5. 2.

Deesse officio. Cic. Mario, lib. 7. 3.

Amoris, studij, pietatis, nullum officium à me defuit. Cicero pro Milone.

Desiderare officia ab aliquo. Cic. Antonio, lib. 5. 5.

Detrectare sua officia. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Officiis deuincire. Cic.

Discedere ab officio. Cic. 1. Offic. Ab officio discedat, si se destitutum queratur.

Officij duxit, Absolutè, pro Putauit officium suum esse. Sueton. in Tib. Cæsare, cap. 11.

Ductus officio vel cognationis, vel amicitiæ. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Regis officia & munera exequi. Cic. de Senect.

Munus officij exequi ac tueri. Cic. de Senect.

Exequi officia & studia. Cic. ad Atticum, lib. 3.

Expectare officia ab aliquo. Cic. Lentulo, lib. 1. 6.

Officia exstare. Cic. Fam. 13.

Officium suum facere. Terent. Eunuch. 4. 5, Postquam surrexi, neque pes, neque mens satis suum officium facit.

Sedulia officia facere. Propert. lib. 4. eleg. 10.

Onus officij nullum cuiquam reliquum facere. Cic. Appio, lib. 3. 13.

Facere officium alicui. Vide DICIS causa.

Fungi officio. Cic. Appio, lib. 3. 8.

Fungi officio pædagogorum. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Fungi officiis vernaliter. Horat. 2. Serm. satyr. 6.

Fungi supremo in aliquem officio. Curtius lib. 3.

Fungi officium. Terent. Heaut. 3. 3, Hominis frugi & temperantis functus officium.

Implere officium suum, Vide IMPLEO.

Officiorum impensam facere. Cic. in orat. ante exil.

Intendere officia, Vide INTENDO.

Officia intercedere alicui cum aliquo. Cic. Fam. 13.

Intermittere. Cic. de Amic. Nec vllo casu arbitror hoc cõstanti homini posse contingere, vt vlla intermissio fiat officij.

Intermortuum existimare, Vide INTERMORIOR.

Labi in officio, Vide LABOR, laberis.

Languent officia. Lucret. lib. 4.

Mandare officium aliquod alteri, Vide MANDO, mandas.

Manere in officio, Vide MANEO.

Meminit officium suum. Plaut. Milit. at, pro Officij, antiquè.

Meminisse officia debet is in quem collata sunt, non commemorare qui contulit. Cic. de Amic.

Migrat officium, Vide MIGRO.

Misso officio, In MITTO.

Molliri officiis parentem. Lucret. lib. 2.

Sol negat officium mundo. Ouid. 2. Metam.

Negligere officium, Vide paulo antè Colere officium.

Officia obire liberaliter & dextrè, In OBEO.

Parêre officio. Cic. Attico, lib. 13, Mulieres vix satis humanæ, quæ inimico animo ferant, quum vtraque officio pareat.

Persoluere officium receptum alicui. Cic. 7. Verr.

Pertinet ad officium, Vide PERTINEO.

Polliceri & deferre alicui studium, officium, operam, laborem suũ. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6.

Honestum officium postponere scorto. Horat. 1. epist. 19.

Præstare officium. Vide DICIS causa.

Præstare officium suum alicui. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5.

Præstare officium patri. Ouid. 7. Metam.

Præstare officia vrbana alicui. Balbus Ciceroni in Epist. ad Atticũ, libro 9.

Officium præterire. Plane, Cic. Fam. 10.

Prætermittere. Vide paulo pòst, Seruare officium.

Promereri. Cic. Antequam iret in exil. Non cõuenit, quum ad promerendum officium tam fuerim expeditus, vos ad referendam gratiam esse tardiores.

Officiis prosequi. Cic.

Recusare prima officia operis sui. Quint. lib. 2. cap. 1. De Rhetore.

Interruptum varietate temporũ officium cumulate reddere. Cic. Licinio, lib. 5. 8.

Redire ab officiis. Horat. 1. epist. 7.

Relictis omnibus officiis agere aliud. Horat. 2. epist. 2.

Fructum & præmium officij ab aliquo repetere. Cicer. Antequam iret in exilium.

Repudiare officium necessitudinis. Vide NECESSE.

Officiis mutuè respondere. Cic. Pompeio, lib. 5. 7.

Officium residere in aliquo. Cic. Fam. 5.

Retinere officia. Cic. pro Cluentio.

Retinere aliquos in officio. Cic. pro Rosc. Amer.

Reuerti ad officium suum. Lentulus Senatui, lib. 12. 15.

Satisfacere officio. Cic. 1. Verr.

Omni officio ac potius pietate erga te cæteris satisfacio omnibus. Cic. Lentulo, lib. 1. 1.

Seruare officium, & Prætermittere, contraria. Cicero Sextio, lib. 5. 17, Quamobrem omnibus officiis amicitiæ seruatis, ne hoc quidem prætermittendum esse duxi, te vt hortarer, &c.

Spectare. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Spondere alicui. Ouid. 10. Metam.

Officium tuum est, has bene vt assimules nuptias. Tuæ partes, tuum munus. Terent. And. 1. 1.

In officio esse, pro Officium præstare, officio fungi. Cic. ad Terentiam, libro 14, Tantum scribo, si erunt in officio amici, pecunia non deerit.

In officio est Nicanor, & à me liberaliter tractatus. Cicero Attico, libro 6.

Partes officij istius non sunt filij mei. Cic. Att. lib. 6.

Singulari officio esse in aliquem. Cic. Antonio, lib. 5. 5.

Suscipere aliquod officium. Quintil lib. 1. cap. 1.

Officia & partes imperatoris suscipere. Cic. Appio, lib. 3. 10.

Tribuere officium & cultum alicui. Cicer. 2 de Inuent. Pietas per quam sanguine coniunctis patriæque beneuolis officium & diligens tribuitur cultus.

Tueri officia. Cic. Appio, lib. 3. 9.

Venire in officium oratoris, Vide VENIO.

Vincere officiis suis cogitationes alterius. Cic. Appio, lib. 3. 10.

Officium aliquod vsurpare. Cicero de Amicitia, Nec ab isto officio, quod semper vsurpaui quum valerem, abduci incommodo meo debui.

¶Officium, pro Beneficio, quod vulgò dicitur *plaisir*. Columella libro 2. capite 15, Licet silicem sine iniuria vicini, etiam eum officio decidere.

¶Officium, pro magistratu videtur accipi apud Aurelium in l. 1. D. De off. præf. præt. Credidit enim, ait, Princeps eos, qui ob singularē industriam, ad huius officij magnitudinem adhibentur, non aliter iudicaturos esse pro sapientia ac luce dignitatis suę, quàm ipse foret iudicaturus. Plin. iunior lib. 1 epist. 10, Distringor officio vt maximo, sic molestissimo. Idem in Panegyrico, non admodum procul à fine, Nondum biennium compleueramus in officio laboriosissimo & maximo, quum tu nobis Cōsulatum obtulisti. Vtrobique Præfecturam ærarij intelligit.

¶Officium, Apparitor, *Officier*. Hermogenianus in l. Si plus vel minus D. De euictione, & duplæ stipulatione. Si iussu iudicis rei iudicatæ pignus captum per officium distrahatur.

¶Officium, pro Actis. Paulus in l. Eum D. De in ius vocando. Eum, pro quo quis apud officium cauit, exhibere cogitur. Item qui apud acta exhibiturum se esse quem promisit: etsi officio non caueat, ad exhibendum tamen cogitur. Vlpian. in l. Si fideiussor. D. Qui satisdare cogantur, Si satisdatū pro re mobili non sit, & persona suspecta sit, ex qua datio desyderatur: apud officium deponi debebit (si hoc iudici sederit) donec vel satisderit, vel lis finem accipiat.

Officiosus, pen. prod. Adiectiuum { } Qui libenter & ex animo officium seu beneficium alicui exhibet. Cic. Octauio, lib. 13. 22, Hominem prudentem & officiosum cognosces.

Officiosus in aliquē. Cic. 3. Verr. Homines autem ipsi Lampsaceni tum summè in omnes ciues Romanos officiosi.

Diligens & officiosus homo. Cic. Att. lib. 13.

Humanus, officiosus, & liberalis homo. Cic pro Rosc. Com.

Amicitia officiosa Cic. pro Plancio, Quos tu si sodales vocas, officiosam amicitiam nomine inquinas criminoso.

Dextera officiosa in paucos versus. Ouid. 4 Trist. eleg. 6.

Officiosus dolor, à Cicerone lib 3. Tuscul. dicitur qui ex iusta causa suscipitur & cuius probabilis ratio reddi potest.

Labores Cic. pro Milone.

Sedulitas Horat. 1. epist. 17.

Voluntas Ouid 2 de Ponto, eleg. 5.

¶Officiosior, officiosissimus. Cicero Att libro 13, Equidem, si ex omnibus esset eligendum, nec diligentiorem, nec officiosiorem facilè delegissem Vestorio.

Natio candidatorum officiosissima. Cic. in Pisonem.

Officiosè, Aduerbium { } officiosius, officiosissimè, Diligenter, bono animo. Cic. de Amic. Quorum plerique aut queruntur semper aliquid, aut etiam exprobrant, eóque magis si aliquid habere se putant quod officiosè, amicè, & cum labore aliquo suo factum queant dicere.

Officiosè parcè. Cicero ad Att. lib. 13. Quædam exemplaria legūt officiò, non officiosè: qua de re suprà positum est exemplum.

Officiosè scribere. Cic. ad Att lib. 1. 15, Quæ de re quum ad me ita suauiter, diligenter, officiosè, humaniter scripseris.

Officiosè ire salutatum Martial. lib. 1. 66.

Officialis, & hoc officiale, penul prod. Quod ad officium pertinet, vel quod de officio tractat.

Officialis, etiam minister magistratus dicitur. Apul. Sed iussit potestas officialem suum magna seueritudine coercere.

Officina, officinæ, penult. prod. { } Locus vbi aliquid fit, hoc est in quo operarij opera sua faciunt. Cic. 7. Philip. Armorum officinas in vrbe videtis.

Graues officinæ Horat. 1. Carm ode 4.

Officina, de fabrica dictum. Plin. lib 33. cap. 11, Seruus eius Drusillanus nomine Rotundus, &c. quingenariam lancem habuit, cui fabricandæ officina prius exædificata fuerat.

Ærària officina, Vide ÆS, æris.

Chartariæ, Vide CHARTA.

Ex eadem officina. Cic in Præf. Parad. Non enim est tale, vt in arce poni possit, quasi Minerua illa Phidiæ: sed tamen vt ex eadem officina exisse videatur.

Officinas promercalium vestium exercere. Suetonius de Claris grammaticis.

Instituit officinam Syracusis Verres. Cic. 6 Verr.

Quæstuosissima falsorum commentariorum & chirographorum officina. Cicero 2. Philip. Sic vocat domum Antonij, vbi falsa testamenta scribebantur.

Officinæ vitiorum, & similium, per translationem. Columella in Præf. 5.

Officina nequitiæ, & diuersorium flagitiorum. Cicero pro Rosc. Amer.

Officina dicendi Cic. de Claris Orat. Extitit igitur iam senibus illis, quos paulo antè diximus, Isocrates: cuius domus cunctæ Græciæ quasi ludus quidam patuit, atque officina dicendi. Id est schola.

Clarissima rhetoris officina Cic 2. de Orat.

Instruxit non quasi officinas sapientię philosophi. Cicero 1. de Legibus.

¶Officina, Ipsa (vt ita dicā) factio, operatio, vel fabricatio. Plinius libro 11 cap 2, In magnis siquidem corporibus, aut certè maioribus, facilis officina sequaci materia fuit. In his tam paruis, &c. De insectis.

¶Officinam, gallinarium vocat Colum. lib 8. cap. 3, Totius autē officinæ (id est ornithonis) tres continuæ extruuntur cellæ. Et paulo pòst, Hæc erit officinæ cohortalis dispositio.

Officinator { } pro fabro posuit Vitruuius libro 6. cap. vlt. Quum subtiliter officinatoris probabitur exactio. Bud.

Offigo, offigis, pen. prod. offixi, offixum { } offigere. Plaut. Mostel. 6. Sed ea lege, vt offigantur bis pedes, bis brachia.

Offirmo offirmas, offirmâre, Vide OBFIRMO.

Offlecto, offlectis, offlexi, offlectum { } offlectere, Circumvel contrà flectere. Plautus Rudente, 23, At ego hinc offlectam nauem.

Offoco, offocas, penult. prod. offocâre, Præfocare. Florus lib. 2. cap. 11, Quum catenas morsibus & ore temtassent, quum offocandas inuicē fauces præbuissent.

Offringo. offringis, offregi, penult. prod offractum { } offringere, Quod fractum est, contratio frangere. Festus, Offringi terra dicitur, quando iterum transuersu sulco aratur. Varro libro 1 de Re rust. cap. 29, Rursum terram quum primùm arant, proscindere appellant: quum iterum, offringere dicunt, quód prima aratione glebæ grandes solent excitari: quum iterarunt, offringere vocant.

Offucia, offuciæ: Pluraliter, offuciæ, offuciarum { } A fuco, fallaciæ dicuntur. Plautus Mostel. 4, Neque cerusam, neque melinum, neque aliam vllam offuciam. Gell. lib. 14. cap. 1, Sed id præstigiarum, atque offuciarum genus, &c.

Offuco, offucas, offucâre, Festus explicat aquam in fauces ad bibendum dare. Et hinc quidam putant infucare esse apud Plautum, quum aqua diluere, quum etiam aqua eius color infucetur: verùm Turnebus infuscare libentius retinet. Vide suo loco.

Offula, Vide OFFA.

Offundo, offundis, offudi, penult. prod. offusum { } offundere Circumfundere. Plaut. Trinum. 14.

Visne agnam tibi petam? c. res quum iam animam agebat,

Tum esse offusam oportuit.

Offundere caliginem oculis. Liu 6 bel. Pun.

Aer crassus nobis offunditur. Cic 4. Acad.

Obscurare & offundere. Cic. 3. de Finib. Obscuratur & offunditur luce solis lumen lucernæ.

Noctem rebus. Cic. 1. de Natura deorum. Multis etiam sensi mirabile videri, eam nobis potissimum probatam esse philosophiam, quæ lucem eriperet, & quasi noctem quandam rebus offunderet.

Errorem alicui. Liu 4 bel. Maced.

Tenebras offundere, Obtenebrare. Cic. 5. Tuscul Si quid tenebrarum offudit exilium.

Offusus, penult. prod. Participium { } vt Pauore offusa. Tacit. libro 11.

Offusa animis caligo. Cic. 5 Tuscul.

Offusa Reipublicæ sempiterna nox. Cicero pro Rosc. Amer. Qui tanquam si offusa Reipublicæ sempiterna nox esset, ita ruebant in tenebris, omniáque miscebant.

Offusa religio oculis & animis sacerdotum. Liuius 2. ab Vrbe, Nec in sacerdotibus tanta offusa oculis animóque religione motus esset, &c.

Tenebræ offusæ. Cic pro Domo,

Offusus terror oculis auribúsque. Liu. 8 bel. Pun.

Offusco, offuscas { } offuscare, Obumbrare, obscurare, denigrare, & quasi fuscum reddere.

O G

Ogdoas, ogdoadis, Græcè: Latinè, numerus octonarius.

OGDRAPIS, Fluuius nauigabilis, ex Alpibus fluens, ad Vrbem irrumpit. Vide Strabonem, lib. 4.

OGDOVS, Ægypti rex, Vehoreus cognominatus, qui Memphim condidit à nomine filiæ dictam, vt author est Diodorus Siculus, libro 1. capite 1.

Oggannio, oggannis, oggannîre, Vide OBGANNIO.

Oggero, oggeris, pen. corr. oggessi, oggestum, oggérere, Ingérere, seu inijcere Antiquum. Plaut. Truculento.

Vnus eorum aliquis osculum amicæ oggerit, dum illi agant.

OGYGES, penultima correpta { } rex fuit Thebanorum, sub quo primum omnium diluuium fuisse dixit Varro in Prologo libri tertij de Re rust. Estque (inquit) vetustissimum oppidum Græcum Bœotiæ Thebæ, quod rex Ogyges ædificauit: peractis iam millibus annorum & centum. Sed vt diuus Augustinus de Ciuitate Dei lib. 18, refert, tempore quo regnabat Ogyges, diluuium magnum factum est: non illud maximum, quo nulli homines euaserunt, nisi qui in arca fuerunt: sed tamen maius, quàm quod postea tempore Deucalionis fuit.

Ogygius. Adiectiuum { } vnde Ogygia mœnia Thebana dicta sunt.

Deus Ogygius, Bacchus. Ouid. epist. 10.

Lyæus Ogygius. Lucan lib. 1.

OGYGIA { } insula est, vt quidam ferunt, Phœnicij & Syrij maris: sic quoque ab Ogygio rege in ea regnante cognominata. De qua Homerus in primo Odysseæ.

QVSLVS

OGYLVS {ὤγυλος} Insula est inter Peloponnesum & Cretam. Stephanus.

OGYRIS, penult. corr. Arabiæ felicis insula. De qua Plinius libro 6. sic scribit, Insula in alto obiacet Ogyris, clara Erythro rege ibi sepulto. Rufus ex Dionysio,

Ogyris inde salo promit caput, aspera rupes
Carmanidis, qua se pelagi procul tendit vndis.
Regis Erythrei tellus hic nota sepulchro
Tenditur, & nudis iuga tantum cautibus horret. Meminit insulæ perpulchrè lib. 9. Curtius.

O H

Oh, Interiectio, qua vtimur vbi ex interuallo notos videmus, vt ait Donatus: estque præsertim in vsu apud Comicos. Terent. Adelph. 5. 6,
-sed eccum Demeam. saluos sies.
D. Oh, qui vocare? G. Geta.
¶Oh, Admirantis, cum contemptu quodam. Terent. And. 3. 5,
-imò melius spero. P. oh, tibi ego vt credam furcifer?
¶Oh, Affirmantis, cum certitudine quadam. Terent. Eunuch. 1. 2,
Ne hoc quidem tacebit Parmeno? P. oh, dubiúmne id est?
¶Oh, Dolentis & reprehendentis. Terent Heaut. 5. 3,
Oh, iniquus es, qui me tacere de re tanta postules.
¶Oh, Dolentis & deprehensi. Plaut. Casin 6,
-vnde hic amabo vnguenta olent? S. oh, perij,
Manifestò miser teneor.
¶Oh, Exultantis ob rem bene gestam. Plaut. Mostel. 4,
Vt videas eam medullitus me amare, oh, probus homo sum.
Qui pro me causam diceret, patronum liberaui.
¶Oh oh, Exultantis. Plaut. Mostell. 5. 9, Oh oh ocellos es meus.
¶Oh oh oh oh, Eiulantis more comico. Plaut. Capt. 5. 6.

Ohe, Interiectio satietatem vsque ad fastidium designans. Terentius Phorm. 2. 3,
Quis homo est? chem. G. tace. G. absorbi tibi
Te indignas, séque dignas contumelias
Nunquam cessauit dicere hodie. G. ohe desine. Idem Heaut. 5. 1,
Ohe, iam desine deos vxor gratulando obtundere,
Tuam esse inuentam gnatam.

Oho, Interiectio admirantis aliquid repentè fieri. Plautus Pœnul. 4,
-eamus soror mea.
A D. Oho amabo, quid illuc nunc properas?
¶Oho, Agnoscentis cum gaudio particula. Plaut. Pseud. 15,
Accipe & cognosce signum. S. A. L. oho Polymachæro placides
Purus putus est ipsus. Budæus.

O I

OICLES, Filius fuit Aotiphatis filij Melampi, Homero lib. 15. Odysseæ. Idem fuit pater Amphiarai Argiui vatis.

OILEVS {[illegible]} trium syllabarum, pen. prod. fuit Locrorum rex, & pater Aiacis Oilei, teste Virg. 1 Æneid.

Oilides, penult. prod. {[illegible]} Patronymicum mascul. Propert. lib. 4. eleg. 1, Victor Oilide sæpe nunc, & dilige vatem. Intelligit Aiacem Oilei filium.

O L

OLBIA, Ciuitas {[illegible]} Ptolemæo lib. 5. cap. 5, Vrbs Galliæ Narbonensis. Vulgò *Eres*. ¶Fuit & Pamphyliæ oppidũ iuxta Cataractem fluuiũ, teste Plin. lib. 2. cap. 27. ¶Fuit & Olbia Bithyniæ vrbs in extremo Aseanij sinus sita, quæ posteà Nicæa appellata fuit. ¶Est & alia in Sarmatia Europæ, ad Borysthenẽ amnem, quæ & Borysthenis appellatus à Ptolemæo tabula octaua Europæ: cuius etiam Plinius meminit lib. 4. cap. 12.

OLCACHITES, pen. prod. {[illegible]} Ptolemæo lib. 4, cap. 3, Zeugitanæ regionis sinus, hodie *Alcon ciuitas*.

Olea, oleæ {ἐλαία} Nota arbor. Virg. 2. Georgicorum,
Sed truncis oleæ melius propagine vites
Respondent. Plin lib. 15. cap. 82.
Olea, ab elea, olea grandis orchitis, quòd ea antiquitus orchemorà. Varr de Ling. Lat. lib. 4.
Mineruæ inuentrix oleæ. Virg. 1. Georg.
Rami oleæ. Stat. 12. Thebaid.
Mares. Ouid. 4. Fast.
Nigræ. Horat. 2 Serm. satyr. 2.
Pacales. Ouid. 6. Metam.
¶Attondere oleas, Vide ATTONDEO.
Florent oleæ Ouid. 5. Fast.
Æstus mordet oleam. Horat. 1. epist. 8.
Sempiternam oleam in arce tenere potuerunt Athenæ. Cicero 1. de Legibus.
Florem oleæ quum agricola videt, baccam quoque se visurum putat. Cic. 2. de Diuin.
¶Olea, etiam fructus dicitur. Vnde Olea cõditanea Varroni dicitur, quæ ad condituram asseruatur. Colum. lib. 12. cap. 2, Tum & olea distringenda est, ex qua velis viride oleum efficere.
Distringere oleas. Ouid. de Nuce.
Oleam facere apud Catonem, est ex ea oleum facere: sic lanam facere, est lanam operi impẽdere, & ex ea aliquid facere: sic aurifex dicitur qui aurum facit, id est qui ex auro opus facit. Turnebus.
Inspergere oleam sale, Vide INSPERGO.
Stringere oleam. Cato de re Rustic. Oleã ne stringito. Stringitur autem olea, quæ manu legitur, vt quum digitabulis pressa decerpitur, itáque læditur, aut ex arbore nuda manu detrahitur. Vide STRINGO.

Oleaceus, Adiectiuum {[illegible]} olei vel oleæ simile. Plin. lib. 35. cap. 15, Gignitur & pingue, liquoríque oleacei, in Sicilia. Idem lib. 21. cap. 4, Folia oleacea.

Oleaginus, penult. corr. Adiectiuum {[illegible]} Quod ex olea arbore est, siue coloris olei. Virgil. 2. Georg. Truditur è sicco radix oleagina ligno. Plin. lib. 37. cap. 5, Post eos autem cerini, deinde oleagini, hoc est colore olei.

Oleagineus, Aliud adiectiuum, Idem {[illegible]} Varro libro 1. de Re rustica, capite 40, Demum in oleagineis seminibus arbores videndum, &c.
Oleagineis coronis ministri triumphantium vtebantur, quòd Minerua, dea belli esse putabatur. Hæc Festus. Gellius lib. 5. cap 6, Est item oleaginea posterior, qua vti solent qui in prælio non fuerunt, sed triumphum procurant.

Olearis, & hoc oleare, penultima producta, Quod ad oleum pertinet. Plinius lib. 34 capite 14, Quippe quum in exacuendo, oleares cotes & aquariæ æquè differant, oleo delicatior fiat acies. Id est quæ oleo aspergantur.
Olearis talea. Colum. lib. 11. cap 2.

Olearius, Adiectiuum. Idem. Colum. lib. 2. In vasis oleariis salsamentariísque. Idem lib. 1 cap. 6, Olearia cella. Item Varro 3. de Re rustic. cap 2, Oleariæ fesiæ.
Molæ oleariæ Varr. de Ling. Lat. lib. 4.

Olearius, olearij {[illegible]} Qui oleum facit vel vendit. Columella libro vltimo, Peritissimi olearij vix patiuntur ad vnam lucernam opus fieri.

Oleaster, oleastri {ἀγριέλαιος} Olea syluestris. Virgilius 2. Georgicorũ, Indicio est tractus surgens oleaster eodem.
Ingens Virg. 4. Georg.
Infelix superat foliis oleaster amaris. Virg. 2. Georg.
Sacer oleaster. Virg 12. Æneidos,
Fortè sacer Fauni foliis oleaster amaris
Hic steterat, nautis olim venerabile lignum,
Seruati ex vndis vbi figere dona solebant
Laurenti diuo, & votas suspendere vestes. Quem locum enarrans Turnebus, Ex ritu, inquit, priscæ superstitionis scripsit id Virgilius, & præcipuè Græcorum, qui ante fana in oleastris suspendere dona solebant & affigere. Illius enim arboris viuacitas tanta est, vt si multis configatur clauis, nihil tamen lædatur. Aristophan. Pluto, *ὥσπερ κοτίνῳ προσπατταλεύσω τουτονί*. Id est ceu oleastro adfigam isti. Hæc ille.
Suspendi hominem in oleastro iussit Verres. Cic. 5. Verr.

Oleastellus, oleastelli {[illegible]} Diminutiuum ab Oleaster, apud Columel. lib. 12. cap. 49, Veruntamen habetur præcipua in hos vsus olea Calabrica, quam quidam propter similitudinem oleastellum vocant.

Oleastrense, Nigri plumbi genus Plin. lib. 33. cap 17.

Oleastrinum, Dicitur oleum quod ex oleastro fit, quo mobiles dentes confirmantur, teste Dioscoride lib. 1.

Oleitas, pen corr. oleitatis {[illegible]} Tempus legendarum olearũ, & fructus oleæ. Cato de Re rust. cap 68, Vbi vindemia & oleitas facta erit, prela extollito. Idem cap. 144.

Oleosus, pen prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod est plenum oleo. Plin. lib. 27. cap 11, Semen oleosum, quod & fit ex eo. Medetur oris vlceribus peruncti.
Oleosum butyrum, Hoc est pingue. Plin. lib. 28. cap. 9.

Oletum, oleti pen. prod. {[illegible]} Locus oleis cõsitus. Cato de Re rust. cap. 1, Secundo loco hortus irriguus, tertio salictum, quarto oletum, quinto pratum. Vide etiam OLEO.

Oleum, olei {ἔλαιον} Quod ex olea expressum est.
Olei stilla. Martial. lib. 12. epigr. 71.
Balaninum, In BALANVS.
Carinum, In CARYON.
Cibarium, In CIBVS.
Cicinum, In CICINIA.
Citreum, In CITRVS.
Omphacinum, In OMPHACIVM.
Oleum medicum, quod & incendiarium nominat Solinus, quadã, vt ait, inficitur herba: etsi etiam naturale quoddam est, non tantùm artificiosum & factitium. Hoc genere olei pellicem suam vsa est Medea. Erat etiam, vel arte parabatur in Media, vnde & medicũ vocabatur oleum. Solinus, Apparet herba, qua inficitur oleum quod vocant medicum: huius olei incendium aqua restingui non potest, sed pulueris iactu. Annotauit Turneb.
Narcissioum, Vide NARCISSVS.
Oleum decumanum. Lucilius,
Quæ Gallam bibere ac rugas conducere ventri
Farre aceroso, oleo decumano penè coegit. Oleum autem decumanum appellat quod deterius est, vt hodie tricteom decumanum, quia miscellum est, & vinum decumis collectũ, est ferè deterius. Turneb.
Pingue. Virg 6. Æneid.
Oleum Romanicum, Cato de Re rustica vocat, oleum vulgare, quod è caduca fit olea, & matura: viride, quodè strictiùs & immatura. Romanicum autem ideò, quia Romæ locis vicinis fiebat. Turnebus.
Vngere caules oleo bono Horat. 2. Serm satyr. 3.
Largo vnctum cadauer Horat 2 Serm satyr. 5.
Iuuentus oleo humeros perfusa nitescit. Virg 5. Æneid.
Instillare oleum lumini. Cic. de Senect.
Oleum scintillat. Virg. 1 Georg.
¶Oleum addere camino Horat. 2. Serm. satyr 3. Id est, Malo fomentum ac velut alimoniam suppeditare, quo magis ac magis augescat, & malum alio malo cumulare, atque augere.
Plus temporis, atque olei plus. Iuuenal. satyr 7.
Oleum & operã perdidi. Plaut. Pœnul. 4. Id est, quicquid insumpsi seu rei seu laboris. Metaphora ducta est à gladiatorum ac palæstritarum certaminibus, in quibus certaturi, vnguentis quibusdam oleatis perungebantur. Cicero Mario, lib. 7. 1. Nam quid ego te athletas putem desiderare, qui gladiatores contempseris, in quibus ipse Pompeius confitetur se & operam & oleum perdidisse? Quanquam potest & ad lucubrantium lucernas referri, sicuti Cicero fecisse videtur, scribens ad Atticum, libro 13, Ante lucem quum scriberem contra Epicureos, de eodem oleo & opera exaraui nescio quid ad te,

& ante lucem dedi. Id est, quasi obites, & eadem commentatione. Eidem, lib. 2, Non desleamus, ne opera & oleum philologiæ nostræ perierit, sed cõferamus tranquillo animo. Ergo hic oleum pro sumptu positum est. Erasmus.

Oleo tranquillior. Hyperbole prouerbialis in homines minimè iracundos, lenísque ingenio præditos. A liquoris natura sumpta, quo nihil magis tacitum, magísque lene. Plautus Pœnulo, 18. Vide Erasmum.

¶Oleum, pro simulacro pugnæ, & pro exercitatione, non pro vno certamine. Cic. 1. de Orat. Nitidum quoddam genus verborum & lætum: sed palæstræ magis & olei, quàm huius ciuilis turbæ & fori. Id est accommodatum concionibus & iudiciis. Budæus.

Oleamen, penult. prod. oleaminis, neutri generis. Scribon. Largus, Post dies triginta conijciuntur macerata: deinde oleum purum excipietur, quod repositus fictili vaso: cuius oleaminis vires ad omnem contractionem neruorum tantæ sunt, vt sit vix credibile.

Oleamentum, oleamenti. Scribonius Largus, Quum primùm hæc leuia paruerint, cum oleamentis ex vino adipem liquefactum cum rosæ pondo quadrante miscere in vnum oportet.

OLEAROS, penult. corr. { ὠλέαρος } Insula vna ex Cycladibus. Plin. lib. 4. cap. 12. Ouid. 7. Metam. At non Oleatos, Didyméque, & Tenos, & Andros.

OLEASTRUM { ὀλέαστρον } Hispaniæ vrbs, Ptolemæo authore lib. 2. cap. 4. alio nomine Oleastro dicta. Meminit Plinius libro tertio, capite primo.

OLENOS, penult. corr. { ὤλενος } vrbs est Ætoliæ, dicente Seruio, Diomedea habuit socius de tribus ciuitatibus quas habet Ætolia, Pleuron, Olenô, Calydona. Hactenus ille. ¶Fuit & Olenos vrbs Bœotiæ, sic dicta ab Oleno Vulcani filio. Strabo lib. 8.

OLENUS, Oleni, penult. corr. { ὤλενος } vir fuit qui Lethæam duxit vxorem eximia pulchritudine, adeò superbam, vt se deabus præferret. Cæterùm deæ iratæ quum de Lethæa supplicium sumere vellent, Olenus in se culpam vxoris transferre ausus, vnà cum illa in lapidem fuit conuersus. Ouid. 10. Metam.

Olenius { ὠλένιος } Possessiuum est ab Oleno Ouid. 5. Fastorum,
Nascitur Oleniæ signum pluuiale capellæ.
Cornibus Oleniis manant imbres. Stat. 6. Thebaid.
Arua Olenia. Ouid. 5. Fast.
Astrum Stat. 3. Thebaid.
Pecus Olenium lædit æquor. Ouid. epist. 17.

Oleo, oles, oleui, oletum, pen. prod. vel olui, olitum, penul. corr. { ὄζω } olère, Odorem spirare & emittere. Plin. lib. 21. cap. 7, Rosa recens, à longinquo olet.

Olesco, fit ab Oleo, idque inter se differunt, quòd Oleo habet significationem naturalem transitiuam, Olesco, passiuam innatam.

Bene olere. Cic. ad Atticum, libro 2, Sed tamen erant ornata hoc ipso, quòd ornamenta neglexerant: & vt mulieres, ideò bene olere, quòd nihil olebant, videbantur.

Deterius olet herba lapillis Libycis. Horat. 1. epist. 10.

Iucundè. Plin. lib. 20. cap. 17.

Malè. Cicero 3. de Orat. At in malè olentem, vide me à te circumueniri.

Malè olet omne cœnum Cic. 4. Tuscul.

Ex Academia nihil olet Epicurus, nihil ne ex Lyceo, nihil ne è puerilibus disciplinis Cic. 1. de Nat. deor.

¶Oleo, cum accusatiuo. Plaut. Asin. 16, Myrrham olet.

Olet huic aurum. Plaut. Aulul. 7,
Certè ædepol equidem te ciuem sine omni malitia mala etiam
Semper sum ratus, & nunc arbitror. s aurum huic olet.
Quid nunc me vis? Id est, suspicatur me habere thesaurum.

Ceram, quàm quod crocum olet vnguentum magis laudari. Cicero 3. de Orat.

Olet furtum. Plaut. Menæch. 4.

Hircum olere. Horat. 1. Serm. satyr. 2.

Olent illa supercilia malitiam. Cicer. pro Rosc. Comœdo, Nónne ipsum caput & supercilia illa penitus abrasa olere malitiam & clamitare calliditatem videntur? Id est significare, vt ait Budæus.

Olent tua basia myrrham. Martial. lib. 2. 12.

Pastillos. Horat. 1. Serm satyr. 2.

Sonare & olere peregrinum. Cic. 3. de Orat. Quare quum sit quædam certa vox Romani generis verbísque propria, in qua nihil offendi, nihil displicere, nihil animaduerti possit, nihil sonare aut olere peregrinum, hanc sequamur.

¶Oleo, cum ablatiuo. Ouidius,
Pérque locos sacros, & oleoria sulphure fertur. Propert. lib. 4. eleg. 7,
Cui nardo flammæ non oluere meæ?

¶Olere, pro Malè olere Horat. Epod. 10,
Mala soluta nauis exit alite,
Ferens olentem Mæuium.

Olo, olis, olere, penultima corr. antiqui dixere. Afran. Fratriis,
-non potest
Quin illa tacta, longéque & multis olat. Id est, oleat. Pomponius Atconibus,
Aleo ludam sanè meæ malè olant manus. Nonius.

Olens, Participium { ὄζων } vt Agri olentes. Lucan. lib. 7. Intelligit olentea propter cadauera interfectorum.

Amaracus suaue olens. Catull. in Epithal. Iuliæ.
Bene olens anethum. Virg. 2. eclog.
Membra olentia. Virg. 3. Georg.
Bene olentes myrrhæ. Ouid. de Medicam. faciei.
Latè olentia serpilla Virg. 4 Georg.

Oletum, oleti, pen. prod. { κόπρος, κοπρὼν } Stercus humanum: dictum quòd vehementer oleat. Persius Sat. 1,
-veto quisquam hic faxit oletum. Vide etiam OLEA.

Olidus, penult. corrép. Adiectiuum { ὀζώδης } Quod tam bonum, quàm malum odorem habet. Martialis libro 1. 46, Olidæque vestes muricè.

Idem lib. 10. 37, Hic olidam clamosus agens in retia vulpem. Hic in malum dixit, vt & Horat. lib. 1. epist. 5.

Veterum olidum Catul. ad Coloniam, epigram 17.

Oleracius. Vide OLVS.

OLERVS { ὄλερος } vrbs Cretæ in edito loco sita, vltra Hierapytnam. Hinc Minerua Oleria, & Festum Olerium in eius honorem. Steph.

Oleum. Vide OLEA.

Olfacio. olfacis, pen. corr. olfeci, penult. prod olfactum { ὀσφραίνω } olfácere, Odorari. Plin. lib 11 cap 37, Quonam modo audiant delphini, mirum. Iidem nec olfactus vestigia habent. quum olfaciãt sagacissimé. Cic. 5. Tuscul. Vt ea quæ gustemus, olfaciamus, tractemus, audiamus, &c.

Vnguentum olfacere. Catul. ad Fabull. epigr. 13.

Olfeci ego, pro Subodoratus sum & præsensi, per translationem. Terentius Andr. 3. 3,
-an non sex totis mensibus
Prius olfecissem, quàm ille quicquam cœperit?

Olfacere nummum. Cic de Lege agraria. Nunc quisnam tam abstrusus vsquam nummus videtur, quem non architecti huiusce legis olfecerint?

Cernere, audire, gustare, olfacere, tangere aliquid. Cicero 2. de Diuinatione.

Olfactus, huius olfactus { ὄσφρησις } Sensus odoris per nasum subministratus. Plinius lib 8. cap. 4, Intermiscere insidiarum metu, subsistere ab olfactu.

Olfactorium, olfactorij { ὀσφραντήριον } Florum vel odorum fasciculus, delectandis naribus vel olfactus gratia comparatus. Plin. lib. 20. cap. 9, Syluestris siue erraticæ immẽso plus laudat Cato: adeò vt aridæ quoque farinam in olfactorio collectam, vel odore tãtum naribus rapto, vitia earum, grauecolentiámque sanare affirmet.

Olfacto, olfactas { ὀσφραίνομαι } olfactàre, Frequentatiuum ab Olfacio. Plinius libro 20 cap 14, Xenocrates pulegij ramum lana inuolutum in tertianis ante accessionem olfactandum dari tradit. Plautus Menæchmis. 4,
Vt summum olfactare abstines?

Olfactrix, penultima producta { ὀσφραντική } Verbale fœmin. Plinius libro 17. capite 24, Olfactrix enim intelligitur, & tangi mirum in modum.

Olfactoriola, inter ornatus muliebres ponit Esaias, cap. 3. quæ crediderim ea esse quæ nostræ mulieres olfactus & odoris gratia speciè pomi deferunt, auro quidem argentóve contecta ac circundata.

OLIAROS { ὠλίαρος } Insula in mari Ægæo, vna Cycladum, de qua Virgilius lib 3,
Oliaron, niueámque Paron, &c.

OLISA { ὄλισα } Ptolemæo lib. 2. cap. 6, Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Vulgò *Olit*.

OLICANA { ὀλίκανα } vrbs Britanniæ, Ptolemæo libro 2. capite 3. Vulgò *Kirkby*.

Olidus, Adiectiuum. Vide OLEO.

Oligarchia { ὀλιγαρχία } Status Reipublicæ paucorum constans dominatione. Vnde Oligarchici dicti sunt, qui paucorum dominatione gaudent.

Oligochronij { ὀλιγοχρόνιοι } Id est modicæ vitæ. Verba sunt Iulij Firmici lib. 3. cap. 5. Idem lib. 4. cap 8, Quidã oligochronij sunt ac breui tempore morituri.

Olim { πάλαι, ποτέ } Aduerbium temporis. Te ent. Heaut. 2. 1, Ex sua libidine moderantur, quæ nunc est, non quæ olim fuit.

Loquebantur olim sic. Cic 2 de Orat.

Locus olim conditus Horat 1. Serm satyr. 5.

¶Olim, Fabulæ proprium est, inquit Donatus. Terent. Eunuch. 2. 2, Olim isti fuit generi quondam quæstus apud seclum prius. Horatius Serm. libro 1. satyra 8, Olim truncus eram ficulnus inutile lignum.

¶Olim. Terent. Hecyr 3. 3, Nam vitium est oblatum virgini olim à nescio quo improbo. Vbi Donat. Rectè olim: quia facilis venia circa vetera iam delicta. vnde tentat temporis longinquitate extenuare peccatum. Olim ergo, ante nouem menses.

¶Olim, pro Nuper. Terent. And. 3. 3, Alium esse censes nunc me, atque olim quum dabam?

¶Olim, pro Ante. Terent. Hecyr. 4. 1,
Vtinam sciam ita esse istuc. sed nunc mihi in mentem venit,
Ex hac re quod locuta es olim, quum illum generem cepimus.

Locus ille animi nostri, stomachus vbi habitabat olim, concalluit. Cic. Attico, lib. 4.

¶Olim, de præsenti tempore aliquando dicitur. Virgil. 10. ecloga, Vestra meos olim si fistula dicat amores. Plin. iunior epist. 10. lib. 2, Vt tandem percipias gaudium, quod ego olim pro te non temerè præsumo.

¶Olim, de futuro. Virg 1. Æneid. Hunc tu olim cælo spoliis orientis onustum Accipies. Quintil. lib. 10. cap. 1, Sunt clari hodiéque, & qui olim nominabantur. Ex Valla lib 2.

¶Olim, pro Posthac. Horat. epist ad Iul. Flor. lib. 1,
Ne si forte suas repetitum venerit olim
Grex auium plumas, &c. Et Ode 10. lib. 2, Non si malè nunc, & olim Sic erit.

¶Olim, pro Aliquando, siue Quandoque. Horat. 1. Serm. satyra 1,
-vt pueris olim dant crustula blandi
Doctores, elementa velint vt discere prima. Virgil. 2. Georgicorum,
Ac olim ferat posuit quum vinea frondes.

¶Olim, pro Iandudum, Iampridem, Iam longo tempore. Plinius iunior. lib. 8. epist 9. ad Vrsum, Olim nõ librum in manus, non stylum sumpsi. olim nescio quid sit otium, quid quies, quid denique illud iners quidem. Lucan. lib 5,
-nónne olim casu pendemus ab vno?

Nunc primum proficiscor, & Olim scio, contraria. Curtius Libro 10.

¶Olim

¶Olim, pro quouis tempore. Virg. 2. Georgicorum,
Hic tibi prævalidas olim, multóque fluentes
Sufficiet Baccho vites. Seruius.
Atque olim. Virg. 8. Æneidos,
Non secus atque olim tonitru cum rupta corusco
Ignea rima micans percurrit lumine nimbos. Vbi Seruius, Atque olim, Ferè vt solet, nam non est aduerbium temporis.
Olim iam, Id est, Iam longo tempore. Quintil. io Milite Mariano, Olim iam Imperator inter fulgentes virtutes tuas liuor locum quærit. Valla lib. 2.

Olisci {ὀλισκοι} annumerantur mundo muliebri à Polluce lib. 7. cap. 2. Gualtherus vertit Mortariola.

OLISIPPO, Vide OLYSIPPO.

Olitor, Vide OLVS.

Oliua, oliuæ, pen. prod. {ἐλαία, μορία} Arbor nota. Plin. lib. 15. cap. 5, Dicentur nunc Catonis placita de oliuis.
Inuentor oliuæ Aristæus dicitur. Cic. 3. de Nat. deor.
Albentis oliuæ rami. Ouid. epist. 11.
Canentis fœtus. Ouid. 6. Metam.
Tardè crescentis proles. Virg. 2. Georg.
Densa oliua canet mons. Iuuen. Saty. 14.
Germinat & nunquam fallentis termes oliuæ. Horat. Epod. 16.
Fera. Stat. 6. Thebaidos,
Puluereumque fera crinem detersit oliua. Interpres exponit fera pro ferali, sed sine ratione vt opinor. quis enim nescit oliuas esse feras etiam, id est syluestres?
Pœliceis ramus Virg. 6. Æneid.
Flaua. Virg. 5. Æneidos,
Flauáque caput nectentur oliua. Æschyli epitheton secutus est. Nam in Persis ait,
ξανθῆς ἐλαίας καρπὸς ἐλαιόεις πέλει. Vbi interpres Græcus flauam dicit oliuam vocari, quòd posterior pars folij videatur porracei esse coloris.
Glauca. Stat. 2. Thebaid.
Imbellis frondes. Valer. 5. Argon. Imbellis, Pacificæ.
Mitis. Ouid. 7. Metam.
Nitidæ oliuæ ferax Peparethos, Ouid. 7. Metam.
Pallens. Virg. 5. eclog.
Pingues. Virg. 2. Georg.
Placita paci. Virg. 2 Georg.
Supplex, Stat. 5. Thebaid. Per quam pax petitur supplicando. Lactantius.
Teres. Virg. 8. eclog.
Tonsæ caput foliis euinctus oliuæ Virg. 5. Æneid.
Viridi Mnestheus euinctus oliua. Virg. 5. Æneid.
Viuacis oliuæ Palladia sylua. Virg. 2. Georg.
Vmbrosa. Claud. de bello Gildon.
Vndique decerptam fronti præponere oliuam. Horat. 1. Carmin. ode 7.
¶Oliua, Fructus. Plin. lib. 15. cap. 3, Oliuæ constant nucleo, oleo, carne, amurca.
Carnosissimæ, Vide CARO.
Lecta de pinguissimis oliua ramis arborum. Horat. Epod. 2.

Oliuetum, oliueti, pen. prod. {ἐλαιών} Locus oliuis consitus. Colum. lib. 5. cap. 9, multa de Oliuetis. Cic. de Senect. Quid de pratorum viriditate, aut arborum ordinibus, aut vinearum oliuetorúmve specie dicam?
Vineta, segetes, oliueta, vbertatem frugum & fructuum, omnem denique commoditatem prosperitatémque vitæ à diis se habere. Cic. 3. de Natur. deor.
Fertilia. Horat. 2. Carm. ode 15.
Maritum, Vide MARITVS.
Facere oliuetum in iugeribus, & vineas in eis instituere. Cic. 2. de Lege agraria.

Oliuarius, Adiectiuum {ἐλαϊκός} Quod ad oliuam pertinet. Colum. lib. 12. cap. 47, Oliuariæ metretæ.
Molæ. Pompon. in L. Cum fundus. D. De instruct. vel instrument. legato.

Oliuina, oliuinæ, pen. prod. {ἐλαίας πλῆθος} Reditus olei, vel olei maxima copia. Plaut. Pseudolo, 4,
-cuius amatores domi oliuinam habent Maximam.

Oliuitas, pen. corr. oliuitatis {ἐλαία} Fructus oleæ. Varro Gloriam ἀπὸ φθόνου, Tum denique omnis cum lucerna combusta est in lucubrando, oliuitásque consumpta est. Nonius,
¶Oliuitas, Tempus legendarum oliuarum. Colum lib. 12. cap. 50, Media est oliuitas plerunque initium mensis Decembris. Et libro 1. cap. 1, Oliuitatis largissimæ.

Oliuo, oliuas, penult. prod. oliuâre, Oliuarum vindemiam agere, siue oliuas colligere. Plin. lib. 15. cap. 3, Quippe oliuantibus lex antiquissima fuit, Oleum ne stringito, néve verberato. Diomedes Guidalotus in tertiam eclogam Calpurnij, oliuantes interpretatur vectigal olei factores: qui prouidentes ea vectigalibus nequid detrimenti paterentur pro anno futuro, nolebant oleas decuti. quoniam, vt ibidem ait Plinius, cum sequentis anni damno pertieis decutiuntur.

Oliuum, oliui, pen. prod. {ἔλαιον} Id est oleum ex oliuis expressum Plaut. Pseud. 5, Eme die cæca hercle oliuum, id vendito oculata die.
Dulce oliuum Horat. 2. Serm. satyr. 4.
Inolentis natura. Lucret. lib. 2.
Liquidi corrumpitur vsus. Virg. 2. Georg.
Corrupto casiam dissoluit. Pers. Saty. 2.
Vngor oliuo. Horat. 1 Serm. saty. 6.

Oliuifer, pen corr. Adiect. {ἐλαιοφόρος} Quod oliuã fert. Martial. lib. 12. 95, Bætis oliuifera crinem redimite corona.
Arua. Ouid. 3. Fastor.
Sicyon. Ouid. in Ibin.

OLIZON {Ὀλιζών} Thessaliæ oppidum, cuius meminit Homer. in Catalogo nauium.

Olla, ollæ {χύτρα, χύτρον} Vasis genus, vt ait Nonius. Antiqui vocabant aulam, quia nullam literam geminabant, inquit Festus. Inde Plauti comœdia Aulularia inscribitur. Varro, Cato ait vuam amineam in ollis commodissimè condi. Plaut. Capt. 15, Ollas, calicésque omnes confregit.
Ipsa olera olla legit. Catul. epigr. 89. Vide OLVS.
Bibulæ ollæ, Vide BIBO.
Farrata. Pers. Saty. 4.
Olla fictilis Colum. lib 8. cap 8.

Ollula, ollulæ, penult. corr. Diminutiuum {χυτρίδιον.} Varro, Electa in secretam corbulã, inde in ollulas addantur. Idem 1. de Re rust. cap 54.

Ollaris, & hoc ollare, pen prod. {χυτρῶδες.} Vnde Ollares vuæ, quæ in ollis seruantur: de quibus Colum. lib. 12. cap. 43.

Ollaria, ollariæ, Temperatura æris. Plin. lib. 34 cap. 9, Nouissima est quæ vocatur ollaria, vase nomen hoc dante, ternis aut quaternis libris plumbi argentarij in centenas æris additis.

Ollus, {ἐκεῖνος} olla, ollum, dixere veteres, teste Donato, pro Ille, illa, illud. Virg. 9. Æneid Olli subridens. Vbi Seruius, Olli pro Illi, vel Tunc interpretatur. Cic. 3. de Legibus, Ollisque ad honoris amplioris gradum is primus ascensus esto.
Olles. Varro apud Ennium, Olli respondet suauis sonus Egeriai. Olli valet dictum illi ab olla, & ollus. quod alterũ comitiis quom recitatur, à præcone dicitur olla centuria, non illa: alterum apparet in funeribus indictiuis, quum dicitur, ollus letho datus est, quod Græcus dicit λήθῃ, id est obliuioni. Hæc ille lib. de Ling. Lat 6.
Olli certamine summo procumbunt. Virg. 5. Æneid.
Olli sic breuiter fata est. Virg. 6. Æneid.
Olli subridens hominum sator. Virg. 1 Æneid.
Flammeus est plerunque color, & splendidus ollis. Lucret. lib. 6. Subaudi fulminibus.

Ollic, pro Illic similiter dixere veteres, authore Festo.

Ololygones, pen. corr. {ὀλολυγόνες} Mares ranæ, quo tempore vocem mittentes, eliciunt ad coitum fœminas. Fit à verbo ὀλολύζω, quod significat vlulo.

Olor, oloris, pen prod. {κύκνος} Auis, quæ Græcè cygnus dicitur. Quidam à Græco deducunt, quasi ὅλος ὡραῖος, hoc est, totus pulcher. Auis est alba, ansere maior, vocem argutam habens. Virg. 9 ecloga,
-sed argutos inter strepere anser olores. Ouid. epist. 7.
Ad vada Mæandri concinit albus olor.
Amyclæi olores Stat. 1. Sylu. 2.
Innueni latè pascuntur. Ouid. 2. Amor. eleg 6.
Niuei. Valer. 6 Argon.
Purpurei, Id est pulchri. Porphyr. Horat. 4. Carm ode 1.
Auteire olores candore Silius lib. 13.

Olorinus, pen. prod. Adiectiuum {κύκνειος.} vt Color olorinus, hoc est candidus. Plin lib 37 cap. 10.
Alæ. Ouid 6 Metam.
Pennæ. Virg 10 Æneid.
Sonos olorinos referre. Ouid. ad Pisonem.

Olus, oleris, pen. corr. n. g {λάχανον} Dicitur omnis herba satiua, quæ est in vsu cibario. Ab alendo, quòd oleribus alerentur homines antè quàm fruges vel carnes essent. Plin. libro 19 cap. 10, Semen olerum si succo eius madefactum seratur, olera nulli animalium obnoxia futura tradunt. Varro ab olla deducit. Nonius & Festus inter aspirata connumerant, holus.
Atrum olus, Vide ATER, adiectiuum.
Cordum, Vide CORDVS.
Positum est algente catino Durum olus. Pers. Saty. 3.
Ipsa olera olla legit. Catull. Prouerbij speciem habet, in eosque iactari potest, qui quod se facere oportet, faciunt: vt quum libidinosus & salax, scortatur, & mœchatur, ebriosus, potat. Olera enim in olla coquuntur, quæ quum eis repletur, ipsa legere videtur, id est colligere. Ex Turneb.
Olus, figuratè, pro tenui & quotidiano victu. Horat. 2. Serm. saty. 7.
-si nusquam es fortè vocatus
Ad cœnam, laudas securum olus.
Emptum cœnat olus. Horat. 1. epist. 2.
Panis ematur, olus, vini sextarius. Horat. 1. Serm. saty. 1.
Fastidire olus. Horat. 1. epist. 18.

Olusculum, olusculi, penult. corr. Diminutiuum {λαχανάριον.} Horat. 2. Serm. saty. 6, Vncta satis pingui ponentur oluscula lardo. Cic. ad Atticum, lib. 6, Lancibus & splendidissimis canistris olusculis nos soles pascere.

Olitor pen. corr. olitoris {λαχανοπώλης, κηπουρός} Qui olerum hortum exercet, quique olera vendit. Columel. lib 10. Ipse ferens olitor diductos pondere qualos. Cic. ad Tironem, lib. 16. 18, Sic olitorem ipsum commonebis.
Feriati olitores. Varr. de Ling. Latin. lib. 5.

Olitorius, Adiectiuum {λαχανικός} Quod ad olera pertinet. vt Forum olitorium, vbi venduntur olera. Liu. 4 bel. Maced.
Olitoria ostia, id est Ostia hortorum. Plin. lib. 19. cap. 8.

Oleraceus, Adiectiuum {λαχανώδης.} vt Oleraceus frutex, Hoc est, frutex olerum modo fruticãs. nam etiam olera fruticare affirmat Theophrastus. appellatque olei arbores olera fruticantia. Vel similem oleri fruticem habens. Plin. lib 26. cap 8, Eadem præstat hypericon, quam alij chamæpityn, alij corion appellant, oleraceo frutice, tenui, cubitali.

Olusatrum, olusatri, pen. prod. {ἱπποσέλινον} Herbæ genus quæ in hortis nascitur. Plin lib. 19 cap 8, Sed præcipuè olusatrum miræ naturæ est, hipposelinum Græci vocant, alij smyrnium. E lachryma caudicis sui nascitur. seritur & radice. succum eius qui colligunt, myrrhæ saporem habere dicunt. Authórque est Theophrastus, myrrha sata natum, &c. Olusatrum ideò dicitur, quòd folia habeat subnigra: ideò Columella pullum olus appellat. Quidam separatim scribunt, Olus atrum.

OLYMPA, Olympes {Ὀλύμπη} vrbs Illyridis, cuius incolæ dicuntur

Olympei Author Stephanus.

OLYMPIA {ὀλυμπία} vrbs Græciæ, quæ prius Pisa dicebatur, vbi Iupiter Olympius colebatur. Dicitur etiam Arpina, vt Nicanor scribit, à matre OEnomai. Hæc Stephanus de Vrbibus. De hac Strabo libro 8.

Olympia, Olympiorum {ὀλύμπια} Ludi qui in honorem Iouis Olympici apud Pisam & Helidem Græciæ oppida celebrabantur: hoc est, Gymnicum certamen, quod quinto quoque anno fieri solebat. Vide Sacra certamina, in CAMPO, certas.

Magna Olympia. Horat. 1 epist. 1.

Pugnos & plagas Olympiorum pugiles inexercitati cupidi ferre possunt. Cic. de Clar. Orat.

Olympiacus, pen. corr. Adiect. {ὀλυμπιακός} vt Olympiacum certamen, Victoria Olympiaca. Strab. lib. 8. Cic. ad Attic. lib. 16.

Arena Olympiaca Stat. 5 Sylu. 3.

Cursus. Author ad Heren. lib. 4, Quasi si quis ad Olympiacum venerit cursum, & steterit vt mittatur, &c. Quædam exemplaria legunt Olympia quom venerit cursum.

Palmæ Olympiacæ præmia Virg. 3. Georg.

Olympionices, siue Olympionicus, pen. prod. {ὀλυμπιονίκης} Qui in Olympiaco certamine victor euasit. νίκη, quippe victoria dicitur. Ælianus de Varia historia, lib. 10, Licere id sibi persuasit, quæ patrem & fratres treis haberet Olympionicas.

Præmium Olympionicarum capere. Cic. 2. de Inuent.

Acinas pugil Olympionices. Cic. pro Flacco, Quid si etiam occisus est à piratis Adramitenus homo nobilis, cuius est ferè nobis omnibus nomen auditum, Acinas pugil Olympionices?

Nobilis Olympionices Diagoras Rhodius. Cic. 1. Tusc.

Olympias, Olympiadis, penult. corr. {ὀλυμπιάς} Quinque annorum spatium, quod à Romanis Lustrum dicitur. Exinde Græci tempora per Olympiadas supputare cœperunt, ita numerantes, Olympiadis primæ aut secundæ, aut centesimæ, anno primo, vel secundo, vel tertio, vel quarto. Atque vt Consules, ita & Olympiæ victores iterum & tertium dicimus. Plaut. Menæch. Iterum (inquit) Pythia & tertium Olympia. Cic. ad Attic. lib. 13.

OLYMPIAS {ὀλυμπιάς} nomen mulieris proprium, matris Alexandri Magni. De hac Gell. lib. 13. cap. 4.

¶Olympias, Ventus in Eubœa flans. Plin. lib. 17. cap. 24.

OLYMPIODORVS, pen. prod. Nomen viri proprium, eius qui docuit Epaminondam cantare tibiis.

OLYMPIEVM, pen. prod. {ὀλυμπιεῖον} Locus in Delo, quem quom Athenienses Adriani sumptu condidissent, Nouas Athenas Adrianas vocauerunt. Stephanus.

OLYMPIVS {ὄλυμπος} Mysius tibicen & poeta Melicus & elegiarum, Marsiæ Satyri discipulus, qui citharæ legem dedit, modósque pulsandi reperit & docuit. Floruit ante bellum Troianum, à quo & mõs in Mysia nomen accepit. ¶Fuit item alius iunior è Phrygia tibicen tẽpore Midæ regis. Suidas. ¶Præter hos fuit & Olympius Nemesianus, qui (vt ait Vopiscus in vita Cæsarum) scripsit Halieutica, Cynegetica, Nautica. ¶Olympius item præsul, natione Hispanus, inter Christianos commemoratus scriptores à Gennadio.

OLYMPVS {ὄλυμπος} mons, cuius vertex vsqueadeò attollitur, vt summa eius accolæ Cælum vocent. Propter quod poetæ cælum Olympum vocant. Dictus Olympus, quasi ὅλος λαμπρός: hoc est totus fulgens: quia Solem clarum habet, nullísque vnquam nubibus fuscatur. Lucanus lib 2,

-nubes excedit Olympus. Sunt autem quatuor montes hoc nomine. Primus mons altissimus inter Thessaliam & Macedoniam, qui tamen Thessaliæ ascribitur. Alter in Gallogræcia, vel in Cypro. Alius apud Mysos, ad cuius radices Prusa ab Annibale condita. Quartus, ad mare Rubrum in Æthiopia, haud longè ab Heliopoli oppido, qui oriente sole vsque ad quintam diei horam flammas emittit.

Æthereus Virg. Æneid. 6.

Frondosus. Virg. 1. Georg.

Magnus. Virg. 3 Georg.

Opacus. Horat. 3. Carm. ode 4.

Pruifer. Senec. Agamemn. 5.

Pruinosus. Claud. 2 de raptu Pros.

¶Olympos, pro cælo: vt Rector Olympi. Ouid 9. Metam.

Altus. Virg. 1. Georg.

Clarus. Virg. 4 Æneid.

Cliuosus. Ouid. 3. Fast.

Curuus. Valer. 5. Argon.

Ignifer Senec. Hippol. 9.

Omnipotentis Olympi domus Virg. 10 Æneid.

Rapidi limen. Claud. de bello Gildon.

Stellantis rex. Claud. 6. Paneg.

Stelliferi vector, Atlas Senec. Herc. OEth. 15.

Superi regnator. Virg. 2. Æneid.

Vasti rector. Ouid 5. Metam.

Viam affectare Olympo Virg. 4. Georg.

Emenso Phœbus discedit. Virg. 1. Georg.

Pulsare Olympum nomine, Nomen extollere ad cælum vsque. Ouid ad Pisonem.

Olympicus, pen. corr. Adiectiuum {ὀλυμπικός} Quod est Olympi, vel quod ad Olympum pertinet: vt Iupiter Olympicus. Dictus est autem ab Olympo, à quo eruditus, & ad virtutem institutus fit. Alij verò à cælo, quem Olympum Græci vocant in quo regnare fertur.

Olympios, Aliud adiectiuum {ὀλύμπιος} Id est cælestis, possessiuum, ab Olympo.

OLYNTHVS {ὄλυνθος} vrbs fuit iuxta Atticam: quæ quum ab Atheniensibus ad Philippum regem Macedoniæ defecisset, ab illis deinde euersa est Stephanus.

Vrbem antiquam & omnibus rebus auctam, & ornatam Olynthum cepit P. Seruilius. Cic 3 Verr.

Olynthiacus, Adiectiuum {ὀλυνθιακός} vt Olynthiacæ orationes Demosthenis, quibus Athenienses aduersus Philippum incitantur Olynthiis bellum inferentem.

Olyra. olyræ {ὄλυρα} Frugis genus est, quod, teste Plinio, à Latinis Siligo dicitur, olim etiam à Gallis Arinca. Spicam habet semper erectam, neque rubigini obnoxiam, grano candido, læui & multipliciter tunicato. Columella tritici vitium esse ait, & quamuis candore præstet, pondere tamen inferius esse. Idem author est triticum omne vliginoso in loco tertia satione in olyram degenerare.

OLYRAS, Fluuius est prope Thermopylas, quem fabulantur conatum esse rogum Herculis extinguere Strab lib 9.

OLYSIPPVM {ὀλυσίππω πόλις} Lusitaniæ vrbs, quæ nostris temporibus *Vlysbona* appellatur. Dicitur Olysippo Plinio lib. 4. cap. 22.

O M

Omasum, omasi. pen prod. {ὀμάσον} Est pinguius atque crassius intestinum, quod nonnulli bubulum esse credunt Horat 2. Serm saty. 5,

-seu pingui tentus omaso. Plin lib 8 cap 45, de bobus, Vt sit inter exempla damnatus à Populo Romano, die dicta, qui concubino procaci rure omasum edisse se negante, occiderit bouem. Horat. 1. epist. 16, -patinas cœnabat omasi

Vilis, & agnini, tribus vrsis quod satis esset.

Ombria {ὀμβρία} Gemmæ species, quam nonnulli Notitiam vocant: quæ cum imbribus & fulminibus fertur in terram decidere, quemadmodum Ceraunia & Brontia: eundémque cum illis effectum habet. Author Plin. lib. vit. cap 10.

OMBARES, Populi sunt iuxta Illyricum, ex quorum agro Capris & Alpis fluuij in Istrum cadunt, teste Herodoto lib. 4.

OMBRIOS {ὀμβρίος} Vna & prima ex Fortunatis insulis, habens in montibus stagnum, & arbores ferulæ similes. Plin. lib 6. cap. 32.

Omen, ominis, pen. corr. n. g. {οἰωνὸς, σύμβολον} Augurium quod fit ore, quasi oremen, inquit Festus. Est enim futuræ rei prænuntiatio ori hominis incidens, diuino tamen furore. Omen Varro interpretatur quasi osmen, extrito s, & ab ore tractum dixit lib. 5. Cic. 1. de Diuin. Neque solum deorum voces Pythagorei obseruauerunt, sed etiam hominum quæ vocant omina. quæ maiores nostri, quia valere censebant, idcirco omnibus rebus agendis, Quod bonum, faustum, fœlix, fortunatúmque esset, præfabantur.

Fides ominis. Tacit lib. 18.

Omen belli. Liu. 1. belli Pun.

Omen comitiorum. Cic. lib 1. de Diuinat. vbi scribit maiores voluisse prærogatiuam omen esse iustorum comitiorum, quod hoc sensu dictum esse interpretatur Turnebus, Romanos tantum potuisse in suffragio prærogatiuæ centuriæ, vt eum semper Consulem declararint, qui ab ea factus esset. Ita omen in Consulibus rogãdis magistratibus erat. vox prærogatiuæ & suffragium.

Fati omen. Cic 9 Philip.

Nuptiarum. Plaut. Mil. 16.

Omen pennæ præpetis, Vide PRAEPES.

¶Omen, pro nuptiis. Virgilius, -primísque locarat

Ominibus. Id est, primis nuptiis. Nam superstitiosa illa priscorum natio, cum in aliis, tum in coniugiis vel maximè, omina obseruabat: & nuptiis auspices adhibebantur. Cic. lib. 1. de Diuinat Quum vellet sororis suæ filiam in matrimonium collocare, exisse in quoddam sacellum ominis capiendi causa, quod fieri more veterum *solebat*. Papinius quoque describens infaustas filiarum *Adrasti nuptias* commemoratis prodigiis, addit,

-cunctos tamen omina rerum

Dicta mouent, variísque metum sermonibus augent. Ex Turnebo.

¶Omen, de bona prænuntiatione. Virg. 4. Georgicorum,

Omine, quo firmans animum, sic incipit ipsa.

¶Omen, de malo dictum. Virg 2. Æneidos,

-quod dij prius omen in ipsum Conuertant. Cic. 11. Philip. Quid Bestiam, qui se Consulatum in Bruti locum petere profitetur? atque hoc quidem detestabile omen auertat Iupiter.

Candidum omen. Catul. in Epithal. Iuliæ, 56.

Cassum. Stat. 5. Thebaid.

Dextrum. Silius lib. 13.

Dirum omen mortalibus, bubo. Ouid. 5. Metam.

Fausto lætus. Ouid. 9. Metam.

Infausto committitur sermo. Ouid. 6. Metam.

Inoffensum. Claud 4 Panegyr.

Magnum Virg 7. Æneid.

Optimum. Cic. 12 Philipp.

Omen prærogatiuum. Cic. pro Murena, Si tanta in illis comitiis religio est, vt adhuc semper omen valuerit prærogatiuum: quid mirum est in hoc felicitatis famam sermonémque valuisse?

Sinistrum. Ouid. epist. 13.

¶Accipere omen, In ACCEPTO.

In omen accipere. Liuius, Id à plerísque in omen magni terroris acceptum.

Auctus omine. Tacit. lib. 1.

Auertite & detestamini quæso hoc omen Dij immortales. Cicero 4. Philipp.

Capiendi ominis causa exire in quendam locum. Cic. 1 de Diuin.

Tristia omina concinuerunt aues. Ouid 3 Amor. eleg. 12.

Conuertere omen. Cic. 4. Verr. O præclarè coniectum à vulgo in illam prouinciam omen communis famæ atque sermonis, quum ex nomine istius, quid in prouincia facturus esset, perridiculè homines augurabantur! Id est à Verris nomine euertendam ab eo prouinciam significabant, vt postea sequitur Budæus.

Ominibus & execrationibus exire. Cic. pro Sextio.

Nostro omine it dies. Plaut. Casin. Id est prosperè & auspicatè, fœliciterque. Omen enim est nostrum & auspicium, non aduersariorum, vt & apud Virgilium,

Me si fata meis paterentur ducere vitam

Auspiciis, & sponte mea componere curas. Annotauit Turneb.

Secundo omine ire. Horat. 3. Carm. ode 11.

Firmare

Firmare omina. Virg. 2. Æneid.
Clarum omen firmauit Iupiter. Cic. 1. de Diuinat. Ex poeta.
Habere omen dicitur res aliqua. Ouid. 2. Fast.
Quod dij omen obruant. Cic. de Arusp. resp.
Certis ominibus prohiberi. Ouid. 9 Metam.
Prosequi aliquem optimis ominibus. Cic. Appio, lib. 3.
Omen vituperare. Plaut. Casin.

Cur vituperat mihi omen. Id est, cur vitiat & inauspicatum reddit conseruum pulsando. Turneb.

Ominosus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Quod malum omen portendit. Plin. epist. 14. lib. 3, Notabilis, atque etiam, vt exitus docuit, ominosa res accidit. Gell. lib. 13. cap. 14.

Ominor, pen. corr. ominaris { [illegible] } ominári, Auspicari, Omen capere. Plin. epist. 80 lib. 4, Optamus enim tibi, ominamúrque in proximum annum Consulatum. Cic. 2. Offic. Malo enim alieni quàm nostræ ominari: neque tantùm de nostra, sed de omni Republica disputo.

Omino, ominas { [illegible] } ominare, dixere veteres. Pomponius, Ita sit & tibi benè qui rectè ominas.

Ominatus, pen. prod. Partic. { [illegible] } Ominosus: vt Malè ominatis parcite verbis, ait Horat. 3. Carm. ode 14.

Ominator, pen. prod. ominatoris { [illegible] } Qui præest ominibus capiendis. Plaut. Amphitr. 8,
Ob istuc omen ominator capies quod te condecet.

Omentum, huius omenti { [illegible] } Membrana tenuis & pinguis, qua integuntur ventris inferioris partes. Plin. lib. 11. cap. 37, Ventriculus atque intestina pingui ac tenui omento integuntur, præterquam oua gignentibus.
Alba porci. Iuuen. Saty. 13.
Pingue omentum in flamma liquefaciens. Catul. in Gellium, Omentum in flamma pingue liquefaciens. Veterum in sacrificiis consuetudo erat atque ritus, vt quas hostiæ partes adolerent, eas omento & adipe operirent, vt facilius arderent, pinguitudine ignem alente. Itaque id est quod ab Homero scribitur, [illegible], quod est, adipe operuerunt & obduxerunt. Hinc sole clarius efficitur illud Persij,
Tot tibi cum in flamma iunicum omenta liquescant, &c. Turnebus.
Omentum, abusiuè, pro Membrana quæ totam inuoluit cerebrum. Macrob. lib. 7. Satur. cap. 9, Et cerebrum quod tactu sui hominem vel torquet, vel frequenter interimit, non suo sensu, sed vestitus sui, id est omenti, hunc importat dolorem.

Ometis, ometidis, & pluraliter ometides, Sunt scapulares quædam & humerales fasciæ. Ouidius,
Contineant tenues scapulis ometides alis
Angustum circa fasciæ pectus eat. Libri excusi amelctides legunt, in iisque explicandis Grammatici multum sudant, nihilque proficiunt. Proinde Turnebus contra librorum authoritatem affirmat legendum esse ometides, vt sint tanquam scapulares vel humerales fasciæ. Quis enim nescit ad dissimulandam scapularum altitudinem tenuibus fasciis vtendum, ac si crassioribus & plenioris fili aliqua vtatur, magis vitium extet & appareat? Recordor equidem Grammaticos primi ordinis, analectides legere, & intelligere tanquam puluillos ad constipandas puellarum scapulas, quibus subscriptorem præstare non possum. Verba sunt Turnebi.

Omitto, omittis, omisi, pen. prod. omissum { [illegible] } omittere, Rem aliquam penitus dimittere, & relinquere ac præterire. Terent. Adelphis, 2. 2,
Nunc si hoc omittam, actum agam.
Omittere & Adipisci, contraria. Cic. 1. de Finibus, Voluptates omittantur maiorum voluptatum adipiscendarum causa.
Consilium alicuius rei. Liu. 3. bel. Maced.
Omittere iracundiam. Terent. Adelph. 4. 7.
Memoriam alicuius rei. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Pietatem & humanitatem hic omisit, vt id quod vtile videbatur, neque erat, assequi posset. Cic. 3. Offic.
Rationem insequendi. Cæsar 1 bell. Ciuil.
Sollicitudinem. Terent. Heaut. 1. 2.
Tristitiam. Terent. Adelph. 2. 4.
Timorem. Cic. in Somnio. Sed ille, Ades, inquit, animo, & omitte timorem Scipio: & quæ dicam, trade memoriæ.
Vetera omitto, Id est missas facio veteres iniurias, aut conquerendi causas. Sallust. in Iugurth.
¶Id omitto. Terent. Heaut. 4. 1,
Atque id omitto: misericordia, animus maternus, sino.
Vt alia omittam, hoc satis est. Cic. pro Quintio.
Vt omittam quòd. Terent. Eunuch. 5. 4. Id est præteream, & nihil dicam.
Omitto ac negligo cætera: sua confessione induatur ac iuguletur necesse est. Cic. 7 Verr.
Id omittamus. Cic. 4. Acad.
Omitte ista quæ nec percontari, nec audire sine molestia possumus. Id est desine quærere. Cic. 1. Acad.
Omitte hunc. Terent. Phorm. 1. 2. Hoc est, Sine eum abire, Condona ei.
Omittere aliquam. Plaut. Milite, 15,
-nullo pacto potest
Prius hæc in ædes recipi, quàm illam omiserim. Id est, quàm illam amiserim à me. Fortasse legendum amiserim.
Omitte me. Plaut. Pseud. 5.
¶Aliquem alicui. Cic. Capitoni in Epist. ad Attic. lib. 16, Deinde, si me amas, omitte Atticum Ciceroni tuo. Hoc est, Contemplatione & causa Ciceronis tibi deditissimi, condona iram aliquam geris in Atticum.
¶Differre aliquid, & omittere in tempus præsens. Horat. de Arte.
Nauigationem primam, dummodo idonea tempestas sit, ne omiseris. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 8.

¶Omitte rogare, dicere. Plaut. Pers. 16. Terent. Eunuch. 5. 6.
Omitte mirari opes Romæ. Horat. 3. Carm. ode 29.
Omitto iratos esse. Plaut. Persa. 12.
Omitto contra verum niti. Sallust. in Iugurth.

Omissus { [illegible] } Particip. siue Nomen ex participio.
Omissus animus, pro Remisso & languido. Terent. Heaut. 5. 2.
Omissa contionecula, oratio omnis ad misericordiam tuam conferenda est. Cic. pro Ligario.
Deliciis omissis hoc age. Horat. 1. epist. 6.
Omissis iocis. Plin. epist. 21.
Omissior ab re, Qui lucrum negligit, neque solicitus est de acquirendis diuitiis. Terent. Adelph. 5. 3.

Omnis, & hoc omne { [illegible] } Distributiua dictio, eandem vim habens in singulari, quã in plurali. Omnis homo, pro Omnes homines. Dicitur de vniuersis numero distinctis, vt Omnis grex. Aliquando tamen idem significat quod Totus. Positiuo & comparatiuo iungitur, & aliquando superlatiuo.
Omnis, totus, vniuersus. Cic. 2. de Finib. Sed omne cælū totámque terram cum vniuerso mari.
¶Omnia, de duobus dictum. Cic. pro L. Murena, Perfecta ab Lucullo hæc sunt omnia, vt vrbs fidelissimorum sociorum defenderetur, vt omnes copiæ regis diuturnitate obsidionis consumerentur.
¶Omnia, pro Cuncto & pro toto. Græcorum more. Cic. in Pisonem, Erat non solùm domus mea, sed totum palatium, Senatu, Equitibus Romanis, ciuitate omni, Italia cuncta refertum. Et pro Quintio, In Galliam ad te ipsum venit, in agrum communem, & denique vbi non modò res erat, sed ratio quoque omnis, & omnes literæ. Ibidem, Vsquedum inueniretur qua ratione res ab vsitata consuetudine recederet, & in hoc singulare iudicium causa omnis concluderetur. Id est tota. Ex Budæo.
¶Omnia debet, pro Omnes debent. Cic. Attic. lib. 7. epist. 3, Hic omnia facere omnis debet, ne armis decernatur.
¶Omnibus ætatibus. Id est singulis. Plin. lib. 12. cap. 25.
Omnis amor. Terent. Eunuch. 5. 9.
Tota mente, atque omni animo intueri aliquem. Cic. 2. de Orat.
Omnibus annis. Plin. lib. 12. cap. 19.
Omnes antiquissimi ciues. Cic. pro Cecinna. Neque ratio afferri potest, cur si cuiquam nouo ciui potuerit adimi ciuitas, non omnibus patriciis, omnibus antiquissimis ciuibus possit.
Clamor omnis procul esto. Horat. 3 Carm. ode 8.
Omni contentione pugnatum est vt lis hæc capitis æstimaretur. Cic. pro Cluentio.
Omni contentione aliquid fugere. Cic. 3. Tusc. Tetra res est, misera, detestabilis, omni contentione, velis, vt ita dicam, remísque fugienda.
Corpus omne in profunda voce intenditur. Cic. 2. Tusc.
Domus omnis. Horat. 1 epist. 17. pro Domus omnes.
Omne tale flagitium. Cic. de Senectute.
Non omnem frugem neque arborem in omni agro reperire possis. Cic. pro Roscio Amer.
Omne genus, & Omnia generis. Pro eodem. Varr. 2. de Re rust. cap. 29, Seminaria omne genus vt serantur. Liu. 7. bell. Pun.
Genus omne in terris. Virg. 3. Georg.
Omnibus horis. Brutus Attico, in Epist. ad Brutum, 17.
Omnia magna loquens. Horat. 1. Serm. saty. 3.
Omnibus mensibus vigesimo die lunæ aliquid facere. Cicero 2. de Finibus.
Omnia minima, maxima, &c. Cic. Licinio, lib. 5. 8. Quamobrem velim ita & ipse ad me scribas de omnibus minimis, maximis, mediocribus, vt ad hominem amicissimum.
Omni modo. Plin. lib. 16 cap. 14. Cic. de Lege agrar. Videtis iam p. c. omnibus rebus & modis constructam & coaceruatam pecuniam Decemuiralem.
Omne munus. Plin. in Paneg.
Omnibus vel maliis partibus. Cic. 1. de Inuent. Exercitus is cui præpositus est sapiens, & callidus imperator, omnibus partibus commodius regitur, quàm is qui stultitia & temeritate alicuius administratur.
Omne periculum. Terent. And. 2. 3, Sine omni periculo.
Omnes ferè philosophi omnium disciplinarum. Cic. 5. Tusc.
Omnis illa vrbana & perdita plebs. Cic. Attic. lib. 7.
Omnibus precibus. Cæsar bel. Gal. lib. 5, Ille primò omnibus precibus petere contendit, vt in Gallia relinqueretur.
Omni quinquennio, Id est toto quinquennio. Plin. de Viris illust.
Omni ergo ratione colenda & retinenda iustitia est. Cicero 2. Officior.
Sanguinem omnem profundere mater cupit. Cic. pro Cluent.
Omnibus sententiis aliquem vlcisci. Cic. ad Brutum, 3, Quos quidem omnibus sententiis vlciscor & persequor omnibus bonis approbantibus.
Omni huic sermoni propositum est, non vt ingenium & eloquentiam meam perspicias, &c. Cic. de Clar. Orat.
Omnis spes. Terent. Heaut. 4. 3, At enim spem istoc pacto rursum nuptiarum omnem eripis.
Omni supplicio vindicanda. Cic. de Amicit.
Omnia summa sperare. Cic. Attic. lib. 11, Me hortantur vt magno animo sim, vt omnia summa sperem.
Eo tempore omni Neapoli fui. Cic. pro Sylla.
Omnes tres. Quintil. lib. 5, Quanquam omnes tres status cadere in hoc opus possint. Sic Omnes duo, Omnes quatuor, Omnes quinque, &c.
¶Accingunt omnes operi. Virg. 2. Æneid.
Adiutare omnia, In ADIVTO.
Collustrare omnia. Virg. 3. Æneid.
Omnia ad arbitrium suum facere. Plin. epist. 191.
Periclitari, In PERICLITOR.

Permiscere, In PERMISCEO.
Præstare Ouid. 14 Metam.
Omne reddere. Terent. Adelph. 2. 4.
Latè vastant omnia, Virg. 4. Georg.
Omnes qui vbique sunt, qui Latinè sciunt. Cic. 2. de Fin.
Omnia quæcunque in hominum disceptationem cadere possunt, bene sunt oratori dicenda. Cic. 2 de Orat.
Omne quod scio. Plaut. Curcul. 6.
¶Omnis, cum genitiuo. Liuius 1. bel. Maced. Macedonum ferè omnibus, & quibusdam Andriorum vt manerent persuasit.
¶Omnes omnium ordinum homines. Cicero pro Rabirio perduell. reo.
Omnes omnium ortus quicunque gignantur in omni terra quæ incolatur, eosdem esse. Cic. 2 de Diuinat.
Longè omnium quicunque scripserunt aut loquuti sunt, extitit & grauitate princeps Plato. Cic. in Orat.
Omnium egenos. Virg. 1 Æneid.
Omnium sermonibus vapulare. Cic. ad Attic. lib. 1.
Ex omnibus princeps Gorgias ausus est in conuentu poscere, qua quisque de re vellet audire. Cic. 3 de Orat.
Vnus ex omnibus amicis certè efficiam vt maximè læteris. Cicero Attico, lib. 3.
Ex omnium omnibus flagitiis nullum turpius vidi, nullum audiui, quàm quod, &c. Cic. 2. Philipp.
Ex omni nimbos dimittere cælo. Ouid. 8 Metam.
Omnes ad vnum idem sentiunt de ea re. Cic. de Amic.
Insultare in omnes, Vide INSULTO.
In omne corpus sanguis per venas infunditur. Cic. 2. de Natura deorum.
¶Omne ad tempus à periculo tuti, Id est in perpetuum. Cicero ad Cassium, lib. 12. 1, Sed ita comperta est, vt mihi videamur omne iam ad tempus ab illo duntaxat sordidissimo periculo tuti futuri.
Io omne æuum nobilis. Horat. 3. Carm. ode 11.
Carminibus viues tempus in omne meis. Ouid. 1. Trist. eleg. 5.
¶Ante omnia, Vide ANTE præpositionem.
Ad omnia alia, Vide AD præpositionem.

Omne, sine adiuncto, summam rerum Cicero vocauit, quod Græci τὸ πᾶν appellant. Cic. Videsne Epicurum (quem hebetem & rudem dicere solent Stoici) quemadmodum quod in natura rerum omne esse dicimus, infinitum esse concluserit? Sic Lucretius,
-quæ magnum iaculando contulit omne. Dicit enim ab immenso illo vniuerso, quod omne vocat, & interdum summam summarum, corpuscula conferri, quibus mundi huius elementa constent & augeantur, mundúsque crescat & amplificetur. Turneb.

Omnino, pen. prod. Aduerbium { [illegible] } Prorsus Cic. de Amic. Omnino est amans sui virtus.
Plurimum & omnino. Cic. 1. Acad. Plurimum quidem & poetis nostris, omninóque Latinis & literis luminis, & verbis attulisti.
Impedimento omnino hæ fuerunt. Cic. Tironi, lib. 16. 10.
Omnino, aut magna ex parte liberatos. Cic. 1. Tusc.
Omnino aut certè facilius labore aliquos & studio quædam consequi. Cic. pro Corn. Balbo.
Vix aut omnino non posse fieri. Cic. Attic. lib. 3.
Non multum, aut nihil omnino Cic. 1. Tuscul. Post verò Lepidum, Gracchos, deinde ita magnos nostram ad ætatem, vt non multum, aut nihil omnino Græcis cederetur.
Omnino omnis eruditionis expers vir. Cic. 2. de Orat.
Omnino illud honestum, quod ex animo excelso magnificóque quærimus, animi efficitur, non corporis viribus Cic. 1. Offic.
Omnino leuitatis est. Cic. de Amicit. Quod amici genus adhibere, omnino leuitatis est.
Omnino modicè epulari. Cic. de Senect. Epulabar cum sodalibus omnino modicè.
Omnino nequaquam par. Cic. de Amicit. Qu. verò Maximum fratrem, egregium virum omnino sibi nequaquam parem.
Nequis omnino regem reduceret, cui scis intercessum esse. Cicero Lentulo, lib. 1. 7.
Nihil omnino. Horat. 2. Serm. saty. 8.
Omnino nunquam causas attingere. Cic. 2. de Orat. Theopompus & Ephorus ab Isocrate magistro impulsi, se ad historiam contulerunt, causas omnino nunquam attigerunt.
Omnino nusquam reperiri. Cic. de Amicit. Hos omittamus, qui omnino nusquam reperiuntur.
Omnino omnis. Cic. 1. de Inuent. Hoc genus & cætera necessaria, & omnino omnis argumentatio, & eius reprehensio.
Omnino præclarè te habes. Cic. 4. Verr.
Omnino pugnas, sed cum aduersario facili. Cic. 4. Acad. Et 5. Ver. Omnino relinquendum.
¶Omnino, in principio sententiæ. Cic. de Amicit. Omnino omniū horum vitiorum atque incommodorum vna cautio est, atque vna prouisio, vt ne nimis citò diligere incipiamus. Hoc est, Vna omnino cautio atque vna prouisio est: Id est quod *in totum* dicitur: hoc est non plures. Idem 1. Offic. Omnino fortis animus & magnus duabus rebus maximè cernitur. Ibidem, Omnino qui Reipublicæ præfuturi sunt, duo Platonis præcepta teneant.
¶Is omnino seruus, in familia non erat, eum statim exhiberi iubet. Cic. 7. Verr.
¶Omnino, pro Tantummodo. Cic. pro Cluent. Quinque omnino fuerunt, qui illum vestrum innocentem Oppianicum, &c. absoluerent. Budæus.
¶Omnino, pro Etiam: & Sed omnino, pro Sed etiam. Cicero pro Cluent. Nego illum adolescentem quem statim epoto poculo mortuum esse dixistis, omnino illa die esse mortuum. Idem pro Quintio, Mihi perdifficile esse contra tales oratores, non modò tantam causam perorare, sed omnino verbum facere conari. Id est, Sed etiam quouis modo. Hæc Budæus.

¶Omnino, superlatiuo iunctum. Cic. de Senect. Aptissima omnino sunt Scipio & Læli, arma senectutis, artes, &c. Id est quàm aptissima, aut omnino aptissima.
Perscribere diligentissimè omnino aliquid Cic. Attic. lib. 6.

Omnicarpus, omnicarpa, omnicarpum, Adiectiuum. vt Omnicarpæ capræ Varr. de Ling. Latin. lib. 4.

Omnifariam, Aduerb. { [illegible] } Omnibus modis. Gell. lib. 15. cap. 13, Quum verò omnes terras omnifariam & vndique versum circumfluat, nihil citra eum est. Firmic. lib. 3 cap. 5.

Omnimodis, pen. corr. Aduerb. Id est omnibus modis. Lucret. lib. 3, Si non omnimodis, at magna parte animai Priuatus. Antiquum aduerbium, vt & Multimodis.

Omnimode, pen. corr. Aduerb. Id est Penitus, omnino. { [illegible] } Lucret. lib. 1, Omnimode expertus fueris, quam quisque det ordo, &c. Alij legunt omnimodo.

Omnimodus, Adiectiuum. vt Ignis omnimodus. Lucretius lib. 1,
Ignis enim foret omnimodus, quodcunque crearet. Id est, omnibus modis ignis est. Nonnulli legunt omnimodis, manente eadem sententia. Alij vnimodus. Vide Lambinum.

Omnifer, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Ouid. 2. Metamorphoseos,
Sustulit omniferos collo tenus arida vultus. De tellure.

Omnigenus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } vt Cæcigenus. Lucret. lib. 2,
E quibus omnigenos gignunt, variántque colores. Idem de atomis loquens, Omnigenos cœtus. Alibi, Omnigenis è principiis. Hæc Budæus. Virgil. 8 Æneidos,
Omnigenúmque deûm monstra.

Omniparens, pen. corr. om. g. { [illegible] } Virg. 6. Æneidos,
Necnon & Tityon terræ omniparentis alumnum
Cernere erat.
Terra omniparens. Lucret. lib. 5.
Terræ omniparentes Lucret. lib. 2.

Omnipotens, pen. corr. huius omnipotentis, omn. gen. { [illegible] } Omnia potens. Compositum est, vt docet Priscianus, casibus correptis, omni, potis, & ens, Qui omnium potis est. Plaut. Pœn. 4, Dij immortales, omnipotentes, quid apud vos est pulchrius? Virgil. lib. 8. Æneid. Omnipotens fortuna.
Pater omnipotens, Iouis est periphrasis. Virg. 3. Æneid.
Neptunus omnipotens. Cic. 4. Tusculanarum,
-téque omnipotens
Neptune inuoco. Ex quodam poeta.

Omnipotentia, omnipotentiæ Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 16, de Fortuna loquens, Omnipotentiam quoque eidem tribuit. Idem in Somn. Scipionis lib. 1. cap. 14, Vt summi omnipotentiam Dei ostenderet.

Omniruens, omniruentis. & pluraliter omniruentes. Lucretius,
Non congressa modo vitales conuenientis
Contulit inter se motus, quibus omniruentes
Accensi sensus animantem quanque tuentur. Sic reponit Turnebus, omne & tuentes, duabus dictionibus in vnam iunctis, non dissimili ratione atque apud eundem poetam legitur ædiruentes.

Omniuagus, pen. corr. { [illegible] } vt Soliuagus. Cic. 2. de Nat. deor. Quæ eadem Diana omniuaga dicitur: non à venando, sed quod in septem numeratur tanquam vagantibus.

Omniuolus, Adiectiuum, Omnia volens, vel omnia cupiens: quod epitheton à Catullo Ioui tribuitur, quem poetæ finxerunt in amoribus admodum inconstantem, omniúmque ferè formosarum concubitus appetentem. Sic enim scribit,
Sæpe etiam Iuno maxima Cælicolûm
Coniugis in culpa flagrauit quotidiana,
Noscens omniuoli plurima furta Iouis.

Omniuorus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Plinius lib. 23. cap. 8, Bibunt autem lac vaccinum, quoniam boues omniuoræ ferè sunt in herbis.

Omoplatæ { [illegible] } Sunt duo ossa lata, vtrinque à ceruice ad scapulas tendentia, quæ à Latinis Scoptula operta vocantur. Author Celsus lib. 8. cap. 1.

Omophagi { [illegible] } pen. prod. Qui cruda carne vescuntur, quales perhibentur esse Ætoli, vt ait Thucydides.

Omphacium, huius omphacij { [illegible] } Quod barbari *[illegible]* vocant. Plin. lib. 23. in Prologo, Omphacium quo fieret ratione incipientis vuæ pubertate, in vnguentorum loco docuimus.

Omphaces { [illegible] } dicuntur vuæ & fructus immaturi.

Omphacinus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Quod ex omphace factum est.
Omphacinum oleum, Quod ex olea omphaca, id est immatura expressum est Plin. lib. 23 cap. 4.

Omphacinon { [illegible] } à Polluce memoratur pro veste fœminea, lib. 7. cap. 13.

OMPHALE, pen. corr. { [illegible] } Nomen reginæ Lydiæ, cui Hercules propter amorem seruiuit: multísque ab ea muneribus est donatus, quòd ad Sangarim fluuium serpentem multos homines interficientem interemisset. Hæc, vt tradit Donatus in Terentium, ipsum Herculem sibi seruientem etiam ad lanificium compulit: quum ipsa calathum & colum, cultúsque fœmineos, sagittis & claua, leonísque tegmine mutasset. Propert. lib. 3. eleg. 11,
Omphale in tantum formæ processit honorem. &c. Quo loco Omphale mediam productam habet, nisi quis vocalem in fine non auferendam putet, vt nonnunquam fit & apud Virgilium. Producta verò esse non potest, nisi ratione liquidæ, quæ Latinis poetis ita conceditur.

Omphalocarpon { [illegible] Dioscoridi } Herba est quam alij Ampelocarpon, alij philanthropon appellant, quòd semen gignat hamatum, quod vestibus adhærescens, hominum amore teneri videtur. Omphalocarpon autem ideirco appellatum est (vt non obscurè innuit Dioscorides lib. 3. cap. 103.) quòd semen eius rotunditate quadam vmbilici speciem videatur referre. Apud Plin. lib. 27. cap. 5, omphacocarpon legitur: facit tamen ratio etymologiæ, quam modò adducimus

adduximus, vt Omphalocarpon restituendū putemus. Vide Marcel. Virgil. in locum Dioscoridis paulo antè citatum, & Hermolaum in Plinium.

O N

Onæ { [illegible] } Ficus sunt prædulces, quæ Tarenti tantùm nascuntur, sic dictæ, quòd propter bonitatem iure emi mereantur. [illegible] enim Græcè dicitur emptio, à verbo [illegible], quod est emo. Apud Plinium lib. 15. cap. 18. legitur Omæ.

Onager, huius onagri, pen. corr. masc. gen. { [illegible] } Asinus sylvestris. Componitur ex ὄνος, asinus, & ἄγριος, sylvestris. Varro 2. de Re rustic. cap. 6 de asinis loquens, Horum genera duo, Vnum ferum, quos vocant onagros, in Phrygia & Lycaonia sunt greges multi. Alterū mansuetum, vt sunt in Italia omnes. Cic. ad Att. lib. 6.

Timidos onagros agitare cursu Virg. 3 Georg.

Onagos { [illegible] } Fabulæ nomen. Plautus, Hinc nomen Græcè ust onagos fabulæ.

ONCHESTVS { [illegible] } Filius fuit Neptuni, qui Onchestum ciuitatem Mycalesso promontorio propinquam condidit, déque suo nomine appellauit.

ONCHESTVS { [illegible] } Bœotiæ vrbs est, non procul à lacu Copaide, vbi Amphyctionum concilium cogi solet, teste Strabone lib. 9. Condita putatur ab Onchesto heroe, Neptuni filio, & ab eo nomen accepisse.

ONCHISTON, lucus est in finibus Thebanorū, teste Hom. lib. Iliad. 2.

Onero, Onerosus, Vide ONVS.

ONESICRITVS, pen. prod. { [illegible] } philosophus, & historicus Æginetа: vt autem Demetrio Magnesio placet, Astypalæus fuit, è Diogenis schola. Similitudinem quandam cum Xenophonte habere videtur. vt enim hic cum Cyro, ille cum Alexandro militauit. Xenophon Cyri Pædiam, Onesicritus Alexandri incunabula & originem scripsit. Similiter & vterque principis sui persequitur laudes. stylus insuper vtriusque simillimus. Author Diogenes Laertius.

ONESIMVS, pen. corr. Cyprius, seu Spartiata tempore Constantini magni scripsit in Rhetorica, De statuum differentia, Præexercitationes, Declamationes, & alia. Suid.

Oniscus, huius onisci, Genus vermiculi arcuatim incedentis. Plin. lib. 29 cap. 6, Millepeda ab aliis centipeda, aut multipeda dicta, animal est è vermibus terræ pilosum, multis pedibus arcuatim repens, tactúque contrahens se, oniscum Græci vocant.

ONOBA, Hispaniæ Bæticæ oppidum, prope Iunonis promontorium, Plinio authore lib. 3 cap. 1. & Pomponio lib. 3.

ONOBALISTVARIA { [illegible] } Ptolemæo lib. 2. cap. 4, Hispaniæ vrbs, alio nomine Onaba Lusturia.

Onobatis { [illegible] } apud Cumanos dicebatur mulier in adulterio deprehensa, teste Plutarcho qui refert Cumanis in more fuisse, vt quum aliquam in adulterio deprehenderent, in forum deductam, & saxo impositam, spectandam omnibus proponerent: deinde asino impositam per vrbem perueherent, eáque infamia notatam Onobatim appellabant.

Onocentaurus { [illegible] } Animal monstrosum, quod à parte superiori hominis speciem habet: à parte inferiori asini præfert imaginem: quemadmodum & Hippocentauros finxit antiquitas, superiori parte hominem, reliqua equum referentes. Onocentaurorum mentio est in sacris literis apud Esaiam.

Onochelos, pen. prod. { [illegible] } Latinè sonat Labium asini, Genus herbæ paruo frutice, flore purpureo, asperis foliis & ramis, radice messibus sanguinea, cæterò nigra, in locis sabulosis nascens. Hæc à Plinio lib. 22 cap. 21, numeratur inter species anchusæ.

ONOCHONVS, Thessaliæ fluuius, vnus ex iis quos Xerxianus exercitus traditur ebibisse. Author Herod.

Onocrotalus, onocrotali, penul. corr. { [illegible] } Auis est cygno similis. Dicta, quòd collum in aqua mergens spirânsque, velut ruditum asini edat. ὄνος, asinus: κρότος, crepitus. Plinius libro 10. cap. 47. Olorum similitudinem onocrotali habent: nec distare existimarentur omnino, nisi faucibus ipsis inesset alterius vteri genus. Huc omnia inexplebile animal congerit, mira vt sit capacitas: mox perfecta rapina, sensim inde in os reddita in veram aluum ruminantis modo refert.

Onomatopœia { [illegible] } Id est nominis fictio: vt Balatus ouiū, Mugitus boū. Dicta onomatopœia, quasi [illegible]. A quibusdam Nominatio dicitur, qua rei, cuius nomen aut non sit, aut satis idoneum non sit, ipsi nomē effingimus, aut imitationis, aut significationis gratia. Inde sunt Rudere, Vagire, Murmurare, Sibilare.

Ononis. Vide ANONIS.

ONTHYRION { [illegible] } Oppidum est Thessaliæ iuxta Arnen, cuius incolæ Onthyrici appellantur. Steph.

ONVPHIS { [illegible] } Vrbs celebris Ægypti, à qua vicina præfectura Onuphitis appellatur: cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 9.

Onus, oneris, pen. corr. n. gen. { [illegible] } Pondus. Cic. pro Lege Manil. Insula Delos tam procul à nobis Ægeo mari posita, quò omnes vndique cum mercibus atque oneribus commeabant.

Vacuus onere Senec. Herc. fur. 9.
Colossica onera, Vide COLOSSVS.
Ignauum Lucan lib. 7.
Illætabile Stat. 5 Thebaid.
Insolitum Stat. 6. Thebaid.
Insuetum. Ouid. 2. Metam.
¶Accipere onera venientum. Virg. 4. Georg.
Cum onere moram offerre, Vide CVM præpos.
Cedere oneri, Vide CEDO.
¶Concidere sub onere, Vide CONCIDO, pen. corr.
Deponere onus. Lucret. lib. 3.
Detrectat onus ceruice rebellis. Claud. 1. de raptu Proserp.
Dulce ferre. Ouid. 9 Metam.
Iactare Senec. Hippol. to.
Premi onus. Senec. Herc. fur. 6.

Grauius dorso subiit onus. Horat. 1. Serm. satyr. 9.
¶Ferendo oneri esse Ouid. 15 Metam.
Mantica lumbos vlcerat onere Horat. 1. Serm. satyr. 6.
Onus ciborum reddere Plin. lib. 8 cap. 27.
¶Oneri esse, Hoc est molestiæ. Liu. 3 bell. Pun.
Geminatum Quintil. lib. 2. cap. 3.
Operum onera Quintil. lib. 1 cap. 9.

¶Onus, pro Munere, prouincia, siue partibus & officio. Cicero de Orat. Magnum quiddam est onus ac munus suscipere ac profiteri, se, &c. Idem 6. Verrina, Cur ego tuas partes suscipio? cur tuum onus sustineo?

Officij onus. Cic. Appio, lib. 3 13.
Grauissimum Quintil. lib. 2. cap. 6.
Abiicere onus, Vide Opprimi onere.
Accipere, In ACCEPTO.
Alleuare. Cic. pro Rosc. Amer. Hoc onus si vos aliqua ex parte alleuabitis, feram vt potero, studio & industria Iudices.
Deponere Cic. pro Sylla. Ita se gessit in Tribunatu, vt onere deposito domestici officij, nihil postea nisi de Reipublicæ commodis cogitaret.
Habere. Cic. 5. Verr. Ego plus oneris habeo quàm qui cæteros accusarunt.
Imponere. Cic. ad Thermum, lib. 13. 57, Nunc quum mihi ab antiquo officiosissimo tantum oneris imponitur, ego quoque tibi imponā pro tuis in me summis officiis: ita tamen vt tibi nolim molestus esse. Idem Attico, lib. 14, Tibi hoc oneris non impono.
Onus simultatis imponere. Cic. ad Quint. fratrem lib. 2 5, Causa serò perorata, sententias se rogaturum negauit, nequod onus simultatis nobis imponeret.
Obseruantiæ onus magnum alicui imponere. Cicero Attico, libro 13.
Iniquata à pauperibus in diuites onera Liu. ab Vrbe, lib. 1.
Iniustum onus alicui imponere, & Recipere, contraria. Cicero in Orat. Iniustum, id est quod iustam excedit magnitudinem.
Iniungere, Vide INIVNGO.
Liberare aliquem onere. Quintil. lib. 5. cap. 6.
Opprimi. Cic. pro Rosc. Amer. Opprimi nos onere officij malo, quàm id quod mihi cum fide semel impositum est, aut propter perfidiam abiicere, aut propter infirmitatem animi deponere.
Perferre Ouid. ad Liuiam.
Molestum portare. Horat. 1. Serm. satyr. 6.
Premi onere. Cic. Lucceio, lib. 5. 12, Etiam nescius quantis oneribus premerêre suscepta iū rerum. Idem Cluuio, lib. 3 8, Municipium maximis oneribus pressum.
Remouere à se. Ouid. 15 Metam.
Mens reponit onus, Id est curas deponit. Catullus ad Sirmionem penins. epigram. 29.
Seponere coniugij. Hoc est vxorem à se ablegare. Lucanus libro 5.
Subire. Quintil. lib. 6 cap. 1.
Hoc nihil ad te: nostrum est onus Cic. Appio lib. 3 13.
Suscipere. Cicero 5 Verrina, Plus etiam quàm pars virilis postulat pro voluntate populi Romani oneris ac muneris suscipere debeam.
Sustinere. Cicero de Senectute, Onus se Ætna grauius dicant sustinere.
Tollere. Cic. pro Sext. Roscio, Fide, sapientiáque vestra fretus, plus oneris sustuli, quàm ferre me posse intelligo.
Vacare onere. Quintil. lib. 1 cap. 6.

Onerosus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod est oneri, siue quod onerat & grauat. Plin. lib. 17. cap. 16, Plurimæ autem amputari sibi volunt onerosa ac superuacua.

Onerosum caput, Graue & ponderosum. Plin. lib. 22. cap. 25.
Onerosa præda, Magni ponderis. Virg. 9. Æneid.
Hasta onerosa & grauis imbellibus lacertis. Ouid 3. Metam.
Aer onerosior igne Ouid 1. Metam.
Sors onerosior Ouid 9 Metam.

Onustus, Adiectiuum { [illegible] } Cui onus impositum est. vt
Onusta frumento nauis. Cic. 3. Offic.
Onustus præda. Liu. 3. ab Vrbe.
Humero onusto vehere aliquid. Horat. 1. Serm. satyr. 2.
Tergum vulneribus onustum. Tacit. lib. 2.
Onustus cibo & vino. Cic. 1 de Diuinat. Quæ quidem multo plura euenirent, si ad quietem integri iremus: nunc onusti cibo & vino, perturbata & confusa cernimus.
Onustus fascibus & sellis Horat. 1. Serm. satyra 6,
meis contentus, onustos
Fascibus & sellis, nolim mihi sumere, &c. Vulgò legitur honestos, sed hæc lectio Lambino magis arridet, vt significet Horatius prætores, & consules fascibus, & sellis, & cæteris insignibus onerari potius quàm honorari. Natum autem est mendum, vt ille ait, è duarum vocum similitudine honestus, & onustus, seu, vt nonnulli scribunt, honustus. Iudicet lector.
Corpus onustum hesternis vitiis. Horat. 2. Serm. satyr. 2.
Onustum pectus lætitia, hoc est plenum. Plaut. Sticho, 5.
Onustus, cum genitiuo Plaut. Aulul. 1 2, Aulam onustam auri.

Onero, oneras, pen. corr. { [illegible] } onerâre, Onus imponere. Virg. 1 Æneidos,
Vina bonus quæ deinde cadis onerarat Acestes. Terentius Phormione, 5.6.
Costas aselli onerat pomis. Virg. 1. Georg.
Mensas onerare epulis. Virg. 4 Georg.
Epulis onerari. Ouid. 1 de Ponto, eleg. 11.
Malis onerare aliquem. Virg. 4 Æneid.
Catenis onerare aliquem. Horat. 3. Carm. ode 11.
Manus ambas iaculis onerauit acutis Virg. 11. Æneid.

¶Onerare amœnitate, lætitia, &c. Plaut. Capt. 13. Sic Onerare se voluptatibus, Plaut. Stich. 9.

Annonam onerare, Cariorem facere. Vlpianus in l. Annonam. D. De extraord. criminibus. Onerant annonam etiam stateræ adulterinæ.

Oneraro hilaritus me. Plaut. Milite, 20. Es, bibe, animo obsequere mecum, atque onerato hilaritus me.

Iniuriis, maledictis onerare aliquem, pro Iniuriis afficere. Terent. And. 5. 1. Cic. 2. Philip. Omnibus eum contumeliis onerasti.

Argumentis quamplurimis onerare iudicem. Cicero 3 de Natur. deorum.

Onerare aures. Plaut. Persa, 5, Conueniam hunc Toxilum: eius aures quæ sunt mandata onerabo.

Onerabat parentium curas ordo Mutinensis. Tacit lib. 18.

Commoditatibus onerare diem Terent. Phorm. 5. 6.

Imaginibus onerari. Plin. iunior lib. 3. ad Corneliam Hispullam, Nec minus sæpe ab illo quàm à te méque admonebitur, quibus imaginibus oneretur, quæ nomina & quanta sustineat.

Laudibus onerare, Vehementer laudare. Liu. 4. ab Vrbe.

Aures onerantur legibus Propert. lib. 2. eleg. 35.

Onerauit hæc dies me malignitate. Plaut. Capt. 8,

· hercle huic diei, si liceat, oculos effodiam lubens:

Ita malignitate onerauit omnes mortales mihi.

Mendaciis onerare. Cicer. ad Appium, lib. 3. 10, Te autem quibus mendaciis homines leuissimi onerarunt, &c. quererer tecum atque expostularem.

Odio onerare aures. Salust. in Cicer.

Pensis famulam onerauit iniquis. Propert. lib. 3 eleg. 15.

Populum onerare, pro Exigere à populo pecunias. Plin. In Paneg.

Præceptis onerare aliquem, pro Dare mandata. Plaut. Milit. 11.

Principes onerasti futuros. Plin. in Paneg.

Probris aliquem. Senec Hippol 2.

Promissis aliquem. Liuius 10 ab Vrbe, Et ipsos nominatim iuuenes pari comitate vtrunque nunc laudibus, nunc promissis onerat.

Pectora onerat largis promissis. Silius lib. 17.

Pugnis onerare, pro Pugnos incutere. Plaut. Amphit 4

Rationes onerare, Id est dispendiosum esse, apud Columellam lib. 4 cap 1, teste Budæo.

Onerare quempiam vinculis publicis. Valer. Maxim. libro 1. cap. vbi de C. Fescenn.

Æthera onerauit votis. Virg 9. Æneid.

Onerans, pen corr. Participium { ... } vt Verba onerantia lassas aures. Horat. 1. Serm satyr 10.

Oneratus, pen. prod. Aliud participium { ... } Plaut. Pseud 4.

-nisi Carnaria tragularia tergoribus onerata, huberi hinc

Mihi essent.

Oneratus veste. Terent. Heaut. 3. 1.

Oneratus spe præmiorum Liu 4 bel. Maced.

Atlas humeros oneratus Olympo. Ouid. 5. Fast.

Brachia onerata telis. Ouid 3 Metam.

Iumenta onerata plagis Horat. 1. epist. 19.

Lancibus oneratis cumulant aras. Virg 12. Æneid.

Sinu onerato portare aliquid Senec. Hippol 10.

Vlmus onerata vitibus. Ouid. 2. Trist.

Onerarius, Adiectiuum { ... } Quod oneratur, vel onerari potest.

Naues onerariæ, à gestandis oneribus dictæ sunt, & ob id tardæ. Cicero 3. Verrina, Eáque in onerariam nauem suam conicienda curauit.

Onychipuncta, Gemma est ex iaspidũ generibus, quæ & Iasponyx dicitur, niueo colore, rutilis punctis stellata: vnde & nomen accepisse videtur. Vide Plin lib 37. cap 9.

ONYTAS, pen. prod Nomen viri proprium, quod Donatus (inquit Seruius) dicit aut gentile esse, aut patronymicum: sed hoc non procedit, quia neque patronymicum in TAS exit, neque Onytes à qua gente veniat vsquam lectum est. Proprium ergo est, &c. Hæc Seruius enarrans Virgilianum illud lib. 12. Æneidos,

Tres vno congressu, & mœstum mittit Onyten, &c.

Onyx, huius onychis, penult. corr mascul. & fœm gen. { ... } Gemma. Plin. lib 37 cap 6, Exponenda est & onychis ipsius natura propter nominis societatem: hoc in gemmam transilit, & à lapide ex Carmania. Sudines dicit in gemma esse candorem vnguis humani similitudine. Item chrysolithi colorẽ, & sardæ, & iaspidis. Zenothemis Indicam onychem plures habere varietates, igneam, nigram, corneam, cingentibus candidis venis oculi modo interuenientibus quarundam oculis obliquis venis. Idem lib 36 cap. 7, Onychem etiam tum in Arabiæ montibus, nec vsquam alibi nasci putauere nostri veteres: Sudines in Germania potoriis vasis inde factis primùm, dein pedibus lectorũ sellisque, Cornelius Nepos tradit magno fuisse miraculo, quũ P. Lentulus Spinther amphoras ex eo, Chiorum magnitudine cadorum ostendisset: post quinquennium deinde triginta duorum pedum longitudine columnas vidisse se. Paulo post in ipso statim initio, cap. 8, Hunc aliqui lapidem alabastriten vocant, quem cauant ad vasa vnguentaria, quoniam optimè seruare incorrupta dicitur. Martialis lib. 12, In habeorem amœnas ædes, Calentúsque tuo sub pede lucet onyx. Idem lib. 7, Siccos pinguis onyx anhelat æstus.

Ex onyche lapide antiqui vasa vnguentaria faciebãt ad ornatum: vnde etiam onyx pro eodem vase sumi cœpit. Martial. lib. 7. 93, Vnguentum fuerat quod onyx modò parua gerebat. Idem libro 11, In Phyllida, Profertur Cosmi nunc mihi siccus onyx. Siccus, id est exhaustus. Erat autem Cosmus myropola. Stat. lib. 1. Sylu. 5. In quibus exemplis onyx sumitur pro alabastro seu ampolla vnguentaria ex onyche.

Onia item est, vt ait Dioscor. lib. 2, conchylij operculum, purpuræ operculo simile, quod reperitur in India in paludibus his quæ nardum ferunt. Itaque & odores suauissimos afflat, quoniam conchylia nardo vescuntur. Ex his igitur siue testis, siue conchis, fieri poterant vasa ad vnguentum seruandum aptissima quippe quæ nardi odore iam essent penitus imbuta. Duxerunt autem appellationem, & hæc concha, & ille lapis à similitudine vnguis humani, quia nihil sit in eis rugosum, nihil asperum: sed omnia, vt in vngue, læuia & polita. Lamb.

Paruus onyx eliciet Horat. 4 Carm. ode 12.

Onychinus, penultima corr. Adiectiuum { ... } Quod pertinet ad onychem gemmam, vel quod ex onyche factum est: vt Vasa onychina.

Onychina pyra, à colore vocat Plin. lib 15 cap 15. Et Onychina pruna, apud Colum. lib. 12 cap. 10, quæ onychis, hoc est vnguis similitudinem & formam habeant.

O O

OONAS, penultima producta, Insulæ in Septentrionali Oceano, In quibus (vt Plinius refert libro 4 capite 13) ouis auium & auenis incolæ viuunt.

OOPETRVM, Britanniæ insulæ vrbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 3, Vxellum alijs dicta, hodie Cestria: Vulgò *Chestre Vuchestre*.

O P

Opacus, pen. prod Adiectiuũ { ... } significat verbiosum, teste Festo, ab operiendo.

Arbor opaca. Virg 6. Æneid.

Barba Catul in Egnatium, epigram 37.

Caligo opaca Ouid. 10 Metam.

Crepuscula. Ouid. 14 Metam.

Domus opaca intus Virg 3. Æneid.

Frigus. Virg. 1. eclog.

Herba. Ouid 3 Metam.

Latebræ opaciores. Colum. lib. 8 cap. 17.

Opacus, & Apricus locus, contraria. Cic. in Partit.

Opacus & frigidus locus in sylua. Cic. 3. de Orat.

Lora opaca redimita syluis Catull. de Berecynthia, epigram 58.

Lucis habitamus opacis Virg 6 Æneid.

Lustra Claud. 1. in Eutrop.

Montes vmbrantur opaci. Virg. 3. Æneid.

Nemora opaca, Densa. Plin. lib. 3. cap. 5.

Nox. Virg 4 Æneid.

Nubes Ouid. 1 de Arte.

Quies Stat 3. Sylu. 5.

Ripa viridi & opaca inambulare. Cic. 2. de Leg.

Rutis opaci vmbræ. Virg 1. Georg.

Opaca sepes, & munita vallo arboris. Plin. lib. 12. cap. 5.

Syluæ Ouid. 1. Fast.

Vallis. Horat. 1. epist 17.

Vlmus. Virg 6 Æneid.

¶Vadere per opaca Senec Herc. fur. 10.

Viarum opaca. Virg 6 Æneid.

Ferimur per opaca locorum. Virg. 2. Æneid.

Opacissima nemorum ac môtium, alta magis, quàm plena pascua. Colum lib. 6. cap. 22.

Opaco, opacas, pen. prod. { ... } opacare, Obumbrare, cooperire, obscurare. Cicero 2 de Natura deorum, Vt quum terras larga luce compleuerit, easdem modò his, modò illis partibus opacet. *De sole.* Idem 1. de Orat. Nam me hæc tua platanus admonuit, quæ non minus ad opacandum hunc locum patulis est diffusa ramis.

Rami opacant arborem Virg 2 Georg.

Ramus opacat humum. Virg 6 Æneid.

Opacitas, penultima correpta, opacitatis { ... } Columella libro 8 capite 17, Plúsque nocet putris vnda, quàm prodest opacitas.

Opalus { ... } Gemma est in India tantùm nascens, colore quidem candida, ita tamen vt in ea vario modo & carbunculi tenuior ignis, & amethysti fulgens purpura, & smaragdi virens mare, incredibili pariter mistura transluceant: vnde & inter gemmas pæderotas, hoc est à pueris in delicijs habitas, numeratur a Plinio libro 37. capite 6.

OPALIA { ... } Festa erant Opi deæ, quæ Saturni vxor putabatur, dicata: quæ mense Decembri, paucis diebus ante Saturnalia celebrabantur. Plin. lib. 19. cap 6, Sunt qui alitum & vlpicum inter Opalia & Saturnalia aptissimè seri putent.

Opera, operæ, penult. corr. { ... } Actio, labor & industria operantis, seu operario pro mercede sumpta. Cic. 1. Offic. Quibus non malè præcipiunt qui ita iubent vti vt mercenarijs operam exigendam, iusta præbenda.

Fabrorum operæ Cic. 3. Verr.

Parcus opera, Vide Parcus in PARCO.

Opera & artificio singulari simulacrum. Cic 6 Verr.

Opera & labor. Cic. 1. de Finib. Ego verò cum forensibus operis, laboribus, periculis non deseruisse mihi videor præsidium, &c.

Multæ operæ & laboris res. Cæs 5. bel. Gal.

Bona aut mala opera. Plaut. Pseud. 3.

Celeris Horat de Arte.

Conducta, Vide CONDVCO.

Eadem opera, Eadem diligentia, eodem labore. Plautus Captiuis, 7.

Eadem opera à Prætore sumes syngraphum.

Impensa opera. Quintil. lib 1 cap. 10.

Iners, Vide INERS.

Opera maiore. Plaut. Casin 2,

Maioréque opera ibi seruiles nuptiæ

Quàm liberales etiam curari solent Hoc est maiori labore.

Opera mea, Opera tua, Quod barbari *Tuo medio* dicunt. Terentius Heaut 2. 1,

Non mea opera, neque pol culpa euenit. Idem Phorm. 4. 4,

· opera tua

Ad restim mihi quidem res redijt planissumè.

Militaris. Liu. lib. 4. Decad. 5.

Nam, virilique opera duarum legionum quibus præerat, exercitum immunem tanta calamitate seruauit. Paterculus lib. 2.

Secundæ operæ homo, Hoc est, famulans famulanti, Minister ministri. Lucan. lib. 8,

Degener, atque operæ miles Romana secundæ. Septimium Romanum accusat, qui quũ Pompeio caput abscidisset, non tamẽ illud tulit Ptolemæo regi, sed Achillæ regio satelliti ferendum permisit ad Ptolemæum. Adde quod postquam Achillas gladio latus Pompeij perfodisset, moribundo caput amputauit Septimius.

Operæ succisiuæ. Cic. Philip. 1.

Togata opera, Vide TOGA.

Vehemens. Horat. 1. epist. 13.

Vna opera. Plaut. Capt. 11,

Et quidem Alcmeon atque Orestes & Lycurgus postea

Vna opera mihi sunt sodales, qua iste. Id est tam sunt mihi sodales quàm iste.

¶Opera, id est virtute & industria benefici & liberales qui erũt, eò plures ad benignè faciendum adiutores habebũt, quò pluribus profuerint. Cic. 2. Offic.

Fortis operæ intermissio. Cic. 2. de Diuinat.

Sine hominum opera, neque valetudinis curatio, neque nauigatio, neque agricultura, neque frugum fructuúmque reliquorum perceptio & conseruatio vlla esse potuisset. Cic. 2. Offic.

¶Accommodare operam, Vide ACCOMMODO.

Addere, Vide ADDO.

Afferre alicui. Ouid. 2. de Arte.

Operas cogere. Cic. 4. Verr.

Commodare operam, Vide COMMODO.

Condicere, Vide CONDICO.

Conferre, Vide CONFERO.

Multam operam conferre in res obscuras. Cicero 1. Offic. Quidam nimis magnum studium, multámque operam in res obscuras atque difficiles conferunt.

Consumere multam operam frustra. Cic. 1. Tuscul.

Laboris & operæ plus in aliqua re consumere, quàm cæteri in alia. Cic. pro Fonteio.

Consumere operam in aliqua re. Vide CONSVMO.

Conterere operam, Vide CONTERO.

Operam depẽdere & impẽdere. Colum. lib. 4. cap. 22.

Detrahere de opera. Cic. Acad. quæst. 2.

Operam dare alicui rei. Plaut. Trinum. 13,

-lubido est

Obseruare quid agat, ei rei operam dabo. Id est, In hac re laborabo.

Operam dare amori, Amare. Terent. Heaut. 1. 1.

Dare operam bellis. Ouid. 1 de Remed. amor.

Dare operam funeri, Est interesse pompæ exequiarum. Cic. Attic. lib. 15, Venerat in funus, cui funeri ego quoque operam dedi. Alij dicunt idem esse quod curare funus.

Liberis operam dare, quàm honestè dicitur. Cic. Pæto, lib. 9. 22.

Assiduas operas dare ludis. Lucret. lib. 4.

Dare operam hospitio. Cic. Fam. 10.

Operam dare memoriæ alicuius. Cæl. 8. Fam.

Dare operam præceptori, Id est audire eum. Sueton. in Iulio Cæsare, cap. 4. Bud.

Dare operam rebus diuinis. Cic. 2. de Legib.

Dare operã studio iuris Ciuilis. Cic. de Clar. Orat. Ego autem iuris Ciuilis studio multum operæ dabam Qu. Scæuolæ P. F.

Dare operam tonsori, Tonderi. Sueton. in Augusto, cap. 79.

Dare operam valetudini. Cic. 1. de Orat.

Dare operam alicui, Iuuare aliquem. Plaut. Bacchid. 1, Vbi ei dederit operas, ne hanc ille habeat pro ancilla sibi.

Operas dare alicui in re aliqua. Cic. 4. Verrina, Canuleius verò qui in portu Syracusis operas dabat, furta quoque, &c. Et ad Silium, lib. 13. 66, Qui operas in scriptura pro magistro dat.

Dare operam in exercitationem aliquam. Cic. 1. Tuscul. In quam exercitationem ita nos studiosè operam dedimus, vt, &c.

Dare operam alicui dicitur iudex, quum audientiam illi accommodat. Cic. ad Atticum, lib. 13, Is ad me venit, dixitque iudicem operam dare sibi constituisse eo die ipso quo de Sextio nostro lege Pompeia in consilium iri necesse erat.

Dare operam vt aliquid fiat. Cic. Seruio, lib. 13. 28.

Id operam do, Id est Curo & laboro. Terent. And. 1. 1. Cic. in Verrem, Primum omnium opera danda est, qui famæ nostræ capitique consulant.

Egregiam operam alicui dare. Cic. Att. lib. 5.

Dedita, vel Data opera facere, Vide DO & DEDO.

Mercenariorum operæ, non artes emuntur. Cic. 1. Offic.

Ope atque opera omni eniti, vt aliquid fiat. Cic. Att. lib. 14.

Opera est mihi, quod barbarè dicitur, *Habeo ad faciendum.* Plautus Merc. 6, Dicam, si videam tibi operam esse aut otium. Id est, Si video te esse occupatum.

Operæ est, Idem quod opus est, vel vacat. Plaut. Casin. 13, Operam date, dum mea facta itero, est operæ auribus accipere. Liuius 1. belli Punici, Nec Annibali in tanto discrimine rerum operæ esse legationes audire.

Operæ est, pro Operæpretium est. Persius satyra 6,

Lunai portum est operæ cognoscere ciues. Versus est Ennij poetæ citatus à Persio.

Pauper, cui opera vita erat: Id est vitam sibi comparabat ex labore. Terent. Phorm. 2. 3.

Exigere plenam operam. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Experiri opera. Plaut. Bacchid. 7,

Homini amico qui est amicus, ita vti nomen possidet,

Nisi deos nihil præstare, id opera expertus sum esse ita.

Operam orationis cõpendi facere. Plautus Mostel. 5, Hoc est Paucis eloqui.

Fungi opera mediastini. Vulpian. l. 1. D. Naut. caupon. &c.

Grauari operam. Plaut. Rud. 11, Cur tu operam grauare mihi, quam ciuis ciui commodat? Id est, Cur inuitus iuuas?

Impendere operam totra rectum, Vide IMPENDO.

Impendere duplicem operam, Vide IMPENDO.

Insumere, Vide INSVMO.

Interponere, Vide INTERPONO.

Locare operam alicui. Gell. lib. 3. cap. 30.

Ludere operam, Vide LVDVS.

Nauare. Liu. lib. 4. Decad. 4.

Bonam operam nauare, Vide BONVS.

Parcere operæ, Vide PARCO.

Non parcam operæ. Cic. Seruio, lib. 13. 28.

Operam perdere, quod & Operam ludere dicitur: hoc est, In vanũ laborare. Cicero pro L. Murena, Quod quidem ius Ciuile didicisti, non dicam operam perdidisti. Idem 1 de Orat. Inque eo maximè probaui summum illum doctorem Alabandensem Apollonium, qui quum mercede doceret, tamẽ non patiebatur eos, quos iudicabat nõ posse oratores euadere, operam apud se perdere.

Perdere operam & oleum, Vide OLEVM.

Periit opera. Cic. ad Attic. lib. 2, Ne & opera & oleum philologiæ nostræ perierit.

Operam ponere in re aliqua. Cicero 1. Officior. Quod in rebus honestis & cognitione dignis operæ curæque ponetur, id iure laudabitur.

Ponere operam alicui. Cic. ad Attic. lib. 13. Quicquid erit, operam Faberio ponamus. Hoc est, pecuniam exigamus à Faberio debitore, Demus operam vt pecunia exigatur à Faberio.

Bene ponere operam. Cic. ad Qu. fratrem lib. 2. 15.

Præbere operam alicui. Cic. de Claris Orat. Multam operam & amicis vtilem præbuit.

Profiteri operam. Cic. 10 Verr.

Reddere operam vel operas, Vide REDDO.

Tu mosis nostris para vt operam reddat. Cicero Tironi, lib. 16. 12.

Iustam operam reddere, Vide IVSTVS.

Remouere operam à re aliqua. Cic. Acad. quæst. 1.

Pol haud censebam istarum esse operarum patrem: Quasi dicat, Non existimabam patrem his rebus se immiscere, & talia curare, siue talibus rebus operam dare. Plaut. Merc. 17.

Sumere operam. Cicero 6 Verrina, Tibi hæc opera sumenda est.

Inanem sumere. Horat. de Arte.

Operam alicui surripere, Vide SVBRIPIO.

Operam & munus aliquod suscipere. Cic. pro Corn. Balbo.

Tribuenda est opera Reip. vel omnis potius in ea cogitatio & cura ponenda est. Cic. 2. de Diuin.

Opera alicuius vti ad rem aliquam. Cic. 4. Acad. Negat opera deorum se vti ad fabricandum mundum.

Mutuas operas tradere, Vide MVTVVM.

¶Opera accipitur interdum pro delicto. Liu. lib. 2. Decad. 5, Placuit Lanuuinos, quorum opera instauratæ essent feriæ, hostias præbere: illi enim in precatione errauerant.

¶Operas quoque, personas dicimus quæ aliquid faciunt: siue etiã nebulones conductos ad malum inferendum. Cic. 7. Verr. Quæ ad suam laudationem missa est, nauem tibi operis publicis Mamertinorum esse ædificatam. Idem pro P. Sextio, Eu cur cæteri reges stabilem esse suam fortunam arbitrentur, quum hoc illius funesti anni perditio exemplo videant, per Tribunum aliquem & sexcentas operas se fortunis spoliari, & regno omni posse nudari. Idem 1. Philip. Cuius maleficij ista pœna est, vt dicere hoc ordine auderet, se publicis operis disturbaturum publicè ex Senatus sententia ædificatam domum? Idem ad Qu. fratrem, lib. 2. 5, Deinde aiunt operæ repentè à græcostasi & gradibus clamorem satis magnum sustulerunt. Et ad Atticum, lib. 1. 8, de Clodij iudicio, Boni viri precibus Clodij à causa remouentur, operæ comparantur.

Opera, etiam in singulari, pro eodem. Horatius 2. Sermon. satyra 7,

-ocyus hinc te

Ni rapis, accedes opera agro nona Sabino.

Mercenariæ operæ, & multitudo conducta. Cicero 1. Philip. Quia aut accusator tam amens reperietur, qui reo condemnato obijci se multitudini conductæ velit? aut iudex, qui reum damnare audeat, vt ipse ad operas mercenarias statim protrahatur?

Conductæ operæ. Cicero pro Sextio, Erat autem mihi contentio non cum victore exercitu, sed cum operis conductis, & ad diripiendam vrbem concitatis.

Confirmat operas suas Clodius. Cic. Qu. frat. lib. 2. 7.

In operas multos mittere. Cic. pro Plancio.

Prohibere operas aditu. Cic. Attic. lib. 4.

Operæ etiam publicanorum, quos *factores* vulgò vocant. Cicero Crassipedi, libro 13. 10, A te peto Cn. Pupium qui est in operis eius societatis, omnibus tuis officiis, atque omni liberalitate tueare, curésque vt eius operæ (quod tibi facile factu est) quàm gratissimæ sint sociis.

De operis, Colum. lib. 2. cap. 23, abundè tractat.

Theatrales operæ. Tacit. lib. 1.

Operula, operulæ, penultima correpta, Diminutiuum. Apuleius, Operulas etiam in eam contuli, quas adhuc vigens sectariam faciens merebam.

Opella, Aliud diminutiuum: vt Forensis opella. Horat. 1. epist. 7.

Parua opella. Lucret. lib. 1.

Operarius, operarij. Qui alicui rei operam impendit, & laborem insumit in re aliqua. Vnde Cassius apud Varronem, lib. 1 de Re rust. cap. 17, scribit operarios parãdos esse qui laborẽ ferre possint, ne minoris

annorum viginti, & ad agriculturam dociles. Cic. 6. Verr. Barbaros quosdam Lilybæo senore adductos esse operarios. Idem in Parad. Vtrum de bonis est quærendum quid bajuli atque operarij, an quid homines doctissimi senserint?

Appositus ad deferenda quædam onera operarius. Cic. 6. Verr.

Linguæ operarius. Cic. 1. de Orat. Hos quos nos oratores vocaremus, nihil esse dicebat nisi quosdam operarios lingua celeri & exercitata.

Operaria, operariæ {[illegible]} Plautus Bacch. 1, Equidem tibi dabo hanc operam. P. at nimium pretiose operaria es.

Operarius, Adiectiuum {[illegible]} Quod industria atque opera fit, siue quod ad operarium pertinet. Plin. lib. 14. cap. 10, Sed inter vina operaria numerantur. Hoc est quod dator operis.

Homo operarius. Qui operatur. Cic. pro Ros. Amer. Idem ad Atticum, lib. 7, Nam de altero illo minus sum admiratus, operario homine. Id est mechanico, quem vocant.

Orator operarius Cic. 1 de Orat.

Lapides operarij, Qui ad opus aliquod accommodari & incidi possunt. Plin. lib. 36. cap. 22.

Vsus operarius, Qui ad aliquod opus faciẽdum adhibetur: vel qui alicui operæ accommodetur. Plin. lib. 8. cap. 3.

Pretus operarium, Cuius vsum ad operas nostras faciendas conuertimus, vel quo vtimur ad id quod opus habemus. Columel. lib. 6. cap. 2. Hoc est, quo terram colimus.

Dies operarius, Id est profestus. Cato de Re rust. cap. 2, Vbi ea cognouit, rationem inire oportet operarum dierum. Per syncopen pro operariorum. Castigatiora exemplaria sic distinguunt, operarum, dierum. vt sit ab opera.

Operosus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Qui agit, & rebus gerendis operam dat, inquit Valla. Cic. de Senect. Sed videtis vt senectus non modò languida atque iners non sit, verùm etiam sit operosa, & semper agens aliquid & moliens.

Colonus operosus. Ouid. de Nuce.

Mulier operosa capillis ornandis. Ouid. 2. Amor. eleg. 7.

Mulier operosa cultibus Ouid. 3. Amor. eleg. 10.

Brachia operosa Cyclopum. Stat. 1. Thebaid.

Operosus esse rei quisque dicitur in qua desudat. Ouid. 1. Fastorũ,

Disce metu posito vates operose dierum,
Quod petis. Id est, Qui in digerendis diebus laboras.

¶ Operosus, Passiuè aliquãdo accipitur. Ouid. 1. Metamorphoseos,
-mundi moles operosa laboret. Id est, quæ ab aliquo operata est: non quæ aliquid facit, ait Valla lib. 1.

¶ Operosus, pro Efficaci ponitur Ouid. 14. Metamorphoseos.
Vtere tentatis operosæ viribus herbæ.

¶ Operosus, Multæ operæ, vel vehementis, inquit Valla lib. 1. Plinius lib. 18. cap. 15. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 21, Sed res operosa est, & hominis perdiligentis.

Facilis & Operosus, contraria. Plin. lib. 15. cap. 23.

Æs operosum, Magno artificio & opere fabricatum. Ouidius epistol. 3.

Agri. Ouid. 3. Amor. eleg. 16.

Antra. Propert. lib. 3. eleg. 2.

Artes. Cic. 2. Offic. Itaque quæ in rebus inanimis, quæque in tractatione belluarum fiunt vtiliter ad hominum vitam, artibus ea tribuuntur operosis.

Arua. Ouid. 1. de Arte.

Bella. Ouid ad Pisonem.

Carmina. Horat. 4 Carm. ode 2.

Concursatio. Cic. de Claris Orat.

Gloria, Magna & difficilis. Ouid. epist. 2.

Operosus & molestus labor. Cic. 2. de Nat. deor.

Sepulchrum. Cic. 2. de Leg. Sed post aliquando propter has amplitudines sepulchrorum, quas in Ceramico videmus, lege sanctum est, nequis sepulchrum faceret operosius, quàm quod decem homines effecerint triduo.

Spissum & operosum opus. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 15, Scribebam illa quæ dixeram [illegible], spissum sanè opus & operosum.

Stamen. Ouid 1. de Arte.

Templa. Ouid. 15. Metam.

¶ Operosior {[illegible]} Operosissimus. Cicer. 2. de Leg. Textile, nec operosius quàm muliebris opus menstruum. Plin lib. 7 cap. 53, Operosissima tamen securitas mortis in M. Ofilio Hilaro ab antiquis traditur.

Diuitiæ operosiores Horat. 3. Carm. ode 1.

Operosissimus in re aliqua, Plurimum operæ & laboris in ea aliqua impendens. Plin lib 2 cap 5, Syria in hortis operosissima. Indéque est prouerbium Græcis, Multa Syrorum olera.

Operose, pen. prod. Aduerbium {[illegible]} Laboriosè, difficulter. Cic. in Orat. Quod vel maximè desyderat diligentiam (est enim quasi structuræ quædam) nec id tamen fiet operosè.

Operositas, penultima correpta, operositatis. Quintilianus libro 8. capite 3. Est etiam quæ [illegible], vocatur, superuacue, vt sic dixerim, operositas.

Operæpretium {[illegible]} significat fructuosum, & ad rem pertinens, vel quia decens, vel quia vtile, vel quia gloriosum, vel quia iucundũ: inquit Valla lib 4. Teren. Andr. 1. 3, Audiréque eorum est operæpretium audaciam. Vbi Donatus, Operæpretium dicitur de magnificis & laudabilibus. nam & ea quæ magna sunt, etiam si mala, tamen miramur: quia libenter audiamus: & hoc pretium est operæ, id est audiẽdi. Cic 6. Verr. Iam vt hæc omnia reperire, ac perscrutari solitus sit Iudices, est operæpretium cognoscere.

Mereri operæpretia. Liuius belli Punici lib. 1, in oratione Annibalis ad milites, Tempus est opulenta vos ac ditia stipendia facere, & magna operæpretia mereri. Id est magna præmia militiæ, ait Bud.

Ferre operæpretium. Liu. 3 bell. Pun. M. Centenius petit à Patribus, vti sibi quinque millia militum darentur: se peritum & hostis, & regionum, breui operæpretium facturum.

Operæpretium habere aliquid. Liu. 5. bel. Pun. Operæpretium habent libertatem, ciuitatémque.

Operæpretium est. Id est Magni æstimandum est, & magnipendẽdum. Liuius in præfatione operis, Facturúsne operæpretium sim, si à primordio vrbis res Populi Romani perscripserim: nec satis scio, nec si sciam, dicere ausim. Idem Decad. 4. lib. 1, Ibi dies aliquot frustra absumpti: & quia nil operæpretium erat, abscessere. Id est nisi tanti fuisset vrbs capta, vt tempus eodem tereretur. Cicero pro Rosc. Amer. Si nihil in ista pugna Roscij quod operæpretium esset, fecerãt: quam ob causam Chrysogono tantis præmiis donabãtur? Id est *nihil quod valeret*, vt vulgus loquitur.

Operæpretium facere, & Inanem operam sumere, contraria. Operæpretium enim id dicimus, quod tanti est, quanti opera in eo insumpta: & quum ita loquimur, Operæpretium est audire, hoc significamus, non perditurum eum operam, qui audiat. Horatius satyra 4. lib. 1,

Est operæpretium duplicis pernoscere iuris
Naturam, &c. Lamb.

¶ Pretium operæ etiam dicitur, vt Verisimile, & simile veri, per tmesin. Plinius, Id verò audire, pretium operæ sit.

Operor, penultima corr. operaris {[illegible]} operári. In opere aliquo faciundo laborare. Plinius libro 11 cap 10, Adolescentiores ad opera exeunt, & supradicta conuehunt, seniores intus operantur.

¶ Operari, Operam dare. Colum. lib. 12. cap. 4, Si rebus venereis fuerit operatus vel vir vel fœmina, debere eos flumine ablui.

Operari auditioni. Plin. lib. 15 cap. 2. ad finem, Sedere namque in his scholis auditioni operatos gratius erat, quàm ire per solitudines, & quærere herbas alias aliis diebus anni.

Operari superstitionibus. Liu. lib. 10.

Operari liberalibus studiis. Tacitus lib. 3. Vbi operari, operam nauare significat.

¶ Operari, Nonio, est religiosè, & cum summa veneratione sacrificiis litare vel diuinari. Iuuenal. satyr. 12,
Et matutinis operatur festa lucernis. Virg. 1. Georgicorum,
-lætis operatus in herbis. Propert. lib. 2. eleg. 34,
Cynthia iam noctes est operata decem. Hoc est, sacra Isidis & festa celebrans. Erat autem Cynthia Propertij amica.

[O]peratus, pen. prod. Participium {[illegible]} Liu. 4. ab Vrbe, Saltem acquiescere eo tempore, quo corpus addictum atque operatum Reipublicæ esset.

Iuuentus operata nouis aruis. Virg 3. Æneid.

Ore operata. Ouid. 6 Fast.

Omnia sint operata deo. Hoc est, sacrificent, siue rem diuinam faciant. Tibull. lib. 2. eleg 1.

¶ Operatus, absolute, pro Operatus sacris. Tacit. lib. 2, Nox eadem lætam Germanico quietem tulit, viditque se operatum.

Operatio, Verbale {[illegible]} Plin. lib. 11. cap. 24, Tertium aranearum genus eruditæ operatione conspicuum.

Moueri operatione alicuius. Cic. Attico, lib. 6, Huius nebulonis operatione si Brutus moueri potest, licebit eum solus amet, me æmulum non habebis. Operatione, id est turpi instigatione. Sunt tamen qui oratione legant.

Operatio, Sacrificatio. Plautus, Vt isthæc operatio crimen expiet.

Operator, penultima producta, Verbale. Firmicus lib. 3. cap. 9, Si Mercurius in hoc loco pariliter fuerit constitutus, faciet multa perpeti mala laborantes. eorum enim artes erunt, aut sordidæ, aut squallidæ, ex quibus vigiliæ perpetuæ operatoribus exigentur: quales sunt cõfectores coriorum, fullones, lanarij.

Operculo, operculas. Operculum, Vide post OPERIO.

Operio, operis, pen. corr. operui opertum {[illegible]} operire, Claudere. Compositum ex ob & perio: sed b eliditur. Plin. lib 11. cap. 37, Morientibus oculos operire, rursúsque in rogo patefacere, Quiritium magno ritu sacrum est.

Sopor operit oculos. Catull. de Berecynthia, epigramm. 58.

Ostium operire. Terent. Phorm. 5. 3.

¶ Operire, Tegere. Propert. lib. 3. eleg 13,
Atque hinnuli pellis totos operibat amantes.

Fronde operire domum. Tibul. lib. 2. eleg. 1.

Pellis operit latos humeros. Virg. 11. Æneid.

Floribus & sertis operit lumina. Lucret. lib. 4.

Luctum operire, Celare, abscondere, non patefacere. Plinius iun. lib. 3. epist. 16.

Nox operit terras. Virg. 4. Æneid.

Operior, operiris, opertus sum {[illegible]} operíri, Passiuum. Cic. 6. Verr. In hac insula extrema est fons aquæ dulcis, cui nomẽ Arethusa est, incredibili magnitudine, plenissimus piscium: qui fluctu operiretur, nisi munitione, &c.

Arbos operitur frondibus. Ouid. 1. Fast.

Opertus, Participium {[illegible]} vt Mõtes operti arbore. Ouid. 5. Metam.

Pectus operta comis Pallas. Propert. lib 2. eleg. 2.

Opertus dedecore, & Opertus cõtumelia. Cic pro Cluentio, Tum verò ille iudicia Senatoria, non falsa inuidia, sed vera atque insigni turpitudine notata, atque operta dedecore & infamia, defensioni locum nullum reliquissent. Idem 6. Verr. Non importunissimas istius libidines, non vim, non contumelias, quibus operti oppressique erãt, enoquerebantur. Budæus.

Operti præda, Id est onusti. Plin. in Paneg.

Æmus opertus nubibus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5.

Bella operta tumescunt. Virg. 1. Georg.

Caput opertum. Horat. 2. Serm. satyr. 3.

Detexit caput Lucan lib. 9.

Esse operto capite. Cic. de Senect. Nullo imbre, nullo frigore adduci, vt capite operto sit. De Masinissa rege.

Fores,

Fores Ouid.2.Fast.

Lectica operta ferri per oppidum vt mortuus. Cic.2.Philip.

Noa Stat.10 Thebaid.

Opertis oculis aliquid facere, vt Clausis oculis. Senec. de Benef.4.

Ratio Ouid.3.Fast. Patefactio rerum opertarum. Cic.2.de Fin.

Abditum & opertum, Vide Abditum in ABDO.

Opertum & Apertum, contraria. Plaut. Capt.10.

Proferre operta Cic.1 de Diuin.

Recludere operta. Horat.1.epist.5.

In operto esse Cic.in Parad. Romæ sum, inquis. Et tu quidē in operto fuisti. Id est domi clausus tanquā latēs, non prodisti in publicum.

Opertum, ti, Substāt. { [illegible] } Cic. in Parad. Familiarissimos tuos de te priuilegium tulis, vt si opertum Bonæ deæ accessisses, exulares.

Opertus, huius opertus, Verbale, Macrob.lib.7. Saturn.cap.9.

Operimentum, ti { [illegible] } Quo aliquid tegitur. Cato de Re rust.cap.10, Instragula octo, puluinos sedecim, operimenta decē, mappas tres.

Opertorium, opertorij { [illegible] } Idem. Senec.epist.88, Ex duabus penulis, altera stragulum, altera opertorium facta est.

Operculum, operculi, pen.corr. { [illegible] } Instrumentū quo aliquid tegitur. Cato de Re rust cap 10, Operculum aheni vnum.

Ambulatorium operculum, Vide AMBULO.

Operculo, operculas { [illegible] } operculāre, Operculo operire Colum. libro 12.cap 5, Nunc autem si sunt pleni atque operculati faui, demetendi sunt. Idem lib.12.cap.15, Quæ vasa confestim operculare & oblinere conuenit.

Opertaneus, Adiectiuum { [illegible] } vt

Opertanea sacra, Quæ in operto, nō in aperto, nec sub dio fiebant. Plin.lib.10 cap.56.

Operor, Operosus, Vide OPERA, operæ.

Opes, Vide OPS.

OPHARUS { [illegible] } Scythiæ fluuius, in montibus Catheis nascens, & in Lagoum influens. Plin.lib.6 cap 8.

OPHELTES { [illegible] } filius Lycurgi à serpente necatus. Vide HYPSIPHILE Stat 2 Sylu.1,

Sic & in anguiferæ ludentem gramine Lernæ

Præcisum squamis auidus bibit unguis Ophelten.

Ophiasis, pen.corr. { [illegible] } Vitium est capitis, pueris præsertim familiare, ab occipite plerunque originem ducens, indéque vsque ad aures & frontem paulatim serpens, donec vtrinque fines quasi capite & cauda committantur. Vnde & nomen inuenit. [illegible] enim Græcè nobis serpentem sonat. Quacunque hoc malum serpit, cutis emoritur, pilus excidit, glabretáque per extimam capitis cutem sparsa, serpentis effigiem relinquunt.

Ophicardelus, Gemma est, in qua nigrum colorem binæ lineæ albæ includunt. Plin.lib.37 cap 10.

Ophidion { [illegible] } Pisciculus est cōgro similis, multò tamē minor, à serpentis figura nomen habens. Meminit eius Plin.lib 32 cap.vlt.

Ophioctonon { [illegible] } Herba quæ notiore nomine Elaphoboscon appellatur: ita dicta, quòd serpentes enecare credatur. Herbariorum vulgus *Grauam dei* appellat, teste Ruellio.

Ophiogenium { [illegible] } Herba est, cuius pastu cerui sese aduersus serpentes muniunt. Alio nomine Elaphoboscon dicitur, hoc est cerui pabulum.

OPHIOGENES, pen.corr. { [illegible] } Populi sunt in Hellesponto, qui serpentum ictus cōtactu leuant, & manu imposita venena extrahunt corporibus. Plin.lib.7.cap.2.

Ophiomachus { [illegible] } pen.corr. Lacerta à Græcis dicitur, quòd cum serpentibus pugnet.

OPHION, pen.prod. { [illegible] } socius fuit Cadmi ex illis qui è dentibus serpentinis nati fuerunt. idcóque & nomen habet à serpente, qui Græcè [illegible] dicitur. Hinc

Ophionius, Adiect. { [illegible] } Senec OEdip 5.

Sacer Cithæron sanguine inundauit, Ophioniáque cæde. Id est Thebana. Cadmus enim cum sociis Thebas condidit.

OPHION, pen prod. { [illegible] } nomen viri proprium, qui cum Eurynome vxore, quam genuit Oceanus, ante Saturnū, rerum potitus est, quem Saturnus fugauit. Claud.3.de rapt.Proserp. Hic onerat ramos exutus Ophion. Vide Ianum Parrhasium.

OPHIONEUS, Messeniorum vates, qui à natali die lumine captus, publice & priuatim futura prædicere solitus est.

Ophiophagi { [illegible] } Dicti sunt qui serpentibus vescuntur, cuius generis populos ad sinū maris rubri memorat Plin lib 6 cap.29.

Ophioscorodon { [illegible] } Frutex est, qui notiore nomine Capparis appellatur Author Dioscorid lib 2.

Ophiostaphyle { [illegible] } Frutex est idem cum cappari. Plin.lib.13.cap.23, Capparis firmioris ligni frutex, seminīque & cibi vulgaris. Quidam eum cynosbaton vocant, alij ophyostaphylen.

Ophiostaphylos { [illegible] } Frutex est ex sylueſtrium vitium genere, quæ Vitis alba, & Græco vocabulo Ampeloleuce vocatur à Plinio lib.23.cap 1, Latinorum nonnulli serpentis vuam interpretantur: itáque dictam putant, quòd in Arabia, hoc fruticis genus præsentissimum venenum petatur.

Ophitæ { [illegible] } Hæretici quidam fuerunt, qui Christum sub serpentis specie colebant. Interim tamen habebant & viuum serpentem, quem venerabantur & nutriebant.

Ophis { [illegible] } Ornamentum manuum, Pollucei lib 5 cap.16, à similitudine, vt opinor, serpentis dictum. Nam & Anguiculam vertit Gualtherus eodem loco. Huius etiā meminit Nicostratus poëta Comicus, & ex eo Clemens Alexandrinus lib.2. Pædag.cap.12. vbi Gentianus Heruetus vertit serpentem. Quo in loco Clemens ipse hæc etiā dicit memoratu digna: quòd quemadmodum Euam serpens decepit, ita etiam alias mulieres mundus muliebris aureus, ex eo veniens, serpentis figura, in probra impellit: nempe muræunias quasdam aureas, & serpentes ad decorem effingens.

Ophites, ophitis, pen.prod.m.g. { [illegible] } Marmoris genus, habentis maculas serpentiū maculis similes. Lucan.lib.9, Quàm paruis tinctus maculis Thebanus ophites. Scribit Plinius lib.36.cap 7, ex ophite columnas esse paruas, quòd marmor sit nigricans, varium, dicatúrque capitis dolores sedare, alligare serpentum ictus. Stat.1.Sylu.5, Mœret onyx longè, queritúrque exclusus ophites.

OPHIUCHUS, pen.prod. { [illegible] } est signum cæleste, quod alij putant Herculem esse, alij Æsculapium. Et interpretatur anguitenens. De quo Cicero ex Arato lib 2.de Nat.deor. sic scribit,

Atque hæc quidem à tergo, propter caput autem anguitenens,

Quem claro perhibent [illegible] nomine Graij:

Hic pressu duplici palmarum continet anguem,

Eius & ipse manet religatus corpore torto:

Nanque virum medium serpens sub pectora cingit.

OPHIUSA, pen prod. insula olim Rhodos dicta, vt testatur Plin.lib.5. cap 31. ¶ Est item insula in mari Balearico, teste Ptolemæo, ex duabus Pithyusis minor (nam maior Ebosus dicitur) propter serpentum copiam inculta: vnde & Colubraria à Latinis appellatur. Plin.lib 3. cap.5. ¶ Est & altera eiusdē nominis insula, non procul à Creta, cuius etiam meminit Plin lib.4 cap.12. ¶ Ophiusa item oppidum fuit Sarmatiæ Europææ, ad Thyrā amnē, de quo idem Plin. loco iam citato.

Ophiusius, Adiectiuum { [illegible] } vt Ophiusia arua. Ouid.10 Metam.

Ophiusa, Herba est in Elephantine Æthiopiæ regione nascēs, liuida, difficilisque aspectu: qua pota minas terrorémque serpentium animo obuersari tradidit Democritus, in tantum vt mortem sibi eo metu damnati conscīscant: quare & sacrilegis bibenda dari consueuit. Author Plin lib.24.cap 17.

Ophrys { [illegible] } Herba quædam denticulato oleri similis, foliis duobus, quæ capillis nigredinem inducit. Plin.lib.26.cap.15.

Ophthalmos { [illegible] } Latinè dicitur oculus.

Ophthalmia { [illegible] } Oculorum ægritudo, quam Celsus lippitudinem appellat. Negat tamen Iulius Pollux esse propriam aliquod oculorum vitium, sed eo verbo significari tradit cauitatem oculorum ex corporis ægritudine. Hinc triophthalmus, lapis qui hominis tres oculos simul exprimit.

Ophthalmias dicitur & piscis, qui à Plinio vocatur oculata. Plaut. Capt.13, [illegible] pernam atque ophthalmiam,

Horæum, scombrum & trygona, & cetum.

Ophthalmicus, pen.corr. { [illegible] } Medicus oculorum, inquit Budæus.° Martialis lib.8 74,

Hoplomachus nunc es, fueras ophthalmicus antè:

Fecisti medicus, quod facis hoplomachus.

Opicus, opica, opicum, pen corr { [illegible] } Sordidum, immundum, & obscœnum significat. Nam (vt ait Festus) opicum pro obsceno ponitur. Plin.lib.29.cap.1, sub Catonis persona ait, Nos quoque dictitant barbaros, & spurcius nos quàm alios opicos appellatione fœdant. De Græcis Iuuen.Saty.3, opicos mures, fœdos, & putidos dicit. Idem Stat 6, Nec curanda viris opicæ castigat amicæ Verba. Id est, quæ non Latinè loquerentur, sed opicè. Fuerunt autem opici Campaniæ populi quidam à linguarum colluuie dicti, siue à serpentibus, quasi Ophici, in quibus narrabantur Baiani, Cumani, Puteolani, Neapolitani hæ namque vrbes, Opicorum fuisse dicuntur.

Opicus magister. Auson. Hoc enī nomine Ennū liguritorē appellat.

Opifera, Vide OPS.

Opifex, pen.corr huius opificis, com.g. { [illegible] } Ex opera & facio compositum, dicitur artifex, siue vt sic dicam, operator, non modò rerum, sed etiam verborum. quinetiam opifices, coqui, & blandarum artium sectatores appellantur. Cic.1.Offic. Opificésque omnes in sordida arte versantur. Idem pro Flacco, Opifices & tabernarios, atque illam omnem fæcem ciuitatum quid est negotij concitare?

Coronæ opifex. Horat.3 Carm ode 27.

Deos opifex trisulci fulminis. Seneca Hippol.2.

Optimus opifex operis. Horat.1.Serm.saty.3.

Opifex persuadendi, Rhetorice. Quintil.lib.2.cap.16.

Rerum opifex. Ouid.1.Metam.

Verborum opifex ignobilis Zeno. Cic.5.Tuscul. Etsi Zeno Citticus aduena quidam & ignobilis verborum opifex, insinuasse se in antiquā philosophiam videtur. Idem ad Gallum, lib 7 16, Is enim est dicendi opifex.

Apes opifices. Varro de Re rust lib.3.cap.16.

Opifex, ædificatórque mundi Deus. Cic.1.de Nat.deor.

Opificina, huius opificinæ, pen.prod. { [illegible] } pro Opificio, vt ait Budæus. Plaut. Milit.2, Si eu opificina nesciam aut mala esse, aut fraudulenta. Cic.1.Offic. Nec enim quicquam ingenuum habere potest opificina. Vetus codex habet officina.

Opificium, huius opificij { [illegible] } Opus ipsius opificis. Varro de Re rust lib.3.cap.16, de apibus, Nisi opificij eas vrget tempus.

Opilio, huius opilionis, m.g. { [illegible] } dicitur quasi ouilio, hoc est qui oues custodit. Sunt qui vpilio, nō opilio scribant, authoritate Prisciani, qui dicit o breuem in hoc nomine esse conuersam in v longum, ex literarum affinitate. Colum.lib.7.cap.3, Post fœturam deinde longinquæ regionis pascua petiturus opilio, ferè omnem sobolem pastori relinquet suburbanæ.

Opilo, inquit Festus, genus auis est.

OPIMIUS, prænomine Lucius, Consul Romæ fuit, quo anno C Gracchus seditiosis concionibus statū Reip labefactās cæsus est. Ab huius nomine vina Opimiana dicta sunt, quæ Opimio Consule nata sunt. Plin.lib.14.cap.4, L.Opimio cōsule, quum C.Gracchus tribunus pleb. seditionibus agitans interemptus est, ea cæli temperies fulsit, quam cocturam vocat, Solis opere, natali vrbis 634. Durántque adhuc vina ducentis ferè annis, iam in speciem redacta mellis asperi: (etenim hæc natura vinis in vetustate est) nec potari per se queunt, si nō peruincat aqua, vsque in amaritudinem carie indomita.

Opimus, pen prod. Adiectiuum { [illegible] } Diues, pinguis. Ab opis deducitur. Festus. Hostiæ opimæ, præcipuæ, pingues. & spolia opima, magnifica, & ampla spolia. Virg.10 Æneidos,

At spoliis ego iam raptis laudabor opimis.

Habitus corporis opimus, & Gracilitas, cōtraria. Cic de Clar. Orat. Habet enim certos sui studiosos, qui non tam habitus corporis opimos, quàm gracilitates cōsectentur. De Lysia oratore loquitur. Habitus corporis opimos, Id est neruos quosdam orationis [illegible], seu orationem plenam roboris & neruorum.

Præda opimus vir Cic 3. Vert. Indignum isti videri cœpit, ex tanta æde, tantóque opere se non opimum præda, præsertim à pupillo discedere Quasi dicas opulentum & crassum.

Rebus bonis opima regio Lucret. lib. 1. De Sicilia.

Acres opimæ, Id est bella in quibus spolia gerebātur opima. Stat. 4 Syl 6.

Accusatio opima. Cic pro Flacco.

Ager opimus & fertilis. Cic. de Lege agrar.

Arua. Virg 2 Æneid.

Asia opima & fertilis Cic. pro Lege Manilia, Asia verò tam opima est & fertilis, vt & vbertate agrorum, & varietate fructuum, & magnitudine pastionis, & multitudine earum rerum quæ exportantur, facilè omnibus terris antecellat. Sic Opima prædia, apud Pliniū lib. 8. cap. 43. pro quæstuosis, teste Budæo.

Boues opimi. Varro 2 de Re rust cap. 1, Sic boues altiles, ad sacrificia publica saginati, dicuntur opimi. Cic. 5. Tuscul.

Boum opimiorem alba colla. Ouid. 4. de Ponto, eleg 9.

Cadauera. Valer. 3. Argon.

Cibus. Plin. lib. 22. cap. 22.

Quæstus. Plin. lib 10. cap. 51.

Victima. Plin. lib. 10. cap. 21.

Decus. Curtius.

Opimum quoddam & tanquam adipatæ dictionis genus. Cicero in Orat. Vocat autē opimum dicendi genus. quod est tumidum, nimisque redundans, & quod luxuriare quodammodo videtur, sed & pingue & crassum. vnde etiam pingue vocamus. id quod imperitè dictū est: & pingui vel crassa Minerua loqui, hoc est, vulgari modo & sine eruditione.

Iecore opimo fartus & satiatus. Cic. 2. Tuscul. Ex poeta.

Mensa opima. Silius lib. 11.

Ornamenta dicendi opima Cic in Bruto, T. Accius Pisaurensis & accuratè dicebat, & satis copiosè, erátque præterea doctus Hermagoræ præceptis: quibus etsi ornamenta non satis opima dicendi, tamen vt hastæ velitibus amentatæ, sic apta quædam & parata singulis causarum generibus argumenta traduntur. Non satis opima dixit, quòd præcepta Hermagoræ sint exilia. sic enim de eo scribit in hoc ipso Bruto, C. Sicinius probabilis orator, iam verò etiam probatus ex hac inopi ad ornandum, sed ad inueniendum expedita Hermagoræ disciplina. Ea dat rationes certas, & præcepta dicendi: quæ si minorem habent apparatum (sunt enim exilia) tamen habent ordinem, & quasdam errare in dicendo non patientes vias.

Pax. Silius lib 16.

Pingue Persius Saty. 3.

Præda Horat. Epod. 10.

Opima præclaráque præda Cic pro Rosc. Amer.

Quæstus Plin lib 10 cap. 51.

Res. Horat. 1 epist 2.

Spolia. Virg. 6. Æneid.

Triumphus Horat 4. Carm. ode 4.

Victima. Plin. lib. 10 cap 51.

Opimitas, pen corr. opimitatis, f. g. Solinus cap 39, Nam priusquam atque poma aliis cecideriut maturitate, alia protuberant: eáque tātum est opimitati mora, vt fœtus decidāt antè nati. De arbore medica. Plau. Asin. Maximas opimitates, & gaudio effertissimas.

Opimior { πίονες } Comparatiuum, apud Gellium libro 5. cap. 14, Nam earum quas venabatur feras, membra opimiora ad specum mihi suggerebat. Quasi pinguiora.

Opime, penult. product. Aduerbium { πίονως } Abundanter & lautè, Plautus Bacch 6,

Omnium ad perniciem instructa domus opimè atque opiparè.

Opimo, opimas, penul. product. { πιαίνω } opimâre, Pinguefacere. Columella libro 8. cap. 9. de alendis turturibus, Hyeme tamen offæ panis vino madefactæ, sicut etiam palumbos, celerius opimant, quàm cæteri cibi.

Opinio, huius opinionis, f. g { δόξα, οἴησις, ὑπόληψις } Fama, existimatio Cic. ad Cæsarem Iuniorem, libro 1, Erat opinio bona de Plautio, bona de Lippido. Ex Nonio.

Opinio hominum magna de aliquo. Cic. Lent libro 1. 7, Magna est hominum opinio de te, magna commendatio liberalitatis.

Opinio & existimatio. Cic. Antequam irer in exilium, Ea maneat opinio & existimatio, quæ virtute parta, nō quæ infelicitate illata est.

Virtutis opinio, Hoc est existimatio. Cic. de Amic. Quum conciliatrix amicitiæ virtutis opinio fuerit, difficile est amicitiam manere, si à virtute defecerimus. Ibidem, Ego autem non de virtute nunc loquor, sed de virtutis opinione.

Vulgi opinio Cic 3. Offic. Non habeo ad vulgi opinionem quæ maior vtilitas, quàm regnandi esse possit.

¶Opinio, Suspicio. Varro Eudæmonibus, Qui omnes me bimatriam agitare clamitantes opinionem mihi insaniæ meæ confirmant. Terent. Heaut. 2. 3, Concutiunt mulæ opiniones, quæ mihi animum exaugeāt. Cic. 1. Offic. Qui primùm hæc natura cohærentia opinione distraxissent. Ex Nonio.

¶Opinio. Spes, opinatio: vt ait Nonius. Cicero ad Cæsarem Iuniorem, Posthac quod voles à me fieri scripto, vincam opinionem tuam. Hoc est, diligentior ero quàm tu opinaris.

Contra opinionem, & Præter opinionem. Cic. 4. Verr. Sanè homines præter opinionē improuiso incidit. Idem pro Roscio Amer. Contráque opiniones omnium.

Omnium opinione, Vt omnes existimant, & credunt. Cic. Verr. 2, Homo vita atque factis omnium iam opinione damnatus: pecuniæ magnitudine sua spe ac prædicatione absolutus.

Opinione celerius. Lentulus Senatui, libro 12. 15, Quamobrem opinione celerius confido sceleratissimum latronem pœnas datusum.

Celerius opinione venturus dicitur. Cicero Terent. libro 14. 23.

Gratius opinione. Asinius Pollio ad Ciceronem, libro 10. 31. Quod familiarem meum in tuorum numero habes, opinione tua mihi gratius est.

Opinione melius. Plaut. Casina, 8,

Opinione melius res tibi habeat tua,

Si hoc impetramus.

Prius tua opinione hic adero. bonū animum habe. Plaut. Amphit 6. Opinione pulchrior, Plaut. Mil 18.

Opinio rei alicuius. Cels. lib. 1 in Procem. Cuius autem rei non est certa notitia, eius opinio certum reperire remedium non potest.

¶Opinio, est iudicium siue persuasio quam de aliqua re habemus. Id est id quod de ea re sentimus. Cic. ad Octauium. 7, Quod vtinam neque nostra nos opinio, neque tua fides fefellisset. Id est, vtinam non falsi essemus opinione, iudicio, & persuasione. quam de tuis moribus habebamus. Ibidem. 10, Quantum te Popule Romane, de me fefellit opinio? Quum autē de aliqua re dubia quæstio est, non dicimus, Hæc est mea opinio, sed Mea sententia. vnde & sæpe legimus, Mea quidem sententia, id est meo iudicio.

Vt opinio est de cuiusque moribus, ita quid ab eo factum, & non factum sit, existimari potest. Cic pro Cluentio,

Opinio & Veritas, contraria. Cic. 1. de Natura deorum, Esse deos persuaderi mihi non opinione solùm, sed etiam ad veritatem planè velim.

Opinio & suspicio Cic. 2. de Orat. Opinionem istorum studiorum, & suspicionem artificij apud eos qui res iudicent, oratori aduersarā esse arbitror.

Aduersa opinio, Diuersa, contraria Plin. lib. 9. cap. 7.

Æterna. Cic 1. de Orat.

Communis hominum. Cic. 1. de Orat. & 3. de Nat. deos.

Diuturna. Cic. 1. de Orat.

Dubia. Cic. pro Domo sua.

Fictæ. Cic. 2. de Natur. deor.

Grauis & vehemens opinio. Cic. pro Lege Manil.

Honesta de numine deorum & mente. Cic. pro Domo.

Incorrupta, Vide Incorruptus.

Obscura Cic. 1. de Orat.

Popularis Cic. pro Cluentio.

Stabilis. Cic. 2 de Natura deor.

Vanæ. Cic. 2. de Natur. deor.

Vetus Cic 6. Verr

Vulgaris. Cic 1. de Orat.

¶Abire ad vulgi opinionem, Vide ABEO.

Accidit præter opinionem, Vide ACCIDO.

Accipere opinionem, Vide ACCIPIO.

Adducere in opinionem rem aliquam. Cicero pro Cæcina, In eam opinionem Cæsenniam adducebat, vt mulier, &c. Idem Lentulo, lib. 1. 1, In eam opinionem rem adduxerunt, vt Pompeius cupere videatur.

Afferre. Cic. 2. de Offic. Opinionem afferunt populo, eorum similes fore.

Grauem de aliquo iudicio opinionem afferre Cic. pro Cluent.

Affert & ista res opinionem. Quintil. lib. 2. cap. 12.

Amittere, Vide AMITTO.

Amouere, Vide AMOVEO.

Aucupari opinionem aliorum errantem, Vide AVCVPOR.

Augere, Vide AVGEO.

Augurari opinione, Vide AVGVROR.

Quantum opinione auguror. Cic pro Mur.

Capere opinionem, Vide CAPIO.

Comprehendere, & Remittere opinionem, contraria. Cicero pro Cluentio, Deinde siquam opinionem iam vestris mentibus comprehendistis, si eam ratio conuellet, si ratio labefactabit, si denique veritas extorquebit, ne repugnetis: eámque animis vestris aut lubentibus aut æquis remittatis.

Concipere, Vide CONCIPIO.

Confirmare, Vide CONFIRMO.

Conualuit opinio, Vide CONVALEO.

Opinio de dijs immortalibus & omnium est, & quotidie crescit. Cic. 3 de Natur. deor.

Commenta opinionum delet dies Cic. 2. de Natur. deor.

Depellere opinionem. Cic. pro Cluent.

Detrahere, & Confirmare opinionem, contraria. Quintil. libro 4. cap. 1.

Ex communi quadam hominum opinione dicere. Cicero 2. de Oratore.

Differre suas opiniones. Quintil lib. 4. cap. 2.

Dirripere ad opinionem. Cic. ad Attic. 14.

Discedere in opinionem. Cic. Fam. 6.

Duci non re, sed opinione Cic pro Murena.

Duplicare opinionem Cic Fam. 16.

Edita in vulgus opinio. Cæsar bel. Ciuil. lib. 3.

Euellere opinionem. Cic. pro Cluent. Euellam ex animis hominum tantam opinionem, tam penitus insitam, tam vetustam?

Excellens opinione fortuna quum laboribus & miserijs permista esse videatur. Cic. 2. de Orat.

Fictas atque vanas opiniones diuturnitate extabuisse videmus. Cic. 2. de Nat. deor.

Multo maiorem opinionem dicendi actione faciebat Lentulus, quàm quanta in eo facultas erat. Cic. de Claris Orat.

Fallere opinionem alicuius. Cicero Lentulo, libro 1 6, Non fallam opinionem tuam.

Vt opinio mea fert. Cic. 6. Verr. Per triennium soli non modò in Sicilia, verùm, vt opinio mea fert, his quidem in temporibus in omni orbe terrarum, vacui, expertes, soluti ac liberi fuerunt ab omni sumptu, molestia, munere. Ibidem, Te Latona & Apollo, & Diana, quorum

rum iste Deli non fanum, sed vt hominum opinio & religio fert, sedem antiquam, diuinúmque domicilium nocturno latrocinio atque impetu compilauit.

Habere opinionem. Cic. 2. de Diuin. Credo Romulum qui vrbem auspicatò condidit, habuisse opinionem, esse in prouidendis rebus augurandi scientiam.

Integritatis alicuius opinionem habere. Cic. Attic. lib. 7.

Opinionem habere de aliquo. Cic. de Amic. Ille vicissim opinione fortasse nonnulla, quam de meis moribus habebat, me dilexit.

Habere falsam de se opinionem. Quintil. lib 2. cap. 17.

Imbibere animo opinionem. Cic 3. Verr. An iste vnquã de se bonã spem habuisset, nisi de vobis malam opinionem animo imbibisset?

Opinio deorum imbuit mentem alicuius. Vide IMBVO.

Incidere in opinionem. Cic. ad Heren.

Inficere opinionem prauitate. Vide INFICIO.

Inflari opinione. Cic Fam 5.

Inserere nouas opiniones, & euellere insitas. Cic. in Orat.

Insita penitus opinio & vetusta, Vide INSERO, insêui.

Inueterauit opinio, Vide INVETERO.

Irrepere in opinionem gratiæ Cic. de Arusp resp.

Ad opinionem aliquam labi, Vide LABOR, láberis.

Laborare opinione arrogantiæ. Quintil lib. 4. cap. 1.

Leuare aliquem opinione quapiam, Vide Leuo in LEVIS.

Minuere aliquam opinionem. Cic. 2. de Orat.

Mouere quempiam ex opinione aliqua, Vide MOVEO.

Nascens opinio, Vide NASCOR.

Niti maiorum opinione, Vide NITOR, niteris.

Opinionibus obsistere, Vide OBSISTO.

Obtinere. Quintil. lib. 10 cap 5.

Oppleuit opinio hæc totam Græciã. Cic 3. de Nat. deor. Vetus hæc opinio Græciã oppleuit, scilicet exsectum esse Cælum à filio Saturno.

Penetrare ad sensum opinionémque iudicis. Cic. in Partit.

Percrebuit opinio. Cic. 2. Verr.

Non tam stabilis opinio permaneret, nec confirmaretur diuturnitate temporis, nec vna cum seculis ætatibúsque hominum inueterare potuisset. Cic. 2. de Nat. deor.

Peruasit opinio per animos hominum. Cic. pro Lege Manil. Erat etiam alia grauis atque vehemens opinio, quæ per animos gentium barbararum peruaserat.

Præbere opinionem. Cæs 3 de bell. Gall.

Pugnare ratione contra cõmunem opinionem. Cic. 3. de Nat. deor.

Perspectæ, planéque cognitæ, atque ab opinionis arbitrio remotæ res. Cic. 1. de Orat.

Refellere pueriles opiniones rectissimis rationibus. Author ad Heren. lib. 2.

Respondere opinioni. Cic. Fam 2.

Opinio est. Cic. ad Atticum, libro 9, In his locis opinio est, coniectura magis quàm nuntio aut literis, Cæsarẽ Formiis ad XI Calend. April. fore.

Vetus est hæc opinio, quæ constat ex antiquissimis Græcorum literis atque monumentis. Cic. 6. Verr.

Est eius opinionis. Columel. lib. 2. cap. 15.

In ea opinione fui, qua reliqui omnes. Cic. Attico, lib 8.

In opinione dubia rem esse, & In præsentia atque ante oculos, cõtraria. Cic pro Domo, Res erat non in opinione dubia, sed in præsentia neque ante oculos proposito periculo.

Sententiæ & opinionis alicuius participem esse. Cic. 1. de Orat.

Superare omnium opiniones. Cic. Attico, lib. 5.

Tenere opinionem. Cæs 3. de bell. Ciu.

Tradere diuersas opiniones. Quintil lib. 3. cap. 1.

Æterna aut certè diuturna valet opinio tarditatis in eo, cuius in dicendo aliquid reprehensum est. Cic 1. de Orat.

In eam opinionem venerat Cassius. Cælius Ciceroni, libro 8. 10. Id est, Ita de eo opinari cœperant. Æmyl. Prob. in Milt.

Opinionem omnium vincere. Cic. 4. Acad Non modò opinionem vicit omnium, quæ de virtute eius erat, sed etiam gloriam superiorũ.

Opiniosissimus {δοξαστικώτατος.} Cic. 4. Academ. Quid duo vel principes dialecticorum Antipater & Archidemus opiniosissimi homines, nónne multis in rebus dissentiunt?

Opinor, pen. prod. opináris, opinari {δοκέω, οἴομαι, ὑπολαμβάνω} Putare, suspicari, opinionem habere. Donatus, Quæ opinamur, putamus: quæ putamus, incerta sunt. Terent. And 2. 2,

-nunc videntur conuenire hæc nuptiis?

P. Non opinor Daue. D. opinor, narras? non rectè accipis,

Certa res est. Cic. 4. Acad Sapientem nihil opinari, id est nunquam assentiri rei vel falsæ vel incognitæ.

Nihil sine ratione opinari. Cic. 2. de Diuinat.

Falsũ multa in vita homines opinantur. Cic. pro Domo.

Vt opinor. Cic. de Claris Orat. T. Albutius, vel potius perfectè Græcus, loquor vt opinor, sed licet ex orationibus iudicare.

Opinari de. Plin. lib. 28. cap 2, Quapropter de his, vt libitum cuique fuerit, opinetur.

Grauissimé opinari. Suet. in Augusto, cap 67.

De vobis Senatus opinatur non secus ac de teterrimis hostibus. Cic. in Pisonem.

¶ Paruum opinatu. Plin. lib. 29. cap. 1.

Necopinatus, penultima prod. Adiectiuum. Cic. 1. Acad. Nonnunquam quidem eandem fortunam, quod efficiat, multa improuisa hæc, necopinata nobis, propter obscuritatem ignorationémque caussarum.

Necopinato, Aduerbialiter positum, pro Inopinanter, ex improuiso. Liu. 3. ab Vrbe, Propiúsque aliud nouum malũ necopinato exortũ est.

Ex necopinato. Liu. libro 4, Vnde ex necopinato aduersum hostem inuadit.

Opinatio, Verbale {δόξασις} Hoc est assensio, inquit Cicero 4. Acad. Herculis quendam laborem exantlatum à Carneade, quòd vt feram & immanem belluam, sic ex animis nostris assensionem, id est opinationem & temeritatẽ extraxisset. Idem 4. Tuscul. Opinationem autem quam in omnes definitiones superiores inclusimus, volunt esse imbecillam assensionem.

Opinatus, huius opinatus pen. prod. Lucret. lib. 4,

Pars horum maxima fallit

Propter opinatus animi. Id est, opinationes animi, quæ falsæ possunt esse.

Opinator, pen. prod huius opinatoris {δοξαστικός} Qui nihil asserit, sed semper opinatur. Cic. 4. Academ. Ego verò ipse & magnus quidem sum opinator.

Opinabilis, & hoc opinabile, pen. corr. {δοξαστός} Quod opinione concipi potest. Cic. 1. Acad. Itaque hanc omnem partem rerũ opinabilem appellabant. Idem 4. Tuscul. Est illud quod in omni perturbatione dicitur demonstrandum, nullam esse nisi opinabilem, nisi iudicio susceptam, nisi voluntariam.

Opiparus, opipara, opiparum, pen. corr. {πολυτελής} Quod est magna cum opum. Plaut. Persa, 16, Satin' Athenæ tibi visæ fortunatæ atque opiparæ? Et Capt 13,

Iuppiter supreme seruas me, meásque auges opes,

Maximas opimitates atque opiparas.

Opiparè, pen corr. Aduerbium {πολυτελῶς} Abundanter. Cic. ad Attic. lib. 13, Itaque & edit & bibit ἀδεῶς, & iucũdè, opiparè sanè & apparatè. Idem 3 Offic. Opiparè à Pythio apparatum conuiuium.

Opis, huic opi, Vide OPS.

OPIS {Ὦπις} Nymphæ comes Dianæ. Virg. 11. Æneidos,

Opis ad æthereum pennis aufertur Olympum. Vide Macrob. lib. 5. Saturnal. cap. 22.

OPIS, Ciuitas iuxta quam Tigris profluit, & mare Rubrum ingreditur, teste Herodoto lib. primo.

Opisthocrepides {ὀπισθοκρηπῖδες} Genus calceamentorũ muliebriũ, de quibus Pollux cap. 22. lib. 7 non semel Vide suprà OPISTHOGRAPHVS.

OPISTHOCOMAE {ὀπισθόκομοι} teste Polluce, Eubœæ populi dicti sunt, qui crines habebant versus tergum reflexos: sicut Acrocomæ dicti sunt populi in Thracia, qui antias in fronte muliebriter gerebãt demissas.

Opisthographus, huius opisthographi, pen. corr. {ὀπισθόγραφος} Aliquando adiectiuum, aliquando substantiuum masc. gen. Volumen quod etiam in tergo scriptum est. Fit enim ab ὄπισθεν, id est retro: & γράφω, scribo. Plin. lib. 3. epist. 5. ad Macrum, Hac intentione tot ista volumina peregit, electorúmque commentarios centum sexaginta mihi reliquit, opisthographos quidẽ, & minutissimè scriptos. Hermolaus, Opisthographi non specie libellari, vel voluminis, & habiles forent, à tergo videntur appellari: quoniã vtrãque pagina scripti essent, aduersa & auersa, minutis literis, & lituris pleni: à quo fortasse liuratiora Ausonius poeta eos dixerit. Scio quosdam Opisthographum accipere pro eo, quod ita scriptum est, vt legi postea non possit, nisi librariis describendum mandetur. Dicat aliquis & pro charta deletili siue palimpsesto posse capi: quia Vlpianus de bonorum secundum tabulas possessione disserens, in l Chartæ. D. de Bonor. posses. secũdum tab. Chartæ, inquit, appellatio etiam ad nouam chartam refertur, & ad deletitiam. Proinde etsi in opisthographo quis testatus sit, hinc peti potest bonorum possessio. Mihi à tergo id nomen tractum placet, vt probem qui sic interpretantur in Iuuenale Satyr. 1, Scriptus & in tergo, necdum finitus Orestes. Ad eundem formã opisthocomæ dicebantur Euboici, qui comam, vt ait Pollux, per terga fusam alerent: sicut acrocomæ Thraces, qui antias in frontem muliebriter demitterent. In præliis quoque opisthophylaces vocabant qui terga custodiebant. Eiusdem sunt originis & Opisthodomos: ita dicebatur locus à tergo arcis Atheniensium, & Opisthocrepides, calceamentum quoddam fœmineum: sicut ornamentum quoque capitis earum, opisthosphendone. Hactenus Barbarus.

Opisthographa, etiam appellabantur eæ chartæ, quibus literæ integebantur, quia à tergo inscriptæ declarabant ad quem mitterentur. Solebant enim veteres epistolas in tabulis seu chartis conscribere, éásque alia charta quæ plerunque erat intus exarata, operire: deinde lino obligare: postremò obsignare. Huc respexit Horatius, quũ ad librum suum sic scribit, lib. 1. epist.

Aut fugies vticã: aut vinctus mitteris Ilerdam. Significat enim homines ex libro suo integumenta literarum facturos. Sciendum autẽ est libros veterum vna tantum ex parte fuisse exaratos: ideircóque volumina dicebantur, quia in vnum conuoluebantur. Itaquè ex eis opisthographa facere licebat, quod non item ex nostris licet. Lambin.

Opisthosphendone {ὀπισθοσφενδόνη} Ornamentum quoddam muliebre apud Pollucem lib. 5. cap 6. ex Aristophane: & iterum lib. 7. cap. 22. In priori loco Redimiculũ vertit Gualtherus, in posteriori fundã.

Opisthotonicus, pen. corr {ὀπισθοτονικός} Qui rigore ceruicis inflexibili laborat Opisthotonum enim morbũ Galenus vocat emprosthotono cõtrarium Hoc enim fit quum rigiditas tum qui ex spina, tum qui ex cerebro descendunt, totum corpus in anteriorem partem flectunt: illud verò in posteriorem, vt aliò flecti non possit. Plin. lib. 20. cap 18, Sanat & vertigines, tremulos, opisthotonicos, lienes, lumbos, perfrictiones De taxogeno

Opiter, opiteris vel opitris, dicitur cuius pater auo viuo mortuus est: sic dictus quòd obitu patris genitus sit: aut quòd auum post patrem habeat, id est pro patre. Festus.

OPITERGINVS, penul. prod. {ὀπιτεργῖνος} Adiectiuum ab Opitergio Carnorum oppido vt

Ratis Opitergina. Quintil. lib 3. cap. 8.

OPITERGIVM {Ὀπιτέργιον} Vulgo Oderzo, Venetiæ mediterraneæ oppidum, etiam hodie nomen retinens, cuius meminerunt Plin. libro 3. cap 19. & Ptolem. lib. 3. cap. 1.

OPITAS, Argiui proprium, quem Hector in bello Troiano interfecit.

Opitulor, pen. corr. opitularis {ἀλέξω} opitulári, Deponens, Adiuuare, subuenire: ab ope & tollendo, id est ferendo. Terent. And. 1. 3,

Si illum relinquo, eius vitæ timeo: sin opitulor, huius minas.

Subuenire & opitulari patriæ. Cic. 1. Offic.

Permultum ad dicendum opitulati sunt præceptores. Cicero 2. de Inuent.

Opitulari contra. Plin. lib. 18. cap. 8. E dorso medullam adalligatam contra varias species opitulari.

Opitulatio, Nomen verbale. Vlpian. lib. 1. D. de minor. xxv. ann.

Opitulus, penul. corr. {ἀρωγός} dictus est Iupiter, quasi opis lator: & propriè in rebus dubiis & malis dicitur. Festus.

Opium {μηκώνιον} Succus ex papauere, habens per somnum vim, si copiosius sumatur, mortiferam. Plin. lib. 20. cap. 18. Succus papaueris largus densatur, & in pastillos tritus in vmbra siccatur, non vi soporifera modò, verùm si copiosior hauriatur, etiam mortifera per somnum: opium vocant.

Opobalsamum, opobalsami, pen. corr. n. g. {ὀποβάλσαμον} Succus balsami, ab ὀπός, ὀπῶ, id est succus. Plin. lib. 12. cap. 25. Succus è plaga manat, quem opobalsamum vocant, eximiæ suauitatis, sed tenui gutta: plorat lanis paruo colligitur in cornua. Martialis lib. 11. 9.

Lassa quòd externi spirant opobalsama draucì.

Candida fœlices sudant opobalsama virgæ. Stat. 3. Sylu. 2.

Hirsuto spirant opobalsama collo. Iuuen. Saty. 2.

Opocarpathon {ὀποκαρπάθον} Succus carpathi, quem Plin. libro 28. cap. 10. connumerat inter venena.

Opopanax, pen. corr. huius opopanacis, pen. corr. {ὀποπάναξ} Succus panacis herbæ, quæ omnes morbos sanare dicitur. Plin. lib. 20. cap. 24.

Oporice, pen. corr. Medicamentum nobile: de quo Plin. lib. 24. cap. 14. Vnum etiamnum arborum medicinis debetur nobile medicamentum, quod oporicen vocant. Nomen habet, inquit Hermolaus, ἀπὸ τῆς ὀπώρας, hoc est à pomis arborúmque fructibus.

Oporinus, pen. corr. Adiectiuum {ὀπωρινός} Idem quod Latinè Autumnalis. Martialis lib. 9. 13.

Si dares Autumnus mihi nomen, ὀπωρινός essem. Siquidem ὀπώρα Græcis, Autumnum significat Latinis.

Oporotheca, oporothecæ, penul. prod. {ὀπωροθήκη} Locus vbi Autumnales fructus seruantur. Varr. 1. de Re rust. cap. 59. Et ideo oporothecas qui faciunt, ad Aquilonem vt fenestras habeant, atque vt aere perflentur, curant. ὀπώρα, pomum, siue omnis fructus mollioris corticis.

Oportet, oportebat, oportuit, Verbum impersonale {δεῖ, χρή}

Oportuit esse. Plaut. Casin. 17. 8. Properate, cœnam iam esse coctam oportuit. Cicero pro Corn. Bal. Nunc verò quid dicitur? quid ait accusator? fecisse Pompeium, quod ei facere non licuerit: quod grauius est, quàm si id factum ab eo diceret, quod non oportuisset: est enim aliquid quod non oporteat, etiam si licet. quicquid verò non licet, certè non oportet.

Pascere oportet oues. Virg. 6. eclog.

Nequid fiat secus quàm volumus, quámque oportet. Cic. Att. lib. 6.

Beneuolentia & charitate ciuium septum esse oportet, non armis. Cic. 2. Philipp.

Oportet, Coniicientis. Plaut. Seruum te esse oportet, & nequam & malum, hominem peregrinum & aduenam, qui irrideas. Bud.

Oportuit factum, & Oportuit esse factum. Terent. And. 1. 5. Nónne prius communicatum oportuit? Hoc est, Nónne id prius debuit communicare mecum? Cic. 1. in Catil. Hoc quod iam pridè factum esse oportuit, certa de causa nondum adducor vt faciam. Ex Budæo.

Oportet, & Necesse est, non idem. Quintil. lib. 1. cap. 1. Dein vt repetitis altius causis diligentissime ostenderet, quàm id quod erat in matrem dicturus, non oporteret modò fieri, sed etiam necesse esset.

Oportet & opus est. Cicero Attico, lib. 4. Ego verò, qui si loquor de Republica quod oportet, insanus: si quod opus est, seruus existimor: si taceo, &c.

Oportere & Decere in quo differant declarat Cicero in Oratore, Oportere perfectionem declarat officij, quo & semper vtendum est, & omnibus: Decere quasi aptum esse, consentaneúmque tempori & personæ.

¶ Oportet, personale aliquando reperitur. Terent. Heaut. 3. 2. Hæc facta ab illo oportebant Syre. Quintilianus, Disertos satis putat dicere quæ oporteant.

Oppango, oppangis, oppegi, pen. prod. oppactum {καταπηγνύω} oppangere, Affigere, coniungere.

Oppangere sauium. Plaut. Curcul. 1.

Oppedo, oppedis, pen. prod. {καταπέρδω} oppêdere, Dissentire & aduersari, vel contemnere, vt exponit Acron. Horat. 1. Serm. satyr. 9. vis' tu Curtis Iudæis oppedere? Lambinus. Irridere, ac pro nihilo putare. Oppedere enim est, ventris crepitum in alterius odium & contumeliam edere, quod dicunt Græci καταπέρδειν, & ἀποπέρδειν.

Opperior, opperiris, pen. prod. oppertus sum {περιμένω} opperiri, Deponens, Expectare. Terent. Adelph. 3. 3. Opperiar hominem hic, vt salutem & colloquar. Idem Phorm. 3. 2. Simon ium dedero, vnam præterea horam ne oppertus sies.

Iuuenes opperiuntur dum residant aquæ. Ouid. 9. Metam.

Hostem magnanimum opperiens. Virg. 10. Æneid.

Tempus opperiri. Silius lib. 5.

Stetit opperiens virginem. Valer. 5. Argon.

Oppertus sum, pen. prod. {περιμεμένηκα} apud Plautum in Mostell. in. 5. Seni non oitium erat, id sum oppertus.

Oppessulatus, pen. prod. Adiect. Clausus, Pessulis obfirmatus. Plaut. in Amphit. 15. 22.

Herus, salutator oppessulatas ante fores gradiatur.

Oppeto, oppetis, pen. corr. oppetiui vel oppetij, oppetitum, pen. prod. {[illegible]} oppêtere, Mori, accusatiuum habet expressum, aut subauditum. Virg. 1. Æneidos,

ô terque quaterque beati,

Queis ante ora Patrum Troiæ sub mœnibus altis

Contigit oppetere. Quidam Oppetere, pro Mori deductum putant ab ob & peto: quòd qui antiquitus strenui & fortes moriebantur, præcipuè in bello, terram ore mordebant & petebant, ne minus decora viro forti vox audiretur. vnde Virg. 8. Æneidos,

terram simul ore momordit. Hoc est oppetiit.

Oppetere mortem, Idem. Cic. 1. de Diuinat. Æquius esse censuit se maturam oppetere mortem.

Millies oppetere mortem, Vide MILLA.

Pestem oppetere, Idem. Cic. 1. Tuscul. Vestras manus peto, prius quàm oppeto malam pestem hostili manu.

Mors oppetita. Cic. 1. Tuscul. Claræ verò mortes pro patria oppetitæ non solùm gloriosæ rhetoribus, sed etiam beatæ videri solent.

OPPII ex Velia, Ænigma erat, quod obscurius Platonis numeris vocat Cicero 7. ad Atticu. Illud de pecunia mutua interpretatur Turnebus. Nam Oppiis fortasse pecuniam debebat, qui Veliam vrbis locum incolebant. Oppios enim mox dicit de Velia saccones, à saccis pecuniæ. Vt enim à bucca bucco, à pera pero, à Druis Druso: sic à saccis sacco deducitur. Oppius quoque res & rationes Cæsaris procurabat, cui Cicero pecuniam debebat.

OPPIA {Ὀππία} vna fuit ex Vestalibus, quæ conuicta stupri, viua defossa est. Cuius scripsit epitaphium Strozæ filius,

Vesta is virgo, læsi damnata pudoris

Contegor hoc viuens Oppia sub tumulo. Liu. lib. 22. hanc Opimiam vocat.

OPPIANVS, pen. prod. {Ὀππιανός} poeta fuit, patre Agesilao, matre Zenodora, genere à Zerbo Ciliciæ ciuitate. Scripsit ἁλιευτικὰ & κυνηγετικὰ elegantissimis versibus, quæ Antonino Imperatori Seueri filio obtulit, non sine doctrinæ suæ maxima commendatione. Obiit Zerbi grassante illic peste.

Oppico oppicas, pen. prod. {πιττόω} oppicâre, Idem quod Picare significat: hoc est pice illinere, quod genus picationis fieri antiquitus solebat in doliis vel cadis vinariis ne perfluerent. Cato cap. 120. Mustum si voles totum annum habere, in amphoram mustum indito, & corticem oppicato.

Oppido, Aduerbium, Vide OPPIDVM.

Tutor mimus vetus oppido ridiculus. Cic. 2. de Orat.

Oppidum, huius oppidi, penul. corr. {πόλις, ἄστυ, πολίχνιον} Propriè erit omnis vrbs præter Romam, quam peculiari nomine vrbs vocari cœpta, fecit vt cæteræ vrbes vocarentur oppida: vt ait Valla. Vtde apud Plautum oppidum & vrbem indifferenter legimus. quum in Persa inquit, Eleusipolim Persæ cepere in Arabia plenam bonarum rerum antiquum oppidum. Seruius Sulpitius quum numerasset vrbes multas, postea dixit, Quæ oppida quodam tempore florentissima fuere. Cicero 6. Verr. Segesta est oppidum peruetus in Sicilia, Iudices, quod ab Ænea fugiente à Troia, atque in hæc loca veniente, conditum esse demonstrant.

Oppidum, ab ope danda dicitur: vel quòd illuc homines opes suas conferant, authore Festo.

¶ Oppidum. Varr. de Ling. Latin. lib. 4. Maximum ædificium est oppidum ab ope dictū: quòd munitur opis causa, vbi sint: & quòd opus est ad vitam gerendam, vbi habitent tutò: vel oppida, quòd opere muniebant mœnia, quò tutius essent. Hæc ille.

Simulachra oppidorum. Cic. in Pisonem, Verres te ad vlterā scholam: differes de triumpho. Quid tandem habet iste currus? quid vincti ante currum duces? quid simulachra oppidorum! Hoc ex ritu veterum: portabantur enim oppidorum captorum simulachra in triumphis. Vide Liuium lib. 37.

In oppidis præsidia nulla sunt. Cic. Attic. lib. 8.

Ditia oppida. Ouid. epist. 15. Inclinata. Ouid. 15. Metam.

Abiit oppidum in villas, Vide ABEO.

Accedere in oppidum, Vide ACCEDO.

Cedere de oppidis, Vide CEDO.

Cingere muris oppida. Virg. 4. eclog.

Fossæ præcipites cingebant oppida. Ouid. 1. Metam.

Claudere oppidum portis, Vide CLAVDO.

Compellere in oppida, Vide COMPELLO.

Condere oppida. Horat. 2. epist. 1.

Congesta oppida manu. Virg. 2. Georg.

Constituere oppidum, Vide CONSTITVO.

Continere oppida metu, Vide CONTINEO.

Debellata. Claud. 2. in Eutrop.

Decorare oppida publico sumptu. Horat. 2. Carm. ode 15.

Inuadere in oppidum, Vide INVADO.

Irrumpere oppidum, Vide IRRVMPO.

Moliri oppida. Horat. de Arte.

Eruta conuulsis prosternes oppida muris. Silius lib. 3.

Annosa vastans oppida. Stat. 3. Thebaid.

Oppidulum, huius oppiduli, pen. corr. Diminutiuum. {πολίχνιον} Cic. ad Atticum, libro 10. Nec tamen in acie, sed Melitæ, aut alio in loco, siue in oppidulo futurum puto.

Oppidatim, penul. prod. Aduerbium {κατὰ πόλεις} Per varia siue singula oppida. Valla.

Oppidanus, oppidani, pen. prod. {πολίτης} Qui oppidum incolit. Cæs. 2. bel. Gall. Sub vesperum Cæsar portas claudi, militésque ex oppido exire iussit, ne quam noctu oppidani à militibus iniuriam acciperent.

Oppidanus, pen. prod. Adiect. {πολιτικός} vt Oppidanum ius. Cic. pro Plancio, Quod dicitis Atinæ factum à iuuene, vetere quodam in scenicos iure, maximéque oppidano.

Oppidanum & inconditum genus dicendi. Cic. de Clar. Oratorib. Quæstores celeriter facti sunt oppidano quodam & incondito genere dicendi. Id est, non vrbano. Bud. Oppidanum enim genus dicendi, oratio est non elegans nec nitida, sed velut vicana & municipalis aut castellana, quòd in oppidis, vicis, castellis, non tam integrè, incorruptéque, quàm in vrbe loqui solerent.

Senex quidam oppidanus. Cic. 2. de Orat.

Oppido, pen. corr. Aduerbium {μεγάλως, πάνυ} Festus, Ortum est autem hoc verbum ex sermone inter se confabulantium, quantum quisque frugum faceret, vt quæ multitudo significaretur, sæpe respondebatur, quantum vel oppido satis esset. Hinc in consuetudinem venit vt diceretur, Oppido, pro Valde, multum. Itaque siqui in aliis rebus eo vtuntur, vt puta siqui dicant, Oppido didici, spectaui, ambulaui,

errant: quia nulli eorum subiici potest, vel quod satis est. Hactenus Festus. Teret. Heaut. 4. 4, Dic me hic oppidò esse inuitam, atque seruari. Cic. 3. de Finib. Sed eorum definitiones paulum oppidò inter se differunt. Idem ad Terentiam, lib. 14. 4, Sin ad nos pertinerent, seruireut, præterquam oppidò pauci.

Oppidò quàm fiunt in literarum ostentatione inepti & friuoli. Gel. lib. 15. cap. 30. Idem lib. 16. cap. 7, Laberius in Mimis quos scriptitauit, oppidò quàm verba finxit prælicentèr. Hic vt nimiam Laberij licentiam notet, tria, quæ augendi vim habent coniunxit, oppidò, quàm, & præ.

Oppidò quàm in literis peritus. Gel. lib. 7. cap. 7.

Oppidò, pro Statim aliquando accipitur. Plaut. Mostel. 3,

-perdidi operam fabrorum

Ilicò, oppidò que venit ignauia. Idem in Bacchid. Act. 4. Scen. 4, Reddidi aurum omne oppidò.

Oppignero, oppigneras, pen. corr. { [illegible] } oppignerâre, Aliquid pignori dare. Cic. pro P. Sextio, Libelli pro vino etiam sæpe oppignerabantur, manebat insaturabile abdomen. Terentius Heaut. 4. 5. -num illam oppignerare filiam

Meam me inuito potuit?

Oppignerare se. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 5.

Oppilo, oppilas, pen. prod. { [illegible] } oppilâre, Occludere. Lucretius lib. 6,

Est quoque vti possit magnus congestus arenæ

Fluctibus aduersis oppilare ostia contra. Hoc est, resistere aduenientibus fluctibus suo obice, imitante pilam saxeam quæ in mare iacitur. Cic. 2. Philippica.

Hisque oppilatis, impetum tuum compressisset?

Oppilationem { [illegible] } medici vocant vitiam præclusi obstructique lecinoris, aliorúmue intus viscerum. Scribonius Largus, Vt neque spiratio interpelletur, neque remedium efficacissimum (quod per oppilationem aurium efficitur) excludatur.

Oppleo, opples, oppleui, oppletum, pen. prod. { [illegible] } opplêre, Circunquaque implere, siue maximè implere. Terentius Heaut. 1. 3, Lachrymis opplet os totum sibi. Liu. 10. ab Vrbe, Niues iam omnia oppleuerant, nec durari extra tecta poterat.

Opplet nares odor. Varr. 3. de Re rust. cap. 4.

Liquidis loca vocibus opplent. Lucret. lib. 2.

Regia oppletur lætanti cœtu. Catul. Argon. epigr. 59.

Oppleuit opinio hæc veius Græciam. Cic. 2. de Natur. deor. Vide OPINIO.

Oppleuit luctus vrbem. Liu. 2. bell. Pun.

Oppletus, pen. prod. Participium { [illegible] } vt

Mentes oppletæ tenebris à sordibus. Cic. Post red. in Senatu.

Obrutus & oppletus. Cic. 2. de Nat. deor. Ægyptum Nilus irrigat, & quum tota æstate óbrutam, oppletámque tenuerit, tum recedit.

Opploro, opploras, pen. prod. { [illegible] } opplorâre, Contra plorare. Author ad Herennium, lib. 4, At ille, Quin mihi illum datis, ac vos auribus meis opplorare non desinitis?

Oppono, opponis, pen. prod. opposui, oppositum, penult. corr. { [illegible] } oppónere, Contra vel ex aduerso ponere. Cic. 2. de Nat. deor. E quibus pullos quum excuderunt, ita tuentur, vt & pennis foueant, ne frigore lædantur: & si est calor à sole, se opponant. Plaut. Pseud. 7, Ibi nunc oppido opposita obstacula.

Obiicere & opponere. Cic. in Pisonem, Cuius ego imperio non Alpinum vallum contra ascensum transgressionémque Gallorum, non Rheni fossam gurgitibus illis redundantem, Germanorum immanissimis gentibus obiicem & oppono.

Opponi ad periculum. Cic. pro Murena, Ad omne periculum, atque ad omnem inuidiam solus opponitur.

Hostibus opponere aliquos. Cic. 2. de Finib.

Aciem opposuêre Æneadæ. Virg. 9. Æneid. Vide ACIES.

Auriculam opponere. Horat. 1. Serm. saty. 9.

Authoritatem suam. Cic. 4. Acad. Authoritas autem tanta mouebat, nisi in opposuisses non minorem tuam.

Causam opponere, Obiicere ante oculos, Excusationem vel causam afferre. Cic. 3. Offic. Muti causam opposuit, speciem honestatis, nec probabilem, nec satis idoneam. De Romulo.

Corpus pro patria opponere, pro Exponere. Liu. 1. bel. Pun. Cic. ad Attic. lib. 7, Persequi Cæsar Pompeium? quid? vt interficiat? O me miserum, & non omnes nostra corpora opponimus?

Formidines opponere, Obiicere. Cic. pro Quintio, Minę iactentur, pericula intendantur, formidines opponantur, vt, &c.

Genu opposuit costis. Ouid. 12. Metam.

Opponere alicui insidias. Cic. pro Cecinna, In iis ipsis intercludere insidiis, quas mihi conatus opponere.

Manum opposuit ante oculos. Ouid. 4. Fast.

Manum puella suauio opponat tuo. Horat. Epod. 3.

Manum fronti opponere. Ouid. 2. Metamorph. Oppositque manum fronti.

Milites ad portas. Cic. pro Cecinna, Atque iste ad omnes introitus quà adiri poterat, non modò in eum fundum, de quo controuersia fuerat, sed etiam in illum proximum, de quo nihil ambigebatur, armatos homines opposuit.

Moles fluctibus. Cic. 1. Offic.

Natura opposuit montes mari. Lucan. lib. 2.

Nomen opponere alicuius. Cic. 6. Verr. Opponebant illi interdum nomen Africani.

Nomen alicuius ad rem aliquam faciendam. Cic. 5. Verr. Quum decumani aratoribus ad pactiones faciendas nō suam vim, sed tuum scelus ac nomen opponerent?

Ordinem aduersus hostes quadruplicem. Liu. 10. bel. Pun.

Periculis se. Cic. pro Corn. Balbo.

Præsidium. Cic. ad Brutum, 15, His ardentibus perturbandæ Reip. cupiditatae, quod opponi posset præsidium, non habebamus.

Opponere se inuidiæ pro patriæ salute. Cic. de Arusp. resp.

Terrorem armati exercitus opponere togatis. Cic. pro Sextio.

His quattuor causis totidem medicinæ opponuntur. Cicero 2. de Oratore.

Paribus paria redduntur, & contraria opponuntur. Cic. in Orat.

¶Opponere vitium virtuti. Cic. 3. de Finib. Hoc omni virtuti vitium contrario nomine opponitur.

Opponere nomen æquitatis iniquitati. Cic. pro Cecinna, Si contrà verbis & literis, & (vt dici solet) summo iure contenditur, solent eiusmodi iniquitati & boni & æqui nomen dignitatémque opponere.

Scripto opponitur voluntas testatoris tum, vt quæratur, verbáne plus, an sententia valere debeat. Cic. in Topic.

Vrbem vrbi. Cic. de Lege agraria, Capuam deduci colonos volunt, illam vrbem huic vrbi rursus opponere, illuc opes suas deferre cogitant.

¶Opponere, Quum de disputationibus loquimur. Cic. 4. Acad. Introducebat etiam Carneades, non quo probaret, sed vt opponeret Stoicis summum bonum esse, &c.

Sed quid oppones tandem, si negem me vnquam istas literas ad te misisse? quo me teste conuinces? Cic. 2. Philip.

Opponere, antiquo more, pro Apponere. Cato de Re rust. Deinde perigini parce brassicam opponito, sanam faciet. Quam tamen lectionem sic emendat Turnebus, de perigine porcæ: brassicam opponito & mihi magis probatur.

¶Opponere, pro eo quod aliàs Deponere dicitur, & Contra aliquem pignus ponere. Plaut. Curcul. 7, -pono pallium,

Ille suum annulum opposuit.

Opponere pignori. Terent. Phorm. 4. 3, Ager oppositus est pignori ob decem minas.

Oppositus, pen. corr. Participium { [illegible] } Cic. 2. de Diuin. Luna subiecta atque opposita soli.

In hac dictione ludit Catullus in epigrammate ad Furium, 23,

Furi villula nostra non ad Austri

Flatus opposita est nec ad Fauoni,

Nec sæui Boreæ, aut Apeliotæ:

Verùm ad millia quindecim, & ducenta,

O ventum horribilem, atque pestilentem. Significat poeta villam suam esse oppigneratam, siue pignori oppositam ob quindecim millia, &c.

Corpore opposito vim, scelus, & furorem alicuius à bonorum ceruicibus depellere. Cic. pro Domo sua.

Fores oppositæ. Horat. 3. Carm. ode 16.

Humeris oppositis extrahere aliquē è turba. Horat. 2. Serm. saty. 5.

Nubes oppositæ. Ouid. 10. Metam.

Oppositum & obiectum. Cic. pro Fonteio, Specula Pop. Romani ac propugnaculum istis ipsis nationibus oppositum & obiectum.

Opposito dedecore, Oblato, siue obiecto. Cic. 2. Tusc. Id quod natura ipsa & quædam generosa virtus statim respuit, ne dolorem summum malum diceres, oppositóque dedecore sententia depellerêris, in eo magistra vitæ philosophia tot secula permanet.

Oppositus, huius oppositus, pen. corr. Verbale { [illegible] } Cic. pro Marcello, Non modò excubias & custodias, sed etiam laterum nostrorum oppositus, & corporum pollicemur. Gell. lib. 4. cap. 5.

Oppositio, Aliud verbale { [illegible] } Cic. 1. de Inuent. Disparatum autem est id quod ab aliqua re per oppositionem negationis separatur hoc modo, Sapere & non sapere.

Opportunus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Quod pro desiderio nostro accidit. Ab ob & portus, quòd nauigantibus maximè vtiles, aptatíque sint. Plaut. Epid. 9, Nihil homini amico est opportuno amicius: Hoc est, Qui in tempore subuenit.

Opportunus alicui vitio vel morbo, Procliuis, obnoxius. Plin. lib. 16. cap. 40, Quædam cōna in mari, quædam in terra vitiis opportuniora. Et lib. 18. cap. 7, Non alia de causa opportuniora morbis corpora existunt.

Iniuriæ opportunus, Vide INIURIA.

Opportunus hosti. Sallust. in Iugurtha.

Opportunus ad, Commodus, Idoneus. Terent. Eunuch. 5. 9, Ad omnia hæc magis opportunus, nec magis ex vsu tuo nemo est.

Ætas opportunissima. Cic. Trebatio, lib. 7. 7.

Classes opportunissimæ. Cic. 2. Verr. Classes optimæ atque opportunissimæ cum magna ignominia Pop. Rom. amissæ & perditæ.

Latebra. Ouid. 3. Metam.

Idoneum tempus & locus opportunus ad eam rem de qua narratur. Cic. 1. de Inuent.

Seges opportuna pecori. Virg. 4. Georg.

Tempus opportunum, Commodum, optatum, proprium. Cic. ad Cælium, lib. 2. 18, Quas si satis opportuno tempore accepisti, gratissimum mihi feceris, si ad me in Ciliciam quamprimum veneris.

Tempus actionis opportunum. Cic. 1. Offic.

Vrbs opportuna, munita, propinqua, fortissimorum virorum, fidelissimorum ciuium, atque optimorum. Cic. 4. Philip.

Vtilitas opportuna. Lucret. lib. 6.

¶Opportunus, Absolutè. Cic. de Clar. Orat. Tantum dico, si mihi accidisset, vt numerarer in multis, si operosa est concursatio magis opportunorum.

¶Locorum opportuna. Tacit. lib. 4.

Opportunissimus, Superlatiuum. vt Locus opportunissimus. Plinius lib. 8, Ad hos proferēdos & tēpus, & locum opportunissimū elegi. &c.

Vrbs opportunissimo portu. Liu. 6. bel. Pun. Potiemur præterea cum pulcherrima opulentissimáque vrbe, tum opportunissimo portu egregio. Id est, vnde terra maríque quæ belli vsus poscunt, suppeditentur.

Opportunè, pen. prod. Aduerbium { [illegible] } Id est, loco & tempore, siue in loco & in tempore. Terent. Adelph. 2. 4,

-opportunè, teipsum quærito. Idem And. 3. 4, Opportunè hic fit mihi obuiam. Cic. pro Rosc. Amer. Tempus idoneum, locus opportunè captus ad eam rem.

Opportunè facere. Cic. 3. de Finib.
Opportunè nuntiis allatis. Cæsar 3. bel. Ciuil.
Reddere opportunè alicui literas. Cic. Attic. lib. 14.
Illud satis opportunè. Cic. ad Attic. lib. 16.
Opportunè venire. Cic. 1. de Nat. deor.
Accidere opportunius nihil potuit, teipsum cupio. Cicero Lentulo, lib. 1. 9.

Opportunitas, pen. corr. {εὐκαιρία} Commoditas, pro ratione loci, temporis & personarum. Cic. 3. de Finib. Et quemadmodum opportunitas (sic enim appellemus εὐκαιρίαν) non fit maior productione temporis (habent enim suum modum quæcunque opportuna dicuntur) sic recta effectio.
Consultrix & prouida vtilitatum, opportunitatúmque omnium natura. Cic. 2. de Nat. deor.
Opportunitas ætatis. Sallust. in Iugurtha.
Vsus opportunitate anuli Gyges, reginæ stuprum intulit. Cicero 3. Officior.
Opportunitates habilitatésque corporis. Cic. 1. de Legibus.
Idonea opportunitas faciendi aliquid, aut non faciendi. Cicero 1. de Inuent.
Fluminum opportunitates. Cic. 2. de Nat. deor.
Opportunitas loci. Cæsar 3. bel. Ciuil.
Vtilitas & opportunitas membrorum. Cic. 1. de Nat. deor. Ne hoc quidem vos mouet considerantes quæ sit vtilitas, quæque opportunitas in homine membrorum, vt, &c.
Temporis. Cic. 1. Offic.
Viæ, Facilitas. Plin. epist. 24. lib. 1.
¶Opportunitas & dignitas. Cic. Attic. lib. 8. Si tenendam hanc vrbem putas, quæ opportunitatem & dignitatem habet, & egregios ciues, &c.
Diuina. Cic. 3. Philip. Præclara tum fuit Senatus in illo ipso die vespertino pronunciatum religiosa sortitio: diuina verò opportunitas, vt quæ cuique apta esset, ea cuique obueniret.
Maritima. Cic. Attico, lib. 8. Fuga & maritima opportunitas visa quæri desperatione.
¶Adiuncta. Vide ADVENIO.
Opportunitate aduenire, pro In tempore. Plaut. Epid. 5. 20.
Corrumpere opportunitatem, Vide CORRVMPO.
Habere opportunitatem ad negotium administrandum. Cic. 1. de Inuent.
Loci opportunitatem sequi. Cic. 1. Offic.
Opportunitatis est beatè viuere. Cic. 3. de Finib.
¶Opportunitas, Vtilitas. Cic. de Amic. Talis igitur inter viros amicitia tantas opportunitates habet, quantas vix queo dicere.
Vtilitas & opportunitas. Cic. 5. Verr. Neminem vestrum præterit, Iudices, omnem vtilitatem opportunitatémque prouinciæ Siciliæ, quæ ad commoda Pop. Rom. adiuncta sit, consistere in re frumentaria maximè.

Opprimo, opprimis, pen. corr. oppressi, oppressum {καταδυναστεύω} opprimere, Premendo grauare & offendere. Cic. Qui hominibus miseriis calamitatibúsque oppresso subueniret. Dicitur & de rebus inanimatis: vt ex subiectis exemplis colligitur.
¶Opprimere os, Continere, Claudere. Terent. Phorm. 5. 8.
¶Opprimere, Conuincere, seu comprehendere. Terent. Andr. 1. 3. Conueniam Pamphilum, ne de hac te pater imprudentem opprimat.
¶Opprimi ære alieno. Cic. in Catil. Nemo non modò Romæ, sed ne vllo in angulo totius Italiæ oppressus ære alieno fuit, quem non ad hoc incredibile sceleris fœdus asciuerit.
Fluctus opprimet hanc animam. Ouid. 1. Trist. eleg. 2.
Opprimere animos formidine. Cic. 7. Verr. Quis dubitet quin seruorum animos summa formidine oppresserit?
Opprimere bellum exortum. Cic. 1. de Diuinat. Quod paucis pòst mensibus exortum, paucioribus à te est diebus oppressum.
Operire & opprimere contumeliis aliquem. Cic. 6. Verr.
Obrui & opprimi criminibus & testibus. Cic. 3. Verr.
Opprimere dictum suum, Mutare sententiam. Plaut. Merc. 12.
Opprimitur dolor patientia. Cic. 2. Tusc. Sed dolorem opprimi dico patientia: si modò est aliqua patientia.
Dolore opprimi. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6.
Vnda flammas opprimit. Senec. Medea, 12.
Conficere atque opprimere hostes. Cic. pro Fonteio.
Hostes parentis sui oppressit. Senec. Octauia, 8.
Opprimere ignem. Liu. 9. bel. Pun.
Opprimere improuiso. Cic. 1. Offic. Quúmque tyrannum Nicoclem improuiso oppressisset, sexcentos exules qui fuerant eius ciuitatis locupletissimi, restituit.
Improuiso tantus morbus hominem temperantem oppressit. Cic. Attico, lib. 15.
Opprimere incautos. Liu. 6. bel. Pun.
Inuidia opprimi. Cic. in Catil. Fore vt eius socios inuidia oppressus, persequi non possem.
Iudicio opprimere. Cic. pro Quintio, Si id est defendere, cupiditati alterius obtemperare, quo is facilius quem velit iniquo iudicio opprimere possit. Idem pro Cluent. Et est quisquam qui quum hæc cognouerit, suspicari possit Oppianicum iudicio oppressum & circumuentum esse innocentem?
Iaculo oppressit leonem. Valer. 3. Argon.
Mentionem aliquam opprimere. Liu. 8. bel. Maced.
Plerósque nec opinantes oppressimus, qui occisi captíque sunt. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4.
Oppressit nox. Cic. de Senect. Quoties illum lux noctu aliquid describere ingressum, quoties nox oppressit quum mane cœpisset?
Occasionem opprimere, Supprimere, tacere, celare. Plaut. Asin. 7.
Onere opprimi, Vide ONVS.
Onere officij opprimi. Cic. pro Rosc. Amer. Id quod suscepi, quoad potero, perferam. quod si perferre non potero, opprimi me onere officij malo, quàm id quod mihi cum fide semel impositum est, aut propter perfidiam abiicere, aut propter animi infirmitatem deponere.
Orationem alicuius opprimere. Cic. 2. de Finibus. Quæ iam oratio non à philosopho aliquo, sed a Censore opprimenda est.
Pede opprimere. Cato cap. 46.
Penuria victus opprimit eum. Horat. 1. Serm. saty. 1.
Extinguere & opprimere potentiam alicuius. Cic. pro Rosc. Amer.
Remp. opprimere armis. Cic. ad Sulpit. lib. 4. 3. Quicunque postea Remp. oppressisset armis, multò intolerabiliorem futurum.
Ruina opprimi. Cic. 2. de Diuin.
Somnus oppressit eum. Terent. Eunuch. 3. 5. Interea somnus virginem opprimit.
Terra opprimi. Cic. 2. de Diuin.
¶Opprimere, Præuenire, Præoccupare. Cic. ad Cassium, lib. 15. 16. Puto te iam suppudere, quum hæc te tertia iam epistola antè oppresserit, quàm tu schedulam aut literam.
Opprimere aliquem consilio. Cic. 2. Verr. Nunquam ille me opprimet consilio, nunquam vllo artificio peruertet. Quod idem est ac si diceret, consiliis eius anteuertens, omnia prouidebo. Budæus.
¶Opprimere & abscondere. Cic. pro Rosc. Amer. Est quiddam quod occultatur: quod quo studiosius ab ipsis opprimitur & absconditur, eo magis eminet & apparet.
¶Opprimere, pro Extundere, peruincere: Id est violenter impetrare, & violentis precibus. Plaut. Nam si vllo modo posset impetrari ne te abduceret, dedi operam: verùm oppressit.
¶Opprimi, Ex improuiso velut deprehendi. Cic. Attic. lib. 12. Illud autem quod fore video, ipsum volo vitare, ne illæ ad me veniant. Et vna est vitatio: & ego nollem: sed necesse est vt explores ad quam diē hic ita possim esse, vt ne opprimar. id est, ne Publilia & mater veniant, quum de illarum aduentu nihil suspicer. Ibidem, Quum scribas videndum mihi esse, ne opprimar, ex quo intelligam te certum illius profectionis diem non habere: putaui, &c. Ne opprimar, à Publilia & matre: siue subito & insperato Publiliæ aduentu.

Oppressus, Participium {καταδυναστευθείς} vt
Oppressa metu ciuitas, Apud Liuium, 4. bell. Pun.
Oppressus à prædonibus & captus est. Cic. 7. Verr.
Oppressus est, non causa, sed tempore. Cic. pro Cluent.
Vinctus & oppressus catenis. Seneca Herc. fur. 2.
Casu acerbo. Catull. ad Mallium, epigr. 63.
Oppressus doloribus, Confractus. Cicero ad Dolabellam, lib. 9. 14. Quanquam erat oppressus totius corporis doloribus.
Oppressus vi. Cic. 2. Offic. Sed iis qui oppressos imperio coërcent, sit sanè adhibenda sæuitia.
Repressum magna ex parte, non oppressum aliquem relinquere. Cic. pro Murena.
Oppressa amicitia. Cic. de Amicit. Quamobrem primùm est danda opera, ne qua amicorum dissidia fiant.
Arces. Lucan. lib. 1.
Carmina oppressa silent. Lucret. lib. 2.
Herba. Ouid. 3. de Arte.
Iuuencus à lupo. Stat. 8. Thebaid.
Memoria. Plin. Iun. lib. 9. epist. 18. Ne istam ipsam memoriam cui gratias ago, assiduitate, & copia turbem: oneratámque & quasi oppressam, cogam pluribus singula, posterioribus priora dimittere.
Pectus oppressum. Senec. Herc. fur. 21.
Oppressa captáque Respublica. Cic. pro Domo sua.
Oppressus & afflictus Senatus. Cic. Post red. in Senatu.
Vita oppressa iacet. Lucret. lib. 2.

Oppressio, oppressionis, Verbale {καταδυναστεία} Terent. Adelph. 2. 2. Per oppressionem vt hanc mihi eripere postulet.
Curiæ oppressio. Cic. pro Domo sua.
Legum & libertatis interitus, earúmque oppressio tetra & detestabilis. Cic. 3. Offic.

Oppressiuncula, oppressiunculæ, penult. corr. Diminutiuum, apud Plautum legitur.

Oppressor, Aliud verbale, masc. gen. {καταδυνάστης} Brutus ad Ciceronem in Epistolis ad Brutum, 16. Petitur vt vindices atque oppressores dominationis salui sint?

Opprobrium, opprobrij {ὄνειδος} Infamia, dedecus, quasi obiectum probrum. Plin. lib. 18. cap. 26. Dedecus enim habetur, opprobriúmque meritum, falcem ab illo volnere in vite deprehendi.
Æternum opprobrium. Horat. 4. Carm. ode 12.
Aliena. Horat. 1. Serm. saty. 4.
Magnum. Horat. 3. Carm. ode 24.
Turpe. Horat. 1. Serm. saty. 6.
Turpis linguæ. Claud. de bello Getico.
Dignus opprobriis. Horat. 2. Serm. saty. 2.
Fugere opprobria culpæ. Horat. 1. epist. 9.
Rustica fundere. Horat. 2. epist. 1.
Falsis morderi. Horat. 1. epist. 17.
Recantata. Horat. 1. Carm. ode 16.
Esse opprobrio. Ouid. 2. Tristium,
Nec fuit opprobrio celebrasse Lycorida Gallo.

Opprobro, opprobras, pen. corr. {ὀνειδίζω} opprobrâre, Significat probrum obiicere, inquit Festus. Plaut. Mostel. 4. Egóne id exprobrem, qui mihimet cupio opprobrarier? Gellius lib. 17. cap. 1. Vt vel hac ipsa re, quod ita licebat, opprobraret aduersariis.

Opprobratio, Verbale {ὀνειδισμός} Gellius lib. 12. cap. 12. Tum Cicero inopinata opprobratione permotus.

Opprobramentum, opprobramenti {ὀνείδισμα} Antiquè pro opprobrio. Plaut. Merc. 7.
Mulier ædepol, si quid faciundum est damni, facere mauolo,
Quàm opprobramentum aut flagitium muliebre efferri domi.

Oppugno, oppugnas {πολιορκέω, πολιορκῶν προσβάλλω} oppugnâre, Significat contra pugnare, nocendi causa. Cic. ad Cælium, lib. 2. 9. Ibi quintum & vicesimum iam diem aggeribus, vineis, turribus oppugnabam

oppidem

oppidum munitissimum Piodenissum.

Obsidere, oppugnare & labefactare aliquam vrbem. Cicero de Arusp.resp.

Vehementissimè oppugnare vrbem aliquam. Cic. pro Lege Man.

Vrbem oppugnat celsis molibus. Virg. 5 Æneid.

Carinam fessam oppugnare Ouid. 11 Metam.

Sagittis oppugnare tares. Propert. lib. 3. eleg. 11.

Oppugnare aliquem, Omnibus technis adhibitis, vincere, siue impetrare dolo, aut etiam pecunia. Plaut. Epid 3, Tibi audēdum est, senem oppugnare certum est consilium. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7, Vt quus tu Reipub. causa læserat, parum te oppugnasent.

Propugnare pro aliquo, & Oppugnare aliquem, contraria. Cic. Antequam iret in exilium, Pro innocentissimo quoque propugnare, & nocentissimum quenque oppugnare, nobis vtilissimum esse arbitraremur.

Oppugnare aliquem pecunia. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 1, Hammonius regis legatus apertè pecunia nos oppugnat. Idem 1. Verr. Vrgebant comitia, & his ipsis oppugnabat grandi pecunia.

Oppugnare aliquem capite & fortunis. Metellus ad Ciceronem, lib. 5. 1, Existimaram pro mutuo inter nos animo, & pro reconciliata gratia, nec absentem ludibrio læsum iri me, nec Metellum fratrem ob dictum, capite ac fortunis per te oppugnatum iri.

Oppugnare & repugnare. Cic. F. Metello, lib. 5. 2, Quare non ego oppugnaui fratrem tuum, sed fratri tuo repugnaui.

Clandestinis consiliis aliquem. Cic. in Orat.

Palàm aliquem. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 8.

Defendere & probare rem aliquam, Oppugnare & euertere, contraria. Cic. 1. de Orat. Carneadis verò vis incredibilis illa dicendi, & varietas perquàm optanda nobis, qui nullam vnquam in illis suis disputationibus rem defendit, quam non probarit: nullam oppugnauit, quam non euerterit.

Oppugnare occultè rem aliquam. Cic. de Lege agraria, Quæ res apertè petebatur, ea nunc occultè cuniculis oppugnatur.

Oppugnare bona alicuius. Plaut Persa, 3.

Oppugnare verbis æquitatem. Cic. pro Cecinna, Tamen non probasse memini quod defendis, quia verbis oppugnare æquitatem videbatur.

Caput alterius. Cic. pro Quintio.

Oppugnare verbis commoda patriæ. Cic. 1. de Inuent. Qui verò ita se armat eloquentia, vt non oppugnare commoda patriæ, verùm pro eis pugnare possit, is mihi vir, &c.

Oppugnare consilia alicuius. Plaut. Mostel. 8.

Mens oppugnatur artibus innumeris. Ouid. 2. de Remed. amor.

Oppugnare os alicui Plaut. Casin.

Oppugnatus, pen. prod. Participium { πολιορκηθείς } vt

Roma oppugnata propriis triumphis. Propert. lib. 1. eleg. 16.

Oppugnatio, Verbale { πολιορκία } Liu. 4. ab Vrbe, Nec segnior oppugnatio est, quàm pugna fuerat.

Machinamenta, & astus oppugnationum Tacit. lib. 4.

Nocturnam oppugnationem audere. Tacit. lib. 2.

Sustinere oppugnationem. Cæs. 5. de bell. Gal.

Oppugnatio & gratia. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 9, Mihi cum sua sponte iucundum, tum iucundius quòd me absente (est enim ἀδέκαστον iudicium) sine oppugnatione, sine gratia nostra erant Actij.

Oppugnator, pen. prod. { πολιορκητής } Verbale masc. Cic. pro Cornel. Balbo, Atque vtinam qui vbique sunt propugnatores huius imperij, possent in hanc ciuitatem venire: & contrà, oppugnatores Reip. de ciuitate exterminari.

Opputo, opputas, penult. corr. { ἀκροδρύω } opputare, Idem quod Putare, aut circumputare, & de arboribus intelligitur. Plinius libro 17. capite 21, Opputatus autem quicquid proximo tulit fructum.

Oppuuire { παίειν } verbum obsoletum, Percutere est. Vnde oppauia, verbera dicuntur. Afranius, Oppauiis pueri coercentur. Nonius.

OPS { Ὦπις } filia Cæli ex Vesta, & soror vxorque Saturni: quam, vt scribit Seruius, Græci Rheam vocant, ἀπὸ τοῦ ῥεῖν, id est fluere, quòd terra rebus omnibus affluat. Plautus Cistel. 5, Itaque Ops opulenta illius auia.

Turrigera Ops. Ouid. 2. Trist.

Ops soror Saturni, Oceani & Salaciæ filia. Cic. de Vniuers.

Ædes Opis. Cic. 1. Philip.

Ops eadem est quæ & Cybele. Tibul. lib. 1. eleg. 4.

Ops, huius opis, Opem ferens dicitur. Actius, Quorum genitor fertus esse ops gentibus. Vnde Inops, & Inopiosus, quasi sine ope Festus, Ops antiqui dicebant, quem nunc opulentum, vt testimonio est ei contrarium Inops.

¶Opis { βοηθείας } opem, ab ope. Datiuus vix legitur. Id est potestatis & auxilij. Terent Heaut. 3. 3,

- quid illum porrò credis facturum Chreme,

Nisi eum quantum tibi opis dii dant, seruas, castigas, mones? Virg. 2. Æneidos,

- nec spes opis vlla dabatur. Id est auxilij, inquit Seruius.

Nihil opis in. Cic. de Senect. Quibus enim nihil opis est in ipsis ad bene beatéque viuendum iis omnis grauis est ætas.

Diues opis naturæ suæ Horat. 1. Serm. saty. 2.

Expertes opis. Lucret. lib. 5.

Indignus opis. Virg. 1. Georg.

¶Admouere tardam opem. Ouid. 1. de Remed. amor.

Afferre alicui. Ouid. 8 Metam.

Auferre, Vide AVFERO.

Confugere ad alicuius. Cic. pro Fonteio.

Salutiferam dare. Ouid. epist. 20.

Egere. Ouid. epist. 20.

Opis egens, dixit Cic. lib. 3. Tuscul. Ex quodam poeta.

Omni ope atque opera eniti. Cic. ad Atticum, lib 14.

Summa ope niti, vel eniti: Id est omni virtute, omnibus viribus.

Salustius in Catil.

Non opis est nostræ Dido. Id est nostræ possibilitatis, inquit Seruius Virgil. 1. Æneid.

● Opem alicuius expectare. Cic ad Atticum, lib. 9, Ab eo mihi litteræ redditæ sunt ad VII Cal. quibus iam opes meas, non vt in superioribus litteris, opem expectat.

Expectare ab aliquo opem & ornamentum aliquod. Cic. in Pis.

Exposcere opem Stat. 10. Thebaid.

Ope consilióque tuo furtum factum est. Cic. 3. de Nat. deor.

Diuina ope fefellit sua fata. Ouid. 3. Fast.

Ferre opem. Ouid. 2. Fast.

Ferre opem & salutem indigentibus. Cic 2. de Finib.

Abominandam alicui ferre, Vide ABOMINOR.

Tristem ferre. Ouid. epist. 19.

Opis aliquid ferre. Cic. ad Sulpicium, lib 4. 1, Profectò aliquid opis occidenti Reipublicæ tulissemus.

Fultus ope. Quintil. lib 6 cap 3.

Implorare opem alicuius. Ouid. 8 Metam.

Indigere opis. Cic. 1. Offic Hoc maximè officij est, vt quisque maximè opis indigeat, ita ei potissimum opitulari.

Medica iuuare aliquam Ouid. 2. Amor. eleg. 9.

Mulcere aliquem ope. Ouid. epist 6.

Negare opem alicui. Ouid. epist 3.

Orare. Ouid. epist. 12.

Ad te confugimus, à te opem petimus. Cic 5. Tuscul.

Petere opem lassis & dubiis rebus. Senec. Thyeste, 8.

Poscere. Horat. 1. epist. 1.

Promittere. Ouid. 5. Fast.

Reddere opem, & exoluere grates Stat. 5 sylu 5.

Reperire opem. Cels. in Proœmio lib. 1, Quòd si iam inciderit mali genus aliquod ignotum, non ideo tamen fore medico de rebus cogitandum obscuris, sed protinus eum visurum, an morbo id proximum sit: tentatúmque remedia similia istis, quæ vicino malo sæpe succurrerint, & per eius similitudinem opem reperturum.

Nil opis superest. Ouid 6. Fast.

Tentare opem. Ouid. 3 Fast.

Tribuere opem rebus confusis Claud. de bel. Getico.

Sera ope fata vincere Ouid. 1. Metam.

Vti ope alicuius. Ouid. 3 Fast.

¶Opem veteres etiam pro Opulentia dixere. Cic. lib. 3. Tuscul.

- ô Priami domus

Septum altisono cardine templum

Vidi ego te astantem ope barbarica. Ex quodam poeta.

Opes, opum, opibus, pluraliter tantum { πλοῦτος, δύναμις } Diuitiæ dicuntur. Cic. 1 Offic In quibus autem maior est animus, in his pecuniæ cupiditas spectat ad opes, & ad gratificādi facultatē. Martial. lib. 5. 122, Donentur opes nullis nunc nisi diuitibus.

Diuitias, honores, opes in bonis numerare. Cic. 5. de Finib.

Præditus magnis opibus homo. Cic. pro Cluent.

Superbi opibus. Virg 5 Æneid.

Magnas inter opes inops Horat. 3. Carm. oda 16.

Perosus opes. Ouid 11. Metam.

Propter opes & copias tolerabilis senectus. Cic. de Senect.

Cupida furinsa opum Ouid. 1. Fast.

Variarum opum diues. Virg. 2. Georg.

Fames magnarum opum. Ouid. 1. Fast.

Largitor opum Stat. 3. sylu. 1

Nimiarum opum potentiæ non ferendæ. Cic. 3. Offic.

Vbertas opum. Silius lib. 15.

¶Adoptiuæ opes arboris Ouid 2. de Arte.

Auaræ. Claud 1 de raptu Proserp.

Beatæ. Stat. 1 Sylu. 5.

Festæ Silius lib. 7.

Plenæ Senec. Hippol. 4.

Immensæ Ouid 6. Metam.

Curtæ, Vide CVRTVS.

Indelibatæ. Ouid. 1 Trist. eleg. 4.

Opes integræ, & Opes accisæ, vt contraria ponuntur. Horatius 2. Serm saty. 2.

Largæ, Vide LARGVS.

Laxæ, Vide LAXVS.

Modicæ. Ouid. 3. Trist. eleg. 7.

Priuatæ. Tacit. lib 2.

Sollicitæ Horat 2 Serm. saty. 6. Ab effectu, quia sollicitos faciunt.

Nimiæ. Tacit. in vita Agricolæ.

Sparsæ. Lucan. lib. 3.

Speciosæ. Tacit. in vita Agricolæ.

Superbæ. Silius lib 17.

¶Absumptæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 11.

Acquirere opes. Ouid. 2. de Arte de amne,

Nascitur exiguus, sed opes acquirit eundo.

Adolescunt, Vide ADOLEO.

Affectæ. Tacit. lib. 18.

Affluere opibus. Cic contra Rull.

Amittere opes malè Ouid epist. 21.

Attenuarat opes rubigine ventris. Ouid. 8. Metam.

Augere opes, Vide AVGEO.

Comminutæ & depressæ, Vide COMMINVO.

Fundatas & optimè constitutas fortunæ suæ opes potestati regiæ committere. Cic. pro Rab. Posthumo.

Beatas componit opes nullo fine. Hoc est, accumulat. Senec. Herc. furente, 3.

Concidère opes, Vide CONCIDO, pen. corr.

Condere opes, Abscondere. Virg 2. Georg.

Congestæ. Ouid. 4 Fast.

Conquirere opes quæstu meretricio, Vide CONQVIRO,

Consectari, Vide CONSECTOR.
Consequi honores & opes. Cic. de Clar. Orat.
Consumere alicuius Ouid. 3 Fast.
Conualescunt opes, Vide CONVALESCO.
Corruunt, Vide CORRVO.
Creuerunt. Ouid. 1 Fast.
Crescunt opes & hostium animi. Cic. pro Lege Manil.
Crescere in multas, Vide CRESCO.
Congestæ cumulantur. Claud. 1. in Ruffinum.
Deartuare, Vide DEARTVO.
Decedit hoc opibus, Vide DECEDO.
Detrahere alicui. Tibul. lib. 2. eleg. 1.
Dilaceratori tuæ. Ouid. epist. 1.
Direptæ Claud. 4 Paneg.
Largæ dabantur. Ouid. 3. de Arte.
Efferre opibus Rempublicam. Cic. Octauio.
Effodiuntur opes, irritamenta malorum. Ouid. 1. Metam.
Emergere ad summas. Lucret. lib. 3.
Eruere opes & regnum alicuius. Virg. 2. Æneid.
Euertere. Virg. 2. Æneid.
Expectare opes, non opem alicuius. Cic. Attico, lib. 9.
Paruas exposcere. Ouid. 11. Metam.
Facere. Ouid. 3. de Arte.
Bene fundatæ. Ouid. 14 Metam.
Habere opes. Cic. 3 Offic.
Inclinantur opes ad, Vide INCLINO.
Inuentæ sanguine. Ouid. 3. Amor. eleg 7.
Lacerare alicuius. Ouid. epist. 3.
Ostentare. Virg. 4. Æneid.
Stultitiam patiuntur opes Horat. lib. 1. epist. 19.
Perdere suas. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.
Pollent opibus. Lucret. lib. 1.
Possidere Ouid. 3. Amor. eleg. 7.
Potens opibus. Ouid. 4. Fast.
Contemptas proculcat Claud. de bello Getico.
Quærere malè Ouid epist. 11. Priuatas quærere. Horat. 1 epist. 3.
Miseras quærere corpore. Ouidius 1. Amorum, eleg. 10. De meretricibus.
Rapiuntur opes à victis. Lucan. lib. 7.
Recondere Ouid. 1. de Arte.
Refrænare & coercere omnium opibus iuuentutem. Cicero 2. de Diuinat.
Regere. Ouid. 14. Metam.
Miseras opes sollicitare. Martial. lib. 1. epigram. 4. ad Domitianum quòd delatores expulisset,
Turba grauis paci, placidæque inimica quieti,
Quæ semper miseras sollicitabat opes,
Traducta est Gyaris, &c. Id est, opes miserorum ciuium.
Tueri opes. Ouid. epist. 15.
¶Opes, pro Auxilio. Virg. 12. Æneidos,
Non hæc humanis opibus, non arte magistra
Eueniunt. Id est, auxiliis & viribus. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 1, Nunc quoniam ita accidit vt neque Prætores suis opibus, neque nos nostro studio quicquam proficere possimus, &c.
Infirmæ & tenues ad gratiam referendam sunt sæpe singulorum opes Cic. Antequam iret in exilium.
Tenues opes, nullæ facultates, exiguæ amicorum copiæ. Cic. pro Quintio.
Allicere opes, Vide ALLICIO.
Circumueniri & vrgeri potentis alicuius opibus. Cic. 2. Offic.
Confirmare opibus & copiis potestatem quandam. Cic. 2. de Lege agraria.
Vi summa opum contendere aliquid. Virg 9. Æneid.
Expectare alterius opes, miserrimum est, Cic. pro Quintio.
Fractæ. Virg. 3. Æneid.
Iuuare aliquem opibus Virg. 1. Æneid.
Firmissimis opibus contra scelus inimicorum aliquem munire. Cic. de Prouinc. Consul.
Nullum firmioribus opibus auxilium. Cic. Antequam iret in exil.
Obsidere opibus Italiam. Cic. 2. de Lege agrar.
Contra tantas opes non pugnandum. Cic. Lent. lib. 1. 9.
Viribus atque opibus omnibus repugnare alicui Cic. 3. Tusc.
Opibus hominum septus & munitus. Cic. 1. de Finib.
Euertere opes alicuius. Cic. 2. de Lege agrar.
Opifer, pen. corr. opifera, opiferum { βοηθός } Opem ferens. Plin. lib. 11. cap. 37, Metellum Pontificem linguæ adeò inexplanatæ fuisse accepimus, vt multis mensibus tortus credatur, quum meditatur in dedicanda æde opiferæ dicere.
Deus opifer, Æsculapius. Ouid. 15. Metam.
Opulentus, Adiectiuum { πλούσιος } Diues, & opibus abundans, quasi diuitiarum plenus. Cic de Amicit. Vt mulierculæ magis amicitiarum præsidia quærant quàm viri, & inopes quam opulenti, &c.
Opulentus, àb ope, cui ex opimæ. Varr. de Ling Lat.
Opulenti (inquit Festus) dicuntur rebus terrestribus copiosi
Opulentus & fortunatus. Cic. 2. Offic. Videndúmque illud est, quod si opulentum fortunatúmque defenderis, in vno illo, aut fortè in liberis eius manet gratia.
Opulentus auro. Plaut. Epid. 5.
Pecuniæ opulentus. Tacit lib. 18.
Thesauris Arabum opulentior. Horat. 3. Carm. ode 24.
¶Opulentissima ciuitas. Cic. 3. de Nat. deor.
Copia. Horat. 1. Carm. ode 17.
Mens opulentior auro Ouid. ad Pisonem.
Opulentum opsonium Plaut. Bacchid. 2.
Regia. Catul. Argon. epigr 59.
Templum donis. Virg. 1. Æneid.

O P S

Vrbs opulentissima Catul. in Iulium Cæsarem, epigr. 23.
Rex Asiæ opulentissimus Crœsus. Cic. 2. de Diuinat.
Sardanapalus rex Syriæ opulentissimus Cic. 5. Tusc.
Opulentia, opulentiæ { πλοῦτος. } Plin. lib 17 cap. 1, Tam recens est opulentia. Sic Sallust. in Cic. Cui potest esse dubium, quin opulentiam istam ex sanguine & miseriis ciuium parauerit?
Diuitis Crœsi opulentia. Ouid. 4 de Ponto, eleg. 3.
Longa opulentia clarus. Tacit. lib. 14.
Spectata. Tacit. lib 18.
Deest opulentia nobis. Virg. 7. Æneid.
Opulentitas, pen. corr. opulentitatis, Idem { πλοῦτος. } Plaut. Milit. 16, Quasique eius opulentitatem reuereatis. Cæcil. Plocio, Opulentitate nostra sibi iniuriam faciam. Nonius.
Opulenter, Aduerbium { πλουσίως } Cum opulentia. Liu 5. ab Vrbe, Ludos opulentius instructiúsque quàm priores reges, fecit.
Opulento, opulentas { πλουτίζω } opulentâre, Opulentum facere. Colum. lib. 8 cap. 1, Quum & auium stercore macerrimas vineas, & omnis surculu atque aruo medeantur. & eisdem familiarem focum mensámque pretiosis dapibus opulentent.
Opulentare herum baccis oliuæ. Horat. lib. 1. epist. 17.
Opulesco, opulescis, opulêscere, Opulentum fieri. Furius Antias apud Gellium lib. 18. cap 11,
Quo magis in patriis possint opulescere campis. Vide Nonium.
Opsianus lapis Arrian. [illegible]
Huius fit mentio in Pandectis. & quanquam à plerisque vt mendosum notetur, optima tamen est lectio Florentina, cum scriptore Græco consentiens. Turnebus.
Opsonium, huius opsonij { ὄψον, ὀψώνιον } Dicitur quicquid vltra panem & vinum in cibo adiicitur. Plautus Aulul. Dat coquos cum opsonio. Plinius libro 18. cap. 11, Panis ipsius varia genera prosequi superuacuum videtur: aliàs ab opsoniis appellati, vt ostrearij. Græci [illegible] (inquit Bayfius) vocant opsonia mensis imposita.
Opulentum opsonium, Vide Opulentus, in OPS.
Rancidula fiunt opsonia Iuuen. Saty. 11.
Captare. Horat. 2 Serm. saty. 7.
Omnia conductis coemens opsonia nummis. Id est ad fœnus acceptis. Horat. 1. Serm. saty 2.
Austri coquunt opsonia. Hoc est corrumpunt & putrefaciunt. Horat. 2. Serm. saty. 2.
¶Opsonium, videtur Terentius more Attico de piscibus intellexisse, quum dixit,
Conuertam me domum cum opsonio. Nam ab Atticis ὄψον sic vsurpatur: atque infrà Syrus hoc explicans, ait se nactum pisces ex sententia. Turneb.
Opsono, opsonas, pen. prod. { ὀψωνέω, ὀψωνίζομαι } opsonâre: & Opsonor, opsonaris, opsonatus, Deponens, Emere seu præparare res necessarias ad opsonandum (hoc est aliquid cum pane comedendum) seu coenitandum. Terent. Adelph 5. 9, Et quidem porrò hæc, opsonare, cum fide scortum adducere. Idem Andria, 1. 6, Vix inquit drachmis opsonatus est decem.
Opsonare, Facere sumptum pro opsonio comparando. Plautus Bacch. 1, -tu facito opulentum opsonium:
Ego opsonabo.
Nimium opsonauit, Vide NIMIS.
Opsonare opsonium. Plaut. Stich. 7.
Opsonare prandium. Plaut. Pœnul. 19.
Cœnæ opsonaui, Plautus.
Famem opsonare ambulando. Cic. 5 Tusculana, Socratem ferunt, quum vsque ad vesperum contentius ambularet, quæsitúmque esset ex eo quare id faceret, respondisse se, quo melius cœnaret, opsonare ambulando famem.
Opsonito, opsonitas, pen. corr. { ὀψωνίζομαι } opsonitâre, Frequentatiuum, Sæpe opsonare. Næuius, Multi mecum eo die opsonitauere.
Opsonatus, huius opsonatus, pen. prod. { ὀψωνία. } Plaut. Trucul. Dedi equidem hodie quinque argenti deferri minas, præterea vnam in opsonatum.
Opsonator, pen. prod. opsonatoris { ὀψώνης } Qui emit opsonia, & coquo ad coquendum tradit. Plaut. Milit. 10, Vel primarium parasitum, atque opsonatorem optimum. Bayfius, Qui opsoniis comparãdis præerat, dicebatur opsonator: vt est apud Marcellum in l. Legatis seruis. D. De legatis tertio, Græci illũ ἀγοραστὴν vocant, authore Athenæo. Quin & opsonator Græcum vocabulum videri potest, quasi ὄψου ὠνητὴς, Id est opsonij emptor: qui & ὀψώνης dicitur.
De opsonatore confecit epigramma Martialis lib. 14. 219.
Opsopœus { ὀψοποιός } Concinnator opsoniorum, Id est coquus.
Opsophagus { ὀψοφάγος } Apicii cognomen fuit, qui omnes gulæ proceres longo interuallo superauit.
Opticus, a, um, pen. corr. { ὀπτικός } Idem quod Visiuus, siue perspectiuus. Vnde nerui optici à Medicis dicuntur, per quos spiritus visiuus defertur in pupillam. Hinc etiam pars Geometriæ dicitur Optice, id est perspectiua, quæ ad oculos pertinet, quæ causas reddit cur visiones subinde fallant, & ea quæ in aqua conspiciuntur, maiora ad oculos fiant: quæ procul ab oculis sunt, minora.
Optimas, Optime, Optimus, Vide BONVS.
Optio, Vide OPTO.
Opto, optas { εὔχομαι } optâre, Cupere, desyderare. Ab ope petenda, vt ait Sipontinus. Terent. Heaut. 4. 5, Optabit rursum vt abeat ab se filius. Cic. Sulpit lib. 4. 1, Itaque mihi venire in mentem nil potest nõ modò quid sperem, sed vix iam quid audeam optare.
Nihil est mali, nihil sceleris quod illa non ab initio filio voluerit, optarit, cogitauerit, effecerit. Cic. pro Cluentio.
Optare & expetere aliquam fortunam. Cic in Pisonem.
Fructum otij capere & optare Cic. 1 de Orat.
Furorem & insaniam quibusdam. Cic in Pisonem.
Mortem miserrimus opto Virg. 2. Æneid.
Optat ephippia bos piger, optat arare caballus. Horat. 1. epist 14.

Prouerbium

Prouerbium conuenit in eos, qui muneris functionem, & conditionem sibi accommodatam fastidiunt: alienam, & ad quam inepti sunt, expetunt. Cic. ad Attic. lib. 5, Clitellæ boui sunt impositæ plane nō est nostrum onus. sed feremus modo si me amas, sim annuus. Ex Lambino.

¶Optare, Eligere vnum è duobus, vt ait Donatus. Terentius Andria, 4 6,

Quæ se inhonestè optauit parare hîc diuitias
Potius, quàm in patria honestè pauper viuere. Hoc est, *melius amauit*, vt loquuntur barbari. Virgilius 1 Æneid. Optauitque locum tectis.

¶Optare, Precibus postulare. Terent. Eunuch 5 9, Quod vis donum & præmium à me optato: id optatum feres. Virg. 7. Æneid. Et reor, & si quid veri mens augurat, opto.

A diis immortalibus optare vt aliquid fiat. Cic. 3. in Catil.
De aliquo aliquid expetere, optare, & deprecari. Cic. in Pison.
Sapientius optare Ouid 8 Metam.
Stultè optare aliquid. Ouid. 1. Trist. eleg. 1.

Optans, Participium { [illegible] } Cic. 1. de Orat. Insperanti mihi, sed valde optanti cecidit, vt in istum sermonem delaberemini.

Optandus, Participium { [illegible] } vt Fortuna optanda & expetenda. Cic. in Pison.

Optatus, pen. prod. Aliud participium { [illegible] } Plaut. Aniul. 11,
Optati ciues, populares, incolæ, accolæ, aduenæ omnes,
Date viam. Optati hîc sunt vocati & implorati. Turneb.

Optatus, Nomen ex participio { [illegible] } Cic. ad Lent. lib. 1. 5, Tametsi mihi nihil fuit optatius, quàm vt primùm abs te ipso, deinde à cæteris omnibus, quàm gratissimus erga te esse cognoscerer.

Arena optata potiuntur Troes. Virg. 1. Æneid.
Aræ optatæ crebrescunt. Virg. 3. Æneid.
Dies optata parentibus instar. Ouid. epist. 20.
Epulæ. Horat. 4. Carm. ode 8
Vale mi optime, & optatissime frater. Cic. Quint. frat. lib. 2 9.
Honor. Virg. 5. Æneid.
Luce frui. Virg. 4. Æneid.
Metam optatam cursu contingere. Horat de Arte.

Optatissimus nuntius. Cic. 14. Philip. Post hanc habitam concionem duabus tribúsve horis optatissimi nuntij & literæ venerunt.

Grati & optati afferuntur rumores, de fratre meo. Cic. F. Tironi, libro 16 ac.

Tempus optatum. Catul. Argon. epigr. 59.

Quid optatius. Cic. 4 de Finibus, Quid mihi potest esse optatius, quàm cum Catone omnium virtutum authore, de virtutibus disputare?

Optatissimum sibi putant, &c. Cic. pro Rosc. Amer. Nonne optatissimum sibi putant esse, filios suos rei familiari maximè seruire?

¶Optatum, pen. prod. Substant. Cic. in Pison. Illud etiam accedit præter optatum meum, sed valde ex voluntate.

Furiosorum optata. Cic. 1. de Lege agrar.
Abominanda optata, Vide ABOMINOR.
Accidere præter optatum, Vide ACCIDO.
Eueniunt. Ouid. 6. Metam.
Optata loqui. Terent. Heaut. 3 3,
-pro Menedemo nunc tibi respondeo,
Non ero. quid ais? i. optata loquere. Vbi interpres, Ita loquitur ille qui cum alio loquitur, & cui is aduersatur in consilio in re peragenda.

Respondet optatis meis fortuna. Cic. Curioni, lib. 2. 1.
In optatis est complecti hominem. Cic. Cælio, lib. 2. 12.

Optato, pen. prod. Aduerbij vicem obtinet { [illegible] } Quasi cum desyderio. Terent. And. 3. 3, Optato aduenis. Quasi dicat, gratus & desyderatus. Cic. ad Attic. lib. 13. 283, Nisi quid te aliud impediet, mihi optato veneris.

Optato venire. Cic. Attic. lib 13.

Optatio, Verbale { [illegible] } Cic. 3. Offic. Cui quum tres optationes Neptunus dedisset, optauit interitum Hippolyti filij. Id est optiones. Nec desunt qui optiones legant. Idem 3 de Orat.

Optabilis, & hoc optabile, pen. corr. { [illegible] } Quod optari debeat. Cic. 1. de Finib. Itaque ne iustitiam quidem rectè quis dixerit per seipsam optabilem, sed quia iucunditatis vel plurimum affert. Ibidem, lib. 2, Voluptatem non optabiliorem diuturnitate facit?

Pax optabilis. Cic. 7. Philip.

Expetendum & optabile. Cic. 1. de Orat. Quæ vulgò expetenda atque optabilia videntur, dicendo amplificat atque ornat.

Optabilis, & iucundus. Cic. ad Luceium, lib 5. 12, Quæ etsi nobis optabiles in experiēdo non fuerunt, in legendo tamen erunt iucundæ.

Solamen. Sil. lib. 13.
Tempus. Ouid. 9. Metam.

Optabiliter, pen. corr. Aduerbium { [illegible] } Cic. 1. Tusc. Pro dij immortales, quàm optabiliter iter illud iucundum esse debet, quo confecto, nulla reliqua cura, nulla sollicitudo futura sit! Correctiora exemplaria siue OPTABILITER legunt.

Optio, optionis, Electio { [illegible] } Plaut. Casin. 7, Optio hæc tua est, vtram harum vis conditionem, accipe.

Deferre optionem Cic ad Attic. 4.

Facere optionem, & Permittere optionem. Cic. 1. Verr. Quoties ille tibi potestatem optionémque facturus sit, vt eligas vtrum velis factum esse, necne. Quintil. lib 5. Budæus.

Dare optionem. Cic. de Clar. Orat. Quando autem dubium fuisset apud patres nostros eligendi cui patroni daretur optio, quin aut Antonium optaret aut Crassum?

Optio est. Cic. 1. de Finib Nam libero tempore quum soluta nobis est eligendi optio, quumque nihil impedit quominus id quod, &c.

Si optio esset. Cic 5. de Finib. Ille Metelli vitam negat beatiorem quàm Reguli, præponendam tamen, nec magis expetendam, sed magis sumendam, & si optio esset, eligendā Metelli, Reguli reijciendam.

Optio sit tua, Elige vt voles. Cic. de Fato, Hodie vtro frui malis, optio sit tua.

¶Optio, masc gen. Festus, Optio est optatio. Sed in re militari Optio appellatur is quē Decurio aut Centurio optat sibi rerū priuatarum ministrum, quo facilius obeat publica officia. Optio qui nunc dicitur, antea appellabatur Accensus. Is adiutor dabatur Centurioni à Tribuno militum: qui quia cooptare quem vellet, Centurionibus permissum est, nomen ex facto sortitus est. Plaut. Asin. 3,
Tibi optionem sumito Leonidam.
Fabricare quiduis, quiduis comminiscere.
Perficito argentum hodie vt habeat filius,
Amicæ quod det. Optionem pro adiutore & vicario quasíque collega adoptato posuit Vide Budæum in annotat posterior.

Optio, à Varrone, Nonio, Vegetio & Plauto in eum sensum accipitur, vt sit miles qui ægros antecedat, tanquam eorum vicem, si vsus venerit, gerere sit paratus. Prisceis accensus dicebatur. Quod & ad alia transferri potest, vt apud Callistratum in l. vltim de Iure immun. Quamobrem etiam eum qui in palatina militia idipsum agat, quod in exercitu Optiones, iure arbitror dici optionem. Malè scribit Accursius eos nuncupari Optiones, qui publica exigebant. Alciatus.

Optio fabricæ, apud Iurisconsultos esse videtur, qui Imperatoriæ fabricæ, à qua Fabricenses vocantur, aut fabricis legionum scutariis & loricariis custos præest, vt & custos carceris à Prudentio manceps carceris, & à Diuo Ambrosio optio carceris appellatur. Sic enim scribit, Neque Paulus & Silas tempus distulerūt, quo optionem carceris baptizarent cum omnibus eius. Turneb.

Optiuus, penult prod. { [illegible] } Adiect. Id est, quod ipsa optauerit, atque elegerit.

Cognomen optiuum. Horat 2. epist 2.

Opulentus. Vide Opes in OPS.

Opulesco. Vide in OPS, huius opis.

Opulus, pen. corr fœm. gen Arbor. Colum. lib. 5 cap 6. Ruellius, Opulus corno similis arbor, arbusto Gallico faciundo idonea, *obierus* vel *opierus* apud nos ruri dicitur: vlmi procceritate adolescit, caudice recto, enodi, rarioribus ramis brachiato, frondibus ferè viteigineis, baccis racematim dependentibus.

Opuntia, opuntiæ, Herba, de qua sic Plin. lib 21. cap. 17, Item circa Opuntem opuntia est herba, etiam homini dulcis. Mirúmque è folio eius radicem fieri, ac sic eam nasci.

OPVS, Opuntis { [illegible] } Ciuitas in Locris. Ouid. 1. de Ponto, eleg 4. 15,
Cæde puer facta Patroclus Opunta reliquit. Hinc

Opuntius, Adiectiuum { [illegible] } vt Sinus Opuntius in Ægeo. Opuntij, Populi Phocensibus Bœotiis finitimi fuere. Dicimus etiam Opoes, vt notat interpres Pomponij Melæ, Vadianus.

Opus, operis, pen. corr. neut gen. { [illegible] } Valla, Opus est finis, fructúsque operæ. Vnde opera authorum dicuntur, & Opera publica, ipsa publica ædificia.

¶Nonnunquā videtur opus pro opera accipi. vt Virg. 8. Æneidos, Mollibus è stratis opera ad fabrilia surgit. quasi ad operas. Sed (vt videre videor) quoties non ad laborem corporis, sed laborem animi, & artem industriámque respicimus, magis opus quàm opera dicendum est, vt In opere rustico, In opere faciendo, In opere fabrili, In opere textorio. Seruius, Hoc opus & hæc opera dicimus, quando negotium ipsum significamus quod geritur. Si autem fœminino genere dixerimus operas, ipsas personas quæ aliquid faciunt. Vtrunque autem horum nominum in eodem posuit loco Terent. Heaut. 1. 1,
Quod in opere faciundo operæ consumis tuæ:
Si sumas in illis exercendis, plus agas. Hactenus Valla, lib. 4.

¶Opus, pro Labore. Virg. 8. Æneidos,
-sub te tolerare magistro
Militiam, & graue Martis opus. Id est laborem belli.

¶Opus, Officium. Virg. 10. Æneidos,
-sed famam extendere factis,
Hoc virtutis opus. Seruius.

¶Admonitor operum Lucifer. Ouid. 4. Metam.
Comites operis. Ouid. 3 Metam.
Contextus operis Tacit. lib. 18.
Publicorum operum depopulatio. Cic. 2. Ver.
Dies fœlices operum Virg. 1. Georg.
Dux operis. Ouid. 4 Fast.
Immunes operum. Ouid 4 Metam.
Labor. Virg 2. Georg.
Mirator. Stat. 3 Sylu 2.
Artis præcipuæ opus. Ouid. 1. de Arte.
Participes. Ouid. 3. Metam.
Patiens operum iuuentus. Virg. 2. Georg.
Populator operis nostri. Ouid. 12 Metam.
Prudentia maior operum. Ouid. 2. de Arte.
Quies operum. Virg. 4. Georg.
Socius operum. Stat. 3. Sylu. 2.
Spiritus operis huius, atque animus est in affectibus. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Structura. Lucan. lib 6.
Vacuus. Horat. 2. Serm. satyr. 2.

Vitium operis. Cic. in Top. Non eius vitio qui demolitus est, damnum factum est, sed eius operis vitio, quod ita ædificatum est, vt suspendi non possit.

¶Opus otij, & munus solitudinis. Cic 3. Offic. Africanus maiorem laudem meo iudicio assequebatur: nulla tamen eius ingenij monumenta mandata literis, nullum opus otij, nullum solitudinis munus extat.

¶Acutum opus, Ingeniosum. Claud. 1. in Eutrop.
Admirabile. Ouid. 6. Metam.
Arduum, Vide ARDVVS.
Artificiosum & diuinum. Cic. 2. de Nat. deor.
Breue. Ouid. epist. 21.

Clarum. Ouid.3.de Arte. Da Æneide Virgilij.
Cælatum Virg.3 eclog.
Coronarium, Vide CORONA.
Destinatum. Quintil lib.2.cap.10.
Dulce. Ouid.2.de Arte.
Durum Lucret.lib 5.
Elaboratum. Cic.6.Verr.
Elaboratum opus dicendi, Vide DICO, dicis.
Elegans. Cic.6.Verr.
Fortunum. Ouid.2 de Arte.
Gratum agricolis Virg.1.Æneid.
Immensum. Lucan.lib.1.
Immortalia, Vide IMMORTALIS.
Infaustum. Quintil.in Procem.lib.6.
Infecta, Vide INFECTVS.
Infinitum Quintil. Tryphoni, 2.
Inimitabilia. Quintil.lib.2.cap.16.
Institutum. Quintil. Tryphoni, 2.
Interrupta. Virg.4 .Æneid.
Intextum tribus tauris Virg.10. Æneid de clypeo.
Iuuenile palæstræ. Ouid.6.Metam.
Laboriosum, Vide LABOR, laboris.
Laudabile. Lucret.lib.5.
Lauta, Vide LAVTVS.
Longum. Horat.de Arte.
Magnifica & præclara. Cic.2.de Nat.deor.
Magnum, Vide MAGNVS.
Magnum & arduum. Cic in Orat.
Magnum & difficile. Cic 5. Tuscul.
Magnum quoddam, atque haud sciam an de humanis operibus longè maximum. Cic.2.de Orat.
Menstruum, Vide MENSIS.
Minutissima Geometriæ Quintil.lib.1.cap.12.
Mirabile Ouid.8.Metam.
Mortale, Vide Mortalis, in MORS.
Nouitium, Vide NOVVS.
Numerosius. Quintil lib.5.cap 10, Vulgóque paulò numerosius opus dicitur argumentosum. De multiplici argumenti significatione. Vide interpretationem in Argumentosus.
Obscœnum. Ouid.3. Amor.eleg.13.
Perfectum, elegans & elaboratum. Cic.6. Verr.
Pistorium, Vide PINSO.
Plenum periculosæ aleæ. Horat 2. Carm ode 1.
Præclarum opus est, docere, instituere adolescentes, & ad omne munus officij instruere. Cic.de Senect.
Recisum, Vide RECIDO, recidis, pen.prod.
Rigens à summis ad ima. Quintil.lib.2.cap.13.
Sculptile. Ouid.4 de Pont.eleg 9.
Solenne, & vtile famæ. Horat.1 epist.19.
Spectabile. Valer.1. Argon.
Triste. Valer.2. Argon.
Tumultuarium. Quintil.lib.7.cap.4.
Vetustum. Ouid.3 Fast.
¶Accelerare opus, Vide ACCELERO.
Accessit operi extrema manus, In ACCEDO.
Accingere operi, Vide ACCINGO.
Addicere opus, In ADDICO.
Adest opus. Plaut. Amphit.4.
Aggredi, Vide AGGREDIOR.
Omni opere anniti. Plin.lib.7.cap.53.
Fac opus appareat. Cic. Tironi, lib.16.18.
Approbare, Vide APPROBO.
Approperare, Vide APPROPERO.
Augere opus per scelus Ouid.2.Fast.12.
Inter opus cantat, Vide INTER.
Carpere aliquod. Ouid 6. Metam.
Multorum dierū opus & magnum conamur propter altitudinem maris. Cic. Attic lib.9.
Construere. Claud.1.de raptu Proserp.
Suum quisque opus à vulgo considerari vult. Cic.1.Offic.
Continuare aliquod opus diem & noctem, Vide CONTINVO.
Certatim ad opus currere, Vide Certatim, in CERTO.
Neglectum deponere. Claud.in Præf.lib.2. de raptu Proserp.
Differre. Ouid.1.de Arte.
Efficere Quintil lib.2.cap 17.
Euertere. Quintil.lib.2.cap.17.
Exigere opus, Perficere. Ouid.14 Metam.
Auarius opus exigere, Vide AVARVS.
Tectorio opere exornare sepulchrum. Cic.2.de Legib.
Explere aliquum. Ouid.3.Metam.
Extruere molem opere magnifico. Cic.14.Philip.
Opus facere. Terent. Eunuch.2.1.
Opere aut manu factum nihil est, quod aliquando non conficiat & consumat vetustas Cic pro Marcello.
In opere faciundo, Vide IN præpositionem.
Feruet opus Virg.4.Georg.
Latè fusum opus est, & multiplex, & propè quotidie nouum, & de quo nunquam erunt dicta omnia. Quintil.lib.2.cap.13.
Habere magnum opus in manibus. Cic.1.Acad.
Impedire opus alicui. Ouid.8.Metam.
Inchoare. Stat.6.Thebaid.
Instare operi Virg.1. Æneid.
Instituere, Vide INSTITVO.
Intermittere, Vide INTERMITTO.
Lætari suis præclaris operibus. Cic.Lent.lib.1 7.
Liberare opere, Vide Libero, in LIBER, liberi.
Limare aliquod politius, Vide LIMA.

Locatur opus, Vide Loco, locas in LOCVS.
Mansurum superstes post mea fata. Ouid.3. Amor.eleg 14.
Moliri opera, Vide MOLIOR.
Mouere opus. Virg.7. Æneid.
Opus [illegible] efficere & nauare, Vide NAVO.
Mercedem operis negare. Ouid 11.Metam.
Obire rusticum, Vide OBEO.
Patrare opera, In PATRO.
Pendent opera interrupta. Virg.4. Æneid.
Peragere. Ouid 2 de Arte.
Procedit Quintil in Proœmio lib.4.
Referre in apertum aliquod opus. Cic.in Parad.
Inceptum dextra reliquit opus. Ouid.2.de Arte.
Repetere, & omittere. Horat.1.epist.6.
Propositum repetemus. Ouid 3.Metam.
Operibus & munitionibus vrbem aliquam sepire. Cic.13.Philip.
Sistere. Ouid 3.Metam.
Solati operum famuli. Horat.3.Carm ode 17.
Moles operum subuertere. Ouid.6.Fast.
Tendere opus vltra legem Horat.2.Serm.satyr.1.
Tractare commodè opus. Quintil lib.1.cap 9.
Legitima tractare. Cic de Claris Orat. Is princeps ex Latinis illa oratorum propria & quasi legitima opera tractauit.
Noctes vigiles transmittere operi, Totas noctes inuigilare operi, aut insomnes ducere noctes propter opus. Stat.3. Thebaid.
Dispositum turbare Claud 4 Paneg.
¶Vrbis opus, pro Naue tam magna vt vrbem putares. Virgil.5.Æneid. Seruius.
Opus, pro Artificio. Cic 6.Verr. In hoc fano loricas, galeásque æneas, cælatas opere Corinthio, hydriásque grandes simili in genere atque eadem arte perfectas. Ibidem, Opere antiquo & summa arte perfectæ.
Mirabili opere perfectum candelabrum. Cic 6. Verr.
Pingere operibus magnificis stragulum. Cic.5. Tuscul.
Mineruæ operum haud ignara, Id est doctæ artis lanificæ. Virgil.5. Æneid.
¶Opus, Indeclinabile adiectiuum, etiam pro Necesse, siue necessario accipitur: vt Opus est fessum quiescere, Id est necesse est.
Opus esse, & Necesse esse, videntur aliquantulum inter se differre. Cic ad Lentulum, lib.1.9, Legem curiatam Consuli ferre opus esse, necesse non esse.
Opus est. Terent. Phorm 4.5, Vt cautus est, vbi nihil opus est. Cic. 2.de Finib. Bonum ipsum etiam quid esset fortasse, si opus fuisset, definisses.
Opus est & conuenit. Author ad Heren.lib.4. Tacito quum opus est, clamat: quum sibi loqui conuenit, obmutescit.
Oportet & opus est hoc fieri. Cic. Attic.lib 13.
Obsignant eo tempore quod opus sit Græci. Cic pro Flacco.
Quandiu ei opus fuerit, vixit. Seruius Cic.lib 4 5.
Opus est dicere. Quintil.lib 8.cap 3.
Opus est nihil deesse Cic de Amicit. Atque haud scio, ánne opus sit quidem nihil vnquam omnino deesse amicis.
¶Dux & author opus est, & similia, cum nominatiuo, Idem quod Necessarius. Cic ad Cotton.lib 2.5, Dux nobis & author opus est, & eorum ventorum quos proposui moderator quidam, & quasi gubernator. Idem 3 Verr. Multa sibi opus esse, multa canibus suis.
Materies opus est, vt crescāt postera secla. Lucret.lib.1. Sic idem, lib.2, opus esse colores, in nominatiuo dixit.
Sumptu ne parcas vlla in re quod ad valetudinem opus sit. Cicero Tironi, lib 16.6.
Aliquantum nobis temporis & magni laboris, & multæ impensæ opus fuerunt, vt quæ Reipub.&c. Plancus Senat.lib 10 8.
Opus est lectionis. Quintil.lib.12.cap.3. Castigatiores codices habent lectione.
Opus est cibum puero. Plaut. Trucul.19. Cic.ad Attic.lib.15, Equidem video mihi quoque opus esse viaticum: sed id ea prædia, vt caderent, ita soluetur.
Opus est cibo, & aliis. Plaut. Trucul.19, Nunc opus est carbonibus, fasciis: opus est puluinis.
Quibuscunque rebus opus esse intelligam, saluti tuæ præsto ero. Cic. Planc lib 4 14.
Auxilio scis opus esse tuo. Ouid.4. de Pont.eleg.3.
Expedito nobis homine & parato opus est. Cic.11 Philip.
Verbis quid opus est, vbi rerum testimonia adsint? Cic.in Sallust.
Opus est conuento. Plaut. Curcul.7.
Opus est exquisito. Plaut. Amphit.7.
Opus est facto. Terent. And 3.2, Non imperabas corâm quid opus facto esset puerperæ. Idem Heaut.1.1, Mihi sic est vsus: tibi vt opus est facto, face.
Opus est maturato. Liuius, Sed maturato opus est quicquid placuerit.
Opus est parato. Terent. And 3.2.
Opus est properato. Cic. pro Milone, Primum erat nihil cur properato opus esset.
Quæsito. Cic.in Parad.
Opus est viso & cauto. Plaut Capt.5.
Opus est ad. Cic ad Appium Pulchrum, libro 3 3, Præsidio firmiore opus esse ad istam prouinciam.
Aliquid opus esse nobis ab aliquo. Cæsar 1.bel.Gal.
Opus est vsus in. Cato cap.13, In torculatium vsui quod opus erit.
Opus est vt. Plaut. Truculen.10, Nunc tibi opus ægram vt te assimules.
Opus sunt milites, pro Opus est militibus. Terent. Heaut.4.8,
-vt quam desponderim,
Des qui aurum ac vestem atque alia, quæ opus sunt. Hoc est necessaria.

Opes habeo. Colum. lib. 9. cap. 1.

¶Opere magno orare, pro Magnopere. Plaut. Casin. 2.

Opere maximo, pro Maximopere. Terent. Eunuch. 3. 3.

-Thais maximo

Te orabat opere vt eras redires.

Nimio opere delectare. Cic. 6 Verr. Deinde hic ornatus, hæc opera hæc artificia, signa, tabulæ pictæ Græcos homines nimio opere delectant.

Opere tanto, pro Tantopere. Plaut. Epid. 1. 4. Quid isti oratis opere tanto?

Opusculum, opusculi, pen. corr. Diminut. { [illegible] } Cic. 1. de Legib. Sed tamen nonnulli Titi fratres imperite, qui in isto opusculo, non vt à poeta, sed vt à teste veritatem exigant. Idem 4 Acad. Vt etiam inter deos Myrmecides aliquis minutorum opusculorum fabricator fuisse videatur.

Lucubratum. Cic. in Parad.

O R

Ora, oræ { [illegible] } Extremitas cuiusque rei. Virgil. 9 Æneid. Et mecum ingentes oras euoluite belli. Vbi Seruius, Narrate non tantum initia, sed etiam extrema bellorum. Nam oræ sunt extremitates.

¶Oræ { [illegible] } Vestimentorum extremæ partes, inquit Festus.

Oræ, poculorum Lucret. lib. 4.

Oræ, aluearioruṁ Virg. 4 Georgicorum,

Spiramenta linunt, fucóque & floribus oras

Explent. De apibus.

¶Oræ, Regionum terrarúmque fines, & maritimæ ipsæ regiones. Virg. 1. Æneidos,

Arma virúmque cano, Troiæ qui primus ab oris, &c. Cic. ad Cassium, lib. 12. 5, A prima enim ora Græciæ vsque ad Ægyptum, optimorum ciuium imperiis muniti erimus & copiis.

Orarum & litorum amœnitates. Cic. 2. de Nat. deor.

Terrarum oras destinet mare. Lucret. lib. 5.

Sine ora & extremitate regio. Cic. 2 de Finib. Hæc non erant eius qui innumerabiles mundos, infinitásque regiones, quarum nulla esset ora, nulla extremitas, mente peragrauisset.

Plinius quum oram dicit, ferè semper regionem litoralem appellat, apud quem veluti peculiaris est talis locutio, In ora sunt ciuitates, & oppida oræ proxima.

Illætabilis Virg. 3. Æneid.

Ignota Ouid. 14 Metam.

Latens. Horat. 1. Carm. ode 37.

Laeuæ Sil. lib. 13.

Vmbrosæ Heliconis. Horat. 1. Carm. ode 12.

¶Accedere oras aliquas vento Virg. 1 Æneid.

Antiquis Curetum allabitur Virg. 3. Æneid.

Vestris aduenimus. Virg. 1. Æneid.

Immanibus applicare aliquem Virg. 3. Æneid.

Deus appulit te nostris. Virg. 3 Æneid.

Capessere Italas. Virg. 5. Æneid.

Legere oram, Vide in LEGO, legis.

Orã soluere, Est nauigare, & ab ora, id est litorali regione soluere retinacula nauium, & discedere. Quint. in epistola ad Tryphonem, Permittamus vela ventis, & oram soluentibus bene precemur. Sic exponunt nonnulli. Vide tamen infrà, Oram quidam dicunt, &c.

Oram soluere, Turnebus sic, ipsum litus & oram soluere & liberare. Vt enim, inquit ab Horatio scriptum est, Mala soluta nauis exit alite, quòd antè in litore retinaculo esset religata: sic cum eodem retinaculo ora ipsa æquè ac nauis ligata sit, eo sublato quum incipit nauigatio, solui necessariò ora dicitur vt & nauis. Sed pro suo quisque captu declarat, & varié.

¶Oram, pro spatio vsurpauit Ennius, & Maro perdiligenter imitatus est. Ennius,

Quis potis ingentes oras euoluere belli. Id est tam ingentia belli spatia, quod maximum & diuturnissimum fuit. Virgilius,

Et mecum ingentes oras euoluite belli. Turneb.

¶Ora { [illegible] } Regio. Cic. 2. de Nat. deor. Omnibus hominibus qui vbique sunt, quacunque in ora ac parte terrarum. Ibidem, Restat vltimus & à domiciliis nostris altissimus, omnia cingens & coercens cæli complexus: qui idem æther vocatur: extrema ora & determinatio mundi. Budæus.

Quot oræ sunt partésque terrarum, tot habet triumphos. Cic. pro Corn. Balbo.

Orientis oræ Horat. 1. Carm. 12.

Australis, Vide AVSTER.

Breuis ora, Regio non longa. Lucret. lib. 4.

Gelida Horat. 1 Carm. ode 26.

Habitabiles. Horat. 4 Carm. ode 14.

¶Externis ab oris adesse. Virg. 7. Æneid.

Allabi oris Euboicis. Virg. 6 Æneid.

Longis disiungimur Valer. a Argon.

Italis longe disiungimur. Virg. 1 Æneid.

Dominari cunctis. Virg. 3. Æneid.

In vltimas extendere nomen. Horat. 3 Carm. ode 3.

Venire ab oris aliquibus. Virg. 2. Æneid.

¶Ora { [illegible] } pro Climate, vel segmento cæli Cic. 1. Tuscul. Tum globum terræ eminentem è mari, fixum in medio mundi vniuersi loco, duabus oris distantibus, habitabilem & cultum. Budæus.

Ætheriæ Lucret. lib 5.

Luminis. Lucret. lib. 1, Inde enascitur, atque oras in luminis exit.

Superis concessit ab oris, Mortuus est. Virg. 8. Æneid.

¶Oram quidam dicunt significare nauticum funem, quo nauis ad terram ligatur. Liu. libro 2 bel. Pun. Viadum omnes conscenderant, quorum alij resoluunt oras, aut anchoram vellunt: alij, ne quid teneat,

anchoralia incidunt. Et lib. 8, In ipsis quoque trepidatum nauibus est, dum, ne hostes cum suis simul irrumperent, trahunt scalas, oras atque & anchoras, ne in moliendo mora esset, præcidunt. Apud Quintilianum verò sic in epistola ad Tryphonem, Permittamus vela ventis, & oram soluentibus bene precemur. Rursus libro 4. cap. 2. In portum veni, nauim prospexi, quanti veheret interrogaui, de precio conueni, conscendi, sublatæ sunt anchoræ, soluimus oram, profecti sumus.

¶Ora, pro funiculo rei vsus est Cæcilius (inquit Festus) quum ait, Oram reperire nullam, quam expediam, queo.

¶Apud Celsum subinde oræ vulneris vocantur, quæ sutura comprehenduntur, aut ancteribus. Oras, inquit, vulneris suturæ comprehendant. Idem, Fistulam excidere licet: suturáque oras coniungere.

Orarius, oraria, orarium, Adiectiuum, vt Orariæ naues. Plin. in epist. ad Traianum, 132, Nunc destino partim nauibus orariis, partim vehiculis prouinciam petere. Sunt autem orariæ naues, actuariæ & paruæ, quibus secundum oram nauigatur. Nam maioribus pelagus tentatur: neque enim paruo nauigio quisquam se magno committere mari audet, sed litus legit. Proinde Cicero ad Atticum scribit, Cogitaremus orbicáne Patras, an actuariolis ad Leucopetram Tarentinorum. Nam si traiiciendum fuisset mare, corbita ac oneraria, id est magna naui fuisset opus. Hæc Turnebus.

Oraculum, oraculi, pen. corr. { [illegible] } Ab ore dicitur, inquit Priscianus, éstque deorum responsum. Cic. in Top. Oracula enim ea eo ipso appellata sunt, quòd inest his deorum oratio. Virg. 2 Æneidos,

-scitatum oracula Phœbi Mittimus.

Oraculorum duo genera fuisse Cicero in lib. de Diuinatione scribit, vnum quod à furentibus profundebatur, vt à Pythia numine Apollinis correpta: alterum quod æquaret vel paribus sortibus è sitella vel vrna ducebatur. Habebant enim sortes certis quibusdam sententiis, obscuris tamen, notatas, quarum quædam fœlicitatem, quædam calamitatem denuntiabant, aut alia eiusdem generis. Hæc posteriora oracula dicit Cicero, quæ æquatis sortibus ducuntur. vnde & sors pro oraculo vsurpari consueuit: vel quia certo ordine sorte ducta reddebantur. Interest autem inter sortem & sortes. Vide SORS. Ex Turnebo.

Vatum oracula. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1.

Oracula flexiloqua: nempe quæ inuersis verbis & flexis, id est tropo mutatis, aliquid obscurè & quodam anfractu & ambage significant, vnde & [illegible] Apollo à Græcis vocatus est, & Aperta à Latinis, quòd minimè sit apertus. Turneb.

Tristia canere. Lucan. lib. 1.

Ex oraculo dici arbitrari. Cic. pro Fonteio, Si quicquid in illo loco diceret, ex oraculo aliquo dici arbitrari.

Dare oracula. Cic. 1 Tuscul.

Edere oraculum Cic. Brut. 2, Hæc ex oraculo Apollinis Pythij edita tibi puta. nihil potest esse verius.

Eduntur Delphis Cic. 2 de Nat. deor.

Apollo Pythius oraculo edidit, Spartam nulla re alia nisi auaritia esse perituram. Cic. 2 Offic.

Oraculum editum est, cas, &c. Cic. 2. de Leg.

Exponere. Cic. 1. de Diuin.

Iussis & oraculis deorum immortalium aliquid facere. Cicero pro Rosc. Amer.

Fundere. Cic. 1 de Diuinat. Credo etiam anhelitus quosdam fuisse terrarum, quibus inflatæ mentes oracula funderent.

Nectere Stat. 11. Thebaid.

Petere. Cic. 1. de Diuin. Idémque de rebus maioribus, semper aut Delphis oraculum, aut ab Ammone, aut à Dodona petebant.

Poscere precibus. Virg. 3 Æneid.

Præposita oraculo sacerdos Cic. 1. de Diuin.

Augustæ reserabo oracula mentis. Ouid. 15. Metam.

Vti oraculo. Tacit. lib. 5. Græcorum more dixit, Vti oraculo, pro Oraculo consulere. Illi enim dicunt [illegible], ac mihi videtur cauticum illum Græcorum sermonem imitari voluisse, nouitatis aucupio gratiam eloquutioni quærens. Turneb.

¶Oraculum, pro Templo in quo responsa dantur. Plin. lib. 12. cap. 23. Ergo Æthiopiæ subiecta Africa, ammoniaci lachrymam stillat in arenis suis: inde & nomine etiam ab Ammonis oraculo, iuxta quod gignitur arbor, quam metopium vocant.

¶Oraculum, Dictum alicuius celebre & veluti diuinum. Vnde dicimus, Oraculum Catonis est. Plin. lib. 18. cap. 6, Quonam igitur modo vtilissimè colentur agri? ex oraculo scilicet, Malis bonis. Quum diceret MALIS, vellet intelligere voluère vilissimos. Summum prouidentiæ illorum fuit, vt quamminimum esset impendij.

¶Oraculum, Quum quis in somniis aliquid nobis denuntiat.

Somnij & furoris oracula. Cic. 1. de Diuinat.

¶Oracla. Ouid. 1. Metamorphoseos,

· & numina montis adorat

Fatidicámque Themin, quæ tunc oracla tenebat.

Orata, huius oratæ, pen. prod. { [illegible] } authore Festo, genus piscis appellatur à colore auri, quod rustici orum dicebant, vt auriculas, oriculas: vtque Sergium quendam prædiuitem, quòd duobus annulis aureis & grandibus vteretur, Oratam dicunt esse appellatum. Dicitur & Aurata apud Martialem, lib. 13. 90,

Non omnis laudem pretiúmque aurata meretur.

ORATHA, orathæ { [illegible] } Oppidũ est Mesopotamiæ, ad Tigrim fluuium. Stephanus.

Oratio, & Orator, Vide ORO, oras.

ORSANA, Deæ cuiusdam nomen, quæ Romæ ad ædem Larium aram habuit. Author Plin. lib. 2. cap. 7.

ORBELVS { [illegible] } Thraciæ mons est in ea parte quæ Macedoniæ est contigua, non procul à Pangæo promontorio, à quo vicina regio Orbelia dicta est. Vide Plin. lib. 4. cap. 10 & 11.

ORBILIVS { [illegible] } Beneuentanus, grammaticus tempore Ciceronis profitebatur, vir acer in discipulos, ac plagosus propterea ab Horatio

appellatus. Vixit propè ad centesimum annum, amissa iampridem memoria, relicto ex sese Orbilio, & ipso grammatico. Ex Tranquillo.

Orbis, huius orbis, mascul. gen. { [illegible] } Circulus dicitur. Plin. lib. 11. cap. 37, Alius glauci coloris orbibus circundatis. Idem lib. 2. capite 9, Orbis lunæ.

Circulus aut orbis. Cic. 2. de Nat. deor. Quúmque duæ formæ præstantes sint, ex solidis globus (sic enim sphæram interpretari placet) ex planis autem circulus aut orbis, &c.

Orbis pilæ. Plin. lib. 10. cap. 24.

Orbis ab aquæ ductionis, Fossura, siue fossio illa quæ in orbem circa vites aut arbores fieri solet. Colum. lib. 4. cap. 4.

Orbis saltatorius, Vide SALTO. Est autem orbis saltatorius, species quædam motus, cuius multa genera tripudiatores frequentant. sed iidem etiam sæpe se versant in orbémque rotant. De saltatorio orbe sic in Pisonem scribit Cicero, Quum illum suū saltatorium versaret orbem. Turneb.

Angues immensis orbibus. Virg. 2. Æneid.

¶Agere in orbem, Vide AGO.

Curuare iter in orbem. Ouid. 2. Metam.

Ducere. Ouid. 8. Metam.

Immensum spiris facientibus orbem. Ouid. 3. Metam. de serpente.

Exiguo flexos miror in orbe pedes. Ouid. epist. 4.

Lanam glomerabat in orbes. Ouid. 6. Metam.

Confusos glomerant in orbes grues. Lucan. lib. 5.

Impedire alternos orbes orbibus. Virg. 5. Æneid.

Vago orbe labens suspens. Stat. 5. Thebaid.

Rapit immensos orbes per humum. Virg. 1. Georg.

Flexos sinuaui corpus in orbes. Ouid. 9. Metam. de Acheloo qui se in anguem mutatum fuisse dicebat.

Multiplices in orbes insinuatur erinis. Claud. 2. de rap. Proserp.

In orbem torquere aliquid. Cic. de Vniuersit.

In orbem, Vide IN præpositionem.

In orbem se iactare, Vide IN præpositionem.

¶In orbem ire. Liu. 3. ab Vrbe.

Orbem voluere. Liu. 3. ab Vrbe.

¶Orbis, pro Maxima hominum multitudine, vt putes totius orbis populus conuenisse. Ouid. 1. de Arte,

Nempe ab vtroque mari iuuenes, ab vtroque puellæ
Venêre, atque ingens orbis in vrbe fuit.

Spisso orbe circundare aliquem. Sil. lib. 13.

Orbis, Vocabulum militare, sicut sinus, globus, cuneus & alia id genus. Translata sunt autem ab ipsis rebus, quæ ita propriè nominantur: earúmque rerum in acie instruenda sui cuiusque vocabuli imagines ostenduntur. Hæc Gellius lib. 10. cap. 9.

Orbem facere. Sallust. in Iugurt. Cæsar 4. bel. Gal. Quum illi orbe facto sese defenderent, celeriter ad clamorem hominum circiter millia sex conuenere.

¶Orbe societatis ambire. Plin. iun. libro 9. epist. 30. Primum est autem, suo esse contentum: deinde quos præcipuè scias indigere, sustentantem fouentémque orbe quodam societatis ambire.

¶Orbis, pro Conuersione & serie continua ponitur. Cic. in Orat. In Thucydide orbem orationis desydero. Idem 3. de Orat. Quum circuitum & quasi orbem verborum conficere non possent, &c. Virg. 2. Georgicorum,

Redit agricolis labor actus in orbem
Atque in se, sua per vestigia voluitur annus.

Orbis Reipub. Cic. pro Plancio, Stare enim omnes debemus, tanquam in orbe aliquo Reip. qui quoniam versetur, eam deligere partem debemus, ad quam nos illius vtilitas, salúsque conuerterit. Idem ad Attic. Festiuè, mihi crede, & minore sonitu, quàm putarē, orbis hic in Repub. est cōuersus, citius omnino quàm potuit id culpa Catonis. Eidem, lib. 2, Equidem sperabam sic orbem Reipub. esse cōuersum, vt vix sonitum audire, vix impressam orbitam videre possemus: & fuisset ita, si homines transitum tempestatis expectare potuissent. Budæus.

Absoluere orbem, Vide ABSOLVO.

Conficit orbem suum forma concinnitásque verborum. Cicero in Oratore.

¶Orbis, pro Sphæris & astrorum circumuolutionibus: vt

Lucidus orbis solis. Virg. 1. Georg.

Circuitus orbium solis, v. defectibus LX & CCC, quarta ferè diei parte addita conuersionem conficiunt annuam. Cic. 2. de Nat. deor.

In orbem circúmque feruntur motus astrorum. Cic. 2. de Nat. deor.

Orbis & globus. Cic. in Somn. Scipionis, Nouem tibi orbibus vel potius globis connexa sunt omnia.

Flammeus. Stat. 1. Sylu. 6.

Infernus. Claud. 2. de raptu Proserp.

Lacteus. Cic. in Somn. Scip. Erat autem is splendidissimo candore inter flammas circus elucens, quem vos (vt à Graiis accepistis) orbem lacteum nuncupatis.

Obliquus. Lucan. lib. 1. Intelligit circulum Zodiacum.

Signifer. Cic. 2. de Nat. deor. Infima autem haec stella Mercurij est, ea [illegible] appellatur à Græcis, quæ anno ferè vertente signiferum lustrat orbem.

¶Conficiunt orbes suos & circulos celeritate mirabili stellæ. Cic. in Somn. Scipion.

Infimo orbe luna radiis solis accensa conuertitur. Cic. in Somn. Scipion.

Exactos orbis lunæ. Lucan. lib. 2.

Luna expleuit orbem plenis cornibus. Ouid. 7. Metam.

Sol hauserat medium orbem, Id est peragrauit iam medium orbem. Virg. 4. Georg. Meridiei periphrasis.

¶Orbis, pro Anno. Virg. 1. Æneidos,

Triginta magnos voluendis mensibus orbes
Imperio explebit. Id est regnabit triginta annos. Orbis dicitur ea

ratione qua Græci [illegible] vocant, quòd scilicet circulum faciat, & semper in seipsum recurrat.

Annuus exactis completur mensibus orbis. Virg. 5. Æneid.

¶Orbis { [illegible] } Mundus, à rotunditate. Plinius in Prologo libri tertij, Terrarum orbis vniuersus in tres diuiditur partes, Europam, Asiam, Africam. Cic. ad Sulpitium, libro 4. 1, Res vides quomodo se habeat: orbem terrarum imperiis distributis ardere bello.

Orbis terræ. Cic. in Catil. In hoc orbis terræ sanctissimo grauissimóque consilio, &c.

Ager Campanus orbis terræ pulcherrimus. Cic. de Lege agrar.

Extremi finus orbis. Virg. 1. Georg.

Caput orbis Roma. Ouid. 5. Fast.

Decus orbis atque præsidium vnicum. Senec. Herc. OEth. 7.

Princeps orbis terrarum. Cic. pro Domo.

Extremus. Ouid. 2. Metam.

Magnus. Virg. 1. Georg.

Solidus. Ouid. 1. Metam.

¶Anhelans sæuis ardoribus. Sil. lib. 16.

Totum Nereus circumsonat orbem. Ouid. 1. Metam.

Describit totum radio. Virg. 3. eclog.

Diuiditur certis partibus. Virg. 1. Georg.

Domitus. Ouid. 3. de Arte.

Peragrare orbem omnium terrarum. Cic. 6. Verr.

Percensere. Ouid. 2. Metam.

Totus perhorruit. Ouid. 1. Metam.

Pacatum reget. Virg. 4. eclog.

Siluis caterruit. Stat. 2. Thebaid.

Sol temperat orbem. Ouid. 1. Metam.

¶Orbi, Ablatiuus antiquus, pro orbe. Lucret. lib. 4,

Et quibus ille modis diuûm metus continuatur
Pectora, terrarum qui in orbi sancta tuetur
Fana, lacus, lucos, &c.

¶Orbis, Regio. Plin. lib. 33. cap. 5, Nunc eas exponam quas mirata est, Alexandri Magni victoria, orbe eo patefacto.

Alienus orbis, Vide Alienus in ALIVS.

Orbis procul diuersus à patria. Ouid. 2. Metam.

Iocundus. Ouid. 8. Metam.

Peregrinus. Ouid. 1. Metam.

¶Orbis, pro Orbili. Varro de Re rust. cap. 5, Quum & aqua calida & frigida, ex orbi ligneo mensáque quam dixi, in primis cadus esse epitonis versis ad vnumquenque factum, sic vt duas in continuam.

¶Orbis rotarum. Plin. libro 8. cap. 16, Atque hoc tale, tam sæuum animal, rotarum orbes circumacti, currúsque inanes, &c. terrent. De leonibus.

Ferrati orbes. Id est rotæ. Virg. 3. Georg.

Rapidi. Valer. 6. Argon.

Reuolutus orbe nunquam insistens rota. Senec. Hippol. 11.

¶Orbis, super quem carnes in mensa minutim concidere solemus, ne corrumpatur mappa. Martial. lib. 2. 43,

Tu Lybicos Indis suspendis dentibus orbes:
Fulcitur testa fagina mensa mihi.

¶Orbis, Operculum in orbem factum. Cato de Re rust. capite 10, Molas tres, abacum vnum, orbes æneos duos, mensas duas, scamna magna tria.

Cauus orbis triplici ære. Virg. 10. Æneid. De clypeo.

Orbiculus, pen. corr. Diminut. { [illegible] } Plin. libro 25. cap. 13, Concisa quoque in orbiculos seruatur in vino.

Orbiculus, pro Trochlea. Cato cap. 3, Trochleas Græcanicas binas, quæ funibus sparteis ducantur: orbiculis superioribus octonis, inferioribus senis citius duces.

Orbiculatus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Quod in orbem & circuitum factum est, à figura orbis in rotundam figuram circumacti: vt Poma orbiculata. Colum. lib. 5. cap. 10. Cælius ad Ciceronem, libro 8. cap. 15. Nunc tibi nostri milites, qui durissimis & frigidissimis locis teterrima hyeme bellum ambulando confecerunt, malis orbiculatis esse pasti videntur? Hic mala orbiculata pro delicatis cibis poni intelligo, quæ in deliciis erant lautissimis hominibus vrbanis. Mala enim deteriora edebant milites. Iuuenalis,

Vitro tibi, & reliquis vilioribus, illa iubebit
Poma dari, quorum solo pascaris odore:
Qualia perpetuus Phæacum autumnus habebat,
Credere quæ possis surrepta sororibus Afris.
Tu scabie frueris mali, quod in aggere rodit,
Qui tegitur parma & galea. Hæc Turnebus.

Orbiculatim, pen. prod. Aduerb. { [illegible] } Per orbes & circulos, quasi circulatim. Plin. libro 11. cap. 37, Sed quibus ceruix è multis vertebrisque orbiculatim ossibus flexilis ad circumspectum, articulorum nodis iungitur.

Orbiculatim rotari. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 9.

Orbile, huius orbilis, penultim. prod. neut. gen. Id esse videtur quod rotam in summo axe continet: vel id potius quod in extremis radiis est, & canthis cingitur. Varro 3. de Re rust. cap. 5, In insula est columella in qua vertitur axis, qui pro mensa sustinet mēsam radiatam, ita vt ad extremum, vbi orbile solet esse acutum, tabula cauata sit. Budæus.

Orbicus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Per orbem ductum, seu per circulum, interprete Nonio. Varro, Vt sidera cæli circa terram atque axem voluuntur motu orbico.

Orbita, orbitæ, pen. corr. { [illegible] } Rota, siue currus. Virg. 3. Georgicorum,

iuuat ire iugis qua nulla priorum
Castaliam molli diuertitur orbita cliuo.

Cic. Attic. lib. 2, Vt vix sonitum audire, vix impressam orbitam videre possemus.

¶Orbita { [illegible] } Vestigium decurrentis in viis rotæ ex cursu. Plin. libro 8. cap. 58, Iidem vbicunque sint, orbitam si transiere, moriuntur. De muribus.

Orbitæ vinculi sentiunt vexatione nondubia. Plin. libro 17. cap. 23.

Hoc est,

Hoc est, vestigium vinculi quo alligata fuit vitis.
Monstrare orbitam. Quintil. lib. 5. cap. 13.
¶Orbita, Rotunditas. Virg. in Ætna,
-scire modum & quanto minor orbita lunæ est.
Orbitosus, pen. prod. Adiectiuum. vt Orbitosæ viæ, in quibus frequentes sunt orbitæ. Author eius Iambici quod est inter obscœna carmina, cuius titulus est De Sabino,
Et Inderos per orbitosa millia
Iugum tulisse. Millia, id est milliaria.
Orbitas, Vide ORBVS.
ORBONAS ara apud ædem Larium. Plin. lib. 2. cap. 7.
Orbus, Adiectiuum { [illegible] } Propriè dicitur oculorum luce priuatus: quasi amissis orbibus, propter rotunditatem oculorum. Iuuen. Satyr. 3,
-dudum vigilantibus orbis.
Luminibus orbus. Plin. lib. 9. cap. 41.
Altero lumine. Plin. lib. 35. cap. 10.
Orbus veneno. Plin. lib. 8. capite 39, Omnia secessus tempore veneno orba dormiunt.
Visus orbus. Silius lib. 13, Pyrrhúmq; à limine portæ Deiecit visus orbus. Visus, accusatiuus est: orbus, nominatiuus. vt si diceres Orbus oculos. Intelligit autem Appium Claudium cæcum.
¶Palmites orbi, Qui oculis & gemmis carent, & nihil pariunt. Columel. lib. 4. cap. 17.
¶Orbus, per translationem, dicitur quicunque aliqua re chara priuatus est, vt ait Valla.
Rebus omnibus quibus & natura me, & voluntas & consuetudo assuefecerat, orbus. Cic. Figulo, lib. 4. 13.
Auxilij orbus. Plaut. Rud. 10.
Aula. Valer. 6. Argon.
Ciuitas. Cic. Appio, lib. 3. 11.
Orba ab optimatibus concio. Cic. pro Flacco, Vsque eò orba fuit ab optimatibus illa concio, vt princeps principium esset Meandrius.
Funera orba rogis. Stat. 10. Thebaid.
Legatio. Cic. 9 Philip. Subitò ereptus totam legationem orbam & debilitatam reliquit.
Orba philosophia in Græcia, Nulla & manca. Cic. de Academica philosophia, lib. 1 de Nat. deor. Confirmata à Carneade vsque ad nostram viguit ætatem: quam nunc propemodum orbam esse in ipsa Græcia intelligo.
Plebem orbam ne relinquunto. Cic. 3. de Legib.
Portenta pedum. Lucret. lib. 5.
Respublica orba Consulis fidem tanquam legitimi tutoris, implorauit. Cic. Post red. ad Quirites.
¶Orbus { [illegible] } Pater dicitur, qui amisit liberos. Cic. in Parad. Quem autem locupletis orbi senis non obseruat? Quintil. lib. 7. cap. 5, In paupere gratior, quàm in diuite, dante beneficium quàm reddente, patre quàm orbo. Sic Columel. libro 7. capite 4, Orbæ suis nutrices.
¶Orbus { [illegible] } Qui parentes amisit. Terent. Phorm. 1. 2,
Lex est vt orbæ qui sint genere proximi,
Eis nubant. Quintil. lib. 7. cap. 5.
Orba patre virgo. Terent. Adelph. 4. 5.
Te incolumi orbi non erunt filij. Cic. Quinto fratri, lib. 1. 3.
Orbitas, pen. corr. huius orbitatis { [illegible] } Illa patrum qualitas post amissos liberos, vt vxoris viduitas post amissum maritum. Cicero de Clar. Orat. Tum C. Galli etiam filium flens commendabat, cuius orbitas & fletus mirè miserabilis fuit propter recentem memoriam clarissimi patris. Idem 5. de Finib. Bonum liberi, misera orbitas.
Vulnus orbitatis. Quintil. in Procem. lib. 6.
Orbitas luminis. Plin. lib. 7. cap. 37.
¶Orbitas tecti, Amissio. Plin. lib. 35. cap. 3, Extant certè hodiéque antiquiores vrbe picturæ Ardeæ in ædibus sacris, quibus equidem nullas æquè demiror, tam longo æuo durantes in orbitate tecti, veluti recentes. Hoc est, amisso tectu.
¶Orbitas { [illegible] } Orphanitas, vt vocant. Plautus Capt. 1. 2, Quasi in orbitatem liberos produxerim. Plinius in Paneg.
Orbitudo, pen. prod. huius orbitudinis, fœm. gen. { [illegible] } Idem, sed antiquè. Accius, Miseret lachrymarum, luctuum, orbitudinis. Turpilius, Hoc te oro, vt illius commiserescat miseræ orbitudinis.
Orbo, orbas { [illegible] } orbâre, Priuare. Cic. de Amic. Moueor enim tali amico orbatus.
Orbare equitatu. Plin. lib. 12. capite 8, Ibi & frutex pestilens rapbani folio lauri, odore equos inuitante, qui penè equitatu orbauit Alexandrum.
Orbare se luce. Cic. 3. Tuscul.
Orbari auxilio. Cic. pro Murena.
Orbare sensibus. Cic. 4 Acad. Non ergo is excæcat nos, aut orbat sensibus. Ibidem, Priuat approbatione omni, orbat sensibus.
Orbatus, pen. prod. Particip. { [illegible] } vt
Orbatus filio. Cic. 1 Offic. Et 1. Tuscul. Orbatus progenie.
Orbatus dignitate. Cic. 1. Tuscul.
Orbatus spe salutis. Cic. ad Cæcin. lib. 6. 6, Nec iis quidem verbis, quibus te consoler vt afflictum, & iam omni spe salutis orbatum.
Filio orbata mater. Cic. pro Cluent.
Vaccæ orbatæ. Valer. 8. Argon.
Orbatio, Verbale { [illegible] } Senec. epist. 88, Paupertas non per positionem, sed per detractionem dicitur, vel (vt antiqui dixerunt) per orbationem: Græci dicunt [illegible], quum dicunt, non quod habeat dicitur, sed quod non habeat.
Orca, huius orcæ { [illegible] } Genus belluæ marinæ, balænis infestum, inquit Festus. Plin. lib. 9. cap. 6, Balænæ & in nostra maria penetrant, &c. Hoc scire orcas, infestam his belluam, & cuius imago nulla repræsentatione exprimi possit alia, quàm carnis immensæ dentibus truculentæ. Irrumpunt ergo in secreta, ac vitulos earum & fœtas, vel etiamnum grauidas lancinant morsu, incussǽque ceu Liburnicar rostris fodiunt. Horat. 2. Serm. satyr. 4,
Non alia quàm qua Bizantia putuit orca.
¶Orcæ, ad illius animalis similitudinem dicuntur vasa vinaria: sunt enim orcæ teretes atque vniformis speciei, authore Festo. Varro de Re rust. lib. 1 cap. 13. Quod sæpe, vbi conditum vinum nouum, orcæ in Hispania feruore musti ruptæ.
¶Orca, vas fictile est, lato aluo, angusto ore ac fundo, longiore collo, in quam inter ludentes pueros qui nucem iniecisset, victor erat. Pers. Satyra 3,
-angustæ collo non fallier orcæ.
Propriè autem vasculum aleatorium est, quo coniecti agitatíque tali emittuntur in tabulam aleatoriam. Vide Talus pro ludo, in TALVS.
¶Orca, vas in quo ficus asseruantur. Columel. libro 12. capite 15, In orcas bene picatas meridiano tempore calentem ficum condere.
¶Orca, Capsa pigmentorum muliebrium. Plin. libro 35 cap. 6, Vsta casu reperta incendio Piræi, cerussa in orcis cremata.
¶Orca, Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10, Orca barbari nominis, è nigro fuluóque ac viridi & candido placet.
Orcula, penultima corr. Diminutiuum { [illegible] } Cato de Re rustic. Cyminum, fœniculum, rutam, mentam, in orculam condito. Idem capite 117.
ORCADES, penultima corr. { [illegible] } Insulæ in Oceano Boreali, quæ hodie parent regi Scotorum. Notissimæ sunt ex Plinio, Strabone, Pomponio.
ORCELIS, Vrbs Hispaniæ Ptolemæo lib. 2 cap. 7 Vulgò *Orguela*.
ORCHAMVS, penultima correpta { [illegible] } Assyriorum rex Leucotheam filiam suam ab Apolline stupratam viuam defodit. Ouidius 4. Metamorph.
Orchestopalarius, Vide PATAMCHARIVS.
Orchestra, huius orchestræ { [illegible] } Spatium in theatro, in quo Senatorum & honorificentissimorum erant loca designata, & scenici artifices suas præstabant actiones, vt scribit Vitruuius libro 5. Cuius pulpiti altitudo non erat quinque pedibus altior, vt sedentes spectare possent omnium agentium gestus. Cicero de Prouinciis Consul. Itaque ille alter aut ipse est homo doctus, & à suis Græcis subtilius eruditus, quibuscum iam in orchestra heluatur, antea post siparium solebat.
Orchestram, pro sessione Senatus & primorum posuit Iuuenalis Satyr. 3, quum ait, -similémque videbis
Orchestram & populum. Suet. Deinde in Orchestram Senatúmque descendit, &c.
Orchestra dicta, quòd in ea saltationes fieri consueuissent. nam apud Græcos [illegible], tripudio & salto significat.
Orchis { [illegible] } vel Orchites, orchitis, pen. prod. fœm. gen. Genus oliuarum, quæ à testiculis nomen sumpserunt, vt ait Seruius. Nam [illegible], testes dicuntur. Vnde etiam vocantur testiculares oliuæ. Columel. lib. 5. cap. 8, Orchis quoque & radius melius ad escam, quàm in liquorem stringitur.
Orchen ab Orchite differre Varro innuere videtur, quum ait, Olea grandis orchitis, quòd ea attico orche minor. Nam orchitis etsi magna est, est tamen minor orche, olea quadam attica. Ita Turneb.
¶Orchis, Herba quæ vulgò *testiculus canis* dicitur, de qua Plinius libro 26. cap. 10.
¶Orchis, Piscis Plin. libro 32. cap. 1, Durissimum esse piscium constat qui orchis vocetur, rotundus est, & sine squamis, totúsque capite constat.
ORCHOE { [illegible] } Babyloniæ vrbs iuxta paludes, & desertam Arabiam, authore Ptolemæo lib. 6. Vrchoa dicitur apud alios: ipsa est Hur Chaldæorum Abrahæ patria.
ORCHOMENVS, pen. corr. { [illegible] } Thessaliæ mons: à quo Orchomenos, ciuitas est Bœotiæ, contermina Thessaliæ, in qua fons erat Gratiis sacer, vt notat Seruius. Ad hanc vrbem Homerus in Iliade innumera quotannis deferri nauibus dixit in oratione Achillis ad Vlyssem & Phœnicem. Ouid. 5 Metamorphoseos,
Vsque sub Orchomenon, Siphidáque, Cyllenémque.
Ferax Orchomenos Ouid. 6 Metam.
Diues pecorum. Stat. 4. Thebaid. ¶Est item Orchomenon, fluuius in Bœotia ad Trophonium, teste Plin. lib. 31. cap. 2.
Orchomenius, Adiectiuum { [illegible] } Orchomeniorum rex Etheoclea fuit, qui primus Gratiarum têplum extruxit. ¶Historici alteram Orchomenum tradiderunt, quæ Eubœicæ vrbs est, & insula vna ex Cycladibus in Euboico mari, in qua Titani regnasse dicuntur.
Orcinianus, Orcinus, Orcius, Vide ORCVS.
Orciscopalarius, apud Firmicum libro 8. capite 15, Vide PATAMINARIVS.
Orcula, Vide ORCA.
ORCVS, Orci { [illegible] } Obscuritas inferorum. Cic. 6. Verr. Hic dolor erat tantus, vt Verres alter Orcus venisse Ennam & non Proserpinam asportasse, sed ipsam abripuisse Cererem videretur.
Arbiter Orci Minos. Propert. lib. 3. eleg. 19.
Satelles Orci. Horat. 2. Carm. ode 18, -nec satelles Orci
Callidum Promethea
Reuexit auro captus.
Victima nil miserantis Orci. Horat. 2. Carm. ode 3.
Formidabilis Ouid. 14 Metam.
Luridus. Horat. 3. Carm. ode 4.
Niger. Horat. 4. Carm. ode 2.
Pallidus. Virg. 1. Georg.
Rapax. Horat. 2. Carm. ode 18.
Orcus. Fluuius infernalis (inquit Festus) ab vrgendo dictus, quòd ad mortem vrgeat: c enim pro g frequenter ponebant antiqui. Quidam ab [illegible], quod est iuramentum deducunt, quòd per illum, id est per Stygem paludem, à qua profluit, iurabant dij, nec peierare licebat.
Demittere aliquem Orco, Occidere. Virg. 2. Æneid.
Orco mactare. Liu. 9. ab Vrbe.
Missus ad Orcum fulmine. Horat. 3 Carm. ode 4.

X

Orcum morari, Id est non mori, quum quis mori debet. Est enim tum quodammodo Orco in mora. Horat. 3. Carm. ode 27,
Impudens liqui patrios penates,
Impudens Orcum moror, &c.
Cum Orco rationem habere, vel ponere, Est periculo mortis sese exponere, quum id prævideamus, quod solent agricolæ qui in pestilenti agro quamuis fructifero serunt. Varro 1. de Re rustic. cap. 4 de principiis agriculturæ, Ex eo in ubi ratio cum Orco habetur, ibi non modò fructus est incertus, sed etiam colentium vita. Columella libro 1. cap 3.

Orcinianus, pen. prod. Adiectiuum. vt Orciniana sponda, pro lecto funebri. sic enim exponit Beroaldus in lib. 3. Asini Apuleiani. Martial. lib. 10. epigram. 5, in maledicum poetam,
Vocet beatos, clamitétque felices,
Orciniana qui feruntur in sponda. Cælius lib 1. cap. 18, Orcinianos sponda, pro sandapila ponitur, siue pheretro. Sunt tamen (Domitium Calderinum innuit) qui non ab Orco, id est Plutone, sed ab [illegible], quo septem significatur, quod & Orciana dicitur ab [illegible], nomen id deducant, & capulum siue thecam ex impolitioribus lignis, aut etiam viminibus contextam compactámque autument significare. Quod si est, aspirabimus primæ: nisi quod in Oratore aliud Ciceroni est visum. At Valerius Probus flatilem admittit. Hæc Cælius.

Orcinus, Adiectiuum ab Orco: vt Libertus Orcinus, qui directò liber fit: sic dictus, quòd ab eo, qui ad Orcum, hoc est mortem tendit, manumittitur. Quidam non Orcinum, sed Orthinum potius dicendum putant, ab [illegible], quod directum significat. Vlpian. D de fideicom. libertat. l Ergo. § De solido, Hi qui ad libertatem peruenerunt, quorum liberi fiant constituto ostendit, vt qui directam libertatem acceperunt, orcini sint liberti. Cælius libro 10. capite 18, Iurisconsulti Orcinos libertos ipsius testatoris interpretantur, qui iam sit in Orci familiam adscriptus, & in peculio Proserpinæ connumerandus. Alciat. libro 1. Prætermissorum, Orcinus libertus is creditur, qui directam libertatem accipit. Quidam idcirco dici tradidere, quòd ab his manumittatur, qui ad Orcum tendunt. Nobis placet vt orthinum dicamus: quoniam [illegible] directum significat hinc Orthodoxi, qui rectæ in diuinis sunt opinionis: tametsi in Græcis scholiis iuris ciuilis etiam [illegible] legatur, id est orcinus, non orthinus. Hæc Alciat. Iustinian instit. libro 2. titul. 24, Qui directò ex testamento liber esse iubetur, ipsius testatoris libertus fit, qui etiam orcinus appellatur. Quem locum enarrans Theophilus, Vocatur autem is, inquit, apud Iurisconsul. Orcinus libertus, id est [illegible], à Charonte. Orcinos etiam vocant Alex. ab Alex. libro 3. capite 25. & Beroaldus in libro 3. Asini Apuleiani, exponens illud, Iam in peculio Proserpinæ & in Orci familia numeratos Porrò directa nuncupatur libertas, quam dominus statim contribuit: sicut obliqua, vel fideicommissaria, quæ danda mandatur hæredi.

Orcius, Aliud adiectiuum, vt Orcius thesaurus, pro inferno. Næuius apud Gellium lib. 1. cap 24,
Immortales mortales si foret fas flere,
Flerent diuæ Camœnæ Næuium poetam.
Itaque postquam Orcio traditus est thesauro,
Obliti sunt Romæ lingua Latina loqui.

Ordeaceus {[illegible]} Ordeum. Vide HORDEVM. Apud Varronem 1 de Re rust. cap. 6, Ordeacea farina. Et apud Colum. lib. 5. cap. 10, Ordeacea pyra.

ORDESSVS, primus fluuiorum Scythiæ, magnúsque, & ab Oriente profluens cum Istro miscetur, teste Herodoto lib. 3.

Ordino, ordinas, ordinare, Vide ORDO.

Ordior, ordiris, pen. prod. orsus & orditus sum facit, teste Prisciano {[illegible]} ordiri, Incipere. Cic. 5. Tuscul. Vnde igitur rectius ordiri possumus, quàm à communi parente natura? quæ quicquid genuit, non modò animal, sed etiam quod ita esset ortum è terra, vt stirpibus suis niteretur, in suo quodque genere perfectum esse voluit. Festus, Ordiri est principium rei facere. Vnde & togæ vocantur exorditæ.
A principio ordiri, & aliquem à puero inspicere. Cic. 2. Philip.
Ordiri & Terminare, contraria. Cic. pro Marc. Sed vt vnde est orsa, in eodem terminetur oratio mea, &c.
Ab initio ordiri & perducere ad extremum, & nouissima conferre primis. Cic Octauio.
Altius ordiri, & memoriam repetere. Cic. 6. Verr. De quo si paulò altius ordiar, ac repetere memoriam religionis videbor, ignoscite.
Ordiri à capite. Plin lib 25 cap. 11.
Ordiamur à facillimis Cic. 1. de Finib.
Causam. Cic. 1 de Legib.
Initium quoddam alterius vitæ. Cic. Attic. lib 4.
Orationem. Cic. in Orat
Ordiri telam, pro Texere Plin lib. 11. cap 24.
Ordiri fundamenta ex depressiore loco. Colum. lib. 1. cap 5.

Orsus, Particip {[illegible]} actiuæ significationis. Cic libro 1. de Legib. Et ego animi pendere soleo, quum semel quid orsus, si traducor alió.
Orsus dicitur, qui fari incœpit. Virg. 1. Æneidos,
Veneris contrà sic filius orsus.
Dicere in foro orsus est Hortensius admodum adolescens. Cic. de Clar. Orat.
¶ Orsum, Poetæ aliquando pro eo qui finit, abusiuè posuerunt. Virgilius 9 Æneidos, sic orsus Apollo
Mortalis medio aspectus sermone reliquit. Orsus, Id est locutus. Seruius.

Orsus, huius orsus {[illegible]} Verbale. Cic 2. de Diuinat. Scire rarò sitne habeant an vanos pectoris orsus Ex Homero.

Orsa, orsorum, neut. gen. {[illegible]} Incœpta, initia Liu in Præfat lib. 1, Quum bonis potius ominibus, votísque ac precationibus deorum dearúmque, si vt poetis nobis quoque mos esset, libentius inciperemus, vt orsis tanti operis successus prosperos darent.
Orsa referre. Virgilius 11. Æneid. Hoc est cœpta verba Seruius.

Ordiendus. Participium {[illegible]} Cicero 1. de Orat. Et quoniam princeps Crassus eius sermonis ordiendi fuit, dare nobis hanc veniam. Idem 1. de Legibus, Ab eo nobis causa ordienda est potissimum. Liuius in Præfat. lib. 1. ab Vrbe, Ab initio certè tantæ ordiendæ rei absior.

Ordia, ordinum, neut gen. {[illegible]} Lucret. libro 4, Quóve modo distracta rediret in ordia prima. Id est in primordia.

Ordo, huius ordinis, pen. corr masc. gen. {[illegible]} Id digestio, & in suo cuiusque rei loco collocatio. Plin. lib. 11. cap. 37, Duos ordines habuit maxillarum.
Angulares ordines, Vide ANGVLVS.
Discretus. Quintil lib. 7. cap. 2.
Longus. Virg. 6. Æneidos,
-quos ille omnes longo ordine cernens
Ingemuit. Vbi Seruius, Longo ordine, Ingenti multitudine.
Magnus ordo seculorum. Virg 4. eclog.
Mutatus Lucret. lib 1.
Obliquus signorum. Virg. 1. Georg. circulus Zodiacus.
In ordine, Vide IN.
Ordo rerum & vicissitudo. Cic. 2 de Arusp. resp. Et ea quæ tanta mente fiunt, vt vix quisquam arte vlla ordinem rerum ac vicissitudinem persequi possit, casu fieri putet?
Ordo & opportunitas rerum. Cic. 1. Offic.
Incredibilis rei Quintil. lib. 5. cap 13.
Ordo & modus omnium quæ fiunt, quæque dicuntur. Cic. 1. Offic.
Ordo & dispositio argumentorum. Cic. 2 de Orat.
Ordo seriésque causarum. Cic. 1. de Diuinat.
Rectus quæstionum. Quintil. lib 2. cap 13.
Ordinis & collocationis vis eadem videtur. Cic. 1. Offic.
Conseruatio ordinis Cic 1. Officiorum.
Prius ordine, & Posterius ordine, contraria. Horat. 1. Serm. satyr. 4.
¶ Adducere in ordinem, Vide ADDVCO.
Ex inordinato in ordinem adducere. Cic. de Vniuers.
Adhibere ordinem. Cic. 1. Offic.
Adipisci. Cic. pro Flac.
Administrare aliquid ordine Cic. ad Attic. lib. 12.
Affert maximè lumen memoriæ ordo. Cic. 2. de Orat.
Assignare ordinem. Cic. in Pison.
Cogere in, Vide COGO.
Colligere ordinē, Vide paulo pòst, Multiplicati in arcto ordines.
Collocare quædam ex ordine. Author ad Heren. lib. 3.
Compellare aliquos ex ordine. Cic. 2. de Finib. Ex poeta.
Componere ordinem rei gerendæ, Vide COMPONO.
Conficere in Cic pro Rosc. Comœd.
Conseruare suum. Cic Attic. lib. 6.
Consertus tribus momentis ordo rerum est. Quintil. libro 5. capite 10, Vt sunt autem tria tempora, ita ordo rerum tribus momentis consertus est.
Terno consurgunt ordine remi. Virg. 5. Æneid. Id est triplici.
Conuertere ordinem votorum, Vide CONVERTO.
Perpetuo ordine descendere. Ouid. 11. Metam. de Mergo.
Ordine aliquid dicere, hoc est Per ordinem narrare. Terentius Phorm. 4. 1.
Dicere sententiam ex ordine. Cic. 6. Verr.
Dirigere in quincuncem arborum ordines. Cic. de Senect.
Disiecta membra in ordinem disponere. Senec. Hippol 12.
Dispensare atque disponere inuenta ordine. Cic. 1. de Orat.
Dare ordinem dicendi Quintil. lib. 1. cap. 2.
In ordinem datum venire. Quintil. lib. 10. cap. 1, Apollonius in ordinem à Grammaticis datum non venit.
Effari ordinem rei alicuius Senec. Hippol. 10.
Efficere ordinem. Quintil lib. 2. cap. 17.
Exit in longum rerum ordo. Quintil lib. 4. cap 2.
Explicare ordinem alicuius rei. Quintil. in Procem. lib. 4.
Explicare ordines, Vide EXPLICO.
Explicare ordinem temporum. Cic de Clar. Orat.
Ordinem facere. Quintil. lib. 7. cap. 12.
Hæc à me ordine facta puto me Bruto probaturum. Cic. Attic. lib. 6. epist 1. id est, sapienter.
Recte atque ordine facere aliquid. Cic. pro Quintio.
Rectè atque ordine, éque Republica fecisse. Cic. 3. Philip
Ferre ordinem Quintil. lib. 1. cap. 4.
Habere locos ex ordine. Author ad Heren. lib. 3.
Immutare ordinem verborum. Cic. in Orat.
Longo ordine incedunt victæ gentes. Virg 8 Æneid.
Rectum ordinem, & fræna iniicere vaganti licentiæ. Horat. 4 Carminum, ode 15.
Instituere ordinem. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Interrogare. Cic in Partit.
Interrumpere, Vide INTERRVMPO.
Inuertere, Vide INVERTO.
Locare ordine aliquid Virg 5. Æneid.
Memorare ordine Plaut. Casin 14.
Ordine aliquid administrare, Cic ad Attic. lib 11.
Migrare ordine. Lucret. lib. 3.
Multiplicati in arcto ordines. Liuius libro 2. ab Vrbe, Cœnsibúsque Hetruscis iam continenti agmine armatorum septi, quò magis se hostis inferebat, cogebantur breuiore spatio & ipsi orbem colligere. quæ res & paucitatem eorum insignem, & multitudinem Hetruscorum, multiplicatis in arcto ordinibus, faciebat. Sensus est, Aciem quò breuiore in spatio cogitur, & orbem colligit, eò plures ordines habere: quò maiore in spatio explicatur, eò pauciores.
Narrare rem ordine. Terent. Eunuch. 5. 5.
Maior rerum mihi nascitur ordo. Virg. 7. Æneid.
Perturbatione rationis atque ordinis peccatur, quicquid peccatur. Cic. in Parad.

Permutatus. Quintil. lib. 2 cap. 13.

Perturbare ætatum ordinem. Cic. de Clar. Orat.

Ponere ordine. Virg. 1. eclog. Insere nunc Melibœe pyros, pone ordine vites. Vbi Seruius, Pone ordine, quia quadrato ordine vites ponuntur.

Rationem ordinis & disponendarum rerum quærere. Cicero 2. de Orat.

Recitare ex ordine aliquid Cic. 2. de Lege agrar.

Redigere in ordinem. Author ad Heren. lib. 3.

Referre ordine, Ordinem sequi in dicendo. Ouid. 9. Metam.

Referre se ad ordinem. Cic. 4. Acad.

In ordine referre aliquid, Id est secundum ordinem, vt primùm hic, deinde ille dicat. Virg. 7. eclog.

In ordinem reponere, Vide IN præpositionem.

Retroagere ordines, Vide Retroago, in RETRO.

Retexere, Ouid. 15 Metam.

Ordine rem scire. Plaut. Pseud. 23.

Sequi Cic. de Clar. Orat.

Lunæ ordine sequentes. Virg. 1. Georg.

Seruare. Cic. Philip. 5.

Stare ordine. Quintil. lib. 7. cap. 1.

Triplici stant ordine dentes. Ouid. 3. Metam.

Structa spicæ ordine fruges. Cic. de Senect.

Tenere rem ordine. Plaut. Persa, 4, Vt ordine omnem rem tenet.

Venire in ordinem, Vide paulo antè, In ordinem datum, &c.

Vertitur ordo. Virg 3. Æneid. Id est voluitur.

¶Ordo, aliquando ponitur pro eo quod vulgus *statum* vocat. Cic. 3. Ver. M. Octauium Ligurem hominem ornatissimum loco, ordine, nomine, virtute. Tres erant ordines Romæ, Senatorius, Equestris, & Plebeius: ab Aristotele [illegible] dicuntur. Vitruuius in Præfat. libri secundi, Dinocrates architectus, quum Alexãder rerum potiretur, profectus à Macedonia ad exercitum regis, à propinquis & amicis tulit ad primos ordines, & purpuratos literas. Ex Budæo. Virgil. 5. Æneid. Tum satos Anchisa, delectos ordine ab omni, &c. Vbi Seruius, Ordine ab omni, Ex omni qualitate dignitatum.

Ordo publicanorum. Cic. ad Crassipedem, lib. 13 10.

Præstantior ordo Tribuni Stat. 5. Sylu. 1.

Quieti ordines deorum. Horat. 3. Carm. ode 3.

Lucidus. Horat. de Arte.

Appropinquare alicui ordini, Vide APPROPINQVO.

Ascribi ordini alicui Horat. 3. Carm. ode 3.

Conicere in ordinem, Vide CONIICIO.

Mercari ordinem pretio, Vide MERCOR.

Sedere in certis ordinibus. Cic. 2. Philip. Illud tamen audaciæ tuæ, quòd sedisti in quatuordecim ordinibus, quum esset lege Roscia decoctoribus certus locus constitutus.

Nullo ordine, Vide NVLLVS.

A nostro ordine. Cic. ad Senatum, lib. 15. 2.

¶Ordine, id est Meritis singulorum. Virg 7 Æneidos,

Omnibus extemplo Teucris iubet ordine duci

Instratos ostro alipedes, pictísque tapetis. Seruius.

¶Vno ordine. Virg. 2. Æneidos,

Quid ve moror? si omnes vno ordine habetis Achiuos. Seruius, Vno ordine, Vno reatu. Et est de antiquo tractum scientia: quia in ordinem dicebantur causæ propter multitudinem, vel tumultum festinantium quum erat annus litium. Iuuenal. Satyr. 16, Expectandus erit qui lites inchoet annus.

¶Ordines ducere. Cic. 1. Philip. Viri fortissimi atque honestissimi, qui ordines duxerunt, res & iudicant & iudicauerunt. De centurionibus, & equitibus loquitur, id est qui militibus præfuerunt.

Seueri ordinis lex. Stat. 8. Theb. Disposuit inturmas iterum, legémque seueri Ordinis. Ordinem in exercitu intelligit, quem confundere militaris disciplina prohibet.

Lentus profectionis ordo. Quintil lib 4 cap. 2.

Abrumpuntur ordines laxati, Vide ABRVMPO.

Obuertere, Vide OBVERTO.

Ducere. Quintil. libro 4. capite 2, Et lentum profectionis ordinem ducit.

Ordinem ducere, per trãslationem, pro Ordine persequi. Quintil. libro 10. cap. 1, Idem nobis per Romanos quoque authores ordo ducendus est.

¶Ordo, pro Ipsis hominibus aliquando accipitur: hoc est ii qui eiusdem sunt dignitatis, vt sunt Equites, Consules, & cæteri: quorum dignitas etiam ordo appellatus. Cicero 3. Offic. Qui esset vt argentarius, apud omnes ordines gratiosus. Id est apud omnium ordinum homines.

¶Ordo amplissimus, Senatorius vocitabatur. Cic. de Prouinciis Consul. Qui me cum illo in gratiam reducat? reduxit ordo amplissimus, & ordo is qui est & publici consilij, & meorum omnium consiliorum author & princeps. Budæus.

¶Ordo, ad fortunas, & genus vitæ quandoque refertur. Vnde Donatus exponens illud Terentij in Eunuch. 2. 2, Conueni hodie adueniens quendam mei loci hinc atque ordinis. Dicit ORDINIS, pro paupere. Cic. 3. Verr. Homo autem ordinis sui frugalissimus, qui tum Accensus C. Neroni fuit, P. Tettius hæc eadem se Lampsaci cognosse dixerit. Id est, vt nunc vulgus loquitur *homo status sui honestissimus*. Ex Budæo.

Societas & ordo. Cic pro Domo, Vobis omnes societates, omnes ordines, omnes qui sunt re, aut spe denique sunt boni: omne vobis erga meum dignitatem, &c.

Illustrior ordo seruitij. Claud. 1. in Eutropium.

¶Ordinis inferioris amici, hoc est Infimæ conditionis, vel infimi amici & omnium minimi. Cicero de Amicit. Nunquam se ille Philo, nunquam Rutilio, nunquam Mummio antepolsuit, nunquam inferioris ordinis amicis.

¶In ordinem redigere, Vide Cogere in ordinem in COGO.

¶Extra ordinem apud Iurisconsultos, Id est, sine verbis & formulis solennibus. Paulus in l. Ordo. D de Publicis iudiciis, Ordo exercendorum publicorum iudiciorum in vsu esse desiit, durante tamen pœna legum, quum extra ordinem crimina probantur. In institut. Iustiniani, dicitur omnia iudicia esse extraordinaria, in titulo De interdictis, in fine, Nam quoties, inquit, extra ordinem ius dicitur (qualia sunt hodie omnia iudicia) non est necesse reddi interdictum, sed perinde, &c. Tranquillus in Vespasiano, cap. 10, Elegit qui iudicia centumuiralia, quibus peragendis vix suffectura litigantium ætas videbatur, extra ordinem diiudicarent. Budæus.

Clam & extra ordinem accepit pecuniam à reo iudex. Cicero pro Cluentio.

Extra ordinem, metaphoricòs, Eximiè, quasi præter cæteros. Cic. ad A. Cæcin. lib. 6. 5, Quare ad eam spem quam extra ordinem de te ipso habemus, non solùm propter dignitatem & virtutem tuam (hæc enim ornamenta sunt tibi etiam cum aliis communia) accedunt tua præcipua propter eximium ingenium, summámque virtutem.

Commisit extra ordinem bella multa Pompeius. Cic pro Domo.

Ordinarius, Adiectiuum {[illegible]} In quo seruatus ordo.

Ordinaria semina, Ordine disposita Colum. lib. 3. cap. 13.

Ordinaria vitis. Colum. lib 3 cap 16.

Ordinarius {[illegible]} qui in orbem redit. Vulgaris.

Ordinarius lapis, Est structuræ genus ex lapide ordinario, nec temerè congestum, nec ad perpendiculũ respondens, sed tamen ordine coagmentatum. Vitruuius lib 2, Itaque non est contemnenda Græcorum structura. non enim vtuntur molli cæmento polita: sed cum discesserunt à quadrato, ponunt de silice seu de lapide duro ordinaria. Idem de hiantibus structuris loquens & vitiosis, Quòd si quis noluerit in id vitium incidere, medio cauo seruato, secundum orthostatas intrinsecus ex rubro saxo quadrato, aut ex testis & silicibus ordinariis struant bipedales parietes. Ordinarios appellat, non incertos, sed eiusdem formæ & ordinis, & inter se similes. Budæus.

Ordinaria consilia. Liu. 7. bell. Pun.

Ordinarius homo. Ordinarium hominem, Inquit Festus, Oppius ait dici solitum, scurram & Improbum, qui assiduè in litibus moraretur, ob eámque causam in ordine staret adeuntium Prætorem. At Ælius Stilo per contrarietatem, qui minimè ordine viueret, in ea oratione quam scribit de suis virtutibus contra Thermum, Quid mihi fieret, si non ego stipendia in ordine omnia ordinarius meruissem semper? Sunt quidam qui manipularem, quia infimi ordinis sit, appellatum credant ordinarium.

Ordinarium officium dicitur Senecæ, libro 3. de Benefic. vbi præficitur aliquis certæ functioni. Ad hortos alicuius ne ordinariũ quidem habentis officium.

Ordinaria oratio, Id est perpetua & minus concisa. Plin. epist. 39.

Ordinarios pugiles vocat Suetonius in August. cap. 45, artis suæ peritos, Spectauit studiosissimè pugiles non legitimos modò & ordinarios, quos etiam cum Græcis committere solebat: sed catervarios quoque oppidanos, inter angustias vicorum pugnantes temerè ac sine arte.

Ordinarius seruus. Vlpianus in l. item apud Labeonem §. Prætor ait, si quid aliud. D. de iniuriis, Etenim multum interest qualis seruus sit, bonæ frugi, ordinarius, dispensator: an verò vulgaris vel mediastinus, an qualis qualis.

Ordinarius seruus, & Vicarius, opponuntur. Vlpian in l. Procuratoris in princ. D. de tribut. action. Si vicarius serui mei negotietur, si quidem me sciente, tributoria tenebor. Si me ignorante, ordinario sciente: de peculio eius actionem dandam, Pomponius scribit: nec deducendũ ex vicarij peculio, quod ordinario debetur: quũ id quod mihi debetur, deducatur. Sed si vterque scierimus: & tributoriam, & de peculio actionem competere ait: tributoriam, vicarij nomine: de peculio verò, ordinarij. Idẽ Vlpian. in l. Si seruus meus & in l. Hinc quæritur. D. de peculio. Sciendum autem vicarium seruum illum fuisse dictum, qui in alterius serui erat peculio, & penè dicam serui seruus: ordinarium verò, qui seruum habebat in peculio suo. Quanuis autem vicarius esset ordinarij [illegible], id est possessio, ordinarióque pareret, erat tamen eius conseruus propterea, quòd ordinarij dominus, erat & vicarij dominus, & communis vtriusque dominus: id est vtrunque habebat in sua potestate. Hoc apertè ostendit Horat. Satyr. 7. lib. 2, -nam Siue vicarius est, qui seruo paret: vti mos Vestes ait: seu conseruus, &c. Vide l. 73. D. de leg. 1.

Ordino, ordinas, pen. corr. {[illegible]} ordinâre, Disponere qui cuique locus esse debeat. Vnde & ordinatum dicimus, inquit Budæus, rectè atque ordine constitutum. Sueton. de Claris grammaticis, Quare citò manumissus, Augusto & insinuatus est, quòd ei egregie curam ordinandarum bibliothecarum in Octauiæ porticus suscepit. Budæus.

Ordinare & instituere. Cic. pro Sylla.

Aciem ordinare, Vide ACIES.

Agmina in aliquem. Horat Epod. 17.

Annos Horat 4. Carm ode 11.

In totum diem ordinasti. Quintil lib. 1 cap. 2.

Forsitan ita dij fata ordinauerunt. Curtius lib. 4.

Litem. Cic 2 de Orat.

Ordinare syllabarum literas: quod Galli dicunt *Epeler*. Ex Prisciano lib. 1.

Ordinare locum vitibus Colum. lib. 5. cap 3.

Ordinare milites. Liu 9. bel Pun.

Partes orationis Cic 1 de Inuent.

Res publicas. Horat 2 Carm. ode 1.

Ordinare Reipub statum Suet in Iulio, cap 40.

Ordinare vineam paribus interuallis. Columella libro 13. cap. 3.

Ordinare improbas cogitationes. pro Texere, vel animo concipere. Senec. epist. 10.

Testamentum Martian in l. 2 de inoffic testam.

Testamentum iniquè. Marcell lib 5 D de inoffic testam.

¶Ordinare, Aliquem ad honorem & magistratum promouere, hoc est (vt Cicero loquitur) ornare, honoribusque augere. Suet. in Vespasiano, cap 23, Quendam è charis ministris dispensationem cuidam quasi fratri petentem quum distulisset, ipsum candidatum ad se vocauit, exactáque pecunia quantam is cum suffragatore suo pepigerat, sine mora ordinauit. Budæus.

Ordinatus, pen. prod. { [illegible] } Particip. vt
Ordinata disciplina. Liu 4. bel. Pun.
Magistratus aliter ordinatos ab aliis scriptoribus dicit Liuius lib. 2, pro alio ordine annorum collocatos.
Ordinatus & compositus vir. Seneca de Vita beata.

Ordinatè, pen. prod Aduerb { [illegible] } Author ad Herennium, lib 4, Quæ si sequemur, acutè & citò reperiemus: distinctè & ordinatè disponemus

Ordinatim, pen prod. Aliud. aduerb. { [illegible] } Ordine. Brutus ad Cic. libro 11 13, Ille enim it passim, ego ordinatim: quacunque iit, ergastula soluit.
Petere ordinatim honores. Seruius Cic. lib. 4 5.

Ordinatio, ordinationis, Verbale { [illegible] } Colum. libro 12, cap 3, Vt ordinatio constituta conseruetur.
Ordinatio vitæ, pro Constitutione, Plin. iun. lib. 9 epist 28.
Ordinatio, pro Administratione prouinciæ. Suet. in Nerone, cap. 40. Spoponderunt tamen quidam destituto ei ordinationem Orientis: nonnulli nominatim regnum Ierosolimorum.
Ordinatio, pro Creatione præfectorum. Tranquill. in Domitiano, cap 4. Ecquid sibi visum esset, proxima ordinatione præficere Ægypto Metium Rufum.

Ordinator, pen prod. Verbale { [illegible] } Seneca epist 110, In his opus est illi alieno consilio: quomodo medico, quomodo nauis gubernatori, quomodo aduocato & litis ordinatori.

ORDOLVCAE, Populi in Anglia, arduis montibus proximi: apud quos, (vt Tacitus scribit) Hostorius dux Romanus Caratacum in Anglia imperantem prostrauit.

ORDOVICVM, Ordouici, neut. gen. Nomen est ciuitatis, à qua Ordouices: quos Iulius Agricola debellauit. Tacitus in vita Agricolæ.

Orea, oreæ { [illegible] } Festus, Oreæ, fræna, quòd ori inseruntur, dicta. Titinnius in Setina, Etsi tacebit, tantum gaudebit sibi permitti oreæ. Cæcilius in Ariolo, Deprandi autem leonis obdas oreas. Cato Originum libro 3, Equos respondit oreas mihi, inde tibi cape flagellum.

OREADES, pen. corr. { [illegible] } Nymphæ sunt montium, ab [illegible], quod Græcè dicitur mons. Virg. 1. Æneidos,
Exercet Diana choros: quam mille secutæ
Hinc atque hinc glomerantur Oreades.

ORESBATIS, pen. corr. Ptolemæus lib 6 capite 4, Vrbs Persidis in mediterraneis.

ORESSES, Pars Tauri montis, in Caspium mare vergens. Plin. libro 5. capite 19.

Oreon, pen. prod Herba sic dicta, quòd in montibus nascatur Plin. lib. 27. cap. 12, de polygono, Tertium genus oreon vocatur, in montibus nascens, arundini teneræ simile, vno caule densis geniculis, & in se fractis foliis autem piceæ.

Oreoselinum, penult. prod. { [illegible] } Montanum apium. Plinius lib 20 cap 11.

ORESITROPHVS, pen corr Nomen canis venatici apud Ouidium 3. Metamorph. Vocatus est à monte qui [illegible] dicitur, & [illegible] nutrio, quasi in montibus nutribus.

ORESTES { [illegible] } Filius Agamemnonis regis & Clytemnestræ, qui matrem occidit, eo quòd illa patrem Agamemnonem occiderat. Deinde Pyrrhum Achillis filium, qui Hermionen sibi prius desponsatam vxorem duxerat, occidit clàm in templo, & Hermionen recepit. Postea furiosus ob hæc scelera factus vagabatur. Et custodiente eum Pylade amico fidissimo, peruenit in regionem Tauricam, vbi Iphigeniam sororem suam inuenit, cum qua profectus est in Italiam. Vide in dictionibus AEGISTHVS, AGAMEMNON, & PYLADES.
Agamemnonius Orestes. Virg 4 Æneid.
Pelopeus. Lucan. libro 7. quoniam ab illo originem duxit. Pelops enim Atreum genuit, Atreus verò Agamemnonem patrem Orestis.
Insanus Ouid 1. de Ponto, eleg. 3.
Agitatus furiis scelerum Virg 3. Æneid.
Scenis agitatus. Virg 4 Æneid. Hoc inquit, quoniam multæ fuerunt compositæ tragœdiæ de Oreste.
Tristis. Orat de Arte.
De Orestis & Pyladis amicitia meminit Cic. 2 de Finibus, Pylades quum sis, dices te esse Orestem, vt moriare pro amico? aut si esses Orestes, Pyladem refelleres, te indicares? Et de Amicit. Qui clamores tota cauea nuper in hospitis & amici mei Pacuuij fuerunt noua fabula, quum ignorante rege vter eorum esset Orestes, Pylades, Orestem esse se diceret, vt pro illo necaretur: Orestes autem, ita vt erat, Orestem esse perseueraret?
* ¶ Alius fuit Orestes, cuius meminit Cicero 2. Offic. Oresti nuper prandia in semitis decumæ nomine, magno honori fuerunt.

Oresteus, pen prod. Adiect. { [illegible] } Ouid. 15 Metamorphoseos,
Sacráque Oresteæ gemini, nemorálque Dianæ
Impedit. Orestea verò dicitur Diana, quòd illam Orestes vnà cum sorore Iphigenia, è regione Taurica in Italiam transtulit, ac iuxta Ariciam collocauit.
Dea Orestea, Diana Ouid 1. de Ponto, eleg. 3.
Fides Orestea. Claud. ad Olibrium, 25.

ORESTIS, Orestidis, pen. corr. Pars Macedoniæ. Cic de Aruspic. respons. Quis Platorem ex Orestide, quæ pars Macedoniæ libera est, hominem in illis locis clarum ac nobilem, legatum Thessalonicam ad nostrum (vt se ipse appellauit) imperatorem venisse nescit?

ORETAE, pen prod. Gens Indica secundum Strabonem lib. 15, quos Arbis fluuius ab Indis disterminat, auctore Plinio lib. 7. cap. 2.

ORETVS, Siciliæ fluuius apud Paus anium.

ORETVS, pen prod. { [illegible] } dictus est Liber pater, teste Festo, à montibus in quibus fieri sacrificia solebant.

Orexis, huius orexis, fœm gen. { [illegible] } Latinè dicitur appetitus seu esuritio. Cic appetitionem vertit, ab [illegible], quod est appeto. Quidam etiam pro vehementi edendi auiditate: alij pro vomitu accipiunt, apud Iuuenalem, Satyr 6,
-tabidam facturus orexim. Idem, Satyr 11.

Organum, organi, pen. corr { [illegible] } Instrumentum Latinè dicitur: [illegible] enim erat meum Senatus: id iam est dissolutum. Cic. ad Brut. lib. 11. 14
Organa, per excellentiam dicuntur omnia musicorum instrumenta. Quintil. lib. 9. cap. 4, Natura ducimur ad modos: neque enim aliter eueniret vt illi quoque organorum soni, quanquam verba non exprimunt, in alios tamen atque alios motus ducerent auditorem.
Exprimi sermo organis non potest. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Organum, pro Cithara posuit Iuuenalis, Satyr. 6,
-Prætoribus organa semper
In manibus.
Afficiuntur animi in diuersum habitum organis. Quintil. libro 1. cap. 10.
Commouetur animos maioribus velut organis. Quintil. lib. 1. capite 2.
¶Organum, Instrumentum ædificiis construendis aptum. Vitruuius lib 10. cap 1, Inter machinas & organa id videtur esse discrimen, quòd machinæ pluribus operibus, aut vi maiore coguntur effectus habere: vt balistæ, torculariúmque prela. Organa autem, vnius operæ prudenti tactu perficiunt quod propositum est: vti scorpionis, seu anisocyclorum versationes.
Organa pneumatica. Plin. Idémque è puteo rota organisve pneumaticis, vel tollenonum haustu rigandos. Sic restituit Turnebus, quum in excussis, neumaticis legatur. Ea autè organa quadam machinatione & molitione constructa aquam sursum eructant, cuiusmodi & apud Vitruuium & Heronem visuntur.
¶Organum, apud Colum. lib 3 cap 13, pro instrumento ad metiendum apto Sic (inquit) compositum organum, quum in sulcum demissum est, litem domini & conductoris sine iniuria deducit.

Organarius, huius organarij { [illegible] } Qui organa compingit, aut qui pulsat. Firmicus libro 3. cap 14, scribit Mercurium cum Venere in sexto loco ab horoscopo facere organarios & myropolas.

Organicus, pen corr. adiect. { [illegible] } vt
Saltus organicus Heliconis Lucret. lib. 3, Hoc est sonoro, musicis organis referto.
Organicæ machinationes Firmicus lib 8. cap. 30.

Organici { [illegible] } Qui musicis organis canunt. Vulgus *organistas* vocat. Lucret. lib 5, æquè
Ac musæa mele, per chordas organici quæ
Mobilibus digitis expergefacta figurant.

Organicè, Aduerbium { [illegible] } vt Organicè moueri, & mechanicè apud Vitruuium, teste Budæo.

ORGA, fons nobilis in Narbonensi prouincia. In eo herbæ nascuntur in tantum appetitæ bubus, vt mersis capitibus totis eas quærant. Sed illas in aqua nascentes certum est non nisi imbribus ali. Plin. lib. 18. cap. 22 ad finem.

ORGIA, Orgiorum, neut gen plur. num. (inquit Seruius) { [illegible] } apud Græcos omnia sacra, sicut apud Latinos cæremoniæ dicuntur. Sed iā abusiuè sacra Liberi, Orgia vocantur. vel [illegible], id est à furore: vel [illegible], id est à montibus.
Innouabantur autem tertio quoque anno: vnde Trieterica dicta sunt, id est triennalia. Virg 4 Æneidos,
-vbi audito stimulant Trieterica Baccho
Orgia, nocturnúsque vocat clamore Cithæron.
¶Orgyia, orgyiæ, pen prod. Vlna, manuum extensio & pectoris latitudo, mensura sex pedum. Budæus in Annotat prior. Orgyia, inquit, secundum Herodotum sex pedum est. Theodorus ex Aristotele interdum passum vertit, & Laurentius vbique ex Herodoto, interdum tres passus. Suidas, Orgyia, inquit, mensura est quæ inter manus expansas continetur. vulgo *Brassa* dicitur, quasi amplexus. Est autem trisyllabum vocabulum, vt harpyia, diphthongum Græcam in penultima habens. Plinius vlnam appellat, lib 16. cap. 40, Arboris, inquit, crassitudo quatuor hominum vlnas complectentium implebat. Hæc Budæus.

Oria, huius oriæ, Nauis piscatoria, inquit Nonius. Plautus Rud. 23, Mea opera, labore, & rete, & oria. Idem, Malo hûc alligari ad oriam, vt semper piscetur, etsi sit tempestas maxima.

ORIBASIVS { [illegible] } Sardianus, Iuliani principis fuit familiaris, à quo etiam Quæstor Constantinopolitanus factus est. Scripsit libros medicinæ LXXII. ad Iulianum: eorúmque epitomen libris nouem ad Eustathium filium: de regno, & de affectibus. Hæc Suidas. Eunapius verò, Græcus author in libro Sophistarum, eius vitam pluribus persequitur.

ORIBASVS, pen corr. Nomen canis apud Ouidium 3. Metamorph. vocatus ita, quòd montes velociter ascendat. [illegible] enim mons est, & [illegible] ascendo.

Oribata, oribatæ, pen corr neut. gen. Vide NAVROBATA Oribatam putarim esse montium ascensorem. Vn *Grimpemontagne*, *Trenchemontagne* Nisi malis Oribatas interpretari, circulatores qui scandunt ardua, & in erecta eundunt.

Orichalcum, orichalci { [illegible] } Æs aurei coloris, quod in montibus inuenitur: vnde nomen traxit. Græci [illegible], ab [illegible], quod est mons, quia in montibus foditur. alij aurichalcum scribunt. Cicero 3. Offic. Siquis aurum vendens, orichalcum se putet vendere, indicétne ei vir bonus aurum illud esse?
Tibia vincta orichalco. Horat. de Arte.

ORICOS, siue Oricum, penult. corr. { [illegible] } ciuitas est Epiri à Colchis condita, teste Plin. lib. 4 cap. 23. de qua Lucanus lib. 3,
Tunc qui Dardaniam tenet Oricon, &c. Propert. lib. 1. eleg. 8,
Vt te fœlici vectam per cætula remo,
Accipiat placidis Oricos æquoribus. Nunc vulgò dicitur *Rigo*. Quidam Orithos malè legunt.

Notia

Noria actus ad Oricum. Horat. 3. Carm. ode 7.

Oricius, Adiectiuum {ὠρίκιος.} vt Terebinthus Oricia. Virg. 10 Æneid.

Oricularius {ὠτικός} pro Auriculario subinde apud Celsum legitur, ea ratione qua colicula & colis, pro cauliculo & caule dicitur: & codex & plostrum, vt focale à faucibus, pro caudex & plaustrum. Budæus.

Oricularius clyster. Celsus libro 5. cap. 28, de fistularum curatione. Est autem oricularius clyster, infundibulum per quod medicamenta in aures infunduntur, Græcè ὠτεγχύτης. *Vne syringue, ou autre chose.*

Oricularium specillum. Cels. lib. 6. cap 7.

Oriens. Vide ORIOR.

Orificium, orificij {στόμιον} dicitur quod in quacunque re patet, inquit Sipontinus. Macrobius lib. 7. cap 4, Ventris enim duo sunt orificia. Paulo pòst, Retrimenta sunt, quæ per intestina inferiore orificio tradente labuntur. Loquitur de duobus orificiis ventris, seu ventriculi, siue stomachi.

Origanum, origani, pen. corr. {ὀρίγανον} Herba. Plin. lib. 20 cap. 17, Origanum quod in sapore cunilam æmulatur, plura genera in medicina habet, & onitin vel prasion appellant, non dissimile hyssopo. Origanū & Origanes dicitur, producta quæ ante vltimam est syllaba. Hæc Hermol. Barbarus in Corol. cap. 456.

ORIGENES {ὠριγένης} qui & Adamantius, decimo Seueri Pertinacis anno aduersum Christianos persecutione commota, à Leonida patre, Christi martyrio coronato, cum sex fratribus & matre vidua, pauper relinquitur, annos natus circiter decem & septem. Rem enim familiarem ob confessionem Christi, fiscus occupauerat. Hic Alexandriæ dispersa ecclesia, decimooctauo ætatis suæ anno κατηχήσεων opus aggressus: postea à Demetrio eius vrbis episcopo in locū Clementis confirmatus, per multos annos floruit. & quum iam mediæ esset ætatis, & propter ecclesias Achaiæ, quæ pluribus hæresibus vexabantur, sub testimonio ecclesiasticæ epistolæ Athenas per Palæstinam pergeret, à Theoctisto & Alexandro Cæsareæ & Hierosolymorum episcopis, presbyter ordinatus, Demetrij offendit animum: qui tanta in eum debacchatus est insania, vt per totum mundum super nomine eius scriberet. Constat eum antequam Cæsaream migraret, fuisse Romæ sub Zephyrino episcopo, & statim Alexandriam reuersum, Heraclam presbyterum iterum qui sub habitu philosophi perseuerabat, adiutorem sibi fecisse κατηχήσεων, qui quidem & post Demetrium Alexandrinam tenuit ecclesiam. Quantæ autem gloriæ fuerit, hinc apparet, quòd Firmilianus Cæsareæ episcopus eum omni Cappadocia eum inuitauit, & diu tenuit, & postea sub occasione sanctorum locorum Palæstinam veniens, diu Cæsareæ in Sanctis scripturis ab eo eruditus est: sed & illud quòd ad Mameam matrem Alexandri imperatoris religiosam fœminam rogatus venit Antiochiā, & summo honore habitus est: quódque ad Philippum imperatorem, qui primus de regibus Romanis Christianus fuit, & ad matrem eius literas fecit, quæ vsque hodie extant: & quòd tantam in scripturis diuinis habuerit studij, vt etiam Hebræam linguā contra ætatis gentisque suæ naturam edisceret. Dialecticam quoque & geometriam, arithmeticam, musicam, grammaticam, & rhetoricam, omniúmque philosophorum sectas ita didicit, vt studiosos quoque secularium literarum sectatores haberet, & interpretaretur eis quotidie, concursúsque ad eum miri fierent: quos ille propterea recipiebat, vt sub occasione secularis literaturæ, in fide Christi eos institueret. Vixit vsque ad Gallum & Volusianum, id est vsque ad sexagesimumnonum ætatis suæ annum, & mortuus est Tyri, in qua vrbe & sepultus est. Hæc & longè plura diuus Hieronymus.

Origenes (ait Erasmus) Græcis montigenam sonat, prima vocali producta, quemadmodum fit in ὠρείτης, quæ sine controuersia hinc dicta est, quòd malefica in montibus peragerет sua sacra. Adamas autem, indomiti nomen obtinuit, quòd quum sit lucidissimus, ne chalibis quidem duritiæ, nec malleorum ictibus cedit. At Origenis animus plusquam adamantinus fuit, quem nec vitæ austeritas, nec perpetui labores, nec dura paupertas, nec æmulorū improbitas, nec suppliciorum terror, nec vlla mortis facies à sancto instituto vel tantillum dimouere potuit. Tanto enim martyrij desyderio flagrauit, vt vehementer ambiret, vel adolescentulus, in ea laudis parte patri aut comes esse aut præcursor: & prorsus antenertisset, ni mater præsentiens illum summodiluculo ad agones vbi multi trucidabantur, velle procurrere, noctu clàm omnia illius indumenta sustulisset. Ita martyrij candidatum, quem terror mortis non potuit, pudor domi retinuit. Quin & patrem quum adhuc in vinculis esset, per epistolā cohortatus est, vt in pulcherrimo instituto persisteret, illud addens, Vide pater ne quid mea causa secus facias. Adhuc adolescens, feruido quodam zelo, sed non secundum scientiam, seipsum castrauit, quo liberè vtráque pudicitiæ periculum doceret Euangelicam philosophiam. Vide multo plura apud Erasmum.

Origo, pen. prod. originis. pen. corr. {ῥίζωμα, αἰτία, ἀρχή} Ab Orior oritus declinatur, & principium, initium, causam, ortum, stirpem, semen, siue fontem significat. Plin. lib. 10. cap. 37, Multi nobilitatem singularum columbarum & origines narrant.

Origo summi boni Cic. 2 de Finib. A primo, vt opinor, animántium ortu petitur origo summi boni.

Origines rei. Liu. 1. ab Vrbe, in Præf. Et legentium plerisque haud dubito quin primæ origines, proximáque originibus minus præbitura voluptatis sint, &c.

Origo rerum & molitio. Cic. de Vniuers. Quæramus igitur causam quæ impulerit eum qui hæc machinatus sit, vt originem rerum & molitionem nouam quæreret.

Nullius rei causa remota reperiri origo potest. Cicer. de Vniuer.

Originem & progressionem certarum rerum persequi. Cicero 4. de Finib.

Causa & origo malæ mentis. Iuuenal. satyr. 14.

Eloquentiæ origo est verborum delectus. Cic. de Clar. Orat.

Fontium origines celat Nilus. Horat. 4 Carm. ode 14.

Prima origo crescentis mundi. Virg. 2. Georg.

Genitalis rerum. Lucret. lib. 5.

Cælestis. Virg 6 Æneid.

Gens cuncta ab origine. Virg. 3. Georg.

Mira. Ouid 1. Metam.

Muliebris. Lucret. lib 4.

Natalis Ouid 12 Metam.

Troius. Ouid. 3 Fast.

¶ Modicus originis. Tacit lib. 5.

Clarus origine. Ouid. epist. 18.

¶ Accipere originem ab aliquo. Quintil. lib. 5 cap. 11.

Ducere originem ab authore aliquo Horat. 3 Carm. ode 17.

Ducere originem ex aliquo. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Nascetur pulchra Troianus origine Cæsar. Virg 1. Æneid.

Originalis, & hoc originale, penult. prod. {ἀρχικός} Quod ex origine contrahitur: vt Originalis decor, Originalis macula, Originale delictum.

Originarius, Adiect. {ἀρχαῖος.} Budæus, Originarij, sunt qui contrahunt municipatum origine principaliter, vt Accursius in rub. de Incolis dicit lib 10. Cod. & ibidem titulus est de Municipibus & originariis. Hi & originales vocantur in l. Quum neque. cod tit. De incolis. in l. Ciues, Ciues quidem origo facit: incolas verò domicilium.

Originatio {ἐτυμολογία.} Quintil. lib. 1 cap 6, Sunt qui vim potius intuiti, originationem vocent. De etymologia.

Orioles, Genus quoddam nanium, quæ aliter prosumiæ, vel gesoretæ dicuntur. Vide Gell lib. 10 cap. 25.

ORION, pen. prod. {ὠρίων} filius Neptuni secundum Hesiodum. Alij fabulantur eum ex vrina Iouis, Neptuni, & Mercurij genitum, quos deos quum OEnopeus quidam hospitio excepisset, eisque bouē mactasset, petiit vt sibi filium concederent. Illi ergo corium è boue detractum poposcerunt, atque in illud vrinam reddiderunt, ex qua natus est Orion. Ouid lib. 5. Fast. Idem ibidem, non OEnopeam, sed Hyrieum fuisse canit qui hospitio deos susceperit. Et Orionem Vrinuem appellatum fuisse. Fuit autē statura corporis ingenti, quod & ipsum Ouidius indicat, Creuerat immensum. & Virgilius 10. Æneidos,

-quàm magnus Orion, &c. Fuit etiam venator, & satelles Dianæ, vnde Horatius eum à Diana confossum inquit, quòd concubitum eius petere ausus fuisset: sic enim inquit lib. 3 Carm. ode 4,

-notus & integræ

Tentator Orion Dianæ,

Virginea domitus sagitta. Præterea lib 2. Carm ode 13, apud inferos eum esse indicat, vna cum Prometheo & Tantalo Ouidius verò ait eum à scorpio interfectum fuisse, quem irata Tellus illi immiserat, propterea quòd gloriatus fuerat nullum in terris esse animal quod vincere non posset. Dianam verò misertam illius, inter sidera eum collocauisse. Lucan lib. 9. Inter astra receptus est ante Tauri vestigia. Sunt tamen qui Græcè ab aquarum inundatione sic dictum velint, quòd eius tempore habet ortum hyems, & mare ac terras tempestatibus turbat. ὀρίνω enim, turbo & concito significat. Plautus Iugulam vocat, quòd sit eius gladius stellarum fulgore terribilis. Hic si fulget, serenitatem si obscuratur, tempestatem denotat.

Pectus Orionis Cic. in Arato.

Aquosus Orion. Virg 4 Æneid.

Armatus auro Virg. 3 Æneid.

Deuexi rapidus comes Orionis Notus. Horat 1. Carm. ode 28. Deuexum inquit, id est in deuexa cæli parte positum, hoc est in Occasu. Comitem verò eius Notum facit, quoniam tempestatem & ventos secum fert Orion.

Ensifer. Ouid 4. Fast.

Infestus nautis. Horat Epod. 15.

Nimbosus assurgens fluctu Virg 1. Æneid.

Pronus magno trepidat tumultu. Horat. 3. Carm. ode 27.

Tristis. Horat. Epod. 10.

¶ Orion, primam interdum productam habet, interdum correptā, vtrunque cum ratione. ὄλιον enim (quo nomine illum vocatum fuisse suprà diximus) lingua Dorica ὠρίων facit, eáque ratione O longum est. Breue autem fit quum omissa secunda vocali in ὀαρίων, ὀρίων dicunt. Hoc mirum magis est, Ouidium lib. 5. Fast in obliquis ω posterior contrahere, Quorum si medius Bœotum Oriona quæres Idem 8 Metamorphoseos, -strictúmque Orionis ensem. Ibidem, lib. 13, -nitidúmque Orionis ensem.

Dicitur Orion etiam Oarion, vt apud Nicandrum, Βοιωτοῦ τεύχοντος ὀαρίωνος μέγα κραναοῦ. Sic etiam Catullus in elegia de coma Berenices. 61, Proximus Hydrochoo fulgeat Oarion.

Orior, oriris, pen. prod vel oreris, pen. corr ortus sum {γεννάομαι, ἀνατέλλω, ἀρχομαι, ἐξανατέλλω, γίνομαι, φύομαι, ὑπογίνομαι} oriri, Est nasci vel surgere, vt ait Festus. Ouid. 10. Metamorph. Tu quoties oreris, viridique in cæspite flores.

Oriri & procreari. Cic 2 de Legib. Sum illi villæ amicior modò factus, atque huic omni solo, in quo tu ortus & procreatus.

Oriri ex se, & sponte sua nasci. Cic. 1 de Finib.

Ex causa oriri. Quintil. lib 2 cap 4.

Cædes miserum-oritur Virg 2. Æneid.

Oritur clamor. Plaut. Aulul. 14.

Oritur facinus ex te Plaut. Pœn. 14 Id est, tu es author huius facinoris. Terentius Adelph. 2. 1, Tamen tibi à me nulla est orta iniuria. Id est cœpta, vt ait Donatus.

Oritur fons in monte Plin. iun. lib 4. epist 30.

Tremulus mœstis orietur sideribus honor. Propert. lib. 1. eleg. 5.

Prospera lux oritur. Ouid 1 Fast.

Monstrum mirabile oritur, Id est accidit. Virg. 3 Æneid.

A suo cuiusque genere virtutis officia oriuntur. Cic. 5. de Finib.

Risus oriebantur, dulcésque cachinni. Lucret lib 5.

Oritur ab his sermo. Cic. de Amic Fannius & Q. Mutius ad socerum veniunt post mortē Africani ab his sermo oritur. respondet Lælius. Quasi dicat, Ipsi primò loquuntur in isto dialogo

Sermo oritur de villis. Horat. 2. Serm. satyr. 6.

Stellæ oriuntur & cadunt. Ouid. 1. Fast.

Oriuntur vlcera. Celsus lib. 6. cap. 13, Alia quoque vlcera in gingiuis oriuntur, quibus eadem quæ in reliquo ore succurrunt.

Ortum est abs te, vel a te. Terent. Andr. 3. 2, Vel hoc quis non credat, qui norit te, abs te esse ortum? Hoc est, te esse principium & initium huius rei.

Oriens, orientis, Participium { ἀνατέλλων, ἀνισχόμενος. } vt

Austri orientis motus. Horat. 3. Carm. ode 27.

Dies oriens. Tibul. ad Messalam, lib. 4.

Luna. Ouid. 8. Metam.

Lux. Catull. Argon. epigr. 59.

Signa orientia noctis. Virg. 7. Æneid.

¶Oriens, Nomen substantiuum, gen. masc. { ἀνατολή } Pars ea mundi in qua sol oriri solet. Plin. lib. 10. cap. 44, Orientem spectare quibus exeant in pascua, Occasum quibus redeant.

Ab Oriente, Vide A vel AB.

Oræ Orientis. Horat. 1. Carm. ode 12.

Anhelus. Stat. 3. Sylu. 2.

Extremus. Ouid. 7. Metam.

Primus Oriens nos afflauit anhelis equis. Virg. 1. Georg.

Ortus, Participium { φυόμενος. } Cicer. pro Cluentio, Quum quædam in collibus (vt solet) controuersia pastorum esset orta. Sic orta luce, apud Cæsarem lib. 5. bel. Gall.

Hoc initio suspicionis orto. Cic. pro Cluentio.

Ortus ab omni turba fletus. Liu. 1. ab Vrbe.

Flos ortus de sanguine. Ouid. 10. Metam.

Lucifer ortus erat. Ouid. 4. Metam.

Ratio orta ab sensu falso. Lucret. lib. 4.

Ortus rumor ex Sulpitij literis, &c. Cic. ad Att. lib. 12. epist. vlt. Vide RVMOR firmus.

Sol recens ortus. Virg. 3. Georg.

¶Ortus ex eo loco: Id est natus. Terent. Eunuch. 1. 2.

Ortus Equestri loco. Cic. 1. de Lege agraria. Et Liu. 6. bell. Punici, Loco obscuro, tenuique fortuna ortus.

Syluis fuit ortus in altis. Ouid. 4. Fast.

Terra orti. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Fatis melioribus ortus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9.

Ab his maioribus orti. Horat. 1. Serm. satyr. 5.

Antiquis nobilibus. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Satu deorum. Cic. de Vniuers.

Stirpe ab antiqua Teucrorum. Virg. 1. Æneid.

Pueri claris patribus. Horat. 4. Carm. ode 6.

¶Ortus aliquando idem significat quod Oriundus. Cæsar lib. 2. de bello Gallico ait plerosque Belgas esse ortos à Germanis.

Ortus, huius ortus { γένεσις } Natiuitas. Cic. de Amic. Ecit huius ortus à natura, quàm ab imbecillitate & grauior & verior.

Materno ortu generosus. Ouid. 13. Metam.

Nobilis ortu. Silius lib. 1.

Ortu Tusculanus fuit Cato. Cic. 2. de Legib.

Ducere ortum ab aliquo. Ouid. 5. Metam.

Habere ortum & gigni. Cic. de Vniuers.

Moderatur ortus nascentium luna. Cic. 2. de Diuinat.

Animantium ortus. Cic. 5. de Finib.

Repetere ortum iuris à fonte. Cic. 1. de Legib.

¶Solis ortus { ἀνατολή. } Plin. lib. 12. cap. 14, Saba regio spectans ortus solis æstiui.

Signorum ortus. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Ortus & obitus signorum definitum quendam ordinem seruant. Cic. 1. de Inuent.

Stellarum ortus atque obitus. Catull. de Coma Berenicis.

Ortus occasúsque siderum non fieri eodem tempore apud omnes, necesse est. Cic. 2. de Diuinat.

Antiqui signorum ortus. Virg. 9. eclog.

Cælestis. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Nitidus. Ouid. 2. Metam.

Puniceus. Claud. 1. de raptu Proserp.

Purpureos. Ouid. 1. Trist. eleg. 2.

Roseus Phœbi. Claud. de bel. Getico.

¶Ab ortu ad occasum commeat sol. Cic. 2. de Nat. deor.

Phœbus iterauit ortus. Id est iam illuxit secundus dies. Ouidius 6. Fastorum.

Aurora ostendit suos ortus. Virg. 4. Georg.

Perdiscere ortus obitúsque signorum, Vide PERDISCO.

Matutinos prædicit Lucifer ortus. Senec. OEdip. 5.

Suspicere ortus signorum. Virg. 9. eclog.

Oriturus, pen. prod. { ἀνατολησόμενος. } Horat. 2. epist. 1, Nil oriturum aliàs, nil ortum tale fatentes.

Oriundus, Adiectiuum { ἐκγενής } significat locum vnde maiores nostri sunt, nósque originem trahimus. Liu. 4. bell. Pun. Hippocrates, & Epicydes nati Carthagine, sed oriundi ab Syracusis. Id est ab Syracusis originem trahentes, vnde fuerunt parentes. Hæc Valla lib. 3.

Oriundus ab Vlysse. Liu. 1. ab Vrbe. De Octauio Mamiliano Tusculano. Plin. de Viris illustr. Pyrrhus rex Epirotarum materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus.

Ab ingenuis oriundus. Cic. in Topic. Gentiles sunt, qui inter se eodem nomine sunt. non satis est. Qui ab ingenuis oriundi sunt, nec id quidem satis est. Quorum maiorum nemo seruitutem seruiuit. abest etiam nunc. Qui capite non sunt deminuti. hoc fortasse satis est.

¶Oriundus, aliquando sine præpositione, vt apud Liuium lib. 1. ab Vrbe, Alba oriundum sacerdotium.

¶Oriundus, cum indeclinabilibus aliquando iungitur. Plaut. Aulul. 2. 0,

- meminerint sese vnde oriundi sient.

¶Oriundus, pro Ortus aliquando inuenitur, cum præpositione, & aliquando sine præpositione. Liuius lib. 8, Palæpolis fuit haud procul inde, vbi nunc Neapolis sita est. duabus vrbibus idem populus habitabat, Cumis erant oriundi. Columel. lib. 1. cap. 3, Quum à primis cunabulis, si modò liberis parentibus est oriundus, audisse poterit, μὴ δὴ, &c.

Semine cælesti omnes sumus oriundi. Lucret. lib. 2.

Orites, huius oritis, mascul. generis, Gemma, de qua sic Plinius lib. 37. cap. 10, Orites globosa specie, à quibusdam & siderites vocatur, ignes non sentiens.

ORITHIA, Nympha est quasi horruns ad cursum dicta.

ORITHYIA, penult. prod. { ὠρείθυια } filia fuit Erichthei Atheniensium regis, quam quum Boreas adamasset, & sibi coniugem dari postularet, nec impetrare valuisset, illam rapuit, & in Thraciam secum detulit, ex qua Zetum & Calaim filios procreauit, vt pro vera historia retulit Eusebius.

Actias Orithyia, Atheniensis. Virg. 4. Georg.

Cecropia. Valer. 1. Argon.

Pandionia. Propert. lib. 1. eleg. 19. à fratre Pandione.

Sustulit Orithyiam Aquilo. Cic. 1. de Legib. Verúmne sit, Athenis non longè item à tua antiqua domo Orithyiam Aquilo sustulerit. sic enim est traditum.

¶Alia fuit eodem nomine regina Amazonum: de qua Iustinus libro 2.

Oriundus, Vide ORIOR.

Orix, siue Oryx, per y Græcum, origis, mascul. generis { ὄρυξ } Genus capræ feræ. Columella lib. 9. cap. 1, Feræ pecudes vt capreoli, damæque, nec minus origum, ceruorúmque genera, & aprorum, modo lautitiis & voluptatibus dominorum seruiunt, modò quæstui ac reditibus. Martial. lib. 13. 95,

Sæuus orix, Vide ORYX.

Getulus orix. Iuuenal. satyr. 11.

Oriza, huius orizæ { ὄρυζα } Species leguminis, folio carnoso, porraceo ferè sed latiore, altitudine cubitali, flore purpureo. Plin. lib. 18. cap. 10, Adiiciuntur his genera, bromos, siligo exceptitia, & tragos, externa omnia ab Oriente inuecta, orizæ similia.

Ptisanarium orizæ. Horat. 2. Serm. satyr. 3.

Orizon, Vide HORIZON.

ORMENIVS, teste Homero, Magnesiæ ciuitas: idque Plinius confirmauit libro 5.

Orminium, siue Orminum { ὅρμινον } Syluestris asparagus, quam corrudam Columella & Cato vocant. Plin. lib. 20. cap. 10, Syluestrem asparagum aliqui corrudam, aliqui libycum vocât, Attici orminum. Vide HORMINVM.

Ornamentum, Vide ORNO.

ORNEA, sacra erant Priapi, quem Corinthij Orneum vocabant. Celebrabant autem hæc festa Nymphæ iuxta Colophonem. Strabo libro 8.

ORNEVS, Ixionis & Nubis filius, vnus ex Centauris. Ouidius 12. Metamorph.

Ornis, ornios, vel ornithos, pen. prod. f. generis. Latinè dicitur auis vel gallina.

Ornithiæ { ὀρνιθίαι } Venti Septentrionales. Columel. lib. 11. cap. 2, Decimo Calend. Mart. Leo desinit occidere, venti Septentrionales qui vocantur Ornithiæ, per dies triginta esse solent. Plin. lib. 2. cap. 47, Ornithias, ab aduentu auium dicitur, teste Budæo.

Ornithon, penul. prod. ornithonis, pen. prod. m. g. { ὀρνιθών } Latinè auiarium dicitur. Varro 3. de Re rust. cap. 3, Contrà, nunc auiaria sunt nomine mutato, quòd vocantur ornithones. Ibidē, cap. 5, Recipis nos, inquit, in tuū ornithona, vbi sedes inter aues. Idem lib. 3. in Proœm. Ex eis enim quoque fructus tolli possunt non mediocres ex ornithonibus, ac leporariis & piscinis.

Ornithoboscium, ornithoboscij, penult. product. { ὀρνιθοβοσκεῖον } Locus in quo gallinæ & aues depascuntur & continentur. Varro lib. 3. de Re rust. cap. 9, De iis qui ornithoboscium instituere volunt.

Ornithotrophium, ornithotrophij, penult. prod. neutri generis { ὀρνιθοτροφεῖον } Locus in quo aues educantur. Varro lib. 3. de Re rust. cap. 5, In quo dicerris longè vicisse non modò archetypon inuentoris nostri ὀρνιθοτροφεῖον M. Lænij Strabonis, &c. Id est ornithotrophiorum.

ORNITHOGALVM { ὀρνιθόγαλον } Cauliculus est, teste Dioscoride, sesquipedalis, candicans, & tenuis, tribus aut quatuor mollibus cauliculis in cacumine agnatis, à quibus flores prodeunt foris herbacei, & intus, quum hiare cœperint, lactei.

Orno, ornas { κοσμέω, ἀσκέω, τιμάω, ... } ornâre, Pulchrum & decorum facere. Cic. lib. 2. Tusc. Nocturnámque cæli formam vndique sideribus ornatam. Idem Attico, lib. 2, Quanquam illa sua (legi enim libenter) horridula mihi, atque incompta visa sunt: sed tamen erant ornata hoc ipso, quòd ornamenta neglexerant.

Populus ornabat ædem frondibus. Propert. lib. 4. eleg. 10.

Gemma ornabat manus. Propert. lib. 3. eleg. 6.

Sepulchrum floribus ornare. Cic. pro Flacco.

¶Ornare, Honorare. Cicero Cæsari, libro 7. 5, Neque impedio quominus, si tibi ita placuerit, etiam hisce eum ornes gloriæ insignibus.

Augere & ornare rhetoricem. Cic. 3. de Finib. Potest id quidem fusè & copiosè & omnibus electissimis verbis, grauissimísque sententiis rhetoricè & augeri & ornari.

Ornare aliquem, & Spoliare, contraria. Cic. pro Flacco, Quis erat qui non sciret in ornandis studiosiorem Mithridatem, quàm in spoliandis Trallianis fuisse?

Mirabilius & magnificentius augere aliquid, & ornare. Cicero 2. de Orat.

Ars ornat aliquem. Cic. 1. Tusc.

Artem ornare rure. Cic. 1. Tusc.

Donis ornatur honestis. Horat. 1. epist. 2.

Donis propriis ornatur industria. Claud. 8. Paneg.

Vestire & oratione ornare inuenta. Cic. 1. de Orat.

Moribus

Moribus ornas res Italas. Horat. 2. epist. 1.

Ornare munus verbis, pro Laudare, & verbis quodammodo maius facere. Terent. Eunuch. 5. 1.

Ornare & illuminare orationem. Cic. 3. de Orat.

Scientiam iuris Civilis novo ornatu ornare. Cic. 1. de Orat.

Ornari & exornari ab aliquo. Cic. 11. Philipp.

Omnibus rebus aliquem ornare. Cic. Attico, lib. 6.

Amplissimis & honorificentissimis rebus aliquem ornare. Cicero F. Metello, lib. 5. 2.

Defendere, amplificare, & ornare aliquem. Cic. pro Domo sua.

Tueri & ornare aliquem. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 14, Intelligere debes in te positam esse Rempub. tibique non modò tuendos, sed etiam ornandos esse illos viros, à quibus initium libertatis profectum est.

Apparitoribus, scribis, librariis, præconibus, architectis Prætoriam potestatem ornare. Cic. 2. de Lege agrar.

Ornari decretis. Brutus Attico in Epist. ad Brutum, 17, Imò triumphus & stipendium decernitur, & omnibus decretis ornatur.

Ornare & celebrare frequentia egressum alicuius. Cic. in Pis.

Honore ornari, & augeri dignitate. Cic. pro Plancio.

Ornari eximia laude, vel summis laudibus. Cic. 4. in Catil. Ornetur alter eximia laude Africanus, qui duas urbes huic imperio infestissimas, Carthaginem, Numantiámque deleuit.

Laudibus suis & alienis aliquem ornare & honorare. Cicero 2. Philipp.

Sententiis aliquem. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9.

Singularibus studiis aliquem. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 20.

Suffragio ornare candidatum. Plin. epist. 15. lib. 1.

¶Ornare, verbum est sæpe de provinciis usurpatũ ab antiquis scriptoribus. Cic. Attic. lib. 3. epist. 24. in initio, Quum ad me scripsissetis vestro consensu Consulares provincias ornatas esse. Idem in Pison. Provinciam Galliam exercitu instructam & ornatam. Quod ita accipio, ut cum ipsis provinciis simul decernerentur eæ res, quæ provincias administrantibus necessariæ putarentur, ut milites, pecunia, & huiusmodi. Sic ornare classem, in oratione pro Lege Manilia, pro Instruere. Ornatæ provinciæ lege Curiata, quarũ rectoribus imperium, exercitus, stipendium, legati dabantur. Sed lege Curiata non omnes ibant in provincias, ideóque non omnes publico sumptu. Vide Cic. ad Attic. lib. 4. epist. 17. In ornandis provinciis consularibus.

Consules ornare, est provincias Consulibus decernere. Cic. Attic. lib. 3. epist. 24, Suam potestatem esse de Consulibus ornandis. Ita loquutus est lib. 2. ad Quintum fratrem, epist. 3, Referebatur de provinciis Quæstorum, & de ornandis Prætoribus. Idem Attic. lib. 4. epist. 15. non procul à fine, Appius sine lege suo sumptu in Ciliciam cogitat. Sensus est: Appius Consul in Ciliciam provinciam proficisci cogitat sine lege Curiata, proinde suo sumptu, non publico. Qui enim sine lege Curiata, imperio à populo nõ accepto proficiscebantur in provincias, & sine legionibus ibant, & suo sumptu. Quĩ lege Curiata, populi iussu, cum legionibus, publico sumpto.

¶Ornare, Aptare, Apparare. Plaut. Rud. 4, Iubere melius est prandium ornari domi.

Armis se ornare. Ovid. epist. 9.

Parari & ornari scutis & telis. Cic. pro Cæcin.

Facere alicuius delicias, & ornare. Cic. Attic. lib. 1. 12, Ecce aliæ deliciæ equitum vix ferendæ, quas ego non solùm tuli, sed etiam ornavi.

Ædificare & ornare classes. Cic. pro Lege Manil. Qui posteaquàm maximas ædificasset, ornassétque classes, &c. Ornasset, id est instruxisset.

Convivium ornare, Præparare vel apparare. Cic. pro Quint. Non profusis sumptibus vivere, non ornare magnificè, splendidéque convivium.

Ornare atque instruere copias omnibus rebus. Cicero pro Lege Manilia.

Fugam ornare, Parare fugam. Terent. Eunuch. 4. 4.

Ornare & sternere sibi lectum genialem. Cic. pro Cluent.

Ornandus, Participium {κοσμητέος.} ut

Victoriis ornandus Pompeius. Cic. Lentulo, lib. 1. 9.

Senectuti celebrandæ & ornandæ quod honestius potest esse perfugium, quàm iuris interpretatio? Cic. 1. de Orat.

Famula operosa ornandis capillis. Ovid. 1. Amor. eleg. 7.

Ornatus, pen. prod. {κατακεκοσμημένος, κόσμιος} Aliud participium, sive nomen e participio.

Leviter ornatus, Vide LEVIS.

Ornatus pessumè. Plaut. Aulul. c. 9.

Nondum totos ornata capillos. Ovid. 11. Metam.

Apio crines ornatus amaro. Virg. eclog. 6.

Hedera crescentem ornate poetam. Virg. eclog. 7.

Ipse caput tonsæ foliis ornatus olivæ. Virg. 3. Georg.

Liber ornatus tempora viridi pampino. Horat. 4. Carm. ode 8.

Ornatus in peregrinum modum. Plaut. Persa 4.

Copiosè ornatus, Vide COPIA.

Ornatus & gravis in dicendo homo. Cic. 1. de Orat.

Ornatus bono ingenio. Plaut. Pœnulo, 4.

Ornatos ex suis virtutibus. Terent. Adelph. 2. 1.

Testimoniis clarissimorum imperatorum ornatus Deiotarus. Cic. de Arusp. resp.

Instructus & ornatus artibus. Cic. 2. de Fin. Sic nos sapientem plurimis & gravissimis artibus atque virtutibus instructum & ornatum, &c.

Rebus omnibus ornatus excellit. Lucret. lib. c.

¶Ornatus, inquit Festus, dicitur qui bonis artibus instructus est, & honores adeptus à populo: & bene aptus, ut miles aut gladiator, & actor fabulas.

Ornatissimus homo. Cic. pro Quintio, Deinde habet adversarium P. Quintius verbo Sex. Nevium, re vera huiusce ætatis homines disertissimos, fortissimos, ornatissimos nostræ civitatis.

Honoribus amplissimis, fortunísque maximis, coniuge, liberis, & affinibus ornatus imperator. Cic. Bruto, 18.

Splendidissimus atque ornatissimus civitatis suæ vir. Cic. pro Flac.

Homo ornatissimus loco, ordine, nomine, virtute, ingenio, copiis, &c. Cic. 3. Verr.

Amplissimus ad agendum, ornatissimus ad dicendum locus. Cic. pro Lege Manilia.

¶Ornata sunt cuncta, Id est parata. Plaut. Pseud. 10,

- ut lenoni surripiam muliierculam,

Iam instituta, ornata cuncta in ordine habeo, ut volueram. Hoc est, disposita eo ordine quo optabam.

Ornata & referta omnibus rebus domicilia regis. Cic. pro Lege Manilia.

Satis probè ornatus exercitus. Cic. Cælio, lib. 2. 9.

Ornatissimus fundus. Cic. pro Quintio, E fundo ornatissimo deiectus, ignominiis omnibus appetitus.

Composita oratio & ornata, & artificio quodam & expolitione distincta. Cic. 1. de Orat.

Instructa & ornata exercitu & pecunia provincia. Cic. in Pison.

Concinnitas sententiarum ornata. Cic. de Clar. Orat.

Capillo ornato procedere. Propert. lib. 1. eleg. 2.

Fores ornatæ. Ovid. 4. Fast.

Ornatissimam de me sententiam dixit. Cic. pro Domo sua.

Ornatus elaboratúsque versus. Cic. in Orat.

Ornatus, huius ornatus {κόσμος, κόσμησις} vel ornati, antiquè, ut apud Terentium And. 2. 2, Nihil ornati. dicitur (authore Festo) cultus ipse quo quis ornatur: ut quum dicimus aliquem tragico vel comico ornatu prodire. Cic. 4. Acad. Nulla senectus diuturnitate temporum ex stet, ut hic ornatus unquam dilapsus occidat. Virg. 1. Æneid.

¶Ornatus, quasi ab ore natus. Hinc enim maxime sumitur, quod eam deceat. Itaque ob id paratur speculum. Hæc Varr. libro 4. de Lug. Latina.

Lugubris ornatus, Vide LVGEO.

Militaris. Cic. 1. Offic. Declaratur autem studium bellicæ gloriæ, quòd statuas quoque videmus ornatu ferè militari.

Persicus. Cic. de Senect. Tum Lysandrum intuentem eius purpuram, & nitorem corporis, ornatúmque Persicum, multo auro, multísque gemmis, dixisse, &c. De Cyro.

Vestitus pulcherrimus & ornatus regalis. Cic. 2. de Finib.

¶Instratus ornatu regio, Vide INSTERNO.

Amplus ornatus scenæ aut fori. Cic. in Orat.

Admirabilis cæli. Cic. 2. de Nat. deor.

Omnis ornatus virginis. Virg. 7. Æneid.

Distinctio & ornatus orationis. Cic. 2. de Orat.

Ornatus oratoris tanquam vestis. Cic. de Clar. Orat.

Verborum ornatus oratoris putandus est. Cic. 2. de Orat.

Insignis. Cic. in Orat.

Disposita ornatu quædam insignia & lumina. Cic. 3. de Orat.

¶Afferunt hæc quasi lumina magnum ornatum orationi. Cicero in Orat.

Novo & alieno ornatu ornare, & Suo spoliare & denudare, contraria. Cic. 1. de Orat. Vide Crasse, ne dum novo & alieno ornatu velis ornare iuris Civilis scientiam, suo quoque eam concesso & tradito spolies atque denudes.

¶Ornatu, sine i litera in dativo usurpatunt gravissimi authores. C. Cæsar in Dolabella: Actionis illibustri: quorum in ædibus fanísque posita, & honori erant, & ornatu. Author Gel. lib. 4. cap. 16.

¶Ornatos, Apparatus. Terent. Andr. 2. 2, - in ædibus Nihil ornati, nihil tumulti.

Ornatus, & Cultus, diversa. Tertul. in lib. de habitu mulieris, Habitus fœminæ duplicem speciem circumfert, cultum & ornatum. Cultũ dicimus, quem mundum muliebrem vocant: ornatum, quem immundum muliebrem convenit dici. Ille in auro, & argento, & gemmis & vestibus deputatur: iste in cura capilli & cutis, & earum partium corporis quæ oculos trahunt. Hæc ille.

Ornatè, pen. prod. Adverbium {κοσμίως} Rectè, propriè, eleganter & dispositè: ut Ornatè dicere, proprium est eloquentis, ut ait Quintil. in Proœmio lib. 8. Cic. 1. de Finib. Res verò bonas verbis electis graviter ornatéque dictatas quis non legat?

Ornatè splendidéque facere aliquid. Cic. 1. Offic.

Ornatè politéque dicere. Cic. pro Cælio.

Compositè, ornatè, copiosè eloqui. Cic. 1. de Orat.

Distinctè, distributè, eleganter, ornatè scribere. Cic. 2. Tusc.

Ornatrix, pen. prod. Verbale {κομμώτρια.} Tranquil. in Claud. Hæc matris meæ liberta & ornatrix fuit. Ovid. 3. de Arte, Tuta sit ornatrix.

Ornamentum ornamenti {κόσμημα} Idem quod Ornatus. Cato. cap. 10, Ornamenta bubus sex. Cic. pro Rosc. Amer.

Instruere ornamenta alicui, Vide INSTRVO.

Ornamenta, Honores. Cic. 7. Verr. Ubi ternis denariis æstimatum frumentum? ubi muli? ubi tabernacula? ubi tot tantáque ornamenta magistratibus & legatis à Senatu Populóque Roman. permissa & data?

Ornamentum, Beneficium honorificum. Cic. ad Cælium, lib. 2. 18, Quæcunque à me ornamenta ad te proficiscentur. Budæus.

Afficere aliquem populum ornamentis. Cic. pro Corn. Balb.

Ara & ornamentum amicorum Antonii Cotyla. Cic. 8. Philip.

Flos Italiæ, firmamentum imperii Romani, ornamentum dignitatis. Cic. 3. Philip.

Insignis & ornamenta generis, nominis, honoris occiderunt. Cic. pro Sylla.

Pueritiæ ornamentum. Cic. 3. Verr. Quod ornamentum pueritiæ pater dederat, indicium atque insigne fortunæ, hoc ab isto prædone ereptum esse, graviter & acerbè homines ferebant.

Lumen & ornamentum Reipublicæ Q. Hortensius. Cic. pro Mil.

Inter præcipua seculi ornamenta, Vide INTER præpositionem.

Decus & ornamentum triumphi minuendum nostra parsimonia

non putaui. Cic. de Prouinc. Consul.

Honoris ornamenta, monumenta gloriæ, & insignia laudis. Cic. 3. in Catil.

Ornamento esse, Decorare, ornare. Cic. Cassio, lib. 15. 4. Tu me appetisti: ego autem semper ornamento te mihi fore duxi.

Constituere ornamentum. Cic. 4. Verr. Si ea hoc genere splendorem ordini atque ornamentum curiæ constituere velitis, habeatis sané vobiscum istum Senatorem.

¶Ornamēta orationis negligere. Cic. 1. de Fin. Quòd illa Platonis, Aristotelis, Theophrasti orationis ornamenta neglexerit.

Ornamenta orationum & conformationes. Cic. de Clar. Orat.

Eloquentiæ ornamentum. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Oratoria ornamenta dicendi. Cic. de Clar. Orat.

Ornamenta dicendi non satis opima, Vide O P I M V S.

Adiungere ornamenta orationis, Vide A D I V N G O.

Adhibere ornamenta, In A D H I B E O.

Ornamenta amittere. Cic. Famil. 4.

Ornamenta congerere. Cic. pro Deiot.

Ornamenta obtinere. Cic. Si quæ pudore tibi ornamenta peperit, ea potest contra petulantiam te defendente obtinere. Id est detinere.

Ornamenta ab aliquo proficisci. Cic. Fam. 2.

Ambitiosa ornamenta recidere. Horat. de Arte.

Ornamenta recuperare. Cic. Fam. 12.

Ornamentis redundare. Cic. Famil. 3.

Ornamentis spoliare Cic. Fam. 5.

Ornus, orni, f. g. Arbor. Colum. lib. de Arboribus, cap. 16, Sed si aspera & siticulosa loca arboribus obserenda erunt, neque populus, neque vlmus tam idoneæ sunt, quàm orni: hæ syluestres fraxini sunt, paulo latioribus tamen foliis quàm cæteræ fraxini, nec deteriorem frondem quàm vlmi præstant. Capræ quidem & oues libentius etiam hanc frondem appetunt.

Aërea. Valer. 8. Argon.

Annosa. Virg. 10 Æneid.

Excelsæ Valer. 2. Argon.

Humilis Claud. 3. de rapto Proserp.

Rigidæ Virg. eclog 6.

Steriles saxosis montibus. Virg. 2. Georg.

Trontæ Stat. 1. Achil.

Vastæ. Stat. 5 Thebaid.

Ingentes aduoluunt montibus ornos. Virg. 6. Æneid.

Veteres agitantur. Horat. 1. Carm. ode 9.

Antiquam ornum accisam ferro eruere. Virg. 2. Æneid.

Ornus incanuit albo flore pyri. Virg. 2 Georg.

Folia viduantur orni. Horat. 2. Carm. ode 9.

Oro, oras { [illegible] } orâre, ab ore fit, inquit Varro de Lingua Latina, lib. 5.

Orare, obsecrare, ne, vel vt. Plaut. Casin. 7,

-orat, obsecrat

Ne Casinam vxorem ducam. Cic. pro Quintio, Orat, atque obsecrat, vt multis iniuriis iactatam atque agitatam æquitatem, in hoc tandem loco consistere & confirmari patiamini.

Orare atque obsecrare aliquem Cic. 4. Verr.

Rogare & orare aliquem. Cic. 4. Verr.

Orare & obtestari aliquem. Cic. pro Plancio.

Orare & hortari aliquem. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1.

Orare aliquem per. Terent. Andria, 1. 5,

Quod ego per hanc te dextram oro & genium tuum,

Per tuam fidem, perq; huius solitudinem

Te obtestor, ne abs te hanc segreges, neu deseras.

Per omnes deos te oro. Horat. 1. Carm. ode 8.

Orare pro aliquo. Plaut. Asinaria, 13,

-tu pro illa ores vt sit propitius.

Pro salute alicuius aliquem Brutus Ciceroni, 16.

Orare ne. Terent. Hecyra, 3. 2,

-quod te Æsculapi, & te

Salus, nequid sit huius, oro.

Orare vt. Terent Andr. 4. 2. Cic pro Roscio Amer. Non orat vt eam noctem peruigilet.

Etiam atque etiam te oro, vt me totum tuendum suscipias. Cicero Attico, lib. 11.

¶Deum orauere. Ouid. 15. Metam.

Gentes orare & vrbes. Virg 6. Æneid.

Orare aliquem in audaciam. Salust. in Catil. Cethegus autem per nuntios familiam atque libertos suos lectos & exercitatos orabat in audaciam, vt grege facto, cum telis ad sese irrumperent.

¶Orare aliquid alicui. Terent. Andria, 3. 2, -nunc Chremem . Conueniam: orabo gnato vxorem. Hoc est, Orabo, vt filio meo det gnatam suam in vxorem.

Orare aliquid scire. Plaut. Pseud. 9.

Orare aliquid ab aliquo, Est petere. Plaut Amphitr. 5.

Orat ius, bonum, æquum, &c. Plaut Trinum. 17,

-ius hic orat. Idem Mnozh 24, Optumum atque æquissimum oras frater. Et Persa, 10, Bonum æquumque oras, sequere hàc. Terent. Heaut. 2. 3, -nam miserè quendam offendi militem,

Eius noctem orantem.

Finem orare malorum Ouid. 1. Metam.

Hyemes orate serenas. Virg. 1. Georg.

Opem. Ouid. 1 Metam.

Pacem manu. Virg. 10 Æneid.

Veniam dapibus. Ouid. 8. Metam.

Veniam hanc extremam oro. Virg 4 Æneid.

Vitam. Virg 8. Æneid.

¶Orare tecum, mecum, Archaismus est pro Orare te, me. Plaut. in Pers. Act 1. scen. 3,

Quæso animum aduorte, hoc enim iam heri narraui tibi:

Tecumque oraui, vt nummos sexcentos mihi

Dares vtendos mutuos. Idem in Curcul. Act. 3. scen. 3,

Tecum oro, & quæso, qui has tabellas afferet

Tibi, vt ei detur quam istic emi virginem. Terent. in Hecyr. Act. 4. scen. 4,

Egi, atque oraui tecum, vxorem vt duceres. Quanuis sint qui hunc locum aliter legant.

¶Orare precibus. Cic. Cæsari in Epist. ad Atticum, lib. 9, Quamobrem à te peto, vel potius & omnibus precibus oro & obtestor, vt in suis maximis curis aliquid impertias temporis huic quoque cogitationi.

Multis & supplicibus verbis orare vt liceat Cic. Attic. lib. 11.

Gestu oraui fugam Ouid. 14. Metam. Id est gestu rogaui vt me iuuarent quò hinc possim aufugere.

Orant admitti, Orant vt admittantur. Virg. 9. Æneid.

Orat ignoscas Plaut Amphitr. 4.

¶Modus orandi. Virg. 4 Georg.

Flectere aliquem orando Virg. 4. Georg.

¶Orare, cum solo accusatiuo, significat Agere & dicere. Terent. Phorm. 2. 1, Seruum hominem causam orare leges non sinunt. Cic. de Claris Orat. Quo neminem vnquam melius vllam orauisse capitis causam, quum seipse defenderet, se audiente locuples author scripsit Thucydides.

Causas orare. Virg. 6 Æneid.

Vera imago orandi. Quintil. lib. 5. cap. 12.

Scientia orandi. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Vires orandi. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Orans, orantis, Participium { [illegible] } Terent. Eunuch. 5. 5, Atque equidem orante, vt ne id faceret, Thaide.

Multa deos orans. Virg 9. Æneid.

Murmure pauido orantes Claud. 7. Paneg.

Annuere oranti. Virg. 11 Æneid.

Dictis talibus orantem audiit omnipotens. Virg. 4. Æneid.

Aures surdas præbere oranti Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9.

Brachia orantia tendere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9.

Orandus, Aliud participium { [illegible] } vt

Numina oranda. Virg. 2 Æneid.

Oratus, pen. prod Similiter participium { [illegible] } Plaut. Milite, 9, Sed satin oratus abit?

Prece multa oratus Horat. 1. epist 13.

Per diuos oratus Horat. 2. Serm. saty. 3.

Oratum, orati, pen. prod. { [illegible] } Quod orauimus. Terent. Hecyra, 4. 1, -ne orata nostra nequeat diutius Celare. Ibidem, 3. 3, Sed quum orata eius reminiscor.

Oratus, huius oratus { [illegible] } Precatio, rogatio. Plaut. Casina, 7, Illarum oratu faciunt. Cic. pro Flacco, An etiam scripsit oratu tuo? Correctiora exemplaria legunt rogatu.

Oratio, orationis { λόγος } Verbale, Est omnis locutio, authore Cicerone de Clar. Orat. Terent. Phorm. 1. 4, Meministin' olim vt fuerit vestra oratio? Id est, non meministis eorum quæ dixistis tunc, quum, &c. Idem Andr. 4. 1, -ibi Tum impudentissima eorum oratio est. Cic. 1. de Fin. Atque ibi hoc dicis, vbi omnis eius oratio est de summo bono.

Magna laus & honesta oratio. Cic. 7. Verr.

Orationis satis est: sequere me, ac tace. Plaut. Bacchid. 2.

Aliena, Vide Alienus in A L I V S.

Oratione benificus, Qui verbis multa promittit. Plaut. Epid. 3.

Orationis operam compendi facere. Plaut. Mostel. 2. Hoc est pauca agere.

Orationem inuenire. Terent. And. 2. 4,

Orationem sperat inuenisse se,

Qua differat te.

Orationem sibi parare, pro Cogitare quid dicturi simus. Plautus Pseud. 7.

¶Oratio, Ipsius oratoris ratio, & argumentorum arte dispositorum enumeratio, quæ quidem omni ex parte perfecta est, habétque numeros, figuras, & affectus. Vnde Orationes Ciceronis. Cic. de Senect. Et tamen ipsius Appij extat oratio, atque hanc ille egit septem & decem annos post alterum Consulatum, quum inter duos Consulatus anni decem interfuissent. Terent. in Prologo And.

-non ita dissimili sunt argumento, sed tamen

Dissimili oratione sunt factæ, ac stylo. Vbi Donatus, Oratio in sensu est: Stylus in verbis. Oratio ad res refertur: Stylus ad verba. Stylus non est in tempore: sed prolata oratione: Oratio autem est & in cogitatione, & in prolatu. Orationem in sententiis dicunt esse, Stylum in verbis, Argumentum in rebus. Ergo in poemate oratio est.

¶Orationem etiam dicebant veteres pauca verba, authore Donato. Terent. And. 1. 5, Oratio hæc me miseram exanimauit metu.

Aculei orationis, Vide A C V L E V S.

Claritas orationis. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Condimentum. Quintil. lib. 6. cap. 3, Salsum igitur erit, quod non erit insulsum, velut quoddam simplex orationis condimentum.

Corpus orationis Quintil. lib. 3. cap. 11.

Diuitiæ Cic. Fam 4.

Elatio atque altitudo orationis. Cic. in Brut. hoc est, graue & grande genus dicendi.

Genus orationis atrox & vehemens, cui opponitur Lenitatis & mansuetudinis. Cic. 2. de Orat.

Exangue & aridum genus. Author ad Heren. lib. 4.

Fluctuans & dissolutum genus. Author ad Heren. lib. 4.

Habitus vitilis. Quintil. lib 5. cap. 12.

Incitatio, Vide I N C I T O.

Lenitas & æquabilitas. Cic. in Orat.

Limatus oratione, Vide L I M A.

Oratione locuples, Vide L O C V S.

Ornamenta orationis, Vide Ornamentum, in O R N O.

Ornatus orationis. Cic. 1. de Finib.

Pauper-

Paupertas. Cic. Fam. 4.

Salubritas & sanitas, & insania, Vide succus orationis, in SVCCVS.

Succus orationis, Vide Succus orationis, in SVCCVS.

Summa. Cic. At ille perpauca locutus summam habuit orationis vt sibi ignoscerem.

Vestitus, Vide Vestitus, in VESTIS.

¶Abiecta & humilis oratio, Alta & exaggerata, contraria. Cicero in Orat.

Acceptior plebi, Vide ACCEPTO.

Accurata. Cic. de Clar. Orat.

Acris & vehemens. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Admirabilis, Vide paulo pòst, Grauis.

Amputata, Plin. iunior lib. 1. epist. 20. ad Cornel. Tacitum, Non enim amputata oratio & abscissa, sed lata, magnifica & excelsa tonat, fulgurat, omnia denique perturbat ac miscet. Amputata, hoc est breuis, circuncisa. Abscissa, mutica. Lata, copiosa. Magnifica, sublimis. Excelsa, illud dicendi genus admirabile continens.

Angusta & concisa, collatata & diffusa oratio. Cic. in Orat.

Anxia, Vide ANXIVS.

Apparata, Vide APPARO.

Aspera, horrida, tristis, neque perfecta, neque conclusa. Cicero in Oratore.

Aspera oratio, Vehemens. Curtius lib. 6.

Astrictior contractiórque Stoicorum. Cic. in Brut.

Cæcata, Vide Cæco, cæcas, in CAECVS.

Capitalis, Vide Capitalis, in CAPVT.

Certa, Vide CERTVS.

Circunfluens, Vide CIRCVNFLVO.

Circuncisæ, Vide CIRCVNCIDO, pen. prod.

Circunlata, Vide paulo pòst, Deducta.

Cohærens Cic. 3. de Orat.

Coloratam quadam vrbanitate, Vide Vrbanitatis color, in VRBS.

Colorata, Vide COLORO.

Collatata oratio, Vide COLLATO.

Compta & mitis Cic. de Senect.

Concinna, distincta, ornata, festiua, sine intermissione, sine reprehensione, sine varietate. Cic. 3. de Orat.

Concisa. Quintil. lib. 2. cap. 20.

Concitata. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Conclusa, Vide paulò post, Lenis.

Condita, Vide paulò post, Grauis.

Consumpta, In CONSVMO.

Contentiosa, In CONTENDO.

Continens, In CONTINEO.

Contorta & acris Cic. in Orat.

Contumeliosa. Cic. pro Planc.

Copiosa & elegans, Vide COPIA.

Copiosissima & ornatissima. Cic. pro Sylla.

Corruptæ & vitiosæ. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Crebra. Plin. iunior lib. 1. epist. 20, ad Corn. Tacitum, Si tamen detur electio, illam orationem similem niuibus hybernis, id est crebrã, assiduam & largam, postremò diuinam & cælestem volo.

Criminosa, Vide CRIMEN.

Cygnea, Vide CYGNVS.

Deducta atque circunlata. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Diserta. Cic. 1. de Orat.

Dissipata, inculta & fluens oratio, & quæ planè è numeris non cõstat Cic. in Orat.

Dissoluta, & ex diuersis congesta. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Distincta. Cic. 3. de Orat.

Dulcis. Cic. de Senect.

Elegans. Cic. 1. de Finib.

Exaggerata altius. Cic. in Bruto. hoc est, graui genere dicendi, & grandibus verbis confecta.

Ne exilis, ne inculta, ne vulgaris, ne obsoleta sit oratio. Cicero 3. de Orat.

Exiles orationes, Serg. Galbæ, & redolentes antiquitatem. Cic. de Claris Orat.

Expedita & perfacilè currens. Cic. in Bruto.

Extemporalis. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Faceta Cic. de Clar. orat.

¶Facta oratio, pro elaborata, *façonnee*. Cic. lib. 3. de Oratore. Namque ego illud assentior Theophrasto, qui putat orationem, quæ quidem sit polita, atque facta quodammodo, non astrictè, sed remissius numerosam esse oportere. Et lib. 1, Illud verius, neque quenquam in eo disertum esse posse quod nesciat: neque si id optimè sciat ignarúsque sit faciundæ ac poliendæ orationis, disertè id ipsum posse, de quo sciat, dicere. Orationem facere dicimus, non quum habemus, sed quum rebus & verbis condimus. expolire autem, quum limamus, & elegantiis elocutionis ornamus. Idem de Claris Orat. Sed vt intellectum est quantam vim haberet accurata & facta quodammodo oratio, tum etiam magistri dicendi multi subitò extiterunt.

Fauorabilis. Tacit. lib. 12.

Feruidior, Vide paulo pòst, Volubilis.

Festiua. Cic. 3. de Orat.

Ficta, Vide paulo pòst, Indocte.

Flexanima atque omnium regina rerum. Cic. 2. de Orat.

Fluens. Cic. in Orat.

Fortis oratio non semper quæritur, sed sæpe placida, summissa, lenis, quæ maximè commendat reos. Cic. 2. de Orat.

Grandis. Cic. de Clar. Orat.

Grauis & splendida. Cic. 3. de Finib.

Grauis, suauis, condita, liberalis, admirabilis, polita, conspersa sit quasi verborum sententiarúmque floribus. Cic. 3. de Orat.

Hilarior renidet, Vide RENIDEO.

Honora. Tacit. lib. 1.

Honorifica. Cic. Quam tu ipse mihi dixisti orationem meam non solùm in te honorificam, &c.

Horrida, Vide paulo pòst, Lenis.

Ieiuna, Vide IEIVNVS.

Immoderata, Vide IMMODERATVS.

Immodica, Vide IMMODICVS.

Impudens, Vide IMPVDENS.

Incitata, grauis, & vehemens. Cic. de Clar. Orat.

Incitata, volubilis, non redundans, nec circunfluens oratio. Cic. de Clar. Orat.

Inculta, Vide INCOLO.

Inelaborata, Vide paulo pòst, Simplex.

Inflata & quę turget oratio, sæpe imperitis videtur grauis. Author ad Herenn. lib. 4.

Ingrata, Vide INGRATVS.

Instructa, Vide paulo pòst, Lenis.

Intorta, Vide INTORQVEO.

Iuncta. Cic. 3. de Orat.

Iucunda. Vide paulo pòst, Facete.

Lenis, instructa, & terminata oratio, cui opponitur, Aspera, tristis, horrida, neque perfecta, neque conclusa. Cic. in Orat.

Liberalis, Vide paulo antè, Grauis.

Locuples, Vide LOCVS.

Luculenta, Vide LVCVLENTVS.

Magnifica. Tacit. lib. 18.

Mitis. Cic. de Senect.

Mitissima. Cic. Metello, lib. 5. 4.

Mollis & liberalis, Vide MOLLIS.

Morata, Vide MOS.

Multa, varia & copiosa. Cic. 2. de Orat.

Nata, Vide NASCOR.

Nuda de horridis, plena de ieiunis, bona de peruulgatis quædam est oratio. Cic. 3. de Orat.

Nobilis, Vide NOBILIS.

Numerosa, Vide NVMERVS.

Obscura quia peracuta, rapida & celeritate cæcata oratio. Cic. de Claris Orat.

Obsoleta, Vide OBSOLETVS.

Oratoria. Cic. 1. de Orat.

Ornata. Cic. 3. de Orat.

Pacatior philosophorum oratio, oratorum pugnacior. Cicero de Claris Orat.

Pedestris, Vide Pedestris, in PES.

Pellucens, Vide PELLVCEO.

Peracuta, Vide paulo antè, Obscura.

Perelegans & persubtilis Cic. pro Plancio.

Perfecta, Vide paulo antè, Lenis.

Perpetua. Quintil. lib. 2. cap. 20.

Perpolita. Cic. 1. de Orat.

Perurbana. Cic. de Clar. Orat.

Placida, Vide paulo antè, Fortis.

Polita, Vide paulo antè, Grauis: & paulo pòst, Vibrans.

Pugnax, Vide paulo antè, Pacatior.

Potissima, Vide POTIS.

Rapida, Vide paulo antè, Obscura.

Redundans, Vide paulo antè, Incitata.

Regina rerum. Quintil. lib. 1. cap. 15.

Sæua criminosáque & virulenta. Gell. lib. 18. cap. 3.

Secunda, Grata, fauens, plausibilis. Salust. in Iugurtha, Hominem ob morbos animo parum valido, secunda oratione extollit: illum regem, ingentem virum, Masinissæ nepotem.

Seuerissima. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Simplex, & grauis Quintil. lib. 5. cap. 8.

Simplex, ac inelaborata. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Spinosa & exilis. Cic. 1. de Orat.

Splendida, grandis, faceta & perurbana. Cic. de Clar. Orat.

Stabilis oratio, cui Volubilis opponitur. Cic. in Oratore. Stabilis dicitur propter syllabas longas: Volubilis autẽ propter breues. Hoc aperit Quintilianus lib. 9. cap. 4. qui quum pedes orationis enumerasset, ita subiungit: Horum pedum nullus non in orationem venit. sed quo quique sunt temporibus pleniores, longísque syllabis magis stabiles, hoc grauiorem faciunt orationem: breues, celerem ac mobilem.

Suauis, Vide paulo antè, Grauis.

Summissa, Vide paulo antè, Fortis.

Tacens. Quintil. lib. 2. cap. 18.

Terminata, Vide paulo antè, Lenis.

Tracta & fluens historicorum oratio Cic. in Orat. quoniam genere orationis fuso atque tracto, & cum lenitate quadam æquabili profluit historia.

Tristis, Vide paulo antè, Lenis.

Varia oratio, Vide paulo antè, Multa.

Vehemens, Vide paulo antè, Incitata.

Vibrans, incitata, accurata, & polita. Cic. de Clar. Orat.

Vitalis & fortis. Cic. 1. de Orat.

Vitiosa. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Vmbratilis. Cic. in Orat. Mollis est enim oratio Philosophorum, & vmbratilis. Mollis: quoniam neruis & aculeis oratoriis caret, nec aduersarium pungere studet. Vmbratilis: quoniam verat pugnas non imitatur in sole atque puluere. Vocamus enim pugnam vmbratilem, quæ fit exercitationis tantùm gratia: & vitam vmbratilem 2. Tuscul. vocat Cicero, mollem & delicatam. Vide Vmbratilis, in VMBRA.

Volubilis & paulò feruidior erat oratio Appij. Cic. de Clar. Orat.

Vulgaris. Cic. 3. de Orat.

Aberrauis oratio, Vide ABERRO.

Aberrat ad alia oratio. Cic.1.Offic. Si aberrare ad alia cœperit, ad hæc reuocetur oratio.

Abhorret oratio ab vtilitate audientis, Vide ABHORREO.

Abundat ornamentis omnibus oratio Cic. pro Corn.Balb.

Accommodare orationem, Vide ACCOMMODO.

Adduci oratione, Vide ADDVCO.

Adhibere orationem, Vide ADHIBEO.

Adhibet lumen rebus oratio. Cic 3. de Orat.

Adhinnire ad orationem, Vide ADHINNIO.

Agere orationem, Vide AGO.

Aocupare. Cic pro Sext.

Cadere in orationem, Vide CADO.

Cæcatur celeritate oratio. Cic de Clar. Orat.

Canescit oratio, Vide Canesco, in CANVS.

Carpere, In CARPO.

Claudicat oratio, In CLAVDICO.

Coercere orationem rapidam, In COERCEO.

Cohæret oratio, Vide COHÆREO.

Complecti oratione, Vide COMPLECTOR.

Comprimere orationem, In COMPRIMO.

Conferre, In CONFERO.

Conformare, In CONFORMO.

Consistere oratione, Vide CONSISTO.

Consonat moribus oratio, Vide CONSONO.

Conterere aliquem oratione, Vide CONTERO.

Conuertere oratione motus populi, iudicum religiones, Senatus grauitatem. Cic.1.de Orat.

Currit oratio, Vide CVRRO.

Defendere orationem à tædio. Quintil.lib 6 cap.3.

Dicere orationem. Cic. Recitetur oratio, quæ propter eius magnitudinem dicta de scripto est.

Distinguere & illustrare orationem, Vide ILLVSTRIS.

Distinguitur atque illustratur oratio maximè raró inducendis locis communibus. Cic.2 de Inuent.

Effingit mores oratoris oratio. Cic.2.de Orat.

Enitet, Vide ENITEO.

Esse orationem alicui cum aliquo. Cic. pro Sext.

Euomere orationem ore impurissimo in aliquem. Cic.5.Philip.

Explicat orationem sanè longam & verba valde bona. Cic 2.de Lege agraria.

Exprimere oratione mores aliquorum. Cic.2.de Orat.

Facere iucundam & ornatam. Quintil.lib.4 cap.3.

Iunctam, cohærentem, lenem & æquabiliter fluentem orationem facit verborum collocatio. Cic.3.de Orat.

Fertur quasi torrens oratio. Cic.2 de Finib.

Flaccescit oratio, Vide FLACCEO.

Habere orationem contra aliquem. Quintil.lib.2.cap.17.

Multam de aliqua re habere. Cic.5.Tusc.

Iacet oratio, Vide IACEO.

Illuminare, Vide ILLVMINO.

Illustrare. Cic.3 de Orat.

Imprimitur animo oratio, Vide IMPRIMO.

Includere orationi suæ aliquid, Vide INCLVDO.

Inducebat orationibus suis, Vide INDVCO.

Inducere fictam orationem. Quintil.lib.4.cap.2.

Inflectere, Vide INFLECTO.

Infracta, Vide INFRINGO.

Infundere in aures alicuius, Vide INFVNDO.

Ingredi orationem, & in orationem, Vide INGREDIOR.

Insinuare eam aliquo, Vide INSTITVO.

Interimit me hæc oratio, Vide INTERIMO.

Interrumpere mediā alterius orationem, Vide INTERRVMPO.

Loquitur oratio. Quintil lib 6.cap.2.

Modulari, Vide MODVLOR.

Nitere dicitur oratio, Vide NITEO.

Notat & illuminat maximè orationem tāquam stellis quibusdam verbum translatum. Cic.3.de Orat.

Obcæcat orationem totam narratio obscura, Vide OBCÆCO.

Obire oratione quippiam, Vide OBEO.

Opprimere orationem alicuius, Vide OPPRIMO.

Grauibus verbis ornata oratio & perpolita. Cic.1.de Orat.

Percurrit oratio, Vide PERCVRRO.

Perorare orationem, In PERORO.

Ponere modum orationi. Tacit.lib 4.

Promere orationem de se. Tacit.lib.18.

Refrigescit oratio. Quintil.lib 4 cap.3.

Renidet oratio hilarior, Vide RENIDEO.

Scribere orationes. Quintil lib.2.cap 17.

Scripta elegantissimè. Cic. Attico, lib.15.

In manibus est oratio, Vide MANVS.

Turget oratio, Vide paulo antè, Inflata.

Versari orationem in aliquo. Cic.1.de Orat.

¶Oratio, Etiam precatio dicitur.

Oratiuncula, pen.corr. Diminutiuum {λογίδιον.} Cic.3 de Nat. deor. De quibus in illa aureola oratiuncula dicit Lælius.

Orator, penultima prod oratoris {ῥήτωρ.} Cic. Orator est vir bonus, dicendi peritus, qui in causis publicis & priuatis plena & perfecta vtitur eloquentia. Festus, Oratores ex Græco [illegible] dicti, quòd missi ad reges nationésque, deos solerent testari. hi modò appellantur legati. Terent. in Prolog Hecy. Orator ad vos venio ornatu prologi, sinite exorator siem.

Is orator erit mea sententia, hoc tam graui dignus nomine, qui quæcunque res inciderit, quæ sit dictione explicanda, prudenter & compositè, & ornatè, & memoriter dicat cum quadam etiam actionis dignitate. Cic.1.de Orat.

Plenus & perfectus orator est, qui de rebus omnibus possit variè, copiosèque dicere. Cic.1.de Orat.

Orator verborum, Actor rerum. Cic.3.de Orat.

Proprium oratoris est aptè, ornatè, distinctéque dicere. Cicero 1. Officior.

Solum, & quasi fundamentum oratoris, Vide SOLVM, priore corr.

Decet oratorem latè exprimere. Cic. in Partit.

Eloqui compositè, ornatè, copiosè, oratoris est. Cic.2.de Orat.

¶Fœderum, pacis, belli, induciarum oratores. Cic.2.de Legib

Oratores pacis petundæ. Liu 6.bel. Maced.

¶Audax orator Ouid 13.Metamorphoseos,

Mittor & Iliacas audax orator ad arces.

Canorus & volubilis. Cic.de Clar Orat.

Consummatus. Quintil lib 2.cap 19.

Cumulatus omni laude, Vide CVMVLVS.

Delecti ordine ab omni centum oratores Virg 7.Æneid.

Græci oratores qui dicantur, Vide ORASOSA.

Impetrabilis, Vide IMPETRO.

Inconditus. Cic. in Orat.

Mediocris, Vide Mediocris, in MEDIVS.

Neruosus, Vide NERVVS.

Statarius, Vide Statarius, in STO.

Stoici oratores. Cic in Brut. Habemus igitur in Stoicis oratoribus Rutilium Scaurum in antiquis. Id est, inter oratores qui Stoicos philosophos sunt imitati, de quorum stylo generéque dicendi paulo antè dixerat: Stoicorum peracutum & artis plenum orationis genus, sed tamen & exile, nec satis populari assensioni accommodatum. Ibidem, Stoicorum astrictior est oratio, aliquantóque contractior, quàm aures populi requirunt.

Strigosus orator, Vide Succus orationis, in SVCCVS.

Tolerabilis. Cic in Brut & lib.1.de Orat.

Vendibilis, Vide Vendibilis, in VENDO.

Vehemens Iuuenal. Saty 11.

¶Compositi oratoris bene instructam collocationem dissoluere. Cic. in Orat.

Efficere oratorem. Quintil.lib.2.cap.10.

Effingere. Quintil lib.5.cap.12.

Facere. Quintil.lib 2.cap.10.

Formare Quintil lib.1.cap.1.

Inchoare & informare perfectum, Vide INCHOO, & INFORMO.

Inflare vehementius dicitur orator, Vide INFLO.

Instituere Quintil lib.1 cap.1.

Instruere, Vide INSTRVO.

Mittere Cic de Clar. Orat.

Mittere oratores petitum pacem, Vide MITTO.

¶Orator, liber quidam Ciceronis dicitur, in quo instruitur orator. Cic. ad Trebonium, lib.15.20, Oratorē meum (sic enim inscripsi) Sabino tuo commendaui.

Oratorius, Adiectiuum {ῥητορικός} Quod ad oratorem pertinet vt Vis oratoria. Cic. in Partit. Et 1.Academic. Sic ornamenta oratoria.

Ingenium oratorium, Vide INGENIVM.

Institutio. Quintil. Tryphoni.

Diserta & oratoria oratio. Cic.1.de Orat. Sic illam orationem disertam sibi & oratoriam, fortem & virilem non videri.

Ornatus Quintil lib.3.cap 1.

Vrbanitas. Quintil.lib.6 cap.3.

Oratoriè, Aduerbium {ῥητορικῶς} Oratoris more, Hoc est ornatè & eleganter. Cic. in Orat Nihil enim est aliud Brute (quod quidem tu minimè omnium ignoras) pulchrè & oratoriè dicere, nisi optimis sententiis, verbisque lectissimis dicere.

Oratoria {ῥητορική} Oratrix. Quintil.lib 2.cap.15, Oratoria sic efferetur vt elocutoria, oratrix vt elocutrix.

ORCANORA, mons, vt ait Plin.lib.5.cap.27, non longè ab Imao monte, imò verò e collibus Imai.

ORDATIA, Ptolemæo lib.6 cap 3, fluuius est in sinu Persico, Meridiem versus. Meminit huius Plinius lib 6.cap.23.

OROBA {Ὀρόβα} Ptolemæo lib.6.cap 1, vrbs est Assyriæ in mediterraneis.

Orobanche, huius orobanches, f g {ὀροβάγχη} Latinis eruangina appellata, quòd eruum circunligata strangulet & enecet. herba est subrubens, subhispida, caule duorum palmorum, aut paulo amplius. Plin. lib.22.cap.25, Orobanchen appellauimus necantem eruum & legumina, alij cynomorion eam appellant, &c. Fortassis est nostra cuscuta.

OROBATIS, Vrbs Persidis in mediterraneis, Ptolemæo lib.9 cap.4.

Orobia. orobiæ, Thuris genus, minoribus constans guttis, teste Plinio lib.12.cap 14. ab erui similitudine ita dictum: quanquam in vulgatis Plinij exemplaribus Arabiam corruptè legimus pro Orobia, quod etiam annotauit Hermolaus.

Orobitis. huius orobitis, pen.prod. f g. {ὀροβῖτις} Coloris species ex lutea herba confecta. Plin.lib 33.cap.5.

ORODES, pen prod {Ὀρώδης} rex Parthorum, qui Crassum Romanum cepit & occidit. De quo Plutarchus in Crasso. ¶Est & Orodes apud Virgilium lib 10 Æneid à Mezentio interfectus.

OROSTES, vir Persa, & Sardium præfectus, qui Polycratem Samiorum tyrannum dolo captum suspendit. Hic postea iussu Darij & opera, astúque Bagei in Sardis trucidatus est, vt scribit Herodotus lib.3.

ORONTES {Ὀρόντης} vir Troianus, qui Troia capta cum Ænea in Italiam nauigans, naufragium fecit, vt scribit Virg.1 Æneidos,

Vnam, quæ Lycios, fidúmque vehebat Orontem, &c.

Acer Orontes. Virg 1. Æneid.

Ductor Lyciæ classis. Virg.6. Æneid.

¶Est & Orōtes, Phœniciæ fluuius, vt scribit Pomponius Mela lib 2, in descriptione Phœniciæ. Et Plin.lib.2.cap.103. natus inter Libanum & Antilibanum, vt idem scribit lib.5.cap.22. Lucanus lib 3,

Accedunt Syriæ populi: desertus Orontes,

Et fœlix (sic fama) Ninos. Nunc vocatur *Tarfaro*, vt testatur Oliuarius in Melam.

Eous Orontes. Stat. 4. Sylu. 7.
Syrus. Iuuenalis satyra 3,
Iampridem Syrus in Tyberim defluxit Orontes.

Orontæus, pen. prod. Adiectiuum { ὀρόντειος } vt
Myrrha Orontea. Propert. lib. 1. eleg. 2.

OROPVS, pen. prod. Oppidum in Attica, in confinio Bœotiæ. Plin. lib. 4. cap. 7. ¶ Est & alia eiusdem nominis ciuitas in Macedonia, patria Seleuci Nicatoris. ¶ Item alia in Eubœa, Apollinis templo clarissima. ¶ Rursus alia in Syria, non procul ab Amphipoli, à Nicatore condita, aut certè instaurata, & à nomine patriæ suæ ita appellata. ¶ Sunt & aliæ nonnullæ quæ enumerantur à Stephano.

Orphanus, huius orphani, pen. corr. { ὀρφανός } Qui caret patre præsidióque paterno: & qui summopere desyderat illius opem, quum sine eo male habeat. Græca dictio est. Valla.

ORPHEVS { ὀρφεύς } duarum syllabarum, Poeta siue vates præstantissimus, Apollinis & Calliopes filius, vel vt alij, OEagrij fluuij, & Polymniæ Musæ. Vxorem habuit Eurydicen, cuius mortuæ causa etiam ad inferos descendit, vt illam recuperaret. Vide Virgilium 4. Georg. & Ouidiũ 10. Metam. & in principio 11. vbi mortem etiam eius enarrat. Fuit autem Thrax: &, vt quidam volunt, rex Ciconum, qui populi sunt Thraciæ iuxta Hebrum fluuium habitantes, profectus est cum Argonautis ad vellus aureum. Plura vide apud Suidam, qui alios etiã hoc nomine poetas fuisse docet. Declinatur Orpheus, Orpheos, Orphei, Orphea, &c. Vel Latinè, Orpheus, Orphei, Orpheo, Orpheũ. Exempla vtriusque inflexionis apud poetas inueniuntur.
Orphei Græco datiuo vsus est Virg. 4. Georgicorum,
Inferias Orphei lethæa papauera mittes.
Orphea, accusatiuus. Ouid. 11. Metamorphoseos.
-tumuli de vertice cernunt
Orphea percussis sociantem carmina neruis.
Blandus testudine Orpheus. Valer. 1. Argon.
Rhodopeius. Ouid. 10. Metam.
Sacer Calliopæ genus. Senec. Herc. OEth. 8.
Thracius. Virg. 4. eclog.
Threicius. Horat. 1. Carm. ode 24.
Vocalis. Horat. 1. Carm. ode 12.

Orpheus, Adiectiuum trisyllabum, penult. prod. { ὄρφειος } vt Vox Orphea. Ouid. 10. Metam.
Cantus Orpheus. Claud. 8 Paneg.
Libri Orphei. Claudian. ad Alethium Quæst. Orpheos alij libros impunè lacessunt.
Orpheus, Idem quod Thracius. Martial. lib. 1. 21,
Quicquid in Orpheo Rhodope spectasse theatro
Dicitur, exhibuit Cæsar arena tibi.

ORPHNAEVS { ὀρφναῖος } equus Plutonis, à tenebris nomen habens. Huius meminit Claud. in fine lib. 1. de rapm Proserp. vna cum alijs,
Orphnæus crudele micans, Æthónque sagitta
Ocyor, & Stygij sublimis gloria Nycteus
Armenti, Ditisque nota signatus Alastor.

ORRHA { ὄῤῥα } Ptolemæo lib. 3. cap. 9, Britanniæ vrbs: vulgò *Neucastel, Moncaistre*, vbi carbonum copia.

ORSILOCHVS, pen. corr. fuit, teste Homero lib. Iliad. 5, filius Alphei fluminis, qui lato gurgite terram interfluit Pyliorum, & populi frequẽtis princeps fuit.

Orsus, Vide ORDIOR.

Orthium carmẽ { ὄρθιον μέλος } Genus est modulationis musicæ, quod Arionem cecinisse refert Herodotus lib. 1. priusquam se in mare præcipitaret: sic fortè dictum, quod eius carminis numeri quàm altissima & intentissima voce ferrentur. ὄρθιον enim Græci dicunt, quod arduum est, & quàm altissima voce eleuatum. Gell. lib. 16. cap. 19, Stánsque in summæ puppis foro, carmen quod Orthium dicitur, sub altissima voce cantauit.

ORTHOCORYBANTES, Scythiæ in Asia populi, authore Herodoto libro 3.

Orthos Græcè, Latinè dicitur rectus. A qua dictione sunt composita permulta.

Orthodoxus, orthodoxi { ὀρθόδοξος } Rectæ opinionis, siue sententiæ aut fidei. δόξα enim gloriam & existimationem, siue opinionem & sententiam significat.

Orthogonius, Adiectiuum { ὀρθογώνιος } Quod rectis angulis constat, & omnium partium æqualitatem habet. Columella libro 5. capite 2, Orthogonius ager.

Orthographia { ὀρθογραφία } Latinè recta scriptura dicitur. Quintil. lib. 1. capite 7, Quod Græci orthographiam vocant, nos rectè scribendi scientiam nominemus.
Orthographia in architectura est quum iam non planum opus, imáque operis vestigia imaginamur, sed subrectum, & frontem attollẽs, quasi erecti operis, aduersíque descriptio. Hæc est erecta frontis imago, modicéque picta futuri operis figura. Budæus. Vide Vitruuium lib. 1. cap. 2.

Orthomastica, Poma dicũtur ab effigie mammarum. Plin. lib. 15. cap. 14.

Orthopnoicos, orthopnoici, pen. corr. { ὀρθοπνοϊκός } qui eam anhelitus difficultatem habet, vt nisi recta ceruice stet, spirare non possit. Plin. lib. 20. cap. 14, Orthopnoicis, torminibus, cholericis efficacissimum.

Orthopnœa, orthopnœæ { ὀρθόπνοια } Passio ipsa, & difficultas anhelitus. Est enim circa fauces malum, quod apud Græcos aliud atque aliud nomen habet, prout se magis minúsque intendit, omne tamen in spirandi difficultate consistit. Cels. lib. 4. cap. 4, de difficultate spirandi, Quum vehementior est, vt spirare æger sine sono & anhelatione non possit, asthma. Quum accessit id quoque, ne nisi recta ceruice spiritus trahatur, orthopnœa. Plinius libro 21. capite 20, Crepulas quoque & orthopnœas discussit.

Orthostadia { ὀρθοστάδια } Tunicæ consistentes, quæ rectæ manent, nec accinguntur, apud Aristophanem: quas Pollux lib. 7. cap. 13, dicit communes esse viris & mulieribus.

ORTHOSIA { ὀρθωσιάς } Vrbs Syriæ, Ptolemæo lib. 5. cap. 15. hodie *Tortosa*, prius Antaradum.

Orthostata, orthostatæ, pen. corr. masc. gen. { ὀρθοστάτης } Vitruuius lib. 2. cap. 8, Quod siquis noluerit in id vitium incidere, medio cauo seruato secũdum orthostatas intrinsecus è rubro saxo quadrato, aut ex testa, aut ex silicibus ordinariis struat bipedales parietes, & cum ansis ferreis & plumbo frontes vinctæ sint. Ita enim non aceruatim, sed ordine structum opus poterit esse sine vitio sempiternum, quòd cubilia & coagmenta eorum inter se sedentia, & iuncturis alligata non protrudent opus, neque orthostatas inter se religatos labi patientur. Ipse Vitruuius ibidẽ, & lib. 10. cap. 17, postes vocat: alibi cap. 16, arrectaria tigna, teste Budæo.

Orthragoriscus { ὀρθραγορίσκος } Piscis. Plinius lib. 32. cap. 2. Appion maximum piscium esse tradit porcum, quem Lacedæmonij orthragoriscum vocant. Grunnire enim cum capiatur.

ORTI, Hesperidum { κῆποι ἑσπερίδων } In Africa fuerunt inter duas Syrtes, Poetarum fabulis plurimum celebrati, quum tamen nihil ferant præter oleastrum. Vide suprà in dictione HORTVS.

ORTON { ὄρτων } Ptolemæo lib. 3. cap. 1, Pelignorum vrbs: hodie Ortona, Vulgò *Pietra de parati.*

ORTOPLA { ὄρτοπλα } Dalmatiæ vrbs, Ptolemæo libro 2. cap. 17. hodie Ortopula.

Ortus, orti, Vide HORTVS.

Ortus, orta, ortum: & Ortus, huius ortus. Vide ORIOR.

ORTYGIA { ὀρτυγία } Insula in mari Ægeo, quæ etiam Delos dicitur. Dicta Ortygia (teste Solino) quia in ea primò visæ sunt coturnices, quas Græci ὄρτυγας vocant. ¶ Fuit & alia hoc nomine insula circa Siciliam, quæ ponte iungitur Syracusis, & fontem habet Arethusam. Hæc ex opposito est Plemmyrij Siciliæ amnis, de qua Virg. 3 Æneid.
Oraculum Ortygiæ Virg. 3 Æneid.
Linquimus Ortygiæ portus. Virg. 3 Æneid.
Dea Ortygia, Diana, quæ in Ortygia insula quam Delon alio nomine dixerunt, nata fuit. Ouid. 1. Metam.

Ortygometra, ortygometræ { ὀρτυγομήτρα } Rex coturnicum, maior aliquanto, ac nigrior auis. Dicta quòd dux sit ac moderatrix coturnicum. Componitur enim ex ὄρτυξ coturnix, & μέτρον mensura. Plin. lib. 10. cap. 23, de coturnicibus loquens. Aquilone ergo maximè volãt, ortygometra duce. Hæc Calepinus, sed ineptè. Ortygometra enim penultimam producit, vt Tettigometra & eiusdem originis reliqua. Scribitur enim per η, non per ε. Neque posterior huius compositionis pars est μέτρον mensura: sed μήτηρ, id est mater, vt sit Ortygometra, Coturnicum mater seu matrix. Vide Budæum in Annotat. priorib.

Ortyx, ortygis, pen. corr. fœm. gen. { ὄρτυξ } Auis quæ coturnix dicitur.
Ortyx, Herba, de qua Plin. lib. 21. cap. 17, Stelephuros, quam quidam ortyga vocant, alij plantaginem.

Oryx, orygis { ὄρυξ } Plin. lib. 2. cap. 40. Orygem appellat Ægyptus feram, quam in exortu eius (Caniculæ sideris scilicet) contra stare, & contueri tradit, ac velut adorare quum sternuerit. Idem lib. 8. cap. 53, de semiferis animalibus loquens, Sunt & oryges, soli à quibusdam dicti, contrario pilo vestiti, & ad caput verso.

Oryza, Vide ORIZA.

O S

Os, oris, neut. gen. { στόμα } Propriè concauum illud intra quod sunt lingua & dentes. Plin. lib. 11. cap. 37, Continui dentes aut vtraque parte oris sunt, vt equo: aut superiore priores non sunt, vt bobus, ouibus. In plurali, ora, orum, oribus. Virg. 8 Æneid. Componens manibúsque manus, atque oribus ora. Plinius lib. 10. cap. 9, Vitis acinum grauecolentiámque sanare affirmat Cato. Sic legit Despauterius in Heteroclitis, verùm corruptè: nam eo loco in vetusto exemplari legitur earum: de narium enim grauecolentia loquitur.
Vultus in ore ficto. Ouid. epist. 16.
¶ Os, de brutis. Virg. de leone, 12. Æneidos,
Impauidus frangit telum, & fremit ore cruento.
Os, de gallina. Plin. lib. 10 cap. 56, Ore rubescendo.
¶ Os, facies. Virg. 1. Æneid. Os humerósque deo similis.
¶ Os, Sermo. Plin. de Viris illust. Mithridates rex ponti, oriundus à septem Persis, magna vi animi & corporis, vt sex iuges equos regeret, duarum & viginti gentium ore loqueretur.
Adolescentioris Academiæ os. Cic. Varroni, lib. 9. 8, Misi autem ad te quatuor admonitores non nimis verecundos. nostri enim profectò os eius adolescentioris Academiæ.
Insignis ore. Virg. 4 Georg. De rege apium.
Anhelitus oris. Ouid. 3 de Arte.
Malè odorati oris tristis anhelitus. Ouid. 1. de Arte.
Decor oris. Ouid. 2. Fast.
Decus. Ouid. 3. Metam.
Dos oris, Suauitas dicendi aut canendi. Ouid. 5. Metam.
Honor. Lucret. lib. 4, Sed tamen esto iam quantouis oris honore,
Id est sit quantumuis formosa.
Inanitas Quintil. lib. 1. cap. 11.
Grauis odor. Ouid. 3. de Arte.
Recessus. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Saliua. Lucret. lib. 4.
Suauitas. Quintil. in Procem. lib. 6.
Vitia Quintil. lib. 1. cap. 5.
¶ Adoperta ora. Ouid. 5. Metam.
Adunca ora boum, id est aratra. Ouid. epist. 12.
Ægrani os. Silius lib. 13.
Animosi oris Accius. Ouid. 1. Amor. eleg. 15.
Arguta blandis querelis. Stat. 2. Sylu. 1.
Balbum. Horat. 2. epist. 1.
Cælestia Ouid. 2. Metam.
Candida. Ouid. 2 Metam. Id est, deorũ. Vide Cælestis, in CAELVM.
Cornea, Id est rostrum. Ouid. 8. Metam.
Corruptum. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Coruleum Claud. 2. Paneg.
Cristati oris ales, gallus. Ouid. 11. Metam.

Culti facundia. Ouid.1.Fast.
Dissona vulgi. Lucan.lib.3.
Dulce os, Facundum. Ouid.12 Metamorphoseos,
Hæc postquam dulci Neleius edidit ore.
Os durum. Terent. Eunucho, 4.7. Vbi Donatus, Os durum, os impudens: et contrà, Mollis frontis dicuntur, qui sunt uerecundi.
Duri oris puer, & audax. Ouid 5. Metam.
Falsi oris ambages Ouid.10 Metam.
Os fatiganum. Ouid 9. Metam.
Fœtidum. Cic. in Pison.
Formosum Ouid.3. Metam.
Frænatum equi. Horat 1.epist.15.
Fremebunda Stat.5. Thebaid.
Fumantia. Ouid. 2. Metamorphoseos, -fumantiáque abluit ora.
Honestum os Pleiadum, Pro orientibus Pleiadibus. Virg. 4. Georg.
Horrenda. Virgil.2. Georgic. Oráque corticibus sumunt horrenda cauatis. Intelligit personas & laruas ligneas.
Ieiunum, Vide IEIVNVS.
Immania. Stat.9 Thebaid.
Impia. Ouid.14. Metam.
Improbum, Vide IMPROBVS.
Impudens, Idem quod durum. Terent. Eunuch.5.2.
Incultum, Id est facies inornata. Tibul.lib.1.eleg.8.
Indignantia. Ouid.1. Metam.
Infame Antonij, Vide INFAMIS.
Infantia Ouid 4. Metam.
Ingenuum, Vide INGENVVS.
Insignia ora magnis dentibus. Ouid.8. Metam.
Intonsa Virg.9 Æneid.
Inuiolabile. Stat 6 Thebaid.
Læuum os. Horat.2. Serm.satyr.5.
Laxum. Silius lib.13.
Lunata. Stat.11. Thebaid.
Minitantia. Ouid.12. Metam.
Modicum. Persius Satyr.5.
Mœsta. Senec. Hippol 8.
Morientia. Ouid epist.14.
Mutum. Ouid 6 Metam.
Niueo lenis in ore rubor. Ouid. epist.19.
Pallida. Virg 2. Æneid.
Pamium bouis. Ouid. epist.15.
Periurum. Ouid 2 Amor. eleg.10.
Prædurum, Quintil.lib 6 cap.4.
Proterua canum Ouid 14. Metam.
Puerili in ore vultus virgineus. Ouid.10. Metam.
Pulueruleora. Claud.3. Panegy.
Rapidum. Virg.6. Æneid.
Remissum. Stat 9. Thebaid. Id est, os modestum, aut vox modesta.
Renidens. Ouid.8. Metam.
Roseum. Virg.9 Æneid.
Sacrificum Ouid.1. Fast.
Semiferum. Senec. Thebaid 1.
Sibila ora anguium. Virg. 2. Æneid.
Siccum. Catull in amicam Formiani, epigr.40, Nec longis digitis, nec ore sicco. accusat eam, quòd frequenter spueret.
Sidereum Pollucis. Valer.4. Argonaut.
Silens. Ouid 1. Amor eleg.7.
Spumantia. Ouid 6. Metam.
Stygium Ouid.3 Metam.
Tenerum. Horat.2 epist.1.
Timidum Claud 2. Panegy.
Trepidum. Ouid.5. Metam.
Trilingue Cerberi. Horat.2. Carm. ode 19.
Tumidum Valer.2. Argonaut.
Veridicum. Lucret.lib.6.
Vilia ora percutere. Martial.lib.2. in Posthumum.
Vno ore, pro Vno consensu. Terent. Phorm.4.3,
-nam cæteri quidem hercle amici omnes modò
Vno ore authores fuere, vt præcipitem hanc daret.
¶ Abire in ora hominum, Vide ABEO.
Accedit os. Cic.2. de Orat. Sed tamen quoniam hoc totum, quicquid est, siue artificium, siue studium dicendi, nisi accessit os, nullum potest esse. docebo vos discipuli, id quod ipse didici, &c.
Admirari aliquem ex ore alterius. Cic.5. Tusc. Errare mehercule malo cum Platone, quem tu quanti facias, scio, & quem ex tuo ore admiror.
Æquiparans deos. Ouid.2. de Ponto, eleg.2.
Spumas agit ore cruentas. Virg.3 Georg.
Aperit ora futuris Cassandra. Virg.2. Æneid.
Asperat ora seueris minis. Stat 9 Thebaid.
Ore imperturbato bibere. Ouid in Ibin.
Purpureo bibit ore nectar. Horat 3 Carm. ode 3.
Cadit frustum ex ore pulli. Cic 1 de Diuinat.
Sublimi ore canere aliquem. Claud. de bello Getico.
Diuino ex ore canit sacerdos Virg 3 Æneid.
Hiatu oris & dentibus ipsis capessunt quædam animalia cibum. Cic.2. de Nat deor.
Auido ore captare cibos. Seneca Thyeste, 1.
Cinctum anguibus os Gorgonis Cic.6. Verr.
Coercere ora frænis. Ouid.5. Metam.
Cohibere ora. Seneca Troade, 6.
Colligit os rabiem Ouid 1. Metam.
Fontes colluerant ora. Ouid.5. Metam.
Clauso commurmurat ore. Silius lib.15.
Ore placido compellare aliquem. Ouid.3 Metam.
Comprimere ora, Claudere. Ouid 6. Metam.

Confudit ora infractis ossibus Ouid.5. Metam.
Congesserunt in os Midæ dormienti grana tritici formicæ. Cic.1. de Diuinat.
Vno ore consentiunt omnes de vtilitate amicitiæ. Cic. de Amic.
Constricta ora frænis. Senec Hippol.10.
Dolor contrahit ora, Corrugat, contristat. Ouid.3. de Ponto, eleg.1.
Conuertere os ad aliquem, Vide CONVERTO.
Conuertere ora & oculos in aliquem, In CONVERTO.
Conuertere ora vulgi. Horat.2. epist.1.
Clauso ore custodire verba. Senec. Agamemn.7.
Blando ore dicere aliquid Ouid.13. Metam.
Rauco dicere aliquid. Ouid 5. Metam.
Discutit ora saxo Ouid.4. Metam.
Distorquere os. Terent. Eunuch.4.4. Vbi Donatus, Os autem dicimus illum distorquere, quem natura pulchrum, deturpamus.
Finem dedit ore loquendi. Virg 6. Æneid.
Dare ora capistris. Virg 3. Georg.
Sublime os homini datum. Ouid.1. Metam.
Domitu ora frænis. Senec. Hippol.10.
Ducere os, Indecorè ac turpiter faciem intorquere. Cic. in Orat. Vulm tamen multa conficiens: non hoc, quo dicunt ac os ducere: sed illo, quo significant ingenuè quo sensu quidque pronuncient.
Tremente ore indignos sonos edidit. Ouid.3. Amor. eleg.5.
Placido ore edere aliquid. Virg.7. Æneid.
Effatus est ore. Virg 3. Æneid.
Efferre ora, Est erigere se, & videndum exhibere, ac veluti ostentare. Virg.5 Æneid.
Eluere os. Celsus lib.3. cap 4.
Recto ore emittimus voces. Lucret.lib.4.
Egregio magnum ducens emeret ore. Virg 4. Æneid.
Reluctanti ore it equus. Ouid.3. Amor. eleg 4.
Impurissimo ore orationem in absentem euomere. Cic.5. Philip.
Exagitata ora frænis. Silius lib.7.
Excellens ore. Silius lib.1.
Vox excidit ore. Virg.6. Æneid.
Verbum ecquod vnquá ex ore huius excidit, vnde quisquam posset offendi? Cic pro Sylla.
Mœsto excutit ore cibos. Stat 5. Thebaid.
Exibat ex ore eius nihil non consyderatum. Cic. de Claris Orat.
Exertare ora. Virg 3. Æneid.
Toto ore expalluit. Ouid.4. Metam.
Sacrum os cælo extulit Lucifer. Virg.8. Æneid.
Liuida facta ora digitis. Ouid epist.19.
Mendaci ore fallere numen. Ouid.3 Amor eleg.3.
Prono ore terram languidus ferit. Senec. Herc. OEth.7.
Ferre ora. Vide FERO.
Ora ad ora ferre, Osculari aliquem. Ouid. ad Liuiam.
Ferre se ore Virg.4. Æneid. Quem sese ore ferens?
Per ora hominum ferri. Plin. epist.10. lib.2. Id est In publicum, In celebrationem.
Flectere os in mœstitiam. Tacit.lib.3.
Fœdare ora vnguibus. Virg.4. Æneid.
Olentia ora fouere re aliqua. Virg.2. Georg.
Mollia purpureis frænabas ora capistris. Ouid.10. Metam.
Cruento ore fremit leo. Virg.9. Æneid.
Cuncti simul ore fremebant. Virg 1 Æneid.
Virginis os habitúmque gerens. Virg.1. Æneid.
Ediscere authorem aliquem, & eum semper in ore habere. Cicero Leptæ, lib.6.18.
Arenti sitientes haosimus ore. Ouid.14. Metam.
Horrent sudoribus ora. Claud.3. Panegy.
Humectare ora lacrymis. Lucret lib.1.
Imponere os alicui. Ouid.6. Metam.
Pallor albus ora inficit. Horat. Epod.7.
Rubor igneus inficit ora. Lucan.lib.5.
Inserunt in os infantibus omnia minima mansa. Cic.2. de Orat.
Intonare ore. Virg.6. Æneid.
Ora omnium & oculos intuemur. Cic. pro Mil.
Inumbrare ora coronis. Lucret.lib.3.
Laceratae ora manu Silius lib 8.
Lacerare incesto ore optimum virum, Vide LACER, adiectiuum.
Diro ore lacessere aliquem. Claud.1. in Rufinum.
Os alicui lædere. Terent. Adelph.5.4. Donatus, Nulli lædere os, Id est nullum præsentem lædere.
Lauimus ora manúsque. Horat.1. Serm satyr.5.
Halitum alicuius ore legere. Virg.4. Æneid.
Linere ora luto. Ouid.3. Fast.
Docta ora loqui. Ouid.2. Amor. eleg.6.
Locuta est ore. Virg 1. Æneid.
Infido ore loqui. Ouid. epist.12.
Rotundo ore loqui. Horat. de Arte. Id est perfecto. Acron.
Fletu madens os. Ouid.3. Trist. eleg.5.
Maledicere clarissimo viro, ore fugitiuo. Cic. pro Deiotaro.
Magniloquo ore memorare aliquid. Ouid.8. Metam.
Mordere ore. Stat.12. Thebaid.
Floridulo ore nitens. Catul. in Epithal. Iuliæ, epigram.96.
Notare ora insanis manibus. Propert.lib.1. eleg.6.
Inuita notauit ora rubor Ouid 6 Metam.
Presso ore obmurmit. Virg.6. Æneid.
Tenera ora obnubit comis. Stat.6. Thebaid.
Spiritus oris obstruitur reluctanti. Virg.4. Georg.
Pallor occupat ora. Virg.4. Æneid.
Os loquentis opprimere. Ouid.3. Metam.
Oppugnare os alicui, In OPPVGNO.
Pallentia ora miris modis. Virg.10. Æneid.
Pendere ab ore narrantis. Virg 4. Æneid.

Rugis perarauit anilibus ora. Ouid. 14 Metam.
Percutere ora manu Ouid. 11. Metam.
Perfricare, Vide PERFRICO.
Perotorquere. Lucret lib 2.
Peruncti fæcibus. Horat. de Arte.
Pro ore poscere aliquid. Virg. 6. Æneid.
Spectanda ora præbere. Silius lib. 17.
Os ad male audiendum præbere. Cic. Att. lib. 1. 13, O dij immortales, quàm ignauus ac sine animo miles! quàm dignus qui Palicano, sicut facit, os ad malè audiendum quotidie præbeat.
Primáque ferratis præfigunt ora capistris. Virg. 3. Georg. de hœdis excretis quos à matribus prohibent.
Pressare ora dentibus. Lucret. lib. 4.
Decorum os protulit luna. Horat. 1. Serm. satyr 8.
Virgineo profatur ore. Stat. 4. Sylu. 3.
Prominere ore. Horat. Epod 5.
Pudibunda ora protegit frondibus. Ouid 3. Metam.
Arida ora quatit anhelitus. Virg. 5 Æneid.
Regere ora equi. Ouid. 8. Metam.
Rejectans cruorem ore. Virg 5. Æneid.
Relaxare ora fontibus. Ouid 1. Metam.
Luna relegit & retexit ora. Stat. 5. Sylu. 3.
Dolor ora repressit. Ouid. 6. Metam.
Grandæua ora resoluit pater. Silius lib. 16.
Resoluit ora fatis. Virg 4. Georg.
Respondere alicuius orationi ore. Cic. de Claris Orat.
Rigabat lacrymis vultum atque ora. Virg 9. Æneid.
Pauido rogat ore. Ouid. 1. Metam.
Ausus es hoc ea ore tuo me rogare? Cic. Attic. lib. 6.
Profundo ore ruit immensus Pindarus. Horat. 4. Carm. ode 2.
Comanti ore ruit. Valer 3. Argonaut.
Spumanti ore Phasis ruit in æquor. Valer. 5. Argonaut.
Secare ora alicuius Stat. 1. Thebaid.
Serenare ora. Stat. 2. Thebaid.
Soluere ora, Aperire ad loquendum. Ouid. 1. Metam.
Magno ore sonare. Virg 3. Georg.
Magna sonaturum os. Horat. 1 Serm. satyr. 4.
Spargere ora lacrymis. Lucret. lib 2.
Iucundum os oculósque suauiabor. Catull. ad Verannium, 9.
Sublinere os, pro eo quod est Dare verba, & arte quadam illudere, reperitur aliquoties apud authores. Nonius Marcellus tractum putat à ridiculo quodam lusus genere, quo dormientibus ora pinguntur. Plautus Aulularia, 22,

-fidei censebam maximam multo fidem
Esse, ea subléuit os mihi penissumé.

Idem alibi, Os mihi probè sublitum est. Marcus Varro in Mysteriis apud Nonium, Æs defraudasse cauponam, bonam luto oblinisse, quum portitores æra iudnaére. Virgilius item in Carmine Bucolico, pueros inducit per lusum, Sileni faciem mori succo oblinentes. Erasmus.
Candida ora mixto rubore sublucent. Ouid. epist. 20.
Sanguis suffuderat ora Silius lib 11.
Pulchra verecundo suffundens ora rubore. Ouid. 1. Metam.
Durissimo ore esse. Cic. pro Quintio, Quum cupidius instaret, homini pro amicitia familiari dosi, mihi videri ore durissimo esse, qui præsente eo gestum agere conaretur.
In ore alicuius esse Plaut. Asin 5.
In desyderio ciuitatis, in ore, in sermone omnium esse. Cicero 10. Philip.
In ore est omni populo, Fama est, rumor est. Terent. Adelph 1. 2. Cic de Amic. In eum sermonem illum incidere qui tum ferè multis erat in ore.
Tibi valde solet in ore esse. Cic. ad Atticum, lib 6.
In ore sunt omnium Philosophorum. Cic. 2 de Finib.
In ore & sermone omnium esse. Cic. 4. Verr. Res percrebuit, in ore atque sermone omnium cœpit esse.
Supinare ora Stat. 5. Thebaid.
Supinato ore lambit aera. Stat. 5. Thebaid.
Temperare ora frænis Horat 1. Carm. ode 8.
Tenebant ora intenti. Virg. 2. Æneid.
Tinctus os fletu. Stat. 6. Thebaid.
Tonare ore. Claud 1. de raptu Proserp.
Celso ore tonat. Claud. 2. de raptu Proserp
Os suum alicui tradere, Deosculando amplecti, & multis verbis aliquem laudare. Cic. pro Rosc. Amer. Rogat, oratque te Chrysogone, si nihil de patris fortunis amplissimis in suam rem conuertit, si nulla in re te fraudauit, si tibi optima fide sua omnia concessit, adnumerauit, appendit: si vestitum, quo ipse tectus erat, annulúmque dedit, os suum tibi tradidit: si, &c.
Trahere animam ore. Ouid 2. Metam.
Trahere aliquid ore. Horat. 1. Serm. satyr. 1.
Tumet os ira. Ouid. 3. de Arte.
Turbatum os fletibus. Silius lib. 13.
Vacant epulis ora, Id est carent. Ouid. 15. Metam.
Venire in ora hominum, est Celebrem fieri & notũ, de quo omnes loquantur. Horat. 1. epist. 3.
In ore vulgi & in communibus prouerbiis istius iniquitas versatur. Cic. 3. Verr.
Vertere ora huc & huc. Horat. Epod. 4.
Vigeo, in ore illi. Cic. 1. Tuscul. Id est memorantur.
Supremo ore vocare aliquem, Id est voce suprema. Ouid. 8. Metamorph.
Volitare per ora virum, In ore esse omni populo. Virgil. 3. Georg. Hæc sententia legitur & apud Ennium.
Vomit ore cruorem. Virg. 3 Æneid.
Fero ore flammam vomit. Ouid. 5. Metam.
¶Os, Audacia & temeritas. Terent. Phorm. 5. 8, Nam quo redibo ore ad eam quam contempserim? Cic. 6. Verr. Os hominis, insignémque impudentiam cognoscite. Idem Philip. 5, Sed illud os, illam impuritatem. Ibidem, 11, Audisset furentis introitum Dolabellæ, vocem impuram, atque os illud infame. Idem pro C. Rabirio Posthumo, Quod habent os? quam audaciam? Vide Erasmum in Adagio, Perfricare faciem.
Ferreum os conuitio verberare. Cic. in Pisonem Neque verò contempsisti, licet Themista sapientior, si os tuom ferreum Senatus conuitio verberari noluisti.
¶Os, Præsentia. Salust in Iugurth. Incedunt per ora vestra magnificé. Cicero in Pisonem, Sed quoniam fortuoarum contentionem facere cœpimus, de reditu Gabinij omittamus: quem etsi sibi ipse præcidit, ego tamen, os vt videam hominis, expecto.
In ore alicuius, In conspectu. Tacit. lib. 19.
In ore atque oculis omnium hæc gesta sunt. Cic. 4. Verr.
Frequens erat ille Romæ, atque in foro, & in ore omnium quotidie versabatur. Cic pro Rosc. Amer.
In tuis oculis, in tuo ore, vultúque acquiesco. Cic. pro Deiotar.
Ante ora, Vide ANTE.
Ante ora patrum oppetere. Virg. 1 Æneid.
¶Os, non solùm de facie dicitur, sed etiam de tota specie quæ cernitur, & quicquid in aliqua re patet.
Lato dedit ore fenestram. Virg 2. Æneid.
Vlceris os. Virg. 3. Georg.
Sacculi os. Iuuenal satyr 14.
Vascula oris angusti. Quintil lib. 1. cap 2.
Rostrata ora nauium Horat. Epod 4.
Os portus. Cic. 7. Verr Nam in ipso aditu atque ore portus, vbi primùm ex alto sinus ad vrbem ab litore inflectitur, &c.
Ora, de æquore. Virg. 1 Æneidos,

Vnde per ora nouem vasto cum murmure montis
It mare præruptum, & pelago premit arua sonanti.

Septem discurrit in ora Nilus. Virg 4. Georg.
¶Discordia ora, Id est diuersæ linguæ, & idiomata. Virgilius 2. Æneid.
Os incultum, Id est facies inornata. Tibull lib. 1. eleg 8.

Osculum, osculi, pen. corr. Diminutiuum { στόμιον } Paruum os. Ouid. lib. 1. Metamorphoseos,

-videt oscula quæ non
Est vidisse satis. De Daphne.

Osculum, ab ore dictum Varr. de Ling Lat lib. 5.
¶Osculum { φίλημα } pro Basio etiam accipitur: quoniam basiando os coarctamus atque minuimus, & quasi ex ore osculum facimus. Cic ad Attic, lib. 12, Atque vtinam eo ariundò ad complexũ meæ Tulliæ, & ad osculum Atticæ possim currere.
Apta oscula. Ouid. epist. 21.
Fida Stat. 3. Sylu 2.
Ferralia. Valer. 7. Argonaut.
Hircosum osculum, Putidum, olidum. Martial lib. 12. 59,

Te vicinia tota, te pilosus
Hircoso premit osculo colonus.

Niuale, Vide NIX.
Pressa. Ouid. epist. 2.
Sororia. Ouid. 4 Metam.
Suprema Ouid 6 Metam.
¶Accipere oscula Ouid. epist. 21.
Admouere oscula, Vide ADMOVEO.
Affigere. Lucret. 4
Luctantia carpere. Ouid. 4. Metam.
Committere linguæ. Ouid. epist. 21.
Properata oscula raptim congerimus sine ordine. Ouid epist. 17.
Flagrantia ad oscula detorquere ceruicem. Horat. 2. Carm. ode 12.
Dispensare oscula per omnes. Ouid 6 Metam.
Diuidere sodalibus. Horat. 1. Carm ode 36.
Dare osculum. Plin. lib. 24 cap. 13.
Obuia dare. Ouid epist 18.
Frigida nequicquam duro dedit oscula rostro. Ouidius 11. Metamorph.
Dare oscula manibus Ouid. 1. Metam.
Excipere aliquid risu & osculo. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Fatigare dextram osculis. Tacit. libro 15. Hoc est dextram exosculari.
Ferre. Ouid. 2. de Arte.
Figere. Virg 2. Æneid.
Dulcia figere. Virg. 1. Æneid.
Pauida figens pedibus. Silius lib 11.
Trementia figere. Lucan. lib. 2.
Humectare labris. Lucret lib 4.
Impertire aliquem osculo, Vide IMPARTIO.
Infigere alicui Silius lib. 12.
Ingeminare. Valer. 2. Argon.
Ingerere, Vide INGERO.
Interserit oscula mediis verbis. Ouid 10. Metam.
Iungere. Ouid. 2. Metam.
Iungere per longas moras. Ouid. epist. 2.
Improba iungere. Ouid. 2 Amor. eleg. 5.
Oscula moderata iungere. Ouid. 2. Metam.
Lambere frigida. Stat 2. Sylu. 1.
Libare. Virg 1. Æneid.
Nexa oscula lingua Ouid. 2. Amor. eleg. 5.
Pangere osculum, Vide PANGO.
Porrigere alicui. Ouid. 3 Metam.
Præripere alicui Lucret. lib 3.
Premere aliquem osculo, Vide paulo antè. Hircosum osculum.
Refugere oscula alicuius. Ouid. 1. Metam.
Reuellere. Stat. 3. Sylu. 2.

Venire ad oscula alicuius. Ouid. 9 Metam.

Oscillum, oscilli { [illegible] } Diminutiuum est à diminutiuo Osculũ, sicut à tantulo Tantillum. Colum. lib. 5. cap. 10, Quoniã si humor innascit, vermes gignit, qui simul atque oscilla lupinorum ederunt, reliqua pars enasci non potest.

¶ Oscilla, etiam sigilla sunt, & paruæ imagunculæ, quæ arte fictili fingebantur, & vænales proponebantur, quibus homines pro se atque suis Saturno piacula faciebant, vt ait Macrobius lib. 1. Saturnal. cap. 7 & cap. 11.

Oscilla etiam dicebantur [illegible], id est pensiles quędam gestationes de arboribus suspensæ, in quibus homines per lusum iactabantur, atque ea iactatio oscillatio dicebatur. Nam homines eo genere lusus se iactantes, impositi transuerso tigno de arbore suspenso, alterius se mutuóque subiectabant deprimebántque. Quod genus lusus per sacra feriarum Latinarum dies celebrare solebant, in memoriam & imaginem vitæ humanæ, in qua altissima interdum in infima deiiciuntur, infima in altum efferuntur & euehuntur. Ita memoriã redintegrantes initio acceptæ vitæ, per oscillationem, motus cunarum: per lactatam potionem, qua tunc vtebantur, lactis alimentum significabant. Nam lac Latinis feriis adhibebatur etiam in sacrificiis. Cicero,

-Et læto mactasti lacte Latinas. Virgilius oscillationem etiam Liberalibus, vt existimo, fieri dixit,

Oscilla ex alta suspendunt mollia quercu. Alij pinu. In quo tamen [illegible], multi interpretantur: nam & obscœnæ etiam partis simulacrũ oscillum vocari posse censent. Inde igitur per translationem oscillũ in ariete murali dixit Septimius Florens, quum scribit, In oscillum penduli impetus armatum: propterea quòd malo statuto, tanquam trutina, alter transuersus suspendebatur. Eodem modo de mũdo ex axe pendente in libro de Anima dixit, Initium enim omnium commeatus animum, & vniuersitatis oscillum de illius axe suspendẽs. Verba sunt Turnebi.

Oscillo, oscillas, oscillare, ab Oscillum fit, & significat Inclinare. Festus, Oscilla sancta dicuntur, quòd oscillent, id est Inclinent, præcipitésque efferant oscillantes. Seruius putat esse compositum ab os: & cilleo, cilles, quòd in hoc cillerentur, id est mouerentur ora. nam cillere, mouere est. Plautus Amphit. 4, -qui mihi aduenienti os oscillet probé. Id est, moueat probè ipsum pugnis percutiendo.

Osculor, penultima correpta, oscularis, osculatus sum { [illegible] } osculári, Dare osculum. Cicero Appio Pulchro, libro 3. 11, Complexus igitur sum cogitatione te absentem, epistolam verò osculatus.

Complecti aliquem & osculari. Cic. in Somn. Scip. Ille autem me complexus atque osculans flere prohibebat.

Filium mater osculata est. Cic. pro Mur.

Dormientem. Cic. 1. Tuscul.

Amplecti, in manibus habere, fouere, osculari aliquem. Cic. Lentulo, lib. 1. 9, Erat hoc mihi dolendum, sed multo magis illud, quòd inimicum meum &c sic amplexabantur, sic in manibus habebant, sic fouebant, sic me præsente osculabantur, &c.

Venerari & osculari. Cic. 6. Verr. Quòd in precibus & gratulationibus non solùm id venerari, verumetiam id osculari solent. De simulacro Herculis.

Osculatio, Verbale { [illegible] } Cic. pro Cælio, Non flagrantia oculorũ, non libertate sermonis, sed etiam complexu, osculatione, aquis, nauigatione, &c.

Seges osculationis Catull. ad Iuuencium, epigram. 45.

Os, ossis, n. gen. { [illegible] } Cic. 2. de Nat. deor. Quid dicam de ossibus, quæ subiecta corpori mirabiles commissuras habent, & ad stabilitatem aptas, & ad artus finiendos accommodatas, & ad motum & ad omnem corporis actionem?

Albi ossibus scopuli. Virg. 5. Æneid.

Albis ossibus informis ager. Horat. 2. Serm. satyr. 8.

Asinina ossa, Vide ASINVS.

Grandia. Ouid. 9. Metam.

Grauia. Stat. 6. Thebaid.

Immania. Claud. 1. Paneg.

Ingentia cubiti. Ouid. 12. Metam.

Inhumata. Ouid. epist. 10.

Magna. Virg. 5. Æneid.

Obtrita. Lucan. lib. 5.

Pauxilla & minuta. Lucret. lib. 1.

Spatiosa pectoris. Valer. 4. Argonaut.

Tenera. Virg. 4 Georg.

Terra sita. Valer. 4. Argonaut.

Verticulatum. Cels. lib. 8 cap. 1.

¶ Humanis albet humus. Ouid. 1. Fast.

Amicta pelle lurida. Horat. Epod. 17.

Amputare ossa. Seneca Thyeste, 8.

Asperare sagittas ossibus: Hoc est, acuere, præfigere. Tacit. in lib. de Germanis.

Astringi suis neruis ossa debent. Quintil. in Procem. lib. 1.

Collapsa in se ossa minutatim morbo. Virg. 3. Georg.

Concutit ossa metus. Ouid. epist. 3.

Condere terræ ossa alicuius. Virg. 5. Æneid.

Condita ossa peregrina ripa. Ouid. 2. Metam.

Fractis confudit in ossibus ora. Ouid. 5. Metam.

Ima per ossa cucurrit tremor. Virg. 2. Æneid.

Dura per ossa gelidus cucurrit tremor. Virg. 6. Æneid.

Detegere ossa. Quintil. in Procem lib. 1.

Discussa ossa oris. Ouid. 5. Metam.

Disiecta ossa oris. Ouid. 12. Metam.

Inodora date venæ. Persius satyra 6.

Exarsit iuueni dolor ossibus ingens. Virg. 5. Æneid.

Nodosa frangere. Lucan. lib. 8.

Hærere vix ossibus. Virgil. 3. ecloga,

-vix ossibus hærent, præ macie videlicet, hoc est, Vix ossa eorum cohærent. est enim ablatiuus casus, non datiuus.

Ferrum hæsit ossibus. Ouid. 3. Metam.

Hiantia ossa ruptis genis. Iuuenal satyr. 15.

Cineri alicuius atque ossibus dolorem inurere. Cic. 3. Verr.

Lecta è vulneribus ossa, & vestes sanguine perfusas videmus. Quintil. lib. 6 cap. 1.

Operienda sunt ossa corpore. Quintil. in Procem. lib. 1.

Perfracta ossa iniusti claua. Ouid. epist. 4.

Perfracta saxo. Silius lib. 17.

Quiescunt ossa molliter. Virg. 10 eclog.

Calor ossa reliquit. Virg. 3 Æneid.

Cineri atque ossibus filij sui solatium ex calamitate tua vult reportare. Cic. 7 Verr.

Reponere os. Cels. lib. 8. cap. 10.

Dura ossa sonant sub ictu. Valer. lib. 3. Argon.

Tecta sepulchro. Ouid. epist. 3.

Traxit furorem per ossa. Virg. 4 Æneid.

Verenda. Ouid. epist. 3.

Ossa orationis, Vide Succus orationis, in SVCCVS.

¶ Ossa vocat Suetonius Putamina, Gallicè *noyaux*, in Claudio, cap. 8, Quoties post cibum obdormisceret, quod ei ferè accidebat, olearum ac palmularum ossibus incessebatur.

Ossiculum, ossiculi, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Gell. lib. 6. cap. 1, Ratio subtilior & veritas ipsa operis postulauit, vt tenuissimis, minutisque ossiculis caput compingeret. Plin. lib. 11. cap. 37, Omnium cerebro medio insunt ossicula parua.

Ossiculatim, pen. prod. Aduerbium { [illegible] } Minutatim. Cæcilius Fallacia, Ossiculatim Parmenonem de via liceat legant. Nonius.

Osseus, Adiectiuũ { [illegible] } Quod est ex osse. Columella lib. 5 capite 11, Deinde cuneum tenuem, ferreum vel osseum, inter corticem & materiam, ne minus digitos tres, sed consideratè demittito.

Poema ossea. Ouid. in Ibin.

Genitalia. Plin. lib. 11. cap. 29.

Lapis osseus, Formam & veluti substantiam ossis habens. Plinius lib. 36. cap. 18.

Osseum lignum. Plin. lib. 13. cap. 4.

Manus ossea Mauri. Iuuenal. satyr. 5.

Ossifragus, penultima correpta, Qui ossium fractura debilitat quempiam. Cassius Seuerus apud Senecam libro 6. Controuers. 33. controuersia

Ossuaria, ossuariæ { [illegible] } Locus in quo reponũtur ossa defunctorum. Vlpianus in l. 2. D. De sepulchro violato, Celsus scribit statuam sic esse monumẽti, vt ossuariam. Haluander legit ossaria: vt sit substantiuum, ossarium, ossarij.

Os leonis, Genus herbæ florem faciens purpureum. Columel. Narcissique comas, & hiantis sæui leonis ora feri.

Osasum, pro Odi. Plaut. Amphitryone,

Inimicos semper osasum obtuarier. Nonius.

Osanna, Hebraicè legitur HOSCHIAH-NA, Id est saluum fac obsecro.

OSCA { [illegible] } Ptolemæo libro 2. cap. 6, Hispaniæ ciuitas, Ilea dicta. Vulgò *Guesca*.

Oscedo, Vide OSCITO.

OSCELLA { [illegible] } Lepontinorum in Alpibus Scutili vrbs, authore Ptolemæo lib. 3 cap. 1. Hodie *Seosa*.

Oscen, Vide OSCINIS.

Oscheum { [illegible] } Latini scrotum dicunt, Id est testium receptaculum. Celsus, vbi de morbis tractat qui in naturalibus circa testiculos oriri solent, Sinus, inquit, qui conspicitur à nobis, [illegible] à Græcis dicitur: nostri scrotum vocant.

OSCI { [illegible] } Italiæ populi, in Campania, sic, vt quibusdam placet, ab oris fœditate dicti. Virg. lib. 7. Æneidos,

Oscorúmque manus, &c.

Oscus, Adiectiuum { [illegible] } Cic. Mario, lib. 7. 1, Non enim te puto Græcos aut Oscos ludos desyderasse, præsertim quum Oscos ludos, vel in Senatu vestro spectare possis. Horat. 1. Serm. satyra, 5,

-Messi clarum genus Osci. Quòd autem dicit Cicero, Oscos ludos vel in Senatu suo spectare Marium posse, de impudico & superbo sermone Senatorum intelligendum est. Fuit enim Oscis frequẽtissimus vsus libidinum spurcarum. vnde & verba impudentia & elata, obscœna appellantur, vt Verrius quidam vult apud Sextum Pompeium. Hinc est quòd ibi Titinnius etiam vetus poeta dicit: Oscè & Volscè fabulantur, nam Latinè nesciunt. Erasmus inter adagia recitat, Oscè loqui, pro turpiter parùmque pudicè loqui. Turnebus verò in eandem epistolam sic ait, Sed qui tandem sunt ludi Osci? quidam putant, quibus Atellanæ dabantur. Atella enim oppidum Campaniæ fuit: vnde earum nomen. Osci enim populi Campaniæ fuerunt. Sed Osci ludi, vt existimo, & fabulæ Oscæ & mimi lingua Romana non fiebant, Romanis tamen intellecta. Etsi ea gens deleta erat, tamen etiamnum vigebat sermo, & comœdiæ agebantur Romę Osca lingua. Strabo, [illegible Greek]. Hactenus ille.

Tellus Osca. Propert. lib. 4. eleg. 2.

Osca, Purgamenta & sordes lanæ per contumeliã & iniuriã summam Oscorum Næuius appellauit, vt Varro interpretatur. Sic enim scribit lib. 6. de Ling. Lat. Quum ex ea carẽt, quod in ea hæret, neque est lana. quæ in Romulo Næuius appellat Osca ab Oscis. Scriptursã veterem interpolant multi, aliique aliter euulgant, sed hæc Turnebo magis probatur.

Oscillum, Oscillo, Vide Osculum in OS, oris.

Oscinis, huius oscinis, pen. corr. omn. gen. Auis auspicium ore faciẽs, inquit Varro de Ling. Lat. lib. 5. Horat. 3. Carm. ode 27,

Oscinem coruum prece suscitabo

Solis ab ortu. Cic. 2 de Nat. deor. Quanquam aues quasdam & alites & oscines, vt nostri augures appellant, rerum augurãdarum caussa natas esse putamus. Alij declinant Oscen, huius Oscinis. Ausonius

nius in Tertiano,

Tres quorum ætates superat Phœbeius oscen. Hoc est, coruus qui est in Apollinis tutela.

Tum à dextra, tum à sinistra parte canunt oscines. Cicero 1. de Diuinatione.

¶Oscines Plin. lib. 10. cap. 19, vocat omnes aues quæ canunt. Ibidē, cap. 29, Alia admiratio cu ca oscines: ferè mutant colorem vocemque tempore anni, ac repentè fiunt aliæ.

Oscinum, oscini, pen. corr. { οἰωνισμός } Auium augurium. Cic. 2. de Legib. Idémque fulgura atque oscina pianto. Correctiora exemplaria legunt obstita.

Oscito, oscitas, pen. corr. { χασμᾶσθαι } oscitâre, Os commouere, & os totum aperire, vt fit præ somno aut tædio. Gell. lib. 4. cap. 20, Et in iure stans, clarè nimis & sonorè oscitauit.

Oscitare, pro Aperire se, dixit Plinius libro 16. capite 24, Sed omnium folia quotidie ad solem oscitant, interiores partes tepefieri violentia.

Oscitor, oscitaris. Deponens { χασμώμενος } Idem. Plautus Menæch. 17, Vt pandiculans oscitatur.

Oscitans, pen. corr. oscitantis, Participium { χασμῶν. } Cic. pro Milone, Adde inscitiam pransi, poti, oscitantis ducis. Idem pro Cluentio, Tristem atque oscitantem leuiter impellit.

¶Oscitans, Securum & nihil prouidentē aliquando significat, authore Donato. Terent. And. 1. 2, Sperantes iam amoto metu, interea oscitantes opprimi.

Oscitana & dormitans sapientia Scæuolarum. Cic lib. 2. de Orat. Et istam oscitantem & dormitantem sapientiam Scæuolarum & cæterorum beatorum otio concedamus.

Oscitans Epicurus, Otiosus & negligens. Cic. 1. de Nat. deor. Ista à vobis quasi dictata redduntur, quæ Epicurus oscitans hallucinatus est, quum quidem gloriaretur, vt videmus in scriptis, se magistrum habuisse nullum.

Oscitantes hesterna potatione Quintil. lib. 8. cap. 3.

Oscitanter, Aduerbium { χασμωδῶς. } Negligenter. Cic. de Claris Orat. Quum indicia mortis se comperisse manifestò & manu tenere diceret, tam solutè egisset, tam leniter, tam oscitanter.

Oscitatio, Verbale { χάσμη. } Plin. lib. 7. cap. 6, Oscitatio quidem in enixu lethalis est.

Oscitatio (inquit Donatus) animi otium & securitas.

Oscitationes Bruti, Libelli oscitātēr siue negligenter scripti. Stat. 4. Sylu. 9.

Oscedo, penult. prod. oscedinis, fœm. gen. { χασμῳδία } Vitium quo quis tenetur vt sæpius osciret Gell. lib 4. cap. 20, Sed quum ille detersisset, inuitissimum sese ac repugnantem oscitatione victum, teneríque eo vitio quod oscedo appellatur: tum notæ iam destinatæ exemptus est.

Oscedo, Sereno significat oris vlcuscula, quum scribit, Hinc oscedo fugit, linguæ quoque vulnera cedunt. Oscedo, inquit Isidorus, est, qua infantium ora vlcerantur. Æphthas medici vocant, vt Turnebus existimat.

Osculana pugna, à Festo appellatur, & prouerbij loco numeróque refertur, de iis qui victi vincunt. Sed Asculana potius dici debere videtur. Nam ad Asculum ea depugnata pugna fuit aduersus Pyrrhū, si Plutarcho credimus: quanquam apud Festum ordo seriésque verborum osculanam tuetur. Ex Turnebo.

Osculatio, Osculor, Osculum. Vide os, oris.

O si { εἴθε } Aduerbium optandi. Vide o, interiectionem.

Osim, pro Ausim, Comicorum more. Cic Attic. lib 12. epist. 4.

OSIRIS, penult. prod. { Ὄσιρις } huius Osiris vel Osiridis, fuit Iouis filius ex Niobe Phoronei filia, successitque Phoroneo in regnum Argiuorum. Ægialum fratrem præfecit regno Achaiæ, & ad Ægyptios transfretauit, gloriæ desyderio. Quos quum subegisset, Isidem (quæ & Io vocabatur) Inachi primi regis Argiuorum filiam duxit vxorē. Vbi quum illa literas, Osiris varias artes Ægyptios docuisset, vterque diuinos honores meruerunt. Tandem à Styphone Ægyptio, vel (vt Seruius ait) à Typhone fratre, clàm occisus, ab Iside diu quæsitus est. Tandem apud Philam insulam iuxta Syenen laceratus compertus est. In insula Abato, in palude iuxta Memphim sepeliri eum Isis curauit: & paludem, Stygē, id est mœrorem appellauit, nec nisi certis diebus & initiatos eò accedere voluit. Sed quum apparuisset Ægyptiis deinde bos quidam, Osirim putarunt, adorarúntque vt deum, & vocauerunt Apim, id est bouem, eorum lingua. Deinde dictus est Serapis. Tibullus lib. 1. eleg 7,

Te canit, atque suum pubes miratur Osirim

Barbara Memphitē plangere docta bouē. Martial. lib. 9. 31. nec quæ turba Serapin amat. Eusebius lib. de Præpar Euang. Ægyptios ferunt primos omnium motum ordinémque cælestium corporum admiratos, Solem & Lunam deos putasse, ac Solem quidem Osirim, Lunam Isim nuncupasse, à proprietate quadam indita ipsis nominibus. Nam, siquis ad Latinam linguam verba transferat, multioculus Osiris dici potest. Neque id ab re: Radiis enim suis quasi multos rebus immittit oculos, quibus omnia perspicit, vt etiam poeta dicit, Sol qui terrarum flammis opera omnia lustras. Quamuis nonnulli Græcorum poetæ Dionysium esse Osirim confingant. Isim verò, Priscam Latinè dicere possumus, Lunæ hoc nomine indito, quoniam sempiterna priscáque sit. Cui cornua depingunt, vel quia quum minor est, cornuta videatur: vel quòd bos ei apud Ægyptios sit dedicata. Ferunt Osirim apud Ægyptios haustum, vinique vsum comperisse, & multas alias res necessarias, vt inquit Tibullus lib. 1. eleg. 7.

Primus aratra manu solerti fecit Osiris, &c.

Sanctus Osiris. Horat. 1. epist. 18.

Osiris, Herba est ramulos ferens nigros, tenues, lentos, & in iis folia nigra ceu lini, seménque in ramulis nigrum initio, deinde colore mutato rubescens. Verba sunt Plinij lib. 27. cap. 12. Vulgus Herbariorum vocat *Linariam*.

Osirites, pen. prod. ab Ægyptiis dicitur herba, quam cynocephaliam,

hoc est canis caput vocant, quòd canino capiti sit similis. Tradunt siquis eam totam eruat, statim mori. Sipontinus. Plinius libro 30. capite 2.

OSISMII, Populi sunt Galliæ Lugdunensis ad Ligerim amnem. Plin. lib. 4 cap. 18. Cæsar Ossisinos vocat.

OSISMII, Apud Melam libro 3. cap 2, populi sunt Britanniæ minoris, quos nunc Britones vocant, apud promontorium illud, cui vulgò nomen *Sanctus Mattheus*.

Osonoba, Vide OSSONOBA.

Osor, Vide ODI.

OSQVIDATES, Populi sunt Galliæ Aquitanicæ, apud Plinium libro 4. cap 19.

OSSA { Ὄσσα } mons est teste Solino, in finibus Thessaliæ Centaurorum stabulum, cum tanta pinorum copia, vt in flexione atque reste arbore ramorum tonitrus referantur. Lucanus lib. 1, Ossa pinifera.

Arctoa. Stat. 3. Theb.

Frondens Stat 8. Theb.

Glacialis. Claud. 1 Paneg.

Niualis. Claud. 2. in Ruffin.

Ossæus, Adiectiuum { ὀσσαῖος. } Lucan. lib. 6, Attollit Titan, rupes Ossæa coercet.

Ania Ossæa. Stat. 2. Achill.

Vrsa. Ouid 12 Metam.

Bimembres Ossæi, Centauri qui Ossam accolebant. Statius 12. Thebaid.

Osseus, Ossiculum, Vide os, ossis.

Ossifraga ossifragæ: vel Ossifragus, ossifragi, pen. corr. { φήνη } Aquilæ genus, ab ossibus frangendis dictæ. Plin. lib. 30 cap. 7, Ossifragi vēter arefactus & potus, iis qui cibos non conficiunt vtilissimus.

OSSIGITANIA, Regio Hispaniæ, Bæticæ vicina, cuius meminit Plinius lib 3. cap. 1.

OSSONOBA { ὀσσόνοβα } Lusitaniæ ciuitas, teste Ptolemæo, lib. 2. cap. 5. alio nomine Siluera.

Ostendo, ostendis, ostendi, ostensum & ostentum { δείκνυμι, δεικνύω, ἐνδείκνυμι, ἐπιδείκνυμι, ἀποδείκνυμι, ὑποφαίνω, φαίνω } ostēndere, Demonstrare. Ab os & tendo compositum est. Os autem pro facie sæpe ponitur, quę pro toto corpore non solùm hominis, sed etiam cuiuslibet rei specie sumitur. Ostendere igitur, est speciem siue faciem rei mōstrare: quia tendere os, hoc est extendere solemus in id quod voluimus demonstrare. Terent. in Eunuch. 5. 3,

Iámne ostendisti signa nutrici? Virg 6 Æneidos,

Ostendent terris hunc tantùm fata, neque vltra

Esse sinent.

Ostendere & declarare. Cic. pro Cecinna, Is habuit in matrimonio Cesenniam, eodem è municipio, summo loco natam & probatissimā fœminam, sicut & viuus multis ipse rebus ostendit, & in morte sua testamento declarauit.

Demonstrare & ostendere. Cic. Att. lib. 1. 1, Demonstraui hæc Cælio: simul & illud ostendi, si ipse cum illo vno contenderet, me ei satisfacturum fuisse.

Ostendere & patefacere. Cic. de Arusp. resp. Hæc igitur vobis, hæc Populo Romano & scelerum indicia ostendit, & periculorum signa patefecit.

Proponere & ostendere. Cic. 2. de Lege agrar. Cui errato nulla venia, rectè facto exigua laus, & ab inuitis expressa proponitur: nō dubitanti fidele consilium, non laboranti certum subsidium nobilitatis ostenditur.

De his primùm partibus ostendendum est, deinde, &c. Author ad Heren. lib. 2.

Ostenditur nobis id quod quærebamus, inquit Donatus. Terentius Hecyra, 4. 4,

-opportunè te mihi

Phidippe in ipso tempore ostendis.

Apertè ostendit quod habet vænale. Horat. 1. Serm. satyr. 2.

Coràm ostendere aliquid alicui Virg 4. Æneid.

Digitis ostendere. Ouid. 2. de Arte.

Bellum ostendere. Liu. 1. ab Vrbe.

Bellum indicere & ostendere. Liu 2 ab Vrbe.

Iter ad ingenij lumen. Quintil. in Prœm. lib. 1.

Ostendere de excelso locum aliquem. Cic. in Somnio Scip.

Lumen animi, ingenij, consiliíque tui hic oportet ostendas. Cic in Somnio Scip.

Metum. Cic 6. Verrina, Iste tum petere ab illis: tum minari, tum spem, tum metum ostendere.

Mores alicuius. Terent Eunuch. 5. 9.

Ostendere & offerre os suum. Cic. pro Rosc. Amer. Ex tot sicariis solus inuentus es, qui cum accusatoribus sederes: atque os tuum nō modò ostenderes, sed etiam offerres.

Os suum populo. Cic. 3. Vert Nemo quenquam tam audacem, tam amentem, tam impudentem fore arbitrabatur, qui tam nefariis criminibus, tam multis testibus euictus, ora iudicum aspicere, & os suū Populo Romano ostendere auderet.

Peccata in re aliqua ostendere, pro Peccare. Terentius Heautont. 4. 1,

Tot peccata in hac re ostendis.

Ostendere aliquem peccare in re aliqua. Terentius Adelph. 1. 2,

Te plura in hac re peccare ostendam.

Potestatem suam in aliquo. Terent. Eunuch 5 9.

Quàm simus callidi ostendere. Terent. And. 1. 2.

Qui simus ostendamus. Cic. 4. Acad Sed vt omnes istos aculeos, & totum tortuosum genus disputādi relinquamus, ostendamúsque qui simus.

Se, siue animum suum. Plaut Capt. 5, Quoniam nobis dij immortales animum ostenderunt suum. Cic. de Amic. In qua nisi (vt dicitur) apertum pectus videas, tuúmque ostendas.

Se optimè ostendere, Id est optimè se gerere. Cic. ad Qu fratrem,

lib.1.2, Tribun. plebis designati sunt nobis amici: c o s s. se optimè ostendunt.

Se verum ostendere. Terent. Eunuch. 2.3.

Se palam ostendere, pro Apparere. Cic. de Vniuers. Quando igitur omnes & qui mouentur, palámque se ostendunt, & qui eatenus nobis declarantur quo ipsi volunt, creati sunt, &c. De diis.

Se ægrè pati ostendere. Terent. Adelph. 1.2.

Sententiam suam Terent. Heaut. 2.1.

Spem. Terent. Phorm. 5.4,

-neque me domum nunc reciperem, ni mihi esset spes ostensa

Huiusce habendæ. Cic. pro Rosc. Amer. Hisce insidiosè spem falsam ostendere.

Ostendit se spes alicunde. Liu. 6. bell. Pun.

Ostendere, non est tantùm, id quod in consuetudine frequentes significat, demōstrare: sed quod verbi potius compositio præ se fert, obtendere & opponere interdum. cuius significationis testimonium apud Ciceronem, in Verrem, in promptu occurrit, Sed quædam mihi magnifica, & præclara eius defensio ostenditur. Annotauit Turnebus.

Ostensus, Participium { [illegible] } vt Cædes ostensa Syllæ. Lucanus libro 2.

Ostentus { [illegible] } Participialiter. Festus. Pacuuius, In ipso tēpore ostentum senem. Cato cap. 6, Ager oleto conserendo qui in ventum Fauonium spectabit, & Soli ostentus erit, alius bonus nullus erit.

Ostentus, huius ostentus { [illegible] } Irrisio. Salust. in Iugurtha, Sed quoniam eo natus sum, vt Iugurthæ scelerum ostentui essem. Ibidem, Itaque munito agmine incedere: latè explorate omnia: illa deditionis signa ostentui esse, credere. Id est, In speciē esse ficta, inquit Bud.

Mittere aliquem ostentui. Tacit. lib. 19.

Ostento, ostentas { [illegible] } ostentāre, Frequentatiuum ab ostentum supino form. atum, significat Sæpe ostendere. Tacit. lib. 19, Nos velamenta, & infulas pro muris ostentare.

Moliri obscurè aliquid, & Ostentare, contraria. Cic. 2. de Lege agraria, Si aliud quiddam obscurè moliuntur, aliud spe ac specie simulationis ostentant, populares existimandi sunt.

Ostendere & ostentare. Cic. Planco, lib. 10.3, Nunc tantum significandum putaui, vt potius amorem tibi ostenderem meum, quàm ostentarem prudentiam.

Ostentare verbis, & Re vera facere, cōtraria. Cic. 2. de Lege agrar. Largitio aliqua promulgata, quæ verbis ostentari potest, re vera fieri, nisi exhausto ærario, nullo pacto potest.

Cædem ex altera parta belli exitus ostentat, ex altera seruitutem. Cic. Planco, lib. 4.14.

Ostentare iugulum pro capite alterius, hoc est Exponere se periculo vitæ. Cic. ad Att. lib. 1.12.

Mœnia maxima ostentat Virg. 3 Æneid.

Opes Sidonias ostentat Dido. Virg. 4. Æneid.

Periculum ostentare capitis, pro Minari mortem. Cic. pro Cluent.

Spem ostentare. Cic. pro Cluent. Mulier amissis liberis, cū vnius filij recuperandi spes esset ostentata, omnes, &c.

¶ Ostentare, pro Indicare Plin. in Paneg. Traian. Iam firmitas, iam proceritas corporis, iam honor capitis, & dignitas oris nónne longè latéque principem ostentant?

¶ Ostentare, Sæpe ostendere, gloriandi causa, inquit Festus. Terentius Eunucho, 3.2,

-neque pugnas narrat, neque cicatrices suas

Ostentat. Cic. pro Cælio, In aliis rebus se ostentent.

Venditare & ostentare. Author ad Herennium, lib. 2, Ficta & dedita opera comparata oratio videbitur esse artificij significandi, ingeniique venditandi, & memoriæ ostentandæ causa.

Labores suos. Claud. 3. Paneg.

Vires superbas. Stat. 6. Thebaid.

Iactare se & ostentare. Author ad Heren. lib. 4.

Se ostentare. Cic. Lentulo, lib. 1.4.

Præ se ferre & ostentare. Cic. Att. lib. 2.

Ostentans, Particip. { [illegible] } vt Frontem albam equus arduus ostentat. Virg. 5 Æneid.

Ostentatus, penultima producta, Participium { [illegible] } Terentius Eunuch 3.5,

-tu ego occasionem

Mihi ostentatam tam breuem, tam optatam, tam insperatam

Amitterem?

Promissa liberalitate alicuius & ostentata pecunia. Cic. pro Rosc. Comœdo.

Ostentator, pen. prod. ostentatoris, Verbale { [illegible] } Iactator. Plaut. Curcul. 9,

-in medio propter canalem, ibi ostentatores meri,

Confidentes, garrulíque & maleuoli. Liuius 1 ab Vrbe, Ostentator factorum.

Pecuniosus ostentator. Author ad Herenn. lib. 4, Vt si velis non diuitem, sed ostentatorem pecuniosum describere, &c.

Ostentatio, ostentationis, Verbale { [illegible] } Iactantia. Cic. 4. de Fin. Gloriosa ostentatio in constituendo summo bono. Cæsar 1. bell. Ciuil. Ostentatio sui.

Ingenij ostentationis vitanda est suspicio. Cic. 2. de Orat.

Venditatio quædam & ostentatio. Cic. de Amic.

Ostentatio & gloria. Cic. pro Rab. Posth. Quod genus tandem est istud ostentationis & gloriæ?

Ostentatio & Veritas, contraria. Cic. 2. de Finib. Aut etiam vt vestitum, sic sententiam habeas aliam domesticam, aliam forensem, vt in fronte ostentatio sit, intus veritas occultetur.

Ostentatio & Voluntas, contraria. Cic. 1 Offic. Videre etiam licet plerosque non tam natura liberales, quàm quadam gloria ductos, vt benefici videantur, facere multa, quæ proficisci ab ostentatione magis, quàm à voluntate videntur.

Stoicorum ostentationem, disciplinam suam philosophus animo & vita constitutus, vt ratio postulat, non putat, sed legem vitæ. Cicero 2. Tusculan.

Simulatione, & inani ostentatione, & ficto non modò sermone, sed etiam vultu, stabilem se gloriam consequi posse siqui rentur, vehementer errant Cic. 2. Offic.

¶ Magnifica & gloriosa ostentatio ciuitatis. Cic. pro Flacco.

Declamatoria. Quintil. lib. 4. cap. 3.

Gloriosa. Cic. 4 de Finib.

Insolens, Vide I N S O L A N S.

Popularis Cic. 1 de Lege agrar.

Scenica. Quintil. lib. 2. cap. 10.

¶ Adduci ostentatione, Vide A D D V C O.

Componi ostentationi. Quintil. lib. 3 cap. 7.

Ostentum, ostenti { [illegible] } Id est portentum: quòd statim futurum aliquid ostendat, vt Cometæ, tonitrua, die sereno. Cic. 2. de Nat. deor. Prædictiones verò & præsensiones rerum futurarum quid aliud declarant, nisi hominibus ea quæ sint, ostendi, monstrari, portendi, prædici: ex quo illa, ostenta, monstra, portenta, prodigia dicuntur?

Ostenta accipiuntur etiam in bonam partem. Sueton. in Vesp. cap. 5, Iam-pridem sibi per hæc ostenta conceptam in spem imperij venit. Hoc est per hæc indicia.

Ostentum Labeo definit (vt inquit Vlpianus in l. Ostentum. D. De verb. & rerum signif.) omne contra naturam cuiusque rei genitum factúmque. Duo autem genera sunt ostentorū. Vnum, quoties quid contra naturam nascitur tribus manibus fortè, aut pedibus, aut qua alia parte corporis, quæ naturæ contraria est. Alterum, quum quid prodigiosum videtur, quomodo Græci [illegible] vocant.

Grauissimum ostentum huic ordini nuntiatum. Cicero de Arusp. respon.

Admonemur multis ostentis, Vide A D M O N E O.

Facere ostenta. Cælius Ciceroni, lib. 8.14, Scis Appium Censorem hic ostenta facere de signis & tabulis.

Portendere malorum periculorum metus ex ostentis. Cicero 6. Verrina.

Procurare ostentum familiare Liu. Decad. 3 lib. 6.

O S T E O D E S { [illegible] } Insulæ sunt Siciliæ adiacentes ab ea parte, quæ Africam spectat Author Plin. lib. 3. cap. 8.

O S T I A { [illegible] } vrbs in ostiis Tyberis sita, ab Anco Martio condita, vt scribit Liuius, in ipso maris fluminisque confinio, vt totius mundi opes illuc veluti maritimo vrbis hospitio reciperentur. Ab hac

Ostienses { [illegible] } dicti, & Ostiensis ager. Ptolemæo lib. 3. cap. 1, ciuitas & portus Romæ. Scribitur à nonnullis Hostia. Nomen retinet.

Ostiensis { [illegible] } porta Romæ, eo quòd Ostiam versus ducat. Ea nūc *Sancti Pauli porta* appellatur.

Ostigo, huius ostiginis, fœm. g. { [illegible] } aliàs Mentigo dicitur. Videtur in agnis & hœdis id fermè malum esse, quod in hominibus mentagram appellant. Colum. lib. 7 cap. 5, Est etiam mentigo, quam pastores ostiginem vocant, mortifera lactentibus.

Ostium, huius ostij { [illegible] } Notæ significationis. Terent. Eunucho, 4.6, Tu abi, atque ostium obsera intus, ego dum hinc transcurro ad forum.

Ostium, ab obstādo quidam deducunt, quòd eo arcemur ingressu. Quidam ab os, oris quòd sit idem per quod ingredimur vel domum, vel quemcunque alium locum. Alij à Græco [illegible], quod est repellere. vnde ratio exigit vt sine aspiratione scribatur: licet nonnullorum versus cum suis detinatis aspiret.

Ostiorum exactio, id est tributi in singula ædium ostia imperati. Vide S P I C S P H A L I V M.

Ostium & limen carceris. Cic. 5. Tuscul. Soláne beata vita quæso relinquitur extra ostium liménque carceris?

Bellissimum & taciturnissimum, Vide B E L L V S.

Ostium oculissimum. Plautus in Curculione. Id est, charissimum & gratissimum, quòd tanquam oculus, quo nihil iucundius nobis est, planè censeatur. Nam ex oculo finxit superlatiuum, vt ex ipso ipsissimum. Non me tamen fallit in libris antiquis occlusissimum reperiri: sed authorem alterius lectionis laudare possum Festum. Sunt qui oculeissimum legant versu modulatiore, sequunturque Priscianum, cui etiam oculeus est ocellus per diminutionem.

Reclusa. Lucret. lib. 3.

¶ Auscultare ab ostio, Vide A V S C V L T O.

Aperto ostio dormire. Cic. pro Rosc. Amer.

Obdere ostio pessulum, Vide O B D O.

Ingentia ostia domus patuere. Virg. 6. Æneid.

Pernoctare ad ostium carceris, Vide P E R N O C T O.

Pulsare, Vide P V L S O.

Ab ostio quærere aliquem. Cic. 2. de Orat. Vt illud Nasicæ, qui cū ad poetam Ennium venisset, eique ab ostio quærenti ancilla dixisset domi non esse, &c.

¶ Ostia { [illegible] } ostiorum, tantùm pluraliter, Fluuiorum patentes aditus, per quos in mare exonerantur. Virg. 1. Æneidos,

-Italiam contra, Tyberináque longe Ostia.

Ostium, pro Ingressu portus marini. Virg. 1. Æneidos,

Aut portum tenet, aut pleno subit ostia velo.

Introitus atque ostium portus. Cic. 7. Verr. Quod est litus in insula Syracusis post Arethusæ fontem, propter ipsum introitum atque ostium portus, amœno sanè & ab arbitris remoto loco.

Fluminis ostium. Cic. 2. Philip.

Oceani Cic. pro Lege Manilia.

Atra Ditis. Virg. 4. Georg.

Sacra Inferni. Virg. 6. Æneid.

Turbida Tartareæ portæ. Sil. lib. 13.

Puluerulenta. Ouid. 2 Metam.

Recta viarum. Lucret. lib. 4.

Oppilare ostia. Lucret. lib. 6.

Ostiolum, ostioli, penul. corr. Diminutiuum { [illegible] } Columel. lib. 8. cap.

cap 14, quas singulas satis est habere quoquouersus pedes ternos, & aditus singulis binis ostiolis muniios. Plin. lib.19.cap 8, Adeò vt ostiola ollitoria ex his factitati cœperint, Vide O L V S.

Ostiatim, pen prod. Aduerbium { κατὰ θύραν } Per singula ostia. Cic.6, Verr. Nos quidem quid facimus in Verre, quem in luto volutatum, totius corporis vestigiis inuenimus? permagnum est in eum dicere aliquid, qui prætereuns, lecticæ paulisper deposita, non per præstigias, sed palàm per potestatem, vno imperio ostiatim totum oppidum compilarit?

Eleganter, nec sine prouerbij specie, M. Tullius dixit Ostiatim pro singulatim, sive nominatim: vt 6. Verr. Hic nolite expectare dum ego hoc crimen agam ostiatim: ab Æschylo Tindaritano istum pateram abstulisse, à Thrasone item Tindaritano patellam, à Nymphodoro Agrigentino thuribulum.

Ostiarium, ostiarij, n.g. Tributum in singula domorum ostia imperatum: vt columnarium, in singulas columnas. Cæsar lib 3. bell. Ciuil. Interim acerbissimè imperatæ pecuniæ tota prouincia exigebantur: multa præterea generatim ad auaritiam excogitabantur. In capita singula seruorum ac liberorum tributum imponebatur: columnaria, ostiaria, frumentum, milites, remiges, arma, tormenta, vecturæ imperabantur.

Ostiarius, ostiarij { θυρωρός } Ostij custos. Plin. lib 12. cap.14. Præter hos & custodes, satellitésque & ostiarij & ministri populantur.

Ostracias, siue Ostracites. pen.prod. { ὀστρακίας } Est testacea durior, altera achate similis, nisi quòd achates politura pinguescit: duriori tanta inest vis, vt aliæ gemmæ scalpantur fragmentis eius. Ostracitis ostreorum nomen & similitudinē dedere. Hæc Plin. lib 37 cap 10. Idem lib 36. cap. 19. Ostracitæ similitudinem testæ habent. Vsus eorum pro pumice ad læuigandam cutem.

Ostracina, Suffragia Atheniensium dicebantur, quòd ea in figulinis scribi solebant, vt latius est videre in dictione sequenti.

Ostracismus { ὀστρακισμός } Relegationis genus. Nam ciuitates antiquitus quæ populari statu regebantur, eos qui superexcellere videbantur, vel propter diuitias, vel propter amicos, aliamve potentiam, extra ciuitatem relegare solebant ad tempus, sicut docet Aristoteles tertio Politicorum. Athenienses verò exilio decennali mulctare consueuerant potentes nimis, & excellentes gloria viros. Et hoc exilij genus, ostracismum appellauerunt: qui repertus est, non ad castigandam improbitatem, sed ad potentiam moderandam. Ostracismus autem ab ostraco, id est calculo, siue testula, nomen sortitus est, qui in hunc modum Athenis peragebatur. Ostraci viritim in consilio dabantur, in quibus quisque nomen illius perscribebat, quem vrbe cedere voluisset. Magistratus verò qui huic negotio præerant, vniuersos simul calculos recensebant: qui nisi sex millium numerum excessissent, nihil confectum esse iudicabatur. Vbi verò vltimus numerus repertus fuisset, eum decem annos exilio afficiebant. Hoc ostracismo Themistocles, Cimon, & Aristides, mulctati fuere. Hoc Latini, testularum exilium vocant.

Ostracium, ostracij { ὄστρακον } Latinè testa dicitur, Græcè ὄστρακον. Vnde testaceum pauimentum, vulgò nunc ostracum vocant.

Ostracium, pro onyche. Plin. lib. 32 cap. 10, Inuenio apud quosdam ostracium vocari, quod aliqui onychem vocant.

Ostrea, ostreæ, fœm gen. vel Ostreum, ostrei, neut. g. { ὄστρεον, ὀστρεῖον } Quæ asperam, scabiámque, testam habet. Quanuis generaliter ostrea quoque cōchæ dicantur. Item quæ ex vno tātùm latere testam habent, altero scopulis aut lapidibus, alteríve materię adhærēt. Nam testæ ipsæ duriores propriè conchæ dicuntur, quales sunt cochlearum. Hæc Sipontinus. Cic. 2. de Diuinat. Ostreísque & conchyliis omnibus contingere, vt cum luna pariter crescant, paritéque decrescant. Gell. lib. 20. cap.7, Ostreæ quum appositæ fuissent, & multæ quidem, sed inuberes, macræque essent, Luna, inquit Annianus, nunc videlicet senescit: ea re ostrea quoque sicuti alia quædam tenuia, exuctaque sunt.

Inanes ostreæ, Vide I N A N I S.

Ostreum, neutro genere. Plin. lib. 32. cap. 6, Peculiariter verò contra leporis marini venena & ostrea aduersantur. Iuuen. Saty. 6, Grandia quæ mediis iam noctibus ostrea mordet.

Ostrea Circæis, Miseno oriuntur echini. Horat. 2. Serm. saty. 4.

Abstinere ostreis & murænis, Vide A B S T I N E O.

Ostreatus, pen. prod. Adiectiuum { ὀστρεώδης } pro Duro atque aspero ponitur. Plaut. Pœnulo, 4,

-itaque iam quasi ostreatum tergum vlceribus gestito
Propter amorem vestrum.

Ostrearius, Aliud adiect. vt Ostrearius panis, quo veteres cum ostreis vesci solebant. Plin. lib. 18 cap. 11.

Ostrearia, ostreariarum { ὀστρεοτροφεῖα } Vbi ostreæ viuunt & reperiuntur. Plin. lib 9. cap 51, Nuper compertum in ostreariis, humorem his fœtificum lactis modo effluere.

Ostrum, ostri { ὄστρον } Muricis siue conchylij ac purpuræ liquor, succus & color, vnde pro ipso purpureo colore ponitur Ostrum dictum, quòd ex conchiarum marinarum testis eximatur. Hic liquor, temperatura artificis adhibita, ferè purpureus fit, hoc est in violaceum tendens. Virg. 2. Georgicorum,

Vt gemma bibat, & Sarrano dormiat ostro. Idem 1. Æneidos,

-stratóque super discumbitur ostro. Id est purpura: vt ait Seru.

Insignis ostro sonipes. Virg. 4. Æneid.
Coruleum. Claud. 5. Paneg.
Puerile. Stat. 5 Sylu. 2.
Puniceum. Senec Medea, 2,
Rubens Lucret lib 2,
Sanguineum. Virg 12. Æneid.
Sidonium Horat 1. epist. 10.
Tyrium. Virg. 3. Georg.
¶Ductores fulgent decori ostro. Virg. 5. Æneid.
Pœnisque ostris fulget purpura. Propert lib. 4. eleg 3,
¶Instrati ostro alipedes. Virg. 7. Æneid.
Superbo labuntur vestes. Virg. 1. Æneid.
Iliaco ostro nitet lectus. Senec Medea, 10.
Vestes perfusæ ostro. Virg. 5. Æneid.
Celso in ostro reponit illum. Valer. 3. Argon.
Vestes ostróque auróque rigentes. Virg 11. Æneid.
Velare humeros ostro. Virg. 7. Æneid.

Ostrinus, pen. prod. Adiectiuum { ὄστρινος } Ostrinæ vestes dicuntur purpureæ & subrubeæ, authore Nonio. Turpilius, Interea aspexit virginem gestantem in capite riculam indutam ostrinam.

Colores ostrini. Propert. lib. 3. eleg. 13.
Torus Propert. lib 1 eleg 13.
Tunica. Propert. lib. 2. eleg 30.

Ostrifer, pen. corr. Adiect. { ὀστρειοφόρος } Quod ostrum producit. Virgil. 1. Georg. Ponitus & ostriferi fauces tentantur Abydi.

Gerastus ostrifer. Valer. 1. Argon.

O S T R O G O T H I, pen. corr. { ὀστρογότθοι } dicuntur Gothi, qui Orientem versus habitant. Claud. 2. in Eutrop.

-Ostrogothis colitur, mistísque Bistanois Phryx ager.

Ostrya, vel Ostrys, vocatur arbor quæ solitaria nascitur circa saxa aquosa, similis fraxino, cortice & ramis, folio pyri, paulò tamen crassioribus longioribúsque ac rugosis incisuris, materia dura atque firma: qua in domum illata difficiles partus fieri, mortésque miseras veterum superstitio existimauit. Plin. lib. 13. cap. 22.

Ostum, Vide H O S T V M.

Osus, Vide O D I, odisti.

O T

O T A N A S, pen. prod. Persa vir nobilis, vnus ex his qui cum Dario in Magum coniurarant, apud Herodotum lib. 3. & Iustinum lib. 1.

Othone, Herba in Syria nascitur, similis erucæ, perforatis crebro foliis, flore croci, quare quidam anemonen vocauerunt. Plinius lib. 27 cap. 12.

Othonæ { ὀθόναι } Apud Homerum lib 3. Iliad. loquentem de Helena, Αὐτίκα δ' ἀργεννῆσι καλυψαμένη ὀθόνῃσιν. Hoc est, Confestim autem splendidis amicta othonis. In quo loco Didymus interpres dicit, Othonas ex lino contextas esse, alij ex lana, quibus assentitur Pollux. Ego Didymo magis crediderim, quando D. Ioannes cap 19, scribit corpus Christi obligatum fuisse othoniis, cum aromatibus, id est linteis, vt vertunt interpretes. Cæteri autem Euangelistæ, quod othonias dixit Ioannes, Sindone dicunt, quam inter linea vestimenta posuit Pollux. Vide Cælium Rhodig. lib. 16. cap. 10.

O T H R Y A D E S, pen. corr. { ὀθρυάδης } Spartiata fuit, qui quum inter Argiuos & Spartiatas conuenisset, vt trecenti vtrinque delecti de agro Tyreate inter se decernerent, & vtri superiores extitissent, eorum regio foret: vnus hic tantum victor è Spartiatis superfuit. Quum duo, qui ex Argiuis reliqui erant, fugissent, castris suorum relictis, atque Othryadem, spoliatis prius hostium corporibus, & ad sua castra relatis armis: deinde in sanguine suo, V I C I, cōscripto, quum puderet Spartam reuerti ob socios interfectos, sibi mortem consciuisse. Authores, Valer. lib 3. cap. 2. Plutarchus, & Ouid. in Fastis.

O T H R Y S { ὄθρυς } mons Thessaliæ, sedes olim Lapitharum. Lucan. lib. 6, Solstitiale caput nemorosus summouet Othrys.

Niualis Othrys. Stat. 3. Thebaid.
Nubilus. Stat. 1. Achil.
Piniger. Valer. 6. Argon.

Othrysius, Adiect. { ὀθρυόεις } vt Hebrus Othrysius. Claud. 6. Paneg.

Oræ Othrysiæ, Claud. 1. in Ruffinum.

O T H V S, gigas, Vide A L O E V S.

Otia, Piscis est marinus, ex genere ostrearum Plin. lib. 32. cap. vlt.

Otis, otidis, pen. corr. { ὠτίς } Auicula. Plin. lib. 10. cap. 23, Otis bubone minor est, noctuis maior, auribus plumeis eminentibus, vnde & nomen illi: quidam Latinè asionem vocant: imitatrix aliàs auis ac parasita, & quodam genere saltatrix Ibidem, cap. 22.

Otium, otij { σχολή, ῥᾳστώνη, ἀπραγμοσύνη, ἡσυχία } Vacatio à labore. Cic. pro Cn. Plancio. Etenim M. Catonis illud quod in principio scripsit Originum suarum, semper magnificum & præclarum putaui, clarorum virorum atque magnorum, non minus otij quàm negotij rationem extare oportere. Terent. Adelph. 3 3, Non hercle otium est nunc mihi auscultandi.

Otium rei. Plaut. Milite, 10, -atque otium rei si sit, possum expromere.

Otij plurimi res. Cic. ad Attic. lib 4.

Otium & Labor, contraria. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Otium & Negotium, etiam contraria. Vide in principio huius dictionis, ex Cicerone exemplum.

Otium & facultas discendi. Cic. 1. de Orat. Non despero fore aliquem aliquando qui & studio acriore quàm nos sumus atque fuimus, & otio ac facultate discendi maiore ac maturiore & labore atque industria superiore, quum se ad audiendum, legendum, scribendúmque maiore opera dediderit, existat talis orator, qualem quærimus, &c.

Requies & otium. Cic 1. de Orat Philosophorum autem libros reseruet sibi huiusmodi Tusculani requiem atque otium.

Fructus otij est, non contentio animi, sed relaxatio. Cic. 2. de Orat.

Otium ab re. Cic ad Attic. lib. 12, Tantúmne ab re tua est otij tibi, vt etiam oratorem legas?

Operis otium. Plin. lib. 11. cap. 10.

Otium à senibus ad potandum vt habeam. Terent. Phorm. 5 5. Hoc est, Vt per senes potare mihi liceat.

¶Altum, Vide A L T V S.
Blanda. Claud. 1. Paneg.
Calamitosum, Vide C A L A M I T A S.
Demens. Plin. lib. 2. cap. 23, Id enim velle, penè dementis otij est.
Desidiosissimum. Cic. 2. de Lege agrar.
Dia. Lucret. lib 5.
Dilecta. Stat. 6. Thebaid.

Discincta. Ouid. 1. Amor. eleg. 9.
Dulce. Horat. Epod. 2.
Facunda, Vide FACVNDVS.
Grauia. Stat. 5. Thebaid.
Otium honestum & moderatum, opponitur Inertiæ & desidiæ. Cic. de Claris Orat. Ætas nostra perfuncta rebus amplissimis tanquam in portum confugere deberet, non inertiæ, neque desidiæ, sed otij moderati atque honesti.
Ignaua. Ouid. 1. Trist. eleg. 6.
Ignobile. Virgil. 4. Georg. ad finem,
Illo Virgilium me tempore dulcis alebat
Parthenope, studiis florentem ignobilis oti. pro Otij. Id est artis poeticæ, quam otium ignobile appellauit, ne quid de se videretur arrogantet dicere. Hæc Seruius. Certè poetices tale est elogium apud Ouid. lib. 4. Trist. eleg. vltima.
Sæpe pater dixit, studium quid inutile tentas?
Mæonides nullas ipse reliquit opes. Vel otium, id est exercitium poeticum, quod otio, quiete, & tranquillitate gaudet. Ignobile, non quidem simpliciter, sed respectu bellicæ gloriæ, quæ Romanis visa est summa.
Iners, Vide INERS.
Inertissimum & desidiosissimum. Cic. 2. de Lege agraria.
Languida. Claud. 2. de raptu Proserp.
Libertina. Horat. 1. epist. 7.
Literato otio quid dulcius? Cic. 5. Tuscul.
Marcida luxu. Claud. 6. Paneg.
Peregrinum. Tacit. lib. 14.
Secretum. Tacit. lib. 16.
Secura. Virgil. 3. Georg.
Segne. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.
Sordida otia, Id est carentia luxu & splendore. Martial. lib. 1. ad Frontonem de voto vitæ suæ,
Sordidáque in paruis otia rebus amat.
Studiosum. Plinius Iunior lib. 1. epist. 22. sub finem, Laurentinum meum, hoc est, libellos & pugillares, studiosúmque otium repetam.
Subitum ex nimio labore. Cels. lib. 2. cap. 3.
Tranquilla. Lucan. lib. 2.
¶Abrumpere otium. Plin. Iunior lib. 7. epist. 3.
Abundans otio & studio, Vide ABVNDO.
Abuti, Vide ABVTOR.
Afferre otium, Vide AFFERO.
Otium & solitudo languorem hominibus afferunt. Cic. 3. Offic.
Affluere otio. Cic. 3. de Orat. Homines otio nimio & ingeniis vberrimis affluentes.
Agere otium, Vide AGO.
Amare otia. Virg. 5. eclog.
Amplexari, Vide AMPLEXOR.
Collocare se in otium, Vide COLLOCO.
Concedere otio sapientiam beatorum. Cic. 2. de Orat.
Concelebrare per otium recta atque honesta studia. Cicero 1. de Inuent.
Conferre se à turba in otium & solitudinem. Cic. 1. de Orat.
Confirmare otium. Cic. de Orat. Diuturnitas pacis otium confirmauit.
Congelare otio, Vide CONGELO.
Complecti otium. Cic. ad Attic.
Considere in otio, Vide CONSIDO.
Consolari. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Consumpsit otium suum in scribenda historia Philistus in Syracusios. Cic. 2. de Orat.
Conterere otium in. Cic. de Amic. Quid ego de studiis dicam cognoscendi semper aliquid, aut discendi, in quibus remoti ab oculis populi omne otium, tempúsque conterimus! Vetus codex legit, Omne otiosum tempus conterimus?
Conuertere se ad otium, Vide CONVERTO.
Deducere rem aliquam ad otium, Vide DEDVCO.
Deferre otia alicui. Stat. 2. Sylu. 2.
Diffluentes otio Græci. Cic. 3. de Orat.
Dare otium alicui rei. Tacit. lib. 16.
Dabam tibi otium, vt, &c. Quintil. Tryphoni.
Insperata otia dare. Claud. de bello Getico.
Libera dantur otia. Ouid. 2. de Arte.
Ducere otia segnia, Agere vitam segnem & otiosam. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.
Exercere otia molli cura. Sil. lib. 15.
Eximere otium alicui. Horat. 4. Carm. ode 15.
Fauere otium. Tacit. lib. 11.
Exultare otio. Catull. ad Lesbiam, epig. 48.
Facere otium alicui. Virg. 1. ecloga.
O Melibœe, deus nobis hæc otia fecit.
Facere consuetudinem otij. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Frui otio. Cic. Fam. 5.
Habere. Cic. Trebonio, lib. 10. 28. Plura scribam, si plus otij habuero.
Ab aliqua re habere, Vide A vel A à præpositione.
Hebescere, & languescere in. Cic. 4. Acad. Quis reprehendet otium nostrum, qui in eo non modò nosmetipsos hebescere & languere nolumus, sed etiam vt plurimis prosimus enitimur?
Inficere animum otio, Vide INFICIO.
Intermittere otium. Otium abrumpere, Vide INTERMITTO.
Inuoluere se otio, Vide INVOLVO.
Ire in otium. Cic. Fam. 12.
Languere otio, Vide LANGVEO.
Ludere otium, Vide LVDO.
Marcescere otio, Vide MARCEO.
Miscere otia cum. Ouid. 4. Metamorphoseon,
Et tua cum duris venatibus otia misce.

Nancisci otium. Cic. Appio, lib. 3. 7. Pluribus verbis ad te scribam, quum plus otij nactus ero.
Oblectare otium temporis, Vide OBLECTO.
Permittere otium alicui. Tacit. lib. 14.
Perturbare otium. Cic. Philip. 2.
Ponere rectè otia. Horat. 2. Serm. saty. 7. Id est disponere, ordinare, constituere. Porphyr.
Præstare otium. Cic. Fam. 2.
Priuare otio. Cic. Famil. 4.
Procurare otia. Silius lib. 6.
Redimere otium. Cic. ad Q. Frat.
Referre se ad otium. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 9.
Secedere in otia tuta. Horat. 1. Serm. saty. 1.
Sequi otium. Cic. pro Murena.
Seruare otia. Silius lib. 11.
In otio esse. Cic. 7. Verr. Ergo his institutis prouinciæ, iam tum quum bello fugitiuorum tota Italia arderet, homo non acerrimus, nec fortissimus Cn. Norbanus in summo otio fuit.
Est otium. Cic. in Partit. Si modò tibi est otium, & si vis.
Quum est otium. Cic. 2. de Orat. Horum libros & nonnullos alios, sed delectationis causa, quum est otium, legere soleo.
Suppeditare otium studio. Author ad Herennium, lib. 1. Etsi negotiis familiaribus impediti, vix satis otium studio suppeditare possumus, & idipsum quod datur otij, in philosophia consumere consueuimus.
Tabescere otio. Cic. ad Attic.
Tenere otium. Cic. 2. de Lege agrar. Vos, quorum gratia in suffragiis consistit, libertas in legibus, honos in iudiciis & æquitate, magistratus & res familiaris in pace, omni ratione otium tenere debetis.
Terere otia, Per negligentiam tempora consumere. Seruius. Virg. 4. Æneid.
Tribuere otium. Cic. 1. de Orat.
Vendere otia. Claud. 1. Paneg.
Venire in otium. Cic. Omnem spem delectationis nostræ, quam, quum in otium venerimus, habere volumus, &c.
In otio viuere. Cic. 2. de Lege agrar. Qui propter desidiam in otio viuunt.
Vsurpare otium. Tacit. lib. 14.
¶Otia vocat libellos suos Ouidius, quòd sine labore conscripti essent, & tantum animi causa. 2. Tristium,
Exacta ásque oculis otia nostra tuis.
¶Otium. Tranquillitas, Pax, Quies. Cic. 2. de Leg. agrar. Quid tam populare, quàm otium? quod ita iucundum est, vt & vos, & maiores vestri, & fortissimus quisque vir, maximos labores suscipiédos putet, vt aliquando in otio possit esse, præsertim in imperio ac dignitate.
Pacem, tranquillitatem, otium afferre. Cic. 1. de Lege agrar.
Otiolum, pen. corr. Diminutiuum. Cælius ad Cic. lib. 8. Fam. epist. 3. Atque hoc eò diligentius facitu, quòd quum otiosus sum, planè vbi delectem otiolum meum, non habeo. Delectem, id est cum delectatione transigam.
Otiosus, pen. prod. Adiect. {σχολαῖος} Vacuus. Terent. Adelph. 2. 4. Quanquam etiam maneo otiosus hic. Plin. iunior lib. 1. epist. 9. ad Fundanum, Satius est enim, vt Attilius noster eruditissimè simul & facetissimè dixit, otiosum esse, quàm nihil agere. Id est, quàm rebus inanibus implicari.
Vita otiosorum facilior, tutior, & minus aliis grauis & molesta est. Cic. 1. Offic.
Bos otiosus. Horat. 3. Carm. ode 18.
Dies otiosus, pro Festo. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 2. 4. Id perficiam his supplicationum otiosis diebus.
Neapolis otiosa. Horat. Epod. 5.
Otium otiosum. Cic. pro Plancio. Quid ego dicam de occupatis meis temporibus, cui fuerit ne otium quidem vnquam otiosum?
Valde otiosus. Cic. Attic. lib. 15.
Nancisci aliquem otiosum, Vide NANCISCOR.
Esse domi otiosus. Cic. de Clar. Orat.
Otiosus, nihil agens, priuatus. Cic. 11. Philip. Imperium Cæsari belli necessitas fasces, Senatus dedit. otioso verò, nihil agenti, priuato, obsecro te L. Cæsar (cum peritissimo homine mihi res est) quando imperium Senatus dedit?
¶Otiosus. Tranquillus, securus. Terent. Adelph. 4. 1. Quin tu otiosus es: ego illius sensum pulchrè calleo.
Animus otiosus. Qui nihil curat, aut timet. Terent. Andr. 5. 2. Animo iam nunc otioso esse impero. Acsi diceret, Depone curas modò.
Otiosus ab animo. Idem. Terent. Phorm. 2. 2.
Otiosus à metu. Gell. lib. 2. cap. 19.
Spectatorem otiosum se præbere alienius calamitatis. Cic. 2. Offic.
Reddere aliquem otiosum. Cic. Pæto, lib. 9. 25. Mathonem & Pollionem inimicos habet Fabius. quid multa? non mehercule tam perscribere possum quàm mihi gratum feceris, si otiosum Fabium reddideris.
Res otiosa, Id est tranquilla. Plaut. Trucul. 3.
Ætas otiosa & quieta. Cic. de Senect. Nónne melius multò fuisset, otiosam ætatem & quietem sine vllo aut labore aut contentione traducere?
Senectus. Cic. de Senect. Si verò habet senectus aliquod tanquam pabulum studij & doctrinæ, nihil est otiosa senectute iucundius.
Libertate otiosa frui. Trebonius ad Cic. lib. 12. 16. Audiebam quædam turbulenta, quæ scilicet cupio esse falsa: vt aliquando otiosa libertate fruamur.
Vacans & otiosus honor. Plin. in Paneg.
¶Otiosæ sententiæ à Quintiliano lib. 1. cap. 1. dicuntur, Id est vulgares, & nihil pulchri continentes. Idem lib. 8. cap. 2. At ego otiosum sermonem dixerim, quem auditor suo ingenio non intelligit. Vel otiosum, id est qui non percipitur, vtpote cui nihil in auditorum

torum animis operetur.

¶Otiosus studiorum. Plinius in totius operis præfatione. Humili vulgo scripta sunt, agricolarum opificum turbæ, denique studiorum otiosis. hoc est, quibus à studiis otium est, qui nullis studiis & negotiis sunt occupati, vt possint his legendis impendere operam. Vel pro otiosis studiis posuit, id est pro hominibus qui in otio studeant, qui otium literarium sequuntur: siue pro literatis illis hominibus, qui otio abundant, quum tu sis occupatus & negotij plenus.

Otiosissimus { σχολαιότατος } Superlatiuum. Plin. iunior lib. 1. epist. 13. ad Senecionem, Nunc otiosissimus quisque multum antè rogatus, & identidem admonitus, aut non venit: aut si venit, &c.

Otiosissimæ occupationes. Plin. lib. 9. epist. 183, At per hoc dies libentissimè otium meum in literis colloco, quos alij otiosissimis occupationibus perdunt.

Otiosè, pen. prod. Aduerbium { σχολῇ } Tranquillè, liberè, sine impedimento. Cic. 4. de Fin. Quo constituto, tum licebit otiosè ista quærere. Idem. 6. Verr. Otiosè contemplari.

Otiosè, Pedetentim, lentè. Plaut. Trucul. 4,

Vostra hercle factum iniuria, quæ properaueritis olim parere:

Otiosè oportuit, diu vt essem incolumis vobis.

Sequi otiosè. Plaut. Milite, 18.

Otiosè inambulant. Liu. 3 bel. Pun.

Citò & Otiosè ambulare, contrariis. Plaut. Pseud. 14.

Placidè & otiosè agere. Plaut. Pœnul. 7.

Otiosè, Sine sollicitudine. Terent. Heaut. c. 3,

-ademptum tibi iam faxo omnem metum,

In aurem vtramuis otiosè vt dormias.

Viuere otiosè cum parentibus. Cic. 3 Offic.

Otiosè, Negligenter. Cic. de Amic. De amicitia omnes ad vnum idem sentiunt, & ij qui ad Remp. se contulerunt, & ij qui rerum cognitione, doctrináque delectantur, & ij qui suum negotium gerunt otiosè. Quædam exemplaria legunt otiosi.

Otior, otiaris { σχολάζω, διατρίβω } otiari, In otio & quiete esse. Cic. 3. Officior. Canius Eques Romanus nec infacetus & satis literatus, quum se Syracusas otiandi, non negotiandi causa contulisset, dictabat se hortulos aliquos emere velle.

Otriculum, Vide OCRICVLVM.

OTREVS, & Mygdonus, fratres fuerunt Hecubæ, filij Cissei, & patrueles Polymnestoris, teste Porphyrio in lib. 3. Iliados.

O V

Oualis, Vide OVO, ouas.

OVFENTINA tribus, Vide TRIBVS.

Ouis, huius ouis, f. g. { ὄϊς, πρόβατον, [illegible] } A Græco ὄϊς, interposita u litera propter hiatum, significat pecudem. Cic. 2. de Nat. deor. Quid enim oues aliud afferunt, nisi vt earum villis confectis atque contextis homines vestiantur?

Custos ouium. Virg. 1. Georg.

Custos ouium præclarus, lupus. Cic. 3. de Amic.

Fœtus ouium. Virg. 1. Georg.

Magistri ouium, Opiliones. Virg. 2. eclog.

Vbera bina ouis. Virg. 1. eclog.

¶Aurata. Ouid. 6 epist. Ouis Phryxi. Idem 2. Amor. elegia 11,

Conspicuam fuluo vellere vexit ouem.

Colonica, Vide COLONVS.

Intonsa, Vide INTONDEO.

Lanigera. Virg. 3. Æneid.

Mina, Vide MINA.

Nigra. Virg. 4 Georg.

Pascalis, Vide PASCO.

Pellita. Horat. 2. Carm. ode 6.

Picea, Nigra. Valer. 3. Argon.

Pinguis. Virg. 6. eclog.

Placida. Ouid. 13. Metam.

Scabra. Colum. lib. 7. cap. 3.

Seminaris ouis viscera. Ouid. 1 Fast.

¶Balat ouis. Author Philomelæ.

Cogere oues, Vide COGO.

Lupo ouem commisisti, Vide LVPVS.

Condensant se in vnum locum oues, Vide CONDENSO.

Pan curat oues. Virg. 2. eclog.

Mille ouium morti dedit. Horat. 2. Serm. saty. 3.

Pascere oues. Virg. 6. eclog.

Miseras oues populari. Claud. 1 in Eutrop.

Decoris est ouibus sua lana. Ouid. 13. Metam.

Infirmas tondere oues. Horat. Epod. 2.

Oues versare sub sidere Cancri. Virg. 10. ecloga,

Æthiopum versemus oues sub sidere Cancri. Hoc est, pascamus. Seruius.

¶Ouem, masc. g. legi, admonuit Festus & Nonius. Varro Rerum humanarum lib. 27, Vt etiam putantibus, qui oues duos, non duas dicunt, Homerum secutos, qui ait, μῆλ' ἄρσενα. Idem, Marco Terentio, quando citatus neque respódit, neque excusatus est, ego vnum ouem multam dico. Vide Gellium lib. 11 cap 1.

Ouinus, pen. prod. Adiect. { προβάτειος } Quod ex oue est. vt Pellis ouina.

Ouillus, Adiect. { προβάτειος } diminutiuum ab Ouinus, Idem. Plin. lib. 17. cap 9, Quidam etiam bubulo fimo iumentorum præferunt, ouillúmque caprino. Liu. 1. bel. Pun. Ex suillo, ouillo, caprino grege.

Ouile, ouilis, penult. prod. neut. gen. { ποίμνιον } Locus in quem oues sese recipiunt. Colum. lib. 7. cap 4.

Tepidis in ouilibus agni. Ouid. 13. Metam.

Incustoditum captat ouile lupus. Ouid. 1. Trist. eleg. 5.

Circumgemit vrsus ouile. Horat. Epod. 16.

Crescit ouile. Persius Saty. 2.

Moti ab ouilibus vrsi. Valer. 2. Argon.

Tradere ouile cupidæ lupæ. Ouid. 3. de Arte.

¶Ouile, locus erat in Campo Martio, sumpta similitudine ab ouium septis. Populus enim Romanus suffragia laturus, in hoc Ouili claudebatur. Liuius Decad. 3. lib. 6, Cæteris centuriæ senioribus, datum secreto in Ouili cum his colloquendi tempus. Agebatur tum de creando Consule, qui exercitum duceret in Annibalem. Iuuenalis Satyra 6,

A Meroe portabit aquas: vt spergat in æde

Isidis, antiquo quæ proxima surgit Ouili. Seruius in illud eclogæ 1,

Quamuis multa meis exiret victima septis, Septa, inquit, propriè sunt loca in campo Martio inclusa tabulatis, in quibus stans populus Romanus suffragia ferre consueuerat. Sed quoniam hæc septa similia sunt ouilibus, duo hæc inuicem pro se ponuntur, vt hoc loco septa pro ouilibus posuit. Lucanus lib. 2. de cæde militum iussu Syllæ in Campo Martio crudeliter interfectorum,

-Latij iam sola iuuentus

Concidit, & miseræ maduerunt Ouilia Romæ. Huiusce crudelitatis Syllanæ meminit his verbis Strabo lib. 5, Partim in pugna obtruncauit, nullis vitam impartiens captis: partim verò qui arma proiecerant ad tria millia, vel (vt alij) quatuor, in Campo Martio ad Ouilia coactos, immissis militibus, triduo iugulauit.

Ouiaria, huius ouiariæ { ποίμνη } Ouium multitudo. Varro de Re rust. in Prologo libri secundi, Quod eò facilius faciam, quòd & ipse pecuarias habui grandes, in Appulia ouiarias, & in Reatino equarias.

Ouiaricus, pen. corr. { προβατικός } Adiect. possessiuum ab oue. Colum. lib. 7 cap. 6. Et quoniam de ouiarico satis dictum est, ad caprinum pecus nunc reuertar.

Ouicola, ouiculæ, pen. corr. Diminut. { προβάτιον } Author libelli De viris illustribus, cap 43. Qu. Fabius Maximus Cunctator, vt Verrucosus à verruca in labris, ita Ouicula à clementia morum. Plutarch in ipsius Fabij vita, Verrucosum scribit dictum, quòd caruonculam eminentem haberet in superioris labij extremitate: Ouiculam, quum puer esset, à mansuetudine & grauitate morum.

Ouilio, ouilionis, Ouium custos, qui & Opilio dicitur. Iabolenus in l. fundi. in fine. D de fund instr. leger.

Ouo, ouas { ἀλαλάζω } ouare, Lætari, & lætitiam voce, seu cantu demonstrare. Significat etiam triumphare. Liu. lib. 1. ab Vrbe, Romani ouantes ac gratulantes, Horatium accipiunt, eo maiore cum gaudio, quo propè metum res fuerat. Cic. ad Brutum, Quòd vt ouanti introire Cæsari liceret decreuerim.

Ascendit ouans in Capitolium M. Aquilius. Cic. 2. de Orat.

Lætus ouat. Valer. 4. Argon.

Ouans { ἀλαλάζων } Virg. 4. Æneidos,

-sola fuga nautas comitabor ouantes? Seruius, Ouantes, Lætantes, abusiuè. nam propriè ouatio, est minor triumphus. Qui enim ouationem meretur, & vno equo vtitur, & à plebeis vel ab equitibus Romanis deducitur ad Capitolium, & de ouibus sacrificat: vnde & ouatio dicta. Qui autem triumphat, albis equis vtitur quatuor, & Senatu præeunte in Capitolio de tauris sacrificat. Vide Plutarchum apud comment. Gellij lib. 5. cap. 6.

Ouans triumphauit, Vide Triumpho, in TRIVMPHVS.

Ibat ouans per vrbem. Virg 6 Æneid.

Hortari ouantes. Virg. 11. Æneid.

Cædis successu ouans. Ouid. 12. Metam.

Acies iuuenum ouans. Virg. 5. Æneid.

Corui ouantes gutture. Virg. 1. Georg.

Currus ouantes. Propert. lib. 3. eleg 9.

Equi. Claud. 1 de raptu Proserp.

Gradu ouante superabat litora. Valer. 2. Argon.

Lyra ouans. Stat. 1 Sylu. 2.

Ora ouantia. Valer. 1. Argon.

Sistrum. Valer 4. Argon.

Taurus. Valer. 5. Argon.

Verbe. Silius lib 8.

Ouatus, huius ouatus, pen. prod. { ἀλαλαγμός } Valer 6. Argon.

-hinc barbarici glomerantur ouatus. Hoc est vincentium clamores.

Ouatio, huius ouationis, Verbale { [illegible] } Paruus triumphus, quem faciebant ouantes qui non in curru, sed pedites ouali corona redeuntes ex pugna, quum bellum non erat indictum, vel sine sanguine erat confectum. Gel. lib 5. cap. 6, Prætereundum non est, quod ad ouationes attinet: super quo dissensisse veteres scriptores scio. Partim enim scripserunt, qui ouaret, introire solitum equo vehente. & Sabinus Massurius pedibus ingredi ouantes dicit, sequentibus eos, non militibus, sed vniuerso Senatu.

Ouatio dicitur ab Ouo, ouas, vel ab Ohe interiectione gaudentium, vt sit ouatio quasi ohatio. Iuuen. Saty. 7, Corpus eget, satur est, quum dicit Horatius ohe. Vel à voce militum, quæ fiebat geminata o litera, per interpositionem u, euphoniæ causa.

Oualis, & hoc ouale, pen prod. { [illegible] } Quod ad ouationem pertinet. Gel. lib. 5 cap 6, Oualis corona myrtea est. Ea vtebantur Imperatores, qui ouantes introibant vrbem. Ouandi autem, ac non triumphandi causa est, quum aut bella non ritè indicta, neque cum iusto hoste gesta sunt: aut hostium nomen humile, & non idoneum est, vt seruorum, piratarúmque: aut deditione repentè facta, impuluere (vt dici solet) incruentáque victoria obuenit. Cui facilitati aptam esse Veneris frondem crediderunt, quòd non Martius, sed quasi Venerius quidam triumphus foret. Vide Plin. lib 15 cap. 29.

Ouum, huius oui { ᾠόν } interposita u litera, euphoniæ causa. Martialis libro 13. 40,

Candida si croceos circumfluit vnda vitellos,

Hesperius scombri temperet oua liquor.

¶Album, vel Albumen oui, Vide ALBVS, & ALBVMEN.

Candidum oui. Plin. lib. 33 cap 3.

Albus liquor oui, Vide LVTEVS.

Luteum oui, Vide LVTEVS.

¶Cacumina toua, Vide CACVMEN.

Columbinum ouum, Horat. 2. Serm. saty. 4.

Concepta. Columel. lib. 8. cap. 11, Vt dum concepta in aluo vitiat oua, nec ad partum finit perduci: quoniam immatura genitalibus locis excidunt.

Cynosura, Vide suo loco.

Decumana, Vide DECUMANUS.

Durum ouum, molle, sorbile, Vide Sorbilis in SORBEO.

Hypenemia, Vide suo loco.

Immatura, Vide Concepta.

Irrita, Vide Vrinum ouum.

Nata. Columel. lib. 8. cap. 5, Obseruare itaque dum edant oua, & confestim circumire oportebit cubilia, vt quæ nata sunt recolligantur. Sic Varro lib. 3. de Re rust. cap. 9.

Pauonium, & Pauoninum, Vide PAVO.

Præmollia, Vide PRAEMOLLIS.

Requieta. Colum. lib. 8. cap. 5, Aptissima sunt oua ad excludendum recentissima quæque. possunt tamen etiam requieta supponi, dum ne vetustiora sint quàm dierum decem.

Ruptum. Iuuen. Saty. 14.

Silentia oua, quorum pulli intus non pipiunt. Columel. lib. 8. cap. 5, Post vnum & vigesimum diem silentia oua carent animalibus, eáque remouenda sunt.

Vilia Horat. 2. Serm. saty. 2.

Vrina, Vide suo loco.

Zephyria, Vide suo loco.

Animantur oua. Columel. lib. 8. cap. 5, Diebus quibus animantur oua, & in speciem volucrum conformantur.

Concipere oua. Plin. lib. 9. cap. 51.

Edere oua, pro párere aut pouere. Columel. lib. 8. cap. 3, Aut oua edantur, aut excludantur pulli.

Eniti oua. Colum. lib. 8. cap. 11, Nam ferè pauones, quum ad nocturnam requiem venerunt, prædictis perticis insistentes, enituntur oua.

¶Ex ouis excudunt pullos aues. Cic. 2. de Nat. deor.

Excludere oua. Colum. lib. 8. cap. 14, Negatur anser aliena excludere oua, nisi subiecta sua quoque habuerit.

Fouere. Colum. lib. 8. cap. 11, Non debent amplius quàm terna pauonina, & sena generis sui fouere.

Fouere oua plumis. Ouid. 1. Fast.

Gerere oua in promptu. Colum. lib. 8. cap. 11, Sæpius digitis loca fœminarum tentanda sunt, nam in promptu gerunt oua, quibus iam partus appropinquat.

Gignunt oua pisces. Cic. 2. de Nat. deor.

Incubare ouis. Colum. lib. 8. cap. 11, Neque est quod committatur, vt Rhodiæ aues pauoninis ouis incubent. Ibidem, Eæque nouem diebus à primo lunæ incremento, nouenis ouis incubent, sintque ea sui quinque pauonina, & cætera gallinacei generis.

Maturare oua. Plin. lib. 9. cap. 57.

Maturescunt oua. Varro lib. 3. de Re rust. cap. 9, Ob quam rem oua aut inæquabiliter maturescunt, aut consenescunt.

Parere oua Plin. lib. 10. cap. 9.

Percudunt oua pulli. Colum. lib. 8. cap. 5, Die vndeuigesimo aduertat auiarius, an pulli rostellis oua percuderint, & auscultet si pipiant.

Ponere oua. Ouid. 8. Matam.

Hiulca oua maternus rumpit tepor. Claudianus in Præfat. 6. Panegyr.

Subiicere oua, pro supponere gallinæ ad fouendum. Colum. lib. 8. cap. 5, Numerus ouorum quæ subiiciuntur, impar obseruatur, nec semper idem: nam primo tempore, id est mense Ianuario quindecim, nec vnquam plura subiici debent. Paulo pòst, Quum deinde quis volet quamplurimos mares excludi, longissima quæque & acutissima oua subiiciet: & rursus quum fœminas, quam rotundissima.

Supponere anatum oua gallinis. Cic. 2. de Nat. deor.

Abium oua vertuntur in pullos Lucret. lib. 2.

Vitiantur oua. Colum. lib. 8. cap. 5, Quæ cuncta remedia creduntur esse aduersus tonitrua, quibus vitiantur oua.

Vncta oua sanguine. Horat. Epod. 5.

¶Ouorum inter se similitudo Erasmus, Non tam ouum ouo simile. De rebus indiscretæ similitudinis Cic. 4. Acad. Videsne vt in prouerbio sit ouorum inter se similitudo? Tamen hoc accepimus, Deli fuisse complures (saluis rebus illis) qui gallinas alere permultas quæstus causa solerent. hi quum ouum inspexerant, quæ id gallina peperisset, dicere solebant. Neque id est contra nos. nam nobis satis est oua illa internoscere. Idem prouerbium refertur & à Quintiliano: vsurpatus & à Seneca in libello quem in Claudium imperatorem lusit. Hactenus Erasmus. Cic. 4. Acad. Vt sibi sint & oua ouorum, & apes apium simillimæ?

Ouo prognatus eodem. Erasmus, Fortasse simpliciter dictum est ab Horatio 2. Serm satyra 1,

-ouo prognatus eodem. quandoquidem ad fabulam respicit Ledæ, quæ grauida ex Ioue in cygnum conuerso, ouum peperit, vnde gemini prognati, Castor & Pollux. Verùm siquis hoc dictum deflectat ad iisdem natos parentibus, aut ab eodem eruditos præceptore: aut ita consimilibus ingeniis, vt eodem ouo nati videri possint: nihil æquè fuerit prouerbiale Veluti si dicas, Vultus, ingenium, mores, facta, ac prorsus omnia sic huic cum hoc conueniunt, vt mea eodem prognatos ouo.

Ab ouo vsque ad mala, Vide VSQVE præpositionem.

Ad ouum integram famem afferre. Cic. Pæto, lib. 9. 20, Ad ouum integram famem affero: itaque vsque ad assum vitulinum opera perducitur.

Ouatio, ouationis {ὠοτοκία} Tempus quo Gallinæ oua faciunt. Plin. lib. 29. cap. 3, Certa luna capiendum censent, tanquam congruere ouationem etiam serpentium humani sit arbitrij. Quædam exemplaria legunt operationem eam.

Ouatus, pen. prod. Adiect. {ὠοειδής} Quod est in similitudinem oui factum. Plin. lib. 15. cap. 21, Aliis turbinatio pyri, aliis ouata species, ceu malorum aliquibus

Aurum ouatum, Ouo illitum, quoniam oui albo antea illito, æra, ac marmora auri & argenti laminis decorarentur. nec obstat quòd ouum habeat primam longam. pleraque enim deriuatiua, primitiuorum naturam non seruant. Pers. Satyra 2,

Hinc illud subiit, auro sacras quòd ouato

Perducis facies. Hoc Plin. lib. 35. cap. 1, de marmoribus loquens, innuere videtur, quum inquit Claudij principatu inuentum. Neronis verò, maculas quæ non essent, in crustis inserendo, vnitatem variare, vt ouatus esset Numidicus, vt purpura distingueretur Synnadicus. Nonnulli ouatum aurum dici aiunt, ouatione victoriáque quæsitum: vel ingens, & copiosum, quantum ouationibus comparatur & acquiritur.

Ouiparus, pen. corr. Vide Viuiparus, in VIVO.

O X

Oxalis, pen. corr. oxalidis, f. g. {ὀξαλίς} Lapathi genus. Plin. lib. 20. cap. 21. Vulgus *acetosam* vocat.

Oxalme, huius oxalmes, f. g. dici potest acida muria. Plin. lib. 23. cap. 1, Quæ non omnia oxalme contingunt: id sale & aceto recente efficacius est. Idem alibi acetū salsum vocat, vt lib. 24. cap. 4. de gallis loquens, Eædem crematæ, & aceto salso extinctæ, in coles siliunt.

Oxiæ, Genus oxuis. Geli. lib. 10. cap. 25.

Oxos {ὄξος} apud Suidam purpura est, quæ apud Phœnices tingebatur pretiosissima. Hinc Oxobapea in l. 1. C. Quæ res alienari non poss. Quo in loco nonnulli corrigunt dibapta, veram lectionem peruertentes. Alciatus.

OXOS, Asiæ fluuius, per deserta Scythiæ fluens, vt scribit Pomponius lib. 3. & Strabo lib. 11.

OXVS, teste Plinio lib. 31. cap. 7, apud Bactros amnis.

Oxus, Amnis ortus in lacu Oxia, Ptolemæo: siue Oxo, Solino.

Oxyacanthes {ὀξυακάνθης} Spina est paruis foliis aculeatis per extremitates, ferens baccas rotūdas, foliis ipsis arenosa lanugine obductis.

Oxybaphum, pen. corr. {ὀξύβαφον} Latinè dicitur acetabulum, acetarium, teste Hermolao.

Oxycedros {ὀξύκεδρος} Species cedri, carnosa, & nodis infesta. Plin. lib. 13. cap. 5.

Oxygala, oxygalæ: vel Oxygalum, oxygali, pen. corr. {ὀξύγαλα} Quasi acidum lac. Plin. lib. 28. cap. 9, de butyro ex caprino lacte facto, Fit & ex caprino, sed hyeme calefacto lacte, æstate expresso tantùm crebro iactatu in longis vasis, angusto foramine spiritum accipientibus sub ipso ore, aliàs præligato. Additur paulum aquæ vt acescat. Quod est maximè coactum, in summo fluitat: id exemptum addito sale, oxygala appellant. Et paulo pòst, Oxygala fit & alio modo, acido lacte addito in recens: quod dum acescat, vtilissimum stomacho.

Oxygarum, pen. corr. {ὀξύγαρον} Acetum garum, hoc est garum ex aceto confectum, quod in principio mensæ apponi solebat. Martialis libro 5. 107.

Deponis soleas, affertur protinus ingens,

Inter lactucas, oxygarúmque libes.

Oxygonium. figura est trianguli, quod tres habet acutos angulos. Euclid. 1. Elemen.

Oxylapathum, pen. corr. {ὀξυλάπαθον} Lapathum acuta habens folia. Plin. lib. 20. cap. 21, Est & alterum genus ferè, oxylapathon vocant, satiuo idem simillimum, & acutiora habet folia, ac rubriora, non nisi in palustribus nascens. Quidam tamen putant oxylapathum dictum à saporis aciditate.

Oxymeli, pen. corr. siue Oxymel, oxymellis, n. g. {ὀξύμελι} Acetum melle temperatum. Plin. lib. 14. cap. 17, Acetum melle temperabatur: adeò nihil intentatum in vita fuit. Oxymel hoc vocarunt, mellis x libris, aceti veteris heminis quinque, salis marini libra, aquæ pluuiæ sextariis quinque, suffetuefactis decies, mox eliquatis atque ita inueteratis.

Oxymoron, pen. prod. {ὀξύμωρον} vt docet Budæus ex Quintiliano, est sententia ex periculo petita: hoc est ita acutè & affectatè enunciata, vt fatua videatur: vt apud Virgilium in 7. Æneidos,

Num capti potuere capi? Cic. Si tacent, satis dicunt.

Oxymyrsine {ὀξυμυρσίνη} Frutex est quem acutam myrtum appellamus. Folia habet myrto similia, sed acutiora & rigidiora: producit baccas rufas ad cerasorum similitudinem. Plin. lib. 26. cap. 11. & Dioscor. lib. 4. cap. 147.

Oxyporum, oxypori, pen. corr. {ὀξύπορον} Oxypora sunt quæ Colum. lib. 12. cap. 57, tradit appellari oxygara. Quoniam (inquit) quum vsus exigit, aceto, garóque diluuntur. Plin. lib. 20. cap. 23. de fœniculo, Ipsum condimētis propè omnibus inseritur. Oxyporis etiā aptissimē.

Sunt & sua medicis oxypora, quasi à celeritate dicta penetrandi. est enim remedium præseruatorum. Plin. lib. 24. cap. 8, Iuniperus miscetur & antidotis oxyporis. Stat. 4. Sylu. 9, Non sal, oxyporúmve, caseúsve.

Oxyporopola, oxyporopolæ, pen. prod. {ὀξυποροπώλης} Qui cibos vendit aceto conditos. Plin. lib. 20. cap. 7, In eos vsus & oxyporopolæ seruāt, addito dulci acrementum temperantes. Vbi nunc sic legitur, Stomachi dissoluti vtilissimè adiuuantur in eo vsu, & oxyporopolis asperitatem addito dulci, ad intinctum aceti temperantes.

Oxyrrhodinum {ὀξυρρόδινον} Medicamentum liquidum, constans ex aceto & aqua rosacea, quod capitibus eorum solet adhiberi, qui phrenitide laborant.

OXYRYNCHVS {ὀξύρυγχος} ciuitas Ægypti dicta ab Oxyryncho pisce, qui ibi templum habuit. Cæterùm Ægyptij omnes Oxyrynchum piscem colunt. Ex Strabone lib. 17. Alij Oxyrrhyngum scribunt.

Oxysaccharum {ὀξυσάκχαρον} Potionis genus ex sacchaaro & aceto. Saccharum autem mel dicitur in arundinibus collectum gummi modo, vt videbis suo loco.

Oxyschœnos {ὀξύσχοινος} Acutus iuncus, qui & marinus dicitur. Plin. lib. 21. cap. 18.

O Z

Ozæna, ozænæ {ὄζαινα} Morbus, authore Celso lib. 6. cap. 8, quum ulcera

cera circa nares generantur, pleréque crustę, & odoré fœdum habent. cui malo vix potest succurri. Nomen q; trahit ab ozæna polypo. Plin. lib. 25. cap. 13. Narium ozænas emendat aristolochia cum cypero.

¶ Ozæna, Polypi genus. Plin. lib. 9. cap. 30, Polyporū generis ozæna, dicta à graui capitis odore, ob hoc maximè mutænis eā esse ectātibus.

Ozænitis {ὀζαινῖτις} Herba est ex genere nardi, ad Gangem Indiæ fluuium nascens, odore virus referens, vnde & nomen accepit. Author Plin. lib. 12. cap. 12.

Oze, huius ozes, fœm. gen. Fœtor oris. Celsus lib. 3. cap. 11, Itaque ei remissioni credendum est, quæ etiam immoratur, & iactationem fœtorémque quendam oris, (quem ὄζην Græci vocant) minuit.

OZOLAE {ὀζόλαι} Populi ex Locris, Ætoliæ oram incolentes, ad sinum Crissæum, quorum oppida enumerantur à Ptolemæo, Molycria, Naupactus, Aoterrbium, & Euanthia. Vide Strab. lib. 9.

Ozymon, pen. corr. {ὤκιμον} regia herba, siue basilica, aut basilicum à Liguribus vocata, fragantissimi & vehementissimi odoris, vnde nomen accepit: sæpe à verbo ὄζω, quod est redoleo. Vide OCYMUM.

Ozymum, huius ozymi {ὄζυμον} Genus edulij redolentis ex iurestinis confecti. Persius Satyr. 4, Quum bene discincto cantauerit ozyma vernæ. Ab ὄζω, redoleo. Alij legunt ocimum siue ocymum.

P

P LITTERA muta est, nec h post se admittit, nisi in dictionibus Græcis, vt in Phaëthon. Conuertitur quandoque in transferendis dictionibus Græcis, π, in B, vt quod apud Græcos πύξος, apud nos Buxus scribitur. Interdum P caile, pro PH poni solet, vt quod à Græcis φοινίκεος, cum ph scribitur, à nostris Puniceus vertitur.

P. posuit. PAS. passus. P. Publius, pupillus. PAEL. AVG. LIB. Publius Ælius Augusti libertus. P.C. Pactum conuentum, vel Pecunia constituta. P.D. Publicè dedit. P.F. publicè fecit: Publij filius. Pius felix. P.H.C. Publicus honor curandus. P.I.R. Populum iure rogauit. P.IV. vel, I. Principi iuuentutis. P.IR. Populus, vel Publius irrogauit. P.L. Publij libertus. P.M. Pontifex Maximus. P.M. Principi militum. PP.C. vel. P.C. patres conscripti. P.P.P. Primus pater patriæ. P.P. Pater patriæ: Pater patrata sua. P.P.H.I.S.P.C. Præses prouinciæ Hispaniæ Citerioris. P.P.P.P.E.S. S.S.S.V.V.V.V.V.V.V.V.F.F.F.F.P.P.R. Prior pater patriæ profectus est, secū salus sublata est, venit victor, validus, vincēs, vires vrbis vestræ, ferro, flamma, frigore, fame, pace populi Romani. P.Q. Postquam. P.R.E. vel A.X. Post reges exactos. P.R. Populus Romanus. P.S. Plebiscitum. P.S.L. Plebiscita. P.S. Posuit sibi. P.S.F. Publicè sibi fecit. Publicæ saluti fecit. P.S.F.C. Publicæ saluti faciundum curauit: vel Publico, aut proprio sumptu faciūdū curauit. PV. Pupilla. PAC. P R. Pace populo Romano: vel Pace populi Romani. PA. OTR. vel P.U. Patriciatus dignitas. PAL. Palmēsi. PAR. Parētum. PARTH. Parthicus. PATR. Patricius. P.R. Prætor. PR.L. Prætoris sententia. PR. VR. Prætor vrbanus. PR. PER. Prætor peregrinus. PR R. Prætores. PR. PR. Proprætor. PR. AL. PR. SS. Præfectus Præsidij. PR. AER. Præfectus. PR. AER. VR. Præfectus vrbis. PR. AE. VIGIL. Præfectus vigilum. PR. I. K. vel K. Pridie Kalendas. PRID. NON. APR. Pridie nonas Aprilis. PRINC. IVVENT. Princeps iuuētutis. PROC. vel PROCOS. Proconsul. PROCOSS. vel PROCC. Proconsules. PRON. Pronepos, vel Proneptis. PROPRAET. Proprætor. PROV. Prouincia. PR. P. P. Præses prouinciæ. PRES. Præsides.

PP. AVG. Perpetuo Augusto, vt in fine proœmij Institutionū Ciuilium.

PP. propositum significat in Codicis constitutionibus. Leges enim & Edicta & Constitutiones palàm, publico in loco promulgabantur, vt eas legere quisque posset.

Pa. pro parte: & Po. pro populo positum est in Saliari carmine. Festus.

Pabulum, pabuli, pen. cor. {νομή, βοσκή, ὀψή, χόρτος, χόρτασμα} Propriè est pecudum & aliorum brutorum cibus herbaceus, paleaceus, vel stramentitius: vt ait Valla. Plin. lib. 10. cap. 24, Nec occultantur turdi, visi sæpe ibi, quò hybernū pabulū petant. Virg. 1 Æneid. -priusquam Pabula gustassent Troiæ, Xanthúmque bibissent.

Dia pabula. Lucret. lib. 5.
Dira. Stat. 11. Theb.
Insueta. Virg. 1 eclog.
Læta. Lucret. lib. 1.
Larga. Lucret. lib. 5.
Luxuriosa. Vide LUXUS.
Naturalia, In NASCOR.
Pinguia. Virg. 1. Georg.
Tristia. Senec. Thyest 8.
Virgea. Virg. 3. Georg.
Viridia. Quintil. lib. 2. cap. 10.

¶ Pabula canescent. Ouid. 2. Metam.
Terræ concipiunt pabula. Virg. 1. Georg.
Decerpere pabula. Ouid 13. Metam.
Distendi pabulo. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Infensare pabula. Tacit. lib. 5, Adequitare castris, infensare pabula. Hoc est, infestabat.
Parua pabula legens hirundo Virg. 12. Æneid.
Metere pabula falce. Ouid. epist. 6.
Obterere. Lucan. lib. 6.
Nocturna pabula petunt feræ. Senec. Hippol. 1.
Mollia fruges. Ouid. 7. Metam.

¶ Pabulum, per trāslationem ad alia transfertur: vt Amoris pabula sibi absterrere, Lucr. lib. 4.

Animorum, ingeniorúmque naturale quasi quoddam pabulū consyderatio contemplatióque est. Cic 4. Acad.

Studij pabulum Cic. de Senect. Si verò habet senectus aliquid tanquam pabulum studij & doctrinæ, nihil est otiosa senectute iucūdius.

Dare pabula morbo. Ouid 8. Metam.

Corrumpi pabulo & glande inimicorum. Cic. de Arusp. resp. Quid hunc persequar, pecudem ac beluam pabulo inimicorum meorū, & glande corruptum?

Digna canis pabulo. Prouerbium est, quod fermè idem valet ac si dicat, Vix quisquam est tam inutilis minister, quin si non amplo salario, certè victu dignus esse videatur. Quadrabit in hominem non vsquequaque reijciendum: aut in assentatorem, & ob id idoneum, qui in aulis principum versetur, vbi nullo in pretio sunt qui nesciunt adulari. Refert Suidas.

Pabularis, & hoc pabulare, pen. prod. {χορτασματικός} Quod ad pabulum pertinet, seu quod pro pabulo datur. Colum. lib. 11. cap. 2. Et libro, 2. cap. 14, De lupino nihil dubito, atque etiā de pabulari vicia. Plin. lib. 18. cap. 16, Omnia hæc pabularia.

Pabulor, pen. corr. pabularis {νέμω, χορτολογέω} pabulāri, Pabulum ex agris capere manibus aut falce in pastionem iumētorum. Cæsar 8. bel. Gal. Et quum pabulatium, frumentatúmque longius esset proficiscendum. Idem lib 5, Quum Cæsar pabulandi causa tres legiones atque omnem equitatum, &c.

¶ Pabulari, Pascere. Colum. lib. 7. cap 6, Sub inde quæ cedit (scilicet capella) compesci debet, ne procurrat, sed placidè ac lētè pabuletur.

¶ Pabulare, pro pabulari vsurparunt neoterici linguæ Latinæ deprauatores, pro pabulum ex agris capere in pastionem iumentorū & pascere. Imperator Fridericus, aut potius Ciuitatum Italiæ legulei. §. vltimo De pace tenenda & eius violat. in vsib feudorum.

Pabulari oleas fimo, Fimum in pabulum & nutrimētum ac fomentum dare ipsis oleis, hoc est stercorare. Columel. lib. 5 cap. 9.

Pabulator, penult. prod. pabulatoris {χορτολόγος} Qui pabulatum vadit. Cæsar 5. bel. Gal. Repentè ex omnibus partibus ad pabulatorem aduolarunt.

Pabulatio, Verbale {χορτολογία} Ipse pabulandi actus. Cæsar 7. bel. Gal. Omnibus modis huic rei studendum, vt pabulatione & commeatu Romani prohibeantur.

¶ Pabulatio, Pastus. Varr. 3. de Re rust. cap. 16. Si è bono loco transtuleris, vbi idonea pabulatio non est, fugitiuæ fiunt. De apibus.

Pabulatorius, Adiect. {χορτολογικός} vt Pabulatoria corbis, in qua reponuntur pabula. Colum. lib 6 cap 3.

Pacatus, Pacatè, Vide PAX.

Pacensis Colonia, Octauanorum Colonia est, quam & classicam fuisse appellatam refert Plin. lib. 3. cap. 4. Eam è Roma deductam esse apud nostratem Forum Iulij idem eodem loco author est. Forū Iulij nunc *Frejus* dicimus in extrema Prouincia.

Pacensis conuentus Plin lib 4. cap. 22.

PACHORUS, Vide PACORUS.

Pachydermos {παχυδέρμων} crassipellis, fatuus, rudis: ita enim Græci obtusioris ingenij homines vocitare consueuerunt. Cælius Rhodiginus lib. 6. Lectionum antiquarum, cap. 1.

Παχυμερῶς, ἁδρῶς, παχέως, inquit Hesychius, id est crassè, pinguiter. Hinc παχυμερέστερον, in comparatiuo, id est pinguius, per maiores partes. Vlpian l. 7. de Peculio in P. Scire autem non vtique singulas res debet, sed παχυμερέστερον, id est pinguius, in summa quod aiunt. Pinguius donatori succurrere debemus, quàm ei, qui verum debitum persoluere compellitur. l. 49. de Re iudicat. in P. Gel. lib. 14. cap. 1.

PACHYNUS, pen. prod. {πάχυνος} promontorium Siciliæ, Peloponnesum spectans. ab aeris crassitudine. nam παχὺ pingue & crassum dicitur. Nunc vulgó dicitur *Cabo Pacino*, vt scribit Oliuarius in Melam. Virg 3 Æneid. Præstat Trinacrij metas lustrare Pachyni. Priscianus in Periegesi, Qui procul effusus Pachyni distenditur oris. In quo versu penultima quidem corripitur, sed caue imiteris.

Versa est Pachynos ad Austros. Ouid. 13 Metam.

Pachytis, morbus oculorum, quoties ex humore tumescunt, crassiores densioréque apparentes. παχύτης enim densitas, tumor, crassitudo appellatur. Cælius lib. 7. cap 10.

Pacifer, Pacificator, Pacifico, Vide PAX.

PACIDEIANUS, pen. prod. {πακιδειανός} Gladiator apud Lucilium, vt refert Cicero 4. Tusc. Sed in illo genere (inquit, de gladiatoribus loquēs) sit sanè Pacideianus aliquis hoc animo, vt narrat Lucilius, &c. Meminit etiam huius ad Quintum fratrem, lib 3. 20.

PACINUS, pen. prod. vnus ex nepotibus Volsinij regis, cognomento Luculli, qui relicto Illyrico, in Italia consedit, vbi & populos Pacinates de se nominauit. Author Festus.

Pacionem, antiqui dicebant, quam nunc pactionem dicimus. vnde & Paciscei adhuc, & Paceo in vsu remanet. Festus.

Paciscor, pacisceris, pen. corr. pactus sum {συντίθεμαι, συμβαίνω, ὁμολογέω, ἐμπεδόω, συμφωνέω} pacisci, Pactum facere, conuenire. & ferè præpositioni CUM adiungitur. Cic. in Parad. Si quotidie fraudas, decipis, poscis, pacisceris, aufers, eripis. Plin. lib 6. epist. 23, Peto, atque etiam paciscor, vt simul agat Cremutius Ruso.

Pacisci de mercibus Suet de Claris grammat.

Pactus sum hāc rē. Iust. lib. 2. Cū Xerxe nuptias filię eius paciscitur.

Pacisci & constituere diem. Cic. 1. in Catil. Scio pactam & constitutam esse cum Manlio diem.

Fœdus pacisci. Cic. pro Sextio.

Inducias aliquot dierum cum hoste. Cic. 1. Offic.

Pactus est duo millia. Martial. lib. 8.

Præmium ab aliquo Cic Quinto fratri, lib. 3. 19, Tanta inuidia sunt Consules propter suspicionem pactorum à candidatis præmiorum.

Pretium Ouid. 8 Metam.

Pretium prædonibus pro capite. Cic 3 Offic.

Rem aliquam alia. Senec. 1. de Clement.

Pacisci vitam ab hoste. Salust. in Iugurtha, Adherbali suadent, vti sese & oppidum Iugurthæ tradat: tantum ab eo vitam paciscatur. Id est pactum faciat de vita salua.

Vitam pro laude Virg. 5 Æneid.

¶ Pactus dimitti. Plin. lib 8 cap. 7, Nanque vnum qui supererat, obiecit elephanto: & ille, dimitti pactus si interemisset, solus in arena

congressus, magno Pœnorum dolore confecit.

Paciscor cum. Cic. 5. Verr. Nequis frumentum de area tolleret, antequam cum decumano pactus esset.

Pacisci mercede cum aliquo vt Liu. 5. bel. Pun.

Sestertio cum aliquo pacisci. Cic. in Salust.

¶Filiam alicui. Cic. Attic. lib. 5, Nec dubitat Deiotarus, cuius filio pacta est Artauasdis filia (ex quo sciri potest) quin cum omnibus copiis, &c.

Hæc tibi pacta est Callicli filia? L. ego ducam pater. Hoc est, Promisitne ipsa tibi, siue dedit tibi fidem? Plaut. Trinum. 17.

Iniquè pacisci, Vide INIQVVS.

Pactus, Participium { [illegible] } Pacto decretus. Plaut. Asin. 22,

-hinc incerunt vigiori minæ bonæ, mala opera partæ:
Has tibi nos pactis legibus dare iussit. Vulgò, *Sub conditione* dicunt.

Meritis & voce pactus est. Ouid. 5. Metam.

Coniux pacta. Ouid. 14. Metam.

Fides. Ouid. 3. Fast.

Fœdus Virg. 4. Georg.

Si non fortè ita sunt animarum fœdera pacta. Lucret. lib. 3.

Pactæ cum hoste induciæ. Cic. 1. Offic. Vt ille, qui cum triginta dierum essent cum hoste pactæ induciæ, noctè populabatur agros, &c.

Merces Horat. 3. Carm. ode 3.

Pactam rem habeto. Plaut. Pœn. 17.

Teda pacta, Coniugium pactum. Ouid. 9. Metam.

¶Pacta verba, id est concepta & legitima. Vlpian titul. 24. eius libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Vlpiani, Senatusconsulto Neroniano cautum est, vt quod minus pactis verbis legatum est, perinde sit, ac si optimo iure legatum esset. Sic dixit Cic. pro Rosc. Comœd. Non enim ea pactione verborum, quibus iusiurandum comprehenditur: sed &c. Id est, non ex formula. Sic & Arnob. aduersus gent. lib. 7, O deorum sublimitas præpotens, quam veneratur cum pactionibus adorat & formulis.

Pactum, pacti { [illegible] } Conuentionem significat. Cic. 2. de Inuent. Pactum est quod inter aliquos conuenit, quod iam ita iustū putatur, vt iure præstare dicatur. Vlpianus, D. De pollicitationibus, l. Pactum, Pactū est duorum consensus atque conuentio: Pollicitatio verò, offerentis solius promissum. Idē, D. De pactis. l. 1, Pactum autem à pactione dicitur: vnde & pacis nomen appellatū est.

Pactorum quædam in rem sunt, quædam in personam. In rē sunt, quoties generaliter paciscor, ne petam. In personam, quoties ne à persona, id est ne à L. Titio petam. Vtrum autem in rem, an in personam pactum factum sit: non minus ex verbis, quàm ex mente conuenientium æstimandum est. Plerunque enim (vt Pedius ait) persona pacto inseritur, non vt personale pactum fiat, sed vt demonstretur cum quo pactum factum est. Hæc Vlpian. in l. Iurisgentium. § Pactorum. D. De pactis.

Pactum conceptū in personam. Paulus in l. Si tibi decem. § Si quis paciscatur. D. De pactis, Pactum conuentum cum venditore factum, si in rem constituatur: secundum plurium sententiam emptori prodest. secundum autem Sabini sententiam, etiamsi in personam conceptum est, in emptorem valet.

Conditio atque pactum. Cic. 5. Verr. Mansit in conditione atque pacto vsque ad eum finem, dum iudices reiecti sunt.

Inter Pactum & Conuentum. Nam Pactum est ex parte stipulantium: Conuentum, quum quæ pepigerūt promissa sunt, de hisque est conuentum. Hac de causa pacta conuenta, & pacta conuentáque legimus: antecedit enim pactum, sequitur cōuentum. Seneca, Nec pacta conuentáque impressis signis custodirentur. Ex Turneb.

Pacta conuenta, stipulationes, &c. in foro cognoscenda. Cicero 2. de Orat.

Pacta cōuenta insunt bonæ fidei iudiciis. Vlpian. in l. Iurisgentium. §. Quinimo. D. De pactis.

Formula pacti. Ouid. epist. 9.

Inexorabile pactum. Stat. 1. Thebaid.

Personale pactum. Paulus in l. Et hæredi. in princ. D. De pactis, Post mortem verò filij, nec patri prodesse, nec hæredi eius: quia personale pactum est.

Ratum pactum. Caius in l. Contra. in princ. D. De pactis, Contra iuris ciuilis regulas pacta conuenta rata non habentur.

Remotum à iure cōmuni. Vlpian. in l. Iurisgentium § Si paciscar. D. De pactis. Paulus in l. Si vnus. §. Item ne expetiar D. eodem titul. Si pactum conuentum à re priuata remotum sit, non est seruandum.

Sacrum. Valer. 8. Argon.

¶Conuenit pacto, Vide CONVENIO.

Eliditur pactū. Paulus in l. Si vnus. §. Pactus. D. De pactis, Pactum ne peteret, postea conuēnit vt peteret: prius pactum per posterius eliditur.

Fauere pacta. Tacit. lib. 5.

Pacta quæ postea interponuntur, solēt párere exceptiones. Vlpian. in l. Iurisgentium. §. Quinimo. D. De pactis.

Interposito pacto conuento de vna re non petenda, totā obligationem submouet. Paulus in l. Si vnus. § Si cùm mihi. D. De pactis.

Ligare pacta Propert. lib. 4. eleg. 4.

Obseruātur ex cōuentu siue legibus pacta. Author ad Heren. lib. 2.

Obseruanda non sunt pacta, quæ turpem causam continent. Paulus in l. Si vnus § Pacta D. De pactis.

Præstat iuri pactum. Cic. 2. de Inuent.

Seruare pactum. Cic. 3. Offic. Pacta & promissa sempérne seruanda sint, quæ nec vi, nec dolo malo (vt Prætores solent dicere) facta sint.

Seruandum erit pactum conuentum, Paulus in l. Sed si tantum. D. De pactis.

Valet pactum. Vlpian in l. Iurisgentiū §. Si paciscar. D. De pactis, Si paciscar ne iudicati vel incensarum ædium agatur, hoc pactum valet.

Locrense pactum, Prouerbium de fœdifragis dictum, cuiusmodi quondā habiti Locrenses, quòd fœdere prodito quod cum Peloponnesiis inierāt, ad Heraclidarū partes defecerint. Erasm. ex Zenodoto.

¶Pacto, Ablat. pro Modo aliquando ponitur. Plaut. Rud. 31, Non tacebo vnquam alio pacto, nisi talento cōprimor. Hoc est aliās. Terent. And. 1. 1, Eo pacto & gnati vitam, & consilium meum cognosces.

Nullo pacto, Vide NVLLVS.

Quo pacto. Horat. lib. 1. epist. 18,

Quo sonis Sextus fsum per te tibi consolis, & scis
Quo tandem pacto deceat maioribus vti,
Disce docendus adhuc.

Pactio, pactionis, Verbale { [illegible] } Vlpianus, D. De pactis, l. 1, Est autem Pactio, duorum, pluriūmve in idem placitum & cōsensus. Cic. 3. Verr. Scribam in tertiis codis iudicibus nonnullos memoria nostra pactionis suspicionem non vitasse.

Accedere ad pactionem, Vide ACCEDO.

Adire ad. Vide ADEO, adis.

Pecuniarum pactiones agere. Cic. de Prouinc. Consul.

Conficere, Vide CONFICIO.

Conflare. Cic. de Arusp. respon.

Facere. Cicero 7. Verr. Has per Timarchidem pactiones sepulturæ cum viuis etiam illis esse factas?

Facere de tota lite. Cic. pro Rosc. Comœd.

Nuptialem facere. Liu. 4. ab Vrbe.

Interceisæ Cic. 10 Parad. Qui suas mercedum pactiones in patrociniis intercisas, &c.

Obligare pactionibus suorum præmiorum aliquos. Cic. Post red. in Senatu.

Perturbare conditiones & pactiones. Cic. 3. Offic. Regulus verò nō debuit conditiones, pactionésque bellicas perturbare periurio.

Venire ad aliquam. Cic. 2. de Inuent. Quum omnes perituri milites essent, nisi ad pactionem venissent, vtrum, &c.

¶Pactio, pro formula, Vide paulo ante, Pacta verba.

Pactor, pactoris, Aliud verbale { [illegible] } Cic. 7. Verr. An fœderum interpretes, societatis pactores, religionis authores?

Pactitius, Adiectiuum { [illegible] } Vulgò *Conuentionalis* dicitur. Gell. lib. 1. cap. 25. Cessatio pugnæ pactitia, induciæ dicitur.

Paco, pacas, Vide PAX.

PACORVS, pen. corr. { [illegible] } Suidæ, Orodis regis Parthorum filius, eius qui Crassum dolo circumuentum interemit. Quam maculā postea Ventidius Bassus, Antonij legatus deleuit, Pacoro cum toto exercitu ad internecionem cæso. Horat. 3. Carminum,

Bis iam Monæses, & Pacori manus
Non auspicatos contudit impetus
Nostros. Alij scribunt Pachorus.

PACTIA { [illegible] } Stephano insula maris Ægei vna Cycladum, candido marmore nobilis, distans à Delo XXXVII. M. passuum. Alio nomine Paros dicitur. Author Plin. lib. 4. cap. 12.

PACTIAS { [illegible] } Agri Ephesij mons est Mycaliæ incumbens, & ab ea ad Mediterranea deflectens. Author Strab. lib. 14.

PACTIAE, Plin. { [illegible] Ptolemæo } oppidum est Thraciæ ad Propontidem, non procul à Cherronneso, cuius meminit Plin. libro 4. cap. 11. ¶Sunt item Pactiæ insulæ quædam in mari Lycio apud eūdem Plin. lib. 5. cap. 31.

Pactilis, Vide PANGO.

Pactis, dis: organum dichordum, quo ad psalmos canendos vtebantur antiqui. Cælius lib. 9. cap. 4, Improbata autem sunt & instrumenta alia, vt Pactides, &c.

Pactitius, Vide PACISCOR.

PACTIVS, flumen, de quo Plin. libro 3. cap. 11. quod vt Strabo refert ex monte Pactio ortum habet. Strab. lib. 14.

PACTOLVS, pen. prod. { [illegible] } fluuius Lydiæ, aureis arenis Smyrnæos irrigans agros. Iuuen. Satyr. 14, Quod Tagus & rutila Pactolus voluit arena.

Liquores Pactoli. Propert. lib. 1. eleg. 13.

Diues Pactolus rutilas despumat arenas. Claud. 5. Paneg.

Lydius. Senec. OEdip. 5.

Rudentis Pactoli aurea stagna. Claud. 1. in Ruffinum.

Pactoli opes, Figura prouerbialis, quam in varios vsus accommodare licebit, quum de summis diuitiis sermo erit faciendus. Vsus est Philostratus. Vide Erasm.

Pacton, est scaphæ genus ex virgis ita compositum, vt textile quiddam videatur. Strabo lib. 17.

PACTORVM PORTVS: fauces angustiæ in Cherroneso, seu portus angustus, à Pactis populis, aut pacto ibidem inito. Strab. lib. 7.

Pactum, Vide PACISCOR.

PACVVIVS { [illegible] } poeta Brundusinus, Ennij sorore natus, emicuit quo tempore Scipio Numantiam deleuit. Scripsit tragœdias, deinde Tarentum se recepit: decessítque nonagenarius, vt est author Eutropius: posuítque sibi epigramma, quod Gellius adnotauit lib. 1. cap. 24. Hic (vt Quintil. ait) grauitate sententiarum, pondere verborū, authoritate personarū clarissimus fuit, extra tamen nitorem. Pers. Satyr. 1,

Sunt quos Pacuuiúsque, & verrucosa moretur Antiopa.

Pacuuius Taurus, Ædilis plebis, qui Romę restituit Sibyllæ statuā. Plin. lib. 34. cap. 5, Equidem & Sibyllæ iuxta rostra esse non miror, tres sint licet: vna quam Sex. Pacuuius Taurus Ædilis plebis restituit: duæ, quas M. Messala.

PACYRIS, Scythiæ Europææ fluuius in sinum Carcinitem influens. Author Plin. lib. 4. cap. 12.

Pades, Gallicum esse verbum ait Plin. lib. 3. cap. 16 id est, Picea arbor à qua & Padum nomen accepisse ait.

PADVA { [illegible] } Vrbs à Padi vicinitate dicta, quæ & Patauium Ptolemæo lib. 3. cap. 1. dicitur. Primò Antenorea dicta est, vnde Antenoridæ: postea Patauini, & Paduani. Apud Patauiū natus est Titus Liu. historicus celeberrimus, qui res Romanas summa facūdia perscripsit. Similiter Stella, & Valerius Flaccus poetæ, & Paulus Iureconsultus. Ferunt quoque Volusius poeta Patauinus, qui post Enniū rerum gestarum Populi Romani annales carmine descripsit. Vide Plin. lib. 5, cap. 1. Catul. de Cinna poeta, epigr. 90, At Volusi annales Paduā morientur ad ipsam. *Padoa*, siue *Padoue*.

PADVS { [illegible] } fluuius, qui (vt Plinius lib. 3. cap. 16, scribit) è gremio Vesuli

suli montis celsissimum in cacumen elati, finibus Ligurum Vagiennorum visendo fonte profluens, condénsque sese cuniculo, & in Forouibiensium agro iterum exoriens, nulli amnium claritate inferior. A Græcis dictus Ἠριδανός, ac pœnis Phaëthontis illustratus. Augetur à Canis ortu, liquatis niuibus, agris quàm nauigiis torrentior. Metrodorus refert quòd circa fontē arbor sit multa picea (quæ *Padus* Gallicè vocetur) Padum hoc nomen accepisse.

Populifer Padus. Ouid.2. Amor. eleg.17.
Olorifer. Claud ad Serenam,17.
Refluens. Vales 8. Argon.
Stagnans Lucan.lib.4.

PADVSA, pen.prod. { παδόσα } fluuius, quem Padi brachium Rauennam vsque perductum facit, Messanicum alio nomine appellatum. Plin.lib.3.cap.6. Claud.in Epithal Palladij,46, Eridani ripas, & raucæ stagna Padusæ.

Padaneus, Adiectiuum Solinus cap.33, Pretium operæ est ire longius, ut Padanææ sylux credantur lapidem fleuisse.

PADINATES, populi in octaua regione Italiæ. Plin.lib.3.cap.15.

PÆANDRES, regio montana Iberiæ trans Cyrum. Strab.lib.11.

Pæan, pæanis, pen.prod.masc gen. { παιὰν } Hymnus erat in Apollinis laudem decantari solitus, sicut dithyrambus in laudem Bacchi, vt Iulius Capitolinus inquit, qui non solùm in auersione malorum decantabatur, sed etiam in victoria. Interfecto enim Pythone, laudibus & carminibus laudatus fuit, quæ pæana dixerunt Virgilius 6 Æneidos, lætúmque choro pæana canentes. Abusiuè tamen pro omni deorum laude ponitur. Vnde opus suum Pindarus de laudibus omnium deorum, Pæana inscripsit. Statius 4. Thebaid. Herculeum pæana canunt. hoc est, in honorem Herculis factum. Pæan verò à παίω medror deriuatur, quòd scilicet morbis medelam præbens, finem faceret. Vnde & Apollo ipse Pæan dictus est. Iuuenalis Satyra,6, Parce precor Pæan.

Pæanem citare, Cicero Latinè reddidit, quod Græci παιανίζειν dicunt, idque ad consuetudinem phonascorum in excitandis attenta respiciens, quæ hoc verbo explicatur. Videtur autem pæan esse contentionis vocis, sicut minutio remissionis Locus Ciceronis est lib. de Orator.2, Qui & annos &c. Hoc nos si facere velimus, antè condemnentur ij quorum causas receperimus, quàm toties, quoties præscribitur, pæanem, aut minutionem citarimus. Ex Turnebo. Vide CITO, citas, & MINVTIO.

Pæan, pro dimensione certis non modò syllabis, sed syllabarū temporibus definita, pedis nomine à poetis & Rhetoribus nuncupatus. Est autem pæan duplex, authore Aristotele libro 3. Rhetor. ad Theodect. Vnus, in quo prima syllaba est producta, quam tres breues sequuntur: vt ἀλκυονίς: alter, qui oritur à tribus breuibus, extrema producta: vt [illegible]. Nec verò Pæan prior aliud est quàm Choreus & Pyrrichius, nec posterior aliud, quàm Pyrrichius & Iambus. Alij legunt Pæon. Vide suo loco

PÆAN, nomen patris Philoctetæ. Sed ea appellatione melius per œ, quàm per æ scribetur Hinc Pœantius, & Pœantiades.

Pæantius, Adiect. [ποιάντιος.] vt Heros Pæantius, Philoctetes Pæantis filius. Ouid.2 de Remed amor.

Genus Pæantium. Seneca Herc.OEth.11.

Pæantides { παιάντιδες } Gemmæ sunt speciem habētes aquæ glaciatæ, quæ in Macedonia circa Teresiæ sepulchrum inueniuntur Prægnantes fieri & parere dicuntur, & parturientibus mederi. Eædem & Gemonides dicuntur. Author Plin.lib 37.cap 10.

Pædagia. vocat Seneca vbi pueri vehebātur, epist.124, Omnium pædagia, inquit, oblita facie vehuntur, ne sol, ne frigus teneram cutem lædat. Sed fortè legendum Pædagogia, Id est serui & mancipia.

Pædagium, alio nomine logisteriū, locus est in quo milites recensebantur, iísque stipēdia numerabantur: quanquam est & diribitorium, ministratorium quoque, id est locus in quo obuersantur ministri, qui quoniam Græcè dicantur pædes, Pædagium Plinio iuniori in Epistolis vocatur Puer, inquit, in Pædagio mixtus pluribus dormiebat. Cælius Rhod.lib,7.cap.6.

Pædagogus, huius pædagogi, pen prod. { παιδαγωγὸς } Pueri ductor: παῖς puer: ἀγωγὸς, ductor: cui ducendorum puerorum prouincia datur. Cic. Attic lib.12, Sed & pædagogi probitas, & medici assiduitas & tota domus in omni genere diligens, me rursus ad suspirari vetat.

Diligendi sunt pædagogi & nutrices. Cic.de Amic.
Versantur pædagogi iuris ad auriculas adolescenti. Author ad Herenn.lib.4.

Pædagogium, huius pædagogij, pen.prod. { παιδαγωγεῖον } Locus in domicilio, in quo pueri seruíque commorantur, qui παῖδες vocantur. Plin.iunior lib 7, ad Suram, Puer in pædagogio mistus pluribus dormiebat. Cælius lib.7.cap.6.legit Pædagiu

Pædagogium. Hoc vocabulo turpius interdum etiam utebantur, quum eo cœtum puerorum, qui in delitiis habebantur, significarent. Tranquill.in Nerone, Super ingenuorum pædagogia, & nuptarum concubinatus, Vestali virgini Rubriæ vim intulit. Quo in loco corruptè perperámque scribitur proagogia, vt & in superiore Plinij loco pædagium Turneb.

Pædagogium, apud Iurisconsultos, Seruitium atque mancipium dicitur. Vlpianus in l. Quæsitum.§ Si instructum D.de Fundo instr. & instr leg Si instructum fundum legasset, et pædagogia, quæ ibi habebat, vt quum eò venisset, præstò essent in triclinio, legato contineri. Turnebus hîc, Pædagogia, puerorum cœtus, id est seruitia puerilis ætatis. & hinc pueros nobilium ministros, *pagios*, velut pædagogianos pueros vulgò solemus appellare.

Pædagogium, Schola, siue Ludus literarius.

Pædagogianus, na, num: Pædagogiani pueri: Ammianus Marcellinus: In pædagogiani, inquit, pueri speciem purpureis operiens tegminibus.

Pæderos, pen.corr.huius pæderotis, pen prod.{ παιδέρως } Genus acanthi. Plin.lib.22 cap.22. Diosc.lib.3.cap.17.

¶ Pæderos, pæderotis { παιδέρως } Gemma est, quam alio nomine Opalum vocamus, nonnulli etiam Sangenum, ita dicta, teste Plin.libro 37.cap.6. propter raram eius gratiam. παιδέρως enim nobis puerorum amorem significat.

Pæderos est vnguenti genus, quo Demetrium vti consueuisse liniendo faciem, Græci scribunt.

Pædia, pædiæ, pen.prod. { παιδεία } Eruditio, institutióque in bonas artes, vt docet Gellius lib. 13.cap 15.interdum etiam pueritiam & ipsam puerilem ætatem significat, vnde extat Xenophontis Græci nobile opus de pædia Cyri principis.

Pædiscæ { παιδίσκαι } sunt ancillæ & prostitutæ: hinc

Pædiscium, παιδισκεῖον } prostibulum significat, & impudicarum locum, Cælius lib.7.cap.3. Inde attributum effictum,

Pædicus, ca cum: Pædicæ tibiæ, sicut & Parthenias. Puto esse pædicas, lasciuas, quæque venerem prouitent. Cælius Rhod.lib 9.cap 7.

Pædomathes { παιδομαθεῖς } Qui à pueris statim discunt, quibus opponūtur Opsimathes, qui scilicet serius & iam natu grandes ad discendum accedunt. Budæus.

Pædonomus, Ingenuorum adolescentum magister Alex. Alexandrinus: Traianus quoque adolescentes ad quinque mills bonæ indolis ex omni imperio selectos publicè ali & parentis affectu patribus disciplinis erudiri curauit ex præcepto Lycurgi, qui ingenuis adolescentibus virum præesse voluit peritum ac vigilantem ex his qui summi eliguntur magistratus, quem Pædonomum nuncupauit. lib 2.cap.25.

Pædotriba, huius pædotribæ: vel pædotribes, pædotribis { παιδοτρίβης } Ludi literarij præceptor, qui'ue pueros exercet vt robustiores formosioré'sve euadant. Plat in Gorg.

Pædotribia { παιδοτριβία } dicitur ars exercendi puerorum corpora, vnde Aristoteles lib 7.Politic. præcipit adolescentes statim gymnasticæ esse tradendos.

Pædor, pædoris, pen.prod.masc gen. { αὐχμὸς, ῥύπος } Squallor, illuuies, sordes, & omnis immunditia seu putor in animali præsertim. Lucan. libro 2.

-longúsque in carcere pædor. Cic.3. Tusc. Ex hac opinione sunt illa varia & detestabilia genera lugendi, pædores, muliebres lacerationes genarum, pectoris, feminum, capitis percussiones.

Pædor à Græco deduci videtur, quo παῖδες, id est pueri dicūtur, qui in illa puerili ætatula sordidi ferè sunt, nec à sordibus sciūt abstinere.

Membra horrida pædore Lucret.lib 6.
Longus in carcere pædor Lucan.lib.2.
Obsitus pædore, Seneca Agamemn.13.
Sedet pædor Seneca Herc.OEth 4.

Pædidos { ῥυπαρούς } (inquit Festus) sordidos significat, atque obsoletos. tractum vocabulum à Græco: quia παῖδες, id est pueri, talis sint ætatis, vt à sordibus nesciant abstinere.

Pegma, pægmatis, Vide PEGMA.

Pægnium { παίγνιον } Græca vox est, quæ nobis ludum sonat, vel rem ludicram, aut puerilem oblectationem: vnde Technopægnium ludicrum quoddam poema ab Ausonio inscriptum est.

Pæminosus, Vide PEMINOSVS.

PÆON, huius Pæonis, pen corr. { παιών } Nomen viri medicæ artis peritissimi, quem Homerus lib.5. Iliad scribit curasse Plutonem grauiter ab Hercule vulneratum à quo Pæonia herba dicitur quam inuenit.

Cura Pæonia. Claud de bello Getico.

Pæon { παιών } Genus pedis est, siue mensuræ, qua tam poetæ, tum oratores suas dictiones demetiebantur, qui à Diomede quadruplex esse traditur, quorum primus ex longa & tribus breuibus constat Secundus ex breui & longa & duabus breuibus. Tertius ex duabus breuibus & longa & breui. Quartus ex tribus breuibus & longa. Cic 3. de Orat. Probatur autem ab eodem illo maximè pæon, qui est duplex. nam aut à longa oritur, quam tres breues consequuntur: vt hæc verba, Definite, Incipite, Comprimite. aut à breuibus deinceps tribus, extrema producta atque longa: sicut illa sunt, Domuerant sonipedes. atque illi philosopho ita dicere placet à superiore pæone, posteriore finire.

Pæonia { παιωνία } Herba à Pæone medico, qui eam inuenit. Plin.lib.25. cap 4. Vetustissima inuentu pæonia est, noménque authoris retinet, quam quidam pentorobun appellant, &c.

PÆONIA { παιονία } Regio est in Europa, à Pæone Endymionis filio & Epei fratre, qui victus cursu ab Epeo (sicut inter eos conuenerat) imperium victori dedit, & in Macedoniam seu Thraciam ad amnem Axium discessit A quo Pæonia regio dicta, quæ ex regis nomine Æmathia pars Macedoniæ: à qua Pæones populi, et Iustinus lib 7 scribit. Statius lib. Achilleid penultimam corripit, dicens, Præterit, & dites quo Pæones arma rotatu. Quandoque Pæonia ponitur pro Macedonia, sicut Æmathia, cuius littoris regio iuxta Sithoniam Thermopontum Palicur vocatur. In hac regnasse fertur Thelrgonus.

Niuosi Pæones. Ouid.5 Metam.

Pæssa. apud Coos, placentulæ sunt. Cælius Rhodiginus lib 9 cap.16.

PÆSTVM { παῖστον } Oppidum Lucaniæ, rosarum abundantissimum, vbi ob cæli clementiam bis in anno producebātur fructus, scilicet Maio & Septembri Virgilius 4 Georgicorum -biferíque rosaria Pæsti. Huius mœnia propè ruiere magni spatij adhuc integra videntur, latitudine & altitudine miranda. A Tyrrhis conditum, Possidoniam dixerunt, & eius sinum Possidoniatem. Postea Romani, missis huc colonis amplificauerunt, vt ait Strabo. Cic. Attic.lib.11. Nunc vulgò dicitur *Poiycastro*, vt scribit Oliuarius in Melam.

Tepida Pæsti rosaria Ouid 15 Metam.

Pæstanus, penult.prod. Adiect. { παιστανός } Ouid.2.de Ponto, eleg 4, Calthāque Pæstanas vincat odore rosas.

PÆTOVIVM { παιτόβιον } Vrbs Pannoniæ superioris, id est Austriæ, authore Ptolemæo lib 2 cap.15. Petouionem Tacitus scribit lib.19 alij Petouiam Vulgò *Betta*.

Pætus, pæti, Qui obliquis oculis in alium respicit, vel qui alterum oculum minorem habet. Horat.1. Serm satyr.3,
Appellat pætum pater & pullum male paruus
Si cui filius est. Porphyrio, Strabo, qui est detortis oculis, dicitur:

Pætus, leniter declinatis. Acron, Pæti propriè dicuntur, quorum huc atque illuc oculi leniter vertuntur. Est igitur pætus, qui oculos habet tremulos, & se facillimè in quamuis partem vertentes: quales plerunque sunt lasciuarum oculi. Vide PETVS.

PAGAE, in plaga Locrensi oppidum famosissimum, vnde Peloponnesi prosilit ceruix. Plin. lib. 4. cap. 3. Hinc Pagæi populi de quibus idem Plin. libro 4. cap. 7. Meminit & Pagarum eodem loco.

Pagana lex, qua sancitum fuit ne mulieres in via torquerent fusos, aut illos detectos ferrent, quoniam frugum prouentibus id aduersari putabatur. Alexander Alexandrinus Genial. dier. lib. 4. cap. 8.

Paganus, Vide PAGVS.

PAGASA, pen. corr. { [illegible] } Thessaliæ oppidum, quod postea Demetrias dictum est, vt ait Plin. lib. 4. cap. 8, in ea quum ædificata fuit Argo nauis, propter quod nauis longa Argonautarum Pagasæa nuncupatur, quod Iason, qui eam ædificauit, fuit filius Æsonis, fratris Peliæ regis Thessaliæ. Hinc Pagasicus sinus in Thessalia est dictus. Vide PAGASAE.

Pagasæus, Adiectiuum { [illegible] } vt Sylua Pagasæa. Ouidius 12. Metamorph.

Puppis Pagasæa. Valer. 8 Argon.

Pagasæus Apollo. Lilius lib. 7.

Pagasæi fontes calidi, quos & salē ferre scribit Plin. lib. 37. cap. 7.

Pagasus, pen. corr. Aliud adiect. { [illegible] } Val. 8. Arg.

Si Pagasas, vel Paliacas hinc denique nubes Cerneret.

Pagasicus sinus. Plin. lib. 4 cap. 8 & 12.

PAGIDA, siue Belus, riuus in Phœnicia ad Carmelum promontorium, vitri fertiles arenas parum littori miscens. Ipse è palude Cendeuia à radicibus Carmeli profluit. Plin lib. 5 cap. 19.

Pagina, paginæ, pen. corr. { [illegible] } Vtraque pars folij, à pangendo dicta, quòd in paginis carmina panguntur, id est figuntur. Vel dictæ sunt paginæ, authore Festo, quòd in libris suam quæque obtineant regionem, vt pagi. Cic. ad Quintum fratrem, libro 2. 3, Nam quum hanc paginam tenerem, L. Flauius Prætor des. ad me venit, homo mihi valde familiaris. Martial. libro 1. 29, In nulla pagina Latinè loqui fas fit.

Extrema pagina. Cic. in Orat.

Lasciua, Vide LASCIVVS.

Longa atque Insignis honorum. Iuuen. Satyr. 10.

Prusana. Claud. 2. Paneg.

¶Contractio paginæ. Cic. Attic. libro 5, Meam in eo parsimoniam huius paginæ contractio significat.

Commouere totas paginas. Cic 4. de Finib. Vtrum igitur tibi literam videor, an totas paginas commouere?

Complere paginam, Vide COMPLEO.

Respondebo primùm postremæ tuæ paginæ, quæ mihi magnæ molestiæ fuit. Cic. Attic. lib. 6.

Turgescit pagina bullatis nugis Persius Satyr 5.

Vtranque paginam facit. Plin lib 2. cap. 7, de fortuna, Huic omnia expensa, huic omnia feruntur accepta, & in tota ratione mortalium, sola vtranque paginam facit. Prouerbij faciem habet illud, sumpta metaphora à codicillis rationalibus duas habentibus paginas: alteram quæ indicat quid sit datum: alteram quæ quid acceptum sit, ostendit. Itaque in rebus humanis fortuna vtranque facit paginam, id est siue quid obtigit boni, ea laudatur, quasi dederit: siue mali quid accidit, eadem incessitur, ceu malorum author. Erasmus.

¶Pagina, in vitibus. Plin. lib. 17 cap. 22, de limitanda vite, Semper verò quintanis semitari, hoc est, vt quinto quoque palo singulæ iugo paginæ includantur. Paginas vocat areas interceptas inter duo iuga. Budæus.

Pagella, pagellæ, Diminutiuum { [illegible] } Cic. ad Brutum, lib. 11. 25, Non imitor [illegible] tuum, altera iam pagella procedit.

Paginula, paginulæ, pen corr. { [illegible] } Aliud diminutiuum. Cicero Attico, libro 4, Si verò id est quod nescio an sit, vt non minus longas iam in codicillorum fastis futurorum Consulum paginulas habeat quàm factorum.

PAGOARNAS, Oppidum ad mare Rubrum Troglodytici & Æthiopici sinus. Plin. lib. 6. cap. 29.

Pago, pagis, pepigi, pen. corr. pactum { [illegible] } pagere, Pacisci significat. Author ad Herennium, lib. 2, Pacta sunt quæ legibus obseruanda sunt, hoc modo, Rem vbi pagunt, oratione pagunt. Quintil. lib. 1. cap 10, dicit pepigi esse, non à pango, sed antiquo verbo pago, pagis, sic enim, vt in lege XII. TAB. Ni ita pagunt. Sueton. de Claris Rhet. Et pepigerunt bolum quanti emerent. Cic. pro Rosc. Comœd. Dic pactionem fecisse vt absolueretur, non pepigit.

Pagere & conuenire. Author ad Herenn. lib. 2, Ea pacto ius est, si quid inter se pepigerint, si quid inter quos conuenit.

Recusare quæ pepigisti. Virg. 12. Æneid.

Pepigere quos motus darent. Lucret. lib. 1. & 5.

Fœdera mihi pepigit Lausus. Virg 10. Æneid.

Cum hostibus pagere. Plin. de Virit illust. De redemptione captiuorum cum hostibus pepigit.

Rem ducentis philippeis pagere. Plautus Bacch. 19, Quid si? H. ducentis philippeis rem pepigi.

Ab eo quicum pepigi impetrare. Cic. 3. Offic.

Pagrus { [illegible] } Piscis. Plin. lib. 32 cap. 10, Pagri fluuiatilis longissimus dens capillo adalligatus. Idem lib 9. cap 16, Præ gelidam hyemem omnes sentiunt, sed maximè qui lapidem habere in capite existimantur, vt lupi, chromes, sciænæ, pagri. Iidem & paguri dicuntur.

Pagurus, paguri { [illegible] } Piscis ex genere testaceorum, aut crustatorum. Gal. lib 3. de Aliment. facultate, cap. 34, Astaci, paguri, cancri, locustæ, carides, tenui testa concluduntur. Dictus est autem pagurus, [illegible], quòd in altioribus fluminum locis versetur, ripisque præruptis. Meminerunt eius Ælianus & Aristoteles.

Pagus, huius pagi, masc. gen. { [illegible] } Simul positæ villæ, hoc est, rusticanæ domus in vnum coagmentatæ. Nam [illegible] Græcè, Latinè fons

dicitur: quòd circa fontes hæ ponerentur: quódque omnes eadem aqua vterentur, authore Festo.

¶Pagus non modò vicum rusticanum significat, sed varius iurisdictionis tractum, ditionem, ac agrum: quomodo hodie Heluetia duodecim habet pagos ac ciuitates, quæ iisdem legibus, moribus, atque institutis vtuntur. Corn. Tacitus De moribus Germanorum. Eliguntur in iisdem conciliis & principes, qui iura per pagos vicósque reddunt. Quem locum exponens Althamerus, Inter vicū & pagum, inquit hoc interest discriminis. Vicus significat villarum, id est domorum rusticanarum congeriem absque mœnibus: Pagus verò vicorum societatem, ditionem, seu agrum, qui multis vicis constat. Hæc mirè illustrant Cæsarem, qui libro 1. de bel. Gal. dicit totam Heluetiam in quatuor pagos fuisse diuisam. Iterum libro eodem, Treuiri autem nunciabant, pagos centum Sueuorum ad ripam Rheni consedisse, qui Rhenum transire conarentur. Rursum lib. 4, non procul ab initio, Sueuorum gens est longè maxima, & bellicosissima Germanorum omnium. Ii centum pagos habere dicuntur ex quibus quotannis singula millia armatorum bellandi causa suis ex finibus educunt. Reliqui, &c. Hæc & plura Cæsar. Quæ sic explicat Althamerus. Dicitur pagus [illegible], id est à fonte: quòd pagi circa fontium riuos collocarentur. Minimè autem credibile est, Sueuiam latissimā Germaniæ oram, tantum centum vicos habuisse: quum nullas etiam vrbes habitauerint: nec iunctas sedes inter se passi fuerint. sed discreti ac diuersi, vt fons, vt campus, vt nemus, vt fluuius placuit, colsesint, &c. Præterea quo modo ex vno vico potuissent mille homines ad bellum educi? Satis ergo indicat Cæsar pagum significare hominum multitudinem, societatem ac ciuitatē: & Paganos esse fontium aut fluuiorum accolas, qui vnum tenent tractum & districtum. Hæc ille. Turnebus in eundē Cæsaris locum, Pagi, inquit, sunt regionis vniuersæ & populi alicuius partes, vt tota regio Heluetiorum, quæ à Cæsare appellatur ciuitas, in quatuor partes erat distributa, quas appellat pagos, non quòd tantùm pagatim incoleretur: nam & habitabatur oppidatim, quum scribat duodecim oppida in ea fuisse, & pagos ad quadringentos, sed quòd vniuersus eorum ager in quatuor partes, & tanquam præfecturas, esset diuisus. Eodem modo scribit idem Cæsar Sueuorum centum pagos fuisse: cum enim longè latéque in Germania regionem amplissimam haberent, latissimósque fines, in centum partes regio distributa erat. Sic ager Romanus à Numa Pompilio in pagos fuerat distributus, vt scribit Dionysius his verbis, [illegible]. Tractus enim quosdam & partes regionis ita vocanit, quod quidem & Plutarchus scribit, [illegible]. Pagis autem illis præerant pagorum magistri. Erant & pagi castella quædam & munitiones iuxta Romam in locis editis, quò se plebs rustica hoste in agrum Romanum incursiones faciente, recipiebat: & in certos pagos erat contributa, vt Dionysius scribit. Cicero etiam in plebe Romana paganos & montanos numerat. Hæc ex Turneb. Vide etiam Glareanum in Annotationibus in Cæsarem.

Ingentes pagi. Virg 2. Georg

Rugosus frigore. Horat 1. epist. 18.

Pagatim, pen. prod. { [illegible] } Aduerbium, dictum est Per singulos pagos, ea forma qua Oppidatim. Liu. 1. bel. Maced. Templa deûm quæ pagatim sacrata habebant, dirui atque incendi iussit.

Paganus, huius pagani, pen. prod. { [illegible] } A pago dictus est, rusticus, villanus, in villa natus, qui non nouit vrbem, quasi ex vno fonte potans. Cic. pro Domo, Nullum est in hac vrbe collegium, nulli pagani aut montani, &c.

¶Paganus, Qui miles non est. Iuuenal. Satyr. 16,

-citius falsum producere testem

Contra paganum possis, quàm vera loquentem

Contra fortunam armati. Marcellus in l. Quædam D. de Pœnis, Quędam delicta pagano, aut nullam, aut leuiorem pœnam irrogant: militi verò grauiorem.

¶Paganus, per translationem, Qui in exercitio aliquo nondum perfectus est. Persius in Procœmio libri sui, -ipse semipaganus

Ad sacra vatum carmen affero nostrum.

Paganus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } vt Fercula pagana. Propert lib. 4. eleg. 4. & Ouid. 1. Fast. Pagani foci.

Paganicus, pen corr. Adiectiuum { [illegible] } Antoninus in l. 1 De testa. militis, C Frater tuus miles si te specialiter de bonis quæ in paganico habebat, hæredem fecit: bona quæ in castris reliquit, petere non potes. Differt à castrensi.

Paganica pila, à pagis dicta, hoc est villis, quòd pagani ea vterentur. hæc grossior laxiórq;, & pluma plena, nec ad lusum tā agilis, vt quæ nec tā lenis est, nec iactata facilè resilit. De qua sic Martial. lib. 14. 45.

Hæc quæ difficilis turget paganica pluma,

Folle minus laxa est, & minus arcta pila. Quasi dicat, est laxior quàm pila trigonalis, & arctior, firmiórque quàm follis. nam follis, tertium pilæ genus est. Vide suo loco. Ex Sipontino.

Paganalia, paganaliorum { [illegible] } Festa rusticorum. Ouid. in Fastis.

PAGYRIS, nomen fluuij & nomen ciuitatis: à qua Pagyritæ populi. Apud Plinium lib 4 cap. 12, scribitur Pacyris.

Pala, huius palæ { [illegible] } Instrumentum rusticum. Pala à pangendo, mutata g in l inquit Varro lib 4 de Ling. Latin. Plautus, Palas vendundas sibi & mergas datas, vt hortum fodiat, atque vt frumentum metat. Plin. lib. 18. cap 6, Iuncosus ager verti pala debet, at in saxoso bidentibus.

¶Pala, Instrumentum quo panis in furnum mittitur, & extrahitur. Cato cap. 11, Palæ ligneæ quatuor.

¶Palæ dicuntur dorsi dextra læuáque eminentia membra.

¶Palæ, minores auri purgatoris massulæ, inquit Strabo libro 3 & vtique non maiores selibra. Plinius lib 34. cap. 13, Exprimitur æris pala quædam. Castigati codices habent palea.

¶Pala { [illegible] } annuli pars plana & latior, in qua gemma inseritur. Cic 3. Offic. Ibi quum palam eius annuli ad palmam conuerterat, à nullo videbatur, ipse autem omnia videbat.

¶Pala

¶Pala, arbor de pomorum genere. Arienea pomum (id est ei fructui nomen) ferens : ex quo poma Indorum sapientes viuunt. De ea arbore, ac Ariene fructu, narrat Plin lib 12 cap.6.

Palacra, quæ & Palacrana à nonnullis appellatur, maior auri massa est. Plin.lib 33.cap.4.

PALAEA, Ciuitas ad radices Olympi montis. Strabo lib.14.

PALAEBISLVS { [illegible] } Oppidum est in ora Syriæ Libano monti subiectum, non procul ab Adonis fluuio. Plin.lib.5 cap.20.

PALAEMON, huius Palæmonis, penul.corr. { [illegible] } Marinus deus, Latinè Portunus, quòd portubus præsit. Cic 3.de Nat deor. Ouid.6. Fastor. Quem nos Portunum, sua lingua Palæmona dicet. Vide MELICERTA.

Inous Palæmon. Virg.5 Æneid.
Naufragus. Stat.2 Syln.1.
Palæmonis vinea. Plin.lib.14.cap 4.

Palæmonius, Adiectiuum { [illegible] } vt Coronæ Palæmoniæ, Id est Isthmiacæ, quæ in Isthmiis ludis Palæmoni à Theseo dicatis victoribus dabantur. Claud 8.Paneg Cuncta Palæmoniis manus explorata coronis Adsit. Coronæ autem ex pino erant cōfectæ, vt author est Plinius lib 15.cap.10.

Palæmon { [illegible] } alius fuit Phioræ Arcadiæ regis filius. Alius item Grammaticus Vicentinus, qui Romæ vixit ac docuit, principem locum inter Grammaticos tenēs, sub Tiberio & Claudio principibus, tanta vi arrogantia, vt Marcum Varronem porcum appellaret, secū & natas & morituras literas iactaret : nomen quoque suum in Bucolicis non temerè positum, sed præsagiente Virgilio fore quandoque omnium poetarum ac poematum Palæmonem iudicem. Luxuriæ ita indulsit, vt sæpius in die lauaretur, nec sufficeret sumptibus. Hæc & plura Tranquillus. Fuit autem ætate Quintiliani : vt ipse testatur libro 1.cap.4, his verbis, Vt Aristarchus, & ætate nostra Palæmon.

PALAEMYNDVS { [illegible] } Cariæ oppidum fuit eo in loco, in quo postea condita fuit Nariandus. Palæmyndi autem nomen accepit ad discrimen recentioris Myndi, quum antea etiam Myndus diceretur. Plin.lib 5 cap 29.

PALAEPOLIS, Ciuitas vetus, Emporiensium dicta, quam primùm habitasse Massilienses. Strabo libro 3.scribit. Puto eam esse, quam vulgò *Ciuita vechia* appellant Massilienses.

PALAEPAPHVS { [illegible] } Oppidum Cypri insulæ antiquum Veneris Paphiæ templum habens, antea Paphus dicta: verùm postquam Agapenor ad sexagesimum inde stadium alteram eiusdem nominis vrbem condidisset, cœpta est hæc ad differentiam recentioris Palæpaphus appellari, quasi vetusta Paphus. Strabo lib.14.

Palæphatus, palæphati, pen.corr. { [illegible] } Interpretatur prædictus, antiquus, fatidicus. Est etiam viri proprium, qui [illegible], id est incredibilium volumina scripsit. Fuit hic Parius patria, siue (vt alij tradunt) Prieneus. Vixit Artaxerxis tempore. De hoc plura Cælius lib 30.cap.34.

Palæphatius, a, um { [illegible] } vt Palæphatia papyrus: Prouerbialiter dicitur de libellis fabulosis, qui non nisi meras fabulas, iésque incredibiles continent. Tractum à Palæphato Pario, siue Prieneo, qui [illegible], hoc est rerum incredibilium multa conscripsit volumina. Verg. in Carmine ad Messalam, Palęphatiam papyrum simpliciter dixit pro libris Palæphati, quum ait,

Docta Palæphatia testatur voce papyrus.

PALAESCAMANDER { [illegible] } fluuius Troadis, qui effecto prius lacu in Achæorum portum influit Plin lib 5.cap.30.

PALAESCAPSIS, ciuitas in Æsapi cōualle, quam Rhodius fluuius præterfluit. Strab.lib.13.

PALAESTINA, pen.prod. { [illegible] } Prouincia Syriæ, Arabiæ contermina, dicta à Philistiim vrbe metropoli in ea, vt inquit Plin.lib 5.capite 12. Herodotus totam Syriam vocat Palæstinam. In ea quinque ciuitates continebantur, Gaza, Ascalon, Geth, Accaron, & Azotum. ¶Est & altera Palæstina prope Phæaciam, de qua Lucanus lib.5.

Laxa Palæstinas vndis cooperit arenas.

Palæstinus, pen.prod. Adiectiuum { [illegible] } vt
Aqua Palæstina. Ouid.2.Fast.
Deæ Palæstinæ Ouid. 4. Fast.
Gens. Silius lib.3.
Syrus. Tibull.lib.1.eleg.7.

Palæstra, palæstræ { [illegible] } Luctatio. A [illegible], iterū, & [illegible], ferio. vel [illegible], id est à luctatione: vel [illegible], id est à mora vmæ. Nam ducta forte antiqui luctabantur. Virg.6. Æneid.

Pars in gramineis exercent membra palæstris. Terent. Eunuch 3 2,
-fac periculum in literis,
Fac in palæstra, in musicis. Cic 1.de Legib. Habuitque vires agrestes atque horridas, sine nitore ac palæstra.

Studio palæstræ ignaua iuuentus. Lucan.lib.7.
Iura palæstræ. Propert.lib 3.eleg.14.
Agrestis Virg.2.Georg.
Catenatæ. Stat.2. Syln 1.
Decora. Horat.1.Carm ode 10.
Liquida Claud 8 Paneg. Id est, quæ fit à perunctis oleo liquido,
Nitida. Ouid.epist 15.
Olympiaca. Lucan.lib.4. Hoc est, In Elide apud Iouis Olympij templum quinto quoque anno fieri solita.
Palatina. Cic Attic.lib.2.
Puteis, Vide HAPHE.
Vncta. Ouid epist.18.

¶Adiuuat histrionem palæstra. Cic. in Orat. Histriones enim mitti solebant ad palæstritas, vt exercitatione palæstricæ, membra decentius & corpus mouerent, aptiúsque gestum componerent.

Exercent patrias oleo labente palæstras. Virg 3. Æneid.
Ludere palæstra. Ouid.epist.14.
Habet palæstram quandam hic motus. Cic. in Orat.
Palæstram, lenonis domum vocat Terentius Phorm.3 1,
Eccum à sua palæstra exit foras. Id est domo lenonis, vbi amator assiduè exercetur, vt ait Donatus.

Palæstræ & olei. Prouerbiali figura res esse palæstræ & olei dicuntur, quæ non ad serium negotium, sed ad lusum & ostentationem adhibentur, quum in prælio maioribus opus sit viribus. Cic.1.de Orat. Nitidum quoddam genus est verborum & lætum, sed palæstræ magis & olei, quàm huius ciuilis turbæ ac fori. Vide Erasmū in Adag.

¶Palæstra præterea decentiam illam significat, qua status, motus, situsque corporis, ac omnes omnino habitus venustatem quandam leporémque præ se ferant: quæ & chironomia dicitur : quam qui nō didicerunt, ij Apalæstri ab antiquis dicti sunt. Cicer. in Orat. Itaque qualis eorum motus, quos Apalæstros Græci vocant: talis horum mihi videtur oratio, qui non claudunt numeris sententias. Quintilianus libro 9.cap.4, Sicut etiam quos Palæstritas esse nolumus, tamen esse nolumus eos qui dicuntur Apalæstri. Budæus in Annotationib. prioribus.

Palæstra, *La grace à faire les choses.* Hinc Homo apalæstros, *Qui n'a nulle grace.* Bud.

Palæstra dea, filia Mercurij, de qua sic Lactantius: Quū aliquando, inquit, Mercurius somnum caperet, quidam dormienti tetendit insidias, qui conata peregisset, nisi eum filia Palæstra excitasset.

¶Palæstra, metaphoricè pro medio dicendi genere. Cic in Bruto, Phalereus enim successit eis senibus adolescens, eruditissimus ille quidem horum omnium, sed non tam armis institutus, quàm palæstra. Itaque delectabat magis Athenienses, quàm inflammabat. Processerat enim in solem & puluerem nō vt è militari tabernaculo, sed vt è Theophrasti doctissimi hominis vmbraculis Hic primus inflexit orationem, & eam mollem teneràmque reddidit : & suauis, sicut fuit, videri maluit, quàm grauis, sed suauitate ea, qua perfunderet animos, non qua perfringeret. Non tam armis, hoc est, non tam graui & sublimi dicendi genere. Vide Arma, pro sublimi dicendi genere, in ARMA. quàm palæstra. id est, quàm temperato & medio dicendi genere: in quo, inquit Cicero in Oratore, multi floruerunt apud Græcos: sed Phalereus Demetrius meo iudicio præstitit cæteris : cuius oratio cum sedatè placidèque loquitur, tum illustrant eam, quasi stellæ quædam, translata verba atque immutata. Hoc verò temperatum genus orationis cum palæstra comparatur, quia in palæstra luctantur quidem & pugnant homines, sed non ita tamē, vt aduersariū magnopere possint offendere, quum sæpe nudi & oleo vncti contendant: vnde poetæ palæstras, nitidas & vnctas vocant. Sic oratores temperati certant illi quidem cum aduersariis, sed non ita vt multū proficiant, quamuis orationem suauitatis plenam, & omnibus ornamentis perpolitam afferant. Sic etiam lib 1.de Legibus, de Cælio Antipatro loquitur. Habuit vires agrestes ille quidem atque horridas, sine nitore ac palæstra. Et lib.1. de Orat. Nitidum quoddam genus est verborum & lætum, sed palæstræ magis & olei, quàm huius ciuilis turbæ ac fori. hoc est, ludicræ magis exercitationis, quàm generis huius actionis quo nos vtimur in concilio & iudicio. Interpretari etiam fortasse possis, palæstra, exercitatione domestica, quæ dictioni forensi opponitur lib.1.de Orat. præsertim quum palæstræ, vt docet Vitruuius lib.5 cap 11. essent etiam loca, vbi disputabant. & Demetrius disputator subtilis lib.1 de Offic. appellatur.

¶Palæstra, locus in quo disputabant. Vitruu lib.5.cap.11, Nunc mihi videtur (tametsi non sint Italicæ consuetudinis) palæstrarum ædificationes tradere explicatè, & quemadmodum apud Græcos constituantur, monstrare. Constituuntur autē in tribus porticibus exedræ spatiosæ, habentes sedes, in quibus Philosophi, Rhetores, reliquíque qui studiis delectantur, sedētes disputare possint. Cic lib.2. de Orat. Porticus hæc ipsa vbi inambulamus, & palęstra, & tot locis sessiones, gymnasiorum & Gręcarum disputationum memoriam quodammodo commouent. Locum dicit in Crassi Tusculano, vbi iuuenculus aut ex eius familia, aut ex alia corpus exercebat Nam etsi palæstra luctatorum propria videtur, tamen etiam pro gymnasio ponitur, & admittit cursores, pugiles, iaculatores. In gymnasiis & palæstris apud Gręcos fuere magistri gymnastæ & palæstrici, qui docerent pueritiam non modò artem gymnicam, sed etiam gestus motúsque membrorum. Eò quoque philosophi & artium professores venire solebant, ac suas artes alij sedentes, alij inambulantes exercere. Hinc gymnasia pro scholis vsurpata sunt. Non igitur ab re hic fit mentio de porticu & palæstra. Non enim solùm fiunt ad corporum exercitationē, sed etiam ad meditationem literarum.

Palæstrita, palæstritæ, pen prod { [illegible] } Sodalis palæstrę, vel magister, & qui palæstræ dat operam Cic.6.Verr. Ex Heraclij hæreditate, quam palæstritis concessisses, multo maximam partem ipsum abstulisse. Persius Satyr. 4, Quin, ne palæstritæ licet hæc plantaria vellent.

Palæstricus, pen corr. Adiect. { [illegible] } Quasi ex vsu palæstræ: siue quod ad palæstram pertinet Plaut Rud.8,

Ex vrbe ad mare huc prodimus pabulatum pro exercitio
Gymnastico & palæstrico.

Ars palæstrica Quintil lib.2 cap.21.
Doctores palæstrici. Quintil.lib 12.cap 2.
Motus Cic.1.Offic.
Prætor, Qui fauet palæstritis. Cic.4. Verr. Nunquam vos Prætorē tam palæstricum vidistis.

¶Palæstrici, dicti sunt qui palæstrā docebant. Ab his enim præceptoribus motus gestúsque formantur: vt recta sint brachia: ne indoctæ rusticæ've manus: ne status indecorus: ne qua in proferendis pedibus inscitia: ne caput oculique ab alia corporis inclinatione dissideant. Quæ omnia antiqui ingenuis pueris & liberaliter educatis necessaria cognitu existimauerunt. Gallicum vulgus vno verbo *Contenance* hæc omnia significat, *Contenance*. De his intellexit Cic.1.de Orat. his verbis, Sic sentio : neminem esse in oratorum numero habendum, qui non sit omnibus iis artibus quæ sunt libero homine dignæ, perpolitus, &c.

Vacare palæstricis. Quintil lib.1 cap 11.

Palæstricè, Aduerbium { [illegible] } More palæstritarum. Cicero de

de Opt.ge.Orat. Sed ita vt palæstricè spatiari in xysto liceat.

Palæstricos, Aduerbium antiquum, Ex vsu palæstræ. Afran. Etiam depellis mihi manum papæ palæstricos. Sic legit Iunius. Ex Nonio.

PALAESTRIVM, oppidum in Macedonia, de quo Plin.lib.4.cap.10.

PALAETYRVS, oppidum in Tyro Plin.lib.5.cap.19.

Palam, Aduerbium { [illegible] } Manifestè, apertè, in conspectu, in ore atque oculis omnium. Contrarium habet Clàm. Terent.Adelph.3.2, A lenone ipsus eripuit palàm. Donatus, CORAM ad certas personas refertur, PALAM ad omnes.

Palàm & interdiu', cui contrarium Clàm & noctu. Cæsar 3.bell. Ciuil.

Luce palàm. Virg 8. Æneid.

Luce & palàm comportare aliquid. Cic in Pison.

Palàm & Clàm, cõtraria. Cic.pro Cælio, Palàm in eam tela iaciuntur, clàm subministrantur.

Palàm & Obscurè, contraria. Cic. 4. Acad. Alterum quidem vt videmus palàm, alterum vt suspicamur obscurius.

Palàm & apertè. Plaut. Bacchid. 5.

Palàm in ore. Cic 4. Vert. Quæ in foro palàm Syracusis in ore atque oculis omnium gesta sunt.

In foro, palàm, multis audientibus recitare, & clarissima voce testari aliquid Cic.pro Cluentio.

Per præstigia, & Palàm, contraria. Cic 6 Verr. Non per præstigia, sed palàm per potestatem, vno imperio ostiatim totum oppidum compilarit.

Diuulgare palàm primum tempus ætatis alicuius ad omnes libidines. Cic.Post red. in Senatu, Quis vllam vllius boni spem haberet in eo, cuius primum tempus ætatis palàm fuisset ad omnes libidines diuulgatum?

Palàm est. Terent. Eunuch.1.2, Sin falsum, aut vanum, aut fictum est: continuò palàm est. Id est nihil celo.

Palàm est pisces audire. Plin.lib 10.cap.70. Hoc est certissimũ est, & in confesso.

Palàm & ante oculos omnium esse. Cic.7.Verr.

Palàm facere. Plaut. Asin.14, -me honestius est,
Quàm te palàm hanc rem facere.

Apertè ac palàm facere aliquid, non ex insidiis. Cic. in Orat.

Apertè, palàmque dicere aliquid. Cic 1. Verr.

Palàm ac liberè frui. Cic 2 de Nat. deor. Itaque bestiæ furtim, vt dixi, fruuntur: domini palàm ac liberé.

Serere palàm rem aliquam. Cic. Att.lib.16.

Palàm mentiri. Plaut. Trucul. 4.

Manifesta res palàm indicat. Lucret lib.1.

Probare aliquid palàm Cic pro Flacco.

Palàm aduersarius. Cic.3. Verr. Eum qui palàm est aduersarius, facilè cauendo vitare possis.

Palam beatos. Terent. Phorm.1 3 Hoc est apertè & sine dubio.

¶Palam, cum ablatiuo, pro Corã, præpositio est. Liu.lib.6. ab Vrbe, Inde rem creditori palam populo persoluit.

PALAMEDES, pen.prod. { Παλαμήδης } nomen Nauplij, Eubœæ regis filij, qui Vlyssis fraude à Græcis interfectus fuit. Hic fertur Troiano bello quatuor literas inuenisse, scilicet θ ξ χ φ. Prætereà ordinem aciei, dandorum signi, tesseras, hoc est symbolum bellicum, & vigilias iouenit. Hinc à poetis Palamedis aues, grues dicuntur. Martialis libro 13.75.
Turbabis versus, nec litera tota volabit,
Vnam perdideris si Palamedis auem.

De hoc Philostratus in Heroicis multa. Vlyssis primùm insaniæ simulatio ab eo fuit deprehensa: quapropter non destitit Vlysses, quin eum apud exercitum proditionis falsò insimulatum damnati atque lapidibus obrui perficeret: quem postea Græci fleuere & magnopere desyderauerunt. ¶Palamedes Eleates Grãmaticus scripsit Onomasticon de Tragicis & Comicis dictionibus, ac de proprietate Atticæ ac Doricæ linguæ. Suidas.

Belides Palamedes Virgil.2. Æneid. Belidem vocat, quia à Belo originem duxit, à quo septimo gradu distabat.

PALAMNÆI sunt dæmones, ex eorum genera quos approbare ac rata firmáque habere nocumenta Ægyptij protulerunt. Cælius libro 2. cap.11.

Palangæ, dicuntur fustes teretes, qui nauibus subijciuntur quum attrahuntur ad pelagus, vel quum ad litora subducuntur. Vnde etiam nunc palangarios dicimus, qui aliquid oneris fustibus transuehunt. Varro de vita Pop. Rom.lib. 4, Quum Pœnus in fretum obuiam venisset nostris, & quosdam cepisset crudelissimè, pro palangis carinis subiecerat, quo metu debilitaret nostros. Nonius.

Palango, gas, palangàre { [illegible] } Onus aliquod huiusmodi fustibus transueho. Afranius, Et capream vnam semilaceram quaterni simul palangabant.

Palans, Vide Palor, palaris, in PALVS, priore producta.

PALANTES, Claudij libertus ditissimus, de quo Plinius libro 33 cap.10.

PALANTEVM, pen.prod. { Παλάντιον } vrbs in Palatino monte, a Palante Euandri proauo. Virg lib 8 Æneid.

Mœnia Palantea. Virg 9 Æneid.

PALANTIA, oppidum Iberiæ, teste Stephano. Vnde & Palantini. ¶Est & nomen fluminis in Valentino litore.

PALANTIVM, vnde Romæ Palatium, oppidum est in Arcadia. Plinius lib.4.cap.6.

Palaria, æ, Ludus pali. Alexand. Alexandrinus Genial.dierum lib.1. cap 20, Ad palum quoque exercers, aut iaculis & sagittis ferire, nonnunquam fundis & lapidibus disciplinæ militaris erat. Fuit enim palus cubitorum trium, quem tyrones scuto & clauo, velut hostem petere, in eúmque ictus & plagas inferre solebant. In quo id cauebant in primis ne dum ad palum ictus intendunt, ipsi hostium telis pateant. proinde oportebat eos animo & corpore intentos esse, non magis ad inferendos, quàm ad cauendos declinandósque ictus: cui ludo Palaria nomen est.

Palaris, & hoc Palare. Vide PALVS.

PALAS, vltima longa, siue Pallas, Euandri proauus, à quo Palanteum est dictum.

Palatha { παλάθη } Massa propriè ficorum & caricarum, teste Hesychio.

Palatial, sacrum quod in palatio fiebat, sicut Pagural in Viminali dies festus erat Alex. Alexandrinus lib.6 cap 11.

Palatim, Aduerbium, Significat passim vagando. Liuius libro 5. ab Vrbe, Tusculum palatim fugerunt: Id est, sparsim fugerunt, non turmatim.

PALATINA { [illegible] } regio Romæ, cuius Arcades duce Euandro, Palantes authore extiterunt.

Palatinus, pen.prod Adiectiuum { [illegible] } vnde Palatinus deus & Palatinus mons dictus est, super quo primò Roma ædificata fuit. & in eo reges primò, deinde Cõsules, pòst Imperatores maiore ex parte sedem habuerunt. Et Palatini, qui & Palantes sunt, qui cum Euandro venerunt, & Aborigines consederũt in quartæ regionis palatio. Sed hos alij dictos à Palantia Latini vxore putauera.

Euander Palatinus Virg.9. Æneid.

Apollo. Horat 1 epist 3.

Arces Palatinæ. Horat. in Carm.seculari.

Balneæ Palatinæ Cic pro Rosc. Amer.

Collis. Claud. 4 Paneg.

Gens Ouid 14 Metam.

Iugum Ouid 6 Fast.

Laurus. Ouid 4 Fast.

Palatina palæstra, quæ in Palatio monte exercetur. Cicero ad Atticum, libro 1.

Pallatinus tonans. Martialis lib.9. epigr 88,
Aspice Tarpeium, Pallatinúmque tonantem, &c. Duplici ll. scripsit propter versum.

Tribus Palatina. Vide TRIBVS.

Palatina Venus Plin.lib 36.cap 3.

¶Palatini, præter antiquam significationem, sunt, qui vel palatium domum principis habitant, vel officium palatinum exercent, qui & Comites & Comitatenses posteriore seculo nuncupati sunt. Alciatus in l. certis de palat.sacr.largit.lib.12.Cod.

Palatio, huius palationis, fœm g { [illegible] } Id fundamenti genus est, quod in aquis, aut in vliginosis, aut congestitiis locis fieri videmus, à palis qui in terram depanguntur, dictum vocabulum. Vitruu. lib.2, de alno loquens, Itaque quia non nimis habet in corpore humoris, in palustribus locis infra fundamenta ædificiorum, palationibus crebrè fixa, recipiens in se quod minus habet in corpore liquoris, permanet immortalis ad æternitatem, & sustinet immania pondera structuræ. Palatio, quæ vulgò *palotum* dicitur, fistucatio etiam appellatur à fistuca machina vulgo nota, qua etiam pauitores vtuntur vtrinque ansata. Hac enim pali magna vi in terram adiguntur. Budæus.

PALATIVM, huius Palatij { παλάτιον } Mons Romæ appellatus est, quòd ibi pecus pascens balare consueuerit, inquit Festus. sic enim vox eius animalis exprimitur, quasi balatium. Vnde Næuius balatium appellat. Vel à palo, palas, quòd ibi palare, id est errare pecudes solent, vt ait Festus. Seu quòd Palantes Arcades cum Euandro ibi consederunt. nam ante Romam cónditam possessum ac eo habitatum fuit. Alij à Palantia Latini matre, quæ ibi habitauerit, *Palatium* dictum volunt Alij à Palante Euandri auo. Alij à *filia* Euandri Palantia, ab Hercule vitiata, & postea illic sepulta. Vel etiã à Palante eius filio ibi sepulto. Alij à Pale pastorali dea nomen inditum autumant.

Alta Palatia Ouid 1. Trist.eleg.2.

Nemorosa. Ouid. 1. de Arte.

Phœbea. Lucan lib.3.

Romana. Virg.1 Georg.

¶Palatium, dicitur etiam domus imperatoria, superba, ampláque, à Palante gigante, qui primus palatium ob magnitudinem sui fecisse dicitur Aut secundum Plinium, à Palanteo Arcadiæ oppido. Siue vt Cyrillus author Græcus refert, à Palatino monte. Sueton. de Claris grammat. Quare ab Augusto quoque nepotibus eius præceptor electus, transijt in palatium cum tota schola.

¶Palatium primam indifferentem habet. Ouid 1.de Arte,
Illic quas tulerant nemorosa palatia frondes. Martialis lib.1.66,
Inde sacro veneranda petes palatia cliuo.

Palatual, Sacrificium quod fiebat Romæ in monte Palatino. Varro de Ling. Lat. lib 6.

PALATVALIS, Flamen, qui constitutus erat ad sacrificandum ei deæ in cuius tutela erat palatium Festus.

Palatum, huius palati, penultima producta { [illegible] } Pars oris interior & superior. Plinius libro 11. capite 37, Intellectus saporum est cæteris in prima lingua: homini & in palato. Horatius 2.epistol 2.
Tres mihi conuiuæ propè dissentire videntur
Poscentes vario multum diuersa palato.

¶Palatum cæli, per translationem. Cic.2. de Nat.deor.

Caulæ palati. Lucret. lib 4.

¶Annosum. Horat.2. Serm satyr.3,
Quid quum balba feris annoso verba palato? Id est Par delicias balbutire affectas senex, & puerilia imitaris?

Carnosum, Vide CARO.

Docta & erudita palata fastidiunt fluuialem lupum. Colum.lib.8. cap.16. id est, quæ didicerunt de saporibus rectè iudicare.

Rescissum. Lucan lib.4.

Subtile. Horat. 2. Serm. satyr.8.

Torpens Iuuenal.satyr.10. Id est hebes. Vide Iners stomachus, in STOMACHVS.

Venenifetum. Ouid.3. Metam.

Vuens. Silius lib. 7.

¶ Lingua deest palato. Ouid. epist. 21.

Sapor exacuit palatum Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11.

Excitare palatum. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Essus dant palatum vina fetuida, Hebetant, & surdum faciunt ita vt saporem non sentiat. Horat. 2. Serm. satyr. 8.

Gustata aliquid palato. Ouid. 4. Fast.

Instituere palatum Quintil. lib 1. cap. 2.

Obserate. Catull. in Camerinum, epigr. 51.

Gallina dura malum responsat palato, Reluctatur, Resistit. Horat. 2. Serm. satyr. 4.

Ignauo stupuerunt verba palato. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.

Vdo palato nigra subest lingua. Virg. 3. Georg.

Tenero supplantat verba palato, Supprimit, semifracta non aperta voce enuntians. Pers. satyr. 1.

Tergere palatum gallina Horat. 2. Serm. satyr. 2.

Sicco torret sitis ora palato Propert. lib 4 eleg. 10.

¶ Palatus, etiam male genere legitur. Cic. lib. 2. de Finib. Nec enim sequitur, vt cui cor sapiat, ei non sapiat palatus.

Palatus, Participium, à Palor, palaris. Vide PALVS, pali.

Palea, paleæ { ἄχυρον } est iumentorum pabulum. A palàm seu pabulo dicitur. nam ea sola primùm in pascendis animalibus præbebatur. Quo sanè vocabulo non propriè culmi, sed folliculi ipsi granorum comprehenduntur. Varro de Re rust. lib. 1. cap 50, Contrà, quod cum spica stramentum hæret, corbibus in aream defertur: vbi discedit in aperto loco palàm, à quo nominata potest esse palea. Cic 4. de Fin. Vt enim, inquit, gubernator æquè peccat, si paleарum nauem euertit, & si auri, &c.

Culmi pinguis paleæ. Virg. 1 Georg.

Inanes iactantur. Virg. 3. Georg.

Horna. Horat 2 Serm satyr 6.

Leues volitant. Virg. 1. Georg.

Palea, Cartilago dependens à collo galli gallinacei Varr. de Re rust. libro 3. cap. 9. Gallos salaces, qui animaduertunt si sunt lacertosi, rubenti crista, rostro breui, acuto, oculis rauis aut nigris, palea rubra subalbicanti, collo vario aut aureolo, feminib. pilosis, &c. Colum. lib. 8. cap. 2, de gallinaceis, Paleæ ex rutilo albicantes, quæ velut incanæ barbæ dependent.

¶ Palea æris, pro Ramento & excremento. Plinius libro 34. cap 13.

¶ Auri nauem euertat gubernator, an paleæ: in re aliquantulum, in gubernatoris inscitia nihil interest. Cic in Parad.

Canis das paleas, asino ossa. Prouerbij speciē habet, quum res præposterè distribuūtur: veluti siquis indocto munus mittat literarium, erudito flosculos, aut gladium, militi librum, & cætera id genus. Siquidem munera hoc ipso sunt ingrata, quòd apta non sunt. Erasm.

Asinus in paleas. Aliud adagium, dici solitum vbi cuipiam fortuna lautior præter spem obtigerit. aut nactus fuerit fortè aliquis quo vel præcipuè gaudeat. De hoc plura Erasm.

Paleatus, penult. prod. Adiectiuum { ἀχυρωτός } Quod factum est ex paleis, vel paleis opertum, aut admistum. Colum de Arboribus, cap 8, Quicquid inserueris viti, diligenter libro ligato, atque luto subacto paleato oblinito, operitóque plagam, & ita alligato, ne aqua ventúsve penetrare possit. Idem lib. 12. cap. 21, Vtrecus oblinitur luto paleato.

Paleariom, palearij { ἀχυρών } locus vbi conditur palea Colum. lib. 1. capite 6, Pars autem fructuaria diuiditur in cellam olearium, torcularium, cellam vinariam, defrutariam, fœnilia, paleariáque, & apothecas, & horrea.

¶ Palea, in iure Pontificio, Canonem veterem significat: scribendū verò est palæa.

Palear, palearis, penultima producta, neutri generis { ἀερών } pellis dependens ex gutture boum dicta quasi pellearia. Columella lib. 6. cap. 1, de boum forma, Ceruice longa & torosa, paleatibus amplis, & penè ad genua promissis, &c. Seneca Hippol. in, Musco tenaci pectus ac palear viret.

Pendula. Ouid 7. Metam.

A mento palearia pendent. Virg 3. Georg.

Pale, Græca est dictio, nobis luctam significans: [illegible], hoc est abagitatione corporis: vnde Palæstra dicta est.

PALENSES Homero, Dulichij, Andronis Cephallenes, populi sunt in Asia. Strab. lib. 10.

PALES { [illegible] } Pastorum dea, vel pabuli. Hanc quidam Vestā, alij matrem deûm vocant. Hanc Virgilius genere fœminino vocat. Alij inter quos Varro, masculino genere, vt hic Pales.

Pales, Dea pastorū mutatione elementi à pascendo nomen habet, quasi pares sit. Argumento est, quòd eius festæ, natalis scilicet vrbis, Parilia & Palilia dicebantur. Sed & Calpurnius attributione mutationem demonstrat, scribens,

Aut fœcunda Pales, aut pastoralis Apollo. Alij tamen in alia sunt sententia. Turneb.

Domina pastorum Pales. Ouid. 4. Fast.

Magna. Virg 3 Georg.

Sacra. Ouid 4 Fast.

Syluicola Ouid. 4. Fast.

Veneranda Virg. 3 Georg.

Palilia, Palilium, pluralis numeri, neutri generis, vel Parilia { [illegible] } Palis deæ festa (L in R mutata) dicuntur. Hæc à pastoribus in agris fiebant vndecimo Calend Maij, quo die Romulus vrbem fundauit ad lupos arcendos, morbósque à pecore pellendos, seu pro partu pecoris. Quidam à partu Iliæ ducere malunt Parilia. Testis Charisius lib 1. Tibullus libro 2. eleg. 6 Propertius libro 4. eleg. 1,

Annuáque accensi celebrare Palilia fœno. Pers. sat. 1,

Et fœnum, & porci, & fumosa Palilia fœno. Ouid. 4. Fastorum,

Dena quater memorant habuisse Palilia, Romam

Quum flammæ custos æde recepta dea est. Id est annos XL. Vide PARILIA.

PALES MVNDVM, Nomen oppidi, & prope labentis fluminis in Taprobane insula. Plin. lib. 6. cap 22.

PALÆSCAMANDER, siue Palæscamander, cum diphthongo in secūda, fluuius in Troade in Propontidem influens.

PALFVRIVS Sura, Orator & Causidicus fuit: Martialis & Luciani amicus: sed ob suspicionem, quòd cum Vitellianis sensisset, Senatu à Domitiano fuit amotus.

PALIBOTRA, Oppidum ad Gangem situm. Plinius lib 6. cap. 17 & 19, Omnium in India propè, non modò in hoc tractu, potentiam claritatémque antecedunt Prasij, amplissima vrbe ditissimáque Palibothra. Vnde quidam ipsam gentem Palibothros vocant, imò vero tractum vniuersum à Gange. Vide Strab. lib. 15.

PALIBOTI, Reges Indorum à magnanimo Palibotro cognominati multo tempore fuerunt: sicut olim apud Ægyptios Pharaones: apud Romanos, à Scipione (vt rectè docet Plinius) quod primus electus fuerit, Cæsares, ab Augusto Octauio, Augusti, à Vespasiano Flauij, ab Antonino Pij. Alex. Alex. lib 1. cap 2.

PALICENVS, pen prod { [illegible] } vt ait Stephanus, fons in Sicilia, dictus quòd iuxta Palicos fratres sit. In eum mittitur tabella à iurātis: quæ, si verum dicere, fluitat: si falsum, mergitur.

PALICI, pen. prod. { παλικοί } quasi Palisci. Gemini fratres fuere, Iouis filij, & Thaliæ Nymphæ, siue (vt alij volunt) Ætnæ. Tradunt enim hanc Nympham à Ioue in Sicilia iuxta Simethum fluuium, non longè à Catina vrbe compressam, metu Iunonis optasse vt sibi terra dehisceret, & ita factum esse. sed quum tempus maturitatis infausium, quos aluo illa gestauerat, aduenisset, rursus terram hiasse, duósque infantes de aluo Nymphæ progressos emersisse, appellatósque fuisse Palicos: vel quòd [illegible], id est rursus hiante terra emersissent: vel [illegible], quoniam prius in terram mersi, denuo inde reuersi sunt. Nec longè inde breues lacus sunt, sed immensæ profunditatis, quos incolæ Crateras vocant, & nomine Dellos appellant, fratrésque eos Palicorum existimant, & habentur in cultu maximo propter iusiurandum. Nam quum rei negatæ fides quæritur, & iusiurandum à suspecto petitur, vterque ab omni contagione mundi ad Crateras accedunt, accepto prius fideiussore ab eo qui iuraturus est, de soluendo eo quod petitur, si ita euentus addixerit: deinde loci numine inuocato iurabat. quod si fideliter fiebat, discedebat illæsus: si verò malè iuratum esset, mox in lacu amittebat vitam falsus iurator. Magna præterea in veneratione erat Palicorum templum. quod quum Siciliam sterilis annus arefecisset, diuino Palicorum responso admoniti Siculi, certum sacrificium fecerunt, post quod statim reuersa est vbertas. Quapropter Siculi omne genus frugum congesserunt in ara Palicorum, quæ ob id pinguis vocitata est. Virgilius 9. Æneidos,

-pinguis vbi & placabilis ara Palici. Hæc ex Macrobio lib. 5. Saturn cap. 19.

Palilitium, Sidus ex septem constans stellis, quas Latini Suculas appellant, ὑάδες. Palilitium appellatum, quòd quum natura sit pluuium sidus, obseruatum tamen fuerit, quod vndecimo Kal. Maij (quo die Romæ Palilia celebrabantur) serenitatem adduceret. Plinius libro 18. cap 26.

Palillogia { παλιλλογία } iterata locutio: hoc est dictionis alicuius maioris vehementiæ causa, repetitio. Quid autem differat ab Epanalepsi, Epanaphora & Anadiplosi, vide Rutilianum & Aquilam Romanum.

Palimbacchius { παλιμβάκχειος } Genus pedis & mensuræ in carmine vel oratione, constans prima & secunda longis, & vltima breui: vt Augustus Idem Antibacchius dicitur.

Palimpissa { παλίμπισσα } Pix liquida iterum decocta. Plinius libro 24. cap 7. de pice, Quidam iterum decoquunt, & vocant palimpissam.

Palimpsestus, huius palimpsesti { παλίμψηστος } Membrana iterum abrasa. Cicero ad Trebatium, lib. 7. 18, Nam quòd in palimpsesto, laudo equidem parsimoniam: sed miror quid in illa chartula fuerit, quod delere malueris, quàm hæc scribere. Sensus est: Quòd in palimpsesto, id est in charta in qua prius fuit scriptum aliquid, scripsisti, deletis prioribus scribis, laudo, propterea quòd videam te chartæ parcere. Quidam hoc loco legunt palinxestum. Iurisconsulti deletitiam chartam vocant. nam abrasis prioribus literis, rescribitur. Vlpianus in l Chartæ. D. De bonorum possess secundum tab. Chartæ appellatio & ad nouam chartam refertur, & ad deletitiam.

Palimpsestus, est à πάλιν iterum, & ψάω rado. palinxestus à πάλιν & ξέω, eadem significatione. Catull. ad Varum, epigr. 19,

Puto esse ego illi millia aut decem, aut plura

Perscripta, nec sic, vt fit in palinxesto, &c.

Palingenesia { παλιγγενεσία } Regeneratio: alteri natales. Voluit enim Pythagoras animas è corpore egressas in alia atque alia corpora transmigrare, non solùm hominum: verùm etiam brutorum, atque ita nos identidem alios, atque alios renasci.

Palinodia, huius palinodiæ { παλινῳδία } Contrarius cantus.

Palinodia, Recantatio vel retractatio dicitur. Vnde Palinodiā canere, est diuersum ab iis quæ prius dixeris, dicere, atque in contrariū vertere sententiam. Cicero ad Atticum, libro 2. 24, Si verò quæ de me pacta sunt, ea non seruantur, in cælo sum: vt sciat hic noster Ierosolymarius traductor ad plebem, quàm bonam meis purissimis orationibus gratiam retulerit, quarum expecta diuinam palinodiam. Ex Erasmo.

Palinthum, Danai regis sepulchrum, locatum in Argiuo foro medio. Strab lib. 8.

PALINVRVS, penult. prod. { παλίνουρος } Promontorium est in Lucania: & portus prope oppidum Veliam. dictus à Palinuro Iasi filio gubernatoréque classis Æneæ ibi sepulto, qui per somnum in mare de naue ceciderat. Virg. 5. Æneidos.

Nudus in ignota Palinure iacebis arena.

Dicitur autem Palinurus, id est bis mingens: πάλιν enim iterum, οὖρον vrina. Martialis lib. 3. 76,

Mingere cum pergis currente semel Pauline carina,

Meiere vis iterum: iam Palinurus eris. Id est vocaberis Bis meiēs.

Iasides Palinurus. Virg. 5. Æneid.
Gubernator Virg. 5. Æneid.

Palinxestus, Vide PALIMPSESTVS.

Paliurus, huius paliuri, pen. prod. masc. gen. { [illegible] } Spinæ & rubi genus est, inquit Plinius lib. 24. cap. 13. Virgilius 5 ecloga,
Carduus & spinis surgit paliurus acutis. Paliuri meminit Theophrastus lib. 3 cap. 17. Hinc apparet Seruij lapsus, qui in carmē illud Virgilianum suprà citatum sic ait, Paliurus, herba est asperrima & spinosa.

Paliurus, ri, ro, herbæ nomen apud Galenum, libro 8. cap. 33, De simplic. med. facultat. Paliuri (inquit ille) folia & radix adeo non obscuram habent adstringendi facultatem, vt & ventrem fluentem cohibeant &c.

PALLA, Ciuitas est, Ptolemæo teste, à latere Meridionali Corsicæ.

Palla, huius pallæ { [illegible] } Honestæ mulieris vestimentum, hoc est tunicæ pallium: authore Nonio, dicta quòd palàm & foris est, inquit Varro lib. 4. de Ling. Lat. ad vestigia vsque demissa. Virg. 11. Æneidos,
-pro longæ tegmine pallæ
Tigridis exuuiæ per dorsum à vertice pendent. Idem, 1. Æneidos,
-pallam signis auróque rigentem.
In Gallia tamen viri quoque palla vtebantur. Cic. 3. Philip. Nempe ille qui cum palla & cothurnis nummos populo de Rostris spargere solebat. Baysius, Palla Gallica ad formam nostri palletoci manicati videtur accessisse, si Martiali credimus, lib. 1. 88,
Dimidiásque nates Gallica palla tegit. Strabo libro 5, Tuniearum, in vsu, vice pallas manicatas gestāt, ad verenda vsque, natésque medias pertingentes. Quæ verba, Martialis versum videntur interpretari. Palla ab Horatio honesta dicta mulierum erat, vt quidam opinantur. Martialis, Fascia te, tunicæque tegunt, obscuráque palla.
Vtebantur & citharœdi. Ouid. 11. Metamorphoseos,
Ille caput flauum lauro Parnaside vinctus,
Verrit humum Tyrio saturata murice palla.
Et tragœdi. Idem Ouidius 3 Amor. eleg. 1,
Fronte comæ torua, palla iacebat humo.
Aurea palla Ouid 1. Amor. eleg. 8.
Fulgens. Claud 2 de rapt. Proserp.
Horrida. Stat. 1. Thebaid.
Splendida multo croco. Ouid. epist. 20.
Superba. Ouid. 3. Amor. eleg. 12.
Tenuis Tyrio stamine. Senec Hippol. 3.
¶Cingat tunicas palla solutas Senec. Troade, 2. 5.
Circundata palla plurima. Horat. 1. Serm. satyr. 2.
Alba imos ferit pedes Valer. 1 Argon.
Lutea fusa ad teneros pedes Tibul lib. 1. eleg 7.
Nitentem induta Ouid 14 Metam.
Palla cruenta succincta Tisiphone. Virg. 6 Æneid.
Nigra succinctam vadere palla. Horat 1. Serm satyr 8.
Trahere pallam. Ouid epist. 20. Propter lōgum à tergo dependēs syrma.
Pulueream pallam trahere. Ouid. 6 Metam.

Pallula, huius pallulæ penult. corr. Diminutiuum. Plaut. Trucul 3,
Aut petit aurum quòd conscissa pallula est.

Pallacana, cæpæ genus, nullo ferè capite, radice tantùm oblonga, quod subinde resecatur, vt porrum. Plin. lib. 19. cap. 6. Apud nos prima duo cæparum genera, vnum condimentarium, quod illi Getyon, nostri Pallacanam vocant. Seritur mensibus Martio, Aprili, Maio. Alterum capitatum, &c.

Pallace, pallaces, siue Pallaca, pallacæ, pen. prod. { [illegible] } Græcum est, & significat concubinam. Suetonius in Vesp. cap. 21, Post decisa quæcunque obuenissent negotia, gestationi, & inde quieti vacabat, accumbente aliqua pallacarū, quas in defunctæ locum Cænidis plurimas constituerat.

PALLADES, virgines erant Thebanæ, quæ pellicum more, cum quibus vellent, coibant, vsque ad naturalem corporis purgationem. Post purgationem viro dabantur: sed priusquam nuberent, post pellicatus tempus, vt mortuæ lugebantur. Strab. lib. 17.

PALLADIVS { [illegible] } nomen viri propriū, qui de agricultura scripsit. Est & Adiectiuum, Vide PALLAS.

PALLANTIAS { [illegible] } Palus est in Africa, nō procul ab Aris Philenorum ad Tritonem amnem, quam etiam Tritonidem paludem appellatam inuenimus: circa hanc paludem Palladem primùm apparuisse ferunt, vnde ex ea natam nonnulli putauerunt. Plinius lib. 5. capite 4.

PALLANTIA { [illegible] } vrbs Hispaniæ Tarraconensis, vt ait Ptolemæus lib. 2. cap. 6. Vaccæorum colonia, à qua Pallantini dicti: vt à Numantia, Numantini. Nunc *Palentia* dicitur.

PALLANTINI, populi in Hispania citeriore. Plin. lib. 3. cap. 3.

PALLAS, Pallantis, Claudij libertus, cuius tanta fuit proteruia, vt non modò nulli ministrorum salutem impertiuerit, sed ne vocē quidem cum familiari communicarit. Alexander Alexandrinus libro 2. capite 19.

PALLAS, Pallantis { [illegible] } nomen filij Euandri, & nomen gigantis. Virgil. lib. 10 Æneid. Strabo libro 9, alium Pandionis filium eodem nomine recenset.

PALLAS { [illegible] } vltima breui, Palladis, penult. corr. Iouis filia sine matre. Nam quum Iupiter Iunonem vxorem videret non ferentem filios, percusso sibi capite Palladem armatam edidit: dicente Lucano lib. 9,
Hanc & Pallas amat, patrio quæ vertice nata est. Et Ouid. lib. 3 Fast. Dicta est autē Pallas quòd Pallantem gigantem interfecerit, quum prius Tritonia vocaretur à Tritone palude, vbi primùm visa est. Vel à [illegible] vibro, quatio: vo quòd hastam vibrare consueuerit docueritque. Hanc Cicero lib 3. de Nat deor. belli inuentricem & principem esse dixit. Proinde à nonnullis Bellona vocata fuit, soror scilicet & auriga Martis, dicente Statio, -regit atra iugales

Sanguinea Bellona manu, longáque fatigat
Cuspide. Quin & virgo fingitur, & innupta, vt Virg. 2. Æneidos.
Pars stupet innuptæ donum exitiale Mineruæ. Minerua autem dicta, quòd vim minetur, vel quòd neruos minuat ob studiorum laborem. Vide suo loco. Palladis templum apud Milesios admirandum fuit, vt scribit Herodotus lib. 1.
Nata Tonantis inclyta Pallas. Senec Agamemn. 4.
Rami Palladis, Oliuarum rami. Virg. 7. Æneid.
Armisonæ Palladis sancta numina Virg 3. Æneid.
Alma Pallas Tritonis. Lucret. lib. 6.
Armata. Senec Agamem. 6.
Armisona. Valer. 1 Argon.
Bellica. Ouid 5 Metam.
Belligera Senec Herc fur. 11.
Doctissima Cic. in Arato.
Innuba. Valer. 1. Argon.
Seuera. Stat. 1. Syln 6.
Terrica. Claud 2 Paneg.
Tritonia Virg 5. Æneid.
Tritonia, armipotens, Gorgophora, Pallas, Minerua. Cic. Antequā iret in exilium.
Pingui Pallade tingere membra, Vngere oliuo. Ouid. epist. 18.
¶Pallas, etiam nomen paludis est in Africa.

Palladius, Possessiuum { [illegible] } Quod est Palladis. Vnde Palladium forum Romæ, quod erat propinquum templo Palladis. Ouid epist. 16, Nec te Palladios, nec te Iunonis honores, &c. Idem 1. de Arte, Et tu Palladiæ petitur cui fama coronæ. Id est qui contendis ad titulos magnæ eruditionis.
Arces Palladiæ, Athenæ Ouid 7. Metam.
Ars Palladia. Propert. lib 3 eleg. 9.
Latices Palladij, Oliuum Ouid 8 Metam.
Puppis Palladia, Argó Valer 8. Argon.

Palladium { [illegible] } fuit in vrbe Troiana antiquissimum Palladis simulacrum, e ligno compactum, mouens oculos, atque hastam quam manu gestabat, vt scribit Seruius. Nam quum apud Troiam in honorem Palladis arx & in eius summo templum illi ædificaretur, è cœlo cecidit & locum sibi in eo templo delegit, nondum cooperta æde, mósque ab Apolline redditum est oraculum, eius ciuitatis futurum exitium, si id simulacrum extra mœnia portaretur. Quod Ouidius in 6 Fast. est elegantissimè prosequutus. Quo factum est, vt tempore belli Troiani Diomedes & Vlysses cuniculis, vel vt alij dicunt, cloacis ascenderint in arcem, & occisis custodibus simulacrum sustulerint. ideo autem id negotium his potissimum datur, quia cultores fuerint Mineruæ. Seruius apud Virg. 2. Æneid. Omnis spes Danaū, &c. Huius meminit Herodianus lib primo. Cic pro Milone, Exhibe quæso Sexte Clodi librarium illud legum vestrarum, quod te aiunt eripuisse e domo, & ex medijs armis, turbáque nocturna tanquam Palladium sustulisse.
Cœleste Palladium. Silius lib. 13.
Furta Palladij. Virg 9 Æneid.

PALLENE, pen. prod. { [illegible] } regio est in litoribus Macedoniæ iuxta Sithoniam, vt ostendit Herodotus lib 7. in qua ciuitas est Potidæa. Est & vrbs eiusdem nominis in Achaia. Virg. lib. 4. Georgicorum,
Hic nunc Emathiæ portus, patriámque reuisit Pallenem
Alta Pallene Senec Herc fur. 17.
Hyperborea. Ouid 15 Metam.

Pallenæus, Adiectiuum { [illegible] } vt
Triumphi Pallenæi. Stat. 4 Sylu. 2.

PALLENENSIS Isthmus, Macedoniæ regio, in qua est Cassandria colonia. Plin. lib. 4 cap. 10.

Palleo, Vide PALLOR.

Pallium, pallij { [illegible] } Dictum est quòd palàm sit & foris. Sub eo enim tunica sumebatur, longè latéque diffusum, & viris, mulieribúsque conueniens. Propriè autem Græcus habitus. Vnde Palliati Græci dicti sunt, & Comœdiæ palliatæ, quæ sunt secundum ritus & habitus hominum palliatorum Græcorum. Authores Donatus & Diomedes. Tranquillus in Augusto, Sed cæteros continuos dies inter varia munuscula, togas insuper, & pallia distribuit, lege proposita, vt Romani Græco, Græci Romano habitu vterentur.
Pallium quoque erat philosophorum. Gell. lib. 9, Video, inquit Herodes, barbam & pallium, philosophum nondum video.
Pallia, inter communia vestimenta annumerantur Vlpiano, quæ promiscua appellat Tacitus lib 3, Promiscuas viris & fœminis vestes.
Palliis etiamnum in lecto vtebantur. Ouid. 1. Amor eleg. 2,
-nec in lecto pallia nostra sedent. Hactenus Baysius.
De toga ad pallium. Tertull. in lib. De pallio, Hæc nimirum indignitas erit à toga ad pallium. Prouerbij speciem habet, cuius duplex erit vsus: vel quum ad diuersum vitæ genus sese contulerit aliquis: vel quum à fortuna honestiore ad humiliorem, velut siquis ex aulico fiat monachus, aut è præfecto pædagogus, è consule rhetor.
Tunica & pallium Cic 6 Verr.
Misellum pallium, Vide MISER.
Onerosa. Iuuenal satyr. 6.
Purpureum. Cic. 7. Verr.
Serica. Stat. 3 Sylu 4.
¶Amictus pallio Cic. 3. de Orat.
Attollere pallium, Vide ATTOLLO.
Colligere, In COLLIGO.
Conficere. Cic. 3. de Orat.
Demissa terræ Ouid. 3. Amor. eleg. 2.
Iactare Iuuenal. satyr 6
Inijcere alicui Vide INIICIO.
Laneum pallium iniecit Ioui Dionysius, aureum amiculum detraxit. Cic. 3 de Nat deor
Sumere pallium. Cic pro Rab. Posth.
Tegere corpus pallio. Cic. 2. de Diuin.

¶Tunica pallio propior. Plaut. Trinum. 17. Allegoria proverbialis, qua significatur, ea amicis nos alus magis esse devinctos: neque parem omnium habendam esse rationem. Ex Erasmo.

Palliolum, pen corr. Diminutivum {ἱμάτιον} Laneum erat ad caput tegendum, vt ait Sipontinus. Cic. 3. Tusc. Sæpe est etiam sub palliolo sordido sapientia. Ex Cæcilio. Plin. lib. 16, cap 8, Quidam alterum epithymum traduot sine radice nasci tenui similitudine pallioli.

Palliolatim, pen prod. Adverbium {περιβολαδίως} Plaut. Pseudolo, sa; . sed palliolatim amictus Sic incessi ludibundus. Id est pallio indutus.

Palliolatus, penult. prod. {περιβολαιωτός} Pallio indutus. Suet. de Claudio, cap. 2, Palliolatus novo modo præsedit. Martial lib. 9. 34, Hanc volo quæ facilis, quæ palliolata vagatur.

Palliatus, pen. prod. Adiectivum {περιβεβλημένος} Idem. Cic. pro Rabirio Posth Itaque obiicias licet quàm voles sæpe palliatum fuisse. Iudex modò palliatus, modò togatus. Cic. 5. Philipp.

Palliare {καλύπτειν} vsurpavit Apuleius, pro Tegere & Celare: Nec palliari, inquit, iam aperta res potest.

Palliastrum {περιβολαίδιον} Rude ac vile pallium. Apul. Ecce Socratem contubernalem meum conspicio: sedebat scissili palliastro semiamictus.

Pallor, palloris, m. g. {ὠχρότης, ὤχρασμα} quasi pellis livor. Plin. lib. 14. cap. 11, Hinc pallor, & genæ pendulæ.
Simillimus buxo pallor Ovid. 11. Metam.
Pallor auns continuus Plin lib. 5. cap. 30.
Pallor & invidia. Plin. lib. 18 cap 9.
Pallor & tremor. Cic. 4. Tusc. Ex quo fit vt pudorem rubor, sic terrorem pallor, & tremor, & dentium crepitus consequatur.
Albus. Horat. Epod. 7.
Exanimis. Stat. 12. Thebaid.
Gelidus. Stat. 1. Achil.
Luridus Ovid. 4. Metam.
Luteus Horat Epod. 10.
Tacitus. Ovid 6 Fast.
¶Pallorem capere vasa dicuntur. Colum. lib. 12, cap. 50.
Figit gelidus pallor Nereida. Stat. 1. Achil.
Fugat ruborem pallor. Senec. Medea, 11. 3.
Inficit ora Horat. Epod. 7.
Notare aliquem pallore. Lucan. lib. 8.
Obit ora pallor. Ovid. 11. Metam.
Occupat ora. Virg 4. Æneid.
Tinctus viola pallor amantium. Horat. 3. Carm. ode 10.
¶Pallores. Lucret. lib. 4,
Quæ contage sua palloribus omnia pingunt.

Pallidus, pen. corr. Adiectivum {ὠχρίας, ὠχρός.} vt Pallidus color. Plin. lib. 10. cap. 33.
Aconita pallida, Vide ACONITVM.
Aurora. Virg 1. Georg.
Corpora. Ovid 2. de Arte.
Pallido cortice arbor. Plin. lib. 12. cap. 9.
Pallidum piper. Plin. lib. 12. cap. 7.
Folium. Senec. Hippol 6.
Frigora. Stat 5. Sylv 1.
Membra pallidiora nova cera. Ovid. 1. de Ponto, eleg. 11.
Mulier. Horat. 1 Serm. saty 2.
Orbis Phœbi pallidus. Ovid. 1. de Remed. amor.
Regio pallida. Infernum. Claud. 3 de rapto Proserp.
Statua inaurata pallidior. Catul ad Iuventium, epig. 76.
Ora buxo pallidiora gerere. Ovid 4 Metam.
Semel rubidus, decies pallidus. Paræmia est, quam Suidas admonet dici de iis qui mutuum accipiunt, quos necesse est crebro tum rubescere pudore, tum metu pallescere. Rubescere dum petunt mutuum, pallescere dum solvendo non sunt, & metuunt ne trahantur in ius aut in nervum.

Pallidulus, penult corr. Adiectivum diminutivum {ὑπώχρος.} Catul. ad Ortalum, epig. 60, Pallidulum manans alluit vnda pedem.

Palleo, palles, pallui {ὠχριᾶν} pallēre, Pallidum esse. Cic. 2. Philip. Non dissimulat, i. e. apparet esse commotum: sudat, pallet.
Palleat omnis amans Ovid. 1. de Arte.
Dies pallet. Lucan. lib. 7.
Genæ pallent languido candore. Senec. Hippol 6.
Labra palluerant. Propert. lib. 4. eleg. 9.
Ora pallens. Tibul. lib 3. eleg 5.
Saxum palluit auro. Ovid. 11. Metam.
Seges pallet. Ovid. 1. Fast.
Venæ pallent amisso sanguine. Ovid. 2. Metam.
¶Quoniam pallet, necesse est ægrotasse. Ad Herennium, lib. 2.
Amore argenti pallere. Horat. 2 Serm. saty 3.
Colore exangui. Ovid. 3 Trist. eleg. 2.
Metu pallens Ovid. 9. Metam.
Timore. Ovid. 5. Fast.
¶Pallere, cum accusativo. Propert. lib. 1. elegia 14,
Quis te cogebat multos pallere colores?
Pallere Eupolidem Persius, Iratum Eupolidem prægrandi cum sene palles. Audacter dictum est, vt si diceres pallere pallorem, quod significat, qui palles. quòd tam impensè illis poetis operam impenderis, vt decolorem contraxeris in sano labore vultum: vel, pallorem studio & assiduitate legendi Eupolidis comœdias contractum palles. Sed ius suum poetæ tenent, vt licenter multa loquantur. Meminit Turnebus.
Viride pallens. Plin. lib. 37. cap. 8.
¶Pallere, pro Timere. Horat. 3 Carm. ode 27,
Beluis Pontum, mediásque fraudes Palluit audax.

Pallens, Nomen ex participio {ὠχρῶν.} vt Animæ pallentes. Virg. 4. Æneid.
Brachia. Ovid. 7. Metam.

Collum. Ovid. 10. Metam.
Pallentes curæ, Quæ reddunt hominem pallidum. Martial. lib. 12. 7.
Hedera. Virg eclog 3.
Herbæ. Ovid. 5. Fast.
Imago. Ovid. epist. 19.
Membra Ovid epist. 12.
Morbi Virg. 6. Æneid.
Ora. Virg 1. Æneid.
Oscula. Valer. 4. Argon.
Puellæ terrore. Ovid. 3. de Arte.
Regna. Silius lib. 13.
Simulacra Lucret. lib. 1.
Palleotis sulphurata. Martial lib. 1. 42.
Taurus pallens multa ferrugine. Valer. 1. Argon.
Violæ. Virg eclog. 2.
Vultus. Senec. Troad. 4.

Pallesco, pallescis {ὠχριάω} pallescere, Pallidum fieri. Plin. lib. 19. cap. 30, Et ocimum sub Canis ortu pallescit.
Culpa pallescere. Propert. lib 1. eleg. 12.
Flamma pallescit Valer 7. Argon.
Frondes pallescunt. Ovid. 3 de Arte.
Stellæ pallescunt subito. Claud. in Gigantomachia.

Palma, palmæ {θέναρ} Planum illud & ex parte concavum manus; quod in digitos desinens decorè patet: vt ait Sipontinus. Cic. in Orat. Quom autem diduxerat, & manum dilatauerat, palmæ illius similem eloquentiam esse dicebat.
Dextra palma. Cic. in Arato,
Hæc dextram Cephei dextro pede pellere palmam
Gestit, &c.
Teneræ palmæ Virg. 2 Æneid.
Sceptriferæ. Silius lib. 17.
Tremulis amplecti aliquid. Ovid. 5. Metam.
¶Arcent vincula teneras. Virg 2 Æneid.
Plana faciem contundere Iuven. Saty 13.
Convertere ad palmam annuli palam Cic. 3. Offic. Ibi quum palam huius annuli ad palmam converterat, à nullo videbatur, ipse autem omnia videbat: idem rursus videbatur quum in locum annulum inverterat.
Evinctis attollit brachia palmis. Virg 5. Æneid.
Extendere palmas. Silius lib. 17.
Exutæ vinclis palmæ. Virg. 2. Æneid.
Ferire pectora palmis. Senec. Troade, 1.
Duabus palmis hausta aqua. Ovid. 5. Fast.
Astrictis laxantur vincula. Lucan lib. 2.
Pandere palmas. Lucret. lib. 5.
Indignis percussit pectora. Ovid. 10 Metam.
Marmoreis percussit pectora, Candidis. Ovid. 3. Metam.
Adductis sonuerunt pectora Ovid. epist 10.
Cavis palmis vndam sustulit de flumine. Virg 8. Æneid.
Sustulit palmas ad sydera. Virg. 2 Æneid.
Invalidas tendere alicui. Virg 4 Georg.
Ambas tendere. Virg. 10. Æneid.
Duplices tendens ad sydera. Virg 1. Æneid.
Pias tendens ad sydera. Valer. 1 Argon.
Vtrasque tendere. Virg 5 Æneid.
Tollens madidas ad sydera. Stat. 10. Thebaid.
Trementes tendere. Claud. 3. de rapt. Proserp.
Vincire palmas catena Silius lib. 17.
Passis palmis vocat numina. Virg. 3 Æneid.
Ignem palma. Proverbium, dici solitum siquando protinus aliquid esset intellectum à quopiam: vt si scommate dicto statim sentiat aliquis in se dictum. Sumptum videtur ab iis qui per lusum ignem admovent manibus alienis, qui subito sensu caecitati, resilire solent, risúmque movere spectantibus.
¶Palma, Latius remi pars, & ipse remus. Catul. Argon. epigram. 59, Cærula verrentes abiegnis æquora palmis.
¶Palma {φοῖνιξ} ab huius similitudine, arbor quoque illa nobilis, quam phœnicem vocant Græci, dicta quòd comam in cacumine habeat circumextensam, & ramos in digitorum modum protensos. Non cedit ponderi, sed surgit adversus pondus. Ideò victoribus traditur præmio, quòd non cesserint, sed pertinaces in bello perstiterint. Vide Gellium lib. 3. cap. 6. Plin. lib. 16. cap. 42, Et palmæ arbor invalida: in diversum enim curvatur. At populus contra omnia inferiora pandatur, palma econtrario fornicatur.
Arbusto palmarum dives Idume. Lucan. lib. 3.
Agrestium palmarum multitudo in Sicilia. Cic. 7. Verr.
Arduæ palmæ nascentes. Virg 2 Georg.
Procera & tenera. Cic 1. de Legib. Homericus Vlysses Deli se proceram & teneram palmam vidisse dicit, hodie monstrant eandem.
Viridis. Ovid. 2. de Arte.
Vmbrosa. Iuven. Saty 15.
¶Palma, Fructus qui palmula dicitur. Plin. lib. 13. cap. 4, Alexandri milites palmis viridibus strangulati sunt.
Rugosæ. Ovid 8. Metam.
¶Palma, Signū victoriæ & victoria ipsa. Plutarchus, In certaminibus palmam signum esse placuit victoriæ, quoniam ingenij eiusmodi lignum est, vt vrgentibus, opprimentibúsque non cedat.
Palma, Causam certaminis aliquando significat, auctore Donato. Terent. in Prolog. Phorm. -in medio omnibus
Palmam esse positam, qui artem tractant musicam.
Ingens palmæ contentio. Quintil lib. 1 cap. 2.
Gloria palmæ, Victoriæ. Virgil. 3. Georg.
Dubia. Iuvenal Saty. 11.
Lemniscata. Vide LEMNISCI.
Nobilis. Horat. 1. Carm. ode 1.
Stolidæ cupido palmæ. Ovid. 6. Metam.

Victrices Ouid. ad Pisonem.

Palma vrbana. Cic. 11. Philip. Sexta palma vrbana etiam in gladiatore difficilis.

¶Accipere palmam, Vide ACCIPIO.

Adepta, Vide ADIPISCOR.

Apprehendere palmam auidissimè, Vide APPREHENDO, & AVIDVS.

Ambire palmam histrionibus, Vide AMBIO.

Dare palmam, Victorem facere. Terent. Heaut. 4. 3, Huic equidem consilio palmam do, hic me magnificè effero. Quasi dicat, Mihi magis probatur consilium istud. Siue, cæteris consiliis istud vnum præfero. Cic 2. de Orat. Admiror te in eo genere tribuisse tantum, & non huius rei quoque palmam, vt cæteramm, Crasso detulisse.

Donare aliquem palma. Ouid. 2. de Arte.

Palmam ferre, Victorem esse. Cic. ad Att. lib. 4, Ne diutius pendeas, palmam tulit.

Habeant hanc palmam ex innocentis cruore. Cic. Antequam iret in exilium.

Parare palmam. Catul. in Carm. Nuptiali.

Petere. Liu. 8. bel Pun.

Relinquere palmam alicui. Virg 5. Æneid.

Reseruare alicui. Cic. de Senect. Quam palmam vtinam dij immortales tibi Scip. o reseruent.

Ad tertiam palmam. Plin. lib. 14. cap. 6, Ad tertiam palmam variè venere. Id est tertiam bonitatem & notam. De vuis. Budæus.

¶Palmæ, pluraliter, pro Victoriis Cic. pro Roscio Amer. De Capitone pòst viderimus: si quemadmodum paratum esse audio, testis prodierit, tum alias quoque suas palmas cognoscet.

Infames. Cic pro Roscio Amer.

Plurimarum palmarum homo. Cic. pro Roscio Amer. Homines eiusmodi, alter plurimarum palmarum vetus ac nobilis gladiator habetur. Hoc est, qui sæpius vicit.

¶Palma, in vite. Varro de re rust. lib. 1. cap. 31, Eiuncidum enim sarmentum propter infirmitatem sterile, neque ex se potest efficere vitem, quam vocant minorem flagellum, maiorem etiam vnde vuæ nascuntur, palmam. Prior litera vna mutata declinata à venti flatu, similiter flabellum ac flagellum: posterior quo ex vitis immittitur ad vuas pariendas, dicta primo videtur à pariendo parilema: eam mutatis literis, vt in multis, dici cœpta palma. Columel. lib 3. cap 17. ad finem, Quicquid residui fuit ex vetere palma, per ipsam commissuram qua nascitur materia noua, resecuerunt, atque ita cum suo capitulo sarmentum depresserunt. Palma, id est, vite, interprete Beroaldo. Idem lib. 4 cap. 15, Sequente deinde anno inseratur superior pars curuaturæ, vsque ad medullam, ne totas vites matris propagatum flagellum in se trahat, & vt paulatim condiscat suis radicibus ali: bima deinde præciditur proximè palmam quæ ex arcu summissa est.

Palmula pen corr. Diminutiuũ {[illegible]} Caryotæ dicuntur siue dactyli. Varro 2. de re Rust cap. 67, Nucem iuglandem, & palmulam, & ficum fabitiam quanto citius promas, iucundiore vtare.

¶Palmula, Extrema pars remi in modum palmæ protenta. Virg 5. Æneidos,

Quo tantum mihi dexter abis? huc dirige cursum,
Littus ama, & læuas stringat sine palmula cautes Serulus.

Volare palmulis Catul. de phaselo, 1.

Palmetum, huius palmeti. pen. prod {[illegible]} Locus palmis consitus, & in quo frequentes sunt palmæ. Plin. lib 6. cap. 28, Numerosissimos esse Humeritas, Minæis fertiles agros palmetis, arbustisque, &c.

Pinguia palmeta. Horat. 1. epist. 2.

Palmetis consita terra. Plin lib. 5. cap. 14.

Palmeus Adiectiuum {[illegible]} Quod est ex palma arbore. Colum lib. 5. cap. 5, M. Columella, &c agricola Bæticæ prouinciæ, sub ortu Caniculæ palmeis tegetibus vineas adumbrabat. Apud Plinium lib. 14. cap 17, Vinum palmeum, capiti noxium.

Palmosus, pen. prod Adiect {[illegible]} Quod est palmis abundans. Virg lib. 3 Æneid. Téque datis linquo ventis palmosa Selinus.

Palmata toga {[illegible]} à palma in ea intexta, inquit Budæus, propriè triumphantium fuit, quam merebantur hi qui de hostibus palmam reportassent. Alij à latitudine clauorum dictam volunt palmatam, quæ nunc à genere picturæ, picta appellatur. Martial. lib. 7. 1, Palmatæque ducem, sed citò, redde togæ.

Cerui palmati Iul. Capitolinus in Gordiano seniore, In qua pictura etiam nunc continentur cerui palmati ducenti mistis Britannis.

Palmati lapides. Plin. lib. 36 cap. 6.

Palmata tunica. Liuius 10 ab Vrbe.

Palmensia vina. Plin. lib 14 cap. 6.

Palmaris, & hoc palmare, pen prod. {[illegible]} vt Palmaris statua, quæ alicui propter victoriam ponitur. Cic. 6. Philipp. Sed illa statua palmaris, de qua, si meliora tempora essent, non possem sine risu dicere.

Sententia palmaris Cic. 1. de Nat. deor. Sed illa palmaris quidem, quòd qui non modò natum mundum introduxerit, sed etiam manu pene factum, &c. De sententiis philosophorum.

Palmarius Adiectiuum {[illegible]} Quod est palma dignum. Terent. Eunucho, 5. 4, -tum hoc alterum
Id verò est quod mihi puto palmarium, &c.

Palmarium, palmarij, Salarium victoriæ. Vlpian. in l. 1. §. Sicut. D. De extraordin. cognit. Etsi nomine palmarij cautum sit, sic tamen, &c.

Palmifer, pen. corr. Aliud adiectiuum {[illegible]} vt

Idume palmifera. Silius lib. 3.

Arabes palmiferi. Ouid 10. Metam.

Pharos palmifera. Ouid 2. Amor eleg. 13.

Palmipes, pen. corr. palmipedis, om. g. {[illegible]} Planos & ad palmæ similitudinem habens pedes. Vnde anseres & omnes ferè aquaticæ aues, palmipedes dicuntur. Plin lib. 11. cap. 47, Auium aliæ digitatæ, aliæ palmipedes. Vide etiam in PALMVS.

PALMA, Ptolemæo lib. 2. cap. 6, oppidũ est in Hispania. ¶Est item Palma, ciuitas in maiori Baleari. Nunc vulgò dicitur *Maiorca* ciuitas, vt scribit Oliuarius in Metam.

PALMARIA {[illegible]} Insula vltra Tyberina ostia in mari Tyrrheno. Varro lib 3. De re rustic. Hoc ita fieri apparet in insulis propinquis Pontia, Palmaria & Pandataria.

Palmes, palmitis, pen corr. masc. gen. {[illegible]} Vitis propriè est, quod arboris surculus: nempe lignum illud quod ex ipsa stirpe quotannis emergit, & gemmas producit, quæ deinde in virgulas abeunt, & palmæ cuiusdam digitos faciunt. Plin. lib. 17. cap 22, Sic duo genera palmitum: Quod e duro exit, materiámque in proximum annum promittit, pampinarium vocatur: at vbi supra cicatricem est, fructuarium. Alterum ex anniculo palmite, sempérque fructuarium relinquitur sub iugo. Et qui vocatur custos: hic est nouellus palmes, non longior tribus gemmis, proximo anno materiam daturus, si vitis luxuria se consumpserit.

Nemorosas palmite Gaurus. Stat. 3. Sylu 1.

Feti palmites Colum lib. 10.

Grauidus. Ouid. 1. Fast.

Orbi. Colum. lib 4 cap 27.

Opaco palmite baccæ. Claud. de Nuptiis Honorij.

Lætus palmes se agit ad auras. Virg. 2 Georg.

Citare palmitem, Vide CITO.

Musta ferre è palmite Ouid. 4 Fast.

Gemma mouetur de palmite. Ouid 3 Trist. eleg. 12.

Palmes & Pampinus, pro eodem. Colum. lib. 4. cap. 17, Item si oculi singuli sub iugo binos pampinos emiserint, quamuis largos fructus ostendant, detrahendi sunt eis singuli palmites, quo lætior quæ superest materia, consurgat.

¶Palmes, pro flagello vitis. Colum lib. 4 cap. 21, Hæc brachia sat erit interim singulis palmitibus in fructum summitti.

Palmo, palmas {[illegible]} palmare, Materias alligare. Verbum à palmitibus ductum Colum. lib. 11. cap. 2, Cæterùm palmare, id est materias alligare, hoc tempore non expedit. Loquitur de vite ad palum alliganda.

¶Palmare, Palmæ signum & notam imprimere. Quintil. in declamatione Cæci, Præterea quum manus ex parte qua palmare vestigium potest, plicetur in capulo. Et paulo pòst, Tuus autem qui palmatus est paries, vestigium eius partis ostendit.

Palmus, palmi {[illegible]} mensuræ genus. Est autem duplex, inquit Budæus, Maior, duodecim digitorum, Græcè [illegible] vocatur: & Latinis etiam dodrans, cuius exemplum apud Plinium lib 7. cap. 2. Minor, digitorum quatuor, siue pollicum trium, [illegible] Græcè dicitur. Vide Philandrum.

Palmum neutro genere etiam dicitur. Vitruu lib. 2. cap. 3. Doron autem Græci appellant palmum, quòd munerum datio Græcè [illegible] appelletur. Id autem semper geritur per manus palmum.

Palmarius Adiect. {[illegible]} Quod est palmi vnius vel multorum. Colum. lib. 8 cap. 3, Per spatia palmaris modicis forantur caues.

Palmaris, & hoc palmare, pen. prod. Idem {[illegible]} Varro 1. de Re rust. cap. 35, Rursus etiam conciditur radicitus in virgulas palmares. Vide suprà in PALMA.

Palmicus, ca, cum, Palmicum augurium, quod ex vibratu salitione oculi fiebat. Alexan Alexandrinus lib. 5 cap. 13 In Cappadocia ex myrthinis virgis, In Scythia ex salignis humi constructa, alij ex vibrati salitione oculi, quod augurium palmicum in Lycia ex piscibus, &c.

Palmipedalis, & hoc palmipedale, pen. prod. {[illegible]} Mensura vnius pedis & palmi. Colum. lib 3 cap. 19, Nã in clivosis vbi terra decurrit, potest malleolus palmipedalis deponi.

Palmipes, pen. corr. huius palmipedis, pen. corr. omn. g. Idem. Plin. lib. 17 cap 20, Populus alba seritur bipedaneo pastinatu, taleis sesquipedali, bidno siccata, palmipede interuallo, terra superinjecta duorum cubitorum crassitudine Vide etiam in PALMA.

Palmiprimum vinum quid sit, & quomodo ex fico fiat, docet Plin. lib. 14. cap. 16.

Palmos, {[illegible]}, Particulæ alicuius in corpore palpitatio contra naturam per vicem, modò eam attollens, modò deprimens, fitque quidoque in sola cute, quandoque & in subiectis ei musculis, quæ si magna fuerit, membrum quoque vniuersum secum diotius saltendo trahit. Latinorum nonnulli Græcum nomen exprimentes, Saltum vocant.

PALMYRA, pen. corr {[illegible]} Syriæ vrbs inter Romanorum ditionem sita, & Parthorum, vt est author Ptolemæus lib 5 cap. 15.

Palmyrenæ solitudines, vsque ad Petram vrbem & regionem Arabiæ felicis appellatæ pertinent. sunt autem ad Hierapolin. Plin. lib. 5. cap. 25. & 26. in desertis Syriæ. idem Plin. lib 6 cap 26 & 28.

PALMYRENSES, Palmyrensium. sibus: populi in Oriente. Alexan. Alexandrinus lib. 2. cap. 8, Sola mulier Zenobia Palmyrensium regina, quum Orientis regnum teneretus, armata in virili veste exercitus præfuisse & Imperatoris nomen tulisse dicitur.

PALMYTIVS, Ægyptiorum deus, vt est apud Hesichyum. Lilius 1. Syntag.

Palo, palas siue Palor, palaris. Vide PALVS.

PALORIS, oppidum in Arabia Plin. lib. 6. cap. 29.

Palpebræ, pen corr palpebrarum {[illegible]} Pili recti genis oculorum vtrinque adhærẽtes: in hoc homini à natura datæ, vt ipsos oculos ab occursantibus & fortuitò incidentibus rebus defendant. A palpitando, id est tremendo: vel à palpando, id est prætendendo dictæ Plin. lib 11 cap. 37.

Palpebræ {[illegible]} sunt tegumenta oculorum, mollissimæ tactu ne læderent acie aptissimè factæ, & ad claudendas pupulas, nequid incideret: & ad aperiendas: idque prouidit vt identidem fieri posset cum maxima celeritate. Cic 2. de Nat. deor.

Munitæ sunt palpebræ tanquam vallo pilorum, quibus & apertis oculis si quid incideret repelleretur, & somno coniuentibus quum oculis ad cernendum non egeremus, vt qui tanquam inuoluti quiescerent. Cic. 2. de Nat. deor.

Resectis

Resectis palpebris M. Regulum illigatum in machina, vigilando necauerunt Carthaginienses. Cic. in Pisonem.

Brachia palpebræque cadunt. Lucret. lib 4.

Palpito. Vide PALPO.

Palpo, palpas, palpâre { [illegible] } & Palpor, palparis, palpari, Deponens. Leniter, blandè, & quasi tentando tangere.

Palpare in tenebris, Prouerbialiter dicuntur qui rem obscuris vestigant coniecturis. Vsurpat hoc prouerbium Plato in Phædone, & Aristophanes in Pace.

Palpari, Adulari. Plaut. Amphit. 6, Obseruatore quàm blandè mulieri palpabitur. Palpari, blandiri. Festus.

Palpari, datiuo iungitur, aliquando etiam accusatiuo. Horat. 2. Serm. saty. 1, Cui male, si palpere recalcitrat vndique tutus. Iuuenal. Saty. 1, -quem munere palpat Carus.

Pectora præbet palpanda manu. Ouid. 2 Metam.

Palpator, penult. prod. palpatoris { [illegible] } Verbale. Plaut. Rud. 4, Equem tu hic hominem crispum, incanum videris, Malum, periurum, palpatorem? ¶ Palpo, palponis etiam dicitur.

Palpatio, huius palpationis { [illegible] } Plaut. Menæch. 14, Aufer hinc palpationes.

Palpum, palpi { [illegible] } Blanditiæ dicuntur. Plautus Pseud 14, Ego istuc aliis dare condidici: mihi obtrudere non potes Palpum. Hoc est blandiri, & spem inanem verbis iniicere, vt ait Erasmus.

Palpo percutere, est plausu tangere, & velut poppysmo, vt de equis Maro dicit, -& plausæ sonitum ceruicis amare. Turneb. Plaut. Mercatore, Palpo percutit.

Palpito, palpitas, pen. corr. palpitâre { [illegible] } Leniter ac frequenter moueri. Cic. 2 de Nat. deor. Animaduersumque sæpe est, quum cor animantis alicuius euulsum ita mobiliter palpitaret, vt imitaretur igneam celeritatem, &c.

Palpitat cerebrum. Plin. lib. 7. cap. 16.

Iecur pauidum palpitat trepidis venis Senec. Herc. OEth. 6.

Ignis arduus palpitat. Stat. 12. Thebaid.

Lingua caecta palpitat. Lucan. lib. 2.

Palpitans vertex. Plin. lib. 7. in Præf.

Super aliquam palpitare. Iuuen. Saty. 3.

Palpitatio, Verbale { [illegible] } propriè cordis est, & deinde partium singularum frequens & continuus motus. Plin. lib. 32. cap 5, Imponat supra cordis palpitationem mulieri dormienti. Idem lib. 11. cap. 4, Itaque diuulsis præcipua viuacitas, & partium singularum palpitatio.

Palpitatus, huius palpitatus, penultima producta. Aliud verbale. Plin. lib. 9 cap. 30.

PALTOS, Pomponio & Straboni oppidum est Syriæ. Hodie *Gibel* vocatur, teste Oliuario in Melam.

PALSICIVM. Palsicij: oppidum in Istria Plin. lib. 3. cap. 19.

PALAVM, flumen est Britanniæ apud Plinium libro quinto, cap. 1.

PALAVS, fluuius in Mauritania. Plin. lib. 5. cap. 1.

PALTOS, oppidum ad Libanum montem in Syria. Plinius libro 5. capite 20.

PALTVA, locus in Syria, circa quem Memnon sepultus est, ad flumen Badam. Strab. lib. 15.

Paluda, à paludamentis: Sunt hæc insignia & ornamenta militaris. Varr. lib. 6. de ling. Latin. allegat versum antiqui cuiusdam poëtæ, Corpore tartarino prognata paluda virago. Paluda, id est paludata. Turnebus mallet palude, quum cōstet Mineruam ad Tritonidem paludem natam fuisse, vt ea ferè palude prognata videatur: & quòd Latini sermonis consuetudo vix hoc patiatur, vt paludam pro paludato loquamur. Sed fas non sit, inquit, à tanti scriptoris sententia secedere.

Paludamentum, huius paludamenti { [illegible] } Insigne ac ornamentum militare, præcipuè tamen Imperatorum. Ideò quum ad bellum exit imperator, ac lictores mutauerunt vestem, & signa incinuerunt, dicitur proficisci paludatus, authore Varrone de lingua Latina lib. 6. Liuius, Cum paludatis lictoribus profectus ab Vrbe, Brundusium venit. Budæus, Paludamentum chlamys est imperatoria, id est eorum qui exercitus educebant. Valerius lib. 1. de Crasso loquens, qui apud Parthos occubuit, Pullum, inquit, ei traditum est paludamentum, quum in prælium euntibus album aut purpureum dari soleret. Paludamentum hodie *cottam armorum* vocamus. Hactenus Budæus.

Imperatoria paludamenta Plin lib. 22 cap. 2.

Paludamentum, pro Veste militari etiam eius qui non esset Imperator. Liuius 1. ab Vrbe, Cognitoque super humeros fratris paludamento sponsi quod ipsa confecerat, soluit crines, & flebiliter nomine sponsum mortuum appellat. Paludamentum enim illud erat vnius Curiatiorum, quorum nemo, vt arbitror, imperator in Albanis fuit. Baysius.

Paludamentum etiam de veste muliebri. Plin. lib. 33. cap. 3, Nos vidimus Agrippinam Claudij principis, edente eo naualis prælij spectaculum, assidentem ei, indutam paludamento, auro textili sine alia materia.

Paludamenta, inquit Varro de ling. Lat. lib 6, propterea dicuntur, quòd qui ea habent, conspiciuntur, ac fiant palàm.

Paludatus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Qui vel imperatoriam chlamydem, vel alia eiusmodi ornamenta militaria gestat. Cic ad Cassium, lib. 1. 17, Pansa noster paludatus ad III. Calend. Ianuar. profectus est. Idem ad Att. lib 4, Crassum quidē nostrum minore dignitate aiunt profectum paludatum, quàm olim æqualem eius L. Paulū.

Aula paludata. Claudian. in sextum Consulat. Honorij, Iure paludatæ iam curia militat aulæ.

Duces paludati Iuuenal. Saty. 6.

Paludati in libris auguralibus significātur, vt ait Vesanius, armati, ornati. Omnia enim militaria ornamenta, paludamenta dicit Festus.

Paludapium { [illegible] } Apij species circa aquæductus, & in palustribus nascens. nomen est à Theodoro ad imitationem Græcæ compositionis confictum: Græci enim hanc herbam [illegible] appellant, quasi palustre apium.

Palumbes, palumbis { [illegible] } tam masculini quàm fœminini generis, Syluestris columba in arboribus sepibúsque nidificās. Virgil. 1. eclog. -raucæ, tua cura, palumbes. Lucanus, -mactósque palumbes. Plin. lib. 10. cap 35, Viuere palumbes ad tricesimum annum, aliquos ad quadragesimum, Aristoteles author est, &c.

Aeriæ palumbes. Virg. 3 eclog.

Palumbes fabulosæ Horat. 3. Carm ode 4 Sic dictę autem sunt, vt Lambinus existimat, quia de his multa fabulantur poëtæ.

Palumbes minari dicuntur. Vide MINABVNDO.

Palūbem pro columba. Prouerbium est: conueniet vbi quod deterius est & adulterinum, pro eo quod est præstantius ac legitimum supponitur. Palumbes autem columbis sunt adsimiles. Vsus est Plato in Theætetio.

Palumbus & palumba. Martial. lib. 13 67, Inguina torquati tardant hebetántque palumbi. Propert. lib 4. eleg. 5, Sed cape torquatæ Venus ô regina palumbæ. Emendatiora exemplaria legunt columbæ. Plin lib. 30. cap. 7, Item palumbus ferus, & è posca decoctus. Colum lib. 8 cap. 8, Hac eadem ratione palumbos, columbósque cellares pinguissimos facere contingit.

Palumbinus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Quod ex palumbe est. vt Palumbina caro. Plin. lib. 30. cap 12.

Palus, prima breui, & secunda aliquando (sed rarissimè) indifferente, licet crescat in genitiuo paludis, pen. prod. teste Seruio { [illegible] } Horat. in Arte, -sterilísque diu palus, aptáque remis. Est autem palus locus aquosus, vel aqua non fluens, neque perpetua. Dicit non perpetua, quia lacus quamuis non fluat, tamen aquam habet perpetuam: & ita differt à palude. Cæsar 2. bell. Gall. Quò propter paludes exercitui aditus non esset.

Palus, ideò dicta quòd paululum aquæ in altitudinem contineat, & palàm latius diffusæ. Varr. lib. 4. de Ling. Latin.

Alta palus. Virg. 4 Georg.
Atra. Virg. 7. Æneid.
Caua. Catull ad Coloniam, 17.
Exhausta. Virg. 3. Georg.
Fœda. Senec. Herc. fur. 9.
Horrenda. Claud. 1. de rap. Proser.
Inamabilis. Virg. 6. Æneid.
Innabilis Virg. 4. Georg.
Liquida. Ouid. 1 Metam.
Nebulosa. Silius lib. 8.
Nigra. Tibull. lib. 3. eleg. 3.
Perpetua. Vide PERPETVVS.
Pigra. Claud. 7. Paneg.
Placida. Virg 8. Æneid.
Pontina. Quintil. lib 3 cap 8.
Putidæ paludis vorago. Catul ad Coloniam, epigr. 17.
Sordidæ Stat. 4. Sylu 3.
Stantes Horat 3 Carm. ode 27.
Vastæ. Lucret lib. 5.
Vdæ paludes intumuere æstu Ouid. 1. Metam.
¶ Palus obducit pascua limoso iunco. Virg eclog 1.
Siccare paludes Cic. 5 Philip.

Larus in paludibus, Suidas scribit dictitatum fuisse de iis qui faciles sunt ad dandum. Ductum à Laro aue, quam eandem [illegible] appellari putant. Ea quoniam facilè decipitur, illicitúrque, proinde prouerbio locum fecit. Ex Erasmo.

Paludosus, pen prod. Adiect { [illegible] } vt Humus paludosa Ouid 15. Metam.
Nilus paludosus. Stat. 3. Sylu. 5.

Paluster, hæc palustris, & hoc palustre { [illegible] } Quod est ex paluda. Colum lib 1. cap. 5 Deterrima aqua palustris, quæ pigro lapsu repit, pestilens quæ in paluda semper consistit.

Calami palustres. Ouid. 1. Metam.
Iunci Ouid. 8. Metam.
Locus palustris, Plenus palude. Cæsar 7. bell. Gall.
Pascua palustria Colum. lib 6. cap. 27.
Vadum. Claud. 2. de raptu Proserp.
Vlua. Virgil 3. Georg.
Vndis palustribus fœta loca. Ouid. 14 Metam.

Paludifer, pen. corr. Adiect. { [illegible] } vt Aquæ paludiferæ. Author Philomelæ.

Palus, pali { [illegible] } priore producta, dicitur lignum acutum quod solet in terram defigi, ferè in claudendis hortis, aut fulciendis vineis, & similibus. Tibull. lib. 1. eleg 7, Hic docuit teneram palis adiungere vitem. Plin. lib. 14 ca. 3, Nec orthampelos indiget, arbore aut palis ipsa se sustinens.

Actus palus, Vide AGO.
Pali alnei, oleaginei, robustei Vitruuius lib. 5 cap. vlt.
Ruber palus Horat. 1 Serm. saty. 8.
Pali vitulani Vitruu. lib. 5. cap. vltimo.

Alligare aliquem ad palum. Cic. 7. Verr. Nomine sceleris coniurationísque damnati, ad supplicium traditi, ad palum alligati, repentè multis millibus hominum inspectantibus soluti sunt.

Palus palo proximus. Plaut. Menæch 9, Perij misera, quam tu nunc mihi nauem narrabis? NE. ligneam Sæpe tritam, sæpe fissam, sæpe excussam malleo. Quasi supellex pellionis, palus palo proximus est. Prouerbialiter dictum de re vehementer abusa, vt singula coniungantur.

Palus fit per contractionem à paxillus. Testis Cic. in Orat Vide PAXILLA.

Paxillus, Diminutiuum à palo. Varr. Bimargo, Vt nouum cribrum

nouo paxillo pendeat. Nonius. Vide infrà suo loco.

Palaria, palarium vel palariorum, n.g. Charysius lib 1. Neutra semper pluralia, hæc arma, hæc palaria, quum milites ad palos exercentur.

Palaris, & hoc palare, penul. product. vt Sylua palaris, in qua cæduntur pali & pedamenta. Vlp D. de vsufr l. Si fundi. Si fundi vsusfructus fuerit legatus, & sit ager, vnde in fundum, cuius vsusfructus legatus est, solebat paterfamilias vel palo vti, vel salice, vel arundine: puto fructuarium hactenus vti posse ne ex eo vendat: nisi fortè salicti eius, vel syluæ palaris, vel arundineti vsusfructus sit legatus. Tunc enim & vendere potest.

Palatio, onis, Verbale. Vulgò Pilotiom vocant. Vitruuius lib. 2. cap. 9, In palustribus locis infra fundamenta ædificiorum palationibus crebrè fixa alnus permanet immortalis, & ad æternitatem.

Palo, palas {[illegible]} palâre, Palis & pedamentis fulcire & munire. Colum. lib. 11. cap. 2. Vt vitis paletur, & capite tenus alligetur. Ibidem, Reliquæ partes vinearum propter brumam vel frigora omissæ, nunc palandæ & alligandæ sunt.

Palor, palaris {[illegible]} palâri, Deponens, Passim vagari: sicuti faciunt qui lento gradu, dispersique labruscas quærunt. Liu. 1. ab Vrbe, lib 5, Iam obsidionis tædio victi abscedunt, vagíque per agros palantur cibis vinóque raptim hausto repleti. Hoc verbum quidam à Palàm deduci existimant. Alij à palis castrorum, hoc est sudibus modò hinc, modò illinc translatis.

Palans, Participium {[illegible]} Stat. 11. Thebaid.

Aut vaga palantes campo fuga voluit Achiuos.

Agmina palantia. Silius lib. 15.

Comites palantes & dispersi. Lucret. lib. 4.

Stellæ palantes polo. Virg. 9. Æneid.

Sydera passim palantia. Lucret. lib. 2.

Fœmina palanter agit. Virg 11. Æneid.

Vitæ palantis viam quærere. Lucret lib. 2.

Palatus, pen. pro. Participiū {[illegible]} Dispersos. Liu. 3. bel. Pun. Alius exercitus primò per agros syluásque fuga palatus: dein, &c. Idem 3. ab Vrbe, In quos palatos prædam agentes Posthumius, &c.

Palatus, Participium à Palor palaris, Vide PALVS, priore producta.

Paxillus, Vide ordinem alphabeticum.

Pambasilia, pen prod. {παμβασιλεία} Dicitur quasi regnū omnibus omnibus dominationis consummatum. Cuiusmodi sunt reges nostri omnia arbitrio suo statuentes, qui omnia in potestate habēt. Est igitur Pambasilia, vt inquit Aristoteles, genus illud regni, quum vnus omnium potestatem habet communium & publicarum rerum.

Pamboetia, sacra, quę cōueniente tota Boetia in Palladis Ionię templo celebrabantur. Alexand. Alexandrinus lib 5. cap. 7, In Palladis Ioniæ templo Pamboetia sacra conueniente Boetia tota, & concilia populorum magno consensu ad omnes hostium motus frequētia fiunt.

PAMENOTHVS, ab Ægyptiis Aprilis mensis appellatus, sicut & Chronina & Aotesterign. Alexand. Alexandrinus libro 3 cap. 24. Gen. dierum.

PAMISVS {[illegible]} Arcadiæ fluuius in Stymphalo monte nascens, & præter Trœzenen in Messeniacum sinum influens, dictus Pamisus, quasi totus odiosus ob damna quæ agris infert. Ptolemæus Panisum vocat. Est & alter eiusdem nominis fluuius in Thracia ex Hæmo profluēs, teste Plinio lib 4. cap. 11. Itē tertius in Thessalia, cuius meminit idem Plin lib 4 cap. 8.

PAMMYLES, Deus apud Ægyptios, Priapo non absimilis. Huius festa Pammylia, & sacra Pammylia appellantur. Cratinus iunior in Gigantibus. Vide Hesychium & Lilium Syntag. 7.

PAMPHAGI {[illegible]} Æthiopiæ populi, quibuslibet rebus vescentes, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 30.

Pamphagus, pen. corr. {[illegible]} Nomen canis venatici, quasi omnia deuorantis. Ouid. 3. Metam.

PAMPHILVS, pen. corrip. {[illegible]} Neoclidis filius, Platonis auditor, quem testatur Plato in Phædone inter eos qui in acie ceciderant, decem dies iacuisse, triduoque postquam inde sublatus fuerat, impositum rogo reuixisse, ac mira quædam, tempore mortis visa, narrasse. Fuit & alius Pamphilus presbyter, Eusebij Cæsariensis necessarius, qui tanto bibliothecæ diuinæ amore flagrauit, vt bonam partem voluminum Origenis sua manu descripserit. Apud Cæsaream Palæstinæ sub Maximino is Pamphilus martyrio extinctus est. Ex Hieronymo. Suidas autem tres Pamphilos commemorat, duos Grammaticos, quorum alter patria Sicyonius, de Grammatica picturáque ac claris pictoribus scripsit. Alter Alexandrinus dictionarium edidit, quod & Pratum appellauit, id est variarum rerum collectanea. Tertius Atheniensis fuit Reip. expilator. Pamphilus postremò apud Comicos pro amasio vsurpatur: Pamphilus enim, totus amor, aut totus amicus verti potest. Terent. Pamphilus, omnium amans.

Pamphili furtum. Prouerbiali figura conuenit in peculatores, qui è publico suffurantur. Siquidem Pamphilus hic veteris comœdiæ conuicus notatus est, quòd ærarium expilasset. Eras.

PAMPHYLIA {[illegible]} Ptolemæo lib. 5. cap. 5, regio est Minoris Asiæ inter Ciliciam & Syriam: ob Occasu Lyciam, & Asiæ Minoris partem: à Septentrione Galatiam & Cappadociam: à Meridie Mediterráneum mare, quod illic Pamphylij maris nomen habet: tota Tauri excelsioribus iugis septa. In ea (vt Pōponius refert) est fluuius Melas, nauigabilis, & Eurimedon, apud quem Cimon Atheniensis Persas nauali pugna superauit.

Pamphylius {[illegible]} Qui est ex Pamphylia. Cic. 1. de Diuinatione. Quæ quidem nunc à Romanis auguribus ignorantur, bona hoc tua venia dixerim, à Cilicibus, Pamphylius, Pisidis, Lycius tenentur.

Pamphyllium masc. Plin. lib. 5. cap 27.

Pampillum, genus delicati currus. Lamprid. Innexit quaternas mulieres pulcherrimas & binas ad Pampillum, vel ternas, & sic vectatus est.

Pampinus, pampini, pen. corr. {[illegible]} à Virgilio genere masculino ponitur, à Varrone frequentius fœminino. Significat folium vitis, vel ramusculum virentem. Colum. lib. 3. cap. 17, Omnis enim fœcundus pampinus intra quintam aut sextam gemmam fructu exuberat: reliqua parte quamuis longissima vel cessat, vel perexiguos ostendit racemos.

Folij pampinus, vel Folium pampini. Colum. lib. 4. cap. 22, Nunc vbi vnius aut alterius folij pampinus prorepsit è duro.

Pampinus & Palmes aliquando pro eodem accipiuntur. Vide PALMES.

Opaca pampinus Claud in Epithal. Palladij, 46.

Viridi pampino cingens tempora. Horat. 3. Carm. ode 25.

Defendit pampinus vuas. Virgil. 2. Georg.

Vestitur pampinis vua. Cic. de Senect. Oriens vua se ostendit, quæ & succo terræ, & calore solis augescens, primò est peracerba gustatu, deinde maturata dulcescit, vestitáque pampinis nec modico tepore caret, & nimios solis defendit ardores.

¶Pampinus etiam capitur pro cirris polypi piscis. Plin. lib. 9. cap. 51, Polypi pariunt Vere ouo tortili vibrata pampino.

Pampino, pampinas, pen. corr. {[illegible]} pampinâre, Pampinos decerpere, vel (vt ait Varro de Re rust lib 1 ca. 31,) ex sarmētis colles qui nati sunt de iis qui plurimum valent, primum ac secundum, nonnunquam etiam tertium relinquere, reliquos decerpere, ne relictis colibus sarmentum nequeat ministrare succum. Plinius lib. 18 cap. 27. Quum herba exierit in festucam, arcēre aquas, vineas pampinare.

Pampinatus, pen prod. {[illegible]} Participium siue Nomen ex participio. Plin lib 16 cap. 42, Eadem valuarum repagulis, & ad quæque libeat intestina opera aptissima, siue Græco, siue Campano, siue Siculo fabricæ artis genere spectabilia, ramentorum crinibus pampinato semper orbe se voluens ad incitatos runcinarum raptus. De abiete.

Pampinatio, Verbale {[illegible]} Colum. libro 4. capite 6, Optimum est ab initio sic formare, vt frequenti pampinatione supernacua detrahantur.

Pampinator, pen. prod pampinatoris {[illegible]} Colum. lib 4. cap. 27, Idque faciet variis de causis pampinator industrius.

Pampinarium, pampinarij {[illegible]} Plin. lib. 17 cap. 22, Duo genera palmitum: Quod è duro exit, materiámque in proximum annum promittit, pampinarium vocatur. Colum. lib. 3. cap. 10.

Pampinarius, Adiectiuum {[illegible]} Quod est pampini. Colum. lib 4. cap 24, Ne aut pampinarius palmes internatus, aut verrucæ similis furunculus relinquatur.

Pampineus, Aliud adiectiuum. Idem {[illegible]}

Autumnus pampineus. Id est, pampinosus, cuius scilicet tempore vitea foliis & fructibus plenæ sunt. Seruius. Virg. 2. Georg.

Frondes pampineæ Ouid. 3. Metam.

Habenæ Virgil 6. Æneid.

Hasta. Ouid epist. 13.

Pampineus odor, poeticè & figuratè, pro sapore vini. Propert. lib. 2. eleg 34.

Vites pampineæ Ouid. 10. Metam.

Vmbræ. Virgil. eclog 7.

Vuæ, Quæ adhuc suis hærent pampinis. Ouidius 3. de Ponto, eleg 1.

Pampinosus, penult prod. Similiter adiectiuum {[illegible]} Quod pampinis abundat. Columella libro 5. capite 5, Etsi parum pampinosa vitis est, aduectis frondibus & interdum stramentis fructus muniatur.

Pampinosa folia Plin. lib. 25. cap. 2.

Pampinaceus, Aliud item adiectiuum. Colum. lib. 12. cap 20, Item myrrhæ quincunx, calami pondo libra, casiæ selibra, amomi pondo quadrans, croci quincunx, cypæ pampinaceæ libra.

PAMPORTVS, Fluuius in Illyria, qui in Istrum voluitur. Strabo libro 4.

PAN {πᾶν} inquit Seruius, deus est rusticus in naturæ similitudinem formatus: vnde & Pan dictus est, id est omne. habet enim cornua in radiorum Solis, & cornuum Lunæ similitudinem. Rubet eius facies ad ætheris imitationem. In pectore nebridem habet stellatam, ad stellarum imaginem. Pars eius inferior, hispida est, propter arbores, virgulta, & feras. Caprinos pedes habet, vt ostendat terræ soliditatem. Fistulam septem calamorum habet, propter harmoniam cœli in qua septem soni sunt. Pedum habet, id est baculum recuruum, propter annum qui in se recurrit: quia hic, totius naturæ deus est. A poetis fingitur cum amore luctatus, & ab eo victus, quia vt legimus, Omnia vincit amor. Ergo Pan secundum fabulas, amasse Syringam nympham dicitur: quam quum sequeretur, illa implorato Terræ auxilio, in calamum conuersa est: quem Pan ad solatium amoris incidit, & sibi fistulam fecit. Hunc Arcades colūt, eum vniuersæ materiæ dominum appellantes.

Deus Arcadiæ Pan. Virgil. 10. eclog.

Deus pecoris. Ouid. 2. Fast.

Custos ouium. Virgil. 1. Georg.

Capripedes Propert. lib 3 eleg 17.

Pinu præcincti cornua. Ouid. 14. Metam.

Montani. Stat. 2. Sylu. 2.

Semicaper. Ouid. 14. Metam.

Natum Pana ex Mercurio & Penelopa ferunt. Cicero 3. de Natura deorum.

Pan, Latinè incubus dicitur. Incubi verò sunt nocturna phantasmata mortalibus terrorem incutientia.

Panaces, huius panacis, pen. corr. n.g. vel Panax, panacis, f g. {[illegible]} Herba, cuius succus opopanax vocatur: [illegible], hoc est à sanandis omnibus morbis. Plin. lib. 25. cap. 4, Panaces ipso nomine omnium morborum remedia promittit: numerosum, & diis inuentoribus ascriptum. Colum. lib. 11. cap. 3, Panax vtroque tempore læui & subacta terra rarissimè disseritur.

Panacea, hujus panaceæ, pen. prod. Idem {πανάκεια.} Lucan. lib. 9, Et panacea potens, & Thessala centaurea. Virg. 12 Æneid. Ambrosiæ succos, & odoriferam panaceam. Vbi Seru. Panaceam, genus herbæ. Sciendum tamen Lucretium panaceam vbique salem dicere: vnde possumus etiam hoc loco salem intelligere: nam omnem pellit dolorem. Sed melius herbam, quia ait udoriferam.

Panægyres, Conuentus & sacrum, quod quinto quoque anno Athenis in Neptuni templo Helleonij ab vniuersis Ionibus fit Panionia. Alexand. libro 5. capite 7, Et panægyres Athenis quinto quoque anno, atque in Neptuni templo Heliconij ab vniuersis Ionibus conuentus & sacrum fit, quod vocant Panionium.

PANÆTIVS {Παναίτιος} Rhodius, Stoicus philosophus, quasi totus moralis, præceptor Scipionis Africani, decessit Athenis: scripsit de Officiis, vnde Cicero suos libros est motoatus. ¶ Fuit alter Panætius senior, item Rhodius: cuius inter philosophus multa mentio, scriptáque feruntur. Suidas.

Libri nobiles Panæti. Horat. 1. Carm. ode 29.

Panætolium, panætolij {παναιτώλιον} Vniuersæ Ætoliæ concilium. Liu. lib 1. bel. Maced. Concilium Ætolorum statuta die, quod Panætolium vocant, futurum erat.

Panætolicus, pen cor. Adiect. {παναιτωλικός.} Liu. lib 1. bel. Maced. Quum legib cautum esset, ne de pace bellóve, nisi in panætolico, & pylaico concilio agerent.

PANÆNVS, pictor Phidiæ frater, pinxit prælium Atheniensium apud Marathona factum. Plin. lib. 35. cap. 8. Induxit & Mineruæ tectorium lacte & croco subactum. Plin. lib. 36 cap. 23.

Panagæa Diana, Prouerbio dicebatur olim, peregrinationem impensius amans, errabundus, instabilis, nulla certa sede consistens. Siquidem Diana vagari dicitur apud poetas, & per nemora montesque oberrare. Quin domicilium etiam subinde mutat, nunc apud superos agens, nunc apud inferos. nec specie quidem semper eadem, sed nunc pleno orbe, nunc motila, nunc nulla.

Panaretus, pen. corr. {πανάρετος} dici potest omnium virtutum continens. πᾶν enim totum significat, ἀρετὴ virtut. Martial. lib 6.89, Arguto madidus pollice panaretus.

Panarium, Vide PANIS.

Panathenæa, Panathenæorum, plu. nu g. n. {παναθήναια} Quinquatria Mineruæ festa, seu ludi ac celebritates, quæ quinto quoque anno in Palladis honorem Athenis fiebant: vnde apud Ciceronem in Orat. Panathenaicus liber ab Isocrate scriptus, sic dictus, quoniam in Panathenæis erat recitandus. Continet autem Atheniensium encomium, & rerum ab Atheniensibus gestarum. Huiusmodi festis peplum Mineruæ ferebatur, & singulis lustris fieri solebant, In quibus solenni carmine per tubicinem & præconem ludicrum indicebatur, vndíque ad certandum ingrediebantur athletæ: neque congressuri cum quo certarent eligebant, sed cum primo prodeunte congrediendum erat. Neque ad spectandum mulieres, præter vnam Pherenicem, quæ mater, filia, & soror Olympionicarum fuit, & Cereris sacerdotes mulieres admittebant. In Panathenæis quoque pueri puellæque, forma conspicui, manibus amplexi, nunc in orbem, nunc in obliquum, per diuersos flexus, pyrrhicam in theatro saltabant. Alexand. Neapolit. lib. 5. cap. 8. & lib. 6. cap. 19. Erant & alia Panathenæa festa, quæ quotannis iterabantur, authore Suida: ad quorum differentiam illa Quinquatria magna dicebantur, teste Platone in Euthyph. Panathenæorum celebritas inducta est primò ab Erichthonio, quum vicatim dispersum Atheniensium populum in ciuitatem euocasset. Ex Cælio lib 11. cap. 27.

Panathenæa, vt in Theseo scribit Plutarchus, Theseus instituit.

Panathenaicon {παναθηναϊκὸν} genus vnguenti, quod (vt Plin. lib. 13. cap. 1. inquit) Athenæ perseuerantet obtinuere.

Panax, Herbæ nomen apud Galen. lib. 8. de simplicium medica. facultatib. cap. 35. 36. 37. Eius tria sunt genera, Heracleium, Asclepeium, & Cheironeium: quæ omnia excalfacere idem Galenus ait.

Pancarpiæ, dicuntur coronæ ex vario genere florum factæ. Festus.

Pancarpon {πάγκαρπον} genus est spectaculi, quasi omnium arborum fructibus concinnata sylua, apud Imperatorem in Nouel. de Consu. lib. § at primus quidem.

PANCHÆI {παγχαῖοι} populi, qui vt Pomponius refert lib. 3. deserta Libyæ habitant, qui & Ophiophagi vocantur, quoniam serpentibus vescantur. Hi ab illis vocantur Candei.

PANCHAIA {παγχαΐα} quasi tota dehiscens, regio Arabiæ, tota arenosa, in qua arbores sponte natæ thus emittunt. Virgil. 2. Georgic. Totáque thurifera Panchaia pinguis arenis. Seruius scribit Panchaiam, Arabiam, & Sabæorum gentem eandem esse, apud quam nascitur thus.

Diues Panchaia Tibul lib 3 eleg 2.

Panchæus {παγχαῖος} Adiectiuum vt

Cinnama Panchæa. Claud. de Nuptiis Honorij.

Arx Panchæa. Valer. 1. Argon.

Panchæi odores, Arabici. Lucret. lib. 2.

Panchaicus, pen. corr. Aliud adiect. {παγχαϊκός.} vt

Tellus Panchaica Ouid in. Metam.

Panchis rura, quæ & ubi sint vide apud Strabonem lib. 7. vbi inquit: Apud Euhemerum rura Panchia.

Panchrestum, panchresti {πάγχρηστον} medicamentum nobile, quod Latinè dici potest omnibus conducibile, vel omnibus affectibus vtile. Cic. 5 Verr. Aduentu L. Metelli Prætoris quum omnes eius comites ille sibi suo illo panchresto medicamento amicos reddidisset, aditum est ad Metellum, & eductus est Apronius. Pecuniam vocat Cicero panchrestum medicamentum. *Qui quærit de tout maux, Qui sert à tout.* Plin lib. 36 cap. 20.

Pancration, quidam Pancratium, Herba apud Galenum libro 8. de simplic. medica. facultatib. cap. 32. Vide & Dioscoridem lib. 2. cap. 168.

Pancratium, ij. {παγκράτιον} quasi omnia potens, Ludus gymnicus, quinquertio constans. Proper. lib. 3. eleg. 14, Pulueruleatáque ad extrema datæ fœmina metas, Et patitur duro vulnera pancratio. Est autem Pancration ex eo, vt videtur, dictum, quòd aduocatis omnib corporis viribus, omniúmque artuum contentione transigitur: aut qui omni ratione decertat. Quintil lib 2. Instit. Orat cap 9, Sicut ille exercendi corpora peritus, non si docendum pancratiasten susceperit, pugno ferire vel calce tantùm, aut nexus modò, atque in his certos aliquos docebit: sed omnia quæ sunt eius certaminis. Sunt qui pancratiastas pro Pentathlis intelligi volunt, id est iis qui quinque illa antiqua certamina Græciæ obierunt & vicerunt: παγκρατιαστάς, πάντων ἀγωνισμάτων intelligi volentes, id est omnium victores. Idque Hermolaus lib. 34. emendationum suarum scripsit. Quod vnde acceptum sit, nescire se fatetur Budæus. Suidas certè pancratiasten manibus pedibúsque pugnantem interpretatus. Vide Gellium lib. 12.

Pancratio vincere. Plin. lib. 35. cap. 11.

Pancratiastes, pancratiastæ {παγκρατιαστής} Qui hoc ludo excellit, certator & victor pancratij. Gellius lib. 3. cap. 15, Diagoras tres filios habuit: vnum pugilem, alterum pancratiasten, tertium luctatorem. Senec. lib 5. de Beneficiis, Pancratium pro Pancratiaste dixit, Lacedæmonij, inquit, vetant suos Pancratios cestu decernere.

Pancratice, pen corr. Aduerbium {παγκρατιαστικῶς.} Id est robustè. vnde Pancraticè valere, id est Robustum esse, vt solent qui pancratio exercentur. Plaut. Bacch. 5, Benéne vsque valuit? &c. pancraticè atque athleticè.

Pancros, Gemma quæ constat ex omnibus coloribus. Plin. lib. 37. cap. 10, Pancrus ex omnibus ferè coloribus constat.

Pancrus, Gemma, In PANCROS.

PANDA dea, seu Pantica à Romanis summa in veneratione habita est, sic dicta quòd pandat, id est aperiat viam. Arnobius. Panda item dicta dea pacis, à pandendis & aperiendis Iani portis. Meminit Gellius.

PANDA, oppidum non procul ab Alexandria, quod est Sogdianorum Plin. lib 6. cap. 16.

PANDAE, gens sola Indorum fœminis regnata. Plin. lib 6 cap. 20.

PANDÆNVS, sculptor, & pictor egregius. Strabo lib. 8, Multum Phidiæ attulit adiumentum Pandænos, illius è sorore nepos, operisque suscipiendi socius, cum ad statuam coloribus adornandam, tum verò ad amictum.

PANDANA, porta Romæ, quæ antea Saturnia dicebatur, ita dicta à verbo pando, quòd semper pateret ad res quæ in vrbem ferebantur. Eadem appellabatur libera à libertate. Autores Pomp. Festus, & Varro lib. 4. de Lingua Latina.

PANDARIA {πανδαρία} insula est exigua in sinu Caietano, distans à continente CCL. stadiis Strab lib. 5.

PANDARVS, is qui Lycaonides in dura egit prælia: erat enim rex Lyciorum quum apud Troiam pugnatum est Homerus lib. Iliad. v,

Quíque colunt Zeliam extremæ radice sub Idæ

Aphnij ab Æsapo potantes flumine Troes

Dura Lycaonides in prælia Pandarus egit. Lycios Troas appellat post Homerum Strabo lib 13.

PANDATARIA {πανδαταρία} insula in mari Tyrrheno, authore Ptolemæo lib. 3 cap. 1. hodie Pandana.

Pandectæ, pandectarum {πανδέκται} dicuntur volumina nihil non continentia, & ex quibus possis, quod velis, velut è cornucopiæ depromere: vt Pandectæ legum, quæ omne ius complectuntur, à πᾶν, omne, & δέχομαι capio, suscipio. Vide Gellium libro duodecimo. Idem libro vltimo, Sunt qui libros suos pandectas, id est omnium receptacula inscripserunt. Hanc inscriptionem Plinius in Præfatione inter illecebrosas & magna promittentes numerauit, propter quas, vt ipse inquit, vadimonium deseri possit. His pandectis coagmentandis septem & triginta Iurisconsulti symbolas contulerunt, ex quorum verbis Digestorum leges velut Centones consarcinatæ sunt. Hæc ex Budæo.

Pandeletia sententia. Prouerbiali figura Pandeletiam sententiam Cratinus dixit, morosam ac molestam. A Pandeleto quopiam sycophanta, ex eorum genere, qui quò quæstum faciant, dicas impingunt grandes, & simili studio ferunt suffragia. Eras.

PANDEMVS, venus popularis. Pandemi & Vraniæ meminit Theocritus in Epigrammate. Hinc Pandemi dies Epiphanius in Ancorato: Pandemis, hoc est popularibus diebus, cibaria quidem in tumum cassunt, vina verò libant, nihil commodi mortuis ex hoc afferentes, imò potius seipsos lædentes, veruntamen coguntur è consuetudine confiteri mortuorum resurrectionem. Pandemis diebus, mortuis epulas publicè offerebant. Lilius 13. Syntag.

Pandia, Iouis festa apud Græcos, sicut Iunonis Herea, Musarum Mosæa, Cereris Demetria Mercurij, Hermala erant. Alexander Alexand. lib 5 cap. 8.

Pandicularis, & hoc pandiculare. Pandicularis dies, idem & communicarius, in quo omnibus dijs communiter sacrificabatur. Paulus.

Pandiculor, penultima correpta {σκορδινῶμαι} pandicularis, pandiculári dicuntur, inquit Festus, qui toto corpore oscitantes extenduntur, eo quòd pandi fiunt. Plaut. Menæch. 17, Vt pandiculans oscitatur.

Pandiculatio, onis {σκορδινισμὸς} Oscitatio, vel potius corporis inter oscitandum extensio. Festus.

Pandiculatio, a verbo pandiculor, est motus illegitimus corporis totius à facultate naturali proueniens. Galen. lib 2, de Symptomat. causis principio. Conuulsio (inquit) & tremor, palpitatio & rigor, qui est totius corporis concussio, vibratióque. Præterea horror & singultus, tussis & ructus, sternutatio & pandiculatio & oscitatio, & denique ex concussu strepitus, omnia motuum illegitimorum pro communi genere habent.

PANDION, pen. prod. huius Pandionis, pen. corr. {πανδίων.} Proprium nomen Erichthei Athenarum regis filij, cui successit in regno. Huius filiæ fuerunt Progne & Philumela. Dictus Pandion, quasi to-

tus dios, id est Iouis.

Nata Pandione, Progne. Ouid 6 Metam.

Ales Pandionis, Hirundo, vel vpupa Ouid. ad Pisonem.

Pandionia {Πανδιονία} dicta est Attica. Sido. Qui pandioniam mouebat oratos caueam tumultuosus.

Pandionius, Adiect. {Πανδιόνιος} Idem quod Atticus. Lucanus de Pallade. Et Pandionias quæ cuspide protegit arces. Claud. de captu Proserp.

Mons Pandionius. Stat. 2 Thebaid.

Pando, pandas {κυρτόω} pandare, Significat incuruari, oneri cedere. Vnde pandari trabs dicitur, quasi incuruari, cederéque ponderi. Plin. lib. 16. cap. 42, At populus contra omnia inferiora pandatur: palma è contrario fornicatur. Quintil. lib. 11. cap. 3, Leuiter pandata manus: cui Supinata opponitur.

Pandare, Neutrum. Quintil. lib. 11. cap vltimo, Pectus ac Ventrem ne proiiciantur obseruandum: pandant enim posteriora: & est odiosa omnis supinitas. Nisi fortè sensus sit, pectus ac venter pandant posteriora.

Pandatio, Verbale {κύρτωσις.} Vitruuius lib 7. cap. 1, Contignationes pandationibus sidentes mouendo se faciunt vitia pauimentis.

Pandus, Adiectiuum {κυρτός} Incuruus. Virgil. 2. Georg Lancibus & pandis fumantia reddimus exta.

Pandus asellus. Ouid 1. Fast.

Carinæ Virg 2. Georg.

Delphines. Ouid. 3. Trist.

Dorsum. Senec. Agamem 6.

Fauces. Stat. 4. Sylu. 3.

Iuga boum. Ouid. 1. Amor. eleg 13.

Naris. Ouid. 3. Metam.

Naues. Lucret. lib. 5.

Rami Ouid. 14. Metam.

Rostrum Ouid. 14. Metam.

Pando, pandis, pandi, passum {[illegible]} pándere, Significat aperire & patefacere. Plaut. Bacchid. 6. 1, Pandite atque aperite properè ianuam hanc.

Pandere, Varro de vita Pop. Rom. lib. 1, existimat ea causa dici, quòd iis qui ope indigerent, & ad asylum Cereris confugissent, panis daretur. Pandere ergo, quasi panem dare, & quòd nunquam fanum talibus clauderetur. Nonius.

Aciem pandere, Vide ACIES.

Pandere agros pingues. Lucret. lib. 5.

Alas ad solem. Virgil. 4 Georg.

Alas velorum. Virg. 3. Æneid.

Vlmus pandit brachia. Virg. 6 Æneid.

Claustra pandite ianuæ. Catul in Epithal. Iuliæ, epigr. 56.

Domus panditur Virg 10. Æneid.

Forem difficilem. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.

Iter alicui. Ouid. ad Pisonem.

Limina. Stat 1. Sylu. 1.

Mœnia vrbis. Virg 2 Æneid.

Pennas in littore pandunt Halcyones. Virg. 1. Æneid.

Portæ panduntur. Virg. 2 Æneid.

Spatia membrorum pandit. Stat. 6. Thebaid.

Spectacula. Horat. 2. Serm. saty 8.

Vela cerato sinu. Ouid 3 de Arte.

Vela orationis pandere, metaphora sumpta ab iis qui vela ventis explicant, Cic 4 Tusc. Quærebam igitur verum panderem vela orationis statim, an eã antè paululum dialecticorũ remis propellerem.

Vestigia. Virg. 2. Georg.

Viam. Tacit. lib. 18.

Viam ad aliquid Liu. 4. ab Vrbe.

Pandere viam fugæ. Liu. 10 ab Vrbe.

¶Dictis pandere aliquid. Lucret. lib. 5.

Casus suos. Ouid. 14. Metam.

Medium alicuius rei. Cic. in Arato.

Rem ordine. Virg 3. Æneid.

¶Panditur planities, Protenditur, sese offert, apparet. Liu. 2. bell. Maced.

Longè, latéque se pandũt diuina illa bona, cælúmque contingunt. Cic. 5. Tusc.

Pandens, Participium {πετάζων.} vt Guttura tria pandens Cerberus. Virgil. 6 Æneid.

Passus, Aliud participium {πεπετασμένος.} Apertus, extensus. vt Passa vela, id est Diducta ac distenta.

Passus capillus, id est Porrectus ac sparsus. Terent, Heaut. 2. 3, Capillus passus, prolixus, circum caput Rejectus negligenter.

Crines passi. Virg. 1. Æneid.

Lac passum Ouid. 14 Metam.

Passis palmis, hoc est expansis. Cic. 2. de Nat. deor. Minorem autem Septentrionem Cepheus passis palmis terga subsequitur. Cæsar 1. bel. Gal. Quæ in prælium proficiscentes, ne se, &c. milites passis manibus flentes implorabant.

Racemi passi. Virg 4. Georg.

Velis passis peruehi. Cic. 1. Tusc. Portum potius paratum nobis & profugium putemus, quò vtinam passis velis peruehi liceat. De morte.

Passum ac tortum linum Plin. lib. 19. in Procemio.

Passis manibus, & Velis passis dicimus, inquit Gellius, quod significat diductis atque distẽtis. Itaque Plaut in Milit. a litera in e mutata per compositi vocabuli morem, Dispessis dixit, pro eo quod est Dispassis. Hæc ille, lib. 15. cap. 15.

Pandochium, pãdochij, pen. prod. hospitiũ, diuersorium, stabulum, caupona. πανδοχεῖον. Vnde & caupo ipse, Pandocheus dicitur.

PANDORA, pen. prod. {Πανδώρα} mulier formosissima, & gratiosissima, cui singuli dei sua dona dederunt, scilicet Pallas sapientiam, Venus

decorem, Apollo musicam, Mercurius eloquentiam. Vnde dicitur Pandóra, quasi omnium donum, vel ab omnibus donata, vel omnium rerum genere donata. Hanc, vt ait Hesiodus, Iupiter in terram misit vt homines deciperet. Prometheus, Iapeti filius (ait Hyginus) primus homines ex luto finxit. postea Vulcanus Iouis iussu ex luto effigiem mulieris fecit, cui Minerua animam dedit, cæteríque dij alius aliud donum dederunt, ob id Pandoram nominarunt. Ea data in coniugiũ Epimetheo fratri Inde nata est Pyrrha, quæ mortalis dicitur prima esse creata. Hactenꝰ ille. Ab Hesiodo & aliis proditum est, Pandoram fuisse primam mulierem: nam ante eam muliebre genus fuisse nullum, author Pausanias in Attica. Pandora apud Aristophanem pro terra accipitur, quòd omnia ad vitam necessaria nobis suppeditet. Est & nomẽ matris Deucalionis: à qua Thessalia, Pandora dicta est. Huc nomine dictę sunt gentes in conuallibus Indiæ, quæ, vt ait Plin. lib. 7. cap. 2, ducentos annos viuunt, in iuuentute capillos candidos habent, in senectute nigros.

PANDOSIA {Πανδοσία.} Plin. lib. 3. cap. 1, Lucanorum in Italia vrbs, in qua Alexander Epirotes occubuit. Est & altera, vt idem testatur libro 4. cap. 1, eius nominis in Epiro. Trogus lib. 12, Iuxta vrbem Pandosiam Alexander non prius fatalis loci cognito nomine quàm occideret, interficitur. Liu. Decad. 1. lib. 8, Data dictio erat Alexandro, caueret Acherusiam aquam, Pandosiámque vrbem: ibi fatis eius terminum dari. Horum meminit & Strabo lib. 6.

PANDROSOS, penult. correp. {Πάνδροσος.} Filia fuit Cecropis Atheniensium regis, soror Aglauri & Herses, de quibus Ouid. lib. 2. Metamorphoseos,

Pars secreta domus, Ebore & Testudine cultos
Treis habuit thalamos, quorum tu Pandrose dextrum,
Aglauros, læuum: medium possederat Herse.

Pandura, instrumentum est musicum, non absimile Nablæ. Sunt qui Pandorum id, non Pandura appellitent. Ab eo nomine elicuit Lampridius verbum

Pandurizare, Id est Panduram pulsare, sicut Citharizare dicimus, Id est Citharam mouere: Et hinc fit

Pandurista, sicut & Citharista: quo verbo vsi sunt Martianus & Varro. Cælius lib. 9. cap. 4, Nablas legitur apud Athenæum, quem excogitauerint Phœnices primi: vnde & Nablistæ, sicut Panduristæ, i Pandoro, vel Pandura, vt est apud Varronem & Martianum, quem ex marina lauro compingunt Troglodytæ. Vnde nonatum Lampridio Pandurizare verbum, Id est panduram pulsare. Hæc ille.

PANEBI, populi in Arabia, de quorum regibus ac moribus sic scribit Alexander, Panebij, si quãdo rex moritur, corpus quidem defodiunt, caput verò auratum in templo augustissimo consecrant dicántque. Alex. Alexandrinus lib 3. cap 2.

Panegyris, huius panegyris, per. corr. fœm. gen. {πανήγυρις} Nundinæ, solennis conuentus & publicus, seu celebritas, quales quinto quoque anno Athenis celebrari solitos scribit Herodotus lib. 6 Hinc πανηγυρικοὶ λόγοι, id est panegyricæ orationes, quæ in huiusmodi conuentibus & maxima celebritate haberentur, idque plerunque de vtilitatibus Græciæ. Significat etiam locum in quem hæc celebritas conuenit.

Erat in eo ipso loco illo die nundinarum πανήγυρις. Cic. Attico, lib. 1.

Malorum panegyris. Prouerbialiter dicitur de malis agminatim ingruentibus, & inuicem sibi succedentibus: metaphora ducta à solenni illo populi conuentu, ad ludos festos celebrandos, qui panegyris dicebatur. Vide Suidam.

Panegyricus, pen. corr. Adiect. {πανηγυρικός} Laudatiuus, popularis, plausibilis, promiscuus Cic in Orat. Sed quoniam plura sunt orationum genera, eáque diuersa, neque in vnam formam cadunt omnia, laudationum, scriptionum & historiarum, & talium suasionum, qualem Isocrates fecit panegyricum.

Panegyrici. Quint. lib 2. cap. 10, Nam & in iis actionibus, quæ aliqua, sine dubio veritate versantur, sed sunt ad popularem aptæ delectationem, quales legimus panegyricos, minúmque hoc, &c.

PANEMVS, mensis Iulius ab Atheniensibus dictus. Alexander l. 3. cap. 24. dierum Genialium.

Paneros {πανέρως} gemma est, alio nomine Pansebastus appellata, quæ fœcunditatem creditur afferre. Plinius lib 37. cap. 10. Vide PANSEBASTOS.

PANIVS {Πάνιος} fons est sub Libano monte, in quem siqua natantia proiiciantur, in lacu cui Phiala nomen est, cuncta reperiuntur. Est etiam hoc nomine Colchorum fluuius, cui oppidum imminet sui nominis, habens post se Heniochorum multimodas gentes.

PANGAEVS {Παγγαῖος} Thraciæ promontorium magnum atque excelsum, Macedoniæ iunctum, in quo, vt scribit Herodotus lib. 7 aurea sunt & argentea metalla: quem cum Pieres & Hodomanti, tum præcipuę Satræ exercent. In singulari est mascul. gen. in plurali, neutr. Statius,

-illi Pangæa resultant, Ismaráque.

Alta Pangæa. Virg 4. Georg.

Cana Pangæa niuosis iugis. Lucan. lib. 1.

Perfindunt matara diu Pangæa iuuenci. Stat. 10. Thebaid.

Pangæus, Adiectiuum {Παγγαῖος.} vt Arua Pangæa.

Flumina. Ouid 3 Fast.

Pango, pangis, pepigi penultima correpta, & panxi, pactum {[illegible]} pangere, Figere, plantare, siue iungere. Festus. Pangere, figere. Vnde plantæ pangi dicuntur, quum in terram demittuntur. Hinc versus pangi, vel figi in cera dicuntur. Hactenus Festus. Pepigi tamen præteritum ducit Quintilianus à Pago, non à pango. Vide PAGO. Proinde alij dicunt Pango, pangis, pegi & panxi, pactum, &c.

Clauum pangere. Liu. 7 ab Vrbe.

Osculum pangere, Osculari. Plaut. Curcul. 1.

Inducias pangere, Idem quod facere. Liu. 7. bel. Pun.

Pacem cum populo aliquo. Liu 4. bell. Pun.

Societatem cum aliquo. Liu. 4. bel. Maced.
Venna te pepigit nostro lecto, id est Promisit. Ouid. epist. 15.
Pangere terminos. Cic. 1 de Legib. Requiris placere terminus quos Socrates pepigerit, iisque parere.
¶Pangere, Plantare. Colum. lib. 3, At quæ vetere sarmento panguntur, tardius coalescunt, sed tardius deficiunt. Et lib. 3. cap. 3, Nos tam enim vicena millia malleolorum per vineæ iugerum inter ordines pangimus.
¶Pangere versus, Scribere. Cic. Tironi, lib. 16. 18, An pangis aliquid Sophocleum? fac opus appareat. Mart. lib. 11. 4,
At quàm victuras poteramus pangere chartas.
Carmina lucida pango. Lucret. lib. 4.
Ego mira poemata pango. Horat. de Arte.
Pactilis, & hoc pactile, pen. corr. { [illegible] } Inductus. vt Pactilis corona. Plin lib. 21. cap. 3.
Pangonius, gemma non longior digito: ne crystallus videatur, numero plurium angulorum cauetur. Plin. lib. 37. cap. 10.
Panhellenia, sacra Græciæ totius. Suidas.
Panhellinus, vel Panhellinon templum Liberi Ebriorum patris, quam apud Athenienses dirutum reædificauit Adrianus imperator. Cælius Rhod. lib 7. cap 13, Atheniensibus sacra Liberi fuisse præcipua. scribit Dion Ea quum Adrianus in veste indigena concelebrasset magnificè, templum Liberi, quod Panhellinon vocant, construi permisit.
PANEAS, fons è quo Iordanis amnis profluit, inque Asphaltiten lacum (Sacræ literæ Asphaltiten, Genesaram vocant) prolabitur. Plin. lib. 5. cap. 15.
PANIAS, oppidum Decapoleos, in regione Syriæ. Plin. lib 5. cap. 74.
Panicula, Vide PANVS.
Panicum, pen. corr. panici { [illegible] } Genus frugis Plin lib. 18. cap. 7, Panicum à paniculis dictum, cacumine languido nutante, paulatim extenuato culmo, penè in surculum prædensis aceruatis granis, cum longissimo pedali, mihi comæ granum complexæ, fimbriato capillo cucurror. Sunt & panico genera. Mammosum è pano, paruis racemato paniculis, & cacumine gemino. Cæs 1. bel. Ciuil. Panico enim vetere, atque hordeo corrupto omnes alebantur.
Panicum, pen corr. { [illegible] } dicitur quicquid cum stupore contingit: pauor sine causa obortus, terriculamentum inane: à Pane deo, qui tales terrores subitò animis immittere credebatur. Erasmus, Panicum veteres vocabant subitum animorum tumultum, sed inanem. Veteres enim existimabant Panem deum repentinos terrores & animi consternationes immittere lymphaticis simillimas, vsque adeò impotantes, vt non ratione modò, verùm & mente careant. Sicuti non raro vsu venit, quum in exercitu nulla comparente idonea causa, viri pariter atque equi perturbantur Hac de re copiosius disserit, citatis aliorum etiam Græcorum testimoniis, Angelus Politianus in Miscellaneorum annotatione vicesima octaua. Hoc adagium subinde refertur à Cicerone in Epistolis ad Atticum, lib. 7, Ego inquit, bellum fœdissimum futurum puto, nisi qui, vt tu scis, panicus casus extiterit. Vide Erasmum.
Panionia, Festa totius Ioniæ Syntag 17 apud Lilium, Heliconio Neptuno festa celebrabantur, quæ Panionia vocitata fuerunt. Herodotus lib. 1.
Panionion, vniuersæ Ioniæ, sicut Panætolion, vniuersæ Ætoliæ concilium fuit. Liuius lib. 1. belli Macedonici. Budæus in annotationib. ad Pandect.
Panis, huius panis, masc. gen. { [illegible] } Notæ significationis. Genitiuo plurali panũ Vetrius scripsit. Nonius, Panis proprietatem à pascendo putant veteres existimandam. Varro de vita Populi Romani lib. 1, Pastillos & panes hæc vocabula pastus, quòd esse, pascere dicebant. Cic. in Pisonem, Panis & vinum à propola, atque decupa.
Panis, quòd primo figuras faciebant mulieres in panificio Panus, &c. Varr. de Ling Latin. lib. 4.
Acerosus panis, Vide ACVS, aceris.
Adustus. Horat. 2 Serm sary. 8.
Artopticius, Vide ARTOPTA.
Ater. Terent. Eunuch. 5. 4.
Cærulei panis oncida frusta. Iuuen. sary 14.
Candidus. Quintil lib. 6. ca. 4, de risu, Varinius, quum reus agente in eum Caluo, candido frontem sudario tergeret, idque ipsum accusator in inuidiam vocaret: Quamuis reus sum, inquit, & panem candidum edo.
Cibarius panis, Panis rubidus, secundò coctus, panis vilis & sordidus, qualis est rusticorum panis. Cic 5. Tusc. Cui quum peragranti Ægyptum, comitibus non consecutis cibarius in casa panis datus esset, nihil visum est illo pane iucundius.
Deuolutus ex igne. Catul. de Rufa, epigr 55.
Improbus, Vide Bucca, pro frusto panis, in BVCCA.
Panis lapidosus. Senec. lib 2. de Benef. Prouerbij speciem habet, quo non ineptè beneficium ab homine duro asperè datum, quod esurienti necessarium sit accipere, durum & acerbum esse dicetur.
Luteus. Vide LVTVM.
Mendicarus. Iuuen. Sary. 10.
Nauticus, Vide NAVIS.
Porros pro is mellitis placentis. Horat. 1. epist. 10.
Primarius. Vulgus *panem album* vocat.
Longè pulcherrimus. Horat 1 Serm. sary. 5.
Secundarius, Vide SECVNDVS.
Sordidus. Plaut Asin 4.
¶Adhibere aliquid ad panem, Vide ADHIBEO.
In pane venenum alicui dare. Cic. pro Cluentio.
Frangendus panis inermi gingiua. Iuuen. Sary. 10.
Cum sale panis latrantem stomachum bene leniet. Horat. 2. Serm. sary. 2.
Secundo pane, & siliquis viuere. Horat. 2. epist. 1.

Panis simite. | Panes militares, castrensea.
Panis azimus. | Panes pelani.
Panes obeliæ. | Panes gaculi, lagunculi, dulciarij.
Panes cribanitæ, canchridiæ, apititæ. | Panis syncomistus.
Panis bucellam. | Panes viriculi.
Panis pytinus. | Panis phasinus.
Panes sitanij. | Panis colix.
Panes nasti. | Panes propositionis.
Panes artocopi. | Panes faciecum.
Panes ciuiles. | De quibus omnibus vide Cælium Rhodig. lib. 9. cap. 16.
Panis autopyrus.

Altera manu fert lapidem, altera panem ostentat. Plaut. Aulularia,
Nunc petit quom pollicetur, aurum inhiat, vt deuoret:
Altera manu fert lapidem, panem ostentat altera. Parœmia est elegans in eos, qui coràm blandiuntur, clàm obtrectantes: aut qui hîc prosunt, illic lædunt, falsam beneficij spem ostentantes, vt nacti occasionem funditus perdant. Translatum ab iis qui canes ostentato pane polliciunt, deinde accedentibus saxum illidunt.
¶Panis, interdũ pro Annona reperitur: quod inde cõiicitur, quòd à fisco percipiendos reditus, quos Iustinianus in Authen. de non alieno §. Hæc ergo. annonam ciuilem appellat Idem Cæsar in l. vltima. C. de iure dotium, & in l. Hac edictali. §. His illud. C. De secundis nuptiis. panem ciuilem vocat. Alciatus.
Panifex. pen corr. huius panificis { [illegible] } Qui panes facit. qui & Panificus dicitur.
Panificium, huius panificij { [illegible] } à pane faciendo dici cœptum est, postquam ei figuras facere instituerunt, vt ait Varro de Lingua Latina, lib 4. Cels. lib. 2. cap. 18, Scire igitur oportet omnia legumina, quæque ex frumentis panificia sunt, generis valentissimi esse. Valentissimum voco, in quo plurimum alimenti est. Idem paulo pòst, Quo minus mirum est, opus pistorium valentissimum esse quod ex frumento, adipe, melle, caseo constat. Ex his verbis apparet quid sit panificium Hæc Budæus.
Panarium, huius panarij { [illegible] } Panis receptaculum. Plin. lib. 1. epist. 6, Proinde quum venabere, licebit authore me, vt panarium & lagunculam, sic etiam pugillares feras. Suetonius in Caligula, cap. 18, Sparsit & missilia variarum rerum, & panaria cum opsonio viritim diuisit. Varro lib. 4. de Lin. Lat. Panarium, vbi panẽ seruabant.
Panariolum, huius panarioli, pen. corr. { [illegible] } Diminut. Vasculum vimineum in quo seruatur panis. Martial. lib 5. 50, Cum panariolis tribus redisti.
PANISCI { [illegible] } Dij syluestres, quasi per diminutionẽ dicti minutuli Panes, sicut à Satyro Satyriscus inclinatur. Scribit Pli. lib. 35, Paniscũ fuisse pictum à Taurisco pictore. Cic. 3. de Nat. deor Si dij sunt, suntne etiam Nymphæ deæ? si Nymphæ, Panisci etiam & Satyri.
Caput Panisci. Cic 2. de Diuinat. Fingebat Carneades in Chiorum lapicidinis, saxo diffisso caput extitisse Panisci.
PANISSA, flumen in Thracia, non procul ab Apollonia Plin. lib. 4. ca. 11.
Pannarius. Vide PANNVS.
Panneus, Pannicularia. Vide PANNVS.
PANNONIA { [illegible] } ab Oriente habet Mœsiam, quæ Seruia & Bulgaria dicitur hodie: ab Occidente Noricum: Septentrionem eius Germania & Danubius, Austrum Liburnia Illyricique montes cerciunt. Solinus cap. 34. Florus li. 4 cap 12, Appianus Pannoniam Sauo, Drauo & Danubio fluminibus inclytis, & duobus saltibus includitur. Pannoniam à Lentulo Proconsule debellatam, ab Augusto in prouinciam per Vibium redactam, Florus, Sueton. in Augusto, cap. 21, atque Eutropius lib 7 memoriæ prodiderunt A Pannone rege, cuius apud Methodium est mentio, nomen sumpsisse fertur Huius cultores Pannones, Pannonij & Pæones ab historicis appellantur, teste Appiano in eo libro qui Illyricus inscribitur. Porrò Pannonia duplex est, superior & inferior. Pannonia superior, quæ & prima, ab Occasu Noricum, à Septentrione Germaniam & Istrum, ab Oriente Pannoniam inferiorem, à Meridie Illyrim habet. Ipsa ad montem Cetium Norico coniungitur. Hodie Austria & Styria. *Oesterreich vnd Steyrmarck* appellatur. Tota hæc Pannonia Germaniæ addita, etiam Teuthonico sermone vtitur. In hac præter alias Vienna præclarissima ciuitas sita est, gymnasio celeberrima. Inferior Pannonia, etiam secunda vocitata, à Septentrione veterẽ Germaniam Danubiumque, ab Occasu Pannoniam superiorem, à Meridie Lyburniam siue Illyrim, nunc Sclauoniam, *Vuendenlandt* dictam, ab Ortu verò Iazygas Metanastas, id est Septemcastrenses prospicit. Hæc hodie sub Hungaria propemodum est, quanuis latius in Siciliam vsque protendatur Hungaria. Ex Andrea Althamero in Corn. Tacitum.
Fallax Pannonius. Tibull. ad Messalam, 1.
Ferox. Stat 1. Sylu. 2.
Pannonicus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Suet. in Aug. Reliqua per legatos administrauit, vt tamen quibusdam Pannonicis atque Germanicis, aut interueniret, aut non longè abesset.
Pannicula. Vide Pannicula in PANVS.
Pannus, panni { [illegible] } Quo vestimur.
Cooperta membra pannis Lucret. lib 6.
Pannos crurre rubros lauit obstetrix. Horat. in Epod. ode penult.
Tincti ferrugine. Ouid. in Ibin.
Albo velatus. Horat. 1. Carm ode 35.
Vincite membra pannis. Ouid. in Ibin.
Pannum neutro genere protulit Næuius Tabellaria, Qui habet vxorem sine dote, pannum positum in purpura est. Nonius.
Pannus lacer. Adagium est: hominem enim iam fastiditum & reiectum, [illegible] vocant Græci, id est pannum vndique lacerum. Sumpta metaphora à veste longo vsu detrita, atque ob id reiecta, quum noua fuerit in pretio. Conuenit in eos, qui amicis vtuntur vt vestibus, quos dum vsui sunt, amplectuntur, curant, ostentant: simulatque verò vtiles esse desierunt, negligunt, ac reiiciunt, vt pannum lacerum. Vsus est Lucianus.

Pannua, pro Linamento. Colum. lib. 6. cap. 12, Pannis aceto & sale & oleo madentibus inculcatis.

Pannum Laricæ nasci Matthiolus ad Dioscoridem lib. 1. cap. 74 in hæc verba retulit: Reperiunt præterea in annosis Laricam caudicibus prope medullam ipsam pannum quendam albicans quandoque, cubiti amplitudine, corio, ex quo chirothecæ conficiuntur, adeò persimile, vt vix alterum ab altero discerni possit. Vtuntur hoc incolæ ad vulnera glutinanda, & ad sanguinis fluxus compescendos. Diosc.

Pannaria est, pannorum venditur. Cælius Rhod. lib. Antiq. lect. 6. capite 12.

Panniculus pen. corr. Diminutiuum. {[illegible]} Iuuen. Satyra 6,
Hæc sunt quæ tenui sudant in cyclade, quarum
Delicias & panniculus bombycinus vrit. Quasi dicat pannus tenuis & delicatus, qualis solet esse ille qui ex filis bombycum texitur.

Panniculus, etiã accipitur pro Panno crasso & vili, siue attrito & lacerato. Celsus libro 5, Vinculum autem ei loco linteolum, aut panniculus quadratus est.

Pãniculus, pro Pannoso accepisse videtur Martial lib. 5. 62, Te successurum credo ego Panniculo. Domitius putat Panniculum fuisse mimum, quem pulsans Latinus, risum mouebat. Successurum igitur Panniculo, id est pulsatum iri à Latino, vt moueat risum, & sic mutu.

Panniculariä {[illegible]} Vlpiano teste, dicuntur ea quæ in custodia receptus, secum attulit, aut vestis qua indutus fuerat qui ad supplicium ducitur, aut nummi quos victus sui causa habuerit in promptu: aut leues annuli, hoc est qui rem non excedunt aureorum quinque. Vlpiani verba hæc sunt in l. Diuus. De bonis damnatorum.

Panneus, Adiect. {[illegible]} Quod est ex panno. Vnde panneæ vestes dicantur, sicut laneæ & bombycinæ.

Pannosus, pen. prod. aliud Adiect. {[illegible]} Qui sordida veste, crasso panno, vilíque opertus est. nec hoc nisi de paupere dicitur. Iustinus lib. 1, Permutato regia habitu, pannosus sarmenta collo gerens, castra hostium ingreditur. Cic. ad Attic. lib. 4, Clodij vestibulum vacuum sanè mihi nunciabatur, paucis pannosis sine laterna.

Fæx pannosa. Pers. saty. 4.

Pannuncius, Similiter adiectiuum {[illegible]} Idem quod Pannosus. Persius Satyr. 4, Dum ne deterius sapiat pannucia Baucis.

Panniculum, panniculi {[illegible]} A panno & voluendo filo, sudariolum significat, vt est apud Varronem lib. 1. de Lingua Latina. Quidam legunt Panuelum: Turnebus Panuellium, quod esse dicit, vt in antiquo lexico declaratur [illegible], radius scilicet, aut fusus, cui filum inuoluitur.

Pannucea poma, quæ celerrimè in rugas marcescunt. Plin. lib. 15 cap. 14 in fine.

PANOMPHAEVS, Iouis epitheton, quia ab omni lingua colitat, à [illegible] & [illegible] vox: vel quòd omnium voces audiat. Ouid. lib. 11. Metam.
Ara Panomphæo vetus est sacrata tonanti.

PANOPA {[illegible]} Vrbs Phocidis, vocata sic à Panopeo Phoci filio: Stephanus. Straboni lib. 9, Panopeus dicitur.

Arua Panopes. Ouid 3. Metamorph. Iam vada Cephesi, Panopesque euaserat arua.

Panope, Nympha marina, à perspicuitate visus nomen sumens. [illegible] omne, [illegible], video.

PANOPAEA {[illegible]} eadem quæ & Panope. Virgil 1. Georg. Glauco & Panopææ, & Inoo Melicertæ. Idem 5. Æneid. Nereidum Phorcique chorus, Panopæáque virgo.

Panoplia, æ {[illegible]} perfecta armatura, hoc est quicquid ad armandam militem est necessarium, quasi dicas, omnia simul arma quæ ad virum pertinent. Ambrosius vertit vniuersitatem armorum.

PANOPOLIS, oppidum Asiæ, non procul à Ptolemaide. Plin. libro 5. cap 10.

Panopolites, Ægypti præfectura, quam illi Nomum vocant, est. Plin. lib 5. cap 9.

PANORMVS, & Panormum, & Panormium {[illegible]} Ciuitas Siciliæ: dicta à nauium applicatione, quæ vndique illuc conueniunt. est enim [illegible] portus pars. Inde nautæ dicuntur hormizare, id est nauem anchoris & retinaculis instruere, quò secura sit in portu à repentinis procellis. Palermo vulgò dicitur. Aliis Palermo. Hinc

Panormita {[illegible]} Panormitanus, & Panormina, Qui est ex Panormo.

PANORMITANVS, verbosissimus iuris Romani professor, natione Siculus, nomine Nicolaus. Senis docuit, ac tandem Panormitanus Archiepiscopus factus, annum 1450 attigit.

PANOTII, Populi sunt Scythiæ, immani auricularum patularum prolixitate totum corpus tegentes: sic dicti, quasi toti auriti. Isidorus, Panotij, inquit, apud Scythiam esse feruntur, tam diffusa aurium magnitudine, vt eis omne corpus contegant. Pan enim Græco sermone omne, ὦτα aures dicuntur. Ex quo loco quod apud Plinium lib. 4. cap. 13. legitur, Fanesiorum aliæ, in quibus nuda alioquin corpora prægrandes ipsorum aures tota contegant, &c. Turnebus Panotiorum restituit. Natus autem videtur hic error, quòd veteres Latini p, tenuem in aspiratam sæpe mutabant. Ita è Panotiis, Phanotij, & deinde Fanesij tandem corrupti sunt. Similis error est in Pomponio Mela, vbi legitur, Et Satmalos, quibus magnæ aures, &c. scribíque debere Panotios idem Turnebus arbitratur, optima certè ratione, vt videre poteris.

PANSAE {[illegible]} dicti sunt quibus lati ac pansi sunt pedes: sicut Plancij, quibus plani sunt pedes. Plin. lib. 11. cap. 45, Vola homini tantum, exceptis quibusdam. namque & hinc cognomina inuenta, Planci, Plauci, Scauri, Pansæ. De pedibus hominum loquitur, & vola ipsorum pedum. Pansam tamen dictum putat Cassiodorus ab expansis capillis. Vide Cælium lib. 24 cap. 5.

Pansebastos {[illegible]} gemma, quæ afferre fœcunditatem existimatur ita dicta, quasi prorsus augusta & veneranda. aliàs Paneros dicitur. Plin. lib. 37. cap. 10.

Panselenus {[illegible]} pen. pro. plenilunium, quum scilicet Luna pleno orbe fulgens totam lucet noctem: nam [illegible] Luna dicitur: vnde & Proselenus, ante Lunam natus, qui cognomine dicti sunt Arcades, qui se ante Lunam natos fuisse gloriantur.

PANTACES {[illegible]} fluuius est in finibus Italiæ, non procul à Gargano monte, iuxta Chalcantis & Podalirij sacella, cuius aquæ ad pecorum morbos præsens habent remedium. Dictus Pantaces, hoc est à morbis omnibus curandis.

PANTAGIAS {[illegible]} Fluuius Siciliæ. Hic fluuius (inquit Seruius) quum plenus incederet, implebat sonitu penè totam Siciliam. Hic postea, quam Cereri quærenti filiam obstreperet, tacere iussus est numinis voluntate. Hæc ille enarrans illud Virgilij 3. Æneidos,
-viuo prætervehor ostia saxo
Pantagiæ, Megarosque sinus, Tapsumque iacentem.
Rutans las Pantagias Claud. 2. de rap. Proserp.

PANTANVS, Locus in Dauniorum Italiæ populorum finibus situs. Plin. lib 3. cap. 11.

PANTHEA {[illegible]} Vxor fuit Abradatæ regis Susorum, vt forma, ita & castitate insignis, quæ quum à Cyro maiore expugnatis Assyriorum castris capta esset, liberalitérque ab eo habita, Abradatam virum ad se accersiuit, eum per communia lecti fœdera obtestans, vt pro tanta regis in se beneuolentia aliquid illi mercedis rependeret, qua vxoris oratione inflammatus Abradatas cum vniuersis copiis in Cyri castra venit, vbi quum fortiter dimicans mortem oppetiisset, Panthea cadauer illius inter tot millia cæsorum agnitum, lecticá sua ad ripã Pactoli amnis retulit, ablutísque eius vulneribus, quum vnicuique quid post mortem fieri vellet in mandatis dedisset, capite in mariti pectus inclinato, necem sibi consciuit. Xenophon lib. 7. Cyropediæ. Vide ABRADATAS.

PANTHEON pen. corr. {[illegible]} Templum Romæ, quod (vt Dion historicus refert) sic dictum fuit, quòd in Martis Venerísque imaginibus, sub ipso templo constitutis, omnium deorum imagines effictæ erant. Siue quòd templum ipsum rotundum sit, cœlóque persimile, & sic quoque omnium deorũ habitatio censeatur. Potest etiam dici Pantheon, summum deorum. Nam [illegible] significat omne (quòd lanè in similibus sæpe ad summum spectare solet) & [illegible] deorum. Vnde Plin. lib. 36. cap. 15, Pantheon Ioui vltori ab Agrippa factum. Itẽ lib. 34. cap 3 & lib 9 cap 35. Hodie vulgò id tẽplum appellatur D. Mariæ rotunda quod Bonifacius Pontifex max. à beato Gregorio quartus, dono accipiens à Phoca Cæsare, in templum omnium Sanctorum conuertit.

Panther, pantheris, pen. prod. m. g. {[illegible]} A quo Panthera, pantheræ, pen. prod. Animal prorsus ferum & maculosum: cuius mas pardus dicitur. Plin. lib 8 cap. 17, Panthera & tigris macularum varietate propè solæ bestiarum spectãtur, cæteris vnus ac suus cuiusque generis color est, &c. Ibidẽ, Quidam ab his pantheras solo candore discernunt: nec adhuc aliam differentiam inueni. De pardis. Cic. 1 de Nat. deor. Non crederes leones & pantheras esse, quum tibi quales essent, dicerentur?
Panther carrit amans. Author Philomelæ.
Pantheræ, quæ in Barbaria venenata carne caperentur, remedium quoddam habent, quo quum essent vsæ, non morerentur. Cic. 2. de Natura deor.
Mores pantheræ. Lucret. lib 4.
Pictarum fera corpora panthercarum Ouid. 3. Metam.

Pantherinus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} Quod ad pantheram pertinet: vt Pantherina pellis Plin. lib 35 cap. 11.
Pantherinum, Pantherinæ simile & varium. Plaut. Epid. 1,
-qui varie valent,
Caprigenum hominum non placet, neque pantherinum genus.
Pantherinæ mensæ Plinius libro 13. cap 15, Mensis præcipua dos in vena crispis, vel in vertice variis. Illud oblongo euenit discursu: ideóque tigrinæ appellantur, hoc intortu: & ideò talea pantherinæ vocantur.

Pantheron, siue Pantherum, pantheri, pen. prod. aut potius Panther. Varro lib 4. de Lingua Lat. Ferarum vocabula partim peregrina, vt Leo, Panthera, vtraque Græca, à quo etiam rete quoddam Panther. {[illegible]} Retis genus est, ex eo nomen habens, quòd omnes aues concludat. eadem ferè ratione qua panagron, quod rete piscatorium est. [illegible] venatum significat & aucupium. Vnde Pantheron dictum, & [illegible] auceps. Est autem huiusmodi rete, quod nostri saltabondum appellant, quod quum humi exporrectum est, & in oblongam tenuitatem contractum, tegitur quisquiliis, ne ab auibus prouideri possit. Deinde quum opus est, adducto magna vi fune, repentè expanditur, in escarásque aliquot diebus auiculas vno ictu vniuersas contegit. Hoc reti nostri ad passeres & sturnos vtuntur, & ad grues & otidas, quas Oustardas vocant, quasi tardos anseres. Vlpianus de Actio. empti. & vend. l. Ex empto. §. vltimo, Velut quum futurum iactum retis à piscatore emimus, aut indaginem plagis positis à venatore, vel pantheram ab aucupe. nam etiam si nihil capit, nihilominus emptor pretium præstare necesse habebit. Budæus legit panthera numero plurali, accipítque pro captura, eo modo quo indaginem.

PANTHESILEA, pen. prod. {[illegible]} nomen reginæ Amazonum, quæ Orithyiæ successit: dicta quasi omnia subiens. Hæc prima (vt Plinius) securim inuenit. Habet & diphth. in penultima. Virg. 1. Æneid. Panthesilea furens mediis ardebat in armis. Alij scribunt Penthesilea.

PANTHOIDES, penult. corr. {[illegible]} Pythagoras philosophus dicitur, qui dicebat se fuisse Euphorbum Troianum Panthoi filium. Ouid 15. Metam. Panthoides Euphorbus eram, &c. Horat. 1. Carm. ode 28.

PANTHVS {[illegible]} Nomen filij Otrei fratris Hecubæ: vir Troianus ex primoribus vrbis, vt ostendit Homerus Iliados 3. Panthous, dicitur & Panthus per Synæresim, authore Tortelio. Virg. lib. 2. Æneid. Panthus Otriades, arcis, Phœbíque sacerdos.

Panthus,

Panthu, Vocatiuus. Virg. 2 Æneidos,
Quo res summa loco Panthu?

PANTIA, insula parua, atramen habitalis, non multum disiuncta à Pandataria non procul à sinu Caietano. Strab. lib 5.

PANTICAPAEVM { [illegible] } vrbs maxima ad Bosphorum Cimmerium, cæterarum metropolis, condita ab Æetæ filio, cui Agaë Scytharum rex hunc locum donauerat. Nomen autem accepit à Panticape vicino amne. Meminit huius oppidi Plinius libro quarto, capite 12.

In Panticapæum pelli, Prouerbiali figura olim dicebant cum qui per summam contumeliam expelleretur, vel potius qui funditus perderetur. Vsus est Plutarchus in Stoicorum contrarietatibus.

Pantices, pen corr. plur nomen { [illegible] } Fluxus ventris, vt ait Festus, quòd venter pandatur. Plaut. Pseud 4. Eo vos panticésque adeò madefacitis, quom sim ego hic siccus. Martialis lib. 6. 64,
Qui cum panticibus laxis, & cum pede grandi,
Et rubro pulmone, &c. Videtur id significare quod Galli dicunt, *La pance.*

Pantolabus { [illegible] } notissimi scurræ nomen apud Horatium in Satyris.

PANTOLS, teste Eustathio Homeri interprete, impostor fuit nominatissimus: de quo in dictione PLANVS.

PANTOMATRIVM, Pantomatrij { [illegible] Staphano } Oppidum est Cretæ insulæ maritimum. Plin. lib 4. cap. 12.

Pantomimus, pantomimi, penult. prod. { [illegible] } Personarum omnium imitator effictórque, qui in scenis personas per singulorum actuum simulationes saltando ostendebat. Ex [illegible] omnium, & [illegible] simulator. Plin. lib 7. epist 24, mythicum pantomimum, hoc est fabularem quendam vocauit. Plin. iunior epist. 144. Habebat illa pantomimus, fouebátque effusius, quàm principi fœminæ conueniret.

Pantomimi erant saltatores, qui gestu historias & fabulas ita exprimebant, vt sub oculos subijcerent: ad quam saltationem respexit Horatius, quum scripsit lib. 1. Serm. satyr 4.
Pastorem saltaret vt Cyclopa rogabat. Et Iuuenal. satyra 6,
Chironomô Ledâ molli saltâte Batyllo. Hoc genus saltationis quale fuerit, à Luciano describitur elegantissimo libello, cui titulus est De saltatione, in quo pantomimorum moribus loqui scribitur.

Pantomimus, etiam pro poemate ipso accipitur. Plin. in Panegyr. Idem ergo populus ille aliquando scenici imperatoris spectator & applausor, nunc in pantomimis quoque auersatur, & damnat effœminatas artes & indecora seculo studia.

Panurgus, huius panurgi { [illegible] } Propriè significat eum qui omnibus in rebus versatus est, à [illegible] & [illegible]. Verùm quia huiusmodi callidi esse solent, factum est vt acciperetur Atticis scriptoribus, pro callido, astuto, vafro, versuto, versipelli, & veteratore, qui versutia sua quiduis potest agere, qui omnia conficere potest calliditate.

Panurgia, panurgiæ, pen. corr. { [illegible] } Astutia, fraus, vafrities subdola & improba. Plautus,
Isthæc panurgia tete in pistrinum dabit.

Panus, pani { [illegible] } Nonius, Panus est tramæ inuolucrum, quod tumacrotundúmque est, quem diminutiue panulam vocamus. Lucilius lib. 9. Fons sub tegminis panus est. Festus paniculam diminutiuum, non panulam esse vult. Vide Varronem libro quarto de Ling. Latina.

¶ Panus { [illegible] } vocatur tumor sub faucibus, auribúsve, & inguinibus, ea formæ similitudine. Afranius Materteria, In quem plenam papulam, panum, tympanum. Nouius Optione, Qui me miserũ miseriorem reddidit, quàm panus puerum. quod pueri ægrius patiuntur hoc genus morbi. Hæc ex Nonio. Hermolaus, Panus. siue vt quandoque scriptum est in Celso, panis, à similitudine figuræ dictus est, tumore non alto, sed lato, in quo quiddam pustulæ simile est, fitque in vertice, alis, inguine, cum dolore ac distentione vehementi. Vide Celsum lib. 5. & Plin. lib 20. cap. 5.

Mammosus panus, Vide MAMMA.

Panus in arboribus. Plin. lib. 16. cap. 8. E glandiferis sola quæ vocatur ægilops fert panos arentes, muscoso villo canos, non in cortice modo verùm & è ramis dependentes cubitali magnitudine.

Panicula, paniculæ { [illegible] } vel paniculus, culi, penul. corr. Diminutiuum: significat in arundinibus, iuglandibus, auellanis & similibus comam illam in qua semina dependent. Plinius lib. 16 cap. 10, Abies è cunctis amplissima est, & fœmina etiam procerior mare, mollior, vtiliórque, arbore rotundior, folio pinnato densa, vt imbres non trãsmittat, atque hilarior. In totum è ramis generum horum paniculatorum modo nucamenta squamatim compacta dependent, præterquàm laricis. Hæc abietis masculæ, primori parte nucleos habet, non item fœminæ. Piceæ verò totis paniculis, minoribus, gracilioribúsque, minimos ac nigros. Idem de arundinibus, lib. 16. cap 36, Cætero gracilitas nodis distincta, leui fastigio tenuatur in cacumina, crassiore paniculæ coma, neque hæc superuacua. Item lib. 19. cap 1.

Quicquid igitur sublonga & subrotunda forma tumet, panicula dici ferè potest. Plin. lib. 21. cap. 4, Græcula, inquit, rosa conuolutas habet foliorum paniculas.

Paniculum sectorium, apud Plautum quod legitur in Milite gloriosos. Turnebus paniculam sectoriã restituit ex Plinio: at paniculæ leuissimæ arundinis, qua integi villaticæ domus solent, intelligantur.

Papæ { [illegible] } Admirantis interiectio: habet enim in se affectum verbi mirari. Donatus, Papæ, interiectio mira subitò accipientis. Terentius Eunuch 2. 2, Ecquid beo te? T. mênes? papæ. G. sic soleo amicos. P. laudo.

Papauer penult. prod. papaueris, pen corr. neutri generis { [illegible] } Genus herbæ multiplicis. Plinius lib. 19. cap. 8, Papaueris satiui tria genera: Candidum, cuius semen tostum in secunda mensa cum melle apud antiquos dabatur. Hoc & panis rustici crustæ inspergitur affuso ouo inhærens, vbi inferiorem crustam apium githúque cereali sapore condiunt. Alterum genus est papaueris nigrum, cuius scapo inciso, lacteus succus excipitur. Tertium genus rhœam vocant Græci, id nostri erraticum.

Haustus papaueris Lucret. lib 3.

Lacrymæ papaueris apud Celsum locis penè infinitis, nihil aliud est quàm Opium.

Cereale papauer. Virg. 1. Georg.
Corniculatum Dioscor. lib. 4 cap 5.
Fœcundum Ouid. 11. Metam.
Letheum. Virg. 4. Georg.
Luteum. Catull. in Epithal. Mallij, 56.
Purpureum Propert. lib. 1. eleg 19.
Soporiferum. Virg 4. Æneid.
Spumeum Diosc. lib. 4 cap 62.
Vescum. Virg 4. Georg.

¶ Papauer, masc. genere. Varro, Infitias senem papauerem. Plaut. Asin. Formicis obijcis papauerem. Ex Nonio.

Papauereus, Adiectiuum { [illegible] } vt Comæ papauereæ. Ouidius 4. Fastor.

Papaueratus pen prod. Adiect. { [illegible] } vt Papaueratæ vestes, à candore candido dicuntur. Plin. lib. 8. cap 48.

Papauerculum est callus pinnæ internus seu cõchylij papauer: est & buccini pars ima esculentaque. Cælius lib 7, cap 10.

PAPELLIVS Ister, Consul, quo tempore bubo infausta auis Capitolij cellam intrauit, propter quod Nonis Martiis vrbs lustrata est eo anno. Plin lib 10. cap. 12.

PAPHAGES, penult prod. { [illegible] } rex Ambraciæ. Is quum obuiã factus esset leænæ, catulis suis stipatæ, ab eadem interfectus est. Ouidius in Ibin,
Fœta tibi occurrat patrio popularis in aruo,
Sitque Phagageæ causa leæna necis.

PAPHLAGONIA { [illegible] } Asiæ minoris regio, in Septentrionem litore versa, clarissimis oppidis illustris est, & à Paphlagone Phinei filio denominata, vt author est Stephanus. Hinc Paphlagones, qui (teste Cornelio Nepote) in Italiã transuecti, mox Veneti dicti sunt. Hæc (vt Solinus scribit) Cytoro monte consurgit, porrecto in spatium trium & sexaginta millium. In ea Mithridates Eupatoriã condidit: quæ subacta à Pompeio, Pompeiopolis nominata fuit.

Paphlagon, pen corr. huius Paphlagonis, pen. corr. { [illegible] } Qui est e Paphlagonia. Priscianus in Periegesi Dionysij, Paphlagones post hos Mariandynique sequuntur.

PAPHOS { [illegible] } Vrbs Cypri in qua Venus summa cum diligentia colebatur. Huius meminit Plin. lib. 2. cap. 96. Virgilius 10. Æneidos, Celsa Paphos.

Paphius, Adiectiuum { [illegible] } Vnde ipsa Venus Paphia dicebatur.
Paphij thyrsi. Colum. lib 10
Ædes Paphiæ Claud. de Nuptiis Honorij.
Puellæ. Claud in præfat. in Eutropium.
Myrti Paphiæ. Ouidius 3. de Arte. Myrtus enim dicata est Veneri.

PAPIA { [illegible] } Ciuitas Insubrium, Ticinum alio nomine appellata, olim Ostrogotorum & Longobardorum regum sedes. Est & fluuius eodem nomine.

Papia ea, quæ fuerit, vt scias, ob vitandam prolixitatem te ad Alexandrum Alexandrinum lib 4. cap. 25. remittimus.

¶ Papiapapæ, Varronis Satyræ cuiusdam titulus est, quod significat papæ paterculi. In ea immodicos laudatores & assentatores vituperabat, qui in admirationem sæpe solent prorumpere, & assentatoria laude hominibus adulari. Turneb.

Papilio, papilionis, Inter vermiculos alatos numeratur, quo nullum animal imbecilius est. Plin. lib 11 cap 19, Papilio etiam hic ignauus & inhonoratus, luminibus accensis aduolitans, pestifer, nec vno modo, nam & ipse ceras depascitur, & relinquit excrementa quibus teredines gignuntur. Colum. lib. 9. cap. 14.

Feralis papilio. Ouid. 15 Metam.

¶ Papilio, Tentorium etiam significat. Plinius libro 5. capite 3, Numidæ verò Nomades, à permutandis papilionibus: mapalia sua, hoc est domus plaustris circunferentes. Vetus exemplar habet à permutandis pabulis.

Papilla, Papillatus, Vide PAPVLA.

PAPINIANVS, penultima producta { [illegible] } Iurisconsultus, Seuero principi gratissimus, Scæuolæ discipulus, cui in aduocatione fisci successit. Is ast cui filios suos Seuerus moriens commendauit: deinde ab Antonio Caracalla, securi percussus, causa necis traditur, quòd Caracallæ, interfecto fratre Geta, ei mandauerit, vt & in Senatu & apud populum facinus dilueret: illum autem respondisse, non tam facilè parricidium excusari posse, quàm fieri. Spartianus.

Papinianistæ, iuris auditores quandoque dicti à Seruidij Scæuolæ discipulo Papiniano, Iureconsultorum, quorum in pandectas relata sunt monumenta, longè principe. Iustinianus in Epistola ad omnes populos, quæ Pandectis est præfixa.

PAPINIVS Statius { [illegible] } Neapolitanus inter Heroicos poetas relatus, haud ignobili genere ortus est. Quidam scribunt maiores eius oriundos esse Epiro, diuque versatos Sellis non sine admiratione ingenij & probitatis. Patrem Papinium habuit, qui ob insignem eruditionẽ, egregiásque virtutes, Neapoli ciuitate donatus est, in qua Statius Papinius poeta natalem suum habuit. Composuit multa & varia poemata. Ex Crinito.

Papinius, quem Consulem se Romæ vidisse ait Plinius, D. Augusti nouissimis temporibus, primus intulit in Italiam Zizipha & Tuberes Plin lib. 15 cap. 14. hoc Consule phœnicẽ deuolasse in Ægyptum tradit Valerianus.

PAPIRIA, siue Papisia gens patricia Romæ fuit, ex qua tres nobilissimæ celebrantur familiæ, diuersis cognominibus insignes. Alij enim Papirij dicebantur Mugillani, alij Crassi, alij Cursores. De omnibus frequens fit mentio apud historicos.

PAPPA { [illegible] } Puerorum cibus est, Deductum nomen à pane.

Pappas, pro Patre accipitur, siue pro eo qui puerum alit. Iuuenal. satyr. 6, -timidus prægustet pocula pappas.

Pappa, non solùm pultem puerorum cibum, quem & nos Pappa dicimus, aut patrem recto casu: sed & Iouem eo nomine appellatum legimus. Alexander, A Bithynis vsurpatú legimus, vt adoraturi, montium cacumina conscendant, & hoc templis Iouem Pappam salutent, sicut Scythæ Papeum, lib 2. cap. 22.

Pappo, pappas { [illegible] } pappâre, Blandiusculis & puerilibus verbis patrem appellare. Pers. satyr. 3. Et similis regum pueris pappare minutum Poscis? & iratus mammæ lallare recusas? Græci [illegible] dicunt, quæ vox etiam est auctorum, vt testatur Iulius Pollux.

Pappare, Cibum sumere. Plaut. Epid. 14, Nouo liberto opus est quod pappet. ? dabitur, præbebo cibum.

Pappus, huius pappi { [illegible] } auus dicitur. nam Græci [illegible] auum dicunt. Ausonius ad nepotem suum, -pappos, auiásque trementes Anteferunt patribus seri noua cura nepotes.

Pappus, pappi { [illegible] } Carduorum flos & lanuginosa quædam substantia in aerem sese effundens, vt velut flocci quidam volare videantur, vel de ipsis carduis dependêre. Lucret. lib. 3,
Vestem nec plumas auium, pappósque volantes.

¶ Pappus, Lanugo helenies herbæ. Plin lib. 21. cap. 16, Semen ei lanuginis, quem pappum vocant: quo detracto & cortice, teneritas similis cerebro palmæ est.

¶ Pappus, Herba, quæ aliàs senecio dicitur, quòd in pappos abeat, & lanuginem carduorum floribus similem Plin. lib 25. cap. 13. Erigeron à Græcis, quæ à nostris vocatur senecio. Et paulo post, Nomen hoc Græci dederunt, quia vere canescit. caput eius numerosa diuiditur lanugine (qualis est spinæ) inter diuisuras exeunte. Quare eam Callimachus acanthida appellat, alij pappum.

PAPRIMIS { [illegible] } Ægypti oppidum, à quo & Paprimites aines dicti sunt. Stephan.

Papula, papulæ, pen. corr. { [illegible] } Pustula, tuberculum, quod aciunx saliuæ desiccatione curatur. Papulis cutis exasperatur, & rubet, leuitérque soditur. Virg. 3. Georgicorum,
Ardentes papulæ, atque immundus olentia sudor. Plin lib. 28. cap. 17. Papulis nigris, caseus caprinus siccus ex melle & aceto in balneis, oleo remoto.

Papilla, papillæ, Diminutiuum { [illegible] } Est autem mammæ cuspitulum vnde extrahitur lac: sic dicta, quòd papulæ sit similis. Et de viris mulieribúsque dicitur: etiam de animalibus. Plin. lib. 11. cap. 37, vbi de corde loquitur, Homini tantum iuxta læuam papillam. Varro 2. de Re rust. cap. 9. de canibus loquens, Præterea fœminas volunt esse mammosas, æqualibus papillis.

Forma papillarum apta premi. Ouid. 1. Amor. eleg. 5.
Habilea papillæ. Ouid. 2. Amor. eleg 4.
Roseæ. Catul in Camerium, epigr. 51.
Teneræ Catull in Epithal. Iuliæ.

¶ Papilla { [illegible] } pro ipsa mamma aliquando accipitur. Virgil. 11. Æneidos,
Hasta sub exertam donec perlata papillam Hæsit.

Tumidæ papillæ omne habent pectus Ouid. 1. de Remed.

¶ Papilla, Clauicula in fontibus, qua aperta, aqua effluit: qua etiã fistulæ immissa, aquæ cursus prohibetur. Varro 3. de Re rust. cap. 14, Qui si naturalis non est, vt fere oñ sunt in aprico loco, neque habeas in opaco, vbi facias, vt sunt sub rupibus ac montibus, quorum alluát radices lacus, ac fluuij, manufacere oportet roscidum: qui fit, si adduxeris fistulam, & in eam papillas imposueris tenues, quæ eructent aquam ita vt in aliquem lapidem incidat, ac late dissipetur. Alia exemplaria habent mamillas.

Papillatus, Adiectiuum, Papilla ornatus, seu in papillæ speciem factus. Exapapillatus, adusque papillam nudatus Plaut. in Milite, Idem & cum nexu in humero læuo expapillato brachio.

PAPYRIUS { [illegible] } à velocitate cursor dictus, quum Consulem se aduersis ominibus contra Samnites progressum esse sensisset, ad auspicia repetenda Romam regressus edixit Fabio Rulliano Magistro equitum, quem exercitui præponebat, ne manus cum hoste consereret. Sed quum ille opportunitate ductus pugnasset, ac vicisset, reuersus Papyrius eum ferire securi voluit: ille in vrbem confugit, nec supplicem Tribuni mebantur. Deinde patentis lacrymis populus veniam precibus impetrauit. Papyrius item de Samnitibus triumphauit. De quo vide Liuiú lib 9. L. Papyrius cursor, superioris filius, de Samnitibus secundum patrem omnium pulcherrimam victoriam reportauit. Ædem Fortunæ de manubijs faciendam locauit. Papyrius Crassus, quum Priuernates intra mœnia fugasset, ne pro rebus bene gestis triumphus ei negaretur, in monte Albano triumphauit, & pro laureu vsus est myrtea corona. Valerius lib 4. Papyrius Carbo, cum dẽtibus natus, vt scribit Plin. lib. 7. cap. 16. Papyrius prætextatus, nobilis adolescens, ex eo cognomen adsecutus, quòd in prætexta & adolescentia magnopere visus est sapere. Quum enim à patre duceretur in curiam, in eáque forté arcana quædam tractarentur, domum reuersus, interrogatúsque à matre, quidnam in Senatu actum, Vt duę (inquit) vni nubere possint. At illa mane conuocatis matronis, ad curiam properat: rogántque, vt eadem lege duos viros habendi licentia sit etiam fœminis. Re cognita, ingenium & constantia pueri laudata est. Autor Macrobius lib. 1. Saturn. cap 6. Papyrius alius, qui Publium nobilem adolescentem habebat: quod stuprum pati nollet, contumelijs ac plagis afficiebat. Re ad Senatum delata, Papyrius damnatur. Lex deinde lata ne quis in corpora liber ob æs alienum ius haberet. Liu lib. 8. Valer. de Pudicitia, hæc eadem.

Papyrius Masso, qui primus in monte Albano triumphauit de Corsis, myrto coronatus ludos Circenses spectare solebat. Plin lib. 15. cap 29 ad fin.

Vapula Papyri, Sisinius Capito scribit prouerbio dici solitum, siquando volebant significare se negligere minas aliquorum. Hoc ex Festo. Erasmus suspicatur esse natum à Papyrio prætextato, à quo mater, comminando plagas, frustra conata est ex culpetu quid actum esset in Senatu.

Papyria tribus, Vide TRIBVS.

Papyrianus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } vt Papyriana seuitia. Liu. 10 ab Vrbe.

Papyrus, papyri, pen prod fœm gen. vel Papyrum, neutro { [illegible] } Fruticis genus Plinius lib. 13 cap 11, Papyrum ergo nascitur in palustribus Ægypti, aut quiescentibus Nili aquis, vbi euagatæ stagnant, duo aub [illegible] non excedente altitudine gurgitũ, brachiali radicis obliquæ crassitudine, triangulis lateribus, decem non amplius cubitorum longitudine in gracilitatem fastigiatum, thyrsi modo cacumen includens. Semine nullo, aut vsu eius alio quàm floris ad deos coronandos Radicibus incolæ pro ligno vtuntur: nec ignis tantùm gratia, sed ad alia quoque vtensilia vasorum Ex ipso quidem papyro nauigia texunt, & è libro vela, tegetésque, necnon & vestem, atque stragula ac funes. Mandunt quoque crudum decoctúmque, succum tantùm deuorantes. Nascitur & in Syria, circa quem odoratus ille calamus lacum Neque alius vsus est, quam in funibus rex Antigonus in naualibus rebus, nondum spartio communicato. Nuper & in Euphrate nascens circa Babylonem papyrum intellectum est eundem vsum habere chartæ Et tamen adhuc malunt Parthi vestibus literas intexere Præparantur ex eo chartæ, diuiso acu in prætenues, sed quàm latissimas phylüras. Hæc Plin. libro 13. cap. 11. Quæ phyluræ (inquit Perottus ex eodem Plinio, cap. 12) eò meliores erant, quò medio papyro propinquiores. atqua inde secundum scissuræ ordinem hieratica appellabatur subtilior, religiosis tantùm voluminibus dicata. quæ postea ab adulatione Augusti, dicta est Augusta. deinde à Liuia coniuge eius, Liuiana. Hinc postea in epistolis tantùm scribendis autoritas relicta est. Proxima huic erat Amphitheatrica, à loco dicta, in quo conficiebatur. Quã postea Fannius miro artificio emendauit, vocauítque è nomine suo Fannianam. Vltima emporetica, inutilis scribendo, & inuoluctis duntaxat chartarum ac mercium vsum præbens. propterea [illegible], hoc est à mercatoribus, emporetica dicta. Et bibula, siccandæ tantùm vtilis scripturæ. Primatum deinde mutauit Claudius Cæsar. Ex quoniam Augustæ tanta tenuitas erat, vt vix calamum sustineret, præterea visu translucida literas transmittebat, auxit & crassitudinem & latitudinem, mensuramque, vbi pedalis erat, cubitalẽ faciens. A papyro igitur frutice, charta est papyrus appellata, quòd scilicet ex papyro fieret. Postea verò id genus chartæ inuentum est, quo nunc passim mortales vtuntur, fitque ex linteolis contritis, & nihilominus pristinum papyri nomen remansit, & distinctio generum Claudia verò illa grandior crassiórque, à rege nunc regalis dicitur. hæc dente propter scabritiem, aut concha læuigatur: propter quod minus sorbet, & ob id caducæ literæ fiunt. Quæ causa impulit nos, vt genus aliud chartæ inueniremus, quæ tenuitate, densitate, candore, læuore, phyluræ longitudine & commodior est, & aspectu gratior: hanc opifices è nostro nomine Perottam nuncupauere. Charta verò ab vrbe Tyri, cui Charta nomen fuit, appellata est, ex qua Dido ducta est: ideóque vrbem à se postea ædificatam ab illius nomine Carthaginem nuncupauit Græci ab eadem vrbe [illegible] nominant. à quo [illegible] librarium, & [illegible], chartularium nominant. Hactenus Sipontinus. Martial. lib. 3. ad Librum suum,
Cordylas madida tegas papyro.

Augusta papyrus, Vide AVGVSTVS.

Pagina crescit multa papyro Iuuen satyr. 7.

Papyri fructus haud postulat spicá granem. Æschyli senarius: est prouerbialis. Conuenit in eos qui suis ipsorum bonis frui non possunt: propterea quòd papyrus ob culmos inualidos, spicam granis onustam ferre non potest: proinde prodit quidem spicas, sed inanes. Vide plura apud Erasmum.

Papyraceus, Adiectiuum { [illegible] } Quod ex papyro factum est. Plin. lib 28 cap 11, Optimè ellychnio papyraceo.

Papyraceæ naues Plin. lib 6 cap 22.

Papyrifer, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } vt Amnis papyrifer, Nilus. Ouid 3. Trist.

Nilus papyrifer. Ouid. 15. Metam.

Papyropolæ, quos olim Chartopratas appellabant, sunt ij qui papyrum ex panniculis & bitumine conficiunt, quales multos apud Allobrogas, nunc nostrates inueniat, multos, & apud Sequanos. Budæus in notis ad Pandectas.

Par, paris, Substantiuum, neutri generis { [illegible] } ablatiuo pari: Numerus duorum, quasi iuncti se parium, vt Paria amicorum. Cicero de Amicitia, Id mihi eò magis est cordi, quòd ex omnibus seculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere sperare videor Scipionis amicitiam & Lælij, notã posteritati fore. Idem 4 Verr. Paria complura scyphorum.

Par columbarum Ouid 13. Metam.

Nobilissimum par gladiatorum Cic. de Opt. gen. Orat.

Par, paris, Adiectiuum { [illegible] } ablatiuo pare vel pari. Æqualis.

Par & impar, contraria. Cicero 4. Acad. Illos qui omnia sic incerta dicunt. vt stellarum numerus par an impar sit, nesciatur, quasi desperatos aliquos relinquamus

¶ Pares, interdum pro duobus accipiuntur. vt Paribus equis vtebantur Romani in prælio, vt sudante altero transirent in siccum.

¶ Par { [illegible] } Decens, conueniens, æquum. Quintil. lib. 5. cap. 11, Si propter matrimonia violata vrbes euersæ sunt, quid fieri adultero par est? Cicero 3. de Legib. Ex quo intelligi par est eos qui perniciosa, &c. Idem ad Atticum, lib. 9. 180, Itaque mihi dubitanti quid me facere par sit.

Vt constantibus hominibus par est. Cic. 2. de Diuinat. Casum autẽ prælij nemo nostrum erat quin timeres, sed ita vt constantibus hominibus par erat, non aperté.

Par est autem primum ipsum esse bonum virum. Cicero de Amicitia.

Quibus tu, vt par erat restitisti. Matius Cic. lib. 11. 28.

Par est animum aduertere ad hæc. Lucret. lib. 2.

¶ Par est

¶Par est { [illegible] } Similis & æqualis Virg. 4. Georgicorum,
-& paribus lita corpora guttis. Id est similibus.

Par & idem. Cic. Vatinio, lib. 5. 11, Quamobrem reliquis tuis rebus omnibus parem me studio erga te, & eadem voluntate cognosces.

Par idem. Plaut. Bacch. 22,
Quid tibi est? N. pol mihi par idem quod est tibi.

Par & eadem, Vide I D E M.

Virtutes inter se æquales & pares. Cic. 1 de Orat.

Par & æqualis rebus ipsis oratio Cic. in Orat.

Æquo & pari iure cum cæteris viuere. Cic. 1. Offic.

Par & similis deorum beata vita. Cic. 2. de Nat. deor.

Par & Similis, differre videntur. Quintil. lib. 10. cap. 1, Mihi egregiè dixisse videtur Seruilius Nonianus, pares eos magis quàm similes. De Sallustio & Liuio.

Par ac similis scelestorum. Cic. in Sallust. At quanto meliore loco Resp. tuenda staret, si tu par ac similis scelestorum ciuium, vnà cum illis adnumeraturus esses!

Par atque vnum iudicium, Vide I D E M.

Par atque vna ratio est spei, lætitiæ, molestiæ. Cic. 2. de Orat.

Par & mutuũ. Cic. Thermo, lib. 13. 56, Peto abs te pro nostra coniunctissima necessitudine, plurimísque officiis paribus ac mutuis, vt, &c.

Poeta oratori multis ornandi generibus socius ac penè par. Cic. de Oratore.

Par & Dispar, cõtraria. Author ad Herenn. lib. 2, Si non poterit par animi vitium cum causa reperire, reperiat dispar.

Neque par, neque dispar. Lucret. lib. 2.

Excellere & Parem esse, contraria. Cic. pro Lege Manil. Vt is qui dignitate principibus excellit, facilitate par infimis esse videatur.

Par & Inferior, contraria. Cic. 2. de Orat. Inuident homines maximè paribus aut inferioribus, quum se relictos sentiunt, illos autem dolent euolasse: sed etiam superioribus inuidetur sæpe vehementer, & eò magis, si intolerantius se iactant, & æquabilitatem communis iuris præstantia dignitatis aut fortunæ suæ transeunt.

Paria & Superiora, contraria. Cic. de Claris Orat. Erant ei quædam ex his paria cum Crasso, quædam etiam superiora.

¶Par ac. Cic. 3. de Nat. deor. Neque mihi par ratio cum Lucilio est, ac tecum fuit.

Par atque. Cæsar bel. Gal. lib. 5, de Ibernia loquens, Pari spatio trãsmissus, atque ex Gallia, est in Britanniam.

Cantare pares. Virg. 7. ecloga,
Et cantare pares, & respondere parati. Id est pares arte canendi, & eadem sententia præditi ambo.

Par sapientia ad formam, Tam elegans ingenium, quàm vultus. Plaut. Milit. 18.

Scientia par in nobis atque in illo est. Cic. 2. de Inuent.

¶Par, cum genitiuo. Cic. in Pisonem, Quod Q. Metellus (facio iniuriam fortissimo viro mortuo, qui illum, cuius paucos pares hæc ciuitas tulit, cum hac importuna bellua conferam) sed ille designatus Consul, &c.

¶Par superis Tydides. Horat. 1. Carm. ode 6.

Res sunt pares furta latrocinijs. Horat. 1. Serm. satyr. 3.

Æquè pares inter se. Cic. Attico, lib. 16.

Pares ætate, pro Eiusdem ætatis. Plaut. Merc. 19.

Ætate pares ministri. Virg. 1. Æneid.

Par studiis, æuique modis, sed robore dispar Stat. 1. Achil.

Suffragiis pares competitores. Cic. pro Plancio.

¶Omni virtute & laude vnus alteri par. Cic. pro Plancio.

Pares in amore & æquales: Hoc est, ex æquo inter se amantes. Cic. de Amic. Sunt pares in amore & æquales.

Par in belligerando. Cic. pro Fonteio, Qui Induciomaru isti minaci atque arroganti par in belligerando esse possit.

¶Par, quod in omnes æquabile est. Cic. 2. de Inuent.

Paribus animis, Vnanimi consensu. Liu. 1. ab Vrbe.

Par amor est illis. Ouid. 11. Metam.

Arma paria. Virg. 5 Æneid.

Auspicia. Virg. 4. Æneid.

Fortuna par duorum Ouid. 2. de Arte.

Par ingenium nanciscei. Terent Heeyr. 2. 2.

Ingenium minimè voluntati par Cic. pro Corn Balbo.

Par virtuti oratio. Cic. pro Lege Manil. Iam verò virtuti Cn. Pompeij quæ potest par oratio inueniri?

Pœna par delicto. Ouid. 2. Trist.

Dignum, & par pretium laboris. Plin. iun. epist. 9. lib. 3.

Pares, In amore dicuntur, quum mutuò inter se pariter amant: cõtrà, impares, quum mutuò non amant, sed alteri amanti alter vicem non reddit, neque animum mutuum. Horatius,
Et quæret iratus parem. Idem de impari,
Cui placet impares formas, &c. Rursus,
Desinet imparibus certare summotus pudor. Id est, me paulò inuerecundius geram, nec ita pudenter summitam amicæ, sed iam aspernabor, desinámque sectari imparem, neque redamantem. Turneb.

¶Pares cum paribus. Cic. de Senect. Pares autem cum paribus veteri prouerbio facillimè congregantur.

Paria componere Plinius, Paria nunc componuntur, natura atque luxuria depugnante Id est singuli flores singulis coloribus.

Par cocat iungatúrque pari. Horat. 1. epist. 5.

Nubere pari. Ouid epist. 9.

¶Paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis. Cic. 3. de Orat.

Esse pari filo, Id est simili textura. Lucretius lib. 2, Debens nimirũ non omnibus omnia prorsum Esse pari filo, &c. Prouerbij speciem habet, quod haud insitè quadrauerit in eos, qui iisdẽ præditi moribus, non multum à seipsis in omni vitæ genere discrepãt. Nos Galli diceremus, *De mesme paste*.

Pari iugo, dixit Plinius in Epist. pro eo quod est, Pari studio, parique conatu. Quadrabit in eos prouerbium, qui negotium commune certatim ac simili contentione agunt. Translatum à bobus, idem plaustrum æquali iugo trahentibus. Plinij verba sunt hæc, Habet quidem gloria in studiis præsertim quiddam [illegible]: nobis tamen nullum certamen, nulla contentio, quum vterque pari iugo non pro se, sed pro causa niteretur.

¶Parem esse, significat Sufficere alicui operi, siue resistendo illi, siue exequendo. Cic. ad Attic. lib. 12, Eum tamen interpellat fletus, cui repugno quoad possum: sed adhuc pares non sumus.

Parem esse alicui, pro Æqualia reddere. Plaut. Capt 6,
Bene merenti, bene profueris: malè merenti, par erit.

Par mihi sit. Cicero ad Atticum, libro 14, Non committam posthac, vt me accusare de epistolarum negligentia possis. tu modò videto in tanto otio, vt par mihi sis.

Superiorem parem esse inferiori, maximum est in amicitia. Cicer. de Amicit.

¶Paria facere, Quod omissum est, vel quod aliunde acceptum, alibi vel aliunde compensare: vt ait Valla lib. 5. Senec de Benefic. lib. 3 cap 9. Quum aliter beneficium detur, aliter reddatur, paria facere difficile est.

Parem facere rationem cum forensibus negotiis. Columella lib. 12. in Præf.

Par facere alij rei. Cic. 3. de Leg. Infima summis paria fecit, turbauit, miscuit.

¶Parem gratiam referre. Terent. Eunuch. 4. 4.

Par referre. Terent Adelph. 1. 2.

Par pari. Plaut. Pseud. 10,
Euge, par pari. aliud autem quod cupiebam, contingit.

Par pari datum. Plaut. Asin. 5,
Par pari datum ostimentum est, opera pro pecunia.

Par pari referre. Terent. Eunuch. 3. 1, -si laudabit hæc
Illius formam, tu huius contra denique
Par pari referto quod eam mordeat. Hunc locum adducit Cicero in epistola quam scribit ad Lentulum, lib. 1. 9. Paulus Manutius vtrobique legit, Par pro pari referto, ne mancus sit versus: idque ex vetustissimo codice Pauli Bosi Regiensis.

Referre paria paribus Cic. 3. de Orat.

Reddere paria in vtranque partem, Vide R A D O.

¶Par pari respondere. Plaut. Trucul. 19, Vnguenta, noctes, suauium. P. par pari respondet. Cic. ad Atticum, lib. 16, Vt sit vnde par pari respondeatur.

Paria paribus, omnia omnibus respondeant. Cic. 1 de Nat. deor.

Par impar, Genus ludi Suetun. in Augusto, cap. 71, Misi tibi denarios ducentos quinquaginta, quos singulis conuiuis dederam, si vellent inter se post cœnam vel talis, vel par impar ludere. Horatius 2. Serm. satyra 3,
Ludere par impar, equitare in arundine longa.

Parissimus { [illegible] } superlatiuum formauit Plaut. Curcul. 10, Eodem hercle vos pono & paro, parissimi estis ibus.

Parilis, & hoc parile, pen. corr. { [illegible] } Significat æquale. Lucr. lib. 2,
Concharúmque genus parili ratione videmus
Pingere telluris gremium.

Ætate parili. Ouid. 8 Metam.

Noctes pariles æquare diésque. Lucret. lib. 2.

Ratione parili. Lucret lib. 2.

Segetes pariles. Varr de Ling Lat lib. 4.

Accipese, & parili reddere voce Vale Ouid. 1. Trist. eleg. 9.

Parilitas, penult. corr. parilitatis { [illegible] } Æqualitas. Gellius lib. 14. cap. 3, Parilitas virtutum inter se consimilium.

Pario, parias, pariare, Soluere, Paria facere: hoc est, ita rationes reddere, vt paria expensa sint acceptis. Vlpianus in l. Iaqoi. D. De manumiss. Quæri poterit, si quum hoc ab initio esset actum, emptor festinauit, & pretium numerauit, iam postea ei satisfacto, seruus constitutione vti possit? & puto posse. Proinde etsi ei numos prorogauit emptor, quum ei pariauerit, poterit ad libertatem peruenire. Quædam exemplaria habent pauerit, sed malè.

Pariare & Reliquari opponuntur.

Pariatio, pariationis, Solutio: cui opponitur Reliquatio. Scæuola in l. vlt. §. Item quæsitum D. De Condictione indebiti, Item quæsitum est, an pactum quod in pariationibus ascribi solet in hunc modum, Ex hoc contractu nullam in se controuersiam amplius esse: impediat repetitionem? Quædam exemplaria legunt pactionibus.

Pariator, pariatoris, Qui paria fecit: cui opponitur Reliquator. Paulus in l. Iulius Paulus. D. De conditionib. & demonstrationibus, Quæsisti, si ita in testamento cautum esset: Stichus, si rationes reddiderit, cum contubernali sua, liber esto, eísque hæres decem dato: an Sticho mortuo, antequam rationes redderet, vel pariatore, vel reliqua habente, libera sit mulier. Quædam exemplaria legunt paria, vel reliqua habente.

Para { [illegible] } Præpositio Græca, quæ Apud aliquando significat, aliquando Præter, Ad, Prope. Multis nominibus Græcis præponitur.

Parabasis, pen. corr. f. g. { [illegible] } Latinè transgressio dicitur, siue præuaricatio.

Parabia, æ, potionis genus est ex milio & coniza. Cælius Rhodigin. libro 8. cap. 26. & lib. 7 cap. 26, Hecateus in Europæ periodo author est, Pæonas ex hordeo brytum haurire, ac ex milio & coniza parabiam.

Parabilis, Vide P A R O, paras.

P A R A B I S T O N { [illegible] } quasi absconditum. Locus Athenis in quo duodecim Iudices considebant. Alexander Alexandrinus lib. 2. cap. 22. ¶Fuit quoque Parabiston maius, in quo vndecim cõsidebant Iudices.

Parabola, penul. corr. { [illegible] } Similitudo, [illegible] quod verbũ Comparare significat, quasi rerum dissimilium cõparatio. Vnde Quintil. lib 5. cap. 11, Parabola, quam Cicero vocat collationem, longius res, quæ comparantur, repetere solet. vt Tam fortiter apud Hipponem secit Scipio, quàm vtique apud Vticam Cato. Donatus,

Parabola, est rerum genere dissimilium comparatio: vt

Qualis mugitus fugit quum saucius aram
Taurus, & incertam excussit ceruice securim.

PARABOLANI { παραβολᾶνοι } Plebeij quidã, famulitio vel ecclesiarũ, vel hospitalium xenonúmve deputati, & quasi adscriptitij glebæ: vt sicut illis omni vita ab agrorum cultura recedere non licebat, ita his ab seruitio ægrorum qui in nosocomiis residebant. Parabolanos autem, glebæ adscriptitios esse in Iuris Ciuilis Græco interprete legitur, à Græca præpositione παρὰ & βῶλος, quæ vox pro gleba accipitur. Hæc Alciatus. Horum fit mentio Codice De episcopis & clericis, l. Parabolani. Meminit & Cælius lib. 19. cap. 11.

Parabolani, inclinatione Latina vocabuli Græci, homines dicuntur, qui se in periculum maximum coniiciunt, vt qui ægrotos publicè in Alexandrina ciuitate curabant in nosocomiis. Grassante enim vt non rarò assolet, peste, & ipsi rapiebantur, & id muneris contempta vita susceperant. Itaque à Cassiodoro scribitur historiæ tripartitæ lib. 11, Dum aliquo tempore in amphitheatro Constãtinupoleos spectaret, cœpit clamare populus, Crudeli bestiæ artifex parabolus pugnet. Nã παράβολος homo est audaciæ proiectæ, & ad pericula adeunda præceps & temerarius. Hæc Turnebus, superiore Alciati opinione reiecta. Existimauit idem aliquando parabolanus, à parabola Euangelica nomen habere, in qua quidam à latronibus vulneratus, à Leuita neglectus, à viatore Samaritano fouetur & curatur, quasi æmulus illius. Sed tu videris.

Paracanda, Persici imperij confinium. Strabo lib. 11, Paracanda verò in Sogdiana & Cyra, vltimum Cyri opus ad Iaxartem flumen conditum, quod Persici imperij confinium erat.

Paracatabole, es { παρακαταβολή } Depositum, fideiussio: actionis genus, qua, qui experiri volebant, pecuniam deponebant: decimam partem æstimationis litis apud acta, tam actor, quàm reus, multã scilicet futuram temerè litigantis. Latinè sponsio dicitur. Budæus.

Paracentesis, penultima prod. Curatio quæ fit manu chirurgi, quum morbus aliter curari nequit. Inungitur prius locus, deinde acus vel hamulus infigitur. Plinius libro 25. capite 13, Pupillas dilatat: & ideo hoc inunguntur antè, quibus paracentesis fit. Cælius libro 26. capite 3, Sunt qui paracentesin vocent, quum perforatur ventre hydropicorum aquæ educendæ gratia. Sed si oculorum cõgelatus humor eodem emittatur modo, eadem seruabitur appellatio. Id verò ferramentum quo id præstatur, rectè paracenterium dixeris.

Paracercides, sunt officula in cruribus. Cælius Rhodiginus libro 4. cap. 11, Sunt verò officula, quæ item paracercides nuncupãtur, quia prope est Cercis, id est radius. Sic enim dicitur os maius, quod totũ fert crus.

Paracharagmata, sunt nummi adulterini, quos qui cudunt paracharactæ appellantur. Cælius lib. 10. cap. 2.

PARACHELOITAS, populi sunt in Græcia ad Acheloum & Lamiam inferiorum fluuios. Strabo lib. 9.

Parachlamys { παραχλαμύς } vestimenti genus non modò militare: sed etiam puerile. Vlpianus in l. Vestis de auro & argento legata, in P. Alciat. lib. 11. C ad l. 1. de vest. holo. Plaut. in Persa.

Paracletus, parucleti { παράκλητος } per e productam scribitur & profertur, à παρακαλέω, quod Consolor, rogo & hortor significat: item pro aliis precatus interuenio, vt aduocatus & patronus. Hinc paracletus, aduocatus, consolator, patronus, fautor. Et qui in foro ac iudiciis à nostris deprecatores vocantur, ij apud Græcos paracleti dicuntur.

Paraclytus, paraclyti, penultima correpta { παράκλυτος } per y scriptum, Infamem, aut præter famam significat. nam para, in huiusmodi compositione, præter, vel diminutionem denotat: κλυτὸς verò famam.

Paracnemium, Os in cruribus, de quo sic Cælius Rhodiginus lib. 4. cap. 11, Ipsum autem crus ossibus constat duobus: alterum ab exteriore parte supra positum est, & vocatur paracnemium, parastata verò in iumentis, Vegetio tradente.

Paradiastole, penult. corr. { παραδιαστολή } Schema est, vt ait Rutilius Lupus, quod plures aut duas res, quæ videntur vnam vim habere, disiungit: & quantum distent docet, suam cuique propriam sententiã subiungendo. De hoc sic Iulius Rufinianus, Paradiastole, est quum similes res discernuntur, contrariis redditis: vt

Triste lupus stabulis, maturis frugibus imbres:
Arboribus venti, nobis Amaryllidis iræ. Et,
Dulce satis humor, depulsis arbutus hœdis,
Lenta salix fœto pecori, mihi solus Amyntas.

Latinè dicitur discriminatio.

Paradiazeuxis { παραδιάζευξις } est figura in oratione, qua fit quoties quid ita disiungitur, vt tamen coniunctum intelligatur, vel quũ quid ita reticemus, vt tamen tacitus nobis intelligatur. Imp. in l. pen. De verb. sig. lib. 6 C.

Paradigma, paradigmatis, pen. corr. neutri gen. { παράδειγμα } Latinè exemplum dicitur. Iulius Rufinianus, Paradigmatos quidem triformis est ratio. Nam exemplum aut personas tantùm exhibet sine sermone, aut sermonem sine personis, aut simul vtrumque. Personam sine sermone, vt Cicero pro Milone, Neque enim potuisset aut Italia ille Seruilius, aut P. Nasica, aut L. Opimius, aut C. Marius, aut me Consule Senatus non nefarius haberi, si sceleratos ciues interfici nefas esset. Sermonem sine persona, Catonis est dictum, Pedibus compensare pecunia. Sermonem pariter & personam. Cicer. pro Roscio Amer. Estne hoc illi dicto atque facto Fimbriano simillimum? Hactenus Rufinianus. Donatus, Paradigma, est exempli hortantis vel deterrentis enarratio. Hortantis, vt

Antenor potuit mediis elapsus Achiuis
Illyricos penetrare sinus, &c. Deterrentis, vt
At non sic Phrygius penetrat Lacedæmona pastor,
Ledæamque Helenam Troianas vexit ad vrbes.

Paradisus, huius paradisi, pen. prod. masc. gen. { παράδεισος } tametsi quidam fœmininum esse contendant, hortum significat apud Xenophontem, & locum ferarum septum, siue viuarium aut viridarium. Vna deflexa est, ni fallor, ab Hebræo PARDES, quod hortum domesticum significat, siue pomarium.

PARADISVS { παράδεισος } Syriæ oppidum supra Antaradum in Meridiem, ad Libani Orientale latus situm.

Amnis Paradisi meminit Plinius libro 5. capite 27. & Capella, libro 6.

Paradisus in quo Adam à Deo creatus est, vbi, & quid fuerit, vide apud Cælium Rhod. lib. 1. cap. 22.

Paradogum, non Latinum, aut Græcum est verbum, sed Longobardicum, quo feudi nobilitas significatur, quemadmodum ignobile feudum Pædagogum vocitabatur. Bald & Aluaricus in feud.

Paradoxus { παράδοξος } Latinè admirabilis dicitur, præter opinionẽ, & inauditus. Vnde Paradoxa, neutro genere, dicuntur ea quæ sunt præter opinionem. Paradoxum, schema est, de quo sic Rufinianus, Paradoxon siue hypomone, sustentatio vel inopinatum. Hoc schema suspendit animum deinde subiicit aliquid contra expectationem auditoris, siue magnum, siue minus. & ideo sustentatio, vel opinatum dicitur. Cic. pro Ligario, Hinc prohibitus non ad Cæsarem, ne iratus: non ad domum, ne iners: non aliquam in regionem, ne condemnare causam illam quam sequutus esset, videretur, &c. Hactenus Rufinianus. Cic. 4 de Finib. Hæc παράδοξα illi, nos admirabilia dicamus. Idem in Parad. 4, Ego tibi illa ipsa quæ vix in gymnasiis & in otio Stoici probant, ludens coniiciam in communes locos: quæ quia sunt admirabilia, contráque opinionem omnium, ab ipsis etiam Paradoxa appellantur.

Paradromis, penultima correpta, paradromidis, fœminini generis { παραδρομίς } Latinè ambulatio dicitur. Vitruuius libro 5. cap. 11, Proxime autem xystum & duplicem porticum designentur hypæthræ ambulationes, quas Græci παραδρομίδας, nostri xysta appellant, in quas per hyemem ex xysto sereno cælo athletæ prodeuntes exercentur.

Parænesis, huius parænesis, penult. corr. fœm. gen. Præceptio vel admonitio. παραίνεσις.

Parænecticus, Adiect. { παραινετικός } Præceptorius vel admonitorius, à verbo Græco παραινέω, præcipio & admoneo.

PARÆSITACENI, Populi sunt vltimi in Media, montani & latrones, ac Persis contigui. Strabo libro 11. Herodoto libro 1. dicuntur Paretaceni.

PARÆTACE, es, Ciuitas Parætacenorũ in Babylone ad Zagrum montem, qui ex Armenia inter Medos Adiabenósque veniens, supra Parætacen & Persiden porrigitur. Tigrin & Euphratem fluuios habet.

PARÆTONIVS { παραιτόνιον } Cyrenaicæ portus ingens, & ad quadraginta stadiorum amplitudinem expansus, Strabone authore libro vltimo. Etymum vocabuli apud Hermolaum lege cap. 5. quinti libri Plinij. Ibidem oppidum eiusdem nominis est ab aliis Hammonis dictum, eidem Straboni lib. vlt. Quod tamen quidam Prætonium potius appellant.

Parætonius, a, um, à Parætonio. Lucanus Syrtes Parætonias vocat libro tertio.

Nilus Parætonius. Stat. 5. Theb.
Rates Parætoniæ. Ouid. 3 de Arte.

Paragaudes, quæ & Paragaudæ dicũtur, vestes erant, de quibus Trebellius Pollio in Claud. Albam subsericam paragaudem triuncem vnam. Et Vopiscus in Aureliano, Quum darentur tunicæ subsericæ, lineæ paragaudæ. Ex quibus planè constat paragaudas genus esse vestimenti virilis, vt plurimum linei, quod sub alia veste gerebatur, vinctum nunc vnico nexu, nunc pluribus loris, aureis fortasse. Ita enim intelligimus monolores, dilores & similia. Licet Hermolaus Barbarus à coloribus tractum putet in corollario Pliniano. Nam & interulas dilores nominat idem Vopiscus in Bonoso. Hæc Alciatus. Meminit & Cælius lib. 16 cap. 10.

Paragauda, aliter ex Turnebo: sic enim inquit, Ego igitur paragaudas arbitror fascias fuisse, vel aureas vel sericas auro ornatas, quę vestibus intexerentur, non vt institæ adsuerentur. Id satis ostendit Imperatorum Gratiani, Valentiniani, & Theodosij rescriptum, quod habetur in l. 1. C. de vestib. olober. &c. lib. 11. Nemo vir auratas habeat aut in tunicis aut in lineis paragaudas: nisi hi tantummodo quibus hoc, &c. At in l. 2. eod. tit. Auratas ac sericas paragaudas auro intextas viriles priuatis vsibus contexere conficereque prohibemus, &c. vestis potius ipsa paragaudis distincta & insignita significatur. Nam & paragauda vestis ipsa etiam dicebatur. Vopiscus in Probo, Interulas paragaudas duas. Et in Aureliano, Paragaudas vestes ipse primus militibus dedit, quum antè non nisi rectas purpureas accepissent. Qui locus prætexturã quandã vesti paragaudæ fuisse intextam significat, quum paragaudæ vesti purpureã rectã opponat, quę nec clauata, nec prætexta erat. Harum quædam monolores erant, quædam dilores, aliæ trilores, aliæ etiam pentalores: ego autem suspicor monolores fuisse paragaudas vestes, quibus vna tantùm paragauda intexta esset: quibus autem duæ, quæ sua latitudine lora æmulari viderẽtur, dilores: quibus tres, trilores. Nam quod illæ tanquam fasciæ lori æquarent latitudinem & simularent speciem, ideo suspicor ab historicis & populo sic vocatas fuisse. Vopiscus, Et quidem aliis monolores, aliis dilores, trilores aliis, & vsque ad pentalores, quales hodie lineæ sunt. Haud me tamen fallit eruditos esse homines, qui monorores, dicores, tricores, pentacores hic scribendum afferant, & vestes intelligant bis, ter, quinquies purpuræ aut muricis fuco fucatas: sed nihil afferunt, cur eorum sententia sit recipienda. Paragauda autem, vt nihil prætermittam, verbum esse videtur ex Græco & Latino compositum, vt quoddam ornamentum & gaudium vestis intelligatur, vel quòd limbo paragauda & margini vestis esset vicina, velut para caudam, id est iuxta caudam & extremitatem & oram vestis.

Paragoge, paragoges, pen. prod fœm. generis { παραγωγή } Adductio, Figura qua litera vel syllaba fini dictionis iungitur, vt Dicier pro Dici. Potestur, pro Potest. Hanc alij paralepsin, alij prolepsin vocant. Ex Donato.

Paragogia, ipsarum aquarum pori & meatus, dicta ἀπὸ τοῦ παράγειν, quod est deducere. Hinc παραγωγὴ dicta Ælio Donato, nam ἀγωγὴ, aquæductus est. Alciatus in l. Decernimus. de Aquæductib. lib. 11. C.

Paragraphe, paragraphes, pen. corr. fœm. gen. { παραγραφή } Latinè exceptio dicitur, præscriptio, effugium litis, compositio. ¶ Est & tropus apud poetas, quum præcedenti cõpleto ad alia fit transitus. ¶ Est etiam annotatio in margine, & scholium.

Paragraphus dicitur linea in longum protensa, vox protrita iurisconsultis nostris. Vide diligenter Alciatum libro 3. Dispunctionum, cap. 16. & Cælium lib. 15. cap. 20.

PARALIA, Vide AMARACIA.

Paralipomenum { παραλειπόμενον } Derelictum, prætermissum. Hinc Q. Calaber poeta Græcus opus suum, quo ea exequitur quæ ab Homero sunt prætermissa, Ὁμήρου παραλειπόμενα inscripsit. In sacris quoque libris eadem ratione dicuntur, quibus ea supplentur quæ in libris Regum aut prætermissa erant, aut leuiter degustata.

Paralius { παράλιος } tertia species est tithymali, ita dicta, quòd loca maritima amet. Eadem & tithymalis dicitur. Plin. lib. 26. cap. 8, Tertium genus tithymali paralius vocatur, siue Tithymalis, folio rotundo, caule palmum alto, ramis rubentibus, semine albo.

Parallelogrammum, figura est quadrati. Eucl. 1. Elem. Theorema. 34, Parallelogrammorum spatiorum æqualia sunt inter se quæ ex aduerso, & latera, & anguli atque illa bifariam secat diameter.

Parallelus, paralleli, pen. prod. { παράλληλος } Quasi alternus, mutuus, inuicem comparatus, æqualiter distans. A quo lineæ æquè distãtes, parallelæ dicuntur. Ideoque segmenta mundi quæ nos circulos dicimus, parallelos Græci vocant, vt ait Plin. lib. 6 cap 33. Paralleli dicuntur circuli sphæræ, qui ad eundem polum cõstituti finiuntur. Interpres Plutarchi neutro genere parallela dixit in Parallelis Plutar. id est comparationibus. Aristot. quoque & Isocrates neutro genere vtuntur.

Paralogismus { παραλογισμός } Deceptio per falsas ratiocinationes, conclusio fallax, & captiosa argumẽtatio: à verbo Græco παραλογίζω, quod inter cætera significat, captioso genere argumentationis vtor.

Paralos { πάραλος } apud Athenienses nauis genus erat, qua Theori ad rem diuinam faciendam Delphos mittebantur, eámque in vsum solum publicè destinata. Illi quoque qui hac in naui vehebantur Parali dicebantur. Paralorũ quoque nomine Plutarchus intelligit vnã ex tribus factionibus Atheniensium, quæ Solonis tempore vigebãt. Fuit etiam Paralus nomen proprium eius, cui Hegesias primam longæ nauis inuentionem tribuit, referente Plin. lib. 7. cap. 56.

Paralurges { παραλουργής } Vestimenti genus, vtrinque habens intextã purpuram: Iones παρωαλὶς vocant, vt scribit Iulius Pollux libro 7. capite 13.

PARALVS, Periclis filius, quem pater tanto amore prosequebatur, vt cum infracto animo omnem calamitatẽ ferret, mortem filij sine dolore, ac lachrymis, imo eiulatibus tolerare non potuit. Alexandrinus libro 3. cap. 7, Contrà Pericles quum animo infracto semper fuisset, amisso Paralo filio magnitudine doloris victus lachrymas vberes dedit, & eiulatus nunquam desinentes. filios verò minores Decemuir tot mensibus, quot annis vixissent à parentibus lugeri statuit.

Paralysis, huius paralysis, pen. corr. fœm. gen. { παράλυσις } Latinè dicitur dissolutio. Cic. Attic. lib. 16. Hermolaus, Paralysis, vnde Paralytici, Latinè resolutio neruorum dicitur, & alio nomine à Græcis hemiplexia, hoc est semiapoplexia, quum in alteram tantùm partẽ corporis malum id incubuit. nam quum totum afficitur, apoplexia nominatur. Nunc vtrunque, inquit Celsus libro 3 cap. 27. paralysin appellari video. Nominatur id & paresis ferè à defectu virium. Hactenus Hermolaus. Plin. lib. 28. cap 3, Intestinorum omnium vitiis medetur & rerum, & lumborum, & paralysi.

Paralyticus, pen. corr. { παραλυτικός } Qui paralysi laborat. Plin. libro 20. cap. 9, Ideo paralyticis & tremulis dari iubet.

Parameria, femora. Cælius lib. 4. cap. 11, Intra coxas femora sunt, parameria dicta: nam quod coxas interiacet, mesomerium est.

Parangariæ, Vide ANGARIA.

Paranites { παρανίτης } gemma est ex Amethystorum genere, quæ in Arabiæ contermino inuenitur, alio nomine Sapinos dicta. Plin. libro 37. cap. 9

Paranymphus, huius paranymphi { παράνυμφος } Pronubus dicitur, ab antiquis auspex. Antiqui enim pro nuptiis celebrandis auspicium capere solebant. qui præerat huic rei, pro parte viri, à Græcis paranymphus, à nostris auspex dicebatur. Et vt auspex pro parte viri, sic & pronuba pro parte mulieris adhibebatur.

PARAPATIVS, vnus ex Parthorum regibus, qui sibi Arsacis nomen, cognomento attribuit, tanta fuit Arsacis virtus. Alexander Alexandrinus lib. 1 cap. 2.

Parapechy { παράπηχυ } tanquam dicas cubitale, apud Pollucem lib. 7. cap. 13, vestis alba, cubitum (vnde illi nomen est) purpureum contextum habens. A Varr. lib. 4. de Ling. Latin. inter ornamenta muliebria ponitur.

Parapechyon, est os minus brachij, quem nos radium appellamus: Cælius lib 4. cap 3.

Parapægma { παράπηγμα } est canon, aut organi species astronomici. Cælius lib. 8. cap 8, Parapægma (inquit) ad lecnæ rationem pertinet nihil: est enim eo nomine canon, aut organi species astronomici, quod significat Vitruuius, Parapægmatum disciplinas nuncupans, quibus syderum occasus, & tempestatum comperiuntur significatus. Suidas, παράπηγμα, inquit, κανὼν ἐν ᾧ ἐδήλου τὰ ἄστρα ἀστρονομικά.

Parapherna, paraphernorum, omn. gen. { παράφερνα } dicuntur à iurisconsultis quæcunque præter dotem viris dantur à fœminis. à παρὰ præter, & φερνὴ dos. Vlpian. de Iure dotium, l. Si ego, Cæterùm si res dentur in ea quæ Græci parapherna dicunt, quæque Galli peculium appellant: videamus an statim fiant mariti.

Paraphoron, species aluminis est, de qua Plin. lib 35. cap 15.

Paraphrasis, huius paraphrasis, pen. corr. fœm. gen. { παράφρασις } Eiusdem sententiæ per alium sermonem expositio, & liberior interpretatio, quum quædam mutantes, aut etiam addentes, copiosius ac dilucidius explicamus quod ab aliis dictum est: cuiusmodi est Themistij in Aristotelem. Quintil. lib 10. cap 5, Neque ego paraphrasim esse interpretationem tantùm volo, sed circa eosdem sensus certamen atque æmulationem.

Paraphrastes, paraphrastæ { παραφραστής } Interpres, latius explicans.

Paraphrenitis { παραφρενῖτις } est mentis delirium. à verbo παραφρονέω, hoc est mẽte percellor, moueor, deliro, desipio. Gal. in lib. 1. Prorrhetici Hippoc.

Paraphyades, surculi & propagines. Cælius Rhod. lib. 4 cap. 14, Sunt & in pedibus plerunque paraphyades, quas velut surculos dixeris, & propagines.

PARAPIANI, populi sunt in India, regione Capissene, non procul ab Indo fluuio. Plin. lib. 6. cap 23.

Paraplegia, æ { παραπληγία } est membrorum resolutio, ex apoplexia, in partem aliquam decumbens. Hippocrates lib 2. de morb. vulgar. Natu maioribus autem & quos iam calor deficit, paraplegiæ, aut insaniæ, aut cæcitates.

Paraplexia { παραπληξία } est detentio mentis, cũ ereptione sensuum, & corporis resolutione, ex parte tamẽ Galen. In finitione Medica Paraplectici demũ dicuntur, quibus dextræ tantùm partes, aut sinistræ resolutione elanguescunt. Paraplexia enim, vt à toto pars, ita ab Apoplexia, differt: quam rem idem Gal. eo quo dixi libro sapiẽtissimè explicat.

PARAPOTAMIA { παραποταμία } regio Asiæ Tigri fluuio proxima, vnde & nomen accepit Plin. lib. 6. cap. 28.

PARAPOTAMII, populi sunt in Phocide, Asiæ regione. Strab. lib. 9.

PARARINCHO, Pararenchonis, Nomen viri proprium. Sext. Pomp. lib. 11, Non omnibus dormio, prouerbium videtur à Capio quodam, qui Pararencho dictus est, quòd simularet dormientem, quò impunitius eius vxor mœcharetur. Eius meminit Lucilius. Hæc Pomp. Alciatus lib. 4. Pererg. cap. 26, Pararhinchus, inquit, ἀπὸ τοῦ ῥέγχειν dictus est, quòd rostro seu naso stertere, & somnum in mensa simularet, vt riuali vxoris suæ morem gereret, vt est apud Festum. quod & à quodam Galba factum fuisse Plutarchus est author, dum C. Mecœnati in vxoris suæ amorem effuso obsequeretur: vnde ortum prouerbium, Non omnibus dormio. Iouenal. Satyr. 1,

　　doctus spectare lacunar

Doctus & ad calicem vigilanti stertere naso. Hæc Alciatus, à quo dissentiens Vitus Amerpachius in epist. 35 lib. 7. Cic. ad Gallum, Apud Sex. Pompeium, inquit, malè Pararhinchus Alciatus corrigit, quum sit à ῥέγχω, non à ῥύγχος facta vox. Vide Erasm. in prouerb. Non omnibus dormio. & Cæl. lib. 13. cap. 26. Porrò ῥέγχω idem valet quod sterto. ῥύγχος rostrum.

Pararius { προξενητής } qui nominibus faciendis interuenit, cõciliator intercessórque inter emptorem & venditorem. Senec. lib. 2. cap. 23, de Benefic. Quidam nolunt nomina secum fieri, nec interponi pararios, nec signatores aduocari, nec chirographum dare. Budæus.

Pararium æs appellabatur id quod equitibus duplex pro binis equis dabatur. Festus.

Pararis interpositis nomina facere. Seneca de Benef. lib 3. cap. 15.

Parasanga, parasangæ { παρασάγγης } Parasangæ, inquit Festus, apud Persas, viarum mensuræ sunt. Budæus triginta stadia continere dicit. Plin. lib. 6 cap. 26, Inconstantiam mensuræ diuersitas authorum facit, quum Persæ quoque schœnos & parasangas alij alia mensura determinent. Herodotus libro 2. de Ægyptiis loquens, Quotquot enim inopes soli sunt: ij terram suam orgyis metiuntur. Qui verò minus inopes soli sunt: stadiis. Qui autem latifundia habent: parasangis metiuntur. Constat autem Parasanga triginta stadiis. Schœnus autem, quod ipsum verbum est Ægyptiacum, sexaginta.

Parascenia, sunt ab vtroque latere spatia in scena: nam scenam nonnulli interpretantur medianam theatri portam: Proscenium locus erat ante scenam, parapetasmáque, siue velum, aut item pulpitum. vnde per adagium dicimus proscenia, quæ speciosa extrinsecus videntur, quum intra intus lateat fœditas, sicut meretricula Nannium nomina apud Athenæum proscenium dicta est, quòd vestium & auri auditu plurimo speciosa videbatur, quum exuta foret vel turpissima. Cælius lib. 8. cap. 8.

Parasceuastica { παρασκευαστικά } sunt conceptacula seminis, quæ præparatoria appellitare possimus, quoniam seminarium humorem ad testes deferentia præfingere, & (vt sic dixam) delineare videntur. Cælius lib. 4 cap. 2.

Parasceue, parasceues, pen. prod. fœm. gen. { παρασκευή } Apparatus à verbo Græco παρασκευάζω, quod est præparo, deducitur. Vnde & dies quo Dominus noster Iesus Christus, pro humani generis salute cruci affixus fuit, parasceue dicitur: quoniam in eo Iudæi sibi necessaria ad victum sequentis diei præparabant, vt Paschæ dies absque operatione aliqua transigeretur.

Parasiopesis, huius parasiopesis, pen. prod. fœm. gen. { παρασιώπησις } Schema est apud Rhetores, a Latinis præoccupatio dicitur, quum aliquid nos reticere dicimus, & tamen tacitum intelligitur. Quod sit vel quum rem notam esse putamus auditoribus, vel quum suspicionem maiorem excitare reticendo voluimus.

Parasitus, parasiti, pen. prod. { παράσιτος, ἐπισιτιζόμενος } Qui aliorum mensas & cibaria sequitur: quíque ad voluntatem eius, in cuius contubernio fit, omnia loquitur, & facit, nihil repugnans, cibi & ventris gratia, à quo nomen habet. nam παρὰ, apud Græcos, ad significat: σῖτος cibus: σιτία sagina. Qualis sit parasitus declarat Terentius Eunucho, a. 2,

Est genus hominum, qui esse primos se omnium rerum volunt, &c.

Parasiti, scorta vocati: cuius rei ea causa est, quia in cõuiuiis quum more Græco solerent talis sortiri vices bibendi, illos mittentes scorta inuocabant sua, suásque amicas fausti ominis causa. Quia igitur parasiti inuocati, id est non vocati venire in cõuiuium solebãt, quum essent patinarum affectatores, ab illa inuocatione scorta appellari cœpere. Itaque apud Plautum in Truculento, quum dixisset Truan-

scurrus adolescens,
Vel amare possum, vel etiam scortum ducere. Respondet Astaphium,
Lepidè mecastor nuntias: sed dic mihi,
An' parasitum te posse ducere? Qui versus satis indicat parasitos scorta vocatos fuisse. Turneb.

Parasiti verbum apud vetustissimos honestum fuit: parasitique vocabantur comites, sodalésque Pontificum & magistratuum, vt docet Athenæus lib 6. Solon sic eos appellauit, qui in Prytaneo, publico victu epulabantur, authore Plutarcho.

Parasiti Phœbi siue Apollinis dicebantur mimi seu histriones: qui inseruiebant poetis, eorum scripta recitantes. Poetarum autem præsidem constat esse Apollinem. Martial. lib. 9. epigram. 29. de Latino Domitiani mimo,
Vos me laurigeri parasitum dicite Phœbi,
Roma sui famulum dum sciat esse Iouis. Parasitos Apollinis, interpretatur Verrius mimos secundarum partium, quòd ludis Apollinaribus in mimis ferè essent parasiti illarum partium actores. Pompeius, Verrius, inquit, parasitos Apollinis ait ita appellari, quòd C. Volumnius, qui ad tibicinem saltarit, secundarum partium fuerit, qui ferè omnibus mimis parasitus inducatur. In antiqua inscriptione parasiti Apollinis est mentio, his verbis, Agilio Septentrioni sacerdoti Moschi dei, Apollinis parasito, alumno Faustinæ Augustæ. Ex Turnebo.

Assentatio parasitorum in Comœdiis nobis faceta non videretur, nisi essent milites gloriosi Cic de Amicit.
Edaces parasiti Horat. 2 epist. 1.
Suadet parasitus milui. Cic Lentulo, lib. 1. 9.

Parasita, parasitæ, penult. prod. fœm. gen. { [illegible] } Horat. 1. Serm. satyra 2,
Custodes, lectica, ciniflones, parasitæ,
Ad talos stola demissa.

Parasitor, penult. prod. parasitaris { [illegible] } parasitári, Parasitum agere. Plautus, Quin parasitando pauerint ventres suos.

Parasitaster, parasitastri. Qui parasitorum est imitator, inquit Valla. Terentius Adelph. 5. 2, Est alius quidam parasitaster paruolus, nostin'? o. iam scibo.

PARASIUS, pictor, sic enim à Plinio & scribitur, & nominatur, non Parrhasius: sed quia error orthographiæ iam & apud eruditos inualuit, pro lege sit De Parasio vide Plinium libro 35 cap. 10. & cap. 6. Vide in PARRHASIO.

Parasphagis, Pars est iuguli, nomine alio à Theodoro Clis, seu Clidium appellata, hæc collum respectat. Cælius lib. 4 cap 2.

Parastades { [illegible] } Lapides, qui vtrunque ostij latus muniunt. Vitruuius quoque parastadas in mentione templorum vocat antas. Hermolaus.

Parastata, est conceptaculum spermaticum, quod seminarium & virgam virilem intercedit. Cælius Rhodigin. lib 4. cap 22.

Parastatæ, pen. corr. { [illegible] } vt est apud Vitruuium & Plinium, Lapides sunt pilarum ferè modo appositi columnis: a quarum similitudine, alterum cruris os (duo enim sunt) parastata nominatur in iumentis à Vegetio, quod & paracnemion appellatur Iulio Polluci, apud quem & meatus illi per quos genitura è testibus per vrinæ vias defertur, parastatæ nuncupantur. Sunt & in prælio, inquit, dicti parastatæ, nomen officij, quoniam adiuncti sunt prostatis, hoc est iis qui præsunt ordinibus: sicut epistatæ, qui tertium in regendis his locum tenent. Sed & tabulæ quædam certis instrumentis à Vitruuio parastatæ vocantur. Hactenus Hermolaus. Plin lib 33. cap. 3, Sed & illius aureæ cameræ, & argenteæ trabes parietum, & columnæ, & parastatæ. Vitruuius, In columnis, aut parastatis hoiæ describûtur. Budæus in istis Vitruuij & Plinij locis dicit malè fuisse emendatum, legendúmque parastaticæ & parastatices.

Parastatæ { [illegible] } Galeno, lib. sing. de finitionibus Medic. dicuntur, quos Latini Astites nominant, qui ex vena & arteria constant in vnam naturam consertis, semen confouentes.

Parasynanche { [illegible] } Morbus, quando adiacentium faucibus, musculorum inflammatio fit. Galen. libro 4. in Aphoris. Hippocratis 34.

Parasynaxes { [illegible] } conuentus, coitiones, conuenticula hæreticorum. l. Quicunque. 8. C. de Hæret. & Manich.

Paratilmos { [illegible] } supplicij genus erat quod pauperioribus in adulterio deprehensis irrogabatur: illis enim pili ea pudendis euellebantur. Siquidem ditiores pecunia se redimebant Inopes apilabantur fedis. Vnde & nomen factum. Nam [illegible] euellit significat. Alexandrinus Alexander lib 4. cap 1.

Paratitla { [illegible] } Iustinianus imperator summas rerum appellat titulatim appositas: quales extant Azonis. Alij Paratitla dici putant quasi conflata, quòd per ea titulus cum titulo, locus cum loco conferatur: idem quod vulgò *concordantias* vocamus.

Paratragœdio, paratragœdias { [illegible] } paratragœdiare, Exaggerare, & verborum magnitudine aliquid augere. Plautus Pseudolo, 11,
Ille homo est: vide vt paratragœdiat carnufex.

Paratrimma, Vide INTERTRIGO.

Paratus. Paratè, Vide PARO.

Parauasis { [illegible] } dicitur vniuersalis chori transitus, quòd ab legitima statione, in aduersum theatri prospectum trásgressiu fieret. Cælius lib 8 cap 8. ad finem.

Paraueredus, di, do in l. 2. & l. 21. C. de Cursu public. libro 12. l. 13. C. de excu muner. lib. 10. l. 2. C de præpo. sacr. cubicul. lib 12. l. 3 C. de silentiar. lib 12. Cassiodorus lib. 11. Vart. ad Gaudiosum. & lib. 5. Epistol. ad Ampelium.

Parauolanos, interpretatur Hotomanus Chirurgos hospitalium, id est, eos, qui ad curanda debilium ægra corpora deputantur. Vide in PARABOLANI.

Parazonium { [illegible] } Pugio erat, quod tribunis ab Imperatore dabatur: vt enim maioribus magistratibus gladius, eiusq; potestas tribuebatur, sic tribunis parazonium. De hoc epigramma est Martial. libro 14. 32,
Militiæ decus hoc, & grati nomen honoris
Arma tribunitium cingere digna latus. Dio quoque Traianû scribit dixisse, quum parazonium Suræ cingeret, hoc pro me, si rectè imperato vtaris: sin secus, in me. Sua in his meritum honorem distinguebat magnitudo ferri, ac gladio accingebátur Imperatores, duces, præsides: pugione tribuni. Contrà, vt in honoribus mandandis his armis accingebantur: ita quum ignominiosè mittebátur, & honoribus priuabantur, discingebantur, cuius rei multa passim in iure alijsque scriptoribus extant exempla. Ex Turnebo.

PARCÆ { [illegible] } à parco, per contrarium, quòd nemini parcant. Ideò tres esse Parcas arbitrantur, quoniam tria sunt tempora, in quibus omnia voluuntur. Varro à partu, vnius literæ mutatione, deductas putat: quoniam (vt scribit Hesiodus) hæ nascentibus hominibus bonum malúmque conferre censeantur Iuuen Satyr. 9.

Tres autem fuisse Parcas, Clotho scilicet & Lachesin & Atropon finxerunt antiqui, quas Cic. 3 de Nat. deor. Erebi & Noctis filias fuisse scribit, & easdem fata esse existimat. Vnde est illud Cleantis, Ducunt volentem fata, nolentem trahunt. Fingunt vitæ hominum præesse, & nendo eam ducere. Clotho, colum baiulat: Lachesis, net: Atropos, filum frangit. Quapropter lanificas sorores appellat Martial. lib. 6. 5. Apuleius, Tres Parcæ tria fata sunt numero, cum ratione temporis facientia, si potestatem earum ad eiusdem similitudinem temporis referas. Nam quod in fuso perfectum est, præteriti temporis habet speciem. Et quod torquetur in digitis, momenti præsentis indicat spatia. Et quod nondum ex colo tractum est, subactúmque curæ digitorum, futuri & consequentis seculi posteriora videtur ostendere. Lachesin dictam esse putant, quia [illegible] Græcè, sortiri designat. Atropon, quia reuerti non possint. Clotho, quoniam contexta & coordinata omnia teneat. Hæc enim, nomina ipsa lingua Græca ostendunt. Martial. lib. 1. 163,
Lanificas nulli tres cantare puellas
Contigit: obseruant quem statuere diem.
Concordes stabili fatorum numine Parcæ. Virg. 4. eclog.
Nocturnum ita Parcarum Stat 5. Sylu 2.
Parca non mêdax Horat. 2. Carm. ode 16 Illud è vetere ritu. Nam vltima hebdomadis die, qua quis in lucem editus erat, fata vocabantur quæ scriberentur, quòd eo die viderentur Parcæ in natam statuere vitam, qua fortuna futurus quis esset. Tertullianus, Dum per totam hebdomadam Iunoni mensa proponitur, dum vltima die fata scribenda aduocantur. Hinc illud Virgilij,
Talia fata suis dixerunt currite fusis. Turneb.
Nubila nascenti mihi Parca fuit. Ouid. 5. Trist. eleg. 4.
Sæuæ. Valer. 5. Argon.
Veraces Horat. in Carm. secul.
Fœdere Parcarum sic cautum est. Ouid. 5. Metam.
Hilares Parcæ meliora pensa manu ducunt. Iuuen. Satyr. 12.
Meliore Parca nubere, Id est auspicio vel fortuna. Ouid. epist. 11.
Dies Parcarum propinquat Virg. 12. Æneid.
Iniquæ prohibent Parcæ. Horat 2. Carm ode 6.

Parco, parcis, peperci & parsi, parsum { [illegible] } pârcere, Abstinere, parum tangere propriè significat.
Parcui, Præteritum quo vsi sunt veteres. Nævius Quadrigemini, Suo labori nullus parcuit: Id est pepercit. Nonius.

Parcere { [illegible] } Veniam dare, id est ab vltione abstinere, tunc peperci facit, authore Donato. Cic. 4. Verr. Vt esset idem monumentum victoriæ, mansuetudinis, continentiæ: quum homines viderēt & quid expugnasset, & quibus pepercisset, & quæ reliquisset.
Fortuna tibi pepercit. Lucan. lib 3.
Supplicibus parcere. Horat. 3. Carm. ode 10.
Subiectis parcere Virg. 6 Æneid.
Parce precor Horat 4. Carm. ode 1.
Parcere, & Mortem afferre, contraria. Seruius Cic. lib. 4. ad M. Marcellum, cui inimici propter dignitatem pepercerant, inuentus est amicus (P. Magius scilicet) qui mortem afferret.
¶ Parcere, Conseruare, & parsi tunc facit, vt vult Donatus. Peperci etiam apud Plautum in Aulul. 13,
-festo die si quid prodegeris,
Profesto egere liceat, nisi peperceris.
Parcere vitam Gell. noct. Attic. lib 16. cap 19, Tum illum ibi pernicie intellecta, pecuniam cæteráque sua vt haberent, dedisse: vitam modò sibi vt parcerent, orauisse. De Arione loquitur.
Parcere. & Perdere, contraria Cic. pro Quintio, Iugulare ciuem ne iure quidem quisquam bonus vult: mauult enim commemorare se, quum posset perdere, pepercisse, quàm quum parcere potuerit, perdidisse.
Parcere, & Spoliare, côtraria. Cic. pro Cælio, Parcat iuuentus pudicitiæ suæ ne spoliet alienam, ne effundat patrimonium, ne fœnore trucidetur, ne incurrat in alterius domum atque famam, &c.
Nihil parcunt, Vide NIHIL.
Parcere ab. Liu. 5. bel. Pun. Legati eò ab Thiea & Neapoli cum infulis & velamentis venerunt, precantes vt à cædibus & ab incendiis parceretur.
¶ Ædificiis parcere. Cic 6 Verr Itaque ædificiis omnibus, publicis & priuatis, sacris & profanis sic pepercit, quasi ad ea defendêda cum exercitu, non expugnanda venisset.
Parcendum est animo miserabile vulnus habenti. Id est ignoscendum. Ouid. 1 de Ponto, eleg 6.
Auribus alicuius. Cic. pro Quintio.
Auxilio alicuius Cic. pro Planc. Ego verò fateor me hercule, quòd viderim mihi auxilium non deesse, idcirco me illi auxilio pepercisse. Id est abstinuisse, neque vti voluisse auxilio illo.
Capillis. Ouid. 1. Amor eleg. 7.
Castris hostium. Cic de Arusp. respon.

Chatitas

Charitati hominum maximè parcendum est, ne temerè in eos dicas qui diliguntur. Cic. 2. de Orat.

Consuetudini auribúsque. Cic. 3. de Orat. Ita fit, vt omnis singulorum verború virtus atque laus tribus constat ex rebus: si aut vetustum verbum sit, quod tamen consuetudo ferre possit: aut factum vel coniunctione vel nouitate, in quo item est auribus consuetudinique parcendum: aut translatum, &c.

Dolori & iracundiæ. Cic. Attic. lib. 2.

Famæ suæ Propert lib. 1. eleg 15.

Euri parcebant hybernis flatibus. Virg 2. Georg.

Parcere gladio, pro Abstinere à cædibus. Senec. epist. 115. Sic Lucan. lib. 1, Temerando parcere ferro.

Imperatæ parcere. Liu. 5 bel. Maced.

Non parcere iniuriis. Senec. de Benef. lib. 1. cap 9.

Labori. Terent Heau. 2. 1,

Meo labori haud parcens, præter æquum atque ætatem meam.

Lamentis parcere, Continere se à fletu. Liu. 6. ab Vrbe.

Luminibus. Ouid 5 Metam.

Metu parcere, Deponere metum Virg. 1 Æneidos,

Parce metu Cytherea, manent immota tuorum

Fata tibi. Seruius, Elocutio vsualis, id est Dimitte metum: quomodo dicimus Parce verbis, Parce iniuriis.

Maior parcat minori. Horat. 2. Serm. satyr. 3.

Nominibus viuentium. Quintil. lib. 3 cap 1.

Operæ. Cic. Seruio Sulpitio, lib 13. 28, Sed tamen non parcam operæ, & vt vos soletis in formulis, sic ego in epistolis da eadem re alio modo.

Pretio Plaut. Capt. 2.

Pudicitiæ nec suæ nec alienæ. Cic. pro Rab perd. reo.

Sibi parcere, Hoc est parcere labori, minuere laborem quẽ aliquando suscipiebamus & sibi consulere. Terent. Heaut. 1. 1,

- quæso tandem aliquantulum

Tibi parce.

Stimulis. Ouid. 2. Metam.

Sumptui in re aliqua parcere. Cic. ad Tironẽ, lib. 16. 6, Illud mi Tiro te rogo, sumptui ne parcas vlla in re, qua ad valetudinem opus sit.

Teneris parcendum. Virg. 2. Georg.

Valetudini Cic. Mario, lib. 11. 27, Quem quum obiurgarem, quòd parum valetudini parceret, tum ille, &c.

Verbis. Ouid. 4. de Ponto, eleg 3.

Vitæ. Cic. 3. de Nat. deor. Sed eorum imperatorum, qui patriæ consulerent, vitæ non parcerent.

Voci Plaut. Mil 18.

Parcere telo suo in hostes. Id est reseruare telum ad hostes suos perdendos. Lucret. lib. 6,

- cur ipse sinit, neque parcit in hostes? De fulmine Iouis.

¶ Parcere ne. Plaut. Trinum. 6, Neu tibi ægritudinem pater parerem, parsi sedulò.

¶ Parco, parcis, cũ infinitiuo. vt Parce dare. Horat. 1. Carm. ode 28, At tu nauta vagæ ne parce malignus arenæ, &c. Particulam dare.

Parcite credere, Nolite credere Ouid 3. de Arte.

Parce priuatus nimium cauere, Id est noli nimium cauere. Horat. 3. Carm. ode 8 Virg. 4. ecloga, Parcite oues nimium procedere. Vbi Seruius, Parcite, Prohibete, Id est seruate ne procedant.

Nihil promittere parcunt. Catul Argon. epigr. 59.

Parcere perdere vitã Terent. Hecy. 3 1, - heu me infœlicem, hanccine ego vitam parsi perdere? Vbi Donatus, Parco, Conseruo, parsi facit: Parco, Veniam do, peperci. Modò ergo, continui siue abstinui significat. Seruius verò de parsi & peperci sic dicit, Multa vsus contra antiquitatem vendicauit: illi enim parsi dicebant, non peperci.

Parce precor manes sollicitare meos. Ouid. 3. Trist. eleg. 12.

Parcitum est Plin. lib 33. cap. 4.

Parcitur, pen corr. Impersonale { φείδεται. } Cic. Attic. lib. 2. 19, Sed tamẽ satis fiet à nobis, neque parcetur labori.

Parcens, Participium { φειδόμενος. } vt Viribus parcens. Horat. 1. Sermon. satyr. 10.

Dexteræ parcentes Horat 3 Carm. ode 19.

Verberibus parcens. Stat. 6. Thebaid.

Parsurus, pen. prod. { [illegible] } Aliud participium. Suet. in Tib. Cæsar. cap 65, Ac ne reliquis quidem nepotibus parsurus creditur.

Parcus, Adiectiuum { [illegible] } Frugi, & sumptibus parcens. Plaut. Mostel 2,

Quo nemo adæquè iuuentute ex omni Attica

Antehac est habitus parcus, nec magis continens.

Parcus composito vocabulo dictus est, quasi par arcæ: quando sicut in arca omnia reconduntur, eiúsque custodia seruantur & continentur, ita homo tenax paruóque contentus, omnia custodita & recondita habet sicuti arca. Alij Parcum ob eam causam dictum, quòd pecuniam consumi atque impendi arceat. Verú Phauorinus apud Gellium neque ab arca, neque ab arcendo, sed ab eo quod est parum & paruum Parcum denominatum dicit. Ex Gellio, lib. 3. cap. vltim.

Prodigus & luxuriosus, Parcus & diligens, contraria. Author ad Heren. lib. 4. Ex contrario ducitur sic, vt siquis hominem prodigum & luxuriosum illudens, parcum & diligentem appellet.

Senex parcus. Horat 2. Carm. ode 8.

Parcus & tenax pater. Cic pro Cælio.

Colonus parcissimus, frugalissimus. Cic. 2 de Orat.

¶ Parcus, cum genitiuo: vt Parcus opum. Claud. 1. Paneg.

Aceti veteris non parcus. Horat. 2. Serm. satyr. 2.

Cruoris. Claud. 2. Paneg.

Pœnæ. Claud. 7 Paneg.

Ciuium sanguinis parcum credidère. Tacit. lib. 19.

Manu parca offerre aliquid. Horat 3. Carm. ode 16.

Parcissimus honorum. Qui honoribus parcit, neque honores desyderat. Plin. iun lib. 10. epist. 9.

¶ Parcus, ablatiuo iunctum. vt Parcus opera. Plaut Rud 22.

Parcus comitatu, Qui paucos in comitatu habet. Plin. in Paneg.

Parcus in ædificando. Cic. pro Corn. Balbo, M. Crassus 000 Aternensem fœderatum ciuitate donandũ homo tum grauitate & prudentia præstans, tum vel nimium parcus in largienda ciuitate.

Parcissimum tamen hominem vocamus pusilli animi & contracti, quum infinitum intersit inter modum & angustias.

Parcissimus æstimator beneficiorum. Plin in Paneg.

Cultor deorum parcus & infrequens. Horat. 1. Carm. ode 34.

Acies parca. Vide ACIES.

Ita parcior meo merito Id est minor Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3.

Iuuentus parca magnum donandi. Horat. 2. Serm. satyr. 5.

Lucerna. Propert. lib. 4 eleg 3.

Sale parco contingere aliquid. Id est, modico. Virg. 3. Georg.

Parcus, & breuis somnus. Plin. in Paneg.

Tellus parca. Stat. 4. Syl. 5.

¶ Parcus & Elegans, contraria. Cic. in Orat. Nam sic vt in epularum apparatu à magnificentia recedens, non se parcum solùm, sed etiam elegantem videri volet. Idem de Claris Oratorib. Crassus erat elegantium parcissimus, Scæuola parcorum elegantissimus.

Parcè, Aduerbium { φειδομένως } Frugaliter, moderatè. Plaut. Trucul. 7,

- ita ego illam

Ædepol seruem, itáque parcè victitem, vt, &c.

Viuere parcè. Lucret. lib 5.

Parce ac duriter viuere Terent. And. 1. 1.

Parcè parcens. Plaut. Aulul 9.

Parcè & continenter viuere, cui opponitur Diffluere luxuria. Cic. 1 Offic Intelligemus quàm sit turpe diffluere luxuria, & delicatè ac molliter viuere: quámque honestum, parcè, continenter, seuerè, sobriè.

Nimium parcè, Vide NIMIS.

Parcè & restrictè facere. Cic. 2 de Finib. Nec causã cur id tam parcè, támque restrictè faciant, intelligo.

Parcè & paulatim. Cæsar 7. bel. Gal.

Exigere pretium parcius. Ouid. 1. Amor eleg 8.

Proficere amores parcé. Ouid. 2. de Arte.

Parcè vti verbis. Cic. 3. de Orat.

Parcè & timidè de aliquo scribere. Caecina Cic. lib 6. 7, Scripsi de te parce mediusfidius, & timidè, non reuocans me ipse, sed penè refugiens.

Parcius, Comparatiuum aduerbium. Horat. 1. epist. ad Mæcen 2,

Sæpè verecundum laudasti: rexque paterque

Audisti coràm, nec verbo parcius absens. Id est appellatus es à me rex, & coràm, & nihilominus absens. Lambinus.

Parcius condire. Plinius libro 14. capite 7, Postquam parcius mari condiunt.

Dicere parcius de laude alicuius. Cic. pro Mur.

Obiicere aliquid alicui parcius Virg 8 eclog.

Vexare aliquem parcius Ouid. epist. 8.

Parcissimẽ facere potestatem aquæ. Colum. lib. 6. cap. 7.

Parcitas, pen corr parcitatis, fœm. gen. { φειδώ } Frugalitas. Sen. 1. de Clement. Ciuitatis mores magis corrigit parcitas animaduersionum. Id est non frequens, aut non austera omnium punitio.

Parsimonia, parsimoniæ { [illegible] } Moderatio sumptuum & parcitas. Terent. Heaut 3 1,

Vehemens in vtranque partem Menedeme es nimia.

Aut largitate nimia, aut parsimonia. Cic. in Parad. O dij immortales, non intelligunt homines quàm magnum vectigal sit parsimonia.

Parsimonia, est scientia vitandi sumptus superuacuos, & re familiari moderatè vtendi. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 34.

Rustica illa atque inculta parsimonia. Cic. pro Quintio.

Antiqua. Tacit. lib. 3.

Sera in fundo parsimonia, Prouerbialis sententia apud Senecam in prima epistola, quæ admonet in tempore parcendum rebus necessariis: neque imitandum profusorum vulgus, qui tum denique incipiunt parcere, posteaquam viderint minimum superesse. Traduci potest hæc sententia ad res animi. Erasm.

Sine parsimonia. Plin. lib 12. cap. 14, Alexandro magno in pueritia sine parsimonia thura ingerenti aris.

Adhibere parsimoniam, Vide ADHIBEO.

Custodire, Vide CVSTODIO.

Minuendum nostra parsimonia decus illud triumphi non putaui. Cic. de Prouinc. Consul.

Parsimonia temporis. Plin. epist. 5. lib. 3.

Parsimoniæ oratoris. Cic. in Orat. Sunt enim pleræque aptæ huius ipsius oratoris, de quo loquor, parsimoniæ.

Parsimonia etiam vilissimi sanguinis. Senec. de Clement lib. 1.

Pardalianches { παρδαλιαγχές } veneni genus. Plin. lib. 8. cap. 27, Pantheras perfricata carne aconito (venenum id est) Barbari venantur. Occupat illico fauces earum angor, quare pardalianches id venenum appellauere quidam.

Pardalis { πάρδαλις } animal est ferũ, Syriæ Africæque peculiare, quod alio nomine Panthera appellatur.

Pardalios { παρδάλιος } gemma est maculis quibusdam variegata, à Pantherinæ pellis similitudine nomen habens. Plin. lib. 37. cap. 11.

Pardalium { παρδάλιον } Vnguenti nomen, sic dictum quòd pardalis odorem reddat, quæ sola ex animantibus odorem reddit, & Latinè panthera dicitur. Plin. lib. 13 cap. 1, Fuerat & pardalium in Tharso, cuius etiam compositio & mistura obliterata est.

Pardus, pardi, mascul gen. { πάρδος } Animal est, cuius fœmina, pardalis dicitur, & Latinè panthera. Plin. lib. 8. cap 17, Nunc varias, & pardos, qui mares sunt, appellant in eo genere, creberrimo in Asia, Syriáque. Idem lib 10. cap. 37.

Celer pardus Lucan. lib. 6.

Fulminei Claud. 2. Paneg.

Sublimis pardus magno hiatu. Iuuen. Satyr. 11.

Virides. Claud 3. Paneg.

Pardus hinnu fel t. Author Philomelæ.

Pardi mortem simulat. Prouerbio dicebatur vbi quis astu perniciem alicui molitetur: veluti quum Brutus stupidum ac dementem ageret, vt in posterum imperio potiretur. Id adagium ad quendam apologum referunt, de quo vide Erasm in Chiliad.

Pardalis in Pardo Apud Phryges Pardalis pro foribus affixa, Humo reste, signum immunitatis erat, ne hostiū incursibus pateret. Alex. Alexand lib.4.cap.24.

Parecbasis, pen.corr. { παρέκβασις } Latinè transgressio, excursus & excursio dicitur Quintil.lib.4 cap.3, Parecbasis est, alienæ rei, sed ad vtilitatem causæ pertinentis, extra ordinem procurrens tractatio.

Parectatus, parectati, pen.prod { παρέκτατος. } Nothus. Parectati hi qui de pueritia veniunt ad pubertatem: à Græco sumptum vocabulum. Lucilius lib 8, Vnde parectatn chlamydes, ac berbula prima. Idem libro 10, Tum ephebum quendam, quem vocant parectatum. Vero de compositione Satyrarum, Perectatæ edsuat, mulierque multos Venus caput.

PARAUONI, siuis Pratite, Hyrcanici maris accolæ. hi mansuetem Tigrim in mare excipiunt. Plin.lib 6 cap 15.

Parelcon { παρέλκον } est productio dictionis ex adiectione syllabæ, siue etiam dictionis integræ ad aliam dictionem, Terentius And. Nihil ad Pamphilum quicquam. Vbi Donatus, παρέλκον. nam abundat QVICQVAM. nam Nemo quisquam, non dicitur. Virgilius 1. Æneidos, -& vosmet rebus seruate secundis. Vbi Seruius, MET parelcon est

Parenchiresis { παρεγχείρησις } (quod verbum apud Quintilianum reperitur lib 7. cap. de diuisione seu parenchiresi) est, quum præter orationem, vel declamationem, huius tamen vel illius causæ, Orator vel Rhetor, de ordine capitum, diuisione causæ, collocatione & dispositione apud se exigit & peruestigat, aut discipulos instituendo quæstiones & capita docet, & vltra eos quidem argumentum tractarũt, excogitare aliquid conetur. Quod enim id præter orandi vel declamandi officium & munus fit, & aliquid præter alios excogitandi labor suscipitur, parenchiresis vocatur, velut conatus quidam & aggressio, præter legitimum opus. Est & Parenchiresis, quum argumẽtum & negotium ab alio tractatum alius sibi scribendum sumit, vt apud Ciceronem ad Atticum de oratione Bruti, Prorsus enotendis committere, tam multis verbis agis. Egóne vt eam causam, quam is scripsit! Ego scribam non rogatus ab eo? nulla παρεγχείρησις fieri potest contumeliosior. Hic parenchiresim vocat scriptam à Bruto causam scribere. Eodem modo Themistius, elegans & nitidus scriptor, parẽchireses appellat, quum quid secus quàm alij dicimus, aut prætermissum scribimus. Eius verba sunt, [illegible] Hinc Timæus ἀπαρεγχείρητον perfectum appellat, & quod est supra omnibus numeris absolutum Hæc ideò tam multis, ne quis huius dictionis nouitate & insolentia perturbetur, quum ab alio, quod sciam, nondum sit explicata. Ex Turnebo.

Parenchyma { παρέγχυμα } Caro est, quæ semper hæret musculis, illorum veluti pars. Galen, libro 2. de Temperamen. aut potius Erasistratus.

PARSMETA, regio Armeniæ minori contermina. Strabo lib.11.

Parens, parentis, priore correpta, communis gen. à Pario fit { τοκεύς, γονεύς. } Festus, Parens vulgo pater aut mater appellatur: sed iuris prudentes auos & proauos, auias & proauias parentum nomine appellari dicunt. Paulus de Gradibus affinitatis, I. iurisconsultus, Parentes apud Romanos vsque ad tritauum proprio vocabulo nominantur. Virgil 9 Æneidos,

Quod tua chara parens domito te poscit Olympo.

Pater & parens. Cic. 1. de Inuent.

Naturam quinque parens. Ouid. 13. Metam.

Cura segete parentum. Senec Hippol. 3.

Nomen mite parentis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9.

Proles parentum. Virg 3. Georg.

Pauperum sanguis parentum. Horatius 2. Carm. ode 20, Sanguis, filius.

¶ Chari parentes. Ouid. 1. Amor eleg 7.

Confarreati. Tacit libro 4, Nam patritios confarreatis parentibus genitos tres simul nominari, &c. Andreas Alciatus in Tacitum, Legitime matrimonia ab antiquis ita celebrebantur, vt farreum libum communicarent, & degustarent. Festus & Boethius authores. Apuleius quoque, Talis (inquit) mulieris publicitus matrimonium confarreaturus. Meminit & Dionysius Halicarnasseus. Vide diligenter Cælium lib. 18. cap. 17.

Confectus ætate parens. Virg. 4. Æneid.

Dubitatus. Ouid. 2. Metam.

Fessus ætate. Virg 5. Æneid.

Gemini. Virg. 3 Æneid.

Ingenuos clarósque parentes habere. Horat. 1. Serm. satyr. 6.

Iurestati Quintil. lib. 3. cap 6.

Longæuos Virg 3. Æneid.

Parcus vterque. Ouid. 1. Amor. eleg. 3.

Rigidus. Ouid. 2. Metam.

Superstites. Horat. Epod. 5.

Tardus senio. Senec. Herc. for. 3.

Tremulus. Catul. in Epithal. Iuliæ, 56.

Veterum decora alta parentum. Virg. 5. Æneid.

¶ Non alere parentes nefarium est. Cic. Attic. lib. 9.

Titulis anteire parentes. Stat, 3. Theb,

Colere in loco parentis, Vide COLO.

Curare parentes, Vide CVRO.

Facere parentem pulchra prole. Virg. 1. Æneid.

Fieri parentem. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Facta parens duorum. Ouid. 6. Metam.

Charissimos parentes habere debemus, quòd ab iis nobis vita, patrimonium, libertas, ciuitas tradita est. Cicero Post reditum in Senatu.

Obseruare & diligere aliquem, vt alterum parentem. Cic. Licinio, libro 5. 8.

Præstare pietatem parentibus. Quintil. lib. 5 cap. 10.

¶ Parentes & propinqui. Cic. 7 Verr.

Parentes abundè habemus. Dictum apud Salustium in persona Romanorum

¶ Fœcunda parens Ouid ad Liuiam.

Longæua. Ouid ad Liuiam.

Magna parens, Tellus. Ouid. 1. Metam.

Maximus mundi. Senece Hippol. 4.

Sanctissima parens patriæ. Cic. Attic. lib. 9.

Procreatrix quædam & quasi parens bonarū artium philosophia. Cic 1. de Orat.

¶ Parens cunctarum terra: hoc est altrix. Plin. lib. 18. cap. 1.

Parens eloquentiæ Colum. in Præf. lib. 1.

Frugum parens, Tellus Virg 2. Georg.

Lyræ parens Mercurius, hoc est inuentor. Horatius 1. Carminum, ode 10.

Mentium parentem, non corporum. Quintil. lib. 2. cap 9.

Metus parens odij. Stat. 1. Theb.

Parent & effector operum omnium Deus. Cic. de Vniuer.

Parens patriæ primus appellatus Cicero, Plin lib. 7 cap 30.

Patriæ parentem occidere, quàm suum, grauius est. Cic. 2 Philip.

Philosophiæ parens Socrates iure dici potest. Cic. 2. de Finib.

Rerum parens, Deus. Lucan lib 2.

Parens & educatrix rerum quæ in homine inesse perspiciuntur, sapientia. Cic 1 de Leg.

Parens vrbis Romulus. Liu 4. ab Vrbe.

¶ Parens, de arbore Plin. libro 15 cap. 5, Rami nouarū sibi propaginem faciunt circa parentem in orbes.

¶ Parentium, genitiuus pro parentum. Horat. 3. Carm. ode 24, Dos est magna parentium Virtus.

Parentela, parentelæ, pen prod { συγγένεια } Parum Latina vox. Iulius Capitolinus in Gordianis, Duxit vxorem filiam Misithei doctissimi viri, quem causa eloquentiæ dignum parentela sua putauit.

Parenticida, parenticidæ, penult. prod. { γονοκτόνος } Qui patrem aut matrem occidit. Plaut. Epid 3. 13, -quis ego tuum patrem faciam parenticidam.

Parento, parentas { ἐναγίζω, ἐντάφια, ἐπιτάφιον, παρχεῖν } parentâre, Parentibus iuste celebrare. Licet etiam ad alios transferatur. Plin. libro 18, cap 15, Quoniam mortuorum animæ sint in ea (scilicet faba) qua de causa parentando vtique assumitur. Cic pro L. Flacco, Litteris sepultur Lentulus, parẽtemus Cethego, reuocemus erectos. Idem 1. Philip Vt cuius sepulchrum nusquam extet, vbi parentetur, et publicè supplicetur. Ouid. 1. Amor. eleg. 13,

-sic Memnonis vmbres

Annuo solenni cæde parentet auis.

Parentor, parentaris, parentâri, Deponens. Senece epistol. 123, Non contioantur, sed festa sibi faciunt. Mortuis certè viui parentantur.

Parentalis. pen. prod. Adiectiuum { γονικός } vt Vmbræ parentales. Id est animæ parentum Ouid 4 Trist. eleg 9.

Dies parentales, Quibus parentabatur. Ouid. 2. Fastor.

Mos parentalis. Id est eorum qui parentant. Ouid. 13 Metam.

Parentalia, parentaliorum vel parentalium, neut. gen. { νεκύσια } Conuiuia quæ in parentum aut propinquorum funere fieri consueuerunt. Cic. 1 Philip. An me censetis P. C. quod vos inuiti secuti estis, decreturum fuisse, vt parentalia cum supplicationibus miscerentur? Vide Alexand. Alexandrinum lib. 3. cap. 15.

Parens, priore producta. Participium à Pareo, Vide paulo pòst.

PARANTA. Oppidum in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 29.

Parenthesis, pen. corr. huius parenthesis, vel parentheseos, fem gen. { παρένθεσις } Interpositio ex παρά & ἐν, quæ duo, significant inter positio. Valla, Parenthesis est interiectio orationis in sermone: qua remota, sermo manet integer. Et quum semper venusta est, tum simum venustatis habet, quum fit per QVI, aut IS, aut per VT: vt sequentibus exemplis clarum fiet. Si modò culpam tuam fassus esses, pater (qui indulgentissimus est) omnia tibi ignouisset. Item, Id flagitij si præsens vidisset parens (eius seueritatis est) te membratim discerpsisset. Item, Si hanc noxam Petro imponere pergis, ille (vt imprudentissimus est) in te eam retorquebit.

PARENTIVM { παρέντιον } Istriæ vrbs, Ptolemæo libro 3. capite 1. Vulgò Parenzo.

Parento, parentas, Vide PARENS, priore correpta.

Pareo, prima producta, pares, parui { φαίνομαι } parêre, Videri, Apparere. Et à Pario, vt vult Sipont. deductum est: quoniam partus postquam extra vterum est, videtur. Virgil. 10. Æneid. Cui pecudum fibræ, cæli cui sidera parent. Vbi Seruius, Parent, peritissimè agnoscuntur: quod ad omnia referendum est, ad fibras, sidera, voces auium, & fulmina: nā si videntur, tantum accipias, cuiuis possunt videri nec tamen intelligi. Item voces auium non videntur, sed agnoscuntur auditæ. Nec PARENT, obtemperãt, procedit nam quomodo sidera, vel fibræ, vel aues, vel fulgura possunt obtemperare? Festus, Paret, apparet interpretatur. Martial. lib. 12. 25,

Festinant trepidi substringere carbasa nautæ,

Ad portum quoties paruit Hermogenes.

¶ Parêre, pro Apparere veteres dicebant: itaque scriptum est apud Siculum Flaccum, Aliquibus locis lapides, qui in limitibus positi erant, interciderunt: & limites ipsi, id est rigores, non parentibus lapidibus difficile inueniuntur. Et Frontinus, Ante sonem limites non parebant, qui diuiderent agros. Hyginus autem: Antiquæ mensuræ actus in diuersum nouis limitibus inciditur nam terranium veterum lapides adhuc parent, sicut in Campania finibus Minturnensium. Et apud Ciceronem in oratione pro Roscio Comœdo. Paul. Manut.

¶ Parere

¶Parêre { [illegible] } Obedire etiã significat. Virg 1. Æneid. Paret amor dictis charæ genitricis, &c.

Modestè qui paret, videtur qui aliquando imperet dignus esse. Itaque oportet & eum qui paret, sperare se aliquo tempore imperaturum: & illum qui imperat, cogitare, breui tempore sibi esse parendum. Cic. 3. de Legib.

Occultissimè parêre, Vide Occultè in OCCVLO, occultis.

Parêre, & dicto audientem esse Cic 7. Philip Non vt parêret, & dicto audiens esset huic ordini, sed vt conditiones ferret, leges imponeret.

Auspiciis parêre & religionibus. Cic. Classem amisit, quum auspiciis non paruisset. Idem 1. de Nat deor. Eorum imperiis Remp. amplificatam, qui religionibus paruissent.

Colono arua parent. Virg 1. Æneid.

Consiliis alienis parêre. Cic. Attico, lib. 8.

Cupiditatibus. Cic. 1 de Finibus, Quæ cupiditates à natura proficiscuntur, facilè explentur sine iniuria: quæ autem inanes sunt, his parendum non est.

Dicto. Liu. 8. bel. Pun.

Dominis parêre superbis. Virg. 12 Æneid.

Gulæ parêre, pro Seruire, siue indulgere. Horat. 2. Serm. saty. 7.

Imperio Cæsar 5. bell. Gal.

Intercessori parêre, Id est deferre, vt vulgò dicunt nostri Iurisconsulti: hoc est, Petenti cedere. Cic. 3. de Legib. Parere iubet intercessori quo nihil præstantius. Budæus.

Legibus parere. Cic. 3. de Legib. Idem 2. Offic. Leges latronum esse dicuntur, quibus pareant, quas obseruant.

Luparis duris. Virg. 3. Georg De equis.

Necessitati parere cogimur. Cic in Orat.

Patienter alicui parere, Vide Patienter, in PATIOR.

Parere & obedire alicui præcepto. Cic. 5. Tuscul.

Præceptis. Virg 2. Æneid.

Promissis parere, Præstare promissa. Ouid, 5 Fast.

Regi paret oppidum illud, Plin. lib 6 cap. 28.

Obedire & parere voluntati architecti. Cic 1 de Nat. deor.

Paritum conditioni Scæuola, De dote prælegata l. Quum dotem, Quæsitum est, quum res in dotem datæ plures ipso vsu attritæ essent, nec moriente marito fuerant, an quasi sub impossibili conditione legatum datum videatur. Respondi, videri conditioni paritum, si quod ex rebus in dotem datis superat, in potestatem hæredis peruenit.

Parêtur, pen. prod. { [illegible] } Impersonale. Liu. 9 ab Vrbe, Quod postquam Consuli nuntiatum est, extemplò tesseram dari iubet vt prandeat miles, firmatisque cibo viribus, arma capiat, dicto paretur.

Parens { [illegible] } Participium, siue Nomen ex participio. Cic 2. Offic. Qui etiam ob has ipsas causas & parentiores habuerunt exercitus, & fortiores. Salust. in Catilinar Libertatem, patriam, parentésque armis tegere. Idem in Iugurth Deinde quòd parentes abundè habemus, amicorum neque nobis, neque cuiquam hominum satis fuit. Parentes vocat, obedientes & subditos.

Dicto parens. Virg. 1. Æneid.

Pariêntia, æ, Obsequium, à verbo Pareo. Cassiodor lib. 7, Variar, formular. Cui (inquit) salubertinam parientiam commodare. l 1. C qui pro sua iurisd. vbi non patientiam: sed parientiam legendum est. Parentiam qui legit, is quoque peccat.

Parephippius { [illegible] } qui præter rationem equestris disciplinæ equos agit, quasi præposterus siue imperitus eques, à præpositione [illegible], quæ in compositione frequenter idem significat quod peruersè, siue præposterè, & nomine [illegible], quod equestrem sonat. Vtitur hac voce Imperator in l. Parephippium C. de Cur. public.

Parergum, parergi { [illegible] } Quod alicui rei præter propositum additur. Plin. lib. 35. cap. 10, Quidam & nauem pinxisse vsque ad annum 2. argumentum esse, quòd quum Athenis celeberrimo loco Mineruæ delubri propylæon pingeret, vbi fecit nobilem Paralum & Hemionida, quam quidam Nausicam vocant, adiecerit paruulas naues longas in iis quæ pictores parerga appellant, vt appareret à quibus initiis ad arcem ostentationis opera sua peruenissent. Budæus, Parerga sunt quasi corollaria operis locati, quæ fiunt vltra id quod in stipulatione comprehensum est. Ergon, est opus ipsum de quo actum est. Parergon, operis appendix de quo nihil actum erat.

Parerga horologiorum, quæ ornatus causa fiunt in horologiis, vocat Vitruuius lib. 9. cap 9. Budæus.

Pares Curiæ censentur, qui feudum habent in eodem territorio, in quo beneficium controuersum est. Oldendorpius. Pares Curiæ sunt principes, qui Regi aut Principi assideot Vide cap. 1. in princip. Si de inuestitura inter dominum & vassalum lis oriatur.

Paresis { [illegible] } Græca vox est, qua significatur remissio vel negligentia: corporis & animi defectio & languor, virium que & corporis & animi extenuatio. Budæus.

PARAETACANI { [illegible] } populi Mediæ, aut certè Mediæ finitimi, iuxta Elimæos, montium incolæ, & latrocinio victum quæritantes. Meminit horum Herodotus, lib. 1. & Strabo lib. 11. & 16.

Parætonion, est spuma maris cum limo solidata: & ideo conchæ minutæ inueniuntur in eo, vsque adeò coloribus peruitile est, vt ex eo colori albicanti, Parætonium nomen suum, spuma communicauerit. Parætonium autem nomen loci habet ex Ægypto. Plin. lib. 35 cap. 6. Parætonium (inquit idem Plin. lib. 33. cap. 5.) quoniam est omnium pinguissimum, & propter læuorem tenacissimum, atramento aspergitur, ne Parætonij candor pallorem Chrysocollæ adferat.

PARIA, Pariæ, Insula in Phœnicio mari, ante Iopen, alio nomine Aradus. Plin. lib 5 cap 31.

Parianus, alio nomine Colias, Sarianus, Cybius, lacertorũ minima, aquas incolens, inuenitur in Bætica. Plin. lib. 32. cap. 11.

Pariatio. Pariator. Vide PAR.

PARICANI, populi Orientis plagæ, in ea regione quæ Zapanotteue dicitur. Plin. lib 6. cap. 16.

Parici { [illegible] } inquit Festus, Quæstores appellabantur, qui solebant creari causa rerum capitalium quærendarum.

Paricida, paricidæ, pen prod. com gen. { [illegible] } Parentum interfector, & patriæ proditor: quia patria parens vniuscuiusque est. Martian D ad leg Pomp. de paric l. 1. Lege Pompeia De paricidiis cauetur, vt is paricidij teneatur, non solùm qui patrem & matrem interfecerit, sed qui auum, auiam, fratrem, sororem, patruelem, matruelem, patruum, auunculum, amitam, materteram, consobrinum, consobrinam, virum, vxorem, filium, filiam, nepotem, nurum aliósque propinquos occiderit. Cicero in Catil Certe verendum mihi non erat, ne quid hoc paricida ciuium interfecto, inuidiæ mihi in posteritatem redundaret. Idem 2 de Legibus, Sacrum, sacróve commendatum qui clepserit, rapseritque, paricida esto. Horat 3. Carm. ode 29, Telegoni iuga paricidæ.

Paricida, fratricida, sororicida. Cic. pro Domo sua.

Sicarij homicidæ, paricidæ Cic. 2. Philip.

Insui in culeum paricidas viuos, atque ita in flumen deiici voluerunt Cic. pro Rosc Amer.

Paricida etiam dicitur, qui qualemcunque hominem indemnatum occiderit. Vnde extat lex Numæ Pompilij, Siquis liberum hominem morti sciens dolo, paricida esto. Hæc ex Festo. Tranquillus in Cæsare, cap 42, Et Curtius paricidas appellat Persas qui Darium confoderunt Vnde & quæstores paricidij in lege secunda, de Origine iuris.

Custodiri vt paricidam Brutus Cic. 6.

Sicarium non modò, sed etiam paricidam aliquem iudicare. Cic. Cassio, lib. 12 3.

¶Paricida. A par, paris, deducitur: vel à patre. Aliis à parente compositum videtur, pro Parenticida, per syncopam. Nonnulli geminato R scribunt, à pari deducentes, addito R altero, euphoniæ vel productionis causa: vel à patre, T in R conuerso.

Paricidium, paricidij { [illegible] } Cognati, vel ciuis, vel alicuius alius occisio, vel contra patriam machinatio, Cic. lib 3 Offic. Potest enim, dij immortales, cuiquam esse vtile fœdissimum & teterrimum paricidium patriæ, quamuis is qui se eo obstrinxerit, ab oppressis ciuibus parens nominetur? Idem 3 de Nat. deor. Sibi salutem vt familiari pareret paricidio. Ex quodam poeta.

Pœna paricidij (ait Modestinus, D. ad leg Pompeiam de paricidiis, l. 9) more maiorum hæc instituta est. Paricida virgis sanguineis verberatus, deinde in culleo insuitur cum cane, gallo gallinaceo, vipera, & simia. deinde in mare profundum culleus iactatur. Hoc ita, si mare proximum sit. alioquin bestiis obiicitur secundum D. Hadriani constitutionem. Vide etiam Institu. lib vlt. tit. vlt.

Patriæ paricidium. Cic. 2 Philip Quum homines nefarij de patriæ paricidio confiterentur, consciorum indiciis, sua manu, voce pene literarum coacti se vrbem inflammare, ciues trucidare, vastare Italiam, delere Remp. consensisse, &c.

Necari ciuem Romanum, propè paricidium est: vincisi, facinus: verberari, scelus. Cic 7. Verr.

Fraternum paricidium. Cic pro Cluentio, In ipso fraterno paricidio nullum scelus prætermissum videtur.

Facere paricidium. Iustinus lib. 1, de Cambyse, Non dubitauit post sacrilegia, etiam paricidia facere

Paricidio se inquinare Cic 4 de Fin.

Paricidio maculare patres suos Liu 1. ab Vrbe.

Obstringere se paricidio, Vide OBSTRINGO.

Nefario patriæ paricidio se obstringere Cic 11 Philip.

Paricidalis, & hoc paricidale, penult prod. Adiectiuum. Quintil Declamation 16, Vidi truces loquentis oculos, vultus paricidali ardore suffusos.

Certamina paricidalia Firmic. lib 6. cap 10, Ita vt contra matres, filios faciat paricidalia inimicitiarum subire certamina.

Collatio pecuniarum paricidalis. Firmicus lib 1. cap 3, Ecce innumerabiles proscriptionum tabulas ponit Sylla, & ex earum pecuniarum paricidali collatione ditatur.

Odia paricidalia. Firmicus lib 6. cap 25, Ipsos verò contra patres paricidalibus inimicitiarum odiis exasperant. Et cap. 31. non ita procul à fine, Paricidalia parentum circa filios odia, funestámque cædem semper exagitat.

Præceptum paricidale. Firmicus lib. 1. cap 3, Iussione Syllana, Sulpitius tribunus plebis, paricidalis præcepti nefanda animaduersione percussus est.

Simultas paricidalis. Firmic. lib 6. cap 18, Et quum illos vnâ sanguinis necessitudo coniungat, paricidali odiorum contra se simultate depugnant.

Paricidiosè, penult. prod Aduerbium ab attributo Paricidiosus, confictо, vt ab Ignominiosus, ignominiosè. Cic. 5. Tuscul. Paricidiosè vituperare parentem.

PARIEDRVS { [illegible] } Ptolemæo, pars Tauri montis in finibus maioris Armeniæ, ex qua Apsarus amnis oritur. Agrbos Plin. lib. 6. cap 9. & lib. 5. cap 27.

PARIENNA { [illegible] } Ptolemæo lib. 2. cap. 11, Germaniæ vrbs. Vulgò *Fridek*.

Parientia, In PAREO.

Paries, parietis, pen. corr. masc gen. { [illegible] } De priuatis dicitur, vt domorum paries: éstque id quod intericitur & interiacet inter vnam & alteram domum. Plin. lib. 35. cap. 14, Quid, non & Africa Hispaniáque ex terra parietes, quos appellant formaceos (quoniam formacum modo circundatis, vtrinque duabus tabulis infarciuntur verius quàm instruuntur) æuis durant, incorrupti imbribus, ventis, ignibus, omníque cæmento firmiores? Cic. 6. Verr. His autem tabulis interiores templi parietes vestiebantur.

Communis paries vtrique domui. Ouid. 4. Metam.

Crassus paries, Vide CRASSVS.

Paries cratitius, dicitur ab asseribus qui arrecti transuersíque in modum cratis texuntur: vnde Vitruuius arrectarios parietes, transuersariósque appellat. Vide CRATES.

Fissus paries tenui rima. Ouid. 4. Metam.

Paries intergerinus, Vide INTERGERINVS, suo loco.

¶Directum parietem ad parietem communem adiungere, vel solidum vel fornicatum, omnibus ius est. Cic. in Topic.

Conscribere parietes, Vide CONSCRIBO.

Crustata parietes, Vide CRVSTA.

Disturbare parietes. Cic. in Parad.

Ducere parietem per vestibulum alterius. Cic. pro Mil.

Perfodere parietes, Vide PERFODIO.

Arctis parietibus premere locum. Virg. 4 Georg.

Vrbis parietes stant & manent, Vide MANEO.

Græcis parietibus textum iter. Virg. 5 Æneid.

¶Intra parietes meus nihil mihi tutum. Cic. Plancio, lib. 4. 14.

¶Intra parietes experiri & disceptare. Cic. pro Quint. Siquidem in controuersiam veniret, aut intra parietes, aut summo iure experiretur. Id est, Aut inter amicos disceptandam rem permitteret citra iudicium, & extra cancellos forenses: aut apud iudicem concessu sibi legibus aut moribus iure vteretur, id est rigore iuris ad extremum non decederet. Budæus.

Albo pariete aliena bona oppugnare. Plaut. Persa, 9. Vbi interpres. Legitur apud Asconium Pædianum, apud Prætorem & alios magistratus, in vrbe Roma, ad primos vestibuli parietes fuisse album spatium, in quo à collegio magistratúve publicanda scripto proponebantur. In albo ergo pariete aliena oppugnant bona, sic intellige: Qui sustituunt & sibi proponunt lucri causa aliquem alicuius criminis accusare, & rem apud Prætorem haberi delatione sua. Hactenus interpres Plauti.

In caducum parietem inclinare. Prouerbiali figura, in caducum parietem inclinare dicuntur, qui nituntur, confidúntque rei parum firmæ: ducta metaphora ab ædificiis. Hadrianus Imperator de Commodo adoptato, & imperij successioni destinato dicere consueuit, In caducum parietem inclinamus, &c. Caducum autem parietem vocabat, quòd esset valetudinarius, & rebus gerendis inhabilis videretur.

Per parietem loqui, Adagio dicitur, qui ridiculè quid facit. Siue quòd obstante pariete neuter alterum audit, siue quòd ad eum modum colloquuntur amantes, vt testatur Ouidius de Pyramo & Thisbe Eras.

Paries cæcus, qui fenestras non habet. Virg. lib. 5. Æneidos,
Parietibus textum cæcis iter, ancipitémque
Mille viis habuisse dolum. Harmenop lib. 2. Epitom. Varro lib. 8. de Analog. Cubiculum, si fenestram non habet, cæcum dicitur.

Parietina, parietinæ, pen. prod. { [illegible] } Paries vetus ac semiconsumptus. Plin. lib 25 cap. 17, Austericum folio similis nermo, nigrior tantùm, nascens in tegulis parietinísque. Cic. ad Memmium, lib. 13. 3, Is igitur Patro, quum ad me Romam literas misisses, vti ea sibi placarem, petetémque vt nescio quod illud Epicuri parietinarum sibi concederes, &c.

Parietarius, Substantiuum, Parietum substructor. Firmic. lib. 8. cap 24, Decimanona pars si in horoscopo fuerit inuenta, architectos faciet, structores, parietarios, vel marmorarios.

Parietaria, huius parietariæ { [illegible] } Herba à parietibus in quibus nascitur, sic dicta vnde etiam Muralium appellata est.

PARII, populi circa Mæotim, quos & Xandios appellant Strabo lib. 11.

PARILIA, Parliorum { [illegible] } Deæ Palis festa, quasi Palilia. Plinius lib. 19. cap 5, Parilibus tamen aptissimé. Solinus cap. 1, à partu Iliæ matris Romuli & Remi putat dicta Parilia. sic enim ait, Obseruatum deinceps ne qua hostia parilibus cæderetur, vt dies iste à sanguine purus esset: cuius significationem de partu Iliæ tractam volunt. Vide PALES.

Ab iis Parilibus, quibus Romam à Romulo conditam accepimus, diem natalem illius vrbis repetebat L. Tarutius Firmanus, imprimis Chaldaicis rationibus eruditus. Cic. 2. de Diuinat.

Festa Parilia. Ouid. 14. Metam.

Parilis, Parilitas, Vide PAR.

Parilitium sydus, siue Palilitium, signum cæleste ex septem constans stellis, quas Græci [illegible], Latini Suculas appellarunt. Rationem nominis, vide suprà in dictione PALILITIVM.

Pario, parias, Vide PAR.

Pario, paris, peperi, pen. corr. partum vel pariturum, penult. corr. { [illegible] } párere, Fœtum emittere. Propriè ad fœminas pertinet. Plin. lib. 10. cap. 33, In Scythis auis magnitudine otidis binos parit.

Liberos ex sese parit mulier. Seruius Cic. lib. 4. 5.

Fœmina quum peperit, repletur lacte. Lucret. lib. 5.

Matrem parere. Ouid. 9. Metam.

Decies, Vide OSCEN.

Parere, aliquando de viris legitur. Cæcil. Hic vicinus noster peperisse se filium memorat.

Parierint, pro Pepérerint dixit Cato cap 89, Gallinas teneras quæ primùm parierint, concludat. Alia exemplaria habent pariant.

Terra parit fruges. Cic. 1. de Nat. deor.

Parere oua dicuntur aues, pro Ponere, & quod Varro de Re rust. facere dicit. Plinius libro 10. cap. 51, Plurima oua pariunt struthiocameli.

Ouum parit gallina Cic. 4. Acad.

Vermiculos pariunt ligna putrefacta. Lucret. lib. 2.

¶Párere, per translationem, pro Acquirere, siue comparare: quoniam quæ párimus & acquirimus, noua sunt, quemadmodum quæ concipiuntur, & construitur sicut AMO. Colum lib. 9. cap. 1, Sequitur vt examina desyderemus: ea porró vel ære parta, vel gratuita contingunt.

Párere, est cum labore quærere, vnde pecunia parta, cum labore quæsita dicitur Alexandrinus lib. 1. cap. 21.

Parere, gignere, proferre, Author ad Heren lib. 4, Alio tempore vtentur ea facultate, non tum quum parere ipsi & gignere, & proferre debent.

Parere & procreare, Educare atque confirmare. Cic 1 de Orat. Hæc ars tota dicendi, siue artis imago quædam est & similitudo, habet hanc vim, non vt totum aliquid, cuius in ingeniis nostris pars nulla sit, pariat & procreet: verùm vt ea quæ sunt orta iam in nobis & procreata, éducet atque confirmet.

Parere alicui, & Depellere, contraria. Cic. Bruto, 15, Magna pestis erat depulsa per vos, magna Pop. Rom. macula deleta, vobis verò parta diuina gloria.

Ægritudinem alicui. Plaut. Trinum. 6.

Beneficium sibi Terent. Eunuch 4. 2.

Curas nobis peperit iniuria Propert lib 1. eleg. 17.

Causam vitæ Plin lib. 11 cap. 37.

Dignitatem & salutem aliquibus, suis laboribus parere. Cicero 4. in Catil.

Dissidium. Lucret. lib 1.

Dolorem. Cic. 1. de Finib. Sed illas tenuit, quia dolorem pariant.

Fastidium Plin. lib. 11. cap 17.

Fructum sibi. Cic. pro Rosc. Amer. An is qui semper ita vixerit, vt quæstum nosset nullum, fructum autem eum solum quem labore peperisset.

Gloriam. Cic ad Brutum, 15.

Gratiam apud aliquem sibi. Liu 4 bel Maced.

Laurus illi peperit æternos honores Horat. 1. Carm. ode 2.

Lachrymas pepérere minoribus nostris. Lucret lib. 5.

Laudem sibi. Cic 2 Offic. Nam L. quidem Crassus quum esset admodum adolescens, non aliunde mutuatus est, sed sibi ipse peperit maximam laudem ex illa accusatione nobili & gloriosa.

Lethum sibi peperere manu Virg. 6 Æneid.

Lingua peperit hoc malum misero. Tibul. lib. 4. eleg. 11.

Moram. Plaut. Trucul. 7.

Pacem. Cicero Planco, lib. 10. 5, Victoria pax, non pactione parienda est.

Perfugium pedibus. Plaut. Cistel. 4. Id est aufugere.

Reditum ad suos ferro sibi parere, Vide Segnis prouidentia, in PROVIDEO.

Salutem. Cæsar 1. bell. Gal.

Somnum tibi peperi meo. Tibul. lib. 1. eleg 6.

Spinosiora multa pepererunt dialectici. Cic in Orat.

Verba parere. Est noua verba fingere. Cic 3. de Finib. Idque cum Græcis, tum magis nobis, quibus etiam verba parienda sunt, imponendáque noua nouis rebus nomina.

Victoriam sibi. Liu. 10. bel. Pun.

Vrbes peperit philosophia, & dissipatos homines in societatem vitæ conuocauit: eos inter se primò domiciliis, deinde coniugiis, tum literarum & vocum communione iunxit. Cic. 5. Tusc.

Ad hanc te amentiam natura peperit, voluntas exercuit, fortuna seruauit. Cic. 1. in Catil.

¶Parere, Oua ponere. Colum. lib 8. cap. 14, de anseribus, Ineunt autem non vt priores aues, de quibus diximus, insistentes humi: nam ferè in flumine, aut piscinis id faciunt: singulæque ter anno pariunt, si prohibeantur fœtus suos excludere. Pariunt autem singulis fœtibus oua, primo quina, sequenti quaterna, nouissimo quina: quem partum nonnulli permittunt ipsis matribus educare, quia reliquo tempore anni vacaturæ sunt à fœtu. Minimè autem concedendum est fœminis extra septum parere: sed quum videbuntur sedem quærere, comprimendæ sunt atque tentandæ: nam si appropinquat partus, digito tanguntur oua, quę sunt prima parte locorum genitalium.

¶Parior, pareris, pen. corr. Passiuum. Cic 2. Offic. Maxime autem & gloria páritur & gratia defensionibus. Silius lib. 5,
Nam cui hæc alta paratur gloria dextra?

Voluptates pecunia pariuntur. Cic. 2. de Fin.

In pariundo, Vide IN præpositionem.

Celerius elephanti pariunt, Cunctationem immodicam, & quorundam nimis lenta molimina, his verbis licebit significare. Siquidem Plinius refert lib 8, Elephantum decem annis gestare in vtero. Hoc prouerbio vsus est Plin. iunior in præfatione historiæ mundi.

Pariens, Participium { [illegible] } vt Timidæ parientes. Ouid. 9. Metam.

Pariturus, pen. prod. Aliud participium { [illegible] } Ouid. 5. Metamorph.
. illa potentem
Lucinam nouies, nouies paritura vocauit.

Partus, Aliud item participium { [illegible] } In lucem editus.

Genus partum vetetino semine. Lucret lib. 5.

Alius Achillea Latio partus, Vide ACHILLES.

Partam videtur accepisse Columella, pro ea quæ peperit. lib. 7. cap. 4, Singuli agni binis nutricibus summittendi, nec quicquam subtrahi summissis expedit, quo saturior lactis agnus celeriter eò firmetur, & parta nutrici consociata minus laboret in educatione fœtus sui.

¶Partus { [illegible] } pro Nactus & acquisitus. Terent. Andr. 5. 5,
. nam mihi immortalitas
Parta est, si nulla ægritudo huic gaudio intercesserit.

Labore magno, magnísque periculis parta quædam. Cicero 1. de Oratore.

Partum per nos, & Delatum diuinitus, contraria. Cic. 1. de Orat. Vt & ipsum quod erat hominis proprium, non partum per nos, sed diuinitus ad nos delatum videretur.

Virtute non parta sed peccatis & vitiis quædam. Cic. 2. de Orat.

Honestè partis bonis aliquem priuare. Cic. pro Quintio,

Census partus per vulnera. Ouid. 3. Amor. eleg. 7.

Coniunx parta tibi. Virg. 2. Æneid.

Decus partum eloquio. Silius lib. 3.

Existimatio parta. Cic pro Sylla.

Fama. Valer. 7. Argon.

Gloria. Ouid. 12. Metam.

Honor. Virg. 5. Æneid.

Laus parta perennis. Silius lib. 15.

Libertas plurimo sudore & sanguine maiorum parta nobis & tradita. Cic. 2. de Lege agrar.

Munera parta sunt meæ Veneri. Virg 3. eclog.

Opes partæ. Tibul. lib 2. eleg 4.

Partæ opes non casu, sed ingenio. Cic. 3. Tuscul.

Pabula parta sine labore. Lucret. lib. 5.

Pax parta duci. Lucan. lib. 10.

Parta improbè præda. Cic 1 de Fin.

Quies parta vobis. Virg 3. Æneid.

Regna parta per gladios Ouid 1. de Arte.

Res partæ sanguine. Ouid. 1. epist.

Triumphus. Virg. 1. Æneid.

Victoria Cic. ad Atticum, lib. 10.

Vltio parta est Senec. Medea 1. 5.

Malè parta malè dilabuntur. Cic. 2. Philip.

Reponere parta Claud de bel. Get.

Partus huius partus, masc gen. { [illegible] } Ipse pariendi actus. Cic. 3. de Finib Idem hoc esse dicturi, bonam mortem & bonum partum meliorem longum esse, quàm breuem. Propert. lib. 2. eleg 3, Non non humani sunt partus talis dona.

Grauiditas & partus. Cic. 2. de Nat deor. Sol mundum omnem sua luce compleat, ab eóque luna illuminata grauiditates & partus afferat, maturitatésque gignendi.

Ancillæ partus an in fructu habendus. Cic. 1. de Fin.

Mulæ partus propè necessarius, conceptio contra naturam. Cic. 2. de Diuinat.

Æstiuus partus, Vide AESTAS.

Densus vuarum. Plin. lib 14 cap. 2.

Faciliores partus facit senectus anguium adalligata lumbis. Plin. lib 30 cap 14.

Lubrici partus atque procidentes. Plin. lib. 32. cap. 1, E nostris quidam Latinis Remoram appellauere eum piscem. Mirúmque, è Græcis alij lubricos partus atque procidentes contineri ad maturitatem alligato eo prodiderunt: alij sale adseruatum adalligatúmque grauidis partus soluere.

Maturus. Celsus lib. 7. cap. 29.

Partus nocturnus. Lucret. lib. 1.

Numerosus, Vide NVMERVS.

Procidentes partus, Vide paulo antè, Lubrici partus.

Accelerare partus. Plin. lib. 28 cap. 4.

Partus in abortum vergentes nutrit axungia. Plin. lib. 28. cap 9.

Remorans. Ouid. epist. 15

¶Adest mulieri partus, Hoc est pariendi tempus. Celsus libro 2. capite 1.

Adhiberor Iuno Lucina ad partus, Vide ADHIBEO.

Adolescere in partum, Vide ADOLESCO.

Maturos aperire partus. Horat. in Carm Secul.

Appropinquat partus. Cic. pro Cluentio, Quum esset grauida Auria fratris vxor, & iam appropinquare partus videretur, mulierem veneno interfecit.

Continere partum. Plin. lib. 30. cap 14, Inueniuntur & in gramine vermiculi, qui adalligati collo, continent partum.

Partus conceptos hystricum cinis potus continet: maturat caninum lac potum: euocat membrana è canum secundis, si terram non attigerit. Plin. lib 30. cap. 14.

Custodit partus contra omnes abortuum insidias aëtites lapis. Plin. lib 30 cap 14.

Dulci partu ditescere. Lucret. lib. 4.

Dare partu, Id est parere. Lucret lib 2.

Dare partu geminam prolem. Virg. 1. Æneid.

Edere partus perfectos, vel inchoatos. Plin lib. 10. cap. 63.

Elidere partum. Celsus lib 2. cap. 7.

Excidere partum mulieri mortuæ, Vide EXCIDO.

Partus excluditur diebus ter nouenis. Plin lib. 10 cap. 59.

Celeritatem partus facere. Plin. lib. 28 cap. 4.

Propè instat partus, Vide INSTO.

Leuabit te partu Lucina. Ouid 9. Metam.

Vno partu liberos peperit viro, at sibi nepotes Seneca Theb. 2.

Partu postremo Polydorum Hecuba peperit. Cic. 3. de Orat. Ex poeta.

Partus faciles præstare. Plin. lib. 30. cap. 14.

Reddere partum. Plin. lib 10. cap 12.

Soluere partus grauidis. Vide paulo antè, Lubrici partus.

Sustinere partum. Celsus lib 2. cap. 10.

Tuetur partus matronarum Natio dea. Cic. 3. de Nat. deor.

¶Partus arboris etiam dicitur. Plin lib 12 cap. 14, Autumno legitur ea æstiuo partu. De thure.

¶Partus, Ipsa proles. Martial. lib. 1. 14, Nec iacuit partus, sed matre cadente cucurrit.

Monstrosi hominum partus. Lucan. lib. 2.

Multiformes, Vide MVLTVS.

Nobilis. Seneca Herc. fur. 6.

Partus semiferi. Claud 1. in Eutrop.

Suppositus Silius lib 15.

¶Abigere partum, Vide ABIGO.

Gemellos enisa. Ouid 6 Metam.

Ferre partum, In vtero gestare. Plin. lib 8 cap. 38.

Ferre partum ex aliqua, Tollere puerum ex aliqua. Senec. Hercul. furen. 6.

Maculare partus suos paricidio, Vide MACVLA.

Diligunt suos partus feræ Cic 2 de Orat.

¶Partus, de ouis Colum. lib. 8. cap 5. Ferè autem quum primò partum consummauerint gallinæ, incubare cupiunt Et cap. 11. de pauonibus, Primus est partus quinque ferè ouorum: secundus quatuor: tertius aut trium aut duorum.

Paritura, parituræ, pen prod. { [illegible] } Idem quod Genitura & fœtura.

Varro lib 2. de Re rust. cap. 1, Demus si vis duas res de mulis, admissuram & parituram. Legitur & Parturam.

Partitudo, partitudinis { [illegible] } antiquum. Plaut. Aulul 4. 36,

Neque iam quo pacto celem herilis filiæ

Probrum, propinqua partitudo cui appetit.

Partio, partionis, fœm. gen. { [illegible] } Idem, antiquè. Gell. lib. 10 cap. 1, Eúmque finem esse dixit multiiugæ hominum partionis. Varro 3. de Re rust cap 9, de gallinis, Hæ enim ad partiones sunt aptiores. Sic Macrobius lib 5 Saturn. cap. 11.

Partor, partoris, Verbale { [illegible] } Qui peperit & acquisiuit. Plaut. Trucul 3, ... vade antè partu

Demus pòst partoribus.

Parturio, parturis, pen. corr. parturiui { [illegible] } parturire, In pariendo laborare. Terent. Adelph 3. 4,

Iuno Lucina fer opem: serua me obsecro. Hem,

Numnam illa quæso parturit?

Ager almus parturit. Virg 2. Georg.

Parturient montes, nascetur ridiculus mus. Horat 2. de Arte.

Arbor omnis nunc parturit Virg 3 eclog.

Larus parturit, Antiquitus dicebatur in eos qui pollicerentur ingentia, nihil dignum promissis exhiberent. Aiunt enim Larum auiculam esse stupido ingenio, plumis ac pennis copiosis. corpore pusillo: quum parturit, vociferari. Hinc natum prouerbium, Larus parturit, vbi quis magna præ se fert, pusilla præstiturus.

¶Parturire, per translationem dixit Cic. 2. Philip. Vtinam aliquando dolor Pop Rom. pariat, quod iamdiu parturit.

Periculum conceptum Reipub. parturire. Cic pro Muren.

Parturiens, parturientis { [illegible] } Ipsa mulier quæ parturit Plin. lib. 24. cap. 21 de malua, Vtique constat parturientes folijs substrato celerius solui. Ouid. 3. Fastorum,

Dicite, tu voto parturientis ades.

Pario, paris, parire, per quartam coniugationem. Varr. lib. 4 de Lingua Latin Oua parire solet genus pennis condecoratum: non animam, ut ait Ennius.

PARION { [illegible] } Vrbs est in Hellesponto, ait Stephanus, vocata sic à Pario Iasonis filio.

Parion, vel Parium, Ptolemæo, Plinio, Straboni, Propontidis in Hellesponto oppidum à Milesijs, Erythræis, Parijsque conditum: in agro quod, teste Plinio lib 7 cap. 2, gentes sunt quæ Ophiogenes vocantur, serpentum ictus leuare solitæ, & manu imposita, venena extrahere corpori. Varro etiam nunc esse paucos ibi dicit, quorum saliuæ contra ictus serpentum medeantur. In eodem oppido, teste Plinio lib. 36 cap. 5, Cupido nudus fuit par Veneri Gnidiæ nobilitate & iniuria. Parion hodie vocatur *Parsa*, vt scribit Oliuarius in Melam lib. 1 cap. 19.

Infame Parium fragosis vadis. Valer. 2. Argon.

PARIS, Paridis, pen. corr. { [illegible] } Priami filius, quem pater, quòd patriæ fatum futurum esse præsciuerat, exponi iussit, pastoréfque educauerunt. Tempore procedente in aulam paternam receptus, apud Idam pulchritudinis sententiam pro Venere contra Palladem & Iunonem tulit: ex quo illas perpetuò infestas sibi regnóque habuit. Venus autem ei nuptias Helenæ per raptum conciliauit, vnde Troiæ bellum exortum secundum Homerum. Ex OEnone Nympha Idæa ab eo, dum esset pastor, adamata, Idæum & Daphnidem dicitur suscepisse. Interfecit in bello Troiano Achillem & Antilochum: cum Aiace verò Oileo congressus, mutuis simul cum eodem vulneribus occidit.

Paris, nomen habet [illegible], hoc est à transeundo, nimirum imminentem mortem, quando expositus est. Et hoc est primum & proprium eius nomen. Alexander enim cognominatus est ab opitulatione, vt innuit Ouid. in epistola ipsius ad Helenam,

Penè puer cæsis abducta armenta recepi

Hostibus, & causam nominis inde tuli. ab [illegible] auxilior, & [illegible] vir. Vide Cælium lib. 19. cap. 22.

Hecuba Cissei filia, se facem parere vidit, & Parin creauit: qui causa fuit incendij. Virg 10 Æneidos,

-& face prægnans

Cisseis regina Parin creat. Face prægnans, ait Seruius, quia antequam pareret, facem se peperisse vidit in somnis.

Culpatus Paris. Virg. 2. Æneid.

Dardanius. Virg. 2. eclog.

Parim, Accusatiuus. Ouid. 13. Metamorphoseos.

-accusóque Parim.

Paridem vocat per translationem Octauianum Cicero ad eum scribens, At te fata patriæ Paridem futurum prædicabant, qui vastares vrbem incendio, Italiam bello, &c.

¶Fuit & Paris, histrio, libertus Domitiæ Neronis amitæ, cuius meminit Cornelius Tacit. & Iuuenalis.

PARISII, Parisiorum { [illegible] } populi inter Celtas, qui Senonensi prouinciæ attribuuntur, Senonibus, Belouacis, & Agendico oppido proximi, ac Meloduno oppido finitimi: Lutetiam habent oppidum, quam nunc Parisiensem, episcopalem vrbem inhabitant, positam in insula fluminis Sequanæ, quòd perpetua palus influeret, & in regno Francorum esset. Horum meminit Cæsar lib 6. Comment. Ptolemæus lib. 2. cap. 8, Ad ortum verò & iuxta Sequanam Parisij: & ciuitas, Parisium, Leucodecta. Vulgò *Paris*.

Paristhmium, & Paristhmia, orum { [illegible] } tonsillæ sunt ad linguæ radicem, numero quatuor, duæ conspicuæ: duæ his proximæ, peniores. Sic dictæ, quòd Isthmo figura respondeant. Galen. in Introduct. cap. Interiorum anatome.

Pariter, pen. corr. { [illegible] } Aduerbium congregandi, significans Simul. Cic. de Amic. Quòd si hæc apparent in bestijs, volucribus, agrestibus, natantibus, suibus cicuribus, feris, primùm vt se diligant (id enim pariter cum omni animante nascitur) deinde vt requirant atque appetant, ad quas se applicent, eiusdem generis animantes.

Pariter & simul. Cic. 3 de Orat. Vt ille qui hæc non vidit, & visisse

cum Rep. pariter, & cum illa simul extinctus esse videatur.

Pariter enim cum vita sensus amittitur. Cic. 1 Tusc.

Tua laus pariter cum Repub. cecidit. Cic. 2 Offic.

Crescunt pariter cum luna, pariterque decrescunt ostreæ & conchylia. Cic. 2 de Diuin.

Mecum pariter moleste ferunt Siculi. Cic. 7. Verr.

Infindunt pariter sulcos. Virg. 5 Æneid.

Vtraque vis pariter metuenda. Virg. 4. Æneid.

Pariter nobiscum. Author ad Heren. lib. 3. Iterem primo quæque & nobiscum quom voles, & interdum sine nobis legendo consequere nequid impediare, quin ad hanc vtilitatem pariter nobiscum progredi possis.

Percipit voluptatem pariter cum corpore animus. Cic. 5. Tusc.

Secum pariter me reportauit Resp. Cic. Post redit. in Senat.

¶Pariter { [illegible] } Eodem tempore. Virg. 10. Æneidos, de Mezentio alloquente Rhœbum equum suum,

-Lausique dolorum

Vltor eris mecum: aut, aperit si nulla viam vis,

Occumbes pariter. Potest & hic significare SIMVL.

¶Pariter { [illegible] } Ex æquo, æqualiter. Nævius. Vt pariter dispertiantur bona patris. Hoc est, vt tantum habeat vnus quantum alter. Plaut. Aulul. 6.

Pariter & æqualiter. Cic. de Amic. Nostra in amicos beneuolentia, illorum erga nos beneuolentiæ pariter, æqualitérque respondeat.

Terminantur pariter extrema. Cic. in Orat.

¶Pariter { [illegible] } Similiter. Cic. pro Fonteio, Pugnat pariter pro salute M. Fonteij Narbonensis colonia.

Æque & pariter. Cic. 1. de Finib. Et lætamur amicorum lætitia æque atque nostra & pariter dolemus angoribus.

Pariter ac. Terent. Phorm. 5. 3, Pariter nunc opera me adiuues, ac dudum re opitulatus es.

Pariter atque. Plaut. Amphitr. 13, -sed ædes occluserunt, euge hoc fit. Pariter atque vt alia facta sunt.

Pariter vt. Plaut. Aulul. 2,

Is ex se hunc reliquit, qui hic nunc habitat, filium

Pariter moratum vt pater, auósque huius fuit.

Pariter fit. Terent. Eunuch. 1. 2. Id est similiter, vt ait Donat.

Pariter pro meritis. Plaut. Milit. 10.

Paritura. Vide PARIO.

PARIVM { [illegible] } ciuitas Asiæ in regione Mysiæ, ex qua fuit Neoptolemus, cognomento Glossographus. Strabo lib. 10. & 11. Plin. lib. 7. cap. 2. & lib. 36. cap. 5.

PARSVS, Tharsensis quidam, quem supra Dianæ ædem decumbentem febris adeò vehemens corripuit, vt tandem oppresserit. De illo Hippocrates lib. 3, de morbis vulgaribus, eiúsque interpres Claud. Galen. Comment lib. 3.

Parma, parmæ { [illegible] } Breue scutum quo pedites vtebantur, quòd è medio in omnes partes esset par, vt inquit Varro. Virg. 9. Æneidos, Ense leuis nudo, parmáque inglorius alba. Hoc scutum Græci, authore Plinio, vocant peltam. Liu. 8 ab Vrbe, Quem cuspide parmáque innixum, attollentem se à graui casu Manlius ab iugulo; ita vt per costas ferrum emineret, terræ affixit.

Caua parma. Ouid. 12. Metam.

Crudæ parmæ tegmina. Silius lib. 5.

Obiectum parmæ dat læua. Lucret. lib. 4.

Obiecta proturbat pectora parma. Stat. 5. Thebaid.

Remouere parmam. Claud. 7. Paneg.

Mucro transit parmam. Virg. 10. Æneid.

Parmatus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Parma tectus. Liu. 4. ab Vrbe, Dat signum Volscis imperator, vt parmatis nouæ cohorti hostium locus detur.

Parmula, parmulæ, penult. corr. Diminutiuum { [illegible] } Horatius 2. Carmin. ode 7,

Tecum Philippos, & celerem fugam

Sensi relicta non bene parmula.

Parmulis pugnare milites soliti sunt, quarum vsum sustulit C. Marius, datis in vicem earum Brutianis. Fest.

Parmularius, parmularij { [illegible] } Gladiator qui parmula vtebatur, itémque fautor & locator eius generis. Quintil. lib. 2. cap. 11, Alius percontanti Theodoreus, an Apollodoreus esset, Ego, inquit parmularius sum. Vbi interpres, Parmularius dicitur parmarum, hoc est scutorum faber.

Parmularij etiam Thraces appellabantur. Festus, Thraces gladiatores à similitudine parmularum Thracicarum vocari.

PARMA { [illegible] } Plin. lib. 3. cap. 15, oppidum Galliæ togatæ prope Rauennam.

Surripuis Parmam Antonius. Cic. 14 Philip.

Parmensis { [illegible] } Incola & habitator vrbis Parmæ. Cic. 14. Philipp. Refugit animus P. c. eáque reformidat dicere quæ L. Antonius in Parmensium liberis & coniugibus effecerit.

Optimos viros, honestissimósque homines maximè cum authoritate huius ordinis Populíque Rom. dignitate coniunctos Parmenses crudelissimè interfecit L. Antonius. Cic. 14. Philip.

Parmensis Cassius. Horat. 1. epist 4.

PARMENIDES, pen. corr. { [illegible] } Eleates, Anaxagoræ discipulus, vt Suidas: vt Diogenes Laertius, Xenophanis. Cuius meminit Plato, qui eius nomine dialogum scripsit: vocauítque Parmenidem, siue de Ideis. Hic carmine Physiologiam expressit, sicut Empedocles & Hesiodus, duplicémque eam esse dixit: vnam quæ veritate cõstaret, alteram quæ opinione.

PARMENIO { [illegible] } vnus fuit ex præcipuis amicis Alexandri Macedonis, qui eum in Asiaticam expeditionem est secutus, cuius & frequens est mentio apud Qu. Curtium, in lib. De rebus gestis Alexandri.

PARMENISCVS astrologus, quàm sapienter de Autumno ac vindemijs scripserit, refert Plin. lib. 18. cap 31.

PARMENO, pen. corr. { [illegible] } apud Comicos nomen viri, quasi deses, à [illegible] & [illegible], maneo.

Parmularius, Vide PARMA.

Parnacides, Genus vestium puellarum. Varro de liberis educãdis, Vt puellæ habeant potius in vestitu chlamydas, encombomata, ac parnacidas, quàm togas. Nonius.

PARNASVS, pen. prod. vel, vt alij scribunt, Parnassos { [illegible] } Mons in Phocide, vt scribunt Plinius, & Strabo lib. 9 & Herodotus, Meláque confirmant. Qui mons duos vertices habet: quorum vnum Thitorea, alterum Hyampeum, Herodotus in Vrania tradit. non autem Cytheronem & Heliconem, vt Seruius putauit: seu, vt alij volunt, Cyrrham, aut Cyrphin, seu Nysam, quòd Cytheron aut Helicon in Bœotia montes disiuncti sunt, ita vt Helicon procul sit à Parnaso, circiter quindecim passuum millia, Cytheron verò triginta. Est igitur Parnassus, mons Phocidis, sacer Baccho & Apollini. Ouid. 1. Metamorphoseos,

Separat Aonios Actæis Phocis ab aruis, &c.

Mons ibi verticibus petit arduus astra duobus

Nomine Parnasus, superátque cacumine nubes. Lucan. lib 5, In hoc monte rupes sei maiestate numinis, vel situ ipso horrorem visentibus facit, vndique ferè præceps in formam theatri. Hic est Apollinis Delphici templum: hic fons Castalius, Musis sacer. Hic habitauere Pierides, oriundi Thracia: vnde Pierius mons, & Pierides Musæ. Sub Parnaso habitauerunt Hiantes populi. Hic fontes Atticam versus Hippocrene & Aganippe.

Arx vmbrosa Parnasi. Ouid. 1. Metam.

Sacri Parnasi cornua. Stat. 5 Thebaid.

Iuga Parnasi. Virg. eclog. 10.

Summus vertex Parnasi. Catul. Argon. 59.

Biceps Parnasus Ouid. 2. Metam.

Sacer. Stat. 5. Thebaid.

Parnasius, Adiect. { [illegible] } Virgil 6. ecloga,

Nec tantum Phœbo gaudet Parnasia rupes.

Laurus Parnasia. Virg. 2 Georg.

Templa Parnasia Ouid 5. Metam.

PARNES, Parnethis { [illegible] } mons est Atticæ regionis, dicitúrque tam masculino, quàm fœminino genere, vt probat Stephanus. Stat. 12. Thebaidos, -Parnésque benignus Vitibus.

PARNI, sunt Nomades. illi scilicet populi, qui Arsace viro Scytha duce Parthiam inuaserunt atque obtinuerũt, quum antea Ochum accolentes, Daiorum finibus miserrimis clauderentur. Strabo lib. 11.

PARNOETES { [illegible] } Cognomen fuit additum Callistrato Atheniensium Reipublicæ principi. Is aliquando instituit, vt in iudicijs & concionibus oboli quidam distribuerentur. Quæ res tandem versa est in prouerbium, Reperit obolum Parnœtes, quod in eos non insciè conueniet, qui nouum aliquod excogitarunt præmium, quo illectent.

PARNVS { [illegible] } Nauta fuit pauperculus, qui ob amissam nauiculam, cum omnibus quibusque litigabat. Hinc adagium, Parni scaphula: quod in eos conueniet, qui ob res minutulas multum mouent litium & querelarum. Erasm. ex Diogeniano.

Paro, paras { [illegible] } parare, A Pario deducitur, teste Sipontino: nam quæ paramus, quodammodo parere & proferre videmur. Terent. in Prologo Phorm. Maledictis deterrere ne scribat, parat.

Parare & ornare scutis & telis aliquos. Cic. pro Cæcin. Armatos si Latinè loqui volumus, quos appellare verè possumus? opinor eos qui scutis telísque parati ornatíque sunt.

Constituere & parare aliquid alicui. Cic. Curioni, lib. 2. 3, Est tibi grauis aduersaria constituta, & parata incredibilis quædam expectatio.

¶Parare { [illegible] } Comparare, acquirere, vt Parare diuitias, amicos, &c.

Ære parare aliquid. Horat. 2. Serm. saty. 3.

Agros alicui sibi parare. Cic. pro Flacco.

Creare & parare Lucret. lib. 4.

¶Amicos parare. Cic. de Amic. Quid autem stultius, quàm vt plurimum copiis, facultatibus, opibus possint, cætera parare quæ parantur, pecuniam, equos, famulos, vestem egregiam, vasa pretiosa: amicos non parare, optimã & pulcherrimam vitæ (vt ita dicam) supellectilem? Terent. Eunuch. 1. 2, Cupio aliquot parare amicos beneficio meo.

Amor paratur sæpe ludendo. Ouid. 3. de Arte.

Ancillas parare. Horat. 2. Serm. saty. 3.

Animos parare, dextrásque. Liu. 5. bell. Maced.

Vina parant animos. Ouid. 1 de Arte.

Arma parare aduersus aliquem. Ouid. 4. Fast.

Aurum alicui. Horat. 2. Serm. saty. 3.

Bellum parare, Instruere. Cæsar 5. bell. Gall.

Bella parantur mihi. Ouid. 2. de Remed. amor.

Blanditias alicui. Ouid. 2. Amor. eleg 19.

Campum ad certamen. Virg. 12. Æneid.

Casas, pelles, ignem Lucret. lib. 5.

Classis hæc mihi paratur. Stat. 1. Achil.

Cœnam. Cic. ad Attic lib. 4, Multa me in epistola tua delectarunt: sed nihil magis quàm patina Tyrotarichi cœnam parari Discuio. Sic parare prandium, Plaut. Amphitr. 16.

Connubia natis. Stat. 2. Achil.

Conuiuia. Virg. 1. Æneid.

Instruere & parare conuiuium. Cic. 6. Verr.

Cursus. Virg 4. Æneid.

Dapes. Virg. 6. eclog.

Dominum sibi. Lucan. lib. 6.

Excusationem. Cic ad Attic. lib. 12, Itaque idipsum dubito an excusationem aliquam ad illum parem.

Exempla alicui. Iuuen. Saty 9.

Exequias.

Exequias. Ouid. 2. Fast.
Exitium alteri. Cic. 1. Tusculanarum, —qui alteri exitium parat, Eum scire oportet sibi paratã pestem, vt participes parem. Ex poeta.
Parinus triste. Ouid. 6. Metam.
Formam. Ouid. 3. de Arte.
Fortunas magnas, & copiam, hoc est diuitias. Liu. 4. bell. Pun.
Fugam. Terent. Phorm. 1. 4, Quam hic fugam aut furtum parat? Cic. ad Attic. lib. 7, Itaque fuga quæ parabatur, repressa est.
Fugam & socios. Virg. 1. Æneid.
Gratiam alicuius. Tacit. lib. 12.
Homines parare, Emere. Catull. de Varo, epigr. 10.
Hortos aliquos. Cic. Attic. lib. 12.
Hospitium Propert. lib. 3. eleg. 13.
Imber maximus paratur agricolis. Virg. 1. Georg.
Insidias. Ouid. 2. Fast.
Interitum alicui. Cic. 1. de Diuin.
Inuidiam alicui ex sua in familiari. Cic. in Sallustium.
Iras. Seneca Hippol. 10.
Iter in Macedoniam. Cæsar 3. bell. Ciuil.
Lethum alicui. Lucret. lib. 6.
Locus paratur epulis. Lucan. lib. 7.
Locum ac sedem alicui. Cæsar 1. bell. Gall.
Militum manum parare, interficiendorũ Consulum ciuitatis causa. Cic in Catil.
Serò medicina paratur, quum, &c. Ouid. 1. de Remed. amor.
Membra parant pugnæ. Ouid. 9. Metam.
Magnos motus fata parant. Lucan. lib. 2.
Necessitudines Cæsar 8. bell. Gall.
Necem alicui Ouid 1. de Arte.
Orationem sibi parare, Vide o a n.
Orationes aduersus, vel in aliquem. Plaut. Pseud. 7.
Prælia dira. Lucan. lib. 3.
Profectionem. Cæsar 1. bell. Ciuil.
Reditum paras sibi & sociis. Horat. 1. epist. 2.
Magno parantur regna æterna. Lucan. lib. 2.
Sacra parantur. Virg. 2. Æneid.
Sapientiam. Cic. 1. de Finib.
Se ad aliquid parare, Applicare & accommodare quod dicitur. Terent. Eunuch. 2. 2. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7, Huc te pares, hæc cogites, ad hæc te exerceas.
Parare se ad dicendum Cic. in Orat. Quid iam sequitur, quod quidem artis sit, nisi ordiri orationem, in quo aut cõcilietur auditor, aut erigatur, aut paret se ad dicendum?
In omne nefas ego me paraui. Ouid. 6. Metam.
Solatia sibi. Ouid. 2. de Remed. amor.
Subsidium. Cic. ad Attic. lib. 1. 6, Ego omnes meas vindemiolas eò reseruo, vt illud subsidium senectuti parem.
Tela. Ouid. 3. Metam.
Dulcia verba alicui. Ouid. 2. Amor. eleg. 19.
Vim. Liu. Alios vim parãtes occidit. Id est qui vi tueri se volebant. Ouid. 2. Metam. Vim paras & sequitur.
Para vt. Terent. Phorm. 5. 8, Animo virili, præsentíque vt sis, para.
Parant defendere telis. Virg. 2. Æneid.
Ire parat ad vrbem. Virg. 1. Æneid.
Ire parans in nemus. Virg. 4. Æneid.
Paratum est ita. Plaut. Pœn. 14.
Auidos parandi diuitias. Ouid 1. Trist, eleg. 1.

Parans, Participium { [illegible] } vt Animi parantes infanda. Statius 5. Sylu. 2.

Parandus, Aliud participium { [illegible] } vt
Dona paranda. Ouid. ad Liuiam.
Scelus parandum est magno animo. Senec Medea, 12.

Paratus, pen. prod. { [illegible] } Similiter participium. Terentius 4. 4, Quin est paratum argentum.
Vis in quouis loco paratus. Terent. Andr. 4. 3. Donatus, Paratum dixit ad omnes affectus, quicunque de proximo esse possunt.
Paratus & promptus { [illegible] } Cic 1. Verr. Omne tempus, quod mihi ab amicorum negotiis datur, in his studiis, laboribúsque consumam, quo paratior ad vsum forensem promptiórque esse possim.
Ab omni re paratum esse. Plancus Senatui, lib 10. 8, Nunc quum deũm benignitate ab omni re sumus paratiores, non solùm bene sperare de nobis homines, sed explorate iudicare volumus.
Ab exercitu paratus. Cælius Cic, lib. 8. 10, Ego quidem præcipuum metum, quod ad te attinebat, habui, qui scirem quàm paratus ab exercitu esses, nequod hic tumultus dignitati tuæ periculum afferret.
Paratus & meditatus. Cic. 4. Verr. Sed in Siciliam paratus ad prædam, meditatúsque venire cupiebat.
Paratus ad audiendum. Cic. 1. de Finib.
Paratus ad dolores. Cic. 2. de Finib.
Paratissimus ad dicendum. Cic. 1. Verr.
Præsidiis naturæ vel doctrinæ ad dicendum paratus. Cicero 1. de Oratore.
Paratus ad omnem euentum. Cic. ad Toranum, lib. 6. 21.
Ad omne facinus paratissimus homo. Cic. pro Milone.
Paratus & instructus ad iudicium venit. Cic. 2. Verr.
Ad mentiendum. Cic. de Amic.
Paratus ad omnia. Brutus ad Cic. lib. 11. 13, Exercitus nostros singulari concordia coniunctos, ad omnia pro vobis videatis paratos.
Ad permouendos animos instructus & paratus. Cic. in Orat.
Paratus ad periculum animus. Cic. 1. Offic.
Consuetudine beneficentiæ paratiores erunt & tanquam exercitatiores ad bene de multis promerendum, quo pluribus profuerint. Cic. 2. Offic.
Paratissimus ad hæc propulsanda Cic ad Att. lib. 5.
Ad vim promptus, ad seditionem paratus, expeditus ad cædem. Cicero 2. de Lege agraria.
Ad vim Ouid. 11. Metam.
Contra fortunam. Cic Lucceio, lib 5. 13.
Animis opibúsque parati. Virg. 2. Æneid.
Paratus peditatu. Cic. ad Att. lib. 6. 185, Ego hunc ita paratum video peditatu, equitatu, classibus, &c.
Paratior certamini. Quintil. lib. 8 cap. 3.
Paratissimus tuendæ ciuitatis. Cic. 2 de Legib. Fuit hic vir, vt scitis, non solùm eruditissimus, sed etiam ciuis è Repub maximè, tuendǽque ciuitatis paratissimus. Quædam exemplaria legunt peritissimus.
Paratus omnia perpeti. Cæsar 3 bel. Ciuil.
Animo paratus tueri prouinciam. Plancus Senatui, lib. 10. 8.
Certare parati. Virg. 5. Æneid.
¶ Acies paratæ ferro. Ouid. 3. Fast.
Acies parata neci. Virg. 2. Æneid.
Agmen paratum secum habet. Virg. 5. Æneid.
Animus paratus bello & paci. Liuius 1. ab Vrbe.
Paratissimo animo sustinere. Cæsar 8. bell. Gall.
Propositum ac paratum auxilium iis futurum esse videatur. Qu. Cic. de Petit. Consul.
Celeritas in respondendo prompta & parata. Cicero de Claris Oratorib.
Consensu omnium parato, tota denique Italia ad contentionem expedita, &c Cic pro Sextio.
Epulæ paratæ regifico luxu. Virg 6 Æneid.
Fortitudo est satis instructa, armata, parata per sese. Cicero 4. Tusculanar.
Hospitium nobis paratum. Lucan. lib. 9.
Parati & expediti multa commẽtatione ac meditatione loci. Cic. 2. de Orat.
Mors parata. Lucan. lib 8.
Mortis paratæ instrumenta. Ouid. 10. Metam.
Imparatum in paratos incidere. Cic pro Milone.
Prouincia omnium ciuitatum consensu paratissima. Plancus Senatui, lib. 10. 8.
Thalami parati. Virg 7 Æneid.
Vrbs parata Virg 4 Æneid.
Paratior. Lucan. lib 6,
—cælóque paratior vnda. Ouid. 5. Metam.

Paratum, penultima prod. Substantiuum { [illegible] } Terentius Eunuch. 3. 4, Præterit tempus: quo in loco dictum est, parati nihil est.

Paratus, huius paratus, penult. producta { [illegible] } Ipse parandi actus. Quintil. lib. 10. cap. 1, Copiosus verborum fit paratus, Id est apparatus. Tacit. lib. 5, Gazam, & paratus regios adiicit.
Graues paratus rerum. Stat. 2. Thebaid.
Principalis paratus. Tacit. lib. 18.
Funebris. Tacit lib. 13.
Opus impar vestris paratibus Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.
Celebrare aliquid ingenti, & insolito paratu. Tacit. lib. 18.
Largis paratibus vti. Ouid. epist. 15.
¶ Induta Tyrios paratus. Ouidius 3. Fastorum. Id est induta Tyrio vestitu.

Paratè, penul. prod. Aduerbium { [illegible] } Promptè & expeditè. Plaut Epid. 8.
Paratè venire ad dicendum. Cic. de Clar. Orat. Is tamen ad dicendum veniebat magis audacter quàm paratè. Idem pro Rosc. Amer. Tamen diligentius, paratiúsque venisses.
Paratius dimicare. Cic. 1. Offic. Dimicaréque paratius de honore & gloria, quàm de cæteris commodis.
Paratissimè respondit, Id est promptissimè. Plin. iun. epist. 9. lib. 9.

Parito, paritas, pen. corr. { [illegible] } paritâre, Frequentatiuum. Plautus Merc. 11,
Quid tu ais, qui quum illuc, quò nunc ire paritas, veneris, &c.

Parabilis, & hoc parabile, penultima corr. { [illegible] } Quod in promptu est, & citò haberi potest. Cicero 1. de Finibus, Propterea quòd ipsa natura diuitias quibus contenta sit, & parabiles, & terminatas habet.
Venus parabilis & facilis. Horat. 1. Serm. satyr. 2.
Victus parabilis. Curtius lib. 6.

Paro, paronis, vel Paron, nis, { [illegible] } Nauiculi genus, inquit Festus, ad cuius similitudinem Myoparo dicitur, pyraticum nauigium. *Brigantinus* hodie nos *Gallis* vocatur, teste Budæo.

Parochus, parochi, penult. corr. { [illegible] } Parochi, qui peregrinis salem & ligna præbebant, inquit Acron. De quibus Horatius 1. Serm. satyra 5,
—& parochi quæ debent ligna salémque. Quos Porphyrio copiarios à Latinis vocatos esse tradit, qui salem & ligna iis præstabant, qui Reipublicæ causa peregrè ibant. Sub nomine autem harum specierum omnia hospitibus necessaria intelligimus, vt idem Acron alibi sentire videtur, lib. 2. Serm. satyra 8, vbi Horatius parochum pro conuiuatore posuit.
—vatrere pallor
Tum parochi faciem nil sic metuentis, vt acres
Potores. Cicero in priore significatione vsus est ad Atticum, lib. 13. epist. 2, Ariarathes Ariobarzanis filius Romam venit: vult, opinor, regnum aliquod emere à Cæsare. nam quomodo nunc est, pedem vbi ponat in suo, non habet. omnino eum Sextius noster parochiis publicis occupauit. Sunt qui parochias inde appellatas esse censeãt, quibus singulis sacerdotes sint destinati suo, ab exhibitione scilicet sanctifici crustuli, sacrosanctíque panificij. Ego verò non parochias primùm, sed parœcias appellatas esse censeo Budæus. Rectius apud Ciceronem alij legunt parochiis publicis. id est, præbitoribus. Occupauit, hoc est, ante me cepit, vt ego, eum frustrà sim inuitaturus. Et Sestius noster & domũ iam & omnia ad victum necessaria de publico curauit.

Parochi, non solùm sunt qui præbēda magistratibus redemerunt, verumetiam equi, qui cursus publici causâ præbentur, quæ tamen significatio à superiori deducta videtur. Ita fit, vt in illa actionis, in hac perpessionis sensus insit. Theodoretus, [illegible]. Annotauit Turnebus.

Paroculi, paroculorum, à paribus oculis dicuntur. Sueton. in libro de Claris Rhetoribus, de Sext. Clodio, Malè oculatus & dicas paroculorum.

De Parodontidibus, vide Celsum, lib. 6. cap. 13.

Parœcus, parœci, m. gen. { [illegible] } Parœci, sunt accolæ: quare qui fanum aliquod accolunt, parœci dicti sunt, eiusdem scilicet fani consortes. Et parœcia, accolarum conuentus & accolatus, sacráque vicinia. nã [illegible] etiam [illegible] dicuntur, id est vicini: legíque ipse hoc verbũ apud Græcos in ea significatione, nisi falsus sum opinione. Quòd si Latinè loqui magis placet, Latinè scientibus curiæ dici possunt: vnde curiones olim dicti: & [illegible], ipsi curiales. Budæus.

Parœmia, parœmiæ { [illegible] } definitore Donato, est accommodatum rebus temporibúsque prouerbium. Diomedes autem diffinit hunc in modũ, Parœmia est prouerbij vulgaris vsurpatio, rebus temporibúsque accommodata.

Parolene, est brachij pars quædam, de qua Cælius Rhodiginus lib. 4. cap. 3. sic scribit: Brachij prominens summitas dicitur acromia, aut humeri caput: item epomis, & acrocolia, apud Iulium Pollucem: vbi articulus obfirmatur, Eurypōsis, vel humeri acetabulum, extrinsecus musculi, intus parolene.

Paromœon { [illegible] } Figura quoties est verborum in oratione aliqua similitudo. Terent. And. 1. 5,

-id mutauit, quoniam me immutatũ videt. Vbi Donatus, [illegible], nam quoties verba sunt, [illegible] dicitur: quoties nomina, [illegible]. Idem in sua editione secunda, Paromœon est quando ab eisdem literis diuersa nomina sumuntur: vt, O Tite tute Tati tibi tanta tyranne tulisti.

Paromphalon, est concretio rosi in vmbilico. Galenus in Finition. Medic.

Paromologia, pen. corr. { [illegible] } schema est, quod fit quum aliquot res aduersario concedimus: deinde aliquid inferimus quod aut maius sit quàm superiora, aut etiam omnia quæ posuimus, infirmet. vt Sume hoc ab iudicibus nostra voluntate: neminem illi propiorem cognatum quàm te, fuisse concedimus. officia tua nonnulla in illum extitisse: stipendia vos vnà fecisse aliquandiu, nemo negat. Sed quid contra testamentum dicis, in quo scriptus hic est? Ex Hyperide est exemplum hoc. Rutilius Lupus.

Paronomasia, pen. corr. { [illegible] } schema est, veluti quædam denominatio: vel quoties aliud nomen efficitur ex alio. Terentius Andr. 1. 3, Nam inceptio est amentium, non amantium. Vbi Donatus, Amabant veteres de proximo similia dicere: vt Cic. 6. Verr. Minus elatum putauit fore quod de aratro, quàm quod de sacrario esset ablatum. Et quidem si in verbis sunt, paromœon dicitur: in nominibus, paronomasia.

Paronychia, paronychiæ, pen. corr. fœm. gen. { [illegible] } Abscessus circa radices vnguium, Latini reduuias appellant. Plin. lib. 23. cap. 3, Gingiuarum inflammationibus, paronychiis, sordidísque vlceribus cacreleeentibus. Plinius tamen genere neutro profert, vt lib. 24. cap. vltimo, Altero quod est aizoo simile, ad paronychia & pterigia vnguium, & quum caro vnguibus increuit, vtuntur cum axungia. Idē lib. 28 ca. 8. Paronychia dicta à [illegible], ad: [illegible], vnguis: quasi ad vnguẽ.

Paronychia, herba ab effectu sic appellata: sanat enim paronychias. Dioscorides lib. 4. cap. 49. Galen. lib. 8. de Simplic. medicam. facultatibus.

PARUPAMISADAE { [illegible] } populi Asiæ, qui (sicut refert Ptolemæus) ab Oriente parte Indiæ, ab Occasu Arabia terminantur, à Meridie Arachosia. Meminit horum & Plin. lib. 6. cap. 20. & 23. Etenim plerique ab Occidente non Indo amne determinant, sed adijciunt quatuor satrapias, Gedrosos, Arachotas, Arios, & Paramisadas.

Paropis { [illegible] Inter instrumenta muliebria annumeratur Polluci lib 10 cap. 28.

Paropsis, paropsidis, pen. corr. fœm. gen. { [illegible] } Patinæ genus aliquantum concauæ, in qua obsonia ponuntur. Iuuenal. satyr. 3,

-quàm multa magnáque paropside cœnat. Græcum est, [illegible] à [illegible] & [illegible], Id est ad cibum. Est enim etiam genus quoddã iuris, vel obsonij vilis. Pollux author. Suet. in Galba. cap. 12, Et ordinario quidem dispensatori breuiarium rationum offerenti, paropsidem leguminis pro sedulitate ac diligentia porrexisse. Martialis libro 11. 28,

Cui portat gaudens ancilla paropside rubra

Alecem, sed quã protinus illa voret. Paropsis, inquit Bayfius, antiquis non solùm pro vili obsonio & iure & etiam maza, sed etiã pro vase ferario sumebatur. Videto libellum de Vasculis.

Paropsis malorum, Prouerbialis figura apud Athenæum lib. 9. dixit Antiphanes, quod de vehementer improbis, & omni facinorum genere contaminatis vsurpare licebit. Ducta est metaphora à disco, in quo varia eduliorum genera apponi solebant, sed quæ voluptatem afferant, quò grauior est tropus deflectens in contrarium.

PARUS { [illegible] } insula est vna ex Cycladibus, quæ à Delo triginta quinque millibus distat, ex qua Parius lapis, marmoreus candidissimus, è quo multa signa fiunt. Hanc primò Plateam, postea Minoidam vocitarunt. In ea est oppidum etiam Paros vocitatum. Virgilius 3. Æneidos,

-niueámque Paron. A candore marmoris.

Marmorea Paros. Ouid. 7. Metam.

Parius, Adiectiuum { [illegible] } vt Parius lapis, qui & Lydius, quo aurum probatur. Et Parium marmor, candidum, quod omnium optimum erat. Virg. 1. Æneid. Idem 3. Georgicor. Stabunt & Parij lapides spirantia signa. Vbi Seruius, In tẽplo Cæsaris maiorũ statuas eius dicit se esse positurũ, quas commendat & à pretioso marmore, & ab arte,

Marmor parium. Horat. 1. Carm. ode 19.

Iuga paria. Ouid. 1. Amor. eleg 7.

Parotis, pen. prod. parotidis, pen. corr. { [illegible] } Apostema est circa aurem. Plin. lib. 20. cap. 1, Parotidas, & panos sanat. Græci [illegible]: & [illegible], aures dicunt.

Paroxysmus { [illegible] } Stimulatio, concitatio, exacerbatio. [illegible] enim est incitare. Hoc etiam nomine Græci appellant accessum febris, hoc est exasperationem, quæ statis temporibus fieri consueuit, de quo multa Galen.

Parra, parræ, Genus auis inauspicatæ. Horat. 3. Carm. ode 27,

Impios parræ recinentis omen

Ducat. Sic Prudentius,

Cur Cremeræ campis cornice vel oscine parra

Nemo deum monuit perituros marte sinistro

Tercentum Fabios? Hoc ex superstitiosa veterum opinione, vt in oscinibus augurij sit ideo infausti, quòd eius auis sit iniucundissimus cantus. Eius autem insuauitatem & prope diritatem satis indicat versus iste Ausonij,

Si confers fulicas cygnis, & aëdona parræ. Turneb.

PARRHASIA { [illegible] } regio in Peloponneso, dicta Arcadia, Lycaonis patria. Vnde Parrhasius. Virgil. 8 Æneidos,

Parrhasio dictum Panos de more Lycæi. In ea mons est Lycæus, in quo bicornis Fauni templum fuerat, à quo Lycæa ludicra illi sacrata, nobis Lupercalia dicta. vnde Ouid. lib. 2. Fastorum,

Quis vetat Arcadico dictos à monte Lupercos?

Faunus in Arcadia templa Lycæus habet.

Parrhasius, Adiectiuum { [illegible] } vt Antra Parrhasia. Stat. 11. Theb.

Coloni Parrhasij. Claud de bell Getico.

Dea Parrhasia. Ouid 1 Fast.

Niues Parrhasiæ Ouid. 2. Fast.

Parrhasis, pen. corr. huius Parrhasidis { [illegible] } Patronymicum fœmininum, dicitur Calysto. Ouid. 2. Metamorph. Parrhasis erubuit.

Stellæ Parrhasides. Ouid 4. Fast.

Vrsa Parrhasis. Ouid. epist. 17.

PARRHASIANUS, ob immodicam procacitatẽ dictus est Demochares: sicut ob morum ferocitatem Demosthenem Argei serpentis nomine vocitarunt. Alexander Alexand. lib. 2. cap. 11.

PARRHASIUS { [illegible] } Ephesius pictor, venit in certamen cum Zeuxide. Et quum ille detulisset vuas pictas tanto successu, vt in scenam aues aduolarent: ipse detulisse linteum pictum traditur, ita veritate repræsentata, vt Zeuxis alitum iudicio tumens, flagitaret tandem remoto linteo ostendi picturam, atque intellectu errore concederet palmam ingenuo pudore, quoniam ipse aues fefellisset, Parrhasius autem se artificem. Hæc Plin. lib. 35. cap. 10.

PARRHISII, Vide PARISII.

Parricidium, & Parricida. Vide PARICIDIUM.

Pars, partis, fœm. gen. { [illegible] } Portio. Partes autem dicuntur in quas diuiditur totũ. Quidam partem à pari dictam existimant: quòd partes simul iunctæ, pares, hoc est æquales sint toti. Alij à pario, siue pareo: quòd pars à toto deducta, & quasi parta sit. Alij à parum: quòd pars, parum quiddam sit respectu totius. Terentius in Prolog. Adelphorum,

Senes qui primi venient, hi partem aperient

In agendo, partem ostendent. Idem Heaut. 4. 5,

Omnes te in lauta, & bene aucta parte putant.

Constantiæ, moderationis, temperantiæ partes à natura datæ sunt. Cic 1. Offic.

Omnes omnium gentium partes tribus triumphis deuinxit. Cic. in Pisonem. De Pompeio.

Mundi partes Lucret. lib. 5.

Pars philosophiæ Cic. 1. Acad. Carneades nullius philosophiæ partis ignarus. Hoc est, omnem philosophiæ cognitionem habens.

Sensus partem si vllam habes, hæc te lacerat, hæc cruentat oratio. Cic 2. Philip.

Pars spectatorum, pars hominum: pro quodam incerto numero. Plaut. Truculent. 4.

Terrarum pars. Plin lib. 13. cap. 4.

A Meridianis partibus. Plin. lib 7. cap. 50. ad finem.

Vitæ partes. Cic. pro Fonteio, In omnibus vitæ partibus moderatum ac temperãtem, plenum pudoris, plenum officij, plenum religionis, videtis positum in vestra fide ac potestate.

Partes de cœna Sueton in Domit cap. 11.

¶ Pars æqua amoris. Terent Eunuch. 1. 2.

Auersa pars, Vide AVERTO.

Centesima, Vide CENTUM.

Coæqua, Vide COAEQUUS.

Confirmans. Quintil. lib. 5. cap 10.

Exigua pars montis. Virg. 10. Æneid.

Exigua pars temporis. Lucret. lib. 3.

Exiguissima pars restat de turba fratrum. Ouid. epist. 14.

Immensa. Seneca Hippol. in.

Incultæ partes mundi, Vide INCOLO.

Inferior. Lucret lib 5.

Intima parte vrbis, Vide INTRA.

Læua Ouid 8 Metam.

Magna pars Arabiæ, Vide MAGNUS.

Melior pars diei, Vide Melior in BONUS.

Perexigua, Vide PEREXIGUUS.

Quarta pars diei præterita Horat 1. Serm satyr. 9.

Sinistra in parte murorum. Virg 9. Æneid.

Vltima pars vitæ. Virg. 4. eclog.

¶ Addere partes illæsas vitiatis, Vide ADDO.

Adimere partem, & Dare partem, contraria. Cic. 7. Verr. Quibus illi vrbis suæ partem ademerunt, his tu nostri imperij partem dedisti.

Rerum pars altera adempta est. Virg. 9. Æneid.

Amplectitur plures partes genus. Cic. 1. de Inuent.

Conducere

Conducere partes in vnum. Lucret.lib.1.
Constituere partes. Quintil.lib.3.cap.9.
Constituere partes causæ singulas in suis digitis, Vide CONSTITVO.
Coatexere partes. Quintil.10 Procem lib.4.
Deserere partem. Quintil.in Procem.lib.1.
Dilata pars laborum. Ouid.3 Metam.
Ad minutas partes dispergi. Lucret.lib.4.
Distribuere partibus aliqua. Cic 1. de Orat. Hæc ab hominibus callidis, & peritis animaduersa ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt.
Facere partes. Cic.2.de Orat. Quis Antonio permisit, inquit, vt & partes faceret, & vtram vellet, prior ipse sumeret? Hoc est, in partes diuideret.
In ambas partes se findit via. Virg 6.Æneid.
Diuersis partibus immissi ignes. Virg.12.Æneid.
Ingredi partem Quintil.lib 4.cap.3.
Occupare partem Quintil.in Procem.lib.1.
Idoneam aliquam partem relinquere. Author ad Herennium, lib.1, Hoc quoque vitandum est in expositione, nequando, quum omnia collegisse videamur, aliquam idoneam partem reliquerimus.
Nullam partem noctis requiescere. Cic.pro Roscio Amer.
Reuulsa pars è monte Ouid.13.Metam.
Sumere partem Falerni. Horat.1.Carm.ode 17.
Vacare in partem curarum. Tacit.lib.1.
Omni à parte timetur. Ouid.10.Metam.
Ab aliqua parte argumentationes aduersariorum labefactare. Author ad Heren lib.2.
¶Ab Orientis partibus virtutis tuæ lumen, vt eluceat opto. Cic. Cassio, lib.12.5.
A meridianis partibus. Plin.lib.7.cap.50.ad finem, Qua in re obseruatum, à meridianis partibus ad occasum solis pestilentiam semper ire.
Vetant hoc alicubi venti: vt in Africa, & in Narbonensis prouinciæ partibus. Plin.lib.14.cap.1.
De parte sinistra, Vide DE.
Fulminat de parte Boreæ. Virg.1.Georg.
Tenuit partes illas, pro Per illam regionē iter habuit. Cic.ad Att. lib.3, Intelligebam ex eo loco si iter haberem, posse me Brundusium referre: sine te autem non esse nobis illas partes tenendas propter Antronium.
¶Pars, triplicatum. Martial.lib.8.47,
Pars maxillarum tonsa est tibi, pars tibi rasa est:
Pars vulsa est: vnum quis putet esse caput?
¶Pars magna, quod & Bona pars dicitur: hoc est Multi. Plautus Mostel.3, Magna pars morem hunc sibi induxerunt, donec, &c.
Magna pars vestrum Terent.in Prol Heaut.
Morbi magnam deponere partem. Horat.1.epist.1.
Magnam partem habere in re aliqua. Virg 6.Æneid.
Magnam partem, pro Magna ex parte. Cæsar bell. Gall.lib.4, de Sueuis, non procul ab initio, Neque multum frumento, sed maximā partem lacte atque pecore viuūt. Lucret.lib.3, hæc vulnera vitæ Non minimam partem mortis formidine aluntur. Cic.in Orat. Senarios verò, & Hipponacteos effugere vix possumus: magnam enim partem ex Iambis nostra constat oratio.
Magna pars fui. Virg 2 Æneid.
Pars maior. Cic 1.Offic Alij multitudinis iudicio feruntur, quæque maiori parti pulcherrima videatur, ea maximè exoptant.
Maiorem partem æui conterere somno. Lucret.lib.3.
Diei maiorem partem alicubi sedere. Cic 6 Verr.
Vigilare maiorem partem noctis Cic.1.de Diuin.
Maiorem partem populi suffragiis priuauit. Cic.2.de Lege agrar.
Maxima pars hominum. Horat.2.Serm.satyr.3.
Multa pars mei. Horat.3.Carm.ode 30.
Pars multa, pro Plerique. Horat.2.Serm.satyr.7.
Bona pars, Magna Horat de Arte.
Bona pars hominum Horat 1 Serm.satyr.1.
Bonam partem sermonis in aliquam diem differre. Cic.2.de Orat.
Optima pars lucis mensæ est data, Maxima pars. Ouid.7. Metam.
Celeberrimæ & maximæ partes vrbis, pro Maxima parte habitantium. Cic.pro Domo, Vrbis celeberrimæ & maximæ partes aduersum illud non monimentum, sed vulnus patriæ contuentur.
Celeberrima pars Romæ. Stat.1 Sylu 2.
¶Magna ex parte, pro Plerunque Plin.lib.8.cap 54.de simiis.
¶Ex magna parte. Quintil.lib.10.cap.1, Ex magna parte Ciceronē, quantus est fecit.
Assentiri alicui magna ex parte. Cic. Att.lib.7.
Omnino aut magna ex parte liberari. Cic.1.Tuscul.
Multo maxima ex parte libera religione domus. Cic.de Arusp. respon.
Maxima parte, Vide MAGNVS.
¶Parte, ablatiuus: pro Partim Plaut.Rud.5,
sed id si parte caui, vt cauerem:
Tum hoc mihi indecorè, iniquè, immodestè datis dij.
Parte, geminatū. Plin.lib 37.cap.11, Melichloron est geminus: parte flauus, parte melleus.
Hinc, & parte alia. Virg.8.Æneidos,
Hinc Augustus agens Italos in prælia Cæsar. Et paulo pòst,
Parte alia ventis, & dijs Agrippa secundis
Arduus, agmen agens.
Parti, Ablatiuus, quo sæpe vtitur Lucretius: vt lib.3,
Vt sensus alios in parti quenque sua sent
Dissolui, &c. De anima. Id est in parte. Lambin.
Duabus partibus. Cicer 5. Verr. Quid si duabus partibus docco te amplius frumenti abstulisse, quàm Pop.Rom.misisset
Partibus, & paulatim. Columel.lib 2.cap 3, Non multum, nec vniuersum cibum, sed partibus & paulatim præbere conueniat.

Multis partibus maior, Vide MVLTVS.
Multis partibus plures, Id est multo plures. Cic lib.1.epist. Famil' epist.2, Perspiciebant enim in Hortensij sententiam multis partibus plures ituros. Cælius lib.8 epist.9, Turpe tibi erit Patischum Curioni decem pantheras misisse, te non multis partibus plures: id est multo plures. Sic Cæsar, Quoniam omnes in multis partibus esset inferior, id est multo inferior. Et Cic.3.de Finib. Quis est enim, aut quis vnquam fuit aut auaritia tam ardenti, aut tam effrænatis cupiditatibus, vt eandem illam rem quam adipisci scelere quouis velit, nō multis partibus malit ad sese, etiam omni impunitate proposita, sine facinore, quàm illo modo peruenire? Id est multo malit. Paulus Manutius.
Ne minima quidem parte, Vide Minor in PARVVS.
Plus iusta parte. Virg 1 Georg.
Plus media parte. Ouid 3 Metam.
Propè pars, Id est bona vel maior pars. Cicero pro Murena, Syllana gratificatio reprehensa, multi viri fortes, & propè pars ciuitatis offensa est.
¶Ex parte, Quintil lib.6 cap 4, Pisces ex parte adusti & versati. Dimidia ex parte sacerdotes non habebit Romanus populus Cicero pro Domo.
Gaudere ex parte. Cic. Qu fratri, lib 3.17, Quod tibi mea permissio mansionis tuæ grata est, id ego summo meo dolore & desiderio, tamen ex parte gaudeo.
Ex altera parte. Cic 3. Verr. Grandis natu parens adductus ad supplicium, ex altera parte filius.
Ex altera parte grauiter, ex altera acutè extrema sonant. Cicero in Somn Scip. De motu cæli.
Vtraque ex parte subniti alicui rei. Cicer in Somn Scip. E quibus duos maximè inter se diuersos, & cæli verticibus ipsis ex vtraque parte subnixos, obriguisse pruina vides. De cingulis cæli.
Omni ex parte diligentissimè aliquid considerare. Cicer.2.de Diuinatione.
Ostendit se ex omnibus partibus amor tuus in his literis. Cic. Lucceio, lib.5.15.
¶In parte, pro Partim. Quintil.lib.5.cap.7, Patronorū in parte expeditior, in parte difficilior interrogatio est.
In hac parte. In parte causæ, vel laboris, Vide IN præpositionem.
In partem, & In partem dimidiam, Vide IN præpositionem.
Ire aliam in partem. Lucret.lib 4.
Abundare in omnem partem, Vide ABVNDO.
In vtranque partem, Vide IN præpositionem.
In vtranque partem magna est via in fortuna vel ad secundas res, vel ad aduersas. Cic. 2.Offic.
Neutram in partem, Vide NEVTER.
Neutram in partem sine hominum opibus & studiis hæc effici possunt. Cic 2.Offic.
Nullam in partem, Vide NVLLVS.
Nullam in partem tua interest. Cic.Memm. lib.13.1, Sed id quod mea intelliges, tua nullam in partem interesse: ita mihi des, &c.
In eam partē moueri. Cic.4.in Catil. Moueor his rebus omnibus, sed in eam partem, vt salui sitis vobiscum omnes.
Peccare in eam partem quæ cautior est. Cic pro Rosc Amer.
Facere verba in aliquam partem. Cic.Attic lib.8, Quòd plura in eam partem verba fecerim. potest fieri quod fit in multis quæstionibus, vt res verbosior hæc fuerit, illa verior.
Distrahuntur in contrarias partes impotentium cupiditates. Cic. 5.Tuscul.
In contrarias partes omnium rerum facultas ex iisdem locis suppeditatur. Cic.2.de Orat.
In contrarias partes fluxerunt flumina. Cic.1.de Diuin.
Varias in partes rapere animum Virg 4.Æneid.
In omnes partes versabat animum. Virg.4.Æneid.
In omnes partes: pro Omnibus modis. Cic.ad Att.lib.11, Brundusij iacère, in omnes partes est molestum.
In omnes partes huius vitæ præceptis confirmari potest. Cic.1.Of.
In omnes partes aliquem defendere. Vatinius Ciceroni, lib.5.10.
In omnes partes multos fallere. Cic.pro Sextio.
In omnes partes aliquid valere. Cic.Marcell.lib.4.10, Sed, quoniam leniora non multò essent quæ audirentur, quàm quæ viderentur: suspicarer autem multum interesse rei familiaris tuæ, te quamprimū venire, idque in omnes partes valeret: putaui ea de re te esse admonendum.
In omnibus partibus argumentationes aduersariorū tentare. Author ad Herenn.lib 2.
¶In optimam partem accipere, Id est boni cōsulere, & bene interpretari. Cic.ad Att lib.10, Cæsar mihi ignoscit per literas quòd non venerim: seséque in optimam partem id accipere dicit.
Cognosci in partem optimam, Vide COGNOSCO.
Peiorem in partem versa & mutata sunt omnia. Cicero pro Rosc. Amer.
Peiorem in partem liquitur ætas. Lucret.lib.2.
Mitiorem in partem interpretari, Vide MITIS.
In deteriores partes retro cedere. Lucret lib.2.
¶Pars de. Terent.Heaut.4.1, Si moreretur, ne expers partis esset de nostris bonis.
Quartæ partis hæres Horat.2 Serm.satyr.5.
Regnorum pars reddita cessit Heleno. Virg 3.Æneid.
Accipere partem suam. Senec. Thyeste, 6.
In partem aliquos vocare. Cic.pro Cæcin M.Fulcinius adolescens mortuus est: hæredem P. Cesennium fecit: vxori grande pondus argenti, matrique partem bonorum maiorum legauit. Itaque in partē mulieres vocatæ sunt.
¶Pars, in corpore. Cels lib 2.cap.11, Vsus autem cucurbitulæ præcipuus est, vbi non in toto corpore, sed in parte aliqua vitiū est, quam exhauriri ad confirmandum valetudinem satis est.

Euocatur inflammatio in partes quæ coniunctæ sunt. Cels.lib.7. cap.7.de Ægilope.

Mutilatis partibus trunca membra. Ouid.in Ibin.

Genitales partes corporis Lucret.lib.4.

Obscœnæ partes Ouid.2.de Arte.

Tegendas partes velare. Ouid.13.Metam.

¶Pro virili parte, Pro viribus. Ouid.5.Trist.eleg.12.

Pro sua quisque parte, Id est pro virili. Cic.ad Cassium, lib.15.15. Versor autem in gemitu Italiæ, & in vrbis miserrimis querelis, quibus aliquid opis fortasse ego pro mea, tu pro tua, pro sua quisque parte ferre potuisset, si author adfuisset. Idem 6. Verrina. Præsertim quòd in his artibus pro mea parte versor, quarum ille princeps fuit.

Pro sua parte vt ita fieret adiuuare. Cic. Metello, lib.5.2.

¶Pars, pro Initio eleganter sumitur. Celsus, Pársque sanitatis est, vomitum esse suppressum. Sic Virg.7.Æneid. Pars mihi pacis erit. Et Cicero 12. Philip. Mors in beneficij partem numeretur. Budæus.

¶Pars, pro Partim. Tranquillus in Vespasiano, cap.8. Milites pars victoriæ fiducia, pars ignominiæ dolore, ad omnem lasciuiam audaciámque processerant. Bud.

¶Virgo comitum pars vna mearum. Ouid.2.Metam.

¶Pars, pro Vxore. Plaut. Menæch.1.1. Satis nunc loquitur de me, & de parti mea.

¶Partes primas agere, dicitur in comœdiis qui primas tenet. Terent.in Prol Phorm. Quia primas partes qui aget, is erit Phormio. Cicer ad Attic.lib.13.de Orat.suo, Puero me hic sermo inducitur, vt nullæ esse possent partes meæ.

Secundas partes tractat mimus. Horat.1.epist.19.

Primarum partium actores sæpius in scenam progrediebantur: secundarum, & tertiarū, qui minus, minúsque, authore Pædiano. Actores enim secundarum partium omnia summissè agunt, inquit Porphyrio. Cic.1.Verr. Vt in actoribus Græcis fieri videmus, sæpe illū qui est secundarum aut tertiarum partium, quum possit aliquàto clarius dicere, quàm ipse primarum, multum summittere, vt ille princeps quàm maximè excellat. Bud.

Primarum partium esse. Cic.pro Flacco.

¶Est aliqua mea pars virilis, quòd eius ciuitatis sum, quam ille amplam, &c. Cic.6.Verr.

¶Priores partes habere apud aliquem. Terent. Eunuch.1.2.

In parte aliqua hærere apud aliquem. Terent. Eunuch.5.9.

Habere magnas partes publicanorum. Cic.pro Rab.Posth.

Priores partes tribuere alicui. Cic ad Qu. fratrem, lib.3.20. Tibi istius generis in scribendo priores partes tribuo, quàm mihi. Id est pluris facio.

Primas in dicendo partes alicui concedere. Cic.1.Verr.

¶Meæ partes sunt, pro Meum officium. vnde etiam Alicuius partes desyderare, hoc est Diligentiam expostulare dicitur. Cic.Bruto, lib.11.14. Si ita est, omnia faciliora: sin aliter, magnum negotium, cuius exitum non extimesco, tuæ partes sunt. Idem ad Atticum, libro 7.144. Sin erit bellum, vt video fore, meæ partes non desyderabūtur.

Non sunt meæ partes id facere. Cic.3.Verr.

Officium & partes. Horat de Arte.

Partes & patrocinium. Cicero 1.de Diuin. Quid de auguribus loquar? tuæ partes sunt, tuum, inquam, auspiciorum patrocinium debet esse.

Partes alicuius agere, Fungi alicuius munere & officio. Terentius Phorm 5.5. Vicissim partes tuas acturus est. A. quas? P. vt fugitet patrem. Te suam rogauit rursum vt ageres, causam vt pro se diceres. Vbi Donatus, PARTEM iterum subaudiamus: & est ζεῦγμα à superiore. Ita Donatus. Videretur potius sic legendum, Vt ageres causam: vt post DICERES, subaudiretur CAVSAM. nam Causam alicuius agere, & Pro aliquo causam dicere, dicimus: Partem verò alicuius agere, singulariter non dicitur, sed Partes agere. Ouid.6.Fastorum, Blandior, & partes penè rogantis ago.

Agere partes lenitatis & misericordiæ. Cic.pro Murena.

Partes tuas defende. Plaut.Milit.10.

Dare partes alicui, & mittere in negotium. Cic pro Rabir.Posth. Nec interea locupletare amicos vnquam suos destitit, mittere in negotium, dare partes, augere, fide sustentare.

Deposcere partes. Cic.pro Sext Rosc.

Mea pars etsi nemini cedit, fac vt tua cæteros vincat. Cic.Qu.fratri, lib.1.1.

Duras fratris partes prædicas. Terent.Eunuch.2.3.

Partem meam loquendi trado tibi. Plaut.Asin.10.

Nostræ parti timeo, quid hic respondeat. Terent.Andr.2.5.

Eripere partes alicuius. Cic.in Vatinium, Erogarísne pecunias ex ærario tuis legibus: eripuerísne partes illo tempore charissimas partim à Cæsare, partim à publicanis.

Imponere partes alicui. Vide IMPONO.

Duriores partes alteri imponere. Cic. Att. lib.10.

Seniles partes mandare iuueni. Horat.de Arte.

Viriles partes mandare puero. Horat. de Arte.

Accusatoris partes obtinere. Cic pro Quintio.

Omittere suas partes. Quintil.lib.2.cap.1.

Peragere partes suas, Vide PERAGO.

Dignitatis & libertatis partem nullam in posterum sibi relinquere. Cic.Lentulo, lib.1.9.

Subire partes. Quintil lib 6.cap.1.

Partes alicuius suscipere. Cic.6. Verr. Cur ego tuas partes suscipio? cur tuum onus sustineo?

Officia & partes pro aliquo suscipere. Cic.in Vatin.

Officia & partes imperatoris suscipere. Cic.Appio, lib.3.

Sumere partes. Cic. Quas enim partes mihi ipse sumpseram, eas occuparit oratio tua.

Personam aliquam & partes sustinere. Cicero de Arusp. resp. Atque ego hanc orationem P. C. tam tristem, tam grauem non suscepissem, non inquam, nisi hanc personam, & has partes honoribus populi Romani vestris pluribus ornamentis mihi tributis deberem & possem sustinere.

Petitoris partes sustinere. Paul.in l.2. D. Ne quis eū qui in ius voc. vi eximat.

Transactæ partes. Cic.2.de Orat.

Tribuere aliquas partes alicui. Cic.1.de Nat deor.

Dare populi ad partes aliquid. Cic 2.de Leg agrar Domitius quod per cæremonias populi fieri non poterat, ratione assecutus est, vt id quoad posset, quoad fas esset, quoad liceret, populi ad partes daret.

¶Parte vtraque audita: In litibus dicitur. Plinius in Panegyr. Quo facilius, velut audita vtraque parte, dispiceres quid statuendum putares.

¶Pars diuersa, vel aduersa. Quintil.lib.4.cap.1, Partis aduersæ patronus. Idem lib 5.cap.7, Turbatus enim, & à patronis diuersæ partis inducuntur in laqueum.

¶Pars, pro factione. Cic.ad Qu fratrem, lib.2.16. Damus operam ne cuius animum offendamus, atque vt etiam ab iis ipsis qui nos cum Cæsare tam coniunctos dolent, diligamur: ab æquis verò, aut etiam à propensis in hanc partem excolamur, & amemur. Idem ad Plancum lib.13.30, Quod fuerim moderatior temperatiórque, quàm in ea parte quisquam: id me maximè fecisse authoritate Capitonis.

Descendere in partes. Tacit.lib.5.

Ducere aliquem in partes. Tacit.lib.15.

Fouere partes, Tacit.lib.17.

Habere aliquem in partibus, significat Addictum aliquem habere fautorémque. Tacit.lib.13.

Surgentes partes. Tacit.lib.19.

Trahere aliquem in partes. Tacit.lib.4.

Transgredi in partes. Tacit.lib.17.

Transire in partes Tacit.lib.17.

Totam partem alicuius. Horat 2.epist.1.

Particula, particulæ, penult.corr Diminutiuū {μερὶς, μόριον, τμῆμα.} Cic. 4. Acad Anaxagoras materiam infinitam, sed ex ea particulas similes inter se minutas eas primùm confusas, postea in ordinem adductas mente diuina.

Copia particularum. Lucret lib.4.

Ateoq; particulam dare ossibus & capiti inhumato. Horat.1.Carm. ode 28.

Auræ diuinæ particula. Horat 2. Serm. satyr.2.

Particula minima malorum. Iuuenal.satyr.13.

Iustitiæ particula. Cic.2.Offic. Cuius tanta vis est, vt ne illi quidem qui maleficio & scelere pascuntur, possint sine vlla particula iustitiæ viuere.

Perfecti quædam particula est homo non perfectus. Cic.2.de Nat. deor. Ipse autem homo ortus est ad mundum contemplandum, & imitandum, nullo modo perfectus, sed est quædam particula perfecti.

Venti particulam sentire Lucret.lib 4.

¶Minutæ rerum. Quintil.lib.3.cap.11.

Tenuissimæ. Cic.2.de Orat.

¶Facere particulas. Quintil.lib.4.cap.5.

Defecta. Horat 1.Carm.ode.16.

Particulariter, pen corr.cui opponitur Generaliter. Firmicus lib.5.cap. 1.ad fin. Quia igitur generaliter diximus quid cæli cardines significent, nunc magis particulariter quid horoscopus in stellarum finibus constitutus faciat, explicemus.

Particulatim, penul.prod. Aduerb. {κατὰ μέρος} Membratim, Per partes. Plinius lib 6.cap.15, Particulatimque confectæ, in genera cyborum dispartiuntur.

Particulatim, pro Separatim, & quod vulgò dicim⁹ Particulariter. Seneca epist.28, Vota quædam aperta & professa sunt, quæ particulatim fiunt.

Summatim & Particulatim, contraria. Author ad Herennium, lib. 1, Rem breuiter narrare poterimus, si inde incipiemus narrare, vnde necesse erit. & si non initio repetere volemus, & si summatim nō particulatim narrabimur, &c.

Particeps, pen. corr participis, pen corr. omn. gen. {μέτοχος, κοινωνὸς, μεσίτης} Qui partem capit. Terent. Heaut.1.1, Nisi vbi ille huc saluos redierit meus particeps.

Particeps & Expers, contraria. Cic.2.de Finib. Nec illa de summo bono ratio aut voluptatis, non dolendíve particeps, aut honestatis expers probabitur.

Particeps & socius adiutor. Cic. Attico, lib.9, Huius belli ego particeps, & socius & adiutor esse cogor.

Amoris vestri particeps. Catul.in Camerium, epigr.51.

Participem esse artis, & Carere arte, contraria. Cic.1.de Diuin. Iis assentior qui duo genera diuinationum esse dixerunt: vnū quod particeps esset artis: alterum quod arte careret.

Coniurationis particeps, Conscius. Cic.3.in Catil.

Connubij particeps, & socia regni Iuno. Cicero Antequam iret in exilium.

Socius & conscius in re aliqua, consiliorúmque particeps. Cic.ad Att.lib.1.13, Qui mihi & in publica re socius, & in priuatis omnibus conscius, & omnium meorum sermonum & consiliorum particeps esse soles.

Fortunarum omnium socius & particeps. Cic.pro Fonteio.

Hæreditatis diripiendæ particeps. Cic.6.Verr.

Iræ participes dij. Ouid.3.Trist.eleg.2.

Laudis eiusdem particeps Cic.pro Archia.

Leti particeps animus Lucret.lib 3.

Mentis & rationis particeps pars animi. Cic.1.de Diuin.

Omnes omnium participes virtutes sunt. Cic.5.de Finib.

Operum participes Ouid.3.Metam.

Periculorum particeps. Curtius in principio lib.7.

Particeps pudoris ac verecundiæ homo. Cic 4.de Finib.

Compos & particeps rationis animus. Cic de Vniuers.

Sententiæ atque opinionis meæ quoniā voluistis esse participes, nihil

nihil occulcabo. Cic. 2. de Orat.

Studij participem habere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5.

Particeps vitij. Cic. 3. de Leg. Quum omni vitio cæteris lex iubeat, ne veniet quidem in eum ordinem vnquam vitij particeps.

¶Particeps illi alicuius rei. Curtius lib. 6, Tum Dymnus aperit in tertium diem insidias regi comparatas, seque eius consilij fortibus viris & illustribus esse participem.

Particeps illi in, &c. Quintil. Declam. 3, Mater prædura, & in plerisque tutis operibus mariti particeps.

Participem facere aliquem rei alicuius, Est cum eo communicare quicquid est. Terent. Heaut. 3. 1, Cuius maximè te fieri participem cupis.

Feci continuò omnes participes meæ voluptatis. Cicero Planco, lib. 10. 12.

Participem habere. Cæsar 3. belli Ciuil.

Participo, participas, pen. corr. {[illegible]} participare, Participem facere & fieri. Plaut. Persa, 12,
Nunc ob eam rem inter meos participes prædam diuidam,
Et participabo.

Seruum consilij participare, Communicare cum seruo consilium, Plaut. Cistel. 4.

Participare aliquem sermone &c. Plaut. Milit. 5.

Aliquem prandio participare. Apuleius lib. 9. Metam.

Participare & communicare. Cic. 1. de Legib. Sequitur ad participandum alium ab alio, communicandúmque inter omnes, ius nos natura esse factos.

Participare cum. Liu. 3. ab Vrbe, L. Lucretius cos. anni prioris recenti gloria nitens, suas laudes participare cum Cæsone, memorare pugnas, referre egregia facinora, &c.

Participare lucrum aut damnum alicuius. Pomponius in l. Si igitur. D. Pro socio, Æquum est enim, vt cuius participauerit lucrum, participet & damnum.

¶Pestem participare, In peste fieri participem. Item Participare voluptatem. Cic. 2. Tusc. -qui alteri exitium parat,
Eum scire oportet, sibi paratam pestem, vt participet parem. Ex poeta. Gellius lib. 15. cap. 2.

Laudes participare. Liu. 2. ab Vrbe.

Participare consilium cum aliquo. Papinianus in l. Mater. § In eum. D. Si quis omiss. cau. testa. &c. Si fraudis consilio cum hæredibus scriptis participato, legitimam hæreditatem solus possideat.

Participentur, voce passiua dixit Lucretius lib. 3,
Nanque ita connexa'st per venas, viscera, neruos,
Ossaque, vti dentes quoque sensu participentur. Id est sensus participes sint. Lambinus.

Participium {[illegible]} Vox ficta à Grammaticis, qua partem orationis significant, quæ partem capit à nomine, partem à verbo. De hac vide Priscianum, & alios abundè tractantes. Quintil. lib. 9. cap. 3, Vtimur & verbo pro participio: vt -magnum dat ferre talentum, tanquam ferendum. Et participio pro verbo: Volo datum.

Participialis, & hoc participiale, pen. prod. Quintil. lib. 1. cap. De verbis & verborum appellationibus: Nam vt noctu & diu, ita & dictu & factu. Sunt enim hæc quoque verba participialia quidem, non tamen qualia dicto factóque.

Partilis, pen. prod. Adiectiuum, Dictio frequens Iulio Firmico, & cæteris mathematicis. Partilis aspectus, quum à stella ad stellam numerantur tot cæli partes, quot configuratione ipsam constituunt. Verbi gratia, quum ascendente ab ortu prima arietis parte, ab occasu præcipitet se in hemisphærium inferius pars Libræ prima.

Partiliter, pen. corr. cui opponitur Generaliter. Firmicus lib. 4. cap. 9, Nunc genera explicanda sunt omnia, quæ veloci cursu suo perficit Luna, vt & partiliter, & generaliter cuncta videamur explicasse. Et cap. 10, Sed hæc tum facit, si partiliter in cardinibus fuerit collocatus. Si enim generaliter fuerit inuentus, &c.

Partiliter, cui opponitur Platicè. Firmicus lib. 4. cap. 10, Si verò in signis cardinum, non partiliter, sed platicè fuerint inuenti, mediæ felicitatis incrementa decernunt. Vide PLATICVS.

Partiliter, Id est per partes. Arnob. lib. 6. aduers. gent. Hoc esse [illegible]um proprium deorum, complere omnia vi sua, non partiliter vspiam, sed vbique esse totos.

Partim, Aduerbium {[illegible]} Ex parte, vel pro parte: & ferè in oratione geminatur. Cic. Cælio, lib. 2. 8, Vt nos partim scelerum suorum, partim etiam ineptiarum pœniteret. Idem 4. Acad. Itaque quum totum iter & nauigationem consumpsisset, partim in percontando à peritis, partim in rebus gestis legendis, &c. Ibidem, Homuncio hic qui multa putat præter virtutem homini partim clara esse, partim necessaria.

Partim ficta apertè, partim effutita temerè Apollinis oracla. Cic. 2. de Diuin.

Partim deseruerunt me amici, partim prodiderunt. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 3.

Partim, quater repetitum. Cic. pro Cluent. Partim turpi æ similiorem aut tempestati, quàm iudicio & disceptationi fuisse, partim nihil contra habitum valere, partim etiam pro hoc esse, partim, &c.

Partim, aliquando non geminatum. Cic. 4. Verr. De quo homine auditum est vnquam, quod tibi accidit, vt eius in prouincia statuæ in locis publicis positæ, partim etiam in ædibus sacris, per vim, per vniuersam multitudinem deijcerentur.

Nec minimum partim ex agris ægroris in vrbem Confluxit, &c. Lucret. lib. 6. Hic partim, semel est positum, quod vsitatum est bonis scriptoribus.

Partim nostri, Pars nostrorum. Plaut. Persa, 12.

Partim hominum, inquit Gellius, venerunt, plerunque dicimus, quod significat Pars hominum venit, id est quidam homines. Nam PARTIM hoc in loco aduerbium est, neque in casus inclinatur: sicuti, Cum partim hominum dici potest, id est Cum quibusdam hominibus, & quasi cum quadam parte hominum. Cato in oratione

de re Floria, ita scripsit, Ibi pro scorto fuit, in cubiculum subreptitauit è conuiuio: cum partim illorum iam sæpe ad eundem modum erat. Imperitiores autem, CVM PARTIM, legunt tanquam declinatum sit quasi vocabulum, non dictum quasi aduerbium. Sed Q. Claudius, XXI annal. insolentius paulò hac figura est ita vsus, Eum enim cum partim copiis hominum adolescentium placentem sibi. Hactenus Gellius libro 10. capite 13. Terentius in Prologo Hecyræ,
In his quas primùm Cæcili didici nouas,
Partim sum earum exactus, partim vix steti. Vbi Donatus, Partim sum earum exactus: pro In aliis. Et simul splendida locutio est. Partim aduerbium est. Cic. 2. Offic. Eorum autem ipsorum partim eiusmodi sunt, vt ad vniuersos ciues pertineant, partim vt singulos attingant.

Partim, alij. Salust. in Iugurtha, Huic rogationi partim conscij sibi, alij ex partium inuidia pericula metuentes.

Partio, partis, partit, Actiuum {[illegible]} Diuido. Lucret. lib. 5,
Aut quia Sol idem sub terras, atque supernè,
Imparibus currens anfractibus æthereis oras
Partit: & in partes non æquas diuidit orbem.

Partior, partiris {[illegible]} partiri, penultima producta. & Partio, partis, partiui, partitum, partire, antiquè, futuro partiam & partibo: partiar, & partibor, Partes facere significat.

Partiri & communicare aliquid. Cic. pro Sylla, Neque hoc partiendæ inuidiæ, sed communicandæ laudis causa loquor.

Partiri & diuidere. Cic. 1. de Finib. Tollit definitiones: nihil de diuidendo ac partiendo docet.

Partiri æqualiter. Cic. pro Rosc. Comœdo, Si quid vniuersæ societatis fuisset, petisset, quod quum redactum esset, æqualiter omnes partirentur, nunquid petierit quod suæ partis esset?

Discrimen ac periculum ex æquo partiemur. Tacit. lib. 18.

Partiri cum. Cæsar 3. bell. Ciuilis, Cum Scipione honorem partitur.

Ærarium cum aliquo partiri. Cic. pro Domo sua.

Causas cum Hortensio partiebatur Cicero: vt ipse dicit de Claris Oratoribus.

Curas partiri cum aliquo. Virg. 11. Æneid.

Partiri in. Cic. de Vniuers. Sunt enim omnia in quædam genera partita.

In membra aliquid partiri. Cic. de Vniuersit.

Partiri inter, vel partire, antiquè. Plaut. Mil. 10, Mea bona, mea morte, cognatis dicam inter eos partiant. Cæsar 1. bel. Ciuil. Officia inter se partiuntur.

Amorem alternum partiri. Stat. 2. Sylu. 2.

Partiri hominem per vices, pro Vicissim possidere. Plinius epist. 3. lib. 1.

Bona sua partiri. Cic. 3. Verr.

Campum partiri limite. Virg. 1. Georg.

Ex æquo partire. Verus est verbum, quod in iudicem, aut principem, quem oportet æquabile ius reddere, meritò quadrabit. Translatum ab iis qui conuiuium aut hereditatem partiuntur. Erasmus.

Partitus, pen. prod. Participium {[illegible]} vt Vires socias partitus, Actiuè. Silius lib. 7.

Anima partita per artus. Id est, distributa, Passiuè. Lucret. lib. 3.

Fœdera partita lecti. Ouid. 3. de Arte.

Signi partiti per tria vra. Propert. lib. 4. eleg. 10.

Partitè, pen. prod. Aduerb. {[illegible]} Diuisè. Cic. in Orat. Qui enim nihil potest tranquillè, nihil leniter, nihil partitè, definitè, distinctè, facetè dicere, &c.

Partitò, Aliud aduerb. pen. prod. Vlp. tit. vigesimoquarto eius libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Vlpiani, Mæuius hæres meus cum Titio hæreditatem meam partitò diuidito.

Partitio, Verbale {[illegible]} Cic. 6. Verr. In hac partitione ornatus.

Æquabilis prædæ partitio. Cic. 2. Offic.

Vrbis Italiæque partitio. Cic. 13. Philipp.

Ex partitione pecunia debetur. Cic. pro Cæcin.

Facta non fortuitò, nec temerè partitio. Cic. pro Sylla.

Articulosa partitio, Vide ARTICVLVS.

Partitor, pen. prod. partitoris {[illegible]} Aliud verbale. Cic. in Vatinium, Quum te non custodem ad continendas, sed partitorem ad partiendas merces missum putares.

Partiarius, partiarij, Colonus. siue alius quis cum quo aliquid commune habemus, & partimur. Cato cap. 16, Calcem partiario coquendam qui dant, calcarius perficit & coquit. Et cap. 136, redemptorem partiarium dicit eum quem paulo antè dixit colonum partiarium.

Parsimonia, Vide PARCO.

PARTHAON, pen. prod. huius Parthaonis, pen. cor. {[illegible]} pater fuit OEnei regis Ætoliæ, auus Deianiræ. Ouidius 9. Metamorphoseos,
Accipe me generum dixi Parthaone nate,
Dixit & Alcides. Verba sunt Acheloi, pugnam inter se & Herculem propter nuptias Deianiræ commemorantis.

PARTHAONIDAE, gentes quæ Pleuroniam tenuerunt, Agriis contermini. Strab. lib. 10.

PARTHENIATAE, Vide TARENTVM.

Parthenis, mulierum herba, earum enim malis illam mederi aiunt: alia & notiore appellatione ab vxore Mausoli Artemisia vocitata. Plin. lib. 25. cap. 7. Artemisiæ duo sunt genera, de quibus idem author.

Parthenium {[illegible]} aliqui Amaracum appellant, herba est foliis Coriandri, tenuibus, flore per ambitum albo, intus melino, odore subuiroso, sapore amaro. Eius figuram, naturam, atque vires explicat Dioscorides lib. 3. cap. 138 & ad eum Matthiolus.

PARTHENIVS {[illegible]} fluuius est in Ponto & Bithynia: Item in Taurica regione. author est Strabo. Parthenius Bithyniæ, vulgò Partenj.

Rapax Parthenius. Ouid 4 de Ponto, eleg 10.

Parthenius item poeta, Nicæus, vt ait Suidas, Elegiacus, diuersorúmque metrorum. Huius Parthenij locos Virgilius quãdoque mutuabatur: cuiusmodi est illud, Glauco, & Panopeæ, & Inoo Melicertæ. Author Gellius lib. 9. cap. 9. Eius etiam meminit Macrobius lib. 5. Saturnal. cap. 17. Fuit item alter Chius genere, filius Thestoris, qui vocabatur Chaos, Homero poeta prognatus: scripsit versus in laudem patris Thestoris. Suidas. Est item Parthenius, portus in litore Brutio. & mons In Arcadia regione, dictus quasi Virgineus, à virginibus, quæ in eo Veneri frequenter sacra facere solebant, vel venari, vt vult Seruius. Hinc

Parthenius, Adiectiuum {Παρθένιος} vt Saltus Parthenij. Virg. 10. eclog.
   Antra Parthenia. Propert. lib. 1. eleg 1.
   Lustra. Claud 2. de rapt. Proserp.
   Nemus. Stat. 4 Thebaid.
   Valles. Ouid. epist 9.

PARTHENOPE, pen. corr. {Παρθενόπη} Vna fuit Sirenum, quæ præ dolore, quòd prætereuntem Vlyssem cum socijs cantu non decepissent, in mare se præcipitauerunt. Vna hæc in eum delata est locum vbi postea condita fuit Neapolis, præclara vrbs Campaniæ. Παρθένος enim virgo Latinè dicitur. Ab hac igitur Sirene Neapolis est appellata, à virgine Parthenope. Et licet quidam dicant Neapolim dictam, quòd Augustus eam instaurauerit, tamen legitur apud Lycophrontem, Neapolis ante Augusti tempora (qui tempore Ptolemæi Philadelphi claruit) & Neapolitanos singulis annis ad tumulum Parthenopes faces tulisse. Hanc Cumani à parentibus digressi, condidisse produntur. Qui quum in eo loco Parthenopes corpus in veteri monumento cónditum reperissent, nomen eius vrbi indidere. Sed postquam loci vbertate atque amœnitate maiorem in modum frequentari ciuitas cœpit, veriti ne Cumę desererentur, diruendi Parthenopen consilium iniuere. Quo facto mox immani pestilentia vexati, oraculo moniti sunt, vt vrbem restituerent. Itaque subitò instauratam, Neapolim, hoc est nouam vrbem vocauere.
   Dulcis Parthenope. Virg. 4. Georg.
   Nata Parthenope in otia. Ouid. 15. Metam.
   Non rara colonis. Stat 3. Sylu 5.

Parthenopeius, Adiectiuum sex syllabarum {Παρθενοπήϊος} Ouid. 14. Metam. Parthenopeia mœnia. Id est Neapolitana.

PARTHENOPAEVS, pen. prod. {Παρθενοπαῖος} teste Seruio, Menalippæ & Martis, siue Melanionis filius, rex Arcadiæ, qui Thebana bella puer admodum petijt. Hic in bello Troiano periit, eúmque apud inferos vidit Æneas Virgil 6 Æneidos,
Hic illi occurrit Tydeus, hic inclytus armis
Parthenopæus, & Adrasti pallentis imago.
   Parthenopæum multis verbis commemorat Statius lib. 4. Thebaid. sed matrem fuisse Atalantam inquit, patris mentionem nullam faciens. Nos verò ex fabulis didicimus Minalionem, quem & Hippomenem vocat Ouidius, Atalantæ fuisse maritum: ita vt nesciamus vnde Seruius vel Matrem vel Menalippen nobis adferat.

PARTHENOPOLIS {Παρθενόπολις} oppidum est Thraciæ, teste Plin. lib. 4. cap. 11. Stephanus Parthenopolim in Macedonia collocat, dictámque putat à filiabus Geraki filij Mygdonis, quæ quum agrestes & inhumanæ essent, pater, vt eas ad cultiorem vitam traduceret, ciuitatem hanc earum gratia condidit. Est item Parthenopolis Bithyniæ oppidum, apud Plin. lib. 5. cap. 32.

PARTHIA {Παρθία} Regio Assyriæ, à qua Parthi. Hi lingua Scythica exules dicuntur, sicut refert Iustinus lib. 41, docens ab exulibus Scytharum, Parthorum imperium fuisse deductum, quorum regna duodeuiginti fuisse, testis est Plinius lib 6. cap. 25. Hæc regio ab Ortu habet Arios, à Meridie Carmaniam, ab Occasu Medos, à Septentrione Hyrcanos.
   Mendacior Parthis. Vide MENDAX.
   Populi Parthorum. Virg. 4. Georg.
   Animosus Parthus versis equis Horat. 1. Carm. oda 19.
   Feroces Parthi Horat. 3. Carm. ode 2.
   Fidens fugâ. Virg 3. Georg.
   Fugax. Ouid. 1. de Remed. amor.
   Leues Virg 4. Georg.
   Sagittiferi. Catul. ad Furium, epigr. 11.

Parthicus, pen. corr. Adiect. {Παρθικός} vt
   Luxuries Parthica. Claud. 1. in Eutropium.
   Damna. Lucan lib. 1.

Parthiarii, sunt Parthicarum pellium negotiatores, Parthici mercatores. Alciat. in l. negotiantes Parthiarij. de excusat. muner lib 10. C.

PARTHINI, Populi sunt Macedoniæ prouinciæ, vt scribit Pli. lib. 4. cap. 23. in descriptione Macedoniæ.

Particeps, Participium, Particulatim, Partim, Partior, Vide PARS.

Particulones, dicuntur Coheredes, quòd partes patrimonij sumant. Nonius Pomponius Prccone posteriore, Age modò Stagari, particulones producam tibi.

PARTVLA, Partulæ, Septimio Florenti dea erat, quæ puerperiis præesse credebatur, quæ quidem non alia est quàm illa siue Gellij siue Varronis Parca, quam quasi partam mutato r in c vocatam dicunt. Tertullian. Hæc æstimando etiam superstitio Romanam deam finxit Alemonam, alendi in vtero fœtus, & nonam & decimam à sollicitoribus mensibus, & Partulam, quæ partum gubernet, & Lucinam, quæ producat in lucem: nos officia diuina, angelos credimus.

Parturio, Partus, Vide PARIO.

Paruifacio, & Paruipendo, Vide PARVVS.

Parulis, pen. prod. huius parulidis pen. corr. f. g. authore Paulo Ægineta, est inflammatio circa partem aliquam gingiuarum, quæ non soluta suppuratur. Celsus lib 6 cap. 13, Solent etiam interdum iuxta dentes in gingiuis tubercula quædam oriri dolentia, παρουλίδας Græci appellant. Quo in loco nonnulli παρωτίδας legunt, alij παροδοντίδας: sed vtrunque falsò, quum de Parotidibus hic non sit locus, & apud Græcos medicos nulla affectio Parodontis appelletur: at verò παρουλίδας omnes agnoscunt. Parulides igitur sunt inflammationes in aliqua gingiuarum parte factæ: quæ nisi discussæ fuerint, suppurant, & quum suppurauerint, secantur, infersísque linamentis aperiuntur. Vide Marcellum in lib. 5 Dioscoridis, & Cornarium in vltimum caput libri quinti Galeni De compositione pharmacorum secundum locos.

Parum, Aduerbium {μικρόν, ὀλίγον, βαιόν} à parte, vt nonnullis placet significat Modicum.
   Parum bene. Vlpian. in l. Sed etsi. § vlt. D. Ad leg. Aquil. Sutor, inquit, puero discenti ingenuo filiofamilias parum bene facienti quod demonstrauerat, forma calcei ceruicem ita percussit, vt oculus puero perfoderetur.
   Parum splendoris Horat. 1. epist 1.
   Non parum, Vide NON Aduerbium.
   Parum maturi. Plaut. Merc. 14.
   Parum castus. Horat 1. Carm ode 18.
   Parum comis Horat. 1. Carm. ode 30.
   Silentium parum decorum Horat 4. Carm. ode 1.
   Parum diligenter aliquid facere. Cic. Attico lib. 10.
   Parum diu viuere. Cic. 1. Tusc. Nemo parum diu vixit, qui virtutis perfectæ perfecto functus est munere.
   Firmus parum comes. Horat. Epod. 1.
   Parum firma sunt equidem quæ de fratre meo scribis. Cic. Attic. lib 11.
   Parum fœlix Plin. iun. lib. 10 epist. 98.
   Frons læta parum. Virg 6. Æneid.
   Parum locuples. Horat. 2. Carm. oda 18.
   Parum optimatem esse. Cicero Attico, libro 10, Vide ne dum pudet te parum optimatem esse, parum diligenter quod optimum sit, eligas.
   Parum prudens. Ouid 2. de Ponto, eleg. 10.
   Parum pudicus Catul. ad Aurelium, epigr. 16.
   Parum vtiliter. Plin. iun. lib. 10. epist. 39.
   ¶ Accipere parum, Vide ACCIPIO.
   Consulere parum, subaudito pronomine SVVS: id est quod vulgò dicitur parum curare. Terent. Adelph. 5. 9.
   Parum claris dare lucem. Horat. de Arte.
   Est parum. Plaut. Trinum. 17, Nam si pro peccatis centum ducat vxores, parum est.
   Facite vt cęteris posthac idem liceat, licebit. at hoc parum est: permittite vt liceat quanti quisque velit. Cic. 4. Verr.
   Non nocuisse parum est: prodest quoque. Ouid. 1. Fast.
   Parum est vt in curiam venias, nisi & conuoces, & intersis Senatui. Plin. in Paneg.
   Parum etiam præut futurum est prædicas Plaut. Amph. 4.
   Parúmne est Piso, quòd tantum homines fefellisti, vt negligeres authoritatem Senatus, optimi cuiusque consilia contemneres, Rempub. proderes, Consulare nomen affligeres? Cic. pro Sextio.
   Intelligere parum. Plaut Rud 2. 4.
   Parum meminisse quod concesserit. Cic. 1. de Inuent.
   Parum cauisse videri pronũtiat Magistratus, quum de consilij sententia capitis quem condemnaturus est. Fest. Sunt qui legant, Parrauisse videri.
   Processit parum. Terent. And. 4. 1.
Nisi id putas, quia primo processit parum,
Non posse iam ad salutem conuerti hoc malum.
   Prospecto parum. Terent. Phorm. 5. 1.
Certò ædepol, nisi me animus fallit, aut parum oculi prospiciunt,
Meæ nutricem gnatæ video.

Parumper {ἐπὶ μικρόν, [illegible]} Paruo tempore, per aliquantulum tempus, vt ait Valla in Raudensem. Terent. And. 4. 2, Tu Mysis dum exeo, parumper opperire me hic. Cic. de Amicitia, Tu velim à me animum parumper auertas.
   Parumper (inquit Festus) significat Paulisper, quasi perparum, hoc est valde parum. Refertur autem ad tempus.
   Parumper, Nonio significat Citò & velociter. Virg. 6. Æneidos,
      -pulsusque parumper
Corde dolor tristi, gaudet cognomine terra.
   Parumper & mox. Cic. 1. de Diuinat. Discedo parumper à somniis, atque mox reuertar.
   Abducere parumper animum à molestiis. Cic. Att. lib. 12.
   Parumper conticere, & cæteris silentium esse. Cic. 3. de Orat.
   Digredi parumper à causa. Cic. de Clar. Orat.
   Lusit fortuna parumper. Stat. 10. Thebaid.
   Pulsus parumper corde dolor. Virgil. 6 Æneid.

Paulùm {[illegible]} Aduerbium, diminutiuum à Parum. Terent. And. 5. 3, Pro peccato magno paulùm supplicij satis est patri. Idem Eunuch. 4. 4, Tace obsecro, quasi verò paulùm intersit.
   Abesse paulum ab aliquo loco. Cic 1. Acad.
   Addere paulum aliquid rei alicui. Cic. 2. Acad.
   Spatio decedere paulum. Lucret. lib. 2.
   Hæsit paulum conterritus aspectu. Virg 3. Æneid.
   Leuari paulum grauitate valetudinis. Cic. Torquato, lib. 6. 2.
   Immutare paulum aliquid. Cic. 3. de Orat.
   Paulum recreant me tuæ epistolæ. Cic Attico, lib 9.
   ¶ Non paulum, Vide NON Aduerbium.
   Admodum paulum. Cic. 3 de Nat. deor. Nihil vt ferè intereat, aut admodum paulùm, quod astrorum ignis & ætheris flamma consumat. De stellis.
   Paulum aliquid sedere in scholis, pro Exiguo tempore. Quintil. lib. 12 cap. 3 ad finem.
   Paulum infra. Plin. lib. 10. cap 49. Venêre in Italiam Bebriacensibus bellis Ciuilibus trans Padum, & nouæ aues turdorum specie, paulum infra columbas magnitudine.
   Paulum modo aliquid ostendere. Cic. ad Lentul. lib. 1. 5, Quod sine

vllu

vlla dubitatione (si Pompeius paulum modò ostenderit sibi placere) faciet.

Paulum oppidò inter se differunt. Cic. 5. de Finib.

Etsi à te paulum allatum est noui. Id est aliquid innouatum. Cicero de Legib.

Pòst paulum clarius ostendemus, in, &c. pro Paolo pòst. Quintil. lib. 2. cap 18.

Paulum, in interrogatione, vim habet augendi, quasi dicas multum. Terent. And. 4 4,
Paulum interesse censes ex animo omnia,
Vt fert natura facias, an de industria?

Paulus, paula, paulum { [illegible] } Adiectiuum à Parum, quo rarissimè vsi sunt authores, præterquam in ablatiuo. Plautus Bacchid. 19, Paciscere cum illa paula pecunia Potes.

Paulo momento. Terent. And. 1. 5, Dum in dubio est animus, paulo momento huc, illuc impellitur. Idem Adelph. 3. 4, Paulo sumptu.

Paolò, Aduerbium { [illegible] } Idem significans quod Parum, vel paulum, ve vides in sequentibus exemplis.

Paulo amplius. Cic. 2. Verr. Ego autem Ædilis, hoc est paulo amplius quàm priuatus.

Paulo antè { [illegible] } Cic. Att. lib. 14, Quum paulo antè ad te Cassij tabellario literas, v. Idus venit noster tabellarius, &c.

Paulo antè, pro Dodum vel nuperrimè. Cic 6. Verr. Nuper homines nobiles eiusmodi Iudices, & quid dico nuperrimò verò modò, ac planè paulo antè vidimus, &c.

Benignius paulo. Horat. 1. epist 18.

Liberius paulo vti aliqua re. Cic. in Orat.

Paulo magis. Cic. 6. Verr. Nihil esse quod quisquam putaret se, quod isti paulo magis placeret, conseruare, aut domi retinere posse.

Paulo magis, pro Nimium. Cic de Clar. Orat. Et lubentet verbis etiam vel paulo magis priscis. Budæus.

Paulo minus. Cic. pro Quintio, Sanè cæterarum rerum paterfamilias & prudens & attentus, vna in re paulo minus consyderatus.

Paulo minus, pro Propemodum, vel pené. Sueton. in Tib. Cæs. cap. 39, Quasi neque rediturus vnquam, & citò mortem etiam obiturus, quod paulo minus vtrunque euenit.

Paulo minus quàm. Sueton. in Tib. Cæs. cap 26, Verùm liberatus metu, ciuilem se admodum inter initia, ac paulo minus quàm priuatum egit.

Paulo mox, Statim, cum paruo interuallo. Plinius, Et paulo mox calefactum vulneri imponatur.

Paulo nimium redundantia verba. Cic. 2. de Orat.

Nimium paulo, Vide NIMIS.

Paulo plus audire de aliqua arte. Author ad Herennium, lib 4.

Paulo plures in Senatu maleuolos esse, quàm gratos cognoui. Cicero Brutn, 13. 21.

Paulo pluribus è partibus. Lucret. lib. 2.

Haud pauló plus, Vide HAVD.

Paulo pòst dicam. Cic. 1. de Nat. deor. De quo dicam equidem paulo pòst.

Paulo pòst, pro Paulo infra, vel Paulo minus. Hirtius de bello Alexand. Hoc prælio desyderati sunt ex numero legionariorum militum circiter quadringenti: & paulo pòst eum numerum classiarij & remiges. Id est aliquantulo pauciores.

Paulo pòst magis. Plaut. Pseud. 5.

Pòst paulo, pro Paulo pòst. Horat. 1. epist. 6.

Paulo prius. Plaut. Menæch. 13. 7, Tibi dedi equidem illam, ad phrygionem vt ferres, paulo prius.

Paulo salubribus consiliis vti. Cic. Attico, lib. 8.

Seruus non paulo sapientior. Id est, multó sapientior. Horat. 2. Serm. satyra 3.

Paulo secus. Cic 3. de Orat. Eadē enim sunt mēbra in vtrisque disputationibus, sed paulo secus à me, atque ab illo partita ac distributa.

Tardior paulo. Horat. de Arte.

Paululum, pen. corr { [illegible] } Diminutiuum à Paulum. Terent. Adelph. 5 8, Agelli hic sub vrbe est paululum, quod locitas foras.

Paululum abscede istinc Plaut. Asin. 16.

Paululum antè dicendum est. Cic 4. Acad. Paululum antè dicendum est. Non mihi videntur consyderare, quum physici ista valde affirmant, &c.

Paululum quis pudor Terent. And. 4. 2.

Habeo paululum quod requiram. Cic. 5. Tusc.

Paululum quiddam. Terent. Eunuch. 5. 2,
Quid feceras? c. paululum quiddam. r. ebo paululum impudens,
An paululum hoc esse tibi videtur, virginem
Vitiare ciuem?

Hoc paululum mané exarani. Cic ad Brutum.

Paululum huic deest ad beatam vitam Cic. 5. Tuscul.

Paululum opperiris aliquem Terent. Eunuch. 5. 2.

Paululum modó. Terent Heaut. 2. 3,
Vbi si paululum modó quid te fugerit, ego perierim.

Paululo contenta, & Paululo redimere. Terent. Heaut. 3. 1.

Respitare paululum. Cic. pro Quintio.

Paululus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Liuius 8. ab Vrbe, Prætorem eorū nomine Milonium dixisse ferunt, pro paulula via magnam mercedem Romanis esse soluendam Idem 5. bell. Maced Nihil primo aspectu contemptius, equi, hominésque paululi & graciles: discincti & inermis eques.

Paulolus. Antiqui pronuntiabant. Hinc apud Varronem lib. 4. de Ling. Latin. Paulola res, &c.

Paulatim, pen. prod. { [illegible] } Aduerbium diminutiuum à Paulum, Id est sensim & leniter. Terent. Adelph. 5. 6, Paulatim plebem primulum facio meam. Cælius Ciceroni, lib. 8. 17, Cuius amicitia me paulatim in hanc perditam causam imposuit.

Paulatim adnabam terræ. Virg. 6. Æneid.

Abolere paulatim. Virg 1 Æneid.

Carpit vires paulatim. Virg 3 Georg.

Omnia paulatim crescunt Lucret. lib. 1.

Euanescere paulatim. Lucret. lib. 2.

Paulatim, cum genitiuo Cato cap. 47, Aquæ paulatim addito subigitóque pulchré Hoc est paululum.

Paulisper, Aduerbium { [illegible] } Id est paulum temporis, paulum admodum, vel paululum. Terent. Adelph. 2 2, Paulisper mane. Ibidem, 3 3,
Congrum istum maximum in aqua sinito ludere
Paulisper. Ouid 2. Trist Atque vtinam reuoces animum paulisper ab ira. Virg 5 Æneid. Ipse ego paulisper pro te tua munera inibo.

Commoratus est paulisper, dum se vxor comparat Milo. Cicero pro Milone.

Deponere paulisper aliquid. Cic. 6. Verr.

Sensimus paulisper in illo ganearum tuarum nidore atque fumo. Cic. in Pisonem.

Suscipe paulisper meas partes Cic. Appio, lib. 3 12.

PARVNDA, Dea parientium, quam Terentius Lucinam vocat. Lilius in Miscellaneis Syntag. 1.

Parus, pari, Auicula *Vne Mesange.*

Paruus, Adiectiuum { [illegible] } Notæ significationis. Plin. lib. 11 cap. 37, Ab iisdem qui altero lumine orbi nascerentur, coclites vocabantur: qui parua vtrisque, ocellæ.

Paruum ac mediocre. Cic 3. Verr. Quæ maximé digna sunt eo reo, cui paruum ac mediocre obiici nihil oporteat.

Magnus aut paruus Horat. 1. Serm. saty. 6.

Parua & mediocris res, Tanta & immensa, contraria. Cic. 1. de Orat. Sic etiam in paruis aut mediocribus rebus doctores assequi possunt, non idem sentio tanta in hac re támque immensa posse fieri.

Paruum & infimum. Cic. pro Cluent. Hæc autem apud Iunium parua, & infima, & ipsius labore quæsita atque collecta.

Componere parua magnis. Virg 4. Georg.

Paruum parua decent. Horat. 1 epist 7.

¶A paruis, Vide A præpositionem.

¶Alumni parui Horat. 3. Carm. ode 18.

Animi parui Horat. 1 epist. 18.

Non paruum beneficium suum commemorare. Cicero pro Cecinna.

Carmen paruum, Humile. Horat. 2. epist. 1,

Parua consuetudo. Terent. And. 1. 1.

Corpus. Horat 1. epist. 18.

Di parui, pro Diis penatibus. Horat. 3. Carm. ode 23.

Discrimen. Virg. 3. Æneid.

Dissensio parua inter nos est Cic. 1. de Leg.

Non parua caecitatem. Vide NON aduerbium.

Parua fides. Terent Eunuch. 1. 2, Me miseram, forsitan hic mihi paruam habeat fidem Hoc est, nolet mihi credere.

Filius malè paruus, Nimium paruus. Horat. 1. Serm. sat. 3.

Infantes Lucret. lib. 1.

Paruum ingenium Plin. iun. lib 6 epist. 29.

Paruus & angustus locus. Cic. 1. de Legib. Hoc simile quod dicimus in paruum quendam & angustum locum concludatur.

Mercedes. Horat. 1. Serm. Sat. 6.

Munera. Horat. 1. Carm. ode 28.

Nati. Horat. 3 Carm ode 5.

Nauicula Cic. Post reditum ad Quirites.

Nepotes. Virg 1. Georg.

Parui odoris amomum, Hoc est imbecilli & pauci. Plin. libro 12. cap. 13.

Opusculum. Cic. in Parad.

Pisciculi. Cic. 2 de Nat. deor.

Pretio paruo rem aliquam vendere & alienare. Cic. 6. Ver.

Pueri. Horat. 1. epist. 7.

Res est non parua. Virg 3. eclog.

Rura. Horat 2. Carm ode 16.

Sodales parui, non præpotentes, aut superbi titulis & imaginibus. Horat. 1 epist. 7.

Tecta. Senec. Hippol. 2.

In paruo tempore. Lucret lib. 5.

Vrbs Virg 3 Æneid.

Vsuram paruam exigui temporis bonæ de me opinionis postulo, vt eam si quæ dixero, vobis probabo, perpetuo retineatis. Cic. 3. de Lege agraria.

Parui & Ampli, opposita. Horat. lib. 1. epist. ad Iul. Florum.

¶Paruum, Minimi pretij. Plin. in Paneg. Nihil antè tam vulgare, tam paruum in Senatu agebatur, vt non laudibus principum immorarentur.

Paruo opponitur Eximium & præclarum. Cic. 1. Offic. Et ea quæ eximia plerisque & præclara videntur parua ducere, eáque ratione stabili firmáque contemnere, fortis animi magníque ducendum est.

Parua sunt foris arma, nisi est consilium domi. Cic. 1. Offic.

¶Paruo & nihilo. Cic. 2. de Finib. Verùm isto modo consequatur summas voluptates, non modò paruo, sed fermé nihilo, si potest.

Assueta paruo iuuentus Virg. 2. Georg.

Paruo beatus Horat. 2. epist 1.

Contentus paruo, Vide CONTINEO.

Emptum paruo Horat 2. Serm saty. 3.

Vincere paruo. Horat. 2. Serm. saty. 2.

¶Parui æstimare { [illegible] } Plaut. Capt. 12.

Parui ducere { [illegible] } Cic. pro Archia, Pericula mortis atque exilij, parui esse ducenda.

Parui istuc facio. Plaut. Milit 10.

Paruipendere. Terent. Hecyra 3. 5, Quæ dico, paruipendunt.

Cic. ad Atticum. lib 15, Sed si ista paruipendimus, quin & maiora contemnimus. Alij codices habent, Sed sint ista parui: quin & maiora contemnimus.

Parui putare & spernere. Catul ad Purium, epigr. 20.

Parui refert. Cic. pro Lege Manil. Etenim illud primùm parui refert, vos publicanis amissa vectigalia postea victoria recuperare.

¶In paruo, pro Ferè. Plin lib. 8. cap 33, Eminet rostrum, vt in paruo haud absimile suillo.

Parum breuius quàm. Plin. lib 2. cap. 67, Circa Caspium quoque multa Oceani litora explorata, paruóque breuius quàm totus hinc aut illinc Septentrio eremigatus. Hoc est ferè, vel parum abest quin totus, &c.

Paruissimus, pen. corr. Superlat. {[illegible]} Lucret. lib. 3,

...igitur paruissima quanto
Et læuissima sunt, ita mobilitate fruuntur.

Paruissima corpora. Lucret. lib. 1, ...paruissima quæque
Corpora constabunt ex partibus infinitis.

Paruulus, pen. corr. Dimin. {[illegible]} Virg. 4 Æneidos,
...si quis mihi paruulus aula
Luderet Æneas.

Paruulus, pro Puerulo. Quintil. lib. 5. cap 7, Excepta paruulorum iudicia.

A paruulo, & paruulis, Vide A.

A paruulo studere duritiæ & labori, Vide A.

¶Causa paruula. Lucret lib. 4.

Formica Horat 1. serm. saty 1.

Impulsio. Cic 2. de Inuent. Defensor autem ex contrario primùm impulsionem aut nullam fuisse dicet, aut si fuisse concedet, extenuabit, & paruulam quandam fuisse demonstrabit.

Manus peditum. Brutus ad Cic lib. 11. 10, Reuertor nunc ad Antonium, qui ex fuga quum paruulam manum peditum haberet inermium, &c.

Paruulam nauiculam conscendit. Cæsar 3. bell. Ciuil.

Pecunia paruula, & Immanis, contraria. Cic. pro Rosc. Com. Illa fuit pecunia immanis, hæc paruula.

Res paruula, pro Re nullius momenti. Terent. Adelph. 2. 4. Cic. pro Quintio, Si in paruula re captionis aliquid vererêre, non statim ad Q. Aquilium.

Successus. Plin lib 8. cap. 23.

Paruulum aliquid consequi. Cic. 2. de Inuent. Quare nos quidem sine vlla affirmatione, simul quærentes dubitanter vnumquodque dicemus, nedum paruulum hoc consequamur, vt satis commodè hæc perscripsisse videamur.

In paruulis esse Cic. 4. Acad. Sed vt minuam controuersiam, vide te quæso quàm in paruulis sitis.

Paruulum, pen. corr. Aduerb. {[illegible]} vt Paruulum differt, hoc est Minimum. Plin. iun lib 8. epist 14, Quia paruulum refert an idem displiceret, quibus non idem placuisset.

Paruulum de nocte acquiescere. Plin lib 9. epist. vlt.

Ligni inest paruulum Plin. lib. 15. cap. 24.

Paruitas, pen. corr. paruitatis {[illegible]} Columella libro 10. in Præfatione, Tamen eadem tam exigua sunt, vt (quod aiunt Græci) ex incomprehensibili paruitate arenæ funis effici non possit. Cicero de Vniuers. Haud iisdem vinculis quibus ipsi erant colligati, sed talibus quæ cerni non possent propter paruitatem, crebris quasi cuneolis inliquefactis, vnum efficiebant ea omnibus corpus.

Minor {[illegible]} & hoc minus, Comparatiuum à Paruus.

Censor castigatórque minorum. Horat. de Arte.

Minor natu. Cic. de Amicit. Tu verò perge Læli: pro hoc enim qui minor est natu, iure meo respondeo.

Minor natu annis triginta. Cic. 4. Verr. Nequis minor triginta annis natu.

Virtute & honore minores. Horat. 2. epist. 1.

Animus minor Horat 2. Carm. oda 11.

Cura non minor. Virgil. 5. Æneid.

Dominus minor. Plin. iun lib. 7. epist. 23.

Filius minor. Terent. Eunuch 5. 2, Sed video herilem filium minorem huc aduenire. Plaut. Amphit 5.

Minor, quàm quinque & viginti annorum, Cels. in l. Cum minor. D. De minorib.

Minor annis viginti quinque, Idem. Vlp. l. Denique. D. De minor.

Minor annis, Idem. Vlp. in l. Verum § vlt. D De minorib.

Minor, absolutè, Idem. Vlp in l. Denique. D. De minorib.

Minorum gentium patricij Cic. ad Pætum, lib 9. 21, Sed tamen mi Pæte, quid tibi venit in mentem, negare Papyrium quenquam vnquam, nisi plebeium fuisse? fuerunt enim Patricij minorum gentium. Id est, quorum patres allecti erant è plebe in Senatum. Budæus.

Infamia minor vero. Ouid. 1. Metam.

Ira minor. Ouid. 2. de Ponto, eleg 8.

Mensura minor parua lacerta. Ouid. 5. Metam.

Metus. Horat. Epod 1.

Pontifices Liu 2 bel Pun.

Sumptus. Horat. 2. Serm. saty 4.

Verbis minoribus vti. Ouid. 6. Metam.

Vires. Ouid 1 de Arte.

Minor mea res agitur Terent Heaut. 1 3,
Quasi istic minor mea res agatur, quàm tua. Id est, quasi non tam mea intersit, quàm tua.

¶Minôris vendere aliquid, pro Minori pretio. Cic. 5. Ver. Multò minoris vendidit non modò quàm tu, sed etiam quàm qui ante te vendiderant.

Minoris dimidiô. Plin. lib. 17. cap 7.

Minoris æstimare. Cic 4. de Finib.

Minore, pro Minoris. Cic. ad Attic lib. 1. 7, Nam à Cæcilio propinqui minore centesimis nummum mouere non possunt.

Minora dictu. Plin. lib 11. cap. 21.

Minoratus, penul. prod. Adiectiuum. Scæuola in l. Cum venderet. D De seruis exportand. Quos minorato pretio vendidit.

Minimus, pen. corr. {[illegible]} Adiectiuum, Superlatiuum à Paruus. Plaut Sticho, 3, E malis multis, malum quod minimum est, id minimum est malum.

Minimus natu. Liu 1. ab Vrbe,
Minimus quisque natu Patrum.

Decus non minimum. Horat de Arte.

Minimus digitus. Plin lib. 11. cap. 42.

Prouocare aliquem minimo, Subaudiendum digito Horat 1. Serm saty 4 Minimo digito, ait Acron, solent prouocare, qui volunt ostendere plus esse virium in suo minimo digito, quàm in alterius toto corpore.

Dolor minimus. Ouid. 9. Metam.

Honor. Ouid 5 Trist.

Minima momenta Senec lib. 1. epist.

Mora. Ouid 3 de Arte.

Onus. Ouid. 14. Metam.

Minima ex parte. Cic 1. Offic.

Minimi pretij homo. Plaut. Asin. 16. 8.

¶Minimo emit Terent. Eunuch. 1. 1,
Quid agas, nisi vt te redimas captum, quàm queas
Minimo?

¶Minimum, Substantiuum: vt Minimum vini. Cic. de Amicitia, Itaque vt quisque minimum firmitatis habeat, minimúmque virium, ita amicitias appetere maximè.

Minimum, Ab Epicureis vocatur, quo nihil minus esse potest, & ad quod quum peruentum sit, tum fiat cuiuslibet corporis secandi finis. Volebat enim Epicurus aliquid esse in rebus minimum, nempe corpora prima: quæ scilicet iam secari, aut diuidi non possunt. Lucret lib 1, Nec prorsum in rebus minimum consistere quicquam. Vide quæ à Cicerone disputantur sub Varronis persona lib. 1. Acad. & lib 1 de Finib vbi agit aduersus Epicurum. Lambinus.

Minimùm, Aduerbium. Lucret. lib. 6. ad finem,
Nec minimùm partim ex agris ægrotis in vrbem Confluxit. Id est valde eos pressit agricolarum multitudo ex agris in vrbem conuenient. Lambinus.

¶Minimum, quod illiterati dicũt *Ad minus*. Varro 2. de Re rustica. cap 1, Ita fiunt omnium partes minimum octoginta vna. Idem lib 1. cap. 5, De his quatuor generibus singulæ minimum in duas diuiduntur species.

Minusculus, pen. corr. {[illegible]} Adiectiuum, diminutiuum à Minus. Varro 3. de Re rust cap. 5, Ex hoc auiario, vt sumantur idoneæ, excludantur in minusculum auiarium.

Minuscula epistola. Cic. ad Q. fratrem, lib. 3. 13, Rescripsi epistolæ maximæ: audi nunc de minuscula.

Minuscula villa. Cic. ad Att. lib. 14, Scribis esse rumores, me ad lacum quod habeo venditurum, minusculam verò villam vtique Quincto traditurum.

Minus {[illegible]} Aduerbium comparatiui gradus à positiuo Parum. Terent. Eunuch. 4. 6, Minus potens quàm tu.

Non minus, Vide NON aduerbium.

Multo minus. Cic. Memmio, lib. 13. 1, Nisi tamen multo minus concedi potest, quàm illi laborare sine causa.

Minus homo, quàm doctus, pro Minus quàm doctus homo: *hoc est indoctus, & minus prudens, vel cautus & sagax. Plaut. Epid. 9,*
Ego si allegassem aliquem ad hoc negotium
Minus hominem quàm doctum, minúsque ad rem hanc callidum,
Os sublitum esset.

Minus dixi, quàm. Plaut. Capt. 7, Et quod minus dixi quàm volui de te, animum aduortas volo.

Minus habere Terent. Phorm 1 7.

Minus intellexi. Terent. Eunuch. 4 5.

Haud minus ac iussi faciunt. Virg 3. Æneid.

Plus dapis, & rixæ multo minus. Horat. 1. epist. 18.

Minus potest per se. Cic. de Amicit. Num propter imbecillitatem atque inopiam desyderanda sit amicitia, vt in dandis recipiendísque meritis, quod quisque minus per se ipsa posset, id acciperet ab alio, vicissimque redderet.

Minus, pro Non. Cic. de Amic. Quæ tamen ipsa efflorescit ex amicitia, etiam si tu eam minus secutus sis.

Minus acriter. Ouid. epist. 18.

Minus audacter. Terent. in Prologo Phor.
Minus multo audacter, quàm nunc lædit, læderet.

Minus aptus. Horat. 1. Serm. saty. 3.

Minus diu. Cic. de Senect. Ego verò me minus diu senem esse mallem, quàm esse senem antequam essem.

Grata minus pietas. Ouid. 1. Metam.

Minus grauis Horat. 1 Serm. saty 5.

Cura minus muda. Horat. 1. epist. 10.

Amicus minus iucundus. Horat. 1. Serm. saty 3.

Minus multi op⁹ sunt boues, & bubulci. Varro de Re rust. li. 1. ca. 18.

Minus multi & minus audacter. Plaut. Milite, 10.

Non minus multæ. Cic. in Bruto, Catonis autẽ orationes nõ minus multæ ferè sunt, quam Attici Lysiæ. Varr. de Re rust. lib. 3. cap. 9. Et rursus Cic. in Brut.

Minus validus. Horat. 1. epist. 8.

Minus aut magis impeditus. Lucret. lib. 1.

Minus memini. Terent. And. 4 2,
Imò etiam quo tu minus scis ærumnas meas. Id est, non satis nosti.

Minus valet. Plaut. Bacchid. 4, Si non inuenta'st, minus valet, moribundúsque est.

Minus venire in Senatum, pro Rarius. Cic ad Cassium, lib 12. 2, L. Cotta familiaris meus fatali quadam desperatione, (vt ait) minus in Senatum venit.

Vexatu

Vexare minus aliquem. Horat. 2. epist. 2.
Minus cum cura lectum. Plaut. Milite, 10.
Minus ac minus. Plinius libro 11. cap. 10. de apibus, Quum advesperascit, in alueo strepunt minus ac minus, donec vna circumuolet.
Minus & minus Horat. 1. Carm. ode 25.
Minus minúsque mihi obtemperat. Terent. Heaut. 3. 3.
Nam mihi iam minus, minúsque obtemperat.
¶Minus quindecim anni sunt. Plaut. Trinum 2.
Minus quindecim dies sunt, quòd pro his ædibus minas quadraginta Accepisti à Callicle. Cic. 4. Verr. Iussit vt quæ statuæ C. Verris ipsius & patris & filij essent, eas Quæstores demoliendas curarent: dúmque ea demolitio fieret, Senatores triginta non minus adessent.
Minus amicorum. Terent. Eunuch. 4. 6. Minus potens quàm tu, minus notus, amicorum hic habens minus.
Minus, aut Non minus quatuor pedes altum: pro Minus quàm quatuor pedes. Cic. 3. Verr. Et quum cautum vellet, scripsit vt hæredes iurati se curaturos vt ex sua quisque parte, ne minus dimidium ad A. Trebonium fratrem illum perscriptum perueniret.
Minus pedalis. Plin. lib. 21. cap. 12. Condrillon siue condrille, folia habet intybi circumrosis similia, caulem minus pedalem, succo madentem amaro.
Minus duobus nummis Plaut. Persa, 18.
Probati hic argenti sunt sexaginta minæ:
Duobus nummis minus est. Cic. pro L. Flacco. Aurí pedes Pergamis in foro expensum esse auri pondo centum paulò minus.
Minus nihilo est. Terent. Phorm. 3. 3.
-vnde ego nunc tam subitò huic argentum inueniam miser,
Cui minus nihilo est?
Quo minus. Terent. Andr. 2. 5.
Si sensero hodie quicquam in his te nuptiis
Fallaciæ conari, quo fiant minus.
Minus quinquennium est quòd. Plin. lib. 25. cap. 55.
Minus triennium. Tacit. in vita Agricolæ.

Minimè, pen. corr. {[illegible]} Aduerbium negandi. Cic. de Amic. Turpis enim excusatio est, & minimè accipienda, cum in cæteris peccatis, tum si quis contra Remp. se amici causa fecisse fateatur. Idem 1. Officiorum, Minimè artes eæ probandæ, quæ ministræ sunt voluptatum.
Minimè feceris, Prohibendi particula, pro Ne feceris. Plautus Mostell. 4.
Minimè gratum spectaculum. Liu. 1. ab Vrbe.
Minimè mirum, pro Non est mirum. Terent. Hecy. 1. 1.
Iampridem eum idem audiui cepisse odium tui Philumenam:
Minimèque adeò mirum.
¶Minimè, pro Tanto minus. Senec. de Benefic. cap. 2. Nam nec in vulgus effundenda sunt, & nullius rei minimè beneficiorum, honesta largitio est.
¶Minimè, pro Minimum, seu quod dicunt, *Ad minus*. Colum. lib. 5. cap. 10. Ea extet minimè tribus pedibus.
Non minimè, Vide NON aduerbium.
Minimè gentium, dicebant veteres, inquit Festus, pro eo quod est Omnium gentium iudicio minimè esse faciendum. Terent. Eunucho, 4. 1. -heus inquit, puer, Pamphilam
Accerse, vt delectet hic nos illa exclamat, Minimè gentium.
Minimè omnium, Id est nullo modo. Cic. pro Rosc. Amer. Quid attinuit eum potissimum nuntiare; quod si, &c. ad te minimè omnium pertinebat?
Minimè malè cogitantes sunt, qui in eo studio occupati sunt. Cato de Re rust. in Præf.
Minimè multi remiges & milites deerant. Cicero 7. Verr. Etsi in hac quadriremi, propter honorem & gratiam Cleomenis minimè multi remiges & milites deerant. Hoc est, quam paucissimi.
Minimè multa habet. Liuius, Ex eo exercitu quem P. Ælius habuisset, vt quisque minimè multa stipendia haberet, legeret.
Minimè volo. Cic. 4. Acad. Vos autem mihi veremini ne labar ad opinionem, & aliquid adsciscam, comprobem Incognitum, quod minimè vultis. quid consilij datis? Id est, nihil minus vultis.
Minimè verò, Negantis est in responsione. Cic. 1. Tusc. Bud.
Minimè ambitiosus. Cic. ad Memmium, lib. 13. 1. Homo minimè ambitiosus, minimè in rogando molestus. Id est nihil eo minus ambitiosum, &c. quasi omnium hominum minimè ambitiosus. vel quiduis potius quàm ambitiosus.
Minimè, plus est quàm Non Est autem in responsione negatiua: id quod vulgò dicitur *absit*. Salust. in Orat. Cæsaris, Placet igitur eos dimitti, & augeri exercitum Catilinæ? Minimè.

Minimoperè, penult. corr. {[illegible]} dixerunt veteres, sicut Maximopere. Licinius apud Priscian. Non minimopere milites quieres volebant esse.

Parygron {[illegible]} malagma: medicamentum liquidum, de quo Galen. lib. 7. cap. 1. de compos. medicament. secund. genera.

Paryphes {[illegible]} Vestimenti genus, tanquam dicas intertextum, Aristophani in Thesmophor. & ex eo Clementi Alexandrino libro 2. Pædag. cap. 11. vbi interpres vertit Prætextam, & Polluci lib. 7. cap. 13. Vide Rhodig. lib. 16. cap. 7.

PARYSATIS, Vide PARISATIS.

PASARGADE, oppidum Carmaniæ Plin lib. 6 cap. 23.

Pasceolus, pasceoli, penult. corr. {[illegible]} Est, vt ait Varro, sacculus ex aluta factus. Plaut. Rud. 3. 4. Præterea centum minæ philippicæ in pasceolo seorsum. Quidam dicunt significare loculum in marsupio. Deducitur à verbo Græco [illegible] & [illegible]: quod verbum Festus retinuit, qui scribit, phascola esse, quas alij vocant peras. Annotauit Turneb.

Pascha, huius paschæ: vel Pascha, paschatis, neutr. gen. {[illegible]} transitum significat. Ausonius,
-nos etenim primis post pascha diebus. Hebræi dicunt PESAH, Latini qui ad nos ex Hebræo transferunt, PHASE, Syri siue Chaldæi PASHA. quod nos & Græci heth in ch mutato, dicimus PASCHA. Græci non inflectunt pascha.

Paschalia, & hoc paschale, pen. prod. {[illegible]} Quod ad pascha pertinet. vt Paschalis dies.

PASCHILLVS, Romæ vetus ridiculus, aut potius statua lapidea, cui prædictiones & Satyras affigunt, item dicteria quæ in suo nomine non audet quis euulgare. Lilius Syntag. 4 Histor. Deorum.

Pasco, pascis, paui, pastum {[illegible]} pascere, Comedere significat, & est neutrum. Absolutè aliquando ponitur, aliquando cum accusatiuo. Plaut. Most. 1. 1. Quid properas? gestis aliquò iam hercle ire pastum foras. Hic Plautus ad hominem transtulit, quod propriè de animalibus dicitur, teste Valla, sicut Vesci, de hominibus. Ouid. 4. Metamorphoseos,
Mille greges illi, totidemque armenta per herbas
Pascebant.
In priuato pascere. Ouid. 5. Fast.
Ouis pauit pratum. Ouid. 1. Fast.
¶Pasco, actiuum, hoc est Pascere facio, vel Pascentem obseruo, vel Pabulum præbeo. Cic. 1. de Diuinat. Qui quum propter paupertatem sues pueri pasceret, vna ex his amissa vouisse dicitur, si recuperasset, &c. De Nauio augure.
Hospes armentum pauit in aruis Ouid 4. Fast.
Bestias pascere, domare, tueri. Cic. 2. Offic.
Boues pascere. Virg. 1. eclog.
Capellas pascere. Virg. 9. eclog.
Equos. Virg. 3. Georg.
Oues ad flumina pauit Adonis. Virg. 10 eclog.
Pascere canem sero pingui. Virg. 3 Georg.
Coruos pascere in cruce. Horat. 1. epist. 17.
Corpora pascere pabulis Lucret. lib. 1.
Ante larem proprium vescor, vernásque procaces
Pasco libatis dapibus. Hoc crediderim referendum ad antiquorum pietatem, qui partem cœnæ lari dijsque donabant, & in focum mittebant lari sacrum, vt constat. Ex ea consuetudine scribit Varro, vt à Marcello citatur, Quocirca oportet bonum ciuem legibus parere & deos colere, in patellam dare [illegible]. Et Cic. de Finib. Atqui reperiemus asotos primùm ita non religiosos, vt edant de patella, id est, vt edant ea quæ dijs è cœna libata sunt. Sed totus ille optimè intelligetur ex Plutarcho, ita in libello de fortuna Roman. scribente, [illegible] Ea igitur se castitate & sanctimonia tuti dicit cœnare Horatius, vt dapibus nisi antè deo piè libatis, vesci non soleat. Inde & dij patellarij à Plauto iocantè festiuè sunt dicti, quibus in patella libabatur, non magna sacrificia fiebant. Tales dij erant in larario domestici penates & lares. Ex Turneb.
¶Pascor, passiuum {[illegible]} vt Pascitur herba equus: & Sylua pastus arundinea.
Malis orbiculatis pasci Cælius Cic. lib. 8. 14.
Cibo mendicato pasci. Ouid. 5 Trist. eleg. 9.
Cibo pasto pasci, ingeniosè dictum est ab Ouidio, de vacca quæ comestas paulo antè herbas, postea ruminat, & iterum comedit. Sic ille in Fragmento.
¶Pascere {[illegible]} pro Cibis tractare. Cic. ad Attic. lib 6. Lancibus & splendidissimis canistris, olusculis nos soles pascere.
Copiæ frumenti pascit populum. Horat. 1. epist. 15.
Bene pascere & bene vestire. Cic 2 Offic.
¶Pascere, per translationem ponitur pro Delectare. vt Pascere oculos: hoc est, Visu alicuius rei grata oblectari. Terent. Phorm. 1. 2. Restabat aliud nihil, nisi oculos pascere. Cic 7. Ver. Quum eius cruciatu atque supplicio pascere oculos, animúmque exaturare vellent, &c. Virg 1. Georgicorum,
Non animum modo vti pascat prospectus inanem. Id est delectet, inquit Seruius.
Pasci bibliotheca alicuius. Cic. Attic. lib. 4. Ego hìc pascor bibliotheca Fausti. hoc est, mirè delector.
Pasci, delectari, perfrui aliqua re. Cic. in Pisonem, His ergo rebus pascor, his delector, his perfruor, quòd de vobis hic ordo opinatur non secus ac de teterrimis hostibus.
Pasci discordijs. Cic pro Sext. Aut qui propter insitum quendam animi furorem, discordijs ciuium ac seditione pascantur.
Pasci maleficio. Cic. 2. Offic. Cuius tanta vis est, vt ne illi quidem, qui maleficio & scelere pascuntur, possint sine vlla particula iustitiæ viuere.
Animum pascere inani pictura. Virg 1 Æneid.
Lumina pascere. Ouid. 14 Metamorphoseos,
Corpore vt exanimi crudelia lumina pascas.
Oculos suos. Ouid. 3. Amor. eleg 2.
Colores pascunt oculos Lucret lib. 2.
Spes est quæ pascat amantes. Ouid. 9. Metam. Alij codices habent amorem.
Amorem pascere. Ouid 2. de Remed. amor.
Barbam pascere, Nutrire. Horat. 2. Serm. saty. 3.
Crinem. Virgilius,
Te lustrare choro, sacrum tibi pascere crinem. Id ex antiquorum superstitione dictum est, qui hoc dijs facere instituerant pro sospite secundáque valetudine. Censorinus, Quidam etiam pro cætera bona valetudine corporis, crinem deo sacrum pascebant. Turneb.
Famem alicuius. Propert. lib. 4. eleg. 3.
Furorem. Claud. ad Adrianum.
Iras Silius lib. 12.
Naturam animi pascere atque explere rebus bonis. Lucret. lib. 3.
Nummos alienos pascere, Id est fœnerari, & facere æs alienum vsuris crescere, vt ait Porphyrio. Horat. 1. epist. 19.
Polus pascit sidera. Virg 1. Æneid.
Pascito linguam, in sacrificiis dicebatur, Id est coerceto, continento, taceto Paulus.

Pascor, pasceris, pen. corr. pastus sum { [illegible] } pasci, Deponens, Idem. Plin. lib. 11. cap. 48, Solidipedes inter initia pasci, nisi submissis genibus non possunt.

Armenta pascuntur per herbas. Virg. 3 Georg.

Agmen pascitur per valles. Virg. 1. Æneid.

Pascitur in magna sylua formosa iuuenca. Virg. 3 Georg.

Pasci syluas. Virg. 3 Georg.

Apes pascuntur arbuta. Virg. 4. Georg.

Pascitur pecus diem & noctem. Virg. 3. Georg.

¶Pasci, pro Crescere. Virg. 2. Æneidos,

-tactúque innoxia molli

Lambere flamma comas, & circum tempora pasci. Seruius.

Ignes nocturni pascuntur Virg. 1. Georg.

Liuor pascitur in viuis. Ouid. 1 Amor. eleg. 15.

Polycrates matrem pascit. Hoc adagium ex historia natum ferunt, narrantes Polycratem Samiorum tyrannum, matres militum, qui in bello interiissent, recensuisse, easque locupletioribus ciuibus nutriendas tradidisse, vnamquanque his commendantem verbis, Hanc tibi do matrem. Non incommodè vsurpabitur, quoties aliquis in commendandis amicis est benignior officiosiórque. Aut vbi quis alieno sumptu de quopiam bene mereri studet, præter officiosa quædam verba de suo nihil aliud insumens. Erasm. ex Zenodoto.

Vbi pauetis impera. Ad eum modum respondant mulieres cuipiam obiurganti quòd loquaciores essent, & silentium imperanti. Conueniet prouerbium, vbi quis imperiosior est in eos, de quibus nihil est meritus. Erasm.

Pascito, pascitas, pen. corr. { [illegible] } pascitâre, Frequentatiuum à pasco. Varro 3. de Re rust. cap. 16. Nunc feras dico, quæ in syluestribus locis pascitantur: cicures, quæ in cultis.

Pascens, Particip. { [illegible] } vt Agni pascentes. Virg. 4. eclog.

Capellæ pascentes. Virg. 3. eclog.

Hœdi pascentes. Virg. 5 eclog.

Pascendus, Participium { [illegible] } vt Caballi pascendi. Horat. 1. Serm. satyra 6.

Pastus, Aliud participium { [illegible] } Qui cibum vel pabulum sumpsit. Cic. pro Cluent. Vt etiam bestiæ fame dominante, plerunque ad eum locum, vbi pastæ aliquando sint, reuertantur?

Agna pasta gramine. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8.

Boues pasti. Virg. 5. eclog.

Greges pastos agere Ouid. epist. 14.

Vultur pastus cadauere. Silius lib. 13.

Monstrum pastum sanguine. Ouid. 8. Metam.

¶Pastus quæstu iudiciario iudex. Cic. pro Cluentio, Hic ille planus improbissimus, quæstu iudiciario pastus, qui illi pecuniæ quam condiderat, spe iam atque animo incubaret, contrahit frontem. Id est nutritus, inquit Budæus.

Mœror pastus fletu Silius lib. 13.

¶Pastus. Quod bestiæ pauerunt. Plin. lib. 9. cap. 3, Pastæque radices fruticum remeant.

Pastus, huius pastus { [illegible] } Cic. de Senect. Tum pecudum pastu, & apum examinibus, tum florum omnium varietate, &c.

Pecudum pastus. Cic. 2. de Nat. deor.

Matutini pastus, Vide Matutinus, in MATVTA.

Abiicere animantes ad pastum, Vide ABIICIO.

Accedunt ad pastum animalia alia gradiendo, alia serpendo, alia volando, alia nando. Cic. 2. de Nat. deor.

Anquirit & parat pastum & latibula omne genus animantium. Cic. 1 Offic.

Capessere & conficere pastum Cic. 2. de Nat. deor.

Comparauit pastum animantibus large & copiosè natura eum qui cuique aptus erat. Cic. 2 de Nat. deor.

Decedere campis è pastu. Virg. 4. Georg.

Decedens è pastu exercitus coruorum. Virg. 1. Georg.

Esse in pastu. Plin. lib. 32. cap. 1, Homines quibus in pastu est, piscem olent. Hoc est, qui eo vescuntur.

Fundit ea sese pastus varios, variéque abundantes bestiis nihil laborantibus terra: nobis autem aut via, aut ne vix quidem suppetunt summo labore quærentibus. Cic. 2. de Fin.

Inire pastum, Vide INEO.

Nata ad pastum tarda & languida pecus. Cic. 2. de Fin.

Vesper reducit vitulos è pastu ad tecta. Virg. 4. Georg.

Redire in pastus Lucan. lib. 2.

¶Pastus, de hominibus etiam dicitur. Cic. 11. Philip. Qui popularetur agros, vexaret vrbes, non ad spem constituendæ rei familiaris, quam tenere eum posse negant qui norunt, sed ad præsentem pastum mendicitatis suæ?

Pastus hominum. Lucret. lib. 6.

Suauissimus pastus animorum oblectatio solertiæ Cic. 5. Tuscul.

Pastio { [illegible] } Alimentum pecudum est, siue etiam actus ipse pascendi. Vnde etiam Varronis index lib. 3. cap. 1. de Villaticis pastionibus ad bruta pertinentibus. Idem 2. de Re rust. cap. 10, Qui pascunt in saltibus, greges cogere oportet, in pastione diem totum esse, pascere communiter. Cic. pro Lege Manil. Asia verò tam opima est, & fertilis, vt & vbertate agrorum, & varietate fructuum, & magnitudine pastionis, & multitudine earum rerum quæ exportantur, facilè omnibus terris antecellat. Valla lib. 4. Pastio videtur significare cibum, sed tamen potius ad alimenta pecudum pertinet, quæ pasci dicimus: quanquam suapte natura significat ipsam actionem pascendi, nunc frequentius cibum. Colum. lib. 1 in Præfat. Porculatoris verò & subulci diuersa professio, diuersæ pastiones.

Pascuus, Adiectiuum { [illegible] } Paulus in l. Sylua. D. De verb. significat. Syluam pascuam appellat, quæ est pastui pecudum destinata. Plaut. Trucul. 4, -non aruus hic qui stari soleat,

Sed pascuus est ager.

Pascua rura reddere, apud Lucret. lib. 5. Id est colere rura, vt apta essent pascendis armentis.

Pascuum, pascui: pluraliter, pascua, pascuorum { [illegible] } In quibus pecudes pascuntur, siue ager, siue pratum, siue mons, aut collis fuerit. Colum. lib. 7. cap. 1, Nec tamen vlla tam blanda sunt pabula, aut etiam pascua, quorum gratia non exolescat vsu continuo. Varro 2. de Re rust. cap. 11, Pascuum viride.

Herbosa. Ouid. 2 Metam.

Læta Horat. 4. Carm. ode 4.

Palustria. Vide Palustris in PALVS.

Vastata. Claud. 3 de raptu Proserp.

Intenta pascuis caprea Horat. 4 Carm. ode 4.

Mandunt pascua equi Claud. 1. de raptu Proserp.

Pascua, vt ait Plinius lib. 18. cap. 3, etiam nunc in tabulis Censoriis dicuntur omnia, ex quibus populus reditus habet, quia diu hoc solum vectigal fuerat.

Censorum pascua. Cic. 1. de Lege agrar. Væneat, inquit, sylua Scantia. Verum tandem hanc syluam in relictis possessionibus, an in Censorum pascuis inuenisti?

Pascalis, & hoc pascale, pen. prod. { [illegible] } Pascales oues dicuntur, quæ passim pascuntur, inquit Festus, à pasco, siue pascuis, quasi pascuales. Lucilius, Pascali pecore ac montano hirco atque feroce.

Pascualis, & pascuale, Quod pastu viuit. Pascales verò oues Cato posuit, pro Pascuales. Festus.

Pascuarii, Qui vectigal dant ex pratorum publicorum conductione: dicti quòd ea conducebantur causa pascendi pecoris.

Pastor, pastoris { [illegible] } Qui curam habet pascendi pecoris. Vox sæpius repetita apud Catonem, Varronem, & Columellam. Plin. lib. 15. cap. 5, Intra sepem eam æstiuant pastores. Cic. pro Flacco, O pastores nescio quos cupidos literarum.

Sacra pastorum, Palilia Ouid. 4. Fast.

Loca pastorum deserta Lucret. lib. 5.

Regna pastorum deserta. Virg. 3. Georg.

Durus pastor Iuuen. Satyra 11,

Pastoris duri est hic filius, ille bubulci. Videtur hoc loco bubulcos à pastoribus segregare.

Lentus Propert. lib. 4. eleg. 12.

Pastoralis, & hoc pastorale, penult. prod. { [illegible] } Quod ad pastorem pertinet: vt Pastoralis habitus. Liu. 9. ab Vrbe.

Antra. Claud. de Nupt. Honorii.

Auguratus. Cic. 1 de Diuinat. Ille Romuli auguratus pastoralis non vrbanus fuit, nec fictus ad opiniones imperitorum.

Cantus. Claud. 1 Paneg.

Iuuencus Ouid 2. Fast.

Myrtus. Virg. 7. Æneid.

Signum Colum. lib. 6 cap. 23.

Tectum. Stat. 12. Thebaid.

Truncus Stat. 4. Thebaid.

Pastorius, Adiectiuum Idem { [illegible] } Varro 2. de Re rust. cap. 1, An ea quæ mihi heri dixisti de pastoria re? Emendatiora exemplaria habent Pastoritia.

Pellis pastoria, pro Habitu pastorali. Ouid. 2. Metam.

Sibila pastoria. Ouid. 3. Metam.

Pastoritius, Aliud adiectiuum, Idem { [illegible] } Cic. ad Atticum, lib. 2. 19, Itaque & ludis & gladiatoribus mirandas [illegible], sine vlla pastoritia fistula auferebamus. Hoc est, Eximias significationes & gratulationes populi auferebamus & consequebamur sine vllo sibilo. Sæpe enim pastoribus sibilus loco fistulæ est, ac sibilo oris vt fistula canunt. Plutarch [illegible] Id est, Quum in theatro visus esset Otho, populus exsibilabat: equites insigni plausu excipiebant: sed rursus populus sibilos augebat. Sic Turneb. & Muretus.

Pastoritiam vitam agere. Varro 1. de Re rust. cap. 2.

Pastoritis & agrestis sodalitas. Cic. pro Cælio, Fera quædam sodalitas & planè pastoritia atque agrestis germanorum Lupercorum.

PASES, Pasetis { [illegible] } Vir quidam fuit præstigiarum, & magiæ peritia insignis. Is incantamentis quibusdam efficiebat, vt repentè conuiuium omnibus instructum partibus adesse videretur: rursum, vbi libuisset, omnia protinus euanescebant. Emebat item frequenter, pretiúmque rei numerabat, verùm mox nummus non apud venditorem, sed apud Pasetem reperiebatur. Hinc natum est prouerbium, Pasetis semiobolus, De re noua, stupendáque, & præstigiis simillima. Suidas.

PASIPHAE, Pasiphaes, & Pasiphaa, Pasiphaæ, penult. corr. { [illegible] } Dictio tetrasyllaba, fuit filia Solis, & vxor Minois regis Cretæ, quam in fabulis ferunt ex Tauro genuisse Minotaurum, qui partim hominis effigiem habebat, partim tauri. Propert. lib. 2. eleg. 29. Vobiscum Europæ, nec proba Pasiphae Vide MINOTAVRVS.

Pasiphae, Circe, & Æe è Perside Oceani filia natæ, patre Sole, in numero dearum habentur. Cic. 3. de Nat. deor.

Fanum Pasiphaæ. Cic. 1. de Diuin. Qui præerant Lacedæmoniis, nō contenti vigilantibus curis in Pasiphaæ fano, quod est in agro propter vrbem, somniandi causa excubabant.

Pasiphaeius, Adiectiuum sex syllabarum { [illegible] } Ouidius 15. Metamorphoseos,

-me Pasiphaeia quondam

Tentatum frustra, &c. Id est Phædra quæ Pasiphaea fuit filia ex Minoe.

PASITELES, penult. corr. { [illegible] } sculptor egregius in Græcia natus, & ciuitate Romana donatus. Plasticen matrem statuariæ sculpturæque & cælaturæ esse dixit: & quum esset in omnibus his summus, nihil vnquam fecit antequam finxit. Author Plinius lib. 35. cap. 12. & lib. 36. cap. 5.

PASITHEA { [illegible] } vna ex tribus Gratiis, vt quidam volunt.

Dea Pasithea. Catul. de Berecynthia, epigr. 58.

PASITHOE { [illegible] } nomen est Nymphæ marinæ Nerei & Doridis filiæ, vt inquit Hesiodus in Theogonia.

PASITIGRIS, nomen Tigris fluuij ea in parte qua duo eius aluei confluunt. Plin. lib. 6. cap. 27, Tigris citra Seleuciam Babyloniam CXXV. M. passuum diuisus in alueos duos, altero Meridiem ac Seleuciam petit, Mesenem perfundens: altero ad Septentrionem flexus, eiusdem gentis tergo campos Cauchas secat. Vbi remeauere aquæ, Pasitigris appellatur.

PASSAGARDAS, castellum in Media Cyri sepulchro nobile, non procul ab Ecbatana. Plin lib 6. cap 26.

Passales & oues, & gallinæ appellantur, quòd passim pascuntur. Paulus.

PASSALVS {πάσσαλος} & Achemō Cercopes fuere filij Sennonidis mulieris fatidicæ, qui quum nullo non iniuriarum genere in obuium quemque debaccharentur, à matre admoniti sunt vt sibi à Melampygo cauerent. Euenit deinde, vt Hercules sub arbore quadam dormiret, armis in eandem reclinatis. Accesserunt Cercopes fratres, cúmque dormientem ipsius armis aggredi tentarunt. Ac ille protinus insidias sentiens, conceptos ac vinctos de claua suspendit leporum situ, & ad eum modum gestabat. Pendentes itaque capitibus deorsum demissis, posticum Herculis, nigris pilis horridum, atque hispidum intuiti, non Lydorum more, læue ac depilatum, materni monitī illis in mentem venit, eáque de re inter se confabulabantur. Quod simulac audiuit Hercules, cognomine delectatus, & in risum solutus, vinculis eos liberatos dimisit.

Passer, passeris, penult. corr. dubij generis {στρουθός} Auis vulgò nota. Plin lib. 10 cap. 36, Contrà passeri minimum vitæ, cui salacitas par. Mares negantur anno diutius durare: argumento, quia nulla Veris initio appareat nigritudo in rostro, quæ ab æstate incipit. Fœminis longiusculum spatium.

Ilia passeris. Horat. 2. Serm. saty. 8.

Ex passerum numero, belli Troiani annos auguratus est Calchas. Cic. 1. de Diuinat.

Passer marinus à Plinio lib 32. cap. 11, recensetur inter piscium genera Plaut. Persa, 6, -curriculo vola.

P. Istuc marinus passer per circum solet. Festus, Passer marinus quem vocat vulgus struthiocamelum. Sipōtinus strisomellum legit, & auis genus esse dicit. Quidam marinum passerem eundem esse dicunt cum nostra *solea* quam vulgò vocamus: alij verò passeres putant nostris *carleis* similiores. Marinus autem vocatur passer, vt reor, quòd ex Africa in Italiam mari aduceheretur. Turneb.

Passer, piscis à rhombo hoc tantum differt, quòd rhombo situs corporis dexter resupinatus est: passeri læuus. Plin. lib. 9. Horat. lib. 2. Satyra 8,

Vt vel continuo patuit, cum passeris, atque
Ingustata mihi porrexit ilia rhombi.

Passerculus, huius passerculi, penult corr. Diminutiuum {στρουθίον} Cic. 2. de Diuinat. Cur autem de passerculis coniecturam facit, in quibus nullum erat monstrum: de dracone silet, qui (id quod fieri non potuit) lapideus dicitur factus?

Passernices, Cotes sunt, quæ trans Alpes inueniuntur, aqua aciem trahentes. Plin. lib. 36 cap. 22, Repertæ sunt in Italia aqua trahentes aciem acerrimo effectu, necnon & trans Alpes, quas Passernices vocant.

PASSIENVS Crispus, bis Consul, Orator, Agrippinæ matrimonio & Nerone priuigno clarior. Eum arborem amasse, complexum, et libasse Plin. lib. 16. cap. vltimo narrat. Vide CRISPVS Passienus.

Passim, Aduerbium {πανταχοῦ} A passu deducitur, significat Sparsim, passu distante, inquit Valla: vt Grex passim pascitur. Cic. pro Fonteio, Hi contrà vagantur læti atque erecti passim toto foro.

Vulgò & passim. Cic. pro Murena, Num locum ad spectandum dare, aut ad prandium inuitare? minimè: sed vulgò, passim. quid est vulgò? vniuersos.

Bacchari passim in montibus. Lucret. lib. 5.

Currentia passim vina riuis. Virg 1. Georg.

Diuidi passim & peruulgari, atque edi Pop Roman. imperaui. Cic. pro Sylla.

Passim & liberè leuandi laboris sui causa opere solutas aues videmus. Cic. 3. de Orat.

Corpora passim sternuntur per vias. Virg. 2. Æneid.

Vagari passim tota regione. Virg 6. Æneid.

Huc & illuc passim vagantes volucres natura efficit. Cicero 2. de Diuinatione.

Passim, Vbique aliquando significat. Lactantius, Creditur ei passim tanquam cognitæ veritati. Valla.

Passim, Vndique. Lactantius lib. 5. cap. 7, Eò passim confugerūt ex finitimis locis pessimi quique sine vllo conditionis discrimine Valla.

Passiui & vndique. Cic 1. de Orat. Passim licet carpentem & colligentem vndique repleri iusta iuris Ciuilis scientia.

Passim, Quomodolibet. Virg 3. Æneidos,

-passimque in littore sicco
Corpora curamus. Passim, inquit, pro eo quod est, Prout quisque vult: siue Sine vllo conditionis discrimine. Sipont.

Passim & Ordinatim, contraria. Brutus Cic lib. 11. 13, Biduo me Antonius antecessit, itinera multò maiora fugiens quàm ego sequens. ille enim ire passim, ego ordinatim.

Passim coruos sequi. Prouerbium de iis, qui nullum certum vitæ scopum sibi proponunt, sed ex tempore viuunt, ad quamuis occasionem mutabiles. Hinc illud,

Est aliquid quò tendis, & in quod dirigis arcum?
An passim coruos sequeris, testâque lutóque? Erasm.

Passio, nis, Iu PATIOR.

Passum, huius passi {γλυκύ} A passus participio verbi patior, liquoris genus est, inquit Nonius, quod ex vua passa cogitur. Vua autem ideo passa dicitur, quòd in siccando passa est solem. Plinius lib. 14. cap. 1, Quinetiam & à patientia nomen acinis datur passis. Ibidem, cap. 9, de dulcium vinorum generibus, Passum, à Cretico Cilicium probatur & Africum & in Italia prouinciisque finitimis. Fieri certum est ex vua, quam Græci sticam vocant, nos apianam. Item scirpula, diutius in vite sole vuis adustis, aut feruente oleo. Quidam è quacunque dulci, dum præcocta alba faciunt siccantes sole, donec paulo amplius dimidium ponderis supersit, tusásque leniter vuas exprimunt. Deinde quantum expressere, adijciunt vinaceis aquæ puteanæ, vt & secundarium passum faciant. Diligentiores eodem modo siccatis acinos eximunt: ac sine sarmentis madefactos, vino excellenti, donec intumescant premunt. Et hoc genus ante cætera laudant. Ac simili modo aqua addita, secundarium faciunt. Passi faciundi ex vuis insolatis rationem fusissimè docet Columella libro 12, cap. 37.

Lac passum Ouid. 14. Metam. Periphrasis est casei.

Racemi passi. Virg. 4. Georg.

Acini. Plin. lib. 14. cap. 1.

Pingue passum Iuuen. Saty. 14.

Passus, à verbo Patior, Participium, Vide PATIOR.

Passus, à Pando pandis, Vide PANDO.

Passus, huius passus {βῆμα} Budæus, Passus à passis manibus dici videtur: alij passum quinque pedum esse putant, id est duorum gressuum: vt sit gressus, id est βῆμα, cubiti vnius & pedis, hoc est pedum duorum semis. Alciatus in l Mille passus D. de verborum significat. Passus continet quinque pedes, sic dictus, quòd passis, id est dilatatis brachiis & manibus hanc dimensionem conficiamus.

Magnitudinem passus colligere licet ex descriptione stadij, quæ habetur Plinij lib 2 cap 23, Stadium, inquit, viginiquinque nostros efficit passus, hoc est pedes sexcentos XXV.

Ægri passus. Valer. 3 Argon.

Lenis Ouid 2 Metam.

Perpauculi, Vide PERPAVCVS.

Rapidi. Valer. 6. Argon.

¶Accurrere rapidis passibus, poeticum est, Vide ACCVRRO.

Ambulare quingentos passus, Vide AMBVLO.

Millia passuum septingenta triduo ambulare. Cic. pro Quint.

Associare passus alicui Stat 3. Thebaid.

Conficere passus, Vide CONFICIO.

Deducere passus mille in altitudinem, Vide DEDVCO.

Deside passu ire. Stat 5 Syl. 2.

Citatis passibus celerem cursum explicans Senec. Hippol. 10.

Strepitum non faciente passu venit senectus. Ouid 3. Trist. eleg 7.

Inerti passu incedere. Ouid 5. Metam.

Tardo passu incessit Ouid. 10 Metam.

Sonoro passu mouens orichalca. Valer. 3. Argon.

Peragrare passibus disiunctissimas terras. Cic. pro Marc.

Citio passu petere aliquem. Ouid 2 Fast.

Tacito passu praeterire Claud 4. Paneg.

Anili passu procedere Ouid 13. Metam.

Proferre passus proceros. Lucret. lib. 4.

Sicco freta radere passu Ouid 10. Metam.

Admisso sequitur vestigia passu. Id est, passu veloci. Ouidius 2. Metamorph.

Æquis passibus sequi aliquem. Virg. 2. Æneid.

Coniunctis spatiantur passibus ambo Ouid. 11 Metam.

Ingenti venit passu Ouid. 3. Amor. eleg. 1.

Tremulo venit horrida passu hyems. Ouid 15. Metam.

Altie passu volare. Ouid 10. Metam.

Trepidis passibus vrgere vestigia. Stat. 2. Theb.

PASSINVM, i, n, aut potius Pasinum, vrbs fuit in sinu Persico, olim dicta Charax, pòst ab Alexandro Alexandria, ab Antiocho inde Antiochia. nouissimè à Pasino, aut, vt alij volunt Spasino Spasinum: authores Dion in vita Traiani, Stephanus, & Plinius lib. 6. cap. 17.

Pastillum, est in sacris libi rotundi genus. Festus.

Pastillus, huius pastilli {τροχίσκος} Diminutiuū videtur à pastis: quamuis fiat mutatio generis. Quidam à pastu deriuant. Paul. à pane: & dicit esse massam cuiuscunque materiæ in formam panis parui. vnde Pastilli medicinales, & Pastilli odoratorij. Horat. 1. Serm saty. 2, Pastillos Rufillus olet, Gorgonius hircum. Trochisci Græcè dicuntur ab orbiculari forma. Pastilli medicis arida sunt medicamenta, contrita humore non pingui, aut vino vel aceto incocta, quæ à coctione rursus inarescunt: quæ quum vtendum est, subinde eiusdem generis humore diluuntur, deinde vulneribus illinuntur: non autem imponuntur vt emplastra. Plin. lib. 33. cap 6. de stimmi, siue stibio, quod in argenti metallis inuenitur. Quod ibi subsidit, flos intelligitur, ac linteolo interposito in sole siccatur, non vt peraresceat: iterúmque in mortario teritur, & in pastillos diuiditur. Budæus.

Pastilli, emplastra, malagmata, cognata suot genera in instrumento chirurgico: inter se tamen differentia, vt latè docet Celsus lib 5. medicinæ, cap. 17. Budæus. Vide Gal. lib. 5. de compos medic. secund. general. cap 6. 1. 2 3 4.

Pastillicare. Plinius lib. 21. cap. 5, Luteus & bellio pastillicantibus quinquagenis quiuis barbulis coronatur. Sipontinus pastulicantibus legit, quod Hermolaus non probat.

Pastillatum argentum. Vide ARGENTVM.

Pastinaca, huius pastinacæ, penult. prod. {σταφυλῖνος} Herba, cuius radix à nobis editur, & summopere expetitur Plin lib. 19 cap. 5, Ex his pastinacę vnum genus agreste sponte prouenit, staphylinos Græcè dicitur. Alterum seritur radice vel semine, primo Vere vel Autumno, vt Hygino placet Februario, Augusto, Septembri, Octobri, solo quàm altissimè refosso. Annicula vtilis esse incipit, bima vtilior, gratior Autumno, patinisque maximè. Columel. libro 9. cap 4. Et lib. 6. cap 17. Est autem dicta pastinaca, quòd pastinum referat & tanquam habeat. Author Turneb.

Pastinaca, genus piscis, de quo Plinius lib 9 cap. 42, Nam pastinaca latrocinatur ex occulto, transeuntes radio (quod telum est ei) figens. Argumenta solertiæ huius, quòd tardissimi piscium hi, mugilem velocissimum omnium habentes in ventre reperiuntur. Idem lib. 32. cap. 7. 13. & cap. 11. 8. Et Celsus lib. 6. cap. 9, Et plani piscis, quam

nostri pastinacam, Græci [illegible] vocant, aculeus torretur. Nomen ex eo inuenisse videtur, quòd telum quasi pastinum habeat. Turnebus.

Pastinum, huius pastini, penult. corr. { [illegible], [illegible] } Instrumentum vinitorium. Colum lib. 3. cap. 18. Sed Iulius Atticus præciso capite, & recuruato, ne pastinum effugiat, prædictum semen demersit. Pastinum vocant agricolæ ferramentum bifurcum, quo semina panguntur. Vnde etiam repastinatæ dictæ fuere vineæ veteres, quæ refodiebantur. Hæc enim propria appellatio restibilis vineti erat. Nunc antiquitatis imprudens consuetudo, quicquid emoti soli vineis præparatur, repastinatum vocat.

Pastinum, Aliter sumit Papinianus in l. Diuortio, in fine. Et Palladius lib. 2. cap 10, Pastinum instituere, est agrum vitibus destinatum fodere, frutices & arbores inutiles summouere, seminaria facere, arbores quadragenis pedibus distantes, quibus vitis adnectatur, disponere.

Pastino, pastinas, penult. corr. { [illegible] } pastinare, Est agrum fodere. Colum lib. 3. cap 13, Nunc pastinandi agri propositum est rationem tradere. Ac primùm, ea omni siue arbustiuo siue syluestri loco, quem vineis destinauerimus, omnis frutex atque arbor erui & summoueri debet, ne postea fossorem moretur, néve iam pastinatum solum ingredientibus molibus imprimatur, & exportantium ramos atque truncos ingressu proculcetur.

Pastinatus, huius pastinatus, pen prod. { [illegible] } Ipsa pastinatio. Plin. lib. 17. cap. 20, Alba populus seritur bipedaneo pastinatu.

Pastinatum, huius pastinati, pen. prod. { [illegible] } Colum. lib. 3. cap. 11, Siue enim pastinato deponitur, siue truncis inseritur, largioribus satiatur alimentis, quàm prius quum esset in egeno. De vite. Sic lib. 4 cap. 4, Facta in pastinato scrobe.

Pastinatio, Verbale { [illegible] } Columella lib. 3. cap. 13, Quibus omnibus diligenter exploratis, tum pastionem suscipiemus. Plin. lib. 17. cap. 21, De pastinatione dictum est.

Pastinator, penult. prod huius pastinatoris { [illegible] } Verbale masc. Colum. lib. 3 cap. 13, Nam duas regulas eius latitudinis, qua pastinatus sulcum facturus est, in speciem Græcæ literæ χ, decussauimus. Vtitur & Firmicus lib. 5. cap. 4.

Pastio, Vide PASCO.

Pastomis, penult. corr. huius pastomidis, fœm. gen. { [illegible] } Instrumentum ferreum siue ligneum, quod ad cohibendam equorum tenaciam naribus vel morsui imponitur. Lucilius, Pastomides huic ingentes de naribus pendent. Dicitur autem pastomis voce lacessita & læsa, velut epistomia aut epistomium. Imò verò tanquam [illegible], id est additamentum ori adiectum & appensum: atque ita scribendum Turnebo videtur.

PASTONA, Ciuitas ad Euphratem. Plin. lib 5 cap 24.

PASTOPHORI, penult. corr. { [illegible] } sacerdotes sacrosancti Ægyptiorum, honoratiores cæteris Dicti Pastophori, quòd ferant pallium Veneris, cui nomen est Pastos. Pastophoros etiam Venus est appellata. Apud Apuleium in Asino ita vocantur sacerdotes Isidis pallium in supplicationibus ferentes.

Pastophori, sunt sacerdotes sacris gestaminibus induti Eos Pastophoros Budæus interpretatur, qui multa & varia eruditione, vt temporibus quisque suis, imbuti, quum omnia penè genera philosophandi partim peterrassent, partim præteriissent, sartorem suam tandem aratè, sociorúmque perquirebant: quæ nihil esset aliud, quàm aditus in patriam. Budæus lib. 5. de Asse.

Pastophorion { [illegible] } Pastophororum domus. Quidam dicunt esse thalamum in quo habitat præpositus templi. Alij thalamum nuptialem. Vnde & Venus appellata est postophoros, quasi thalamifera, quòd thalamum nuptialem curet & administret. nam [illegible], thalamus nuptialis dicitur, qui alio nomine [illegible] appellatur.

PASTOS, oppidum ad Ægeum mare, non procul à Neapoli regione Thraciæ. Plin. lib 4 cap. 11.

Pastor. Pastoralis, Pastoritius, Pastorius, & Pastus, Vide PASCO.

PATAGA, Sycaitarum ciuitas, in Arabia. Plinius lib. 6. cap. 29.

PATAGE, Insula aliis omnibus Platage, nunc Amorgos inter Sporadas. Plin lib. 4 cap. 12.

Patagium, huius patagij. Festus, Patagium est quod ad summam tunicam assui solet, quæ & patagiata dicitur. Patagiarij verò sunt, qui eiusmodi opera faciunt. Paulus. Apuleius, Vberes enim crines leniter emissos, & ceruice dependulos, ac deinde per colla dispositos, sensimque sinuato patagio recedentes paulisper ad finem conglobatos, in summum verticem nodus astrinxerat. Quo in loco Beroaldus dicit patagium id genus ornamenti dici, quod mulieres in summa camisiæ parte circa collum assuunt, crispissimum, &, vt inquit Apuleius, pinnatum.

Patagiata, penult. prod, Substantiuum, Idem quod Patagium. Plautus Epid. 5.

Tunicam rallam, tunicam spissam, linteolum cæsicium,
Indusiatam, patagiatam, caltulam, aut crocotulam.

Patagus. Legimus in Festi commentariis patagum morbi genus esse, neque præterea quicquam reperimus: quod enim morbi genus sit, nobis cogitandum reliquit vel ipse, vel eius abbreuiator. Ferè crediderim, inquit Turnebus, morbum esse vitis, qui [illegible] apud Theophrastum scribitur. Eius verba sunt, [illegible]: vbi Theodorus [illegible] legisse videtur, quum paullum interpretetur: ac videtur hoc morbi genus esse, quum sauciatur lignum in ablaqueatione, vt sit patagus plaga & percussio. Hæc ille.

Patalem bouem Plautus appellat, cuius cornua diuersa sunt, ac latè patent. Paulus. Sunt qui legant Patulam bouem.

PATALE, portus celeberrimus in India, in quo Sol dextera ortum, vmbræ in Meridiem cadunt. Plin. lib. 2. cap. 73.

PATARA, penult. corr. { [illegible] } Vrbs Lyciæ, vbi Apollo dabat responsa. Dicta à Pataro Apollinis filio, vel ab alio Pataro Lapeonis filio. Vulgò nunc *Patera* vocatur, teste Oliuario in Melam. Hinc

Patareus, penult. prod Adiectiuum { [illegible] } Stat. 1. Thebaidos.

Phœbe parens seu te Lyciæ Patarea niuosis
Exercent dumeta iugis. Ouid 1. Metamorphoseos,
Patareáque regia seruit.

PATAVIVM { [illegible] } Ptolemæo lib. 5 cap. 1, Vrbs est in Ponto siue Bithynia, quæ hodie *Palmen* dicitur. ¶ Est item vrbs in Italia, in Marchia Treuisana, ab Antenore condita. Ptolemæus libro 3. cap. 1. Extat hodie in eadem vrbe Antenoris sepulchrum vetustissimum cum huiusmodi inscriptione, quæ ob nimiam vetustatem vix legi potest,

Inclytus Antenor patriam vox Nisa quietem,
Transtulit huc Henetor, Dardanidúmque fugas.
Expulit Euganeos, Patauinam condidit vrbem:
Quem tenet hic humili marmore cæsa domus.
Vrbs Patauii. Virg. 1. Æneid.

Patauinus, a, um. Patauinus ager. Plin. lib 3. cap. 16.

Patauinitas, penultima correpta { [illegible] } Quintilianus libro 1 capite 5, Quemadmodum Pollio deprehendit in Liuio patauinitatem.

Patefacio, Vide PATEO.

Patella, huius patellæ { [illegible] } Festus. Patellæ, vasa picata, parua, sacrificiis faciendis apta. Varro Manio, Quocirca oportet bonum ciuem legibus parère, & deos colere, in patellam dare [illegible]. In patella diis apponebantur epulæ, quum res diuina diis penatibus laribúsque fiebat, aut de cœna eis libabatur: patera vinum libabatur: tribulo thus adolebatur vaporabatúrque. Hæc Turnebus. Cicero 6. Verr. Patella grandis cum sigillis ac simulachris deorum. Idem 2. de Finibus, Atqui reperiemus Asotos primùm ita non religiosos, vt edant de patella: deinde ita mortem non timentes, vt illud in ore habeant, &c.

¶Patella, à Patulo, vel [illegible] fingo, vel ab [illegible], quæ est latitudo, Vas latum est condiendis obsoniis aptum. Lanx seu paropsis. Baysius, Patella, vas escarium ad olera & pulmenta ponenda: quam Græci [illegible] vocant. Horat. 1 epist. 5,

Nec modica cœnare times olus omne patella. Et Martialis libro 5,

Ponetur digitis tenendus vstis
Nigra coliculus virens patella. Et Iuuen. Satyra 5,
Ponitur exigua feralis cœna patella. Quorum omnium testimoniis claruim est, credo, patellam, paruam esse patinam, quæ ab istis tum modica, tum exigua dicitur. Hactenus Baysius. Martialis libro 13. 81,

Quamuis lata gerat patella rhombum,
Rhombus latior est tamen patella. Ouid. 2. Fastorum,
Nutriat incinctos missa patella cibos.

Culina foci secura patella. Pers. Saty. 3.
Fragiles. Iuuen Saty 6.
Pura patella fert cibos. Ouid. 6 Fast.
In patella decoctum pulmentarium. Plin. lib. 19. cap. 8.

Dignum patella operculum. Adagium est vbi similia similibus contingunt, veluti improbo populo magistratus improbus: vxori morosæ maritus morosus: breuiter quoties mala malis, digna dignis eueniunt. Vide Erasm.

¶Patella, Morbus arborum. Plinius lib. 17. cap. 24, Olea clauum etiam patitur, siue fungum placet dici, vel patellam. *Hæc est solis caustio.*

Patellarius, Adiectiuum { [illegible] } vt

Patellarij dij. Plaut. Cistel. 2.

¶Patella, piscia genus apud Galenum lib. singul. de Cibis, cap. 9, Chamæ, patellæ, pectines, pinnæ: & alia eiusdem generis: quorum purpuræ, & buccinæ duriori sunt carne, & succi crassioris: sed caro in aliis, præcipuéque in ostreis & humidior & tenacior est.

Patena { [illegible] } pro Patina. Columella libro 12. cap. 43. de vuis seruandis, Columella patruos meus ex ea creta qua fiunt amphoræ, lata vasa in modum patenarum fieri iubebat. Ex quo loco patet, patenam labra grandia habere. Budæus. Alia exemplaria habent patinarum.

Pateo, pates, patui { [illegible] } patère, Apertum esse. Terent. Eunucho, 5 9,

-si hoc efficio, postulo vt mihi tua domus
Te præsente, absente pateat, inuenta vt sit locus. Cæsar 6. bel. Gal.
Iis omnium domus patent, victúsque communicatur.

Fores concussæ patuere. Ouid. 2. Metam.
Ianua patet noctes atque dies. Virg. 6. Æneid.
Semper nares propter necessarias vtilitates patent. Cicero 2. de Natura deor.
Pectus patuit ferro. Ouid. 13 Metam.
Tecta patuerunt. Ouid 14. Metam.
Via patuit in cælum. Senec. Medea, 2.

Cursus patet. Cic. Attico, lib. 10, Quòd si nobis is cursus, quem sperabam pateret, effecissem aliquid profectò, vt tu optas, vt hortaris, dignum nostra mora.

Patet aditus huc, per translationem. Cicero in Somnio Scip. Nisi enim quum deus is, cuius hoc templum est omne quod conspicis, istis te corporis custodiis liberauerit, huc tibi aditus patere non potest. Id est, Non potes peruenire ad cognitionem harum rerum.

Aditus patet ad aliquid, Vide ADEO, adis.

Patere & Obstrui, contraria. Cic. de Claris Orat. Nec ex conditis, qui iacent in tenebris, & ad quos omnis nobis aditus, qui penè solis patuit, obstructus est.

Patet, & æquè promptum est. Cic. pro Murena, Quod omnibus patet, & æque promptum est mihi & aduersario meo, id esse gratum nullo pacto potest.

Patere

Patere & in promptu esse. Cic.1.de Orat. Sed quum illa pateant, in promptúque sint omnibus, neque ea interpretatione mea aut ornatius explicari, aut planius exprimi possint, dabis veniam mi frater, &c.

Arua patuerunt doctis libellis. Ouid.3.Trist.eleg.1.

Patent aures tuæ querelis omnium. Cic.ad Quintú fratrem, lib.1. 1, Facillimos esse aditus ad te: patêre aures tuas querelis omnium. Id est, te omnium querelas libenter audire.

Causæ patuêre. Ouid.4.Fast.

Iræ deûm patuêre. Lucret.lib.2.

Pateant mihi tui libri. Cic.Attic.lib.4, Velim domum ad tuos scribas, vt mihi tui libri pateant, non secus ac si ipse adessem.

Præmia & honores patere dicuntur iis quibus dari solita sunt. Cic. pro Corn. Balbo, Iniquissimum & contumeliosum est, his præmiis, & his honoribus exclusos esse fidelissimos & coniunctissimos socios quæ pateant stipendiariis, pateant hostibus, pateant sæpe seruis.

Valuæ Concordiæ non patent. Cic.2.Philip.

Virginitas patet amanti. Ouid 14 Metam.

Patent hæc omnibus ad visendum. Cic 6.Verr.

Literis Latinis illustratus locus patet. Cic.2.de Diuin.

Latè patere. Quintil.lib.7 cap.3.

Auaritia latissimè patet. Cic.3.Offic.

Latè patet, & ad multos pertinet hæc ars, Vide LATVS.

Patet fugæ locus. Liu.7.bel.Pun.

Patet locus tria stadia, pro Extenditur. Plinius lib.12.cap.14, Schœnus patet Eratosthenis ratione, stadia XL.

Maximè patet Cappadocia. Cic.Senatui, lib.15 2, Iter eos per Cappadociam, quòd ea maximè pateret, esse facturos.

In latitudinem patere. Quintil.lib 1.cap.10. De iugero.

Patet, In potestate est. vt, Omnia mea tibi patent. Salust.in Catil. Vbi cuncta maria, terræque patebãt. Sub.Romanis. Loquitur de amplitudine Romani imperij.

¶Patere, Obnoxium & opportunum esse. Celsus lib.2.cap.1, Longis morbis senectus, acutis adolescentia magis patet.

¶Patet, pro Constat, & Manifestum est. Cic.pro Mil. Quid porrò quærendum est? factúmne sit? at constat. à quo? at patet. Idem 1.Tusculana, Quum pateat igitur æternum id esse, quod seipsum moueat, &c.

Patens {[illegible]} Participium, siue Nomen ex participio, Apertus. Virg.9 Æneidos, -& portas præbere patentes.

Patens & apertum ex omni parte cœlum intueri. Cic.1.de Diuinat.

Campi patentes Virg.4 Georg.

Clausa, Patens & exposita domus, contraria. Cic.pro Quint. Non habere domum clausam pudori & sanctimoniæ, patentem atque expositam cupiditati & voluptatibus.

Patens vulneri equus, hoc est Vulneri recipiendo expositus. Liu.1. bel.Maced.

Humerus patens. Ouid.2.de Arte.

Iter tutum & patens. Horat.3.Carm.ode 16.

Longè latéque patens locus. Cic.in Orat.

Lux. Ouid.2.de Arte.

Oculi. Lucret.lib.3.

Os. Lucret.lib.6.

Patentissimi oris dolium. Colum.lib.12.cap.8.

Pelagus Virg 1.Georg.

Puteus. Horat.1 epist.5.

Spatium. Ouid.3.Amor.eleg.2.

Vulnus patens in pectore. Virg.11.Æneid.

Patentiore via ad hostem ducuntur. Liu.7.ab Vrbe.

Patenter, Aduerbium {[illegible]} Cic.2.de Inuen. Absoluta est, quæ ipsa in se, non vt negotialis implicitè & absconditè, sed patentius & expeditius recti & non recti quæstionem continet.

Patefacio, patefacis, pen.corr. patefeci, penultima producta, patefactum {[illegible]} patefácere, Patentem facere. Liuius 2.ab Vrbe, Ita induxisse se in animum hostibus potius quàm regibus portas patefacere.

Ianuam patefacere. Cic.1.de Orat.

Fores virga patefecit. Ouid.2.Metam.

Aulam vacuam patefecit. Horat.4.Carm.ode 14.

Ocellos lassus patefecit. Propert.lib 1.eleg.16.

Fenestram patefacere ad nequitiam. Terent.Heaut.3.1.

Aditum patefacere ad. Cic.ad Allienum, libro 13.79, Huic ego tantummodo aditum ad tuam cognitionem patefacio, & munio.

Viam vel iter patefacere alicui ad, vel aliquo loco. Cic.ad Attic.lib. 8, Non patefactum iter ad vrbem?

Viam patefacere illustrem atque latam auaritiæ. Cic.5.Verr. Ne auaritiæ, quæ antehac occultis itineribus atque angustiis vti solebat, authoritate vestra viam patefaciatis illustrem atque latam.

Locum ad Consulatem. Liu.4.ab Vrbe.

Patefacere aures assentatoribus, quod & Dare aures dicimus. Vide AVRIS.

Patefacere ianuam famæ. Plin.iunior lib.1.epist.18, Atque adeò illa actio mihi aures hominum, illa ianuam famæ patefecit.

¶Patefacere, Detegere, manifestare, palàm facere. Terentius Hecyr.3.5,

Tot meas iniurias quæ nunquam vllo patefecit loco.

Ostendere & patefacere aliquid. Cic.de Arusp.resp. Hæc igitur vobis, hæc Populo Romano & scelerum indicia ostẽdit, & periculorum signa patefecit.

Patefacere & proferre. Cic.pro Mil. Quum illa indicia communia exitij indagaui, patefeci, protuli, extinxi, omnes in me meósque redundant ex eo fonte dolores.

Coniurationem. Cic.pro Sylla.

Defensionem. Cicero 5. Verr. Vide quam tibi defensionem patefecerim.

Odium suum in aliquem. Cic.ad Attic.lib.11, Sed neque hoc tempore, nec antea patefecisset odium suum in me, nisi omnibus rebus me esse oppressum videret.

Patefacere quod non appareat. Cic.4.Acad. Quúmque ipsa natura accuratæ orationis hoc profiteatur, se aliquid patefacturam quod non appareat.

Oratione sua aliquid. Cic.1.de Orat.

Patefacere & illustrare obscura, Vide ILLVSTRARE.

Verum patefacere & illustrare. Cic.de Amicit.

Patefaciendum mihi: hoc est, declarandum. Cic.pro Domo, Neu quæ sint in illa Reipub.flamma gesta cõtra me, neque quomodo, neque per quos, patefaciendum mihi esse arbitror.

Patefactus, Participium {[illegible]} vt Aditus patefactus, Vide ADITVS, adis.

Acies patefacta, Vide ACIES.

Equus patefactus. Virg.2.Æneid, De equo Troiano.

Patefacta & detecta mutentor. Cic.4.Acad.

Patefactum & illustratum. Cic.de Amicit. Tamen verum valet, si modò id patefactum & illustratum est.

Patefactum & illustratum, Obscurum & ignotum, contraria. Cic.2. de Orat. Núnne in ea causa tuæ applicationis obscurum sanè & ignotum, patefactum in iudicio atque illustratum est à patrono?

Patefactio {[illegible]} Verbale. Cic.2.de Finib. Atqui hæc patefactio, quasi rerum opertarum, quum quid quidque sit aperitur, definitio est, qua tu etiam imprudens vtebare nonnunquam.

Patefio, pen.prod. patefis, pen.indif. patefieri, pen.corr. {[illegible]} Apertum & palàm esse. Terent.Phorm.5.4,

Quin si hoc celetur, in metu: sin patefit, in probro siem.

Patefieri & Claudi, contraria. Cic.pro L.Manilia, Patefactum nostris legionibus esse Pontum, qui ante Populo Romano ex omni aditu clausus esset.

Fenestræ patefiunt. Propert.lib.3.eleg 20.

Indiciis & confessionibus suis patefieri. Cic.3 in Catil.

Patesco, scis {[illegible]} patéscere, Aperiri, patentem fieri: interdum etiam idem quod Patêre. Virg.2.Æneidos,

-Danaûmque patescunt Insidiæ. Id est patent, apparent, manifestæ fiunt. Ibidem,

Apparet domus intus & atria longa patescunt.

Fragor armorum patescit. Valer.3.Argon.

Ianua. Tibul lib.1.eleg.5.

Portus patescit iam propior. Virg.3.Æneidos,

Nec ratio solis simplex, nec certa patescit. Lucret.lib.5.

Patulus, pen.corr. Adiectiuum, Quod semper patet. vt Arbor patula, hoc est ampla, & longè latéque suis ramis diffusa ac distenta. Cic.3. de Finib. At illa quæ in concha patula pinna dicitur, itque quæ enat è concha, &c. Colum.lib 6.cap.1, Naribus resimis, patulísque.

Æquor patulum. Silius lib.13.

Agri. Silius lib.15.

Arbor Ouid.1.Metam.

Arcus. Ouid.8.Metam.

Aures. Horat.1.epist.19.

Boues patulos Plautus appellat, quorum cornua in diuersum supra modum patent. Festus.

Campi. Claud.1.de raptu Proserp.

Canistra. Ouid 8.Metam.

Cutoamen. Sil.lib 13.

Fagus. Virg.1.eclog.

Fauces. Claud.2.Paneg.

Fenestræ. Ouid.14.Metam.

Fossæ. Ouid 7.Metam.

Dant etiam sonitum patuli super æquora mundi. Lucret.lib.5.

Nares. Ouid.3.Metam.

Os. Ouid.epist.15.

Vias patulas aperire. Silius lib.17.

Patulisco, patulscas {[illegible]} patulscâre, Aperiri, Patulum fieri. Plinius libro 21. cap.8, Patuliscantibus quinquagenis quinis barbulis coronatur. Sic legit Sipontinus. Hermolaus verò pastillicantibus, Vide PASTILLVM.

Pator, patoris, pen.prod. {χάσμα} Hiatus & apertio, sicut vagor pro vagitu, & fluor pro fluxu Apul. lib.3, Quod altrinsecus ædium patore perflabili. Scribonius Largus, Ad amplitudinem & patorem narium. Idem, Donec videatur pator narium recipere posse fistulam.

Pater, patris {[illegible]} Notæ significationis. Terentius Adelph.5 7,

Tuus hercle verò & animo & natura pater. Varro 4.de Ling.Latin. Pater dicitur quòd patefaciat semen.

Circa patrem, Vide CIRCA.

Asperitas patris. Ouid.9.Metam.

Attentus pater. Horat.2.epist.1.

Durus. Ouid 9.Metam.

Naturalis. Cic.3.Philip.

Optimus. Horat.1.Serm.satyr.4.

Seueri. Horat.1.epist.1.

¶Amittere patrem aut liberos, Vide AMITTO.

Ignorare patrem suum, Vide IGNORO.

Induere patrem mente, Sumere animum & affectum patris. Claud. 6.Paneg.

Certo patre nasci, Vide CERTVS.

Clarissimo patre natus, Vide CLARVS.

Claro patre natus. Horat.1.Serm.satyr.6.

Ingenuo patre natus Horat.1.Serm.satyr.6.

Libertino patre. Horat.1.Serm satyr 6.

Magno patre nata puella. Horat.1 Serm.satyr.2.

Rem patris oblimare Horat 1.Serm satyr.2.

¶Patris nomine, Aui, Abaui, Proaui, Ataui continentur: non autem Tritaui, vt opinatur Valla. Quum enim patrum nostrorum memoria aliquid factum esse dicimus, de proxima ætate intelligimus, non

de illa etiam secta.
Patres maioresque nostri. Cic. 1. Verr.
Memoria patrum id vsu venit. Cic. 1. de Orat.
Sancti patres. Virg. 2 Georg.
¶ Pater, Nomen religionis. Vnde dij omnes, patres vocabantur. Virg. 2 Georg. Huc pater ô Lenæe. Vbi Seruius, Pater licet generale sit omnium deorum, tamen propriè Libero semper cohæret. nam Liber pater vocatur. Idem alio loco, Pater propriè omnium deorum est epitheton.
Diuûm pater, atque hominum rex Virg. 1 Æneid.
Humanæ gentis pater, Iuppiter. Horat. 1. Carm. ode 12.
Rerum pater Oceanus Virg. 4 Georg.
Gradiuus pater, Mars. Virg. 3 Æneid.
Inachus pater. Valer. Flacc. lib. 5,
Et pater aurato quantus iacet Inachus antro.
Pater, pro Ioue. Virg. 1. Georgicorum,
Ter pater extructos disiecit fulmine montes.
Magnus pater, Iuppiter. Virg. 4. Æneid.
Omnipotens pater. Virg. 2. Georg.
Pelliti patres, Vide Pellitus, in P E L L I S.
Summus. Virg. 1. Æneid.
¶ Pater, nomen honoris & reuerentiæ. Horat. 2. Serm. satyr. 1,
—cupidum pater optime vires Deficiunt.
Pater Romanus, id est Imperator. Virgilius,
Dum domus Æneæ Capitoli immobile saxum
Accolet, imperiúmque pater Romanus habebit. De Augusto, qui è familia Iulia erat, quã domum Æneæ vocat. Ausonius item in eam sententiam videtur accepisse, qui ad Theodosium scribens, Maronem imitatus ita dicit,
Tu modo te iussisse pater Romane memento.
Patriæ pater, parens libertatis, atque Reipublicæ. Cic. pro Rabirio perduel. reo.
Quòd Pater, nomen esset reuerentiæ, idcirco Romulus centum Senatores, quos ad Reip. curam elegit, siue quia is numerus satis erat, siue quia soli centum erant, qui ad id idonei essent, Patres ab honore vocauit: siue ab ætatis vel curæ similitudine, vt ait Salustius. Festus, Patres Senatores ideo appellati sunt, quia agrorum partes attribuebant tenuioribus, ac liberis propriis.
Consulta patrum. Horat. 1. epist. 17.
Patres conscripti. Plutarchus in Romulo, Ipsi autem Romani (inquit) Patres conscriptos ad collegium appellant, quod nomen & dignitatis plurimum, & inuidiæ minimum præ se fert. Sed ab initio tantùm patres dicti. Postea ascriptis in eum ordinem pluribus, Patres conscripti vocati sunt. Vnde Festus, Patres dicti sunt, inquit, qui sunt patricij generis: conscripti, qui in Senatu sunt scriptis adnotati. Cic. 13. Philip. Est etiam Asinius quidam Senator voluntarius, lectus ipse à se, apertam curiam vidit post Cæsaris mortem: mutauit calceos, Pater conscriptus repentè factus est. Budæus.
Patres allecti, etiam dicebantur Festo authore, qui propter inopiam ex Equestri ordine in Senatus sunt numerum assumpti. Vnde illud Tranquilli in Cæsare, Peregrinis in Senatum allectis libellus propositus est, nequis Senatori nouo curiam monstrare velit. Hodie autem allecti, ascriptitijq; vocari possunt Latinè in collegiis magistratuum, qui vulgò *creati & extraordinarij* vocitantur. Budæus.
Duri patres tyronum. Horat. 1. Serm. satyr. 2.
Pater patratus, Vide P A T R O, patras. Cic. pro Cecin. Et 2. de Orat.
Paterfamiliàs { [illegible] } huius patrisfamiliàs & patrisfamiliæ, qui primus est, & imperium habet in familiam: siue qui potestatis suæ est, siue pubes, siue impubes. Cic. 2 de Legibus, Vt ne morte patrisfamiliàs sacrorum memoria occideret. Martial. lib. 1. 80,
Paterfamiliæ verus est Quirinalis.
Prudens & attentus paterfamiliàs. Cic. pro Quintio.
Patricius, patricij, masculini gen. { [illegible] } Patricij, nobiles Romani, qui à primis Senatoribus oriundi erant, inquit Budæus. Liu. lib. 1. ab Vrbe, Romulus centum creat Senatores, qui Patres ab honore, patricij quoque progenies eorum appellati.
Maioribus patriciis ortus Stat. 1. Sylu. 2.
Patricij antiquissimíque ciues. Cic. pro Cecinna.
Minorum gentium patricij, Vide Minor, in P A R V V S.
Non omnes Senatores erant patricij. Tacitus, Iisdem diebus innumerum patriciorum asciuit Cæsar vetustissimum quenque ex Senatu, aut quibus clari parentes fuerant. Ex Budæo.
Patricij pueri, à patriciis orti. Plaut. Capt. 19.
Patricij Franciæ, quos *pares Franciæ* vocant. Suntque quasi duodecim viri Reip. constituendæ. Sunt enim numero duodecim: sex quidem Pontifices, & sex Duces militares. Budæus.
Ex transire è patriciis, Fieri plebeium. Cic. pro Domo sua, Id autem scire & videre omnes, non vt ille filius instituatur, sed vt è patriciis exeat, vt Tribunus plebis fieri possit: idcirco adoptari.
Patricius, Alius erat ætate sequentium Imperatorum, quàm superiorum & consulum. Honos enim erat, qui à principe deferebatur, eóque titulo & merito honoratus pater Imperatoris vocabatur, vt in Iustinian. de patriciatu loquens Imperator ait, Imperatoriam autem celsitudinem non valere eum, quem sibi patrem elegit, ab aliena eximere potestate? Claud. in Eutropium, —genitórque vocatur Principis, & famulo dignatur regia patrem. Olim igitur patricij ex eo appellabantur, quòd patrem ciere: posteà, quos imperator patres ciebat. Quod quidẽ & reges Franciæ imitati sunt, quosdámque satrapas patricios vocarunt, quos antiquitatis ignari pares appellant. Turnebus.
Patricius, Adiectiuum { [illegible] } vt Patricius magistratus. Cic. ad Brutum, Dum vnus erit patricius magistratus, auspicia ad patres redire non possunt. Sic Patricia familia, Cic. 2. de Leg.
Honos patricius. Claud. in Præfat. belli Gildon.
Indoles. Stat. 3. Sylu. 5.
Patriciatus, huius patriciatus, pen. prod. mascul. gen. Patricij dignitas Sueton. in Augusto, cap. 2, Ea gens à Tarquinio Prisco rege inter Romanas gentes allecta in Senatum, mox à Seruio Tullio in patricias traducta, procedente tẽpore ad plebem se contulit, ac rursus magna vi per Diuum Iuliũ in patriciatum rediit. Apud Græcos autẽ omnino maior erat dignitas, non ex successione debita, sed quæ solebat à principe concedi. Cassiodorus epistolarum libro 6, Nostro munere subleuatus patriciatus culmen ascende. Suidas patricios esse tradit, communis Reipub. patres, qui in suprema dignitate Senatorij cõsilij esse censentur. Meminit & Procopius libro 3. Malè igitur Accursius & alij, qui hanc dignitatem cum vetere confundunt. Alciatus.
Patrica, pro, Patricia. Plaut. Truculento,
Tum patricam clementer non potest hinc quin moneam. Quo loco Turnebus, Ferè existimaueram, inquit, patriciam emendandum. Plebeiæ enim mulieres patriciis mulieribus dona certis diebus missitabant, vt plebei viris patriciis. Quanquam & patrica patricia erit, vnde & patricè, pro magnificè & splendidè in Casina dixit. Hic patritam vidi qui legeret, quod verbum cõcinit versus modulo, quum patrica dissonet. Eo autem nomine veniet ancilla à patre data: vt enim auita dicuntur, quæ ab auo obuenerunt, sic patrita quæ à patre. Verba sunt Turneb.
Patricè, pen. corr. { [illegible] } Aduerbium antiquum: Id est more patricio, ac nobiliter. Plaut. Casina. 17,
Atat cesso magnificè, patricéque, amicéque heru meo
Ire aduorsum!
Patritus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod est patris: sicut Auitus, Quod est aui. sunt enim tanquam possessiua. Cic. lib. 1. Tuscul. Patritam & auitam, vt ait Theophrastus, philosophiam cognitionis cupiditate inclusam excitant. Ex Nonio.
Patrimus, vel patrima, pen. corr. Qui vel quæ adhoc viuentem patrem habet. Gellius lib. 1 cap. 12, de Vestali virgine capienda, Item quæ non sit patrima aut matrima. Liu. 7. bel. Maced. Patrimi omnes, matrimíque ad id sacrificium adhibiti. Angelus Politianus primæ Centuriæ cap. 58. Patrima matrimáque proles.
Pater patrimus dicebatur apud antiquos, qui quum iam ipse pater esset, habebat etiã tum patrẽ. Festus. Patrimi & matrimi pueri prætextati tres nubentem deducunt, vnus, qui facem præfert ex pinu alba, quia noctu nubebant, duo, qui tenent nubentem. Paulus & Festus.
Patrimus, Adiectiuum { [illegible] } Quod est patris: vt Matrimus, Quod est matris.
Paternus, Adiectiuum, Idem { [illegible] } Paternus amicus, Cic. ad Attic. lib. 14. Terent. in Adelph. 3. 4, —ô Æschine,
Pol haud paternum istuc dedisti. Vbi Donatus, Paternum, deest facinus: & dedisti, pro fecisti.
Animus paternus Horat. 2. Carm. ode 2.
Auus. Horat. 1. Serm. satyr. 6.
Bonorum paternorum exhæres filius. Cic. 2. de Orat.
Census augere paternos. Ouid. 1. Amor. eleg. 10.
Cognomen. Horat. 1 epist. 13.
Domus Ouid. 15. Metam.
Hæreditas. Cic. 1. de Orat.
Honor. Cic. 5. Verr.
Inimicitiæ Cic. 4. Acad. Vt admodum adolescens cum fratre pari pietate & industria prædito, paternas inimicitias magna cum gloria est persecutus, &c.
Lars & fundi paterni inops. Horat. 2. epist. 2.
Necessitudo. Cic. Planco in Epist. ad Attic. lib. 16.
Paterna necessitudo & amicitia. Cic. ad Catonem lib. 15. 4.
Nonnulli paterni satis amplum patrimonium liberis suis relinquere Cic. pro Domo.
Opes Ouid. 4 de Ponto, eleg. 15.
Rebus maternis atque paternis absumptis. Horat. 1. epist. 16.
Rus. Horat. 1. epist. 19.
Paternus, maternúsque sanguis. Cic. pro Rosc. Amer.
Sedes. Virg. 11. Æneid.
Terra Ouid. epist. 10.
Patrisso, patrissas { [illegible] } patrissare, Paternos mores imitari. Terent. Adelph. 4. 2,
Laudo Ctesipho: patrissas, abi, virum te iudico.
Patrissat filius. Plaut. in Pseudolo.
Patrius, Adiectiuum { [illegible] } Quod est patris. Virgil. 12. Æneidos, —patrio mucrone relicto. Terent. Eunuch. 2. 2,
Hominem haud impurum, itidem patria qui abligurierat bona.
Amor patrius. Virg. 1. Æneid.
Patrius animus in liberos. Cic. pro Rosc. Amer.
Artes. Ouid. epist. 1.
Fundus & lar Horat. 1. Serm. satyr. 2.
Metus. Ouid. 2. Metam.
Mœror. Cic. pro Flacco, Qui vos quoniam est id ætatis, vt sensum iam percipere possit ex mœrore patrio, auxilium nondum patri ferre possit, orat ne suum luctum patris lachrymis, patris mœrorem suo fletu augeatis.
Patriæ opes Martial. lib. 9. epigr. 84.
Patrius pauor. Lucret. lib. 3. De cæcis.
Res patria & auita. Cic. 2. Verr.
Virtutes. Virgil. 4. ecloga.
Patrium est. Terent. Adelph. 1. 1,
Hoc patrium est, potius consuefacere filium
Sua sponte rectè facere, quàm alieno metu.
Patriè, Aduerb. { [illegible] } Paterno affectu. Quintil. lib. 11 cap. 1, Vtitur hac moderatione Cic. pro Cælio contra Atracinum, vt eum non inimicè corripere, sed patriè monere videatur.
Patricida, huius patricidæ, pen. prod. { [illegible] } pro quo sæpius parricida dicitur. Is est qui patrem interfecit. Cic. 2 de Legib. Sacrum sacróve commendatum qui clepserit rapseritque, patricida esto. Legitur & parricida. Plin. lib. 7. cap. 45, Adulterium filiæ & consilia patricidæ palàm facta.

Patrimonium,

Patrimonium, patrimonij {οὐσία} Bona paterna, hoc est hæreditas à patre relicta. Cic. pro Domo, Liberis autem nostris satis amplum patrimonium paterni nominis, ac nostræ memoriæ relinquemus. Idem 5. de Finib. Patrimonium neglexit, agros deseruit incultos, quid quærens aliud quàm beatam vitam?
Non propter vitam faciunt patrimonia quidam,
Sed vitio cæci propter patrimonia viuunt. Iuuen. Satyr. 12.
Laceratio patrimonij. Firmic. lib. 6. cap. 18.
Lautum, copiosum patrimonium. Cic. pro C. Rab. Post. Qui verò duo lauta & copiosa patrimonia accepisset, remque præterea bonis & honestis rationibus auxisset: quid esset tandem caussæ, cur existimari vellet nihil habere?
Luculentum. Vide LVCVLENTVS.
Mille talenta patrimonij Horat. 2. Serm. satyr. 3.
Naufragus patrimonio, Vide NAVIS.
Propugnator patrimonij sui, & defensor iuris paterni. Cicero 1. de Orat.
¶ Adhibere patrimonium, Vide ADHIBEO.
Administrare. Quintil. lib. 4 cap. 1.
Circumplecti patrimonium alterius, Vide CIRCVMPLECTOR.
Comedere. Quintil. lib. 6. cap 3.
Confitere, Vide CONFICIO.
Constituere alicuius. Cic. Lentulo, lib. 1 9, Id scito esse eiusmodi, vt frater meus verè existimet, adiuncto isto fundo, patrimonium fore suum per te constitutum.
Crescunt patrimonia. Iuuen. Satyr. 14.
Vncta deuorare Catul. in Iulium Cæsar. epigr. 27.
Patrimonium varia laceratione dilapidare Firmicus lib 4. cap 3.
Dissipare patrimonium suum lautum conuiuiis. Cic. pro Flacco.
Effundere patrimonium. Cic. 1. Offic.
Eripere patrimonium. Cicero, Vtrum ego tibi patrimonium eripui Gelli, an tu comedisti.
Exhaurire. Quintil. lib. 5 cap. 10.
Expellere aliquem è patrimonio nudum tanquam è naufragio. Cic. pro Rosc. Amer.
Census exuperans cuncta patrimonia. Iuuen. Satyr. 10.
Lacerato ac dissipato patrimonio, egestatem miseræ mendicitatis imponit Mars. Firmic lib 6. cap. 19.
Obtinere. Cic pro Rosc. Amer.
Relinquere. Cic. pro Domo.
Publica patrimonia iuris non minus diligenter, quàm priuatæ rei vestræ retinere debetis. Cic. pro Cecin.
Spoliare patrimonio. Cic. Patrimonio se amplissimo spoliari maluit.

Patrimonialis, & hoc patrimoniale, pen prod Adiect. vt Patrimoniale munus. Hermogenianus in l. 1. D de muner. & honorib.

Patruus, patrui, masc gen. {πατράδελφος} Frater patris, quòd quasi pateria loco sit. Terent. Phorm. 2. 1,
Aequi nihil fecit patruo quod succenseat. Cic. 3. Verr. Patruo testimonium dicente.
Sapere patruos. Persius Satyr. 1. 2,
Tunc cùm ad canitiem, & nostrum istud viuere triste
Aspexi: & nucibus facimus quæcunque relictis:
Quum sapimus patruos, &c. Id est, postquam abiectis puerilibus nugamentis, seueros mores induimus. Solent enim patrui seuerius nepotes obiurgare si quid peccauerint. Horatius,
Ne sis patruus mihi. Id est, ne me castiges. Cic. ad Attic. lib. 10. epist. 5, de Quinti fratris filio loquens, Vellem suscepisses iuuenem regendum: pater enim nimis indulgens, quicquid ego astrinxi, relaxat. Vide Chil. Erasm.
Patruus, pro sæuo & aspero reprehensore, seu castigatore. Cic. pro Cælio, Qui in reliqua vita mitis esset, fuit in hac caussa pertristis quidam patruus, censor, magister. Idem ad Attic. lib. 2, Cura, amabo te, Ciceronem. ei nos θεῖοι videmur. Id est patrui.
Patruus magnus, frater aui. Patruus maximus, frater proaui & abaui, qui & propatruus & abpatruus dicitur.
Maior patruus, Vide MAGNVS.

Patruus, Adiectiuũ {πατραλῴας} vt Linguæ patruæ verbera, Id est obiurgatricis. Horat 3. Carm. ode 12. Hoc est obiurgationes patruorum seueras. Patrui enim adolescentibus corripiendis austeriores esse solent quàm patres, quibus natura ipsa indulgentiam plerunque extorquet. Linguæ igitur patruæ, Id est seueræ. Acron.

Patruissimus {πατραδελφότατε} Superlatiuũ antiquum. Plaut. Pœnul. 18,
-patrue mi patruissime, &c.

Patruelis, huius patruelis, pen. prod. com. gen. {ἐξάδελφος} Patrueles, patruorum (hoc est, vt ait Nonius, patrum fratrum) filij, quoniam qui pater alteri est, alteri est patruus: sicut sorores patrueles nũcupãtur ex duobus & ipsæ fratribus genitæ: author Iurecõsultus. Plaut. Pœn. 16, Pater tuus is erat, frater patruelis meus. Cic. 5. de Finib. Vnáque nobiscum Q. frater, & T. Pomponius, & L. Cicero, frater noster cognatione patruelis, amore germanus.
Teucer patruelis Achillis est. Ouid. 13. Metam.

Patruelis, Adiectiuum {ἐξάδελφος} vt Patrueles fundi. Martial. lib. 5. 36.
Dona patruelis Ouid. 13 Metamorph.
Origo patruelis Ouid 1. Metam.
Regna patruelia. Ouid. epist. 14.

Patera, pateræ, pen. corr. {φιάλη} Poculi genus, latum ac patens. vnde nomen accepisse videtur, vt patera dicatur quasi patula. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 21, Patera, vt & ipsum nomen indicio est, poculum planum ac patens est. Virg. 1. Æneidos,
Spumantem pateram, & pleno se proluit auro. Cic. 3. de Nat. deor, Idem victoriolas aureas, & pateras, coronásque, quæ simulacrorum porrectis manibus sustinebantur, sine dubitatione tollebat.
Patera, quòd pateat, dicta est, vt ait Varro de Lingua Latina lib 4.
Fictiles pateræ. Cic. in Parad. Quid Numa Pompilius? minúsne gratas dijs immortalibus capedines ac fictiles vrnulas fuisse, quàm filicatas aliorum pateras arbitramur?
Grauis. Valer. 5. Argon.
Meri patera. Ouid. 4. Fast.
¶ Excipere sanguinem patera. Cic. de Claris Orat.
Fundere vina pateris. Virg. 5. Æneid.
Fundere è patera sanguinem. Cic. 1. de Diuinat.
Haurire pateram, Vide HAVRIO.
Implere mero. Virg. 1. Æneid.
Micantem inclinat dextrã. Claud. 1. Paneg.
Libamus pateris & auro. Virg. 2. Georg. id est aureis pateris.
Suscipiunt cruorem pateris. Virg 6. Æneid.
Pateram perplouere in sacris quum dicitur, significat pertusam esse. Festus.

PATERCVLVS, Romanus quidam filiæ suæ Sulpitiæ castitate nobilis, Plin. lib. 7. cap. 35.

PATERIA insula, Plin. lib 4. cap. 12, non procul à Lemno, in sinu Scythico ad Hellespontum.

PATERNIANA {Πατερνιάνα} Ptolemæo libro 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs. Vulgo *Pastrana*.

Paternus, Vide PATER.

PATERNVS, nobilis quidam hæreticus à quo Paternjani dicti sunt: ij inferiores corporis partes ab Antitheo conformatas compactásque asseuerant. Cælius lib 4. cap. 6.

Patesco. Vide PATEO.

Pateton, tertium genus palmæ, nimio liquore abundat: rumpítque se pomi ipsius etiam in sua matre ebrietas, calcatis similis. Plin. lib. 13. capite 4.

Pathos {πάθος} à Cicerone libro 3. Tuscul. 12. & lib. 3. de Finib dicitur perturbatio, siue animi ægritudo. A Gellio libro 1. cap. 16, affectus, vel affectio.

Pathetica oratio dicta est {παθητική} quam ex Rhetorica arte præcipitur dirigi oportere aut ad indignationem, aut ad misericordiam.
Patheticæ parabolæ. Macrob lib 4. Saturn. cap. 5.

Patheticè, pen. corr. Aduerbium. Macrob. lib. 4. Saturn. cap. 5, Sed illud nimium patheticé. Rursum cap 6, Vtrunque Virgilius bene patheticè tractauit.

Pathicus, pen. corr. Firmicus lib 8 cap. 20. & 21. Vide DRAVCVS.

Pathicissimus, penultim corr. vnde Pathicissimi libelli, Id est lasciui, & in quibus tractatur de rebus obscœnissimis. Martial. lib. 12. epigr. 96, ad Rufum,
Musæi pathicissimos libellos
Qui certant Sybariticis libellis,
Et tinctas sale pruriente chartas
Instanti lege Rufe. &c.

Patibilis, Vide PATIOR.

Patibulum, patibuli, pen corr. {σταυρός} authore Nonio, est crux. Cic. 6. Verr. Tibi Marcelli statua pro patibulo in clientes Marcellorum Tibi Marcelli statua pro patibulo in clientes Marcellorũ fuit? Salust. lib. 4, Patibulo affigi.
Festinare patibula. Tacit. libro 14, Sed cædes, patibula, ignes, cruces, tanquam redditur supplicium, ac prærepta interim vltione festinabant.
¶ Patibulum, inquit Nonius, sera qua ostia occluduntur, quòd hac remota valuæ pateant. Titinnius Fullonibus, Si quisquam hodie præter hanc posticum nostrum pepulerit, patibulo hoc ei caput defringam.
¶ Patibulum, instrumentum vindemiatorium. Cato cap. 27, Vindemia facta, vasa torcula, corbulas, fiscinas, funes, patibula, fibulas iubeto suo quidque loco condi. Patibula, ex Turnebo, sunt instrumenta & machinamenta duo scalata è diuersu in articulum vnum capitibus suis coniuncta, diuaricatis adimum cruribus. His in vindemia arbusti potissimum opus est & altioribus iugis, hodiéque in pergulana vitem vti homines nostri solent. Non desunt tamen qui seram interpretentur.
¶ Patibulus, genere masculino lectum apud antiquos teste Nonio. Lucilius Rerum humanarum lib 21, Deligata ad patibulos, deligantur & circumferuntur, cruci defiguntur.

Patibulatus, pen. prod. Adiectiuum {σταυρωθείς} Patibulo affixus. Plaut. Mostel. 2,
Ita te forabunt patibulatum per vias Stimulis.
Patibulati dicuntur, qui patibulis aut sunt affixi, aut verò destinati. Sidonius Apollinaris Cruciarios appellat. Cælius lib. 10. cap. 8.

Patiens, Patienter, Patientia. Vide PATIOR.

Patina, patinæ, pen corr. {λοπάς} Vasis genus quo dapes elixæ & iusulentæ in mensam feruntur. Plaut. Capt. 13,
Iubén' an non iubes astitui aulas? patinas elui? Baysius, Patina ab eo quòd pateat dicta est, quam Paulus Iureconsul. in l. Cum de lanionis, De fundo instructo, inter culinaria videtur adscribere, quum inquit, Item cacabos & patinas instrumento fundi esse dicimus: quia sine his pulmentarium coqui non potest. Patinis vtique, nisi si in authorum obseruatione falsus sum, vtebantur non solùm ad coquẽdum pisces, & cætera id genus, quod authore Plinio probatur lib. 23. ubi de fæce sapæ, Decoquitur, inquit, in patinis cum sale & adipe ad tumorem quoque maxillarum & ceruicum, sed etiam ferculi vice. Quum ferculum dico, vas ad ferendum opsonium vel pulmentarium intelligo. Et nisi me & lectorem decipio, eadem patina vtebantur & ad coquendum & ad ferendum opsonium, elixum præsertim, Horat. 1. Serm. lib. 2. satyr. 8,
Affertur squillas inter muræna natantes,
In patina porrecta. Patinam pro ferculo posuit Horatius. Iuuenalis autem Satyr. 4, patinam rhombo coquendo extructam, taxat his verbis,
Debetur magnus patinæ, subitúsque Prometheus, &c. Notatur & à Plinio in decimo Nat hist. cap. 51, Æsopi patina, in qua posuit aues cantu aliquo aut sermone vocales, nummis sex singulas coemptas. Hactenus Baysius.
Patinas, à patulo dixerunt: vt pusillas, quòd his libarent cœnas pa-

tellas. Varr. de ling. Latin. lib. 4.

Grandes patinæ. Persius. Satyr. 4.

Tortæ in orbe Cumano. Stat. 4. Sylu. 9. Intelligit fictiles.

Tollere patinam. Horat. 1. Serm. satyr. 3.

Cœnabat patinas omasi. Horat. 1. epist. 16.

Patina Tyrotarichi, Vide TYROTARICHVS.

Animus in patinis, prouerbialiter dictum. Terent. Eunuch. 4. 7.

Patinarius, Adiectiuum { λοπαδικός } Quod in patina conditum vel repositum est. Plaut. Menæch. 3.

Tantas struices concinnat patinarias. Idem Asin. 5,
Is habet succum, is suauitatem: eum quouis pacto condias,
Vel patinarium, vel assum vorsea, quo pacto lubet. Quid sit hîc patinarius piscis, à paucis scribitur: ego eum crediderim, qui non assatur, nec elixatur, sed in patina è iure coquitur. Idea Horatio intelligi potest, ita scribente,
Si quis eum seruum, patinam qui tollere iussus,
Semesos pisces tepidúmque ligurierit ius. Nam si malè non conijcio, pisces patinarios è iure paratos intellexit. Verba sunt Turnebi.

Patinarius, Substantiuum, Qui patinam curat & caeteri, heluo. Suet. in Vitel. cap. 17, Aliis incendiarium & patinarium vociferantibus, parte vulgi etiam corporis vitia exprobrante, &c.

Patior, pateris, penult. corr. passus sum { πάσχω, ὑπομένω, ἀνέχομαι, φέρω, ὑπομένω } pati. Sustinere, tolerare, æquo animo ferre. Terent. And. 1. 5,
Tum patria pudor qui me tam leni passus est animo vsque adhuc.

Pati à vita. Plaut. Trucul. 5.

Ea merito pati aliquid. Ouid. epist. 5.

Ferre & pati. Cic. 1. Verr. Non feram, non patiar, non sinam.

Pati & silere. Cicero 7. Verr. Patimur iam multos annos & silemus, quum videamus apud paucos homines omnes omnium nationum pecunias peruenisse.

Pati ægrè. Plaut. Pœnulo, 16.

Pati facilè, siue facilius, & facillimè. Cic. pro Rosc. Amer. Quare facilè omnes patimur esse quamplurimos accusatores. Idem Planco in Epist. ad Attic. lib. 16, Non modò facilè patiare, sed etiam gaudeas. Et Cic. F. Pompeio, libro 5. 7, Nulla re tam lætari soleo, quàm meorum officiorum conscientia: quibus siquando non mutuè respondetur, apud me plus officij residere facillimè patior.

Pati humanè. Terent. Adelph. 1. 2.

Indignè pati aliquid. Cic. 7. Verr.

Pati æquo animo. Cic. 12. Philip. Æquo animo belli patitur iniuriam. De Gallia.

Pati iniquo animo. Terent. Eunuch. 2. 1. Sic Cic. Cornificio, lib. 12. 18, Etsi periniquo animo patiebar te à me digredi.

Pati non possum. Terent. And. 1. 2,
Vbi vis facilius passus sim, quàm in hac re, me deludier.

Patior non molestè eam vitam, &c. Cic. 5. Verr.

Non possum pati quin tibi caput demulceam: pro Non possum abstinere quin, &c. Terent. Heaut. 4. 5.

Nullum patiebatur esse diem quin in foro diceret. Cic. de Claris Orat.

¶Pateretur, per correptionem, siue iterationem, cum quadam obiurgatione & reprehensione eleganter dictum. Terent. Heaut. 1. 1,
Fortasse aliquanto iniquior erat præter eius lubidinem.
Pateretur. nam quem ferret, si parentem non ferret suum?

¶Abortum pati, Vide ABORIOR.

Actionem ab alio intentatam pati. Paulus in l. Litis D. de negot. gestis. & Vlpian. in l. Si non solus § vlt. D. Si quis omiss. caus. testam.

Æuum pati. Colum. lib. 2 cap. 10. Id est durare.

Concubitus pati. Ouid. 3. de Arte.

Consuetudo patitur, Consuetum est. Cic. ad Attic. lib. 12, Hoc quidem vtique perficies, si me leuari vis, quem iam etiam grauius accusas, quàm patitur tua consuetudo.

Dicta pati superborum locorum. Ouid. ad Pison.

Quoad patitur dignitas. Cic. Thermo, lib. 13. 54, Primùm vt omnibus in rebus ei te commodes, quoad fides tua, dignitásque patietur. patietur autem in omnibus.

Dilationem. Plin. lib. 18. cap. 10.

Dolores pati toleranter. Cic. 2. Tusc.

Exilium. Virg. 2. Æneid.

Extrema. Virg. 1. Æneid.

Falcem pati dicuntur semina. Plin. lib. 17. cap. 10.

Famam pati inultæ. Virg. 11. Æneid.

Famem pati. Ouid. in Ibin.

Febrim. Gel. lib. 17. cap. 12.

Fugam. Ouid. 3. Trist. eleg. 1.

Hymenæos iustos. Virg. 3. Georg.

Iacturam. Colum. lib. 1. in Præf.

Impedimentum. Plin. epist. 12. lib. 2.

Imperium. Liu. 1. ab Vrbe.

Iussa aliena. Virg. 10. Æneid.

Litos. Virg. 3. Georg.

Malum pati fortiter, vel toleranter. Plaut. Asin. 7.

Quisque suos patimur manes. Virg. 6. Æneid.

Moram. Ouid. 4. Metam.

Moram pati in re aliqua. Papin. in l. Qui solidum. in princip. D. de legat. 2, Qui solidum fideicommissum frustrà petebat, hærede Falcidiam obijciente, si partem interim solui sibi desideraueriت, neque acceperit, in ea moram passus intelligitur.

Asperius, quàm sui patiuntur mores, aliquid facere. Cicero Attico, libro 9.

Necem indignam. Ouid. 10. Metam.

Negotium patitur is, cui alius negotium facit. Vlpian. in l. 3. D. de calumniator.

Oculi patiuntur. Cic. ad Attic. lib. 10, Pati poterunt oculi, me cum Gabinio sententiam dicere?

Pauperiem angustam pati. Horat. 3. Carm. ode 2.

Pœnas. Ouid. 1. Metam.

Prælia dura. Virg. 7. Æneid.

Pati sepultam. Ouid. 3. Metam.

Seruitutem pati possunt aliæ nationes: propria est Populi Romani libertas. Cic. 6. Philip.

Silentia longa. Lucan. lib. 7.

Solicitudinem pati pro aliquo. Plin. epist. 1. lib. 9.

Soporem. Ouid. 15. Metam.

Stratum aut velamina. Ouid. 7. Metam.

Supplicium. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Supplicium patitur non noua culpa nouum. Ouid. 2. Trist.

Verbera. Virg. 3. Georg.

Vulnera. Ouid. epist. 1.

¶Pati aliquem esse desertũ, Id est derelinquere ac destituere. Cic. 1. Offic. Vt eos quos tutari debeant, desertos esse patiantur.

Patiar quemuis durare laborem. Virg. 8. Æneid.

Pati bonum virum esse. Cic. ad Lent. lib. 1. 9, Quem bonum ciuem semper habuisset, bonum virum esse pateretur.

Non pati aliquid fieri, aut quod non fiat. Cic. ad Papyrium, libro 9. 15, Noli pati litigare fratres, & iudicijs turpibus conflictari. Idem 2. de Diuinat. Nullum philosophiæ locum esse pateremur, qui non Latinis literis illustratus pateret.

Patitur tangi. Ouid. 1. Metam.

¶Pati, absolutè, pro Dolore aut cruciari. Virg. 10. ecloga,
Certum est in syluis, inter spelæa ferarum
Malle pati.

¶Vsum patiendi colligere. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.

Ad patiendum tolerandúmque difficiles res. Cic. 2. Tusc.

¶Ferre non patienda. Ouid. 2. Fast.

Pateria nulli patienda. Ouid. 2. Amor. eleg. 19.

Mors bis patienda. Ouid. 1. Trist. eleg. 2.

Patiens, patientis, Participium { πάσχων. }

Patiens & lentus. Cic. 2. de Orat. In quo ego non quo libenter malè audiam, sed quia ego causam non libenter relinquo, nimium patiens & lentus existimor.

Animus patiens. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10.

¶Patiens { ὑπομενετικός, τλήμων, καρτερικός } nomen cum genitiuo. Patiens laborum. Cic. pro Sextio, Patiantur viros laborum patientes fieri. Correctiora exemplaria legunt patiantur viros fortes labore, se otio suo perfrui.

Taurus patiens aratri. Ouid. 4. Trist. eleg. 5.

Cæli patiens, Id est aeris & tempestatum. Valer. 1. Argon.

Patiens omnis incommodi. Colum. lib. 3 cap. 29.

Latus patiens laboris. Quintil. in Procem. lib. 1.

Natura laboris patientior. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Nauium patiẽs Tyberis, Qui fert naues. Plin. iun. lib. 5. epist. 6, Medios ille agros secat, nauium patiens, omnésque fruges deuehit in vrbem.

Operum patiens iuuentus. Virg. 2. Æneid.

Pulueris atque solis. Horat. 1. Carm. ode 8.

Vetustatis. Plin. lib. 11. cap. 37.

Tellus patiens vomeris. Virg. 2. Georg.

Patiens vocari Cæsaris vltor. Horat. 1. Carm. ode 2. Græca planè est hæc loquendi figura, ὑπομένων καλεῖσθαι Καίσαρος ἐκδικητής. Latinè enim diceremus, Patiens te vocari Cæsaris vltorem. Sic epist. ad Quinct. lib. 1, Quum pateris sapiens emendatúsque videri, &c. Lambin.

Patientior { ὑπομονητικώτερος } & Patientissimus. Cæsar 3. bel. Ciuil. Atque ij miserrimo ac patientissimo exercitui Cæsaris luxuriem obijciebant. Cic. ad Quintũ frat. lib. 1. 1, Meæ quoque literæ te patientiorem, leniorémque fecerunt. Idem 1. Offic. Quo in genere versutissimum & patientissimum Lacedæmonium Lysandrum accepimus.

Saxa patientius. Propert. lib. 1. eleg. 14.

Aures patientissimæ. Cic. pro Ligario, Sed iam totum omitto, non tam vt ne offendam tuas patientissimas aures, quàm ne, &c.

Patienter { ὑπομονητικῶς } patientius, patientissimè, Aduerbium, Moderatè, Fortiter, Constanter. Cic. de Amic. Vt igitur & monere & moneri proprium est veræ amicitiæ: & alterum liberè facere, non asperè: alterum patienter accipere, non repugnanter.

Amare patienter. Martial. lib. 5. 7.

Patienter ferre. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 8, Otium nobis exoptandum est, quod ij qui potiuntur rerum, præstaturi videntur, si quidam homines patientius eorum potentiam ferre potuerint. Idem 12. Philip. Quæ tulisse illum fortiter & patienter ferunt.

Patienter alieni parêre. Iustinus lib. 1. vbi de Semiramide loquitur.

Prandere olus patienter. Horat. 1. epist. 18.

Ferre omnia patientius. Ouid. epist. 18.

Vxor tecenta patientius. Plin. in Panegyr.

Patientia, huius patientiæ, Est animi constantia, qua aduersa perinde ac prospera ferimus. Cic. 2. de Inuent. Patiẽtia est honestatis aut vtilitatis causa, rerum arduarum ac difficilium voluntaria ac diuturna perpessio.

Labor & patientia. Cic. 1. Offic. Maximè autem hæc ætas è libidinibus arcenda est, exercendáque in labore, patientiáque & animi & corporis.

Percalluit patientia. Cic. pro Mil. Sed nescio quomodo vsu obduruerat, & percalluerat ciuitatis incredibilis patientia.

Patientia contra labores. Plin. lib. 23. cap. 1.

Patientia paupertatis. Cic. 1. in Catil. Habes vbi ostentes tuam illam præclaram patientiam famis, frigoris, inopiæ rerum omnium.

Bonorum in carendo patientiam, in vtendo rationem expetendam putaui. Cic. pro Domo.

Proiecta patientia. Tacitus lib. 3. Hæc est contempta & vilis.

Vetus patientia. Tacit. in vita Agricolæ.

Virilis. Liu. Decad. 1. lib. 5, Et animis, & corporibus suis virilem patientiam inesse.

¶Abrumpere patientiam. Tacit. lib. 12.

Abuti patientia alicuius. Cic. 1. In Catil. Quousque tandem abutêre Catilina patientia nostra? quandiu nos etiam furor iste tuus eludet?

Consolari patientiam verberum. Curt. lib. 8.

Longa malorum patientia contudit ingenium. Ouidius 5. Trist. eleg. 13.

Furor fit læsa sæpius patientia. Sententia est Mimi Publiani, quæ vice prouerbij in eos conueniet, qui dum extrema experiuntur, alienant à se eos, cum quibus agunt: & vniuersæ rei iacturam faciunt, dum plus satis attenti sunt ad lucrum.

Leuius fit patientia quicquid corrigere est nefas. Horat. 1. Carminum, ode 24.

Imitatur patientiam duritia immanis. Cic. in Partit.

Patientia & obsequio mitigare aliquem. Cic. in Pison.

Obdurescere in patientia. Cicero 7. Verr. Iam verò quum in eiusmodi patientia turpitudinis, aliena, non sua satietate obduruisset, &c.

Patientiam præstare, Iurisconsulti frequenter dicunt, vt Marcellus in l. Cui nouum. D. de Operis noui nuntiatione. Et Vlpian. in l. Si alius. D. Quod vi aut clam.

Restituere aliquem veteri patientiæ. Tacit. in vita Agricolæ.

Rumpere patientiam. Sueton. in Tiberio, capite 24, Principatum, quamuis, &c. diu tamen recusauit. Impudentissimo animo nunc adhortantes amicos increpans, vt ignaros quanta bellua esset imperium: nunc precantem Senatum, & procumbentem sibi ad genua, ambiguis responsis & callida cunctatione suspendens: vt quidam patientiam rumperent, atque vnus in tumultu proclamaret, Aut agat, aut desistat. Hic patientiam sumis pro μακροθυμίᾳ, quam longanimitatem interpretantur. Erasmus.

Tentare patientiam alicuius. Cic. 2. de Lege agrar.

Victa vetita Ouid 3. Amor. eleg. 11.

Incredibili patientia viri. Cic. 10. Philip.

Passus, Participium { παθών } pro Perpessus. Virg. 1. Æneidos,

O passi grauiora! dabit deus his quoque finem.

Bello multa passus. Virg. 1. Æneid.

Dolores similes passa est. Senec. Octau 4.

Funera tot passi. Virg. 1. Æneid.

Bos nullum passa iugum. Ouid. 3. Metam.

Ruta passa ligones. Lucan lib. 1.

Nefas passa est corpore. Ouid. in Metam.

Peiora passi. Horat. 1. Carm. ode 7.

Pericula plurima passus. Ouid. 3. Trist. eleg. 2.

Clypeus rarò passus prælia. Ouid. 13. Metam.

Secula nouem passa cornix. Ouid. 7 Metam.

Stuprum tyranni passa Lucretia. Senec. Octau 6.

Passurus, pen. prod. Participium { πεισόμενος. }

Pœnam passurus. Ouid. 4. de Ponto, eleg 6.

Situm indignum passurus. Stat. 3. Theb.

Passiuus, pen. prod. Firmicus lib. 4. cap. 8, A Venere defluens Luna, passiuos in coitu faciet. Idem lib. 5. cap. 1, In amorum tamen illecebris, oculorum passiuis cupiditatibus incurrês. Et lib. 7. cap. 18, Mercurius passiuos amatores faciet.

Passio, onis, Verbale. Firmicus lib. 2. cap. 12, Virgo significat omnes ventris ægritudines, & passiones. Paulo pòst, Capricornus significat omnes geniculorum ægritudines, & passiones. Rursus ibidem, Aquarius significat omnes tibiarum molestas ægritudines, & passiones.

Passio, Animi perturbatio, quam Cicero affectionem vocat, cuiusmodi sunt amor, odium, iracundia, inuidia, timor, lætitia, spes, & similes: πάθος. August. lib. 2. de Ciuitat. quæ sunt sententiæ Philosophorum de his animi motibus. Hieronymus & interpretes Bibliorũ, Passionem, pro cruciatu vsurpant.

Patibilis, & hoc patibile, pen. corr. { παθητός } Quod perferri potest. Cic. 4. Tusc. Negligenda mors est, patibiles & dolores & labores putandi. Idem 3. de Natura deor. Quúmque omne animal patibilem naturam habeat, &c.

PATIRAMPHAS { Πατιράμφης } nobilis Persa Otanis filius, & auriga Xerxis. Herodot. lib. 7. Scribitur & Patriamphes.

PATISSVS amnis à Moro, in Sarmatia. Plinius lib. 4 cap. 12. quem Duriam à nonnullis vocari ait.

PATIZITHES { Πατιζείθης } Magus apud Persas, qui Smerdin fratrem suum similem Smerdi fratri Cambysis Persarum regem declarauit. Fuit enim præfectus Cambysis apud Persas. Herodot. lib 3.

PATMOS { Πάτμος } Insula in mari Ægæo, quæ, vt Plin. scribit lib 4. cap. 12, patet circuitu triginta millibus passuum. In qua Iohannes apostolus eam Apocalypsin scripsit.

Pator, Vide PATRO.

PATRAE, Patrarum { Πάτραι } Ciuitas in Achaia, quã Pausanias Aroen dici prius solitam affirmat, mox à Patreo, mœnibus ampliatis, nomen accepisse quod nunc habet. Huius meminit Plinius lib. 4. cap. 4. Ouid. lib. 6 Metamorphoseos,

Messeneque ferox, Patræque, humilésque Cleonæ. Nunc vulgò *Patras* vocatur.

Patrianus, pen. prod Adiectiuum { Πατρεανός. } Cic. ad Thermũ, lib. 13. 54, Vt obtineat id iuris in agris quod ei Patriana ciuitas decreuit & dedit. Vetus exemplar habet Patrana.

PATRASIS { Πάτρασις } Vrbs Pontica, teste Stephano, à qua deducitur gentile Patrasides.

PATRAEVS, vicus in Bosphoro, ad ostia Mæotidis. Strabo lib. 11.

Patratus, Vide PATRO. patras.

PATRAENSES, populi in Ionia. Strabo lib. 8.

PATRIA, huius patriæ { πατρίς, πατρίδος } Vrbs, siue oppidum vnde orti sumus: quòd patria communis omnium parens sit. Cic 1. Offic. Sed si contentio quædam & comparatio fiat, quibus plurimum tribuendum sit officij, principes sint, patria, & parentes: quorum beneficiis maximis obligati sumus. Virg. 1. ecloga,

Nos patriæ fines, & dulcia linquimus arua:

Nos patriam fugimus. Cicero 3. de Finibus, Peccatum est, patriam prodere.

Patria, aliquando prouincia ipsa in qua orti sumus, impropriè tamen dicitur. Vnde Salustius Hispaniam sibi antiquam patriam dixit.

Nimborum patria Æolia. Virg 1. Æneid.

Parens communis omnium nostrum. Cic. 1. de Orat.

Antiquissima & sanctissima parens. Cic. Attic. lib 9.

Patria est, vbicunque est bene. Cic. 5. Tusc.

Consors patriæ. Ouid. epist. 21.

Extorres patria. Lucret. lib. 3.

Exul patriæ. Horat. 2. Carm. ode 16.

Interitus, Vide INTEREO.

Parens. Cic. in Pisonem.

Sanctæ pater. Ouid. 2. Fast.

Solum patriæ cum omnibus est charum, tum verò dulce atque iucundum. Cic. 4. in Catil.

Virtutes patriæ. Virg. 4. eclog.

¶ Antiqua patria. Virg 2. Æneid.

Barbara, Vide BARBARVS.

Chara. Horat. 2. Serm. satyr. 2.

Chariorem decet esse patriam nobis, quàm nosmetipsos. Cicero 3. de Finib.

Munifica, Vide MVNVS.

¶ Carere patria, Vide CAREO.

Cedere patriæ, Vide CEDO.

Omnibus qui patriã conseruauerint, adiuuerint, auxerint, certum esse in cælo ac definitum locum, vbi beati æuo sempiterno fruantur. Cic. in Somnio Scip.

Excedere patria. Virg. 1. Æneid.

Exuere patriam. Tacit. lib. 21.

Lacerarunt omni scelere patriam, Vide SACER adiectiuum.

Pro patria, & in patria mori præclarum est. Cic. Attic. lib. 8.

Mutare victricem patriam victa, Vide MVTO.

Remeare in patriam. Ouid. 15 Metam.

Amore blando patriæ retineri. Ouid. 1. Trist. eleg. 3.

Reuisere patriam. Virg 4. Georg.

Quæuis terra, patria. Hemystichium est oraculi quondam redditi Meleo Pelasgo, de victoria consulenti. Admonet adagium virum sapientem ac bonum, vbicunque gentium vixerit, fœlicem esse. Erasmus.

¶ Patria, pro quacunque regione simpliciter. Virg. 1. Æneidos,

-quæ've hunc tam barbara morem

Permittit patria? hospitio prohibemur arenæ.

¶ Patriæ, plurali numero. Plin. lib. 7. cap. 26, Neque enim ipsi coronantur, sed patrias suas coronant.

Patrius, Adiectiuum { πάτριος } Quod est patriæ.

Arma patria. Virg 3. Georg.

Auum. Ouid in Ibin.

Carmina Virg 2. Georg.

Di patrij Virg. 2. Æneid.

Instituta. Cic. 5. de Finibus, Attamen is quidem in patriis institutis manet. Potest hic à patre deriuari.

Mos patrius & disciplina. Cic. de Senect.

Mos patrius Academiæ erat aduersari semper omnibus in disputando. Cic. 1. de Orat.

Muri. Virg 2. Æneid.

Penates Horat. 2. Serm. satyr. 5.

Patrij ritus. Cic. 2 de Leg. Ex patriis ritibus optima colunto, præter Ideæ matris famulos.

Sedes. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.

Sermo. Lucret. lib. 1.

Terra patria decedere. Virg. 6. Æneid.

PATRIAMPHES, Vide PATIRAMPHAS.

Patriarcha { πατριάρχης } Patrum princeps, hoc est pontificum primus. Hi quatuor principio fuere: Romanus, Antiochenus, Alexandrinus, & Hierosolymitanus. Postea translata Byzantium imperij sede, additus est & Constantinopolitanus.

Patricida, Patricius, Patrimonium, Patrimus, Patrisso, Patrius, Vide PATER.

Patricus casus, Id est genitiuus. Varr. lib. 7 de Ling. Latin. Item quod in patricio casu hoc genus dispariliter dicatur, ciuitatum, parentum: ciuitatium, parentium, &c.

Patrius, Vide PATER & PATRIA.

Patro, patras { ἐπιτελεῖν, διαπράττεσθαι } patrâre, Propriè est liberis operam dare, sed & pro Perficere & aliquid committere ponitur. Quintil. lib. 8. cap 3, Vel hoc vitium sit quod κακέμφατον vocatur, siue mala consuetudine in obscœnum intellectum sermo detortus est, vt Ductare exercitus, & Patrare bellum, apud Salustium, dicta sanctè & antiquè, ridentur à nobis, si dijs placet: quam culpam non scribentium quidem iudico, sed legentium, tamen vitandam. Ex quibus verbis colligitur priscos Patrare posuisse pro Perficere, non solùm quum opera liberis daretur, sed etiam quum aliud quidpiam iam inceptum, ad finem perduceretur. Salustius in Catil. Sperabat propediem magnas copias sese habiturum, si Romæ socij incepta patrauissent. Idem in Iugurtha, Tum Iugurtha patratis consiliis, postquam omnis Numidia ponebatur in otio, facinus suum cum animo reputãs. Cic. 2. Verrina, Putásne posse quæ C. Verres in Quæstura, quæ in Legatione, quæ in Prætura, quæ Romæ, quæ in Italia, quæ in Achaia, Asia, Pamphiliáque patrarit, ea quemadmodum locis, temporibúsque diuisa sint, sic criminibus & oratione distinguere?

Decreta patrare, Vide DECERNO.

Expugnationem. Tacit. lib. 13.

Facinus. Liu. 3. bel. Pun.

Necem. Tacit. lib. 2.

Opera. Cic.2. de Leg. Feriis iurgia amouento, eásque in famulis (operibus patratis) habento.

Promissa. Cic. ad Attic. lib 19. Tόσηις promissa patrauit, tu mandata effice quæ recepisti.

Reliqua belli Paterculus lib.2.

Victoriam. Tacit. lib 13.

¶Patror, patraris Lucret. lib.5,

Quod facere intendunt, neque adhuc conata patrantur. Id est perficiunt.

Patrari, pro Confici. Tacit. libro 2. Etsi proxima æstas adtineretur, posse bellum patrari. Hoc est, posse debellari.

Pacis patrandæ cum Romanis paciscebatur mercedem. Tacitus libro 20.

Patratus, pen. prod. Participium {διαπραχθείς.} Tacit. libro 2, Maluit patrati quàm incœpti facinoris reus esse.

Bella patrata. Claud. 4. Paneg.

Cæde eius patrata. Tacit. lib 4.

Patres patrati dicebantur, quòd ad patrandum, id est peragendum iuramentum, vbi de fœderibus conueniret, mitterentur. Liuius 1. ab Vrbe.

Patratio, patrationis, Verbale fœm. gen. Paterculus lib.2. L. Piso legatus Cæsaris triennio cum Thracibus bellauit, gentésque ferocissimas plurimo cum earum excidio nunc acie, nunc expugnationibus in pristinum pacis redegit modum: eiúsque patratione Asiæ securitatem, Macedoniæ pacem reddidit.

PATROBIVS, Neronis principis libertus, qui arenam Nili ad debellanda corpora palestræ studiis sibi ex Ægypto aduehi faciebat. Plin. lib. 35. cap. 13.

PATROCLVS {Πάτροκλος} Menœtij fuit filius & Sthenales, qui occiso per ludum Astragalorum Cleonymo, seu, vt aliis placet, Acane Amphidamantis filio, solum vertens in Phthiam venit, vbi à Peleo propter generis propinquitatem susceptus est, & vnà cum Achille apud Chironem educatus, eó eodem arctissima amicitia coniunctus vixit. Postea etiam cum Achille ad expeditionem Troianam profectus est, vbi armis Achillis indutus, cum Hectore pugnans ab eodem confossus occubuit. Quod quú resciuisset Achilles, tametsi propter ereptā sibi ab Agamemnone Briseida bello abstinere omnino constituisset, nihilominus mutato proposito, acceptis etiam à Thetide matre aliis armis à Vulcano fabricatis ad bellum rediit, nec prius quietus ex animo, quàm socij mortem quamcrudelissimè vindicasset.

Patrocles, Diues quidam fuit, sed oppidò quamsordidus ac parcus. Hic enim posteaquam ad summas opes euectus est, aut (vt alij dicunt) ex quo natus est, nunquam est vsus balneo, parsimoniæ causa. Taxatur ab Aristophane in Pluto. Ab hoc natum est prouerbium, Patroclo sordidior. Erasm.

PATROCLES, præfectus classis Seleuci & Antiochi, quem multas terras perfecisse Plin. lib. 6. cap. 17. refert. Fuit & alius eo nomine, arte statuarius. Plin. lib. 34. cap. 8.

Patronus, patroni, penult. prod. {συνήγορος, προστάτης, προεδρος} Qui aliquem in periculo defendit. Valla, Patronus propriè est qui agit causam, sed accusati, non accusantis. Asconius Pædianus, Qui defendit alterum in iudicio: aut patronus dicitur, si orator est: aut aduocatus, si aut ius suggerit, aut præsentiam suam commodat amico: aut procurator, si negotiū suscipit: aut cognitor, si præsentis causam nouit, & sic tuetur vt suam. Terent. Eunuch. 4.6,

Petij. huic ipsi est opus patrono, quem defensorem paro. Cic. ad Tironem, lib. 16. 26, De patrono Marcus est adhibendus. ísq; diu & multis lucubrationibus commentata oratione.

Patronus, custos, & defensor coloniæ Cic. pro Sylla.

Iustitiæ patronus. Cic de Amic. Qualis tum patronus iustitiæ fuit contra accuratam orationem Phili.

Patronus, laudator, aduocatus. Cic pro Cluent.

Patronus luculentus, Vide Luculentus, in LVX.

Patronus & Cliens, contraria Ouid. 1 de Arte.

Propugnator & patronus. Cic. pro Mil. Domi suæ nobilissimus vir, Senatus propugnator, atque illis quidem temporibus penè patronus, &c. M. Drusus necatus est.

¶Adoptare patronum. Cic. pro Sextio. Qua de causa & tum conuentus ille Capuæ, qui propter salutem illius vrbis Consulatu conseruatam meo, me vnum patronum adoptauit.

Constituere alicui causæ patronum Cic. pro Mur.

Delata ad patronos dissensio. Cic pro Sylla.

Dare patronum alicui causæ. Cic 2. de Orat.

Patroni est, nonnunquam verisimile, etiam si minus verum sit, defendere. Cic. 2. Offic.

Alicui causæ patronum existere. Cic pro Rosc. Amer.

Esse patrono aliquo. Horat. 1. epist. 7,

-quære & refer, vnde domo quis,

Cuius fortunæ, quo sit patre, quóve patrono. Id est quem habeat patronum.

¶Patronus {πάτρων} aliquando est relatiuum Liberti, nimirum is qui seruum donauit libertate. Vide Vallam lib. 4 cap. 1.

Patrona, patronæ, pen. prod. {συνήγορος.} Cic. 2. de Orat Neque prouocationem patronam illam ciuitatis ac vindicem libertatis Populi Romani dari sine nobilium dissensione potuisse.

Patronalis, & hoc patronale, pen. prod. Marcellus in l. Si patronus. D de donation. Non erit cogendus soluere, ne pars ex legibus verecundiæ patronali debita minuatur.

Patronatus, huius patronatus, pen. prod. Paulus in l. Idque Iulianum D. de action. empt. & vend. Sed hoc ita, si non Arescusa elegerit emptoris patronatum: tunc enim illius remanet liberta.

Patrocinor, penult. corr. patrocinaris {συνηγορέω, ὑπερασπίζομαι, συνηγορεῖν} patrocinári, Tam verbo, quàm facto imbecilliorem protegere. Hirtius 6. bel. Hispaniensis, Quum appropinquassent aduersarij, patrocinari loco iniquo non deserunt. Plin. lib. 14. cap. 4, Contra id pigra vicinitate sibi patrocinante.

Patrocinium, patrocinij {συνηγορία, προστασία.} Festus, Patrocinia appellari cœpta sunt, quum plebs distributa est inter Patres, vt eorum opibus tuta esset. Inde factum est, vt patrocinium pro tutela & defensione dici cœperit. Plinius libro 13. capite 3, Ista patrocinia quærimus vitiis.

Voluptas plurimorum patrociniis defenditur. Cic. in Parad.

Orbis terræ patrocinium. Cic. 2. Offic. Nostri autem magistratus, imperatorésque ex hac vna re maximam laudem capere studebant, si prouincias, si socios æquitate & fide defendissent. itaque illud patrocinium orbis terræ verius, quàm imperium poterat nominari.

Fides patrocinij Quintil lib 5. cap. 13.

Mite patrocinium causæ difficilis. Ouid 1. de Ponto, eleg. 3.

¶Arripere patrocinium æquitatis. Cic. 1. de Orat.

Repudiare voluptatis patrocinium. Cicero 2 de Finibus, Aut hæc tibi Torquate sunt vituperanda, aut patrocinium voluptatis repudiandum.

Causa patrocinio non bona maior erit. Ouid. 1. Trist. eleg. 1.

Suscipere patrocinium difficilis causæ. Ouid. 1 de Ponto, eleg. 3.

Suscipere patrocinium alicuius desertæ disciplinæ Cic 1 de Nat. deor. Et in Orat. Legitimarum & ciuilium controuersiarum patrocinia suscipere.

Tueri patrocinia. Vatinius Cic. lib. 5. 9, Si tuam consuetudinem in patrociniis tuendis seruas, P. Vatinius cliens aduenit, qui pro se causam dicier vult.

Patronymicum nomen, penultima corr. {πατρωνυμικόν} Grammatici dicunt, quod sub patris nomine significat filium: vt Priamides. id est Hector Priami filius. Vide Grammaticos, maximè Priscianum.

PATROVS, Apollo apud Athenienses dictus est, & Alexicacus. Alexander Alexandrinus lib. 6. cap. 4, Nec minus Apollinem nominibus variis vocatum ferunt: quippe apud Athamanas Titan, apud Ægyptios Osiris: à Persis, vbi in antro colitur, Mitra nuncupatur, à Lydiis Lymios: ab aliis Eleus. In Tauromínio Archigeres, à Syracusanis Themites, à Græcis Tyreos, cui sacrum ante fores faciunt: apud Bacchini incolas Libyssinus, à Scythis Oetoscyros, Lesbiis Myricæus, quòd myrices, hoc est virgas teneret: apud Spartanos Carnius dictus est, ab Atheniensibus Patrous.

Patruelis, Patruus, Vide PATER.

PATTAECION {Παταικίων} Vir quidam fuis infamis calumniator, cui quum mos esset bonis viris calumnias struere, atque hoc tam fœdo quæstu parare rem, tandem deprehensus conuictúsque, pœnas dedit capite. Huic præcipuum studium fuit, probati nominis hominibus negotium facessere. Idem popularibus conuiciis lapidatus est, quòd fur esset, & ædium perfossor. Hinc prouerbium, Pattæcione calumniosior Refert Suidas.

PANTAGIA {Παντάγιες} fluuius Siciliæ, ἀπὸ τοῦ παντάγειν, id est à sonitu. nam per saxa fluens clamare videtur. Claud. 2. de raptu Proserpinæ,

-& saxa rotantem

Pantagiam.

PATTAICI, seu Patæci apud Phœnices dij minutuli, quos in proris triremium circumuehere solebant. Herodotus Pigmeis similes Pataicos deos dicit. Lilius Syntag 1.

PATVLCIVS, dictus est Ianus. quòd tempore belli portæ tépli eius pateant. Vide Ouidium in FASTIS.

Patulico, Patulus, Vide PATEO.

Paua, Vide PAVO.

Paucus, pauca, paucum {ὀλίγος, ἰσχνός, ὀλιγοστός, ὀλιγοστός} à Parom quidam deducunt, Singulariter rarò legitur, contrarium est Multo. Cic. de Amic. Quum & ego essem vnà, & pauci admodum familiares, in eum sermonem illum incidere.

Plures & Pauci, contraria. Author ad Heren. lib. 4, Qui quum plures erant, paucis nobis exæquari non poterant.

Ex multis paucos ad ignominiam sortiri. Cic pro Cluent. Si erant plures qui ob innocentem condemnandum pecuniam accepernt, vt non animaduerteras in omnes, sed carpes vt velis, & paucos ex multis ad ignominiam sortiêre.

Ad paucos pœna, ad omnes metus peruenit. Cic. pro Cluent.

Inter paucos disertus, & dignus illa propinquitate. Quintilianus libro 10. cap. 3.

Crimen paucarum in omnes diffundere. Ouid. 3. de Arte:

Intrauit paucis comitantibus vrbem. Ouid. 11. Metam.

Paucæ, paruæ, & viles res. Cic. 5. Tuscul. Aperta res est, & quotidie nos ipsa natura admonet, quàm paucis, quàm paruis rebus egeat, quàm vilibus.

Pauca & modica. Tacit. lib. 20.

Non pauca, Vide NON aduerbium.

Contentus paucis. Horat 1. Serm. satyr. 3.

Conferre in pauca, Vide CONFERO.

Dicere pauca. Horat. 2. Serm. satyr. 7.

E multis pauca tibi expediam dictis. Virg. 3. Æneid.

Loquar pauca pro re. Virg. 4. Æneid.

Respondere pauca. Horat 1. Serm. satyr. 6.

¶Paucis, subaudi verbis. Terent. Aud. 5. 3,

Pater, licétne pauca? s. quid dices mihi? Celsus lib. 7, Prius ipsius loci natura paucis proponenda est.

Auscultare paucis, Vide AVSCVLTO.

Cognoscere paucis Lucret lib. 2.

Docere paucis Virg 4. Æneid.

Responsum paucis reddere. Virg 6 Æneid.

His paucis diebus. Cic. 2. Verr. Ecce autem repentè his diebus paucis, comitiis Consularibus factis.

Paucis diebus eram missurus domesticos tabellarios: Id est, Intra paucos dies. Cic. ad Curion. lib. 2. 6.

¶In paucis diebus quàm Capreas attigit, &c Sueton. in Tib. Id est, paucis pòst diebus quàm.

Paucorum mensium sunt relictæ reliquiæ. Plaut. Mostel. 2.

Paucis interpositis diebus iterum, &c. Cic. de Claris Orat

Paucis

Paucis mensibus. Cic. ad Quintum fratrem, lib 3.17, Spero paucis mensibus opus Diphili perfectum fore.

¶Pauci, apud antiquos pro bonis ponebantur, vt Multi pro malis, authore Nonio. Cic. in Orat. Iactationem habuit in populo, nec paucorum iudicium reprehensionémque pertimuit.

¶Pauciores dies. Paulus in l. c. D. de iur. deliberandi.

¶Paucissimus. Plin. lib. 10. cap. 59, Anseres aliàs plurima oua sedecim, paucissima septem.

Pauculus, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Terent. Heaut 4.6,
Quod imperabit facito: loquitor paucula. Cic ad Attic. lib. 5, Quintum Volusium tui Tiberij generum, certum hominem, sed mirificè abstinentem, misi in Cyprum, vt ibi pauculos dies esset.

Cætera de genere horum paucula Lucret. lib. 2.

Pauxillus, Adiectiuum { [illegible] } diminutiuum à Paulum. Plautus Aulul 5.

Ossa pauxilla & minuta. Lucret. lib. 1.

Seminibus perquàm pauxillis creata. Lucret. lib. 3.

Viscera pauxilla. Lucret. lib. 2.

Pauxillùm, Aduerbium { [illegible] } Parum admodum. Plaut. Capt. 4,
Sed si pauxillum potes contentus esse. s. næ perpauxillum modó.

Pauxillulus, penultima correpta, Adiectiuum, diminutiuum à Pauxillus. Plaut. Rud. 23,
Hoc colore capiuntur pauxillulli. Terent. Phorm. 1.1,
Iampridem apud me reliquum pauxillulum
Nummorum, id vt conficerem. Gellius lib. 20. cap vltimo, Considerent an minutæ illæ admonitiones pauxillulæ, &c.

Pauxillatim, pen. prod. Aduerbium, pro Paululum, sensim, pedetentim. Plaut Rud 22,
Doctè atque atque astutè ego illi pauxillatim pollicitabor
Pro capite argentum.

Pauxillisper, Aliud aduerb. à pauxillo. Plaut. Truculento,
Plus decem pondo amoris pauxillisper perdidit. Id est per particulas. Nonius.

Paucies { [illegible] } pro Raró dici (inquit Nonius) veterum authoritas docet. Titinnius Gemina, Tuam etiā vxorem paucies videbo. Cælius annalium lib 6, Consulto non paucies accessitum. Paulos.

Pauciloquium, pauciloquij { [illegible] } Multiloquio contrarium. Plautus Merc. 3,
Inhæret etiam auiditas, desidia, iniuria,
Inopia, contumelia, & dispendium,
Multiloquium, pauciloquium.

Paucitas, pen corr huius paucitatis, fœm. gen. { [illegible] } Cic. 1. de Inuent. Paucitas in partitione seruatur. Idem ad Cælium, lib. 2.11, De pantheris per eos qui venari solent, agitur mandato meo diligenter: sed mira paucitas est, & eas, quæ sunt, valde aiunt queri, quòd, &c.

Amicorum paucitas. Cic. Antequam iret in exilium.

Definita numero & paucitate genera. Cic. 2. de Orat.

PAVENTIA Dea, ab antiquis constituta, vt auerteret pauores ab infantibus: atque inde etiam appellata, authore D. Augustino.

Paueo, paues, paui { [illegible] } pauére, Timere. Plaut. Curcul. 5,
Paues parasitus quia non redit Caria.
Paueo ne. Terent. And. 2.2,
Id paues, ne ducas tu illam: tu autem, vt ducas.

Pectora pauens metu. Ouid 9. Metam.

Animus pauet apud consilium illud pro reo dicere. Cic. 5. Philip.

Noctem pauere. Cic. 2. Tusculana,
-nauem vt horrisono freto
Noctem pauentes timidi aduectunt nauitæ. Ex poeta.

Pugnam pauere. Lucan lib. 7.

Pauere plus est quàm Timere. Tacit. lib. 4, Id ipsum, inquit, pauentes quod timuissent. Nempe quia timor quem animo conceperant, aspectu augebatur.

Paueo, cum accusatiuo. Plin. in Paneg. Illos posteros libertatis nec terret Cæsar, nec pauet.

Pauesco, cum accusatiuo. Tacit. lib. 1, Plures bellum pauescere, alij cupere.

Pauendo { [illegible] } Lucan. lib. 1, -sic quisque pauendo
Dat vires famæ.

Pauens, Participium { [illegible] } vt Rerum nouitate pauens inuenis. Ouid. 2. Metam.

Agna pauens. Ouid. 6. Metam.

Terrore pauentes equi. Ouid. 2. Metam.

Paueri frumenta dicebant antiqui, quæ de vagina non bene exibant. Festus.

Pauendus { [illegible] } Plinius lib 8. cap. 23, Nec pedibus pauendas tantum serpentes, sed & missili volare tormento.

Pauesco, pauescis { [illegible] } pauéscere, Idem quod Pauere, nisi frequentia significationem augeat. Gellius lib. 19. cap. 1, Rebus fortè id genus, quibus dixi, obortis, pauescere sensim, & quasi albescere, non insipientis esse hominis, neque ignari putemus.

Prodigia pauescere. Silius lib. 16.

Pauefio, pen. prod pauefis, pen. indiffer. { [illegible] } pauefieri, pen. corr. Pauidum fieri Gellius libro 19. cap. 1, In tanta violentia tempestatum vt dicor paulum pauefactus.

Corpora pauefacta. Ouid. 15. Metam.

Pauito, pauitas pen. corr. { [illegible] } pauitâre, Frequentatiuum, Valde pauere, timere, vel valde frigere. Terent. Hecy. 3.1,
-vxorem Philumenam
Pauitare nescio quid dixerunt. Vbi Donatus, Pauere & timere, & ad corporis, & ad animi perturbationem veteres referebant. Virgil. 6. Æneidos,
Vix adeò agnouit pauitantem, & dira tegentem
Supplicia.

Pueri in tenebris pauitant. Lucret. lib. 2.

Pauitans, pen. corr. Particip. { [illegible] } Valer. 7. Argonaut.
Prosequitur pauitans, & fictu pectore fatur. Virg. 2. Æneid.

Pauor, huius pauoris, mascul. gen. { [illegible] } Est (inquit Cic. 4. Tusc.) metus loco mouens mentem. Cæs. 2. bel. Gal. Prius quàm se hostes ex pauore ac fuga reciperent.

Liber pauore, Vide LIBER, liberi.

Tela gelida pauoris Lucret. lib. 3.

Aduersorum pauor Silius lib. 8.

Anceps pauor. Valer. 3. Argon.

Cæcus. Valer. 7. Argon.

Circunfusus, Vide CIRCVNFVNDO.

Confusior, Vide CONFVNDO.

Falsus. Tacit. lib. 20.

Gelidus. Lucret. lib. 3,
Nec gelidi torpet telis perfixa pauoris.

Horribilis. Lucret. lib. 5,
-cui non correpunt membra pauore
Fulminis horribili?

Horridus. Senec. Herc. OEth. 1.

Humilis. Virg. 1. Georg. Hoc est, humiles efficiens.

Lymphaticus, Vide LYMPHA.

¶Pauor cepit me. Liu. 4. bel. Pun.

Deponere pauorem. Ouid. 10 Metam.

Venia est tantorum danda pauorum. Lucan. lib. 1.

Ingens excutit somnos. Senec. Octauia, 4.

Pauor sapientiam mihi omnem ex animo expectorat. Cic. 3. de Orat. Et 4. Tusculan. Ex Ennio.

Exultat pauor. Lucret. lib 3.

Incutere pauorem, Vide INCVTIO.

Induere. Tacit. lib. 20.

Induare alicui Silius lib 15.

Inijcere, Vide INIICIO.

Nouus pauor insinuat per pectora tremefacta. Id est, insinuatur. Seruius. Virg. 2. Æneid.

Lenire Silius lib. 8.

Gelidus pauor occupat artus. Lucan. lib. 1.

Pulsans corda haurit. Virg. 3. Georg.

Sacer pauor corda effera raptat. Valer. 1. Argon.

Reliquit ossa. Virg 3 Æneid.

PAVOR & PALLOR, Dei à Tullio Hostilio figurati & culti. Augustinus, Hostilius certè Rex deos & ipse nouos Pauorē atque Pallorem propitiandos non introduceret, si Felicitatem Deam nosset & coleret. Liuius lib. 1. & Lactantius.

Pauidus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Qui semper timet, inquit Seruius. Plin. lib. 11. cap 37, Nutātes aures pauidi equis. Virg. 8. Æneid. Stant pauidæ in muris matres.

Metu pauidus. Ouid. 2. Fast.

Anser Ouid. epist. 3.

Aues pauidas terrere. Ouid. 1. Fast.

Formidine pauidi cerui. Virg 3. Georg.

Formido Ouid. 2. Metam.

Fuga. Silius lib. 13.

Furtum. Lucan. lib. 2.

Leporem captare. Horat. Epod. 2.

Mentes. Tibull. lib. 3. eleg. 4.

Pauidus metus, ab effectu, quia pauidos facit. Ouid. 1. Fast.

Pecus. Ouid. 2. de Arte.

Religiones. Lucret. lib. 2.

Vrbs. Virg 9. Æneid.

Vultus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8.

Pauidissimus, penultima correpta, Superlatiuum { [illegible] } Silius libro 10. -talin' pauidissime dignum
Me vita, pulchráque indignum morte putasti?

Pauidè. pen. corr. Aduerb. { [illegible] } Timidè, Meticulosè. Liu. 5. ab Vrbe, Quæ ad Alliam tam pauidè fugerat, ciuitas fuit.

Pauicula, pauiculæ, pen. cor. Instrumentum quo coæquatur & condensatur terra arearum. A pauiendo dicitur. Cato cap. 129, Vbi bene comminuta terra fuerit, & amurcam combiberit, cylindro aut pauicula coæquato. Columel. lib 2. cap. 20, Tum area æquata pauiculis, vel molari lapide condensetur.

Pauimentum, pauimenti { [illegible] } Ipsum domus solidamentum siue incrustatio, quam gradiendo calcamus. dictum à pauiendo, id est tundendo siue feriendo: quòd dum fiunt pauimenta, pluribus simul diebus feriuntur & tunduntur, vt solidiora sint, & ne rimas faciant. Iuuen Satyr. 14.
Verte pauimentum, & nitidas ostende columnas. Cato, Pauimenta ad hunc modum facito, De testa arida pauimentum struito: vbi structum est, pauito, siccatóque oleo, vt pauimētum bonum fiet. Plinius epistol. 25.

Barbarica pauimenta, Vide BARBARVS.

Pauimenta & porticus habet villa Cic. Quint. frat. lib. 3. 17.

Compostæ arte pauimento leues. Cic. 3. de Orat. Ex Lucilio.

Facere pauimenta. Cic. Quint. frat. lib. 3. 17.

Natabant pauimenta vino: madebant parietes. Cic. 2. Philip.

Pauimentorum genera multa fuerunt apud veteres. Erant enim lithostrota, paruulis coagmētata crustis, siue tessellatis lapillis structa. Erant & subdialia à Græcis inuenta, quæ sub dio erant, & in aperto: quæ vbi imbres gelant, sunt vtilia. Erant & asarota, de quibus Papinius in Syluis, -subierántque nouis asarota figuris.
Plinius appellat eusarota: quoniam purgamenta cœnæ in pauimenta euerri solent. & Græcè dicitur bene: [illegible], verro. Fuerūt & pauimenta barbarica subtegulanea, scalpturata, & Græcanica. Vide Plin. libro 36 cap 25.

Pauimenta Pœnica, inquit Festus, marmore Numidico strata significat Cato, quum ait in ea oratione quā habuit, nequis Consul fieret, Dicere possum quibus villæ, atque ædes ædificatæ, atque expolitæ maximo opere citro atque ebore, atque pauimentis Pœnicis stent. Vide NVMIDIA.

Pauimenta sectilia & tessellata, Vide Sectilis, in SECO, & Tessellatus, in TESSERA.

Pauimento, pauimentas, pauimentâre, Pauimentum facere, seu pauimento sternere. Plin. lib. 27 cap. 4, Ergo pauimentandum vbi sata sit, censent, vt lachryma non absorbeatur. Cicero pro Domo, In palatio pulcherrimo prospectu, porticum cum conclauibus pauimentatam trecentûm pedum concupierat.

Pauio, pauis, pauiui, pauitum, pen. prod. { παίω } pauire, Ferire, percutere, tundere. Sumptum à Græcis, qui παίειν dicunt percutere. Cic. 2 de Diuin. Sed quia quum pascuntur, necesse est aliquid ex ore cadere, & terram pauire, terripauium primò, pòst terripudium dictum est: hoc quidam iam tripudium. Cato cap. 18, Ibi de testa arida pauimentum struito: vbi structum est, pauito, fricatóque, oleo perungito, vti pauimentum bonum fiet. Columel lib. 1. cap 6.

Pauita & complanata terra. Plin. lib. 9 cap. 10.

Paulatim, Paulisper, Paulum, Paululum, Paulus, Vide PARVM.

PAVLVS { παῦλος } cognomen L. Æmylij Consulis Romani, de quo vide in AEMYLIVS.

Prodigus Paulus magnæ animæ Horat. 1. Carm. ode 12.

Belligeri sublimis regia Pauli. Stat. 1. Sylu. 1.

Paulus Castrēsis Iurisconsultus Patauij, Florentiæ & Bononiæ iura interpretatus est: edirísque Commentarijs suis, Patauij anno 1437. prid. Kalen. Mai. vitæ supremum diem confecit.

Pauo, pauonis, & Pauus, paui, masc. gen. { ταὼς } Auis vulgo nota. Plin. lib. 10. cap. 20, In his pauonum genus cum forma, tum intellectu eius & gloria. Gemmantes laudatus expandit colores aduerso maximè sole, quia sic fulgentius radiant. Et paulo pòst, Ab authoribus non gloriosum tantùm animal hoc traditur, sed & maleuolum, sicut anser verecundum. Gell. lib. 7. cap. 16, Pauus è Samo præstātior est. Cic. 3. de Finib. Alia autem nullam ob vtilitatem quasi ad quendam ornatum, vt cauda pauoni, plumæ versicolores columbis, viris mammæ atque barba.

Pauo regia Auson. Sect. 3. ad Paulinum,

Nec quia mille annos viuit Gangeticus ales,
Vincit centum oculos regia pauo tuos.

Paua, pauæ, fœm generis. { ταὼς } Pauonis fœmina. Ausonius Sectione prima,

Pauáque de pauo constitit ante oculos.

Pauo masculus. Colum lib 8. cap. 11.

Pauo fœmina. Colum. lib. 8. cap. 11.

Cauda pauonis Lucret. lib 2.

Lepor pauonum. Lucret. lib. 2.

Pictus pauo Ouid 2. Metam.

Crudus, Vide CRVDVS.

Pauonaceus, Adiect. { ταωνοειδής } Plin. lib. 36 cap 22, Vt si libeat, ad quæ vocant pauonacea tegendi genera. Quo in loco doctiores legunt pauimentata tegendi genera, hoc est pauimentorum more constructa, cuiusmodi permulta hodie videmus.

Pauoninus, pen. prod Adiect. { ταώνειος } Quod ex pauone est. vt Pauoninum ouum. Colum. lib 8 cap. 5.

Pauonius { ταώνιος } aliud Adiect. idem significans. vt Pauonia oua. Varro 2. de Re rustica, capite 9. Castigatiora exemplaria habent pauonina.

Pauor, Vide PAVEO.

Pauper, huius pauperis, penult corr. com gen. vel vt alij volunt, omnis gen. { πένης, ἄπορος } Notæ significationis. Dicitur à paruo lare. Cic. in Parad. Non modò non cupiosi ac diuites, sed etiam inopes ac pauperes existimandi sunt. De improbis & auaris.

Pauper, à paulo lare. Varr lib 4 de ling. Latin.

Turba pauperiorum. Horat. 1. Serm. satyr. 1.

Ambitiosi pauperes. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Pauper esuriens. Martial. lib. 9. epigr. 82.

Facere pauperem. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 2.

Pauper vbique iacet. Ouid. 1. Fast.

Pauperis est numerare pecus. Ouid. 13 Metam.

Meo sum pauper in ære. Horat 2 epist. 2. Id est, pauper quidē sum, sed tamen in meo ære, non in alieno constitutus. id est, nulli quicquam debeo. Porphyr.

Congesto pauper in auro. Sen. Herc. fur. 3.

¶ Pauper, cum genitiuo positum: vt Argenti & auri pauper. Horat. 2. Serm. Satyr. 3.

Aquæ pauper Daunus. Horat. 3. Carm ode 30.

Colonus pauper ruris Horat. 1. Carm. ode 35.

¶ Agri pauperis custos. Tibull lib. 1. eleg. 1.

Cultus pauper. Tiboll. lib. 1. eleg. 10.

Domus. Virg 12. Æneid.

Pauper & ieiuna eloquentia, per translationem, pro Inope & ieiuna. Quintil. lib. 10. cap. 5.

Honos. Stat 5. Thebaid.

Horti pauperis custos. Virg 7. eclog.

Ianua. Ouid. 3. Trist. eleg. 10.

Sub paupere tecto. Horat. 1. epist. 10.

Terra. Virgil. 6. Æneid.

Vena pauperiore fluit carmen. Ouid. 4. de Ponto, eleg 2.

Vena paupere manat ingenium. Ouid 2. de Ponto, eleg 5.

Nec iners, nec pauper voluptas. Ouid 8. Metam.

Pauper diuiti dans, petit. Prouerbium accommodari poterit ad illos, qui pauperes munusculis quibusdam captant diuites, ad eum modum liberalitatem illorum velut elicientes. Neque enim hoc est dare munus, sed flagitare.

Pauperior, Comparatiuum. Vlpian in l. Nec ei permittitur §. vltimo. D. de adoptionib. Interdum & ditiorem permittitur adoptare pauperiori.

Pauperrimus, penultima correpta { πενέστατος } Superlatiuum. Plin. lib. 24. capite 1, Quum remedia vera quotidie pauperrimus quisque cœnet.

Bonorum pauperrimus Horat. 1. Serm. satyr. 1.

Paupere, pauperæ { πενία } apud Plautum lectum est, Paupera hæc res est.

Pauperculus, Adiectiuum diminutiuum { πενιχρός } Terent Heaut. 1, Est è Corintho hic aduena anus paupercula. Varro 1. de Re rust cap. 17, Vt plerique pauperculi cum sua progenie.

Mater paupercula Horat. 1. epist 18.

Paupertas, paupertatis, fœm gen { πενία } Ipsa pauperis conditio. Cic. 5. Tusculan. Vt de paupertate nonnunquam, cuius onus disputando leuamus, docentes quàm parua & quàm pauca sint quæ natura desyderet.

Paupertas, egestas, mendicitas. Cic in Parad. Itaque istam paupertatem, vel potius egestatem ac mendicitatem tuam nunquam obscurè tulisti.

Pudor paupertatis. Horat. 1. epist. 19.

Audax paupertas Horat 2. epist. 2. Audacē paupertatem appellauit aptissimo & verissimo epitheto: nulla enim res est, quæ magis impellat homines ad facinus, iniuriámque alieni inferēdam, quàm paupertas. Non malè igitur Plato libro 8. de Repub. Perspicuum est (inquit) qua in ciuitate mendicos videris, in ea ciuitate, fures, crumenarum sectores, sacrilegos, & omnium huiusmodi malorum opifices latitare.

Paupertas certissima. Columel lib. 12 cap. 1, Nam vetus est prouerbium, paupertatem certissimam esse, quum alicuius indigeas, vti non posse, quia ignoretur vbi proiectum iaceat quod desyderatur. Hactenus Columella. Sentit autem, ni fallor, siquis habeat domi, quod quum vtendum est, inueniri non potest, eum magis egere eo quod habet, quàm si non haberet. Etenim qui non habet, rogare alicunde commodato: qui habet, vbi ventum est ad articulum quo vtēdum est, suum nec habet, quòd vbi sit, nescit: nec alienum habet quo possit vti. Erasmus.

Contracta in paupertate solutus Horat 1. epist. 5.

Paupertas fœcunda virorum fugitur. Lucan. lib. 1.

Horrida paupertas. Lucret. lib. 6.

Infœlix Iuuenal Satyr. 3.

Sæua Horat. 2. Carm ode 12.

Sobria. Claud. 7. Panegyr.

¶ Causam paupertatis defendere. Cic. 5. Tusc.

Leuem efficere paupertatem ferendo. Ouid. 8. Metam.

Leuare paupertatem alicui, Vide LEVIS.

Patientia paupertatis vrinari. Cic. 2. de Lege agrar.

Ambitiosa paupertate viuimus Iuuenal. Satyr 3.

PAVPERTAS Dea, quam Aristophanes in Pluto πενίαν & dicit & describit, à Gaditanis summa in veneratione habita est, quòd eadem artes adinuenisse, industriam & hominum ingenium acuere. Ammianus, Hanc ore pallido, furiæ similem, nisi quòd facem non præfert, pingunt.

Paupertates, nouè positum numero plurali. Varr. de vit. popul. Roman lib. 11, Quid inter hos Ioues intersit, & eos qui ex marmore, ebore, auro nūc fiunt, potes animo aduertere, & horum temporum diuitias, & illorum paupertates. Nonius.

Pauperies, pen. corr. pauperiei, pen. prod. fœm. gen. Idem { πενιχρία } Horat. 2 Serm. satyr. 7,

Quem neque pauperies, neque mors, neque vincula terrent. Virg. 6. Æneidos,
-quàm vellent æthere in alto
Nunc & pauperiem & duros perferre labores.

Magnum pauperies opprobrium. Horat. 3. Carm. ode 24.

Abacta pauperies. Vide ABIGO.

Aspera Claud de bello Getico.

Immunda pauperies domus. Horat. 2. epist. 2.

Importuna. Horat 3. Carm. ode 16.

Proba Horat 3. Carm ode 29.

¶ Inferre aliquem in pauperiem, Vide INPARO.

Angustam pauperiem pati. Horat. 3. Carm. ode 2.

Duram pati Horat. 4. Carm. ode 9.

Perferre pauperiem & duros labores. Virg. 6. Æneid.

Iniquam tolerare. Claud 2. in Eutrop.

¶ Pauperies, damnum dicitur quod quadrupes facit. Paulus. Hinc cit. in Pandectis, Si quadrupes pauperiem fecisse dicatur. id est, fecisse damnum.

Paupertinus, pen. prod. Adiectiuum { πενιχραλέος } Idem quod Pauper. Varro de Vita popul. Rom. lib. 1, Quòd si paupertina sint elegantia, cum castimonia. Nonius.

Paupertinum cor. Arnob. lib. 6. aduers. gentes.

Paupertinæ literæ. Gellius Noct. Attic. lib. 14. cap 6.

Paupero, pauperas, penult corr. { πενιχρόω } pauperāre, Pauperem reddere, antiquè. Plaut. Pseud. 20,

-nam boni viri
Me pauperant, improbi alunt. Horat. 2. Serm. satyr. 5,
Eripiet quiuis oculos mihi citius, quàm te
Contemptum cassa nuce pauperet.

Mea dominum pretio pauperat. Plaut. Milit. gloriof.

Pausa, pausæ { παῦλα } est quies alicuius rei, vt ait Nonius. Lucil. lib. 1. Sat. Hæc vbi dicta dedit, pausam facit ore loquendi.

Frigida pausa vitæ, Mors. Lucret. lib. 3.

Interrecta pausa vitæ Lucret. lib. 3.

Dare pausam alicui. Lucret. lib 2.

Pausam fecere fremendi Ennius apud Varronem libro 6. de Ling Latina.

Pausam stare fragori. Lucret. lib. 1.

Pausarius, pausarij, Qui pausam voce designat. Senec. epist. 57, Sic me ad omnia duraui, vt audire vel pausariū possim voce acerbissima remigibus modos dantem. Id est, significantem quando vel intendere, vel remittere conatum debeant.

Pauso, pausas { παύομαι } pausare, Quiescere. Plaut. Trinummo, 4.

Pausa, vicissi castigatorem tuum.

PAVSANIAS { [illegible] } Cleombroti filius, Lacedæmoniorum dux, res multas bello fœliciter pro Lacedæmoniis gessit. Contra Athenienses qui bellum excitauerant missus, eos pacatos reddidit, eiectis ex vrbe decem tyrannis. Post etiam rebus Persicis studens, quum esset Byzantiis, paulatim ad tyrannidem peruenit, stipatoribus Phœnicibus & Ægyptiis, tum veste mensáque Persica vtens, Xerxis insuper filia sibi matrimonio iuncta. Quare in iudicium vocatur, fugit in templum Mineruæ, vbi & interfectus est. Cadauer in barathrum aiectum. Ex Thucydide. Pausanias, Macedo adolescens, qui Philippum Macedonem interfecit. Hic primis pubertatis annis stuprum per vim passus ab Attalo fuerat: &, quod deterius est, conuiuis vti scortum vltrò oblatus. De qua iniuria apud Philippum sæpe questus, quum eum ridentem facinus videret, iram in eum conuertit, & vltionem quam ab inimico non poterat, ab inique iudice exegit. Trogus.

Pausia, pausiæ, vel Pausea, pauseæ { [illegible] } Oliuæ genus: quòd non nisi pauiendo, hoc est tundendo oleum emittat. Colum. lib. 5. cap. 8. Oleamm sicuti vitium, plura genera esse arbitror: sed in meam notitiam decem modò peruenerunt, pausia, algiana, &c. Virgilius 2. Georgicorum,

-& amara pausia bacca. Hoc est viridi, inquit Seruius. nam ex pausia viridi exprimitur oleum.

PAVSIAS { [illegible] } Sicyonius pictor, lacunaria & cameras pingere instituit. Amauit & Glyceram municipem suam, inuentricem coronarum, vnde paupertatem illa sustentauit. Hanc pinxit sedentem cum corona: quæ tabula appellata est [illegible], id est coronam texens. Huius tabulæ exemplar L. Lucullus duobus talentis emit Athenis. Author Plinius lib. 35. cap. 11.

Pausiacus, pen. corr. { [illegible] } Horat. 2. Serm. satyra 7, Vel quum Pausiaca torpes insane tabella.

Pausicape { [illegible] } Machina quædam erat, quæ collo molentium seruorum inserebatur, ne polentam comederent, néve manus ori admouere possent. Miseri enim illi pistores serui, inter agendas molas, quum famelici essent, furtim soliti erant de polenta, id est de hordei farina esitare. Iulius Pollux, [illegible]

PAVSILYPVM { [illegible] } villa est Campaniæ ab amœnitate dicta, [illegible] hoc est, à curæ mœrorisque cessatione. Plin. lib. 9. cap. 53. Pausilypum villa est Campaniæ haud procul Neapoli. Idem lib. 3. cap. 6, Inter Pausilypum & Neapolim, Megaris.

Pausilypus { [illegible] } poculum erat in conuiuiis tertium Ioui seruatori dicatum: ita dictum, quòd curas abigeret. Quinetiam Iouem ipsum Sophocles Pausilypum appellat.

PAVSINVS, flumen in Illyrico. Plin. lib. 3. cap. 21.

Pauso, pausas, Vide PAVSA.

PAVSON { [illegible] } Pictor quispiam fuit insigni tenuitate, quemadmodum apud Iuuenalem Codrus. Hinc natum ferunt prouerbium, in mendicos iactari solitum, Pausone mendicior. Meminit huius Pausonis Aristoph. in Pluto.

PAVSVS. Deus videtur fuisse qui pausam afferret & quietem, quem bellis aduersarium, repugnantisque Bellonæ potestatis fuisse suspicamur ex Arnobio sic scribente, Qui Faunos qui fatuas ciuitatumque genios, qui Pausos reuererentur atque Bellonas.

Pauus. Vide PAVO.

Pauxillus, Vide PAVCVS.

Pax, pacis { [illegible] } Notæ significationis, à pactione dicitur, vt ait Vlpianus, D. De pactis l. 1. quod à verbo Paciscor deducitur. Cic. 2. de Lege agraria, Nihil tam populare, quàm pacem, quàm concordiam, quàm otium reperiemus. Plaut. Persa, 6,

Audacter, tibi si lubido est perdere.
Σ. bona pax sit potius.

Oliua placita paci. Virg. 2. Georg.
Alma pax. Vide ALMVS.
Comes pacis, & otij socia eloquentia. Cic. de Clar. Orat.
Conditio pacis quæ est, in qua ei, cum quo pacem facias, nihil concedi potest? Cic. 12. Philipp.
Cura tuendæ pacis. Ouid. 11. Metam.
Facies pacis. Tacitus lib. 13.
Pacis dulcedine gaudentes. Patercul. lib. 2.
Imago pacis. Tacitus lib. 1.
Indocilis vrs pacisque modisque. Silius lib. 12.
Inops pacis terra. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2.
Medius pacis & belli Horat. 2. Carm. ode 19.
Nomen pacis dulce, & resipsa salutaris. Cic. 2. Philip.
Summa pacis. Tacitus lib. 13.
Tranquillitas pacis & otij Cic. 1. de Lege agrar.
Candida pax. Tibul. lib. 1. eleg 9.
Concors. Ouid 1 Metam.
Egregiæ pacis custos fidissimus. Claud. de Nupt. Honorij.
Explorata. Cicero 7. Philipp. Poteritis igitur exploratam habere pacem, quum in ciuitate Antonium videatis, vel potius Antonios?
Festa. Ouid. 2. Metam.
Infida, Vide INFIDVS.
Iniquæ pacis leges. Virg. 4. Æneid.
Iniusta Cicero ad Atticum, lib 7, Equidem ad pacem hortari non desino, quæ vel iniusta vtilior est, quàm iustissimum bellum in ciuibus.
Opima pace quietatellus. Silius lib. 16.
Pia & æterna. Cic. pro Cor. Balbo.
Placidissima. Cic. 5. Tuscul.
Solida. Seneca Troade, 6.
Sterilis. Tacitus lib. 1.
Tranquilla Lucan. lib. 2.
Venalis. Iustinus lib. 23, Galli legatos ad regem Antigonum miserunt, qui pacem ei venalem offerrent.

¶Pace aduenio Plaut. Amphit. 3.
Abnuere pacem. Sallust. in Iugurth.
Accipere pacem Liu. de bel. Pun.
Adempta mihi. Ouid. 2. Trist.
Pax adea, & toto mitis in orbe mane. Ouid. 1. Fastorum, non procul à fine.
Adducere ad conditionem pacis. Cæs. 8. de bell. Gal.
Afferre pacem animis, Vide ASPERO.
Agitare, Agere pacem, siue de pace, Vide AGO.
Agere pacem cum aliquo Iouen. Saty. 15.
Agere aliquid cum pace. Cic. 5. Tusculan. Nos illud quidem cum pace agemus. Huic contrarium est Iracundè, vel Cum ira agere.
Coagmentare pacem, Vide COAGMENTO.
Cohortari ad. Vide COHORTOR.
Colere. Ouid. 11. Metam.
Pax arua colit. Tibul lib. 1. eleg. 10.
Componere, Vide COMPONO.
Conciliare pacem inter aliquos, Vide CONCILIO.
Conficere, Vide CONFICIO.
Confirmare, Vide CONFIRMO.
Constituta pax, Vide CONSTITVO.
Consulere paci. Cic. 1. Offic. Paci quæ nihil habitura sit insidiarum semper est consulendum.
Conuenit pax, Vide CONVENIO.
Conuenta, Vide CONVENIO.
Dediscere, Vide DISCO.
Dimittere cum pace aliquem. Cic. pro Murena.
Disturbare multo sanguine. Lucan. lib. 4.
Dare. Cic. ad Quint. Fratrem, lib. 1. 1, Tibi data est summa pax, summa tranquillitas.
Suspectam dare Silius lib. 7.
Emollit pax aliquem. Tacitus in vita Agricolæ.
Eripere alicui. Cic. de Prouinc. Cons. Sic à Barbaris, quibus est propter auaritiam pax erepta, vexatur. De Macedonia.
Excutere pacem orbi. Lucan. lib. 1.
Æternam exercere. Virg. 4. Æneid.
Armis, aut precibus & votis exposcere. Virg. 3. Æneid.
Exquirere per aras. Virg 4. Æneid.
Fauere. Tacitus lib. 4.
Facere. Cic. de Senect. Quum sententia Senatus inclinaret ad pacem & fœdus faciendum cum Pyrrho.
Facta pax. Virg. 3. Æneid.
Fœdare pacem vitiis. Claud. 1. Paneg.
Augusta pace frui. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5.
Gerere. Virg. 9. Æneid.
Gignere pacem Cic. Anteq iret. in exil.
Habere. Cic 5. Philipp. Pacem haberemus quæ erat facta per obsidem puerum M. Antonij filium. Et ibidem, Habere pacem cum aliquo.
Pignus pacis habere. Ouid. 8. Metam.
Imminuere pacem. Sallust. in Iugurth.
Impetrare. Horat. 2. epist. 2.
Infecta pace, Vide INFECTVS.
Infusa pax per æquora. Silius lib. 7.
Insidet alicui pax, Vide INSIDEO.
Iungere. Liu. de bel. Gall.
Mansit pax, Vide MANEO.
Miscere pacem duello. Horat. 3. Carm. ode 5.
Miseram pacem vel bello bene mutari. Tacitus lib. 3.
Nuntiare. Sallust. in Iugurth.
Pax Cererem nutrit, pacis alumna Ceres. Ouid. 1. Fast.
Marcentem pacem nutrire. Tacitus in lib. de moribus Germanor. Cherusci nimiam ac marcentem diu pacem illacessiti nutrierunt.
Perpetuam orare. Ouid. 4 Fast.
Pepigit pacem, Vide PANGO, vel PACO.
In pace & otio copias parare. Cic. pro Cecin.
Petere. Virg 4. Georg.
Præstare alicui. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7.
Placida compostus pace quiescit. Virg. 1. Æneid.
Recuperare pacem Sallust. in Iugurth.
Redimere pacem. Cæsar de bell. Gall.
Longa in pace regebat vrbes. Virg. 7. Æneid.
Reponere pacem terris. Silius lib. 12.
Rumpere. Virg 12. Æneid.
Seruare. Cic. 7. Philipp Cum his pacem seruabit Antonius?
Sistitur bellum pace. Ouid. 14. Metam.
Esse in pace. Cic. 3. Catilin. Atque vt in perpetua pace esse possitis, prouidebo.
Sustentare. Tacitus lib. 1.
Trahere. Cic. Antequam iret in exilium, Et vos vt tutam, tranquillámque pacem traheretis, mea perfeci vigilantia. Vetus exemplar habet, fortunam.
Turbare. Stat. 10. Thebaid.
In spem pacis venire. Balbus Ciceroni in Epist. ad Atticum, lib. 9.
Vertere alicuius animum ad pacem. Tit. Liu. de bell. Pun.
Violata pax. Lucan. lib. 7.
Fœdera pacis violare. Lucret. lib. 5.
Expertes pacis in armis viuimus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9.
Vti pace. Cic. de Prouinc. Consul. Ita gentes hæ, quæ vt pace vterentur, vim argenti dederant præclaro nostro imperatori, vt exhaustas domos replere possent, &c.
¶Pax, abi. Plaut. Milit. 10 Quasi dicat, Sit tecum pax, & abi. Idem Trinum. 13, Pax te tribus verbis volo.
¶Pax, pro Fœdere. Virgil. 7. Æneidos,
Pars mihi pacis erit, dextram tetigisse tyranni.

Pax, est tranquilla libertas. Cic. 2. Philip.

Summa cum pace frui æuo. Lucret. lib. 5.

PAX, hoc est εἰρήνη, culta ab antiquis. Athenis enim Paci aram fuisse dicatam, author est Plutarchus in Cimone. Templum Pacis Romæ fuit magnificentissimum, foro proximum, quod Vespasianus à Claudio inchoatum construxit. Suetonius in Vespan. Dion, Plinius & Iosephus.

Pax genialis ea dicitur, quæ connubio inito celebratur Pronuba diuina prouidentia Budæus.

Pacem à pactione conditionum putat dictam Sinnius Capito, quæ vtrique inter se populo sit obseruanda. Festus.

¶Pax, per translationem aliquando dicitur Venia. Virg. 3 Æneidos, Sed votis precibúsque iubent exposcere pacem.

Veniam pacémque rogamus. Ouid. 1 Amor. eleg. 8.

Pacem & veniam petere à Deo. Cic. pro Rab. perduel. reo, Ab Ioue Optimo Maximo, cæterísque diis, &c. pacem & veniam peto, precórque, &c.

Pace tua, Honestus reprehendendi modus prius capta venia, Id est Tua venia, & te non irascente. Terent. Eunucho, 3. 2,

Quæso hercle vt liceat, pace quod fiat tua.

Pace maiestatis eius dixerim. Paterc. lib. 2. sub finem.

Pace tua dixisse velim. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1.

Pace tua dixerim, Idem. Cic. 5. Tuscul. Cuius ergo iudicium (pace tua dixerim) longè antepono tuo. Idem 1. de Orat. Tu esses vnus profectò, qui & meo iudicio, & omnium vix vllam cæteris oratoribus (pace horum dixerim) laudem reliquisti.

Pace horum dixisse liceat. Plin. lib. 34. cap. 12.

¶Pax sit rebus, Id est quies. Cic. in Somnio Scip. Quæso, inquit, ne me è somno excitetis, & pax sit rebus, audire cætera.

¶Pax, Aliquando comicum aduerbium est, & significat Tantummodo, vel silentium quoddam imperantis vim habet. Terentius Heauton. 4. 3,

Vnus est dies: dum argentum eripio, pax, nihil amplius. Plautus Rudent. 4.

¶Paces plurali numero nouè positum, teste Nonio. Varro de vita Populi Roman. lib. 3, Animaduertendum primùm, quibus de causis, & quemadmodum constituerint paces: secundùm, qua fide & iustitia eas coluerint.

In pace leones. Aristophanis Interpres ostendit prouerbium iactatum esse in Lacones, qui in Asia infœliciter rem gesserant. Conueniet in eos, qui præposterè se gerunt: ibi feroces, vbi nihil erat opus: ibi fugaces, vbi res poscebat virum: aut qui in suos sæui, non itidem audent aduersus inimicos, quod Ciceroni obiicit Sallustius. Ex Erasmo.

Paces legitur apud Plautum in Persa, 55,

Hostibus victis, ciuibus saluis, re placida, pacibus perfectis. Horat. 2 epistola 1,

Hic paces habuere bonæ, ventíque secundi.

Bella & paces. Horat. 1. epist. 3.

Ventorum paces. Lucret. lib. 5.

Pacifer, pen. corr. pacifera, paciferum, pen. corr. {εἰρηνοφόρος} Ferens pacem. Plin. lib. 15 cap. 30, Laurus ipsa pacifera.

Cyllenius pacifer. Ouid. 14 Metam.

Virga pacifera Mercurij Valer. 4. Argon.

Pacifico, pacificas, pen. corr. {εἰρηνεύω} pacificâre, Pacem inter aliquos conciliare, discordias sedare, controuersias tollere, placare. Cic. Attic. lib. 15, Seruius verò pacificator cum librariolo suo videtur obiisse legationem, & omnes captiunculas pertimescere.

Pacificans diuos. Silius lib. 15.

Pacificare, sine adiecto, pro Transigere de pace. Liu. lib. 5, Inter hæc pacificatum legati à Volscis & Æquis venerunt.

Pacificatio, Verbale {εἰρήνευσις} Mitigatio. Cic. Attico, lib. 9, Respondit se non dubitare quin & opem & gratiam meam ille ad pacificationem quæreret.

Pacificator, pen. prod. {εἰρηνοποιός} Verbale masc. Qui pacem facit. Cic. Attico, lib. 10, Iam enim illum emptum pacificatorem perorasse puto, iam actum aliquid esse in consensu Senatorum.

Pacificatorius, Adiectiuum {εἰρηνοποιός} Cic. 12. Philipp. Posteaquam nos pacificatoria legatione implicatos putant. Id est quæ pacem fieri petebat.

Pacificus, penultima corr. {εἰρηνικός} Aliud adiectiuum, Pacem faciens. Cic. Attico, libro 8, Et quæ pacifica persona desideretur, an in bellatore sint omnia.

Dux pacificus. Ouid. 4. Fast.

Secures. Lucan. lib. 7.

Sermo. Lucan. lib. 3.

Paco, pacas {ἡμερόω, ἐξημερόω, ἐξημερόω, ἡμερόω} pacâre, Mitigare, Lenire, Placare: vt Pacare hostem. Cicero ad Catonem, lib. 15. 4. Idem 3. Verr. Ciuitates non modò pacatæ, verumetiam sociorum atque amicorum ad vim atque ad arma confugient.

Mira pacauit cælestes. Tibul. ad Messalam, lib. 4. eleg. 1.

Voce feras pacauit Orpheus. Claud. de mulabus Gallicis, 10.

Milite pacatur Rhenus. Claud. in Epithal. Palladij, 46.

Syluæ incultæ pacantur vomere. Horatius 1. epistol. 2. Id est domantur.

Pacandus hostis. Ouid. 5 Fast.

Pacatus, pen. prod. {ἡμερωθείς} Nomen ex participio. Cic. de Clar. Orat. Sed & huius oratio in philosophiam translata, pugnacior (vt ita dicam) videtur, & illorum in iudicia pacatior.

Reddere pacatum. Cic. Antequam iret in exilium, Si denique Cn. Pompeio auxilio fuistis, quód terra marique hostes reddidit pacatos: sic nunc, &c.

Pacatus illi. Cic. 7 Philipp. Huic inquam tali viro, quem nos Senatusconsulto colludarimus, poterímne pacatus esse Antonius?

Æquora pacata. Ouid. epist. 10.

Aeris pacati status. Lucret. lib. 3.

Animum pacatius Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3.

Humo pacata tegantur ossa nostra. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 9.

Mare. Horat. 4. Carm. ode 5.

Orbem pacatum regere. Virg. 4. eclog.

Prouincia pacatissima. Cic. pro Ligario.

Vitam pacatam degere. Lucret. lib. 5.

Vultu pacato excipere aliquid. Ouid. 1. Fast.

Pacator, pen. prod. Verbale {ἡμερωτής} Senec. Herc. OEtheo, 17,

Sed in domitor magne ferarum:

Orbísque simul pacator ades.

Pacalis, penult. prod. Adiectiuum {εἰρηνικός} Idem quod Pacifer, siue pacem significans: vt Oleæ pacales. Ouid. 6. Metam.

Flammæ pacales Ouid. 1 Fast. ad finem.

Pacatè, Tranquillè, sedate, pacificè {εἰρηνικῶς} Cæsar lib. 1. de bell. Gall. Pacatè per prouinciam iter facere.

PAXAE, duæ insulæ quinque m. à Corcyra discretæ. Plin. lib. 4. cap. 12.

PAXAMVS, Coquus quidam mirè ad iura condienda exercitatus. Cælius lib 7 cap. 11, Apitij & Paxami iura valere iam sinamus, ne dum fartura pergl... opimetúrque corpus, nubilum menti prætendatur Cimmerium.

PAX Iulia {πάξιουλία} Ptolemæo Lusitaniæ vrbs. Vulgò *Badaiox*.

Paxillus, huius paxilli {πασσαλίσκος} Diminutiuum à Palus, pali, vt ait Priscianus. Cicero autem in Oratore, à paxillo palus per contractionem deducit: ait enim, Quomodo enim vester Axilla Ala factus est, nisi fuga literæ vastioris? quam literam etiam è maxillis, è taxillis, & vexillo & paxillo consuetudo elegans Latini sermonis euellit. Columel. lib. 8 cap. 8, Vel si ita non competit, paxillis adactis tabulæ superponantur.

PAXOS, Insula Asiatici maris, non procul à Crocylea Taphiarum vna. Plin. lib. 4. cap. 12.

P E

PEC. Peculium, Pecunia.

PERT Pertinax.

Pecco, peccas {ἁμαρτάνω, ἐξαμαρτάνω, διαμαρτάνω, σφάλλω, ἀλιτέω, ἀλιτραίνω, ἀμπλακίσκω} peccâre: Propriè (inquit Sipontinus) significat adulterium committere: dictum quasi pellicare, id est cum pellice coire. Cic. in Parad. Lapsa est libido in muliere ignota? dolor ad pauciores pertinet, quàm si petulans fuisset in aliqua generosa ac nobili virgine: peccauit verò nihilominus, siquidem est peccare tanquam transire lineas.

Peccare, est etiam quomodocunque labi & offendere, & delinquere. Terent. Andria, 5 3,

Ego me amare hanc fateor: si id peccare est, fateor id quoque.

Peccare, & Vtilem bonum esse, contraria. Cic. 3. Officior. Nunquam igitur est vtile peccare, quia semper turpe: & quia semper honestum est virum bonum esse, semper est vtile.

Suauitatis causa peccare vt liceret, impetratum est à consuetudine Cic. in Orat. De pronunciatione verborum.

Dupliciter peccare. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Largiter, Vide LARGIVS.

Imprudens culpa peccaui mea, Vide IMPRVDENS.

Citra scelus peccam. Ouid. 5. Trist. eleg. 9.

Peccare in re aliqua. Cic. 4. Verr. Hunc denique ipsum pertulissent, si humano modo, si vsitato more, si denique vno aliquo in genere peccasset. Terent. Adelph. 1. 2,

Te plura in hac re peccare ostendam.

In matrona peccare. Horat. 1. Serm. saty. 2. —quid inter

Est in matrona, ancilla, peccésve togata?

Peccare in alteram partem. Terent. Adelph. 2. 1. Cic. pro Rosc. Am. In eam partem potius peccant quæ est cautior.

Peccare in aliquem. Cic. ad Attic. lib. 3, Si quid in te peccaui, ac potius quoniam peccaui, ignosce: in me enim ipsum peccaui vehementius.

Peccare in adulteris. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 10.

In publica commoda. Horat. 2. epist. 1.

Peccare aliquid Plaut. Bacchid. 8.

Peccare syllabam. Plaut. in Bacchid.

Non multa peccare. Cic. pro Murena, Non multa peccas, inquit ille, &c. At ego te verissimè dixerim peccare nihil.

Magna peccare. Tacitus lib. 11.

Exceptionibus peccare. Quintil. lib. 8. cap. 15.

Adultero peccare Horat. 1. Carm. ode 33.

Peccare supernè Horatius,

Non habitat, murátve loco, peccátve supernè. Locus hic à multis & variè interpretatur. Turnebus, vt alios omittam, Hic peccare supernè, inquit, dicitur, qui quòd insignis, aut nobilis, aut dignitate præditus est, in sublimi eminet, vt proinde eius flagitia nullo modo latere possint, quum in specula quadam constitutus alta & ardua, vt ex superiore loco, ita ex ea peccet, vt eius probra omnibus pateant. Nam de eo loquitur, qui proiectis insignibus, & annulo equestri, & toga, è iudice selecto, dum libidini lacernatus seruit, se abiicit infra libertinos damas.

Timens peccare Horat. de Arte.

Peccatur, pen. prod. Impersonale {ἁμαρτάνεται} Horatius 1. epist. 2,

Seditione, dolis, scelere, atque libidine & ira,

Iliacos intra muros peccatur, & extra.

Ignoratione decori non modò in vita, sed sæpissimè in poematis & oratione peccatur. Cic. in Orat.

Peccatur, Passiuè dictum. Cic. 2. Officior. Quo in genere etiam in Repub. multa peccantur.

Perturbatione rationis atque ordinis peccatur quicquid peccatur. Cic. in Parad.

¶Causam peccandi dare alicui. Ouid. 2 Trist.

Talia peccandi iam mihi finis erit. Ouid. 3 de Ponto, eleg. 7.

Peccando deos iniquos facere. Ouid. 5. Fast.

¶Peccatum est. Terentius in Prologo Eunuchi, vtrunque complexus est,
Si id est peccatum, peccatum imprudẽtia est. Vbi Donatus, Si id est peccatum, peccatum, [illegible] nam PECCATVM superius nomen est, & sequens participium. Cic. Attico, libro 11, Non meo vitio fit hoc quidem tempore (à te enim est peccatum) vt me ista epistola nihil consoletur.

Non licet bis in bello peccare. Adagium videtur natum ex apophthegmate: quum Lamachus quendam manipuli ducem increpasset, quòd perperam quiddam egisset, isque responderet, se non commissurum quod commiserat: In bello, inquit Lamachus, ne licet quidem peccare bis: quòd primus error sæpe vitam adimat. Admonet igitur in rebus periculosis non esse tutum labi. nam si semel erretur, actum est: nec est secundo errori locus.

Peccatum, peccati, penultimâ prod. { [illegible] } Quicquid fit contra officium, quæ etiam culpa appellatur, Cic. 3. Verr. Ne illud quidem animaduertebas, eiusmodi fore hoc peccatum tuum, quod tu neque negare posses: in tabulas enim retulisti.

Vitia & peccata. Cic. 2. Philipp.

Rectè factum & Peccatum, contraria. Cic. 1. Acad.

Peccatum & Officium. Cic. 3. Offic. Si gladium quis apud te sana mente deposuerit, repetat insaniens: reddere, peccatum sit: non reddere, officium.

Conscius peccati Ouid. 2. Amor. eleg. 7.

Excusatio peccati nulla est, si amici causa peccaueris. Cicero de Amicitia.

Origo peccati. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7.

Admissa peccata remordent. Lucret. lib. 3.

Animaduertere peccatum, Vide ANIMADVERTO.

Auocare à peccatis, Vide AVOCO.

Carere peccato. Cic. Mescinio, lib. 5. ar, Præter culpam ac peccatum qua semper caruisti & carebis, homini accidere nihil posse quod sit horribile aut pertimescendum.

Colligere peccata, Vide COLLIGO.

Condonare peccatum, Vide CONDONO.

Confiteri peccatum. Cic. 2. de Nat. deor. Vir sapientissimus atque haud scio an omnium præstantissimus, peccatum suum quod celari posset, confiteri maluit, quàm hærere in Rep. religionem.

Corrigere peccatum alicuius. Ouid. epist. 19.

Diluere peccata, Purgare & refutare. Ouid. 2. de Remed.

Peccatum est prodere patriam. Cic. 3. de Fin.

Si est nostrum peccatum. Cic. Attico, lib. 7, Nostrum quidem si est peccatum, in eo est quòd, &c.

In eo est peccatum ipsius. Cic. Rufo, lib. 5. 20, De quibus memini mihi à te Myrina literas esse allatas, non mei errati, sed tui, in quo peccatum videbatur esse, si modò erat, fratris tui & Tullij.

Multis nostris peccatis in hanc ærumnam incidisse. Cic. Attico, lib. 8, Id quantis nostris peccatis, vitijsque euenerit, non possum sine molestia cogitare.

Luere peccata. Virg. 10 Æneid.

Obliterata peccata, Vide OBLITERO.

Ostendere peccatum, Vide OSTENDO.

Pœniret peccati. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1.

Prostituere peccata sua famæ sinistræ. Ouid. 3 Amor. eleg. 13.

Recordari peccata. Cic. Attico, lib. 9, Si ego decem annorum peccata recordans, &c. succensebam.

Peccator, oris, Verbale à verbo Pecco, peccas, peccare, quod maritalem thorum commaculare significat. Peccator igitur idem est quod adulter. Imp. tit. de public. Iudic. eo verbo vsus est.

Peccatus, huius peccatus. Idem quod peccatum { [illegible] } Cicero 4. Verr. Nemo ita viuebat, vt nulla eius vitæ pars summæ turpitudinis esset expers: nemo ita in manifesto peccatu tenebatur vt quum impudens fuisset in facto, tum impudentior videretur, si negaret. Legitur & peccato. Gellius tamen lib. 13. cap. 19. contendit legendum esse peccatu, asseritque se ita legisse in vno atque altero antiquissimæ fidei libro Tironiano.

Pechvales, Vide PAXALVROS.

Pecten, pectinis, pen. corr. masc. g. { [illegible] } Instrumentum textorium: dictum quòd fila in telis figat. *Vn roul, ou Vne lame de texser, ou de tisserand.*

Insecti dentes pectine. Ouid. 6 Metam.

Vnci pectinis moderator, Textor. Claud. 2. in Eutrop.

Raro pectine densat opus. Ouid. 3 Fast.

Arguto coniux percurrit pectine telas. Virg. 1. Georg.

Textoris pectine percussæ lacernæ Iuuen. Saty. 9.

¶Pecten, Quo explicamus capillos. Plaut. Capt. 6,
Sed vtrum strictimne attonsurum dicam esse, an per pectinem,
Nescio. Sauè tonsorum alij aleins & vsque ad cutem strictim tondent: alij autem leuius, & per pectinem tantùm, atque à summo capillos recidunt. Varr. lib. 4. de Ling. Latin. Pecten, quòd per eum explicatur capillus. De pectine est epigrãma apud Martialem lib. 14. 25.

Vallum pectinis abrupit capillos. Ouid. 1. Amor. eleg. 14.

Deducit crines pectine Cytoriaco. Ouid. 4. Metam.

¶Pecten, Cratis dentatæ genus, stylis ferreis ad euleodam terram. Ouid. 1. de Remedio,
Temporibus certis desectas alligat herbas,
Et tonsam raro pectine verrit humum. Id est rastro terram atat.

¶Pecten, Instrumentum ad metendam segetem. Columella lib. 2. cap. 21, Sunt autem metendi genera complura: multi falcibus vericulatis, atque iis vel rostratis vel denticulatis medium culmum secant. multi mergis, alij pectinibus spicam ipsam legunt, idque in rara segete facillimum, in densa difficillimum est.

¶Pecten, Dicitur pubes, hoc est locus vbi pili apud verenda nascuntur. Iuuenal. Satyra 6,
Inguina traduntur medicis iam pectine nigro.

¶Pecten, Musicum instrumentum, quo citharam pulsamus. Virgilius 6. Æneidos,
-iam pectine pulsat eburno.

Crispus pecten, Vide CRISPANTVM.

¶Pectines, siue pectunculi { [illegible] } Pisces sunt. Horatius 2. Serm. satyra 4,
Pectinibus patulis iactat se molle Tarentum. Plinius lib. 9. cap. 33, Saltant pectines, & extra volitant, seque & ipsi carinant. Sunt autem pectines, ait Massarius in Plinium, conchæ striatæ, testis biualuibus, altera tantum tumida, altera plana, binisque auriculis angularibus. Quod autem ad volatum attinet, velocem motum interpretatur. Pectines enim tanta velocitate dehiscunt, vt ex vehementi repercussione saliant & super iactent, vt quasi volare videantur. Vide PECTVNCVLVS.

¶Pectines, à Plinio dicuntur in arboribus & earum materia per longitudinem rectæ pectinum modo lineæ & interualla, Græcè [illegible]. in quibus autem variant pectinum illorum lineæ & interualla, adijcere Plinius solet aliquid quo varietas illa possit indicari, obliquos, crispos, nodosósve dicens.

¶Pecten Veneris, Herba, Plin. lib. 24 cap. 19. A similitudine pectinum. Dioscor. lib. 2. cap. 130. & ad eum Matthiolus.

Pectino, pectinas, pen. corr. { [illegible] } pectinâre, vt
Pectinare segetem. Plin. lib. 18. cap. 31.

Pectinatum { [illegible] } tectum dicitur, à similitudine pectinis, in duas partes deuexum, vt testudinatum in quatuor. Festus.

Pectinatim, pen. prod. Aduerbium { [illegible] } Ad pectinis similitudinem, & quasi denticulatim. Plin. lib. 9. cap. 33, Cuniculatim, pectinatim, imbricatim vndata. De generibus concharum.

Pecto, pectis, pexui vel pexi, pexum { [illegible] } pectere, Explicare, & pangere capillum Virg. lib. 7 Æneidos,
Pectebatque ferum, puróque in fonte lauabat.

Cæsariem pectere Horat. 1. Carm. ode 15.

Capillos. Ouid. 13. Metam.

Capillos pectens ancilla. Ouid. 2. de Arte.

Capillos pectendos præbere Ouid. epist. 13.

Comas bene pectere. Tibul. lib. 2. eleg. 5.

¶Pectere citharam etiam dicimus, id est Percutere, & distendere pectine chordas, id est plectro chordas mouere. Sipontinus.

¶Pector, pecteris. Plin. lib. 19. cap. 1, Et ipsa stupa pectitur ferreis hamis, donec omnis membrana decorticetur.

Pexus, Participium { [illegible] } vt Pexus capillus. Cic. 2. in Catil. Quod proprium est Catilinæ, de eius delectu, imo verò de amplexu eius, ac sinu, quos pexo capillo nitidos, aut imberbes, aut bene barbatos videtis.

Pexæ vestes, Villosæ & villo oblongo & demisso, Inquit Budæus; Plin. lib. 8 cap. 48, Istriæ, Liburniæque pilo proprior quàm lanæ pexis aliena vestibus. Dicit Plinius Istricam lanam & Liburnicam, propterea quòd similior sit pilo quàm lanæ, inutilem esse vestibus pexis seu villosis faciendis, meliorem verò & aptiorem apicis seu tasis.

Toga pexa Martial lib. 2. epig. 10 Sextum,
Emi seu puerum, togámve pexam,
Seu tres, &c. Domitius Calder. Duo inquit, genera togarum: altera pexa, altera rasa dicebatur. Placet vt toga pexa dicatur villis crassioris: vnde pexati dicuntur, hac toga induti. Hæc ille.

Tunica pexa. Horat 1. epist. 1. Hoc est, Demissa vsque ad talos, sicut pexi capilli, demissi. Acron

Folia pexa, Hoc est crassa, & in medio extuberantias quasdam habentia in modum panni pexi. Colum lib. 11. cap. 3.

Munera pexa, Crassa & opima ac spissa, non leuia. Martial. lib. 7. 45. Domitius etiam exponit pexa, pulchra.

Doctor pexus & pinguis. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Pexa, inquit Hermolaus in Plin. dicuntur, & quæ concinna sunt vt depexa, quæ lacera. Terentius, Depexum dabo Sed & pexæ vestes à Plinio referuntur, 8. libro Et Martialis, Pexatum pulchrè dicit, qui pexis vestibus vtatur. Nam vbi Persius satyra 1. dixit, Pexúsque togáque recens, Probus. Barba, inquit, tonsuræ genus est, quo iuuenes sic tonsi, pexibarbi appellantur. Hæc Barbarus. Ioannes Baptista Plautius in locum illum Persij, Pexus, inquit, ornatus, politus, nitidus: vel pexa veste indutus. Pexa autem vestis dicitur elegans, pretiosa, concinna: vnde & Pexatus dicitur, vestibus pexis indutus. A Quintiliano quoque pexus doctor dicenter accipitur pro elegan-ti, terso, & excolto. Dicta autem pexa vestis à spissitate textrini, quam Plautus tunicam spissam appellat in Epidico. Hieronymus tunicam pexam pro lacera & sordida posuit, sed contra omnes authores qui purè & significanter locuti sunt. Verba eius hæc sunt aduersus Iouinianum lib. 2, Tunc pexa tunica, & nigra subucula vestiebaris, sordidatus, & pallidus. Hæc Plautius. Erasmus in locum illum Hieronymi, Pexa, inquit, quòd nullos haberet floccos, detrita nimirum Hæc ille. Calcagninus lib. 3. epistola 1, Pexæ & rasæ generales voces sunt, quum villosæ aut apicæ, id est sine villis sunt. Hinc Pexati. ea quo illud Martialis,
Pexatus pulchrè, rides mea Zoile trita. Et Iuuenal. Satyra 2,
Cærulea indutus scutulata, aut galbana rasa. Sic tabernæ vulgò villosum & rasum peculiari vocant nomine. Proinde Plinius rectè admonet, Istricam & Liburnicam lanam, quæ pilo propior est quàm lanæ, pexis esse alienam vestibus. Hactenus Calcagninus. De toga pexa, habes hoc loco testimonium Martialis: de rasa, Vide in VOO ⁊. Super hac re disserit Beroaldus in Asinum Apuleij hunc in modum: De subucula, inquit, est illud Horatianum,
si forte subucula pexæ
Trita subest tunicæ. Hieronymus aduersus Iouinianum, Tunc pexa tunica, & nigra subucula vestiebaris, sordidatus & pallidus. Sed pace sanctissimi scriptoris dictum sit, qui Horatium æmulari volens, pexam tunicam pro lacera & sordida accepit: quod longè secus est. Pexa enim tunica significatur elegans, pretiosa, concinna: vnde & pexatus dictus, vestibus pexis indutus. A Quintiliano

quoque pexus doctor decenter accipitur pro eleganti, terso, & exculto. Denique vt breuiter multa finiamus, pexam vestimentum opponitur trito, tanquam pretiosum abiectissimo: & ita intelligi voluit Horatius, tanquam inconcinniter reprehensibiliterque copule ut vestis pexa cum trita subucula. Videri potest hallucinatus esse diuus Hieronymus, vt crederet pexam tunicam accipi pro lacerata & vili, ex illo Terentiano in Heautont. Act. 5. scen. 1. sub finem,

-si viuo, adeò exornatum dabo,

Adeò depexum, vt dum viuat, meminerit semper mei. Vbi Grammatici exponunt depexum, pro laceratum. Sed longè aliud pexa vestis est, aliud homo depexus. Hæc enim particula DE, modò auctiua est, modò priuatoria, vt depexum dicamus pexo contrarium: sicut dehonestum verbum dicitur, turpe, & contrarium honesto: & mille alia. Quanuis tamen apud Terentium verbum illud depexum accipi condecenter posset pro expolito & exculto: sicut hodie quoque in communi loquendi consuetudine vsurpatur, vt minitabundi dicamus, Ego comam tibi pectam, atque exornabo. Et ita ego autumo hoc sensu dictum illud Terent. nam exornatum & depexum in eodem significatu accipiuntur: quanuis contrarium subintelligi velit. Hæc Beroaldus, cui Erasm. in diui Hieronymi vita paulò ante finem respondet his verbis, Beroaldus cedit Hieronymo, quòd pexam vestem posuerit pro detrita vilique, quum Horatius sit vsus pro noua & eleganti. Ne nimium operæ ponam in huiusmodi nugis: primùm hoc loco Hieronymus non interpretatur quid senserit Horatius, ne alludens quidem apertius ad illius verba. Neque statim illi concesserim pexam vestem esse nitidam & elegantem: quin verò propius est, genus fuisse vestis, quod villos haberet: quod genus sunt laneæ non attonsæ. At subucula iam villis attritis, parum congruit cum tunica pexa. Neque Hieronymus pexam tunicam, & nigram subuculam opposuit nouæ & eleganti, sed lineis, sericis, ac candidis, quæ tum in delicijs erant: adeò vt ætate Plinij à Barbaris importata, non satis digna viris Romanis haberentur: & notatæ sunt Imperatores aliquot, quòd holosericis vterentur. Id ita esse ipsa Hieronymi verba declarant: Tunc pexa tunica, & nigra subucula vestiebaris, sordidatus & pallidus, & callosam opere gestitans manum: nunc lineis & sericis vestibus, & Atrebatum ac Laodiceæ indumentis ornatus incedis. Proinde pexa vestis, siue noua sit, siue vetus, siue vilis, siue pretiosa, certè lanea est. At serica, lineáque, lanea non sunt, & candore potissimum commendantur. Et quanquam nunc linearum vestium vsus vilis sit ac plebeius, tamen is olim nobilium erat: & honoris causa primùm datus sacerdotibus, ac proinde nulli monachorum concessus nisi inter obeunda sacra. Hæc Erasmus.

Pexitas, penultima corr. huius pexitatis { [illegible] } Plin. lib. 11. cap. 24, Quàm non ad hoc pertinere videtur crebrata pexitas telæ. Pexitas telæ aranearum, inquit Turnebus, erat lanuginosa filorum natura, quæ in rara eorum textura non perinde apparet, verùm in densa.

Pexatus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Qui veste pexa indutus est. Martialis lib. 2. 58.

Pexatus pulchrè, vides mea Zoile trita. Pexati dicuntur, loquit Domitius, toga pexa induti, qua vtebantur hyeme villo densiore.

Pectitur, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Politus & subactus. Colum. lib. 12. cap. 3, Præparatæ sint & pectitæ lanæ, quo facilius iusta lanificio persequi atque exigere possit.

Pectorale, Vide PECTVS.

Pectunculus { [illegible] } Piscis qui & pecten dicitur. Plin. lib. 9. cap. 29, Loligo etiam volitat, extra aquam se efferens, quod & pectunculi faciunt sagittæ modo. Vide PECTEN.

Pectunculi concharum. Colum. lib. 8. cap. 16.

Pectus, pectoris, penult. corr. neut. gen. { [illegible] } Anterior pars animalis à gula vsque ad ventrem. Plin. libro 11. cap. 37, Pectus, hoc est ossa præcordiis & vitalibus natura circũdedit: at ventri, quem necesse erat increscere, ademit. Nulli animalium circa ventrem ossa. Pectus homini tantum latum, reliquis carinatum, volucribus magis, & inter eas aquaticis maximè.

Pectus, dictum est quasi pactus, à compactis costis.

Saucius pectus leo. Virg 12. Æneid.

Mollities pectoris Ouid. 3. Amor. eleg. 7.

Pectus aduersum. Virg 9. Æneid.

Adusto pectore merulæ. Horat. 2. Serm. saty. 8.

Apertum. Virg 11. Æneid.

Arrectum Virg. 11. Æneid.

Candidum. Virg. 9. Æneid.

Castigato planus sub pectore venter. Ouid. 1. Amor eleg. 5.

Fortissimum. Virg. 2. Æneid.

Fossum. Ouid. epist. 3.

Gelidum subito frigore. Ouid. 1. Fast

Luctans Ouid. 12. Metam.

Lymphatum. Ouidius 11. Metam.

Magnum bouis. Colum. lib. 6. cap. 1.

Niueum. Senec. Herc. fur. 7.

Musculorum toris numerosum equi pectus. Columella libro 6. capite 29.

Plumeum. Stat. 3. Thebaid.

Plumosum. Ouid ad Liuiam.

Pronum. Stat. 11. Thebaid.

Pulchro pectore virgo. Virg 3. Æneid.

Semiferum. Virg 10 Æneid.

Spatiosum. Stat. 4. Thebaid.

Sublatum. Virg 3. Georg.

¶Abit hasta trans pectus, Vide ABEO.

Cæspes acerem pectori, Vide ACCVMBO.

Aduolare ad pectus, Vide ADVOLO.

Affligere pectora solo. Lucan. lib 2.

Ambire aliquem pectore, Complecti aliquem. Lucan. lib. 8.

Aperire ferro pectus. Seneca Agamemno. 4.

Cadere in pectus Ouid. 4 Metam.

Cædere pectus Quintil lib. 1 cap. 12.

Concutere pectora planctu. Stat. 5 Sylu. 2.

Condere telum pectore. Ouid. 13 Metam.

In aduerso pectore ensem condidit. Virg 9. Æneid.

Constringere pectora. Stat. 2. Sylu 26.

Contundere pectora Lucan lib. 2.

A pectore denudati, Vide A præpositionem.

Districtus est arundine pectus Ouid. 10. Metam.

Dare pectus ensibus. Senec. Hippol. 5. 6.

Ferire pectora plangore. Ouid 4. Metam.

Pugnis fœdans pectora. Virg. 11. Æneid.

Fouere pectore. Ouid. 2 Metam.

Haurire pectora ferro. Ouid. 8. Metam.

Impellere pectus presso pectore. Silius lib. 5.

Infuscare pectus illuuie, Vide INFVSCO.

Laxare pectus amictu. Stat. 2. Achill.

Lacerata pectora ferro. Valer. 6. Argon.

Læui patens in pectore vulnus. Virg. 11. Æneid.

Honestum pectus manu percussit. Virg. 12. Æneid.

Perfossum. Lucan. lib 6.

Plangere pectora. Ouid. epist. 11.

Moribundo pectore terram plangere Ouid. 12. Metam.

Proflabat somnum toto pectore. Virg 9. Æneid.

Rescindere pectora ferro. Stat. 11. Thebaid.

Retegere pectus. Ouid 13 Metam.

Rumpere pectora fremitu. Lucret. lib. 3.

Ensis rupit pectora. Virg 9. Æneid.

Signatum pectus sanguine. Ouid 2 de Arte.

Suscipere cicatrices aduerso pectore. Quintil, lib. 2. cap. 15.

Sustinere amplexu pectora alicuius. Lucan. lib. 5.

Traiecta ferro. Virg. 1. Æneid.

Transfixum. Virg. 1. Æneid.

Transmittere cuspide Silius lib. 7.

Transuerberat abiete pectus. Virg. 11. Æneid.

Tundere pectora. Lucan. lib. 3.

Liuentia tundere. Ouid. 8. Metam.

Tunsæ pectora palmis Iliades. Virg. 1. Æneid.

Vulnerare pectora alicuius Ouid. 8. Metam.

¶Pectus, non modò superficiem corporis, sed cor sub pectore significat, atque interdum etiam animum, quem in ipso corde residere nonnulli antiquorum putauerunt. Plaut. Epid. 5,

Sapit hic pleno pectore. Iuuen. Satyra 13,

Nocte, diéque suum gestare in pectore testem.

Toto pectore. Cic. 1. de Legibus, Amicus per se amatur toto pectore, vt dicitur. Erasmus, Quum synecrum & absolutum amorem significamus, toto pectore dicimus, & toto animo. Cic. Attico, lib. 12, Te vehementer etiam atque etiam rogo, magis quàm à me vis aut pateris te rogari, vt hanc cogitationem toto pectore amplectare.

Sine pectore corpus. Horat. 1. epist. 4.

Animus in pectore præsens. Virg 5. Æneid.

Oculi pectoris. Solertia. Ouid. 15 Metam.

¶Ægra curis pectora Valer. 6. Argon.

Amicum pectus. Ouid. 3. de Arte.

Altum. Virg. 6. Æneid.

Anhelum. Virg 6. Æneid.

Angustum. Ouid. 3. de Arte.

Animosum. Claud. 2. Panegyr.

Auara. Stat. 5. Thebaid.

Apertum. Cicero de Amicit. In amicitia nisi (vt dicitur) apertum pectus videas, tuúmque ostendas, nihil fidum, nihil exploratum habeas.

Attonitum. Senec. in Hercul. furente, 13,

Nondum tumultu pectus attonitum caret.

Auidum. Ouid. epist. 9.

Cæca. Lucret. lib. 2.

Certa pectora, Constantia. Virg. 9. Æneid.

Concitum ira. Senec. Medea, 7.

Conscium omnium scelerum. Senec. Thebaid. 2.

Cupidum. Ouid. epist. 17.

Deuota morti Horat. 4. Carm. ode 14.

Discordia pectora, & ancipites animi. Lucan. lib. 10.

Doctum. Ouid. 3. Trist. eleg. 1.

Fessum curis. Senec. Hippol. 2.

Fidum mutuis amoribus. Horat. 2. Carm. ode 12.

Firmo pectore nunc opus. Virg 6 Æneid.

Flammatum amore Senec. Troade, 4.

Fœcundum. Stat. 1. Achill.

-tu tantum prouidus astu

Tende animum vigilem, fœcundúmque erige pectus. Fœcundum, Id est in quo multa sunt consilia. *Esprit garni de grand sçauoir & prudence aduis en plusieurs sortes.* At Budæus legit, fœcundum concute pectus. Fortè melius legeretur, fœcundúmque excute pectus.

Frigidius glacie pectus amantis. Ouid. epist. 2.

Generosa. Ouid. 12 Metam.

Graue ærumnis. Seneca Agamemn. 4.

Hospitale. Horat. Epod. 17.

Immite. Silius lib. 1.

Imo pectore, Vide IMVS.

Impium. Horat. Epod. 5.

Inaccessum Veneri Claud. 1 de raptu Proserp.

Inane pectus sanguinis atque animi. Ouid. epist. 3.

Inexsaturabile. Virg. 5. Æneid.

Insanum. Senec. Hippol. 12.

Intacta pectora lucro, Non auara. Claud. 8. Paneg.

Læte. Virgil.5.Æneid.
Leue. Virgil.11.Æneid.
Lugubre.Ouid.epist.10.
Magnanimum.Claud.3.Panegyr.
Magnum.Lucret.lib.3.
Mauors.Stat.5 Thebaid.
Mortale.Virgil 4.Æneid.
Nescia vinci.Virg.12.Æneid.
Onustum lætitia,Vide ONVS.
Periura.Ouid.2.Metam.
Placidum.Virgil.1.Æneid.
Plenissima magni animi.Ouid 5.Metam.
Bene præparatum.Horat.2.Carm.ode 1.
Purum.Horat.1.Serm.saty.6.
Raucum.Senec.Agamem.7.
Remisso pectore ac placido aliquid ferre. Id est æquo animo. Seneca Thebaid.1.
Rude.Ouid.epist.4.
Sæuum.Virgil.12.Æneid.
Sedatum.Stat.5.Thebaid.
Sinuosum.Persius Saty.5.
Succincta curis.Stat.5.Sylu.1.
Tepidum Ouid 3.Metam.
Timidum.Ouid.11.Metam.
Tranquilla pectora pace.Lucret.lib.2.
Tremefacta pectora.Virgil.2.Æneid.
Turbidiore pectora ipso mari.Ouid.1.Trist.eleg.10.
Violenta.Virg.10.Æneid.
¶Accendere donis pectus,Vide ACCENDO.
Constanti pectore agere aliquid.Silius lib 11.
Ardescit dira cuppedine pectus.Lucret.lib.4.
Armatum fide.Silius lib.11.
Aspergi pectus amore nocet.Ouid.1.de Arte.
Captus toto pectore,Insanus.Ouid 6 Fast.
Cessit amor pectore,Hoc est recessit.Ouid.epist.23.
Attonito cesserunt pectore sensus.Lucan lib.5.
Exossato ciet omni pectore fluctus.Lucret.lib.4.
Collocare multa in pectore,Vide COLLOCO.
Consistere pectore,Vide CONSISTO.
Ab imo pectore dat gemitum.Virg 1.Æneid.
Domare pectus ira concitum.Senec.Medea,7.
Effundit pectore questus.Virg.5.Æneid.
Excussa pectore Iuno Virgil 5.Æneid.
Casto pectore catur bare nefanda.Senec.Hippol.2.
Exuere pectus curis Stat.4 Sylu.4.
Fatigatum.Ouid.3.Amor eleg 10.
Furiato pectore fertur.Claud.3.de raptu Proserp.
Figere sibi aliquem in pectore.Persius Saty.5.
Confusa pectora firmat relligio.Valer.1.Argon.
Flagrauit abstruso incēdio pectus, Vide Abstrusus,in ABSTRVDO.
Flectuntur pectora duri Magni.Lucan.lib.8.
Fodere pectus in iras.Silius lib.5.
Inimico vel ficto pectore fatur.Virg.11.Æneid.
Formare pectus amicis præceptis.Horat.2.epist.1.
Obtusa pectora gestamus.Virg.1.Æneid.
Iactare curas pectore.Virg.1.Æneid.
Imbuere pectora pietate aliqua,Vide IMBVO.
Incensum pectus amore.Virg.3.Æneid.
Calido sub pectore iuromuit bilis.Persius Saty.5.
Labi pectore nostro,dicitur cuius obliuiscimur.Virg.1.ecloga.
Animosum pectus suauiat toris.Virg 3 Georg De equis.
Mittere curam de pectore.Virg.6.Æneid.
Præsaga pectora mœrent.Ouid.10.Metam.
Mollire pectora alicuius.Horat.Epod.5.
Ferum pectus mollire precibus.Seneca Theb.1.
Mulcere pectora.Virg.1.Æneid.
Commoti pectoris ignem nutrit Ruffinus.Claud.1,in Ruffin.
Obsessa malis pectora.Seneca Herc.fur.13.
Pectora pugnis obtundere,Vide OBTVNDO.
Onerare pectore alicuius variis curis.Ouid.3.Fast.
Onerare & complere pectus copia rerum.Cic.3 de Orat. Onerandum, complendúmque pectus maximarum rerum & plurimarum suauitate,copia,varietate.
Permulcere pectora dictis.Virg.5.Æneid.
Tacitum pertentant gaudia pectus.Virg.1.Æneid.
Studioso pectore prosequimur tua nomina.Ouid.2.Fast.
Purgare pectora dictis.Lucret.lib.6.
Recipere pectus,Recipere animum.Seneca Medea,6.
Arcano sacras reddit Cato pectore voces.Lucan.lib.2.
Memori pectore referre aliquid.Horat.2.Serm.saty 4.
Referre voces pectore. Virgil.5.Æneid.
Vacuo pectore regnat amor.Ouid.1.Amor.eleg 1.
Sollicito pectore repetens suspiria.Ouid.2.Metam.
Reuomere fluctus pectore.Virg 5.Æneid.
Cultus recti roborant pectora.Horat.4.Carm.ode 4.
Rumpuntur pectora.Virg 12.Æneid.
Rupit vocem pectore.Virgil.3.Æneid.
Satiare sua pectore luctu alicuius.Ouid 6.Metam.
Memori pectore signaturo nomen.Ouid.epist.13.
Seueri pectoris esse.Ouid. epist.17.
Despecto pectore superbit Stat.3.Thebaid.
Ab imis pectoribus suspirare.Ouid.2.Metam.
Trepidat formidine pectus.Ouid 2.Metam.
Improuida pectora turbare.Virgil 2.Æneid.
Turbatum malis.Seneca Medea,6.
Turbatus pectore Æneas.Virg 8.Æneid.

Variare pectora dubiis curis Valer 3.Argon.
Versare consilia pectore. Virgil.1.Æneid.
Pectore intimo ver. Catull.in Epithal.Iuliæ.
Vsta pectora inclusis ignibus.Ouid epist.8.

Pectusculum,huius pectusculi,pen.corr.Diminutiuum {[illegible]}

Pectorosus,pen.prod. Adiect. {[illegible]} Quod est magni & validi pectoris. Colum.lib 8. cap. 2, de gallinis, Sint ergo matrices prolis coloris, robusti corporis, quadratæ, pectorosæ, magnis capitibus. Plin. lib.14. cap. 22, Ad hæc pertinet pectorosa ceruicis repandæ ostentatio.

Pectoralis, & hoc pectorale, penultima producta, Quod ad pectus pertinet.

Pectorale,Substantiuum {[illegible]} Genus armaturæ,quod ante pectus ponitur. Plin.lib 34. cap.7, Fecit & Sp Caruilius Iouem qui est in Capitolio victis Samnitibus, sacrata lege pugnantibus,è pectoralibus eorum,ocreisque & galeis.

Pecu,Pecuaria,Pecuarius,Vide PECVS.

Peculator,Peculatus,Peculiaris,& Peculiosus, Vide PECVLIVM.

Peculium,peculij {[illegible]} A pecore, vt ait Festus: dicitur quicquid alicuius labore & industria partum & lucrifactum est. Et propriè seruorum est: sicut pecunia, patrumfamiliâs, & nobilium. Vnde apud maiores omne patrimonium dicebatur peculium, quia pecoribus vniuersa eorum substantia constabat. Cic. in Parad. An eorum seruitus dubia est, qui cupiditate peculij nullam conditionē recusant durissimæ seruitutis? Celsus in l. Si chorus. D. De legatis 3, scribit pecuniam sine peculio fragilem esse. Id est, sine lucro. Cic. 3. Ver Hic Diognetus,qui ex publicis vectigalibus tanta lucra facit, vicarium nullum habet, nihil omnino peculij. Vlpianus de Peculio, l. Depositi, Peculium dictum est quasi pusilla pecunia, siue pusillum patrimonium. Peculium autem Tubero quidem sic definiuit, vt Celsus lib. 6. Digestorum refert,quod seruus domini permissu separatum à rationibus dominicis habet, deducto inde siquid domino debetur. Florentinus in l. Peculium. D. De peculio. Peculium, inquit, & ex eo consistit, quod parsimonia sua quis parauit, vel officio meruit à quolibet sibi donari, idque velut proprium patrimonium seruum suum habere quis voluit.

Cura peculi.Horat.de Arte.
Conficere peculium,Vide CONFICIO.
Castrense peculium,Vide CASTRVM.

Peculiolum,peculioli,pen corr Diminutiuum.

Peculiaris,& hoc peculiare,pen.prod. {[illegible]} Quod ad peculium pertinet,vel quod peculio deputatur, vel quod peculij proprium est,inquit Valla. Plaut.Asin.10,

Etiam upilio qui pascit mater,alienas oues,
Aliquam habet peculiarem,qui spem soletur suam.

¶Peculiaris {[illegible]} Proprius, specialis, præcipuus, nec cum aliis communis. Sueton. in Cæsare, cap.76, Præterea monetæ,publicisque vectigalibus peculiares seruos præposuit.

Testis peculiaris alicuius.Cic.pro Flacco.
Hoc mihi peculiare fuerit.Cic.Qu fratri,lib.1.12.
Peculiari inuidia naturæ Plin lib.6 cap 1.
Peculiare edictum, Nequis. Cic. 5. Verr. Exoritur peculiare edictum repentinum, Nequis frumentum de area tolleret, antè quàm cum Decumano pactus esset. Id est. ad aliquod tempus proprium.
Nummi peculiares. Paulus in l.Cum fundus.§.1.D.Si certum petatur.

¶Peculiare {[illegible]} pro Re seruili quandoque ponitur. Vlpianus in l. Si quis vinum.ad finem. D De tritico, vino, oleo legato, Si peculiare vinum legatum sit, id continebitur quod serui habuerunt.

Peculiariter,penultima correpta,Aduerbium {[illegible]} Specialiter,præcipuè. Plinius libro 27. capite 4, Epiphoris peculiariter imponitur. Quasi singulariter, & eius propria virtus. Quintil. libro 8. capite 2, Quod commune est & aliis nomen, intellectu alicui rei peculiariter tribuitur.

Peculiariter, Ex peculio, vel in peculium. Paulus in l iij. §. Saluus. D. De acquiren. vel amitt. poss. Nec mouere nos debet, quòd quædam etiam ignorantes possideamus,Id est quæ serui peculiariter parauerant.

Peculiosus,penult.producta, Adiectiuum, Qui peculij multum habet. Plaut.Rud.4.

Peculiosum esse decet seruum & improbum.&c.

Peculiatus, pen.prod. aliud Adiect. Asinius Pollio ad Ciceronem, libro 32, Planè bene peculiatus. Id est pecunia abundans, nummatus. Nam suprà dixerat, magno pondere auri, maiore argenti coacto. Budæus.

Peculio, peculias {[illegible]} peculiare, Peculium auferre. Plaut. Persa,6,

Atque istanc ob rem ego aliquid te peculiabo.

Peculor,pen.prod.pecularis {[illegible]} peculári, Furari ea quæ ad Rempub.seu principem pertinent.

Peculator,pen.prod.Verbale {[illegible]} Est qui furtum facit pecuniæ publicæ, authore Asconio. Cic.3.Offic. Neque enim de sicariis,veneficis, testamentariis, furibus, peculatoribus hoc loco disserendum est.

Peculatus, huius peculatus, penultima producta {[illegible]} Pecuniæ publicæ aut principis furtum. Cic. 3. Verr. Erunt etiam fortasse iudices, qui illum eius peculatum vel acerrimè vindicandum putent: quòd iste M. Marcelli, & P. Africani monumenta, quæ nomine illorum, re vera Pop Romani & erant, & habebantur, ex fanis religiosissimis, ex vrbibus sociorum, atque amicorum, non dubitauerit auferre. Ibidē, Impudentissimum tuum furtum,certissimúmque peculatum.

Peculatus,furtum publicum dici cœptus est à pecore, quia ab eo,

initium eius fraudis esse cœpit. Siquidem ante æs, aut argentum signatum, ob delicta, pœna grauissima erat duarum ouium, & triginta boum. Eam legem sanxerunt T. Menenius Lanatus & Sextius Capitolinus consules. Quæ pecudes postquam ære signato vti cœpit Populus Romanus Tarpeia lege cautum est, vt bos centussibus ouis decussibus æstimaretur Festus. Item, Peculatus est nunc quidem qualecunque publicum furtum: sed inductum est à pecore, vt pecunia quoque ipsa iam etiam omnis pecore multabantur, quod neque æris adhuc, neque argenti erat copia: itaque suprema multa etiam nunc appellatur Paulus. Peculatus, furtum publicum à pecore dictum, sicut & pecunia, eo quòd antiqui Romani, nihil præter pecora habebant.

Peculatus à principio capitalis Romæ non fuit, & pecuniaria pœna, non capitis diminutione notabatur id significat Liuius libro 27, quum ait, M. Liuius erat, multis annis ante ex consulatu populi iudicio damnatus. quam ignominiam adeo ægrè tulerat, vt & rus migraret, & per multos annos & Vrbe & omni cœtu careret hominum ex his verbis, non esse M. Liuio aqua & igni interdictum, sed, affectum animo grauiter ex eo iudicio, iratum populo sua sponte vrbe cessisse, animaduerto. eum autem peculatus nomine esse damnatum, ex eo libello constat, quem nescio quis de viris illustribus composuit. & apud Liuium lib 38. damnato de peculatu L. Scipione Asiatico, Africani maioris fratre, litis æstimatæ, & carceris, nisi solueret, mentio fit; aquæ verò & ignis interdictio nulla nominatur. est etiā exēplum M. Camilli, qui vrbem Romā obsidione Gallorum liberauit hic ob Veientanam prædam, vt ait Liuius, à L. Appuleio accusatus, 15 millibus grauis æris damnatus est abiit autem in exilium ante iudicij diem: quia, quum se damnatum iri, de suis tribulibus & clientibus cognouisset, de patria maluit decedere, quàm iniquissimam mulctam populi suffragiis irrogatam exsoluere. nam damnatis de peculatu vel quanti esset lis æstimata, soluendum erat, vel in vinculis, donec soluerent, miserrime viuendum. quod in Scipionis Asiatici iudicio Liuius significat. quòd si reus, iudicio non expectato, in exilium voluntarium abiisset; tunc accusationem quidem is, qui cœperat persequebatur; reum tamen absentem non alia, quàm pecuniaria pœna populus condemnabat: eámque pecuniam soluere, si rediret, damnatus cogebatur, aut, si soluendo non esset, in carcerem ire. Hoc de crimine lex nulla nominatur: sed ante M. Æmilium Lepidum C. Flaminium Coss. quo anno superior Africanus à duobus Petiliis tribunis pl. est accusatus, iudicem senatum fuisse Liuius lib. 38 significat me tamen idem Liuius in dubitationem adducit, senatus ne, an populus ante eos consules, quos nominaui, de peculatu quæsierit. scribit enim duobus libris, 27, & 29, M. Liuium Salinatorem, post priorem consulatum à populo esse condemnatum. eam porrò damnationem peculatus nomine fuisse, iam ostendimus. Sed videlicet existimare possumus, quouis de crimine, si tribunus pl. aliquis esset accusator, populum iudicare potuisse: ne grauis auctor T. Liuius, damnetur inconstantiæ Post Africani, eiúsque fratris Asiatici accusationem, prætor cum iudicum consilio de iis, qui peculatus arguerentur, quæstionem exercuit id opinor lege ab aliquo magistratu lata institutum. alioqui, quod senatus vniuersi manus erat, ad prætorem, certúmque iudicum numerum, senatu negligente, translatum, vix putarim. Lege postea Iulia capitalis peculatus factus est: quod iurisconsulti declarant. Peculatus pœna, inquit Vlpianus ad legem Iuliam peculatus, aquæ & ignis interdictionem continet: in quam hodie successit deportatio porrò, qui in eum statum deducitur, sicut omnia pristina iura, ita & bona amittit. Lege autem peculatus tenebatur, si quis pecuniam publicam surripuisset, vel, vt surriperetur curasset si quis in aurum, argentúmve, aut æs publicum quid indidisset, vel immiscuisset, fecissetque dolo malo, quo id peius fieret. hæc apud Venuleium scripta sunt. Quod autem additur, eadem Iulia lege obstrictos fuisse qui æs, in quo leges incisæ erant, refixissent, vel quid immutassent, aut in publicis tabulis deleuissent, induxisséve; hæc ego non ad peculatum, sed ad maiestatem retulerim. quod si pretio commissum id fuisset: ne sic quidem peculatus mihi videtur, sed damnati potius maiestatis, & corruptus & corruptor, quædam enim incerta crimina in maiestate conferebantur: neque aliud crimen patebat latius atque etiam, quod in lege Iulia peculatus ait Vlpianus scriptum fuisse, ne quis ex pecunia sacra religiosáque auferret, interciperet, in rem suam verteret, non peculatum magis, quàm sacrilegium, fuisse existimauerim. Hæc præterea sunt in crimine peculatus: si quis imperator pecuniam ex præda captam penes se priuatim retinuisset, eámque nec in triumpho tulisset, nec in ærarium retulisset. Pœna peculatus vel pecuniaria fuit, vel capitalis. nam qui prædam ab hostibus captam surripuerat, in quadruplum damnabatur: cæteris autem aqua & igni interdicebatur. postea irrogata est alia lege deportatio, abrogata interdictionis pœna. Et quoniam, vt repetundæ, ita peculatus publicum furtum fuit; propterea, vt in repetundis, sic in peculatu æstimationes fiebant litium. contráque hæredes, vt scripsit Papinianus ad legem Iuliam peculatus, actio dabatur. Peculatum tamen, quod ante quinquennium esset admissum, obiici non oportuit, si Venuleio credimus. Paul. Manut. de leg. Roman.

Peculatum facere in aliquem. Plaut. Cistel. 2.

Reus peculatus. Plin. de Viris illust.

Accusari peculatus. Author ad Herenn. lib. 2.

Damnari peculatus. Cic pro Flacco.

Pecunia, huius pecuniæ {ἀργύριον, χρήματα} Nota significationis.

Pecunia, dicta est a pecore, hoc à pecu: quia omnis pecuniæ, pecus fuit fundamentum, vt ait Varr. 2. de Re rust. cap. 1. Colom. lib. 6. in Præfat. In rusticatione vel antiquissima est ratio pascendi, eadémque quæstuosissima propter quod nomina quoque & pecuniæ, & peculij, tracta videntur à pecore, quoniā id solum veteres possederūt, & adhuc apud quasdā gētes vnū hoc vsurpatur diuitiarū genus. Plin. lib. 33 cap 3. Seruius rex primus signauit æs. Antea rudi vsos Romæ Timæus tradit. Signatū est nota pecudū, vnde & pecunia appellata.

Pecuniæ verbum, non solùm numeratam pecuniam complectitur, verùm omnem omnino pecuniam, hoc est omnia corpora. Nam corpora quoque pecuniæ appellatione contineri, nemo est qui non approbet Hæc Vlpianus in l. Pecuniæ. D. De verb. & rer. signific. Idem sentit Hermogenianus, ibidem, l. Pecuniæ. Cic. 2. de Legib. Ad quos eiusdem morte pecunia venerit. Ibidem, Si maior pars pecuniæ legata est. Hîc pro eo accipitur quod vulgò *bona mobilia* vocant, teste Budæo.

Effectrix multarum & magnarum voluptatum, pecunia. Cic. 1. de Fin.

Regina pecunia Horat. 1 epist 6.

Abstinens pecuniæ. Horat 4. Carm. ode 9.

Accipiter pecuniarum, Vide ACCIPITER.

Neruus belli, pecunia, Vide NERVVS.

Viæ pecuniæ norunt Græci, & omnia pecuniæ causa faciunt. Cic. Qu. frat lib. 1. 1.

Superbus pecunia. Horat. Epod. 4.

¶ Adesa, Vide ADEDO.

Aduentitia, Vide ADVENIO.

Adulteratæ. Firmic. lib 4. cap. 12.

Amplissimæ pecuniæ dominus Cic. pro Rosc. Amer.

Conducta Iuuen. Saty. 11.

Frumentaria Papin. in l. Ideo. D. De compensat. Ideò condemnatus, quòd arctiorem annonam ædilitatis tempore præbuit, frumentariæ pecuniæ debitor non videbitur.

Funesta. Iuuenal Satyr 1. Id est multis exitiosa, & quæ multos perdidit. Et apud Cicer. Philipp. 2.

Immanes pecuniæ, Vide IMMANIS.

Ingens, Vide INGENS.

Insperatæ repentinæque, Vide INSPERANS.

Maioris pecuniæ res Id est maioris pretij & æstimationis. Hermogenianus in l. Rei maioris. D. De except præscrip. & præiudiciis.

Mariia, Vide MARITVS.

Modica, Vide MODVS.

Obscœna. Iuuenalis Saty 6. Id est, quæ multis causa est obscœnæ vitæ

Parua, Vide PARVVS.

Plena & præclara. Cic pro Rosc. Amer.

Priuata. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Signata. Quintil. lib 5. cap 11.

Vsuraria Vlpian. in l. Quum alter. D. De compensat. Quum alter alteri pecuniam sine vsuris, alter vsurariā debet. Et lege sequente, Si inuicem sit vsuraria pecunia.

¶ Abstinere pecunia, & pecuniis, Vide ABSTINEO.

Abundans pecunia, Vide ABVNDO.

Accipere pecuniam, Vide ACCIPIO.

Æstimare pecunia, Vide AESTIMO.

Annumerare pecuniam alicui. Cic. 2. Verr.

Acquirere pecunia, Vide ACQVIRO.

Attributæ, Vide ATTRIBVO.

Auertere pecuniam, Vide AVERTO.

Auersa pecunia publica Vide AVERTO.

Auferre pecuniam de ærario, Vide AVFERO.

Auctus pecunia, Vide AVGEO.

Capere pecuniam, Vide CAPIO.

Circundare gratiam & pecuniam. Tacit. lib. 14.

Circumuentus innocens pecunia, Vide CIRCVMVENIO.

Coaceruare, vel congerere pecuniam. Cic. Philip 5.

Cogere pecuniam, Vide COGO.

Coacta, Vide COGO.

Collecta. Horat. 1. epist 10.

Collocare pecuniam, Vide COLLOCO.

Conciliare, Vide CONCILIO.

Conciliare aliquem alteri pecunia, Vide CONCILIO.

Condonare aliquem pecunia, Vide CONDONO.

Conferre pecuniam, Vide CONFERO.

Ad statuam conferre pecuniam, Vide AD præpositionem.

Conficere, Vide CONFICIO.

Conficere pecuniam de vectigalibus. Cic. 2. de Leg agr.

Conflatus pecunia testis Quintil. lib. 5. cap. 7. Siue odio conflatos testes, siue inuidia, siue gratia, siue pecunia videri volumus.

Conijcere pecuniam in ædificium, Vide CONIICIO.

Construere, Vide CONSTRVO.

Conuertere pecuniam ad commodum suum, Vide CONVERTO.

Corrogata pecunia ad necessarios vsus, Vide CORROGO.

Corrumpere pecunia Vide CORRVMPO.

Corrumpi pecunia. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Credere pecuniam, Vide CREDO.

Alta pecunia crescit. Ouid. 2. Amor eleg. 2.

Curare alicui pecuniam, Vide CVRO.

Curare nomine alterius nobis pecuniam. Cic. Rufo, lib. 5. 20.

Debere alicui pecuniam, Vide DEBEO.

Decernere pecuniam, Vide DECERNO.

Dilapidare. Cic. ad Octau.

Dissipare pecuniam Cic. Ego acceptam ex ærario pecuniam tuo nomine frustrà dissiparem.

Dare pecuniam. Cic ad Q Frat.

Ducens ad se cuncta pecunia Horat 4. Carm ode 9.

Effundere pecuniam. Cic contra Rullum.

Erogare pecuniam Cic ad Q Frat.

Exæquat omnium dignitatem pecunia. Cic. Att. lib. 4.

Exigere, capere, & imperare pecuniam. Cic. in Pisonem.

Facere pecuniam, Vide FACIO.

Fundata pecunia villis. Horat 1. epist. 16.

Illudere pecuniæ. Tacit. lib 18.

Impendere pecuniam in res vanas, Vide IMPENDO.

Imperare

Imperare pecuniam, Vide IMPERO.
Incubata pecuniæ, Vide INCVBO.
Inducere pecuniam & rationem, Vide INDVCO.
Inductum pecunia aliquid facere, Vide INDVCO.
Inuadere in alienam pecuniam nullo iure. Cic. pro Rosc. Amer.
Inuadere in pecunias alterius, Vide INVADO.
Inuenire pecuniam bono modo, Vide INVENIO.
Iudicatus pecuniæ, Vide IVDICO.
Mercari præsenti pecunia, Vide MERCOR.
Mulcta pecunia, Vide MVLTA.
Numerare pecuniam, Vide NVMERVS.
Obsignare, Vide OBSIGNO.
Occupare alicui pecuniam fœnore, Vide OCCVPO.
Oppugnare aliquem pecunia, Vide OPPVGNO.
Parta legibus & contra leges pecunia. Cic. 2. de Finib.
Petita pecunia, Vide PETO.
Perscribere pecuniam, Vide PERSCRIBO.
Certam creditam pecuniam peto ex stipulatione. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Polliceri pecuniam aliquam militibus in singulos. Cic. 5. Philipp.
Properare pecuniam alicui. Horat. 3. Carm. ode 24.
Quærenda vel cum periculo pecunia. Cic. 2. de Finib.
Redigere pecuniam ex bonis alterius. Cic. 1. Verr.
Repræsentare pecuniam ab aliquo. Cic. Attic. 12, Reliquæ pecuniæ vel vsuram filio pendemus, dum à Faberio, vel ab aliquo qui Faberio debet, repræsentabimus.
Crescentem sequitur cura pecuniam. Horat. 3. Carm. ode 16.
Congesta pecunia strangulat plures. Iuuenal. Saty. 10.
Mutuas pecunias sumere, Vide MVTVVM.
Venire ad maximas pecunias paucis annis. Cic. 2. de Orat.
PECVNIA Dea. Augustinus: Pecunia dicta est dea, quæ dat pecuniam. Menander,
Ego vtiles verò deos esse arbitror
Nostros, & Argentum & Aurum maximè.
Istos quidem si dedices tua in domo,
Quicquid voles, roges, tibi omnia aderunt,
Agri, domus, serui, atque & argyromata,
Testes, amici, iudices, tantum dato. Arnobius lib. aduers. gent. Quis ad extremum Deam pecuniam esse credat, quam, velut maximum numen vestræ indicant literæ donare anteos anulos, loca in ludis, atque in spectaculis prima, honorum suggestus summos?
Pecuniæ sacrificiū fieri dicebatur, quum fruges fructúsque offerebantur, quia ex his rebus constat, quam nunc pecuniam dicimus. Paulus.
Pecunia absque peculio fragilis. Refertur hoc prouerbium Pandect. lib. 32. Tit. de leg. & fideicom. l. Si chorus. Admonet autem ne totam substãtiam vni credamus naui, ne nihil supersit vnde damnum sarciatur, si nauis interierit. Si libebit aliò deflectere, poterit accommodari ad eum, qui non omnia consilia sua communicat amicis: aut qui felicitatis summam non ponit in rebus extrariis, sed in animi bonis, vt illis casu perditis, habeat quò confugiat, nec despondeat animum.
Pecuniosus, pen. prod. Adiect. {πολυχρήματος} Quasi pecuniæ plenus & diues. Pecuniosus, à pecunia magna, inquit Varro de Lingua Latina, lib. 4. Pecuniosorum & locupletium proprietatem, inquit Nonius, aperuit M. Tullius de Senectute, à pecore pecuniosus, & à possessionibus locorum locupletes appellatos asserens, multáque ditione ouium & boum, quòd tunc erat res in pecore, & locorum possessionibus, ex quo pecuniosi & locupletes vocabantur. Cic. 2. Ver. Pecuniosum hominem quamuis sit nocens, neminem posse damnari. Idem 7. Verr. Mirari quòd Apollonius homo pecuniosus tam diu ab isto maneret integer. Ibidem, Pecuniosissimus Syracusanorum. Et in Parad. Pecuniosos reos. Et pro Cluent. Pecuniosa mulier.
Pecuniosus, à pecorum copia. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Pecuniosus & Tenuis, contraria. Cic. 1. de Inuent. In fortuna quæritur, seruus sit an liber, pecuniosus an tenuis, &c.
Copiis rei familiaris locuples & pecuniosus. Cicero pro Roscio Comœdo.
Artes pecuniosæ. Martial. lib. 5. 57,
Artes discere vult pecuniosas.
Pecuniosus damnari non potest. Cicero in Verrem, actione secunda, ait hoc omnium sermone percrebuisse, non apud Romanos tantùm, verumetiam apud exteras nationes, in iudiciis illorum temporum, pecuniosum, quamuis sit nocens, neminem posse damnari. Huic affine est quod repetitur apud Sallustium, Romæ esse venalia omnia.
Pecuniarius, aliud Adiect. {χρηματικός} Quod ad pecuniam pertinet. Cicero pro Cluentio. Neminem voluerunt maiores nostri non modò de existimatione cuiusquam, sed ne pecuniaria quidem de re minima esse iudicem, nisi qui inter aduersarios conuenisset. Idem ad Brutum, 18. 6, Nodus est inopia rei pecuniariæ.
Causæ pecuniariæ. Vlp. in l. 1. § 1 D. De calumniat.
Condemnatio pecuniaria. Paul. in l. Miles. D. De re iudicata.
Lis pecuniaria. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Nomen pecuniarium, Id est debitum pecuniarium. Paulus in l. Si conuenerit. D. De pignorat. act.
Pœna pecuniaria mulctari. Vlpian. in l. 1. §. His igitur. D. De postulando.
Quantitas pecuniaria. Caius in l. Liberum. D. De relig. & sumpt. funer.
Pecuniariè, Aduerb. Vlpian. in l. Si ambo D. De compensationibus, Quoties ex maleficio oritur actio (veputa ex causa furtiua, cæterorúmque maleficiorũ) si de ea re pecuniariè agitur, compensatio locũ habet.
Pecus, pecudis, pen. corr. fœm. gen. {κτῆνος, θρέμμα, βόσκημα} Omne animal quod sub imperio, pabulo terræ pascitur, vt sunt boues, asini, equi, cameli, oues, capræ, authore Valla. Colum. lib. 2. cap. 2, de bobus, Plus enim quoniam pecudes collo & pectore conari, quàm cornibus. Idem lib. 9. cap. 1, Feræ pecudes, vt capreoli damæque.
Pecudes, Antiqui à pede appellarunt, vt ab eodem pedicam, pedissequum, &c. Varr. lib. 4. de Ling. Latin.
Fœcundius pecude nihil natura genuit. Cicero 2. de Natur. deor. De sue.
Sequuntur sui generis greges pecudes, vt bos armenta. Cic. Attico, lib. 7.
Pecus, dicitur aliquando fuisse masc. generis, quia Ennius dixit Pecudi marito.
Pecudes elephantos vocat Plinius, Qui cum elephanto, inquit, congressus, gemino ictu pecudem exanimauit. Varro lib. 2 de Re rust. cap. 5, Qui gregem armentorum emere vult, obseruare debet primùm, vt sint hæ pecudes ætate potius ad fructus faciendos integræ, quàm iam expertæ.
Pecus, pro Oue. Plinius lib. 8. cap. 7, Ipsius animalis (de elephanto loquitur) tanta narratur clementia contra minus valida, vt in grege pecudum occurrentia, manu dimoueat, nequid obterat imprudens. Cic. 2. de Finib. Contráque vt tardam aliquam & languidam pecudem ad pastum, & procreandi voluptatem, hi hoc diuinum animal ortum esse voluerunt.
Pecus, pro omni animali præter hominem. Virg. 4. Georg. de apibus, -& pecudum custodia solers. Lucret. lib. 2. de piscibus,
Præterea genus humanum, mutaque natantes,
Squammigeræ pecudes.
Expertes rationis Cic. 2 Offic.
¶Aurea pecus. Tacit. lib. 13, Adeò vt C. Cæsar pecudem auream eum appellare solitus sit De Iulio Syllano.
Barbigeræ pecudes, Capræ. Lucret. lib. 5.
Densæ. Stat. 5. Thebaid.
Feræ. Colum. lib. 9 cap. 1.
Grauidæ Virg. 2. Georg.
Lætæ Virg. 1 Georg.
Lanigeræ Virg. 3 Æneid.
Nigræ. Tibull. lib. 3 eleg. 5.
Pronæ. Claud. de mulabus Gallicis, 10.
Sagittiferam pecudem histricem vocat Claudianus, de histrice, 37.
Tarda & languida pecus. Cic. 2 de Legib.
¶Antecedit pecudibus cæterísque bestiis, hominis natura. Cic. 1. Officiorum.
Cogere pecudes, Vide COGO.
Distentas pecudes siccare. Lucan. lib. 4.
Balantem pecudem spondere sacello. Iuuen. Satyr. 13.
¶Consilio istius pecudis vti volebam. Cic. in Pison. Per translationem hominem pecudem vocat.
Impurissimæ & intẽperatissimæ pecudis sordes. Cicero in Pisonẽ.
¶Pecus, pro Infante nondum in lucem edito, Vide Artuatim, in ARTVS.
¶Pecuda etiam neutro genere. Sisenna lib. 4. Historiarum, Iumenta & pecuda locis trepidare compluribus. Cic. lib. 4. de Repub. Quum adhibent in pecuda pastores. Nonius.
Pecu, huius pecu, n. g. indeclinabile in singulari, in plurali pecua, pecuum, pecubus, antiquè. Plaut. Rud. 23,
Non vides me referre vuidũ rete, sine squammoso pecu? Idẽ Bacch.
-pastor harum dormit, quum hæ nunc
Sic à pecu balitantes. Item Mercat. 9.
Nec pecua inter pascere, neque pueros nutricare, &c.
A pecu, pecuum genitiuum protulit Cato, teste Perotto.
¶Pecua, idem quod Pecora. Plin. lib. 8. cap. 43, de asino, Ipsum animal frigoris maximè impatiens, ideò non generatur in Ponto: nec æquinoctio verno, vt cætera pecua, admittitur, sed solstitio. Varr. de Re rustic. lib. 2. cap. 1, nõ procul ab initio, Et homines & pecua quum semper fuisse sit necesse, &c. Seruius in illud Virg. 3. Georgicorum, -mitte in venerem pecuaria primus. Pecuaria, inquit, ab eo quod est pecuare venit. Nam pecua, vt ait in Pompeiana Cic. ab eo quod est pecu venit, vt à genu genua. Fest. lib. 14, Pecuum Cato dixit genitiuum pluralem, ab eo quod est pecu. Nonius Marcell. Pecua, inquit, & pecuda, ita vt pecora veteres dixerunt. Vide quæ illic citat testimonia. Liuius Decad. 3 lib. 6. Pecua captiua, præter equos & mancipia, restituenda censuerunt dominis. Charis. lib. 1, Sunt quædam nomina tantùm monoptota, quæ pluralibus casibus naturalem declinationem admittunt, & appellantur heteroclita, vt geno, tonitru, cornu, pecu. Priscian. lib. 6.
Pecus pecoris, pen. corr. n. g. Idem quod Pecus, pecudis.
Pecus dictum ab eo, quód perpaleat, à quo pecora vniuersa. Varr. de Ling. Lat. lib. 4.
Pecus, pro Multitudine pecorum siue pecudum. Virg. 3. ecloga,
Dic mihi Damœta, cuium pecus? an Melibœi? Idem 3. Æneid.
Caprigenúmque pecus nullo custode per herbas.
Pecus, pro Oue aliquando ponitur. Plin. lib. 8. cap. 48, Est & in Hispania, sed maximè Corsica, non maximè absimile pecori genus musmonum, caprino villo quàm pecoris velleri propius. Quintil. in Apibus pauperis, Cur in vsum vestium sæpe pecoris lanæ detrahuntur?
Pecus propriè de ouibus dici liquet ex Plinio lib. 8. cap. 47, De natura pecudum & lanatum.
Pecus interdum de omni animali, quod humana lingua & effigie caret, dicitur. Virg. 4 Georgicorum,
Ignauum fucos pecus à præsepibus arcent. Inde pecus fera, ad differentiam domesticæ pecudis. Lucretius lib. 1,
Inde feræ pecudes persultant pabula læta.
Pecus, de bobus. Colum. lib. 2. cap. 2, Sulcum autem ducere longiorem quàm pedum centum viginti, contrarium pecori est: quoniam plus æquo fatigatur.
Diues pecore Horat. Epod. 15.
Balatus pecorum. Virg. 3. Georg.
Custos pecoris. Stat. 9. Thebaid.

Deus pecoris, Pan Ouid.1.Fast.
Niuei pecoris diues. Virgil.2.eclog.
Domus pecorum. Stat.1.Theb.
Greges pecorum Ouid.11 Metam.
Magister pecoris. Virg.3.eclog.
Possessor pecoris. Stat.4.Sylu.6.
Aquatile pecus, Vide AQVA.
Corpulentum, Vide CORPVS.
Caprigenum. Virg 3.Æneid.
Efferum. Seneca Hippol.2.7.
Equinum. Colum.lib.6.cap.27, Summam sedulitatem & largam satietatem desyderat equinum pecus.
Fœlix. Virg.1.eclog.
Formosum. Virg 5 eclog.
Fœtum. Virg.3.eclog.
Generosum. Virg.3.Georg.
Immensum. Claud.2.in Eutrop.
Incutit ceruicum pecus. Quintil.lib.2.cap.5.
Iners. Virg.4.Æneid.
Infirmum. Ouid. in Ibin.
Lætum Horat.Epod.2.
Lanigerum. Ouid.1.Fast.
Molle. Virg 3.Georg.
Montiuagum. Senec.Hercul.OEth.2.7.
Mutum & turpe. Horat.1.Serm.saty.3.
Operarium, Vide OPVS.
Ouiaricum, Vide Ouiaricus, in OVIS.
Pauidum. Ouid.2.de Arte.
Placidum. Ouid.15.Metam.
Pingue Horat.2.Serm.saty.6.
Segne. Stat.8.Thebaid.
Semianimum. Stat.2. Thebaid.
Seruum pecus, Vide Imitator, in IMITOR.
Stolidum. Valer.6.Argon.
Truncum Stat.5.Thebaid.
Vagum. Horat.3 Carm.ode 13.
Pecus volatile. Colum, lib.8. cap.3.
¶Abigere pecus, Vide ABIGO.
Armentorum reliquique pecoris greges cædere. Cic.3.Philip.
Cogere pecus. Virgil.3 eclog.
Depascuntur à pecore agri publici. Cic.2 de Orat.
Signum imprimere pecori. Virg.1.Georg.
Insuescere pecus amurca, Vide INSVASCO.
Ducem legere pecori. Virg.3.Georgicorum.
Pauperis est numerare pecus. Ouid.13.Metam.

Pecorinus, pen.prod. Adiectiuum {κτηνικός} Quod est pecoris: vt Pecorina caro.

Pecorosus, pen.prod. Aliud adiect. {πολυθρέμματος.} vt
Phyllos pecorosa. Stat.4.Thebaid.
Palatia pecorosa. Propert.lib.4.eleg.10.
Ver pecorosum. Stat.10.Thebaid.

Pecorarius, pecorarij, Qui pecua siue pecora publica redimit, vt ait Asconius. Romani enim veterstiores nihil in bonis præter pecudes habebant.

Pecuarius, pecuarij {κτηνοτρόφος} Qui pecorum curam habet, vel qui pecuarias habet alieque. Cic. pro Deiot. Vt non solùm Tetrarcha nobilis, sed optimus paterfamiliâs & diligentissimus agricola & pecuarius haberetur. Idem 4. Verr. Quapropter de istius Prætura Siciliensi non recuso quin ita me audiatis: vt si cuiquam generi hominum siue Siculorum, siue nostrorum ciuium, siue cuiquam ordini, siue aratorum, siue pecuariorum, siue mercatorum probatus sit, &c. Ibidem, Postulo mihi respondeat qui sit iste Verrutius, mercator, an arator, an pecuarius. Liu.10 ab Vrbe, Et ab Ædilibus plebeiis, L.Ælio Pæto, & C. Fuluio Curuo ex multatitia item pecunia, quam exegerunt pecuariis damnatis, ludi facti.

Pecuarius, Adiectiuum {βοσκηματικός} Quod ad pecus pertinet. Plaut. Truc.l.4,
·malè vertit
Res pecuaria mihi apud vos. Varro in Præfat.lib.3. Qua de re pecuaria breuiter ac summatim percurram. Cic.pro Quintio, Erat ei pecuaria res ampla, & rustica, sane bene culta, & fructuosa. Id est multa armenta multósque greges habebat.

Canis pecuarius, Qui pecora vel pecudes custodit à luporum voracitate & iniuria. Colum. lib.7.cap.12, Pecuarius canis neque tam strigosus aut pernix esse debet, quàm qui damas, ceruósque, & velocissima sectantur animalia.

Quæstio pecuaria. Varro de Re rustic. lib.2, cap.2, In ipso statim initio.

Pecuaria, pecuariorum {βοσκήματα} dicuntur ab eo quod est pecuare, & per apocopen, pecuar. vnam pecua, vt ait Cicero in Pompeiana, ab eo quod est pecu, venit, vt à genu genua. & significat pecorum multitudinem. Author Seruius in illud lib.3.Georgicorum,
·mitte in Venerem pecuaria primus. Persius Saty.3.
Finditur, Arcadiæ pecuaria rudere dicas.
Author ad Heren.lib.4, Nam quum canes funguntur officiis luporum, cuinam præsidio pecuaria credemus? Plin.lib 8.cap 9, Quapropter aterni eos coitu, fœminarúmque pecuaria separant, quæ haud alio modo quàm armentorum habent.

Culta pecuaria. Stat.3.Sylu.3, Et Lacedæmonij pecuaria culta Galesi. hoc est oues Tarentinæ, quorum lana erat pretiosissima.

Primigenia. Varro de Re rustic.lib.2.cap.2.in ipso penè initio.

Rudunt pecuaria Arcadiæ. Pers.saty.3. Hoc est asini, qui nascuntur in Arcadia maximi.

Pecuaria, Loca in quibus pecora nutriuntur, id est pascua. Cic.de Clar. Orat. Nam quum in sylua Scantia ita facta cædes esset, notique homines interfecti, insimularetúrque familia, partim etiam liberi societatis eius quæ pecuaria de P. Cornelio, L. Mummio CENSS. redemisset, &c. A Censoribus enim publicani vectigalia redimebant seu conducebant.

Pecuaria, huius pecuariæ {βοσκηματική} Scientia parandi ac pascendi pecoris, vt fructus ex eo capiatur: quæ & Res pecuaria dicitur. Varro lib.3. de Re rust cap 1, Tres libros institui, è quis duo scripsi. Primum ad Fundaniam vxorem De agricultura: secúdum De pecuaria ad Turanium Nigrum.

Pecuaria, locus in quo pecorum greges consistunt & pascuntur. Varro lib. 2. de Re rust. cap.1, Cuius nobiles pecuariæ in Bruttiis habentur. Ibidē in Præfatione, Quod eo facilius faciam, quòd, & ipse pecuarias habui grādes, in Appulia ouiarias, & in Reatino equarias.

Peda, Vide PES.

PEDAEVS, Fuit Antenoris filius nothus, teste Homero lib.Iliad.5.

Pedagium. Gothica vox, sicut & Guidagiū, quibus Italici interpretes iuris sæpe vtuntur, maximè in cap.innouamus. extra de Cēsib & cap.extra. extra de verb signif. tributum est, & vectigal.

PEDALIS, vrbs Ciliciæ ad oram Syriæ. Plin.lib 5.cap.27.

Pedalij. pontifices apud Indos, qui in precibus quas faciunt ad deos, nihil præter iustitiam postulant, quasi nulla alia re egeant mortales his in terris. Alexandrinus Alexand. lib 4.cap.17, Apud Indos ij qui Pedalij vocantur, inter vota precésque solam iustitiam petere in vsu habēt, quasi hoc munere deorū, amplissimū esset mortalibus datum.

Pedalis, Pedamen. Vide PES.

PEDANA {πεδάνα} Regio est non procul à Roma, dicta ab oppido Pedo, quod olim fuit, nunc non est, vt ait Porphyrius in illud Horatij 1. epist 4,
Quid nunc te dicam facere in regione Pedana?

Pedaneus, Pedarius, Vide PES.

PEDASIVM, Promontorium est non procul à Cypro. Strabo lib.4, Deinde promōtorium Pedasium, cui collis altus & asper imminet, mensæ cuiusdam figuram præbens, Veneri sacer.

PEDASVS, penult.corr. {πήδασος} vnus ex equis Achillis, vt idem tradit Iliad. 16. quem præ cæteris egregium tanquam equos non immortalium comitem habebat. Siquidem hunc Podarge inter equas rapidissima, quum in verno prato pasceret, ad Oceanum ex Zephyro genuit. Eóque ventos, vnde originem traxerat, cursu & quasi volatu æquabat. ¶Fuit & quidam hoc nomine, Bucolionis maximi filiorum Laomedontis filius, teste Homero lib 6. Iliad.

Pedatim, Pedatio, Pedatum, Pedecosum, Vide PES.

Pedema, pen.prod. pedematis, pen.corr. {πήδημα} Genus saltationis Laconicæ. in qua pedes in orbem ad nates torquebantur, de qua Lucianus in libello περὶ ὀρχήσεως. Iuuenal. Saty.11,
Qui Lacedæmonium pedemate lubricat orbem. Alia exemplaria habent Pytismate.

Pedepressim, Pedes, Pedester, Pedetentim, Pedica, Pedicinus, Pediculus, Pediolus, Pedisequus, Peditatus, Vide PES.

PEDIANVS Asconius, cuius scripta de authore testimonium faciunt, vir doctus, paulo post Ciceronem, in quem & notulas scripsit, vixisse fertur. Plin.lib 7.cap.48.

PEDICVLI, populi in Italia, Apulis & Salentinis conterminal. Plin.lib.3. cap.5. Pediculorum agri, & oppida vide apud eundem lib.3 cap.11.

Pedilon {πέδιλον} Talare calceamentum varium. Homer.lib.2.Iliad. atque iterum 4.eiusdem operis, loquens de cultu Iunonis,
ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Quam dictionem Æobanus vertit Sandalia, Andreas autem diuus, Calceamenta.

PEDIVS. Qu. Pedius pictor, mutus, Qu. Pedij Consularis triumphalísque filius fuit. Plin.lib.35 cap.4.

PEDO, Pedonis, pen.prod. {πέδων} C.Pedo Albinouanus dictus, inter eos poetas relatus est à veteribus, qui epigrammata & iocos scripserunt. Temporibus Augusti floruit & Neronis, præcipuè amicus fuit Ouidio, qui Pedonium eum vocat lib. 4. de Ponto, eleg. 10 Et eundem postea sidereum vocat, vel propter excellentiam, vel quia fortassè de syderibus descriptum aliquid habuit: sic enim ait eleg.16,
Iliacúsque Macer, sidereúsque Pedo.

Pedo, pedis, priore longa, pepedi, pen prod. {πέρδω, βδέω} pédere, Crepitum ventris emittere. Horat.1.Serm.saty 8,
Nam displosa sonat quantum vesica pepedi. Martial.lib.12.74.
Æthoo in Capitolio pepedit. Idem,
Nil aliud video quo te credamus amicum:
Quàm quòd me coram pedere Crispe soles.

Pedo, pedas, Pedum, Pedusculus, Vide PES.

Pedules, fasciæ, quibus pedes vinciūtur. Vlpian. in l.25 §.1. De auro & argen.legat.in P.

Pedulla, quæ dicimus, πέδιλα appellari manifestum est. πέδιλον, Talare, aut calceamentum varium significat. Festus.

Pedunculus maris, vermis marin⁹ est, de quo sic Pli.lib 32.cap.7, Vocāt & in mari pedūculos, eósq; tritos instillari ex aceto aurib⁹ iubēt.

PEOTLI, sunt populi cauum Alpium incolentes, vnà cum Quaris (vel Cauaris vt Plinius ait) Vocontiis, Tricoriis, Iconiis, & Allobrogum portione, integrum Delphinatum, nostram patriam, statuentes. Strabo lib 4.

Peganum {πήγανον} herba est Diosc.lib.3 quam Latini Rutā appellant.

PEGASA, pen.corr. {παγασαί} Thessaliæ oppidum, quod postea Demetrias dictum est. Propter quod nauis longa Argonautarum, Pegasæa nuncupatur, quòd Iason, qui eam ædificauit, fuit filius Æsonis, fratris Peliæ, regis Thessaliæ. Ouid 7. Metamorphoseos,
Iámque fretum Miniæ Pegasæa puppe secabant. Hinc

Pegasicus sinus {παγασητικὸς κόλπος} in Thessalia est appellatus. Vide Strab. libro 9.

Sunt qui rectius Pagasa dici putant. Vide PAGASA.

PEGASVS & PVSIO, Conss apud Rom. à quibus Pegasianum S.C. nomē habuit, habitum Vespasiani temporibus in exemplum legis Falcidię. Nam quod efficit lex Fal. in legatis, eadem in fideicōmissis ferè S.C. Pegasianum faciebat. Iustinianus lib.2 Iustit. Ciuiliū.tit.de fideicom.

PEGASVS, pen.corr. {πήγασος} Equus alatus, ἀπὸ τῆς πηγῆς, id est à fonte, quòd

quòd iuxta Pegas, id est fontes Oceani natus sit, vbi Gorgones habitant. Hunc Hyginus, & alij complures, Neptuni & Medusæ filium dixere, qui in cælum euolauit, ibique inter sidera constitutus est, Arcticum circulum spectans, pedibus æstiuo orbi adnixus, extremo ore caput Delphini tangens, & Aquarij manum dextram ceruici suæ adiungens. Alij ex Medusæ sanguine (quam Perseus interemit) natum astruunt. Hic volauit in Heliconа, vbi saxum vngula feriens, fontem aperuit, & ex eo Hippocrene, id est fons equinus est appellatus. Sed hic apud Pyrenen fontem Corinthium captus est, vt ait Strabo. Hoc equo vsus est Bellerophontes, in expeditione contra Chimæram. Vulgatum est, & Caballinum fontem in Helicone eruptisse, quum subiectam sibi tellurem feriret vngula. Cicero pro Quintio, O hominem fortunatum, qui eiusmodi nuntios, seu potius pegasos habeat!

¶Pegasus, etiam dicebatur instrumentum in domibus, super quo tanquam iumento, vestes & similia tenerentur suspensa, à Pegaso poetico traductione nominis excogitata. ¶Fuit & Pegasus Triarchi filius, cuius nauis Pegasæa monumentum accepit.

Pegaso velocior. Hyperbole prouerbialis de prævelocibus. Nota fabula de equo alato. Vsus est Pindarus Olimpion. hymno 13.

Pegaseus, pen. corr. Adiect. { πηγάσειος. } vt Gradus Pegaseus, id est celerrimus Seneca Troade, 5

Volare Pegaseo ferri Catull. in Camerium, epigr. 51.

Pegaseius, aliud Adiectiuum quinque syllabarum { πηγασήϊος. } Persius in Prologo,

Cantare credas Pegaseium melos.

Pegasis, pen. corr. Pegasidos, pen. corr. { πηγασίς } Patronymicum fœmininum, leu gentile. Pegasides, Musæ dictæ sunt, à fonte qui πηγή dicitur, quem Pegasus ictu vngulæ finguntur aperuisse, vt dictum est. Ouid. epist. 21,

At mihi Pegasides blandissima carmina dictant.

Item Pegasides, Nymphæ, quæ & Naiades. Ouid. epist. 5,

Pegasis OEnone Phrygiis celeberrima syluis

PEGÆ, Peges, Fons erat prope montem Arganthonum, in quem Hylas cecidit. Apollonius lib. 1,

Αὐτὰρ ὅ γ' ἐς πηγὴν μετεκίαθεν,

Ἣν καλέουσι πηγὰς ἀγχίγυιοι περιναιέται. Hinc apud Propertium emendandus est locus, vbi legitur,

Hic erat Arganthi Phlegræ sub vertice montis. Phlegra enim illis in locis nusquam audita est, ac proinde Pegæ legendum censet Turnebus.

Pegma pegmatis, pen. corr. { πῆγμα } quod & Pecma dicitur, Græcum est, ἀπὸ τοῦ πήγνυμι, quod est pango & figo. Est machina lignea in qua statuæ collocantur, & quasi figuntur ad illas sustinendas. Interdum pegmata cum ludicris producebantur in scenam cum pueris etiam considentibus, ex lignis & tabulis quæ constabant vario picturæ genere. Pegmatis formam Seneca ad Lucilium his verbis describit, lib. 13. epist. 89, His annumeres licet machinatores, qui pegmata per se surgentia excogitant, & tabulata tacitè in sublime crescentia, & alias ex inopinato volupiates, aut dehiscentibus quæ cohærebant, aut iis quæ distabant sua sponte coeuntibus, aut his quæ eminebant paulatim in se residentibus. Iosephus lib. 7. de bello Iudaico, Maximè autem stupor erat machinarum, quæ portabantur, siue pegmatum fabricatio, pro quorum magnitudine viribus portantium occurrentes, timebant multa in tertium nidum, quartúmque surgebant, & magnificentia fabricæ cum admiratione delectabat. In illis machinis simulacrum belli repræsentatum fuisse significat, vt alij fugere, alij capi viderentur: & per singula pegmata dux captæ vrbis agebatur, ita vt captus fuerat ordinatus. Qui autem in his machinis depugnabant, à Suetonio in Caligula, cap 26, pegmates vocantur. Festus scribit pegmata esse aut ære, aut marmore ornamenta, quæ plurimum in atrio, quandoque in porticibus aulisque affigunt, maiorum, aliorúmque fortium virorum gesta certius quàm pictura ostendentia. Cic. ad Atticũ, lib. 4. epist. 8, Nihil venustius quàm illa tua pegmata, postquam misisti, libros illustrarunt valde. Pegmata, inquit Paulus Manutius, id est lignei cancelli, in quibus libros tuos sales disponere: quales mihi Dionysius & Menophilus tui faciundos curarunt. Val. Pegmata, conglutinationes quibus te vti solitum in libris compaginandis Dionysius & Menophilus aiebant. Martial. lib. 8 34,

Hæc fuerat nuper nebula tibi pegma perunctum.

PEGUSA, Promontorium quod alluit Indus flumen maximum, de quo Plin. lib. 5. cap. 28.

Peiero, peieras, pen. corr. { ἐπιορκέω, ἐπιόμνυμι } peierare, iuramentum infringere, & id quod verbis ac iuramento concipitur, non facere. Cic. 3. Offic. Non enim falsum iurare, peierare est: sed quod ex animi tui sententia iuraris, sicut verbis concipitur more nostro, id non facere, periurium est. Idem pro Rabirio Posthumo, Vbi semel quis peierauerit, ei credi postea, etiam si per plures deos iuret, non oportet.

Per Consulatum peierat Vatinius. Catull. de Struma, epigram. 49.

Peierare de Mart. lib. 7 19,

Nec erubescit peierare de turdo,

Et ostreorum rapere luridos cirros.

Iurit peierati pœna. Horat 2 Carm. ode 8.

Peiero, Ex per & iuro, abiecta r: & u longa, in e breuem mutata, componitur.

Periuro, periuras, periurare, etiam dicimus, quod periurus probat & periurium.

PEISO, lacus Noricus, ad Istrum, non procul à desertis Boiorum. Plin. lib. 3. cap. 24.

PEIUM, castellum Tolistobogorum, qui sunt populi Bithyniæ finitimi, & Phrygiæ eius quæ Epictetus dicitur. In Peio Deiotarus rex suos thesauros habuisse dicitur. Strabo lib. 12.

Peioro, as, & **Peior**, aris, Vide MALUS.

PELA, Insula est in sinu Asiatico, Drimusæ & Sidusæ conterminа. Plin. lib. 5. cap. 31.

PELAGIA, mulier Antiochena, voluptatibus & illecebris deditissima: vt quæ nulli rei attentius vacaret, quàm corpori comendo. Tandem tamen meliore ducta spiritu, repentè velut in nouum quoddam animal transformata est, curámque deinceps, quam corporis cultui impendere solebat, ad animum excolendum transtulit.

Pelagus, pelagi, pen. corr. tam masculini quàm neutri generis { πέλαγος } profundum maris significat. Vnde etiã pro ipso mari frequentius sumitur. Valerius Flaccus lib. 1,

-pelagum quantus aperimus in vsus. Plin. lib. 10. cap. 32, In cæteris partibus est quidem mitius pelagus.

Furor pelagi. Lucan lib 2.

Gemitus ingens pelagi Virg. 3. Æneid.

Minæ pelagi. Virg. 6. Æneid.

Quies pelagi. Statius 2 Sylu. 2.

Rector pelagi, Neptunus. Ouid. 1. Metam.

Sonora pelagi Lucret. lib. 5.

¶Immite pelagus, Vide IMMITIS.

Languidum pelagus nigro gurgite. Seneca Herc. fur. 7.

Sonans pelagus Virg. 1 Æneid.

Tempestatibus pelagi actus. Virg 3. Æneid.

Cadens pelagus. Stat. 5. Thebaid.

Truci pelago committere ratem. Horat. 1. Carm. ode 3.

Aperto pelago decurrere. Virg. 5 Æneid.

Hyems desæuit pelago. Virg. 4 Æneid.

Patenti pelago volans dat vela. Virg. 2. Georg.

Errare pelago Virg 3. Æneid.

Euersum pelagus infimo solo Senec Agamem 6.

Dubium pelagus feruet. Seneca Medea, 10.

Feruet æstu pelagus. Cic. 3. de Orat. Ex poeta.

Mare prerait arua pelago Virg 1. Æneid.

Retundit pelagus Boreas. Lucan. lib 5.

Pelage, Nominatiuus pluralis Græcus à πέλαγος, Idem significat quod maria. Lucretius lib. 4,

-quid denique obesset

Propter Atlantæum littus, pelagéque seuera,

Quò neque noster adit quisquam, nec Barbarus audet! Sic lib. 6,

At pelage multa, & latè substrata videmus.

Pelagicus, pen corr. Adiect. { πελαγικός } Quod in mari viuit, siue quod est ex mari. Col. lib 8 cap. 17, Cæteri autẽ saxatiles, aut pelagici, satiantur his, sed ex recentibus melius pascuntur.

Pelagius, aliud Adiectiuum. Idem { πελάγιος. } Varro 3. de Re rustic. capite 3, Sic nostra ætas, inquam, luxuria propagauit leporaria, ac piscinas protulit ad mare, & in eas pelagios greges piscium reuocauit. Sic Plin. lib. 3. cap. 6, Ideò pelagia parua & rara sunt.

Pelagia, huius pelagiæ { πελαγία } Piscis qui & purpura vocitatur: à quo & succus eius pelagium dicitur: sicut succus buccini dicitur Tyrius. Plin. lib. 9. cap 38.

Pelamis, pen. corr. pelamidis, fœm gen. { πηλαμύς } Genus piscis, cui etiam thynni nomen est. Iuuenal satyr. 7,

-siccus petasunculus & vas Pelamidum. Plinius libro 9 capite 15, Thynni mares sub ventre non habent pinnam. Intrant è magno mari Ponium verno tempore gregatim: nec alibi fœtificant: cordilla appellatur partus, qui fœtas redeuntes in mare Autumno comitatur. Limosæ verò à luto pelamides incipiunt vocari: & quum annuum excessere tempus, thynni.

Pelanus, pelani, Placentæ genus, quod Ioui offerri solebat. Is sic conficiebatur: farri, id est flori farinæ, guttã, seu lacrymam thuris & gummi admiscebant, id excoctum & in placentã redactum Ioui cum obolo offerebant. Pausanias.

Pelargici nomi, dicti quasi Ciconiariæ leges, quibus liberi parentes alere iubentur. Vide in dictione PELARGUS.

Pelargus { πελαργός } Ciconia. Inde Pelargici nomi ab Aristophane dicti, quasi Ciconiariæ leges, quibus liberi parentes alere iubentur. Id quod in iure quoque cautum est. Ideò in sceptris regum antiqui ciconiam sculpere solebant in summo, in infimo autem hippotamum animal improbissimum: significare volentes iustitiæ obnoxiam esse violentiam, cuius iustitiæ symbolum est ciconia, quæ parentes senio confectos alere, humerísque gestare in volatu creduntur.

PELASGIA { πελασγία } Regio Græciæ, circa extremam partem Macedoniæ, versus Achaiam, olim Thessalia dicta, inter duo maria, Ægeũ & Ionium, platani folio similis, propter angulosos recessus. Author Plin. lib 4. cap 4, A qua.

Pelasgi { πελασγοί } populi quasi pelargi, id est ciconiæ: quoniam errabundi ritu ciconiarum per multas nationes iuerunt. Vel Pelasgi, à Pelasgo Iouis filio. Vide Plinium lib. 5. cap. 31. Pelasgi, inquit Strabo, lib. 5 populi sunt Græciæ vetustissimi, olim Thessali appellati. Hi, vt ex Hesiodo Strabo refert, ex Arcadia originem duxerunt. Hos quippe diuino è Lycaone natos extitisse ait, quem Pelasgus procreauit. Æschylus autem in Danaidibus, eorum genus ex Argis Mycenarum extitisse prodidit. Peloponnesum enim & Pelasgiam vocitatã fuisse testis est Ephorus. Euripides quoque in Archelao, Danaum illum 50. filiarum genitorem, Argos venientem, Inachi vrbem habitasse commemorat. Quique antea Pelasgi nominabãtur, vt Danai dehinc vocarentur, lege Græca sanxisse. Plerique & gentes Epiroticas appellauere Pelasgicas. Heroũ quoque nominibus posteriores permultos Pelasgos nuncupantes ab illis frequentia gentibus indidere vocabula. Nam & Lesbon appellauere Pelasgiã. Et habitantibus Troadem Cilicibus, finitimos Pelasgos nũcupauit Homerus. Argos quoque Pelasgicum Thessalia dicitur, inter eruptiones Penei & Thermopylas, vsque ad montanum Pindi tractum. Iouem quoque Dodonæum ipse poeta Iliad. 16, Pelasgicum nominat.

Pelasgus, Adiect. vt Pubes pelasga. Virg. 9 Æneid.

Classis Pelasga. Ouid. 13 Metam.

Gens Pelasga. Ouid 12 Metam.

Pelasgias, Pelasgiadis, pen corr. { πελασγιάς } Patronym. pro gẽtili, vel adiectiuo, vt Vrbes Pelasgiades. Ouid. epist. 9.

Pelasgicus sinus, *Le goulphe de volo.*

PELASGIS { [illegible] } Plinio lib 4.cap.5, regio est Arcadiæ vndique à mari remota, quæ initio Drymodis dicebatur. Dicta quoque est Pelasgis Arcadia, vt annotat Hermolaus in Plinij castigationibus, à Pelasgo rege magno & sapienti viro: scilicet quia vitæ cultioris eius author fuisset, & victum ex stirpibus herbarum arborúmque frondibus, transtulisset ad glandem, maximéque fagineam.

PELE insula ad Persam Herculis. Plin.lib 32.cap.2, Nec illa in nouissimis mira, amaros esse pisces ad Pelen insulam, & ad Clazomenas.

Pelecinum { [illegible] } Herba. Plin.lib.25.cap.12, Pelecinum in segetibus diximus nasci, fruticosam cauliculis, foliis ciceris. Vide Ruellium lib 3 cap.66.

PALENARIA, Ciuitas in Troglodyten sinu ex Africæ latere, nō procul à Pandis Plin lib 6.cap.29

PELETHRONIUM { [illegible] } oppidum est Thessaliæ, vbi primùm domandorum equorum repertus est vsus. Author Seruius explicās illum Virgilij locum 3. Georgicorum,

Fræna Pelethronij Lapithæ, &c.

Pelethronij { [illegible] } dicti sunt Lapithæ, à loco qui subiectus est Pelio monti, ab eo quòd medicamentorum magna vis ibi nascatur, quę Græci glossematici [illegible] vocant.

PELEVS { [illegible] } disyllabum, Æaci regis filius, maritus Thetidis & pater Achillis. De quo Ouid. plura 11. Metam.

Æmonius Peleus. Tibull.lib.1.eleg 5.

Optimus hasta Peleus. Valer 1. Argon.

Pelides, pen prod { [illegible] } Patronymicum à Peleo, dictus est Achilles Ouid epist 8,

Pelides vtinam vitasset Apollinis arcus.

Fortis Pelides. Virg 4 Æneid.

Pelias, Peliadis, pen. corr. fœm. gen. { [illegible] } vt Pelias hasta, qua Achilles vtebatur Ouid epist 3.

PELIAS, Peliæ { [illegible] } Filius Neptuni ex Tyro nympha filia Salmonei regis, frater Nelei, quem è Thessalia expulit. Valer. 1. Argonaut.

Æmoniam primus Pelias frænabat ab annis, &c.

Atrox Pelias Valer. 1. Argon.

Superbus Pelias Valer 1. Argon.

Laues Peliam. Prouerbialiter dictum apparet vbi quis salutem pollicitus, adfert exitium: aut vbi quis prodesse conatus, ingens addit malum. Ductum à notissima Peliæ fabula, quem dum filiæ à Medea persuasæ student ad iuuentam reuocare, lebeti feruenti impositum occiderunt. Non intempestiuiter etiam dicetur, vbi quis falsa spe ductus inanem sumit operam.

Pelicanus, huius pelicani, pen. prod. { [illegible] } Auis Ægyptia, nascitur in solitudinibus, maximè Nili fluminis. Duo sunt pelicanorum genera: vnum volatile, alterum aquaticum. Hæ aues tanquam colaphis rostrorum dicuntur occidere paruulos suos, eosdémque in nido occisos à se lugere per triduum. Postremò dicunt matrem seipsam grauiter vulnerare, & sanguinem suum super filios fundere, quo illi superfusi reuiuiscunt. Hieronymus in illud Psalmi centesimi, Similis factus sum Pelicano solitudinis: Pelicanorum, inquit, duo genera dicuntur esse. Vnum in aquis est & esca eius pisces sunt: & vnū in solitudine, & esca eius venenata animalia, hoc est serpentes, & crocodili, & lacertæ. Dicuntur autem illa volatilia Latinè Onocrotali. Idem ad Præsidium De cereo paschali: Pelicani quum à serpente filios occisos, mortuos inueniunt, lugent: & se, & sua latera percutiunt: & sanguine excusso ad corpora mortuorum sic reuiuiscunt. Vide diligenter Fabrum in Psalmos, & Arist. de animalibus, in dictione PELICANUS & PLATEA.

PELIGNI, Vide PELAVS.

PELIGNI { [illegible] } Populi Marsis finitimi, quorum metropolis est Sulmo. Pelignum enim est vrbs, ex qua Ouidius duxit originem, sicut ipse testatur 3 Amor. eleg. 14.

Pelignæ gentis gloria dicar ego. Sipontinus, Pelignum, oppidum est Sabinorum Marsis vicinum, in cuius agro pessima oriuntur vina. Martialis lib.13.121,

Massica Peligni mittunt turbata coloni, &c. Peligni ex Illyrico profecti sunt ductu Volsinij regis, cui cognomen Lucullo fuit, & partem Italiæ occuparunt Ei duo nepotes fuerunt, Pacinus, à quo Pacinacet: & Pelicus, à quo Peligni. Hactenus Sipontinus ex Paolo.

Acer Pelignus. Silius lib 8.

Aquosi Peligni. Ouid.2. Amor. eleg. 1.

Salubres Ouid.2. Amor eleg 16.

Pelignus, Adiectiuum { [illegible] } vt Præla Peligna, Martialis lib.1.110.

Arua peterrantur Peligna liquentibus vndis. Ouidius 2. Amor. eleg.16.

Frigora Peligna. Horat. 3. Carm. ode 19.

Rus Pelignum Ouid.2. Amor. eleg 16.

PELION, Pelij. neutr. gen. { [illegible] } mons Thessaliæ versus Orientem Solem, vt scribit Herodotus lib.7. Huius meminit Lucanus lib.6. & Ouidius 5 Fastorum,

Pelion Æmoniæ mons est obuersus in Austros,

Summa virent pinu: cætera quercus habet.

Altus Pelion Virg 3. Georg.

Ingens Pelion. Stat. 1. Achil.

Pelius, Adiectiuum { [illegible] } Cic. pro Cælio, Vtinam ne in nemore Pelio.

Peliacus, pen. corr. Aliud adiectiuum { [illegible] } vt Apex Peliacus. Ouid 1 Fast.

Cuspis Peliaca, hasta Achillis, quæ ex monte Pelio excisa fuit. Ouid. 12. Metam.

Vertex Peliacus Ouid 2. Amor. eleg. 11.

Vmbræ Peliacæ. Valerius 1. Argonaut. Vmbræ, propter syluam.

PELLA { [illegible] } Ciuitas est Macedoniæ, vt scribit Liuius lib.6. de secūdo bello Pun. & in littore maris Ægei, vt ostendit Herodotus lib 7. Eam Pomponius Mela scribit illustratam maximè alumnis Philippo

& Alexandro eius filio. Nam in ea Alexander natus dicitur, vt est testis Iuuenalis satyra 10,

Vnus Pellæo iuueni non sufficit orbis. Id est Alexandro. Lucanus libro 10,

Illic Pellæi proles vesana Philippi. ¶Fuit & Pella, ciuitas exigua, vt idem poeta docet lib 10,

Exiguę secuta fuit prouincia Pellæ. Pella nomen retinet, vt scribit Oliuarius in Melam.

Pellæus, Adiectiuum { [illegible] } vt Diadema Pellæum. Lucan.lib.5.

Pellæi gens fortunata Canopi. Virg. 4 Georg.

Gula Pellæa, apud Martialem, pro delicijs Macedonicis, libro 13. epigram. 85.

¶Pella, Colonia. Plin.lib. 4 cap. 10.

PELLACONTAS, fluuius in Media ad oram Arabiæ, quod Buram oppidum præterfluit. Plin.lib.6 cap 26.

PELLAEVS, pagus est intimi sinus Persici, cui hoc nomen à sua patria dedisse Alexandrum magnum Plinius lib.6.cap 27, commemorat.

PELLAON. Adriatici, seu Veneti sinus oppidum. Plin.lib.3 cap.19. Istric enumerat Palsicium & Pellaonem.

Pellax, pellacis, pen prod. omn. gen. { [illegible] } Qui per blanditias decipit, vt Seruius exponit illud Virg. 2. Æneidos,

-inuidia postquam pellacis Vlyssi

(Haud ignota loquor) superis concessit ab oris.

Pellacia, pellaciæ { [illegible] } Fallacia. Lucret. lib. 5,

Subdola quum ridet placidi pellacia Ponti. Virg 4. Georgicorum,

Verùm vbi nulla fugam reperit pellacia. De Proteo.

PELLENE, pen. prod { [illegible] } oppidū, teste Strab.lib.8, Achaiæ, quòd à mari 1 a stadia distat: à quo Pellenei, populi.

¶Pellene, vicus Strabonis: à quo Pellenicæ, chlænæ vestes, ad agonas victoribus præmia proponebantur.

Pellenæa vestis Prouerbium vsurpari solitum vbi priscum cultum notamus. In ea enim ciuitate diuersæ vestimentorū formæ fieri consueuerūt, attestante Suida. Et Iulius libro De rerū vocabulis 7, prodidit lenas Pellenicas olim nobiles fuisse, adeò vt in Isthmiis ludis ac certaminibus victori lacerna Pellenica præmij vice daretur. Lepidius erit si per ironiam adhibeatur, velut si cui pro laboriosis ac diutinis officiis vile munusculum missum sit, dicamus Pellenæam vestē contigisse. Erasmus.

Pelles, mantica, seu pera viatoria. Vulgus *Valisiam* appellat, quod ex pellibus conficiatur. Paulus in l. De tapetis. Sicut pelles, quibus inuoluuntur vestimenta.

Pellex. pellicis. penult. corr. fœm. gen. { [illegible] } Paulus de Verborum & rerum signific. l. Masurius, scribit libro Memorialium, pellicem apud antiquos eam habitam, quæ quū vxor non esset, cum aliquo tamen viuebat: eámque nunc vero nomine amicam, paulò honestiore concubinam appellari. Caius Flaccus in lib o de Iure Papyriano scribit pellicem nunc vulgò vocari, quę cum eo cui vxor sit, corpus misceat: quosdam eam quæ vxoris loco sine nuptiis in domo sit, quam Græci [illegible] vocant. Horum vtrunque (inquit Valla) verè sensisse, & dixisse arbitror. Sed tamen pro suscepti operis officio, admonere debeo, pellicem apud oratores & poetas, eam demum haberi, quæ cum eo cui vxor est, corpus miscet. Ideóque Iuno semper prosequitur pellices, quæ sibi vxori Iouem præriperent. Vnde Plin.lib 35 cap.10, verbo Græco maluit vti (quum de Alexandro loqueretur, quem constat eo tempore cælibem fuisse, quum Apelli scorto donauit) quàm veteri (si verum est) Latino: pallace potius, quàm pellice. Quo fit vt Curtium, vbi de eodem Alexandro, & alijs loqueretur, cæterū sque scriptores opiner pallacē potius quàm pellicē pro cōcubina cælibis hominis dixisse. Suet. de Vespasiano loquēs, cap. 21, Pallacarū dixit, non pellicum. Sin aliter inuenitur, librariorū vitio dandum est. Cuius rei hoc argumentum est, quòd non rectè quis dicitur habere pellicem, sed vxor. Et est nomen relatiuum ad alterius vxorem, cuius cum viro rem habet, non autem ad masculū: nec rectè dicturos fuisse reor oratores illos qui pallacen dixerunt, si pellicem dixissent, vt patet Hactenus Valla lib 6. Cic. in Orat. Ab hac indole tā illa matura, Vxor generi, nouerca filij, filiæ pellex. Verba hæc leguntur pro Cluentio.

Matris pellex filia Sallust. in Cicer.

Nunc deposito pellicis, vxor erit. Ouid. epist. 9.

Natus de pellice. Ouid. 2. Metam.

Pellex (vt nonnullis placet) à Pellicio deducitur: quod est Blandiendo decipio: quia blandiendo virum ab vxore seducit. Gellius à Græco deriuari vult. ait enim lib.4.cap 3, Pellex autem quasi [illegible], id est quasi [illegible], vt pleraque alia, ita hoc quoque vocabulum de Græco flexum est.

Pellices (inquit Festus libro 14) nunc quidem appellantur alienis succumbentes, non solùm fœminæ, sed etiam mares. Antiqui eam propriè pellicem nominabant, quæ vxorem habenti nubebat: cui generi mulierum etiam pœna constituta est à Numa Pompilio hac lege, Pellex aram Iunonis ne tangito. Si tāget, Iunonis crinibus demissis agnum fœminam cædito.

Cubiculorum omnium pellicem Salustium vocat Cicero in Respons. Sed tu omnium mensarum assecla, omnium cubiculorum in ætate pellex, & idem postea adulter, omnia ordinis turpitudo, &c.

Horrida pellex Iuuenal. satyr 2,

Horrida quale facit residens in codice pellex. Id est, inculta.

Pellicatus, huius pellicatus, pen prod Actus quem pellex exercet. Cicero 1. Offic. Ab ea enim est ipse, propter pellicatus suspicionem interfectus. Idem pro Cluentio, Sed nefarium matris pellicatum ferre non posset.

Pellicco. pellices, pen. corr. pellicui { [illegible] } pellicēre, Via legitur tamen apud Columellam pro Blanditiis impetrare positum videtur, nisi locus corruptus est, quom ait in Præfatione lib 12. de Villico loquens, Sed domi sedentes confectas vestes fastidio habeant, peruersásque cupidine pretiosiores alias à viris pelliceant, &c.

Pellicio, pellicis, pen. corr pellexi, pellectum { [illegible] },

[illegible] } pellicere, Blandiēdo decipere, inducere, adducere. Terent. Phorm. 1. 2.
In senem per epistolam pellexit. Plin. lib. 18. cap. 6, Ceu fruges alienas pellicere veneficiis.
In fraudem pellicere. Lucret. lib. 5.
Mulierem imbecilli consilij ad sese pellicere. Cic. pro Flacco.
Maiorem partem sententiarum sale tuo, & lepôre, & politissimis facetiis pellexisti. Cic. 1. de Orat.
¶Pellicere, Per translationem de rebus inanimis. Lucret. lib. 6,
-& omnis Causa patefiet, quæ ferri pelliceat vim. De magnete lapide.
Pellicio, Ex per & lacio compositum, mutatis r in l, & a in i. Festus, Lacit, decipit, inducit. Lax, lacis verò, fraus est.
Pellicator huius pellicatoris { [illegible] } inquit Paulus, qui ad fraudē pellicit.
Pelliculationem, Cato à pelliciendo dixit Paulus.
Pellis, huius pellis, fœminini generis { [illegible] } dicitur quum est à carne separata, quæ cutis antea dicebatur. Iuuenalis satyra 10,
- habes deformem pro cute pellem. Cic. 1. de Nat. deor. Quam tu nunquam ne in somniis quidem vides nisi cum pelle caprina, cum hasta, cum scutulo.
Asperæ pelles. Horat. 1. Carm. ode 10.
Atiæ pellis durities Ouid. 3. Metam.
Decora pelle speciosus, turpis introrsum. Horat. 1. epist. 17.
Frigida pellis Lucret lib. 6.
Fului leonis. Virg. 8. Æneid.
Lanatæ, Vide LANA.
Lutea. Pers. satyr. 3.
Ouina, Vide Ouinus, in OVIS.
Pastoria Ouid. 2 Metam.
Rigidæ. Claud. 3 de raptu Proserp.
Villosæ. Ouid. 12 Metam.
¶Lurida pelle amicta ossa. Horat. Epod. 17.
Aret pellis Virg. 3. Æneid.
Comans pellis sidereis villis. Valer 8 Argon.
Detrahere pellem alicui, metaphoricôs dictum est, pro Detegere animum alicuius Horat. 2 Serm. satyr. 1.
Et pro iuuenco pellis aperit humeros. Virg. 11. Æneid.
Pictis pellibus incinctæ. Virg. 4 Georg.
Stratis pellibus incubuit Virg. 7. Æneid.
Insternit pelle leonis. Virg. 2. Æneid.
Pellis, pro mantica & inuolucro vestis supellectilis aliorúmque vtensilium & sarcinarum. Persius,
Iam pueris pellem succinctus & œnophorum aptas. Id intelligi potest è Petronio viri clarissime Memmij, in quo ita scribitur, Ego vos in duas iam pelles coniiciam, vinctósque loris inter vestimenta pro sarcinis habebo. Turneb.
Ponunt pellem senectæ dracones. Ouid. 7. Metam.
Producere pelles dentibus, Vide PRODVCO.
Quiescere in propria pelle, est Contentum esse sua sorte, nec aliorum fortunis aut opibus inhiare. Horat. 1. Serm. satyr. 6.
Dura pellis ad tactum resistit. Virg. 3. Georg.
Pellem caninam rodere, Prouerbiali metaphora dixisse videtur Martialis, pro eo quod est, hominem maledicum & improbum conuitiis insectari. Sic enim scribit in Obtrectatorem quendam, Non deerunt tamen, hac in vrbe forsan, vnus, vel duo, tréíve quatuórve Pellem rodere qui velint caninam.
Tunsa per integram soluuntur viscera pellem. Vig. 4. Georg.
Vti pellibus & spoliis ferarum vestire corpus. Lucret. lib. 5.
¶Sub pellibus, Id est in castris statiuis. Cic. 4. Acad. Vt non multū imperatori sub pellibus otij relinquatur. Pellebile tabernacula vocat militaria hybernaculorum. Liu. Decad. 4. lib 7, Instare hyemem, aut sub pellibus habēdos milites, aut si concedere in hyberna vellēt, differendum esse in æstatem bellum. Militū enim tabernacula apud antiquos pellibus conficiebantur.
Pellicula, pen. corr. Diminut. { [illegible] } Cic. pro Murena, Atque ille homo eruditissimus ac Stoicus strauit pelliculis hœdinis lectulos punicanos. Et Plinius lib. 29. cap. 6, Pellicula canina.
Continere se in sua pellicula. Martial. lib. 3. 16. Hoc est intra suam sortem se continere.
Veterem pelliculam retines. Pers. satyr. 5. Hoc est pristinos mores.
Curare pelliculam. Horat. 2. Serm satyr. 5. Hoc est corpus molliter tractare. Prouerbij vice vsurpari potest in eos qui voluptati student magis quam famę, vnum hoc curantes, vt cutis summa niteat, eáque gratia lautioribus epulis, vnguentis, balneis, & id genus deliciis vtuntur. Erasmus.
Pelliceus, Adiectiuum { [illegible] } Quod est ex pelle. Stragulum pelliceum. Paulus in l. Quum & tunicam. D. De auro, argento, &c. Pandectæ Florentinæ & Haloander legunt pellicium per tertiam vocalē.
Pellitus, pen prod. Aliud adiect. { [illegible] } Qui pelles habet, vel pellibus tectus est. Propert. lib. 4 eleg 1,
Pellitos habuit rustica chorda patres.
Oues pellitæ. Horat. 2. Carm. ode 6. Hoc est pellibus tectæ ad lanā conseruandam.
Getæ pelliti. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. Hoc est pellibus tecti ad arcendum frigus.
Iuuentus pellita. Claud. 7. Paneg.
Pelliculo, pelliculas { [illegible] } pelliculâre, Alligatis pelliculis obturare. Columel lib. 12 cap. 39, In alia vasa deliquare, & confestim opercula gypsare, & pelliculare.
Pellio, huius pellionis, masc. gen. Qui vestes pelliceas, & ex pellibus alia opera facit. Plaut. Menæch. 2, Quam supellex pellionis, palus palo proximus est. Aurel. Arcad. in l. vlt. D. De iur. immunitat pelliones vocat, à pellibus conficiendis, sub quibus milites hyemabant. Firmic. lib. 3. cap 13. sub finem, Pelliones, coriorum confectores.

Pellarius, pellarij. Idem. Firmicus lib. 4. cap. 7, Faciet pellarios, coriarios, caligarios.
Pello, pellis, pepuli, pen. corr. pulsum { [illegible] } pêllere, Percutere, ferire, trudere. Liu. 2 ab Vrbe, Tarquiniensis nouus hostis nō stetit solùm, sed etiam ab sua parte Romanum pepulit.
Fugari & pelli. Cic. pro Cæcin. Quid ais? is qui armis perterritus, fugatus, pulsus est, non videtur esse eiectus?
Pellere aliquem. Terent. Eunuch. 5. 9.
Iouinicos pellere tectis. Ouid. epist. 2.
Pellere à. Terent. Eunuch 5 1,
Istum æmulum quod poteris, ab ea pellito.
Pellere de. Cic. 4 Acad Verum illud certum, comprehensum, perceptum, ratum, firmum, fixum fuisse vis: déque eo nulla ratione neque pelli, neque moueri potest.
Pellere è foro. Cic. in Pisonem, Quum Equites Romani relegarentur, viri boni lapidibus è foro pellerentur.
Pellere ex regione Plin lib. 10. cap. 43.
Pellere in exiliū. Cic. 1. de Orat. Hos libros tum scripsisse dicitur, quum à Rep. remotus, atque id quod optimo cuique Athenis accidere solitum est, exilium pulsus esset.
Domo pellere aliquem. Cic. pro Domo.
Pelli foras. Terent. Eunuch. 5. 9.
Ostiatim pellere, Vide Ostiatim in OSTIVM.
Pelli, pro Exagitari & affligi. Cic. ad Nigidium, lib. 4. 13, Quanquā enim nulla me ipsum priuatim pepulit insignis iniuria.
Pelli patria. Pelli ciuitate, agro, &c. Cic. ad Att. lib. 16. Item lib. 8. Et in Parad.
Pelli regno, aut sedibus. Cic. 2. Offic.
Regnó que domóque pellimur Ouid. 14. epist.
¶Mouere & pellere. Cic. 2. de Fin. Neque hæc mouere potest appetitum animi, nec vllum habet ictum quo pellat animi statum hic non dolendi.
Pellere aciem, atque in fugam conuertere. Cæs. 1. bell. Gal.
Canities pellens lasciuos amores Horat. 2. Carm ode 11.
Animum pellere. Liu. 10. bel. Pun Non mediocri cura Scipionis animum pepulit. Sic Pellere animum & mentem, Cic. 4. Acad.
Animos hominum auresque pellere. Cic. in Orat. Quod quum animos hominum auresque pepulisset, vt intelligi posset, id quod casu restudisset, &c.
Animum pellit species vtilitatis. Cic. 3. Offic.
Visa nos & appetitionem pellunt. Cic. 4. Acad. Sed id disputari poterat subtiliter, &c quemadmodum prima visa nos pellerent, deinde appetitio ab his pulsa sequeretur, tum vt sensus ad res percipiendas intenderemus.
Crimina pellere ab aliquo. Ouid. 3. de Arte.
Curas pellere vino. Horat. 1. Carm. ode 7.
Glande famem pellere. Ouid. 14. Metam.
Frigus pellere. Plin. lib 20. cap. 3.
Humum pellere pedibus. Catul. in Epithal. Mallij.
Initium sermonis pellere, Commouere longum sermonem. Cic. de Claris Orator. Longi sermonis initium pepulisti inquam Attice, rémque commouisti noua disputatione dignam, quam in aliud tempus differamus.
Nec pudeat pepulisse lyram. Ouid. ad Pison.
Metum pellere. Cic. 4 de Fin. Vt pellatur mortis & religionis metus. Sic Pellere timorem animo, apud Plautum, quod Virgilius Mittere dixit.
Mœstitiam ex animis pellere. Cic. 1. de Fin.
Moram. Ouid. 2. Metam.
Morbos arte Phœbea. Ouid. 3. Fast.
Pericula. Horat 2. epist. 2.
Sitim. Horat. 2. Carm. ode 2.
Segnes somnos. Colum lib. 10.
Vestigia intrantis pepulere somnum. Silius lib. 7.
Timores. Virg 5. Æneid.
Vmbras noctis pepulit Sol. Catul. de Berecynth. epigr. 58.
Pulsus, Participium { [illegible] } vt Patria pulsus Aristides. Ouid. 1 de Ponto, eleg. 4.
Regnis pulsi. Virg 7 Æneid.
Solio pulsus ob inuidiam. Virg. 10. Æneid.
Vi pulsus iniqua. Valer. 3. Argon.
Reficere pulsus in prælia. Virg 11. Æneid.
Vulneribus pulsus. Virg 12. Æneid.
¶Amor pulsus. Virg. 4. Georg.
Arbor pulsa ventis. Lucret lib. 5.
Dolor pulsus corde. Virg 6. Æneid.
Fides pulsa auro. Propert. lib. 3. eleg. 13.
Lyra pulsa manu. Ouid. 10 Metam.
Macies pulsa fugit. Ouid. 7. Metam.
Sensu pulsa naturę sentit. Cic. 1. de Nat. deor.
Nerui in fidibus pulsi. Cic de Clar. Orat.
Pudor pulsus. Ouid. 6 Metam.
Taurus pulsus armentis. Lucan. lib 2.
Tympana pulsa manu. Ouid. 1. de Arte.
Pulsus, huius pulsus { [illegible] } Martialis lib. 7. 6,
Et vngularum pulsibus calcus ister.
Pedum pulsu tremit tellus. Virg 12. Æneid.
Impetus pulsúsque remorum. Cic. 1. de Orat.
Crebet pulsus. Virg. 12. Æneid.
Sacer æris. Valer. 6. Argon.
Strepit machina pulsu. Stat. 1. Sylu. 1.
Ex se sua sponte moueri, & Pulsu alieno agitari, contraria. Cic. 2. de Nat. deor.
Inanimum est omne quod pulsu agitatur externo. Cicero 1. Tusculana.
Externus & aduentitius pulsus animos dormientium commo-

uet. Cicero 2. de Diuinat.

Imaginum pulsus. Cic. 2. de Diuin. Nulla species cogitari potest, nisi pulsu imaginum.

Pulsus venarum Plin. lib. 11. cap. 37. Apud eundē, Pulsus venarum tardus aut languidus, aut citatus. Pulsus autem est vbi coniungitur manus lacerto. Plin. lib. 11. cap. 37. Arteriarum pulsus, in cacumine maxime membrorum euidens, index ferè morborum. Alibi idem Plinius percussum appellat.

Venarum pulsum attingere. Tacit. lib. 5.

Pulso, pulsas { [illegible] } pulsâre, Frequentatiuum. Crebro & vehemēti ictu cædere & protrudere. Cic. 7. Verr. Sex lictores circunsistunt valentissimi, & ad pulsandum, verberandósque homines exercitatissimi.

Ictu crebro pulsarier. Lucret. lib. 4.

Saxis pulsatur & hastis. Valer. 6. Argon.

Murus pulsatur ab hoste. Ouid. l. 3. de Ponto, eleg. 1.

Ligone pulsantur arua. Ouid. 3. Amor. eleg. 9.

Caput vento pulsatur & imbri. Virg. 4. Æneid.

Pulsare ostium, fores, villam. Plaut. Amphit. 4.

Limina pulsantur virga. Stat. 1. Sylu. 2.

Postes pulsare. Ouid. 2. Metam.

Ostium pulsare. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Pulsare lyram, vel citharam pectine: pro Canere vel ludere, aut (quod ait Virgilius) Cithara personare. Virg. 1. Æneid.

Vlulatus pulsat aures. Claud. de bello Getico.

¶ Pulsare, Lædere, violare. Virg. 12. Æneidos,

Pulsatos referent infecto fœdere diuos. Hoc est violatos, læsos, fractis fœderibus. Seruius.

Pulsare, ad animum refertur. Plaut. Epid. 11.

Meúmque pectus pulsant.

Pulsari & agitari. Cic. 1. de Nat. deor. Nec tamen video quomodo non vereatur iste deus beatus ne intereat, quū sine vlla intermissione pulsetur agitetúrque atomorum incursione sempiterna.

Crimine falso pulsari. Claud. de bello Gildon.

Visione externa & aduenticia pulsari animos. Cicero 2. de Diuin.

Vecordia te pulsat. Ouid. 12. Metam.

¶ Pulsari, etiam ad iudiciale iudicium refertur. Vlpian. in l. De ætate. §. Qui interrogatus. D. De interrog. act. Qui interrogatus responderit: sic tenetur quasi ex contractu eius obligatus, pro quo pulsabatur: dum ab aduersario interrogetur.

Pulsans, Participium { [illegible] } vt Cymbala pulsant. Iuuenal. satyr. 9.

Pauor pulsans corda. Virg. 3. Georg.

Pulsatus, penult. prod. Aliud participium { [illegible] } Plinius lib. 12. cap. 9. Pulsatæ fluctibus arbores. Cicero pro Cælio, Aiebant enim fore testem Senatorem, qui se Pontificiis comitiis pulsatum à Cælio diceret.

Æquor pulsatum remige. Ouid. l. 3. de Ponto, eleg. 1.

Campus pulsatus assiduis equis. Ouid. 6. Metam.

Ianua pulsata sepulcri. Ouid. 3. Trist. eleg. 2.

Saxa pulsata. Virg. 3. Æneid.

Pulsatio, Verbale { [illegible] } Liu. 1. bel. Macedon. Ea maiore cum sonitu quàm vulnere vllo pulsatio scutorum parumper succedentes Romanos tenuit.

Pulsator, pen. prod. Aliud verbale { [illegible] } vt Citharæ pulsator Apollo. Valer. 5. Argon.

Pulsandus, Participium { [illegible] } vt Tellus pulsanda pede libero. Horat. 1. Carm. ode 37.

Area pulsanda equis. Ouid. 3. Amor. eleg. 14.

Pulsula, pulsulæ, pen. corr. { [illegible] } Diminutiuum, pro Ampulla, & pustula. Martialis lib. 14. 174.

Fecundæ cretæ tibi pollice pulsula surgat. Fortasse legendum pustula.

Pulto, pultas { [illegible] } pultâre, A supino pultum, quo antiqui vtebantur. Terent. Adelph. 4. 4.

Perij, horresco semper, vbi pultare hasce occipio fores.

Pultare & Mertare antiqui dicebant, pro Pulsare & Mersare, vt ait Quintil. lib. 1. vnde est tam crebrò apud Plautum Pultare fores.

Pellos, siue Pellus, pelli, Earum auium genus quæ à Latinis ardeæ, siue ardeolæ dicuntur, dicta à [illegible], aduerbio, quod significat Propè, quoniam non tam in sublime attollitur, quàm soleant aliæ species. Vide Plinium lib. 10. cap. 60.

Pelluceo, pellucea, pen. prod. pellucas { [illegible] } pellucêre, Per mediū lucere. Quintil. Sed vt inter se vincti, atque ita coeuntes, ne commissura pelluceat. Celsus lib. 2. cap. 10. Si sanguis qui initio fluxerat, & rubere & pellucere cœperit.

Pelluceos oratio. Cic. de Claris Orat. Ita reconditas exquisitásque sententias mollis & pellucens vestiebat oratio.

Quasi pellucet ex iis quas commemoraui virtutibus: Hoc est clara & aperta siue manifesta est ea his, &c. Cic. 1. Offic. Vetustiora tamen exemplaria legunt perlucet.

Pellucidus & Pellucidulus, Adiectiuum { [illegible] } Vide PERLUCIDUS.

Pelluo, pellua, pellui, pellutum, pen. prod. { [illegible] } pellúere, Perfectè lauare. Vide PERLUO.

Pelluuium, pelluuij { [illegible] } Vas in quo lauantur pedes: à pedum lotione dictum, vel, vt ait Festus, vas in quo manus lauantur, aliàs peluis.

Pelluuis, pelluuiæ, Idem { [illegible] }

PELONIA Dea, à pellendis hostibus sic dicta. Arnobius, Pellendorum hostium potens credebatur Pelonia.

PELOPEA, Pelopeæ { [illegible] } Thyestis filia, quæ à patre grauida facta, insigni forma infantulum peperit, quem recenter natum, ne turpitudo sua palàm fieret, feris deuorandum in syluis reliquit. Euenit tamen, diis ita volentibus, vt pastor quidam illac iter faciens in puerū incideret, qui misericordia motus, domum suam illum detulit, lactéque caprino educauit. Vnde & Ægisthus appellatus est: de quo vide suo loco. Ouid. epist. 1. & lib. 1. de Remed. amor. Vide & Senecam in Thyeste.

PELOPIA, quam nominatam Thyatirā & Euhippam ait Plinius, vrbs est in Ephesio, quæ Lyco flumine alluitur. Plin. lib. 5. cap. 29.

PELOPIDAS { [illegible] } Thebanus quidam fuit rei militaris gloria clarissimus, arctissimóque amicitiæ fœdere cum Epaminonda coniunctus. Vitam eius vide apud Plutarchum.

PELOPONESIA, mulier quædam, quæ quinquies quaternos enixa est, à Paulo Iureconsulto commemoratur in l. 3. D. Si pars hæredit. pet.

PELOPONNESUS, penult. prod. { [illegible] } Regio Achaiæ, à Pelope Hippodamiæ viro dicta, quasi Pelopis insula, quoniam penè Insula est. Qui superato OEnomao Hippodamiæ patre in certamine, totū illud regnum in dotem accepit & ex Phrygia secum in eam regionē duxit populū. Hæc Apia antè appellata, & Pelasgia peninsula, haud vlli terræ nobilitate postferenda. Circuitu quingentorum sexaginta trium millium passuum colligitur, angustiæ sex millium sunt, nisi erumpentia e diuerso quæ dicta sunt maria hinc Corinthiacum, illinc Saronicum sinum efficiunt. In Peloponneso sunt Argos, Mycenæ, Corinthus, Lacedæmon, Patræ, Malea promontorium, Epidaurus, regiones, Arcadia, Sicyonia. Peloponnesus hodie vocatur *Morea*.

In Peloponneso vixit Dicæarchus. Cic. Att. lib. 6.

Elis in Peloponneso familias duas certas habet, Iamidarum vnā, alteram Clutidarum, aruspicinæ nobilitate præstantes. Cicero 1. de Diuinat.

Peloponnesius. Adiect. { [illegible] } Cic. Att. lib. 6. Peloponnesias ciuitates omnes maritimas esse hominis non nequam, sed etiam tuo iudicio probati, Dicæarchi tabulis credidi.

Peloponnesiacus, penul. corr. Aliud adiectiuum { [illegible] } Cic. 1. Offic. Vt Callicratidas, qui quum Lacedæmoniorum dux fuisset Peloponnesiaco bello, multáque fecisset egregiè, vertit ad extremum omnia, &c.

PELOPS, huius Pelopis, pen. corr. { [illegible] } Tantali potentissimi Phrygum regis filius fuit. Hic quum Hippodamiam OEnomai Pisæ regis filiam, coniugem desyderasset, iniquissimis conditionibus propositis ab OEnomao reiectus est: quæ re bellum suscitauit, in quo Myrtilo præfecto suo proditore, regno OEnomai Pelops potitus est. Hinc illæ poetarum fabulæ. Lege Diodori Siculi lib. 5. Pelops equorū pernicitate vicit OEnomaum, abduxítque ex pacto vxorem Hippodamiam. Hac de re vide Cic. 3. Tuscul.

Equi Pelopis. Cic. 2. Tuscul. Vel equi Pelopis illi Neptuni, qui per vndas currus suspensos rapuisse dicuntur, excipient te, & quò velis, perferent.

Pater Pelopis, Tantalus. Horat. Epod. 17.

Periuri Pelopis hæres. Catul. Argon.

Insignis Pelops eburno humero. Virg. 3. Georg.

Pelopidæ { [illegible] } dicti sunt, qui à Pelope originem duxerunt. Cic. Curio, lib. 7. 29.

Pelopeius { [illegible] } Nomen possessiuum. Vnde Fabula de Pelope scripta, Pelopeia dicta est. Iuuenal. satyr. 17.

Præfectos Pelopeia facit Philomela Tribunos.

Arua Pelopeia. Ouid. 8. Metam.

Pelopeus, Adiectiuum { [illegible] }

Domus Pelopea. Propert. lib. 3. eleg. 19.

Mœnia Pelopea. Virg. 2. Æneid.

Pelopeis, pen. prod. Patronymicum fœmin. { [illegible] }

Vndæ Pelopeides. Ouid. 4. Fast.

Pelopeias, Aliud patronymicum fœmininum { [illegible] }

Mycenæ Pelopeiades. Ouid. 6. Metam.

PELORIA sunt festa apud Thessalos, eadem quæ apud Cretenses Hermea, anniuersariam ea cum diem habebant, quibus ex æquato iure, serui dominíque, socij & penè pares, communi libertate fruebantur.

Peloris, pen. prod. peloridis, fœminini generis { [illegible] } genus conchæ, chama maius, inquit Eustathius, idcircóque peloris propter magnitudinem appellatur. Horat. 2. Serm. satyr. 4.

Murice Baiano melior Lucrina peloris. Plinius lib. 32. cap. 11. & cap. 9. Et pelorides emolliunt aluum. Martial. lib. 6. 11.

Tu Lucrina voras, me pascit aquosa peloris. Idem lib. 10. 37.

Et fatuam summa cœnare pelorida mensa, &c.

PELORIS, Peloridis { [illegible] } Idem quod Peloros. Cicer. 7. Verr. Illis quibus Siciliam propinquam fuisse dicis, facilius fuerat ad Oceanum peruenire, quàm ad Peloridem accedere.

PELORUS, pen. prod. { [illegible] } Promontorium Siciliæ Italiam versus, à Peloro gubernatore nauis Annibalis, ibi sepulto. Pomponius. De hoc promontorio Lucanus lib. 2.

Et tiemo colles Siculo cessere Peloro. Plinius lib. 3. cap. 5. & capite 8. Strabo lib. 6.

Angusti claustra Pelori. Virg. 3. Æneid.

Angusta sedes Pelori. Virg. 3. Æneid.

Siculi Pelori angusta. Ouid. 15. Metam.

Ausonius Pelorus. Ouid. 5. Metam.

Pelta, peltæ { [illegible] } Scutum breuissimū, in modum lunæ iam mediæ. Virg. 1. Æneidos,

Ducit Amazonidum Lunatis agmina peltis. Scuta Amazonica vocat Nonius. Plin. lib. 12. cap. 5. Foliorum latitudo peltæ effigiem Amazonicæ habet.

Lunatæ peltæ. Virg. 1. Æneid.

Peltatus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Qui pelta vtitur. Liuius 8. bel. Punici.

Puellæ peltatæ. Ouid. 2. Amor. eleg. 14.

Peltifer, pen. corr. Aliud adiectiuum { [illegible] } vt Puellæ peltiferæ. Stat. 12. Theb.

Peltasta, peltastæ, masc. gen. Idem { [illegible] } Liu. 1. bel. Maced. Nocte ceteratos, quos peltastas vocant, loco opportuno inter bina castra in insidiis abdiderat. Æmylius Probus in Iphicrate, Ille è contrario peltam pro parma fecit, à quo postea Peltastæ pedites appellantur, vt ad motus concursúsque essent leuiores.

PELTAE, arum { [illegible] } Phrygiæ oppidum, à quo vicinus campus Peltinus appellatus est Strabo lib. 12. & 13.

PELTANI, populi in Lycaonia, in Asiaticam iurisdictionem versi. Plin. lib. 5. cap. 27.

Peluis, huius peluis, fœm. g. { [illegible] } quasi pedeluis, inquit Varro lib. 4. de Ling. Lat. à pedum lauatione. Alij peluim sinum aquarium putant, in quo vasa ea pelluuntur. Cato cap. 10, Peluis vna.
Patulas effundere pelues. Iuuen. Saty. 3.

PELUSIUM { πηλούσιον } Vnum ex ostiis Nili, & ciuitas in quadam Ægypti parte, quæ Augustamica est appellata, prope Thebaidem. Hanc vrbem (nunc *Damiata* vocatur) condidit Peleus Achillis pater, monitu deorum post lustrationem. Iuxta Pelusium est optima lens. Plin. lib. 7. cap 34.

Pelusius, & Pelusiacus, penultima corr. { πηλούσιος, πηλουσιακός } Martial. 10 Xeniis,
Accipe Niliacam Pelusia munera lentem. Virg. lib. 1. Georgicorum,
Nec Pelusiacæ curam aspernabere lentis.
Ora Pelusia. Lucan. lib. 8. Id est, Pelusiacum Nili ostium.
Gurges Pelusiacus Nili. Lucan. lib. 10.
Paludes Pelusiacæ Claud. de Phœnice, 3.
Stamen Pelusiacum. Silius lib 3.

Pelusiana mala { πηλουσιακὰ μῆλα } legimus apud Colum lib. 5 cap. 10.

Pelusiotæ { πηλουσιῶται } Populi in extremis finibus Ægypti, Pelusium oppidum incolentes ea in parte qua Ægyptus Arabiæ contermina est. Hieronymus contra Iouinianum: Impelle, si vales, Pelusioten, vt manducet cæpe.

Peminosus, pen prod. Adiectiuum { [illegible] } Id est mali odoris, inquit Festus: à pædore dictum. Proinde diphthongo æ scribendum esset. Varro de Re rust. lib. 1. cap 51, Aream solida terra pauitam, maximè si est argilla, ne situ pemmosa, in rimis eius grana oblitescant. Sic legit Festus. At exemplaria quædam legunt, Ne æstu rimosa, in rimis eius grana oblitescant. Veteriora tamen legunt pæminosa.

Pemma, tis. Pemmata azyma { πέμματα ἄζυμα } Placentæ sunt in clibano assæ, atque mox quum extractæ sunt, in mel calidum, vt id in cauitas sese recipiant, iniiciuntur. Galenus lib. 1. de alimentorum facultatibus, cap. 3.

PEMMA, oppidum in Arabia. Plin. lib 6. cap 29.

Pemphinx { πεμφίξ } flatus, gutta, nebula, pulsus crebrior. Hinc Pemphingodes febres, quæ spiritibus affluunt, interpretantur. Hippocrates lib 6. de morbis vulgar. Febrium aliæ mordaces sunt manu, aliæ salsuginosæ, aliæ pemphingodes, aspectu terribiles. Galen. Commen. lib. 1 in 6. Hippocrat. de morb. vulgarib.

Penarius, Vide PENVS.

Penates, pen. prod. penatium, penatibus { πατρῷοι θεοί, ἑρκεῖοι θεοί } Dicti sunt dij (inquit Cic. 2. de Nat. deor.) siue à penu ducto nomine (est enim omne quo vescuntur homines, penus) siue ab eo quòd penitus insident, ex quo etiam Penetrales à poetis vocantur. Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 4, Penates esse dixerunt, per quos penitus spiramus, per quos habemus corpus, per quos rationem animi possidemus. Cuius nominatiuus singularis secundum aliquos est hic penas, secundum alios hic penatis. Festus. Terent. Phorm. 5. 1,
Ac ego deos penates hinc salutatum domum Deuortar. Cicero 6. Verr. Iste continuò vt vidit, non dubitauit illud insigne penatium hospitaliúmque deorum ex hospitali mensa tollere. Iidem Lares familiares dicebantur, vt ex Cic. orat. pro P. Quinctio patet. Quos enim appellauerat paulo antè deos penates, eosdem paulo pòst Lares familiares dicit his verbis, At hic quidem iam de fundo expulsus, iam à suis diis penatibus eiectus esset. Idem infrà, Illud dico, dominum expulsum esse de prędio, domino à familia sua manus allatas esse ante suos Lares familiares.
Dij patrij ac penates. Cic. pro Sylla.
Certi penates. Virg. 4 Georg.
Desolati. Stat. 2. Syl. 1.
Iniqui Horat. 2. Carm. ode 4.
Magni. Virg 9. Æneid.
Miseri. Virg 2 Georg.
Parui. Virg. 8. Æneid.
Patrij. Virg 2. Æneid.
Patrij penates familiaresque. Cic. pro Domo sua.
Regij penates, Domus regia. Seneca Herc. OEth. 4.
Sacri. Seneca Octauia, 4.
Tenues Seneca Hipp. 2.
¶Inuisos penates deserit. Ouid. 9 Metam.
Eiicere aliquem à suis diis penatibus. Cic. pro Quintio.
Inclinatos penates erigere. Stat. 3. Syl. 3.
Exterminare aliquem à suis diis penatibus. Cic. pro Sextio.
Florebant hilares, inconcussique penates Stat 5 Syl. 1.
Auersos penates mollire hostia. Horat. 3 Carm ode 23.
In conspectu deorum penatium necare hospitem. Cic. pro Deiot.
Pollutos penates perfudit multo sanguine Ouid 5 Metam.
Ponere penates suos aliquo loco. Ouid. 1. Metam.
Viduare penates Stat 5 Theb.

Penatiger, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Ouid. 15. Metam.
Penatigero Æneæ.

Penator, Vide PANVS.

Pendeo, pendes, pependi, pensum, pendère, pen prod. { [illegible] } Suspensum esse Terent Eunucho, 5 7,
Tu iam pendebis, qui stultum adolescentulum nobilitas
Flagitiis, &c.
Nati pendent circum oscula. Virg. 2. Georg.
Palearia pendent à mento crurem tenus. Virg. 3. Georg.
Pendere ab humero. Cic 6 Verr.
Ad matrem pendere, Vide AD præpositionem.
Pendere de. Martialis lib. 13. ino,
Pendentem summa capream de rupe videbis:
Casuram speres, decipit illa canes.

Capellæ pendent de rupe dumosa. Virg. 1. eclog.
Fistula pendet de collo. Virg 3. Æneid.
Pendere ex arbore. Cic. 5. Verr.
In arbore pendere. Cic. 5. Verr.
Poma pendent in arbore. Virg. 1. eclog.
In fluctu summo pendere. Virg 1. Æneid. De natantibus dicitur.
Corpus pependit aquâ Ouid. epist. 17.
Pendere per pedes Plin. lib. 2 cap 5 de terra, Eandémque vniuersi cardine stare pendentem, librantem per quæ pendeat.
Látere pendère. Cic. in Pisonem, Tu naufragio expulsus vspiam saxis fixus asperis euisceratus látere penderes (vt ait ille) saxa spargens tabo, sanie, sanguine atro.
¶Pendere, pro Sustentari, vel potius inniti. Ouidius,
Pendet & à vestra nostra salute salus.
Salus nostra pendet tua. Silius lib. 3.
Casu pendemus ab vno. Lucan lib. 5.
Pendere ad Senec. de Tranquillitate vitæ, Quod necesse est ad sua vota pendentibus, tota vita pendent.
In sententiis omnium ciuium famam nostram fortunámque pendere. Cic. in Pison.
Vitam omnium ex vnius pendere. Cic. pro Marcello.
Aliunde pendere. & extrinsecus aut benè, aut malè viuendi suspensas habere rationes Cic Lucceio, lib. 5 13.
Cantilenam totam istam ex hoc pẽdere, vt quamplurimum lucrifaciant. Brutus Cic. lib. 11. 20.
De aliquo pendere Horat. 1. epist. 1.
Respublica pendet e Bruto. Cic ad Attic. lib. 14. Quòd errare me putas, qui Remp. putem pendere è Bruto: sic se res habet, aut nulla erit, aut ab isto, istisve seruabitur.
Tui, & qui ex te pendent Cic. Domitio, lib. 6. 22, Incolumitati suæ suorúmque, qui ex te pendent, consulas.
Pendere ex arbitrio alterius, quod vulgus dicit *Esse subiectum alterius voluntati* Liu. 5. bell Maced.
Pendere ex errore imperitæ multitudinis. Cic. 1. Offic Qui ex errore imperitæ multitudinis pendet, hic in magnis viris non est habendus.
Pendere ex fortuna. Cic. in Parad. Cui spes omnis & ratio, & cogitatio pendet ex fortuna, huic nihil potest esse certi, nihil quod exploratum habeat, permansurum sibi vnum diem.
Terrorem & suspicionem omnem ex improbitate alicuius pendere. Cic. pro Sylla.
Pendere ex laude. Quintil lib. 4. cap 2.
Ex aliena leuitate Plancus Ciceroni, lib. 10 23.
Bellum pendet ex vna origine. Ouid. 1. Metam.
Sapientem ex insipientium sermone pendere, quid turpius? Cic. 2. de Finibus.
¶Pendent rationes ex coniecturis: Hoc est, ex coniecturis sumuntur & ducuntur. Cic. 4. Acad. Non quæro rationes eas, quæ ex coniectura pendent, quæ disputationibus huc & illuc trahuntur.
E scripto pendère. Quintil. lib. 7. cap. 4.
Ex quo verbo tota illa causa pendet. Cic. 2 de Orat.
Ex verbis ius non pendet, sed verba seruiunt hominum consiliis & authoritatibus. Cic. pro Cecin.
¶Pendère promissis, Est moueri promissis & affici. Cic. ad Qu. frat. lib. 3 21, Cæsaris amore, quem ad me perscripsit, vnicè delector: promissis iis quæ ostendit, non valde pendeo.
Pendère spe cæca, atque expectatione obscura. Cic. 2. de Lege agrar. Nolo suspensam & incertam plebem Rom. obscura spe & cæca expectatione pendère.
Pendère spe extrema. Cic pro Flacco, Nisi hoc loco, nisi apud vos, nisi per vos iudices, non authoritatem, quæ amissa est, sed salutem nostram, quæ spe exigua extremáque pendet, tenuerimus, nihil est præterea quò confugere possimus.
Fortuna ducum pendet. Lucan. lib. 2.
Pendere leui momento fides dicitur, quæ facilè corruit. Liu. lib. 2.
¶Pendère, pro Pondus efficere, inquit Budæus. Plin lib. 18. cap. 7, In transpadana Italia scio vicenas quinas libras farris, modios pendère. Idem lib 21. cap. vltimo, Cyathus pendet per se drachmas x. In eadem significatione legitur & Pendo, pendis, per tertiam coniugationem.
¶Pendere, Nimio desyderio alicuius rei intentum esse, & cessare ab omni alio opere, idque vnum sollicitè expectare. Ouidius 1. epist. 6,
Narrantis coniunx pendet ab ore viri. Virg 6. Æneidos,
Dum consulta petis, nostróque in limine pendes.
¶Pendere, Cruciari, Suspensum ac dubium esse. Cic. ad Atticum, lib. 4, Ne diutius pendeas, palmam tulit.
Ex futuris pendere, & frui præsentibus, contraria. Cic. 1. de Fin.
Pendet animus. Terent Adelph 2. 2.
Animis pendere. Cic. 1. Tuscul. Quòd si expectando & desyderando pendemus animis, cruciamur, angimur.
Pendere animi, pro Animo, more antiquo: Id est Dubium esse. Cælius Cic. lib 8 5, Qua tu cura sis, quod ad pacem prouinciæ, finitimarúmque regionum attinet, nescio: ego quidem vehementer animi pendeo. Cic. Attic lib 8, Pendeo animi expectatione Corfiniensi, in qua de salute Reip. decernitur. Ibidem, lib. 12.
¶Pendere, Cessare. Virg 4 Æneidos,
· pendent opera interrupta, minæque
Murorum ingentes. Hoc est, Intermittuntur ad tempus: aut Imperfecta remanent.
¶Pendere rei inde dicebantur, quòd eorum nomina in programmate, id est tabella pendula publicè proposita, atque suspensa erant. Suet. in Domitiano, cap. 9, Reos qui ante quinquennium proximum apud ærarium pependissent, vniuersos discrimine liberauit Idem de Claudio Cæsare, ante eius imperium, cap 9. Vt qui obligatam ærario fidem liberare non posset, in vacuum lege prædiatoria venalis pependisset sub edicto Præfectorum. Quibus verbis Tranquillus significat

Claudij bona prædia, id est publicè obnoxia, edictu Præfectorum ærarij diu venalia pependisse, quum emptorem non inueniret. Ex Budæo.

Penderi, forma passiua reperitur apud Lucretium lib 6,
Nec iam relligio diuûm, nec numina magni
Pendebantur, &c. Id est, non magni æstimabantur.

Pendens, pendentis, Participium { [illegible] } siue Nomen ex participio. Terent. Phormione, 1.4,
Tu iam lites audies: ego plectar pendens.
Pendentes alæ Plin lib. 10. cap 38.
Anelli pendentes ex se. Lucret. lib 6.
Brachis pendentia collo. Tibull lib. 3. eleg. 7.
Cælum pendens. Ouid 7. Metam.
Causæ ex æternitate pendentes. Cic. in Top.
Fata pendentis. Plin. lib. 19. cap. 1.
Nubila. Ouid 1. Metam.
Pueri pendentes circum vbera. Virg. 8. Æneid.
Scopuli. Virg. 1. Æneid.
Pendens vinum, Quod adhuc in ipsa vite pédet, & necdum ex ipsis vuis expressum est. Cato cap. 147. Et cap 146, Oleum pendens.

Pendulus, pen corr. Adiectiuum { [illegible] } Quod pendet.
Collum pendulú zona lædere; Suspédere se. Horat. 3. Carm. ode 27.
Palearia pendula. Ouid. 7. Metam.
Bombyx pendulus, qui ex filis quos texit, pendere videtur. Martial. lib 8 34.
Putator pendulus arbustis. Colum. lib. 10.
Loca pendula. Colum. lib. 2. cap 18, Tum deinde macriora & pendula loca mense Februario, luna crescente, fimo iuuanda sunt.
Spe pendulus dubiæ horæ. Horat. 1. epist. 19.
Tela pendula. Ouid in epist. Penelopes ad Vlyssem,
Nec mihi quærenti spatiosam fallere noctem
Lassaret viduas pendula tela manus.

Pensilis, & hoc pensile, pen. corr. { [illegible] } Quod suspensum & sublime est. vt Pensilis hortus, qui supra ædificia factus est, hoc est in solario, vel in aere sublimis.
Vua pensilis. Horat. 2 Serm. saty. 2.
Homo pensilis, Qui suspensus est. Plaut. Pseud. 3.
Pensilis lectus, Pensiles lychni, quòd suspensi sunt, & in aere pendentes: vt ait Valla.
Pensilis vrbs, quæ subter cauata est: & Pensilis hortus. Plinius lib. 36 cap 14.
Pensilia vehicula, pro Lecticis.
Pensiles balineæ. Plin. lib. 26 cap 3. & lib. 9. cap. 54.
Pensile horreũ, quòd fit in altiore domus loco. Colum. lib. 12. cap. 50, Esse oportet pensile horreum quo imponantur fructus.

Pensum, pensi { [illegible] } Manipulus lanæ vel lini qui pendet ex colo, & fuso trahitur, vnde Trahere pensa, pro eo quod Nere dicimus. Ouid. lib. 2. Fastorum,
Lumen ad exiguum famulæ data pensa trahebant.
Ferrata pensa Parcarum. Claud. 1. de raptu Pros.
Seuera pensa Parcarum. Ouid. ad Liuiam.
¶Grauibus pensis affixa puella. Tibul. lib. 2. eleg. 3,
Carpere pensum, Vide CARPO.
Nocturna carpentes pensa puellæ. Virg 1 Georg.
Inexorabile pensum deficit. Stat. 3. Sylu. 3, Pensum Parcarum intelligit.
Ducere pensa, Claud. 2. in Eutrop.
Pensum facere. Plaut. Merc. 2.
Peragunt pensa duræ sorores. Senec Herc. fur. 3.
Infecta pensa reponunt. Ouid. 4. Metam.
Pollice pensa trahere. Ouid. ad Liuiam.
¶Pensum, aliquãdo capitur pro filis. Virg. 9. Æneidos, de textrice,
Excussi manibus radij, reuolutáque pensa.
Mollia pensa deuoluunt fusis. Virg. 4 Georg.
¶Pensum, est officij cuiusque perfunctio, inquit Budæus. Cic. lib. 3. de Orat. Nunc ad reliqua progrediar: méque ad meum munus pensúmque reuocabo. Translatio est ab ancillis pensa deducenda à matronis capientibus.
Absoluere pensum, Vide ABSOLVO.
Accurate pensum, Vide ACCVRO.
Conficere pensum, Vide CONFICIO.
Exigere pensum. Cic. 5. Verr. Pensum magis in Leontino agro est exigendum, propter hanc causam, quòd ipsi Leontini publice nó ferme me multum adiuuerunt.
Imperare pensa. Quintil. lib. 3 cap. 7.
Pensum peragere. Colum. lib. 3. cap 10.

Pensum, pensi, in alia significatione, Vide Pendo.

Pendo, pendis, pependi, pensum, péndere, pen corr. { [illegible] } Actiuum, significat proprie ponderare: à Pendeo, quòd quæ ponderantur, ex libra pendent.
Tantundem pendere. Lucretius lib. 1,
Nam si tantundem est in lanæ glomere, quantum
Corporis in plumbo est: tantundem pendere par est.
¶Pendere { [illegible] } per translationem, pro Considerare, siue æstimare. vnde fit Magnipendo, Floccipendo, Paruipendo, Multipendo, Nihilipendo: Id est in magna, parua, nulla æstimatione habeo. Terent. Heaut 1. 1,
Tu illum nunquam ostendisti quanti péndere. Cic. Verrin. 1, Ego non nomine appellem oratorem vobis proponam: vos eam suo nominis pondere pendit ôte,
Spectare & pendere. Cic. in Orat. Quòd si in philosophia tantum interest, quemadmodum dicas, vbi res spectatur, non verba penduntur: quid tandem in causis existimandum est?
Péndere res leui coniectura. Cic pro Rosc. Amer. In quo scelere Iudices, etiam quum multæ causæ conuenisse vnum in locum, atque inter se congruere videantur, tamen non temere creditur, neque leui

coniectura res penditur, neque testis incertus auditur, neque accusatoris ingenio res iudicatur.
Magni pendi. Lucret. lib. 6.
¶Péndere, Soluere. Liu. 1. ab Vrbe, Ad equos emendos dena millia æris ex publico data, & quibus equos alerent, viduæ attributæ, quæ bina millia æris in annos singulos penderent. Sallust. Semper illi ea re ger tetrarchæ vectigales erant, populi, nationes stipendia pendere.
Pecuniam alicui quotannis péndere. Cic. de Prou. Cons.
Stipem pendere. Varr. de Ling. Lat. lib. 4.
Tributum pendere Ouid 8 Metam.
Pendere vectigal. Cic. ad Qu fratrem, lib. 1. 1.
Pendere vsuram. Cic. ad Atticum, lib. 12, Sunt quæ vendere facilè possim, sed vt non vendam, vsuram pendam à quo emero.
Grates dignas pendere. Stat. 11. Theb Id est referre gratiam.
Pendere pœnas, Proprie dicitur qui ob delictum pœnas soluit Virgil. 6 Æneid. Ex eo tractum est (vt ait Festus) quòd ære graui vterentur Romani: eo penso, non numerato, debita soluebant: vnde etiã Pensiones dictæ. Cic 3 de Nat. deorum, Illos conseruari melius fuit, quàm pœnas sceleris Vatium pendere.
Pœnas pendere pro scelere Lucret. lib. 5.
Pendere pœnas magistro. Plautus Bacchid. 8. Pro Vapulare à magistro
Pendere pœnas tergo Terent. Heaut. 4. 4.
Pœnam exilio pendere. Ouid 10. Metam.
Pœnas pendunt ex fœdere. Ouid. 10 Metam.
Pendere supplicia. Plin. lib 29 cap 4.

Penditur, pen. corr. Impersonale { [illegible] } Plin. lib. 12. cap. 14. Iterúmque imperij nostri publicanis penditur.

Pensus. Particip. { [illegible] } Ponderatus. Ouid. 14 Metamorphoseos,
-& aduertens pensas examinat herbas. Id est ponderatas. Neque enim pharmaca, nisi ponderentur, rectè componi possunt.

Penso, pensas { [illegible] } pensare, à pendo vel pendeo, Frequentatiuum, Sæpe ponderare Liu 8 bell. Maced Mulier lingua sua stringentem ferrum, & Centurionem pensantem aurum, occiderent, imperauit.
Pensare amicos factis, Æstimare, & secernere ac ponderare. Liu. 4. bell. Maced.
Pensare singula, Reuoluere, considerare diligenter. Curt. lib. 7.
Pensare aliquid ex alio. Valer Max. lib. 1.
Trutinã pensantur eádem scriptores Romani Horat. 2. epist. 1.
Pensare vicem, pro Supplere Plin. lib. 31 cap. 8.
Pensare argento, pro Emere, Columella dixit, teste Budæo.
Pensare, pro Redimere. Liu. lib. 7. bel. Macedon. Veteribus benefactis noua pensantes maleficia Budæus.
Pensare, pro Compensare. Tacit. lib. 10, Sed neque hæc contineri, & metuentur meliorum pensantur.
Pensare beneficia. Senec de Benefic lib 3. cap. 9.
Pensare crimen voa laude. Plin. lib. 9 cap 25.
Damnum numeri pensare. Claud. 1 de Raptu Proserp.
Lætitiam mœrore pensare Plin lib 7. cap. 40.
Laudem pensat cum crimine. Claud. 4. Paneg.
Pudorem pensare nece. Ouid epist. 2.
Præmia pensamur palmæ. Stat. 1. Achil.

Pensans, Participium { [illegible] } Silius lib. 4,
-& vertice sacro
Pensantes aurum Celtæ vmbone ferebat. Id est, ponderantes aurum, vel ad pondus accipientes.
Damna pensans meliore marito. Senec. OEdip. 5.

Pensandus, Aliud participium { [illegible] } vt
Titulus pensandus meritis. Ouid. 13. Metam.

Pensatus, pen. prod. Similiter participium { [illegible] } vt
Sententia belli diu pensata. Sil. lib. 7.

Pensationis verbo vtitur excellentissimi vir ingenij Papinianus in L. 18. Commod. in l. 67. §. sed si non. & §. Si duos. de legat. lib. 2. L. 39. Solut. matrimon. in P.

Pensator, pen prod. Verbale { [illegible] } Plin. lib. 33. cap. 3, Pensatores, libripendes dicuntur.

Pensito, tas pen. corr. { [illegible] } pensitâre, Aliud frequentatiuum. Sæpe vel frequenter ac diu ponderare, examinare. Plin lib. 7. cap. 7, Is demum profectò vitam æqua lance pensitabit, qui semper fragilitatis humanæ memor fuerit. Gellius libro 1, Aut virtutes pensitabat, aut vitia rimabatur, vt iudicium esse factum ad amussim diceres.
¶Pensitare, Frequenter & sæpe soluere. Cic pro Lege Manil. Quo tãdem animo esse existimatis aut eos qui vectigalia vobis pensitant, aut eos qui exercent, atque exigunt?
Immunia prædia, & Prædia quæ pensitant aliquid, contraria. Cic. 2. de Lege agraria, Immunia commodiore conditione sunt, quàm illa quæ pensitant.

Pensitatio { [illegible] } Verbale. Plin. lib 19. cap 6, Et tunc properatæ præteriti temporis pensitatione Id est compensatione.
Pensitationum tria sunt genera, teste Asconio, Canon, Oblatio, Indictio. Indictio, *la taille*, Oblatio, *l'aide*. Canon, *le domaine*.

Pensitator, pen. prod. pensitatoris { [illegible] } Ponderator. Gell. lib. 17. cap. 1, Verborum pensitatores subtilissimi.

Pensiculo, pensiculas, pen corr. { [illegible] } pensiculâre, Idem quod Pensitare Gellius lib. 13 cap. 19, Pensicula vtrunque moderatè, reperies suo quodque in loco sonare aptissimé. Alij legunt, pensiculatè modulatéque reperies, &c.

Pensiculatè, Aduerb hoc est, cum pondere, iustóque examine. Gell lib. 1. cap 3, Neque ea, quæ à Theophrasto pensiculatè atque enucleatè scripta, &c.

Pensiculator, oris, qui dicta factáve quadam quasi trutina examinat.

Pensitatus, pen. prod. { [illegible] } Participium, siue Nomen ex participio. vt Res pensitata. Plin. epist 8. lib. 1, Nos contrà, multum ac diu pẽsitatus amor liberalitatis, cõmunibus auaritiæ vinculis eximebat.

Pensio,

Pensio, pensionis, fœm. g. { [illegible] } Id quod pro aliqua re soluitur, id est quod datur pro rei alicuius vsu, aut agri, aut domus. Cic. pro Rosc. Comœdo, Cur tam serò? cur quum altera pensio soluenda esset, non tum, cum prima?

Soluta ante diem pensio. Cic. Attic. lib. 16.

Pensiuncula, penult. corr. Diminutiuum { [illegible] } Colum. lib. 11 in Præfat. Fœnoris tui Syluine, quod stipulanti spoponderam tibi, reliquam pensiunculam percipe.

Pensura, pensuræ, Idem quod pensio. Varr. de Ling. Lat. lib. 4, Per trutinam solui solitum, vestigium etiam nunc manet in æde Saturni, quod ea etiam nunc propter pensuram, trutinam habet positam.

Pensum, pensi { [illegible] } Quasi dicas cogitatum, siue meditatum. Plaut. Trucul. 16,

Nec mihi adest ad illum pensi. Id est, Nihil curo, Flocci facio.

Pensi esse, vel habere. Liu. lib. 4, Decad. 4, Sed illis nec quod dicerent, nec quid facerent quicquam pensi fuisse. Salust. in Catil. Neque id quibus modis assequeretur, dum sibi regnum pararet, quicquam pensi habebat. Quintilianus, Nibil pensi habere videas quosdam. Nihil pensi habere, est flocci facere, inquit Budæus.

Pensior, & hoc pensius { [illegible] } Plaut. Stich. 3,

-age tu, altera vtra sit conditio pensior,

Virginem, an viduam habere? Gellius libro 12 cap. 5, Vt nihil quicquam esset charius, pensiúsque nobis, quàm nosmetipsi. Id est, æstimatius & pretiosius. nam quæ maximi facimus, sæpe nobis pensa sunt.

Pene, Aduerbium { [illegible] } Id est ferè. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17, Ille mihi secundum te & liberos nostros ita est vt sit penè par.

Penè amicus aliquis. Cic. Lentulo, lib. 1. 4, Eo die acerbum habuimus Curionem, Bibulum multo iustiorem, penè etiam amicum.

Penè par oratori poeta multis ornandi generibus. Cic. 1. de Orat.

Penè sum factus ille. Cic. Cælio lib. 2. 8, Quid quæris? dum illum rideo, penè sum factus ille.

Penè simul tecum rapta solatia Virg. 9 eclog.

Penè dicam. Cic. pro Rosc. Comœdo, Si qua enim sunt priuata iudicia summæ existimationis, & penè dicam capitis.

Penissume { [illegible] } Superlatiuum formauit Plautus in Aulul. 4. 4,

-me intus gallus gallinaceus,

Qui erat anui peculiaris, perdidit penissumè. Id est, penè nihil defuit quin me perderet. Sunt qui superlatiuum esse velint à Penitus. A Penè deduci vult Priscianus lib. 15.

PENELOPS, penult. corr. { [illegible] } Filia Icarij, & vxor Vlyssis: cui ad bellum Troianum profecto, fidem & pudicitiam seruauit, licet à multis procis sollicitaretur, quos lanificio frustrari solebat. Nam his semper se consensuram, absoluta tela, pollicebatur. Sed vt eos longius frustraretur, noctu retexebat, quod interdiu texuisset. Dicta ab auibus quæ penelopes dicuntur, cuius nominatiuus singularis est Penelops, quum prius Arnea vocaretur, quasi abiecta, repudiatáque. Etenim in mare proiectam ab Icario Periboeáque parentibus, ferunt educatam à penelopibus. Dicitur & Penelopea, Penelopeæ, pen. prod. habes testimonium in Priapeiis.

Difficilis procis Penelope Horat. 3. Carm. ode 10.

Penelopes telam retexere, Est inanem operam sumere, & rursum destruere quod effeceris. Vsurpat hoc adagium Cicero 4. Academ. Quid quòd eadem illa ars, quasi Penelope telam retexens tollit ad extremum superiora, vtrum ea vestra, an nostra culpa est? Sentit de dialectica quæ iisdem illis rationibus, quibus confirmauit aliquid, rursum soluit ac destruit, vt nihil iam actum videatur. Ex Erasmo.

Penelopæus, Adiectiuum { [illegible] } vt Fides Penelopæa. Ouid. 5. Trist. eleg. 14.

Penelopes { [illegible] } Aues de quibus Plinius lib. 37 cap. 2, Et Cratim amnem in Oceanum effluentem è lacu, in quo aues quas meleagridas & penelopas vocat, viuere.

Penes { [illegible] } Præpositio accusatiuo casui seruiens, quæ à Penitus trahitur, significátque personam & dominium ac potestatem, vt ait Festus. Vlpianus in l. Penes D. de verborum & rerum significat. Penes te, amplius est quàm apud te. nam apud te est, quod qualiter qualiter à te tenetur: Penes te est, quod quodammodo à te possidetur. Ouidius lib. 1 Fastorum,

Me penes est vnum vasti custodia mundi. Id est, in potestate vel dominio meo.

Imperium ac Prætorium nomen penes aliquem esse. Cic. 7. Verr.

Omne iudicium & potestatem agrorum penes aliquem esse. Cic. 2. de Lege agrar.

Eloquentia exornat eos penes quos est. Cic. in Orat.

Penes Censorem iudicium Senatus de dignitate, maiores esse voluerunt. Cic. pro Domo sua.

Consistunt omnia penes vnum. Author ad Heren. lib. 4.

Penes authores sit fides: & in laudem, & in vituperationem simul accipitur, quasi laus veritatis, aut vituperatio falsitatis penes authorem sit, ad quem spectat fidem rei, cuius author est, facere. ad me certè ista vel laus, vel vituperatio non spectat, qui hoc non affirmo, sed ad alterum authorem relêgo. Hæc Valla lib. 6. Salustius, Cæterum fides eius rei penes authores erit.

Penes quos laus adhuc fuit. Cic. de Claris Orat.

Penes te culpa est. Terent. Hecyr. 4. 1.

Penes te est virtus. Plaut. Amphitr. 2.

Penes te potestas, vel principatus. Cic. Marcello, lib. 4. 7. Sic intellexi, nihil aliud esse quod dubitationem afferret ei, penes quem est potestas, nisi quòd vereret ne tu illud beneficium omnino non putares. Idem ad Atticum, lib. 13, Quæ autem his temporibus scripsi, [illegible] morem habent, in quo sermo ita inducitur cæterorum, vt penes ipsum sit principatus.

Te penes arbitrium nostræ vitæque necísque Ouid. epist. 24.

Victoria certaminis penes Tribunos fuit Liu. Decad. 1. lib. 3.

¶Penes, aliquando pro Apud ponitur. Terent. Adelph. 3. 3,

Quid? isthæc iam penes vos psaltria est?

Est iam intus. Cic. 5. Verr. Quum omnis frumenti copia decumarum nomine penes istum esset redacta.

Penes æterna. Lucretius lib. 2,

Néve putes æterna penes residere potesse

Corpora prima, &c. Sic enim habent antiqua exemplaria, contra fidem nouitiorum, in quibus legitur, Néve putes æterna parum, &c. Ex priori autem lectione hic sensus elicitur, Non residere nec remanere in æternis textis corpora prima, sed ea plerunque fluitare in summis rerum oris, & res interpolare subinde alias atque alias, vt quædam in ortu natalibúsque mortaritur suis: tantum abest vt æternitas esse possit in his, quæ prima corpora procreant & integrant. Hæc Turnebus.

Penes iniuriam. Tacit. lib. 4, Pluréſque eius rei causas adferebat, potissimam penes iniuriam virorum fœminarúmque.

Exercitatus penes scenam. Author ad Heren. lib. 4, Ita petulans es atque acer, vt ne ad solarium quidem idoneus, vt mihi videtur, sed penes scenam, & in eiusmodi locis exercitatus sis?

PENESTIA, regio est Illyrici. Liu. lib. 3. quintæ Decadis, Tertio inquit die ad Vscana Penestianæ terræ, ea maxima vrbs est.

Penetro, penetras, pen. corr. { [illegible] } penetrâre, Quasi penitus intrare. Cic. 1. Tuscul. Qui si permanet incorruptus, suíque similis, necesse est ita feratur vt penetret & diuidat omne cælum hoc, in quo nubes, imbres, ventíque coguntur.

Penetrare, Penitus intrare. Festus.

Penetrare Atlantem, Montem Atlantem superare, & prætergredi. Plin. lib. 5. cap. 1.

Penetrare in aliquem locum. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Penetrare in cælum. Cic. 4 Acad. Vt nulla acies humani ingenij tanta sit, quæ penetrare in cælum, terram intrare possit.

In extremos Indos. Catul. ad Furium, epig. 11.

In maria. Plin. lib. 9 cap. 6.

In portum. Cic. 7. Verr.

In quædam templa. Cic. in Somn. Scip.

Ad vrbem. Ouid. 15 Metam.

Ad vrbes sedésque aliquorum. Cic. de Prouinc. Consul.

Penetrare in vrbem. Liu. 5. ab Vrbe.

Penetrare per cælum. Cicero de Vniuers. Has ob causas vaga astra sunt, quæ per cælum penetrantia, solstitiali se & brumali reuocatione conuerterent.

Penetrare sub terras. Cic. 6 Verr. Abreptam ex eo luco virginem secum asportasse, & subitò non longè à Syracusis penetrasse sub terras.

Penetrare se, antiquè, pro Inferre sese. Gell. lib. 5. cap. 14. Specum quandam nactus remotam latebrosámque, in eam me penetro & recondo.

Penetrare se in fugam, Fugere. Plaut. Amph. 4.

Penetrare pedem aliquò. Plaut. Menæch. 9.

¶Penetrare ad. Plin. lib. 13. cap. 3, Quando id primùm ad Romanos penetrauerit, non facilè dixerim.

Vox penetrat ad aures. Ouid. 15. Metam.

Ad sensum opinionémque alicuius penetrare. Cic. in Partit.

Penetrare in animos, Cic. de Claris Orat. Nulla res magis penetrat in animos, eósque fingit, format, flectit.

Contagia morbi penetrant in animum. Lucret. lib. 3.

Tremor penetrat in artus. Ouid. 10. Metam.

Nidor penetrat in artus Lucret. lib. 2.

Pauor penetrans in præcordia. Silius lib. 16.

Vitium corporis vsque ad animum penetrat. Vlpian. in l. 4. in princip. D. de ædil. edict.

¶Penetrare, ad personam relatum. Tacit. lib. 3, Nihil tamen Tiberium magis penetrauit.

Tum penetrabat eos, posse hæc, &c. Lucret. lib. 5. Id est tum veniebat eis in mentem: vel tum sibi persuadebant. Lambinus.

Penetrare vitam, famámque alicuius. Tacit. lib. 11.

Penetrari, Infinit. passiuum. Lucretius lib. 2,

-vallo munitur eburno

Vt penitus nequeat penetrari, &c.

Penetratus, pen. prod. Participium { [illegible] } vt

Corpora penitus penetrata Lucret. lib. 1.

Limina penetrata mortis Stat. 4 Sylu. 6.

Penetrabilis, & hoc penetrabile, pen. corr. { [illegible] } Quod facilè penetrat: & interdum quod facile penetrari potest. Martialis lib. 4. 19,

Ne madidos intret penetrabile frigus in artus. Virg. 1. Georgicorum,

-aut Boreæ penetrabile frigus adurat.

Caput haud penetrabile Nili. Stat. 3. Sylu. 5.

Corpus nullo penetrabile telo Ouid. 12. Metam.

Fulmen penetrabile. Ouid. 13 Metam.

Pectus nulli penetrabile ferro Stat. 2. Thebaid.

Penetrabilis querimonia. Gell. lib. 10 cap. 3.

Telum penetrabile. Ouid. 5. Metam.

Penetrale, penetralis, pen. prod. n. g. siue Penetral, huius penetralis, quo vtitur Macrob. lib. 7 Saturn. cap. 1. { [illegible] } significat omnem partem interiorē domus vel templi, licet sit intecta, vt ait Seruius: seu omne quod in intimis partibus est, vt vult Valla. Virg. 6. Æneidos,

Te quoq; magna manēt, regnis penetralia nostris. Martial. lib. 11. 51,

Nec Capitolini summum penetrale tonantis.

Regum penetralia Virg. 2. Æneid.

Alta penetralia. Virg. 7. Æneid.

Arcana tecti penetralia. Stat. 5. Theb.

Faustis sub penetralibus nutrita indoles. Horat. 4. Carm. ode 4.

Patrium penetrale in sedes nouas transferre. Ouid. 15. Metam.

Profundum penetrale. Claud. 2. Paneg.

Contaminare penetralia. Liu. lib. 5. Decad. 5.

Penetralia, sunt penatium deorum sacraria. Paulus.

Penetralis, & hoc penetrale, pen. prod. { [illegible] } Adiectiuum legitur apud Virg. 2. Æneidos, pro Interno & interiore:

Æternúmque adytis effert penetralibus ignem.
Dij penetrales. Cic. 2 de Nat deor.
Abditi ac penetrales foci. Cic. de Arusp. resp.
Focos penetrales deserere. Catull. ad Mallium, epig. 63.
Frigus penetrale, Quod penetrat. Lucret lib 2.
Penetralis Germania. Tacit. lib. 1, Ille fas patriæ, libertatem auitam, penetralis Germaniæ deos, &c. Cheruscorum regionem videtur appellare penetrale Germaniæ, quòd sit penitior, atque interior, aut potius templum Cheruscorum.
Penetralis ignis. Lucret. lib. 1. Id est, qui in res omnes, quibuscunque adhæserit, sese citò insinuat. Lambinus.
Penetrale sacrificium, inquit Festus, quod in interiore parte sacrarij conficitur. Vnde & penetralia cuiusque dicuntur. Et penes nos quod in potestate nostra est. Festus.
Sedes penetralis. Virg 4 Æneid.
Tecta penetralia. Virg 3. Georg.
Templa penetralis cæli Lucret lib. 1.
Abditum & penetrale, Vide Abditum, in A B D O.

Penetralior, Comparatiuum. Lucret. lib. 2,
Quare fulmineus multo penetralior ignis, &c. Sic restituit Lambin.

PENEVS, pen. prod. { [illegible] } fluuius Thessaliæ, de quo Plin. lib 4. cap. 8, sic scribit. Et ante cunctos claritate Peneus, ortus iuxta Gomphos: interque Ossam & Olympum nemorosa conualle defluens, D stadiis, dimidio eius spatio nauigabilis. In eo cursu Tempe vocantur, V. M passuum lõgitudine, & ferme sesquiiugeri latitudine, vltra visum hominis attollentibus se dextra læuáque leniter conuexis iugis. Intus sua luce viridante allabitur Peneus, viridis calculo, amœnus circa ripas gramine, canorus auium concentu.
Senex Peneus. Ouid 2. Metam.
Stagnans. Claud. 2. de raptu Proserp.

Peneius, Adiectiuum { [illegible] } vt
Stagna Peneia. Stat 4. Thebaid.
Arua. Ouid 11. Metam.
Daphne. Ouid 1. Metam.
Laurus Peneia. Valer. 1. Argon.

PENIA, Paupertatis dea, de qua hanc Plato refert fabulam in symposio, qua nouam rationem affert cur Veneri semper hæreat Cupido. Scribit autem Plato, nata Venere Iouem natalitia diis præbuisse, atque in eo conuiuio cum cæteros deos, tum Porum Metidis filium interfuisse: Illum autem largius æquo potum, nectaréque ebrium, in Iouis hortos introiuisse, ibíque obdormiuisse: Peniam verò, quæ ad illud conuiuium mendicandi gratia venerat, insidias Poro egestate coactam struxisse, & propter illum cubuisse, vt ab eo (si modo id consequi posset) grauida facta filium pareret. Illam igitur à Poro compressam esse, atque ex eo concubitu grauidam factam, Cupidinem peperisse: inde euenisse vt Cupido Venerem potius, quàm matrem, sequatur. Monuit Lambinus.

Penicillus, penicilli, & Peniculus, peniculi, siue Penicillum & peniculum { [illegible] } Quanuis diminutiua sunt à Penis, significant tamen ea quibus calceamenta, vasáque terguntur, vt ait Festus: & fiebant olim ex pene, id est ex cauda animalium. Cic. Pæto, lib. 9 22, Caudam antiqui penem vocabant, ex quo est propter similitudinem penicillos. Terent. Eunucho, 4. 7,
Quid ignaue, peniculóne pugnare, qui istuc huc portes, cogitas?
¶Penicillus, & peniculus, quod etiam neutrum fecit Quintilianus: illud instrumentum appellamus quo pictores pingunt, quòd caudarum extremitatibus fiat. Plin. lib. 35 cap 10, Arreptóque peniculo, lineam ex colore duxit summæ tenuitatis, per tabulam. Quintil. lib. 2. cap 21, Neque enim scientia desyderat instrumentum, quæ potest esse cõsummata, etiã si nihil faciat, sed ille opifex, vt cælator cælum, & pictor penicilla. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 16, Quam pingam coloribus tuis penicillo meo Hic per translationem.
Peniculum, siue Penicillum tectorium. Plaut. Milit. 3.
¶Peniculum, siue penicillum, Quo vulnera stipantur: vel ideò ne claudantur, vel vt aperiantur magis, vt sunt penicilli ex linteolis concerptis ex medulla sambuci, & ex spõgia. Plin. Tum peniculo vulnus apertum. Celsus, Deinde exigua penicilla interponenda.
¶Peniculi spongiæ longæ ac propter similitudinem caudarum appellatæ. Penes enim caudæ appellabantur. Festus.
Penicillus etiam dicitur spongiæ genus mollissimum, quo fiunt penicilli.

Peniculamentum, peniculamenti { [illegible] } Pars vestis, authore Nonio. Ennius lib. 11. Annalium,
Pendent peniculamenta vnum ad quenque pedum. Lucil. lib. 19,
Peniculamentum verò reprehendere noli.

Peninsula, peninsulæ, pen. corr { [illegible] } dicta est quasi penè insula, vndique ferè aquis clausa, & breui tantum angustia, quæ dicitur isthmos, continenti adnectitur. Nam insula dicitur terra quæ vndique aquis clauditur, propriè autem mari. Liu. 1. bel Maced. Et oppidum Celetrum est aggressus in peninsula situm.
Peninsularum Sirmio, insularúmque Ocelle. Catul. epig 29.

Penis, huius penis { [illegible] } Cauda dicitur, à pendendo.
Penis, Virile membrum. Cic. Pæto, lib. 9 22, Caudam antiqui penem vocabant, ex quo est propter similitudinem penicillus At hodie penis est in obscœnis. At verò Piso ille frugi in annalibus suis queritur, adolescentes peni deditos esse. Quod tu in epistola appellas suo nomine, ille rectius pénem. Et est masculini generis, sicut panis, funis, & similia.

Penitus, pen prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod est ex pene, hoc est cauda. Vnde Penita offa, id est Offa porcina cum cauda in cœnis puris, inquit Festus. Plaut. Milit. 10.

Penitus, pen. corr. { [illegible] } propriè Intrinsecus significat. Vnde Penitior dicitur Interior, & Penitissimus Intimus. Plautus Asin. 5,
Ager quæso hercle vsque ex penitis faucibus. Idem Persa, 15,
Abductam ex Arabia penitissuma.
Flamma penita. Catull. in carmine nuptiali,
At non minus, atque tu,
Pectore vritur intimo,
Flamma, sed penita magis. Quidam legunt penitè, id est magis penitus, siue penitius.

Penitus, penult. corr. { [illegible] } Aduerbium locale, Quasi penè intus, id est valdè internè, seu intrinsecus, vel intima parte & secreta, vt quum dico, Penitus me noscis, hoc est Intus & in cute. Virgilius 3 Æneidos,
-& causas penitus tentare latentes. Cic. 1. de Legib. Sed penitus ex intima philosophia hauriendam iuris disciplinam putas?
Abditum penitus, Vide A B D O.
Abditum penitus aurum & argentum effodere Cic. 3. Offic.
Bene penitus in alicuius familiaritatem sese dedere. Cic. 4 Verr. Qui & sui quæstus causa, & fortassis quòd sociorum interesse arbitrabatur, bene penitus in istius familiaritatem sese dedit.
Penitus cognoscere, Perfectè, & vsque ad interiora. Cic. 1. de Orat. Omnes animorum motus quos hominum generi natura tribuit, penitus pernoscendi.
Comprehendere penitus animo omnes virtutes. Cicero pro Corn. Balbo.
Conuellere penitus iudicio aliquo Rempub. Cic. de Clar. Orat.
Demittere se penitus in aliquam causam. Cic. Attic. lib. 7.
Exterrita penitus tellus Virg. 3. Æneid.
Inclusum penitus in venis atque visceribus Reipub. periculum. Cic. 1 in Catil.
Insedit penitus hæc opinio. Cic. Luceio, lib 5. 13.
Penitus insitus, & abstrusus. Cicero pro Cluentio, Euellam ex animis hominum tantam opinionem, tam penitus insitam, tam vetustam?
Insitum penitus odium Cic. 2. de Lege agrar.
Intrare penitus in familiaritatem alicuius. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1.
Mandare penitus animo & menti aliquid. Cic. 1. in Catil.
Noscere penitus aliquem. Cic. Cælio, lib. 2. 15.
Notus penitus Horat. 1. epist. 19.
Penitus perspectæ planeque cognitæ res. Cic. 1. de Orat.
¶Penitus { [illegible] } aliquando pro aduerbio qualitatis ponitur, Prorsus, vel valde, aut omnino. Virgilius 1. ecloga,
Et penitus toto diuisos orbe Britannos. Id est omnino, inquit Seruius. Cic. 3. de Fin. Et honestum ipsum quasi virtutis lumen extinxeris, & virtutem penitus euerteris.
Abrasa penitus supercilia Cic. pro Rosc. Comœdo.
Diffidere penitus Reipublicæ rationes à te collectæ vetabant. Cic. Luceio, lib. 5 13.
Perdere penitus seipsum. Cic. 1. de Fin.
Tollere penitus aliquid. Cic. 1. de Nat. deor.
Penitus prorsum istis hæc natura. Lucret. lib. 3.
Penitus, quasi dicas Remotè, aut longé. Virg. 1. Æneidos,
ater quos æquore turbo
Dispulerat, penitúsque alias aduexerat oras. Seruius, Penitus, Longe à regina remotos.

Penna, huius pennæ { [illegible] } Auium est. Cic. 2. de Natur. deor. E quibus pullos quum exclusere, ita tuentur, vt & pennis foueant ne frigore lædantur.
Pennæ & plumæ. Colom. lib 8. cap. 2.
Penna est quod plumis vestitur. Seneca epist. 42, Dixi te pennam tenere: mentitus sum, plumam tantùm tenebas.
Celer pennâ anser. Ouid. 8 Metam.
Caules pennarum, Vide C A V L I S.
Iactatus pennarum. Ouid. 6 Metam. de Borea.
Albæ pennæ. Lucret lib. 2.
Croceæ Iridis. Virg 4. Æneid.
Deficiens. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.
Fugiens. Horat. 3. Carm. ode 2.
Infirmæ. Ouid. 12. Metam.
Leues. Ouid. 2. Metam.
Mobilis Ouid. 2 de Arte.
Niueæ Ouid 2 Metam.
Olorinæ. Virg 10 Æneid.
Præceps. Iuuen. Saty 4.
Præpetes, Vide P R Æ P E S.
Puniceæ. Virg. 3. Georg.
¶Ablata pennis Harpyia. Virg 3. Æneid.
Appellere corpus pennis aliquo. Lucret. lib. 6.
Nisus inanis pennarum claudicat. Lucret. lib. 6.
Coruscant pennis apes. Virg 4. Georg.
Præpetibus pennis ausus se credere cælo. Virg 6. Æneid.
Defessus pennis ales. Lucret. lib. 6.
Plausum ingentem dat pennis columba. Virg. 5. Æneid.
Excutere pennas. Ouid. 6. Metam.
Iactare pennas. Ouid. 2. Metam.
Incidere pennas, Vide paulo pòst, Pennæ renascuntur.
Labi pennis. Virg 4. Æneid.
Pandunt pennas Halcyones. Virg. 1. Georg.
Percutere pennas in aere Ouid 1 Metam.
Plaudere pennis Ouid 8. Metam.
Quatere pennas in aere. Ouid 4 Metam.
Secat pennis geminis aera auis. Cic. in Arato.
Leuis penna secat alta cæli. Seneca OEdip. 4.
Madidas pennas siccat Auster. Iuuen. Saty. 5.
Tendere iter pennis. Virg 6 Æneid.
¶Pennæ renascuntur, metaphoricôs, quum quis authoritatem recuperat pristinam. Cic. ad Atticum, lib. 4. epist. 2, Iidem inquam illi, quos tu ne quidem ignoras, qui mihi pennas inciderant, nolunt easdem renasci: sed, vt spero, iam renascuntur.
Reuiuiscunt pennæ auulsæ. Plin. lib. 11 cap. 28.
Decisis pennis humilem dimittere aliquem. Horat. 2. epist. 2.

Maiores pennas nido extendere Horat. 1. epist. 21. Se amplius efferre, quàm fortunæ nostræ ferant. At Erasmus sic: Rem, fortunámque, quam mediocrē aut tenuē à maioribus acceperis, auctiorē reddere.

Sparsa feret victoria pennis. Ovid. 3. Amor. eleg. 2.

Celeres quatit pennas Fortuna Horat. 3. Carm. ode 29.

Dubijs pennis volat victoria. Ovid 8 Metam.

Pennas antiqui fecerunt ex Græco, quòd illi [illegible] ea quæ sunt volucria dicant. Item easdem pesnas, & cocsuas. Festus.

Pēnatas Impennatásque agnas in saliari carmine, spicas significat cum aristis, & alias sine aristis agnas nouas volunt intelligi Paulus.

Penna non solùm est auium. Apud Plinium libro 11 cap. 28, titulus est, De pennis insectorum. In quo capite pennas etiam scarabeorum vocat.

Pennaculum, li, In, Pinna illa quæ in fastigio ædificiorum sita, facili motu, ventorum indicat flatum Plinius Petasum vocat.

Pennula, pennulæ, pen. corr. Diminutiuum {[illegible]} Cic. 2. de Nat. deor. Quum autem pulli pennulis vti possunt, tum volatus eorum matres prosequuntur.

Pennatus, pen prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod pēnas habet. Plin. lib. 10. cap. 52, Pennatorum autem infœcunda sunt, quæ aduncos habent vngues.

Amores pennati. Claud. 2 Paneg.

Cohors pennata. Claud. de Nuptiis Honorij.

Pennatos equus. Plin libro 8 cap 21, Lyncas & sphyngas Æthiopia generat, multáque alia monstro similia: pennatos equos, & cornibus armatos, quos pegasos vocant.

Serpentes pennati. Ovid. 6. Metam.

Pennatum telum, Pennis munitum vt leuius fiat, & aerem facilius penetret, quēadmodū in telis & sagittis videmus. Plin. lib. 34. cap. 14.

Pennatus Zephyrus. Lucret. lib. 5.

Pennifer, pen. corr. Adiectiuum, Ferens pennas Catullus.

Penniger, pen corr. Aliud adiect. {[illegible]} Gerens pennas. Cic. de Vniuersit. Erant autem animantium genera quatuor, quorum vnum diuinum atque cæleste, alterum pennigerum & aerium, tertium terrestre, quartum diuinæ animationis, &c.

Sagittæ pennigeræ Silius lib. 8.

Pennipotens, pen corr. Adiectiuum {[illegible]} Lucret. lib. 2,

& nostro de corpore sæpe feratum

Augescunt vites, & corpora pennipotentum. Pennipotentes egregio vocabulo aues appellat, ea eo quòd pennis potiantur: nam potēs est etiā potiens. vt potenti vestimenta maris deo, id est Neptuno maris potienti. Quanquam nō me latet etiam Neptuno dici posse permissam maris potestatem, eóque potentem maris appellari, & pennipotentes, quæ pennis valent & nituntur vocari. Turneb.

Pennipes, pen. corr. Aliud adiect. {[illegible]} vt Perseos Pennipes. Catul. in Camerium, epigr 51.

Pensiculator. Pensiculo, Vide PENDO, pendis.

Pensilis. Vide PENDEO.

Pensio. Pensitator. Pensito, Penso. Vide PENDO.

Pensium, & Pensus, Vide PENDEO & PENDO.

Pentacosiomedimni, fuerūt primi ordinis censiti apud Athenienses, quasi quingentis medimnis censi Budæus lib. 5. de Asse. Aristoteles in 2. Politic. su. hoc est Solonem Atheniensem quatuor census Athenis instituisse: quorum primus fuit eorū, qui Pentacosiomedimni dicti sunt, id est quingentis medimnis censi. Secundus eorum fuit, qui Zeugitæ dicebantur, ab equis bobus iugalibus. Tertius Hippas, ab equis. Quartus Theticus dicitur, qui eorum erat, qui Thetes, id est opifices erant, hoc est operas suas locantes. Primum, secundum & tertium ad magistratus & honores admitti voluit, eósque diuitum & nobilium appellatione censeri.

Pentactiles, pisces sunt ex genere cōcharum apud Plin. lib. 32 cap. vlt.

Pentadoron, pen. prod {[illegible]} Laterum è terra macerata fictorum genus. Plin. lib. 35. cap 14, Tertium pentadoron: Græci enim antiqui doron palmum vocabant, & ideò dora munera, quia manu darentur. Ergo à quatuor & quinque palmis, prout sunt, nominantur. Eadem est latitudo. Minore in priuatis operibus, maiore in publicis vtuntur in Græcia. Vitruuius lib. 2.

Pentagonum, figura est æquilatera & æquiangula cōposita ex quinque lateribus siue angulis. Eucl. 4 Elem Theor. 11, In dato circulo, pentagonum æquilaterum & æquiangulum inscribere.

Pentapetes, Herba eadem quæ Pentaphyllon, Vide infrà in PENTAPHYLLON.

Pentaphyllon {[illegible]} herba quinque folia habens, à Latinis Quinquefolium appellata, multiplex quidem, nā & fragi folia quina sunt, & alterius cuiusdam herbæ passim crescentis, de qua copiosè Plin. lib. 25. cap 9.

PENTAPOLIS, pen. corr. {[illegible]} Regio inter Palæstinam & Arabiam, à quinque ciuitatibus sic appellata, vbi Sodoma & Gomorra oppida.

Pentaprotias {[illegible]} quinque primorum munus: quos alibi sacræ Constitutiones, quinque Summates vocant Spiegel putat vocari Quintum-viros in l. de cubiculis nostris. De priuileg eor. qui in sacr. palat. militant. lib 12. C.

Pentarchus {[illegible]} qui quinque viris præest.

Pentastichæ {[illegible]} Porticus dicuntur, à quinque columnarum ordinibus.

Pentateuchon {[illegible]} volumē quinque librorum. sunt qui declinent Pentateuchus, pentateuchi. Pentateuchus Moysi.

Pentathlum, antiqui quinquartium dicebant. id autem genus exercitationis ex his quinque artibus constat iactu disci, cursu, saltu, iaculatione, luctatione. Paulus.

Pentathlus, pentathli {[illegible]} Pentathli dicuntur qui in ludo quinque artes gymnasticas exercent, videlicet discum, cursum, saltum, palæstram, & iaculationem. A Latinis quinquertiones appellantur à quinque artibus. Plinius de Myrone, libro 34. capite 8, Hic fecit Delphicos pentathlos.

Pentecontarchus {[illegible]} qui præest quinquaginta militibus, quorum munus Pentecontarchia appellatur.

Pentecrena, apud Antiphanem, Pollux lib. 7. cap. 13, dicit tunicellas esse iuxta oram purpura ornatas, radiis quoque intextas.

PENTEDACTYLOS, mons in Troglodytico sinu. Plinius lib 6 cap 29.

Pentecoste, es {[illegible]} dies quinquagesimus à festo Paschæ. Est etiā tributi genus, quod Latinè Quinquagesimas possumus appellare.

Penthemimeris, huius penthemimeris, penultima correpta, fœm. gen. {[illegible]} Latinè semiquinaria, Cæsura est in versibus quoties post duo tempora, syllaba relinquunt, partem orationis termināns. vt Omnia vincit amor, & nos cedamus amori, [illegible] quinque. [illegible] semis: & [illegible], diuisio vel pars.

PENTHESILEA, pen prod. {[illegible]} Amazonum regina quæ teste Iustino lib 2, Oreteræ siue (vt alij) Orithyiæ successit in regno: eiúsque Troiano bello inter fortissimos viros, quum auxilium aduersus Græcos ferret, magna virtutis documenta edidere. Hæc, vt ait Seruius, dicta est furens, quia sororem suam in venatione confixit, simulans se feram ferire. Virg 1 Æneidos,

Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis

Penthesilea furens, &c.

Mæotis Penthesilea. Propert. lib 3 eleg. 11.

PENTHEVS, Disyllabum {[illegible]} teste Ouidio in Metam filius Echionis, ex Agaue coniuge filia Cadmi: qui quum Liberi patris sacra aspernaretur, ira numinis, à matre & sorore in furorem versis, laceratus est. Penthei fabulam vide apud Ouid. 3 Metam. ad finem.

Tecta Penthei disiecta. Horat 2. Carm. ode 19.

Demens Pentheus. Virg 4. Æneid.

Pentheus, Adiect. {[illegible]} vt Ritu Pentheo laniant corpora. Claud. 2 Paneg. Stat. lib. 2. Thebaidos,

Penthéumque trahens nondum te Phœdimus æquo Bacche genus.

PENTHYLVS, filius Demonoi, qui e Papho naues duodecim in auxilium Xerxi adduxit, quas oborta tempestate amisit. Ipse verò captus multa de exercitu Xerxis Græcos edocuit. Author Herodotus lib. 7.

Pentiremis, huius pentiremis, pen prod. {[illegible]} nauis quinque remos in quolibet ordine habens, siue banca, quæ appellant. Hirtius siue Oppius de bello Alexandrino, lib 4. Capit ex eo prælio pentiremem vnam, triremes duas, &c. Latini quinqueremem vocant.

Pentorobon {[illegible]} herba insignis, quæ notiore nomine pæonia appellatur. Dictum Pentorobō ab eo quod inter cætera, quinque aut sex grana habeat, erui semen, non magnitudine tantùm, verumetiam colore referentia Vide Plin. lib. 25. cap. 4.

Penula, penulæ, pen corr. {[illegible]} Vestis quæ nebuloso seu pluuioso tēpore supra tunicā assumitur loco pallij ad arcendas à corpore pluuias Quintil lib 6 cap 3, Galba penulam roganti respondit, Si nō pluit, nō est opus tibi. si pluit, ipse vtar. Vlpian. in l Vestis. D. de Auro & argento legatis, inter communia vestimenta quibus vir & mulier promiscuè vtuntur, penulas annumerat. Lampridius scribit Alexandrum constituisse vt senes penulis intra vrbem frigoris causa vterentur: quum id vestimētum, itinerarium, aut pluuiæ fuisset. Quòd autem viatoria fuerit penula, Tullius ad Attic. lib. 13, probat: Venit ad me, inquiens, & quidem id temporis, vt retinendus esset: sed ego ita egi, vt non scinderem penulam memini enim tui: & multi erant, nósque imparati. Quid refert? Paulo pòst, C. Capito cum T. Carrinate. horum ego vix attigi penulam: & tamen remanserunt. Memini, inquit, tui hoc est, feci quod memini te solere qui ita inuitare soles, vt penulam tamen cuiusquam non scindas. Prouerbij vice vsurpauit Tullius, vt loquimur, *Non sustinuit vt scinderem manicellum quo apud me remaneret*, Hæc Baysius.

Reiecta penula desilire de aliquo loco Cic. pro Milone.

Mulionia penula. Cic. pro Sextio, Sensit rusticulus non incautus, &c. suum sanguinem quæri ad restinguendam inuidiam facinoris Clodiani: mulioniam penulam arripuit, cum qua primùm Romam ad comitia venerat, messoria se corbe contexit.

Erat & penula scortea. scorta enim veteres pelles nominabāt. Martialis lib. 14. 135.

Ingrediare viam cælo licet vsque sereno,

Ad subitas nusquam scortea desit aquas. Penula scortea vtūtur pegasarij cursores, qui à Gallia Lugdunensi, quinto, aut sexto demum die Romam adueniunt, subinde per stationes mutatis equis. Baysius.

Penula gausapina erat crebra, & villosa, qua hyberno tempore & frigido vterentur. Martial. lib. 14 :50,

Is mihi candor inest, villorum gratia tanta,

Vt me vel media sumere messe velis. Quidam his versiculis putauerunt penulam gausapinam inter therist ra, id est æstiua vestimenta annumerari. Verùm, ni fallor, falluntur. Sensus enim Martialis est, Penulæ dicit talem inesse candorem, tantā inesse villorum gratiam, vt etiam si hyberno vsui sit ascripta, tamē quis penulæ specie captus, eam vel media sumere messe velit Baysius.

Penula vtebantur & oratores. Tacitus in Oratorū dialogo, Quantum humilitatis putamus eloquentiæ attulisse penulas istas, quibus astricti, & velut inclusi, cum iudicibus fabulamur?

Penulatus, pen. prod. {[illegible]} Adiect. Penula tectus Cic. pro Milone, Cum vxore veheretur in rheda penulatus. Martial. lib. 2. 57,

Non ipse Codrus alpha penulatorum.

Penularium, penularij {[illegible]} Quasi theca & vagina penulæ, interprete Nonio. Nonius Fullonico, Non multo pòst sonoram accepi, abscedes, consequitur, penularium pulsitum petit. Quidam legūt, Non multo pòst zonulam accepit, abscedit, &c.

Penuria, Vide PENVS.

Penus, peni, peno {[illegible]} secundæ declinationis: vel Penus, huius penus, quartæ. Masculini vel fœminini generis est, appellarūtque id omne quo vescimur. Lucilius. Magna penus paruo spatio cōsumpta peribit.

¶Penus est iurisconsultis, quod esculentū aut poculentū est Quod enim ipsius patrisfamilias, eiúsque familiæ, quæ circum eos aut liberos eius est, & opus non facit, causa paratum est, vt Mutius

nit, penus videri debet. Nam quæ ad edendum bibendúmque in dies singulos prandij aut cœnæ causa parantur, penus non sunt: sed ea potius, quæ huiusce generis longæ vsionis gratia contrahuntur & reconduntur, ea eo quod non in promptu sunt, sed intus & penitius habeantur, penus dicta sunt. Hæc Phauorinus apud Gell. lib. 4 cap. 1. Vide & D. de penu legat.

Penus locuples. Pers. Satyr. 3.

Struere penum. Virg. 1. Æneid.

Ornare penum. Vide ORNO.

¶Penus, penoris, pen. corr. neut. gen. Idem. Horat. 1. epist. 17, Annonæ prosit, portet frumenta penúsque. Colum. lib. 12. cap. 4, Prius quàm penora contingant.

¶Penum, peni, Idem. Terent. Eunuch. 3. 3, Quum in cellulam ad te patris penum omne congerebam clanculum. Afranius, Penù beile.

¶Penus. Festus, Penora res necessariæ ad victũ quotidianum. Cic. 2. de Nat. deor. Est enim omne quo vescuntur homines penus.

¶Penus vocabant locum in æde Vestæ intimum. Festus.

Verba sine penu & pecunia. Plaut. Capt. 8.

Penuarius, Adiectiuũ. Sueton in Augusto, cap. 6, Locus permodicus, & cellæ penuariæ instar. Vlpian. in l. 3. §. fine. D. de pen. legata.

Vasa penuaria. Vlpian. in l. 3 sub finem. D. de pen. legat.

Penarius, penarij {[illegible]} vt legit Festus, mascul. gen. Vel vt Varro de Lingua Latina lib 4, Penaria, penariæ: vt verò alij, Penarium, Locus vbi penus, id est res necessariæ ad victum quotidianum pertinentes, seponuntur.

Penarius, Adiectiuum {[illegible]} Quod ad penum pertinet. vt Penaria cella; Idem quod penarium. Cic. 4 Verr.

Penatores, Qui penum gestant. Cato aduersus Macilium, Postquã nauias ea naui huc adduxi, non ea militibus piscatores, sed penatores feci.

Penuria, penuriæ {ἔνδεια} Omnis inopia rerum, & præsertim earum quæ in penu recondi solent. Penuria (inquit Festus) quòd penè minus sit, quàm necesse est. Terent. Adelph 3. 3,

Næ illiusmodi iam nobis magna ciuium

Penuria est, homo antiqua virtute ac fide. Cic. 7. Verr. Ne diutius in tanta penuria virorum fortium talem imperatorem ignorare possitis. Sic. 5 Ver. Penuria aratorum.

Cibi penuria. Lucret. lib. 5.

Edendi penuria. Virg 7. Æneid.

Copia & Penuria, contraria. Cic. de Inuent.

Firmorum, stabilium, & constantium amicorum magna est penuria Cic de Amic.

Penuria consilij. Plin lib. 8 cap. 6.

Penuria mulierum. Liu. 1. ab Vrbe.

PEPARETHVM, insula vna ex Sporadibus. Plin. lib. 4. cap. 12.

Peplion {πέπλιον} herba quæ alias portulaca dicitur. Plin. lib. 20. cap. 20.

Peplium, fruticulus est, de quo Galen. lib 8. de simplic. medica. facultatibus cap. 41.

Peplos {πέπλος} inquit Plin. lib. 27. cap. 12, quam aliqui sycen, alij meconion aphrodes vocant, ex vna radice tenui fruticat. &c.

Peplus, pepli, mascul gen. vel Peplum, pepli {πέπλος} Vestis solennis, quæ induitur vel viro vel fœminæ, vel deo deæ ve. Seruius, Peplum propriè est palla picta fœminea, Mineruæ consecrata: vt Plautus, Nunquam ad ciuitatem venio, nisi quum infertur peplum. Hodie tamen multi abutuntur hoc nomine. Vide diligenter Cælium Rhodiginum.

Fluxos peplus. Claud. de Nuptiis Honorij.

Peplum ferre. Virgilius,

Crinibus Iliades passis peplúmque ferebant. Hoc è veteri ritu: magnis enim in periculis deos precantes & obsecrantes, eorúmque fidem & opem implorantes, etiam vestibus ornabant, illo cultu fauorem numinis emere se credentes. Peplum igitur Troianæ mulieres ferũt, vt ea veste Mineruæ simulacrum induant, & deam propitiam habeant. Vide Homeri interpretem.

Pepo, peponis, masc. gen. {πέπων} Plin. lib. 20. cap. 1, Pepones qui vocantur, refrigerant maximè in cibo, & emolliunt aluum. Caro eorũ epiphoris oculorum, aut doloribus imponitur. Hactenus Plin. Peponum multa sunt genera, ab ipsorum sapore & figuris petita.

PEPROMENE, es {πεπρωμένη} Fatum, siue Parca, sic dicta, quòd omnia terminet, & nihil eorum quæ sunt, infinitũ relinquat. Lilius Syntag 6.

Pepsis, fœm gen. {πέψις} Latinè concoctio dicitur. Gellius lib 13 cap. 29. Vnde Peptica, medicamenta ad concoctionem, quæ foris adhibentur: [illegible], teste Hermolao. Plin. lib. 20. cap. 18, Podagris illinitur cum lacte mulierum: sic & solus apsis vtũtur. Item ad sacros ignes, & vulnera ex aceto. Ego tamen damnauerim collyriis addi: multóq, magis quæ vocant leipyrias, quásq; pepticas, & cœliacas.

Per {διὰ, [illegible]} Præpositio, accusatiuo iungitur. Terent. in Prologo Eunuchi, Falli per seruum senem.

¶Per cornu aliquid infundere. Colum lib. 6. cap 2.

¶Per accidens Firmicus lib 5 cap. 4, Erunt etiam duorum patrum, aut duarum matrum filij, vnius scilicet per naturam, alterius verò per accidens.

¶Per adoptionem pater, Qui me adoptauit Plin. epist. 103. lib. 5.

Adscitusque per adoptionem à Tiberio iussit. Tacit. lib. 1.

Per ætatem. Terent. Eunuch. 1. 2, -patriam & signa cætera

Neque sciebat, neque per ætatem etiam potuerat. Hoc est, quia iunior erat. Cic Cornificio, lib. 12. 23, Nullam partem per ætatem sanæ & saluæ Reipub. gustare potuisti.

Per multas ætates fuerunt antistites sacris eius ab Euandro edocti. Liu 5. ab Vrbe.

Per alium ostendere suam sententiam, Alterius adminiculo. Terent. Heaut. 2. 1.

Per alium dare. Terent. Heaut. 3. 1.

Per alium transigam, tere de medio. Cic. pro Rosc. Amer.

Per ambages. Liu. 5 ab Vrbe.

Fatigare aliquem per ambages. Quintil. lib 3. cap. 11.

Per amicitiam & gratiam impetrare à patre Plaut. Mil. 17.

Per annonam iam caram natus. Plaut. Sticho, 4.

Per eos annos, vel dies. Cic. 7 Verr. At per eos dies quum iste cum pallio purpureo, talarique tunica versaretur in conuiuiis muliebribus, non offendebantur homines in eo, &c. Vulgus diceret, *Durantibus his diebus.*

Per viginti annos. Quintil. in Proœm lib 1, Post impetratã studiis meis quietem, quæ per viginti annos erudiendis iuuenibus impenderam, &c.

Per quinque & viginti annos. Tacit. lib 20.

Per auaritiam aliquid appetere Cic pro Rosc. Comœdo.

¶Per beneficium & gratiã aliquid aliquibus concedere. Cic 5 Verr.

¶Per caliginem perturbatam aciẽ animi Bruti salus. Cic. 12. Philip.

Per summam castimoniam virorum ac mulierum per quæ sacra erant, stuprum & flagitium violare. Cic. 6 Verr.

Per cauillationem ad aliquid perduci. Liu. lib 8 Decad. 4.

Per causam, Hoc est per simulationem, Dissimulando. Liu. 2. ab Vrbe, Per causam renouati ab Æquis belli. Hoc est prætexto.

Per causam aliquã gratia alicuius sibi conciliare. Cic de Lege agrar.

Per cinerem alicuius mortui, per nomen propinquitatis, per coniugem ipsius & liberos aliquem obsecrare vt aliquando misericordiam capiat Cic. pro Quintio.

Per comitatem omnia disperdidit. Plaut. Trinum. 6.

Manat per compita rumor Horat 2. Serm. satyr. 6.

Per compita supplicatum. Liu. 7. bel. Pun.

Per compositionem. Cic. pro Rosc. Amer. Quos quia seruare per compositionẽ volebat, ipse ab his interemptus est. Quod vulgus diceret, *Secundum quod composuerat.*

Per consequentias contingit. Vlpian. l. 1. D de author. & cons. tutor. *En consequence. Quand aucune chose resulte ou aduient, non point pour raison de ce que les parties ont faict ou voulu entr'elles principalement, mais par dependence & suite necessaire de ce qui a esté faict.*

Per consequentias negotiũ alicui geri. l. Quod dicimus. D. de auth. & cons. tut. *Quand quelque chose se fait au profit d'vne persone en consequence d'autre acte, & non principalement.*

Per consequentiam. Vlpian. l. Moris. D De pœnis.

Per contrarium Vlpian. in l. Iulian. §. Si venditor. D. De act. empt. & vend Per contrarium quoque idem Iulianus scribit.

Per culpam venire in necessitatem. Author ad Heren. lib. 2.

¶Per summum dedecus vitam amittere. Cic. pro Rosc. Amer.

Per deos iurare, Vide IVRO.

Per deos, per dextram, per fortunas, per fidem, per homines, modus deprecandi elegantissimus. Terent And. 1 5,

Quod ego per hanc te dextram oro, & genium tuum,

Per tuam fidem, pérque huius solitudinem

Te obtestor, ne, &c. Cic Attic. lib 3, Ad quæ recuperanda per fortunas incumbe, vt facis.

Per deûm immortalium fidem. Cic. ad Octau. Nam per deûm immortalium fidem (nisi fortè frustra eos appello, quorum aures atque animus à nobis abhorret) pérque fortunam Pop. Rom. (quæ quanquã nobis infesta est, fuit aliquando propitia, & vt spero, futura est) quis tam expers humanitatis?

Per ego te, iuxtà, deos, genua, præter cætera, interpositio elegans, & nescio quid ornatus habens in oratione. Liu. 3. bel. Pun. Per ego te, inquit, fili, quæcunque iura liberos iungunt parentibus, precor quæsóque, ne ante oculos patris facere & pati omnia infanda velis. Plaut. Menæchmis,

Per ego te hæc genua obtestor, ne, &c. Terent. And. 5. 1,

Per ego te deos oro, vt ne illis animum inducas credere.

Per deridiculum verba dare alicui. Plaut. Pseud. 18.

Per dilationes. Liu 5. ab Vrbe.

Per directum Plin. lib. 5. cap. 22.

Per optimatium discordiã, dissensionémque, patribus principibúsque cædes periculáque non creentur. Cic. de Arusp. respon.

Per dolum dimicare. Hirtius lib. 5 bel. Africani.

Per doctos dolos auferre aliquid. Plaut. Pseud. 7.

¶Per fas, & fidem deceptus. Liu. 1. ab Vrbe.

Per fidem qui nos sæpenumero fefellerunt, eorum orationi fidem habere non debemus. Cic. 1. de Inuent.

Per figuram offerre iusiurandum. Sueton de Claris Rhet.

Per flagitium famam perdere. Terent. Heaut. 5 2.

Per summam fraudem & malitiam fugere aliquid. Cic. pro Quint.

¶Per gratiam abire. Plaut. Milit. 13

Per gratiam absoluere. Cic. 1. Verr. Vt nemo à vobis vt istum absoluatis per gratiam, conetur contendere.

¶Per ignauiam in prælio sonum tubæ ferre non potes. Author ad Herennium, lib. 4

Per ignes fugere pauperiem. Horat. lib. 1. epist. 1. Per ignem autem, seu per ignes ire dicuntur, qui quippiam magno cum sui capitis periculo moliuntur.

Per illos, Per me licet. Plaut. Pœnul 2,

Si quidem licebit per illos quibus est in manu. Terent. Hec y 5. 2,

Ancillas dedo, quolibet cruciatu per me exquire,

Licet. Vbi Donatus, Per me, Me authore & permittente.

Per illa tẽpora pertaræ literæ fuerũt, pro illis tẽporibus. Liu. lib. 6.

Per imprudentiam decipi. Cic. pro Roscio Comœdo.

Per alterius incommodum & calamitatem qui non ascendit, & sua virtute in altiorem locum peruenit, is mihi videtur amplissimus. Cic. pro Roscio Amer.

Per iniuriã. Cic. 1. Verr. Ab hac præfectus Antonij quidã symphoniacos seruos abducebat per iniuriã, quibus se in classe vti velle dicebat.

Per summam iniuriam. Cic 3. Verr. Ne per summam iniuriam pupillum Iunium fortunis patris conetur euertere. Idem pro Rosc. Amer. Per summum dedecus vitam amittere.

Per insidias interficere. Cic. pro Domo sua, Quòd eũ toties per insidias interficere voluisti?

Per interdicta crudelitatis alicuius aliquid alteri non licere. Cic. in Pisonem.

Per interualla. Plin lib. 8. cap. 42.

Per inuidiam depelli Tribunatu. Cic. 3. de Orat.

Per iram aliquid facere quod nos pœniteat. Cic. 4 Tuscul.

Per iram & leuitatem eiusmodi commentum Liu 6. belli Pun.

Per ius & magistratum aliquem defendere. Cic pro Quintio.

¶Per latrocinium imposita lex. Cic. in Pisonem.

Per legem. Cic. ad Salustium, libro 2. 16, Sed id vix mihi videris per legem iuliam facere posse.

Per legem illam hoc mihi licet. Cic. Attic. lib. 1. 15.

Per literas mihi ignoscit. Cic. ad Attic. lib 10, Cæsar mihi ignoscit per literas, pro eo quod est, Scribit se mihi ignoscere.

Per literas colloqui cum aliquo. Cic. Attico, lib. 6.

Per vnam literam scriptum Plin. de Claris Grammat.

Consulere aliquem per ludibrium. Tacit lib. 1.

Per ludicrum audire, per iocum quærere. Liu. 4. bel. Pun.

Per ludum & iocum aliquem fortunis euertere. Cic. 3. Verr. Tantum dicam, paucos homines arrogantes hoc adiutore Q. Opimium per ludum & iocum fortunis omnibus euertisse.

Per ludum & negligentiam peruenire ad aliquid. Cic. 7. Verr. Modò L. Fimbriam, C. Marium, C. Cælium vidimus non mediocribus inimicitiis ac laboribus contédere, vt ad istos honores peruenirent, ad quos vos per ludum & per negligentiam peruenistis.

Per luxuriam effundere atque consumere, quod per scelus quis est adeptus. Cic pro Rosc. Amer.

¶Per malitiam aliquid facere. Cic. pro Rosc. Comœdo.

Per manus prouinciam alteri tradere. Cic. de Prouinc. Cons.

Per mare pauperiem fugiens, per saxa, &c. Horat. lib. 1. epist. 1.

Per maturitatem dehiscẽtes. Plin. lib. 12. cap. 7. Correctiora exemplaria legunt, dehiscentes maturitate.

Per me nulla est mora. Terent. And. 3. 4.

Per me percõtatus sum, sinéque indice aliquo. Hoc est, ex meipso, nullo alio suadente. Plaut. Merc. 3.

Per medios ruit. Virg. 4. Æneid.

Per membranas oculorum vt cerni posset, fecit eas perlucidas natura. Cic. 2. de Nat. deor.

Per metum. Plaut. Aulul. 4, Neque occultum id haberi, neque per metum mussari.

Per momenta. Plin. iun. libro 4. epist 30, Ita est aliquid, quod huius fontis cursum per momenta repercutiat.

¶Per naturam fas est, aut per leges licet. Cic. pro Mil.

Per nebulam aliquid scire aut audire. Plaut Pseud 7.

Per necessitatem. Liu. 1. ab Vrbe, Sed rem immaturam nisi aut per occasionem, aut per necessitatem aperiri noluerat.

Per vltimam necessitatem. Liu. 2. ab Vrbe.

Per noctem cernuntur sidera. Plin. lib. 2. cap. 10.

Per nos. Plin. iun. lib. 10. epist 98, Impetrandúmque à bonitate tua per nos habere, quod illi fortunæ malignitas denegauit. Id est nostra opera.

Per nos quidem hercle egebit qui suum prodegerit. Plaut. Merc. 2. 4. Hoc est, Nihil ei suppeditabimus.

Per notas nos certiores quàm scitè facit Iuppiter. Cic. 2. de Diuin.

¶Per occasionem. Liu. 1. ab Vrbe, Dum ea ibi Romani gerunt, Antennatium exercitus per occasionem ac solitudinem hostiliter in fines Romanos incursionem facit.

Subuertere aliquem per occultum. Tacit lib 9.

Per officium. Tacit. lib. 1, Druso propinquanti, quasi per officium obuiæ fuere legiones.

Per omnia, In omnibus, Omnino. Colum. lib. 4. cap. 1, Quare per omnia prætulerim duobus potius seminibus depositis, quàm vnico periclitari.

Per omnes dies. Plin lib 6. cap 19, Regi eorum peditum sexcenta M. equitum, XXX M. elephantorũ IX M. per omnes dies stipendiantur.

Per ordinem. Quintil. lib. 4. cap. 1, Sortiti noctem singuli per ordinem, cum ferro cubiculum intrauerunt patre dormiente.

Per ordinem fungi honoribus. Plin. de Viris illust.

Per otium. Cic. 1. de Inuent. Quare mihi videntur postea cætera studia recta atque honesta per otium concelebrata ab optimis enituisse.

¶Per pacem. Plaut. Amphit. 4, Obsecro vt per pacem liceat te alloqui, vt ne vapulem. Hoc est, te pacato, & non irato amplius.

Per partes consumere. Vlpian. in l. Nam etsi. D. Si cert. petat. Si alienos nummos mutuos tibi dedi, non antè mihi teneris, quàm si eos consumpseris. Quòd si per partes eos consumpseris, an per partes tibi condicam, quæritur.

Per partes emendare. Plin. epist. 19. lib. 1.

Per partes facere. Plin. iun. lib 9. 18.

Per partes reficere ædes demolitas. Vlpian. in l. Quid tamen. §. 1. D. Quib. mod. vsusfr. amittatur.

Per potestatem auferre aliquid alicui. Cic. 6. Verr. Quum iste ab sese hydriã Boeti manu factam præclaro opere, & grandi põdere per potestatẽ abstulisset, se sanè tristem & conturbatũ domum reuertisse.

Per procuratores, aut per seipsum agere Cic. Attic. lib. 4.

¶Per quod effectum est vt te consulerem. Plin iun. lib. 10. epist. 83.

¶Per hanc rationem aliquid alicui dare, pro Ad hũc modum, Hoc modo. Cic 4. Verr. Ita Iouis illud sacerdotium amplissimum per hanc rationem Theomnasto datum.

Per ridiculum. Plaut Truc. 6.

Per risum & iocum aliquid contemnere. Cic. 2. de Lege agrar.

¶Per scelus & latrocinium ex fanis religiosis auferre aliquid. Cic. 3. Verr.

Per se, pro, Quod ad se attinet. Cic. de Amicitia, Tãquam superiorem colebat, suósque omnes per se esse ampliores volebat.

Per se, & Propter se, hoc est Propter excellẽtiam sui. Cic. de Amic. Ita pulcherrima illa & maximè naturalis carẽt amicitia, per se & propter se expetita.

Per se aliquid posse, Quasi nullo adiutore. Cic. de Amic. Vt dandis recipiendísque meritis quod quisque minus per se ipse posset, id acciperet ab alio, vicissímque redderet.

Per se sibi quisque charus est, Ex sese, sua natura, & quod dicitur Naturaliter. Cic. de Amic. Ipse se quisque diligit, non vt aliquam à seipso mercedem exigat charitatis suæ, sed quòd per se sibi quisque charus est.

Sua sponte, & per se iucunda. Cic. 1. de Finib. Si cõcederetur, etiam si ad corpus nihil referatur, ista sua sponte & per se esse iucunda, per se esset & virtus & cognitio rerum, quod minimè ille vult, expetẽda.

Per se ipse ac sua sponte ardor mouetur. Cic. 2. de Nat. deor.

Per se solus Liu. 1 ab Vrbe, Cognitiones capitalium rerum sine cõsiliis per se solus exercebat.

Per se ipsa probitas parum tuta. Salust in Iugurtha.

Per se splendet virtus semper, neque alienis vnquam sordibus obsolescit. Cic. pro Sextio.

Per semen. Cato cap. 17, Tũ primùm per semẽ incipiũt maturæ esse.

Per sententias aliquorum, iúsque iurandum aliquid assequi. Cic. pro Roscio Amer.

Per silẽtiũ adesse æquo animo, Tacitè audire. Ter. in Prol. Phorm.

Per silentium eò deducti. Liu. 5. bel. Pun.

Per simulationem. Cic 6. Verr. Non ablata ex vrbibus sociorum quotridie causa per simulationem Ædilitatis, domum deinde atque ad suas villas auferebant.

Per simulationem amicitiæ aliquem prodere. Cic. Post reditum ad Quirites.

Per somnium sensibus & curis vacuus animus. Cic. 2. de Diuin.

Per subitum, Idem quod Subitò, repentè. Silius lib. 15,

-Carthaginis omnes
Per subitum raptæ perima victoria latè
Terruerat gentes.

Per subitũ, quia vno die Scipio rapuerat seu expugnauerat Carthaginem. Idem lib. 14,

Qui simul affixo vincta in robora ferro
Sustulerant sublime caput (miserabile visu)
Per subitum rursus laxatis arte catenis
Tanta præcipitem reddabant mole profundo,
Vt totam hauriret vndæ cum milite puppem.

Per longissimum spatium hoc receptaculo vetatur. Plin. iun. libro 6. epist. 31.

Per speciem, Simulata occasione, per simulationem, fingendo. Liu. 1. ab Vrbe, Itaque per aliquot dies, quum iam expirasset Tarquinius, celata morte, per speciem alienæ fungendæ vicis, suas opes firmauit.

Per stadia duo. Plin. libro 5. cap. 29, Alexandes idem per duo stadia continenti adnexuit.

Per plures successiones traditæ. Plin. iun. lib. 10. epist. 8.

Per successiones sibi ius vendicare. Plin. lib 12. cap. 14.

A suis, vel per suos inimicos aliquid ad te delatum esse, non sine magno quidem dolore, is mihi visus suspicari. Cic. Brut. 1.

Per tacitum, Idem quod Tacitè. Silius lib. 17,

Ductor defixos Itala tellure tenebat
Intentus vultus, manantésque ora rigabant
Per tacitum lacrymæ, & suspiria crebra ciebat.

Per te stetit quominus hæ fierent nuptiæ. Terent. And. 4. 1.

Per te tibi consulis Horat. lib. 1 epist. 18. in principio.

Per tempus, In tempore, siue tempestiuè, inquit Donatus, aut opportunè. Plaut Pœn 3,

M. Scitum est, per tempus hoc est iam verbum vetus.

Per tempus aduenis. Terent. And. 4. 4.

Per tempus egredi Terent. Hecy. 4. 3.

Per tempus subuenire alicui. Plaut. Truculent. 4.

Per tempus salices legere. Cato cap. 31.

Per omne tempus quo fuimus vnà. Plin. iun. lib. 10. epist 89.

Per id tempus. Liu. 2. ab Vrbe, Multa igitur blandimenta plebi per id tempus ab Senatu data. Cic. pro Rosc. Amer. Per ista tempora.

Per illa tempora, pro illis temporibus. Liu. lib 6. Perrat æ literæ per illa tempora fuere.

Per triennium. Cic. 2. Verr. Nulla res per triennium, nisi ad nutum istius iudicata est.

Per triumphũ aliquid vehere. Cic. 3. Verr. Ex Populo Romano apportauit, per triumphum vexit.

¶Per valetudinem quum posses venire, tamen noluisti. Cic. Mario, libro 7. 1.

Fusus sanguis per venas. Tacit. lib. 20.

Per Ver. Cato de Re rust. capite 151, Semen cupressi Tarentinæ per Ver legi oportet.

Per viam fabulari in itinere. Plaut. Cistel. 2.

Per vices, Vicissim. Plin. epist. 3 lib. 1, Quid popinæ? quid cubicula diurna, nocturnáque? possidéntne te, & per vices partiuntur?

Per vices annorum. Plin. lib. 12 cap 14. Hoc est, per vicissitudines.

Per vim quod actum est, ratum esse non debet. Cic. 3. Offic.

Per vim & scelus plurimum posse. Cic. pro Quintio.

Per vim Consules creantur. Plin in Paneg.

Per vim vitium oblatum virgini. Terent. Adelph 3. 2.

Per vim lata lex. Plin. de Viris illustr.

Per vinum exortum dissidium: Hoc est, per ebrietatem. Plaut. Mil. 20. Cic 4. Acad. Siue in quiete, siue per vinum, siue per insaniam.

Per vinum, aut per lasciuiam lapsis, capitalis pœna remittenda est. Arrius Menander in l. Omne. D. de re militari.

Per visum. Cic de Amic. Quæ se in quiete per visum ex Africano audisse dicebat.

Per vos, siue Per aliquẽ: Id est beneficio alicuius. Cic pro Rosc. Amer. Feret tamẽ æquo animo Iudices, si per vos vitam & famam potest obtinere.

¶Per, Inter. Virg. 1. Georgicorum,

Has inter, mediámque, duæ mortalibus ægris
Munere concessæ diuũm, & via secta per ambas,

Obliquus quà se signorum verteret ordo. Vbi Seruius, Quum vitet vtrúque téperatam, ipsa præpositio PER pro INTER accipienda est.

¶Per. pro In. Virg 5. Æneidos,

Sub remis fusi per dura sedilia nautæ. Id est iacentes in duris sedilibus.

¶Per, pro eo quod Gallicè dicimus, *Au trauers*. Plin. libro 12. cap. 5, Fructus per folia solibus coctus prædulcis sapore.

¶Per, pro Sub prætextu. Cic. pro Cecinna, Qui per tutelam aut societatem, aut rem mandatam, aut fiduciæ rationem fraudauit quempiam: in eo, quo delictum maius est, eo pœna est tardior.

¶Per enim magni æstimo tibi firmitudinē animi nostri, & factum nostrum probari. Cic. Attic. lib. 10.

Per mihi mirum visum est Scæuola te hoc illi concedere, &c. Cic. 1 de Orat.

Pera, peræ { [illegible] } Pellis à collo ad lumbos pendens. A quo pera, sacculi genus. Hinc Peram viatoriam vocamus, qua panem & aliquid obsonij gestare viatores solent. Martial. lib. 14. 86,

Ne mendica ferat barbati prandia nudi,
Dormiat & tetrico cum cane, pera rogat.

Perula, perulæ, Diminutiuum { [illegible] } Senec. epist. 91, Exemptum protinus è perula calicem fregit.

Perabsurdus, Adiect. { [illegible] } Valde absurdum significat. Cic 4. Acad. Illud verò perabsurdum quod dicitis, probabilia vos sequi, si re nulla impediremini.

Perabsurda verba. Cic. in Partit.

Peracer, hæc peracris, hoc peracre, pen. prod. { [illegible] } Valde acre & vehemens Cic. ad Papyrium, lib 9. 16, Sed tamen ipse Cæsar habet peracre iudicium.

Peracerbus, Adiectiuum { [illegible] } Valde acerbus. Cicero de Senect. Primò est peracerba gustatu, deinde maturata dulcescit De vua.

Peracesco, peracescis, peracui { [illegible] } peracéscere, Valde acre & acidum fieri. Plaut Bacch 25,

-hoc hoc est quod peracescit, hoc demum est quod percrucior
Me hoc ætatis ludificari.

Peracidus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Valde acidum significat: vt Peracida poma, peracida pyra.

Peractio, Vide PERAGO.

Peracticum, Gummi genus, Vide PERATICVM.

Peracuo, peracuis, peracui, peracutum, pen. prod. { [illegible] } peracúere. Valde acutum facere. Cato cap. 40, Sumito tibi surculum durum, eum peracuito, salicem Græcam discindito.

Peracutus, pen prod. Adiect. { [illegible] } Valde acutum significat. Martial. lib. 5. 81,

Vt cito testiculos peracuta falce secaret.

Peracutus & callidus homo. Cic. in Brut.

¶Ingeniosus & peracutus homo. Cic. 4 Verr.

Peracuta causa. Cic pro Planc. Fingēda fuit mihi Iudices, causa peracuta, vt ei quē mihi debere oporteret, ego me omnia debere dicerē.

Peracuta vox. Cic. in Bruto.

Peracutum, Ingeniosum. Cic. pro Cecin. Non deieci, sed eieci: peracutum hoc tibi videtur: hic est mucro defensionis tuæ.

Peracutè, penult prod. Aduerb. { [illegible] } Cic. 1. Acad. Sed Zenon quum Arcesilam anteiret ætate, valdéque subtiliter dissereret, & peracutè moueretur, corrigere conatus est disciplinam.

Peradolescens, Admodum adolescens. Cic pro Lege Manilia, Quid tam præter consuetudinem, quàm homini peradolescenti imperium atque exercitum dari?

Peradolescentulus, pen. corr. Æmyl. Probus in Eumene, Hic peradolescentulus ad amicitiam accessit Philippi.

PERAEA { [illegible] } vlterior Iudææ pars, Arabiæ & Ægypto proxima, asperis diuisa montibus, & à reliqua Iudæa Iordane amne discreta. Plin. lib 5. cap. 14.

Perædifico, perædificas, pen. corr. { [illegible] } perædificâre, Ædificationem absoluere. Colum lib. 4 cap 3, Ab inchoato domos exeunt, nec perædificatis cultum adhibent.

Peræquus, Adiect. { [illegible] } Valde æquum significat. Cic. 6 Verr. Vt hoc liceret suspicari, fuisse aliquando apud Siculos peræqua proportione cætera.

Peræquè, Aduerb. { [illegible] } Admodum iustè, Æquè, Æqualiter. Cic. in Pisonem, Quod cum peræquè omnes, tum acerbissimè Bœotij & Byzantij Cherronenses, Thessalonica sensit.

Cæsæ peræquè legiones Antonij. Asinius Pollio Cic lib. 10 33.

Peræquè narrabat incensam esse iuuentutē. Cic. ad Attic. lib 1. 19.

Atque hęc peræquè in omni agro decumano reperietis. Cic. 5. Verr.

Peræquè florere in omni dicendi genere. Cic. in Orat. Tria sunt omnino genera dicēdi, quibus in singulis quidam floruerunt, peræquè autem (id quod volumus) perpauci in omnibus.

Peræquo, peræquas { [illegible] } peræquâre, Æquum facere. Colum. lib. 3, Et apud me octogenæ stirpes insitæ intra biennium septenos culeos peræquarent.

Peræquatores, dicuntur exactores censuum, qui in capita sunt constituti, ita dicti quòd æqualiter ab omnibus exigant. Alciatus in l. Cum antea. C. De agricol & censit. lib. 11.

Perago, peragis penult. corr. peregi, pen prod. peractum { [illegible] } peragere, Perficere. Liu. 1. ab Vrbe, Rem cætera vt orsus erat peragit.

Æstates salubres peragere. Horat. 2. Serm. satyr. 4.

Æuum peregit. Ouid. 15 Metam.

Bella peraguntur milite vitreo. Ouid. ad Pison. De ludo scacchorum loquitur.

Busta peragere. Ouid. 8. Metam.

Cibum peragere, pro Conficere. Plin. lib. 9. cap. 56.

Comitia peragere. Cic. 2. de Nat. deor.

Concilium peragit Cæsar, equitésque imperat ciuitatibus. Cæs 6. belli Gall.

Cursum peregi quem dederat fortuna. Virg. 4. Æneid.

Dicta alicuius peragere. Ouid. 8. Metam.

Donum peragere. Virg. 5 Æneid.

Fabulam ætatis peragere. Cic. de Senect.

Inceptum. Virg. 4 Æneid.

Inceptum iter peragunt. Virg. 6. Æneid.

Peragere verū indiciū, pro Indiciū comprobare. Liu. lib. 6. ab Vrbe.

Iussa peragere Ouid. 2 Metam.

Latus ense peregit. Ouid. epist. 4. Hoc est penetrauit latus ense, ensem per latus egit, seu adegit.

Litem peragere. Vlpian in l. Qui procuratorem. D. de procur. Qui procuratorem dat, vt confestim agat: is intelligendus est permittere procuratori, & postea litem peragere.

Mandata peragere. Ouid. 7 Metam.

Mortem peragere. Plin. epist 58 lib. 3.

Nauem peregit in portum. Plautus. Id est perduxit.

Et multas noctes peregi insomnes. Apuleius.

Noctē peregi vacuus somno. Hoc est trāsegi. Ouid. 1. Amor. eleg. 2.

Ossa mollis peragebant gentes. Ouid. 1. Metam.

Animo omnia secū peragere, Reputare apud se. Virg. 6. Æneidos, Omnia percepi, atque animo mecum antè peregi.

Opus peregit Ouid. 1. Amor. eleg. 4.

Partes suas peragere, Facere officium suum. Plin. lib. 7. epist. vltima, ad Tacitum.

Partes alicuius peragere. Ouid. 2. Amor. eleg. 14.

Laboris pensum peragere. Colum. lib. 3. cap. 10.

Postulata peragere Liu. 1. ab Vrbe.

Res gestas peragere, Describere res gestas, scriptis declarare & perscribere Liu. 2. ab Vrbe.

Sententiam peragere. *Acheuer de dire son opinion.* Liu. lib 3 ab Vrbe, Quum aliud præterquam de quo retulissent Decemuiri edicere prohiberent: Claudium interpellandi verecundia fuit. Sententiam igitur peregit, nullum placere Senatusconsultum fieri.

Sententiam suam alicui peragere. Liu. 7. ab Vrbe, Vbi sententiam meam vobis peregero, tum quibus eadem placebunt, in dexteram partem taciti transibitis.

Seria nulla peraguntur fronte coronata. Ouid. 5 Fast.

Sol duodena peragit signa Ouid. 13. Metam.

Fortuna grauis peragit inceptum tenorem. Ouid. epist. 21.

Vita peragenda sub hac. Ouid. 4 Trist. eleg 7.

Volumina peragere Plin. epist. 49. lib. 1.

Vota peragere Ouid. in Ibin.

¶Peragere, pro Fortiter agere. Senec. epist. 59, Hunc quem Græci œstrū vocant pecora peragentem, & totis saltibus dissipantem. Id est, vrgentem ad continuum cursum.

¶Peragere aliquem reum, Id est condemnare. Vlpian. D. Ad leg. Iuliam de adulteriis. l. Ex lege, Peregisse reum non aliàs quis videtur, nisi & condemnauerit. Budæus. Peragi reus in criminibus, non res peragi dicitur. Est autem reum peragere, ita rei accusationē persequi, vt reus tādem damnetur. Paulus, Destitisse autem is videtur, qui intra præfinitum accusationis à præside tempus reum suum non peregerit. Hactenus Budæus.

Reus peragor ore populi. Ouid. 1. Trist. eleg. 2.

Peragere censuram. Plin. lib 7. cap. 29.

Peractus, Participium { [illegible] } vt

Cædes ingens peracta. Virg 9. Æneid.

Causa. Ouid 15. Metam.

Consulatus Cic. in Pison.

Peractis tristitiæ instrumentis, curiam ingreditur. Tacit. lib. 13.

Imperia. Horat 4 Carm. ode 14.

Lux. Ouid. epist 20.

Opus. Stat. 1. Syl. 1.

Sacra peracta deo. Ouid. 5. Fast.

Tempus melius peractum est. Ouid. 2. de Arte.

Vita peracta sine labe. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7.

Peractio, Verbale { [illegible] } Cic. de Senect. Senectus autem, peractio ætatis est.

Peragito, peragitas, pen. corr. peragitâre, Frequentatiuum. Colum. libro 12. cap. 19, Et nihilominus subinde ferniculo peragitet, ne quid subsederit quod possit plumbeum perforare. Cæsar 1. bell. Ciuilis, Millia enim progressi quatuor, vehementiúsque peragitati ab equitatu, montem excelsum capiunt.

Peragro, peragras, pen. corr. { [illegible] } peragrâre, Ex per, & ager, agri compositum, significat Inquirendo circuire, vt ait Seruius: siue Huc & illuc proficisci. Cic. 1. de Diuin. Arabes autem & Phryges, & Cilices, quòd pastu pecudū maximè vtuntur, campos & montes hyeme & æstate peragrantes, propterea faciliùs cantus auium & volatus notauerunt. Virg 1. Æneidos,

Ipse ignotus, egens, Libyæ deserta peragro.

Agros & nemora peragrare. Cic. de Arusp. resp.

In labore militari peragrare Asiam. Cic pro Murena.

Belli diuersa peragrat. Valer. 6. Argon.

Loca auia peragro. Lucret. lib. 4.

Peragrare pedibus maria, classibus montes. Cic. 2. de Finib.

Prouincias omnes peragrasse gloriatur Asellus. Cic. 2 de Orat.

Regiones has arma Pop Rom. peragrarunt. Cic. de Prou. Cons.

Rura peragrare. Cic 3 Offic. Et ob eam causam vrbe relicta, rura peragrantes, sæpe soli sumus.

Saltus peragrat Dictæos. Virg 4. Æneid.

¶Fama peragrare dicitur. Cic. pro Mil. Celerrima hæc est hæc ab interitu P. Clodij & opinor vltra, quàm fines imperij Pop. Rom. sunt, nō solùm fama iam de illo, sed etiam lætitia peragrauit.

Mente innumerabiles mundos, infinitásque regiones, quarum nulla esset ora, nulla extremitas, peragrare. Cic. 2. de Finib.

Mente, animóque peragrauit omne immensum Lucret. lib. 1.

Peragrare per animos hominum, per trāslationem. Cic. 1. de Orat.

Sed ita peragrat per animos hominum, ita sensus mentésque pertractat,

tractat, vt non desyderet philosophorum descriptiones.

Latebras suspicionum peragrare. Cic. pro Cælio, Pussum omnes latebras suspicionum peragrare dicendo: non causa, non locus, non facultas, non conscius, non perficiendi, non occultãdi maleficij spes, non ratio vlla, non vestigium maximi facinoris reperietur.

Peragrans, pen. corr. Participium { [illegible] } vt

Mater saltus orbata peragrans. Lucret lib. 2.

Peragratus, pen. prod. { [illegible] } Aliud participium. Cic. 5. de Finib. A quibus pauperes discendi cupiditatem videmus vltimas terras esse peragratas.

Montis peragrati saxa. Senec. Thebaid. 1.

Peragratio, Verb. { [illegible] } Cic. 2. Philip. Quæ fuit eius peragratio itinerum, lustratio municipiorum.

Perambulo, perambulas, penult. corr. { [illegible] } perambuláre. Varro de Re rust. libro 1. cap. 2, Vos qui multas perambulastis terras.

Cubilia omnium perambulare. Catul. in Iulium Cæs. 27.

Bos rura perambulat Horat. 4. Carm. ode 5.

Perambulabis astra sidus aureum Horat. Epod. 17.

Peramplus, Adiect. { [illegible] } Cicero, Sunt ea simulacra perampla atque præclara, sed non ita antiqua. Idem, Simulacra duo perampla & pulcherrima.

Peramo, peramas, pen. corr. { [illegible] } peramáre, Valde, vel vsque ad finem amare. Cic. 1 de Legib. Vbi illa sancta amicitia, si non ipse amicus peramatur toto pectore? Quædam exemplaria legunt, per se amatur.

Peramans, penult. corr. { [illegible] } Participium, siue Nomen ex participio. Cic ad Attic. lib. 4, Homo peramans semper nostri fuit, nec mihi vnquam odio.

Peramanter, Aduerbium { [illegible] } Cic. ad Pætum, lib. 9. Famil. epist. 20, Qui me quidem perofficiose & peramanter obseruant.

Perangustus, Adiect. { [illegible] } Admodum angustum significat. Cic. 7. Verr. Vt ille in dolore, cruciatúque moriens, perangusto freto diuisa seruitutis ac libertatis iura cognosceret.

Perangustè, Aduerbiũ { [illegible] } Cic 1. de Orat. Sed tu hoc nobis da Scæuola & perfice, vt Crassus hæc, quæ coarctauit, & perangustè refersit in oratione sua, dilatet nobis, atque explicet.

Peranno, perannas { [illegible] } perannáre, Per integrum anni tempus viuere. Componitur enim ea per & anno, annas. Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 12, scribit priscos Romanos mense Martio, & publice & priuatim ad Annam perennam sacrificatum ire solitos, vt annare, perannaréque commodè liceret. Hoc est vitam degere incolumem per annum integrum. Quidam hic legunt perannam, per a primam vocalem, vt ab Anna deriuetur, quæ mense Martio colebatur à Romanis, vt eis annare & perannare liceret: de qua sic Ouidius libro 3. Fastorum,

Nec mihi parua fides hinc annos isse priores,

Anna quòd hoc cœpta est mense peranna coli. Et hîc legitur in quibusdam exemplaribus perenna, per e secundam vocalem. Suet. in Ves. cap 5, Ideóque puella nata non perannauit. Vide Perenno, in PARENNIS.

Perantiquus, pen. prod. { [illegible] } Adiectiuũ. Cic. de Clar. Orat. Atque hunc proximo seculo Themistocles insequutus est, vt apud nos perantiquus, vt apud Athenienses, non ita sane vetus. Sic 6. Verr.

Perappositus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Valde appositus. Cicero 2 de Orat. Sunt etiam illa subabsurda, sed eo ipso nomine sæpe ridicula, non solùm nimis perapposita, sed etiam quodammodo nobis.

Perarduus, Adiectiuum { [illegible] } Cic. 5. Verr. Mihi autem hoc perarduum est demonstrare.

Perarescο, perarescis, perarui { [illegible] } peraréscere, Prorsus aridum fieri. Colum. lib. 11. cap. 3, Sed nec patiendum est vt perarescat, aut totum decidat.

Perargutus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Cic de Clar. Orat. Quẽ studebat imitari L. Afranius poeta, homo perargutus, in fabulis quidem etiam, vt scitis, disertus.

Peraridus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Valde, vel prorsus aridum significat. Colum. lib 2. cap. 19, Est autem modus in siccando, vt neque peraridum, neque rursus viride colligatur

Peraro, perαras, penult. correp { [illegible] } peraráre, Ex per & aro compositum. Ouid 14. Metamorphoseos,

-natéque à fronte remissas

Contudit, & rugis perarauit anilibus ora.

Pontum perarare, Id est mare nauibus sulcare. Senec. Medea, 8.

Perarare carmina auro. Stat 4 Syl. 5.

Litera peraratur blandis verbis. Ouid. 1. de Arte.

Perarans, penultima corr. Participium { [illegible] } Ouidius 9. Metamorphoseos,

Talia nequicquam perarantem plena reliquit

Cera manum. Hoc est scribentem.

Perarátus, pen. prod. Particip. { [illegible] } vt Tabellæ peraratæ. Ouid. 1. Amor. eleg 11.

Perasper, Adiect. { [illegible] } Valde asperum significat. Celsus lib. 5. cap. 28, de thymio, At thymion nominatur, quod super corpus quasi verrucula eminet, ad cutem tenue, suprà, latius: sub durum: in summo, perasperum.

Perastutus, penult prod. Adiect. { [illegible] } Valde astutus. A quo

Perastutè, Aduerb. Plaut. Trucul 6,

Vt perastutè eum tonseiaris in malam fraudem, & præmium.

Peraticum, teste Plinio lib 12. cap. 9. Bdellij genus est, quod in Media defluit ea arbore, quam nonnulli Brochon, alij Malacam, aliqui etiã Maldacon appellant.

Perattentus, Adiect. { [illegible] } Valde attentus. Cic. 5. Verr. Superiore omni oratione perattentos vestros animos habuimus.

Perattentè, Aduerbium { [illegible] } Cicero pro Cælio, Animaduerti enim Iudices audiri à vobis meum familiarem L. Herennium perattentè.

Perbacchor, perbaccharis { [illegible] } perbacchári, Perpotare & lusitare conuiuiis frequẽtandis. Budæus. Cic. 2. Philip. At quàm multos dies in ea villa turpissimè es perbacchatus? ab hora tertia bibebatur, ludebatur, vomebatur.

Perbacchatus, pen prod Particip. { [illegible] } Claud. de bel. Getico,

-passímque cremata

Perbacchata domo nullis incendia causis.

Perbeatus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Valde beatus. Cic. 1 de Orat. Cogitári mihi sæpenumero, & memoria vetera repetenti, perbeati fuisse Quinte frater illi videri solent, &c.

Perbellus, Adiectiuum { [illegible] } A quo

Perbellè, Aduerbium { [illegible] } Cicero ad Tironem, libro 16. 18, Sed si me amas, quod quidem aut facis, aut perbellè simulas. Vide BELLVS.

Perbene, pen. corr. Aduerbium { [illegible] } Valde bene. Cic. de Clar. Orat. Perbene loqui Latinè putabatur.

Perbeneuolus, pen. corr. Cic. ad Terentiam, lib. 14 epist. 4, sub finem. Centius est perbeneuolus nobis. Id est, valde beneuolus.

Perbenigne, Aduerbium { [illegible] } Valde benignè. Terentius Adelph. 4. 5.

-di me pater

Omnes oderint, ni magis te, quàm oculos nunc amo meos.

M. Quid? istham illam? AE. æquè M. perbenignè. Cic. ad Qu. fratrẽ, lib. 2 10, Perbenignè mihi respondit.

Perbibo, perbibis, pen. corr. perbibi, perbibitum, pen. corr. { [illegible] } perbíbere. Plaut. Sticho, 6,

At ego perij, cui medullam lassitudo perbibit. Cato cap. 130, Perbibant bene. Hic ferè aliud non significat quàm Bibere.

Lacrymas perbibere. Ouid. 6. Metam.

Totas perbibit flammas. Senec. Herc. OEtæo, 4.

Perbito, perbitis, perbitere, Perire. Pacuu. Periboea,

Nam me perbitere, illis opitulaties quouis exitio cupio, dum prosim modo. Liuius Tereo,

Ego puerum interea ancillæ subdam lactantem meæ,

Ne fame perbitet. Nonius. Obsoletum.

Perblandus, Adiectiuum { [illegible] } Valde blandus. Cic. ad Qu. fratrem, lib 1. 2, Successorem habes perblandum, cætera valde illius aduentu tua requirentur.

Perblanda ac benigna oratio. Liu 3. bel. Pun.

Perbonus, pen corr. Adiectiuum { [illegible] } Valde bonũ significat. Cic. pro Flacco, Agros habent & natura perbonos, & diligentia, culturáque meliores.

Perbuno loco res erat, quoad mecum rex fuit, &c. Cic. Attico, lib. 6, Quoad mecum rex fuit, perbono loco res erat: postea Põpeij procuratoribus sexcentis premi cœpit est.

Perbreuis, & hoc perbreue, penult. corr. { [illegible] } Valde breuis. Cic de Clar. Orat. Quódque difficile est, idem & perornatus, & perbreuis.

Perbreuis æui Carthago Liu. 8 bell. Pun.

Tempus perbreue Ouid. 3. Trist eleg. 2.

Aliquando interponitur dictio inter per & breuis. Cic pro Cluentio, Altera pars ea quæ propria est iudicij vestri, & legitimæ veneficij quæstionis, per mihi breuis, & non magnæ in dicendo contentionis fore videtur.

Perbreuiter, pen. corr Aduerbium { [illegible] } Valde breuiter. Cic. 2. de Orat. Ac ne diutius vos demorer, de omni isto genere quid sentiam perbreuiter exponam.

Perca, percæ { [illegible] } Piscis. Plin lib. 32. cap. 10, Carcinomata percarum capita saliatum.

Percalefacio { [illegible] } & Percalefio. Vnde Percalefactus, Participium. Lucret. lib. 6,

Mobilitate sua feruescit, vt omnia motu

Percalefacta vides ardescere.

Percaleo, percales, percalui, percalere: & Percalesco, percalescis, percaléscere, ea Per, & Caleo, seu Calesco. { [illegible] } Valde caleo. Ouidius,

Cætera diuersis tellus animalia formis

Sponte sua peperit, postquam vetus humor ab igne

Percaluit solis.

Vis venti percaluit Lucret. lib 6,

Inde, vbi percaluit vis venti, vel grauis ignis, &c.

Percalleo, percalles, percallui { [illegible] } percallére, Induratũ vel obduratum esse in re aliqua, vt iam callis contractis amplius non non fastidiat. Tracta metaphora ab iis qui diuturnis laboribus assueti, callum iam contraxerunt. Cic pro Milone, Sed nescio quo modo iam vsu obduruerat, & percalluerat ciuitatis incredibilis patientia.

Vsum rei alicuius percallere. Cic 2. de Orat. Si modò vsum rerum percallueris, nihil te effugiet. Hoc est perfectè callueris, intellexeris.

Percandidus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Valde candidus Celsus lib 5 cap 19, de elephantino emplastro, Est autem ea percandida compositio.

Percantatrix, penult. prod percantatricis, fœm generis { [illegible] } Plautus Milite, 10,

-da quod dem Quinquatribus,

Percantatrici, coniectrici, ariolæ, atque haruspicæ.

Percautus, Adiectiuum { [illegible] } Cic. ad Qu frat. lib 1. 1, Delectus in familiaritatibus & prouincialium hominum & Græcorum percautus & diligens.

Percedo, percedis, percédere, Idem quod decedere. Cic. Orat. Concisum non concessum, & quod quidam percessum etiam volunt. Nonius.

Percelebro, percelebras, penult. corr. { [illegible] } percelebráre, Maximè diuulgare. Cic 7. Verr. De qua muliere plurimi versus qui in istius cupiditatem facti sunt, tota Sicilia percelebrantur. Id est vulgo canuntur.

Audita & peruulgata & percelebrata sermonibus res est. Cic. pro Cælio.

Perceler, penult. corr. { [illegible] } Admodum celer. Cicer. pro Cælio, Habuisse aiunt domi, vimque eius esse expertam in seruo quodam ad rem ipsam parato: cuius perceleri interitu esse ab hoc comprobatum venenum.

Percello, percellis, perculi, penul. corr. perculsum { [illegible] } percéllere, Euertere, percutere, inquit Nonius. Varro Parmenone, Alius teneram abietem solus percellit. Terent. Eunuch. 2. 3,

. perij, quid ego egi miser?

Quò trudis? perculeris iam tu me. Vbi Donatus, Perculeris, peruerteris. Tacitus, Ingens rerum tumultus, perculsit ciuitatem. Terentius Andr. 1. 1, Perculsit illico animum. Vbi quidam percussit legunt, & rectius. Perculsi enim præteritum Latinum non est.

Inter Percellere & Affligere interest, quòd Percello idem ferè valet, quod peruerto, euerto, proruo: affligere autem est, ita vehementer in terram deiicere, ac proruere, vt eo casu, id quod deiicitur, confundatur, neque facilè excitari queat. Ita fit vt grauius sit affligere, quàm percellere, vt licet ex hoc exemplo intelligere Ciceronis Tuscul. 3, Existimant enim diis immortalibus se facilius satisfacturos, si eorum plaga perculsi, afflictos se & stratos esse fateantur.

Cuspide perculit. Ouid. 2. Amor. eleg. 9.

Ferro perculerat leænam. Stat. 1. Achil.

Flectentem cornua stipite perculit. Ouid. 5 Metam.

Percellere & euertere. Cic pro Milone, Adde casus, adde incertos exitus pugnarum, Martémque communem: qui sæpe spoliantè iam & exultantem euertit & perculit ab abiecto.

Percellere & labefactare aliquem. Cic pro Domo, Desinant desinãt homines iisdem machinis sperare me restitutum posse labefactari, quibus antea stantem perculerunt.

Percelli & Recreari, contraria. Cic. Bruto, 3, Timore quodam perculsa ciuitas tota ad te se cum coniugibus & liberis effundebat: recreata ad a 15 Cal. te hoc venire, quàm se ad te ire malebat.

Perculit eum illud. Cic. 3. de Legib. Quid enim illum aliud perculit, nisi quòd potestatem intercedendi Collegæ abrogauit?

Perculit te dolor. Cic. 2. Tuscul. Si te fortè dolor aliquis perculerit, exclamabis, vt mulier. Quidam legunt perculerit.

Percellere alicuius pectus pauore. Liu. 1. ab Vrbe.

Vox perculit vrbem. Valer. 2. Argon.

Perculsit me, Id est affecit aut delectauit me. Horat. 1. Carm. ode 7.

Percelli peste. Colum. lib. 7. cap. 7.

Repentina vi, ac tempestate populari percelli. Cic pro Sext.

Vis Martis, non ira victoriæ, ciues, quos amisimus, perculit. Cic. pro Marcello.

Hæc te vox non perculit? non perturbauit? Cic. 5. Verr.

¶ Percellere, Differre. Lucilius, Ad nouum hoc percellit annum.

Perculsus, Participium { [illegible] } vt

Perculsus literis. Cicero Pæto, lib. 9. 25, Repentè perculsus est atrocissimis literis, in quibus scriptum erat, fundum, &c. Aliàs legitur Percussus.

Amore ingenii perculsus. Virg. 2. Æneid.

Magno laudum perculsus amore. Virg. 9. Æneid.

Casu perculsus iniquo. Virg 6. Æneid.

Perculsus suspicione. Cicero pro Cluentio, Neque dubito quin ij tales viri suspicione aliqua perculsi repentina, de statu suo declinarent.

Timore perculsi membra. Lucret. lib. 5.

Perculsus & abiectus. Cicer. 2 in Catil. Iacet ille nunc prostratus, Quirites, & se perculsum atque abiectum esse sentit.

Perculsus animus, & abiectus. Cicero Attico, lib. 3. Id est perturbatus & timore concussus.

Obstupuit simul ipse, simul perculsus Achates. Virgilius 1. Æneidos.

Perculsa timore ciuitas. Cic. ad Brutum.

Perculsa & afflicta iudicio suis consiliis Græcia. Cicero pro Flacco.

Virgo perculsa. Catul. Argon. 59.

Volucres perculsæ corda. Hellenismus est. Lucret. lib. 1.

Vulgus perculsum terrore. Lucan. lib. 1.

Perculsa & prostrata excitare. Cic. pro Marcello, Omnia sunt excitanda tibi C. Cæsar vni qui iacère sentis, belli ipsius impetu (quod necesse fuit) perculsa atque prostrata.

Percenseo, percenses, percensui { [illegible] } percensère, Idem quod Recensere: nisi quid perfectionis addat præpositio. Cicero in Partit. Quo in genere percensere poterit plerosque inuaniendi locos. Idem pro Lege agraria, Italiam percensuisti, perge in Siciliam.

Percensere beneficia numerando. Cicero Post reditum in Senatu, Quod tam diuinum atque incredibile genus orationis, quo quisquã possit vestra in nos vniuersa promerita, non dicam complecti orando, sed percensere numerando.

Percensuitque cursim numerum legionum. Tacit. lib. 4.

Totum percensuit orbem. Ouid. 2. Metam. Idest peragrauit totum orbem.

Senium æui percensere. Stat. 1. Thebaid.

Perceptio, Vide PERCIPIO.

Percido, percidis, percídere, Tundere, percutere. Plaut. Casina, Percide tu os, &c. Id est batue, tunde. Sic enim restituit Turnebus, quum aliàs legeretur Præcide, quod aliud significat, & turpitudini affine est, imo verò obscœnissimum. Sic apud Martialem, Os tibi percisum legendum est, non, vt obtinet, præcisum.

Percieo, percies, perciui, percitum, pen. corr. { [illegible] } Valde cieo. Lucret. lib. 3,

Ocyus ergo animus, quàm res se perciet vlla. Idem lib. 3, percit, pro perciet, vt etiam in simplici cit pro ciet, à Percio,

At natura boum placido magis aere viuit:

Nec nimis iras fax vnquam subdita percit. Idem lib. 4.

Percitus, penultima corr. Participium { [illegible] } Percussus, inquit Nonius, nimis incitatus, qui ira ac furore accensus est. Terentius Hecyra, 3. 3,

. & corripui illico

Me inde lacrymans incredibili re, atque atroci percitus. Cicero pro Milone, Siue enim illud animo irato, ac percito fecisset, vt incensus odio, trucidaret inimicum, &c.

Dolore percitam instigat furor. Senec. Hippol. 12.

Magno furore percitus. Senec. Herc. fur. 1.

Motu æterno percita femina. Lucret. lib. 2.

Primordia percita plagis. Lucret. lib. 1.

Percingo, percingis, percinxi, percinctum { [illegible] } percíngere, Omnino cingere. Columella lib. 10, Sæpe suas sedes percinxit vitibus albis.

Percipio, percipis, pen. corr. percepi, pen. prod. perceptum { [illegible] } percípere, Ex per & capio compositum, Perfectè capere. Variis nominibus iungitur.

Percipere & consequi aliquid. Cic. 1. Offic. Nec medici, nec imperatores, nec oratores, quamuis artis præcepta perceperint, quicquam magna laude dignum sine vsu & exercitatione consequi possunt.

Diligenter percipere disciplinam. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Diligenter quæ dicuntur percipere, & ea penitus animis vestris mandare Cic. 2. in Catil.

Facilè aliquid percipere. Quintil lib. 1. cap. 3.

Animo percipere aliquid & memoria custodire. Cic. 1. de Orat.

Artem percipere. Cic. ad Trebatium, lib. 7, Sin tibi quædam videbuntur obscuriora, cogitare debebis, nullam artem literis sine interprete, & sine aliqua exercitatione percipi posse.

Disciplinas singulas percipere si magnũ est, quanto maius omnes? Cic 1. de Nat. deor.

Doctrinam percipere. Cic. 4. Acad. Tum omnis liberalis & digna homine nobili ab eo percepta doctrina.

Dolores percipere. Cic. ad Terent. lib. 14. 1, Acerbissimos dolores, miseriásque percepit.

Excusationem percipere, id est agnoscere. Paulus in l. Si quis tutor. ibi, excusatione percepta. D. De ritu nuptiarum.

Fames percipit ventris medullam. Plaut. Sticho, 6.

Serere, percipere, & condere fructus. Cic. de Senect.

Fructum ex arbore percipere, Plin. lib. 15. cap. 1.

Fructum percepimus anni. Propert. lib. 4. eleg. 1.

Fructum victoriæ percipere. Cic. 7. Verr. At etiam qui triumphãt, eóque diutius viuos hostium duces seruant, vt his per triumphum ductis, pulcherrimum spectaculum, fructúmque victoriæ Pop. Romanus percipere possit.

Gaudia secura percepit. Ouid. 7 Metam.

Iucunditatem vel lætitiam percipere. Cic. 2. de Finib.

Luctus percipere. Cic. Terentiæ, lib. 14. 1.

Percipere, pro Occupare, seu afficere, seu perfundere. Lucret. lib. 4,

Quippe etenim multo magis hæc sunt tenuia textu,

Quàm quæ percipiunt oculos, visúmque lacessunt. Sic lib. 5,

Aera percipiat calidis feruoribus ardor. Lambinus.

Me odium percipit. Terent. Eunuch. 5. 6,

Neque agri, neque vrbis odium me vnquam percipit.

Memoria percipere, hoc est Memoria complecti. Cic. 4. Acad. Vnde memoria, si nihil percipimus (sic enim quærebas) quod meminisse visa, nisi comprehensa non possumus?

Nomina omnium ciuium percipere, pro Mente complecti. Cic. de Senect. Themistocles omnium ciuium nomina perceperat.

Oculis aliquid percipere. Cic. 6. Verr.

Odium vitæ percipit humanos. Lucret. lib. 3.

Præmium percipere. Cæsar 2. bel Ciuil.

Sensibus percipere. Cicero 1. de Finibus, Non eam solam sequimur, quæ suauitate aliqua naturam ipsam mouet, & cum iucunditate quadam percipitur sensibus.

Animo victoriam. Cæsar 3. belli Ciuil. Ac iam animo victoriam percipiebant, quòd de re tanta, & à tam perito imperatore nihil frustra confirmari videbatur. Fortasse legendum præcipiebant, pro anticipabant.

Voluptatem percipere ex re aliqua. Cic. 1. de Finib. Nec maiorem voluptatem ex infinito tempore ætatis percipi posse.

Visum alicuius rei. Cæsar 3. bel. Ciuil.

¶ Percipere, Intelligere, Cognoscere. Cic de Amic. Id si minus intelligitur, quanta vis amicitiæ, concordiæque sit, ex dissensionibus, atque ex discordiis percipi potest.

Percipere & comprehendere aliquid. Cic. 4. Acad. Conantur ostendere esse aliquid perspicui, verùm illud quidem impressum in animo atque mente, neque tamen id percipi ac comprehendi posse.

Percipe quid dubitem. Virg 9. Æneid.

Omnia percepi, atque animo mecum antè peregi. Virgilius 6. Æneid.

Causam percipe. Ouid. 4. Fast.

Animi percipiunt citò dicta. Horat. de Arte.

Paucis percipe rerum exordia Lucret. lib. 4.

Verba mea percipe. Ouid. 5 Fast.

Percipere opinione. Cæsar 7. bell. Gall. At Cæsar biduum in his locis moratus, quòd hæc de Vercingetorige vsu ventura opinione perceperat, per causam supplementi, equitatúsque cogendi, ab exercitu discedit. Castigatiores libri habent præceperat.

Celeritas percipiendi. Quintil. lib. 1. cap 10.

Fructus percipiendus auribus. Ouid. 4. Trist. eleg. 2.

Philosophia oratori necessariò percipienda. Cicero 1. de Oratore.

Voluptas percipienda oculis. Ouid. 4. de Ponto, eleg 9.

Perceptus, Particip. { [illegible] } vt

Voluptas percepta breuis. Ouid. 1. de Ponto, eleg 2.

Perceptio, Verbale { [illegible] } Cicero 2. Offic. Neque agricultura,

neque

neque frugum, fructuúmque reliquorum perceptio & conseruatio sine hominum opera vlla esse potuisset.

Cognitio & perceptio. Cic. 2. Acad. Neque hoc quicquam esset turpius, quàm cognitioni & perceptioni assentionem approbationémque præcurrere.

Perceptio animi. Cic. 4. Acad. Ars verò quæ potest esse, nisi quæ nõ ex vna, aut ex duabus, sed ex multis animi perceptionibus constat?

Perceptio fructuum, non tantùm dicitur si omnino fructus sunt collecti: sed etiam cœpti ita percipi, vt terra continere se fructus desierint. l. 78 de rei vendic. in P.

Perclamo, perclamas, pen. prod. { [illegible] } perclamâre, Vehementer clamare. Plaut. Trucul. 5 6,

-quot illic blanditiæ, quot illic
Iracundiæ sunt, quot sunt perclamandæ!

Percnos { [illegible] } Aquilæ genus, teste Plin. lib. 10. cap 3 ab Homero sic vocatum. Alij vocant Morphnon. aliqui etiam Planeum & Anatariam: inter Aquilarum genera secundam magnitudinem & vim obtinet: viuitque vt plurimum circa lacus.

Percoarcto, tas { [illegible] } Vehementer constringo. Columella lib. 2. cap. 19, de fœno loquens: Tunc demum (inquit) conuertemus, & vtrinque siccatum percoarctabimus in stiam, atque ita manipulos vinciemus.

Percognosco, percognoscis, percognoui, pen. prod. percognitum, pen. corr. { [illegible] } percognóscere, Perfectè cognoscere. Plin. lib 4 cap. 14, Nam Germania multis postea annis nec tota percognita est. Idem lib. 37. cap. 3, Percognitum nuper.

Percolo, percolis, penultima corrcp. percolui, percultum { [illegible] } percólere, Perfectè colere, Id est amare & venerari. Plaut. Trin 6,

-feceris per cæteris tuis factis, patrem
Tuum si percoles.

Honore aliquem percolere. Tacit. lib. 18.

¶Percolere, Culturam absoluere, perficere, polire, supremam manum addere, complere. Plin lib 5 epist. 6. sub finem, Præterea indulsi amori meo: amo enim quæ maxima ex parte inchoaui, aut inchoata percolui.

Percultus, Participium { [illegible] } Ornatus, Politus. Plautus Pœnulo, 4,

Nam quæ laua est, nisi perculta est, meo animo quasi inuenusta est.

Percolo, percolas, pen. prod. percolaui, percolatum { [illegible] } percolâre, Totũ colare. Cato lib. 7. cap 8, Nam maximè refert primo quoque tempore serum percolari, & à concreta materia separari. De caseo loquitur. Plin. lib. 27. cap. 7. Et lib. 31. cap. 6, Nam in terra marina aqua argillæ percolata dulcescit.

Humor percolatur per terras. Lucret. lib. 2.

Virus percolatur. Lucret. lib 5.

Senec. lib. 2. Natur. Quæstion. eleganter dicit eos qui se ventri putant viuere, cibos & potiones percolare, quia ingerunt in ventrem quod mox velut colarum defluit.

Percomis, & hoc percome, penultima producta { [illegible] } Cicero de Claris Oratoribus, Qui peritissimus iuris, idémque percomis est habitus.

Percommodus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Valde commodus.

Percommodè, Aduerbium { [illegible] } Admodum commodè. Liu. 20. bel. Pun. Percótatúsque, satis percommodè omnia exploraſſent, datis qui persequerentur, retro ad Annibalem dimisit.

Percommodè accidere. Cic. pro Cecin. Hoc loco percommodè accidit, quòd non adest is, qui paulo antè affuit.

Percommodè facit. Cic. 2. de Orat. Et quòd mihi nihil, aut quòd non multum relinquis, percommodè facis, estque mihi gratum.

Percommodè factum quód Cic. 4. Tuscul. Itaque siue casu accidit, siue consilio, percommodè factum est, quòd eis de rebus, quæ maximè metuuntur, de morte & de dolore, primo & proximo die disputatum est.

Perconditus, penul. corr. { [illegible] } Adiectiuum, ex per, & condo, condis compositum, significat Reconditum & ebstrusum. Cic. 1. de Orat. Exponam vobis non quandam aut perconditam, aut valde difficilem, aut magnificam, aut grauem rationem consuetudinis meæ. Aliæ exemplaria habent, pertreconditam.

Percontor, percontaris { [illegible] } percontári, Diligenter inquirere. Dicitur autem percontari, authore Donato, à conto, quo nautæ vtuntur ad loca inquirenda, nauibus opportuna. Dicitur & Percunctor, Vide PERCVNCTOR. Terentius Hecyra, 5 3,

Tua quod nihil refert, percontari desinas. Idem Eunuch. 2. 3,
Vbi inuestigem? quem percontet?

Percontari & interrogare. Cic. 2. de Finib. Is percontando atque interrogando elicere solebat eorum opiniones, quibuscum disserebat, vt ad ea quæ hi respondissent, siquid videretur, diceret. De Socrate.

Inter percontari & interrogare. Quintilianus libro 9. cap. 2, Quid tam commune quàm interrogare vel percontari? nam vtroque vtimur indifferenter, quum alterum noscendi, alterum arguendi gratia videatur adhiberi.

Percontari & quærere. Cicero 1. de Oratore, Quo in genere tu Antoni (verè loquar) nunquam mihi percontanti, aut quærenti aliquid defuisti.

Otiosè percontari, Vide OTIVM.

Vltrò aliquem percontari. Quintil lib. 2. cap. e.

Doctos percontari. Horat. 1 epist. 19.

Singulos. Cælius Ciceroni. lib. 8 7.

Ab aliquo. Cic. 4. Acad. Itaque quum totum iter & nauigationem consumpsisset, partim in percontando à peritis, partim in rebus gestis legendis, &c.

Percontari de. Cic. in Somnio Scip. Deinde ego illũ de suo regno, ille me de nostra Repub percontatus est.

De nominibus alicuius. Cic. Att. lib. 6.

Percontari aliquid aliquem. Plaut. Aulul. 7.

Aliquid ex aliquo. Plaut. Bacch. 4.

Istuc volebam ego ex te percontarier.

Disciplinam aliquam ex alio. Cic. 1. de Diuin.

Ex aliquo percontari, quanti aliquid vendat. Cic. de Clar Orat.

Aliquid insidiis hostilibus percontari Plaut. Pseud. 17.

Percontor quanti olus ac far. Horat. 1 Serm satyr. 6.

¶Percontari, Expectare. Terent. Phorm 2. 4,

Percontatum ibo ad portum, quoad se recipiat. Legitur & percunctatum, in eadem tamen significatione.

Percõtatio, Verbale { [illegible] } Interrogatio, inuestigatio, Inquisitio. Cic. de Vniuers. At primum quidem tempus salutationibus, reliquũ percontatione consumpsimus.

Rogatio atque huic finitimè quasi percontatio expositióque sententiæ suæ. Cic. 3 de Orat.

Ducere sermonem è percontatione alicuius. Cic. de Clar. Orator. Omnísque ille sermo ductus è percontatione filij, quid in Senatu esset actum.

Altius repetita percontatio. Quintil. lib. 5 cap. 7.

Quærere percontatione aliquid Cic pro Cluêtio, Post aliquid adiungere dictum de veneno, quod non percontatione quæsitum, sed dolore expressum videretur.

Percontator, pen. prod. { [illegible] } Aliud verbale. Horat. 1. epist. 19, Percõtatorem fugito: nam garrulus idem est.

Percontumax, pen corr percontumacis, pen. prod. omn. gen. { [illegible] } Valde contumax. Terent Hecyra, 5. 5,

Percontumax redisti huc nobis Pamphile.

PERCOPE. Vide PERCOTE.

Percopiosus, penultima prod. Adiectiuum { [illegible] } Plinius iunior libro 9 epist. 31, Quæ de me scripsisti: in quibus quidem percopiosus fuisti.

Percoquo, percoquis, pen. corr. percoxi, percoctum { [illegible] } percóquere, Perfectè coquere. Plin. lib 23. cap. 7, Bubulas carnes, additi caules magno ligni compendio percoquunt.

Ardor terram percoquerat igni Lucret lib. 5.

Mora percoquit vuas. Ouid. 1. de Remed. amor.

Humorem percoquere. Lucret lib. 6.

Terra dicitur percoquere messem, dum ad maturitatem fouet. Plin. iunior lib. 5. epist. 6, Colles optimam messem, serius tantùm, sed non minus percoquunt.

Sol percoquit fructus Senec. de Benefic.

Percoctus, Participium { [illegible] } vt Color percoctus. Lucret. lib 6.

¶Percoctus, Perfectè maturus. Plin lib 15. cap. 16, Succus maturescentibus lactis, percoctis mellis. De ficis.

PERCOSSVS, Troianorum amicus omnium longè doctissimus scientia diuinandi futura. Cuius filij fuerunt Adrastus & Amphius, quos neque admiranda patris doctrina, neque paterna solicitudo à morte subtrahere potuit, quum eos retinere conaretur, ne ad Troianum bellum, vbi morituri erant, proficiscerentur.

PERCOTE, pen prod quæ & Percope dicta olim fuit { [illegible] } Vrbs est Troadis, vt ait Stephanus. Hinc

Percosius { [illegible] } qui vrbem illam inhabitat. Valer. 1. Argon. Muneribus primas coniunx Percosia vestes Imposuit.

Percrebresco, percrebrescis, percrebui { [illegible] } percrebréscere, Crebriũ fieri, diuulgari. Plin. in Paneg. Percrebuerat antiquitus, vrbẽ nostram, nisi opibus Ægypti ali sustentaríque non posse. Cicero ad Att. lib. 11, Ipsi enim illi putaui periculum fore, si eius hoc tantum scelus percrebuisset.

Percrebuit omnium sermone. Cic. 2. Verr. Inueterauit enim iam opinio perniciosa Reip. vobísque periculosa, quæ non modò Romæ, sed & apud cæteras nationes omniũ sermone percrebuit.

Percrebuit fama. Cic. ad Plancum lib. 10. 10, Tamẽ ipsa fama quæ de tua voluntate percrebuit, magnam es laudem consequutus.

Vox illius nefarij percrebuit. Cic. pro Murena.

Percrepo, percrepas, penultima corr. percrepui, percrepitum, penultima corr { [illegible] } percrepâre, Valde crepare. Cicero 7. Verr, Lucum illum litoris percrepare totum mulierum vocibus, cantúque symphoniæ.

Percresco, percrescis, percreui, percretum, penult. prod percréscere. Quintil lib. 7. capite 1, Nam vis quæstionum percrescere debet, & ad potentissima ab infirmissimis peruenire. Legunt quidam Semper crescere.

Percrucio, percrucias { [illegible] } percruciâre, Valde cruciare. Plautus Bacch. 22,

-hoc hoc est quod peracescit, hoc demum est quod percrucior,
Me hoc ætatis ludificari.

Percrudus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Valde crudum significat & immaturum. Colum. lib. 12 cap. 10. Pruna purpurea quum immatura, non tamen percruda legeris, diligenter inspicito, vt sint integra sine vitio aut vermiculo.

Percudo, percudis, percudi, percusum, pen prod. { [illegible] } percúdere, Idem quod simplex Cudo significat: nisi fortè aliquid addat præpositio, vt Totum cudere significet Columel lib 8 cap. 5, Die vigesimo animaduertat an pulli rostellis oua percuderint, & auscultetur si pipiant.

Perculsus, Vide PERCELLO.

Percunctor, percunctaris { [illegible] } percunctári, Idem quod Percontari, Diligenter inquirere. Percunctari, inquit Donatus, ab eo quòd à cunctis inquiratur, dicitur. Plaut. Epid. 2,

Desiste percunctari.

Aurem suam percunctari. Gel. lib 13 cap. 19, Tum is qui quæsieret, Quonam modo vis, inquit, aurem meam interrogem? Et Probum ait respondisse, Quo sinam Virgilius percunctatus est. Vide PERCONTOR.

Percunctor, cum duplici accusatiuo Liu. 9. bel Macedon. Esse quæ eum quoque percunctari vellet.

Percunctatio, Verbale { [illegible] } Cæsar 5. bell. Gall. Nos nihil de eo perc-

contationibus reperiebamus. Liu. bell Pun. lib. 7, Ex captiuis percũctatio facta.

Percunctatio, pro interrogatione dicta videtur ex nautico vsu, quia conto pertentant, cognoscúntque nauigârea aquæ altitudinem. Percunctatio hinc dicta est, quòd is qui curiosè quid interrogat, percuncta visit. Festus.

Percontator, Vide Percontator, in P E R C O N T O R.

Percupio percupis, penult corr. percupiui, percupitum, penult. prod. {[illegible]} percúpere, Valde cupere. Terent. Eunuch. 5. 2,

. vísne interea, dum it venit,

Domi opperiamur, potius quàm hic ante ostium? C. Imò percupio.

Percupidus, pen corr. Adiectiuum {[illegible]} Cic. Lentulo, lib. 1. 7, Cognoui Hortensium percupidum tui, studiosum Lucullum.

Percuriosus, pen prod. Adiectiuum {[illegible]} Cic pro Cluent. Nicostratus quidam fidelis Oppianici seruulus percuriosus & minimè mendax, multa dicitur renuntiare domino solitus esse.

Percuro, percuras, pen prod. {[illegible]} percurâre, Perfectè sanare. Curtius, Percurato vulnere, acrius obsidioni institit. Plin. lib. 24 cap. 25, Strumas imposita ad suppurationem perducunt, deinde axungia adiecta percurant.

Percurro, percurris, percurri & percucurri, percursum {[illegible]} percúrrere, Valde currere, vel currendo perseuerare. Terentius Andr. 2. 2,

Continuò ad te properans percurro ad forum. Vbi Donatus, Vide quantum properans, & percurro, vt cõtinuationẽ cursus ostenderet.

Citato equo Cales percurrit Liu 6 bell Pun.

Percurrit omnem agrum Picenum Cæsar 1. bel. Ciuil.

Cursu percurrere aliquid. Lucret. lib. 1.

Telas percurrere pectine. Virg 1 Georg.

Percurrere ad aliquem Cælius ad Cic. in Epist. ad Atticum, lib. 10, Nisi ita faceret, ego prius quàm ad vrbem accederem, vbicunque tu esses, ad te percurrissem. Eadem epistola est etiam inter Epistolas familiares lib. 8, cuius initium est Exanimatus, &c.

¶ Magistratum aliquem percurrere Plin. iun. lib. 1. epist. 14, ad Mauricum, Quæsturam, Tribunatum, Præturam honestissimè percurrit. Hoc est, cum summo suo honore administrauit: perfunctus est illis magistratibus, &c.

¶ Percurrere, Cursim pertransire, siue celeriter. Cic. 1 de Orat. Sed pauca etiã requirimus, in primísque ea quæ valde breuiter à te Crasse de ipsa arte percursa sunt.

Percurrere & præterire aliquid Cic. 3 de Orat. Faciles enim inquit, Antoni partes eæ fuerunt duæ quas modò percucurri, vel potius penè præterij, Latinè loquendi, planéque dicendi.

Apud doctos & semidoctos properans hæc percurro. Cicero 2. de Orat.

Omnia percurrere nomina. Virg 6 Æneid.

Locos omnes oratoris. Cic. in Orat.

Percurrit oratio, & Percurrere oratione. Cic. pro Cluent. Hæc pluribus verbis dicerem, quæ nunc paucis percurrit oratio mea. Et 2. de Diuin. Quas quidem percurrere oratione facile est.

Animo celeriter aliquid percurrere. Author ad Heren. lib. 3.

Animo rotundum percurrisse polum Horat. 1. Carm. ode 28.

Murmura percurrunt cælum. Lucret lib. 5.

¶ Percurrere mensas dicitur menta. Plin. lib. 19. cap. 8, Grato menta mẽsas odore percurrit in rusticis dapibus. Hoc est circumfertur, per mensas currit, frequens apponitur.

Luna percurrens fenestras. Propert. lib. 1. eleg 3.

Ventus percurrens campos rapido turbine. Lucret. lib. 1.

¶ Percurritur, pen. corr. Impersonale. Cic 2. de Orat. Et multo apertius ad intelligendum est, si sic consistitur aliquando, ac non ista breuitate percurritur.

Percursus, Participium {[illegible]} Cic 1 de Orat. Vt omnes eas diligenter & memores & sobrij oratores, percursas animo, & propè decantatas habere debeant. Id est, sic habere notas, vt animus & perlustrare omnes & decantare possit.

Percursio {[illegible]} Verbale. Cic. 4. Tuscul. Velocitas autem corporis, celeritas appellatur: quæ eadem ingenij etiam laus habetur propter animi multarum rerum breui tempore percursionem.

Percurso, percursas, percursâre, Frequentatiuum. Liu. 3 bel. Pun. Iam ne manipulatim quidem, sed latronum modo percursant totis finibus nostris negligentius, quàm si in Romano vagarentur agro.

Percursatio, Verb {[illegible]} Cic. 2. Philip. O præclaram illam percursationem tuam mense Aprili atque Maio!

Percutio, percutis, pen. corr. percussi, percussum {[illegible]} percútere, Ex per & quatio componitur, q, in c, mutata, & abiecta a, significat Ferio. Cic. 7. Verr. Quæsiuisse Domitiũ qui tantam bestiam percussisset: illum respondisse Venabulo.

Gladio percutere. Cæsar 8. bel. Gall.

Lapide percutere aliquem. Cic. 1 de Orat.

Appetere & percutere aliquẽ lapidibus. Cic. pro Domo. Qui sunt homines à Q. Metello fratre tuo Consule in Senatu palàm nominati, à quibus ille se lapidibus appetitum & percussum esse dicit?

Manu aliquem. Cic pro Rosc. Amer.

Securi filium. Cic. 1. de Finib.

Fores. Plin lib 7. cap 30.

Fulmine percuti. Cic. 3. de Nat deor.

Pectus percussit manu. Virg 12. Æneid.

Puppis percutitur rapido Noto Ouid. 3. Fast.

Sydere percuti Martial. lib. 11 86,

Sydere percussa est subito tibi Zoile lingua. Hoc est, Vsum linguæ amisisti. Idem lib 7,

-subito fias vt sydere mutus. Alij legunt, perculsus.

¶ Animum percutere dicitur res aliqua. Cic ad Attic. lib. 4, Audiui ex Gauio hoc Firmano, Romæ esse hominem, & fuisse assiduũ: percussit animum. Dicet, Tantulane de causa?

Spes laudis percussit meum cor acri thyrso. Lucret. lib. 1.

Cogitatione inani aliquem percutere. Cicero pro Milone, Quonã modo ille vos viuus afficerat, qui mortuus inani cogitatione percussit?

Calamitate aliqua percuti Cic pro Murena.

Literis atrocissimis percuti. Cic. Pæto, lib. 9. 15, Is quũ ad me Laodiceam venisset, mecúmque ego eum esse vellem, repentè percussus est atrocissimis literis in quibus scriptum erat, &c.

Probabilitate animum alicuius. Cic 5. Tuscul. Quodcunque nostros animos probabilitate percussit, id dicimus.

Vulnere fortunæ grauissimo percuti Cic. 1 Acad.

¶ Percutere aliquem palpo, Verbis adolari, & verbis suadere. Plautus Amphit 6.

Percutere animum suspicione religionis Senec. epist. 41.

¶ Percutere fœdus, pro Ferire fœd⁹, vel facere. Plin. de Viris illustr. Hirtius 4. bell. Alexandri Cum Barbaris fœdera percussisse.

¶ Percutere fossam, pro Fodere. Plin. epist. 258 lib. 10, de lacu Nicomedensium.

¶ Percusti, Præteritum pro percussisti. Horat. 1. Serm. satyr. 3, Gaudes, si cameram percusti fortè &c.

Percutiendus, Participium {[illegible]} vt

Terga percutienda dare. Ouid 1 Fast.

Percussus, aliud Participium {[illegible]} vt

Virga percussus Virg. 7 Æneid.

Vulnere percussus. Propert. lib 1 eleg. 1.

Ictu fulminis percussa es. Ouid. ad Liuiam.

Dolore extremo percussi. Valer. 7. Argon.

Percussus forma aliqua, Signatus, formatus: propriè de nummis dicitur. Seneca epist. 34. Omnia facta dictáque tua inter se congruant, respondeant sibi, ac vna forma percussa sint.

Genu percusso claudicat. Ouid. 3. Fast.

Littora percussa fluctu Virg. 5 eclog.

Lyra percussa Ouid. 3 Amor. eleg 11.

Percussæ de cælo turres Id est fulminatæ Cic in Catil.

Victima collum percussa securi, Ouid 4. Trist. eleg. 2.

Percussus, huius percussus {[illegible]} nomen verbale, pro Percussione Plin. lib 7 cap 51, Venarum inæquabili aut fumicante percussu.

Percussio, Aliud verbale {[illegible]} Cicero 3. Tusculanarum, Ex hac opinione sunt illa varia & detestabilia genera lugendi, pedores, muliebres lacerationes genarum, pectoris, feminum, capitis percussiones.

Digitorum percussio Cic 3 Offic.

¶ Percussio, pro Ictu, de dimensione temporum in pedibus & musica Quintil. lib 9 cap 4, Deinceps lõgiores fiunt percussiones Cic 3. de Orat. Sed sunt insignes percussiones eorum numerorum, & minuti pedes.

Modi percussionum non sunt in oratione soluta tanquam tibicinis. Cic. in Orat. Hos percussionum modos Boëthius in sua Musica vocat Consonãtias, docétque cõsistere aut in duplici, aut in triplici, aut in quadrupla, aut in sesquialtera, aut in sesquitertia proportione. Quare quinque tãtùm generaliores fiunt percussionum modi, diatessaron, diapente, diapason, diapente & diapason, disdiapason. Consonantiam definit idem Boethius, dissimilium inter se vocum redactã in vnum concordiam.

Percussor, percussoris {[illegible]} Similiter Verbale, Qui percutit & occidit, & ad id faciendum conducitur. Cic. pro Rosc. Amer. Ea multitudo quæ erat inimicorum, aut eorum qui in bonis erant occupati, aut eorum qui ab his conducebantur vt aliquem occiderent. si eos putas, qui aliquem appetebant: tu es in eo numero, qui nostris pecuniis dites es. siue eos, quos, qui leuiore nomine appellant, percussores vocant: quære in cuius fide sint & clientela.

Deprehensus cum sica percussor Cæsaris. Cic. 2. Philip.

Perdecorus, pen prod. Adiect. {[illegible]} Valde decorus. Plin. iun. epist. 9 lib. 3, Est alioqui perdecorum.

Perdelirus, perdelira, perdelirum, Valde ridiculus & delirus. Lucretius lib. 1,

Dicere porrò ignem res omnea esse, &c.

Quod facit hic idem, perdelirum esse videtur.

Perdensus, Adiectiuum {[illegible]} Valde densum significat. Colum. lib 3 cap. 11, Perdensam humum cælestes aquas non sorbere.

Perdespuo {[illegible]} perdespuis, perdespui, perdespũtũ, pen. prod. perdespúere, Contemnere. Catu. in Gellium, epigram. 69.

-patrui perdespuit ipsam

Vxorem.

P A R D I C C A S {[illegible]} Macedo, inter comites Alexandri Magni, cui etiam in regni partem successit, tanta vir audacia, simul & fortitudine, vt leæna præsente, catulos è cubili per vim auferret. Author Ælianus de Varia historia.

Perdicium {[illegible]} Herba. Plin. lib. 21 cap. 17, Perdicium & aliæ gentes quàm Ægyptij edunt: nomen dedit auis, id maximè ex ueris. Ea est quæ & muralium etiam dicitur. vulgò *parietaria*. Dicta perdiciũ, quòd ea perdices delectentur.

Perdifficilis, & hoc perdifficile, penultima correpta {[illegible]} Valde difficilis. Cicero Attico, libro tertio, Sed & nauigatio perdifficilis fuit. Idem 1. de Natura deorum, Tum perdifficilis illa Brute (quod tu minimè ignoras) & perobscura quæstio est de natura deorum.

Perdifficiliter, pen corr {[illegible]} vel vt alij volunt, Perdifficulter. Cic. 4. Acad. Aut si ea quoque possit, cur illa non possit, quæ perdifficiliter internoscantur tamen?

Perdignus, Adiect {[illegible]} Valde dignus Cic. ad Valerium, lib. 13. 6, Sed tamen suspicor ipsum hominem, quem tibi commẽdo, perdignum esse tua amicitia.

Perdiligens, penul. corr. Adiectiuum {[illegible]} Valde diligens. Cic ad Qu. fratrem, lib. 3. 21, Sed res operosa est, & hominis perdiligentis.

Perdiligenter {[illegible]} Aduerbium. Cicero de Clar. Orat. Nempe

cum

cum dicit, inquit, quo iste omnem rerum memoriam breuiter, & vt mihi quidem visum est perdiligenter complexus est?

Perdisco, perdiscis, perdidici, pen. corr. {[illegible]} perdiscere, Perfectè discere. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17, Si ego nihil rescripsero, mea in illum poetis omnes tanquam dictata perdiscant.
Perdiscere & nosse potuisse omnia iura belli. Cic. pro Corn. Balbo.
Disciplinam ruris perdiscere Colum. lib. 11. cap. 1.
Iura beneuolentiæ perdiscere. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 14. Quod certè ita fieret, si tu maluisses beneuolentiæ, quàm litium iura perdiscere.
Libros alienus Cic. 1 de Orat.
Mores naturæ. Propert. lib. 3. eleg. 5.
Literas. Plin. lib. 29 cap. 1.
Ortus vbiusque signorum. Cic. de Fato.

Perditio, Perditor, Perditus, Vide PERDO.

Perdiu. Aduerb. {[illegible]} Admodum diu Cic. ad Att. lib. 3, Ego quòd per Thessaliam iter in Epirum, perdiu nihil eram auditurus. Idem 1. de Orat. Quum boni perdiu nulli, vix autem singulis ætatibus singuli tolerabiles oratores inuenirentur.

Perdiuturnus, Adiectiuum {[illegible]} Quod valde diu durat. Cic 2 de Nat. deor. Quæ aut sempiterna sit necesse est. hoc eodem ornatu, quem videmus, aut certè perdiuturna permanens ad longinquum & immensum penè tempus.

Perdiues, pen. prod. perdiuitis, pen. corr. {[illegible]} Valde diues. Cic. ad Att. lib. 6, Amici regis duo tresve perdiuites, sed ij suum tam diligenter tenent, quàm ego aut tu.

Perdius, perdij, m. g. {[illegible]} Ex per. & dius, quod est dies. is dicitur qui per diem vigilat: sicut Pernox, qui per noctem. Gell. lib. 2. cap. 1, Stare solitus Socrates dicitur pertinaci statu perdius atque pernox, à summo lucis ortu ad solem alterum orientem inconniuens, immobilis, &c.

Perdix, huius perdicis, pen. prod. f. g. {[illegible]} Auis nota. Plin. lib. 10. cap. 33, Perdices spina & frutice sic muniunt receptaculum, vt contra feras abundè vallentur. nuis stragulum molli puluere contumulant: nec in quo loco peperere, incubant: néve cui frequentior conuersatio sit suspecta, transferunt aliò. Illæ quidem & maritos suos fallunt, quoniam intemperantia libidinis frangunt earum oua, ne incubando detineantur. Perdix, masculinum esse probat Nonius ex Varrone, Perdices Bœotios dicente. Martial. lib. 13. 65, de perdice,
Ponitur Ausoniis auis hæc rarissima mensis,
Hanc tu lautorum mandere sæpe soles.

PERDIX, Caupo quispiam fuit claudus, ab Aristophane locis aliquot notatus: vnde & in prouerbium abiit, Perdicis tibia: De iis qui crura habent gracilia, distortáque. Huius mentionem fecit Aristophanes grammaticus in prouerbiis oratione solutæ. Refertur à Suida, [illegible], id est Perdicis pes In loripedes quadrat.

Perdo, perdis, perdidi, perditum, pen. corr. {[illegible]} perdere, Ex Per & Do compositum, significat Amittere: quasi nimis dare. Plaut. Amph. 16,
Hunc non repperi, & illos perdidi.
Amittere & perdere liberos. Cic. Titio, lib. 5. 16, Quū beatissimi sint qui liberos non susceperunt: minus autem miseri qui his temporibus amiserunt, quàm si eosdē, bona, aut denique aliqua Rep. perdidissent.
Amittere & Perdere, in aliquo videntur differre, ex his verbis authoris ad Herennium, lib 4, Vnde amisit vitam, & non perdidit: re enim vilissima & parua maximam redemit: dedit vitam, accepit patriam, &c. De Decio.
Habere & Perdere aliquid, contraria. Cic. Post red. ad Quir. Recuperata verò sua dignitate, se non commissurum, vt quum ea, quæ amiserat, sibi restituta essent, virtutem animi non haberet quam nunquam perdidisset.
Perdere & Lucrari, contraria. Cic. 2. Offic. Quamobrem ne sit æs alienum quod Reip noceat prouidendum est, quod multis rationibus caueri potest: hoc si non fuerit, vt locupletes suum perdant, debitores lucrentur alienum.
Profundere & perdere. Cic Antonio, lib. 5. 5, Quæ ego si nunc profundere, ac perdere videbor, omnibus meis viribus sustinebo.
Perdere & delere vrbes. Cic. pro Rosc. Amer. Sæpe ventis vehementioribus, aut immoderatis tempestatibus, aut nimio calore, aut intolerabili frigore hominibus nocuit, vrbes deleuit, fruges perdidit, &c. De Ioue.
¶Perdere aliquem, Corrumpere, malis moribus inficere. Terentius Adelph. 1. 1,
Cur perdis adolescentem nobis?
Malè perdere aliquem Catul. ad Caluum, epigr. 14.
Amando perdere aliquem. Horat. 1. Carm. ode 8.
Perdere aliquem, Mortis periculo exponere. Terent. And 3. 5.
Vbi illic scelus est qui me perdidit?
Morte perdere aliquem Ouid 1. Metam.
Bello perdere cunctos Claud 4 Paneg.
Nutu minimo perdere aliquem. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3.
Perdere aliquem, & affligere. Cic. 5 Verr. Eos quidem iam superioribus edictis suis perdiderat atque afflixerat.
Perdere aliquem capitis. Plaut. Bacchid. 8. Vita priuare, seu occidere.
Animum pudicum malè perdere. Ouid. epist. 7.
Annos bello perdidit. Ouid. 2. Amor. eleg. 1.
Annos errando perdidit. Ouid. 3. Amor. eleg. 1.
Aquam perdere Quintil. lib. 11, Huic contrarium est vitium nimiæ tarditatis: nam & difficultatem inueniendi fatetur, & segnitia soluit animos, & temporibus præfinitis aquam perdit. Id est, tempus datum frustra consumit, quum ad clepsydram dicitur. Budæus.
Blanditias perdere. Ouid. 3. Amor. eleg. 10.
Bona. Senec Hippol. 4. 　　-perdere est dignus bona
Quis nescit vti.
Æquo animo bona. Cic. Pæto, lib. 9. 16.
Bona perdere in cicere atque faba. Horat. 2. Serm. saty. 3.
Causam. Cic. pro Rosc. Comœdo, Hic tu si amplius HS. nummo petisti, quàm tibi debitum est, causam perdidisti.
Famam. Plautus Trinum. 10,
Itáne tandem maiores famam tradiderunt tibi tui,
Vt, virtute eorum anté parta, per flagitium perderes?
Famam malè perdere. Ouid. epist. 7.
Fidem & rem Plaut. Epid. 5. Quint. lib 9 cap. 4, Perdit, amittítque & fidem, & affectus, motúsque omnes.
Formam. Plaut. Amphit. 4,
Vbi ego perij? vbi immutatus sum? vbi ego formam perdidi?
Formam hominis, Ouid. 13. Metam.
Fructus omnes industriæ suæ & fortunæ. Cicero Sulpitio, lib. 4. 6.
Fugam. Martial lib. 1. 11.
Gratiam. Quintil. lib. 9. cap. 4, Perdidisset gratiam simplicis atque inaffectati coloris, perdidisset fidem quoque.
Laborem, ac tempora. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Libertatem. Cic. pro Rab. Posth.
Litem Cic. 1. de Orat.
Locum. Quintil. lib 6 cap. 4.
Manum Plin. lib. 7. cap. 28.
Memoriam, Apud Ciceronem de Senectute.
Mores. Plaut Truc. 14.
Nomen perdidi, pro Nomen excidit, non succurrit, & non memini. Terent. Phorm. 1. 3.
Oculos Cic. de Aruspic. respons.
Oculos ambos perdidit Iuuenal. Saty. 10.
Operam perdere Horat. 1. Serm. saty. 1.
Operam perdere apud aliquem doctorem. Cic. 1. de Oratore, Qui quum mercede doceret, tamen non patiebatur eos, quos iudicabat non oratores euadere, operam apud se perdere.
Operam & oleum perdere, prouerbialiter dictum, pro In vanum laborare. tractum ab iis qui pernoctando multum olei consumunt. Cic. ad Marium, lib. 7. 1, In quibus ipse Pompeius confitetur se & operam & oleum perdidisse. Idem pro Murena, Quod quidem ius Ciuile, didicisti, non dicam operam perdidisti.
Opes suas perdere in aliquo Ouid. 1. Amor. eleg. 2.
Perdere oppidum, & Recipere, contraria. Cic. 2. de Orat.
Penissimè perdere, Vide PENE.
Parentes multi, multi amicos, nonnulli patriam, plerique seipsos penitus perdiderunt. Cic 1 de Finib.
Perditum perdere. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 1, Per fortunas miseras nostras vide ne puerum perditum perdamus.
Prandium perdere. Plaut. Menæch. 10.
Rem paternam Plaut. Trinum. 2.
Se perdere. Plaut. Milit. 8
Perdere securitatem authoritate. Plin. in Panegyr. Manet manebitque honori veneratio sua, nec securitatem authoritate perdemus.
Spem. Plaut. Rud. 6.
Stomachum. Cic. Lentulo, lib. 1. 9, Non illi quidem vt mihi stomachum facerent, quem ego funditus perdidi, sed certè vt facere se arbitrarentur.
Talentum perdere, Exponere & consumere. Terent. Heaut. 3. 1.
Tempus. Cic. 3. de Orat.
Tempora perdere precando. Ouid. 11. Metam.
Verbum aliquod in omne tempus. Cic. Luccio, lib. 5. 15, Dicerem iucundius, nisi id verbum in omne tempus perdidissem.
Verba perdere, pro Priuari loquela. Propert. lib. 2. eleg. 34.
Canis perdit vires Ouid. 1. de Remed. amor.
Vitam perdere. Terent. Hecy. 3. 1,
Sus pariter vitam perdidit atque dedit.

Perduo, perduis {[illegible]} perduere, dixerunt antiqui, pro Perdo: vt Plautus Amphit. 8,
Amphitruo es profectò, cauesis ne tute vso perduis. Sic apud eundem maximè, & apud Terentium.

Perduaxo, perduaxis {[illegible]} antiquum verbum idem significans. Plaut. Mostel. 7,
Dij te, deæque omnes perduaxint cum isto omine.

Perdendus, Participium {[illegible]} vt
Genus mortale perdendum est. Ouid. 1. Metam.
Feras perdendas præbeat sylua. Ouid. epist. 4.

Perditus, pen. corr. {[illegible]} Participium, siue Nomen ex participio, dicitur qui ita alicui perturbationi aut vitio subiacet, vt inde se eximere non possit, & qui omni vitio contaminatus est, ita vt de eo nulla amplius spes habenda sit. Perditum enim id dicere solemus, quod interiit, ac recuperari non potest. Festus. Cic 5. Verr. Tu Apronium hominem vix liberum, contaminatum, perditum, flagitiosum, qui non modò animam integram, sed ne animam quidem puram conseruare potuisset.
Miser & perditus. Cic. 7 Verr.
Ære alieno perditus & egens. Cic. 2. Philip.
Perditus egestate & fame. Cic. 7. Verr.
Mœrore ac miseriis perditus. Cic. 7. Verr.
Cōfectus morbo, perditus mœrore ac lachrymis. Cic. pro Murena.
¶Adolescens perditus, Vide ADVLTER.
Perditus & dissolutus adolescens Cic. 4. Tusc.
Perditus animi homo Plaut. Menæch 7.
Authoritate tam perdita, tam facinorosa nemo inuentus est vir, qui quum de scelere fateretur, non tamen, &c. Cic. Antequam iret in exil.
Dissoluta & perdita consilia Cic. 2 de Lege agraria.
Iura perdita. Claud. de bel. Gildon.
Mens Tibull. lib. 1. eleg. 7.
Nequitia. Cic pro Cluentio, Quidam Larinas perdita nequitia, & summa egestate.
Res perdita. Terent. And 1. 5,

Tu rem impeditam & perditam restituas?

Obrutæ & perditæ res. Cic. pro Cecin. Exoritur hic iam obrutis rebus omnibus & perditis illa defensio, eum deieci posse, &c.

Perdita valetudo. Cic. 8 Philipp. Quum esset summa senectute & perdita valetudine.

Quod perisse videas, perditum ducas Catul. ad seipsum, 8.

Perditior {[illegible]} Luxuriosior Horat. 1. Serm. satyr. 2,
Quanto perditior quisque est, tanto acrius urget. Catul. de Aeme, epigram 39.

Perditius nihil, hoc est nequius & corruptius. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 24, Nihil est enim perditius his hominibus, his temporibus.

Miserius, perditius, fœdius, nihil fieri potest. Cic. Att. lib. 8.

Perditissimus homo {[illegible]} Cic. pro Rosc. Amer.

Profligatissimus & perditissimus omnium. Cic. 5. Verr.

Perditè, pen. corr. Aduerb. {[illegible]} Corruptè. Cic. Att. lib. 9, Qui hic potest se gerere non perditè?

¶Perditè, pro Vehementer aliquando dicitur. Terent. Heaut. 1. 1, Eius filiam ille amare cœpit perditè.

Perditè conari. Quintil. lib. 2. cap. 12.

Perditio, perditionis, Verbale {[illegible]} Plin. lib. 9 cap. 35, Subeunt luxuriæ eius nomina & tædia, exquisita perditione parrata.

Perditor, pen. corr. Verbale {[illegible]} Cic. in Pisonem, Ita perpetuos defensores Macedoniæ, vexatores, ac perditores effecisti.

Perditor, & Seruator Reip. contraria. Cic. pro Plancio, Committerem vt idem perditor Reip. nominaret, qui seruator fuissem?

Perdoceo, perdoces, pen. corr. perdocui, perdoctum {[illegible]} perdocère, Perfectè docere. Terent. Heaut 2. 3.
Verùm illa nequid titubet. s. perdocta est probè. Cic. pro Sextio, Rem quæris præclaram iuuentuti ad discendum, nec mihi difficilem ad perdocendum.

Perdocere homines Lucret. lib. 5.

Deæ Pierides perdocuêre te. Ouid 3. de Ponto, eleg. 12.

Perdocere suam stultitiam Quintil. lib 1. cap 1.

Perdoctus {[illegible]} Participium, siue Nomen ex participio. Cic. pro Corn. Balbo, Ac si mea authoritas satis apud illos in hac re ponderis haberet, quum me præsertim rerum varietate atque vsu ipso iam perdoctum viderent, etiam ab illis maioribus discordiis auocarent.

Exitio multorum perdocti Lucret. lib. 3.

Perdoctè, Aduerb. {[illegible]} Plaut. Mostel. 4,
Vt perdoctè cuncta callet: nihil hac docta doctius.

Perdoleo, perdoles, pen. corr. perdolui, perdolitum, pen. corr. {[illegible]} perdolère, Vehementer dolere. Terent. Eunuch. 1. 2,
Heu noster, laudo, tandem perdoluit, vir es. Nimis doluit, Persensit dolorem. Donatus.

Perdolitum est, Impersonale Q. Claudius apud Gellium, vbi singulare Manlij certamen cum Gallo describit, Deinde, inquit, Gallus irridere cœpit, atque linguam exertare. Id subitò perdolitum est cuidam T. Manlio, &c. Vide Noct. Attic. lib. 9 cap. 13.

Perdomo, perdomas, pen. corr. perdomui, perdomitú, pen. cor. {[illegible]} perdomâre. Mart lib 1. 57,
Herculeæ laudis numeretur gloria, plus est
Bis denas pariter perdomuisse feras.

Canes perdomare. Tibull. lib 1. eleg. 2.

Prouinciam aliquam perdomare. Liu 9 ab Vrbe.

Terram perdomare vel solum, hoc est Subigere. Plin. iun. lib 6. epist. 15

Perdomitus, pen. corr. Participium {[illegible]} Liu. 8 bell Pun.

Perdomiti boues mox ad aratrum instituãtur. Colum. lib. 6. cap. 2.

Hostis perdomitus Claud. 6. Paneg.

Ora Illyris perdomita armis Silius lib. 8.

Serpens perdomitus Ouid. 1 Metam.

Vrbes perdomitæ Lucan. lib 2.

Perdormisco, perdormiscis {[illegible]} perdormíscere, Id temporis dormire quod requisitum est ad perfectam dormitionem & cõcoctionem: vel etiam Diu dormire, & totam noctem vsque ad lucem. Plaut Menæch 20,
Perdormiscin' vsque ad lucem? ut facilis tu dormis curas?

Perduco, perducis, pen. prod. perduxi, perductum, perdúcere, Vsque ad finem ducere. Cic de Senect. M. quidem Val. Coruinum accepimus ad centesimum annum vitam perduxisse.

Tuba præmonitos perducat ad æquora nautas. Lucan. lib. 2.

¶Perducere ad aliud iudicium. Cic 3. Verr. Repetiemus, si istum viuum ad aliud iudicium perducere potuerimus, quibus probemus, &c.

Ad effectum perducere. Pompon. in l. Quintus. in fine. D. De annuis legat. Sed interuentu iudicis hæc omnia debent ad effectum perduci.

Perducere ad exitum, pro Complere, absoluere. Cic. 2. de Inuent. Tamen his susceptis difficultatibus completis, atque ad exitum perduci potest. Ad culmen, Liu. 1. ab Vrbe. Cic. 1. de Legib. Est autẽ virtus nihil aliud quàm in se perfecta, & ad summum perducta natura.

Ad summam operis libros perducere. Quint in Procem. lib. 1.

Ad liquidum confessumque aliquid perducere. Quintil. lib. 5. capite 14

Ad assum vitulinum opera perducitur. Cic. Pæto. lib. 9. 20, Integram famem ad ouum affero: itaque vsque ad assum vitulinum opera perducitur.

Perducere vsque ad longam senectutem. Plin. lib. 29. cap. 1.

Opus perducere, Lucan lib. 3,
-à summis perduxit ad æquora castris
Longum Cæsar opus.

¶Perducere aliquem, Inducere. Plaut. Mostel. 4,
Postremò si dictis nequis perduci vt vera hæc credas, &c.

Perducere aliquem ad suam causam donis. Liu. 5. bel. Maced.

Perducere aliquem ad, vel in suam sententiam. Cic. ad Att. lib. 16

Perducere aliquem ad mendacium. Cic. pro Rosc. Comœd. Qui semel à veritate deflexit, hic non maiore religione ad periurium, quàm ad mendacium perduci consueuit.

Carmẽ ad iratum dũ tu perducis Achillem. Ouid. 2. Amor eleg. 18.

Ad certam pecuniæ summam aliquos perducere. Cic. Attic lib. 5, Sedocit me Scaptius: ait se nihil contradicere, sed illos putare talenta CC se debere: ea se velle accipere, debere autem illos paulò minus. rogat, vt eos ad CC perducam.

In rem præsentem audientes perducere. Quintil. lib. 4. cap 2.

Perducere in discrimen. Cic. 3. de Legib. Phalereus ille Demetrius, de quo suprà feci mentionem, mirabiliter doctrinam ex vmbraculis eruditorum otióque non modò in solem atque in puluerem, sed in ipsum discrimen, aciémque perduxit. Quædam exemplaria legunt, produxit.

Ad furorem mortémque perduxit ira Aiacem. Cic 4 Tusc.

Ad amplissimos honores aliquem perducere. Cic. de Amic.

In odium Senec de Benef. lib. 2 cap. 17.

¶Eò perducit, vt. Liu 2. ab Vrbe. Plancus ad Ciceronem, lib. 10 7, Sed vsque mihi temperaui, dum perducerem eò rem, vt dignum aliquid & Consulatu meo, & vestra expectatione efficerem.

Ad libertatem perducere seruum. Vlp. in l. Itaque alienum. D. De verb. oblig.

¶Perducere ad, vel in mediam noctem. Liu. 6. bell. Maced.

In serum perducere Liu 8. bell Maced.

Actionem perducere in iudicium. Celsus in l. Si petitor. D. De iudicus, Nec enim quisquam alienam actionem, inuito cohærede, perducere potest.

Noctes perducere. Propert. lib. 1. eleg. 3.

¶Perducere artem in magnitudinem. Plin lib 9. cap 56.

¶Perducere fossas, vel murum in altitudinem. Cæsar 7. bell. Gall.

Perducere aquam ex aliquo loco Plin iun lib 10. epist 57.

Perducere est à puncto in punctum, à capite ad pedes, à calce ad carceres ducere. Et quia qui ducunt lineas in scripturas, scripturam delent, factum est vt perducere pro delere vsurparetur. Hinc Perductum, perinductum Vlpian l. j. De his quæ in testa. delen. Sed notitbus inducta accipiendum est, etsi perducta sint.

Perductus, Participium. Lucret. lib. 1,
Hæc si pernosces parua perductus opella.

Perducto, perductas, perductâre, Frequentatiuum. Plaut. Mostel. 10,
Vin' qui te perductet?

Perductor, huius perductoris masc. gen. {[illegible]} Verbale, Qui mulieres nobiles vel promissis inductas, vel minis coactas, vel vi ad potentiores viros perducit Plaut Mostel. 10.

Perductores, à Cicerone in Verrem (vt Asconius ait) in hoc differunt à lenonibus, quòd lenones sunt scortorum, perductores eorum inuitatum personarum. Cic 3. Verr. Siccarius de nocturnis eius bacchationibus, aut vigiliis lenonum, aleatorum: perductorum nec a mentio fiat: damna, dedecora, quæ res pater eius ætas ipsius pertulit, prætereantur Quidam docti illic loco productores legendum censent, vt Latinum Græco respondeat, [illegible].

Perduellum, ab antiquis dicebatur, quod posteà duellum & bellum: sicut & perduellis, qui posteà hostis. Accius,
-de summa tibi perduellum est. Ex Turneb.

Perduellis, huius perduellis, masc. gen. {[illegible]} Qui, vt ait Festus, pertinaciter retinet bellum. Hostis, inquit Varro de Lingua Latina 6 Ennius,
Quin inde inuictis sumpserunt perduellibus. Plaut. Amphit. 4.

Perduelles penetrant se in fugam. Caius in l. Quos nos. D. De Verb. & rer. significatione. Quos nos hostes appellamus, eos veteres perduelles appellabant, per eam adiectionem indicantes, cum quibus bellum esset. Cic. 1. Offic Equidem illud etiam animaduerto, quòd qui proprio nomine perduellis esset, is hostis vocaretur, lenitate verbi tristitiam rei mitigante.

Perduellio, huius perduellionis, m. g {[illegible]} Crimen læsæ maiestatis aut Reipub seu is qui eius criminis est reus. Cic. in Pisonem, in C. Rabir. perduellionis reo x l. annis ante me Consulem, &c. [illegible]pianus in l. Vltima. D. Ad legem Iuliam maiestatis, Qui perduellionis reus est, hostili animo aduersus Remp. vel principem animatus est.

Perduellio, Nihil aliud olim erat quàm cædes: posteà immutata significatio est. Nam quũ Horatius perduellionis accusatus fuisse dicatur & condemnatus à scriptoribus Latinis, cædis & hom[illegible] est [illegible], à Dionysio dicitur postulatus & iudicatus: & Festus eum parricidij accusatum dicit apud Duumuiros fuisse. Turneb.

Actionem perduellionis alicui intendere. Cic. pro Mil.

Iudicium perduellionis ab aliquo tollere. Cic. pro Rabir.

Perduellionibus patriam venditare. Author ad Heren. lib 4.

Perduellio, criminum omnium de maiestate fuit atrocissi[illegible]m. nam tunc est, quum in ipsam remp. vel in personam magistratu[illegible] principis infertur iniuriis. cognoscebatur autem non à prætore, [illegible] à 2 2 viris. deinde ad populum erat prouocatiò. itaque & Horatiu[illegible] lum, qui sororem occidit, & Sp. Cassium Vicellinum, qui d[illegible] regno cogitauit, perduellionis accusatos, alterum à populo esse absolu[illegible]um, alterum condemnatum, & bonis publicatis, necatum, Liuius mo[illegible]mentis historiarum prodidit: quanquam Horatij factum, par[illegible] dium, non perduellio, videtur fuisse: & lege parricidij, quam Numa Pompilius fecerat. iudicatum esse, Hostilij regis iussu, Pompeius d[illegible]cet. cur igitur perduellionem Liuius nominat? ait enim: Rex, concilio populi aduocato, 2 1 viros, inquit, qui Horatio perduellionem iudicent secundum legem, facio. caussam hanc, fortasse veram, licet opinari: vel quia Numa, vir sanctissimus, parricidium omne perduellionem voluit esse, vel quia, si non omne parricidium, saltem [illegible], quod in cognatos, affinésve committeretur Lege perduellionis a, primùm 2 1 viri iudicabant, deinde ad populum erat prouocatio. declarat hoc oratio pro Rabirio perduellionis reo. ex qua primùm à 2 1. viris,

tis, deinde à populo de Rabirio iudicatum esse, cognoscitur, quod etiam Suetonius tradidit. quanquam, multo ante, iudicem hoc de crimine populum fuisse, non modò Horatij proximo demonstratur exemplo, verùm etiam ex eo, quod à Plutarcho in Poplicola de Vitellijs, & Aquilijs, qui Tarquiniæ gentis vtrique fuerunt, proditum est. nam, quum de Tarquinio rege restituendo cogitassent, damnati à populo pœnas morte debitas luerunt. Atque hoc vno crimine damnatos necare ciues Romanos licuisse, cum eo tamen, si populus ita iudicasset, (nam, alioqui ne liceret. Sempronia C. Gracchi tribunicia lege sancitum est) satis planè constat: quippe, quū & eiusdem Rabirio à Labieno accusatum in campo constitutam Cicero dicat; &, mortem lege Iulia irrogatam; posteriores etiam Iurisconsulti tradiderint, rei quoque memoriam post mortē condemnata. Notat Vlpianus, purgandum fuisse crimen perduellionis etiam successoribus, si fortè reus obijsset antequàm de eo iudicatum esset. Quemadmodum autem omnium de maiestate criminum perduellio grauissimum fuit: sic à populo ijs comitijs, quæ maxima omnium erant, centuriatis, inquam, iudicabatur quod in ea, quam proximè nominaui, oratione pro Rabirio declaratur. idémque Liuius, Valeriúsque significant; qui centurias nominant in eo perduellionis iudicio, quod de Ti. Graccho, & C. Claudio censoribus, accusante tribuno pl. fiebat. nec dubito, quin Attilius ille Calatinus, Q. Fabij Maximi socer, quem scribit Valerius oppidi Soranorum proditione reum ad populum esse factum, centuriatis & ipse comitijs causam dixerit. quū oppidi proditio, quæ in Remp. grauis iniuria est, videatur esse perduellio. itaque miror, (vt aliud ex alio) cur proditionem & maiestatem Pedianus quodam in loco separatim nominauerit: quum proditio certè in maiestatem includatur, atque etiam, vt ego existimo perduellio sit, nisi si vt speciem, quomodo philosophi loquuntur, à genere seiunxit, perduellionem scilicet à maiestate. nam & vocabulum ipsum, prodere, videtur propriè ac directè perduellionem spectare. est enim, vbi quis cum hostibus aduersus Remp. conspirat. Paulus Manut. de legib. Roman.

Perduro, perduras, pen. prod. {[illegible]} perdurare, Vsque ad finem durare. Terent. Hecyra, 5.5,

-sanctè adiurat,

Non posse apud vos Pamphilo se absente perdurare. Plin. lib. 17. cap. 20, Perdurandi pertinacia.

Honos augurij perdurat. Stat. 8. Thebaid.

Probitas longum perdurat in æuum Ouid. de Med. faciei.

Perduratus, Adiectiuum, pen. prod. Seneca de Tranquil. vitæ, Et quicquid imbecillum in animo nec perduratum exulcerat. Id est, nondum confirmatum.

Perduraturus, pen. prod. {[illegible]} Participiū. Statius 3. Thebaidos,

-hæc muta pugnæ

Sola, nec in regem perduratura secundum.

Peredo, peres, vel peredis, pen. corr. {[illegible]} peredi, peresum, penult. prod. peresse vel perĕdere, Edendo consumere. Cic. 3. Tuscul.

Lachrymæ peredēre humore exangues genas. Ex poeta. Virgil. 6. Æneidos,

Hic quos durus amor crudeli tabe peredit.

Peresus, pen. prod. {[illegible]} Participium. vt

Languoribus multis peresus. Catull. in Camerium, epigr. 51.

Oculi media pars peresa est. Lucret. lib 3.

Saxa peresa sale, Scopuli fluctibus marinis attriti & corrosi. Lucret. lib. 1.

Vellera peresa illuuie. Virgil. 3. Georg.

Peredîam & Bibesiam Plautus finxit sua consuetudine, quum intelligi voluit cupiditatem edendi & bibendi. Festus.

Peregere dicebant expergefacere. Paulus.

Peregrinus, pen. prod. {[illegible]} Adiectiuum, Aduena, & aliena loca peragrans, à Peragro, peragras. Plaut. Asin. 9,

Peregrinus ego sum, Sauriam non noui.

Peregrinus ex alio oppido. Plaut. Persulo, 3.

Peregrinus & Hospes hoc differunt, quòd Peregrinus vocatur, qui in ciuitate sua non est: Hospes, qui in aliena est. Vel peregrinus, qui ex nostra ciuitate oriundus non est: hospes qui in nostra est. Hactenus Valla li. 4. Cic. pro Syl. At si tibi nos peregrini videmur, quorum iam & nomen & honos inueterauit, & huic vrbi & hominum famæ ac sermonibus: quàm tibi illos competitores tuos peregrinos videri necesse erit, qui iam ex tota Italia delecti tecum de honore & de omni dignitate contendunt?

Peregrinus & aduena, quibus opponitur hospes. Cic. 1. de Lege agraria, Nos autem hinc Roma qui veneramus, iam non hospites sed peregrini atque aduenæ nominabamur.

Ciuis & Peregrinus, contraria. Cic. de Amic. Itaque ciues potiores sunt quàm peregrini, & propinqui quàm alieni.

Peregrini atque incolæ officium est, nihil præter suum negotium agere, nihil de alieno inquirere, miniméque esse in aliena Republica curiosum Cic. 1. Offic.

Hostis apud maiores nostros is dicebatur, quem nunc peregrinum dicimus. Cic. 1. Offic.

Ejicere Roma peregrinos Cic. 1. de Lege agraria.

¶ Peregrinæ dicebantur olim meretrices, teste Donato. Terent. And. 3.1,

Adeóne est demens ex peregrina?

¶ Peregrinus & hospes in agendo. Cic. 1. de Orat. Fateor callidum quendam hunc, & nulla in re tyronem ac rudem, nec peregrinum atque hospitem in agendo esse debere.

Peregrina & ignota. Iuuen. Saty. 14.

Peregrina omnia relinque, Athenas nunc colamus. Plautus Sticho, 12.

¶ Amnes peregrini Ouid. 8. Metam.

Amore peregrino captus Ouid. 1. epist.

Arbores peregrinæ. Plin. lib. 15. cap. 3.

Ab armis peregrinis defendi. Ouid. 2. Trist.

Aues, Plin. lib. 10. cap. 56.

Cælum Ouid. 4. Trist. eleg. 7.

Diuitiæ Horat. 1. epist. 1.

Facies peregrina atque ignobilis. Plaut. Pseud. 15.

Lapilli. Ouid. de Nuce.

Orbem peregrinum visere Ouid. 1. Metam.

Peregrinus ager est, qui neque Romanus, neque hostilis habetur. Festus.

¶ Peregrinus, pro ignorante. Horat. lib. 1. epist. 18. ad Sextum. Quære peregrinum, &c. Vide totum locum Horatij. Porphyr. Peregrinum pro ignorante posuit. Erasm. hoc prouerbium exponit in adagio, Quære hospitem. Budæus sic reddit, *Va ailleurs cercher ton sot.*

¶ Peregrina sacra appellantur, quæ aut euocatis dijs in oppugnandis vrbibus Romam sunt delata: aut quæ ob quasdam religiones per pacem sunt petita, vt ex Phrygia, Matris magnæ: ex Græcia, Cereris: Epidauro, Æsculapij: quæ coluntur eorum more à quibus sunt accepta. Festus.

Sedes peregrina ac sordida Lucan. lib. 5.

Sonus peregrinus. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Terra peregrina. Ouid. 3. Metam.

Peregrinor, pen. prod. peregrinaris {[illegible]} peregrinari, Per aliena loca peragrando proficisci. Cic. pro Rabirio, Adeóne ignarus es disciplinæ, consuetudinísque nostræ, vt hæc nescias: vt peregrinari in aliena ciuitate, non in tua magistratum gerere videare?

Longè latéque peregrinari Cic. 1. de Nat. deor.

Peregrinari rem aliquam. Cic. 5. Tusc. Et quum alij sæpe quod ante pedes esset non viderent, ille infinitatem omnem peregrinabatur, &c.

Peregrinatur philosophia Romæ. Cic. 3. de Finib. Mihi videris Latinè docere philosophiam, & ei quasi ciuitatem dare, quæ quidem adhuc peregrinari Romæ videbatur, nec offerre sese nostris sermonibus.

Peregrinari dicuntur curæ, Vide avare.

Peregrinatus, Participium {[illegible]} Cic. 4. Acad. Tamen diutius quàm vellem, tanta vis virtutis atque ingenij peregrinata abfuit ab oculis & fori & curiæ.

Peregrinatio, Verbale {[illegible]} Cic. ad Att. lib. 5, Veruntamen videbare mihi tempora peregrinationis commodius posse distribuere.

Perpetua peregrinatio. Cic. 5. Tusc. Iam verò exilium, si rerum naturam, non ignominiam quærimus, quantum demum à perpetua peregrinatione differt?

Ea peregrinatione celerius reuerti. Paulus in l. Si peculium. §. vlt. D. De statulib.

In peregrinatione omne tempus consumere. Cic. Att. lib. 16.

Peregrinatio, pro secessu, qui fit peregrè. Plin. epist. 19 lib. 3, Habet etiam multum iucunditatis soli cælique mutatio, ipsáque illa peregrinatio intersita.

Peregrinatio & militia. Cic. Att. lib. 6, In hac autem peregrinatione militiáve nostra sæpe incensum ira vidi, sæpe placatum.

Peregrinationes & rusticationes. Cic. de Amic. Vna domus erat, idem victus, ísque communis: neque solùm militia, sed etiam peregrinationes rusticationésque communes.

Cursu & peregrinatione lætantur turtures. Cic. 2. de Fin.

Blandita, Vide blandior.

Nobilem peregrinationem Antonij vocat per ironiam Cicero 2. Philipp.

Transmarina Quintil. lib. 7 cap 4.

Peregrinator, pen. prod. {[illegible]} Aliud verbale, Qui solet peregrinari, feréque semper peregrinatur. Cic ad Leptam, lib 6. 18, Mehercule non tam sum peregrinator iam, quàm solebam. Vtitur & Firmicus lib 8 cap 25. in fine.

Peregrinitas, pen. corr. peregrinitatis {[illegible]} Alieni soli habitatio. Vlpian. in l. Sed si. De in ius vocando, Si per pœnam deportationis ad peregrinitatem redactus sit patronus, putat Pomponius eum amisisse honorem. Interdum peregrini dicuntur ij, qui ciues Romani non sunt. Itaque redigi ad peregrinitatem est, ciuitate priuari. Hoc est, ciuium Romanorum iuribus.

Infusa est in vrbem nostram peregrinitas. Id est, externa loquendi ratio. Cic. Pæto, lib. 9. 15.

¶ Peregrinitas, alio significatu apud Quintilianum lib 11. cap. Si fuerit os facile, explanatum, iucundum, vrbanum. Id est, in quo nulla neque rusticitas, neque peregrinitas resonet. Peregrinitatem vocauit oris vitium, quod te inquilinum & alienigenam, non in vrbe natum prodat.

Peregrinitatis reus. Sueton. in Claudio, cap. 15. Id est, qui peregrinus quum esset, Romanum se faciebat, vnde re cognita, peregrinitatis accusatus est.

Peregrinabundus {[illegible]} Qui solitus est peregrinari. Liu. 8 bell. Pun. Non peregrinabundum, neque circa amœnas oras vagantem ducem Romanum, &c.

Peregrè, pen. corr. Aduerbium {[illegible]} Peregrinando. Et est commune tam significantibus quietem, quàm motum: vt Peregrè sum, Peregrè venio, Peregrè vado. Terent. Phorm. 2.1,

Pericla, damna, exilia, peregrè rediens semper cogitet. Hæc verba habet Cicero 3. Tuscul. Plaut. Asin. 13, Aut quod illa dicat peregrè allatam epistolam. Idem Amphit. 4.

Peregrè accire. Liu. 2. ab Vrbe.

Peregrè abire. Plin. lib. 35. cap 13.

Peregrè depugnare. Cic. 5. Philipp. Lucius quidam frater eius, vtpote qui peregrè depugnauit, familiam ducit.

Esse peregrè Horat. 2. Serm. saty 6.

Animus peregrè est. Horat. 1. epist. 12.

Peregri, dicitur quū quis in loco est. Peregrè, quū it in locum, vt Flo. Sosipater scribit. Iustinianus lib. 2. Ciuil. instit. tit. 11. de Heredib. instituend. Peregrinantes dixit, non vt ibi corruptissimè peregrinantes.

Perelegans, pen. corr. {[illegible]} Valde elegans om. ge. Cic. 1. de Orat. Genus est perelegans, & cum grauitate salsum. Idem pro Planc.

cio, Et quoniam tua fuit perelegans ac persubtilis oratio, digna Equitis Rom vel studio vel pudore.

Pereleganter, Aduerbium {[illegible]} Cic. de Claris Orat. Quę quidem omnia cum pressè & scienter, tum ita breuiter & presse, satis ornatè & pereleganter diceret, &c.

Pereloquens, pen. corr. {[illegible]} Valde eloquens, om gen. Cic. de Clar. Orat. C. autem Lentulus Marcellinus nec vnquam indisertos, & in Consulatu pereloquens visus est, non tardus sententiis, non inops verbis, voce canora, facetus satis.

Peremere. Cincius in libro de verbis priscis ait significare idem quod prohibere. At Cato in libro qui est de re militari, pro vitiare visus est, quum ait, Quum magistratus nihil audet imperare, nequid Consul auspicij peremat. Festus.

Peremptio, l. qui hominem. D. De adimend. legat.

Peremptalia fulgura dicuntur quæ superiora fulgura aut portenta periment, id est tollunt. Festus.

Peremptalia fulmina, apud Senecam, 2. Nat. quæst. quibus tolluntur priorum fulminum minæ.

Peremptorius, Vide PERIMO.

Perendie, Aduerbium {[illegible]} significat quod vulgò dicitur, *Post cras* vt ait Valla. Cic ad Attic. lib 12, Scies igitur fortasse cras, summum perendie Plaut. Aulul. 6,

Quæ cras veniet, perendie foras feratur foras.

Perendie, quasi peremptа die. Charisius lib. 2.

Perendinus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Ab hinc tertius dies. Cic. pro L. Muren. Iam illud mihi quidem mirum videri solet, tot homines, tam ingeniosos, per tot annos etiam nunc statuere non potuisse, vtrum diem tertium, an perendinum: iudicem, an arbitrum: rem, an litem dici oporteret.

In perendinum diem, Vide IN.

Perennis, & hoc perenne {[illegible]} Ex per & annus compositum, mutatis literis, quasi per annos durás. Plaut. Amphit. 3, Lucrum vt perenne vobis suppetat.

Adamas perennis, Vide ADAMAS.

Perennes & perpetui cursus stellarum. Cic. 2. de Nat. deor.

Cursus instrare perennes. Lucret. lib. 5.

Perennis fama. Virgil. 9 Æneid.

Fama & laus. Cic 1. de Diuinat.

Fides. Plin. iun lib 9. epist. 9.

Fortuna. Propert lib. 2. eleg. 19.

Monimentum perennius ære Horat. 3. Carm. ode 30.

Monimenta perennia facti. Ouid. 1 Fast.

Sermo perennis de aliquo. Cic. in Somnio Scip. Sermo autem omnis ille, & angustiis cingitur his regionum, quas vides, nec vnquam de vllo perennis fuit, & obruitur hominum interitu, & obliuione posteritatis extinguitur.

Perennis contestatáque virtus maiorum. Cic. pro Flacco, Quum ab hac perenni contestatáque virtute maiorum non modò non degenerauit L. Flaccus, sed id quod maximè, &c.

Perenne & proprium aliquid manere. Cic. Post red. in Sen. Si illud de duobus Consulibus, quod antè in Repub. non fuerat, perenne ac proprium manere potuisset.

¶Aquæ perennes Cic. 6. Verr. Enna autem, vbi ea quæ dico, gesta esse memorantur, est loco præcelso atque edito: quo in summo est æquata agri planities & aquæ perennes.

Fons perennis. Cæsar 8. bel. Gall. Quo facto repentè fons perennis exhaustus Sic Perennis fluuius Plin. lib. 5. cap. 28. Vlpianus in l. 1 D. De fluminib. Fluminum quædam sunt perennia, quædam torrentia: perenne est quod semper fluit, id est [illegible]: torrens quod hyeme fluit, hoc est [illegible].

Latices manant perennes. Lucret. lib. 5.

Perennis riuus. Plin. epist. 102. lib 5, Cuncta enim perennibus riuis nutriuntur.

¶Perennis, pro Perpetuo & continuo. Cic. de Prouinc Consul. Hic me meus in Remp. animus pristinus ac perennis, cum C. Cæsare reducit, reconciliat, restituit in gratiam. Budæus.

Amor perennis. Senecа Octauia, 5. 19.

Perennis & profluens loquacitas. Cic 3. de Orat.

Perennia, perenniorum, Cæremoniæ in auspiciis obseruari solitæ. Cic. 2. de Nat deor. Itaque maximæ Reip. partes in iis bella, quibus Resp. salus continetur, nullis auspiciis administrantur, nulla perennia seruantur.

Perennè, Aduerbium {[illegible]} Perpetuò & continuò. Colum. lib. 11. cap. 18, Si ager amplus, aut vinetа, aut arbusta grandia sunt, perennè fabricandæ decimodiæ & trimodiæ, & fiscellæ texendæ & picandæ

Perenno, perennas {[illegible]} perennáre, Per annos durare. Colum. de Arbor. cap 16, Nam in ea fructus maximè vis consistit, diutiúsque perennat. Ouid 3. de Arte,

Defuit ars vobis: arte perennat amor.

Perennitas, pen. corr huius perennitatis, f. g. {[illegible]} Ipsa duratio. Colum lib 1. cap 6, Nam ea cæli positio maximè frigida, & minimè humida est, quæ vtraque perennitatem conditis frumentis afferunt. Idem lib 4. cap. 24, Vt quamlongissimam perennitatem stirpe acquirat Cic. 2. de Nat. deor. Adde huc fontium gelidas perennitates, liquores pellucidos amnium

Perenniseruos, perenniserui, antiquum {[illegible]} Qui perpetuò seruit vni domino Plaut Pers. 1.

Compedum contritor, pistrinorum ciuitas,

Perenniserue, lurco, edax, furax.

Pereo, peris, periui. & per syncopam perij, peritum, pen. corr. {[illegible]} perire, Nota significationis. Plaut. Trucul. 4.

Illis perit quicquid datur, neque ipsis apparet quicquam.

Perire, pro Mori & destrui accipitur, quasi in totum ire: quòd qui perit, prorsus abit. Terent. Eunuch. 1. 1, & prudens, sciens, Viuus, vidénsque pereo, nec quid agam scio. Cicero ad Atticum, lib 3, Id si putas me posse sanari, cures velim: sin perij planè, minus laboro.

Minoris perire. Plin. libro 7. cap. 7, Tu qui corporis viribus fidis, tu &c tanti perire potuisti. Atqui etiam hodie minoris potes, quantulo serpentis ictus dente: aut etiam, vt Anacreon poeta, acino vuæ passæ.

¶Certò perij, Vide CERTVS.

Obnixè perire, Vide OBNITOR.

Ocyus Lucret. lib 3.

Penitus. Lucret. lib. 1.

Perpetuò, Vide PERPETVO.

Subitò Lucret. lib. 2.

Perire à te, Vide A præpositionem.

Perire ab animo, & ab re. Plaut. Truc. 3.

Amore indigno. Virg 10. eclog.

Animo perire. Plaut Rud 13, Perij animo, male fit: contine quæso caput. Id est, deficit me animus.

Ingenio perij qui miser ipse meo Ouid. 2. Trist.

Desidiose agere ætatem, lustisque perire. Lucret. lib. 4.

Meo vitio pereo. Cic Attico, lib 11.

¶Perierunt ædes. Plaut Mostel. 3.

Comæ formosæ periere. Ouid. 1. Amor. eleg 14.

Decor perit multo vulnere. Senec. Hippol. 10.

Perit dies otio Plin. lib. 18 cap. 6

Fabæ pereunt læso flore Ouid. 5 Fast.

Frons perit, Vide FRONS, frontis.

Honos gentis perit. Ouid. ad Pisno.

Labor irritus anni perit Ouid. 1. Metam.

Niues pereunt repente sole Ouid. 3. Fast.

Nummi pereunt. Horat 1 Serm saty 2.

Opera & oleum philologiæ nostræ perit. Cic. Att. lib. 2.

Pecunia perit. Terent. Adelph 4. 7.

Pecuniam tantam Populi Rom. tam breui tempore perire potuisse, portenti simile videtur. Cic. 5. Philip.

Pudor perit. Plaut. Bacchid. 8.

Puppis hausta perit. Ouid. 3. Fast.

Res & fides perit. Plaut. Trucul. 3.

Telum pereat rubigine Horat. 2 Serm. saty. 1.

Tempora auari perierunt. Ouid. 1. de Remed. amor.

Virtus perit fraude. Ouid. 2. Fast.

Funditus pereunt vrbes. Horat. 1. Carm. ode 16.

¶Perire ab aliquo, Occidi. Plin. lib. 11. cap. 37.

Conuulsi pereunt. Lucret. lib 3.

Inter arma & enses perit. Ouid. ad Liuiam.

Crudelius perire Quintil. lib. 3. cap. 8.

Fortiter. Horat. 2. Serm. saty. 3.

Generosius Horat. 1. Carm. ode 37.

Cruciatu summo Cic 3. de Nat deor.

Letho præcipiti. Senec. Hippol. 3.

Manibus hominum. Virgil. 3. Æneid.

Morbo. Cæsar 4. bell. Ciuil.

Morbo perire capellæ. Horat. 1. epist. 7.

Morte merita. Virgil. 4. Æneid.

Occisione perire ad vnum, Vide Occisio in OCCIDO.

Telo. Ouid 4 Trist. eleg. 1.

¶Perit tibi, id est tuo periculo. Vlpian. in l. Rogasti. in princ. cert. petat. Quòd si lancem vel massam sine tua culpa perdideris antequam venderes, vtrum mihi, an tibi perierit, quæstionis est.

¶Peream. Iurantis, vel imprecantis vox Ethnicis familiaris, quemadmodum & Dispeream. Cassius ad Ciceronem, lib. 15, Peream nisi solicitus sum, ac malo veterem & clementem dominum habere, quàm nouum & crudelem experiri.

Malè pereat Lesbia. Horat. Epod. 12.

¶Terminus pereundi. Silius lib. 3.

Occurrunt animo pereundi mille figuræ. Ouid. epist. 10.

Gramine Cretæo pereundum est mihi. Propert. lib. 2. eleg. 1.

¶Perire, pro Decoquere. Cic. Attic. lib. 6. epist 1, Metagenes certè perit: fecit iter per eius possessionem, in qua animal reliquum nullum est hoc est, decoxit, perdidit omnem rem, vt de pecunia prorsus actum sit. *Il a fait banque route.*

Periturus, pen. prod. Participium {[illegible]} vt

Amore periturus. Propert. lib. 1. eleg 12.

Corpus periturum Stat. 5. Thebaid.

Mœnia peritura flammis. Claud. 2. in Eutrop.

Regna peritura. Virg. 2. Georg.

¶Perire mulierem, ea forma dicimus, qua Deperire, & amare. Plaut Truc. 1. 1, Tres vnam pereunt adolescentes mulierem.

Perito, peritas, pen. corr. {[illegible]} peritare, Frequentatiuum. Capt. 12, Qui per virtutem peritat, non pol interit.

Perequito, perequitas, pen corr. {[illegible]} perequitare. In omnem partem equitare. Cæsar 4 bell. Gall. Primo per omnes partes perequitant, & tela coniiciunt. Liuius quinto ab Vrbe, Quum perequitasset aciem promissa repetens, tantum fecit ardoris, vt non vltra sustinuerint impetum Æqui.

Pererro, pererras {[illegible]} pererrare, In omnem locum, vel atque illuc errare. Colum. 10 Præfat. lib 1, Sempérque ritu volucrum longinqui litoris peregrinus ignorans pererret orbem? Plin. lib. cap. 45, Conceptio vno initu peragitur. quæ si fortè pererrauit, xx post die marem fœmina repetit.

Aditus pererrare, Vide ADEO, adis.

Arua pererrantur liquentibus vndis. Ouid. 2 Amor. eleg 16.

Auia pererrare more pecudum. Claud 3. de rap. Proserp.

Forum pererro. Horat. 1. Serm. saty. 6.

Freta longa pererrare. Ouid. epist. 14.

Locum omnem pererrat. Virg. 5. Æneid.

Cornua pererrauit labris. Silius lib. 4.

Luminibus

Luminibus perrectare aliquem, Circumspicere. Virg. 4 Æneid.

Perrectatus, pen. prod. Participium {[illegible]} vt
Orbis perrectatus. Ouid. 1 Fast.
Terræ perrectatæ. Ouid. 15. Metam.

Pereruditus, pen. prod. {[illegible]} Adiect. Valde eruditus. Cic. ad Att. lib. 4, Sed vereor ne lepôre suo detineat diutius P. Clodius, & homo pereruditus, vt aiunt, & nunc quidem deditus Græcis literis.

Perexcrucio, perexcrucias {[illegible]} perexcruciâre, Vehementer cruciare. Plaut. Sticho. 7, Meam culpam habeto nisi perexcruciauero.

Perexiguus, Adiect. {[illegible]} Valde exiguus. Cæsar 5. bell. Gall. Quum hæ intermisso perexiguo loci spatio inter se constitissent, nouo genere perterritis nostris, per medios audacissimè perruperunt.
Perexigua & perminuta videntur Cic. 2. Tusc.
Aut nulla, aut perexigua pars. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1.
Dies perexigua. Cic. 2. Verr. Quum ego diem in Siciliam inquirendi perexiguam postulauissem, inuenit iste qui sibi in Achaiam biduo breuiorem diem postularet.
Tempus perexiguum. Cic. 2. Verr. Solicitabat rebus maximis vno, atque eo perexiguo tempore.
Factum. Liu. 2. bel. Pun.

Perexilis, & hoc perexile, pen. prod. {[illegible]} Valde exile significat. Col. lib. 11. cap. 2, Hoc eodem tempore prius quàm vineæ pulueretur, si perexilis est, vel rara ipsa vitis, lupini modij tres, vel quatuor in singula iugera sparguntur.

Perexpeditus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Valde expeditus. Cicero 3. de Finib. Sed hæc quidem est perfacilis & perexpedita defensio.

Perfabrico, perfabricas, pen. corr. {[illegible]} perfabricâre: Fabricam absoluere. Plaut. Persa, 13,
-perij, interij-pessimus hic mihi dies
Hodie illuxit, corruptor ita me Toxilus perfabricauit, atque
Meam rem diuexauit. Per translationem.

Perfacetus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Admodum facetum significat. Cic. de Claris Orat. Atque eundem & vehementem, & valde dulcem, & perfacetum fuisse dicebat.

Perfacete, penultima producta, Aduerb. {[illegible]} Periucundè Cic. 3 Verr. Neque enim perfacetè dicta, neque porrò hac seueritate digna sunt.

Perfacilis, & hoc perfacile, pen. corr. {[illegible]} Cic. 4. Tuscul. Perfacilis cognitu. Nam sententias interpretari perfacile est. Cic. 1. de Legibus.
Homo perfacilis in audiendo. Cic lib. 1 de Orat.

Perfacilè, pen. corr. Aduerbium {[illegible]} Cic ad Atticum, libro 13, Video enim Curules magistratus eum legitimis annis perfacilè cepisse.
Perfacilè est iam animi ratione euoluere orbis, &c. Lucretius libro 1.
Perfacilè sese Sicilia tuebatur, ne quod in ipsa bellum posset existere. Cic. 7. Verr.
Perfacilè verò, apud, &c. Cic 3. Verr.
Perfacilè apparet, &c. Cic 1 de Finib.

Perfacul, Veteres dixerunt, pro Facile, authore Festo.

Perfamiliaris, & hoc perfamiliare, pen. prod. {[illegible]} Valde familiaris. Cic. de Claris Orat. M Gratidius M. Antonij perfamiliaris. Idem ad Qu. fratrem, lib. 2. 15, Ipse est enim veteratur magnus & perfamiliaris Philisto.

Perfatuus, Adiectiuum {[illegible]} Martial. libro. 10, 18,
Heu quàm perfatuæ sunt tibi Roma togæ.

Perfero, pen. corr. perfers, pertuli, pen. corr. perlatum, pen. prod. {[illegible]} perferre, Vsque ad constitutum finem ferre. Virg. 12. Æneidos.
Tum lapis ipse viri vacuum per inane volutus,
Nec spatium euasit, totum nec pertulit ictum. Id est euacuatus est impetus ipsius spatio longiore. Seruius.
Opem perferre alicui. Valer. 5. Argon.
Diuisionem verò ad cogitationem & stylum perferunt. Quintil. lib. 2 cap. 6.
Literas perferre, Ad eum cui missæ sunt ferre. Cic. Curioni, lib. 2. 5.
Clamor perfertur circa collem. Liu. 7 ab Vrbe.
Consilium perferre alicuius ad alterum. Cæs. 4. bell. Gall.
Fama perfertur. Liu. 8. bell. Pun. Scipio quum ad eum fama tanti comparari exercitus perlata esset.
Fructum perferre. Colum. lib. 3. cap. 10.
Iussa omnia. Propert. lib. 1. eleg. 17.
Laudem in vrbem. Cic. 1. Tuscul. Hortor omnes qui facere id possunt, vt huius quoque generis laudem iam languenti Græciæ eripiant, & perferant in hanc vrbem.
Legem perferre. Cic ad Atticum, lib. 1. 14, Pompeius verò ad voluntatem perferendæ legis incubuerat. Liu. 1. Decad. lib. 2, Ego hic aut in conspectu vestro moriar, aut perferam legem.
Perferre rogationem, est ita ferre vt plebs sciscat. Liu. 6. bel. Macedon.
Mandata perferre. Cic. ad Quint. fratrem, lib 3. 17. Scripsique ad Cæsarem Vibullium Cæsaris mandata de mea mansione ad Pompeium pertulisse.
Nuntium perferre. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. 1, Existimaui à me quoque tibi huius molestiæ nuntium perferri oportere.
Et literis multorum, & sermone omnium perfertur ad me incredibilem tuam virtutem & fortitudinem esse. Cic Terent lib. 14. 1.
Perfertur omnium nuntiis. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 14, Amor autem eius erga nos perfertur omnium nuntiis singularis.
Rumor pertulit hoc vrbis. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1.
Perlata rumore, aut nuntiis. Cic. ad Atticum, lib. 4, Nunc etsi omnia aut scripta esse à tuis arbitror, aut etiam nuntiis ac rumore

perlata, tamen ea in [illegible] bam breui quæ, &c.
Sermones ac literæ perferuntur. Cic. pro Lege Manil. Iam verò quemadmodum milites hybernent, quotidie sermones ac literæ perferuntur.
Verba alicuius perferre ad aliquem. Ouid. 2, de Ponto, eleg 2.
¶Perferre, Denuntiare. Cic. ad Cælium, lib. 2. 8, In his enim sum locis, quò & propter longinquitatem, & propter latrocinia, tardissimè omnia perferuntur.
¶Perferre, Pati, patienter ferre {[illegible]} Terentius Adelph. 3. 4.
Paupertatem vnà pertulimus grauem. Cic. 1. de Lege agrar. Syllanus ager à certis hominibus latissimè continuatus tantam habet inuidiam, vt veri ac fortis Tribuni pleb. stridorem vnum perferre non possit.
Intrepidè pertuli omnia. Seneca Herc. furente 6.
Deficere animo & Perferre, contraria. Cic pro Roscio Amer. Si à vobis (id quod non spero) deserar, tamen animo non deficiam: & id quod suscepi, quoad potero, perferam.
Ardorem perferre Stat. 5. Sylu. 1.
Catenas Silius lib. 17.
Contumelias. Cæsar 1. bel. Gal.
Cruciatum. Cic 4. Acad.
Crudelitatem inimicorum. Cic. pro Sextio.
Dolorem Virg. 9 Æneid.
Perferre famem & sitim. Cic. 5 de Fin.
Frigus, famem, sitim, ac vigilias. Cic. 2. in Catil.
Insomnia furibunda Silius lib. 12.
Laborem Virg. 2. Georg.
Luxuriem, crudelitatem, auaritiam, superbiam alicuius. Cicero 4 Verr.
Mala tot pertulimus Ouid. 5. Trist. eleg. 1.
Miserias Seneca in Thyeste, Act. 1.
Leue est miserias ferre, perferre est graue.
Monstra immania perferimus tecti syluis. Virg 3. Æneid.
Niues Ouid. 1. Amor. eleg. 9.
Perpetior ac perfero facilè omnes. Cic. de Orat. Ac mihi quidem non ita molesti sunt, facilè omnes perpetior & perfero.
Onus. Ouid ad Liuiam.
Pauperiem, & duros perferre labores. Virg. 6. Æneid.
Pericula multa pelago pertulerunt. Ouid. 14. Metam.
Pœnarum satis perferre. Cic pro Sextio.
Pruinas, ac niues. Cic. 2. in Catil.
Quietem solus perferre nequit. Silius lib. 4.
Somnos tot dies Stat. 3. Sylu. 2.
Supplicium pro meritis. Cic ad Att. lib. 8.
Timores pertulimus. Claud. de bello Getico.

Perferens, pen. cor. {[illegible]} Nomen ex participio. Cic 2. de Orat. Horum igitur exprimere mores oratione, iustos, integros, religiosos, timidos, perferentes iniuriarum, mirum quiddam valet, &c.

Perferuidus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Vehementer feruidus, vt
Perferuida æstas Colum. lib. 5. cap. 5.

Perficio, perficis, pen. corr. perfeci, pen. prod. perfectum {[illegible]} perficere, Absoluere, Complere quod inceptum est. Terentius Hecy. 5. 2,
Quod si perficio, non pœnitet me famæ. Idem Phorm. 1. 3.
-haud desinam Donec perfecero hoc.
Absoluere & perficere aliquid. Cic. 2. de Nat. deor. In omni natura ac multò etiam magis necesse est absolui aliquid ac perfici.
Conari aliquid & perficere. Cic. in Orat. Vides profectò illum multa perficere, nos multa conari: illum posse, nos velle: quocunque modo causa postulet, dicere.
Conflare & perficere. Cic. pro Cluent. Nihil in vita vidit calamitatis A. Cluentius, nullum periculum mortis adiit, nihil mali timuit, quod non totum à matre esset conflatum & perfectum.
Absolutionem alicuius rei. Cic. de Vniuers. Tria genera nobis reliqua sunt, eáque mortalia, quibus prætermissis, cæli absolutio perfecta non erit.
Annos centum. Horat. 2 epist. 1.
¶Cibum perficere, Concoquere. Plin. lib. 11. cap. 53.
Cogitata. Cic pro Deiot.
Coria perficere, Vide CORIVM.
Instituta. Cic. 2. de Diuinat. Quod assequar profectò, si instituta perfecero.
Iussa alicuius. Valer. 7. Argon.
Maleficium perficere, & occultare. Cic. pro Cælio.
Susceptum munus Virg 6 Æneid.
Officium functis Ouid. ad Liuiam.
Opus & munus. Cæcinna Ciceroni, lib. 6 7.
Pelles perficere. Plin. lib. 24 cap. 11, Aliud est erythrodanus, quam aliqui ereuthodanum vocant, nos rubiam, qua tinguntur lanæ, pellesque perficiuntur.
Poema institutum. Cic. Qu. fratri. lib 3. 24.
Promissa perficere, pro Implere quod promiseris. Terentius And. 4 1.
Scelus. Cic. pro Cluentio.
Stamina pauca perfeci. Ouid. epist 18.
¶Perficere, pro Obtinere, siue pro eo quod barbari dicunt, *Tantum facere quod*. Terent in Prolog Eunuchi,
-postquam ædiles emerunt,
Perfecit, sibi vt inspiciundi esset copia. Ibidem, 1. 2.
Rem voluisti à me tandem, quin perfeceris? Cic. ad Mariũ, lib. 11. 27. Quod enim vehementer mihi vtile esse putabas, nec inutile ipsi Cæsari, perfecisti, vt ille me diligeret, coleret, haberet in suis. Idem ad Atticum, lib 1 159, Perficis profectò vt neque Respub. ciuis à me

animum, neque tu amici desyderes. Et 4. Acad. Perficies vt ego ista innumerabilia complectens, nunquam labar, nihil opiner? Sic pro Lege Manil. Et quisquam dubitabit quid virtute perfecturus sit, qui tantum autoritate perfecerit? Quædam exemplaria legunt profecerit.

Callidè perficere vt. Cic. 2. de Diuin. Callidè qui illa composuit, perfecit, vt quodcunque accidisset, prædictum videretur, hominum & temporum definitione sublata.

¶Perfici, passiuum. Plin. lib. 11 ca. 53, Difficulter autem perficiuntur omnia in cibis acria, nimia, & auidè hausta. Id est concoquuntur.

Actu perfici. Quintil. lib. 2 cap. 18.

Perficiendus, Participium {[illegible]} vt Voluptas perficienda tarda mora. Ouid. 2. de Arte.

Perfectus {[illegible]} Aliud participium, siue Nomen ex participio. Plaut. Persa, 22.

-te placida, pacibus Perfectis.

Inchoata & Perfecta, contraria. Cic. de Claris Orat. Manus extrema non accessit operibus eius, præclarè inchoata multa, perfecta non planè.

Perfectum aliquid esse, & habere maturitatem suam quandam. Cic. de Clar. Orat. Quum autem anno pòst è Sicilia me recepissem, iam videbatur illud in me, quicquid esset, esse perfectum, & habere maturitatem quandam suam.

Extremum & perfectum. Cic. 2. de Nat. deor. Neque dici potest in nulla rerum institutione esse aliquid extremum atque perfectum.

Inuentum simul & perfectum nihil est. Cic. de Claris Orat.

Perfectum omni ex parte in genere suo. Cic. de Amicit.

Perfectum ex vtroque. Cic. 4. Tuscul. Erit hoc totum ex vtroque perfectius.

Aptum vndique, perfectum, expletúmque omnibus suis partibus & numeris. Cic. 2. de Nat. deor.

Ad summa atque in omni genere perfecta peruenire. Cicero 1. de Oratore

¶Perfectus & absolutus. Plin. lib. 2. ca. 4, Eum & nos à perfecta absolutáque elegantia, mundum appellamus.

Absoluti & perfecti philosophi Cic. 2. de Diuin.

Perfectus & consummatus. Quintil. lib. 5 cap. 10.

Summum & perfectissimum iudicat Cicero, illud cui nihil addi potest. in Orat. 2.

Plenum atque perfectum oratorem esse eum dicam, qui de omnibus rebus possit variè copiosèque dicere. Cic. 1. de Orat.

Concinnus, perfectus, politus ad persuadendum homo. Cicero in Pisonem.

Perfectus in re aliqua. Cic. 1. de Fin. Sol Democrito magnus videtur, quippe homini erudito, in geometriáque perfecto.

Orator in omni genere sermonis atque humanitatis perfectus. Cic 1 de Orat.

Perfectus in dicendo homo & perpolitus. Cic. 1. de Orat.

Perfectus ingenio. Cic. pro Lege Manil. Quum antea per ætatem nondum eius authoritatem loci contingere auderem, statueremque nihil huc nisi perfectum ingenio, elaboratum industria afferri oportere, &c.

Literis Græcis perfectus Memmius. Cic. de Claris Orat.

Moribus perfectus. Quintil. in Procem. lib. 1.

Scientia, & omni facultate dicendi perfectus. Quint. in Procem. lib. 1.

Cumulatè perfectus, Vide CVMVLVS.

¶Perfectus, completúsque verborum ambitus. Cic. in Orat.

Augmen corporis perfectum. Lucret. lib. 3.

Opera mirabili & clarissimis gemmis perfectum candelabrum. Cic 6. Verr.

Cymbia perfecta argento. Virg. 5. Æneid.

Eruditione perfecta, & ingenio præstanti ad hæc opus est. Cic. 2. de Diuin.

Exercitatione perfecta ingenij forma. Cic. de Claris Orat. Et certè quòd & ingenij quædam forma lucebat, & exercitatione perfecta erat, verborúmque astricta comprehensio, summam hominum admirationem excitabat.

Expleta & perfecta forma honestatis. Cic. 2. de Fin.

Mens perfecta. Cic. 5. Tusc. Hic si est excultus, & si eius acies ita curata est, vt ne cæcetur erroribus, fit perfecta mens, id est absoluta ratio, quod est idem virtus. De humano animo.

Curta sententia, Plena & perfecta, contraria. Cic. 4 de Fin. Eorum omnium multa prætermittentium dum eligant aliquid quod sequantur, quasi curta sententia: at verò illa perfecta atque plena eorum qui quum de hominis summo bono quærerent, &c.

Sol perfectus, Dies transacta. Stat. 5. Thebaid.

Templum. Cic 6 Verr.

Perfecta cumulatáque virtus. Cic. pro Sextio.

Virtutis perfectæ qui perfecto functus est munere, non parum diu vixit. Cic. 1. Tusc.

Vota perfecta continuo ordine. Virg. 3. Æneid.

¶Perfectius. Horat Epod 5,

Nardo perunctum, quale non perfectius

Meæ laborarunt manus.

Perfectissimi dicebantur, qui iudicio principis, vel ad Præsidatum prouinciæ, vel ad aliam administrationem promoti fuissent l. j. De perfectiss. dignitat lib. 12. C. Qua de re Alciat. cap. 4 lib. 3 Dispunct.

Perfectissimatus, erat dignitas quædam non mediocris, quia non omnes Præsides, vt Alciatus docet, clarissimi fuere: sed & Perfectissimi quidam, prout Prouinciæ dignitas exigebat. Addit ex vetustissimis monumentis Tarraconensis Hispaniæ, ac Norici fuisse Perfectissimos tantum, quos duabus literis designabant, V. P. sicut Clarissimos viros. V. C.

Perfectè, Aduerbium {[illegible]} Cic. 4 de Fin. Quumque duæ sint artes, quibus perfectè ratio & oratio compleatur, vna inueniendi, altera disserendi.

Absoluta est perfectè omnis honestas. Cic. 4. de Fin.

Absolutus perfectè, Vide ABSOLVO.

Nimis infans, & Perfectè diserta oratio: contraria. Cic de Claris Orat. Eius omnis in dicendo facultas ex historia ipsius non ineleganter scripta perspici potest: quę neque nimis est infans, neque perfectè diserta.

Perfectè planéque eruditus vir. Cic. de Clar. Orat.

Nihil à Roscio, nisi perfectè, nihil nisi cum summa venustate fiebat Cic. 1 de Orat.

Imitatur nunquam perfectè veritatem casus. Cicero 1. de Diuinatione.

Perfectio, Verbale {[illegible]} Plin. lib. 11. cap. 2, In his tam paruis quàm inextricabilis perfectio?

Absolutio & perfectio. Cic. 1. de Orat. Hanc ego absolutionem perfectionémque in oratione desiderans, à qua ipse longè absum, facio impudenter.

Perfectio, Conatus & adumbratio, contraria. Cic. in Orat. Nulla est vllo in genere laus oratoris, cuius in nostris orationibus non sit aliqua, si non perfectio, at conatus tamen atque adumbratio.

Susceptio & Perfectio, contraria. Cic 3. de Fin. Ea quæ proficiscuntur à virtute, susceptione prima, non perfectione recta sunt iudicanda.

Perfectio operum magnorum, & Iacere fundamenta, contraria. Cic. pro Marcello, Tantum abes à perfectione maximorum operum, vt fundamenta quæ cogitas, nondum ieceris.

Perfector {[illegible]} Aliud verbale. Cic. 1. de Orator Ac stylus ille tuus quem tu verè dixisti perfectorem dicendi esse, ac magistrum, multi sudoris est.

Perfector, Qui quod volebat, diligentia sua perfecit. Ter. Eunu. 5. 9.

O Parmeno mi, ô mearum voluptatum omnium

Inuentor, inceptor, perfector.

PERFICA & PERTVNDA, deæ venerearum deliciarum ab antiquis honoratæ. hanc quòd in cubili præstò esset, dum virginem effoderent mariti: illam quòd voluptates perficeret inoffensa dulcedine. Arnobius in Disputationibus aduersus gentes.

¶Perfica, etiam natura à Lucretio lib. 2, vocatur, quę procreationi & perfectioni rerum præest, quum inquit,

-ad extremum crescendi perfica finem,

Omnia perduxit rerum natura creatrix. Vide Nonium.

Perfidelis, & hoc perfidele, pen. prod. {[illegible]} Valde fidelis. Cic. ad Atticum, lib. 2, Posthac autem ad te, si perfidelem habebo cui dem, scribam omnia planè.

Perfidus, penultima correpta, Adiectiuum {[illegible]} Qui fidem violat. à fide deducitur. Cicero 3. Officiorum, Ergo & Pythius, & omnes aliud agentes, aliud simulantes, perfidi, improbi, malitiosi sunt.

Amicus perfidus. Cic Post red. ad Quirites.

Arma Iubæ. Ouid. 4 Fast.

Bella. Silius lib 15.

Caput perfidum obligasti votis. Horat. 2. Carm, ode 8.

Corda. Valer 5. Argon.

Hostes. Horat 3. Carm ode 5.

Lumina Ouid. 13. Metam.

Mulier Horat. 3 Carm. ode 7.

Sacramentum dicere. Id est falsum iusiurandum, siue peierare. Horat 2. Carm. ode 17.

Seruus. Horat. Epod. 9.

Tela. Ouid. in Fast.

Turba. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7.

Vappa. Martial lib. 12. 44.

Verba. Ouid. 5. Fast.

Perfidia, perfidiæ {[illegible]} Cic. ad Qu. fratrem, libro 2. 7, Quum illius in me perfidiam increparet, auditus est magno silentio maleuolorum.

Infidelitas & perfidia. Cæsar 8. bel. Gall.

Perfidia & iniquitas hominum. Cic. Lentulo, lib. 1. 2.

Perfidia vnius in alium. Cic 2. Philipp.

Cumulus perfidiæ. Ouid. 11. Metam.

Offensio. Cic 2 de Orat. Ita nonnulli dum operam suam multi existimari volunt, &c. causas dicunt incognitas, in quo est illa quidem magna offensio, vel negligentiæ susceptis rebus: vel perfidiæ, receptis.

¶Abuti perfidia, Vide ABVTOR.

Decipi perfidia alicuius. Cic. pro Rosc. Amer.

Exigere pœnas. Ouid epist. 7.

Perfidiam fugio. Silius lib. 16.

Fugere suspicionem perfidiæ Cic. Attico, lib. 8.

Repens perfidia. Tacit lib 20.

Perfidia & scelere violatæ sunt dextræ, quæ fidei testes esse solebant Cic 11 Philipp.

Perfide, Aduerbium, pen. corr. Vlpian. in l. Apud Celsum. §. Quæsitum est. D. De doli mali except. Quod perfidè gestum est.

Perfidiosus, pen. prod. Adiectiuum, Plenus perfidiæ. Plautus Cistel. 2. Perfidiosus est amor. Cic. in Pisonem, Quòd fallax, quòd perfidiosus, quòd impudens, quod audax esse videatur.

Vanus, perfidiosus & impius. Cic pro Quintio, Etenim si veritate amicitia, fide societas, pietate propinquitas colitur: necesse est iste qui amicum, socium, affinem, fama ac fortunis spoliare conatus est, vanum se, & perfidiosum, & impium esse fateatur.

Perfidiosus, insidiosus, fallax Cic. Appio, lib 3. 10, Nihil in me non modò perfidiosum, & insidiosum, & fallax in amicitia, sed ne humile quidem, aut ieiunum debes agnoscere.

Perfidiosum & nefarium est, fidem frangere. Cicero pro Rosc. Comœdo.

Perfidiosè, penult prod. Aduerbium {[illegible]} Author ad Herenn. lib. 1, In odium rapiemus, si quid eorum superbè, spurcè, perfidiosè, crudeliter,

tiret, confidenter, malitiosè, flagitiosè factum proferemus.

Perfinio, perfinis {[illegible]} perfinire, Idem quod simplex finire. Lucret. lib. 1.

Quippe vbi dimidiæ partis pars semper habebit
Dimidiam partem: nec res perfiniet vlla.

Perfixus {[illegible]} Participiũ à verbo Figo, & præpositione Per, Significat transfixum. Lucret. lib. 2, -& crebra remisit
Ad stabulum desyderio perfixa iuuenci.

Perfixum pectus. Lucret. lib. 6,
-ictu flammas vt fulguris halent Pectore perfixo, &c.

Perflo, perflas, perflaui, perflatum, pen. prod. {[illegible]} perflare, Valde flare, siue multum flando commouere. Virgil. 1. Æneidos,
-& terras turbine perflant. Plin. lib. 2. cap. 107, Perflantibus vndique procellis.

Venti perflant altissima. Ouid. 1. de Remed. amor.
Venti perflant nubila. Lucret. lib. 6.

Perflatus, huius perflatus, pen. prod. {[illegible]} Ipsa perflatio. Colum. lib. 1. cap. 5, Quanto quæ fuerit ædificij solum pronius Orienti, tanto & æstate liberius capere perflatus, &c. Plin. lib. 16. cap. 40, Vlmus in perflatu firma.

Perflabilis, & hoc perflabile, pen. corr. {[illegible]} Quod perflari potest. Cic. 2. de Diuin. Deos enim ipsos iocandi causa induxit Epicurus perlucidos & perflabiles, &c.

Perfluctuare. Vide PERFLVO.

Perfluo, perfluis, pen. cor, perfluxi, perfluxũ {[illegible]} perfluere, Transmittere liquorem: vt, Lagena male compacta perfluit. Lucret. lib. 3,
Et non omnia pertusum congesta quasi in vas
Commoda perfluxere.

Aquæ perfluunt Tybur. Horat. 4. Carm. ode 3. Antiqui codices habent præfluunt.

Vina per collum videmus perfluere. Lucret. lib. 2.

¶Perfluere. Terent. Eunuch. 1. 2,
Plenus rimarum sum, hac atque illac perfluo. Translatio sumpta ab aquario vase fictili, inquit Donatus. Quasi dicat, Non possum continere: siquid audio quod non sit verum, statim palàm est.

Perfluo, cum accusatiuo. Quintil. lib. 2. cap. 5, Nec quæ dicentur, perfluent aures. Sunt qui legant, præterfluent.

Perfluere voluptatibus. Cic. 2. de Finib. Percontare ipse te, perpetuisne malis voluptatibus perfluens in ea, quam sæpe vsurpabas, tranquillitate degere omnem ætatem sine dolore, &c.

¶Perfluere, pro Fluere aliquando ponitur. Liu. 1. ab Vrbe, Infima valle perfluit Tybris.

Perfluctuare {[illegible]} Multum fluctuare. Lucret. lib. 3,
-atque vnde animantum copia tanta
Exos, & exanguis, tumidos perfluctuat artus? Idest, per tumidos artus fluctuat. Eiusdem generis est illud Horatianum, epist. 1. lib. 1,
Est mihi purgatam crebrò qui personet aurem.

Perfodio, perfodis, pen. corr. perfodi, pen. prod. perfossum {[illegible]} perfodere, Fodiendo excauare, rumpere, ferire, perforare. Plin. lib. 36. cap. 13, Inde aliæ perfossis cuniculis subterraneæ domus.

Perfodere parietes. Cic. in Vatin. Licet impune per me parietes in adolescentia perfoderis, vicinos compilaris.

Perfodere montem. Varro 3. de Re rust. cap. 17, Contra ad Neapolim L. Lucullus postquam perfodisset montem. Cic. 1. de Fin.

Perfodi gladiis. Gellius lib. 3. cap. 7, Quadringenti omnes atrum vnà perfossi gladiis, aut missilibus operti caduut.

Oculum alicui perfodere: sic enim quidam legunt in l. Sed & si. §. vlt. D. Ad leg. Aquil. Pandectæ tamen Florent. & Haloander habent, Perfundere. Vide suo loco.

Perfossus {[illegible]} Participium. vt Pectora perfossa patescunt. Stat. 9. Thebaid.

Perfossæ naues. Plin. lib. 32. cap. 1.

Thoraca perfossus his sex locis. Virgil. 11. Æneid.

Perfore, pen. corr. {[illegible]} Valde futurum esse. Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 5, Tunc mihi ille dixit quòd classe in velles decedere, perfore accommodatum tibi si ad illam maritimam partem prouinciæ nauibus accessisses. Hoc loco nonnullis magis placet præpositionem PER, ad ACCOMMODATVM referre, Per accommodatum: vt FORE interponatur: vt Per mihi gratum.

Performidatus, pen. prod. {[illegible]} Participium, Multum formidatus. Silius lib. 3,
Iam puer auricomo performidate Batauo.

Performo, performas {[illegible]} performare, Formam absoluere. Quintil. lib. 1. cap. 7, Performata materia. Vbi legendum est præformata, & ita habent boni codices.

Perforo, perforas, pen. corr. perforaui, perforatum, pen. prod. {[illegible]} perforare. Colum. lib. 5, Sed aliud est ferramentum, quo priores vitem perforabant.

Perforare & patefacere aliquid. Cic. Mario, lib. 7. 1, Neque tamen dubito, quin tu ex illo cubiculo tuo, ex quo tibi Stabianum perforasti, & patefecisti Sejanum, per eos dies, &c.

Sol perforat culmina radiis. Stat. 1. Syl. 5.

Latus ense perforat. Ouid. 3. Trist. eleg. 9.

Margaritas perforare. Vlp. in l. Si seruus seruum. §. Si quum maritus D. Ad leg. Aquiliam.

Ictu vno perforat duo pectora. Ouid. 12. Metam.

Perforare, per tmesin à Lucretio dictum lib. 5,
Et terebrare etiam, ac pertundere, pérque forare.

Perforatus, pen. prod. Participium {[illegible]} vt Lumina duo ab animo ad oculos perforata. Cic. 3. de Nat. deor.

Perfortiter, pen. corr. Aduerbium {[illegible]} Valde fortiter. Terent. Adelph. 4. 2, -miseram mulierem, & me seruulum
Qui referire non audebam, vicit, hui perfortiter.

Perfremo, perfremis, pen. corr. perfremui, perfremitum, pen. corr. {[illegible]} perfremere, Idem quod Vehementer fremere. Cic. 2. de Nat. deorum,

Sicut lucidi atque alteres rostris perfremunt delphini. Ex Accio poeta.

Perfreto, perfretas, pen. prod. perfretare. Solinus cap. 40, Inter hæc vadosa classem Romanam impune accepimus perfretasse.

Perfrico, perfricas, pen. corr. perfricui, perfrictum {[illegible]} perfricare, Fortiter fricare. Cic. 5. Verr. Quum interea Apronius caput atque os suum vnguento perfricaret. Colum. lib. 6. cap. 5, Deinde nares perfricato, vt hominem discant odorari.

Dentes perfricuisse. Ouid. 3. de Arte.

¶Perfricare faciem vel frontem. Mos est eorum, qui cum pudore aliquid agunt, vt faciem perfricent, vel frontem, natura ipsa ad id impellente, quasi ad abigendum sanguinem qui ex præcordiis ad faciei superficiem confluit. Hinc ortũ est prouerbium, vt quoties dicere volumus nos pudorem deponere, dicamus Perfricui faciem vel frontẽ. Plin. in Præfat. Perfricui faciẽ, nec tamen profeci. Mart. lib. 11. 28,
Aut quum perfricuit frontem, posuitque pudorem. Erasmus, Frons habita est antiquitus pudoris sacra, & facies item: id quod & prouerbio testatum est, quo dicunt pudorem esse in oculis. Inde frontem aut faciem prouerbio perfricuisse dicuntur, qui pudorem omnem dedidicerunt, velut absterso manu à vultu pudore.

Perfricare os, Idem. Cic. 3. Tusc. Quid tergiuersamur Epicure, nec fatemur eam nos dicere voluptatem, quam tu idem quum os perfricuisti, soles dicere?

Perfricatus, pen. prod. Participium. Plin. lib. 18. cap. 15, Faucibus feliis extrinsecus fimo perfricatis.

Perfrictio, Verb. {[illegible]} Plin. lib. 18. cap. 18, Sanat & vertigines, tremulos, opisthotonicos, lienes, lumbos, perfrictiones.

Perfrigeo, perfriges, pen. prod. perfrixi {[illegible]} perfrigère, Valde frigere. Martial. lib. 3. 18,
Perfrixisse suas questa est præfatio fauces. Iuuenalis Satyr. 7,
Et si perfrixit, cantat bene.

Perfrigero, perfrigeras, penult. corr. {[illegible]} perfrigerare, Idem quod Refrigerare. Plin. lib. 25. cap. 13, Omnium harum vis eadem perfrigerare & astringere.

Perfrigesco, perfrigescis {[illegible]} perfrigéscere, Valde frigidum fieri. Plin. lib. 31. cap. 6, Difficilius perfrigescunt marina calefacta. Sic Varro 2. de Re rust. cap. 9.

Perfrigidus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Cic. 6. Verr. Erat hyems summa, tempestas, vt ipsum Sopatrum dicere audistis, perfrigida.

Perfringo, perfringis, perfregi, pen. prod. perfractum {[illegible]} perfringere, Valde, siue in totum frangere. Plin. epist. 101. lib. 5, Campi, quos monuisti, ingentes bouea, & fortissima aratra perfringunt. Terent. Adelph. 52, -ne aut ille alserit,
Aut vspiam ceciderit, ac perfregerit aliquid.

Penitus perfringere aliquid. Liu. 1. bel. Pun.

Perfringere aciem totam. Vid. Aciem.

Angustias omnes, omnes altitudines, omnium obiecta tela vi & virtute perfringere. Cic. de Arusp. respon.

Colla perfringere bipenni. Valer. 1. Argon. *Pourfendre.*

Domos. Taciti lib. 20.

Fulmine perfregit Olympum Iuppiter. Ouid. 1. Metam.

Perfringere phalangem hostium. Cæsar 1. bel. Gall.

Portas vi. Lucan. lib. 3.

Tempora perfregit fuluo protecta capillo. Ouid. 12. Metam.

¶Perfringere aliquem, pro Corrumpere. Cic. ad Att. lib. 3. Des operam vt vno impetu perfringatur.

Perfundere animos, non perfringere. Cic. de Clar. Orat. Et suauis, sicuti sunt, videri maluit, quàm grauis: sed suauitate ea qua perfunderet animos, non qua perfringeret.

Perfringere & labefactare bonorũ cõspirationem. Cic. 4. in Catil.

Perfringere decreta, leges, repagula iuris. Cic. pro Milone, Polluerat stupro sanctissimas religiones. Senatus grauissima decreta perfregerat. Idem 1. in Catil. Tu non solùm ad neglig ẽdas leges & quæstiones, verumetiam ad euertẽdas, perfringendásque valuisti. Sic 7. Verr. Vt earum rerum vi & authoritate omnia repagula iuris, pudoris, & officij perfringeres.

Perfregit ac prostrauit omnia cupiditate & furore. Cic. pro Cluẽt.

Perfringens, Participium {[illegible]} Lucret. lib. 5,
-vt interdum validi vis incita venti
Perscindat nubem, perfringens impete recto.

Perfractus, Particip. {[illegible]} vt Hac perfracto voluitur. Sil. lib. 16.

Fores perfractæ. Tibull. lib. 1, eleg. 10.

Ossa perfracta trinodi claua. Ouid. epist. 4.

Perfracte Aduerbium {[illegible]} Obstinatè. Cic. 3. Offic. Nimis mihi perfractè videbatur ærarium vectigaliáque defendere. Emendatius exemplar præfractè legit.

Perfruor, perfrueris, pen. corr. perfruitus sum {[illegible]} perfrui, In totum frui, seu omnem fructum percipere. Cic. 1. de Fin. Quum enim certè nihil homini possit melius esse, quàm vacare omni dolore & molestia, perfruique maximis & animi & corporis voluptatibus.

Pasci, delectari, perfrui aliquibus rebus. Cic. in Pisonem.

Amplexu alicuius. Ouid. epist. 15.

Authoritate rerum gestarum, gloria, & sapientiæ laude perfrui. Cic. de Clar. Orat.

Authoritate testimonij alicuius, vel iudicio beneuolentiæ, vel suauitate ingenij. Cic. Lucceio, lib. 5. 12.

Gaudiis. Cic. 5. Tusc.

Otio. Cic. Mario, lib. 7. 1.

Vita modica & ipsa virtute. Cic. 1. de Legib.

Ad perfruendas voluptates, & ad vsus vitæ necessarios expetuntur diuitiæ. Cic. 1. Offic.

¶Perfrui, in malam significationem. Ouid. epist. 11,
mandatis perfruar ipsa patris. Id est, faciam quod iussit pater. Iusserat autem pater vt se interficeret. Sunt qui legant, mandatum prosequar ipsa patris.

Perfructus sum, vel fui, Præteritum antiquum à Perfruor. Lucret. lib. 3, Omnia perfructus vitaï præmia. Id est, quum omnia perceperis præmia vitæ, &c.

Perfugio, perfugis, pen. cor. perfugi, pen. prod. perfugitum, pen. corr. {[illegible]} perfugere, Auxilij gratia ad aliquem confugere. Liu. 2. ab Vrbe, Iam Tarquinij ad Lartem Porsenam Clusinum regem perfugerant. Cic. 7. Verr. Hic locus est igitur vnus quò perfugiant, hic portus, hæc ara, hæc ara sociorum: quò quidem nunc non ita confugiunt, vt antea in suis repetendis rebus solebant.

Ad imperatorem perfugere. Cic. pro Corn. Balbo.

In oppidum aliquod deuium. Cic. in Pison.

In Capitolium, aliáve vrbis templa. Tacit. lib. 3.

Perfugium {[illegible]} Locus tutissimus quò nos in vexatione, aut calamitate recipere contendimus: quamuis id non minus apud homines fit. Plaut. Casin. 15, -nescio vnde auxilij, præsidij, Perfugij mihi, aut opum nunc copiã comparẽ. Cic. Cassio, li. 12. 8, In meo Bruto non solùm ad præsens perfugium, si (quod olim) aduersi quid acciderit, sed etiam ad confirmationem perpetuæ libertatis. Idem 7. Verr. Num tibi insultare in calamitate, num intercludere perfugium fortunæ, num casus bellicos exprobrare, aut obijcere videor?

Commune perfugium, Domus. Cic. 4. in Catil.

Paratum nobis perfugium & portum putemus, quò vtinam passis velis prouehi liceat. Cic. 1. Tuscul. De morte. Legitur & profugium.

Perfugium & spes Reip. Cic. pro Rosc. Amer. Vnum perfugium, Iudices, vna spes reliqua est Sexto Roscio, eadémque Reipublicæ, vestra pristina bonitas, & misericordia.

Portus & perfugium miseræ fortunæ alicuius, multúmque iactatæ. Cic. pro Cluentio.

Laborum omnium & sollicitudinum perfugium somnus est. Cic. 2. de Diuinat.

Perfugium & præsidium salutis. Cic. pro Rab.

¶Excludere aliquem à portu & perfugio. Cic. Luceio, lib. 5. 15.

Habere sibi perfugium. Lucret. lib. 5.

Intercludere perfugium fortunæ. Cic. 7. Verr.

Perfugium ac solatiũ aduersis hæc studia præbent. Cic. pro Arch.

Vti perfugio, per translationem. Cic. 3. Verr. Idem, Itaque vtor eodem perfugio quo tibi vtendum censeo, literulis nostris. Et 4. Verr. Postremo illo desperatissimo perfugio vti posset, se imprudentem fecisse, existimasse id licere.

Perfuga, perfugæ, pen. corr. m. g. {[illegible]} Festus. Perfugam Gallus Ælius ait, qui liber, aut seruus, aut hostis sui voluntate ad hostes transierit, qui idem dicitur transfuga. Quanquam sint qui credant perfugam esse non tam qui alios fugiat, quàm qui ob spem commodorum ad quempiam perfugiat. Cic. 3. Off. Quúmque de imperio certamen esset cum rege generoso ac potente, perfuga ab eo venit in castra Fabricij.

Cur de perfugis nostris copias comparant contra nos? Cicero in Oratore.

Perfui, perfuisti, perfuit, Præteritum à verbo Persum, sed præsens non reperi. Vsus est autem hoc præterito Gell. li. 2. ca. 18 Phædon Elidensis ex cohorte illa Socratica fuit, Socratíque & Platoni perfuit familiaris, &c.

Perfulcio, perfulcis {[illegible]} perfulcire, Bene fulcire & roborare. Ouid. ad Pisonem (aut quicunque sit ille tandem non indignus hoc nomine) Eloquio sanctum modo perfulcire Senatum.

Perfunctio, Perfunctorius, Perfunctus, Vide PERFVNGOR.

Perfundo, perfundis, perfudi, perfusum, penultima producta {[illegible]} perfundere, Per omnes partes fundere, conspergere. Cic. 3. Verr. Aqua denique feruenti à Rubrio ipso Philodamus perfunditur.

Repulsum foribus perfundit gelida. Horat. 2. Serm. saty. 7.

Fluuiis perfundunt pecus magistri. Virg. 3. Georg.

Artus perfundere rore. Ouid. 3 Metam.

Ensis perfunditur sanguine. Ouid. 7 Metam.

Sanguine perfundit penates. Ouid. 5 Metam.

Perfundi & tingi. Seneca epist. 36, Liberalia studia non illa quibus perfundi satis est: sed hæc quibus tingendus est animus.

¶Perfundere animum religione, per translationem, pro Imbuere. Liu. 10. ab Vrbe.

Perfundere animos suauitate, non perfringere. Cic. de Clar. Orat. Et suauis, sicut fuit, videri maluit, quàm grauis: sed suauitam ea qua perfunderet animos, non qua perfringeret.

Animum voluptate. Cic. 4. Tuscul.

Aceto quempiam, Vide ACETVM.

Oculum perfundere alicui. Vlp. in l. Sed & si quemcunque. §. vlt. D. Ad leg. Aquil. Sutor puero discenti ingenuo filiofam parũ bene facienti quod demõstrauerat, forma calcei ceruicem ita percussit, vt oculus puero perfunderetur. Ita enim habent Pandectæ Florentinæ, & Haloander: quamuis nonnulli legant perfoderetur.

Perfundere tecta auro, pro Deaurare. Seneca epist. 116.

Perfundi iucunditate, lætitia, voluptatibus, pro Repleri. Cic. 1. de Fin. & lib. 5. Item 1. de Nat. deor. Quos odores adhibebis ad deos, vt eos perfundas voluptatibus?

Oratione duci, & quasi voluptate quadam perfundi. Cic. de Claris Orat.

Perfundere aliquem iudicio, Cogere iudicium subire, & causam dicere. Cic. pro Rosc. Amer. Interim mihi videris Eruci vna mercede duas res assequi velle, nos iudicio perfundere, accusare autem eos ipsos, à quibus mercedem accepisti.

Perfudit me horror. Cic. ad Atticum, lib. 8, Dij immortales qui me horror perfudit, quàm sum sollicitus quidnam futurum sit.

Perfundens, Participium {[illegible]} vt Sol omnia perfundens conuestit sua luce. Lucret. lib. 5. Alij legunt profundens.

Perfusus, pen. prod. Aliud Participium {[illegible]} vt

Multo perfusus tempora Baccho. Tibull. lib. 1. eleg. 2.

Perfusus cruore. Liu. 10. bel. Pun. Hoc est cruentus.

Sanguine fratrum perfusi. Virg. 2 Georg.

Currus perfusi sanguine. Virg. 11. Æneid.

Terra perfusa sanguine. Ouid. 1. Metam.

Lachrymis perfusus Achilles. Ouid. 5. Fast.

¶Dulcedine omni perfusi sensus mouentur. Cic. 2. de Fin.

Corpus perfusum æterno frigore lethi. Id est mortuum. Lucret. libro 4.

Gloria perfusa fuco. Ouid. 1 Fast.

Lepore perfusa. Lucret. lib. 4.

Metu & timore perfusus. Liu. 9. ab Vrbe.

Tempestate belli perfusus pectora Mars. Stat. 3. Thebaid.

¶Canities immundo puluere perfusa. Virgil. 12. Æneid.

Coloribus omnigenis perfusæ. Lucret. lib. 2.

Vestes perfusæ ostro. Virgil. 5. Æneid.

Perfusorié, Aduerbium, Confusorié, obiterè, & non plenè exprimendo. Scæuola in l. Qui libertatis. §. Sed &. D. De Euict. Sed & si quis in venditione statuliberum perfusorié dixerit, conditionem autem libertatis celauerit, empti iudicio tenebitur, si id nescierit emptor.

Perfusio, Verbale {[illegible]} Plin. lib. 18. cap. 7, Italia sine perfusione tostum in subtilem farinam molit.

Perfungor, perfungeris, pen. corr. perfunctus sum {[illegible]} perfungi, Ad extremum obire munus, & strenuè operam nauare, vt sit Budæus. Cic. pro Cluent. Aut quòd se perfunctos iam esse arbitrantur, quum de reo iudicarunt, negligentius attendunt cætera. Terent. Hecy. 4. 2.

Dum ætatis tempus tulit, perfuncta satis sum: satiàs me iam tenet Studiorum istorum.

Perpeti & perfungi. Cic. Lentulo, lib. 1. 9.

Perfungi cura. Liu. lib. 6 bel. Pun.

Molestia propria perfungi. Cic. Luceio, lib. 5. 12.

Munere quodam necessitatis & graui opere perfungimur, dum sumus inclusi in his compagibus corporis. Cic. de Senect.

Periculis aliquibus perfungi. Cic. pro Murena.

Perfunctus, Participium {[illegible]} vt Perfunctus Consulatu, honoribus, &c. Cic. Lentulo, lib. 1. 8. Quum & honoribus amplissimis, & laboribus maximis perfuncti essemus.

Bello misero fatalíque perfuncta est Resp. Cic. pro Marcello.

Perfunctus fato. Liu. 9. ab Vrbe. Id est mortuus.

Perfunctus laboribus. Cic. pro Domo sua, Quos memoriæ proditum est ab ipso Hercule perfuncto iam laboribus, sacra didicisse.

Perfunctus à febri. Varro de Re rust. cap. 4. Id est, liberatus.

Parua perfunctus opella. Lucret. lib. 1.

¶Perfunctus, cum accusatiuo. Lucret. lib. 3,

Omnia perfunctus vitai præmia marces. Alij perfructus.

Perfunctio, Verbale {[illegible]} Cic. 3 de Orat. Qui autem ei annus primus ab honorum perfunctione, &c. Idẽ 1. de Fin. Nam neque laborum perfunctio, neque perpessio dolorum per se ipsa allicit, nec patientia, nec assiduitates, &c.

Perfunctorius, Adiectiuum: vt Opera perfunctoria. Budæus in prior. annotat. Proinde perfunctoriam istam operam magis quàm iustam plenámque prosiremus.

Perfunctorié, Aduerbium. Vlpianus in l. Aut qui. D. Quod vi aut clam, Neque perfunctorié aut obscure dicere, aut denunciare debet. Id est, non bona fide, nec ex animo, nec iusta denunciatione, vt quom dicimus Rogatus rogo. Bud. Hoc tamen in loco Haloander legit perfusorié, non perfunctorié. Pandectæ etiam Florentinæ habent perfusorié. Vide Dicis causa.

Perfunctorié debitum officium implere. Papin. in l. Propter. D. Ad Senatusc. Syllan. Hæredibus qui nõ perfunctorié debitum officium impleuerant, &c. Pandectæ Florent. habent defunctorié.

Perfuro, perfuris, pen. corr. {[illegible]} perfurere. Lucret. lib. 1,

-ita perfurit acri

Cum fremitu. Id est, vehementer furit. De vi & impetu ventorum. Virg. 9. Æneidos,

-incensus & ipse

Perfurit.

Perfusorié, Perfusio, Perfusus, Vide PERFVNDO.

PERGA {[illegible]} oppidum in Pamphylia, à quo Diana Pergæa, propter templum illi dicatum. Pomponius Mela lib. 1. in descriptione Pamphyliæ.

PERGAMVM. Minoris Asiæ insignis ciuitas, quæ sub Attalicis regibus diu fuit fortunata, & thesauros seruabat Lysimachi Agathoclis filij, qui vnus fuit ex successoribus Alexandri. Hæc Strabo lib. 13.

PERGAMVS, vel Pergamum, pen. corr. n. g. {[illegible]} Clarissima vrbs Asiæ, vel Troadis, quam Silenus fluuius intermeat, à qua Claudius Galenus ille insignis medicus ortum duxit. Hæc eadem vrbs Troia vocatur. Dicitur etiam pluraliter, Pergama, Pergamorum. Virgil. 1. Æneidos, Pergama dum peteret. Pergama autem propriè sunt Troianæ arces: vnde καθ' ἐξοχὴν, arces omnes Pergama dicuntur: vt poetam dicimus, & intelligimus Virgilium. Hæc Seru. in illud 2. Æneidos, -Troiam incensam & prolapsa videntem Pergama.

Troiai Pergama. Lucret. lib. 1,

Nec clàm durateus Troiai Pergama partu

Inflammasset equus, &c. Sic reposuit, & rectè, Lambinus, quum cæteri codices Troianis legerent.

Mortuus Pergami P. Scipio vir clarissimus. Cicero pro Flacco.

Euersa Pergama. Virgil. 2. Æneid.

Lauinia. Silius libro 13,

Iam Phryx condebat Lauinia Pergama victor,

Armáque Laurenti figebat Troica luco. Sic vocat Lauinium oppidum ab Ænea conditum.

Neptunia. Ouid. epist. 3.

Teucria. Silius lib. 13.

Pergameus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} vt Gens Pergamea. Virg. 6. Æneid,

Arces. Virgil 3. Æneid.
Vates Pergamea, Cassandra. Propert lib. 4 eleg 1.
Ruinæ. Virgil 3. Æneid.

Pergamenus, pen. prod. Aliud adiectiuum { [illegible] } Cic. pro Flacco. Num honestior est ciuitas Pergamena, quàm Smyrnæ? Et annos iam triginta in foro versatis, sed tamen Pergameno.

PERGASA, es { [illegible] } vicus est agri Attici in tribu Erectheide, teste Stephano.

Pergaudeo, pergaudes, pergauisus sum { [illegible] } pergaudére, Vehementer gaudere. Cic. ad Qu. frat. lib 3.17, Trebonium meum à te amari, téque ab illo, pergaudeo.

Pergigno, pergignis { [illegible] } pergignere, Idem quod simplex Gignere. Catul Argon 18,
Quales Eurotæ pergignunt flumina myrtos.

Pergo, pergis, perrexi, perrectum { [illegible] } pérgere, Iter facere, ire Terent. Adelph. 4.2,
Sed cesso ad eum pergere?
Pergit huc, Terent. Eunuch. 2.2. Idem Hecyr. 3.4,
-horsum pergunt.

Pergere & peruenire aliquó. Cic. ad Brutum, lib. 10, Quanquam dolebam in eam me vrbem ire, à qua tu fugeres, qui eam liberauisses: quod mihi quoque quondam acciderat, periculo simili, casu tristiore: perrexi tamen, Romámque perueni.

Pergere ire ad Phauorinum. Gell. lib 14 cap 2. Liuius 2. belli Punici, Perrexit deinde ire, sequentibus paucis, in hospitium Metelli. Id est, incipit ire, inquit Bud. Cic. 1. de Diuin. Qui quum ex itinere quodam proposito & constituto reuertisset, aquilæ admonitus volatu, conclaue illud vbi erat mansurus si ire perrexisset, proxima nocte corruit.

Pergo tendere aliquó. Virg 6. Æneid.
Obuiam pergere alicui. Author ad Herenn. lib. 4.
Pergere iter. Terent. Hecyr. 1.2.
Pergere iter ambitione ac periculis vacuum. Tacit lib. 4.
Viam alterutrum dicitur in Macedoniam, ad Plancium que perrexi. Cic. pro Plancio.
Ad littora pergens. Silius lib. 7.

Pergere per mare. Cic. 3. de Nat. deor. Neptunum esse dicis animũ cum intelligentia per mare pergentem. Aliàs pertinentem.

Pergunt domos eorum apud quem quisque se traiecerat. Liuius 2. ab Vrbe.

¶Pergere, pro Præterire. Cic. Att. lib. 3, Sed pergo præterita.

¶Pergere, Prosequi, perseuerare, procedere. Terent. Adelph. 2.1, Nam si molestus pergis esse, iam intrò arripiére. Cic. de Amicitia, Tu verò perge Læli: pro hoc enim qui minor est natu, meo iure respondeo.

Pergam atque insequar longius. Cic. 5. Vert.
Vt facitis pergite adolescentes. Cic. 1. de Orat.
Eadem via pergere qua cæteri Cic. 1. de Diuin.
Ordine perge quatuor mihi istas partes explicare. Cicero in Partitionib.
Cuncta pergunt ordine suo Valer. 1. Argon.
Conficere iter reliquum pergas. Cic 2. de Orat.
Pergam disponere carmina. Lucret. lib. 3.
Iuuenémque extinguere pergit. Valer 1 Argon.
Proficisci ad instituta pergemus. Author ad Heren. lib. 3.
Scribere quæso perge. Cic. Att. lib. 10.
Tenere viam quam instituisti perge. Qu. Cic. de Petit. Cons.

Si pergit, per parenthesim. Liu. 2 ab Vrbe, De his videris: quos (si pergis) aut immatura mors, aut longa seruitus manet.

Perge ad cætera. Cic. 2. de Legib. Nos verò frater, & copiosè quidem: sed perge ad cætera.

Pergere in maledicta. Cic. 13. Philip Pergit in mea maledicta: quasi verò ei pulcherrimè propria processerint.

Perge quo cœpisti. Cic. in Catil. Quæ quũ ita sint Catilina, perge quò cœpisti.

Perge porrò hoc idem interdictum sequi. Cicero pro Cecin. Et 4. de Finibus, Perge porrò: sequentur enim quæ tu scientissimè complexus es.

Perge reliqua: gestio scire ista omnia. Cic. ad Att. lib. 4.

Pergite animo forti Lacedæmonij, hodie apud inferos fortasse cœnabimus. Cic. 1. Tusc.

¶Pergere, Agere Virg. 6. ecloga, Pergite Pierides. Festus.
¶Pergere, Festinare Terent Phorm 1.4,
-domum ire pergam, ibi plurimum est.
Cursim ad aliquos pergere. Cic. 5. Tuscul.
Protinus pergere & properare Romam. Cic. Qu. frat. lib. 1.6,
Perge non dubio gradu. Senec. Thyeste, 5.
¶Pergere, Conari Terent. Phorm. 5.6,
-hoc vbi ego audiui, ad fores
Suspenso gradu placidè ire perrexi.
Perge in viam Plaut. Menæch 14.

Pergor, Passiuũ. Tacitus de vita German. Eáque Germaniæ velut frons est, quatenus Danubio pergitur. Quo tamen in loco putauerim potius verbum esse impersonale.

¶Pergin, Comicum, pro Pergísne? Plaut. Amphit. 4,
Pergin argutarier? Quasi dicat, Non cessabis?

Pergracilis, & hoc pergracile, pen. corr. { [illegible] } Valde gracilis. Plin. lib. 25 cap. 13, Longiore caule, sed pergracili.

Pergræcor, pergræcaris { [illegible] } pergræcári, Epulis & potationibus inseruire, inquit Festus. Metaphora sumpta à Græcorum moribus. Plaut Bacch 18,
Propterea hoc facio, vt suadeas gnato meo,
Vt pergræcetur tecum, ter vanefire. Quid sit Pergræcari, ipsa Plauti verba satis indicant in Mostellar. Act. 1. Scen. 1,
Dies noctésque bibite, pergræcamini,
Amicas emite, liberate, pascite
Parasitos, obsonate pollucibiliter.

Pergrandis, & hoc pergrande. Plaut. { [illegible] } Cicer. 6. Vert. Erat etiam vas vinarium ex vna gemma pergrandi trulla excauata cum manubrio aureo.

Pergrande vectigal Cic pro Lege agrar. Iubet eosdem Decemuiros omnibus agris publicis pergrande vectigal imponere.
Pergrandis natu. Liu 9 bel Pun.

Pergraphicus, penult corr. Adiectiuum { [illegible] } Ad vnguem factum, absolutum, & quasi pictoris manu expolitum. Plautus Truculento, 17,
-modò mihi aduenienti nugator
Quidam accessit obuiam, nimis pergraphicus sycophanta. Hoc est lepidus.

Pergratus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Admodum gratus. Cic de Amic. Pergratum mihi feceris spero item Scæuolæ, si (quemadmodum soles de cæteris rebus, quum ex te quæruntur) sic de amicitia disputaris quid sentias Idem ad Qu fratrem, lib. 3 17, Id mihi pergratum, pérque iucundum erit. Et 3. de Fin. Sed mehercule pergrata mihi oratio tua.

Inter Per & Gratum, interponitur aliquando dictio, quod elegantem vim habet. Cic. ad Att. lib 1.15, Per mihi, per inquam gratum feceris, si in hoc tam diligens fueris, &c. Eidem lib. 5.97, Per mihi gratum erit si id curaris ad me perferendum.

Pergrauis, & hoc pergraue, penult. corr. { [illegible] } Valde grauem significat.

Pergrauiter, pen. corr Aduerb. { [illegible] } Admodum grauiter. Cic. ad Att. lib. 16. Hæc te intelligere volo, pergrauiter illum esse offensum. Idem 1. de Orat. Idem Qu. Seruium Galbam, quem hominem probè nosse & commeminisse te aiebat, pergrauiter reprehendere solebat.

Pergula, pergulæ, pen. corr. { [illegible] } Locus apertus à multis lateribus aciem excipiens, aliquando extra parietem porrectus, & modò tectus, modò sub dio expositus Dicta à pergendo, quòd in ea deambulare soleamus. forúmque, aut hortum, aut nemora, aut plateas, aut vias prospectare: vt ait Sipontinus. Budæus autem, Pergula, pars est domus exporrecta & propendens. Plin lib. 35 cap 10. de Apelle, Perfecta opera proponebat in pergula transeuntibus, atque post ipsam tabulam latens, vitia quæ notarentur, auscultabat, vulgum diligentiorem iudicem, quàm se præferens.

Pergula cotta Propertius,
Atque animam in tegetes putrem expirare paternas,
Horruit algenti pergula curta foco. Beroaldus legit pertica: sed ex veteri scriptura sic restituit Turnebus, nec sine ratione. Nã pauperes quibus cella non erat, nec domus, interdum in pergulis habitabant, in quibus etiam vilissima scorta, & omnium libidini prostituta merebant. Plautus Pseudolo,
Te ego ipsam cullen cras faciam deportere in pergulã. Sic & Crassitius libertinus pauper grammaticus, cui per inopiam habendæ in ædibus scholæ potestas non erat, docuit in pergula. Suetonius, Hic initio circa scenam versatus est, dum mimographos adiuuat: deinde in pergula docuit, &c.

¶In pergula quoque mos est æstiuo tempore cœnare. Iuuenal. satyra 11, de cœnis diuitum loquens,
Sed nec structor erit, cui cedere debeat omnis
Pergula. Calepinus pergulam hic interpretatur ordinem, & cœtum ministrorum obedientium structori.

¶Pergula, Omnino locus est accommodatus exponẽdis venalibus rebus. Vlp in l. Hæres, De Iudiciis, At si quo constitit non dico iure domicilij, sed tabernulam, pergulam, horreum, armarium, seu officinã conducẽs, ibique distraxit vel egit: defendere se ex loco debebit.

¶Pergula, in naui, dicitur excursus per totam nauim, & alio nomine portisculus appellatur. Sipontinus.

¶Pergula, in vineis topiarium opus significat. Colum. lib. 11 cap. 2, Si quæ pergulæ vitium generosarum, à putatoribus relictæ sunt, ante Calendas Apriles vtique deputari debent. Idem lib. 4 cap. 21, Illa enim pergulæ magis quàm vineæ figuram obtinet, quæ supra hunc modum materiis diffunditur.

Pergulanus, pen. prod. Adiect. vt Pergulana vitis, Quæ pergulis adiungitur, & sustinetur. Colum lib. 3 cap. 2.

Perhibeo, perhibes, pen corr perhibui { [illegible] } perhibére, Dicere & affirmare. Colum lib. 4, India perhibetur molibus ferarum mirabilis. Terent. Adelph. 3 4,
Tam maximè vos æquo animo æqua noscere
Oportet, si vos vultis perhiberi probos. Hoc est, si vultis dici probi.

Cælum nostri, Graij perhibent æthera. Cic. 2. de Natura deor. Ex Pacuuio.

Vt perhibent. Cic. in Arato, Cum quibus (vt perhibent) ausa est contendere forma. De Cassiopea.

Claro nomine aliquem perhibere. Cicero 2. de Natura deorum, Ex poeta.

Optimum aliquem Cic. 2 de Diuin. Bene qui coniiciet, vatẽ hunc perhibebo optimum.

¶Perhibere, Dare. Plaut. Pseudolo, 4,
-cur ego vestem,
Aurum, atque ea quibus est vobis vsui, perhibeo?

Testimonium perhibere, quod & Ferre dicitur. Varro 1 de Re rust. cap. 5, Tu verò Muri veni mihi aduocatus, dum asses soluo Palilibus, si postea à me repetant, vt testimonium perhibere possis.

Verba perhibere. Plaut. Asin 5,
Si erastor nunc habeas quod des, alia verba perhibeas. Hoc est, longè aliud diceres.

Honorem perhibere. Plin lib. 19 cap. 4, Virgilio quoque confesso, quàm sit difficile verborum honorem tam paruis perhibere.

¶Perhiberi, Passiuum. Cic 1. Tuscul. Eadémque famæ celebritate Tyndaridæ fratres, qui non modo adiutores in prælus victoriæ Pop. Rom sed etiam nuncij fuisse perhibentur.

Tellus salsa quæ perhibetur amara. Virg 2. Georg.

¶Perhibere, pro Exhibere & offerre. Quintilian. lib. 1. cap. 5, Quia Latinus sermo, qui pluribus in vsu est, vel omnibus nobis se perhibet. Alij legunt, se præbet. Cic. Attic. lib. 1. epist. 1, In causa vniuersorum creditorum, hominum præsertim amplissimorum, qui sue eo (subaudi patrono) quem Cæcilius suo nomine perhiberet, &c. Hoc est exhiberet. Nisi fortè & hic legendum sit, præberet.

Perhibendus, Participium { [illegible] } Cicero Luceio, lib. 5. 12, Nec minus est Spartiates Agesilaus ille perhibendus, qui neque pictam, neque fictam imaginem suam passus est esse, quàm qui in eo genere laborarunt.

Perhilum, Aduerbium ex per & hilum { [illegible] } Perpaulùm. Lucretius lib. 6,
Hac igitur ratione vacillant omnia recta,
Summa magis medijs, media imis, ima perhilum. De terræ motu.

Perhonorificus, penult. corr. Adiectiuum { [illegible] } Valde honorificum significat. Cicero ad Atticum, lib. 2. 13, Consalutatio forensis perhonorifica: signa præterea beneuolentiæ permulta à nobis imperitiorum.

Perhonorificè, pen. corr. Aduerbium { [illegible] } Cic. ad Atticum, lib. 14, Hic perhonorificè & amicè Octauius, quem quidem sui Cæsarem salutabant.

Perhorreo, perhorres, siue Perhorresco, perhorrescis, perhorrui { [illegible] } perhorréscere Cicero ad Atticum, lib. 9, Sed genus belli crudelissimi & maximi, quod nondum vident homines quale futurum sit, perhorrui. Eidem lib. 13, Sed quid est tandem quod perhorrescas?
Æquor latum perhorruit. Ouid. 6. Metam.
Clamore perhorruit Ætna. Ouid. 13 Metam.
Commoueri animo, & tota corpore perhorrescere. Cic. 1. Verr.
Recordatione rei alicuius. Cic. in Pison. Qui vos nó oculis fugiat, auribus respuat, animo aspernetur, recordatione denique ipsa Consulatus vestri perhorrescat.
Inter pertimescere & perhorrescere. Cic. 6. Verr. Hanc tu tantam religioné si tum in imperio propter cupiditatem atque audaciam nó pertimescebas, ne nunc in tanto tuo, liberorúmque tuorum periculo perhorrescis?
Nauita Bosphorum perhorrescit. Horat. 2. Carm. ode 13.
Casus perhorrere. Ouid. 5. Trist. eleg 10.
Dissolutionem naturæ valde perhorrescere Cic. 5 de Finib.
Lamentationem matrumfamiliâs, tum fugam virginum ac puerorum perhorrescere. Cic 4. in Catil.
Memoriam alicuius diei. Cic. 13 Philip.

Perhorridus, penult. corr. Adiectiuum { [illegible] } Liu. 2. bel. Pun. Pœnus contrà inter Formiana saxa, ac Literni arenas, stagnáque perhorrida situ hybernaturus esset.

Perhospitalis, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Cic 6 Verr. Huius domus est vel optima Messanæ, notissima quidem certè, & nostris hominibus apertissima, maximéque perhospitalis.

Perhumanus, pen prod. Adiect. { [illegible] } Cic. ad Qu. frat. lib 1. 8, Multúmque is mecum sermonem habuit, & perhumanum de discordijs mulierum nostrarum.

Perhyemo, perhyemas, pen corr. { [illegible] } perhyemáre, Totá hyemem durare, Colum lib. 11. cap. 3, Sed eos vacuos perhyemare patiemur. De sulcis loquitur.

Peri { περὶ } præpositio Græca, quæ modò De, modò Vltra, modò Circú significat: à qua quoniam multa per compositioné fiunt, eam non omittendam censuimus.

PERIANDER { Περίανδρος } Corinthiorum rex, vnus è septem sapientibus, Cypselo patri in regno successit: regnauit annos quadraginta. Crudeliter & in magna suspicione agebat, stipatus semper militibus, otiosos in foro & oscitantes vsque formidans. Quapropter assiduè erat in bellis, naualibus præsertim. Dicitur & Isthmum voluisse perfodere, & vxorem adeò dilexisse, vt etiam cum mortua concubuerit. Scripsit ὑποθήκας, id est humanæ vitæ præcepta. Huius illud est, χόλου κράτει, id est Iram compesce. Diogenes Suidas.

PERIAS, dis { [illegible] } oppidum in Eubœa ad Cerinthum. Strabo libro 10.

Peribarides { [illegible] } Calceamenta muliebria, præcipuè famularum, ex Polluce libro 7. cap. 2. ex authoritate Cephisodori in Trophonio.

Periblema { [illegible] } positum Polluci inter vestimenta communia virorum, lib. 7. cap. 13. vbi Gualtherus Amiculum vertit. Lexicon autem interpretatur Sagulum, & Pallium quod circumijcitur corpori.

PERIBOEA { [illegible] } Eurymedontis gigantis filia fuit, ex qua Neptunus Nausithoum suscepit Alcinoi patré. Author Homerus 7. Odys.

Periboeton, pen. prod. { [illegible] } Græci celebrem, famigeratúmque dicunt Plin. lib. 34. cap 8, de operibus ex ære, Item Catagusam, & Ebrietatem, & Liberum patrem, nobiléḿque vnà Satyrum, quem Græci periboeton cognominant.

Peribolus, pen. corr. { [illegible] } Latinè ambitus, Lorica murorum, ab ambio, Circuedo. Capitur etiam pro septo & corona domus, quæ fit ne quis delabatur: quæ lorica, loriculáve alio nomine dicitur. Vitruuius.

Pericardion { [illegible] } membrana est cor circunquaque amplectens, tantum ab eo dissita, tantúmque spatij vacui omni ex parte relinquens, quantum ad cordis diastolen maximè est necessarium. Vulgus capsulam cordis appellat. Gal. De dissect. venar. lib. singul.

Pericarpium { [illegible] } est inuolucrum seminis, quo illud ambitur: & aduersus cæli animaliúmque iniurias defenditur, vt in frugibus spica, in castaneis, echinus. ¶Est item Pericarpium, brachij ornamentum, cingens iuncturam illam qua summa manus cubito iungitur, quam Austonicæ rei periti Græco vocabulo [illegible] appellant. Ex Polluce lib 5 cap. 16.

Pericarpum { [illegible] } Bulbi genus est. Eius duæ sunt species, cortice rubro alterum, alterum nigro, papaueri simile. Vtrumque habet vim excalfaciendi: vnde & contra cicutam datur. Plin. lib. 21. cap. 20.

PERICIONIVS, Bacchus cognominatur, cuius cum alij meminere, tum in primis Orpheus hymnum concinuit, adolens aromata. Lilius Syntag 8.

PERICLES, pen. corr. { Περικλῆς } Atheniensis clarus authoritate & eloquentia, quem Olympium poetæ comici vocant, quòd tonare in concionibus ac fulmen ciere videretur. Habuit in administratione Reipub aduersarium Thucydidem Milesium, virum nobilem ac potentem. Suggestum ascensurus, dijs vota faciebat, ne verbum se imprudente, aut inuito efflueret, quod ad Rempub. minus pertineret. Periclis etiá meminit Cicero in Bruto, & 1 de Offic. Meminit & Quint. lib. 11. cap. 1 & lib. 1. cap. 18. Item lib. 12. cap. 8 & 10. Et lib. 3, cap. 1. vbi multa de eo reperies.

Periclitor, Vide PERICVLVM.

Periclymenos, siue periclymenon, penult. correpta { [illegible] } herba quæ Latinis volucrum maius appellatur, vulgò caprifolium, siue matrisylua, aut matersyluarum. Plin. libro 27. cap. 12, Periclymenos fruticat & ipsa, ex interuallo duo folia habens, subcandida, mollia.

PERICLYMENVS, penult. correp { [illegible] } filius Nelei, & frater Nestoris & Chromij, teste Homero lib. 11. Odysseæ, qui ab Hercule in bello interemptus fuit. Huic à Neptuno auo concessum omnia fieri: siue in volucrem, siue formicam, siue apem se vertere, vt Apollonius, & item Hesiodus poetæ testantur. Huius historiam vide apud Ouidium 12. Metamorphoseos,
Mira Periclymeni mors est, &c.
Nelides Periclymenus. Valer 1. Argon.

Pericope, es, pen corr. { [illegible] } amputatio, vel concisio. Hieronymus ad Pamma. Aut si tu quoque narem contraxeris, illam Apostoli [illegible], id est amputationé in qua de virginitate & de nuptiis disputat, aliter disserere compelleris.

Pericranion { [illegible] } membrana est tenuis & neruosa, sub capitis cute, ex crassa meninge exoriens, totúmque cranium extrinsecus ambiens, vnde & nomen accepit. Galen. in libro, [illegible].

Periculum, periculi, pen. corr. { [illegible] } à Perio deducitur, & salutis discrimen significat. Virgil. 3. Æneidos,
Obscœnámque famem, quæ prima pericula, vito.
Periculum, in vtranque partem bonam & malam dicebatur: vnde & bonum periculum dici reperimus. Apuleius, Possem equidem bono periculo vel his dictis contentus peroráre. Annotauit Turneb.
Periculum in. Terent. Hecyr. 3. 1,
Nam si periculum vllum in te est, perijsse me vnà haud dubium est.
Periculo meo, tuo, suo. Plaut. Capt 6,
Ne verearis meo periculo, huius ego experiar fidem. Cicer. 3. Verr.
Nihil est tam quod in hac causa peccare Iudices quisquam, nisi vestro periculo possit.
Sine suo periculo. Cic. 1. Verr.
Scribere alicui rem aliquam, suo periculo esse. Cicero Attico, libro 6.
Versari periculo suo in aliqua re. Cic. 7. Verr.
Casus periculorum. Catul. ad Parum, epigr. 30.
Discriminum periculorúmque comites dij. Cic. 2. de Nat. deor.
Consors pericli. Senec. Agamemn. 13.
Expers periculi. Cic Fam 4
Metuens pericli Virgil. 5. Æneid.
Opportuna periculis. Cels. lib. 2. cap. 1. Qualia corpora maximè tuta, vel periculis opportuna sint.
Subiecta periculo Celsus lib. 7.
Subtrahere periculo. Celsus lib 2. cap. 8.
Terrere periculo. Celsus lib. 7. cap. 6.
Venire in periculum. Celsus lib. 8. cap. 10.
¶Animosa pericula, Vide ANIMVS.
Aperta, Vide APERIO.
Capitale, Vide Capitalis, in CAPVT.
Dubia. Lucret. lib 3. Aptissimo epitheto pericula dubia appellauit, quia incertum est vtrum quis ex iis saluus euadere possit, necne. Sic dicimus, In dubijs rebus. sic, Dubia tépora, & Dubij casus, apud Horatium.
Dulce. Horat. 3. Carm ode 25.
Dura. Horat. 1. Serm. satyr. 2.
Garrula. Iuuenal. satyra 12, de tonstrina,
gaudent vbi vertice raso
Garrula securi narrare pericula nautæ. Garrula, ab effectu. hoc est, quæ non sine magna garrulitate referuntur, & nautas garrulos faciunt.
Matura. Claud. 2. in Ruff.
Metuenda. Horat 2. epist. 1.
¶Abesse à periculo, Vide ABSVM.
Accedere periculum, & ad periculum, Vide ACCEDO.
Cum periculo accedere ad flammam, Vide CVM.
Adducere in. Cic 7. Philip. Adducta est, P. C. res in maximum periculum, & extremum penè discrimen.
Adire, Vide ADEO, adis.
Afferre alicui. Cicero 1. Offic. Si ei tractanti contemplantíque res cognitione dignissimas, subitò sit allatum periculum, discriménque patriæ.
In prouisis periculis animo affici. Cic. pro Murena.
Amoliri, Vide AMOLIOR.
Arcere aliquem periclis Virgil. 8. Æneid.
Arcessere in periculum, Vide Arcesso, in ARCEO.
Cedere periculo, Vide CADO.
Circumstant te pericula. Virg 4. Æneid.
Committere se periculo mortis, Vide COMMITTO.
Communicare amici pericula, Vide COMMVNICO.
Comparare periculum, Vide COMPARO.
Conflare, Vide CONFLO.
Contremere. Horat. 2. Carm. ode 12.

Creatu

Creare periculum, pro In discrimen vocare. Cic.pro Flacco, Quibus authoribus & defensoribus omnium tum salus esset non ciuium solùm, verumetiam gentium defensa ac retenta, neminem vnquam putaui per eos ipsos periculum huius fortunis, atque insidias creaturum.

Decedit de causa eius periculum, Vide DECEDO.

Deduci periculo, Vide DEDVCO.

Deducere rem in periculum, Vide DEDVCO.

Defendere à periculo, Vide DEFENDO.

Magnis pelagi defuncte periclis Virg.6 Æneid.

Denuntiare periculum. Cic. ad Attic.lib.2.

Discere pericula. Stat.6. Theb.

Nocturna pericula effugit Lucan.lib.2.

Ereptus periculis. Virg 3 Æneid.

Depellere periculum, Vide DEPELLO.

Exhausta pericula maris & terræ. Virg 10. Æneid.

Extrahere ex periculis. Cic pro Scauro.

Facere periculum alicui, pro Adducere in periculum. Tacit.lib.13, Tanquam insonti periculum fecissent.

Facere periculum, pro Adire discrimen. Tacit lib 14.

Facessere periculum alicui. Tacit.lib.1, Mox clarissimo cuique periculum facessit.

Rem periculi sui facere. *Prendre à sa charge* Budæus. Triphon.in l. Si fundum.D. De fund.dotal. Si mulier prædium vt suum in dotem marito dedit, cúmque petere neglexerit vir, quum id facere posset, rem periculi sui fecit.

Facessere periculum innocenti. Cic.1. Verr.

Fouere periculum alicuius, Adiuuare, vrgere. Plin.iunior lib.1.epist.5, ad Voconium, Rustici Aruleni periculum fouerat Regulus hoc est, accusationem Rustici sub Domitiano de vita periclitantis.

Gliscunt pericula. Tacit lib 15.

Iactatus periclis. Virgil 6. Æneid.

Periculum imminere sibi putat, Vide IMMINEO.

Importare periculum, Vide IMPORTO.

Cladem importare periclis. Lucret.lib.3.

Impendere periculum Cic. pro Sext.Rosc.

Impetrare periculum. Vide IMPETRO.

Includi in periculum legit, Vide INCLVDO.

Inire pericula præliorum, Vide INEO, inis.

Inferre se in periculum alicui, Vide INFERO.

Inferre se in periculum capitis atque vitæ discrimen pro aliquo. Cic.pro Corn.Balbo.

Inijcere alicui periculum mortis. Cic.pro Cecin. Non ea sola vis est, quæ ad corpus nostrum, vitámque peruenit, sed & iam multò maior ea, quæ periculo mortis iniecto, formidine animum, &c.

Instat periculum ab aliquo, Vide INSTO.

Intendere periculum alicui. Tacit.lib.3, Obiurenta Lepidæ pericula. Hoc est, intentata.

Intendere periculum iudicij, Vide INTENDO.

Intentare periculum. Quintil.lib.4.cap.3.

Lassata periclis. Lucan.lib 9.

Liberare periculo. Cn Magnus Marcello in Epist. ad Atticum, lib. 8, Tot & tales viros periculo obsidionis liberare cupio.

Liberatus periculo. Quintil.lib 2.cap.15.

Manet ingens periculum. Vide MANEO.

Mittere se in pericula. Virg 9. Æneid.

Moliri periculum alicui. Cic. pro Sextio

Periculum fortunarum negligere. Cic.ad Terentiam, lib.14.4, Nos Brundusij apud M. Leuium Flaccum dies XIII fuimus, virum optimum, qui periculum fortunarum & capitis sui præ mea salute neglexit.

Obire periculum. Vide OBEO.

Caput obiectare periclis. Virg 2 Æneid.

Offerre se periculis pro patria. Cic.3.in Catil.

Opponere pericula. Quintil.lib.3.cap 8.

Ostentare periculum capitis, Vide OSTENDO.

Passus plurima pericula pelago terráque. Ouid.3. Trist.eleg.2.

Positum esse periculum in re aliqua. Cic. Periculum in vtriusque iracundia positum est.

Priuata periclis natura diuûm. Lucret lib.1.

Procreare periculum, Vide PROCREO.

Prohibere à periculo. Cic. A quo periculo prohibere rempub.

Propulsare Cic.pro Rosc.Amer. Periculum quod in omnes intenditur, propulsetis.

Refugere periculum. Asin. Cic Fam 10.

Minimo periculo respondentur quæ consuluntur. Cicero pro Murena.

Sapere alieno periculo. Plaut in Mercat.19, Feliciter is sapit, qui periculo alieno sapit.

Spreto noctisque hostisque periclo. Ouid.13. Metam.

Struere periculum. Cecin. Cic. Fam.6.

Subire. Horat Epod.1.

Subire periculum pro amico. Cic. in Partit.

Subijcere aliquid periculo Quintil.lib.7.cap 2.

Periculum subterfugere Cic.ad Senatum, lib.15 8.

Subtrahere periculo. Celsus libro 2.capite 8. Quos lienis malè habet, si tormina prehenderunt, deinde inuersa sunt vel in aquam intercutem, vel intestinorum leuitatem, via vlla medicina periculo subtrahit.

In periculo esse Liu 8.bel.Pun.

Periculo publico esse ab hostium vi. Liu.3.bel.Pun.

Periculum est mihi. Terent. Phorm.2.2, Alias aliunde est periclum, vnde aliquid abradi potest.

Periculum est ne. Cic.5. Tuscul. Haud sanè periculum est, ne non mortem aut optandam, aut certè non timendam putet.

Periculum est à, vel ex. Terent. Heaut 5.1, Si vera dicis, nihil tibi pericli est à me mulier. Idem Heaut.3.1, Quum illi nihil pericli ex indicto siet?

Sumere periculum. Tacit.lib 19.

Suscipere pericula. Tacit.lib.1.

Terrere periculo. Celsus lib.7.cap 6. Quæ quamuis & in ceruice & in alis, & in lateribus oriri solent, per se tamen non possunt, quum ita omnia mediocres differentias habeant, ac neque periculo terreant, neque diuerso genere curentur.

Venire in periculum. Celsus lib 8.cap.10, Humerus verò quoque in periculum venit, si facilius conseruatur.

Venit in periculum ne & ea quæ relicta, & hæc quæ ab ipso parta sunt, amittas Cic.pro Mur.

Vocari in periculum ac discrimen. Cic.pro Lege Manil.

¶Periculum, Experimentum: quia rarò aliquid tentamus sine periculo.

Audere periculum. Tacit.lib.19.

Facere periculum, h. aperiri. Terent. Andr.3.3, Illud periculum in filia fieri graue est. Idem Heaut.1.2, Scitum est, periculum ex alijs facere, tibi quod ex vsu siet.

Facere periculum innocentiæ alicuius. Cic.2. Verr.

Periculosus, pen prod. Adiect. { [illegible] } Cic 1.Offic. Grauioribus autem morbis periculosas curationes & ancipites habere coguntur.

Casus periculosus. Caius in l. Ex maleficio §. Si iudex. D.de act. & obligat Si quid suspensum habuerit, cuius casus periculosus sit.

Consilium periculosum magis quàm tutum sequi, bonis omnibus accidere solet. Plancus Cic lib.10.18.

Consuetudo periculosa Cic.3 de Nat.deor.

Periculosa & lubrica assentiendi consuetudo. Cic.4.Acad.

Dimicatio. Liu.1.ab Vrbe.

Dissimulatio aliquibus periculosa. Cic.Att.lib.14.

Locus Cic.4.Acad.

Offensio Cic Lentulo, lib 1 7.

Ratio rei gerendæ periculosa mihi videtur. Cicero Lentulo, libro 1 7.

Periculosam vitam reddere. Cic.3. Verr.

Vulnera. Cic 14 Philip.

Turbulenta, temeraria & periculosa ea sunt Cic.pro Cecin.

In semetipsum periculosum esse. Cic.Attic.lib 13, Aliter fuissemus & in hos inofficiosi, & in nosmetipsos, si illum offensuri fuimus, penè periculosi.

Periculosior, & hoc periculosius. Comparatiuum. Plin.iun.lib 3.epist. 11, ad Iulium Genitorem. Equidem quum essent philosophi ab vrbe summoti, fui apud illum in suburbano: & quo notabilius, hoc est periculosius esset, fui prætor.

Periculosè, pen prod. Aduerbium { [illegible] } Cicer. ad Attic. lib.10, Aut vel periculosè cum bonis, &c.

Ægrotans periculosè quotannis homo. Cic.Att.lib 8.

Facere periculosè, Cic.pro Milone, Facere probus adolescens periculosè, quàm perpeti turpiter maluit.

Nauigatur periculosè hyeme. Cic. Tironi, lib 16 10.

Periculosè ponere aliquid. Vlp.in l.Si verò.§. Prætor ait. D.De iis qui deiecerit vel effud.

Periclitor, penult.corr. periclitaris { [illegible] } periclitari, Idem. vt Periclitor fama, hoc est periculum est ne perdã famam. Periclitor siti, Periculum est ne moriar siti. Plin.lib.17.cap. 24, Arbores gelu periclitantur.

Iura omnia periclitari, si similitudines accipiantur. Cicero 2.de Inuent.

Periclitari cancro. Celsus lib 5.cap.26.

¶Periclitari, Experiri, periculum facere Cic.1.de Orat. Subeundus vsus omnium, & periclitandæ vires ingenij.

Tentare & periclitari belli fortunam. Cic.7. Verr. Homines in prælijs non in conuiuijs belli fortunam tentare ac periclitari solent.

Periclitari quid, &c. Cæsar 7 bel.Gall. Neque vllum ferè diem intermittebat, quin equestri prælio interiectis sagittarijs, quid in quoque esset animi ac virtutis suorum periclitaretur.

Periclitari in. Cic.3.Offic Periclitemur si placet in iis quidem exemplis, in quibus peccari vulgus hominum fortasse non putat.

Difficile non est periclitari. Cic.3. de Orat.

Periclitari omnia. Cicero pro Quintio, Omnia circumspexit Quintius, omnia periclitatus est C.Aquili.

Periclitari & experiri pueros. Cic.1 de Diuin. Quod aiunt, quadringenta septuaginta millia annorum in periclitandis, experiundísque pueris quicunque essent nati, Babylonios posuisse, fallunt.

Quanti plurimi authorem periclitari oportet. Vlp.in l.Ex empto, § Item ait. D. De act.empt.

Verba non periclitentur. Quintil.lib.7.cap.4.

¶Periclitari, cum infinitiuo. Quintil.lib.11.cap.3, Vox ima vim nõ habet: summa rumpi periclitatur.

Periclitatur quis fieri inops. Triphon. in l. Ne ex liberalitate. D. De re iudic. Id est periculum est eum inopem fieri.

Periclitandus { [illegible] } Cic in Catil. Non est sæpius in vno homine summa salus periclitanda Reip.

Periclitatus, pen prod Participium { [illegible] } Cic.de Amicit. Est igitur prudentis, sustinere vt cursum, sic impetum beneuolentiæ, quo vtamur, quasi equis tentatis, sic amicitijs aliqua parte periclitatis moribus amicorum.

Periclitatio, Verbale { [illegible] } Experimentum, vsus. Cic.2.de Nat. deor. Quarum vtilitates longinqui temporis vsu & periclitatione temporis percepimus.

Periderœon { [illegible] } Collarium, siue colli ornamentum, apud Pollucem lib.5.cap 16. & lib 7 cap 22.

Peridoneus, Adiect. { [illegible] } Valde idoneum significat. Sueton.de Clar. Grammat. Peridoneus præceptor. Cæsar 2.bel.Ciuil. Quòd is locus peridoneus castris habebatur.

Peridromis, penult. corr. huius peridromidis, fœmin. generis { περιδρομίς } Hypæthra ambulatio ambiens palæstram, apud Vitruuium, teste Budæo.

Periegesis, pen. prod. { περιήγησις } Idem quod ambitus siue circuitus, à verbo Græco περιηγέομαι, quod est circúeo, vel circuendo. Hinc Dyonysius Afer opus suum geographicum τῆς περιηγήσεως inscripsit.

Periepsphimosis, est quum retracto glandis tectu, præputium deduci præterea nequit Galen. lib. singular. finitionum medic.

Periergia, Curiositas, superuacua operositas { περιεργία. } Fabius lib. 8. vbi de ornatu loquitur, Est etiam, quæ Periergia vocatur, superuacua, vt sic dixerim, operositas. Est Periergia, quod ab opere nostro, studiosius in alienis rebus, quæque ad nos nihil attinent, impendimus: quale est quod apud Comicum Menedemus Chremeti nimiũ curioso obiectat.

Periergos, Græcè dicitur, qui Latinè curiosus, à nimia & inusitata cura rerum agendarum: propter quod in vitio ponitur Periergia: id est anxietas & veluti diligentiæ redundantia.

Perileucos { περίλευκος } gemma filum habens candidum ab ipso ore ad radicem vsque descendens. Plin. lib. vlt. cap. 10.

Perileucon { περίλευκον } Tela ex purpura texta, aut colore alio, in fimbria album colorem intextum habens. Meminit Antiphanes & Pollux lib. 7 cap. 13.

PERILLVS { Πέριλλος } Atheniensis fuit ingeniosus, qui vt placeret Phalaridi, venit Agrigentum, & ex ære taurum artificiosissimum fabricauit, cui ianuam in latere posuit: vt quum inclusus reus subiectis ignibus torqueretur, mugitum, & non hominis vocem videretur emittere: pro quo inuento, quum munus à crudelissimo tyranno Phalaride, qui nouis hominum tormentis delectabatur, postulasset, in eo ipse includi à tyranno iussus, ac suppositis ignibus exustus. Ouid. de Arte amandi, lib. 1,

Et Phalaris tauro violenti membra Perilli
  Torruit: infelix imbuit author opus.

Perilleus, pen. prod. Adiect. { περίλλειος. } Ouid. in Ibin,
Ære Perilleo veros imitêre iuuencos.

¶ Perillus, nomen fœneratoris & iurisperiti apud Horat. 2. Serm. satyra 3,

Putidius multo cerebrum est (mihi crede) Perilli
Dictantis quod tu nunquam rescribere possis.

Perillustris, & hoc perillustre { περιλαμπρότατος } Admodum illustris. Cic. ad Att. lib. 5, Ibi morati biduum perillustres fuimus, honorificisque verbis omnes iniurias reuellimus superiores.

Perimbecillus, vel Perimbecillis, & hoc perimbecille { πάνυ ἀσθενής } Varro 3. de Re rustica, capite 10, Perimbecillum enim id, vt caput molle. Cic. ad Atticum, libro 10, Quod quidem est natum, perimbecillum est.

Perimo, perimis, pen. corr. peremi, pen. prod. { ἀναιρῶ } peremptum, perimere, Adimere & tollere significat, teste Festo: siue etiam Interficere. ex per & emo compositum. Plaut. Menæch. 17,

Virum hunc ego perimam impurissimum.

Penitus perimere aliquid. Lucret. lib. 1.

Perimere & omnino delere. Cic. 1. Tuscul. Si supremus ille dies nõ extinctionem, sed commutationem affert loci, quid optabilius? sin autem perimit ac delet omnino: quid melius, quàm in mediis vitæ laboribus obdormiscere, & ita cõniuentem somno consopiri sempiterno? De die mortis.

Causam publicam si mea mors peremisset, neminem vnquam fore qui auderet suscipere cõtra improbos ciues Reipub. salutem. Cic. pro Sestio.

Consilium alicuius perimere. Cic. 3. Offic. Eiusmodi credo res Panætium persecuturũ fuisse, nisi aliquis casus aut occupatio consiliũ eius peremisset.

Curas Plin. lib. 11. cap. 37, Tunc enim perimit curas.

Disceptationem Vlpian. in l. Et tertium. D. De iudiciis.

Donationem. Iabolenus in l. Si is seruus. D. De donat. inter vir. & vxor. Quicquid eorum inciderit, quod donationem aut perimat, aut confirmet.

Perimere atque tollere ludos. Cic. de Arusp. resp.

Reditum alicui. Cic. pro Plancio, Si autem vitam mihi fors ademisset, aut vis aliqua maior reditum peremisset.

Dolo perimere aliquem. Senec. Herc. OEthæo, 4.

Peremptus, Participium { ἀνῃρημένος. } Liu. lib. 2. ab Vrbe, de nexis loquẽs. Obsita erat squallore vestis, fœdior corporis habitus pallore ac macie perempti. Id est enecti, inquit Budæus.

Perempta & Interempta pro imperfectis poni solet à poetis. Lucretius,

Quum corpus simul atque animi natura perempta. Fest.

Cæde perempti. Virg. 9. Æneid.

Fraude peremptus. Valer. 6. Argon.

Morte indigna. Virg. 6. Æneid.

Plagis. Virg. 4 Georg.

Animæ bello. Lucan. lib. 2.

Sensu perempto non potest esse miser. Cic. 1. Tuscul.

Abdidit claram speciem luna, & stellante nocte perempta est. Cic. 1. de Diuin. Ex poeta.

Perempialis, & hoc peremptale, pen. prod. Vide PEREMPTALIA.

Peremptorius, Adiectiuum { ἀναιρετικός } Quod est mortiferum: à perimendo. vt Venenum peremptorium, Apuleio lib. 10. Et apud Vlpianum, D. De iudiciis, L. Et tertium, Quibus propositis, tunc peremptorium impetret. quod inde hoc nomen sumpsit, quòd perimeret disceptationem hoc est vltrà non pateretur aduersarium tergiuersari. Paulo antè dixerat, Ad peremptorium edictum hoc ordine venitur.

Exceptiones peremptoriæ. Vlp in l. 2 & Caius in l. 3 D. De except.

PERIMVLA, Indiæ promontorium, vbi est celeberrimum emporium. Plin. lib. 6 cap. 20.

PERINA, mulier Ægyptia, quæ Mineruam sedentem prima texuit, vnde & sedens Minerua primùm dicta. Eustathius.

Perincertus, Adiect. { πάνυ ἄδηλος. } Gell. lib. 18 cap. 4, ex Sallustio, At Cn. Lentulus patriciæ gentis, Collega eius, cui cognomentum Clodiano fuit, perincertum stolidior an vanior, legem de pecunia, quam Sylla emptoribus bonorum remiserat, exigenda promulgauit.

Perincommodus, pen. corr. Adiectiuum { μέγα ἀσύμφορος. } Liuius 7 bel. Maced. Quæ nihil admodum Romanis, eadem perincommoda regiis erant.

Perincommodè, Aduerbium { μέγα ἀσυμφόρως. } Cicero ad Att. lib. 1, Sed accidit perincommodè, quòd eum nusquam vidisti.

Perinconsequens, pen. corr. Adiectiuum { μέγα ἀνακόλουθος. } Gell. lib. 14 cap. 1, Per autem, inquit, inconsequens ipsum quidem corpus, & habitum tam profundi aeris sub alio atque alio cæli curamine non eundem manere. Hic interpositæ sunt duæ dictiones inter per, & inconsequens.

Perinde, Aduerbiũ { ὁμοίως } significat Ita: & flagitat post se AC SI, vel ATQVE SI: cum negatione verò, etiam QVAM. Quod si non sequatur nec AC SI, nec negatio, accipietur pro Æquè. Hæc Valla lib. 2.

Fac sis perinde adeo, vt me velle intelligis. Plautus Amphitryone, 11.

Perinde ac. Cic. Attic lib. 13, Quod ego perinde tuebar, ac si vsus essem. Cæsar 3. bell. Ciuil. Perinde ac suis satisfacere, & fraudata restituere vellent.

Perinde atque. Cic. pro Marcello, Vereor vt hoc quod dicam, non perinde intelligi auditu possit, atque ego ipse cogitans sentio.

Perinde, prout. Quintil lib. 9. cap. 4, Perinde asperiores erunt, prout oris hiatu simili aut diuerso pronuntiabuntur.

Perinde diu, quàm. Plaut. Trucul. 7,

  si perinde amentur
Mulieres, diu quàm lauant.

Perinde quàm. Suetonius in Domitian. capite 15, Nulla tamen re perinde commotus est, quàm responso, casúque Ascletarionis mathematici.

Perinde quasi. Cic. pro Quintio, Atque hæc perinde loquor, quasi ipso illo tempore, quum te Prætor iussisset ex edicto possidere. Idẽ pro Milone, Hoc enim sæpe ab istis dicitur, perinde quasi Appius ille cæcus viam muniuerit, &c.

Perinde tanquam. Gell lib 15. cap. 29, Hoc perinde est tanquam si ego dicam, Est mihi nomen Iulium

Perinde vt. Cic. 3. de Orat. Non possum dicere me hæc, quæ nunc complector, perinde vt dicam, dicenda esse didicisse. Idem 3. Offic. Habes à patre munus M. fili, mea quidem sentẽtia magnum, sed perinde erit vt acceperis.

¶ Perinde, Pariter, æquè. Plin. iun. epist. 1. lib. 2, Funus Rufi clarissimi ciuis, & perinde felicis.

Viuendi ars tanta, támque operosa, & perinde fructuosa. Cicero 1. de Finibus.

¶ Non perinde, Id est non multũ, seu valde, aut admodum. Suet. in Galba, cap. 13, Quare aduentus eius non perinde gratus fuit.

¶ Perinde, Ad hunc modum, vel similiter. Terent. Phorm. 4. 3.
Sexcentas perinde potius scribam iam mihi dicas.

¶ Perinde, sine relatione ac vel atque, in significatione cõparationis. Liu. 7. bell. Pun. Cultáque ab incultis notaret: ac perinde dominos laudaret castigarétque.

Perindulgens, Adiectiuum { πάνυ τολμηρός. } Cic. 3. Offic. Magnus vir in primis. & qui perindulgens in patrem, idem acerbè seuerus in filium. Alij legunt, qui nuper indulgens, &c.

Perinfamis, & hoc perinfame, pen. prod. { πάνυ ἄδοξος } Valde infamẽ significat. Suet in Vitellio, cap. 2, Curam quoque imperij sustinuit, absente eo, expeditione Britannica, vir innocens & industrius, sed amore libertinæ perinfamis.

Perinfirmus, Adiect. { λίαν ἀσθενής. } Cic. 2. de Fin. Sunt enim leuia, & perinfirma quæ dicebantur à te.

Peringeniosus, penult. producta, Adiectiuum { πάνυ εὐφυής. } Cicero de Claris Oratorib. Alios quòd melius putent dicere se posse quàm scribere, quod peringeniosis hominibus, neque satis doctis plerunque contingit.

Perineson { περίνησον } atque etiam Perinesiron { περινήσιρον } Vestis est fimbriata habens fila dependentia, aut purpuram circunquaque ad oras contextam, insulæ quadam imagine: ideóque hunc habitum, vt ait Pollux, Anaxillas νῆσον, id est insulam vocat, quum scribit, καὶ … Meminit huius & Antiphanes, vt scribit idem Pollux lib. 7. cap. 13.

Periniquus pen. prod. Adiect. { πάνυ ἄδικος. } Cic. pro Lege Manilia, Quare videant ne sit periniquum, & non ferendum.

Perinsignis, & hoc perinsigne { πάνυ ἐπίσημος } Valde insignis. Cic. 1. de Legib. An corporis prauitates, si erunt perinsignes, habebunt aliquid offensionis, animi deformitas non habebit?

Perinteger, perintegra, perintegrum, pen. corr. { πάνυ ἀκέραιος. } Gell. lib. 3 cap. 5, Castitatis perintegræ dicebatur.

PERINTHVS { Πέρινθος } clara vrbs Thraciæ in Propontide, olim Thraciæ metropolis, quæ hodie dicitur Heraclea, ab Heraclio principe Constantinopolitano cognominata: in qua Vespasiani, Domitiani, Antoniníque palatia fuerunt ingentia, & amphitheatrũ ex vno marmore magnum & mirandum: quod inter septem orbis miracula numeratur.

Perinthius, Adiect. { περίνθιος. } vnde Perinthia fabula Menãdri. Terent. in Prologo Andr.

Menander fecit Andriam & Perinthiam.

Perinultus penult prod Adiectiuum, Valde inultus. Cic. lib. 7. Famil. epist. vlt. Tu vellem ne veritus esses, ne perinuitus legerem tuas literas, si mihi longiores forrè misisses.

Periocha, periochæ, penult. corr. { περιοχή } Argumentum, complexio totius rei breuior. Cicero ad Atticum, lib. 13, At ego, ne Tironi quidem dictaui, qui totas periochas persequi solet, sed Spintoro syllabatim.

Periodus

Periodus, huius periodi, pen. corr. fœm. gen. { περίοδος } Latinè clausula siue circuitus dicitur. Cic. de Claris Orat. Quinetiam comprehensio & ambitus ille verborum (si sic periodum appellari placet) erat apud illum contractus & breuis. Quintil. lib. 9. cap. 4. Periodo plurima nomina dat Cicero, ambitum, circuitum, comprehensionem, continuationem, circumscriptionem. Genera eius sunt, alterum simplex, quum sensus vnus longiore ambitu circumducitur: alterum quod constat membris & incisis, quæ plures sensus habent. Aderat ianitor carceris, & carnifex Prætoris & reliqua. Habet periodos membra minimùm duo. Vide Cic. in Orat.

Periodum sic definit Demetrius Phalereus, vt M. Antonius Antimachus Latinè vertit: Periodus est ex membris, & incisis bene conuersis, subiectam sententiam perficientibus, constitutio. Aquila Romanus hoc modo: Periodus est ea, quę sententiam certa quadam circunscriptione definit, atque determinat: qualis est hæc, Si quantum in agro locisque desertis audacia potest, tantum in foro & in iudiciis impudentia valeret: non minus nunc A. Cæcina cederet impudentiæ, quàm tum in vi facienda cessit audaciæ. Sed hic ambitus, seu periodus, constat ex membris, quæ κῶλα Græci vocant: & cæsis, quæ κόμματα appellãt. Membrum quidem est pars orationis ex pluribus verbis, absolutè aliquid significans: hoc modo, Etsi vereor Iudices, ne turpe sit, pro fortissimo viro dicere incipientem, timere. Cæsum autem est pars orationis nondum ex duobus aut ex pluribus verbis quidquam absolutè significãs: hoc modo, Etsi vereor Iudices, ne turpe sit. Hæc Aquila. qui quod Cæsum vocat, alij Incisum appellant, Græci Comma.

¶Periodus apud Græcos propriè dicitur viarum circuitus: vnde περιοδεύω verbum, quod circumeo significat. Sed deinde generaliter ad omnem circuitum transfertur.

Periodum dictam volunt μεταφορικῶς, quòd oratio per eam currat, vt cursores ad metam.

Circuitum orationis Græci περίοδον, nos tum ambitũ, tum circuitum, tum comprehensionem, aut continuationem, aut circumscriptionem dicimus. Cic. in Orat.

¶Periodus, Genus certaminis apud Græcos. In gymnicis enim certaminibus periodo vicisse dicitur qui Pythia, Isthmia, Nemea, Olympia vicit. à circuitu eorum spectaculorum. & maximum dernaeras vicisse periodo.

Periodo-victores, qui in quatuor certaminibus Græcis vicerant, dicebantur. Budæus in notis ad Pandectas, Quatuor in Græcia certamina sacra fuerũt, quos Agonas appellant, Nemeæa, Pythia, Isthmia, Olympia. Inde Hieronicæ dicũtur, qui in illis sacris certaminibus vicerãt, quo modo Olympionicæ, qui in Olympico. Tranquillus in Nerone, Ac ne cuius alterius Hieronicarũ memoria, aut vestigium extaret vsquã, subuerti & vnco trahi, abiicíq; in latrinas omnium statuas & imagines imperauit. Qui verò quatuor hæc obierant & vicerant: Periodo-victores dicti sunt, autore Festo. Budæus ad l. Athletas. de his qui not. infamia in Pand.

¶Periodus, siue circuitus, est tẽpus in morbis ex intentione & remissione consistens. Galen. lib. sing. finitionum medic.

Periodicas { περιοδικούς } febres vocant medici, quæ certis temporibus clauduntur: id est abeunt, & quodam quasi circuitu facto rursus redeunt, vt sunt tertianæ & quartanæ. Plin. lib. 20. cap. 3. Semina eius, si fuerint pari numero adalligata febribus, sanare dicuntur quas Græci periodicas vocant. De cucurbita.

Periosteæ { περιόστεοι } membranæ, sunt inuolucra tenuis, fibrosa, velut indumenta ossium à natura condita. Galen. in finition. medic.

PERIPATETICI { περιπατητικοί } Philosophi erant Athenis, quorum originem assignat Cic. 1. Acad. Platonis autem autoritate, qui varius & multiplex & copiosus fuit, vna & consentiens duobus vocabulis philosophiæ forma instituta est Academicorum & Peripateticorum, qui rebus congruentes, nominibus differebant. Nam quum Speusippum sororis filium Plato philosophiæ quasi hæredẽ reliquisset, duos autem præstantissimos studio atque doctrina Xenocratem Chalcedonium, & Aristotelem Stagiritem: qui erant cum Aristotele, Peripatetici dicti sunt, quia disputabant inambulantes in Lycio: illi autem qui Platonis instituto in Academia, quod est alterum gymnasium, cœtus erant & sermones habere soliti, è loci vocabulo nomẽ habuerunt. Sed vtrique Platonis vbertate completi, certam quandam disciplinæ formulam composuerũt, & eam quidem plenã ac refertam. Hactenus Cicero.

Peripatetici dicti sunt, à περιπατεῖν, hoc est à deambulando. Et περίπατον Græci vocant deambulationem horum princeps fuit Aristoteles. Nam in Lycio inambulans docebat. Hinc commentationes vespertinas Aristoteles δειλινὸν περίπατον, id est pomeridianam ambulationem appellat.

Stoici cum Peripateticis re concinere videntur, verbis discrepare. Cic. 1. de Nat. deor.

Peripateticorum consuetudo dicendi non satis acuta propter ignorationem dialecticæ. Cic. 3. de Fin.

Peripateticis nihil est vberius, nihil eruditius, nihil grauius. Cic. 3. Tuscul.

Peripetasma, peripetasmatis, pen. corr. neut. gen. { περιπέτασμα } Genus cortinæ, qua parietes & aulæ teguntur, seu tapetia Babylonici floris varietate perspicua: quæ à Lucretio Babylonica dicuntur: ab aliis aulæa, & Attalica: à Capitolino stromata & peristromata: à Varrone beluata, hoc est beluis variegata: à Plauto etiam peristromata. Cic. 6. Verr. Quid illa Attalica, tota Sicilia nominata ab eodem Heio peripetasmata emere oblitus est?

Periperia { περιπέζια } & Peripezides (περιπεζίδες) Pedum ornamenta, ex Polluce lib. 5. cap. 16. vbi hæc tamen distinguit.

Periphallia, Phallorum pompa nuncupatur. Diodorus est author Osiridis pudenda in sacris & cerimoniis Phallon dici. V. de Cælium Rhodiginum lib. 7. cap. 16.

PERIPHANES { περιφανής } Comici cuiusdam nomẽ, quod Latinè cõspicuũ sonat, à verbo Græco φαίνομαι, quod est clarus & conspicuus sum.

PERIPHAS, Periphantis { Περίφας } Thessalus quidam fuit pater Lapithæ, à quo Lapithæ nomẽ acceperũt. Stephanus. ¶Est item Periphas apud Virg. nomen cuiusdam Pyrrhi, quẽ vnà cum illo Priami regiam impugnantem inducit, lib. 2. Æneid.

Peripheria, est circuli ambitus. Eucl. 1. Elemen.

Peripheroma. in PERIPTEROMA.

PERIPHORETVS, pen. prod. { περιφόρητος } Artemonis cuiusdam cognomen fuit, deliciis adeo effœminati, vt nunquam, nisi lectica pensili circunlatus, domus suæ limẽ transiret, ita dictus ἀπὸ τοῦ περιφέρεσθαι, quasi circunlatilis. Plin. lib. 34. cap. 8.

Periphrasis, pen. corr. huius periphraseos. fœm. gen. { περίφρασις } Latinè circuitio dicitur. Quintil. libro 8. cap. 6. Pluribus autem verbis quum id quod vno aut paucioribus certè dici potest, explicatur, periphrasin vocant, circuitum loquendi, qui nonnunquam necessitatem habet, quoties dictu deformia operit: vt Salustius, Ad requisita naturæ. Interim ornatum petit solùm, qui est apud poetas frequentissimus, vt 2. Æneidos,

Tempus erat quo prima quies mortalibus ægris
Incipit, & dono diuũm gratissima serpit.

Et apud Oratores non rarus: semper tamen astrictior. Quicquid enim significari breuius potest, & cum ornatu latius ostenditur, periphrasis est: cui nomen Latinè datum est, non sanè orationis aptum virtuti, circunlocutio. Verùm hęc vt quum decorem habet, periphrasis: ita quum in vitium incidit, perissologia dicitur. Obstat enim quicquid non adiuuat. Hactenus Quintil. Virg. 1. ecloga,

-teneros depellere fœtus. Vbi Seruius ait periphrasin esse agnorũ.

Peripleroma, penult. prod. { περιπλήρωμα } figura est, quam ex Grammaticis nonnulli supplementum vocant, quum scilicet particula aliqua ad sensum minimè necessaria, carminis causa adiicitur: à Græco verbo περιπληρόω, quod est expleo. Exemplum potest esse illud apud Virgilium, -sic forte precatur. Vbi verbum, fortè, explendi carminis causa adiicitur, teste Seruio.

Periplus { περίπλους } Latinè circumnauigatio dici potest, quo nomine ex Geographis nonnulli opera sua inscripserunt, oræ alicuius maritimæ lustrationem continentia.

Peripneumonia, huius peripneumoniæ, penult. corr. { περιπνευμονία } Morbus quum pulmo totus afficitur, & tussis subsequitur: pulmonis exulceratio. A Celso Peripneumonicus morbus dicitur libro 4. capite 7.

Peripneumonicus, penult. corr. Adiectiuum { περιπνευμονικός } Qui hunc morbum patitur: Pulmonarius. Plin. lib. 22. cap. 24. Idem lib. 20. capite 17. Tussientibus quoque cum melle datur, & pleuriticis, & peripneumonicis.

Peripsema, penultima prod. quòd Græci περίψημα scribunt à περιψάω, quod est circumrado, vel circumtergo. abstergo & repurgo, propriè limatura siue rasura, ramentum vel purgamentum dicitur. Antiqui olim peste aliòve malo grassante, quũ sacros homines, quos in expiationis vsum alebant, in victimarum morem redimitos ex loco præcipiti in mare deiiciebant, Neptuno immolantes: inter deiiciendum solennia verba effari solebant, ἡμῶν περίψημα γενοῦ, Sis pro nobis peripsema: ac si dixissent, Sis pro nobis piaculum: esto lustratio nostra, & seruatrix vrbis victima. id quod Suidas annotauit. Quod itaque apud diuum Paulum in epist. 1. ad Corinth. capite 4. περίψημα legitur, nos piaculum vertere possumus, vt sit: Nos tanquam piacula mundi facti sumus, & succidaneæ pro populo victimæ. Ac si diceret: Non minus apud gentium vulgus detestabiles sumus, quàm illi, qui diris execrationibus onerati, atque obruti, pro salute publica abiici olim solebant. Quæ sententia congruit his quæ præcedunt. Peripsema enim etiam ramenta vestigiorum significat, quæ vt sordida abstergntur. Hæc Budæus.

PERITHEVSA, ignobile oppidum circa Ephesum, Plin. libro 5. cap. 31.

Periscelis, pen. corr. periscelidis. fœm. gen. Ornamentum pedis circa crura, teste Porphyrio. Horat. lib. 1. epist. 18.

Nota refert meretricis acumina, sæpe catellam,
Sæpe periscelidem raptam sibi flentis.

Notandum (ait Cælius lib. 4. cap. 11.) periscelidas dici, quæ vulgò gremialia vel transuersias dictitãt. Hieronymus in epistola ad Fabiolam, Quæ Græci, inquit περισκελῆ vocant, nostri feminalia dicunt, vel bracas vsque ad genua pertingentes. Sunt & codices in quibus periscelidas scriptum comperias.

Periscythismus { περισκυθισμός } est, quum transuersis lineis coronæ modo frons secatur. Altera frontis parte paulo superius, quàm tempora sunt, quædam triangula amputantur, Græcorum literæ Δ similia. Galen. in Medic.

PERISPHYRION { περισφύριον } Pedis ornamentum, aut fimbria, vt vertit Laurentius Valla in lib. 4. Herodoti. Pollux quoque lib. 5. capite 16, id inter pedis ornamenta enumerat: vbi Gualtherus vertit Talare.

Perisseuma { περίσσευμα } est congiarium, quod plebi datur: sicut quod militibus donatiuum. Spartianus in Ælio Vero & Iul. Capitolinus in Pio. Solebat autem vltra stipendium dari liberalitatis causa, vt milites magis addicti Imperatoribus essent. Alciat. in l. Centum Perisseumatis lib. 11. C. de annon. Ciuilib.

Perissochoregia { περισσοχορηγία } Muneris publici nomen, Cura annonæ, forte ἀπὸ τοῦ περισσοῦ, καὶ χορηγεῖν, quod abundè suggerere, suppeditaréque significat. Alciat. in l. Perissochoregiæ. De frumen. Alexand. lib. 11. C. Budæus Perissochoregiam, redundantem frumenti largitionẽ appellat. Pyrrhus in l. vltim. illo sit. Perissochoregiam esse magistratum annonæ auctæ, seu augmenti distributorem.

Perissologia, Latinè superflua locutio dicitur. Virg. 1. Æneidos, -faciem mutatus & ora Cupido. Vbi Seruius, Et ora, perissologia est. Idem 5. Æneidos, -dixitque, & prælia voce diremit. Vbi Seruius, Vacat que, metri causa: & maluit perissologiam facere, quàm vti communi syllaba, quæ frequẽs vitiosa est. Vide PERIPHRASIS.

Perisson, inæquale & impar dicitur. Plin. libro 21. cap. 31. Qui pariete spectauerant, manicon cognominauere: qui orquites occultabant, erythron aut neurida: vt nonnulli perisson. De strychno.

Peristereos, peristerei, fœm. gen. vel Peristereon, peristereonis, pen. prod. masc. gen. vel Peristereum, peristerei, neu. gen. Herba Plin. lib. 25. cap. 10. Peristereos vocatus caule alto, foliato, cacumine in alios caules se spargens, columbis admodum familiaris: vnde & nomen. Idem, cap. 9. verbenacâ à Latinis appellari tradit. Dioscorides verbenacam rectam vocat. Dicta peristereos quasi columbaris, vt quidam vulgò vocant, quòd circa hanc perquam libenter versari soleant columbæ.

PERISTERIDES, Ciuitas iuxta Smyrnam Plin. lib. 5 cap. 31.

Peristerotrophium, peristerotrophij, pen. prod. Locus in quo columbæ habitant, Latinè columbarium, quanuis columbarium propriè sit loculamentum in peristerotrophio, singulis columbarum paribus præparatum. Nam peristeris columba dicitur. Varro 3 de Re rust. cap. 7, Duo genera earum in peristerotrophio esse solent. Vnum agreste, quod habetur in turribus ac columinibus villæ.

Peristereon, Idem quod Peristerotrophium. Varro 3 de Re rust. cap. 7, Ex his duabus stirpibus fit miscellum tertium genus fructus causa, atque includunt in locu vnum quod alij vocant [illegible], alij [illegible], in quo vno sæpe vel quinque millia sunt inclusæ. [illegible], fit vt testudo, magna camera tectus, vno ostio angusto, fenestris punicanis aut latioribus, reticulatis vtrinque, vt locus omnis sit illustris &c.

Peristethion { [illegible] } Pectorale ornamentum mulierum circa pectus Pollux lib 5. cap. 16.

Peristroma, pen. prod. peristromatis, neut. gen. Quasi circunstratum, idem quod Peripetasma. Plaut. Sticho 6,

Tum Babylonica peristromata, consutas, & tapetia
Aduenit nimium bonæ rei. Vide CONCHYLIUM.

Peristylium, peristylij, vel Peristylum, peristyli, pen. corr. Locus clausus columnis, circunquaque porticum habens, vel saltem à tribus lateribus. Vitruuius libro 5 cap. 11, In palæstris peristylia quadrata siue oblonga ita sunt facienda, vti duorum stadiorum habeant ambulationis circuitionem. Cic. pro Domo, In palatio pulcherrimo prospectu porticum cum conclauibus pauimentatam trecentum pedum concupierat, amplissimum peristylum, cætera eiusmodi facilè vt omnium domos & laxitate & dignitate superaret.

Peristylum etiam est locus atrio proximus. Vitruuius lib. 6. cap. 7. Item aula, Ibidem, cap 9. Budæus.

Perito, peritas, pen. corr. Vide PERIO.

Peritonæum { [illegible] } membrana est tenuissima: sed firmissima, omnibus tum visceribus, tum intestinis, reliquisque partibus inferioris ventris circundata. vnde & nomen accepit [illegible], quod est, circumquaque extendi.

Peritrachelion { [illegible] } Ornamentum colli ex Polluce lib 5. cap 16 [illegible] enim collum est, tanquam dicas collarium. Vide suprà Isthmion.

Peritus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Doctus, à Perio antiquo verbo, quod Aperio significabat. Nonius, Doctū & peritum quum simile videantur, à Tullio discretum est, vt sit peritum plus quàm quod doctum. Cic. 1 Offic. Itaque quum sint docti à peritis, facile diiudicant sententia.

Obsequi peritus. Tacit in vita Agricolæ.
Vani parere perito Ouid. 1 de Arte.
Sapiens homo & multarum rerum peritus. Cic pro Fonteio.
Antiquitatis, veterumq; scriptorum literatè peritus L. Ælius. Cic. de Claris Orat.
Artis fabricæ peritus seruus. Paulus in l. Si mancipia. in fine. D. de fund. instr. legat.
Vir fortis in primis, belli ac rei militaris peritus. Cic in Pison.
Honestorum ac turpium peritus Quintil. lib 2 cap. 20.
Peritus operum, augurior ū, iuris. Plin. iunior lib 1. epist. 22, Quàm peritus ille & priuati iuris, & publici. Idem de Viris illust. Peritus augurorum. Cic. de Claris Orat. Fabius pictor, & iuris, & literarum, & antiquitatis bene peritus.
Iuris legúmque peritus Horat. 1. Serm. satyr. 1.
Peritissimus homo belligerandi. Cic. pro Fonteio.
Homo peritus definiendi. Cic. 3. Offic.
Dicendi peritus, Vide Orator, in ORO.
Docendi Quint. lib 1. cap. 3.
Cantare peritus Virg. 10. eclog.
Iure peritus. Cic. pro Cluentio, Quis P. Octauio Balbo ingenio prudentior, iure peritior, &c.
Literatè peritus. Cic. in Bruto.
Peritus vsu. Cic 1 Offic. Nec verò alienum est ad ea eligenda, quæ dubitationem afferunt, adhibere doctos homines, vel etiam vsu peritos. Cæsar 3. bel. Ciuil. Vsu periti ac superioribus pugnis exercitati, sua sponte cursum represserunt.
Peritus apud Hircium de bel. Aphric. iungitur cum ablatiuo rei. Mirabilis, inquit, peritus scientia bellandi.
Peritus ad. Cic pro Fonteio, Profectò Iudices virum ad labores belli impigrum, ad pericula fortem, ad vsum ac disciplinam peritū, ad consilia prudentem.
Facere aliquem peritum Propert lib. 1 eleg. 9.
Peritum nimium, Peritus sermo. Quintil lib. 9. cap. 4, Poema nemo dubitauerit perito quodam initio fusum. Alia exemplaria habēt impetu. Idem lib. 8. cap 6. Vario Marte pugnatum est: peritus est sermo Alia exemplaria habent eruditus.
Nihil peritius Cic. pro Corn. Balbo, Nihil de memoria, de more, de exemplis acutius, nihil peritius de fœderibus, &c.
Peritissimus de agricultura Varro 1. de Re rustic cap. 2.
Peritissimus homo & iuris & officij. Cic. 4. Verr.
A patronis peritissimis causa hæc defensa est. Cic pro Corn. Balbo.

Peritè, pen. prod Aduerbium { [illegible] } Cic. 2. de Leg. Quod institutum peritè à Numa, posteriorum Pontificum negligentia dissolutum est.
Peritè & callidè facere. Cic. 3 Verr. Homo adolescens quum istius in inquirendo multa furta ac flagitia cognosceret, fecit peritè & callidè, volumen eius rerum gestarum maximum isti ostendit.

Peritissimè & callidissimè istius literas venditabat. Cic. 4. Verr.

Peritia peritiæ { [illegible] } Plin. lib 14. cap. 1, Aliæ, peritia domini amplo discursu atramentis complentes.
Gratiæ ac voluptatis peritia Quintil. lib 2 cap 15.

Periucundus, pen prod. { [illegible] } Cic. ad Lentulum, libro 1 7, Cui quidem literæ tuæ quas proximè miseras, quod facilè intellexerim, periucondæ fuerunt.

Periucundè, Aduerbium { [illegible] } Cicero ad Atticum, libro 13, O hospitem mihi tam grauem [illegible] fuit enim periucundè.

Periurus, penult prod. { [illegible] } Qui iusiurandum violat, vel qui iurando ios peruertit. Virg 2. Æneidos,
Talibus insidijs, periurique arte Sinonis. Plaut. Pseud. 3,
Periurum caput. Cic. pro Rosc. Comœdo, At quid inter periurum & mendacem?
Corpus periurum. Propert. lib. 2. eleg. 5.
Crimina. Stat 10. Theb.
Diadema periurum nocentis regni. Stat 9. Theb.
Domus. Horat. 3. Carm. ode 3.
Ense periuro superbus Annibal. Stat 4. Sylu. 6.
Fides periura patris Horat. 3. Carm. ode 24.
Gens. Silius lib. 16.
Meretrix Horat. 1. Carm. ode 35.
Mœnia Ouid. 11 Metam.
Os Ouid 2. Amor eleg 10.
Pectora. Ouid 1. Metam.
Vir Ouid. epist. 10.

Periurior hoc homine non est. Plaut. Mil. 3.

Periurissime hominum. Plautus Pseud 5. Cicero pro Roscio Comœdo. Nam Ballionem illum improbissimum & periurissimum lenonem quum agit, agit Chæream

Periurium, periurij { [illegible] } Falsum iuramentum. Cic. 3. Offic Regulus verò non debuit conditiones, pactionésq; bellicas & hostiles perturbare periurio.
Pœna diuina periurij, exitium: humana, dedecus. Cic. 2. de Legibus, ex lege duodecim tabularum.
Sceleratorum hominum periuria. Cic. pro Fonteio.
Linguæ falsæ periuria Ouid. epist. 7.
¶ Deorum Catul. Argon. epigr. 59.
Illustre & insigne Cic de Arusp. resp.
Lasciua Claud de Nuptijs Honorij.
Manifestum per totum iudicium Cic de Arusp. resp.
¶ Confirmare periurium, Vide CONFIRMO.
Lædere aliquem periurio. Cic. pro Cœcin.
Nectere periuria blanditijs Claud 1 in Ruff.
Quæritur latebra periurio. Cic. 3 Offic.
Reuocare periuria Propert lib 1. eleg. 14.
Vendere periuria. Iuuen. Satyr 14.
Quod ex animi tui sententia iuraris, sicut verbis concipitur more nostro, id non facere, periurium est: non falsum iurare, peierare est. Cic. 3 Offic.

Periuriosus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Idem quod Periurus. Plaut Truculent. 4,
Procaciores estis vos, sed illi periuriosi.

Periuro, periuras, pen. prod. { [illegible] } periurâre, pro Peierare. Plautus Bacch 20,
Ne periurem cora. Horat. 2. Serm. satyr 3, -quare
Si quid vis satis est, periuras, surripis, aufers Vndique?
Pernegabo, atque obdurabo, periurabo denique. Plaut. Asin.
Homo periurabit. Plautus Mercat. Vsitatius tamen est peierandi verbum.

Periuratiuncula, huius periuratiunculæ, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Plaut. Sticho 4,
Ac periuratiunculas parasiticas.

Perizoma, tis { [illegible] } Braies, id omne quo circuncingimur, Pudendorum operimentum, velamen, quod à Varrone etiam dicitur subligaculum, à Cicerone subligaculum. Vsus est hac voce interpres Geneseos. Fecerunt (inquit) sibi perizomata.

Perizonium { [illegible] } Palliolum præcinctum quo virgines nudæ infra papillas præcinguntur. Hoc & præcinctorium, & castula dicitur. Sipontinus.

Perlabor, pen. prod. perlaberis, pen. corr. perlapsus sum { [illegible] } perlabi, Idem quod Labi: nisi celeritatem aliquam addat præpositio. Cic. ad Attic lib 9, Assentio tibi vt in Formiano potissimum commorer, & tam de supero mari perlabor.
Neptunus perlabitur æquora cursu frænatis equis. Sil. lib. 5.
Volucris perlabitur auras. Tibul. lib. 4. ad Messalam.
Campum perlabi Sil. lib. 16.
Rotis leuibus summas perlabitur vndas. Virg. 1. Æneid.
Perlabi per aeres. Lucret. lib 4.
Ad imos animi perlapsa recessus Stat 4. Sylu. 6.
Perlabi supra orbem solis. Lucret. lib. 5.

Perlætus, Adiectiuum { [illegible] } Vehementer lætum significat. Liuio ab Vrbe, Supplicatióque perlæta fuit.

Perlatus, penult. prod. Aliud adiectiuum { [illegible] } Valde latum significat.

Perlatè, Aduerbium { [illegible] } Cic. 2. de Orat. Idque in sermonis nostri consuetudine perlatè patet.

Perlecebra, huius perlecebræ, pen. corr. { [illegible] } vt Illecebra. Plaut. Asin. 4, -te perdam ego & filiam
Perlecebræ, pernicies, adolescentum exitium.

Perlecto, Vide PELLICIO.

Perlego, perlegis, pen. corr. perlegi, pen. prod perlectum { [illegible] } perlégere, A principio ad finem vsque legere Quintil. Quod videre non est satis, sed perlegendum erit. Cic. 2. de Diuinat. Perlegi, ille inquit, tuum paulo antè tertium de natura deorum.

Scripta

Scripta perlegi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13.

Perlegere oculis, pro Diligenter intueri, vel contemplari. Virg. 6. Æneidos.

Vultu dum perlegere aliquid. Ouid. epist. 15.

Perlegere animus, oculísque sequentibus auras. Stat. 3. Theb.

Perlepidus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Plaut. Pseud. 11, Euge perlepide Charine, me meo ludo iam beas.

Perleuis, & hoc perleue, pen. corr. { [illegible] } Cic. de Lege agrar. An ignoratis cætera illa magnifica Populi Romani vectigalia perleui sæpe momento fortunæ, inclinatione temporis pendere?

Perleuiter, penult. corr. Aduerbium { [illegible] } Cic. ad Q. frat. lib. 2. 8, Quòd perleuiter commotus fuerat.

Perlibenter, Aduerbium { [illegible] } Cic. ad Attic. lib. 8, Sed vt suprà dixi, tecum perlibenter loquor.

Perliberalis, & hoc perliberale, pen. prod. { [illegible] } Admodum liberalis. Terent. Hecy. 5. 4, Perliberalis visa est.

Perliberaliter, pen. corr. Aduerbium { [illegible] } Cic. ad Attic. lib. 10, Hoc loco multa perliberaliter.

Perlibro, perlibras, pen. prod. { [illegible] } perlibrâre, Diligenter ac perfectè mensurare, & ad libram æquare, siue æquale facere. Columel. lib. 3. cap. 13, Nam stella quam dicimus Græcæ literæ faciê obtinere, paries imæ fossæ solum nicitur, atque perlibrat. Idem libro 2. cap. 2. Campum non æquissima situm planitie, nec perlibrata, sed exigue prona.

Iaculum à tergo perlibrat ad ossa Silius lib. 15.

Perlicio, perlicis, pen. corr. perlexi, perlectum { [illegible] } perlicere, quod frequentius pellicere dicitur euphoniæ causa: Idem quod Allicere. Liu. 4. ab Vrbe, Vt quos quisque posset ex collegio Tribunorum ad intercessionem perlicerent. Vide PELLICIO.

Perlicere in amicitiam. Liu. 5. bel. Maced. Tacit. lib. 13, Necem & arma perlicere.

Perlecto, perlectas { [illegible] } perlectâre. Frequentatiuum. Cicero pro Flacco, Egentes & leues spe legationis, & viatico publico, priuata etiam benignitate perlectat. Sunt tamen qui hîc legant prolectat: & ita habent mei codices.

Perligo, perligas, pen. corr. { [illegible] } perligâre, Constringere. Plaut. Bacch. 5, O perligatum pectus!

Perlinio, perlinis, pen. corr. perliniui, perlinitum { [illegible] } perlinire, Valde & perfectè ac omnino linire. Colum. lib. 9. cap. 12, Protinus custos nouum loculamentum in hoc præparatum perliniat intus prædictis herbis.

Perlino, perlinis, pen. corr. perliui, perliui vel perleui, perlitum, pen. corr. { [illegible] } perlinere, Multum linere, vel perfectè & vndique. Colum. lib. 7. cap. 5, Mox vlcera lauantur aceto, & tunc pice liquida cum adipe suilla perlinuntur. Plaut. Casin. 5,

Senecta ætate vnguentis perlitus ignaue incedis?

Perlito, perlitas, pen. corr. { [illegible] } perlitare, Perfectè litare, sacrificiis facto deos placare, votúmque impetrare. Valerius Antias apud Gellium lib. 1. cap. 7, Si hæ res diuinæ factæ, ritéque perlitatæ essent, aruspices dixeront omnia ex sententia processurum esse. Liu. 6. bel. Maced. Ea omnia sacrificia læta fuerunt, primísque hostiis perlitatum est.

Perlongus, Adiect. { [illegible] } Cic. ad Attic. lib. 5, Perlonga, & non latis tuta via. Idem de Lege agrar. Perlongo interuallo.

Perlongum est. Plaut. Trinum 11,

. nunc si opperiri vis aduentum Charmidis,

Perlongum est. Quasi dicat, diu tibi expectandum est, aut longius distat.

Perlongè, Aduerbium { [illegible] } Terent. Eunuch. 3. 5,

Perlongè est: sed tanto ocyus properemus. Id est, longius distat.

Perlonginquus, Adiect. { [illegible] } Plaut. Bacchid. 13,

Non tibi venit in mentem âmabo: si dum viuas, tibi benefacias,

Iam pol id quidem esse haud perlonginquum?

Perlubet, pen. corr. perlubebat, perlubuit, perlubitum est { [illegible] } Plaut. Capt. 13, Perlubet hunc hominem colloqui. Hoc est, vehementer cupio hunc alloqui.

Perlubens, pen. corr. { [illegible] } Particip. siue Nomen ex participio. Cic. ad Q. fratr. lib. 2. 10, Sed hoc incommodum consolantur quotidiana damnationes inimicorum, in quibus me perlubente Seruius allisus est, cæteri conciduntur.

Perluceo, perluces, pen. prod. perluxi { [illegible] } perlucêre, Vehementer lucere, vel translucere, & lucem per medium sui trâsmittere. frequentius tamen dicitur pellucere euphoniæ causa. Plin. libro 10. cap. 54. Si contra lumen cacumine ouorum apprehensa vna manu puris & vniusmodi perluceat color, sterilia existimantur esse. Vide PELLVCEO.

Littora variis perlucent picta lapillis Propert. lib. 1. eleg. 2.

Perlucet ex. Cic. 2. Offic. Etenim illud ipsum quod honestum decorúmque dicimus, quia per se nobis placet, animósque omnium natura & specie sua commouet, maximéque quasi perlucet ex iis quas commemoraui virtutibus.

Perlucere, siue Pellucere, aliquando ad mentem, sed figuratè refertur: vt apud Cic. de Claris Orat. Ita reconditas exquisitásque sententias mollis & pellucens vestiebat oratio.

Perlucens, pen. prod. Particip. { [illegible] } 13

Amictu perlucenti circundata Salmacis nympha. Ouid. 4. Metam.

Fibras perlucentes numerare in pectore Ouid. 6. Metam.

Perlucidus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Per cuius medium oculos dimittimus atque videmus, vt aqua, laterna, vitrum. Colum. libro 12. cap. 2, Quidam quum vidissent partem aliquam vuarum virescere, crediderunt tempestiuam esse vindemiam. Quidam quum coloratas & perlucidas vuas animaduertissent. Mart. lib. 12. 34,

Crine ruteus, niger vnguento, perlucidus ostro.

Amnis magis perlucidos vitro Ouid. epist. 21.

Bulla perlucida. Ouid. in Metam.

Deos perlucidos & perflabiles inducit Epicurus. Cic. 2. de Diuin.

Fons sonat à dextra tenui perlucidus vnda. Ouid. 3 Metam.

Gemmæ sunt perlucidæ materiæ. Vlpian. in l Cum aurum. §. Peruentamus D de aur. & arg. legat.

Membranæ oculorum perlucidæ Cic. 2. de Nat deor.

Stella illustris & perlucida. Cic. 1. de Diuinat.

¶Perlucidior, Cōparatiuum vt Fides perlucidior vitro. Horat. 3. Carm. ode 18 Id est fides non continens clausa consilia sibi commissa, sed ea omnibus aperiens & indicans. Aptissima vitri similitudine vsus est. Lambinus.

Perlucidulus, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Catull. in Rufum, epigram. 64,

Non si illam caræ labefactes munere vestis,

Aut perlucidulis deliciis lapidis.

Perluctuosus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Valde luctuosum significat. Cic. ad Quint. frat. lib 3, Serrani domestici filij funus perluctuosum.

Perludo, perludis, perlusi, perlusum, pen. prod. { [illegible] } perlúdere, Ex per & ludo, Idem quod simplex ludo. Propert. lib. 4. eleg 4,

Vidit arenosis Tatium perludere campis,

Pictáque per flauas arma leuare iubas.

Perlusorius, a, um. Perlusorium iudicium, id est collusorium, collusionis causa institutum, quum aliud agitur, aliud simulatur. Vlpian. l. 14 de appel. in P. Si perlusorio iudicio actum sit aduersus testamentum, &c. Perludere, est perfectè illudere. Budæus non perlusorium, sed prolusorium legit, quod æquè certè conuenit quum qui perludit, & proludat: non enim vult se intelligi illudere, cui illudit.

Perluo, perluis, perlui, pen. corr. perlutû, pen. prod { [illegible] } perlúere, Diligenter lauare, & mundum facere. Colum. lib. 6. cap 8, Tum vino perluitur os. Plin. lib. 8 cap. 27. Rostri aduncitate per eam partem se perluens qua reddi ciborum onera maximè salubre est.

Artus perluit fonte Ouid. 4 Metam.

Manus perlucre fontana vnda. Ouid. 5. Fast.

Lympha perlui. Ouid. 3. Metam.

Vnda gelida perluor. Horat. 1 epist. 15.

Perlutus, pen. prod. Partic. { [illegible] } Colum. lib. 9. cap. 16, Expressæ fauorum reliquiæ, posteaquam diligenter aqua dulci perlutæ sunt, in vas æneum conijciuntur.

Perlustro, perlustras { [illegible] } perlustrâre, Vbique lustrare, siue diligenter & attente. Liu. 7. ab Vrbe, Hæc omnia sagulo gregali amictus, Centurionibus item manipularium habitu militum doctis, ne ducem circumire hostes notarent, perlustrauit.

Perlustrare oculis. Liu. 5. bell. Pun. Vt discurrerent circa vias, perlustrarêntque omnia oculis, nequis, &c.

Campos perlustrans oculis Silius lib. 7.

Perlustrare animo Cic in Partit. Huius igitur materiæ ad argumentum subiectæ perlustrandæ animo partes erunt omnes: & ad id quod agetur, ex singulis coniectura capienda.

Dicta alicuius perlustrare. Stat. 4. Sylu 3.

Permacer, permacra, permacrum, pen. prod. { [illegible] } Plin. libro 18. cap 6, Omnis creta coquit, nisi permacra.

Permadeo, permades, pen corr siue Permadesco, permadescis, permadui { [illegible] } permadéscere, Valde madescere. Colum. lib. 2. cap. 19, Quòd si permaduit, inutile est vdum mouere. Ibidem, cap. 4, Nisi si magnis (vt fit nonnunquà) ac subitaneis imbribus, quasi hybernis pluuiis terra permaduerit.

Permagnus, Adiectiuum { [illegible] } Cic. 1. de Finib Fieri tamen permagna accessio potest, si, &c. Ibidem, lib. 2, Deinde vbi erubuit (vis enim est permagna naturæ) confugit illuc vt neget, &c.

Permagna res tua agitur. Cic. pro Rosc. Amer. Vide ne tibi desis, tua quoque res permagna agitur.

Permagnum existimare. Cic 1 Tusc Iísque qui hæc Diagoræ dixit, permagnum existimans tres Olympionicas vna ex domo prodire.

Negotia permagna. Horat. 1 Serm. satyr. 7.

Permagno æstimare vel vendere. Cicero 5. Verr. At permagno decumas eius agri vendidisti. Ibidem 6, Quid? tu ista permagno æstimas?

Permagni interest. Cic. in Partit. Quod enim permagni interest, pro necessario sæpe habetur.

Permagni refert. Terent. Heaut. 3. 1.

Permaneo, permanes, penult. corr. permansi, permâsum { [illegible] } permanêre, Vsque ad finem manere. Cic 2. de Finibus, Nâ quum semel est suscepta beata vita, tam permanet, quàm ipsa effectrix beatæ vitæ sapientia.

Innuba permaneo. Ouid. 14 Metam.

Mos ille Athenis iam à Cecrope permansit. Cic. 2. de Leg.

Status hic permansit in multos annos. Ouid. 5. Fast. 7.

Tumor ille permansit Ouid 15 Metam.

Stabilem permanere. Cic. de Amic. Aliter amicitiæ stabiles permanere non possunt.

¶Permanere, Perseuerare, continuare, per translationem. Terent. Hecy. 3. 1,

Vnde iratorem eas intercessit, quæ tam permansit diu.

Permanere in amicitia. Cæsar 8 belli Gall.

Permanere in armis. Cæsar 8 belli Gall.

In incepto. Lucceius Cic lib. 5. 15.

Permanere in eadem mente. Cic in Catil.

Permanere in officio. Cæsar 5. belli Gall.

Permanere in proposito susceptóque consilio. Cic. 2 Offic.

Permanere in sententia. Cic. 5. de Finib.

In omnibus meis sententiis de Repub pristinis permanebam. Cic. Lentulo, lib. 1 9.

Permanere in tristitia. Cæsar 1. belli Gall.

In mea erga te voluntate etiam desertus ab officiis tuis permanerem. Cic. F. Metello, lib 5. 2.

Firmum & stabile illud permansurum est. Cic 2. de Finib.

¶Permanere, cum genitiuo. Senec epist. 77, Si vna inde prauata vit-

tus est, & sola permanet tenoris sui, unum bonum est virtus.

Permansio, Verbale {διαμονή.} Cic. Lentulo, lib. 1 9, Nunquam enim præstantibus in Repub. gubernanda viris laudata est in vna sententia perpetua permansio.

Permano, permanas, pen. prod. {[illegible]} permanâre, Penitus manare. Et construitur cum ad vel in. Cicero 2. de Natu. deor. Ex intestinis autem & aluo secretus à reliquo cibo succus is quo alimur, permanat ad iecus, per vias quasdam à medio intestino vsque ad portas iecoris.

Ad animum permanat macula ex sanguine paterno aut materno concepta. Cic. pro Rosc. Amer.

Ad mentes eorum, apud quos agitur mouẽdas, permanare vt possint principia & exteræ partes orationis, habere hanc vim magnopere debent. Cic 2. de Orat.

Permanare per. Lucret. lib 3,
Permanare animam nobis per membra solere.

Calor permanat argentum. Lucret. lib. 1.
Frigus permanat ad ossa. Lucret. lib. 1.
Humor aquarum permanat in saxis. Lucret. lib.
Malum acre permanat hoc. Lucret. lib. 3.
¶Permanare dicitur res aliqua, Vulgari. Terent. Adelph 5 4,
-ne si magis irritatus siet,
Aliqua ad patrem hoc permánet, atque ego tunc perpetuó perierim. Id est, ne rescirescat pater.

Permanauit ad plures. Cæsar 2. belli Ciuil.
Permanare ad aures. Cic. pro Domo, Etsi effluunt multa ex vestra disciplina, quæ etiam ad nostras aures sæpe permanant.
Permanauit in hanc ciuitatem doctrina Pythagoræ. Cic. 4. Tusc.
¶Permanare, pro Peruenire. Lucretius,
Quò non permanent animæ, neque corpora nostra. Nam antiquis manare venire interdum erat. Id è Festo apparet scribente manalem lapidem ostium orci esse putatum, per quod animæ inferorum ad superos manarent: Id est, ut opinor, uenirent. Turneb.

Permanans, pen. prod. Particip. {διαρρέων.} vt Conclusiunculæ non permanantes ad sensus. Cic 2. Tusc.

Permananter, Aduerbium {[illegible]} Lucret lib 6,
Vsque adeò permananter vis prævalet eius. De magnete lapide. Hoc est, transitoriè, vt ita loquar. Lambinus verò, Permananter, id est eo modo vt permanet, & perueniat ad multas res ferreas: legitq; peruales.

Permanesco, permanescis {[illegible]} permanéscere. Plautus Trinum 4,
-néve enquam vnde ad eum id
Posset permanescere. Id est, vnde posset rescire.

Permaturesco, permaturescis, permaturui {[illegible]} permaturéscere, Prorsus maturum fieri. Columella libro 2. capite 10, Et hoc quidem semen Ciliciæ, Syriæque regionibus ipse vidi mense Iunio Iulióque conseri, & per Autumnum quum permaturuerit tolli.

Pomum permaturuit, Perfectè maturuit. Ouid. 4 Metam.

Permaturus, pen. prod Adiect. Perfectè maturus. Columel. lib. 12. capite 48, Oliuas, quum iam nigruerint, nec adhuc tamen permaturæ fuerint, sereno cælo distringere manu conuenit.

Permediocris, & hoc permediocre, penultima corr. {[illegible].} Cicero 1 de Orat. Partim qui tolerabiliores volunt esse, & veritatem vitæ propius accedere, permediocres ac potius leues motus debere esse dicunt.

Permeo, permeas {διαβαδίζω, διαπεραιόω} permeâre, Idē quod Meare, vel prætergredi. Plin. libro 11. capite 29, Immensos permeant tractus.

Permeare, & transire per omnia. Cic. 4. Acad. Erit persuasum etiam solem, lunam, stellas omnes, terram, mare, deos esse, quòd quædam animalis intelligentia per omnia ea permeet & transeat.

Orbem permeare. Lucan. lib. 2.
Tot maria & terras permeat. Ouid. 4 de Ponto, eleg 11.
Permeare extra lacum. Columel. lib 8. cap 15.
Permeare sub maria. Plin. lib. 31. cap. 5.

Permereo, permeres, pen corr. permerui, permerêre, Idem quod Merere, Militare. Stat. 1. Sylu. 4,
-& sole sub omni
Permeruit iurata manus.

PERMESSVS {[illegible]} Fluuius Bœotiæ ex Helicone proueniens, Phœbo & Musis sacer. Virg eclog 6,
Tum canit errantem Permessi ad flumina Gallum. Declinatur etiã hæc Permessis, huius Permessidis, vel Permessidos. Martialis libro 1. ad Fleccum,
Quid tibi cum Cyrrha, quid cum Permessidos vnda? Strabò lib. 9.

Permessius, Adiect. Claudian de laudibus Serenæ, 2,
Fonte Aganippea Permessius educat vnda.

Permetior, permetiris, pen. prod. permensus sum {καταμετρέω} permetíri, Idem quod Metiri. Cic. 4. Acad. Vos ergo huius magnitudinem quasi decempeda, &c. permensi refertis. De sole. Plin. libro 2. cap. 65, Permensus montes.

Oculis permensi sese Stat 6 Thebaid.

Permetiri, Peragere, perlustrare, inquit Budæus. Cicero de Vniuersitat. Attamen illud perspici & intelligi potest, absoluto perfectoque numero temporis, absolutum perfectúmque annum tunc compleri denique, quum se octo ambitus confectis suis cursibus ad idem caput retulerunt, quúmque eos permensus est idem & semper sui similis orbis.

Permetiri æquor. Virg 3. Æneidos,
Nos etenim, sub te permensi classibus æquor. Id est euecti, inquit Seruius.

Aera permensus multum Lucret. lib 5.
Iter durum permensus. Stat 1 Sylu 5.

Permensus, Passiuum {καταμετρηθείς.} Columella libro 3 capite 13, Sic permensum & perlibratum in similitudinem vertuacti semper procedit.

Permetuo, permetuis {[illegible]} permetúere, Valde metuere. Virg. 2. Æneidos,
Et pœnas Danaûm, & deserti coniugis iras
Permetuens. De Helena.

Permilito, permilitas, penult. corr. permilitâre. Vlpian. in l Si tribunus. D de excusat. Si Tribunus in cohortibus Prætoriis permilitauerit &c.

Perminutus, pen. prod Adiect. {[illegible].} Cic. 5. Tuscul. Vt omnia præterea quæ bona corporis & fortunæ putamus, perexigua & perminuta videantur.

Permirus, pen prod. Adiect {πολυθαύμαστος.} Cic. ad Appium, lib. 3. 10, Illud vero permirum mihi accidit, tantam temeritatem fuisse in eo adolescente.

Permisceo, permisces, permiscui, permistum vel permixtum {[illegible]} permiscêre, Valde miscere. Cic 4 Verr. Non modò illa quæ erant ætatis, ordinis, quæstúsque permiscuit: sed etiam in his duobus generibus, ciuium honorum, veterúmque delectum ordinem perturbauit.

Permiscere & confundere. Cic in Orat. Ego autem sentio omnes in oratione quasi permistos & confusos pedes.

Permiscere omnia. Cic pro Plancio, Omnia potius permiscuerunt, quam ei legi, conditioníque parerent.

Permiscere Græciam. Cicero in Orat. Qui si tenui genere uterentur, nunquam ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Græciam dicti essent. Id est perturbare & confundere, inquit Budæus.

Permisceri dulci aqua. Colum lib 2. cap 2.

Permisceri vino. Cic 12. Philip Cuius acerbitas morum, immanitásque naturæ, ne vino quidem permista temperari solet.

Cælum pelago permiscuit Eurus. Silius lib. 15.

Sordes alicuius cum splendore clarissimorum virorum permiscere. Cic in Verin.

Permiscere cum. Cic. de Vniuers. Et eius copulationis alienã permiscens cum materia. Idem 5 Verrina, Sed eius rationem cum damnatione, Dolabellæ permiscuit.

Fortunam opinione excellentem cum laboribus & miseriis permiscere Cic. 2 de Orat.

Permiscere frigus Lucret lib 6.

Permiscere in Plin. lib. 12. cap. 15, Myrrham in iisdem syluis permistam arborem nasci tradidere aliqui, plures separatim.

Permisceri connubio. Plin libro 12 cap. 19, Cinnamum nascitur in Æthiopia Troglodytis connubio permista.

Mortes permiscere. Lucan lib. 7.

Fides perm scenda ruinæ mundi Lucan. lib. 2.

Permistus, Participium {συγκεκραμένος.} vt Anima permista toto corpore. Lucret lib 3.

Corpora cuna permista sepultis Lucan. lib 5.

Fructus magna acerbitate permistus tuli. Cic pro Planc.

Grege permisto pueri, innuptæque puellæ. Stat. 1. Sylu. 2.

Moribus permistis esse. Lucret lib. 3.

Permista & temperata numeris oratio. Cic. in Orat.

Ruinæ permistæ. Lucret. lib. 1.

Sonitus tubæ permistus lituo. Horat. 1. Carm ode 1.

Permistè, Aduerbium {συμμεμιγμένως.} Cic. in Partit. Vt quum semel dictum sit directè, sicut natura ipsa tulerit, inuertatur ordo, & idem quasi sursum versus retróque dicatur, deinde idem intercisè atque permistè.

Permistio, Verbale {σύμμιξις.} Cicero de Vniuers. In qua omnem animum vniuersæ naturæ temperans permiscebat, superisque permistionis reliquias fundens æquabat. Macrobius in Somnio Scipionis lib 2 cap 15. hac voce frequenter vtitur.

Permissus appellatur aries, qui annis compluribus tonsus non est. Paulus.

Permitis, & hoc permite, pen prod. {[illegible]} Valde mite & perfecte maturum significat. Colum. lib. 12. cap 41, Et integra mala dulcia granata, quæ Punica vocamus, & sorba non permitia diuisa exemptis seminibus.

Permitto, permittis, permisi, penultima producta, permissum {[illegible]} permittere, pro Mittere, vel transmittere aliquando accipitur. Colum lib. 7 capite 8, Hoc genus casei potest etiam trans maria permitti.

¶Permittere {ἐφίημι} Immittere, incitare, inquit Sipõtinus. vt Permittere equum. Liuius ab Vrbe, lib. 3, Concitant equos, permittúntque in hostem.

Carinas permittere turbinibus. Claud de bell. Gildon.

¶Permittere {ἐκδίδωμι, ἐπιτρέπω} Dedere. vt Permittere sese militibus. Liu. 4. bell. Pun.

Permittere se fidei, vel in fidem & potestatē alicuius. Cæsar 2. bel. Gal. Liu 6. bell Maced. Hæc vna via omnibus ad salutem visa est, vt in fidem se permitterent Romanorum.

Permittere se in deditionem alicuius. Liu 8. ab Vrbe.

¶Permittere {συγχωρέω, ἐάω} Concedere, Tolerare, Sinere. Cic. 3. Tusc Præclare id quidem, qui & amico permiserit, & se ostenderit de hoc toto genere nihil laborare.

Cogere & Permittere, contraria. Author ad Heren. lib. 2.

Permittere aliquid liberum. Liu. 1. bel. Maced.

Arma permittit populis. Lucan lib. 7.

Permisit Deus Plin lib. 12. cap 19.

Permittere maribus fœminas Colum. lib 6. cap 24.

Equo permittere habenas. Tibul. lib. 4. ad Messalam, 1.

Permittere aliquid iracundiæ alicuius. Cic pro Sylla.

Permittere omnia iudicio alterius, pro Alterum facere iudicem, & ex eius arbitrio omnia statuere. Terent. Phorm. 1. 9.

Facere coniecturam sine mea argumentatione iudicibus ipsis permittam, quod hoc genus prædandi, &c. Cic 7 Verr.

Inimicitias cum aliquo susceptas Reipublic. permittere. Cicero pro Sextio.

Lex iubet, aut permittit, aut vetat. Cic. 1. de Inuent.
Licentiam permittere. Cic. 1. Tuscul.
Quæ patria hunc permittit motem? Virg. 1. Æneid.
Totum negotium alicui permittere, séque in eius potestate fore dicere. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 10.
Omnia alicui permittere. Cic. pro Domo sua.
Potestatem alicui. Cic. pro Cluentio, Ne in vtrumque quæ nostrum Censoribus in posterum potestatem regiam permittatis.
Potestatem infinitam innumerabilis pecuniæ conficiendæ permittere. Cic. 2. de Lege agraria.
In censu habendo potestas omnis æstimationis habendæ Censori permittitur. Cic. 1. de Lege agraria.
Committere fidei alicuius, & permittere potestati aliquem. Cic. pro Fonteio.
Precibus alicuius permittere aliquid. Stat. 4. Syl. 1.
Regnum permittere. Cic. pro Sylla.
Permittere vela ventis, Vide ORA.
Sententiis iudicum vitam alicuius. Cic. pro Rosc. Amer.
Permittere ad aliquem. Seneca epist. 67.
¶Permittere, Præcipitare. Sisenna lib. 4, Multi præmissis armis ex fumo se permitterent. Nonius.
¶Permitti, pro Remitti. l. Imperatores. D. de pactis.
Permitti, Ita mitti, vt eò perueniat quò mittitur. Lucretius lib. 4,
Hic odor ipse igitur, nares quicunque lacessit,
Est, aliò vt possit permitti longius alter. Lambinus.
¶Permittitur, pen. corr. Impersonale. Plin. lib. 4. cap. 14, Si coniectare permittitur, haud multum vtræ deerit Græcorum opinioni, & longitudinis ab Agrippa traditæ.

Permissus, Participium { ἀνεθείς, συγχωρηθείς. } Liu. 4 ab Vrbe, Cognitióque eius rei L. Sergio & Qu. Seruilio, & Mamerco Æmylio permissa.
Potestas permissa illis. Lucan lib. 1.
Permissum est lege. Cic. Planco in Epist. ad Attic. lib. 16.
Vti permisso. Horat. 2. epist. 1.

Permissus, huius permissus { συγχώρησις } in singulari numero, quartæ declinationis est: in plurali, secundæ, permissa, permissorum. Cic. 1. Offic. Quum enim Annibalis permissu exisset è castris, rediit paulo pòst. Idem 5. Verr. Permissu tuo.

Permissurus, pen. prod. Partic. { συγχωρήσων. } Cic. Qu. frat. lib. 3. 16, Vt facias quod vis, tibi permissurus sum.

Permissio { συγχώρησις } Verbale, Idem quod Permissus nomen. Liu. 7. bel. Maced. Aut ex summa pecuniæ demerent, aut permissionem extra ciuium corpora fieri iuberent.
Grata mansionis permissio. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 17.
Plus valet permissione sanctio. Author ad Heren lib. 2.
¶Permissio, Figura est rhetorum, quæ diffinitur ab authore ad Heren. lib. 4, Quum ostendimus in dicendo nos aliquam rem totam tradere, & concedere alicuius voluntati, sic, Quoniam omnibus rebus surreptis solùm mihi superest animus & corpus, hæc ipsa quæ mihi de multis sola relicta sunt, vobis & vestræ condono potestati.

Permodestus. Adiectiuum { πολυμέτριος. } Cic. ad Atticum, lib. 4, Satis enim acutus & permodestus, ac bonæ frugi. Idem in Catilin. Homo enim videlicet timidus & permodestus, vocem Consulis ferre non potuit.
Sensus permodestus Tacitus lib. 1.

Permodicus. pen. corr. { παντελῶς μέτριος } Adiectiuum. Suet. in Augusto, cap 6, Locus permodicus.

Permodicè, Aduerbium. Colum. lib. 5. cap. 11, Permodicè findito. Hoc est valde parum.

Permolestus, Adiectiuum { πολυταραχώδης } Vehementer molestus. Cic. ad Attic. lib. 1. 13, Atque hi (nolo enim te permoueri) non sunt permolesti, sed tamen insident & vrgent, & nullius amantis consilio aut sermone requiescunt.

Permolestè { πολυχαλεπῶς } Aduerbium. Cic. ad Attic. lib. 15, De Plætorio vicino tuo permolestè tuli, quanquam prius audisse quàm me.

Permolo, permolis, pen. corr. permolui, permolitum, pen. corr. ex Per & Molo compositum, Valde molere vel agitare. Horatius lib. 1. Serm. satyra 2,
Quidam notus homo quum exiret fornice: macte
Virtute esto, inquit sententia dia Catonis.
Nam simulac venas inflauit tetra libido,
Huc æquum est iuuenes descendere, non alienas
Permolere vxores. Id est violare, polluere, subagitare. Acron.

Permoueo, permoues, penult. corr. permoui, permotum, penult. prod. { συγκινέω, ἐξάγω } permouêre, Vehementer mouere. Cic. 4. Verr. Quòd siquis sociorum incommodis minus mouetur, si quem aratorum fugæ, calamitates, exitia, suspendia denique non permouent, &c.
Aures duras permouimus precibus. Claud. 4. Paneg.
Ira, vel luctu. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Adduci & permoueri re aliqua. Cæsar 1. bell. Gal.
Vehementer permoueri. Cic. ad Attic. lib. 1. 11, Qui mœsti inter sui dissimiles & mœrentes sedebant, & contagione turpitudinis vehementer permouebantur.
Miseratione mens iudicum permouenda est. Cic. in Orat.
In commouendis iudicibus, iis ipsis sensibus, ad quos illos adducere volumus, permoueri. Cic. 2. de Orat.
Permotus nescio qua animi diuinatione. Cic. Appio, lib. 3. 13.
Permotus iracundia, dolore, metu. Cic. ad Attic. lib. 10.
Lachrymis permotus. Stat. 12. Thebaid.
Permotus metu. Cic. pro Cecin. Quod si fuisset, & ex eo loco permotus fugisset, quum armatos vidisset, &c.
¶Permotus mente, Quasi de mente remotus, pro Insano. Cic. 1. de Diuin. Quod maximè contingit aut dormientibus, aut mente permotis.
Mare permotum ventis. Lucret. lib. 6.

Permotio, Verbale { συγκίνησις. } Cic. 4. Acad. Mediocritates illi probabant, & in omni permotione naturalem volebant esse quendam modum. Idem 1. de Diuinat. Alteram mentis incitatione & permotione diuina?

Permotio & Conciliatio, contraria. Cic. 2. de Orat. Illa autem, quæ aut conciliationis causa leniter, aut permotionis vehementer aguntur, contrariis commotionibus inferenda sunt, vt odio, beneuolentia, misericordia, inuidia tollatur.
Permotio animi. Cic. 4. Acad. Atque illi quidem etiam vtiliter à natura dicebant permotiones istas animis nostris datas: metum, cauendi causa: misericordiam, ægritudinémque, clementiæ: ipsam iracundiam, fortitudinis quasi cotem esse dicebant.
Mentis permotione magis quàm natura hæc sentimus. Cicero 2. de Diuinat.

Permulceo, permulces, permulsi, permulsum & permulctum { καταψάω } permulcêre, Valde mulcere, lenire, mollire, mitigare, leniter attrectare. Varro in Satyris, Capite permulso. Sal. lib. 4. Hist. Deinde lenita iam ira, postera die liberalibus verbis permulcti sunt. Cic. 2. de Natura deorum,
Atam quam flatu permulcet spiritus Austri. Ex poeta.
Térque manu permulsit eum. Ouid. 4. Fast.
Permulcere atque allicere. Cic. 2. de Orat. Prima est quasi cognitio & commendatio orationis in principio, quæ continuò eum qui audit permulcere atque allicere debet.
Solatia vitæ permulcent animos. Lucret. lib. 5.
Arterias leni voce permulcere. Author ad Heren. lib. 3.
Aures vacuas. Horat. 1. epist. 17.
Prauis voluptatibus aures assistentium. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Sonus & numerus permulcent aures. Cic. in Orat.
Colla draconum permulsit. Ouid. 7 Metam.
Corda furentum permulsit. Silius lib. 13.
Permulcere iras. Liuius 7. ab Vrbe.
Iucunditate. Quintil. lib. 8. cap. 5.
Permulcere atque tractare plebem. Liu. 3. ab Vrbe.
Sensum voluptate qui permulcet, pellit. Cic. 2. de Fin.
Permulceri voluptate lætissima. Colum. lib. 12. cap. 2.

Permulcens, Participium { [illegible] } vt Membra permulcens. Silius libro 5.
Candida permulcens liquidis vestigia lymphis. Catul. Argon. 59.

Permultus, Adiectiuum { [illegible] } Cic. ad Attic. lib. 14, Sunt enim permulti optimi viri, qui valetudinis causa in hæc loca veniant.
Imitatores principum permulti existunt. Cic. 3. de Leg.
In faciem permulta iocatus. Horat. 1. Serm. saty. 5.

Permultò, Aduerbium { πάνυ πολλῷ. } Cic. 2. de Diuinat. Præsertim quum Chrysippus Academicos refellens, permultò clariora & certiora esse dicat, quæ vigilantibus videantur, quàm quæ somniantibus.
Permultò minora. Lucretius lib. 5.

Permultum, aliud Aduerbium { πάνυ πολύ. } Cic. ad Attic. lib. 14, Et prima illa actio, & hæc contra Antonium concio, mihi profecisse permultum videtur.
Permultùm interest. Cic. 1. Offic. In omni iustitia permultùm interest vtrum perturbatione aliqua animi, quæ plerúmque breuis est, & ad tempus, an consultò & cogitatò fiat iniuria.

Permundus { [illegible] } Adiect. Varr. 3. de Re rust. cap. 7, Permundæ sunt enim hæ volucres. De columbis.

Permunio, permunis, pen. prod. permuniui, permunitum, pen. prod. { [illegible] } permunire, Valde munire, aut absoluere quod munire inceperas. Liu. 10. bell. Pun. Et quæ monimenta inchoauerat, permunit.
Locorúmque opportuna permuniuit. Tacit. lib. 5.

Permunitus, pen. prod. { [illegible] } Participium. Liu. 7. ab Vrbe, Priuernates quum ante mœnia sua castris permunitis consedisset, vocatis ad concionem militibus, &c. Sic lib. 5. bel. Pun.

Permuto, permutas, pen. prod. { [illegible] } permutare. Festus, Permutari id propriè dici videtur, quod ex alio loco in alium transferatur: at commutatur, quum aliud pro alio substituitur. Martialis lib. 8. 69,
Permutatur onus, stipatáque tollitur aleé.
Permutare cum. Plin. lib. 11. cap. 37, Lien cum iecinore locum aliquando permutat.
Permutare inter se nomina. Plaut. Capt. 12.
Permutare in contrarium. Plin. lib. 17. cap. 11.
Permutare quædam ad. Cic. Attic. lib. 16, Quæ quo plus permutasti, quàm ad fructum insularum: id ille annus habeat, in quem itineris sumptus accessit.
Inuicem permutari. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Figuræ permutantur. Lucret. lib. 2.
Permutare pretio, vel merce. Plin. lib. 9. cap. 55.
Permutare aliquid ære alieno alicuius, Commutare in alienum debitum, & alicui debiti vice accipere. Plin. lib. 7. cap. 38.
Dominos permutare. Horat. 2. epist. 2.
Domos Claud. 1 in Eutropium.
Fauorem odiis. Claud. ad Adrianum, 1.
Permutare pecuniam, est, inquit Budæus, per mensam mittendam curare. *Par la banque, Par lettre de change.* Cic. ad Salustium, lib. 2. 16, Se arte curasse vt cum quæstu populi pecunia permutaretur.
¶Permutare Rempub. pro Perturbare. Cic. 3. de Legib. C. Gracchus ruinis & emissitiis, quas ipse se proiecisse in forum dixit, quibus digladiarentur inter se ciues, nónne omnem Reip. statum permutauit?
¶Permutare, pro Emere. Plin. lib. 31. cap. 8, Singulis millibus nummum permutantibus congios penè binos. Budæus.

Permutatus, permutata, permutatum, Participium. vt
Permutatus ordo. Lucretius lib. 1,
Tantum elementa queunt permutato ordine solo.

Permutatio, Verbale { ἀντικαταλλαγή. } Cic. ad Attic. lib. 5, Ego præterea rationem Philogeni, & permutationis eius quam tecum feci, edidi.
Publice permutatio. Cic. Appio, lib. 3. 5, Per paucos dies, dum pecu-

nix accipitur, quæ mihi ex publica permutatione debetur, commorabor.

Magna rerum permutatione impendente declinaui paululum. Cic pro Sextio.

Perturbare literas varia permutatione Quintil.lib.1.cap 1.

Perna, pernæ { [illegible] } A pede dicitur, vel à [illegible]. Pernæ dicuntur tam priores quàm posteriores coxæ porcinæ salsæ cum toto pede. Plaut. Capt.13,

Scis bene esse, si sit vnde. 2 n. pernam atque ophthalmiam, &c. Plin. lib.8.cap.51, Castrantur fœminæ sic quoque vti cameli, post biduui inediam, suspensæ pernis prioribus, vulua recisa.

Perna, à pede suis, à nomine eius Varr.lib 4.de Ling Lat.

Inter Petasonem & Pernam interest, vt ex Martiale colligitur, quum scribit,

Cæretana mihi fiet, vel massa licebit

De menapis, lauti de petasone vorent. Ego putem petasonis partem pernam vocari, vel Athenæo authore, cuius hæc verba sunt, [illegible]. Turneb.

Debilis perna. Stat. 4. Sylu.9.

Fumosa Horat 2. Serm saty.2.

¶Ab huius similitudine, perna etiam piscis dicitur ex concharum genere. Vide Plinium lib.32.cap.11.

Perna, etiam in arboribus dicitur. Plin.lib.17.cap.10. Auulsisque arboribus stolones vixere. Quo in genere & cum perna sua auelluntur, partémque aliquam è matris quoque corpore auferunt secum fimbriato corpore.

Pernam, in hominibus etiam dixit Ennius, quum scribit,

Hic pernas succidit iniqua potentia Pœni. Ex Turnebo.

Pernauigo, pernauigas, pen. corr { [illegible] } pernauigâre, Totum aliquem locum nauigare. Plin.lib 6. cap 67, Sub eodem sidere pars tota vergens in Caspium mare, pernauigata est Macedonum armis.

Pernecessarius, Adiectiuum { [illegible] } Admodum necessarius. vt Tempus pernecessarium, quo maximè oportet aliquid fieri. Cic ad Attic lib.5, Non esse Romæ meo tempore pernecessario, submolestè fero

Pernecessarius, Valde coniunctus & propinquus. Cic. pro Flacco, Contendisse a Lælio paterno amico, ac pernecessario, vt hunc hoc iudicio arcesseret.

Pernego, pernegas, pen. corr { [illegible] } pernegâre, Vehementer, vel omnino negare. Terent. in Prologo Eunuchi,

-sed eas fabulas factas prius

Latinas scisse sese, id verò pernegat. Cic.3. Verr. Sæpe appellati pernegauerunt.

Traditum à se aliquid pernegare. Cic pro Cælio.

¶Pernegatur, Impersonale. Cic 6. Verr. Itaque illo tempore ac primo illius aduentu pernegatur.

Perneo, pernes, perneui, pernetum, pen prod pernère, Ad finem vsque nere. Totum nere Martialis lib 1. ad Alcimum,

Quum mihi supremos Lachesis perneuerit annos,

Non aliter cineres mando iacere meos. Hoc est, quum fatalem vitæ meæ cursum expleuerit. Corrupti codices habent, peruenerit, A.[illegible] Parisiter.

Pernicies, perniciei, fœm. gen. { [illegible] } Mors, à Perneco, pernecas Nonius, Pernicies, Periculum, exitium. Teren. Adelph. [illegible] 1. Leno sum, fateor, pernicies communis adolescentium.

Pernicies, perniciei in genitiuo declinasse veteres probat Gellius et Cic. orat pro S. Roscio, vbi ita scriptum legis. Quorum nihil perniciei causa diuino consilio, sed vi ipsa & magnitudine rerum factum putamus Vide Noct. Attic. lib 9 cap.14.

Pernicies, & tempestas barathrúmque macelli. Horat. 1. epist.16.

Vini pernicies lymphæ Catul ad Puerum, epig.14.

Labes & pernicies prouinciæ. Cic.2. Verr.

Pernicies Reip. & exitium vrbis. Cic. 4. in Catil.

Citra perniciem, Vide CITRA præpositionem.

Detrimentum & pernicies. Cic.1. de Inuent. Ne mali magno cum detrimento bonorum, & communi omnium pernicie plurimum possint.

Pestis & pernicies. Cic.1. in Catilin. Hisce omnibus Catilina cum summa Reip salute, & cum tua peste & pernicie, &c. proficiscere ad impium bellum ac nefarium.

Pernicies & Salus, contraria. Cic. 1. de Orat. Eadem facultate & fraus hominum ad perniciem, & integritas ad salutem vocatur.

Communis pernicies, Vide COMMVNIS.

¶Accessit fortunis pernicies, Vide ACCEDO.

Coniuncta cum magna calamitate Reip. pernicies. Cic. 1. in Catil.

Depellere perniciem à patria. Cic pro Domo sua.

Facere perniciem alicui. Tacit.lib.18.

Ferre perniciem. Horat 2. Serm. saty. 4.

Gliscens pernicies. Tacit lib 11.

Incumbere ad vel in perniciem alicuius, Vide INCVMBO.

Incurrere in perniciem. Cic 3. de Nat deor.

Instructus ad perniciem, Vide INSTRVO.

Inuenire sibi perniciem. Tacit.lib.1.

Moliri perniciem. Cic. in Catil.

Vertere in perniciem. Tacit.lib.1.

Perniciales, & hoc perniciale, penult. prod. { [illegible] } Quod perniciem affert. Plin.lib.15 cap.18, Cato perniciali odio Carthaginis flagrans.

Perniciale dissidium. Lucret.lib.2.

Perniciales morbi, Exitiales. Liu.7 bel.Pun.

Perniciale odium. Plin.lib 14 cap.1.

Pernicialia prælia. Plin.lib.8.cap 5.

Perniciabilis, & hoc perniciabile, pen. corr. { [illegible] } Ad mortem omnia ducens. Curtius lib.7, Multos exanimauit rigor niuis insolitus, multorum adussit pedes, plurimorum oculis præcipuè perniciabilis fuit. Tacit.lib 4, Id perniciabile reo.

Perniciosus, penult prod. Adiectiuum { [illegible] } Damnum afferens. Cic. de Amicit. Quanquam ista assentatio perniciosa sit, nocere tamen nemini potest, nisi ei qui eam recipit.

Calamitosus & perniciosus. Cic. Antequam iret in exil. Quæ tamen omnia iam non sunt tam calamitosa, quòd mihi sunt subeunda: quàm perniciosa, quòd in Remp sunt introducta.

Fœdum & perniciosum iudicij eorum leuissimè tuli. Cic. Quinto fratri, lib.3.24.

Nefanda & perniciosa labes ciuitatis. Cic, pro Domo sua.

Perniciosæ leges Cæsar 1. bell. Ciuil.

Numina cultori perniciosa suo. Ouid.2. Trist.

Scripta perniciosa authori suo Ouid.5. Trist.eleg.1.

Perniciosior morbus. Cic.3 Tusc.

Hostis studiorum perniciosissima Quintil.lib.1.cap.2.

Perniciosè, pen prod. Aduerb. { [illegible] } Damnosè, exitialiter. Cic.3. de Legib Quo perniciosius de Repub merentur vitiosi principes, quòd non solum vitia concipiunt ipsi, sed ea infundunt in ciuitatem. Plin. lib 17. cap 22, Sic perniciose luxuriat. Cic. ad Attic. lib.14, Quàm dissolute, quam turpiter, quámque ita perniciosè, vt, &c.

Pernicitas. Vide PERNIX.

Perniger pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Valde nigrum significat. Plautus Pœnulo, 16,

Specie venusta, ore paruo, atque oculis pernigris.

Pernimium, Aduerbium { [illegible] } Terent. Adelph. 3 3.

-nimium inter vos Demea,

Ac non quia ades præsens dico hoc, pernimium interest.

Pernio, pernionis, m g { [illegible] } Morbus pedum ex nimio frigore proueniens, & calcaneum infestans præcipue. Plin.lib.20.cap.3, Est & capo vis medica: perniones fœmens impositum sanat.

Perniunculus, perniunculi, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Plin. lib.26 cap 11, Perniunculos curat & cotyledon cum axungia.

Pernix, pernicis, penul. prod. à Pernitor, perniteris { [illegible] } Perseuerans Virg.3. Georgicorum, de tauro ferociente, -& inter

Dura iacet pernix instrato saxa cubili. Seruius. Horat. Epod.2, Perniceis vxor Appuli.

¶Pernix { [illegible] } Celer. Virg.4 Æneidos,

-pedibus celerem, & pernicibus alis. Plaut. Milite, 10,

Pernix sum manibus.

Pernix irrumpit in aulam. Silius lib. 1.

Pernix fugit Maurus. Silius lib.4

Alæ pernices Virg 4 Æneid.

Pernix canis pecuarius. Colum.lib 7.cap.12.

Chorea pernix. Lucret.lib.2.

Equos quammaximè pernix. Plin.lib.8.cap.18.

Fera. Seneca Herc. furente, 4.

Plantæ. Virg.11. Æneid.

Velocitas Plin.lib.19 cap.5.

¶Vento pernicior Stat. 4. Thebaid.

Volucri Mauro pernicior Astur Silius lib.15.

Soluo pernicior Index. Stat.9. Theb.

¶Pernicissimus Colum lib.3.cap 9, Vnde sacrorum certaminum studiosi pernicissimarum quadrigarum semina, diligenti obseruatione custodiunt.

¶Pernix, cum infinitiuo. Horat. de arte poetica,

Sublimis, cupidúsque, & amata relinquere pernix. De iuuene.

Pernicitas, pen. corr. { [illegible] } Velocitas. Plin.lib.7.cap.2, Alibi caude villosa, homines nasci pernicitatis eximiæ.

Pernicitas & velocitas. Cic.5 Tuscul.

Adempta equorum pernicitate. Tacit.lib.18.

Pernicitas pedum inerat, quæ cognomen etiam dedit. Liuius 9. ab Vrbe, De Papyrio Cursore.

Electi milites ad pernicitatem. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Perniciter, penult. corr. Aduerbium { [illegible] } Plinius lib.8.cap.14, Vt superuolantes quamuis altè, perniciterque, alites haustu raptas absorbeant.

Pernobilis, & hoc pernobile, pen. corr. { [illegible] } Cic.6. Verr. Nam tum ipsa fuit egregiè facta, tum epigramma Græcum pernobile incisum habuit in basi.

Percnopterus { [illegible] } auis est ex aquilarum genere, quæ circa lacus versatur, vulturi similis, alis minimis, reliqua magnitudine antecellens: sed imbecillis & degener, ita vt à coruis sæpenumero verberetur. Plin lib.10.cap 3.

Pernocto, pernoctas, pernoctare, Vide PERNOX.

Pernosco, pernoscis, pernoui, pernotum, pen. prod. { [illegible] } pernôscere, Perfectè noscere. Terent. Andria, 1.1,

Non satis me pernosti etiam qualis sim Simo. Cic. de Fato, Qui se profitebatur hominum mores, naturásque ex corpore, oculis, vultu, fronte pernoscere.

Naturam pernoscere iuris. Horat. 2. Serm. saty. 4.

Pernotesco, pernotescis, pernotui { [illegible] } pernotéscere, vnde Pernotuit, impersonale, pro Perfectè & certò cognitum est. Tacit. lib.14, Atque vbi incolumem esse pernotuit.

Pernox, pernoctis, omn. g. { [illegible] } Totam noctem vigilans. Liu. 5 ab vrbe, Prælium que ante lucem (sed luna pernox erat) commissum est: & haud incertius diurno prælium fuit. Hoc est, totam noctem lucens.

Phœbe pernox Senec. Hippol 6.

Triuia pernox. Senecæ Medea, 10.

Pernocto, pernoctas { [illegible] } pernoctâre, Noctem integram vigilare, & insomnem agere. Terent. Adelph. 4.1,

Sed si hic pernocto, causæ quid dicam Syre? Cic. pro Cluent. Quum esset adolescens apud mulierculam quandam, atque ibi pernoctaret, & ibi diem posterum commoraretur.

Pernoctare ad ostium carceris. Cic. 7. Verr.

Pernoctare in publico. Cic.6. Verr. Senator Pop. Rom. quod in vobis fuit, in oppido vestro iacuit, & pernoctauit in publico.

Cum curis pernoctare. Cic. 5. Tusc. Quo tandem igitur gaudio affici necesse.

necesse est sapientis animum cum his habitantem pernoctantémque curis?

Pernumero, pernumeras, pen. corr. { [illegible] } pernumerâre, Numerum absoluere Plaut. Epid. 13,

Age age absolue, atque argentum numera, ne comites morer.

s. Pernumeratum est. Liu. 8. bel. Pun. Paucos moratus dies dum imperatam pecuniam Ilergetes pernumerarent.

Pero, peronis, pen. prod. masc. gen. Genus calceamenti rustici ex corio crudo, contra niues, imbrésque & frigora: quòd peram veteres pellem dicebant pendentem à collo ad lumbos. Iuuen. Satyra 14,

-quem non pudet alto

Per glaciem perone tegi. Virg. 7 Æneidos, priscos Latinos perone in bellis vsos ostendit, quum inquit,

-vestigia nuda sinistri

Instituere pedis, crudus tegit altera pero. Budæus, Perones tibialia sunt laxa, quibus nostrates rustici vtuntur, sic dicta, vt arbitror, quòd peræ modo sint informia.

¶Perones etiam vocantur sacci. Plin. lib. 36. cap. 14, de templo Ephesiæ Dianæ, Id consequutus est architectus ille peronibus arena plenis. Quo in loco nónulli berotibus legebant. Vitruuius lib. 5. cap. vltim. Creta peronibus ex vlua palustri factis calcetur, vbi legitur meronibus. Peronibus etiam legunt nonnulli apud Alfenum in l. In naue. D. locati. Vide B E R O.

Peronatus, pen. prod. Adiect. Qui peronibus calceatus est. Persius Saty. 5, Nanum si poscat sibi peronatus arator.

P E R O, huius Perus, teste Homero Odyss. 11, filia fuit Nelei, & soror Nestoris & Periclymeni: tam admiranda fuit pulchritudine, vt omnes accolæ illam ducere in vxorem cuperent. Quamobrem pater Neleus illi soli eam promisit, qui boues ingentes ex Herculis custodia eriperet. Propertius lib. 2. eleg. 3. ad finem,

Turpia perpessus vates est vincla Melampus
Cognitus Iphicli subripuisse boues,
Quem non lucra, magis Pero formosa coegit,
Mox Amithaonia nupta futura domo.

Perobscurus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Valde obscurus. Cic. 1. de Nat. deorum, Perobscura quæstio.

Perobscura fama Liu. 1. ab Vrbe.

Perodiosus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Valde odiosum significat. Cic. ad Attic. lib. 10, Crebrò refricat lippitudo, non illa quidem perodiosa, sed tamen quæ impediat scriptionem meam.

Perofficiosè, Valde officiosè. Vide Peramanter in P E R A M O.

Peroleo, peroles, pen. corr. perolui vel peroleui { [illegible] } perolêre, Valde olere. Lucilius lib. 30,

Quis totum sic corpus iam perolesse bisoleis. Lucretius lib. 6,
Rancida quo perolent proiecta cadauera ritu. Id est, valde fœtent.

Perone, vel Perona { [illegible] } Fibula, Tibiæ vtriusque ossa duo, nempe tibiæ & fibulæ: non peruenit autem fibula, quam Græci [illegible] appellant, ad genu articulum, verùm sola tibiæ summitas quatuor in se superficiales sinus obtinens, quibus duos femoris nodos excipit. Galenus in Medico.

Peropportunus, pen. prod. { [illegible] } Adiect. Valde opportunus. Cic. 2. de Orat. Sed tamen defessus iam labore, atque itinere disputationis meæ, requiescam in Cæsaris sermone, quasi in aliquo peropportuno diuersorio.

Peropportuna victoria. Liu. 10 ab Vrbe.

Peropportunè, pen. prod. Aduerbium { [illegible] } Liu. 1. ab Vrbe, Peropportunè ad præsentis quietem status, &c.

Peropportunè venis. Cic. 1. de Nat. deor.

Peropportunè fortuna te obtulit. Cic. 7. Verr.

Peropto, peroptas, peroptare, Vehementer optare. Cornel. Nepos in vita Attici, Peroptarétque equitis Romani filiam generosam nuptias.

Peroptatò, Aduerbium, Ex animi sententia. Cic. lib. 1. de Orat. Nunc peroptatò nobis datum est.

Peropus est, pro Valde opus { [illegible] } Terent. And. 2. 5,

Sed nunc peropus est aut hunc cum ipsa, aut me aliquid de illa aduersum hunc loqui.

Peroriga, perorigæ, pen. corr. quid significet, declarat Varro 2. de Re rust. cap. 7, de equis loquens, Peroriga enim appellatur quisquis admittit: eo enim adiutante, equa alligata celerius admittitur. Peroriga legit Ruellius in Veterinaria. Videtur tamen Gelenius in Plinio legere Proriga. Ibidem, cap. 8, Eodem tempore quo equos adducentes, idémque vt ineant equas per perorigas curamus.

Perorno, perornas { [illegible] } perornâre, Valde ornare. Tacit. lib. 16, Detraheret potius Senatui, quem perornauisset, infamiam tanti flagitij.

Perornatus, pen. prod. { [illegible] } Participium, siue Nomen ex participio. Cic. de Clar. Orat. Crassus in dicendo & perornatus & breuis. Sic Firmicus lib. 6. cap. 6.

Peroro, peroras, pen. prod. { [illegible] } perorâre, Finem orationis facere. Cic. 4. Acad. Et quoniam satis multa dixi, est mihi perorandum. Idem 4. de Finib. Quum ego te hac noua lege videam eodem die accusatori respódere, & tribus horis perorare, in hac mea causa tempus dilaturum putas?

Concludere & perorare. Cic. 2. de Orat. Alij iubent antequam peroretur, ornandi aut agendi causa digredi, deinde concludere ac perorare.

Breui perorare. Cic. 1. de Inuent.

Ad arbitrium alicuius. Cic. in Vatinium.

Narrationem. Author ad Herenn. lib. 1.

Perorare causam aliquam, vel litem. Cic. 3. Offic. Tantum dabit amicitiæ, vt veram amici causam esse malit, & vt perorandæ litis tempus, quoad per leges liceat, accommodet.

Perorare in aliquem Quintil. lib. 2. cap. 4, De iis loquor, quibus citra personas in ipsa vitia moris est perorare.

¶Perorare orationem, pro Finire alicuius libri sermonem, & eum vsque ad finem ducere sine vlla interruptione. Cic. 2. de Leg. Video Platonem idem fecisse, omnémque orationem eius de legibus, peroratum esse vno æstiuo die. Id est, dialogum peractum, ait Budæus.

Perorare certum aliquod crimé. Cic. 5. Verr. De qua quum dixero, totum hoc crimen decumanum perorabo.

¶Perorare, Persuadere. Lucan. lib. 10. de Cleopatra,

Vultus adest precibus, faciésque incesta perorat. Hoc est, forma meretricia & impudica persuadet Cæsari, & impetrat ab eo quæ cupit.

¶Perorare, Affectus ipsos commouere. Quintil. Declamat. 6, At ista lege recitat, & in cadauer filij perorat. Id est, indignationem commouet.

¶Perorare, pro Agere videntur vsurpasse decemuirales tabulæ, in quibus sic scribitur, Quum perorit ambo præsentes, &c. Id est, quum ambo præsentes agunt, petunt, postulant. Nam &, Oro tecum ea de causa dicere solebant, pro, Ago tecum precibus. Ennius, Tu face verò quod tecum precibus peres orat. Sic & oro tecum, non infrequenter Plautus dicit. Turnebus.

¶Perorari, Passiuum. Cic. pro Quint. Quæritur priore patrono causam defendente, nunquam perorari potuisse. Hoc est, orationem ad finem duci.

¶Locus perorandi, Vbi plurimum pollet oratio. Cicero de Claris Oratoribus.

Peroratus, pen. prod. Particip. { [illegible] } Cic. 7. Verr. Causa propè perorata. Propert. lib. 4. eleg. 12.

Peroratio, Verb. { [illegible] } Cic. de Clar. Orat. Erat eius peroratio, qui epilogus dicitur.

Conclusio orationis & peroratio. Cic. 1. de Orat.

Peroratio incendit, & plenos iræ reliquit. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Inflammans & restringens omnia. Cic. in Orat.

Per fletum perorationibus. Quintil. lib. 6. cap. 2.

P E R O R S I, orum, Populi Æthiopum in extrema Mauritania, qui, vt testatur Plin. lib. 5. cap. 8. & lib. 6. cap. 30, quadrupedum ferarum modo vagi sunt, earúmque visceribus vescuntur.

Perosis { [illegible] } oblæsio, priuatio, impedimentúmve naturalis functionis, aut alicuius mutilatio particulæ. Galen. in finitionib. Medic.

Perosus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Qui magno odio aliquem prosequitur. Liuius 3. ab Vrbe, Iam plebs præter quàm quod C O S S. nomen haud secus quàm regum perosa erat, ne Tribunitium quidem auxilium cedentibus inuicem appellatione Decemuiris quærebat.

Rex arma perosus. Ouid. 3. Fast.

Commercia nostra perosus. Lucan. lib. 9.

Exilium longum perosus. Ouid. 8 Metam.

Fœmineum genus perosi. Virg. 9. Æneid.

Lucem perosi. Virg. 6. Æneid.

Perpaco, perpacas, pen. prod. { [illegible] } perpacare, Pacatum, & tranquillum reddere Liu. 6 bel. Maced. Paucósque per dies omnibus perpacatis, sine vllius noxa vrbis, &c. Plin. de Viris illustr. Marcus Curius Dentatus primò de Samnitibus triumphauit, quos vsque ad mare superum perpacauit.

Perparcè, Aduerbium { [illegible] } Terent. And. 2. 6,

-& quod dicendum hic siet,

Tu quoque perparce nimium.

Perparum, penult. corr. Aduerbium { [illegible] } Cic. 5. Verr. Perparum ex illis magnis lucris ad sese peruenisse. Quidam legunt perparuum.

* **Perparuus**, Adiectiuum { [illegible] } Cic. 1. de Legibus, Quæ & quum adsunt, perparua sunt: & quandiu affutura sint, certum sciri nullo modo potest.

Perparuum quiddam interdum mutare videtur. Lucret. lib. 5.

Semina perparua. Lucret. lib. 3.

Perparuulus, pen. corr. Diminut. { [illegible] } Cic. 6. Verr. Duo tamen sigilla perparuula tollunt.

Perpaucus, Adiectiuum { [illegible] } Terent. Eunucho, 3. 1,

-imò sic homo est

Perpaucorum hominum. Cic. 4. Acad. Erat quidem, si perpauca mutauisset, germanissimus Stoicus.

Exempla perpauca. Lucret. lib. 2.

Perpauca loquens. Horat. 1. Serm. Satyra 4,

-quódque pusilli

Finxerunt animi, rarò, & perpauca loquentem. Mendosè habent omnes libri, loquentis. Lambinus.

Perpauculus, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Cic. 1. de Legib. Duxítque in Academiam perpauculis passibus.

Perpauefacio, perpauefacis, perpauefeci, perpauefactum { [illegible] } perpauefácere, Valde pauefacere, & pauorem incutere. Plautus Sticho, 3.

Perplexabiliter earum hodie perpauefaciam pectora.

Perpaulum, { [illegible] } Aduerbium ex per & paulum, quod à Paruum deriuatur. Cic. 1. de Finib. Declinare dixit atomum perpaulùm, quo nihil posset fieri minus.

Perpaululum, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Cicero 2. de Orat. Inter ingenium quidem & diligentiam perpaululum loci reliquum est arti.

Perpauxillum, Diminutiuum { [illegible] } Plaut. Capt. 4,

-sed si pauxillum potes

Contentus esse x. næ, perpauxillum modo.

Perpauper, Adiect. { [illegible] } Valde pauperem significat. Cic. ad Attic. lib. 6, Erat enim rex perpauper De Ariobarzane.

Perpauxillum, Vide P A R P A V L V M.

Perpello, perpellis, perpuli, penult. corr. perpulsum { [illegible] } perpellere, Inducere, obtrudere, cogere. Terent. And. 4. 1, Suadere, orare vsqueadeo donec perpulit. Liu. lib. 2, Inconsam multitudinem perpulit vt imperium regi abrogaret. Cic. pro Cælio, Candor huius te, & proceritas vultus, oculíque perpulerunt.

Aliquem perpellere Cic. 1. de Orat. Serg. Galbam memoria teneo diuinum hominem in dicendo, & M. Æmylium Porcinam, & Cn.

ipsum Carbonem, quem tu adolescentulus perpulisti, ignarum legum, &c. Sed hic legendum est perculisti, à percello.

Perpellere ad deditionem Liu. 2. bell. Maced.

Perpendiculum, perpendiculi, pen. corr. { [illegible] } Instrumentum fabri materiarij, seu cæmentarij, quo plumbo à filo & gnomone pendente, rectitudo seu obliquitas operis perpenditur, id est examinatur. Asconius. Perpendiculum, linea, laterum æqualitatem à summo ad imum latitudine probans. Vitruuius lib. 7 cap. 3. de tectorio loquens, Longitudines ad regulam & lineam, altitudines ad perpendiculum, anguli ad normam respondentes exigantur. Cic lib 2. Acad. apud Nonium, Atqui si id crederemus, non egeremus perpendiculis, non normis, non regulis. Idem 3 Verr. Tu Verres hic quod moliare, nihil habes: nisi fortè vis ad perpendiculum columnas exigere: homo omnium rerum imperitus, quæris, quid sit ad perpendiculum: dicunt ei, ferè nullam esse columnam, quæ ad perpendiculum esse possit.

Feruntur grauitate ad perpendiculum atomi rectis lineis. Cicero de Fato.

Ad perpendiculum facere. Plin. lib. 35. cap. 14.

Perpendicularis, & hoc perpendiculare, pen. prod. { [illegible] } Geometræ vocant quod rectè in aliquid incidit: vt radij solis rectè ex alto in aquam descendentes, perpendiculares appellantur: illos integros, hos confractos in aqua videmus apparere. Boethius Geomet. lib. 1, Linea super rectam stans, perpendicularis dicitur. Ibidem, In quod protractum perpendicularis cadit. Bud in Annotat. priori. Normalem angulum dixit Quintil. pro recto, qualem norma efficit. Eadem ratione Censorin. De die natali, cap 21, normalem lineam vocat, id est perpendicularem. Talis enim linea à recto angulo normæ fit & ipsa rectum angulum facit. Vtitur & hac voce Martianus Capella lib. 6. cap De plano angulo.

Perpendo, perpendis, perpendi, perpensum { [illegible] } perpendere. Diligenter considerare. Cic de Amic. Quid in amicitia fieri oportet, quæ tota veritate perpenditur? Idem 5 Verr. Sed eius æquitas aratorum commodo & voluntate perpenditur.

Dirigere & perpendere aliquid ad disciplinæ præcepta. Cic pro Murena, Hæc omnia ad rationem ciuitatis si diriges, recta sunt. Sin perpendere ad disciplinæ præcepta velis, reperientur prauissima.

Perpendere & iudicare Cic. 3. de Orat. Vulgò de oratoribus ab imperitis dici solet, bonis is verbis, aut aliquis non bonis vtitur, non arte aliqua perpenditur, sed quodam quasi naturali sensu iudicatur.

Perpendere diligenter. Cic. pro Murena, Et primùm, M. Catoni vitam ad certam rationis normam dirigenti, & diligentissimè perpendenti momenta officiorum omnium, de officio meo respondebo.

Iudicio acri perpendere. Lucret. lib 2.

Perpensus, Participium { [illegible] } vt

Perpensum & exploratum habere. Colum. lib. 3.

Perpensatio, perpensationis, Verbale à Perpendo. Gell. lib. 2. cap. 2. Verba super ea re Taurus fecit, cum summa (dij boni) honorum atque officiorum perpensatione.

Perpensa { [illegible] } herba. Plin. lib 21. cap. 19, Baccar in medicinæ vsu est. aliqui ea nostris perpensam vocant.

Perperam. pen. corr. Aduerbium { [illegible] } Prauè, peruersè. Terent. Phormione, 5. 1,

Conclusam hic habeo vxorem sæuam: verùm istoc de nomine
Eo, perperam olim dixi, ne vos fortè imprudentes foris
Effutiretis: atque id porrò aliquâ vxor mea resciesceret. Hoc est, de hoc commentitio Stilphonis nomine quod perperam seu falsò mihi affinxi de industria, mentionem ob id vobis feci, vósque propterea commonui, ne fortè per imprudentiam id effutiretis, & postea vxor aliquo modo resciesceret.

Perperam accipere pecuniam, Id est quæ non debetur. Pompon in l. Si vendidero. §. Si Titius D de furt.

Perperam pronuntiare, Corruptè & vitiosè. Plinius iunior lib. 3. epistola 5.

Constitutæ perperam res. Cic. 1. de Inuent.

Rectè & Perperam, contraria. Liu. 1. ab Vrbe, Rectè an perperam interpretetur, fuerit ista eius deliberatio qui bellum suscepit.

Nequiter & perperam. Author ad Heren lib 2, Deinde qui illud fecerit tam nequiter, eundem hoc tam perperam fecisse, non esse mirandum.

Perperam iudicare. Alfenus in l. Quum quærebatur. D de re iudic.

Perperus, perpera, perperum, pen. corr. { [illegible] } Indoctus, stultus, rudis, insulsus. Accius Pragmaticis, Describere in theatro perperos populareis. Nonius.

Perperitudo, penult prod. { [illegible] } Stultitia, insulsitas. Accius Pragmaticis, Et eo plectuntur poetæ, quàm suo vitio sæpius, Ductabilitate nimia vestra, aut perperitudine.

PERPERENA, vicus in Asia, non procul ab illo loco in quo deas à Paride iudicatas esse dicunt. Strabo lib. 13.

Perpes, perpetis, pen. corr omn g. { [illegible] } Idem quod Perpetuus: vt Noctem perpetem dormire. Plaut. Trucul 4.

Quúmque ita noctem in stramentis pernoctare perpetem &c.

Perpetim, pen. corr. Aduerbium { [illegible] } Perpetuò. Plin. lib 20. cap. 6, Ita vocatur vlcus aciem hebetans, & in angulo oculi, perpetim humor emanans.

Perpetior, perpeteris, penult. corr. perpessus sum, perpeti, pen. corr. { [illegible] } Idem quod Pati, aut fortiter pati. Terent. Eunucho, 2. 1, -an potius ita me comparem,
Non perpeti meretricum contumelias? Cic. ad Cælium, lib. 2. 15, Nónne tibi affirmaui quiduis me potius perpessurum, quàm ex Italia ad bellum ciuile me exiturum?

Nunquam perpetiar. Cic. 5. Vert. Hæc tu, tametsi omnium hominum dissolutissimus, crudelissimúsque semper fuisti, tamen nunquam perpetiere.

Perpeti & perferre. Cic. 5. Verr.

Perpeti & perferre facilè omnes. Cic. 2. de Orat.

Sufferre & perpeti aliquid. Seruius Cic. lib 4 5, Malim nisi hoc peius sit, hæc sufferre & perpeti.

Dolorem perpeti. Cic 1. de Finib Iidem etiam dolorem sæpe perpetiuntur, ne si id non faciant, incidant in maiorem.

Iram cælique marisque perpetimur. Ouid. 14 Metam.

Mendicitatem multi perpetiuntur, vt viuant. Cic. 5. de Fin.

Perpeti & perfungi multa pro aliquo Cic Lentulo, lib 1. 9, Vt mihi tam multa pro se perpesso, atque perfunctu concederet, vt, &c.

Omnia perpetiar. Propert. lib. 2. eleg 27.

Perpeti quiduis. Cic 5. Verr. Tanta vis erat iniuriarum, vt homines quiduis perpeti, quàm non de istius prauitate & iniuriis deplorare & conqueri mallent.

Vltima perpetior Ouid 1. Trist.

Perpessu difficilis { [illegible] } Cic. 2. Tuscul. O multa dictu grauia, perpessu aspera.

Perpetiens, Partic. { [illegible] } Cic. 2 de Finibus, Qui nobis miserabilis videtur audientibus, illi perpetienti erat voluntarius.

Perpessus, Aliud participium { [illegible] } vt Damna perpessus. Claud. 5. Panegyr.

Ventos perpessus & imbres. Virg 9. Æneid.

Vincla turpia perpessus. Propert. lib. 2 eleg 3.

Perpessio. Verbale { [illegible] } Cic 2. de Inuent Patientia est honestatis aut vtilitatis causa rerum arduarum ac difficilium voluntaria ac diuturna perpessio.

Perpessitius, Adiectiuum, Qui patiendo assuefactus est. Seneca epist. 54, Leuis motiuncula decepit: sed vbi creuerit, & vera febris exarserit, etiam duro & perpessitio confessionem acerpit.

Perpeto, tis, pen corr perpetiui, perpetitum, perpétere, Ex per & peto compositum, Continue & sine vlla intermissione petere, peragere, perficere. Vnde & Perpetem & Perpetuum dicimus Sipontinus.

Perpetro, perpetras, pen corr. { [illegible] } perpetrâre, Ex per & patro, significat Perficere, authore Festo. & plerunque in malam partem sumitur Plaut Casin. 16,

Nam cur non ego id perpetrem quod occœpi, vt nubat mihi?

Perpetrare cædem Liu. 2 ab Vrbe.

Iudicium perpetrare. Tacit. lib. 13.

Perpetratus, pen. prod. Participium { [illegible] } vt Perpetrato bello. Liu 4 belli Pun. Perpetrato bello, tum consultandum verum defectio prior plus merita sit pœnæ, an hic reditus veniæ.

Prima parte perpetrata, id est absoluta Varr. de Lingua Latina, lib. 6 ad finem.

Pugna perpetrata. Liu lib 4 Decad. 5.

Sacrificio ritè perpetrato. Liu. lib. 4 Decad 5.

Perpetratis omnibus quæ ad pacem deûm pertinent. Liuius lib 4. belli Punici.

Perpetuus, Adiectiuum { [illegible] } Solidum, non concisum in frusta, sed continuatum, non interruptum, aut temporis spatio intermissum. Terent. Hecyra, 1. 2, Biennium ibi perpetuum misera illum tuli. Idem, Adelph. 4. 1, Triduo hoc perpetuo.

Perpetuus & Annuus, contraria. Cic. Post red. in Senat. Resp. sine Consulibus esset, neque solùm parentibus perpetuis, verùm etiam tutoribus annuis esset orbata, sententias dicere prohiberemini.

Perpetuus & idem, Vide IDEM.

¶Acies perpetua Plin. lib 8. cap. 30.

Affinitas. Terent Hecyra, 2 2,

Ædes perpetuæ ruunt, Id est totum ædificium. Plaut. Mostel. 5.

Ætatem perpetuam, pro Perpetuò Lucretius lib. 3.

Nec, quod sub magno scrutentur pectore, quicquam
Perpetuam ætatem poterunt reperire profectò.

Æuum Lucret. lib 5.

Agmen totius Italiæ. Cic. in Pisonem, At meus quidem is fuit, vt à Brundusio vsque Romam agmen perpetuum totius Italiæ viderem.

Alimenta. Plin. lib 7 cap. 36.

Firma & perpetua amicitia. Qu. Cic. de Petit. Consul.

Amor. Liuius, Modo sit perpetuus huius qua viuimus pacis amor.

Carmen Ouid. 1 Metam.

Cibus. Plaut. Persa, 10.

Consuetudo alicuius. Cic pro Milone.

Assidua & perpetua cura. Cic. Ligario, lib 6. 13.

Perennes & perpetui cursus stellarum. Cic. 2 de Nat. deor.

Constans & perpetua defensio salutis meæ. Cicero Post reditum in Senatu.

Longior & perpetua disputatio. Cic. 2. de Orat.

Febris perpetua, quam Celsus continuam appellat. Plinius lib. 7. cap 51.

Festiuitatis perpetuæ genus. Cic. 2. de Orat.

Fides solida & perpetua. Plaut. Merc. Si quidem isti dicho solida & perpetua est fides.

Flos æui. Ouid 9. Metam.

Fœnore perpetuo vt ducerentur centesimæ, Senatusconsulto factum est. Cic. Attic. lib. 5.

Formido. Virg 4. eclog.

Fossa. Cæsar in Comment.

Perpetui & vniuersi generis quæstio Cic. 2. de Orat.

Historiam rerum gestarum perpetuam complecti. Cicero Lucceio, libro 5. 12.

Imbres Horat. 1 Carm. ode 7.

Ira. Ouid 3. Trist eleg 5.

Iuuenta Virg 4. Æneid.

Languor. Ouid. 3. Trist eleg 8.

Perpetuæ & æternæ legis vis. Cic. 1. de Nat. deor.

Malum. Ouid. 2. Amor. eleg 5.

Stabilis & perpetua mansio in ratione bene considerata: est definitio perseuerantiæ Ciceroni 2 de Inuent.

Montes perpetui, Multi & continui, Liuius, Saltus perpetuis montibus

tibus inter se iuncti.

Morbum perpetuum iurare. Cic. Att. lib. 12, Quod si erit durius, vomitum, & ipse perpetuum morbum iurabo.

Nox. Ouid. 7. Metam.

Oratio. Cic. Att. lib. 1. 11, Clodium præsentem fregi in Senatu cum oratione perpetua plenissima grauitatis, tum altercatione.

Paludes perpetuæ. Cæsar in Comment. Erant perpetuæ paludes.

Pax. Ouid. 4. Fast.

In pace perpetua esse. Cic. 3 in Catil.

Præda perpetua est mea: Id est tota mea. Plaut. Rud. 13.

Quæstiones. Cic de Claris Orat. Nam & quæstiones perpetuæ, hoc adolescente cōstitutæ sunt, quæ antea nullæ fuerunt. Quæstiones, id est iudicia publica, quibus iudex quæstionis præesse solebat. Perpetuæ, hoc est quibus Romani perpetuò uterentur.

Risu perpetuo contendere ilia. Ouid. 3 de Arte.

Sacra. Cic 2. de Legib.

Satio perpetua atque æquabilis. Cic. 5. Verr. Id est, plana & integra, quum pars nulla est quæ non seratur.

Sermo. Lucret. lib 4.

Sitis. Ouid. 2. Amor eleg 8.

Sopor perpetuus, Musis. Horat. 1. Carm. ode 24.

Studium perpetuum in aliquem. Cn. Magnus Ciceroni in Epist ad Attic. lib 8.

Sumptus perpetuos suppeditare. Cic. 2. Offic.

Taciturnitas. Cic. 3. Verr.

Trabes perpetuæ, Id est solidæ & non coagmentatæ: inquit Bud. Cæsar lib 6.

Virginitas. Ouid. 4. Trist. eleg 2.

Vita. Lucret. lib 3.

Perpetuæ & contextæ voluptates Cic. 3 Tuscul.

¶ Non est perpetuum Budæus, Perpetuum pro generali accipitur, & quod semper ubonet. Paulus in l. Quum hæreditas. D. ad Senatusconsultum Trebel. nam quod dicitur retinere eum oportere: nō est perpetuum. Id est, non semper accidit. Celsus lib. 2. cap. 10. Quum sit autem minimè crudo sanguis mittendus, tamen ne id quidem perpetuum est. Id est non vsquequaque verum est.

Perpetuum & sempiternū. Cic. 4 in Catil. Ignem Vestæ perpetuū ac sempiternum.

Vt sunt humana, nihil est perpetuum datum. Plaut. Cistel. 4.

In perpetuum. Cic pro Cn. Plancio, Ego verò si tum illorum impiorum ferro ac manu concidissem, in perpetuum Resp. ciuile præsidium salutis suæ perdidisset.

Paulisper & In perpetuum, cōtraria. Cic. 1. in Catil. Hoc autem vno interfecto, intelligo hanc Resp. pestem paulisper reprimi, non in perpetuum comprimi posse.

In perpetuum res suas alienare. Cic 2. de Lege agrar.

Perpetuum edictum, quod non, vt Lycurgi leges, quauis meliore conditione allata, immutatur: sed quod si vam & immotam æquitatem habens, semper viresceit. Cæterùm ab eo tempore apud Romanos factum est perpetuum edictum, quo ius illud prætorium ad certam & fixam formulam redactum est: antea enim quotannis immutabatur. Vsurpat Budæus perpetuum edictum, pro Lege Euangelica, quòd ea nullo vnquam tempore immutari, nulla carie fœdari, nullis tyrannorum machinamentis violari, nullis fabulis obduci, nullis calumniis euerti, conspurcarique poterit.

Perpetuùm, Aduerbialiter positum {διηνεκῶς} Assiduè, semper. Terent. Adelph. 4. 1,

Miserè nimis cupio, vt cœpi, perpetuùm in lætitia degere.

Perpetuò, Aduerbium, Idem {διηνεκῶς.} Terent. Andr. 3 3.

-at ego non posse arbitror,

Neque illum hanc perpetuò habere, neque me perpeti. Cic. 7. Verr. Quid ciuitates, quæ in amicitia, fidéque Populi Romani perpetuò manserant

Virens perpetuò buxus. Ouid. 10. Metam.

Perpetuò perij. Terent. Adelph. 2. 4.

Perpetuo, perpetuas, pen. corr. perpetuāre, Sine intermissione continuare. Cic 3. de Orat. Vt si cui sit infinitus spiritus datus, tamen eum perpetuare verba nolimus.

Obligationem perpetuare, Paulus sexies vtitur in l. Si seruum. D. De verb signif.

Perpetuitas, pen. corr perpetuitatis, fœm. gen. {ἀϊδιότης} Continuatio. Cic. 2. de Finib. Qui autem diffidet perpetuitati bonorum suorum, timeat necesse est, ne aliquando amissis illis sit miser.

Perpetuitas dicendi. Cic. in Orat.

Perpetuitas monumentorum. Plin. lib. 34. cap 9. In fine.

Sermonis perpetuitas. Cic. 2 de Orat. Nec ferè quisquam reperietur præter hunc, in vtroque genere excellens, & in illo quod in perpetuitate sermonis, & hoc quod in celeritate atque dictu est.

Perpetuitate & quasi conuersione verborum vtēdum non semper est. Cic 3. de Orat.

Perpetuitas laudis. Cic ad Furnium, lib. 10. 25. Cuius est hæc summa, vt omnia te meriti dignitate malim, quàm ambitione: maioremque fructū ponere in perpetuitate laudis, quā in celeritate Præturæ.

Perpetuitas voluntatis Cic ad Qu. frat. lib 3. 21.

Fidelis ad perpetuitatem beneuolentia. Cic. 2 Offic.

Perpetuitas & constantia Cic. 5 Tusc., Non igitur ea singulis vocibus philosophi spectanda sunt, sed ex perpetuitate atque constantia.

Vitæ. Cic. 1. Offic. In tota vita cōstituenda, multò est maior res cura adhibenda, vt constare in vitæ perpetuitate possimus nobismetipsis, nec in vllo officio claudicare.

Temporis consequentis Cic. 1. Tusc.

Causa perpetuitatis machinata est natura mares & fœminas. Cic. 2. de Nat. deor.

Addere muneribus perpetuitatem. Plin iun. in Paneg.

¶ Perpetuitas, pro Immortalitate. Cic. de Vniuersit. Neutiquam tamen dissoluemini, neque vos vlla mortis fata perimentur: nec fraus valentior quàm consilium meum, quod maius est vinculum ad perpetuitatem vestram, quàm illa quibus estis tum quum gignebamini, colligati.

Perpetuitassu, perpetuitassis, perpetuitassere. Esse perpetuum, & æternū. Enn. Annal. lib. 9,

Libertatémque vt perpetuitassint quàm maximè. Nonius Antiquū.

Perpetualis, & hoc perpetuale, pen. prod. {καθολικός.} Quintil. lib. 2. cap. 14, καθολικός, id est (vt dicamus quo modo possumus) vniuersalis, vel perpetualis.

Perpetuarius, Adiectiuum. Budæus, In titulo De locatione prædiorum ciuilium vel fiscalium. C. per totum titulum, hæc dictio perpetuarius conductorem, & colonum significat qui perpetuò rem conduxit. Prædia domus nostræ si semel iure perpetuo apud aliquem fuerint, ad alium transferre perpetuarium non oportet. Et subinde eodem modo. Sunt etiam alibi fundi perpetuarij ad distinctionem, vt videtur, emphyteuticorum.

Perpexus, Adiect. Valde & cum cura pexus. Firmicus lib. 5. cap. 5, Qui perpexam barbam in omnibus cogitationibus suis permulcebant.

Perpictus {πεποικιλμένος} Participium à verbo Pingo, & præpositione Per, augendi significationem habente. Ouid. 10. Metamorphoseos, Lilia, perpictásque pilas.

Perplaceo, perplaces, pen. corr. perplacui, perplacitum, pen. corr. {εὐαρεστεῖν} perplacēre, Valde placere. Terent. Heaut. 5. 5. Cic. Attic. lib. 3, Sed si est aliquid in spe, vide legem quā T. Fadio scripsit T. Vitellius: ea mihi perplacet.

Perplexus, Adiectiuum {ἐμπεπλεγμένος} Intricatus. Liuius 4. bel. Maced. Ea iis Menippus ignorare se dixit quidnam perplexi sua legatio haberet.

Responsum perplexum. Liu. 5. bel. Maced.

Foramina Lucret. lib 4.

Iter. Virg. 9 Æneid.

Sermones perplexi, Dubij, ambigui Liu. 10. bel. Maced.

Figuris perplexis tad upedita. Lucret. lib. 5.

Perplexior motus Plin. lib 2. cap. 15.

Alia significatione vsus est Valer. lib. 3 cap. 49, de Tullio Seruio, Ad summum vnde processerit, aut quò peruenerit statuæ ipsius titulus abunde testatus Seruili cognomine, & regia appellatione perplexus.

Perplexè, Aduerbium {ἐμπεπλεγμένως} Implicitè, inordinatè. Terentius Eunuch 5. 1,

Pergin scelesta mecum perplexè loqui?

Scio, nescio: abiit, audiui ego non adfui.

Perplexè agere. Liu. 8. ab Vrbe.

Perplexè indicare. Liu. 6. ab Vrbe.

Perplexè respondere. Liu. 10. bel. Pun.

Perplexè & Palàm, contraria. Liu. 10. bel. Pun.

Perplexim, Aliud aduerbium, Idem {ἐμπεπλεγμένως} Plaut Sticho, 3.

Verum ego perplexim lacessam oratione ad hunc modum, &c.

Perplexor, perplexaris {ἐμπλέκειν} perplexāri, Valde ligare, & in dubio ponere. Plaut. Aulul. 7,

-at scio quo vos pacto soleatis perplexarier

Pactum, non pactum est: non pactum, pactum est, quod vobis lubet.

Perplexabilis, & hoc perplexabile, pen. corr. {ἐμπεπλεγμένος} Plaut. Asin. 13 Neque vllum verbum faciat perplexabile. Nonius, Perplexabile, figuratum, quòd aliud audiatur, aliud sentiatur.

Perplexabiliter, pen. corr. Aduerb. {ἐμπεπλεγμένως.} Plaut. Sticho, 3, Perplexabiliter earum hodie perpauefaciam pectora.

Perplicatus, penul. prod. {ἐμπεπλεγμένος} Interiecta coniunctione per tmesin extulit Lucret. lib. 2,

Aut magis hamatis inter se, pérque plicatis.

Perpluo, perpluis, pen corr perplui, perplutum, pen. prod. {διαβρέχω} perpluere, Transmittere pluuiam. Quintilianus libro 6. capite 3, Quum cœnaculum eius perplueret. Id est, per medium pluuiam admitteret. Cato cap. 155, In villa quum pluet, circuire oportet, sicubi perpluat: & vbi pluerit, tegulam signari carbone.

¶ Perpluit in pectus meum, per translationem. Plaut. Mostel. 4,

Hæc illa est tempestas mea, mihi quæ modestiam omnem

Detexit, tectus qua fui: quam mihi amor & Cupido

In pectus perpluit meum.

Benefacta benefactis aliis pertegito, ne perpluāt. Plaut. Trinum. 6.

Perplus, perpluris, pen. prod omnis generis {πλείονος.} Plinius lib 13. cap. 24, Spondétque iugera eius, annuos perpluresis, vel mediocri solo reditus. Alia exemplaria habent annua H S M M.

Perplurimum, Aduerbium {πλεῖστον.} vt Perplurimum refert. Plin. lib. 2 cap. 54.

Perpol {μὰ τὸν Πολυδεύκην} Aduerbium esse iurandi quidam putauere, apud Plautum Casin. 9,

Perpol sæpe peccas: ita fit vbi quid tanto opere expetas. Et apud Terent. Hecyr. 1. 1,

Perpol quàm paucos reperias meretricibus

Fideles euenire amatores. Verùm Donatus in hunc locum sic ait, Perpol quàm paucos. Ordo est, Pol perquam paucos reperias. nam PERPOL non est Latinū, sed ἐν τμήσει perquam, id est omnino. Ex his Donati verbis videre sit apud Plautum in exemplo præcedenti, ordinem esse talem, Pol, persæpe peccas.

Perpolio, perpolis, penultima correpta, perpoliui, perpolitum, penultima producta {ἐκλεαίνω, ἐκπολίζω} perpolire, Valde polire, absoluere, & supremam manum addere. Cicero 2. de Oratore, Sed iste ipse Cælius neque distinxit historiam varietate locorum, neque verborum collocatione, & tractu orationis leni & æquabili perpoliuit illud opus.

Æqualiter perpolire aliquid Author ad Heren lib 4.

Perpolire & absoluere. Cic. de Vniuers. Id omne, & quæ sequentia essent, perpolirent, & absoluerent.

Instituta perpolire. Cic. Luceio, libro 5. 12, Tu interea non cessabis, & ea quæ habes instituta perpolies, nósque diliges.

Præceptis artium perpolire aliquas partes orationis. Cicero 2. de Oratore.

Perpolitus, penult. prod. { [illegible] } Participium, siue Nomen ex participio.

Perpolitus literis. Cic. in Pison. Est autem hic de quo loquor, non philosophia solùm, sed etiã literis, quod ferè cæteros Epicureos negligere dicunt, perpolitus.

Perfecti in dicendo & perpoliti homines. Cic. 1. de Orat.

Vita humanitate perpolita Cic. pro Sextio.

Ornata & perpolita oratio. Cic. 1. de Orat.

Perpolitum tritu aurum. Plin lib 33 cap 4.

Perpolitio, Verbale { [illegible] } Author ad Herennium, libro 4. Verborum exornatio est, quæ ipsius sermonis insignita continetur perpolitione.

Perpopulor, penul. corr. perpopularis, perpopulatus sum { [illegible] } perpopulari, Totũ populari & vastare. Liu. 2. bel Pun. Annibal emissus è manibus perpopulatur Italiam, vastandóque & vrendo omnia, ad Romana mœnia peruenerat. Tacitus lib 14, Cædibus & incendiis perpopulatus.

Perpoto, perpotas, pen. prod. { [illegible] } perpotâre, Totum tempus in potationibus consumere. Cic. 7. Verr. Similiter totos dies in litore tabernaculo posito, perpotabat. Ibidem, Prætore tot dies cum muliercul is perpotante.

Laticem amarum perpotare. Lucret. lib. 1.

Perpotatio, Verbale { [illegible] } Cic. in Pisonem, Quid cum tuis sordidissimis gregibus intemperantissimas perpotationes prædicem?

Perprimo, perprimis, pen. corr. perprímere, Perpetuò premere. Horatius Epod 16.

-mollis & expes

Inominata perprimat cubilia. Id est semper iaceat in cubili.

Perprurisco, perpruriscis { [illegible] } perprurîscere, Idem quod Admodum prurire. Plaut. Sticho, 15.

-& suauem cantationem aliquam occipio

Cinædicam, vbi perpruriscamus vsque ex vnguiculis.

Perpugnax, perpugnacis, pen prod. Adiectiuum. Cic. lib. 1. de Orat. Dicere Carneades solebat, ingenium tuum Crasse vehementer admirans, me sibi perfacilem in audiendo, in perpugnacem in disputando esse visum.

Perpulcher, Adiectiuum { [illegible] } Valde pulchrum significat. Terent. Eunucho, 2. 8,

Perpulchra credo dona, haud nostri similia.

Perpurgo, perpurgas { [illegible] } perpurgâre, Totum, siue omnino purgare. Cic. 2. de Nat. deor. Ceruæque paulo ante partũ perpurgant se quadam herbula, quæ seselis dicitur.

Perpurgatis auribus alicui operam dare, per translationem dixit Plaut. Milite, 11.

Perpurgare locum aliquem, per translationem, pro Expedire. Cic. pro Murena, Nũc mihi tertius ille locus est orationis de ambitus criminibus, perpurgatus ab iis qui ante me dixerunt.

Perpusillus, Adiectiuum, vt Perpusillus homo. A quo

Perpusillùm, Aduerbium. Cic. 2. de Orat. Hic ille, Non accusabis, perpusillùm rogabo.

Perputo, perputas, pen. corr. { [illegible] } perputâre, Perfectè putare, declarare, vel potius Proferre. Plautus Cistel. 4,

-nunc operam date

Vt ego argumentum hoc vobis planè perputem.

Perquam, Aduerbium { [illegible] } Positiuis iungitur & verbis: & idẽ significat quod Quàm. Plaut. Rud. 17, -propulit

Perquam indignis modis. Terent. Adelph. 4. 2,

-næ ille continebit posthac, si sapiet manus.

n. Fortiter. s. perquam: quia miseram mulierem, & me seruolum,

Qui referire non audebam, vicit, hui perfortiter. Vbi Donatus, Perquam, id est Nimis.

Perquàm breuiter perstringere aliquid atque attingere Cicero 2. de Orat.

Perquàm flebiliter lamẽtatur in vulnere Vlysses apud Pacuuium. Cic 2. Tuscul.

Perquàm graue dictu, hic quàm ille dignior. Cic. pro Plancio.

Perquàm modica portio hæreditatis. Vlp. in l. j §. illud. D. De coniung. cum emancip. liber. eius.

Perquàm optanda nobis varietas & incredibilis illa vis dicendi Carneadis. Cic. 2. de Orat.

Perquàm pauxillo minores. Lucret. lib 5.

Perquàm puerile aliquid videri. Cic. 2. de Oratore,

At quod mobile tantopere'st, constare rotundis

Perquàm seminibus debet, perquámque minutis. Lucret. lib 3.

Perquàm subitò. Lucret. lib 4.

¶Perquam, Superlatiuo aliquando iunctũ legitur. Curtius lib. 4, Perquàm maximo potest exercitu comparato.

Perquiro, perquiris, pen. prod. perquisiui, perquisitum, pen. prod { [illegible] } perquirere, Diligenter quærere Cæs. 6. bel. Gal. Aditus, viásque in Sueuos perquirit. Ouid. 3. Metamorphoseos.

Quum pater ignarus natam perquirere Cadmo Imperat.

Perquirere & inuestigare homines ex omni regione, &c. Q. Cic. de Petit. Consul.

Indicia perquirere. Lucret. lib 6.

Contemplari & perquirere res Cic. 5. de Finib. Videmúsne, vt pueri, ne verberibus quidem à contemplandis rebus perquirendísque deterreantur?

Perquirere, pro Interrogare. Cic. 5. Verr. Non persequeris? nõ perscrutaris? non perquiris cui dixerit Apronius, quis audierit, vnde hoc natum, quemadmodum prolatum sit?

¶Perquiritur, Impersonale. Cicero pro Cluentio, Ne multis, perquiritur à coactoribus, inuenitur ea serrola ad Stratonem peruenisse.

Perquisitus, penult prod. Participium { [illegible] } Plinius libro 18. cap. 4. Et postea inuentis omni cura perquisitis, causáque rerum & ratione simul eruta, &c.

Perquisitè, pen. prod. Aduerbium { [illegible] } Cic. 1. de Inuent. Quæ pertinere autem ad dicẽdum putamus, ea nos commodius quàm cæteros attendisse non affirmamus, sed perquisitius & diligentius conscripsisse pollicemur.

Perquisitor, pen. producta, Verbale { [illegible] } Plaut. Sticho, 6,

Iam non faciam auctionem, quando mihi obtigit hæreditas:

Maleuoli perquisitores auctionum perierint.

PERRHAEBI { [illegible] } Populi fuerunt Thessaliæ, qui Lapitharum potentia fracti fugerunt in Æoliæ mõtana, Pindo monti proxima, quæ regio ab ipsis Perrhæbia dicta est, ipséque Pindus cognominatur est Perrhæbus. Propertius,

Aut cui Perrhæbi tremuere cacumina Pindi?

Perrarus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Valde rarus. Plin. lib. 31. cap. 3. Perrarum est vt leuior sit aliqua. Liu. 6. ab Vrbe, Tum quòd perraræ per eadem tempora literæ fuere.

Perrarò, pen prod. Aduerbium { [illegible] } Cic. 2. de Finib. Horat. 2. Serm. satyra 5,

-perrarò hæc alea fallit.

Perrarò reperitur. Cic pro Plancio.

Perrarò venit in oppidum. Cic. pro Rosc Amer.

Perridiculus, pen. corr Adiect. { [illegible] } Valde ridiculum significat Cic 3 de Orat. Atque hos omnes qui artes rhetoricas exposuerũt, perridiculos. Et 2. de Orat. Sed tamen est eorum doctrina, quantum ego iudicare possum, perridicula.

Perridiculè, pen. corr. Aduerbium { [illegible] } Cic. 2. de Orat. In quo non modò illud præcipitur, nequid insulsè, sed etiam siquid perridiculè possis, vitandum est oratori vtrumque, ne aut scurrilis iocus sit, aut mimicus.

Perrepo, perrepis, pen. prod. perrepsi, perreptum { [illegible] } perrépere, Idem ferè quod simplex Repere, & vt de quocunque animali dicitur, ita etiam de rebus inanimatis Colum. lib. 4. cap. 24. At si lõgius quàm istos agricolarum permittit, & à capite vitis amicuerit, & brachiis in aliena iugorum compluuia perrepserit, &c. Et libro 6. cap. 5. Cauendum quoque est, ne ad præsepia sua aut gallina perrepat.

Tellurem genibus perrepere. Tibul. lib. 1. eleg 2.

Perrepto, perreptas { [illegible] } perreptâre, Frequentatiuum. Diligenter conquirere, & vndique reptando disquirere. Plaut. Rud. 6,

-atque in latebris omnibus

Perreptaui quærere conseruam, voce, oculis, auribus. Terentius Adelph 4 6,

Perreptaui vsque omne oppidum, ad portam, ad lacum, Quò non?

Perrodo, perrodis, pen. prod. perrosi, perrosum, pen. prod. { [illegible] } perródere, Totum, aut vehementer rodere. Plin. lib. 34. cap. 18, Valet purgare, sistere, excalfacere, perrodere. Idẽ lib 30 cap. 16, Vngulas tantùm mularum repertas, neque aliam vllam materiam quæ non perroderetur à veneno Stygis aquæ.

Perrogo, perrogas, pen. corr. { [illegible] } perrogâre, Propriè dicebantur Consules, qui sententiam rogabant. Plin. in Paneg. Parum est vt in curiam venias, nisi & cõuoces: vt intersis Senatui, nisi & præsides: vt censentes audias, nisi & perrogas.

Sententias perrogare. Tacit. lib. 20.

Perrogare sententias, Liuio significat omnes ad extremum vsque rogare, vt fiat Senatusconsultum, libro 9. belli Pun. Perrogari eo die sententiæ non potuerunt, accensis pro Scipione, & aduersus Scipionem studiis.

Perrumpo, perrumpis, perrupi, penult. prod. perruptum { [illegible] } perrúmpere, Valde rumpere. Cęsar 2. bel. Ciuil. Vt rates perrumperet, atque opera disturbaret.

Perrumpere, Irrumpere, Vi & violentia intrare. Cæsar 6. bel. Gall. Perrumpere nituntur. Ibidem, libro 7, Vt si eam paludem Romani perrumpere conarentur, hæsitantes premerent ex loco superiore.

Exercitum perrumpere. Cn. Magnus Domitio in Epistolis ad Attic. lib. 8. Exercitum firmum habere oportet, quo confidamus perrumpere nos posse.

Perrumpere ad. Liu. 6. bel. Pun. Nec per castra eorum perrumpi ad Capuam posse.

Perrumpere in vestibulum templi. Liu. 3. ab Vrbe.

In arces perrumpere. Sil. lib. 12.

Perrumpere per mediam hostium aciem. Liu 3. ab Vrbe.

¶Aciem perrumpere. Tacitus lib. 18. Et media acie perrupta, &c.

Aerem perrumpere. Cic. 1. Tuscul. Accedit vt eò facilius animus euadat ex hoc aere, quem sæpe iam crassum appello, eúmque perrumpat, quòd nihil est animo velocius.

Perrumpere & diuidere aerem. Cic. 1. Tuscul.

Agmen perrumpere. Claud 4. Paneg.

Castra & agmen perrumpere, Disturbare & confringere. Plin. de viris illustr. Liu. lib. 8.

Corpus perrumpere introitu. Lucret. lib. 2.

Difficultates. Plin. lib. 8. cap. 23, de aspide, Perrumpit omnes difficultates, permeat spatia.

Fastidia Horat. 1 epist. ad Fuscum Aristium.

Leges perrumpere, Violare, effringere. Cic. 3. Offic. Emolumenta rerum fallacibus iudiciis vident: pœnam non dico legum, quas sæpe perrumpunt, sed ipsius turpitudinis, quæ acerbissima est, non vident.

Leges perrumpere milite. Lucan lib 1.

Limina perrumpit bipennis. Virg. 2. Æneid.

Nodos validos Lucret. lib. 4.

Periculum. Cicero in Partitionib. Aut si patefactum esset, depellendi criminis, vel perrumpendi periculi, vel in longinquum tempus differendi.

Aurum amat perrumpere saxa Horat. 3 Carm. ode 16.

¶Affectu perrumpi. Tacit lib. 3, Ne quo affectu perrumperetur.

Perruptus, Participium { [illegible] } vt Moles perruptæ. Silius libro 14.

Persæpe,

Persæpe, Aduerbium { [illegible] } Cic. de Amicit. Rectè etiam præcipi potest in amicitiis, nequis intemperata quadam beneuolentia (quod persæpe fit) impediat magnas vtilitates amicorum. Horatius Epod. 14.
Qui persæpe caua testudine fleuit amorem.

Persalsus, Adiect. { [illegible] } Valde salsum significat. Cic. 2 de Orat. Persalsum illud est apud Næuium, Quid ploras pater?

Persalsè, Aduerbium { [illegible] } Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 16, Trebatium quòd ad se miserim, persalsè & humaniter etiam mihi gratias agit.

Persaluto, persalutas, pen. prod. { [illegible] } persalutâre, Frequenter vel multum & sæpius salutare. Cic. pro Flacco, Et qui ita sit ambitiosus, vt omnes vos nósque quotidie persalutet.

Persanctè, Aduerbium { [illegible] } pro Valde & religiosè. Terentius Hecyra, 5. 5.
Philippe Bacchis deierat persanctè. Plautus,
Idque persanctè iussurus sa facturum.

Persano, persanas, penul. prod. { [illegible] } persanâre, Omnino sanare. Plinius libro 20. cap. 22, Vomicas rumpere, purgare, persanare promittens.

Persapiens, omn. gen. { [illegible] } Valde sapientem significat. Cic. de Prouinciis Consul. Quod magni cuiusdam hominis & persapientis videtur.

Persapienter, Aduerbium { [illegible] } Cicero pro Milone, Etsi persapienter, & quodammodo tacitè dat ipsa lex potestatem defendendi, &c.

Perscienter, Aduerbium { [illegible] } Admodum scienter & industriè. Cic. de Clar. Orat. Et vt ad infirmitatem laterum perscienter contentionem omnem remiserat.

Perscindo, perscindis, perscidi, pen. corr. perscissum { [illegible] } perscindere, Quasi per medium scindere. Liu. 1. bel. Pun. Nam nec explicare quicquam, nec statuere poterant: nec quod statutum esset, manebat: omnia perscindente vento.
Vestem perscindere è membris. Tibull. lib. 1. eleg. 10.
Ventus perscidit nubem. Lucret. lib. 6.
¶Perscindor, Forma passiua. Lucret. lib. 4.
Perscinduntur enim, nisi recta foramina tranant.

Perscissus { [illegible] } Particip. vt Carbasus perscissa petulantibus euris. Lucret. lib. 6. Alij legunt Euris.

Perscitus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Cic. Att. lib. 14, Epistolam tibi misi, vt tu de prouincia Bruti & Cassij perscita. Quædam exemplaria legunt, per se e. ita scribit & Bilbus, &c.

Perscribo, perscribis, penult. prod. perscripsi, perscriptum { [illegible] } perscribere, In totum scribere, inquit Sipontinus: vel amplissimè, & breue (vt ita dicam) ad longum scribere. Cicero ad Terentiam, libro 14. 5, Omnes sunt redditæ, diligentissiméque à te perscripta omnia. Idem ad Cornificium, libro 12. 23, Quod ni ita putarem, ipse perscriberem.
De suis rebus ad aliquam perscribere Metel. Cic. lib. 5. 3.
Authoritatem perscribere, Vide Authoritas in AVTHOR.
Blanditias perscribere vino. Ouid. 1. de Arte.
Orationem mitissimam alicui. Cic. Metello, lib. 5. 4.
Rationes scitè & literatè perscribere Cic in Pison.
Versum puris verbis Horat. 1. Serm. satyr. 4.
Versu aliquid. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7.
¶Perscribere, est etiã in tabulas publicas, in actáque referre: quod *in registro scribere* vulgó dicunt, vocabulo à regestis corrupto. Cic 6. Verr. Primùm mihi literas publicas, quas in ærario sanctiore conditas habebant, proferunt: in quibus ostendunt omnia quæ dixi ablata, esse perscripta. Idem pro Roscio Comœdo, Egóne hanc manum plenam perfidiæ, & hos digitos meos impellere potui, vt falsum perscriberem nomen?
Dicta omnia iudicum. Cic. pro Sylla.
Falsum. Cic pro Roscio Comœdo.
Senatusconsultum. Cic 3. in Catil.
Perscribere in tabulas, vt Referre in tabulas. Cic. 3. Verr. In tabulas publicas ad ærarium perscribenda curauit.
Vsuras. Cic. Attico, lib. 9. epist. 14, Viri boni vsuras perscribunt? Id est, nomina debitorum in codicem referunt. Viros bonos ironicè vocat fœneratores.
¶Perscribere, pro Præscribere. Cic 1. Acad. Ex hac descriptione, agendi quoque aliquid in vita, & officij ipsius initium reperiebatur, quod erat in conseruatione earũ rerum quas natura perscribet. Fortasse legendum præscriber, & melius.
¶Perscribere pecuniam, pro Reddare creditori per scripturam: Creditori, non præsenti pecunia numerata, sed per scripturam satisfacere. Terentius Phorm. 5. 8.
Sed transi sodes ad forum, atque illud mihi
Argentum iube rursus rescribi Phormio.
P. Quod? ita ego perscripsi porró illis quibus debui. Vbi Donatus, Perscripsi, Multis per scripturam reddidi, multis dedi. Sic Cic. Attic. lib. 16. epist. 2.
Pecuniam in ædem sacram reficiendam perscribere. Cicero pro Flacco.
In monumentis perscribere. Cic. 2. de Leg. agrar.

Perscriptum { [illegible] } dicitur quod literis consignatum est, & monumentis antiquis continetur, apud Ciceronem semper: vt de Arusp. resp. Quanquam hoc si minus Ciuili iure perscriptum est, lege tamen naturæ, communi iure gentium sancitum est, vt nihil mortales à diis immortalibus vsurpare possint. Budæus.

Perscriptio, Verbale { [illegible] } Cic. ad Metellum, lib. 5. 2, Iam illud Senatusconsultum quod eo die factum est, ea perscriptione est, vt dum id extabit, officium meum in te obscurum esse non possit.
Perscriptiones, pro Contractibus & instrumentis pactorum posuit Cicero, quod *registrum* vulgus appellat, teste Budæo. Cic. 5. Philip. Illa verò dissipatio pecuniæ publicæ ferenda nullo modo est, per quã septies millies falsis perscriptionibus, donationibúsque auertit. Idẽ pro Flacco, Perscriptiones cum mulierculis aperta circunscriptione fecisti: tutor his rebus Græcorum legibus ascribendus fuit. Budæus hoc loco pro syngraphis dicit accipi.
¶Perscriptio, Solutio Cic. Attic. lib. 16, De Cerelia quid tibi placeret, Tiro mihi narrauit: debere non esse dignitatis meæ perscriptionem tibi placere, hoc est solutionem. Perscribimus enim in tabulis, cui data pecunia sit. Adde quod mox sequitur: Sustinenda tamen solutio est nominis Cereliani, dũ & de Methone & de Faberio sciamus.

Perscriptor { [illegible] } Verbale, Tabellio siue Cautor, qui formulas concipit. Cic. 5. Verr. Scribam tuum dicis Verres huius perscriptorẽ fœnerationis fuisse. Budæus

Perscrutor, pen. prod. perscrutaris { [illegible] } perscrutári, Diligenter inquirere. Cic. 2. Offic. Præmittebátque de stipatoribus suis qui perscrutarentur arculas muliebres: & nequod in vestimentis telum occultaretur, exquirerent.
Inuestigare & perscrutari omnia Cic 6 Verr.
Reperire ac perscrutari. Cic 6 Verr Iam vt hæc omnia reperire ac perscrutari solitus sit iudices, est operæpretium cognoscere.
Speculari & perscrutari. Cic 5 Tuscul. Sic noctu ad eas ventitabat, vt omnia specularetur & perscrutaretur antè.
Literas legis perscrutari. Cic. 1. de Inuent. Ergo in hoc quoque iudicio desinite literas legis perscrutari, & legem (vt æquum est) ex vtilitate Reip. considerata.
Naturã criminis penitus perscrutari Cic pro Flacco Itaque perscrutamini penitus naturam, rationémque criminum iam nihil præter speciem, nihil præter terrorem ac minas reperietis.
Voluntatem alicuius domesticis suspicionibus Cic. 2. de Inuent.

Persea, pen. corr. { [illegible] } Arbor est (inquit Dioscorides) fructum ferens stomacho accommodatum, & qui edendo sit, in quo Phalangia inueniuntur, quæ [illegible] dicuntur: præsertim in Thebaida Ægypti parte. Huius arboris meminit & Strabo libro vltimo, comam ei perpetuam tribuens, & fructum magnitudine pyri figura oblonga, amygdalæ modo putamine inclusum & curio. Plutarchus item author est, Perseam arborem in Ægypto Isidi gratissimam esse, quòd fructum ferat cordi similem, folium vero linguæ. Galenus quoque in Ægypto Perseam se vidisse testatur, magnis arboribus comparandam, cuius (inquit) pomum in Perside tam præsentis veneni esse tradunt, vt vescentes interimat. In Ægyptum verò translatam & peregrinatione mitigatam, poma ferre cibis idonea, turbinata, Pyri facie. Ex quibus omnibus satis constat, Perseam arborem sui generis esse, & à nostrate Persica omnino diuersam.

Perseco, persecas, pen. corr. persecui, persectum { [illegible] } persecâre, Perfectè secare, & diuidere. Cicero 4. Acad. Eodem modo rerum naturas persecare, aperire, diuidere possumus, vt videamus terra penitúsne defixa sit, & quasi radicibus suis hæreat, an media pendeat.
Persecare vlcus aliquod ne serpat Liu. 10. bell Maced.

Persecare & conficere. Cic Attic. lib. 13, Quare da te in sermonem, & perseca, & confice, exeita, compelle, loquere, vt te cum illo Scæuola loqui putes.

Persector, persectaris, Vide PERSEQVOR.

Persedeo, persedes, penult. corr. persedi, pen. prod. persedêre. Seneca epist. 1. lib. 19, Quid ergo? non nouimus quosdã qui multis apud philosophiam annis persederint, & ne colorem quidem duxerint? Liu. lib. 5 Decad. 5, Hoc quoque quod rideris, in equo dies noctésque persedendo habeo.

Persegnis, & hoc persegne { [illegible] } Valde segnem significat. Liu. lib. 5. bel. Pun. Pedestre prælũ fuit persegne, paucis in prima acie pugnantibus Romanis

PERSEIS, fuit, teste Hesiodo in Theogonia, vna ex Nymphis, Oceani & Tethyos filia.
Perseis quoque, Persea, & Perseia dicta est Hecate à patre Perse. Vide HECATE.
Perseides herbæ, Vide post PERSIA.

Persenex, persenis, pen. corr. omn. gen. { [illegible] } Sueton. de Claris Gram. Namque iam persenex pauperẽ se, & habitare sub regulis quodam tempore fatetur.

Persentio, persentis, persensi, persensum { [illegible] } persentire, Idẽ quod Sentio. Virgil. 4 Æneidos.
-magno persentit pectore curas.

Persentisco, persentiscis, persentiscere, Inchoatiuum, Percipere aliquid fieri Terent. Heaut. 4. 1.
Quot res dedáre, vbi possem persentiscere,
Nisi essem lapis, quæ vidi.
Viscera persentiscunt. Lucret. lib. 3.
Conturbatur tum sanguis, viscera persentiscunt
Omnia, &c. Quidam tamen sic legi volunt,
Tum quatitur sanguis, tum viscera persentiscunt.

PERSEPHONE, pen. corr. { [illegible] } Ea est quæ à nostris Proserpina dicitur, quanquam & priori vocabulo nonnunquam nostri poetæ vtuntur. Ouid. 4 Fastorum.
At neque Persephone digna est prædone marito.

PERSEPOLIS, pen. corr. { [illegible] } Vrbs Persidis à Perseo condita, vt est apud Strabonem lib 15.

Persepolitana regio in Perside, qua fluuius Euphrates in mare deuoluitur. Habet Araxem fluuium, qui ex Parætacis in Persidam defluit. Strabo lib. 15.

Persequor, pen. corr. persequeris, persecutus sum { [illegible] } persequi, Insequi, Insectari. Plautus Menæch. 13.
Hac abiit. P. si vis persequi vestigia. Terent. Phorm. 3. 3.
Quoquò hinc asportabitur terrarum, certum est persequi.
Bello persequi aliquem. Cæsar 1. bel. Gal. Cic ad Brutum, 4. 1, Ad V. Calend. Maij, cũ de iis, qui hostes iudicati sunt, bello persequendis sententiæ dicerentur.
Armis furialibus persequi aliquem. Lucan. lib. 1.

Persequi aliquem terra & mari. Cic. Attico, lib 7.

Vestigiis ipsius aliquem. Cic de Clar. Orat. Bruto possis (nam Attico hæc nota sunt) & videre quemadmodū simus in spatio Q. Hortensium ipsius vestigiis persecuti. Per translationem.

Iudicio aliquem tergiuersantem. Cic pro Flacco, Hunc æstuantem & tergiuersantem iudicio ille persequitur.

Artius aliquid. Cic 2. de Orat.

¶Academiam veterem persequamur. Cic. 1. Academ.

Antiqua persequi. Cic. 1 de Finib In quo maximè consueuit iactare vestra se oratio, tua præsertim, qui studiosè antiqua persequeris claris & fortibus viris commemorandis, &c.

Artem aliquam. Cic. 1 de Finib. Eas ergo artes persequeretur, viuendi artem tantam, tàmque operosam, & perinde fructuosam relinqueret?

Bona sua repetere ac persequi lite atque iudicio. Cic 3. Verr.

Cæremonias institutas Cic. pro Domo.

Consuetudine & celeritate scribendi, facillimè quæ dicerentur persequi. Cic pro Sylla.

Diuerticula flexiones, & solitudines. Cic. in Pison.

Extrema si idem persequitur, qui inchoauit, iam omnia perfecta videbimus. Cic. de Prouinc. Consul.

Factis persequi quod dicimus. Plaut. Mercat. 20, Id est facere.

Feras. Ouid epist. 9.

Hæreditates, aut syngraphas suas. Cic. 3 de Legib.

Imperium patris persequi, pro Parere. Plaut. Sticho, 3.

Incœpta persequi. Liu 6 ab Vrbe.

Inimicitias paternas magna cum gloria. Cic 4. Acad.

Iniurias persequi, Vlcisci Cic. pro Cæcina. Hanc puto me habere actionem, vt per interdictum meum ius teneam, atque iniuriam tuam persequar.

Instituta alicuius seruare, & vestigiis persequi. Cic 4. Acad. In eodem tanta prudentia fuit in constituendis temperandísque ciuitatibus, tanta æquitas, vt hodie stet Asia Luculli institutis seruandis, & quasi vestigiis persequendis.

Ius suum persequi, Defendere. Terent. Adelph. 2. 1 Cic. 1. Verr. Cur his non modò persequendi iuris sui, sed etiam deplorandæ calamitatis adimis potestatem?

Philosophiam Latinis literis Cic 1. Acad.

Mandata alicuius persequi & conficere. Cic. ad Qu fratrem libro 2 15. Facies scilicet vt mea mandata digeras, persequare, conficias.

Mores patris persequi. Plautus Asinar 3, Eos me decretum est persequi mores patris. Hoc est, Tentare vt mores patris exprimam.

Mortem alicuius. Cic. pro Domo.

Numeris cursus sydерū persequi. Cic 2 de Diuin. Solis defectiones, itémque Lunæ prædicūtur in multos annos ab his qui sydereum motus numeris persequuntur.

Odio persequitur omnes. Seneca Hippol 2.

Otium persequi Horat Epod 1.

Ad vltimam speciem persequi singulas causarum partes. Quintil. lib 7 cap. 1.

Pœnas alicuius persequi, pro Vlcisci. Cic ad Att. lib. 9, M. Bruti se pœnas persequi, omniúmque eorum in quos Sylla crudelis hoc socio fuisset.

Pœnas à seditioso ciue per bonos viros iudicio persequi. Cic. Lentulo, lib. 1 9.

Promissa alterius persequi, Vt scilicet ille stet promissis. Plautus Mercat. 3.

Quæstiones infinitas. Cic. 4. Acad. Non persequor quæstiones infinitas: tantùm de principiis tecum, è quibus omnis constant, videamus quem probet.

Rem suam Cic pro Quintio.

Commodissimè has res persecutus est Xenophon in eo libro qui, &c. Cic. 2. Offic.

Diligentissimè res Annibalis persecutus Cæl. Cic. 1. de Diuin.

Scelus suum Ouid. 8 Metam.

Scripta persequi Cic ad Treboniū, lib 15 21, Quum ea quæ scripta persecutus es, sine summo amore cogitare non potueris.

Sectam aliquorum hominum. Cic 7 Verr.

Sententiam persequi ad finem id est Exequi. Vlpianus in l. A diuo Pio § 1, Sententiam Romæ dictam etiam in prouinciis posse per Præsides, si hoc iussi fuerint, ad finē persequi, Imperator noster cum patre rescripsit.

Stylum alicuius. Cæcinna Cic. lib. 6. 7.

Spem infinitam Cic pro Deiotaro.

Superstitio quocunque te verteris persequitur. Cicero 2. de Diuinatione.

Versibus aliqua. Cic. de Senect.

Vestigia alicuius. Cic. 1 de Orat. Cuius vestigia qui persequi cupiunt, eius sententiam sciscitantur.

Viam. Terent. Hecyr. 3. 5.

Vitam inopem & vagam. Cic. 12 Philip.

Vita persequi disciplinam rectè viuendi. Cic. 4 Tusc. Hanc amplissimam omnium artium bene viuendi disciplinā vita magis, quàm literis persecuti sunt.

Vitem relictam persequitur attondēs curuo dente. Virg. 2. Georg.

Vitia aliquem persequuntur ab institutione puerili. Quintilianus libro 1. cap. 1.

Voce aliquid. Cicer. pro Plancio, Sed quia neque necesse est me id persequi voce, quod vos mente videatis.

Voluptates cuiusquemodi. Cic. 2. de Fin.

Nominatim voluptates omnes persequitur Epicurus. Cicero 1. de Nat. deor.

Persequens, pen. corr. { [illegible] } Nomen ex particip. vt

Persequens flagitij. Plaut. Casin. 4.

Persequentissimus inimicitiarum. Author ad Heren lib. 2.

Persequendus, Participiū { [illegible] } vt Suauitatis persequendæ in vocibus studium non auditum est. Cic. in Orat.

Persecutio, Verbale { [illegible] } Cic. in Orat. Quum in altera gratiæ, gloriæ, præsidij plurimum esset: in altera persecutionū, cautionūmque præceptio. Vlpian. in l Pecuniæ verbum. D De verborum & rerum significatione, Persecutionis autem verbo extraordinarias persecutiones puto contineri: vtputa fideicommissorum, & si quæ aliæ sunt, quæ non habent iuris ordinarij executionem.

Persector, persectaris { [illegible] } persectari, Diligenter sectari, Perscrutari Lucretius lib. 2.

Nec persectari primordia singula quæque.

Persectans, Participium, vt Accipitres persectantes. Lucret. lib. 4. Id est insectantes, Lambinus.

Persero, perseris, pen. corr. perseui, persatum { [illegible] } persérere, Totum serere. Plautus autem per translationem pro Disseminare posuit, quum ait, Iude venisse persertè.

PERSES { [illegible] } authore Herodoto lib. 7, filius fuit Persei Danaes filij ex Andromeda Cephei filia, à quo Persas originem duxisse scribit. Hic, teste Plinio, lib. 7 cap 5, primus sagittas reperit. ¶Fuit itē alter hoc nomine rex Macedonum, qui, vt ait Sabellicus, fractis opibus regiis, humiliter & abiectè iacuit ad pedes Æmylij: à quo ductus est in triumphum Romam cum filiis, periitque in carcere, mœrore animi confectus. Fuit & alius Perses pater Hecates, frater Æetæ. Vide HECATA.

Achæmenius Perses. Stat 5. Sylu. 3. Vide ACHAEMENIA.

Perseuero, perseueras, pen. prod. { [illegible] } perseuerāre, Cum constantia animi & quadam modestia cōtinuare. Cic. de Amic. Orestes autem ita vt erat, Orestem se esse perseueraret.

Perseuerare & transigere aliquid. Cic. pro Quintio, Vt necessariò confiteare, neque eorum tam temerarium quenquam fuisse, neque teipsum id quod turpissimè suscepisses, perseuerare & transigere potuisse.

Constanter perseuerare. Curius ad Cic. lib. 7. 30, Quare, Cicero mi perseuera constanter nos conseruare.

Ad vltimum. Liu. 1 ab Vrbe condita.

In aliqua perseuerare Cæs 5 bel. Gal. Cotta se ad armatum hostem iturum negat, atque in eo perseuerat.

Statuit tum dicere, & in eo perseuerauit. Cic. de Prouinc. Cons.

In constantia perseuerare. Cic. 9 Philip.

In errore perseuerare, nullius, nisi insipientis est: errare, cuiusuis hominis. Cic. 12. Philip.

In labore vno Quintil. lib 1. cap. 12.

Obligatio perseuerat. Paulus in l. Lucius. D. Quib. mod. pign. vel hypoth. soluitur.

In proposito Liu. 6. bel. Maced.

In eadem sententia. Cic. 3. de Nat. deor.

Perseuerare & permanere in sua vetere sententia. Cic. 3. de Leg.

In vitiis Cic. 2 de Inuent.

In proprium vsum. Quintil. in Proœm lib. 6.

Perseuerare id se facturos. Patercul. lib. 2, In comitiis habendis præcipuum egit Consulem Nam & Quæsturam petentes, quos indignos iudicauit, profiteri vetuit. Et quum id facturos se perseuerarēt: Consularem, si in campum descendissent, vindictam minatus est.

¶Perseueratum est, Impersonale. Cic. 6. Verr. Quod quum illis qui aderant, indignum: qui audiebant, incredibile videretur, non est ab isto primo illo aduentu perseueratum.

Perseuerans, pen. prod { [illegible] } Nomen ex participio. Columel. in Præfat. lib. 1, Isque mos dum seruatus est perseuerantissimo colendorum agrorum studio, &c.

Perseueranter { [illegible] } perseuerantius, perseuerantissimè, Aduerb. Constanter. Liu. 1. bel Pun. Quo leonis agunt, segnius incipiunt: eo quum cœperint, vereor ne perseuerantius sæuiant.

Perseueranter obtinere. Plin. lib. 13 cap. 1.

Perseuerantissimè, Aduerbium. Plin. iunior lib. 4. epist. 86, Nam patrem illarum defunctum quoque perseuerantissimè diligo, vt actione mea librísque testatum est.

Perseuerantia, huius perseuerantiæ { [illegible] } Constantia. Cic. 5. Verr. Cuius iste fidei, diligentiæ, perseuerantiæ nulla ratione erípi possit.

Statiua perseuerantia Firmic. lib. 3 cap 6.

Perseuerantia est in ratione bene considerata stabilis & perpetua permansio. Cic 2 de Inuent.

Nimia perseuerantia. Cic. pro Domo.

Constantia, grauitas, perseuerantia retinenda est. Cic. 7. Philip.

Retinere perseuerantiam sententiæ suæ. Cic. pro Plancio.

Perseuerus, pen prod. { [illegible] } Adiectiuum. vt Imperium perseuerum. Tacit. lib 15.

PERSEVS, Persei { [illegible] } vel Perses, Persis siue Persi: sicut Achilles, Achillis vel Achilli: Achilleus, Achilles. Viri proprium, de quo multa præclara gesta narrantur. Hic fertur Cephei gener, quòd Andromedam ceto expositam liberatam à periculo, vxorem duxerit, qui nobilitatis & virtutis causa ad sidera dicitur peruenisse. Cic. lib. 2 de Nat deor. Minorem autē Septentrionē passis palmis subsequitur Cepheus. hunc antecedit Cassiopea. Ad pedes Andromedæ Perseus describitur. Vide Herodot. lib. 7 & Ouidium 4. Metam.

Aerei Perseos plantar a. Valer 1. Argon.

Inachius Perseus Claud. 1 in Ruffinum.

Pennipes. Catul in Camerium, epigr. 52.

Perseis, pen. prod { [illegible] } Patronymicum à Perseo. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16, Trinacriúsque suæ Perseidos author, & actor.

PERSIA { [illegible] } seu Persis, Persidis: & Persida, Persidæ, Orientalis regio, à Perse, seu à Perseo rege sic dicta. Virgilius 4. Georgicorum, Quàque pharetratæ vicinia Persidis vrget. Ouidius 1. Metam.

Danaeia Persis. Ouid. 1. de Arte. Danae mater fuit Persei.

Persæ { [illegible] } Populi Persiam incolentes. Lucan. lib. 10.

Ex Pharus Persisque fuit, Macedúmque tyrannis.

Religio impia Persarum. Catull. in Gellium, epigr. 85.

Insidi

Infidi Persæ. Horat. 4. Carm. ode 15.
Graues. Horat. 4. Carm. ode 8.
Velentur u asturtio Persæ Cic. 2. de Finib.

Persæ cera circunlitos mortuos condiunt, vt quammaximè permaneant diuturna corpora. Cic. 1. Tuscul.

In Persis augurantur & diuinant Magi, qui congregantur in fano commentandi causa, atque inter se colloquendi. Cic. 1. de Diuin.

Reges Persarum plures vxores habere, his autem vxoribus ciuitates attribuere aiunt solere, hoc modo, Hæc ciuitas mulieri redimiculum præbeat, hæc in collum, hæc in crines, ita populos habent vniuersos non solùm conscios libidinis suæ, verùm etiam administros. Cic 5. Verr.

Rex Persarum quisquam esse non potest, qui non antè Magorum disciplinam scientiámque perceperit. Cic. 1 de Diuin.

Perseis, pen. prod. {περσηΐς} Patronymicum fœmininum. vt Herbæ Perseides, Magicæ. Ouid. 1 de Remed. amor.

Persicus, pen. corr. {περσικός} Adiectiuum, Quod ex Persia est: vt Regnum Persicum. Iuuenal. Saty. 14.

Persicus sinus, Qui ab Oriente est maris Rubri. Plin. lib. 6 cap. 26, Persæ Rubrum mare semper accoluère, propter quod is sinus Persicus vocatur. Meminit & Ptolemæus lib. 5. cap. 4. hodie mare de Balsera nomen habet, in cuius ore insula Gulfar.

Libri Persici. Cic. 1 de Diuin.
Bracha Persica. Ouid. 5. Trist. eleg. 11.

¶Persicus, aliquando pro Opulento & diuite accipitur, à Persarum scilicet diuitiis, luxúque. Horat. 1. Carm. ode 38, Persicos odi puer apparatus.

Ornatus Persicus. Cic. de Senect.

¶Persica mala, dicta sunt, quòd ex Persia primùm allata sunt. Plin. lib. 13 cap. 9, Ægyptus & Persicam arborem sui generis habet, similem pyro, folia retinentem, fertilitas assidua ei, subnascente crastino fructu. maturitas Etesiarum afflatu. Pomum longius pyro, inclusum amygdalæ putamine & corio: colore herbido, sed vbi nux illi, huic pomum, differens breuitate ac mollitie: & quamuis blandiatur præduleis suauitas, innocuum.

Persicum portum Plautus quum ait, mare Euboicum videtur significare, quòd in eo classis Persarum dicitur stetisse non procul à Thebis. Persicum Plautus dixit persecutum.

Persideo, persides, pen. cor. persedi, pen. prod. persessum {ἐγκαθίζω} persidère, Idem quod Permanere. Plin. lib. 17. cap. 24, Pruinæ perniciosior natura, quoniam lapsa persidet, gelátque, ac ne aura quidem vlla depellitur.

Persides, pisces sunt ex genere Polyporum. Plin. lib. 32. cap. vltimo.

Persido, persidis, pen. prod. persedi, persessum {ἐγκαθιζάνω} persidere, Ex Sido compositum. Lucret. lib. 1,
At neque quo pacto persederit humor aquai Visum est. Id est, Insederit, immissus sit, inierit, penetrarit. Virg. 3. Georgicorum,
Turpis oues tentat scabies: vbi frigidus imber
Altius ad viuum persedit. Seruius, Persedit, Medullas & ossa penetrauit.

Pestilitas persidit in fruges. Lucret. lib. 6. Alij legunt præsidit, sed corruptè.

Persigno, persignas {ἐπισημαίνω} persignare. Liu. 5 bel. Pun. Quibus creati sunt Quinqueuiri muris turribúsque reficiendis, & Triumuiri bini: vni sacris conquirendis donísque persignandis: alteri, &c.

Persillum vocant sacerdotes rudiculum picatum, quo vnguine Flamen Portunalis arma Quirini vnguet. Festus. Persillum dicebant vas quoddam picatum, in quo erat vnguentum vnde arma Quirini vngebantur. Paulus.

Persimilis, & hoc persimile, pen. corr. {παρόμοιος} Cic. in Partit. Nihil sanè præter memoriam quæ est germana literaturæ quodammodo, & in dissimili genere persimilis. Horat. de Arte.

Persisto, persistis, perstiti, perstitum, pen. corr. {ἐμμένω} persistere, Durare, perseuerare. Apuleius, Quum me rogassent, an in proposito persisterem. Liu. 8. bel. Maced. Parum est non erubuisse absentem, quum per legatos frustraretis nos, nisi præsens quoque in eadem impudentia persistat? Cic. 2. de Diuin. Aut pertinacissimus fueris si in eo perstiteris, &c.

PERSIVS {περσίος} doctissimus Romanorum, cuius Lucilius meminit. de quo Cic. item 2. de Oratore, C. Lucilius homo doctus & perurbanus dicere solebat, ea quæ scriberet, neque se ab indoctissimis, neque à doctissimis legi velle, quòd alteri nihil intelligerent, alteri plus fortasse quàm ipse de se intelligi vellet: (quo etiam scripsit, Persium non curo legere: hic enim fuit, vt noramus, omnium ferè nostrorum hominum doctissimus: Lælium Decimum volo, quem cognouimus virum bonum & non illiteratum, sed nihil ad Persium) sic ego, &c. Hactenus Cicero. Persius Flaccus, Volaterris Hetruriæ oppido natus est. Constat eum claruisse iisdem temporibus, quibus Domitius Nero imperium vrbis Romæ suscepit. In grammatica præceptorem habuit Rhemnium Palæmonem Vincentium, qui grauissimas inimicitias dicitur exercuisse cum M. Varrone. In Rhetorica Flauium Virginium. Annæum verò Cornutum, qui philosophiæ studio excelluit, magna diligentia, singularíque obseruatione coluit, cúmque eo familiarissimè diu vixit, vt testatur ipse Satyra 5.

Persolata, Herba, de qua Plin. lib. 25 cap. 9, Persolata, quam nemo ignorat: Græci verò ἀρκεῖον vocant, folia habet maiora etiam cucurbitis & hirsutiora, nigriorâque & crassiora, radicem albam & grãdem, Persolatam siue persolutatam hoc loco, inquit Hermolaus, Plinius vocat vngulam caballinam, quæ vulgò dicitur: nam sectioo à personata separat. Vide eúdem Barbarum in cap. 15. lib. 21, apud Plinium.

Persolido, persolidas, pen. corr. {καταπήγνυμι} persolidàre, Idem quod simplex Solido. Stat. 1. Thebaidos,
Diffundítque imbres: sicco quos asper hiatu
Persolidat Boreas. Hoc est congelat.

Persoluo, persoluis, persolui, persolutum, pen. prod. {ἐκτίνω, ἀποτίνω} persoluere, Perfectè, vel in totum soluere.

Ab aliquo persoluere, Vide A vel AB.

Persoluere amicis Decius Brutus, Tantum me tibi debere existimo, quantum persoluere difficile est.

Persolui primæ epistolæ, venio ad secundam. Id est, Respondi ad ea quæ scripsisti in prima epistola. Cic. Att. lib. 14.

Grates persoluere dignas. Virg. 1. Æneid.

Persolui gratia non potest nec malo patri. Quintil. in Ægro redempto. Hoc est, Beneficium ne malo quidem patri reddi potest.

Honorem persoluere alicui. Virg. 8. Æneid.

Officium receptum persoluere. Cic. 7. Verr. Quum & Pop. Rom. satisfactum, & receptum officium Siculis necessariis meis erit persolutum.

Pœnas persoluere, Dare pœnas. Cic. de Amic. Pœnas Reipub. graues, iustásque persoluit.

Pœnas persolues mihi sanguine. Virg. 9. Æneid.

Præmia promissa. Ouid. 3. Fast.

Promissum. Cic pro Sextio, Sinite me, quod vobis fœtus huic sæpe promisi, id à vobis ei persoluere.

Quæstionem. Cic. Attico, lib. 7, Sed quoniam grammaticus es, si hoc mihi ζήτημα persolueris, magna me molestia liberaris.

Rationem officij. Cic. 7. Verr. Ego mei iam rationem officij confido esse omnibus iniquissimis meis persolutam.

Stipendium. Cic. Attic. lib. 5, Postremò seditio militum sedata ab Appio, stipendiúmque eis vsque Idibus Quintil. persolutum.

Vota. Propert. lib. 2 eleg. 26.

Persoluendus, quinque syllabarum {ἐκτιστέος.} Ouid. ad Liuiam,
Vita data est, vtenda, data est sine fœnore nobis
Mutua, nec certa persoluenda die.

Persolus, pen. prod. Adiect. Persolæ nugæ. Plaut. Curc. 4, Ebriola, persolæ nugæ. Id est solæ & meræ: non vt quidam primi in literis ordinis censent, Persicæ. Sic enim alio loco Plautus idem scribit,
Oculum effodito persolum mihi: luscum loquentem introducens. Particula enim augendi addita est verbo, quod omnis expers est incrementi.

Persoluta, siue persolyton, Herba hortensis apud Ægyptios. Plin. lib. 21. cap. 33, Et persolutam Ægyptus in hortis serit, coronarum gratia Duo genera eius, mas & fœmina.

Persona, personæ, pen. prod. {πρόσωπον, προσωπεῖον} significat eam qualitatem qua homo differt ab homine, tum in animo, tum in corpore, tum in extrà positis: quæ à Rhetoricis enumerantur in attributis personæ: vt Hector ad Priamum, persona filij est, ad Astyanacten persona patris, ad Andromachen persona mariti, ad Paridem persona fratris, ad Sarpedonem amici, ad Achillem persona inimici. Sunt autem & personæ in diuinitate, & quidem qualitates, non substantiæ, si Vallæ credimus: Pater, Filius, Spiritus sanctus. Sed Qualitas est ea quæ potest abesse citra subiecti corruptionem: falsa & Græcula est definitio. Calor enim & lux in Sole nunquam abest. Hæc ferè ex Valla lib. 6.

Imposuit nobis ipsa natura personam magna cum excellentia præstantiâque animantium reliquorum. Cic. 1. Offic.

Naturam & personam alicuius ad aliquam rationem aptam esse. Cic. Cæsari in Epist. ad Atticum, lib. 9.

Digna tua persona quæ sunt, ea reminiscere. Seruius Cic lib. 4. 5.

¶Persona, pro homine. Cic. 1. de Finib. Postremò aliquos futuros suspicor qui me ad alias literas vocẽt: genus hoc scribendi etsi sit elegans, personæ tamen & dignitatis esse negent. Cels. in Proœm. lib. 1, Medicos nihil tentasse indico: quia nemo in splendida persona periclitari voluerit coniectura sua: ne si non profuisset, occidisse videretur.

Heroicæ personæ Medea & Atreus. Cic. 3 de Nat. deor.

Obscuræ. Cic. Appio, lib. 3. 5, Neque obscuris personis, nec paruis in causis res agetur.

Contrahere personas ad aliquod negotium, Vide CONTRAHO.

Egredi personam. Vlpian. in l. 1. D. De constitut. Quod Princeps alicui ob merita indulsit, vel si quam pœnam irrogauit, vel si cui sine exemplo subuenit, personam non egreditur.

Eximere personam. Vlpian. in l. 1. D. Ne quis eum qui in ius vocat. vi exim. Ofilius putat locum huic edicto non esse, si persona quæ in ius vocari non potuit, exempta est: veluti parens, patronus, cæteræque personæ.

¶Persona, pro eo quod vulgò dicunt *Nomen vel tuum vel meum*. Cic. Attico, lib. 7, Subiicere eisdem præliis, vt mea persona semper ad improborum ciuium impetus aliquid videatur habere populare. Id est, Vt ego semper essem expositus impetui improborum, etiam plaudente quodã modo plebe, inquit Budæus. Idem 12. Philipp. Sic 6. Philipp. Non alienum fuit personas quasdam à vobis recognosci, vt quibuscum bellum gereretur, possitis taciti cogitare.

Hominum innumerabiles personæ. Cic. 2. de Orat.

Colliduntur personæ inter se. Quintil. lib. 7 cap. 3.

Inuadere personas fauorabiles. Quintil. lib. 7. cap. 2.

¶Persona {προσωπεῖον} pro Facie conficta accipitur, quæ à Græcis πρόσωπον vocatur. Hanc maiores laruam vocant. Vnde in scenis histriones personas accepiunt, hoc est facies serui, aut ancillæ, aut mariti, aut patris. Plin. lib. 12. cap. 14, Personis adiiciunt capiti, densísve reticulis. Martial. lib. 14. 181,
Sum figuli lusus Rufi persona Bataui:
Quæ tu derides hæc timet ora puer.

Persona, ait Bassus apud Gellium, à personando dicta est. Nam caput & os cooperimento personæ tectum vndique, vnáque tantum vocis emittendæ via peruium, quòd non vaga neque diffusa est, in vnum tantummodo exitum collectam coactamque vocem, & magis claros canorósque sonitus facit. Hæc & plura Gellius lib. 5. cap. 7.

Cerea persona. Lucret. lib. 4.

¶Personæ sunt (vt dictum est) in scena qui exprimunt gestu vel habitu senem, vel amatorem, vel auarum, vel iactabundum, &c. Terent. in Prol. Eunuchi,
Parasiti personam inde ablatam vel militis.

Partes & persona. Cic. pro Mur. Ego autem has partes lenitatis & misericordiæ, quas me natura ipsa docuit, semper egi libenter: illam verò grauitatis seueritatísque personam non appetiui.

Conuenientes personæ. Quintil. lib. 4. cap. 2.

¶Abiicere personam vnam & Sumere, contraria. Cic. pro Planc. Vbi me, inquam, Plancius, & complexu suo retinuit, multósque menses à capite meo non discessit, abiecta Quæstoria persona, comitísque sumpta.

Adumbrare personam, Vide ADVMBRO.

Aptare personam Herculis infantibus. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Capere personam, Vide CAPIO.

Tantam personam, tam grauem, tam seueram non capiunt angustiæ pectoris. Cic. in Pison. De dignitate & maiestate Consulis.

Constituere personas. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Deponere personam. Cic. Fam. 7.

Alienam ferre. Liu. 3. ab Vrbe.

Vtramque ferre. Horat. 1. epist. 18.

Nouam formare. Horat. de Arte.

Gerere. Cic. Off. 1.

Illigare personas graues sermonibus, Vide ILLIGO.

Imponere alicui personam, Dare prouinciam. Cic. de Lege agrar. Et mihi, quæso, ignoscite, si appello talem virum sæpius. vos mihi Prætori biennio antè Quirites hoc eodem in loco personam hanc imposuistis, vt quibuscunque rebus possem, illius absentis dignitatem vobiscum vnà tuerer.

Imponere alicui personam calumniæ. Cic. 4. Verr. Ecquando his de rebus tales viros audituros existimasti? petatur hæreditas ea quæ nulla debetur in prædam Prætoris? interponatur nomen ciuitatis? imponatur honestæ ciuitati turpissima persona calumniæ?

Imponere sibi suam personam. Plin. iunior lib. 1. epist. pen. Sed tu, iterum dicam, plurimum interest, quid esse Tribonatum putes. Tuam personam tibi imponas, quæ sapienti viro ita aptanda est, vt perferatur.

Imponere personam, Rursum aliter. Cic. 4. Verr. Dubitate etiamnum si potestis, quin eum iste potissimum ex omni numero delegerit, cui improbam personam imponeret?

Vehementem & acrem personam, quam mihi tempus & Resp. imposuit, iam voluntas & natura ipsa detraxit. Cic. pro Sylla.

Induere personam. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Introducuntur personæ in dialogis. Vide INTRODVCO.

Seruire personæ. Cic. 3. Offic. Illud quidem neque dedi, neque do infideli cuiquam: idcirco rectè à poëta, quia quum tractaretur Atreus, personæ seruiendum fuit.

Substituere personas. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Suscipere personam alterius. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Sustineo vnus tres personas, meam, aduersarij, iudicis. Cic. 2. de Oratore.

Grauissimam sustinet personam, qui philosophiam profitetur. Cic. in Pison.

Tenere aliquam personam. Cic. 3. de Orat. Neque adhuc quam personam teneant, aut quid profiteantur, intelligere potuerunt.

Tractare personam alicuius. Quintil. lib. 4. cap. 1. Ipsius autem litigatoris persona tractanda variè est.

Tueri personam magistratus. Cic. in Brut.

Tueri personam principis, magnū est in Republica. Cic. 9. Philip.

¶Personas etiam dicimus figuras eminentes in ædificiis quæ aquas ore vel mentula fundunt, eóque varios vultus & gestus exprimunt, vt est apud Vlpianum in l. Fundi D. De Actionibus empti.

Personatus, pen. prod. Adiectiuum {προσωπιδοφόρος.} Qui est de comœdia. Horat. 1. Serm. saty. 4. - quis stomacheturs eodem

Quo personatus pacto pater? Hæc Budæus.

Personatus, Personis, siue laruis indutus. Cic. Attic. lib. 15. Quid est hoc? quid est autem cur ego personatus ambulem? parúmne fœda persona est ipsius senectutis?

Personata fabula quædam Næuij inscribitur, quam putant quidam primùm à personatis histrionibus, sed quum post multos annos comœdi & tragœdi personis vti cœpere, verisimilius est eam fabulam propter inopiam comœdorum actam nouam per Attellanos, qui propriè vocantur personati: quia ius est iis non cogi in scenam ponere personam, quod cæteris histrionibus pati necesse est. Festus.

Personalis, & hoc personale, pen. prod. {προσωπικός.} Quod ad personam pertinet. Vnde Personalis actio, quæ in personam fit. Personale verbum, quod per personas distinguitur.

Personale munus, Vide Vlpianum, D. De constitut. princip. l. 2.

Personalis vsus aquæ. Paulus in l. pen. D. De seruit. præd. rust.

Personata, huius personatæ, pen. prod. {ἀρκεῖον} Genus herbæ nascentis iuxta riuos & flumina. Plin. lib. 25. cap. 9. Quidam arction personatam vocant, cuius folio nullum est latius, grandes lappas ferentem. Colum. lib. 6. cap. 17. Venena viperæ depellit super scarificationem ferro factam herba, quam vocant personatam, trita, & cum sale imposita. Petasites aliis dicitur, aliis Prosopion.

Personata fundit folia longè maxima, quæ nonnunquam quidam induerent qui personati in ludis prodirent. Hinc inditum putanerim nomen. Ruel. lib. 1. Arction prosopites personatiam in Latium sonat. Vulgus nostrum *glotteronem*, vel *Bardanam*: Officinæ *Lappam maiorem* vocant.

Personatia, huius personatiæ, Herba eadem quæ Personata, siue Arction. Plin. lib. 21. cap. 16. de colocasia, Foliis latissimis etiam si arbores comparentur, ad similitudinem earum, quæ personatia in nostris amnibus vocamus. Castigatiora exemplaria habent personata. Vide Dioscoridem lib. 4. cap. 92. Cæterùm variant authores in Personatæ, Personatiæ, Persolatæ, & Persolutæ cum nominibus, tum rebus. Vide Matthiolum.

Persono, personas, pen. corr. personui {ἐπηχέω} personâre, Magnum sonum emittere, Magna voce clamare & efferre. Cic. pro M. Cælio, Illæ verò non loquuntur solùm, verum etiam personant, huc vnius mulieris libidinem esse prolapsam, vt ea, &c.

Per vrbem totam personat. Val. Fl. 2. Argon.

Aurata cithara personat Iopas. Virg. 1. Æneid.

Cerberus personat regna latratu. Virg. 6. Æneid.

Tibia personat solenni cantu. Ouid. 3. Amor. eleg. 12.

Aurem alicuius personare. Horat. 1. epist. 1.

Est mihi purgatam crebrò qui personet aurem, &c. Hoc est, me admoneat.

Personant aures voce aliqua. Cic. ad Leptam. lib. 6. 18. Leptam nostrum iam cupio delectari talibus scriptis, etsi abhorret maiusculas ætatis, tamen personare aures eius huiusmodi vocibus non est inutile. Hoc loco personare significat aliquid ex audito sonore, vocibúsque restare in auribus, quod quasi idem insusurret, diutiúsque illic maneat.

Personare tumultu. Liu. 7. bell. Pun. Ouid. 1. Trist. eleg. 2.

Quantus ab æthereo personat axe fragor.

Domus personuit canibus. Horat. 2. Serm. saty. 6.

Personat domus cantu tibiarum. Cic. pro Rosc. Amer. Animi & aurium causa tot homines habet, vt quotidiano cantu vocum & neruorum & tibiarum, nocturnísque conuiuiis tota vicinitas personet.

Saxa personuere dulci fistula. Horat. 1. Carm. ode 17.

Vlulatus personant tota vrbe. Liu. 9. bell. Maced. Non fama modò accepisse vos, sed crepitibus etiam, vlulatibúsque nocturnis, qui personant tota vrbe, certum habeo.

Personus, pen. corr. Adiectiuum. Valer. 4. Argon.

- hæc procul Io

Spectat ab arce poli iam diuis addita, iámque

Aspide cincta comas, & ouantis persona sistro.

Persorbeo, per orbes, persorbui vel persorpsi, persurptum {ἐκροφέω} persorbêre, Totum sorbere. Plin. lib. 31. cap. 11. Alias ex his mares existimauere, tenui fistula spissioresque, persorbentes, & quæ tinguntur in deliciis, aliquando & purpura.

Perspeculor, pen. corr. perspecularis {κατασκοπέω} perspeculári, Diligenter speculari. Plin. lib. 8. cap. 16. Assidua namque satietate obesus cassi in situs, recessus arundinum cæsuras perspeculatus. Hirtius de bello Africano, lib. 5. Quum de vallo perspecularetur.

Perspergo, perspergis, perspersi, perspersū {καταρραίνω} perspérgere, Idem quod Aspergere. Cic. 2. de Orat. Libandus est etiam ex omni genere vrbanitatis facetiarum quidam lepos, quo tanquam sale perspergatur omnis oratio. Cato cap. 130. Codicillos oleaginos, & cæteras ligna amurca cruda perspergito, & in sole ponito.

Perspicio, perspicis, pen. corr. perspexi, perspectum {διορῶ, κατοπτεύω} perspícere, Intueri & diligenter animaduertere. Cic. ad Lentul. lib. 1. 2. Perspiciebant enim in Hortensij sententiam multis partibus plures ituros. Cæsar 2. belli Gall. Qua de causa discederent, nondum perspexerat.

Perspicere & penitus introspicere. Cic. pro Sylla. Perspicite etiam atque etiam, Iudices: nihil est quod in hac causa dici possit vehementius penitus introspicite Catilinæ, Antonij, Cethegi, Lentuli, cæterorúmque mentes, &c.

Perspicere vnde omnis sit error. Cic. 1. de Fin.

Non satis perspicio ista varietas quæ sit. Cic. 5. de Fin.

Quid in quaque re verum syncerúmque sit, quid consentaneum cuique, quid consequens, ex quo quæque gignantur, quæ cuiusque rei causa sit perspicere. Cic. 2. Offic.

Cum consilio & cura rem aliquam perspicere. Cic. 2. de Inuent.

Altius perspicere, Vide ALTVS.

Facillimè & optimè. Cic. ad Lentul. lib. 1.

Funditus perspicere omnes res gestas. Lucret. lib. 2.

Rectius perspicere aliquid. Lucret. lib. 2.

Perspicere & pertractare totam causam. Cic. 2. de Orat.

Perspicere coniectura. Cic. pro Lege Manil. Multa prætereo consultò, sed ea vos coniectura perspicitis.

Cura vigili perspexerat omnia. Ouid. 15. Metam.

Fidem alicuius. Cic. 4. Verr. Cuius in Sicilia virtutem hostes, misericordiam victi, fidem cæteri Siculi perspexerunt.

Fronte (vt aiunt) meum erga te amorem perspicere potuisti. Cic. Attic. lib. 14. Ex fronte perspicere dicimus, quod statim & velut ipso primus occursu percipimus. Sumptum à physionomicis, qui se profitentur ex oris lineamentis, reliquáque corporis specie, ingenium hominis posse deprehendere. Prouerbium est.

Naturam loci. Cæsar 1. bell. Ciuil.

Videre frequentiam aliquorum, & studia perspicere. Cic. 1. Catil.

Se perspicere, totúmque tentare. Cic. 1. de Leg. Quum se ipse perspexerit, totúmque tentarit, intelliget quemadmodum à natura subornatus ad vitam venerit, quantaque instrumenta habeat ad obtinendam adipiscendamque sapientiam. De homine.

Virtutem & integritatem alicuius. Cic. 5. Verr.

Voluntatem alterius. Cic. ad Attic. lib. 1. 1. Quum perspexero voluntates nobilium, scribam ad te.

Perspicere, pro Reuera discernere. Plin. iunior lib. 1. epist. 10. Vt enim de pictore, scalptore, fictore, nisi artifex iudicare: ita nisi sapiens non potest perspicere sapientem.

¶Perspicitur. Cic. 1. de Inuen. Ex re quod perspicitur, & verum esse intelligitur, nihil attinet approbari.

Res ipsæ perspiciantur. Lucret. lib. 4.

In parua pecunia sæpe perspiciuntur quàm sint leues quidam amici. Cic. 1. Offic.

Perspectus, Participium {διωραμένος.} Cæsar 2. bell. Gall. Eorum dierum consuetudine itineris nostri exercitus perspecta.

Amicitia perspecta. Catull. de Cælio, epigramm. 95.

Perspectum cognitum, indicatum animum alicuius habere. Cic. Bruto, 1. 2.

Vita aliquorum in rebus honestis atque magnis perspecta. Cicero 1. Offic.

Audita virtus alicuius. Perspecta, præsens, experta, contraria. Cic. pro

pro Corn. Balbo, Cuius igitur audita virtus dubitationi locum non daret, huius præsens, experta atque perspecta obtrectatorum voce lædetur?

Perspecta & explorata omnia ad aliquem perscribere. Cic. Attic. libro 3.

Perspectus, Nomen ex Participio { [illegible] } Quod diligenter animaduersum est. Cic. Attico, lib. 11, Omnem autem spem habeo existimationis priuatarúmque rerum in tua erga me mihi perspectissima beneuolentia.

Perspectè, Aduerb { [illegible] } Diligenter, doctè.

Perspectè & doctè sapere. Plaut Mil. 10.

Perspecto, perspectas { [illegible] } perspectāre, Frequentatiuum. Plaut. Milit. 10, Sine tamen me prius perspectare ne vspiam insidiæ sient.

Perspectare, Ad finem vsque spectare. Suetonius in Augusto, Ludos quinquennales honori suo destinatos perspectauit.

Perspicientia, perspicientiæ { [illegible] } Cic. 1. Offic. Sed omne quod honestum est, id quatuor partium oritur ex aliqua: aut enim id in perspicientia veri, solertiáque versatur. Id est, perfecta cognitione.

Perspicuus, Adiectiuum { [illegible] } Per cuius medium videmus, & magis ad incorporalia pertinet. Martial lib. 4. 41, de vitro, Prodat perspicuos ne duo vina calix. Idem lib. 4. 22, Perspicua aqua.

Amnis perspicuus. Stat. 4. Thebaid.

Liquor. Ouid. 4 Metam.

¶Perspicuus { [illegible] } per translationem pro Claro, manifesto & minimè dubio. Cic. pro Rosc. Amer. Necesse est eam quoque iustam & magnam & perspicuam fuisse. Idem 1. de Inuent. Quæ perspicuam omnibus veritatem continet assumptio, nihil indiget approbatione.

Mors perspicua. Cic. pro Domo sua, Legerā clarissimos nostræ ciuitatis viros, se in medios hostes ad perspicuam mortem pro salute exercitus iniecisse.

Non obscurum & perspicuum. Cic. 6. Verr. Res quæ esset antea non obscura, sacerdotum testimonio perspicua esse cœpit.

Apertum & perspicuum. Cic. 3 Verr. Omnia aperta, omnia perspicua reperientur.

Perspicuum facere. Cic. 2. Verr. Vt apertus in corripiendis pecuniis fuit, sic in spe corrumpendi iudicij perspicua sua consilia, conatúsque omnibus fecit.

Perspicuum est omnibus. Cic. 4. Acad.

Perspicuum hoc est, constátque inter omnes. Cic. 3. de Nat deor.

Perspicuitas, pen corr perspicuitatis { [illegible] } Euidentia. Cic. 4 Acad. Propterea quòd nihil esset clarius [illegible], vt Græci: perspicuitatem aut euidentiam nos, si placet, nominemus. Quintil. lib. 1 cap. 6, de verbis vetustis: Oratio verò, cuius summa virtus est perspicuitas, quam sit vitiosa si egeat interprete? Perspicuitatem vocat intelligendi facilitatem.

Perspicuè, Aduerb. { [illegible] } Euidenter. Cic. 4. Acad. Quo enim modo perspicuè dixeris, album esse aliquid &c.

Dilucidè & perspicuè. Plin. lib. 18 cap. 28.

Planè & perspicuè expedire aliquid. Cic. 3. de Fin.

Apertè & perspicuè nulla esse iudicia. Cic. 2 Verr.

Perspicax, pen. corr. perspicacis, pen. prod. om g { [illegible] } Considerarus, acutus. Cic 3. Officiorum,

Quod ni Palamedis perspicax prudentia

Istius percepset malitiosam audaciam. Ex poeta. Terēt. Heaut. 5. 1, Ego me non tam astutum, neque ita perspicacem esse, id scio. Cic. 1. Offic. acutum & perspicax coniunxit.

Perspicacia, huius perspicaciæ { [illegible] } Consideratio & acumen. Cic. ad Att. lib. 15, Tandem à Cicerone tabellarius, sed mehercule literæ [illegible] scriptæ, quod ipsum perspicaciam aliquam significaret.

Perspicacitas, pen. corr. Idem { [illegible] } Cic. ad Atticum, lib. 1. 13, Etsi ex iis quæ scripsimus, tanta es perspicacitate, etiam à me non scripta perspicis. In quibusdam exemplaribus desyderantur hæc verba, es perspicacitate.

Perspissò, Aduerb. { [illegible] } significat Tardè. Plautus,

Quia quod bene promittunt auspices, perspissò euenit. Nonius.

Persterno, persternis, perstraui, perstratum, pen prod. { [illegible] } persternere, Totum sternere. Liuius 10 ab Vrbe, Eodem anno ab Ædilibus curulibus, qui eos ludos fecerunt, damnatis aliquot pecuariis via à Martis silice ad Bouillas perstrata est.

Perstimulo, perstimulas, pen corr. { [illegible] } perstimulāre, Idem quod Stimulo. Tacitus lib. 4, Agrippinæ quoque proximi illiciebantur prauis sermonibus spiritus perstimulata.

Perstino, perstinas, pen. corr. { [illegible] } perstināre, Taxare, siue pro pretio deputare. Apul. Et percontato pretio quòd centum nummis indicaret, aspernatus, Viginti denariis, inquam, perstinaui.

Persto, perstas, perstiti, perstitum, pen. corr. & perstatum, pen. prod. { [illegible] } perstāre, Firmum & immobilem stare, Perseuerare. Plinius lib. 7. cap. 2, Philosophos eorum quos gymnosophistas vocant, ab Exortu ad Occasum perstare, contuentes solem immobilibus oculis feruentibus harenis.

In limine perstat quidam. Tibull. lib. 1. eleg. 5.

Armis perstare. Stat. 11. Thebaid.

Negare aliquid, & in eo perstare. Cic. 3. Offic.

In causam damni perstat vterque sui. Ouid. 2 de Arte.

In impudentia. Cic. pro Rosc. Comœd.

Perstare incœpto, vel in incœpto. Liu. 8 ab Vrbe.

Perstare in grauitate sua. Cic. 4 Acad.

Perstare in sententia. Cic. pro Rosc. Comœd.

In societate. Liu. 3 belli Pun.

Perstas certare. Ouid. 13. Metam.

Perstat contendere. Silius lib. 5.

Hyems perstat. Ouid. epist. 19.

Mens eadem perstat mihi. Virgil. 5. Æneid.

Massa sola comes fugæ perstitit. Ouid. 4. Trist. eleg. 2.

Pudor in ore perstat. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9.

Rabies perstat. Lucan. lib. 5.

Perstans, Participium { [illegible] } vt

Dictis perstantem terrent in iisdem. Valer. 4. Argon.

Perstratus, Vide PERSTERNO.

Perstrepo, perstrepis, pen corr perstrepui, perstrepitum, penult. corr { [illegible] } perstrépere, Valde strepere. Terent. Eunuch 3. 5,

Abeunt lauatum, perstrepunt, ita vt fit domini vbi absunt.

Crebro pulsatus perstrepit ictu. Claud. 2. in Eutrop.

Rumor in arcana iamdudum perstrepit aula. Stat. 2. Achil.

Tellus perstrepit. Silius lib. 8.

Perstringo, perstringis, perstrinxi, perstrictum { [illegible] } perstringere, est (inquit Nonius) Valde stringere, & claudere. Cato cap. 32, Vites bene nodentur per omnes ramos, diligentérque caueto ne vitem præcipites, & ne nimium perstringas.

Perstringere oculos splendore micanti, Offuscare, obnubilare, obscurare. Lucil. lib. 30.

Perstringere aciem, aut oculos mentis, & animorum, aut boni ingenij. Cic. 1. de Diuin. Eáque parte animi quæ voluptate alitur, nec inopia enecta, nec satietate affluenti: quorum vtrunque perstringere aciē mētis solet. Alij tamen legūt præstringere. Vide PRAESTRINGO.

Murmure cornuum perstringis aures. Id est, percellis. Horat. 2. Carm. ode 1.

Fulmineum perstrinxit iter. Claud. 1. Paneg.

Terram aratro perstringere. Cic. de Lege agrar. Quod solum tam exile & macrum est quod aratro perstringi non possit?

Portam vrbis alicuius vomere aratri perstringere. Cic. 2 Philip.

Hastore perstringi. Liuius 1. ab Vrbe.

¶Perstringere aliquem, Leuiter attingere, & interim taxare, & reprehendere, leuíque dolore afficere, leuiter offendere. Cic. pro Sextio, Vt eos quorum sceleris furore violatus essem, vocis libertate perstringerem? Ex Budæo.

Celeriter cursum aliquem. Cic. 3 Philip.

Leuiter Cōsulatus meus eam perstringit. Cic. de Clar. Orat. Consulatúsque meus, qui illam primò leuiter perstrinxerat, idem nos rerum mearum gestarum, quas ille admirabatur, laude coniunxerat.

Voluntatem alicuius asperiorib. verbis impunè perstringere. Cic. pro Plancio.

Suspicione perstringere. Cic. pro Sylla, Nemo vnquam me tenuissima suspicione perstrinxit, quem non peruerterim.

¶Perstringere, Summatim & breuiter dicere. Cic. pro Sex. Rosc. Sed in animo est, quemadmodum antè dixi, leuiter transire, ac tantummodo perstringere vnamquamque rem.

Perquàm breuiter aliquid perstringere & attingere. Cicero 2. de Oratore.

Perstrictus, Participium { [illegible] } Plin. libro 17. cap. 24, Perstrictus gelu non potuit eò peruenire humor. Hoc est vehementer astrictus.

Perstudiosus, pen prod. Adiectiuum { [illegible] } Cic. 5. Tusc. Musicorum verò perstudiosum accepimus, &c.

Perstudiosè, Aduerbium. Cic. in Brut. His enim scriptis etiam ipse interfui, quum essem apud Ælium adolescens, eúmque audire perstudiosè solerem.

Persuadeo persuades, pen. prod. persuasi persuasum, pen. prod. { [illegible] } persuadēre, Suadendo inducere, facere vt quis credat. Terent. Adelph. 3. 4, Persuasit nox, amor, vinum, adolescentia. Cæsar lib. 4. Cōment. Idoneum quendam hominem & callidum delegit Gallum, ex illis quos auxilij causa secum habebat. huic magnis præmiis pollicitationibúsq; persuadet, vt ad hostes transeat & quid fieri velit, edocet. qui vbi ad eos venit, timorem Romanorum proponit.

Auditori aliquid persuadere. Cic. 1 de Inuent.

Opinione non solum, sed etiam ad veritatem sibi aliquid persuadere. Cic. 1 de Nat deor.

Te tibi persuadere volo, mihi neminem esse te chariorem. Cic. Attic lib 10.

Hoc velim tibi penitus persuadeas. Cic Attic. lib. 14.

Prorsus ita esse, alicui persuadere. Cic Attic. lib 7.

Confirmauit non solùm mihi, sed etiam persuasit. Cic. Att. lib. 16.

Verè persuades hoc tibi. Horat. 1. Serm. saty. 6.

Quo modo mihi persuadeo, per parenthesin positum. Cic. pro Rosc. Amer. Ego contra breuem postulationem affero, & (quomodo mihi persuadeo) aliquanto æquiorem.

Ita persuadeas. Cic. ad Brutum lib. 11. 5, Quamobrem velim tibi ita persuadeas, me cum Reip. causa, quæ mihi vita ipsa est charior, tum quòd, &c.

¶Persuadere, pro Suadere. Terent. And. 3. 3,

Et is mihi persuadet, nuptias quantum queam vt maturem.

Scarabæo citius persuaseris. De iis dictum, qui malis assueuerunt, à quibus tamen reuocari non possunt, eo quòd assueta videantur optima. Siquidem scarabæus fœtus suos educat in stercore, præcipuè caprino, & nidum parit, atque ibidem habitat. Vsus est Lucianus in Pseudologista. Meminit Erasm.

Persuadens, pen prod. Participium { [illegible] } vt

Verba persuadentia. Ouid. 1. de Arte.

Persuasus, pen prod. { [illegible] } Aliud participium, siue Nomen ex participio. Cic. 10 Tusc. Opinio mali, quo viso atque persuaso, ægritudo insequitur necessariò.

De tua fide mihi persuasum est. Brutus & Cassius Antonio, lib. 11. 2.

Ita persuasum omnibus cum paucis inermibus, perterritum metu, fracto animo, fugisse Antonium. Cic. ad Brut. lib 11. 12.

Persuasissimum est mihi. Brutus Ciceroni, lib 11. 9, Sed quòd mihi persuasissimum est Lepidum rectè facturum nunquam, si forte vobis id de hoc dubium est.

Persuasissimum habere. Columella lib. 12. cap. 1, Ea porrò persuasissimum habere debebit, aut in totum, aut certè plurimum domi se morari oportere. De villica.

Persuasio {[illegible]} Verbale, dicitur Credulitas & opinio firma, quam fidem appellamus. Cicero 2. de Inuent. Aut persuasioni adolescentiæ, aut alicui non malitiosæ animi affectioni attribuetur.
Arrogans de se persuasio innascitur. Quintil.lib.2.cap 4.
Attonita persuasio, Vide ATTONITVS.
Falsa. Quintil.lib 1.cap.1.
Inanis. Quintil.lib.1 cap.2.
Popularis. Quintil lib.3.cap 15.
Recepta publicé Quintil.lib.3.cap 7.
Induere sibi persuasionem. Quintil lib 1 cap 1.
Tumescere inani persuasione. Quintil lib.1.cap 2.
Persuasor, pen.prod. Aliud verbale {[illegible]} Qui persuadet.
Persuasorius, Adiectiuum {[illegible]} Quod persuadet. Suetonius in Domitiano, ca.8, Recuperatores, ne se semper persuasoriis assertionibus accommodarent, identidem admonuit. Quæ sint autem persuasoriæ assertiones, explicat Turnebus his verbis: Olim qui in libertatem vindicabantur, quum serui essent, nec pro se iudicio liberali experiri possent, assertorem quærebant. In causis igitur corporalibus monuit recuperatores, ne tametsi fauorabilis libertas est, sequerentur in iudicio assertiones vel prece vel pretio vel persuasione eblanditas contra ius dominorum.
Persuastrix, persuastricis, pen. prod. Antiquum, f.g. {[illegible]} Plautus Bacchid.3.3, -eccas tandem probri
Perlecebræ, & persuastrices.
Persuasibilis, & hoc persuasibile, pen.corr {[illegible]} Quod potest persuaderi. Quintil.lib.3.cap.16, Rhetorice est vis inueniendi omnia in oratione persuasibilia.
Persuasibiliter, pen.corr. {[illegible]} Aduerb. Quintil.lib.2.cap 15, Qui finem eius esse ait persuasibiliter dicere.
Persubtilis, & hoc persubtile, pen prod. Valde subtile significat Cicero pro Plancio, Et quoniam tua fuit perelegans ac persubtilis oratio.
Animus persubtilis, atque minutis corporibus factus. Lucret. libro 3.
Persulto persultas {[illegible]} persultáre, Ex per & salto frequentatiuo verbi Salio, Saltando lætitiam animi ostendere. Liu 4. bel. Maced. Quorum vbi arma signáque Lacetani cognouere: memores quàm sæpe in agro eorum impunè persultassent. Tacitus lib.11, Simul libero exercitu campos persultante.
Equis leuibus persultare. Silius lib 3.
¶Persultare, Ferarum proprium & pecudum Lucret. lib.1,
Inde feræ pecudes persultant pabula læta. Id est saltant per pabula. Lambinus verò sic, Persultant, Id est saltu pertransiunt, & prætereunt, ac ita negligunt, scilicet rebus venereis intentæ.
Pertædet, pertæduit, pertæsum est {[illegible]} pertædére, Valde tædere. Gell. lib.15 cap.20, Simul duas vxores habuerat, quum id decreto ab Atheniensibus facto ius esset, quarum matrimonij pertædebat De Euripide. Idem lib.1.cap 2, Verbísque eius defatigati pertæduissent.
Pertædescit {[illegible]} pertædéscere. Cato cap 156, Nolite multum dare, ne pertædescat.
Pertæsum est. Cic. ad Qu. frat. lib 1.2, Pertæsum est enim leuitatis, assentationis animorum, non officiis, sed temporibus seruientium. Virg 4. Æneidos,
Si non pertæsum thalami tedæque fuisset.
Pertæsum est esse domi. Lucret lib.3.
Incœpti magni pertæsum est illos. Virg.5. Æneid.
¶Pertisum quidam legi volunt, pro Pertæsum: quod Cicero non probat in Orat. Concisum, non concæsum &c. ex quo quidam Pertisum etiam volunt: quod eadem consuetudo non probauit.
Pertæsus {[illegible]} Participium sine verbo, inquit Seruius.
Pertæsus, cum genitiuo. Plaut. Mostell.5 3.
Ita me ibi malè conuiuij sermonísque pertæsum.
Lentitudinis eorum pertæsa. Tacit.lib.15.de Epicharí muliere.
Pertæsor, cum accusatiuo. Suet in Cæs cap.7, Et quasi pertæsus ignauiam suam, quòd nihildum à se memorabile actum esset.
Pertæsus se aliquarte Sueton in Tib Cæs.cap.66.
Pertego, pertegis, pen.corr. pertexi, pertectum {[illegible]} pertégere, Perficere quod tegere cœperis. Plaut Rud 4,
Quin pertegamus villam, dum sudum est? Idem Trinum 6,
Benefacta benefactis aliis pertegito ne perpluant.
Pertendo pertendis, pertendi, pertensum {[illegible]} perténdere, Valde tendere, Extendere. Cato de Re rust cap 52, In arboribus, vbi radices capiant, calicem aut qualum pertundito: per fundum ramum quem radicem capere voles, traiicito, terra calcato, transcríptóque
¶Pertendere, Rectà tendere & proficisci. Liu 5 ab Vrbe, Pars maxima, atque ipse Sergius Romam pertenderunt.
¶Pertendere, Contendere. Cic pro Corn. Balbo, Nos Cn. Pompeij decretum iudicium de consilij sententia pronuntiatum recognoscemus? cum legibus conferemus? cum fœderibus, quorum acerrima diligentia est, pertendemus?
¶Pertendere, Ad finem perducere quod intendebamus, aut cœperamus. Terent. Heaut 5 1,
Quid istuc? video non licere, vt cœperam hoc pertendere.
¶Animo pertendere. Propert. lib.2 eleg 16,
Quòd si pertendes animo vestita cubare,
Scissa veste meas experiere moras. Id est, obstinata persistes & perseuerabis.
Pertento, pertentas {[illegible]} pertentáre, Diligenter tentare, Experiri, Probare. Terent. And 3.4, -sed ea gratia
Simulaui, vos vt pertentarem.
Perspicere & pertentare. Cic ad Qu frat lib.1.4.
Causam totam pertentare & perspicere Cic 2 de Orat.
Dictis variis pertentat pectora. Stat.5 Thebaid.
Pertentare administrationem alicuius, ret. Cic.2.de Inuent.
¶Pertentare, Sæpe tentare Virg 3 Georgicorum,
Nonne vides vt tota tremor pertentet equorum
Corpora, si tantum notas odor attulit auras?
Gaudia pertentant mentem Virg 5. Æneid
Gaudia pertentant tacitum pectus Virg.1. Æneid.
Omnia pertentare. Lucret.lib.5.
Pertenuis, & hoc pertenue {[illegible]} Valde tenue significat. Plin. lib.16 cap.43, Secatur in laminas pertenues & ilex.
Pertenuis spes, per translationem. Cic. ad Terent. lib.14.3.
Argumentum pertenue. Cic 5. Verr.
Discrimen. Cic de Lege agrar.
Suspicio. Cic. pro Cluent.
Vis. Cic pro Cæcina.
Pertercbro, perterebras, pen.corr. {[illegible]} perterebráre, Terebra perforare. Cic.1. de Diuin. Annibalem Cælius scribit, quum columnam auream, quæ esset in fano Iunonis Laciniæ, auferre vellet, dubitarétque vtrum ea solida esset, an extrinsecus inaurata, perterebrasse.
Pertergeo, perterges, pertersi {[illegible]} pertergére, Permulcere. Lucret lib 4.
Et quasi perterget pupillas, atque ita transit. Id est permulcet. De imagine. Lambinus
Pertergo, pertergis, pertersi, pertersum {[illegible]} pertérgere, per ult. corr Diligenter tergere Colum. lib.12 cap 9, Sæpe suffundere ita debebis, nec pati sitire salgama, sed carnulentus munda spongia vasa pertergere, & aqua fontana refrigerata
Gausape purpureo mensam pertersit. Horat.2. Serm. sat 8.
Aura perterget nostros oculos Lucret.lib 4.
Pertero, perteris, pen corr. pertriui, pertritum, pen prod. {[illegible]} pertérere, Terendo comminuere. Plaut Menæch. 3.
Tum compedes ianuam lima perterunt. Colum. libro 8 cap 5, Vel eadem pertrita, & cum aqua potui data.
Perterreo, perterres, perterrui, perterritum, penult.corr. {[illegible]} perterrére, Valde terrere. Terent. Eunuch.5 3
Post carbo, atque hunc perterrebo sacrilegum. Cæsar bell. Gall. lib 7, Vt sint reliquis documento, & magnitudine pœnæ perterreant alios.
Ferro aliquem reiicere & perterrere. Cic. pro Cæcina.
Obstupefieri & perterreri diligentia alicuius. Cic 2 in Catil.
Somnio perterreri. Cic.1 de Diuin.
Perterritus, pen.corr. Participium {[illegible]} Cic pro Cæl. An timebant, ne tot vnum, valentes imbecillum, alacres perterritum superare non possent?
Persequi perterritos, inermes, saucios. Cic. Brutu, 10.
Perterritus conscientia. Cic. pro Cluent.
Perterritus metu Cic. 7. Verr.
Timore perterritus contremui. Cic.1.de Diuin.
Cerua. Ouid.11. Metam.
Mœnia Ouid 1 de Ponto, eleg.2.
Perterrefacio, perterrefacis, pen.corr. perterrefeci, pen.prod perterrefactum {[illegible]} perterrefácere. Idé quod Perterreo Teren. And.1.1,
Perterrefacias Dauum. Brutus ad Cic. libro 11. 20, Sperare eo sterrefacto, adolescente impulso, posse magna consequi præmia.
Perterricrepus, pen.corr. Adiectiuum, Quod terrorem crepat & incutit. Lucret. lib 6 de tonitru.
Tum perterricrepo sonitu dat missa fragorem. Cic. in Orat. Imò verò ista sequamur, asperitatémque fugiamus:
Habeo istam ego perterricrepam. Ex poeta.
Perterricrepa mulier, Minax & garrula, quæ perterret crepando & obstrependo.
Pertexo, pertexis, pen prod pertexui, pertextum {[illegible]} pertéxere, Peragere, perficere. Translatio sumpta à textoribus, qui primò telam ordiuntur, & ursam deinde texunt. Cic. lib.2. de Orat Et pertexe modò, inquit, Antoni quod exorsus es. Idem ad Attic. lib. 1.9, Totum hunc locum quem ego varie meis orationibus, quarum tu Aristarchus es, soleo pingere de flamma, de ferro (nosti illas [illegible]) valde grauiter pertexui.
Cœptum pertexere. Lucret. lib.1.
Pertica, huius perticæ, pen.cor {[illegible]} Baculus oblongus. Varro 3. de Re rust. cap.5, Prætereà & perticas inclinatas ad parietem. Ouid. de Nuce,
Pertica dat plenis immitia vulnera ramis.
Pertica, à portando dicta, quasi portica. Ex libello variorum authorum de limitibus.
Sæua pertica. Ouid.de Nuce.
Tristis Propert lib. 4. eleg 1.
Vna & eadem pertica. Plin. epist.2. lib 8, Ex iis etiam quos non vna (vt dicitur) pertica: sed distinctè, gradatímque tractarem: quanto quis melior & probior, tanto mihi obligatior abiret. Id est, non vna vina mensus sum, inquit Budæus. Erasmus, Vna pertica, pro Eadem opera. Sumptum videtur ab his qui metiuntur agros. Pertica enim posita pro decempeda. Nam Seruius Sulpitius, vt indicat Festus, dixit perticam esse lineam qua diuiduntur agri.
Perticalis, & hoc perticale, pen prod. {[illegible]} Colum. lib 4 cap 30, Perticalis ferè salix eundem agrum, quem viminalis, desyderat. Id est ex qua fiunt perticæ.
Pertimeo, pertimes, pen.corr pertimui {[illegible]} pertimére, Valde timere. Cic 4 Ver. Si nullius vim, nullius potentiam pertimuero. Tacitus lib. 1, Nihil in vulgo modicum terrere, ni paueant: vbi pertimuerint, impunè contemni.
Attoniti Mænas pertimuere manus Ouid. 6. Fast.
Pertimesco, pertimescis, pertimui {[illegible]} pertimescere, Idé quod Pertimere. Cic. 7. Verr Hanc tu tantam religionem, si tum in imperio propter cupiditatem & audaciam non pertimescebas: ne nunc quidem in tanto tuo, liberorúmque tuorum periculo perhorrescis?
Rotam fortunæ pertimescere. Cic in Pison.

Nun-

Non mediocriter aliquid pertimescere. Cic pro Quintio.

Pertimescere de. Cic.7. Verr. De suis periculis, fortunisque omnibus pertimescunt.

Pertimescitus, pen. corr. Passiuum { [illegible] } Cic 2. de Lege agraria. Graue est enim nomen imperij, atque id etiam in leui personi pertimescitur.

Pertimescendus, Participium { [illegible] } vt

Fama inconstantiæ pertimescenda. Cic. Lentulo, lib. 1 9.

Pertineo, pertines, pen. corr. pertinui, pertentum { [illegible] } pertinêre, Ex per & teneo compositum, significat Pertingere, peruenire: & iungitur modò præpositioni IN, modò AD. Vlpianus de Cloacis, l. Prætor ait, Quo minus illi cloacam quæ ex ædibus eius in tuas pertinet, qua de agitur, purgare, reficere liceat, vim fieri veto. Et paulo pòst, §. Quod ait, Quod ait prætor, pertinet: hoc significat, quod ex ædibus eius in tuas ædes pertinet, hoc est dirigitur, extêditur, peruenit. Cic. 2. de Nat. deor. Vias quæ pertinent ad iecur, eique adhærent. Idem 2. de Diuinat. Quæ potest igitur contagio ex infinito penè interuallo pertinere ad lunam, vel potius ad terram?

Sylua longè introrsus pertinet, Id est extenditur. Cæsar 6. bel Gall. Syluam esse ibi infinitæ magnitudinis, quæ appellatur Bacenis: hanc longè introrsus pertinere

Pertinere per. Cic. 1. de Nat deor. Aliis autem libris quondam rationem per omnium naturam rerum pertinentem, vt diuinam esse affectam putat.

¶Pertinere ad, pro Præstari & exhiberi. Cic ad Cornificium, libro 12.18, Tantùm velim existimes, si negotia Lamiæ, procuratores, liberos, familiam, quibuscunque rebus opus erit, defenderis, gratius mihi futurum, quàm si ea tua liberalitas pertinuisset ad rem familiarem meam.

¶Pertinet { [illegible] } Impersonale, Idem quod Attinet. Pomponius de Verb & rer signifi l. Verbum, Verbum aliud pertinere latissimè patet nam & eis rebus petêdis aptum est quæ dominij nostri sint. & eis, quas iure aliquo possideamus, quamuis nô nostri dominij sint. Pertinere ad nos etiam ea dicimus, quæ in nulla eorum causa sint, sed esse possint.

¶Pertinet ad te hæc malitia, suspicio maleficij, &c. Plaut. Trucul. 17. Cic. pro Roscio Amer. Spero ex hoc ipso non esse obscurum ad quem suspicio maleficij pertineat.

Pertinet ad rem, Huc spectat, è re est Cic. ad Brutum, lib. 13. 14, Bonus planè vir, & cum virtutibus, tum ea fortuna (si quid hoc ad rem pertinet) ornatus. Id est, si quid affert momenti.

Pertinet ad Remp. pro Interest Reip. Cic. ad Brutum, 1, Id valde pertinuit, vt ego tum intelligebam, ad Remp. vt nunc iudico, ad dignitatem tuam.

Pertinet oratio mea ad fœdus infirmandum. Cic. pro Cornelio Balbo, Nec verò hæc oratio mea ad infirmandum fœdus Gaditanorum Iudices, pertinet.

Pertinet oratio mea ad plures. Cic pro Rosc. Amer.

Summa illuc pertinet, vt sciatis, &c. Cic. 7. Verr.

Latè patet hæc ars, & ad multos pertinet. Cic. 1 de Orat.

Hoc eò pertinet, quód. Cic de Clar. Orat. Caius iol. Si id, De duobus reis, Quæ sententia eò pertinet vt quamuis vel huic vel illi decem soluerit, vel Seio Stichum, nihilominus alteri obligatus maneat. Eò pertinet (inquit Budæus) id est, huius sententiæ effectus eò vsque progreditur. vel, Hæc sententia eò tendit vt, &c.

Pertinet eodem & bayon. Plinius lib. 12. cap 18. Hoc est illic de ea herba dicendum est. Cic. Attico, lib 8, Ea scripsi, quo in suadendo plus authoritatis haberem, eodemque pertinet, quòd causam eius probo.

Quorsum quidque pertinet Cic. 3. de Nat. deor. Vestri non modò hæc non refellunt, verumetiam confirmant, interpretando quorsum quidque pertineat.

Pertinet ad id. Cic. 2 Acad. Cætera pertinere ad id putant, aut ad augendum, aut ad tuendum, vt diuitias, vt opes, vt gloriam, vt gratiam.

Pertinet somnium ad hoc. Plaut Merc. 5.

Pertinet gemitus luctúsque prouinciæ ad capitis tui periculum. Cic 5. Verr.

Pertinent ad vsum nauium. Cæsar 3 bel. Gall.

Ad vsus vestros pertinet. Ouid. 1 de Remed. amor.

¶Ætas pertinet ad literas Quintil. lib. 1 cap. 1.

Pertinebat ad dandum ei argentum. Plin. lib 8 epist. 6.

Pertinere ad me, accipimus pro eo quod est Officium meum esse, siue onus mihi incumbere, & muneris mei esse. Cic. de Amic. Sed eadem bonitas etiam ad multitudinem pertinet. Ibidem, Quod non fecissent profectò, si nihil ad eos pertinere arbitrarentur.

Pertinet ad officium meum. Cic pro Roscio Amer. Ideo quòd prima illa res ad meum officium pertinet: duas autem reliquas vobis Populus Romanus imposuit.

Pertinere in rem aliquam. Cic. 2. de Orat. Talem extitisse eloquentiam, qualis fuerit in Crasso & Antonio, non cognitis rebus omnibus, quæ ad tantam prudentiam pertinerent, tantámque dicendi copiam, quanta in illis fuit, non potuisse confirmo.

Pertinens, pen corr. Participium { [illegible] } Cic. 2 de Nat. deor. Huic adde neruos, à quibus artus continentur, eorúmque implicationem corpore toto pertinentem.

Pertinax, pen corr pertinacis. pen prod. omn g. { [illegible] } Qui nimis tenax est. Plaut Capt 6,

Quid tu autem? num pater est eiusce? imò ædepol pertinax.

Cupidus, iratus, pertinax Cic pro Ligar.

¶Pertinax, Aliquando in bonam partem accipitur pro perseuerante. Valerius Max lib 1, Non tritum [illegible] in imperio augendo, custodiendóque pertinax eorum indulgentia deorum semper excubuit.

Pertinax recti Tacit Hoc est valde tenax.

Pertinax, Firmus in opinione. Cic. 1. de Finibus, Certè inquam, pertinax non ero, tibíque, si mihi probabis ea quæ dices, libenter assentiar.

Pertinax in rem aliquam Seneca de Ira. lib 1.

Pertinax in differendo vel disputando. Cic. 1. de Finib.

Ludere pertinax Horat. 3 Carm. ode 29.

¶Certamen pertinax, Durum & difficile, ac diuturnum. Liu 7. ab Vrbe, Ibi fortuna Populi Romani duos hostium exercitus haud minus pernicioso quàm pertinaci certamine confecit. Sic Pertinax prælium, Liu 2. bel Pun.

Digito malè pertinaci direptum pignus Horat. 1. Carm. ode 9.

Disputationes in disputando. Cic. 1. de Finib.

Dolor. Senec. Hercul. OEtæo, 14.

Fama pertinax, Constans & firma. Plin lib. 24. cap. 17.

Odium Plin. lib. 24. cap. 1.

Pietas Martial. lib 8 35, Qui præstat pietate pertinaci.

Sermo lenis, minimèque pertinax Cic. 1 Offic.

Studium scribendi Quintil. in Proœm. lib 1.

Pertinacissimus, & perstans. Cic 2 de Finibus, Aut pertinacissimus fueris si meo permiserit, ad corpus ea quæ dixi referre: aut deserueris totam Epicuri voluptatem, si negaueris.

Pertinacia, huius pertinaciæ { [illegible] } Perseuerantiæ finitima est, inquit Cicero 2. de Inuent. & in bonum & malum accipitur

In bonum. Sueton. in Cæsare, cap. 68, Ne patientia & pertinacia hostis, animi suorum frangerentur.

Pertinacia & studium vincêdi. Cic 1. Acad. Cum Zenone, inquam, vt accepimus, Arcesilas sibi omne certamen instituit, non pertinacia aut studio vincendi (vt mihi quidem videtur) sed earum rerum obscuritate, &c.

In malum. Terent. Hecyra, 3. 5.

Mane inquam, quò abis? [illegible] quæ hæc est pertinacia? Cic pro Plancio, Libertatémque quam in me requiris, quam ego neque dimisi vnquam, neque dimittam, non in pertinacia, sed in quadam moderatione positam puto.

Quæ pertinacia quibusdam, eadem aliis constantia videri potest. Cic pro Marcello.

¶Accenditur pertinacia, Vide ACCENDO.

Amittere sua pertinacia vitam. Cic. pro Marcello.

Cum pertinacia & iracundia rectè disputari non potest. Cicero 1. de Finibus.

Pertinacia & nimia cupiditas principatus in elatione & magnitudine animi facillimè innascitur Cic 1. Offic.

Refellere sine pertinacia, & refelli sine iracundia parati sumus. Cic 2. Tusculan.

Reprehenditur in minimis rebus pertinacia, calumnia etiam coercetur Cic 4. Academ.

Pertinaciter. pen. corr. { [illegible] } Perseueranter, Obstinatè. Plin. in Panegyr. Orem memoriæ literísque mandandam præfectum Prætorij non ex ingerentibus, sed ex subtrahentibus legere: eundémque otio, quem pertinaciter amet, reddere.

Pertinaciter defendere. Liu 6 ab Vrbe.

Hærere pertinaciter Quintil lib 1 cap 1.

Pertinaciter in eum prælium Liu 8 bel Pun.

Nimium pertinaciter alicui offensus. Plancus Ciceroni, lib. 10. 23, Si vno loco essem, verebar necui obtrectatorum viderer & nimium pertinaciter Lepido offensus, & mea patientia etiam alere bellum.

Pertinaciter insequi Liu 2 ab Vrbe.

Pertinaciter manere. Varro 1 de Re rust. cap. 20.

Durare pertinacissimè. Quintil. lib 1. cap 1.

Pertingo, pertingis, pertigi pen. corr pertactum { [illegible] } pertingere, Peruenire Plin. lib. 11 cap 37. Venam ab oculis pertingere ad cerebrum peritissimi authores tradunt.

Lux oculos pertingit Lucret. lib 4.

Pertingere sec. Cic 2 de Nat. deor. Ex quo intelligi debet eam caloris naturam vim habere in se vitalem per omnem mundum pertingentem. In veteri codice legitur pertinentem.

Pertolero, pertoleras, pen corr. { [illegible] } pertolerâre, Vsque ad finem tolerare, perferre. Plaut. Amphitr. 15.

Fata istæc me premunt, pertolerarem vim tantam, cladésque

Exumlarem impatibiles.

Omnia tormenta pertolerare. Lucret. lib 5.

Pertorqueo, pertorques { [illegible] } pertorquêre, Ex per & torqueo compositum, Idem quod Torqueo. Lucretius lib 2,

At contrà tetra absynthi natura, ferique

Centauri fœdo pertorquent ora sapore. Id est, efficiunt vt qui ea gustat, ve mandit, os distorqueat.

Pertracto pertractas { [illegible] } pertractâre, Manibus frequenter tractare, & tangere Cic. in Parad. Barbatulos mullos excipientem de piscina & pertractantem.

Pertractare bestias manibus Hirtius de bello Afric. lib. 5.

¶Pertractare, per translationem, Apud se reputare, & diligenter considerare Cic. 2. de Finib Tute introspice in mentem tuam ipse, eámque omni cogitatione pertractans percontare ipse te.

Diligenter & sæpe aliquid pertractare. Cic 2. de Inuent.

Diuturnitatem Cic. 1 de Diuinat.

¶Pertractare, Differere, disputare de re aliqua. Cic. 4. Tuscul. Qua oratione prætermissa omnino necessaria, ea quæ rem continent pertractemus.

Philosophiam pertractare. Cic 1 de Nat deor.

Pertractatas res habere. Cic 3 Tuscul. Et nimirum hæc illa præstans & diuina sapientia, & perceptas penitus, & pertractatas res humanas habere.

Pertractatio, Verbale { [illegible] } Frequens reuolutio. Cic 1 de Orat. In grammaticis poetarum pertractatio historiarum cognitio, verborum interpretatio pronuntiandi quidam modus

Pertraho, pertrahis, pen. corr pertraxi, pertractum { [illegible] } pertrahe-

here, VI, & cum molimine trahere. Liu 2. bel. Pun. Ex extemplo resolutis quibus leuiter annexa erat vinculis, ab actuariis aliquot nauibus ad alteram ripam pertrahitur. De rate

Pertrahere aliquem in castra. Liu 7 ab Vrbe.

Pertrahere vitam, Prolongare Plin lib 28. cap 1.

Pertransco, pertransis, pertransiui, pen. prod. pertransitum, pen. corr. { [illegible] } pertransire, Idem quod Transire. Plin. lib. 37. cap. 5, Nubecula enim albreantis est vitium, quum viridis non pertransit aspectus, sed aut intus occurrit, aut excipit in fine visum candor.

Pertranslucidus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Quod valde translucet. Plinius libro 13. cap. 18, Aliàs indecoro visu pertranslucida.

Pertribuo, pertribuis, pertribui, pertributum, pen. prod. { [illegible] } pertribúere. Dare. Plinius Traiano, epistol. 107. Apud me & milites & pagani, à quibus iustitia eius, & humanitas penitus inspecta est, certatim ei, qua priuatim, qua publicè testimonium pertribuerunt.

Pertristis, & hoc pertriste { [illegible] } Valde tristem significat. Cicero pro Cælio, Et qui in reliqua vita mitis esset, & in hac suauitate humanitatis, qua propè iam delectantur homines, versari periucundè soleret, fuit in hac causa pertristis quidam patruus, Censor, magister.

Pertritus, Vide PARTERO.

Pertumultuosus, penultim. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod magnum tumultum excitat. A quo

Pertumultuosè, penultima prod. Aduerbium { [illegible] } Cicero ad Catonem, lib. 15. 4, Pertumultuosè, neque tamen non verè, Parthos in Syriam transisse nunciauerunt.

Pertundo, pertundis, pertudi, pen. corr. pertusum, pen. prod. { [illegible] } pertúndere, Valde percutere, aut percutiendo frangere, perforare. Colum. lib 6. cap. 15, Si fortè surculum calcauerit, aut acuta testa vel lapide vngulam pertuderit. Plaut. Pseud. 4,

I puere præ 'ne quisquam pertundat crumenam, cautio est.

Guttæ pertundunt saxa. Lucret lib. 4.

Lacum vino plenum pertundere. Vlpian. in l. Si seruus seruum. §. vlt. in fine.

Materiem pertundere. Lucret lib. 5.

Pertusus, penult. prod. Participium { [illegible] } vt Pertusa sella, Cato cap 157.

In vas pertusum congesta omnia. Lucret. lib. 3.

In pertusum dolium dicta ingerere, pro Operam perdere. Plautus Pseud 4.

Pertusæ margaritæ, Vide LINEA, in præcedentibus.

Perturbo, perturbas { [illegible] } perturbáre, Valde turbare. Terentius Andria, 3 4,

Nihil est preci loci relictum, iam perturbaui omnia.

Præcipitem aliquē ex ciuitate perturbare. Author ad Heren. lib 4.

Percellere & perturbare aliquem Cic 5. Verr.

De Reipub salute magis quàm de sua perturbari. Cic. pro Milone.

Perturbare animus & concitare. Cic. in Orat.

Clamore aliquorum perturbari. Cic. pro Rab. perduel. reo.

Corpus totum perturbatur. Lucret. lib. 4.

Perturbari errore & inscitia Cic. 1. de Finib.

Domum perturbare. Seneca Thyeste, 1.

Mentes & animos hominum perturbare Cæsar 1. bel. Gal.

Magno animi motu perturbari. Cic. Attic. lib. 8.

Otium. Cic. 4. Acad. Tum vt exortus est in optima Rep. Tiberius Gracchus qui otium perturbaret, sic Arcesilas qui constitutam philosophiam euerteret.

Perturbare pactiones bellicas periurio. Cic. 3 Offic. Regulus non debuit conditiones, pactionésque bellicas & hostiles perturbare periurio.

Prouinciam aliquam. Cic. pro Sylla.

Rempublicam. Cic. 4. Acad.

Perturbatus omnis vitæ status. Cic. 1. de Finib.

Præposterum, confusum, perturbatum. Cic. 3. de Orat. Non præposteris temporibus, non confusis personis, non perturbato ordine.

Perturbata & confusa vnusti cibo & vino cernimus. Cicero 1. de Diuinatione.

Perturbor, perturbaris vel perturbare, perturbatur, Passiuum. Plinius in Panegyr. Vna erat in limine mora consultare aues, reuerentique numinum monitus nemo perturbabatur, nemo submouebatur.

Nec temerè huc dolor vsque potest penetrare, neque acre
Permanare malum, quin omnia perturbentur. Lucret. lib 3.

Perturbatus, pen. prod. { [illegible] } Nomen ex participio. Cic. ad Atticum, libro 6, Sed enim [illegible], si perturbatior est, tibi assignato. Eidem, libro 10, Nunquam vidi hominem perturbatiorem metu.

Acies perturbata, Vide ACIES.

Anima perturbata Lucret. lib. 4.

Seditionibus perturbata ciuitas. Cic. 1. de Lege agrar.

Perturbata res rei, pro Commista. Senec. epist 96

Perturbatè, pen. prod Aduerbium { [illegible] } Cic. 1. de Inuent. Hîc considerandum erit, nequid perturbatè, nequid contortè dicatur. Item in Orator. Sua confirmare, aduersarij euertere, eáque efficere non perturbatè. Perturbatè aliquid dicitur, quum rerum ac temporum ordo non seruatur: contortè, quum non facilis transitus & directus est, sed obscurus.

Perturbator, penultima prod. Verbale mascul. { [illegible] } Qui perturbat.

Perturbatrix, pen. prod. Verbale fœm { [illegible] } Cic. 1. de Legibus, Perturbatricem autem harum omnium Academiam hanc ab Arcesila & Carneade recentem exoremus vt sileat.

Perturbatio, Aliud verbale { [illegible] } Cic. 4 Tuscul. Est igitur Zenonis hæc definitio, vt perturbatio sit quod [illegible] ille dicit auersa à recta ratione contra naturam animi commotio.

Conuersio rerum & perturbatio. Cic. pro Flacco, Videtis quo in motu temporum, quanta in conuersione rerum ac perturbatione versemur.

Perturbatio cæli & Serenitas, contraria Cic. 2. de Diuinat.

Valetudinis alicuius perturbatio. Cicero Pæto, lib. 9. 15, Miraris me tanta perturbatione valetudinis tuæ tam grauiter exanimatum fuisse?

Perturbatio vitæ & magna confusio Cic. 1 de Nat. deor.

Perturbatio animi, & Sedatio, contraria. Cic. 5. Tusc. Atqui quum perturbationes animi miseriam, sedationes autem efficiant vitam beatam: dupléxque ratio perturbationis sit, &c.

Perturbatio animi, Tranquillitas & securitas, contraria. Cicero 1. Offic Vacandum est omni animi perturbatione. &c. vt tranquillitas animi adsit, quæ affert cum constantiam, tum etiam dignitatem.

Turbidi animorum concitatíque motus, perturbationes sunt. Cic. 4. Tuscul.

Cognitio iudicis & Perturbatio, contraria Cic. 2. de Orat. Illud autem genus orationis non cognitionem iudicis, sed magis perturbationem requirit.

Nouæ perturbationes. Cic. de Fato.

¶Afferre perturbationem, Vide AFFERO.

Errorem animis perturbationémque afferre Cic. 1 de Diuin.

Commoueri magna animi perturbatione. Cic. Attic lib. 6.

Quæ fiunt cum aliqua perturbatione, ea neque constanter fieri possunt, nec iis qui adsunt probari. Cic. 1. Offic

Fugere perturbationes, id est motus animi nimios rationi non obtemperantes Cic 1. Offic.

Immittere perturbationes, Vide IMMITTO.

In perturbationes exanimationésque ne incidamus cauendum. Cic. 1 Offic.

Ira, aut perturbatione incitatus, impetum iniustè in eum fecit Cic. 1 Offic.

Peccatur perturbatione rationis atque ordinis quicquid peccatur. Cic in Parad.

Impetu quodam animi & perturbatione, Consilio aut iudicio regi, contraria. Cic. 2 de Orat.

Neque perturbationi animi, neque homini, neque fortunæ succumbere. Cic 1 Offic.

Perturpis, & hoc perturpe { [illegible] } Valde turpe. Cic. pro Cælio, Cum hac aliquid adolescentem hominem habuisse rationis, num tibi perturpe aut flagitiosum esse videatur?

Pertussis, huius pertussis, apud Senecam, vt ait Despauterius, tussis est quæ continuè vexat.

Pertusus, Vide PERTVNDO.

Peruado, peruadis, pen prod. peruasi, peruasum, pen prod. { [illegible] } peruádere, Pertransire. Tacit. lib 4, Neque tamen peruasere hostes nisi admodum pauci.

Peruadere ad. Liu 7 ab Vrbe, Inter trepidationem, tumultúmque Samnitium, præsidium Romanum vbi is custodibus cæsis ad castra consul peruadit.

Peruadere in. Cic 2. de Nat. deor. Similiter nares, quæ semper propter necessarias vtilitates patent, contractiores habent introitus, nequid in eas, quod noceat, possit peruadere.

Per agros quantum incendium peruaserit cernitis Cic. 5. Verr.

Peruasit fama, vel rumor. Liu. 5 ab Vrbe, Quibus quum amplissimis verbis gratiæ ab Senatu actæ essent, famáque ea forum atque vrbem peruasisset, subitò ad curiam concursus fit plebis.

Murmur, pauor, clamor, &c. peruasit. Liuius 6 bel. Pun Murmur à Tribunali totam concionem peruasit, deferri rem integram ad Patres de Campanis.

Peruasit opinio per animus hominum Cic. pro L. Manilia. Erat etiam alia grauis atque ea vehemens opinio, quæ per animos gentium Barbararum peruaserat, fani locupletissimi & religiosissimi diripiendi causa in eas oras nostrum exercitum esse adductum.

Peruasit morbus. Cic. pro Sylla.

Pallor repentè peruasit ora. Silius lib. 7.

Peruade polú, splendida mundi sydera bigis continuis secepit spolilit Actor apud Varr. lib 6 de Lingua Lat. Significat autem eodem Varr. interprete Peruade polum, Vade per polum.

¶Peruadere, Peruenire. vt

Peruadere florem ætatis. Lucretius lib. 1,

-summum ætatis peruadere florem. Quidam legunt finem, sed priorem lectionem probat Lambinus, & interpretatur florem, id est summum ac perfectum vigorem.

Peruagor, penult. corr. peruagaris { [illegible] } peruagári: & Peruago, peruagas, peruagáre, Per aliquem locum vagari. Cicero 7. Verr. Hic te Prætore prædonum naui culæ peruagatæ sunt.

Peruagantur molestiæ mentes omnium Cicero 1 de Legibus, Molestiæ, lætitiæ, cupiditates, timores, similiter omnium mentes peruagantur.

Honos peruagatur Cic. 2 de Inuent. Deinde ne in bonos nimium peruagetur.

Commune & peruagatum, Diuulgatum Cicero 3. de Orat. An tu, inquit ille, si de istis communibus & peruagatis vix huic ætati audiendam putat, etiámne illa negligere possumus, quæ tu Oratori cognoscenda esse dicis?

Peruagatum & celebratum commemoratione alicuius. Cic. pro Plancio, Nihil ea meis est temporibus, quod minus peruagatum, quódque minus aut mea commemoratione celebratum sit, aut hominibus auditum atque notum

Peruagatus, pen. prod. { [illegible] } Participium, siue Nomen ex participio. Liu 8 bel. Maced. Inter mitissimum genus hominum ferox natio peruagata bello propè orbem terrarum, sedem cepit.

Longè latéque peruagata bona, & Angusta, contraria. Cic in Partit. Numero sic comparabuntur, vt plura bona paucioribus bona antepo-

anteponantur, pauciora mala malis pluribus, diuturniora bona breuioribus, longè & latè peruagata angustis.

Causa hæc apud Græcos peruagata est. Cic. 1. de Inuent.

Volgaris & peruagata declamatio. Cic. pro Plancio.

Illustris & peruagata fama alicuius rei. Cic. pro Marcello.

Quotidiana & peruagata opera. Cic. 3. de Orat.

Sermo ciuitatis peruagatus. Cic. pro Milone.

¶Peruagatior, & Peruagatissimus. Cic. 2. de Inuent. Pars autem est peruagatior, & aut in omnes eiusdem generis, aut in pleraſque causas accommodata. Idem in Orat. Me autem sine peruagatissimus ille versus, qui vetat, &c.

Peruagus, pen. corr. Adiectiuum { πολυπλανής } vt Puer peruagus vasto orbe. Ouid. 2. de Arte.

Peruaaleo, perualet, perualere { πανδυναμέω } Plurimum valeo. Lucretius libro 6.

Vſque adeò permanantes via perualet eius. De magnete lapide. Alij legunt Præualet.

Perualidus, pen. corr. Adiectiuum { παλίσχυρος } Admodum validus. Liu. 10. bel. Maced. Donec ad perualidam aliam vrbem (Certima appellant Celtiberi) peruenit. Alia exemplaria habent Præualidam.

Peruarius, Adiect. { πολυποίκιλος } Valde varius. A quo

Peruariè, Aduerbium { παμποικίλως } Cic. 2. de Orat. Reliqua peruariè iucundè narrantur.

Peruasto, peruastas { καταπορθέω } peruastâre, Prorsus vastare. Liuius 6. ab Vrbe, Ad peruastandos fines, nequid ad noua consilia relinquerent virium, duxere.

Perueho, peruehis, penult. corr. peruexi, peruectum { κατακομίζω } peruéhere, Vſque in aliquem locum portare. Plin. lib. 35. cap. 6. Sed inde non peruehuntur ad nos. Liuius 5. ab Vrbe, Virgines sacráque in plaustrum imposuit: & Cære quò iter sacerdotibus erat, peruexit.

Nauigatione secunda peruehi. Tacit. lib. 2.

¶Peruehi { κατάγεσθαι } in portum, per translationem. Cic. ad Atticum, lib. 14. Nos autem alium portum propiorem huic ætati videbamus, in quem mallem equidem peruehi, florente Bruto nostro, constitutáque Republica.

Velis passis aliquò peruehi. Cic. 1. Tuscul. Portum potius paratum nobis & profugium putemus, quò vtinam velis passis peruehi liceat. De morte.

Peruehi ad exitus optatos. Cic. 2. Offic. Et quum prospero flatu eius vtimur, ad exitus peruehimur optatos: & quum reflauit, affligimur. De fortuna.

¶In Asiam, atque inde Romam peruectum est. Tacit. lib. 17.

Peruectus, Participium { κατακομισθείς } vt Peruectus in litus. Plinius lib. 9. cap. 8.

Passu cito peruecta est ad littora. Silius lib. 8.

Peruello, peruellis, perualli & perulsi, perulsum { κατασπάω } peruéllere. Cic. lib. 3. Tuscul. Quid iaces, aut quid mœres? aut cur succumbis, cedisque fortunæ? quæ peruellere te forsitan potuerit & pungere, non potuit certè vires frangere.

Peruellere aurem, Vide AVRIS.

Peruellere stomachum. Horat. 2. Serm. satyra 8,

Rapula, lactucæ, radices, qualia lassum

Peruellunt stomachum. Hoc est irritant, & cum quadam delectatione pungunt atque excitant.

Peruellere ius. Cicero 1. de Orat. Neque enim inquit, tam mihi molestus fuit, quod ius nostrum Ciuile peruellit, quàm iucundus, quòd se id nescire confessus est. Id est de iure nostro obtrectat, inquit Budæus.

Peruellere fidem alicuius, pro Cessantem excitare. Seneca de Benefic. 5.

Peruenio, peruenis, pen. corr. perueni, pen. prod. peruentum { ἱκνέομαι, ἐξικνέομαι, παραγίνομαι, ἀφικνέομαι } peruenîre, Ad constitutum locum venire, Venire eò quò ibamus. Plin. lib. 20. cap. 37. Ipsa perueni ad fontem purissimum.

Maturè eum exercitu aliquò peruenire. Cic. pro Murena.

Cum naui ad aliquam portam peruenire. Cic. in Pisonem.

In portum salua naue. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Peruenire prouinciam. Traianus ad Plinium, epist. 16. lib. 10.

Peruenire quò volumus. Terent. Eunucho, 1. 2,

Ita est: sed sine me peruenire quò volo. Quasi dicat, Sine me dicere quod maximè cupio.

¶Per summam iniuriam ad miseros aratores quid est in calamitate residui quod Prætore Verre non peruenerit? Cic. 5. Vert.

Ad annum septuagesimum peruenit Cyrus. Cic. 1. de Diuin.

Quæ ad corpus nostrum, vitámque peruenit, non ea sola vis est, &c. Cic. pro Cæcina.

In castrorum peruenire. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Peruenire ad desperationem. Cæsar 2. bel. Ciuil.

Ad eloquentiam. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Ad fortunas suas aliquando peruenire sese posse spes fuit. Cic. pro Rab. Posthum.

Ad propositum mihi finem honoris nondum perueneram. Cicero pro Sylla.

Ad fructus. Varro 1. de Re rust. cap. 4.

Ad maturam frugem. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Peruenire ad improbitatem. Cic. 3. Verrina, Verum admonitus, an tentatus, an qua est ista sagacitate in his rebus, sine duce vllo, sine indice peruenerit ad hanc improbitatem nescio.

Peruenire in maximam inuidiam. Cic. 4. Vert. Populum quidem Syracosanum in maximam inuidiam sua infamia alieno præmio peruenisse.

Via aliqua ad aliquam laudem. Cic. de Claris Orat.

Peruenire ad manus. Cic. pro Sextio, Vix serò & tardò ad manus peruenitur.

Peruenire in manus. Cic. ad Atticum, lib. 8. Ego autem ad te scripsi, vt si tibi fortè reddita esset, mihi curares referendam, ne in illius manus perueniret.

Peruenire in notitiam. Colum. lib. 5. cap. 8.

Peruenire ad nummos. Cic. ad Brutum, lib. 13. 15. Vt quamcommodissima conditione libertus Strabonis, qui eius rei causa missus est, negotium conficiat, ad nummósque perueniat.

Peruenire in potestatem alicuius. Cic. pro Lege Manil. Quum duodecim secures in prædonum potestatem peruenerint.

Peruenire ad primos, pro Inter primos & doctissimos annumerari. Cic. pro Roscio Comœdo, Qui ne in nouissimis quidem erat histrionibus, ad primos peruenit comœdos.

In scripta alicuius peruenire. Cic. Luceio, lib. 5. 12.

Conditione vlla in Senatum peruenire non potuit. Cic. pro Plac.

Ad alicuius rei summam peruenire. Quintil. in Procem. lib. 1.

Peruenire ad summum. Cic. 5. de Finib. Sic & extremum omnium appetendorum, atque ductum à prima communitate naturæ multis gradibus ascendit, vt ad summum perueniret, quod cumulatur ex integritate corporis. & ex mentis ratione perfecta.

Peruenire in magnum timorem. Cæsar 1. bel. Ciuil.

Peruenire in tutelam. Cic. pro Roscio Comœdo, Et pupillum fraudare, qui in tutelam peruenit.

¶Peruenit ad me hæc res, Id est rescivi, Dictum est mihi. Plautus Milit. 7.

Ad aures alicuius nescio quomodo peruenit res hæc. Cic. 6. Vert.

Clamor ad aures peruenit. Virg. 9. Æneid.

Factio peruenit. Liu. 1. ab Vrbe, Needum à singulis, quia nemo magnopere eminebat, in nouo populo peruenerant factiones: inter ordines certabatur.

Fama ad aures meas peruenit. Cic. pro Sylla, Non modò nihil comperi, sed vix ad aures meas istius suspicionis fama peruenit.

Fama peruenit huc. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5.

Hæreditas ad filiam peruenit. Cic. 2. de Finib.

Humanitas ab isto ad illos peruenisse putatur. Cicero Quinto fratri, libro 1. 1.

Iniuria ad paucos ex alieno peccato peruenit. Author ad Herennium, lib. 4.

Ad vnum tanta licentia nunquam peruenisset, nisi multorum impunita scelera tulissemus. Cic. 2. Offic.

Peruenit lucrum ad eum. Cic. 5. Vert. Perparum ex illis magnis lucris ad sese peruenire, Prætorem esse socium.

Pecuniam morte alicuius ad quempiam peruenire. Cic. in Topic.

Plebs in discordiam peruenit cum patribus. Pompó. in l. 2. § Deinde quum esset. D. De origine iur.

Ad liberos qui nihil meruerunt, pœna parentum peruenit. Cic. Bruto, 15.

Similitudo naturæ illius ad te, qui ab illo ortus es, peruenit. Cic. pro Murena.

¶Peruenitur, Impersonale. Vlpian. in l. 1. § Si apud duos. D. deposit. Quòd si nihil alter, vel minus facere possit, ad alium peruenietur. idémque etsi alter dolo non fecerit, & idcirco sit absolutus, nam ad alium peruenietur.

Postquam peruentum est in tecta thalami Virg. 4. Georgic. Idem 2. Æneidos,

Ast vbi iam patriæ peruentum ad limina sedis.

¶Studia perueniendi aliquò nihil prosunt, nisi illud quod eò quò intendas ferat deducátque, cognoris. Cic. 1. de Orat.

Perueniens, Participium { παριὼν } vt

Verba refers aures non peruenientia nostras. Ouid. 3. Metam.

Peruenturus, pen. prod. Aliud participium { παρεσόμενος } Cic. pro Roscio Amer. Videte per deos immortales, quem in locum Remp. peruenturam putetis.

Peruenor, pen. prod. peruenaris { κατακυνηγετέω } peruenári, Idem quod Diligenter venari: & per translationem pro Quærere. & solertia quadam adhibita inuestigare. Plaut. Merc. 17,

Defessus sum vrbem totam peruenarier.

Peruerto, peruertis, peruerti, peruersum { ἀνατρέπω, καταστρέφω, περιτρέπω } peruértere, Conuertere, Inuertere, Subuertere, Ad terram ruere. Plaut. Aulul. 18,

Et rei dant operam ne excenet senex,

Aulas peruertunt, ignem restingunt aqua.

Labefactare & peruertere. Cic. 3. de Finib.

Arbusta, virgulta, tecta. Cic. 1. de Diuinat.

Defensionem. Author ad Herennium, lib. 1. Orestes quum confiteatur se occidisse matrem, nisi attulerit facti rationem, peruertit defensionem.

Iura omnia diuina & humana peruertit C. Cæsar. Cic. 1. Offic.

Officium. Cic. 1. Offic. Sunt nonnullæ disciplinæ, quæ propositis bonorum & malorum finibus, officium omne peruertunt.

Omnia peruertere rapinis, incendiis, cædibus. Hirtius ad Ciceronem in Epistolis ad Atticum, lib. 15.

Res vetustate robustas. Cic. 1. de Diuinat. Quæ est igitur ista calliditas, res vetustate robustas, calumniando velle peruertere?

Sacra inaudito inexpiabili scelere. Cic. de Arusp. resp.

Senatum ipsum principem salutis, mentísque publicæ, vi, cæde incendiísque peruertere. Cic. de Arusp. resp.

Vectigalia peruertere, pro Subuertere. Cic. 5. Vert. Quid erat quòd vectigalibus prospiceret Metellus in decumis & in tota re frumentaria, si iste non vectigalia Populi Romani suo quæstu peruertisset?

Hostium vim se peruersurum putauit Crœsus, peruertit autem suam. Cic. 2. de Diuinat.

Peruertere aliquem. Cic. 1. Vert. Nunquam ille me opprimet consilio, nunquam vllo artificio peruertet, nunquam ingenio me suo labefactare atque infirmare conabitur.

¶Peruertere, solenne verbum Tacito, pro Perdere calumniis, siue subuertere, vt lib. 4. Voluntate secum quonam modo Germanici liberos peruerteret.

Peruersus { διεστραμμένος, στρεβλός, διάστροφος } Nomen ex participio, dicitur (inquit Valla lib.5.cap.31,) qui versatur in malo, & à bono versus est. Brutus ad Ciceronem, lib.11.10, Grassiorem me esse in te posse, quàm isti peruersi sunt in me, exploratum habes.
Præposterus & peruersus. Cic. pro Cluentio, Itaque vt erat semper præposterus atque peruersus, initium facit à Bulbo.
Illic & hîc peruersus est. Plaut. Trucul.4.
Prauum & peruersum. Cic. pro Roscio Comœdo, Nihil ab hoc prauum & peruersum produci posse arbitrabantur.
Cachinno peruerso distorquere ora. Ouid.3.de Arte.
Peruersus dies & aduersus. Plaut. Menæch.20. Id est, Ineptus, incommodus, intempestiuus.
Deformari, inquinari, peruersi, conturbari ludi. Cic. de Arusp. resp.
Mentes peruersæ. Ouid 5. Trist.
More peruerso aliquid facere. Cicero pro Roscio Comœdo, Nisi forte tu peruerso more, quod huius est, ab alio extorquere non potes, huic eripere potes.
Præmia Senec. Hippol.9.
Ratio Lucret. lib 4.
Vota. Stat.1. Thebaid.
Quid peruersius? quid intolerabilius? Cic.4.de Finib.
¶ Peruersissimi oculi. Cic.1.de Natura deor. At erat, sicut hodie est, peruersissimis oculis.
Peruersè, Aduerbium { στρεβλῶς, διεστραμμένως. } vt Peruersè abuti. Cic.1.de Inuent. Plaut. Amphitr.16, Qui peruersè adeò peruertit familiæ mentem meæ.
Amplecti aliquid peruersè. Lucret. lib.1.
Peruersè, ne dicam impudenter, plerique amicum habere talem volunt, quales ipsi esse non possunt. Cic. de Amic.
Imitata peruersè fuit prudentiam stulta calliditas. Cic.1. Offic.
Peruersè videre. Plaut. Merc.6.
Vtuntur peruersè deorum beneficio multi. Cic.3.de Nat. deor.
Peruersitas, pen. corr. peruersitatis { διαστροφὴ, κακοτροπία. } Cic. in Orat. Quæ est autem in hominibus tanta peruersitas, vt inuentis frugibus glande vescantur?
Improbitas & peruersitas. Cic. Qu. fratri, lib 1.1, Sed quum te alicuius improbitas peruersitásque commouerit, sic ta animo incitari vt ab omnibus tua desyderetur humanitas.
Incredibilis hominum peruersitas. Cic. Lentulo, lib.1.7.
Ferre humanissimè alicuius peruersitatem. Cicero Quinto fratri, lib.2.8.
Molestissima diligentiæ peruersitas. Quintil. lib.1.cap.6.
Peruersitas opinionum. Cic.3. Tuscul.
Peruesperi, pen. corr. Aduerbium, pro Valde vesperi. Cic. Varroni lib. 9. epist 2, Caninius idem tuus, & idem noster, quum ad me peruesperi venisset, &c.
Peruestigo, peruestigas, pen. prod. { ἐξιχνεύω, ἐξετάζω, ἐξερευνάω } peruestigâre, Quærendo inuenire. Cic.2 de Orat. Nosse regiones intra quas venias, vt peruestiges quid quæras. Idem 6. Verr. Mirandum in modum (canes venaticos diceres) ita odorabantur omnia, & peruestigabant, vt vbi quicquid esset, &c.
Peruestigata & cognita. Cic.7. Verr. Et illa quæ tentata iam & cœpta ab isto sunt, à me autem peruestigata & cognita, moneo vt extinguas, & longius progredi ne sinas.
Peruestigatio, Verbale { ἐξέτασις. } Cic 1.de Orat. Sed omnia quæcunque essent, vel scientiæ peruestigatione, vel differendi ratione comprehenderint.
Peruetus, penult. corr. huius peruéteris, penult. corr. omn. generis. { παλαιότατος } Valde vel admodum vetus. Cic. de Claris Orat. Eum nos vt peruéterem habemus, qui L. Martio, M. Manilio Consulibus, mortuus est, &c.
Peruetus epistola. Cic. ad Qu. fratrem, lib.3 17.
Perueteres nuces Plin lib.23.cap.8.
Peruetustus, Adiectiuum, Idem { παμπάλαιος } vt Peruetustus adeps. Plin. lib.20.cap 9.
Peruetusta verba. Cic.3 de Orat.
Peruicax, pen. corr. peruicacis, pen prod. omn gen. { [illegible] } Durus, contentiosus, nulli cedens, perseuerans cum quadam vi, in contentione vsque ad consummandum perseuerans. Nonius nomen peruicax ait esse laudi, pertinax probro. Terent. Heyra, 4 1,
Adeón' peruicaci esse animo, vt puerum præoptares perire,
Ex quo firmiorem inter nos fore amicitiam posthac scires?
Peruicax contra flatus. Plin. lib 16.cap 36.
Iræ peruicax Tacit. lib. 4.
Recti peruicax: In bonam partem. Tacit. lib.20, Opum contemptor, recti peruicax, constans aduersus motus.
Achilles peruicax, Vide A C H I L L E S.
Acies Senec Agamemn 6
Acies oculorum, Vide A C I E S.
Contumacia. Colum. lib.6 cap.2.
Inimicus Quintil. lib.5.cap.7.
Musa. Horat.3 Carm. ode 3.
Thyades Horat.2. Carm. ode 19.
Peruicacia, peruicaciæ { [illegible] } Durities, Obstinatio. Cic.4. Tuscul. Plin. lib.17.cap.20, Perdurandi peruicacia.
Peruicacia & Pertinacia hoc distant, inquit Nonius: Peruicacia est interdum bonarum rerum perseuerantia: Pertinacia semper malarum.
Peruico, siue peruicus { [illegible] } dicitur pro peruicaci, teste Nonio. Accius,
Sed peruico Aiax animo atque morabilioni. Plaut. Aulul.
Hic quidam peruicus custodem addidit.
Peruideo, peruides, pen corr. peruidi, peruisum, pen. prod. { [illegible] } peruidére, Diligenter & perfectè videre. Cic. ad Atticum lib.4, Ibi te igitur videbo, & peruidebo. Alij legunt promouebo. Idem 3. Offic.
Qui hoc non peruiderit, ab hoc nulla fraus aberit, nullum facinus. Et hic quidam legunt præuiderit. Colum lib.2.cap.1, Videt sine dubio quid eueniat: sed cur id accidat, non peruidet.
Peruidere mala. Horat.1 Serm satyra 3,
Quum tua peruideas oculis mala lippus inunctis. P. Vict lib variar. lect 20, ait hoc loco peruidere, idem esse quod apud Græcos παραβλέπειν, quod est, non admodum intentis oculis intueri, conniuere, negligenter inspicere. Sed alia est verbi huius significatio, quam suprà diximus: & hoc loco fit vt contrariam significare videatur propter has voces adiectas, oculis lippus inunctis.
Peruidere pulchritudinem. Plin iunior epist.8, Deinde vt pulchritudinem illarum longiore tractatu peruideremus.
Peruideamus vitam finitam funditus omne Cõstet. Lucret. lib.2.
Peruigeo, peruiges, penult. corr. peruigui { [illegible] } peruigêre, Valde vigere. Tacit. lib.5, Et vterque opibúsque, atque honoribus peruiguêre.
Peruigil, pen. corr. peruigilis pen. corr. om. g. { παννύχιος. } Valla lib. 5.cap.30, Peruigil draco dictus est, non quòd pernox esset, sed quòd nunquam dormiret, semper vigilans. Plin. lib.33.cap.4, Eámque solus intelligit in cacumine montis eius peruigil.
Anguis peruigil. Ouid 12. epist.12.
Canis Senec. Herc furen.9.
Custodia. Lucan. lib.4.
Ignis. Stat.5. Thebaid.
Peruigilo, peruigilas, pen. corr. { διαγρυπνέω } peruigilâre, Totam noctem insomnem ducere. Martialis lib.9.72,
Nam vigilare leue est, peruigilare graue. Cic. pro Roscio Amer. Non orat vt eam noctem peruigilet? Liu 4. bel. Pun. Peruigilando in armis.
Ad ignes hyberni luminis peruigilare. Virg.1. Georg.
Mero posito peruigilare. Ouid.2. Fast.
Peruigilatus, pen. prod. { [illegible] } Ouid.6. Fastorum,
In multo nox est peruigilata mero.
Peruigilatio, Verbale { [illegible] } Cic.2.de Legib. Nouos verò deos, & in his colendis nocturnas peruigilationes, &c.
Peruigilium, huius peruigilij { παννυχίς } Multa vigilatio. Plin. lib.22. cap.53, Peruigilio quidem præcipuè vincuntur cibi.
Peruigilium, Sacrum nocturnum quo vigiliæ indicuntur, vt per totam noctem vigiletur. Gellius lib 2.cap.23, Filia hominis pauperis in peruigilio vitiata est. Tacit. lib.18, Apud Vitellium omnia indisposita, temulenta, peruigiliis, ac Bacchanalibus, quàm disciplinæ, & castris promptiora.
Hyemale peruigilium Martianus Capella lib.1.cap.2.
Peruigilij causa Lucret. lib 6.
Peruilis, & hoc peruile, pen. prod. { [illegible] } Admodum vile significat. Liu 1. bel Maced. Annona quoque eo anno peruilis fuit.
Peruinco, peruincis, peruici, pen prod. peruictum { [illegible] } peruíncere, Omnino vincere Cic ad Attic lib.12 16, Restitit, & peruicit Cato. Liu 4. ab Vrbe, Neque vt de agris diuidendis plebi referrent Consules ad Senatum, peruincere potuit. Tacit. lib.12.
Dictis peruincere aliquid, Probare. Lucret. lib.5.
Viuida vis animi peruicit. Lucret. lib.1.
Peruincere vox dicitur vocem, vel sonum quem exuperat. Horatius 1 epist. 1,
-nam quæ peruincere voces
Eualuere sonum, referunt quem nostra theatra?
Mores alicuius peruincere. Propert. lib.1. eleg.16.
Peruincendus { [illegible] } Catul de Lesbia, epigr. 71,
Vna salus hæc est, hoc est tibi peruincendum.
Peruiridis, & hoc peruiride, penult. corr. { [illegible] } Valde viride. Plin. lib.6.cap.22, Mare id colore peruiridi, præterea fruticosum arboribus.
Peruiuo, peruiuis, pen. prod peruixi, peruictum { [illegible] } peruíuere, Vsque ad finem viuere. Plaut. Pœnulo, 2,
Excrce vocem quam peruiuis & colis.
Peruius, Adiectiuum { [illegible] } Per quod facilè transitur. Terent. Adelph. 4.2,
Id quidem angiportum non est peruium.
Freta non sunt peruia naui. Ouid. epist.18.
Loca non peruia equo. Ouid.8. Metam.
Peruiæ naues. Liu.6. bel. Pun.
Peruij saltus. Liu.9. ab Vrbe.
Peruiæ transitiones. Cic.2.de Nat. deor. Ex quo transitiones peruiæ Iani, forésque in liminibus prophanarum ædium, ianuæ nominantur.
Visus peruius tectorum. Virg 2 Æneid.
Peruia domus ventis dicitur. Ouid. lib.2. Metam.
Ora non sunt peruia verbis. Ouid 5. Metam.
Pectora nulli culpæ peruia. Claud. de bello Getico.
Perula, Vide P E R A.
Perungo, perungis, perunxi, perunctum { [illegible] } perúngere, Valde vngere, circunquaque vngere. Cic.1. Tusculan. Corpora oleo perunxerunt.
Ora perungere immunda manu. Ouid.3 de Arte.
Mortuum vnguento perungis. De sumptu superuacaneo, siue quum serò quid adhibetur. Moris erat apud priscos, maximè Ægyptios, defunctorum cadauera, ne putrescerent, vnguentis perungere.
Perunctus, Participium { [illegible] } vt
Fæcibus ora peruncti. Horat. de Arte.
Nardo perunctus adulter. Horat. Epod.5.
Perunctio, Verbale { [illegible] } Plinius lib.24.cap.15, Excalfacit perunctione.
Peruolgo, peruolgas, peruolgâre { [illegible] } Peruagari. Lucretius libro 2,
Multipléxque loci spatium transcurrere eodem
Tempore, quo Solis peruolgant fulgura cælum.

Peruolo,

Peruolo, pen.corr. peruis, peruult { [illegible] } peruelle, Valde cupere. Plaut. Pseud. 4,
Simul autem prohibet, faciunt aduorsum eos qui peruolunt. Cic. ad Attic. lib. 11, Sed est quod abs te mihi ignosci peruelim.

Peruolo, peruolas, pen.corr. { [illegible] } peruolâre, Celeriter volare.
Coruus peruolat aetherium iter. Ouid 2. Fast.
Hirundo peruolat ædes diuitis domini. Virg. 12. Æneid.
Peruolare, per translationem, pro Celeriter aduenire, & quasi volando perduci. Cic. in Somnio Scip. Sunt autem optimæ curæ de salute patriæ, quibus agitatus & exercitatus animus velocius in hanc sedem & domum suam peruolabit.
Vrbem totam peruolare. Iuuen Satyr 6.
Rumor peruolat agitatus alis. Ouid. 6. Fast.

Peruolito, peruolitas, pen.corr. { [illegible] } peruolitâre, Frequentatiuũ. Virgil. 8. Æneid. Omnia peruolitat latè loca.
Voces peruolitant per dissepta domorum. Lucret. lib. 6.

Peruolitans, peruolitantis. Participium. Lucret lib. 2,
Et variæ volucres nemora auia peruolitantes.

Peruoluo, peruoluis, peruolui, peruolutum, penult.prod. { [illegible] } peruóluere, Magna vi voluere. Plin. lib. 33 cap 4, Et repleto stagno, excussis obthuramentis erumpit torrens tanta vi, vt saxa peruoluat.
Membra celeres peruoluunt rotæ. Senec Hippol 10.
Peruoluere librum, Diligenter legere. Catull de Smyrna, (fuit hoc opus quoddam à Cinna poeta compositum) 9, Smyrnam incana diu secula peruoluent. Visus est diæresi.
Peruolutus animus quibusdam in locis. Cic. 2. de Orat. Deinde vt in iis locis quos proponam paulo pòst, peruoluatur animus, vt se penitus insinuet in causam, vt sit cura & cogitatione intentus, diligenta est.

Peruoluto, peruolutas, pen.prod. { [illegible] } peruolutâre, Frequentatiuum.
Peruolutare libros, Omni adhibita diligentia euoluere Cic ad Atticum, Quoniam meus cum Thallumeto nostro peruolutas libros. Idem 1. de Orat. Omnium bonarũ artium scriptores ac doctores & legendi & peruolutandi, & exercitationis causa laudandi.

Perurbanus, pen prod. Adiectiuum { [illegible] } Valde vrbanum significat. Cic. 1. de Orat. Homo doctus & perurbanus. Et de Claris Orat. Etiam L. Torquatus elegans in dicendo, in existimando admodum prudens toto genere perurbanus.
Oratio perurbana Cic. in Bruto.

Peruro, peruris, pen.prod. perussi, perustum { [illegible] } perúrere, Valde vrere, & vrendo consumere. Plin iuo. lib 7. epist 1, Quinetiam quum perustus ardentissima febri, tandem remissus, vnctúsque acciperem à medico potionem, porrexi manum. Plin lib. 34 cap. 17, Eadem in aqua calculus æreus quadrans si addatur, vas perurit.
Peterere cor alicuius Martial. lib. 12. 45.
Æstu valido perurimur Ouid 3. de Arte.

Perustus, Participium: vt
Coma perusta sole. Propert lib. 4. eleg 10.
Flammis perusta. Senec Medea, 12.
Perustus homo. Cic ad Cæsarẽ, lib. 13. 16, Etiam hominẽ perustum etiamnum gloria volunt incendere.
Ora perusta. Propert. lib. 3 eleg 13.
Ossa. Tibull. lib. 1. eleg 3.
Pectus perustum cutis. Senec. Medea, 7.
Terra perusta attricto gelu. Ouid. 3. Trist. eleg. 4.
Perustus fune. Horat Epod. 4.

PERVSIA { [illegible] } Tuscorum vrbs, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Perusium hodie, Vulgò *Perugia. Perouse.*

Perusinus, pen.prod. Adiectiuum { [illegible] } vt
Fames Perusina. Lucan. lib 1.
Sepulchra Perusina Propert. lib. 1. eleg. 21.

Perutilis, & hoc perutile. pen.corr. { [illegible] } Valde vtile. Cic ad Atticum, libro 9, In hac enim fortuna perutilis eius & opere & fidelitas esset.

Peruulgo, peruulgas { [illegible] } peruulgâre, Seminare in vulgus, diuulgare. Cic 5. Verr. Incredibile dictu est Iudices, sed & factum, & tota Sicilia peruulgatum.
Occultare, & continere domi aliquid, Diuidere passim, peruulgare atque edere populo: contraria. Cic. pro Sylla.
Se omnibus peruulgat mulier. Cic pro Cælio.
Communicari cum improbis, & peruulgari cum mediocribus hominibus præmia virtutis non oportet. Cic 2. de Inuent.
Peruulgare librum aliquem, quod & Diuulgare dicitur, hoc est In lucem emittere. Cic. ad Attic lib. 11, Tu verò peruulga Hirtium. In fine autem epistolæ ait, Hirtij librum (vt facis) diuulga. Vt sese explicare videatur Cicero.
Peruulgatum in vulgus Cic. 2. de Finib. Nec de re obscura, vt Physici: aut artificiosa, vt Mathematici: sed de illustri & facili, etiam in vulgus peruulgata loquitur. De Epicuro.
Peruulgatum apud omnes Cic. 4. Verr. Interea cupiditate iste illa sua nota, atque apud omnes peruolgata, quum signa quædam pulcherrima atque antiquissima Thermis in publico posita vidisset, adamauit.
Peruulgatum est. Plaut. Bacchid 20.
¶Peruolgare, pro Peterrare, obire, lustrare. Lucret. lib. 2,
Multiplexque loci spatium transcurrere eodem
Tempore, quo solis peruulgant fulgura cælum. Ex Turneb. Lambinus, Celebrant, complent.
¶ Peruulgare, Ex ignoto notum reddere, & celebrare. Lucret. lib. 1,
Et quæ peruolgant nemora auia peruolitantes. De auibus.

Peruulgatus, pen.prod Nomen ex participio, Consuetum, & vulgò vsitatum significat. Terent. Heaut. 1. 1,
Vbi rem resciui, cœpi non humanitus,
Neque vt animum decuit ægrotum adolescentuli
Tractare, sed vi & via peruulgata patrum.

Notus & peruulgatus. Cic. 4. Acad. Empedocles hæc peruulgata & nota quatuor.
Consolatio peruulgata. Cic. Titio, lib 5. 16, Consolatio peruulgata quidem est illa maximè, quam semper in ore, atque in animo habere debemus, homines nos vt esse meminerimus.
Maledicta in omnes. Cic. pro Cælio.
Clara, testata & peruolgata res. Cic. 4. Verr.

Peruulgaturus, penult.prod. Participium { [illegible] } Silius lib. 7,
Victoriæ nomen peruulgature Falerni Munera.

Pes, pedis, mascul gen. { [illegible] } notæ significationis, Dicitur id totum quod est à femore ad calcem. Virg 9. ecloga,
Quo te Mœri pedes?
Digiti pedum. Ouid. 11. Metam.
Fiducia pedum. Ouid 9. Metam.
Aptissima forma pedis. Ouid. 3. Amor. eleg. 3.
Ictus pedis Ouid. 5. Metam.
Mobilitas pedum Ouid. ad Pison.
Motu pedum melior. Virg. 5. Æneid.
Orba pedum portenta. Lucret. lib. 5.
Sonitus creber pedum. Virg. 1. Æneid.
Animalia trunca pedum Virg. 4 Georg.
Vestigia duri pedis Ouid 8 Metam.
¶Celer pedibus. Virg 4. Æneid.
Duorum pedum officio contenta. Ouid. 1. Metamorph. de Iside, quæ paulo antè in vaccam mutata, quatuor pedibus incedebat.
Melior pedibus. Virg 9 Æneid.
A pedibus, vel Seruus à pedibus, Vide A vel AB.
Habiles & apti ad pedem calcei. Cic. 1. de Orat.
Ante pedes, Vide ANTE.
Circum pedes, Vide A pedibus, in A vel AB.
In pedem, siue pedes, Vide IN.
Ad pedes, Vide A pedibus, in A vel AB.
¶Adunci pedes. Ouid. 6 Metam.
Albi pedes, Gypsati. Iuuen Satyr. 1.
Aurati pedes, Auratis ornati calceamentis. Ouid. 3. Amor. eleg. 13.
Aureolus. Catull. in Epithalam. Iuliæ, epigr. 56. Hoc est formosus, vel pulcher vt aurum.
Bifidi. Ouid. 14. Metam.
Bellus Catul. in amicam Formiani, epigr. 40.
Bicolor. Ouid 7. Metam.
Calidi, Vide Calidus.
Candidus. Horat. 4. Carm ode 1.
Claudus. Horat. 3. Carm. ode 2.
Curui Ouid 15 Metam. De aquila.
Dubius pes fortunæ. Ouid 4. de Ponto, eleg. 3. Incertus & instabilis.
Durus. Ouid 8 Metam.
Equini. Ouid. 12. Metam.
Exiguos. Ouid. 3. Amor. eleg. 3.
Formosi. Propert lib. 1 eleg 17.
Gypsatus Ouid. 1. Amor. eleg. 8.
Pes humilis, Est locus cuius area humilis est. Ausonius,
Quinetiam riguis humili pede condita prata. Monuit Turneb.
Imus, Vide IMVS.
Inimicus Propert. lib. 2. eleg. 6.
Lacteus. Catul. in Epithal. Mallij, epigr. 56.
Lesbius. Horat 4. Carm. ode 6,
Lesbium seruate pedem, meique
Pollicis ictum. Hoc est carmen lyricum.
Longus. Horat. 1. Serm. satyr. 2.
Malus. Catull. ad Caluum, epigr. 14.
Marmorei, Candidi. Ouid. 2. Amor. eleg. 12.
Pallidulus. Catul. ad Ortalum, epigr. 60.
Recurui. Ouid. 1 Fast. De coruo.
Saligni Ouid 8 Metam.
Segnis Horat. 3. Carm. ode 12.
Solidi aere. Ouid. epist. 12.
Tumentes. Virg. 1. Æneid.
Turpis Horat. 1 Serm. satyr. 2.
Vacui pedes, Otiosi. Ouid. 1. de Arte.
Varus. Persius Satyr. 4.
Vdus aqua. Ouid epist 17.
Velox. Ouid. 1. Metam.
Vncti. Virg. 3. Æneid.
¶Tardo pede abire. Ouid. 1. Amor. eleg. 19.
Abiicere se ad pedes, Vide ABIICIO.
Accidere ad pedes omnium. Cic. Attic. lib. 1. 9, Quum decerneretur frequenti Senatu contrà pugnante Pisone, ad pedes omnium sigillatim accidente Clodio, vt Consules populum cohortarentur, &c.
Aduolui pedibus. Tacit. lib. 1.
Aduertere pedem ripæ, Ire ad ripam. Virg. 6. Æneid.
Afferre pedem, Vide AFFERO.
Alligare pedes. Ouid. 4. Metam.
Amplecti pedes alicuius Ouid 9. Metam.
Argutari pedibus, Vide Argutor, argutaris in ARGVO.
Carpere viam pede. Ouid. 2. de Arte.
Alato pede carpere iter. Ouid 5. Fast. De Mercurio.
Obliquo pede claudicare. Ouid. 2. Amor. eleg. 17.
Neque pes, neque caput compareat Plaut. Capt. 18.
Complecti pedes alicuius Lucan. lib. 10.
Conculcare aliquem pedibus. Ouid. 12. Metam.
Conferre pedem, siue in pedes, Vide CONFERO.
Conferre pedem cum singulis aduersarij argumentis. Quintil. lib. 5. cap 13.
Congredi pede. Virg. 12. Æneid.
Conijcere se in pedes, Vide CONIICIO.
Connexæ pedibus apes. Virg. 4. Georg.

Consequi aliquem pedibus. Ouid. 9. Metam.

Contendere pedibus cum aliquo. Ouid. 10. Metam.

Siccis pedibus decurrere super æquora Ouid. 14. Metam.

Deducere pedes de lecto, Vide DEDVCO.

Gracili pede deducit aranea filum Ouid. 1. Amor. eleg. 14.

Ad imos pedes defluxit vestis. Virg. 1. Æneid.

Ad pedes desilire, Vide AD.

Inoffensos dirigere pedes. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.

Dirigere pedes. Ouid 1. Metam.

Discedere pedem ab aliquo. Cic. pro Deiot.

Dare pedem Cic. ad Attic. lib. 2. 16, Soror quæ tantum habeat Consularis loci, vnum mihi solum pedem dat. Noli inquam de vno pede sororis queri: licet etiam alterum tollas. Vbi interpres, Vnum pedem dat, id est Mediocrem fauorem præstat, non omnino fauet, vt ir grauitate decertita. Contrarium est illi, Omni pede niti, quod est Vniuerso fauore & viribus.

Dolet pes. Lucret. lib. 3.

Efferre pedem porta, Egredi. Cic. ad Attic lib. 7, Qui pedem porta, quoad hostis cis Euphratem fuit, non extulerit.

Pedibus ire in sententiam alicuius, Vide EO, IS.

Nudo pede errare Ouid 3. Amor. eleg 5.

Vago pede errare. Ouid epist. 10.

Sonitus excitur pedibus. Lucret. lib. 2.

Ferire terram pede. Virg. 3. Georg.

Ferre pedem. Virg. 3. Æneidos,

Ferte simul Faunique pedem, Dryadésque puellæ. Id est, accedite huc.

Huc fert pedes, & illuc. Senec. Medea, 11.

Secum ferre pedem. Sen. Theb. 1 3. De OEdipo qui cæcus erat.

Extensos ferre pedes Ouid. 3. de Arte.

Incerto pede ferri, Titubante, qualiter incedunt ebrij. Horatius Epod. 11.

Equestri pede fracta tellus. Seneca Thebaid. 2.

Virtute pedum freti. Lucret lib 5.

Timido pede fugere. Ouid 4. Metam.

Turbato pede fugere. Ouid. epist. 12.

Molli pede fulta. Horat. 1. Serm. satyr. 2.

Iacere pedes, Vide IACIO.

Iacere ad pedes alicuius. Cic. 7. Verr.

Implicare pedes Virg. 11. Æneid.

Teneros pedes imponere graminibus. Ouid. epist. 15.

Impressit pedem littori. Seneca Agamemn. 6.

Incutere pedem terræ, Vide INCVTIO.

Induitur pedibus aurum, Vide INDVO.

Inferre pedem in ædes, Vide INFERO.

Alternis pedibus insistere, Vide Alternus, in ALTER.

Iuncti pedes. Quintil. lib 1. cap 13.

Celeri pede labi. Senec. Hippol. 6.

Metiri pedibus quadringenta millia passuum. Cic. Quinto fratri, libro 3. 17.

Metiri suo pede, Id est sumptum facere pro modulo facultatum suarum. Horat. 1. epist. 7.

Mouere pedem à limine. Iuuen. Satyr. 10.

Impercussos nocte mouere pedes. Ouid. 3. Amor. eleg. 1.

Nasci equinis pedibus, Vide NASCOR.

Nasci in pedes, Vide NASCOR.

Ne altero quidem pede. Subaudi, discedere. Prouerbium, quo vel consensus opinionum, vel studij assiduitas significatur. Vsus est Lucianus in Harmonide.

Obteritur pedibus relligio. Lucret. lib. 1.

Offensus pes in porta. Tibull. lib. 1. eleg. 3.

Gloria parta pedibus. Sil. lib. 15.

Pellere terram duro pede. Lucret. lib. 5.

Pendere per pedes, Vide PENDEO.

Penetrare pedem aliquò, Vide PENETRO.

Perfundere pedes amictu, Vide PERFVNDO.

Plaudere choreas pedibus. Virg 6 Æneid.

Ponere pedem cum aliquo, Id est eodem modo incedere quo ille, nec citius nec tardius mouere pedes Lucret. lib. 4.

Pedem vbi ponat non habet: pro Ne tantillum quidem agri. In hominem insigniter tenuem & inopem conuenit, inquit Erasmus. Cic. ad Attic lib. 13, Pedem vbi ponat in suo, non habet: omnino cum Sextius noster parochus publicus occupauit.

Vestigiis pedum ponere. Lucret lib. 3.

Cursu pedum præuertere ventos. Virg. 7. Æneid.

Pes pedem premit. Silius lib. 4.

Æquis pedibus procedere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5.

Proferre pedem alicunde. Horat. de Arte.

Proferre pedes Quintil. lib. 1. cap 11.

Proficisci pedibus. Liuius, Per Siciliam pedibus profectus freto in Italiam traiecit.

Ante pedes proijcere aliquid Virg. 5 Æneid.

Proijcere se ad pedes alicuius. Cic. pro Sextio.

Proruere aliquid pede iniurioso. Horat. 1 Carm. ode 35.

Prosubigit terram pede sus. Virg. 3. Georg.

Pulsare humum pede. Ouid. 1. de Arte.

Libero pede pulsanda tellus Horat. 1. Carm. ode 37.

Quatere humum pede candido. Horat. 4. Carm. ode 1.

Alterno pede terram quatere. Horat. 1. Carm. ode 4.

Rapiunt me pedes Horat. 3. Carm ode 11.

Illusi pedes recusant ferre vitiosum corpus. Horat. 2. Serm satyr. 7.

Referre pedem. Quintil. lib. 6. cap. 15, Ab iis quæ non adiuuát, quàm mollissimè pedem oportet referre.

Profugum pedem referre. Ouid. epist. 21.

Reflectere pedem. Catull. Argon. epigr. 59.

Reportat pedem ex hoste. Virg. 11. Æneid.

Retro pedem reprimere. Virg. 2. Æneid.

Reuocare pedem. Virg. 9 Æneid.

Sequi ducem propero pede. Catull. de Berecynth. epigr. 58.

Signa pedum sequi, Vestigia Ouid. 4 Metam.

Signare littus pedibus, Imprimere vestigia, Obambulare in litore. Ouid. 2 Amor. eleg 11.

Sistere pedem in limine. Ouid. 1. de Remed. amor.

Spargere arenam pedibus Virg 3. eclog.

Sternere se ad pedes alicuius. Cic. Attico, lib. 10.

Stare ante pedes alicuius. Virg. 5 Æneid.

Struere pedem veteres, pro eo vsurparunt quod est Fugere. Paulus Festus: Pedem struit in duodecim, significat fugit, vt ait Seruius Sulpitius

Subijcere pedibus, pro Contemnere. Virg. 2. Georg.

Supplodere pedem. Cic 1. de Orat. Quid multa? pedem nemo in illo iudicio supplosit, credo ne Stoicis renuntiaretur.

Pedem pede tangere Ouid. 1 de Arte.

Citato pede tetigit nemus. Catull. de Berecynth. epigr. 58.

Felici pede tangere locum aliquem. Ouid 1. Fast.

Puellares pede tardat alta arena. Ouid. epist. 10.

Humili sub pede colla tenet. Ouid epist. 9.

Tentantur pedes, lingua non constat. Seneca epistol 84. De ebrio loquitur.

Tollere pedem. Obscœna locutio. Martial lib. 10. 81. & lib. 11. epigr. 72. Quum quereretur Clodius, quòd soror sua Clodia, quæ tantum haberet Consularis loci, vnum solum sibi pedem daret: Imò verò, inquit Cicero, licet etiam alterum tollas. Dicebatur enim Clodius cum sorore rem habere.

Pedibus trahere, Est contemnere. Cic ad Attic. lib 4, Non recordor vnde ceciderim, sed vnde surrexerim: fratrem mecum & te si habebo, per me ista pedibus trahuntur. Hoc est (vt exponit Paulus Manutius) Non laboro, etiam si pessimè administrentur. Idē Volumnio, lib 7 33, Nam de iudicijs quòd quereris, multo laboro minus: trahuntur per me pedibus omnes rei. Erasmus, Pedibus trahere, est Rem pro suo arbitratu versare.

Pedibus trahuntur victi à victoribus. Liu. 4. bell. Punic. Sed euocatam eam ab legatis Demarata vxor, filia Hieronis, inflata adhuc regiis animis ac muliebri spiritu, admonet sæpe vsurpatæ Dionysij tyranni vocis: qua pedibus tractum, non insidentem equo relinquere tyrannidem dixerit debere. Facile esse, momento quo quis velit, cedere possessione magnæ fortunæ: facere & parare eam, difficile atque arduum esse. Ex his verbis liquet eos pedibus trahi, qui planè victi, sunt in potestate victoris. Sic pedibus trahitur Hector ab Achille, sic Cacus ab Hercule apud Virgilium lib 8. & Iuuenal. Satyr 5.

Posita ante pedes transilire, & alia longè repetita sumere, specimen est ingenij. Cic 3 de Orat.

Transire pedibus. Cæs. Vno omnino loco flumen pedibus, atque ægrè transiri potest.

Pulsu pedum tremit excita tellus. Virg. 12. Æneid.

Venire pedibus. Cic. ad Attic. Alter in Macedoniam pedibus venire volebat.

Vertere pedem. Ouid. 8 Metamorphoseos,

-verso pede pressit arenam. Id est iterum discessit.

Vigescunt pedes læti studio. Catull. ad Seipsum, epigr. 45.

Certamine pedum vincere Ouid. 12. Metam.

Factum est periculum: iam pedum visa est via. De negotio cuius aliquando periculum feceris. Sumptum à viatoribus. Erasm. Terent. Phorm. 2. 2.

Auersis pedibus volutare, Vide AVERTO.

Volutatus est ad pedes inimicorum frater. Cic pro Sextio.

¶Pede presso. Liu. 8. ab Vrbe, Si hastati profligare hostem non possent, pede presso eos retrocedentes in interualla ordinum principes recipiebant. Hoc Galli dicunt *A pied quoy*.

¶Sub pedibus vulgi, In contemptu vulgi. Lucret. lib. 5.

¶Pedes, vltima correpta, huius peditis, aliquando velut aduerbialiter ponitur, pro eo qui suis pedibus it: neque equo, aut alterius animalis ministerio vtitur. Curtius, Pedes agmen circuibat.

Iret pedes in hostem. Virg. 6 Æneid.

Seu campo pedes ire paras. Stat. 4. Sylu. 4.

Errat pedes in alta sylua. Ouid. 14. Metam.

Incedit pedes. Virg. 10. Æneid.

¶Pedibus, Interdum id significat quod vulgò dicunt *A pied*. Sueton. in Cæsare, cap. 57, In agmine nonnunquam equo, sæpius pedibus anteibat. Cæs. in Comm. Tarracone discedit, pedibúsque Narbonam, atque inde Massiliam peruenit. Cic Curio, lib. 7. 19, Sed quod tu cui licebat, pedibus es consecutus. Interdum verò id quod dicimus *Par terre*. Cic. in Vatin Quum illud iter Hispaniense pedibus ferè confici soleat: aut siquis nauigare velit, certa sit ratio nauigandi, &c. Idem Attic. lib. 10, Me tamen consilio iuua, pedibúsne Rhegium, an hinc statim in nauem.

Pedibus ire, vel reuerti, aut iter facere. Cic. 3. Verr. Milites, remigésque Miletum Mindo pedibus reuerti iubet.

Ambulare pedibus, Vide AMBVLO.

Obire pedibus regiones, Vide OBEO.

Transmittere pedibus aut equis aliquem locum. Cic. Attico, lib. 16, Duo sinus fuerunt, quos transmitti oportet, Pæstanus & Vibonensis: vtrunque pedibus, equis transmisimus.

Merere pedibus, Vide MEREO.

Pedibus stipendia facere, Idem significat quod Pedibus merere. Liu ab Vrbe cond.

Pedibus præliari. Cæsar 4. bell. Gall.

Pes, Metaphoricé, aquæ attributus Horatius,

Leuis crepante, Lympha desilit pede. Et Lucretius,

Qua via secta semel liquido pede detulit vndas. Solent enim poetæ humori fluenti pedem tribuere: id ex eo, vt opinor, quòd etiam currere aqua dicatur, quod sine pedum officio fieri nō posse videtur.

Sic &

Sic & Virgil. de vino, Ipse suo fluerat Bacchus pede. Id est aurei seculi tempore vinum sua sponte fluebat, vinique flumina erant, non vt nunc, coactum & expressum calcantium pedibus manat.

¶Pes, pro loco. Cic. ad Attic lib 7, Pedem in Italia video nullum esse, qui non in istius potestate sit.

¶Pes, pro Ora, tractu, & limite. Solinus, Quouis Meliboea in hoc pede computatur. Et rursus, Omnis Africa à Zeugitano pede incipit: &, Procedit in Dalmatiæ pedem. Turneb.

¶Pes mensæ. Plin. lib 12. cap. 1.

Conuulsus pes acernæ mensæ Ouid. 12 Metam.

¶Pes vinaceorum, *Le marc.* Colum. lib. 12. cap 43. Eodem lib. cap. 36, Mustum tortiuum est, quod post primam pressuram vinaceorum circumciso pede exprimitur: id est, *quand on a taillé le marc tout autour.* Rursus eodem lib. cap. 19. In his exemplis videtur pes esse, quantum semel prelo subijcitur. Plin. lib. 18. cap. 31, Pressura vna culeos viginti implere debet. Hic est pes iustus.

¶Pes, Mensuræ genus. Plin. libro 12. cap. 1, Arbor est clara domicilij modo caua, L A X atque vnius pedum specu.

Temo protentus in octo pedes. Virg. 1. Georg.

¶Pes quoque in carmine, syllabarum & téporum certa dimensio. Pes autem hinc dicitur, quòd vt animalium pedes incedendo vicissim attolluntur ac deponuntur, iis & metrici pedes inter se compositi, quasi quendam gressum orationis efformant, motúmque illius concinnum ac numerosum reddunt. Vel quia quemadmodum pedibus ambulamus, ita & versus quibusdam quasi pedibus incedere videtur. Vel quia pedibus eo modo versus metimur, quo nos pedibus spatia. Metimur enim versum heroicum, & dicimus sex pedum esse: metimur sapphicũ, & dicimus quinque pedũ esse: & cæteros. Quintilian. libro 12. cap 3, Ne pes quidem otiosus certam legem temporum seruat.

Heroici pedes tres, dactylus, anapæstus, & spondeus. Cicero 3 de Orat.

Citus pes, iambus. Horat. de Arte.

Moderatione quadam certa numerorum & pedum adstrictus histrio. Cic. 2. de Orat.

Claudere verba pedibus Horat. 2. Serm. satyr. 1.

Certo pede differt sermoni sermo meurus. Horat. 1. Serm. satyr. 4.

Incomposito pede currunt versus. Horat. 1 Serm. satyr. 10.

Musa per vndenos emodulanda pedes. Ouid. 1. Amor eleg 1.

¶Pes etiam dicitur fœdum capitis animal, à multitudine pedum. Varro de Re rust. lib. 3 cap 9, E capite & è collo eorum crebrò eligendi pedes De pullis.

Pedibus obsitum, id est pediculis. Titinius pedicosum appellat hoc modo, Rus detrudetur pedicosus, squalidus. Pedes autem pro pediculis, sic Plautus refert in Curculione, Item genus inter homines meo quidẽ animo, vt muscæ, culices, cimices, pedésque pulicésque. Et Næuius in Gladiolo,

Pulicésne, an cimices, an pedes, responde mihi? Et Lucilius,

Vbi me vidit, caput scabit, pedes legit. Pedes igitur dicuntur, quos diminutiuè dicimus pediculos. ab his pedicosi appellantur. vt est illud: Pedicosos, squalidus, - vbi me vidit, caput scabit, pedes legit. Festus & Paulus.

Pedes nauales. Plaut. Menæchmis,

Asseruatote hæc sultis nauales pedes. Remiges intelligit, ait Turnebus hic, qui in naui loco pedum sunt. Alij remos exponunt. Remi enim pedes videntur, quibus naues ambulant. Hinc illud Ausonij,

Remipedes certant medio cum flumine lembi.

¶Pes milui, Herba. Colum. libro 12. cap. 7, Cimam, caulem, capparim, pedem milui, puleium, dignellum compluribus diebus sub tecto siccari dum flaccescat: & tum eodem modo condiri conuenit. Paulo antè dixerat, Battis, & eius coliculum, qui Miluinus pes appellatur.

Miluinus pes, Vide MILVVS.

Pes gallinaceus, vel Pedes gallinacei, Herba. Plin. libro 25. cap. 13, Capnos prima, quam pedes gallinaceos vocant, nascens in parietinis & sepibus, ramis tenuissimis sparsisque, flore purpureo. Pedẽ autem gallinaceum Dioscorides à Græcis caucalidem appellari contendit, éstque olus flore candido, & vmbellam gerens, quod à rusticis daucum syluestrem vocari asserit Galenus.

¶Pes. Funis, quo in naui tenditur velum pro voluntate. Virg. 5 Æneid. Vnà omnes fecêre pedem. Turnebus imam partem veli esse dicit, id est imum angulum. Hinc

Proferre pedem, est funibus, &, vt Seruius loquitur, podiis, imum veli minus adducere, sed laxius esse sinere, & longius producere. Nã pede velum tenditur: aut potius vtranque partem veli æquatam non pati posse, quod fit altero fune reducto, altero producto: atque ita obliquantur veli sinus. Cæcilius,

Venerio cursu veni prolato pede vsque ad saphonem. Plin. lib. 2, Iisdem autem ventis in contrarium nauigatur, prolatis pedibus, vt noctu plerunque aduersa vela concurrant.

Pediculus, pediculi, penult. corr. Diminut masc. gen. {ποδίσκος} Paruus pes. Plin lib. 9 cap. 28, Mollia sunt, loligo, sepia, polypus, & cætera eius generis. His caput inter pedes & ventrem, pediculi octoni omnibus.

¶Pediculi vocantur quibus fungi, pyra, mala, & huiusmodi sustinentur. Plin. libro 22. cap. 23, Tutiores fiunt fungi cum carne cocti, aut cum pediculo pyri.

Ficorum pediculi. Colum. lib 12. cap. 15.

Granatorum pediculi, siue punicorum. Colum lib. 12. cap. 44, Deinde sereno cælo granata leguntur cum suis pediculis.

Pomorum pediculi Colum lib. 12. cap 45.

Pyrorũ. Plin lib. 15. cap. 28, Dependẽt alia pediculis, vt pyra. Alia racemis, vt vuæ, palmæ. Alia & pediculis & racemis, vt ederæ, sambuci.

Vuarum pediculi. Colum. lib 12. cap. 42.

¶Pediculus {φθείρ} Vermis in capite hominis, item in cæteris animalibus. Colum. lib 8. cap. 7, Pluma omnis è capite, & sub alis atque clunibus detergetur. Illic ne pediculũ creet: hic ne stercore loca

naturalia exulceret. De gallinis.

Pedicosus, siue pediculosus, penult. prod. {φθειρώδης} Pediculis plenus Plautus, Pedicosus, squalidus: vbi me vidit, scabit caput. Martialis libro 12. 59,

Hinc menti dominus pediculosi.

Pedicularis, & hoc pediculare, penultima producta, Quod ad pediculos pertinet. Vnde Pedicularis morbus, quo corpus pediculis scatet. Hunc morbum Græci phthiriasim appellant. nam phthira pediculum dicunt.

Herba pedicularis, quæ & Staphisagria & Pituitaria dicitur. Columel. lib 6. cap. 30. Dioscorides lib. 4. cap. 150.

Pediolus, huius pedioli, pen corr masc. gen. {ποδίσκιον} Paruus pes. Afranius, Atque adeò nolo nudo pediolo est pus. Alij Petiolus. Ex Nonio.

Pedusculus, pen. corr. {ποδίσκος} Paruus pes. Plin lib. 11. cap. 10, Si cooriatur procella, apprehensis pedusculo lapillis se librant. Vetus exemplar legit, apprehensõ ponduscule lapilli, &c.

Pedam {ἴχνος} (inquit Festus) vestigium humanum, præcipuè pedis, appellasse antiquos in commentariis quibusdam inueniri solet.

Pedalis, & hoc pedale, pen prod. {ποδιαῖος} Quod est pedis: vt Pedale spatium, &c. Varr. 3. de Re rust. cap. 5, In fimo intra falere est stagnum cum margine pedali Cæsar. 3. bel. Gal. Transtra ex pedalibus in altitudinem trabibus cõfixa clauis ferreis, digiti pollicis crassitudine.

Pedulis, & hoc pedule, pen. prod. vt Fasciæ pedules, quibus inuoluuntur aut vestiuntur pedes. Vlpian D. de aur. arg. mundo, &c legat. l. Argumento sunt. Fasciæ crurales, pedulésque, & item pilea vestis loco sunt: quia partem corporis vestiũt. Turnebus pedules interpretatur calceos: vt in regula Benedictinorum, Indumenta pedum, pedules & caligas. Iterum, Et pedules, & quodcunque est vetustũ reddant, dum accipiũt nouum. Reperi in veteri lexico, pedules esse operimentum pedum. Hæc ille.

Pedamen, pen. prod pedaminis: & Pedamentum, pedamenti {χάραξ} Sustentaculum quod alicui arbusculæ adhibetur, vel etiam vitibus ad eas muniendas & fulciendas. Plin lib. 17 cap. 20, Castanea pedamentis omnibus præfertur. Colum. lib 4 cap 30, Pedaminum iugorúmque & viminum prospiciendorum tradenda ratio est.

Pedaneus, Adiectiuum, Idem est quod Pedalis. Colum. libro 5, Et ideo in mastaodis arboribus nemo minorem pedanea scrobem vitibus comparat.

Pedaneus iudex, Qui à præside constituitur vt minora iudicia discernat: quòd is magistratus non veharur curru, sed pedibus proficiscatur in forũ. Vlpian. in l. 1. § Item Senatusc. D. De postulando, Item Senatusconsulto etiam apud iudices pedaneos postulare prohibetur, calumniæ causa publico iudicio damnatus.

Pedarius, huius pedarij Pedarij dicuntur, qui in Senatu sententiam non dicunt, sed ab alio dictam comprobant, mouentes se loco, & in partem eius qui dixit, ambulantes. propter quod qui ita faciunt, ire in sententiam pedibus dicuntur, & ab actu transeundi pedibus in aliena sedilia, pedarij sunt appellati. Cic. Attic lib. 1 14. Est illud s. c. summa pedariorum voluntate, nullius nostrum authoritate factum. Et epistola sequente, Et raptim in eam sententiam pedarij concurrerũt. Festus, Pedarium Senatorem significat Lucilius quum ait, Agipes vocem mittere cœpit. Qui ita appellatur, quòd tacitus transeundo ad eum cuius sententiam probat, quid sentiat indicat. Vide Gellium lib. 3 cap. 18.

Pedatim, penultima prod. {κατὰ πόδας} Aduerbium, à Pedo, pedas. Plinius libro 11. cap. 45, Leo tantum & camelus pedatim gradiuntur. Hoc est, vt sinister pes non transeat dextrum, sed subsequatur.

Pedatum, pedati. Nonius, Pedato positum pro repetitu vel accessu, Cato Originum libro 1, Igitur tertio pedato bellum nobis fecere. Hoc est, tertio reuersi, inquit Sipontinus. Idem in Dissuasione de fœneratione, Tertio autem pedatu item ex fœnore discordia excrescebat.

Nisi pedato tertio omnes afflixero. Plaut. in Cistell. Turnebus interpretatur impetu, ingressu, incursu. A vetere critico explicatus *[illegible]*.

Pedepressim, Aduerbium {βάδην} Id est, Nonio interprete, cautè, lente & tarda itione.

Pedes, peditis, penultima correpta, mascul. gen. {πεζός} Miles qui pedibus militiam exercet. Cæs. 8 bel Gal. Equitatum omnem Germanósque pedites summæ velocitatis omnes ad castra hostium præmittit.

Acies peditum. Tacit. lib. 4.

Cateruæ peditum. Horat 2 epist. 1.

Nimbus peditum, Densa multitudo. Virg. 7. Æneid.

Armatus pedes. Virg 6 Æneid.

Peditum & equitum copias contrahere. Cn. Magnus Domitio in Epist ad Attic lib. 8.

Peditem pedes obtruncat. Virg. 10. Æneid.

Pedes viator. Plin. lib. 15 cap. 29.

Peditatus, huius peditatus, masc. gen {τὸ πεζὸν} Peditum copiæ. Cic. 5. Philip. Tu ciuem sceleratum & perditum Gallorum & Germanorum exercitu, pecunia, peditatu, equitatu, copiis instrues?

Armatura varia peditatus, & equitatus. Cic Mario, lib 7. e.

Pedester {πεζὸς} significat eum qui pedibus iter facit. Apuleius, Qui modo in exercitum profectus est pedester. Martial. lib. 1. 28,

Abnuit in liquidis ire pedester aquis.

¶Hic & hæc pedestris, & hoc pedestre, vt Pedestris exercitus, qui peditibus tantum constat, non etiam equitibus. Pedestria auspicia nominabantur, quæ dabantur à vulpe, lupo, serpente, equo, & cæteris animalibus quadrupedibus. Paulus.

Acies pedestris, Vide ACIES.

Pedestres copiæ. Cic 2. de Finib.

Pugna. Virg 11 Æneid.

Pedestres, naualésve pugnæ. Cic. de Senect.

Statua. Plin. lib. 34 cap. 6.

Scutum. Liu. 7 ab Vrbe.

Statua ænea pedestris vel equestris. Cic. 9. Philip.

Pedestris oratio, dicitur numerosa, & secundum metricam rationem composita, quamuis non sit carmen. Quintil. lib. 10. cap. 1. Philosophorum quis dubitet Platonem esse præcipuum, siue acumine disserendi, siue eloquendi facultate diuina quadam & Homerica? multum enim supra prosam orationem, & quam pedestrem Græci vocat, surgit: vt mihi non hominis ingenio, sed quodam Delphico videatur oraculo instinctus. His verbis (ait Budæus in quadam epistola ad Salmonium Macrinum) prosam & pedestrem orationem eandé esse intelligo: ita vt & coniunctio sit [illegible]. Siquidem Græci [illegible] prosam orationem vocant, quasi peditem sermonem, & [illegible] historicos. Neque verò id vocabulum à pedibus metricis inditum est, sed siquid humile submissúmque denotat significatione præcipua, nisi fallor, quasi dicas humi gradiens quódque nec carminis sublimitate vehitur, nec figurata numerosáque oratione nititur: etiam si in vniuersum vsurpari soleat pro omni oratione soluta lege numeris. Sed humilitas ista & submissio intelligenda mihi videtur in pronuntiatione, ac vocis temperamento, magis quàm in structura ipsi elocutione, tum quidem certè quum prosam orationem in vniuersum hoc vocabulo significamus. Argumentum huiusce opinionis, illud Horatij in Arte poetica esse potest,

Interdum tamen & vocem Comœdia tollit,
Iratúsque Chremes tumido delitigat ore:
Et tragicus plerunque dolet sermone pedestri.

Simul illud Luciani, [illegible]. ac si dicas, Nihil autem tibi tragœdiæ simile, sed pedestria omnia popularíaque, citra fastum prorsus & elationem. Hactenus ille. Nam carmen suis numeris quasi equis iunctis tollitur, celeriúsque incedit oratione prosa in vniuersum: vtpote quum ipsa prosa totam sermonis pronunciationem cohibeatur, etiam si sit grandiloquentior, ac suapte ipsa grauitate sublimis, neque enim in canticum effertur vt poema. Sunt alioqui prosæ orationis duo genera eodem Fabio authore, quum lib. 11. cap. 2. ita scripserit, Etiam quæ bene composita erunt, memoriam serie sua ducent. Nam sicut facilius ediscimus versus quàm prosam orationem, ita prosam vinctam quàm dissolutam. Quibus verbis intelligimus pedestrem orationem non esse propriè orationem numeris vinctam aptámque oratoriis, & ita compositam vt fastigium sermonis excedat: qualis est Platonis, cuius suprà meminit. Hæc Budæus. Porrò illud Horatianũ, sermone pedestri, Ianus Parrhasius exponit humili, Comico, comparatione equestris. Cicero in Oratore: Itaque video visum esse nonnullis, Platonis & Democriti locutionem, etsi absit à versu, tamen quòd incitatius feratur, & clarissimis verborum luminibus vtatur, potius poema putandum, quàm Comicorum poetarum: apud quos, nisi quòd versiculi sunt, nihil est aliud quotidiani dissimile sermonis. Terentianus de Cretico,

Optimus pes & melodis, & pedestri gloriæ
Plurimum orantes decebit, quando penè in vltimo
Obtinet sedem, beatam terminet si clausulam
[illegible] imam: nec [illegible] tespuo.

Plenius tractatur istud arte prosa rhetorum. Idem de carmine Iambico:

Sed qui pedestres fabulas socco premunt,
Vt quæ loquuntur sumpta de vita putes, &c.

Pedestres fabulas, id est quæ pedestri orationi seu prosæ esse videntur simillimæ. Vnde Priscianus in lib. De versibus Comicis tradit multos indicasse Comœdias nõ constare versu. Cicero in orat. ad Brut. Comicorum senarij propter similitudinem sermonis sic sæpe sunt abiecti, vt nonnunquam vix in his numerus & versus intelligi possit. Asirionius apud Priscianum: Comici poetæ laxius etiam in versibus quàm tragici, spatium dederunt: & illa quoque loca quæ propriè debebantur Iambo, dactylicis occupant pedibus, dum quotidianum sermonem imitari volunt, & à versificationis obseruatione spectatoré ad actum rei conuertere, vt non fictis, sed veris affectionibus inesse videantur. Horat. lib. 1. Sermon. Satyra 4.

—neque enim concludere versum
Dixeris esse satis: neque si quis scribat vti nos
Sermoni propiora, putes hunc esse poetam.
Ingenium cui sit, cui mens diuinior, atque os
Magna sonaturum, des nominis huius honorem.
Idcirco quidam Comœdia, necne poema
Esset, quæsiuere, quòd acer spiritus ac vis
Nec verbis, nec rebus inest, nisi quòd pede certo
Differt sermoni sermo merus.

Id est, nisi quòd sermo purè prosaicus differt à sermone comico, certo pede, id est metri genere.

Musa pedestris. Horat. Sermon. lib. 2. satyr. 6,

Ergo vbi me in montes, & in arcem ex Vrbe remoui,
Quid prius illustrem satyris, Musáque pedestri?

Pedestri, quia pedibus stet. Acron. Alij sic: Pedestri, id est familiari & humili Musa.

Historiæ pedestres. Horat. 2. Carm. ode 12,

—tuque pedestribus
Dices historijs prælia Cæsaris
Mecœnas melius.

Hoc est veritate orationis solutæ melius, quàm equestribus, id est metricis. Ad Mecœnatem scribit, docens non conuenire historiam poetæ, vt nec graues res carmini lyrico, sed remissas potius & iocis aptas. Facta enim Cæsaris ipsum Mecœnaté melius exsecuturum prosaica oratione dicit. Acron.

Sermo pedestris. Horat. de Arte.

Pedetentim, Aduerbium {[illegible]} cõpositum à pede, & tento, tentas. hoc est Passim, & per passus. Cic. 1. Offic. Eam imitationem si tempora adiuuabunt, facilius commodiúsque faciemus: sin minus, sensim erit, pedetentímque facienda. Sic pro Quintio, Timidè tamé & pedetentim istuc descendunt. Terent. Phorm. 3. 3,

Di bene vertãt quod agas, pedetentim tamé.

Donatus, Pedetentim, Cautè, à pedibus tentando. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 14, Legi enim concioné tuam, nihil illa sapientius: ita pedetentim & gradatim tum accessus à te ad causam facti, tum recessus.

Accedere pedetentim ad aliquam causam. Author ad Heren. lib. 1.

Cautè pedetentímque omnia dicere. Cic. pro Cluent.

Ingredi pedetentim in defensionem. Cic. 1. de Iuuent.

Progredientes pedetentim. Lucret. lib. 5.

Pedica, pedicæ, pen. corr. {[illegible]} à pede. significat laqueum quo pedes illigantur. Virg. 1. Georg. Tunc gruibus pedicas, & retia ponere ceruis.

Pedicinus, pedicini, pen. prod. {[illegible]} Cato cap. 18. Ibi forumum pedicinis duobus facito: ibi arborea pedicino in lapide statuito. Quid sit hoc loco pedicinus, ignoratur.

Pedicularis, Pediculosus, Pediculus, Pediolus, Vide suprà post Pes.

Pedisequus, huius pedisequi, pen. corr. {[illegible]} Qui dominum sequitur. Plaut. Milite, 14. Pedisequus tibi sum. Cic. ad Attic. lib. 2. Quæ mihi videtur sua adcionicula, clamore pedisequorum nostrorum esse peritura.

Conculcari hunc à pedisequis iussit. Cic. pro Domo.

Pedisequa, huius pedisequæ, pen. corr. {[illegible]} Quæ dominam sequitur. Terent. And. 1. 1,

—accedo ad pedisequas:
Quæ sit rogo.

Cic. 1. de Orat. Sed quia sæpe vtitur orator subsidio iuris in causis, idcirco istam iuris scientiam, eloquétiæ tanquam ancillulam, pedisequámque adiunxisti.

Puero cum pedisequa. Author ad Heren. lib. 4.

Virtutis pedisequæ sunt diuitiæ. Author ad Heren. lib. 4.

Peditatus, Vide Pedes.

Pedo, pedas {[illegible]} pedare, veteres pro Ire dixerunt. Vnde & repedare, quasi pede iterare. Lucilius, Redisse ac repedasse, vt Romam vitet.

Pedare {[illegible]} est etiã sustentaculũ viti addere, aut alicui arbore scalæ: ex quo vineæ huiusmodi, pedatæ dicuntur. Colum. lib. 4. cap. 12, Putationem sequitur iam pedandæ vineæ cura. Plin. lib. 17. cap. 21, Aut pedatæ simplici iugo.

Pedatio, Verbale {[illegible]} Colum. lib. 4. cap. 12, Idque iugum intra quartum pedem conuenit alleuari, dum se vinea corroboret in pedationem.

Pedum, huius pedi {[illegible]} Baculum incuruum quo pastores vtuntur ad comprehendendas oues aut capras pedibus. Virgil. in Bucol. eclog. 5, At tu sume pedum. Sed in eo versu qui est in Iphigenia Ennij, Procede: gradum proferre pedum, nitere cessas: id ipsum iaculum significare, quum ait Verrius, Mirari satis nõ possum: quum sit ordo talis, & per eum significatio aperta, Gradum proferre pedum cessas nitere. Festus.

Pedusculus, Vide suprà post Pes.

Pescia in saliari carmine Ælius Stilo dici ait capitia ex pellibus agninis facta, quòd Græci vocant pelles [illegible], neutro genere pluraliter. Festus.

Pestitas, dicebatur pestilentia. Festus.

Pessarium, Vide PESSI.

PESCENNIVS, Vir Ciceroni perbeneuolus, vt ipse ait, scribés Terentiæ vxori, lib. 14. Famil. 4, Pescénius est perbeneuolus nobis, quem semper spero tui fore obseruantem.

Pessi {[illegible]} dicũtur medicamenta, quæ in vellere, naturalibus mulierũ apponuntur, Græcè [illegible] dicuntur. Quæ enim per anum, clysteria: per collum matricis, pessi siue pessarij appellantur. Celsus lib. 5. cap. 21, Sed alia quoque vtilia sunt, vt ea quæ fœminis subijciuntur: [illegible] Græci vocant. Eorum hæc proprietas est: Medicamenta composita molli lana excipiuntur: eáque lana naturalibus cõditur. Pessus nomen habere putatur a pesso, id est talo, ad cuius sit similitudinem. Paulus tamen lib. 3. cap. 61, lanam conceptam, & ad digiti figuram rotundam factam, in qua pharmaca excipiantur, ac cõtineantur, pessum appellari ait. Dicitur & Pessarium, teste Cornario.

Pessimè, Pessimus, Vide MALVS, adiect.

PESSINVS, pen. prod. Pessinuntis {[illegible]} Emporium Phrygiæ habẽs templum maximum (vt inquit Strabo libro 12) magnæ venerationis Matris deûm, quam Angdistam vocant. Hic locus magnificè ab Attalicis regibus structus est, & templo & porticibus ex albo lapide Romani celebre reddiderũt, accersita inde deæ statua, & Pessinuntia appellata. Pessinuntem Didymenam & Cybelen vocant, vt Ptolemæus libro 5. cap. 4. Ibi Gordieus nodus est ab Alexandro rescissus.

Sedem domiciliúmque Matris deorum Pessinuntem vocat Cicero, de Arusp. resp.

Pessinuntius {[illegible]} Cicero de Arusp. resp. Lege Tribunitia Matris magnæ Pessinuntius ille sacerdos expulsus & spoliatus sacerdotio est, &c.

PESSINVNTIA, dea Cybeles, deûm mater, quam ex Græcia Romam admiranda religione translatam est notum lippis & tonsoribus. Eius historiam vide apud Herodianum libro 1. historiarum, Arnobium libro 2. aduersus gẽtes. Liuius quoque & Ammianus Marcellinus libro 22. scribũt de Pessinuntia. Philena hæc etiam dea dicta est. Alex. lib. 6. cap. 4.

Pessulus, pessuli, pen. corr. {[illegible]} Paruus pes, instrumentum quo ostium clauditur. Terent. Heaut. 2. 3,

Anus foribus obdit pessulum: ad lanam redit.

Vide OBDO.

Pessum, Aduerb. {[illegible]} Deorsum, quasi ad pedes, vel sub pedibus. Vnde Pessum premere. Plaut. Mostel. 16.

Pessum abire. Plaut. Aulul. 17,

Vt tolleret, ne pessum abeat. Gal. qu'elle n'aille au fond.

Tellus dedit pessum cacumina. Lucan. lib. 5.

Pessum ire. Columel. lib. 12. cap. 6. Nam vbi dulcem caseum demiseris in eam, si pessum ibit, scies esse adhuc crudam: si innatabit, maturam.

Multæ per mare pessum
Subsedere suis pariter cum ciuibus vrbes. Lucret. lib. 6.

¶Pessum eo, per translationem. Plaut. Cistel. 5,

Frangit amantem animum: neque, nisi quia miser ne eo pessum,
Mihi vlla abest iam perdito pernicies.

Id est perdar. Plin. lib. 14. in Proœmio.

Pessundo.

Pessundo, pessundas, pessundedi, pen. corr. pessundatum { [illegible] } pessundare, pen. corr. Pedibus calcare. Terent. And. 1. 3, Quæ si nõ astu prouidentur, me, aut herum pessundabunt.
Cuncta pessundare. Ouid. 3. Trist. eleg. 5.
Pessundare iracundiam Plaut. Merc. 12.
Pessundare, dicitur mula excussoria, quæ sessorem deorsum excutit. Paulus in l. Bouē D. de Ædilit. edi. Bouem, qui cornu petit, vitiosum esse plerique dicunt: item mulas quæ pessundant. Alij legunt, quæ cessim eunt.
Pessus, Vide PESSUS.
Pestis, huius pestis, fœm. gen. { [illegible] } Morbus notus Plaut. Amphit. 7, Pestis te tenet.
Pestes, pluraliter. Plin. lib. 8. cap. 8, Multis etiam pestibus.
¶Pestis, aliquando de homine dicitur, qui alios corrumpit, & damna infert. Terent. Adelph. 2. 1,
Leno sum, fateor, pernicies communis adolescentium,
Periurus, pestis.
Pestis in amicitia pecuniæ cupiditas. Cic. de Amic.
Amicitiæ nostræ pestis. Catull. ad Rufum, epigr. 72.
Pestis ac pernicies ciuitatis. Cic. pro Rabirio.
Imperij pestes. Cic. de Arusp. resp. Cum his furiis & facibus, cum his inquam exitiosis prodigiis, ac penè huius imperij pestibus, bellũ mihi inexpiabile dico esse susceptum.
Furia ac pestis patriæ. Cic. pro Sextio.
Funesta Reipub. pestis. Cic. pro Domo.
Pestem de incendio dixit Virg. lib. 5. Æneidos,
-restinctus donec vapor omnis, & omnes,
Quatuor amissis, seruatæ à peste carinæ.
¶Acerba pestis. Virg. 3. Georg.
Adulta, Vide ADOLEO.
Blanda pestis luxuria. Senec. Octauia, 7.
Capitalis, Vide CAPUT.
Corporeæ. Virg. 6 Æneid.
Fluidæ contagia pestis. Lucan. lib. 6. Quæ ex fluida cadaueris sanie (creabatur.
Gelidæ. Lucan. lib. 9 De serpentibus.
Improuisior, grauiórque pestis fuit. Tacit. lib. 2.
Insolita. Senec. Herc. OEtæo, 7.
Noxia serpentum est admisto sanguine pestis. Lucan. lib. 9.
Numerosa. Senec. Herc. OEtæo, 12.
Vulcania pestis, incendium. Silius lib. 7.
¶Noua pestis adest. Ouid. 9 Metam.
Auertere pestem ab Ægypto. Cic. 1. de Nat. deor. Virg. 3. Æneidos,
-dij talem terris auertite pestem.
Concepta æstu, Vide CONCIPIO.
Conferre pestem, Vide CONFERO.
Comprimere. Cic. pro Milon.
Consumptus à peste, Vide CONSUMO.
Depellere pestem, Mortem. Virg. 9. Æneid.
Depulsi à communi peste fluctus in nosmetipsos redũdarunt. Cic. (1. de Orat.
Toto descendit corpore pestis. Virg. 5. Æneid.
Rapidam pestem diffundunt ignes. Silius lib. 17.
Belli pestem euadere. Virg. 10 Æneid.
Exsecrare pestem Cic. pro Sextio.
Extinguere pestem. Cic. pro Milon.
Illigatus peste interitur, Vide ILLIGO.
Importare pestem, Vide IMPORTO.
Incessit pestis. Colum. lib. 9 cap 13.
Inuadit pestis in vitam hominum, Vide INVADO.
Latens ossibus. Valer. 7. Argon.
Pestem aliquam machinari in omnes, Vide MACHINA.
Machinari sibi nefariam pestem. Cic. 3. de Nat. deor.
Meditari pestem alicui. Virg. 3 Georg.
Mouere. Liu. 2. ab Vrbe. (featur. Cic. 2. Offic.
Tam detestabilis pestis nulla est, quæ non homini ab homine nascatur.
Oppetere, Vide OPPETO.
Reprimere pestem. Cic. Hoc autem uno interfecto intelligo hanc Rerp. pestem paulisper reprimi.
¶Pestis, pro quouis exitio & malo. Lucret. lib. 3,
Ex ineunte æuo sic corporis, atque animai
Mutua vitales discunt contagia motus, &c.
Dissidium vt nequeat fieri sine peste, maloque.
Pestilentia, pestilentiæ, Idem { [illegible] } Plin. lib. 7. cap. 50, Quæ in re obseruatum in Meridianis partibus, ad Occasum solis pestilentiam semper ire. Cæsar 2. bel. Ciuil. Grauis etiam pestilentia conflictati.
Salubritas & Pestilentia, contraria. Cic. 1. de Diuinat. Vt hostiarum immolatarum inspicerentur exta: quorum ex habitu atque ex colore cum salubritatis, tum pestilentiæ signa percipi, nonnunquam etiam quæ sit vel sterilitas agrorum, vel fertilitas futura.
Annus infamis pestilentia, Vide INFAMIS.
Eluuionis, pestilentiæ, vastitatis causæ. Cic. 2. Offic.
Vastus atque desertus propter pestilentiam ager, & propter sterilitatem inculius. Cic. 2. de Lege agrar.
Possessores pestilentiæ & inuidiæ Cic. 1 de Lege agrar. Spoliemus orbem terrarum, vendamus vectigalia, effundamus ærarium: vt locupletatis aut inuidiæ aut pestilẽtiæ possessoribus, agri tamẽ emãtur.
Oratio plena veneni & pestilentiæ. Catull. ad Fundum, 41.
Abit pestilentia, Vide ABEO.
Afferre pestilentiam, Vide AFFERO.
Coorta pestilentia, Vide COORIOR.
Pestilentiam facere valet quod egerit sus ægra. Colum. lib. 6. cap. 5.
Incidit pestilentia grauis in vrbem, Vide INCIDO, pen. corr.
Lacerat exercitum pestilentia. Paterculus libro 2, Post hoc, quum vtrumque exercitum velut parum bello exhaustum laceraret pestilentia, Cn. Pompeius decessit.
Terrere animos pestilentia. Cic. 2. de Nat. deor.
Pestilens, pen. corr. huius pestilentis, omn. gen. { [illegible] } Quod pestem infert. cui Salubre opponitur. Cicero de Fato, Inter locorum naturas quantum intersit, videmus alios esse salubres, alios pestilentes.
Pestilentes & Salubres partes agrorum, cõtraria. Cic. 1. de Diuinat. Et sunt partes agrorum aliæ pestilentes, aliæ salubres.
Africus pestilens. Horat. 3. Carm. ode 23.
Grauis & pestilens aspiratio. Cic. 1. de Diuinat. Si obscurior quasi caliginosa stella extiterit, pingue & concretum esse cælum, vt eius aspiratio grauis & pestilens futura sit.
Inuidia. Senec. Hippol. 4.
Ventus horribilis atque pestilens. Catull. ad Furium, epigr. 23.
Pestilentiosus, pen. prod. Adiectiuum. Vlpian. in l. 2. D. Ne quid in loco pub. fiat. Si odore soli locus pestilentiosus fiat.
Pestiferus, pen. corr. Adiectiuum. Idem. Celsus lib. 2. cap. 6, Sudor quoque frigidus in acuta febre pestiferus est.
Pestifer, pen. corr. adiect. { [illegible] } vt Fulmen pestiferum, Quod mortem aut exilium ostendit, inquit Festus.
Pestifer potu taurorum sanguis. Plin. lib. 11 cap. 38.
Aer pestifer. Claud. de bel. Gild. Aquæ. Valer. 4. Argon.
Amor. Senec. Thebaid. 1. Arma. Senec. Herc furente, 11.
Bellum pestiferum, Perniciosum, mortem afferens. Cic. ad Sulpi-(rium, lib. 4. 3.
Calor. Plin. lib 7. cap. 50.
Ciues. Cic. 1. de Orat.
Pestifera auibus exhalatio. Plin. lib. 4. in Præf. Et lib. 11. cap. 19, Papilio etiam ignauus & inhonoratus pestifer.
Fames. Ouid. 8 Metam. Ignis. Ouid. 8. Metam.
Gaudium. Liu. 1. ab Vrbe. Manus. Ouid. 4. Metam.
Crudelis & pestifer reditus alicuius. Cic. 3. Philip. Quum maximè furor arderet Antonij, quúmque eius à Brundusio crudelis & pestifer reditus timeretur, &c.
A pestiferis & nocentibus rebus refugere. Cic. 2. de Nat. deor.
Pestifer ac funestus Tribunatus. Cic. pro Domo.
Venter. Ouid. 1. Metam. de pythone serpente.
Venenata & pestifera vipera. Cic. de Arusp. respon.
Virus. Ouid. 5. Trist. eleg. 1.
Vitia pestifera, luxuria, auaritia, crudelitas. Cic. 3. de Finib.
Pestiferè, pen. corr. Aduerbium { [illegible] } Cic. 2. de Legibus, Quid quòd multa perniciosè, multa pestiferè sciscuntur in populis, quæ non magis legis nomẽ attingũt, quàm si latrones aliqua cõcessu suo sanxerũt.
Pestibilis, & hoc pestibile: attributum ex peste deductum. Diocletianus & Maxi. in l. pen. de Ædilit. actionibus. C. Pestibiles herbæ lethiferæ.
Pestilitas, pen. corr. pestilitatis, fœm gen. { [illegible] } apud antiquos legebatur, teste Nonio, & idem est quod Pestis. Lucret. lib. 6,
Hæc igitur subitũ clades noua, pestilitásque.
Pestilentus, pestilenta, pestilentum, Adiectiuum. vt Pestilenta loca. Vsus est Næuius, teste Gellio lib. 19. cap 8. Obsoletum.
PESVRI, Lusitaniæ populi, accolæ Vacræ. Plin. lib. 5. cap. 22.
PETALIAE insulæ in Euripo Euboico, primo ferè introitu, numero quatuor. Plin. lib. 4. cap. 12.
Petalismus, exilij genus apud Syracusanos fuit, quo efferentis se ciuis audaciam virtutémque comprimebant. Alexander Alexandrinus lib. 3. cap. 20.
Petalium, lij { [illegible] } vnguenti præstantissimi genus ex Nardi folio confectum, vnde & nomen habet. [illegible] enim Græci folia vocant. Plaut. in Curcul.
Nam omnium odor vnguentûm præ tuo nausea est.
Tu stacte, tu cinnamum, tu rosa, tu crocum & casia es,
Tu petalium. Petalium autem Latinè foliatum appellatur. Martialis libro 11,
At mea me libram foliati poscit amica.
PETALVS { [illegible] } nomen vnius ex his qui in aula Cephei regis Perseo vim inferre conati ceciderunt. Ouid. 5. Metamorphoseos,
Petalus irridens, Stygias cane cætera dixit.
Petaminarius. Iulmicus lib. 8. cap. 15, Oriente Delphino, quicunque ortus fuerit, natandi studio tenebitur. Sed Saturni testimonio, vrinator erit. cum Marte verò & Mercurio, petaminarius, ephelmator, orcistopalarius, petauristarius, aut certè innata cursus agilitate perspicuus. Est autẽ Petaminarius, qui strenua corporis agilitate saltãs volare videtur, à verbo [illegible], quod est volo. est enim Græca origo, sed formatio Latina. Ephelmator nomen habet à tabulis quæ dicuntur [illegible], quibus ad saliendum vtebatur, vt & Petauristæ, nam in tabulis iactu corporis saltans leuitatem & agilitatem ostendebat. Orcistopalarius qui dicatur, non intelligo, censerémq; legi debere orchestopalarius, à saltatione & lucta: vel orchistopalarius, eodem significatu. [illegible], saltandi magister. [illegible], ars saltandi. [illegible], lucta.
Petasio, Petasionis, masc. gen. Varro 2 de Re rust. cap 4, Optimarum signum, quòd etiam nunc quotannis è Gallia apportantur Romam pernæ comacinæ, & tarnecæ, & petasiones.
Petasites { [illegible] } Diosc. lib. 4. cap. 109. Herba est pediculum habẽs cubito maiorem, crassitudine pollicis, ita dicta à galeri forma, quam latum folium pediculo superpositum videtur referre, eo ferè modo quo fungorum scapos pediculis videmus adhærere. Rustici in Gallia Bardanam maiorem vocant.
Petaso, pen. corr. petasonis, masc. gen. Caro porcina, quam alij coxam, vel pernam, alij (inter quos Sipontinus) eam partem suis dicunt quæ ab alis incipit, & costas cõprehendit, quibusdam veluti virgulis pinguibus distincta. Martial. lib. 13,
Musteus est, propera, charis ne differ amicis:
Nam mihi cum vetulo sit petasone nihil.
Petasunculus, pen. corr. Diminut. Iuuenal. Satyr. 7,
-siccus petasunculus, & vas Pelamidum.
Petasus, petasi, pen. corr. masc. gen. { [illegible] } Capitis tegmen, galero persimile, siue ipse galerus. Plaut. Amphit. 3,
Ego has habebo vsque in petaso pinnulas:
Tum meo patri autem torulus inerit aureus sub petaso.
Petasus, fit è Græco [illegible], quod est extendo: cuius aoristos est [illegible], vnde petasus.

¶Petasus, per translationem dicitur quod in galeri formam ædificii superpositum, exterusum, & explicatum est, in metæ formam se stringens. Plin. lib. 36. capite 13, Supra id quadratum pyramides stant quinque, quatuor in angulis, & in medio vna, in imo latæ pedum sexagenum quinûm, altæ centum quinquagenûm, ita fastigiatæ, vt in summo orbis æneus & petasus vnus omnibus sit impositus, ex quo pendeant excepta catenis tintinnabula, quæ vento agitata longè sonitus referant.

Petasatus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Qui galero & capitis ornamento vtitur. Sueton. in Augusto, cap. 82, Solis verò ne hyberni quidem patiens, domi quoque nonnisi petasatus sub dio spatiabatur.

Petasatus etiam dicitur, vt aliqui volunt, qui cothurno aut socco calciatus est. Cic. ad Cassium, libro 15. 17, Atque idipsum facerent commodius, si mihi aliquid spatij ad scribendum darent: sed petasati veniunt, comites ad portam expectare dicunt. Alij rectius petasatos intelligunt, petaso seu galero tectos, proinde ad iter paratos. Varro apud Nonium in dictione Numatò, pro citò, Quid puer rogassat, & petasatus capite annuisset, ne discedês numero venire ait adolescentê.

Petasunculus, petasunculi, pen. corr. Diminutiuum, Paruus petasus. Arnobius aduersus gêtes lib. 6, Si aliquis Solê tollat, & in Mercurij transferat sedem: Mercurium rursus arripiat, atque in Solis faciat commigrare delubrum: détque huic radios, Solis capiti petasunculum supponat: quibus modis internoscere poteritis vtrúmne Sol iste sit, an Mercurius?

Petaurum, huius petauri, vel Petaurus, petauri, masc. gen. { [illegible] } Genus ludi, & machina quædam lignea. Quo quidem ludi genere homines per aere rotarû pulsu iactabâtur. Martial. lib. 11. 22, in Lydiâ, Quam rota transmisso toties impacta petauro. Hunc locum enarrans Turnebus, Petaurus, inquit, tignum vel tigillum est, quod à petauristis per rotam transmittebatur et impactum: transmissione autem multa & frequenti rota latior reddita erat. Tigno autem illo & rota vehebantur, per hanc machinam saltantes & gestus dantes. Sed & signum aliquando altius suspendebât, & inde saltus ad stuporem spectantium varios dabant. Lucilius,

Sicut mechanici ex alto exiluere petauro. Hæc ille.

Petaurum dici etiam potest id supra quod homines agilitate corporum insignes ludunt, vt bastæ circa quas se voluunt: funes supra quos etiâ reciproci ambulant: circuli, per quos se more pisciû transmittunt: tabulæ, è quibus in aere pendêt, vno brachio se sustinêtes.

Petaurum Græci dicunt esse laqueum & asseres, quibus domus teguntur. Iulius Pollux existimat caueam esse in quam se cortis alites cubitum ituræ conferunt.

Petaurista, petauristæ, mascul. gen. { [illegible] } Nonius, Petauristæ à veteribus dicebâtur qui saltibus vel schœnis leuioribus mouerêtur. Varro lib. 2 de vita Pop. Rom. Nec minus alia in genere suo ludi velitis Galli, Germani petauristæ.

Petauristæ, siue petauri, à [illegible], inquit Nonius, id est volare, dicuntur. Festus, Petauristas Lucilius à petauro appellatos existimare videtur, quando ait, Sicuti mechanici quum alto exiluere petauro. At Ælius Stilo, quòd in aere volent, quû ait, Petaurista propriè Græcè, ideo quod ij [illegible].

Petauristarius, Idem quod Petaurista. Firmicus lib. 8. cap. 15.

PETELIA, Lucanorum metropolis, occurrit apud Samnites, qua Roma in Græciam pedestri itinere itur. Strab. lib. 6.

PETEON, vicus in Thebano agro. Thespidas poeta: Quique Eleona tenent, atque Hylen, & Peteonem. Strabo lib. 9.

PETESVCVS, rex Ægypti, qui primus in Heracleopolite nomo ædificauit Labyrinthum. Plin. lib. 36 cap. 13.

Petigo, pen. prod. petiginis, fœm. gen. { [illegible] } Morbi genus, qui & impetigo dicitur, quòd vicina petat, sese latè summa cute diffundês, occupat plerunque totum vultum oculis exceptis. Lucil. lib. 30, Illuuies, scabies oculos huc, denique petigo huc conscendere. Nonius. Alij legunt, huic denique petigo conscendere.

PETILA, æ. Petilam suram siccam, & substrictam vulgus interpretatur. Scæuola ait vngulam equi albam ita dici. Festus.

PETILIA { [illegible] } oppidum Lucaniæ, conditum à Philoctete. Virgil. 3. Æneidos,

Parua Philoctetæ subnixa Petilia muro.

Petilia lex, quæ statuebat ne quis ob æs alienum necteretur, & vt pecuniæ creditæ bona debitoris, non corpus obnoxium esset. Olim apud Romanos quum nihil esset sanctius fide in publicis & priuatis negotiis, recepta est lex 12. tab. quæ in non soluentes æs alienum durissimam pœnam introduxit etiam vltimi supplicij, vt audacia leuiorum hominum in contrahendis passim debitis reprimeretur. Hanc duritiem, qua nonnulli creditores nimis crudeliter & cum turpitudine abutebantur, lex Petilia relaxauit.

Petilius, herbæ eiúsque floris nomen: eam Latinos Rosam syluestrem appellare notat Plin. lib. 21. cap. 8 vbi & de eius natura disputat.

Petilus, Adiect. { [illegible] } Tenuis & exilis. Lucil. lib. 12, Insignis varis cruribus, & petilis. Plautus Plotino, Nam coloratam frontem habet, petilis labris. Nonius.

Petimen, petiminis: Petimina, in humeris iumentorum vlcera, & vulgus appellat, & Lucilius meminit, quum ait. Vt petimê naso, aut lumbos cerotoribus tangat. Eo nomine autem, & inter duos armos suis quod est, aut pectus, appellari solitum testatur Næuius in descriptione suillæ, quum ait,

Petimine piscino qui meruerat.

Petiolus, penult. corr. { [illegible] } Diminutiuum est à pede. Afranius, Atque adeò nolo nudo petiolo ambules. Nonius.

Petiolus, quo fructus pendet. Colum. lib. de Arboribus, cap. 23, Alio modo quum iam matura mala fuerint, antè quàm petioli rumpantur, quibus pendent, intorqueto.

Petisco, Petesso, Vide PETO petis.

Petisium, & Petisia poma, sunt parua: sed gratissimi saporis, de quibus Plin. lib. 15 cap. 14.

Peto, petis, petiui, petitum, pen. prod. { [illegible] } petere, Propriè est (authore Varrone) suppliciter & precariò aliquid postulare. Valla, Petere dicimus, quum aliquid humiliter & precibus petimus. Cic. Philippo, lib. 13, Te autem pro vetere nostra necessitudine etiam atque etiam peto, vt eius alios, qui in tua potestate sunt, mihi potissimum condones.

Petere ab aliquo & eum rogare. Cic. 6. Verr. Iste petit à rege, & eû pluribus verbis rogat, vti ad se mittat.

De aliquo petere, id est ab aliquo. Vlpian. in l. Si vt certo. §. Si de me petisses, vt triclinium tibi sternerem. D. Commodati.

Petere & contêdere. Cic. Cluuio, lib. 13 8, Maiorem in modum peto atque contendo, vt quum fortunas agi eius municipij intelligas, quod sit mihi necessitudine, officiis, beneuolentia coniunctissimum, id mihi des.

Precibus omnibus petere. Cic. pro Sylla, At literæ sunt Fausti, per quas ille precibus à P. Sylla petit vt emat gladiatores.

Precariò aliquid petere. Liu. lib. 4. Decad. 4.

Voto petere, Vide Votum, in VOVEO.

Cupidè petere aliquid. Horat. 2. epist. 2.

Cupidissimè aliquid petere, Vide CVPIO.

Cupienter petere, apud Plautum in Pseud. 10.

Instanter Vide INSTO.

Statim petere. Cic. pro Quintio, Si debuisset Sexte, petisses, sed petisses statim: si non statim, paulò quidem pòst: si non paulo, at aliquando, sex quidem illis mensibus profectò.

Supplex te peto Virg. 6 Æneid.

Per amicitiam. Horat. 1. Serm. satyr. 3.

Petere in libertatem ex seruitute. Vlpian. in L. 1. §. Si aduersus. D. De vi & vi armata, Si aduersus eum qui in libertatem ex seruitute vel contrà petitur, post inchoatum liberale iudicium vtatur interdicto.

Petere seruos in quæstionem. Paulus in l. Dominus D. Locati. Serui tamen eius cum quo côtractum est, propter ædificiorum notitiam in quæstionem peti possunt.

Petere per iudicem. Id est, coram iudice. Iulianus in l. Vinum. D. Si certum petatur, Vinum quod mutuum datum erat, per iudicem petitum est. Quæsitum est, cuius têporis æstimatio fieret: vtrum quum datum esset, an quum lis contestata fuisset, an quum res iudicaretur?

Petere per condictionem. Paulus in l. Quum fundus D. Si certum petatur, Quum fundus vel homo per condictionem petitus est: puto hoc nos iure vti, vt post iudiciû acceptû causa omnis restituenda sit.

Petere Stichum & Pamphilû meos esse. Iulianus in l. Si quum testamento. D. de exceptione rei iudicatæ, Si Stichum & Pamphilum tuos esse petieris, & absoluto aduersario Stichum tuum esse petas ab eodem: exceptionem tibi obstare constat. Si fundum meum esse petiero, deinde postea vsumfructum eiusdem fundi petam: &c.

Habes tota quod mente petisti. Virg. 4. Æneid.

Aliquid apertè petere. Cic. pro Lege agrar. Quæ res apertè petebatur, ea nunc occultè cuniculis oppugnatur.

¶Æqua Ouid. 7 Metam.

Auxilium Terent. Phorm. 5. 2,

Aut vnde mihi nunc auxilium petam?

Petere auxilium ab aliquo per alterum. Cic. 1. Verr. Auxilium sibi per me à vobis, atque à Populi Romani legibus petunt.

Petere auxilium contra aliquem. Cæsar 8. bell. Gall.

Petere auxilium & manus. Cic. 2. Tusculana,

O Patroclet, inquit, ad vos adueniens auxilium & vestras manus peto. Ex poeta.

Beneuolentiam iudicis. Vide Beneuolentia, in BONVS.

Colloquium. Ouid. 3 Metamorphoseon,

Vadit ad artificem diræ Polymnestoris cædis,

Colloquiúmque petit.

Fidei commissum. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Congressus alicuius. Virg. 5. Æneid.

Consilium. Cic. ad Attic. libro 7, Nullo modo quidem à te petam consilium, vt soleo.

Petere diem colloquio. Liu. 6. bell. Pun.

Exilium. Lucan. lib. 3.

Fauorem propensum petiit voce sollicita. Ouid. 14. Metam.

Fidem pacis petitque deditque. Ouid. 3. Metam.

Certum voto pete finem. Horat. 1. epist. 2.

Gratiam. Cæsar 5 bell. Gall.

Hospitium requiémque peto Ouid. 4. Metam.

Mortem ardentiore studio petere, quàm Epicuros voluptatem petendam putat. Cic. 2. de Finib.

Petere mutuum Plaut. Curcul. 2.

Opem. Cic. 5. Tusc. Ad te confugimus, à te opem petimus: tibi nos vt antea magna ex parte, sic nunc penitus, totósque tradimus.

Oracula à deo. Cic. 1. de Diuinat. Amphiaraum autem sic honorauit fama Græciæ, deus vt haberetur, atque vt ab eius solo in quo est humatus, oracula peterentur.

Pacem passis manibus, & suppliciter. Cæsar 2. bel. Gal.

Præmium. Cæsar 2. bel. Ciuil.

Præsidium ab aliquo. Cic. de Fato.

Præsidium læsæ petitore puellæ. Ouid. 3 de Arte.

Requiem exiguam petit Ouid. 4. Metam.

Responsa à deo. Plin. lib. 35 cap. 2.

Sanguinem & vitam alicuius. Cic. pro Rosc. Amer.

Tempus inane peto. Virg. 4 Æneid.

Veniam. Plin. lib. 28 cap. 4, Veniam quoque à deis spei alicuius audacioris petimus, in sinum spuendo.

Veniam petere & dare vicissim. Horat. de Arte.

Veniam petere errato. Cic. pro Sylla.

Virtutem. Horat. 1. epist. 6.

¶Petere aliter. Virg. 9. Æneidos,

O genitrix quò fata vocas? aut quid petis istis? Vbi Seruius, Petis istis, id est pro istis. Nam sic dicimus, peto tibi, id est pro te.

Petere alicui dispensationem. Sueton. in Vespasiano.

Missionem

Missionem militibus. Tacit. lib. 1.
Accusationem in aliquam Quintil lib. 5 cap 13.
¶Petere, Appetere, Ambire. Virg. 8 Æneidos,
-notúmque petiuit
Coniugis infusus gremio per membra soporem. Ita Nonius. Cic. de Amic. Qui Consulatum petiit nunquam, factus est Consul bis.
Modestè peti. Ouid ep st 19.
Bona. Lucil. lib 16 Ex Nonio.
Coniugium. Ouid. 10 Metam.
Decus & pretium. Horat. 1. epist. 18.
Decus saeculo Sil lib. 16.
Gloriam. Plin. lib. 15. cap 14, C. etiam Cæsar Augusti filius inde gloriam petiit. Pro adeptus est.
Gloria maior petitur. Sil. lib. 16.
Honores Quint. C. de Petit. Consul.
Imperium ac summatam sibi. Lucret. lib. 5.
Petit gemellus nuptias Maronillæ. Martial. lib. 1. 40.
Præturam. Cic 2. Verr.
Principatū eloquentiæ. Cic. in Orat. Volet igitur ille, qui eloquentiæ principatum petet, & contenta voce atrociter dicere, summissa leniter, & inclinata videri grauis, & inflexa miserabilis.
Thalamos alicuius petere, Coniugium Ouid. 6 Metam.
Omnibus votis petere. Liu. Decad. 4 lib. 2, Nolite, si quod omnibus votis petendum erat, vltrò offertur, fastidire.
¶Petere somnum. Virg 7. Æneidos,
Mollibus incubuit stratis, somnósque petiuit.
Amplexum alicuius. Virg 8 Æneid.
Vultu tacito petit oscula. Lucan. lib. 3.
Mortem petunt per vulnera. Virg. 4. Georg.
Iam Horatius cæso hoste victor secundam pugnam petebat. Liu 1. ab Vrbe.
¶Petere pœnas ab aliquo, quod & Exigere dicitur Cic. ad Attic libro 1. 13, Vt apertè victrix nequitia ac libido pœnas ab optimo quoque petere sui doloris, quem, &c.
¶Hæreditatem ex testamento. Cic. 1. de Orat. Nunquis eo testamento, quod paterfamiliâs antè fecit, quàm ei filius natus est, hæreditatem petit?
Pecuniam non ex tabulis suis, sed aduersariis petere. Cic. pro Rosc. Comœdo.
¶Petere, Eligere, inquit Nonius: vel capere. Virg. 4. Georgicorum, Principio sedes apibus, statióque petenda.
Petere cibum. Terent. Heaut. 5. 2,
Abiit, ac rogasse vellem ecquid is vade mihi peterem cibum.
Non vt ab his medicinam perpetuam, sed vt exiguam doloris obliuionem petam. Cic. Luceio. lib. 5. 15. De literis.
Petere argumentum à paruis. Cic. 2. de Finib Nec tamen argumentum hoc Epicurus à paruis petiuit, aut etiam à bestiis.
Consilium à sexto. Quintil. lib 7 cap. 1.
Delectatio sola ex his studiis petitur. Cic pro Archia.
Petere exempla ex. Cic. de Prouinc. Consul. Præsertim quum ego omnium meorum consiliorum atque factorum exempla semper ex summorum hominum factis mihi censuerim petenda.
Longè petere exempla. Lucan lib. 1.
Exordium paulò longius. Cic. pro Cluent. Paulò lōgius exordium rei demonstrandæ petam: quod quæso, Iudices, ne molestè patiamini.
Initium à natura. Cic. 5. de Finib.
Laudem è macello. Cic. 2. de Finib. Quæ est ista laus quæ possit è macello peti?
Originem summi boni à primo ortu animantium, Cicero 2. de Finibus.
A philosophorū scholis virtutis præcepta. Quint. in Procem. lib. 1.
Principia rei bene gerendæ à natura. Cic. 4. de Finib.
Risum ex aliquo. Quintil. lib. 6. cap 3.
¶Altè suspirium. Plaut. Cistel 2.
¶Iura Cordubam petere. Plin. lib. 3 cap. 1, Turduli qui Lusitaniam accolunt, iura Cordubam petunt.
¶Petere in Indos. Plin. lib. 12. cap. 7, de pipere longo, Huic nec pomi, nec baccæ commendatio est aliqua: sola placere amaritudine, & hanc in Indos peti. Idem lib 12. cap 17, Petunt & in Carmanos strobum. Id est, à Carmanis Budæus. Qui sensus per alias quoque præpositiones exprimitur. Plin lib. 12. cap. 1, Sed quis non iure miretur arborem vmbræ gratia tantùm ex alieno petitam orbe?
Petere ad Æthiopas vsque. Plin. lib 36 cap 6.
Petere in sepulchrū alicuius volumina. Hoc est è sepulchro. Plin. lib. 30. cap. 1.
Petere in nubila. Plin. lib. 36. cap. 1, Ad frigidos potus vas petitur in nubila, cœlóque proximæ rupes cauantur, vt bibatur glacie.
¶Petere, Commemorare, inquit Nonius. Virgil. lib. 8 Æneidos, Quid causas petis ex alto?
¶Petere aliquem dextrā, Id est porrigere dextram alicui. Virgilius 1. Æneid.
Petere blanditiis nouercam, Blandiri. Quintil.
Aliquem literis. Cic. ad Attic. lib. 2. 17, Si homo esset, eum potius legeret, quàm vnam literam scriberet, qui me epistola petiuit: ad te, vt video, cominus accessit.
Criminibus aliquem. Tacit. lib 3.
¶Petere, Percutere, ferire. Virg 9 Æneidos,
Iam cornu petat, & pedibus qui spargat arenam. Hæc Nonius. Paulus in l. Bouem, in princip. D de ædilit. edict.
Petere, pro Appetere, & designare ictum, vt solēt gladiatores. Cic. in Orat. Vt enim athletas, nec multo secus gladiatores videmus, nihil nec vitando facere cautè, nec petendo vehementer, in quo non motus hic habeat palæstram quandam.
Æra petere disco Horat. 2. Serm satyr. 2.
Capillos miseros vngue petis. Ouid. 2. Amor. eleg 7.
Caput & collum. Cic. pro Murena, Sciebam Catilinam non latus aut ventrem, sed caput & collum petere solere.

Corpus petere ferro. Tibull. lib. 1. eleg. 9.
Genas vngue. Ouid. 2. de Arte.
¶Petere iugulum, pro Inferre mortem, teste Valla. Cic. pro Mil.
Malo petere aliquem. Virg 3. eclog.
Inuicem petitur manus iniectiu, Vide INVICEM.
Pectora alicuius gladio. Ouid. 5 Metam.
Saxis petor à populo. Ouid. de Nuce.
Petere aliquem telis. Liu. 4. bel. Pun.
Sacrilegæ telis me petiere manus Ouid 3 Fast.
Vultus alicuius petere vnguibus. Horat. Epod 5.
¶Petere aliquem, Violenter aggredi. Cic. pro Ligario, Quid enim Tubero tuus ille districtus in acie Pharsalica gladius agebat? cuius latus ille mucro petebat?
Bello petere vrbem aliquam. Virg 3. Æneid.
¶Petere aliquem, Insidias illi tendere. Plancus Ciceroni, lib. 10. 23.
Fraude aliquem. Virg 4. Æneid.
Petere fraude vel insidiis aliquem, Liu. 10. bel. Maced.
Petere insidiis vitam alicuius. Plin. lib. 7.
Latrocinio vitam innocentissimi cuiusque, bonorum insidiatores petunt. Author ad Heren. lib 4.
Veneficio aliquem petere Author ad Herenn. lib. 4.
¶Petere, Manere, expectare. Virg 9. Æneidos,
Troianos hæc monstra petunt. Ita Nonius. Seruius verò, appetunt interpretatur.
¶Petere, Sequi. Virg 5. Æneidos,
Quem petit, & summis annixus viribus vrget. Nonius.
¶Petere, Abducere. Virg. 5 Æneidos.
Tartareum ille manu custodem in vincla petiuit. Ita Nonius.
In vincula aliquem peti. Quintil. lib. 7 cap 2.
¶Petere locum aliquem, Proficisci. Cic. 3 Offic. Naues onustas petere Rhodum viderit, &c.
Accessum petere. Liu 9 belli Pun.
Raptim petit æquora campi. Lucret lib. 3.
Altum petere. Liu 5 bel. Pun. Cuius prima classis petere altum visa est, quo facilius superaret promontorium.
Altum flamma petit. Ouid. 1. Fast.
Antrum immane petit. Virg 6 Æneid.
Summam petit arduus arcem. Ouid 2. Metam.
Arcem petunt Tritonidis. Virg. 2. Æneid.
Ardua petere, Ascendere montem aliquem. Stat. 2. Achil.
Arces alienas. Virg. 4. Æneid.
Parnassus petit astra duobus verticibus. Ouid. 1. Metam.
Athenas petere. Cic. ad Attic. lib. 3.
Cælum petere. Plin. lib. 10. cap 38.
Amnis volutus per saxa campum petit. Virg. 3. Georg.
Classe petebas Lacedæmona. Ouid epist 1.
Cursum alium. Cic. ad Attic. lib. 3, Et nauigatio perdifficilis fuit: & ille incertus vbi ego essem, fortasse alium cursum petiuit.
Cursu petere deserta. Virg. 6. ecleg.
Concursu tendunt petere littora. Virg. 1. Æneid.
Fugam. Liu 8. bell. Pun.
Fuga salutem. Cæs. 4 bell Gall.
Ima petunt nebulæ. Virg. 1 Georg.
Lectum vacuum petit anxia. Ouid. 11. Metam.
Loca secreta. Horat de Arte.
Montem petiui. Virg 2. Æneid.
Remis ventisque petere locum aliquem. Virg 3. Æneid.
Romam petit sons ille. Plin lib. 32. cap. 3.
Secrètum petere Plin. epist. 5 lib. 1.
Sublime petere Plin lib. 10. cap 33.
Supera. Cic 1. Tusc. Nihil enim habent hæc duo genera proni, & supera semper petūt. Id est capessunt, expetunt, captant, inquit Bud.
Tecta diuersa petere per agros. Virg. 4. Æneid.
Gressu petunt tentoria. Sil. lib. 7.
Vento petere vrbem aliquam. Virgil. 2. Æneid. De nauigantibus dicitur.
¶Petere, Tenere. Virg 3 Æneidos,
Submissi petimus terram, & vox fertur ad aures. Ita Nonius.
¶Petit, pro Petiit vel petiuit, syncopa poetis tantùm in vsu. Ouid. 2. Fastorum,
Altum flamma petit: propior locus aera cepit.
¶Petitur, Impersonale. Plin. in Panegyr. Plerique principum quum essent ciuium domini, libertorum erant serui, & per hos præturæ etiam, & sacerdotia, & consulatus imo & ab his petebatur.
Petens, Particip. { [illegible] } vt
Veniam in præteritum petens, quòd ei, &c. Tacit. lib. 12.
Lucra petens Tibull lib 1. eleg 9.
Turba fexis petens confundet vos. Horat. Epod. 5.
Responsum dedit petenti. Virg 1. eclog.
Reiicere petentem. Ouid. 9. Metam.
Petendus, Particip. { [illegible] } vt Honos petendus, Propert. lib. 3. eleg 12.
Gloria peccati nulla petenda tua est. Ouid 2. de Arte.
Palma petenda mea est. Ouid 3. Amor eleg 2.
Præda petenda est de magno grege. Tibull lib. 1. eleg. 1.
Summa ope petendum erat. Liu. Decad. 4. lib. 2.
Petitum, pen. prod. prius supinum { [illegible] } vt
Ire petitum aliunde. Catull. in Epithal. Malli, 56.
Petitus, pen prod Particip. { [illegible] } vt
Dies petitus tanto ambitu Senec. Medea, 6.
Bellua petita ferro Horat. Epod. 5.
Præmia peccato nulla petita mihi Ouid 3. Trist. eleg 6.
Puella petita meis votis. Ouid 3 Amor eleg 6.
Requies mihi petita est. Ouid. 4 Trist. eleg. 1.
Spiritus petitus imo latere Horat Epod. 11.
Extra rem petita. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Petiturus, pen. prod. Particip. { [illegible] } vt Lucra petiturus. Tibull. lib. 1. eleg. 9.

Petitum, pen. prod Substant. { [illegible] } vt Vtriusque petiti facta est copia. Catull. ad Mallium, epigr. 63.

Petitus, pen prod. { [illegible] } Nomen substantiuum, pro Petitione. Gell. lib 18. cap. 3. Iussitque eum consensu, petitúque omnium eandem illam sententiam diserti viri eiusmodi posset verbis dicere. Lucan. libro 3,

Attamen insequitur languor terræque petitus Suauis.

Petitio, Verbale { [illegible] }

Concedere petitioni, Vide CONCEDO.

¶Petitio, Actio priuata. Quintil lib. 4. cap 4. Recusatio quoque plures interim propositiones habet, vt contra petitionem pecuniæ, Malè petit: procuratori enim tibi esse non licuit.

Petitio personalis. Macer in l. pen §. 1. D. Qui satisdare cogant. Diuersa est causa eius, qui fundi petitionem personalem habet: id est actionem personalem, ac si dicas: Non sufficit dominium fundi, aut actio ad eum petendum pertinens, sed requiritur possessio.

Instituere petitionem in aliquem. Vlpian. l. 5 D. Quod legatot.

¶Petitio, Ambitus. Cic pro Rosc. Com Et tibi integram petitionem reliquit. Idem Attic. libro 1, Fuit & mihi & Q. fratri magno vsui in nostris petitionibus.

Adornare petitionem Consulatus, Vide ADORNO.

Implere petitionem dicitur actor, quum id quod petit, suum esse probat. Paulus in l. Ex sextante. §. Cum ergo. D De excep. rei iud. Si de proprietate fundi litigatum, & secundum actorem pronuntiatum fuisset: dicemus petenti ei, qui in priore iudicio victus est, obstaturam rei iudicatæ exceptionem: quoniam de eo quoque iure quæsitum videtur, quum actor petitionem implet.

Oppugnare petitionem. Cic. Fam 1.

Petitioni se dare. Cic Fam. 3.

¶Petitio, pro Impetitione & aggressu gladiatorum Cic. 1. in Catil. Quot ego tuas petitiones ita coniectas, vt vitari posse non viderentur, parua quadam declinatione, &, vt aiunt, corpore effugi? Budæus.

Petitor, pen. prod. Aliud verbale { [illegible] } Qui petit & litem intendit. Cic in Partit. Sed accusatorem pro omni actore & petitore appello. Idem pro Quintio, Possumus petitoris personam suscipere, accusatoris deponere?

Petitor, reus, iudex. Cic. pro Rosc Comœdo, Quis erat petitor? Fannius. quis reus? Flauius. quis iudex? Cluuius.

Famæ petitor. Lucan. lib. 1.

Petitorius. Adiect. vt Iudicium petitorium. Caius in l. Qui petitorio iudicio vtitur D De rei vendicatione.

Petitrix, pen prod huius petitricis, Verbale fœmin. Paulus in l. Qui filium. D. ad Senatusc. Trebell Contra petitricem pronuntiauit.

Petesco, petescis, siue Petisco, petiscis { [illegible] } petiscere. Lucretius libro 3,

Corpore cum reliquo pugnat, cædésque petiscit. Hoc est, cupidè & ardenter petit. Lambinus legit petessit. Idem lib 5,

-fugiens humorem, auidásque petiscens.

Petiscere, antiqui dicebãt pro petere, ea quidem forma verbi, qua sunt lacessere & incessere. Festus. Sed (inquit idem) vt mihi videtur, tum eo significabant sæpius petere. Alij legunt petessere.

Petesso, petessis { [illegible] } petessere, antiquum verbum, Idem quod Peto. Cic 2. Tusc. Qui hanc gloriam petessunt, nullum fugiunt dolorem. Idem 1 de Diuinatione,

Mentéque diuina cælum terrásque petessit. Ex poeta.

Petessens { [illegible] } Participium. Lucret. lib. 5,

Quos vbi tempore maturo patefecerat ætas Infantum, fugiens humorem, auidásque petessens, &c.

Petoritum, huius petoriti, pen. corr. { [illegible] } Gallicum vocabulum, genus vehiculi apud Belgas repertum, vt Varro scribit. Quamuis sint qui ex Græco vocabulo & Latino compositum velint, dictúmque à voluendis rotis, vt Gellius testatur, lib 15 cap 30. Horatius 1. Serm. satyr. 6, -plures calones atque caballi

Pascendi, ducenda petorita. Idem 2. epistol. 1,

Esseda festinant, pilenta, petorita, naues. Plin. lib 34. cap. 17. Lambinus per duo tt in omnibus libris antiquis scribi affirmat.

PETOSIRIS, pen. prod. { [illegible] } Ægyptius mathematicus insignis: de quo Plin. lib. 7. cap 49. Iuuen. Satyr. 6,

-capiendo nulla videtur

Aptior hora cibo, nisi quam dederit Petosiris.

PETRA Sancta, olim Feroniæ Iunonis templum nobilissimum Viterbij: de quo vide F. Leandrum Bononiensem. Lilius 4. Syntagm. historiæ deorum.

Petra, huius petræ { πέτρα } Lapis, rupes. Plin. lib. 10. cap. 33, Grauiæ in petris nidificant.

Petrarum, inquit Festus, genera sunt duo Quorum alterum, naturale saxum prominens in mare, cuius Ennius meminit libro 11,

Alte delata, cæterisque ingentibus tecta. Et Liuius in Centauris, Vbi ego sæpe petris. Alterum manufactum, vt docet Ælius Gallus, Petra est, quæ locis dextra ac sinistra fornicem expleturа est, ad libramentum summi fornicis. Festus.

Petrosus, penultima producta, Adiectiuum { πετρώδης } Petris plenum. Plin. lib. 17. capite 27, Caprificorum laudantur maximè nigræ, & in petrosis. Idem lib. 9. cap. 31, Viuunt petrosis locis, cancri mollibus.

Petricosus, penult prod. Aliud adiectiuum { [illegible] } Idem. Martialis verò lib. 5 119, per translationem,

-res petricosa est,

Cotile bellus homo. Hoc est difficilis & saxosa ac dura.

Petrones { [illegible] } rustici (inquit Festus) fere dicuntur propter vetustatem, & quòd deterrima quæque ac prærupta iam agri petræ vocantur, vt rupices iidem à rupis, alter à petrarum asperitate & duritia dicti. Hinc Plautus petronem veruecem, duriorem eleganter dixit, Capt. 13,

Qui petram non ea induit veruecei sectario &c.

PETRA { πέτρα } Siciliæ oppidum prope Hyblam Petræ Sirenum, vrbs Lucaniæ, de qua Plinius libro 3 capite 4 Virg 5 Æneidos,

Iamque adeò scopulos Sirenum aduecta subibat, &c. Vbi multa de Sirenibus refert Seruius. Item Petra, Straboni lib. 16, Arabiæ oppidum, Nabathæorum metropolis, vnde ea pars Arabiæ, Petræa nuncupatur.

PETRACORII { [illegible] } Ptolemæo libro 2. cap 7, Galliæ populi, vulgò *Perigort*. Petrocorios Plin eos appellat, lib. 4 cap. 19.

PETRAEA, Nympha Oceani & Tethyos filia, teste Hesiodo in Theogonia.

Petreia, Mulier dicebatur, quæ pompam præcedens in coloniis aut municipiis, imitabatur anum ebriam, quòd pedes in petras frequenter impingeret: quam & alij volunt ab agri vitio, scilicet petris, appellatam. Festus.

PETREIVS { [illegible] } Atinas, Cimbrico bello primipilus sub Quint. Catulo, exclusam ob hoc legionẽ suam adhortatus, Tribunum suum dubitantem per hostium castra erumpere, interfecit, legionémque eduxit: donatus propterea corona graminea ob seruatum exercitum.

Petreius, dux Pompeianus à Cæsare in Hispania superatus, vt in ipsius Commentariis scribitur.

Petrelæon, petrelæi { πετρέλαιον } Bitumen est liquidum è saxis defluẽs. Nomen habet ab oleo, non quòd reuera oleum sit: sed quòd liquida consistentia ad olei similitudinem accedat, tametsi colore magis ad nigredinem vergat. Vulgus *Petroleum* appellat.

PETRINVS, pen. prod. { [illegible] } vicus olim in agro Phalerno, cuius meminit Horat. 1. epist 5.

Inter Minturnas Sinuessanúmque Petrinum.

Petrites, genus Ægyptiaci vini. Plin. lib. 14. cap. 7.

Petrones, Vide PETRA.

PETRONIA { [illegible] } Amnis est in Tyberim profluens, quem magistratus auspicato transeunt, quum in campo quid agere volunt. quod genus auspicij petronne vocant. amnem autem fœmininè antiqui dicebant. Festus.

PETRONIVS { [illegible] } Ægypti præfectus, ab Augusto missus, Cornelio Gallo successit, aduersus Æthiopes bellum gessit, quibus regina Candace imperitabat, virili quidem animo mulier, sed altero capta oculo. Vide Strabonem lib. 17 ¶Fuit & alter Petronius Granius, Centurio octauæ legionis, sub Cæsare bello Gallico militans. De hoc Plutarchus in Cæsare scribit, qui vnus è partibus Cæsarianis, quum nauis eius, qua Quæstor designatus in Africam vehebatur, in Scipionis potestatem venisset, & cæteris interfectis Quæstori Scipio incolumitatem polliceretur, respondit, Cæsarianos aliis incolumitatem dare, non accipere consueuisse. quo dicto, se gladio transuerberauit. Vide Plutarchũ in Cæsare. ¶Petronius alius, qui Ælij beneficio ex humili loco ad equestrem ordinẽ peruenerat Mox quum Ælius Placentiæ præesset, ne in manus hostium veniret, gladio incubuit. Petronius quoque, qui morientem iuuerat, super eundem cecidit. Author Valerius de Amicitia. ¶Petronius Consularis moriturus inuidia Neronis, vt mensam eius exhæredaret, trullam murrhinam CCC. sestertiis emptam fregit. Hæc Plinius lib. 37. capite 2. ¶Petronius, pater Vespasiani Cæsaris. ¶Petronius Perpenna, qui Constantinianas thermas in pristinum splendorẽ restituit. ¶Petronius, Diodorus medicus, qui scripsit Antilegomena, citatur testis à Plinio libro 20. capite 8. ¶Petronius poeta, cuius aliqua de Medicina versibus cõscripta, ad nostram ætatem peruenerunt, vt scribit Volaterranus.

Petroselinum, huius petroselini, pen. prod. { πετροσέλινον } Quasi petrarum apium. Plin. lib. 20. cap. 12, Alio genere petroselinum quidam appellant in saxis natum.

PETRVS Bellipertieus, natione Burgundus, Bononiæ Ius Ciuile professus est circiter annum millesimum trigentesimum.

Petrus Anchatanus, Bononiensis Iureconsultus, Ius Ciuile professus est circiter annum 1480.

Pettimborsa, alio nomine Cruciata, herba Gentianæ similis, de qua vide Matthiolum apud Dioscoridem lib 3 cap. 3.

Petulans, pen cor. petulantis, om. gen { [illegible] } Improbus, qui per contumeliam alios petit. Festus, Petulantes & petulci etiam appellantur, qui protero impetu & crebro petunt, lædendi alterius gratia. Cic. in Salust. Desine bonos petulantissima consectari lingua.

Petulans & audax homo Vatinius. Cic. Quint. fratr. lib. 2. 8.

Audax, petulans, libidinosus. Cic. pro Sylla.

Turpis, cupidus, petulans. Cic. 2 de Inuent. Et ex ea re nõ esse mirandum qui in illa re turpis, aut cupidus, aut petulans fuerit.

Petulans & improbus scurra. Cic pro Cluent.

¶Amentia petulans. Claud 1. in Eutrop.

Audacia Claud ad Alethium.

Auris petulantibus scissa carbasus. Lucret. lib. 6.

Dictum petulans nullum in vera proferatur. Cic pro Murena.

Vultu petulans elegia Stat. 1 Sylu. 2.

Feruidum, petulans, & furiosum genus dicendi. Cicero de Clar. Orator.

Illiberale, petulans, flagitiosum & obscœnum genus iocandi. Cic. 1. Offic.

Iurgium petulans. Cic. pro Cælio, Omnia sunt alia non crimina, sed maledicta iurgij petulantis magis, quàm publicæ quæstionis.

Iuuentus. Claud. de Nupt Honorij.

Verbis petulantibus vti Ouid. epist. 15.

Petulantissimis verbis lædere vnum, laudare alium. Sallustius in Ciceronem.

Petulantia, huius petulantiæ { ἀσέλγεια } Effrænatio immodica ad quodlibet vitium. Cic. lib 4 de Rep. A petendo, petulantia: à procando, id est poscendo, procacitas nominata est.

Pudor & Petulantia, contraria. Cic. 2. Catil. Ex hac parte pudor pugnat, illinc petulantia: hinc pudicitia, illinc stuprum.

Libido,

Libido, petulantia, audacia. Cic. pro Fonteio, Nulla turpitudo quæ à libidine, aut à petulantia, aut ab audacia nata esset, ab accusatore obijceretur, si non vera, attamen ficta, &c.

Vxorem integram à petulantia alicuius conseruare. Cic. 2. Verr. Quibus liberos, coniugésque suas integras ab istius petulantia conseruare non licitum est.

Furorem & petulantiam hominis frangere. Cic. in Pisonem.

Incidere in petulantiam. Cecinna Ciceroni, lib 6. 7, Solutum existimatur esse alteri maledicere: tamen cauendum est, ne in petulantiam incidas.

Linguæ petulantia. Propert. lib. 1. eleg. 15.

Conuitia petulantiæ. Quintil. lib. 14. cap. 1.

Petulantia pecoris. Colum. lib. 7. cap. 6.

Petulantia ramorum. Plin. lib. 16. cap. 30.

Petulantia morbi. Gell. lib 11. cap 3.

¶Petulantia, pro Improbitate. Cic de Orat lib. 2, Illod assequor, vt siquis mihi fortè maledicat, petulans, aut sanè insanus esse videatur.

Petulanter, Aduerbium, Lasciuè. Cicero Attic. lib 9, Quàm censeas acerba nunc esse, quum à perditis in ciuili nefario bello petulantissimè fiant?

Iactare petulantius aliquid Cic. pro Cælio, Maledictio nihil habet propositi præter contumeliam: quæ si petulantius iactatur, conuitium: si facetius, vrbanitas nominatur.

Petulanter iocari in aliquem. Cic. Attic. lib. 2.

Inuadere petulanter in filiam alicuius. Cic. in Sallust. Quòd ista insaniata rabie petulanter in vxorem, & in filiam meam inuasisti, &c.

Facimus petulanter, si matremfamiliâs, secus quàm matronarum sanctitum postulat, nominamus. Cic pro Cælio.

Viuere petulanter. Cic pro Cælio, Si vidua liberè, proterua petulanter, diues effusè, libidinosa meretricio more viueret: adulterum ego putarem, siquis hanc paulo liberius salutasset?

Petulcus, Adiect. { [illegible] } Virg 4. Georgicorum,

-hœdíque petulci. Seruius, Petulci, Lasciui, exultantes. Et petulci dicti ab appetendo: vnde & meretrices petulcas dicimus. Columel. lib. 7. cap 3, Itaque capri vel arietis petulci sæuitiam pastores hac astutia repellunt.

Agni petulci. Lucret. lib. 2.

Petus, peti: siue pætus, cum diphthongo, Qui alterum oculum minorem habet. Plin. lib. 11 cap. 37, Vni animalium homini oculi deprauantur, vnde cognomina straborum & petorum. Vide P A E T V S. Horatius 1. Serm. satyra 39, -strabonem

Appellat petum pater.

Petulus, penult. corr. Diminut. Cic 1. de Nat. deor. Redeo ad deos, ecquos si nō tam strabones, at petulos esse arbitramur, ecquos næuum habere, &c.

P E T V S C V M { [illegible] } Palatij dicta est ea regio vrbis quam Romulus obuersam posuit ea parte in qua plurimum erat agri Romani ad mare versus: & quia mollissimè adibatur vrbs, quum Hetruscorum agrum à Romano Tyberis discluderet, & cæteræ vicinæ ciuitates colles aliquos haberent oppositos. Festus.

P E V C E { [illegible] } insula Borealis in Istro, à qua vni ex Danubij ostiis nomen datum, vt Plin docet lib. 4. Et Lucan lib. 3.

Peucedanum, siue Peucedanus, pen corr. { [illegible] } Herba, à pinu nomen inuenit. Plin. lib 25 cap 9, Sed inter primas celebratur peucedanum laudatissimum in Arcadia, mox Samothrace: caulis est ei tenuis, longus, fœniculo similis, iuxta terram foliosus, radice nigra, crassa, graui odore, succosa.

P E V C E S T E S, Alexandri magni seruator, tanta dignus gloria, vti ait Plin lib. 34. cap 8.

P E V C E T I A { [illegible] } Peninsula est in finibus Italiæ, aliis nominibus Calabria & Messapia dicta. Author Plin. lib. 3. cap 5.

P E V C E T I I, Populi sunt circa mare Ionium, vt ait Stephanus.

Peucetij sinus. Ouid. 14. Metam.

Peumene, spumæ argenteæ genus. Plin. lib. 33. cap. 6.

Pexatus, Pexitas, Pexus, Vide P E C T O.

Pezicæ, arum { [illegible] } sunt ex fungorum genere: sed sine radicibus aut pediculo: puto id esse, quod nos *truffas* appellamus. Plinius lib. 19. cap. 3.

P H

P H A B I R A N V M { [illegible] } Ptolemæo lib. 2. cap. 11, Germaniæ vrbs, vulgò *Bremen*.

Phacos, vel Elelisphacos, lentis genus. Plin lib 22 cap. 25.

P H Æ A C E S, penul. prod. { [illegible] } populi Corcyræ sub ditione Alcinoi. De quibus Virg. 3. Æneidos,

Protinus aerias Phæacum abscondimus arces. Phæacem, pro bene nutrito & in luxu pinguefacto dixit Horatius lib. 1. epist. 15,

Pinguis vt inde domum possim, Phæaxque reuerti. Luxus autem Phæacum ex Homeri Odyssea notus est. Meminit & Cicero de Clar. Orat.

Phæaces pro credulis & stultis vsurpauit Budæus. Alcinoo Corcyræ regi & eius populis Phæacibus Vlysses Lestrigonas, & Cyclopas & alia monstra à se conficta narrabat: & iis omnia vera esse persuadebat Iuuenalis,

Tam vacui capitis populum Phæaca putauit. Quæ res non nisi supinos, nimiúmque credulos coarguit. Budæus.

Phæacus, pen prod. { [illegible] } Adiect. Propertius lib. 3. eleg. 2,

Nec mea Phæacas æquant pomaria syluas.

Phæacius, aliud Adiect. { [illegible] } vt

Tellus Phæacia. Tibullus lib. 4. ad Messalam, 1.

Phæcasius { [illegible] } Genus calcei Hermolaus de genere calceorum loquens, Addi possunt iis & phæcasij, vnde & phæcasiatos & sacerdotes, & deos vocamus: vt qui deos ipsos aut sacerdotes nō phæcasiatos, sed phæcasios dixere, coarguantur ab Appiano, Iuuenale, Seneca. Hactenus Hermolaus. Porrò Appiani verba hæc sunt de M. Antonio in lib. de bell. ciuil. Calciamenta candida, qualia Atheniensium sacerdotes & Alexandrinorum, quos phæcasios vocant, deferre consueuerunt. Quidam putarunt pronomen quos, referri ad sacerdotes, Hermolaus refert ad phæcasios.

Phæcasium, sij, n. g. Idem. Seneca lib. 7. de Benefic. cap. 21, Pythagoricus quidam emerat à sutore phæcasia, rem magnam, non præsentibus nummis.

Phæcasiatus, pen prod. Adiect. Qui calceatus est phæcasiis. Senec. epist. lib. 10. epist. 1, Puto quædam esse, quæ deceant phæcasiatum, palliatúmque. Iuuenal. Satyra 3,

Phæcasiatorum vetera ornamenta deorum. Quo in loco quidam legunt Phæcasianorum, sed corruptè, vt censet Hermolaus. Turnebus autem probat: vt enim, inquit, Minianus Iupiter pro Miniato à M. Tullio dicitur in epistolis: ita hic Phæcasianus pro Phæcasiato, id est, Phæcasiis calciato.

P H Æ D I M V S, pen. corr. filius Amphionis & Niobes, vnà cum sex fratribus ab Apolline confossus sagittis fuit. Ouid. lib. 6. Metamorph.

Phædimus infœlix, &c.

P H Æ D O N { [illegible] } Atheniensis, in conuiuio à triginta Atheniensium tyrannis necatus fuit. Huius filiæ virgines erant, quæ vt virginitatem seruarent morte, inuicem se complexæ, in puteum præcipitauere. ¶Fuit & alius hoc nomine philosophus Eliensis, Socratis auditor, ingenio liberali, cuius nomini Plato librum de Immortalitate animæ dedit, & alio nomine Phædon inscribitur. Vide Gellium & Laertium.

P H Æ D R A { [illegible] } fuit Regis Minois ex Pasiphae coniuge filia. Hæc vnà cum Ariadne sorore Theseum Ægæi regis Athenarum filium sequuta est: quam ille, relicta Ariadne, vxorem sibi copulauit, cui Demophoontem peperit & Antigonum. Hæc Volaterranus. Vide Diodorum Siculum lib. 5 cap. 5.

Notus amor Phædræ Ouid 6. Fast.

Amor turpis Phædræ Ouid. 1. de Remed amor.

Nouercæ pocula Phædræ. Propert. lib. 2. eleg 1.

P H Æ D R V S { [illegible] } fuit vnus ex discipulis Platonis, cuius nomine Plato nobilem librum edidit, qui inscribitur Phædrus. ¶Phædrus fuit item alter philosophus Epicureus, cuius apud Ciceronem mentio est non infrequens: de quo etiam intelligi debet Martialis illud, An æmulatur improbi iocos Phædri?

P H Æ N I A N A { [illegible] } apud Ptolem. lib. 2. cap. 12, Rhetiæ vrbs, alio nomine Phæniana castra: vulgò hodie *Bebenhusen*.

P H Æ S T V M { [illegible] } Vrbs in Creta, à qua Epimenides Phæstius dictus est: quem adiutorem Solonis legibus condendis fuisse tradit Plutarchus in vita Solonis, inclytum vaticinio & rerum diuinarum peritia.

P H Æ S T V S { [illegible] } Mons seu promontorium Cretæ circa Gortynam vrbem, ciuitatem habens eiusdem nominis. Sed pro nomine ciuitatis fœm. g. est: quum pro monte sit masculin. Strabo lib. 10. Fuit & Phæstus Bori Mæonij, siue Lydi filius, qui quum in Troianorum auxilium venisset, ab Idomeneo est interfectus Homer. lib 5 Iliad.

P H A E T H O N { [illegible] } trisyllabū, pen. corr Ligurum rex fuit vetustissimus, cuius multæ in Hetrusco litore coloniæ fuerunt, vt Cato est author De quo in dictione E R I D A N V S. Fuit & alter Solis ex Clymene filius. Vide finem primi, & initium secūdi libri Metam. Ouidij.

Phaethonti filio Sol facturum se esse dixit quicquid optasset. optauit vt in currum patris tolleretur. sublatus est: atque is antequam constitit, ictu fulminis deflagrauit quanto melius fuerat in hoc promissum patris non esse seruatum? Cic. 3. Offic

Sole satus Phaethon. Ouid. 1. Metam.

Ambustus. Horat. 4. Carm. ode 11.

Flammatus. Catull Argon. epig 59.

Magnanimus Ouid. 2. Metam.

¶Phaethon, pro Sole, apud Virgil. lib. 5. Æneidos,

-nonámque serena

Auroram Phaethontis equi iam luce vehebant. Dictus sic est [illegible], id est à luce, & [illegible], vro, vt ait Seruius. Frequenter hoc nomine Solem appellant poetæ Græci. Vide Cic. lib. 2. de Nat. deor. Dicitur etiam stella Iouis, vt ait ibidem Cic.

Phaethontius, pen corr. Adiect. { [illegible] } vt

Amnis Phaethontius, Padus. Sil. lib. 7.

Stagna Phaethontia. Silius lib. 17.

Phaethonteus, pen. prod. Aliud adiect. { [illegible] } vt

Ruina Phaethontea. Claud. 5. Paneg.

Errores Phaethontei. Claud. de Phœnice.

Ignes Phaethontei Ouid 4. Metam.

Phaethontias, huius Phaethontiadis, pen. corr. { [illegible] } Patronymicum fœm. Virgilius eclog 6,

Tum Phaethontiades musco circundat amaræ

Corticis. Intelligit sorores Phaethontis.

P H A E T V S A, quadrisyllabum, pen prod. { [illegible] } Solis filia ex Neæra nympha, & soror Lampetiæ, quæ in Sicilia patria sui, id est Solis armenta custodiebant: de quibus socij Vlyssis contra Circes monita degustantes, naufragium fecerunt, vt in 12. Odysseæ monstrauit Homerus. Ouidius item Phaethusæ meminit lib. 2 Metam.

Phæus, color qui inter nigrum & album fuisse traditur. Alexander lib. 3 cap 7, Nam Antiochus audito fratris obitu, purpura deposita Phæū induit: qui inter album & nigrum color est.

Phagedæna, phagedænæ, Græci [illegible], ἀπὸ τοῦ φαγεῖν, hoc est ab edendo. Est exulceratio vsque ad ossa celeriter depascēs, cum inflammatione saniem malè olentem emittens, & ad mortem perducens. Author Iulius Pollux. Plin. lib. 23. cap 1, Vtique vlcerū phagedænis & gangrenis, tibiarúmque tædio cum sale illinuntur.

Phagedæna, putatur esse morbus quem in iumentis vermem appellant, apud Colum. lib 9. cap. 12, Sæpe etiam vitio, quod Græci [illegible] vocant, intereunt.

Phagedænicus, pen. corr. { [illegible] } Plin lib 24. cap. 4, Paronychiis ex melle, & vnguibus scabris, pterygiis, vlceribus manantibus, condylomatis, vlceribus quæ phagedænica vocantur.

Phager, animal est quoddam in aquis viuens. Plin. lib. 32. cap. vlt.

PHAGO {φάγων} Vir adeò gulosus fuit & vorax, vt adhibitus mensæ Aureliani, aprum integrum, centum panes, veruecem & porcellum vno die comederit, biberitque orcam vini. Author Flauius Vopiscus.

Phagorius, siue Phagrus, est piscis in Nilo nascens & frequens. Strabo lib. 17.

Phagrus, piscis in Nilo, Vide in dictione PHAGORIVS.

PHAGRORIOPOLIS, à Phagris (id est piscibus) nomen habet, sicut & Phagroriopolitana præfectura & regio, sita in sinu Arabico ad mare rubrum. Strabo lib. 17.

Phagus. Vide FAGVS.

Phalacron, pen. corr. {φαλακρὸν} Græci caluum dicunt. Hine

Phalacrocorax, pen. corr. {φαλακροκόραξ} aquaticus coruus. Plin. lib. 10. cap. 48. Iam & in Gallia Hispaniáque capitur, & per Alpes etiam vbi & phalacrocoraces aues, Balearium insularum peculiares.

Phalæ, turres sunt ligneæ, quæ apud veteres propter spectaculū è lignis erigebantur, vt author est Nonius. Festus ait, Phalæ ligneæ turres sunt ab altitudinem dictæ, à falando, quod apud Hetruscos significat cælum. Ennius,

Malos diffindunt, fiunt tabulata, phalæque. Iuuen. satyra 6,

Consulit ante phalas. Sunt qui scribant Falæ per f.

Phalæcium carmen {φαλαίκειον μέτρον} à Phalæco inuentore nomen accepit: Alio nomine dicitur Hendecasyllabum, à numero scilicet syllabarum: constat Spondeo, Dactylo & tribus Trochæis. In primo tamen sede pro Spondeo modò Trochæus legitur, modò Iambus.

Phalanga, huius phalangæ {[illegible]} Lignorum teretium forma & genua, qualia sunt quæ nauigiis, dum subducuntur ad litus, aut ad mare trahuntur, supponi solent. Scribit Herodotus Æthiopas vicenos dentes elephantorum, grandes, & è materia hebeni centenas phalanges tertio quoque anno tributi vice, regibus pendere solitos. Plin. lib. 7. cap. 56. Prælium Afri contra Ægyptios primum fecere fustibus quos vocant phalangas. Vide PALANGA.

Phalangæ (inquit Hermolaus) quibus bauuli ferundis oneribus vtuntur, quas [illegible] Plato nominat.

Phalangites, phalangitæ, pen prod. {φαλαγγίτης} Herba: de qua Plin. lib 27 cap. 11. Phalangites à quibusdam phalangium vocatur, ab aliis leucanthemon, vel (vt in quibusdam exemplaribus inueniō) leucacantha.

Phalangium huius phalangij {φαλάγγιον} Genus aranei, quòd omnibus internodiis tesna sint in cruribus. Phalanx enim Græcis vocatur internodium in digitis. Plin lib. 29 cap 4. Phalangium est Italiæ ignotum, & plurium generum. Vnum simile formicæ, sed multo maius, rufo capite, reliqua parte corporis nigra, albis intercursantibus respersum guttis. Acerbior huius quàm vespæ ictus. Viuit maximè circa furnos & molas.

Phalangius, phalangij, g. masc. Idem Plin lib. 11. cap. 24 ad finem, Phalangius tantùm in ipso specu incubat magno numero: qui vt emersesit, matrem consumit, sæpe & patrem.

Phalangium etiam herba dicitur, Vide PHALANGITES.

Phalangosis {φαλάγγωσις} quum pilorum subnascentium duplex triplexve series, vel in superiore, vel in inferiore palpebra prouenit. Galen. in Introd.

PHALANNA, ciuitas est Perrhæborum, apud Tempe, Peneō finitima, haud procul à Parnaso. Strabo lib. 9.

PHALANTVS {φάλαντος} dux fuit eorum qui ex Lacedæmone eiecti, quòd spurij nati essent, Tarentum vrbem in Calabria condiderunt. Vide Strabonem lib 6. Horat. 2. Carm. ode 6.

Phalanx, phalangis, fœm. gen. {φάλαγξ} Agmen est militare, quo Macedones vtebantur, quemadmodum legione Romani. Continebat autem octo millia armatorum: nullúmque genus aciei apud Macedones validius erat. Iulius tamen Cæsar & Germanis & Gallis phalanges tribuit, lib. 1. bell. Gall. Dicta vel [illegible], hoc est à propius accedendo, vel [illegible], quod clarum significat. Liuius lib 8, Et quòd antea phalanges similes Macedonicis, hoc postea manipulatim structa acies cœpit esse. Virg 2 Æneidos,

Et iam Argiua phalanx instructis nauibus ibat.

Phalangem, inquit Curtius, lib. 3, vocant peditum stabile agmen, vir viro, armis arma conserta sunt, ad nutum monentis intenti sequi signa, ordines seruare didicerunt.

Animosa phalanx. Virg 12 Æneid.

Iunctæ vmbone phalanges. Iuuen. Saty. 2.

Mœsta Virg. 11 Æneid.

Numerosa. Valer. 1. Argon.

Phalangem facere. Cæsar lib. 1. bell. Gall. Ipsi confertissima acie reiecto nostro equitatu, phalange facta, sub primam nostram aciem successerunt, &c. Rursus, Ac Germani celeriter ex sua consuetudine phalange facta impetus gladiorum exceperunt. Est autem hic phalangem facere, quod Græci [illegible] dicūt, quum iunctis scutis aut clypeis, vel in hostes inuadunt, vel hostium impetus excipiunt, quòd sic confertis clypeis Macedonum phalanx pugnare soleret. Ita autem apud Cæsarem intelligi ex eo patet, quòd ita scribit, Reperti sunt complures nostri milites, qui in phalangas insilirent, & scuta manibus reuellerent, & desuper vulnerarent. Est igitur ibi phalanx [illegible]: ac Philippus rex Macedoniæ secutus heroicum illum belli Troiani cuneum, de quo poeta ita scribit, [illegible], phalangem composuit Macedonicam vmbonum velut perpetuo textu consertam.

Perfringere hostium phalanges, Vide PERFRINGO.

Phalangarij {φαλαγγάριοι} appellati sunt milites qui erant in phalange, quales habuit ad imitationem Magni Alexandri, Alexander Syrus Romanorum imperator, vt author est Lampridius.

Phalangitæ, pen. prod phalangitarum {φαλαγγῖται} Liu 7 bell. Maced. Decem & sex millia peditum more Macedonum armati fuere, qui phalangitæ appellabantur.

Phalarica, phalaricæ, pen. corr. {φαλαρικὴ} Machina bellica. A phalis, id est turribus, dicta est: quia turres defendit. Vel à Phalari Siculo tyranno, vt Annianus ait. Hæc (vt Vegetius scribit) ad modum hastæ valido præfigitur ferro, quod in longitudine habet pedes tres, vt cum armis corpus transfigat: inter eius tubam & hastile, sulphur, resina, bitumen, stupa conuoluuntur infusa oleo, quod incendiarium vocant, balistæ impetu destinata, prærupto munimine ardens, figitur ligno, turritámque machinam incendit. Est autem magna & parua phalarica. Vnde Lucan. lib 6 dixit phalaricam neruis missa tortilibus Virgilius verò ait, Turnum manu iaculari potuisse. Vnde 9. Æneidos,

Sed magnum stridens contorta phalarica venit

Fulminis acta modo. Vide Seruium in hunc locum.

Phalarica item teli genus est, authore Gellio lib. 10. cap. 25.

PHALARIS, pen. corr. {φάλαρις} Agrigentinorum in Sicilia tyrannus, qui ob sæuitiam, à suis, tauro quo alios prius suffocauerat, inclusus & crematus est. Ouid. in Ibin,

Vtque ferox Phalaris lingua prius ense resecta,

More bouis Paphio clausus in ære gemas. De hoc diximus in dictione PERILLVS. Meminit huius Cicero lib. 2. Offic. Phalaris præter cæteros nobilitata crudelitas: qui non ex insidiis interiit, sed in eum vniuersa Agrigentinorum multitudo impetum fecit.

Crudelissimus omnium tyrannorum Phalaris taurum habuisse dicitur, quo viuos supplicij causa demittere homines, ac subijcere flammam solebat. Cic 6. Verr.

Phalaridis imperium Refertur inter Græcas parœmias. Rectè dicetur in eos qui crudelius exercent imperium, aut potestatem sibi delegatam.

Phalarismos, pro tyrannide. Cic. Attic. lib. 7. epist 11, Istum quidem, cuius phalarismum times, omnia teterrimè facturum puto hoc est, similes actiones actionibus Phalaridis tyranni. De Cæsare loquitur.

Phalaris {φάλαρις} Herba, thyrsum habet longum, tenuem, ceu calamum, in summo flore inclinatum, semen simile sesamæ. Plin. lib. 27. cap. 12. Galenus Phalerum appellat lib. 8. de simplic. medicament. cap 155.

¶Phalaris, Genus auis. Varro 3 de Re rust. cap. 11. Sunt item non dissimilia his genera, vt querquedulæ, phalarides. sic perdices, quæ vt Archelaus scribit, voce maris audita concipiunt De auibus. Plin. lib. 10. cap. 48. Colum. lib 8. cap. 15. vbi Phalerides nuncupantur. Vide Aristot. de hist. animal.

PHALERA, vel Phalerum, penult. prod. portus Athenarum Plin lib 4. cap 7, Piræus & Phalera portus, quinque M. pass. muris recedentibus Athenis iuncti Vide PIRAEVM. Hinc Demetrius dictus est Phalereus, φαληρεὺς. sic enim pronuntiari debet trium syllabarum. Et φαληρός, vt inquit Suidas, [illegible]. & Photius item portum vocat. sed Strabo inter δήμους numerat. sic enim ait lib 9, [illegible] δῆμος, Post Piræum autem Phalerius est populus. Nec ab eo multum Suidas alio loco videtur dissentire, quum inquit: [illegible] φαληρεὺς nisi fortè [illegible]. quanquam idem locus & oppidum & portus esse poterat, vt Piræeus: vnde Cicero dubitauit olim, an vt portum an vt oppidum verteret.

Phaleræ, pen. corr. phalerarum, fœm. gen. pluralis numeri {φάλαρα} Ornamenta equorum, ἀπὸ τοῦ φαλοῦ, Græco verbo, quod illustre significat. Virgil. lib 5. Æneidos,

Primus equum phaleris insignem victor habeto. Liu. 2. bell. Pun.

Præda ingens parta est, & præter equos virósque, & si quid argenti, quod plurimum in phaleris equorum erat, omnis cætera præda diripienda data est.

¶Phalera, phaleræ, tā singularis, quàm pluralis numeri, Equitum nobilium ornamentum etiam dicitur. Liu. 9. ab Vrbe, tradit comitia Flauij Ædilitia tantum habuisse indignitatis, vt plerique nobilium aureos annulos & phaleras deponerent. Cic. Attic. lib. 15, Plancum se aiebāt hunc Buthrotium pridie quàm hoc scribebam, id est tertio Nonas audisse, demissum, sine phaleris.

Factæ pulcherrimè phaleræ. Cic. 6. Verr.

Nobiles phaleræ. Cic 6. Verr. Tam te has phaleras à Philarcho Centuripino abstulisse dicebant, quam alias item nobiles ab Aristo Panormitano.

Donare aliquem phaleris. Cic. 3. Verr.

Phaleratus, penult. prod. Adiect. {φαλαρωτὸς} Phaleris ornatus. Liu 10. bel. Pun. Munera quæ legati ferrent regi, decreuerunt, sagula purpurea duo cum fibulis aureis singulis, & laticlauo tunicis, equos duos phaleratos. Suetonius, Phalerato equo insigne. Id est, instrato magnificé.

Phalerata dicta, Donatus interpretatur honesta atque ornata, apud Terentium Phorm. 3. 2.

Phalerides, aues genere natantium, Vide Phalaris, Genus auis, &c.

PHALEREVS Demetrius, philosophus dictus est à Phalero portu, siue à Phaleres prouincia. Fuit autem Phanostrati filius, & Theophrasti auditor. Athenis præfectus fuit, à Cassandro Macedonum principe, quum esset ciuis. Qui (vt author est Strabo) non modo popularem non destruxit potentiam, sed etiam in melius reformauit. Verùm tantum inuidia valuit, vt post Cassandri obitum, in Ægyptum fugere coactus sit, & eius inimici statuas plures trecentis disiectas conflauere. Hic tandem morsu aspidis periit, quum multa apud Ptolemæum in calamitoso otio scripsisset.

PHALIGES, Populi in Africa, Proemphanis, qui canem pro rege habent, proximi. Plin. lib 6 cap. 30.

PHALISCI {φαλίσκοι} Populi Hetruriæ, quorum oppidum Phalerij vocabatur. Sunt qui arbitrantur Phaliscos vocari, quos nunc corruptè *Montem Falconem* appellant. Vide FALISCI.

Iunonicolæ Phalisci Ouid. 6. Fast.

Pomiferi Ouid 3. Amor. eleg 12.

Herba. Ouid 1 Fast.

PHALLAGOGIA, authore Phurnuto, Bacchi sacra dicebantur, eo quia Phallos circumferebant.

Phallouit

Phallouitroboli, sunt ex vitro priapi, quanuis & ex alia quoque materia fierét. Is mos deperditissimus ad nostra serpsit tempora, quibus, potissimum aeniorum diebus, Phalloplumbei ligneique circunferuntur, donantur. Lilius 8. Syntag.

Phallus, li, lo, veretrum ficulneum quod Dionysia celebrantes de collo propendens gestare palàm solebant. Plutarchus: Dionysia, veteri ritu, cum multa profusum & festiua hilaritate agebantur: erat qui amphoram vini ferret, & vitem, aderat & qui hircum traheret: alius vrrichum, id est cistam, aut cophinum, in quo caricæ forent, gestabat: omnes autem phallum, Herodotus in Bacchi sacris phallos veretra ficulnea agnoscit.

Phallus deo. Priapeium dici solitū, vbi parum quidem honesta, sed tamen apta tribuuntur. Tractum à Bacchi mysteriis, in quibus phallus ferebatur, vt suprà diximus.

PHALORA {φαλώρα} Vrbs Thessaliæ. Inde Phalorensis. Stephanus.

PHAMIZONIVM, oppidum in Cappadocia fuit ad Irim flumen. Plin. lib. 6. cap. 3.

PHANAEVS {φαναῖος} mons est in promontorio Chij, vitibus consitus: sic dictus à Phanæo rege. Author Seruius explicans illud Virgilij 2. Georgicorum,

Sunt & Amineæ vites, firmissima vina:
Tmolus & assurgit quibus, & rex ipse Phanæus.

Phanaticus, phanatici, pen. corr. {ἔνθεος, θεοφόρητος} dicitur qui diuino spiritu afflatus est, vel cui multæ vanæ apparitiones & ludibria fiunt: qualem insanientem Aiacem poetæ finxerunt. Cic. 2. de Diuinat. Sed nescio quo modo illi philosophi superstitiosi & penè phanatici, quiduis malle videntur, quàm se non ineptos. Vide Fanaticus in FANVM.

Phanaticus cursus. Liu. 4. ab Vrbe.
Phanaticus error. Horat. de Arte.
Senex phanaticus. Iuuen. Saty. 2.

PHANES {φάνης} vir fuit Halicarnasseus, qui Cambysæ Persarum regi aduersus Ægyptios bellum molienti, se ducem itineris præbuit, exercitúmque eius citra periculum per Arabiam in Ægyptum duxit. Herodotus lib. 3. Phanes etiam à Græcis dicitur Sol, ἀπὸ τοῦ φαίνειν, hoc est à lucendo.

PHANESII {φανήσιοι} populi in insulis Oceani Septentrionalibus, qui (vt Solinus ait) habent aures adeò effusas, vt reliqua viscera contegant illis.

Phanias {φανίας} à Græcis dicitur, qui tenuis fortunæ quum sit, summas tamen diuitias iactat & simulat: Tractum à Phania quodam eius ingenij homine. Fuit etiam hoc nomine Appij Pulchri libertus. Cic. Attic. lib. 9.

PHANOTEVS, locus in Græcia prope Cheronesum, vicinos Lebadiæ locis. Strabo lib. 9. Hinc Phanotenses eius loci incolæ appellantur apud eundem.

Phantasia, phantasiæ {φαντασία} Imago rerum insidentium animo. Cic. 1. Acad. In qua primum de sensibus ipsis quædā dixit noua, quos iunctos esse censuit è quadam quasi impulsione oblata extrinsecus, quam ille phantasiam, nos visum appellemus licet.

αἰσχρῶ φαντασία emergit. Cic. Attic. lib. 9.

Excitare φαντασίας spectris. Cic. Cassio, lib. 15. 16, Qui putant etiam διανοητικὰς φαντασίας spectris Catianis excitari.

Phantasma, huius phātasmatis, pen. corr. o. g. {φάντασμα} differt à Phantasia: quòd phantasma est imaginatio vel visio eius quod non est: phātasia autem solùm eiꝰ quod est, authore Suida. Plin. lib. 7. epist. 27, ad Suram, Igitur perquam velim scire, esse aliquid phantasmata, & habere propriam figuram, numénque aliquod putes, an inanem & varium ex metu nostro imaginē accipere. Hic pro spectro accipitur.

Phanum, huius phani {ναός} Templum dicitur: φανερὸν enim Græcis manifestum & apertum significat: quod omnibus adeuntibus aperta sint templa. Cic. 3. de Finib. Nam vt peccatum est patriam prodere, parentes violare, phana depeculari, quæ sunt in effectu, &c. Vide FANVM.

PHANVS, Vsurarius quidam fuit, vel (vt alij dicunt) cæcus, qui quum cellæ penuariæ ostium ita obstruxisset, vt citra strepitum non quiret aperiri, tamen à ministro apertum est, sublatúmque penu. Alij narrant, huic Phano vxorem fuisse parum spectatæ fidei, quam, quòd is haberet adulterij suspectam, atrij fores sic occlusit, vt nonnisi cum stridore sonitúque possent aperiri. Verùm illa quum per regulas reciperet adulterum, vicini per iocum dicebant, Phani ostium: eáque vox postea cessit in prouerbium, quo non insciè vtemur, vbi quis frustrà seruarit aliquid. Eras.

PHAON {φάων} Iuuenis mortalium omnium formosissimus, à Sappho poetria impatientissimè adamatus. Vide Sapphus epistolam ad Phaonem apud Ouidium.

Phaon Lesbius à Sappho dilectus, medicamēto herbæ eius, quam eryngen albam appellant, alio nomine centumcaput. Plin. lib. 22. cap. 7 & 8.

PHARA Dymæo agro conterminus est, à qua Pharienses, vt à Messenia Phara Pharatæ nominabantur. Strabo lib. 8.

PHARAONES, pen. prod. {φαραῶνες} appellantur Ægypti reges, quod eis cognomen fuit dignitatis, vt scribit Eusebius. Et (si docet Iosephus lib. 1. Antiquit.) Pharaonis nomen secundum Ægyptios significat regem. Et reges quum primùm perueniebant ad imperium, hoc nomen accipiebant.

PHARATAE, In PHARA.

PHARATES, Regis nomen proprium apud Parthos. Strabo lib. 15.

PHARBAETITES, vna ex Ægypti præfecturis, quas Nomos Ægyptij vocant. Plin. lib. 5. cap. 9.

PHARDANEAE, populi in Asia ad fluuium Melam, regione Ionia. Strabo libro 8.

Pharetra, pharetræ, pen. corr. {φαρέτρα} Instrumentum in quo sagittæ reponuntur. Virg. 1. Æneidos,

Succinctam pharetra, & maculosæ tegmine lyncis. A Græco φέρω.

Pharetra, pen. prod. Ouid. 2. Metamorphoseos,

Vnde pedem referens penè est oblita pharetram Tollere.

Capax pharetra. Ouid. 9. Metam.
Grauida sagittis Horat. 1. Carm. ode 22.
Habilis ad terga. Valer. 3. Argon.
Insonans Stat. 1. Achil.
Leues. Stat. 6. Thebaid.
Picta. Ouid. 2. Metam.
Plenæ Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13.
Sæuæ Stat. 1. Achil.
Sagittiferæ Stat. 1. Achil.
Venatrices. Claud. 7. Panæg.
¶Aptare pharetras humeris. Stat. 4. Thebaid.
Sagittam deprompsit aurata pharetra. Virg. 11. Æneid.
Euersam ferre. Ouid. 3. Amor. eleg. 8.
Exhausta telis. Ouid. 1. Metam.
Exuere humero. Ouid. 2. Metam.
Fert humero. Virg. 1. Æneid.
Gestare. Virg. 1. Æneid.
Soluere pharetram, Aperire. Ouid. 5. Metam.

Pharetratus, pen. prod. Adiectiuum {φαρετροφόρος} Qui fert pharetram, vt ait Sipontinus.

Dea pharetrata, Diana. Ouid. epist. 19.
Miles. Silius lib. 7.
Persis. Virg. 4. Georg.
Plebs. Claud. 1. Paneg.
Puer pharetratus, Cupido. Ouid. 10. Metam.
Susa. Claud. de bel. Gildon.
Virgo. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. Intelligit Dianam.

PHARIA {φαρία} à Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Plinióque: à Strabone verò Pharus insula contra Dalmatiam & Iaderam, quæ nunc vulgò *Lesina* Illyrico sermone dicitur. ¶Est & vrbs in ea, à qua Pharienses populi.

¶Pharia, vuæ genus apud Pisas, Italiæ nobili ciuitate. Vnde & Pharium vinum Plin. lib. 14. cap. 4.

Pharias, phariæ, pen. prōd. masc. g. {φαρίας} Serpens est, sulcum, dum serpit, cauda in terra faciens, & super eā ferè ambulans. Lucan. lib. 9,

Et contentus iter cauda sulcare pharias. Quidam legunt phareas.

Pharicon {φαρικόν} genus veneni est, quod Athenæus Pharicon nominat. Plin. lib. 28. cap. 10. Matthiolus in Dioscor. lib. 6. cap. 19.

PHARIENSES populi, Vide in PHARA.

PHARIS, vnus ex illis fluminibus, qui Tygrim (in Armenia) influit. Plin. lib. 6. cap. 27.

PHARISAEVS {φαρισαῖος} hoc est separatus, ab Hebræo PHARAS, quod est diuidere. Inde Pharisæorum secta dicta est apud Iudæos, quòd qui eam colerent, ab aliis separati essent, & à publicanis secreti. A quo.

Pharisaicus, ca, cum {φαρισαϊκός} quod Pharisæo attribuitur, vel aliis, à Pharisæo. Hieronymus contra Vigilantium, Quasi sepulcra Pharisaica foris dealbata.

Pharmacum, huius pharmaci, pen. corr. Græcis φάρμακον, medium verbum, quod pro veneno & pro medicamento accipi potest. Caius l. Qui venenum. D. de verb. signific.

Pharmacopola, pen. prod. {φαρμακοπώλης} dici potest vnguentarius, qui pharmaca, id est venena vel medicinas venditat. Componitur ex φάρμακον, & πωλῶ vendo. Horat. 1. Serm. saty. 2, Ambubaiarum collegia pharmacopolæ. Cic. pro Cluentio, Tum repentè Anconitanum quendam L. Clodium pharmacopolam circunforaneum, qui casu tum Larinum venisset, aggreditur.

Pharmaceutice, pen. corr. {φαρμακευτική} Dicitur medicina quæ medicamentis curat, & morbos profligat, ad differentiam therapeutices & chirurgices Galen. Com. 1 in lib. 1. Hippocrat. de vict. ratione.

Pharmaceutria {φαρμακεύτρια} dicitur, quam nos Sagam dicimus, vel veneficam. Hoc nomine Virg. eclogam quandā inscripsit, in qua Theocriti imitatione venefica quædam inducitur, quæ magicis incantationibus animum viri, à quo spernebatur, ad sui amorem conatur reuocare.

PHARMACOTROPHI {φαρμακοτρόφοι} populi sunt Asiæ Margianis & Susianis finitimi, qui se venenis alere consueuerunt: vnde & nomen illis inditum est. Plin. lib. 6. cap. 16. Et Pompo. Mela lib. 1.

PHARMACVSA, insula iuxta Cretam Plin. lib. 4. cap. 12.

PHARMACVSAE {φαρμακοῦσαι} teste Strabone libro 9, duæ sunt insulæ carles iuxta Atticam regionem, in mari Salaminiaco, è quibus maior sepulcrum Circes ostentat.

PHARNACEA, oppidum Themiscyrenæ regionis Cappadociæ. Plin. Castellum appellat lib. 6. cap. 4.

Pharnaccon, à Pharnace Asiæ rege inuentore dicitur herba Panax, quarta tamen specie: ea herba & Centaurium nominatur. Plinius lib. 25. cap. 4.

PHARNACES, pen. corr. Mithridatis Ponti in Asia regis filius, qui quum, vt ait Florus, magis discordiæ ciuilis inter Pompeium & Cæsarem fiducia, quàm virtutis suæ, infesto in Cappadociam agmine rueret, hunc Cæsar aggressus, vno & non toto prælio obtriuit more fulminis, quod vno eodémque momento venit, percussit, abscessit. vnde est illud Suetonij in Cæsare, cap. 37, Pontico triumpho inter pompæ fercula trium verborum prætulit titulum, Veni, Vidi, Vici: non acta belli significantem, sicut cæteris, sed celeriter confecti notam. Lucanus lib. 10,

-non Pontus & impia signa.
Pharnacis, & gelido &c. Pharnax ab aliis vocatur. Meminit huius Cicero ad Cassium. lib. 15. 15.

PHARNACES, Pharuscum, Pharnacibus: gens quædam in Ægypto, quæ præterquam quod geminas pupillas habet, aspectu etiam nocet. Plin. lib. 7. cap. 2. Haud dissimile iis genus Pharnacum in Æthiopia prodit Damon, quorum sudor tabem contactis corporibus afficiat.

PHARNACIA, æ, {φαρνακία} Stephano regio est, & vrbs Pōtica. Tra-

pezunti proxima. Plin lib 6. cap 4, Pharnaceen appellat.

PHAROS { φάρος } olim parua Ægypti insula, Plinio libro 4. cap 31, quondam diei nauigatione distans ab Ægypto, nunc Alexandriæ (quæ illi opposita iacet) ponte iuncta, Nili recessu siue cunudatione, vt Mela lib. 2, & Plinius eodem libro cap 85. testantur. Lucanus libro 10,

Tunc claustrum pelagi cœpit Pharon. insula quondam, &c. Nunc vulgò *Phara* vocatur, teste Oliuario in Melam. In eadem insula, Plin. lib. 36. cap. 13. & Strabone lib. 17, testibus, inter orbis miracula magnificatur turris, multis tabulatis excelsa, & albo lapide mirificè structa, eodem nomine quo insula appellata. Eam Sostratus Gnidius architectus Ptolemæi regis impensis, ad nauigantium salutem struxit, noménque suum in ea inscripsit. Eadem insula palmis abundat, teste Ouidio lib 2. Amor. elegia 13,

Quæ colis & Memphim, palmiferámque Pharon.

Pharius { φάριος } Adiectiuum, & Phariacus, penultima corr. vt Sistra Phariaca.

Acetum Pharium, Vide ACETVM.

Æquor Pharium. Lucan. lib. 4.

Iuuenca Pharia, Isis. Ouid 3. de Arte.

Turba Pharia. Tibull. lib. 1. eleg 3.

Pharus { φᾶρος } Vestimentum commune viris & mulieribus, Polluci lib 7. cap. 14. Gualtherus vertit Pallium, de quo suprà.

PHARPHARIADES, seu, vt quidam in Plinio legunt, Pariades, pars est montis Tauri in Lycia, ad mare Pamphylium. Plin lib 5. cap. 27.

PHARSALIA { φαρσαλία } à Pharsalo oppido dicitur tota Thessalia. Lucanus lib. 1,

-diros Pharsalia campos Impleat.

Pharsalius, pen. corr. Adiect. { φαρσάλιος } Catul. Argon. 59,

Pharsalium coeunt, Pharsalia tecta frequentant.

Rura Pharsalia Claud. de Nupt. Honorij

Pharsalicus, Aliud adiect. { φαρσαλικός } vt Pharsalici campi Thessaliæ, in quibus ciuilium bellorum detonuerunt procellæ, à Pharsalo dicti oppido, quod situm est in ripa fluminis OEnipei, à quo Pharsali dicti. Sunt qui Pharsaliam prouinciam dicāt à Pharsalo duce, quæ primò Æmathia, ab Æmathio: postea Thessalia, à Thessalo: deinde à Macedone, Macedonia: postremò à Philippo rege, Campi Philippici.

Pharsalicum prælium. Cic. pro Deiot.

Castra Pharsalica. Lucan. lib. 8.

PHARSALOS, seu Pharsalum { φάρσαλος } Stephano Thessaliæ oppidum in ripa OEnipei fluminis situm, de quo Lucanus lib. 6,

Æmathis æquorei regnum Pharsalos Achillis.

PHARVSII, vel Pharusi { φαρούσιοι } Plinio lib 5 cap 8, & Pomponio lib. 1, populi sunt Africæ vltra Mauritaniam, quondam Persæ. comites fuisse dicuntur Herculis ad Hesperidas tendentis. Pharusij nūc dicuntur *Afenag*, teste Oliuario in Melam.

PHARYCADON, vrbs in Istæotum plaga, quam alluit Peneus fluuius. Strabo lib. 9.

PHARYGAS, olim Scarphe, ager in Argiua terra: nam & Argiuorum colonia dicitur. Hinc Iuno Pharigæa dicta est. Author Strabo lib. 9.

PHASANIA, vnde & Phasanij populi, oppidum est Africæ supra minorem Syrtim. Plin lib 5. cap. 5.

Phase, Vide PASCHA.

Phaselinum, oleum ex lilio, quod lirinon appellatur, renibus vtilissimum, sudoribúsque euocandis, vuluæ molliendæ, cōcoquendóque intus. Plin. lib 23 cap 4.

PHASELIS, pen. prod. { φασηλίς } Pamphyliæ vrbs in monte sita, piratarum olim perfugium. Proinde Cic. 6. Verr. Mamertinum Siciliæ oppidum Verri Prætori, prædoni & piratæ Siciliensi, Phaselim quandam fuisse ait, quòd omnes furtorum aceruos illuc deportasset.

PHASELITAS, arum, vrbs Pamphyliæ fuit. Suidas insulam quandam eiusdem nominis refert. Phaselitæ Cabrum deum colueruut, eíque pisciculos sale conditos offerebant. Zenobius.

Phaselitarum sacrificium: Sordidum ac tenuem sumptum hoc adagio significabant. Tradunt enim apud Phaselitas moris esse, vt pisciculi salsi dijs sacrificentur. Author Zenodot.

Phasellus siue phaselus, pen. prod. { φάσηλος } Vide SARAIVS. Virgil. 4. Georgicorum,

Et circum pictis vehitur sua rura phaselis. Vbi Seruius, Phaselis, breuibus nauiculis quibus vtuntur quum stagnauerit Nilus. Cic. Attic lib 1.8, Tertiam quam (vt scribis) auchnis soluta de phaselo dedisti.

Episcopus phaselus. Cic. Attic. lib. 14, Quinto Non. cōscendens ab hortis Cluuianis in phaselum episcopum, has dedi literas, &c.

Fictiles phaseli. Iuuen Saty 15.

Fragilis phaselus. Horat. 3. Carm. ode 2.

Phaseolus. phaseoli, pen. corr. { φασήολος } qui & phaselus, aut phasilus, pen. prod. siue pasculus vel pasilus dicitur: Genus est leguminis, de quo Colum. lib. 2. cap. 10, Ab hoc rectè phaselus terræ mandabitur vel in veteracto, vel melius pingui & restibili agro. Phaseolis vulgus antiquorum victitabat, quemadmodum nostrum vulgus fabis & pisis: vnde viles phaseolos vocat Virg. 1. Georg. Phaseoli autem nulli sunt apud Gallos: Italis tantùm noti.

Phaselinus, pen. corr. Adiect. { φασήλινος } Quod ex phaselo factum est. vt Phaselinum oleum. Plin lib. 13. cap 4.

Phasganion { φασγάνιον } Herba est quæ alio nomine xiphion appellatur, hoc est gladiolus, nascens in locis humidis, quum primùm exit gladij speciem præbens, radicem habens duorum cubitorum, nucis auellanæ modo fimbriatam. Reliquam descriptionem vide apud Plin lib. 25. cap. 11.

PHASIANES { φασιανὴ θεὰ } Arrianus in Periplo ponti Euxini, Ingredientibus, inquit, Phasin fluuium, in dextra est erecta dea Phasiane, quam ille suboererut ex eius figura, an dea Rhea sit. Nam in manu (inquit) cymbalum tenet, & leones sunt sub eius throno: & ita sedet vt in μητρῴῳ templo Matris deûm Athenis, quæ à Phidia fabrefacta fuit. Lilius Syntag. 4.

Phasianus, phasiani, pen. prod. om g. { φασιανικός } Auis nota, A Phasi fluuio ad nos traducta ab Argonautis. nanque ex ea regione in Græciam transportatæ sunt. Martial. lib. 13. 72.

Phasiana, phasianæ, Idem { φασιανή } Plin. lib. 10 cap. 48, Rursus phasianæ in Co ebis geminas ex pluma aures submittunt, subrigúntque. Nonnulli etiam phasianas gallinas vocant.

Phasianarius, phasianarij { φασιανοτρόφος } Qui phasianos pascit. Paulus iu l. Auibus legatis D. de legat. tertio. Phasianarij & pastores anserum non continentur.

Phasiolus, In PHASEOLVS.

PHASIS, huius Phasis, vel Phasidis, penult. corr. { φᾶσις } Colchorum prægrandis fluuius, de quo Lucanus lib. 3,

Colchorum qua rura secat ditissima Phasis. Plin. lib. 6. cap. 4, Nauigatur Phasis quàlibet magnis nauigijs XXXVIII. M. D P. Inde minoribus longo spatio pontibus cētum viginti peruius. Multa in vniuersum Strabo lib. 11. Nunc dicitur *La riuiere du Faso*. ¶ Est & oppidum, authore Plinio lib 6. cap. 4.

Asper Claud. 2. in Ruffin.

Barbarus. Valer 1. Argon.

Colchus Seneca Hippol 8 9.

Gelidus. Claud 2. in Eutrop.

Horridus. Stat 2. Sylu. 6.

Limosi Phasidos rapidæ vndæ. Ouid. 7. Metam.

Niuosus. Stat. 12. Thebaid.

Rapidi Phasidis amnis. Valer. 4. Argon.

Scythicus. Valer. 2. Argon.

Phasiacus, pen corr. Adiect. { φασιακός } vt Terra Phasiaca. Ouid. 1. de Remed. Aqua Phasiaca. Ouid. epist. 12.

Phasma, phasmatis, pen corr n. g. { φάσμα } Latinè apparitio dicitur, monstrum, visum. ¶ Est autem nomen fabulæ apud Menandrum Græcum Comicum. ¶ Phasma, etiam fabula fuit cuiusdam Catulli. Iuuenal Satyra 8,

-clamosum ageres vt phasma Catulli.

Phassachates, gemma Achates: sed ex qualitate quadam nomen id peculiare sortita Plin. lib. 37 cap. 10.

PHATNÆ, arum, Stellæ in Cancri signo, quæ præsepe à Latinis dicuntur. In Prognosticis, teste Prisciano,

Astantem tenui quæ candent lumine Phatnæ.

Phatnia { φάτνια } ossa sunt quibus veluti sellulis dentes cōtinentur, quæ subeunt foramina: Bothria appellant. Galen. in libello de ossibus, cap 5 ad fin.

Phatnites, Ægypti præfectura, quam illi Nomon vocant. Plin lib 5. cap. 9 Hinc adiectiuū opinor Phatniticus a, um. Phatniticum Nili ostium, eodem Plin. authore lib, 5. cap 10.

PHAVDA, in Sidena planitie vrbs est, post Themiscyram iuxta Pontum Strabo lib 12.

Phauliæ { φαυλίαι } Polluci: sunt oliuæ quæ minimo succo, corpore grandissimo, pusillóque sunt nucleo.

PHAZEMON, Vicus, à quo Phazemonetica regio, & Phazemonenses populi, apud quos Neapolim Pompeius ædificasse creditur. Strabo libro 12.

Phecasianus, Phecasiatus, Phecasium, Phecasius, Vide PHAECASIVS.

PHEREVS, Delphico oraculo sapientissimus iudicatus, atque felicissimus, vt qui pro patria proximè occubuisset. Plin. lib. 7. cap. 46.

PHEGEA { φηγεία } Ciuitas Arcadiæ à Phegeo rege, Phoronei fratre condita, prius Erymanthus, postea & Psephis appellata. Stephan.

PHEGEVS { φηγεύς } pater fuit Alphesibœæ, Themonis & Axionis: ad hunc confugit Alcmæon Amphiarai filius, posteaquam matrem Eriphylen patris iussu necauisset, & ob id facinus ad insaniam adactus esset, furijsque exagitatus, petens à Phegeo purgari. quod quum impetrasset, Alphesibœæ filiæ Phegei monile dono dedit, quod occisæ matri abstulerat, ipsámque Alphesibœam vxorem duxit. Hanc fabulam vt breuiter, ita perobscurè refert Ouid 9 Metam. Et, vt ego quidem coniicio, sic voluit Ouid. Alphesibœam monile ab Alcmæone petisse, & quum fratres Alphesibœæ intellexissent monile habere Alcmæonem tam pretiosum, insidijs eum peremisse. Quóque hoc sit verisimilius, constat Themonem & Axionem à sorore ipsa interfectos esse, docente Propertio lib. 1. eleg. 14,

Alphesibœa suos vlta est pro coniuge fratres:

Sanguinis & cari vincula rupit amor.

Phegeus, proprium serui, apud Virgilium lib. 5. Æneidos,

Via illam famuli Phegeus, Sagarísque ferebant.

Phegeius, pen. corr. Adiectiuum quadrisyllabum { φηγήϊος } vt Ensis Phegeius Ouid. 9. Metam.

PHEGOR { φεγώρ } lingua Hæbrea Priapus appellatur. Vnde Beel-phegor, dictio composita. hoc est, Priapi simulacrum. Hieronymus contra Iouinianum.

Phellandrion { φελλάνδριον } Herba quæ in palustribus nascitur, folio apij, cuius semen propter calculos & vesicæ incommoda bibitur. Quidam existimant eam esse, quam officinæ *Philipendulam* vocant. Alij eandem faciunt cum apio palustri, quod à Dioscoride ὑδροσέλινον vocatur.

Phellodrys, Arbor est, quam alio nomine Cerrisuberem dicunt, est glandifera: folia simillima folijs suberis fert: corticem verò, & ligni materiem cerro non absimilem. Matthiolus in cap. 121. libri 1. Dioscoridis.

Phellus { φελλός } id videtur esse Græcis, quod Suber Latinis. Scribit Plutarchus in libro de Romanorum fortuna, Caium Pontium à Camillo transitutum in Capitolium quod à Gallis obsidebatur, dum Tybrim transmitteret, φελλοὺς τῷ στέρνῳ ὑποβαλόμενον, hoc est phellos latus pectori subiecisse. Suberis natura est, vt mergi nequeat, propterea Græci ἀβάπτιστον φελλὸν vocant, quasi dicas immersabilem phellum. Hinc Phellopodas quosdam fingit Lucianus, qui per mare currentes non mergerentur, quoniam inquit phellinos haberent pedes. Ex phelli, id est suberis similitudine est apud Vitruuium lib. 9.

lib. 9. cap. 9, in horologij aqualis ratione, phellos, siue tympanum, aut scaphum, quod ab aqua subleuatur. Phellum scribunt aliqui esse in Italia montem, in quo piceæ proceriores gignantur, ex quibus phellus siue suber conficiatur. Ex Cælio lib. 7. cap. 17.

PHEMONOE {Φημονόη} Sibyllæ nomen, quæ prima Apollinis Delphici vates dicitur fuisse, & carmen Heroicum inuenisse, vt ait Pausanias. Stat. lib. 2. Syl. - referétque arcana pudicos Phemonoe fontes. ¶ Est & Phœbados cuiusdam nomen apud Lucanum libro 5,

Phemonoen errare vagam curisque vacantem. ¶ Suos qui Phœbi filiam dicant fuisse. Meminit eius Hesiodus in Theogonia.

PHENEVM {Φενεὸς} Plin. lib. 4. capite 6, oppidum Arcadiæ: in quo, vt idem testatur libro 25. capite 4, nascitur illa herba contra omnia veneficia præsens remedium, quam Homerus à diis moly vocari putat.

PHENEATAE {Φενεᾶται} populi qui incolunt Pheneum oppidum, & adorant Mercurium quintum. Cic. 3. de Nat. deor. de Mercuriis, Quintus quem colunt Pheneatæ, qui & Argum dicitur interemisse, &c.

PHENEVM lacum Arcadiæ describit Ouid. 15. Metamorph. Vide PHENEON.

PHENEVS, Amnis in Alpheum defluens, vt testatur Plin. lib. 4.

Phengites, pen. prod. {φεγγίτης} Lapis de quo sic Plin. lib. 36. cap. 22, Nerone principe in Cappadocia repertus est lapis duritia marmoris, candidus atque translucens, etiam qua parte fuluæ inciderant venæ, ex argumento phengites appellatus. Sanè φέγγος dicitur Latinè splendor. Sueton. in Domitiano, cap. 14.

Phœnicobalanus {φοινικοβάλανος} Palmæ Ægyptiæ fructus præ maturitate nigrescens, vescentésque inebrians. Qui verò adhuc viridis ante maturitatem decerpitur, adipsos appellatur. Plin. lib. 12. cap. 22, Myrobalano similem in vnguentis, proximúmque vsum habet palma in Ægypto, quæ vocatur adipsos viridis, odore mali cotonei, nullo intus ligno. Colligitur autem paulo antè quàm incipiat maturescere. Quod relinquitur phœnicobalanus vocatur, & nigrescit, vescentésque inebriat.

PHOENICVSSA {Φοινικοῦσσα} vna ex Vulcaniis insulis apud Plinium libro 3. cap. 9.

Phenion, Herba quæ & anemone dicitur, quasi herba venti: sic enim vulgus appellat, quòd eius flos non nisi vento spirante aperiatur. Plin. lib. 21. cap. 23.

PHERAE {Φεραί} Plinio libro 4. capite 8, & Cicerone 1. de Diuinatione testibus, oppidum est Thessaliæ, quod crudeli dominatu tenuit Alexander quidam tyrannus, à quo & Pheræus vocitatus est. Huius Alexandri meminit Cicero libro 2. de Inuent. & 2. Offic. Appellatur & Plinio libro 4. capite 5, locus & oppidum in Achaia. Eodem etiam libro capite 7, oppidum Atticæ inter Megaram & Thebas. Ouid. in Ibin,

Inque tuo thalamo iuguleris more Pheræi,

Qui datus est letho coniugis ense suæ. Quod carmen intelligit Egnatius de Iasone illo qui à Pheris Thessalicis, quas tyrannide oppresserat, dictus est Pheræus. Hunc Thebe vxor adiuuantibus consciis tandem interemit.

Pheræ, ait Strab. lib. 9, Pelasgicorum camporum terminus ad Magnesiam, qui vsque ad Pelium montem porriguntur. Emporium Pheræ habent Pagasas, quo ex loco Pelias Iasonem ac nauem Argo emisit. Vnde Pagasæus, & Pheræus appellatus. Fuit tamen alius Iason Pheræus tyrannus. Sed de Thessalo Iasone Cic. lib. 1. Offic. quum dixit, Pheræum Iasonem cæteris anteponunt.

Campi Pheræi. Valer. 1. Argon.

Pheretiades, pen. corr. {Φερητιάδης} Patronymicum pro gentili apud Ouid. 8. Metamorphoseos,

Cúmque Pheretiada, & Hyantæo Iolao. Admetum intelligit Pheretis filium.

PHERAVLAS {Φεραύλας} Vir quidam fuit, qui ex paupere diues à Cyro factus, desiderio tandem pristinæ tranquillitatis, & quietis affectus, ac molestiarum, quas sibi diuitias importasse querebatur, multitudine offensus, omnium bonorum suorum possessionem in Sacam transtulit, hoc sibi tantùm excipiens, vt ab eo, tanquam hospes, atque etiam parcias, minúsque eleganter, ac sumptuosé, quàm hospes alatur. Vide Xenoph. lib. de Cyri pædia, 8. Non dissimile quiddam de Vulteio Mena narrat Horat. lib. 1. epist. 7. ad Mæcenatem.

Pherea {φερέα} quod Phereorum similitudinem habeat dicitur, est Pherea tumor, siue tensio oblonga in neruosis membris. Explicat Galen. Com. 3. in lib. 6. Hippocrat. de morb. vulgar. num. 14. Hippocrat. Frigidum valde venas frangit, & rursum citat, vt nix crystallor & contorquet, vt Pherea, & Gongronæ: simul causa duritiæ.

PHERECIDES, pen. prod. {Φερεκύδης} Syrius, præceptor fuit Pythagoræ. Ipse autem magistrum nullum habuit, sed per se plurimum doctrinæ est adsecutus, vt scribit Suidas. Diogenes autem Laertius Pittaci auditorem dicit fuisse, & pediculari morbo interiisse. Floruit regnante Seruio Tullo apud Romanos. Vide Cic. lib. 1. Tuscul.

Magister Pythagoræ Pherecides potius diuinus habebitur, quàm physicus. Cic. 1. de Diuinat.

Pherecides alter Diogeni, antiquior etiam superiore, Atheniensis & philosophus, qui ab Orpheo multa didicit, scripsitque Theogoniam libris decem: item libellum De rerum principio. Pherecidem alium Lerium genere, historicum scripsit Suidas.

Pherecideus, Adiectiuum {Φερεκύδειος} Cic. 2. de Diuinat. An hoc eiusdem modi est, quale Pherecideum illud quod est à te dictum?

PHERECLVS, pen. corr. {Φέρεκλος} filius fuit Harmonidis, qui (vt Homerus ait) Paridi naues fabricauit, quibus ad rapiendam Helenam in Spartam nauigauit. Ausonius, Meriones Phereclum vibrata percutit hasta.

Phereclcus, pen. prod. Adiectiuum {Φερέκλειος} Ouid. epist. 15,

Hac duce Sigæo dubias à littore feci

Longa Phereclea per freta puppe vias.

PHERECRATES, pen. corr. {Φερεκράτης} Atheniensis poeta comicus, militauit sub Alexandro Magno, docuitque fabulas XVII. Author Suidas.

Pherecrates quidam Phthiota à Deucalione ortus, inducitur disserens à Dicæarcho in eo sermone, quem Corinthi habitum libris tribus exponit, vt ait Cic. 1. Tuscul.

PHERENICE, pen. prod. nomen mulieris {Φερενίκη} de qua Ælianus lib. 10. de Varia histor. Duxit ad Olympicum certamen filium suum Pherenice fœmina, prohibentibus eam spectare qui præsidebant. Licere id sibi persuasit, quæ patrem & fratres tres haberet Olympionicos. Spectauit, & victorem filium reduxit.

Pheretrum {φαρέτρα} Vide Faretrum in PHAO, fera. Ouid. 14. Metam.,

Lucidáque arsuro portabat membra pheretro.

Cruentum pheretrum Silius lib. 5.

Ingenti subiere Virg. 6. Æneid.

Molle. Virg. 11. Æneid.

Putrile. Stat. 6. Thebaid.

PHERON {Φέρων} Filius fuit Sesostris, regis Ægyptiorum, qui oculis captus, quum ad deorum auxilium confugisset, peractis multis variisque sacris, ei tandem responsum fuit, vt placato deo, qui in Heliopoli coleretur, faciem mulieris inspiceret, quæ nullum, nisi proprium virum, nouisset. Is itaque ab vxore incipiens, multas expertus est, nullam tamen reperit incorruptam, præter hortulani cuiusdam, quam restituto visu vxorem cepit: reliquas omnes viuas combussit. Refert Diodorus lib. 2. & ante illum Herodotus lib. item 2.

Phiala, huius phialæ, pen. corr. {φιάλη} Vas vini vel aquæ, plerunque ex auro conflatum. Omnis enim vini vel aquæ vasa, phialæ dici possunt. Iuuenal. Saty. 5,

Virro tenet phialas, tibi non committitur aurum. Hoc est vasa aurea quæ Virroni commendata sunt. Græci ἀπὸ τοῦ πίνειν, id est à bibendo. Martial. lib. 8,

Quis labor in phiala? &c. De phiala aurea est epigramma apud eundem, lib. 14.

Phiale, non solùm vas significat, sed & locum in Ægypto inter Nili insulas, quem incolæ à figura Phialam vocant. Plin. lib. 8. cap. 46.

PHIALE, es: vna ex comitibus Dianæ. Ouid. 3. Metam.

PHIDIAS {Φειδίας} primùm pictor, deinde statuarius. Cuius artis Iupiter Olympius testimonium exhibet, & Romæ in porticibus Octauiæ Venus. Author Plin. lib. 35. cap. 8. A Plinio dictus est artifex nunquam satis laudatus. De quo Quintilianus libro 12, Phidias diis quàm hominibus efficiendis melior.

Phidias speciem sui similē inclusit in clypeo Mineruæ. Cic. 1. Tusc.

Mineruæ signum ex ebore pulcherrimum Phidiæ. Cic. de Claris Orator.

Signum Phidiæ. Cic. de Clar. Orat. Q. Hortensij admodum adolescentis ingenium, vt Phidiæ signum simul aspectum & probatum est.

Simulacris Phidiæ nihil in illo genere perfectius. Cic. in Orat.

Phidiacus, pen. corr. Adiectiuum {Φειδιακός} Propert. lib. 3. eleg. 9, Phidiacus signo se Iuppiter ornat eburno.

Manus Phidiaca. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 1.

Phidiacum viuebat ebur. Iuuenal. Satyr. 8. Id est, statuæ eburneæ à Phidia sculptæ tanto successo, vt viuere viderentur.

PHIDIPPVS {Φείδιππος} Herculis nepos ex Thessalo filio, qui vnà cum fratre Antipho contractis ex maris Carpathij insulis, triginta nauibus Græcia suppetias tulit aduersus Troianos. Homer. in Catalog. nauium. ¶ Est itē Phidippus, personæ Comicæ nomen apud Terentium in Hecyra.

Phiditia, phiditiorum {φειδίτια} cœnationes Lacedæmonij seu conuiuia nominabant. Siue quòd philitia, id est amicitiæ causa instituta sint. Siue potius à parsimonia. φείδομαι enim significat parco & abstineo, φειδὼ parcitas & parsimonia. φειδωλὸς parcus. Vnde phiditia, conuiuia parca & frugi. Cic. 5. Tusc. Quid, victum Lacedæmoniorum in phiditiis nónne videmus? Conueniebant enim ad phiditia conferentes singuli farinæ modium, vini choros octo, casei quinque minas, ficuum quinque semis minas.

Tanquam in Phiditiis. Vbi quid parcius, nimiúmque frugaliter actum significabimus, hoc adagio vtemur. Lacedæmonij enim publica loca habebant in quibus cibum caperent: & in his excipiebant hospites, & legatos suos, sed apparatu perparco. Vide paulo antè.

PHILA, æ {Φίλα} Stephano vrbs Macedoniæ, iuxta Peneum fluuium, à Demetrio Gonata Antigoni filio condita: & à nomine matris eius ita appellata. ¶ Est itē Phila maris Gallici insula è regione Antipolis. Plin. lib. 3. cap. 5. ¶ Sunt item eiusdem nominis insulæ in Nilo fluuio supra Deltam. Plin. lib. 5. cap. 9.

Philactus, magistratus apud Cumæos, qui quū patres in Senatu consederēt, manu apprehensos Reges, quorum de causa agebatur, in Senatum producebant, ibíque retinebant donec de illorum præmio, aut pœna patrum decreto statueretur. Alexander lib. 3. cap. 5.

PHILADELPHENI, populi in Lydia contermini Macedonibus. Plin. lib. 5. cap. 29.

PHILADELPHIA {Φιλαδέλφεια} Nomen ciuitatis in Mysia regione Asiæ, terræ motibus concussa, cuius incolæ in agris magna ex parte degebant. In hac fuit vna ex septem ecclesiis. Supra Philadelphiam Orientem versus exusta regio patet, stadiis longa quingentis, quadringentis lata, vbi nullæ arbores præter vitem inueniuntur, quæ exustum vinum fert, ita elegans vt nulli cedat. Summa camporum facies cinerulenta est, montana, petrosa & nigra.

PHILADELPHVS {Φιλάδελφος} Ptolemæus rex Ægypti bibliothecam fecit Alexandriæ, ferè quinquaginta millia librorum continentem. Idem libros Moysi curauit per LXX. interpretes ex Hebræo in Græcum sermonem verti.

PHILAE, Philarum {Φιλαί} insula aspera, & vndique prærupta, adiacens Ægypto, duobus in vnum coeuntis amnibus cingitur, qui Nilo mutantur, & eius nomen ferunt. Philæ autem Straboni lib. 17. infra Menoen sunt, ad quas ipse Strabo se ex Syene plaustro per plana aliquando vectum scribit. Meminit Lucan. lib. 10.

PHILAE sunt quatuor Nili insulæ, de quibus Plin. lib. 5. cap. 9. scribit. Philæ vna Sporadum, alio nomine Amorgos, Thera, Calliste. Plin.

libro 4 capite 12.

PHILAGATHUS {Φιλάγαθος} Medicus fuit insignis, Galeni cōtemporaneus, natione Epirota, Naumachij discipulus, cuius scriptis recēset Suidas.

PHILAGRIUS {Φιλάγριος} sophista Cilix, auditor Lolliani, supra modum iracundus: nam & dormitanti quandoque auditori, pugnum in malam fertur impegisse, & infregisse colaphum. Huic Metellus nepos sepulcrum cattorum lapideum apposuit cornuum. id quum Cicero esset intuitus, in eius leuitatem iocatus: Hoc (inquit) sapientius à te factum: nam te volare magis docuit, quàm dicere. Cælius Rhod. lib. 11. cap. 7 & lib. 17. cap. 10.

PHILAMMON {Φιλάμμων} filius fuit Apollinis ex Chione Nympha: clarissimus carmine & cithara. Ouid lib. 11. Metamorphoseos,

Nascitur è Phœbo (namque est enixa gemellos)
Carmine vocali clarus citharáque Philammon.

¶ Fuit item Philammon Atheniensis pugil fortissimus, qui omnes suæ ætatis pugiles superauit. Suidas.

Philanthropia {Φιλανθρωπία} Humanitas, id est amor erga homines. Hanc sic definit Speusippus, Philanthropia est humanitas, & affectio amicitiæ, hominum conciliatrix, habitus hominibus beneficus, gratiarum redditio, gratitudo benefica. Huic opponitur Misanthropia.

Philanthropium {φιλανθρώπιον} liberalitas quam hominis gratia largimur. Vlpian in l. 2. de Proxenetis, in P. Idem dico & si aliquid philanthropij nomine acceperit.

Philanthropos, pen. prod. {φιλάνθρωπος} Latinè humanus, id est amans homines.

Philanthropos, Lappæ genus, quod vestibus hominem adhærens, eos amare videatur. Plin lib. 24 cap 19, Philāthropon herbam Græci appellant hirsutam, quoniam vestibus adhærescat. Dicitur hæc Dioscoridi Aparine officinis *Rubeola*, cuius folijs pastores nostri pilos qui in lac exciderunt, vice coli excolant.

PHILARCHI {Φίλαρχοι} populi sunt in Arabia felici, Mesopotamiæ conterminj, ad Euphratem descendentes. Strabo lib. 2.

PHILARATUS, Nomen viri proprium.

Philautia, philautiæ, pen corr. {φιλαυτία} Amor suiipsius. Cic. Attico, lib. 13. Libri quidem ita exierunt (nisi fortè me communis φιλαυτία decipit) vt in tali genere, ne apud Græcos quidem simile quicquam. De libris suis Academicis.

PHILELPHUS, nomine Franciscus, omnium suæ ætatis poetarum excellentissimus: Romam accitus, artis oratoriæ præcepta, ad Ciceronis imitationem, quosdam ingenuos adolescentes docuit. inter quos & Alexandrinus Alexander se plurimum profecisse aperto ore pronunciat: Tanta est accepti eius muneris habenda recordatio & gratia. Alexander lib 1. cap 23.

PHILEMON, pen. prod. {Φιλήμων} poeta Comicus, quamuis (inquit Quintil. lib. 10 cap. 1) prauis sui temporis iudicijs, Menandro sæpe prælatus est: consensu tamen omnium meruit credi secundus.

Philena, vide in dictione PASINUNTIA.

PHILENI, pen prod. {Φιλαινοὶ} duo fratres Carthaginienses, qui pro amplitudine suæ Reip. se viuos sepeliri sustinuerunt. Nam quum Carthaginienses & Cyrenenses diu certassent inter se de finibus agrorum, tandem ita conuenerunt, vt certo tempore duo viri ex vtraque ciuitate exirent, & vbicunque illi sibi fierent obuij, ibi vtriusque ciuitatis fines essent. Igitur ex Carthagine missi Phileni, longè processerunt in fines Cyrenensium, ante quàm illi redirent. Quúmque venissent tandem Cyrenenses, & se esse præuentos vidissent, grauiter indignati proposuerunt Philenis, vt nisi retrocederent, viui illic infoderentur. Quod postquam factum esset, Carthaginienses illic Philenis aras fecerunt. Aræ Philenorum hodie sunt *Porto de Saba*. Oliuarius in Melam. Silius lib. 15.

At Carthus Lybicæ late possessor arenæ,
Qua celebre inuicti nomen posuere Phileni.

PHILESIUS, cognomen Apollinis. Græci φιλήσιον, amabilem dicūt, quod cognomen ideirco Apollini tribuitur, quia lumen eius exoriens, amabili veneratione oculorum consalutamus. Bocatius lib. 5.

Philetæria, siue Philetæria {φιλεταιρία} Dioscoridi herba est, teste Plin. lib. 25. cap. 6 quam nonnulli Polemoniam appellant. Alij Chiliodynamam, radice crassa, exilibus ramis, quibus in summis corymbi dependent nigro semine, cætero rutæ similis.

PHILETAS, pen. prod. {Φιλήτας} Cous, temporibus Philippi & Alexandri Macedonum grammaticus, criticus & poeta, præceptor Ptolemæi Philadelphi, scripsit elegias, epigrammata, & alia. Author Suidas. Vide Quintil. lib. 10. cap. 1. Propert. lib. 3. eleg. 1, Callimachi manes, & Coi sacra Philetæ.

Philetæus, pen prod. Adiect. {φιλητεῖος} Propert. lib. 3. eleg. 3.

Talia Calliope, lymphisque à fonte petitis
Ora Philetæa nostra rigauit aqua.

PHILEUM {Φίλεον} Ptolemæo lib. 2. cap. 11. ciuitas Germaniæ, in regione quæ hodie Frisia vocatur: vulgò *Groningen*.

Philia {Φιλία} Dea: Amicitia Latinis dicta, quam pinxerunt Romani, iuuenis forma, detecto capite, tunica rudi vestitam, in cuius fimbrijs scriptum legebatur Mors & vita, in fronte Æstas & Hyems. habebat latus apertum vsque ad cor, & brachium inclinatum digito cor ostendens: ibi scriptum erat, Longè & propè. Lilius primo Syntagm.

PHILINUS, mango quidam fuit equorum, à quo quum Themistocles equum dono postulasset, passúsque esset repulsam, minatus est se domum eius continuò ligneum equum facturum, quo enigmate significabat se propinquorum accusationes & crimina in eum consecturum. Plutarch in Themistocle.

PHILIPPSUS, Vide PHILIPPUS.

PHILIPPI {Φίλιπποι} ciuitas est Thraciæ (inquit Seruius) in qua primò Cæsar & Pompeius, postea Augustus & Brutus cum Cassio dimicauerunt. Virg. 1 Georgicorum,

Romanas acies iterum videre Philippi.
Emathij Philippi. Ouid 15. Metam.
Cinilia busta Philippi. Propert. lib. 2. eleg 1.

Philippensis, & hoc Philippense, possessiuum formatur à Philippi Thraciæ ciuitate. vt Philippenses ciues, Φιλιππήσιοι, & Philippense bellum, quod apud Philippos gestum est.

PHILIPPICÆ, Vide PHILIPPUS.

PHILIPPIDES {Φιλιππίδης} Comicus poeta haud ignobilis, qui ætate iam prouecta, quum in certamine poetarum præter spem vicisset, gaudio repētè mortuus est: quod & Diagoræ Rhodio accidit. ¶ Fuit & alius eiusdē nominis à celeritate pedum ἡμεροδρόμος cognominatus, quòd viginti trium horarum spatio mille quingenta stadia pedibus confecerit: diei vnius & noctis spatio itinere ab Athenis Lacedæmonem vsque peracto Suidas, & Solinus cap 6.

Philippide tenuius. Prouerbij speciem habet, quod non inuenustè accommodabitur ad orationem ieiunam, aut disputationem otiosæ vtilitatis. Tractum ex eo quod Athenæus lib. 12. scribit, Philippidem comœdiarum scriptorem sic tenui fuisse corpore, vt etiam φιλιππίδου diceretur pro macruisse.

PHILIPPOPOLIS, pen. corr. {Φιλιππόπολις} Vrbs à Macedone Philippo sita. Tacit. lib. 3, Plurimè se maximè composuit regem, vrbémque Philippopolim à Macedone Philippo sitā circūsidunt. Plin. li. 4 c 11.

PHILIPPUS {Φίλιππος} Macedo, Amyntæ filius, puer quondam bis obses datus ab Alexandro fratre, primùm Illyrijs, deinde Thebanis, conciliandæ pacis gratia. Quo tempore per triennium in domo Epaminondæ summi ducis, pueritiæ rudimenta exercuit. De hoc lege Diodorum: & Trogum 7 8 & 9. Philippus, Demetrij filius, rex Macedoniæ à T. Quintio Flaminio victus. Vide Liuium libro 1. de bello Maced. Fuit & inter Rom. Cæsares Philippus Christianus. Fuerunt alij apud Rom eo nomine, de quibus Cic lib 3. de Orat.

Philippum Macedonum regem, rebus gestis & gloria superatum à filio, facilitate & humanitate superiorem fuisse dicit Cic. 1 Offic.

Philippus Aristotelem Alexandro filio doctorem accepit, à quo eodem ille & agendi acciperet præcepta, & loquendi. Cic. 3. de Orat.

Classi monumenta Philippi. Ouid. 6 Fast.
Pellæus Philippus Lucan lib. 10.
Terra regnata Philippo. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15.

Philippeus, pen prod. Adiectiuum {φιλίππειος} vt Sanguis Philippeus. Propert. lib 3. eleg 11.

Philippeus, philippei {φιλίππειος} siue Philippus, philippi, Aureus nummus pretiosus, cuius apud Plautum frequens mentio est. Horat. 2. epist. 1, philippos regale numisma nuncupauit. Liu. 7. bel. Maced. Nummos aureos philippeos centum quadraginta millia.

Philippicæ, pen. corr Philippicarum {φιλιππικοὶ λόγοι} Orationes Demosthenis in Philippum regem: ad quarum imitationem Ciceronis orationes in Antonium, Philippicæ quoque dicuntur, quæ & Antonianæ dici poterant. Cic. Att. lib. 2, Fuit mihi commodum, quòd in eis orationibus quæ Philippicæ nominantur, enituerat ciuis ille tuus Demosthenes, & quòd se ab hoc refractariolo iudiciali dicendi genere abiunxerat, &c.

Philippus {Φίλιππος} medicus Alexandri, teste Curtio lib. 2. Huius etiam meminit Plutarchus in vita Alexandri. Philippos etiam Romanos viros claros legimus, inter quos L. Philippus orator, Crassi aduersarius, vt scribit Cicero lib. 3. de Oratore.

Strenuus & fortis, causisque Philippus agendis Clarus, &c. Horat 1 epist. 7.

Philippus Decius Iurisconsultus Mediolanensis, docuit in Italia Ciuile ius, transalpibus Alpibus Valentiæ Canarum professus est Prudentiam. Hinc Florentiā reuocatus, móxque Senis mille quingentorum aureorum stipendio docuit, ad extremúmque mortuus est anno 1535.

Philippus Corneus Iurisconsul. Perusinus: docuit Ciuile ius annos 50. Pisis, Ferrariæ, & Perusij. octogenarius in patria occubuit anno 1460.

PHILISCUM, oppidum Parthorum ad Euphratem, nō procul à Damasceon campo Plin. lib. 5. cap 26.

PHILISCUS Thasius Agrius, homo quidam, quem Plin. libro 11. cap 9, narrat in desertis apes coluisse, déque illis scripsisse.

PHILISTION {Φιλιστίων} Sardianus siue Prusiensis poeta Comicus, qui Socratis ætate floruit, nimio risu mortuus est. Suidas.

PHILISTUS {Φίλιστος} Historicus fuit, de quo sic Cic lib. 2. de Orat. Hunc consecutus est Syracusius Philistus, qui quum Dionysij tyranni familiarissimus esset, otium suum consumpsit in historia scribenda, maximéque Thucydidem est, sicut mihi videtur, imitatus.

PHILLIS, nutrix fuit Domitiani principis, vt est author Suetonius. Alij legunt Phyllis. Vide infrà.

PHILLYRA, pen. corr {Φιλύρα} mater Chironis Centauri, à qua Chiron Phillyrides dictus, authore Seruio apud Virgilium 3. Georgicorum,

—et Scelere magister,
Phillyrides Chiron, Amythaoniúsq; Melāpus. Propert lib. 2. eleg. 1.

Phillyrius, Adiect. {φιλύρειος} vt
Heros Phillyrius. Ouid. 2. Metam. Quædam exemplaria legunt Phillyreius.

Phillyreius {φιλυρήϊος} Aliud adiect. Ouid. 7. Metamorphoseos,

—supérque
Pelion vmbrosum, Philyreia tecta, supérque
Othryn.

Detractum est Lalteram, propter necessitatem carminis, nisi putes in Phillyrides additum esse alterum.

PHILO, Academicus Clitomachi discipulus, Romæ profitebatur, quò profugerat Mithridatico bello, teste Cicer. de Clar. Orat. Philo Herennius, Byblius genere, grammaticus temporis Adriani, de cuius imperio scripsit: præterea de ciuitatibus & viris claris libros XXX. Suidas.

Philo Iudæus, Alexandriæ natus, disciplinísque omnibus eruditus, in nostra & Græcorum philosophis bene versatus. Eloquentiæ Platonis adeò æmulator, vt prouerbium fuerit: ἢ Πλάτων φιλωνίζει, ἢ Φίλων πλατωνίζει, id est, aut Plato Philonizat, aut Philo Platonizat. In diuinis autem legibus & patrijs institutis quantus fuerit, ex his quæ nobis librorum suorum reddidit monumentis, palàm est. Igitur temporibus Caij quanta acciderint Iudæis mala, voluminibus absoluit, quibus & suam legationem pro Iudæis apud ipsum imperatorem retulit. Sed & Iosephus huius legationis meminit lib. 18.

Philo

Philo alius, architectus fuit: qui Atheniensibus armamentarium fecit, vt ait Cic. 1. de Orat.

Fuit & alius Philo Cælij libertus, vt ipse testatur in epistola eius ad Ciceronem, lib. 8 8.

Philo item alius Pompeij libertus, vt scribit Cic. Att. lib. 16.

PHILOCALEA, Castellum in Themiscyrena, nō procul à Tripoli fluuio & castello. Plin. lib. 6 cap. 4.

PHILOCHORUS {φιλόχορος} Atheniensis vir doctissimus & vates, tempore Eratosthenis extinctus insidiis Antigoni Macedoniæ regis, ob amicitiæ suspicionē cum Ptolemæo rege. Scripsit Atthidis lib 17. qui continent res gestas Atheniensium, & reges, & magistratus, vsque ad Antiochum cognominatum Deum, aliáque cōplura. Author Suidas.

PHILOCLES, Ægyptius pictor, picturæ linearis inuentor Plin. lib 35. ca. 3.

PHILOCLES, -cleis {φιλοκλῆς} Atheniensis poeta Tragicus fuit non ita multò post Euripidem, Æschyli ex sorore nepos, ab iracundiæ vitio Bilis appellatus. Facie fuit in primis fœda, capiteque in cristæ formam acuminato. Scripsit fabulas centum. Reliquit filium nomine Morsimum, & ipsum poetam Tragicum. Hæc Suidas.

PHILOCRATES {φιλοκράτης} Atheniensis quidam quem Demosthenes in proditionis suspicionem adducit. Extant ad hunc aliquot Æschinis epistolæ. ¶ Fuit & alius eiusdē nominis Struthius cognominatus, de quo vide Suidam.

PHILOCTETES, pen. prod. {φιλοκτήτης} Pæantis filius, Herculis comes. Propert. lib. 2. eleg. 1,

Tarda Philoctetæ sanauit crura Machaon.

Philoctetes Pæantis filius ad Troiam cum cæteris Græcis proficiscens, quum Natrix eius pedem ionasisset, vt est apud Philostratum, & Q. Calabrum libro nono, siue quum venenata sagitta in eo percussus esset, vt alij tradiderunt, in Lemno subsedit, multáque interim mala Græcis imprecabatur, à quibus in ea insula derelictus fuerat. Hinc M. Cicero lib 7 epist. Famil epist. 26, Trebatium, qui Cæsarem in Britanniam eunte m subsecutus non erat, sed excusatione quadam vsus Samarobrinæ substiterat, eleganter Philoctetem vocat. quam lectionem multi magis probant, quàm illorum qui Philotheorum legunt, spectaculorúmque amatorem, vel peregrinationis studiosum interpretantur. Idem quoque Cicero alibi Philoctetem vocat eum, qui plurima mala patriæ suæ aut ciuibus imprecatur. Vnde Vlysses apud Ouidium lib. 13. Metamorphoseos,

Sis licet infestus sociis, regíque, mihíque
Dure Philoctete: licet exsecrere meúmque
Deuoueas sine fine caput, cupiásque dolenti
Me tibi fortè dari, nostrúmque haurire cruorem, &c.

Verba Ciceronis sunt ad Qu. fratrem lib epistolarum 2, epist. 8 ad finem, De Republica nimium te laborare doleo, & meliorem ciuem esse quàm Philoctetem, qui accepta iniuria, ea spectacula quærebat, quæ tibi acerba esse video. Ausonius verò poeta Philocteteo pro molli & effœminato accipit in epigrammate subscripto picturæ Crispæ mulieris impudicæ,

Præter legitimi genitalia fœdera cœtus
Repperit obscœnas veneres vitiosa libido,
Herculis hæredi quam Lemnia suasit egestas.

Hoc enim nomine notatus est & à Martiale Epigramm. lib. 2,

Mollis erat, facilísque viris Pæantius heros:
Vulnera sic Paridis dicitur vlta Venus.

Seruius in illud lib. 3. Æneidos,

hic illa ducis Melibœi
Parua Philoctetæ subnixa Petilia muro,

sic ait: Philoctetes fuit Pæantis filius, Herculis comes: quem Hercules quum hominem in Oeta monte deponeret, petiit ne alicui sui corporis reliquias indicaret. De qua re eum iurare compulit: & ei pro munere dedit sagittas hydræ felle tinctas. Postea Troiano bello responsum est, sagittis Herculis opus esse ad Troiæ expugnationem. Inuentus itaque Philoctetes quum negaret se primò scire vbi esset Hercules, tādem confessus est mortuum esse. Inde quum acriter ad indicandum sepulcrum eius cogeretur, & primò negaret, pede locum percussit, quē nollet dicere. Postea quum ipse duceretur ad bellum, vnius sagittæ casu vulneratus est pedem quo percusserat tumulum. Ergo quū putorem insanabilis vulneris Græci ferre non possent, diu quidem eum pro oraculi necessitate sustinuerunt: ductū tandē apud Lemnū sublatis reliquerunt sagittis. Hic postea horrore sui vulneris ad patriam redire neglexit: sed sibi paruam Petiliā in Calabriæ partibus fecit. Hæc Seruius.

Philoctetes quum cruciaretur non ferendis doloribus, propagabat tamen vitam aucupio sagittarum. Cic. 5. de Finib.

Philoctetes serpentis morsu vlceratus, in insula Lemno relictus est. Cic. de Fato.

Philoctetes iniuria accepta spectacula quærebat. Cic. Q. fratri, libro 2. 12.

Philocteteus, pen. prod. Adiect. Cic 2. Tuscul. Refertur ac reiectatus Philocteteus ille clamor.

Philogræcus {φιλέλλην} Qui libenter vtitur dictionibus Græcis. Varro 3. de Re rust. cap. 10, Transi, inquit Axius, nunc in illud genus, quod vos philogræci vocatis ὀρνιθῶνα.

Philogynia, pen. prod. {φιλογυνία} Amor mulierum. Cic. 4. Tuscul. Similiterque cæteri morbi, vt gloriæ cupiditas, vt mulierositas, vt ita appellem eam quæ Græcè φιλογυνία dicitur, cæteríque similiter morbi ægrotationésque morborum nascuntur.

PHILOLAUS, pen. prod. {φιλόλαος} Corinthius, qui leges Thebanis dedit, ex familia Bacchiadum fuit: amicus Dioclis, qui Olympia vicit: sed vbi ille ciuitatem deseruit, commotus ob amorem matris Alcinoæ, Thebas migrauit, atque ibi ambo defuncti sunt. Vide Aristotelem 2 Politicorum.

Philolaum instituit Archytas Tarentinus. Cic 3. de Orat.

Philologia, philologiæ, pen. corr. {φιλολογία} Loquacitas, aut Amor sermonis siue studij. Cic. F. Tironi, lib. 16. 21, Cuius quum frugi seueráque est vita, tam etiam iucundissima conuictio. non est enim seiunctus iocus à philologia, & cotidiana συζητήσει.

Philologus, pen. corr. {φιλόλογος} Studiosus siue amator sermonis. Suet.

de Claris Grammat. vbi de Atteio, Philologi appellationem assumpsisse videtur, quia sicut Eratosthenes (qui primus hoc cognomen sibi vendicauit) multiplici variáque doctrina censebatur. Cic. ad Atticum, lib. 13. Ergo illam Ἀκαδημικὴν in qua homines nobiles illi quidem, sed nullo modo philologi, nimis acutè loquuntur, ad Varronem transferamus.

PHILOMELA, pen. prod. {φιλομήλα} Pandionis Athenarum regis filia, & soror Prognes vxoris Terei regis Thracum. Quæ quum à Tereo compressa fuisset, tandem (vt est in fabulis) deorum miseratione in auem sui nominis conuersa fuit, quæ & Luscinia dicitur. Nec cessat deflere cantu dulcissimo iniuriam quam passa est. Et interpretatur amabilis. Vide Ouidium 6. Metam. Mart. lib. 14. 75,

Flet Philomela nefas incesti Tereos: & quæ
Muta puella fuit, garrula fertur auis.

Mœrens Philomela. Virg. 4 Georg.

PHILOMENES, Paphlagonum rex, à quo insequentes principes cognomentum sumpserunt sibi, sicut ab Hellena Hellenes Thessalorum reges dicti sunt. Alexand. lib 1 cap 2.

Philomusus, pen prod. {φιλόμουσος} Amator, siue amicus Musarum. Martial. lib 7. 75,

Delectas philomuse, non amaris. Sic lib. 3 10.

PHILONIDAS, cursor Alexandri, qui ex Sicyone Elin mille & ducenta stadia nouem diei confecit hor s Plin. lib 2, cap 71.

Philonides, Alius, Melitensis patria, prægrandi corpore, cæterùm insulsus & indoctus. Ab hoc tractum est prouerbium, Indoctior Philonide. Notatur etiam aliquoties ab Aristophane, vt mulierosus, & in parasitos profusus.

Philonis antidotus, qualiter fieri debeat Galen. lib 8. de Composit. Pharmacorum docet.

PHILOPOEMENAS, pen corr. {φιλοποίμην} Megapolitanus, dux Achæorum præstantissimus, Lacedæmonios & Messenios multis cladibus afflixit, vt est author Plutarchus. Huius etiam meminit Liuius in bello Macedonico, lib 5. sed ibi semper Philopœmen vocatur in recto, cuius genitiuus est Philopœmenis, pen. corr. Ausonius,

Carcere in Argiuo Philopœmena lenta adiit mors.

PHILOS, insula contra Persidem, non procul à Cassandra. Plin. libro 6, cap. 25.

Philosophia, philosophiæ, pen. corr. {φιλοσοφία} Amor sapientiæ. Cic. 1. de Legib. Ita fit mater omnium bonarum rerum sapientia: à cuius amore Græco verbo φιλοσοφία nomen inuenit.

Philosophia, nec quicquam aliud est, si interpretari velis, quàm studium sapientiæ. Cic. 2. Offic.

Ars vitæ, philosophia est Cic. 3 de Finib.

Cognitio omnis optimarum rerum, atque in iis exercitatio, Philosophia nominatur. Cic. 3. de Orat.

Commentatio mortis, philosophia. Cic. 1. Tuscul.

Cultura animi, philosophia est, quæ extrahit vitia radicitus. Cic. 2. Tusculan.

Mater omnium artium, donum & inuentum deorum, philosophia. Cic 1. Tuscul.

Mater omnium benefactorum, benéque dictorum, philosophia. Cic de Claris Orat.

Medicina animi, philosophia Cic 3 Tusc.

Procreatrix omnium artium laudandarum & quasi parens, philosophia Cic 1. de Orat.

Philosophia virtutis continet & officij & bene viuendi disciplinam: quam qui profitetur, grauissimam mihi sustinere personam videtur. Cic. in Pison.

In philosophia nihil debet esse loci commentitiis fabulis. Cic. 2. de Diuinat.

Distributa est in tres partes philosophia, in naturæ obscuritatem, in disserendi subtilitatem, in vitam atque mores. Cic. 1. de Orat.

Fugiens consulto multitudinem philosophia, paucis contenta iudicibus Cic. 2. Tuscul.

¶ Frugifera & fructuosa. Cic 3 Offic.

Orba, Vide ORBUS.

Præpotens & gloriosa Cic 1 de Orat.

¶ Nobiles in philosophia. Vide NOBILIS.

¶ Auocare philosophiam à rebus occultis, Vide AVOCO.

Auocare aliquem à philosophia. Cic. 1. Tuscul.

Illustrare Latinis literis, Vide ILLUSTRIS.

Inchoare, Vide INCHOO.

Indicedat bellum philosophiæ Zethus Pacuuianus. Cic. 2. de Orat.

Ingurgitare se in, Vide INGURGITO.

Insinuare se in, Vide INSINUO.

Laudari satis dignè nunquam poterit philosophia, cui qui pareat, omne tempus ætatis sine molestia possit degere. Cic de Senect.

Profiteri. Cic. in Pisonem.

Versari in antiquissima & nobilissima. Cic. 2. Offic.

Philosophus philosophi, pen corr. {φιλόσοφος} Cic. 1. de Orat. Philosophi denique ipsius, qui de sua vi ac sapientia vnus omnia penè profitetur, est tamen quædam descriptio, Vt is qui studeat omnium rerum diuinarum atque humanarum vim, naturam, causásque nosse, & omnem bene viuendi rationem tenere & persequi, nomine hoc appelletur.

Omnia sicut propria, sua esse, atque à se possideri volunt philosophi. Cic 1. de Orat.

Authores rerum, non fabularum philosophi. Cic. 3. de Nat. deor.

Magistri virtutis. Cic 2 Tuscul.

Genera philosophorum describit Cic 3 de Orat.

Scholæ philosophorum. Quintil. in Procem. lib. 1.

Contemptissimi, Vide CONTEMNO.

Nobilissimus illius ætatis & clarissimus, Vide NOBILIS.

Nostrates, Vide NOSTRAS.

Philosophus, Adiect. Macrob, lib. 7. Saturn cap. 1, Ea cœna quam Callias doctissimus dedit, nullum verbum nisi philosophum sensit.

Philosophicus, pen. corr. Adiect. {φιλοσοφικός} Quod est philosophi. Cic. 5. Tusc. Ad Brutumque nostrum hos libros alteros quinque mittemus, à quo non modò impulsi sumus ad philosophicas scriptiones, verumetiam lacessiti.

Philosophaster, philosophastri, Philosophorum imitator.

Philosophor, pen. corr. philosopharis {φιλοσοφῶ} philosophari, Philosophorum more disputare, & rerum naturas perscrutari. Cic. 1. de Nat. deorum. Et quum minimè videbamur, tum maximè philosophabamur. Plautus Pseud. 1. 0,

Sed satis est philosophatum: nimis diu & longum loquor.

Cum Græculis philosophari. Cic. Post red. in Senatu.

Paucis philosophari, & Omnino: contraria Cic. 2. de Orat.

PHILOSTRATVS, pen. corr. {Φιλόστρατος} Lemnius, temporibus Seueri principis, eiúsque vxoris Iuliæ epistolarum magister, vt ipse planè monstrat in vita Apollonij Tyanei: scripsit vitas sophistarum ad Seuerũ, de vita Apollonij libros octo, præterea heroica. Philostratus, huius pater, Athenis docuit Neronis tempore: scripsit panægyricos plures, & declamationes oratoribus valde probatas, compluráque alia quæ à Suida commemorantur. Philostratus tertius, superioris filius, docuit Athenis: scripsit Panathenaicum, Troicum, Paraphrasim Homerici clypei, Iconásque huic multi referunt. Suidas.

Philotheoros, pen. prod. {φιλοθέωρος} Speculationi deditus. Cic. Trebatio, lib. 7. 16, Deinde quòd in Britannia non nimis philotheoron te præbuisti, planè non reprehendo. Quo in loco Philotheoron interpretantur, studiosum spectationum, amantem spectaculorum. Alij eum intelligunt quem Græci φιλοθεάμονα vocant, & φιλοθεωρητὴν. Sic enim appellant illum qui nouas terras, nouáque loca semper visere vult, studióque peregrinationis mirificè tenetur, vt situm orbis terrarum spectet, moréśque diuersarum gentium & instituta perdiscat. Multi apud Ciceronem legunt, nou minus quàm Philoctetem &c. Vide quæ illic annotantur à doctis.

PHILOTIMVS, penult. prod. Ciceronis libertus, vt ipse scribit Appio libro 3. 9.

PHILOTIS, quæ & Tutela, vel Tutula, ancillarum dux apud Romanos, quum Fidenates vltima victoria superati sunt. Illi enim quũ dedi sibi matronas postulassent, ac Tutela cum ancillis ad hostes habitu matronarum isset, eos vino & venere obrutos Romanis prodidit. Plutarchus. Lilius 3. Syntag.

Philoxenus {Φιλόξενος} hospitalis: quo nomine dictus est poeta quidam Lyricus, qui quũ sibi Dionysius tragœdiam quandam castigandam commisisset, ducta linea à capite ad calcem, totum opus damnauit: quapropter in Latomias coniectus est, indéque Tarentum aufugit: Dionysióque se per literas reuocanti, nil aliud, quàm monosyllabã α, rescripsit, sæpius repetitam. Author Suidas. ¶ Fuit etiã hoc nomine parasitus quidam, qui collum gruis sibi optabat, quo diutius cibi potúsque delectatione frueretur. De hoc Philoxeno tradit Plutarchus, quòd conuiuijs adhibitus, se in patinam soleret emungere, vt reliquis rei fœditate abhorrentibus, solus epulis frueretur. Idem etiã traditur de Gnathone quodam Siculo. ¶ Philoxenus Eretriensis pictor, Nicomachi discipulus, cuius tabula nullis postponenda, Cassandro Regi picta, continuit Alexandri prælium cum Dario. Idem pinxit & lasciuiam, in qua tres Sileni comessabantur. Hic præceptoris celeritatem sequutus, breuiores etiamnum quasdam picturæ vias & compendiarias inuenit. Plin. lib. 35. cap. 10. ¶ Philoxenus grammaticus Alexandrinus, Romæ scripsit de monosyllabis verbis, De Hellenismo, De linguarum dialectis, & alia. Suidas.

Philoxeni non. Prouerbium vbi quis obstinatè vel inficiatur, vel recusat: aut vbi quis alteri nescit concedere, neque quicquam ad gratiam loqui. A Philoxeno poeta ductum, qui vsqueadeò non potuit carmina Dionysij probare, vt maluerit reduci ad fodinas lapidarias.

Philtra, philtrorum {φίλτρα} Latinè amatoria, Genus veneni, amorem & vt plurimum insaniam ingerentis. φίλτρον enim, apud nos amatorium dicitur. Ouid. 2. de Arte,

Nec data profuerint pallentia philtra puellis:

Philtra nocent animis, vímque furoris habent. Iuuenal. Saty. 6,

Thessala philtra. Philtrum, vsurpant quidam pro corporis totius venustate, quæ obtutu, primóque intuitu animos in amorem accendat: Galli *Gratiam bon* appellant. Calep.

Philyra, philyræ, pen. corr. {φιλύρα} Arbor quam Latini tiliam vocant, vt quibusdam placet. Quanuis alij dicant esse membranam tenuissimam inter corticem & lignum tiliæ. Horat. lib. 1. Carm. ode 38, Displicent nexæ philyra coronæ. Plin. de tilia lib. 16. cap. 14. Inter corticem & lignum tenues tunicas multiplici membrana, è quibus vincula tiliæ vocantur: tenuissimæ earum philyræ, coronarum lemniscis celebres, antiquorúmque honore.

In philyris siue philuris arborum vnriqui scribebant. Martianus lib. de nuptiis Philologiæ, Libri in philyræ cortice subnotati. Plin. lib. 13. cap. 15. Præparantur ex eo chartæ diuisæ acu in prætenues, sed quàm latissimas philuras.

PHILYSTHANIS, pen. corr. {Φιλισθένης} filius Thyestæ, quem Atreus, vnà cum Tantalo fratre interfectum Thyestæ patri epulandum apposuit. Vide Senecam in Thyeste. qui quodam loco Philysthenem eum appellat, per ecthlipsin.

Phimosis {φίμωσις} dicitur quum glans membri virilis ita tegitur præputio, vt nudari non possit. Dicta φίμωσις, ἀπὸ τοῦ φιμοῦν, quod nexum in superiore parte sacci significat, quũ scilicet totus sacculi oris ambitus funiculo colligatur. Est & Phimosis vitium huic prorsus contrarium, quum præputium semel deductum, suum in locum reduci non potest, quod vitij genus etiam παραφίμωσις appellatur. Vide Celsum libro 7. cap. 25.

PHINA, oppidum in Macedonia ad oram Heracleam. Plinius libro 4. capite 10.

PHINEVS {Φινεύς} Rex Arcadiæ, qui quum filiis suis, vxoris secundæ impulsu oculos eruisset, ira diuina ipse etiam cæcus est factus, & Harpyiæ aues rapacissimæ cibos eius aut rapuerunt, aut fœdauerunt. Sed postea Zetus & Calais à Phineo humaniter tractati eas fugauerunt. Vide in dictione STROPHADES. Propert. lib. 3. eleg. 5,

Aut Alcmæoniæ furiæ, aut ieiunia Phinei.

Aues Phinei Senec. Thyeste, 5. 7.

De Phineo cæco, Vide Valerium lib. 4. Argonaut.

Phineius, Adiectiuum {Φινήιος} vt Guttura Phineia. Ouid. 6. Fast. Virg. 3. Æneidos, Phineia postquam Clausa domus.

¶ Phineus alius, Cephei frater, qui quum promissam sibi Andromedam filiam fratris, à Perseo, cui ea pacto postea nupserat, repeteret, ab eodem Perseo in marmor mutatus fuit visa facie Medusæ. Vide Ouidium lib. 5. Metamor. ¶ Fuit & alius Phineus Atheniensis in auem mutatus, vt idem refert Ouid. lib. 7. Metam. quem iustissimum vocat.

PHINTHIA, Siciliæ fons, in quem, vt Apion refert, nihil immergi potest: sed omnia fluitant. Plin. lib. 31. cap. 2.

¶ Phinthis, Amicus fuit Damonis cuiusdam, vt ex Plutarcho περὶ πολυφιλίας inuenimus. Itaque apud Ciceronẽ in Officiis, & Valerium Maximũ, Phinthia reponi debet loco Pythiæ. In quibusdam tamen libris scribitur etiam Pynthia. Turneb.

PHISON {Φισῶν} teste Iosepho lib. 1. cap. 2, Vna est è partibus illius magni fluminis, in omnem terram vndique profluentis, à quo paradisus rigatur: hic, vt idem testatur, eductus in Indiam, pelago latè diffunditur: Getha nuncupatur à Græcis. Aliqui interpretantur Gangem, alij Nilum.

Phitharus piscis quidam apud Plin. lib. 32. cap. vltimo.

Phitij. Apud Lacedæmonios à Lycurgo institutum ferunt, vt octo & viginti seniores Regi adessent, ac duo propinquiores & contubernales, quos ipse elegerat, qui Phitij appellantur, vt si quid casurum foret animaduerterent, ipsiúsque munia & officium obirent. Alexand. lib. 4. cap. 23.

Phittacides {φιττακίδες} Genus calceamentorum muliebrium, apud Pollucem lib. 7. cap. 22.

PHLANATES, pen. prod. Plinio lib. 3. cap. 21, Populi in Illyria, à quibus nomen sinui est inditum, quem modò nautæ Quernarium appellant, alij Carnarium, propter naufragia procelloso fermè semper transitu. In recessu eius, Senia vrbs est, cuius à tergo specus sunt, vnde vehementes nulla ferè non hora venti perflant: eáque res infamem sinum eum reddit. Dicti autem Phlanates ab oppido Phlano, vnde sinus omnis hic Phlanaticus vocatur, qui à Pola colonia Iaderam vsque diffunditur.

Phlebotomia, huius phlebotomiæ, pe. corr. {φλεβοτομία} Venarum sectio.

Phlebotomon, pen. corr. {φλεβότομον} Scalpellum quo vena secatur.

PHLEGETHON, penultima correpta, huius Phlegethontis {Φλεγέθων} fluuius infernalis flammis æstuantibus rapidus, à φλέγω, ardeo. Virg. 6. Æneidos,

Quæ rapidus flammis ambit torrentibus amnis

Tartareus Phlegethon, torquétque sonantia saxa.

Phlegethonteus, pen. prod. Adiect. {Φλεγεθόντειος} vt Ripa Phlegethontea. Claud. 1. de raptu Proserp.

Phlegethontis, Phlegethontidis, pen. corr. {Φλεγεθοντίς} Patronymicum fœmin. Ouid. 5. Metamorphoseos,

-ipsiúmque caput Phlegethontide lympha.

PHLEGIAS, & PHLEGIAS, Vide PHLEGYAS, & PHLEGYAS.

Phlegma huius phlegmatis, pen. corr. n. gen. {φλέγμα} Latinè pituita dicitur.

Phlegmaticus, pen. cor. {φλεγματικός} Qui phlegmate abundat plus satis.

Phlegmasia {φλεγμασία} inflammatio cum febre. Galen lib. 1. in Aphorism Hippocratis.

Phlegmone, phlegmones, pen. corr. {φλεγμονή} Latinè inflammatio dicitur, siue collectio, quoties sanguis vtilis & mediocriter crassus, fertur subitus in aliquam corporis partem. Propriè autem quælibet incensio cum tumore & vlcere, hoc nomine appellatur, vt ait Galenus de morborum differentiis. Celsus libro 1. in Præfat. Et inflammationem quam Græci phlegmonen nominant, excitat: eáque inflammatio talem motum efficit, qualis in febre est, &c. Phlegmone, est tumor cum rubore & duritie pulsatiles afferens dolores, dicta quòd affectus ea locus φλέγεται, hoc est vratur: aut tumor dolens, ac renitens, cum rubore, extra febrem. Galen. in finitio. Medic.

PHLEGON {Φλέγων} Vnus ex equis solis ἀπὸ τοῦ φλέγειν, quod est ardere, dictus. Ouid. lib. 2. Metamorphoseos,

Interea volucres Pyrois & Eous, & Æthon

Solis equi, quartúsque Phlegon, hinnitibus auras

Flammiferis implent.

Phlegontis, dis {φλεγοντίς} Gemmæ genus, quod flamma quædam intus ardere videtur. Plin. lib. 37. cap. 11.

PHLEGRA, Phlegræ: vel Phlegre, Phlegres {Φλέγρα} Vrbs est Macedoniæ, vt scribit Plin. lib. 4. cap. 10, in descriptione Macedoniæ. Propert. lib. 3. eleg. 19, Hic erat Argenti Phlegre sub vertice montis.

Tumidæ Phlegra prælia Stat. 10. Thebaid.

Sparsa impio cruore Phlegra. Senec. Herc. furente, 6.

Phlegræus {Φλεγραῖος} campus quibusdam in Thessalia, aliis in Macedonia: Plinio verò lib. 3. cap. 5. & Straboni lib. 5, in Campania, iuxta Cumas, in quo Gigantes ab Hercule superati feruntur: illíque sepulti quoties anhelant, terram quatiunt. Silius lib. 12. Id autem ideò fictum est, quoniam ea regio tota sulphure scatet. Hinc fit, vt ventorum impulsu excitetur passim ignis: qui quum exitum è cauernis nonnunquam cupeat, dum luctatur assiduè, terram tandem quatit & commouet, exultique frequenter. vnde & nomen sortitur: φλέγειν enim Græcè, vrere ardereque significat. De hoc Strabo libro 5. Theagenes verò & Eudoxus qui ad historicam fidem pugnam hanc conantur reducere, Pallenen (inquiunt) quæ veteri nomine Phlegra vocabatur, homines tenuerant, quibus immanitas & superbia morum, Gigantum cognomen peperit. In hos ineunte prælium Hercule, fulmina de cælo missa sunt, donec ij fugere coacti sunt, sicque ingenti victoria superati. Ex hac re rumor in vulgus

in vulgus ortus, vt Gigantes mouerint bellum diis.
Phlegræus item Bocatio, vnus ex Centauris Ixionis & Nubis filius.
Campus Phlegræus. Propert. lib. 3. eleg. 11.
Castra Phlegræa. Statius 1. Achil.
Iuga Phlegræa. Propert. lib. 3. eleg. 9.
Prælia. Stat. 5. Sylu. 3.
Tumultus Phlegræi. Propert. lib. 2. eleg. 1.
Vertex Phlegræus. Silius lib. 8.

PHLEGYAS, pen. corr. {[illegible]} Martis filius, rex Lapitharum, Ixionis pater, habuit Coronidem filiam, quam Apollo vitiauit. vnde suscepit Æsculapium: quod pater dolens, incendit Apollinis templum, proinde eius sagittis est ad inferos trusus. Stat. 1. Thebaidos,
-Phlegyam subter caua saxa iacentem
Æterno premit accubitu. Seruius.

PHLEGYÆ {[illegible]} Populi sunt insulani Thessaliæ, à Phlegya Ixionis patre cognominati. hi quum sacrilegi essent, deósque & homines spernerent, ab irato Neptuno immisso diluuio submersi sunt: quorũ apud inferos meminit Virgilius 6. Æneidos,
-Phlegyásque miserrimus omnes
Admonet, &c. Seruius.

Phleos {[illegible]} Dioscoridi herba est caulem habens aculeatum, & folium hispidum, quam nonnulli Stœben appellant. Plin. lib. 20. cap. 15. Hermol. in Dioscoridem, lib. 4. cap. 14. indicat [illegible], dictam [illegible], quod est fœcundum esse, quòd in Orchomenio lacu copiosissimè proueniat.

Phleoninus, phleonina, phleoninum, Adiectiuum. vt Phleoninæ vestes. apud Herodotum.

PHLIAS {[illegible]} vnus ex illis qui in naui Argo fuerunt, filius Bacchi, vt Valerius habet 1. Argon.

PHLIVS, Phliuntis {[illegible]} Est vrbs in medio Sicyoniæ, Argiuæque & Cleonarum, vbi religiosissimè colebatur Hebe. Castellum Phlium nominat Plin. lib. 4. cap. 5. Huius meminit Cic. 5. Tuscul.

Phliasij, Phliasiorum {[illegible]} Habitatores Phliuntis. Cic. 5. Tuscul. In primis Phliuntè ferunt venisse, eúmque cum Leonte principe Phliasiorum doctè & copiosè disseruisse quædam.

Phliasius, Adiectiuum {[illegible]} Cicer. 5. Philip. Qui quum post hunc Phliasium sermonem in Italiam venisset, exornauit eam Græciam quæ Magna dicta est. De Pythagora.

Phloginos, quem & Chrysiten vocant, gemma Ostreæ Atticæ assimilata, inuenitur in Ægypto Plin. lib. 37. cap. 10.

Phloginus {[illegible]} Lapis Ægyptios aureo vel flammeo colore, vires stringentes habet. Galenus in lib. singul. de simplicib. medicament. cap. 171.

Phlox, phlogos, fœm. gen. {[illegible]} Latinè flamma dicitur.
Phlox, genus floris. Plin. lib. 21. cap. 10. Colore tantummodo placet Iouis flos, odor abest, sicut & illi qui Græcè phlox vocatur.

Phlyctænæ {[illegible]} pustulæ sunt maiores, pallidæ, liuidæ, aut nigræ, aut alterius coloris à naturali recedentis, humorem in se continentes, quæ vbi rumpuntur, infrà caro quædam exulcerata apparet. Gignuntur autem, vel ex igni, vel ex frigore vel ex medicamentis, vt tradit Celsus lib. 5. cap. 28. Dictæ [illegible], quod est bullire, siue bullas facere.

PHOBETOR, penul. prod. huius Phobetoris, pen. corr. {[illegible]} filius Somni, apud Ouidium 11. Metam. Dictus est Phobetor, à Græco [illegible], quod est perterrefacere. Icelos autem, quia omnium animantiũ formam inducere possit: est enim [illegible] similis.

Phoca, huius phocæ, Bos marinus, à sono mugitus. Virgil. 4 Georgicorum,
-& turpes pascit sub gurgite phocas. Hic corio tectus & pilis, parit in terra pecudũ more: catulos modo eorũ. In somno mugit, à quo præcipuè vituli nomen accepit. Plinius lib. 9. cap. 7. Et vituli marini quos vocant phocas, spirant & dormiunt in terra.
Deformes phocæ. Ouid. 1. Metam.
Magnæ. Ouid epist. 10.

PHOCÆA {[illegible]} Vrbs minoris Phrygiæ, Atheniensium (vt inquit Ptolemæus) colonia. Vnde profecti sunt, qui Massiliam apud Gallos, non procul à Rhodano, condidere. Dicta Phocæa, quòd vituli marini magno numero comparuissent vrbem condentibus. Et est in Caria Phocæa monti Mycalæ apposita. Ab hac Phocæenses, vt à Græcorum Phocide Phocenses. Vide Plin. lib. 5. cap. 30.

Phocaicus, penultima correpta, Adiectiuum {[illegible]} Vnde Muricem Phocaicum Ouidius 6 Metamorph posuit, à Phocæa, non procul à Sardibus.
Manus Phocaicæ. Lucan. lib. 3.

Phocæus, Aliud adiectiuum {[illegible]} vt Ruta Phocæa. Ouidius 5. Metamorph.

Phocais, pen. corr. huius Phocaidis, Patronymicum f. gen. {[illegible]} vt Iuuentus Phocais. Lucan lib. 3.

PHOCAS {[illegible]} Romani principis nomen, de quo Egnatius in Cõmentar. De Romanis Imperatoribus post Suetoniũ. Philippus Melanchthõ lib. 3. Chronicõn, Phocas item fuit celebris Grammaticus.

PHOCENSES, Vide PHOCIS.

PHOCION {[illegible]} Vir Atheniensis, qui etsi sæpe exercitibus præfuit, summósque magistratus gessit: tamen multo notior fuit eius integritas vitæ, quàm rei militaris labor. De hoc vide Plutarchum in Phocione.

PHOCIS, huius Phocidis. pen. corr. {[illegible]} teste Liuio lib. 2. de bello Maced. parua regio est Græcorum, Apollinis oraculo insignis, in qua est ciuitas Delphi. ¶ Est item Phocis Põponio, Ioniæ ciuitas: quam Strabo Phocæam vocat, à qua Phocæenses cum diphthongo, vt à Phocide Phocenses sine diphthongo. Dicta autem Phocæa, teste Herodoto, quòd vituli marini magno numero comparuissent vrbẽ condentibus. Lucanus lib. 5,
Massiliæque suæ donarat libera Phocis.
Phocis Curiana. Cic. Attic. lib. 2. Iacet enim ille sic vt Phocis Curiana stata videatur. Qui locus est obscurissimus, & à Turnebo sic explicatur. Credibile enim esse putat, quum Phocidẽ gentẽ Philippus Macedo euerterit vrbibus deletis & in pagos redactis, dici Phocidem Curianam Curium aleatorem fortunis euersum, qui tamen comparatione Pompeij stare videretur.
Sonoræ Phocidos arma Stat. 11. Thebaid.
Arua trifida Phocidos. Stat. 1. Thebaid.
Excelsæ Phocidos arces. Lucan. lib. 3.

Phocenses {[illegible]} Qui Phocidem incolunt.
Phocensium desperatio. De stultis & insanis consiliis dici solitum admonet Stephanus. Verùm ex Plutarcho conijcere licet vsurpandũ esse, vbi desperatis rebus ad extrema consilia venitetur. Vide plura apud eundem, & Pausaniam in Phocicis.

Phocides, & Phocæi dicti sunt, qui Massiliam condiderunt. Hos Varro scribit trilingues fuisse, quòd Græcè & Latinè & Gallicà loquerentur.
Ciuitas execrata Phocæorum. Horat. Epod. 16.

PHOCVS, ci {[illegible]} filius fuit Æaci, cuius meminit Ouidius libro 7. Metamorph.
Phocus. Alius item fuit filiam habens iam nuptiis maturam, qui procos (nam erant complures) conuocare solitus, præmia statuebat, & cõditionibus subinde nouis propositis nuptias prorogabat. Quãobrem indignati iuuenes Phocum in conuiuio trucidauerunt. Hinc natum prouerbium, Phoci conuiuium, dictitari suetum, vbi quis suo malo cõuiuas acciperet. Tametsi nihil vetat quominus longius etiã traducatur, nempe ad quosuis, qui læduntur ab iis de quibus benemeriti fuerint. Erasm.

PHOCVSA, insula vna ex Sporadibus. Plin. lib. 4. cap. 12.

PHOCYLIDES {[illegible]} Milesius philosophus cõtẽporaneus Theognidis. Natus est 59. Olympiade. Scripsit Heroicum carmen & Elegias, Item Parænericum carmen ex libris Sibyllinis, vt volunt, decerptum. Vide Suidam.

PHŒBAS, Phœbadis, penult. corr. {[illegible]} Fatiloqua, quòd Phœbæi numinis concepto afflatu fureret & agitaretur, in bacchantis imaginem. Sidonius,
Nec sic intortum violans Phœbados vltrix
In Danaos fulmen iecit. Lucan lib. 5,
Limine terrifico metuens consistere Phœbas.

PHŒBE, huius Phœbes {[illegible]} dicitur Luna. Et venit ab eo quod est Phœbus. Virgil. 1. Georgicorum,
-vento semper rubet aurea Phœbe.
Iaculatrix Phœbe. Ouid epist. 19. Hoc est Diana.
Innupta Ouid. 1. Metam.
Nemoralis Stat. 1. Sylu. 3.

PHŒBE, Leucippi filia, Vide LYNCEVS, dissyllabum.

PHŒBE, insula in Propontide. Plin. lib. 6. cap. vlt.

PHŒBVS {[illegible]} Apollo, Iouis & Latonæ filius, eodem partu cum Diana genitus, quæ & ipsa Phœbe vocitata est. Diuinationis & sapiẽtiæ deus à poetis existimatus, & medecinæ repertor. Dictus Phœbus, quasi [illegible], à [illegible] & [illegible]: id est lux vitæ. A poetis enim pro Sole etiam accipitur. Vide APOLLO.
Phœbus Apollo Virg. 3 Æneid.
Chorus Phœbi. Virg. eclog. 6.
Cortina Phœbi. Virg. 6. Æneid.
Fax Phœbi tristis nuntia belli. Cic. 1. de Diuinat. Ex poeta.
Interpres Phœbi Virg 3. Æneid.
Repertor medicæ opis Phœbus. Ouid. 1. de Remed. amor.
Sacerdos Phœbi. Virg 6 Æneid. De Sibylla.
Soror Phœbi, Diana. Virg. 1 Æneid.
Ardens Phœbus. Valer. 8. Argonaut.
Augur Phœbus. Horat. in Carm. secul.
Candentis Phœbi tutum limen. Virg 8. Æneid.
Decorus Phœbus fulgente arcu. Horat. in Carm. secul.
Fatidicus Phœbus Claud. 2. in Eutropium.
Fatidici penetralia Phœbi. Lucan. lib 5.
Inclytus. Stat 6 Thebaid.
Laurifer. Ouid 3 de Arte.
Lauriger. Martial. lib. 9 epigr. 29.
Metuendus certa sagitta. Horat. 1. Carm. ode 12.
Occiduus. Ouid. 14 Metam.
Radiantis Phœbi ictus. Lucan. lib. 7.
Rediens fugat astra. Horat. 3. Carm. ode 21.
Serenatus Silius lib 5.
Vterque Phœbus, Id est Oriens & Occidens. Ouid. 1. Metam.
Plena Phœbo Phæmonoe. Lucan lib. 5.
Digna Phœbo loqui. Virg. 6. Æneid.

Phœbeus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} vt Arte Phœbea pellere morbos. Ouid 3 Fast Hoc est arte medica.
Chelis Phœbea. Ouid. ad Pisonem.
Flammæ Phœbeæ. Seneca Thyeste, 9.
Ignes. Ouid. 5. Metam.
Lampas. Virg 4 Æneid.
Laurus. Ouid. 4. Trist. eleg. 2.
Sortes Ouid. 3 Metam.

Phœbeius, Aliud adiectiuum {[illegible]} Ouid. 15. Metam. Iuuenis Phœbeius. Id est Æsculapius.

PHŒMON, Lacus est Arcadiæ. De quo Ouid. 15. Metamorphoseos,
Est lacus Arcadiæ, Phœmon dixere priores:
Ambiguis suspectus aquis, quas nocte timeto:
Nocte nocent potæ: sine noxa luce bibuntur. Alij legunt Pheneũ.

PHŒMONOE, pen. corr. filia Phœbi, & vates, quæ prima carmen heroicum cecinit, vt est author Hesiodus in Theogonia.

PHŒNICIA, vel Phœnice, pen prod. {[illegible]} Asiæ regio: sic dicta à Phœnice, Neptuni & Libyes filio, vt Stephanus author est: ad quod accedit Silius lib. 1, quum inquit,
Et qui longa dedit terris cognomina Phœnix. Est autem Iudææ cõtermina. In ea sunt Tyrus & Sidon vrbes: Carmelus & Libanus mõ-

tes, in quo thura leguntur. Huius meminit Cic. 11. Philip. Huius regionis incolæ, Phœnices dicuntur, quos Strabo lib. 16, arithmetica & astronomia insignes scribit. Lucanus item lib. 3,

Phœnices primi, famæ si creditur, ausi

Mansuram rudibus vocem signare figuris. Hoc est, fuerunt primi literarum inuentores. Vide Plin lib 5. cap. 12 Ob Syrorum & Phœnicum nimis solertem vafritié, adagio locus factus est, Aduersum Phœnicas Syri. quo vsi sunt veteres, quoties versutus versuto imponere velle videbatur.

Phœnicum pacta. Phœnices, qui Carthagine potiti sunt, quum primùm ad eam appulissent regionem, postularunt ab iis qui id temporis Libyam incolebant, vt sibi liceret diem & noctem hospitio terræ vti. Quod quum impetrassent, iámque exacto concessi temporis spacio iuberentur excedere finibus, recusarunt, affirmantes se pactos vt sibi fas esset illic noctésque ac dies commorari, videlicet ambiguitatem vocum ad suum commodum detorquentes. Vnde prouerbiũ esse natum aiunt, de pactis insidiosis & astutis. Author Suidas.

Phœnissus, Adiectiuum {φοίνισσα} vt Agmina Phœnissa. Silius lib. 17.

Classis Phœnissa. Silius lib 7.

Cohors. Stat 9. Thebaid.

Dido. Virg. 6. Æneid.

Tyrus. Ouid. 15 Metam.

Phœniceus, Adiectiuum {φοινίκεος} Quod est purpurei coloris, à purpura, quæ prima commendatione in Tyro nitgebatur apud Phœnices, quos mutatis syllabis Pœnus appellamus. Plinius lib. 11 cap. 23, Aucenum Phœniceum florem habet, quæ & copiosissimá est, aut purpureum, aut lacteum.

Chlamys phœnicea. Ouid. 14. Metam.

Color. Lucret. lib. 4.

Vestes. Ouid 12 Metam.

Phœnicea, Herba. Plin. lib. 21. cap. 15, Est & herba phœnicea appellata à Græcis, à nostris verò hordeum murinum.

PHOENICE, insula maris Massiliani ad Antipolim, inter Ærię insulas nunc numeratur Plin lib. 3 cap 5.

PHOENICIAS ventus ab ortu solstitiali, media regione inter ortum brumalem & meridiem flat. Plin. lib. 2. cap 47.

Phœnicopterus, phœnicopteri, pen. corr. masc. g {φοινικόπτερος} Auis rubentes pénas habens. Græci vocant φοινικοῦν rubrum: & πτερὸν alam. Iuuenal. satyra 11,

Et Scythicæ volucres, & phœnicopterus ingens. Plin. lib. 10. cap. 48, Numidicæ in parte Africæ Numidis, omnésque iam in Italia, phœnicopteri linguam præcipui saporis esse.

Phœnicurus {ὁ φοινίκουρος} auis à caudæ rubedine ita dicta, quæ hyberno tempore Erithacus appellatur. Plin. lib. 10 cap. 29. Vulgò apud nos Coarous dicitur, parúmque à Lusciniola distat. Quandiu fœmina aut ouis, aut pullis incubat (nidificat verò in partula arbore) tandiu masculos quasi lugeret pipissat. Auis est, quamuis minima, tamen superbissima, & inuidię plenissima: vnde & locum fecit prouerbio de duobus se inuicem non ferentibus: Vnicum arbustum duos non capit Erithacos.

PHOENIX, huius Phœnicis, pen. prod. {φοῖνιξ} vt nonnulli asserunt, filius fuit Agenoris regis, & frater Cadmi: vel, vt alij etiam ferunt, Agenoris pater, à quo regio in qua habitabat, Phœnicia dicta. Fuit & Phœnix, Amyntoris filius, teste Homero 8. Iliados. Ouidius 8. Metamorphoseos,

Hippothúsque, Dryásque, & cretus Amyntore Phœnix.

Reuerendus Achilli Phœnix Stat. 3. Sylu. 2.

Phœnix se à Peleo patre Achilli iuueni comitem esse datum dicit ad bellum, vt illum efficeret oratorem verborum actorémque rerũ. Cic 3. de Orat.

Phœnix Homericus. Quintil. lib. 2. cap 3.

Phœnix, phœnicis, dubij gen. {φοῖνιξ} Auis. Plin lib 10. cap. 2, Æthiopes atque Indi, discolores maximè & inenarrabiles ferunt aues, & ante omnes nobilem Arabia phœnicem; haud scio an fabulosè, vnũ in toto orbe, nec visum magnopere. Aquilæ narratur magnitudine, auri fulgore circa colla, cætera purpureus, cæruleam roseis caudam pennis distinguentibus, cristis faciem, capútque plumeo apice honestante. Primus atque diligentissimus togatorum de eo prodidit Manilius Senator ille maximus, nobilis doctrinis doctore nullo: neminem extitisse qui viderit vescentem: sacrum in Arabia soli esse, viuere annis DCLX, senescentem casia thurisque surculis construere nidum, replere odoribus, & superemori. Ex ossibus deinde è medullis eius nasci primò ceu vermiculum, inde fieri pullum, principióque iusta funeri priori reddere, & totum deferre nidum prope Panchaiam in Solis vrbem, & in ara ibi deponere. Ouid. 15. Metamorphoseos,

Vna est quæ reparet, séque ipsa reseminet ales:

Assyrij phœnica vocant. Vide illic plura.

Et viuax phœnix vnica semper auis. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.

PHOCION, Philosophus ex Peripatetica disciplina, haud sanè ignobilis. Is librum multæ variæque historiæ refertum composuit, eúmque inscripsit κέρας ἀμαλθείας, quasi dicas, Cornucopiæ. Vide Gellium lib. 1. cap 8.

PHOLEGANDROS {φολέγανδρος} insula est vna Sporadum, quam Aratus propter asperitatem ferream vocat. Stephanus à Pholegandro Minois filio nomen accepisse ait.

PHOLOS {φόλος} Mons est Arcadiæ, vt scribit Pomponius. Lucanus libro 7,

Scilicet ipse petet Pholoen, &c.

Vertex Pholoes Stat. 10. Thebaid. ¶Est etiam nomen mulieris. Virg 5. Æneidos,

Olli seruæ datur operum haud ignara Mineruæ

Cressa genus Pholoe, &c.

PHOLVS {φόλος} Vnus fuit ex Centauris Ixionis ex Nube filius. Hic teste Seruio in 8 Æneid. Herculem suscepit hospitio, quum ad expugnandos Centauros pergeret, dicente Lucano, lib 6,

Hospes & Alcidæ magni, Phole, &c. Tandem in nuptiis Pirithoi, orto prælio inter Lapithas & Centauros occubuit, dicente Virgilio libro 2. Georgicorum,

-letho domuit Rhœtúmque Pholúmque.

Phonascus, phonasci {φωνασκός} Vocis, pronontiationisque magister & moderator. Dictio Græca Quintil. lib. 11, Sed non eadem oratoribus quæ phonascis Sueton. de Augusto. cap. 84. Pronuntiabat dulci & proprio quodam oris sono, dabátque assiduè phonasco operam. Is enim vocem intorquere, remittere, lenire, exasperare docebat. Facto nomine à verbo φωνῶ quod significat loquor.

Phonos {φόνος} herba eadem quæ Atractylis, ita dicta ab eo quod sanguineum fundat succum. Plin lib. 21. cap. 16.

PHORBAS, huius Phorbantis {φόρβας} teste Seruio, pater Ilionei Troiani, Æneæ in fuga comitis: Mercurio deo eloquentiæ fauente semper pugnauit. Vnde Virgil 5. Æneidos,

-puppique deus consedit in alta

Phorbanti similis, fuditque has ore querelas.

Phorbion, herba est, quam Dioscurides Ocimium appellat. Galenus lib. 8. de simplicib. medicam. facultatib. cap. 159. Phorbij (inquit) semina ad leucomata, hoc est albugines, cum melle applicant.

PHORCVS {φόρκος} apud Græcos dicitur Phorcys: filius fuit Theseæ Nymphæ & Neptuni, vt Seruius est author.

Chorus Phorci. Virg 5. Æneid.

Exercitus Phorci. Virgil. 5. Æneid.

¶Phorcus, pictor ac sculptor egregius: de quo sic Plin. lib. 36. cap. 5, Item Tritones, chorúsque Phorci, & Pristes, ac multa alia marina, omnia eiusdem manus, præclarum opus etiam si totius vitæ fuisset.

PHORCVS {φόρκυς} Pater fuit Medusæ, vnde Phorcynis, nomine patronymico, ipsa dicitur. Ouid 5 Metamorphoseos,

Dixit: & in partem Phorcynida transtulit illam.

Phorcys, Phorcydos {φορκύς} Aliud patronymicum. Propertius lib. 3. eleg. 22,

Sectáque Persea Phorcydos ora manu.

Phormio, nis: vel formio. Formiones {φορμίωνες} tegetes sunt ex iuncis, aut staminibus contextæ, apud Vlpianum l. 12. §. 12. de instructo & instrumen. legat. in P.

PHORMIO, philosophus, teste Cicerone 2. de Orat. Peripateticus, quũ Annibal Carthagine expulsus Ephesum ad Antiochũ venisset exul: próque eo, quòd eius nomen erat magna apud omnes gloria, inuitatus esset ab hospitibus suis, vt eum si vellet, audiret: quũmque is se nõ nolle dixisset: locutus esse dicitur homo copiosus aliquot horas de Imperatoris officio, & de omni re militari. tum, quum cæteri, qui illum audierant, vehementer essent delectati, quærebant ab Annibale quidnam ille ipse de illo philosopho iudicaret. Hic Pœnus, non optimè Græcè, sed tamen liberè respondisse fertur, Multos se delirou senes sæpe vidisse: sed qui magis quàm Phormio deliraret, vidisse neminem. Neque me hercule iniuria: quid enim aut arrogantius, aut loquacius fieri potuit, quàm Annibali, qui tot annos de imperio cum Populo Romano omnium gentium victore certasset, Græcum hominem, qui nunquam hostem, nunquam castra vidisset, nunquam denique minimam partem vllius publici muneris attigisset, præcepta de re militari dare? Hactenus Cicero.

Phormio, Crotoniata dux, bello nauali Lacedæmonios vicit. Huius meminit Theopompus in Philippicis. Fuit item alter hoc nomine dux Atheniensium in bello Peloponnesiaco, vt scribit Thucydides lib. 2.

PHORMVS {φόρμος} Syracusanus comicus, Epicarmi contemporaneus, Geloni tyranno familiaris, & filiorum ipsius altor, docuit fabulas septem quas commemorat Athenæus.

PHORONEVS {φορωνεύς} trium syllabarum, pen prod. Primus Inachi fluuij filius: hic initio dispersos populos in vrbem coegit, appellauitque Phoronicon. Author Volaterranus. Alij dicunt Phoroneum Argiuorum regem, filium habuisse Inachum, qui à se fluuium Inachum denominarit: quem fluuium postea poetæ pro ipso filio Phoronei acceperunt.

Magnus Phoroneus Stat 1. Thebaid.

Phoroneus, pen prod. Adiect. {φορώνειος} vt Matres Phoroneæ. Stat. 12, Thebaid.

Aura Phoronea. Stat. 3. Sylu. 2,

A Phoroneo dicti sunt Achiui Phoronei.

Phoronides. pen. prod. {φορωνίδης} Patronymicum masc. quo nomine vocatur Inachus fluuius apud Senecam Thyeste, 1.

Phoronis, Phoronidos {φορωνίς} Patronymicum fœmin. Ouid. 1. Metamorphoseos,

Nec superum rector mala tanta Phoronidos vltra

Ferre potest. Io puellam intelligit.

PHOSPHORVS, pen. corr. {φωσφόρος} Veneris stella dicitur, quæ Latinè Lucifer, vt testatur Cic. 2. de Nat. deor. Martial. lib. 8. 21,

Phosphore redde diem.

PHOTINVS & Achilla, Pompeij Magni ex acie Pharsalica fugientis, imperio tamen Ptolemæi pueri regis Ægyptiorum, interfectores fuerunt. Alexander libro 1. cap. 2. Hic est enim Ptolemæus ille puer, qui Pompeium Magnum ex Pharsalo fugientẽ ministro Achilla, & Photino miserandа nece affecit.

Phoxon {φοξόν} figura capitis deprauata, non oblongæ sphæræ similis, sed quæ est acuminato vertice. Galenus lib. singul. de ossibus ad Tyron. cap. 1.

PHRAATES, Rex Parthorum & Persarum fuit: de quo sic Strabo lib. 6, Itaque non trophæa Romam miserunt Parthi, quæ aduersus Romanos quondam erexerant, verumetiam liberos suos Cæsari Augusto credidit Phraates. Huius meminit & Horat. lib. 1. epist. 12,

-ius, imperiúmque Phraates

Cæsaris accepit genibus minor, &c.

Phragmitis, radix recens sui saluxaria medetur, & spinæ doloribus ex aceto illita Phragmis herba est Plin. lib. 32. cap 10.

PHRANICATES, Parthorum imperator ille, qui cum Ventidio, apud Tropeaunta decertauit. Strabo lib. 16.

PHRAORTES

PHRAORTES {Φραόρτης} Rex Indorum, de quo Philostratus in Vita Apollonij.
Phraortes, filius Herodis regis Persarum, occiso patre regnum occupauisse dicitur. Horat. 2. Carm. ode 2,
Redditum Cyri solio Phraorten
Dissidens plebi, numero beatorum
Eximit virtus. Quidam tamen hoc loco Phraoten legunt.

Phrasis, huius phrasis, fœm. gen. {φράσις} Eloquentiæ corpus, loquitur Quintil. lib. 2. cap. 1, & dicendi modus. Dictum ἀπὸ τοῦ φράζειν, quod est fari & disserere.

Phratriæ, de quibus meminit in Politicis Aristoteles, sunt conuentus quidam hominum, aut etiam conuenticula, quasi pagi, propria sibi sacra pecuniamque communiter habentium: ab eo dictæ phratriæ, quòd communi puteo vtantur, quod Græcè φρέαρ dicitur. Quo nomine primùm quas confraternitates hodie dicimus, id est communē quandam religionem, appellatas esse putant, non autem ab eo quòd fratres sint illi inter quos cultus ille sanctorum quorundam intercedit. φρατρία, ας, ἡ, conuenticulum, secta, sodalitas, tribus, contubernium.

Phratores, Græcè dicuntur, qui eiusdem sunt phratriæ: vt tribules, qui eiusdem sunt tribus.

Phrenes {φρένες} dicuntur à Græcis præcordia, quæ exta nuncupant. Galen. lib. 5. de interioribus, docet diaphragma dici phrenas: eo quòd propter apostema diaphragmatis, gignatur phrenitis. Aristoteles præcordia dici autumat phrenas, à mente & prudētia, quæ Græcè dicitur φρήν. Subtilitas enim mentis, vt ait Plinius, præcordiis accepta fertur.

Phrenitis, pen. prod. huius phrenitidis {φρενῖτις} Morbus lædens mentē, & ad insaniam, furorémque deducens. Morbus acutus in febre superueniens, quum ægrotantes desipiunt, & aliena loquuntur. Quidā volunt phrenesin eandem appellari.

Phrenesis, huius phrenesis, penult. prod. fœm. gen. {φρένησις} Idem. Iuuenal. satyra 14,
Quum furor haud dubius, quum sit manifesta phrenesis. Plinius libro 9. cap. 9, Semen instillatur in oleo decoctum capiti in lethargia & phrenesi.

Phreneticus, penult. corr. {φρενητικός} Qui phrenesi laborat. Martialis libro 11. 29,
Inuasit medicus sica phreneticus Eucli. Cicero 1 de Diuinatione, Ego autem haud scio an nec cardiacis hoc tribuendum sit, nec phreneticis.

PHRICIUS mons Locrensium, à quo Comus ciuitas Phriconia dicta est. Strabo lib. 13.

PHRIXA {Φρίξα} Vrbs Peloponnesi triginta non amplius stadiis ab Olympia distans, alio nomine Phestus appellata. Hinc Phrixeus, a, um, gentile. Stephanus.

Phronesis, huius phronesis, pen. prod. fœm. gen. {φρόνησις} Prudentia. Cicero 1. Offic. Prudentiam enim quam Græci φρόνησιν dicunt, aliam quandam intelligimus, quæ est rerum expetendarum fugiendarúmque scientia.

PHRONESIUM {φρονήσιον} meretriculæ nomen est apud Plautum: Latinè prudentulam sonat.

Phryganion, animal quoddam, quod se ignorare Plinius ait, quum tamen remedio esse quartanis ex Chrysippo idem author commemoret lib. 30. cap. 11.

PHRYGIA {Φρυγία} regio minoris Asiæ à Phryge amne, qui eam à Caria diuidit. Vel à Phrygia Cecropis filia, vbi Dardania, à Dardano Iouis filio: Inde à Troe, Erichthonij Dardani filio, Troia in qua Ilion. Vel à Phrygio oppido Macedoniæ, siue Brygio: vnde colonos profectos aiunt in Phrygiam. Duæ tamen feruntur Phrygiæ, maior scilicet & minor, quæ Epictetus dicta fuit. Phrygia ab Aquilonis parte est Galatiæ collimitata, à Meridie Lycaoniæ, Pisidiæ, Mygdoniæque conterminа. In ea est Ida mons, & Tmolus, & Pactolus fluuius. Meminit Cic. in Orat.
De Phrygia & Phrygibus scribit Plin. lib. 5. cap. 32.
Pinguis Phrygia. Horat. 2. Carm. ode 12.

Phryx, Phrygis {φρύξ} Qui ex Phrygia est. Dicitur & Phrygius.
Eueni Phryges. Senec. Troad. 6.
Ruricolæ Phryges. Ouid. 11. Metam.
Serò sapiunt Phryges. Hoc prouerbium ex vetustissima tragœdia Liuij Andronici mutuo sumptum est, quæ inscribitur Equus Troianus, Serò sapiunt Phryges. Cic. ad Trebatium lib. 7. 16, In equo Troiano scis esse in extremo, Serò sapiunt. Conuenit in eos, quos stultè factorum serò pœnitet. Siquidē Troiani tot iam acceptis cladibus, vix decimo demum anno de restituenda Helena consultare cœperunt: quam si statim initio reposcenti Menelao reddidissent, innumerabilibus sese calamitatibus subduxissent. Erasmus.
Phryx plagis emendatur, In barbaros seruilique ingenio homines dicitur, qui non pudore, neque monitis, sed verberibus redduntur meliores: quum contrà generosus animos, vt ait Seneca, rectius ducatur, quàm trahatur. Cicero pro Flacco, in testes Asiaticos, Asia vestra constat ex Phrygia, Mysia, Caria, Lydia. Vtrum igitur nostrum est, an vestrum hoc vetus prouerbium, Phrygem plagis fieri solere meliorem? Ex Erasmo.
Phryges, Barbarorum nomine per quandam velut excellentiam apud antiquos intelligi deprehendas. Cicero 1. Tusculanarum, ex Poeta,
Astante ope Barbarica. Id est, stante Phrygum imperio. Horatius, Græcia Barbariæ lento collisa duello. Id est Phrygiæ. Et apud eundem,
Sonante mixtum tibiis carmen lyra
Hac Lydium, illis Barbarum. Hoc est Phrygium. Virgilius, Barbarico postes auro, spoliisque superbi. Id est Phrygio. Phryges enim opibus & auro abundabant, opinióque Græcorum erat eos opulentos fuisse, vt & Persas. Itaque vt Barbarus ætate Demosthenis dicebatur rex Persarum, sic qui de bello Troiano scripsere, aut tragœdias illius argumenti attigerunt, per Barbaros, Phryges intellexerunt quanquam latius barbari nomen pateat. Ex Turnebo.

Phrygio, phrygionis, masculini gen. {φρυγίων} Qui acu pingit, vel qui vestes acu intexit. Phryges enim primi inuenere talem texturam. Plin. lib. 8. cap. 48. Plautus Aulul. 19, Stat fullo, phrygio, aurifex, lanarius.

Phrygius, Adiect. {φρύγιος} Qui ex Phrygia est. Cic. pro Rosc. Amer. Quis ibi non est vulneratus ferro Phrygio?
Æquor Phrygium Virg. 1 Æneid.
Arces Phrygiæ Ouid. 13. Metam.
Cantibus Phrygiis incitata. Cic. 1. de Diuin.
Cateruæ Lucret. lib. 2.
Clades. Ouid. 13. Metam.
Homo. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1.
Iudex Phrygius, Paris Catul. in Epithal. 58.
Lapis Phrygius, Marmor. Horat. 3. Carm. ode 1.
Phrygius lapis gentis nomen habet: est autem gleba pumicosa. Plinius lib. 36. cap. 19.
Mater Phrygia, Cybele. Ouid. 2. Fast.
Nemus. Catul. de Berecynth. epigr. 58.
Vrbes. Virg. 6. Æneid.

Phrygianus, penul. prod. {φρυγιανός} Adiectiuum. vt Phrygianæ vestes: hoc est acu contextæ, & filis aureis decoræ. Plin. lib. 8. cap. 48, Togas rasas, Phrygianásque, D. Augusti nouissimis temporibus cœpisse, scribit Fenestella.

PHRYNA {Φρύνη} Nomen meretricis apud Athenas, de qua Quintil. lib. 2. cap. 15. Athenæus lib. 14, Thespiensem dicit vsque adeò venustam & eximia forma, vt quum in iudicium capitis adducta esset, plurimisque & grauissimis criminibus premeretur, nulla ei res alia ad absolutionem fuerit suffragata, quàm formæ præstantia. Nam Hyperides orator, qui eam defendebat, quum esset hæc opinio, iudices eam condemnaturos, cōstituit eam in eorum conspectu, tunicásque à pectore abscidit, vt nudas eius papillas, & nudum pectus aspicerēt: tantámque & oratione & hoc facto iudicum misericordiam commouit, qui eam tanquam Veneris sacerdotem oleo perfunderet, vt iudices religione quadam animis eorum occupatis, ac deterritis, non sint ausi eam condemnare: qua absoluta Euthias accusator iratus, quòd è iudicio victus in re tam aperta discessisset, nullam postea causam dixit. Monuit Lambin.
Phryne, Puellæ nomen libertinæ, apud Horatium Epod. 14.

PHRYNICUS, pen. corr. {Φρύνιχος} Atheniensis tragicus, Thespiadis discipulus, qui primus vultum fœminarum protulit in scenam, & tetrametrum reperit: filium habuit Polyphradmonē poetam, & ipsum tragicum: docuit tragœdias nouem. Meminit Strabo lib. 14.

Phrynichi lucta. Diogenianus indicat dictitari suetum de iis qui astu dolisque negotium peragunt. Fuit is Phrynichus Lacedæmoniorum proditor. Ex Erasmo.

Phrynion {φρύνιον} herba eadem cum Paronychia, ita dicta quòd τοῖς φρύνοις, hoc est ruberis aduersetur. Plin. lib. 25. cap. 10.

PHRYNIS {Φρῦνις} Citharœdus nobilis fuit, patria Mytilenus, discipulus Aristoclidis, qui genus suum ad Terpandrum referebat. Hic primus Athenis visus est citharœdus, Callia summum magistratum gerente. Vide de eo apud Suidam.

PHRYNONDAS {Φρυνώνδας} Viri proprium, qui quum esset hospes Athenis, in negotiis Peloponnesiacis versabatur, homo versutus, maleficus, impostor, summus malarū rerum artifex: vt hominis vocabulum in rei traduxerit appellationem. Etenim quoties insigniter malum & sceleratum accipi volebant, Phrynondā appellabant. Hinc prouerbium Phrynondas alter, de improbo. Huius meminit Lucian. in Pseudomante, inter nobiles facinorosos.

Phrynos {φρῦνος} à Græcis ranæ genus appellatur omnium maximū, in vepribus tantùm viuens, vnde & Rubetam Latini appellant. Plinius libro 32. cap. 5, Rubetas huiusmodi plenas veneno malo esse ait.

PHRYX, gis, fluuius qui Phrygia, cui & nomen dedit, à Caria disterminata, in Hermum Smyrnæ amnem influit. Plinius lib. 5. cap. 29.

PHRYXUS {Φρίξος} Athamantis regis Thebarū filius, fraterque Helles, vt scribit Hesiodus: qui quum nouercales insidias ferre non possent, & consentiente patre aufugerent, in Asiámque traiicerent, vecti ariete, cuius vellus erat aureum, Helle puellari more exterrita, decidit in Pontum. Lucan. lib. 4,
-delapsæ portitor Helles. Phryxus autem incolumis enasit, Colchósque peruēnit. De quo Iustinus lib. 42.
Æolius Phryxus. Valer. 6. Argon.
Æquoreus. Stat. 5. Thebaid.
Graius. Valer. 5. Argon.
Pius Valer. 2. Argon.
Profugus Valer. 1. Argon.

Phryxeus, pen. prod. Adiectiuum {φρίξειος} vt Aries Phryxeus. Seneca Medea 7.
Mare Phryxeum. Senec. Herc. OEtæo, 7.
Ouis Ouid. epist. 6.
Vellera Ouid. 7. Metam.

PHTHIA {Φθία} Oppidum est Thessaliæ, Achillis patria, vt scribit Seruius in illud Virgil. 1 Æneidos,
Quum domus Assaraci, Phthiam, clarásque Mycænas
Seruitio premet, ac victis dominabitur Argis. Hinc
Phthius {Φθῖος} gentile, vt Vir Phthius. Propert. lib. 2. eleg. 14.
Achilles Phthius. Horat. 4. Carm. ode 6.

Phthiota, phthiotæ, penultima producta {Φθιώτης} Qui Phthiam habitat. Cicero 1. Tusculana, Primo libro loquentem multos facit, duobus Pherecratem quendam Phthiotam senem, quem ait à Deucalione ortum, &c.

Phthiotis {Φθιῶτις} Straboni libro 9, vna è quatuor partibus Thessaliæ.

Phthioticus, pen. corr. Adiect. {φθιωτικός} Catul. Argonaut. epigram. 59.
Deseritur Scyros, linquunt Phthiotica Tempe.

Phthiriasis, pen.corr. { φθειρίασις } Latinis dicitur morbus pedicularis, ἀπὸ τῶν φθειρῶν, quos & pedes & pediculos vocamus. Plin.lib 20. cap 1, Sic & contra phthiriasin bibitur, & hydropises.

PHTHEIROPHAGI, pen.corr. { φθειροφάγοι } Populi sunt iuxta Pontum Euxinum, de quibus Strabo lib.11.

Phthisis, huius phthiseos, fœm.gen. { φθίσις } Tabes, morbus quo pulmonis exulceratio fit ex pituita à capite distillāte, ἀπὸ τοῦ φθίνειν, quod est tabescere: vnde phthisici vocantur. Sunt qui phthisin, ph-honem quoque appellant: sed illud genus maximè quo sanguis reiicitur. Quali morbo laborasse Theopompum, & ab Æsculapio curatum tradunt. Colum lib.6.cap.14. Iuuenal satyra 13,
Et phthisis, & vomicæ putres, & dimidium crus.
Phthisis præterea, vt tradit Paulus Ægineta Medicinæ tertio, est pupillæ affectio angustioris factæ debilioris que, ac etiam rugosioris: in qua paulo maiora sese ostentant obiecta.

Phthongus { φθόγγος } sonus Latinè dicitur: vnde Diphthongus. Plin. de harmonia diapason, lib.2.cap 22, In ea Saturnum dorio moueri, Mercurium phthongo, Iouem phrygio, & in reliquis similia iucunda magis quam necessaria subtilitate.

Phthongarium { φθογγάριον } Tibiarum genus est, quibus Phonasci modus vocis & tenores regebant, qualis erat fistula Gracchi, quam tonorium vocat Quintilianus. Meminit in pneumaticis Hero. Ex Turnebo.

Phthoria, sunt medicamenta quibus medici vtuntur abigendis infantibus in vtero enectis: quæ ecbolia quoque dicuntur, id est electoria. Plinius de Scammonite vino, lib 14.cap.16, Hoc vinū (inquit) phthorium vocant, quoniam abortus facit. Sic enim in antiquis exemplaribus legitur manu scriptis: licet in impressis ectromatium legatur verbum subditium

PHTHVRIS { φθοῦρις } Æthiopiæ oppidum vnum ex his quæ C. Petronius, quum ab Augusto Ægypto præfectus esset, expugnauit. Plin. lib 6 cap.29.

Phu { φοῦ } vocant aliqui Nardon Agrion, siue Creticā, folio oleris atri, caule cubitali, geniculato, in purpura albicāte, radice obliqua villosaque, & imitante auium pedes. Dioscorides lib.1. & Plin. lib.12. cap.12. Officinæ *Valerianam maiorem* nominant.

PHVTHEI, Populi Mauritaniæ, quorū originē refert Iosephus ad Puth filium Cham, filij Noe.

Phy { φῦ } interiectio mirantis, teste Donato. Terent. Adelph.3.3,
Syre præceptorum plenus istorum ille.
S Phy: domi habuit vnde disceret?

Phycis, fœm gen. { φυκίς } Piscis est verno tempore varius, reliquis anni partibus candidus, ex alga nidificans, & in nido oua pariens. Plin. libro 9 cap 26

Phycites { φυκίτης } gemma algæ colorem habens. Plin.lib. vltimo, capite 10.

Phycos { φῦκος } Frutex. Plin lib.13 cap 25, Non habet lingua alia nomen, quod Græci vocant phycos: quoniam alga herbarum magis vocabulum intelligitur: hic autem est frutex: folia lata colore viridi gignit, quod quidam prason vocant, alij zosteran. Alterum genus eiusdem capillaceo folio, simile fœniculo, in saxis nascitur: Superius in vadis haud procul litore.

PHYCVS, Phycuntis { φυκοῦς } Cyrenarum promontorium, vt scribit Plin.lib.4 cap.12. Lucan lib.9,
-tunc ausum classi præcludere portus,
Impulit, ac sæuas meritom Phycunta rapinas Sparsit.

PHYCVSSAS { φυκοῦσσαι } insulæ sunt Libyæ adiacentes, ita dictæ ab algæ copia, quæ φῦκος à Græcis appellatur. Stephanus.

PHVGELA, oppidum in Pannonia à fugitiuis conditum. Plinius libro 5.cap.29.

Phygethlon, pen corr. { φύγεθλον } Tumor est non altus, sed latus, in quo quiddam pustulæ simile est Dolor distensióque vehemens est, & maior quàm pro magnitudine tumoris, interdum etiam febricula: idque tardè maturescit, neque magnopere in pus conuertitur. Fit maximè aut in ceruice, aut in alis, aut in inguinibus, *Panum* ad similitudinem figuræ nostri vocant. Hactenus Celsus lib 5 cap.28.

PHYLACA, phylacæ, penult. corr. { φυλακή } Locus custodiæ, carcer. Plaut. Capt.1.2,
Illic est abductus recta in phylacam, vt digna est.

Phylacista, phylacistæ { φυλακιστής } Custos carceris. Plaut. Aulular.15,
Trecenti constant phylacistæ in atriis. Turnebus artifices intelligit in atriis expectantes, vel manupretium, vel mercis mercedem flagitantes, qui quòd in atriis diutius expectant & morantur, custodes & phylacistæ appositi videntur.

Phylaceius, Adiectiuum { φυλακήϊος } Ouid.5.Trist eleg 15,
Vt viuat fama coniux Phylaceia, &c. Id est Laodamia Protesilai vxor, qui ex patria erat Phylaca.

PHYLACAE { φυλακαί } oppidum est Phthiotidis regionis Thessaliæ, cuius meminit & Homer. in Catalogo nauium. Ouidius libro 3. de Arte amandi,
-Phylacides aberat, &c.

Phylacterium { φυλακτήριον } Græca dictio est ἀπὸ τοῦ φυλάττειν, hoc est à custodiendo, asseruando, siue tuendo deducta, significátque modò antidotum, quo nos aduersus venena tuemur & præmunimus, modò locum custodiæ destinatam. Hoc etiam nomine dicebantur Pharisæorum tabulæ, siue membranę Decalogi præcepta inscripta habentes: quas illi & fronti & brachiis affigebant, vt eorum oculis nunquā non obuersarentur. Qua de re sic scribit Erasmus in Matthæum: Pharisæi, quò viderentur admodum obseruantes legis, scribebant Decalogum in membranis, seu duobus voluminibus, quorum alterū fronti coronæ vice circumponebant, alterum brachio, vt siue quò manū porrigerent, essent in conspectu: siue caput mouissent, ob oculos essent. Hunc morem testatur Hieronymus ad suam vsque ætatem durasse apud Iudæos, Persas, ac Babylonios: atque eos qui id facerent, apud illos haberi ceu religiosos, quasi sic præstarent id quod Deus iuberet per Mosen, seruari præcepta sua. Hæc Erasmus.

Phylarchus { φύλαρχος } ordinis siue dignitatis nomen in Equestri militia. Erat enim equitatus diuisus in classes quasdā, quas illi φυλὰς appellabant, quibus qui præerant φύλαρχοι appellabantur. Omnes autem vni parebant Hipparcho, hoc est equitatus totius præfecto: quē Latini sub Dictatore magistrum equitum appellabant. Fuit item hoc proprium nomen historici cuiusdam Atheniensis, siue Sicyonij, aut, vt alij malunt, Naucratitæ. qui Pyrrhi Epirotæ bellum aduersus Peloponnesios, libris vigintiocto conscripsit: item alia complura, quæ recensentur à Suida.

PHYLEVS { φυλεύς } Iouis filius & pater Megetis viri fortissimi, qui in bello Troiano præfuit Dulichiis, Echinadúmque insularum incolis. Homer. in Catalogo nauium.

Phyllanthes { φυλλανθής } herba est ex genere aculeatarū, sed mitioribus aculeis, ab radice tantùm foliata Plin.lib.21.cap.16.

Phyllanthion { φυλλάνθιον } cognomento dyticon, herba est Democrito, purpuram tingentibus vtilis Hermol in Corol.

PHYLLIS, huius Phyllidis, pen.corr. { φυλλίς } (inquit Seruius) regina Thracum fuit, & Lycurgi Thracum regis filia. Hæc Demophoontem Thesei filium regem Atheniensium redeuntem de Troiano bello dilexit, & in cōiugium suum rogauit. ille ait ante se ordinaturum rem suam, & sic ad eius nuptias reuersurum. Profectus itaque quum tardaret, Phyllis & amoris impatientia, & doloris impulsu, quòd se spretam esse credebat, laqueo vitam finiuit, & conuersa est in arborē sui nominis, id est amygdalum sine foliis. Postea reuersus Demophoon, cognita re, eius amplexus est truncum, qui, velut sponsi sentiret aduentum, folia emisit. Vnde etiam phylla sunt dicta à Phyllide, quæ antè petala dicebantur. Sic Ouidius in Metamorphoseon libris. Hæc Seruius enarrans illud Virgilij eclogæ 5,
Incipe Mopse prior, siquos aut Phyllidis ignes,
Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri.
Rhodopeia Phyllis Ouid. epist.2.
¶Phyllis, nutrix Domitiani imperatoris. Suet.in Domit.cap.17, Cadauer eius populari sandapila per vespillones exportatum, Phyllis nutrix in suburbano suo Latina via funerauit.
¶Phyllis, amnis Bithyniæ, à quo Phylli, Phylliensésq; dicuntur, vt ait Strabo.

Phyllon { φύλλον } Spina est sine caule, sine flore, sine echino, foliis longis, aculeatis & lactucæ similibus. Aliis nominibus polygonaton appellatur, & leucacantha Plin.lib.22 cap.16.

PHYLLVS, li { φύλλος } siue Phyllus, Phylluntis { φυλλοῦς Stephano } oppidū Thessaliæ in tractu Phthiotidis. à quo Apollo Phylleus cognominatus est Strabo lib.9.

Phyma, phymatis, pen.corr.n gen. Cels.lib.5.cap.28, Phyma est tuberculum furunculo simile, sed rotundius, & planius, sæpe etiam maius. Nā furunculus aut dimidij magnitudinē rarò explet, nunquā excedit: Phyma etiam latius patere consueuit, sed inflammatio doloreque sub eo minores sunt. Vbi diuisum est pus, eodem modo apparet ventriculus: quod in furunculo non inuenitur. Verùm omnis corrupta caro in pus vertitur. Idem lib.eodem cap.18, Aristonis malagma etiam recentia phymata, doloresque omnes discutit.

Physa { φῦσα } Piscis quidam ex genere testaceorum Nilo fluuio peculiaris. Strab.lib.vltimo.

PHYSCON, nis, nomen cuiusdam principis Alexandrini, quo dominante Polybius Alexandriam profectus est. Strabo lib.16.

PHYSCVS, sci { φύσκος } Cariæ oppidum è regione Rhodi insulæ. Strabo lib.14. Stephanus aliam eiusdem nominis vrbem collocat in Locride, quam dictam vult à Physco Ætoli filio, Amphyctionis nepote, pronepote verò Deucalionis.

Physemata sunt Conchæ, quæ audito tonitru pauent, ac repentè cōprimuntur. Plin.lib 9.cap 35.

Physes sunt gemmæ, quæ ad naturalium similitudinem effictæ sunt ab artificibus. Plin.lib.37.cap.12.

Physeter, pen. prod. physeteris, pen.prod.in gen. { φυσητήρ } Genus piscis marini, admirabili magnitudine. A φυσάω spiro, vel sufflo. Plin. lib 9 cap.4, Maximum animal in Indico mari pristes & balæna est: in Gallico Oceano physeter, ingentis columnæ modo se attollens, altioremque nauium velis diluuiem quandam eructans. Auienus in Arato, Delphinos virides, & physeteres anhelos.
Physeteres aiunt plurimum nauigantibus nocere. De illis ex Nearcho scribit Strabo lib 15.

Physis, fœm.gen. { φύσις } Latinè natura dicitur.

Physicus, pen.corr. Adiectiuum { φυσικός } Naturalis.
Ratio physica. Cic.2.de Nat.deor.

Physica, physicæ, pen corr. { φυσική } Cic.1.Acad. Sed enitar vt Latinè loquar, nisi in huiusmodi verbis, vt philosophiā, aut rhetoricam, aut physicam, aut dialecticam appellem.

Physica, physicorum, n.g. { φυσικά } vt Physica Aristotelis, Libri qui de rebus naturalibus tractant.
Ne physicorum quidem ignarum oratorem esse volo. Cicero in Oratore.
In physicis, quibus maximè gloriatur, totus est alienus Epicurus. Cic 1 de Finib.
Explicare aliquid physicum. Cic 2.de Diuin.

Physicus, physici, pen.corr. { φυσικός } Qui physicæ dat operam. Cic.1.de Nat.deor. Sed tu hoc physice non vides, quàm blanda conciliatrix, & quàm sui sit lena ipsa natura.
Speculator venatórque naturæ physicus. Cic.1.de Nat.deor.

Physicè, pen.corr. Aduerbium { φυσικῶς } Cic 3 de Nat.deor. Eodémque tempore illa omnia quæ à te physicè dicta sunt de vi ignea, déque eo calore, &c.

Physiologus, physiologi, penultima corr. { φυσιολόγος } De naturis disserens.

Physiologia, physiologiæ, penultima corr. { φυσιολογία } Cicero 1. de Natura deor. Hunc censes primis, vt dicitur, labris gustasse physiologiam, id est naturæ rationem, qui quicquam quod ortum sit, putet æternum esse posse?

Rationem

Rationem naturæ physiologiam Græci appellant. Cic.1.de Diuin. Peruestere physiologiam. Cic.2. de Diuinat. Dum aruspicinam vetam asta vultis, physiologiam peruertitis.

Physiognomia, physiognomiæ {φυσιογνωμία} Naturæ regula: nam id verbum significat morum naturarúmque hominum ex inspectione vultus prædictionem.

Physiognomus, physiognomi, penult.prod {φυσιογνώμων} vel Physiognomon, physiognomonis, Qui hominum mores ex corpore vultúque cognoscit. Cic.de Fato. Quid Socratem, nónne legimus quemadmodum notarit Zopyrus physiognomon, qui se profitebatur hominum mores, naturásque ex corpore, oculis, vultu, fronte pernoscere.

PHTTICVSA, legendum Pithecusa, Vide suo loco.

Phyteuma, herba est amatoria, quam ob id eam contemnunt qui de herbarum viribus aliquid scriptum accuratius reliquerunt. Vide Dioscoridem lib 4 cap.125. Plin.lib 27.cap.12.

Phython, In PYTHON.

P I

Piabilis, Piacularis, Piaculum, Vide PIO.

PIALÆ, arum, populi in Scythia, qui cum Parthis ex æquo viuunt, ac degunt. Plin lib.6.cap.17.

Piam, syllabica adiectio, quæ ornatus tantùm causa ponitur: vt Quispiam.

Piamen Piatrix. Vide PIO.

PIASVS, Pelasgorum dux, de quo sic Strabo scribit: In Larissa Phriconidæ dicunt Piasum coli, quem tradunt, quum Pelasgorum dux esset, Larissæ filiæ amore captum fuisse: quúmque puellæ violentiam attulisset, contumeliæ pœnas lui sse: nam quum vini dolium pronus inspiceret, puella (quod rem reseruarat) illum per pedes capiens & attollens in dolium deiecit Strabo lib 13.

Pica, picæ {κίσσα, κίττα} Auis, magnitudine palumbæ, alis vario colore, & præsertim cæruleo depictis, humana verba proferens. Martialis lib.14.81,

Pica loquax certa dominum te voce saluto:

Si me non videas, esse negabis auem. Plinius lib.10.cap.33. Picæ quum diligentius visum ab homine nidum sensere, oua transferunt aliò.

Pica alia est, sub ventre alba, superius nigra, quæ varia appellatur Ouid 5 Metamorphoseos,

Insiterant ramis imitantes omnia picæ.

¶Pica, est in grauidis languor ille & mollities dissoluti & cuncta fastidientis stomachi. Dictum ab aue pica, quoniam eiusmodi aues varia solent appetere quum sunt prægnantes. Vide MALACIA.

Pica, inquit Paulus Ægineta lib.1.cap.1, circa tertium maximè fit impregnationis mensem: eo quòd fœtus tum non possit totum id quod pro alimenti ratione ad vterum affertur consumere, nimirum imbecillior, ita vt ex hoc ipso variæ in stomacho superfluitates redundent. Vnde etiam varia & absurda appetunt, velut carbones extinctos, cimoliam terram, & alia multa. Hac enim de causa etiam appellationem hanc affectio ipsa adepta est, ob picæ animalis varietatem, aut quòd etiam illa sæpe hac affectione corripitur.

Picæ, apud Festum sunt Sphinges: vnde & apud eum picati Quanquam & pici, ex se picatos propagare possunt, qui Latinis sunt auidæ illæ volucres feræ griphes vocatæ, aurum è cautenis penitus egerentes. Annotauit Turneb.

Picaria, Picatus, Vide PIX.

PICAN, piceus. PEANT, pientissimus.

Picea, piceæ {πίτυς} Arbor eiusdem cum pinu generis, inquit Dioscorides, sed quandam flagitant specierum differentiam: differt enim à pinu picea, quòd pinguiori ac tenuiori folio est, quódque minus alta, minúsque recta quàm pinus adsurgit: præterea & conum minorem ac magis algentem, nucleos quoque resina perfusos gerit. Virgil.9.Æneidos,

Lucus in arce fuit, summa quò sacra ferebant

Nigranti picea, trabibúsque obscurus acernis. Plinius libro 14. cap.10, Fit è piceæ resina. In Hispania autem è piceastris minimè laudata.

Piceastrum, piceastri {ἀγριοπεύκη} Picea syluestris. Vide in PICEA.

PICENVM, penult.prod. {Πικηνόν} Regio Italiæ, in qua est Asculum, à pico Martio aue dicta, cuius ductu & auspicio Sabini, quum Asculum proficiscerentur, in vexillo eorum picus consederat. Nam sicut Strabo lib.5, scribit, conditores Picentium è Sabinorum terra profecti sunt, à quibus orti sunt. Picenum quondam vberrimæ multitudinis. namque trecenta & sexaginta millia Picentium in fidem Pop. Rom. venere. Ea nunc Marchia Anconitana dicitur: vulgò, *Marcha D'ancona.* Incipit à Troento amne vsque ad Isaurum fluuium, qui nunc Folia dicitur: & hinc Apennino, hinc mari supero terminatur. Habet ciuitates Pisaurum, Fanum Fortunæ, Senam Gallicam, Vrbinum, Anconam, Camertinum, Firmum & Asculum.

Picentes, siue Picentini {Πικεντῖνοι} Qui Picenum inhabitant. Cic.pro Sylla, Aut igitur doceat Picentes solos non esse peregrinos, aut gaudeat suo generi me meum non anteponere.

Acies Picentum Silius lib 10.

Picentinus, penult.prod. Adiectiuum {Πικεντῖνος} Idem quod Picenus. Martialis lib 13.47,

Picentina Ceres niueo sic nectare crescit, &c. De panibus Picentinis.

Picenus, pen.prod. Possessiuum {Πικηνός} vt Picenus ager, pro Picena regione. Cic de Clar Orat Dicitur etiam C.Flaminius, is qui Tribunus pleb. legem de agro Gallico & Piceno viritim diuidendo tulerit, &c.

Tellus Picena. Silius lib 8.

Poma Picena. Horat.2 Serm.saty.3.

Piceus. Pico. piceas, Vide PIX.

Picris, huius picris, fœm gen. {πικρίς} Genus lactucæ, siue cichorei agrestis, ab amaritudine nomen trahens. Plin.lib.21.cap.17, Amara & aphace, & quæ picris nominatur, & ipsa toto anno florens: nomen ei amaritudo imposuit.

Picrocholi {πικρόχολοι} in quibus abundat flaua bilis, quæ amara esse consueuit. Hippocrates de ratione victus.

Pictatium. Vide PYCTATIVM.

PICTONAS, pen.prod. {Πίκτονες} Galliæ populi, Ptolemæo lib.2 cap. 7. Vulgò *Poictou.*

Pictor, Pictura, Vide PINGO.

PICVMNVS {Πικουμνός} Deus qui in sacris Romanis adhibebatur. Æmylius Macer in Theogonia,

Et nunc agrestes inter Picumnus habetur.

Picus, huius pici {δρυοκολάπτης} Parua auis est, vncorum vnguium cauat arbores, in quibus pullos educat, & scandit in subiectum, felium modo, dicta à Pico Saturni filio, qui ei nomen dedit. Plin.lib. 10 cap 18.

PICVS {Πῖκος} Saturni filius, augur, de quo fabula talis est, Picum amauit Pomona. dea pomorum, & eius volentis est sortita coniugium. Postea Circe quum eum amaret, & sperneretur: irata eum in auem picum Martiam conuertit. nam altera est Pica. Hoc autem ideo fingitur, quia augur fuit: & domi habuit picum, per quẽ futura noscebat: quod Pontificales indicant libri. Hactenus Seruius enarrans illud Virgilij 7.Æneidos,

Ipse Quirinali lituo, &c. Vide Ouid 13 Metam. qui Picum canentem filiam Iani & Veniliæ vxorem habuisse ait.

Ausonius Picus. Valer.7.Argun.

Picus est ab læua. Plaut Asinaria,

Picus & cornix est ab læua, coruos porrò ab dextera:

Consuadent.

Picos, veteres esse voluerunt, quos Græci γρῦπας appellant. Plaut. Aulularia.

Picis diuitiis, qui aureos montes colunt, ego solus supero. Nonius.

PIOSN. oppidum in Æthiopia ad sinum maris Rubri ab Arabibus habitatum Plin lib 6.cap.29.

PIAVSA, penult.corr. {[illegible]} populi olim Macedoniæ finitimi inter Axium & Aliagmonem amnes, quibus pulsis, Macedones loca eorum occuparunt Plin lib 4 cap.10 Strabo lib 10.

PIARIA {Πιερία} Mons & ciuitas Bœotiæ, quam primus Pierus Lini pater ædificauit, Musis sacer Plinio lib 4 cap.8. Pieriũs dicitur. ¶Est & regio Macedoniæ Plinio, eodem lib.cap 10.

PIERIDAS, pen.corr. {Πιερίδες} inquit Sextus Pompeius, Musæ dicuntur, propter amœnitatem ac solitudinem Pierij montis, quo ex secretis locis propter studia liberalia delectantur. Hæc Sextus. Pierides etiam, authore Perotto, à Pieria, quæ regio est Macedoniæ, dictæ. Cic 3.de Nat.deor. Pierias & Pieridas à poetis appellari, quòd Pieriis patre ex Antiopa natæ sint, author est. Vide Ouid.lib 5. Metam. Virg 8.ecloga,

Hæc Damon: vos, quæ responderit Alphesibœus,

Dicite Pierides.

Comes Pieridum Martial lib.12.epig 69.

Lumen Pieridum. Ouid.4.de Ponto, eleg.16 Si vocat Cottam.

Sacris Pieridum imponere manum Ouid.4 Trist.eleg 1.

Studio Pieridum teneri Ouid 1.de Ponto, eleg.5.

Nominatiuus singularis numeri est Pieris, huius Pieridis: & Pieri in casu vocandi Horat.4 Carm ode 3, ô testudinis aureæ

Dulcem quæ strepitum Pieri temperas.

Pierius, Possessiuum {Πιέριος} vnde Pierium carmen. Lucret.lib.1,

Tutela chori Pierij Mecœnas. Ouid.ad Pisonam.

Dies Pierij. Quos impendimus literarum studijs. Stat.1.sylu.3.

Grex Pierius Martial.lib 9.epigr 88 de filio Silij.

Studiis Pieriis pollere Claud 5 Paneg.

Via Pieria. Ouid.1 de Ponto, eleg 9.

Vmbra Pieria Martial.lib 9 epig 86.

PIARVS, pen corr. {Πίερος} Pater nouem puellarum quæ in picas versæ fuerunt. Ouid.5.Metamorphoseos,

Pierus has genuit Pellæis diues in aruis.

PISAVS, mons est in Thessalia, qui in Macedoniam protenditur. Plin. lib 4 cap 8.

Pietas, pen.corr. pietatis {εὐσέβεια, θεοσέβεια, ὁσιότης} Est (vt ait Cic 2. de Inuent.) per quam sanguine coniunctis, patriǽque beneuolis, officium & diligẽs attribuitur cultus. Cic ad Lentulum, lib 1.9, Periucundæ mihi fuerunt literæ tuæ, quibus intellexi te perspicere meam in te pietatem Quid enim dicam beneuolentiam, quum illud ipsum grauissimum & sanctissimum nomen pietatis, leuius mihi meritis erga me tuis esse videatur? Virg 1.Æneidos,

Tum pietate grauem, ac meritis, si forté virum quem

Conspexere, silent.

Pietatem, vt deos cæteros, colebant Romani. Pietati ædem ab Acilio consecratam aiunt, eo loco, quo quondam mulier habitauerit, quæ patrem suam inclusum carcere mammis suis clam aluerit, ob hocque factum impunitas ei concessa est. Festus.

Iustitia erga parentes, pietas est. Cic in Partit.

Pietas, est voluntas grata in parentes Cic.pro Plancio.

Nimia pietas & summus amor in patriam. Cic pro Flacco.

¶Pietas, Verus Dei cultus propriè intelligi solet. Cic pro Domo sua, Nec est vlla erga deos pietas, nisi honesta de numine eorum ac mente opinio: quum expeti nihil ab iis, quod sit iniustum ac inhonestum, arbitrere te. Virg.1.Æneid.de Ænea, Insignẽ pietate virum.

Pietas, sanctitas, religio pura & castè deo tribuendæ sunt. Cic.1.de Nat deorum.

Fundamentum virtutum omnium pietas est. Cic.pro Plancio.

¶Egregius pietate. Virg 6 Æneid.

Mira pietate egregius parens Catul.ad Iounum, epig 60.

Magnus pietate & armis Virg.1.Æneid.

Potens pietate Propert lib.3.eleg.22.

¶Abundans pietatis, Vide ABVNDO.

Honos pietatis. Virg 1.Æneid.

Imago. Virg. 6. Æneid.
Solennia. Tacit. in vita Agricolæ, Igitur ad solennia pietatis profectus Agricola, nuntio, &c. Hoc est ad parentalia.
Noxæ pietatis vir. Ouid. 14. Metam.
Vmbra mendax Id est fallax species pietatis. Ouid. 9 Metam.
¶Concors pietas. Ouid. ad Liuiam.
Ficta. Stat. 5. Sylu. 3.
Hilaris. Ouid. 2 de Ponto, eleg. 1.
Ignaua. Stat. 12. Thebaid.
Mitis. Ouid 3. Trist. eleg. 4.
Spectata Ouid. 4. Fast.
Spreta Catul. Argonaut. epigr. 59.
Trepida. Seneca Medea, 7.
Temerata. Stat. 3 Sylu. 3.
Velox Stat. 3. Sylu. 1.
¶Adhibere pietatem, Vide A D H I B E O.
Cauere pietatem, Vide C A V E O.
Colere pietatem, Vide C O L O.
Cole pietatem, quæ quum sit magna in parentibus & propinquis, tum in patria maxima est. Cic. in Somnio Scipionis.
Colitur pietate propinquitas. Cic. pro Quintio.
Pietas & sanctitas deos placatos efficit. Cic. 2. Offic.
Euertere pietatem. Lucret. lib 3.
Excidit pietas Ouid 1. Trist. eleg. 4.
Excitari pietate ad accusandum. Cic. pro Cluentio.
Frangi pietate alicuius. Ouid. epist. 1.
Victa tacet. Ouid 1 Metam.
Læditur sæpe vultu. Cic. pro Rosc. Amer. Si id quod præclarè à sapientibus dicitur, Vultu sæpe læditur pietas: quod supplicium satis acre reperietur in eum qui mortem obtulerit parenti, pro quo mori ipsum, si res postularet, iura diuina atque humana cogebant?
Monet pietas erga patriam, aut parentes, aut alios sanguine coniunctos officium conseruare. Cic. 2. de Inuent.
Præstanda parentibus. Cic in Bruto. Vtinam non tam fratri pietatem, quàm patriæ præstare voluisset De C. Graccho loquitur.
Repletum pietate genus. Lucret lib. 2.
Officio omni ac potius pietate erga te cæteris satisfacio omnibus. Cic Lentulo, lib. 1. 1.
Victa pietas cupidine ventris. Ouid. 15. Metam.
Victa metu. Ouid. 13. Metam.
Victa furore. Horat. 3. Carm ode 17.
Pietas, L. Antonius dictus, quòd eo animo Rempub. tractarit vnà cum Fuluia, quasi pro Marco Triumuiro fratre laboraret. Vnde à Dione dicitur [illegible], id est [illegible]. quanquam à Glareano mendosè Pætus nominatur. Sigonius.
Pius, Adiectiuum {[illegible]} Qui colit Deum, qui Deo fidens viuit secundum præcepta ipsius. Vnde Pietas ipse cultus Virgil. 3. Georgicorum,
Dij meliora piis,
Pius in parentes. Cic. 3. Offic. Ipsi patriæ conducit, pios habere ciues in parentes.
Pij quidem sine scelere esse potuerunt. Cic. pro Rosc. Amer.
Piorum & impiorum deos rationem habere, Vide I M P I V S.
Nemo pius est qui pietatem cauet. Cic. 2. de Finib.
¶Pius, Misericors, benignus. Cic. Non secus in me pius, quàm pater in filios. Terentius Hecyr. 1. 2,
Pium ac pudicum ingenium narras Pamphili.
Pius & castus amor Quintil. Et pios amores & castos.
¶Animæ piæ Horat. 1. Carm. ode 10.
Aræ Seneca Hippol. 4.
Causa pia coegit me. Ouid. 6. Metam.
Dextra. Horat. 2. Serm. saty. 1.
Dolor pius & iusta iracundia. Cic. pro Sextio.
Duellum. Liu. 1 ab Vrbe.
Fraus. Ouid 9 Metam.
Furtum. Senec. Agamemn. 13.
Gens. Horat. Epod. 16.
Labor Ouid 2. Trist.
Lacrymæ. Ouid. 6 Metam.
Lingua. Ouid. epist. 11.
Manus pias scelerare. Virg. 3. Æneid.
Mens. Ouid 8 Metam.
Militia. Ouid. 7. Metam.
Numina Virg. 4 Æneid.
Officium. Ouid. 6 Metam.
Ore pio reposcere aliquid. Virgil. 6. Æneid.
Pax pia & æterna. Cic. pro Corn. Balbo, Nihil est aliud in fœdera, nisi vt pia & æterna pax sit.
Populus. Lucret. lib 6.
Preces Liu 4 bel Maced
Rem piam præstare. Ouid 5. Trist. eleg. 14.
Sacra. Ouid 2. Fast. Vota. Ouid 1 Metam.
Facto pius & sceleratus eodem Ouid 3 Metam.
¶Piissimus, peculit eoct. Cic 13. Philipp M. Antonium notans quòd verbum nouum protulisset, ita dicit, Tu porrò ne pios quidem, sed piissimos quæris: & quod verbum omnino nullum in lingua Latina est, id propter tuam diuinam pietatem nouum inducis Curtius lib. 9. Vobis quidem ô fidissimi piissimíque ciuium atque amicorum, grates ago habeóque.
Piè {[illegible]} Aduerbium, aliquando Religiosè, & cum maximo in deum fiducia: aliquando Clementer. Terent Adelph. 3. 4,
Neque faciam, neque me satis piè posse arbitror.
Piè & humanè facere. Cic ad Marium, lib. 11. 17, Alia quæ defendam à te piè fieri & humanè.
Piè & amicè. Cic. 5 de Finibus, An obliuiscimur quantopere in audiendo, legendóque moueamur, quum piè, quum amicè, quum magno animo aliquid factum cognoscimus?
Iuste & piè accusare. Cic pro Cluentio, Sed quum esset hæc illi proposita conditio, vt aut iustè, piéque accusaret, aut acerbè, indignéque moreretur.
Piger, pigra, pigrum {[illegible]} Tardus.
Mane piger stertis. Persius Saty. 5.
Piger scribendi ferre laborem. Horat. 1. Serm. saty. 4.
Piger ad. Cælius ad Ciceronem, lib 8. 1, Hunc laborem alteri delegaui: non quin mihi suauissimum sit & occupato, & ad literas scribendas, vt tu nosti, pigerrimo, tuæ memoriæ dare operam.
Ad pœnas piger, ad præmia velox. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3.
Piger ad nodum. Ouid. epist. 17.
Piger in. Cic. Trebatio, lib. 8. 17, Interdum piger, interdum timidus in re militari videbare.
Piger frigore. Ouid. 2. Metam.
Militiæ piger Horat. 2. epist. 1.
¶Annus piger Horat. 1. epist. 1.
Bellum pigrum, Longum. Ouid. 1 Fast.
Bos piger. Horat. 1. epist 14.
Campi pigri, Frigidi, Præ frigore pigritiem inducentes. Horat. 1. Carm ode 22.
Familia pigra Plaut. Mostel. 3.
Frigus pigrum dicitur, quia pigros efficit. Author ad Heren. lib. 4.
Frigora pigra hybernæ noctis. Propert. lib. 1. eleg. 2.
Gratia. Ouid. 4 de Ponto, eleg. 1.
Hyems. Ouid. 3. Amor eleg. 5.
Humor piger, Lentus, maximè fluidus. Colum. lib. 2. cap. 2.
Piger lapsus Colum. lib 1. cap. 5.
Manus pigra. Ouid epist. 20.
Moles. Claudian 3 Paneg.
Obliuia. Statius 10. Thebaid.
Palus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10.
Quies Martial. lib 12 59.
Senectus pigra. Ouid. 10. Metam.
Situs piger. Ouid. 2 Amor. eleg. 3.
Somno pigro torpere. Stat. 3 Sylu. 2.
Vita pigra. Claud. 2 in Eutropium.
Vita Stat. 1 Sylu 4
Vultus Martial lib 2. 11.
¶Pigrior Horat. 1. Serm. satyra 4, discedet pigrior vltro Muneribus missis.
Pigrius, Comparatiuum n. g. Plin. lib. 9. epist. 209, Nihil est enim pigrius delicatis, aut curiosius otiosis.
Ætas pigerrimus. Silius lib. 15.
Pigros, fine adiecto, vocat pedes Seneca de Benefic. lib. 2, Parum enim fœdè furiosèque insolens fuerat, qui de capite Consularis viri soccatus audiebat, nisi in os Senatoris ingessisset imperator pigros suos. Id est pedes. Quum enim illi quocunque nos ferant, in desidibus & pigris officio videntur deesse suo quadam ignauia, & pigri pigros & segnes reddere, vt in strenuis & gnauis contrà videntur gnaui & strenui esse, & prompti ac parati ad viam.
Pigrè, Aduerbium {[illegible]} Plin. lib. 10. cap. 34. Pigrius intrante fœmina ad pullos
Pigritia, pigritiæ {[illegible]} Ignauia, lentitudo. Cic. 4. Tusc. Quæ autem subiecta sunt sub metu, ea sic definiunt, Pigritiam metum consequentis laboris Liu 1 ab Vrbe.
Pigritia & ignauia Cic. 1. Offic. Efficiendum est vt appetitus rationi obediant, eámque neque præcurrant propter temeritatem, nec propter pigritiam aut ignauiam deserant.
Negligentia, pigritia, inertia, aut suis studiis quibusdam, occupationibúsve sic impediuntur, vt eos, quos tutari debeant, desertos esse patiantur. Cic. 1. Offic.
Facere me pigritia noli putare, quòd non mea manu scribam. Cic. Attico, lib. 16.
Incutere pigritiam, Vide I N C V T I O.
Pigrities, pigritiei, fœm. g. Idem {[illegible]}
Pigror, pigraris {[illegible]} pigrári, vt grauari. Cic. ad Atticum, lib. 14, Tu quæso quicquid noui (multa autem expecto) scribere ne pigrere. Id est ne moreris. Lucretius lib. 1,
Quod si pigraris, paulúmve recesseris ab re.
Pigresco, pigrescis {[illegible]} pigréscere, Pigrum fieri & lentum. Plin. libro 18. cap. 18, Mox pigrescit, in Virginem transgresso. Sub. Sole, De Nilo.
Pigro, pigras {[illegible]} pigrare, Antiquum, Detinere ac tardare. Accius Chrysi,
Melius pigrasse, quàm properasse est nefas. Nonius.
Pigeo, piges, piguit {[illegible]} pigêre, Dolere, seu molestum esse. Frequentius tamen impersonaliter in tertiis personis. Plautus Menæch 24,
Adolescens quæso loquere tuum mihi nomen, nisi piget. Terent. Phorm. 3. 3. quare obsecro,
Nequid plus, minúsve faxit quod nos postea pigeat. Idem in Prolog Heaut. Neque se id pigere.
Piget {[illegible]} Impersonale frequentius legitur. Donatus, Piget in his quæ cum damno ac malo & ad dolorem referuntur Festus, Pigere interdum pro Tardare, interdum pro Pœnitere poni solet.
Pigrum est. Castritius apud Gellium, Pigrum est, inquit, cinctos saltem esse, & penulatos Vide Noct. Attic lib. 13. cap 20 & lib. 15. ca 13.
Piget quod dolet. Plaut. Pœn. 18, Nisi piget, consiste. Terent. Heaut 5. 4,
Pudet dicere hac præsente verbum turpe: at te illud nullo modo Facere piguit. Martial. lib 5 5,
Te tamen vt videam, duo millia non piget ire.
Quærere non piguit, cur ego, &c. Cic. in Salustium.
Piget esse pium. Ouid. epist 14.
¶Piget, aliquando accusatiuum rei patientis, cum genitiuo agentis exigit. Terent. And. 5. 3. ô ingentem confidentiam!

Num cogitat quid dicat? num facti piget? Cic. pro Domo sua, Vt me non solùm pigeat stultitiæ meæ, sed etiam pudeat.

Facti fortasse pigebit. Ouid. epist. 12.

Incœpti piget. Virg. 5 Æneid.

Laborum actorum piget. Ouid. 5. Metam.

Pigort sceleris. Lucan. lib. 4.

Turpitudinis tuæ nonnullos pigeret. Cic. in Sallust.

¶Induci ad misericordiam, ad pudendum, ad pigendum. Cic. de Claris Orat.

Pigendus { [illegible] } vt, Error nulla parte pigendus. Ouid. epist. 7.

PIGMALION { Πυγμαλίων } Beli regis Tyri filius fuit, frater Didonis, qui dum ardentissima auri cupiditate flagraret, animum ad Sichæi patruelis sui opes appulit, illúmque spe potiundi auri ante aras, clàm & dolo interemit. Cuius cædis quum certior in somnis à marito Dido facta fuisset, sumptis secum thesauris fugit, & Carthaginem condidit. Moris autem erat, vt inquit Seruius, vt de pecunia publica Phœnices missu à rege auro de peregrinis frumenta coemerent. Dido autem à Pigmalione ad hûc vsum paratas naues abstulerat: quam quum fugientem à fratre missi persequerentur, aurum illa præcipitauit in mare. qua re visa, sequentes reuersi sunt. Meminit huius Virgil. 1. Æneidos,

-sed regna Tyri germanus habebat

Pigmalion, scelere ante alios immanior omnes, &c.

Auari opes Pigmalionis. Virg. 1. Æneid.

Pigmalioneus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Silius lib. 1,

Pigmalioneis quondam per cærula terris &c.

Pigmentum, pigmenti { [illegible] } Vnguentum quo vtuntur puellæ ad venustandam faciem. Plaut. Mostel. 4,

Non istanc ætatem oportet pigmentum vllum attingere. Plin. lib. 26. cap. 43.

¶Pigmenta aliquando dicuntur colores pictorum: de quibus Plinius lib. 35. cap. 5. Cic. 1. de Diuinat. Aspersa temerè pigmenta in tabula, oris lineamenta efficere possunt. Plaut. Epid. 13,

Quem Apelles, Zeuxisque duo pingent pigmentis vlmeis. Id est, qui virgis vlmeis vtentur ad corpus meum sanguine pingendum.

¶Pigmenta, per translationem, pro coloribus rhetoricis. Cic. ad Atticum, lib. 2, Meus autem liber totum Isocratis [illegible], atque omnes eius discipulorum arculas, ac nonnihil etiam Aristotelica pigmenta consumpsit. Pigmenta, id est exornationes, quibus oratores vt pigmentis pictores vtuntur.

Pigmenta item per translationem dicuntur mendacia & fraudes: quia is qui pingitur, non est naturalis color, sed artificialis. Cic. lib. 2. de Orat. Tam integræ sententiæ, tam veræ, tam nouæ, tam sine pigmentis, fucóque puerili, vt mihi, non solùm, tu incendere iudicem, sed ipse ardere videaris.

Pigmentarius, pigmentarij { [illegible] } Qui pigmenta vendit. Scribon. Larg. Vt pigmentarij institores eius rei compendij causa faciunt.

Pignus, pignoris vel pigneris, penult. corr. neut. gen. { [illegible] } Quod pignori datur, vt quis sit securus. Plautus Casina, 2,

Id ut sit, mecum pignus si quis volt, dato

In vrnam mulsi. Vlpian. de Pignoratitia actione, vel contra, l. Si rem alienam, Propriè pignus dicimus, quod ad creditorem transit: Hypothecam, quum non transit, nec possessio ad creditorem. Martialis, lib. 11. 25, Quum rogo te nummos sine pignore, non habeo, inquis.

Pignus (inquit Budæus) est quod Græci hypothecam, quasi obligationi suppositum dicitur, vel quasi ob fidem debiti suppositum, quod Latini Pignori opponere dicunt. Pignus enim tam de immobili, quam de re mobili dicitur. Terent. Phormione, 4. 3,

-ager oppositus est pignori ob decem minas,

Ædiculæ item ob decem alias.

Pignori accipere aliquid. Pompon. in l. Si rem. D. de pign. actiu. Si rem pignori datam vendidit & tradidit, túque ei nummos credidisti, quos ille soluit ei creditori cui pignus dederat: tibíque cum eo conuenit, vt ea res, quam iam vendiderat, pignori tibi esset: nihil te egisse constat, qui rem alienam pignori acceperis. ea enim ratione emptorem pignus liberatum habere cœpisse. neque ad rem pertinuisse, quòd tua pecunia pignus sit liberatum.

Sub pignoribus mutuas pecunias accipere. Caius in l. Vel vniuersorum. D. de pig. act. & Scæuola in l. vlt. eod. tit.

Pignora auferre Cic. lib. 3. de Orat. de iurgio Philippi Consulis in Senatu, & L. Crassi magni illius oratoris loquens. Hic quum homini & vehementi & diserto, & in primis forti ad resistendum Philippo, quasi quasdam verborum faces admouisset: non tulit ille, & grauiter exarsit, pignoribúsque ablatis Crassum instituit coercere. Coercere pignoribus captis dixit Cic. quod nos *Cogere per bonorum captionem* dicimus. Budæus.

Capere pignus, Vide CAPIO.

Cauere sibi pignoribus. Vlpian. in l. Si rem alienam. D. de pignor. action.

Cedit res aliqua pignori Paul. in l. Si conuenerit. D. de pig. act.

Ablatis pignoribus aliquem coercere. Cic. 3 de Orat.

Pignus contrahitur (inquit Vlpian l. 1. de pignorat. actio.) non solùm traditione, sed etiam nuda conuentione, etsi traditum non est. Si igitur contractum sit pignus nuda conuentione: videamus, siquis aurum ostenderit, quasi pignori daturus, & æs dederit, an obligauit aurum pignori. Et consequens est, vt aurum obligetur, non autem æs: quia in hoc non consenserunt, Si quis tamen quum æs pignori daret, affirmauit aurum esse, & ita pignori dedit: videndum erit, an æs pignori obligauit: & numquid, quia in corpore consensum est, pignori esse videatur.

Conualescit pignus. Africanus in l. Qui balneum. D. qui pot. in pignor.

Dare pignus cum aliquo, Vide DO, das.

Dare aliquid pignori, Vide Pignus contrahitur, & Pignori accipere.

Discedere à pignore. Martian. in l. Si debitor. D. Quib. mod. pig. vel hyp. sol.

Euanescit pignus, Vide Teneri pignori.

Pignori esse, Vide Pignus contrahitur, & Pignori accipere.

Excepit Tyrio venerabile pignus in ostro Claud. 6 Paneg.

Extinguitur pignus. Martianus in l. Sicut. D. Quib. mod. pig. vel hypoth. sol.

Finitur. Vlpian. in l. Si res distracta. D. quibus modis pig. vel hypoth. sol.

Pignori habere aliquid. Papin. in l. Qui generaliter. D. Qui potiores in.

Liberare pignus, Vide Pignori accipere. l. 4. D. qui pot. in pig.

Obligare aliquid pignori, Vide Pignus contrahitur.

Opponere pignori, Vide OPPONO.

Perimitur, Vide Teneri pignori.

Ponere pignori. Plaut. Capt. 7.

Ponere aliquid pignori. Vlp. in l. Petenti. D. de pignorat. act. Petenti mutuam pecuniam creditori, quum præ manu debitor non haberet, species auri dedit, vt pignori apud alium creditorem poneret.

Recedere à pignore. Vlp. in l. Si rem alienam. D. de pig. act.

Recuperare pignus. Martianus in l. Si creditor. D. de distractio. pignor.

Remittere pignus. Modestin. in l. Voluntate. D. Quib. mod. pign. vel hyp. sol.

Soluitur pignus. Vide Finitur pignus.

Suscipere pignus. Papinianus in l. Fideiussor. D. de pig. & hypoth.

Teneri pignori Martian. in l. Grege. D. de pig. & hyp. Grege pignori obligato quæ postea nascuntur, tenentur. Sed etsi prioribus capitibus decedentibus, totus grex fuerit renouatus, pignori tenebitur. Statulibet quoque dati hypothecæ poterit, licet ex conditione existente euanescat pignus. Quum pignori rem pignoratam accipi posse placuerit: quatenus vtraque pecunia debetur, pignus secundo creditori tenetur, & tam exceptio, quàm actio vtilis ei danda est. Quòd si dominus soluerit pecuniam, pignus quoque perimetur.

Malitiosè versari in pignore. Vlpian. in l. Si rem. D. de pignor. action. Si rem alienam mihi debitor pignori dederit, aut malitiosè in pignore versatus sit.

¶Pignosa pignora eo modo, quo Valesij & Auselij, Pinosi, Pilesi dicebantur. Festus.

¶Pignus, A pugno dicitur, vt Caius ait de Verborum & rerum significatione, l. Plebs quia res quæ pignori dantur, manu traduntur.

¶Pignus hoc modo sæpe dicitur, quum aut munus nostrû, aut aliquid simile pignus esse amoris & beneuolentiæ volumus: id est indicium, siue documentum & argumentum idoneum: vel etiam signum certum. Virg. 3. Æneidos,

Ipse pater dextram Anchises haud multa moratus,

Dat iuueni, atque animum præsenti pignore firmat. Id est securum facit, vt qui dat pignus: inquit Valla lib. 6. Curtius lib. 9, Nullum erga me beneuolentiæ pignus atque indicium omisistis.

Mutua pignora amoris. Silius lib. 17.

Charitatis mutuæ. Quintil. in Proœm. lib. 1.

Fidei Ouid. 6 Metam.

Hospitij. Curtius lib. 6, Extulerat & hospitij pignora.

Pignus vocis. Ouid. epist. 19,

Hac ego compulsus, non est mirabile, forma,

Si pignus volui vocis habere tuæ.

Chara. Virg. eclog. 8.

Miserabile pignus amoris Ouid. epist. 11.

Dare pignus. Ouid. 1 Metam.

Petis certa pignora. Ouid. 2. Metam.

Pignus tenemus sceleris. Senec. Hippol. 5.

¶Pignora aliquando pro filiis accipiuntur: quoniam filij videntur tanquam pignora inter virum & vxorem esse, tum vinculi, ne alioqui diuortium fiat: tum charitatis. Ouidius,

Dulcia sollicitæ gestabant pignora matres. Quintil. lib. 6. cap. 1, Affert in iis momentum & ætas, & sexus, & pignora: liberi dico & parentes, & propinqui.

Charissima pignorum Tacit. lib. 13.

Nepotes chara pignora. Ouid. 3 Metam.

Adscita pignora, Filij adoptiui Stat. 2 Sylu. 1.

Gemino natarum pignore fultus Stat. 1 Thebaid.

Inauspicatum pignus sanguinis mei. Senec. OEdipo, 14.

Communis filij pignus intercepium. Sueton. in Tiberio, cap 7, Cum filia primo concorditer, & amore mutuo vixit: mox dissedit, & aliquanto grauius, vt etiam perpetuò secubaret, intercepto communis filij pignore, qui Aquileiæ natus infans extinctus est.

¶Pignora iniuriæ, vitam & fortunas Cic. vocat obnoxias iniuriæ, 13. Philipp. Tu vero ita vitam corpúsque seruato, ita fortunas, ita rem familiarem, vt hæc posteriora libertate ducas, atque his vti velis, si liberare Remp. possis: nec pro his libertatem, sed pro libertate hæc proiicias, tanquam pignora iniuriæ. &c. Budæus.

Pignus Reipub. Fiducia & securitas Reipub. Cic. pro Sextio, de Pisone, Nam quid ego de supercilio dicam, quod tum hominibus non supercilium, sed pignus Reipub. videbatur? tanta erat grauitas in oculo, tanta frontis contractio. Hæc Budæus.

Pignus, metaphoricôs sumptum. Cic. 13 Philipp. Magnis & multis pignoribus M. Lepidum Resp. obligatum tenet. Id est fidei retinaculis: translatione à fœneratoribus ducta. Budæus

Obses & pignus. Cic. pro Cælio, Habet à M. Cælio Resp. Iudices, dum accusationes vel obsides periculi, vel pignora voluntatis.

Affinitatis coniunctionem pignori fore ad confirmandas inimicitias putauit. Cic. pro Cluentio.

Mors mea pignus erit coniugij Ouid. epist. 9.

Pacis pignus. Ouid. 8. Metam.

Libertatis Pop. Rom. pignus D. Brutum vocat Cic. 11 Philip.

Salutem pro pignore tradere ad explendas cupiditates. Cic. de prouinc. Consul.

¶Pignus, Id quod deponitur ab iis qui simul decertant apud sequestrum. Virg. ecloga 3,

-tu dic mecum quo pignore certes.

Contendere pignore. Catul. ad Fundum, epigr. 42.

Pigneror, pen. corr. pigneraris { [illegible] } pignerari. Deponens, quod vulgò dicimus *Per executionem capere*, hoc est, pignora capere, inquit Budæus. Liu. Decad. 3 lib. 9, Postea cōscientia sibimet ea aliū conscisceentes: bona tantum quæ publicari poterāt, pignerando pœnæ præbebant. Cic. 14 Philip. In fuga, fœda mors: in victoria, gloriosa. Etenim Mars ipsa ex acie fortissimum quenque pignerari solet. Pignerari dixit, pro eo quod est quasi Pignus accipere, & sibi asserere, quasíque unum suum sibi debitúmque capere. Cuius dicti hic sensus est, Fortissimus enim quisque, primus in prælio occumbere solet. Budæus.

Pignerati animi, In pignus habiti. Liu. 4 bel. Pun. Et quorum propinqui extra vrbem interclusi ab hostibus erant, velut obsidibus datis, pigneratos haberent animos. Quædam exemplaria habent pignoratos.

Ad modicum æris pignerata res. Vlpian. in l. Siquis in pignore. D. de pignor. act.

¶Pignerare, Actiuum, Dare pignus. Suet. in Vitel. cap. 7, Vtque ex aure matris detractum vnionem pignerauerit ad itineris expensas.

Pigneror, Passiuum, pro Pigneru, Vide Gel. lib. 18. cap. 17.

Pignoratio, onis, Verbale. Caius in l. Sed & D. de pign. & hypoth.

Pignoriscapio, vt Vsuscapio. Gellius ex Catone, Pignoriscapio ob æs militare, quod æs à Tribuno ærario miles accipere debebat, vocabulum seorsum fit, &c.

Pignerator, penult. prod. pigneratoris, Verbale { [illegible] } Qui pignus accipit. Cic. 4. Vert. Quum in his inquam rebus omnibus publicanus petitor ac pignerator, non ereptor, neque possessor soleat esse: tu de optimo, de iustissimo, de honestissimo genere hominum, hoc est de aratoribus, ea iura constituebas, quæ omnibus aliis essent contraria. Edixerat enim Verres, vt publicani possent iure suo ab aratoribus decumarum nomine quantum vellent capere, non iudicis auctoritate (vt assolet) pignora eorum capere. Budæus.

Pigneratitius, siue Pignoratitius, Adiectiuum { [illegible] } Ex supino verbi Pignero nomen deductum, significat quod pignori datum est vt Res pigneratitia.

Actio pignoratitia. Vlp. in l. 1 D. de pig. actione.

Pigneratitius creditor, Cui pignus capere licet. Vlp. Quæritur in pigneratitio creditore, an pignoris persecutio denegetur.

Fundus pignoratitius. Pomp. in l. Quamuis D. de pign. act.

Pigresco, **Pigro**, pigras, & **Pigror**, pigraris, Vide PIGER.

Pila, pilæ, priore prod. { [illegible] } A pinso, pinsis, Vas concauum, quo antiqui siccata frumenta pinsebant ac contundebant. Cato cap. 14, Paululum latam pilam, vbi triticum pinsant vnam. Idem cap. 10, Pilam ligneam vnam. Similiter vasa illa concaua medicorum vsui apta in quibus ptisanæ fieri solent, pilæ dicuntur.

¶Pila, Columna stans, quam Græci [illegible] vocant à stando. Propriè autem stelas Græci appellant stantes columnas in monumentis. Apul. lib. 3 Metam. Pila media quæ stabuli trabes sustinebat. Festus, Pila, quæ parietem sustentat, ab opponendo dicitur. Plinius lib. 11, Ruentes ceras fulciunt pilarum instar, interius à solo fornicatas, vt sit aditus ad sarciendum.

Pilæ lapideæ (inquit Budæus) in ædificiis sunt columnæ structiles, aut structuræ ex lapide cæso, quasi quædam ædificiorum femora: quibus mutuli (quos *cornus* vocant) incumbentes, trabes & epistylia sustinent. Vide COLVMNA.

¶Pilæ etiam sunt opera informia quæ in aqua construuntur, cuiusmodi magnifica Genuæ visitur: molem vulgò appellant. Earum vsus est ad tuendas à fluctibus naues intra portus & naualia. De quarum constructione Vitruuius lib. 5. Huiusmodi pilam Virg. lib. 9. Æneidos, describit his verbis,

Qualis in Euboico Baiarum littore quondam

Saxea pila cadit &c. Huiusmodi autem fiebant ex puluere Puteolano qui in aqua lapidescit. Fiunt & alia circumsepta aquam, circundatis tabulationibus, quas areas Vitruuius appellat, ab arcendis aquis ab opere. Alij aquaria septa vocant. Budæus.

¶Pila { [illegible] } priore correpta, instrumentum lusorium est, rotundum ad similitudinem sphæræ, ab [illegible], æquo: quod forma sphærica sit, quæ omni ex parte æqua est. Vel à pilo, quòd pilis impleri solet. Plaut. Bacchid. 8,

Ibi cursu, luctando, hasta, disco, pugillatu, pila,

Saliendo se exercebant magis. Quatuor pilarum genera sunt. Est pila trigonalis, omnium minima, prædura, humo pilo plena: à quo pila nomen habet. Floretina nunc vulgò dicta, quòd Florentiæ huiusmodi pilæ optimæ fiant. Trigonalis autem vocitata est à trigone, qui locus erat in thermis triquetra (hoc est triangulari figura, quam Græci [illegible] vocant) ad huiusmodi pilæ lusum ædificatus, & paruo calore tepidus teneri per hyemem solitus: ne exuti ad ludendum homines, statim rigorem conciperent, néve ludendo exerciti nimis æstuarent. Mittitur pila ad vnum angulum, ita vt vtrunque parietem contingat, redditur non minus sinistra quàm dextra manu, mirámque corporis agilitatem requirit. Martialis de pila trigonali, libro 14,

Si me mobilibus scis expulsare sinistris,

Sum tua: si nescis, rustice redde pilam. Est pila paganica, à pagis, hoc est villis, ita dicta, quòd pagani ea vterentur. Hæc crassior est, laxiórque, & pluma plena: nec ad lusum tam agilis, vt quæ nec tam leuis est, nec iactata facilè resilit. Martialis lib. 14,

Hæc quæ difficilis turget paganica pluma,

Folle minus laxa est, & minus arcta pila. Quasi dicat, Est laxior quàm pila trigonalis, & arctior, firmiórque quam follis. Nam follis tertium pilæ genus est: hic ex pelle fit, spiritúque inflatur: crassior cæteris, sed non multo grauior: pugno redditur, non palma, vt reliquæ pilæ. A flatu nomen habet. Est præterea quartum pilæ genus, quod vocant harpastum, siue sphæromachiam: crassius est quàm pila paganica, tenuior quàm follis. E panno ferè fit, aliquando ex pelle, lana, tomentóve impletur: non repercutitur. Sed quum multi sint ludentes, & in duas partes diuisi, ita vt vtrinque è regione sibi inuicem oppositi sint, ad suos quisque transmittere pilam conatur, quam aduersarij nituntur arripere. Sic magno labore luditur: decidit sæpe in terram pila: ad quam catervatim currentes, se inuicem prosternunt, puluerèque & sudore infecti flauescunt. Laboriosum ludi genus, & iden grandiusibus tantum conueniens. Hæc ex Scipuurino.

Teretipilæ similis Ouid. 6 Fast.

Iactus pilarum. Ouid. 2. Trist.

Pila lusoria. Plin. lib. 7. cap. 56.

Perspicuæ Ouid. 10. Metam.

Velox. Horat. 2. Serm. saty. 2.

Ad pilam se, aut ad talos, aut ad tesseras sè conferunt homines labore assiduo & quotidiano assueti, quum tempestatis causa opere prohibentur. Cic. 3 de Orat.

Pilam scitè ac diligenter excipere, & Aptè & expeditè remittere. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 32.

Pila se exercere. Celsus lib. 1. cap. 6, Quem frequēter cita aluus exercet, huic opus est pila, similibúsque superiores partes exercere.

Volantem pilam geminare. Ouid. ad Pisonem.

Pila ludere. Cic. 5. Tuscul. Is quum pila ludere vellet (studiosè enim id factitabat) tunicámque poneret, adulescentulo, quem amabat, tradidisse gladium dicitur.

Tollere, & mouere pilam Ouid. 3 de Arte.

Claudi more tenere pilam. Cicero in Pisonem, Græcus primò distinguere atque diuidere illa, quemadmodum dicerentur: iste claudus (quemadmodo aiunt) pilam retinere, quod acceperat testificari. Hactenus Cicero. Prouerbium conuenit in eos qui quicquid à præceptoribus acceperint, siue id doctum sit, siue indoctum, nullo delectu, nullóque iudicio tenere solent ac sequi. Sumpta metaphora à claudo diffidente suis pedibus, & ob id pertinaciter columnis innitente.

Mea pila est, si repudiaret miles. Plaut. Trucul. 15. Prouerbialiter hoc dictum est, id est in mea potestate est ludus: tanquam cuius est pila, arbitratu meo res geritur. Iam meæ erunt primæ partes apud mulierem.

¶Pila lanuginis, Lanuginosa quædam rotunditas in formam pilæ. Plin. lib. 12. cap. 10.

Pilula, pilulæ, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Globulus, & sphæricum quiddam ac rotundum. Plin. lib. 16. cap. 7, Nascūtur in eo & pilulæ, nucibus non absimiles. Gal. *Crottes de cheual*. Quinetiam pharmaca illa in globulus conformata quæ hac forma sumimus, vulgò pilulas nominamus. Plin. lib. 28. cap. 9, Vetus axungia phthisim in pilulis sumpta sanat. Hæc Græco vocabulo [illegible] dicuntur. Ab absorbendo: non enim comminuendæ dentibus, aut gustandæ sunt pilulæ.

Pilarius, pilarij. Dicuntur pilarij præstigiatores, qui leui agitatione pilulas, seu paruas pilas videntur emittere, aut in vas inijcere, quum secus faciant. Quintil. lib. 10. cap. 7, Quo vsu constant miracula illa in scenis pilariorum ac ventilatorum, vt ea quæ emiserint, vltro venire in manus credas, & qua iubentur decurrere.

Pilatim, pen. prod. Aduerb. { [illegible] } A pila columna: significat per columnas. Vitruuius, Pilatim struuntur ædificia.

Pilicrepus, pen. corr. { [illegible] } apud Sen. lib. 7. epist. penult. ad Lucilium, vbi notatur balneorum luxuria, intelligendus est is qui pilas, hoc est sphæras aut glomus pice illitos in ignem balneorum siue vaporarij coniiceret sicubi forte restingueretur. A superiori interpretatione dissentit Turnebus, atque pilicrepum esse qui pilas crepat, aut pila crepante lusitat (nam pila crepitum facit) quod facere solebant paulo ante balneum, vel dum hypocausta & sudationes calescerent. Martialis,

Redde pilam, sonat æs thermarum: ludere pergis? Quo etiam sensu accepit illud Papinij, Quid nunc strata solo referam tabulata, crepantes Audituras pilas, vbi languidus ignis inerrat, &c. In mittēda autem & remittenda pila, quum pilicrepus plures quàm essent manus & vices numerarat, maximus excitabatur clamor ab aduersariis. Hæc ille. Meminit huiusmodi pilarum Vitruuius lib. 5. cap. 10.

Pilates, pilatæ { [illegible] } Genus lapidis candidissimi. Cato lib. 5, Lapis candidior quàm pilates.

Pilatus, Vide PILVM.

Pilentum, pilenti, inquit Festus { [illegible] } Vehiculi genus, quo matronæ ferebantur. Idem videtur esse quod petoritum. Estque eius formæ, qua nostri temporis principum Italiæ mulieres vectantur, ita libratum, vt considentes, in puluinis in aere suspendi agitatæ videantur. Virg. lib. 8 Æneidos,

-castæ ducebant sacra per vrbem

Pilentis matres in mollibus. Id est, pensilibus. Liu. 5. ab Vrbe, Honorémque ob eam munificentiam ferunt matronis habitum: vt pilento ad sacra, ludosque, carpentis festo profestóque vterentur.

Sacra pilenta. Claud. de Nupt. Honorij.

Pileus, pilei, masc. gen. vel pileum, n. g. { [illegible] } Tegmen capitis. Plaut. Amphitr. 4,

Vt ego hodie raso capite caluus capiam pileum. Id est, vt caluus, seu raso capite, liber fiam. Seruius in lib. 8 Æneidos,

Feronia, nympha Campaniæ. Hæc etiam libertorum dea est, in cuius templo raso capite pileum accipiebant.

Suta pilea de cæsis lacernis. Stat. 4. Sylu. 9.

Pilea Castori & Polluci dederunt antiqui, quia Lacones fuerunt, quibus pileatis pugnare mos est. Paulus.

¶Pileus, quandoque ponitur pro libertate. vnde legimus apud historicos

stuticus ad pileum seruos fuisse vocatos: quod significat ad libertatem, cuius insigne est pileus. Liu.4.bell.Punic. Postero die serui ad pileum vocati & carcere vincti emissi. Accipiebant enim serui pileum raso capita, qui manumittebantur.

Ad pileum vocare, pro eo quod est Ad libertatem inuitare, aut promissis ingentibus seditionem commouere, prouerbiali figura dixit Macrobius lib.1.Saturn. Dicet aliquis nunc me dominos de fastigio deiicere, & quodammodo ad pileum seruos vocare. Metaphora ducta à veterum consuetudine, qua serui quum statum mutarent ac manumitterentur, capite raso pileum accipiebant.

Pileolus, Diminutiuum, vel pileolum, pen.corr. { [illegible] } Horat.1.epist.13,

Vt cum pileolo soleas conuiua tribulis. Colum.de Arboribus, cap.25, Pileolos induere. Ouid.1.de Arte,

-nec turpe putaris

Pileolum nitidis imposuisse comis.

Pileatus, pen.prod. Adiect. { [illegible] } Pileo tectus. Liu.4.bel.Pun. Pileati, aut lana alba velatis capitibus Volones epulati sunt.

Fratres pileati. Catul.ad Contubernales, epigr.35.

Roma pileata Martial.lib.11.epigr.7,

Versu ludere non laborioso

Permittis poto pileata Roma. Quem locum explicans Turnebus: Romani, inquit, Saturnalibus pileum gerebant, aliis diebus nudo capite erant, aut caput veste velabant. Itaque veteres nullæ Romanorum statuæ cum pileo visuntur. Eustathius libro 1 Odyss. de Latinis, [illegible] Dixeris enim fortasse eos nudi capitis consuetudinem à prisca Græcia duxisse, quum apud Homerum nec pilei nec causiæ vlla mentio fit, & heroico seculo videantur ea capitis operimenta vsitata non fuisse.

Pileati serui. Gellius lib.7 cap 4, Pileatos seruos vænum ire solitos, quorum nomine venditor nihil præstaret, Cælius Sabinus Iurisperitus scriptum reliquit.

Pilicrepus, Pilula, Vide PILA.

Pilo, pilas, pilare: vnde & Compilare, Furto aliquid subtrahere. Huius meminit quodã loco Turnebus, & à verbo Græco deduci putat Æolicon [illegible], id est fur, qui [illegible] ab Hesiodo vocatur: sed Æolum est aspirationes in tenues mutare, vt pro [illegible], Doricè [illegible], & Æolicè [illegible], vnde Latinum verbum pica & picatus. Simplex parum est in vsu.

Pilosella, herba est Holostio persimilis, vnde à quibusdam imperitè cum Holostio confunditur. Cæterùm quia Pilosellæ variæ sunt species, ac de illis earúmq; virtutibus copiosè tractat Matthiolus apud Dioscoridem lib.4.cap 10 eò lectorem relegandum censuimus.

Pilum, pili, priore producta { [illegible] } Armorum genus, hastile pedum quinque & semis, ferro triangulo vnciarum nouem: ad cuius ictum præcipuè exercebantur milites: quod arte & virtute directum, & scutatos pedites, & loricatos equites sæpe transuerberat. Hæc Vegetius libro 2.cap.15. Generaliter, authore Varrone, pila tela Romana sunt. Cic.in Pison. Vt semper Macedonibus imperatoribus idē fines prouinciæ fuerint, qui gladiorum atque pilorum.

Ad vigilantia pila regum somnis. Stat.1 Thebaid.

Catapultarium pilum, Vide CATAPVLTA.

Excubiæ, & circunstantia pila. Claud.7.Paneg.

Curuata pila cuspide. Lucan lib.1.

Exesa rubigine. Virg 1.Georg.

Agmina horrentia pilis. Horat.2.Serm.satyr.2.

Infixa tergis hostium, Vide INFIGO.

Pila minantia pilis Lucan.lib.1.

Muralia, Vide MVRVS.

Sæua. Stat.10. Thebaid.

Torquere pila Lucan.lib.1.

¶Primum pilum vocabatur prima centuria in exercitu apud Romanos: quòd circa signa grauis armatura constituta esset, in qua inter cætera armorum genera, hastile erat pedum quinque semis, quod pilum nominabant. Cæsar 5.bel.Gall. Tum T.Baluentio, qui superiore anno primum pilū duxerat, viro forti, & magnæ authoritatis, vtrunque femur tragula traiicitur.

¶Pilum, Instrumentum quo aliquid pinsitur seu tunditur in pila. Varro de Lingua Latina libro 4, Pilum, quòd eo far pinsunt. Plinius libro 18.capite 10, Pistura omnium facilis. Quippe & Hetruria spicam farris tosti pinsente pilo præferrato, fistula ferrea, & stella intus denticulata, vt nisi intenti pinsant, concidantur grana, ferróque frangantur. Cato de Re rustic cap.10, Pilum fabarium vnum, farrearium vnum, seminarium vnum, qui nucleos succernat vnum. Pistillum etiam vocatur.

Pilum Græcum. Plaut in Astrab.

Quasi collenonem aut pilum Græcum reciproces plana via. Est autem pilum Græcum, vt interpretatur Turnebus, quod in pinsendo artifico vna deprimitur parte, altera attollitur more ciconij. De eo loquitur Hesiodus,

[illegible]

Pilum, Alia significatione. Plautus,

Posteà ibo lauatum in pilum. Turnebus, Hic quid pilum sit, inquit, equidem comminisci non possum, nisi sit insigne balnearum, vt malum Punicum apud Suetonium, insigne domus est. Alij interpretantur coactilia, quasi intelligeret coactilibus se muniturū & foturum, eáque sibi pro balneo fore. Hactenus Turnebus, arbitrio intelligentium relinquens vtram sequi malint.

Pilatus, pen.prod. Adiect. Pilo armatus. Martial.lib.10.48,

Et pilata redit iamque, subitque cohors.

Pilanus, pen.prod. Varro de Ling Latin.libro 4, Pilani, qui pilis pugnabant. Ouid.3 Fastorum,

Et totidem princeps, totidem pilanus habebat

Corpora: legitimo quique merebat equo.

PILVMNVS { [illegible] } Iouis fuit filius. Hic, teste Seruio, fratrem habuit Pithumnum, qui primus stercorandorum agrorum vsum inuenit, vnde & Sterquilinius dictus est: Pilumnus verò, pinsendi frumenti: vnde & à pistoribus colitur. Ab ipso etiam pilum dictum est.

Pilumnus, pater Turni Virg.9.Æneid. Ibid.lib.10,

Cui Pilumnus auus, cui diua Venilia mater.

Pilus, pili, priore correpta { [illegible] } Nomen generale est. Plin.lib.11.cap.37, In capite cunctorum animalium, homini plurimus pilus. Idem lib.8.cap.51, Pilo in contrarium verso. De tauris.

Vallum pilorum. Cic.2 de Nat.deor. Munitæ sunt palpebræ tanquam vallo pilorum, quibus & apertis oculis siquid incideret, repelleretur, &c.

Inordinatissimi pili, Vide INORDINATVS.

Pilus frequens. Celsus lib 6 cap. 4.

¶Fruticante pilo neglecta & squalida crura. Iuuen. Satyr.9.

Ad pilum vlcera reducere, Vide AD præpositionem.

Vellere pilos caudæ equinæ. Horat 2.epist.1.

Pilus in medio. Minimum discrimen significantes, dicimus pilum interesse: id vehementius est quàm si dicas culmum latum. Consimili tropo Plautus dixit in Mostellaria,

Pilum haud interest patronus an cliens probior siet, &c. pro Nihil omnino refert. Erasm.

¶Pili nō facio, est Latinis hæc familiaris hyperbole, Non facio pili, Ne pilo quidem melior: quum minimum quiddam momēti significant. Cic.ad Quint.frat.lib.2.16, Nihil est quod vereare: ego enim ne pilo quidem minus me amabo.

Viri boni pilum vllum non habere. Cic pro Rosc.Comœdo, Qui ideirco capite & superciliis semper est rasis, ne vllum pilum viri boni habere dicatur.

Nullum esse pilum omnibus rebus talē qualis sit pilus alius, Stolidum est quidem, nec admodum credibile. Cic.4.Acad.

Pilo, pilas { [illegible] } pilare, Pilos emittere. Accius, Tum primùm pilabant genæ. Nonius.

¶Pilare, Pilos detrahere Martial.lib.6 56,

Extirpa (mihi crede) pilos de corpore toto:

Téque pilare tuas testificare nates.

¶Pilat, Pilos habere incipit. aliàs pro detrahit pilos, à quo & Depilati. Festus.

Pilosus, penult.prod. Adiect. { [illegible] } Pilis abundans. Cic.in Pison. Non enim nos color iste seruilis, non pilosæ genæ, non dentes putridi deceperunt.

Pilosiora folia, quæ in ipsa superficie exteriori vel interiori velut aduaros quosdam pilos ostendere videntur. Plin.lib 20.cap 16.

Pimpinella, herba notissima, etiam mulieribus. Eius duo sunt genera, de quibus vide Matthiolum apud Dioscoridem lib.4.cap 45.

PIMPLA { [illegible] } Thraciæ mons est & locus, vt scribit Strabo lib.10.

Pimpleus, pen.prod. Adiect. { [illegible] } Martial.lib.12.11, Cuius Pimpleo lyra clarior exit ab antro.

Mons Pimpleus. Catull in Mentulam, epigr.100.

Dulcis Pimplea. Horat.1.Carm.ode 26.

Pimpleis, pen.prod. Pimpleidis, penult.corr. Patronymicum, fœm.gen. { [illegible] } vt Pimpleides Musæ. Martial.libro 11.4. Pimpleides Musæ à fonte Macedoniæ dictæ propter liquoris eius vocem subtilitatem. Festus.

Pina, piscis, Vide PINNA.

Pinacotheca, pen.prod. { [illegible] } Tablinum. In pinacothecis autem tabulæ pictæ, cælatum argentum, stragula vestis, signa & ornamenta reponebantur Plin.lib.35.cap 2, Et inter hæc pinacothecas veteribus tabulis consuunt, alienásque effigies colunt. Varro 1.de Re rustic.cap.2.

PINARIVS & Potitius { [illegible] } duo senes, quibus qualiter coli vellet, ostendit Hercules: scilicet vt mane & vesperi ei sacrificaretur. Perfectóque itaque matutino sacrificio, quum circa solis occasum essent sacra repetenda, Potitius prior aduenit, Pinarius postea extis iam redditis Vnde iratus Hercules statuit, vt Pinariorum familia tantùm ministra esset epulantibus Potitiis & complentibus sacra. Vnde & Pinarij dicti sunt, [illegible], id est à fame. Nam senē illum Pinarium constat alio nomine nuncupatum. Hæc Seruius explicans illud Virg.8.Æneidos,

-primúsque Potitius author,

Et domus Herculei custos Pinaria sacri. De his Fenestella.

Pinaria gens Patricia Romæ fuit, sic dicta à Pino Numæ regis filio, vt author est Plutarchus in Numa: vel à Pinariis, qui Herculi faciebant sacra anniuersaria. Liuius. Dionysius. Virg lib.8.

Pinaster, Vide PINVS.

Pincerna, pincernæ, mascul.gen. Pocillator qui stat ad cyathus, poculorum ministratos. Pincerna (inquit Budæus) non ausim affirmarè probum esse vocabulum, etiamsi Asconius in Prætura vrbana vsus est, si vera sunt eo in loco exemplaria. Pincerna à Græco deducitur; cui conuiuæ dicunt identidem [illegible], id est misce vinum, vel tempera vinum, vt bibam. Hæc Budæus.

PINDARVS, pen.corr. { [illegible] } genere Thebanus, temporibus fuit Æschyli poetæ, & Persarum expeditionis in Græciam: Duas suscepit filias: à patre tibiam primùm, mox ab Hermione lyram edoctus est. Altissimus fertur & verborum & sententiarum copia, vt ait Quintilianus: grauitate arduus, constructionéque ac ordine immensus ac prolixus. Quē etiam non imitabilem Horatius scribit 4 Carm.ode 2.

Immensus Pindarus profundo ruit ore Horat.4.Carm.ode 2.

Pindaricus, penultima correpta, Adiectiuum { [illegible] } Propert.lib.3. eleg 17,

Qualis Pindarico spiritus ore tonat.

Fons Pindaricus. Horat.1.epist.3.

Lyræ Pindaricæ fidicen. Ouid.4.de Ponto, eleg.16.

Plectris Pindaricis contendere Stat.1 Sylu.3.

PINDASVS { [illegible] } mons Troadis in quo Cetius fluuius nascitur, qui Pergamum præterfluit. Plin.lib.5 cap.30.

PINDENISSVM, Oppidū quod M. Cicero imperator quum esset oppugnauit, noménque ex eo oppido sibi dari, sicuti ex Numātia deuictā dictus est Numātinus Scipio, exoptauit. Cic.ad M.Cæliū, Oppugnaui

quinque & viginti diebus aggeribus, vineis, turribus Oppidum pindenissum munitissimum tantis operibus, vt mihi ad summam gloriam nihil desit, nisi nomen oppidi.

PINDVS {Πίνδος} Lapitharum sedes, mons Thessaliæ, Apollini Musisque sacer. Acarnaniam ab Ætolia diuidit, vt ait Solinus. Sunt tamen qui hoc nomen cum y psilo scribunt. Est & nomen vrbis Thessalicæ, à Pindo mõte appellatæ, iuxta quã est fluuius eiusdem nominis.

Iuga Pindi. Virg 10. eclog.
Vertex Pindi. Lucan lib. 1.
Ingens Pindos. Senec. Medea, 9.
Niualis. Senec. Medea, 6.
Perrhebi tremuere cacumina Pindi. Propert. lib. 3. eleg. 5.

Pinea, Pinetum, & Pineus, Vide PINVS.

Pingo, pingis, pinxi, pictum {γράφω, ζωγραφεῖν, [illegible]} pingere, Formam alicuius rei ductis lineis repræsentare. Plin. lib 35 cap 8, Adeò iam colorũ vsus increbuerat, adeò ars perfecta erat, vt in eo prælio iconicos duces pinxisse tradatur.

Pingere & fingere. Cic. Luceio, lib 5. 12, Neque Alexander ille gratiæ causa ab Apelle potissimum pingi, & à Lysippo fingi volebat, sed quòd illorum artem cum ipsis, tum etiam sibi gloriæ fore putabat.

Pingere formam hominis. Cic. 2 de Orat. Vt in pictura, qui hominis speciẽ pingere perdidicerit, possit eiusuis vel formæ vel ætatis, etiam si non didicerit, pingere.

Moris sanguineis pingit frontem. Virg 6. eclog.
Castra pingere mero in mensa. Tibull. lib. 1, eleg. 10.

Pingere humum variis floribus: Est versicolorem florum varietatem humo aspergere Plaut Stich. 6.

Iuuenile decus mihi pingere malas Cœpit. Ouid. ad Pison.
Membra pingere ferro Claud 1. in Ruffin.
Palloribus omnia pingunt Lucret. lib 4.
Indiscretè pingere imaginũ similitudines, Vide INDISCRETVS.
Tabulas pingere. Cic 2 de Inuent.

Tempora anni pingebant viridãtes floribus herbas. Id est vernum tempus. Lucret. lib. 5.

Tempora sutilibus pinguntur tecta coronis. Ouid 5. Fast.
Mollia lutheola pingit vaccinia caltha. Virg. 2. eclog.
Acu pingere. Ouid. 6. Metam.

Pingere suis orationibus. Cic ad Attic. lib. 1. epist. 11, Totum hunc locum, quem in Aristocratia ego variè meis orationibus soleo pingere, de flãma, de ferro, grauiter perrexit. hoc est, admodum exornare: quia varietas in pictura delectat. Vide LECYTHVS.

¶Pingere, per translationem, pro Describere. Cic. ad Attic. libro 4, Bibliothecam mihi tui pinxerunt constructione, & sittybis: eos velim laudes hoc est, Tui librarij Dionysius & Menophilus bibliothecam meam ita scienter & aptè disposuerunt, vt quasi picta tabula intuentium oculos delectare possit: idque non solùm constructione, id est ordine, sed etiam sittybis, id est membranulis: quarum integumẽto libri à pulueris temporisque iniuria integri diutius conseruantur. Omnes igitur & aptè constructi, & suis quisque sittybis inserti.

¶In verbis pingendis & illuminandis sententiis. Cicero de Claris Orator.

¶Pingere coloribus. Cic ad Quint. frat. lib. 2. 16, Quoniam scribis poema ab eo nostrum probari, quadrigis poeticis modò mihi date Britanniam, quam pingam coloribus tuis penicillo meo.

Pictus, Participium {γραπτός, ποικίλος} vt Pictæ tabulæ. Cicero pro Rosc. Amer.

Adonis pictus, Vide ADONIS.
Arma Virg 8 Æneid.
Cauda. Horat 2. Serm satyr. 2.
Picta ad eximiam pulchritudinem forma. Plin. epist. 101. lib. 5.
Frigora picta. Martial. lib. 1. 51,

Quisquam picta colit Spartani frigora saxi, &c. Hoc est, ædes potentiorum ornatas marmore Laconico, quod esse viride tradit Plin. lib. 36. cap. 7.

Geloni, Vide GELONI.
Lacerti picti terga squalentia. Virg. 4 Georg.
Panthera. Ouid. 3 Metam.

Philosophus. Cic. 5. de Finib. Quæ quidem dicunt, qui nunquã philosophum, vt dicitur, pictum viderunt.

Prælia picta rubrica Horat. 2. Serm. satyr. 7.
Purpura. Virg. 7. Æneid.
Stragulum textile magnificis operibus pictum. Cic. 5. Tusc.
Strata. Ouid 8. Metam.
Tabellæ. Horat 1. Serm. satyr. 2.
Tapeta Virg 7. Æneid.
Toga Propert. lib. 4 eleg 4.
Vestes pictæ vnde triumphales natæ. Plin. lib. 8. cap. 48.
Volucres. Virg. 3 Georg.

¶Pictus, Nomen, Ornatus. Cic. de Clar. Orat. Quo mihi potest esse pictius.

Pictura, huius picturæ, pen. prod. {ζωγραφία, [illegible]} Actus vel ars ipsa pingendi. Plin lib. 35. cap. 9, Quinimo certamen picturæ etiam florente eo institutum est Corinthi.

In picturis alios horrida, inculta, abdita & opaca: cõtrà, alios nitida, læta, collustrata delectant Cic. in Orat.

Collustrata pictura, Vide COLLVSTRO.
Inanis, Vide INANIS.
Textiles Lucret. lib. 2.

Textilis pictura, & in tabulis. Cic. 6. Verr. Nego vllam picturam, neque in tabulis, neque textilem fuisse, quin quæsierit, inspexerit, quod placitum sit abstulerit.

¶Inest pictura in hac tabula, Vide INSVM.
Inani picturæ pascit animum. Virg. 1. Æneid.
Tenentur pictura oculi, aures cantibus. Cic. 4. Acad.

¶Pictura, per metaphoram transfertur ad poetas Cic. 5. Tusc. Traditum est etiam Homerum cæcum fuisse, at eius picturam non poesim videmus.

Picturatus, penult. prod. Adiect. {ποικιλόγραφος} Variis coloribus distinctus: vt

Opus picturatũ metallis. Claud. 7. Paneg. Seruius huiusmodi nomina, Participia appellat sine origine verbi.

Ager picturatus montanis floribus. Stat. 6. Thebaid.
Limbus Stat. 1 Achil.
Vestes. Virg 3. Æneid.
Volucres. Claud. ad Serenam, 37.

Pictor, pictoris, Verbale {γραφεύς, ζωγράφος} Plin. libro 19. cap. 11, Fit & ex sarcocolla gummi vtilissimũ pictoribus ac medicis. Cic. 6. Verr. Alterum esse pictorem.

Vident multa pictores in vmbris, & in eminentia, quæ nos non videmus. Cic. 4. Acad.

Pinguis, & hoc pingue {πίων, παχύς, [illegible]} Notæ significationis. Plin. lib 10. cap. 50, Fœminæ quidem ad saginam non omnes eliguntur, nec nisi in ceruice pingui cute.

Pingues & valentes Thebani. Cic de Fato.
¶Pingue, Fœcundum Virg. 4. Georg. Et pingues hortos.
Agri pingues Lucret. lib 5.
Pinguis ager ac putris. Colum. lib. 2. cap 2.
Agni. Virg. 1. Georg.
Amnis. Valer. 5. Argon.
Aruum. Virg. 5 eclog.

Pingue & concretum cælum, Tenue & purum, contraria. Cic. 1. de Diuinat Si obscurior quasi caliginosa stella extiterit, pingue & concretum esse cælum, vt eius aspiratio grauis & pestilens futura sit: sin illustris & perlucida stella apparuerit, significari cælum esse tenue purumque, & propterea salubre.

Campus. Virg 2. Georg.
Campus pinguior sanguine. Horat. 2. Carm. ode 1.
Corpus non pingue Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5.
Culta. Virg. 4. Æneid.
Digiti. Ouid. 3 de Arte.
Equi pingues sanguine humano. Ouid. 9 Metam.
Ferina. Virg 1 Æneid.
Ficus Horat. 2. Serm. satyr. 8.
Fimo pingui saturare sola Virg. 1. Georg.
Flammæ pingues. Ouid. 5. Trist. eleg. 6.
Flumen Nili. Virg 9 Æneid.
Fumus Lucan. lib 8.
Horti. Virg 4. Georg.
Humus. Virg. 2. Georg.
Lardum Horat. 2. Serm. satyr. 6.
Mensæ. Catul in Carm Nupt.
Merum. Horat 2 Serm satyr 4.
Musta. Tibul. lib 1. eleg 1.
Oliuum. Stat 6. Thebaid.

Omaso tentus. Horat 2 Serm. satyr. 5. Ad contemptum dicitur de eo qui obsoniis se saturat vilibus vt alio loco,

-Tabulas cœnabaco masa. Turneb.

Oues. Virg eclog 6.
Pabula Lucret lib. 2.
Rami. Horat Epod. 2.
Solum. Virg. 1 Georg.
Terræ pingues. Virg 2 Georg.

Toga pinguis, pro Crassa, apud Tranquillum in Augusto, cap. 82,
-pingues aliquando lacernas
Munimenta togæ. Iuuen. satyr 9.

Vapor pinguis. Senec. Herc. fur. 11.
¶Vitis pinguis. Horat. 2. Serm. satyr. 2.
¶Pingui Minerua aliquid facere. Colum. in Præfat. lib. 1.
Pinguiores rusticorum literæ. Colum. lib. 9. cap. 14.
Pinguis doctor. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Ingenium. Ouid. 11. Metam.
Amor. Ouid. 2. Amor. eleg 19.

Pingue otium. Plin. iun. lib. 6. epist. 15, Nam super illa quæ retuli, altius ibi otium & pinguius, eòque securius.

Somni pingues. Ouid. 1. Amor. eleg 13.

¶Pingue, Impeditum, & ineptũ, inquit Nonius. Cic 4. Acad. Quod ipsi Antiocho pingue videbatur, & sibiipsi contrarium.

Pingue quiddam & peregrinum sonare. Cic. pro Archia, Qui præsertim vsque eo de suis rebus scribi cuperet, vt etiam Cordubæ natis poetis pingue quiddam sonantibus, atque peregrinum, tamen aures suas dederet.

¶Pingue, Substãtiuum, neut gen dicitur quod inter carnem & cutem est, succo liquidum. Author Plin. lib. 11. cap 37. Virg. 3. Georgicorum, -& omnes
Impendunt curas, denso distendere pingui.

Pinguiter, pen. corr. Aduerb. {παχέως} Colum. lib. 2. cap. 2, Proximum deinde huic pinguiter densum. Sub solum. Plin lib. 15. cap. 25, Color in quacunque natione præfertur russus, & pinguiter lentus.

Pinguius, Aduerbium comparat. pro Plenius & largius. Vlpian. in l. Et an eadem §. 1. D. De except. rei iudic. Sed pinguius pro communi vtilitate accipitur. Paulus in l Et exhæredatũ D. De re iudic. Pinguius enim donatori succurrere debemus, quàm ei qui verum debitũ persoluere compellitur.

Pinguedo, pen. prod. pinguedinis, fœm gen {πιμελή, λίπος} Plin. lib. 23. ca. 8, Nuces auellanæ capitis dolorem faciunt, inflationem stomachi, & pinguedini corporis conferunt plus quàm sit verisimile.

Pinguitudo, pen prod. pinguitudinis {πιότης} Idem. Varro 3. de Re rustic cap. 9, Et hos pinguitudini inimica. De gallinis. Colum lib 2. cap. 15, Et res admonet non inesse tali materiæ naturalem pinguitudinem & succum.

Laborare nimia pinguitudine. Quintil. lib. 2. cap 11.
Literarum omnis pinguitudo. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Pinguities,

Pinguiarius { [illegible] } Qui pinguia amat. Martial. lib. 11. 94, Carnarius sum, pinguiarius non sum. Quod significat carnosam, hoc est corpulentam amicam opto, non nimis pinguem.

Pingueo, pingues, siue

Pinguesco, pinguescis { [illegible] } pinguéscere, Pinguem fieri. Colum. lib. 2. cap. 11, Omne emaciatum armentum ex medica pinguescit.

Campi pinguescunt. Virgil. 1. Georg. Ouid. 15. Metamorphoseos, Congestóque auidem pinguescere corpore corpus.

Pinguefacio, pinguefacis, pen. corr. pinguefeci, penult. prod. pinguefactum { [illegible] } pinguefácere. Plinius libro 16. capite 44, Dein ea pinguefacit.

Pinifer, Vide PINVS.

Pinna, pinnæ { [illegible] } Propriè penna est, quæ pluma, id est mollior, & exigua penna non est: nam pennæ generale nomen est ad plumas & pinnas. Hæc Sipontinus. Varro libro 3 de Re rustic. capite 7, de columbis, Qui iam pinnas habere incipiunt, in nido relinquunt illisis cruribus.

Breuibus insurgere pinnis. Valer. 7 Argon.

Talaria pinnarum adiungunt Mineruæ Cic. 3 de Nat. deor.

¶ Pinnæ, Quibus innatant pisces, & quarum adminiculis veluti remis innatando vehuntur. Plin. libro 9. cap. 20, Pinnarum quoque sunt discrimina, quæ pedum vice datæ sunt piscibus.

¶ Pinna { [illegible] } Acutum quiddam significat. Vnde & Pinnæ murorum, id est summitates. Varr. lib. 4. de ling. Latin. Muri summa pinnæ, ab his, quas insigniti milites habere in galeis solent, & in gladiatoribus Samnites. Liuius 10. bell. Macedon. Muri pinnæ aliquot locis decussæ.

Summas prensabat in aggere pinnas Silius lib. 7.

Vncus pinna. Silius lib. 8.

¶ Pinna, Conchæ genus. Plin. lib. 9. cap. 42, Concharum generis & pinna est. Nascitur in limosis subrecta semper, nec vnquam sine comite, quem pinnoterem vocant, alij pinnophylacem: is est squilla parua, alibi cancer dapis assectator. Pandit se pinna, luminibus orbū corpus intus minutis piscibus præbens. Assultant illi protinus, & vbi licentia audacia creuit, implent eam. Hoc tempus speculatus index, morsu leui significat: illa ore compresso quicquid inclusit, exanimat, partemque socio tribuit. Meminit Cic. 2. de Nat. deor. Pinna verò (sic enim Græcè dicitur) duabus grandibus patula conchis cum parua squilla quasi societatem coit comparandi cibi.

Pinnula, pinnulæ, penult. corr. Diminut. { [illegible] } Summa pars auris, ab acumine dicta.

¶ Pinnula, Quis lauatant pisces Plin. libro 9 cap. 57, Quosdam inde exire ad pabula pinnulis gradientes crebro caudæ motu.

¶ Pinnula, parua penna, vel pinna. Colum. lib. 8 cap. 5, Inhibetúrque cupiditas incubandi, pinnula per nares traiecta.

Pinnaculum, pinnaculi, pen. corr. { [illegible] } Fastigium & summitas ædificij in acumen tendentis: siue quòd veteres pinnam acutum dicebant: siue quòd pinnaculis addi pinna cōsueuit, quæ facili motu ventorum indicet flatum: quod genus nunc vulgò *pennacolum* dicimus. Sipontinus.

Pinnatus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Quod pinnas habet.

Cauda pinnata. Cic. 2. Tusc. De aquila. Ex poeta.

Pinnatus Cupido, Hoc est alatus. Cic. 3. de Natur. deor. Idem 1. de Diuinat. Hic Iouis altisoni subitò pinnata satelles. De aquila. Ex poeta.

Pinnata folia modo concisa. Plin. lib. 27. cap 9.

Pinnatus fulgor. Plin. lib 37 cap. 7.

Pinniger, penult. corr. Adiectiuum, vt Piscis pinniger. Ouid. 13. Metamorph.

Pinnirapus, pen. corr. Retiarius, qui pinnam & summitatem galeæ myrmillonis appetebat, & se piscem, qui in ea erat, petere clamabat. Iuuen. Satyr. 3,

Hic plaudat nitidi præconis filius inter
Pinnirapi cultos iuuenes. Alij, quosdam, inquiunt, fuisse gladiatores aut quadam figura in arenam prodeuntes, quibus cum Pinnirapi componerentur. In qua sententia est Turneb. quanquam priorem interpretationem non improbat.

PINNA { [illegible] } Oppidum est Vestinorum, qui sunt populi in quarta regione Italiæ, Prægutiis ad ortum finitimi, teste Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Pinnensium meminit & Plin. lib 3. cap. 12. Vulgò hodie *Penna*.

Pinnotheres, pinnotheris, piscis. Vide PINNA pro concha.

PINSIVM, Palatium Romæ est, ad Collatinam portam, quæ & ob id Pinsiana porta dicta est. Alexander lib. 4. cap 16.

Pinso, pinsis, pinsui, pistum & pinsitum, pen. corr. apud Columellam, & pinsum apud Vitruuium sæpius, teste Budæo { [illegible] } pinsere. Pilo tundere, vel molis frangere: nam veteres vsu molarum carentes, frumenta torrebant, & ea in pilas missa, pistillis tundebant & terebant. Nunc accipimus pro Panem facere. Columel. lib. 2. cap 9, Panicum pinsitum, & euolutum furfure, sed & milium quoque pultem, quamis inopia, maximè cum lacte non fastidiendam præbet. Pomponius, Quum neque molis molui, neque palmis pinsui. Persius Satyr. 1,

O Iane, à tergo quem nulla ciconia pinsit. Id est tundit & percutit: hoc est irridet.

Hordea pinsere. Ouid. ad Pisonem.

Album panem pinso tibi. Dici solitum vbi quis magnarum rerum spes amplas ostendit. Græcis enim album panem in delicijs fuisse, locis aliquot testatur Lucianus, nominatim in libello De mercede seruientibus. Vide Erasm.

Pistus, Partic. { [illegible] } Plin. lib. 18. cap. 10, Si pistæ seruntur.

¶ Pistum, à Pinsendo, pro Pistum antiqui frequētius vsurpabant, quàm nunc nos dicimus Festus.

Pinso, pinsas { [illegible] } pinsare, Idem. Varr. lib. 1. de Re rust. cap. 63, Promendo diem, vt in pistrino pinsetur, ac torreatur. Nunc vero sic legitur: Promendum hyeme, vt in pistrino pinsant, ac torreant.

Pinsare humum, est terram ferire, vt faciunt qui intersiliuntur, cadúntque in terram. Ennius apud Varronem lib. 4. de Lingua Latina, In terram cadentes (dicit) tuberis pinsabant humum. Sic enim in manuscriptis libris reperitur. Alij pinsebant legunt, alij pinsibant.

Pinsito, pinsitas, pen. corr. { [illegible] } pinsitare, Frequent. à Pinso, pinsis, quidam probant ex Plauto in Asin. 3, Qui polentā pinsitant, quum ibi legatur pransitant.

Pinsor, pinsoris, masc. gen. { [illegible] } quem nunc pistorem dicimus. Varro, Nec pinsorem vllum nossent, nisi eum qui in pistrino pinseret farinam.

Pistor, pistoris { [illegible] } Qui frumenta contundebat pilis.

Pistor nunc dicitur qui panem facit. Plin. lib. 18. cap. 11, Pistores Romæ non fuerunt ad Persicum vsque bellum, annis ab Vrbe condita super quingentos octoginta. Plaut. Asin. 5,
Quum à pistore panem petimus.

Coqui, pistores, lecticarij, artes vulgares, Cic. pro Rosc. Amer.

Pistor dulciarius. Martial. lib. 14. 228.

Pistoricus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Quod ad pistorem pertinet. Vlpian. 10 l. Seruos autem suos D. de legat. tertio. Siquis seruos habuerit proprios, sed quorū operas locabat vel pistoricas vel histrionicas, seruorū appellatione hos legasse videtur. Alij legūt pistorias.

Pistorius, aliud Adiect. Idem { [illegible] } vt Ars pistoria. Plin. lib. 18. cap. 11, Ad operis pistorij genera transeunte cura.

Pistorium forum Romæ in Auētino, & Vptum & Paladium. Alex. lib. 5 cap 12.

Instrumentum pistorium. Paul. in l. Quum de lanionis. D. de fund. instr. vel instrum. leg.

Opus pistorium. *Pasticerie*. Celsus lib. 2 cap 18 Quo minus mirum est, opus pistorium valentissimum esse, quod ex frumēto, adipe, melle, caseo constat. Ibidem cap. 28, Facilè autem intus corrumpuntur lac, mel, ideóque lactantia, atque omne pistorium opus.

Pistura, pisturæ, penult. prod. { [illegible] } Pinsendi artificium & ratio. Plin. lib 18 cap. 10, Pistura non omnium facilis. Ibidem, 8, Et ipsa autem quæ euelluntur, variam pisturarum rationem habent.

Pistrinum, pistrini. & Pistrina, pistrinæ, pen. prod. { [illegible] } Locus in quo panis pinsitur & fit. Varr. de Ling. Latin. lib. 4, Pilum, quod eo far pinsunt: id vbi fit, pistrinum: l & s inter se sæpe commutant. Plin. lib. 18 cap. 9, E siligine lautissimus panis, pistrinarúmque opera laudatissima.

In pistrinum autem antiquitus à dominis trudebantur serui ob noxam. Vnde Terent. in Heaut. 3. 2,
Pistrino dignus.

Dedere aliquem in pistrinum, Vide DEDO.

Detrudere & compingere aliquem in quoddam pistrinum. Cic. 1. de Orat.

Molendum in pistrino Terent. Phorm. Act. 2 scen 1.

Tradere aliquem in pistrinum. Cic. Quint. fratri lib 1. 2.

Viuere in eodem pistrino cum aliquo Cic. 2. de Orat.

Pistrinensis, & hoc pistrinense, Quod ad pistrinum pertinet. Apuleius in asinum transformatus molas pistrinenses, per circuitus multiuios circumegisse se festiuiter scribit, describens quales essent miseri in pistrinensi cōtubernio. Sueton. in Caligula, cap. 39, Quicquid instrumenti veteris aulæ erat, ab vrbe repetiit, comprehensis ad deportandum meritoriis quoque vehiculis, & pistrinensibus iumentis.

Pistrinarius, Pistrini custos, vel exercitor. Vlpian. l. 1. D. Depositi §. Si quis seruum custodiendum coniecerit forte in pistrinum: si quidem merces interuenit custodiæ, puto actionem esse aduersus pistrinarium ex conducto.

Pistrilla, pistrillæ, Diminutiuum à Pistrina Terent. Adelph. Act. 4. scen. 2, Apud ipsum lacum est pistrilla, & ex aduorsum est fabrica. Veteres (inquit ibi Donatus) absolutè dicebant pistrinam, vt sutrinam, & medicinam, ad tabernam referentes. Charis. lib. 1, Pistrinum neutro genere dicitur. sed Lucilius decimosexto fœmininè extulit, Medra ad pistrinas, ad tabernam referens, vt Caupona dicitur. Nam & Terent. diminutiuè pistrillam dixit, Apud ipsum lacum est pistrilla.

Pinta, pintæ, Vini mensura, quæ duabus cheopinis apud nos constat. Budæus lib. 5. de Asse: Prima mensurarum nostrarum deorsum auspicando, Cheopina à nobis dicitur, ex eo (vt arbitror) dicta, quòd in eā tātum funditur, vel hauritur vini, quantū homo sitibundus vno haustu absumere possit. Hæc duplex, Pintam efficit, ex eo vocabulo detortam, quod Græci Pitynam appellant, vas quoddam vinarium significantes. Ex pityna enim per syncopen pina, deinde transpositione Pinta dicta Pino enim Græcè bibo significat.

PINTIA { [illegible] } Ptolemæo libro 2. cap 6, Vallis, Oletana alio nomine dicta, vrbs Hispaniæ, vulgò *Valladolit*.

Pinus, fœm. gen. iam quartæ quàm secundæ declinationis { [illegible] } Arbor nota. Plin. lib. 16. cap. 10, Ex iis pinus atque pinaster folium habēt capillamenti modo prætenue longúmque, & mucrone aculeatum. Pinus fert minimum resinæ, interdum ex nucibus ipsis. Virgilius 7. ecloga,
Fraxinus in syluis pulcherrima, pinus in hortis.

Pinus erat Cybele sacra, quòd, vt ait Ouidius, -Cybeleius Atys Exuit hac hominem, truncóque induruit illo. Et Arnob. Pinus illa solenniter, quæ in Matris infertur sanctum deæ, nónne illius imago est arboris, sub qua sibi Atys virum demessis genitalibus abstulit? Vnde apud Virgilium, inquit Cybele,
Pinea sylua mihi multos dilecta per annos. In Ida enim monte, vbi sanctissimè colebatur, pinus abundabat, & ex pineis ibi lucus sacer erat.

Syluarum gloria pinus. Stat. 5 Sylu. 1.

Pinus filia nobilis syluæ. Horat. 1. Carm. ode 14.

Acuta, Vide ACVO.

Acuta pinu præcinctus caput Pan. Ouid. 1. Metam.

Alta Virg. 2. Georg.

Annosam pinum reuellere dumo. Ouid. 12. Metam.

Cæsa montibus. Ouid. 1 Metam.

tecta radicibus. Virg 5. Æneid.

Flammiferæ. Ouid. 5. Metam.
Gallinaria. Iuuenal Satyr. 3.
Grata deûm matri. Ouid. 10. Metam.
Ingens. Horat 2. Carm. ode 3.
Pinus loquens. Virg 8. eclog.
Nautica. Virg 4. eclog.
Pontica. Horatius,
Quanuis Pontica pinus
Syluæ filia nobilis
Iactes & genus & nomen inutile. Hoc ideò dixit Horatius, quia in Ponto fuit optima materia nauali, vel Catullo teste.
Sacra pendebit fistula. Virg. 7 eclog.
Succincta comas, hirsutáque vertice. Ouid. 10. Metam.
Trunca. Virg. 3. Æneid.
Vberrima. Virg 4. Georg.
¶Syluis euertere pinum. Virg. 1. Georg.
¶Caua pinus, per synecdochen pro ipsa naui, quæ ex pinu constructa est. Valer. 1. Argon.
Operta. Stat. 5. Sylu.
Tarda pinus pondere. Virg. 5. Æneid.

Pinea, pineæ, etiam dicitur { [illegible] } Columella libro 5 capite 10, Eodem tempore iuglandem, & pineam, & castaneam serere oportet.

Pineus, Adiectiuum { [illegible] } Quod ex pinu est. Plin. lib. 15. cap. 10, Pinea corona victores apud Isthmum coronantur.
Ardet pineus. Virg. 11. Æneid.
Claustra Virg 2. Æneid.
Cortex. Colum. lib. 6. cap. 16.
Frondes. Colum. lib. 2. cap. 2.
Robora. Stat. 2. Thebaid.
Sylua Virg. 9. Æneid.
Tæda. Ouid. 2. Fast.
Tecta pinea vocat naues Ouid. 14. Metam.
Pinea velamina. Lucret. lib. 4.
Virga. Ouid. 2. Fast.

Pinaster, pinastri, masc. gen. { [illegible] } Pinus syluestris, miræ altitudinis. Plin. lib. 16. cap. 10. Idem lib. 15. cap. 10, Quartam Pityida vocant è pinastris.

Pinifer, penult. corr. Adiectiuum { [illegible] } vt Pinifer mons. Virg. 10. Æneidos, Vesulus pinifer. Id est in quo crescunt pinus.
Caput piniferum Atlantis. Virg. 4. Æneid.
Mænalus pinifer. Virg 10 eclog.
Rupes piniferæ. Lucan. lib. 2.

Pinetum, pineti, pen prod. { [illegible] } Locus pinis consitus. Plin. lib. 27. cap 8, Chrysolachanum in pineto lactucæ simile nascitur.
Succincta pineta. Ouid. 15. Metam.

Pio, pias, piaui, piatum { [illegible] } piare, Colere. Plaut. Asin. 10, Vbi piem pietatem, &c.
¶Piare, aliquando pro Contaminare & polluere ponitur.
¶Piare, Piè amare, inquit Nonius. Nænius, Nemo est qui magis suos piet liberos.
¶Piare { [illegible] } Purgare. Virg 2. Æneidos, & culpam miserorum morte piabunt. Cic. pro Domo, Siquid tibi aut piandum, aut instituendum fuisset religione domestica.
Aras piare thure. Propert. lib. 3. eleg 10.
Hostilia busta piasti. Ouid. 13 Metam.
Clades piare. Propert. lib. 3. eleg. 4.
Corpora piantur. Ouid. 2 Fast.
Delicta piare. Silius lib. 17.
Delubra piantur cædibus. Silius lib. 4.
Fontes piandi. Propert. lib. 4 eleg 10.
Fulgura atque ostenta piare Cic. 2. de Legib.
Iram piauit cæde Propert. lib. 3. eleg. 19.
Mors morte pianda est. Ouid. 8 Metam.
Nefas piare. Virg. 2 Æneid.
Ossa piare. Virg 6. Æneid.
Ritum piandi tradere. Ouid. 3 Fast.
Piari eos, veluti proprio verbo, ait Verrius, qui parum sint animati, quum mentis suæ nó sint: & per quædam verba liberantur incommodo. Festus. & Verrius.

Piatio, piationis. fœm gen. Verbale. Plin. lib 28 cap 2, Si Pontifici accidat Diuis causa epulanti, in mensa vtique id reponi adolerique ad larem, piatio est.

Piatrix, dicebatur sacerdos quæ expiare erat solita, quam quidam simulatricem, alij sagam, alij expiatricem vocant. Festus.

Piamen, pen. prod. seu Piamentum { [illegible] } Erat id quo in expiando vtebantur, inquit Festus. Dictio poetica magis, quam oratoria. Plin. lib. 25. cap 4, Hac euulsa scrobem repleri vario genere frugum religio est, ac terræ piamentum.
Februa Romani dixere piamina patres Ouid 2. Fast.

Piaculum, piaculi, penultima corr. { [illegible] } Sacrificium, cultus, & quicquid agitur seu præbetur pro satisfactione peccati. Virgilius 6 Æneidos,
-ea prima piacula sunto. Horat. 1. Carm. ode 28,
Téque piacula nulla resoluent. Hoc est, nullis hostiis te expiabis.
Infert piacula manibus Ouid 6 Metam.
Miseranda piacula spretæ pœnæ Silius lib 1.
¶Piaculum, Aliquando dicitur peccatum, crimen, flagitium. Virg. lib 6. Æneidos,
Distulit in seram commissa piacula mortem. Seruius, Piacula, commissa, propter quæ expiatio deberat. Plaut. Truc. 5. 22,
-piaculum est misereri nos hominum
Rem malè gerentium.
Horrenda piacula. Stat. 1. Achill.
Contrahere piaculum, Vide CONTRAHO.

Piaculus, piacula, piaculum, Adiectiuum. Cato de re rustica, Porco piaculo facito. Id est, piaculari. Turnebus.

Piaculo, piaculas, Expio. Cato de Re rustic. Te hisce suffitionibus piaculo, &c.

Piacularis, & hoc piaculare, pen prod. { [illegible] } Quod ad satisfactionem peccati pertinet vel datur Liu. 1. ab Vrbe, Ii quibusdam piacularibus sacrificiis factis, quæ deinde genti Horatiæ tradita sunt, &c. Plaut. Epid 3,
Méne piacularem oportet fieri ob stultitiam tuam,
Vt meum tergum stultitiæ tuæ subdas succidaneum? Id est, oportétne tuam stultitiam meis scapulis expiari?
Piacularia, Tristia per quæ malum fieri opinabantur. Nam à superis fœlicitatem, ab inferis diis infœlicia dari censebant.
Piacularia auspicia appellabant quæ sacrificantibus tristia portendebãt, quum aut hostia ab ara profugisset, aut percussa mugitum dedisset, aut in aliam partem corporis, quã oporteret, cecidisset. Festus.
PIACULARIS, Romæ porca appellatur propter aliqua piacula quæ ibidem fiebant, vel, vt ait Cloatius, quam ex sacro per aliquem piaculo soluitur vt aliqua piandi propitiandíque causa immolatus. Festus.

Piabilis, & hoc piabile, penultima correpta { [illegible] } Quod purgari potest.
Fulmen piabile. Ouid. 3 Fast.

Piper, piperis, pen. corr neut. gen. { [illegible] } Arbor parum nobis nota, cuius fructus condimentis aptus & calidus ex Arabia ad nos affertur. Plin. lib 12 cap. 7, Passim verò quæ piper gignunt, iuniperis nostris similes, quanquam in fronte Caucasi solibus opposita gigni tantum eas aliqui tradidere, &c.
Album piper. Horat. 2. Serm. satyr. 4.
Asperum, Vide ASPER.
Candidum, Vide Candidus, in CANDEO.
Longum, Vide LONGVS.
Rugosum. Pers Satyr. 5.

Piperatus, pen prod. Adiectiuum { [illegible] } vt Piperatũ vinum, Quod pipere & melle conditum est. Et Piperatum acetum, apud Columel. lib. 12 cap. 47.

Piperitis, huius piperitis, pen. prod fœm gen. { [illegible] } Herba, de qua Plin. lib. 20. cap. 17. Genitiuũ fecit piperitidis. Panax, inquit, piperis saporem reddit, magis etiam siliquastrum, ob id piperitidis nomine accepto.

Pipilo, pipilas, pen. corr. { [illegible] } pipilare, dicitur passer. Catullus de passere Lesbiæ, 3,
Sed circumsiliens modò huc, modò illuc,
Ad solam dominam vsque pipilabat.

Pipio, pipionis, mascul gen. { [illegible] } Pullus columborum, apud Lampridium in Alexandri vita. *Pigeon.*

Pipio, pipis, pipiui, pipitum, pen. prod { [illegible] } pipire, Propriè dicuntur pulli gallinacei, & huiusmodi. Colum. lib. 8. cap. 5, Die vndecimo animaduertat an pulli rostellis oua percuderint, & auscultetur si pipiant.

Pipo, pipas { [illegible] } pipâre, dicuntur gallinæ quum vocem emittunt. Varro in Originibus, Mugit bos, ouis balat, equi hinniunt, gallina pipat. Nonius.

Pipulum, pen corr. { [illegible] } pro conuitio, à pipatu gallinarum, dixit Plaut. Aulul. 16,
Ita me bene amet Lauerna, te iam nisi reddi
Mihi vasa iubes, pipulo hic differam ante ædes. Nonius. Varr. lib. 6. de ling. Latin legit, Pipulo te differam, &c. Alij pipolo.
PIQVENTVM { [illegible] } Ptolemæo libro 3. cap. 1, Vrbs Istriæ. Vulgò *Pinquento.*
PIRAEA, ciuitas est insignis, Amisus olim dicta: vt testatur Strab. lib. 12: Post Gadilonem, inquit, est Saramena, & Amisus ciuitas insignis à Sinope distans ad stadia nongẽta. Refert Theopompus prius Milesios, postea Cappadocum principem eam condidisse: deinde ab Athenocle & Atheniensibus habitatam, & Piræa nominatam.
PIRAEVM, & Piræus, vel Piræeus, Atheniensium portus. prima syllaba per *ει* diphthongum Græcam scribitur. Donatus in illud Eunuch. Terent. Act. 2. scen. 2. versu penultim Mirot quid ex Piræo abierit: *Piræum*, inquit, vt Suniũ, est maritima & accessu litoris pars clemẽtior. Hæc ille. Raphael Regius in illud Metamorph. Ouid. lib. 6,
-iubet ille carinas
In freta deduci, veloque & remige portus
Cecropios intrat, Pyræáque littora tangit. Pyræa litora, inquit, Attica. nam Pyræa promontorium est Atticæ, vt scribit Ptolemæus. At Raphaelem his verbis reprehendit Micyllus: Ego verò Piræáque litora legendum puto, sic postulante versu. Nam & Stephanus author est, veteres Piræum dixisse, & inde possessiuum Piræus, piræa, piræum, tribus syllabis, pro quo posteriores Piræeus fecerũt, etiam trisyllabum, sed cum diphthõgo in tertia syllaba. sic enim apud Suidam passim scribitur [illegible], & apud Strabonem. Et apud Terentium legitur in Eunuch. Act. 3. scen. 4,
Heri aliquot adolescentuli coimus in Piræum, siue (vt commentator vult) Piræo. Nam neque hic versus quadrisyllabũ Piræeum recipit, quum sit tetrameter catalecticus. Quanquam vulgò in epistolis ad Attic. libro 7. epist. 3, vbi idem hic locus Terentij citatur, Piræeum passim quatuor syllabis, pro Piræum legitur. Sed illic propriũ est, hic possessiuum, siue gentile. A Piræeus autẽ, cuius obliqui quatuor syllabarum sunt, Stephanus format gentilia Piræates, & Piræotes, item Piraicus: nusquam autem [illegible], aut Piræeus. Sed tamen & Piræáque litora si diceretur, in versu defendi poterat, si quis [illegible] admittat: nisi quòd cõpositio durior aliquanto fiet, & ab Ouidiana facilitate alienior. Cæterùm de significatione vocis [illegible], etiã apud Ciceronem quæritur loco suprà citato. De portu tamen Atheniensi plerunque intelligitur, in eáque significatione potissimum vsurpatur. Pro monte autem, quod hic Regius ait, non facilè apud idoneos authores positum alibi inuenies. Hæc Micyllus. Obliquos esse quatuor syllabarum, docet illud Statij libro 12. Thebaidos.
Qui gelidum Braurona viri, qui rura lacessunt

Munych-ii,

Munychia, & trepidis stabilem Piræea nautis. Ouid. Fastorum lib. 4 plurali numero, & genere neutro vsurpauit, hoc versu,
Sunion expositum, Piræáque tuta recessu
Linquit, & in dextrum quæ iacet ora latus. Strabo lib. 9, Piræeus Athenarum portus & emporium, abest à Schœnunte Isthmi initio ad stadia c c c l, ab Sunio autem stad. x x x, supra c c c. Pausanias in Atticis: Piræeus, inquit, municipium quondam fuit. Nam antequam Atheniensibus imperaret Themistocles, nauale ibi nullum extabat. Phalerum autem (hoc enim loco, minimo interuallo mare ab vrbe distat) nauale ea ætate fuit. Inde Mnestheum Troiam versus soluisse fama est: & ante hunc, Theseum, quum ob Androgei necem daturus Minoi pœnas abiret. Postquam verò rerũ est potitus Themistocles, eique Piræi situs commodior ad nauigandum est visus (quippe qui tres portus pro vnico illo Phalereo haberet) hunc illis, quò naues subducerẽt, apparauit. Idem etiam memoriæ prodidit in Themistoclis vita Plutarchus: sed & Thucydides libro primo, ex cuius narratione possis hanc velut epitomen colligere. Principio Athenienses Phalerum portum habebant, muro coniunctum vrbi, qua parte mare minimùm ab vrbe aberat. Postea quum Medi in Atticam imperũ facerent, Themistocles Atheniensium dux, prudentia & audacia vir singulari, animaduertẽs Piræeum longè commodiorem esse Phalero, vtpote qui pro vna tres stationes nauium haberet: ciuibus persuasit, vt relicto Phalero, Piræeum portum eædificarẽt. Huius sententia à populo approbata, muro à portu ad vrbem densissimo deducto, Piræeum vrbis instar muniertunt: atque vno eodémque muro Phalerum, Piræum, Munychiámque concluserunt. Non fuit hic murus, vt alij, è calce aut lateritio opere factus: sed ingentes lapides figura quadrangula scitissimè inter se coaptati, ferreis laminis connectebantur. Tantáque latitudo eius erat, vt onusti duo currus obuiam sibi facti, liberè, nullo impedimento aut mora, progrederentur. Erat autem Munychia ad orientem iuxta Athenas oppidulum, muro mœnibúsque cinctum, cum elegantissimo portu. Erátque locus omnis quadringentarum nauium capax. Cicero ad Attic. lib. 7. epistol. 3, Venio ad Piræea. In quo magis reprehendendus sum, quòd homo Romanus Piræea scripserim, non Piræeum (sic enim omnes nostri loquuti sunt) quàm quod i n addiderim. Non enim hoc vt oppido præposui, sed vt loco. Et tamen Dionysius noster, qui est nobiscum, & Nicias Cous non rebatur oppidum esse Piræea. Sed de re videro. Nostrum quidem si est peccatum, in eo est, quòd non vt de oppido loquutus sum, sed vt de loco: secutúsque sum, non dico Cæcilium,
Manè vt ex portu in Piræeum (malus enim author Latinitatis est) sed Terentium, cuius fabellæ propter elegantiam sermonis, putabãtur à C. Lælio scribi:
Heri aliquot adolescentuli coimus in Piræeum. Et idem,
Mercatur hoc addebat, captum è Sunio. Quòd si [illegible] oppida volumus esse, tam est oppidum Sunium, quàm Piræeus. Hactenus Cicero. Gellius lib. 2. cap. 21, Ab Ægina in Piræeũ complusculi earundem disciplinarum sectatores Græci Romaníque homines eadem in naui transmittebamus. Portũ hic significat. Idem lib. 15. cap. 1, In eo igitur libro scriptum inueni, quum oppugnaret L. Sylla in terra Attica, Piræeum, & contrà Archelaus regis Mithridatis præfectus ex eo oppido propugnaret: turrim ligneam defendendi gratia structam, quum ex omni latere circũplexa igni foret, ardere non quisse, quòd ab Archelao alumine oblita fuisset. Piræeum hic oppidum vocari, nihil attinet admonere. Plin. lib. 4 cap. 7. Piræus & Phalera portus, quinque m. pass. muro recedentibus Athenis iuncti. Cælius lib. 28 cap. 12. in fine, Fuit in Piræo forum nomine Hippodamia, à Milesio Hippodamo, qui Piræum struxit: meminit Demosthenes. Porrò, vt horum portuum luculentior habeatur historia, visum est hic quoque apponere Strabonis lib. 9. verba, Munychia, inquit, tumulus est cauus, in Chersonesi faciem, cauernosus, tum natura, tum opera dedita, magna ex parte vt habitationes admittat. Ingressum angusto habet ore, cui quidem portus terni subiaceant. Quondam muro vallata Munychia erat, & iunctis domiciliis referta, circuitu complectens & Piræum, & alios portus naualibus plenos, in quibus & armamentarium Philonis opus. Statio ibi nauium dignitate insignis quadringẽtarum capax nauium, quum non pauciores ab Atheniẽsibus emitterentur. Hoc autem muro, duo ex oppido protracta crura, vrbem Piræo coniungunt. Hi fuere longi muri stadiorum quadraginta longitudine. At murum istum bella plurima diruerunt, & Munychiæ munimentum. Piræum quoque portum in habitaculorum angustias cõtraxerunt. Cæterùm longi muri dissipati fuerunt, primùm quidem Lacedæmoniis amolientibus, postea verò Romanis, qua tempestate Sylla & Piræum & oppidum per obsidionem expugnauit. Vrbs ipsa saxum est in plano quaquauersum habitatu: quo in saxo vetustum Mineruæ templum Poliadis surgit, in quo lucis inextinctæ lychnus est. Hæc Strabo. Harpocration Munychiam conditam esse scribit à Munychio rege: Stephanus à Munycho, qui templum quoque Dianæ Munychiæ illic ædificauit. Piræus nunc dicitur Portus leonis, vulgò *Porteleon*.

Piræus, Adiect. { [illegible] } vt Littora Piræa. Ouid. 6. Metam.
Portus Piræus. Propert. lib. 3. eleg. 21,
Inde vbi Piræi capient me littora portus,
Scandã ego Theseæ brachia longa viæ. Quo in loco si Piræi adiectiuum non est, oportet appositiuum esse. Theseus Athenarum rex fuit. Brachia vocat, quæ Strabo crura, longos illos vtrique muros, qui vrbem Piræo iungunt: de quibus suprà.

Pirata, piratæ, pen. prod. masc. gen. { [illegible] } Nomen latronis qui primus mare infestauit, à quo omnes spoliatores & prædones, piratæ dicti sunt. Alij piratã, à [illegible] transeo deducunt, quia scilicet ex transuerso simul ac piratæ viderent insulam, in eam transeundo mare impetum facientes, illam deprædabantur. Pirata Græcè, Latinè prædo dicitur. Cic. 7. Verr. Istum clàm à piratis ob hanc archipiratam pecuniam accepisse.
Barbarus pirata, & nefarius prædo. Cic. pro Rosc. Amer.

Piratica, piraticæ, pen. corr. { [illegible] } Ars ipsa. Cic. Post red. in Senatu, Profectò egestate & improbitate coactus, piraticam ipse fecisset. Quintil. lib. 8 cap. 3, Piraticam quoque vt musicam & fabricam dici, adhuc dubitabant mei præceptores.

Piraticus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Quod ad piratam pertinet. vt Piraticum bellum. Cic. 7. Verr. Myoparone piratico capto, dux liberatus, symphoniaci Romam missi.
Puppis piratica. Claud. 4 Paneg.
Nauis piratica. Quintil. lib. 2. cap. 14.

Piraterion { [illegible] } Habitaculum piratarum.

PIRITHOVS, pen. corr. { [illegible] } Ixionis filius non ex Nube, sed ex coniuge, fuit rex Lapitharum: qui quum ad inferos cum Theseo descendisset, à Cerbero cane tricipiti deuoratus poetis fingitur, vt scribit Seneca in Hercule furente. Alij dicunt quum ad inferos descendisset vt illinc raperet Proserpinã, cuius amore tenebatur, iussu Plutonis catenis alligatum fuisse in perpetuum supplicium. Horatius 4. Carm. ode 7,
Non Lethæa valet Theseus abrumpere charo
Vincula Pirithoo.
Ardor temerarius Pirithoi. Stat. 8. Thebaid.
Fides Pirithoi. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 6.
Amator Pirithous. Horat. 3. Carm. ode 4.

Pirum, Vide PYRVM.

PISA { [illegible] } Ciuitas in summo montis vertice condita, inter Ossam & Olympũ, iuxta quam Ioui sacra dicta Olympia celebrantur. ¶ Est & hoc nomine oppidum Arcadię, prope Alpheum amnem: à qua hi qui Pisas in Italia condiderunt, voc. dictas à ciuitate pristina. Vnde Virgilius lib. 10. Æneidos,
- Alpheæ ab origine Pisæ
Vrbs Hetrusca solo. Hinc

Pisæus, Possessiuum { [illegible] } vt Iuuentus Pisæa. Stat. 6. Thebaid.
Manus Pisæa. Lucan. lib. 3.

PISAE, Pisarum { [illegible] } ciuitas Tusciæ: à qua Pisani dicuntur. Lucan. libro 2,
Hinc Tyrrhena vado frangentes æquora Pisæ. Meminit huius Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 8.
Alpheæ Pisæ. Claud. de bello Gildon. Virg. 10. Æneid.

Pisatilis, Pisanus. Pisatilem appellat Næuius Pantaleontẽ è Pisis oriundum tyrannum: quum aliqui inde profecti, nunc Pisani dicantur. Festus.

PISANDER, filius fuit Bellerophontis, quem in Solimo bello occidisse Homerus ait Iliad. 9,
At natum occidit Pisandrum Bellerophontis
Pugnantem Solimos contra, in certamine Mauros.
Pisandro timidior. Dicebatur olim in immodicè formidolosos. Aiunt enim Pisandrum hunc fuisse prodigiosa timiditate, adeò vt anxius esset ne suam ipsius animam alicubi videret, quę se viuum reliquisset. Idem videtur esse cum illo Ciceronis, Vmbrã suã metuere.

PISANDRVS Camirus, (Camirus autem ciuitas est Rhodi) Eumolpi tempore poeta, vt nonnullis placet, antiquior Hesiodo. Pisandrus alter Lycaonius sub Alexandro Mammeæ versificator: scripsit variam historiam. Pisandrus etiam tertius, Nestoris filius. Suidas.

PISAVRVS { [illegible] } fluuius Piceni, à quo Pisaurum ciuitas ei superposita, nominata est. Seruius verò scribit Pisaurum dictum, quòd illic aurum pensatum sit. Nam quum Camillus Gallos interemisset, aurúmque, quod Galli à Romanis acceperant pro Capitolio non euerso, recepisset, & signa ciuitati appendisset, ciuitati nomen dedit. Plin. lib. 3. cap. 14. Huius meminit Cic. ad Tironem, lib. 16. 11, Nunc vulgò dicitur *Pesaro*.
Sedes moribunda Pisauri. Catul. ad Iuuentium, epigr. 76.

Pisaurensis { [illegible] } Qui Pisaurum habitat, aut ex eo natus est. Cic. de Clar. Orat. T. Accium Pisaurensem.

Piscis, huius piscis, m. gen. { ἰχθύς } Animal in aquis degens: propriè autem qui squamis tegitur. vt ex Plinio apparet, libro 9. cap. 12, quum ait, Aquatiliũ tegmenta plura sunt, alia corio & pilis teguntur, vt vituli, hippotami: alia corio tantùm, vt delphini: cortice, vt testudines: silicum duritia, vt ostreæ, & conchæ: crustis, vt locustæ: crustis & spinis, vt echini: squamis, vt pisces.
Æquorei pisces. Ouid. 10 Metam.
Captiui. Ouid. 13 Metam.
Litorales, Vide LITVS.
Molles, Vide MOLLIS.
Muti. Horat. 4. Carm. ode 3.
Nitidi. Ouid. 2. Metam.
Taciti. Ouid. 4 Metam.
Obscœnus, Vide OBSCOENVS.
¶ Capiuntur hamo. Cic. de Senect.
Captare pisces arundine. Ouid. 8. Metam.
Corrumpere pisces, Vide CORRVMPO.
Ducere piscem hamo. Ouid. epist. 18.
Euocare esca piscem è penetralibus liquidis. Sil. lib. 7.
Generant oua. Cic. 2. de Nat. deor.
Ludit piscis in aqua, Vide LVDVS.
Nactus sum pisces ex sententia, hi ne corrumpantur cautio est, Vide NANCISCOR.
Suspendere piscem hamo. Ouid. 15. Metam.
Extructa non conchyliis aut piscibus, sed multa carne subrancida mensa. Cic. in Pisonem.
Piscis eget sale. De re absurda & incredibili. Nec enim verisimile est, pisces in mari agentes egere sale. Hoc videtur à populo reclamatum Androcli Pitensi, quum legem quandam reprehendens dixisset, Egent leges lege correctrice: nam & pisces sale. Leges enim in hoc datæ sunt, vt ad harum regulam corrigãtur hominum actiones: quòd si ipsæ leges indigent correctione, leges non sunt. Idque non minus absurdum sit, quàm si pisces marini dicantur egere sale. Refert Aristoteles in Rhetoricis.

Magis mutus quàm piscis. Prouerbialis metaphora de vehementer infantibus atque infacundis. Conueniet & in hominem immodicæ taciturnitatis. Horat. 4 Carm. ode 3,
O mutis quoque piscibus
Donatura cygni si libeat, sonum. Pisces enim nullam edunt vocem, exceptis perpaucis, inter quos canis marinus. Erasmus.
Piscis nequam est nisi recens, manet in hunc vsque diem volgo celebre. Dicitur autem peculiariter in hospitē aut vulgarem amicum, qui primo quidem aduentu non ingratus est, cæterùm ante triduum exactum putet. Plautus,
Quasi piscis itidem est amator lenæ: nequam est nisi recens. Erasm.
¶Pisces, pro signo cælesti, frequentius pluraliter declinatur. Col. lib. 11 cap. 2, Quintodecimo Cal. Martij Sol in Pisces transitum facit. Virg. 4. Georgicorum,
Aut eadem sidus fugiens vbi Piscis aquosi.
Piscis Aquilonius tertio Idus Martij desinit oriri. Col. lib. 11. cap. 2.
Piscis Austrinus quarto Nonas Septembris desinit occidere. Col. lib. 11. cap. 2.

Pisciculus, pisciculi, pen. corr. Diminut. { [illegible] } Terētius Andr. 5 5. Varro 3. de Re rust. cap. 5.
Pisciculi parui. Cic. 1 de Nat. deor.
Pisciceps. Varro de Ling. Lat lib. 7, Si ab auibus capiendis auceps dicatur, debuit, aiunt, ex piscibus capiendis pisciceps, ut aucupem, sic piscicupem dici. &c.

Piscor, piscaris { [illegible] } piscàri, Insidiari piscibus. Plin. lib. 19. cap. 1, Reus in piscando durantia. Cic 3 Offic.
Piscari in aere. Plaut. Asin. 3. Prouerbium, pro Operam ludere.

Piscatus, huius piscatus, penult prod. masculini gen. { [illegible] } Plinius, Quo venatus, aucupia, piscatúsque alebant Plaut. Rud. 8. 9,
- hamatilem piscatum,
Et saxatilem aggredimur. Plin. lib 6. cap. 25, Esse in piscatu voluptatem testudinum maximé.
¶Piscatus, per translationem dixit Plautus in Bacchid. 1, Piscatus meo animo hic ibi hodie euenit bonus.

Piscator, pen. corr. Verbale { [illegible] } Qui piscatur. Terentius Eunuch 5 5. Cic 3. Offic. Piscatores ad se conuocauit, & ab his petiuit vt ante suos hortulos postridie piscarentur.

Piscatorius, Adiect. { [illegible] } Quod ad piscatorem pertinet. vt Ludi piscatorij, qui fiebant pro quæstu piscantium.
Piscatoria nauis Cæsar 2. bel. Ciuil.
Piscatoria linea. Plin lib. 24 cap 9.
Piscatorium forum Colum. lib 8 cap 17.
Piscatorij ludi vocantur, qui quotannis, mense Iunio trans Tyberim fieri solent à Prætore Vrbano pro piscatoribus Tyberinis, quorum quæstus non in macellum peruenit, sed ferè in aream Vulcani, quòd id genus pisciculorum viuorum datur ei deo pro animis humanis. Festus.
Piscatorium æs vetusto more appellatur, quod in monte Albano datur pro piscibus Festus
Instrumentum piscatorium. Martian. in l. Item pictoris. D. De fund. instruct.

Piscatrix, pen prod. Verbale fœmin. { [illegible] } Plin. lib. 9. cap. 42, Nec minor solertia ranæ quæ in mari piscatrix vocatur.

Piscarius, Adiect. { [illegible] } Idem quod piscatorius: vt
Hamus piscarius. Plaut. Stich. 5.
Piscaria copia. Abundantia piscium. Plaut. Casin. 10.
Piscarium forum, Vbi pisces venduntur. Plaut. Curcul. 9.

Piscarius, Substantiuum { [illegible] } Qui pisces vendit. Varro, Inter piscarios nemo vendebat.

Piscaria, piscariæ { [illegible] } Locus in quo pisces venduntur. Varro, Nullus in piscaria piscis erat. Vlpian. (teste Budæo) vulgari significatione vsus est in l. Inter publ. De verb. signif. Salinarum, metallorū, piscariarum, inquit.

Piscosus, pen prod. { [illegible] } vt Piscosus amnis, In quo piscari facile est Ouid. 3 Fast.
Piscosus, aliquando dicitur Piscibus plenus. Martial. lib. 10. 37,
Ille piscoso modò vix educta profundo.
Piscosus Tagus Martial lib. 10. epigr. 78.
Vada piscosa Ouid 2 de Arte.

Pisculentus, Adiect. { [illegible] } Locus pisculentus, Vbi multi pisces morantur, vel in quo est facile piscari. Cato, Fluuium magnum, pulchrū, pisculentum. Nonius.

Piscina, huius piscinæ, penult prod { [illegible] } Lacus vel stagnum in quo viui pisces conseruantur. Varro 3. de Re rust. cap 3, Piscinas dico eas quæ in aqua dulci aut salsa inclusos habent pisces ad villam.
In piscinis sunt muli barbati. Cic. Att. lib. 2.
Viuaria & piscinæ. Plin. lib 9. cap. 17, de mullis, Nec in viuariis piscinisque crescunt.
Publica piscina Cic Qu. frat. lib. 3 13.
Piscinæ publicæ hodie nomen manet, ipsa non extat. Ad quam & natatum & exercitationis alioqui causa veniebat populus. Vnde Lucilius ait, -pro obtuso ore pugil Piscinensis reus est. Festus.
¶Piscinæ vocantur omnes aquæ siue frigidæ siue calidæ collectæ ad natandum: quòd homines piscibus similes natando fiunt. Cic. Latiorem piscinam voluissem, vbi iactata brachia non offenderentur. Plin. iunior epist. 6. lib. 5, ad Apollinarem, Si natare latius aut tepidius velis, in area piscina est: in proximo puteus, ex quo possis rursus abstergi, si pœniteat teporis.
Loculatæ piscinæ, Vide Loculatus in LOCVS.
¶Piscinæ pecorum. Colum. lib. 1 cap 6, Piscinas minimum duas: alteram quæ anseribus ac pecoribus seruiat: alteram in qua lupinū, vimina, & virgas, atque alia quæ sunt vsib' nostris apta, maceremus.
¶Piscinæ, dicuntur etiam vasa lignea ampliora ad tenendā aquā. Plin. lib 34. c. 12, Decoquitur in aqua, & in piscinas ligneas funditur.

Piscinalis, & hoc piscinale, pen. prod. { [illegible] } Quod est piscinæ, siue quod ad piscinam pertinet. Vnde apud Palladium Piscinales cellæ leguntur.

Piscinarius, piscinarij { [illegible] } Qui loca piscibus referta habet, vel qui piscinis delectatur, & earum est studiosus. Vnde Cic Lucullum & Hortensium piscinarios appellat ad Atticum, lib. 2. 14.

PISIDIA, Pisidiæ { [illegible] } Regio est in Asia Minori: de qua apud Cic. 1. de Diuinatione, Eadémque & Pisidiæ causa fuit, & huic nostræ Vmbriæ.

PISIDAS, pen indiff. Pisidarum { [illegible] } autea Solymi vocari, à Solymo Iouis & Chaleniæ filio: populus est barbarus iuxta Aspendum & Ciliciam habitans: vt ait Stephanus. Claud 2. in Eutropium, de Phrygia, -vtrinque propinqui
Finibus obliquis Lydi, Pisidæque feroces
Continuant Australe latus. Priscianus in Periegesi corripuit, Post hos Pisidūm pinguissima rura colentes. Pisidūm, pro Pisidarum.
Pisidæ, Phryges, Cilices & Arabum natio autum significationibus plurimum obtemperant Cic. 1. de Diuinat.

PISISTRATVS, pen. corr. { [illegible] } Atheniensis tyrannus, clarus genere, eloquentia verò tanta, vt ea delinitis Atheniensis, libertate qua nihil charius habebāt, se sponte exuerēt, illiúsque facundiæ sanctitatem Solonis, qui auctor fuerat ciuitatis, posthaberent. Regnauit annos triginta tres, quo tēpore Seruius Tullus Romæ, vt author est Gellius. Plura de hoc, & quibus artibus tyrannidem adeptus sit, vide apud Trogum lib. 2. Meminit & huius Cic. ad Att. lib 7.
Pisistratus alter, Lacedæmonius historicus commemoratur à Suida.

Piso, pisis { [illegible] } piscere, pen. corr. Id significare videtur Budæo, quod Græcis [illegible], hoc est purgare, decorticare. quod pinsendo fit in ordeo & aliis frugibus. Plin lib. 18. cap. 10, Vt nisi intenti pisant, concidantur grana, fertóque frangantur. Legitur & pinsant. Varro de Re rust. Alij ficum & vuam passam quum piscunt, affundunt sapam. Legitur & hic piscunt. Plin. lib. 18. cap. 10, Leorem torreri prius in bei: deinde cum furfuribus leuiter pisi, Vbi quidam legunt pinsi. Budæus.

Piso, pisa, { [illegible] } pisare. Frangere, vel tundere. Varro 1. de Re rustic. cap. 63, Vt in pistrino pisetur ac torreatur. Nonius.

Pisum, pisi pisum. Plin lib 20. cap 5. ad finem, Varro, quæ sale aut aceto pisi est aresfactáque, vermiculis non infestari authos est.

PISONES { [illegible] } appellati sunt quidam Romani nobiles, quòd optimé pisa sererent: sicut à lente Lentuli. Plinius tamen aliter lib 18. cap 3, Cognomina, inquit, etiam prima inde, Pilumni, qui pilum pistrinis inuenerat: Pisonis, à pisendo. Sic etiam Ouid. in carmine ad Pisonem, -nam quid memorare necesse est
Vt domus à Calpo nomen Calphurnia ducat?
Claráque Pisonis tulerit cognomina prima,
Humida callosa quum pinseret hordea dextra?
Pisones, Calpurniorum è prosapia fuere, quæ à Numa rege descēdit. Calpurnius enim Numæ filius fuit, vt ait Festus. Horatius item in Arte poetica ad Pisones,
-vos ô Pompilius sanguis. &c.
Triumphi clari Pisonum. Ouid. ad Pisonem.

Pissa { [illegible] } Latinè dicitur pix.

Pissasphaltus { [illegible] } Pix mista bitumini, quæ in Apolloniatarum agro reperitur. Plin. lib 35 cap. 15, Liquidum est & Apolloniaticum, quæ omnia Græci pissasphalton appellant ex argumēto picis & bituminis. De sulphure.

Pisselæon { [illegible] } Oleum quod ex pice fit. Plin. lib. 24. cap. 5, Galen. lib. 8. de simplic. medicament. facultat. cap. 58. Vide Flos picis, in PIX.

Pissoceros, pen prod { [illegible] } Melliginis genus ex cera & pice, siue gummi, siue resina mistum Plin. lib. 11 cap. 7, Prima fundamenta operis commosin vocant periti, secunda pissoceron, tertia propolin.

Pistacium { [illegible] } Nucis genus Plin. lib. 13. cap 5, In nucum genere pistacia nota. Vulgus pharmacopolarū vocat *phisticorum*. Plantam affert Galen. lib 8. de simplicib medicamen. facultat. cap. 52.

Pistana. herba ex vluarum genere. Plin. lib. 21. cap. 17, Item Pistanam dicit à Græcis vocari, quam inter vluas sagittam appellamus.

Pistillum, pistilli { [illegible] } Instrumentum quo in mortario quædam tunduntur Plaut. Aulul. 5.
Cultrum, securim, pistillum, mortarium,
Quæ vtenda vasa, semper vicini rogant. Colum lib. 12. capite 55, Aut bene emundatum conuciso, & pistillis contesito.
Pistillo caluior. Prouerbialis hyperbolē, de magnopere glabris: nam ima pistilli pars calui cranium referre videtur. Transferri potest ad tinguitas egroos, ac simplices, ac dissimulandi ignaros. Ex Erasmo.

Pistillus, Idem quod pistillum. Virgil in Moreto,
Procedebat opus, nec iam salebrosus vt ante,
Sed grauior lentos ibat pistillus in orbes.

Pistis. Latinè dicitur fides, & persuasio, [illegible].

Pistolochia { [illegible] } quartum Aristolochiæ genus, tenuius quā clematitis, densis radicis capillamentis (vnde & Polyrhyzos nominatur) iunci plenioris crassitudine odorem habens, vt reliquæ Aristolochiæ species medicinum. Plin. lib. 25. cap 8.

Pistor, pistoris, Vide PINSO, pinsis.

PISTORIVM { [illegible] } Italiæ ciuitas, quam Ptolemæus lib. 3. cap 1, ponit inter Mediterraneas Tusciæ. Est enim inter Florentiam & Lucam, à qua Pistorienses dicti. Plin lib 3. cap. 4.

Pistrilla, Pistrinum, Pistrix, Vide PINSO, pinsis.

PISTRIS, huius pistris, f. gen. { [illegible] } Nomen nauis apud Virgilium libro 5. Æneidos,
Parte prior, partem rostro premit æmula Pistris.
Pistris { [illegible] } Sidus cæleste. Dicitur & Cetus, & Pistrix, vt paulo pòst. Germanicus in Arato,
Auster Pistris agit duo sidera, perlegit vnum, &c.

Pistrix, pistricis, f. g { [illegible] } Piscis marinus: aliàs cetus. Cic. in Arato, Spiniferam subter caudam pistricis adhæsit.

Fera pistrix. Cic. in Arato, -& fera pistrix
Labitur, horribiles epulas funesta requirens.
Neptunia pistrix. Cic. in Arato.
¶ Pistrix, Sidus cæleste. Cic. in Arato,
Hic vna stella nectuntur, quam iacit ex se
Pistrix è spira valida cum luce refulgens.

Pisum, pisi { πίσον } Genus leguminis notum: cuius caules sparguntur in terram, nisi habeant adminicula. Plin. lib. 18. cap. 12. Pisum in apricis seri debet, frigorum impatientissimum. Ideò & in Italia & in austeriore cælo, nonnisi verno tempore, terra facili ac soluta.

PITANE, pen. corr. { πιτάνη } Vrbs Æolidis in Asia, quæ portus duos habuit. Ab hac Pitanei, & Pitanitæ nominantur. Fama est, apud Pitanã lateres inuentos esse, qui super aquas innatarent, quod & de aliis locis traditum est.
Æolia Pitane. Ouid. 7. Metam.
Pitane sum Zenodotus indicat dici solitum de iis qui in extremas redacti calamitates, ab iisdem denuò in pristinam fœlicitatem restituuntur. Sic enim euenisse quondam Pitanæ Æoliæ ciuitati. nam hanc à Pelasgis in seruitutem redactam, Erythræi in libertatem pristinam vindicarunt. Erasmus.

Pithecus, pitheci, pen. prod. m. gen. { πίθηκος } simia Latinè dicitur. A quibus insulæ vbi earum maxima copia, Pithecinæ, siue Pithecusæ dictæ sunt. Vide PITHECVSA.

Pithecium { πιθήκιον } deformem mulierem vocat Plautus in Milit. 13,
-ædepol equidem
Bellula est. PA. pithecium hæc est præ illa & spinthurnicium. Pithecium, hoc est simiolam, per diminutionem Græco verbo effinxit.

PITHECVSA, pen. prod. { πιθηκοῦσα } Insula est in mari Tusco, sinúque Campano sita, in cuius quodam colle oppidum fuit Pithecusæ, numero multitudinis. Hæc insula, Ænaria quoque dicta est à statione nauium Æneæ, & Homero Inarime dicta: hodie Ischia ab oppido, cui coxendicis similitudo, vt Hermolaus lib. 3. Plinij, cap. 6. docet. Græcis verò Pithecusa (inquit Plinius) non à simiarum multitudine, vt aliqui existimauere, sed à figlinis doliorum. Hæc Plin. lib. 3. cap. 6. Sanè πίθος Græcis, dolium significat Latinis. Ouidius tamé Pithecusas vrbem, non à doliis, sed à pithecis, id est simiis nomen habere putat, lib. 14. Metam. in Cercopum fabula, quos tradit fuisse mutatos in simias.

PITHEVS, Vir quidam fuit Xerxis temporibus, omnium suæ ætatis ditissimus, qui auro semper inhians, aurifodinas iugiter exercebat. Is quum aliquando ex peregrinatione domum esset reuersus, & cœnam parari postulasset, eius vxor auream mensam illi apponi iussit, in qua omnia erant ex auro fabrefacta obsonia: ac primo quidem aspectu gauisus est Pitheus: qui tandem satiatus, quum esurire se vociferaretur, neque se aurum id temporis expetere diceret: inquit vxor, Tu nullius rei, præter hanc vnam, habendæ facultatem præbes. Historiam narrat pluribus Plutarchus. Plin. vocat Pithiũ lib. 33. cap. 10.

Pitheius, Adiect. { πιτθεῖος } vt Regna Pitheia. Ouid. epist. 4.

PITHO { πειθώ } Mulier flexanima illa dicendi præses, quam Ennius Suadam, Quintilianus Persuadendi deam. Horatius Suadelã. & Poetica mella: Cicero, Lepôrem. Plin. Colebatur & Diana cognomine Pitho Corinthi. Hæc in Plinium lib. 34. cap. 8 Hermolaus. Pausan. lib. 2. Templum Dianæ cognomento πειθοῖ (Pausaniæ interpres vertit Suadelæ) Hypermnestra dedicauit, quum in iudicio reatũ Lynceũ à parente facta, euasisset. Vna est ex Atlantidibus Hermesianatũ & Proclus, Pitho vnã ex Gratiis dixerunt. Sappho (vt legimus in scholiis in Hesiodum) Pitho ait filiam esse Veneris: qui locũ in ἔργοις scribit Pandoram à Gratiis & Pitho ornari. Cicero de Clar. Orat. Pitho quam vocant Græci, cuius effector est orator, hanc Suadã appellauit Ennius: eius autem Cethegum medullam fuisse vult, vt quam deam in Periclis labris scripsit Eupolis sessitauisse, huius hic medullam nostrum oratorem fuisse dixerit. Et lib. 3. de Orat.

PITHODEMVS, pen. prod. { πιθόδημος } Luctator egregius, cuius imaginem Dinomenes ex ære expressit. Plin. lib. 34 cap. 8.

Pithœgia { πιθοιγία } inquit Proclus, festum veteribus erat, quo in vini participatum & seruos aduocabant & mercenarios. Relinebantur enim tunc primùm dolia. Proinde facta rediuina, vini communicatio omnibus patebat. Comprecabantur verò, vt Plutarchus inquit, innoxiam salubrémque ipsis fieri medicamenti potionem. Vndecima mensis die factitari hoc Athenis consueuisse, produnt authores. Alibi etiam festa eius qui Prostaterius vocaretur, bono Dæmoni diuina re peracta, definente iam Zephyri flatu, qui oblædere vinum ac commouere præcipuè creduntur. Ioannes Grammaticus Hesiodi interpres Pithœgia tradit celebrari solita mense Ianuario. Dicitus autem à πίθος dolium & οἴγω aperio.

PITHOLEON, pen. corr. huius Pitholeontis { πιθολέων } Rhodius, Poeta triuialis & abiectus, qui quum in cõfinio vtriusque linguæ natus esset, confuso sermone epigrammata quædã futilia conscripsit, in quibus perquam ridiculè Græca Latinis miscuit, cuius meminit Horat. 1. Serm. satys. 10.

PITHONOS COMAS { πίθωνος κώμας } locus est in Asia in campis patentibus, vbi primo aduentus sui tempore Ciconiæ congregantur, & eã quæ vltima aduenerit lancinant vniuersæ, atque ita abeunt. Plinius libro 10. cap. 23.

Pitisso pitissas { ἐκ μικρῶν γεύομαι } pitissare, Paulatim degustare. Terentius Heaut. 3. 1, -pitissando modo mihi
Quid vini absumpsit?

Pittacium, pittacij { πιττάκιον } pro modico panno accipi solet, qui aliquo medicamento illitus, modò præcordiis, modò capiti dolenti imponi solet ad mitigandum cruciatum. Cels. lib. 3. cap. 10, Si capitis dolores sunt, rosam cum aceto miscere oportet, & in id ingerere: deinde habere duo pittacia, quæ latitudinẽ frontis, longitudinémq; æquent.

PITTACVS, pen. corr. { πιττακός } Mitylenæus, vnus è septem sapientibus tempore Crœsi regis. Fuit alter Pittacus legislator (vt Fauorinus & Demetrius in homonymis meminere) qui minor est appellatus. Ælianus autem de Varia historia, Pittacum quendã commemorat, qui de mola pistrina Encomiũ conscripsit, vt in paruo argumento vim dicendo ostentaret. Idem de sapiente dicit, eũ in templo Fortunæ scalam constituisse, vt eius exprimeret effectum, quum multi in vim mortales ascendant, descendántque.

Pituita, pituitæ, pen. prod. { φλέγμα } tametsi quidam corripi contendant, sed falsò: idem significat (vt ait Valla in Raudensem) quod Græcè catarrhus: hoc est, quilibet humor redundans, qui ex ore naribúsque fluit: vel etiam si non flueret, etiam si non redundaret. Est tamẽ pituita, ex quatuor corporis nostri humoribus, is potissimum qui magis serosus est, & aqueus, ac magis fluxilis: vulgus medicorum eum Græcè phlegma appellat. Cic. 4. Tuscul. Quemadmodum quũ sanguis corruptus est, aut pituita redundat, aut bilis, in corpore morbi, ægrotationes nascuntur. Vide Celsum lib 6 cap 6, de pituita crassa, alba, molli, sicca & arida, calida, liuida, & aliis generibus.
Lenta pituita stomacho fert tumultum. Horat. 2. Serm. satys. 2.
Leuca cursus pituitæ. Cels. lib 7. cap 7.
Mala pituita nasi. Catul. ad Furium, epigr. 4.
Molesta est pituita. Horat. 1. epist. 1.
Extenuant pituitam omnia salsa atque acria & arida. Celsus lib. 2. capite 13.
Substitit pituita. Celsus lib. 6 cap. 6.
Sustinere pituitam, Celsus lib 5 cap 18.
¶ Pituita, per synæresim, vbi est trisyllaba, apud Persium Satyr. 2,
Somnia pituitã qui purgatissima mittunt. Alij tamen legunt,
Somnia qui pituitã purgatissima mittunt.
¶ Pituita in arboribus. Plin. lib. 17. cap 17.
Pituita, in gallinis. Colum. lib. 8.

Pituitosus, pen. prod. Adiect. { φλεγματώδης } Qui Græcè dicitur phlegmaticus. Cic. de Fato, Inter locorum naturas quantum intersit videamus, alios esse salubres, alios pestilẽtes, in aliis pituitosos, & quasi redundantes, in aliis exsiccatos atque aridos.

Pituitaria, pituitariæ { σταφὶς ἀγρία } herba quæ & astaphisagria dicitur, hoc est vua agrestis: dicta pituitaria, quòd pituitam oris siccet, sed tamen fauces lædit. Plin. lib. 23, cap. 1, Quidam eam pituitariam vocant. De astaphisagria loquitur.

Pityisma, tis { πυτισμός } genus exercitationis maximè quidem velox, sed citra intentionem & violentiam. Galen. lib. 2. de tuenda bona valet. Politianus Miscellaneorum cap. 38. Vide Cornarium in Galenum, pag 514. & 515.

Pityocampæ { πιτυοκάμπαι } vermes siue erucæ è pinu arbore nascentes. Plinius lib 23 cap 1, Pinorum erucas, quas pityocampas vocant.

Pityonices pen. prod. { πιτυονίκης } dicitur qui est victor in ludis Græciæ, in quibus victores donabantur pinu, qui in Archemori honorẽ celebrabantur.

Pityrias { πιτυρίας } Græcis panis genus est, cui nihil furfuris ademptũ est, quem nostri furfuraceum vertunt. Galen. lib. 1. de alimen. facultatibus, cap. 2.

PITYVS, Oppidum opulentissimum in regione Colchis, è regione Sarmatarum, qui Caucasi montis iuga incolunt. Plin. lib 6. cap. 5.

Pityusa, genus tithymali. Plin. lib. 24 cap. 6.

PITYVSAE { πιτυοῦσαι } insulæ duæ sunt in mari Balearico à pineorum fruticum vbertate dictæ, teste Plinio lib 3 cap. 5. Ex his quæ maior est Ptolemæo Ebusus. quæ minor Ophiusa, hoc est colubraria, appellatur. Plinius tamen vtramque Ebusum videtur appellare: & Ophiusam insulam ab hisce diuersam facere. Est item Pityusa insula è regione Ioniæ sita, quæ notiore nomine Chios appellatus. Plin. lib. 5. cap. 31. Est & alia eiusdem nominis insula in sinu Argolico ex aduerso Hermioni agri. Plin. lib. 4 cap. 12.

Pius, In PIETAS.

PIVS, Metellus nominatus, quòd à Furio Tribuno patris red itum exorauit. Antoninus quoque imp. pius dictus est, quòd animum à belli ferocitate alienatum haberet: maliétque vnum (vt inquiebat) ciuẽ seruare, quàm mille hostes trucidare. Dion. Alexander lib. 1. cap 9.

Pix, picis, f. gen. { πίσσα, πίττα } nihil aliud est, inquit Ruellius, quàm fluxus combustæ in tæda sua resinæ: de pinu ferè omnis, vt Theophrastus inquit. quanquam in Syria terebinthi quoque picem ferunt, quia desint ibi pinus. Cæterum pix liquida coquitur ad nautum, & ad multos alios vsus. Plin. lib. 14 cap. 19, Italiæ pars aliqua tabulana pice: ac resina condire musta vulgare est ei, prouinciæque finitimis. Colum. lib. 6. cap. 32, Atque ita factus vlceribus medetur liquida pice atque oleo.
De generibus picis vide Plin. lib. 16 cap. 12.
Flos picis. Scribon. Largus, Picis flos, quod pissel æon appellant. Paulo pòst, Florem picis autem appello, quod excipitur dum ea coquitur, lana superposita eius vapori.
Atræ picis massa. Virg. 1. Georg.
Illyrica pice nigrant. Ouid. 2 de Arte.
Cælum pice nigrius. Ouid. epist 17.
Induere postes pice, Vide INDVO.
Lentescit tellus in morem picis. Virg. 2. Georg.
Arbores manantes picem, Vide MANO, manas.

Piceus, Adiect. { πίσσινος } Quod est ex pice, siue nigrum, & ciscosum, ac tenax vt pix. Martialis lib 2. 41,
Et tres sunt tibi Maximina dentes,
Sed planè piceíque, buxeíque.
Caligo picea. Virg. 2. Georg.
Imber. Plin. lib. 16 cap 33.
Lumen. Virg. 9. Æneid.
Nimbus. Star. 1 Thebaid.
Nubes. Ouid. 11. Metam.
Nubila. Sil. lib. 5.
Turbo. Virg. 3. Æneid.

Piccatus, penul. prod. Aliud adiect. { πισσόχειρος } Pice illitum significat. Martial. lib. 8. 59, In furem,
Non fuit Autolyci tam piccata manus. Quia capit & aufert quicquid attingit, vt pix.

Picaria,æ:& Picariæ,arum, Picis fodinæ,quales populus Rom.in reditu habuit,l.17. in fin.de verbor.signif.in P.Cic.in Bruto. Nam quum in sylua Scantia cædes facta esset, notique homines interfecti, insimularetúrque familia, partim etiam liberi societatis eius, quæ picarias de P.Cornelio & L.Mummio Censorib.redemisset.

Pico,picas { [illegible] } picâre,Pice inducere,vel illinere. Plin.lib 11.cap.7, Pissoceros super eam venit picantium modo ceu dilutior. Columel. lib 12 cap.18, Cæteráque vasa ante quadragesimum vindemiæ diem picanda sunt, Paulo pòst, Et feruentissima pice infusa nouo alio rutabulo & scopula picatur.

Picatus,Particip. { [illegible] } Plinius lib.25,cap.17, Picata vasa fictilia. Colum.lib.11.cap.2,Dolia partim picata,partim defricata.

Picatum etiam dicitur quod picem resipit: vt Picatum vinû. Plin. lib 13.cap.2. Martial.lib 13.107.

Hæc de vitifera venisse picata Vienna
Ne dubites: misit Romulus ipse mihi.

¶Pia,genus tormenti seu cruciatus. pice enim torquebant hominum corpora. Lucretius pœnas mortalium tormentáque breui exponens,libro 3.

Verbera,carnifices,robur,pix,lamina,tedę. Plaut.in Captiuis,Act.3. scen.4.inducit Aristophanem refellentem astutam vocem serui, qui dixerat in eum; Atra bilis agitat hominem. ait enim,
At pol te,si hic sapiat senex,
Atra pix agitet apud carnificem,ac tuo capiti illuceat. Baptista Pius tunicam pice illitâ intelligit,qua induebantur qui flâmis cremabantur viui ob insigne delictum. Hanc tunicam molestam dicebant: de qua vide in TVNICA.

Pixacanthum,lo PYXACANTHVM.

PIXODORVS.Vnus ex filiis Hecatomni Cariæ regis, frater Artemisiæ eius quæ Mausolû construxit,de quo suo loco dictû est. Strab.lib.14.

PIXVS,Pyxuntis { [illegible] } Oppidum Lucaniæ à Latinis Bu.entum appellatum.Plin.lib 3.cap.5.

P L

Placabilis,Placatus,Vide PLACO.

Placenta,placentæ { [illegible] } Libum farinaceum, quod fit ex farina siliginea,caseo & melle. Dicta quòd nobis placeat: vel quòd ea solerent deos placare. Vel dicitur à Græco [illegible]. Plin.lib.7.cap.53, de mortibus repentinis, Iam Manlius Torquatus Consularis quum in cœna placentam appeteret,&c.

Melliti placentæ Horat.1.epist.10.
Absorbere totas placentas Horat 2 Serm.satyr 8.

PLACENTIA { [illegible] } vrbs Italiæ ad Trebiam amnem, nec procul à Pado,vt scribit Plin lib.3 cap.15.

Placentinus,pen.prod. { [illegible] } Gentile nomen. Cicero de Claris Oratoribus.

PLACENTINVS,I.C apud Montem Pessulanum ius Ciuile satis prudenter docuit,circiter annum 1200. Sed qui illum sequuti sunt, barbarie fœdissima Romanorum Ius conspurcarunt.

Placeo,places,placui,placitum, pen corr. { [illegible] } placêre,Gratum esse. Colum lib 9.cap 7, Quoniam plerisque videtur operosum istud, qualiscunque vasa placuerint collocari.

Placet amaritudine piper.Plin.lib.12.cap.7.
Omni tibi dote placebam.Ouid 4.Trist.eleg 3.
Facie placere.Ouid epist.6.
Factis Ouid 11 Metam.
Illa placet gestu.Ouid.2 Amor eleg 4.
Meritis Ouid.epist 6.
Moribus.Ouid.2.Amor eleg.4.
Ratione aliqua.Claud.1.in Eutropium.

Placere & Displicere,contraria.Cic.pro Domo,Nónne fieri poterat, vt populo de Cyprio rege placeret, de exulibus Byzantinis displiceret?

Agam sic,vt ipsi authori huius disciplinæ placet.Cic.1.de Finib.
Plus iusto.Horat 3.Carm.ode 7.
Medico quid placeat videbis Cic.Tironi,lib.16 5,
Nec carmina nobis Ipsa placent. Virg.eclog.10.
Cœptis placent Ouid 8 Metam.
Meum mihi placebat,illi suum.Cic.Att.lib.14.
Ossa semper placuerunt meæ menti.Ouid.4.Trist.eleg.7.
Rura mihi,& rigui placeant in vallibus amnes. Virgil 2.Georgic.
Sententia ista tibi placuit.Propert.lib 2.eleg.10.

¶Placet,ferè in tertiis personis,pro Videtur,cēset,est eius opinionis,& quod vulgus dicit,*melius visum est*. Cic.3.Philip.Et vt pro tantis eorum in Remp meritis honores eis habeantur, gratiæque referantur,Senatui placere. Idem Lentulo,lib 12, Itaque postridie placuit, vt breuiter sententias diceremus. Sic 1.de Diuinat.Vt doctissimis sapientissimisque placuit. Budæus,Placere,verbum est censentis: verbum item apponi solitum in Senatuscōsultis. Cic 6 Philip.Tumultum esse decerni, iustitium edici,saga sumi,dici placere.

Inter nos placuit. Vlpian.in l.Si tem D.De præscrip.verb.Si quum vnum bouem haberem,& vicinus vnum, placuerit inter nos, vt per denos dies ego ei, & ille mihi bouem commodaremus, vt opus faceret,&c.

Non ita dis placuit. Ouid.4.Trist.eleg 11.
Placet de. Cic.ad Atticum,lib.13, Expecto quid istis placeat de epistola ad Cæsarem.

Placitum est mihi,vel Plácitum est vt: hoc est, visum est. Decius Brutus Bruto & Cassio,lib.11 1,Quum in his angustiis versarer,placitum est mihi,vt postularem legationem liberam mihi.

Placuit & placitum est: sicut licuit & licitum est,dicimus,ait Seru.
Sic placitum Virgil.1.Æneidos,
Consilia in melius referet,mecúmque fouebit
Romanos rerum dominos gentémque togatam.
Sic placitum. Vbi Seruius, Placitum,vel fatis,vel mihi: nam impersonale est.

¶Placere sibi,Est efferri,gloriari. Cicero 2.de Orat Ego enim (vt quemadmodum sentio loquar) nunquam mihi minus,quàm hesterno die placui.

Cura placendi tibi est.Ouid 13.Metam.
Studiosa mulier placendi.Ouid.3.de Arte.

Placens,Particip { [illegible] } vt Vxor placens. Horat.2.Carm.ode 14.

Placitus,pen corr.Aliud particip { [illegible] } Quod placuit. Terent.in Prologo Hecyræ, -vbi sunt cognitæ,
Placitæ sunt. Colum.in Præfatione lib.1.Placita disciplina.
Est virtus placitis abstinuisse bonis.Ouid.epist.16.
Forma placita.Ouid.2.Fast.

Placitum,placiti,pen.corr. { [illegible] } Decretum: quòd quæ decreta sunt, ea sic Senatui vel maioribus placuisse videntur. Plin.lib.14. cap.22, Medicorum placitis nouitate aliqua sese commendantium.

Si tibi per tutum,placitúmque negabitur ire.Ouid.1.de Arte.

¶Placitũ,pro Pacto & conuentio. Hermogenianus in l Incertis D. De iudiciis, Sed & si qui nummis redemptos se, & non manumissos contra placiti fidem asseuerent.

¶Placere,pro Blandiri. Tacit de Orat.Satis multos offendit: qui si fortè hoc audirent, satis scio dicturos, me,dum iuris & philosophiæ scientiā tanquam oratori necessariam laudo, ineptiis meis placuisse.

Placiturus,pen prod. { [illegible] } Similiter participium: vt
Dicta haud placitura referre Virg.12.Æneid.

Placendus,Adiect. { [illegible] } Quod placere debet,& acceptũ esse.Plaut. Trinum.17, -si illa tibi placet,
Placenda dos quoque est,quam dat tibi.

Placito,placitas,pen.corr.placitare,Frequentatiuum { [illegible] } Plaut. Bacchid.21,Neque placitant mores.

Placidus, pen corr.Adiect. { [illegible] } Mitis,sedatus: quòd illa quæ quieta sunt,omnibus placent. Donatus,Clemens, est circa recte agentes: Placidus etiam circa delinquētes.Clemēs, animo: Placidus,vultu. Terent. Adelph. 5.4, Clemens,placidus, nulli lædere os,arridere omnibus. Plautus Merc.24,Vxor tibi placida & placata est.

Ferocire,& Placidum esse,contraria. Terent.Adelph.4.2.
Dare se placidum alicui.Ouid.1.Fast.
Placidum mollémque aliquem reddere.Cic.pro Cecinna.
Placida & Immitia,contraria.Horat.in Arte.
¶ Æuum placidum degere.Lucret.lib 2.
Amnis placidus.Ouid.1.Metam.
Amor Virg 4 Æneid.
Animalia placida,quibus Fera opponuntur. Plin.lib.8.cap.53.
Arbor placida,cui Syluestris opponitur,Plin.lib.16.cap.5.
Aures.Virg 4 Æneid.
Cælum.Sil.lib 12.
Canis.Plaut.Mostel.10.
Caput.Virg 1 Æneid.
Columba.Ouid.7.Metam.
Placida & quieta tranquillitas. Cic.2.Tuscul.In participe rationis ponunt tranquillitatem,id est placidum quietámque constantiam.
Deus.Ouid 4 Trist eleg 5.
Dictis placidis miscere fortia.Ouid.4.Metam.
Dies Ouid.11.Metam.
Dies placidus & serenus.Plin.iun.lib.6.epist.15.
Fœdus placidum Virg 10.Æneid.
Hyems.Ouid.2.de Ponto,eleg 7.
Iter Plin.in Paneg.
Lector.Ouid 3 de Ponto,eleg 4.
Lumen.Horat.4 Carm ode 3.
Manum dare placidam alicui.Ouid.3.Trist.eleg 2,
Mare stat.Virg.eclog 2.
Mens placid. & alta. Quintil.in Prœem lib.6.
Mente placida ferre aliquid Ouid.13.Metam.
Mores.Colum lib.6 cap 20.
Mors.Virg 6.Æneid.
Placida,summissa,lenis oratio.Cic.2.de Orat.
Ore placido edere aliquid.Virg 7.Æneid.Edere,loqui.
Ouis.Ouid 1.Fast.
Palus.Virg 8 Æneid.
Pax.Virg.1 Æneid.
¶Placidissima pax in animo. Cic.5.Tuscul.An delectationis & otij consumendi causa locuti sumus,sapientem ab omni concitatione animi,quam perturbationem voco, semper vacare, semper in animo eius esse placidissimam pacem?
Pectus Virg.1.Æneid.
Portus æterna placidus quiete.Senec.Agamemn.7.2.
Quies Plin lib.10.cap 75.
Sedibus vt saltem placidis in morte quiescam. Virg.6. Æneid.
Senectus.Horat in Carm.seculari.
Placida & lenis senectus.Cic.de Senect.
Somnus.Ouid.3.Fast.
Somnus placidissimus deorum.Ouid.11.Metam.
Sopor.Virg 4 Æneid.
Venti.Virg 5 Æneid.
Vitam placidam ac pacatam degere.Lucret.lib.5.
Vndis placidis natare Ouid.13 Metam.
Vrbes placidæ.Expertes tumultus bellici.Virg.7.Æneid.
Vultus.Claud.5.Paneg.
Vultu placido videre aliquem.Propert.lib.2.eleg.4.
¶Nihil placidius aut quietius.Liu 3.ab Vrbe.

Placidè,pen corr.Aduerb. { [illegible] } Quietè,sine tumultu.Plaut. Bacchid.15,
Accepta est placidè oratio.Liu.2.ab Vrbe.
Accubare placidè Plaut Mostel.10,
Agere aliquid placide & otiosé.Plaut.Pœn.7.
Amplecti placidè aliquid Virg.5.Æneid.
Aperire placidè forem Plaut Bacchid.18.
Placidè pulsare fores.Idem Menæch.4.
Currere placidè.Plaut.Rud.28.

[illegible]

Exquirere placidè. Plaut. Merc 4.
Ferre placidè sedatéque dolorem. Cic. 2. Tuscul. Veruntamen dolorem suum nemini impertiebat: Prætoris iniurias tacitè, hospitis placidè ferendas arbitrabatur.
Ferre placidè iniuriam. Cic. 4. Verr.
Loqui placidè sedatéque. Cic. in Orat.
Sequi placidè aliquem. Plaut. Milite, 18.
Regere feruidam mentem, & placidè tractare. Sen. Medea, 7.
Viuere placidè. Ouid. 2. Amor. eleg. 9.

Placiditas, pen. corr. placiditatis { [illegible] } Gell. lib. 13 cap. 21, ex commentario Seruilij Claudij, Nerio dictum quasi Neirio, hoc est sine ira, & cum placiditate: vt eo nomine mitem, tranquillúmque fieri Martem precemur. Varro de Re rust. lib. 2. cap 1, In queis primùm non sine causa putant oues assumptas, & propter vtilitatem, & propter placiditatem.

Placo, placas { [illegible] } placâre, Mitem ac placidum facere, sedare, tranquilliorem facere. Terent. Heaut. 5. 4, Neque quod principium inueniam ad placandum, scio.
Pacem animis affert, & eos quasi concordia quadam placat ac lenit temperantia. Cic. 1. de Fin.
Sanare, & placare aliquos Reipub. Cic. 2. in Catil. De his qui dissimulant, qui Romæ remanēt, qui nobiscum sunt, nihil dicimus: quos quidem ego, si vllo modo fieri posset, non tam vlcisci studeo quàm sanare, & ipsos placare Reipub.
Placare, & lenire se alicui. Cic 7. Philipp. Iam verò ipse se placabit & leniet prouinciæ Galliæ, à qua exclusus & repudiatus est.
Sibi aliquem placare. Cic. Memmio, lib. 13. 1.
¶Æquora tumida placat Iuppiter. Virg. 1. Æneid.
Est honor & tumulis animas placare paternas. Ouid 2. Fast.
Placare & mitigare animum Cic. 10. Philipp. Quamobrem collige te, placáque animum aliquando, & mitiga.
Animos iudicum. Cic. pro Fonteio.
Tanto niueo placatur Cyllenius. Sil. lib. 3.
Carmine di superi placantur Horat. 2 epist. 1.
Deuotionibus deos. Cic 3 de Nat deor. Tu autem etiam Deciorum deuotionibus placatos deos esse censes.
Hostijs humanis placant deos Galli. Cic. pro Fonteio.
Deos thure. Horat. 1. Carm. ode 36.
Diuos placant sanguine Horat. 2 Serm. saty. 3.
Munera (crede mihi) placant hominésque deósque. Ouidius 3. de Art.
Ieiunia ventris voracis placare, Famem sedare. Ouid. 15. Metam.
Iram dei donis. Cic. 2. de Legib. Impius ne audeto placare donis iram deorum.
Iram deûm sacris Ouid. 10. Metam.
Iras discordiásque nostras inter nos. Cic. de Arusp. resp.
Lares thure & horna fruge. Horat. 3. Carm. ode 23.
Numina deorum. Ouid. 1 Fast.
Obiurgatores beneuolos. Cic. 1. de Nat. deor.
Odia improborum. Cic pro Domo sua.
Esca placauit iratum ventrem Horat. 2. Serm. saty. 8.
Verbis supplicibus aliquem. Ouid. 4. Fast.
¶Non est placandi spes mihi nulla dei. Ouid. 5. Trist. eleg. 9.
Ira placanda iudicis. Tibull. lib. 4. ad Messalam.
¶Placare, pro Gratias agere. Horat. lib. 1. Carm. ode 36,
Et thure & fidibus iuuat
Placare, & vituli sanguine debito
Custodes Numidæ deos:
Qui nunc Hesperia sospes ab vltima, &c. Hîc (ait Acron) non iratos aut mitigare, aut reconciliare numina parat, sed aut grates referre, aut vota persoluere. Propitij enim dei reduxerunt Numidam sospitem. Placare (inquit Porphyr.) pro eo quod est gratiā referre intelligendum, non vt placari irati dicuntur. Quum enim Numidam dicat sospitem rediisse, apparet enim deos propitios & ante sacrificia habuisse. Custodes autem pro conseruatoribus accipiamus. Hæc ille. Ascens. sic exponit: Placare, id est placidos, & (vt dicunt) contētos facere: quia dum diis vouemus, non sunt placati donec vota reddiderimus. Propterea dixit debito, scilicet ex voto.

Placatus, penult. prod. { [illegible] } Participium, siue Nomen ex participio. Plin. lib. 12. cap 18, Nec minus propitij erant mola salsa supplicantibus, imò verò (vt palàm est) placatiores.
Æquus & placatus. Qu. Cic. de Petit. Consul. Quibus propter aliquod officium necessitudinis affutorum negaris, tamen ij possunt abs te placati, æquíque discedere.
Placatus & Ira incensus, contraria. Cic. Attic lib. 6, In hac autem peregrinatione militiáve nostra sæpe incensum ira vidi sæpe placatum.
Placatum & mite. Cic. Attic. lib 5, Nihil tam vidi mite, nihil tam placatum, quàm tum meus frater erat in sororem tuam.
Quietus & placatus. Cic. 5. Tuscul. Animi quietus & placatus status cernitur, quum perturbatio nulla est qua moueri queat.
Placatus & satiatus. Cic. pro Marcello, Vt mihi quidem videantur dij immortales, etiam si pœnas à Pop. Romano ob aliquod delictum expetiuerint, qui ciuile bellum tantum & tam luctuosum excitauerunt, vel placati iam, vel etiam satiati aliquando, omnem spem salutis, ad clementiam victoris & sapientiam contulisse.
Deus placatus. Ouid. 1. Trist eleg. 3.
Deos placatos pietas efficit & sanctitas. Cic. 1. Offic.
Gurges. Valer. 4. Argon.
Maria. Virg. 3. Æneid.
Mens. Lucret. lib. 5.
Ore placato annuit Ouid. 14. Metam.
Procella. Propert. lib. 1. eleg. 16.
Placatæ res & minimè turbulentæ. Cic. in Orat.
Sepulcra. Ouid. 2. Fast.
Vita. Cic. 1. de Finibus, Vt omnes bene sanos in viam placatæ, tranquillæ, quietæ, beatæ vitæ deduceret.
Placatissima quies. Cic. 1 Tuscul.

Placatè, pen. prod. Aduerb. { [illegible] } Inturbatè. Cic. ad Torquatum, lib 6. 1, Omnia humana placatè & humanè feramus. Idem ad Ligarium, lib. 6. 13. Sed hoc ipsum intelligimus eum quotidie remissius, & placatius ferre.

Placatio, Verbale { [illegible] } Cic. 4. Tuscul. Sed omnis eiusmodi perturbatio animi placatione abluatur.
Deorum immortalium placatio. Cic 3. de Nat. deor.

Placabilis, & hoc placabile, pen. corr. { [illegible] } Quod facilè placatur. Cic. 4. Verr. Hic qui Romam venisset, satísque fœliciter anni iam aduerso tempore nauigasset, omniáque habuisset æquiora & placabiliora quàm animum Prætoris atque hospitis, rem ad amicos suos detulit.
Placabilis & Irritabilis, contraria. Cic. ad Attic. lib 1. 13, Si ita statueris, & irritabiles animos esse optimorum sæpe hominum, & eosdem placabiles, &c.
Æquus & placabilis. Cic. in Orat. Vt eos ipsos quos contra statuas, æquos placabilésque dimittas. Lagiant & placatos.
Placabilis & Inexorabilis, contraria Author ad Herenn. lib. 4, Inimicis te placabilem, amicis inexorabilem præbes.
Quo quisque est maior, magis est placabilis iræ. Ouidius 3. Trist. eleg. 5.
Præbere se placabilem alicui. Cic ad Attic. lib. 10.
Placabile ingenium ad preces Liu. 4 ab Vrbe.
Ira deorum. Ouid. 1 de Ponto, eleg. 10.
Numen solet fieri placabile Ouid 5. Trist.
Æqua & placabilia omnia habere Cic. 4. Verr.
Placabilius est. Terent. Adelph. 4 3, Quapropter teipsum purgare ipsis coram, placabilius est. Hoc ast, res erit placabilior.

Placabilitas, pen. corr. placabilitatis { [illegible] } Cic. 1. Offic. Nihil enim laudabilius, nihil magno & præclaro viro dignius placabilitate atque clementia.

Placamen, pen. prod siue Placamentum { [illegible] } Quo quis placatur. Liu. 7. ab Vrbe, Et quum vis morbi nec humanis consilijs, nec ope diuina leuaretur, victis superstitione animis, ludi quoque scenici, noua res bellicoso populo (nam circi modo spectaculum fuerat) inter alia cælestis iræ placamina instituti dicuntur.

PLACIA, Mysiæ oppidum iuxta Cyzicum Milesiorum oppidum, vt scribit Plin. lib. 5 cap vltimo.

PLACIADAE, Vici cuiusdam Atticæ regionis incolæ vocantur, apud quos moris erat vt qui fuisset in adulterio deprehensus, ignominiosas pœnas daret, impactis in pudendam corporis partem raphanis, qui apud illos miræ magnitudinis esse dicuntur. Quòd si raphani fortè non fuissent ad manum, stelæo vtebantur, id est ligonis ligno. Hinc Placiadæ, prouerbium, quod dictū refert Plutarchus de deprehensis adulteris, & contumeliosè, sicut merentur, tractatis.

PLACIDEIANUS, seu Pacidianus, (vtrunque enim scriptum reperitur) fuit gladiator, & quidem præstantissimus, vt ex Lucilij versibus apparet, quos profert Nonius Marcellus in declaratione verbi Compono. Versus sunt hi,
Samnis spurcus homo vita illa dignus locóque,
Cum Placideiano componitur, optimu' longè
Post homines natos gladiator qui fuit vnus. Eundem cōmemorat Cic lib. 3 epist. ad Qu. fratrem, & pluribus alijs locis. Meminit huius & Horat. 2. Serm satyra 7,
Aut Placideiani contento poplite miror
Prælia, &c.

Placitis { [illegible] } Cadmi species, quæ velut fuligo quædam, aut fauilla ex fornacibus ærarij egesta, parietibus adhæret: nam propter sui grauitatem, ad testudinem euolare non potest. Dicta Placitis ab eo quod speciem referat crustæ, quam Græci [illegible] vocant. Galen. lib 9 Simplic. & Plin. lib. 34 cap 9 & 10.

Pladarotis { [illegible] } Pladarotes, sunt mollia, veluti corpora vetusta, & maximè decolora, palpebrarum parte interna nondum asperitudinem habentia. Galen. in Medic.

Plados { [illegible] } est superflua, siue nimia humiditas. Hippocr. lib. 2. de morb. vulgar. n. 15. Galen. Com. 11. in lib. 2. Hippoc. de morb. vulg. Omnibus vndaquaque multus Plados.

Plaga, plagæ, priore producta { [illegible] } Percussio, vulnus. Terentius Eunucho, 2. 2,
-neque plagas pati Possum.
Nodi plagarum, Tubera ex plagis. Stat. 4. Thebaid de tauro.
Dolor, crepitúsque plagarum. Cic 7. Ver. Cædebatur virgis in medio foro Messanæ ciuis Romanus, Iudices, quum interea nullus gemitus, nulla vox alia istius miseri inter dolorem crepitúsque plagarum audiebatur, nisi hæc, Ciuis Romanus sum.
Experta plagarum corpora. Lucret lib 3.
Plaga ab. Cic. in Tuscul. Hæc leuior est plaga ab amico, quàm à debitore.
Ex retuso telo plaga Celsus lib. 5. cap 26.
¶Altæ plagæ, Profundum vulnus. Senec. OEdipo, 4. 11.
Exigua. Celsus lib. 5. cap. vlt. De phygethlo.
Luculenta, Vide LVCVLENTVS.
Lunata. Celsus lib. 7. cap. 26.
Odiosa, Vide ODIVM.
Vehementior. Cic 2. Tuscul. Pugiles etiam quum feriunt aduersarium, in iactandis cæstibus ingemiscunt: non quòd doleant, animóve succumbāt, sed quia profundenda voce omne corpus intenditur, venítque plaga vehementior.
¶Accipere plagam. Cic. 2. Tusc. Qui bene instituti sunt, accipere plagam malunt, quàm turpiter vitare? Et 1. de Nat. deor. Grauiorem enim plagam accipiebat, vt leuiorem repellaret.
Adhibere plagas, Vide ADHIBEO.
Consumere hostem plagis Horat. 2. epist 2.
Dissoluere corpora valida plaga. Lucret. lib. 3.

Domare corpora plagis. Lucret. lib. 2.

Facere grauem plagam. Cic. in Orat. Sic oratio, nec plagam grauem facit, nisi, &c.

Facta plaga. Celsus, de incisione inguinis vel fetori loquens, Plaga facta deorsum versus subest.

Ferre plagam. Virg. 11. Æneid.

Fieri meliorem plagis Phrygem. Cic. pro Flacco. Verum igitur nostrum est, an vestrum hoc vetus prouerbium, Phrygem plagis fieri solere meliorem?

Hiat plaga. Columel. lib. 4. cap. 29. Ne quum scalpro factum fuerit inter surculo, plus iusto plaga hiet.

Imponere plagam insanabilem alicui. Cic. pro Sextio.

Infligere plagam mortiferam alicui. Cic. in Vatin. Si ad cætera vulnera quibus putasti Rempub. deleri, hanc quoque mortiferam plagam inflixisses.

Inijcere plagam. Cic. pro Murena, Illa plaga est iniecta petitioni tuæ maxima.

Efflantes plagas internectere. Stat. 8. Thebaid.

Leuare plagam, Vide LEVIS.

Obducere plagam limo, Vide OBDVCO.

Perferre plagas. Cic. Tusc. lib. 2. 16, Gladiatores, aut perditi homines, aut barbari quas plagas perferunt?

Peremptus plagis vitulus. Virg. 4. Georg.

Corpus plagis præbere. Ouid. de Nuce.

Plaga sedere dicitur, apud Ouidium 3. Metam.

Externis succumbunt omnia plagis. Lucret. lib. 2.

Soere plagam. Cels. lib. 5. cap. 26.

¶Plaga, Incisio arboris. Plinius lib. 12. cap. 25. Succus è plaga manat.

¶Plagæ, priore cor. Retia dicuntur rariora, ad capiẽdas feras: quòd plagis, id est foraminibus plena sint. Cic. 3. Offic. Súntne igitur insidiæ, tendere plagas, etiam si excitaturus non sis nec agitaturus? Virg. 4. Æneidos,

Retia rara, plagæ, & lato venabula ferro. Seruius in hũc locum scribit, Plagas propriè illas funes dici, quibus retia tendũtur circa imam & summam partem.

Aucupes, & plagæ. Vlpian. in l. Quæsitum. §. Si in agro. D. de fund. instruct.

Densæ plagæ. Horatius 3. Carm. ode 5.

Dispositæ. Seneca Thyeste, 6.

Nodosæ. Ouid 6 Fast.

Raræ Senec. Hippol. 1.

¶Plagis nexilibus ambire syluas Ouid. 2. Metam.

Cadere in plagas Ouid 3. de Arte.

Sepire saltum plagis. Lucret lib. 5.

Tendere plagas, Disponere retia. Ouid. 1. de Arte.

Trudere apros in obstantes plagas multa cane. Horat Epod 2.

¶Incidere in plagas, per translationem, pro Incidere in periculum. Cic in Verrem, Si mehercules (id quod fore intelligo non posse) ex his laqueis te exueris, ac te aliqua vi, ac ratione explicaris: in illas tibi maiores plagas incidendum est, in quibus te ab eodem me, superiore ex loco confici & concidi necesse est.

Iaci in plagas amoris. Lucret. lib. 4.

Conijcere se in plagas Vide CONIICIO.

Texere plagas contra se Cic. 4. Acad. Quum plus vno verum esse non possit, iacere necesse sit tot, tam nobiles disciplinas, quàm de oculorum sensuúmque reliquorum mendacijs, & de sorite, aut pseudomeno, quas plagas ipsi contra se Stoici texuerunt.

¶Plaga, priore similiter correpta {κλίμα} Cæli vel terræ spatium amplissimum, quod etiam tractus & clima à Græcis dicitur. Virg. 7. Æneidos,

& siquem extenta plagarum

Quatuor in medio dirimit plaga solis iniqui. Plin. lib. 16. cap. 2, In eadem Septentrionali plaga Hercyniæ syluæ.

Cæli plagas seruare. Cic. 2. de Diuinat. Ex poeta.

Extra pondus & plagam motus. Cic. de Fato, Itaque tertius quidam motus oritur extra pondus & plagam, quum declinat atomus interuallo minimo: id appellat ἐλάχιστον.

Mundi plaga, Id est pars Senec. Herc. furente, 13.

¶Ætheria. Virg 1 Æneid.

Ardens plaga, Regio ardentior Africæ. Claud. 1. in Eutrop.

Cælestes. Ouid. 12. Metam.

Diuitis atra plagæ Valer 1. Argon.

Feruida. Senec. Herc. OEtæo. 9. Intelligit Zonam torridam.

Lactea cæli Stat. 1 Sylu. 2.

Marmorata plaga ingenti dorso. Stat 4 Sylu. 3. Intelligit. viam stratam marmoribus. Loquitur enim de via Domitiana.

Mitis. Silius lib 2.

Solifera plaga, Plaga Orientis. Seneca Herc. OEtæo. 2.

¶Plagæ. Tapetes, vel tapetia Græcè dicuntur, stragula Latinè. Varro de vita Pop. Romani. Chlamydes, plagæ, vasa aurea. Idem, Eburneis lectis & plagis sigillatis Nonius.

¶Plagæ, plagarum, Grãde horeum, tegmen, seu velamen, quale est quod nobiles viduæ nostrates gestant. Plagulæ, diminutiuum, velamẽ planctus ex lino aut canabo. Vlpian. l. 23. §. 2. de auro & argen. leg. plagulas inter muliebres vestes recenset.

Plagula, plagulæ, pen. corr. Diminutiuum, Stragulum. Plin. lib. 13 cap. 12, docens quomodo fiant chartæ, Premitur deinde prelis, & siccantur in sole plagulæ, atque inter se iungũtur Ita legit Bud. Liu 9. bel. Maced Luxuriæ enim peregrinæ origo ab exercitu Asiatico inuecta in vrbem est. Ii primum lectos æratos, vestem stragulam pretiosam, plagulas, & alia textilia, & quæ tum magnificæ supellectilis habebantur, monopodia & abacos, Romam aduexerunt. Turnebus in hunc locum, Plagulæ, inquit, sunt vela & textilia, quibus lecticæ & lecti intendebantur aut inuoluebantur: vt apud Tranquillum in Tit. Lecticæ dimotis plagulis. Nonius plagas interpretatur grandia lintea, & toral, & lecticariam sindonem, vnde per diminutionem plagulæ, inquit, dicuntur. Hæc ille.

Plagiarius {ἀνδραποδιστής} Qui liberum emit, vel vendit. Item qui seruo aut seruæ persuadet, vt à domino dominâve fugiat: vel eum eámve inuito vel nesciente domino celat, vinctum habet, emit vel vendit. Dictus plagiarius, quòd lege Fabia plagis damnatus esset. Lex ipsa, Plagiaria {ἀνδραποδισμός} crimen, Plagium vocatur. Martial. lib 1. 48. Plagiarium vocat furẽ librorum suorum Callistratus in l. Non statim. D. Ad legẽ Fab. de Plagiarijs, Seruos alienos qui sollicitauerit, aut interceperit, crimine plagij quod illi intenditur, teneatur nécne, facit quæstionem. Cic. Q. fratri, lib. 1. 2.

Plagosus, pen prod. Adiectiuum {πληγώδης} Plagis plenus. vt Plagosa crura, apud Apuleium. lib 8 Et Dorsum plagosum, apud eundem lib. 9 Ab Horatio plagosus dicitur Orbilius grammaticus, qui sæpe plagas inferri, 2. epist 1,

Non equidem insector, delendáque carmina Liui

Esse reor, memini quæ plagosum mihi paruo

Orbilium dictare. Hinc est illud Domitij Marsi,

Siquos Orbilius ferula scuticáque cecîdit. Vide libellum Suetonij de Claris grammaticis.

Plagiger {πληγοφόρος} Ad ferendas plagas quasi natus. Plaut. in Pseudolo, Plagigeræ genera hominum.

Plagialon, Tibiæ genus ex loto fuerunt enim tibiarum multæ species: Elymos, ex buxo & lauru: Calamus, ex auena, aut hordeo apud Gallos: Et veræ tibiæ, quæ ex auium maiorum aut minorum tibijs, vnde & nomen habuerunt, fiebant. Alexand. lib. 4. cap. 17. Nos ferè eo verbo vtimur, *flageolet*.

Plagusia, Genus piscis. Plaut Rudente, 2,

Ostreas, balanos captamus, conchas, marinam vrticam,

Musculos, plagusias, striatas, &c. Turnebus plagusias conchas esse putat, eas hoc nomine venire dicens, quæ crustam tegumenti latam patulamque habent, quasi πλαγίουσαι dicantur. Nam à πλάγιος deducitur, quo nomine quum sit mons Ciliciæ, idem tamen etiam mons Placusius vocatur. Hæc ille.

PLANARIA, Vna ex fortunatis insulis, à planitie dicta. Plinius lib. 6. cap. 32.

Planarius a, um. Planaria interpellatio magistratus, quæ de plano fit, seu in plano non pro tribunali Constantinus in l. 4. C. de Dilation. Et cognitio causæ, non interpellatione planaria: sed considente magis iudice colligatur.

PLANASIA {Πλανασία} insula est in mari Tyrrheno, non longè ab Ilua, vt author est Ptolemæus lib 3. cap 1. & Plin lib. 3 cap. 6.

Planca, plancæ {σανίς} Tabula plana, à planitie ita appellata. Plin lib. 8. cap. 43, Nec pontes asini transeunt, per raritatem plancarum translucentibus fluuijs. Legitur &, Per raritatem eorum, &c.

Plancianus, a, um, ex nomine proprio, (quod sæpe fit) attributum confictum. Plancianum S. C. de liberis agnoscendis. l. 1. §. Elegantec. de lib. agnoscend. in P.

Planctus Vide PLANGO.

Plancus, planci {πλάγγος} inquit Festus, qui supra modum planis pedibus est, qui pedes imos graciles habet, planósque æqualiter, quasi tabellas quæ plancæ vocantur. Plin. lib 11, cap. 45, Vola homini tantum, exceptis quibusdam. Namque & hinc cognomina inuenta Planci, Plauti, &c.

PLANCVS {Πλάγκος} dictus est Romanus quidam, cuius extant epistolæ luculenter scriptæ. Qui (teste Eusebio) quum Galliam comatam regeret, Lugdunum condidit: quæ ciuitas Senecæ temporibus deflagrauit incendio.

Plancus, est aquila tertij generis, quam nõnulli Morphnon, Homerus Percnon, aliqui Anatariã appellant: huic vita circa lacus, secunda magnitudine & vi. Plin. lib. 10 cap. 3.

Plane, Vide PLANVS.

Planeta, planetæ, pen prod. m. g. ἀπὸ τῆς πλάνης, id est, ab errore. πλανήτης, id est erraticus & vagus Latini ab incessu vocant erraticas, & erraticas stellas. Nigidius errones appellat. Vide Virg. 1. Georg. de Mercurio,

Quos ignis cæli Cyllenius erret in vrbes. Sunt autem septem planetæ, Saturnus, Iupiter, Mars, Sol, Venus, Mercurius, Luna.

Plango, plangis, planxi, planctũ {κόπτομαι} plángere, Tundere, vel percutere. Ouid 2. Metamorphoseos,

Plangere nuda meis conabar pectora palmis. Lucilius,

plangunt litora fluctus.

Lacertos suos planxit. Ouid 9. Metam.

Pectora plangere manu. Ouid. 3. Amorum, eleg. 5.

Humum pectore plangere, Percutere. Ouid. 1. Fast.

Venti plangunt pestem per auras Lucret. lib. 6.

Fluctus plangentes saxa. Lucret. lib 3.

¶Plangere {κοπτόμενοι} Plorare & deflere: quia in ipso luctu pectora plangere solemus.

Carmine plangere aliquem. Stat 5. Sylu. 3.

Plangunt sua damna coloni. Stat. 12. Thebaid.

Magno planxit dimotria luctu Claud. 1 in Eutropium,

Funera alicuius plangere Stat. 12. Thebaid.

¶Planguntur litora. Virg 1 Georg.

Planctus, huius planctus {κοπετός} Percussio Lucan. lib. 2,

Exigit ad sæuos famulatum brachia planctus.

¶Planctus, Lamentatio & luctus.

Peruigil planctus. Valer 3 Argon.

Sæuo planctu concutere pectora. Stat. Syluar. lib. 5. Sylu. 1,

Parce precor lacrymis, sæuo nec concute planctu

Pectora, nec crucia fugientem coniugis vmbram.

Tristes planctus. Claud 1. in Eutrop.

Dare planctus. Seneca Troade, 1.

Ingentes iterasti pectore planctus. Stat 3. Sylu. 5.

Fœmineo cum planctu mistus clamor Senec. Octau. 6.

Mollem planctum pepulere brachia. Stat. 6. Thebaid.

Ponere

Ponere planctus, Linquere mœrorem. Seneca Herc. Oetæo, 16.
Tympana reddunt planctum. Claud. 3 de Raptu Proserp.
Immensus planctus resonat per vrbes. Seneca Herc. Oetæo, 12.
Vno planctu sonant tria regna Seneca Herc. furente, 12.
Vallantur planctibus aræ Stat. 10. Theb.

Plangor, plangoris, Verbale {[illegible]} Percussio Catul Argon. 59,
Procedunt, leuitérque sonant plangore cachinni.
Præcipiti plangore ruunt. Valer 3 Argon.
Sonitus plangoris. Ouid. 3. Metam.
¶Plangor {[illegible]} pro Planctu & vociferatione. Cic. 2. Philip.
Tum diadema imponebas cum plangore populi.
Plangor & lamentatio. Cic. in Orat. Vt alia in causa tacitare reo nobili, sublato etiam filio paruo, plangore & lamentatione complerenus forum.
Sonus plangoris. Ouid 14. Metam.
Clarus plangor. Ouid 4. Metam.
Dare plangorem. Ouid. 4 Metam.
Consonus plangor axit in auras. Ouid. 13 Metam.
Magnis plangoribus æther resonat. Virgil 4. Æneid.
Domus plangore sonat. Ouid ad Liuiam.
Fœmineis plangoribus ædes vlulant. Virgil. 2. Æneid.

Planipes, Planities, Planitudo, Vide PLANVS.

Planta, plantæ {[illegible]} Tota pars inferior pedum, digitíque & vngues. Plin. lib. 7 cap. 2, Eudoxus in Meridianis Indiæ viris plantas esse cubitales, fœminis adeò paruas, vt struthopodes appellentur. Lactantius de Opif. Dei, cap 13, Plantæ quoniam totius operis fundamenta sunt, mirificus eas artifex non rotunda specie, ne homo stare non posset, aut alius ad standum pedibus indigeret, sicut quadrupedes: sed porrectiores longioréśque formauit, vt stabile corpus efficerent planitie sua. vnde illis inditum nomen est.
Alatæ plantæ. Virgil. 4. Æneid. De Mercurio.
Ancipiti figens vestigia planta. Iuuenal. Satyr. 14.
Auersæ plantæ, Vide AVERTO.
Ferratæ. Claud 3. de Raptu Proserp.
Læua. Cic in Arato.
Niueæ. Claud. de Nupt. Honorij.
Pernices. Virgil. 11. Æneid.
Timidæ Ouid 6. Metam.
Tremulis insistare. Iuuenal. Satyr. 6.
Velocis gloriæ. Iuuenal. Satyr. 13.
Volucres. Silius lib. 13.
¶Contingere sidera plantis. Propert. lib. 1 eleg. 8.
Celeres plantas tingere æquore. Virgil. 8. Æneid. Id est mergere.
Ægra planta euadere lubrica. Silius lib. 7.
¶Planta {[illegible]} de arboribus dicitur ea, quæ transferendi gratia, vel de arboribus rapta, vt ait Seruius, vel ex seminibus est orta: & de herbis quoque dicitur. Virgil 2. Georgicorum,
Hic plantas tenero abscindens de corpore matrum
Deposuit sulcis. Plin. lib. 17. cap 15, Satiuæ plantæ syluestrium radicibus inseruntur naturaliter.
Feraces. Virg. 2 Georg.
Teneræ. Virgil 10. eclog.
Summas plantas defringere ex arbore. Virgil. 2. Georg.
Deponere sulcis plantas Virgil. 2 Georg.
Euellere plantam cœno. Horat. 2. Serm satyr. 7.

Plantæ, semina olerum, quòd plana sunt, & appellantur etiam ex simili plantæ nostrorum pedum. Paulus.

Plantarium, plantarij {[illegible]} Ipsa planta in terra nata, quæ cum radicibus transfertur de vno loco ad alium: vt ait Seruius. Virgil. 2. Georgicorum,
Syluarúmque aliæ pressos propaginis arcus
Expectant, & viua sua plantaria terra.
Plantaria, pro pilis. Persius Satyr. 4.
Quinque palæstritæ licet hæc plantaria vellāt, &c. Hoc est, extirpēt & eradicēt hos pilos, qui tanquā plantæ ex terra, sic ex cute pullulāt.
¶Plantarium, Plantarum locus. Plin. lib. 17, Quædam in plantario insita eodem die transferútur. Idem lib 13 cap 4, Ergo plantaria instituunt. Dicitur & Seminarium, teste Budæo.

Plantarius, Adiectiuum {[illegible]} Colum. lib. 5. cap. 9, Antequā plantarias arbusculas effodias solo, rubrica notato partem eius, quæ Meridiem spectat. Nunc verò in emendatis codicibus sic legitur, Antè quàm explantes arbusculam, rubrica notato, &c.

Plantaris, & hoc plantare, penult. prod. {[illegible]} Quod est plantæ pedis, siue quod pertinet ad plantam pedis. Stat. lib 1. Theb.
Summa pedum propere plantaribus illigat alis. De Mercurio.

Plantiger, penult. corr. Adiectiuum {[illegible]} Plantas gerens: vt Plantigeræ arbores, Quæ ex se pullulando plantas emittunt. Plin. lib. 13, cap. 8, Siliqua plantigera est in imis partibus.

Planto, plantas {[illegible]} plantare. Plin. lib. 17. cap. 10, Hoc modo plantantur puniceæ.

Plantatio, verbale {[illegible]} Plin. lib. 21. cap. 4, Vnde aceolæ transferentes conserunt, ipsáque plantatione proficiunt.

Plantago, penult. prod plantaginis, fœm. gen. {[illegible]} Plin. lib 25. cap 8, Celebrauit & Themison medicus vulgarem herbam plantaginem, tanquam inuentor, volumine dato edito. Duo eius genera. Minor angustioribus foliis & nigrioribus linguæ pecorum simillimis, caule anguloso, in terram inclinato, in pratis nascens: altera maior, foliis laterum modo inclusa: quę quia septena sunt, quidam eam Heptapleuron vocauere. Huius & caulis cubitalis est, & napi similis. Nascitur in humidis multo efficacior. Vis mira in siccando, densandóque corpore, cauterij vicem obtinens.

Planus, plani, priore correpta {[illegible]} Aul Gellius lib. 16. cap. 7, cum memorat inter verba insulsitata, quibus vsus sit Mimus Laberius, atque significare sycophantam Budæus, Impostores à Græcis etiam plani dicuntur, sed certi cuiusdam generis impostores, insignis versutia præditi: quo vocabulo potius quàm Latino Cic. pro Cluentio vsus est, Hic ille planus (inquit) improbissimus, quæstu iudiciario pastus &c. Horat. lib 1. epist. 18.
Nec semel irrisus triuiis attollere curat
Fracto crure planum, &c. Planus (vt in hunc locum inquit Acron) nomē est hominis, qui solebat multos sic fallere, in quorum vehicula voluisset tolli, vt fingeret se eius freg fle: qui quum postea verè genu fregisset, & idem rogasset, non est ei creditum. Eustathius Homeri interpres in Odyss. sic inquit (interprete Budæo) Planus est qui artem quandam profitetur imponēdi etiam spectantibus, quales fuerunt Ciphisodorus & Pantaleon, & Matteas apud Alexandriā. Huiusmodi autem impostores in delicijs olim regum fuisse, ex Plinij verbis coniicere licet. lib 35. cap. 10, Non fuerat (inquit) Apelli gratia in comitatu Alexandri cū Ptolemæo, quo regnante Alexandriam vi tempestatis expulsus, subornato fraude æmulorum plano regio inuitatus, ad regis cœnam venit: indignantíque Ptolemæo, & vocatores suos ostendenti, vt diceret à quo eorum inuitatus esset, arrepto carbone extincto è foculo, imaginem in pariete delineauit, agnoscente vultum plani rege ex inchoato protinus. Budæus.

Planus, plana, planum, priore producta {[illegible]} Cuius figura æqualis est. Cic. de Vniuersitate, Quòd si vniuersitatis corpus planum & æquabile explicaretur, neque in eo quicquam esset requisitum. Martial. lib. 1 170,
Et planus modico tumore venter.
Ager planus Id est incultus. Varro de Ling. Lat. lib. 4, Quod primùm ex agro plano fructus capiebant, campus dictus.
Ex solidis globus, ex planis circulus aut orbis. Cic. 2. de Nat deor. Quum duæ formæ præstantes sint, ex solidis globus (sic enim sphæram interpretari placet) ex planis autem circulus aut orbis.
Planior aditus: Hoc est facilior & patentior. Liuius 4. bel. Maced.
Area planissima campi. Ouid. 10. Metam.
Campi plani æquora. Lucret. lib. 3.
Planus & æquus locus. Cic. pro Cæcin. Sed ne æquo quidem & plano loco.
Spatia plana. Horat. 1. epist. 7.
Via plana. Ouid 3 Fastor.
¶Cadere in plano. Ouid 3. Trist. eleg 4.
In planum rota versari dicitur à Vitruuio lib. 10. vt differat ab ea quæ in cultrum versatur Ea autem rota in planum versatur, cuius axis perpendicularitei situs est: in cultrum verò versatur ea, cuius axis in porrectum collocatus est. Budæus.
Ad planum, Vide AD.
Ad planum reducere cicatrices, Vide AD.
Decurrunt in plana arbores, Vide DECVRRO.
Deducti in planum. Varro lib de Ling. Lat. 4.
De, vel è plano. Paul de Quæst. in l. Vnius, in fine, Custodiæ non solùm pro Tribunali, sed & de plano audiri possunt, atque damnari. Suet. in Tiberio, Iudicésque aut è plano, aut è Quæstoris Tribunali admonebat. Id est è solo in quo populus stabat. Papinian. in l. Miles. § Quidam. D ad Legem Iul. de Adulterijs, De plano quoque libellus dari potest. Id est iudice non sedente, & diebus feriatis. Budæus.
De plano promittere. Lucret. lib 1,
Hoc tibi de plano possum promittere Memmi. Id est quasi ex æquo loco, non è superiore, vt qui concionantur. vel de plano. Id est liquidò, & sine dubio, & non multa opera insumpta, magnáve cura adhibita. Ducta translatio est à prætoribus, qui lites & controuersias faciles de plano diiudicabant: difficiles autem atque implicatas è loco superiore, atque è tribunali. Vide Vlpianum lib. 2. D. de offic. procons. Lambinus.
Plani pedis ædificium dicitur à Vitruuio, ad differentiam concamerationis & hypogei lib. 6. cap. 10, Et plano pede ad differentiam contignationum, lib. 7. cap. 1. & 4. Budæus.
¶Planos pisces dicimus, Qui superficiem planā, non rotundam habent. Plin lib. 9 cap. 24, Planorum piscium alterū est genus, quod pro spina cartilaginem habet, vt raiæ, &c.
Plani dentes piscium Plin lib. 11 cap 37.
Planum & æquabile corpus. Cic de Vniuers.
Venter planus, Non rugosus. Ouid. 1. Amor. eleg. 5.
¶Planus, pro Aperto & manifesto aliquando ponitur, quòd quæ plana sunt, nullum impedimentum habeant, quin vndecunque videri possint. Plaut. Persa, 6.
Satin' hæc tibi sunt plana & certa?
Narrationes planæ sint, breues, euidentes, credibiles, moderatæ, & cum dignitate. Cic. in Topic.
¶Planum facere {[illegible]} Declarare: & rem difficilem aut dubiam soluere, & ante oculos verbis explanare & patefacere. Translatio à loco inæquali, qui cultu adhibito, aut opera planus fit. Cic 2. Verr. Hoc planum factum est. Ibidem, 5, Quum planum fieret decumis contra instituta legis, consuetudinémque omnium venditis, &c.
Facere planum, atque probare aliquid Lucret lib. 2.
¶Præceps & lubrica via, Plana & stabilis, contraria. Cic. pro Flacco, Quem posthac tam amentem fore putatis, qui non illam viam vitæ, quam antè præcipitem & lubricam esse ducebat, huic planæ & stabili præponendam esse arbitretur?
Planam viam facere ad honores quærendos. Plaut. Trinum. 10.

Planè, planius, planissimè, Aduerbium {[illegible]} Clarè, apertè. Plaut Trinum 14.
Satin' ego oculis planè video? éstne ipsus, an non est?
Planè & apertè loqui. Cic. 2. de Finib Epicurus, vt opinor, me non vult si possit planè & apertè loqui: nec de re obscura, vt physici.
Parum planè dicere aliquid. Cic 3. de Finib. Memini vero, inquā, sed tu istuc dixti bene Latine, parum planè.
Planè & perspicuè dicere aliquid. Cic 3. de Finib.
Explicari mihi tuum consilium planè volo, vt penitus intelligam. Cic. Attico, lib. 8.
Intelligere planè aliquem. Cic. Gallo, lib 7.

Planè & dilucidè loqui. Cic 1. de Orat.

Planè & Latinè loqui. Cic 7 Philipp. Quem gladiatorem non ita appellaui, vt interdum etiam M. Antonius gladiator appellari solet, sed vt appellant ij qui planè & Latinè loquuntur.

Planius commemorare Cic 3. Verr. Non possum illa planius commemorare, quàm ipsum Ligurem pro testimonio dicere audistis.

Planius vsurpanda Varr. de Ling Lat lib 7, Hæc apertius dixissem, nisi breuius eo nunc mallem, quæ iussa sunt planius vsurpanda.

Apertissimè & planissimè aliquid explicare. Cic. 4 Verr.

Scribi quàm planissimè illa res potuit. Cic. Trebatio, lib 7.20.

¶Planè, Certè. Terent Heaut. 5.1,

Sed te miror qui alta iam planè scias Idem Phorm 5.2,

Vt sit qui viuat, dum aliquid aliud flagitij conficiat.

o Planissimè D. his nunc præmium est qui recta praua faciunt.

G. ...rissimè.

¶Planè { [illegible] } Omnino, Funditus & penitus. Terent. Phorm 4 4, ...opera tua

Ad restim mihi quidem res redijt planissimè. Cic. ad Terentiam, lib 14.4. Vnum hoc scito, si te habebo, non mihi videbor planè perijsse.

Planè & omnino. Cic. de Clar. Orat Nec verò Sulpitio, neque Cottæ dicere possumus, neque cuiquam bono oratori, rem vllam ex illis quinque partibus planè atque omnino defuisse.

Planè mane, Vide MANE, Aduerbium.

Perfectè, planéque eruditus P. Crassus. Cic. de Clar Orat.

Penitus cognitæ, planéque perspectæ res. Cic. 2. de Orat.

Planius demonstrare. Gell. lib. 16 cap. 6.

Propemodum vel planè aliquid efficere. Cic. de Clar. Orat. Contine te in tuis perennibus studijs, & effice id quod iam propemodum vel planè potius effeceras.

Planiloquus, pen corr. Adiect. { [illegible] } Qui planè & apertè dicit quod sentit. & liberè. Plaut. Trucul. 18,

Planiloqua est: paucis vt rem ipsam attigit!

Planipes, penult. corr planipedis, pen corr omn. g { [illegible] } Qui pedes planos habet. Vnde Comœdiæ siue fabulæ genus dicitur Planipedia. Diomedes scribit planipedem Græcè mimum significare: quòd actores planis pedibus, id est nudis intrarent proscenium. Donatus, Planipedia dicta ob humilitatem argumenti eius, ac vilitatem actorum, qui non cothurno, aut socco vtuntur in scena aut pulpito: sed plano pede. Vel ideo quòd non ea negotia continet quæ personarum in turribus aut in cœnaculis habitantium sunt, sed in plano & humili loco. Gellius lib 1. cap. 11, Quid enim foret ea re ineptius, si vt planipedi saltanti, ita & Graccho concionanti numeros & modos, & frequentamenta quædam varia, tibicen incineret? Quintil. lib 5 cap. 11, Vt Cassius quis istã faciem planipedis senis torquens.

Planipes, Nihil candoris venustatisve habens. Comœdia planipes, nihil quod placeat, oblectet, commouéatve habens: sed argumento & actione humilis. Budæus.

Planities, planitiei, fœm g. { [illegible] } Loci æqualitas, siue complanatio. Cic. 1. de Diuin. Principio Assyrij. vt ab vltimis authoritatem repetam, propter planitiem, magnitudinémque regionum quas incolebant, &c. Liu. 7 ab Vrbe, Duûm millium planities castra Romana ab Hernicis dirimebat.

Æquata agri planities. Cic. 6. Verr.

Aprica. Claud. 2. in Eutrop.

Circuncisa, Vide CIRCVNCIDO.

Curuata paruo tumore. Claud 2. de raptu Proserp.

Lata & diffusa. Plin iunior lib. 5. epist. 6. ad Apollinarem.

Funditus planities, Vide FVNDO.

Vincere cursu planitiem Claud. 6. Paneg.

Speculi planities Lucret. lib. 4.

Planitas, pen corr planitatis. Tacit. de Orat. In compositionis decor, sententiarum planitas. Fortasse legendum plenitas.

Planitudo, dinis, Idem quod planities { [illegible] } Colum. lib. 4. cap 30, Perticæ cacuminum modicæ planitudinis, quæ tamen dipondiarij orbiculi crassitudinem non excedant, optimè panguntur.

Plasea siue Palasea, Omenti pars quædam, quo receptacula ventrium circumrecta finiuntur. Arnobius, Vobis cauda est Plasea, siligine & sanguine delibuta.

Plasma, plasmatis, penult. corr. neut. gen & Plasmatum, plasmati, { [illegible] } Figmentum, figlinum opus,

Plasma, pro quodam genere potionis à [illegible], fingo, compono. Persius Sat. 1, ...liquido quum plasmate guttur

Mobile colluerit. Antiqui enim nonnulli potionem ex pluribus liquidioribus rebus commistis vocem adiuuantibus faciebant.

Plasma, inquit Turnebus, aiunt Persij interpretes genus esse potionis ad vocis commendationẽ faciens, vt liquidior exeat. Ego verò quum Plasma pro potione nunquam legerim, putem esse quandam vocis fictionem & flectionem, quæ quòd liquida exeat, colluere guttur videatur. Huius rei fidem faciunt verba Theophrasti libro 4. de histor. planta. cap. 12. Cædi, ait, tempestiuè solitas, vsque ad Antigenidam, quum adhuc simplicius tibia vterentur, sub Arcturo mense Septembri. Plin lib 16 cap 36, Cædi solebant tempestiuè vsque ad Antigenidam tibicinem, quum adhuc simplici musica vterentur, sub Arcturo. Simplicem musicam dicit, quum adhuc sine plasmate & delicata varietate canerent. Iterum Theophr. Sed postquam varietas fictióque accessit, cæsura mutata est. cædunt enim nostra ætate, mense Maio, & Iunio, quasi paulo ante solstitium, vel sub ipso solstitio: & fieri viles in trimatu referunt, & breui exercitatione egere, linguásque dissectu deflecti: quod his necessarium est, qui sonos fugant, & multifariam flectant. Plinius loco ante citato: Postquam varietas accessit, & cantus quoque luxuria, cædi ante solstitia cœptæ, & fieri viles in trimatu, apertioribus earum lingulis ad flectendos sonos. Quintil lib 1, Lectio sit virilis, & cum suauitate quadam grauis, non tamen in canticum dissoluta, nec plasmate, vt nunc à plerisque fit, effœminata, hoc est, inclinatione & flexione non sit delicata. Itaque modorum flectiones & vocis apud Ciceronem sunt, quæ Persius & Quintil. vocant Plasmata.

Plastes, plastæ, m g { [illegible] } Fictor, qui figlinam artem exercet, qui & figulus dicitur. Plin. lib. 35. cap. 12, Plastæ laudatissimi fuere Damophilus & Gorgasus.

Plasticus, pen. corr. Idem quod Plastes. Firmicus lib. 7. cap 25, Si enim Venus sic fuerit inuenta, faciet pictores, plasticos, aurifices.

Plastice, plastices, penult. corr. fœm gen. { [illegible] } Fictoria vel figlina ars, qua finguntur imagines ex argilla. Plin. lib. 35. cap. 12, De pictura satis superque. Contexuisse his & plasticen conueniat, eiusdem operæ terra fingere ex argilla similitudines. Plura toto capite.

Plastra { [illegible] } Commemorata inter ornamenta muliebria Polluci lib. 7. cap. 22.

PLATAEA, insula inter Eubœam & Andrum, quondam Parage, nunc Amurgos appellatur Plin. lib 4 cap. 12.

Platalea, auis quæ & Platea dicitur. Vide paulo pòst in PLATEA.

Platanista, platanistæ. Piscis est in Gange Indiæ fluuio nascens. Delphino rostro & cauda similis, sed multo maior: vt qui in longitudinem XV. cubitorum excrescat. Plin. lib 9 cap 15.

Platanistinos { [illegible] } Pomi genus aqueum, qualitatis fermè capers, itaque contemnitur, sublúsque proijcitur. [illegible] vocant, quòd tenera platanorum gustum quodammodo repræsentet. Galen de Alimentor. facultatib. lib 2. cap. 21.

PLATANISTVS { [illegible] } promontorium est Peloponnesi, non procul à Lepreo: cuius meminit Plin. lib 4 cap. 5.

Platanus, platani, pen. corr. fœm gen aliquando quartæ, sed frequentius secundæ declinationis { [illegible] } Arbor latè spargens ramos: à [illegible], latum. Nomine apud nos caret, rarior in Gallia: omnibus inuisam arboris speciem demirantibus, & nomen eius & naturam ignorantibus, alioqui peregrina est, & vmbræ duntaxat gratia expetita. Hæc Ruellius. Virg in Culice. Aeriæ platanus. Idem. 2. Georg. Et steriles platani. Vide Plinium lib. 12. cap. 1. Cic. 1 de Orat. Nam me hæc tua platanus admonuit, quæ non minus ad opacandum hunc locum patulis est diffusa ramis, &c.

Alta. Ouid. 13. Metam.

Platanus cælebs. Horat. 2. Carm. ode 15. Dicta autem cælebs, quia non solet adhiberi ad vites sustentandas, vt vlmus, sed ad vmbram comparandam. Lambinus.

Genialis Ouid. 10. Metam. Sic vocat illam, quòd sub ea conuiuari veteribus mos esset. Vnde etiam Virgil. 4. Georgicorum,

Iámque ministrantem platanum potantibus vmbram.

Nutans. Catull. Argon. epigr 59

Vmbrifera. Cic 2 de Diuinat Ex Homero.

Platanetum, platanoeti, penultima prod. { [illegible] } Locus platanis consitus.

Plataninus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Quod ex platano est. Colum lib. 12. cap. 16, Alij folijs vitigineis, nonnulli plataninis semiuietas vuas contegunt.

Platanon, pen. corr platanonis, penult. prod. masc. gen Idem quod platanetum. Plin. iunior lib. 1. epist. 3, ad Caninium, Quid [illegible] opacissimus.

Platea, plateæ, penult indiff. { [illegible] } Via latior, feréque militaris, Prætoria, Consularísque dicitur. Terent. And. 4.6,

In hac habitasse platea dictum est Chrysidem.

¶Platea { [illegible] } Area in quam populus conuenire solet. Lampridius in Heliogabalo, Plateas in palatio strauit Lacedæmonijs & porphireis saxis.

Concelebrate plateam hymenæo, Vide CONCELEBRO.

¶Platea { [illegible] } Auis. Plin. lib. 10. cap 40, Platea nominatur aduolans ad eas quæ se in mari mergunt, & capita illarum morsu corripiens, donec capturam extorqueat. Eadem quum deuoratis se impleuit conchis, calore ventris coctas euomit, atque ita ex iis esculenta legit, testas excernens. Cic. plataleam vocat, 2. de Natur. deorum, Legi etiam scriptum esse auem quandam, quæ platalea nominaretur, eam sibi cibum quærere aduolantem ad eas aues quæ se in mari mergerent: quæ quum emersissent, piscémque cepissent, vsque eo premere earum capita mordicus, dum eæ eum illæ amitterent, id quod ipsa inuaderet. Eadémque hæc auis scribitur conchis se solere complere, eásque quum stomachi calore concoxerit, euomere, atque ita eligere ex iis quæ sunt esculenta.

PLATAEAE, pen. prod numero plurali { [illegible] } ciuitas in Bœotia, vt ait Homerus lib 2. Iliados, sub Cithærone monte, non longè à Thebis: dicta à latitudine remorum, vt inquit Strabo lib 9 Nam Græcè [illegible] remus, [illegible] latitudo. Inde platea, quia lata. Hîc Pausanias & Aristides Mardonium Xerxis ducem & consobrinum superauere. Hinc Platæenses, populi dicti. Stat. lib. 7. Thebaidos,

Nuntiat excubiis vigiles arsisse Plateas. Eodem nomine est insula in mari Libyco quasi opposita ad Cyrenen, vt scribit Herodotus libro 4.

Platessæ, Pisces sunt lati. Ausonius,

Cattrochos, lætalísque strygon, mollésque platessæ. Sic explicat Turnebus.

Platice, platices, fœm. gen pen corr. Firmicus lib. 2. cap. 16, Nunc ad platicen, locorúmque definitionem reuertamur. Cælius lib. 19. cap. 4, Platicen appellant eruditiores, tractatum quo vniuersim ac pinguius imbuuntur rudes, informantúrque, vt mox particulatim subtexatur doctrinæ ratio. Vide PLATICE, aduerbium.

Platicus, Adiectiuum. Firmicus lib. 3. cap. 2, Et quamuis quidam putent platicam illam dispositionem esse: discentis tamen ingenium facilis institutionis magisterio componit, ne quasi in tenebris constitutus mathematicus, caduca erroris confusione turbetur. Sed licet platicè definita hæc à quibusdam putentur, particulatim tamen in hoc libro multa dicentur.

Platicus aspectus, non sed proprio tamen nomine appellari potest sepositus, ac remotus, quinetiam latus. aut latus: quod Græcè [illegible] significat. Nam in eo non ex ipsa signi parte, vt in partili, verùm

rùm sepositis atque interiectis compluribus eiusdem signi partibus, se inuicem aspiciunt stellæ. vnde longiusculè à parte in similem partem sui aspectus dilatatur: ex quo fit, vt minorum planè virium hic aspectus esse censeatur. Partilis aspectus, exactè fit à parte in similem partẽ, vnde nomen habet: eius vires sunt maximæ, atque efficacissimæ. Vide Iouian. Pont lib. 10. cap 1 De rebus cælestibus. Vtrunque aspectum facili exemplo sic demonstro, Si stella aliqua cum prima Arietis parte, orientalem angulum teneat, se ab occasu in hemisphærium inferius præcipitante altera cum prima parte Libræ, aspectus partilis erit, nimirum à parte simili in aliam partẽ similem: qui vulgò oppositus dici solet Si verò ascendente eadem parte Arietis cum sua stella, inueniatur à 25 Libræ parte altera stella descendens, quia à prima longiusculè distat & dilatatur, nec à parte in partem radios proiicit, aspectus & re & nomine platicus esse censebitur.

Platicè, Aduerbium. Firmicus lib 2. cap 16, Sed interim platicè: nam paulo pòst partiliter ostendemus rationem, qua possint loca singula secretis inquisitionibus colligi. Debet enim is qui instituitur, primùm platicè instituti: vt his apertioribus leuioribúsque compositus atque formatus, secretiora deinceps genituræ confidentius consequatur. Idem cap. 17 & in fine 23. vt videre poteris.

PLATINA, nomine Ioannes, Homo doctus, & antiquitatum studiosus, scripsit de vita & moribus Pontificum Romanorum, quos Papas dicunt, librum satis lepidum Alexand lib. 3. cap 9.

PLATO {Πλάτων} philosophus, ab humerorum latitudine dictus. Hic antea, ex aui paterni nomine, Aristocles vocabatur. Fuit egregio corporis habitu, & in palæstra se exercuit apud Aristonẽ palæstritã, à quo primù cognominatus est Plato Natus est Athenis eo die quo apud Delon Apollo. Athenis primũ Socrati dedit operã. Deinde dũ licuit per ætatem, in Italiam profectus est, vt Pythagoreos audiret, vbi Philolai Crotoniatæ libros de secta Pythagorea centum minis etiam in difficultate rei familiaris mercatus est, ex quibus multa in suum Timæum transtulit. In Ægyptum deinde, vt audiret Gymnosophistas, vbi libros Moseos legisse creditur. Decessit annos natus octoginta vnum, morbo, vt fertur, pediculari. Adeò autem in omni disciplinarum genere, & præsertim in philosophia excelluit, vt diuinus Plato, & philosophorum Homerus vocatus sit. De quo Cic. in libris Tuscul. quæst. Platonicæ maiestatis maximus est buccinator, adeò vt ipsum deum appellet, quem Labeo inter semideos commemorandum putauit, cui defuncto magi vti deo immolauerunt Vide Quintil. lib. 10. cap. 1. Vita fuit cœlebs, ac castus, vt scribit Augustinus. De quo plura vide apud Plutarcham.

Platoni quum in cunis paruulo dormienti apes in labellis consedissent, responsum est singulari illum suauitate orationis fore. Cicero 1. de Diuin.

Virum vnum totius Græciæ facilè doctissimum Platonem iniquitate Dionysij Siciliæ tyranni, cui se ille commiserat, in maximis periculis insidiísque esse versatum accepimus. Cicero pro Rabirio Posthumo.

Quasi deus quidam philosophorum Plato. Cic. 2. de Nat. deor.

Deus ille noster Plato. Cic. Attico, lib. 4

Princeps ingenij & doctrinæ Plato. Cic Q. fratri, lib. 1. 2.

Exagitator omnium rhetorum. Cic. in Orat.

Longè omnium, quicunque scripserunt, aut locuti sunt, extitit & grauitate princeps Plato. Cic in Orat.

Vberior quis in dicendo Platone? Iouem siquidem, aiunt philosophi, si Græcè loquatur, sic loqui. Cic. de Clar Orat.

Grauissimus author & magister intelligendi & dicendi Plato. Cicero in Orat.

Diuinus author Plato. Cic de Opt. gen. Orat

Doctus Plato Horat. 2. Serm. satyr. 4.

Errare se malle cum Platone, quàm cum aliis bene sentire, ait Cicero 1. Tuscul.

¶Plato alter, Atheniensis poeta priscæ Comœdiæ, tempore Aristophanis & Eupolis Cuius fabulas Suidas & Athenæus commemorant in Dipnosophistis. Tres item alios, Diogenes Laertius commemorat: vnum Rhodium philosophum discipulum Panætij: Alium Peripateticum de Aristotelis ludo: Tertium Praxiphanis discipulum.

Platonicus, penultima correpta, Adiectiuum {Πλατωνικός} Quod est Platonis.

Numeris Platonicis obscurius. Prouerbialis hyperbole videtur, quam vsurpat Cic. in epist. ad Attic lib. 7. Ænigma Oppiorum ex Velia planè non intellexi. est enim numero Platonis obscurius. Id ideò dictum, quòd Plato numeris Pythagoricis obscurat suam philosophiam, ac veluti nebulas quasdã offundit, præcipuè in Timæo. Nam Pythagoras omnem ferè philosophiæ rationem ad numeros traxit. De quibus permulta Macrobius in commentariis quos edidit in Somnium Scipionis.

Platycerotes {πλατυκέρωτες} animalia sunt latis armata cornibus. Plinius lib 11. cap 37, Aliorum cornua natura finxit in palmas, digitósque emisit ex iis, vnde platycerotas vocant.

Platyophthalmon. Plin. lib 33. cap. 6. In iisdem argenti metallis inuenitur, vt propriè dicamus, spumæ lapis candidæ nitentísque, non tamen translucentis, stimmi appellant, alij stibium, alij alabastrum, alij larbason. Duo eius genera, mas & fœmina: magis probant fœminam, horridior est mas, scabriórque, & minus ponderosus, minúsque radians, & arenosior. Fœmina contrà nitet, friabilis, fissurísque non globis dehiscens. Vis eius adstringere, ac refrigerare, principalis autem circa oculos Namque ideo etiam plerique platyophthalmon id appellauere, quoniam in calliblepharis mulierum dilatet oculos. Et fluxiones inhibet oculorum, exulcerationésque. Vulgus appellat *Antimonium*.

Platyphyllon {πλατύφυλλον} Genus tithymali, à latitudine foliorum dictum. Plin lib 26. cap 8.

Plaudo, plaudis, plausi, plausum {κροτῶ, ψοφέω} plaudere. Est manibus pulsare & strepitum facere: quod vel lætitiæ, vel derisionis causa fieri solet, quoties alicui pro re bene gesta congratulamur, lætitiámque ostendimus. Cic. ad Q. Frat. lib. 1. 2, Tu curaturum fumo vt combureretur tota plaudente prouincia.

His in theatro plaudebatur. Cic. pro Sextio.

Pennis plausit perdix. Ouid. 8. Metam. Id est, alas concussit.

Ciconia sibi plaudit crepitante rostro. Ouid. 6. Metam.

Pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt. Virgil 6. Æneid.

Aquas plaudere natatu Stat. 1. Sylu 3.

Plaudere sibi, Sibi blandiri & placere, sua nimium amare. Plinius Iunior lib. 4 epist 46.

Domi sibi plaudere. Horat. 1 Serm. satyr. 1.

¶Plaudite, Verbum addi solitum in fine Comœdiarum. Quintil. lib. 2. cap. 1. Horat in Arte,

Si plausoris eges aulæa manentis, & vsque
Sessuri, donec cantor, Vos plaudite, dicat. Budæus.

¶Plaudere aliquem, Cum plausu laudare. Stat 5. Sylu 3.

¶Plaudere equum, Plausibus excitare, ait Lactant. Stat. 4. Theb.

Plaudit equos, vocat ad portas. &c.

Plaudi, Passiuè {κροτοῦμαι} Cic. ad Atticum, Populum verò præclarum, quod propter malum vicinum ita victoria quidem plauditur. Id est plausu excipitur, propter imminens malum. Budæus. Ouidius 4. Trist. eleg 2,

Quáque ibis manibus circum plaudère tuorum.

Plauditur, pen. corr. Impersonale {κροτεῖται} Ouid. 2. Trist.

Quúmque fefellit amans aliqua nouitate maritum,
Plauditur, & magno palma fauore datur.

Plaudens, Participiũ {κροτῶν} Ouid. 3. Amor eleg. 11, Plaudente populo.

Alis plaudens columba. Virgil. 5. Æneid.

Chorus plaudens. Stat. 1. Sylu. 2.

Plausus, Aliud participium {κροτηθείς} vt

Ceruicis plausæ sonitus. Hoc est, tactæ per illecebras. Virgilius 3. Georgicorum.

Alis plausis circumuolat remos agmen volucrum. Ouidius lib. 14. Metamorph. Id est cum quodam strepitu motis.

Colla plausa Ouid. 1. de Arte.

Plausus, huius plausus, masc. gen. {κρότος} Cic. de Senectute, Quibus quum à cuncto consessu plausus esset multiplex datus Sic ad Attic. lib. 2, Huic plausus maximi, consalutatio forensis perhonorifica.

Plausus, Sonora percussio. Plin. lib. 10 cap. 21, de gallinaceis, Diémque venientem nuntiant cantu, ipsum verò cantum plausu laterum. Hoc est, alarum concussu.

Plangor & Plausus, contraria Cic 3. Philip.

Plausus & approbatio aliquorum. Cic Attic. lib. 14.

Populi plausus. Ouid 3. de Pont. eleg 4.

Ambitiosus in plausus. Ouid. 5. Trist. eleg 8.

¶Æquabilis, Vide AEQVO.

Clarus, Vide CLARVS.

Lætifici. Stat. 12. Theb.

Mortuus. Cic. Attico, lib 2, Cæsar quum venisset mortuo plausu, Curio filius est insequutus, huic ita plausum est, vt salua Republica Pompeio plaudi solebat. Mortuo plausu, id est plausu ita tenui, vix vt exaudiretur.

¶Plausus acuunt equum. Stat. 5. Sylu 2.

Affectare plausum. Quintil. lib 3. cap. 11,

Lætos attollunt agmina plausus. Stat. 6. Theb.

Captare plausus, Vide Capio in CAPIO.

Comprobare plausu & clamore aliquid. Cic. 1. de Diuinat. Idque frequentissimo theatro, incredibili clamore & plausu comprobatum.

Consonat nemus plausu, fremitúque virûm. Virgil. 5. Æneid.

Dat plausum pennis columba Virgil 6. Æneid.

Dare plausum in recitando. Cic. Attico, lib 4, Quo s. c. recitato, continuò populus more hoc insulso & nouo, plausum eo nomine in recitando dedisset, habui concionem.

Dare plausum in theatro Horat. 1. Carm. ode 20.

Excipere aliquem plausu. Virgil. 5 Æneid.

Excitatus est ex omnibus spectaculis plausus tantus, vt, &c. Cicero pro Sextio.

Impertiri plausus alicui. Cic Attico, lib. 2, Huic plausus maximi, consalutatio forensis perhonorifica, signa præterea beneuolentiæ permulta à bonis impertiuntur.

Ingeminant plausum Tyrij. Virgil. 1. Æneid.

Moritur plausus, Vide MORIOR.

Persequi plausu effrænatos furores alicuius. Cic. de Arusp. resp.

Petere plausum. Quintil. lib. 4 cap 1.

Quærere vel captare plausum. Cic. 2. Tuscul.

Resonant spectacula plausu. Ouid. 10. Metam.

Sonat æther plausibus. Stat. 9 Theb.

Ingenti sonuerunt omnia plausu. Virgil 5. Æneid.

Plausibilis, & hoc plausibile, penultima correpta. Iucundum, populare, quod plausu populi excipi potest. Cicero libro 3. Tusculan. Quoniam hæc plausibilia non sunt, vt in sinu gaudeant, gloriosè loqui desinant.

Plausibile atque populare. Cicero 1. Verrin Iudicum culpa atque dedecore etiam Censorium nomen, quod asperius antea populo videri solebat, id nunc poscitur, id iam populare atque plausibile factum est.

Læta atque plausibilis locus. Quintil. lib. 4 cap 31.

Plausor, Verbale {κροτητής} Quintil. Assiduus plausor. Horat. 1. epist. 1. Et in Arte poet.

Plaudus, plauda, plaudum: vnde plaudi canes appellantur, quorum aures languidæ sunt, ac flaccidæ, & latius videntur patere. Festus.

Plausito, plausitas, pen. corr. {πλαταγίζω} Verbum fictitium à voce palumbis. Author Philomelæ,

Plausitat arborea clamans de fronde palumbes.

Plaustrum, plaustri {ἅμαξα} Currus. Vide PLOSTRVM. Plaut. Epid. 42, Perij, plaustrum perculi. Cicero 1. de Diuinat. Sui interfectum,

in plaustrum à caupone esse coniectum.

Plaustrum Varro de Ling. Lat. lib. 4. Plaustrum ab eo, quod non, vt in his quæ suprà dixi, sed ex omni parte palàm est quæ in eo vehuntur, quòd perlucent, lapides, asseres, tignum.

Plaustrum erat matronarum vehiculum, et carpentum. Liuius 5. ab Vrbe, Honorémque matronis ob eam munificentiam habitum, vt plaustro ad sacra ludósque, carpentis festo profestóque traherentur. Vetus exemplar habet pilento, non plaustro.

Vnda hospita plaustris. Virgil. 3 Georg.
Grauia Virgil. 3 Georg.
Leuia. Claud. 8 Paneg.
Robusta. Horat. 2. epist. 2.
Voluentia. Virgil. 1. Georg.

¶Decedunt domum plaustra e a æquore. Virgil. 2. Georgic. Ea æquore, ex agro.

Tremens plaustro fertur præda. Senec. Hippol. 1.
Impellere plaustrum in terram, Vide IMPELLO.
Stridentia plaustra ceruice trahunt boues. Virgil. 3. Georg.
Vehere plaustris. Quintil. lib. 5 cap. 13.
Vehere poemata plaustris. Horat. in Arte. Id est (inquit Acrō) tam multa scribere, quæ quis possit plaustris aduehere.

¶Plaustrum, pro sidere cælesti, nempe Vrsa maiore: vt
Geminum plaustrum. Senec. OEdip. 5.

De plaustro loqui. Libertas veteris comœdiæ eousque progressa est, vt non solùm ciuium primates, verumetiam deos nominatim taxaret: id quod apparet ex Aristophane, qui in Pluto Iouem, Mercurium, Æsculapium, reliquósque deos omnes contumeliosè tractat. Quoniam autem apud priscos illos huiusmodi fabulæ in plaustris agebantur à iuuenibus ore fæce collito, ne possent agnosci, qui magna licentia in obuium quenque dicteria iaciebant, inde natum adagium, De plaustro loqui: de iis qui palàm ac liberè conuiciantur. Ex Erasmo.

Plaustrarius, Qui plaustrum regit. Vlpian. in l. si seruus § si cum D. ad legem Aquil. Si ex plaustro lapis ceciderit, & quid ruperit, vel fregerit, Aquiliæ actione plaustrarium teneri placet.

PLAVTIA gens plebeia Romæ fuit, ex qua C. Plautius P. F. P. N. Proculus cos. cum M. Fabio, anno CCCXCC. Cassiodorus. Diodorus lib. 16, Heroicus sicis. Liuius lib. 7 Mag. Eq. C. Marcio Dictat. anno CCCXCC. Idem

Plautus, plauti, m. g. Idem quod Plancus. Festus, Plauti appellantur qui sunt planis pedibus: vnde & poeta Accius, quia Vmber Sarsinas erat, à pedū planitie initio Plotus, postea Plautus est dictus. Turnebus credit è Græco per antistœchum esse deductum, à calcei genere, qui ab illis βλαύτη & βλαύτιον dicitur, quod sandalium est. Sed & à Latinis soleæ dimidiatæ, quibus vtebantur in venando, quò planius pedem ponerent, semiplotia dicebantur, quod est tanquam ἡμι-πλαυτία. In antiquo tamen lexico Plautus exponitur ...., ab aurium latitudine: & Festus scribit, Plauti appellantur canes, quorum aures languidæ sunt & flaccidæ & latius videntur patere.

PLAVTVS {Πλαῦτος} poeta Comicus, siquando à mola asinaria vacabat, cui addictus ob paupertatē erat, fabulas componebat quas venditaret. Vide Gellium lib. 3 cap. 34. Hic cæteris Comicis præfertur, sententia multorum præterum Varronis, qui ait, Si Musæ Latinè loquerentur, Plautino sermone loquerentur.

Plautus vrbano, ingenioso, & faceto genere iocandi refertus. Cicero 1. Offic.

Plautus P. Claudio, L. Portio Consulibus mortuus est. Cicero de Clar. Orat.

Plautinus, pen. prod. Adiectiuum {Πλαυτῖνος.} vt Numeri Plautini, Versus Plautini. Horat. in Arte.

¶Plautinissimus, Superlatiuum, quo vsus est Gell. lib. 3 cap. 3.

PLEB. vel PL. E. Plebis. PLEBS VRBANA HONOR. V. Plebs vrbana & honore vsi

Plebs, plebis, f. g. vel Plebes, plebei, pen. cor. {λαὸς, πλῆθος, χυδαῖοι, δῆμος} Idem quod Vulgus, hoc est vilior pars populi. Plinius lib. 10. cap. 43. Taura plebei constitutione, et primò pulsus ex ea regione, mox & interemptus fit. Salustius in oratione Macri ad plebem, Ne cos ad virilia illa vocem, quò Tribunos plebei modò Patricium magistratū. Ibidem, Docendúmque quas iniurias & quoties à Patribus armata plebes secessisset. Plebs ἀπὸ τοῦ πλήθους, hoc est a pluribus dicitur: quòd plures sint plebei, quàm patricij.

Plebem Capito seorsum à populo diuisit, apud Gell. lib. 10. cap. 20. Institutionum quoque lib. 1. De iustit. & iure § Plebs à populo eo differt, quo species à genere. Nam appellatione populi, vniuersi ciues significantur, connumeratis etiā patricijs & Senatoribus. Plebis autē appellatione, sine patricijs & Senatoribus, cæteri ciues significātur.

Ab infima plebe, Vide INSERVS.
Accusator de plebe. Cic. de Clar. Orat.
Plebs & infima multitudo. Cic. pro Milone.
¶Antiqua plebs. Horat. 2. Serm. satyr. 7.
Auara. Stat. 5 Sylu. 1.
Caducæ plebis interitus. Stat. 2. Sylu. 1.
Confusa. Ouid. 6. Fastor.
Humilis de plebe pars. Claud. 2. in Eutrop.
Ieiuna. Lucan. lib. 3.
Immensa ac omnia. Iuuenal. Satyr. 10.
Infima. Cic. Attico, lib. 4.
Ingenua. Ouid. 9. Metam.
Misera. Horat. 1. Serm. satyr. 8.
Scelesta. Horat. 2. Carm. ode 5.
Semnica. Stat. 1 Sylu. 6.
Ventosa. Horat. 1 epist. 10. Hoc est leuis & instabilis.

Plebs vrbana. Cic. Attico lib. 7 epist. 3, Omnem illam vrbanam ac perditam plebem. Rursus epist. 7, Plebs vrbana, tot Tribuni plebis, tam perdita iuuentus, &c. Plebs rustica (ait Paulus Manutius) laudatur, vrbana nō item: vt rusticæ tribus ingenuorum, vrbanæ libertinorum. Plebs igitur vrbana, infima videlicet, & perdita, ex vrbanis tribubus quatuor, in quas transferri ignominiæ fuit. Plin. lib. 18. cap. 3. Rusticæ tribus laudatissimæ eorum qui rura haberent. Vrbanæ verò, in quas transferri ignominiæ esset, desidiæ probro. Itaque quatuor solæ erant à partibus vrbis, in queis habitabant, suburrana, palatina, collina, exquilina. Pædianus in Verr. 2, Tribus vrbanæ rusticæque omnes XXXV numerantur: ea quibus aliquam necesse est, cuiuscunque ordinis fuerit, ciuis Romanus obtineat.

Agere plebem, Vide AGO.
Amplecti, Vide AMPLECTOR.
Concitare, Vide CONCINO.
Mansuefacere, Vide MANSVETVS.
Permulcere & tractare, Vide PERMVLCEO.

¶Vos quoque plebs superûm, Fauni, Satyrísque, Laréfque. Ouidius in Ibin.

¶Plebs, de vno tantum, Horat. 1. epist. 1,
Si quadringentis sex septem millia desunt,
Est animus tibi, sunt mores, & lingua, fidésque
Plebs eris. Id est (inquit Acron) in duodecim ordinibus non sedebis. Hoc est plebeius eris. Quadringētis, id est censui equestri. Sex septem, id est sex septémve.

Plebecula, læ, pen. corr. Dimin. {ὀχλάριον.} Cic. Attic. lib. 1. 15. Pers. Saty. 4. Ergo vbi commota feruet plebecula bile. Horat. 2. epist. 1.

Plebiscitum, sciti, pen. prod. {τὸ τοῦ δήμου ψήφισμα} Plebis statutum. Sciscere enim, statuere est. Vide Gell. lib. 5. cap. 27. Liu. lib. 3. ab Vrbe, Omniū primum, quum veluti in controuersiā iure esset, tenerentúrne Patres plebiscitis: legem Centuriatis comitijs tulere, vt quod tributim plebes iussisset, populum teneret: qua lege Tribunitijs rogationibus telum acerrimum datum est. Est igitur plebiscitum quod nulla authoritate Patrum constitutum est. Gell. lib. 10. cap. 20, Plebiscitum est, secundum Capitonem, lex quā plebes non populus accipit. Et paulo pòst, Et plebiscita & priuilegia translato nomine leges appellauerunt. Cic. Attico, lib. 1, Per leges plebisve scita.

Plebiscitum, lex, rogatio. Cic. pro Domo.
Decreta est plebiscito à Senatu Consuli quæstio. Cic. 2. de Finib.
Ex plebiscito vetari facere aliquid. Author ad Herennium, lib. 1,
In rem confertur, vt si quis ex testamento, quod facere iussus sit, ex plebiscito vetetur. De remotione criminis.
Minuere plebiscitis dignitatem Senatoriam. Cic. 3. de Orat.

Plebeius, Adiect. {λαϊκὸς, ὁ πολίτης} Quod est plebis. Liuius 6 ab Vrbe, Criminando Patres, alliciendo ad se plebeiam aurā, nō consilio ferebat, &c. Correctiora exemplar a leguut, plebem, iam aura non, &c.

PLEBEII Romæ multi fiebant ex patritijs, sicuti contrà ex plebeijs patritij. id quū fiebat adoptione, nomen mutabatur quod opinor satis constare. quum verò non adoptione, sed aliquo priuilegio aut à plebe ad patres, aut à patribus ad plebem transibant: conseruabatur nomen: quod Octauiæ gentis exemplo Suetonius ostendit: ait enim, modo patritiā, modò plebeiam fuisse, nomine conseruato & Dio lib. 42, P. Cornelium Dolabellam, qui Ciceronis gener fuit, transisse ad plebem tradit, et quo postea tribunus plebis factus est Dolabellam nec desisse esse Cornelius, sed desisse esse patritius. nam lib. 13 Epist. Fam. Cicero P. Cornelium vocat: dicit eum qui Dolabellæ beneficio ciuitate à Cęsare, victo iam Pompeio, donatus erat. quod factum est post illud tempus, quo transisse ad plebem Dolabellam scribit Dio. videmus etiam in historijs tribunum plebis nominari Minutium Augurinum; factum videlicet ex patritio plebeium, nomine conseruato, nam antea Minutios omnes patritios videmus. Ex Manutij commentatio in Epist. ad Q. Fratrem.

¶Plebeius, Vulgaris. Plin. lib. 15. cap. 4, Ex reliquo genere plebeiæ videntur.

¶Plebeia, Pudicitiæ sacellum in vico longo est. Festus.

¶Plebeus, siue plebeius, Pauper. Plaut. Pœnul. 7.
Heus tu, quanquam nos videmur tibi plebei & pauperes, &c.

Amictus plebeius. Propert. lib. 2 eleg. 26.
Domus plebeia. Stat. 4. Sylu. 6.
Gēmæ. Plin. lib. 37. cap. 12, Iudicatis mobilibus gēmis etiā plebeiis.
Iura plebeia. Stat. 3. Sylu.
Olla. Martial. lib. 13. 8.
Philosophi. Cic. 1. Tuscul. Licet concurrant plebei omnes philosophi (sic enim ij qui à Platone & Socrate & ab ea familia dissident, appellandi videntur) &c.
Purpura plebeia, ac pene fusca. Cic. pro Sextio, Vestitus asper nostra hac purpura plebeia, ac pene fusca.
Rogus. Ouid. in Ibin.
Senex. Seneca Thyeste, 4.
Sermo. Cic. Papyrio, lib. 9. 21, Nónne plebeio sermone agere tecum videor in epistolis? nec enim semper eodem modo.
Vestis. Lucret. lib. 2.

Plebicola, plebicolæ, penul. corr. {δημοκόλαξ} Qui plebem colit, & plebi seruit. Cicero pro Sextio, Qui (vt credo) non libidinis causa, sed vt plebicola videretur, libertinam duxit vxorem. Liuius 3. ab Vrbe, Adeóque nouum sibi ingenium induerat, vt plebicola repentè atque omnis auræ popularis captator euaderet, pro truci insectatore plebis.

Plecto, plexui, plexum, plectere, à verbo Græco πλέκω deductum videtur, quod est implico, Necto, Texo. quamuis Sipontinus contradicat. Ouid. ad Pisonem,
Mobilitate pedum celeres super orbibus orbes
Plectis, & obliquis fugientem cursibus vrges. Hinc

Plexus {πλεχθείς} Nomen participiale: vt Coronæ plexæ. Id est vario genere florum implexæ. Lucret. lib. 5,
Tum caput atque humeros plexis redimire coronis.

Plexa, Colligata significat ex Græco, cui nos etiam præpositionem adijcimus, quum dicimus perplexa. Festus.

Plecto, plectis, planè Græcum est, πλήσσω, inquit Budæus: plexi, plectum, secundum Priscianum: vel, vt alij volunt, plexui, plexum, plectere,

plectere, Punire, supplicio afficere. Terent. Phorm. 1. 4,
-tu iam lites audies, Ego plectar pendens. Cic. pro Cluent. Vt in iudiciis & sine inuidia culpa plectatur, & sine culpa inuidia ponatur.

Iisdem de causis alios plectere, & alios ne appellare quidem. Cicero 1. Offic. Cauendum est etiam ne maior pœna quàm culpa sit, & ne iisdem de causis alij plectantur, alij ne appellentur quidem.

Plecti, Dare pœnas. Ouid. 1 Amor eleg. 7.

Quicquid delirant reges, plectuntur Achiui. Horat. 1. epist. 2.

Plecti capita. Cic. 3 de Legib.

Tergo plecti. Horat. 2. Serm. satyra 7.

Iure plecti. Cic 2. Offic. Iure igitur plectimur: nisi enim multorum impunita scelera tulissemus, nunquam ad vnum tanta peruenisset licentia.

Plectrum, plectri { [illegible] } Instrumentum quo citharœdi fides plectunt, id est percutiunt. Martial. lib. 14. 172.

Ebore niteat docilem garrula plectra lyram.

Aureo plectro sonant Horat. 2. Carm. ode 13.

Degenerum. Stat. 3 Sylu. 1.

Eburnum. Tibul. lib 3. eleg. 4.

Graue. Ouid. 10. Metam.

Imbelle. Ouid. 5. Metam.

Modulans. Seneca Medea, 2.

Noua plectra mouere Stat. 2. Sylu. 2.

Smyrnea. Silius lib. 8.

Plectra linguæ titubantia. Suet. in Claudio Cæsare, cap 39.

¶Plectrum etiam quandoque dicitur calcar æneum, quod olim gallis gallinaceis addebatur, dum inter se pugnarent. Sipont.

PLEIAS, trium syllabarum, huius Pleiadis. pen. corr. { [illegible] } dicta est Maia septem stellarum splendidissima, de quibus infrà dicemus.

Madida cadens Pleias. Claud. 7. Paneg.

Imbrifera Pleias. Luc. lib. 8.

Laceda. Ouid. 1. Metam.

Vtque sub occidua iactatis Pleiade nautis. Id est quum occidunt Pleiades Claud. de bel Getic.

Pleiades, penult. corr. { [illegible] } Pherecydes tradit septem sorores fuisse, Lycurgi filias, ex Naxo insula. Et quia Liberum educauerunt, eas à Ioue inter sidera fuisse relatas. Harum nomina putantur Electra, Alcione, Celeno, Merope, Sterope, Taigeta, Maia: quarum septima (vt ait Aratus) vix cerni potest, propterea quidam existimant vocatam Electram. Sunt qui pudore occultasse se dixerint, quòd quum aliæ diis nupsissent, sola Electra nupsit mortali. Alij quòd Electra nō tulerit spectare ruinas Troiæ, manúmque ante oculos opposuerit. Vide Ouid. 4. Fastorum,

Pleiades incipient humeros releuare paternos, &c. Alij has Atlantis filias esse dixere, ex Pleione Nympha genitas, vnde sunt Pleiades appellatæ. Seruius, Pleiades (inquit) signum est ante genua Tauri, quod ortu suo prımæ nauigationis tempus ostendit. Vnde Græcè Pleiades dicuntur, [illegible] Latinè Vergiliæ, à veris temporis significatione quo oriuntur. Hæc Seruius. Vulgò *La pullsinere*. Fit autem quandoque hæc dictio tetrasyllaba. Propertius,

Non hæc Pleiades faciunt, nec aquosus Orion. Aliquando abijcitur e, & dicimus Pliades. Stat lib. 1. Sylu. 3,

Nec per & Ægeas Hyades, Pliadúmque niuosum
Sydus, &c.

Chorus Pleiadum Horat. 4 Carm. ode 14.

Densi latitant Pleiadum greges. Seneca Medea, 2.

Signa Pleiadum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.

Aquosæ. Stat. 4. Theb.

Atlanteæ. Ouid 3 Fastor.

Densæ Valer. 5. Argon.

PLEIONE, pen. corr. { [illegible] } Nympha, Oceani filia, & vxor Atlantis, ex qua Pleiades suscepit. Ouid. 5. Fastor.

Nepos Atlantis & Pleiones, Mercurius. Ouid. 5. Metam.

Magnæ Pleiones nepos. Valer. 1. Argon.

PLEMMYRIVM { [illegible] } Fluuius est Siciliæ, quem Virgilius vndosum appellauit, verbum de verbo exprimens. Idem enim Vndosum, quod Plemmyrium. Author Seruius enarrans illud Virgilij 3. Æneidos,

Sicanio prætenta sinu iacet insula contra
Plemmyrium vndosum: nomen dixere priores Ortygiam: &c.

Plenus { [illegible] } Adiectiuum, quod est Vacuo cōtrarium. Plaut. Truc. 16, Integrum & plenum adorta est thesaurum.

Cadus à summo plenus. Plaut Milite, 12.

Lacus plenus ad marginem. Plin. lib 2. cap. 103.

Plenus & Inanis, contraria. Cic. 1. de Orat. Sed deinceps omnia, nónne plena consiliorum, inania verborum videmos?

Ieiunus & Plenus orator, contraria. Cic. 3 de Orat. Quòd si quis erit, qui ductus opinione vulgi, aut Antonium ieiuniorem, aut Crassum fuisse pleniorem putet, quàm quomodo, &c.

Plenus & Exilis, contraria. Cic. 2. de Diuin. Sed si eadem hora aliæ pecudis iecur nitidum atque plenū est, aliæ horridum & exile, quid est quod declarari possit habitu extorum & colore?

Plenum & Imminutum verbum, contraria. Cic. in Orat. Quasi verò nesciamus in hoc genere & plenum verbum rectè dici, & imminutum vsitatè.

Plenus & Enectus, contraria. Cic. de Diuin. Medici ex quibusdam rebus & aduenientes & crescentes morbos intelligunt: nonnullas etiam valetudinis significationes, vt hoc ipsum pleni enectíve simus, ex quodam genere somniorum intelligi posse dicunt.

Plenus ac refertus. Cic. 1. Acad. Sed vtrique Platonis vbertate completi, certam quandam disciplinæ formulam composuerunt, & eam quidem plenam ac refertam.

Plenum, cumulatúmque, Id est copiosum. Liuius lib. 2. Decad. 5.

¶Acerra plena. Virgil. 5. Æneid.

Fluere pleno alueo. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Amator plenus Horat. 1. epist. 21,
-& seis
In breue te cogi, quum plenus languet amator. Hoc est, satur languidè te amat.

Annus plenus, Completus. Horat. 3 Carm. ode 18.

Annis plenis nubilis filia. Virgil. 7. Æneid.

Plenum atque integrum annum habere ad Præturam gerendam, Cic pro Milone.

Perfecta & plena argumentatio ex quinque partibus constat. Author ad Herennium, lib 2.

Arca plena rosarum. Ouid. 2 Metam.

Auro pleno se proluit Virgil. 1. Æneid.

Campus. Virgil. 3 Georg.

Canistri. Virgil. 3 Georg.

Graue & plenum carmen. Cic. 1. Tuscul. Mihi verò ne hæc quidem notiora & illustriora carere vi diuina videntur, vt ego aut poetam graue, plenúmque carmen sine cælesti aliquo mentis instinctu putem fundere: aut, &c.

Corpus plenum, Repletum cibo. Horat. 1. Serm. satyr. 7.

Flumina. Virgil 2, Georg.

Perpetuis plenisque gaudiis vita beata existit Cic. 5. Tuscul.

Gradu pleno ingredi. Trebonius Ciceroni, lib. 12. 16, Illum paratum vt video, & ingressum pleno gradu cohortari non intermittemus. Erasmus, Qui leuiter rem quampiam attigerunt, summo pede dicuntur ingressi: contrà qui magno studio instituerunt aliquid, pleno gradu dicuntur ingressi. Vide GRADVS.

Luna plena. Virgil. 3. Æneid. Ouid. 7 Metam.

Manu plena, pro eo quod est Ampliter, copiosè, prolixè, miniméque malignè. Translatum ab iis qui non minutim & parcè, sed plena manu largiuntur. Cic ad Attic lib. 1, At hercule aiebat tum familiaris Hortensius quàm plena manu, quàm ingenuè, quàm ornatè nostras laudes in astra sustulit? Erasmus.

Manibus plenis dare aliquid. Virgil. 7. Æneid.

Merces plenior suo officio. Ouid epist 19.

Obsequium plenius. Quintil. in Procem. lib. 1.

Demereri pleniori obsequio. Quintil. in Procem. lib. 1.

Orationem Latinam legendis nostris efficies pleniorem. Cicero 1. Officiorum.

Plenus & perfectus orator. Cic. 1. de Orat.

Ore pleniore laudare. Cic. 1. Offic. Contráque in laudibus, quæ magno animo & fortiter excellenterque gesta sunt, ea nescio quomodo quasi pleniore ore laudamus.

Pectus plenum. Horat de Arte.

Pecunia. Cic. pro Roscio Amer. Vt quoniam in alienā pecuniam tam plenam atque præclaram nullo iure inuaseris,

Plagæ. Mart. lib. 1. 53.

Pocula Virgil. 4. Georg.

Præsepia. Virgil. 3. Georg.

Sacculus plenus araneorum. Catullus, Plenus sacculus est aranearum. Homerum imitatus est, qui lib. Odyss. π. scribit,
[illegible]
[illegible] Nam araneis obsidentur & opplentur, quæ inania soláque sunt, vt loculi iocosè dicuntur araneosi, & cubilia Homerus dixit vidua & deserta. Turnebus.

Curtæ sententiæ opponitur Perfecta atque plena. Cic. 4. de Finib. Eorum enim omnium multa prætermittentium dum eligūt aliquid quod sequantur, quasi curta sententia. At verò illa perfecta atque plena eorum qui quum de hominis summo bono, &c.

Testimonium plenissimum. Plin. Iunior lib. 10 epist. 8.

Vber. Ouid. 15 Metam.

Velum Virgil. 1 Æneid.

Velis plenissimis nauigare. Cic pro Domo.

Viis plenissimis portari. Cæsar 2. bel. Ciuil.

Villa plenissima Horat. 1. Serm. satyr. 5 Subauditur hominibus.

Voluptas. Cic. 1. de Finib. Diligi & charum esse iucūdum est, propterea quia tutiorem vitam, & voluptatem efficit pleniorem.

Votum. Ouid 5. Trist. eleg. 10.

Grandiorem & pleniorem vocem subsellia desiderant. Cicero de Clar. Orat.

¶Plenus genitiuo iungitur aliquando, aliquando ablatiuo.

Ætatis plenus. Plaut. Merc. 11, Id est senex,

Plenum adhortatione. Liuius 6. bel. Punic.

Amoris plenus. Plaut. Trinum 11.

Animi plenus. Liuius 4. ab Vrbe.

Animorum & irarum Liuius 6. ab Vrbe.

Annis plenus, plenus honoribus. Plin. Iunior lib. 2, epist. 1.

Apparatu bellico plena vrbs. Liu. 6 bel. Pun. Carthaginem nouam interim oppugnare statuit, vrbem tum ipsam opulētam suis opibus, tum hostium omni bellico apparatu plenam.

Spongia plena aquæ. Lucret. lib 4.

Argenti cælati optimi multæque stragulæ vestis, pretiosissimorúmque mancipiorum domus plena. Cic. 4. Verr.

Artis plenum & peracutum genus orationis. Cic. de Clar Orat.

Plenus corporis & externis bonis. Cic. 3. de Finib. Eo beatior quisque sit, quo sit corporis, aut externis bonis plenior.

Consilij plenus. Plaut. Epid. 3.

Copia plenior iusto Horat. 1. Serm. satyr. 1.

Crapulæ plenus. Liuius 9. ab Vrbe.

Dedecore plenus. Plaut. Amphit. 15.

Expectatione plenus. Cicero Attico, libro 3, Ex tuis literis plenus sum expectatione de Pompeio quidnam de nobis velit, aut ostendat.

Festinationis plena epistola. Cic. Attico, lib. 5.

Fidei plenus. Cic de Senect.

Frigoris domus plenissima. Ouid 8 Metam.

Gaudiorum plena omnia honesta sunt. Cicero lib. 5. Tuscul.

Gloriarum plenus. Plaut Milit. 3.

Ingenij plenus. Cic. pro L. Flac. Sic adolescens ingenij plenus, locupletes metu, tenues præmio, stultos errore permouit.

Inimicorum plenus. Cic. de Prouinc. Consul. Quis plenior inimicorum fuit C. Mario?

Iræ plenus Liuius 3 ab Vrbe.

Laboris immensi plenus Plin. lib 6 cap. 19.

Regio plena laboris. Virgil. 1. Æneid.

Lacrymarum plenus. Liuius 10. bell. Punic.

Lætitiæ plenus Horat. de Arte

Litium Plaut. Menæch. 14.

Loca plena metus. Ouid. 4. Metam.

Verba plena minarum. Horat. de Arte.

Nauium plenissimus portus. Cic. pro Lege Manilia.

Negotij plenus, Valde occupatus. Cic 1. de Nat. deor. Curiosum & plenum negotij deum? Vide NEGOTIVM.

Officij plenus. Cic. Attic. lib. 7, Quem quidem cognoui cum doctum, tum sanctum, plenum officij, studiosum etiam meæ laudis.

Persuasionis plenus. Sueton. in Tiber. Cæsare, cap. 69.

Piscium plenissimus fons Arethusa Cic. 6. Verrina.

Præceptorum plenus. Terent. Adelph. 3. 3.

Nauis plena puellarum. Ouid. 2. de Remed amor.

Salutis plena. Lucret. lib. 3.

Sanguinis plenus, Homicida. Plaut. Bacch. 2.

Sceleris plenum consilium. Cic. pro Rosc. Amerino.

Somni plenus. Cic. 7. Verrina, Lucebat iam ferè: procedis in medium, vini, somni, stupri plenus.

Aures plenæ sonoribus. Lucret. lib 6.

Spei plenus. Cic. pro Cælio, Ne aut senectutem iam propè desperatam contempsisse, aut adolescētiam plenam spei maximæ, non modò nō aluisse vos, sed etiam perculisse atque afflixisse videamini.

Splendore plenum cælum Plaut Merc. 21.

Stultorum plena sunt omnia. Cic. ad Papyrium, lib. 9. 22.

Temeritatis plenissimus. Cic. 4. Acad. Id turpissimum esse dicas, & plenissimum temeritatis.

Amor, res timoris plena. Ouid Epist 1.

Noctem timoribus plenam habui. Cic. Tironi, lib. 16. 14.

Oratio plena veneni. Catul ad Fundum, epigr. 41.

Venustatis plenior. Terent. Hecyr. 5 4.

Quis me est fortunatior, venustatisque adeò plenior?

Vini plenus. Terent. Hecyr. 5. 3.

Vitæ plenus Lucret. lib 3.

Vita voluptatibus referta & plena. Cic pro Sextio.

Voce pleniorem aut suauiorem audisse mihi videor neminem. Cicero 1. de Oratore.

¶Plenus, pro Referto, siue diuitijs onusto. Cic. 4. Verr. Prætorem verò cohortémque totam sic studiosam, vt facilè appareret nō tam illis Siciliam, quam inanem offenderant, quàm Verrem ipsum, qui plenus decesserat, prouinciam fuisse. Horat 2 epist. 2.

Domus plena, Diues, referta opibus. Horat. 2 Carm. ode 11.

Plenior & vberior ad dicendum nemo fuit. Cic. de Clar Orat Noli putare quenquam Brute pleniorem & vberiorem ad dicendum fuisse. De C. Graccho.

¶Plena proprietas, Hoc est quæ vsusfructus cōtineret. Paulus in l. Si ita stipulatus. De verb. obligat. Et ibidem, Fundum pleno iure promittere, hoc est non detracto vsufructo, & pleno iure stipulatoris fundum efficere. Budæus.

¶Plenum, pro Integro & iusto. Quintil. lib. 1. cap. 2, Nec sum adeò ætatum imprudēs, vt instandum teneris protinus acerbè putem, exigendámque plenam operam. Budæus.

¶In plenum dicere. Plin. lib 13. cap. 4.

Ad plenum, Vide SI.

Ad plenum manare, Horat, 1. Carm. ode 17.

Calcare vndas à fontibus ad plenum. Id est optimè. Virgilius lib. 2. Georgicorum.

Plenè, Aduerbium {[illegible]} Planè, perfectè, cumulatè. Horatius 1 epist. 11. furnos & balnea laudat

Vt fortunatam plenè præstantia vitam.

Alere plenius Quintil lib 2 cap. 2.

Plenissimè dicere, Hoc est amplissimè & abundanter. Cic. 4. de Finibus, Quum superiores, è quibus plenissimè Polemo, secundum naturam viuere, summum bonum esse dixisset.

Plenè facere. Plin Iunior lib. 10. epist 26.

Laudare aliquid plenius æquo. Horat 2. epist 2.

Plenè & cumulatè perfectum. Cic. 2. de Diuinat Quę vt plenè, cumulatéq; perfecta, de diuinatione ingressi sumus his libris scribere.

Referre gratiam plenius. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Perfecti homines plenéque sapientes. Cic. 1. Offic.

Plenè scribere. Cic. ad Attic. lib. 3, Te oro, vt siquid erit quod perspicias quancunque in partem, quàm plenissimè ad me scribas.

Vitare plenè aliquid. Cic. Q. fratri, lib. 1. 1, Te illud admoneo, vt si hoc plenè vitare non potes, quæ antè occupatur animus ab iracundia, quā prouidere ratio potuit, ne occuparetur, vt te antè cōpares, &c.

Plenissimè & Restrictissimè, contraria. Plin. Iunior lib 5. ad Capitonem. Vide Restrictè in ASTRINGO.

Plenitudo, penult. prod. plenitudinis {[illegible]} Plinius lib. 11. cap. 37, Homo crescit in longitudinem ad annos vsque ter septenos, tum deinde ad plenitudinem. Author ad Herennium, lib. 4, In altero longior, aut longiores, plenior aut pleniores syllabæ erunt, vt longitudo aut plenitudo harum, multitudinem alterius assequatur & exæquet.

Plenitudo & Crassitudo, pro eodem. Colum. lib 4. cap. 30.

Crescere ad plenitudinem, Vide CRASCO.

Plenilunium, huius plenilunij {[illegible]} Plin. lib. 18. cap. 32, Quum verò occidente Sole oritur Luna ex aduerso, ita vt pariter aspiciantur, tunc erit plenilunium. Colum. lib. 11. cap 2, Sed & propriè hoc obseruabis, vt pridie quàm plenilunium sit, si minus, certè ipso plenilunio, omnem quam saturus es fabam, vno die spargas.

Pleonasmos {πλεονασμός} Est (inquit Donatus) adiectio superuacua ad plenam significationem: vt, Sic ore locuta est. Terent Phorm 2. 2, Otiosum ab animo. Vbi Donatus, Pleonasmos: nam addidit AB, quum sufficeret ANIMO.

Plerique, pleræque, penult. prod. pleraque, penult. corr. {[illegible]} A' Plus deducitur, quod authores vsurpant aliquando pro eo quod est Plures, & maxima ex parte. Sallust in Iugur. In diuisione orbis terræ plerique in tertia parte Africam posuere: pauci tantummodo Asiam & Europam esse, sed Africam in Europa. Cic. 1. Academ. Vt cōtra omnium sententias dies iam plerosque deduceret.

Plerique, Id est Nonnulli. Quintil. lib. 6. cap. 3, Videas plerosque ita peritos.

Ferè plerique, Vide FERE.

Plerique omnes, Particula est, teste Donato, idem significās quod Plerique, siue pleraque, hoc est Maxima ex parte. Sic autem ait, Plerique omnes, [illegible] est. nam errant qui plerique [illegible] intelligunt, aut qui subdistingunt PLERIQVE: & sic inferunt OMNES. hoc enim pro vna parte orationis dixere veteres. Idem super Hecyram Terentij, Plerique omnes. Id est Omnes. & Pleraque omnia. Id est Omnia. Teren. Andr. 1. 1,

Quod plerique omnes faciunt adolescentuli, &c.

Plerusque, pleraque, plerunque, Adiectiuum num. sing. vsurpauit Sallustius in Iugurtha, vbi scribitur, Exercitum plerunque in iisdem locis opperiri iubet. Plerunque exercitum pro magna exercitus parte dixit: sed Plerunque, in editionibus desideratur, vt intelligas emendatores librorum, vt quædam de suo nonnunquam addunt, sic & aliàs frequenter subtrahere. Ex Turnebo.

¶Plera dixisse antiquos testis est Pacuuius, quum ait,

Periere Danai, plera pars pessundata est. Festus.

Plera, pro pleraque. Cic. de Legib. lib 3, Minores magistratus partiti Iuris plures in plera sunto.

Plerique, [illegible] sit, quod Plenum significat.

Plerunque, Aduerbium {[illegible]} Ferè semper. Terent. Andr. 1. 2,

Ipsum animum ægrotum ad deteriorē partem plerunque applicat.

¶Plerunque, pro Interdum. Vlpian. l. falsus. D. de furt. Si iactum ex naue factum alius tulerit, an furti teneatur. Quæstio in eo est, an pro derelicto habitum sit: vt etsi quidem derelinquendi animo iactauerit (quod plerunque credendum est, quum sciat periturum, &c.

Plerunque nō semper quæ cernūt, fortuita sunt. Cic. 2. de Diuin.

Fortuitus plerūque est animus fortis & magnus in homine non perfecto, nec sapiente. Cic. 1. Offic.

Frigoribus parto agricolæ plerunque fruuntur. Virgil. 1. Georg.

Manere plerunque in aliquo loco. Cic. Attico, lib. 5.

Semper aut plerunque quid futurum sit multo antè prædicunt. Cic 1. de Diuinat.

¶Plerunque, aliquando significat Nonnunquam, sed rarissimè. Quintil. Declam. 15, Et cassa sunt plerunque vitia verberibus.

¶Plerunque, omnes iam sunt intermortui. Plaut. Trinum 3.

¶Plerunque noctis. Sallust. in Iugur. Sed vbi plerūque noctis processit: obscuro etiam tum lumine milites Iugurthini signo dato, castra hostium inuadunt. Hoc est, multum aut plurimum, vel multa pars noctis. Cui simile est illud Liuij Decad. 5. lib. 5, Hic finis belli, quū quadriennium continuum bellatū esset inter Romanos ac Persea, fuit: idémque finis inclyti per Europæ plerunque atque Asiam omnem regni.

Plethora, vnde & Plethorici {πληθώρα} Plenitudo corporis est, quæ toto obesrat corpore, & ea qua morbus enasci solet. Erasistratus. Galenus de Composit. pharmac secund. loc. lib. 2. cap. 3.

Plethrum {πλέθρον} Mensura est centum pedum, & sexta pars stadij, vt ait Suidas. Laurentius iugerum ex Herodoto vertit. Budæus in P.

Pleuitas {[illegible]} pro Ignobilitate legitur apud veteres. Cato pro Veturio, Propter tenuitatem & pleuitatem. Hemina in Annalibus, Quicunque propter pleuitatē agro publico eiecti sunt. Hęc Nonius. Plebitas melius fortasse legeretur, à plebe, propter cognationem literarum, v, & b.

Pleuritis, penult prod. pleuritidis, fœm. gen. {πλευρῖτις} Dolor lateram: nam ἡ πλευρά, τὸ πλευρόν, appellatur tunica succingens costas, inter quam & ipsas costas dum sanies colligitur, & apostema generatur, Pleuritis appellatur morbus.

Pleuritides, Regulæ dicuntur in Hydraulico instrumento, quæ propelluntur & reducuntur, itáque & reditu suo aliàs obturant, aliàs aperiunt foramina organorum, id est tibiarum, quæ in hydraula sunt. & mouentur pinnis, musici manu tactis. Vocantur autem Pleuritides, id est laterales: quanquam in antiquissimis editionibus Plinthides Turnebus reperit, id est laterculares. Vide Vitruuium de his abūdè.

Pleuriticus, penult. corr. Adiectiuum {πλευριτικός} Qui laterum dolorem patitur. Plin. lib 20. cap 17, Origanum tussientibus quoque cum melle datur, & pleuriticis, & peripneumonicis.

PLEVRON, huius Pleuronis, penult. prod. {Πλευρών} Vrbs est Ætoliæ, vt ait Plin. lib 4 cap. 2, in qua vrbe Combe, quum Phaenei filij occiderentur, deorum misericordia in auem mutata est. Ouid. lib. 7. Met. Meminit & Plin lib. 2. cap 4

Pleuronius, Adiectiuum, vt Pleuronius Agmon. Ouid. 14 Metam.

PLEVRONIA, Regio in Ætolia, à Pleuronibus, id est Curetibus, sic dicta. Curetes erant comati populi: sed quia ab Ætolis bello exagitati semper anteriori coma decapillabātur, cœperunt ab occipite tantū nutrire comā. vnde [illegible], id est tonsure, [illegible] appellatos fuisse memoriæ proditū est. Id est detōsos. Strabo lib. 10, Pleuronius ager.

PLEVTAVRI, Populi sunt in Lusitania extremæ Hispaniæ regione, apud Strab lib 3.

Plexa, Vide PLECTO.

Plico, as, aui, atum, pen. prod & plicui, itum, pen. corr. {πλέκω} plicare, Nectere, & velori rugas facere. A' Græco πλέκω, quod est Necto.

Plicati.

Plicari. Lucretius libro 4,
- ideo fastigia posse
Suratum, at feminum pedibus fundata plicari.

Plicatilis, & hoc plicatile, pen. corr. { [illegible] } Quod plicari facilè potest: vt Nauis plicatilis, quum facta est ea corio. Plin libro 5. cap 9. Idem lib 10 cap. 29, Vpupa crista visenda plicatili, contrahens eam, subrigénsque per longitudinem capitis.

Plicatura, Ipsa plicandi actus Plin. lib. 7. cap. 51, Iam fimbriarem curam & stragulæ vestis plicaturas. Loquitur de signis mortis.

PLINIVS { [illegible] } Secundus Veronensis, temporibus Vespasiani vixit, cuius negotia administrabat: noctibus verò & subcisiuis (vt ipse inquit) temporibus, opus De rerum natura conscripsit, vnus omnium parcissimus temporis. Periit in montis Vesuui incendio, dum eius causam indagare cupit. Eius vitam diligentius narrat nepos eius ex sorore, Cæcilius Plinius, cuius extat liber Epistolarum, & Panegyricus Traiano Cæsari dictus, quo gratias agit Consul ab eo factus: qui & Quintiliani filiam dote iuuit, & Martialem poetam secedentem viatico prosecutus est vt testatur ipse in Epistolis.

Plinthides quid sit, Hygenus in libro de limitibus declarat his verbis. Quæstorij dicuntur agri, quos populus Romanus, deuictis pulsisque hostibus, possedit, mandauitque quæstoribus vt eos venundarent: quæ centuriæ nunc appellantur Plinthides, id est laterculi: easdem in quinquagenis iugeribus quadratas cluserũt limitibus, atque ita certum cuique modum vendiderunt. Idem in eodem libro sic, Sunt plinthides, id est laterculi quadrati, vti centuriæ per sena millia pedum 2. limitibus inclusi, habentes singuli laterculi iugera numero. CC. L.

Plinthis, Instrumentum, cuius meminit Vitruuius in catapultæ descriptione lib. 1. Est autẽ Plinthis, id est laterculus, quadratum superius ipsius basis, qui laterculus quam accipit columellam, quæ [illegible] vocatur sive cauo, eam habere debet quam dicit ipse idem Vitruuius latitudinem. Ex Turnebo.

PLISTHENES { [illegible] } Impudicus à poetis dicitur Quintil. libro 3. cap. 7. Vnde Plisthenius vir Agamemnon, Ouidio, 2. de Remedio amoris.

PLISTOANA x, Plistoanactis { [illegible] } Pausaniæ filius, & Lacedæmoniorum rex, cuius res gestas vide apud Thucydidem.

Plistolochia. æ { [illegible] } Herba est ea maluarũ genere, quam & hibiscum & molochen agrian, hoc est maluam syluestrem appellant. Plin. lib 20. cap 4.

PLISTONICVS { [illegible] } Medici nomen apud Plinium sæpius repetitum. Fuit & Appiõ quidam cognominatus Plistonicus, nõ multo tempore Plinio superior, vt idem vltimo volumine testatur. Quandoque Plistonices scriptum legitur sicut Olympionices.

Plocamos Isidis { [illegible] } Frutex est in mari nascens, circa Troglodytarum insulas Corallio similis, sine foliis, qui præcisus lapidescit, colore in nigrum commutato, vt ex Iubæ sententia refert Plin. lib. 13. cap. 25. Latine vertere possumus Isidis capillum.

Plocion { [illegible] } Ornamentum, tricha, inauris, genus monilis implexum & obliquum. Pollux lib. 5. cap 16, dicit id esse ex collo ornamentis.

Plodo, plodis, plosi. plosum { [illegible] } plódere, Idem quod Plaudere, Quatere, siue collidere, & manibus pedibúsve sonum aliquẽ facere. Hinc composita, Applodo, Complodo, Explodo. Vide PLAVDO.

Plolaria { [illegible] } Calceorum muliebrium species, quæ [illegible] vocat Aristophanes, apud Pollucem lib. 7. cap. 22.

Ploro ploras { [illegible] } plorãre, Notæ significationis. Festus, Plorare, flere, inclamare. Quintil. lib. 6. cap. 1, Date pueto panẽ, ne ploret.
In funere plorat. Horat. in Arte.
Prohibere aliquem pro alio plorare. Cic. pro Domo.
Plorare aliquid. Horat 4. Carm. oda 2,
Flebilis sponsæ iuuenémve raptum Plorat.
Funera sua plorare. Stat. 5. Sylu. 3.
Iubeo plorare. Horat 1 Serm. satyr. vlt. Id est illi malè opto. Phrasis est Græca. quemadmodum enim, quibus bene cupiunt, eos iubẽt [illegible], id est gaudere: sic, quibus malum precãtur, eos iubẽt [illegible], id est plorare. Lambinus.
Plorare, cum infinitiuo. Horat. 2. epist. 1,
Plorauere suis non respondere fauorem
Speratum meritis.
Amore sollicitus plorat. Horat. 11. Serm. satyr. 3.
Fessus sum plorando. Cic Attic. lib 15.
Plorare maius est quàm lacrymari. Senec. epist 64, Nec sicci sint oculi amisso amico, nec fluant: lacrymandum est. non plorandum.

Plorandus, Particip. vt Bella ploranda. Stat. 1. Thebaid.

Ploratus, penult. prod. Nomen ex participio. vt Domus plorata. Stat. 5. Sylu. 3.
Adonis ploratur, Vide ADONIS.
Rogus ploratus. Ouid 4. Fast.

Ploratus, huius ploratus, pen. prod. masc. gen. { [illegible] } Cic. 2. Tusculana,
Heu virginalem me ore ploratum edere. Ex poeta. Idem ad Atticum, libro 5, Ciuitatum gemitus, ploratus, &c.
Misti ploratus ægris vagitibus. Lucret. lib. 2.

Plorator, pen. prod. Verbale { [illegible] } Martial. lib. 14. 59,
Siquis plorator collo tibi vernula pendet.

Plorabundus { [illegible] } Qui multum ploret. Plautus Aulul. 9,
Homo ad Prætorem plorabundus deuenit, &c.

Plostrum, plostri { [illegible] } Idem quod Plaustrum Cato de Re rustic. cap. 2, Vendat boues vetulos, armenta reicula, oues reiculas, lanam, pelles, plostrum vetus. Cicero 3 Verrina, Omnia ea fanis, ea locis publicis, palàm spectantibus omnibus, plostris euecta, asportatáque esse.

Plostrarius, Adiect. { [illegible] } Quod pertinet ad plaustrum: vt Asinus plostrarius. Vide in PLAVSTRVM.

Plostellum, plostelli, Diminut. { [illegible] }
Plostellum, Paruum plaustrum, quo pueri ludunt. Horat. 2. Serm. satyra 3,
Ædificare casas, plostello adiungere mures, &c.
Plostellum Pœnicum. Varro lib. 1. de Re rust cap. 52, E spicis in areã excuti grana, quod fit apud alios iumentis iunctis, ac tribulo: id fit è tabula lapidibus, aut ferro exasperata, quo imposito auriga, aut pondere grandi trahitur iumentis iunctis, vt discutiat è spica grana: aut fit ex assibus dentatis cum orbiculis, quod vocant plostellum Pœnicum.

PLOTÆ { [illegible] } Insulæ duæ sunt Æoliæ, alio nomine Strophades dictæ, supra Zacynthum in Meridiem sitæ Plin. lib 4. cap 12.

Ploti appellantur qui sunt planis pedibus, vnde Attius quia Vmber Sarsinas erat, à pedũ planitie initio Plotus, postea Plautus est dictus. Soleas quoque dimidiatas, quibus vtebantur in venãdo, quo planum pedem ponerent, semiplotia appellabant. Paulus ex Festo.

PLOTINA, pen prod. { [illegible] } Traiani Cæsaris vxor, sanctitate, probitate, & omnibus quæ in muliebrem sexum cadunt, virtutibus celebrata. Hæc tonso capillo virum mentita, coniugem comitata in exilium euntem, impertérrita, & quasi quædam virago, solatiis ærumnas leuabat.

PLOTINVS, pen. prod. { [illegible] } Philosophus Platonicus, Ægyptius natione, fuit è ciuitate Lyco, discipulus Ammonij, præceptor Porphyrij. Galeni, Taciti, & Probi temporibus. Fuit corpore gracili, tenuíque valetudine, morbóque sacro obnoxius. Hæc Suidas.

Plotium, Menandri Comœdia, quam Latinè vertit Cæcilius, vt author est Gellius lib. 2 cap 23.

PLOTIVS { [illegible] } Gallus, patria Lugdunensis, dicendi præceptor, Romæ profitebatur, à quo se Cicero in libro de Oratore vnà cum Q. fratre Latinas literas edoctum fuisse testatur: à Tranquillo autem inter rhetores ponitur.
Plotius insignis dicendi præceptor. Quintil lib. 2. cap. 4.
Plotius, vt pleraque alia, multorum appellatio est hominum. Ludimus autem plerunque ambiguorum verborum ignorãtia: quæ res efficit, vt studiosius debeamus & nomina annotare, & res ipsas designata. Præterquam quod M. Cicero Plotium Oratorem, dicendíque magistrum commemorat, cui & Fabius subscribit, fuit Plotius prænomine Lucius, L. Planci bis consulis Censorísque frater, quẽ proscriptionem passum à Triumuiris, inque Salernitana latebra latitantem, odore vnguenti proditum fuisse narrat Plin lib. 13 cap. 3.
¶Plotius Crispinus, quem Aretalogum fuisse cognominatum, quòd garrula scripserit carmina, Porphyrio author est.

PLOXAMVS, pen. corr { [illegible] } aliis est viri proprium, aliis lingua Transpadanorum significat capsam. Catullus de Æmylio, epigrammate 98,
- hoc dentes sesquipedales,
Gingiuas verò Ploxami habet veteris. Meminit & Quintil. libro 1. cap De virtutibus & vitiis orationis.

Pluma. plumæ { [illegible] } Mollior & exigua penna. Plautus Menæch. 11,
Pluma leuior. Martial lib 14 166,
Lassus Amyclea poteris requiescere pluma.
Auium plumæ. Lucret. lib. 3.
Albæ plumæ. Ouid. 1. Amor. eleg 10.
Canæ Ouid. 2 Metam.
Pluma clara Varr de Ling. Lat lib. 4.
Horrida. Ouid. 2. Amor eleg 6.
Leuibus plumis velati corpora. Ouid. 15 Metam.
Mollis. Virg 10. Æneid.
Pensilibus plumis velit. Iuuenal satyr. 1.
Rutila pluma fulgens præteruolat ales. Cic. in Arato.
Variæ Horat. de Arte.
Versicolores plumæ columbis ad ornatum sunt. Cicero 3. de Finibus
Versicolore pluma fultum caput. Propert. lib. 3. eleg 7.
Volucres. Senec. Herc OEtæo, 3.
Vulsæ. Virg. 11. Æneid.
Moueri facilius pluma aut folio. Cic. Att. lib. 8.
Nantes plumæ colludunt in aqua. Virg. 1 Georg.
Obductæ plumis quædam animantes Cic 2 de Nat. deorum,
¶Insperata tua quũ veniet pluma superbiæ. Id est, Quum euolarint aut effluxerint ea bona tibi, propter quæ nunc superbis. Horat. 4. Carm ode 10.

Plumula, plumulæ, pen corr Diminutiuum { [illegible] } Colum. lib. 8. cap. 5, Plumulæque sub cauda clunibus detrahendæ, ne stercora coinquinatæ durescant, & naturalia præcludant.

Plumeus, Adiectiuum { [illegible] } Quod est ex pluma. vt Plumea culcitra. Cicero 3. Tusculanarum quæst. Plinius libro 10. capite 2, Plumeus apex.
Pectora plumea Stat. 3 Thebaid.
Torus plumeus. Ouid 11. Metam.

Plumarius, Aliud adiectiuum, Idem { [illegible] } Vnde Plumariam culcitram dicimus, quæ pluma plena est. Plumarium dicitur opus acu factum, quod Græci à liciorum varietate multiplici, polymitarium appellant. Plumarium opus alij vocant opus Phrygionis

Plumiger, pen. corr. plumigere, plumigerem, pen. corr. Plin. lib. 10. cap. 22, Velluntur quibusdam locis bis anno. Rursus plumigeri vestiuntur. De anseribus.

Plumarius, plumarij { [illegible] } Qui acu aliquid depingit super culcitris plumarijs aut puluinaribus plagis Cato de liberis educandis. Etenim nulla quæ non didicit pingere, potest bene iudicare, quid sit bene pictum plumario, aut textore in puluinaribus plagis. Ex Nonio. Firmic. lib 3. cap. 7.

Plumatilis, & hoc plumatile, pen. corr. n. g. { [illegible] } Quod ex plumis factum est. Plaut. Epid 5.
Cumatile, aut plumatile, aut cerinum. Nonius clausum interpretatur, aut ex pluma factum.

Plumo, plumas { [illegible] } plumare, Plumas emittere: vnde Plumatum vsia, Pennatum dicimus. Gellius libro 2. cap. 19, Pullis iamiam plumantibus Cic 2. de Natura deorum,

· nitens plumato corpore cernus. Ex poeta.

Plumare, Acu pingere Flauius Vopiscus, Laneas tunicas purpura micantes & plumandi difficultate perinobiles. Sed quid sit plumare propriè, Turnebus in hunc locum exponit his verbis, Quòd autem scribit plumandi difficultate nobiles, interpretatus tegendi à quibusdam, ab aliis acu pingendi: & sanè videri potest pro acu pingere interdum accipi, vt à Diuo Hieronymo. Species tamen quædam propriè est acu pingendi, cum claui, aut paragia, aut segmenta, aut scutulæ, aut tessellæ sic aliæ aliis in veste superassuuntur, vt plumam auium referant: vnde & plumariorum & plumandi nomen natum est per similitudinem traductum: aut quum sine assumentis acu pingendo, pluma auium referuntur. Id indicat Prudent. his versibus,

Hunc videas lasciuas præpete cursu,
Venantem tunicas, auium quoque versicolorum
Indumenta nouis texentem plumea telis. Hæc ille.

Pars auin plumata nitet. Lucan. lib. 10.

Plumesco, plumescis { [illegible] } plumescere. Pennatum fieri. Plin. lib. 10. cap 53, Pullus ab eodem tempore plumescit.

Plumosus, pen. prod { [illegible] } Adiectiuum. vt

Pectora plumosa plangere pennis. Ouid. ad Liuiam.
Aucupium plumosum. Propert. lib. 4 eleg 2.
Folia plumosa. Plin. lib 15. cap 6, Id est lanuginosa.

Plumipes, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Catul. in Camerium, epigram. 51, Adde huc plumipedes, volatiliésque. Antea dixerat, pennipésque Perseus.

Plumbum, plumbi { [illegible] } Metalli genus notissimum. Plin. libro 34. cap. 16. Sequitur natura plumbi. Eius duo sunt genera, nigrum atque candidum, pretiosissimum candidum, à Græcis appellatum est cassiterō. Et in fine capitis. Plumbi nigri origo duplex est, Aut enim sua prouenit vena, nec quicquam aliud ex se parit: aut cum argento nascitur, mistísque venis conflatur. Horat 1. epist. 10,

Purior in vicis aqua tendit rumpere plumbum, &c. Intelligit fistulam plumbeam.

Plumba, numero plurali non dicimus, inquit Varro de Ling Lat. lib. 8. quòd quæ sub mensuram, ac pondera potius, quàm sub numerum succedant, multitudinis vocabulo efferri non debeant. Vide plura ibidem.

Liquidum plumbum Horat. 1. Carm. ode 35.
Vitiatum Ouid 4 Metam.
¶Plumbum, pro Pila plumbea. Ouid. 2. Metamorphoseos,
-quàm quum balearica plumbum
Funda iacit. Virg 5. Æneid.
Audax Stat. 1. Sylu. 3.
Volatificum. Valer 1. Argon.

¶Plumbû, Genus vitij in oculis. Plin lib. 25. cap 13, Hac commanducata, si oculus subinde linatur, plumbum quod est genus vitij, ex oculo tollitur.

Plumbeus, Adiectiuum { [illegible] } Quod est ex plumbo. Plautus Trinum 13,

Cui si capiti res siet, nummum nunquam credam plumbeum. In quē locum sic Erasmus, Nummum plumbeum hyperbola prouerbiali pro minimo pecuniæ posuit.

Canalis plumbeus Colum lib 8. cap 3.
Color plumbeus. Plin. lib 11. cap. 52, Igitur vitæ breuis signa ponit Aristoteles raros dentes, plumbeum colorem Hoc est plumbum referentem, qualis apparet in iis qui ictero nigro laborant.
Glans plumbea Lucret. lib. 6.
Mortarium plumbeum, apud Plinium lib. 34. cap 18.
Pondera plumbea. Propert. lib 4. eleg. 3.
Plumbeus ibnia [illegible]. Plin lib. 7. cap. 20.
Auster plumbeus. Horat 2. Serm. satyr. 6. Hoc est grauis. Mortales enim aggrauat more plumbi.

Plumbeo iugulare gladio, est futili leuíque argumento conuincere quempiam. Cic ad Attic l b. 1 11, Quum illum plumbeo gladio iugulatum iri tamen diceret. Idem lib 4 de Finibus, Frigidum argumentum, plumbeum vocat pugionem.

Plumbeum hominem Plautus appellat liuidum. Terentius verò obtusum & stupidum: in Heaut. 5 1,

In me quiduis harum rerum conuenit,
Quæ sunt dicta in stultum, caudex, stipes, asinus, plumbeus.

Plumbeæ iræ Plaut. Pœnulo, 1a Id est qua diu insidēt pectoribus.
Plumbeum ingenium, per translationē, dicitur obtusum, & quod cogitando penetrare non potest.
Plumbeum esse in re aliqua. Cic 1. de Finib. In animi cognitione dubitare non possumus, nisi planè in physicis plumbei simus, quin nihil sit animis admistum.

Plumbago, penultima prod. plumbaginis, fœminini gen. { [illegible] } Metalli genus, plumbi & argenti naturam referens. Plin. lib. 34. cap 18. Quidam limatum plumbum sic terunt: quidam etiam plumbaginem admiscent.

¶Plumbago, Vitium gemmarum. Plin libro 37. cap 5, Hæc coloris vitia: illa corporis, capillamentum, sal, plumbago. Paulo pòst, Frequens & iis plumbago, hoc est, vt in sole plumbei videantur.

¶Plumbago, Herba: de qua sic Plin. lib. 25 cap. 13. Nascitur vulgo molybdena, id est plumbago, etiam in aruo, folio lapathi, crassa radice, hispida.

Plumbarius, Adiect. { [illegible] } Quod ad plumbū pertinet: vt Plumbaria officina. Plin. lib 34. cap. 18

Plumbarius { [illegible] } Qui facit opera ex plūbo. Aurelius Arcad. in l. alt. D. De iur. immunit. Plumbarij, ferrarij lapidarij.

Plumbosus, pen prod Adiectiuum { [illegible] } Quod plurimum plumbi habet admistum. Plin. lib. 34. cap 18, Est & molybdena quam alibi galenam vocauimus, plumbi & argenti vena communis. Melior hæc, quanto magis aurei coloris, quantóque minus plumbosa, friabilis, & modicè grauis. Idem lib 33. cap. 6, Ex [illegible] intelligitur plūbosissima.

Plumbo, plumbas { [illegible] } plumbare, Ferruminare, vel plumbo conglutinare. Plin. lib. 10 cap 33, Plumbatis eos sagittis decertant indigenæ.

Plumbatura, plūbaturæ, pen. prod. { [illegible] } Ferruminatio, & quæcunque coniunctura plumbo facta. Cassius apud Paulum in l. In rem actio § Item quæcunque. D. De rei vendicatione, Ferruminatio per eandem materiam facit confusionem: plumbatura non efficit.

Plumbata, plumbatæ { [illegible] } inquit Sipontinus Pila plumbea, quā veteres peregrino vocabulo martiobarbulum vocabant. A quo & milites quibus vtebantur, martiobarbuli appellati sunt. Vegetius de Re militari, lib 1. cap 17, Plumbatarū quoque exercitatio, quas martiobarbulos vocant, est tradenda iunioribus, &c. Alciatus verò, Plumbatæ, inquit, sunt iaculi genus, quum directa virga in capite ferrum apponitur, deinde vndique tribuli plumbo affixi, vnde nomen datum. Iaciuntur manu Earum duo genera, tribulatæ, & mamillatę: quarum formam diffusius leges in Theodosij officiis

Pluo, pluis, pluui & plui, pluitum { [illegible] } pluere, dicitur Deus Cic 2. de Nat deorum,

Has Græci stellas Hyadas vocitare suerunt à pluendo. [illegible] enim est pluere. Plin. lib. 18. cap 26, Etiam si non pluat

Nec de concussa tantum pluit ilice glandis. Virg 4. Georg.
In terris pluere Virg 10. Æneid.

Pluit. Varro lib. 8 de Ling Lat. Quidam reprehendunt, quòd pluit & luit dicamus in præterito & præsenti tempore, quum analogiæ sui cuiusque temporis verba debeant discriminare: falluntur, nam est, vt putant, aliter, quòd in præteritis v dicimus longum luit, pluit: in præsenti breue luit, pluit.

Aliquando id quod deus pluit, ponitur in accusatiuo. Valerius Maximus, lib 1 cap. 6, de Caio Volumnio, In Piceno lapides pluisse.

Aliquando in ablatiuo. Liu. lib 6 de bello Maced. Tarracinæ & Amiterni nunciatum est aliquando lapidibus pluisse. Sic Cicer. 2. de Diuinat. Sanguine pluisse Senatui nūciatum est. Alii exemplaria legunt sanguinem.

Pluit terra. Liuius in ab Vrbe, Nam & terra multifariam pluisse, & in exercitu Appij Claudij plerosque fulminibus ictos nunciatum est.

Pluuia, pluuiæ { [illegible] } Notum.

Vis & incursus pluuiarum, Vide INCVRSVS.
Ingens pluuia Virg. 1. Georg.
Tenues Virg 1. Georg.
¶Non pluuiam colligit. Virg. 9. eclog.
Cæruleus pluuiam denunciat, igneus Euros. Virgil. 1. Georgicor. De Sole.
Fiunt pluuiæ. Lucret. lib. 6.
Granati pluuia. Virg. 9. Æneid.
Impendet pluuia Virg 4 Georg.
Merere pluuias. Cic Attico, lib. 15.
Nubila rarescunt pluuiis Stat 1 Sylu. 2.

Pluuius, Adiectiuum { [illegible] } vt Aqua pluuia, quæ pluta est. Plinius lib. 10 cap 43.

Aquæ pluuiæ arcendæ Cic. pro Murena.
Aer pluuius, Hoc est pluuiosus. Stat 5. Sylu. 1.
Arcus pluuius, Iris Horat. de Arte.
Auster pluuius, Pluuiam inferens. Ouid 1. Metam.
Cælum pluuium Varro 1 de Re rust. cap. 13.
Frigus Colum lib 6 cap 27.
Hyades pluuiæ Virg 1 Æneid.
Imber Ouid 6. Fast.
Rores Horat 3. Carm ode 3.
Status cæli pluuius. Colum lib. 5 cap. 10.
Ventos pluuios vocat Horat. 1. Carm. ode 17. hoc est pluuiam inducentes. Columella Ver pluuium nominat, in quo sæpe fit pluuia: in Præfat. lib 1.

Pluuialis, & hoc pluuiale, pen. prod Idem { [illegible] }

Aqua pluuialis. Colum lib. 1. cap 5.
Austri pluuiales. Virg 3 Georg.
Dies. Columel. lib. 2 cap. 13.
Frigus. Claud de Nilo, 6.
Fungi. Ouid 7 Metam.
Signum pluuiale Capellæ Ouid 5 Fast.
Vndis pluuialibus auctus torrens. Ouid. 2 Fast.
¶Hœdi pluuiales. Stellæ duæ sunt, quas Auriga (quod signum cæleste est super cornua Tauri) in manu tenet. Virgil 9. Æneidos,
Quantus ab occasu veniens pluuialibus hœdis
Verberat imber humum. Dicti sunt autem pluuiales, quòd eorum ortus & occasus tempestates grauissimas facit.

Pluuiatilis, & hoc pluuiatile, pen. corr. Idem { [illegible] } Columel libr. 9. cap. 1, Infossi lacus signino construuntur, qui receptam pluuiatilem contineant.

Pluuiosus, pen prod Adiect. { [illegible] } vt Annus pluuiosus, In quo fuerunt frequentes pluuiæ. Plin. lib. 18. cap 25. Nubilo occasu pluuiosam hyemem denunciat.

Plus, cum compositis & deriuatis, Vide MVLTVS.

PLVTARCHVS { [illegible] } Chæroneus, Traiani temporibus, à quo in Illyricum missus Consulari potestate, iussumque omnibus Illyrici magistratibus vt absque eo nihil agerent, multis libris editis notissimus est ¶Plutarchus alter, Nestorij filius, Atheniensis sophista, præceptor Syriani, qui scholæ præsidebat Atheniēsi sub Iuliano principe. Author vtriusque Suidas.

Pluteus, plutei, m. g Machina ad expugnandos muros ad similitudinē cassidis facta: contegitúrque vimine, & coriis protegitur, tribúsque rotulis, quarū vna in medio, duæ in capitibus apponuntur: In quamcunque partē voluenis, admouetur. Hos obsidentes muris admouēt,

applicántque

applicabatque, & eorum munitione sagittis seu aliis missilibus defensores de propugnaculis exturbant, vt scalis ascendendi præstetur occasio, vt ait Vegetius. Cæsar, Sempérque hostibus spes victoriæ redintegrabatur, eò magis quòd deustos pluteos turrium videbant, nec facilè adire apertos ad auxiliandum animaduertebant.

Inter pluteos & vineas interest. Nam plutei, vt quidam volunt, erant similes illis appendicibus quas ædificiis applicamus, & tectum in vnam partem deuexũ habebant, vt & plutei, in quibus scribimus: vineæ in vtranque partem deuexitatem tecti habebant. Ex Turneb.

Expedire pluteos. Tacit. lib. 18.

¶Plutei, etiam tabulæ quibus aliquid præsepitur, dictæ sunt, inquit Festus. Liuius, Cratibus, pluteísque, & linteis contectus.

¶Pluteum, Suetonius in Caligula, cap. 26, accipere videtur pro fulcro tori discubitorij, quum inquit, Quosdam summis honoribus functos, ad essedum sibi occurrere togatos per aliquot passuum millia: & cœnãti, modò ad pluteum, modò ad pedes stare succinctos linteo, passus est. Martialis lib. 3. 49,

Et cum totque senem, spondæ qui parte iacebat
Namque puer pluteo vindice tutus erat.

¶Plutei, Librorum & tabularum, signorúmque repositoria. Iuuenalis Satyra 2,

Et iubet archetypos pluteum seruare Cleanthas.

¶Pluteus, Tabula qua vtuntur ij qui literis dant operã, & scribũt. Persius Satyra 1.

Nec pluteum cædit, nec demorsos sapit vngues. Vbi interpres, Qui moram stylo, indictúmque adhibent, in ipso limæ labore irati interdum, aut solicitè cogitabundi vel pluteum cædunt, vel vngues arrodunt, vel caput scabunt.

¶Pluteum etiam dicebant spacium id quod inferiores columnas à superioribus, per longitudinem in fronte discernebat. Vlpianus in l. Fundi nihil. §. Quæ pictæ. D. De actionib. empti, Retinculi circa columnas, plutei circa parietes, Item cilicia vela, ædium non sunt.

Plutealis, & hoc pluteale, pen. prod. Vnde à Cicerone sigilla plutealia, imagunculæ pluteis, id est tabulis inclusæ dicebantur: ad Attic. lib. 1. 6. Legitur & Putealia.

P L V T O vel Pluton, huius Plutonis, pen. prod. { πλούτων, ἅδης, αἰδωνεύς } Saturni filius ex Ope coniuge, & frater Iouis atque Neptuni: ab opibus nomen habet. Græcè enim πλοῦτος opulentia est. Qui quum ad regni diuisionem venissent, Plutoni qui natu minor erat, & Agesilaus vocabatur, pars Occidentis obtigit, secus inferem mare: Ioui plaga Orientalis: Neptuno Insulæ. Hinc datus est locus fabulæ, vt Ioui imperium cæli, Neptuno maris, Plutoni inferorum obtigerit, Statio teste. Pluto autem, Summanus, Dis, Orcus, Vragus ab vrgendo, Vedius Iupiter dictus fuit. Idem Quietalis est appellatus, quasi mors quies sit æternitatem. Huius vxorem fuisse Proserpinam Cereris filiam ex Claudiano poeta satis constat.

Dis quare Pluton dictus, notat Cic. 2. de Nat. deor. Terrena autẽ vis omnis atque natura Diti patri dedicata est: qui Dis, vt apud Græcos πλούτων, quia & recidant omnia in terras & oriantur è terris.

Illacrymabilem Plutona placare. Horat. 2. Carm. ode 14.

Superbus Pluton. Seneca Herc. OEt. 20. 9.

Toruus Iuuenal satyr. 13.

Plutonius, a, um, attributum ex Plutone deductum. Horatius lib. 1. Carminum,

Et domus exilis Plutonia
Quo simul meatis, &c. Dicitur exilis, quòd inanis & vacua sit, vt apud Virgilium,
Pérque domos Ditis vacuas & inania regna. Sic & Horatius alio loco,
Exilis domus est, cui non & multa supersunt. Turneb.

Plutonia, Plutoniorum, n. gen. Loca quædam pestifera in Asia. Cic. lib. 1. de Diuinat. Quid enim? non videmus quàm sint varia terrarum genera: ex quibus & mortifera quædam pars est, vt & Amsancti in Hirpinis, & in Asia Plutonia quæ vidimus. Turnebus, Plutonia, inquit, specus sunt in Asia, tetrum & pestiferum halitum emittẽtes, omniáque accedentia animalia statim enecantes, vt ad Hierapolim Plutonium describitur à Strabone, & Charonium ad Thymbriam vicum Cariæ. Spiracula Ditis Maro vocat, vt quodã loco diximus. Hæc ille.

Plutonium, est os in paruo quodam imminentis montis supercilio, ita commensuratum, vt hominem suscipere possit, mira profunditate. Strabo lib. 13. vbi singularia multa circa pluteum foramen recenset. Est autem in Laodicea regione Asiæ ad Hierapolim.

P L V T V S { πλοῦτος } à Græcis fingitur esse diuitiarum deus, quem in aduentu claudum esse volunt, in recessu alatum: hoc nimirum innuentes, quòd serius quidem opes contrahantur, partæ autem nisi frugaliter dispensẽs velocissimè dilabantur. Eundem & cæcum faciunt, & iudicij expertem, propterea quòd indignissimos quosque opibus affluere videamus: probos autem & condignos in re tenuissima versari. Huius domicilium constituit Posidonius in subterraneis Hispaniæ locis, eo quòd regio ea metallorum fœcunditate reliquis antecellat. Est item huius nominis comœdia apud Aristophanem.

Pluuia, Pluuialis. Vide P L V O.

P L V V I A L I A, Pluuialiæ, f. gen. Vna ex insulis fortunatis. Plin. lib. 6. cap. 32, Ab ea tantundem ad Occasum versus, Pluuialiam Capratiámque, in Pluuialia non esse aquam nisi ex imbribus.

P L Y N T E R I A, orum { πλυντήρια } Dies festi erant apud Athenienses Cereri sacti, qui inter nefastos numerabantur. Cælius Rhod. lib. 14. cap. 9.

P N

Pneuma, pneumatis, penult. correp. neutri generis { πνεῦμα } Spiritus, flatus.

Pneumaticus, pen. corr. Adiectiuum { πνευματικός } vt Organa pneumatica. Id est spiritualia, vel spiritalia: hoc est quæ vi flatus vel spiritus aliquid hauriunt & attrahunt. Plin. lib. 19. cap. 4, E puteo pertica, organísve pneumaticis, vel tollenonum haustu rigandos. Dicitur & in Musica, Ratio pneumatica. Idem lib. 7. cap. 37, Ctesibius laudatus pneumatica ratione & hydraulicis organis repertis.

Pneumon, pneumonis, masc. gen. { πνεύμων } Latinè pulmo dicitur, à πνέω spiro. Vnde pneumonia, quæ & peripneumonia, inflãmatio pulmonis, cum ex aliis causis, tum ex distillatione vehementi vel synanchis, vel suspirio, vel pleuritide prouenteus, vt sanguis inde copiosus excreari soleat. Hunc morbum & περιπνευμονικόν Græci appellãt, teste Celso lib. 4. cap. 7. Hinc pneumonici, qui laborant ex pulmone, qui Latinè dici possunt pulmonarij: sicut à Columella, Ouis pulmonaria dicta est, cuius pulmo afficitur.

Pneumomphalon, dilatatio est in vmbilico. Galenus in Finition. Medic.

P N I O S V S vicus in Ægypto, prope Phœnicum portum è regione Pedoniæ insulæ, iuxta Parætonium. Strabo lib. 16.

Pnigitis. aliàs Pignitis, terra est Eretriæ simillima, grandioribus tantum glebis, & glutinosa, cui effectus idem, qui Cimoliæ, infirmior tamen. Plin. lib. 35. cap. 16. & 17.

P O

P O E L E C I A tribus, Vide T R I B V S.

P O M. Pomponius. P O N T. M A X. Pontifex Maximus. P O P. Populus. P O S T H. Posthumius, vel Posthumus. P O T. Potestas.

Pocœnium { ποτοδόσιον } ab Hermolao Barbaro eleganter fictũ nomen, pro comessatione quæ fit post cœnam.

Poculum, poculi, pen. corr. { κύπελλον, ἔκπωμα, ποτήριον, σκύφος } Vas in quo bibitur. Cic. 6. Verr. In his pocula duo quædam, quæ Heraclia nominantur, Mentoris manu summo artificio facta. Idem pro Cluentio, Quæ deinde interceptio poculi?

Pocula, à potione: vnde potatio, & etiam poma, quòd hæc poscũt pótum. Vel ἀπὸ τοῦ πίνω, Græca origo potionis. Varro libro 4. de Ling. Latina.

Mensæ plenæ pocula. Virg. 11. Æneid.

¶Poculum, Quandoque sumitur pro eo quod bibimus. Virgil. 2. Georg. Pocula siquando sæuæ infecere nouercæ. Cic. 7. Verr. Illis diligenter legibus quæ in poculis ponebantur, obtemperabat.

Et sedare sitim prius est, quàm pocula, natum. Lucret. lib. 4.

Amoris poculum, Philtron. Horat. Epod. 5.

Desyderij poculum, Philtron. Horat. Epod. 17.

¶Aurea pocula. Horat. 1. Serm. satyr. 2.

Blanda Valer. 1. Argon.

Ducentia somnos. Horat. Epod. 14.

Fagina. Virg. 3. eclog.

Fictilia. Tibul. lib. 1. eleg. 1.

Immunia, Cic. 2. Philip.

Insidiosa Circes. Ouid. 14. Metam.

Lactea pocula, Repleta lacte. Stat. 1. Achil.

Læuia. Virg. 5. Æneid.

Marcentia Stat. 4. Syluæ. 6.

Medicata, Vide M E D I C O R.

Plena. Virg. 4. Georg.

Plena meri. Ouid. 9. Metam.

Sobria pocula supposita aqua. Tibul. lib. 2. eleg. 6.

Vitrea. Virg. 3. Georg.

¶Administrare pocula, Vide A D M I N I S T R O.

Collocens pocula mensæ. Catul. Argon.

Componere pocula de luto. Tibul. lib. 2. eleg. 1.

Oras circum pocula contingere liquore aliquo, Imbuere. Lucretius libro 4.

Dare poculum alicui. Cic. pro Cluentio.

Demissa ferta in pocula. Propert. lib. 2. eleg. 34.

Ducere pocula, Exhaurire, vel Ad nutum tractare. Horat. 1. Carm. ode 17.

Hic innocentis pocula Lesbij
Duces sub vmbra.

Exhaurire poculum mortis. Cic. pro Cluentio.

Fabricata fago pocula. Ouid. 8. Metam.

Finguntur pocula de humo. Ouid. 2. Trist.

Inficere pocula veneno, Vide I N F I C I O.

Infundere poculum. Horat. Epod. 5.

Maius parabo, maius infundam tibi
Fastidienti poculum.

Inuitare aliquem poculis, Vide I N V I T O.

Pocoláque Eoa luxum irritantia gemma. Silius lib. 13.

Aulai in medio libabant pocula Bacchi. Virg. 3. Æneid.

Ministrare pocula, Vide M I N I S T R O.

Miscere pocula, Ministrare. Ouid. 10. Metam.

Lactis pocula mista mero. Tibul. lib. 3. eleg. 5.

Negare porrecta pocula. Horat. 1. epist. 19.

Perfecta argento, atque aspera signis pocula. Virg. 9. Æneid.

Ponere pocula. Virg. 1. Æneid.

Poscunt maioribus poculis. Cic. 3. Verr. Discumbitur: fit sermo inter eos, & inuitatio vt Græco more biberetur: hospes hortatur, poscunt maioribus poculis: celebratur omnium sermone lætitiáque conuiuium. Sunt, inquit Asconius, qui producta scilicet o litera poscunt legunt, quasi sæpe potant. sed poscunt prouocant intelligendum est. vt sit sensus. prouocant se inuicem. Maioribus autem poculis poscunt, id est petunt: vt lubentius bibere. Hæc Asconius.

Reponere pocula mensis. Virg. 4. Georg.

Restinguere pocula ardentis Falerni lympha. Horatius 2. Carm. ode 11.

Spumantia lacte pocula. Virg. eclog. 5.

Sumere pocula. Ouid. 1. Amor. eleg. 4.

Magnitudine poculorum bibendóque superare. Cicero pro Flacco.

Lapis sustinet pocula. Horatius, ——— & lapis albus
Pocula cum cyatho duo sustinet. Veteres, inquit Turnebus, solebant delphicam mensam multis ornare poculis, numeróque semper pari: duobus contentus est Horatius, & cyatho, quo modum potionis metiebantur, & certis cyathis vini certos aquæ cyathos miscebant, quod qui faciebat ad cyathum stare dicebatur. Nam cyatho hauriebant vinum & aquam è vasis, & in pocula fundebant, quod οἰνοχοεῖν Græci appellant. Vnde Marcellus, cuius naues machinis Archimedis leuatæ in puppim, aut proram, deinde illisæ mari, aquam quam plurimam haurirent, aut grauibus libramentis depressæ acciperent aquam, ludens dixit, Archimedem suis manibus pro cyathis vti. Solitos autem esse veteres paria pocula in delphica ponere, declarat Agrecius, sic scribens, Cicero, iubeo promi vtrosque binos vt habeam: quia in delphica comparia vasa semper sunt. vnde ipse Cicero dicebat, scyphorum paria complura. Hæc ideo tam multa, ne quid antiquitatis te lateat.
Tangere labellis pocula. Ouid. 1. de Arte.
Temperare pocula. Horat. 1. Carm. ode 20.
Tinguere aliquē poculis, Irrigare aliquem mero. Horat. 4. Carm. ode 12.
Pocula adorandæ Rubiginis. Iuuenal. satyr. 13.
Torquere pocula, Proiicere in aliquem. Iuuenal. satyr. 5.
Trahere pocula arenti fauce. Horat. Epod. 14.
Cum canibus timidi venient ad pocula damæ. Virg. 8. eclog.

Pocillum, pocilli, Diminutiuum {ποτήριον} Paruum poculū. Cato cap. 156, Per linteum exugeto succum, quasi heminam, in pocillum fictile. Liu. 10 ab Vrbe.

Pocillator, pen. prod. {οἰνοχόος} aliàs dicitur A cyathis, qui pocula mensæ ingerit. Apuleius lib. 6, Adsuit rapax aquila: memórque veteris obsequij, quo, ductu Cupidinis, Ioui pocillatorem Phrygium sustulerat, &c. Rursus eodem libro, Tunc poculum nectaris, quod vinū deorum est, Ioui quidem suus pocillator ille rusticus puer, cæteris verò Liber ministrabat. Vtrobique Ganymedem intelligit, qui (ait Beroaldus) elegantissimo vocabulo pocillator dicitur, quasi poculorum ministrator.

Poculentus, Adiectiuum {πότιμος} Quicquid potari potest. Quidam dicunt potulentum scribendum esse. Cic. 2. de Nat. deor. Habitat in ea parte oris quam esculentis & poculentis iter natura patefecit. Legitur & potulentis De gustatu. Gell. lib. 4. cap. 1. Penus est, inquit, quod esculentum aut poculentum est. Sunt qui potulētum scribāt, vt apud Vlpianum in l. 3. § potulenta. D. De penu legata.

Podagra, podagræ, pen. corr. {ποδάγρα} Pedum dolor, πούς, pes: ἄγρα, atrocitas. Martialis lib. 1. 93,
Litigat, & podagra Diodorus Flacce laborat. Plin. libro 26 cap. 10, Podagræ morbus rarior solebat esse, non modò patrum auorúmque memoria, verùm etiam nostra, peregrinus & ipse. Nam si Italiæ fuisset antiquitus, Latinum nomen inuenisset. Insanabilis non est credendus: quippe quando in multis & sponte desiit, & in pluribus curatur.
Corpora fœda podagrâ. Tibul. lib. 1. eleg. 9.
Fera podagra. Senec. De vita beata, capite 17, Delinimenta magis quàm remedia podagræ meæ compono, contentus si rarius accedit, & si minus fera minatur.
Locuples. Iuuen. 13. Satyr. 10.
Nodosa. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4.
Tarda. Horat. 2. Serm. satyr. 9.
Torpes. Virg. 3. Georg.
¶ Ardere podagræ doloribus. Cic. 5. de Finib.
Doloribus podagræ complures annos cruciari. Cic. Tuscul.
Pomeum iuuant podagram. Horat. 1. epist. 2.

Podagricus, pen. corr. Adiect. {ποδαγρικός} Qui podagra laborat. Plinius libro 20. cap. 8, Omnes hæ & podagricis vtiles, & sanguinem reiicientibus.

Podagrosus, pen. prod. {ποδαγρώδης} Aliud adiectiuum, Idem. Plautus Merc. 15, Sed tandem si podagrosis pedibus esset Eurycus, &c.

Podager, pen. corr. {ποδαγρῶν} Aliud similiter adiect. Idem.
Atque nihil prorsus stare potat podager. Claud. epigr. 39.

PODARGVS à pernicitate dictus est: Aethon & Podargus duo aurigæ Hectoris apud Homerum. Pro flagrante cupiditate à Budæo, & præcipiti celeritate vsurpantur.

PODALIRIVS {Ποδαλείριος} teste Homero lib. 2. Iliados, Filius fuit Æsculapij & frater Machaonis, qui ob solertiam medicinæ artis vnà cum fratre ex Creta ad Troianum bellum conuocatus fuit. De quo Ouid. 2. de Arte amandi.

PODARGE, es {Ποδάργη} Equæ velocissimæ nomen, ex qua Zephyrus Xanthum & Balium Achillis equos progenuit, vt cōminiscitur Homerus 16 Iliad. Dicta Podarge, à pedum velocitate.

Podex, huius podicis, pen. corr. masculi generis {πρωκτός} Posterior pars corporis pudenda. Iuuenal. satyr. 2,
——— sed podice læui,
Cæduntur tumidæ, medico ridente, mariscæ.
Turpis podex. Horat. Epod. 8.

Podismus, podismi, m. gen. est dimēsio pedibus facta. Budæus. Veget. lib. 2. cap. 7, Mensores sunt, qui ad podismum dimetiuntur loca, in quibus tentoria milites figant, vel qui hospitia in ciuitatibus præstent.

Podium, podij, Locus ad spectandum habilis, à Pede nomen habens: siue quia pedis modo protectura illa, quæ podium facit, procedat: siue quòd ad pedes ædificiorum strui consueuisset, siue quòd in eo pedibus hæreamus. Nunc vulgò dicitur menianum. Solet enim fieri extra domus parietem, lucus porrectus instar pulpiti mutulis è marmore suppositis. Iuuenal. Satyra 2, Omnibus ad podiū spectantibus. Sueton. de Nerone, cap. 12. Cæterùm a cubatus primùm paruis foraminibus, deinde toto podio adaperto spectare consueuerat.
Podio tenus. Plinius iunior lib. 5 epist. 101. Apollinari, Est & aliud cubiculum à proxima platano, viride & vmbrosum, marmore excultum podio tenus, &c.

POEAS, antis {Ποίας} pater Philoctetis, qui ab eo Pœantius, & Pœantides à poetis appellatur. Ouid. lib. 5. Tristium,
Penè decem totis aluit Pœantius annis
Post sæuum tumido virus ab angue datum. Et 13. Metamorphos.
——— non te Pœantia proles
Expositum Lemno, nostro cum crimine haberet.

POECILASIVM {Ποικιλάσιον} Vrbs Cretæ, Ptolemæo libro 3. cap. 17. vulgò *Peulalo.*

POECILE, huius Pœciles, pen. corr. f. gen. {ποικίλη} Fuit porticus Athenis, in qua Stoici philosophabantur. Latinè dici potest Varia, siue Variegata, à multiplici pictura. Græci enim ποικίλον varium dicunt, ποικιλίαν varietatem. Vnde & lapis Syenites vocatus est Pyrrhopœcilos, à varietate rubentium macularum. In hac autem porticu Zenon philosophus discipulos docebat. Plin. lib. 35 cap. 9. Hic & Athenis pinxit porticum, quæ Pœcile vocatur, gratuitò, quum partem eius Mycon mercede pingeret. De Polygnoto Thasio. Fuit & in Helide porticus Pœcile, quæ à Plinio Heptaphonos appellatur, quoniam septies eadem vox in ea reddebatur.

POEESSA {Ποιῆσσα} insula est in mari Carpathio, notiore nomine Rhodus dicta. Plin. lib. 5. cap. 31.

Poema, Vide POETA.

POEMENIS, pen. corr. {Ποιμενίς} Canis fœmina ex canum eorum numero, qui Actæonem lacerauerunt, dicta à fidelitate quam gregi obseruat, vigilantioris pastoris officio defuncta. ποιμὴν enim pastorē significat. Ouid. lib. 3. Metamorphoseon,
——— pecudésque secuta
Pœmenis, & natis comitata Harpyia duobus.

Pœna, pœnæ {ποινή, τίσις, δίκη, τιμωρία, ἐπιτίμιον, κόλασις} Supplicium quo quis ob delictum afficitur. Vlpianus in l. Si quis forte D. De pœnis, Et sunt pœnæ, quæ quidem vitam aut adimant, aut seruitutem adiungant, aut ciuitatem auferant, aut exilium, aut coercitionē corporis contineant.
Pœna, à puniendo, vel à pœnitendo, quòd post peccatum sequitur. Varro lib. 5. de Ling. Lat.
Animaduersio & pœna. Cic. Bruto, 15. Tu hoc: fortasse quòd in animaduersione pœnaque durior, nisi fortasse vtrunque in.
Mulcta pœna. Cic. 3. de Legib. Quum magistratus iudicassit, inrogassítve, per populum mulctæ pœnæ certatio esto.
Ne maior pœna quàm culpa sit, cauendum est. Cic. 1. Offic.
Periurij pœna diuina, exitium: humana, dedecus. Cicero 2. de Legibus.
Mors naturæ pœna est: iracundiæ tormentum atque cruciatus. Cic. 11. Philip.
Scelerum pœnæ. Virg. 8 Æneid.
Arbiter pœnarum alienus. Seneca Theb. 1.
Causa pœnæ recentis. Ouid. 3. Trist. eleg. 5.
Imago pœnæ. Silius lib. 16.
Inter pœnas, Vide INTER.
¶ Amara. Iuuenal. satyr. 13.
Crudelis, Vide CRVDELIS.
Debitæ. Senec. Herc. fur. 9.
Grauissimæ legum. Cic. in Pison.
Hilaris. Martialis lib. 3. epigr. 22,
Sirenas hilarem nauigantium pœnam,
Blandásque mortes, gaudiúmque crudele.
Indeprecabilis pœna. Gell. lib. 1. cap. 13.
Ingens. Senec. Thyeste, 1.
Lætæ. Ouid. epist. 12.
Leuis. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Merita. Ouid. 4. Fast.
Pœna minor merito, nocuit mala lingua duobus. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.
Mitior. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Præsens. Senec. Hippol. 2.
Tardior. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Tristia. Ouid. 2. Trist.
Vehemens. Iuuenal. satyr. 13.
¶ Accipere pœnas, Vide ACCIPIO.
Accipe quas merui pœnas: en ora fatiscunt, &c. Claud. 3. de raptu Proserpinæ.
Addere pœnam, Vide ADDO.
Afficere pœna. Cic. 2. Offic.
Agere pœnam, Vide AGO.
Ascribere pœnam, Vide ASCRIBO.
Augere pœnam. Tacit. lib. 2.
Capere pœnam, Vide CAPIO.
Capere pœnas. Sallust. in Iugurtha, Dum pro ciuibus suis viris fortissimis atque miserrimis pœnas caperent. Caperent, id est ferrent, subirent.
Capere pœnas verborum. Ouid. 2. Metam.
Capere pœnam in hostem, Hoc est hostem afficere supplicio. Curtius lib. 4.
Cogere in pœnam. Plin. lib. 8 cap. 16.
Commeruisse pœnam. Ouid. 2. Trist.
Committere pœnam. Quintil. lib. 7. cap. 5.
Compescere aliquem pœnis. Horat. 1. Serm. satyr 8.
Conscripserunt edictum Prætores cum pœna & iudicio. Cicero 3. Officiorum.
Constituere pœnam, Vide CONSTITVO.
Reticentiæ pœna etiam est à Iurisconsultis constituta. Cicero 3. Officiorum.
Consurgere in pœnam. Plin. lib. 8. cap. 16.
Præmio & pœna contineri Rempublicam dixit Solon. Cicero Bruto, 15.
Contrahere pœnam, Vide CONTRAHO.

Decerni

Decerni potuit pœna decentior. Senec. Thyeste, 2.
Dependere pœnas. Cic. pro Sextio, Omnes ferè Reipub pœnas aut præsenti morte, aut turpi exilio dependerunt.
Differre pœnas. Ouid. 2. Metam.
Dare pœnas. Cic. de Claris Orat. Nisi in facinore manifesto deprehensus, pœnas legibus & iudicio dedisset.
Crudeles pœnas dare. Virg. 6. Æneid.
Dare pœnas meritas sanguine. Ouid lib 4. Fast.
Morte dare pœnas alicui, Occide ab eo. Ouid. 9. Metam.
Dare pœnas temeritatis suæ. Cic Attic lib. 9.
Capite dare pœnas alicui. Patercul. lib 2, non ita procul ab initio, M. Aquilio, capite pœnas dedis, quum initio belli Crassum Mutianũ Proconsulem interemisset. De Aristonico loquitur.
Dare pœnas quas pati meruimus. Ouid 1. Metam.
Dedi satis supérque pœnarum tibi. Horat. Epod. 17.
Heu quantum pœnæ misero mens conscia donat. Lucan. lib 7.
Effugere pœnam. Cic. Tironi, lib. 16. 26, Non potes effugere huius culpæ pœnam me patrono: Marcus est adhibendus, &c.
Ire in pœnas. Ouid. 5. Metam.
Exerceri pœnis. Virg 6 Æneid.
Exhaustum est satis pœnarum. Virg 9 Æneid.
Exigere pœnas de aliquo. Ouid. 8. Metam.
Exigere pœnam. Plin. lib. 7. cap. 44.
Eximere aliquem pœnæ, Vide EXIMO.
Exoluere pœnas. Catul. Argon. epigr 59.
Exoluere aliquem pœna Tacit. lib 14.
Expendere pœnas alicui Cic. 1. Tusc.
Expetere domestici sanguinis pœnam. Cic. de Aruspic. respon C. autem Gracchum mors fraterna, pietas, dolor, magnitudo animi ad expetendas domestici sanguinis pœnas excitauit.
Ferre pœnam. Cic. pro Domo, Pœnam hanc maternæ temeritatis tulit, vt &c.
Fiovre pœnas. Ouid. 1. Metam.
Grauior fit pœna longa mora Ouid. 1. de Ponto, eleg 2.
Frangere pœnas, Mitigare. Lucret. lib. 4.
Habere pœnas. Cic. 2. de Legibus, Plus pœnarum habeo, quàm petiui.
Imponere pœnas sontibus. Ouid. 2. Metam.
Inire pœnam Ouid lib. 1. Amor. eleg 7.
Factorum pœnæ instant. Ouid 8. Metam.
Interponere pœnas, Vide INTERPONO.
Irrogare pœnam alicui Quintil. lib 6. cap. 4.
Nemo nocens sibi ipse pœnas irrogat. Senec. Herc. OEtæo, 7.
Irrogare pœnas æquas peccatis. Horat. 1. Serm. satyr. 3.
Leuari à pœna, Vide LEVIS.
Liberare pœna iudiciorum innocentiam. Cic. 1. de Orat.
Luere pœnas, Puniri. Suet in Vesp. Augusto, cap. 1.
Luere pœnas iustas. Horat. Epod 17.
Luere pœnas facinorum. Senec. Octau. 5.
Manet cunctos generis pœna vna. Claud. 2. in Eutrop.
Meditari pœnam in fratrem, Vide MEDITOR.
Monere pœnas immeritas. Claud 3. de raptu Proserp.
Multare aliquem multa & pœna. Cic. pro Corn. Balbo.
Offerre pœnam. Liuius libro 6. Decad. 1, Pœnam oblatam oculis deorum.
Omitte pœnas languidas longæ moræ. Senec. Thebaid. 1.
Pati sine crimine pœnam. Ouid. 9 Metam.
Pati pœnam culpa. Ouid 3 de Ponto, eleg 6.
Genus nouum pœnæ pati. Ouid. in Ibin.
Péndere pœnas, Multam soluere. Cic. in Pisonem, Nisi pœnas patriæ diísque immortalibus eas quæ grauissimæ sunt, furore atque insania pénderet.
Haud mediocres pœnas pendere, Vide Mediocris in MEDIUS.
Péndere pœnam exilio. Ouid. 10. Metam.
Péndere pœnas pro scelere. Lucret. lib. 5.
Péndere pœnas grauissimas stultitiæ suæ. Cic. ad Attic. lib. 11.
Perferre pœnam. Cic. pro Sextio, Si scelestum est amare patriam, pertuli pœnarum satis.
Perferre omnes acerbissimas pœnas impiorum. Cicero 1. de Lege agrar.
Perpeti pœnas pro crimine. Valer. 4. Argon.
Persequi pœnas alicuius, pro Vlcisci. Cic. 5. Vert. Pœnam octupli sine vlla dubitatione commissam non persequebatur.
Persoluere pœnas sceleris. Cic. 11. Philipp. Pœnas diis hominibúsque meritas, debitásque persoluat.
Iustas & graues pœnas Resp. is persoluit. Cic. de Amic.
Persoluere pœnas capite suo. Senec. Agamemn. 13.
Peruenire pœnam ad aliquem. Cic. ad Brut.
Petere pœnas in imperatorem, pro Exigere pœnas de imperatore. Sallust. in Iugurtha.
Petere pœnam ab aliquo. Cic. 1. de Inuent.
Placere pœnæ. Senec Troade, 31.
Pœnitere crudelis pœnæ. Ouid. 1 Metam.
Poscere pœnas cum sanguine. Virg. 2. Æneid.
Magnas pœnas præcepit. Hoc est, de hostibus cepit antè quàm ab eis caperetur. Silius lib. 6.
Præstare pœnam. Vlpian. in l. 1. §. si plures D De eo per quem factũ erit, &c. Si plures dolo fecerint, omnes tenentur: sed si vnus præstiterit pœnam, cæteri liberabuntur.
Culpam pœna premit comes Horat. 4. Carm. ode 5.
Procedere vlterius in pœnã. Vlpian. in l. 1. § Quam patronus, D. De offic præfect. vrb. Præfectus vrbi aditus, pro modo querelæ corrigere eum, aut comminari, aut fustibus castigare, aut vlterius procedere in pœnam eius solet.
Promerere pœnam. Ouid. 1. Tristium, eleg. 2.
Proponere pœnam alicui. Catul. epigr 94.

Nouámque pœnam sceleribus quærit parem Senec. Thebaid. 1.
Recipere pœnas ab aliquo. Virg. 4. Æneid.
Recusare pœnam. Quintil. lib. 4. cap 1.
Reddere pœnas. Sallust. in Iugurth. Id est grauissimè punire.
Reddere aliquem pœnæ, Vide REDDO.
Relictus pœnæ. Ouid. 14. Metam. Solus, inops, exspes, læto pœnæq; relictus.
Remanet pœna. Cic. in Pisonem, Nõ in eo cui facta est iniuria, sed in iis qui fecerant, sceleris ac conscientiæ pœna remansit.
Remittere pœnam. Quintil lib. 7 cap. 2.
Repetere pœnas ab aliquo. Cic. pro Rosc. Amerino, Hæ sunt impiis assiduæ domesticæque furiæ, quæ dies noctésque parentum pœnas à consceleratissimis filiis repetant.
Reposcere aliquem ad pœnas. Virg. 2 Æneid.
Pœna reuersura est in caput ista tuum. Ouid. 1. de Arte.
Ruere in pœnam suam. Senec Octauia, 17.
Veterum malorum pœnas sancire aliquibus. Stat. 3. Thebaid.
Sancire pœna obseruantiam. Cic. pro Planco.
Sequitur pœna scelus. Cic. de Arusp. resp.
Seruare pœnam. Ouid. lib 1. de Arte.
Soluere pœnas Ouid. 1. Metam.
Soluere pœnas breues tam magnis sceleribus. Senec. OEdip. 12,
-magnis iniuria pœnis
Soluitur. Ouid. 5. Fast.
Seræ, sed tamen iustæ & debitæ pœnæ solutæ sunt. Cic. pro Mil.
Statui in eum pœna metalli debet. Vlpian. in l. 1. §. Quam patronus. D de Offic. præf. vrb.
Subire pœnam. Cic in Pisonem, Neque vllam pœnam, quæ tanto facinori deberetur, non maluisti subire, quàm, &c.
Sufferre pœnam. Cic. pro Flac. Summi amoris in patriam vicissim nos pœnas, si ita diis placet, sufferamus.
Esse in pœna. Cic. pro Ligario, Vt ea pœna in qua adhuc Q. Ligarius sit, non videamur esse contenti.
In pœnas non satis vnus eris. Ouid. epist. 2.
Pœna est. Cic pro Flacc. Pœna est, vt opinor, Dorylensium grauior.
Sumere pœnas. Cic. 1. de Inuent.
Sumere merentes pœnas. Virg 2. Æneid.
Sceleratas pœnas sumere, Ob perpetratum scelus commeritas. Virg. 2. Æneid.
Suscipere pœnam. Cic. pro Lege Manil. Non modò adhuc pœnam nullam suo dignam scelere suscepit.
Suscitare pœnas alicui. Virg 4. Georg.
Sustinere pœnam. Cic pro Domo, Grauissimas pœnas affinitatis impurissimæ sustinere.
Sempiternam pœnam sustinerem mea voluntate susceptam. Cic. Post. red. ad Quirites.
Teneri pœna. Cic. ad Quint fratr.
Trahere aliquem per omnem pœnam. Virg. 5 Æneid.
Transigere aliquod scelus leui pœna. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Quæ venit indignè pœna, dolenda venit. Ouid. epist. 3.
Viuere in pœnas alicuius. Seneca Troade, 10.
Vrgeri pœnis. Virg. 6. Æneid.
Pœna ad triremes, antiquissima, vsu verò apud nos frequentissima. Valerius scribit, quendam iussu Augusti, quòd se Octauiæ sororis vtero genitum simularet, remo publicæ triremis affixum esse. Suidas quoque & Iosephus lib. 17, scripserunt de illa pœna.
POENA & Beneficium pro diis habitos apud quosdam Æthiopiæ populos legimus. Sunt qui non ab Æthiopis, sed ab Assyriis & Persis Pœnam & Beneficium cultos fuisse asserant, illam, quòd malorum: hanc quòd bonorum largitorem esse opinentur. Alexand. Alexandrinus lib 6 cap. vltimo.
Pœnalis, & hoc pœnale, pen. prod. vt Pœnalis opera, Quæ ad pœnã pertinet. Plin lib. 18. cap. 11.
Pœnarius, Adiectiuum { [illegible] } vt Pœnaria actio. Quintil. libro 4. capite 3.
POENICVS, à Deliis dictus Apollo. apud eum quoscunque populos, sui dij nomen onum accipiebant, quo de Alexandrinus Alexander Genial. dierum lib 6. cap. 4.
Pœnitet, pen. corr. pœnitebat, pœnituit { [illegible] }
Pœnitére dicimur, quum quæ ipsi fecimus, aut quæ de nostra voluntate nostróque consilio facta sunt, ea nobis pòst displicere incipiant, & molesta esse, sententiámque in iis nostrã demutamus. Vide Gellium lib. 17 cap 1. Et regit accusatiuum patientis cum genitiuo agẽtis. Cic. ad Attic. lib. 3, Alterum non potes, vt me non nostri consilij virtutisque pœniteat.
Pœnitet, Aliquando pro Tædet, pudet, seu dolet accipitur, & tunc interdum præsenti infinitiui iungitur. Terent. Phorm. 1. 3, Ita plerique ingenio sumus omnes, nostri nosmet pœnitet. Id est, nostra contemnimus, inquit Donatus. Virg. eclog. 2, Nec te pœniteat calamo triuisse labellum. Cic. Pœnitet defendere. Idem de Senect. Num igitur si ad centesimum annum vixisset, senectutis eum suæ pœniteret? Id est tæderet.
Tædet & pœnitet. Cic. Attic. lib 2, Sed quod facilè sentias, tædet ipsum Pompeium, vehementérque pœnitet.
Nihil pœnitet. Cic. 5. Tusc. Satis est in virtute vt fortiter viuamus: si fortiter, etiam & magno animo, & quidem vt nulla re vnquam terreamur, sempérque simus inuicti: sequitur vt nihil pœniteat, nihil desit, nihil obstet.
Quod te offenderim, me pœnitet. Cic. Attic. lib. 11.
Sapientem nihil opinari, nullius rei pœnitere, nulla in re falli, sententiam mutare nunquam. Cic. pro Murena.
Sapientis proprium est, nihil, quod pœnitere possit, facere. Cic. 5. Tuscul.
Facinus pœnitere. Cic. 2. de Inuent. Deinde vtrum id facinus sit, quod pœnitere fuerit necesse.
M: haud pœnitet earum sententiæ esse, quibus & appatitores, &c.

Liu.1.ab Vrbe, Id est, Non nolo, inquit Budæus.

Ne supplicem quidem moueri, viri fortis est, vt fortiter fecisse pœniteat. Cic. pro Milone.

Iurasse pœnitet. Ouid. 2 Metam.

Pœnituit eum illa sensisse. Cic. 4. Acad.

Nihil me pœniteat sanū patris huius. Horat. 1. Serm. satyr. 6. Id est, Quādiu sanus sim, nunquam mihi doleat, aut nunquam mihi parum beatus videar, quòd tali patre natus sim. Lambinus.

¶Pœnitet. Cic. pro Cluent. Neque me pœnitet hoc potius tempore, quàm illo causam A. Cluentij defendere. causa enim manet eadem. Id est, non minus cōmodè nunc & opportunè agere puto, quàm si tu re recenti egissem. Budæus.

¶Acti vos pœnitet. Valer. 5 Argon.

Authoritatis alicuius pœnitere. Cic. de Arusp. resp. Et eo fecisse authore se diceret, cuius authoritatis neminem posset pœnitere.

Belli iniusti. Ouid. 5 Metam.

Conditorum. Horat. Epod. 11.

Dignitatis tuæ non me pœnitet. Cic. 3. Philip.

Facti pœnitere aliquem. Catull. epigr. 28.

Fortunæ, amplitudinis, claritatis, gloriæ suum pœnitebat. Cic. 1 Philip. Curtius, Malo me fortunæ pœniteat, quàm victoriæ pudeat. Id est, Malo me dolore affici propter calamitosam offensionem, quàm pudore ob victoriam. Budæus.

Meæ fortunæ pœnitet me. Cic. ad Torquatum, lib. 6. 1, Etsi ea perturbatio est omnium rerum vt suæ quenque fortunæ maximè pœniteat: nemóque sit, quin vbiuis, quàm ibi vbi est, esse malit: tamen, &c.

Pœnitet me hominis, Id est non magnifacio hominē. Cic. 4. Acad. Quid cum Mnesarchi pœnitebat, quid Dardani, qui erant Athenis tum principes Stoicorum? Budæus.

Imperij pœnitere. Cic. in Somn. Scip. Iam ipsa terra ita parua mihi visa est, vt me imperij nostri, quo quasi punctum eius attigimus, pœniteret.

Industriæ nostræ neque eos, neque alios pœnitebit. Cicero 1. de Inuent.

Ineptiarum suarum eos pœnitet. Cic. Cælio, lib. 8. 8.

Instituti. Cic. 1. Verr. Cuius consuetudinis atque instituti patres maioré sque nostros non pœnitebat.

Laudis me meæ pœnitet. Cic. ad Lent. lib. 1. 7, Multum interest, vtrū laus imminuatur, an salus deseratur: me meæ tamen ne nimis pœniteret, tua virtute perfectum est.

Memet mei pœnitet. Cic. 3. de Orat.

Maneris sui pœnitere. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 2.

Pacis pœnitet. Liu. 5 bell. Maced.

Pœnitet me pecoris. Virg. 10. eclog.

Pœnitet res, pro Nolle ita rem euenisse, & ob id dolere. Cicero pro Domo, Quarum rerum siquem pœniteat, eum victoriæ Populi Romani pœnitere. Id est, quas res siquis non euenisse velit, & ob id dolore afficitur. Budæus.

Scelerum pœnitet. Horat. 3. Carm. ode 24.

Vehementer sui status pœnitet. Cic. Attic. lib. 11.

Pœnitet me verbi tui. Cic. pro Planc. Vide quàm me verbi tui pœniteat. Id est, quàm mihi non satis sit hoc verbum. Budæus.

Vitiorum pœnitet. Liu. 1. ab Vrbe.

¶Pœnitet, Parum videtur. Terent. Eunuch. 5. 7,

An pœnitebat flagitij, te authore quod fecisset
Adolescēs, ni miserum insuper etiam patri indicares? Donatus. Cæsar lib. 1. bell. Ciuil. An pœnitet vos, quòd saluum atque incolumem exercitum nulla omnino desiderata traduxerim.

Pœnitens, pen. corr. pœnitentis, omn. gen. { [illegible] } Sueton. in Vitell. cap. 15, Non multo pòst pœnitens facti.

Portus optimus pœnitenti, mutatio consilij. Cic. 12. Philip.

Pœnitens de matrimonio. Sueton. in Claud. Cæsare, cap. 43.

Pœnitendus { [illegible] } Adiect. nomen, à Pœnitet verbo, id est Pudendus, & parum æstimãdus. Liu. 1. ab Vrbe, Sub haud pœnitendo magistro. Colum. lib. 2 cap. 2, Itaque hic ager siue exercetur, seu cessat, colono est pœnitendus, ac tanquam pestilens refugiendus.

Pœnitendum { [illegible] } Gerundium legitur vt, Non est eius præceptoris pœnitendum. Sallust. in Iugurtha, Num eorum pœnitendum sit.

Ad pœnitendum. Tacit. lib. 3.

Pœnitendi, Aliud gerundium { [illegible] } Cic. 4. Tusc. Alexandrum regem videmus: qui quum interemisset Clitum familiarem suum, à se manus abstinuit, tanta vis fuit pœnitendi.

Pœniturus, pen. prod. { [illegible] } Accius,

Quod si procedit, neque te, neque quenquam arbitror pœniturum laudis:
Quam vt serues vide. Quintil. libro 9. cap. 3, Eousque processum est, vt non pœniturum, pro non acturum pœnitentiam: & visuros, ad videndum missos, Sallustius dixerit.

Pœnitentia { [illegible] } Plin. iunior lib. 17. cap. 18, Nihil est fœdius agricolis, quàm gestæ rei pœnitentia. Liu. 1. bell. Maced. Celerem enim pœnitentiam, sed tandem seram & inutilem sequi.

Agere pœnitentiam, Vide AGO.

¶Pœnitentia, pro Contemptu & aspernatione. Plin. lib. 5. cap. 17, de Essenis, Gens æterna in qua nemo nascitur, tam fœcunda illis aliorum vitæ pœnitentia est. Budæus.

Pœnitudo, pœnitudinis, Idem quod Pœnitentia. Pacuu. Teucro,

Quæ desideria alumnûm, pœnitudines,
Squales, scaprésque, & incultas vastitudines. Nonius.

POENVLVS, diminutiuum est à Pœnus: vnde Plautina fabula nomen sumpsit, in qua Pœnus Hanno Punicè loquens introducitur.

POENVS { [illegible] } Carthaginiensis, à Phœnis, sed aspiratio detrahitur: & œ in u mutatur in deriuatiuo, Punicus, Punica, Punicum, non Pœnicus. Vide infrà in dictione PVNICVS.

Pœni { [illegible] } (inquit Seruius) [illegible] est, quasi Phœni, quia à Phœnicibus orti. Virg. 1. Æneidos, -ponúntque ferocia Pœni
Corda volente deo.

Calliditate Pœnos Romani non superarunt. Cic. de Arusp. resp.

Acutus vt Pœnus, & valde studiosus ac diligens Clitomachus. Cic. 4. Academ.

Crudelitati Pœnorū corpus Reguli præbitū. Cic. 3. de Natur. deor.

Doctor Pœnorum, Annibal. Silius lib. 7.

Ferox Pœnus. Claud. 5 Paneg.

Fulmineus. Claud. de bel. Getico.

Pœnus Adiect. { [illegible] } Stat. lib. 4. Sylu. 3.

Pœnos Bagrada serpit inter agros.

Leones Pœni. Virg. 5. eclog.

Sermo. Stat. 4 Sylu. 4.

Poeta poetæ, pen. prod. masc. gen. { [illegible] } [illegible], quod est faciō, effingo: quasi fictor. Est enim qui eleganter carmina fingit. Horat. in Arte, -pictoribus atque poetis
Quidlibet audendi semper fuit æqua potestas.

Mendacia multa poetarum. Horat. 1. Serm. satyr. 4.

Antiquissimum è doctis apud Græcos est genus poetarum. Cic. 1. Tusculan.

Finitimus oratori poeta, numeris astrictior paulo, verborum autem licentia vberior. Cic. 1. de Orat.

Neminem adhuc cognoui poetam qui sibi nō optimus videretur. Cic. 5. Tusc.

¶Arguti poetæ. Horat. 2. epist. 2.

Astrictior versu poeta, oratoris virtutes persequitur. Cic. in Orat.

Poeta barbarus apud Plautum, Latinus est: vt, Maccus vertit barbarè, id est Latinè: & in eodem poeta, seu barbarica, Romana est. Turneb.

Bonus poeta nemo sine inflammatione animorum existere potest, & sine quodam afflatu quasi furoris. Cic. 2 de Orat.

Castum esse decet pium poetam. Catull. ad Aurelium, epigr. 16.

Classimi. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Crescens. Virg. 7. eclog.

Disiecti membra. Horat. 1. Serm. satyr. 4.

Diuinus. Virg. eclog. 5.

Docti veteres poetæ Graiûm. Lucret. lib. 2.

Græci. Cic. 2. de Orat.

Grauis & ingeniosus. Cic. pro Plancio.

Illustres. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Magnum poetam quenquam sine furore esse posse negat Democritus. Cic. 1. de Diuinat.

Secli incommoda pessimi poetæ. Catull. ad Caluum, epigr. 14.

Sanctos poetas suo iure appellat Ennius, quod quasi deorum aliquo donu & munere commendati nobis esse videantur. Cic. pro Archia.

Seniorum poetarum turba. Horat. 1. Serm. satyr. 10.

Tener. Catull. ad Libellum, epigr. 33.

Vesanus. Horat. de Arte.

¶Alere & formare poetam. Horat. de Arte.

Canunt poetæ, Vide CANO.

Confingunt hæc poetæ. Cic. pro Rosc. Amer.

Valet natura ipsa poeta, & mentis viribus excitatur, & quasi diuino quodam spiritu afflatur. Cic. pro Archia.

Poema, pen. prod. poematis, pen. corr. neut. gen. { [illegible] } Poetarū opus, hoc est figmentum seu fictio. Plin. lib. 7 cap. 56, De poematum origine magna quæstio est. Plaut. Asinar. 5, Nam neque vsquam fictum, nec pictum, neque scriptum in poematis.

Austera poemata. Horat. de Arte.

Dulcia. Horat. de Arte.

Egregium. Cic. 1. de Orat.

Festiuum, concinnum, & elegans. Cic. in Pisonem.

Immodulata. Horat. de Arte.

Lacrymosa. Horat. 2. epist. 1.

Legitimum, Vide LEX.

Pulchra. Horat. de Arte.

Ridenda. Iuuen. Satyr. 10.

Ridiculum. Horat. 1. epist. 2.

Sanctum. Horat. 2. epist. 1.

Tenerum, moratum, atque molle. Cic. 1. de Diuinat.

Tragicum, comicum, epicum, melicum ac dithyrambicum. Cic. de Opt. gen. Orat.

¶Attingere poemata. Catul. ad Varum, epigr. 19.

Componere, Vide COMPONO.

Componere poema ad aliquem. Cic. Quint. fratr. lib. 3. 19.

Condere poema, Vide CONDO.

Condere poema Græcum. Cic. Attic. lib. 1. 11.

Tenui deducta poemata filo. Horat. 2. epist. 1.

Facere bona poemata. Horat. de Arte.

Varium & elegans omni ferè numero poema fecisti. Cic. 1. Acad.

Legere libentius poemata. Cic. Q. fratri, lib. 2. 12.

Natum inuentúmque poema iuuandis animis. Horat. de Arte.

Mira poemata pangere. Horat. de Arte.

Poesis, huius poesis, pen. prod. fœm. gen. Nonius, Poesis & Poema hanc habent distantiam: Poesis est textus scriptorum: Poema inuentio parua, quæ paucis verbis expeditur. Lucil. Satyr. lib. 8. Cic. 3. de Orat. Quanuis claris sit coloribus picta vel poesis vel oratio.

Homeri picturam, non poesim videmus. Cic. 5. Tusc.

Poema Græci volunt à poesi differre: quòd poesis sit totum opus poetæ, vt Ilias, Odyssea. vnde Cic. 4. Tuscul. dixit: Anacreontis tota poesis amatoria est: hoc est, totum opus quod scripsit Anacreon. Poema verò sit pars quædam operis: vt singuli Iliadis libri poemata dici possunt. Quam differentiam videtur Nonius agnouisse: sed perperam non est. Cic. in Orat. Itaque video visum esse nonnullis, Platonis & Democriti locutionem, etsi absit à versu, tamen quod incitatius feratur, & clarissimis verborum luminibus vtatur, potius poema putandum, quàm Comicorum poetarum: apud quos, nisi quòd versiculi sunt, nihil est aliud quotidiani dissimile sermonis. Hoc loco poema

pro omni scriptione Platonis & Democriti Cicero posuit. Proinde sunt qui dicant, poema potius illud esse, quod poesis naturam exprimit.

Carcini poemata. Dicebantur ea quæ viderentur obscurius, & instar ænigmatis dicta. Carcinus enim poeta quispiam fuit, qui finxit Orestem ab Ilia coactum vt matricidium confiteretur, per ænigmata respondisse, vt author est Suidas, qui testatur prouerbium à Menandro vsurpatum in falso Hercule. Erasm.

Poeticus, pen. corr. Adiect. {[illegible]} Quod ad poetam pertinet: vt Ars poetica, & Verba poetica. Cic. 3. de Orat. Sed tamen raro habet etiam in oratione poeticum aliquod verbum dignitatem. Quintil. lib. 1, At in eadem viij geminatione Mettet, Sufficiet, dicens Ennius, poetico iure defenditur. Id est authoritate poetica. Cic. 1. de Orat. Poeticus numerus.

Poetici dij. Cic. 3. de Nat. deor.

Licentia. Quintil. lib. 2 cap. 4.

Mella manare Horat. 1. epist. 20.

Themata. Quintil. libro 2. cap. 10, Et poetica (vt verè dixerim) themata iuuenibus pertractare permittemus.

Voluptates. Quintil. lib. 1. cap 8.

Poetice, pen. corr. Aduerb. {[illegible]} More poetico. Cic. 5. de Finib. Vt poeticè loquar.

Poetica, poeticæ, & Poetice, poetices, pen. corr. {[illegible]} Ars ipsa conscribendorum versuum. Cic. 1. Tusc. Serius poeticam nos accepimus. De dignitate Poeticæ vide Strabonem lib. 1.

O præclaram emendatricem vitæ poeticam! Cic 3 de Orat.

Poetor, penult. prod poetaris {[illegible]} poetári, In poetica se exercere, siue poetam agere. Ennius,

Nunquam poetor nisi podager.

Poetria, poetriæ, pen. corr. & Poetis, pen. prod. poetidis {[illegible]} Id est mulier poetices perita. Cic. pro M. Cælio, Verùm hæc tota fabella veteris, & plurimarum fabularum poetriæ, quàm est sine argumento, quàm nullum inuenire exitum potest! Persius in Proœm.

Poetificus, pen. corr. {[illegible]} Adiect. quo vsus est Ennius, qui Caballinum fontem poetificum nominat.

Pogonia, vel Pogonias, pogoniæ, pen. corr. {[illegible]} Dici potest barbata, Genus cometæ. πώγων enim barba Græcis dicitur. Plin. libro 2. cap. 25, Pogonias vocant, quibus inferiore ex parte in speciem barbæ longæ promittitur iuba.

Pol, Aduerb iurandi {[illegible]} per Pollucem. Cic. 3. Tusc. Pol mi fortuna magis nunc defit, quàm genus. Ex poeta. Horat. 1. epist. 7.

-pol me miserum patrone vocatur.

Certè pol. Terent. Eunuch 4 5,

Certè eo quidem pol multò hilarius.

POLA {[illegible]} Istriæ ciuitas, quondam à Colchis cõdita. Pietas Iulia Plinio dicitur lib 3 cap 19 in descriptione Istriæ.

Polea {[illegible]} fimus pulli asinini, quem equa initio partionis ante fœtum effundit, vt ait Aristoteles, qui polion: Plinius verò lib. 28. cap. 19, polean vocat.

Polemarchi {[illegible]} sunt apud quos summa rei militaris & agitur & refertur: & Polemarchia munus ipsum, & magistratus vocatur. Hodie apud nos hi Marescali vocantur, quasi maiores iudices, hoc est iudices in Caballo sedentes, vno tantum magistro equitum, id est Conestabulo inferiores. Siquis Latinè dicere velit, eos Tribunos militum possis appellare. Sic etiam vocantur in cap. Officium. de re milit. in P. Hæc Budæus in notis ad Pandectas. l. vltima ad finem. De muneribus in Pand.

Polemarchus {[illegible]} à belli ductu, quasi belli dux. Ætolis verò Polemarchus, claudendarum portarum, & vrbis curam gerebat, clauésque noctu detinebat: interdiu autem, custodiis portarum assidebat. Alexand. Alexandrinus lib. 3. cap. 16.

Polemarchia, In POLEMARCHI.

POLEMON, pen. corr. {[illegible]} Atheniensis philosophus, prima adolescentia lasciuus, & voluptatibus deditus, quum præter Xenocratis scholam intrasset, déque modestia & moribus sermo haberetur, ita demum ad eum flexit animum, vt reiecta incontinentia, se totum philosophiæ addixerit: ea quo postea eius scholæ successit. Author Gellius. Diogenes cũ multa scripsisse testatur. Suidas nihil scriptũ reliquisse asserit.

Mutatus Polemon. Horat. 2. Serm. Satyr. 3.

¶Polemon, cognomento Helladicus, genere Iliæus, historicus nobilissimus, æqualis Aristophanis grammatici, Panætij discipulus, scripsit de origine ciuitatum Phocidis, Ponti, Laconiæ geographiam, & de cursu orbis libros tres. Suidas.

¶Polemon alius è Laodicæa Cariæ, qui Smyrnæ vixit ac præcepit, æqualis Herodis Attici, sub Adriano principe, ad quem legatus quãdoque Smyrnæorũ missus, ab eóque honorificè exceptus, & musæo Ægyptio adscriptus est.

Polemonia, polemoniæ, pen. corr. {[illegible]} Herba. Plin. lib 25. cap. 6, Polemoniam, alij philetæriam, à certamine regum inuentionis appellant.

POLEMONIVM {[illegible]} Ptolemæo libro 5. cap. 6, Cappadociæ vrbs: vulgò *Leone*.

Polenta, polentæ {[illegible]} Dicitur & pulenta. Sic fiebat, Perfusum aqua hordeum siccabant nocte vna, postero die frigebant, deinde molis frangebant, seruabántque in multos dies. Cato de Re rust. cap. 108, Tum id persolato, polentã addito. Rhell. libro 2. cap. 16, Polentam Græci alphita nominant torrefacti hordei farinam, quæ nunc toto Gallia, sicca etiushe, vel grio siccum, quasi torrida & resiccata etube vel eri vocatur. Vsualis ea etiamnunc tenuius ipsissandis carnium iuribus: quanquam & ea auena retorrida coepit fieri, & eadem nominis ambage proferri. Charisius lib. 1, Polenta dici debet per o: cuius rei Verrius Flaccus rationem reddit, quòd vsu omnium poliatur. Hæc ille. Non immeritò ridentur quidam Grammatici scribere ausi, polenta esse generis neutri, decepti ex non intellecto carmine Ouidij libro 5. Metamorphoseos,

Dulce dedit testa, quod coxerat antè polenta. Quum sensus & ordo sit, Dedit ei dulce, quod antè coxerat de polenta. Quod ex quinto inde versu eodem in loco satis aduerti poterat,

Cum liquido mista perfudit diua polenta.

Grandis polenta. Persius Satyr. 3.

Polentarius, Adiect. {[illegible]} Quod pertinet ad polentam, seu quod est ex polenta. Plaut. Curcul. 2,

Eiiciam crepitum polentarium.

POLENTIA {[illegible]} Vrbs Liguriæ Ptolemæo lib 3. cap. 1. vulgò *Palanza*. ¶Est etiam apud Melam lib 2. cap. 7 castellũ in maioribus Balearibus nomine Polentia, nunc vulgò *Polensa*, vt scribit Oliuarius

POLETES, internuntius Epidauriorum ad Illyricos: de quo sodi Alexãdrum Alexand. lib. 4. cap. 10, Proditum est de Epidauriis mirum, quòd quum Illyricos mores osos haberent, nec illorum commercia vitare possent, vt se à contagione accolarum seruarent immunes, ita cauisse, vt vnum seligerent ætate grauem, qui solus ad illos penetraret, cum quo commercium haberent, quem Poletem dixerunt.

Polia, gemma quædam. Plin. libro 37. cap. 11, Polia canitiem quandam sparsi indicat: eandem duriorem, nigra Spartopolios.

Polia, poliæ, Grex equorum. Vlpian. in l. Ædiles aiunt D. de ædil. edict. Nam si polia venierit: dicemus vnum equum, qui vitiosus est, non omnem poliam redhiberi oportere. Catellianus Cotta putat poliam esse equitium, hoc est equorum mandram, seu armentum equinum: descendereque nõ à pluralitate, vt Accursius voluit, sed potius à Græco nomine πῶλος, quod pullum & maximè equinum significat. vnde [illegible], est equos domare.

Polimenta, polimentorum {[illegible]} Testiculi porcorum dicuntur, quum castrantur: à politione vestimentorum, quòd similiter vt illa curantur, inquit Festus. Plaut. Menæch. 5,

-pernam itidem, aut sincipur,

Aut polimenta porcina.

Polio, polis, poliui, politum, pen. prod {[illegible]} polire, Colere, ornare, & quasi vrbano & politico more (qui rusticus contrarius est) componere, vt ait Sipontinus. Virg. 8. Æneidos,

Certatim squamis serpentum, auróque polibant. Cic. 2. de Legib.

Hoc plus, inquit, ne facito rogum, ascia ne polito.

Arma polire deorum Stat 4 Sylu. 6.

Signa Dædala polire. Lucret. lib 5.

Tigna. Claud. 3. Paneg.

Pumice poliantur geminæ frontes. Ouid 1. Trist. eleg 1.

Carmina polire sollicita cura Ouid. 1. de Ponto. eleg 6.

Orationis faciendæ & poliendæ ignaros Cic. 1. de Orat.

Politus, pen prod. {[illegible]} politior, politissimus. Plin. lib. 13 cap 4.

Frons politus. Persius Satyr. 5,

Pelliculam veterem retines. & fronte politus

Astutam rapido seruas sub pectore vulpem.

Politus, vrbanus, elegans. Cic de Clar Orat. Si autem ieiunitatem & siccitatem & inopiam, dummodo sit polita, dum vrbana, dum elegans, in Attico genere ponit, hoc rectè duntaxat.

Politus è schola. Cic. in Pisonem, Dices, eum, vt es homo facetus, ad persuadendum concinnus, perfectus, politus è schola, Quid est Cæsar? &c.

Politus artibus. Cic. 1. de Finib. Et ad Memmium, lib. 13. 1, Est enim omni liberali doctrina politissimus.

Pictus & politus omnibus artis coloribus. Cic. Attic. lib. 2, Sic hunc omnibus à me pictum & politũ artis coloribus subitò deformatum, non sine magno dolore vidi.

Doctrina politos constituit quosdam pariter Lucret. lib. 3.

Politus omnibus virtutibus. Varro 1. de Re rust. cap. 2.

Politum quid & perfectum proferre. Cic. 1. de Orat.

Nihil acutius, nihil politius Aristotele. Cic. 4 Acad.

Arte politissima perfecit caput Veneris Apelles. Cicero Lentul libro 1 9.

Politæ columnæ. Cic. ad Q. fratr. libro 3. 17, Quod mihi nunc denique apparuit, posteaquam & ipsa tota patet, & columnæ politæ sunt.

Politiore elegantia. Cic. 3. de Finib. Quinetiam agricultura quæ abhorret ab omni politiore elegantia, &c.

Politæ facetiæ, Elegantes & ornatæ. Cic. 1. de Orat. Multò maiorem partem sententiarum sale tuo & lepore & politissimis facetiis pellis iste.

Politioris humanitatis expers Cic 2. de Orat.

Accurata & polita oratio Cic. de Clar. Orat.

Politissimus & acutissimus nostræ memoriæ philosophus. Cic. 4. Acad. De Antiocho.

Sermo politus Claud. 8. Paneg.

Politulus, penultima corr. {[illegible]} Adiectiuum diminutiuum. Cic. ad Volumnium, libro 7 34. Opus est huc limatulo & polítulo tuo iudicio.

Politè, pen prod. Aduerb. {[illegible]} Cic. 1. Acad. Quæ & sunt magna sanè, & limantur à me politius.

Politè & subtiliter. Cic. 4. Acad Negatis hæc tam politè, támque subtiliter effici potuisse, sine diuina aliqua solertia.

Ornatè politéque dicere. Cic. pro Cælio.

Eloqui politè Cic. 1. Tusc. Fieri autem potest vt rectè quis sentiat, & id quod sentit, politè eloqui non possit.

Scribere politè Cic. de Clar. Orat. Et luculentè quidem scripserũt, etiam si minus quàm tu, politè.

Politor, pen prod politoris, Verbale. Vlpian. in l. Cum duobus. D. pro socio, Veluti quum pecus in commune pascẽdum, aut agrum politori damus in commune quærendis fructibus. Erant autem politores, qui agros excolere atque polire consueuerant. Nonius enim Marcellus sic ait, Politiones agrorum cultus diligentes, vt polita omnia dicimus exculta, & ad nitorẽ deducta. Ennius Satyr. lib 3, Testes sunt lati campi, quos gerit Africa terra politos Et Annal. 8, Rastros dentefabres capsit causa poliendi agri. Varro, Quid mirum, si ea

agri depolitionibus eiiciūtur, quum hic in cœnaculo polito recipiuntur? Hæc Nonius. Hoc etiam significatio politionem & politorem dixit Cato de re rustic. cap. 136.

Politores gemmarum Firmicus lib. 4. cap. 7 ad finem.

Politio, politionis, Dicitur illa cultura quæ pactione certæ frugis pro mercede fit, atque adeò ipsa merces. Cato de re rustica, Politionem quo pacto dari oporteat? in agro Casinate & Venafro in loco bono parte octaua corbi diuidat: satis bono septima, tertio loco sexta, &c.

Politura, politurae, pen. prod. {λείανσις} Plin. lib. 11. cap. 24, Quam non ad hoc ardetur pernocte cribratæ pectitæ telæ, & quadam politurae arte, ipsa per se tenax ratio trama? Idem lib. 36. cap. 6, Thebaica polituris accommodatur.

Ad polituram fatere, Vide A D.

Polio, polionis, masc. gen. Qui arma polit. Firmicus lib. 3, Mars & Mercurius in decimo ab horoscopo loco poliones faciunt. Meminit Callistratus lib. 50. D. de iure immunit. l. quibusdam.

Polion {πόλιον} Vide POLEA.

Polion, siue polium, est etiam herbæ nomen, quam Plinius describit lib. 21. cap. 7, Sic & apud Græcos polion herbam, inclytam Musæi & Hesiodi laudibus, ad omnia vtilem prædicantium, superque cætera ad famam etiam dignitatis: protinusque mirum, si modò (vt tradūt) folia eius mane candida, meridie purpurea, sole occidente cærulea aspiciuntur.

POLISNA est ciuitas in Rhetea ad Simoentis ripas. Strabo lib. 13, Astypalienses itaque, qui Rhetium tenuerunt, primi oppidum iuxta Simoentem habitauere, quod nunc Polisma nominatur, in loco non valde idoneo, &c.

POLITES, penult. prod. Priami filius ex Hecuba vxore à Pyrrho, capta Troia interfectus. Virg. lib. 2. Æneidos,

Ecce autem elapsus Pyrrhi de cæde Polites
Vnus natorum Priami per tela per hostes
Porticibus longis fugit & vacua atria lustrat
Saucius: illum ardens infesto vulnere Pyrrhus
Insequitur, iam iamque manu tenet & premit hasta.

Politia, politiæ, Respub. quo nomine inscriptus est liber Platonis, Cic. 1. de Diuinat.

Politicus, pen. corr. Adiect. {πολιτικός} Quod est ciuile. Cic. Mario, lib. 7. 1, Sed quæ potest esse homini politico delectatio, quū aut homo imbecillus à valentissima bestia laniatur? Quædam exemplaria legunt polito. Idem ad Attic. lib. 9, Sumpsi mihi quasdam tanquam theses, quæ & politicæ sunt, & temporum horum.

POLIVCHI {πολιοῦχοι} Dij tutelares, quos cuique loco præesse antiquitas existimabat. Poliuchos Minerua apud Spartanos cognominata est, quód eorum ciuitati imperaret. Herodotus.

POLLA {πόλλα} vxor Lucani poetæ, cuius meminit Stat. 2. Sylu. 7,

Tu castæ titulum, decúsque Pollæ
Iucunda dabis allocutione. Paulóque infrà eam commendat ab eruditione.

Pollen, pollinis, pen. corr. neut. gen. vel Pollis, pollinis, masc. gen. {γύρις, παιπάλη} A polleo deduci videtur, Flos tritici. Terent. Adelph. 5. 3,

-ego istuc videro:
Atque illi, fauillæ plena, fumi, ac pollinis
Coquendo sit faxo, & molendo. Marcellus Dioscoridis interpres dicit esse pollinem, tenuissimum puluerem magis quàm farinā, qualis circa molas plerunque & loca in quibus panis pinsitur, parietibus hærens, inuenitur, vnde fit panis omnium infimissimus. Colum. lib. 6. cap. 30, Et thuris polline cum eo qui profluit, sanguine immisto, armi linantur.

Pollis polentæ Cato cap. 157.

Pollinarius, Adiect. {γυρεαῖος} Quod ad pollinem pertinet: vt Cribrum pollinarium, Quod lino, non setis equorum fit ad pollinem purgandum. nam cribra quæ ad excernendam farinam fiunt, excussoria dicuntur. Plin. lib. 18. cap. 11. Plaut. Pœn. 7,

Nam iste quidem gradus succretus est cribro pollinario.

Pollintor, pollintoris, masc. gen. {γυροποιός} Curator pistrini, qui farinā facit, & pollinem, quíque pollinario cribro pollinem excutit. Cato cap. 5, Operarium mercenarium, pollintorem, dicitur eundem ne habeat die. Alij politorem legunt.

Pollinceo, pollinces, pollincui, pollincère, Patinam in pistrino lucrifactam diuidere, inquit Sipontinus.

Pollintio, Verbale. Cato cap. 136, Pollintionem in agro Casinate & Venafro sic dare oportet. In loco bono parte octaua corbi diuidat, satis bona septima, tertio loco sexta, si granum modio diuidet, parte quinta in Venafro ager optimus, 9 a. parti corbi diuidat. Alij legunt politionem.

Polleo, polles {ἰσχύω, δύναμαι, ἀκμάζω} pollère, Posse, valere. Cic. in Parad. Nec est vlla res quæ plus apud eum polleat, quàm ipsius voluntas atque iudicium.

Polleat moderatione & constantia Cic. 4 Tusc. Is, quisquis est, qui moderatione & cōstantia polleat, quietus animo est, sibique ipse placatus, vt nec tabescat molestiis, &c. In quibusdam exemplaribus desideratur polleat.

Pollere quæstu dicitur, quod est prætensum. Plin. lib. 19. cap. 3, Sunt etiamnum duo genera, nonnisi sordido nota vulgo, quum quæstu nullo polleant.

Scientia pollet vitres. Cic. in Partit.

Posse & pollere. Liu. 1 ab Vrbe.

Pollere ad, vel aduersum. Plin. lib. 16 cap. 22, Cur ergo non eadem causa aduersum omnes polleat, iure miremur. Cic. 2. Offic. Harum igitur duarum ad fidem faciendam iustitia plus pollet.

Pollet contra. Plin. lib. 24. cap. 19, Herba quæ gignitur supra fimeta suis, contra anginas efficacissimè pollet ex aqua pota.

Pollere in remediis aurum. Plin. lib. 33. cap. 4.

Pollere in Rep. Cæsar 1. bell. Ciuil.

Pollet eius authoritas, Id est valet, in pretio est, & magni est ponderis. Sallust. in Iugurtha.

Facundia pollet tuis ingentis. Claud. 4. Paneg.

Plurimum pollet oratio in peroratione. Cic. de Clar. Orat.

¶Pollere, Præstare, vtilius esse. Plin. libro 36 cap. 22, de cotibus, Ex oleo & aqua Ciliciæ pollent ex aqua Arsinoeticæ. Hoc est quod vulgus dicit, *Melius valent*, vel *Bene valent*.

Plus pollet potrópique est filius patre. Cic. 4 Tusc.

Pollens, pollentis {δυνάστης} Partic. siue Nomen ex participio. Plaut. Capt. 6,

Quod genus illic vnum est pollens, atque honoratissimum.

Auis pollens. Silius lib. 8.

Hostis equo pollens Ouid. 3. Trist. eleg. 10.

Fulmina pollens regia Iouis. Ouid ad Liuiam.

Opibus pollens Lucret. lib. 1.

Corpora pollentia simplicitate. Lucret. lib. 1.

Venenis gelidis pollens Ophiusa. Valer. 6. Argon.

Matrona Ouid 5. Metam.

Herbæ. Ouid. 7. Metam.

Pollens vini. Plaut. Curcul. 3.

Pollentia, pollentiæ {δύναμις} Potentia Plaut. Rud. 16,

Vnde, exite, ne impiorum potior sit pollentia.

POLLENTIA {πολλεντία} Plinio authore, oppidum fuit in maiore Balearium insula. Fuit & altera Pollentia iuxta Alpes inclyta lanarum nobilitate: de qua Sylius lib. 8,

-fuscíque ferax Pollentia villi.

Pollentinus, pen. prod. Adiect. {πολλεντῖνος} vt

Campus Pollentinus Claud. 4. Paneg.

¶Fuerunt & Pollentini in Piceno, in quinta regione Italiæ, non multum distantes à Tolentinatibus, vt indicat Plin. lib. 3.

Pollex, pollicis, pen. corr. masc. gen. {ἀντίχειρ} Primus in manu digitus: sic vocatus quód cæteris potentior sit. Macrob. lib. 7. Saturnal. cap. 13, Pollex, qui nomen ab eo quod pollet, accepit, nec in sinistra cessat, nec minus quàm tota manus in officio est. Vnde & apud Græcos ἀντίχειρ vocatur, quasi manus altera. Plin. lib. 11 cap. 43, Hominis pollex articulos habet binos. Cic. 3. Offic. Durius etiam Athenienses, qui sciuerunt vt Æginetis, qui classe valebant, pollices præciderentur, hoc visum est vtile.

Ictus pollicis Horat. 4. Carm. ode 6.

Festiuus Claud. in Præfat. lib. 2. de raptu Proserpinæ.

Honestus Persius Satyr. 6.

Ignauus Stat. 4 Sylu. 4.

Sollicitus. Claud. 8 Paneg.

Tener. Ouid. 1. Amor. eleg. 4.

¶Leui deducens pollice filum. Ouid 4 Metam.

Et reliquum vuidó detersit pollice somnum. Claud. in Epithalamio Palladij.

Artificémque tuo ducit sub pollice vultum. Pers. Satyr. 5.

Pollice primo metere Martial. lib. 10.

Mouere chordas pollice. Stat. 1. Achil.

Impresso pollice nentes stamina. Ouid 8. Metam.

Habili pollice prætentat chordas. Ouid. 1. Amor. eleg. 4.

Irresectum pollicem dente rodens Horat. Epod. 5.

Tremulo pollice siccare lacrymas Ouid. epist. 18.

Ducto pollice sollicitat stamina. Ouid. 11 Metam.

Tentauit impulsas chordas pollice. Ouid. 10. Metam.

¶Pollex, etiam in pede. Plin. libro 7. cap. 53, Q. Æmylius Lepidus iam egrediens incusso pollice limini cubiculi.

Premere pollicem conuertere pollicem. Antiquitus in pollice fauoris erat, studiíque significatio. Qui faueret, pollicem premebat: qui minus faueret, pollicem cōuertebat. Qui gestus in prouerbium abierunt, vt iam premere pollicem dicatur, qui quoque pacto fauet: conuertere, qui male vult. Plin. lib. 28. cap. 2, Pollices quum faueamus, premere etiam prouerbio iubemur. Iuuenalis Satyr. 3,

-& verso pollice vulgi,
Quemlibet occidunt populariter. Horatius vtroque pollice dixit, pro summo fauore, 1 epist. 19,

Consentire suis studiis, qui crediderit te,
Fautor vtroque tuum laudabit pollice ludum. Porphyrion enarrat hunc ad modum: Vtroque pollice, id est vtraque manu, συναμφοτέραις χερσίν. Synecdoche à parte totum. An qui vehementius laudat, manus iungens, iungit pollicem cum proximo? Aaron hoc pacto, vtroque pollice, συναμφοτέραις χεροῖν, manu vtraque, sublatáque pariter ac sæpius mota. Hic enim gestus valde laudantium est. Sanè vtrunque, sicut ex iis colligi licet, prouerbij origo fugit Erasmus.

¶Pollex, in arborum corticibus. Plin. lib. 13. cap. 4, de palmis arboribus, Reliquæ teretes atque proceræ, densis gradatisque corticum pollicibus vt orbibus, faciles se ad scandendum Orientis populis prebent, &c.

Pollicaris, & hoc pollicare, pen. prod. {ἀντιχειραῖον} Quod pollicis latitudinem siue crassitudinem habet. Plin. lib. 15. cap. 24, Digitorum hominis longitudo illis, & interim falcata pollicari latitudine. Est autem pollex duodecima pars pedis, digitus sextadecima. Vide VNCIA.

POLLAX, Viri proprium. Cicero Attic libro 13. Pollex quidem, vt dixerat, ad Id. Sextil. ita mihi Lauinij pridie Id. præsto fuit, sed planè pollex, non index. cognosces igitur ex ipso.

POLLIA tribus Romana a loco Pollio denominata. Alexandrinus Alexander lib. 1. cap. 17. Vide TRIBVS.

Πολλοὶ καὶ ἀγαθοί: prouerbium nobile, quod non omittendum esse duximus, quia non apud Græcos modò vsui esse debeat: sed multo magis apud nos, si Christiani sumus. Sed vt rem intelligas: Græcis ad sacrificium accedentes, hoc præfantur primùm, Τίς τῇδε; hoc est: Quis hic? Qui verò intersunt sacris, referunt, πολλοὶ κἀγαθοί: quod est dicere, Multi & boni: Nam polluti homicidio, aut sanguine infecti humano, hominésque turpissimarum sordium, sacris arcebantur, nēve aras contingerent, aut sacrificio interessent, lege vetabantur. Alexander lib. 4. cap. 17.

Polliceor,

Polliceor, polliceris, pen. prod. pollicitus sum, pen. corr. { [illegible] } polliceri, Promittere, Verbum commune secundum Priscianum: nam in significatione passiua vsus est Ouidius 1. de Arte,
Pollicitis diues quilibet esse potest. Polliceri igitur, est Vltro, seu ex pactione aliquid promittere. Terent. Andr. 3. 5,
Negabóne velle me, modo qui sum pollicitus ducere?
Polliceri & promittere. Cic. pro Plancio, Nihil tibi ego tum de meis opibus pollicebar, sed horum erga me beneuolentiam promittebam.
Benignè polliceri aliquid Cic. Figulo, lib. 4. 13.
Liberalissimè polliceri, Vide LIBER, liberè.
Prolixè aliquid. Cic. pro Domo sua, Neque illa tot suspicionibus certorum hominum exulceratus, quæ meum tempus postularet, satis prolixè mihi pollicerentur.
Vltro. Cic. 4. Verr. Quando id quod opus esse putaret, non vltro pollicita est?
Offerre se, & vltro polliceri Cic. pro Plancio.
Alicui operam suam. Cic. 1. Verr. Tamen his operam tuam pollicebere, qui te neque velle sua causa, nec si cupias, posse arbitrantur.
Præsidium suum alicui. Cic. ro Philipp.
Profiteri alicui & polliceri studium suum singulare. Cicero Licinio, libro 5. 8.
Se memorem alicuius facti. Cæsar 1. bell. Ciuil.
Te buccinatorem fore existimationis meæ polliceris. Cic. ad Tironem, lib. 16. 21.
Quantum velit quis polliceri. Cic. 5. Verr. Deinde esse pollicitum quantum vellent pecuniæ, si me Ædilitate deiecissent.
Tantum vobis quantum facere possum polliceor. Cic. Post reditum ad Quirites.
Reduci aliquid polliceri. Virg. 9. Æneid.
Pro certo hoc vobis polliceor atque confirmo. Cicero 2. de Lege Agraria.
Per alium alicui polliceri. Cic. Attic. lib. 13. Etat, si meministi, in Consulatus petitione per te mihi pollicitus, si quid opus esset.
Quod nos de eo pollicemur, ille summa fide perficiet. Cic. pro Domo sua.
Bene polliceri. Sallust. in Catilin.
¶Polliceri, pro Affirmare aliquando accipitur.
Tantum tibi polliceor de Annio, te maioris, &c. Cic. ad Curionem, libro 2. 5, De ipso Tito Annio tantum tibi polliceor, te maioris animi, grauitatis, constantiæ, beneuolentiæque erga te, si complecti hominem volueris, habiturum esse neminem.
Illud tibi polliceor. Cælius ad Cic. lib. 8. 10, Quod ad tuum discessum attinet, illud tibi possum polliceri, me curaturum vt tibi succedatur: illud certè præstabo, ne amplius prorogetur.
Habeo polliceri, Id est, hoc pollicendum est mihi, vt ait Valla. Cic. Lentulo, lib. 5. 5, De Alexandrinis re, causáque regia tantum habeo polliceri: me tibi absenti, tuísque præsentibus cumulatè satisfacturum.
¶Polliceri, passiuè. Vlpian. in l. 1. §. est autem. D. de exerc. action. Est autem nobis electio, vtrum exercitorem, an magistrũ conuenire velimus: sed ex contrario, exercenti nauem aduersus eos qui cum magistro contraxerunt, actio non pollicetur: quòd non eodem auxilio indigebat.

Pollicitus, pen. corr. Participium { [illegible] } vt
Fidem pollicitam dictis addere. Ouid. 3. Fast.
Torus pollicitus. Ouid. epist. 20.

Pollicitum, polliciti, pen. corr. { [illegible] } Promissio. Colum. lib. 11. cap. 3, Memores polliciti nostri, subiungemus cultus hortorum.
Diues pollicitis Ouid. 1. de Arte.
Pignora polliciti dare. Ouid. epist. 17.

Pollicitor, pen. corr. pollicitaris { [illegible] } pollicitári, Frequentatiuum. Plaut. Milit. 12,
- insipientia, non fallacia hæc sit,
Me ire in opus alienum, aut tibi meam operam pollicitari. Terent. Andr. 5. 4,
Sollicitando & pollicitando, eorum animos lactas?
Pauxillatim pollicitari, Vide Pauxillatim, in PAVCVS.

Pollicitatio, pollicitationis, Verbale { [illegible] } Budæus, Pollicitatio, offerentis solius promissum. Plin. ad Traianum, lib. 10. epist. 39, Huic theatro ex priuatorum pollicitationibus multa debentur, vt basilicæ circa, vt porticus supra caueam. De iis verò quæ in contractibus promittuntur, pollicitationem dici, vel promissorem pollicitatorem vocari, nusquam lectum est: licet polliceri verbum ad omnia promiscuum sit. Cæsar in fine Comment. Hunc incitatum suis, & regia inflatum pollicitationibus, quæ fieri vellet Photinus, nuntiis literísque edocuit. Vlpianus in l. Pactum. D. de Pollicitat. Pactum est duorum consensus, atque conuentio. Pollicitatio verò offerentis solius promissum & ideo illud est constitutum, vt si ob honorem pollicitatio fuerit facta, quasi debitum exigatur.
Accessere ad se aliquos pollicitatione aliqua. Asinius Pollio Ciceroni, lib. 10. 32.
Auferre pollicitationes, Vide AVARVS.

Pollinarius, Vide POLLEN.

Pollincio, pollincis, pollinxi, pollinctum { [illegible] } pollincere, pen. corr. Est curare, vngeréque cadauera. Plaut. in Prologo Pœnuli,
Eorum alter viuit, alter est mortuus.
Propterea apud vos dico confidentius.
Quòd mihi pollinctor dixit, qui eum pollinxerat.

Pollinctor, pollinctoris { [illegible] } Curator funerum, & vnctor cadauerum. Apul. Pollinctores erus funeri dum vnctionem parant. Plaut. Asin. 16,
Ecquis currit pollinctorem accersere?

Pollinctura, pollincturæ, pen. prod. Ipsa curatio. Plaut. Sticho, 14,
- nam hinc quidem
Hodie pollinctura, præter nos, iam dabitur nemini. Alij legunt pollictura. & certè hic de conuiuio agitur, nihil de cadauere.

Pollintor, Vide POLLEO

POLLIO { [illegible] } Vide in dictione ASINIVS. Constat ex Seruio hunc Virgilij fuisse patronum: cuius ipse Virgilius meminit sæpius eclog. 3. Horat. quoque 2. Carm. ode 1, hunc tragœdiarum & historiarum fuisse scriptorem testatur his versibus,
Periculosæ plenum opus aleæ,
Tractas: & incedis per ignes
Suppositos cineri doloso.
Paulum seueræ Musa tragœdiæ
Desit Theatris. Idem 1. Serm. satyra 10,
Pollio regum
Facta canit, pede ter percusso.

Polluceo, polluces, pen. prod. polluxi, polluctum { [illegible] } pollucere, pen. prod. Verbum ad sacra pertinens. Cato cap. 132,
Ioui dapali culignam vini quantumuis polluceto. Ibidem,
Dape pollucenda.
Pollucere, pro Pellucere, Nitidum, lucidum & splendidum ac politum esse, posuisse videtur Columella lib. 10,
Quàm nitidis hilares pollucent fœtibus horti. Alij habent, collucent.
Pollucere, Opiparè apparata conuiuium & lauté: quia lautè fieri solebat sacrificium Herculi.

Polluctus, Participium, vt Polluctus virgis, apud Plautum, Id est virgis expositus, sicut in polluсto Herculis omnia exponebantur obuiis. Sic & idem Plaut. Rudente,
Non ego sum pollucta pago. Id est, communis & publica pago. Ex Turnebo.

Pollucibilis, & hoc pollucibile, pen. corr. { [illegible] } Pollucibilis cœna à Macrobio pro opipara & splendida vsurpatur. Sic enim lib. 3 Saturnal. cap. 17, Cleopatra pertentans Antonium pollucibilem sanè cœnam parauit.

Polluctum, polluсti, Cœna est pollucibilis & opipara Plin. lib. 32. cap. 2, Numa constituit vt pisces qui squamosi non essent, ne pollucerent patrimonia, commentus, vt conuiuia publica & priuata, cœnæque ad puluinaria facilius compararentur, ni qui ad polluctum emerent, pretio minus parcerent, eáque præmercarentur. Hunc locum ita restituit Budæus, vbi corruptè legebatur, pollincerent. & pollinctum. Plaut. Rud ad finem, Spectatores vos quoque ad cœnam vocem, ni daturus nihil sim, neque sit quicquam pollucti domi. Id est, si nobis esset cœna tam lautè apparata, quàm esse solet eorum qui votiuum epulum faciunt, hoc est polluctum: ad cœnam vos vocassem. Ex Budæo. Vtitur & Macrob. lib. 3. Saturnal. cap. 16. ad finem.

Pollucibiliter, penult. corr. Aduerbium { [illegible] } Lautè & splendidè. Plaut. Mostel. 2,
- pascite
Parasitos, opsonate pollucibiliter.

Polulus, pen. corr. Adiect. pro Paululus, vel paruulus: antiquum. Cato cap. 10, Vrceos tres, labellum polulum, amphoras olearias duas. Idem cap. 21, Sublaminas polulas minutas supponito.

Pollulus, Paruus, Exiguus. Varro 4. de Ling. Lat. vt legit Turnebus, Puluinar, inquit, vel à pluribus, vel à pollulis declinatum. Puluinaria enim pollula & exigua sunt culcitis comparata: sed & ea habere plures patresfamiliàs solent. Cato, labellum pollulum pro paruo eodem modo dixit. Potest & dici sic vocatum vel à pluribus hominibus, vel à pollulis: idque consentaneum magis eius voluntati videbitur. Pro pluribus plomis eduot alij. & pro pollulis, pellulis.

Polluo, polluis, pollui, pollutum, pen. prod. { [illegible] } polluere, Quasi porrò lauare: sed per contrarium sæpenumero ponitur pro Inquinare. Ouid. 1. Metamorphoseos,
Afflatúque suo populos, vrbésque, domósque Polluit.
Aquas castas. Ouid. 2. Fast.
Cæremonias incesto stupro & flagitio. Cic. pro Domo sua.
Dapes ore. Virg. 3 Æneid.
Domus casta polluitur stupris. Horat. 4. Carm. ode 5.
Fœdus naturæ polluere concubitu vetito. Ouid. 10. Metam.
Formam auro. Tibul. lib. 1. eleg. 9.
Iura scelere nefario. Cic. pro Roscio Amer. Nemo putabat quenquam esse, qui quum omnia diuina atque humana iura scelere nefario polluisset, somnum statim capere potuisse.
Inexpiabili scelere omnia iura deorum hominúmque. Cicero 11. Philipp.
Flagitio omni ludos. Cic. de Arusp. resp.
Loes impura ludos polluit Cic. de Arusp. resp.
Macula pollui. Claud. 2. Paneg.
Ora cruore polluit. Ouid. 15 Metam.
Sacra. Cic. 6. Verr.
Sacra marita polluere nouo toro. Propert. lib. 3. eleg. 10.

Pollutus, pen. prod. { [illegible] } Participium, vt Sanguine pollutus. Lucan. lib. 1.
Amor. Virg. 5. Æneid.
Corpus. Catul. in Carm. Nupt. 59.
Dextra. Lucan. lib. 2.
Domus. Lucan lib. 2.
Enses. Lucan lib. 2.
Fœdera dolis. Silius lib. 11.
Hospitium. Virg. 3. Æneid.
Licentia. Sallust. in Iugurtha.
Mensa nullo cruore. Silius lib. 7.
Polluta & violata sacra. Cic. 7 Verr.
¶Pollutus, Absolutè. Sallust. in Iugurtha, Et iam tum alios magistratus plebs, Consulatum nobilitas, inter se per manus tradebat. Nouus nemo tam clarus, neque tam egregius factis erat, quin is indignus illo honore, & quasi pollutus haberetur.

Pollucum. Varro de Ling. Lat. lib. 5, Pollucum quod à porriciendo est fictum. Quum enim ea mercibus libamenta porrecta sunt Herculi in

ara, tum pollutum est, vt quum profanum dicitur, id est proinde vt sit fani factum.

POLVS, histrio apud Græcos, nulli Græcorum in sua arte secundus: supra enim omnem memoriam absolutissimè mimum agebat: itaque qui post illum excelluerunt histriones, Poli non semel nuncupati sunt: sicuti quum virtute præcipuum, & artibus præcellentem videbant Romani, Roscium (fuit Roscius Gallus histrio) hoc est mire & perfectæ probitatis nuncupabant. Alexandrinus Alexander lib. 2 cap. 9.

POLLVTINI, populi sunt in Latio non procul ab Albano monte. Plin. lib. 3. cap. 5.

POLLVX {πολυδεύκης} Iulius Naucratita grammaticus sub Commodo principe præcipiebat Athenis. Decessit annos natus LVIII. Scripsit ad Commodum Onomasticon libris decem: scripsit & alia quædam, quæ non extant, vt author est Suidas.

Pollux, Castoris frater, Vide CASTOR. Horat. 2. epist. 1,
Romulus, & Liber pater, & cum Castore Pollux,
Post ingentia facta, deorum in templa recepti.
Amyclæus Pollux. Virg 3. Georg.
Aptior cæstibus. Senec. Medea, 2.

Polubrum, polubri {[illegible]} Vas pelluuium, quod nos peluim vocamus, inquit Festus. Liuius, Argenteo polubro, & aureo gutto. Fabius pictor lib. 16, Aquam manibus pedibúsque dato, polubrum sinistra manu teneto, dextera vasum cum aqua.

Polus, poli, masc. gen. {πόλος} Quasi cæli cardo. Duo autem sunt poli: arcticus, id est Borealis: & antarctreus, Australis. Et ab altero in alterum protenditur axis à quibus sustinetur. Borealis altissimus his qui sunt in nostro hemisphærio: Australis, imus & depressus & qui à nobis videri non possit. Plin. lib. 2 cap. 15, Quoniam recta à verticibus duobus, quos appellauerunt polos, centrum cæli est, necnon signiferi, obliquè inter eos siti. Cic. 2. de Nat. deor.

¶Polus interdum pro cælo ipso sumitur. vt
Regna poli. Senec. Octauia, 7.
Ardens flammis. Lucan. lib. 1.
Ater. Senec. Herc. furen. 13.
Australis. Ouid. 2 Metam.
Austrinum polum Indi Dramasa vocant. Plin. lib. 6. cap 19.
Calidus. Lucan. lib. 1.
Deuius. Senec. Hippol. 10.
Extremi. Senec. Agam. 6.
Gelidus. Ouid. epist. 17.
Glacialis. Ouid. 2. Metam.
Lucidus. Virg. 3 Æneid.
Nigrans. Senec. Agam. 8
Nitidus. Senec. Herc. furen. 9.
Niualis Senec Agamem 2.
Occultus & conspicuus. Ouid. 4. Trist. eleg. 9.
Rotati. Ouid. 2. Metam.
Rotundus. Horat. 1. Carm. ode 28.
Signifer polus, Plaga circuli Zodiaci. Lucan. lib. 3.
Stellifer. Senec. Hippol 6.
Stelligeri iubar poli. Stat. 12. Thebaid.
Sidereus. Valer. 3 Argon.
Vmbrans. Senec. Hippol. 7. 1.
¶Humentémque Aurora polo dimouerat vmbram. Virg. 3. Æneid.
Picei fulsere poli. Valer. 1. Argon.
Inhorrescit polos atra nube Senec. Herc. OEtæo, 9.
Intonuere poli, & crebris micat ignibus æther. Virg. 1. Æneid.
Inuoluens vmbra magna, terrámque polúmque. Virg. 2. Æneid.
Nube polum pater occupato. Horat. 3. Carm. ode 29.
Pascit sydera conuexa polus Virg. 1. Æneid.
Percurrere polum animo Horat. 1. Carm ode 28.
Subiexit nox atra polos Stat 1 Theb.
Et nox atra polum bigis subuecta tenebat. Virg. 5. Æneid.

POLVS, Agrigentinus sophista, Gorgiæ auditor, primus in oratione inuenisse dicitur parisa, & antitheta, & similiter desinentia: quod minimè verum: sed iam inuentis sæpe vsum fuisse constat. Philostratus. Suidas scribit eum genealogiam eorum qui ad Troiam profecti sunt, scripsisse, simul & nauium catalogum.

¶Polus, poli. Poli polorum, nummi Corinthiaci, qui altera parte insculptum Pegasum habent. Alexander lib 4. cap. 15.

Polyacanthos, herba, cuius Plin meminit lib. 21. cap. 16, Carduus & folio & caule spinosas lanugines habet. Item acorna, leucacanthos, chalceos, cegnidos, polyacanthos.

POLYAEGOS {πολύαιγος} insula vna ex Sporadibus, à caprarum multitudine dicta. Plin. lib 4. cap. 12.

POLYAENVS {πολύαινος} Sophista quidam Sardianus, temporibus Cæsaris Dictatoris & M. Antonij Triumuiri. Scripsit orationes iudiciales, triumphi Parthici M. Antonij libros tres. ¶Fuit & alter eiusdem generis Macedo, qui de Thebis scripsit, & de Re militari. Author Suidas.

Polyandrion {πολυάνδριον} In Græcis ciuitatibus dicebatur commune hospitum sepulcrum, ita dictum à multitudine sepultorum. πολύανδρον enim significat populosum.

POLYANI, a Polyano quodam dicti sunt Pindi accolæ. Strabo lib. 7, Ea tempestate (inquit) licet aspera & montibus plena Thamaro & Polyano, aliísque compluribus, egregiè tamen populosa Epirus tota erat, & Illyricum: hoc verò tempore, magna ex parte solitudo tenet. Habitant autem per pagos rudera ámque reliquias.

Polyanthemum, herba, quam quidam batrachion appellant, caustica vi: exulceratas cicatrices, & ad colorem reducit. Plinius libro 27. capite 12.

Polyarna, polyarno, masc. gen. {πολύαρνος} Multorum agnorum, Qui possidet multos agnos. Varro de Re rust. lib. 2 cap 1, Origo quā dixi, & dignitas quam dicā, de antiquis illustrissimus quisque pastor erat, vt ostendit Græca & Latina lingua, & veteres poetæ, qui alios vocant πολύαρνας, alios πολυμήλους, alios πολυβούτας, qui ipsas pecudes, propter caritatem aureas habuisse pelles tradiderunt, vt Argis Atreus.

POLYBIVS {πολύβιος} è Megalopoli ciuitate Arcadiæ, præceptor Scipionis Africani, Ptolemæo Euergetæ apud Ægyptum regnante, scripsit Romanam historiam libris quadraginta. Incipit à fuga Cleomenis Spartiatæ, & Persei Philippi filij Macedonum regis. Post hæc Romam attigit. Author Suidas. Meminit huius Cic 3. Offic.

POLYBVS, discipulus Hippocratis, eiúsque successor in iuuenibus instituendis. Galen. in lib. Hip de natur. human. Com. 1 in princip.

POLYCARPVS {πολύκαρπος} Ioannis Apostoli (vt fertur) discipulus, & Smyrnæorum episcopus. Latinè vertere possis fructuosum. Irenæus.

Polychrestos {πολύχρηστος} Lupinus, à frequenti vsu sic nominatus. Galen lib. 1 de alimentor facultat. cap. 23.

Polychronius, polychronij {πολυχρόνιος} Diuturnus, longæuus. Firmic. lib 8. cap. 28, In coniunctione spinæ & colli Sagittarij qui nati fuerint, nobiles erunt, polychronij quoque, sed qui biothanati moriantur. Et cap 29, Prima pars Aquarij si in horoscopo fuerit inuenta, reges magnos faciet, & gloriosos polychronios quoque.

POLYCLETVS, pen prod. {πολύκλειτος} Statuarius eximius, diligentia & decore supra cæteros, vt ait Quintilianus. Nam ex ære signa fecit, nobilitata scriptorum præconio. Cum primis fecit astragalizontes, hoc est talis ludentes, quo opere nullum absolutius iudicāt. Fuit Sicyonius, & discipulus Ageladæ. Meminit huius Cic. 2 de Orat. Item de Claris Orat. Et 6. Verr. Hic duas eodem argumento statuas fecit: alteram arte sua, alteram verò de vulgi opinione, quam de sententia cunctis prætereuntis cælabat. Quorum perfectis turbam admittit: ac primùm illa ostensa magnopere laudatur. Altera deinde non æquè. Atqui scitote quòd hanc quam tantopere laudatis, ego feci: quam verò vituperatis, vos fecistis. Author Ælianus de varia historia.

Polycleteus, pen. prod Adiect. {πολυκλείτειος} Statius 2. Sylu. 2,
-quod ab arte Myronis,
Aut Polycleteo iussum est quod viuere cælo. Idem 4. Sylu. 6,
Quod Polycleteis visum est spirare caminis.

Polycnemon, pen prod. {πολύκνημον} Herbæ nomen: de qua Plin. lib. 26 cap. 14. & Galen. lib. 8 De simplic. medic fac cap 62

POLYCRATA {πολυκράτη} Nobilis fuit quodam fœmina, è Naxo insula, quam præ nimio gaudio & insperato expirasse refert Aristoteles, teste Gellio Noct. Attic. lib. 3. cap 15.

POLYCRATES, pen. corr. {πολυκράτης} & Sylosontes, fratres, Samiorum tyranni. Quorū alter Polycrates, fortuna opibúsque clarus: perpetua vsus fœlicitate, præterquam ad extremum, quam vt temperaret annulum sibi charissimum in mare proiecit, quem deinde à piscatore recepit e pro pisce qui eum deuorauerat. Ad postremum à Persarum satrape Oronte dolo captus ac suspensus est. Ex Strabonis lib. 14 Huius item meminit Cic. 5 de Fin. Polycratem Samium fœlicem appellant, nihil enim acciderat ei quod nollet: nisi quòd annulum quo delectabatur, in mare abiecit. ergo infœlix vna molestia: fœlix rursus, quum is ipse annulus in præcordiis piscis inuentus est. Fuit & Polycrates, Ephesiorum præsul, temporibus Seueri Principis, vt scribit Hieronymus.

POLYDAMAS, pen. corr huius Polydamantis {πολυδάμας} pancratiastes, æmulatus Herculem, leonem inermis amplexus superauit: taurū ingentem apprehensis extremis pedibus retrò tenebat: currum agitatū sese opponendo altera manu apprehensum ex cursu retrahebat, in equósque insiliebat deiecto auriga. Accersitus à Dario Artaxerxis Magni filio, est apud eum ex prouocatione victor fuit. Postremò post cœnam in cauerna, quum saxum à vertice ruinā minaretur, diffugientibus conuiuis, confisus ipse viribus, ac manibus posse illud sustinere, oppressus est. Author Pausanias.

Polydamas Troianus, Panthoi filius, socius & magister, & æqualis Hectoris, vt est author Ælianus. Homerus scribit Iliados lib. 18. hunc eloquentia, Hectorem armis valuisse. Dares historicus hunc dicit ad castra Græcorum noctu profectum Troiam prodidisse. Ouid. 12 Metam.

POLYDECTES {πολυδέκτης} Magnetis filius, rex Seriphi insulæ. Hic Perseum Iouis & Danaes filium educauit. Cuius tandem ingeniū veritus, audaciámque & fœlicitatē, sub prætextu æternæ gloriæ illum ad superandū Gorgonem Medusam compulit: qua deuicta, redeunti Perseo quum semper detraheret, conuersus est ab illo in silicem, mōstrato capite Medusæ, vt ostendit Ouid. lib. 5 Metam.

POLYDORVS, pen prod. {πολύδωρος} Priami filius, missus à patre initio belli cum magna vi auri, ad Polymnestorem Thraciæ regem conseruandus nutriendúsque: vt si contingeret Troiam capi, ipse genus & vrbem instaurare posset. Sed destructa Troia, auri cupiditate Polydorum interfecit, vt testatur Virgil. 3. Æneidos,
Hunc Polydorum auri quondam cum pondere magno, &c.

Polydoreus, pen. prod. Adiect. {πολυδώρειος} Ouid. 13. Metamorphoseos,
Et Polydoreo manantem sanguine terram.

Polygalon, vel Polygala {πολύγαλον} Herba palmi altitudine, in caule summo foliis lenticulæ, quæ potata lactis vbertatem inducit, à quo effectu nomen accepit. Plin. lib. 27. cap. 12. Dioscor. lib 4 cap. 14.

POLYGNOTVS, pen prod. {πολύγνωτος} pictor antiquissimus, cuius meminit Quintil. lib. 12. de Instit. orat. & Plin. lib. 7, & lib. 35. cap 6. Is in picturæ tenuitate valebat, plicas vestium, mollitiásque signorum imitabatur, vt est author Ælianus. Pausanias lib. 10, de eodē sic scribit, Polygnotus pinxit Ocnum torquentem spartum, & asinam propè rodentem. Quod sanè ænigma est eius, qui frustra laborat, si vxorem habet prodigam. Vide Erasmum in prouerbio, Ocnus torquet spartum. Meminit & huius Plin. lib. 35. cap 9.

Polygona, figura est ex pluribus triangulis. Euclid 6. Elementorum Theor. 14, Similia polygona, in similia triāgula diuidūtur, & in æqualia numero, & æqua ratione totis, & polygonū ad polygonū duplicē rationem habet, quam similis rationis latus ad similis rationis latus.

Polygonaton, pen. corr. {πολυγόνατον} Herba sine foliis, asparagi caule, in

le, in cacumine aculeum habens, eadem quæ polygonum, à frequentia geniculorum, teste Plin. lib. 27. cap. 12. Aliam tamen videbis polygonati descriptionem in Dioscoride lib. 4. cap. 7.

Polygonoides { [illegible] } Herba est folio lauri, longa tenuissque, aduersus serpentes ac priuatim aspides eadem pota efficax. A quibusdam clematis Ægyptia, ab aliis daphnoides appellatur. Plin. lib. 24. cap. 15.

Polygonum, polygoni, pen. corr. { [illegible] } Herba quam nos sanguinariam dicimus, & geniculatam à multis geniculis, & seminalem à multo semine. Vulgò *Centinodia* dicitur, Parisiis *herba sancti Innocentii*. Plin. lib. 27. cap. 12. Polygonon Græci vocant, quam nos sanguinariam: non attollitur à terra, foliis rutæ, semine graminis. succus eius infusus naribus supprimit sanguinē, & potus cum vino, cuiuslibet partis profluuium, exscreationéque cruentas inhibet. Colum. lib. 7. Sanguinalis herba, quam Græci polygona appellant.

Polygrammos { [illegible] } gemma est smaragdo similis, per trāsuersum multis albis lineis distincta. Plin. lib. 37. cap. 9.

Polygynæcon, Mulierum frequentia { [illegible] } Plin. lib. 35. cap. 11. Pinxit in templo Eleusinæ Phylarchum, Athenis frequentiam quam vocauere polygynæcon. Alij tamen legunt gynæconitin: hoc est, senatulum mulierum.

Polyhedrum, circulus est in sphæra maiori, cuius diameter secat centrum ipsius ad angulos rectos sphærales. Eucl. 12. Elemen. Binis sphæris circum idem centrum existentibus, in maiori sphæra solidū polyhedrum inscribere, non tangens sphæram minorē in superficie.

Polyhistor { [illegible] } multiscius dicitur. Hoc nomine appellatus fuit Appion, de quo Gellius lib. 5. cap. 14. Solinus quoque ob variarum rerum commemorationem, eo nomine dictus est.

POLYMESTOR, Milesius puer quum à matre locatus esset ad caprarios pastus, ludicro lepore consecutus est: & ob id statim productus à gregis domino Olympiade sexta & quadragesima (vt Bocchus author est) victor in stadio meruit coronam. Hæc Solinus cap. 6. [illegible], multum: [illegible], bellicosus: Polymestor, multum validus.

Polymitus, pen. corr. { [illegible] } Adiect. à [illegible], & [illegible] filum, quod nos licium dicimus: à licijs multiplici varietate. Vnde Vestis polymita, quæ versicoloribus licijs contexta est. Plin. lib. 8. cap. 48. Plurimis verò licijs texere, quæ polymita appellant, Alexādrea instituit. De polymita cubicularia est epigramma Martialis lib. 14. 155.

Polymitarius, huiusce vestis textor, cuius fit mentio 2. Regum, capite 21.

POLYMNASTVS, poeta quidam primææ ætatis, de quo sic Pindarus, Nosti quicquid dixit Polymnastus vir Colophonius. Sunt qui Homerum hunc faciant Strabo lib. 14.

POLYMNESTOR, huius Polymnestoris, pen. corr. { [illegible] } rex Thracum tempore belli Troiani, ad quem Priamus dubitans de statu Troiæ & belli euentu, filium Polydorum cum magno auri pondere conseruandum nutriendúmque misit, vt si contingeret Troiam capi, ipsa gentem & vrbem instaurare posset. Sed destructa Troia, auri cupiditate Polydorum interfecit. Quod quum cognouisset Hecuba, finxit se illi aliud auri pōdus velle secretò indicare. Quæ auarus rex vera esse credens, & in conspectum Hecubæ veniens, ab illa vnguibus occæcatus est, vt elegantissimè scribit Euripides in Hecuba: & Ouidius tetigit lib. 13. Metam.

Regia diues Polymnestoris Ouid. 13. Metam.

Threx Polymnestor Propert. lib. 3. eleg. 13.

Polymyxos { [illegible] } Lucerna quæ multos habet angulos, & in his funiculos, illustrandis conuiuiis accōmodata. Martialis lib. 14. 41.

Illustrem quum tota meis conuiuia flammis,
Tótque geram myxos, vna lucerna vocor.

POLYMNIA, pen. indiff. siue Polymneia { [illegible] } Horat. 1. Carm. ode 1. diuise diphthongum, Euterpe cohibet nec Polymneia. Vbi etiam y sequentibus m & n more Græco corripitur. Fuit vna ex Musis: sic dicta, quia cantus suauitate poetas reddit gloria immortales. Vel à [illegible] multum, [illegible] memoria. Vnde præesse rhetoribus dicitur, quibus opus est multa memoria. Sunt qui à [illegible] & hymnos deducunt, quod est laudatio, quia laudationibus præsit, & scribunt Polyhymnia: vt apud Ouid. lib. 5. Fastorum,

Dissensere Deæ, quarum Polyhymnia cœpit.

POLYNICES, pen. prod. { [illegible] } OEdipi Thebanorū regis filius, & Eteoclis frater, qui OEdipo mortuo, de hæreditate & diuitiis dissidentes, contractis vtrinque copiis, ambo se mutuis vulneribus interfecerunt. id quod testatur Virgilius in Culice.

POLYPHEMVS, pen. prod. { [illegible] } teste Homero in Odyssea, Neptuni filius, Cyclops. De quo Seruius, Multi Polyphemum dicunt vnum habuisse oculum, alij duos, alij tres: sed totum fabulosum est. Nam hic vir prudentissimus fuit, & ob hoc oculum in capite habuisse dicitur: id est iuxta cerebrum, quia prudentia plus videbat. Verùm Vlysses eum prudētia superauit, & ob hoc eum cæcasse fingitur. Hæc Seruius in illud Virgilij 3. Æneidos,

& telo lumen terebramus acuto, &c. Cicero quoque de Polyphemo lib. 5. Tuscul. quæst. sic scribit, At verò Polyphemum Homerus, quum immanem ferúmque finxisset, cum ariete etiam colloquentem facit, eiúsque laudare fortunas: quòd quò vellet ingredi, posset, & quæ vellet, attingeret. Rectè hic quidem. nihilo enim erat ipse Cyclops, quàm aries ille prudentior.

Pastor Polyphemus Virg. 3. Æneid.

POLYPHONTES { [illegible] } Rex quidam fuit, qui apud Euripidem, fratrem se ideò interfecisse dicit, quòd ipse antè consilium de occidendo eius cepisset. Meminit Gellius lib. 7. cap. 3.

Polyplusios { [illegible] } Latinè bene nummatus dicitur, siue diues. nam [illegible] multus, & [illegible] diues. Plautus Capt. 2.

Quo de genere natus est illic Philocrates?
P. Polyplusio.

Polypodium, polypodij { [illegible] } Herba. Plin. lib. 26. cap. 8. Detrahit bilem polypodion, quam nostri filiculam vocant: similis enim est filici. Radix in vsu, pilosa, coloris intus herbacei, crassitudine digiti minimi, acetabulis cauernosa ceu polyporum cirri, subdulcis, & in petris nascens, aut sub arboribus vetustis.

Polyptoton, pen. prod. { [illegible] } dicitur quod multiplicem habet casum: à [illegible] quod est multiplex, & [illegible] casus: vt dominus, domini, domino, dominum, domine.

Polyptoton, Figura ex pluribus casibus. Hanc figuram vulgò nominauerūt, quòd quum sæpius initio ab eadem parte orationis stat, illa ipsa pars declinationibus casuum, aut generibus, aut numeris immutatur. Casuum declinationibus hoc modo, Senatus est summi imperij consilium. Senatui Reipub. cura mādatur. ad Senatum in dubiis periculosisque rebus omnis ciuitas respicit. Generibus autem hoc modo, Pulchra autem hæc fama cōtigit ciuitati. si optimè meritum ciuem damnauerimus, pulchrum erat exteras nationes existimare iustiores nos esse bonis quàm malis: pulchrè communibus voluntatibus consulemus, si quos oppressus & hostes cupiere, nos circumuenerimus. Numeris autem sic, Grata semper singulis fuerunt, quæ cōmodi eorum causa constituta sunt. Gratum ille superior Africanus Senatoribus fecit, qui primus eius ordinis subsellia à populo liberauit. Hæc Aquila Romanus in libro de figurarum nominibus.

Polypty. 2. in l. 13. de indulgen. debit. in C. Theod. Cassiodorus lib. 5. Var. epistola ad Seuerianum & epistola ad Aurelium.

Polypus, polypi, pen. corr. vel polypodis, pen. corr. masc. g. { [illegible] } Piscis est, ex mollium genere, à multis pedibus sic appellatus. Plin. lib. 9. cap. 29. Polyporum multa genera. Terreni maiores quàm pelagij, omnes brachijs vt pedibus ac manibus vtuntur: cauda verò, quæ est bisulca, & acuta, in coitu. Est polypis fistula in dorso, qua transmittunt mare, eam modò in dexteram partem, modò in sinistram transferunt. Natant obliqui in caput: quod prædurum est sufflatione viuentibus. Cæterùm per brachia velut acetabulis dispersis, eo haustu quodammodo cui adhærescunt, tenent supini, vt auelli non queant, &c.

Polypus fœmina. Plin. lib. 9. cap. 51.

¶Polypi prouerbio dicebantur olim, vel stupidi, stolidíque, vel rapaces, & vncis vnguibus homines. Erasmus.

¶Polypus, Id genus vermis quod vulgus Gallicum vocat *Cloporte*, Scribonius Largus, Bestiolæ multorum pedum, quæ tactæ conduplicant se in orbem pilulæ rotundissimæ similem ([illegible], aut [illegible] Græci hoc genus animalium vocant) oleo domestico cum plures infernefactæ vase ferreo, &c.

¶Polypus, Genus morbi. Celsus lib. 6. cap. 8. Polypus est caruncula modò alba, modò subrubra, quæ narium ossi inhæret, & modò ad labra pendens, narem implet, modò retro per id foramen quo spiritus à naribus ad fauces descendit, adeò increscit, vt post vuam conspici possit, strangulátque hominem, maximè Austro aut Euro flante: feréque mollis est, rarò dura: eáque magis spiritum impedit, & nares dilatat, quæ fere [illegible] est, itaque attingi non debet. Horat. Epod. 12.

Polypus, an grauis hirsutis cubet hircus in alis. Idem 1. Sermon. satyra 3.

Polyposus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Qui eo morbo laborat. Martial. lib. 12. 37.

Polyrrhizon. Herba, quam circumitione Melampodion nigrum vocant. Plin. de ea eiúsque viribus lib. 25. cap. 5.

POLYSTEPHANVS, Græcus fuit historicus, non paruæ authoritatis inter scriptores veteres, de quo vide Gellium lib. 9. cap. 4.

Polysyndeton, pen. corr. { [illegible] } à [illegible], multus: & [illegible], coniunctum, quasi multipliciter coniunctum. Figura, quum sermo multis coniunctionibus concatenatur. Virg. 3. Georgicorum,

tectúmque, larémque,
Armáque, Amyclæúmque canem, Cressámque pharetram.

Polysyntheton, pen. corr. { [illegible] } Figura, quum sententiæ multorum articulorum conuenienti copia continentur: vt Ille hunc pœna constrictum trahebat, hic autem vociferabatur conuersus verò non mediocris, quum tandem omnes opitulari vellent, sed nemo auderet, neque ibi magistratus aderat, neque circumspicientes quò potissimum confugeremus, reperiebamus. Rutilius Lupus.

POLYTAS, Vide POLITAS.

Polytrichon, pen. corr. { [illegible] } Herba sic dicta, quòd multitudinem capillorum faciat. Plin. lib. 22. cap. 21. Dicitur etiam polytrix. Plin. lib. 26. cap. 13. Polytrix in vino data.

Polytrix gemma, quæ quum in viridi capilletur, defluuia tamen capillorum facere ea dicimt. Plin. lib. 37. cap. 11.

POLYXENA, pen. corr. { [illegible] } Priami regis filia ex Hecuba coniuge, quæ à Pyrrho ad Achillis tumulum iugulata est, & in Troade. Vide Seruium in illud Virgilij 3. Æneidos,

O fœlix vna ante alias Priameia virgo, &c. Ouid. 13. Metamorph.

Placet Achilleos mactata Polyxena manes. Euripides autem eam in Chersoneso scribit ad manem & honorarium Achillis tumulum immolatam fuisse. Philostratus contrà in Heroicis dicit, eam vltrò ad sepulcrum Achillis spōnsi sui gladio incubuisse. Sic inter se discrepāt de Polyxenæ cæde authores. Græcè dicitur multorum peregrina, seu quòd amor peregrinari facit mentes ab ingenio suo: seu quòd apud multos libido vt peregrinabunda vagetur.

Polyxenius, Adiectiuum { [illegible] } vt Cædes Polyxenia. Catul. Argonaut. 59.

POLYXO, Polyxûs { [illegible] } vna Amazonum, & Apollinis vates, quæ Lemniaci sceleris dux & hortatrix extitit. Quum enim Lemniacæ mulieres ob spretam Venerem hircum olerent, mariti earum tantam odoris fœditatem execrantes, Lemno deserta, Thracas petiuerunt: ibíque filias eorum sibi coniugio asciuerunt. Quod vbi Lemniadibus compertum est, Polyxus impulsu & Venere stimulante, in omne genus virile coniurarunt: remeantésque ex Thracia viros omnes peremerunt: inter quas Polyxo ducem fingit Statius 5. Thebaidos,

Quum subitò horrendum æui maturæ Polyxo, &c. Valer. 2. Argon.

Tunc etiam vates Phœbo dilecta Polyxo.

POLYZELVS {πολύζηλος} penult.prod. Poeta Comicus, Græcus, cuius fabulas enumerat Suidas.

Polyzonos. Gemma nigra, à multiplicitate zonarum sic dicta, candicat enim zonis. Plin.lib 37 cap.11.

Pomarium. Vide POMVM.

Pomeridianus. pen prod. {μεταμεσημβρινός} Adiectiuum, A post & meridie: quod post meridiem fit. vt Pomeridiana ambulatio. Cic.5. de Finib. Et 3 de Orat. Atque huius ambulationis antemeridianæ, aut nostræ pomeridianæ sessionis.

Scholæ pomeridianæ. Quintil. lib.3 cap 1.

Pomifer, Vide POMVM.

Pomilio, pomilionis, masc.g. vel Pumilus pumilij {νάνος} Nanus, id est homo paruæ staturæ, paulum supra terram erratos. Habet quandoque mēbra enormia, qualem Martialis describit in illo disticho, cui est nomen Pumilio. lib.14 211,

Si tantum spectes hominis caput, Hectora credas:

Si stantem videas, Astyanacta putes. Plin.lib.11.cap 49. Pumilionum genus in omnibus animalibus est, atque etiam inter volucres. Pumilio à quibusdam scribitur, o in u conuersa.

¶Pumilus, Adiectiuè dixit Martialis, quum titulū fecit epigrammati, Pumiliæ mulæ, lib 14 203.

Pomœrium. pomœrij, Tam intra quàm extra murum est, dictum quasi post mœrium, hoc est post murum, vt inquit Varro de Lingua Latina. Liu.1.ab Vrbe, Pomœrium verbi vim solam intuentes, postmœrium interpretantur esse. Est autem magis circa murum locus, quem in condendis vrbibus quondam Hetrusci, quà murum ducturi erant, certis circa terminis inaugurato consecrabant. Et paulo pòst, Hoc spatium quod neque habitari, neque arari fas erat, non magis quòd post murum esset, quàm quòd murus post id, pomœrium Romani appellarunt, & in vrbis incremento semper, quantum mœnia processura erant, tantum termini hi consecrati proferebantur. Gellius lib 13. cap.14. Pomœrium quid esset, augures Populi Romani qui libros de auspiciis scripserunt, istiusmodi sententia definierunt, Pomœrium est locus intra agrum effatum, per totius vrbis circuitum pone muros regionibus certis determinatus, qui facit finem vrbani auspicij. Cic 2.de Nat.deor. Quod quum pomœrium postea intrasset habendi Senatus causa, in redeūdo, quum idem pomœrium transiret, auspicari esset oblitus. Lucan.lib.1,

Longa per extremos pomœria cingere fines, &c.

Ius pomœrij. Cic.2. de Diuin.

POMONA {πωμώνη} Pomorum dea. Vide Ouid.14 Metam.

POMONALIS, flamen Pomonæ pomorum deæ erat. Alexand. Alexandrinus lib.6 cap 12, Post aliquot verò tempestates aucta ciuitate, quum augeri sacerdotia oporteret, quindecim flamines constituti fuere, qui omnes à diis, quibus sacra faciebant cognomenta sortiti sunt, quorum primus Dialis, vltimus Pomonalis.

Pompa, pompæ {πομπή} Omne spectaculum & apparatus solennis, cum ostentatione & specie quadam triumphi. tam in aduersis, quàm in prosperis & lætis. à Græco πέμπω, mitto. Ex Valla lib.4. Terent. Heaut 4.4.

Transeundum est nunc tibi ad Menedemum, & tua pompa

Eò traducenda est. Cic.1.Offic. Cauendum est autem ne aut tarditatibus vtamur in gressu mollioribus, vt pomparum ferculis similes esse videamur.

Pompa, Longus incedentium ordo in supplicatione, quam nos *processionem* appellamus.

Lictorum pompa. Cic.ad Cælium, lib.2.15, Accedit etiam molesta hæc pompa lictorum meorum.

Rhetorum. Cic.4 Tuscul. Illa quidem ex rhetorum pompa, ardores animorum, cotésque virtutum.

Bellorum. Iuuen.Saty.10.

Pompa nuptiarum dicitur, Pompa sacrorum, Pompa funerum. Cic. Sed iam è pompa in veram aciem descendamus.

Circus erit pompa celebris, numeróque deorum. Ouid.4.Fast.

Decus pompæ Ouid.2.Metam.

¶Aurea. Ouid 3.Amor.eleg.2.

Eximia. Ouid.epist.9.

Feralis pompa, Funus. Lucan lib 8.

Flebilis. Ouid.14.Metam.

Nigræ solennia pompæ. Stat.2.Sylu.1.

Solennes Virgil.3.Georg.

¶Ducere pompam. Ouid epist.12.

Exequi ordine solennes pompas. Virg 5.Æneid.

Parare pompam triumphis. Ouid.3 de Ponto, eleg.4.

Spoliatum exequiis & pompa cadauer. Cic.pro Milone.

In pompa partim eorum, partim acie illustres esse voluerunt. Cic. 2 de Orat.

¶Adhibere speciem atque pompam in dicēdo. Cic 2.de Orat. Sed adhibere quandam in dicendo speciem atque pompam.

Ad pompam, vel ostentationem. Vlpian. in l.3 § vltim.D. commodati. Non potest commodari id, quod vsu consumitur: nisi fortè ad pompam, vel ostentationem quis accipiat.

Pompæ plena petitio, Hoc est fastus. Qu.Cic.de Petit.Consul Postremò tota petitio cura vt pompæ plena sit, vt illustris, vt splendida, vt popularis, vt habeat summam speciem ac dignitatem.

Detrahere pompam muneri suo, Absque fastu dare. Senec. de Benefic lib.2 cap 12.

POMPASA, Ciuitas in Neapolitana Græciæ finitima regione, quam præterlabitur Sarnus fluuius Strabo lib. 5.

POMPEIA gens Plebeia Romæ Velleius Paterculus author antiquitatis sanè luculentus, tres Pompeiæ gentis fuisse familias libro 2 tradit: quæ verò hæ sint non explicat. Mihi diligentissimè hæc perpendenti, duæ omnino huiusce gentis familiæ diuersæ occurrunt. Prima Rufonum est, quorum quidem tres ante bellum ciuile Sullanum: tres post Pompeianum, curules gessisse magistratus reperio. Neque tamen ignoro quosdam ea bis Bithynicos appellari. eos enim, quia eiusdem planè sunt stirpis, cum cæteris coniunximus. Huius familiæ author est & princeps Qu. Pompeius, is qui rem ad Numantiam malè gessit, vnde à Cicerone de Claris Orat. homo per se cognitus; pro Murena, nouus homo appellatur: atque etiam in accusationis quinto humili & obscuro loco natus dicitur. Altera familia Pompeij Magni est, cuius pater, quia peruersis esset oculis, Strabo nominatus: ipse verò propter res in primis ætatis præclarè fortitérque gestas, primus omnium Magni cognomine est à Sulla decoratus, cuius extat monumentum apud Plinium lib.7. & in libro Epigr.sibis. Hic à Cicerone in epistolis ad Attic. variis nominibus subobscurè nuncupatur: vt libro 2. epist 3, Epicrates, qui omnia teneret, qui dominaretur, & principatum teneret in Repub. Rursus epist 7, Megaboechus, quasi magnus Africæ rex, quia Domitium & Iubam Syllanis temporibus in Africa vicerat. Bocchus autem in Mauritania Africæ parte regnauerat. Et epist.9, Hierosolymarius, ab Hierosolymis scilicet captis. Epist. 14, Sampsiceramus, à regulo Sampsiceramo in Syria deuicto. Meminit Strabo. Et epistola 17, Arabarches, quòd Arabiæ partem adiunctam Syriæ dumouisset Vide ARABARCHES.

Pompeius, Adiectiuum {πομπήϊος} vt Vmbra Pompeia. Propertius libro 4.eleg.9. Apud Ouidium libro 4. de Ponto, elegia 5, Domus Pompeia.

Pompeianus. pen prod. aliud Adiect. {πομπηϊανός} vt Triumphi Pompeiani. Lucan lib 3.

Signa Pompeiana Lucan lib 1.

POMPEII {πομπήϊοι} oppidum Campaniæ, non procul à Puteolis & Neapoli, vt scribit Pompon Mela lib 2.

Pompeianum. id est prædium circa Pompeios.

Pompeiana vitis, ab inuentore dicta. Colum lib 3 cap 2.

POMPEIOPOLIS, penult.corr. {πομπηϊούπολις} Ciliciæ vrbs, dicente Pomponio Mela lib 1 in descriptione Ciliciæ, Deinde vrbs est a Rhodiis, Argiuísque, pòst Piratis, Pompeio assignante possessa: nunc Pompeiopolis, tunc Soloe. Quæ etiam, Solino teste, postea Traianopolis est appellata, mutato nomine, postquam in ea fato cedere Traianus coactus est.

POMPELONENSES, populi Hispaniæ Segiensibus conterminí, qui adhuc Pompelonam (quam *Pampelonam* dicimus) inhabitant. Plin. lib 3.cap.3 Vide in dictione POMPELON.

POMPELON, hodie *Pampelona*, Vasconum ciuitas in Hispaniæ finibus. Strabo lib 3. Hanc Nauarræ caput fuisse paucis ab hinc annis nemo est qui nesciat Romani eam Pompeiopolim appellarunt. Vide Ptolemæum lib.2 cap 6.

Pompholyx, huius pompholygos {πομφόλυξ} authore Dioscoride libro 5, specie sola, non genere à spodio distat. Siquidem spodos (dicimus enim & spodium, & spodos) nigricat, & plerunque ponderosior est, palearum pilorúmque plena, quasi purgamentum quoddam, quod ab ærariarum officinarum pauimentis & fornacibus euerritur. Pompholyx verò pinguis est, & candida, adeóque leuis, vt in auras euolare possit. Cuius duo fuerunt genera: vnum ad aeris colorem vergens, subpingue: alterum magnopere candidum, summámque leuitatem nactum. Candida fit pompholyx, quoties in perficiendo ære, fabri præstantiorem facere volentes, detritam cadmiam cumulatius inspergerint nanque tenuissima fauilla quæ efferitur, in pompholygem coit. Cæterùm pompholyx non ex æris modò materia, & fabrili industria factitatur, sed ex cadmia quoque, ad gignendam ipsam eximiè follibus prrflata. Cuius faciundæ ratio hæc est. Vide cætera. Meminit tum pompholygis, tum etiam spodij Galenus libro 9. simplicium medicamentorum, sic inquiens: Pompholyx fit in æris fornace, velut & Cadmia: fitque & dum in furnacibus Cadmia vritur, vt in Cypro. Quum enim præfectus ad æris fornacem instinctas res non haberet, præcepit ex ipsa Cadmia præparari, præsentibus atque inspectantibus nobis, pompholyga, videlicet minutis Cadmiæ fragmentis in ignem coniectis, qui ante ærarium iacebat follem Camera erat incurua, nusquam pertusa, sed integra, quæ egestam ab ipsa Cadmia fauillam excipiebat: quam vbi collegissent, habebant pompholyga. At quod reflectens infrà in pauimentum recidebat, Spodos est quam vocant, quæ plurima, vbi æs in fornacibus vritur, colligi assolet. Pompholygem, inquit Matthiolus interpres Dioscoridis, officinæ Mauritanos secutæ Tutiam dicunt ita enim pompholyx appellatur Serapioni & Auicennæ Verùm quam seplasiarij Tutiam existimant, legitima non est, sed Cadmiæ potius species. Cætera sunt proliziora quàm vt hic adscribi queant. Meminit & Plin.lib.34 cap.13.

POMPILIA gens patricia Romæ, cuius author fuit Pomponius vel Pompo, homo in primis nobilis & clarus, vrbe Sabinorum oriundus, authore Plutarcho.

POMPILIVS, Theophrasti peripatetici seruus fuit, qui pòst inter illustres philosophos est habitus. De hoc Gell lib.2.cap.18.

POMPILIVS {πομπίλιος} secundus Romanorum rex, de quo vide NVMA.

Regnum quietum Pōmpili. Horat.1.Carm ode 12.

Pompilius, Adiectiuum {πομπίλιος} vt Sanguis Pompilius. Horatius de Arte. Hoc est, Pisones qui à Numa Pompilio originem ducunt.

Pompiliana tribus, de qua Alexandrinus Alexander lib.1.cap.16.

Pompilus, Piscis genus, qui alio nomine vocatur nautilos, quòd nauis speciem præ se ferat {ναυτίλος} Plin.lib.9 cap.29.

POMPONIA {πομπωνία} mater Scipionis, à Ioue in anguem mutato compressa. Vide Silium lib.13.

POMPONIANA, alio nomine *Mesen*, insula vna ex Stœchadibus ante Massiliam sita Plin.lib 3 cap 5.

POMPONIVS {πομπώνιος} Atticus nobilis Eques Romanus, excellenti ingenio, & amicus Ciceronis in primis fuit: vnde Atticus Ciceronis est appellatus. Qui postquam vidit Cinnæ tumultu Rempublicam esse turbatam, secessit Athenas, vbi longo tempore moratus, & ciuitatem & omnium gratiam moribus elegantissimis promeruit:

Inquam

linguam ita probè didicit, vt Attici nomen adsequeretur. Humanitate diuitiisque simul prǽditus fuit, quibus amicos libenter impertiebat. Nam & Ciceronem ab Vrbe pulsum H·S CC & quinquaginta millibus donauit: & Bruto abiecto, Italiáque cedenti H·S C millia muneri misit. Erat alioqui grauissimus, vt quæ religiosè polliceretur, præstare niteretur. Mendacium nec ipse dicebat, nec pati poterat. Plura Cornelius Nepos.

Pomponius Iurisconsultus ex Pandectarum libris notissimus.

Præter hos Pomp. Mela insigni opere de situ orbis clarissimus.

Pomponiana pira, attributum ea Pomponio cõfictum, quòd ea primus inseruerit Pomponius. hæc & mamosa dicuntur. Plin. lib. 15. cap. 15.

POMPTINA palus, in extrema Italia est, iuxta Circeos. Plinius libro 3. capite 5.

Pomptina tribus, tum adiecta quum lex de ambitu à Gaio Petilio lata est. Alex and. lib. 1. cap. 17. Vide TRIBVS.

Pomptinus ager. Liu. Decad. 6. lib. 1, De agro Pũptino ab L. Sicinio Tribuno plebis actum. Paulo pòst, Fugientium ex agro Pomptino agmen repentè illatum in vrbem.

Pomum, pomi { [illegible] } Generale nomen est omnium fructuum, qui ex arboribus esui apti proueniunt, siue mollium, siue durorum. Plin. lib. 15. cap. 22, nuces pomorum genere comprehendit: Solùm, inquit, hoc pomum natura compactili operimento clausit. De nuce iuglande.

Nuces pinex, apud Martialem lib. 13. 25,

Poma sumus Cybeles, &c.

Mora etiam Plinius appellat poma lib. 15. cap. 24: glandes non item. Sic enim ait ibidè, Glandes inter poma numerari non possunt: quamobrem in suis nostris dicentur. Quod autem vulgus Gallorum pomũ vocat, id Latini malum appellant.

Mitibus pomis decorum caput Autumni. Horat. Epod. 2.

Arbor fertilis pomis aureis. Senec. Agamemn. 9.

Bis grauidæ pecudes, bis pomis vtilis arbos. Virg. 2. Georg.

¶ Acerba Ouid. 2. Amor. eleg. 14.

Agrestia. Virg. 7. Æneid.

Annua. Ouid. de Nuce.

Caduca, Vide Caducus in CADO.

Conditiua, Vide Conditiuus in CONDO.

Cruda, Vide CRVDVS.

Decerpta, Ouid. 10. Metam.

Diuitia. Senecα Herc furente, 7.

Dulcia Horat. 2 Serm. satyr. 5.

Felicia. Ouid. 9. Metam.

Generosissimum Quintil lib. 5. cap. 11.

Gregalia. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 12.

Immitia, Vide IMMITIS.

Intactum omnibus pomum propter asperitatem, Vide INTACTVS.

Lapidosa, Vide LAPIS.

Mitia. Horat. Epod. 2.

Nitidum. Ouid 11. Metam.

Punica. Ouid. 4. Fast.

Putria. Ouid. 7. Metam.

Rubens. Ouid. 10 Metam.

Victa. Gell. lib. 13 cap. 2, Poma quæ dura & acerba nascuntur, pòst fiunt mitia & iucunda: sed quæ gignuntur statim victa & mollia, atque in principio sunt vuida: non matura mox fiunt, sed putria.

Vilia. Virg. 1. Georg.

¶ Poma caduci mensis non interdicta secundis. Ouid. de Nuce.

Carpere poma. Virg. 9. eclog.

Puniceum curua decerpserat arbore pomum. Ouid. 5. Metam.

Demptum pomum arbore. Ouid. 11. Metam.

Detrahere arboribus Tibul. lib. 1. eleg. 5.

Excussa syluis. Senec. Hippol. 4.

Annus exuberat pomis. Virg. 2. Georg.

Grauantia ramos Ouid. 13 Metam.

Arbos induit se pomis. Virg. 4. Georg.

Nascentia & florentia. Ouid. 14. Metam.

Rubenti pomo onerata arbutus Ouid. 10. Metam.

Cui pendẽte sua patereris in arbore poma. Virg. 2. eclog.

Strata iacent passim sua quæque sub arbore poma. Virg. 7. eclog.

¶ Pomum vnde dictum, docet Varro libro 1. de Re rust. cap. 31, Item poma quæ insita arent siccitatibus, aquam addi quotidie vesperi: à quo quòd indigent potu, poma dicta esse possunt.

¶ Pomum, pro ficu. Colum. lib. 8. cap. 17, Facit etiam ex pomis viridibus adaperta ficos.

Pomus, pomi, f. gen. Arbor pomifera. Plin. lib. 17 cap. 1, Nec minus miraculum in pomo est, multarum circa suburbana fructu annuo addicto binis millibus nummûm, maiorum singularũ reditu, quàm erat apud antiquos prædiorum.

Consita pomus. Tibul. lib. 2. eleg. 1.

Pomarium, pomarij, lucus arboribus pomiferis consitus. Græci paradisum vocant. Colum. lib. 1. cap. 6, Pomaria quoque & hortos oportet septo circumdari, & esse in propinquo, atque in ea parte, quò possit omnis stercorata colluuies cortis, balineorúmque, & oleis expressa amurcæ sanies influere.

Locum pomarij, priusquam semina seras, circummunire maceriis oportet, vel sepe, vel fossa præcipiti Colum. lib. 5. cap. 10.

Horti & pomaria Cic. de Senect. Nec verò segetibus solùm, & pratis, & vineis, & arbustis res rusticæ lætæ sunt, sed etiam hortis & pomariis, tum pecudum pastu, & apum examinibus, tum florum omnium varietate.

Vda pomaria mobilibus riuis. Horat. 1 Carm. ode 7.

Est aliquid plenis pomaria carpere ramis. Ouid. epist. 4.

Pomarium oleagineum Cato cap. 48.

Ponere pomaria. Plin lib. 34 cap. 14.

¶ Pomarium, Locus in quo poma reponuntur. Plin. lib. 15. cap. 16, In vniuersum verò de pomis seruandis præcipitur: pomaria in loco frigido ac sicco contabulari, Septentrionalibus fenestris sereno die patere. Austros specularibus arcere.

Pomarius, pomarij, pomorum venditor. Horat. 2. Serm. satyr. 3,

Edicit piscator vti, pomarius, auceps,

Vnguentarius, &c.

Pomifer, penult. corr. Adiect. Ferens poma. vt Arbor pomifera. Colum. lib. 5. cap. 9.

Annus pomifer. Horat. 3. Carm. ode 23.

Autumnus. Ouid. ad Pisonem.

Montes. Ouid 1. de Ponto, eleg 9.

Rami. Senec. Herc. fur 9.

Pomosus, penul. prod. Adiectiuum, vt Pomosa corona. Propertius lib. 3. eleg. 2.

Pomosus hortus. Tibul. lib. 1. eleg. 1,

Pomosisque ruber custos ponatur in hortis,

Terreat vt sæua falce Priapus aues.

Pondero. Ponderosus, Vide PONDVS.

Pondo, indeclinabile, 2. gen. { [illegible] } Idem quod libra. Plaut. Asin. 5, Quot pondo te esse censes nudum? Dicimus duo millia pondo, ibi est genitiui casus. Mille pondo: nominatiui est. Bis mille pondo, nominatiuus est, quia mille adiectiuum est. Tamẽ non dicimus, bina, terna pondo: sed duo, tria.

In numerato pondo sexcenta millia, Vide NVMERO.

Auri quinque pondo abstulit. Cic. pro Cluent.

Duo pondo. Liuius 5. Decad. lib. 4. Quintil. lib. 6. cap. 4, Torquẽ aureum centum pondo.

Decem pondo auri. Cic. in Parad. An virum bonum dices qui depositum nullo teste, quum lucrari impunè posset, auri pondo decem reddiderit, si idem in decem millibus pondo auri non idem fecerit?

Centum pondo vasorum argenteorum. Cic. 2. de Inuent.

Pependere pondo n c. Plin. lib 9 cap 30.

Mellis pondo decem. Colum. lib. 12. cap. 41. Ibidem, cap. 51, Cum olei pondo octoginta.

¶ Pondo, Pondus duodecim librarum. Liu. Decad. 3. lib. 2, Argenti pondo bina, & sex libras in militem præstaret. Sic docet Calepinus: sed legendum est selibras: nec illic pondo aliud significat quàm libram. Locus Liuij est Decad. 3. lib. 2.

¶ Pondo, Idem quod pondus. Apud Liuium 4. ab Vrbe, Scribitur coronam auream libræ pondo Ioui dicatam fuisse.

Pondo ducentûm, ouué. Varro de vita Pop. Romani, Delphos Apollini munera missa, cornua aurea pondo ducentûm. Idem lib. 4, Itaque retulit auri pondo mille octingentûm septuagintaquinque. Græci enim heroas mille dixerunt. Nonius.

Dodrans pondo, quadrans pondo, libra pondo. Colum. lib 12. cap. 22, Sextarii aquæ cum dodrante pondo mellis diluunt. Ibidem, cap. 20, Amomi pondo quadrans. Ibidem cap. 33, Adde pondo libram.

Plus pondo Gellius lib. 2. cap. 24, Neque argenti in conuiuio plus pondo quam libras centum illaturos.

Pondus, ponderis, penul. corr. n. gen. { [illegible] } Quod graue est. Cic. in Somn. Scip. In terram feruntur omnia nutu suo pondera. Plin. lib. 12. cap. 5, Ficus ramis diffunditur vastis, quorum pondera in terram curuantur.

Pondus infectæ materiæ: Numerus signatæ: Species factæ dicitur. l. 6. de Rei vendic. in Pand.

Saxi pondus, Lucret. lib. 1.

¶ Pondus, pro Onere. Virgil. 6. Æneidos,

gemuit sub pondere cymba.

Pinus tarda pondere. Virg 5. Æneid.

Extra pondus & plagam motus atomi. Cic. de Fato, Epicurus declinatione atomi vitari fati necessitatem putat: itaque tertius quidã motus oritur extra pondus & plagam: quum declinat atomus interuallo minimo, id appellat [illegible].

¶ Breue. Horat. 2. Serm. satyr. 2.

Flagellata. Stat. 3. Thebaidos,

Ima flagellata signum lugubre malorum

Ponderibus trepidauit humus. Physici dicunt quòd suis fixa ponderibus in aëre librata pendeat tellus: & omne graue quum pendet, si motum habeat, flagellatur: flagellatur ergo terra. quum enim in medio fuerat aëre librata, motum passa est, suis flagellata põderibus.

Graue. Ouid. 7. Metam.

Iaculabile Stat. 6. Thebaid.

Immane, Vide IMMANIS.

Immensum. Horat. 1. Serm. satyr. 1.

Iners. Ouid. 1. Metam.

Ingens. Ouid. 13. Metam.

Iniquum. Virg 1. Georg.

Irreuocabile pondus anchoræ, Vide IRREVOCABILIS.

Iustum. Ouid. 1. Metam.

Leue. Ouid. 2. Metam.

Magnum, Vide MAGNVS.

Maturo pondere grauis venter. Ouid. 9. Metam.

Mutalia pondera vasti saxi. Lucan. lib. 6.

Pondera rara. Martialis lib. 12. epigr. 67,

Et Maurusiacæ pondera rara citri.

Reuolubile. Ouid. in Ibin.

Rursum. Claud. 7. Paneg.

Solida. Lucret. lib. 1.

Vix tractabile. Stat. 5. Sylu. 2.

¶ Aggrauare pondus, Vide AGGRAVO.

Nam cadere aut bruto deberent pondere pressa. Lucretius libr. 6,

Quidam legunt abrupto, & pressi.

Cedere ponderi, Vide CEDO.

Vasto pondere ad terram concidit. Virg. 5. Æneid.

Deducere pondera deorsum. Lucret. lib. 2.

Rostrata ora nauiũ grauti pondere ducuntur contra latrones. Horat. Epod. 4.

Excutere pondus. Senec. epist. 91, Casura omnia exist, omnes extimus manet, siue interos vis, flatúsque præclusi violenti pondus, sub quo tenentur, ea cusserint, siue torrentium, &c.

Pondera cælesti mente paterna feret. Ouid. 1. Fast. Id est patrem ipsum de Ænea qui patrem tulit.

Æquis ponderibus ferri. Lucret. lib. 2.

Concita ponderibus suis feruntur. Lucret. lib 5.

Et grauius iusto pallia pondus habent. Ouid. 20. epist.

Moueatur, & feratur nulla re impediente omne pondus necesse est. Cic. de Fato.

Niti valido sub pondere. Virg 3. Georg.

Aspice conuexo nutantem pondere mundum Virg. 4. eclog.

Subito pondere procubuit turris Virg. 9 Æneid.

Ictáque subsedit pondere mollis humus Ouid 1. Fast.

Tolerare pondus tauri ruentis in venerem. Horat. 2. Carm. ode 5.

Saxa quoque infesto voluebant pondere. Virg. 9 Æneid.

Grauitas & pondus Cic. de Fato, Ita dicendum ipsius indiuidui hanc esse naturam, vt pondere & grauitate moueatur.

¶Pondus, Quod librando ad staterem ponderatur. Cic. de Senect. Magnum auri pondus.

Grande pondus argenti. Cic. de Senect.

Magnum optimi argenti. Cic. 2. Philip.

Magnum auri. Virg 3 Æneid.

Ignotum argenti. Virg 1. Æneid.

¶Pondus, pro numero aliquando ponitur, Nonio teste. Varro de vita Populi Romani, E Græcia comportasse magnum pondus omniũ artificum.

¶Pondus, pro Libra. Cic. pro Cn Plancio, Sed ego hoc meis ponderibus examinabo, non solùm quid cuique debeam, sed etiam quid cuiusque intersit, & quid à me cuiusque tempus poscat. Idem 1. Tuscul. Quum enim sui similem & leuitatem & calorem adeptus, tanquam paribus examinatus ponderibus, nullam in partẽ mouetur.

Tellus ponderibus fuit librata Ouid. 1 Metamorphoseos,

Nec circunfuso pendebat in aëre tellus
Ponderibus librata suis. Quem locum explicans Turnebus, Cui, inquit, nõ videatur incredibile tellurẽ suo pondere suspensam teneri, quum suo pondere potius in præceps, & abruptum ire debeat? Sed nec pondere, verum ponderibus dixit. Existimo ab eo significari ita in medio vniuersi cardine pendere terram, vt quum tantundem vndique ponderũ habeat, nulla propensio ei in hanc vel illam cæli partem, nulláque inclinatio fit: quam & quietis terræ causam Plato existimat esse, & [illegible] Græci vocant. Nam sic vndique examinata ponderibus suis, neque in mediæ noctis metam, neque in medij diei punctum fertur, nutu ponderum æqualiter vtrinque resistente. obnituntur enim & repugnant: nec in ortum vel occasum propendebit, quum tantundem ponderis retrahentis vndique sit. Itaque si in vnum inclinetur, repugnabunt pondera eius in occasum vergentia.

¶Senectæ amara pondera. Ouid. 9 Metam.

Et pondus veteris triste supercilij. Hoc est vultus seueritas, Senec. Hippol. 6.

Pondus conscientiæ graue. Cic. 3. de Nat. deor. Graue ipsius conscientiæ pondus esset.

Nouitas addit calamitatibus pődus. Senec. epist. 91, Nouitas adiicit calamitatibus pondus, nec quisquam mortaliũ non magis quod etiam miratus est doluit.

¶Imponere pondus alicui Ouid 2. Fast.

Nec potui sæpti pondera ferre mei. Ouid. 2 de Ponto, eleg 5.

¶Pondus, pro Authoritate siue existimatione.

Grauior omni pondere habẽda est honestas, quàm cætera omnia. Cic. 3 Offic.

Dulce loquendi pondus. Claud. 8. Paneg.

Amabile mentis. Silius lib. 8. de Bruto.

Testimonij Cic. in Topic. Persona autem non qualiscunque testimonij pondus habet: ad faciendam enim fidem authoritas quæritur.

Pondera verborum. Cic. 2. de Orat. Omnium sententiarum grauitate, omnium verborum ponderibus est vtendum.

¶Accedit magnum pondus ad tollendam dubitationem, Vide ACCEDO.

Addere pondus nugis Horat 1 epist 20.

Afferre pondus, Vide AFFERO.

Habere pondus, pro Grauem esse, & non leuem. Cic. ad Atticum, lib. 11, Addis etiam, cæteris quoque, id est qui pondus habeant, factũ nostrum probari.

Habere pondus apud aliquem. Cic. 3. Verr. M Marcelli tutoris authoritas apud te ponderis nihil habebat.

Immutabile & graue pondus inest sanctis verbis. Stat. 1. Thebaid.

Eodem esse pondere apud. Cic. ad Attic. lib 10, Eius igitur mihi viuit authoritas, & simillimus eius filius eodem est apud me pondere quo fuit ille.

Magni ponderis esse. Cic. Cælio, lib, 2 18, Sed tuæ literæ maximi sunt apud me ponderis.

Momentum & pondus. Cic. in Vatinium, Quid quisque nostrũm de se ipse loquatur, non est sanè requirendum. boni viri iudicent: id est, maximi momenti & ponderis.

Pondusculum, pondusculi, pen. corr. Diminut. { [illegible] } Plin. lib. 14. cap. 16, Inter flores ex rosæ folijs tusis in linteolo in mustum colatis cum pondusculo vt sidat, &c.

Ponderosus, penultima producta, Adiectiuum { [illegible] } Quod est grauis ponderis. Varro 1. de Re rust. cap. 11, Ex sudore eius lana fit mollior & ponderosior, & colore meliore.

Ponderosa epistola, pro Longa & multa continente. Cicero ad Atticum, libro 2 16, Quare quanquam iam teipsum expecto, tamen isti puero, quem ad me statim iussi recurrere, da ponderosam aliquam epistulam, plenam omnium non modò actorum, sed etiam opinionũ tuarum.

Ponderitas, ponderitatis. Acc. Pragmatic. libro 2, Et cuncta fieri cætera iubet illa, non quod ponderitatem, grauitatémque hominis. Nonius.

Pondero, ponderas, penult. corr. { [illegible] } ponderare, Librare. Plinius libro 18. capite 7, Siquis granum ipsum ponderet.

Sinus ponderare amatorum. Propert. lib. 2 eleg 17.

¶Ponderare, per translationem, pro Considerare & examinare. Cic. 2. Offic. Graui verò homini, & ea quæ fiunt, iudicio certo ponderanti, probari posse nullo modo.

Æstimare, & suo momento ponderare vnamquanque rem. Cicero pro Fonteio, Si autem in rebus iudicandis non minimam partem ad vnamquanque rem æstimandam, momentóque suo ponderandam sapientia iudicis tenet, &c.

Iudex non solùm quid possit, sed etiam quid deceat, pőderare debet. Cic. pro Rab Posthumo.

Causas ponderare Cic. pro Plancio.

Causas vocibus, non ratione, Cic. pro Cecin.

Consilia euentis. Cic. pro Rab. Posth. Quanquam hoc plerunque facimus, vt consilia euentis ponderemus: & cui bene quid processerit, multum illum prouidisse: cui secus, nihil sensisse dicamus.

Crimina magnitudine rerum ipsarum Cic 3 Verr.

Fidem ex fortuna. Cic. in Partit. Atque etiam si obscuri testes erunt, & tenues, dicendum erit non esse fidem ex fortuna ponderandam.

Fortunam cuiusque non euentis, sed factis ponderari. Cicero in Pisonem.

Officia alicuius. Cic. ad Curionem, lib. 2. 5, Ego si mea in te essent officia solùm Curio tanta, quanta magis à teipso prædicari, quàm à me ponderari solent: verecundius à te, si qua magna res mihi petenda esset, contenderem.

Re, non verbis ponderantur diuitiæ, bona valetudo, cæteráque generis eiusdem. Cic. 5. Tuscul.

Voluptatibus & doloribus omnia ponderant Epicurei. Cicero 1. de Legib.

Non quantum quisque prosit, sed quanti quisque sit, ponderandũ est. Cic. de Clar. Orat.

In hoc verborum genere propriorum delectus est quidam habendus, atque is aurium quodam iudicio ponderandus. Cic. 3. de Orat.

Pone, Præpositio antiqua { [illegible] } pro Post: accusatiuo iungitur, contrarium habet Ante. Plaut. Pœn. 3, Pone nos recede. Liu. 10 bell. Maced. Pone castra vtrique pabulatum & lignatum ibant.

Pone & ante. Cic. de Vniuers. Quumque inter se paué contingant, eos qui prope copulentur, contrariáque regione, aut pone quos, aut ante labantur, nisque temporibus à nostro aspectu obliuiscunt.

Ponè, Aduerb. { [illegible] } Retro significat, siue à tergo, cum accentu in vltima. Virg. 2. Æneidos,

Ponè subit coniunx, ferimus per opaca locorum. Seruius. Valerius Max lib 1, Mox humani ingenij prona voluntate vetita scrutandi, ponè respiciens animaduertit immensæ magnitudinis serpentẽ, concitato impetu omne quicquid obuium fuerat proterentem.

PONEROPOLIS, pen prod. { [illegible] } Thraciæ ciuitas sub Rhodopa mőte sita, deinde Philippopolis ab instauratore, & postremò Trimontium, à situ dicta. Plin lib 4. cap 11.

Pono, ponis, posui, positum, pen corr. { [illegible] } pónere, Collocare & constituere. Variat autem significationem pro sibi adiuncto nomine, aut pro varia constructione.

Accusatorem ponere. Cælius ad Cic. lib 8 10, Quibus quum parum procederet, vt vlla lege mihi poneret accusatorem.

Posita ad fores arbor. Plin. lib. 16. cap. 10.

Ponere ante Plin. lib 9, cap. 35, Ex præcepto ministri vnum tantum vas ante eam posuere aceti.

Contra legem loquendi sunt posita. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Collocare & ponere. Cic. 7. Verr. Sed quia sic oportuerit, rectè collocata, & iudicio populi digno in loco posita esse videantur.

Ponere & defigere. Cic. pro Flacco, Totum statum ciuitatis, omnẽ memoriam temporum præteritorum, salutem præsentium, spem reliquorum, in vestra potestate, in vestris sententiis in hoc vno iudicio positam esse & defixam putetis.

Ponere in admirandis, pro Inter admiranda. Plin. lib 32. cap. 2.

Ponere aliquid in admiratione, pro Admirari. Plinius libro 28. capite 8.

Ponere in æqualitate. Cic. 1 de Legib. Vt virtutibus exceptis atque vitiis, cætera in summa æqualitate ponerent.

Ponere aliquem in æquo duobus summis Liu. 9. bel. Maced.

Positus extra omnem ingenij aleam Cicero. Plinius in Præfat. libri 3.

Amplitudo ac dignitas omnis in virtute posita est. Cicero Lentulo, libro 1. 5.

Animum, curam, cogitationémque suam in omnium laude vndique colligenda ponere. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1.

Aras ponere. Virg. 3. Æneid.

Argumentum. Cic. 2. de Orat.

Et sale tabentes artus in littore ponunt. Virg 1. Æneid.

Posita in auribus omnium virtus alicuius. Cic. ad. Qu. frat. lib. 1. 1, Quid autem reperiri tam eximium aut tam expetendum potest, quàm istam virtutem, moderationem animi, temperantiam non latere in tenebris, neque esse abditam, sed in luce Asiæ, in oculis clarissimæ prouinciæ, atque in auribus omnium gentium ac nationum esse positam?

Beneficium apud aliquem benè ponere, quod & Collocare dicitur. Cicero ad Sulpitium, libro 13. 17, Scriberem quàm id beneficium benè apud Mescinium positurus esses, nisi & te scire confiderem.

Præclarissimè apud aliquem. Cicero pro Silio, libro 13. 65, Hoc in genere, si eum adiuueris eo studio quo ostendisti, apud ipsum præclarissimè posueris, sed mihi etiam gratissimum feceris.

Calculum

Ponere beneficium in Repub. Cicero pro Syll. Ego tantis à me beneficiis in Repub. positis, si nullum aliud mihi præmiū à Senatu Populóque Romano, nisi honestum otium postularem, quis non concederet?

Calculum. Colum lib 3. cap. 3.

Capillos ponere sine arte. Ouid 4 epist 16.

Caput ponere. Virgilius 5. Æneid. Id est Componere ad quiescendum.

Carinas. Curtius lib. 10. Hoc est extruere.

Castella. Cæsar 3. bel. Ciuil Castelláque his locis posuit.

Castra ponere, Castrametari. Cic. Octauiano, In vrbe milites vagantur, in campo castra ponuntur.

Ponere castra apud Corfinium. Cic. ad Att. lib. 8.

Ponere castra in aperto. Liu 6 bell. Maced.

Ponere castra in plano Liu. 5 ab Vrbe.

Ponere castra ad murum. Cic Attic. lib 9.

Velocis iaculi certamina ponit in vlmo. Hoc est signum ad iaculandum. Virg. 3 Georg.

Pro certo ponere. Liu 10. ab Vrbe, Id ne pro certo ponerem, vetustior annalium author Piso effecit.

Carucem inflexam ponere. Virg. 3. Æneid.

Collum posuit puluere. Horat. 4. Carm ode 6.

Comas suas ponere in statione. Ouid. 3. de Arte.

Posita in coniectura. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 5, Quæ autem posita sunt in coniectura, quæque mihi videantur fore, ea puto tibi à me scribi oportere.

Consilium in fortuna positum. Cic. ad Attic. lib. 14, Vt omne consilium in fortuna positum videretur.

Ponere in conspectu. Cic. 4 Tusc. Continet autem sedationem omnem animi humana in conspectu posita natura.

In conspectu animi aliqua ponere. Cic. 3. de Orat. Continet autem sedationem omnem animi humana in conspectu posita natura.

Ponere sub conspectu. Senec. de Benef. Volo sub conspectu meo ponere, quæ gentium oculos regúmque perstringunt.

Ponere in contentione rem aliquam. Cic. pro Cælio, Vt res minimè dubitanda in contentione ponatur, vtrum temeraria, procax, irata mulier finxisse crimen: an grauis, sapiens, &c.

Ponere in caput vel in capite coronam Gellius lib 3 cap 15.

Ingenuum dura ponere corpus humo. Ouid 3. Amor. eleg 10.

Crimen in testibus positum. Cic. 4 Verr. De quo crimine quid ego disputem, quum totum positum sit in testibus?

Ponere in crimen Plaut. Trinum 11.

In nefario crimine, atque fraude capitali aliquid alicui ponere. Cicero 2. de Orat. Non continuò si quis motus populi factus esset, id C. Norbano in nefario crimine, atque in fraude capitali esse ponendum.

Cubilia ponere. Virg. 6 Æneidos,
Vestibulum ante ipsum, primísque in faucibus Orci,
Luctus, & vltrices posuêre cubilia curæ.

Ponere in culpa & suspicione. Cic. pro Cluentio, Omnes qui Oppianicum condemnarunt, in culpa sunt ac suspicione ponendi.

Extra omnem culpam caussámque se ponere. Cic. de Vniuers.

Curam in re aliqua Cic. 1. de Diuin. Omnem curam in siderum cognitione posuerunt.

Custodes & lumina alicui. Propert. lib. 2 eleg. 6.

Custodias portis. Hirtius lib 5 bel. Africani.

Positus custos in frumento publico Cic. pro Flacco, Custos T. Aufidio Prætore in frumento publico est positus.

Custodia posita est nostræ puellæ. Tibull. lib. 1. eleg 2.

Diem tecum libentius posuerim, quàm omne tempus cum plerisque eorum quibuscum viuo necessario. Cic. Mescinio, lib 5. 21.

Diem totum in consyderanda aliqua re. Cic. de Clar. Orat.

Dies multos in rem aliquam. Cic. ad Att. lib. 12.

Ponere in discrimine, pro Alicuius momenti facere. Liu. in Præf. lib. 1. ab Vrbe, Sed hæc & his similia, vtcunque animaduersa aut existimata erunt, haud in magno equidem ponam discrimine.

Domus ponere sub terris. Virg. 2. Georg.

In dubio. Liu. 4. bel. Maced.

Eloquentiam in orationis celeritate ponunt quidam. Cic. in Orat.

Epulas ponere. Ouid 4. Fast.

Exemplum. Cic pro Cluentio, Neque in tam nota consumam tempus exemplis: ponam illud vnum, &c

In extremo. Cicero ad Brutum, lib. 11. 16, Ponam in extremo quod sentio.

Positus in excelsissimo fastigio humani generis. Plin. in Præfat. 4.

Fidem pignori Plautus Captiuis,
Et me eam esse fidem hic pro te positam pignori. Hoc est fidem meā propter te obligatam esse.

Finem ponere scelerum. Lucan. lib 5.

Finem vitæ sibi posuit. Tacit. lib. 5. De Tiberio.

Fœdera sunt ponenda prius, signandáque iura. Propertius libro 3. eleg. 20.

Formidinem improbis. Cic. 4. Catil.

In fortuna positæ res. Cic. 2. de Diuin.

Fructum ponere Cic. ad Furnium, lib. 10. 25, Cuius est hæc summa, vt omnia te metiri dignitate malim, quàm ambitione: maiorémque fructum ponere in perpetuitate laudis, quàm in celeritate Præturæ.

Fundamenta. Cic. in Pisonem, Ergo his fundamentis positis Consulatus tui, triduo pòst inspectante & tacente te, &c.

Ponere fundamenta alicuius rei in voluptate. Cic. 2. de Fin. Quarum omnium fundamenta vos in voluptate, tanquā in aqua ponitis.

Fundamina prima sanis ponere. Virg. 4. Georg.

Positi in extremis & vltimis gentibus. Cicero 7. Verr. Apud ignotos, apud Barbaros, apud homines in extremis atque vltimis gentibus positos nobile & illustre apud omnes nomen tuæ ciuitatis profuisset.

Supplicites posito procubuere genu. Ouid. 2. Fast.

Ponere in gloria, Ad gloriam, vel pro gloria referre. Liuius 6 bel. Pun. Et vt ad mœnia vrbis Romæ nullo prohibente se peruenisse in gloria ponebant, ita pigebat irriti incepti.

Ponere in gloriam. Sallust. contra Cic. Qui ciuitatis incommodū in gloriam suam ponit Id est, conuertit: hoc est, ex incommodo ciuitatis parit sibi gloriam.

Ponere aliquem in gratia, vel gratiam apud alterum. Cic. ad Attic. lib. 5, Apud Lentulum ponam te in gratiam.

Posita in oculis gratia. Cic pro Murena, Mihi quidem vehementer expedit, positam in oculis esse gratiam.

Hastam in foro. Cic. 2. Offic. Sic par est agere cum ciuibus, non vt bis iam vidimus, hastam in foro ponere, & bona ciuium voci subiicere præconis.

Humi positus. Ouid 3 Metam.

Intelligentiam in audiendi fastidio. Cic. de Opt gen. Orat.

Initia vt malè posuimus, sic cætera sequentur. Cicero Attico, libro 10.

Insidias. Cic. pro Rosc. Amer. Non illum miserum, ignarum casus sui, redeuntem à cœna videtis? non positas insidias? non impetum repentinum?

Insidias ponere cōtra aliquem. Cic. 2. de Lege agrar. Dum patefacio vobis quas isti penitus abstrusas insidias se posuisse arbitrantur contra Cn. Pompeij dignitatem.

Hic iuuenem agresti sublimem in stramine ponunt. Virgilius 11. Æneidos.

Ius in natura positum est. Cic. 1. de Legib.

Non est enim positum in labore aliquo, sed in quadam inductione animi & voluntate. Cic. Qu. frat. lib 1. 1.

Latus saxo ponere Valer. 4. Argon.

Ponere in laude alicuius. Cic. 5. Verr. Num quæ in tuo imperio pecuniæ cellæ nomine coactæ sunt? neque ego hoc in tua laude pono: alia sunt tua facta, atque consilia summa laude digna.

Ponere in æqua, vel pari laude. Cic. in Topicis, Si cōsilio iuuare ciues & auxilio, æqua in laude ponendum est, pari gloria debent esse ij qui consulunt, & ij qui defendunt. Idem pro Murena, Summa in vtroque est honestas, summa dignitas: quam ego, si mihi per Seruium liceat, pari atque in eadem laude ponam.

Leges ponere, Condere. Horat. 1. Serm. satyr 3.

Ponere in legibus, pro Statuere. Cato de Re rust. in Procem.

Legiones. Cic. ad Att. lib. 9, Legiones singulas posuit Brundusij, Tarenti, Siponti.

Libertatem in aliqua re. Cic. pro Plancio.

Limina. Martial. lib 9. 49.

Loco alterius poni. Cic. Octauio, Cui hostis relinquitur? ciuis hostis loco ponitur?

Ponere loco contumeliæ, vel criminis aliquid alteri. Cic. in Pison. Tūne etiam immanissimum ac fœdissimum monstrum ausus es meū discessum illum testem sceleris & crudelitatis tuæ, maledicti & contumeliæ loco ponere?

Ponere in beneficij loco. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4.

Ponere celebri loco. Plin. epist. 6. lib. 3.

Ponere primo loco Quintil lib 15. cap. 12.

Ponere in lucro, Modus loquēdi, quum aliquid boni præter spem euenit. Cic. Quiescant igitur, & me hoc in lucro ponere, atque aliud agere patiantur.

Ponere in manu alicuius. Liu 8. ab Vrbe.

Medicinam in vsu & experimentis. Celsus libro 1. in Procem. Post quos Serapion primus omnium nihil hanc rationalem disciplinam pertinere ad medicinam professus, in vsu & experimentis eam posuit.

Ponere in medio sententias philosophorum. Cic. 1. de Nat. deor. Sed iam vt omni me inuidia liberem, ponā in medio sententias philosophorum de natura deorum.

Posita in medio, pro Manifesta. Cic. 2. Verr. Atque ego hæc quæ in medio posita sunt, commemoro: sunt alia magis occulta furta, quæ ille, &c.

Mensam poni iubet. Horat. 2. Serm. satyr. 3.

Merum ponere in gemma. Ouid. 8. Metam. Id est in poculo gemmis ornato.

His ego nec metas rerum, nec tempora pono Virg. 1. Æneid.

Ponere aliquid in metu. Cic. ad Attic. lib. 12, Hoc metuere, alterū in metu non ponere.

Ponere res suas in minimis, Id est, In minimis rebus habere, vel minimi æstimare. Cic. Marcello, lib. 4. 9, At erat tuę virtutis, in minimis tuas res ponere, de Rep vehementius laborare.

Modum crescendi ponere. Lucan. lib. 1.

Modum ponere exitiis. Virg. 7. Æneid.

Modum orationi Tacit. lib. 4.

Morésque viris, & mœnia ponet Virg. 1. Æneid.

Positum in more & instituto maiorum. Cic. 2. de Lege agrar. Etsi hoc in more positum Quirites, institutóque maiorum, vt ij qui beneficio vestro, &c.

Mortem in malis. Cic. 3. de Fin.

Multum in arte. Cic. 4. Acad. Sed quoniam tantum in ea arte ponitis, videte ne contra vos tota nata sit.

Ponere multum in fortuna. Cic. 5 de Fin. Qui multū in fortuna secunda aut aduersa, multum in bonis aut malis corporis ponerent.

Ponere multum in fide alicuius. Cic. ad Att. lib. 2.

Multum quoque in tua fide ac diligentia positum est. Quintilian. Tryphoni, 3.

Multum ponere in alienius misericordia. Curtius lib. 5.

Munus ponere. Liu. 4 bel. Maced. Vt Pop Romanus dignis datam libertatem, ac munus suum bene positum sciret.

Dum bene ponendi munera tempus habes. Ouid. 2. Amor. eleg 3.

Gramina ponere aues, Seneca Theb. 2.

Niues positæ Horat.3.Carm.ode 10,

-& positas vt glacies niues

Puro numine Iuppiter? Id est(inquit Acron) deorsum missas.post õnes enim missas si flat Aquilo,eius frigore solidantur.

Nomen alicuius ponere.Ouid.4 de Ponto,eleg.3.

Nomen ponere alicui.Virg 7 Æneid.

Nomen alicui ponere insano,Quendam nomine insani appellare. Horat.2.Serm.satyr.3.

Nomina rebus ponere. Cic.1.de Nat.deor. Sunt rebus nouis noua ponenda nomina.

In numero oratorum aliquem ponere.Cic.de Clar.Orat.

Nummos in fœnore ponere.Horat 1 Serm.satyr 2.

Ante oculos ponere rem aliquam. Cic. in Parad.Ponite ante oculos vnumquenque regum.

De rebus ante oculos positis disputare.Cic.1.Acad.

Ante oculos positũ. Cic 7.Verr.Præsertim quum statuisses, vt ais, sibi causam esse dicendam, et ille Arebipirata non potius securi feriretur,quàm quod erat ante oculos positum,tuo periculo viueret.

Positum in oculis & aspectu.Cic.3.Verr Quod templum in oculis quotidianóque aspectu Populi Rom positum.

Omnia in voluptate. Cic 2 de Finib,

Operam ponere. Cic.Primùm enim stante Rep.facere solebamus, vt in agendo, plus quàm in scribendo operæ poneremus.

Ponere operam & studium in philosophia. Cic.1.de Fin. Quidam autem non id tam reprehendunt,si remissius agatur: sed tantum studium,támque multam operam in eo ponendam non arbitrantur.

Ponere operam alicui Cic.ad Atticum,lib.13, Quisquid erit,operam Taberio ponamus.

Opus aliquod ponere,Conficere.Horat.de Arte,

Infelix operis summa,quia ponere totum Nesciet.

Opus ponere,Extruere.Ouid.8 Metam.

Orationem lõgam in aliqua re ponere. Cic.de Vniuersit.Reliquorum siderum, quæ causa collocandi fuerit, quæque eorum sit collocatio,in sermonem alium differendum est, ne in eo quod attingendũ fuit,quàm in eo cuius causa id attigimus,longior ponatur oratio.

Ponere in oratione sua aliquid,pro Scribere & dicere. Cic 1. Verr. In quo ego quid egiti, aut quid efficere possim, malo in aliorum spe relinquere,quàm in oratione mea ponere.

Ponere ordine,Vide o R do.

Ponere in ordinem. Varro 3.de Re rust,cap 13.

Procul ab ostentatione positum.Quintil.in Proœm.lib.1.

Oua rectè ponere,Id est ordinare,disponere.Horat.2 Serm sat 7.

Oua ponere dicitur gallina.Colum.lib.8.cap.5. Ouid.8.Metam. Propter humum volitat,ponitque in sepibus oua.

Partem deo ponere.Plin.lib.12.cap 19.

In patria omnia nostra ponere,& quasi consecrare debemus, Cic. 2.de Legib.

Pecuniam in aliquo oppido.Cic.pro Flacco,Delectum est oppidũ, quo in oppido vno pecunia à tota Asia ad honores L. Flacci poneretur.

Pecuniam ponere,Dare fœnori. Horat Epod.2. Quintil.Declamat.9.Nusquam melius ponitur pecunia,quàm vbi fœnus bonitatis extenditur.

Tunc gruibus pedicas,& ponere retia ceruis.Virg 1.Georg.

Pedem ponere.Cic.3 Verr.E quo in oppido pedem posuit,vbi,&c.

Pedem ponere in possessionem libertatis. Cic.3 Philip.Hodierno die primùm P. C. longo interuallo in possessionem libertatis pedem ponimus.

Pedem vbi ponat,in suo non habet. Cicer.ad Attic.lib.13. Idem 4.de Finib. Sapientis pedem vbi poneret, non habebat, sublatis officiis omnibus.

Ante pedes ponere.Propert.lib.2.eleg.21.

Pignori ponere vestem,Id est in pignus dare. Scæuola in l.Vxori. § vlt.D.De legat.tertio.

Poni post aliquem,Posthaberi alicui.Ouid.2.Metam.

Potestatem dicendi in honore atque in beneficio ponere. Cic.pro Cluentio,Itaque tum ille inopia & necessitate coactus,in causa eiusmodi ad Cepasios fratres confugit,homines industrios,atque eo animo,vt quæcunque dicẽdi potestas esset data, in honore atque in beneficio ponerent.

Positus in potestate illius.Cic pro Lege Manil.Non vt in illius potestate fortunam positam esse dicam.

In potestate sapientis totum ponere Cic.2.de Fin.

Inuitat pretiis animos,& præmia ponit.Virg.3.Æneid.

Pretiũ ponere alicui rei.Senec in Consol.ad Albinam,Ponere magna pretia virtutibus & vitiis.

Præmia ponere circum compita.Virg.2.Georg.

Præsidium in loco aliquo,Cæs.5.bel.Gal.

Principem aliquem. Cic.4.Acad. Quem facilè Græciæ principem ponimus. De Themistocle.

Ponere in promptu,& Contegere siue abdere,contraria.Cicero 1. Offic.Principio corporis nostri magnam natura ipsa videtur habuisse rationem,quæ formam nostram reliquámque figuram, in qua esset species honesta, eam posuit in promptu: quæ autem partes corporis ad naturæ necessitatem datæ,aspectum essent deformem habituræ atque formam,eas contexit atque abdidit.

Quantum in prudentia tua & fide ponam,credibile non est. Cic. Attico,lib.2.

In publico tabulas obsignatas lex poni voluit.Cic.pro Flacco.

Rationem ponere cum Orco.Colum.lib.1.cap.3.

Retia ponere.Ouid lib 1.de Arte.

Rudimenta virtutis.Quintil.Declamat.3, Festinarunt parentes ad nomen liberos mittere,quamuis asperrimo bello,et sub te virtutis rudimenta ponere contingeret.

Salutem in pecunia. Cic.2.Verr. Ea spe istum fuisse præditum, vt omnem rationem salutis in pecunia poneret.

Salus nostra in vno te posita est.Ouid.3 Metam.

Bene se ponere.Q. Cic.de Petit. Consul. Modò intelligite magni æstimare,ex animo agere,bene se ponere,fore ex eo non breuẽ & suffragatoriam,sed firmam & perpetuam amicitiam.

Se extra culpam ponere.Cic.de Vniuers. Quæ quum ita designasset,seq́ue si quid postea fraudis aut vitij euenisset, extra omnẽ culpam,causámque posuisset,alios,&c.

Se totum in re aliqua Cic 1.Tuscul.Totósque nos in contemplandis rebus perspiciendisque ponemus.

Toro se ponere.Ouid.11 Metam.

Semina ponere humo.Propert.lib 2.eleg. 12.

Sententiam suam. Quintil lib 3.cap.1.

Positus in sententiis hominum. Plaut.Epid.10.

Signa ponere nouis præceptis,Scribere & consignare. Horatius 2. Serm satyr 4.

In solem ponere Cato cap 7.

Sortes ponere pro Facere sortem Plaut.Casin 9.

Spem ponere,Sperare.Plaut.Capt.18,

-neque spem ponas me bonæ frugi fore.

Spem ponere in. Cic.ad Attic.lib 6, In Pompeio te spem omnem otij ponere non miror.

Spem ponere in armis.Virg. 2. Æneid.

Ponere sibi aliquid in spe optima.Cic.ad Attic.lib.13, Sed id quidẽ mihi in optima spe pono.

Studium suum & officium apud aliquem ponere,Collocare & conferre. Cic. Thermo,lib.13.56, Iam apud ipsum gratissimum hominẽ atque optimum virum quàm bene positurus sis studium tuum atque officium,dubitare te non existimo.

Studium ponere in.Cic.1.de Fin.Sed tantũ studium,támque multã operam in eo ponendam non arbitrantur.

Studium suum omne in aliquibus artibus cognoscendis atque tractandis ponere.Cic 1 de Orat.

Subsidium ponere in.Cæs.5.bel.Gal.Omnes in fuga sibi subsidium posuerunt. Cic.1.de Orat.Vt non modò non arbitrer subsidium senectutis in eorum qui consultum veniant, multitudine esse ponendum,sed &c.

Summum bonum in animo.Cic.3 de Fin.

Ponere summum bonum in virtute. Cic.de Amic. Qui in virtute summum bonum ponunt, præclarè illi quidem. Id est qui asserunt virtutem esse summum bonum.

Sumptum ponere,quod & Facere dicitur. Cic. ad Qu.fratrem,lib. 3.17,Sed præstabo,sumptum nusquam melius posse poni.

Templum ponere,Condere.Virg 3.Georg.

Templa,statuas ponere alicui.Virg 6.Æneidos,

-posuitque immania templa. Vnde in antiquis marmoribus legimus, D E N S M A R E N T I P O S V I T. Plin.epist.17,Neque enim magis decorum& insigne est,statuam in foro Populi Romani habere,quàm ponere. Cic pro Domo sua,Qui Titi ob eam legem statuam in ædibus meis posuit.

Tempus ponere in re aliqua. Cic.Senatui, lib.15.2, Tempus eius tridui quod in his castris morabar,in magno officio & necessario mihi ponendum putaui.

Tempus in aliqua cogitatione.Cic.3 de Orat.

Tempus & diem ponere. Cic.Mescino,lib.5.21, Vnum medius fidius diem tecum libentius posuerim,quàm hoc omne tempus cum plerisque eorum quibuscum viuo necessariò.

Ponere multum tẽporis in aliquo loco. Cic.ad Att.lib 1.8,Neque tamen idipsum certum habeo,quando ad Antonium proficiscare,aut quid in Epiro temporis ponas.

Posita sub nine terra latet.Ouid.5.Fast.

Ponere in transuersum, Plin.lib.16 cap.42,Pondus sustinere validè abies,larix etiam in transuersum positæ.

Tumulo in eodem poni Ouid.ad Liuiam.

Tyrocinium ponere. Liuius Decad.5. libro 5. Sic Iustin.lib.12.

Venenum alicui cum cibo Liu.6.ab Vrbe.

Verbum aliquod in oratione.Cic.in Orat.

Verba in vsu quotidiano posita minus timeremus. Quintilianus lib.1 cap.10.

Verbum diuitis in aliquo. Cic. in Parad. Quem intelligimus diuitem? aut hoc verbum in quo homine ponimus?

Ponere verba alicuius in re aliqua, pro Adducere in testimoniũ. Plin lib.13.cap.13.

Nunc itaque & versus & cætera ludicra pono. Horat.1. epist.1.

Vestigia.Horat.1.epist.10. Cic.3.Philippica,Quas fecit strages,vbicunque posuit vestigia?

Ponere vestigium in aliquam historiam. Cic.5.de Finib.Quacunque ingredimur,in aliquam historiam vestigium ponimus.

In vi & armis posita est potentia.Cic.Bruto, 10.

Vim omnem dicendi in arte. Cic.1.de Orat.

Vitam in administratione Reipub.Cic.ad Papyrium,lib.9.24,Hoc animo sum, si in hac cura atque administratione vita mihi ponenda sit,præclarè actum mecum putem,etiam atque etiam.

Posita vita in manu alterius.Cic.pro Quintio.

Vitem ponere, Id est deponere, & depangere. Colum.lib. 4.cap.2.

Vites ordine.Virg eclog.2.

Ponere in vitio dictionem aliquam. Cic.3 Tusc.Quoniam C O N F I S V S, mala consuetudine loquendi in vitio ponitur, ductum verbum à confidendo,quod laudis est.

Grauter vituperationem ponere: cui Leuius opponitur. Quintil. lib.6.cap 3.

In vltimis ponere.Plin.lib 17.cap.12.

Vrbem Ouid 3 Metamorphoseon,

Quum posuit iussam Phœbeia sortibus vrbem.

Vrbem in montibus.Virg 8 Æneid.

In vsu positum. Cic.pro Lege Manil. Nullam rem esse declarans in vsu militari positam,quæ huius viri scientiam fugere possit.

Positus

Positua cõtra vulgarem vsum. Quintil. lib. 9. cap. 3.
Pacem sumere & ponere. Propert. lib. 2. eleg. 1.
Quæstionem ponere, Id est proponere Senec. epist. 50.
¶Ponere, pro Proponere. Cic. 1. Tuscul. Ponere iubebã de quo quis audire vellet, & id aut sedens, aut ambulans disputabam.
Breuiter, quæ erunt satis aperta, ponemus. Cic. in Partit.
Exempli causa aliquid. Cic. 3. Offic.
Sub vno aspectu ratione & distributione, omnia quæ in re dispersa atque infinita videntur esse ponere. Cic. de Petit. Cons.
Ad scribendum poni. Cic. Pæto, lib. 9. 15, Et quidem quum in mentem venit, ponor ad scribendum: & antè audio, sc, &c.
Ponere quæstionem. Id est proponere. Senec. epist. 50, Sederem otiosus, & eiusmodi quæstiones ponerem.
Ponere quæstiunculã, pro Proponere, vel opponere. Cic. 1. de Orat. Quid mihi nunc vos, inquit Crassus, tanquam alicui Græculo otioso & loquaci, & fortasse docto atque erudito, quæstiunculam, de qua meo arbitratu loquar, ponitis?
¶Ponere, Desinere: quoniam quum cessamus ab opere, collocare quodammodo ac reponere videmur id quod agebamus. Virgilius 7. Æneidos,
Quum venti posuere, omnisque repentè resedit Flatus. Hoc est quieuere. Seruius.
¶Ponere, Deponere. Virg. 1. Æneidos,
-ponuntque ferocia Pœni
Corda volente deo.
Ponere de manibus. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. 1, Quos quidem libros non sine causa noster ille Africanus de manibus ponere non solebat.
Ambages. Ouid. 10. Metam.
Amorem ponere, Omittere. Ouid. 1. de Remed. amor.
Feroces animos. Liu. 8. ab Vrbe.
Arma poni iubet, fatentes se victos. Liu. 4. ab Vrbe.
Armis positis substitit pars vtraque. Ouid. 12. Metam.
Barbam Suet. in Calig. cap. 5.
Barbam & vngues. Horat. in Arte.
Asperatum positis mitescent secula bellis. Virg. 1. Æneid.
Ponere caput, Demittere. Horat. 2. Serm. satyr. 8.
Muli ponunt clitellas. Horat. 1. Serm. satyr. 5.
Colorem nigrum. Ouid. 7. Metam.
Comas. Virg. 11. Æneid.
Consilium ponere, Desistere à consilio. Plin. epist. 11. lib. 2.
Coronam ponere, luctus gratia. Cic. ad Attic. lib. 14.
Curam ponere, pro Deponere. Liu. 5. ab Vrbe.
Curas graues. Ouid. 9. Metam.
Curæ positæ pectore. Silius lib. 11.
Decorem. Ouid. 3. de Arte.
Dolorem. Cic. 3. Tuscul. Quid est autem quod plus valeat ad ponendum dolorem, quàm quum est intellectum, nihil profici, & frustra esse susceptum?
Erumnas Virg. 3. Georg.
Fastus Ouid. 14. Metam.
Et varios ponit fœtus Autumnus. Virg. 2. Georg.
Et iam olim seras posuit quum vinea frondes. Virg. 2. Georg.
Grauitatem. Ouid. ad Pisonem.
Imaginem alicuius Ouid. 3. Metam.
Imperium. Martial. lib. 11. 6.
Inuidiam. Cic. pro Cluentio, Vt in iudiciis & sine inuidia culpa plectatur, & sine culpa inuidia ponatur.
Iras fideliter. Ouid. 6. Fast.
E qui posuere iubas Stat. 3. Thebaid.
Labores. Ouid. 6. Fast.
Librum. Cic. 1. Tuscul.
Metum. Plin. epist. 101. lib. 5.
Minas ponit mare. Lucret. lib. 5.
Verùm pone moras Horat. 4. Carm. ode 12.
Odium ponere. Cic. in Pisonem, Tamen illud contentionis odium simul cum ipsa pugna, armisque ponant.
Oues veteri positum est, pro Peperit Ouid. epist. 11.
Dracones posuere pellem senectæ. Ouid. 7. Metam.
Personam amici. Cic. 3. Offic. Ponit personam amici, quum induit iudicis.
Pudorem. Martial. lib. 11. 28.
Querelis positis requiescunt ora. Propert. lib. 3. eleg. 10.
Questus ponere. Ouid. 9. Metam.
Sensum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2.
Spem. Ouid. ad Liuiam.
Studium lusus Horat. 4. Carm. ode 12.
Superbiam ponere, Exuere. Horat. 3. Carm. ode 10.
Timorem Ouid. 10. Metam.
Tunicam. Cic. 5. Tusc.
Velamina. Ouid. 2. Fast.
Verecundiam. Plin. lib. 7. epist. 25.
Veste posita, nuda ferunt corpora. Ouid. 2. Fast.
Incendia posuere vires indomitas. Virg. 5. Æneid.
Virginitas posita. Ouid. 6. Fast.
Vitam ponere, Mori. Propert. lib. 2. eleg. 17.
Vitia ponere. Cic. 3. de Orat. Idque si feceris, multa (vt arbitror) hic hodie vitia ponemus.
¶Pono, pro Duco, arbitror. Cic. in Brut. Hoc loco ipsum Domitiũ non relinquo. Nam etsi non fuit in oratorum numero, tamen pono satis in eo fuisse orationis atque ingenij, quo & magistratus personã, & consularem dignitatem tueretur.
¶Ponere, pro Componere & temperare. Horat. 1. Carm. ode 3,
-quo non arbiter Adriæ
Maior, tollere seu ponere vult freta.
¶Ponere, Apponere. Martial. lib. 8. 23,

Inuitas ad aprum, ponis mihi Gallice porcum. Sic lib. 1. Hinc poetæ fabulas & scripta sua ponere dicebantur, quòd ea in scena spectatoribus, quasi in conuiuio apponebãt. Iuuen. satyr. 1, Pone Tigillinũ. Id est affer in scenam aliquid de Tigillino scriptum.
¶Ponere, Pingere. Horat. 4. Carm. ode 8,
Hic saxo, liquidis ille coloribus
Solers nunc hominem ponere, nunc deum. Id est formare, pingere. Acron. Turnebus, Ponere, more Græco dixit, pro facere. Nam in eo sensu sæpenumero ποιεῖν ab Homero vsurpatur. Sic alio loco idẽ Flaccus,
Quia ponere totum Nesciet. Id est facere.
¶Ponere pallium, aut aliquid aliud, quod & Deponere dicitur. Plautus Curcul. 7.
Ponere pignora pocula. Id est Deponere in sponsionem. Virgilius 4. ecloga.
¶Pone eum esse victum. Terentius Phorm. 4. 3. Iulianus in l. Si in qualitate. D. De act. empt. & vend. Pone enim dixisse eum, quinquaginta iugera vineæ esse, &c.
¶Ponunt philosophi. Id est statuunt, censent, decernunt, scribunt. Plin. lib. 11. cap. 52, Aristoteles vitæ breuis signa ponit raros dentes. Cic. 4. de Fin. Sed primùm positum sit, nosmetipsos commendatos esse nobis.
¶Longè & retro ponenda omnia, quæ sine honestate sunt. Cicero 3. Tusculan.
¶Positum est in te vt, &c. Id est In te situm est. Cic. Att. lib. 12, Sed si perficitur de hortis Silij, hoc est, si perficis (est enim totum positum in te) nihil est scilicet quod de Cotta cogitemus.
¶Positum sit. Cic. in Orat. Positum sit igitur in primis (quod pòst magis intelligetur) sine philosophia nõ posse effici quem quærimus eloquentem. Idem lib. 4. de Finib. Sed primùm positum sit, nosmetipsos commendatos esse nobis, &c. Philosophica locutio est: nam positiones vocant philosophi, eas propositiones, quæ sine probatione ponuntur, & quarum in aliud tempus probatio differtur. Græci θέσεις vocant.

Positus, pen. corr. Particip. {τεθείς} vt
Positis omnium aliarum rerum curis. Liu. 7. ab Vrbe.
¶Positus, Exanimatus. Virg. 4. Æneidos.
-sic te vt posita, crudelis abessem? Seruius. Ouidius,
Téne ego sustineo positum scelerata videre? Id est mortuum.
Corpus positum, id est humatum. Lucret. lib. 3,
Proinde vbi se videas hominem indignarier ipsum
Post mortem fore, vt aut putrescat corpore posto, &c. Posto, posito.
¶Positus super armamentarium, Præfectus armamentario. Curtius libro 6.
¶Posta, pro Posita. Lucret. lib. 3,
Semina sæpe in eodem, vt nunc sunt ordine posta.

Positurus, pen. prod. {θήσων.} Ouid. 3. Metamorphoseos,
Nec mihi mors grauis est posituro morte dolores.

Positor, pen. corr. {κτίστης.} Ouid. 9. Metamorphoseos,
-& in Aside terra
Mœnia constituis, positoris habentia nomen. Id est conditoris.
Templorum positor. Ouid. 2. Fast.

Positus, huius positus, pen. corr. masc. gen. {θέσις} Id est positio, siue situs. Ouid. 4. Fastorum,
Trinacria, à positu nomen adepta loci. Celsus in principio libri 8,
Prius positus ossium, figurásque indicabo.
Locorum positus. Tacit. lib. 4, Quæ positu regionis à tergo illis. Idem lib. 5, Ille positus siderum, ac spatia dimensus.
Vrbs melius defensa positu Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7.
Mœnibus, & positu vix adeunda loci. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9.
Variare capillos positu. Ouid. de Medicamine faciei.
Variare comas posito. Ouid. 3. Metam.

Positiuus, pen. prod. Adiectiuum {θετικός} Quod primò positum est, nec aliunde deriuatum. à quo Grammatici Positiuum à comparatiuo & superlatiuo distinguunt, quòd illud sit quasi fundamentum istorum.

Positura, positurae, penul. prod. {θέσις} Nota qua sensus in oratione distinguitur. Lucret. lib. 2.
Dissoluuntur enim posituræ principiorum. Lucret. lib. 2.
Positura, Situs, siue positio. Gellius lib. 14. cap. 1, Vt animaduerterentur quo habitu, quáque forma, quáque positura stellarum aliquis nasceretur. Sic syllabam esse longam positura dicimus.

Positio, Verbale {θέσις, θέμα.} Plin. lib. 18. cap. 5, Vt solum sua virtute valeat, qua dictum est, positione.
Loci positio Quintil. lib. 3. cap. 7.
Positio cæli, pro Situ, regione, vel statu alicuius rei ad aliquam cæli vel solis partem: quidam aspectum vocant. Colum. lib. 1. cap. 6.
Positio vrbis. Cic. pro Flacco, De quorum vrbis positione propter pulchritudinem etiam inter deos certamen fuisse proditum est. De Atheniẽs.
Positio campestris. Colum. lib. 1. cap. 2.
Positionis arbustiuæ exemplo. Colum. lib. 4. cap. 1.
¶Positio, apud Oratores. Quintilianus lib. 9. cap. 4, Tempus enim solùm (alij sonum legunt) metitur, vt à sublatione ad positionem iisdem sit spatiis pedum. Quem locum sic explicat Diomedes lib. 3, Pes est sublatio & positio duarum aut trium ampliúsve syllabarum, spatio comprehensa. Pes est poeticæ dictionis duarum ampliúsve syllabarum cum certa temporum obseruatione modus, recipiẽs ἄρσιν & θέσιν. Id est, qui incipit elatione, & finitur positione. Hæc ille.
Positio Sublationi opponitur, éstque syllabæ inter pronunciandum depositio, seu depressio, Vide A R S I S.
Vitia positionum. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Inconueniens positio. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Positio dictionis. Quintil. lib. 1. cap. 5, Simplices voces positione, id est natura sua constant. compositæ autem præpositionibus subiungũtur: vt Innocens, &c. Budæus.

Fœminina positio. Quintil.lib 1.cap.4. Aut quæ fœminina positione mares, aut neutralis fœminas significant. De nominum generibus. Positionem hic interpretor, quam Grammatici vulgò *terminationem* vocant.

Positio, pro Thesi seu argumento. Quintil.lib 2. cap.3. Taceo de positionibus & declamationibus rhetorum.

Pons, pontis, m.g. { [illegible] } Per quod super aquas transimus. A pendeo dicitur, quòd veluti in aere pendeat. Plin lib 8.cap 3. Territos spatio procul pontis à continente porrecti, vt sese longinquitatis æstimatione fallerent, auersos retrorsus iisse.

Ignotus pons. Virg.3 Georg.

Naumachiarius, Vide NAVIS.

Sancus. Lucan.lib 4.

Solutus. Claud 7.Paneg.

¶ Angusto ponte pars oppidi adiungitur & continetur. Cic.6.Ver.

Crebris pontibus consistere. Virg.4.Georg.

Deiicere de ponte in Tyberim aliquem. Cic.pro Rosc.Amer.

Distendere pontem in agros. Lucan.lib.4.

Disturbare pontes. Author ad Herenn.lib.1.

Facere pontem. Cic.in Vatin.

Indere pontes. Tacit.lib.15.

Iniicere pontem, Vide INIICIO.

Intercupi pontes quos feceram Plancus Cic.lib.10.13.

Interscindere pontem à tergo Cic.2.de Legib.

Iungere ponte fluuium, Fluuio pontem imponere. Curtius lib.4.

Ludere ponte magno. Catul.ad Coloniam, epigr.17.

Reuellere pontes. Claud.lib.1 in Ruffinum.

Rupti torrentibus pontes. Quintil.lib.2 cap.13.

Vellere pontem. Virg 8.Æneid.

¶ Pons, pro Scala nauium. Virg.10 Æneidos,

Interea Æneas socios de puppibus altis
Pontibus exponit.

¶ De ponte deiicere sexagenarios solebant antiquitus, teste Festo, in integris cuditibus. Cic.pro Rosc.Amer. Habeo etiam dicere, quẽ contra morem maiorum, minorem annis sexaginta de ponte in Tyberim deiecerit. Budæus.

¶ Sic tibi bonus ex tua pons libidine fiat. Catul.epigr.17.

¶ Pons aliud significat apud Cic.ad Attic lib.1 epist.11, Operæ, inquit, Clodianæ pontes occuparãt. tabellæ ministrabantur, ita vt nulla daretur, Vti rogas. Pontes (ait Paulus Manutius) quibus cistæ suffragiorum superimpositæ. Pontes igitur occuparant operæ Clodianæ, vt ea iis quas vellent tabellas suffragium laturis ministrarẽt, eas inquam duntaxat, quæ inscriptæ essent, Vti rogas. Lib.1 Rhetor. ad Herennium: Cepio, vt Saturninum contra Senatusconsultum, intercedentibus collegis, legem de semissibus & trientibus aduersus Rempub vidit ferre: cum viris bonis impetum facit: pontes disturbat: cistas deiicit: impedimento est: quo serius feratur lex. Et lib.3. de Legib Pontes etiã lex Maria fecit angustos. Ouid.lib.5.Fastorũ,

Pars putat, vt ferrent iuuenes suffragia soli
Pontibus infirmos præcipitasse senes. Pontes puto fuisse mensulas angustissimas pedibus altioribus, pontes ad similitudinẽ dictas, non ad veritatem. & singulas comitio singulis tribubus aut curiis appositas, cistis superstratas, suffragiorum tabellas continentibus. Hæc Manutius. Vide Erasmum in Prouerb, Sexagenarios de ponte deiicere.

Ponticulus, ponticuli, pen.corr.m gen, Diminutiuum. { [illegible] } Cic. lib 5. Tusc. Et quum fossam latam cubiculari lecto circundedisset, eiúsque fossæ transitum ponticulo ligneo coniunxisset, &c.

Ponto, pontonis, pen.prod.m.gen. { [illegible] } Pontones, naues quibus in transmittendis amnibus loco pontium vtimur. Paulus in L.vlt.D. De seruit.rust præd. Flumine interueniente via constitui potest, si aut vado transiri potest, aut pontem habet, diuersum, si pontonibus traiiciatur. Cæs 3.bel.Ciuil. Pontones, quod est genus nauium Gallicarum, Lyssi relinquit.

PONTIA { [illegible] } Insula Tyrrheni maris, teste Ptolemæo lib.3.cap.1, Vulgò *Ponce*. Ea hac fuit Pontius Pilatus. Pontiæ item, insulæ sunt in mari Tusco, vt scribit Plinius lib.3.cap.6, Ab his vltra Tiberina ostia in Antiano, Astura, mox Palmaria, Sinonia, & aduersum Formias Pontiæ.

PONTIA tribus, ab oppido Pontia, cuius ciues in vrbem asciti fuerãt, dicta nominatã que est. Alexander Alexand.lib 1 cap 17. Vide TRIBVS.

PONTIAE, insulæ sunt aduersum Formias, ad ostia Tiberina. Plin.libro 3 capite 6.

Pontica gemma. Ponticarum plura sunt genera. Est stellata, nunc sanguineis, nunc aureis guttis, quæ inter sacras habetur. alia pro stellis eiusdem coloris lineas habet, alia montium conuallíumque effigies. Plin.lib.37 cap 10.

Ponticulus, Vide PONS.

PONTICVS { [illegible] } Poeta quidam qui de bello Thebano scripsit, vt inquit Propert.lib.1.eleg 7. Ouidius quoque lib.4. Trist.eleg.9, huius meminit,

Ponticus heroo, Battus quoque clarus iambis,
Dulcia conuictus membra fuere mei.

Pontifex, p.corr. pontificis, p.corr. m.g. { [illegible] } Sacer magistratus, vt apud Varr.lib 4.de Ling.Lat ait Scæuola, A posse & facere dictus: vel, vt ait Varro, à ponte: quia sublicius pons à pontificibus factus est primùm, & deinde restitutus. A posse & facere deriuat Scæuola, quia ius illis erat sacrificandi. Facere enim apud veteres, sacrificare est. Cic.Att.lib 4, Calendis Octobris habetur Senatus frequens, adhibentur omnes pontifices qui erant Senatores, &c.

Præsunt sacris pontifices, auspiciis augures. Cicero 1.de Natura deorum.

Sacerdotes alij diuis aliis, omnibus pontifices, singulis flamines sunto. Cic.2.de Legib.

In pontificum libris & in XII tabulis plurima est antiquitatis effigies. Cic in Orat.

Cœnæ pontificum. Horat.lib 2 Carm ode 14.

Libri pontificum Horat 2 epist 1.

Religio pontificum. Cic pro Domo, Si cuius forte pontificis animum (quod certo scio aliter esse) mea sententia offendit, alio modo sit consultus tamen aut de religione pontificum, aut de Republ. &c.

Secures pontificum Horat.3 Carm ode 23.

Dicite pontifices, in sacro quid facit aurum? Persius satyra 2.

Erant maiores & minores põtifices: Inter quos summus, qui põtifex maximus dictus est: quòd maximarũ rerũ, quæ ad sacra & religionem pertinent, iudex sit, vindex contumaciæ priuatorum magistratuum. Numa enim pontificem fecit, eique sacra omnia attribuit: eiúsque scitis sacra omnia priuata & publica subiecit: instituitque vt idem pontifex non cælestes modò cæremonias, sed iusta quoque funebria, placandósque manes edoceret. Author Liuius Decad.1.lib 1. Alex.lib.2 cap.8.

Maximus pontifex Metellus viginti & duos annos ei sacerdotio præfuit Cic.de Senect.

Minores pontifices, Vide Minor in PARVVS.

Pontificatus, huius pontificatus, pen prod. { [illegible] } Pontificis dignitas, sicut Consulatus Cic. de Arusp.resp. Qui statas solennésque cæremonias, pontificatu, &c contineri putauerunt

Pontificius, Adiectiuum, Quod est pontificis. Cic.3.de Nat.deor. Docebo meliora me didicisse de colendis diis immortalibus iure pontificio & more maiorum. Idque cum multis aliis rebus, tum è pontificio iure, & cæremoniis sepulcrorũ intelligi licet. Item in Bruto. Audiui enim nuper studiosè, & frequentar Sami, quum ex eo ius nostrum pontificium, qua ea parte cum iure ciuili coniunctũ esset, vellem cognoscere. Sanè ius pontificium, quod hodie ius canonicum vocant, etiam nunc cum iure ciuili coniunctum est.

Pontificia, pontificiorum, plur.num, Libri pontificij. Cic.1.de Nat.deor. Deinde nominum non magnus numerus ne in pontificiis quidem nostris, deorum autem innumerabilis.

Pontificium, Substantiuè, pro iure & potestate faciendi. Gell.lib.1.cap. 13, Sunt enim non pauci qui sententiam suam in vtramparte defixerint, & re semel statuta, deliberatáque ab eo, cuius negotium id, pontificiúmque esset, nequaquam putauerint contra dictum eius faciendum esse.

Pontificalis, & hoc pontificale, penult.producta, Quod ad pontificem pertinet. Vnde Pontificales libri, in quibus sacræ cæremoniæ continentur.

Pontificalis authoritas Cic.2 de Leg.

Caput pontificale. Ouid 3 Fast.

Pontificales cœnas, olim appellabant cœnas sumptuosas, opiparásque. Ad quod alludit Horat.2.Carm ode 14, —& mero
Tinget pauimentum superbo
Pontificum potiore cœnis. Macrobius libro Saturnalium tertio, vetustissimam quandam pontificis cœnam describit, summo apparatu, & omnigenis lautitiis affatim instructam. Inde notum appatet, quòd solennes, sacræque cœnæ exquisitissimis epulis solebant instrui. Erasmus.

Honor pontificalis. Ouid 3.Fast.

Pontificalia atque auguralia insignia. Liu.10.ab Vrbe.

Ius pontificale Cic 2 de Legib.

Sacrum pontificale. Ouid.1 Fast.

PONTINA, pen.prod. { [illegible] } Palus Volscorũ est iuxta viam Appiã, quam Plin. lib 3 cap 5, non longè fossa à Circeis dicit, quem locum XXXIII vrbium fuisse Mutianus ter Consul prodidit. Exsiccata est à Corn. Cethego cuiᵉ cui ea prouincia obuenerat: agérque ex ea factus, vt ait Liuius lib.47. Insequentibus deinde seculis iterum exsiccata à Theodorico Gothorum rege, vt ex eius inscriptione in eo loco cernitur. Latrunculorum autem fuisse sedem ait Iuuenal.satyr.3. Lucan.lib.3 Quintil.lib.3 cap.8.

PONTINA tribus, Vide TRIBVS.

PONTINVS, penult.prod. { [illegible] } Vir fortissimus: laborum, periculorum, consiliorum Ciceronis socius: vt ipse testatur de Prouinc. Cons. Modò ille meorum laborum, periculorum, consiliorum socius C. Pontinus fortissimus vir, ortum repentè bellum Allobrogum, atque hac scelerata coniuratione excitatum, prælio fregit, eósque domuit qui lacessierant: & ea victoria contentus, Repub. metu liberata quieuit.

Pontones, Vide PONS.

PONTVS { [illegible] } Insula est, de qua Virg 1.Georgicorum,
—virosáque Pontus
Castorea. Est & prouincia Asiæ Minoris, à Ponto regia sic cognominata, nobilis crudelitate Medeæ. Hæc (vt Strabo refert lib.1.2.8 9) ab Occidente Hali flumine clauditur, ab Oriẽte Colchide, à Meridie Minori Armenia. Ptolemæus verò aliter libro 5. ait enim, Pontus ab Occasu ore Ponti & Thracio Bosphoro: à Meridie, regione quæ propriè Asia dicitur: à Septentrione parte Euxini maris terminatur. Eius ciuitates insignes sunt, Chalcedon, Nicomedia, Nicæa. Hic regnauit Mithridates, Eupator, & Pythodoris regina. Ex Ponto fuit Aquila, veteris testamenti translator & interpres.

Pontus, Nerei filius & Neptuni, vt Eusebius lib 1. Præparat. scribit. Vnde Pontus mare dici videtur. Alij Pontum dici existimant mare, ab [illegible], quod est mergo. Vel à [illegible], id est labor, quia sit laboribus plenus. Ridiculè per contrarium dici arbitrantur, quòd careat ponte. Propriè autem id mare Pontus appellatur, quod à palude Mæotidis vsque in Tenedum protenditur: sed vbi primùm se arctat, à Tenedo incipiens, post Helles casum, Hellespontus vocatur: vbi expandit, Propontis: vbi iterum premit, Thracius Bosphorus: vbi iterum effundit, Pontus Euxinus, qui paludi committitur. Palus ipsa, Mæotis in Ponto iuxta Phasidis ostium: Tomos ei loco proxima insula est, Medeæ crudelitate memoranda, quæ ibi fratrem suum Absyrtũ interfecit, nec minus Nasonis exilio nota. Ouid. Tristiũ lib. 1, Inde Tomos locus est, &c.

Pretia Ponti. Virg 1.Georg.

Gurges

Porrecta loca à Iul. Cæsare dicuntur lib. 5 de bel. Gal. neque montibus interfepta, neque syluis impedita. sic enim loquitur ille, Quũ se illi identidem in syluas ad suos reciperent, ac rursus è sylua in nostros impetus facerent, neque nostri longius, quàm, quam ad finem porrecta atque aperta loca pertinebant, &c. Monuit Lambinus.

Statua est in Ceramico Chrysippi sedentis, porrecta manu. Cicero 1 de Finib.

Mora porrecta Ouid. 4. de Pont. eleg. 12.

Longè series porrecta viarum. Stat. 3 Syln. 3.

Porrecta in latitudinem stabula. Colum. lib. 7. cap. 3.

Tellus. Horat. Epod. 5.

¶Porrectus, aliquando nomẽ est: vt Porrectiore fronte loqui: hoc est hilariore. Plaut. Casin. 7.

¶Porrectum, directũ: cui opponitur anfractũ. Varro de Ling. Lat.

Acies porrectior, Vide acies.

Porrectio, Verbale { [illegible] } Cic. 2. de Nat. deor. Digitorum enim contractio facilis, facilisque porrectio, propter molles commissuras, & artus nullo in motu laborat.

Brachij porrectio. Author ad Herenn. lib. 3.

Porrigo, pen. prod. porriginis, pen. corr. fœm. gen. { [illegible] } Genus morbi, vbi inter pilos quædam quasi squamulę surgunt: eæque à cute resoluuntur, & interdum madent, multo sæpius siccæ sunt. Sæpius fit in capillo, rarius in barba, aliquando etiam in supercilio, vt ait Celsus lib. 6 cap. 2. Iuuenal. Satyr. 2,

-sicut grex totus in agris

Vnius scabie cadit, & porrigine porci,

Vuáque conspecta liuorem ducit ab vua. Quibusdam in libris melius prurigine legitur, vt & in Iustino, de Iudæis, Quum scabiem & pruriginem paterentur. Porrigo autem habere potius hoc nomen à porro olere, quàm à porrigendo syllabæ originem ostendente, videtur. Turnebus.

Impexa porrigine fœdum caput. Horat. 2. Serm. satyr. 3.

PORRIMA, penul. corr. { [illegible] } soror siue comes Carmentæ matris Euandri. Ouid. 1. Fastorum,

Porrima placatur, &c.

Porrina, In PORRVS.

Porrò, Aduerbium { [illegible] } significat Certè. Cic. pro Plancio, Nihil porro tam inhumanum, tam immane, tam ferum, quàm committere vt beneficio non dicam indignus, sed victus esse videare.

¶Porrò, Hortantis. Virgil. 9 Æneidos,

-precipe porrò

Quid dubitem. Seruius.

Perge porrò: nam de isto magna dissensio est. Cic. 4. de Finib.

¶Porrò. Virgil. 5 Æneidos,

-hoc maxima porrò

Accepit Roma, & patrium seruant honorem. Seruius, Porrò, per longum interuallum: & est aduerbium temporis. Sic dicimus, Lycurgus non porrò ab Homeri temporibus fuit.

¶Porrò ire pergas, vt sit aduerbium loci. Liuius libro 8. Porrò, Id est vltrà.

Porrò, longè remotum. Virgil. 6. Æneidos,

-quæ ſint ea flumina porrò. Seruius.

¶Porrò { [illegible] } Aduerbium ordinis. Terent. Andr. 4. 4.

Mone ocyus te, vt quid agam porrò intelligas.

Porrò { [illegible] } Postea, deinde, In futurum. Cic. Marcello, lib. 4. 9. Nõ est porrò tuũ vno sensu solùm oculorum moueri. Terent. Hecy. Quod quum ita esse inuenero, quid restat, nisi porrò vt fiam miser? Porrò hoc loco, Id est postea, vel in posterum, authore Donato.

¶Porrò, Coniunctio { [illegible] } pro AVTEM ponitur, locatúrq; in principio orationis. Quintil. in Apibus pauperis, Porrò, qui confessum defendit, non absolutionẽ sceleris petit, sed licentiam. Cic. pro Milone, Occurrebat mancam, ac debilem præturam suam futurã Consule Milone, cum porrò summo consensu Pop. Rom. Consulem fieri videbat.

¶Porrò, pro Coniunctione expletiua aliquando ponitur, authore Donato. Terent. Andr. 1. 5,

-adeón' me ignauum putas,

Adeón' porrò ingratum, aut inhumanum, &c.

¶Porrò, Græcum est, [illegible].

¶Age porrò tu qui te tam religiosum existimari voluisti interpretem fœderum, cur Tauromenitanis, &c. Cic. 7. Verr.

Iam porrò videte cætera Iudices. Cic. pro Roscio Amer.

Mihi porrò, vt ego non dicam, quis omnium mortalium non intelligit, quàm longè progredi sit necesse? Cic. 7. Verr.

Porrò autem, pro Et vasò, & porrò. Terent. Phorm. 1. 1,

-porrò autem Geta

Ferietur alio munere vbi hera pepererit:

Porrò alio autem vbi erit puero natalis dies. Budæus.

Porrò autem, pro Sed. Salust. in Catil. At illum ingens cura atque lætitia simul occupauere. Nam lætabatur, intelligens coniuratione patefacta ciuitatem periculis ereptam esse. Porrò autem anxius erat, dubitans in maximo scelere tantis ciuibus deprehensis quid facto opus esset.

Catoni porrò assensus est Fauonius. Cic. Attic. lib. 7.

Sequitur porrò nihil deos ignorare. Cic. 2. de Diuinit.

Neque porrò, pro Neque etiam. Cic. 3. Verr. Neque enim perfectè dicta, neque porrò hac seueritate digna sunt. Budæus.

Porrò minima, pro Et etiam, vel Longè minima potius. Cicero 5. de Finibus, Ea nos mala dicimus, sed exigua & porrò minima. Budæus.

¶Porrò, pro Valde. Cic. de Senect. Sæpe à maioribus natu audiui, qui se porrò pueros à senibus audiuisse dicebant.

Porrò Quirites. Ignoto nobis hactenus sermone, vox erat quiritantium, & auxilium populi implorantium. Tertull. in Valentinianos, Vt etiam inclamauerit in eam [illegible], quasi porrò Quirites, aut fidem Cæsaris. Author obscœnorum versuum,

Porrò (nam quis erit modus) Quirites. Annotauit Turneb.

Porrus, vel Porrum, porri { [illegible] } Genus oleris noti. Martialis libro 13 19.

Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros,

In medio virides stipite cerne comas. Plin. lib. 19 cap. 6, Porrum seritur semine ab æquinoctio Autumno, si sectiuum facere libuerit, densius. In eadem area secatur donec deficiat, stercoratúrque semper, si nutritur in capita antè quã secetur. Quum increuit, in aliam aream transfertur, summis foliis leuiter recisis ante medullam, & capitibus retractis, tunicis sub extremis. Et paulo pòst, Sectiui duo genera, Herbaceum folio incisuris eius euidentibus, quo vtuntur medicamentarij. Alterum genus suauioris folij, rotundiorisque, incisuris leuioribus.

Catinus porri & ciceris. Horat. 1. Serm. satyr. 6,

Ad porri & ciceris refero laganíque catinum. De parabili cibo intelligendum frugíque mensa arbitror. Nam porrum pro oleribus posuit, quæ vilissima sunt cibaria. & cicer legumen est, quo pauperiores vescebantur. Turneb.

Sectile porrum. Iuuenal. Satyr 3. sub finem.

Sectiui porri fila Iuuenal. Satyr. 14.

De porris capitatis est epigramma Martialis, lib. 13 19.

Porrum, allium, & cepas, velut sanctissima numina venerati sunt, quæ fallere, aut illorum periurio adstringi, sine graui piaculo nõ licebat. Alexander lib. 5. cap. 10.

Porraceus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Quod est porri. Plin. lib. 32. cap. 18, Folia ima porraceis exilitura.

Porraceus color, Porri colorem referens. Plin. lib. 37. cap. 10.

Porrina, porrinæ, penul. prod. Locus porris consitus, vel porrorum vno in loco consitorũ multitudo. Scæuola in l. Defuncta. D. de vsufruct. Sempronio do lego ex reditu fructum oleris & porrinæ.

PORSENA, pen. corr. { [illegible] } rex Tusciæ, qui vrbem Romam obsedit Martial lib. 1. 106,

Vrere quem potuit contempto Mutius igne,

Hanc spectare manum Porsena non potuit. Additur etiam nonnunquam N, Porsenna, vt producatur. Virgil. lib. 8. Æneidos,

Necnon Tarquinium eiectum Porsenna iubebat, &c.

Minae Porsena. Horat. Epod. 16.

Porta, portæ { [illegible] } Omnis exitus, qua potest importari vel exportari aliquid, vnde etiam à portando dicta est, vel ab aratri portatione, inquit Donatus: quia in designatione vrbium, subiunctis vacca & tauro, qui vrbem designabat, aratrum manu suspendebat, ne sulcum quem primogenitum dicunt, faceret, vbi aditus ciuitatis erant relinquendi. Cæsar 6 bell. Gall. Capit arma à proximis, atque in porta consistit.

Porta, Varro de Ling. Lat. lib. 4. Qua viam relinquebant in muro, qua in oppidum portarent, portas.

Claustra ingentia portarum. Virgil. 7. Æneid.

Moræ portarum. Stat. 11. Theb.

Vigiles portarum. Virgil. 2. Æneid.

Fornice aduerso portæ. Virgil 6. Æneid.

Æratæ. Ouid. 8. Metam.

Ahena Stat. 10. Theb.

Bipatens. Virg. 2 Æneid.

Cornea. Stat. 5. Syln. 3.

Decumana. Vide Decumanus, in DECEM.

Eburna. Virgil. 6 Æneid.

Ferrata. Stat. 10 Theb.

Laxata. Claud. 2. Paneg.

Reclusa. Stat. 11. Theb.

Rudis Ouid. epist. 7.

Stabiles Claud. 2. de rapta Proserp.

Porta tenus. Tacit. lib. 3.

Vrbanæ. Ouid de Nuce.

¶Arietare in portam, Vide ARIETO.

Sublimibus portis astant. Virgil 11. Æneid.

Portæ non clausæ. Horat. 3. Carm. oda 5.

Diffindere portas vrbium. Horat. 3. Carm. ode 16.

Quà data porta ruunt, & terras turbine perflant. Virgil. 1. Æneid.

Efferre sese portis Virgil 12 Æneid.

Efferre pedem porta. Cic. Attic. lib. 8.

Erumpunt portis, concurritur. Virgil 4. Georg.

Exierat portis equitatus apertis. Virgil 8. Æneid.

Ad portam comites expectare. Cic. Cassio, lib. 15. 17.

Explorare portas. Virgil. 9. Æneid.

Imponere portam in aliquam regionem, Vide IMPONO.

Instant Rutuli sternere cæde viros portis circũm omnibus. Virgilius 10 Æneid.

Irrorare porta. Cic. in Pisonem.

Irrumpere portas patentes. Virgil. 11. Æneid.

Moliri portas. Tacit. lib. 18.

Obijcere portas. Virgil. 9. Æneid.

Obsidere portas. Stat. 10. Theb.

Obstrepere portis, Vide OBSTREPO.

Obstructas portas præbere re aliqua. Silius lib. 12.

Occupare portas vrbis Cic. 14. Philip.

Panduntur portæ sacræ. Virgil. 6 Æneid.

Pandere portas alicui. Virgil. 12. Æneid.

Patet porta aliquibus. Cic. in Pison.

Perfringere portas vi. Lucan. lib. 3.

Recludere. Ouid. 8 Metam.

Perfringere. Ouid. 6. Metam.

Reserare portas alicui. Ouid. 3. de Arte.

Ruere portis. Virgil. 4. Georg.

Substare in ipso limine portæ. Virgil. 2. Æneid.

Ad portam præsto esse lictores. Cic. in Pison.

Tenere limina portarum obsessa. Virgil. 2. Æneid.

¶Porta cæli, pro hemisphærio, id est semiglobo cæli. Virgil. lib. 3. Georgicorum,
-quam super ingens
Porta tonat cæli, & scopulis illisa reclamant
Æquora. Turnebus.

Portæ iecoris. Cic. 2. de Nat. deor. Per vias quasdam à medio intestino vsque ad portas iecoris. *Venam à porta* vulgus vocat, vel *Venam portæ*.

¶Porta, pro fœmineis genitalibus. Propert. lib.
Cantabant surdo, nudabant pectora cæco.
Lanuuij ad portas, hei mihi, solus eram. Eodem sensu accipiendum est quod à veteribus sapientibus traditum est, Portam ingredi nefas, qua cæteris. Vide plura apud Cælium lib. 4 cap. 7.

Portula, portulæ, penult. corr. Diminutiuum { [illegible] } Liuius 5 belli Punici, Conuenerat autem vt Philomenes portula assueta venationem inferens, armatos induceret, parte alia portam Temenitida adiret Annibal.

PORTAS Caucasiæ, locus in Albania, quo se Caucasus mons findens, ad amnis Dyriodoris transitum, portarum speciem refert. Caspias quidam eas portas nuncupant, sed errore inducti. Plinius libro 6. capite 11.

PORTA Augusta { [illegible] } Hispaniæ vrbs Ptolemæo lib. 2. cap. 6. *Torquemada* vulgò.

Portendo, portendis, portendi, portentum, portendere { [illegible] } Portò, hoc est ante tendere, prædicere, præmonstrare. Cic. 2. de Nat. deor. Prædictiones verò & præsensiones rerum futurarum quid aliud declarant, nisi hominibus ea quæ sint ostendi, monstrari, portendi, prædici, ex quo illa ostenta, monstra, prodigia dicuntur?

Cladem portendere alicui. Silius lib. 4.
Commutationem rerum populo portendere. Cic. 1. de Diuinat.
Genus alicui portendit vae. Virgil. 7 Æneid.
Læta omnia prosperáque portendere. Liuius 1. ab Vrbe.
Nox portendit metus. Stat. 9. Theb.
Ea ostentari metus magnorũ periculorũ portenditur. Cic. 6. Verr.
Superi portendunt noua. Claud. 1. in Eutrop.
Periculum principibus dij portendunt. Cic de Arusp. resp.
Significationes rerum futurarum vigilantibus & dormientibus portenduntur. Cic. 1. de Nat. deor.
Spem portendere. Liuius 9 bel. Punici.
¶Portentum malum, in significatione passiua vsus est Plautus in Curcul. 6,
Pacem ab Æsculapio petas: ne fortè tibi eueniat magnum malum, quod in quiete tibi portentum est. Id est præmonstratum est.

Portentum, portenti { [illegible] } Quod portendit & præmonstrat aliquid futurum. Varro, In cælo, inquit, memorabile extitit portentum. Portenta auté ex auguriis & auspiciis significationem accipiebant. Vide apud Cic. lib. 2. de Nat. deor.

Portenta, ostenta, monstra, prodigia dicuntur, quia ostendunt, portendunt, monstrant, prædicunt. Cic. 1. de Diuin.

Portenta existimarũt quidã grauia esse, ostenta bona. Alij portẽta quædam bona, ostenta quædam tristia appellari. Portenta quæ quid porro tendatur, indicent: ostenta, quæ tantummodò ostendant monstra, præcipiant quoque remedia. Portenta porrò fieri dicuntur, quum solida corpora rarò se ostendunt, vt Cometæ, turbines, barathra, sereno cælo facta tonitrua. Festus & Paulus.

Hominũ pecudũmque portẽta præter naturã. Cic. 2. de Nat. deor.
Explanationes portentorum, Hetruscorum disciplina continentur. Cic de Arusp. resp.
Interpres portentorum. Cic. 1. de Diuin.
Portentum & funus Reipub. Gabinius. Cic de Prou. Cons. Quòd si ille, & paulo antè, & quotiescunque ei locus dicendi ac potestas fuit, Gabinium & Pisonem duo Reipubl. portenta, ac pene funera, cum propter alias causas, tum maximè propter illud insigne scelus eorum, &c.
Fatale portentum, prodigiúmque Reipub. P. Clodium vocat Cicero in Pisonem.
Magica portenta, Vide MAGVS.
¶Casum aliquem portenta ferunt Virgil. 8. Æneid.
Loqui monstra ac portenta. Lucret. lib. 4.
Sed vatis portenta deûm terroribus obstant. Virgil. 7. Æneid.
¶Portentum, pro Bono omine posuit Virgil. 8 Æneidos,
-ne quære profectò
Quem casum portenta ferant. Id est, bona omina, quæ victoriam portendunt.
¶Portentum, Inane quidpiam & irridendum. Cic. 1. Tuscul. Aut quid negotij est hæc poetarum & pictorum portenta conuincere?

Portentosus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod portentum facit. Cic. 2. de Diuin. An verò illa nos terrent, siquando aliqua portentosa aut ex pecude, aut ex homine nata dicuntur?
Portentosa Græciæ mendacia. Plin. lib. 5. cap. 1.
Portentosiora. Plin. lib. 24 cap. 17.
Portentosissimum opus. Plin. lib. 36. cap. 13.

Portentuosus, pen. prod. Idem. Sueton. in Domit. cap. 4, Ante pedes eius stabat puerulus coccinatus, portentuoso paruóque capite. Castigati codices habent portentoso.

Portentificus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } vt Venena portentifica, Portenta ac monstra facientia. Ouid. 14 Metam.

PORTHMOS { [illegible] } Idipsum est quod nos Gaditanũ dicimus. Est & oppidi in Eubœa nomen. Plin. lib. 3 cap. 5. & lib. 4. cap. 12.

Porthmos, fretum, maris inter duos continentes angustiæ. Budæus in l. Lucius. De seruit. rustic. præd. in Pand.

Porthmeus, porthmei, penult. corr. { [illegible] } Latinè dicitur transfretator, qui nauigio vehit, & qui exigit portorium. [illegible] enim, Latinè dicitur fretum. Vide PASTVM. Iuuenal. Satyr. 3,
Iam sedet in ripa, terrúmque nouitius horret

Porthmea. Plin lib. 3. cap. 3, Quã intrat, porthmos à Græcis, à nobis Gaditanum fretum.

Porticus, huius porticus, penultima correpta, fœminini generis { [illegible] } Egregium aduersus tempestates, ac feruorem Solis receptaculum, quo includi areæ solent: quæ propter repentinos imbres, & vmbrarum ac deambulationis gratia ædificatur. Ouid. 1. de Arte, de porticu Pompeiana,
Tu modò Pompeia lentus spatiare sub vmbra,
Quum Sol Herculei terga Leonis adit. Cic pro Domo, Via pars ædium mearum decima ad Catuli porticum accessit, causa fuit ambulatio, & monimentum, & ista Tanagræa oppressa libertate libertas. In palatio pulcherrimo prospectu porticum cum conclauibus pauimentatam trecentûm pedum concupierat.
Amplæ porticus. Virgil. 3. Æneid.
Excelsa porticus. Cic. ad Attic. lib. 4, In campo Martio septa tributis comitiis marmorea sumus & tecta facturi, eáque cingemus excelsa porticu.
Porticus in O literæ similitudinem circumacta. Plin. Iunior lib. 2. epist. 17 ad Gallum.
Longæ porticus. Virgil. 2. Æneid.
Perfusa luto. Iuuen. Satyr. 14.
Spatiosa. Ouid. 1. de Arte.
Vacuæ. Virgil. 2. Æneid.
¶Coire in porticum, Vide COEO.
In porticibus deambulantes disputabant philosophi. Cicero libro 2. de Oratore. Idem libro 4. Academic. Sed quid eos colligam, quum habeam Chrysippum, qui fulcire putatur porticum Stoicorum?
Integebantur porticus lignis coniunctis inter se, Vide INTEGO.
Spatiari porticibus. Ouid. epist. 20.
Chrysippi porticus, Id est Stoica schola, [illegible] enim porticus est. Horatius 2. Serm. Satyr. 3.
¶Porticus Octauij. Suetonius de Clar. Grammat. Vide Ordine in OVO.
Porticus Pompeij, amphitheatrum erat Romæ amplissimũ, cuius meminit Plinius lib. 36 cap. 15, Causa ipsa cepit hominum XXXX millia: quum Pompeij amphitheatri toties multiplicata vrbe, tantóque maiore populo sufficiat a L. M. Meminit & huius Plutarchus in vita Bruti. Plinius interdum theatrum, interdum ædem Pompeij nominat.

Porticus, nonnunquam significat tabernaculum, siue tentorium. Cicero 2. Tuscul. Nanque Æsculapi liberorum saucij opplent porticus. Loquitur de Podalirio & Machaone, qui ad Troiam sedebant, & tabernacula habebant. Turneb.

Porticatio. Macer in l. funeris sumptus. D. de religiosis, & sumpt. fun. Itaque si amplum quid ædificari testator iusserit (veluti in circuitu porticationes) eos sumptus funeris causa non esse.

Porticula, penultima correpta, à porticu { [illegible] } Varro dixit, teste Budæo. & Cicero Fabio Gallo, lib. 7. 24, In porticula Tusculani. Est igitur porticula, parua porticus.

Portio, portionis, fœminini generis { [illegible] } Quasi partio, significat partem. Cicero 7. Verrina, Nunquam in Sicilia frumentum publicè est emptum, quin Mamertinis pro portione imperaretur.
Breuissima vitæ portio. Iuuen. Satyr. 9,
Portionem seruare. Curtius lib. 7.
Ad portionem, Vide AD præpositionem.
Portio vitæ aliqua. Plin lib. 11 cap 18.
Portio, pro Parte. Plin. lib. 8 cap 28. Siquidem & pericula præmonent non fibris modò extísque, circa quod magna mortalium portio hæret, sed &c.
Pro portione. Cicero 2. de Oratore, Sed oportet, vt in ædibus ac templis vestibula & aditus, sic causis principia pro portione rerum proponere. Budæus.
Pro rata portione aliquid distinguere. Cic. in Somn. Scip.
Pro virili portione. Tacit. in vita Agricolæ.
Supra portionem respondere. Colum. lib. 7. cap. 1, de asinis loquẽs, Huius animalis tam exiguæ tutelæ plurima & necessaria opera supra portionem respondent. Id est maiorem vtilitatẽ præbent, quàm pro cura & tutela sui. Budæus.
Portione, ablatiuus. Plin lib. 11. cap. 37, Cerebrum omnia habent animalia quæ sanguinem, Sed homo portione maximum.

Portiuncula, portiunculæ, penultima correpta. Diminutiuum { [illegible] } Apuleius, Qui quum à me portiunculam posceret.

Portisculus, portisculi, penultima correpta, masculini generis, Propriè (inquit Nonius) hortator remigum, qui eam perticam tenet, quæ portisculus dicitur, qua excussum & exhortamenta moderatur. Plaut. Asin. 10. 15,
Et meam partem loquendi, & tuam trado tibi: ad loquendum atque tacendum tute habeas portisculum.
¶Portisculus est, vt scribit Ælius Stilo, qui in portu modum dat classi. Id autem est Malleus, cuius meminit Cato in dissuasione de rege Attalo & vectigalibus Asiæ. C. Licinio prætore (ait) remiges scripti ciues Romani sub portisculum, sub flagrum conscripti veniere passim. Festus.

Portitor, penul. corr. portitoris { [illegible] } Illa dicitur qui traducit homines, ac vehit nauigio vel ad nauem de litore, vel de naui ad litus vel ad vlteriorem fluminis, lacus, stagnive, seu ripam, seu litus. Potest etiam accipi pro eo qui portorium conduxit, Id est qui fructus pecuniarios ex portu conduxit: & à venientibus illos exigit. Hæc Valla lib. 1. Virgil. 6. Æneid.
Portitor has horrendus aquas, & flumina seruat
Terribili squalore Charon. Cic. 1. Offic. Primũ improbantur ij quæstus qui in odia hominũ incurrunt, vt portitorum, vt fœneratorum.
Amnis lethæi portitor. Stat. 12 Theb.
Orci portitor. Virgil. 4 Georg.
Auarus. Ouid. ad Liuiam.

Niger

Niger. Valer. 1. Argon.

¶Portitor, Qui aliquid portat. Stat. lib. 1. Theb. Languet Hyperboreæ glacialis portitor Vrsæ. Seruius, Portitor propriè qui portat: abusiuè etiam qui portatur, portitor dicitur, sicut vector.

Portorium, portorij { ναῦλον, τέλωνιον, [illegible] } Merces quæ portitoribus datur. Item vectigal quod soluitur portitori, vt ait Nunius. Lucilius lib. 27, Facit idem quod illi, qui inscriptum ex portu exportant, ne portorium dent.

Circumuectionis portorium. Cic. Attic lib. 2, Illud tamen quod scribit, animaduertas velim, de portorio circumuectionis: ait se de consilij sententia rem ad Senatum reiecisse.

De portorio & nonnullis iniurijs portitorum conqueri. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1.

Portorium dare de re aliqua. Cic. 4. Verr. His pro rebus quòd portorium non esset datum, literas ad socios misisse L. Canuleium.

Magnis portoriis illò mercatores ire consueuerunt. Cæsar 3. bell. Gall.

Nomine portorij in singulas amphoras vini quaternos denarios exigere. Cic pro Fonteio.

Exportare aliquid sine portorio. Cic. 4 Verr.

Portorium vini instituere. Cic. pro Fonteio.

Locarunt portorium fruendum. Liu. 2. bel Maced.

Locare & conducere portorium Cic de Inuent.

Portoriis Italiæ sublata. Cic. ad Attic. lib 2. 31.

Tollere portoria Italiæ. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1.

Vectigal, & Portorium, pro eodem dixit Plin. de macello loquens, & rebus hortensibus, lib. 19. cap 4.

Imponere portorium singulis rebus quæcunque væniirent. Cicero in Pisonem.

Vectigal ac portorium Dyrrhachinorum. Cic. de Prou. Consul.

Portorium, apud Romanos vectigal erat è mercatura, siquid vel importaretur vel exportaretur. Vectigalia enim populus capiebat ex agricultura, vocabátque decumas: è pecore, & dicebatur scriptura, & mercatura, quod appellabant portorium. Horum trium meminit Cicero, quum ait, Tamen pecora relinquuntur, agricultura deseritur, mercatorum nauigatio conquiescit. Ita neque ex portu, neque ex decumis, neque ex scriptura vectigal conseruari potest. Ex Turnebo.

Porto, portas { φέρω, βαστάζω, κομίζω, [illegible] } portare. Est baiulare corpore iumenti, aut suo, vel etiam interdum Animo ferre & pati, vt in sequentibus exemplis patet. Plaut. Aulul. 7,

Vbi onus nequeam portare pariter, iaceam ego asinus in luto.

Portare ad. Cic. pro Domo sua, Columnæ marmoreæ ex ædibus meis inspectante Pop. Rom. ad socerum Consulis portabantur.

Portare ad & in. Plin lib 12. cap. 17, Mihi & ad Persas etiam prius ista portasse, quàm in Syriam aut Ægyptum videntur.

Portare ex toto. Plin. lib. 11. cap. 17.

Naues portabant legatos Romam. Liu 3 bell. Pun.

Exercitum portare. Sallust. in Iugurtha.

Fasciculum librorum portare sub ala. Horat. 1. epist. 13.

Frumenta portare. Horat. 1. epist. 17.

Frumentum domum ad aliquem portare. Cic. Attic. lib. 14.

Fustes portare. Horat 3. Carm. ode 6.

Humeris portare aliquid. Horat. 1. Serm. saty. 5.

Portare dicimur, quum iumentis aliquid nobiscum ducimus. Hinc Verrem legimus amicam è prouincia portasse, & Pompeium deportasse triumphum.

In triumpho Massiliam portari ad exemplum amissi imperij vidimus. Cic. 2 Offic.

Collo portare aliquid. Colum. lib. 9. cap. 8.

Lectica portari. Cic. ad Attic. lib. 10.

Pelago portare opes. Virg. 1. Æneid.

Venti portant nubila per cælum. Lucret. lib. 4.

¶Auxilium portare alicui, Adiuuare. Sallust. in Catil.

Bellum portare. Virg 3 Æneid.

Bonum portare. Terent. Andr 2. 2, Dij boni, boni quid porto.

Dolorem portare secum. Stat. 11. Thebaid.

Fallaciam portare alicui. Terent. And. 2. 6.

Insidias portare. Ouid. 2. Trist.

Quum satis vna tuis insomnia portet ocellis. Propertius libro 2. elegia 26.

Iurgium portare ad aliquem Terent. Hecyra, 3. 5.

Mandata portare. Virg 9 Æneidos,

Multa patri portanda dabat mandata.

Nuntium portare Plin. lib. 9 cap. 25.

Omnia mea mecum porto, inquit Bias. Cic. in Parad.

Onus molestum. Horat. 1. Serm. saty. 6.

Peccatum portare. Terent. Heaut 4. 1.

Preces ad aliquem. Valer. 2 Argon.

Rugas in vertice frontis Ouid 1. Amor. eleg. 8.

Verba iussa. Ouid 2 Metam.

Neque tibi insolitos portarent visa timores. Propert. lib. 1. eleg 3.

Versabundáque portatur post incita quum vis Exagitata foras erumpsit, &c Lucret. lib 6.

Portatum, portatu, pen. prod. Supina. Plin. lib 23. cap. 7. Mala pyráque portatu iumentis mire grauia sunt, vel pauca.

Portans. Participium { κομίζων. } vt Verba portantia salutem. Ouid. 3. de Ponto, eleg 4.

Portandus, Aliud participium { κομιστέος. } vt Cadauera portanda in arca vili. Horat. 1. Serm. saty 8.

Mandata portanda alicui dare Virg 9. Æneid.

Portatus, pen prod Similiter participium.

Portatus, huius portatus, pen. prod. Verbale m g. Silius Italicus lib. 12,

Inclusas igitur, quibus haud enare dabatur

Arce superposita, claustris maris extulit æstu,

Pérque sacrisa iuuit portatus in atua carinas. De equibus loquitur, quæ vehiculis imposita, per campum in mare rursum vehebantur.

Portito, portitas, penultima corrip. { συχνῶς κομίζω } portitare, Frequentatiuum. Gellius libro 20. capite 1, Crumenam plenam assium portitas.

PORTVMNVS porta, vos è Romanis portis, de qua ac similibus Alexander lib. 4 cap. 16.

Portula, Vide PORTA.

Portulaca, portulacæ, pen. prod. { ἀνδράχνη } Est (inquit Plin. lib. 20. cap. 20) quam peplion vocant, non multum satiuæ efficacior. Cuius memorabiles vsus traduntur. Sagittarum venena & serpentium hæmorrhoidum & præsterum restingit, pro cibo sumpta, & plagis imposita extrahit.

PORTVNVS, pen. prod. { Παλαίμων } Deus marinus, vide in dictione PALAEMON.

Portunus à portu, sicut Neptunus à nando, paulum primis literis immutatis dicitur. Cic. 2. de Nat deor.

Pater Portunus. Virg 5. Æneid. Deus marinus qui portubus præest. Seruius.

PORTVNALIA { Παλαιμόνια } inter quatuor Græciæ celeberrima certamina numerantur, in honorem Palæmonis, quem Latini Portunum vocant, instituta. Eadem & Isthmia dicebantur, ab Isthmo Peloponnesiaco, vbi solebant celebrari.

Portus, huius portus, masculini generis, ablatiuo portubus & portibus { λιμὴν } Dicitur locus conclusus, quò importantur merces, & inde exportantur, vt ait Vlpianus in l. Portus. D De verb & rer. significat. & vbi naues hyemant. Cic. 7. Verr. Quem postea quàm inanem locum offenderunt, & Prætorem commouisse ex eo loco castra senserunt, statim sine vllo metu in portum ipsum penetrare cœperunt. Quum in portum dico Iudices (explanandum est enim diligentius eorum causa qui locum ignorant) in vrbem dico, atque in vrbis intimam partem venisse piratas. Non enim portu illud oppidum clauditur, sed vrbe portus ipse cingitur & concluditur: non vt alluantur à mari mœnia extrema, sed influat in vrbis sinum portus.

Propter portus suos, multis & variis mercatorum sermonibus ad studium fallendi vocabantur Carthaginienses fraudulenti & mendaces. Cic de Lege agraria.

Aditus portus, Vide ADITVS.

Ostium & aditus portus Cic 6. Verr.

Aditus & os portus. Cic. 7. Verr. In ipso aditu atque ore portus, vbi primùm ex alto sinus ad vrbem ab litore inflectitur, tabernacula carbaseis intenta velis collocabat.

¶Altus. Virg. 5. Æneid.

Amœnus. Stat. 4. Sylu. 7.

Celeberrimus, Vide CELEBRIS.

Celeberrimus & plenissimus nauium. Cic. pro Lege Manil.

Flumineus. Claud 4 Paneg

Immotus portus ab accessu ventorum. Virg. 3. Æneid.

Infidi. Ouid. 13. Metam.

Manufacti. Cic. 2. Offic.

Rudis vndarum. Stat. 3. Thebaid.

Tranquillus & tutus. Cic. pro Plancio.

Tutus & clausus. Cic de Prouinc. Consul.

Vacui sine remige. Virg. 4. Æneid.

¶Accipere aliquos portu tuto. Virg 3. Æneid.

Capere portum, Vide CAPIO.

Cincta portubus duobus insula. Cic. 6. Verr.

Cogere in portum. Cic 2. de Inuent.

Committere portibus, Vide COMMITTO.

Compellere in portum. Cæs. 1. de bel. Ciuil.

Iacti portu condita ratis Ouid. ad Pison.

Conijcere in portum. Cic. 2. de Inuent.

Deferre in portum, Vide DEFERO.

Deferri in portus. Virg. 7. Æneid.

Distincta portubus regio. Cic. pro Flacco.

Insula efficit portum obiectu laterum. Virg 1. Æneid.

Effodere portus. Virg. 1. Æneid.

Facere portum Quintil. lib. 2. cap 21.

Intrare portus. Virg 3. Æneid.

Amicos portus intramus. Virg. 5. Æneid.

Inuehi ex alto in portum, Vide INVEHO.

Inuectus portum, Vide INVEHO.

Laxare iam portus iubeo, & considere transtris. Virg 3. Æneid.

Patescit portus propior. Virg 3 Æneid.

Penetrare in portum, Vide PENETRO.

Peruenire ad portum. Cic. de Senect.

Petere portum. Virg. 1. Æneid.

Præcludere portus classi. Lucan lib 9.

Classis premit portus Ouid. epist. 2.

Progredi portu Virg. 9. Æneid.

Recipere se in portum. Cæs 1. de bell. Ciuil.

Relinquere portus. Virg 3 Æneid.

Soluere è portu. Cic. pro Murena.

Tangere portus. Virg 4. Æneid.

Ceu pressæ portum quum iam tetigêre carinæ. Virg 1. Georg.

Tenere portum si nequeas, nauigando, tempestati obsequi artis est. Cic. Lentulo, lib 1. 9.

¶In portu impingere, Est apud Quintilianum in institutionibus, lib. 4. cap. 1, pro eo quod est, statim in ipso operis ingressu peccare.

Portus & aura fugæ, Metaphoricῶs Ouid. 2. de Pont. eleg 8

Portus & perfugiū. Cic Lucceio, lib 5. 15. Sed nescio quo modo ipsæ illæ excludere me à portu & perfugio videntur

Portus fugæ. Cic ad Brutum, 5. Quanquã tum & fugæ portus erat in tuis castris, & subsidium salutis in tuo exercitu

Portus & refugium nationum Senatus. Cic. 2. Offic.

Portus otij. Cic. ad Attic. lib. 4, Quid si cessare libet, & in otij portum confugere?

Portus philosophiæ. Cic ad Curium, lib 7 31, Sunt innumerabilia generis eiusdem, quæ quidem ego non ferrem, nisi me in philosophiæ portum contulissem.

Perfugium potiúsque supplicij exilium. Cic. pro Cecin.

Placidus portus æterna quiete, Mors. Senec. Agamem.7.

¶ Res est in portu, id est in tuto, Prouerbialis locutio. Plaut. Mercat 19.

Expectare tanquam portum solitudinem. Cic 1. de Orat.

In portu nauigare, Est à periculo abesse, prouerbialis locutio: propterea quòd qui medijs adhuc in fluctibus nauigant, hi ventorum, & æstus arbitrio nauigant: contrà, qui iam intra portum sunt, nihil habent negotij cum vndis ac ventis. Terentius Andr. 3 2. Vergil. 7 Æneidos,

Nunc mihi parta quies, omnísque in limine portus.

Paratum nobis portum & perfugium mortem putemus, quò vtinam velis passis prouehi liceat. Cic. 1. Tuscul.

Venire in portum aliquando ex longa nauigatione Cic. de Sen.

Portuosus, pen. prod. Adiectiuum { λιμενώδης. } vt Portuosus locus, Portuosum mare, Multos portus habens. Salust. in Iugurtha. Cic. 3 de Orat. Vt philosophi tanquam in superum mare Ionium defluerent, Græcum quiddam & portuosum.

Nauigatio minimè portuosa. Cic. Torquato, lib 6 20.

PORTVS Magnus, proprium nomen oppidi ciuium Romanorum, in Tingitania prouincia, nunc puto *Gutneam* Hispanus vocat, è regione sui loci, est quippe Maurorum patria Plin lib 5. cap 2.

PORTVS Veneris est in sinu Gallico, inter Pyrenei promuntoria. Mela lib. 2. cap. 5. Oliuarius dicit hodie vulgò vocari *Cap de creus*, id est promontorium crucis.

PORTVS { πῶρος } Rex Indiæ fuit, non tam ingentis corporis, quàm animi magnitudine præditus, quem Alexander deuicit. Vide Curtium lib 8. circa finem.

Eous Porus. Claud 7. Paneg.

Nigri Pori regis. Claud. 8 Paneg.

¶ Porus, Alius Metidis filius, de quo in PENIA.

Pos, videtur potius significare pontem, quàm potentem, inquit Varro lib. 4 de Lingua Latina.

Posca, poscæ { ξύκρατον } Vinum in torculari aquatum, vt quidam putant, quod apud Plinium, Varronémque, & alios Lora dicitur. Plaut. Truculent. 11,

–tum tuturi doni causa,

Holerum atque escarum, & poscarum, &c. Quidam potionis genus esse dicunt, quam Græci oxycraton vocant, quæ ex aquæ acetíque mistura fit Plin. lib 30 cap. 7, Tormina sanat palumbus ferus ex posca decoctus. Celsus, Aluum astringunt merulæ, palumbus, maximéque si in posca decoctus est. Posca per quintam vocalem vbique legitur apud Celsum. Suet. in Vitellio, cap. 12.

Posco, poscis, poposci, poscitum, pen. corr. { αἰτέω, ἀξιόω } póscere, Rem debitam & honestam petere. Varro, Poscere est quoties aliquid pro merito nostro deposcimus. Donat Poscimus imperiosè: Postulamus iure. Hæc tamen differentia sæpe confunditur. nam pro Petere etiam Posco accipitur. Cic 6 Verr Nemo tam audax qui posceret, nemo tam impudens qui postularet vt venderet.

Ne poposcisses, ego me tibi non offerebam. Cic Attic. lib. 2.

Poscere verbo. Cic 2. Verr. Quam quum poscebat, verbo illam poscere videbatur, re vera iudicia poscebat.

Poscere inspiciendum. Cic 6. Verr. Qui pro testimonio dixit, te, quum inspiciendum poposcisses, auulso emblemate remisisse.

Poscere ad ratem. Plaut. Aulul. 10.

Poscere & flagitare. Cic. 7. Verr. Reliquos non desyderaret solùm, sed etiam posceret & flagitaret.

Causas veniendi poscere. Virg 1. Æneid.

Deos poscere Horat. 1. Carm ode 24.

Honorem deûm sibi poscere. Virgil. 6. Æneid. De Salmoneo qui honorem Iouis debitum sibi volebat tribui.

Poscere membranam. Horat. lib Sermonum,

Sic raro scribis, vt toto non quater anno

Membranam poscas scriptorum quæque retexens. Quo loco Turnebus, Poscere membranam ille videtur, qui ea scripsit quæ in membranam efferenda sint, nec retinenda in adnesariis, aut palimpsesto, nec delenda sint, sed edenda, & hominum lectioni committenda. Reprehendit igitur Damasippus Horatium, quod quæ scribebat, retexebat omnia, aut delebat: neque quicquam eorum dignum membrana putabat, & hominum lectione.

Poscere ab aliquo munus. Cic. 4. Verr. Si hoc à me muneris, non vniuersa prouincia poposcisset.

Ad te confugio, & supplex tua numina posco. Virg. 1. Æneid.

Opem poscere Horat. in Arte.

Oracula precibus Virg 3 Æneid.

Audaciæ partes. Cic pro Rosc. Amer.

Pœnas cum sanguine. Virg. 2. Æneid.

Potum poscere. Varr. de Ling. Lat. lib. 4.

Pretium pro sepultura aliquorum. Cic 3. Verr.

Pugnam Liuius 2. ab Vrbe.

Quæstionem. Cic. 2. de Finibus, Quorum à numero primus est ausus Leontinus Gorgias in conuentu poscere quæstionem: id est iubere dicere, qua de re quis vellet audire.

Rationem cuiuscunque tribus poposceris, me redditurum contendo Cic. pro Plancio.

Reum poscere. Liu. 1. ab Vrbe. Hoc est accusare.

Sumptum támne poscet ad id Scaptius? Alia exemplaria legunt, Sumptum iam nepos euadat Scaptius? Cic ad Attic. lib. 6.

Veniam peccatis poscere Horat. 1. Serm saty. 3.

Vitam poscere. Ouid 9 Metam.

¶ Poscere, duobus accusatiuis iunctum. Cic 3. Verr. Rapiunt eum ad supplicium dij patrij, quòd iste inuentus est, qui è complexu parentum abreptos filios ad necem duceret, & parentes pretium pro sepultura liberûm posceret.

Pactum poscere aliquid, A puero Ouid 2. Amor. eleg 4.

Munus amantem poscere. Ouid 3 de Arte.

Nummos magistratum Sicyonium poposcit. Cic. 3. Verr.

Veniam deos poscere. Virg 4. Æneid.

¶ Poscere, Prouocare. Virgil 8. Æneidos,

Aut aciem dubiis in prælio poscere Turnum.

Poscere maioribus poculis, Vide POCVLVM.

Poscere aliquem clamore. Plaut Curcul. 15.

Posci in certamen. Virg. 11. Æneid.

Poscor Olympo. Virgil. 8. Æneid. Hoc est, aut de Olympo poscor, aut certè in Olympum poscor. Seruius.

¶ Poscere, Accipere. Varro Parmenone, In argumentis Cæcilius poscit palmam, in ethesin Terentius, in sermonibus Plautus. Nonius.

¶ Poscere, Requirere, aut exigere. Plin. lib. 18. cap 8, Aratione per transuersum iterata, occatio sequitur, vbi res poscit.

Vbicunque causæ, locáque poscebant. Plin. lib. 30. cap. 1.

Poscit vsus. Cæsar 4 bell. Gal.

¶ Nulla est poscendi, nulla est reuerentia dandi. Propertius libro 3. eleg 13.

¶ Peposci, in præterito, non poposci, antiquum. Valerius Antias lib. Annal. 45, Denique Licinius Trib. pleb. perduellionem ei diem dixit, & comitiis diem à Qu. Martio Prætore peposcit. Meminit Gell lib. 7. cap 9 quem vide.

Poscens, Participium { αἰτῶν. } vt Negare aliquid poscenti. Ouid. 1. Amor. eleg. 10.

POSIDEVM promontorium & oppidum, oraculum Branchidarum appellatum, nunc Didymæi Apollinis, à littore stadiorum viginti: regione Ionia. Plin. lib. 5. cap. 29.

POSIDIANÆ, in Baiano sinu sunt aquæ calidissimæ, de quibus, quoniam incredibiles naturæ vires alioqui manifestas effectibus varijs, vide Plin lib. 31 cap 2.

POSIDIPPVS { Ποσείδιππος } Comicus fuit Cassandreus, Cynisci filius, qui fabulas triginta docuit, teste Suida.

POSIDEVM { Ποσείδιον } Oppidum in finibus Macedoniæ, non procul à Strymone amne, cuius meminit Plin. lib 4. cap. 10. ¶ Est eiusdē nominis oppidum in Syria Libano monti subiecta, cuius meminit idem Plin. lib 5 cap 20. Sunt qui id Posideum appellent. Ptolemæus lib. 5. cap 2. Vulgò *Psalo*. ¶ Est item Posidium Ioniæ promōtorium, cum oppido eiusdem nominis, quod olim Branchidarum, & postea Didymæi Apollinis oraculum fuit appellatum. Plin. lib. 5. cap. 29.

POSIDONIA { Ποσειδωνία } Oppidum in littore Lucaniæ, postea Pæstum appellatum. Hinc Posidoniatæ, tis, & Pæstanus, a, um. Plin. lib. 3 cap 5. Trœzen quoque Peloponnesi vrbs eo nomine appellata est, quòd τῷ Ποσειδῶνι, id est Neptuno sacra esset. Strabo lib 8.

POSIDONIVS { Ποσειδώνιος } Philosophus Apamiensis ex Syria (vt Strabo lib. 14. ad hor est) sed Rhodius existimatus, quia Rhodi vixit, ac philosophatus est. Fuit admodum familiaris Ciceroni, vt idem testatur 2. de Natura deor. Philosophus Stoicus, discipulus & successor Panætij. Venit etiam Romam M. Marcelli tempore, scripsítque multa Authore Plutarcho.

Possessio, Possessor, Vide POSSIDEO.

Possibilis, Vide POSSVM.

Possideo, possides, pen. corr. possedi, penult prod. possessum { κτάομαι, κατέχω, νέμομαι, ἐγκρατὴς γίγνομαι } possidére, In posse, id est in potestate sua habere. Terent Andr 4. 6,

Quæ illius fuerunt, possidet.

Tenere & possidere. Cic. pro Quintio, Omnis autem bona possessa non esse constitit, quòd bonorum possessio spectatur, non in aliqua parte, sed in vniuersis quæ teneri ac possideri possunt.

Sua esse omnia, atque à se possideri sicut propria volunt philosophi. Cic 1. de Orat.

Ab aliquo possidere, Vide, Vti via ab aliquo, in VTOR.

Æquor sub pectore possidere. Ouid. 4. Metam. De bellua cui Andromeda fuit apposita, éstque emphasis qua belluæ magnitudo monstratur.

Agros possidere. Cic 1. de Lege agrar.

Bona ex edicto. Cic. pro Quintio, Antequam doceo id factum non esse: libet mihi C. Aquili ex officij ratione, atque ex omnium consuetudine rem ipsam & factum simul Sexti Næuij consyderare. Ad vadimonium non venerat, vt ais, is quicum tibi affinitas, societas, omnes denique causæ & necessitudines veteres intercedebant. illicóne ad Prætorem ire conuenit? continuóne verum fuit postulare vt ex edicto bona possidere liceret? ad hæc extrema & inimicissima iura tam capidè decurrebas, vt tibi nihil in posterum, quod grauius atque crudelius facere posses, reseruares? nam quid homini potest turpius, quid verò miserius, aut acerbius vsu venire? quod tantum euenire dedecus? quæ tanta calamitas inueniri potest? Pecuniam si cuipiam fortuna ademit: aut si alicuius eripuit iniuria: tamen dum existimatio est integra, facilè consolatur honestas egestatem. at non nemo aut ignominia affectus, aut iudicio turpi conuictus, bonis quidem suis vtitur: alterius opes, id quod miserrimum est, non exspectat: hoc tamen in miserijs adiumento & solatio subleuatur.

Bona publicè possidere, id est quod *In manum regiam ponere* dicimus. Cic. 11. Philipp. Itaque non assentior solùm, sed etiam gratias ago Quint. Fusio. dixit enim seuerum, grauem, Republica dignam sententiam: iudicauit hostem Dolabellam, bona eius censuit publicè possidenda. Budæus.

Bona possidere sine diminutione. Plin. in Paneg.

Possidere aliquid communiter cum aliquo. Cicero pro Roscio Amerino, Cur quæ reliqua sunt, iste Roscius omnia cum Chrysogono communiter possidet?

Domum alterius. Cic pro Domo sua.

Ferias possidere, Vide SARIAR, feriarum.

Fiduciam sibi commissam tenere ac possidere. Cic pro Flac.

Forum

Gurges Ponti. Cic. 1 de Diuinat. Ex poeta.
Hyems aspera Ponti. Virg. 2. Æneid.
Imago tristis Ponti. Ouid. 11. Metam.
Os Ponti & angustiæ. Cic. 6. Verr.
¶ Angustus Pontus Nepheleidos Helles. Ouid. 11. Metam.
Apertus Pontus, Id est latus, latè patens. Ouid. 11. Metam.
Arduus. Valer. 5. Argon.
Cæruleus. Virg. 12. Æneid.
Curuans Ponti littora. Senec. Hippol. 1.
Euxinus. Cic. 1 de Orat.
Ingens. Virg. 1. Æneid.
Mobilis Ponti vaga vnda. Senec. Herc. fur. 12.
Niger. Valer. 1. Argon.
Niualis Stat. 12. Theb.
Profundus. Virg. 3. Æneid.
Tranquillus. Stat. 6. Theb.
Vastus. Virg 4. Georg.
Ventosi mulcere pericula Ponti Stat. 3 Sylu 2.
¶ Bruma astringit Pontum frigore. Lucan. lib. 1.
Consistit glacie Pontus. Ouid 3. Trist. eleg. 10.
Credere se Ponto Ouid. 13. Metam.
Nomina dare Ponto. Horat. 4. Carm. ode 2.
Ferri Ponto. Virg 9. Æneid.
Arctatus rapido feruet quà gurgite Pontus. Lucan. lib. 5.
Feruet vertigine Pontus. Ouid. 11. Metam.
Legere Pontum pouè. Virg. 2. Æneid. Id est Transire. Seru.
Mergere Ponto, Vide MARGO.
Mulcetur Pontus magno murmure. Virg. 1. Æneid.
Obruerat tumulos immodica licentia Ponti. Ouid. 1. Metam.
Peterrare Pontum. Senec Medea, 8.
Subdula quum ridet Placidi pellacia Ponti. Lucret. lib. 2.
Sæuit Pontus. Horat lib. 3. Carm ode 3
Sæuit Pontus minaci murmure. Lucret. lib. 2.
Transire Pontum per vada. Lucret. lib. 1.
Transcurrere Pontum. Stat. 3 Sylu 4,
Crastina nanque dies trucis ad confinia Ponti
Cyaneásque vocat.
Vstus Pontus ab assiduo frigore. Ouid 3. Trist. eleg. 2.
Ponticus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Vnde Ponticum absynthium, apud Columel. libro 12. cap. 33, Pontici absynthij pondo librarn, &c.
Freti Pontici fauces. Senec. Medea, 7.
Humus Pontica. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5.
Mare. Horat. 3. Carm. ode 24.
Nux Pontica, quæ & Prænestina dicitur, & Auellana. Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 18.
Prælia. Lucan. lib. 1.
Terra. Ouid 1. Trist. eleg 2.
Verba. Ouid. 3. Trist eleg. 14.

Popa, popæ. Popæ dicebantur qui victimas habebant vituales, & qui ligabant eas ad altare, feriebántque. Propert. lib 4. eleg. 3,
Succinctæque calent ad noua lucra popæ. Spartianus in vita Getæ, Percussit hostiam popa nomine Antonius.

Popæ, qui victimas immolabant, alio corpore nudo, ab vmbilico ad pedes inuoluti erant veste, quæ limus dicebatur. Hinc succincti Suetonio dicuntur, Succinctus, inquit, poparum habitu. Seruius, Limus, vestis est, qua ab vmbilico vsque ad pedes teguntur pudenda poparum.

Venter popa. Persius Satyr. 6. Id est, phago & gulosus, quales erant popæ victimarij.

Popanum, popani, penult corr. {[illegible]} Placenta lata, tenuis, rotunda, quam diis veteres offerebant: sed & pro quocunque libo capitur. Iuuen. Satyr. 6, Scilicet & tenui popano corruptus Osiris. Iulius autem Pollux ait placentam esse, qua in sacrificiis antiqui vtebantur. cuius dictionis frequens est vsus apud Aristophanem.

Popellus, Vide POPVLVS, masc. gen.

POPILIA gens Plebeia Romæ fuit, ex qua M. Popilius M. F. C. N. Lænas Fl. Carmentalis COS. cum C. Manlio ANN. CCCXCIV. Liu. lib. 7. Diodorus 16. Hic quum COS. esset, eodémque tempore sacrificium cum læna faceret, quòd erat flameo Carmentalis, plebis contra patres concitatione nunciata, vt erat læna amictus, ita venit in concionem, seditionémque cum authoritate, tum oratione sedauit. Cic. de Clar. orat.

Popilius, legatus ad Antiochum, qui Ptolemæum regem, amicum populo Romano obsederat, missus nunciatum vt à sociis populi Romani abstineret: cunctantem, responsúmque differentem, virga circunscripsit, ne vltra spatium illud differendo exiret ea quo territus Antiochus bellum omisit. Liu. lib. 45 & Valerius.

Popilius Lænatus, siue Lænas, qui Ciceronem occidit patronum suum in causa capitis. Author Valerius.

Popilia tribus, Vide TRIBVS.

Popina, popinæ, pen. prod. à Popa {[illegible]} Locus vbi publicè opsonia, caróque cocta, ac delicatè confecta venditatur, comeditúrque: vel primum vbi gulosa famulis extraordinariè ligurire & helluari consueuit, authore Valla in Raudēsem. Cic. 3. Philip. Sed quum tam atroci edicto nos concitauisset, cur ipse non affuit? num putatis aliqua te tristi & seuera? vino & epulis retentus, & alea est? si epulæ potius, quàm popinæ nominandæ sunt. Hic pro epulis ganeæ accipitur. Horat. 1. epist 14,
· fornix tibi & vncta popina
Incutiunt vrbis desyderium. Cic. 2. in Catilin. Quorum æs alienum contractum in popinam, nullum Reipublicæ motum afferre poterat.

Arcana popina. Vide ARCANVS.

Pro triclinis popinæ, pro cubiculis stabula in sedibus bonis sunt. Cic. 2. Philip.

Calida. Iuuen Satyr. 11.
Diues. Martial. lib. 5. 45.
Immundæ. Horat. 2. Serm. satyr. 4.
Nigra. Martial. lib. 7. 60.
Tenebricosa. Cic in Pison. Tu ex tenebricosa popina Consul extractus, cum illa saltatrice tonsa, Senatum Reipublicæ occasum atque interitum lugere vetuisti.
Tepidæ. Martial. lib. 1. 125.
Vncta popina, Id est in qua coquuntur omnis generis opsonia. Horat. 1. epist ad Villicum suum.
Inhalare popinam. Cic in Pison. Et quom isto ore fœtido teterrimam nobis popinam inhalasses.

Popino, penult. prod popinonis, masc. gen. {[illegible]} Qui in popinis versatur, & helluatur. Suet. de Claris Grammat. Lurconem, & nebulonem, popinonémque appellans, & vita scriptisque monstrosum. Horat 2. Serm. satyr 7,
Imbecillus, iners, si quiduis, adde popino.
Popino, Tabernarius, qui popinariam exercet. Varr. Modio, Quis poculis argenteis in chorum introibit popino.

Popinor, pen. prod. popinaris {[illegible]} popinári, Helluari & indulgere popinis. Iulius Capitol. Dum Galienus popinatur, & balneis ac lenonibus reputat vitam.

Popinarius, popinarij. Firmicus libro 4. capite 6, Faciet pharmacopolas, aut popinarios. Et cap. 15, Faciet hospites, popinarios, tabernarios.

Popinatio, popinationis {[illegible]} Nuncupata est à Gellio libro 10. capite 17. quæ alio nomine dicitur helluatio, quam Græci asotiam vocant.

Popinalis, & hoc popinale, pen. prod. {[illegible]} Quod ad popinam spectat. Colum. lib. 8. cap. 16, Iam enim celebrea erant deliciæ popinales, quam ab mari deferremur viuaria.

Poples, poplitis, pen. corr. masc. gen. {[illegible]} Pars opposita genu. Dicta quod plicetur & conteratur. Colum. libro 6 cap. 12, Si dolore neruorum claudicat, oleo & sale genua, poplitésque, & crura confricanda sunt, donec sanetur.
Defectus poples Ouid. 13 Metam.
Firmus Ouid. 15. Metam.
Lapsus Lucan. lib 3.
Mollia nodosus facit internodia poples Ouid. 6. Metam.
Succiduus. Ouid 10. Metam.
Suspensus. Stat. 5 Sylu. 4.
Tensus. Stat 9. Theb.
¶ Contendere poplitem, Vide CONTENDO.
Deposito victum præbebat poplite collum. Lucan. lib. 8.
Duplicato poplite ad terram incidit. Virg. 12. Æneid.
Eripere se poplitibus. Curtius lib 6.
Flexo poplite sedent. Stat. 6. Theb.
Proiiciet truncum submisso poplite corpus. Catul. Arg 59.

POPPEA, Poppeæ {[illegible]} Secunda Neronis Claudij Cæsaris vxor. Suet. in Nerone, cap 35.

Poppeanus, pen. prod Adiect. {[illegible]} Quod ad Poppeam spectat, vel quo Poppea vti solebat. Iuuen Satyr. 6,
-ridendáque multo
Pane tumet facies, aut pinguia poppeana
Spirat, & hinc miseri viscantur labra mariti. Sic legendum, non vt corruptè Calepinus pogana: & sunt vnguenta ex asinæ lacte composita ad conciliandum faciei decorem, quibus Poppea vxor Neronis, vt inquit Plin. lib. 11. cap. 41, vtebatur.

Poppysma, poppysmatis, pen. corr. neut. gen. {[illegible]} Dicitur sibilus tenuis ore emissus, vel vocis blandimentum: quod fit equis in dominis, cum tractatione manuum. Vnde & quæ fit manibus palpatio interpretari potest, vt apud Iuuenalem Satyr. 6, Præbebit vati crebrum poppysma roganti. Id est, metoscopo & chiromāti roganti sibi manum ostendi & frontem, vt facere solent, præbebit crebrū poppysma, quod est adulabitur, assentabitur, captans eius beneuolētiam, vt sibi fata sua canat, & eum prope adorabit: vel potius, præbebit manum & frontem vati petenti & roganti se pro diuino obseruari & haberi, & dum fata loquetur, cum admiratione & veneratione mensúque poppysmis excipiet frequentibus.

Poppysmus, poppysmi {[illegible]} à [illegible], quod est illisis manibus inter se, & palma cum palma collata plausum edere. Plin. lib 28 cap. 2, Fulgetras poppysmis adorare, consensus gentium est. Poppysmis adorare fulgetras, id est eas adorare leuiter complosis manibus cauis, velut ad deliniendum Iouem iratum. Manus enim cauæ complosæ poppysmum efficiunt, quæ vox fictitia est ad suoi expressionem. Turneb Vide Alexand ab Alexandr. lib. 15 cap. 13.

Poppyzon, poppyzontis, Demulcens, blande attrectans, sibilans. Plinius libro 35. capite 10, Quum pingeret poppyzonta retinentem equum.

Populnus, Vide POPVLVS, fœm. gen.

POPVLONIA {[illegible]} Hetruriæ ciuitas iuxta Pisas, authore Pomponio Mela lib 2. Hodie *Plumbinum* Vulgò *Piombino*.

POPVLONIVM {[illegible]} Tuscorum promuntorium, Ptolemæus lib. 3. cap. 1. *Baratti* portus hodie.

Populus, populi, prima corr. mascul gen. {[illegible]} Singulari numero vnius ciuitatis multitudinem significat. Virgilius 1. Æneidos,
Hinc populum latè regem, bellóque superbum. Populus, Multitudo hominum, iuris consensu & concordi communione sociata.
Populus princeps terrarum, Romani dicuntur. Plin lib. 22 cap. 3
Populi, in plurali, diuersarum ciuitatum multitudo. Virg. 1. Æneid.
Populi Æthiopum Ouid. 2. Metam.
Stultorum regum, & populorum continet æstus. Horat. 1. epist. 2.
Fauet populi. Ouid 4. Fast.
Stultáque pars populi quæ sit sua curia nescit. Ouid. 2. Fast.
Rector populorum. Ouid. 7. Metam.
Regnator. Horat. 3. Carm. ode 30.
¶ Acres populi. Silius lib. 13.

Armati Claud de bello Gildon.
Æger. Senec. OEdipo, 10.
Audax. Virg. 4. Æneid.
Auritus, Vide AVRIS.
Contumax. Senec. Thyest. 8.
Degener. Lucan. lib 2.
Exanguis. Stat. 12. Theb.
Frequens. Horat. 1. Carm. ode 35.
Furens. Lucan. lib. 1.
Hilaris. Ouid 3. de Arte.
Indomiti. Lucan. lib. 4.
Innumerus. Silius lib 13.
Integerrimi diuturna pace, Vide INTEGER.
Lati. Virg. 1. Æneid.
Leuis. Horat. 2. epist. 1.
Magnus, Vide MAGNVS.
Nobilis Iuuen. satyr. 15.
Potens. Lucan. lib. 1.
Præceps. Lucan. lib. 1.
Rudis. Ouid. 1. Fast.
Silens populus, Inferi. Claud. 2. de raptu Proserp.

Populus tributus. Horat. 2. Serm. satyr. 1, -atqui
Primores populi arripuit, populúmque tributim. Id est, summi & infimi à Lucilio styli satyrici acerbitate vulnerati sunt. Plerique omnes legũt tributim: at quum primores dixerit, & plebem significare proximo casu debuerit, tributum Turnebus legendum censet. Tribus enim ignobiliorum erant: & Plinius quodã loco tribus pro pauperioribus dixit, & ab eodem Horatio conuiua tribulis appellatur, nõ diues. Idem tamen sensus efficitur tributim legenti, sed non tã commodè respondet.

Trux Stat. 10 Theb.

¶Compescere populos tumentes, Vide COMPESCO.
Concedere populo vsum loquendi. Cic. in Orat.
Concionari apud populum, Vide Concionor, in CONCIO.
Conscribere populum, Vide CONSCRIBO.
Voces populi contemnere. Horat. 1. Serm. satyr. 1.
Contundere populos feroces. Virg. 1. Æneid.
Conuocare populum in tribus, Vide CONVOCO.
Inspectante populo, Vide INSPECTO.
Feroces populos leuire. Claud. 7 Paneg.
Pascere populum frumenti copia. Horat. 1. epist. 15.
Profectus ad bella. Ouid. 1 Fast.
Regere populos imperio. Virg. 6. Æneid.
Spectaret populum ludis attentius ipsis Horat. 2. epist. 1.
Tueri populum sub religione Virg. 2. Æneid.
Tène magis saluum populus velit, an populum tu. Horat. 1. epist. 17.
Integros atque florentes populos vici, Vide INTEGER.

Populus fundus factus Festus, Populus fundus dicitur ei rei quã alienat id est author. Ex quo intelligimus apud Ciceronem in orat. pro Cornel. Balbo, fundum populum fieri, qui author sit. Negat enim eo loco Cicero in mutanda ciuitate opus esse populi authoritate, quum ita cuique sua cõstet libertas, vt ex vrbe cuius est ciuis, si velit demigret, alióque domicilium sedémque cõferat & colloces, &, si in ciuitatem aliquam adsciscatur, ei se dicare possit relicta germana patria: quod idẽ iuris Romanis ait esse comparatum. Meminit Gellius, & fusius Turnebus, quem vide.

¶Populus, de apibus Colum lib. 9. cap 13, de remediis apum laborantium morbo, Id ne fiat, duo populi coniungi debent, qui possint adhuc integras ceras explere.

Popellus, popelli, Diminutiuũ {δημίδιον} Paruus populus. Pers. Satyr. 4, Ante diem blando caudam iactare popello.
Tunicatus popellus. Horat. 1. epist. 7.
-Vulteius mane Philippus
Vilia vendentem tunicato scruta popello Occupat.

Popularis, & hoc populare, pen. prod. {δημοτικὸς, ἰδιωτικὸς, λαϊκὸς, δημοχαρής} Quod est populi. Horat de Arte, -& populares
Vincentem strepitus, & natus rebus agendis.
Animus verè popularis, & saluti populi consulens Cic. 4. Catil.
Ars popularis rhetorum. Cic. 3 de Finib. Item ipsæ rhetorum artes, quæ sunt totæ forenses atque populares.
Aura. Horat 3. Carm ode 2. Cic. de Arusp resp. Sulpitiũ ab optima causa profectum, Caióque Iulio Consulatum contra leges petenti resistentem, longius quàm voluit, popularis aura prouexit.
Auris popularibus gaudens. Virg 6 Æneid.
Auris popularibus impelli. Lucan. lib. 1.
Cædes. Ouid 15. Metam.
Cœtus popularis & forensis. Cic. 4. Acad.
Commemoratio Quintil. lib. 4 cap 3.
Delectatio. Quintil. lib 2. cap. 10.
Dictio Cic. in Bruto, Et vero fuit in hoc & popularis dictio excellens Id est, ad conciones popularis maximè accommodata. De L. Crasso loquitur.
Populare genus dicendi. Cic. in Brut. Sp. Torius satis valuit in populari genere dicendi: id est, ad popularem sensum accommodato, grato, iucundo, quo populus in primis delectatur: in quo versantur mediocres oratores, & qui populo gratificari volunt.
Fama popularis. Cic. 2 de Finib Vt consuetudo loquitur, id solum dicitur honestum, quod est populari fama gloriosum.
Flumen populare Ouid 11. Metam.
Iactatio, Vide IACTO.
Imperium populare & semper extraordinarium atque ventosum est. Cic. 11. Philip.
Ingenium. Liu 2. ab Vrbe, Cui ingenium magis populare erat.
Lex popularis, Id est quam populus sanxit. Cic. 2. de Leg.
Nomine populari appellari. Plin. lib. 13 cap 4. Id est nomine vulgò vsurpato à populo.
Persuasio. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Ratio Cic 1. de Leg.
Sacra popularia, vt Labeo ait, sunt quæ omnes ciues faciunt, nec certis familiis attributa sunt, vt Fornacalia, Parilia, Laralia, Porca, Præcidanea. Hæc Festus. Sic dicta, quòd populo grata essent, quum in populum missio fieret ab iis qui gratiam plebis quærebant: & hoc duplici modo: aut de Repub. bene sentiendo: & ea quæ ad populi salutem spectant, recta cum ratione agendo: aut largiendo & adulando, vel aliis corruptelis beneuolentiam captando.
Populare sacrum. Martial. lib. 10 epigr. 41.
Ad vulgarem popularémque sensum accommodata oratio. Cic. 1. de Orat.
Sermo. Senec. Herc fur 6.
Studiis popularibus munitus. Claud. 3. Paneg.
Turbæ Quintil lib. 2. cap 16.
Popularis & ciuilis vsus Cic. 3 de Legib. Non ad hunc vsum popularem atque ciuilem de Republica disserebant.

¶Popularis {ἐνδήμιος, δημότης} Ciuis, & vnus ex populo. Terentius Adelph. 2. 1, Obsecro populares ferte misero atque innocenti auxilium. Cic 4. Acad. At hoc Anaximandro populari, & sodali suo non persuasit.
Impleuit populares laudibus & meritis Scipionis, Vide IMPLEO.
Popularis ciuis. Cic. 3. de Legib Sapientis autem ciuis fuit, causam nec perniciosam, & ita popularem, vt non posset obsisti perniciosè, populari ciui non relinquere.
Fieri popularem. Cic de Arusp. resp. Saturninum quòd in annonæ caritate Quæstorem à sua frumentaria procuratione Senatus amouit, eíque rei M Scaurum præfecit, scimus dolore factum esse popularem Id est quod prius dixerat, A grauitate patrum desciscere.

¶Popularis, de gliribus Plin. lib 8. cap 57, Qua in re notatum, non congregari, nisi populares eiusdem syluæ: & si misceantur alienigenæ, &c.

¶Popularis, pro Subdito Liuius Decad 4. lib. 2, Tentando nunc sociorum, nunc popularium animos. Id est suorum subditorum. De Philippo loquẽs Salustius, Dubitare, virtuti an fidei popularium minus crederet De Iugurtha. Budæus.

¶Popularis, inquit Donatus, A fortuna eiusdem conditionis, generísque, sortis, & fortunæ. Terent. Phorm. 1. 1, Amicus summus meus & popularis Geta.

¶Popularis pro Conscio, vel participe, socio, consorte, vel fautore. Salust. in Catil. Igitur comitiis habitis Consules declarantur M. Tullius, & C. Antonius. Quod factum primò populares coniurationis concusserat. Paulo antè, Fuere ea tempestate qui dicerẽt Catilinam oratione habita quum ad iusiurandum populares sceleris sui conscios adigeret humani corporis sanguinem vino permistum in pateris circumtulisse, &c.

¶Populares, quos vulgus vocat Cõpatriotas. Suet. in Nerone, capite 44, Initio statim tumultus, multa & immania excogitasse dicitur, destinasse quicquid vbique exulum, quicquid in Vrbe hominum Gallicanorũ esset, contrucidare: illos, ne desciscentibus aggregarentur: hos, vt conscios popularium suorum atque fautores: Gallias exercitibus diripiendas permittere, &c.

¶Popularis, Populo amatus & charus, authore Donato. Cic. Nihil tam populare, quam bonitas. Qui sint populares, Vide Optimas, in BONVS.
Populare atque plausibile nomen Censoriũ factum est. Cic. 1. Verr. Populare, quod populo valde placet.
Maximè popularis homo Quintius, qui omnes rumorum & concionum ventos colligere consuesset. Cic pro Cluent.
Popularis, id est assentator, & leuis ciuis: Constans, seuerus & grauis: contraria. Cic de Amic.

¶Popularia, humilis, vilis, è populóque factus, interpretatur Donatus. Plautus, Præstat diuitem esse ac popularem, quàm nobilem & mendicum.

¶Popularia, gen. neut. numeri pluralis, loca erant in quibus populus sedebat in theatro, siue sedilia in quibus populus sedens spectare consueuerat: sicut Equestria dicuntur, loca in quibus Equites sedentes spectabant. Sueton. in Domitian. cap 4, Die proximo omne genus rerum missilia sparsit. & quia pars maior intra popularia deciderat, quinquagenas tesseras in singulos cuneos equestris ac senatorij ordinis pronuntiauit.

¶Popularia, Nugatoria, puerilia. Laberius, Popularia agimus per ludum. Nonius.

Popularitas, pen. corr popularitatis {δημότης} Populi coniunctio, Amicitia quæ eiusdem patriæ habitatione constabilitur. Plin. libro 33 capite 2, Iudicum autem appellatione separari eum ordinem primi omnium instituere Gracchi, discordi popularitate in contumeliam Senatus.

¶Popularitas {δημοχαρία} gratia in populo. Plin. lib. 6. epist. 31, Dixit causam Claudius Aristiũ princeps Ephesiorũ, homo munificus, & innoxiæ popularitatis Id est populo gratus sine dãno alicuius. Quintil. lib 5. cap 9, Vnde Spurij Melij, M. que Manlij popularitas signum affectati regni sui existimatum.

Populariter, pen. corr. Aduerbium, Affabiliter, humaniter, & cum gratia populi. Iuuen Satyr 3,
-& verso pollice vulgi,
Quemlibet occidunt populariter.
Populariter, & Moderatè, contraria. Cic. pro Sextio.
Populariter, More populi. Cic. in Somnio Scip. Homines enim populariter annum tantummodo Solis, id est vnius astri reditum metiuntur.
Populariter agere. Cic 3 Verr. Et me populariter agere, atque inuidiam commouere, quod puerũ producerem, clamitauit. Id est, seditiosè & studiosè in ordinem Senatorium.
Populariter loqui. Cic 2 de Finib Sed hæc, rhetorica philosophorum, non nostra illa forensi, quam necesse est quum populariter loquatur,

¶Potestas & facultas. Cic.2 de Inuent. Sin fuisse aliie quoque causa faciendi videbitur, aut potestas aliis de fuisse demonstranda est, aut facultas, aut voluntas.

Potestas adipiscendi, &c. Plaut. Epid.2.

Quocunque tẽpore mihi potestas præsentia tui fuerit, tu eris, &c. Cic. Lentulo, lib.1.9.

Quidlibet audendi æqua poetis & pictoribus potestas. Horat. de Arte.

Plumbi potestas, pro plumbo. Lucret. lib 5,

Et simul argenti pondus, plumbíque potestas. Sic Virgilius,

-odora canum vis, pro canibus posuit. Turneb.

Nutus atque potestas. Cic.3. in Catil. Hanc vrbem deorum immortalium nutu atque potestate administrari.

Optio & potestas. Cic. in Vatinium, An erit hæc optio & potestas tua, vt, &c.

Vis omnis ac potestas deorum. Cic.3. de Nat. deor.

¶Potestas & dominatus. Cic.2. de Nat. deor. Itaque necesse est illud etiam in quo sit totius naturæ principatus, esse omnium optimum, omniúmque rerum potestate dominatúque dignissimum.

Dominatus & potestas. Cic.2. de Lege agrar. Hoc paruum argumentum vobis erit, à certis hominibus dominationem potestatémq; omnium rerum quæri, quum videatis eum, &c.

Imperium & potestas Cic.2. de Lege agraria, Si hoc fieri potest, vt in hac ciuitate, quæ longè iure libertatis cæteris ciuitatibus antecellit, quisquam nullis comitiis imperium aut potestatem assequi possit: quid, &c.

Magistratus & potestas. Cic 1 Tuscul Sed tanquam à magistratu, aut ab aliqua potestate legitima, sic à Deo euocatus atque emissus exierit De Catone.

Præditus summa potestate homo. Cic. pro Domo.

¶Compacta potestas Centaurorum ex membris alienigenis. Lucret. libro 5.

Decemuiralia. Tacit lib.1.

Extraordinariæ. Cic pro Domo.

Firma rerum. Valer 4 Argon.

Fracta & penè translata. Claud.3 Paneg.

Immensa deûm Lucret. lib.5.

Inuidiosa. Claud.2. Paneg.

Iusta potestas est illi tu ambos. Horat.2. Serm. satyr 7.

Iusta & legitima, Vide LEX.

Lenis. Claud.2. Paneg.

Naturalis potestas, pro Natura. Vitruuius lib.9, Namque in his locis ita naturalis potestas architectata est. Quo genere circuitionis Lucretius vtitur: & ferri potestatem, pro ferro dicit. Turneb.

Regia. Cic.3 de Legib.

Summa Seneca Thyestis 5.

Tranquilla. Claud.2 Paneg.

Violenta. Claud 2 Paneg.

Vinata corporis atque animi. Lucret. lib.3. Alij legunt, animai innata potestas.

¶Abrogare potestatem, Vide ABROGO.

Accipere, Vide ACCIPIO.

Adimere, Vide ADIMO.

Per potestatem auferre aliquid alicui. Cic.6. Verr.

Cadere in potestatem, Vide CADO.

Peccandi potestatem aliis concedere. Cic.11. Philip.

Continere in sua potestate aliquos. Cic.2. in Catil.

Deducere alicuius potestatem, Vide DEDVCO.

Deferre potestatem alicui tribuendorum beneficiorum. Cic. pro Corn. Balbo, Potest esse vlla denique maiestas, si impedimur, quo minus per Pop. Rom. beneficiorum virtutis causa tribuendorum potestatem imperatoribus nostris deferamus?

Spatio diuisa potestas Lucret. lib.3.

Dare potestatem. Cic. Planco, lib.10.23, Vt primùm potestas data est augendæ dignitatis tuæ, nihil prætermisi, &c.

Respirandi potestatem dare. Cic. pro Quintio.

Eligendi potestatem dare. Cic.2. de Inuent.

Esse præditum potestate. Cic. pro Domo.

Eripere potestatem. Cic. in Vatin.

Exisse de potestate propriè iratos dicimus, id est de consilio, de ratione, de mente. Cic.4. Tuscul.

Facere potestatẽ. Cic.1. in Catil. Siquid de his rebus dicere vellet, feci potestatem.

Conueniendi sui potestatem omnibus facere. Cic 8. Philip.

Interpellandi facio tibi potestatem. Cic. pro Rosc. Amer.

Libera facta est mihi potestas loquendi. Cicero Antequam iret in exilium.

Potestatẽ sui facere Cic. ad Q. fratr. lib.1, Quod quum Gabinium de ambitu vellet postulare, neque Prætores diebus aliquot adiri possent, vel potestatem sui facerent, in concionem ascendit.

Gerere potestates. Author ad Herennium, lib 3, In diuitiis qualis, aut paupertate cuiusmodi fuerit, quemadmodum habuerit in potestatibus gerendis animum.

Gliscit potestas Tacit lib.3.

Habere potestatem. Cic. pro Corn. Balbo, Si præmij tribuendi potestatem nullam haberemus.

Regalem habuit potestatem. Cic. de Aruspic. respon. De Sylla.

Habere summam potestatem in aliquo loco. Cicero Quint. fratri, libro 1.2.

Habere potestatem alicuius. Cic. in Salust. Qui eo tempore summam sui potestatem habuit.

Habere aliquẽ in sua potestate. Brut Cic 4 3. Et 4. Verr. Quadruplatorum quicquid erat, habebat in potestate.

Vitæ necisque potestatem habere in aliquem. Cic. pro Domo.

Ducendi liberum spiritum nullam habeo potestatem. Cic. Antequam irer in exilium.

Ius potestatémque imperandi habere. Cic 11 Philip.

Nacti summam potestatem, Vide NANCISCOR.

Obsidere potestatem. Cic.1. Philip. Dictaturam quæ vim iam regiæ potestatis obsederat, funditus ex Repub. sustulit.

Ostendere suam potestatem in aliquem, Vide OSTENDO.

Patet latè potestas eius. Cic Marcello, lib.4 7.

Permittere potestatem. Cic. Quint. fratri, lib.1 1, Vt ea potestate quam tu ad dignitatem permisisses, ad quæstum vteretur.

Decernendi potestatem aliquibus permittere. Cic. Post reditum in Senatu.

Permissa potestas. Valer 8. Argon.

Peruenire in potestatem alicuius. Cic. pro L. Manilia, Quum duodecim secures in prædonum potestatem peruenerint.

Poni in potestate alicuius. Cic.2. de Finib. Si modò sit aliquid esse beatum, id oportere totum poni in potestate sapientis.

Priuare aliquem potestate faciendi aliquid. Cic. Metello, lib 5.2.

Cum potestate proficisci in prouinciam. Cic.6. Verr. Neminem qui cum potestate aut legatione in prouinciam esset profectus, tam amentem fore putauerunt.

Fortunæ potestas in nos prorogata Cic. Q. fratr lib 1.1.

Recisa orandi potestas. Quintil. lib. 2. cap.16.

Reddere potestatem certaminis victo. Quintil. lib 1 cap.2.

Redigere aliquos in suam potestatem Cic.5. Philip Equites, sagittarios, elephantos in suam Populíque Rom. potestatem redegerit.

Redigere aliquem in suam ditionem ac potestatem. Cic.2 de Lege agraria.

Redire in suam potestatem dicitur, qui è potestate exierat: apud Gellium lib 7. cap 3, ex Catonis oratione ita legitur, Suadétq; vti hæc res dies aliquot proferatur, dum tanto ex interuallo in potestatem nostram redeamus.

Retinere in potestate. Cic. Fam.13.

In potestate alicuius esse. Plaut. Mostell.3.

In ditione ac potestate alicuius esse. Cic. pro Quint. Omnes quorum in alterius manu vita posita est, sæpius illud cogitant quid possit is, in cuius ditione ac potestate sunt, facere, quàm, &c.

In potestate alicuius esse, Ex eius consilio pendêre, ei obtemperare. Cic ad Q. fratrẽ, lib.2.10, Totum ei negotium permisi, méque in eius potestate dixi fore.

In potestate tua est Cic.4. Verr. Petis à me quod in tua potestate est, vt id tibi facere ne liceat

In potestatem esse, Vide IN.

Cum potestate esse, Vide CVM.

Sub potestate alicuius esse. Liu.4. bell. Pun.

Malefaciendi est mihi potestas Plaut. Stich.3.

Potestas tibi est seruandi illum Terent. Andr.3.3.

Potestas fuit liberius viuendi. Terent. And.1.1.

Potestas tibi fuit quotidie hominis admonendi. Cic pro Quintio.

Quòd potestas mittendi non fuit. Cic ad Attic lib.11.

Potestas certorum hominum est, hoc est Habeo certos homines ad manum. Cic. ad Lentul. lib.1.7, Quoties mihi certorum hominum potestas erit, quibus rectè dem, non prætermittam, &c.

Integra nobis est iudicandi potestas. Cic. 4. Acad.

Sita est in eorum potestate nostra salus. Cicero Antequam iret in exilium.

Potestas ea tua est, pro Potes. Terent. Heaut. 4.3.

-quasi non ea potestas sit tua,

Quo velis in tempore vt te exoluas, rem facias palàm. Cic. ad Atticum, libro 16, Præsertim quum tota potestas huius rei tua sit.

Quæ tũ erat potestas: Id est quod tũ fieri poterat. Cic pro Cluent. Consurgitur in consilium, quum sententias Oppianicus, quæ tum erat potestas, palàm ferri velle dixisset, vt Stalenus scire posset, quid cuique deberetur.

Subiicere se sub potestatem. Cic. ad Heren.

Summa omnium rerum potestas Populi Romani est. Cic. de Arusp. respon.

Suscipere in potestatem, & Dimittere ea potestate. Cic. pro Cecin. Si pater vendidit eum, quem in suam potestatem susceperat, ea potestate dimittit.

Tenere aliquem in sua potestate & ditione. Cic.3. Verr. Et ad Q. fratrem, lib 1.1, Tenere motum animi in sua potestate.

Tradere potestatem alicui. Cic.1. de Orat. Cui populus ipse moderandi & regendi sui potestatem quasi quasdam habenas tradidit.

Venire in arbitrium ac potestatem alicuius. Cic 3 Verr.

Versari cum imperio & potestate in Repub. Cic.1. Philip.

¶Potestas, sine adiũcto, pro Magistratu, vel, vt vocãt, Officio, quod quis sub principe gerit. Plin in Panegyr.c42, Simile hoc erat. & parenti publico conuenientissimum nihil cogere: sempérque meminisse, nullam tantam potestatem cuidam dari posse, vt non sit gratior potestate libertas.

Possibilis, & hoc possibile, pen corr. {δυνατός} Quod fieri potest. Plaut. Sticho. 16, -possibile est tandem,

Stantem stanti sauium dare, amicum amicæ? Turnebus citra interrogationem pronuntiatiuè legit, prostibile: alij, prostibuli. Quintil. lib 3. cap.8, Melius ergo qui tertiam partem fecerunt δυνατόν. Nostri possibile nominant, quæ vt dura videatur appellatio, sola tamen est.

Possibilis cõditio, cui opponitur Impossibilis. Pópomus in l. Quum in secundo. D. de iniusto, rupo, &c.

Possibilitas, pen. corr. Arnobius libro 1. aduersus gentes, Atqui constitit Christum sine vllis adminiculis rerum, omnia illa quæ fecit, nominis sui possibilitate fecisse.

Post {μετά, ἐπί, κατόπιν, ὕστερον} Præpositio, accusatiuo casui iungitur. Virg.1. ecloga.

Post aliquot, mea regna videns, mirabor, aristas.

Annum post quintumdecimum creati Consules: Id est, cum interuallo XV. annorum fuissent Tribuni militum Consulari potestate, Liu.5. ab Vrbe. Budæus.

Post hunc diem. Plaut. Rud. 31.

Post diem tertium eius diei. Cic ad Attic lib. 3 epist 7. in princip. Eo die pueri tui mihi à te literas reddiderũt: & alij pueri post diẽ tertium eius diei literas alias attulerunt. hoc est, tertio die postquã priores acceperam. antiqua figura, vt Pridie eius diei, Postridie eius diei, post diem tertium, & post diem quartum eius diei.

Post diem quartum, quàm ab vrbe discessimus Cic ad Attic. lib 9, Hoc scribis post diem quartum, quàm ab vrbe discessimus.

Castra paucos post dies habuimus. Cic. ad Attic. libro 5. Quædam exemplaria hoc loco omittunt POST.

Post genus humanum natũ pauci reperti sunt, qui nullis præmiis propositis vitam suam hostium telis pro patria obiecerint. Cic pro Corn. Balbo.

Post id locorum, pro Postea. Plaut. Trucul. 53.

Post iudicia hæc constituta. Id est, ex quo iudicia constituta sunt. Cic. in Verrem. Ex Budæo.

Præterea, atque alias post me memorãda relinquo. Virg. 4. Æneid.

Post hominum memoriam, Ab hominum recordatione. Cic. in Pisonem, Instant post hominum memoriam paratissimi, magnificentissimique ludi.

Post homines natos, Idem. Cic. de Optimo genere Orat. Optimus longè post homines natos.

Aliquot post menses is occisus est Cic. pro Rosc. Amer.

Pŏstqua breuem rescribe notam. Ouid. 3 de Arte.

Post omnia orationem concludere. Cic. in Orat.

Post tẽpus venit. Plaut Capt. Cic. pro P. Quintio, Ego pro te nũc hoc consulo, post tempus, in aliena re, quod tu in tua re, quum tempus erat, consulere oblitus es.

Post terga. Virg. 11. Æneid.

¶Post, pro Pone. Galli dicunt *Derriere*. Virgil. eclog. 3,

-tu post carecta latebas.

Post tergum, A tergo. Cæsar 7. bel. Gal. Repentè post tergum equitatus cernitur.

¶Pŏst, suo casui non seruiens, Aduerbium est. Terent. Hecyr. 4. 4, In culpa non est: pŏst de matre videro. Virg 1. Æneidos, Pŏst mihi non simili, &c.

Pŏst vbi confecti cursus, & dona peregit. Virg. 5. Æneid.

Respexit tamen, & longo pŏst tempore venit Virg. 1 eclog.

Pŏst viderimus de Capitone, si, &c. Cic. pro Rosc. Amer.

Consequens est, & pŏst oritur. Cic 3. de Finib. Non inest in primis naturæ conciliationibus honesta actio, consequens enim est, & pŏst oritur.

Initio & pŏst. Cic. Cæsari, lib 7. 5, Mitto igitur ad te Trebatium, atque ita mitto, vt initio mea sponte, pŏst autem inuitatu tuo mittendum duxerim.

Primò & pŏst. Cic 2. Verr. Quæ res primò Iudicea pertenui nobis argumento, iudicióque patefacta est: pŏst aperto suspicionis, &c.

Pŏst aliquãto. Cic in Orat Quæ nequaquam satis deferbuisse pŏst aliquanto sentire cœpimus.

Anno pŏst, & deinceps reliquis annis. Cic. de Claris Orat. Reprehendit eas res, quas idem Cæsar anno pŏst, & deinceps singulis annis administrauisset in Gallia.

Multis pŏst annis pecunia recuperata est. Cic pro Flacco.

Pŏst deinde. Terent. And 3. 2,

Nunc primùm fac istæc vt lauet: pŏst deinde

Quod iussi ei dare bibere, &c. Virg 5. Æneidos,

-spatio pŏst deinde relicto

Tertius Euryalus.

Pŏst demum. Plaut. Asin. 56,

Pŏst demum huc erat adducam ad lenam, vt viginti minas Ei det.

Paucis pŏst diebus Tarenti emortuus est. Pisot. Menæch. 2.

Paucis pŏst diebus quàm Luca discesserat. Cic Lent. lib. 1. 9.

Hora pŏst, Antonium Gabinium nescio quem, &c. condemnarunt. Cic. ad Attic lib 4

Multo pŏst, & Pŏst multo. Plaut Merc. 5,

Ea finis adeò pŏst haud multò ad me venit. Cic. 1. in Catil. Ac iam illa omitto: neque enim sunt, aut obscura, aut non multo pŏst commissa. Vide MVLTVS.

Non ita multo pŏst, Vide NON aduerbium.

Pŏst paulo. Cæsar 1 bell. Ciuil. Pŏst paulo tamen internuntiis vltro citróque missis, quæ, &c.

Pŏst paulo fugies inaudax. Horat 3. Carm. ode 20.

Pŏst principiu deuique. Plaut. Persa, 13.

Tanto pŏst eos potius quàm continuo queri maluit? Cicero pro Cælio.

Postea, pen. corr. {[illegible]} compositum ex post, & ea. Aduerbium est idem significans quod Exinde Salustios, Postea Piso in citeriorem Hispaniam Quæstor Proprætor missus est. Terent. Hecyra, 4. 1,

Audisti ex aliquo fortasse, qui vidisse eum diceret

Exeuntem, aut introeuntem ad amicam: quid tum postea,

Si modestè ac rarò hoc fecit? Item Adelph 4. 5,

Eho nónne hæc iusta tibi videntur postea? Hoc loco abundat POSTEA, authore Donato.

Primùm, & postea deinceps Cic. de Clar. Orat. Post Cannensem illam calamitatem primùm Marcelli ad Nolam prælio Populus se Romanus erexit, posteaq; prosperæ res deinceps multæ cõsecutæ sunt.

Postea verò quam profectus es, velim recordere quæ ego de te in Senatu egerim. Cic. F. Metello, lib 5. 2.

Quid postea? & quid tũ inde? Cic pro Murena. Cedo, quid postea? Eum ego ex iure meum esse aio. Quid tum inde? Inde ego te ex iure manu consertum voco.

Posteaquam {[illegible]} pen corr Vna dictio est, quam nonnulli diuidunt, idem significans quod Postquam. Cic Planco, lib. 10. 1, Et absui proficiscens in Græciam. & posteaquam de meo cursu Reipub. sum voce reuocatus, nunquam per M. Antoniũ quietus fui.

Posteaquam ego inquirendi causa in Siciliam veni, repentè Letilij aduentu, istius non modò amicus, verumetiam cognatus factus est Cic. 4 Verr.

Posteaquam mihi renunciatum est de obitu Tulliæ filiæ tuæ, sanè quàm pro eo ac debui, grauiter ac molestè tuli. Seruius Ciceroni, libro 4. 5.

Aliquando inter POSTEA & QVAM, interponitur VERO, & significat Sed posteaquam. Cicero Appio, libro 3. 7, Postea verò quàm ita & cœpi, &c.

Posterus, pen corr. {[illegible]} Adiectiuum. Quod aliquid sequitur. vt Postera dies. Cic. 4. Verr. Id ei postera die venit in mentem, è lege Rupilia sortiri dicam oportere. Plin. lib. 7. cap. 14, Postero die quàm aduenerat.

Annus posterus. Cic. 4. Verr. Postero anno L. Metellus mẽtionem tui census fieri vetat.

Postera iámque dies primo surgebat Eoo. Virg 3. Æneid.

Postero Iduum die. Tacit. lib. 17.

Diem posterum commorari alicubi. Cic. pro Cluent.

Laus le postera crescere, Id est in posteritatem propagata. Horat. 3. Carm ode 30.

Secla postera Lucret. lib. 3.

Temporis posteri prouisio. Cic. in Partit.

In posterum tempus. Vide IN.

Ad posterũ, In futurum, In posterum. Cic. Attic lib. 9. epist 11, Ego, si Pompeius manet in Italia, nec res ad pactionem venit, longius bellum puto fore. sin Italiam relinquit, ad posterum bellum [illegible] existimo.

Posterum & consequens tempus. Cic. 1. de Finib. Quibus nõ solùm præsentibus fruuntur, sed etiam spe aluntur consequentis ac posteri temporis. Ibidem, lib 3, Sed in cæteris artibus quum dicitur artificiosè, posterum quodammodo & consequens putandum est, quod illi [illegible] appellant.

In posterum diem differre. Cic. pro Deiotaro, In posterum, inquit, diem distulit. Et ad Attic. lib. 10, Distulimus omnino sermonem in posterum. Contrarium est illi In præsens.

Pugna in posterum extracta. Tacit. lib. 14.

In posterum prospicere, Sub. tempus. Cic. ad Cælium, lib 2. 7, Ego nec præterita, nec præsentia abs te, sed vt ab homine longè in posterum prospiciente, futura expecto.

Valescit labor in posterum. Tacit lib 4.

¶Postero, absolutè, pro Postero die. Tacit. lib. 4, Idémq; quum postero ad quæstionem traheretur.

¶Posteri, posterorum {[illegible]} qui etiam minores appellantur, sunt quicunque ex nobis & post nos nati sunt: vt filius, nepos, pronepos, abnepos, atnepos, & cæteri qui nomine carent, posteriores seu minores vocantur. Cicero 3 de Nat. deor. Vt etiam si quis morte pœnas sceleris effugerit, expetantur hæ pœnæ à liberis, à nepotibus ac posteris.

Degenerarunt horum posteri. Cic. 5 de Finib.

Apud posteros nostros non vt extinctor coniurationis & sceleris, sed author & dux fuisse videar Cic. pro Domo.

Iudicare posteris aliquid. Cic de Claris Orat.

Posterior, Comparatiuũ, cuius Superlatiuum est Postremus, pen. prod. {[illegible]}. Cic. 4 Acad Itaque quæ contra sensus, contráque perspicuitatem dicantur, ea pertinere ad superiorem diuisionem, contra posteriorem nihil dici oportere.

Non posteriores feram. Terent. Adelph 5 4. Vbi Donatus, Non posteriores feram. Subauditur PARTES. Nõ paruifaciã, id est, Non vincar à Mitione. Et translatio est à partibus histrionum in fabula.

Posterior ætate. Cic de Claris Orat Quem Thucydides, qui & Atheniensis erat, & summo loco natus, summúsque vir, & paulò ætate posterior, tantũm mortuum scripsit.

Posteriores cogitationes, vt aiunt, sapientiores solent esse. Cicero 12. Philip.

Omnes res posteriores ponere, atque operam alicui dare. Plautus Milite, 53 Idem significat quod Posthabere omnes res.

Salus patriæ posterior illi suis cõmodis. Cic ad Attic lib. 10, Quorum vtrique semper patriæ salus & dignitas posterior sua dominatione, & domesticis commodis fuit. Hoc est sua commoda præposuerunt saluti Reipublicæ.

Suam salutem posteriorem salute communi ducere. Cic. pro Rab. perduel. reo. Id est posthabere.

Posteriora & superiora. Cic. 4. Acad. Ita priori posterius, posteriori superius coniungitur.

Vitam, corpus, fortunas, rem familiarem posteriora libertate ducere. Cic. 12. Philip. Tu verò ita vitam, corpúsque seruato, ita fortunas, ita rem familiarem, vt hæc posteriora libertate ducas. Hoc est posthabeas.

Pars prior apparet, posteriora latent. Ouid. 4. Fast.

Non conuenit posterius priori, Vide CONVENIO.

Facere posterius quod prius est ordine. Horat 1. Serm. satyr. 4.

¶Posterius & nequius isto nihil est. Cic. in Pisonem.

Postremus, pen prod. {[illegible]} Superlatiuum à Posterior. Terent. in Phorm 4. 3,

Hæc denique eius fuit postrema oratio,

Ego inquit, &c. Cic. Attico, lib. 6, Respondebo primùm postremæ tuæ paginæ

Primus & postremus Cic. in Orat. De firmissimis alia prima ponet, alia postrema, inculcabitque leniora.

Non in postremis esse. Cic. Lent. lib. 1 9, Ego autem cum illa sequor quæ paulo antè proposui, tum hoc nõ in postremis, de quo cœperam exponere.

¶Postremi homines, pro Nequissimis. Brut. Ciceroni in Epistolis ad Brutum, 16, Quòd si Romanos nos esse meminissemus, non audacius dominari cuperent postremi homines, quàm id nos prohiberemus.

¶Munus postremum mortis. Catul. epigr. 96.

Ad

Ad postremum, Vide AD.

Postremus in. Cic.7.Verr. Tum vt quisque in fuga postremus, ita periculo princeps erat. Princeps, id est primus.

Postremior, Comparatiuum. Apuleius de deo Socratis, Vt possit videri nullum animal in terris homine postremius.

Postremissimus, pen.corr. Superlatiuum. Tertull. in principio libri, De cultu fœminarum, Quo iure deputor vobiscum, postremissimus omnium, id est vltimus, & infimus. Vsus est & Gracchus in oratione quadam, cuius meminit Gell.lib.15.cap.12.

Posterius, Aduerbium comparatiuum {[illegible]} Terent. Andr.3.1,

Renuntio here futurum vt sis sciens,
Ne tu posterius dicas, Daui factum consilio aut dolis. Cic 6.Verr. Tum mittit rex ad istum: si sibi videatur, vt reddat. iubet iste posterius ad se reuerti.

Quæ tibi posterius Memmi faciemus aperta. Lucret.lib.2.

Non posterius esse. Cic. de Claris Orat. Ipse Thucydides si posterius fuisset, multò maturior fuisset & mitior.

¶ Posterius, pro Minus, interprete Nonio. Plaut. Asin.3,
Posterius istuc dicis, quàm credo tibi.

Postremum, pen.prod. {[illegible]} Superlatiuum aduerbium, vt Vltimum. Terent. And.2.1,
Si id facis, hodie postremùm me vides. Dicitur pro eodem & postremò. Vtitur & hoc Cicero in Verrem, & pro Cluent. Et 3.de Orat. Vt vestigium illud ipsum in quo ille postremùm institisset, contueremur.

Postremò, pen prod. Aduerbium {[illegible]} Terent. Eunuch 2.2,
Negat quis, nego: ait, aio postremò imperaui egomet mihi
Omnia assentari. Salustius in Iugurtha, post varia enarrata inquit: Postremò, de omnibus rebus legatos Romam breui se esse missurum.

Posteritas, pen.corr. posteritatis {[illegible]} Posterum seculum, siue homines qui post nos nascentur. Cic. de Amicit. Quo in genere sperare videor Scipionis amicitiam & Lælij notam posteritati fore. Sic 1.Tusculan. Quum optimus quisque maximè posteritati seruiat.

Omnium seculorū posteritas huius rei immemor non erit. Cic.2. Philipp.

Memoria posteritatis. Quintil.lib 6.cap.2.

Infinita. Cic. Attico, lib.1, Sed ineunda nobis ratio est, quemadmodum in omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri possunt, in infinita posteritate (si modò hæc stabunt) illud quasi consecratum remanere possit.

Memor. Ouid.6.Fast.

Sera. Ouid.1.de Ponto, eleg.5.

Crescere posteritate. Propert.lib 3.eleg.1.

Spe & fructu posteritatis duci. Cic. pro Rab. perduel. reo.

In posteritatem, Vide IN præpositionem.

Postero, posteras, pen.corr. {[illegible]} posterare. Palladius, Oliua quum varia cœpit esse, colligitur. nam quum tota nigrescet, quod specie memorò posterauit, fundendi vbertate compensat. Ex Calepino.

Postfero, penult.corr postfers, postruli, postlatum {[illegible]} postferre, Postponere. Plin.lib.4.cap.4, Haud vlli terræ nobilitate postferenda. Liu 3.ab Vrbe,
Qui libertati plebis suas opes postferrent.

Postfuit {[illegible]} Posthabitum est. Salust. in Catil. Sed vbi periculum aduenit, inuidia atque superbia postfuere. Budæus.

Postgeniti, pen.corr. {[illegible]} Posteri.
Clarus postgenitis. Horat.3 Carm. ode 24.

Posthabeo, posthabes, pen.corr. posthabui, posthabitum, penult. corr. {[illegible]} posthabere, Postponere. Terent. Phorm.5 8,
Nam omnes posthabui mihi res, vti par fuit,
Postquam tantopere id vos velle animum aduerteram. Cic.5. Tusc. Vt omnibus rebus posthabitis, totos se in optimo vitæ statu exquirendo collocarent.

Seria ludo posthabere. Virgil.7.eclog.

Samus posthabita Virg.1 Æneid.

Colere aliquem posthabito altero. Stat. 4.Sylu.4.

Posthac, Aduerbium {[illegible]} Deinceps, In futurū, Post hoc tempus, vt ait Valla lib.2. Terent Hecyra,3.3,
Lacrymo, quæ posthac futura est vita quum in mentem venit,
Solitudóque. Idem Eunuch 5 2,
-hunc tu in ædes cogitas
Recipere posthac?

Posthac & Antea, cōtraria. Cic. Attic.lib 7, Sed in hoc genere, si modò per Rempublicam licebit, non accusabitur posthac: neque hercle antea negligentes fuimus, sed amicorum multitudine occupati.

Efficiam, posthac ne quenquam voce lacessas. Virg.3.eclog.

Scribam posthac ad te planius. Cic. Attic lib.2.

Posthinc, Aduerb. {[illegible]} Deinceps. Virg.8 Æneidos,
Posthinc ad naues graditur, sociósque reuisit. Vbi Seruius, Vnum vacat, aut POST, aut HINC: vt Posthinc digressus iubeo frondētia capris. id est, quum hoc feceris. 3. Georg

POSTHVMIA {[illegible]} mulier bibacissima, cuius meminit Catullus ad puerum suum, epigr.24,
Vt lex Posthumiæ iubet magistræ
Ebriosa acina ebriosioris. Vide ACINVS.

Posthumiales, Vino rogum ne respergito, Numæ Pompilij octaui Regis Romanorum fuit. Plin.lib 14.cap 12.

Posthumia, Vestalis virgo de incestu causam dixit, crimini obnoxia, ob suspicionem cultus elegantioris, ingeniúmque liberius quàm virginem deceret, parum abhorrens famam. Tandem sententia Pontificis Max absoluta, qui eam abstinere iocis, colique sanctè potius, quàm scitè iussit. Liu lib.4 1.Decad.

Posthumia item Seruij Sulpitij vxor, cuius sæpe meminit Cic. epistolar. lib.4.

Posthumia, gens patricia Romæ, ex qua P. Posthumius Q.F. Tubertus, cos. cum M. Valerio ANN. CCXLIX. Cassiodorus. Dionysius libro 5.& 6. Meminit Cic. de legib.2. Valer. libro 2. cap 2. Plutarch in Poplicola. COS.II. cum Agrippa Menenio ANN: CCL. primus vrbem ouans est ingressus. Idem author, & Plin.lib.16 cap 19.

POSTHVMIVS, prænomine Aulus, P.F.Q N. Albus cos. cum T. Virginio, ANN. CCLVII. Cassiodorus. Dict. a. u.c. cum T. Æbutio Mag. Eq. eodem anno. Latinos ad lacum Regillum acerrimo prælio vicit, de iis triumphum nobilissimum egit, primúsque coronam auream ei qui castra Latinorū expugnasset, dedit. Liu.lib.2. Dionysius 6. Plin. lib.33 cap.3.

Posthumus, nomine Lucius, post Cannensem pugnā Cōsul in Galliam profectus, Boiorum fraude occubuit Liu lib 23.

Posthumius, prænomine Spurius, cum Tito Veturio Romæ Consul fuit eo tempore quo Romani aduersus Samnites bellum gerebāt. Liu.lib 9.

Posthumius Albinus Consul aduersus Iugurtham missus, pecuniáque ab eo corruptus insignem ex prouincia ignominiam reportauit. Salustius in Iugurtha. Liu lib.64.

Posthumus, posthumi, penult.corr. masc.gen. Ex Post & humus compositum, Qui post mortem parētis natus est, quasi post humatum parētē. Plaut. Aulul 6. Cic.2.de Orat. Nisi fortè existimatis à M. Curio causam didicisse L. Crassum, & ea re multum attulisse, quamobrem posthumo nō nato Curium tamen hæredem Coponij esse oporteret.

Posthumus, penult.corr. Adiectiuum: pro futuro, sequenti, & postero, & eo qui post factum testamentum natus est, etiam viuo patrefamiliâs. Turneb. Apuleius Posthumam spem dixit. Virg.6.Æneidos,
-tua posthuma proles.

Filius posthumus. Cic. pro Cæcin.

Posthumæ rationes sunt, quæ post mortem redduntur in ratiocinio diuino. Budæus.

POSTHVMVS {[illegible]} qui & Syluius, filius fuit Æneæ ex Lauinia, quæ vt inquit Seruius, Ænea mortuo, Ascanij timēs insidias, grauida cōfugit ad syluas, & illic enixa est Syluiū, qui Posthumus quòd patre mortuo natus esset, dictus est. Sed quum Ascanius flagraret inuidia, euocauit nouercam, & ei concessit Lauinium: sibi verò Albam cōstituit: qui quoniam sine liberis periit, Syluio, qui & ipse Ascanius dictus est, suum reliquit imperiū. Vnde apud Liuium est error, quia Ascanius Albam condidit. Hactenus ex Seruio. Liuius quoque hunc Syluium non Æneæ, sed Ascanij filium asserit, lib.1.ab Vrbe. Meminit etiam huius Ouid 4 Fastorum,
Posthumus hinc, qui quòd syluis fuit ortus in altis,
Syluius in Latia gente vocatus erat. Vide in dictione SYLVIVS.

Posthumus, prænomine C. Rabirius, natura C. Curtij (Curtius enim in Cicerone non Cotius legendum) filius, adoptione Rabirij. repetundarum accusatus est, aduentitio quodam iudicio & subsidiario, quod dicebatur, quò ea pecunia peruenisset. Hoc genus iudicij proditum erat in alios, quum de alicuius rei repetūdarum bonis summa litium æstimatarum non poterat redigi, ad quos ea peruenisse videbatur, vt ex orat. Ciceronis pro Rabir. & epistolis ad Atticum apparet. Maiestatis tamen crimen obiectum Rabirio dicit Trāquillus, quòd Ptolemæum secutus esset. Annotauit Turneb.

Posthumus Cornelianus, qui post captiuitatem patris, quæ morti comparatur, nascitur. lex enim Cornelia mortis & captiuitatis tempora coniungit. l. Lege Cornelia D Qui testam fac poss

Posticum, postici, pen.prod {[illegible]} A post, & stando, Ostium in posteriori parte ædium Plaut. Mostel.11,
Nunc ego me illac per posticum ad congerrones conferam.

Postico recedere dicitur qui furtim abit, aliis insciis sese subducens. Sic Horat 1.epist.5,
-postico falle clientem.

Postica, posticæ {[illegible]} Idem. Varro, Perrexit interiores partes domus posticæ (vt ait Plautus) penitissumé. Nonius. Idem Varr. de Lingua Latina, lib.6, Eius tēpli partes quatuor: sinistra ab oriente, dextra ab occasu, antica ad meridiem, postica ad septentrionem.

Posticulum, post-coli, pen.corr. {[illegible]} Diminutiuum. Plaut. Trin.24,
-vbi nunc filius meus habitat?
S. hic in hoc posticulo.

Posticus, pen.prod. Adiect. {[illegible]} Posticum inquit Festus, vicinum habitantem ad posteriorem partem ædium appellarunt. Denique & quæ ante nos sunt, antica. & post nos sunt, postica dicuntur. Et dexteram, anticam: sinistram, posticam dicimus. Sic etiam ea cæli pars, quæ sole illustratur ad Meridiem, antica nominatur: quæ ad Septentrionem est, postica. Rursum quæ diuiduntur in duas, partem Orientem, atque Occidentem. Hactenus Festus. Liu 3.bel. Pun. Hortus erat posticis ædium partibus. Sic. Plin Postica pars mundi.

Postica linea. Posticam lineam Seruius Sulpitius in agris diuidendis appellauit quæ ab oriente ad occasum spectat. Paul ex Festo.

Postica sanna. Persius Satyr.1, Posticam sannam prouerbialiter appellat ciconiarum irrisionem, à gestu ridentium aliquem à tergo,
-posticæ occurrite sannæ. Erasmus.

Postilena, postilenæ, pen.prod. {[illegible]} A post, & stando: quòd stet à parte posteriori. Est enim incuruum lignum, siue crassius lorū, quod sub iumenti cauda ponitur. Plaut. Casin 3,
Ita te aggerunda curuum aqua faciam probè,
Vt ex te postilena possiet fieri. Hinc per contrarium, Antilena, quæ pectus cingitur. Gallicè, *Vn poitral*: Postilena, *Vne croupiere*.

Post-illa {[illegible]} Duæ dictiones in vnam cōiunctæ per subunionē, Aduerbium est significans Postea, authore Donato. Plaut Pœn.11,
Iis explicaui meam rem post-illa lucro. Terent. And.5 4,
Tum illam hic relinquere, est verius. post-illa nunc primùm audio
Quid illo sit factum.

Postidea {[illegible]} pro Post id, siue deinde, seu postea, legitur apud Plautum in Sticho,3.
Quom æquius est nos potiorem habere te, postidea viros
Nostros, quibus voluisti nos esse matresfamiliâs.

Postis, huius postis, masc.gen. {[illegible]} A post, & stando deducitur:

& significat valuã ostij, siue fores portæ. Dictus quòd post fores stet. Cic. Attic. libro 3, Ast inter scripsisti ad me, quod idem caput legis Clodium in curiæ poste fixisse, ne referri, néve dici liceret.

Aurati postes. Ouid. 15. Metam.

Cressi, Vide CRASSVS.

Tereti Horat. 1. Serm satyr. 4.

Fumosi Silius lib. 7.

Humiles. Ouid. 8 Metam.

Improbi, Vide IMPROBVS.

Inuidendi, Id est nimis otiosi. Horat. 3. Carm. ode 1.

Laurenti, Vide LAVRVS.

Nigri fuligine Virg 7. eclog.

Resupinati. Claud 3. de rapt. Proserp.

Saligni. Claud. 7 Paneg.

Superbi. Virg 8 Æneid.

¶Alius discieit postes. Silius lib. 7.

Excutere seram poste Ouid. 1. Amor. eleg 6.

Frangere postes. Tibul. lib. 1 eleg 1.

Parietibus, rectis & postibus meis bellum intulisti. Cic. pro Domo.

Emoti procumbunt cardine postes. Virg 2. Æneid.

Pulsare postes. Ouid. 8 Metam.

Clauso poste se recepit. Stat. 3. Sylu. 1.

Requiescunt postes. Propert. lib. 1. eleg. 15.

Rumpere postes. Senec Herc. fur 11.

Tenere postem. Cic pro Domo, Verbóne Pontifices putatis, si is postem tenuerit, & aliquid dixerit, domum vniuscuiusque consecrare posse?

Vellere postes à cardine. Virg 2. Æneid.

Postes, peregregie pro foribus posuit Lucretius, quia postibus vtrinque fulciuntur. Sic enim scribit,

Cernere res animus sublatis postibus ipsis. Id est sublatis oculis, qui sunt animi fores. Eodem sensu etiam respondent apud Varronem aruspices, Deûm manium posti leonem postulari: id est, ciuem fortissimum eò demitti. Nam deûm manium postis appellatur, terræ hiatus, qui censebatur orci ianua. Scio postulionem semper apud Varronem edi, & grammaticos postulionem mordicus retinere: sed ea vox idoneam non interpretatur sententiam, & leonem Varro per inuersionem ciuem fortissimum adumbrare vult. In postulione autem nullam figuræ inuolucrum huius significationis reperias. Ex Turnebo.

Postliminium, postliminij {ἀνακομιδή} Ex post & limen componitur. Paulus, De captiuis, & De postliminio, l. Postliminiũ. Postliminiũ est ius amissæ rei recipiendæ ab extraneo, & in statum pristinum restituendæ, inter nos ac liberos populos, regésque, legibus ac moribus constitutum. Nam quod bello amisimus, ius etiam citra bellum, hoc si rursus recipiamus, dicimur postliminio recipere: idque naturali æquitate introductum est, vt qui per iniuriam ab extraneis detinebatur, is vbi in fines suos redisset, pristinum ius suum reciperet. Cic. pro Corn. Balbo, Quòd si ciui Romano licet esse Gaditanum siue exilio, siue postliminio, siue reiectione huius ciuitatis. Idem in Topic. Sed quum ipsius postliminij vis quæritur, & verbum ipsum notatur, in quo Seruius noster, vt opinor, nihil putat esse notandum, nisi post, & liminium illud productionem esse verbi volt, vt in finitimo, legitimo, æditimo, non plus inesse timum, quàm in meditullio tullium. Scæuola autem P. filius iunctum putat esse verbum, vt sit in eo & post, & limen: vt quæ à nobis alienata sunt, quum ad hostẽ peruenerint, & ex suo tanquam limine exierint, hinc quum redierint post ad idem limen, postliminio videantur redisse.

Redeunt postliminio hæc, homo, nauis, mulus clitellarius, equus, equa quæ fræna recipere solet. Cic in Topic.

Postmeridianus. pen prod. {μεταμεσημβρινός} Adiectiuum, quod & pomeridianus dicitur. Quod post meridiem fit Cic. ad Atticum, lib 12, Hodie tuas literas expectabamus matutinas, erunt fortasse alteræ postmeridianæ.

Tempus postmeridianum. Cic 3 de Orat Deinde quum omnes inclinato iam in postmeridianum tẽpus die venissent ad Crassum, &c.

Postmitto, tis, Postbabeo, negligo, paruũ aut nihili habeo. Cic pro Cælio, Quod in alicuius agrestis periculo non postmitteret, id homo eruditus in insidiis doctissimi hominis dissimulandum putaret?

Postmodum, pen. corr. Aduerb. {μετέπειτα} Ex post & modum, significat Postea, siue postremo, Quasi post modum rei datum. Terentius Hecyr. 2. 1,

Méque abs te immeritò esse accusatam postmodum rescisces. Liu. 2 ab Vrbe, Sæpe ex iniuria postmodum gratiam ortam.

Postmodo, pen. corr. Idem {μετὰ ταῦτα.} Liu. lib. 4, Si Ardeates sua tempora expectare velint, arbitriũmque Senatus leuãdæ iniuriæ suæ permittant, fore vt postmodo gaudeant se iræ moderatos. Ouid. de Arte, lib 3, Postmodo riualem, partitáque fœdera lecti Sentiat.

Postpartores, dicuntur nostri successores & hæredes, qui post nos nostra adepti bona possident. Plaut. in Truculento,

Vnde antepartã demus postpartoribus. Videtur deductum à Post, & Pario, quod est acquiro. Turneb.

Postpono, postponis, pen prod. postposui, postpositum, penult. corr. {ὑστερον τιθέναι} postpónere, Retro ponere, posthabere.

Neta suis postponere aliquos. Ouid 6. Metam.

Postponere honestum officium scorto. Horat. 1. epist. 19.

Pudore postposito referre aliquid Ouid 3 Amor. eleg 1.

Postponere, Omittere Cic l. ad Tironem, libro 16. 21, Omnia postposui, dummodo præceptis patris parērem.

Postprincipium {μετὰ τὴν ἀρχήν} Verbum quo Varro apud Gellium vtitur lib 16 cap 18, pro progressu vel absolutione rei, quod principio opponitur: ipse tamen in plurali vtitur, quum ait, Voluptas autẽ, vel vtilitas talium disciplinarum in postprincipiis exsistit, quum perfectæ absolutæque sunt: in principiis verò ipsæ ineptæ & insuaues videntur.

Postquam, Aduerbium {ἐπεί, ἐπεὶ ἄν, ἐπειδή, ἐπειδάν, ἐπειδὴ ἄν, ἐπειδάν} Connexiua particula est. Terent. And. 3. 1,

Hui tam citò ridiculum, postquam ante ostium

Me audiuit stare, approperat. Cic. de Prouin. Consul. Quò ille, postquam nihil exprimere ab egentibus, nihil ab illis vt à miseris extorquere potuit, cohortes in hybernæ misit.

Multo postquam, Vide MVLTVS.

¶Postquam, pro eo quod barbari dicunt *Depostquam*. Terent. Adelph. 5. 1,

-sed postquam intus sum omnium rerum satur,

Prodeambulare huc libitum est. Cic Mario, lib. 7 3, Mea voluisse etiam, reliquis omnibus postquam non potuerim, mihi ipsa finem fecisse belli.

Biennio postquam. Cic. Attic. lib 12, Vndecimo die postquam à te discesseram, hoc literularum exaraui egrediens è villa.

Biennium iam factum est, postquam abij domo. Plaut Merc 3.

Hic annus sextus est postquam rei huic operam damus. Plautus Menæch 7.

Tum postquam ad te venit, mensis hic agitur iam septimus. Terent. Hecyr. 3. 3.

Inter POST & QVAM, dictiones aliquando interponuntur. Cic. ad Atticum Nil sane habebã noui quod post accidisset, quàm dedissem ad te Philogeni liberto tuo literas.

¶Postquam, pro Quoniam apud Terentium, interprete Donato, in Prologo Adelphorum,

Postquam poeta sensit scripturam suam

Ab iniquis obseruari, &c.

Postscænium. postscænij, neutr. gen Locus erat post scenã, vbi multa fiebant, quæ à spectatoribus audiebantur tantùm, non autem cernebantur: quale erat βροντεῖον apud Græcos, in quo, vt scribit Iulius Pollux, calculis compluribus in vtres coniectis, & illis vtribus per aëra versatis atque agitatis, tonitru similitudo referebatur. Hinc per translationem, Vitæ postscænia, dixit Lucret. lib 4, absconditam illam & intimam puellarum, seu meretricum consuetudinem viuendi, & omnia quæ domi faciũt, quum solæ sunt, quæ suis amantibus occulta esse volunt. Monuit Lambinus

Postremus, Adiectiuum, & **Postremò**, Aduerbium, Vide POSTERVS.

Postridie, Aduerbium {τῇ ὑστεραίᾳ} Idem quod Postero die significat. Valla, Postridie, quasi crastino, non præsentis diei, sed cuiusdam alterius, aut præteriti, aut futuri. Cato de Re rust. cap. 65, Oleũ viride sic facito, oleam quamprimùm ex terra tollito: si inquinata erit, lauito: à foliis, & stercore purgato: postridie, aut post diem tertium quàm lecta erit, facito.

Tãtum vini in Hippiæ nuptiis exhauseras, vt tibi necesse esset postridie vomere. Cic. 2. Philip.

¶Postridie, aliquando genitiuo iungitur. Cato cap. 2, Postridie eius diei villicum vocat. Seruius Sulpitius Cic. libro 4. 12, Postridie eius diei quum ab Athenis proficisci in animo haberem.

Postridie eius absolutionis in theatrum Curionis Hortensius introiit. Cælius Ciceroni, lib 8 2.

¶Accusatiuo. Cic. Attic. lib. 16, Itaque sese scripturũ aiebat, vt venationem etiam, quæ postridie ludos Apollinares futura est, proscriberent. Sueton. Postridie nundinas.

Dies postridie Calẽdas, Nonas, & Idus appellati atri, quòd per eos dies noui inciperent. Varr. de Ling. Latin lib. 5.

¶Postridie, quàm. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 7, Quid causæ autem fuerit, postridie intellexi quàm à vobis discessi.

Postriduo {τῇ ὑστεραίᾳ} dixit Plautus, pro Postridie, in Milite, 24,

Postriduo natus sum ego muliere, quàm Iuppiter ex Ope natus est.

Postuenio, postuenis, pen. corr. postueni, pen. prod. postuentum {ὑστερίζω} postuenire, contrarium habet Anteuenire. Plin. lib. 18 cap. 25, Accedit confessa rerum obscuritas, nunc præcurrẽte, nunc paucis diebus, tempestatum significatione, quod prochemasin Græci vocant: nunc postueniente, quod epichemasin.

POSTVERTA, dea apud Romanos, vna ex Carmentibus, quæ partui fœminarum præsidebat, vt & Prosa altera: à recti peruersique partus & potestate & nomine. Vide Gellium lib. 16. cap. 16. sub finem.

Postulo, postulas, pen. corr. {αἰτέω, ἀπαιτέω} postulãre, Requirere: quemadmodum dicimus, Rem, locum, personam, tempus, causam postulare. Terent. Eunuch. 1. 1, -incerta hæc, si tu postules

Ratione certa facere, nihilo plus agas

Quàm, &c.

Postulamus iure, inquit Donatus. Cic. pro P. Quintio, Verùm his de rebus non necesse habeo dicere ea, quæ me P. Quintius cupit cõmemorare, tametsi causa postulat: tamen quia postulat, non flagitat, præteribo. Vide Vallam lib. 5. cap. 58.

Vis ingenij & copiæ dicendi postulatur. Quintil. in Procem. lib. 2. capite 10.

Postulare, Cupere, Velle, Expectare. Terent. Adelph. 2. 2,

Per oppressionem vt hanc mihi eripere postules? Id est velit, aut speret, inquit Donatus.

Postulare & petere. Cic. Anteq. iret in exil. Illud ab vniuersis postulo petóque, si dum in ciuitate manere licitum est, &c.

Postulare & expectare omnia ab aliquo. Cic. Appio, lib. 3. 10, Omnia volo à me & postules & expectes.

Familiariter postulare. Quint. in Procem. lib. 1.

Postulo abs te, Peto abs te vehementer. Terent. And. 5. 1,

Imò etiam quammaximè abs te postulo, atque oro Chreme,

Vt beneficium verbis initum dudum, nunc re comprobes.

Cum solo accusatiuo. Cicero pro Ligario, Longiorem orationem causa fortasse postulat, res certè natura breuiorẽ. Cæsar 1. bell. Gall.

Postulere de. Cæsar primo bell. Gall. Ariouistus legatos ad Cæsarem mittit, quod antea de colloquio postulasset, id per se fieri licere.

Postulare iudicium in aliquem. Cic. 5. Verr. Vtquisque contra alius voluntatem diceret, ita in eum iudicium de professione iugerum postulabatur.

Animam postulare Ouid.3.Fast.

Postulare fidem publicam. Cic.ad Attic.lib.2, Statim fidem publicam postulauit: reclamatum est.

Posco & postulo Cic.6.Verr. Nemo tam audax qui posceret: nemo tam imprudens, qui postularet vt venderet.

Efflagitare, postulare, poscere. Cic.1.Verr. Iudiciorũ desiderio Tribunitia potestas efflagitata est: iudiciorũ leuitate ordo quoque alius ad res iudicandas postulatur, iudicum culpa atque dedecore etiam Censorium nomen quod asperius antea videri solebat, id nunc poscitur.

Amicitia & fides postulat. Cic. Cælio, libro 2.15, Te tamen oramus, quibuscunque erimus in terris, vt nos, liberósque nostros ita tueare, vt amicitia nostra, & tua fides postulabit.

Vt causæ natura & temporis ratio postulabit, aliquid facere. Cic. in Orat.

Ratio postulat. Cæsar 2.bell.Gall. Instructo exercitu, magis vt loci natura, deiectúsque collis & necessitas temporis, quàm vt rei militaris ratio atque ordo postulabat.

Ratio & opinio hominum aliquem postulat qui præsit prouinciæ. Cic. Attic lib.6, Quem relinquam qui prouinciæ præsit? ratio quidem & opinio hominum postulat fratrem: primùm quòd, &c.

Longius quàm res postulat, repetita est. Cic.1.de Inuent.

Tempus postulat & necessitas. Cic 1.Offic. Sed quum tempus, necessitásque postulat, decertandum manu est, & mors seruituti, turpitudinique anteponenda.

¶Postulare, Accusare, seu querelam dicere de altero apud alterum, vt ait Donatus: & modò genitiuo, modò ablatiuo cum præpositione iungitur. Suetonius in Cæsare, capite 4, Cæterum Cornelium Dolabellam Consularem & triumphalem virum repetundarum postulauit.

Gabinium tres adhuc factiones postulant. Cicero Quint. fratri, libro 3.17.

Lege aliquem postulare. Cælius Cic. lib 8.12, Insolentissimi homines summis Circensibus ludis meis postulandum me lege Scantinia curant.

Repetundis aliquem postulare. Tacit.lib.3.

Postulare de. Cic.Q.fratri, lib.2 7, Ad IIII. Idus Feb. Sestius ab indice Cn. Nerio Pupinia de ambitu est postulatus.

Reum postulare, Accusare. Plin.lib.33 cap.2, Vt apud C.Cæsarem in Censura eius nuntius Equitibus Flauius Proculus CCCC ex ea causa reos postularet.

¶Postulare quæstionem, eius est qui iniuriam sibi factam queritur, aut alteri, quam vindicare ad eum pertineat. Liu 5.ab Vrbe, Senatus tumultuosè vocatus, tumultuosius consulitur: quæstionem postulantibus iis qui pulsati fuerant: decernente ferocissimo quoque nõ sententiis magis, quàm clamore & strepitu. tandem quum iræ resedissent, ordine consuli cœpit. Budæus.

Postulare seruos in quæstionem. Cic pro Milone, Sed quæstiones vrgent Milonem, quæ sunt habitæ nunc in atrio Libertatis. quibusnam de seruis? rogas? de P. Clodij. quis eos postulauit? Appius. quis produxit? Appius.

Delationem nominis in aliquẽ postulare. Cic.1.Verr. Nuper quum in P. Gabinium vir fortissimus & innocentissimus L. Piso delationem nominis postularet.

Iudicem postulare. Cic.5.Verr. Cœpit Scandilius Recuperatores aut iudicem postulare.

Iudicium postulare. Cic. Attico, lib.2, Et quum esset damnatus, erat iudicium postulaturus.

¶Postulari, Passiuum. Vlpianus in l.1.D. De suspectis tutoribus vel curatoribus, Primùm igitur tractemus vnde descendat suspecti crimen, & apud quos postulari quis possit suspectus tutor, vel curator.

¶Postulare, inquit Vlpian. in l. prima D. De postulando, Est desyderium suum vel amici sui in iure, apud eum qui iurisdictioni præest, exponere: vel alterius desyderio contradicere.

Postulo pro te. Gellius lib.7.cap.19, P.Scipio Africanus postulauit pro L. Scipione Asiatico, fratre, quum cõtra leges, contráque morem maiorum Trib.pleb. hominibus accitis per vim inauspicato sententiam de eo tulerit. Vbi, Postulauit pro fratre, id est Pro fratre in iudicio intercessit. Nam paulo antè legitur, Scipio Africanus fratris nomine ad collegium Tribunorum prouocabat.

De fœdere ab aliquo postulare. Cic pro Corn. Balbo, Quod quum magis fide illius populi, iustitia vestra, vetustate denique ipsa, quàm aliquo publico vinculo religionis teneretur, sapientes homines & publici iuris periti Gaditani M Lepido, Q. Catulo COSS. à Senatu de fœdere postulauerunt.

¶Postulatum est vt Bibuli sententia diuideretur. Cicero Lentulo, libro 1.2.

Postulatus, pen.prod. Participium vsitatissimum {[illegible]}

Postulatus, huius postulatus, pen.prod. {[illegible]} Liu.4.ab Vrbe, Postulatu audito matris, tutorúmque, magistratus secundum parentis arbitrium dant ius nuptiarum.

Postulatum, postulati, pen.prod. {[illegible]} Ipsa postulatio. Cic. Attic. libro 7, Plerique negant Cæsarem in conditione mansurum, postulatáque hæc ab eo interposita esse, quominus quod opus esset ad bellum, à nobis pararetur.

Impotens postulatum Liu Decad.1.lib.7. sub finem, Æquè impotens postulatum fuit, vt de stipendio equitum (merebant autem triplex ea tempestate) æra demerentur, quòd aduersati coniurationi fuissent.

Accipere & remittere postulata. Cic.12.Philip.

Postulata interponere, Vide INTERPONO.

¶Postulatum, Accusatio. Cicero 4.Verr. Hoc animo toties apud patronos de suis miseriis deplorarunt. hoc commoti dolore, postulata Consulibus, quæ non postulata, sed in istum crimina viderentur esse, ediderunt.

Intolerabilia postulata referre. Cic. Cassio, lib.12.4, Quum essent missi vt Antonio ex Senatus sententia certas res nuntiarent, quum ille earum rerum nulli paruisset, vltro ab illo ad nos intolerabilia postulata retulerunt.

Postulatio, Verbale, Idem {[illegible]} Cæsar 8 bell. Gall Quam postulationem Antonius quum iudicaret ab iusto nasci timore, veniam petenti dedit, obsides accepit.

Æqua postulatio. Quintil. lib 7.cap.2.

Æqua & honesta. Cic. pro Rosc. Amer.

Impudens, Vide IMPVDENS

¶Abiecta postulationem triumphi, Vide ABIICIO.

Concessit postulationi tuæ Senatus. Cic pro Murena.

¶Postulatio, pro *Supplicatione*, vt vulgò dicunt. Cic. de Arusp. resp. De ea re scriptũ est, postulationes decretas esse Ioui, Saturno, Neptuno, Telluri, diis cælestibus.

¶Postulationibus vacare, Expedire. Plin. libro 7. epistola vltima ad Tacitum. Budæus.

Respondere postulationibus, Idem. Sueton. in Nerone, cap.15. Alia exemplaria habent postulatoribus.

¶Postulatio. Donatus, Propriè expostulatio est apud illum ipsum qui peccauerit: postulatio, de illo apud alterum. Itẽ postulatio, querela, & quasi iusta interpositio querelarum. Plaut. Bacch 8,

Acris postulatio hæc est, quum huius dicta intelligo. Terent. Hecyra, 1.2,

Neque lites vllæ inter eas, postulatio Nunquam.

¶Postulationes, Absolutè, vocantur quum ob monstrũ, ostentum, prodigium, errorem in ceremoniis, sacrificium vel expiationem postulare dij videntur. Hoc verbo vtitur M. Tullius: sed & Arnobius ita scribens, In ceremoniis vestris rebúsque diuinis postulationibus locus est, & piaculi dicitur esse contracta commissio. Monuit Turnebus.

¶Postulationes, aduocatorum sunt & patronorum in foro. Suetonius in Nerone, Celeberrimis patronis non translatitias & breues, vt assolet, sed maximas, plurimásque postulationes certatim ingerentibus.

Resistere postulationi alicuius. Cic. Q. fratri, lib.2.13.

Postulator, pen.prod. {[illegible]} Verbale mascul. Suet. in Nerone, cap.15, In iurisdictione postulatoribus nisi sequẽti die, &c. Legitur & postulationibus.

Postularia {[illegible]} fulgura, inquit Festus, quæ votorum aut sacrificiorum spretam religionem designant. Apud Senecam 2 Natur. quæst. cap.49, vocantur postulatoria, quibus sacrificia intermissa, aut non ritè facta repetuntur.

Postulatitius {[illegible]} Seneca epist.7, Hæc plerique ordinariis paribus & postulatitiis præferunt. Paria gladiatorum intelligit Seneca. Erant autem ordinarij gladiatores, gladiaturæ in primis periti, qui ex consuetudine exhiberi soliti erant. Postulatitij, qui postulante populo, præter ordinarios & consuetos exhiberi principis benignitate consueuerant. Vide Cælium, lib.11.cap.10.

POSTVORTA, Dea fuit apud Romanos, ita dicta quòd futura prospiceret. Macrob. lib.1. Saturn.

Potamautis, alio nomine Thalassegles, herba, qua pota homines fieri lymphaticos narrat Plinius libro 24. capite 17. Nascitur circa Indum.

Potamogeton, herbæ nomẽ, apud Galen. lib.8. de simplic. medicam. facultat. cap.63. Dioscor. lib.4. cap 96.

Potatio, Potator. Vide POTO.

Pote, Vide POTIS.

Potens, Potenter, Potentatus. Potentia, Vide POSSVM.

POTENTIA {[illegible]} Vrbs in agro Piceno, Ciceroni de Arusp. respon. Eodem ferè tempore factus in agro Piceno Potentiæ nũtiatur terræ motus horribilis cum quibusdam multis metuendísque rebus. Plin. libro 3. capite 1 Vulgò *S. Maria de Loret*. Aliis *Loreto* dicitur.

POTENTINI, Populi Lucanorum Plin. lib.3. cap.11.

Poterio, herba, quæ alio nomine phrynio, vel neurada appellatur. Plinius libro 25. cap.10, Sunt & ranis venena, rubetis maximè: vidimúsque psyllos in certamine patinis candefactas admittentes, ocyore etiam quam aspidum pernicie. Auxiliatur eis phrynion in vino pota: aliqui neurade appellãt, alij poterion, floribus paruis, radicibus multis, neruosis, bene olentibus.

¶Poterium, poterij {[illegible]} dicitur à Græcis, quod nos Poculum dicimus. Gallicè *Vn godet*. Plaut Sticho, 24,

quibus diuitiæ domi sunt, scaphio, cantharis, batiocis

Bibunt: nos nostro samiolo poterio, tamen viuimus.

Potessum, Vide POSSVM.

Potestas, Potestur, Vide POSSVM.

Pothos, herba, cuius vim & species enumerat explicátque Plin. lib.21. cap.11.

POTIDAEA {[illegible]} Macedoniæ vrbs, antè Cassandria dicta, vt scribit Plinius libro 2 cap.58 & lib.4. cap.10. Cassandria etiam nunc vocatur, vt scribit Oliuarius in Melam.

POTIDONIA, æ {[illegible]} vrbs Ætoliæ apud Stephanum, cuius incolæ dicti sunt Potidoniates.

POTINA, teste Nonio, deæ nomen apud Romanos, quæ puerorum potui præsidere putabatur, sicut Edusa eorundem alimentis. Varro.

Potio, potionis, fœm. gen. Vide POTO.

Potior, & hoc potius {[illegible]} Comparatiua, pro Melior & melius: quasi potentior & potentius. Vide POTIS.

Potiorem nominare ei videtur, qui causam qua sit potior exprimit. l.5 de fideiussor & nominat. tutor in P. Paulus libro 2. Sentẽtiarum. titulo 28.

Potior, potiris, pen.prod. potitus sum vel fui {[illegible]} potiri, à Potis deducitur, vt ait Valla libro 3. Est tenere, & quasi in potestate habere. Item obtinere, & in potestatem vendicare. Apud

Poetas in quibusdam personis interdum inuenitur tertiæ coniugationis. Virg. 3 Æneidos,

· fas omne abrumpit, & auro

Vi potitur. Ouid. 13 Metam. apud Priscianum,

Tu me tuis armis, nos te potiremur Achille.

Tenere & potiri. Cic. Attico, lib. 7, An cunctetur & tergiuersetur, & iis me dem qui tenent, qui potiuntur?

Potiri in tempore. Lucret. lib. 4.

¶Genitiuo aliquando iungitur: vt Potiri hostium: quod aliquando significat Venire in hostium potestatem, aliquando Redigere hostes in potestatem Plaut. Capt. 3,

Nam postquam meus rex est potitus hostium. Hoc est, captus est ab hostibus, siue hostium præda factus est. De Philopolemo enim captiuo loquitur. Ibidem, 4,

Tum denique omnes nostra intelligimus bona,

Quum quæ in potestate habuimus, ea amisimus.

Ego, postquam gnatus tuus potitus est hostium,

Expertus quanti fuerit, nunc desidero. Verba sunt Ergasili parasiti ad Ægionem Philopolemi captiui patrem.

Potitus mortis letique, pro eo quod est, in potestatem mortis redactus. Lucret. lib. 4,

Nec dissentit eum mortis, letique potitum.

Potiri voluptatum. Cic. 1. de Finib. Nullas consequuntur voluptates, quarum potiendi spe inflammati, multos labores magnósque susceperant.

· Potitus voti. Id est Voti compos. Silius lib. 15, votique potitus Euicto Fabius Pœno, &c.

Atheniensium potiti sunt Spartiatæ. Author ad Heren. lib. 4.

Potiri regni. Cic. Lentulo, lib. 1. 7, Si exploratum tibi sit, posse illius regni potiri.

Potiri rerum, Imperium tenere, inquit Valla. Cic. 4. Acad. Cleantes qui quasi maiorum est gentium, Stoicus Zenonis auditor, solem dominari, & rerum potiri putat.

Dominari & rerum potiri, Cic. 4. Acad.

In aliis nominibus, inquit Valla, quàm in hoc RERVM, significatio magis exprimitur per OBTINVERVNT, quàm per TENVERVNT: vt Potitus sum victoria, Sum potitus amica: id est, Pugnãdo vel laborando obtinui victoriam, vel amicam.

¶Accusatiuo: Potiri bonum, laborem, legiones, &c. Plaut. Asin. 7. Idẽ Rud. 5. Idem Asin. 11. Cic. 13 Philip. Itaque si receptus illis, possumus esse liberi, vincamus odium, pacémque potiamur. Legitur & pace, in ablatiuo. Terent. Adelph. 5. 4,

Ille alter sine labore patria potitur commoda.

Sceptra potitus. Lucret. lib. 3.

¶Ablatiuo. Virg. 1. Æneidos,

Egressi optata potiuntur Troes arena. Lucret. lib. 1,

Deficit ægra Ceres: nec plebes pane potitur. Id est, nec habet panẽ.

Amore potiri. Ouid. 10 Metam.

Auso potiri. Virg. 6. Æneid.

Corpore & armis. Virg. 12. Æneid.

Et potitus capta Maurus Iarba domo. Ouid. 3 Fast.

Gaza omni Macedonum, quę fuit maxima, potitus est Paulus. Cic. 2. Offic.

Lacrymis alicuius potiri. Stat. 11. Theb.

Morte potiri. Ausonius in ecloga de vita humana,

Optima Graiorum sententia: quippe homini aiunt

Non nasci esse bonum, natũ aut citò morte potiri. Hoc est in mortis venire potestatem. Sic enim exponit Alciat. Parerg. lib 1. cap 35.

¶Potior, in præsenti tempore, plerunque pro Fruor Cic. de Senect. Quòd si istis ipsis voluptatibus bona ætas fruitur, libentius primùm paruulis fruitur rebus, vt diximus: deinde iis quibus senectus, etiam si non abundè potitur, non omnino caret. Pro eodem posuit Fruitus & Potitus. Hæc Valla lib. 3.

Potitus sum, vel fui, Præteritum Lucret. lib. 4,

Vsque adeò, certè vt videamus cernere eum, quem

Reddita vitaĩ iam mors, & terra potita'st. Quem terra potita est, id est quem terra humatum tenet. Lambinus.

¶In potiundo, Vide IN.

¶Ad potiundum temerè & effrænatè incitantur auidæ voluptatis libidines. Cic. de Senect. Nullam capitaliorem pestem quàm voluptatem corporis dicebat à natura datam, cuius voluptatis auidæ libidines temere & effrænatè ad potiundum incitarentur.

Potiens, Participium {[illegible]} Cic. 3. Tuscul. Natura iis potiens.

Potis, & hoc pote {[illegible]} potior, potissimus, Integrum est, authore Donato, pro Bonus, melior, optimus, & quasi Potens, potẽtior, potentissimus. Plaut. Amphit. 7,

Qui, malùm, intelligere quisquam potis est? Id est potest, vt ait Donatus, Terent. Heaut. 2. 3.

Multis modis iniurius Clitipho est, neque ferri potis est.

Cur non diuitiis Crœsum superare potis sit. Catullus. in Mentulam, 110.

Nulla res neque cicurare, neque mederi potis est, neque reficere. Varro ex Pacuuio, lib. 6. de Ling. Latin.

Nec potis est dulces musarum expromere fœtus. Catull. ad Ortalum, epigr. 60.

Potis es, pro Potes. Lucret. lib. 3,

Sine aliud quiduis potis es coniunctius ei

Fingere, &c.

Potior {[illegible]} & hoc potius, potissimum, Melior, præstantior. Terent. Phorm. 3. 2,

Mea lege vtar, vt potior sit, qui prior ad dandum est. Cic. de Amic. Itaque ciues potiores sunt quàm peregrini: & propinqui quàm alieni.

Potior ad legendũ. Cic. 1. de Finib. Tamen qui diligenter hæc quæ de philosophia literis mandamus, legere assueuerit, iudicabit nulla ad legendum his esse potiora.

Plus pollere & potiorem esse. Cic. 4 Tusculana,

Patri dicere audet, se coniugem habuisse

Illum, amor quem dederat, qui plus pollet potiórque est patre. Ex poeta.

Æra potiora auro Stat. 2. Sylu 1.

Merum potius cœnis Pontificum Horat 2. Carm. ode 14.

Mors ciuibus Romanis semper fuit seruitute potior. Cic. 10. Philippica.

Honesta mors turpi vita potior Tacit. in vita Agricolæ.

Pars potior. Quintil. in Procem. lib 1.

Prudentia potior acri dextra Valer. 4. Argon.

Res oratione potior. Matius Ciceroni, lib. 11. 28, Quare maiorem in modum te rogo, vt rem potiorem oratione ducas: mihíque si sentis expedire, rectè fieri, credas nullam communionem cum improbis esse posse.

Sententia potior. Horat 1. epist. 18.

Hæc alternanti potior sententia visa est. Virg 4. Æneid.

Nihil mihi potius, quàm vt Masinissam conuenirem, hoc est Nihil exoptatius, charius. Cic. in Somn. Scip. Quum in Africam venissem, &c nihil mihi potius fuit quàm vt Masinissam conuenirem.

Ducere potiora, quæ ad sapientiam spectarent. Cic. 3. de Orat.

Potior, Quem pluris facimus. Horat 3. Carm. ode 13,

Donec gratus eram tibi,

Nec quisquam potior brachia candidæ

Ceruici iuuenis dabat &c Lambinus.

Cura potissima. Stat 4. Sylu. 4.

Potissima nobilitas Plin. lib. 14 cap. 2.

Potissima oratio. Cic. ad Attic. lib. 2. 14, Vt sciat hic noster Ierosolymitanus traductor ad plebem quàm bonam meis potissimis orationibus gratiam retulerit Vetusta exemplaria legunt potissimis.

Potissimum opus, Præcipuum, exquisitum. Plin. iun. lib 4. epist. 34.

Quod est potissimũ. Quintil lib. 10. cap. 3, Denique vt semel quod est potissimum, dicam.

¶Pote, pro Potis, id est possibile, accipitur metri causa. Propert. lib. 2. eleg 1,

Qua pote quisque, in ea conterat arte diem. Id est, quantum quisque potest. Terent. Adelph 2. 3,

Maledicta, famam, meum amorem, & peccatum in se transtulit,

Nihil pote supra. Pote pro Potis inquit Donatus. Cicero de Claris Orat. Hinc spes non pote minoris.

Nec deuitari letum pote, quin obeamus. Lucret. lib. 3.

¶Pote est, pro potest. Arnobius libro 2. aduersus gentes, Qui fieri pote est?

Potius {[illegible]} potissimum, vel potissimè, Aduerbia. Plautus Amphit. 4,

Nam si me irritassis, hodie lumbifragium hinc auferes.

S. Abeo potius. Hoc est, Abire satius duco. Terent. Eunuch. 2. 3,

An potius hæc pati æquum est fieri, vt à me ludatur dolis?

Quin tu aliquid saltem potius, quorum indiget vsus, &c. Virg. 2. ecloga.

Depugna potius quàm seruias. Cic. Attico, lib. 7.

Perpessus est omnia potius Zeno Eleates, quàm conscios delendæ tyrannidis indicaret. Cic. 2. Tusc.

Vtrum potius, aut quid potissimum in comparatione quæritur. Cic. 1 de Inuent.

Munus potius centum signis. Horat. 4. Carm. ode 2.

¶Potissimum {[illegible]} pro eo quod vulgò dicitur *Et principaliter*. Terent. And. 5. 5,

Sed quem ego potissimum exoptem nunc mihi, cui hæc narrem, dari? Cic 4. Acad. Næ ille longè aberit, vt argumentis credat philosophorum: aut si est crediturus, quorum potissimum?

Ordienda est nobis potissimum causa à Deo. Cic. 1. de Leg.

Potissimè {[illegible]} Idem. Cic. libro 2. de Orat. Non potissimè confirmo. Sic apud eundem sæpius inuenies: tametsi sint qui mendum putent esse, legendúmque dicant potissimum Idem pro Murena, In potissimè honore affecto defensor daretur, qui, &c.

POTITIVS {[illegible]} à potando cognominatus est, qui Herculi sacra faciebat. A quo Potitia familia, quam antiquiorem origine vrbis nominat Liuius, à Potitio illo sene, qui ad tempus affuit epulis.

Potito, Vide POTO.

POTNIA {[illegible]} Vrbs in Bœotia, non longè à Thebis, vbi Glaucus Sisyphi filius & Meropes habuit equas, quas consueuerat humana carne alere, quo cupidius in hostem irruerent. Ipsum autem, quum alimenta defecissent, deuorauerunt. Item quadrigæ quibus vtebatur, [illegible] dictæ sunt.

Equæ Potniades. Ouid. in Ibin.

Potniades deæ dictæ fuerunt furorem facientes, hoc est [illegible]. Non procul à Potniis Boeotiæ ciuitate puteum fuisse legimus, ex quo si aqua hausta fuisset, ab equis indigenis, furore agitabantur, vnde dearum nomen. Sed Hesychius Baccas & Mænadas hoc vocari nomine scribit. à Potniis autem, vel Potnia ciuitate Potniades Equæ dictæ sunt. Virgil. in Georgicis,

Scilicet ante omnes furor est insignis Equarum,

Et mentem Venus ipsa dedit, quo tempore Glauci

Potniades malis membra absumpsere quadrigæ. Sic & Baccæ, Mænadésque Potniades ab eodem ipso loco appellantur Hesychius & Lilius Grego. Giraldus primo suo Syntagmate, de historia deorum.

Poto, potas, potaui, potatum: vel potus sum, potum {[illegible]} potàre, Bibere. Virg. 7. eclog.,

Huc ipsi potum venient per prata iuuenci. Terent. Phormione,

Nam apud me potus est.

Acetum acre potare Horat. 2. Serm. satyr. 3.

Aquam potare galea. Tibul. lib. 2. eleg. 7.

Flumina limosa potat Ouid. 1. Metam.

Et lac concretum cum sanguine potat equino. Virgilius 3. Georgicorum.

Merum

Merum potare. Martial. lib. 1.
Totos dies. Cic. 2. Philip.
De medio die Horat. 2. Serm. satyr. 8.
Arbores vino potare docuimus, inquit Plin. lib. 18. cap. 1.
Lanæ potant. Plin. lib. 9 cap. 38.

Potus sum, Præteritum perfectum à Poto. Aulus Gell. ex Varronis 8. lib. de Ling. Latin. Quúmque, inquit, à Cœno, & Prãdeo, & pransus sum, & cœnatus sum, & potus sum dicamus, &c. Vide Noct. Attic. lib. 2 cap. 25.

¶Potor, potaris, Passiuum Plin. libro 11 cap. 37, Guttur hominis tantum & suibus intumescit, aquarum quæ potantur, plerunque vitio.

¶Dare potandum bubus. Columel. lib. 12 cap. 51.

¶Voluptate potandi fruatur aliquis pariter cum aliis: aut ne sobrius in violentiam vinolentorum incidat, antè discedat. Cic. 5. Tusc.

Potans, Participium {[illegible]} Cic. 2 de Finib.
Vellera potantia succum Aquinatẽ. Horat. 1. epist. 10. Intelligit de Aquinatibus purpuris, quæ similes sunt Tyriis.

Potandus, pen. prod. Aliud participium {[illegible]} Ouid. 2. Fastorum,
Dumque parant epulas potandáque vina ministri.
Nectar potandum Ouid epist. 15.

Potatus, pen. prod. Aliud participium {[illegible]} vt Potata aqua Plin. lib. 2. cap. 103.

Potator, penult. prod. potatoris {[illegible]} Qui potationibus indulget. Plaut. Menæch. 7,
Voluptatij, atque potatores maximi. Plin. lib. 20. cap. 23, Radix cuiusque ex aqua decocta, potatoribus sitim facere narratur. Legunt & potoribus.

Potatio, potationis, Verbale {[illegible]} Plaut. Sticho, 4,
Quot potationes mulsi, quot autem prandia, &c. Cic. 1 de Diuin. Si modò temperatis escis, modicísque potationibus ita est affectus, vt sopito corpore ipse vigilet. Correctiora exemplaria legunt potionibus.

Potus, Participium {[illegible]} actiuè & passiuè accipitur.
¶Actiuè. Terent. Hecyr. 1. 2,
Quid istam virgine vna adolescens cubuerit
Plus potus, sese illa abstinere vt potuerit?
Bene potus. Varr. libro 6. de Ling. Latin. Apud Plautum in Parasito Pigro:
Inde hic bene potus primo crepusculo.
Potus, sine adiecto, Idem quod Bene potus, & qui vino incaluit. Horat. 1. Serm. Satyr. 4,
-post hunc quoque potus.
¶Passiuè {[illegible]} Ouid. 1 Fastorum,
Quo plus sunt potæ, plus sitiuntur aquæ.
Cadus potus. Horat. 3 Carm. ode 15.
Flumina pota Getis Ouid. 3 de Ponto, eleg. 4.
Sanguine tauri poto mortuus concidit Themistocles. Cic. de Claris Orat.
Vnda pota. Valer. 6. Argon.

Poturus, pen. prod. Aliud partic. {[illegible]} vt Terra potura cruores. Stat. 12. Theb.
Oues poturæ. Propert. lib 4. eleg 4.

Potus, huius potus {[illegible]} Plin. lib. 10. cap. 72, Serpentes exiguo indigent potu. Hoc est potatione.
Potus lactis herbidus Plin. lib 24. cap 6.
Immoderatus potus, Vide IMMODERATVS.
Inexplebilis potu, Vide INEXPLEBILIS.
Obstupefieri potu & pastu. Cic. 1 de Diuin. Dicit enim quum dormientibus ea pars animi quæ mentis & rationis sit particeps, sopita langueat, illa autem in qua feritas quædam atque agrestis immanitas, quum sit immoderato obstupefacta potu atque pastu, exultare eã in somno, immoderatéque iactari.
In medio potu, Vide MEDIVS.
Potui dare medicamentum. Celsus lib. 2. cap. 13.

Potio, potionis {[illegible]} pro pota & potatione. Cic. de Senect. Tantum cibi & potionis adhibendum, vt reficiantur vires, non opprimantur. Sic 1. de Finib. Quum cibo, potionéque, fames, sitísque depulsa est. Idem 5. Tusc. Quid, quod ne mẽte quidem rectè vti possumus, multo cibo & potione completi?
Sumere magnam potionem. Celsus lib 1. cap 9.
Poculum & potio. Cic. pro Cluentio, Quàm venenum, in pane datũ venenum faciliúsne potuit, quàm in poculo? latere enim potuit abditum aliqua in parte panis, quàm si totum colliquefactum in potione esset?
Vsitatæ potiones. Horat Epod 5.
Dulciculæ potionis scutelam dare Cic. 3. Tusc. Collocemus in culcitra plumea, psaltriam adducamus, hedychrum incendamus, demus scutelam dulciculæ potionis, aliquid videamus & cibi.
Potio medicorum, Sorbitiuncula est quæ ægrotis datur, Græci pharmacum vocant Plaut Menæch 20.
Efficaces potiones ad id Celsus lib. 4. cap 8.
Mortifera potio. Quintil. lib 7 cap 4.
¶Accipere potionem. Quintil lib. 7. cap. 3.
Adiicere potioni, Vide ADIICIO.
Bibere potionem. Quintil lib 7. cap. 3.
Potio circunfertur. Varr de Ling Latin lib. 4.
Dare potionem. Quintil. lib 7 cap. 3.
Sustulit mulierem prima potione medicus. Cic. pro Cluent.
Potio vincea. Plautus,
Nã mihi iam intus potione vincea onerabo gulam. Lepidè laqueũ potionem vocat vinceã, ac potionem quidem, quòd quum potũ guttur soleat transmittere ipsi induitur, indutos & induitur ei laqueus, quasi transmissuro: vinceam autem à vinciendo venustè deflexit, & ad potionem vineam vel vinaceam iterim eleganter allusit, quòd laqueo collum vincitur. Turneb.

Potor, potoris, pen. prod. {[illegible]} Idem quod Potator. Titulus est apud Martial. ad Sextilianum potorem, lib. 1. 41. Plin libro 23 cap 8, Aiunt qui lnis ferè præsumptis, ebrietatem non sentire potores.
Aquæ potores. Horat. 1. epist. 20.
Acer potor, Vide ACER adiectiuum.
Marcens potor. Horat 1. Serm. satyr. 4.

Potorius, Adiect. {[illegible]} Quod ad potandum pertinet vt Ampulla potoria, apud Martial. lib. 14. 115. Plin. lib. 33 cap. 11, Ptolemæum Varro tradit Pompeio res gerente circa Iudæam octona millia equitum sua pecunia tolerauisse: mille conuiuas totidem aureis potoriis mutantem vasa cum ferculis saginasse.
Argentum potorium. Pomponius in l. In argento. D de aur & arg. legato.
Vitrea escaria & potoria in supellectile sunt, sicut fictilia Paulus in l. 3 D. de supellectile legata.

Potulentus {[illegible]} Sueton. in Othone, cap. 2, Ferius & noctibus vagari solitus: atque inualidum quemque obuiorum aut potulentum corripere. Vide Poculentus, in POCVLVM.

Potura, poturæ. Varr de Ling. Latin. lib. 4, Sic potura à potu, non vt nunc à [illegible].

Potito, potitas, penult. corr. {[illegible]} potitare, Frequentatiuum. Plautus Asin 13,
Tecum vnà postea æquè pocula potitet.

Potionor, penult. prod. potionaris {[illegible]} potionãri, Passiuum. Suet in Cæsare Caligula, cap 50, Creditur potionatus à Cæsonia vxore, amatorio quidem medicamento: sed quod in furorem verterit. Id est veneno affectus.

P　　R

Practicus. Adiectiuum, Vide PRAXIS.

Practores {[illegible]} in nouellis Iustiniani sunt exactores tributorum. Suidas, [illegible]

Præ, Præpositio, ablatiuo casui seruit, significat Ante {[illegible]} Liu. lib 1. ab Vrbe, Prope Tyberim fluuium, qua præ se armentum agens nando traiecerat. Aliquando absolutè ponitur. Terent. And. 1. 1,
I præ, sequar. Plautus datiuo iunxit, in Pœnulo, 9,
Trecentos nummos philippeos portat præ sibi.
¶Præ {[illegible]} comparationem aliquando inducit. Cic Seruio Sulp. lib. 4 4, Non tu quidem vacuus molestiis, sed præ nobis beatus. Terent. Adelph. 2 3, -illius opera Syre nunc vino: festiuum caput, Qui omnia sibi pòst putarit esse præ meo commodo. Id est, mei cõmodi comparatione, inquit Donatus. Hoc est, Nihil pluris illi esse curandum putat, quàm meum commodum.
¶Præ {[illegible]} nonnunquam abundantiam notat: vt Præ multitudine Cic. Attic. libro 3. Quidam dicunt significare Propter, in huiusmodi exemplis: vt paulo pòst videbis.
Præ ira. Liu. 1. bel. Maced.
Præ lacrymis. Cic. Attic. lib. 9. Non mediusfidius præ lacrymis possem reliqua nec cogitare nec scribere.
¶Præ se ferre, Est dicto, factóve, & ipsa statim fronte, qualem opinionem de aliqua re aut homine habeas, confiteri. Quintil lib. 5 cap. 13, Fiduciam igitur præ se ferat orator, sempérque ita dicat, tanquam de causa optimè sentiat. Id est, Ex ipso aspectu oratoris, ex ipsa voce, ex ipsa tota oratione eluceat fiducia: quemadmodum qui pugnaturi sunt, in vultu & gestu indicant tacitam vel formidinem, vel fiduciam, hoc est Præ se ferunt fiduciam vel formidinem. Hæc Valla lib 5. Cic. pro Rab. perduel. reo, Quamobrem fateor, atque etiã Tite Labiene profiteor, & præ me fero, te ex illa crudeli, importuna, nõ Tribunitia actione, sed regia, meo consilio, virtute, authoritate, esse depulsum.
Præ se gerere, Idem quod præ se ferre. Cic. 2. de Inuent. Nam affectionis quidem ratio perspicuam solet præ se gerere coniecturam: vt amor, iracundia, molestia. Ibidem, Præ se gerit quandam vtilitatem, quo magis expetatur.
Præ se propellere. Lucret. lib. 4.
¶Præ te, pro Quàm te. Plaut. Merc. 8, Sanus si sim, præ te medicum mihi expetam.
¶Præ quod. Plaut. Sticho, 6,
Imò res omnes relictas habeo præ quod tu velis.
Præ quàm. Plaut Amph 8,
-parua res est voluptatum in vita, atque in ætate
Agunda præ quàm quod molestum est. Gell. lib. 16. cap. 1.
Præ vt. Plaut. Milite, Act. 1. scen. 1,
Nihil herele hoc quidem præ vt alia dicam.
¶Præ, Propter. vt Præ formidine. Terent Eunuch. 1. 2,
Credo, vt fit, misera præ amore exclusit hunc foras. Idẽ Heaut. 2 4,
Præ gaudio (ita me di ament) vbi sim, nescio:
Ita timui.
Præ manu, vel Præ manibus, Vide MANVS.

Præacutus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Valde acutum significat, Cæsar 2. bel. Gal. Tum magni ponderis saxa, & præacutas trabes in muro collocarant.
Præacuta asperitas. Plin. lib. 11. cap 26.
Præacuta bipennis. Plin. lib 8 cap 8.
Cuspis præacuta. Ouid 7 Metam.
Præacutus scopulus. Plin. lib. 9. cap 10.

Præaltus {[illegible]} Valde altus Liuius 10. ab Vrbe, Ostium fluminis præalti quo circumagi naues in stationem tutam possint.
Præaltus alueus. Liu 5 ab Vrbe.
Præalta rupes Liu. 10. bel. Maced.

Præauditus, pen. prod. Antè auditus. Vlp. in l. Solet in princ. D. de offic. Procons. Solet etiam custodiarum cognitionem mandare legatis: scilicet vt præauditas custodias ad se remittant.

Præbeo, præbes, præbui, præbitum, pen corr. {[illegible]} præbere. Ex præ & habeo

compositum, abiectis a & h, significat Dare, exhibere. Nam qui aliquid præbet, id præ habere ratione dicitur. Cic 6. Verr. Neminẽ qui cum potestate, & legatione in prouinciam esset profectus, tam amẽtem fore putauerunt, vt emeret argentum (dabatur enim de publico) vt vestem (præbebatur enim legibus) mancipium putauerunt.

Præbere & impertire se alicui. Cic pro Rosc. Amer. Tu quoque magnopere M Fanni quæso: vt qualem te iam antea Populo Rom præbuisti, quum huic quæstioni iudex præesses, talem te & nobis & Pop. Romano hoc tempore impertias.

Præbere de manu cibos, Manu ipsa cibum in os ingerere. Colum. lib 9. cap 1.

Accessum præbere. Liu. 10. bel. Pun.

Alimenta fenori. Ouid. 3 Metam.

Animum ad perniciem alicuius moderatum, & ad rerum euentum leuissimum præbere. Cic. Q fratr. lib. 3 19.

Appetitum rationi obedientem præbeamus. Cic. 1. Offic.

Aquam præbere. Horatius,

Præter eum qui præbet aquam. Grammatici hunc locum vix concoquere possunt, mirúmque ais videtur cõuiuatorem aquæ præbitorem appellari. Primus Dionysius Lambinus vidit conuiuatorem solum balneum præbere conuiuis: quam interpretationem nemo iure reprehendat. Turnebus aliter, cuius hæc sunt verba, Quid, si dicat hominem tam esse procacem & petulantem in iocando, vt nec conuiuis nec ministris abstineat vllis, quin eos perstringat, præter eum, qui ipsi pocula miscet, ministrátque aquam? ait enim Martialis,

Iam defecisset portantes calda ministros,

Si non potares Tongiliane merum. Sed omnino præstiterit locum per allegoriam interpretari, inflexione verborum & inuersione ducta à lusu, quo aliquo in situla aut vrceo nobis aquam ministrante, alios ea aspergimus, aut perfundimus per lasciuiam, quod quum facimus, eo qui aquam nobis præbet, interim abstinemus. Aquæ igitur præbitori similem esse voluit Flaccus conuiuatorem. Huic inuersioni, aspergere, & aqua, fauere videntur. Hæc ille. vtramuis sequere. Sunt qui volunt hoc loco legi, præbet, aqua, vt præbet per se & separatim legatur. & subaudiatur cœnam, sed hæc lectio à doctis reiicitur.

Aurem, Auscultare. Plin. epist. 14. lib. 2, Nihil quod præbeas aurem.

Aures ambagibus Ouid. 3. Metam.

Aures conuitiis Liu. 8. bel. Maced.

Aures non obnisas criminatione, sed vacuas præbere. Cic. Antequam iret in exil.

Auxilium. Plin. lib. 21 cap. 32.

Præbueram sceleri brachia nostra tuo. Ouid. epist. 7.

Casum pugnæ. Tacit lib. 12.

Causam. Liu. 10. bel. Pun. Quæ peropportunè cupienti tollere inducias, Scipioni causam præbuere.

Causam necis. Ouid. epist. 2.

Ceruices. Cic Antequã iret in exil. Crimen diluere non licere: otio oppresso ceruices esse præbendas.

Cibum alicui. Lucret. lib. 3.

Collum cultris. Iuuen. Satyr. 10.

Copiam verborum populo cum multa concursatione, magnóque clamore præbebat. Cic. de Claris Orat.

Corpora præbemus plagis, vt sæpe sagittis Ouid. de Nuce.

Crudelitati Pœnorum corpus Reguli præbitum est. Cic 3. de Nat. deor.

Curam præbere, pro Solicitum habere, vel solicitudinem afferre. Liu. lib. 3. Decad. 5.

Domum alicui. Horat. 3. Carm. ode 19.

Errorem. Liu. 4 ab Vrbe.

Honorem. Plin. libro 35. cap. 10, Alexander ei honorem clarissimo præbuit exemplo.

Imaginem antiquitatis Senatui præbebat. Tacit. lib. 3.

Indignationem. Liu. 6 bel. Pun.

Infamiam. Vlp. in l. Item apud Labeonem. §. Aliud est. D. de iniur. & famos libell.

Iter. Colum. lib. 3 cap 16.

Iusta. Cic. 1. Offic Est infima conditio & fortuna seruorum: quibus non malè præcipiunt qui ita iubent vti vt mercenariis, operam exigendam, iusta præbenda.

Iusiurandum alteri. Plin. in Paneg.

Creta serpentibus præbet latebras. Virg. 2. Georg.

Locum peccandi. Colum. lib. 11. cap 1.

Ludos. Terenc. Eunuch. 5. 7.

Lumen præbet fenestra. Varro 3 de Re rust. cap. 9.

Luna mihi tremulum lumen præbebat eunti. Ouid. epist. 17.

Manus verberibus. Ouid. 1. de Arte.

Materiam. Liu. 3. ab Vrbe, Quum Appius non Virgilium defendi ab Icilio, sed inquietum hominem, & Tribunatum etiam nunc spirantem, locum seditionis quærere diceret: non præbiturum se illi eo die materiam.

Materiam præbere suo damno. Ouid. 2. Metam.

Materiam igni. Liu. 1. bel Pun.

Merum. Liu 5 bel. Pun. Vtrique parti parẽ merum præbuit, ne hostes noui aduentarent.

Metus. Ouid. 1. de Arte.

Miraculum. Plin. lib. 28. cap. 3.

Munimenta. Cæsar 2. bel. Gal.

Nomen. Tacit. lib 13.

Notitiam. Lucret. lib 5.

Præberi alicui nudum. Ouid. 2. Amor. eleg 9.

Operam præbere, Iuuare. Plaut. Milite, 9.

Operam Reip. Liu 5. ab Vrbe.

Orationem Plaut. Pœn. 18,

Vt modestè orationem præbuit.

Os. Terent. Adelph. 2. 2,

Quid potuit melius, qui hodie vsque os præbuit? Cic. 5. Verr. Qui testes interrogari priuta actione nolueris, & iis tacitum os tuum præbere malueris, quamuis & te & patronos tuos ingeniosos esse dicito.

Os præbere ad contumeliam. Liu 4 ab Vrbe.

Os ad malè audiendum. Cic ad Attic. libro 1 13, Quàm dignus qui Palitano, sicut facit, os ad malè audiendum cotidie præbeat.

Pabula. Lucret. lib 2.

Pectora præbent ferro Stat 9. Theb.

Perfugium & solatium aduersis rebus præbent studia. Cicero pro Archia.

Pigneranda pœnæ præbere bona. Liu. 9. bel. Pun.

Poppysma præbere Iuuenalis,

-frontémq; manúmque

Præbebit vati crebrum poppysma roganti. Vide in POPPYSMA.

Prandium alicui. Cic. ad Attic. lib 5, Quòd antecesserat Statius, vt prandium nobis præberet. Quædam exemplaria legunt videret.

Quàm se præbuerãt ferro patientes & igni. Ouid. 1. Amor. eleg 14.

Se præbere, Est se ostendere. Terent. Phorm. 3 1,

Tum Phormio itidem hac re, vt in aliis, strenuum hominem præbuit.

Se æquum. Cic. ad Curionem, lib. 2. 1, Sin me id facere noles, te mihi æquum præbere debebis.

Se æquabilem. Cic 2 Tuscul. Atque in primis meditemur illud, vt hæc patientia dolorum, quam sæpe iam animi intẽtione dixi esse firmandam, in omni genere se æquabilem præbeat.

Se attentum auditorem. Cic 3 de Nat deor.

Authorem se alicui rei. Tacit. lib 19. Hoc est ducem.

Se credulum Cic. ad Attic. lib. 15, Vel verba dari mihi facillè patior in hoc, méque libenter præbeo credulum.

Dignum se suis maioribus. Cic. Thermo, lib. 2.

Se docilem. Cic 2 Tuscul.

Se defensorem alicuius afflictæ fortunæ. Cic. ad Attic. lib. 14, Quòd si dominam te miseræ & afflictæ fortunæ præbes, non contendam ego aduersus ea.

Præbere se dictis, Id est attentum esse iis quæ dicuntur. Lucretius libro 2.

Nimium se exorabilem. Cic. Q. fratri, lib. 1. 2.

Se facilem præbere dicitur res aliqua. Plin. lib. 13. cap. 4. Cic. ad Atticum, lib. 14. 309, Ego autem Antonio facillimum me præbui.

Se facilem præberam hominibus audiendis, admittendisque. Cic. ad Q fratr. lib 1. 2.

Gratum se de bene meritis. Cic. pro Plancio.

Se iudicem acrem. Cic. 1 Offic Suum quisque noscat ingenium, acrémque se & bonorum & vitiorum suorum iudicem præbeat.

Leuissimum se. Cæsar Oppio in Epist ad Attic. lib. 9.

Ministros se præbent oratoribus infimi homines apud Græcos mercedula adducti. Cic 1. de Orat.

Misericordem in re, in testimonio religiosum se præbere. Cic. pro Cecinna.

Moderatum se in aliqua re. Cic. 2. Offic.

Obsequentem se. Senec. Hippol. 2.

Patientem & impigrum se. Cic. 7. Verr.

Placabilem se alicui. Cic. Attic. lib. 10.

Se quoquomodo in re aliqua. Cic. 4. Verr. Atqui eo etiam magis, quòd iste quoquo modo se in ea quæstione præbebat, tamen in consilio habebat homines honestos è conuentu Syracusano.

Spectatores se otiosos alicuius calamitatis. Cic. 1. Offic.

Se superbum in fortuna. Cic. ad Attic. lib. 8, Superbum se præbuit in fortuna, quam putauit nostram fore.

Vegetum alacrémque ad aliquid agendum se præbere. Cicero 1. de Diuinat.

Se virum in re aliqua. Cic. Fabio, libro 5. 18, Pro amore nostro rogo atque oro, te colligas, virúmque præbeas.

Silentia præbent somnum. Ouid. 5. Fast.

Sonitum. Liu 7 ab Vrbe.

Speciem. Plin. lib. 24. cap. 15, Nascitur in petrosis, orbiculato florũ ambitu, speciem lecti pedum præbens.

Speciem extinctæ animæ. Plin. lib. 10. cap 9.

Speciem erroris. Liu. 4. bel Pun.

Speciem triumphi Liu 4 bel Maced.

Spectaculum lætum Liu. 10. bel. Pun.

Spem. Liu 4. bel. Pun.

Spiritum vitalem & salutarem præbet animantibus aer temperatus. Cic. 2. de Nat deor.

Sponsalia alicui præbere, pro Celebrare sponsalia, & despondere filiam Cic. ad Q fratr. lib 2. 8, Ad VIII Idus Apriles sponsalia Crassipedi præbui. Id est celebraui conuiuium sponsaliorum.

Sumptus præberet mihi ex re auita. Horat. 1. Serm. satyr. 6.

Præbuit illa arbor misero suspendia collo. Ouid. 1. Amor. eleg. 12.

Suspicionem. Tacit. lib. 17.

Tempora mollia præbuerunt mihi. Ouid. 4. Trist. eleg. 7.

Terga. Tacit lib. 14.

Terrorem. Liu. 3. ab Vrbe.

Tyrannum, aut alium quemuis. Cic. 3. Verr. Quum in oppidis & ciuitatibus amicorum non legatum Populi Rom. sed tyrannum libidinosum, crudelémque præbueris. Id est, gesseris te non tanquam legatus, sed potius vt solent se gerere tyranni libidinosi. Idem ad Trebatium, lib. 7. 16, Deinde quòd in Britannia nõ minus quàm Philotheoron te præbuisti.

Rima patet, præbétque viam lethalibus vndis. Ouid. 11. Metam.

Vicem. Plin. lib. 16. cap. 36.

Vim. Plin lib. 13. cap. 12.

Hyems præbebat vires fluuio. Lucan. lib. 6.

Vinum. Plin lib. 13. cap 22.

Præbitus, penultima correpta, Participium { [illegible] } Columell. lib. 1. cap 8, Tantóque curiosior inquisitio patrisfamiliâs debet esse pro tali genere seruorum, ne aut in vestiariis, aut in cæteris præbitis iniuriosè tractentur.

Præbenda,

Præbenda, præbendorum { [illegible] } Gell.lib.15. cap.4, Comparandis mulis, & vehiculis magistratibus, qui forti prouincias forent, præbenda publicè conduxisse. Vbi interpres, Præbenda publicè conduxisse: Id est ea quæ à parochis præbenda erant. de quibus Horatius 1.Serm.satyra 5,

Præbuit, & parochi quæ debent, ligna, salémque. Erant autem in exercitu copiarij, quibus erat præceptum, vt præbenda, id est salem & ligna publicè missis exhiberent. Vt verò annotauit Bebelius, in plurali tantùm legimus, idque in neutro genere.

Præbitor, penult corr. præbitoris, Verbale { [illegible] } Cic.2.Offic. An tu id agis vt Macedones non te regem suum, sed ministrum & præbitorem putent?

Præbitio, præbitionis, Aliud verbale. Vlpian D. de offic. præfect. vrb. l. omnia. §. Cura carnis. Cura carnis omnis, vt iusto pretio præbeatur, ad eorum præfecturæ pertinet. Ideo & forum suarium sub ipsius cura est: sed & cæterorum, siue pecorum, siue armentorum, quod ad huiusmodi præbitionem spectat, ad ipsius curam pertinent.

Præbia, remedia. Festus, Ea verò præcipuè præbia appellarunt, quæ amuleti vim habebant, cuiusmodi erant lora, quæ de puerorum collo suspendebantur.

Præbia. Varr. lib 6 de Ling. Lat. Næuius in Stigmatia: Præbia à præbendo vt sit tutum, quòd sint remedia in collo pueris.

Præbitere { [illegible] } pro Perimere, vsurpauit Plaut. Pseud.12,

Interminatus est à minimo ad maximum,
Siquis non hodie munus misisset sibi,
Eum cras cruciatu maximo se præbitere.

Præbitere item dixit Plautus pro Præterire, in Pœnulo, 17,

Quid si eamus illis obuiam? r. at commeret vias
Præbiteramus eas mutuo.

Præcaluus { [illegible] } Caluus in anteriore capitis parte. Suetun. de Galba, cap.21, Statura fuit iusta, capite præcaluo.

Præcantatio, præcantationis { [illegible] } Verbale à Præcantando. Quintil. Declamat.14, Diris vtique carminibus, & feralium præcantationum terrore permistum.

Præcantria, præcantricis, pen. prod. fœm. g. { [illegible] } Varro de liberis educandis, Vt faciunt pleræque, vt adhibeant præcantrices, nec medico ostendunt. Plaut. in Milit. Act.3. scen.1,

Præcantrici, coniectrici, ariolæ, atque haruspicæ. Sunt tamen qui legant, Precatrici, coniectrici, &c.

Præcantatria (quod verbum apud Plautum reperitur in Truculento) mulier ea dicitur, quæ cantionibus vtitur, id est carminibus & incantamentis, quibus plurimum superstitiosi veteres tribuebât. Turneb.

Præcanus, pen prod Adiectiuum { [illegible] } Qui ante annos iustos canus esse incipit. Horat. 1 epist. 21,

Corporis exigui, præcanum, solibus aptum.

Præcarus, pen. prod. Adiectiuum, Nimis, siue multum carus. Terent. Phorm.3.3,

Quantum opus est tibi argenti? eloquere. p. solæ triginta minæ.
c. Triginta? hui. præcara est. p. istæc verò vilis est. Quædam exemplaria percara legunt.

Præcaueo, præcaues, pen. corr. præcaui, pen. prod. præcautum { [illegible] } præcauêre, Antè cauere. Terent. And.3.5,

Namque hocce tempus præcauere mihi me, haud te vlcisci sinit.

Præcauere ab insidiis. Liu.9. ab Vrbe.

Præcauere peccata Cic. pro Rosc. Amer. Atqui ea sunt animaduertenda peccata maximè quæ difficillimè præcauentur.

Præcautum est à me. Cic. ad Atticum, lib.2, Quòd à me ita præcautum atque ita prouisum est, non vt ego de optima illa mea ratione decederem.

Astutia intelligendi ad præcauendum quibus abest, sibi iniecto terrore mortis, horrescunt. Cic.5. de Finib. Ex Pacuuio.

Præcauens, pen. corr. Participium { [illegible] } Cic. pro Plancio, Qui te incautum fortasse omne tuo loco dimouere potuerunt, prouidentem antè & præcauentem nunquam certè mouebunt.

Præcautus, Participium { [illegible] } vt Prouisa, & præcauta res. Cic. 6. Verr. Veruntamen ita res mihi tota prouisa atque præcauta est, vti si maximè esset inuentus, qui, &c.

Præcauto opus est. Plaut. Merc.6.

Præcautor, præcautoris, Verbale { [illegible] } Plaut. Pseud.9,

Nam ego præcautor, & patronus foribus processi foras.

Præcedo, præcedis, pen. prod. præcessi, præcessum { [illegible] } præcédere, Antecedere. Plin.lib.11.cap.37, Nulla præcedente iniuria.

Præcessi, Præteritum. Varr. de Ling. Latina, lib.5, Vt enim cessit atque recessit, sic successit, & decessit, & concessit, & præcessit.

Agmen præcedere. Virg.9 Æneid.

¶Præcedere, per translationem, pro Præcellere. Plaut. Asin.12,

Vt vestræ fortunæ meis præcedunt Libane longè, &c.

Præcedere authoritate, sapore, suauitate, & similibus. Plin. lib. 19. cap.1. Idem lib.4. cap.6, Vinum aliud alterû germanitate præcedit. Colum. lib 3. cap 2.

Armorum decus præcedere actis forensibus Ouid. ad Pisonem.

Famæ priscæ titulos præcedere. Stat.1. Sylu.2.

Præcedere iure aliqua. Plin. lib.18. cap.1.

Longè præcedere, Vide LONGVS.

Præcedens, pen prod. Participium { [illegible] } vt Instare præcedentibus Horat.1 epist.2.

Præceler, penult. corr. præceleris, & hoc præcelere, penultima corr. { [illegible] } Valde celerem significat. Plin. lib 9. cap.46, Vt prope catinam ventum est, nisi præceleri vi repente rapiant, absumi spectant.

Viri præceleres. Stat.6. Theb.

Præcelero, præceleras, pen. corr. { [illegible] } præcelerâre, Præcurrere. Stat.4. Thebaidos,

· pars arcta plebe sequuntur,
Præcelerántque ducem, medium subit illa per agmen.

Præcello, præcellis, præcellui, præcelsum { [illegible] } præcéllere, Præcedere & superare. Plin. lib.12. cap.3, Malus Assyria odore præcellit foliorum.

Mobilitate præcellere Lucret. lib.2.

Robore mentis. Silius lib. 3.

Præcellere alicui, pro Imperare, & dominari. Tacit lib.12.

Præcellens, Adiectiuum { [illegible] } Plin. lib.12. cap 6, Maior alia pomo & suauitate præcellentior, quo sapientes Indorum viuunt.

Omnibus rebus præcellentissimus vir. Cic.6. Verr.

Præcelsus, Adiectiuum { [illegible] } Valde excelsum significat. Cic 6. Verr. Enus autem vbi ea quæ dico gesta esse memorantur, est loco præcelso atque edito.

Moles præcelsæ. Stat.1. Sylu.5.

Rubes Virg 3. Æneid.

Fortuna. Stat.3. Sylu 3.

Præcentio, præcentionis, Vide PRÆCINO.

Præceps, præcipitis, pen. corr. omn gen. { [illegible] } A præ & capio componitur, significátque propriè eum, qui sine consyderatione aliqua, aut modo quid agit, & quasi rem & tempus præoccupat. vt apud Martialem, quum de viro loquitur, libro 1.11,

Præceps sanguinea dum se rotat versus arena. Virg.3. Æneidos,

· mox sese ad littora præceps
Cum fletu, precibúsque tulit. Hoc est sine respectu salutis, inquit Seruius.

Præceps in auaritiam & crudelitatem animus. Liu.6. bel. Pun. Hoc est, promptus & procliuis.

Præceps ingenio in iram. Liu.3. bel Pun.

Amentiâ præceps aliquis. Cic. pro Milone, Albanorum obrutæ aræ sacrorum populi Rom. sociæ & æquales: quas ille præceps amentia, cæsis prostratísque sanctissimis lucis, substructionum insanis molibus oppresserat, &c.

Consiliis omnibus præceps & deuius homo. Cic.5. Phil.

Præceps animi, Figuratè. Virg.9. Æneid.

¶Præceps, Nimis festinus. Virg.2. Æneidos.

Præcipites atra ceu tempestate columbæ. Terent. Andr.1 3.

Quo iure, quáque iniuria, præcipitem me in pistrinum dabit.

In præceps rapere, pro Deorsum. Virg 1. Georg.

Ad pœnam exitiúmque præceps. Cic. de Arusp. resp. An ille demens, & iam pridem ad pœnam, exitiúmque præceps, fœdior atque inquinatior in Cn. Pompeio accusando, quàm in vniuerso Senatu vituperando fuit?

In omnia præceps. Lucan. lib.2.

¶E a præcipiti leuari, E magno periculo Horat. 2. Serm. saty.3.

Petere aliquid ex præcipiti. Ouid.13. Metam.

In præcipiti est ægrotus. Id est, in summo discrimine. Celsus lib. 2. cap.6, de indiciis mortis quæ ex aluo sumuntur.

¶Præceps, Locus altus, vnde quis se præcipitem dare facilè possit. Virg 2. Æneidos, Turrim in præcipiti stantem. Seruius.

¶Alea præceps. Horat.1 epist.19. Hoc est subita.

Amentia. Stat.12. Theb.

Annus. Senec. Herc. fur.3.

Audacia. Claud.1. in Ruff.

Celeritate quadâ dicendi præcipiti volubilis homo. Cic. pro Flac.

Certamen. Virg 3. Georg.

Currus. Virg.3 Georg.

Cursus. Lucan lib.3.

Præceps dies. Liu. 4. ab Vrbe.

Præceps in noctem diei tempus causatus est. Curtius lib. 4. non procul à fine.

Præcipites fossæ, In quas quis potest præcipitari, Profundæ. Virg. 11. Æneidos.

Nondum præcipites cingebant oppida fossæ. Ouid.1. Metam.

Fragor. Valer.3. Argon.

Furor. Cic. pro Domo sua, Nullo labore, tuo præcipiti furori atque impio sceleri restitissem.

Gloria. Stat.10. Theb.

Gradu præcipiti secreta mentis excitere. Sen. Herc. OEt. 4.

Ira. Senec Hippol. 4.

Ardua per præceps gloria vadit iter. Ouid. 4. Trist. eleg.9.

Lethum. Senec. Hippol.2.

Locus. Celsus lib 3. cap.23.

Decliuis & præceps locus. Cæsar 4. bel Gall.

In præcipitem locum se committere. Cic.4. Acad. Vt tamē in præcipitem locum non debeat se sapiens committere.

Locos præcipites vitare. Lucret lib.4.

Præceps in salum montis pedestre interceperat iter. Curt. lib.4.

Nimbus. Valer.1. Argon.

Nox fuit præceps. Ouid.9. Metam.

Palmites præcipites (inquit Colum. lib.5. cap.6) dicuntur qui de hornotinis virgis enati, in dorso alligantur.

Periculum. Celsus lib.2. cap.11.

Procellæ. Stat 5. Thebaid.

Subitus discessus, & præceps profectio. Cic. Attic. lib.9.

Saxum. Ouid. in Ibin.

Senectus præceps, Id est decrepita. Cicero Octauiano, O meam calamitosam & præcipitem senectutem!

Sententiæ præcipites vel obscuræ. Quintil. lib.7. cap.2.

Præceps in Oceanum sol. Liu.10. ab Vrbe.

In tam præcipiti tempore ferret opem. Ouid.2. Fast.

Via. Quintil. in Proœm. lib.6.

Præceps & lubrica via, Plana & stabilis, contraria. Cic. pro Flacco, Quem posthac fore tam amentem putetis, qui non illam viam vitæ, quam antè præcipitem & lubricam esse ducebat, huic planæ & stabili præponendam esse arbitretur?

Vnda. Stat.6. Theb.

¶Abire præcipitem. Sallust. in Catil.

Adigere præcipitem. Virg 6 Æneid.
Præcipitem agere. Cic. 3 Verr. Agunt enim præcipitem pœnæ civium Romanorum, quos partim securi percussit, partim in vinculis necauit.
Præcipitémque Daren ardens agit æquore toto. Virg. 5. Æneid.
Agere aliquem de fundo præcipitem. Cic. pro Cæcin.
Apes præcipites cadunt. Virg 4 Georg.
Capessere se præcipitem ad malos viros, Vide Capesso, in CAPIO.
Currimus præcipites Iuuen. Saty. 10.
Decidere in præceps. Ouid. 11 Metam.
Deferor præceps. Virg. 9. eclog.
In mare præcipitem puppi deturbat ab alta. Virg. 5. Æneid.
Præcipitem dare, pro Eiicere & excludere. Terent. Phorm. 4. 3.
Nam cæteri quidem hercle amici omnes modò,
Vno ore authores fuere, vt præcipitem hanc daret.
Præcipitem in terram dare. Liu 1. bell Maced.
Dare præcipitem è turre. Seneca Troade, 6.
Dedit se præcipitem tecto. Horat. 2. Serm. saty. 2.
Deiicere præcipitem. Cic. 6 Verr. Quum iste imperat lictoribus vt Sopatrum de porticu, in qua ipse sedebat, præcipitem in forum deiiciant.
Ire præcipitem. Catul. ad Coloniam, epigr. 17,
Quendam municipem meum de tuo volo ponte
Ire præcipitem in lutum per caputque, pedésque.
Imus præcipites Persius Saty 3.
Exturbatus è prouincia præceps. Cic. 6 Verr.
Præcipitem ferri. Cic de Amic. Obsequiū multo molestius, quòd peccatis indulgens, præcipitem amicum ferri sinit.
Fertur præceps in hostem. Virg. 3. Georg
Cæcum & præcipitem me ferri côfitear in causa. Cic pro Plancio.
Præcipitem amentia ferri. Cic 7. Verr. Errabas Verres, & vehementer errabas, quum te maculas furtorum & flagitiorum tuorum sceleratorum innocentium sanguine eluere arbitrabare, præceps amentia ferebare, qui te existimares auaritiæ vulnera crudelitatis remediis posse sanare.
Fugit præceps in exilium Iuuen Saty. 10.
Iacere aliquem in præceps. Tacit. lib. 4.
Stellæ præcipites cælo labuntur. Virg. 1 Georg.
Mittere præcipitem de muro, Vide MITTO.
Mittere se toto corpore præcipitem ad vndas. Virgil. 4. Æneid.
Pasci in præceps. Virg 6. Æneid.
Perturbare aliquem præcipitem ex ciuitate. Author ad Herennium, libro 4.
Proiicere præcipitem in vndas. Virg 5 Æneid.
Rapere aliquem præcipitem. Ouid 3 Metam.
Præcipites pariterque ruunt. Virg 11. Æneid.
Præcipitem trahere. Virg 2 Æneid. Præcipitésque trahit syluas. Id est secum deorsum rapit arbores.
In præceps volui. Ouid. 2. Metam. Voluitur in præceps.
Populum præcipitem vrgere Lucan. lib. 1.
¶Præcipes, pro præceps, & pro Anceps, ancipes olim dicebatur. Plaut Rudente,
Quo scelestus sacerdotem anum præcipes. Sic legit Turnebus ex veteri codice.

Præcipito, præcipitas, penult. corr. { [illegible] } præcipitare, In præceps deiicere. Terent. Adelph 4. 2,
-vbi eò veneris,
Cliuos deorsum vorsum est, hac te præcipitato.
Pondera præcipitant ea supero. Lucret. lib. 2. Hoc est præcipitanter ruunt.
Imbres præcipitare in gremium matris Terræ. Lucret. lib 1.
Quum verò deorsum per fauces præcipitauit. Lucretius lib. 4. De cibo.
Viuus in occultas præcipitêris aquas. Ouid in Ibin.
Cadentem iuuencum terra præcipitat. Stat. 6. Theb.
Ad terram se præcipitare de montibus Lucret. lib. 4
Præcipitare se, de turri Liu 3 bell Pun.
Præcipitare se ex aliqua rupe. Plin lib 8 cap 36.
Præcipitare se in flumen. Cæs 4. bel Gall.
¶Præcipitare palmitem, flagellum, & huiusmodi, pro Deorsum reflectere Colum. lib 4. cap. 24. Cato cap 31. Vites bene nodentur per omnes ramos, diligentérque caueto, ne vitem præcipites, & ne nimium perstringas.
¶Præcipitere, Præcipitem agere. Celsus lib 6 cap. 7. non procul ab initio, Aurium inflammationes doloresque interdum etiam ad dementiam, mortémque præcipitauit. Budæus.
Ex altissimo dignitatis gradu præcipitari. Cic. pro Domo sua.
Præcipitare ad exitium. Cic. ad Atticum. lib. 3. Quod si fuisset, fidem religionem, curam maiorem adhibuisses: me certè ad exitium præcipitantem retinuisses.
Præcipitari in insidias. Liu 5 bel. Pun.
Præcipitant curæ Virg. 11 Æneid Id est vrgent.
Cursum præcipitare Iuuen. Saty. 15.
Fata sua. Lucan. lib. 7.
Ira & furor mentem præcipitant Virg. 2. Æneidos.
Præcipitare moras. Virg 8. Æneid. Præcipitanter, id est festinanter abrumpe, Seruius.
Spem Ouid 3. de Ponto, eleg. 1.
¶Præcipitat hyems. Cæsar 3 bel. Ciuil. Hoc est ad finem vergit.
Lux præcipitatur aquis Ouid. 4 Metam.
Præcipitat Nilus, Præceps ruit, & ex alto dilabitur. Cic. in Somnio, Nec est vllus hebetior sensus in vobis, sicut vbi Nilus ad illa quæ Catadupa nominantur, præcipitat ex altissimis montibus, ea gens quæ illum locum accolit propter magnitudinem sonitus sensu audiendi caret. Hoc est, præcipitanter & festinanter cadit: vt est apud Virg 2. Æneidos,
-& iam nox humida cælo
Præcipitat, suadéntque cadentia sidera somnos.
Præcipitare. Inconsideratè agere. Plaut. Trinum 5.
Nam qui in amore præcipitauit, peius perit, quàm si saxo saliat.
Præcipitare, cum infinitiuo. Silius lib 3,
-priscósque referre labores
Præcipitat. Hoc est festinat.

Præcipitans, pen. corr. præcipitantis { [illegible] } Participium, siue Nomen ex participio.
Discrimine nullo se præcipitans. Valer 4 Argon.
Impellere præcipitantes, aut vrgere iacêtes, certè est inhumanum. Cic. pro Rab Post. Hoc est ruentes in præceps.
Amnis præcipitans. Cic. 3 de Orat. Quem in cadentibus guttis, quòd interuallis distinguuntur, notare possumus, in amni præcipitante non possumus. De Numero.
Præcipitante Republic. Cicero pro P. Sylla. Improbi ac perditi ciues, te domiti ac victi, præcipitante Republica vehementem me fuisse atque fortem: conseruata mitem ac misericordem faciterentur. Id est corruente.
Præcipitans iam & debilitatus Tribunatus. Cic. pro Domo sua, Tu tuo præcipitante iam & debilitato Tribunatu, auspiciorum patronus subitò extitisti.

Præcipitandus, Participium { [illegible] } vt Dare pectora præcipitanda saxis. Ouid epist. 21.

Præcipitanter, Aduerbium { [illegible] } Temerè, inconsideratè. Lucretius libro 3,
Currit agens mannos ad villam præcipitanter.

Præcipitantia, huius præcipitantiæ { [illegible] } Gell. lib. 6. cap 2, Sicut lapideum cylindrum si per spatia terræ prona atque derupta iacias, causam quidem ei & initium præcipitantiæ feceris, mox tamen ille præceps voluitur.

Præcipitatus, pen prod. Participium { [illegible] } vt Præcipitata ætas, Nutata & ad senium inclinata. C. Matius ad Cic. lib 11. 28, An quod adolescens præstiti, quum etiam errare cum excusatione possem, id nunc ætate præcipitata commutem, ac me ipse retexam? Id est decrepita.
Iámque moræ spatium non præcipitata negabat. Ouidius 1. Trist. elegia 5.

Præcipitatio, Verb. { [illegible] } Seneca lib. 1. de Ira, Sed consilium omne & pœnitentiam irreuocabilis præcipitatio abscondit.

Præcipitium, præcipitij { [illegible] } Locus præruptus vnde præcipitari facilè potest.
Deferri per præcipitia. Quintil. lib 1 cap 10.

Præceptio. Præceptor. Præceptum, Vide PRÆCIPIO.

Præcerpo, præcerpis, præcerpsi, præcerptum { [illegible] } præcérpere, Antè carpere Plinius libro 18. cap. 19, Ne germinum tenera præcerpant. Valer. lib. 2. cap. 3, Nimirum non plura præcerpens quàm acciderant.
Præcerpunt iubas leoni. Stat. 9 Theb.
Præcerpere fructum. Cic. 6 Verr. Non præcerpo fructum officij tui, non alienam mihi laudem appeto.

Præcertatio { [illegible] } Verbale à Præcerto, Author ad Heren. lib. 4, Mihi tecum præcertatio non est, &c.

Præclamitatores, dicuntur, qui flaminibus Diali, Quirinali, Martiali antecedunt, exclamántque feriis publicis, vt homines abstineant se opere, quia his opus facientem videre irreligiosum est. Festus. Quidam præclamitatores legunt, Vide infrà.

Præcido, præcidis, præcidi, præcisum, penult. prod. { [illegible] } præcidere, Antè cædere, antè immolare, inquit Festus. Amputare, obtruncare Plin. lib. 16. cap. 30, Etsi infra quàm rami fuere, præcidantur, quod superest, viuit. Cic pro Rab. perduel. reo, Etsi C. Marius quòd fistulas quibus aqua suppeditabatur Iouis Opt. Max. templis ac sedibus præcidi imperarat, &c.
Anchoras præcidi imperat Cleomenes. Cic. 7. Verr.
Cotem nouacula præcidere. Cic. 1. de Diuinat.
Manum alicuius gladio præcidere. Cic. 2 de Inuent.
Præcidere aliquem medium. Lucret. lib. 3.
Præcidere amicitias, per translationem. Cic. 1. Offic. Vt amicitias, quæ minus delectent & minus probentur, magis decere censent sapientes sensim dissuere, quàm repentè præcidere.
Causam belli. Horat 1 epist. 2.
Defensionem alicui. Cic. 5 Verr. Postremò illa quidem certè tibi præcisa defensio est, in qua tu semper omnia tua furta atque flagitia latere posse arbitratus es.
Dubitationem. Cic 2 de Orat. Et simul præcisa, inquis, mihi quidem dubitatio est, quoniam neque domi imperatam, &c.
Secuti libertatem. Cic Qu fratri, lib. 2. 13, Tenediorum igitur libertas securi Tenedia præcisa est, quum eos præter me & Bibulum, & Callidium, & Fauonium nemo defenderet.
Licentiam libertatémque viuendi sibi Cic 5. Verr.
Partem maximam defensionis alicui. Cic. 4. Ver. Da mihi hoc, iam tibi maximam partem defensionis præcideris.
Spem alicuius rei præcidere, Auferre. Cic. in Pisonem, De reditu Gabinij omittamus: quem, etsi sibi præcidit, ego tamen os vt videam hominis expecto.
¶Præcidere, Id significat quod vulgus *Quottare* appellat, id est designare quotum quemque articulum, quorum quodque caput oppugnare velit litigator, ne in vniuersum admissus licenter tergiuersari, & identidem variare possit. Cicero 4. Academ. Placet Stoicis omnia peccata esse paria: at hoc Antiocho vehementissimè displicet. Liceat tandem mihi considerare vtram sententiam sequar. Præcide, inquit, statue aliquando quid libet. Id est signanter & præcisè desume vtrum magis probes. Translatio sumpta à fabrûm more: nam fabri quod desecare serra volunt, prius linea ducta signant & præcidunt. Vel à more vestem lineam sericeámve venditantium, quod enim emptori addixerunt & admensi sunt, prius leuiter incidunt,

dunt, quatenus mensura procedit, deinde abrumpunt. Præcidere igitur non est simpliciter & vniuersum aliquid dicere, sed designatè & præcisè: quod Græci ἀφορίζειν, dicunt Budæus.

Præcidere sua authoritate aliquid ex oratione alterius Cicero 4. Verrin. Velim quærere nunc ex ipso Metello, quidnam sua vi & authoritate mihi ex hac oratione præciderit.

¶Præcidere. Cic. Attico, lib 10, Quod quia planè quum in Formianum venisset præciderat, asperius ad te de eo scribere solebam. Vide paulo post, PRAECISE, Duré.

Præcisus, pen. prod Participium { ἀποτετμημένος, ἀπότομος. } vt, Præcisum caput. Plin lib. 11 cap. 37.

Cornu præcisum. Claud. de bello Get.

Præcisa narratio, Concisa, & quod vulgus dicit *abbreuiata*. Quint. libro 4. cap 2.

Præcisa, interruptáque verba. Gell. lib 7. cap. 2. ad finem.

Præcisa opitulandi potestas. Cic. ad Brutum, 15, Oppressa ab impiis ciuitas opitulandi potestate præcisa.

¶Præcisum, abruptum, & abscissum. Quintil. lib. 10. De imitatione, cap. 2, Qui præcisis cõclusionibus obscuri, Salustium atque Thucydidem superant. Et lib. 7. Præcisam verborum comprehensionem appellant diffinitionem dialecticam, quæ difficilior est tractatu oratoria finitione. Metaphora inde tracta, quòd quæ præcisa sunt, ea sunt iusto adhæsitiora & breuiora, indéque obscuriora. Vel à saxis præruptis, quæ ἀπότομα dicuntur, vnde descensus durior est. Bud.

¶Præcisum, Dicitur pars carnis viscerum, hoc est, circa quod viscera inuoluta sunt, quòd oras circuncisas habeat. Lucilius lib. 20, Illi præciso atque epulis capiuntur opimis. Nam omasum dicitur intestinum pingue. Sipontinus ex Nonio.

¶Præcisus etiam dicitur muliebria patiens. Seneca de Prouidentia. Quid porrò non est iniquum, fortes arma sumere, & in castris pernoctare, & pro vallo obligatis stare vulneribus: interim in vrbe securos esse præcisos, & professos impudicitiam? Io quo sensu & verbum Præcido frequenter vsurpatur Martiali, vt lib. 7. 61,

Reclusus foribus grandes præcidis Amille:
Et te deprendi, quum facis ista, cupis.

Præcisè, pen. prod. { ἀποτόμως } Aduerbium, Abruptè & abscissè. Gellius lib. 3. cap. 16. Obscurè hoc & præcisè dictum.

Præcisè alicui negare Duré Cic. ad Atticum, lib. 8. epist 4. Quibus literis ita respondit, vt ego memini, cuius causam non reciperem, nunquam reo cuiquam tam humili, tam sordido, tam nocenti, tam alieno tam præcisè negaui, quàm hic mihi: plané sine vlla exceptione præcidit, nihil cognoui ingratius. Bud.

Præcisè dicere. Id est, compendio sermonis & per defectum & aliquid subintelligendum, inquit Budæus. Cic. 2. de Nat. deor. Sed id præcisè dicitur, vt siquis dicat Atheniensium Remp. consilio regi, desit illud Areopagi.

Præcisio, Verbale { ἀποκοπή, ἀποσιώπησις, } Cic. 3. de Orator. Et huic contraria sæpe præcisio est, & plus ad intelligendum, quàm dixeris, significatio, & distinctè concisa breuitas.

Præcisio est, quum dictis quibusdam, reliquum quod cœptum est dici relinquitur inchoatum, sic: Mihi tecum præcertatio non est, ideo quòd Pop. Rom. me: nolo dicere, ne cui fortè arrogans videar: te autem semper ignominia dignum putauit. Author ad Heren. li. 4.

Præcidaneus, Adiectiuum, Præcidendum, inquit Nonius. Varro de vita Populi Romani lib. 3. Quod humatus non sit, hæredi porca præcidanea suscipienda Telluri, & Cereri, aliter familia pura non est. Est autem porca præcidanea appellare, quam piaculi gratia ante fruges nouas fieri cœptas, immolari Cereri mos fuit, si qui familiam funestam aut non purgauerant, aut aliter eam rem quàm oportuerat procurauerant. Ex Gell. lib. 4 cap 6, Festus. Præcidaneam porcam dicebant veteres, quam immolare erant soliti anteà, quàm nouam frugem præciderent.

Præcidanea agna vocabatur, quæ ante alias cædebatur. Festus.

Feriæ præcidaneæ. Gellius lib. 4. cap. 6, Feriam præcidaneam dici, id (opinor) à vulgo remotum est: propterea verba Atteij Capitonis ex quinto librorum, quos de Pontificio iure composuit, scripsi. Ibi Coruncanio Pont. Max. Feriæ præcidaneæ in atrum diem inauguratæ sunt, Collegium decreuit, non habendum religioni, quin eo die feriæ præcidaneæ essent. Hæc ille.

Præcimitator, præco qui præire ante sacrorum regem solebat, is præmonebat populum, ne dum sacra fierent, opus faceret quisquam. Alexander Alexandrinus lib 6. cap. 12. Cùm Flamen sacra Diis dare, & hostiam immolare vult, flamineum puerum, aut puellam iuxta habebat, qui parati intentíque ministerio, & sacrificanti præsto forent, quæque exequenda, quæ patrij moris & ritus erant, sacris ministraret, quos non nisi ingenuos patrimos & matrimos esse decebat. Cui ad sacra eunti, præco præcimitator dictus, præire, & præmonere solebat populum, vt dum sacra fiunt ab opere cessarent, qui si contumacius paterent pignoribus & multa plectebantur, neque enim flaminem, aut regem sacrorum religiosis diebus, opus facientem videre fas erat. Festus Præciamitatores vocat, Vide supra.

Præcingo, præcingis, præcinxi, præcinctum { ὑποζωννύω, περιζωννύω } præcingere, Cingere, vel anteriora cingere. Sueton. in Cæsare, cap. 45, Vnde emanasse Syllæ dictum constat, optimates sæpius admonentis, vt malè præcinctum puerum cauerent.

Ensa præcinge Ouid. 2. Trist.
Auro fuluo præcingitur ceruix. Ouid 14. Metam.
Castris præcingere fluuium. Claud. de bello Get.
Littora muro. Silius lib. 3.

¶Præcingere, Præparare Plaut. Milite 16,
Idem & connexu in humero, læuo expapillato brachio,
Præcinctu aliquid simulato, quasi gubernator sies.

Præcinctus, Participium { περιζωσμένος. } Horat. 1. Serm. saty. 5.
Capilli præcincti flore Ouid. epist 4.
Hic est Euphrates præcinctus arundine frontem. Ouid. 1. de Arte.
Præcincti parietes opere testaceo, Obducti. Plin. iun. li. 10. epist. 39.

Pueri præcincti. Horat. 2. Serm. saty 8.

Præcino, præcinis, penult. corr. præcinui, præcentum { προᾴδω } præcinere, Antè canere, prædicere, prædiuinare. Cic 4. Tuscul. Nec verò illud non eruditorum temporum argumentum est, quòd & deorum puluinaribus, & epulis magistratuum fides præcinunt. Tibul. lib. 1. eleg. 5,

Carmine cum magico præcinuisset anus.

Gemitum præcinere. Stat. 5. Sylu. 3.

Præmonstrare & præcinere. Cic. de Arusp. respon. Quis est ex gigantibus illis, quos poetæ ferunt bellum diis immortalibus intulisse tam impius, qui hoc tam nouo tantóque motu non magnum aliquid deos Populo Romano præmonstrare & præcinere fateatur?

Præcentio, Verbale { προοίμιον } Modulatio illa vocum quæ ante initium cantus fieri solet, quasi præludium. Cicero de Arusp. respon. Tot sacerdotij sunt tensæ, curricula, præcentio, ludi, libationes, epulæque ludorum. Gellius lib 1. cap. 11. Tibicines inter exercitum positi canere incœptabant. Ex illi præcentione tranquilla & venerabili, ad quandam quasi militaris musicæ disciplinam vis & impetus militum, ne sparsi dispalatíque prorueretent, cohibebatur. Quapropter & exordium, siue initium siue principium, siue prologuium, siue antiloquium, quidam præludium, alij præcentionem ad similitudinem Græcorum, qui id proœmium nominant: propterea quod οἴμη cantus est.

Præcipio, præcipis, pen. corr. præcepi, penul. prod. præceptum { προλαμβάνω } præcipere, Antè capere, præuenire, præoccupare. Virgil. in Bucol. 3. ecloga,

Cogite oues pueri: si lac præceperit æstus,
Vt nuper, frustra pressabimus vbera palmis. Vbi Seruius. Colum. de Arboribus, cap. 6, Quamobrem neque fructum vberem præcipies & nihilominus celeriter consenescet.

Debitum, vel dotem, & similia præcipere. Vlpian. in l. Si filia. D. Famil. herciscund. Si filiusfamilias iussu patris obligatus sit, debebit hoc debitum præcipere. Sed etsi in rem patris vertit, idem placet. Et si de peculio peculium præcipiet. Hoc amplius filiusfamilias hæres institutus, dotem vxoris suæ præcipit, nec immeritò: quia ipse onera matrimonij sustinet: integram igitur dotem præcipiet.

Fata præcipere, id est mortem. Florus lib 3. cap. 9, Et illa quidem ad rei famam veneno fata præcepit.

Gaudia præcipere. Cic. 13 Philip.

Iter præcipere. Liu. Decad. 1. lib. 3, Iulius sedulò tempus terens, dum præciperent iter nuntij missi in castra, &c.

Mortem præcipere. Florus lib. 4 cap. vltim de Cantabris loquens. Postquam extrema Barbari videre, certatim igne ferro inter epulas, venenóque quod ibi vulgò ex arboribus Taxis exprimitur, præcepere mortem: séque pars maior à captiuitate, quæ videbatur vindicauere.

Pœnas. Silius lib. 6.

Præcipere antè. Lucretius lib 6,
Carbonúmque grauis vis, atque odor insinuatur
Quàm facilè in cerebrum, nisi aquam præcepimus antè? Id est ante hausimus & bibimus.

¶Præcipere, Antè videre. Virg. 6 Æneidos,
Omnia præcepi, atque animo mecũ antè peregi. Legitur & percepi.

Præcipere animo, vel animis. Liuius 8 bell. Macedon Consul quia non cominus pugnam, sed procul locis oppugnandis futuram præceperat animo.

Præcipere cogitatione futura. Cicero 1. Offic. Quanquam hoc animi, illud etiam ingenij magni est, præcipere cogitatione futura, & aliquantò antè cõstituere quid accidere possit in vtrámque partem.

Opinione aliquid. Cæs. libro 7, Quod hæc de Vercingetorigæ vsu ventura opinione præceperat.

Spem vniuersæ victoriæ, tentato paulatim euentu certaminum, præcipere. Liu. Decad. 1. lib. 4.

¶Præcipere { ἐντέλλομαι, παραγγέλλω } est tum magistrorum, quod est præcepta tradere: tum magistratuum, & superiorum personarum. Salust. in Iugurth. Micipsa pater meus moriens mihi præcepit. Terent. Adelph 3. 3.

Conseruis ad eundem illis præcipio modum.

Præcipere atque interdicere. Cæsar 5 bell. Gall.

¶Præcipere { [illegible] } Præmonere, instruere, docere. Plin. lib 18. ca. 24, Hesiodus qui princeps omnium de agricultura præcepit.

Facilè de aliqua re præcipere. Cic 1 de Orat.

Præcipere aliquid operosè, Vide Operosus, in OPVS.

Præcipere artem oratoriam. Quintil. lib. 3 cap 1.

Hic artem nandi præcipit, ille trochi: Id est docet. Ouid. 2. Trist.

Hortari & præcipere. Cic. Luccio, lib 5. 13, Nos etiam etiam in omni desperatione fortes, vt tu tamen idem & hortaris & præcipis.

Præcipe lugubres cantus Melpomene Hora. 1. Carm. ode 24 id est præmonstra, & doce, non vt vulgus putat. *Lib & impera.* Lambinus.

Præcipere ne. Cic. de Amicit. Rectè etiam præcipi potest in amicitiis, ne quis intemperata quadam beneuolentia (quod persæpe fit) impediat magnas vtilitates amicorum.

Præcipere vt. Cic de Amicit. Illud potius præcipiendum fuit, vt eam diligentiam adhiberemus in amicitiis comparandis, &c.

¶Præcepsit, Antiquum præteritum pro præcepit. Cato de Re rust. Villici officia quæ sunt? quæ dominus præcepsit. Quod quidem valet, quæ dominus præceperit, vt capsit pro ceperit à veteribus est sæpe vsurpatum. Turnebus.

¶Præcipitur, pen. corr Impersonale. Plin. lib. 15 cap. 16, In vniuersum de pomis seruandis præcipitur.

Præcepto, præceptas { παραγγέλλω } præceptare, Frequentatiuum, Sæpe præcipere. Festus Præceptat in Saliari carmine.

Præceptus, Participium { προληφθείς } Ante captum, præuentum. Liuius lib. 1, Tempore illi præcepto. Cic. lib 3. Tusc. Hæc cogitantem fore beatum, præsertim si & antè præceptis bonis contentus esset, nec mortem, nec deos extimesceret.

Præceptum, huius præcepti { [illegible] } Substantiuum, Monitum, admonitio, institutum, via, ratio. Cicero 1. Offic. Neque vlla officij præcepta firma, stabilia. &c.

Monita & præcepta. Cic. Luceio, lib. 5. 13. Tuis monitis præceptisque omnis est abiiciendus dolor.

Arcana præcepta, Vide ARCANVS.

Mira. Horat. 2. Serm Saty. 3.

Patria Lucret. lib. 3. Id est paterna.

Ratio & præceptum dicendi. Cic. de Claris Orator. Hermagoræ disciplina ea dat rationes certas & præcepta dicendi, quæ si minorem habent apparatum (sunt enim exilia) tamen habent ordinem, & quasdam errare in dicendo non patientes vias.

Præcepta & instituta philosophiæ. Cic. 1. Offic. Abundare oportet præceptis institutisque philosophiæ.

Periculosissimum præceptum. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Vniuersalia vel perpetualia. Quintil. lib. 2. cap. 13.

Contrita præcepta, Vide CONTERO.

Præcepta artium. Cic. de Fato, Etenim si est diuinatio qualibet natura, à præceptis artis proficiscitur. Præcepta appello quæ dicuntur Græcè [illegible]. Sunt igitur astrologorum præcepta huiusmodi: siquis, verbi gratia, oriente Canicula natus est, in mari non morietur. Alia exemplaria legunt percepta.

Abundare præceptis & institutis philosophiæ, Vide ABVNDO.

Accelerare præcepta, Vide ACCELERO.

Accipere præcepta, Vide ACCIPIO.

Adiuuare nequitiam præceptis. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Agitare præcepta, Vide Agito, in AGO.

Alligare præceptis. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Amplecti præcepta. Claud. de bello Gildon.

Contrahere præcepta in vnum. Ouid. lib. 2. de Remed. amor.

Curare præcepta, Vide CVRO.

Demonstrare aliquid præceptis. Quintil. lib. 6. cap. 5.

Contrita & communia præcepta discere. Cic. 1. de Orat.

Dare præcepta. Virg. 4. Georg.

Dare præcepta alicuius rei. Quintil. lib. 3 cap. 3.

Data præcepta de aliqua re. Cic. 2. Tuscul.

Viuendi præcepta dare. Cic. pro Flacco.

Edocere præcepta. Virg. 5. Æneid.

Exequi præcepta alicuius. Virg 6. Æneid.

Facessere præcepta alicuius, Facere, Frequentatiuum pro principali. Virg. 4. Georg.

Amicis præceptis formare pectus alicuius. Horat. 2. epist. 2.

Horrere præcepta alicuius. Catul. Argon. epig. 59.

Instillare præceptum auriculis. Horat. 1. epist. 8.

Præceptis nihil opus est. Varr. de Ling. Lat. lib. 7.

Ponere signa nouis præceptis Horat. 2. Serm. Saty 4.

Veterum præcepta referre. Virg. 1. Georg.

Respuere præcepta alicuius. Claud. 4. Paneg.

Sancire præcepta Quintil. lib 2. cap. 13.

Sequi præcepta deûm. Virg. 4. Georg.

Suppeditare præcepta. Lucan. lib. 3.

Tenendum est hoc officij præceptum, ne quem vnquam innocentem iudicio capitis accersas. Cic. 2. Offic.

Tradere præcepta differendi. Cic. in Orat. Aristoteles tradidit præcepta plurima differendi.

Præcepta & quasi vias quæ ad eloquentiam ferrent, tradere. Cic. in Orator.

Tradere præcepta volandi. Ouid. 8. Metam.

Vti præceptis alicuius. Ouid. 3. de Arte.

Præceptio, præceptionis { [illegible] } pro Præcepto. Cic. 3 Offic. Itaque propria est ea præceptio Stoicorum, &c.

Præceptio, (pro, vt ita dicam) antecaptione. Plin. iunior libro 5. epist. 7. ad Caluisium. Saturninus qui nos reliquit heredes, quadrantem Reipublicæ nostræ: deinde pro quadrante præceptionem quadringentorum millium dedit. Hoc est, vt in primis, & (quod aiunt) ante omnia daretur Reipublicæ summa quadringentorum millium. Papinian. in l. 2. D. de fundo instruct. & Vlpian. in l. Item Labeo. D. Fam. erciscund.

Præceptor, Verbale { [illegible] } Doctor, institutor. Cic. 3. de Orat. Neque disiuncti doctores, sed iidem erant viuendi præceptores atque dicendi. Ouid. 1. de Arte,

Æacidæ Chiron, ego sum præceptor Amoris.

Arandi præceptor. Ouid. 6. Fast.

Magistros artium liberalium & viuendi præceptores habere. Cic. 2. de Inuent.

Authorem & præceptorem omnium consiliorum aliquem habere. Cic. 2. Philip.

Eloquentiæ præceptor. Quintil. lib 2. cap. 8.

¶ Acer & subtilis. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Assiduus potius, quàm immodicus. Quintil. lib. 2. cap. 14.

Domesticus. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Effusus. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Latini dicendi præceptores. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Malignus. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Peridoneus, Vide PERIDONEVS.

Publici. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Sanctissimus. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Turpis præceptor, hoc est flagitiosus. Quintil. lib 1 cap. 2.

Abducere discipulum à præceptore, Vide ABDVCO.

Conducere præceptores. Plin. iunior lib. 4. epist. 13. ad Tacit. Quantulum est ergo collata pecunia conducere præceptores? Paulo pòst, Præceptores publicè conducuntur: id est, publico stipendio merces & salarium constituitur.

Præceptrix, Verbale, fœm. gen. { [illegible] } Cic. 1 de Finib. Sapientia enim est vna, quæ mœstitiam pellat ex animis, quæ nos exhorrescere metu non sinat, qua præceptrice in tranquillitate viui potest.

Præceptorius, Adiectiuum. vt Præceptoria epistola. Plin. iunior lib 4. epist 7. ad Tacitum. Interim nequid festinationi meæ pereat, quod sum præsens petiturus, hac quasi præceptoria epistola rogo: sed prius, &c.

Præcipuus, Adiectiuum { [illegible] } Quod antè captum est, inquit Festus. Sumitur etiam pro magno & singulari, & nõ communi cum aliis. Terent. Adelph. 2. 3.

Itaque vnam hanc rem me habere præter alios præcipuam arbitror,
Fratrem homini nemini esse primarum artium magis principem.

Vir in eloquentia præcipuus. Quintil. lib. 6. cap. 3. De Cicerone.

Circumueniendi præcipuus. Tacit. lib. 5.

Præpositum, vel præcipuum. Cic. 3. de Fin. Quoniam autem omne quod est bonum, primū locum tenere dicimus, necesse est nec bonū esse, nec malum, hoc quod præpositum vel præcipuum nominamus.

Commune & Præcipuum, contraria. Cic. 5. Verr. Quum ab omnibus non solùm id quod commune est propter imperium, sed etiam (id quod istius præcipuum est) propter crudelitatem metueretur.

Præter cæteros præcipuum quod mihi Consuli fuit, priuato cum cæteris commune est. Cic pro Sylla.

Par aliquid cum alio esse, & Præcipuum, contraria. Cic. pro Ligario, Vt cætera paria Tuberoni cum Varo fuissent, honos, nobilitas, splendor, ingenium, (quæ nequaquam fuerunt) hoc certè præcipuum Tuberonis fuit, quòd iusto cum imperio, ex S. C. in prouinciam suam venerat.

¶ Amorem quendam præcipuum in eos qui procreati sunt ingenerat natura. Cic. 1 Offic.

Artis præcipuæ opus Ouid. 1 de Arte.

Bonitas præcipua, Singularis. Plin. lib. 12. cap. 19.

Præcipua cœnationum, id est Præcipua cœnatio. Suet. in Nerone, (cap. 31.

Decus præcipuum. Ouid. 14. Metam.

Dolor in hoc casu præcipuus est. Celsus lib 8 cap. 10.

Dolore quodam præcipuo angi. Cic. Seruio, lib. 4 5.

Incommodum præcipuum. Cic ad Atticum, lib. 11, Quod negas præcipuum mihi vllum incommodum impendere, etsi ista res nihil habet consolationis, tamen etiam præcipua multa sunt, quæ tu profectò vides & grauissima esse.

Idem ius cum cæteris, & Præcipuum, contraria. Cic. ad Atticum, lib. 6, Decreuit Senatus, vt ius diceretur ista syngrapha, nunc ista habet iuris idem quod cæteræ, nihil præcipui.

Præcipuum veniæ ius habet ille liber. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.

Laborem præcipuum impendere. Virg 3. Georg.

Obses præcipuus animi. Cic. Ante quàm iret in exil. Neque verò M. Tullius suum animum à vestra abalienauit potestate, quum præcipuum vobis obsidem animi sui vestram reliquerit libertatem.

Singularis & præcipua opera. Plancus Cic. lib. 10. 9.

Partes meæ in ea causa præcipuæ fuerunt. Cic. pro Domo.

Præcipua remedia, Omnium longe vtilissima. Plin. lib. 21. cap. 49.

Ossea sunt lupis, vulpibus, mustelis, viuerris, vnde etiam calculo humano remedia præcipua. De genitalibus.

Præcipuus & proprius sensus. Cic. de Prouin. Consul. Præcipuum illum & proprium sensum doloris mei, &c. ad vlciscendi tempora reseruabo.

Præcipuum ad serpentis ictus, Optimum. Plin. lib. 8. cap. 27.

Præcipuum contra morsus remedium, Saluberrimum. Plin. libro 8. capite 22.

Rerum præcipua. Tacit. lib 4.

Præcipuum, Absolutè, Iurisconsultis nominatur, quod alias per præceptionem legatum dicunt. Scæuol. in princ. l. vlt. D. de legat. 2. Testamento filium, &c & adiecit, se præcipua suique iuris, & post mortem suam habere velle. Sidon. Apollinar. lib 6. epist. vltim. Illud autem deberi tibi quodam, vt Iurisconsulti dicunt, præcipui titulo, &c Sueton Namque quingenties H-S cùm præcipuum inter legatarios habuisset, quia notata non perscripta erat summa.

Præcipuè, Aduerbium { [illegible] } Ante alia, potissimùm. Cic. ad Catonem, libro 2. 5. Non enim mihi tam mea salus chara fuit, in qua præcipuè sum ab illo adiutus, quàm pietas erit in referenda gratia iucunda.

Decorus præcipuè est deo color albus. Cic. 2. de Leg.

Infœlix præcipuè Virg. 1 Æneid.

Diligentia præcipuè nobis colenda est. Cic. 2. de Orat.

Commendare præcipuè quosdam alicui. Cic. Acilio, lib. 13. 33.

Nihil datum præcipuè esse homini à natura dicemus. Cicero 2. de Finib.

Debere præcipuè isti generi hominum videmur. Cic. Quinto fratri, libro 1.

Obsecrare præcipuè aliquem. Brutus Cic. lib. 11. 19.

Vnum illud te præcipuè rogo. Cic. Appio, lib. 3 8.

Nequid tibi præcipuè timendum putes, ne animo sis velim. Cic. Planco, lib 4. 14.

Præcipuè aliquid appetere, & In communi iure viuere, contraria. Cicero pro Rabyr. perduel. reo, Labor in hoc defendendo præcipuè meus est, studium verò conseruandi hominis commune mihi vobiscum esse debebit.

Præcipitatio, Præcipitium, Præcipito, Vide PRÆCEPS.

PRÆCIPITES, Milites à Mario constituti, qui illius custodiam studiosè faciebant. Mos enim regum hic fuit, & est, vt ad sui corporis custodiam fideliores quosdam homines deputarent, de quo vide Alex. Alexandrinum lib. 6 cap. 22.

Præcisus, Vide PRÆCIDO.

Præclamitatores dicebantur, qui flaminem Dialem, hoc est, sacerdotem Iouis antecedebant, clamantes, vt homines ab operibus abstinerent: quia et opus facientem videre irreligiosum videbatur. Hæc Sipontinus, Ex Festo, apud quem corruptè legitur Præclamitatores, de quo suprà.

Præclarus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } Valde clarum significat.

Clarus

Clarus & præclarus, figuratè accipiûtur pro eo qui tanquam fulgore quodam famæ & gloriæ resplendet. vnde Clarissima & præclarissima gesta dicimus. Sed præclarus nonnunquam pro bono reperitur apud Ciceronem, sicut Philipp 3. O præclarum custodem ouiû (vt aiunt) lupum! Non claritas in custode desyderatur, sed probitas. Ergo præclarum pro bono posuit. Idem de Amicit. Cum illo vero quis negat actum esse præclarè? Et paulo pòst. Cum illo quidem (vt suprà dixi) actum est optimè, mecum incommodius. Nam non suprà dixerat, actum cum illo optimè, sed præclarè. Verùm ideo sic dixit, quia præclarè & optimè idem roboris & valoris in significatione obtinent. Hæc Valla lib. 4.

Commemorandus & præclarus. Cic. 2 Verr. O commemoranda iudicia, præclarámque existimationem nostri ordinis!

Præclarus & luculentus. Cic. 4. Philipp. Præclara & luculenta reclamatione vestra factum pulcherrimû Martialiû comprobauistis.

Præclari & nobiles in philosophia. Cic. 1. de Orat.

Armis præclari. Stat. 3 Theb.

Eloquentiæ, ac fidei præclarus. Tacit. lib. 4.

Eximia plerísque & præclara, parui ducere, eáque ratione stabili firmáque contémnere, fortis animi magníque ducendû est. Cic. 1 Off.

Præclarus ad aspectum. Cic. 6. Verr Et situ est cùm munito, tum ex omni aditu vel terra vel mari præclaro ad aspectum.

¶Conscientia præclara. Cic. ad Atticum, lib. 10, Præclara conscientia sustentor, quum cogito me de Repub. aut meruisse optimè, quum potuerim, &c.

Defensio. Cic. 6. Verr. O dij immortales præclaram defensionem!

Facies. Lucret. lib. 5.

Fama. Claud. de Nupt. Honorij.

Fama præclara de Afranio. Cic. ad Atticum, lib. 7.

Funus. Ouid. 3. Trist. eleg 5.

Magnificum & præclarum genus dicendi. Cic. 2. de Orat.

Egregia quædam & præclara indoles. Cic. 1. de Orat.

Indole præclara iuuenis, admirabilíque constantia. Cic. ad Brut. lib. 10. 3.

Laudatio. Cic. 4. Verr.

Lux. Lucret. lib. 2.

Nomen. Lucret. lib. 6.

Opibus suis præclaris lætari. Cic. Lentulo, lib. 1. 7.

Plena & præclara pecunia. Cic. pro Rosc. Amer. Is à vobis iudices, hoc postulat, vt quoniam in alienam pecuniam tam plenam atque præclaram nullo iure inuasit, quoniam ex pecuniæ vita, &c.

Opima & præclara præda. Cic. pro Rosc. Amer.

Prædium præclarum & propinquum. Cic. pro Rosc. Amer. Plura præterea prædia, neque tamê vllum nisi præclarum & propinquum.

Proles. Valer. 2. Argon.

Res. Horat. 1. Serm. saty 2.

Ad discendum iuuentuti præclara res. Cic. pro Sextio.

Senator. Horat. 1. Serm. saty. 6.

Sol. Lucret. lib. 5.

Stirps. Virg 4 Georg.

Triumphus. Claud. 3 de raptu Proserp.

Vrbem præclaram statuere. Virg. 4. Æneid.

Vultus. Lucret. lib. 4.

Præclarior {[illegible]} Comparatiuum. vt. Præclarior laus. Plin in Panegyr. Ideóque ille parens hominum, deorúmque optimi prius, deinde maximi nomine colitur: quo præclarior laus tua, quem non minus constat optimum esse, quàm maximum.

Præclarius, n. g. Compar. Lucret. lib. 1,
Nil tamen hoc habuisse viro præclarius in se. De Empedocle.

Præclarè, penult. prod. Aduerbium {[illegible]} Cic. 6. Verr. In eo Chrisæ est simulachrum, præclarè factum è marmore.

Præclarè actum nobiscum. Cic. 3. Verr. Quis hoc non perspicit, præclarè nobiscum actum iri, si Populus Rom. istius vnius supplicio contentus erit?

Dicitur præclarè à sapientibus, Vultu sæpe læditur pietas. Cic. pro Rosc Amer.

Præclarè datur, Præclarè medetur. Hoc est, commodè, optimè. Plin. lib 26 cap. 15.

Præclarè capitare. Cic. 2. Acad.

Præclarè facere. Cic. 3. de Fin. Præclarè inquit, facis, quum & eorum memoriam tenes, quorum vterque tibi testamento liberos suos commendauit.

Præclarè gessit suum negotium Cic. pro Rosc. Comœdo.

Præclarè se habere. Cicero 4. Verr. Omnino præclarè te habes, quum is ordo, atque id genus hominum, quod optimum & honestissimum est, & quo vno & summa Reip. &c.

Præclarè intelligere aliquid. Cic. Cluuio, libro 13. 8. Etsi non sum nescius & quæ temporum ratio, & quæ tua potestas sit, tibíque negotium datum esse à Cæsare, non iudicium præclarè intelligo.

Meminisse præclarè. Cic. Marcello, libro 4. 7. Ego cum te esse qui horum malorum initia multò antè videris, Consulatum magnificentissimè atque optimè gesseris, præclarè memini.

Præclarè, Approbantis vocabulum, & annuentis. Cic. 13. Philipp. Pacem vult M. Lepidus. Præclarè si talem potest efficere, qualem nuper effecit.

Præclauium {[illegible]} Pars vestis, quæ ante clauum texebatur. Afranius,
Totum diem præclauum vnum texere. Nonius.

Præcludo, præcludis, penult. prod. præclusi, præclusum, penul prod. {[illegible]} præcludere, Antè claudere. Cic pro Plancio, Nam maritimos cursus præcludebat hyemis magnitudo.

Aditum custodi patriæ. Cic. Ante quàm iret in exil.

Animus ad exponendam rei indignitatem præcluditur. Cic. Ante quàm iret in exil.

Præcludere sibi curiam. Cic. in Piso. Quòd si non tuis nefariis in hunc ordinê contumelijs, in perpetuum tibi curiâ præclusisses, &c.

Effugium alicui. Lucret. lib. 2. Id est effugiendi viam intercludere. Lambinus.

Iter. Ouid. 14. Metam.

Omnia præcludere effugio Ouid 2. de Arte

Præcludere omnem orbem terrarum alicui. Cic. 7. Verr. Iam omnem orbem terrarum, qui semper nostris hominibus maximè patuit, ciuibus Romanis ista defensione præcluseris.

Portus præcludere classi. Lucan. lib. 9.

Speciem viuendi Lucret. lib. 2,
Inuida præclusit speciem naturæ viuendi. Alij minus rectè Præcludit legunt.

Tracturum præcludere. Colum. lib 6. cap. 18.

Vsum vocis præcludere. Ouid. 2. Metam.

Præclusus, penult. prod. Participium {[illegible]} vt Fores præclusæ. Propert lib 2 eleg 5.

Præclusos esse alicui aditus misericordiæ iudicum, Per translationem. Cic. 7. Verr Facilè ostendam tua crudelitate in alios, omnes tibi aditus misericordiæ iudicum iampridem esse præclusos.

Præclusa ciuibus expectatio incolumitatis. Cicero Ante quàm iret in exil.

Foramina præclusa Quint. lib. 1. cap. 11.

Ianua. Ouid 1. Metam.

Vox. Claud 4 Paneg.

Præco, præconis, m g. {[illegible]} Præcones à præcinendo dicti sunt, quasi præcanes, quòd ante canant & annuntient quod est faciendum. Vel, vt ait Priscianus, à præ, id est valde canendo. Sunt enim qui iussu magistratus publicè aliquid ore denuntiant, qui auctionem faciebant, & qui audientiam in theatris indicebant. Plaut. Pœn. 2. 11,
Exurge præco, fac populo audientiam. Cic. 3. Verr. 53 Tum repentè iste testes citari iubet. dicit vnus & alter breuiter. nihil interrogantur. præco dixisse pronuntiat.

Præconis munus erat in comitiis tribus citare: qui magistratus essent creati renunciare: leges, quæ suadebantur, pronuntiare: in iud cijs iudices, testes, reos citare: in auctionibus rerum pretia declarare Exempla passim occurrunt. Ita Lambinus in Horat.

Citat præco maxima voce legatos Æmonenses. Cic. pro Flac.

Declarare victorem voce præconis. Virg 5 Æneid.

Præco prædicat. Cic. pro Quintio, De quo homine præconis vox prædicat, & pretium conficit.

Sub præcone subijci. Cic pro Sext Præconi publicæ subijceretur.

Subijcere sub præcone non solùm fortunas, sed etiam victum vestitúmque necessarium alicuius. Cic. pro Quintio,

Vœci præconis bona eiusdem subijcere, & hastam in foro ponere. Cic. 2. Off.

Per præconem véndere aliquid. Cic. 3 de Nat. deor.

Actionum præco Iurisconsultus. Cic. 1. de Orat.

Ludorum præcones. Cicer. Luceio, lib. 5 12. Nulli denique deprehendant, & dicant verecundiores esse præcones ludorum gymnicorum, qui, quum cæteris coronas imposuerint victoribus, &c.

Præco virtutum alicuius. Cic. pro Archia, O fortunate, inquit, adolescens, qui tuæ virtutis præconem Homerum inueneris!

Præconium præconij {[illegible]} Præconis vox. Sueton. de Nerone, Et præconio vbique contendit. Cic. Leptæ, lib. 6. 18. Rescripsit eos, qui facerent præconium, vetari esse in Decurionibus: qui fecissent, non vetari.

Ascribam præconium. Cic. pro Rab Posth.

Deferre alicui præconium. Cic. ad Attic. lib. 13. Ligarianam præclarè vendidisti posthac quicquid scripsero, tibi præconium deferam. Vide Vendere, pro Laudare, in VENDO.

Præconium laborum. Cic. pro Archia, Qui non mandari versibus æternum suorum laborum facilè præconium patiatur.

Domestico præconio stultitiæ suæ quamplurimos testés colligere. Cic. 2. de Orat.

Magna quidem de te rumor præconia fecit. Ouid epist 15.

Homeri præconio Achillis hasta nobilitata. Plin. lib. 16. cap 13.

Carmina vestrarum peragunt præconia laudum. Ouidius 4. de Ponto eleg 8.

Tribuere præconium. Cicero Luceio, lib. 5 12, Vt mihi non solùm præconium quod quum in Sigæum venisset Alexander, ab Homero Achilli tributum esse dixit: sed etiam graue testimonium impertitum clari hominis magníque videatur.

Præconium, Merces præconis qui auctionem facit. Vsus est Catò de Re rustic. in capite De oleæ pendentis lege, vt admonet Turn.

PRÆCONINVS L. Ælius Stilo ob id cognominatus, quòd Præco purpura latiore tunicæ vsus fuerit. Plin. lib 33 cap 1.

Præcognosco, præcognoscis, præcognoui, penul. prod. præcognitum, penult. corr. {[illegible]} præcognoscere, Antè cognoscere. Rarum est, A quo

Præcognitus, penultima correpta, Adiectiuum. Plancus ad Ciceronem, libro 10 15, Quòd si latro præcognito nostro aduentu, rursus in Italiam se recipere cœperit, Bruti erit officium occurrere ei.

Præcolo, præcolis, penul. corr. præcolui, præcultum {[illegible]} præcolere, Antè colere. præparare. Cicero in Partit Sunt autem alij quidam perfecti animi habitus ad virtutem, quasi præculti & præparati rectis studiis & artibus.

Præcompositus, penul. corr. {[illegible]} Participium, siue Nomen ex participio, Præparatus. vt Præcompositum os. Ouidius 6. Fastorum,

Præconceptus, Adiectiuum {[illegible]} Antè conceptus. Plinius libro 2. capite 82. de specubus, Præconceptum enim spiritum exhalant, quod, &c.

Præconsumo, præconsumis, penultima produ. {[illegible]} præconsumere, Ante consumere. Ouid. nepro consumere posuit, libro 7 Metam. -vtilius bellum putat esse minari,
Quàm gerere, atque suas ibi præconsumere vires.

Præconsumptus, Participium { [illegible] } Ouidius 4. Trist. eleg. 5.
Est quoque non minimum vires afferre recentes,
Nec præconsumptem temporis esse malis.

Præcontrecto, præcontrectas { [illegible] } præcontrectare. Ante contrectare. Ouid. 6. Metam.
Spectat eam Tereus: præcontrectatque videndo.

Præcoquo, præcoquis, penul. corr. præcoxi, præcoctum { [illegible] } præcoquere, Ante coquere, seu maturare. Plin. lib. 13. cap. 19. Acinique præcoquuntur in callum. Idem lib. 14. cap. 9. Quidam è quacunque dulci, dum præcocta alba faciunt siccantes sole.

Præcoquus, Vide PRÆCOX.

Præcordia, præcordiorum, neut. ge. pluralis numeri { [illegible] } Plinius libro 11. cap. 37. Exta homini ab inferiore viscerum parte separantur membrana, quæ præcordia appellant, quia cordi prætenduntur, quod Græci appellauerunt phrenas. Omnia quidem principalia viscera membranis propriis, ac velut vaginis inclusit prouidens natura. Cic. 5. de Fin. 158. Fælix rursus quum is ipse annulus in præcordiis piscis inuentus est. De Polycrate.

Præcordia (inquit Plin. lib. 30. cap. 5.) vocamus vno nomine exta in homine, quorū in dolore cuiuscunq; partis si catulus lactens admoueatur, apprimatúrq; his partibus, trāsire in eū morbus dicitur.
Subter præcordia cupiditatem locauit Plato. Cic. 1. Tusc.
Ferrea. Ouid. epist. 10.
Flagrantia. Iuuen. Saty. 13. Id est, commota, & irata.
Inquieta. Horat. Epod. 5.
Mollia. Ouid. 1. Metam.
¶Aperit præcordia Liber. Horat. 1. Serm. saty. 4.
Excutienda dare alicui sua præcordia. Petr. Saty. 5.
Intima mouere. Ouid. 4. Metam.
Mutare præcordia, Mutare animum. Propert. lib. 2. eleg. 4.
Genibus premere præcordia alicuius. Ouid. 12. Metam.
Virtus redit in præcordia. Virg. 2. Æneid.
Stertere totis præcordiis. Quint. lib. 4. cap. 2.
Ligno fisso transit præcordia. Virg. 9. Æneid.
Vincta præcordia duro ferro. Tibul. lib. 1. eleg. 2.

Præcorrumpo, præcorrumpis { [illegible] } præcorrumpere, Antea corrumpere. Ouid. 14. Metam.
Dum tamen hanc sperat, dum præcorrumpere donis
Me cupit, &c.

Præcorruptus { [illegible] } Participium, vel Nomen ex participio. Ouid. 9. Metamorphoseos.
Illa quidem venit: sed præcorrupta, metúmque
Quæ donare caput Iasoni vellet iniquæ.

Præcox, præcocis, penul. prod. & vt in quibusdam legitur exemplaribus, præcoquis, pen. corr. om. gen. { [illegible] } Præcox ficus, Præcocia poma, quæ ante solitum tempus maturescunt. Valla, Præcox fructus, præter morem cæterorum coctus, siue ante cæteros. Plin. lib. 15. cap. 12. post Autumnum maturescunt persica, æstate præcocia intra triginta annos reperta, & primò denariis singula venundata. Colum. lib. 3. cap. 2. Præcoques vites.

Præcocis genitiuus quotam habeat penultimam, variant scriptores. Gell. lib. 10. cap. 11. Afranius in Togata, cui titulos [illegible] est,
Adpetis Dominarum demens præmature præcocem. In quo versu animaduertendum est quòd præcocem inquit, non præcoquem. est enim casus eius rectus, non præcoquis, sed præcox. Hæc ille. In quem locum hæc annotat Ascensius: Præcox præcocis secundam producit, Præcoquis corripit: & ita pro quantitate varia, scribetur variè. Maserius tamen contendit secundam in obliquis nominis præcocis etiam corripi, quia sic scriptum comperit: quod mirum non est, quum c & q sæpe confundantur, vt coquus & cocus, loquutus & locutus, seruata eadem quantitate. itaque præcocibus pro præcoquibus scriptum secunda correpta legitur. nec admirandum, quum deriuatiua ad primogenita reducantur: vt aquilea ad verbum lego, talea ad nomen lea. sic præcox vtcunque scribatur, ad verbum coquo respiciens eo corripitur. Verba Maserij sunt: Calphurnius ecloga secunda ait,
Insita præcocibus subrepere persica prunis. ergo corripitur. & apud Afranium quem Gellius citat, si rectè inspicitur secunda corripitur. Nam clauditur Iambicus versus hic Iambo. post enim creticum & anapæstum sequuntur quatuor spondei, inde Iambus. Item Baptista Mantuanus in morte Alexandri Cortesij:
-mors ingenijs est inuida semper
Præcocibus. sic Lucanum, sic dura Tibullum,
Sic alios fudit innumeros. Hæc in Gellium Ascensius. Nebrissensis libro suæ grammatices quinto:
Cappadocis breuias: & præcox iungitur illi. In commentario citat carmen Calphurnij pro testimonio. Quintianus Epographis secunda sub finem: Si nomina in os aut ox terminabunt, producimus: vt custodis, velocis. Demito Cappadocis, bouis, præcocis Despauterius corripiendam censet mediam, hoc insuper addēs, Malè quidā, Quum reserata fuit præcocis ianua lethi. Michyllus libro secundo: o ante c, producitur: vt vox vocis &c. Excipiuntur Præcox præcocis, à Præcoquo, quod originis suæ naturam sequitur. Calphurnius ecloga secunda, -& modò cogit
Insita præcocibus subrepere persica prunis. Et Afranius citante Gellio,
Appetis dominatum demens præmaturè præcocem. Trochaicus est tetrameter catalecticus. Hæc Michyllus. Ante hoc etiam Nestor lib. 8. disertè tradit in præcocis mediam syllabam corripi, testem adducens Calphurnium. Nequid tamen lectores celem, meus Calphurnius Bononiæ excusus habet præcoquibus.
Præcoquem maturitatem contrahere. Colum. lib. 1. cap. 6.
Fatum præcox. Senec. Theb. 2.
Ingenium præcox, Quod nimis citò maturitatem consecutum est, nimísque citò videtur adoleuisse. Quint. lib. 1. cap. 3.
Modestia præcox. Stat. 2. Sylu. 1.

Risus præcox. Plin. lib. 7. in Præf.
¶Præcox, Immaturus. Ennius Annalium lib. 8. Præcox pugna est.

Præcoquus, penul. corr. Idem { [illegible] } Mart. lib. 13. 46.
Vilia maternis fueramus præcoqua ramis, &c.
Præcoqua mala [illegible]. Columel. lib. 11. cap. 37.
Vuas præcoquas quàm maturissimas legito.

Præcrassus, Adiect. { [illegible] } Valde crassum significat. Plin. lib. 16. cap. 8. Cortex præcrassus ac renascens.

Præcurro, præcurris, præcurri, præcursum { [illegible] } præcurrere, Antè currere, siue Citò antè ire. Terent. Eunuch. 3. 2.
-abi, præcurre, vt sint domi
Parata omnia. Cæsar 6. bel. Gall. Præcurrunt equites: quanto res sit in periculo cognoscunt.
¶Præcurrere, Præcedere, antegredi. Cice. 1. de Diuinat. Sed ita à principio inchoatum esse mundum, vt certis rebus certa signa præcurrerent. Budæus.
Appetitus ne præcurrant rationem. Cic. 1. Off. Efficiendum est, vt appetitus rationi obediant, eámque neque præcurrant propter temeritatem, nec propter pigritiam, aut ignauiam deserant.
Neque hoc quicquam esset turpius, quàm cognitioni & perceptioni assertionem approbationémque præcurrere. Cic. 1. Academ.
Præcurrit hyemem maturitas eius. Colum. lib. 3. cap. 2.
Ætate aliquem præcurrere. Cic. in Orat. Horum vterque Isocratem ætate præcurrit, vt eos moderatione, non inuentione vicerit. Id est, præcessit.
Albis equis aliquem. Horat. 1. Serm. saty. 7.
Vita præcurrere aliquem, Id est, vitam, quàm alius, meliorem & fœliciorem agere. Horat. 1. epist. 10.
Præcurrere alicui, pro Anteuertere, occupare. Cic. de Ora. Vobis verò illum tanto minorem præcurrere vix honestum est. Budæus.
Hominem plurimorum studio, atque omnium bona existimatione munitum, vt homo iners sine officio, siue ingenio, cum infamia, nullis amicis septus præcurrat, sine magna culpa negligentiæ fieri non potest. Qu. Cic. de Petit. Consul.
Amor votis suis plerunque præcurrit, Id est, vota sua spe & festinatione præuenit. Plin. iunior lib. 4. epist. 15. ad Fundanum. Budæus.
Iudicium præcurrit amicitia, tollitque experiendi potestatem. Cic. de Amicit.
Præcurrere aduentum alicuius in aliquem locum. Plin. iun. lib. 6. epist. 28. Hoc est, præuenire.
Præcurrere, pro Præoccupare, ac præoccupare quod Græci [illegible] dicunt. Lucret.
Illud in his rebus ne te deducere vero
Possit, quod quidam dicunt præcurrere cogor. Turneb.

Præcurrens, huius præcurrentis { [illegible] } Præcursio, quam Boetius Præcursoriam causam vocat. Cic. in Partit. Vt primordia rerum & quasi præcurrentia, in quibus inest aliquid argumenti.

Præcursus, huius præcursus { [illegible] } Plin. lib. 16. cap. 25. Omnia intra vt ij. Iulij Idus Etesiarum præcursu.

Præcursio, Verbale, Idem { [illegible] } Cice. de Fato. Idémque illi qui ab hoc dissentiunt, confitentes non fieri assensiones sine præcursione visorum.
Præcursio, pro Præcursoria causa, & præcurrente. Cic. in Topic. Alia autem præcursionem quandam adhibent ad efficiendum, & quædam afferunt per se adiumenta, &c. Vulgò vocant, [illegible]. Budæus.

Præcursor { [illegible] } Aliud verbale. Cice. 7. Verr. Quem iste in decumis, in rebus capitalibus, in omni calumnia præcursorem habere solebat & emissarium.

Præcursorius, Adiectiuum. Plin. Iunior lib. 4. epist. 13. ad Cornel. Tacitum. Interim quod sum præsens petiturus, hac quasi præcursoria epistola rogo: id est, aduentum ad te meum præcurrente.

Præda, huius prædæ { [illegible] } Dicitur à pariendo, vt ait Varro, quasi parida, quòd manu parta sit. Vide lib. 5. de ling. Latin. Aliter paulò lib. 7. vbi à prædando prædam deduci scribit.
Præda & Manubiæ differunt: Nam Præda dicuntur corpora ipsa rerum, quæ capta sunt: Manubiæ vero appellatæ sunt, pecunia per Quæst. Pop. Rom. ex præda vendita contracta. Est tamen, inquit Gellius non vsquam inuenire ita scripsisse quosdam et ignobiles scriptores, vt aut temerè, aut incuriosè prædam pro manubiis, & manubias pro præda posuerint, & tropica quadam figura mutationem vocabuli fecerint, quod facere concessum est, rectè id peritèque facientibus. Sed enim qui propriè atque signatè loquuti sunt, manubias pecuniam dixerunt. Hæc Gellius lib. 13. cap. 24. ad finem.
Victor erat prædæ, præda pudenda suæ. Ouid. 2. de Arte.
Ceruus præda est canum. Ouid. 11. Metam.
Præda & rapinæ. Cassius Cic. lib. 12. 13. Quas ob res milites tuere, si eos mirificè de Repub. meritos esse animaduertis: & effice, ne quem pœniteat, Remp. quàm spem prædæ & rapinarum, sequi maluisse.
Copia prædæ. Ouid. 1. Fast.
Cupido cæca prædæ. Ouid. 3. Metam.
¶Captiua. Claud. 3. de raptu Proserp.
Facilis. Claud. 2. in Eutrop.
Fera. Ouid. 7. Metam.
Feralis. Claud. de bello Getico.
Genialis. Ouid. 1. de Arte.
Humiles. Claud. 2. Paneg.
Ingens. Stat. 10. Theb.
Nefanda. Ouid. 8. Metam.
Opima. Horat. Epod. 10. 5.
Onerosa, Vide Onerosus, in ONVS.
Perpetua, Vide PERPETVVS.
Recens. Ouid. 1. Amor. eleg. 2.
Sordida. Martial. lib. 10. epigr. 37.

Tenera.Horat.3.Carm.ode 27.

¶Accingere se prædæ, Id est ad prædam, Virgil.1. Æneidos, Illi se prædæ accingunt, dapibúsque futuris. Id est studiosè parant. Seruius.

Spe prædæ adduci. Cæsar 4.bel.Gal.

Adseruare prædam. Stat.10.Theb.

Agere, Vide AGO.

Agitare. Sallust. in Iugurth.

Amittere, Vide AMITTO.

Ardere amore prædæ & spoliorum. Virgil.11. Æneid.

Auertere, Vide AVERTO.

Auctus præda, Vide AVGEO.

Capta crudelissimè ex fortunis alicuius præda. Cic pro Domo.

Cohibere à præda. Cæsar 5 de bel. Ciuil

Connectare prædas, Vide Connecto in CONVEHO.

Corrumpere, Vide CORRVMPO.

Discedere prædâ. Lucret. lib 5.

Diuisa præda est. Senec. Agamemn.6.

Heu, terra ignota, canibus data præda Latinis, Alitibúsque iaces. Virgil.9 Æneid. de Euryalo.

Sortem ducere prædæ. Virgil 9 Æneid.

Facere prædam. Cic.5. Verr Maximos quæstus, prædásque fecisse.

Frui præda. Valer 4 Argon.

Habere prædam cum cura. Tacit lib.15.

Non habet euentus sordida præda bonos. Ouidius 1. Amorum, elegia 10.

Munificè largiri prædam, Vide MVNVS.

Nancisci prædam, Vide NANCISCOR.

Nactus prædam Ouid.3. Metam.

Parta præda. Cic.1. de Finib Quas nulla præda vnquam improbè parta minuit, sed auget potius atque inflammat.

Ea præda, ex manubiis aurum & argentum ad eos peruenit. Cic. 2. de Lege agrar.

Potiri præda Virgil 9 Æneid.

Victores præda, spoliisque potiti. Virgil.9 Æneid.

Proponere ad prædam vrbem, bona, & fortunas ciuium. Cicero 4. Philipp.

Quærunt prædam sanguine. Ouid.4. Trist eleg.4.

Raptæ prædæ. Virgil.3. Æneid.

Prædæ esse. Cic 7. Verrin. Quum ea res non solùm prouinciæ saluti, verumetiam ipsi prædæ esse posset.

Prædaceus, Adiectiuum { [illegible] } vt Pecunia prædacea. Gell. lib.4.

Prædatitius, aliud Adiectiuum, Idem. { [illegible] } Gellius lib 13 cap.23, Ex manubiis ob res corporáque ipsa prædæ demonstrat (nihil enim emptum est horum à Troiano ex hostibus) sed facta esse hæc emptátaque ex manubiis id est pecunia prædatitia, declarat. Manubiæ enim sunt, sicuti iam dixi, non præda, sed pecunia per Quæst. Populo Rom. ex præda vendita contracta.

Prædor, prædaris { [illegible] } prædari, à Præda. vt ait Varro, Diripere, & vi auferre, quemadmodum prædæ in bello solent. Cic.3. Offic. Ex quo intelligitur, quoniam iuris natura fons sit, hoc secundum naturam esse, neminem id agere, vt ex alterius prædetur inscitia.

Ad multas lupa tendit oues prædetur vt vnam. Ouid.3. de Arte.

Arces prædari. Valer 5. Argon.

Dapes prædantur ab ore. Valer 4 Argon.

Pisces calamo prædabor Propert lib 4 eleg.2.

Puella est me prædata. Ouid.1. Amor. eleg 5.

Prædator, penultima producta, Verbale { [illegible] } Cicero 2. in Catil. Quos ego vtrosque Quirites, in eodem genere prædatorum, direptorúmque pono.

Ioui deprædatori templum fuisse legimus, non quòd prædę, sed quòd ei aliquid ex præda in partem prędę debebatur. Nam mos Romanorum fuit, vt bella gesturi, de parte prædæ, aliquid numinibus pollicerentur.

Aprononi prædatus Ouid.15. Metam.

Prædatria, penult. prod. Verbale fœmininum { [illegible] } vt Herculei alumni prædatria. Stat. lib.1. Sylu.5.

Prædatorius, Adiectiuum { [illegible] } vt Naues prædatoriæ. Liuius 9. belli Pun. Annis prope quinquaginta nullum Romanum exercitum viderant præter prædatorias classes.

Prædabundus, aliud Adiectiuum, Qui prædatur Salustius in Iugurtha, Vbi stipendium & commeatum locauerat, ire iubet: dáque se prędabundum post paucos dies eodem venturum.

Prædo, prædonis, penultima producta { [illegible] } Qui prædatur. Plinius libro 16. capite 40, Germaniæ prædones singulis arboribus cauatis nauigant.

Templorum omnium atque tectorum totiúsque vrbis prædo. Cicero pro Domo.

Liber à prædonibus, Vide LIBER, liberi.

Acerbus prædo. Claud.7. Panegyr.

Decidere prædonum in turbam. Horat.1. Serm. satyr.2.

* Nefarius. Cic.3. de Orat.

¶Prædo. Vlpian. in l sed etsi. De petitione hæreditatis, Quod autem ait Senatus eos qui bona inuasissent: loquitur de prædonibus. id est de iis qui quum scirent ad se non pertinere hæreditatem, inuaserút bona, scilicet quum nullam causam haberent possidendi. Et paulo pòst, De eo autem loquitur Senatus, qui ab initio mente prædonis res hæreditarias apprehendit. Budæus.

Prædonulus, prædonuli, pen corr. { [illegible] } Diminutiuum à Catone vsurpatum.

Prædonulos [illegible] Cato dixit in Epistolis: quia sæpe vtiles videntur prædonuli. Festus.

Prędamno, prædamnas { [illegible] } prædamnáre, Prius damnare, siue iudicare, aut condemnare. Sueton. in Augusto, cap.56, Sin defensendus nocere ac prædamnare amicum existimaretur.

Prædamnata spe dimicandi, Idest præcisa. Liuius libro 7. belli Punici.

Prædelasso, prædelassas { [illegible] } prædelassare, Antè delassare. Ouid.11. Metamorphoseon,

-quæ primas æquoris vndas
Frangit, & incursus quæ prædelassat aquarum.

Prædensus, Adiectiuum { [illegible] } Valde densus. Plinius libro 18. capite 18, Culter vocatur, prædensam prius quàm proscindatur, terram secans.

Prædes, Vide PRAES.

Prædestino, prædestinas, penultima correpta, prædestinâre, Præordinare. Æmylius Probus in Eumene, Prius Leonatus Macedoniam prætor eupare prædestinauerat.

Prædestinatio, prædestinationis. fœminini generis, Verbale. Definitur autem, vt sacræ Scripturæ docent, liberum esse Dei consilium, quo & humanum genus, & singulas mundi partes pro immensa sua sapientia & iustitia incomprehensibili moderatur. Vide Augustinum lib. de Prædest. sanct.

Prædico, prædicas, pen. corr. { [illegible] } prædicâre, Apertè, seu publicè dicere, celebrare, vulgare, palàm commemorare, laudare. Terent. Andr.3 1,

Actum est, siquidem hæc vera prædicat. Cic. pro Lege Manil. Quam prædicant in fuga, fratris sui membra in his locis, qua se parens persequeretur, dissipauisse. De Medea.

Prædicare palàm. Cicero ad Atticum, libro 9, Prædicat palàm, & militibus ostendit, se largitione ipsa superiorem, quàm hunc fore.

Prædicat præco, dum aliquid palàm promulgat & pronunciat ex Senatusconsulto. Vide PRAECO.

Prædicare ex Tribunali. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Victores se sua voce prædicare. Cic Lucceio, lib.5.12.

Repulsam alicuius alteri. Cic. pro Plancio.

Monere & prædicare. Liuius lib.2.

Ferre & prædicare. Cicero pro Archia, Nostra semper feretur & prædicabitur L. Lucullo dimicante cum interfectis ducibus depressa hostium classis, & incredibilis apud Tenedum pugna illa naualis.

Prædicari & nominari. Cicero pro Archia, Et in eo ipso, in quo prædicationem, nobilitatémque despiciunt, prædicari de se ac nominari volunt.

Dicere & prædicare. Cic. pro Cecin. In Ebutium hoc dicit, armatos homines fuisse: de se autem hoc prædicat, Antiocho Ebutij seruo imperasse, vt, &c.

Prædicare de aliquo. Cic.1. Offic Deforme etiam est, de se ipso prędicare falsa præsertim, & cum irrisione audientium imitari militem gloriosum.

Gloriosius de seipso prædicare. Cic pro Domo.

De se vera cum gloria aliquid prędicare Cic in Pison.

Honoratè, & honorificè, & grauiter multa de aliquo. Cicero 14. Philippica.

Virtutem alicuius optimè prędicare Cic. pro Archia.

Prædicare miris laudibus Plin lib.35 cap.5.

Gloriandа, prædicanda, & prę se ferenda beata vita. Cicero 5. Tusculan.

Prædicatus, penultima producta. Participium { [illegible] } vt Arbor historiis alicuius prędicata Plinius lib.18. cap.17.

Prædicatio, Verbale Plin. lib.35 cap 3, Affirmant vana prędicatione, vt palàm est. Idem lib.20. cap.10, Radix quoque plurimorum prædicatione trita, &c.

Factum est tua prædicatione, vt tantum ei debere viderêris. Cicero Attico, lib 9

Prædicatio, Palàm commemoratio facta. Cic.2. Verr. Homo vita atque factis, omnium iam hominú opinione damnatus, pecuniæ magnitudine, sua spe ac prædicatione absolutus. Budæus.

Beneficiorum alicuius prædicatio non grata potius quàm arrogans. Cic. de Arusp. resp.

Societatis nefariæ prædicatio. Cic 5 Verr. Cogit Scandilium Apronio ob singularem improbitatem atque audaciam, prædicationémque nefariæ societatis, HS V millia mercedis nomine, ac præmii dare.

In statu mediocri sermonis ac prædicationis res alicuius esse. Cic. Quin. frat. lib.11. Quod si in mediocri statu sermonis ac prædicationis nostræ res essent, nihil abs te eximium, nihil præter aliorum consuetudinem postularetur.

Acerba prædicatio præconi futura est. Cic 2. de Lege agrar.

Despiciunt prædicationem nobilitatémque philosophi. Cicero pro Archia.

Prædicator, penultima producta { [illegible] } Aliud verbale. Cic. pro Cornelio Balbo, Qui sui facti, sui iudicij, sui beneficij voluit me esse, vt apud eosdem vos iudices nuper in alia causa fuerim, & prædicatorem, & suasorem.

Te prædicatore & teste. Cic. Lentulo, lib.1.9, Quanquam & Pompeio plurimum te quidem ipso prædicatore ac teste debebam.

Prædicabilis, & hoc prædicabile, pen. corr. { [illegible] } Palàm dicendum & gloriandum. Cic.5. Tusc. Nec in misera vita quicquam est prædicabile, aut gloriandum, nec in ea quæ nec misera sit, nec beata.

Prædicamenta { [illegible] } vulgò vocantur, quę Quintilianus elementa decem appellat, circa quę versari videtur omnis quæstio: libro 3. capite 7.

Prædico, prædicis, penultima producta, prædixi, prædictum { [illegible] } prædicere, Ante, siue prius dicere. Terentius Andr.1.1,

-hoc primum in hac re prędico tibi,
Quas credis esse has non sunt veræ nuptiæ. Cic.2. Verrinâ, Moneo, prædico, antè denuntio, &c.

Id temporis illos ad me venturos aliquibus prædixeram. Cicero 1. in Catilinam.

Prædicere aliquid præ omnibus. Virgil. 3 Æneid.

Prædicere & respondere. Cic. de Arusp. resp. Quis est qui id non totum in istius ludos prædictum & responsum esse fateatur?

Mouere, prædicere, portendere. Cic. de Arusp. resp. Quum dij immortales moueant de optimatum discordia, de clarissimorum & optimè meritorum ciuium dissensione prædicunt: quum principibus periculum cædémque portendunt, in tuto locant, &c.

Bellum non obscurè nobis paulo antè prædixerunt aruspices. Cicero de Arusp. resp.

In multos annos Solis defectiones prædicuntur. Cicero libro 2. de Diuinat.

Futura prædicere & intelligere Cic. 1 de Diuin.

Hos mihi prædixit luctus. Virgil. 3 Æneid.

Necem prædico tibi. Tibul. lib. 2. eleg. 6.

Genus prædicendi Chaldaicum repudiauit Scylax. Cic lib. 2. de Diuinat.

¶ Prædicere, pro Denuntiare, & protestari. Pomponius in l. si tamen § penult. D. de ædil. edict. Quum redhibitoria actione de sanitate agimus, permittendum est de vno vitio agere, & prædicere, vt si quid aliud postea de eo apparuisset, de eo iterum ageretur.

Prædicens, penultima producta, Participium { [illegible] } Cicero Cecinnæ, libro 6. 6, Quo in bello nihil aduersi accedis, non prædicente me.

Prædictus, Participium { [illegible] } vt Defectiones Solis & Lunæ in omne posterum tempus cognitæ prædictæque sunt. Cicero 2. de Natura deorum.

Prædictus, pro Suprà dicto, Quintilianus libro 10, Theopompus his proximus, vt in historia prædictis minor, ita oratori magis similis.

Prædicta cœnæ hora, Hoc est præstituta. Sueton. in Claudio Cæsare, cap 8

Prædicto, absolutè. Tacitus lib. 16, Montanus patri concessus est, prædicto, ne in Repub. haberetur. Subauditur existente: hoc est, Quum prædictum esset.

Prædictum, prædicti { [illegible] } pro Prædictione. Cicero libro secundo de Legibus, Augurum prædictis multa incredibiliter vera cecidisse.

Natalitia prædicta. Cicero libro 2. de Diuinat. Sic isti disputant, qui hæc Chaldæorum natalitia prædicta defendunt. Vide Tetartemorion, in TAXAUA.

Vatum prædicta interpretari Cic. 2. de Legib.

Vatum prædicta terribili monitu horrificant. Virgilius libro 4. Æneidos

Prædictio, prædictionis, Verbale { [illegible] } Quod prædicitur, siue prænuntiatur, vel prædiuinatur. Cicero lib. 1. de Diuinat. Ex quo genere sæpe hariolorum etiam & vatum furibondas prædictiones. Idem 2. de Nat. deor. Prædictiones verò & præsensiones rerum futurarum.

Prædictio & notatio cuiusque vitæ ex natali die. Cicero libro 2. de Diuinat.

Mali prædictio tum probatur, quum ad prædictionem cautio adiungitur. Cic 2. de Diuin.

Fatorum veteres prædictiones. Cic. de Arusp. respon.

Prædictiones diuinæ Plin. lib. 7. cap. 37.

Diuina prædictione qui non vteretur, quis rex vnquam fuit? Cic. 1. de Diuinat.

Habet fidem nostra prædictio Cic. Cecin. lib 6. 6.

Prædisco, prædiscis, prædidici, penult. corr. { [illegible] } prædiscere, Antè discere. Plin lib. 18 cap. 24, Et confitendum est cælo maximè constare ea, quippe Virgilio iubēte prædisci ventos ante omnia. Virgil. 1 Georgicorum,

Ventos & varium cæli prædiscere morem,

Cura sit. Hos versus citat Colum lib 1. cap. 4.

Prædiscere & meditari aliqua. Cic. 1. de Orat.

Præditus, penultima correpta, Id est habeo. Quasi affectus: de quo sic Valla, Præditus sum (inquit) bono dicitur, & præditus sum malo: sicut Affectus sum malo, & affectus sum bono, Id est (vt breuiter magis, quàm optimè dicam) habeo bonum, & habeo malum. vt Præditus sum humanitate, virtute, diuitiis, dignitate, viribus: qui sermo est vsitatissimus. Nunquam tamen cum ablatiuo & præpositione à vel ab, vt fit in Affectus. velut, Ego sum à rege magnis honoribus affectus. non autem, Sum præditus à deo magnis viribus. De malo rarius. Cic pro Sylla, Nisi verò me vnum vis ferum præter cæteros, me asperum, me inhumanum existimari, me singulari immanitate, & crudelitate præditum. Idem pro Rabir. perduel. reo, Confectus senectute, morbo præditus. Correctiora autem exemplaria habent præpeditus. Hactenus Valla lib. 5.

Ætate præditus. Cic 5. Verrin. Homo quid ageret, taceret, responderet, quid faceret denique illa authoritate, & ætate præditus nesciebat.

Amentia & audacia. Cic. 4. Verr.

Animo & sensibus præditus mundus. Cic. 1. de Nat. deor.

Nulla, aut humili aliqua arte præditus, & mediocris homo. Cicero pro Cluentio.

Audacia. Cic. pro Rosc Comœdo.

Authoritate & miseria. Cic. 7. Verr.

Præditus authoritate & potestate. Cic. pro Rosc. Amer.

Beneficiis summis maximísque rebus gestis, summo ingenio & prudentia præditus C. Cotio. Cic pro Lege Manil.

Bonitate singulari & modestia. Cic pro Domo.

Cupiditate singulari, audacia, scelere præditus homo. Cicero 1. Verrina.

Dignitate magna præditus puer. Cic. 2 de Inuent.

Diuinitate præditæ imagines. Cic 1. de Nat. deor.

Gloria ingenij summa. Cic. pro Archia.

Iudicio minus firmo. Cic. in Orat.

Leuitate præditus, egestate, perfidia. Cic pro Flacco.

Luctu præditus miser. Cic pro Roscio Amer.

Magistratu summo præditus vir Cic 6 Verr.

Medicamentis præditum cornu. Plinius libro 8. capite 32. De cocco cetur.

Mente præditus. Cic. 4 Acad.

Diuina mente & consilio præditi homines. Cicero 2. de Lege agraria.

Sapiens & alta mente præditus homo. Cic. pro Milone.

Metu paruo præditus. Cic 5. Tuscul.

Multitudine infinita, varietate admirabili præditi siderum errores Cic. de Vniuers.

Natura immortali. Lucret lib. 1.

Paruis opibus ac facultatibus. Cic. 2. Verr.

Ornamentis honoris, fortunæ, virtutis, ingenij præditus vir. Cicero pro Lege Manil.

Potestate summa præditus vir. Cic pro Domo.

Prudentia & exercitatione præditus vir. Cic pro Cluentio.

Religione summa & authoritate præditus homo. Cicero pro Cluentio.

Sacerdotio amplissimo. Cic. ad Attic lib 8.

Sapientia præditus propè singulari. Cic. Seruio, lib. 4. 3.

Scelere præditus homo. Cic. 1. Verr.

Sensu diuino. Lucret. lib. 5.

Spe optima. Cic pro Flacco, Vnum illud intelligo, quod Prætor in selectione iudicū iudicauit, ea spe illum fuisse præditum, vt omnem rationem salutis in pecunia poneret.

Spe summa & animi & ingenij præditus adolescens. Cicero 2. Philippica.

Studio optimo, iudicio minus firmo præditos docere, nō alienum est. Cic. in Orat.

Rectissimis studiis atque optimis artibus præditus adolescens. Cicero pro Cælio.

Studio venandi, vel pilæ præditus Cic de Amic.

Studiis literarum doctrináque. Cic. Acilio, lib. 13 31.

Tumore præditum, deformatum & decoloratum corpore mortuum constat esse. Author ad Heren lib 2

Singulari virtute, constātia, grauitate præditus vir. Cic. pro Domo.

Vitio perspicuo & grandi præditum ponimus exemplum. Cic. 1. de Inuent

Prædiues, pen. prod prædiuitis, pen. corr. omnis generis { [illegible] } Valde diues. Plin. lib. 34. cap. 3, Prædiues numinum vice illud candelabrum coluit.

Aula prædiues. Claud. 1. in Ruffinum.

Cornu prædiues. Ouid 9 Metam.

Prædiuino prædiuinas, penultima producta { [illegible] } prædiuinare. Plin. lib 11. cap. 10, Prædiuinant enim apes ventos, imbrésque. Plaut. in Truccul. Act. 2. scen. 5,

Iam quasi vulturij, triduo potius prædiuinant quo die esuri siene.

Prædiuinandus, Participium. Varro de Ling. Lat. lib. 5, Qui futura prædiuinando solent fari, fatidici dicti, &c.

Prædiuinatio, Verbale { [illegible] } Plinius libro 8. cap 25. de Nilo, Parit oua quanta anseres, eáque extra eum locum transferens semper incubat prædiuinatione quadam, ad quem summo auctu eo anno egressurus est Nilus.

Prædiuinus, penultima producta. Adiectiuum { [illegible] } Valde diuinum significat. Plinius lib. 37. cap. 10, Promittitur prædiuina somnia repræsentare.

Prædium, huius prædij { [illegible] } A præda: eo quòd capti ab hostibus agri militibus distribuebātur. Vel dicitur à præstando, vt ait Varro lib 4 de Ling Lat. quòd ea pignore data publicè mancupes fidem præstent. Al. ja prius, seu valde dando. Est rustica & vrbana possessio. Cic 3 Offic Ac de iure quidem prædiorum sanctum est apud nos iure Ciuili, vt in his vendendis vitia dicerentur, quæ nota essent venditori.

Prædium & fundum idem esse. Vide FVNDVS.

Bona prædia. Vide BONVS.

Continentia prædia fundo, Vide CONTINEO.

Culta. Claud. 1. in Ruffin.

Dotalia. Cic Attic. lib. 15.

Libera, Vide LIBER, liberi.

Paterna Quintil. lib. 6. cap. 3.

Rustica. Cic pro Rosc. Amer.

Triquetra. Horatius 2. Sermonum, satyra 6. Triquetra (inquit Acron) Græcè Trinacria dicitur. Porphyrio verò dicit Triquetra prædia Sicula dici, quod in tres partes, id est promontoria diducta sit, vel quadras.

Vrbana prædia, Vlpianus L. 198. D. de verbor. signific. Vrbana prædia omnia ædificia accipimus: non solùm ea quæ sunt in oppidis, sed & si fortè stabula sunt, vel alia meritoria in villis, & vicis, vel si prætoria voluptati tantum deseruientia. quia vrbanum prædium non locus facit, sed materia. Proinde hortos quoque, si qui sunt in ædificiis constituti, dicendum in vrbanorum appellatione contineri. Plane si plurimum horti in redditu sunt (vinearij fortè, vel etiam olitorij) magis hæc non sunt vrbana. Quo in loco stabula dicuntur, diuersoria, & quas tabernas vocamus. Prætoria sunt, ornationes domus, in quibus patresfamiliâs rarò habitant.

¶ Accipere prædia in æstimationem ab aliquo, Vide ACCIPIO.

Fructus prædiorum abeunt in sumptus. Cicero Attico, libro vndecimo.

Ædificare prædia, Vide AEDIFICO.

Fructuosa prædia colenda ac tuenda pater filio tradiderat. Cicero pro Rosc. Amer.

Diuidere prædia. Horat. 2. Serm. satyr. 3.

Emere ab aliquo Cic. Rutilio, lib. 13. 9.

Mancipare paterna prædia, Quintil. lib. 6. cap. 3.

Vendere. Cic.3.Verr.

Prædiolum, huius prædioli, pen.corr. Diminut. { [illegible] } Cic. M.Cælio, lib.2.15, Sed mea prædiola tibi nota sunt.

Ædificata bellè prædiola nostra, & satis amœna. Cicero Attico, libro 16.

Prædiatus, pen.prod. Adiect. Prædiis munitus. Apul.lib. Flo. Ipse bene vestitus, bene prædiatus.

Prædiatores { [illegible] } Homines in iure prædiatorio periti. Cic. Att. lib 12, Quod pro Cornificio me abhinc amplius annis XXV spopondisse dicit Flauius, etsi reus locuples est, & Apuleius prædiator liberalis: tamen velim des operam, vt inuestiges ex consponsorum tabulis sitne ita. Budæus.

Prædiator, Qui prædiorum & prædum iura nouit.

Prædiatorius, Adiect. { [illegible] } Quod ad prædium pertinet. vt Prædiatorium ius. Cic. pro Cornel. Balbo, Etenim si Q. Scæuola ille augur, quum de iure prædiatorio consuleretur, homo iurisperitissimus, consultores suos nonnunquam ad Furium & Casellium prædiatores reiciebat. Sic. Val Max.lib.8.cap.13. De Q. Scæuola.

Prædo, prædonis. Vide PRAEDA.

Prædomo, prædomas, pen.corr. { [illegible] } prædomâre, Antè domare, sedare, comprimere. Senec epist.114, Et omnes casus antequã exciperet, prædomuit meditando.

Prædor, prædaris, Vide PRAEDA.

Præduco, præducis, pen.prod. præduxi, præductum { [illegible] } prædûcere, Antè ducere. Plinius lib 35.cap.16, Probatur mollitie, & quòd si æra præducantur, violaceum reddit colorem.

Fossam præducere. Tacit.lib.14

Præducere fossam homini obsesso, pro Fossa circumuallare. Seneca lib.2. de Ira.

Vallum præducere. Tacit lib.14.

Prædulcis, & hoc prædulce { [illegible] } Valdè dulcis Plin.libro 12. cap.5, Fructus per folia solibus coctus prædulcis sapore.

Luxuries prædulce malum. Claud.2 Paneg.

Esse aliis quidpiam prædulce. Lucret.lib 4.

Tyrrheaæ volucres nautis prædulce minantur. Stat.5.Sylu.5.

Præduro, præduras, pen.prod { [illegible] } prædurare, Valde durum facere. Colum.lib.3.cap 11, ad finem, de rubrica, Verùm, est in opere difficilior, quòd neque humentem fodere possis, quòd sit glutinosissima: nec nimium siccam, quia nimium præduratur. Vetus exemplar habet prædura. Plin lib.23.cap 7, Aliqui myrrha adiecta & cupresso præduratum vas sole torrebant.

Prædurus, pen.prod Adiect. { [illegible] } Valde durus, vt

Prædura gemma. Plin lib.37.cap 10.

Viribus prædurus. Virg.10. Æneid.

Corpora. Virg.2. Georg.

Labor. Valer.1. Argon.

Tempora prædura fregit nodoso robore. Ouid.12. Metam.

Prædura ætas, cui opponitur Tenera. Colum.lib.6 cap.2.

Præeo, præis, præiui, pen.prod præitum, pen.corr. { [illegible] } præire, Antè ire. Liu 2. ab Vrbe, Præierat Aruns Tarquinius filius regis, rex ipse cum legionibus sequebatur.

Præi verbis quod vis, Id est dic primùm verba quæ vis me referre. Plaut. Rud.30.

Mihi præire digneris quid me putes obseruare debere. Plin iun. lib.10.epist.47.

Præire verba dicebant veteres, quum carmen aliquod canendum antè quàm vel fœdus feriretur, aut execratio piaculi gratia per Pontificem vel sacrificulum, aut alium magistratum fieret, magistratus primò pronuntiabat. Budæus. Præire, est verba præfari, & subsequi, & dictata verba pronuntiare. Liu 8. ab Vrbe, Agedum Pontifex publicus Populi Rom. præi verba, quibus me pro legionibus deuouẽã. Idem de bel. Maced. Præeuntibus execrabile carmen sacerdotibus.

Præire carmine. Valer. Maxim.lib.4.cap.1, de Africano posteriore, Qui Censor quũ lustrum conderet, inque solito sacrificio scriba ex publicis tabulis solenne eius precationis carmine præiret, quo dij immortales vt Populi Rom. res meliores amplioresque facerent, rogabantur: satis (inquit) bonæ ac magnæ sunt: itaque precor vt eas perpetuò incolumes seruent. Præiret, id est recitaret, & quasi prælegeret.

Præire iure. Varr. de Ling. Lat. lib.4, Prætor dictus, qui præiret iure & exercitu, &c.

Præire obsecrationem, pro Dictare. Suetonius in Claud. Cæsar. capite 22.

Præire voce alicui quid indicet. Cic. pro Milone.

Præire de scripto. Budæus, Præire hodie verba damnationis actuarij, aut eorum vicarij carnifici solent, quum damnati facinorosi ad supplicia trahuntur, sed de scripto id faciunt. Id enim De scripto præire dicitur. Plin.lib.28 cap 2, Vidimus certis precationibus obsecrasse summos magistratus, & nequid verborum prætereatur, aut præposterum dicatur, de scripto præire aliquem. Budæus.

Præire alicui de re aliqua. Gellius lib 14.cap 2 Id est pronuntiare quod sequatur.

Præeunt discipulis præceptores. Quintil.lib.2.cap 5, Non videntur suffectura tempora, si legentibus singulis præire semper ipsi velint. Hoc est, antè pronuntiare, & prædictare & prælegere. Nam statim sequitur, Et hercle prælectio.

Præiens, præeuntis { [illegible] } Participium. Ouidius ad Liuiam.

Et veris stella non præeunte dies.

Præeunte natura deduci ad cognitionem aliquam. Cicero 1. de Finibus

Præfacilis, & hoc præfacile, pen.corrrep. { [illegible] } Valde facilé. Plautus Epid.14.

-te profectò Apoec es

Nihil morori mihi.r. de præfacili exorat Epidice.

Præfamino, pro præfator. Cato de Re rust. Ianum Iouémque vino præfamino. Quod autem sequitur, sic dicito, delendum est. Hoc enim ab illis summissum est, qui præfamino verbum adiectionis more dici censuere, aut interpretationem adscripsere. Turneb.

Præfaris, vel præfare, penult.prod. præfatus sum { [illegible] } præfâri, Ante fari, proloqui. Colum. in Præfat. Quas ordine suo tunc demũ persequar, quum præfatus fuero, quæ reor ad vniuersam disciplinam maximè pertinere. Cic. de Vniuers. Sed hæc satis sunt dicta nobis, quæ de deorum qui cernuntur, quique sunt orti, natura præfati sumus, habeant hunc terminum. Hic pro simplici videtur positum, id est fari & loqui.

Præfari honorem, Est quum quid turpe dicturi, solemus duobus aut tribus verbis præfari, hoc pacto, Si commemorare fas est, Honore dicto, Honore sit auribus, & huiusmodi. Cicero Papyrio Pæto, lib 9 22. Nos autem ridiculè si dicimus, ille patrem strangulauit, honorem non præfamur. Sin de Aurelia aliquid, aut Lolia, honos præfandus est.

Pacem præfari Stat 2 Achil.

Præfari Africam Plin.lib 28 cap.2, Attalus affirmat scorpione viso, siquis dicat duo, cohiberi nec vibrare ictus. Et quoniam scorpio admonuit, in Africa nemo destinat aliquid, nisi præfatus Africam. In cæteris verò gentibus deos antè obtestantur vt velint. His postremis verbis declarat scriptum Plin.

Præfari carmen. Liu 5. ab Vrbe.

Præfaresdiuus folio rex infit ab alto. Virgil.11. Æneid. More antiquo: nam maiores nullam orationem nisi inuocatis numinibus, inchoabant. Nec hoc de antiquis illis exordiis interpretandum censeo, quibus orationes auspicari solebãt veteres oratores, vt, Deos immortales iudices precor, deásque omnes, &c. Sed de precatione, quam facere antequam concionarentur, aut in senatu loquerentur, solebant. Id ex ea concione intelligi potest, in qua Gracchus occisus est, de qua sic Cornificius scribit, Quum Gracchus deos inciperet precari, cursim isti impetum faciunt. Id est, quum antequam populum alloqueretur, precaretur deos.

Præfari aliquem in scribendo opere Plin.lib.8.cap 16.

Præfans, Particip. { [illegible] } Catul. Argon. epigr.59.

Talia præfantes quondam felicia Pelei

Carmina, diuino cecinerunt pectore Parcæ.

Præfatio, Verbale { [illegible] } Id quod præloquimur antè quàm ad rem veniamus. Cic.5 Verr. Quæ porrò præfatio eius donationis fuit?

Adhibere præfationem. Suet. in Claud Cæs.cap.25.

Dare præfationem. Quintil lib 4.cap.1.

Præfationes. Caius in l. 1 D De orig. iuris.

¶Præfatio, Alia significatione. Varr.lib.6. de Ling. Lat. Ostendit à præfatione præficam dictam.

Præfectus, Vide PRAESPICIO.

Præfero, pen.corr. præfers, prætuli, pen corr. prælatum, penult. prod. { [illegible] } præferre, Antè ferre. Ouid 2. Fastorum,

Et præfert cautas, subsequitúrque manus. Id est, ante se manus fert, vt solent ij qui in tenebris ambulant.

Facem præferre. Cic 6. Verr. Sinistra manu retinebat arcum, dextra ardentem facem præferebat.

Præferre facem ad libidinẽ. Cic.1. in Catil. Cui tu adolescentulo, quem corruptelarum illecebris irretisses, non ad audaciam ferrum, ad libidinem facem prætulisti?

Tædas præferre. Cic.6 Verr.

Præferre lumen. Cic Antequam iret in exilium, Vos vos obtestor dij immortales, qui meæ menti lumina prætulistis, quum cõsensum extinxi coniurationis.

Sensus apertè præferre. Plãcus Cic.lib.10.8, Munẽdi verò nosmetipsi fuimus aucto exercitu auxiliisque multiplicatis: vt quam præferremus sensus apertè, tum etiam inuitis quibusdam, scirent quid defensuri essemus non esset periculosum.

Opẽ præferre. Stat.6. Theb PRAE hoc loco nihil significare videtur, sed augere tantùm.

Præfertur opinio, pro Iactatur. Cæsar 1 bel. Ciuil.

¶Præferre { [illegible] } Præponere. Liuius 1 ab Vrbe, Turnus rex Rutulorum, cui pacta Lauinia ante aduentum Æneæ fuerat: prælatũ sibi aduenam ægrè patiens, simul Æneæ, Latinóque bellum intulerat. Cicero pro Roscio Amer. Auaritiam præfers, qui societatem coieris de municipiis, cognatisque fortunis cum alienissimo. Ouidius 4. Metamorphoseos,

Altera quas Oriens habuit, prælata puellis

Se aliis præferre. Cic 2. de Orat.

Ius imperij amori patrio præferre Cic 1 de Finib.

Salutem Reipublicæ suis commodis præferre. Cicero pro Lege Manilia.

Hominem à fortem hominibus nobilissimis, omnibus honoribus præferre Cic.6. Philip.

Bonitate præfertur Plin.lib 12.cap.21.

Præferre, cum infinitiuo. Colum.lib.1.cap.5, Vt multi prætulerint carere pomatibus.

¶Præferre { [illegible] } pro Præ se ferre, Ostendere. Plin. epist.22. lib 1. In summa, non facilè quis quenquam ex istis qui sapientiæ studium habitu corporis præferunt, huic viro comparabit.

Præfericulum, præfericuli, penultima correpta, Vas æneum sine ansa patens, veluti peluis, quod præferebant in sacrificiis solebant veteres. Festus

Præferox, pen corr. præferocis, pen.prod. Adiect. { [illegible] } Valde ferocem significat Liu 5. ab Vrbe, Mitis legationis præferoces legatos, Gallique magis quàm Romanis similes habuisset. Ibidem, lib. 3 Præferocis animi.

Præferratus pen.prod Adiectiuum { [illegible] } Quod ferrum habet in cacumine Plin.lib 18 cap.10, Quippe & Hetruria spicam farris tosti pinsente pilo præferrato, fistula serrata, & stella intus denticulata, vt nisi intenti pinsant, concidantur grana, ferroque frangantur.

¶Præferratus, Ferro vinctus. Plaut. Persa, 2.
-plusculum annum fui
Præferratus apud molas Tribunus vapularis.

Præferuidus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Valde feruidum significat. Colum lib. 3. cap. 1. Et omni declinatione mundi, nisi tamen glaciali, vel præferuida, curæ mortalium respondet.

Præfestino, præfestinas, pen. prod. { [illegible] } præfestinare, Ante tempus festinare. Gallicè *surhaster*. Plaut Rudent. 2, 4.
Qui præfestinet, vbi herus adsit, præloqui. Liu. 3 bel. Pun. Concedendo plebi Senatum, vbi velint, defecturos se, ne deficere præfestinarent, effecisse.

Præfestinatus, penul. prod. { [illegible] } Participium, aut Nomen ex participio. Ouid de Nuce,
Et tamen inueniat qui me iaculetur, & ictu
Præfestinato munus inane petat.

Præfestinè, pen. prod. Aduerb. { [illegible] } Celeriter. Plaut. Rud. 2. 2, Vt sine labore extraxi hanc præfestinè satis?

Præfestinatim, penul. prod. Aduerbium, idem { [illegible] } Sisenna Histor libro 4. Iidemque perseuerauerunt vti lex perueniret ad Quæstorem, ac iudices quos vellent instruerent præfestinatim & cupidè.

Præfica, præficæ, pen. corr. { [illegible] } Nonius, Præficæ dicebantur apud veteres quæ adhiberi solebant funeri, mercede conductæ, vt flerent, & fortia facta laudarent. Plautus Truculento,
Præfica, quæ alios collaudare, à se verò non potest. Lucilius lib. 22,
Mercede quæ conductæ flent alieno in funere præficæ
Multo, & capillos scindunt, & clamant magis. Varro lib. 6 de Ling. Lat. Præfica vt Aurelius scribit, mulier ab luctu, quæ conduceretur, quæ ante domum mortui laudes eius caneret. Et paulo pòst, Claudius scribit, quæ præficeretur ancillis, quemadmodum lamentarentur, præfica est dicta. Vtrunque ostendit à præfatione præficam dictam.

Præficio, præficis, pen. corr. præfeci, penult. prod. præfectum { [illegible] } præficere, Ex præ & facio, Est quod vulgò dicitur, *Committere aliquem & ordinare*. Columel lib. 1. cap. 7, Ne talis præficiatur negotio. Ouid. 1. de Arte,
Me Venus artificem tenero præfecit Amori
Præficere curatorem qui præsit. Cic 4. Verr. An aliquem curatorē præficere, qui statuis faciundis præesset?
Custodem prærogatiuæ aliquem comitiis præficere. Cic. Post red. in Senatu.
Custos præficitur lateri. Claud 8. Paneg.
Deum præfecit mundo Aristoteles. Cic. 1 de Nat deor.
Ducem populo. Cic. pro Domo.
Imperatorem alicui bello. Cic pro Lege Manil.
Præficere legatos legionibus. Cæsar 5 bel. Gall.
Præficere magistratum procurationi. Cic. 3. de Legib. Hunc procurationi certum magistratum præfecerit.
Pecori aliquem. Cic. pro Planco.
Regioni alicui, aut negotio præficere aliquem. Cicero Attico, libro 10.
Reipublicæ seditiosos homines Cic. pro Flacco.
Præficere aliquem stationibus viarum. Stat. 4 Sylu. 9.

Præfectus, præfecti { [illegible] } Qui alicui rei gerendæ præficitur.
Præfectus moribus. Qui ad mores componendos, & quod vulgò dicimus *reformandos*, ordinatus est. Cic ad Papyrium, lib 9. 15, Quandiu hîc erit noster hic præfectus moribus, parebo authoritati tuæ.
Sacris præfecta mariti Iuno Ouid epist. 2.
Præfectus Prætorio, qui & præfectus Prætorianorum dicitur apud Sueton. in Claudio Cæsare.
Vt clarius intelligatur quis olim Præfectus Prætorio diceretur, & quod esset eius officium, sciendum est, olim regnante Romulo eum qui præerat Prætorio, id est militibus cohortibúsque Prætorianis circa palatium principis, solitum fuisse etiam in bella prodire, & dictum Magistrum equitum. Sed vbi Romanorum opes creuerunt, distincta fuere officia: vt hic excubias ageret ad tuendam principis salutem: ille verò contra hostes imperium tueretur. Meminit Iustinianus, C. De Præfecto Præt. l. 1 Neque tacendum est, à paulo recentioribus Cæsaribus, præfectos Prætorio missos quandoque ad regendas prouincias. Cuius testimonium affert l. pen. & l. vlt. C. De offic. Præf Præt. vbi legitur, Præfect Prætorio Africæ, & Præf. Præt. Orientis. Quanta autē sit huius magistratus dignitas, ostendit Cassiodorus epist lib 6, Potestati præfecti Prætorio nulla dignitas est æqualis. Vice sacra iudicat. Nullus ei miles fori authoritate præscribit, excepto Officiali Magistri militum. Curiales etiam verberat. In officio suo ius retinet singulare. Secundum post Imperatorem locum obtinebat. Ab eo ex Cæsarum priuilegio prouocare non licebat. Alciatus.
Præfectus vrbi Gellius lib. 13. cap. 16.
Præfecti regij Liu 6 bel Maced.
Præfectus ærarij, Vide Ærarius præfectus, in AES, æris.
Præfectus annonæ Liu 4. ab Vrbe.
Præfectus classis. Plin. lib 6 cap. 17. & cap. 29.
Dua præfectúsque classis. Cic. 7. Verr.
Gymnasij præfecto haud mediocres pœnas pēderes. Plautus Bacch 3.
Præfectus libidinum. Cic Post reditum in Senatu, His vtitur quasi præfectis libidinum suarum.
Præfectus oræ Ponticæ Plin. iun. lib. 10. epist. 21.
Præfecti prouinciarum, inquit Budæus, sunt quos *balliuos & seneschalos* vulgò dicimus.
Præfectus vigilum Paulus, D. De offic. præfect vigil.

Præfectiani, norum, Apparitores præfecti prætorio, l. 2. & 3. C. De apparit. præfecti prætor. Ammianus Marcellinus lib. 17, Vt nec præfectianus, nec præsidialis apparitor ad soluendum quenquam vrgeret.

Præfectura, præfecturæ, pen. prod. { [illegible] } Præfecturæ ex appellabantur in Italia, in quibus & ius dicebatur, & nundinæ agebantur: & erat quædam earum Respub. neque tamē magistratus suos habebant, in quas legibus præfecti mittebantur quotannis qui ius dicerent. Quarum genera fuere duo: alterū, in quas solebant ire præfecti quatuor & viginti pro populi suffragio creati: erant in hæc oppida, Capuam, Cumas, Casilinum, Vulturnum, Liternum, Puteolos, Acerras, Suessulam, Atellam, Calatiam. Alterum, in quas ibant quos Prætor vrbanus quotannis in quæque loca miserat legibus, vt Fundos, Formias, Cære, Venafrum, allifas Priuernum, Anagniam, Frusinonem, Reate, Saturniam, Nursiam, Arpinum, aliáque complura. Hactenus Festus. Plin lib 5 cap 9, Diuiditur in præfecturas oppidorum quas nomos vocant. Cic pro Sextio, Nullum erat Italiæ municipiū, nulla colonia, nulla præfectura, nulla Romæ societas vectigalium, &c. Sunt etiam præfecturæ, quum coloniæ territorio, quod colonis non sufficiat ager aut agri pars attribuitur: vt Campus Mantuanus Cremonensi coloniæ attributus est. Proinde scribit in Bucolicis Virgilius,
Mantua, væ, miseræ nimium vicina Cremonæ. Ex Turnebo.
Dare præfecturas alicui. Cic. Att. lib. 6.
Præfecturæ dabantur honoris gratia. Cic. ad Att. lib 5, Præfecturā petiuit: negaui me cuiquam negotianti dare: quod idem tibi ostenderam.
Promittere præfecturam alicui Cic Att lib. 6.

Præfectorius, Adiect. { [illegible] } vt Præfectorius vir. Vlpian. D De Senatoribus l. 1, Consulari fœminæ vtique Consularem virum præferendum esse nemo ambigit. Sed vir præfectorius an fœminæ Consulari præferatur, videndum est.

Præfido, præfidis, pen prod, præfidi, præfisum, pen. prod. { [illegible] } præfidere, Valde fidere. Cic. 1 Offic. Sic homines secundis rebus effrænatos, sibíque præfidentes, tanquam in gyrum rationis & doctrinæ duci oportere.

Præfigo, præfigis, pen prod præfixi, præfixum { [illegible] } præfigere, Ante figere. Plin lib. 33. cap 4, Lineas itineri præfigunt.
Arma præfigere puppibus Virg. 10 Æneid.
Capita in hastis præfigere Virg. 9. Æneid.
¶Præfigere, Præcludere. Virg 3. Georgicorum,
Multi iam excretos prohibent à matribus hœdos,
Primáque ferratis præfigunt ora capistris.

Præfixum, Præclusum. Caius, l. 6. de Seruitut. vrban prædiorum. Si ego per statutum tempus fenestras meas præfixas habuero, vel obstruxero.

Præfixus, Particip { [illegible] } Plin lib 16. cap. 4, Antea rostra nauium Tribunali præfixa foro decus erant.
Vers præfixa latus Tibul lib 1. eleg 6.
Hastilia præfixa ferro. Virg 5. Æneid.
Præfixa ferro iacula, Quibus affixum est ferrum acutum. Liuius 6. bel Pun.
Fenestras præfixas habere vel obturare. Caius in l Hæc autem. D. De seruit vrban prædior.

Præfinio, præfinis, pen. prod. præfiniui, præfinitū, pen. prod { [illegible] } præfinire, Præscribere, præstituere. Cic ad Marium, lib 7. 2, Sed eo vidisti multum, quòd præfinisti quo ne pluris emerem.
Præfinire aliquid de aliquo. Cic. 7 Verr. Neque de illo quicquam tibi præfinio, quo minus ingenio mecum atque omni dicendi facultate contendas.
Præfinire diem. Cic. de Prouinc. Consul. Legem quam non putat, eam quoque seruat: præfinit enim successori diem.
Præfinire restrictè. Cic. 2. de Legib. Sed ego cætera non tam restrictè præfinio, vel hominum vitiis, vel subsidiis temporum victus.
Præfinire sumptum funerum ex censibus. Cic. 2. de Legib.
Præfinitum & Infinitum, contraria. Cic. 1. de Lege agrar. Quod superiore parte legis præfinitum fuit Sylla & Pompeio Consulibus, id rursus liberum infinitúmque fecerunt.

Præfinitio, præfinitionis. Iulianus in l. Quum sine D Quand dies leg. vel fideicom ced. Quum sine præfinitione temporis legatum ita datum fuerit, Vxori meæ penum hæres dato. Marcellus in l. proxime, Si cum præfinitione annorum legatum fuerit, velut Titio dena ad annos decem &c.

Præfinitò, penult prod. Aduerbium { [illegible] } vt Præfinitò loqui. Donatus dicit deesse TEMPORE: vt dicamus Præfinito tempore. Terentius Hecyra, 1. 2,
Nam illic haud licebat, nisi præfinito loqui.

Præfiscine, Veteres ad fascinum depellendum dicere solebāt. Afranius, Paula mea amabo, pol tu ad laudē addito præfiscine, ne puella fascinetur. Ex Turnebo.

Præfloreo, præflores, pen. prod præflorui { [illegible] } præflorēre, Antè florere. Plin. lib. 16. cap. 19, Ideóque & præflorent talia, & prægerminant.

Præfloro, præfloras, pen prod. { [illegible] } præflorāre. Quasi prælibare, vt ait Budæus. Gell. Et futuri gaudij fructum spes tibi iam præflorauerit. Plin in Paneg.

Præfluo, præfluis, præfluxi, præfluxum { [illegible] } præfluere. Antè fluere. Plin lib 4 cap 5, Præfluente Alpheo amne. Idem libro 5. cap 30, Pergamum quod intermeat Silenus, præfluit Cetius profusus Pindaso monte.

Præfoco, præfocas, pen prod. { [illegible] } præfocare, Spiritum faucibus claudere Ouid. 10 libro,
Præfocent animæ Gnosia mella viam.

Præfocatio, onis, Verbale. Scribonius Largus, Facit hoc medicamentū ad subitas præfocationes. Vide INCVBO, incubonia.

Præfodio, præfodis, penult corr. præfodi, pen prod. præfossum { [illegible] } præfódere, Idem quod Fodere significat, siue altè fodere. Plin. lib. 17 cap. 11, Præfodere scrobes aurē.
Præfodiunt portas. Virgil 11. Æneid. Seruius, Id est ante portas fossas faciunt, quæ res nimiam indicat desperationem. Ouid. 13. Metamorphoseos, -fictúmque probauit

Crimen,

Crimen, & ostendit quod iam præfoderat aurum. Id est quod iam antea absconderat, seu defoderat.

Præfœcundus, Adiectiuum { [illegible] } Valde fœcundum significat. Plinius lib. 16. cap. 27, Omnia autem celerius senescunt præfœcunda.

Præfor, non dicimus, Vide PRÆFARI.

Præformido, præformidas, pen. prod. { [illegible] } præformidâre, Valde formidare. Quintilianus libro 4. cap. 5, Quam iudex si prouidet, non aliter præformidat, quàm qui ferrum medici antè quàm curetur, aspexit.

Præformo, præformas { [illegible] } præformâre, Antè vel prius formare. Quintilian. lib. 2. cap. 2, Nanque incipientibus danda erit velut præformata materia secundum cuiusque vires. Id est declamationis formam dare debet præceptor, diuidendo, & dictionem incipiendo.

Præfrigidus, penultima correpta, Adiectiuum { [illegible] } Valde frigidus. Plinius libro 17. capite 20, Septentrionali & præfrigido situ.

Auster præfrigidus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 12.

Præfringo, præfringis, præfregi, penul. prod. præfractum { [illegible] } præfringere, Prius frangere. Colum. lib. 2, Et præfractas stirpes, summásque radices, quibus ager arbusto consitus implicatur, omnis refodiat ac persequatur.

¶ Præfringere, Frangere, vel effringere. Liu. 8. ab Vrbe,
Et hastas aut præfregissent, aut hebetassent.

Præfractus { [illegible] } Participium, siue Nomen ex participio. Celsus libro 5, Surculus corpori infixus si præfractus est, vel altius descendit quàm vt manu aut ferro eiici possit, medicamento euocandus est.

Ligna præfracta. Id est in prima fronte, & in summo quasi cortice fracta. Ex quo præfracti dicuntur per translationem, duri, contumaces, pertinaces. Lucretius lib. 2,
Postremò in lignis cinerem, fumúmque videri
Quum præfracta forent. Lambinus.

Pinus præfracta Ouid. 12. Metam.

¶ Præfractus, Durus & inflexibilis. Cic. in Orat. Thucydides autem præfractior, nec satis vt ita dicam, rotundus. Præfractior, id est asperior & durior. Præfractus enim est, qui flecti non potest, sed potius frangitur: vnde pro obstinato ponitur. Hinc etiam factum est, vt homo durus & inexorabilis dicatur rubo arefacto præfractior: quoniam rubus quum exaruit, flecti non potest, sed potius frangitur, rumpitúrque.

Præfractè, Aduerb. { [illegible] } Obstinatè. Cic. 3. Offic. Nimis mihi præfractè videbatur ærarium vectigalia defendere.

Præfulcio, præfulcis, præfulsi, præfultum { [illegible] } præfulcire, Præmunire, fortificare, sustentare. Plaut. Pseud. 12,
-vbi ego omnibus
Paruis, magnisque miseriis præfulcior.

Præfulcire & præmunire, per translationem. Cic. ad Atticum, lib. 5, Per fortunas (quoniam Romæ manes) primum illud præfulci atque præmuni quæso, vt simus annui, ne intercaletur quidem.

Præfulgeo, præfulges, præfulsi { [illegible] } præfulgêre, Præter modum fulgere. Author ad Herennium, lib 3. Tum nec nimis illustres, nec vehementer obscuros locos haberi oportet, ne aut obcæcentur tenebris imagines, aut splendore præfulgeant.

Præfulgens, Participium { [illegible] } vt
Murice aurato præfulgens. Silius lib. 4.
Pellis præfulgens vnguibus aureis. Virg. 8. Æneid.

Præfulguro, præfulguras, pen. corr. { [illegible] } præfulgurâre, Antè fulgurare. Valer. 3. Argonaut.
-strictóque vias præfulgurat ense. Hoc est coruscare facit.

Præfurnium, præfurnij { [illegible] } Os patens fornacis, quo ligna in fornacem induntur, & deinde obstruitur, vt ait Budæus. Cato cap. 38, Ventus ad præfurnium caueto ne accedat. Sic cap. 38. & Vitruuius lib. 5. cap. 10.

Præfuro, ris, pen. corr. præfurere, Antè vel valde furere. Stat. 4. Thebaidos, -agmina bello
Decertare putes, iustúmque in gurgite Martem
Præfurere.

Prægelidus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Qui multum aut nimis frigidus est. Colum. lib. 2, Ex locis prægelidis ac niuosis, vbi æstas humida & sine vaporibus, rectè committitur. Idem lib. 11. cap. 2, Prægelidum & pluuium cælum.

Riui prægelidi. Silius lib. 4.

Prægermino, prægerminas, pen. corr. { [illegible] } prægerminâre, Antè germinare. Plin. lib. 16. cap. 29, Ideóque & præflorent talia, & prægerminant.

Prægestio, prægestis, prægestiui, prægestitum, pen. prod. { [illegible] } prægestire, Valde gestire. Cic. pro M. Cælio, Prægestit animus iam videre, primùm lautos iuuenes mulieris beatæ ac nobis familiares.

Animus prægestit apisci aliquid. Catul. Argon. epigr. 59.

Prægestiens, Particip. { [illegible] } Horat 2. Carm. ode 5,
-nunc in vdo
Ludere cum vitulis salicto
Prægestientis. De puella innubili, quam iuuencæ comparat. Porphyrio Prægestientis, interpretatur Properantis, crescentis. Priscianus, Magnopere cupientis.

Prægigno, prægignis, prægenui, prægenitum, pen. corr. { [illegible] } prægignere, Antè gignere. Plautus Pseud. 7,
Quia nolebam ea me morem prægigni malum. Id est nolebam esse authorem mali moris.

Prægnans { [illegible] } Quæ iam occupata est in generando quod conceperit. Cicero 1. de Diuinatione, Quum prægnans hunc ipsum Dionysium aluo contineret, somniauit se peperisse satyriscum.

Bos prægnans. Varr. de Ling. Lat. lib. 5.
Canis. Horat. 3. Carm. ode 27.
Folia. Plin. lib. 25. cap. 13.
Nitrariæ prægnantes, sed nondum parientes Plin lib 31 cap. 10.
Sus Varro 2. de Re rust. cap. 4.
Vxor. Cic pro Cluent.

Prægnans arbor, quæ etiam fœta dicitur, tunc scilicet quum humorem & succum sibi familiarem eduxit, necdum in folia aut flores propagauit. Plin. lib. 15. cap. 14.

Prægnatio, prægnationis, Denominatiuum { [illegible] } Varro de Re rust. lib. 2. cap. 1, Hi enim primi prægnationis, & extremi fines. Plin. lib. 8. epist. 10. ad Fabatum, Dum se prægnantem esse puellariter nescit, ac per hoc quædam custodienda prægnantibus omittit, facit omittenda. Castigatiora exemplaria habent prægnantibus.

Prægrandis, & hoc prægrande { [illegible] } Valde grandis. Cicero 6. Verr. Erat etiam vas vinarium ex vna gemma prægrandi, trulla excauata cum manubrio aureo. Legitur & pergrandi.

Prægrauis, & hoc prægraue, penult. corr. { [illegible] } Valde graue. Plinius lib. 10. cap 33. Perdix procurrit ad pedes aucupis fœta, prægrauem aut delumbem sese simulans.

Prægraue caput, Plin lib. 8 cap. 21.
Prægraue sertum. Plin. lib 7. cap. 8.

Prægrauo, prægrauas, pen. corr. { [illegible] } prægrauâre, Grauem admodum facere, valde grauare, & molestum esse. Plin. libro 17 cap. 22, Ne prægrauet fructus parte aliqua. Liuius 5. ab Vrbe, Prægrauante turba, &c. Ibidem libro 7, Onerata & prægrauata corpora.

Artes prægrauare Horat. 2 epist. 1, Vrit enim fulgore suo qui prægrauat artes Infra se positas. Hoc est, grauis est inferioribus, & infra positis nocet, qui bonis artibus cæteros vincit. Eis siquidem inuident inferiores. Porphyr.

Corpus prægrauat animum vitiis. Horat. 2. Serm satyr. 2.

Prægrauatum caput. Colum. lib 6. cap. 7. Idem lib. 7. cap. 6, Flaccidis & prægrauantibus auribus.

¶ Prægrauare { [illegible] } Id est præponderare. Senec. 2. de Clementia, Citò apparebit pars deterior ciuitatis quanto prægrauet.

Prægrauari alium non oportet ex sententia pro alio habita. Paulus in l. Lucius. D. De iis qui notant. infam.

Prægredior, prægrederis, penult. corr. prægressus sum { [illegible] } prægredi, penult. corr. Antè venire, inquit Nonius, dictum à gradu. Pacuuius,
Extremum intra cancerem ipsum prægrediar Parthemorem. Liu. 10. ab Vrbe, Qui vt lictores prægredi viderunt, &c.

Sequi & Prægredi, contraria. Cic. 13. Philip. Ora vobis eorum ponite P.C. ante oculos, & maximè Antoniorum, incessum, aspectum, vultum, spiritum, latera tegentes alios, sequentes alios, alios prægredientes amicos.

Prægredi ad vrbem. Liu. 5 bel. Pun.
Prægredi gregi. Varro 2. de Re rust. cap. 7.

¶ Prægredi, Prætergredi. Plin. lib. 28 cap. 8, Quum fugiant venantem declinare ad dextram, vt prægressi hominis vestigia occupent. De pantheris.

Prægredi nuntios & famam aduentus sui in aliquem locum, hoc est Anteuertere. Liu. 8. bel. Pun.

Prægredi alios, Antecellere. Salust. in Oratione ad Cæsarem de Repub. ordinanda.

Prægrediens, Participium { [illegible] } Præcedens. Suet. in Tiberio, cap. 7, Drusum in Germania amisit, cuius corpus pedibus toto itinere prægrediens, Romam vsque peruexit.

Prægressus { [illegible] } Aliud particip. vt Fama prægressa diem. Statius 5. Sylu. 1.

Prægressio, Verbale { [illegible] } Cic. de Fato, Dicent, si omnia fato fierent eiusmodi, vt nihil fieret nisi prægressione causæ, confitendum esse fato fieri omnia.

Prægusto, prægustas { [illegible] } prægustâre, Antè gustare. Plin. lib. 21. capite 3, Gratificationem ipsius reginæ Antonio timente, nec nisi prægustatos cibos sumente, &c.

Cibos prægustauit ipse. Ouid. 1. Amor. eleg. 4.

Timidus prægustet pocula papas. Iuuenal. satyr. 6. non procul à fine.

Prægustator, pen. prod. Verbale { [illegible] } Qui cibos principis prægustat. Suet. in Claud. Cæsare, cap 44.

Prægustator libidinum. Cic pro Domo, Scilicet tu helluoni spurcissimo, prægustatori libidinum tuarum, homini egentissimo & facinorosissimo Sext. Clodio, &c.

PRÆNUTINI { [illegible] } Italiæ populi, qui Marsis magis Orientales sunt, Ptolemæo authore libro 3 capite 1. hodie Præcutini, *Abruzzi* vulgó.

Præiaceo, præiaces, pen. corr. præiacui { [illegible] } præiacêre, Antè iacêre. Plinius lib. 3. cap. 4, Oppida de cætero rara præiacentibus stagnis.

Castris præiacêre. Tacit. lib 12.

Præiudico, præiudicas, pen. corr. { [illegible] } præiudicâre, Ante tempus iudicare, inquit Budæus. Brutus ad Cic. Quod enim nondum Senatus censuit, nec Populus Rom. iussit, id arroganter non præiudico, nec reuoco ad arbitrium meum.

¶ Præiudicare, Præiudicium facere. Cic. 3. de Legib. Apud eosdem qui magistratu abierint, edant & exponant quid in magistratu gesserint, déque iis Censores præiudicent. Bud.

Præiudicari de re aliqua. Cic pro Cluentio, Cur non Habiti exemplo vsus es, vt per illum qui attulisset venenum, de hoc præiudicaretur? Id est præiudicium fieret: hoc est, Vt si iudicatum esset venenum esse huic Habito allatum, præiudicium esset factum in accusationem veneficij secuturam. Budæus.

De aliquo maleficio præiudicare. Cic. 2. de Inuent. Quare dum de ea iudicetur, de aliquo maiore maleficio, de quo iudicium comparatum sit, præiudicatur.

Præiudicare alicui, pro Nocere. Vlpian. in l. 1. §. Si inter. D. De magistr. conuen. & eorum, &c. Si inter magistratus hoc conuenerit, vt alteritis tantùm periculo tutores darentur: conuentiones pupillo nõ præiudicare Diuus Hadrianus rescripsit.

Præiudicatus, pen. prod. Particip. { προδιαγνωσθείς. } vt Euentus belli præiudicatus, apud Liuium lib. 2. Decad. 5.

Semel atque iterum præiudicata res. Cic. pro Cluentio, Cognoscite nunc ita reum citatum esse illum, vt re semel atque iterum præiudicata, condemnatus in iudicium veniret.

Opinio præiudicata. Cic. 1. de Nat. deor. Tantum opinio præiudicata poterat, vt etiam sine ratione valeret authoritas. De Pythagoreis.

Præiudicatio, Verbale { προδιάγνωσις. } vt

Damnari præiudicatione Senatus. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Præiudicium, præiudicij { πρόκριμα } Quod iudicibus exemplum postea præbet ad iudicandum in eadem causa, vel paribus causis: vti clarè in oratione Ciceronis pro Cluentio, colligitur qui duobus præiudiciis, vno in Scamandrum, altero in Fabricium eadem veneficij causa factis, Oppianicum damnatum esse demonstrat. Eius hæc sunt verba, Quum Oppianicum iam perditum, & duobus iugulatum præiudiciis videret. Curtius lib. 6, Sine præiudicio dicimus causam liberis corporibus, animísque: habitum etiam in quo te comitari solemus, reddidisti. Verba sunt Amyntæ (inquit Budæus) causam dicentis, ac si diceret, Si ea vinculis causam diceremus, præiudicatũ quodammodo videretur nos esse compertos & conuictos sceleris. Quũ verò vinculis exemptos nos voluisti, significasti te liberum iudicium integrúmque suspendere voluisse, quoad defensionem nostram audieris.

Præiudicium dicitur etiam quasi sententia quædam ante iudiciũ, ac sententiæ lationem, siue pro me, siue contra me. Vt si essent duo de officio aliquo contendentes, quia lis in longũ procedit, magistratus iubet interea dum sententiam ferat, alterum officio fungi: quasi iudicans iam nunc se pro ea parte sentire, penes quam vult esse rem de qua litigatur. Et hoc præiudicium dicitur quod possidentem adiuuat, & obest excluso. Hæc ex Valla in Raudensem. Plin. epist. 96. lib. 5. Cosianus orabat vt sibi donarẽ portionem meam, séque præiudicio iuuarem: eandem tacita cõuentione saluam mihi pollicebatur.

Facere præiudicia. Quintil. lib. 4. cap. 5.

Præiudicia sunt animaduersiones Censorum, & primæ assertiones: item prioris Centumuiralium iudicum partis sententia, posterioris verò iudicium.

Præiudicium dicitur pronuntiatum secundũ Claudium Cantiunculam in locis legalibus. Quid autem sit pronuntiatum, habes apud apud Rodolphum Agric. lib. 1. cap. 4.

Præiudicium, pro Damno & iactura. Vlpian. in L. 1. §. Quemadmodum. D. De agnoscendis vel alendis lib. Si maritus vxore denuntiante custodes miserit, nullum præiudicium facit.

Præiuro, præiuras, penult. product. { προόμνυμι } præiurâre, Ante alios iurare.

Præiuratio { προωμοσία } inquit Festus, quam ij facere dicuntur, qui ante alios conceptis verbis iurant. post quos alij in eadem verba iurantes tantummodo dicebant, Idem in me. Huic igitur præiurationi, quæ species est iurisiurandi conceptis verbis, addebatur, vt apparet, execratio. eam enim verbum, Idem in me, continet. Annotauit Turnebus.

Præiuuo, præiuuas, pen. corr. præiuui, pen. prod. { προσωφελεῖν } præiuuâre, Antè iuuare. Tacit. lib. 12, Et credebatur affectam eius fidem præiuuisse, domo, agrísque pignori acceptis.

Prælabor, pen. prod. prælaberis, prælabi { προολισθαίνω } Antè labi. Colum. lib. 11. cap. 1, Prælabentis verò temporis fuga, quàm sit irreparabilis, quis dubitet? Cic. 2. de Nat. deor. Pisces quorũ alter paulùm prælabitur aurẽ. Ex poeta.

Tybris prælapsus mœnia Romæ. Lucan. lib. 6.

Prælambo, prælambis { προλείχω } prælâmbere, Idẽ quod Antè lambere. Horat. 2. Serm. satyr. 6,

Continuátque dapes, nec non vernaliter ipsis
Fungitur officiis, prælambens omne quod affert.

Prælego prælegas, pen. prod. prælegâre. Paulus in l. Titia Seio. D. De legat. 2.

Prælego, prælegis, pen. corr. prælegi, pen. prod. prælectum { προαναγινώσκω } prælégere, Antè legere: vt solent præceptores pueris suis. Quintilianus lib. 1. cap. 14, Sed pueris quæ maximè ingenium alant, prælegenda, atque animum augeant.

Prælegere Campaniam, Præterire. Tacit. lib. 5.

Prælectio, Verbale { προανάγνωσις } Quintil. lib. 2. cap. 3. Attamen emendationi, prælectionique numerus obstat.

Prælector, Aliud verb. { προαναγνώστης. } Gellius lib. 18. cap. 5, Si magistrum, prælectorémque habuisset alicuius æris.

Prælibo, prælibas, penult. prod. { προγεύομαι } prælibâre, Antè libare & degustare Stat. 3. Sylu. 4,

Chare puer, superis qui prælibare verendum
Nectar, & ingentem, &c.

Vultus ac pectora alicuius prælibare visu. Stat. 2. Achil.

Prælicenter, Aduerb. { παρανομῶς } Nimis licenter. Gell. lib. 14. cap. 7, Oppidoquàm verba fluxit prælicenter.

Præliganeum vinum, A prælegendo dictum: Estque illud quod vel præmaturum est, vel præ omnibus legitur: quod & precium Virgilio dicitur. Cato de Re rustic. cap. 23, Vuas miscellas ad vinum præliganeum, quod operarij bibant, vbi tempus erit, legito: succum pariter omnium doctum pariter in dolia diuidito.

Præligo, præligas, penul. corr. { προσδέω } præligâre, Antè vel ab anteriori parte ligare. Liu. 2. bel. Pun. Fascésque virgarum, atque arida sarmenta præligantur cornibus boum. Cic. 2. de Inuent. Os autem obuolutum est folliculo, & præligatum.

Prælium, prælij { μάχη, ἀγών, συμβολή } Conflictus in bello. Plautus Menæchmis, 14, Prælijs factis plurimis. Descriptionem prælij vide apud Plautum in Amphit. 4.

Prælium, bellum, excursus, & pugna. Tacit. de Morib. German.

Prælium & Bellum, quid inter se differant. Liu. 10. bel. Pun. Fassus in curia est non prælio modò se esse, sed bello victum.

Bellum & præliũ. Cic. in Orat. Thucydides res gestas & bella narrat & prælia, grauiter & probé.

Certamen & prælium. Cic. 2. in Catil. In huiusmodi certamine ac prælio nónne, etiam si hominum studia deficiant, dij ipsi immortales cogent ab iis præclarissimis virtutibus tot & tanta vitia superari?

Exitus præliorum sunt incerti. Cic. Torquato, lib. 6. 4.

¶Audax prælijs Liber. Horat. 1. Carm. ode 12.

¶Aduersum prælium, Vide ADVERTO.

Cruda prælia. Stat. 12. Thebaid.

Dubium Liu. lib. 5. Decad. 4. Martem incertum vocat Tacit. lib. 20.

Fatale. Cic. Cassio, lib. 15. 15.

Ferunda. Claud. in Gigantomachia.

Fortunatissimo prælio decertare. Paterculus lib. 2.

Impia. Horat. 2. Carm. ode 1.

Iustum, Vide IVSTVS.

Maritimum, Vide MARE.

Modicum, Vide MODVS.

Naualia. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Scelerata. Lucan. lib. 2.

Secundum. Tacit. lib. 20.

Singulare prælium conserere. Ausonius in Periocha, lib. 7 Iliados, Fortissimus Græcorum ab Hectore prouocatus. Ab Aiace Telamonio prælium singulare conseritur.

Violata. Stat. 9. Thebaid.

¶Abstinere prælio, vel pugna, Vide ABSTINEO.

Audere prælium. Tacit. lib. 4.

Audere in prælia. Virg. 2. Æneid.

Cessare à prælijs, Vide CESSO.

Ciere prælium, Vide CIEO.

Committere prælium, Vide COMMITTO.

Concurrunt prælia ventorum. Virg. 1. Georg.

Conficere prælium. Cæsar 8. de bell. Gall.

Confligere prælio. Cæs. 5. de bel. Gall.

Conserere prælia. Virg. 2. Æneid.

Contendere. Cæsar 1. de bel. Gal.

Decertare prælio. Vide DECERTO.

Defungi prælio. Liu. lib. 1.

Detrectare prælia Silius lib. 7.

Differre. Silius lib. 7.

Dimicare prælio cum aliquo. Cic. 2. de Nat. deor.

Dirimere. Virg. 5. Æneid.

Dare. Idem 3. Georg.

Edere prælia & pugnas æterno certamine. Lucret. lib. 2.

Elabi ex prælio. Cæs. 5. de bel. Gal.

Elicere ad prælium. Liu. lib. 2.

Excedere ex prælio. Cæs. 3. de bell. Gall.

Manibus prælium facere, Vide MANVS.

Præclara prælia facere. Cic. 2. de Orat. Quum Tarento amisso arcẽ tamẽ Liuius retinuisset, multáque ex ea prælia præclara fecisset, quũ aliquot post annos, &c.

Facere secundum prælium. Liu. lib. 8. Decad. 4, In agro eorum pluribus prælijs secundis factis.

Frangere prælijs aliquos. Cic. de Prouinc. Consul.

Incessitque itineri & prælio. Tacitus libro 1. Hoc est, Ad iter, & prælium.

Incipere prælium. Sallust. in Iugurtha.

Inducere in prælium cohortes, Vide INDVCO.

Inire prælium. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Inire & finire, Vide INEO.

Inire prælium cum aliquo. Liu. Decad. 3. lib. 5. non ita procul à fine, Cum hastam securis solutisque Romani calentes adhuc ab recẽti pugna, ferocésque victoria prælium ineunt.

Hispida prælia ineunt vrsi. Stat. 6. Thebaid.

Inferre prælium in castra, Vide INFERO.

Instaurare prælia. Lucan. lib. 3.

Instaurata. Virg. 2. Æneid.

Intermittere, Vide INTERMITTO.

Inuadere, Vide INVADO.

Lacessere prælio. Cæs. de bel. Gall.

Ludere prælia. Stat. 9. Thebaid.

Horrida miscere. Virg. 2. Georg.

Miscere prælia multa vi. Virg. 3. Georg.

Moliri. Silius lib. 13.

Obire. Lucret. lib. 4.

Atrox prælium oritur. Liu. Decad. 3. lib. 5. non ita procul à fine.

Dura prælia pati. Virg. 7. Æneid.

Profligare prælia. Tacit. lib. 14.

Pronuntiare prælium. Liu. de bel. Pun.

Mutuis prælijs inter se pugnare, Vide MVTVVM.

Redintegrare. Cæs. 5. de bel. Gal.

Renouare. Cæs. 2. de bel. Gal.

Restituere. Cæs. 1. de bel. Gall.

Scrutari. Silius lib. 7.

Serere. Tacit. lib. 21, Et sequentibus diebus crebra portis prælia serebant.

Serere prælia cum aliquo Silius lib. 8.

Sumere prælium. Tacit. lib. 20.

Supersedere prælio. Cæs. 2. de bel. Gal.

Sustinere alicuius causa prælia. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 12.

Tentare Virg. 2. Æneid.

Texunt fugas & prælia ludo. Virg. 5. Æneid.

Caput altum in prælia tollit. Idem 5. Æneid.

Tractare

Tractare prælia. Sil. lib. 15.
Ventum est ad prælia. Virgil. 3. Georg.
Secundis præliis vti Cic. pro Lege Manilia.
¶ Prælium à prelo quidam deducunt: quia sicut in prelo humor vuarum, ita in prælio sanguis hominis fluit.

Prælior, præliaris, præliari {μάχομαι, ἀγωνίζομαι} Dimicare. Cæsar libro 2. belli Gallici, Ex loco superiore in ipsis fluminis ripis præliabantur.
Præliari cum equitibus. Cæs. 1. bel. Ciuil.
¶ Præliari, per translationem, pro Dimicare, & contendere verbis. Cicero ad Atticum, libro 1. 15, Ego enim, quandiu Senatus authoritas mihi defendenda fuit, sic acriter & vehementer præliatus sum, &c.

Prælians, Participium {μαχόμενος} vt Eudemus prælians ad Syracusas occidit. Cic. 1. de Diuinat.

Præliatus, pen. prod. Participium. Plin. lib. 7 cap. 28.

Præliaris, & hoc præliare, pen. prod. {πολεμικός} Ad prælium pertinens: vt Præliares pugnæ, apud Plaut. in Curc. 12.
Præliares dies appellantur, quibus fas est hostem bello lacessere. Erant enim quædam feriæ publicæ, quibus nefas fuit id facere. Paulus.

Prælongus, Adiectiuum {[illegible]} Valde longum significat. Liuius 2. belli Pun. Dispares ac dissimiles gladij: Gallis prælongi, ac sine mucronibus.
Cornua prælonga. Lucret. lib. 3.
Homo. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Prælongo, prælongas {[illegible]} prælongare, Longum facere. nam Longo non dicitur. Plin. libro 11. cap. 2, Qua subtilitate pedum crura prælongauit?

Præloquor, penult. corr. præloqueris, præloquutus sum {προδιαλέγομαι} præloqui, Præfari Plin. Iun. lib. 8 epist. 21, Forte accidit vt eo die mane in aduocationem subitam rogarer: quod mihi causam præloquendi dedit. Cæl. Cic. lib. 8. 12, Vix hoc erat præloquutus, quum ego Appium Censorem eadem lege postulaui.

Prælucco, prælucens, pen. prod. præluxi {[illegible]} prælucere, Valde lucere. Martial. lib. 12. 38,
Prælucere faces, velarunt flammea vultus.
Alicui prælucere, Præferre facem. Suet. in Octauio August. cap. 29. Plin. de Viris illustr. Duillio concessum est, vt prælucente funali, & præcinente tibicine, à cœna publicè rediret.
Maioribus suis prælucere virtute sua. Cic. in Sallustium, Ego meis maioribus virtute mea prælusi: vt si prius noti non fuerint, à me initium accipiant memoriæ suæ.
Bona spe prælucere in posterum. Cic. de Amic. Quum plurimas & maximas commoditates amicitia contineat, tum illa nimirum præstat omnibus, quòd bona spe prælucet in posterum.
Pectora prælucent filo Sidonio Lucan. lib. 10. Vbi rectius legendum est, perlucent.
Nullus in orbe sinus Baiis prælucet amœnis. Horat. 1. epist. 1. Hoc est præpollet, siue amœnior est.

Prælucidus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Plin. lib. 37 cap. 6. Arabicæ excellunt candore circuli prælucido, atque non gracili.

Præludo, præludis, penultima prod. prælusi, prælusum, penult. prod. {προανακρούω, ἀκροβολίζομαι} præludere, Antè ludere. Virgilius libro 3. Georgicorum,
- & sparsa ad pugnam præludit arena. Legitur & proludit.
Præludere, cum datiuo. Seneca epist. 103, Illi meliori vitæ longiorisque præluditur.

Præludium, prælud ij {προοίμιον} dicitur illa modulatio vocum, quæ ante initium cantus fieri solet, quæ & præcentio dicitur.
Præludium, & portentum metaphoricè, & in malam partem. Cic. 14. Philipp. Quæque esset facturus in hac vrbe, nisi eum hunc ipse Iupiter ab his mœnibus repulisset, declarauit in Parmensium calamitate: quos optimos viros, honestissimósque homines, maximè cum authoritate huius ordinis, populique Rom. dignitate coniunctos, crudelissimè interfecit, præludium illud & portentum L. Antonius, insigne odium omnium hominũ, vel si etiam dij oderint quos oportet, omnium deorum.

Prælusio, prælusionis, Verbale. Idem {ἀκροβολισμός} Plin. epist. 99. lib. 6, Tu tamen existima quantum nos in ipsa pugna prælij & certaminis maneat, cuius quasi prælusio atque præcursio has contentiones excitauit.

Prælum, præli {[illegible]} Sunt propriè præla, trabes in torcularì, quibus vua calcata premitur. Vide Catonem & Varronem de Re rust. Sunt qui absque diphthongo scribunt, & à premendo deducant. Vide PRELVM.
Falerna præla Stat. 2. Sylu. 2.

Prælumbo, prælumbas, prælumbare, Lumbos præfringere. Næuius,
Cœpit vnumquenque prælumbare fustibus. Nonius.

Prælustris, Adiectiuum {[illegible]} Ouid 3. Trist. eleg. 4.
Viue tibi: quantúmque potes, prælustria vita:
Sæuum prælustri fulmen ab arce venit.

Præmacero, præmaceras, pen. cor. præmacerare. Scribonius Largus, Præmacerantur autem mala cydonia.

Præmando, præmandas {[illegible]} præmandare, Antè, siue prius mandare, & mittere. Vatinius ad Ciceroné, lib. 5. 9, Dicitur mihi tuus seruus anagnostes fugitiuus Vardæis esse, de quo tu mihi nihil mandasti: ego tamen terra marique vt conquireretur, præmandaui. Plautus Trucul. 8, Præmandare & quærere pactum.

Præmaturus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Nondum maturus. vt Segetes præmaturæ, Frumenta præmatura. Valla lib. 4.
Præmaturus fructus, Ante alios maturus. Columella libro 11. capite 3.
¶ Præmaturus, per translationem, dicitur pro immaturo, & quod ante tempus venit, aut accidit: vt Præmatura mors. Plinius libro 7. capite 51.

Hyems præmatura. Tacit. lib. 1.
Præmaturum & Serum, contraria Plinius lib. 8. cap. 45. Domitura boum in trimatu, postea sera, antè præmatura.
Præmatura denunciatio Plancus ad Senatum, lib. 10. 8, Nunquam diffitebor multa me, vt ad effectum horum consiliorum peruenirem, & simulasse inuitum, & dissimulasse cum dolore: quòd præmatura denunciatio boni ciuis imparati, quàm periculosa esset, ex casu Collegæ videbam.
Labor præmaturus. Sil. lib. 15.

Præmaturè, penult. prod. Aduerbium {[illegible]} Immaturè. Plautus Mostel. 7,
Quia præmaturè vita careo. Hoc est, Quia mortuus sum ante tempus. Gell. lib. 10 cap. 11.

Præmedicatus, pen. prod. Participium {[illegible]} siue Nomen ex participio. Ouid. epist. 12,
Isset anhelatos non præmedicatus in ignes,
Immemor Æsonides, oráque adunca boum. Id est, non isset Iason ad domandos tauros qui naribus ignem efflabant, ante à me, Medea scilicet, instructus medicamentis quibus hi possent vinci.

Præmeditor, penul. corr. præmeditaris, præmeditatus sum {προμελετάω} præmeditari, Antè meditari, Præcogitare. Cicero ad Atticum, lib. 6, Ex qua me fingere possim, & præmeditari quo animo accedam ad vrbem.
Quid sibi vsu venturum sit præmeditari. Author ad Herennium, lib. 2.
Præmeditatus vitare errorem. Lucret. lib. 4,
- & illum,
Effugere errorem, vitaréque præmeditator. Sic hunc locum non minus doctè, quàm feliciter restituit Lambinus, quum antè mendum quàm corruptus esset.

Præmeditatio, Verbale {[illegible]} Cic. 3. Tuscul. Hæc igitur præmeditatio futurorum malorum, lenit eorum aduentum, quæ venientia longè antè videris.

Præmensus. Vide PRAEMETIOR.

Præmercor, præmercaris {[illegible]} præmercari, Prius mercari, siue, vt ait Budæus, In emptione præuenire, & licitaturo præripere. Plaut. Epid. 9,
Ædepol næ istam tempore suo gnato tuo
Sumus præmercati. Plin. lib. 32. cap. 2, Ni qui ad polluctum emerent, pretio minus parcerent, eáque præmercarentur.

Præmessum, præmessi {[illegible]} Sacrificij genus, quòd de spicis quum primum messuissent, sacrificabant Cereri. Hæc Festus Quidam legunt Præmessium.

Præmetior, præmetiris {[illegible]} præmetiri, pen. prod. Antè metiri. Vnde participium Præmensus. vt
Lucis præmensæ tempora. Tibul. lib. 3. eleg. 3,
Tunc quum præmensæ defunctus tempora lucis
Nudus Lethæa cogerer ire rate. Alij legunt permensæ. Portionem vitæ appellat Iuuenalis sat. 9,
- miseræque breuissima vitæ Portio.

Præmetuo, præmetuis {[illegible]} præmetuere, Antè metuere. Lucretius lib. 3,
- at mens sibi conscia facti
Præmetuens, adhibet stimulos, torrétque flagellis.

Præmigro, præmigras, penult. corrept. {[illegible]} præmigrare, Antè migrare. Plinius libro 8. cap. 28, Ruinis imminentibus musculi præmigrant.

Præminens, pro Præeminens. Solent enim Latini non rarò vocales coniungere, & in vnum confundere: vt Prærogare, pro Præerogare, & sic in cæteris. Prudentius,
Insignis ipse & præminens. Turnebus.

Præmitto, præmittis, præmisi, pen. prod. præmissum {προπέμπω} præmittere, Antè mittere. Construitur ferè cum ad vel in præpositionibus. Cic. 2. Offic. Præmittebátque de stipatoribus suis qui scrutarentur arcas muliebres.
Literas odiosas præmittere. Cic. Att. lib. 10.
Cum equitatu in aliquem locum præmittere aliquem. Brutus Ciceroni, 15.
Præmiserat in Hispaniam legiones. Cæs. 1. bel. Ciuil.
Præmittitur in Siciliam cum imperio. Cic. ad Attic. lib. 7.
Præmittere edictum. Cæs. 2. bel. Ciuil.

Præmissus, Participium {προπεμφθείς} vt
Equites præmissi ibant. Virgil. 9 Æneid.

Præmissa, præmissorum, neut. gen. Substantiuum. Plinius lib. 12. cap. 1, Produnt Alpibus coercitas, & tum inexsuperabili munimento Gallias, hanc primum habuisse causam superfundendi sese Italiæ, quòd Elico ex Heluetiis ciuis earum, fabrilem ob artem Romæ commoratus, ficum siccam & vuam, oleíque ac vini præmissa remeans secum tulisset. Quem locum emendans Hermolaus, promissa reponit, publica lectione expuncta. Cælius tamen lib. 6. cap. 6. mauult præmissa, interpretatúrque primitias quasdam, sicuti præmissa sacrorum dicantur. Contendit etiam Ciceronem hoc vocabulo fuisse vsum libro 10. epist. 12. ad Plancum, Et tuarum literarum ad me missarum præmissa meminissem: vbi vulgò legitur promissa.

Præmium, præmij {γέρας, τίμιον, [illegible]} Quod in ludis proponitur iis qui se strenuè gesserint, & victores euaserint. Terent. Eunuch. 5. 9.
Quod vis donum & præmium à me optato, id optatum feres.
Præmium, inquit Varro de Ling. Lat. lib. 5 à præda, quod ob rectè quid factum concessum.
Pii ene[illegible] Reipub. præmiis prouincias aliquas occuparunt. Cic. de Prouinc. Consul.
¶ Præmium, pro mercede ob laborem. Plinius epistol. 17 libro 3, Ego viaticum, ego etiam præmium dabo. Id est mercedem præter viaticum.

¶Ampla præmia. Stat. 6. Thebaid.

Amplissimum præmium ex omnibus præmiis virtutis, si esset habenda ratio præmiorum, gloria est. Cic. pro Milone.

Earialia. Stat. 2. Achil.

Frondentia præmia vatum, laurus vel hedera. Stat. 5. Sylu. 3.

Opimum præmium. Plin. lib. 14. cap. 1.

¶Accipere præmia. Virgil 5. Æneid.

Affici præmio. Quintil. lib. 3 cap 6.

Auferre præmium, Vide A V F E R O.

Capere præmia, Virgil. 5. Æneid.

Commoueri amplis præmiis ad perdiscendum. Cic. 1. de Orat.

Periculorum præmia & laborum fructum contemnere. Cicero in Pisonem.

Præmio & pœna Rempublicam contineri Solon dixit. Cicero ad Brutum, 15.

Decoratur honoribus, præmiis, atque splendore verus, iustus, & honestus labor. Cic 1 de Orat.

Dignitatis præmium alicui deferre, alteri denegare. Cicero pro Flacco.

Amplissima præmia alicui dare. Cic. 4. in Catil.

Data sunt mihi pro hac industria præmia tanta, quanta antea nemini. Cic. pro Murena.

Donare aliquem præmiis. Cic. pro Archia.

Donari præmio studij sui. Quintil. lib. 2. cap. 7.

Elicere aliquem præmiis ad faciendum aliquid. Cicero pro Corn. Balbo.

Euocari præmiis Quintil. lib. 1. cap. 1.

Expectare præmia meritæ palmæ. Virgil. 5. Æneid.

Erant rectè factis præmia, peccatis supplicia. Cicero 3. de Natura deorum.

Ferre præmia multa laborum. Horat. 2. Serm. sat 2.

Ferre grandia præmia meritorum. Horat. 2. epist. 2.

Digna præmia ferre. Virgil 1 Æneid.

Improba præmia fert dura libido. Seneca Octau. 6.

Peruersa præmia tulit tristis virtus. Seneca Hippol 9.

Inuitare aliquem præmiis ad aliquid agendum. Cic. pro Ligario.

Legis præmio latere, id est beneficio legis Cic 4. Acad Abiens factus Ædilis, continuò Prætor (latebat enim celerius legis præmio) pòst in Asiam, &c.

Quæsita præmia linquere alicui Lucret lib. 5.

Metus pœnarum maculat vitæ præmia. Lucret. lib. 5.

Metere præmia, Vide M E T O.

Oppugnare aliquem suis præmiis Cic. Anteq. iret in exil. Non satis est, ne cui iniuriam facias, prouidere: si tamen sunt voluntarij inimici, qui tuis præmiis te oppugnent.

Pensare præmia. Stat 1 Achil.

Persoluere præmium alicui. Cic. pro Cælio.

Persoluit præmia morum. Stat. 1. Sylu. 4.

Præmia magna quidem, sed non indebita posco. Ouid. epist. 15.

Postulare præmium. Cic. pro Rab perd. reo.

Virtutis præmium, insigne honoris, monimentum laudis pro tantis rebus nullum postulo Cic. 3 in Catil.

Proposuit præmium Xerxes qui inuenisset nouam voluptatem. Cic. 5. Tuscul.

Proposita virtutibus sunt præmia, & supplicia vitiis. Cicero 1. de Oratore.

Reddere præmia Catul. Argon. epig 59.

Referens præmia seruati ciuis. Lucan. lib. 1.

Rependere digna præmia. Stat. 9. Thebaid.

Præmium & fructum officij repetere. Cic. Anteq. iret in exil.

Soluere præmia digna. Virgil 9. Æneid.

Inuidiosa trahunt victores præmia Graij. Ouidius 13. Metamorphoseos.

Tribuere alicui præmium sub aliqua conditione. Cic. pro Arch.

Vendere præmio prouinciæ totam Remp. Cic. in Pisonem,

Venire frustra ad præmia. Virgil. 5 Æneid.

Venire ad præmia legis. Cic. pro Cluent. Sed quòd iudicibus probarint, quòd in eodem genere, in quo ipsi offendissent, alios reprehendissent, se ad præmia legis venire oportere.

¶Præmium, pro Pecunia posuit Næuius,

Sine præmio sum, marsupium reliqui domum. Nonius.

Præmia dici apud Tibullum legimus, quæ nocturni fures & grassatores capiunt. Sic enim scribit,

-& rapta præmia veste petat. Turnebus.

Præmior, præmiaris [illegible] præmiári. Suet. in Tit. Vesp cap. 7. Suspecta & rapacitas, quòd constabat in cognitionibus patris nundinari, præmiarique solitum. Præmiari, inquit Budæus, hoc loco Lucrari significat.

Præmiosus, pen prod. Adiectiuum [illegible] Pecuniosus, interpretibus Nonio & Festo. Accius,

Diuitem ac præmiosum auum.

Præmiator, pen. prod. [illegible] præmiatoris, Qui præmia soluit.

Præmiatorem, pro prædone dixit Næuius, authore Nonio,

Nam in scena nos nocturnos cœpit præmiatores tollere.

Præmoderor, penult corr. præmoderaris [illegible] præmoderári, Antè moderari. Gellius libro 1. cap. 11, Cretenses quoque prælia ingredi solitos memoriæ datum est præcinente ac præmoderante cithara gressibus.

Præmodum, penult corr. Aduerbium [illegible] Gell. lib. 7. cap 7. Liuius in Odyssea, præmodum dicit quasi admodum, Parcentes, inquit, præmodum. Quod significat Supramodum. dictúmque est quasi præter modum in quo scilicet prima syllaba acui debet.

Præmolestia præmolestiæ [illegible] Cicero 4. Tuscul. Alij metum præmolestiam appellabant, quod est quasi dux consequentis molestiæ.

Præmolior, præmoliris, pen. prod. præmolitus sum [illegible] præmoliri, Antè moliri, præparare, inquit Budæus. Liuius 8. bel. Pun. Itaque præmoliendas ibi satis iam res, conciliandósque regum, gentiúmque animos, Syphacem primum regem statuit tentare.

Præmollis, & hoc præmolle [illegible] Valde mollis. Plinius libro 11. cap. 37. Cor palpitat certè, & quasi alterum mouetur animal, intrà præmolli firmóque opertum membranæ inuolucro.

Præmollio, præmollis [illegible] præmollire, Antè mollire. Vnde

Præmollitus, pen. prod. [illegible] Participium, siue nomen ex participio. Quintil. lib. 2. cap. 9. Et frustra sparseris semina, nisi illa præmollitus fouerit sulcus.

Mentes præmollitæ Quintil lib. 6. cap 5.

Præmoneo, præmones, penult. corr. præmonui, præmonitum, penult. corr. [illegible] præmonére, Antè monere: prius quàm aliquid fiat, & ante periculum monere. Cic Ideò præmoneo, ne villicum ex eo genere seruorum qui corpore placuerunt, instituamus.

Animo sanè beneuolo, vt magnopere cauerem, præmonebat. Cic. 2. Verr.

Ab impendentibus periculis maximis voce alicuius præmoneri. Cic. de Arusp. resp.

Nefas præmonere. Ouid 15. Metam.

Pericula præmonent. Plin. lib 8 cap. 28

Præmonitus, pen. corr. Participium [illegible] vt Vrbs præmonita oraculo. Plin. lib 16 cap 39.

Præmonitus, huius præmonitus, pen. corr. Verbale [illegible] pro Prædictione. Valer. Max. lib. 1. cap. 6, Sic deorum spreti præmonitus excandescunt.

Præmonstro, præmonstras [illegible] præmonstráre, Antè mõstrare, Docere, Ostendere. Plaut. Persa, 4,

Permonstra docte: præcipe astu filiæ

Quid fabuletur, vbi se natam prædicet. Cic. 1. de Diuinatione,

Atque etiam ventos præmonstrat sæpe futuros

Inflatum mare. Ex poeta.

Præmonstrans, Participium [illegible] Stat. 1. Thebaidos,

-si Sphyngos iniquæ

Callidus ambages te præmonstrante resolui.

Præmonstrator, penult. prod. præmonstratoris, Verbale [illegible] Qui præmonstrat, & docet quid faciendum sit ante periculum. Terent. Heaut. 5. 1,

Sed hic adiutor meus, & monitor, & præmonstrator Chremes,

Hoc mihi præstat.

Præmordeo, præmordes, præmordi, præmorsum [illegible] præmordére. Gellius lib. 7. cap 9. Plautus in Trigeminis, non præmordisset, neque præmomordisset dixit, sed præmorsisset,

Ni fugissem, inquit, medium credo præmorsisset.

Præmorior, præmoriris, penult. prod vel præmoreris, penult. correp. [illegible] præmori, pen. corr. Quasi ante tempus mori. Ouidius epist. 8,

Aut ego præmoriar, primóque extinguar in æuo,

Aut ego Tantalidæ Tantalis vxor ero. Plin. libro 29. cap. 2, Tradúntque quod extra nodum sit, è cauda præmori.

Membra præmortua. Ouid. 3. Amor eleg. 6.

Præmortuus pudor. Liu 2. ab Vrbe, ad finem, Sceptium ipsum id quidem, etsi præmortui iam sit pudoris, non facturum. Sic autem fortè vocat, vt notet in sene decrepito paulo ante vitam extinctum esse pudorem.

Præmunio, præmunis, pen. prod. præmuniui vel præmunij, præmunitum, penult. prod. [illegible] præmunire, Prius munire. Cæs 3. bel. Ciuil. Isthmum præmunire instituit.

¶Præmunire, per translationem. Cic. pro Cælio, Quamobrem illa quæ ex accusatorum oratione præmuniri iam & fingi intelligebam, fretus vestra prudentia Iudices non pertimesco.

Antè præmunire. Cic. in Orat. Vt diuidat in partes, vt aliquid relinquat ac negligat, vt antè præmuniat, vt in eo ipso in quo reprehendatur, culpam in aduersarium transferat.

Præfulcire & præmunire. Cicero Attico, libro 5. Primum illud præfulci atque præmuni, quæso, vt simus annui, ne intercaletur quidem.

Præmunitio, Verbale [illegible] Cic. 2. de Orat. Quid? si in homines charos, iudicibúsque iucundos, sine vlla præmunitione orationis acerbius, & contumeliosius inuehare, nónne abs te iudices abalienes?

Prænarro, prænarras [illegible] prænarráre, Antè narrare. Terent. Eunuch. 5. 6,

-rectè sanè interrogasti, oportuit

Rem prænarrasse me.

Prænato, prænatas, penult. correp [illegible] prænatáre, Antè natare. Plinius libro 9. capite 45, Prænatante periculo frondem suam spargit.

Prænatat amnis domos. Virgi. 6 Æneid. Seruius, Prænatat, præterfluit. Et contrariè dictum est: nam non natant aquæ, sed nos in ipsis natamus. Ennium igitur sequutus est, qui ait,

-fluctúsque natantes.

Prænauigo, prænauigas, penultima correpta [illegible] prænauigáre, Prætere nauigare, vel vltra nauigare. Plinius libro 6. cap. 23, Deinde Ichthyophagi tam longo tractu, vt a xx dierum spatio prænauigauerint.

Prænauigatio, Verbale f. g Plin. lib. 6. cap. 31, A Gorgonum insulis prænauigatione Atlantis dierum quadraginta, &c.

P R Æ N E S T E, gen. neu. & hæc Præneftis [illegible] nomen vrbis in Latio, non longè ab Vrbe, quòd locus in quo sita est, montibus præstet. Et sic cum diphthongo scribitur. Seruius [illegible] hoc est ab ilice, quæ ibi abundat, deducit. Solinus, à Præneste Vlyssis nepote, & Latini regis filio. Olim Polystephanos dicta: id est, multarum coronarum. Lege Plutarchum. Quidam à Cæculo Vulcani filio conditam ferunt super Aretino monte, quod sequitur Virg. Vide C Æ C V L V S.

In hac

In hac fuit Fortunæ templum illustre: vnde certa edebantur oracula. Silius,

-fuurisque dicatum

Fortunæ Præneste iugis. Huius meminit Cic. 2. de Diuinat. Quod Carneadem Clitomachus scribit dicere solitum nusquam se fortunatiorem, quàm Præneste, vidisse Fortunam.

Altum Præneste. Virgil 7. Æneid.

Frigidum. Horat. 3 Carm. ode 4.

Sacrum Stat. 4 Sylu. 4.

Prænestini, pen. prod. Prænestinorum {[illegible]} Habitatores Præneste. Cic. 2. de Diuinat. Numerium Suffustium Prænestinorum monumenta declarant, honestum hominem & nobilem somnis crebris, &c.

Prænestinos, refert Gellius, maximo opere à Tyberio Imperatore petisse oraisséque, vt ex Coloniis in municipij statum redigerentur: idque illis Tyberium pro referenda gratia tribuisse, quòd in eorum finibus sub ipso oppido, ex capitali morbo reualuisset. Hæc ille lib. 16. cap. 13.

Prænestinus, pen. prod. {[illegible]} Possessiuum. vt Prænestinæ bracteæ. Plin. lib. 33. cap 3.

Dea Prænestina Ouid. 6. Fast.

Fortuna. Lucan. lib. 2.

Montes. Liu. 3. ab Vrbe.

Nucum Prænestinarũ meminit Cato sæpius, cap. 143. & cap 8. Eæ sunt quæ & Ponticæ vocantur, & Auellanæ. Author Macrob. lib. 3. Saturn. cap 18.

Sorores. Stat. 1. Sylu. 3.

Sortes. Cic. 2 de Diuinat. Fani pulchritudo & vetustas Prænestinarum etiamnum retinet sortium nomen, atque id in vulgus.

Vrbs. Virgil 7. Æneid.

Prænimis, penult. corr. {[illegible]} quasi dicas Valde nimis. Gell. lib. 19. cap. 10, Hoc prænimia plebeium est.

Prænitco, prænites, pen. corr. prænitui {[illegible]} prænitère, Valde nitere & resplendere: vt Prænitens luna Plin. lib. 2 cap. 9.

Prænomen, pen. prod prænominis, pen. corr. {[illegible]} Quod honoris causa præponitur nomini, vt Marcus Publius, Titus, Quintius. Et sarò plenè scribitur, sed aut vnica litera, vt A, id est Aulus. C, id est Caius: vbi scribitur C, & pronuntiant G: vt in Cn, duabus literis, id est Cneus. Sic Sex id est Sextus Cic ad Volumnium, lib 7. 33, Quod sine prænomine familiariter, vt debebas, epistolam misisti ad me, primò in addubitaui, num à, &c.

In prænominibus non seruari analogiam vt in nominibus, scribit Varro, quòd sint instituta ad vsum singularem, quibus discernerentur nomina gentilitia, vt à numero in fœminis, Prima, Secunda, Tertia. In viris, Quintus, Sextus, Decimus. Sic ab aliis rebus, quum essent duo Terentij, aut plures, discernendi causa, vt aliquid singulare haberent, notabant: forsitan ab eo, qui mane natus diceretur, vt is Manius esset: qui luci, Lucius, &c. Vide lib. de Ling Lat. 8.

PRÆNOMINA Romana ad triginta fuisse, ex Varronis sententia tradit Valerius hæc autem fuisse videntur, Agrippa, Appius, Aulus, Cæso, Caius, Cneus, Decimus. Hostus, Lucius, Mamercus, Manius. Marcus, Numerius, Opiter, Posthumus, Proculus. Publius, Quinctius, Seruius, Sextus, Spurius, Tiberius, Titus, Tullus, Vibius, Volero, Vopiscus. Peregrina vero prænomina fuere, Ancus, Aruns, Lar, Lucumo, Metius, Numa, Petro, Pompo, Sertor, Tallus, Turons, Volusus. de quorum prænominum origine, ac significatione, quoniam qui de nominibus modò scripsere, nihil dixerunt, nos ea scribemus, quæ à veteribus tradita, à nobis, quanta maxima fieri potuit diligentia, sunt collecta. Agrippa, Festo authore, vocatus, qui cum labore matris sit ortus, exemplis conuersis in pedes contra naturam, & non in caput, id est ab ægro partu. item Nonius Marcellus, & Quinctilianus lib. 9. Appius ex Sabinorum prænomine Actio venit, vt ait Valerius: idque Romæ Claudiorum fuit; quorum princeps Appius Claudius dictus est. de quo Liuius lib. 2, Auli dicti, qui diis alentibus nascerentur, vt ait Valerius. Cæso, qui ex vtero matris exectus est: quod tradunt Festus, Valerius, Plinius libro 7 cap 9, Caius à gaudio parentum appellatus, vt ait Valerius. Cneos vel ab insigni aliqua re, quasi [illegible], vel à [illegible], id est generatione futura dictos tradit Valerius, & Festus. Quinctus, Sextus, Decimus, à numero dicti sunt, teste Varrone; vt, qui quinto, sexto, & decimo quoque loco esset natus, is demum primis temporibus Quinctus, Sextus, & Decimus diceretur. Hostus, inquit Valerius, fuit prænomen in eo, qui peregrè apud hospitem natus est; fuitque prænomen Lucretij Tricipitini, collegæ L. Sergij consulis. Macrob. libro 1. Sat. qui in hostico procreatus esset, eum Hostum fuisse vocatum scribit. est autem mendum apud Valerium: Hospes enim legitur, non Hostus quòd autem legendũ sit Hostus, ex eo intelligi potest, quòd Liuius Lucretium Tricipitinum, cuius meminit Valerius, Hostum vocat & in Consulibus Capitolinis scriptũ est, P. LVCRETIVS HOSTI F Macrobius etiã lib. 1, Hosti Hostilij mentionem facit. Lucij duplex origo traditur à Valerio. aut enim à Lucumonibus Etruscis dictus est, vt Lucumo Tarquiniensis, qui se L. Tarquinium appellauit; aut is demũ Lucius appellatus est, qui luci, initio natus est. quod scribit etiã Festus, & Varro Mamercus prænomen gentis Æmiliæ fuit, de quo Plutarchus in Numa, & Æmilio sic, Mamercus fuit Pythagoræ filius, à quo Numa Pompilius rex filium Mamercum nominauit, qui author, & princeps gentis Æmiliæ fuit. Festus autem prænomen Oscum esse putat, quòd Osci Martem Mamercũ appellauerint. Manius dictus est qui mane est natus; aut ominis causa, quasi bonus. manum enim antiqui bonũ dicebant. quæ tradit Varro lib 2 de analogia, Valerius, Festus, Macrob, lib. 1 Sat Zosimus autẽ, Græcus historiarum author, lib 1 tradit, Manium in gentem Valeriam profectum esse à quodam Valerio, qui primus sacra diis Manibus fecit Marcus dictus est, qui mẽse Martio natus est, vt ait Valerius. De Numerio sic Festus: Numerius prænomen nunquã antea fuisse in patricia familia dicitur, quàm Q. Fabius, qui vnus post sex & trecentos ab Etruscis interfectos superfuit, inductus magnitudine diuitiarum vxorem duxit Otacilij Maleuẽtani, vt tum dicebantur, filiam, ea cõditione, vt qui primus natus esset, prænomine aui materni Numerius appellaretur. & Valerius ita: Numerio sola patricia familia vsa est Fabia. ideirco quòd CCCVI apud Cremeram flamen cæsis, qui vnus ex ea stirpe extiterat, ductam in matrimonium vxore filia Numerij Otacilij Maleuentani sub eo pacto, vt, quẽ primum filium sustulisset, ei Numerij prænomen imponeret, obtemperauit. hanc mendosè apud Cicer. lib. 1. de Diuinatione legitur, ita: His adiungatur etiam somnium Æneæ, quod in numerum Fabij Pictoris Græcis annalibus scriptum est. quum sit legẽdum, Quod in Numerij Fabij Pictoris. fuit enim alter Fabius Pictor prænomine Quinctus, qui de rebus Romanis Latinè scripsit, Gellio, & Nonio testibus, qui eius sæpe verba Latina proferunt, itémque Cicerone de Legibus lib. 1. qui eum inter historicos Latinos numerat. at qui Græcè iisdem de rebus scripsit, is videtur fuisse Numerius nominatus, quem tamen lib. 1. Dionysius Quinctum nominat Huc ratione in oratione pro Cluentio Numerios Auitos legimus, & lib. 3. de Oratore Numerium Furium, & lib. 2. de Diuin. Numerium Suffucium, & apud Pedianum Numerium Quinctium. Opiter dictus, cuius pater, auo viuo, mortuus est: quasi qui post obitum patris genitus sit, aut qui ob patrem auum habeat. quod prænomen Virginio Tricosto consuli fuit. Valerius, & Festus. Posthumus, qui post humatũ patrẽ est natus. Varro lib. 2 de analogia, & Plutarchus in Coriolano, vt Posthumus Cominius, & Posthumus Æbutius. de quibus Valerius. Proculus, qui natus sit patre peregrinante procul, vt ait Plutarchus in Coriolano. Valerius autem, qui patre senio natus sit, quasi procul ætate progresso, eum Proculum esse vocatum dicit Publij, ait Valerius, qui prius pupilli facti erant, quàm prænomina haberent. alij, ominis causa à pube. Seruius is primùm dictus est, quem seruiens mulier peperisset, vt de Ser. Tullio rege scribit Dionysius ut Valerius, qui, mortua matre, in vtero seruatus est. Spurius dictus, qui sine patre esset. antiqui enim iisdem literis S. P. Spurium, & sine patre, scripserunt. quod à Plutarcho in quæstionibus, & Valerio traditum est. Tiberij, ait Valerius, dicti qui ad Tiberim nascerẽtur. De Tito controuersia est. Valerius à Sabino quodam, nomine Tito, manasse ait: Festus à titulo: titulos autem milites fuisse, quod patriam tuerentur, quasi tutulos. Tullus ominis causa dictus est, quasi tollendus, o litera in u versa; quod à Valerio proditum. Volero, inquit Valerius, in prænomen abiit, quia volentibus nasci liberis parentibus videbatur. quo vsus est Publius Philo, qui nominatur in anno CCCLXII Capitolino. Vibiom prænomen esse, indicat annus CCC Capitolinus, vbi est ita: P. SESTIVS Q. F. VIBI N. CAPITOLINVS; itémque Liu. lib. 26, Vopiscus dictus, qui ex duobus conceptis vno abortu excluso ad partum legitimum deduceretur: quo prænomine præcipuè Iulia gens vsa est. Valerius, Festus, Plutarchus in Coriolano, Plinius libro 6. cap 9. Hactenus de Romanorum prænominum vi, ac significatione: nunc de peregrinis, quorum est ratio, & significatio. Ancum scribit Varro à Sabinis ortum. Valerius autem tradit eum Ancum esse appellatum, qui vitiosum habuit cubitum, qui [illegible] Græcè dicitur, cui etiam Festus assentitur. Ancus enim, inquit, ille vocatur, qui aduncum habet brachium, ita vt regi non possit. hinc Ancus Martius Rex, & Ancus Publicius Imperator Lanuuinus cõtra Hostilium regem, Dionysio authore. Aruntem, & Lucumonem Etrusca prænomina fuisse, scribit Dionysius. itaque Aruntem Tarquinium, Superbi regis filium, & Aruntem Tolumnium, Porsenæ filium, legimus. Volusus Sabinum fuit: eóque vsus est pater P. Valerij Popliculæ, Liuio, & Capitolinis lapidibus auctoribus quanquam Græci [illegible] vocant. Lar et prænomen, vt tradit Valerius. à laribus sumptum est. Tuscum autem ante creditum est esse, fuitque consulis Herminij. idem ferè Carisius, & Priscianus lib. 5, Lar, si familiaris est, facit laris; si Tolumnij Porsenæ, Lartis, & Seruius in 6. Æneidos, Lar Tolumnius, à Cosso occisus, à loco dictus est, sectitus autem, Lar Lartis. & Liuius libro 4, Daturos, quod Lar Tolumnius dedisset. & Cicero Philippica 9, Lar Tolumnius, Veientium Rex. de Larte Porsenna ita Dionysius lib. 5, [illegible]. Quòd autem hoc prænomen Herminij consulis fuerit, vt ait Valerius, id etiã ex Dionysij lib. 9. cognoscitur: à quo ita anno CCCLIIIS consul scribitur [illegible]; & à Diodoro [illegible]. Ex his autem intelligi potest, quàm verè scripserint quidam in libro de nominibus, ita: Posteaquàm in vrbem migrarunt Sabini, duplicari nomina cœperunt, vt Numa Pompilius, Ser. Tullius, Lartes Porsena. quamuis hoc nomen Etruscum fuerit. in quo prænomine Lartes sciendum eo veluti prænomine vsos veteres Seruius interpres Vergilianus ab oppido dictum putat. iisdem Plutarchus in Publicola existimat, qui tamen [illegible] scribit, sed malè Hæc illi. quàm autem verè, ipsi viderint. neque enim Lartes Porsena duobus tantum nominibus vsus est, quum ex Tolumnia gente fuerit, Seruio, quem antè nominaui, authore: nec Lartes in recto casu dicitur, sed Lar: quod superioribus testimoniis comprobatum est: nec Seruius Lartem ab oppido dictum ait, sed à loco: nec item Plutarchus vllo in libro, nedum in Publicola, ab oppido dictum scripsit: neque item est apud Plutarchum [illegible], sed [illegible], quanquam mendosè: inquit enim, [illegible]: quum sit legendum ex Dionysio, [illegible]. Cur igitur hæc illi dixerunt? quia interpretem legerunt, qui ita vertit: Supplex ad Lartem Porsenam confugit. illi verò in Græcis libris versati, quid in Græco codice esse deberet, intelligentes, illud, quod non erat, esse affirmarunt. Metios Albanorum prænomen fuit, vt in Metio Fufetio; & Sabinorum, vt in Mutio Curtio; & Latinorum, vt in Metio Geminio, & Metio Octauio, de quibus Liuius. Numa Sabinorum fuit, vt in Numa Pompilio rege, & in Numa Martio pontifice maximo. Pomponis prænomine vsus est Pompo Pompilius, Numæ regis pater: quod scripsit Dionysius in Numa, & Liuius lib. 41. itaque Numa filium etiam habuit nomine Pomponem, qui ex se gentem Pomponiam propagauit, authore Plutarcho. quãquam quidam imperitè Pompilij filium Numam esse scripserunt. Tallus Sabinorum prænomẽ fuit: de quo Festus. Dionysius etiam cum Tutio

rege Sabinorum Romam commigrasse ait Tullum cognomine Tycanium. Turnus Larinorum nomen fuit, vt in Turno Herdonio Aricino. Sertor, authore Valerio, dictus est, qui per sationem natus esset: eóque prænomine Sertor Resius vsus est, is, qui primus ius fetiale instituit. Festus autem, Sertorem à prendendo dictum à quibusdam, ait; quia, quum cuipiam afferat manum educendi eius gratia e seruitute in libertatem vocetur adsertor: quum verisimilius sit, dictum, quòd sereret quid; ac potius adsertorem à serendo accepisse nomen, cum aliquem serat, petendo in libertatem eandem, qua ipse sit, id est iungat, quia fruges, quum seruntur, terræ iungit. Statium prænomen à stabilitate dictum, tradit Festus: seruile autem nomen fuisse, Gellius. Nunc ostendamus, qua ratione hæc ipsa prænomina scriberentur. Romanorum prænominum alia singulis, alia binis, alia ternis literis scribi solita, cum à veteribus traditum, tum ab antiquissimis quoque lapide, nummóq, ita retentum est, vt nihil ea re possit esse illustrius, authores sunt Plutarchus in quæstionibus, Sosipater, Donatus, & Priscianus. singulis literis scribebantur, Aulus, Cæso, Caius, Quinctus, Decimus, Lucius, Marcus, Manius, Numerius, Publius, Titus, vt A. Posthumius, C. Iulius, K. Fabius, Q. Cæcilius, D. Iunius, L. Licinius, M'. Valerius, M'. Curius, N. Fabius, P. Cornelius, T. Manlius: binis literis, Appius, Cneus, Spurius, Tiberius, Opiter, vt Ap. Claudius, Cn. Pompeius, Sp. Veturius, Ti. Æmilius, Op. Virginius: ternis, Mamercus, Sextus, Seruius, Tullus: vt Mam. Æmilius, Sex. Iulius, Ser. Cornelius, Tul. Hostilius. Fuisse præterea aliquot prænomina, quæ longo pòst tempore pro cognominibus vsurpari cœpta sint, ea vetustis nô solùm grammaticis, sed etiam annalibus intelligitur. quod ipsum in Agrippa, Voluso, Mamerco, Proculo, & Tullo facilè perspici potest: quæ in L. Vipsanio Agrippa, L. Valerio Voluso, M. Æmilio Mamerco, C. Plautio Proculo, L. Volcatio Tullo, viris consularibus, cognomina esse, perspicuum est. quod etiam tradit Valerius his verbis: Quæ olim prænomina fuerunt, nûc cognomina sunt, vt Posthumus, Agrippa, Proculus, itémque Priscianus lib. 2. sic: Inueniuntur multa, quæ in aliis personis sunt prænomina, loco cognominû accipi. Mulieres quoque prænominibus vsæ sunt: de quo Valerius ita. Antiquarum mulierum frequenti in vsu prænomina fuerunt, Ratilla, Cesellia, Rodocilla, Murrulla, Burra. ista prænomina à viris tracta sunt, Caia, Lucia, Publia, Mania. Festus verò sic, Prænominibus fœminas vsas esse, testimonio sunt Cæcilia, & Tertia, quæ ambæ Caiæ solitæ sint appellari: pari modo Lucia, & Titia. Varro autem lib. 2. de Analogia sic: In nostris nominibus, qui sumus in Latio, & liberi, Analogia necessaria. itaque ibi apparet Analogia: ac dicimus, Terentius vir, Terentia fœmina, Terentium genus. in prænominibus ideo non sit item, quòd hæc instituta ad vsum singularia, quibus discernerentur, nomina gentilitia, vt à numero, Secunda, Tertia, Quarta: in viris, vt, Quinctus, Sextus, Decimus, sic ab aliis rebus, quû essent duo Terentij, aut plures, discernendi causa, vt aliquid singulare haberent, notabant fortasse ab eo, qui mane natus diceretur, vt is Manius esset; qui luci, Lucius, qui post patris mortem, Posthumus, è quibus quædam item cecidisse in fœminis, declarant prænomina antiqua mulierum, Mania, Lucia, Posthuma. videmus enim, Maniam matrem Larum dici, Luciam Volaminiam Saliorum carminibus appellari, Posthumam à multis post patris mortem etiam nunc appellari. Postremò Plutarchus in Mario Posidonium reprehendit, qui, quum primum nomen proprium, esse diceret, nulli tamen mulieri primum nomen esse dicebat. ex quo efficiebatur, mulieres proprio nomine caruisse. itaque idem in quæstionibus apertè scribit, mulieres duobus, viros tribus nominibus esse vsos. Sunt etiam lapides, in quibus hæc prænomina leguntur, Prima, Secunda, Tertia, Quarta, Quincta, & Quinctula, Lucia, Mania, Titia, quibus ipsis in lapidibus animaduertitur, prænomina quandoque postponi consueuisse: nominatur enim Saluia Prima, Liuia Quarta, Nonia Quinctula. quod idem in viris Liuius etiã fecit; qui, Accius Tullius, Accius Nauius, Manlius Cneus, Octauius Metius; & Cicero, Maluginensis M. Scipio; & Suetonius, Claudius Appius Regillanus, & alia eiusmodi dixerunt. Caiam præterea, quod commune omnibus mulieribus prænomen fuit, ↄ inuersa notatam fuisse, contráque Caium in viris, satis est ex Probo, aliísque veteribus grammaticis, atque lapidibus perspicuum. Ex libro Caroli Sigonij de nominibus Romanorum: in quo & alia leguntur sane præclara, admodúmque scitu digna.

Eximere prænomen alicuius è familia. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Gaudere prænomine. Horat. 2. Serm. sat. 5.

Mutare prænomen. Tacit. lib. 3.

Prænosco, prænoscis, prænoui, prænotum, penult. prod. {[illegible]} prænóscere, Antè noscere. Plin. lib. 19 cap. 12, Vera autem cuiusque natura nonnisi medicæ effectu prænosci potest. Idem lib. 18. cap. 24, Quæ futura prænosci non possunt. Vetera exemplaria in his duobus Plinij exemplis pernosci habent.

Laborem venturum prænosse. Stat. 3. Thebaid.

Signum hoc veniens poterunt prænoscere nautæ. Cic. in Arato.

Omnia prænoscens mater. Sil. lib. 16.

Prænotio, Verbale {[illegible]} Cic. 1 de Nat. deor. Fateamur constare illud etiam, hanc nos habere siue anticipationem, vt antè dixi: siue prænotionem deorum.

Prænubilus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} significat idem quod Valde nubilus & obscurus. Ouid. 3. Amor. eleg. 13.

Stat vetus, & densa prænubilus arbore lucus.

Prænuntio, prænuntias {[illegible]} prænuntiáre, Antè nuntiare. Terentius Phorm. 5. 1, Geta, abi, prænuntia hanc venturam. Cic. 1. de Diuinat. Instaróque diuino futura prænuntiat.

Prænuntius, Adiectiuum {[illegible]} Cic. 2. de Nat. deor. Quæ nuper bello Octauiano magnarum fuerunt calamitatum prænuntiæ. De cometis. Plin. lib. 2. cap. 27, Quippe ingentium malorum fuere prænuntia.

Ales lucis prænuntius, gallus. Ouid. 2. Fast.

Solis prænuntia Aurora. Cic. in Arato.

Clamor prænuntius. Plin. in Paneg.

Hirundo Veris prænuntia. Ouid. 2. Fast.

Ortus prænuntius solis. Ouid. 3. Trist. eleg. 5.

Veneris prænuntius Zephyrus. Lucret. lib. 5.

Verba prænuntia cladis futuræ. Ouid. 3. Metam.

Prænuntiatiuus, pen. prod. Adiectiuum. vt Ignes prænuntiatiui Plinius lib. 2. cap. 71. de ignibus loquitur, qui accenduntur in turribus, siue speculis ad maris littus extructis.

Præoccido, præoccidis, pen. corr. præoccidi, præocasum {[illegible]} præoccídere, Antè occidere. Plin. lib. 18. cap. 29, Cui præoccidere Caniculam necesse sit.

Præoccupo, præoccupas, pen. corr. {[illegible], [illegible]} præoccupáre, Præuenire. Cæs. 2 bel. Ciuil. Præoccupatum sese legatione ab Cn. Pompeio teneri obstrictum fide. Est autem in hoc Cæsaris exemplo, Hominem beneficio irretire. Loquitur de Varrone, quem Pompeius sibi per eam legationem obligauerat, antequam bellum foret. Liu. 4 ab Vrbe, Vbi videant Collegas principe agendæ rei gratiam omnem ad plebem præoccupauisse, nec locum in ea relictum sibi.

Præoccupauit animos timor. Cæs. 6. bel. Gall.

Præoccupare partes alterius. Cicero 10. Philipp. Quas partes mihi sumpseram, eas præoccupauit oratio tua.

Præoccupauit ferre legem. Liu. 4. ab Vrbe.

Præoccupati vlceribus. Colum. lib. 7. cap. 15.

Præoccupatus, pen. prod. cum infinitiuo {[illegible]} Seneca epist. 51, Omnes præoccupati sumus virtutes discere, vitia dediscere.

Præoccupatio, præoccupationis {[illegible]} Verbale, apud Rhetores schema quoddam, quum aliquid nos reticere dicimus, & tamen tacitum intelligitur. quod fit vel quum rem notam esse putamus auditoribus, vel quum suspicionem excitare maiorem reticendo volumus: à Græcis dicitur Aposiopesis.

Præopto, præoptas {[illegible]} præoptáre, Potius optare, vel valde optare. Terent. Hecy. 4. 1,

Adeón' peruicaci esse animo, vt puerum præoptares perire? Liuius 3. bel. Punici, Punicam Romanæ societatem atque amicitiam præoptandam esse.

Præoptare, quàm. Liu. 8 bel. Pun. Mortem in certamine, quàm vt alter alterius subigeretur imperio, præoptantes.

Præpando, præpandis, præpandi, præpassum {[illegible]} præpándere, Prætendere. Plin. lib. 11. cap. 24, Maiores araneæ in terra cauernarum exigua vestibula præpandunt. Budæus.

Præpandere, Præaperire. Lucret. lib. 1,

-quo carmine demum

Clara tuæ possim præpandere lumina menti, &c. Lambinus, Præferendo faces lumen aperire.

Præparcus, Adiectiuum {[illegible]} Valde parcus. Plin. lib. 11. cap. 19, Aliquando & ipsæ contrahunt omnia sibi canias, quum sensere eximi mella, inde vorantes. Cætero præparcæ, & quæ alioquin prodigas atque edaces, non secus ac pigras, & ignauas proturbent.

Præparo, præparas, pen. corr. {[illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible]} præparáre, Antè parare quæ nobis vtilia credimus. Cic. lib. 1. Offic. Facilè totius vitæ cursum videt, ad eámque degendam præparat res necessarias.

Causa aliorum alia præparare. Cic. 1. de Legib. Sunt hæc maiora, quæ aliorum causa fortasse complectimur, quàm illa ipsa, quorum hæc causa præparantur.

Amicitias præparare. Cic. de Amic.

Animos ad aliquid. Cic. 2. Tuscul. Cultura animi philosophia est, quæ extrahit vitia radicitus, & præparat animos ad satus accipiendos.

Arma. Claud. 6. Paneg.

Hyemi cibos. Plin. lib. 8. cap. 37.

Hortos certo loco diligenter. Cic. pro Cælio.

Puppes. Lucret. lib. 3.

Præparare se aduersarium alieni. Paulus in l. 3. §. si seruus. D. de acquir. possess.

Vlmos Horat. 1 epist. 7.

Præparo te huic Quintil. lib. 7 cap. 2.

Victu atque cultu præparati. Cicero 2. de Diuinat. Pythagoras & Plato locupletissimi auctores, quo in somnis certiora videamus, præparatos quodam cultu atque victu proficisci ad dormiendum iubent.

Præparatus, penult. prod. Participium {[illegible], [illegible]} vt

Pectus bene præparatum. Horat. 2. Carm. ode 10.

Animo cum bonis cogitationibus, tum rebus ad tranquillitatem accommodatis præparato, qui se ita quieti tradet, certa & vera cernit in somnis. Cic. 1. de Diuinat.

Auribus non præparatis qui inflammare rem cœpit, furere videtur. Cic. in Orat.

Ornari nisi præparato institui historia nec potest, nec exiguo tempore absolui. Cic. 1 de Legib.

Pœnæ apud inferos sunt impiis præparatæ. Cic. 1. de Inuent.

¶ Præparato, Ablatiuus: vt, Præparato facere. Quintil. lib. 4. cap. 2. Id est, ex præparatione.

Præparatus, huius præparatus, penult. prod. Substantiuum {[illegible]} Gell. lib. 10. cap. 11, Namque in præparatu rei rusticæ, per tempestates pluuiásque, quum otium est, maturari potest.

Præparatorius, Adiectiuum. Vlpianus in l. deinde. D. de liber. exhib. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est huius interdicti.

Præparatio, Verbale {[illegible]} Quintil. lib. 4. cap. 2, Narrabimus cum præparatione quadam.

Diligens præparatio in omnibus negotiis, priusquam aggrediare, adhibenda est. Cic. 1. Offic.

Prouisio animi & præparatio multum potest ad minuendum dolorem. Cic. 3. Tuscul.

Præparatio bibendi. Pomponius in l. In argento D. De aur. & arg. leg. In argento potorio verum id duntaxat sit, in quo bibi possit: an etiam id, quod ad præparationem bibendi comparatú est, veluti colum nivarium, & urceoli dubitari potest.

Præpedio, præpedis, pen. corr. præpedivi, præpeditum, pen. prod. ([illegible]) præpedire, Ex præ & pedio cōpositum, significat Prius pedibus devincire. Per translationem verò, quasi pedibus vehementer obligare, Impedire. Terent. Heaut. 3. 1,

-an eo fit, quia in re nostra aut gaudio
Sumus præpediti nimio, aut ægritudine?

Præpedius lacera forti ferro, apud Plaut. in Pœnulo. Liv. 8 ab Urbe, Sine modo inquit sese præda præpediant.

Crura præpediuntur vacillanti. Lucret. lib. 3.

Lumina luminibus præpediuntur. Lucret. lib. 3.

Tremor subitus præpedit ossa. Ovid. epist. 14.

Morbo præpeditus. Cic. pro Rab. Confectus senectute, præpeditus morbo, &c.

Mentes præpedire timore. Apud Hirtium lib. 6. bell. Hisp.

Præpedimentum, præpedimenti ([illegible]) Impedimentú. Plautus, Ne fallaciæ præpedimentum obiectatur.

Præpendeo, præpendes, præpendi, præpensum ([illegible]) præpendēre, Ante pendere. Martial. lib. 9. 50,

Præpendet mento nec tibi barba minor. Cæsar 2. bel. Civil. Circum turrem præpendentes.

Præpes. præpetis, penult. corr. om. gen. ([illegible]) Velox. Cicero 1. de Divinatione,

-præpetibus pennis, lapsúque volantem. Ex poeta.

Alæ præpetis plausus. Stat. 2. Thebaid.

Aduncea præpes Iovis, Aquila. Ovid. 6. Fast.

Avis præpes. Cic. 1. de Divinat.

Præpes, Poeta est sæpenumero, qui à Græcis vocatur [illegible], id est avis rapax, ut aquila & accipiter, quòd volatu valeant. Virgilius,

-quem præpes ab Ida
Sublimem expuis pedibus Iovis armiger uncis. Id est avis armigera: sed & in Marone tantùm accipi & capi non potest armiger volans. At multo clarius ita à Valerio usurpatur lib. 8,

Ecce autem pandæ virgo de more columbæ
Quæ super ingenti circundata præpetis umbra
In quencunque tremens hominem cadit, &c. Nomen habere videntur præpetes à [illegible], quod est prævolare. Hæ aves à Latinis magnæ vocantur. Plautus.

Téque ambustulatum obiiciam magnis avibus pabulum. Ex Turnebo.

Præpetes aves, inquit Festus, quidam dici aiunt, quia secundum auspicium faciunt. Alij, quòd antea quàm peramus, indicent: aut quod prætervolent. Aut ex Græco tractum putant, quòd ante conspectum volent nostrum: ineptè scilicet, ex præpositione Latina componentes, & Græco vocabulo. Cæterum poetæ promiscuè omnes aves ita appellant.

Cursus præpes. Claud. 1. In Ruffinum,

¶ Loci præpetes metaphoricè dicuntur ab Auguribus, quòd velut aves, quæ prosperius prævolant, præpetes vocantur, sic loci, quos capiunt, quòd idonei felicésque sunt. Ennius,

Præpetibus hilares sese, pulchrísque locis dant. Vide Gellium libro 6 cap. 6.

Subitæ præpetes. Ovid. 13. Metam.

Pennæ præpetes. Virg. 3. Æneidos,

-& præpetis omina pennæ. Quem locum Servius exponens sic ait: Aves aut oscines sunt, aut præpetes. Oscines, ore futura prædicunt, ab os & cano: Præpetes, volatu significant. Sed præpetes aut superiora tenent, & præpetes vocantur: aut inferiora, & dicuntur inferæ. Præpetes autem ideò, quia omnes aves superiora petunt volantes. In illud verò lib. 6. Æneid. sic: Præpetibus pennis, Hoc est felicibus. Præpetes enim sunt aves boni augurij: quod huic dat, quia pervenit. De Dædalo loquitur.

Portus præpes. Ennius in Annalibus,

Brundusium pulchro præcinctum præpete portu?

Victoria præpes, id est volucris. Tyrannius apud Gellium in secundo Iliados,

Dum dat vincenti præpes victoria palmam.

Præpeto. præpetis, præpetivi, præpetitum, pen. prod. ([illegible]) præpetere. Antè vel prius petere, id est ire. Festus, Præpetere dicebant veteres pro anteire.

Præpilatus, penultima correpta, Adiectivum. Præpilatæ hastæ sunt, quæ ferreas habent cuspides, quasi præferratæ. Præpilatum etiam dicitur ubi non est ferrum, si modò in mucronem acutum sit, ut cornua locustarum quibus natant. Plinius libro 8. capite 6, Ab operariis hastas præpilatas habentibus per circum totum actos. Plinius libro 9 capite 30, de locustis, Si nulla ingruat metus, recto meatu cornibus, quæ sunt propria rotunditate præpilata, ad latera porrectis, &c.

Exerceri præpilatis. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Præpinguis, & hoc præpingue ([illegible]) Valde pinguis. Columel. lib. 3, Itaque non est vineis apta, vix etiam arbusto, nisi præpinguis & uvida terra.

Solum præpingue. Virg. 3. Æneid.

Præpolleo, præpolles, præpollui ([illegible]) præpollēre, Ante alios vel plurimum pollere. Livius 1. ab Urbe, Ardeam Rutuli habebát, gens ut in ea regione, atque in ea ætate divitiis præpollens.

Præpondero, præponderas, penult. corr. ([illegible]) præponderare, Prius ponderare, seu examinare. Stat. 8 Thebaidos,

Quem vicisse velint tacitè præponderat exul.

¶ Præponderare, per translationem, Pluris esse, sive pluris æstimari debere. Gell. lib. 1. cap. 3, Nam quum in rebus aut paribus, aut non longè secus, utilitas amici, aut honestas nostra consistit, honestas proculdubio præponderat. Cicero 3. Offic. Qui autem omnia metiuntur emolumentis & commodis, neque ea volunt præponderari honestate. Accipitur & pro Anteferre. Quintil. Declam. 8, Inter duos filios pari desperatione languentes da bonum patrem: non præponderabit alterutrum, non eliget. Alia constructione apud Senec. 1. de Elementis. Quicquid plus æquo futurum est, in partem humaniorem præponderet.

Præpono, præponis, pen. prod. præposui, præpositum, pen. corr. ([illegible]) præponere, Ponere ante. Salust. in Iugurt. Ubicunque res postulabat, præsidium est præpositum.

Aditus ædibus præponere, Vide Aditus, in aaaa, adis.

Servitium scenæ præpositum. Cic. de Arusp. resp. Quid magis inquinatum, deformatum, perversum, conturbatum dici potest, quàm omne servitium permissu magistratus liberatum in alteram scenam immissum, alteri præpositum, &c.

Ultima primis præponere. Horat. 1. Serm. sat. 4.

Via præposita. Ovid. 1. Trist. eleg. 3.

Verbum præpositum, appellatum ex eo credo, quòd præponatur aliis. Cic. 4. de Finib.

¶ Præponere ([illegible]) Anteponere, Præferre. Terent. And. 1. 1,

Nunquam præponens se aliis. Idem Eunuch. 1. 2,

At, si fidem habeas, se iri præpositum tibi Apud me.

Amicitiam patriæ præponere. Cic. pro Rab. perduel. reo.

Multos sibi. Ovid 4. Trist. eleg 9.

Hominem Iovi. Ovid. 2. Fast.

Visto homines, vehémque feris præponere sylvis. Horat. 2. Serm. satyr. 6.

Salutem Pop. Rom vitæ suæ præposuit. Cic. 9. Philipp.

¶ Præponere aliquem negotio, pro Præficere. Cic. ad Cæcinam, lib. 15. 4. Qu. frat. negotio præposui, ut in vicis aut capitis, aut malè pacatis exercitus collocaretur.

Præpositus belli imperator. Cic pro Lege Manilia.

Imperatorem sapientem & callidum exercitui præponere. Cic. 2. de Invent.

Muneri alicui quendam. Cic 2. de Orat.

Navibus aliquem. Cic. 7. Verr.

Publico negotio præponi Cælius Ciceroni, lib. 8 5.

Oraculo præposita sacerdos. Cic. 1. de Divin.

Quæstioni præpositus qui hæc mitè sapientérque disceptet. Cicero pro Milone.

Præposta, per synæresim pro Præposita, & ut vulgus loquitur, præmissa. Lucret. lib. 6,

Quapropter bene ubi hæc confirmata, atque locata
Omnia constiterint nobis præposta, parata &c.

Præpositio. Verbale ([illegible]) Actus ipse præponendi. Ulpianus in l. 1. §. Igitur. D. de exercit. actio. Igitur præpositio certam legem dat contrahentibus. quare si eum præposuit navi ad hoc solum, ut vecturas exigat, &c.

Præpositio, pars orationis apud Grammaticos: de qua abundè apud Priscianum & alios. Cicero in Topicis, Præpositio enim sui, privat verbum ea vi quam haberet, si ea præpositum non fuisset.

Abs præpositio una est, eáque nunc tantùm in accepti tabulis manet, ne his quidem omnium: in reliquo sermone mutata est. Cicer. in Orat.

Corrumpere præpositiones. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Præporto, præportas ([illegible]) præportāre, Ante se ferre vel portare. Cic. in Arato,

E quibus ingenti existit cum corpore præ se
Scorpios, infesta præportans flebile acumen.

Teláque præportant violenti signa furoris. Lucret lib. 2.

Præpossum, præpotes, penult. corr. præpotui ([illegible]) præposse, Præpollēre, Prævalēre. Tacit. lib 21, Postquam Macedones præpotuere, rex Antiochus demere superstitionem & mores Græcorum dare adnixus.

Præpotens, pen. corr. om. gen. ([illegible]) Valde potens. ut Præpotens Deus. Cic. 2 de Nat. deor.

Præpotens & gloriosa philosophia. Cic. 1. de Orat.

Præpotens, Dives. Cicero 2. de Finibus, Præpotentem ut M. Crassus fuit.

Domus præpotens. Seneca Octavia.

Imperia præpotentia. Valerius Maxim. libro 7. capite 2. de Appio Claudio.

Opibus præpotens. Plin. lib. 36. cap. 5.

Terra præpotens, maríque Carthago. Cicero pro Cornelio Balbo.

Præposterus, pen. corr. Adiectivum ([illegible]) Quasi perversus & inversus. Cic. ad Cassium, lib. 15. 17, Præposteros habes tabellarios, etsi me quidem non offendunt, sed tamen quum à me discedunt, flagitant literas.

Præposterus, confusus, perturbatus. Cic. 3 de Orat. Non discerptis sententiis, non præposteris temporibus, non confusis personis, non perturbato ordine.

Præposterus atque perversus. Cic. pro Cluentio, Ut erat semper præposterus & perversus, initium facit à Balbo.

Perversum & præposterum. Cicero pro Rab. Posthumo, Quid tam insolens, tam perversum præposterúmve dici, aut excogitari potest?

Omnia perversa præpostera sunt ratione. Lucret. lib 4.

Perturbatum ac discrepans, aut præposterum nequid sit conservemus. Cic. 3. de Orat. De ordine orationis.

Ambitio præpostera. Tacit. lib 16.

Consilia præpostera, Quæ ad tempus non dantur. Cicero de Amicit. Cum multis in rebus negligentia plectimur, tum maximè in amicis & deligēdis & colendis. præposteris enim utimur consiliis, & acta agimus, quod vetamur vetere proverbio.

Gratulatio præpostera. Cic. pro Sylla, O præposteram gratulationem: quam citò illa omnia ex lætitia & voluptate ad luctum & lacrymas reciderunt!

Imperator præposterus. Cic. in Pisonem, Quæ bellicæ laudis victoriæque omnes gentes insignia & monimenta esse voluerunt, noster hic præposterus imperator amissorum oppidorum, Cæsarum legionum, prouinciæ præsidio & reliquis militibus orbatæ ad sempiternum dedecus sui generis & nominis indicia constituit.

Præpostero obsequio crimen meruit. Id est, importuno & exitioso. Budæus. Tacitus.

Ordo præposterus. Lucret. lib. 3.

Verbis præposteris quædam pronuntiare. Cicero pro Domo.

¶ Præposterus, Contrarius, vel aduersus. Ouid. 1. Trist. eleg. 7, Omnia naturæ præpostera legibus ibunt.

Præposterè, penultima correpta, Aduerbium ([illegible]) Ordine contrario. Cicero 4 Acad. Quod quoniam à te probatur, vt præposterè tecum agam: iam enim referam me ad ordinem.

Præposterè & Ordine, contraria inter se. Cicero ad Atticum, libro 7, Omnes arbitror mihi tuas literas redditas esse, sed primas præposterè, reliquas ordine quo sunt missæ per Terentiam.

Præposterè & monstrosè. Cic. 2. de Diuinat. Nihil tam præposterè, tam inconditè, tam monstrosè cogitari potest, quod non possimus somniare.

Præposterè inducere calcem. Plin. lib. 2. cap. 7.

Præpotens, Vide in PRÆPOSSVM.

Præproperus, pen. corr. Adiect. ([illegible]) Valde celer. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 8, Sed, ea tuis literis cognoui præproperam quandā festinationem tuam.

Celeritas præpropera. Liu. 1. bel. Maced.

Hastam præpropero nisu iacit. Silius lib. 15.

Præproperum ingenium. Liu. 2. bell. Pun.

Præpropera ac feruida ingenia. Liu. 7. bel. Pun.

Præproperè, penult. corr. Aduerb. ([illegible]) Nimium celeriter. Liu. 2. bel. Pun. Itaque satis apparebat, nec deos nec homines consulentem, ferociter omnia ac præproperè acturum.

Præproperanter, Aliud aduerbium idem significans. Lucretius libro 3,

Innumero numero, certantéque præproperanter, &c.

Præputium, præputij ([illegible]) Pellis quæ glandem, hoc est summam colis partē tegit. Dictum quòd membris pudentibus præemineat. Vel a præputando: nam illam Iudæi præputant: quam quia retinebant Gentiles, præputium dicebantur, quasi præputiati. Iuuenal. sat. 14, de Iudæis loquens,

-mox & præputia ponunt. Idem sat. 6,

Impatiénsque moræ pauet, & præputia ducit.

Præquam, Vide Præ quàm, in PRÆ.

Præquestus, Participium, Antè questus. Ouidius lib. 4. Metamorphoseos,

Multáque præquestus, tanges tamen æthera dixit. Alij legunt, Multáque conquestus, &c.

Præradio, præradias ([illegible]) præradiâre. Ouid. epist. 6,

Præradiant stellis signa minora suis. Id est prælucent. Budæus.

Prærado, præradis, pen. prod. prærasi, prærasum, pen. prod. ([illegible]) prærádere, Idem quod Radere significat: nisi quid addat præpositio. Cato cap. 41, Si vitis vitem contingat, vitis vtrinsque latus alterum prærādito obliquè, & inter sese medullam cum medulla libro colligato.

Prærancidus, pen. corr. Adiect. ([illegible]) Valde rancidum significat. vt Prærancida caro.

¶ Prærancidus, per translationem, pro Insolero & iā ingrato. Gell. lib. 13. cap. 19, Non finitiones illas prærancidas, neque fœtutinas grammaticas spectaueris. Budæus.

Prærapidus, pen. corr. Adiectiuum ([illegible]) Valde celer. vt Fuga prærapida. Silius lib. 16.

Præripio, præripis, penultima correpta, præripui, præreptum ([illegible]) præripere, Antè capere, Præoccupare. Plaut. Casina,

Hunc vidisti sponsam præreptum meam?

Præripere alteri ne sit primus. Valla. Qui aliquid alteri eripit, potest non in suos vsus eripere: vt Eripuit, illi vitam. Qui verò præripit, in suos proprios vsus rapit: neque præpositio illa antecessionem temporis declarat. Cicero pro Gallo, Demosthenes tibi præripuit ne esses primus orator: tu illi, ne solus. Non hoc intelligit Cicero, quòd Demosthenes huic aut aliquid eripuerit (vt qui auferre nihil posset nondum nato) aut priorem se fecerit. Non enim Demosthenes primus oratorum antiquitate temporis dicitur, sed facultate: neque hunc solus Demosthenes ætate antecessit, eo quidem magis, quòd hic ipse æqualis Ciceroni non potuisset inuicem antiquissimo illi aliquid auferre. Ergo ille præripuit tibi, id est rapuit sibi istam dignitatem, vt summus orator esse videatur: fuisses etiam solus, nisi tu partem in te illius laudis transtulisses, essésque tu dignus nomine oratoris, quanuis non æquandus Demostheni: quo nomine adhuc post illum præter te dignum vidimus neminem. Hactenus Valla lib. 5. cap 83.

Coniugem præripere. Virg. 9. Æneid.

Consilia hostium præripere. Cic. 1. Offic. Facilè celare, tacere, dissimulare, insidiari, præripere hostium consilia. Id est, præoccupare, siue prænoscere, aut præuenire.

Alicui præripere popularem gratiam. Cicero 3. Offic. Vt Mario præriperet Collegis & Trib. pleb. popularem gratiam, non ita turpe.

Iter præripere, Præoccupare. Liuius 3. ab Vrbe.

Laudem alteri. Cicero de Arusp. resp. Cui me præripere desponsam iam, & destinatam laudē, quum ipse eius opera & dignitatem & salutem reciperarim, valde est iniquum.

Oscula. Lucret. lib. 3.

Viaticum alicui. Cicero Attico, lib. 4, Viaticum Crassipes præripit, ne de via recta in hortos.

Præreptus, Participium ([illegible]) vt Præreptus immatura morte. Plin. de Viris illust.

Virtus prærepta. Silius lib. 4.

Prærodo, prærodis, penult. prod. prærosi, prærosum, penultima prod. ([illegible]) prærodere, Vehementer rodere, aut etiam rodere tantùm. Columella libro 2, Nam si sæpius cacumina manu præfracta, aut à pecore præroſa fuerint, in perpetuum corrumpuntur. Idem de Arboribus, capite 15, Genus est animalis, volucra appellatur, id ferè prærodit teneros adhuc pampinos & vuas. Ibidem, libro 5. capite 6, Ne prodeuntia cacumina seminum ab ambus prærodantur.

Prærosus, pen. prod. Participium ([illegible]) vt Hamus prærosus. Horat. 2. Serm. sat. 5.

Prærogo, prærogas, penult. corr. ([illegible]) prærogāre, Notæ significationis.

Prærogare, pro Repræsentare aliquando accipitur, & Ante tempus soluere. Vlpianus, Locati & conducti. l. Sed addes, Nam inter eum qui per tempus soluit, & eum qui pensionem integram prærogauit, multum interest. Budæus. Prærogauit, Id est præerogauit. Turnebus.

Prærogatiuus, penult. prod. Adiectiuum. vt Prærogatiua tribus dicebatur, quæ prima ferebat suffragia: & Prærogatiua centuria, eodem. Liuius 6. bell. Pun. Fuluius Romam comitiorum causa accersitus, quum comitia consulibus rogandis haberet, prærogatiua centuria iuniorum declarauit T. Manlium Torquatum, & T. Otacilium. Cicero pro Plancio, An tandem vna centuria prærogatiua tantum habet authoritatis, vt nemo vnquam prior eam tulerit, quin renunciatus sit?

Dicuntur & comitia comitiis prærogatiua. Cicero pro Plancio, Cuius in honore non vnius tribus pars, sed comitia tota comitiis fuerunt prærogatiua? Et datiuo iunxit, hoc est præiudicatam opinionem authoritatémque afferentia: quod ideo dixit, quia populus aliis comitiis suam voluntatem erga Plancium declarauerat. Budæus.

Omen prærogatiuum. Cic. pro Murena, Si tanta in illis comitiis religio est, vt adhuc semper omen valuerit prærogatiuum: quid mirum est in hoc felicitatis famam, sermonémque valuisse?

Prærogatiuum suffragium dicitur, vt Prærogatiua tribus. In Comitiis enim Romanis prærogatiua tribus dicebatur, cui forte obuenerat, vt prima rogaretur, hoc est suffragium ferret. Sic Budæus prærogatiuum eorum hominum sententia dicitur, qui primi censere iubentur à principe de vnoquoque proficiendo.

¶ Prærogatiua, penult. prod. Substantiuè etiam dicitur, pro authoritate & præiudicio quodam: quia plerunque reliquæ centuriæ & tribus authoritatem sequebantur prærogatiuæ. Cicero vtrunque eleganter coniunxit, 2. Verr. Q. autem Metellus quàm isti sit amicus, attendite. Dedit enim prærogatiuam suæ voluntatis eiusmodi, vt isti pro prærogatiuis eam reddidisse videatur. Id est apertè fauere se ostendit Verri, vt hoc beneficium rependere videatur pro pecunia à Verre accepta, ex qua tribus corrupit vt Consul crearetur ambitu. Iocus autem est Ciceronis à dilogia ductus, id est ab ambigua significatione prærogatiuæ. Prærogatiua in superiore loco, pro Præiudicio suffragiorum ponitur: at in posteriore, est nomen adiectiuum: subintelligitur enim centuriis. Budæus.

Sortitio prærogatiuæ. Cic. 2. Philipp.

Comitiorum iustorum prærogatiua. Cicero 1. de Diuinat. Prærogatiuam etiam maiores omnes iustorum comitiorum esse voluerunt.

Prærogatiua triumphi. Cato ad Cic. lib. 15. 5, Quòd si triumphi prærogatiuam putas supplicationem, & idcirco casum potius, quàm te laudari mauis: neque supplicationem sequitur semper triumphus, & triumpho multo clarius est Senatum iudicare potius mansuetudine & innocētia imperatoris prouinciam, quàm vi militum, aut benignitate deorum, retentam atque conseruatam esse, quod ego mea sententia censebam.

Custodem prærogatiuæ comitiis præficere. Cicero Post reditum in Senatu.

Referre prærogatiuam. Cicero 2. de Diuinat. At aruspices diuini, quos quum Tib. Gracchus propter mortem repentinam eius qui in prærogatiua referenda subitò concidisset, in Senatum introduxisset, &c.

¶ Prærogatiua, pro Eminentia ponitur, inquit Budæus, siue excellentia & antelatione, vt aiunt Sipontinus. Vlpian. in l. Obseruare. de Offic. Proconsul. Magni enim faciunt prouinciales seruari sibi consuetudinem istam, & huiusmodi prærogatiuas.

Prærumpo, prærumpis, prærupi, penult. prod. præruptum ([illegible]) prærúmpere, Corrumpere, dirumpere. Ouidius 14. Metamorphoseos,

Stuppea prærupit Phrygiæ retinacula puppis.

Præruptus, Adiectiuum ([illegible]) Columel. lib. 3, Præruptior verò collis, vel in quatuor pedes vertendus.

Cæli prærupti vertex. Valer. 2. Argon.

Imber præruptus. Claud. 2. Paneg.

Moles. Ouid. epist. 2.

Montes. Catul. Argon. epigr. 59.

Mons aquæ præruptus. Virg. 1. Æneid.

Oppidum. Cæsar 8 bel. Gall.

Rupes. Ouid. 1. Metam.

Saxum. Cicero 7. Verr. Sinus quosdam obsedisse maritimos, aut aliqua promontoria, aut prærupta saxa tenuisse dicunt. Præruptū hoc loco arduum significat, non sensum accliue, quod [illegible] Græcè dicitur. Budæus.

Vertices prærupti. Catul. Argon. epigr. 59.

Præruptissima vrbis pars. Cæsar 8. bel. Gal.

Prærupta, pro rupibus. Plin. lib. 8. cap. 32. Ad prærupta ducunt, falsúmque demonstrant.

Prærupte, Aduerbium ([illegible]) Abruptè, & sine cliuo. Plin. lib. 34. cap. 14. Mons præruptè altus, incredibile dictu, totus ex ea materie est.

Præs, prædis, masc. gen. ([illegible]) Est, inquit Festus, qui populo se obligat, interrogatus à magistratu. Idem alibi mancipem etiam prædem dici ait, quia tam debet (inquit) populo præstare, quod promisit, quàm is qui pro eo præs factus est. Cicero Caninio, lib. 2. 16. Laodiceæ me prædes accepturum arbitror omnis pecuniæ publicæ, et & mihi, & populo cautum sit sine vecturæ periculo. Gellius libro 7. Si Lucius Cornelius Scipio Asiaticus Collegæ arbitratu prædes dabit, Collegam eum in vincula ducat, intercedemus. Varro de Ling. Latina lib. 5. Sponsor, inquit, & præs, & vas, neque idem, neque res, à quibus hi, sed dissimiles. Itaque præs est, qui à magistratu interrogatur in publicum vt præstet, à quo quum respóderit, dicitur præs. Vas appellatus est, qui pro altero vadimoniū promittebat. Hæc Budæus.

¶ Prædes hodie sunt, qui sponsores Reipub. vel principi facti sunt pro iis qui pecuniam publicam dispensant. Eorúmque bona prædia dici possunt: id est, vt Græci dicunt, [illegible]. Is etiam qui publicanos in locationibus vectigalium, aut eorum fideiussores locupletes affirmans (quod idoneos & sufficientes testificari vocant) prædes dici propterea possunt, quòd locupletes eos esse ipsi præstare debent. Budæus.

Prædes, à præstando. Varr de Ling. Lat. lib. 4.

Cautum est populo prædibus & prædiis, Vide CAVEO.

Accipere prædes. Cic. 3. Verr.

Dare per prædem aliquid. Cicero Attico, lib. 9. Egi, per prædem ille daret.

Factus aliquando præs in quibusdam tabulis ille est. Cicero Attico, lib. 13.

Prædes etiam, interdum pro bonis prædiis accipiuntur. Cicero 2. Philipp. Et domi quidem causam amoris habuit, foris etiam turpiorem ne Lucius Plancus prædes tuos venderet. Id est bona tua sponsioni obnoxia. Possumus etiam hic prædes pro sponsoribus intelligere vt sit Sponsorum bona prædia auctioni addicere. Idem Cicero ad Attic. lib. 6. [illegible] vsus est: Itaque, inquit, irascatur qui volet, patiar. [illegible] præsertim quum sex libris tanquam prædibus meipsum obstrinxerim, quos tibi tam valde probari gaudeo. Budæus.

Præsagio, præsagis, penult. prod. ([illegible]) præsagire, Ex præ & sagio, Prænuntio, Portendo. Plinius lib. 10. cap. 21. Habent ostenta & præposteri eorum vespertinique cantus. Namque totis noctibus canendo, Bœotiis nobilem illam aduersus Lacedæmonios præsagiuere victoriam, ita coniecta interpretatione, quoniam victa ales illa non caneret. De gallis gallinaceis.

Præsagibunt. Plin. lib. 18. cap. eis.

Præsagient. Plin. lib. 18. cap. eis.

Præsagire quid significet, & eius etymologiam dat Cic. 1. de Diuinat. Sagire enim, inquit, sentire acutè est, ex quo sagæ anus, quia multa scire volunt: & sagaces dicti canes. Is igitur qui antè sagit quam oblata res est, dicitur præsagire, id est futura ante sentire. Idem 1. de Diuinat. Præsagiebat animus frustra me ire quum exirem domo.

Dicimus, Præsagit animus, vt ex superioribus exemplis ostenditur: & Præsagio animo. Liuius 10. bel. Pun. Iam hoc ipsum præsagiēs animo, præparauerat antè naues.

Animus præsagit magna mala. Senec. Theb. 1.

Corpus præsagit gaudia. Lucret. lib. 4.

Voluptatem præsagit multa cupido. Lucan. lib. 4.

Exiguitas copiarum, recessum, non dimicationem mihi iam præsagiebat. Cælius Cic. lib. 8. 10.

Venturam melius præsagit nauita mortem. Propert. libro 3. eleg. 11.

¶ Præsagire, Præsignificare. Lucret. lib. 3.

Et quoniam mentem sanari, corpus vt ægrum
Cernimus, &c. Id quoque præsagit mortalem viuere mentem.

Præsagior, præsagiris, penult. prod. ([illegible]) Deponens, legitur apud Plautum in Bacchid. 15.

Occidi: iam animus isthoc dicto plus præsagitur mali.

Præsagitio, Verbale ([illegible]) Cicero 1. de Diuinat. Inest igitur animis præsagitio intrinsecus iniecta, atque inclusa diuinitus.

Præsagitio dicta, quòd præsagire est acutè sentire. vnde sagæ dictæ anus, quæ multa sciunt. & sagaces canes, qui ferarum cubilia præsentiunt. Festus.

Diuina præsagitio. Cic. 1. de Diuin. Non paruisti mihi reuocanti, quum vterer qua soleo præsagitione diuina.

Præsagium, præsagii ([illegible]) Præsensio, diuinatio. Columel. lib. 11. cap. 1. Quantomuis vtile contingit illico tempestatis futuræ præsagium.

Mentis præsagia. Ouid 2. de Ponto, eleg. 8.

Somni. Stat. 2. Achill.

Irrita. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.

¶ Noctes canunt præsagia. Claud. de bel. Gildon.

Capere præsagium, Vide CAPIO.

Docta spirant præsagia rupes. Claud. 4. Paneg.

Præsagus, penultima producta ([illegible]) Qui præsagire nouit. Claudianus,

-heu mens præsaga futuri.

Malorum præsagus. Lucan. lib. 2.

Ars. Valer. 5. Argon.

Fulmina. Valer. 3. Argon.

Mens mali. Virg. 10. Æneid.

Nares, Vide NARIS.

Pectora præsaga mœrent. Ouid. 10. Metam.

Quies præsaga, Somnium. Stat. 10. Theb.

Suspiria præsaga luctus. Ouid 1. Metam.

Præsanatus, pen. prod. ([illegible]) Adiectiuū. Plin. lib. 26. cap. 14. Vulneribus præsanatis asphodeli radix decocta efficacissima est. Ita legit Hermolaus: licet vulgò Persanatis legatur, & ita in antiquis legimus, inquit Budæus.

Præsanesco, præsanescis ([illegible]) præsanéscere, Antè sanum fieri. Plin. lib. 24. cap. 10. Cortex eius interior cicatrices quæ præsanuere, aperit. Budæus.

Præscateo, præscates, pen. corr. præscatui ([illegible]) præscatēre. Gell. lib. 14. cap. 6. Et simul dat mihi librum grandi volumine, doctrinis omnigenis, vt ipse dicebat, præscatentem.

Præscio, præscis, præsciui, præscitū ([illegible]) præscire, pen. prod. Ante scire. Terent. And. 1. 5.

-nónne oportuit
Præsciisse me antè? nónne prius communicatum oportuit?

Præscisco, præsciscis ([illegible]) præsciscere. Liu. 7. bel. Pun. Quamprimum eos sortiri prouincias, & præsciscere quam quisque eorum prouinciam, quem hostem haberet, volebant.

Longe præsciscere. Virg. 4. Georg.

Præscia, pen. prod. Plinius eadem [illegible] vocat, quæ Græci [illegible], inquit Budæus. Plin. lib. 10. cap. 18. Vnum eorum præscitum transire non queo. Id est augurium & ostentum. Ibidem, cap. 75. Vtrumne sint aliqua præscita animi quiescentis.

Præscius, præscia, præscium, pen. corr. ([illegible]) vt Præscia venturi vates. Virg. 6 Æneid.

Cæli venturi præscius. Valer. 5. Argon.

Lingua præscia. Ouid. 1. Fast.

Mens. Silius lib. 16.

Vox. Valer. 5. Argon.

Præscribo, præscribis, penultima producta. præscripsi, præscriptum, ([illegible]) præscribere, Ante, siue prius scribere. Cicero ad Seruium, lib. 13. 28. Sic enim præscripsimus iis quibus ea negotia mandauimus.

Præscribere, Inscribere. Virg. 6. ecloga,

-nec Phœbo gratior vlla est,
Quàm sibi quæ Vari præscripsit pagina nomen. Gellius libro 11. capite 16.

¶ Præscribere ([illegible]) Præcipere, determinare, legem ponere. Cicero 3. Officiorum, Atque si etiam hoc natura præscribit, vt homo homini quicunque sit, ob eam causam, quòd is homo sit, consultum velit.

Præscribere quæ sunt gerenda. Cic. de Senect. At Senatui quæ sunt gerenda præscribo: & quomodo Carthagini malè iam diu cogitanti, bellum inferatur, multo ante denuntio.

Quid faciam? præscribe. Horat. 2. Serm. sat. 1.

Quemadmodum ius suum persequatur, alicui præscribere. Cicero pro Cecin.

Qualis debeat esse ciuis, alicui præscribere. Cic. pro Flac.

Aliquid præscribere necessitudine. Ad Herennium, lib. 2. Eadem omnia videntur consideranda, quæ necessitudine præscripta sunt.

Constituere & præscribere aliquid. Cic. pro Cecin. Vestra authoritate hoc constituetur, hoc præscribetur.

Iudicare & præscribere. Cicero pro Lege Manilia, Facilè intellexi Quirites, & quid de me iudicaretis, & quid aliis præscriberetis.

Præscribere & imperare. Cicero 4. Academ. Nec vt omnia quæ præscripta & quasi imperata sunt, defendamus, necessitate vlla cogimur.

Curationem valetudinis per somniū præscribere an potest Æsculapius? Cic. 2. de Diuinat.

Præscribere finem rei alicui. Terent. And. 1. 1.

Gyro præscripto structa est pagina. Propert. lib. 3. eleg. 3.

Iura ciuitatibus præscribere. Cic. de Senect.

Iura moréśque maiorum præscribunt. Cicero pro Fonteio, Denique vt oportet bello Gallico, vt maiorum iura moréśque præscribūt, nemo est ciuis Rom. qui sibi vlla excusatione vtendum putet.

Præscribere leges & instituta. Cicero 4. de Finibus, Omnium rerum publicarum rectiones, genera, status, mutationes, leges etiam & instituta ac mores ciuitatum præscripsimus.

Lege præscribunt. Cic. 2. de Legib. Dummodo ea moderata sint, vt lege præscribitur.

Lege & officio præscriptum est, testibus credere. Cicero pro Fonteio.

Modum præscribere. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Munia præscripta. Horat. 2. Serm. sat. 2.

Natura præscripsit homini, vt nihil pulchrius quàm hominem putaret. Cic. 1. de Nat. deor.

Ratio & doctrina præscribit. Cicero 1. de Natura deorum, Arbitramur nos & publicis & priuatis in rebus ea præstitisse quæ ratio & doctrina præscripserit.

Simus igitur ea mente, quam ratio & veritas præscribit. Cicero Torquato, lib. 6. 1.

¶ Præscribere, Prænuntiare, siue prædicere. Cic. in Vatinium, At ibi idem præscribo, ne tuas sordes cum clarissimorum virorum splendore permisceas.

¶ Præscribere, pro Excipere, exceptionem summotoriam obiicere agenti: cum datiuo iungitur. Quintil. lib. 7. Ignominioso patri filius præscribit: de eo solo iudicatio est, an liceat. Marcellus l. 3 D. De prævaricatoribus, Nam si reus accusatori ideo præscribit, quòd dicat se ab alio accusatum & absolutum. Budæus.

Præscriptio, Verbale ([illegible]) Cic. 1. Offic. Ex quo fit, vt ager Arpinas, Arpinatum dicatur: Tusculanus, Tusculanorum, similísque priuatarum possessionum præscriptio. Quædam exemplaria hic legunt descriptio.

Præscriptio ([illegible]) Præceptum, ordo, lex, forma, regula. Cic. 4. Tusc. Omnium autem perturbationum fontē esse dicunt

intemperantiam, quæ est à tota mente, ac recta ratione defectio: sic auersa à præscriptione rationis, vt nullo modo appetitiones animi nec regi, nec contineri queant.

Norma, regula, præscriptio naturæ. Cic 4. Acad. Hanc normam, hanc regulam, hanc præscriptionem esse naturæ. Hoc loco, inquit Budæus, præscriptio non quidem significat quod Græci [illegible], hoc est translationem: sed quod illi [illegible], hoc est formam, siue informationem vocant.

Præscriptio & moderatio. Cic. pro Cælio, Dummodo illa in hoc genere præscriptio moderatioque teneatur.

Legis præscriptio. Cic. 2. de Lege agrar.

¶ Præscriptio { [illegible] } Cic ad Atticum, lib 4, Hæc pactio nõ verbis, sed nominibus & præscriptionibus, multorum tabulis, quum esse facta diceretur, &c. Præscriptio, exceptio, & translatio (inquit Budæus) vnum & idem in re forensi significent. Præscribere etiam, perscribere, subscribere, verba sunt propria fori & iudiciaria, vnde hoc verbum vtraque lingua tractum est. Cicero 2. de Inuentione, Vt in quodam iudicio, quum veneficii cuiusdam nomen esset delatum, & quia parricidij causa subscripta esset, extra ordinem esset acceptum, &c. Quintilianus libro 7. capite 6, De quæstione actionis loquens, Quum ex præscriptione lis pendet, de ipsa re quæri non est necesse. Ignominioso patri filius præscribit: de eo sola iudicatio est, an liceat. Actionis quæstionem eo loco & præscriptionis litem Quintilianus vocat, quam libro 3. capite 6, translationem vocauerat. Iurisconsulti in Pandectis promiscuè excipiendi verbo & præscribendi vsi sunt: licet præscriptionis vocabulum apud recentiores legum interpretes, & apud iuris Pontificij conditores, ad præscriptionis exceptionisque temporis significationem coarctatum sit & præfinitum. Hactenus Budæus.

Inducere præscriptionem. Cic. 1. de Inuent. Hæc ideo diligentius inducitur præscriptio, vt aperte intellecta generali partitione, paucitas generum in partitione seruari possit.

Præscriptionem à translatione differre ait Fortunatianus: quòd illa excludat actionem, hæc differat. Quibus verbis ostenditur latius patere exceptionis quam præscriptionis nomen. Nam præscriptio ad peremptorias tantùm, exceptio verò etiam ad dilatorias refertur. Et ita sumi debet in Rub. D. De exceptionibus & præscriptionibus, vt sit differentia inter hæc duo, licet vulgo doctores aliter sentiant.

¶Præscriptio, Prætextus. Cæsar 3. bell. Ciuil. Vt honesta præscriptione rem turpissimam tegerent.

Præscriptum, præscripti { [illegible] } Certa regula quã sequi deceat. Cic. 2. de Orat. Plura enim multo homines iudicant odio, aut amore, aut cupiditate, aut iracundia, aut dolore, aut lætitia, aut spe, aut timore, aut errore, aut aliqua permotione mentis: quàm veritate, aut præscripto, aut iuris norma aliqua, aut iudicij formula, aut legibus. Idem pro Cluentio, Omnia legum imperio & præscripto fieri videbitis. Quintilianus libro 2. cap. 14, Esset enim rhetorice, res prorsus facilis ac parua, si vno breui præscripto contineretur.

Præscriptum & formula. Cic. in Orat. Quid est quo præscriptum aliquod, aut formulam exprimas, quum in suo quodque genere præstet, & genera plura sint? Hanc metaphoram tunc à ludimagistris sumptam esse, qui pueris dictant, & præscribunt quod ediscant. Vnde Seneca, Pueri, inquit, ad præscriptum discunt.

Certum præscriptum. Quintil. lib. 4 cap. 2.

Ad præscriptum agere, Vide in præpositione AD.

Ex præscripto aliquid agere, Vide EX.

Communi ex præscripto ciuitatis vnamquamque rem administrare. Cic. 2. de Inuent.

Præscripta ad candida currere. Lucretius,

Tu mihi supremæ præscripta ad candida calcis
Currenti, spatium præmonstra callida musa.

Quo loco Turnebus, Putem potius, inquit, calcis legi debere, vt à Cicerone scriptum est, Nunc video calcem ad quam quũ peruentum sit, &c. Ex eo autem sic curriculi finis vocatus est, quòd creta, aut etiam calce notaretur: quod & Lucretius indicauit quũ præscripta candida dixit, intelligens præscriptum, velut cretatum finem.

Dare certum quiddam præscriptum alicuius rei in perpetuũ. Cic. 2. de Inuent.

Seruare præscripta. Cic. 1 Offic.

Præseco, præsecas, penultima correpta, præsecui, præsectum { [illegible] } præsecare, Præcidere. Columel. de Arboribus, cap 19, Radicem arundinis acutæ falce præsectam impendenti plantæ disponito. Varro 3 de Re rustica, capite 16, fauorum qui eximuntur, si qua pars mellis nihil habet, aut habet inquinatum, cultello præsecatur.

Manu celeri aliquid præsecare. Ouid 1. de Remed. amoris.

Qui læsus fuerat, partem Pæantius heros
Debuerat celeri præsecuisse manu.

Id est ante resecuisse, quàm scilicet ignis partem illam inuaderet.

Præsectus vnguis. Horat. de Arte poetica, atque
Præsectum, decies non castigauit, ad vnguem.

Id est, non perfectissimè, accuratissiméque poliuit. à marmorariis opificibus ducta tralatio est. Præsectum autem legendum, non perfectum vt vulgò: præsecare enim vngues propriè dicimus, ex quo præsegmina. Lambinus.

¶ Præsecare, accommodatur aliquando immolantibus. Liuius lib. 5, Inseritur huic loco fabula immolante rege Veientium, vocem haruspicis dicentis, Qui eius hostiæ exta præsecuisset, ei victoriam dari, exauditam.

Præseca, præsecæ, Nomen. Varr. lib 4. de Ling. Lat. Brassica vt præseca, quòd ex huius scapo minutatim præsecatur.

Præsegmen, præsegminis pen. corr. neut. gen. { [illegible] } Pars corporis incisa, amputatio rerum superfluarum. Vnde quæ ex vnguibus scinduntur, præsegmina dicuntur. Plaut. Aulul. 9,

Quin ipsi pridem tonsor vngues dempserat,
Collegit, omnia abstulit præsegmina. Nonius.

Præsens, Præsento, Vide PRÆSVM.

Præsentio, præsentis, præsensi, præsensum { [illegible] } præsentire, Ante, vel prius sentire. Plautus Trinum. 4,

Ni hæc præsensissent canes.

Præsentire, per translationem. Terent. And. 5. 1,

Quum ibi me adesse neuter tum præsenserat. Ouid. epist. 15,

Prima malum nutrix animo præsensit anili.

Animo prouidere, & præsentire. Cæsar 7. bel. Gal.

Certa visione animi præsentire deum esse. Cic. 1. de Nat. deor.

Dolos. Virg. 4 Æneid.

Futura. Cic. 2. de Diuin. Censent esse in mentibus hominum tanquam oraculum aliquod, ex quo futura præsentiant.

Præsentire sermones de se aurium tinnitu. Plin. lib. 28 cap. 2.

Præsentire vtilitatem. Lucret. lib. 4.

Præsentire in posterum. Cic. pro Rab. perduel. reo, Optimi & sapientissimi cuiusque animus ita præsentit in posterum, vt nihil nisi sempiternum spectare videatur.

Præsentisco, præsentiscis { [illegible] } præsentiscere, Idem. Terent. Heaut.

Et ex gnata secum adduxisse ne id tu præsentisceres.

Præsensus { [illegible] } Participium, vel Nomen ex participio. Cic. 1. de Diuin. Satis est non modò plura, sed etiam pauciora diuinè præsensa & prædicta reperiri.

Præsensio, Verbale { [illegible] } Cicero 2. de Natura deorum, Prædictiones verò & præsensiones rerum futurarum, quid aliud declarant, nisi, &c.

Præsepe. Vide PRÆSEPIO.

Præsepelio, præsepelis, pen. corr. præsepeliui, præsepultum { [illegible] } præsepelire. Quintil. Declamat. 9, Video senẽ meliore sui parte præsepultum.

Præsepio, præsepis, pen. prod. præsepiui, præsepitum { [illegible] } præsepire. Circundare, circummunire sepeis, vel circumsepire. Cæsar 1. belli Ciuilis, Aditus autem, atque itinera duo, quæ extra murum ad portam ferebant, maximis defixis trabibus, atque eis præacutis præsepit.

Præsepe, præsepis, penult. prod. neut. gener. { [illegible] } Stabulum dicitur equorum, mularum, & cæterorum animalium. Virgilius 4. Georgicorum,

Ignauum fucos pecus à præsepibus arcent.

Altæ præsepia. Virg. 7. Æneid.

Olida. Iuuen. sat. 8.

Vipera delituit sub præsepibus. Virg. 3. Georg.

Ferre herbas præsepibus. Virg. 3. Georgicorum,

Quum primùm pasti repetent præsepia tauri. Virg. eclog. 7.

Saeuire vinclis in præsepibus. Virg 7. Æneid.

¶ Præsepe, metaphoricè pro mensa accipitur. Horat. lib. 1. epist. 15,

Mænius vt rebus maternis atque paternis
Fortiter absumptis vrbanus cœpit haberi
Scurra vagus, non qui certum præsepe teneret
Impransus, &c.

Porphyrio Satyricè pro mensa dixit præsepe. Mænium scurram voracissimum notat, vt qui non vnam sectaretur mensam. Sic Plaut in Curculion. 2, de parasito quodam,

Tormento non retineri potuit ferreo,
Quin reciperet se huc esum ad præsepem suam.

Quasi diceret, A son auge, A son ratelier, A sa mangeoire. quibus verbis exprimitur voracitas hominis cibum more brutorum animalium deuorantis.

¶ Præsepe, Lupanar. Cicero in Pisonem, Verùm audis in præsepibus, audis in stupris, audis in cibo & vino.

¶ Præsepes, præsepis, penult. prod. fœm. gen. Idem. Varro 1. de Re rustica, cap. 13, Illic laudabatur villa, si habebat culinam rusticam bonam, præsepes latas. In antiquo codice legitur præsepias. Cato cap. 14, Præsepes bubus hybernas & æstiuas faliscas, & equile, &c. Præsepia in Catone Turnebus interpretatur, vbi pabulum bobus ponitur quod minutum est, vt hordeum, lupinum, eruum, vicia, frons, quæ in canali obiicere solemus iumentis: faliscæ autem, in quibus ponitur pabulum gramineũ & herbaceum, vt fœnum, farrago, reliqua, quod quidem præsepis genus rastellarium vulgò vocamus.

Præsepium, præsepij { [illegible] } Locus in quo pabulum animalibus porrigitur. Apuleius lib. 6 Metam. Præsepium meum hordeo pulso repleri iubet, fœnúmque Bactriano camelo sufficiens apponi. Colum. In stabulo sint ampla præsepia.

Plena præsepia. Virg. 3 Georg.

Satura. Virg 3 Georg.

Boues stant ad præsepia. Tibullus lib 2. eleg. 1.

Præsepiola, siue alueoli, sunt cauitates ossiũ, in quibus dentes firmãtur. Galen. in finition. medic.

Præsero, præseris, pen. corr. præseui, præsatum, pen corr. { [illegible] } præserere, Prius serere. Colum. lib. 7. cap 9, At vbi penuria est arborũ, terrenum pabulum consectabimur, & sicco limosum præseremus, vt paludem imitentur. Castigata exemplaria rectè habent Præferemus. Hoc est, pluris faciemus.

Præsertim { [illegible] } Aduerbium, significat Præcipuè, ante alia. Cicero ad Lentulum, lib. 1. 8, Sed te non præterit quàm sit difficile sensum in Rep. præsertim rectum, & confirmatum deponere.

Tantam fuisse obliuionem in scripto præsertim, admirari. Cic. de Claris Orat.

Hac præsertim imbecillitate magistratuũ, præterea nihil possum. Cic. Lentulo, lib. 1. 4

Præsertim quum, Id est hac de causa potissimum. Terentius Eunuch. 5. 2,

—debeam
Credo isti quicquam furcifero, si id fecerim,
Præsertim quum se seruum fateatur tuum?

Præsertim quód. Cic. pro Flac. Facis iniustè Læli, si putas periculo nostro

nostro viuere tuos contubernales, præsertim quòd tua negligentia factum arbitrentur.

Præsertim si, cum indicatiuo. Cic. Curioni, lib. 2. 6, Sera gratulatio reprehendi non solet: præsertim si nulla negligentia prætermissa est. Id est per aliquam negligentiam.

Præsertim vt. Terent. Phorm. 1. 2,

D. Præsertim vt nunc sunt mores, adeò res rediit.

Siquis quid reddit, magna habenda est gratia.

Præseruio, præseruis, præseruiui, præseruitum ([illegible]) præseruire, penult. prod. Inseruire. Plaut. Amphit. 3,

Vt præseruirem amanti meo possem patri.

Præseruo, præseruas ([illegible]) præseruare. Huius nullum exemplum reperi apud idoneos authores.

Præses, Vide PRÆSIDEO.

Præsideo, præsides, penult. correp. præsedi, penult. prod. præsessum ([illegible]) præsidere. Ad opem præstandam præesse, quam præstant propriè vel dij peteantibus hominibus, vel homines ipsi aliis hominibus iniuriam patientibus, vel in discrimen adductis, vt ait Valla lib. 5. Cic. 7. Verr. Vos etiam atque etiam imploro sanctissimæ deæ, quæ illos Ennenses lacus lucósque colitis, cunctæ Siciliæ, quæ mihi defendenda tradita est, præsidetis. Idem 13. Philipp. Testor & vos & Populum Romanum & omnes deos, qui huic vrbi præsident.

Præsidere. Præesse. Sueton. in Tib. cap. 6, Præsedit & Acciacis ludis. Hoc est præfuit.

Aruis præsidet Iupiter. Virg. 7. Æneid.

Foribus cæli Ianus. Ouid. 1. Fast.

Imperio huic & libertati communi præsidet atque præsedit Gallia. Cic. 5. Philipp.

Iudicio alicui. Cic. pro Milone.

Lætitiæ publicæ. Plin. in Paneg.

Ludis. Modest. in l. Annuam. D. De ann. legat.

Orbi terrarum. Cic. 2. Philipp.

Præsidere rebus vrbanis. Cæsar 1. bel. Ciuil.

Templo præsident dij. Cic. pro Lege Manilia.

¶ Præsideo, cum accusatiuo. Tacit. lib. 4. Et haud spernenda illic ciuium, sociorúmque manus litora Oceani præsidebat.

Præses, præsidis, penult. correp. comm. gen. ([illegible]) Tum dij quam homines præsides dicti sunt: illi, in suo quisque numine, suáque vi: hi verò, in sua quisque prouincia, aut vbi rege, aut à populo sibi commissa, vt ait Valla. Quintil. lib. 3 cap. 9, Quòd omnia sic egerit, vt genitum præside bellorum deo incredibile non sit. Vlpian. in l. 4. D. de Officio præsidis, Præses prouinciæ maius imperium in ea prouincia habet omnibus post principem. Hæc ea Valla lib. 5.

Rerum præses Cæsar. Ouid. 15. Metam.

Custos & præses iuuentutis Mercurius. Cic. 7. Verr.

Dea præses terræ. Seneca Hippol. 2.

Libertatis præses & custos Tribunus plebis. Cic. 2. de Lege agrar.

Vrbi & Reipublicæ præsides sunt penates patrij. Cicero pro Domo sua.

Senatus Reipublicæ custos, præses & propugnator. Cicero pro Sextio.

Caruerunt præside Delphi. Ouid. 10. Metam.

¶ Præses, pro Auxiliatore. Liuius lib. 6 ab Vrbe, Dij, deæque, qui Capitolium arcémque incolitis, siccine vestrum militem ac præsidem sinitis vexari ab inimicis?

¶ Præses locus, pro Tuto. Plaut. Casin. 2.

¶ Præsides, qui vulgò patriarum gubernatores dicuntur: inter eos etiam sunt legati regis, qui & vicarij dici possunt. Ea Budæo.

Præsidium, præsidij ([illegible]) Dicitur principale auxilium: vt milites qui in tutela alicuius oppidi collocati sunt, præsidium esse dicuntur, vt ait Valla libro 5. Cæsar. Eo opere facto præsidia disponit, castella communit, quo faciliùs si se inuito transire conarentur, prohibere possit.

Præsidium est dictum, quia extra castra præsidebant in loco aliquo quo tutior regio esset. Varro de Ling. Lat. lib. 4.

¶ Præsidia, pro Castris. Cic. pro Ligario, Tantummodo in præsidiis eratis, animi vero à causa abhorrebant.

Collocare armatos in præsidiis. Cic. 1. Philipp.

Castra & præsidia. Cic. 2. de Orat. Quid? illud quod suprà dixi, solere me cedere (vt planius dicam) fugere ea quæ etiam valde causam meam premerent? quum id non faciunt alij, versantúrque in hostium castris, ac sua præsidia dimittunt, mediocritérne causis nocent, quum aduersariorum adiumenta confirmant?

Propugnaculum & præsidium prouinciæ. Cic. 5. Verr. Classis pulcherrima, Siciliæ propugnaculum, præsidiúmque prouinciæ piratarum manibus incensa est.

Cassa præsidia. Seneca Troade, 2.

Nocturnum præsidium palatij. Cic. 1. in Catilin.

Præsidium regale. Horat. lib. 2. epist. ad Iulium Florum.

Salutare præsidium. Firmic. lib. 6. in præfat.

Præsidium statiuum, quod datur vt aliquis stet in loco aliquo. Cic. 13. Philipp. Hæc mea sedes est, hæc vigilia, hoc præsidium statiuum.

¶ Agitare præsidium. Tacit. lib. 1.

Cingere aliquem præsidiis. Claud. 2. Paneg.

Collocare præsidium, Vide COLLOCO.

Comparare vel quærere præsidium. Cic. pro Sextio.

Confirmare præsidiis aliquam prouinciam. Cicero pro Lege Manilia.

Contrahere præsidia. Cn. Magnus Domitio in Epistolis ad Atticum, lib. 8.

Constituere præsidia in arce, Vide CONSTITVO.

Decedere de præsidio & statione vitæ iniussu imperatoris, hoc est Dei, vetat Pythagoras. Cic. de Senectute.

Deducere præsidia in aliquem locum. Cn. Mag. Domit. lib. 8.

De locis deducere præsidia, Vide DEDVCO.

Præsidio & copiis vitam defendere. Cic. pro Sextio.

Deducere præsidium. Cic. 8. Philipp.

Deijci de præsidio vrbis, & de custodia ciuitatis deturbari. Cicero pro Murena.

Dimittere præsidia. Cic. Fam. 2.

Disponere præsidia. Cæsar 1. de bel. Gall.

Præsidium ferre, vel afferre. Cic. ad Brutum.

Inutile præsidium ferri. Claud. 3 Paneg.

Firmare præsidiis aliquem locum. Cic. Lentulo, lib. 1. 7.

Gerere præsidium, Ferre. Plinius lib. 22. cap. 12.

Habet firmum præsidium locus ille. Cic. pro Lege Manil.

Imponere præsidium ciuitati, Vide IMPONO.

Introducere præsidium in oppidum, Vide INTRODVCO.

Locatus in præsidio, Vide Locatur, in LOCVS.

Mittere in præsidium. Liuius de bel. Pun.

Munire se præsidio. Cic. pro Sextio.

Munire frumentaria subsidia Reipublicæ firmissimis præsidiis classibusque. Cic. pro Lege Manil.

Nudam vrbs præsidio, Vide NVDVS.

Obsidere & occupare Italiam præsidiis. Cicero 2. de Lege agraria.

Occupare præsidia. Seneca Troade, 6.

Opponere præsidium, Vide OPPONO.

Parare præsidia, & Dimittere, contraria. Cicero Sallust. lib. 2. 16, Omnia præsidia, quæ magna & firma paraueram, cum motus hominum non dubio sermone, dimisi.

Ponere præsidia. Cæsar 2. de bel. Gall.

Præponere præsidium alicui vrbi, & Opponere. Cicero de Lege agraria, Si præsidium non præponitur huic vrbi ista colonia, sed opponitur?

Præsidiis redundare. Cic. Præsertim quum tu omnibus vel ornamentis vel præsidiis redundares.

Relinquere præsidium. Cæsar 1. de bel. Gall.

Interclusam præsidiis Italiam tenere. Cic. 2. de Lege agraria.

Tenetur armis præsidiísque tota Italia. Cic. Attico, lib. 9.

Tutari aliquo præsidio caput, ceruices, & iugulum. Cicero pro Sextio.

Venire ad iudicium cum præsidio. Cic. pro Rosc. Amer.

¶ In præsidiis meis versaris. Cic. pro Cecinna, In meis castris, præsidiísque versaris, mea est ista defensio.

¶ Præsidium, interdum est locus ipse, vbi præsidiarij milites collocati sunt. Lucret. lib. 5,

Condere cœperunt vrbes, arcémque locare

Præsidium reges ipsi sibi, perfugiúmque. Et apud Cic. Tuscul. 3, Nec, qui propter metum præsidium relinquit, quod est ignauiæ.

¶ Præsidium, per translationem, omne auxilium dicimus & salutis propugnaculum. Terent. Andr. 5. 2,

-præsidio meo atque hospitis.

Naturæ vel doctrinæ præsidiis omnibus ad dicendum parati viri. Cic. 1. de Orat.

Perfugium & præsidium salutis. Cicero pro Rabirio perduel. reo, Agitur nihil aliud in hac causa, Quirites, nisi vt nullum sit posthac in Repub. publicum consilium, &c. nullum extremis Reipub. temporibus perfugium & præsidium salutis.

Tutela & præsidium bellicæ virtutis. Cicero pro Murena, Omnes vrbanæ res, omnia hæc nostra præclara studia, & hæc forensis laus & industria, latent in tutela ac præsidio bellicæ virtutis.

Innocentiæ leue est præsidium, vbi libido dominatur. Cicero in Oratore.

Fortissimum præsidium pudoris. Cicero pro Sylla, Quot præsidia quàm munita pudoris & pudicitiæ vi & audacia ceperit, quid me attinet dicere aut coniungere cum istius flagitio cuiusquam præterea dedecus?

Præsidium contra feras. Cicero 1. Tusc. Omnes magni etiam superiores, qui fruges, qui vestitum, qui tecta, qui cultum vitæ, qui præsidia contra feras inuenerunt.

Fidu præsidia vmici. Seneca Agamemn. 12.

Grande. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7.

Insigne mœstis reis. Horat. 2. Carm. ode 1.

Magnum in pecunia. Cicero 2. Verr. Vt hoc palàm dictitet, non sine causa se cupidum pecuniæ fuisse, quoniam tantum in pecunia præsidium experiatur esse.

¶ Vltima præsidia discriminis afferre. Iuuen. sat. 12.

Comparat magnum is sibi præsidium ad beatam vitam, qui mortem non timet. Cic. 2. Tuscul.

Firmo præsidio aliquem defendere. Cic. pro Rosc. Amer.

Ferre præsidium labenti & inclinatæ penè Reipublicæ. Cicero Bruto. 18.

Munire præsidia Reipub. Cic. pro Rab. perduel. reo.

.Oppugnat omnium commune præsidium, qui fidem lædit. Cicero pro Roscio Amerino.

Petere sibi præsidium ex aliqua honesta re, quam ne inimici quidem criminari possint. Author ad Herenn. lib. 4.

Præsidia periculis, aut adiumenta honoribus ex cuiusquam amplitudine sibi quærere. Cic. pro Lege Manilia.

Præsidium esse alicui. Terent. Heauton. 5. 2,

Ibi tuæ stultitiæ semper erit præsidium Clitipho.

Præsidio esse. Cic. 7. Verr. Sed quocunque venerint, hanc sibi rem præsidio sperant esse futuram.

Parentibus esse præsidio & decori. Lucret. lib. 2.

Esse præsidio solitudini atque inopiæ contra vim & gratiam. Cic. pro Quintio.

Tegi firmo præsidio amicorum. Cic. pro Sylla.

Præsidiarius, Adiectiuum ([illegible]) Quod paratum est vt præsidio sit. vt Præsidiarij milites, apud Liuium lib. 9. bel. Pun.

Præsidiarij, in vrbibus, qui & custodes. Columella lib. 4. capite 15,

Et præsidiarij malleoli propagandi sunt. Ibidem, cap. 21, Sed nouellis palmit semper vitia renouetur, quæ si satis excreuerint, iugo superponantur: sin aliqua earum vel præfracta, vel parum procera fuerit, locúmque idoneum ubertatis, vnde vitis anno sequenti renouari debeat, in pollicem tōdetur, quem quidam custodem, alij resecem, nonnulli præsidiarium appellant, id est armētum gemmarum duarum vel trium. Vide CVSTOS.

Præsidero, præsideras, penult. correp. præsiderāre dicitur, quum maturius hyberna tēpestas mouetur, quasi ante sideris tempus. Paulus.

Præsignifico, præsignificas, penult. corr. { [illegible] } præsignificāre, Prædicere, Præostendere. Cic. de Diuinat. Aut non censent esse suæ maiestatis præsignificare hominibus quæ sunt futura.

Præsignis, & hoc præsigne { [illegible] } vt Insignis. Ouidius 1. Fastorum, Præsignis facie Corniculana fuit. Id est præstans, vel præ aliis insignis. Budæus.

Gaudeat & Lybica præsignis auunculus hasta. Stat. 4. Sylu. 8.

Facie præsignis mulier. Ouid 6 Fast.

Vertice præsignis. Stat. 4. Sylu 4.

Draco præsignis tribus linguis. Ouid 6. Metam.

Præsigno, præsignas { [illegible] } præsignāre, Prius signare. Cato capite 154, Et ad summum, qua fini culleum capiet, præsignato. Plinius libro 18. cap 4, Incipientes futuri colos ter præsignare semina salina.

Præsilio, præsilis, penult. corr. præsilui, præsultum { [illegible] } præsilire, Ante salire. Plaut. Sticho, 8,

Vt præ lætitia lacrymæ præsiliunt mihi!

Præspargo, præspargis, præspargere. Antè spargere. Lucret. lib. 5,

Flora quibus mater præspargens ante vias

Cuncta coloribus egregiis, & odoribus opplet.

Præstabilis. Præstantia. Vide PRÆSTO.

Prætega, præstegæ, penult. correp. { [illegible] } Locus vbi otij causa sumus sub tectu tantum, patula reliqua parte tanquam sub porticu. Plaut. Pseud. 4.

Facite vt offendam parata omnia,

Vorsa præstega, strata, lauta, que coctaque omnia vti sint.

Præster, masc. gen. Genus serpentis veneuati, Vide PRESTER.

Præsterno, præsternis, præstraui, prçstratum, pen. prod. { [illegible] } præsternere, Antè sternere. Stat. 3 Sylu. 2, Quæ tibi præsternam viuax altaria phœnix.

Præsternere, Præparare. Plin. epist. 103. lib. 5, ad Capitonem, Illud peto præsternat ad quod hortaris, eligásque materiam, &c.

Præstes præstitis, penult. correp. masc. gen. { [illegible] } Idem quod Præses, antistes: Nam antiqui sic præstites dicebant, nunc antistites, inquit Festus.

PRÆSTES Minerua, quòd præiret, & se velut ducem homini exhiberet: ducit enim hominē sapientia, cúmq; per vniuersum terrarum orbem tutissimè comitatur. Itaque non solùm Præstes: sed & Astea Minerua dicebatur: astat enim viro bono, laterique eius hæret fidus comes Macrobius, Martianus & Festus.

Præstites Lares, dicti fuerunt, inquit Ouid. 5 Fastorum, quòd præstent oculis omnia tuta suis. Id est quòd res omnes conseruent, & tueantur in ædibus. His ara constituta fuit Calendis Maij.

Præstigiator, penult. prod præstigiatoris, masc. g. { [illegible] } Qui circunstantibus ita oculorum aciem præstringit, ut non aduertant dolum. Plaut. Pœn 17,

Præstigiator hic quidem Pœnus probus est, &c.

Præstigiator, à scientia dictus. Varro de lingua Latina, libro 4, Similis causa, quæ ab scientia vocantur aliqua, vt præstigiator, monitor, nomenclator.

Præstigiatrix, penult. prod. præstigiatricis, fœm. gen. { [illegible] } Plautus Amphit. 8,

Aut pol hæc præstigiatrix mulier multo maxima est, &c.

Præstigiæ, præstigiarum { [illegible] } Incantationes, delusiones: quæ quadam manuum dexteritate aliæ apparent, quam re vera sint. Cic 6. Verr. Qui prætereuns, lectica paulisper deposita, non per præstigias, sed palàm per potestatem, vno imperio ostiatim totum oppidum compilaret. Quædam exemplaria hic leguot præstigia, neutro genere.

Præstigiæ & fallaciæ. Cicero 3 de Natura deorum, Quid ergo isti doli, quid machinæ, quid fallaciæ, præstigiæque, num sine ratione esse potuerunt?

Præstigiæ & captiones. Cicero 4. Academic. Ne ab iis quæ clara sint ipsa per sese, quasi præstigiis quibusdam & captionibus depellamur.

Præstigiæ verborum. Cic. 4. de Fin.

Petere plausum præstigiæ. Quintil. lib 4. cap. 1.

Præstingo, præstinguis, Compositum à præ & stinguo (quo verbo vtitur Lucretius libro 2) Obtenebro, obscuro. vt Præstinguere oculos, Cicero in Vatin. Hoc verbum tamen in omnibus libris impressis corruptum est. Nam vbicunque legitur perstringere, seu præstrinxit oculos, seu aciem oculorum apud M. Tull & cæteros, legendum præstinguere, vt rectissimè Lambinus adnotauit.

Præstinxit, Præteritum à Præstingo. Lucret. lib. 5,

& omnes

Præstinxit stellas, exortus vti æthereus sol. De Epicuro.

Præstino, præstinas, penul. corr. { [illegible] } præstināre, A præ & stino, Emere est, inquit Fest. id est emendo tenere. Plaut. Pseud. 4,

Ego eo in macellum, vt piscium quicquid est, pretio præstinem.

Idem Capt. 13,

Abiin pisces præstinatum abire?

Præstituo, præstituis, præstitui, præstitutum, pen. prod. { [illegible] } præstituere, Prius statuere, præscribere. Terent. Phorm. 3 2,

Certè hercle si satis commeministi, tibi quidem olim est dies

Quam ad dares huic præstituta.

Tempus quamdiu dicat, alicui præstituere Cic. pro Quintio.

Diem præstituere. Cic. 1. Tusc. Quod tempus natura nobis ut ea quidem dedit vsuram vitæ tanquam pecuniæ nulla præstituta die.

Præsto, præstas, præstiti, præstitum, penult. corr. & præstatum, penult. prod. { [illegible] } præstāre, significat habibere, vel dare. Datiuum cum accusatiuo regit. Plin. Plura hic mihi præstitit, quàm parentes. Id est fecit.

Præstatur. Vlp. in l. Et in contraria D De vsur.

Actiones suas alteri præstare aduersus debitorem. Africanus in l. Si seruus legatus. §. Qui margarita. D. De legat. 1.

Alimoniam parentis elegato præstare. Paulus in l. Mutus. D. De iure dotium.

Per seipsum præstare aliquid Cic. 4 in Catilin Habetis consulem, qui & parēre vestris decretis nō dubitet & ea quæ statueritis, quoad viuet, defendere, & per seipsum præstare possit.

Ad quendam modum aliquid præstare. Quintil. lib. 2. cap. 11.

¶ Amorem præstare, Præbere amoris occasionē, vel potius amorem re ipsa ostendere, siue amicum se exhibere. Ouidius 3. Tristium, elegia 4.

Animum debitam præstare. Cic. Lentulo, lib. 1 9.

Beneuolentiam. Cic. ad Attic lib 9 Nam non mediocriter laboro, vtrique vt tis. mam beneuolētiam præstare possis, quam me hercule te præstaturum confido.

Beneuolentiam memoriamque, quam debet, tibi præstat Pomponius Cic Appio, lib. 3. 10.

Fulminibus & tomæ præstare caput. Id est vitam exponere, &c. Lucanus lib 5.

Consilium suum fidémque in Senatu, & apud populum, & in causis amicorum, & domi & militiæ præstare. Cic. 3. de Orat.

Dignum præstabo me etiam pro laude merentis. Horat. 1. epist. 7.

Diligentiam alicui. Cicero ad Terentiam, lib. 14. 3, Pudet me vxori meæ optimæ, suauissimis liberis, virtutem & diligentiam non præstitisse.

Fauorem præstare & voce & mente. Ouid. 15. Metam.

Fidem. Ouid 3. Fast.

Fidem suam negotiis alicuius. Cic. ad Attic lib. 9, Nunc Romæ omnia negotia Lentuli procuro, sustineo, meúmq; officium, fidem, pietatem iis præsto.

Præstare gaudium. Plinius in Paneg. Præstabísq; gaudium quantum ipse percipies, &c.

Honorem alicui. Ouid 6 Fast.

Debitum honorem patri. Cic 9. Philipp.

Indemnem aliquem. African. in l. Tutor. in princ. D. ad Senatusc. Vellean. & in l. Si à pluribus. D. De legat. 1.

Intellectum euidentiorem præstare. Caius in l. 1. in fine. D. De orig. iur. Id est, rem euidentius explicare.

Iter tutum alicui. Cic. pro Plancio.

Iusiurandum. Plin. epist 269.

Mare tutum. Cic. pro Flacco, Qui quum prædonem nullum cepissent, mare tamen tutum præstiterunt.

Mors omnia præstat. Lucret. lib. 3. Id est, mors omnia relinquit integra, nihil demit, nihil detrahit.

Munus suum. Cic. in Orat.

Obsequium alicuius præstare. Plin. Iun. lib. 10. epist. 2, ad Traianum, Et ciuis, & senatoris boni partibus functus es, obsequium amplissimi ordinis, quod iustissimè exigebat, præstando.

Officium præstare. Cicero Terentiæ, libro 14 4, Neque lege improbissimæ pœna deductus est, quo minus hospitij & amicitiæ ius, officiúmque præstaret.

Operam in re militari. Sallust 3 belli Ciuil. Qui Romæ remansissent, neque intra præsidia Pompeij fuissent, neque operam in re militari præstitissent.

Otia. Ouid. 2. Trist.

Pacem. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7.

Pietatem non tam fratri quàm patriæ. Cic. de Claris Orat.

Principem præstare, Facere quæ sunt principis, exhibere se principem. Sueton. in Tiberio, cap. 33.

Quæstum præstare dicitur res aliqua. Cic. pro Quintio, Funestum est a se rei atque honesto viro ingulari: funestius ab eo cuius vox in præconio quæstum præstitit.

Quæ ratio & doctrina præscripserit, arbitrabamur ea nos præstitisse. Cic. 2. de Nat. deor.

Quod petebat præstiti. Plin. epist 205.

Quod promisi, vix videor præstare posse. Cic. Bruto, 18.

Præstare quod factum est impensæ in bellum. Liuius 2. ab Vrbe.

Satis id magnum est quod potes præstare. Cic. 1. de Orat.

Reuerentiam marito præstare, Reuereri maritum. Plinius epistola 158.

Robur præstare alicui. Claud. 8 Paneg.

Salutem præstare. Lucret. lib. 4.

Salutem integram in periculo alterius communem præstare. Cic. Antequam iret in exil.

Sapientiam & grauitatem. Cic. Titio, lib. 5. 16. In qua non est iam grauitatis & sapientiæ tuæ, quam tu a puero præstitisti, ferre immoderatius casum incommodorum tuorum.

Se præstare, Vide In latenti, in præpositione in.

Se incolumem præstare. Cicero ad Tironem, libro 16 9, In hoc omnem diligentiam si adhibueris, téque nobis incolumem præstiteris, omnia a te habebo.

Præstare se propugnatorem acerrimum. Brutus ad Ciceron. 11. 1, Veteris Antistij talis animus est in Rempub. vt non dubitem quin & in Cæsare & Antonio se prçstaturus fuerit acerrimum propugnatorem communis libertatis.

Sedulitatem præstare alicui. Sedulò alicuius negotium agere. Plinius epist. 62.

Sententiam suam Senatui. Cic. in Pisonem.

Silentium. Liuius 9. bel Pun.

Exima est virtus præstare silentia rebus. Ouid. 2. de Arte.

Saluos

Saluos socios suos authoritate nominis sui præstabant Romani. Cic. pro Lege Manilia.

Solicitudinem præstare. Plin. ep. st. 19. lib. 1.

Spem suam præstare deis. Lucanus lib. 5.

Præsta te eum qui mihi à teneris (vt Græci dicunt) vnguiculis es cognitus. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 6.

Vicem alicuius rei præstare, pro Esse vice alicuius rei. Plin. libro 20. cap. 27.

Vim omnem cui resisti non potest, dominus colono præstare debet. Vlp. in l. Ex conducto. §. 1. D. Locat.

Vires præstare Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8.

Vitam præstare. Ouid. 1. epist. 11.

Vltima præstare iucunda, Id est efficere. Cicero ad Trebatium, libro 7. 17, Perfecto, & vltima expectato, quæ ego tibi & iucunda & honesta præstabo.

Voluntatem suam alicui rei præstare. Cic. Lentulo, lib. 1. 9.

Voluptatem illam quis potest præstare sapienti? Cic. 2. de Finibus.

¶ Præstare plus significat quàm Dare. Seneca 1. de Clementia, cap. 10, Hoc est non dare tantùm salutem, sed præstare.

¶ Præstare aliquem ante ædes. Plautus Mostel. 15. Id est ante ostium adducere.

Præstare aliquem alicui negotio, Præficere. Cicero ad Quintum fratrem, libro 1. 1, Quanta sit in quoque fides, tantum cuique committere. Atque inter hos eos quos tibi comites & adiutores negotiorum publicorum dedit ipsa Respub. duntaxat finibus his præstabis, quos antè præscripsi.

¶ Præstare (ἀναδέχεσθαι, ἐγγυᾶσθαι) interdum accipitur à Iurisperitis pro Periculum rei in se recipere, vel alienæ culpæ dispendium velle luere: vt Præstare euictum, Præstare promissum alienum. Valla lib. 6. cap. 16, Præstare, ast prohibere ne alicui fiat aliquid incommodi: & si non prohibuerint, satisfacere: ita venditor debet præstare vitium rei quam vendit, id est prohibere atque efficere ne emptor damni quid faciat, alioqui satisfacere. Cic. ad Vatinium, lib. 5. 11, De Dionysio, si me amas, confice: quamcunque ei fidē dederis, præstabo. Idem 3. de Orat. Defendebamus quicquid fuisset incommodi in mancipio, id si venditor sciisset, neque declarasset, præstare debere.

Præstare periculum. Cæsar in Commentariis, Neque periculum præstare eorum, sed totam rem ad Pompeium reijcere.

Communem & incertum casum neque vitare quisquam nostrum neque præstare vllo pacto potest. Cic. Sextio, lib. 5. 17.

Præstare culpam. Cic. 1. de Orat. Perge verò Crasse, inquit Mutius. Istam enim culpam quam vereris, ego præstabo.

Damnum præstare. Cic. 3. Offic.

Fidem præstare. Cic. 2. de Diuin. Virtutis auspiciis video esse vsum Deiotarum, quæ vetat spectare fortunam, dum præstetur fides.

Fidem promissi. Liuius 10. bel. Pun.

Fidem præstare publicam. Liuius 2. ab Vrbe

Felicitatem de se præstare nemo potest. Cic. pro Lege Manil.

Periculum iudicij præstare debet, qui se nexu obligauit. Cicero pro Murena.

Promissum præstare. Liuius 3. bel. Maced.

Sumptum nusquam melius posse poni præstabo. Cicero Quinto fratri, lib 3. 17.

Præstare vsuram. Iuuenalis.

Non possum præstare quid quisque nos dixisse dicat. Cicero ad Pætum, lib. 9. 16. Cætera verò quid quisque me dixisse dicat, aut quomodo ille accipiat, aut qua fide mecum viuant ij qui me assidue colunt & obseruant, præstare non possum.

Prædones nullos fore quis præstare poterat? Cic. pro Flacco.

Me non ingratum esse præstabo. Cic. de Prouinc. Consul.

Quod de te sperare, de me præstare possum Cic. Planc. lib. 5. 15.

Præstare nihil debeo, Id est culpa non est mea. Cicero ad Quintum fratrem, libro 3. 17. Ego Trebatium ad Cæsarem misi, qui mihi iam satisfecit: si ipsi minus, præstare nihil debeo.

Ego Messalam Cæsari præstabo, Quasi fide iubebo Cæsari pro Messala. Cic. ad Q. frat. lib. 3. epist. 8.

Præstare aliquem dicimus, quum efficimus ne quid is committat, secus quàm volumus. Cicero ad Quintum fratrem, lib. 1. epist. 1, Iam te vsus ipse erudiuit nequaquam satis esse, ipsum hasce habere virtutes, sed esse circumspiciendum diligenter, vt in hac custodia prouinciæ non te vnum, sed omnes ministros imperij tui socijs & ciuibus. & Reipub. præstare videare. Idem Attico, lib 6. epist. 3, Quem tamen ego præstare non poteram.

Præstare alios, simili loquendi forma vsus est Plin. in Panegyr. vbi inquit, Quantò enim magis arduum est alios præstare, quàm seipsum, tantò laudabilibus, quòd quum ipse sis optimus, omnes circa te similes tui effecisti.

Præstare Rempub. Id est incolumem ab omni incommodo conseruare. Cicero ad Atticum, libro 10, Hac igitur conscientia comite proficiscar, magno equidem cum dolore, nec tam id propter me aut propter fratrem meum, quorum iam acta ætas, quam propter pueros quibus interdum videmur præstare etiam Rempublicam debuisse.

¶ Præstare (διαφέρειν, ὑπερέχειν, προτερεῖν, ὑπερβάλλειν, προέχειν) cum solo datiuo, Melius esse, vel antecellere significat. Terent. Eun. 2. 2,

Dij immortales, homini homo quid præstat? stulto intelligens

Quid interest?

Virtus præstat cæteris rebus. Cic. 4. de Finibus.

Culta incultis præstant. Lucret. lib 1.

Intelligens præstat imperito. Cic. de Claris Orat.

Imperatoribus minutis præstat orator. Cic. de Claris Orat.

Contemplatio rerum cogitatióque longè omnibus studijs in vita præstat. Cic. 5. Tuscul.

Doctus auditor indocto præstat. Cic. de Claris Orat.

¶ Datiuum aliquando regit rei quæ superatur, & ablatiuum rei in qua quis excellit: vt, Præsto tibi scientia. Cic. pro Deiotaro, Tanto

ille superiores gloria vicerat, quanto tu omnibus præstitisti. Quintil. lib. 1. Eloquentia cæteris præstare.

Ætate alteri præstare. Cic. de Claris Orat. Hęc Crassi quum edita oratio est, quam te sæpe legisse certò scio, quatuor & triginta tum habebat annos, totidemque annis mihi ætate præstabat.

Lepôre & humanitate omnibus præstitit Socrates. Cicero 2. de Oratore.

Prudentia cæteris præstare. Cic. 1. de Orat.

Res præstans rebus pondere. Lucret. lib. 2.

Suauitate & breuitate dicendi alijs præstitit Aristoteles. Cicero 2. de Inuentione.

¶ Ablatiuus aliquando omittitur. Cic. 1. Offic. Difficile autem est quum præstare omnibus concupieris, seruare æquitatem, quę est iustitiæ maximè propria. Hoc loco, pro Præesse vel præsidere nonnulli interpretantur. Plaut Bacchid. 20,

Sed Priamus hic multo illi præstat.

¶ Datiuus nonnunquā tacetur. Cic. 1. Offic. Quorum verò patres aut maiores aliqua gloria præstiterunt, ij student plerunque eodem in genere laudis excellere.

Arte bellandi præstabat Claudius. Silius lib. 13.

Patria charitate præstat. Cic. 2. de Legibus.

Facie præstare. Horat. 2. Serm. sat. 4.

Fortunis præstare, Absolutè, pro Longè fortunatissimum, & beatissimum esse. Lucret. lib. 5.

Honore & ætate præstare. Cic. Q. frat. lib. 1. 2.

Ingenio præstare. Lucret. lib. 5.

Iuris Ciuilis intelligentia, atque omni prudentiæ genere Mutius præstitit. Cic. de Claris Orat.

Literis doctrinâque præstare. Cic. 3. de Orat.

Mobilitate. Lucret. lib. 3.

Præstabant numero militum. Cæsar 3. bel. Ciuil.

¶ Accusatiuum cum ablatiuo aliquando regit. Liuius 5. ab Vrbe, Vt nuntiare domum possint, quantum Galli virtute cæteros mortales præstarent

Ablatiuum subticuit Virgil. 11. Æneid. dicens, Ibo animis contrà, vel magnum præstet Achillem. Id est antecellat: vel, vt quidam volunt, repræsentet, exhibeat, vel æqualis sit.

In arte aliqua præstare. Lucret. lib. 5.

Præstat inter. Cæsar 2. bel. Gall. Quòd ciuitas magna & inter Belgas authoritate, ac hominum multitudine præstabat.

Inter suos æquales longe præstare. Cic. de Claris Orat.

Longè multúmque præstat mens atque ratio. Cic. 5 de Finibus.

¶ Præstat ([illegible]) impersonaliter, pro Melius est, & datiuo construitur. Cic. pro P. Sextio, Si hoc uñ est satis quòd hęc omnia delata videntur reditu meo, multo mihi, multo inquam Iudices præstat, in eandem illam recidere fortunam, quàm tantam importare meis defensoribus & conseruatoribus calamitatem. Datiuus rarò exprimitur. Virg. 1. Æneidos,

-sed motos præstat componere fluctus.

Emori potius, quàm seruire præstat. Cic. in Pisonem.

Mori millies præstitit quàm hæc pati. Cic. Attico, lib. 14.

Tacere præstat philosophis, quàm loqui. Cic. 3. de Nat. deor.

Longè multúmque præstat, Vide LONGVS.

Multò præstat, Vide MVLTVS.

¶ Vires præstandi habere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8.

Præstandus, Participium: vt Amor præstandus. Ouidius 4. de Ponto, elegia 10.

Inuidia capitis periculo præstanda Cicero pro Sextio, Designatus Tribunus plebis obtulit in discrimen vitam suam: dixit eam sententiam cuius inuidiam capitis periculo sibi præstandam videbat.

Præstans, Participium (ὑπερέχων) vt Præstans virtute homo. Virgilius 8. Æneid.

Corpore & armis præstans. Silius lib. 5.

Grauitate & prudentia præstans homo. Cic. pro Corn. Balbo.

Longè præstans omnibus ingenio & doctrina. Cic. 2. Tuscul.

Ingenio, iustitia, integritate omnibus præstans vir. Cic. pro Planc.

Literis doctrinâque præstans vir. Cic. 3 de Orat.

Præstans valetudine. Cicero 5. Tusc. An dubitas quin præstans valetudine, viribus, forma, acerrimis, &c.

In oculis præstans, Vide OCVLVS.

Præstans, Nomen (ἔξοχος, ὑπερέχων) vt Præstans animi, Cui est animi præstantia. Virg. 12. Æneid. Idem 6. Æneidos,

-quo non præstantior alter

Ære ciere viros, Martémque accendere cantu.

Sapientiæ præstantissimus. Tacit. lib. 5.

Præstantissimus ingenio. Cic. de Amicit. Quo mortuo, me ad Pontificem Scæuolam contuli, quem vnum nostræ ciuitatis & ingenio & industria præstantissimum audeo dicere.

Numero præstantior omni. Stat. 1. Achil.

Studio ac doctrina præstantissimi Xenocrates & Aristoteles. Cicero 1. Academ.

Victoria & fide præstans alicuius manus. Cic. Cæs lib 7. 5.

Virginibus præstantior omnibus Herse. Ouid. 2. Metam.

Præstantissima fœminarum. Cicero ad Licinium, libro 5. 8, Itaque & præstantissima omnium fœminarum vxor tua, & eximia pietate, &c.

Hoc certè præstantioribus, quo nihil noscere nisi commune. Plin. lib. 11. cap. 5.

Nihil præstantius. Cic. 3 de Finibus.

Alius aliud præstantius. Lucret. lib. 2.

Solidæ laudis ac veræ dignitatis præstantius quid mihi potuit accidere? Cic. in Vatinium.

Præstantia debent ea dici, quæ habent aliquam comparationem. Cic. 5. Tuscul.

¶ Amor præstantior. Ouid. 13. Metam.

Virtute & consilio præstanti extiterunt. Cic. pro Sextio.

Corpore præstanti Nymphæ. Virg. 1. Æneid.
Labor præstans. Lucret. lib. 2.
Munere præstanti donare aliquem. Virg. 5. Æneid.
Excellens & præstans natura. Cic. 1 de Nat. deor.
Numinis præstantia. Ouid. 2. Trist.
Odium præstans. Ouid. 13. Metam.
Ordo præstantior. Stat. 5. Sylu. 1.
Victima labe carens, & præstantissima forma. Ouid. 15. Metam.
Viri præstantes. Stat. 6. Thebaid.

Præstantia, præstantiæ {[illegible]} Excellentia, A præstans fit. Cic. de Amicitia, Fructus enim ingenij & virtutis omnísque præstantiæ, tum maximus accipitur, quum in proximum quenque confertur.
Excellentia & præstantia. Cicero 1. Officiorum, Nobis personam imposuit ipsa natura, magna cum excellentia præstantiáque animantium reliquorum.
Excellens in animorum laude præstantia. Cic. 5. de Finibus.
Animi præstantia. Quintil. lib. 6 cap. 1.
Dignitatis aut fortunæ sua præstantia, æquabilitatem communis iuris transeunt quidam, & intolerantius se iactant. Cic. 2 de Orat.
Ingenij præstantia. Cic. 4. de Finibus, Quum summum bonum posuisset in ingenij præstantia, quam virtutem vocamus.
Mentis præstantiam habet homo, cui tota illius natura pareat. Cic. 5. de Finibus.
Partium præstantia. Cic. 1. Academ. Valetudinem, vires, pulchritudinem in toto: in partibus autem, sensus integros & præstantiam aliquam partium singularum, vt in pedibus celeritatem, &c.
Præstantia remedij Plin. lib. 2a. cap. 3.
Excellentes rerum omnium præstantia dij immortales. Cic. 2. de Diuinatione.
Virtutis, ingenij, fortunæ præstantiam consequi. Cic. de Amicit.

Præstaturus, penult. prod. Participium. Vlpian. in l. Planè vbi. §. Quod si rem. D. De legat. 1.

Præstatio, Verbale {[illegible]} Paulus de legatis 3. l. Si plures gradus sint hæredum, & scriptum sit, Hæres meus dato; ad omnes gradus hic sermo pertinet: sicuti hæc verba, Quisquis mihi hæres erit. Itaque siquis velit, non omnes hæredes onerari legatorum præstatione, sed aliquot ex his, nominatim damnare debet.
Fiscalium præstationum exactores. Firmicus libro 4. capite 3. Et lib. 6. cap. 3.
Familiæ erciscundæ iudiciū ex duabus constat, id est, rebus, atque præstationibus: quæ sunt personales actiones. Vlp. in l. Item Labeo. § Famil. ercisc. D. famil. ercisc.

Præstabilis, & hoc præstabile, penult. corr. {[illegible]} Excellens. Gellius, Chilo præstabilis homo sapientia. Cic. 1. de Finibus. Quem tandem hoc statu præstabiliorem, aut magis expetendum possimus dicere?
Nil melius mundo, nihil præstabilius, nihil pulchrius. Cicero 2. de Nat. deor.
Dignitas præstabilis. Cic. de Prouinc. Consul.
Præstabiles, primæ, & singulares res, quibus Paruæ, vsitatæ & vulgares opponuntur. Cicero 2. de Oratore, Sumendæ res erunt aut magnitudine præstabiles, aut nouitate primæ, aut genere ipso singulares. neque enim paruæ, neque vsitatæ, neque vulgares admiratione, aut omnino laude dignæ videri solent.
Præstabilis & insignis alicuius virtus. Cic. de Arusp. resp. Nil mente præstabilius natura homini dedit.
¶Præstabile, Quod præstari potest, aliquando significare, dicit Sipontinus.

Præsto. Aduerbium, vt vult Sipontinus: alij nomen indeclinabile omnis generis esse volunt: significat Præsens sum {[illegible]} Verbo SVM, ES, EST, iungitur. Plaut. Epid. 13.
Tibi quidem quod ames, domi præsto est. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 5. Tralleis veni ad VI. Calend. Sextiles: ibi mihi præsto fuit L. Lucilius cum literis, mandatísque tuis. Id est mihi occurrit.
Adiré præsto, Vide ADEO, adis.
Præsto adesse. Terent. Eunucho, 5 9.
Sed vbi est frater? C. præsto adest. Poeticè, pro Præsto est.
Præsto domi. Terent. Heaut. 1. 1.
-iamdudum domi
Præsto apud me esse aiunt.
Præsto esse alicui, Præsidio esse, fauere, iuuare. Cic pro Murena, Ius Ciuile didicit, multum vigilauit, laborauit, præsto multis fuit.
Præsto esse, Aduenire, comparere. Author ad Herenn. lib. 4, Hirundines æstiuo tempore præsto sunt, frigore pulsæ recedunt.
Præsto esse ad horam certam. Cic. 4. Verr. Iste homo certus, & diligens ad horam octauam præsto est.
Præsto est ad nutum, & paret. Cicero 3. Verrina, Túne quod videris, quod audieris, quod concupieris, quod cogitaris, nisi id ad nutum tuum præsto fuerit, nisi libidini tuæ, cupiditatíque paruerit.
Locus est præsto. Lucret. lib. 2.
Præsto est vt ancillula. Cic. 2. de Finibus, Præsto esse virtutes vt ancillulas, quæ nihil aliud agerent, nullum suum officium ducerent, nisi vt voluptati ministrarentur.

Præstolor, penult. prod. præstolaris {[illegible]} præstolári, Manere, expectare. Festus, Præstolari is dicitur, qui ante stando ibi, quo venturum excipere vult, moratur. Terent. Eun. 5. 6.
Quem præstolare Parmeno hic ante hostium? Sic Cæsar 2. belli Ciuil. Huius aduentum L. Cæsar filius cum decem longis nauibus præstolans, &c.
Præstolor. Datiuo iunxit Cic. 1. in Catil. Qui tibi ad forum Aurelium præstolarentur armati.
Præstolari (inquit Donatus) Præsto esse, & apparere, hoc est obsequi.

Præstringo, præstringis, præstrinxi, præstrictum {[illegible]} præstringere, Valde stringere: & aliquando leuiter lædere, stringere. Plinius lib. 18. cap 34. Præstringit enim atque percellit hic radices arborum. De borea vento loquitur.
Tempora præstrinxit ferris. Stat. 4. Sylu. 3.
Fauce præstricta laqueo Ouid. in Ibin.
¶Præstringere {[illegible]} Obtenebrare. Vnde Præstigiæ & Præstigiatores Budæus. Liuius. 10. belli Maced. Cum ingenti fragore cæli tonitribúsque & fulguribus præstringentibus aciem oculorum. Cic. in Vatinium, Cuius dignitas & splendor præstringebat credo oculos Vatinij. Vide Perstringo, & PRÆSTIGIÆ.
Lux aliena præstringit oculos. Claud 6 Paneg.
Præstringere præstigias. Cic 3. de Nat. deorum,
-ita omnes meos dolos, fallacias,
Præstigias præstrinxit commoditas patris. Et poeta.
Aciem oculorum vel ingenij, Vide ACIES.
Præstringere aciem ingenij, per translationem, pro Imponere. Cic 1. Verr. Mihi videtur periculum fore ne ille non modò verbis te obruat, sed gestu ipso ac motu corporis præstringat aciem ingenij tui, téque ab institutis tuis cogitationibúsque abducat.
Aciem mentis præstringere. Cic. 1. de Diuinat.
Præstringitur acies ferri eboris[illegible] nitor. Plin. lib. 7. cap. 15. De menstruis. Id est obtunditur & hebetatur. Idem lib. 15. cap. 24. de pomis acerbis, Vis, inquit, tanta, vt aciem gladij præstringat.

Præstruo, præstruis, præstruxi, præstructum {[illegible]} præstruere, Prius ordinare, ædificaréve. Colum. lib. 1. cap 5. Quippe ab imo præstructa, valenter resistent cuncta ea quæ postmodum superposita incumbent.
Præstruere sibi fidem Liuius lib 8 bel. Pun.
¶Præstruo, pro Obstruo. vt Aditum montis præstruere obiice. Ouid. 1 Fast. De Caco.

Præstructus, Participium {[illegible]} vt Hostis præstructus bellis ciuilibus. Claud. de bello Getico.
Præstructus, Ante præparatus, & ex composito siue ex industria factus. Suetonius in Tiberio. cap. 53, Quondam verò inter cœnam porrecta à se poma gustare non ausam, etiam vocare desiit, simulans se veneni crimine arcessitum: quum præstructum vtrumque consulto esset, vt & ipse tentandi gratia offerret, & illa quasi certissimum exitium caueret.

Præsudo, præsudas, penult. prod. {[illegible]} præsudáre, Antè sudare, antè exercere se. Stat. 6. Thebaidos,
-ludúmque super quo Martia bellis
Præsudare parer, seséque accendere virtus.

Præsul, præsulis, penult. corr. masc. g. {[illegible]} teste Phoca, A Præsilio, præsilia fit, quod est Antè salio: It appellabatur apud antiquos, qui primus erat inter Salios Martis sacerdotes, à saliendo dictos, in portandis ancilibus. Valla lib 5.

Præsultor, præsultoris, masc. gen. {[illegible]} Idem qui & Præsultator. Cicero 1. de Diuinatione, Eam quidam rustico Romano dormienti visus est venire qui diceret, præsultorem sibi non placuisse ludis, &c.

Præsulto, præsultas {[illegible]} præsultare, Antè saltare. Liuius 7. ab Vrbe, Si tu permittis, volo ego illi belluæ ostendere, quando adeò ferox præsultat hostium signis, me ex ea familia ortum, quæ Gallorum agmen ex rupe Tarpeia deiecit.

Præsultator, penult. prod. Verbale. Liuius lib 2. ab Vrbe, Visus Iupiter dicere, sibi ludis præsultatorem displicuisse. Præsultatorem vocat eum, qui quasi ludorum prima pars fuerit: qui antequam ludi committerentur, saltauerit.

Præsulsus, Adiectiuum {[illegible]} Valdè salsus, vel antè salsus. Columella libro 6. capite 2, Libratásque offas in præsulsæ adipis liquamine tinctas.

Præsum, præes, præest, præfui {[illegible]} præesse, Præfectum esse. Cic. 4. de Finibus, Omnibus enim artibus volumus attributam esse eam quæ communis appellatur prudentia, quam omnes qui cumque artificio præsunt, debent habere.
Præesse agro colendo. Cic pro Rosc. Amer. Qui præesse agro colendo flagitium putes.
Faciendæ alicui rei publicè præesse. Cic. 7. Verr.
Interesse alicui rei & præesse. Cic. Lentulo, lib. 1. 8.
¶Exercitui præesse. Plancus Senatui, lib. 10. 8.
Ignibus æternis. Ouid 3 Fast.
Imperio Prætorio. Cic. 1. de Diuinat.
Magistratibus leges, populo magistratus præsunt. Cicero 3. de Legibus.
Nauibus & classi Cic. 7. Verr.
Officiis alicuius. Ouid 4. Fast.
Prouinciæ Cic. Lentulo, lib. 1. 9.
Præesse quæstioni dicitur iudex. Cic. pro Rosc. Amer. Quum huic idem quæstioni iudex præesses.
Reipublicæ. Cic. 1. Offic.
Sacerdotiis. Cic. pro Domo.
Sacris. Cic. de Arusp. resp.
Studio alicui. Cic. 1. de Orat.
Temeritati alicuius. Cic. de Amicit. Non paruis ille T. Gracchi temeritati, sed præfuit.
Templo. Ouid. 3. de Ponto eleg. 2.

Præsens, præsentis, om. gen. {[illegible]} Qui adest. Plautus,
Agite si vultis, præda erit præsentium. Id est eorú qui hic adsunt.
Præsens & Absens, contraria. Terent. Eun. 1. 2,
Cum milite isto præsens absens vt sies.
Idem Adelph. 2. 1,
Præsens, abséńsque idem erit. Id est, te absente ant præsente.
Præsens præsenti adsum. Plaut. Mostal. 15. Terent. Adelph. 4. 5.
Quum hanc sibi videbit præsens præsenti eripi,
Abduci ab oculis.
Præsente absente. Terent. Eun 5. 9.
-postulo vt mihi tua domus
Te præsente absente pateat.
Facultas optabilis tui præsentis si mihi esset, nunquam à tuis consilus discreparem. Plancus Ciceroni, lib 10 4.

Cognoscent

Cognoscent omnes tui præsentes, tui absentis amorem. Cic. Lentulo, lib. 1 t.

Præsentem atque audientem, vita priuandum esse dixit. Cic. 4. in Catil.

Viui & præsentes. Cic. 1. Offic. Neque solùm viui atque præsentes studiosos discendi erudiunt atque docent, sed hoc idem etiam post mortem monumentis literarum assequuntur.

Memoria viuorum & præsentium teste aliquem commendare. Cic. 2. de Orat. Duos summos viros, iis qui neutrum illorũ viderint, eorum, quibus ambo illi oratores cogniti sint, viuorũ & præsentium memoria teste, commendemus.

Præsente hoc, nolebam dicere. Terent. Hecyr. 4 4.

Dicerem de eius virtute eo præsente timidius. Cicero pro Cecinna.

Agere gestum præsente Roscio. Prouerbialis locutio, In eos qui doctiores se præsentes docere volunt. Cic. 2. de Orat. Quanquam soles, inquit, sæpe mirari eorum impudentiam, qui agunt in scena gestum spectante Roscio.

Hic est vnus homo ex omnibus, quo præsente minimè ineptus esse vellem Cic. 1. de Orat.

Præsente nobis, pro Præsentibus dixerunt veteres. Plaut. Amph. 8, Nec nobis præsente, aliquis, nisi seruos Africanus adest. Pomponius, Qui apud forum præsente testibus mihi vendidit. Idem, Sine ergo istuc præsente amicis inter cœnam. Varro in Marcellum, Id præsente legatis omnibus, exercitu pronuntiat. Ex Donato.

Adesse, & præsentem esse. Cic. 1. Offic. Ad id solum quod adest, quódque præsens est, se accommodat. De bellua.

Adest præsens, Vide A D S V M.

Præsens non ades. Plaut. Amphit. 1t.

Præsens tecum egi, itémque petiui sæpe per literas. Cic. Curioni, lib. 2 6.

Exponere commodius aliquid præsenti. Cic. Attico, lib. 2. 12.

Præsens hortatur. Horat. lib. 1. epist.

Interfuit, & præsens vidit Cic. 1. de Inuent.

Præsens inuisit. Liu. 1. ab Vrbe, Quin si vigor iuuentæ inest, conscendimus equos, inuisimúsque præsentes nostrarum ingenia?

Præsens succurre Virgil. 9. Æneidos,
Tu dea, tu præsens nostro succurre labori. Vbi Seruius, Non dicit quæ præsens es, sed præsens succurre: id est, cito, statim.

¶Præsens tanquam in manũ aliquid dare. Cic. 2 Offic. Quanquã quod præsens tanquam in manum datur, iucundius est: tamen hæc in posterum gratiora.

¶Præsens ingenio. Plin lib. 17 cap. 1.

¶Ætas præsens. Horat 2. epist. 1.

Animus præsens {[illegible]} Terent. Phorm. 5 8,
Animo virili præsentíque vt sis, para. Virgil. 5. Æneidos,
Nunc viribus vsus, Nunc acri virtus animúsque in pectore præsens. Vbi Seruius, Præsens, fortis: ac si diceret, si adsit quis plenus animi. Cic. 2. de Orat. Sed animus acer & præsens, & acutus, idem atque versutus inuictos viros efficit.

Præsenti animo vti. Cic. 1. Offic. Fortis animi & constantis est, non perturbari in rebus asperis, nec tumultuantem de gradu deiici, vt dicitur, sed præsenti animo vti & consilio, &c.

Præsenti animo dicere. Terent. Eunuch. 4 6. Hoc est confidenti.

Præsenti argẽto, vel pecunia mercari vel vendere. Plaut. Pœnul. 2. Idem Menæch. 14.

Casus præsentis immemor. Ouid. 4. Trist. eleg. 1.

Dolor præsens. Lucret. lib. 6.

Forma dei præsens. Stat. 1. Sylu. 1.

Gratiam præsentem refero Cic. pro Plancio.

Hora præsens Horat. 3 Carm. ode 8.

Præsens malum. Terent. 5. 1,
Præsens quod fuerat malum, in diem abiit: plagæ crescunt, Nisi prospicis.

Mors præsens Virgil. 1. Æneid.

Ad præsentem pastum mendicitatis suæ agros populati. Cic. 11. Philipp.

Præsentem pecuniam soluere. Cic. ad Attic. lib. 1, Pro eo tibi præsentem pecuniam solui imperaui, ne tu expensum muneribus ferres.

Pecuniam præsentem non debitam soluit mulieri Cic pro Cluent.

Pestis. Cic. 3 Philip. Nimirum rectè veneficum appellas à quo tibi præsentem pestem vides comparatam.

Pignore præsenti firmat animum. Vergil 3. Æneid.

Pœna. Cic. 2. de Diuinat. Atqui ne si nauigare quidem velim, ita gubernarem vt somniauerim: præsens enim pœna sit.

In re præsenti. Liu. 10. bel. Maced.

Venire in rem præsentem. Cic. 1. de Orat. An verò si de re ipsa, si de finibus, quum in rem præsentem non venimus, si de tabulis & præscriptionibus controuersia est, &c.

In præsens tempus, vel in posteritatem hæc impendent. Cic. 1. in Catil. Quanta tempestas inuidiæ nubis, si minus in præsens tempus recenti memoria scelerum tuorum, at in posteritatem impendeat.

Ad præsens tempus dissimulato dolore, odium regis in vindictæ occasionem distulit Iustinus lib. 1. de Harpago.

Testibus præsentibus liberam cretionem cognoscere. Cic. Attico, libro 13.

Vires ad nocendum præsentes habere. Cic. Attico, lib. 15.

¶Præsens & Futurus {[illegible]} contraria. Cic. pro Domo, Erat igitur & præsens caritas, & futura fames.

Præteritorum meminit, præsentia cernit, futura præuidet animus. Cic. 1. de Diuinat.

In præsens, In præsenti, Ad præsens, Vide I N & E D.

¶Præsens, non in præteritũ modó accipitur, verumetiam in futurum. vt Horatius in Arte,
Pleraque differat, & præsens in tempus omittat. In præsens, id est in suum tempus, & quãdo tempus dicendæ rei aderit: nisi accipiatur pro in præsentiarum vt idem 3. Carm. ode 16,
Lætus in præsens animus, quod vltra est
Oderit curare. Valla lib. 4

Constituere se cuipiam aduocatum in rem præsentem esse venturum. Cic. 1 Offic.

¶Præsens quandoque dicitur, non quod nunc fit, sed quod tunc fiebat. id est tempore illo tunc præsenti. Cicero, Ego incolumitati ciuiũ primùm, & postea dignitati: ille præsenti potius, quàm futuræ dignitati consulebat. De mortuo loquitur. Hæc Sipont. ex Valla lib 4 de Finib. Cic. ad Q. frat. lib 2. 9, Sed cætera (vt tu scribis) præsenti sermoni reseruamus. hoc tamen non queo differre. Id est, coràm quo erimus.

Præsens iracundia. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 1, Exarsi non solùm præsenti credo iracundia. Hoc est, quæ mihi tunc ex re præsenti obuenerat.

¶Præsens, Potens Horat 1. Carm ode 35. de Fortunæ potentia,
O diua, gratum quæ regis Antium,
Præsens vel imo tollere de gradu
Mortale corpus: vel superbos
Vertere funeribus triumphos. Præsens, potens mutare status hominum. Acron. Ideirco autem præsens pro potente positum est, vel quòd is, qui præsto est, maiorem vim habet, quàm qui abest: vel quòd vsitato loquendi more deos præsentes appellamus, qui in nostris dubiis, ac difficilibus temporibus statim nobis auxilium ferunt. Iam hoc genus loquendi, præsens tollere, tale est, qualia sunt illa, peritus ludere, durus componere, nobilis superare, de quibus vide in N O B I L I S. Lambinus.

¶Præsens {[illegible]} Propitius: quoniam is qui præsens est nobis, propitiatur facilè, si inuocetur, & citius quàm is qui præsens non est. Virgil. 1. Georgicorum,
Et vos agrestũ præsentia numina Fauni. Seruius. Terent Phor. 2. 1,
Ea qui præbet, non tu hunc habeas planè præsentem deum? Donatus, Præsentes dij sunt vel qui statim præstant: vel qui coluntur, & videntur, vt Sol & Luna.

Auxilium præsens. Cic. 6. Verr. Multis sæpe in difficillimis rebus præsens auxilium eius oblatum est.

Auxilium præsentius. Virgil. 2. Georg.

Præsens se præpotens deus. Cic. 2 de Nat. deor.

Deos præsentes videre. Cic. 3. de Nat. deor.

Numen præsentius. Quintil. in Procem. lib. 4.

Præsentior. Ouid. 2. Amor. eleg 8,
At quanto, si forte refert, præsentior ipse
Per Veneris feci numina magna fidem?

Præsentissimum, Præstantissimum, vt apud Virgil. 12. Æneidos,
Dat signum cœlo, quo non præsentius vllum
Turbauit mentes Italas. Id est efficacius. Vnde præsentissimum periculum, Præsentissima medicina, Præsentissimum venenum, id est potens, & in primis efficax.

Præsens medicina: hoc est, quæ præsens & festinum remedium adfert. Colum lib. 2. cap. 14.

Præsentissimum remedium, sanguis de aure emissus. Colum. lib. 6. capite 14.

Præsentia, præsentiæ {[illegible]} Terent. Heaut. 3. 3,
Multa fert libido: ea prohibet facere tua præsentia.

In præsentia, Vide I N.

In præsentia: sed post, Vide I N.

In præsentia & ante oculos proponere periculum. Cic pro Domo.

Desyderium præsentiæ tuæ meo labore minuam. Cic. Licinio, lib 5 8.

Deorum præsentiæ Cic. 2. de Nat. deor.

Declarant præsentiam suam sæpe diui. Cic. 2. de Nat. deor.

Formæ aberat præsentia. Ouid. 2. Fast.

Præsentiam sui facere. Paulus in l. de vnoquoque D de re iudicat. Si sæpe conuenti, præsentiam sui facere noluerint. Hermogenianus in l. contumacia eod tit. Præsentiam sui facere contemnit.

Præsentia animi {[illegible]} Græci [illegible] vocant: Latini præsidentiam, & robur animi. Cic. pro Milone, Neque verò sine ratione certa causa Milonis semper à Senatu probata est. videbant enim sapientissimi homines, facti rationem, præsentiam animi, defensionis constantiam.

Præsento, præsentas {[illegible]} præsentare, Quasi præsens facere. Quintil lib. 12. cap. 2, Frustra docemur, si quicquid audiuimus, prætersluat: & exemplorum, legum, respõsorum, dictorum, benéque factorum velut quasdam copias, quibus abũdare, quásque in promptu semper habere debet Orator, eadem illa vis non præsentet. Alij legunt repræsentat: nec adhibent negationem N O N. Plin. de Viris illustr. Caput ab Achille Ptolemæi satellite, Ægyptio velamine inuolutum, cum annulo Cæsari præsentatum est.

¶Præsentare, Referre, speciem præbere, & quod repræsentare dicitur Plin lib. 30. cap 10, Sarcites bubulas carnes præsentat.

Præsentaneus, Adiectiuum {[illegible]} Quod in præsens subitò fit: seu potius quod præsentem habet efficaciam. vt Præsentanei boleti, apud Senecam lib 15, qui citò enecant.

Remedium præsentaneum ad dentium mobiles firmandos. Plin. lib. 21. cap 31.

Venenum præsentaneum. Gell. lib. 6. cap. 4, Id quoque addidisse venenum sibi Carthaginenses dedisse, non præsentaneum, sed eiusmodi, quod mortem in diem proferret, &c. De Regulo loquitur.

Præsentarius, Aliud adiectiuum. Præsentarium argentum. Plaut. Pœn 9, Quid ais? quia aurum poscunt præsentarium.

Præsumo, præsumis, pen. prod. præsumpsi præsumptum {[illegible]} præsumere, Prius sumere. Plin. lib. 36. cap. 11, Theophrastus author est, potores in certamine bibendi præsumere farinam eius. Scilicet lapidis.

Dapes præsumere Ouid. 3. de Arte.

¶Præsumere animo. Valer. Max. lib. 1.

Præsumere spe bellum. Virgil. 1. Æneidos.
Arma parate animis, & spe præsumite bellum. Vbi Seruius, Aut hypallage est, pro Armis parate animos. aut certè est mutanda distinctio, vt sit, -animis & spe præsumite bellum, mête præoccupate.

Fortunam præsumere. Tacit. lib 12.

Gaudium præsumere. Plin. epist. 10. lib. 2, Vt tâdem percipias gaudium, quod ego olim pro te non temerè præsumo. Id est quibusdam signis intelligo ante tempus.

Ingenium iudicio præsumi Quintil. lib. 2. cap. 4.

Lætitiam præsumere. Plin. in Paneg.

Mollitiem. Horat 2 Serm satyr. 2.

Officia hæredum præsumere, pro Agere, dum superstites sumus, quod hæredum esset Plin. epist. 96.

Remedia præsumere. Tacit. lib. 14.

Supplicium in aliquem. Tacit. lib 1. Hoc est, antè sumere.

Præsumptus, Participium {[illegible]} vt

Piacula præsumpta Sil lib 5.

Præsumpta opinio Quintil lib 2. cap 17, Nihil inuidia valeat, nihil gratia, nihil opinio præsumpta. Apud Tacitû, Præsumpta suspicio, pro eodem dicitur, teste Budæo.

Quies præsumpta. Tacit in vita Agricolæ.

Spes præsumpta. Tacit. lib 3.

Præsumptum est enim ea mancipia quæ rudia sunt, simpliciora esse. Vlpian. in l. præcipiunt. D de ædil edict.

Præsumptio, præsumptionis, Verbale {[illegible]} Antè sumptio, vel anticipatio. Plin. epist. 3. lib 9, ad Paulinum. Alius alium: ego beatissimû existimo, qui bonæ, mansuræque famæ præsumptione perfruitur, certúsque posteritatis cum futura gloria viuit.

Præsumptio, apud Rhetores, dicitur quum id quod in aduersarij causa, vel in iudicis opinione contrarium nobis esse aut fore arbitramur, præoccupamus dicere, & cum ratione dissoluere. Quintil. libro 9, Mirè verò in causis valet præsumptio, quæ [illegible] dicitur, quum id quod obiici potest occupamus, quæ præcipuè procemio conuenit.

Præsuo, præsuis, præsui, præsutum, pen prod. {[illegible]} præsuere, Antè suere. Plin. lib. 18. cap. 19, Cõsecant surculos longitudine binûm cubitorum Mox præsuunt recentibus coriis quadrupedum ob id interemptarum, &c.

Hasta præsuta foliis. Ouid. 11 Metam.

Prætego, prætegis, pen. corr. prætexi, prætectum {[illegible]} prætegere, Idem quod Tegere. Plinius in Panegyr. Veniet ergo tempus, quo posteri visere, visendúmque tradere minoribus suis gestient, quis sudores tuos hauserit campus, quæ refectiones tuas arbores, quæ somnum saxa prætexerint, quod denique tectû magnus hospes impleueris.

Prætendo, prætendis, prætendi, prætentum & prætensum {[illegible]} prætendere, Antè tendere, opponere. Virgil. 9. Æneidos,

-& muris prætendere muros.

Vestem prætendere. Ouid. 3 Amor eleg 5.

Prætendere auribus. Plin epist. 17 lib 7 ad Suram, Initio quale vbique silentium noctis, deinde concuti ferrum, vincula moueri: ille non tollere oculos, non remittere stylum, sed offirmare animum, auribúsque prætendere, tum crebrescere fragor, aduenire, & iam, &c. Alij codices habent, Auribúsque manum prætendere. id est, opponere, ne spectri aduenientis tumultum audiret.

Prætendere tecta Plinius lib. 9 cap 8, Qua de causa prætendi non queunt retia, quæ molem ponderis vllo modo tolerent.

Prætendere sepem segeti. Virgil. 1. Georg. Seruius, Circundare, & opponere.

¶Prætendo, pro Obtendo, & prætexo: datiuo aliquando iungitur, nonnunquam accusatiuo cum præpositione Aduersus. Plinius Iunior epist. 16. libro 4, ad Valerium Paulinum, Studeamus ergo: nec desidiæ nostræ prætendamus alienam. Quintil. 10 Præfat libri 1, de falsis philosophis, Sed vultum & tristitiam, & dissentientem à cæteris habitum pessimis moribus prætendebant.

Ignorantia prætendi non potest Quintil. lib 7 cap 2.

Nomen alicuius prætendere. Cic. in Vatinium, Volo vt mihi respondeas tu, qui te Pythagoricum soles dicere, & hominis doctissimi nomen tuis immanibus & barbaris moribus prætendere, quæ te tanta, &c.

Speciem lætam prætendere fraudi. Claud 2 Paneg.

Verba culpæ prætendere Ouid. 2 de Remed. amor.

¶Prætendere, Præmonstrare, exhibere, vel præ se ferre. Quintil. lib. 8 cap 3, Qui quum loricatus in foro ambularet, prætendebat se id metu facere.

Amicitiam, ac studium alicuius prætendere. Tacit lib. 20.

¶Prætendunt duo vnum debitum. Hoc est contendunt vterque suum esse. Paul. in l. si plures. D. de pact. Vnus tutor plurium pupillorum nomine, vnum debitum prætendentium.

¶Prætendere, Præferre. Virgil. 4. Georgicorum,

-fumósque manu prætende sequaces. Seruius.

Prætentus, Participium {[illegible]} vt Cuspes prætenta. Ouid lib. 3. Metam.

Vella prætenta lacrymas coortas obtegit Seneca Hippol. 8.

Locus prætentus aquis Claud. 1. in Rufin.

Prætentura, prætenturæ, & Prætenturæ, num plur. à prætendendo, id est, ante tendendo & præsidendo dictæ, sunt tanquam quædam castra ante tendentia, vel stationes ante tendentes Ammianus Marcell. libro 1, Ibíque densis inter obsidentium itinera prætenturis, prouincialium & viatorum opibus pascebantur. Iterum, Et quia Mesopotamiæ tractus omnes crebro inquietari sueti, prætenturis & stationibus seruabantur agrariis. Rursus, Salubriter & cautè castra munita, prætenturæ stationésque agrariæ totis rationibus ordinatæ. Meminit Higenus. Verbum militare est. Vide plura apud Turnebum.

Prætener, pen. corr. prætenera, prætenerum, penult. corr. {[illegible]} Valde tenerum Plin. lib. 25. cap. 13, Similis & nomine & effectu, sed alia est capnos, fruticosa, prætenera, foliis coriandri.

Prætento, prætentas, {[illegible]} prætentâre, Prius tentare. Plin. lib. 11. cap. 37, Cornua sunt cochleis ad prætentandum iter.

Calliopa querulas prætentat pollice chordas. Ouid. 5 Metam.

Vires prætentare. Ouid. 8. Metam.

Misericordiam iudicis. Quintil. lib 4 cap 1.

Prætentata & perspecta causa. Cic. 2 de Orat Ideirco tota causa prætêtata atque perspecta, locis omnibus inuentis atque instructis, considerandum est quo principio sit vtendum.

Prætentatus, huius prætentatus, pen prod. {[illegible]} Plin. lib. 11. capite 37, Cochleis oculorum vicem corniculá bina prætentatu adimplent.

Prætenuis, & hoc prætenue {[illegible]} Valde tenue significat. Plin. lib. 11 cap 15, Mel thymosum non coit, & tactu prætenuia fila mittit. Idem lib. 8. cap. 50, Solertiam eius animalis Mutianus visam sibi prodidit, in ponte prætenui. De capris.

Prætepeo, prætepes, penult corr prætepui {[illegible]} prætepêre, Idem quod Ante tepere. Ouid. 2. Amor. eleg 3.

Mollis in obsequium, facilísque rogantibus esses,
Si tuus in quauis prætepuisset amor.

Præter, Præpositio {[illegible]} accusatiuo semper iûgitur, & excipiendi vim habet. Cic ad Attic. lib. 7, Qui omnes præter eum de quo per te egimus, reum me facere tantur.

Ante, & Præter, contraria. Author ad Heren. lib 4, In superioribus libris nihil, neque ante rem, neque præter rem locuti sumus.

¶Præter, Vltra. Quintilianus, Multa erant præter hæc, quæ obiici meritò potuissent. Terent. Adelph 2.3,

Itaque vnam hanc rem me habere præter alios præcipuam arbitror.

¶Præter ripam ira. L. in 8 bel Maced.

Præter mœnia ipsa fluere, Præter Carallitem paludem agmen ductum, Præter Thebas Demetriadem cursum dirigerêt. Præter oram Herculei maris Neapolim transmisit, dixit Liuius Decad 4.

¶Præter, pro Vlterius Lucret. lib 4.

Quæ manet in statione, ea præter creditur ire. De naui.

¶Præter æquum. Terent. Hecyr 2.1,

Meo labori haud parcens præter æquum atque ætatem meam.

Præter æquum & bonum nimium doctus. Terent. Adelph 1.1.

Præter ætatem, Id est Contra, vt ait Donatus. Plaut. Epid. 3,

Præter ætatem & virtutem stultus es. Hoc est, Dedecet ætatê tuam te stultum esse, Non conuenit ætati tuæ, Contra ætatem facis.

Præter cætera, Plus quam cætera. Terent. And. 1.1,

Horum ille nihil egregiè præter cætera
Studebat Cic. 2. Offic. Testis est Phalaris: cuius est, præter cæteros, crudelitas nobilitata. Pro eo quod est, præter cæterorum crudelitatem.

Hoc mihi præcipuum est præter cæteros. Cic pro Sylla.

Præter consuetudinem. Cic. ad Atticum, lib. 3, In altera epistola, præter consuetudinem tuam, diem non adscribis, sed satis significas tempus.

Præter consuetudinem si acciderit aliquid, præter naturam tamen non possit existere Cic. 2. de Diuinat.

Nihil magis ridetur, quàm quod est præter expectationem. Cic. 2. de Orat

Præter fatum, Vide paulo pòst, Præter naturam.

Præter communem fidem quæ omnibus debetur, præterea nos isti hominum generi præcipuè debemus Cic. Q frat. lib. 1. 1.

Præter hæc, Id est Vltra, Amplius. Plaut. Sticho, 6.

Præter hac, apud Plautum sæpius legitur, pro Posthac. In Rud. 14.

-si præter hac
Tu verbum faxis hodie, ego tibi comminuam caput.

Præter libidinem. Terent. Heaut. 1.2,

Fortasse aliquanto iniquior erat præter eius libidinem.

Præter modum gratum est. Cic. pro Plancio, Quem qui reprehenderit, in eo reprehendit, quòd gratum præter modum dicat esse.

Præter modum iustus. Cic. 5 Tuscul. Aristides nónne ob eam causam expulsus est patria, quòd præter modum iustus esset?

Præter modum creuit lacus Albanus. Cic 1. de Diuinat.

Præter modum exterrere. Cic. 2. Offic. Voluptatis blandissimæ dominæ, maiores partes animi à virtute detorquent: & dolorum quum admouentur faces, præter modum plerique exterrentur.

Præter morem atque legem ciuium, Contra consuetudinem, inquit Donatus. Terent. And 5.3.

Præter naturam. Cic. 1 Philip Multa autem impendêre videbãtur præter naturam etiam, prætérque fatum. Id est violenta morte & inopinata. Vide Gell in hæc verba, lib. 13. cap. 1.

Præter opinionem, Contra, inquit Donatus Terent. Hecyr. 5.1,

Nunc quum ego te esse præter nostram opinionem comperi:
Fac eadem vt sis porrò. Id est aliam quàm credebamus.

Præter opinionem aliquid accidere Cic pro Plancio.

Præter optatum illud accidit. Cic in Pisonem, Vt amitteretis exercitum, nunquam mehercule optaui: illud & iam accidit præter optatum meum, sed valde ex voluntate.

Præter sententiam omnia eueniunt Plaut. Merc. 19.

Præter solitum lætus Virgil 1. Georg.

Præter spem Terent. And 2.6,

Præter spem euenit, sentio: hoc malè habet virum.

Præter spem siquid erit, facies vt sciam. Cic. Attico, lib. 15.

Præter spem aliquid dicere. Cic Sulpitio, lib 4 a.

¶Præter Ante Cic. 5. Verr. Serui autem eius qui & moribus iisdem essent, quibus dominus, & eodem genere ac loco nati, præter oculos Lolij hæc omnia ferebant.

Præter ora Tacit. lib. 20.

Montibus anteire, & solem succedere præter. Lucret. lib. 4. Id est, ante solem, vel è regione solis. Lambinus.

¶Præter, Aduerbium, pro Præterquam. Colum. lib. 3. cap. 2, Omnis

incommodi

incommodi patientes præter ceteros Cic. ad Q. frat. lib. 1. 1, Atqui etiam è Græcis ipsis diligenter cauendæ sunt quædam familiaritates, præter hominũ perpaucorum, siqui sunt vetere Græcia digni. Hæc Budæus.

Præter propter. Gell. ex Ennij Iphigenia lib. 19. cap. 10,

Otio qui nescit vti, plus negotij habet
Quàm quum est negotium in negotio
Nam cui quod agat institutum est, nullo negotio
Id agit: studet ibi, mentem atque animum delectat suum.
Hoc idem est, neque domi nunc nos, nec militiæ sumus,
Imus huc, hinc illuc: quum illuc ventum est, ire illinc lubet,
Incertè errat animus, præter propter vitam viuitur. Est autem præter propter vitam viuere, non soli inseruire vitæ, sed multa conquirere quæ nõ desyderat vita, sed superuacanea sint & voluptuaria, minimèque necessaria: quibus tamen occupati impeditique tenemur, quum eis plus temporis & studij, quàm rebus seriis & necessariis impendamus. Turnebus.

Præter, Insuper. Plin. lib. 8. cap. 42. ad finem, Equo ferè qui homini morbi, prætérque vesicæ conuersio. Idem lib. 11. cap. 4. ad finem, Habent autem oculos, prætérque è sensibus tactum atque gustatum.

Præteragere {[illegible]} vt Circumagere. Horat. 1. epist. 15.

Mirandus locus est, & diuersoria nota
Præteragendus equus. Id est, inquit interpres, agendus est equus præter diuersoria nota, id est vltra: quod equi inuitissimi solent facere.

Præterbito, præterbitas, Vide PRÆTERBAO.

Prætercaputsaxi, ex tribus verbis vnum nomen, quo iter ad Garamantas apud Plinium appellatur, lib. 5. cap. 5.

Præterduco, præterducis, pen. prod. præterduxi, præterductum {[illegible]} præterducere, Ducere, vel anteducere Plaut. Milit. 3,

Vt te hodie quasi pompam illac præterducerem.

Præterea, Aduerbium {[illegible]} Id est præter hæc quæ dicta sunt. Terent. Adelph. 2. 2,

Age, noui tuum animum, quasi iam vsquam tibi sint viginti minæ,
Dum huic obsequare, præterea autem te aiunt proficisci Cyprum.

Vbi Donatus, Præterea autem figura. nam veteres libenter coniunctiones multiplicabant. Virgil. 1. Æneidos,

-& quisquam numen Iunonis adoret
Præterea? aut supplex aris imponat honorem? Hoc est postea, ait Seruius.

Addebant præterea Rempublicam conuenturam Calendis Sextilibus. Cic. 1. Philip.

Prudentiam tuam mihi exposuit, & præterea mihi non ignotam, in consuetudine & familiaritate suauitatem tuam adiunxit præterea summam erga se liberalitatem. Cic. Planco, lib. 10. 3.

Lysiadem Atheniensem plerique nouimus: est enim Phædri philosophi nobilis filius, homo præterea festiuus. Cic. 5 Philip.

¶Præterea, interdum habet pronomen tam singularis quàm pluralis numeri inclusum.

De singulari. Virgil. 11 Æneidos,

Si duo præterea tales Idæa tulisset
Terra viros. Id est præter eum Æneam. Cic. Seruio Sulpitio, lib. 4. 3, A me verò sic diligitur, vt tibi vni concedam, præterea nemini. Id est, præter te

Sic Populus Rom. deligit magistratus, quasi Reip. villicos, in quibus siqua præterea est ars, facile patitur. Cic. pro Plancio.

Non possumus huius ciuitatis & cuiuslibet præterea esse ciues. Cic. pro Corn. Balbo.

Expedito homine nobis opus est, & eo qui imperium legitimum habeat, qui præterea authoritatem, nomen, exercitum, &c. Cic. 1. Philip.

Nihilne vobis in mentem venit, quod præterea à Crasso requiratis? Cic. 1. de Orat.

De plurali. Cic. Lentulo, lib. 1. 7, Præterea quidem de Consolaribus, neminem possum aut studij animi erga te, aut officij, aut amici esse testis. Id est, præter eos.

Duo præterea testes nihil dixerunt Cic. pro Cecinna.

¶Præterea, pro præterito tempore & anteacto, non consueta sanè significatione. Agretius Sallustij interpretato Catilina, Præterea, inquit, præteriti temporis: Sallustius, nunquam Hispanos præterea tale facinus facere ausos. Ex Turnebo.

Prætereo, præteris, pen. corr. præterij vel præterij, præteritum, pen. corr. {[illegible]} præterire, Vltra ire. Terent. Eunuch. 4. 2, -dum hæc puto,

Præterij imprudens villam. Idem Adelph. 4. 2,

Præterito hac recta platea sursum.

Præterire verbum est antiquum Et præteriti Senatores dicebantur, quorum nomina tacebantur, in recensendo Senatu. Et præteriti Candidati, in Comitiis apud Ciceronem & Plinium leguntur, quorum ratio in Comitiis non habebatur, & qui repulsam tulerant. Budæus pro iis accipit quorum fama supprimitur ab iis qui eorum merita cognouerunt & virtutem.

Præterire per vias Plaut. Merc. 2. 4.

In platea modò huc, modò illuc præterire. Catul. ad Aurel. 15.

Æstas præterit. Virgil. 2. Georg.

Ætas præterit ad ducendum. Terent. Phorm. 2. 3.

Dies præterit. Terent. Phorm. 3. 2.

Tempus non legis, sed libidinis tuæ præterit. Cic. Attico, lib. 7.

Vnda præterit Ouid. 3. de Arte.

¶Præterire malum, Effugere, vitare. Terent. Hecyr. 3. 4.

¶Præterire aliquid, Nullã de re aliqua facere mentionem, & quasi oblitum esse. Terent. in Prolog. Adelphorum, -pernoscite,

Furtúmne factum existimetis, an locum
Reprehensum, qui præteritus negligentia est.

Omittere, relinquere, præterire. Cic. de Prouinc. Consul. Omitto iurisdictionem in libera ciuitate contra leges, Senatúsque consulta, cædes relinquo, libidines prætereo, &c.

Et, quod pene præterij, Bruti tui causa feci omnia. Cic. Att. lib. 6.

Non prætereundum est ne id quidem. Cic. 3 Verr.

De hoc iure nulla prætereo. Cic. pro Cecinna.

Præterire silentio aliquid. Cic. ad Brut. 15, Tantum omnium laudum excellentiam non queo silentio præterire.

Præterire non potui quin. Cic. ad Attic. lib. 9, Præterire tamen non potui quin & scriberem ad te, & illum mitterem.

Præterit me hæc res. Terent. Hecyra. 5. 4. An temerè quicquam Parmenonem prætereat quod facto vsus sit?

Non te præterit, Hoc est, scis. Cic. ad Attic lib 8, Etsi conueniens, quantum sit commissum sit, quod inter se ne non sint, cõtra legiones, non te præterit. Idem ad Silium, lib. 13. 66, Non me præterit, non eam rem Ephesi expertum esse.

¶Animo præterire suos annos, Animum annis maiorem habere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2.

¶Suffragiis præterire, & repulsam ferre. Cic. 5. Tusc. Sed quum sapiens, & bonus vir, qualis fuit ille, suffragiis præteritur, non populus à bono Consule potius, quàm ille à bono populo repulsam fert, suffragiis præteritur?

Dignos præterire nonnunquam populus solet. Cic. pro Planc.

Filium fratris præterire, pro Nihil ei in testamento relinquere. Cic. 2. Philipp. Vide quàm te amarit is, qui albus aterve fueris ignorans, fratris filium præterit Q. Turij honestissimi Equitis Romani sulque amicissimi: quem palam hæredem semper factitarat, ne nomen quidem perscripsit: quem nunquam viderat, aut nunquam salutauerat, fecit hæredem.

¶Præterire, pro Antecellere, Vincere Varro 1 de Re rust. cap. 1, Hos nobilitate Mago Carthaginiensis præterit Punica lingua. Cic. in Sallust. Neque ab alio vinci potest, neque ipse se omnino reliqua ætate præterire.

¶Prætereor, Passiuum. Cic. 2. de Legib. Ne sumptuosa respersione longæ coronæ, nec aceriæ prætereantur.

¶Præterit, pro Præteriit, vel præteriuit, syncopa poetica. Ouidius 1 Fastorum,

At Numa, nec Ianũ, nec auitas præterit vmbras. Id est, prætermisis.

Præteriens, prætereuntis {[illegible]} Participium. Cic. 1. Verr. Quasi præteriens satisfaciam vniuersis.

Vno aspectu, & præteriens de aliquo iudicat. Cic. de Clar. Orat.

Populus præteriens. Ouid. 3. Amor. eleg. 1.

Currus præteriens. Tibull. lib. 2. eleg. 6.

Præteritus, pen. corr. {[illegible]} Aliud participium.

Ætas præterita quamuis longa, quum effluxisset, nulla consolatione permulcere posset stultam senectutem. Cic. de Senect.

O mihi præteritos referat si Iuppiter annos. Virgil. 8. Æneid.

Labores præteritos meminisse Sil. lib. 3.

Opus præteritum retexere. Ouid. 1. de Remed. amor.

Spatium temporis præteritum. Lucret. lib. 3.

Tempus præteritum nunquam reuertitur. Cic. de Senect.

Nihil relinquere in præteritis. Cic. 4. Acad. Quæ ab his dicuntur sic persequamur, vt nihil in præteritis relinquamus.

¶Præteriti dicuntur etiam extincti. Propert. lib. 2. eleg. 14,

Fas est præteritos semper amare viros.

¶Præteriti {[illegible]} Qui in petitione magistratuum repulsam habuerunt, vt sæpe apud Ciceronem inuenies. Festus, Præteriti Senatores quondam in opprobrio non erant, quòd vt reges sibi legebant, sublegebántque quos in consilio publico haberent: ita post exactos eos, Consules quoque, & Tribunos militum Consulari potestate coniunctissimos, sibi quosque patriciorum & deinde plebeiorum legebant, donec potestas Tribunitia interuenit, quâ sancitum est vt Censores ex omni ordine optimum quenque curiatim in Senatu legerent: quo factum est, vt qui præteriti essent, & loco moti, haberentur ignominiosi.

Ædilitate præteritos scimus Consules esse factos. Cic. pro Planc.

Præterita & futura. Cic. 1 de Diuin. Tum meminit præteritorum, præsentia cernit, futura præuidet.

Memoria præteritorum, futurorum prudentia. Cic. de Senect.

Conuerti præterita in falsum è vero non possunt. Cic. de fato.

Mutare præterita non possumus. Cic. in Pisonem.

In præteritum, Vide IN.

Præteritus dolus est ante litem contra commissus, Præsens verò est post litem commissus. Vlp. in l. apud Celsum. §. quæsitum est an. D. de doli mali & metus except.

Præteritus venter, Vide VENTER.

Præteriturus, penul. prod. Participium {[illegible]} Ouid. 3. de Arte amandi,

Quique vigil custos præteriturus eram.

Præterbito, præterbitas, penult. corr. {[illegible]} præterbitáre, Frequentatiuum, Frequenter ire. Interponitur b, quasi præteriito, præteritas. Plaut Epid. 10,

Caue præterbites illas ædes. quin roges,
Senex hic vbi habitat Periphanes Platenius?

Prærerequito. prætereequitas, pen. corr. {[illegible]} prætereequitare, Equitando prætergredi, vel currere. Liu 3 ab Vrbe, Prætereequitantésque absterrent.

Præterferor, penult. corr. præterferris, prætetlatus sum {[illegible]} præterferri, Prætergredi. Liu. 1 bel. Pun. Sed & Baleares pulso equite iaculabantur in latera, & elephanti iam in mediam peditum aciem sese tulerant: & Mago Numidæque, simul latebras eorum improuida prætetlata acies est, exorti à tergo ingentem tumultum ac terrorem fecére.

Præterlatus, pen. prod. Participium {[illegible]} Lucret. lib. 4,

At quæ pars vocum non auresaccidit ipsas,
Præterlata perit, frustra diffusa per auras.

Præterfluo, præterfluis, præterfluxi, præterfluxum {[illegible]} præterfluere, Vltra, vel iuxta fluere. Varro 3. de Re rust. cap. 16, Cibi

part quod potio, & ea ijs aquæ liquida, vnde bibant, esse oportet: eámque propinquam, quæ præterfluat, aut in aliquem locū influat.

¶Præterfluere, per metaphoram, pro Elabi, pertransire. Cicero 5. Tuscul. Quocirca corpus gaudere tandiu, dum præsentem sentiret voluptatem: animum & præsentem percipere pariter cum corpore, & prospicere venientem, nec præteritam præterfluere sinere. Id est, Non negligere præteritam.

Prætergeo, præterges, prætersi, prætersum, prætergêre. Lucret. lib. 4, de aere,
Isque ita per nostras acies perlabitur omneis,
Et quasi prætergit pupillas, atque ita transit. Ibidem,
Et nostros oculos præterger longior aura. Hoc est, perstringit, prælambit, & sensum titillando sensim pertransit.

Prætergredior, prætergrederis, pen. corr. prætergressus sum {παρεξέρχομαι} prætérgredi, pen. corr. Vltra trāsire. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 7, Cursens Lepta venit, mihíque nuntiauit, te iam castra prætergressum esse.

Præteriens Præteritus, Vide PRÆTEREO.

Prætetlabor, penult. prod. præterlaberis, pen. corr. præterlapsus sum {παραγλιστάνομαι} præterlabi, Iuxta labi. Cic. 2. de Orat. Tum & in sensum & in mentem iudicis intrare non potest: antè enim præterlabitur quàm percepta est.
Tumulum præterlabi. Virgil. 6. Æneid.

Prætermeo, prætermeas {παραπορεύομαι} prætermeare, Iuxta meare. Lucretius,
Sæpe salutantum tactu, prætérque meantum. Pro prætermeātium, causa metri.

Prætermitto, prætermittis, prætermisi, pen. prod. prætermissum {παραλιμπάνω, παραλείπω} prætermíttere, Intactum relinquere, omittere, præterire. Terent. Adelph. 3. 3.
Nihil prætermitto: consuefacio, &c. Cic. de Arusp. responsis,
Siquid est prætermissum aut commissum afferunt.
Prætermitti dicitur, quod aut ignorantia, aut obliuione, aut negligentia præteritur. Omitti verò, quod de industria relinquitur. Cic. 3. Offic. Minimè verò assentior iis, qui negant eum locum à Panætio prætermissum, sed consulto relictum.
Prætermittere & relinquere. Cic. 2. de Orat. Quare Crasse neque tu tua suauitate nos priuabis, vt siquid ab Antonio aut prætermissum, aut relictum sit, non explices.
Prætermittere silentio, quod & Præterire dicitur. Cic. 13 Philipp. Ac ne illud quidem silentio, p. c. prætermittendum puto, quod, &c.
Sine nefario scelere quædam prætermitti non possunt. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. De studiis erga amicum.
Nihil quod ad rem pertinet, prætermittere. Cic. Lentulo, lib. 1. 5.
Ne hoc quidem prætermittendum duxi, te vt hortarer, vt, &c. Cic. Sextio, lib. 5. 17.
Prætermittere & deserere officium. Cic. 1. Offic. Prætermittendæ defensionis, deserendíque officij plures solent esse causæ.
Ne illud quidem prætermittam, Hortensius filius fuit, &c. Cicero Attico, lib. 6.
Hæreditatem prætermittere. Neratius in l. qui patri. D. de acquir. vel omit. hæred. Qui patri hæres extitit, si idem filio impuberi substitutus est, non potest hæreditatem eius prætermittere.
Nullum locum laudandi tui prætermitto. Cic. Cornif. lib. 12. 24.
Neminem prætermittere cui, &c. Cic. ad Brutum, lib. 11. 21, Quid? tu illum tecum solum, aut cum Cæsare, qui neminem prætermiserit, quicum loqui potuerit, cui non eadem ista dixerit?
Nihil prætermisi in te ornando. Cic. ad Plancum, lib. 10. 13, Vt primum potestas data est augendæ dignitatis tuæ, nihil prætermisi in te ornando, quod positum est aut in præmio virtutis, aut honore verborum.
Nihil prætermisi quantum eniti potui, quin Pompeium à Cæsaris coniunctione auocarem. Cic. 2. Philip.
Occasionem prætermittere. Liu. 5. bel. Pun.
Neque vllum officium erga te hominis amantissimi prætermisit. Cic. Lentulo, lib. 1. 8.
Pœnam prætermittere. Cic. ad Brutum, 15, Sed sceleris pœnā prætermittere (id enim est quod vocatur ignoscere) etiam si in rebus tolerabile est, in hoc bello perniciosum puto.
Prætermittere scelus. Cic. ad Att. lib. 9, Quid tu illum Scipionem, quid Faustum, quid Libonem prætermissurum sceleris putas? quorum creditores conuenire dicuntur. quid eos autem, quum vicerint, in ciues effecturos?
Vitia animi prætermittere. Lucret. lib. 4.
Voluptates prætermittere. Cic. 3. de Nat. deor.

Prætermissio, Verbale {παράλειψις} Cic. in Topic. Formæ igitur sunt hæ, in quas genus, sine vllius prætermissione diuiditur.

Prærernauigo, prænauigas, pen. cor. {παραπλέω} prænauigâre, Iuxta, vel vltra nauigare.

Prærernauigatio, Verbale {παράπλευσις} Plinius libro 4. cap. 12, Ab hac Ægina liberæ conditionis XVII M. P. cuius XX M. P. prænauigatio est.

Prætero præteris, pen. corr. prætriui, prætritum, pro. prod. præterere. Plin. lib. 11. cap. 37, Timarchus Nicoclis filius Paphij, duos ordines habuit maxillarum. Frater eius non mutauit primores, ideóque prætriuit.

Prætepropter, vna dictio est, significans Præterquam propter, hoc est propter aliam causam, quàm propter eam de qua loquimur: vt, Præterpropter vitam viuitur, hoc est propter aliam causam viuitur quàm vt viuatur, vt puta propter laudem, propter virtutem, propter gloriam. Sipontinus. Vide PRÆTER.

Præterquam {πλὴν, πλὴν εἰμὴ, εἰμὴ} Vnica dictio est, quæ requirit semper præcedentem casum, quia idem verbum subintelligitur. vt, Nemo id dixit præterquam Cicero. Nullius id interest præterquam patris. Nulli id placuit, præterquam Cæsari. Neminem præterquam Prætorem timeo. O vos omnes præterquam Plato, legite. A nemine, præterquam à Socrate didici. Terent. And. 4. 5,
-verbum si mihi
Vnum præterquam quod te rogo, faxis: caue.
Nullas iis præterquam ad te dedi literas. Cic. Appio, lib. 3. 7.
Pro tantis rebus nullum à vobis præmium postulo, præterquam huius diei memoriam sempiternam. Cic. 3. in Catil.
Præterquam, Aliter quàm. Liu. lib. 1, Vocata ad concilium multitudine, quæ coalescere in populi vnius corpus nulla re præterquam legibus poterat, iura dedit.
Præter quàm disiunxit Plautus, interposita altera dictione, in Persa, 10,
Virgo atque mulier nulla erit, quin sit mala,
Quæ præter sapiet, quàm placet parentibus.
Præterquam quòd, nonnulli vnam dictionem existimant esse, significátque Nisi quòd. Terent. Heaut. 2. 4.
Nam, dum abs te absum, omnes mihi labores fuere, quos cepi leues
Præterquam tui carendum quòd erat.
Præterquam quòd Reipubl. consulere debemus, tamen tuæ dignitati ita fauemus, vt omne nostrum consilium, studium, officium, operam, laborem, diligentiam ad amplitudinem tuam conferamus. Cic. Planco, lib. 10. 1.
Præterquam quòd, & præterea. Cic. 5. de Finib. Hoc autem loco tantum explicemus, hæc honesta quæ dico, præterquam quòd nosmetipsos diligamus: præterea suapte natura per se esse expetenda indicant pueri, in quibus vt in speculis natura cernitur.
Præterquam qui. Terent. Eunuch. 1. 1,
Neque præterquam quas ipse amor molestias
Habet, addas
Præterquam si. Plin. lib. 8. cap. 15, Tergoria ad scuta, galeásque impenetrabilia, præterquam si humore madeat.
Præterquam semper, pro Quum semper. Gell. lib. 15. cap. 1, Declamauerat Antonius Iulianus rhetor, præterquam semper aliàs, tum verò minimum quàm delectabiliter & fœliciter.
Præterquam, sequente Etiam. Cels. lib. 1. cap. 9, A quo verò frigida infusa, præterquam capiti, etiam stomacho prodest. Id est, non tantùm capiti, sed etiam, vel præterquam quòd capiti prodest.

Præterrado, præterradis, præterrasi, pen. prod. {παραξύω} præterrádere, Idem quod Radere simplex. Lucret. lib. 4,
Præterradit enim vox fauces sæpe. Legitur & Præterea radit vox, &c.

Præteruecho, præteruehis, pen. corr. præteruexi, præteruectum {παρακομίζω} præteruéhere, Trans, vel vltra vehere. Cic. 7. Verr. Tandiu in imperio suo classem istu Prætor diligens vidit, quandiu conuiuium eius flagitiosissimum prætervecta est. Idem 5. de Finib. Neque enim vocum suauitate videntur, aut nouitate quadam & varietate cantandi reuocare eos solitæ, qui præteruehebantur: sed quia multa se scire profitebantur. De Sirenum cantibus.
Litora præteruectus aquis. Stat. 5. Thebaid.
Ostia præteruehi. Virgil. 4. Æneid.
Præteruehere, pro Præteruehi. Sueton. in Augusto, cap. 93, C. Nepotem, quòd Iudæam præteruehens, apud Hierosolymam non supplicasset, collaudauit.
Præteruecta scopulos oratio, per translationem, pro Difficiliora explicauit, & percurrit. Cic. pro Cælio, Sed quoniam emersisse iam è vadis, & scopulos præteruecta videtur oratio mea, perfacilis mihi reliquus cursus ostenditur.
Præteruecta est oratio mea aures vestras. Cic. pro Corn. Balbo, Etenim ei succedo orationi, quæ non præteruecta sit aures vestras, sed in animis omnium penitus insederit.
Præteruehere aliquid silentio, Idem quod Præterire silentio. Cic. 7. Philip. Magna spe ingredior in reliquam orationem, p. c. quoniam periculosissimum locum silentio sum præteruectus.

Præteruectio, Verbale. Cic. 7. Verr. Monumentum sceleris audaciæque suæ voluit esse in conspectu Italiæ, vestibulo Siciliæ præteruectione omnium, qui vltro citróque nauigarent.

Præteruerto, præteruertis, præteruerti, præteruersum, præteruértere, Antè vertere: & per translationem, pro Prius dicere. Cicero 1. de Diuinat. De quibus quid ipse sentiam, si placet, exponam: ita tamen si vacas animo, neque habes aliquid quod huic sermoni præteruertendum putes. Quidam hîc legunt præuertendum.

Præteruolo, præteruolas, pen. corr. {παραπέτομαι} præteruolare, Celeriter præterire, & quasi vltra volando effugere. Cic. 3. de Orat. Sententiæ quæ sæpe acutæ, non acutorum hominum sensus præteruolant. Idem 4. Acad. Hæc duo proposita non præteruolant, sed ita dilatant, vt non mediocrem curam adhibeant & diligentiam.
Ales præteruolat. Cic. in Arato,
Hic se iam totum cæcas Equus abdit in vmbras,
Quem rutila fulgens pluma præteruolat Ales.
Parua puppe lacum præteruolat ocyus. Claud. de bel. Get.
Hasta præteruolat auras. Sil. lib. 10.

Prætexo, prætexis, prætexui, prætextum {παραπεποίκιλμαι, ὑφαίνω} prætéxere. Ausonius in gratiarum actione ad Gratianum imperatorem pro Consulatu, Tu Auguste venerabilis, defessus maximo bello, assultantibus tot millibus Barbarorum, quibus Danubij ora prætexitur. Id est cooperta. Ouid. 1. de Arte,
Quid referam Baias, prætextáque littora velis? Plinius quoque prætexta tuguriorum posuit lib. 16. cap. 9, Cortex è fago, tilia, abiete, picea in magno vsu agrestium. Vasa corbésque, ac patentiora quædam, messibus conuehendis, vindemiísque faciunt, atque prætexta tuguriorum. Hoc est, *borda* tecti ipsorum tuguriorum. Baysius.
Litora prætexere. Virgil. 6. Æneid.
¶Prætexere {προοικονομεῖν} Prius ordinare & componere. Cic. 2. de Orat. Sic omnia quæ fiunt, quæq; aguntur acerrimè lenioribus principiis natura ipsa prætexuit.
Prætexere retia. Plin. lib. 16. cap. 1.
¶Prætexare, Cooperire. Plinius libro 6. cap. 25, Semper fuit Parthia

thia in radicibus montium sæpius dictarum, qui omnes eas gentes prætexunt.

¶Prætexere authores quos sequamur, pro nominatim & ordine nominare. Plin. lib. 18 cap 3.

¶Prætexere { [illegible] } Obtendere, colorem quærere, inquit Budæus Virg 4. Æneidos.

Non tamen Anna nouis prætexere funera sacris
Germanam credit. Vbi Seruius, Prætexere, Prætendere, abscondere. Ibidem, Coniugium vocat: hoc prætexit nomine culpam. Cicero in Pisonem, Neque enim quisquam potest exercitum cupere, apertéque, vt non prætexat cupiditatem triumphi.

Prætexens, Participium { [illegible] } Tibul. lib. 1. eleg 4,
Quamuis prætexens picta ferrugine cælum.

Prætextus, Aliud participium { [illegible] } vt Templum prætextum Augusto nomine: Id est inscriptum nomine Augusti Cæsaris, siue Augusto dicatum Ouid 5. Fast.

Calumnia prætexta. Cic. 1. in Catil. Tongillum mihi eduxit, quem amare in prætexta calumnia cœperat.

Prætextus, huius prætextus [[illegible]] pro Obtentu ponitur, quod Cicero Per causam, & per simulationem dicere solet. Suet. in Tiberio, cap. 18. Omnium inimicitiæ hoc prætextu ad vos deferentur.

Prætextum etiam neutro genere dicitur Sueton. de Cæsare, cap. 30, Et prætextum quidem illi ciuilium armorum hoc fuit: causas autem alias fuisse opinantur. Seneca epist 72, Sed illud pulcherrimum capi prætextum optimates, &c.

Prætexta, prætextæ { [illegible] } Substantiuum est, siue Prætexta toga, Genus vestimenti oblongum ac talare, quo pueri vtebantur vsque ad annum decimumseptimum: quo tempore togam virilem sumebant, deposita prætexta puerili Ouid 4. de Ponto, eleg. 9.

Prætexta quatuor hominum genera vtebantur, pueri, ad vsque tirocinij diem, hoc est ad annum ætatis 17. magistratus omnes vrbani: quod vtrunque nemo, vt opinor, paulo humanior ignorat: præterea, quod obseruatum non ita vulgo credimus, magistri collegiorum, dum ludos compitalitios faciebant, & Senatores omnes, quum deorum festos celebrabant dies. de magistris collegiorum docuit me locus in oratione in Pisonem, quo in loco sunt hæc: Qu. Metellus designatus consul, quum quidam tribunus pl. suo auxilio magistros ludorū ludos facere iussisset, priuatus fieri vetuit. tum, quum in calendas Ianuar. compitalitiorum dies incidissent, Sex. Clodium, qui nunquam antea prætextatus fuisset, ludos facere, & prætextatum volitare passus es. quibus verbis Pedianus hæc subiungit, Solebant magistri collegiorum ludos facere, faciebant compitalitios prætextati. Erat autem satis turpe mendum in iis verbis, Magistros ludorum ludos facere. nam est in omnibus, qui ad hanc diem impressi leguntur, libris, Magnos ludos facere. quum loquatur Cicero non de magnis ludis, sed de compitaliciis. vt omittam duo argumenta, vnum, quòd illud, Facere iussisset, aliquid omnino desiderabat. quem enim tribunus ille ludos facere iussisset? alterum, quòd Pedianus ita loquitur, vt significet magistrorum in oratione fieri mentionem. quam facile autem ex magistros, fieri potuerit, magnos, literarum declarat similitudo, præsertim si, magistros, paucioribus literis, apice superimposito, scribatur. De senatoribus autem ex iis verbis, quæ sunt oratione 2. in Antonium, coniecit: Nescis, heri quartum in circo diem ludorum Romanorum fuisse? te autem ipsum ad populum tulisse, vt quintus præterea dies Cæsari tribueretur? cur non sumus prætextati? cur honorem Cæsaris tua lege datum, deseri patimur? Ex commentario Pauli Manutij in orationem pro Sextio.

Prætexta pulla, nulli alij licebat vti, quàm ei qui funus faciebat. Paulus.

Prætexta toga. Cic. 3. Verr. Neque te tam commouebat, quòd ille cum toga prætexta, quàm quòd sine bulla veneerat.

Facibus maritis cessit prætexta. Propertius lib. 4 eleg 12. Hoc est, prætexta qua in ætate induebar puerili, cessit nuptiis, in quibus faces adhibebantur.

Demissa prætexta ad talos. Quintil. lib. 5. cap 13.

Mutare prætextam paludamento, Vide MVTO.

Prætextæ actiones seu comœdiæ, dictæ à prætexta, quòd in his feré regum aut magistratuum acta comprehenduntur, qui principio prætexta toga vtebantur.

Prætextæ appellantur, quæ res gestas Romanorum continent scriptas. Festus.

Docere prætextas. Horatius in Arte. Vel qui prætextas, vel qui docuere togatas. Id est, inquit Acron, Et qui prætextatas fabulas fecerunt, vel togatas, meruerunt minimum decus. Prætextatam dicunt Tragœdiam, Comœdiam togatam. Alij autem dicunt prætextatam & togatam Comœdias esse, sed togatas in quibus Græca argumenta sunt, in quibus Latina, prætextatas. Hactenus Acron.

Insectari prætextam. Quintil. lib 5 cap. 13, Habitus sectè incusari solet. Vt aduersus Quintium Cicero, non hæc solùm, sed ipsam & prætextam demissam ad talos insectatus est.

Prætexta dicta est, quòd purpura circumtexta erat. Pedianus in Præturam Vrbanam, author est, prætextam nobilium fuisse tam mulierum quàm virorum. Cic. 3. Verr. Eripies igitur pupillæ togam prætextam? detrahes ornamenta non solùm fortunæ, sed etiam ingenuitatis? Prætextam Cicero pupillæ tribuit, quam nubentes deponebant, inquit Festus. Rursus Cic. 3. Verr. de pupillo quodam, Neque te tam commouebat, quòd ille cum toga prætexta, quàm quòd sine bulla veneerat. Ex Budæo.

Erat iam magistratuum prætexta. Tacit. lib. 19, Sed vbi Cecinna prætexta & lictoribus insignis dimissa turba Consul incessit, exarsere victores. Sic apud Cic pro Domo, Videre prætextatos inimicos. Id est in magistratu positos. Ad ea quæ dicta sunt pertinet illud Plinianum lib. nono, cap 36, de purpura loquentis, Huic fasces securésque Romanæ viam faciunt: idémque pro maiestate in pueritia est: distinguit ab equite curiam: dijs aduocatur placandis, omnémque vestem illuminat: in triumphali miscetur auro. Allusit enim his verbis Plinius ad purpuram magistratuum: & ad eam qua pudor ingenuitatis significatur, vt inquit Macrob. lib. 5 Saturnal. cap. 6: & ad sacerdotalem prætextam, qua sacris operatores vtebantur: & ad triumphalem, & ad laticlauum, quod insigne est Senatoriæ dignitatis, discriminans Senatum ab equestri ordine: eratque non toga, sed tunica. De triumphali Suetonius in Tiberio, cap 17, Triumphum, inquit, ipse distulit, mœsta ciuitate clade Variana: nihilominus vrbem prætextatus & laurea coronatus intrauit. Lucius Valerius apud Liuium lib. 4. de bello Macedon. in oratione quam habuit pro fœminis ius auri ac purpuræ postulantibus à Senatu, M Catone reclamante, Purpura, inquit, viri vtemur, prætextati in magistratibus, in sacerdotiis: liberi nostri prætextis purpura togis vtentur: magistratibus in colonijs, municipijsque, hic Romæ infimo generi magistris vicorum, togæ prætextæ habendæ ius permittemus: nec id vt viui solùm habeant tantum insigne, sed etiam vt cum eo cremetur mortui. fœminis duntaxat purpuræ vsum interdicemus? Quibus verbis omnem prætextæ vsum complexus Liuius, ed etiam amplius docuit: eos, qui in magistratu moriebantur, prætextatos in rogum ferri, eum prætextáque cremari solitos esse Romæ. Ex Valerio item intelligere datur hunc morem fuisse, vt Prætor qui iudex quæstionis, & quæsitor rerum capitalium dicebatur, non antè sententiam in reum noxæ capitalis pronunciaret, quàm prætexta exuta. Sic enim inquit lib 9. cap 12, Consimili impetu mortis C. Licinius Macer, vir Prætorius, Repetundarum reus: dum sententiæ dicerentur, in Mœnianum conscendit. Siquidem quum M. Ciceronem, qui id iudicium cogebat, prætextam ponentem vidisset: misit ad eum qui diceret se non damnatum, sed reum perisse, nec sua bona hastæ posse subijci: ac protinus sudario, quod fortè in manu tenebat, ore & faucibus suis coarctatis, incluso spiritu, morte pœnam præcurrit. Ex Budæo.

Prætexta etiam pro honore & dignitate fastigióque ponitur. Val. Max. lib 7 cap 5. Sed vt comitiorum maximum crimen referam, M. Porcius Cato plus moribus suis Præturæ decoris adiecturus, quàm prætextæ eius splendoris ipse laturus, eam sequi illam à populo aliquando non potuit. Prox ma dementiæ suffragia, quæ quidem satis graues pœnas erroris sui pependerunt: quoniam quem honorem Catoni negauerat, Vatinio dare coacti sunt. Ergo si verè æstimare volumus, non Catoni tunc Prætura, sed Præturæ Cato negatus est.

Prætextatus, pen prod. Adiectiuum { [illegible] } Prætextati pueri dicebantur, qui prætexta adhuc & bulla vtebantur, quod fiebat vsque ad annum decimumseptimum: quo tempore togam virilem sumebant, deposita prætexta puerili, vt meminit Cicero de Amic. Ego autem, inquit, à patre ita eram deductus ad Scæuolam, sumpta virili toga. Bud.

Amicitia prætextata dicta, iam inde à puero cœpta, apud Martialem Bayf.

Filij triumphantium prætextati Cic. pro Murena.

Prætextati & prætextatæ, Pueri & puellæ, Ingenui & ingenuæ: quâ dictione vsus est author Institutionū iuris, in tractatu De iniuriis, Siue quis matremfamiliâs, aut prætextatum, prætextatámve affecturus fuerit. Iuuen Saty. 10, Nec prætextatum rapuit Nero longum, edem, vel Stramosum. Budæus.

Prætextatæ puellæ dicebantur à prætextis quas nubentes deponebant Budæus. Catul epigr 56.

Pupillus prætextatus. Cic 3 Verr.

Prætextati anni à Plinio dicuntur lib 33 cap. 1, pro Annis pueritiæ. Et ætas prætextata, Gellio lib. 1 cap. 13. Noct. Attic. dicitur. Budæus.

Prætextati mores, etiam Festo dicuntur, in integris codicibus, & Macrobio: & Iuuenali Saty. 2. Budæus.

Prætextatus sermo Festus in integris codicibus, Prætextatum sermonem ab eo dictum putant, quòd prætextatis nefas sit obscœno verbo vti. Alij dici putant, quòd nubentibus depositis prætextis, à multitudine puerorum obscœna clamentur. Ideoque prætextatum sermonem appellabant, qui nihil obscœnitatis haberet. Contra hanc tamen Festi opinionem Suetonius, Gellius, Macrobius prætextatum sermonem acceperunt, pro eo qui apertè rem obscœnam significat. Sueton. in Vespasiano, cap. 22, Erat enim dicacitatis plurimæ, & sic scurrilis ac sordidæ, vt ne prætextatis quidē verbis abstineret. Macrobius lib. 2. Saturnal. Hæc nobis sit literata lætitia, & docta cauillatio vice planipedis & sabulonis impudici, & prætextata verba iacientis. Ex Budæo.

Affectari prætextatum aut prætextatam à Iustiniano dictum est, pro eo quod est, Pudorem pueri ingenui, aut puellæ suggillare: & notam infamiæ, tanquam scorto masculo, fœmininóque inurere. Ex Budæo.

PRÆTEXTATVS, cognomen Papyrij fuit, quòd in ætate prætextata summam prudentiam ostenderit. Macrobius.

Prætimeo, prætimes, penult corr. prætimui { [illegible] } prætimēre, Valde timere. Plaut. Amphitr 3,
Mirum non est æneum si sibi prætimet.

Prætor, Prætoris { [illegible] } Omnis magistratus appellabatur, cui pareret exercitus. Victorinus, Notare debemus, omnes magistratus Prætores appellatos: sed Patres, quo tempore L. Sextius primus ex plebe Consul creatus, Furium Camillum primum Prætorem vrbanum, qui ius in vrbe diceret, crearunt. Mox vno Prætore non sufficiente, quòd multi peregrini in ciuitatem venirent, alius creatus est peregrinus: eo quòd plerunque inter peregrinos ius dicebat. Capta deinde Sardinia, alijsque prouinciis, totidem Prætores quot prouinciæ in ditionem venerant, creati sunt, partim qui vrbanis rebus, partim qui prouincialibus præessent. Hactenus Victorinus. quæ omnia desumpsisse videtur ex Pomponio Iurecons. De origine iuris. l. Necessarium. Et paulo pòst. § Capta deinde Sardinia. Liuius libro 5, scribit primum Prætorem ex Patribus, qui ius in vrbe diceret, creatum fuisse: penes quem magistratum omnis publici priuatíque iuris potestas, vt & nouum ius condere, & vetera abrogare facultas esset. idque ob magistratus honorem, ius hono-

tarium appellatum est: quum tamen regia illi essent insignia, vt apparatu Consulibus penè par videretur Citarus, quum Consules auocarentur bellis finitimis, nec esset qui in ciuitate ius diceret. Cic. ad Attic lib 9, Prætores ius dicent? Ædiles ludos parant? Idem pro Murena, Sapiens Prætor, qualis hic fuit, offensionem vitat æqualitate decernendi, beneuolentiam adiungit lenitate audiendi.

Prætor dicitur, vt Liu. innuit, à præeundo: vt Varro, à præeundo, quasi Præitor, quòd præiret iure & exercitu. Idem sentit Cic. 3. de Legib. ex l.x i i. Tab. Nonius, Consulum & Prætorum proprietas, quòd consulant, & præeant populo, authoritate Varronis ostenditur de vita Pop. Rom. lib. 2.

Honoratus Prætor. Ouid. 1. Fast.

Iustissimus. Cic. pro Flacco.

Magnus, vel Maximus, Vide MAGNVS

Mercenarij Prætoris decretum, Vide MERCES.

Palæstricus Prætor, Vide Palæstricus, in PALAESTRA.

Vrbani Prætores iurati debent optimum quenque in selectos iudices referre Cic. pro Cluentio.

Per Prætorem citare, Vide CITO.

Prætor de capitalibus criminibus quærebat, non omnibus tamen, sed tantùm de maiestate, de vi, de repetundis, de crimine inter sicarios, de ambitu, de veneficio: de incestu verò, & perduellione populus. prætores autem, quæ cuiusque futura esset quæstio, ante sortiebantur: vt deinde singulis de criminibus singuli, prout sors tulisset, cum consilio quærerent, etsi de crimine inter sicarios, quum in iudicium quandoque ita multi vocarentur, vt prætor vnus minimè sufficeret, non vnus, sed duo prætores cognoscebant. quod in oratione pro Cluentio animaduertimus. idémque eandem ob caussam in aliis criminibus interdum esse factum, licet existimare. nonnunquam etiam, diem dicente aliquo tribuno pl. qui cogendi ad iudicium populi ius haberet, non prætor, sed populus ipse de maiestate quæstionem exercebat. itaque Cn. Domitius tribunus pl. is, qui cum C. Cassio postea consul fuit, accusante M. Syllanum, quòd iniussu populi bellum cum Cimbris consul gessisset, quum in eo bello graues ob eam caussam calamitates acceptas esse diceret. qua de re suffragium tribus tulerunt. Quod autem dixi, prætores de criminibus quæsisse: vnum excipio prætorem vrb. qui nullo de crimine publico quærebat; itaque nec quæsitor dicebatur; tantum, ciuilibus controuersiis ad eum delatis, ius dicebat. hoc est iudices, & iudicij formulam, quam sequerentur, dabat. nec enim prætor ipse iudicare solitus erat, sed, quum iudices, ab ipso dati, de controuersia cognouissent, ac iudicassent, exequebatur. ideo in omnibus fermè edictis prætorum legimus, Iudicium dabo. in quo posteriores lapsi sunt. est igitur aliud, ius dicere; aliud, iudicare: contra quàm qui veterum Iurisconsultorum libros ignorant, opinantur. &, quemadmodum ciuilibus in rebus prætor nô cognoscit, neque iudicat, sed ius dicit; sic, qui ab ipso iudices dati sunt, non ius dicunt, sed cognoscunt, ac iudicât. hinc recuperatores, hinc centum viri, hinc arbitri, quos prætor dabat vt iudicarent. atque hoc & Cicero sensit in Epist. ad Quintum Fratrem. Prætor, inquit, solet iudicare, deberet? Quædam tamen erant, in quibus non modò non iudicabat, verùm nec ius dicebat prætor vrb. sed, omissa iurisdictione, imperio prætorio exequebatur; vt, quum bonorum possessionem secundum tabulas, aut contra tabulas dabat; item, quum restituebat in integrum & huius generis nonnulla. Porrò, cuius prætoris erat iurisdictio, eius non erat quæstio publica: neque, cuius quæstio publica, eius iurisdictio. vnus tamê de toto prætorum collegio, qui erant omnes octo, & iuris dicendi, & quærendi potestatem habebat is, qui prætor inter peregrinos vocabatur. nã & ius inter peregrinos ab eo dictum, satis cõstat: & quæsitum, sociorum, hoc est peregrinorum, caussa de repetundis, Pedianus demonstrat in orationis commentario aduersus competitores. Hæc de iurisdictione prætorum. nunc de origine primùm, deinde de numero eorum subiungemus etsi videri potest ὕστερον πρότερον. sed hic doctrinam quærimus, de ordine nõ ita laboramus. Scriptum est igitur in Digestis Iustiniani lib. 1. sic, ex Pomponio de origine iuris. Quum consules auocarentur bellis finitimis; neque esset, qui in ciuitate ius reddere posset; factum est, vt prætor crearetur, qui vrbanus appellatus est, quòd in vrbe ius redderet. post aliquot deinde annos, non sufficiente eo prætore, quòd multa turba etiam peregrinorum in ciuitatem veniret, creatus est & alter prætor; qui peregrinus appellatus est ab eo, quòd plerunque inter peregrinos ius dicebat. capta deinde Sardinia, mox Sicilia, item Hispania, deinde Narbonensi prouincia, totidem prætores, quot prouinciæ in ditionem venerant, creati sunt, partim qui vrbanis rebus, partim qui prouincialibus præessent. deinde Cornelius Sylla quæstiones publicas constituit; veluti de falso, de parricidio, de sicariis; & prætores quatuor adiecit. deinde C. Iulius Cæsar duos prætores & duos ædiles, qui frumento præessent, & à Cerere Cereales. constituit. itaque duodecim prætores, sex ædiles sunt creati. diuus deinde Augustus sedecim prætores constituit. pòst diuus Claudius duos adiecit, qui de fideicommissis ius dicerent. ex quibus vnum diuus Titus detraxit: & adiecit vnum diuus Nerua: qui inter fiscum & priuatos ius dicerent. ita decem & octo prætores in ciuitate ius dicunt. Sic in digestis Pomponius. nos autem, quod sentimus de numero prætorum, quod quidem legendis veterum libris obseruare licuerit, exponemus. de numero, inquam, eorum prætorũ, qui fuerunt extremis Reip. temporibus. nam, euersa Rep. tota ratio magistratuum arbitrio Imperatorum perturbata. Octo igitur prætores, nunquam plures, vt nos opinamur, stante Rep. fuerunt. argumenta, quibus adducor, vt ita esse credam, hæc sunt. Prætores, gesto magistratu, exibant in prouincias. hoc in dubium vocari nõ potest plena exemplorum omnia. videtur igitur esse rationi consentaneum, vt earum prouinciarum numerus cum prætorum numero congrueret, has porrò in S. C. quod M. Cælius ad Ciceronem misit, octo video nominari. Itémque, inquit, senatui placere, in Ciliciam prouinciam, inque octo reliquas prouincias, quas prætorij pro prætore obtinerẽt: & quæ sequuntur. & in oratione pro Milone, Erat, inquit, id temporis consul P. Lentulus, septem prætores, octo tribuni pl. defensores mei. Septem nominat, vno Appio de omnibus excepto: quod apertè indicat in oratione in Pisonẽ, his verbis: De me quum omnes magistratus promulgassent, præter vnum prætorem, à quo non fuit postulandum, fratrem inimici mei, prætérque duos de lapide emptos tribunos pl. legem comitiis centuriatis tulit P. Lentulus cõsul de collegæ Q. Metelli sententia. & pro Sestio sic, Collegas Milo adiutores habebat, consulis alterius summum studium, alterius animus penè placatus. de prætoribus vnus alienus. quod si quis putet, vnum quidem Appium ex vniuerso prætorum collegio à collegis in Cicerone reuocando dissensisse, collegas tamen ipsos non planè septem fuisse, locúmque, iam à nobis ex oratione pro Milone recitatum, fortasse mendo non vacare; quod in nouis numerorum facilè solet euenire: huic, opinor, hanc suspicionem eripiam, ipsius Ciceronis testimonio. nam in oratione post reditum in senatu, vbi commemorat eos magistratus, quorũ ope redierat ab exilio, nomina ponit octo tribunorum pl. & septem prætorum, eorum scilicet omnium, quos in ea pro Milone significauerat. Scriptum est etiam apud Dionem lib. 42. de prætoribus à C. Cæsare, post Cn. Pompeium in Pharsalia deuictum, decem creatis, vt gratiam bene de se meritis referret, [illegible] quòd si, plures vt remuneraris possit, decem prætores, & plures, quàm antea fuerant, sacerdotes creauit: nimirum constat, prætores non antea decem fuisse. Nam quod in Pomponio de origine iuris legitur, Cornelius Sylla quæstiones publicas constituit, veluti de falso, de parricidio, de sicariis, de iniuriis; & prætores quatuor adiecit: deinde C. Iulius Cæsar duos prætores, & duos ædiles, qui frumento præessent, à Cerere Cereales constituit: id me minimè conturbat. non enim dixit, adiecit quatuor prætores ad numerum veterum prætorũ; sed, adiecit quatuor de iis, qui prætores erant, ad publicas quæstiones; vt quatuor ab ipso quæstionibus institutis quatuor item prætores præessent. quos autem duos ait prætores a C. Cæsare adiũctos, eos, opinor, intelligit, de quibus meminit Dio, qui denarium numerum absoluerunt. Patet igitur de prætoribus octo vsque ad tertium C. Cæsaris consulatum. quid enim dubias côiecturas colligere opus est, in ea re, quæ satis manifestè probatur, & ex eo S. C. cuius verba recitauimus, & ex quatuor Ciceronis orationibus, & ex Dionis historia? Sed arguit nescio quis, vt decem prætores ostendat, hoc modo. Prætores publicis quæstionibus præerant: vrbicæ quæstiones erant septem, inter sicarios, de repetundis, peculatus, de ambitu, de maiestate, de vi, de falso, quæ crimen veneficij, & alia quædam complectebatur. ergo, quum septem essent quæstiones, & quæstioni inter sicarios duo prætores præessent, quod patet ex oratione pro Cluentio, reliquis autem singuli prætores: fuisse prætores octo, qui quæstionibus præessent, & duos præterea, quorum alter inter ciues, alter inter peregrinos ius diceret, necessarium videtur. dixi iam, non esse agendum coniecturis, aut argumentis, vbi veterum testimonia perspicua sunt. ore verò illa, quæ iam attuli, obscura videri possunt. Quod verò ad numerum quæstionum attinet, diuersa ratio est. nam si numerum prætorum ad numerum quæstionum accommodabimus, non modò plures quàm octo, sed plures etiam quàm decem creari prætores necesse erit. est enim quæstio de falso, est de parricidio inter sicarios, de iniuriis, de veneficio, de vi, de ambitu, de maiestate, de repetũdis, de peculatu, de incestu, aliæ. ego autem ad argumẽtum illud, ne quis eo in aliquam dubitationem vocetur, ita respõdeo: primùm, præesse potuisse vnum prætorem quæstionibus pluribus, sicuti non vnus prætor, sed duo quæstioni inter sicarios quãdoque præfuerunt. possunt, exempli gratia, sex prætores ita distineri crebritate iudiciorum, vt nouis exorientibus quæstionibus vacare non liceat: potest eo tempore septimus prætor (reliquus erat vnus vrbanus, qui non quærebat, sed ius dicebat) in ea quæstione minimè occupatus esse, quæ forte illi contigerat: hic, non dubito, quin ad eas quæstiones exercendas decreto senatus traduceretur, quibus vacare sex reliquos prætores non potuisse iam dixi. non enim committendum, vt impunita crimina differantur, nec sit locus quò nocentes rei adducantur. Age verò, concedatur quæstiones ab vno prætore plures exerceri non licuisse; sequitúrne necessariò, vt ideo plures, quàm octo, fuerint? non sanè, mihi quidem vt videtur: nisi si mihi illud antè rationibus probetur, quæstiones non potuisse ab aliis, quàm à prætoribus, exerceri. quod si quis aggrediatur probare, fortasse hærebit. At nostra ratio quomodo procedit? optimè videlicet: nititur enim testimonio veterum: à quo ego, quantum in me est, do operam vt ne discedam. quid igitur veteres testantur? præfuisse & publicis quæstionibus, & capitalibus, qui prætores non essent: qui iudices quæstionis dicebãtur. nam quæstionem de veneficio, quam exercuit prætor Q. Voconius Naso, apud quem Cicero Cluentij caussam egit, exercuerat antè C. Iunius, nõ vt prætor, sed vt iudex quæstionis, qui & quæsitor vocabatur: patet ex oratione pro Cluentio: patet etiam ex Asconij commentariis. iudicum autem quæstionis duo fuisse genera, alios prætores vt Q. Voconium Nasonem in caussa Cluentij, alios non prætores, vt C. Iunium in caussa Oppianici, multis verbis demonstratum est à nobis in libro de legibus. Atque hac ratione tueor locum illum in oratione pro Cluentio, in quo sex prætores quum nominasset Cicero, Q. Voconium Nasonem, M. Plætorium, C. Flaminium, seipsum, C. Aquilium, subiunxit, Quid reliquæ quæstiones? quibus ex verbis reliquos prætores intelligi, falsò coniecit is, quem supra significatione tantùm, ne cui videamur voluisse detrahere, appellauimus. vel enim, vt dixi, de iisdem prætoribus ibi nominatis, qui reliquas illas quæstiones exercere possent, licet intelligere; vel, quod iam probatum, de illis quæstionum iudicibus, qui quũ prætores non essent, quæstionibus tamen non modò publicis, verùm etiam capitalibus (nec enim publicæ capitales omnes erãt) interdũ præerant. Reliqui duo prætores, Ciceronis collegæ, P. Cassius, & C. Antonius fuere. Cassius de maiestate quæsiuit. Antoniũ quum reliqui septem, quos nominauimus, omnes quæsierint, prætorem vrbanum fuisse, iúsque dixisse, necesse prorsus est. Hic teneris, inquit, octo prætores nominasti, & peregri-

peregrinum omisisti: quem adiungi necesse est: &, si adiungitur, plures erunt, quàm octo. Explico me Pediani ope: cuius elegantem, plenámque antiquitatis, ac verè aureum libellum non me pœnitebit vnquam legendo contriuisse. Is igitur in commentario orationis aduersus Antonium, & Catilinam, prætorem eum, qui de repetundis quæreret, eundem ius inter peregrinos dixisse demonstrat. quod nec à ratione videtur discrepare. non enim ciuium, sed sociorum, hoc est peregrinorum, caussa iudicia repetundarum sunt instituta. iure igitur idem prætor & ius dicebat inter peregrinos, & iis petentibus, de repetundis quærebat. quod quum ita sit: ius inter peregrinos prætorem Ciceronem dixisse, qui de repetundis quæsiuit, pro certo putandum est. verùm Pediani verba, vt eius testimonio res pateat, subscribamus. Antonius, inquit, multos in Achaia spoliauerat, nactus de exercitu Syllano equitum turmas. deinde Græci, quos spoliauerat, eduxerunt Antonium in ius ad M. Lucullum prætorem, qui ius inter peregrinos dicebat. & quum Lucullus id, quod Græci postulabant, decreuisset, appellauit tribunos Antonius, iurauitque se ideo appellare, quòd æquo iure vti non posset. quem locum & Plutarchus attigit in vita Cæsaris, sed ita mendosè, vt mirer eum in rebus Romanis tam turpiter esse lapsum. primùm P. Antonium nominat, qui Caius fuit; deinde Macedoniæ prætorem appellat M. Lucullum, qui prætor Romæ fuit: tertiò, de corruptis iudiciis accusatum ait Antonium, qui accusatus est de repetundis: postremò, tradit eum ideo tribunos pl. appellasse, quòd sibi non liceret cum Græcis diceret æquo iure in Græcia contendere: quum appellare in prouincia ad tribunos pl. qui Romæ erant, nemo soleret. neque tum potius ad senatum socij veniebant, nec de corruptis iudiciis, sed de pecuniis ereptis aut direptis iniustè, aut huiusmodi flagitiis: de quibus aut ad prætorem, aut etiam ad populum quandoque agebat accusator. quare Plutarchum hoc in loco non puto posse ab inscientiæ culpa vindicari. Hæc paulo fusius tractauimus, non ambitione adducti, sed studio veritatis; ne confirmaretur opinio illa de decem prætoribus ante bellum ciuile Cæsaris & Pompeij. Ex P. Manutij commentariis in Epist. ad Q. Frat.

Prætorius, Adiectiuum { [illegible] } Quod est Prætoris, seu quod ad Prætorem pertinet: vt Prætorium ius, Prætoria cohors, quæ à Prætore non discedebat. Scipio enim Africanus primus fortissimum quenque delegit, qui ab eo in bello non discederent, & certo munere militiæ vacarent, & sesquiplex stipendium acciperent. Festus.

Author Prætorius. Horat. 2. Serm. sat. 2, Donec vos author docuit Prætorius. Rufus Prætorius, inquit Porphyrio, instituisse creditur, vt ciconiarum pulli manducarentur: isque quum in Prætura repulsam retulisset, tale epigramma meruit,

Ciconiarum Rufus iste conditor,
Hic est duobus elegantior Plancis.
Suffragiorum puncta non tulit septem,
Ciconiarum populus vltus est mortem.

Acron Asellium vocat, dicitque alios Sempronium velle, qui post mulum etiam ea ciconias docuit.

Candidatus Prætorius, Vide CANDEO.
Classica prætoria. Propert. lib. 3. eleg. 3.
Cognitio. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Cohors. Cic. 2. in Catil.
Collegium Prætorium. Cic. 3. Offic. Legunt & hic alij Prætorum.
Domus. Cic. 7. Verr.
Imperium. Cic. 7. Verr. Vt quum penes te Prætorium imperium ac nomen esset, ad illam paruam manum extinguendam, ducem te principémque præberes.
Ius. Cic. 1. Offic.
Prætorium ius ad legem, censorium iudicium ad æquum æstimabatur. Varr. de Ling. Latin. lib. 5.
Nauis Prætoria, qua dux belli siue imperator vehebatur. Liu. lib. 7. bell. Pun.
Vir Prætorius, Qui Præturam gessit. Cic. pro Plancio, Cedat Consulari generi Prætorium, nec contendat cum Prætorio Equester locus.
Viri Consulares & Prætorij. Cic. Attic. lib. 16.
Prætoria porta, Qua exercitus in prælium educitur: quia initio Prætores erant, qui nunc Consules, & ij bella administrabant: quorum tabernaculum quoque dicebatur Prætorium. Festus.

Prætorium, prætorij { [illegible] } Domus vel tabernaculum in quo Prætor habitat, siue dux: quia, vt dictum est, omnis magistratus cui pareret exercitus, Prætor dictus est. Liu. lib. 3, Quercus, ingens arbor, Prætorio imminebat: cuius vmbra opaca sedes erat. Hoc alio nomine à Quintiliano dicitur Augustale.

Prætorium, Magnifica & ampla domus in agro & ruri extructa: in quæ ædificia, pecunias ingentes effundebant. Sueton. de Caligula, cap. 37, In extructionibus Prætoriorum atque villarum omni posthabita ratione, nihil tam efficere concupiscebat, quàm quod effici posse negaretur. Idem in Augusto, cap. 72, Ampla & operosa Prætoria grauabatur.

¶Prætorium, locus in quo Prætor ius dicit. Vnde dicimus Dimitti Prætorium, sicut Dimitti Senatum. Liuius, Fuluius ne id ipsum impedimento incœpto foret dimittens Prætorium, Tribunis militum ac præfectis sociorum imperauit, &c. Ponitur enim continens pro contento, vt sæpe fieri solet. Cic. 7. Verr. Curritur ad Prætorium. Ibidem, Procedit iste repente è Prætorio.

Deferre aliquid in Prætorium. Cic. 6. Verr.

Prætorianus, pen. prod. Adiectiuum, Qui apud Prætorem, seu in Prætorio versatur.

Prætoriani milites, honoratiores erant, qui Romæ habebant castra, quæ Prætoria dicebantur. Ex Prætoriano exercitu Otho factus est imperator. Plin. lib. 6. cap. 29, Nuper renuntiauêre principi Neroni, missi ab eo milites Prætoriani cum Tribuno ad explorandum, inter reliqua bella & Æthiopicum cogitanti.

Prætoriana comitia. Liu. 2. bell. Punici, Inde Prætoriana comitia habita creati M. Pomponius Matho, & P. Furius Philus. Alia exemplaria habent Prætoria comitia.

Prætoritius, aliud Adiect. Mart. lib. 8. 34, Prætoritia corona.

Prætura, Præturæ, penultima prod. { [illegible] } Ipsa Prætoris dignitas. Plinius lib. 14. cap. 22, Ad Proconsulatum vsque è Prætura honoribus gestis.

Calamitosa Prætura, Vide CALAMITAS.
Continua, Vide CONTINVVS.
Manca & debilis, Vide MANCVS.
Probare in iure, gratam in munere, ornata in prouincia Prætura Murenæ. Cic. pro Murena.
¶Abdicare se Prætura, Vide ABDICO.
Consequi aliquem in Prætura, Vide CONSEQVOR.
Egredi Præturam. Tacit. lib. 3.

Prætortus, Adiect. { [illegible] } Valde tortum significat. Colum. lib. 3. cap. 18, Iulius Atticus prætortum capite & recuruato.

Prætrepidans, pen. corr. Particip. { [illegible] } Catul. epigr. 43,
Iam mens prætrepidans auet vagari.

Prætrunco, prætruncas { [illegible] } prætruncare, Idem quod simplex Trunco. Plaut. Capt. 25,
Arripuit gladium, prætruncauit tribus tergoribus glandia. Idem Milit. 6,
Nónne tibi istam prætruncari linguam largiloquam iubes?

Prætumidus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } vt
Putor prætumidus Claud. 1. in Ruffinum.

PRÆTVTIVM, Ptolemæo, oppidum est in Piceno. Silius lib. 15,
Tum quà vitiferos domitat Prætutia pubes
Læta laboris agros.

Prætutiana regio, Plinio lib. 3. cap. 13.

Præualeo, præuales, pen. corr. præualui { [illegible] } præualère, Antecellere, & quasi in maiori pretio esse, vel meliorem esse. Plinius, Vtræque in pretio sunt, sed tamen præualent margaritæ. Idem libro 16. cap. 6, Vulturum præualent nigri.

Arcu præualere. Stat. 2. Achilleidos,
Quisquis equo, iaculóque potens, qui præualet arcu.

Sententia Seruij præualuit. Vlpian. in l. Etsi forte. §. Etiam. D. Si seruit. vindicet.

Sexus præualet. Vlpian. in l. Quæritur. D. De statu hominum. Quæritur, hermaphroditum cui comparamus? Et magis puto eius sexus æstimandum, qui in eo præualet.

Præualet, penult. corr. Impersonale. Catul. epigram. 6,
Nam mi præualet ista nil tacere.

Præualet, cum infinitiuo. Paulus in l. Item qui. §. Si iniuria. D. De Iniuriis. Si iniuria mihi fiat ab eo, cui sim ignotus: aut siquis putat me Lucium Titium esse, quum sim Caius Seius: præualet (quod principale est) me mihi eum mihi facere velle.

Præualentia, præualentiæ. Paulus in l. In rem actio. D. De rei vindicatione.

Præualesco, præualescis, præualéscere, pro Inualescere. Colum. lib. 5. cap. 6, Vitem quoque antè quàm ex toto præualescat arbor, conserere conuenit.

Præualidus, penultima corr. Adiectiuum: vt Præualida verba, quæ & præpotens dicitur. Liuius 6. bell. Punici. Et libro 9. Præualidus truncus.

Manus præualidæ. Ouid. epist. 9.
Tellus. Virg. 2. Georg.
Vires. Virgil. 2. Georg.
Vrbs præualida & adulta. Tacit. lib. 3.
Præualidi prouincialium, pro Præualidi Prouinciales. Tacitus libro 15.

Præualidè, penult. corr. Aduerbium { [illegible] } Plin. lib. 17. cap. 14, Hoc maximè præcauendum vt præualide accipientia trunco in media fissura relinquantur.

Præuaricor, penult. corr. præuaricaris { [illegible] } præuaricari, Ex præ & varicor, est à recto discedere. Plin. lib. 18. cap. 19, Arator, nisi incuruus præuaricatur. Inde translatum hoc crimen in forum. Ibi itaque caueatur, vbi inuentum est. Hactenus Plinius. Præuaricari, inquit Erasm. in prouerb. est à recto sulco diuertere. Vnde & in causis præuaricari dicuntur, qui causam diuersam adiuuant. Videlicet hoc est quod ait Plinius, Inde translatum, &c.

Præuaricari, Quocunque modo à præscripto officij sui deflectere, vt ait Valla lib. 9. Et in litibus forensibus est Colludere. Vlpianus De iis qui notantur infamia. l. Athletas, Qui præuaricatur, ex vtraque parte consistit, quinimo ex aduersa. Cic. de Arusp. resp. A Catilina pecuniam accepit, vt turpissimè præuaricaretur. Et ad Atticum, lib. 4. 85, Omnino accusatorum incredibilis infantia, id est L. Lentuli, L. F. quem fremunt omnes præuaricatum.

Præuaricari accusatori. Cic. pro Cluentio, Hoc quanquam sedulò faciebat, tamen interdum non defendere, sed præuaricari accusatori videbatur. Id est præuaricando subseruire. Budæus.

Præuaricator, penult. prod. præuaricatoris { [illegible] } Qui ab officij sui præscripto deflectit atque aberrat. Marcianus, D. Ad S. C. Turpilianum, l. 1. Præuaricatorem esse eum ostendimus, inquit, qui colludit cum reo, & translatitiè munere accusandi defungitur, eo quòd proprias quidem probationes dissimularet, falsas verò rei excusationes admitteret. Vlpianus in l. Athletas D. De his qui notantur infamia, sic definit, Præuaricator autem est quasi varicator, qui diuersam partem adiuuat, prodita causa sua. allegátque Labeonem qui hoc nomen à varia certatione tractum sensit. Cicero 1. Verrina, Vtrum te perfidiosum, an præuaricatorem existimari mauis?

Præuaricator publicæ causæ. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 11, Ne quod furore Pauli adeptus esset boni, sua culpa videretur amisisse, & præuaricator causæ publicæ existimaretur.

Apponere sibi præuaricatorem dicebant antiqui, pro eo quod dicimus

mus, *Conuenit se per tertium adornandum*, vt colluderet scilicet. Cicero 2 Philip. Iam vereor Patres Conscripti, ne (quod turpissimum est) præuaricatorem mihi apposuisse videar. Budæus.

Præuaricatio, præuaricationis, Verbale { [illegible] } Plinius iunior ad Corn. Tacitum lib. 1. epist. 20, Alioqui præuaricatio est transire dicenda: præuaricatio etiam cursim & breuiter attingere, quæ sunt inculcanda, infigenda, repetenda.

Præuaricatio, in iure. Cic. in Partit. Vt si in reo pecunia absoluto, rursúsque reuocato, præuaricationem accusator esse definiat omnem iudicij corruptelam ab reo: defensor autem non omnem, sed tantummodo accusatoris corruptelam ab reo. Idem ad Qu. fratrem, lib. 2. 16, Quo die hæc scripsi, Drusus erat de præuaricatione à Trib. ærarij absolutus.

Præuaricationis nomen, significat eum qui in contrariis causis, quasi variè esse positus videatur. Cic. in Partit.

Crimina præuaricationum. Quintil. lib. 2.

Absoluere de præuaricatione. Vide ABSOLVO.

Concedere quadam præuaricatione aliquid quibusdam. Cic. 1. de Diuin. Ac ego idipsum quod vir optimus Diogenes Chaldæis quasi quadam præuaricatione concedit, nego posse intelligi.

Damnare aliquem præuaricationis. Vide DAMNO.

Causam præuaricationis dicere. Cælius Cic. lib. 8. 8.

Liberari præuaricatione. Cic. pro Cælio, At præuaricatione est Ascitius liberatus.

Præueho, præuehis, præuexi, præuectum { [illegible] } præuéhere, Prius docere. Liu. 9. ab Vrbe, Sed Equites Romani præuecti per obliqua campi, quum se fugientibus obtulissent.

Equo præuectus. Silius lib. 7.

Impetu quodam & flumine præuehi dicitur oratio, translatè. Plin. iunior lib. 1. epist. 16, Omnia hæc mirè placent, cum impetu quodam, & flumine præuehuntur, placent si retractentur.

Præuelo, præuelas, pen. prod. { [illegible] } præuelare, Prius operire. Claud. 2. de rapt. Proserpinæ,

Flammea sollicitum præuelatura pudorem.

Præuelox, pen. prod. præuelocis, omn. gen. Valdè velocem significat. Plin. lib. 11. cap. 31, Formicæ odore sollicitatæ prouolant, crebróque lacerant, quanuis præuelocibus camelis fugientes.

Præuenio, præuenis, penult. corr. præueni, penult. prod. præuentum { [illegible] } præuenire, Antè venire. Liu. 4. bel. Pun. Cæterùm præuenerat non fama solùm, qua nihil in talibus rebus est celerius, sed nuntius etiam ex regiis seruis.

Præuenire desyderium alicuius. Liu. 8. ab Vrbe.

Præuenit germinatione arbor. Plin. lib. 16. cap. 26.

Præuenit nota malitiæ. Plin. lib. 11. cap. 52, Oculi quibuscunque sunt longi, maleficos esse indicant. Qui carnosos à naribus angulos habent, malitiæ nota præuenit. Candidi pars exterior notam impudentiæ habet. Prioribus & posterioribus verbis declarat Plinius, quid sit præuenire nota malitiæ. Correctiora tamen exemplaria habent, malitiæ notam præbent.

¶Præuenio, interposita dictione, Virg. 8. ecloga,

Nascere, præque diem veniens age Lucifer almum.

Præuentus Tacit. lib. 17, Præuentámque gratiam intelligit.

Præuérbia, sunt quas vulgò Præpositiones vocamus. Varro lib. 5. de Lingua Latina, Spectare, dictum ab antiquo specio &c. Consuetudo autem communis, quæ cum præuerbiis coniuncta sunt, etiam nunc seruant: vt aspicio, conspicio, respicio, suspicio, despicio. Sic alibi frequenter.

Præuerto, præuertis, præuerti, præuersum, præuértere, Actiuum, & Præuertor, præuerteris, præuerti, Deponens, Præterire, præcedere, anteuertere. Virg. 1. Æneidos,

-volucrémque fuga præuertitur Hebrum. Pro Præterit, id est Transit, vt ait Seruius. Tacit. lib. 4, Aut siquando ad interna præuerterent.

Præuerti foras Plaut. Amphit. 5.

Aliquem præuertere. Cic. pro Sylla, Nemo vnquam me tenuissima suspicione perstrinxit, quem non præuerterim.

Præuertere aliquem præ Repub. Plaut. Amphitr. 6. Id est præferre Reipublicæ.

Cursu pedum præuertere ventos. Virg. 7. Æneid.

Ipse pedes præuertit volantem equum. Silius lib. 8.

Fata præuertunt me. Ouid. 2. Metam.

Præuertere alicui poculum Plaut. Milit. 10.

Præuertere animos amore, Præoccupare Virg. 1. Æneid.

Præuertere metum supplicij fuga. Liu. 4. bel. Pun.

Lectum metus præuertit. Ouid. ad Liuiam.

Nefas præuertere morte. Senec. Hippol. 2.

¶Præuerti aliquid rebus omnibus. Plaut. Mercatore, 7,

Ergo ædepol, si sapias, eas, ac decumbas domi.

c. Otium non est: mandatis rebus præuorti volo. Id est, Transigere volo prius quæ mihi mandata sunt, quàm vt meum procurem corpus. Familiare est Plauto verbum. Significat autem præuertere, Aliquid cæteris rebus anteponere, vel magis alicui rei operam dare. Hadrianus Cardinalis, Præuertere & præuerti, non id significat quod præcedere, sed id quod præponere, præuenire, sed non suo, imò potius præpostero ac peruerso ordine: Id est vt quod erat in animo, vt postea fieret, fiat antea: & contrà, quod antè erat faciendum, postea fiat. Sed id quoque præcipuè notandum est, datiuum post se plerunque trahere, ac deponens idem verbum etiam fieri. Liuius 2. ab Vrbe, Nec posse, quum hostes prope ad portas essent, bello præuertisse quicquam. Ibidem, Ægrè impetratum à Tribunis, vt bellum præuerti sinerent.

Præuertere serio, quod dictum est ioco. Plaut. Amphit. 10. Id est, existimare dictum esse serio.

Præuorti pigritiæ Plaut. Merc. 4.

Illuc præuertamur, dixit Horatius lib. 1. Serm. saty. 3, quum vellet notare, vitia amicarum corrumpere amatores. ac si dixisset, Prius erat notandum amatores decipere amicas: sed præposterè dicam de vitiis amicarum. Lambinus sic: Illuc præuertamur, idest ad illud prius veniamus: illud priore loco capiemus de amatoribus, qui amicarum suarum vitiis ita blandiuntur, & ignoscunt, vt etiam interdum iis delectentur, aut certe ea non animaduertant, quam de amicorum officio dicamus. Colum. lib. 3. cap. 7. Non intempestiuum est nos ad ea præuerti, quæ videntur hunc publicum errorem corrigere posse.

¶Præuertere, Præponere. Gell. lib. 4. cap. 3, Iusiurandi religionem animo atque amori præuertisse, quòd iurare à Censoribus coactus esset, vxorem se liberorum quærendorum gratia habiturum.

Sermoni aliquid præuertere. Cic. 1. de Diuin. De quibus quid ipse sentiam, si placet, exponam: ita tamen si vacas animo, neque habes aliquid quod huic sermoni præuertendum putes.

Præuersum fulgur, inquit Festus, quod ignoratur, noctu, an interdio sit factum.

Præueto, præuetas, pen. corr. præuetui, præuetitum, penult. corr. præuetáre, Antè vetare. Silius lib. 13,

Præuetitum capitis pœna committere Martem,

Sponte viris. Vetitum enim antè fuerat, ne quis iniussu ducis pugnaret sub pœna capitis.

Præuideo, præuides, pen. corr. præuidi, præuisum, pen. prod. { [illegible] } præuidere, Antè videre. Terent. And. 1. 2,

Herus est, neque præuideram. Cic. 1. de Diuin. Tum meminit præteritorum, præsentia cernit, futura præuidet.

Ictum venientem præuidit. Virg. 5. Æneid.

Eloquentiam futuram in infante præuidere. Cic. 1. de Diuinat. Ita futura eloquentia præuisa in infante est. In quibusdam exemplaribus legitur prouisa.

Cunctáque mens oculis præuidet illa suis. Ouidius 1. de Ponto, elegia 9.

Præuisus, pen. prod. Participium { [illegible] } vt

Cæteros præuisos timet bostia. Ouid. 1 Fast.

Præuincio, præuincis, præuinxi, præuinctum { [illegible] } præuincire. Gellius lib. 15. cap. 10, Cum eodem laqueo, qui essent præuincti, efferrentur.

Præuitio, præuitias { [illegible] } præuitiáre, Antè vitiare. Ouid. 14 Metamorphoseos,

Hunc dea præuitiat, portentificisque venenis

Inquinat. Hoc est, Circe gurgitem venenis inficit antè quàm Scylla in eum sese lotum descendat.

Præuius, Adiectiuum { [illegible] } Quod antecedit. Cicero,

Alcion genuit claris delapsus ab astris,

Præuius Auroræ, Solis, Noctísque satelles. Ex poeta. Ouid. 11. Metamorphoseos,

Nunc præcedentem sequitur, nunc præuius anteit.

Agmina præuia. Stat. 2. Sylu. 1.

Turba præuia. Ouid. 1. de Art.

Præumbro, præumbras { [illegible] } præumbráre, Tegere, caligine offundere, & inuoluere, inquit Budæus. Tacitus, Fama, inquantum præumbrante imperatoris fastigio datur, clarus. Hic præumbrare dicitur imperatoris fastigium, quia primatum magnitudine superius, splendorem eius obfuscat: quemadmodum præcelsæ arbores fulgore in se recepto, alias obscurant inferiores.

Præuolo, præuolas, penult. corr. { [illegible] } præuoláre, Antè volare. Plautus Milite, 3.

Cuíamque adbibere vt præuolet mihi quod tu velis. Cic. 2. de Nat. deorum, Basis autem trianguli, quam efficiunt grues, ea tanquam à puppi ventis adiuuatur, eæque in tergo præuolantium colla & capita reponunt.

Præuro, præuris, penult. prod. præussi, præustum { [illegible] } præúrere, Antè, vel prius vrere. Plinius libro 3. cap. 20, Cæteri ferè Lepontios relictos ex comitatu Herculis, interpretatione Græci nominis credunt, præustis inter a finus Alpium niue membris. Hoc est, valde vel admodum vstis: vel quorum priores partes erant vstæ.

Præustum { [illegible] } Antè vstum. Liuius 1. ab Vrbe, Vt Fecialis hastam ferratam, aut sanguineam præustam ad fines eorum ferret. Hoc est, cuius extremitas erat vstulata.

Præut, Vide Præ vt, in PRAE.

Pragma, pragmatis, penult. corr. n. g. { [illegible] } Latinè dicitur actio, siue negotiatio.

Pragmaticus, pragmatici, penult. corr. { [illegible] } Negotialis dicitur. Pragmatici erant homines quidam forensis professionis, qui causarum actores, interdum iuris ignaros monebant, iuris responsa, formulásque actionum subministrantes, quasi admonitores postici, dicendorúmque suggestores, quum ad iuris disceptationem ventum erat. Quintil. lib. 12. Cic. 1. de Orat. Itaque non vt apud Græcos infimi homines mercedula adducti ministros se præbent in iudiciis oratoribus, ij qui apud illos [illegible] vocantur: sic in nostra ciuitate, &c. Inde illud Iuuenal Satyra 7,

-si contigit aureus vnus:

Inde cadunt partes in fœdera pragmaticorum. Olim igitur pragmaticis forum Romanum nõ vtebatur: postea vti cœpit, vt ex Satyrici dicto ostenditur. Hactenus Budæus. Martial. lib. 12. 69,

Frumentum, milium, ptisanámque, fabámque, solebas

Vendere pragmaticus, nunc emis agricola. Cic. 1 de Orat. Itaque illi disertissimi homines ministros habent in causis Iurisperitos, quom ipsi sint peritissimi, qui vt abs te paulo antè dictum est, pragmatici vocantur.

Pragmatica sanctio, est quæ à principe conceditur, adhibita causæ cognitione, in modum sententiæ, vel ad alicuius vniuersitatis preces. l. vltim. De diuers. rescript. lib. 1. C. Dicta autem est pragmatica sanctio, quòd per eam à supremo atque ordinario iudice discedatur, & omnia pragmaticorum arbitrio terminentur. Sipontinus.

Pragmatici homines, hoc est rebus gerendis exercitati. Cic. ad Attic. lib. 2. epist. 20, Pompeius amat nos, charósque habet. Credis? inquies. Credo: prorsus mihi persuadet. Sed quia, vt video, pragmatici homines omnibus historicis præceptis, versibus denique cauere iubent, & vetant credere: alterum facio, vt caueam: alterum, vt non credam, facere non possum. Pragmaticus ad verbum Negotialis dicitur à Quintil. lib. 3. cap 8. Apud Dionysiū Halicarnas. differt à theoretico.

Pragmaticum, pragmatici {[illegible]} Cic. ad Attic. lib. 14, Tu siquid pragmaticon habes, scribe. Hoc est, quod in Repub gestum sit, inquit Budæus.

Pramnium vinum {[illegible]} Generosi vini genus, quod in Smyrnæorum agro nascebatur iuxta delubrum matris deûm, etiam Homeri carmine celebratum. Author Plin lib. 14 cap. 4.

Prandium, prandij {[illegible]} Ab edendo dicitur, quasi peredium: Cibus qui ante meridiem sumitur. Vel dicitur quasi parandium, quia debemus accipere quod paratum est. Cic. ad Attic. lib 5, Quod antecesserat Statius, vt prandiū nobis videret. Suet. in Vitellio, cap 13, Epulas trifariam semper, interdum quadrifariam dispertiebat, in ientacula, & prandia, & cœnas, comessationésque.

Apparatus prandiorum. Cic. 2. Philip.
Prandium abstemium, In quo nihil vini potatur. Gell. lib. 13 cap. 19.
Caninum, Vide CANIS.
Plebeia Pers. Satyr. 5.
¶Accurate prandium, Vide ACCVRO.
Adducere ad prandium, Vide ADDVCO.
Prandia & cœnas alicuius commemorare. Cic 3. Verr.
Conficere, Vide CONFICIO.
Curare, Vide CVRO.
Finire prandia nigris moris. Horat. 2. Serm. satyr. 4.
Opsonare, Vide OPSONO.
Ornare, Vide ORNO.
Calidum prandere, Vide CALIDVS.
Magno honori prandia Oresti fuerunt. Cic. 2. Offic.
Vocare vulgò ad prandium aliquos. Cic. pro Murena.
¶Prandium, non fuisse præcipuum cibum antiquis, ex sequentibus apparet. Celsus lib 4, Panem facilius fert adolescens quàm puer, & vno cibo quàm prandio quoque assuetus. Eodem pertinet id quod dicit lib. 7, de hyeme loquens, Si prandet aliquis, vtilius est exiguum aliquid, & ipsum siccum sine carne, sine potione sumere.

Prandiolum, prandioli, pen. corr. Diminut. {[illegible]}

Prandiculum, prandiculi, pen. corr. {[illegible]} Festus, Prandicula antiqui dicebant, quæ nunc ientacula.

Prandeo, prandes, prandi, & pransus sum {[illegible]} prandēre, Prandium sumere. Plaut. Rud. 22,
Sed hic rex cum aceto pransurus est atque sale. Cic. ad Attic. lib. 5,
Sed prandimus in Arcano.
Luscinias soliti impensò prādere coemptas. Horat. 2. Serm. satyr. 3.
Olus prandere. Horat. 1. epist. 18.

Pransus {[illegible]} Horat. 2. Serm satyr. 6, Pransus non auidè.
Ducis pransi, poti, oscitantis inscitia. Cic. pro Milone.
¶Pransi, inquit Nonius, non solùm qui pranderent, dicuntur, sed etiam quibus nihil desit. Varro, Quare ô Marce, prāsum, ac paratum esset hoc minimè oportet.

Pransito, pransitas, penult. corr. {[illegible]} pransitare, Frequentatiuum. Plautus Asin. 3, Vbi flent nequam homines qui polentam pransitant. Eruditi ferè omnes contra fidem exemplarium, pinsitans esse scribendum contendunt: quum præsertim sequatur,
Vbi sit polenta te fortasse dicere. Turnebus contrà, pransitant, retinet: hac ratione quòd putet molitores seruos non pane, sed polenta nutritos fuisse in pistrino: vel potius miseros illos pistores, inter agendas molas, quum famelici essent, furtim solitos esse de polenta, id est de hordei farina esitare. Quæ causa frequentatiuinis Plauto fuit, vt pransitare potius, quàm prandere diceret: etsi desiderandi potius videri possit, vt sit Pransitare, Prandere cupere. Hæc ille, & pluribus, vt videre poteris.

Pransor, pransoris {[illegible]} Qui prandet, aut qui inuitatus est ad prandium. Plaut. Menæch. 3, Bonum anteponam prandium pransoribus.

Pransorius, Adiect. {[illegible]} Vnde Pransorium candelabrum, apud Quintil. lib. 6. cap 3.

PRASIAE {[illegible]} oppidum maritimum fuit in ora Laconica, non procul ab ostio Inachi fluminis. Thucydides lib. 2. belli Pelopon. Prasiana gens. Plin. lib. 6. cap. 22.

PRASINVS, equus Commodi, cui mortuo, sepulcrum in Vaticano sumptuosissimum fecit princeps: sicut olim Bucephalo suo fecerat Alexander, aut Octauius August. Alexandrinus lib. 6. cap. 14.

Prasinus, pen. corr. Adiect. {[illegible]} vt Prasinus color, viridis ad similitudinem porri. Nam [illegible], Latinè porrum dicitur. Hinc vestes è viridi lana, prasinæ dicūtur. Martial. lib. 10 29, De nostra prasina est synthesis empta toga. Plaut. Prasina, coccina, ryssa, focale, focos, monilia amisit.

Prasianus {[illegible]} Adiectiuum, Qui Prasinæ factioni fauet. Erant enim postremis Imperatorum temporibus qui in certamen aliquod descendebant, per factiones diuisi, quas son quoque nomine vocabant. Antoninus Imperator in vita sua, [illegible]. Ex Turneb. Meminit etiam Plinius Secundus eorum, qui in Circensibus panno & coloribus fauent, his verbis, Nunc fauent panno, pannum amant, & in ipso cursu, medióque certamine, hic color illuc, ille huc transferatur. Vide epist. 183.

Prasium, herbæ nomen Galeno lib. 8. de simplicium medicam. facult. cap. 65. Marrubij speciem Dioscorides statuit lib. 3.

Prasius {[illegible]} Gemma quædam è viridantium genere. Plinius libro 37. cap. 8.

Prasoides, penult. product. {[illegible]} gemma est e genere Topaziorum, a porri colore nomen habens. Nam [illegible] Græcis idem est quod porraceus. Plin. lib. 37. cap 8.

Prason, aliis nominibus Phycos, Zostera frutex est marinus, foliis latis, colore viridi, de quo Plin. lib. 14. cap vltimo.

PRACOPVE pagus, quem præterlabitur Phlius fluuius, non procul ab Heraclea Trachinia. Strabo lib. 8.

Pratum, prati {[illegible]} dicitur (authore Vlpiano, De verbor. signific.) in quo ad fructum percipiendum falce duntaxat opus est: ex eo quòd paratum sit ad fructum capiendum. Colum. lib. 2 cap 17, Ideo necessarius ei cultus est agri, cui veteres Romani primas in agriculatione tribuerunt partes: nomen quoque indiderunt ab eo, quòd protinus esset paratum, nec magnum laborem desyderaret.

Prata dicta ab eo, quòd sine opere parata. Varro de Lingua Latin. libro 4.

Prata etiam dicuntur quæ nunc viridia, vt plurimùm buxu & lauro frequentata.

Viriditas pratorum. Cic. de Senect.
Floridior prato. Ouid 13 Metam.
Instar triginta iugera prati. Catul. epigr. cen.
¶Arida, Vide ARIDVS.
Asia. Virg. 1. Georg.
Crocea. Claud. 5. Paneg.
Florida & gemmea. Plin. lib. 5. epist. 6. ad Apollinarem.
Mollia. Virg. 2. Georg.
Nouella. Ouid. 2 de Arte.
Viride pratum. Ouid 1. Metam.
¶Nec prata canis albicant pruinis. Horat. 1. Carm. ode 4.
Cædere vel secare prata. Plinius libro 8 capite 28. & Varr. 1. de Re rustica.
Carpere prata fuga, Vide CARPO.
Conuestiuntur herbis prata, Vide CONVESTIO.
Creare pratum Plin. lib 18 cap. 18.
Non prata viridi facie læta germinant. Senec. Herc. fur. 9.
Iugera prati irrigare. Cic Q. fratri lib. 3. 17.
Aperto prato ludere. Senec. Herc fur. 2.
Obducta situ vetustatis prata, Vide OBDVCO.
Ouis pascit pratum. Ouid. 1. Fast.
Renouare vel restituere pratum. Colum. lib. 2. cap. 18 & Plin. lib. 18. capite 28.
Rigent prata. Horat 4. Carm. ode 12.
Antè nouis rubeant quàm prata coloribus. Virg 4. Georg.
Sterilire pratum. Varr. 1. de Re rustic.
Area gramineo suberat viridissima prato. Ouid in Fragmento.
Subsecare prata tenerrima. Ouid. 1. de Arte.
Verrere pratum pectine. Ouid. 4. Fast. Hæc modò verrebat cum raro pectine pratum. Aldinum exemplar legit, Hæc modò verrebat stantem tibicine villam.

Pratulum, pratuli, pen corr. {[illegible]} Diminutiuum, apud Plin iunior. lib. 5 epist 6 ad Apollinarem. Cic. ad Attic libro 12, Pro isto assu sole, quo tu abusus es in nostro pratulo.

Pratensis, & hoc pratense {[illegible]} Quod est ex prato. Colum. libro 6. capite 3, Pratense fœnum. Plinius libro 21. cap. 8, Pratenses flores.
Fungi Pratenses. Horat. 2. Serm satyr. 4.

Prauus, Adiect. {[illegible]} Quod non est rectum.
Rectum & Prauum, contraria. Cic. 1. Acad. Quid rectum in oratione, prauúmve.
Artus in prauum elapsi, Vide ARTVS.
Distortum & prauum. Cic. 4. Tuscul. Non omne vitium partes habet dissentientes: vt eorum qui non longè à sapientia absunt, affectio est illa quidem discrepans sibi ipsa dum est insipiens, sed non distorta, nec praua.
Talis prauis fultus Horat. 1. Serm. satyr. 3.
Prauo nasu viuere. Horat. in Arte.
Regula praua. Lucret. lib 4.
¶Prauus, ad animum refertur, Praui mores. Terent. Adelp 5. 8,
Etsi hoc mihi prauum, ineptum, absurdum atque alienum à vita meâ Videatur.
Malus, prauúsque. Plin. epist. 9 lib 3.
Prauus & peruersus. Cic. pro Rosc. Comœdo, Nihil ab hoc prauum & peruersum produci posse arbitrabantur.
Ambitio praua. Horat 1 Serm. satyr. 6.
Stultitia. Horat 2. Serm. satyr. 3.
Prauus homo, dicitur Senecæ nō improbus, nec malus: sed præfractus: lib. 1. de Ira, Cn. Piso vir fuit memoria nostra integer: sed prauus, & cui placebat pro constantia rigor.
Prauus maius est quàm Deprauatus. Cic. 2. de Finib. Bestiarum verò nullum iudicium puto. quamuis enim deprauatæ non sint, prauæ tamen esse possunt. Deprauatus enim est mentium animi, quo bestiæ carent: praua autem & corporis & animi.
Tenaa praui. Virg 4. Æneid.
Praua iubentium ardor ciuium Horat 3. Carm. ode 3.
Obnoxius prauis. Horat. 2 Serm. satyr. 7.

Prauissimus, pen. corr. Superlatiuum. Tacitus lib. 15, Præualuerat ea tempestate prauissimus mos.

Prauè, Aduerbium {[illegible]} cui Rectè opponitur. Cic. 2. de Finib. Quia quod bene, id rectè, frugaliter, honestè: ille porrò malè, prauè, nequiter, turpiter cœnabat.
Prauè colere religiones. Liu. 1 ab Vrbe.
Prauè facta, Peccata. Cic. 1 Acad. Rectè facta sola in bonis actionibus ponens: prauè, id est peccata, in malis.

Prauitas, pen. corr. prauitatis. fœm gen. {[illegible]} Obliquitas, mala & peruersa alicuius rei constitutio & compositio. Colum. libro 2. cap. 20, Prauitas statuminum. Cic. 4. Tuscul. Vitium, quum partes corporis inter se dissident: ex quo prauitas membrorum, distortio, deformitas.
Corporis prauitates si erunt perinsignes, an habebūt aliquid offen-

sionis: animi deformitas non habebit? Cic. 1. de Leg.

Prauitas & imminutio corporis Cic. 5. de Finib. Si prauitatem imminutionémq; corporis propter se fugiendam putamus, cur non etiã ac fortasse magis propter se formæ dignitatem sequamur?

Deformitas & prauitas. Cic. 1. de Orat. Intuendi nobis sunt non solùm oratores, sed etiam actores: ne mala cõsuetudine ad aliquam deformitatem prauitatémque veniamus.

Prauitatem oris alicuius imitari. Cic. 2. de Orat. Fusius neruos in dicendo C. Fimbriæ, quos tamen habuit ille, non assequitur: oris prauitatem, & verborum latitudinem imitatus.

Inemendabilis prauitas Quintil. lib. 1. cap. 1.

¶Prauitas {κακία} pro Malitia. Cic. 4. Acad. Taméne in ista prauitate perstabitis?

Prauitatis patroni. Varr. de Ling. Latin lib. 8. Inductis non tam irascendum, quàm huiusce prauitatis patronis. De iis qui veterem loquendi vsum contaminant.

Animi prauitas Qu. Cic. de Petit. Consul. Dans operam, vt de illa animi prauitate deducas.

Animi prauitates rectè vitia dicuntur Cic. in Parad.

Afferre prauitati interitũ. Cic. 5. de Finib. Qualis ista philosophia est, quæ non interitum afferat prauitati, sed sit contenta mediocritate vitiorum?

Erroribus prauitatis mentes Ægyptiorum imbutæ. Cic. 5. Tusc.

Perstare in prauitate sua, Vide PERSTO.

PRAXASPAS {Πρηξάσπης} nobilis Persa, qui Smerdim Cambysæ fratrem iussu regis occidit, cuius facinoris conscientia adactus, postea in maximo Persarum cõuentu, ex editissima turre se præcipitem dedit Herodot. lib. 3.

Praxibulus, li, lo {Πραξίβουλος} Atheniensium magistratus, cuius meminit Plin. lib. 33. cap. 7.

PRAXIDICA, es {Πραξιδίκη} Deæ nomen, cuius non statuam integrã, sed caput tantùm in templis dedicabant. Hinc Mnaseas Soteris vxorem facit, eandémque sororem, Concordiæ & virtutis matrem Suidas. Stephanus Praxidicem Nympham fuisse tradit, quæ ex Tremile Cragum peperit, à quo Liciæ mons nomen accepit.

Praxis, praxeos {πρᾶξις, πράξεως} fœm. gen. actionem significat: vnde Practicus, pen. corr. Adiectiuũ, quasi actiuus, & qui actu ipso aliquid perficit. Hinc artes dictæ sunt quædam practicæ, quæ in exercitatione & ipsa actione consistunt: diuersæ ab illis quæ theoricæ, id est speculatiuæ dicuntur. De vtrisque Quintil. lib. 2. cap. 18.

PRAXITELES, pen. corr. {Πραξιτέλης} statuarius, marmore nobilitatus duplici Venere, Gnidia & Coa: Natus est in Græcia Italiæ ora, ciuitate Romana donatus. Scripsit, teste Varrone, quinque volumina nobilium operum in toto orbe. Vide Plinium lib. 36. cap. 5. Propert. lib. 3. eleg. 9. Praxitelem Parius vindicat arte lapis.

Laborasset Praxiteles Stat. 4. Sylu. 6.

Praxitelius, Adiectiuum {Πραξιτέλειος.} Cic. 2. de Diuinat. Quasi non potuerit id euenire casu, & non in omni marmore necesse sit inesse vel Praxitelia capita. illa enim ipsa efficiuntur detractione, neque quicquam illuc affertur à Praxitele, &c.

Preciæ {πρόπεπτοι σταφυλαί} vuæ apud Virgilium leguntur, 2. Georgicorum,

Purpureæ, preciæque, & quo te carmine dicam

Rhætica? Vbi Seruius, Preciæque: hæ citò maturescunt: vnde & preciæ dictæ sunt, quasi præcoquæ, quòd ante alias coquantur.

Precias dicebant, qui à Flaminibus præmittebantur, vt denuntiarent opificibus, manus abstinerent ab opere, ne si vidisset sacerdos facientem opus, sacra polluerentur. Festus.

Precium, Vide PRETIVM.

PRECIVS, Lacus est Ciceroni pro Milone, Qui cum ab equite Romano splendidissimo & forti viro, T. Pacauio, non impetrasset, vt insulã in lacu Precio venderet, repẽtè lyntribus in eam insulam materiam, calcem, cæmenta atque arma conuexit.

Precor, precaris {δέομαι, εὔχομαι, ἱκετεύω, ἀντιβολέω} precari, accusatiuo iunctum, significat Orare. Plin. in Paneg. Atque hoc magis incensi sumus vt precaremus, ne quando tibi nõ eadem causa lacrymarum.

Colere, precari, venerarique deos solemus. Cic. 1. de Nat. deor.

Deos precari, atque ab eis auxilium petere. Cic. 6. Verr.

Precari, implorare, & venerari deos vt vrbem defendant. Cicero 2. in Catil.

Numen cæleste precari. Ouid. 1. Metam.

Numina Palladis. Virg. 3. Æneid.

Precor, quæso, & obtestor vos. Cic. pro Domo.

Precari bonas preces. Cato cap. 134.

Parce precor precor. Horat. 4. Carm. ode 1.

Pro aliquo precari Ouid. 3. Metam.

Precari ad deos. Liu. 8. bell. Maced. Quos adorent, ad quos precentur & supplicent, Ambraciensibus superesse.

Animo & voce precari. Ouid. lib. 2. de Ponto, eleg. 6.

Scientia peregrina & externa, mente domestica & ciuili deos precari. Cic. pro Corn. Balbo, Sacra pro ciuibus ciuem facere voluerunt, vt deos immortales scientia peregrina & externa, mente domestica & ciuili precaretur. De sacris Cereris.

Sono blandis. Ouid. 1. de Remed. amor.

Voce grata Senec. Agamemno. 6.

Voce timida Ouid. epist. 18.

Vultu pro verbis precari, id est signis & indiciis. Ouid. 5. Fast.

Expetere de aliquo, optare, precari aliqua. Cic. in Pison. Hæc ego semper de vobis expetiui, hæc optaui, hæc precatus sum.

Bona à quibus precamus, ea ab iis dantibus nolle sumere, stultitia est. Cic. 3. de Nat. deor.

Precari ab aliquo. Cic. de Amic. Quàm multa quæ nostra causa nunquam faceremus, facimus causa amicorum: precari ab indigno, supplicare, tum acerbius in aliquem inuehi insectarique vehementius.

Vt res aliqua faustè, fœliciter, prosperéque eueniret, precari. Cicero pro Murena.

Veniam precari. Virg. 3. Æneid.

Mortem precari, Optare. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2.

Sæpe precor mortem, mortem quoque deprecor idem, &c.

Salutem, incolumitatem, & reditum. Cic. in Pison. Vtrum tandem bono viro & sapienti optabilius putas, sic exire à patria, vt omnes sui ciues salutem, incolumitatem, reditum precentur, quod mihi accidit.

Precari alicui bonam vel malam fortunam. Quintil. in epistola ad Tryphonem, Et oram soluentibus bene precemur.

Dira precari alicui. Tibull. lib. 2. eleg. 7.

Mala precari alicui. Cic. in Pison.

Malè precari alicui, Vide MALVS.

Execrari & malè precari. Cic. in Pison. An quod tibi proficiscenti euenit, vt omnes execrarentur, malè precarentur, vnam tibi illam viam & perpetuam esse vellent?

¶Tentare iterum precando. Virg. 4. Æneid.

Precans, Participium {δεόμενος.} vt

Mitis precanti. Stat. 1. Thebaid.

Dextra precans. Virg. 12. Æneid.

Verba precantia. Ouid. 7. Metam.

Precandus, Aliud participium {δεητέος.} vt

Modestia precanda. Tacit. lib. 4.

Precaturus, penult. prod. {δεησόμενος} Similiter participium. Ouidius ad Liuiam.

Larga precaturi sumite vina manu. Ouid. 5. Fast.

Precatio Verbale {δέησις, εὐχή.} Cic. pro Murena, Quòd si illa solennis comitiorum precatio Consularibus auspiciis consecrata, &c. Idem 3. de Nat. deor. Itaque in ea dea, quòd est rerum custos intimarum, omnis & precatio & sacrificatio extrema est.

Vti noua precatione Quintil. in Proœm. lib. 4.

Precatione rem transigere. Liu. 9. ab Vrbe.

Precator, pen. prod. precatoris {δεητής, ἱκέτης} Aliud verbale, Qui pro altero intercedit, vel postulat. Terent. Heaut. 5. 2,

Nunc accusas Syre te, nec tu aram tibi, neque precatorem pararis.

Precatrix, pen. prod. precatricis, Aliud verbale, gen. fœm. Asconius in 3. Verr. De nominibus Sabinarum plures tribus factæ, quibus precatricibus bellum parentum maritorúmque finitum.

Precis, preci, precem, prece {δέησις, ἱκεσία} Pluraliter preces, precum, precibus. Quintil. lib. 3. cap. 10. Hac illi opus est occasione, ne eum talium precum pudeat.

Nullus locus preci. Terent. Andr. 3. 4.

Nihil est preci loci relictum: iam perturbaui omnia.

Tempus aptum precibus Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2.

Preces & vota Cic. pro Plancio, Eorum preces & vota de meo reditu exaudiẽs, Dyrrhachium, quod erat in fide mea, petere contendi.

Preces & gratulationes. Cic. 6. Verr. In precibus & gratulationibus non solum id venerari, verumetiam et osculari solent. De simulacro Herculis.

¶Blandæ iuuenum preces. Horat. 4. Carm. ode 1.

Docta prece blandus. Horat. 2. epist. 1.

Exiguæ preces. Ouid. 1. de Arte.

Graues. Propert. lib. 1. eleg. 6.

Humiles. Claud. 3. de raptu Proserp.

Infructuosæ, Vide INFRVCTVOSVS.

Irritæ, Vide IRRITVS.

Longæ Brutus Ciceroni, 13, Noli expectare longas preces, intuere meipsum, qui, &c.

Omnibus precibus aliquid petere, Vide OMNIS.

Pudicæ. Ouid. epist. 1.

Sacrificæ Senec. Medea, 5.

Spretæ. Ouid. 1. Metam.

¶Accipere preces, Vide ACCIPIO.

Accipere superbius alicuius preces. Tacit. lib. 2.

Addere precibus lacrymas. Ouid. epist. 4.

Addere minas precibus Ouid. 5. Metam.

Adduci precibus, Vide ADDVCO.

Castis precibus adire templa. Senec. Hippol. 2.

Adhibere preces, Vide ADHIBEO.

Admittere preces, Vide ADMITTO.

Admouere, Vide ADMOVEO.

Agitare alicuius animum precibus Quintil. lib. 4. cap. 1. Cuius animus spe, metu, admonitione, precibus, vanitate denique, si id profuturum credimus, agitandus est. De iudice.

Sollicita prece ambire aliquem. Horat. 1. Carm. ode 35.

Annuere precibus Ouid. 8. Metam.

Iustis precibus assentire. Ouid. 3. Metam.

Audire preces. Cic. in Pison.

Auersari preces, Vide AVERSOR.

Blandiri alicui precibus. Ouid. 2. de Arte.

Vanæ preces fine carent. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7.

Cedere precibus alicuius, Vide CEDO.

Cogere aliquem prece. Horat. 1. epist. 9.

Complecti preces. Ouid. 10. Metamorphoseos,

Atque inter mortísque metus, & tædia vitæ,

Est tales complexa preces: O si qua parentis, &c. Id est, tales preces concepit, sic orauit.

Concipit illa preces, & verba precantia dicit. Ouid. 14. Metam.

Concipere preces per noua vota Ouid. 3. Amor. eleg. 6.

Caducas preces concipere. Ouid. 1. Fast.

Consumptis precibus violentam transit in iram. Ouid. 8. Metam.

Decurrere ad miseras preces. Horat. 3. Carm. ode 29.

Nec prece, nec pretio, nec gratia, nec simultate à via recta ostendimus oportere deduci. Author ad Heren. lib. 3.

Demittere se in preces humiles. Claud. de raptu Proserp.

Descendere ad preces. Seneca Hippol. 5.

Descendere in preces. Virgil. 5. Æneid.
Despuere preces alicuius, Contemnere. Catul. ad Licinium, 47.
Hostili prece detestari aliquem. Ouid. 15. Metam.
Dare preces. Valer. 2. Argonaut.
-date vina precésque.
Dare preces alicui. Quintil lib. 6 cap. 1.
Dare manus precibus Ouid. 3 Fast.
Erubescere preces, dicitur quem pudet precari. Claud. 2. de raptu Proserpinæ.
Excipere preces blandas molliter. Ouid. 1. de Arte.
Pacem precibus exposcere. Virg 3. Æneid.
Extendere preces, Vide EXTENDO.
Fatigare aliquem prece Horat. 1. Carm ode 2.
Ferre preces alicui, Precari aliquem. Virg 8 Æneid.
Supplici prece flectere. Seneca Herc. furen. 7.
Flecti precibus. Virg 5. Æneid.
Frangi precibus. Ouid. epist. 2.
Fundere preces. Virg 5 Æneid.
Immiscere preces. Virg 10. Æneid.
Impetrare precibus salutem alicui Brut. Cic. 16. 5.
Implorata prece Pollucis. Catull. ad Mallium, epigr. 63.
Indulgere precibus, Vide INDVLGEO.
Solenniter satis est vose mouere preces. Ouid. 6. Fast.
Moueri prece. Ouid epist. 7.
Obliquare preces, Est per ambages aliquid rogare, vt solent qui rem vel inhonestam, vel factu difficilem impetrare volunt. Statius 3. Thebaid.
In precibus occurrere. Cic. 1. de Nat. deor. Nihil sentiens deus, qui nunquam nobis occurrit neque in precibus, neque in optatis, neque in votis.
Per precem orare. Plaut. Capt. 5.
Peragere preces. Ouid. 5. Fastorum,
Et peragit solita fallere voce preces. Hoc est, Eadem voce preces peragit & precatur mercator Deum, qua & fallere consueuit emptorem.
Petere precibus vt aliquid fiat. Cic. pro Sylla, Literæ sunt Fausti, per quas ille precibus à Sylla petit, vt emat gladiatores.
Infimis precibus aliquid petere. Vide INFERVS.
Tacita prece petere aliquid. Horat 1. epist. 14.
Placare prece cælites. Senec. Agamemn. 7.
Placare precibus diuinum numē scelere violatum. Cic pro Domo.
Emaci prece poscere aliquid. Pers. Satyr 2.
Prosequi aliquem prece. Horat. 4. Carm. ode 5.
Repugnare precibus Ouid. 11. Metam.
Resistere precibus. Senec Hippol. 8.
Retentare preces, iterum precari. Ouid. 14. Metam.
Cum magna prece scribere. Cic ad Attic lib. 11, Quintus non modò non cum magna prece ad me, sed acerbissimè scripsit.
Succumbere precibus. Ouid epist. 3.
Torua est lo prece. Ouid 6. Fast.
Tentare precibus. Ouid. 2. Amor. eleg. 3.
Tollere preces, Desinere precari. Ouid. 3 Fast.
Vinci precibus Senec. Hippol. 2.
Vocare aliquem precibus. Virg 7. Æneid.
Prece vti. Cicero 1. de Inuent. Si prece & obseruatione humili ne supplici vtemur.
¶ Preces, pro execrationibus diris. Cæs. 6. bell. Gall. Catiuulcus rex dimidiæ partis Eburonū omnibus precibus detestatus Ambiorigem, qui eius consilij author fuisset, taxo se exanimauit.
Iratis precibus vrgere. Horat. 2. Serm. satyr. 6.
Precarius, Adiect. {ἱκετικὸς} Est, vt ait Vlpianus De verbor. signific. 1. Pratum, quod precibus petenti vtendum conceditur tandiu, quandiu is qui concessit, patitur. Vide eundem Vlpianum. D. de precario.
Anima precaria. Tacit lib. 2, Néque precariam animam inter infensos trahere.
Auxilium precarium, non iustum ferre. Id est precari pro aliquo, non patrocinari. Sic exponit Budæus. Liu. 8. ab Vrbe.
Castitas precaria Senec. in 2. Declamat.
Forma. Ouid. lib 9 Metam. De Acheloo sub anguis forma certante cum Hercule,
-quem forma precaria celat. Id est aliena. Precarium enim dicitur, quod precibus alicui vtendum conceditur tantisper, dum is qui concessit, repetat *Forme empruntee.*
Precarius honor est, qui ad arbitrium eius admittitur, qui donauit Budæus.
Imperium. Tacit. lib. 17.
Ius. Tacit de Suionibus Germanis.
Libertas. Liu lib 9. belli Maced.
Opem orare precariam. Liu. 3 ab Vrbe.
Quæstus. Cic. Octauiano, 14, Cuius auus fuerit argentarius, astipulator pater, vterque verò precarium fecerit quæstum.
Salus Brutus ad Ciceronem, 16, Nempe quia postulabit hæc, salutem abs se peti precariam, nos, &c.
Precarij spiritus dicitur esse homo à Seneca, lib. De consolation. ad Marciam, cap. 11, quasi cōmodati, & quem ea lege accepimus, vt reddamus quum primùm reposcet qui commodauit.
Vita. Tacit. lib. 10.
Si precariam vocis vsuram sumeres. Apuleius lib. 7. non procul à fine. verba fiunt ad asinum. hoc est, si vsus vocis tibi ad tempus concederetur vt loqui posses?
Precario {τῷ δεήσει} nomen, ipsa terminatione ablatiui, pro aduerbio accipitur. Paulus, Precario habere videtur, qui possessionem corporis vel iuris adeptus, ea hac solùm modò causa, quòd adhibuit preces, & impetrauit, quod sibi possidere aut vti liceat: veluti si me precario rogaueris per fundum meū ire, vel agere liceat: vel vt in tectū meum stillicidium, vel tignum in parietem immissum habeas. Plin. de Viris illust. Seruius Tullius quasi precario regnare cœpit, sed rectè imperium administrauit. Cic. pro A. Cecin. Ne id quidem satis est, nisi docet ita se possidisse, vt nec vi, nec clàm, nec precario possederit.
Precario rogare. Cic 7. Verr. Quo tempore in tāta inopia nauium, tantáque calamitate prouinciæ, etiamsi precario essent rogandæ, tamen ab his impetraretur.
Precatiuus, Adiect. pen prod. Vlpian. titulo vigesimoquarto eius libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Vlpiani, Legatum, est quod legis modo, id est imperatiuè, testamento relinquitur. Nam ea quæ precatiuo modo relinquuntur, fidei commissa vocantur.
Precatiuè, Aduerbiū, pen. prod. Vlpian titulo vigesimoquinto eius libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Vlpiani, fideicommissum, est quod non ciuilibus verbis, sed precatiuè relinquitur. nec ex rigore iuris ciuilis proficiscitur, sed ex voluntate datur relinquentis.
Prehendo, prehendis, prehendi, prehensum {λαμβάνω, πιάζω} prehendere, Capere. Dicimus & prendo per syncopam. Cic. 1. de Legibus, Quid diuinum æternúmque sit videre, ipsúmque ea moderantem & regentem penè prehenderit. Idem 1. Acad. Sed quum acceptum iam & approbatum esset, comprehensionem appellabat, similem iis rebus quæ manu prenderentur ex quo etiam nomen hoc duxerat.
Prehēdere tribus digitis. Plin. lib. 20. cap. 17, Et orthopnoicis, quod ternis digitis prehenderit seminis, tantundem hyoscyami cum lacte asinino.
Prehendere dextram. Cic. 1. de Diuinat. Quumque te tua patria vi pulsum esse dixisses, prehendisse eum dextram tuam, & bono animo te iussisse esse.
Manu prehendere aliquem. Cic. 2 de Orat.
Fugientia prehendere poma Ouid. epist 17.
Stirpes tellus amplexa prehendit. Cic. in Arato.
Oras prendimus fugientis Italiæ. Virg. 6. Æneid.
Stylum prehēdere. Cic. de Claris Orat. Dein quum otiosus stylum prehenderat, motúsque omnis animi, tanquam ventus hominem defecerat, flaccescebat oratio.
Prendo amicos, supplico, ambio, domos stationésque circumeo: quantúmque vel authoritate, vel gratia valeam, precibus experior. Plin. epist. 9. lib. 2, ad Apollinarem. Sic Terent. Phorm. 4. 3. Visum est mihi vt eius tentarem sententiam.
Prehendo hominem solum. Hic prehendo, significat Hominem accipio, colloquij causa.
Prendendus, Participium {ληφθησόμενος} Ouid. 2. de Ponto, eleg. 6, Brachia da lasso potius prendenda natanti.
Prensus, siue Prehensus, Aliud participium {ληφθείς} Seneca Troade, 22, Sic ille dextera prensus hostili puer feros.
Prehensus manifesto furto Gellius lib. 11. cap. 18.
Prehensus furti manifesti. Gellius lib. 11. cap. 18.
Corpora prensa manu. Virg 3. Æneid.
Prensurus, pen prod. {ληψόμενος} Similiter participium. Ouid. epist. 10,
Incertum vigilans, an somno languida, moui
Thesea prensuros semisopita manus.
Prehensio, prehensionis, Verbale, Ius quoddam erat magistratibus concessum. Varro apud Gellium, In magistratu, inquit, habent alij vocationem, alij prehensionem, alij neutrum: vocationem, vt COSS & cæteri qui habent imperium: prehensionem, vt trib. pleb. & alij, qui habent viatorem: neque vocationem, neque prehensionē, vt Quæst. & cæteri, qui neque lictorem habent, neque viatorem. Qui vocationem habent, iidē prehēdere, tenere, abducere possunt: & hæc omnia, siue adsunt quos vocant, siue acciri iusserunt: Trib. Pleb. vocationem habent nullam. Neque minus multi imperiti, perinde atque haberent, ea sunt vsi. Hæc Varro. Cur autem Tribuni, qui habebant summam coercendi potestatem, ius vocandi non habuerint, vide apud Gellium lib. 13 cap. 12 sub finem.
Prehenso, prehensas, prehensare. siue Prenso, prensas, prensare, per syncopā, Frequentatiuum. Liu. ab Vrbe, lib. 1, His muliebribus instinctus furiis Tarquinius, circumire, & prehensare minorum maximè gentium patres, admonere paterni beneficij. Cic. ad Attic lib 1, Prensat vnus P. Galba, sine fuco ac fallaciis more maiorem. In his prehensare est ambitiosè petere: quia præ studio, manus cuiusque suffragantis prehendebatur à candidatis.
Manu prensare brachia. Horat. 1. Serm. satyr. 9.
Genua circunstantium. Tacit lib. 1.
Prensant fastigia dextris. Virg 2. Æneid.
Prensare consilium Liu. 2. bell. Pun.
¶ Prensare significat etiam id quod nos corpore prehendere dicimus, teste Budæo.
¶ Initium prensandi. Cic. Attico, lib 1.
Prensans, Participium Virg 4. Georgicorum,
Prensantem nequicquam vmbras.
Tumulos prensans. Ouid 13. Metam.
Lubrica prensantes effugit vmbra manus. Ouid 5 Fast.
Prensatio, Verbale. Cic ad Atticum, libro 1, Fuit illius hæc præpropera prensatio.
Prelum, preli {πιεστήρ, πιεστήριον, πιεστής} trabs est qua vua vel oliua premitur, authore Seruio, à premendo dictum. Virg 2. Georgicorum,
-tu spisso vimine quallos,
Colláque prelorum. & reliqua. Nostri hodie in torcularibus cochleis vtuntur, per quarum capreolatos anfractus tollitur, demittitúrque prelum, aut suculæ, aut rotæ versatione. Hæc Budæus. Martial lib. 1 210,
Non hæc peligna agitur vindemia prelis.
Prela, etiā dicuntur instrumenta pressoria, quibus pannarij, chartarij, & librorum impressores vtuntur. Plin. lib lib 13. cap 12, de chartis loquens, Premuntur deinde prelis, & siccantur sole plagulæ, atque inter se iunguntur. Hæc Budæus.
Prela temperata. Cato libro de Re rustica, capite 12, In torculariam quæ opus sunt vasis quinis? Prela temperata quinque, supervacanea tria. Prela tēperata vocat, quæ apta sunt & accommodata ad

torquẽdum & premendum: superuacanea verò, nihil agentia & cessantia: quæ si superiora illa deficiant, operosa esse possint, & in vicem succedere. Ex Turnebo.

PREMA, Dea mater, culte, vt subacta virgo non se commoueret, quum premitur. Lilius primo syntagmata Historiæ deorum.

Premellere, Item promouere. Paulus, apud Festum.

Premo, premis, pressi, pressum {πιέζω, θλίβω} prémere, Calcare, & alicui rei insisti cum pondere, vt ait Nonius. Virg. 10. Æneidos,

-& læuo pressit pede talia fatus,

Exanimum rapiens immania pondera baltei. Plin. lib. 28. cap. 2, Pollices, quum faueamus, premere etiam prouerbio iubemur.

Arctè premere. Lucret. lib. 4.

Premere omnia deorsum. Lucret. lib. 2.

Premere & vrgere. Cic. 1. de Lege agraria, Ne vrbẽ hanc vrbe alia premere, atque vrgere possitis?

Premo & Defendo cõtraria. Quintil. Ex aduerso vnum est quo defendimus, reliquum est quo premimus.

¶Premere, Aduersari. Virg. 10. Æneidos,

Numina nulla premunt, mortali vrgemur ab hoste

Mortales.

¶Premere, Cincius in libro de verbis priscis, ait significari idem quod prohibere. At Cato lib. qui est de Re militari, pro Vitiare vsus est, quum ait, Quum magistratus nihil audeat imperare, ne quid Cõsul auspicij premat. Festus.

¶Premere, pro Instare, & dicendo immorari. Plinius epist. 9. lib. 3, Quum Castam accusarem, nihil magis pressi, quàm quòd accusator eius, præuaricationis crimine corruisset.

¶Premere, Insequi, fugare. Virg. 1. Æneid. Hac fugerent Graij, premeret Troiana iuuentus.

¶Premere, pro Reprehendere, maledicere. Quintil. lib. 12, de Cicerone, Præcipuè verò presserunt eum qui videri Atticorum imitatores concupiebant. Budæus.

¶Premere, Verbum venatoriũ, vt & agitare & excitare. Virgilius, Vt spumantis apri cursum clamore prementem. Et alio loco, Ingentem clamore premes ad retia ceruum.

¶Premere habenas, & adducere, est equos à liberiore retinere coercereq́; impetu & cursu. Dare habenas, & immittere, est equis liberũ camporũ cursúmque permittere. Turnebus in illud Virgil. lib. 1. Æneidos, -currúque volans dat lora secundo.

¶Pressa est insignis gloria facti, Id est author ignoratur, vt ait Budæus. Virg. 12. Æneid.

Premere aliquid in annum nonum vel decimum Horat. de Arte.

Aliquem ab ædibus premere Varro, Iuniámque pressit ab ædibus.

Ære alieno premi. Cic. ad Attic lib. 7, Omnes qui ære alieno premuntur.

Alas premunt cantu plausúque galli Cic. 2. de Diuinat.

Facta premunt annos, Id est Superant. Ouid. 7. Metam.

Angustiis premi. Cæsar 3. bel. Gal.

Arte sua premi. Ouid. 2. Trist.

Arua aliena iugo premere. Virg. 10. Æneid.

Arua premere diuinis pelagus Virg. 1. Æneid. Id est æquarẽ abundantia populari & vestare. Seruius.

Bello premi. Cic. pro Lege Manilia, Testis est iterũ, & sæpius Italia, quæ quum seruili bello tetro periculosóque premeretur, ab hoc auxilium absente expetiuit.

Caseus pinguis premitur vrbi ingratæ. Virg. eclog. 1.

Causam ipsa facie premi. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Causam premere testibus. Cic. pro Cluentio, Denique hoc loco causa testibus honestissimis hominibus premebatur.

Collum laqueo. Horat. 1. epist. 17.

Confessionem. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Corticem premere, Contundere, & succum ex cortice exprimere. Plin. lib. 12. cap. 21.

Crimen eleuare & Premere, contraria. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Fronde crinem premere. Virg. 4. Æneid.

Cursum ingenij premit hæc importuna clades ciuitatis. Cicero de Claris Orat.

Dentes in vite Ouid. 1. Fast.

Desyderio rerum omnium & luctu premi. Cic. Attic. lib. 3.

Dolorem premere. Virg. 1. Æneidos,

Spem vultu simulat: premit altum corde dolorem.

Doloribus premi. Cic. 2. Tuscul. Quis autem non miser non modò tunc quum premetur summis doloribus, si in his est summum malum: sed etiam quum sciet id sibi posse euenire?

Famam alicuius premere. Tacit. lib. 13.

Fame premi & tempestate. Plin. lib. 37. cap. 8.

Lingua aspera premit fauces obsessas. Virg. 3. Georg.

Fauces defensionis alicuius premere, per translationem, pro Corrumpere, & quasi iugulare ac infirmare. Cic. 5. Verr. Timarchides columen familiæ vestræ premit fauces defensionis tuæ.

Premi faucibus, Ita premi, vt elabendi locus nullus sit. Cicero pro Cluẽtio, Istam conciliationem gratiæ Stalenus cum recenti re, quum faucibus premeretur, excogitauit.

Infesta fortuna premi Varro ex Pompilio lib. 6. de Ling. Latina,

Heu qua me causa fortuna infesta premis?

Frigore quũ premitur porrò omnia terra, cœtq; &c. Lucret. lib. 6.

Frigoribus premimur. Ouid. 2. de Arte.

Gradum pressere attoniti. Valer. 2. Argon. Hoc est represserunt.

Grana presserat ore Ouid. 5. Metam.

Hastã aliquem. Virg. 2. Æneid.

Imperio ventos. Virg. 1. Æneid.

Impetu hostium premi. Liu. 2. bel. Maced.

Inopia premi. Colum. lib. 5. cap. 12.

Inuidia & odio premi. Cic. 1. de Orat. Quum & inuidia & odio populi tũ Galba premeretur, his quoque eũ tragœdiis liberarũ ferebat.

Iras premere. Tacit. lib. 20. Cerialis à metu infamiæ, si licentia, sæ-
uitiáque imbuere militem crederetur, pressit iras.

Iras graues Lucan. lib. 1.

Faunique premunt te iusse parentis. Virg. 7. Æneid.

Luxuriem. Ouid 14. Metam.

Mammam. Plin. lib. 11. cap. 40.

Manu premere. Lucret. lib. 4.

Necessitas te tanta premebat. Cic. pro Roscio Amer.

Nec sinis ingenium nobilitate premi. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3.

Nocte premi. Virg. 6. Æneid.

Obsidione premi Ouid. 6. Fast.

Vrbem obsidione premebat Virg. 8. Æneid.

Oppugnationibus premere. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Oculos premere. Virg. 9. Æneidos,

-pressisve oculos, aut vulnera laui

Veste tegens. Nonius

Quies pressit oculos Virg. 12. Æneid.

Odium premere. Plin. in Paneg.

Odio premi. Cic. Ante quàm iret in exil. Non odio bonorũ, sed inuidia premor malorum. Idẽ ad Q. fratr. lib. 3. 19, Quo quidem in iudicio odio premitur omnium generum.

Onere premi, Vide ONVS.

Pedem premere, Figere Liu. 8. ab Vrbe.

Propositum premere, Non desistere ab incœpto. Ouid. 2. Metam.

Sedilia premere, Sedere. Ouid. 5. Metam.

Seruitio premere vrbem Virg. 1. Æneid.

Seruitute premi. Cic. 4. Philip. Qui quum seruitute premeremur, & indies malum cresceret, præsidij nihil haberemus.

Silentia pressere. Silius lib. 12.

Sonus remorum premitur clamore, Id est præ clamore remorum sonus non auditur Lucan lib. 3.

Sulcum premere dicitur carina. Virg. 10. Æneidos,

-sulcumq́ue sibi premat ipsa carina.

Tumentia premere, humilia extollere, luxuriãtia astringere, inordinata digerere, soluta componere, exultantia coercere, &c. Quintil. lib. 10. cap. 4.

Verbo premere aliquem. Cic. 1. Tusc. Quoniam me verbo premis, posthac non ita dicam miseros esse, sed tantùm miseros ob id ipsum quia non sunt.

Vestigia premere, pro Consistere, siue pedem figere. Virgilius 6. Æneidos, -sic effatus vestigia pressit. Poeticum est.

Vestigia premere, Proximè sequi. Tacit. lib. 2.

Virgulta per agros premere. Virg. 2. Georgicorum,

Quod superest, quæcunque premes virgulta per agros. Alij hoc loco exponunt Demergere, infodere.

Vi premi Lucret. lib. 6.

Vitem premere falce. Horat. 1. Carm. ode 31.

Vitio premi. Cic. 4. de Finib. Hoc vno vitio maximè mihi premi videntur tui Stoici, quòd se posse putant duas contrarias sentẽtias obtinere.

Vmbras premere falce, Id est resecare frondes, vel herbas, aut frutices vmbram facientes. Virg. 1. Georg.

Vocem premere, Tacere. Virg. 9. Æneid.

Pressus {πεπιεσμένος, πεπιεσμένος.} Particip. siue Nomen ex participio. vt

Pressus manu caseus. Colum. lib. 7. cap. 8.

Humi pressus vtroque genu Stat. 6. Thebaid.

Grauitate soporis. Ouid. 15. Metam.

Mentem formidine. Virg. 3. Æneid.

Bello iniquo Valer. 5. Argon.

Pressus orator & Redundans, contraria. Cic. de Claris orat. Asiatici oratores non contemnendi quidem nec celeritate, nec copia, sed parum pressi & nimis redundantes.

Pressa & tenuis. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Pressus ac lætus. Quintil. lib. 10. cap. 1, de Homero, Lætus ac pressus, iucundus & grauis, tum copia, tum breuitate mirabilis.

¶Boues pressi detrectant iuga. Ouid. 1. Amor. eleg. 2.

Clamor pressus substitit. Ouid. 1. Metam.

Coma pressa sustinere galeam Ouid. epist. 3.

Cubito presso remanere. Horat. 1. Carm. ode 27.

Pressus cultus orationis. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Dolor pressus sub corde Stat. 9. Thebaid.

Plenum eloquentiæ genus, & Pressum, contraria. Quintil. lib. 12. capite 1.

Presso gradu incedere, hoc est firmo, nec tamẽ celeri: sed quo cautos incedere videmus. Liu. 8. bel. Pun.

Pressus homo in explicanda re aliqua. Cic. in Hortensio, Quis enim autem est, aut fuit vnquam in partiendis rebus, in definiendis & explicandis sententiis pressior?

Lactis pressi copia Virg. eclog. 1. Circunloquutione poetica à Virgilio significatur caseus, qui & coagulo cogitur & premitur: sed & ipsa interdum manu premitur, formatur, atque figuratur. Tranquill. Et caseum bubulum manu pressum. Premitur autem, authore Columella, ne sit fistulosus, quod ei accidit, qui laxius remissiúsque in formis suis habetur, nec satis cogitur. Hæc Turneb.

Mammis pressis manabunt flumina Virg. 3. Georg.

Pressis & flebilibus modis concinere. Cic. 1. Tusc. Hæc quum pressis & flebilibus modis, qui totis theatris mœstitiam inferant, concinuntur, difficile est non eos qui inhumati sunt, miseros iudicare.

Pressa narratio Quintil. lib. 9. cap. 4.

Pressa narrationis gracilitas. Quintil. lib. 4. cap. 3.

Oratio pressa, & in qua inest luxuries quædam, contraria. Cic. 2. de Oratore.

Ornatus pressus & seuerus. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Ore presso obmutuit. Virg. 6. Æneid.

Oscula presse iungere. Ouid. epist. 2.

Ponere vestigia pressis signis Lucret. lib. 3.

Solo presso tenuit vestigia. Virg. 5. Æneid.

Sonus

Sonus pressus. Cic.2.de Nat.deor. Deinde in ore sita lingua est, finita dentibus, & ea vocem immoderatè profusam fingit & terminat, quæ sonos vocis distinctos & pressos efficit.

Verba pressa. Plin.epist.19 lib.2.

Verbis aptus & pressus Thucydides. Cic.2.de Orat.

Vina pressa Torquato Consule. Horat.Epod.13.

¶Pressum vocat Ouidius, quod est quasi impressa nota signatum, lib.6.Fastorum,

(Certa fides facti est) dictus sceleratus ab illa
Vicus, & æterna res ea pressa nota est.

Pressius, Comparatiuum, vt Vis pressior. Plin.iun.lib.1.epist.16, Nam in concionibus eadem quæ in orationibus vis est: pressior tamen, & circumscriptior, & adductior.

Pressus, huius pressus {πίεσις} Ipse premandi actus. Cic.3 de Orat. Nemo est quin literatissimum togatorum omnium Qu. Valerium Soranum lenitate vocis, atque ipso oris pressu & sono facilè vincat. Vide Vibsonius recinere & resonare, in VERBIS.

Pressura, pressuræ, penul.prod. {πίεσις} Plin.lib.18.cap.31, Pressura vna culeos xx implere debet. Colum.lib.12 cap.36.

¶Pressura, pro depressione Vlpian.in l.Si arborem.D De seruit. vrban. prædior. Interdum dici potest, eum quoque qui tollit ædificium, vel deprimit, luminibus officere: si forte κατ᾽ ἀνάκλασιν, vel pressura quadam lumen in eas ædes deuoluatur.

Pressura croci, Succus est croco expressus, vnguentúmque è croco. Lucanus,

Vtque solet pariter totis effundere signis
Corycij pressura croci: sic omnia membra
Emisere simul rutilum pro sanguine virus. Turneb.

Pressè, Aduerbium {πιεστῶς} contrarium habet Abundanter Quintilian lib 8 cap 3, Primum est, vt liqueat augere quod velimus, an minuere: concitatè dicere, an moderatè: latè, an seuerè: abundanter, an pressè: asperè, an leniter.

Pressè & angustè definire aliquid. Cic.in Orat.

Pressè & æquabiliter loqui. Cic.3 de Orat. Ex quo sic locutum esse eius patrem iudico, sic maiores, non asperè, vt ille quem dixi: non vastè, non rusticè, non hiulcè, sed pressè & æquabiliter, & leniter.

Pressè & leniter loqui. Cic 1.Offic In voce duo sequamur, vt clara sit, vt suauis: vtrunque omnino à natura petendum est: verùm alterum exercitatio augebit, alterum imitatio pressè loquentium & leniter.

Pressius agere, id est subtilius. Cicer.4.de Finib Sed vt propius ad ea Cato accedam, quæ à te dicta sunt, pressius agamus: eáque quæ modò dixisti, cum his conferamus, quæ tuis antepono.

Pressius audire. Paterculus lib.2.sub finem, Cum quanta grauitate vt Senator & iudex, non vt princeps, & causas pressius audit.

Pressius definire perturbationes. id est subtilius. Cicero Tusculana 4.

Pressius intueri. Macrob.lib.7.Saturn.cap.vlt. Sed illud pressius intuendum est, &c.

Presso, pressas {πιέζω} pressare, Frequentatiuum Virg.ecloga 3,

frustra pressabimus vbera palmis. Propert.lib.3.eleg.17,
Et noua pressantes inquinet vua pedes.

Parce pressare, id est Vide ne premas. Plaut.Persa,9.

Pressans {πιέζων} Particip. Lucret.lib.4,

& inspirant pressantes dentibus ora.

Pressatus, penultima producta, Participium {πιεσθείς} Plautus Asinaria,12,

Quin tradis huc crumenam pressatum humerum?

Pressorius, Adiect. {πιεστικός} vt Pressorium vas, in quo quid premitur. Colum lib.12.cap.18.

Prendo, prendis, prendi, prensum {πιάζω} prendere, per syncopam dicitur pro Prehendere, Vide PREHENDO.

Prendidi, præteritum trisyllabum, pen.corr. Silius lib.15,

hinc lancea turbine nigro
Fert letum cuicunque viro quem prendidit ictus.

Prensare, Frequentatiuum, Vide Prehensare in PREHENDO.

PRENESTE, Vide PRÆNESTE.

PRENVESSVM {[Greek]} alio nomine Athenæum, id est Mineruium, non procul à Vesuuio monte, in cuius flammis extinctum fuisse Plinium Secundum, Plinius Cæcilius nepos Secundi in quadam Epistola testatur Strabo lib.5.

Presbyter, pen corr presbyteri, pen. prod. {πρεσβύτερος} Latinè dicitur senior, ætate maior.

Prester, presteris, penul prod.m.gen. {πρηστήρ} serpentis venenati genus, qui alio nomine dicitur dipsas. Plinius lib 20.cap.20, Sagittarum venena & serpentium hæmorrhoidum & presterum restingui. Lucanus lib.9,

Oráque distendens auidus spumantia prester. Nomen habet à sitis ardore, πρήθω, incendo, ardeo. Vide DIPSAS

¶Prester genus vorticis, quem typhon, id est vibratam ecnephian vocant. Idem ardentior accensúsque dum furit, prester vocatur, ambusens contacta pariter & proterens, vt author est Plinius lib.2.cap. 48, Sequenti autem capite tradit eum à fulmine differre, vt ignem à flamma. Meminit huius Lucretius lib 6, πρηστῆρας Graij, quos ab re nominitarunt: In mare qua missi veniant ratione superné. Et paulo pòst, Et quasi demissum cælo prestera imitetur, &c.

PRETINAS, Vide PROSTINAS.

Pretium {τιμή} Quod datur pro re empta. Terent.Heaut.1.1,

agrum in his regionibus
Meliorem neque pretij maioris nemo habet.

Pretium, est valor rei à venditore in eius compensationem petitus, conuentúsque: videtúrque ab antiquo verbo Preciere dictum, quod petere significat: licet recentiores grammatici quasi præitium dici sentiãt: quibus ratio syllabæ, itémque scripturæ aduersatur. per c enim scribendum videtur. Hæc Alciatus libro 3. Parerg. capite vndecimo.

Pretium, inquit Varro lib.5.de Ling.Latin. quod æstimationis, emptionisve causa constituitur, dictum à peritis, quòd hi solum possunt facere rectè id.

Pretium in libras sexa. Sub denariorum. Plinius lib.12.cap.7. Idem lib 12.cap 24, Quod genitiuus Denariorum subintelligendus sit, manifestum est ex lib 12 cap.12. & 13.

Emitur x. ra. Id est denariis x. Et Pretium vnæ in libras x. ix. Vbi notabis per x literam, denarios significari.

Pretia à x x x v, ad x. c c c. Plin.lib.13 cap.1.

Pretiũ, Merces, præmium Terent.And 3 5, Ego pretium ob stultitiam fero: sed inultum id nunquam auferet.

Pretium & merces. Cic.7.Verr. Pretio atque mercede minuisti maiestatem Reipub.

Mors pretium tardis Ouid.10.Metam.

Deforme pretium mortæ Stat.11.Thebaid.

Iniquum pretium pietatis Ouid.epist.14.

Pugnæ pretium, eonia Ouid 9.Metam.

Sceleris pretium, crux. Iuuen.satyr.13.

Sententiæ pretium. Plin.in Paneg. Non locupletando fisco sedes, nec aliud tibi sententiæ tuæ pretium, quàm bene iudicasse.

Grande. Ouid 2.Amor.eleg 5.

Immensum, Vide IMMENSVS.

Leuius. Ouid.3 de Arte.

Pretiosum pretium, Vide paulo pòst in Pretiosus.

Pretij magni homo, vel pretij parui. Terent.Adelph 5 6. Cic ad Qu.fratr.lib.1, Noli spectare quanti homo sit: parui enim pretij est, qui iam nihil sit.

Maximo pretio, Vide MAGNVS.

Minimi pretij, Vide Minor in PARVVS.

Par pretium, Vide PAR. Senec.Thyeste,6.

Pretium non vile. Martial.lib 1.73, ad Flaccum.

¶Pretium, pro Periculo, nonnulli interpretãtur, teste Donato. Terent. in Prologo Hecyræ,

Vt libeat scribere aliis, mihíque vt discere
Nouas expediat posthac, pretio emptas meo.

¶Abiurreto pretium, Vide ABSO.

Accendere pretium rei alicuius, Vide ACCENDO.

Addicere pretio, Vide ADDICO.

Adduci pretio. Cic.pro Cecin.

Æquare pretium, Vide ÆQVO.

Æstimare pretium, Vide ÆSTIMO.

Amplificare pretium, Vide AMPLIFICO.

Antecedere pretio, Vide ANTECEDO

Arridet pretium, Id est placet. Plinius iunior lib.1.epist.vlt.

Arrogare pretium alicui rei. Horatius

Auellere pretium antè, quàm mercem ostendere. Horat.1. Serm. satyra 1.

Nefandum pretium augere. Claud.1.in Eutropium.

Capi pretio. Tibul.lib.3 eleg 1.

Coemere pretio. Cic 2.de Lege agrar. Hic ager omnis quoquo pretio coemptus erit, tamen ingenti pecunia vobis inducetur.

Componere pretio, Vide COMPONO.

Concedere partem pretij, Vide CONCEDO.

Consistit pretium. Varr.de Ling.Lat lib.4.

Constituere certum pretium Cic.ad Att.lib.14.

Corrumpere pretio, Vide CORRVMPO.

Deduci à recta via nec prece, nec pretio, nec gratia, nec simultate oportet. Author ad Heren.lib 3.

Dicere pretiũ muneris Horat.4.Carm.ode 8. Id est, ostẽdere quàm pretiosum sit munus. Porphyr.

Dare pretium. Cic.pro Fonteio, Falsum est, & ob vacationem pretium datum, quum immunis nemo fuerit.

Pretio & mercede duci ad aliquid faciendum. Cic.2.Offic.

Emere aliquid pretio. Propert lib.3 eleg.16.

Meo pretio emptus, Vide MEVS.

Pretium facere alicui rei, pro Imponere & statuere. Plinius libro 9.capite 35.

Facere finem pretio difficile est, nisi libidini feceris. Cic.6.Verr.

Flagitare pretium. Tibul lib 1.eleg.4.

Annona pretium, nisi in calamitate fructuum, non habet. Cicero 5.Verrina.

Iacent pretia prædiorum. Cic pro Qu Roscio.

Impendere pretium, Vide Impensus, in IMPENDO.

Imponere pretium. Vide IMPONO.

Inficiari pretium Ouid. 11 Metam.

Largiri pretium alicui. Ouid.ad Pisonem.

Mercari pretio. Cic.4 Verr. Ab isto & præco qui voluit, istum ordinem pretio mercatus est.

Mercari aliquid tanto pretio. Cic. pro Sext Roscio.

Mercari minori pretio, Vide MERCOR.

Metiri pretio, Æstimare pretio. Iuuen.satyr.9.

Pactum pretium. Cic.3.Offic.

Parcere pretio, Vide PARCO.

Pendere pretium Cic ad Attic.

Persoluere pretium. Cic.pro Domo.

Pertimere pretium alicuius rei. Cicero Attico, lib.12, Nec tamẽ ista pretia hortorum pertimueris: nec mihi iam argento, nec veste opus est.

Poscere pretium. Ouid.1.Amor.eleg 10.

Vrbem exiguam pretio posuit. Virg 4.Æneid.

Prostare pretio. Ouid.1.Amor.eleg.10.

Redemptus pretio. Virg 9 Æneid.

Sarcire pretium. Claud.2.in Eutrop.

Pretium statuere arti suæ. Terent in Prologo Hecyræ.

Magno pretio stare. Horat.1, Serm.satyr.2. Stare, Constare. Esse in pretio, Vide IN præpositionem.

In pretio pretium nunc est. Ouid.1.Fast.

Pretium est. Plin lib.12.cap.15, Corticis ad medicamenta pretium est. Id est, valet cortex ad medicamenta, & est in pretio.

Vendere aliquid paruo pretio. Cic.6.Verr.

¶Pretium, pro Operæ pretium. Tacit.lib.1, Germanico pretiũ fuit conuertere agmen.

¶Pretium, pro Pœna. Virgil.lib.12,

Illum Tydei des alio pro talibus ausis
Affecit pretio. Id est pœna, inquit Seruius: nam pretium est [illegible]. Terentius.
Ego pretium ob stultitiam fero. Vnde & Græci [illegible], pœnam vocant, [illegible], quod est pretium. Hæc ille

Pretium operæ, & Pretium curæ, adnotatu dignæ locutiones. Posterior apud Plin.epist.159.libro 8, ad Montanum, Postea mihi visum est pretium curæ, ipsum Senatusconsultum quærere.

Operæ pretium Iuuenal.satyr.9.

Eximius pretium. Tibul lib.2.

Conscientiæ pretium Tacit in vita Agricolæ.

Pretiosus, pen.prod. Adiect. { τίμιος, τιμήεις, ἔντιμος } Quod est multi pretij. Plaut.Bacch.1,

Equidem tibi dabo hanc operam. P. at nimium pretiosa operaria es.

Pretiosum & Vile, contraria. Cic lib.3 Offic. Quærit si in mari iactura facienda sit, equine pretiosi potius iacturam faciat, an serui vilis.

Æra pretiosa Corinthi. Senec.Medea,10.

Dona pretiosa Seneca Medea,10.

Emptor pretiosus, Sũptuosus, qui magno pretio aliquid emit. Horat 3.Carm.ode 6,

Seu nauis Hispanæ magister
Dedecorum pretiosus emptor.

Ingenium quondam fuerat pretiosius auro. Ouid.3.Amor.eleg.7.

Pretioso linteo vestes Plin.lib.12.cap 10.

Loca pretiosa metallo Ouid.3.de Ponto, eleg.8.

Nox pretiosa, Quæ emitur pretio. Propert.lib.3.eleg 13.

Pretiosus sapor. Colum.lib.3.cap.7.

Texta pretiosa. Ouid epist.16.

Vestis Lucan lib.2.

Vestimenta Horat.1 epist.19.

Vinitor pretiosus Colum.lib.3.cap.3.

¶Pretiosior Ouid.1 Metamorphoseos,

-subitque argentea proles
Auro deterior, fuluo pretiosior ære.

Pretiose, pen prod. { τιμίως } Delicatè, eleganter. Cic.2.de Inuent. Vasa magnifica, & pretiosè cælata.

PRIAMVS, pen corr. { Πρίαμος } fuit Laomedontis Troiani regis filius, sic [illegible] emo, dictus, authore Seruio. Nam puer ab Hercule captus cum Hesiona sorore solus pecunia redimi potuit. Eum à Ioue originem traxisse ferunt. Vide Ouid.4.Fast. Priamus patre ab Hercule interfecto, est auro redemptus: Ilion reformauit & exornauit. Habuitque teste Cicerone 1. Tuscul filios quinquaginta: quorum decem & septem ex iusta vxore sunt nati. At verò ex altero latere Assaracus Capyn genuit, ex quo Anchises, & ex illo Æneas. Quam sanè genealogiam Ouid.lib 4 Fast.pulcherrimè expressit.

Priamum tota progenie orbatum, quum in aram confugisset, hostilis manus interemit. Cic 1.Tuscul.

Regna Priami. Virg 1 Æneid.

Diues Priamus Horat.1.Carm ode 10.

Priameius, Adiectiuum quinque syllabarum { Πριαμήϊος } Virgilius 7. Æneidos, Sceptra Priameia.

Coniux Priameia, Hecuba Ouid.13.Metam.

Priamides, penult.corr. { Πριαμίδης } Patronymicum masculinum. Virgilius 6. Æneidos,

Atque hic Priamiden laniatum corpore toto
Deiphobum vidit.

PRIAPVS, penult.prod. { [illegible] } inquit Seruius, Dionysij ac Veneris filius, deus Lampsacenus Hellesponti, qui hortos tuetur. Is ob membri virilis magnitudinem immoderatam, ex Hellesponto primùm eiectus, deinde pro deo habitus est. Vnde Virgil lib.4.Georg. Hellespontiaci seruet tutela Priapi. Alij eundem esse Priapum volunt & Bacchum: quod ex vocabuli ratione ac veritate probari potest. [illegible] enim esse videtur quasi [illegible], id est clamosus, propter eos qui in poculis immoderatis, & bacchationibus eduntur, clamores: aut [illegible] dictus est, quasi [illegible], id est semen profundens. Asserunt etiam nonnulli priscos illos, quum vellent hominum pudenda occultius nominare, Priapum dixisse. Author Diodorus libro 5.

At iubet hortorum deus & tutela Priapus. Ouid.1.Fast.

¶Est & Priapus, Hellesponti vrbs, teste Plinio lib.5 cap 32. à Priapo superiora, Liberi & Veneris filio condita: cœptus est enim ibi coli ob vineta vberrima, quæ iuxta in Pariana & Lampsacena regione sunt, authore Strabone.

Priapeia { [illegible] } carmen obscœnum, quod nonnulli Virgilio, alij Ouidio attribuunt: quanquam verisimilius est multorum id opus esse ob argumenti similitudinem, vnum in volumen coniectum.

Priapismus { [illegible] } Morbus est quũ genitale membrum in longitudinem protenditur, & in circulum intumescit sine venerea appetitu: quod virij genus iis potissimum solet vsu venire, qui supini cubare consueuerunt. Galen.lib 2.de locis affect.

Pridem, Aduerbium { [illegible] } Quasi prius die: de longiori tempore dicitur, decem aut viginti dierum, aut mensis, mensiumve, & nonnunquam annorum, pro conditione materiæ, inquit Valla. Plautus Pseud.5,

Non ædepol habeo profectò: nam eam pridem vendidi. Cicero Sextio, lib 5.6, Quòd ad me pridem scripseras.

Quàm pridem hoc nomen Panurgi in aduersaria retulisti? Cic pro Qu Roscio.

Non pridem. Terent.Heaut.2.1,

Hoc ego mali non pridem inueni neque etiamdum scit pater.

Non ita pridem. Cicero in Bruto, de Themistocle loquens, Fuit enim regnante iam Græcia, nostra autem ciuitate non ita pridem dominatu regio liberata. Id est, Non multo ante id tempus, inquit Budæus.

Pridie, Aduerb. { τῇ προτεραίᾳ, sub. ἡμέρᾳ } Id est priori siue præcedẽti die. Cato de Re rustica. Si quem purgare voles, pridie ne cœnet. Cicero Attico, libro 12, De Terentia autem scripsi ad te eis literis quas dederam pridie.

Pridie & Postridie, contraria. Cic.7.Philip. Cui quum pridie frequentes essetis assensi, postridie ad spem estis inanem pacis deuoluti.

Vsque ad pridie Calendas. Cic.ad Attic.lib 2, Ibi esse vsque ad pridie Calend Maias volo.

A pridie Idus Septembres gignitur. Plin.lib.11 cap 16.

¶Pridie, cum genitiuo. Cic ad Lentulum, lib.14, Quòd iam illam sententiam Bibuli de tribus legatis pridie eius diei fregeramus.

Pridie eius diei venit. Cic. Att. lib 11.

¶Accusatiuo etiam iungitur. Cic. Appio, lib.3.4, Pridie Nonas Iunias quum essem Brundusij.

Pridie quàm Cic.de Amic. Pridie quàm excessit è vita. Idem ad Lentulum, lib 1 1, De his rebus pridie quàm hæc scripsi, Senatus authoritas grauissima intercesserat.

Pridianus, pen.prod. { [illegible] } Adiectiuum, pro Hesterno. Tranquil. in Caligula, cap.58, Marcente adhuc stomacho pridiani cibi onere. Hæc Bud. Vide Vallam lib.1.

PRIENE, pen.prod. { Πριήνη } Ioniæ vrbs. Biante alumno nobilis. Meminit Cic in Paradoxis. Priscianus in Periegesi,

Per quas Mæander pinguis descendit in æquor,
Inter Miletum currens, latámque Prienem. Hinc

Prieneus, pen prod. Adiect. { Πριηνεύς. } Sidonius 1. Paneg. Prieneæ Bia, quòd plus ibi turba malorum est.

Primnesius, palus ad quem funis nauticus religatur, quem alij tonsillam dicunt Paulos.

Primarius, Primates, Primitiæ, Primipara, Primipilus, Primogenitus. Primordium, Vide PRIMVS.

Primus. Adiect { πρῶτος, [illegible] } Quandoque ad numerum, seu ordinem refertur. Terent. Phorm.2.3,

At si talentũm rem reliquisset decem.
D. Di tibi malefaciant P primus esses memoriter
Progeniem vestram vsque ab auo atque atauo proferens. Idem Adelph.5.9, -& quidem tuo nepoti huius filio
Hodie primam mammã dedit hæc. Hoc est, ipsa prima dedit mammam. Terent. Adelph.4.1,
Primus sentio mala nostra, primus rescisco omnia.

Extremi primorum Horat.2.epist.2.

Primus ante omnes Virgil.2 Æneid.

Primus ad extremum similis sibi. Horatius in Arte, De pede Iambo.

Decemprimi viri. Cic pro Sex. Rosc Amer Itaque Decurionum decretum statim fit, vt Decemprimi proficiscantur ad L. Syllam.

Prima duo capita epistolæ tuæ tacita mihi quodammodo relinquenda sunt Cic. Appio, lib 3 8.

Primæ & posteriores sententiæ. Plancus Cic. lib 10. 11. Primæ tuæ sententiæ infinitis cum moueribus, posteriores ad tẽpus arbitriũmque amicorum meorum compositæ

Primus sententiam dicere. Cic 5. Philip. Primus in hoc ordine, quo ad magistratum iniret, sententiam dicere. Solebant enim Consules designati primi omnium in Senatu sententiam rogari, vt & apud Salustium, & multis aliis in locis videre est. Ex Turnebo.

¶Primus, de duobus. Cic.2.de Inuent. Quo pacto tractari conueniret argumentationes, in libro primo non indiligenter expositũ est.

Primus & alter libellus. Cic.4. Verr. Recita mihi, quæso, hunc primum libellum, deinde illum alterum libellum Canuleij.

¶Primus, Princeps. Virg 1. Æneidos,

Prima quod ad Troiam pro charis gesserat Argis.

Ciuitatis primus Dyrrachinus. Cic.5. Verr.

Genere & nobilitate sui municipij facilè primus. Cic. pro Rosc. Amerino.

¶Primus, Optimus. Virgilius,

-primos iuuenum tot miserit Orco. Terent. Adelph 5 4,

Et quæ tibi putaris prima, in experiundo repudies. Vbi Donatus, Prima, ante alia eligenda, quæ & primo loco ponenda, ac per hoc optima.

Prima & summa, habentur vtilia. Cic.3. Offic.

Homo primus Cic 6 Verr.

Primus apud te est. Terent. Eunuch.1.1. Hoc est, Supra alios amas illum. Ibidem, 2.2, Est genus hominum qui esse primos se omnium rerum volunt, nec sunt.

Primam dices, scio, si videris. Hoc est, pulchriorem cæteris omnibus. Terent. Eunuch 3.5.

Laus prima illis est. Plin.lib.15.cap.23, Laus prima candidissimis sphagnis atque altissimis, secunda rutilis, nulla nigris. Id est pluris æstimantur.

Honos primus virtutis. Horat.1. Serm. satyr 6.

¶Primus de. Cic ad Qu frat. lib.2.5, Postea Racilius de priuatis me primum sententiam rogauit.

Primus ex omnibus philosophis. Cicero 4.de Finibus, Primi ex omnibus philosophis natura tributum esse docuerunt, vt hi qui procreati essent, à procreatoribus amarentur.

¶Prima, plurali numero, pro principiis. Liuius lib 8, Quod bellũ si prima satis prospera fuissent, haud dubiè peruenisset ad Romanos. Curtius lib 4.

Prima viai pro Primæ viæ. Vsitatum est loquendi genus Lucretio: Sic enim alibi, Vltima naturai, abdita templi, acuta belli, & cætera id genus. Est autem versus hic lib.1.de Rer natur.

Amplexi quod habent naturæ prima viai. Id est, quia tenent peruersè

uersè prima elementa, & primas vias naturæ inuestigandæ. Lambinus.

Prima consiliorum, Hoc est prima consilia. Tacit. lib. 18.

Primæ ceræ dicuntur, quos Iurecõsulti primos gradus institutionum vocant. Erant enim ceratæ tabulæ testamentorum. Bud.

¶Primus, dicitur aliquando pro eo ante quem nullus est. Virgilius 1. ecloga,
Hic mihi responsum primus dedit ille petenti. Salust. In Iugurtha.

¶Primo accessu. Liuius 8 bell. Punic. M. Atilium captum in Africa commemorat, tanquam M. Atilius primo accessu ad Africam offenderit.

Aditus primi difficiles. Horat. 1. Serm satyr. 9.

Prima adulescentia, Vide ADOLEO.

Primo statim aduentu. Liu. 4. ab Vrbe, Impigre primo statim aduentu deiectis qui in præsidio erant, arcem recepit.

Æstas prima inceperat. Virg 3. Æneid.

Ætas. Virg. 2. Georg.

Anni. Virg 2. Æneid.

Annus primus ab honorum perfunctione. Cic. 3. de Orat. Qui el annus primus ab honorum perfunctione aditum omnium concessu ad summam authoritatem dabat.

Aspectu primo. Liu 5 bel. Maced. Nihil primo aspectu contemptius, equi hominésque paululi & graciles.

Aspectu primo obstupuit. Virg 1. Æneid.

Barba prima. Seneca Hippol. 5.

Prima chorda Varr. de Ling Lat. lib 9.

Corpora prima, & semina rerum vocat Lucretius elementa, libro primo.

Primo quoque die. Colum. lib. 8. cap. 5. Pompeius ad L. Domitiũ, Vt primo quoque die Luceriam aduenires.

Primo diluculo, apud Suetonium in Vitellio, cap. 15.

Prima ab infantia. Tacit. lib. 1.

Prima facie. Caius in l. Aliquando. D ad Senat. Cons. Velleianum.

Prima fax noctis. Aul. Gell. lib. 18. cap. 1. in fine.

Prima fronte, Vide FRONS, frontis.

Primo introitu Plin. lib. 11. cap. 8.

Prima iuuenta. Plin. lib. 10. cap. 55.

Prima luna. Varr. de Ling Lat. lib 5.

Labes prima mali Virg 2. Æneid.

Primis labris aliquid gustare. Cic. 1. de Nat. deor. Hunc censes primis, vt dicitur, labris gustasse physiologiam, id est naturæ rationem, qui quicquam quod ortum sit, putet æternum esse posse? Est, inquit Erasmus, breuiter quippiam attingere. ductum ab iis qui cibom aut potum tenuiter prægustant, nihil inde in stomachum transmittentes.

Primus lictor. Cic ad Qu. frat. Apud quem primus lictor quieuit, tacuit accensus. Vide infra, Proximus lictor.

Prima lux, pro Summo diluculo. Sulpitius Ciceroni, lib. 4. 12. Eò sum profectus prima luce. Sic. Cic. Attico, lib 4. 72. Cæsar 1. bell. Gall Et Liu 9 ab Vrbe. Tacit lib. 19.

A prima luce, Vide A præpositionem.

Prima mamma, Vide MAMMA.

Primo mane cum familia prodeundum est. Colum. lib. 12. cap. 1. dicitur & Summo mane.

Primam quanque particulam venti sentire. Lucret. lib. 4.

Prima quaque occasione. Plin. iun. Proinde prima quaque occasione mitte.

Primo progressu. Cic 4. Acad Sed quoniam tantum in ea arte ponitis, videte ne contra vos tota nata sit, quæ primo progressu festiuè tradit elementa dicendi.

Prima specie. Cicero 4. de Finib. Nominibus veterentur his quæ prima specie admirationem, re explicata risum mouerent.

Prima tellus. Horatius,
-tellus me prima tulisset. Quem locum exponẽs Turnebus, Cuipiam, inquit, fortasse videatur significari tellus illa, quæ antiquorum ætate erat, non tellus seculi Horatiani: nec culpari fortè is sensus possit. Veruntamen tellus prima videtur esse, quæ è chao prima ante elementa omnia, etiam ante cælum (si Hesiodo in Theogonia credimus) extitit. Sic Virgil. 4. Æneidos,
-prima & tellus & pronuba Iuno
Dant signum. Et lib 1. Georgicorũ, -tuque ò cui prima frementẽ
Fudit equum magno tellus percussa tridenti. Etsi enim in Attica hoc factum fuisse legimus, quam antiquissimam terram indigenarũ altricem audiuimus: tamen absolutè de terra accipiendum existimamus, cui primatus originis tribuitur. At lib. 3.
Quæ vos prima tulit tellus. Aliter exponitur, & rectè: posset tamẽ etiam eodem sensu commodè conseruari.

Primo quoque tempore, Id est statim, siue quum dabitur occasio. Cic. 6. Verr. Primo quoque tempore afferretur. Idem Attico, lib. 8, Omnes copias primo quoque tempore in vnum locum conuenire.

Primis tenebris mouit. Hoc est cœpta nocte. Liuius 1. belli Macedonici.

Prima vespera. Liuius libro 4. bell. Maced. Tabellas conscriptas celeberrimo loco supra sedem quotidianam magistratuum prima vespera suspendat.

Primo vespere. Tacit. lib. 5, Primo vespere vt lumina in castris hostium conspexere, &c.

Prima vrna addita. Varr. de Ling. Lat. lib. 5.

Primus aduentu. Plin. lib. 15. cap. 14. ad finem, de variis maiorum generibus, Dacis fermè vilissimis nomen, quanquam primis aduentu decerpique properantibus.

¶A primo, pro Ab initio. Cicero Attico, libro 8, Hic à primo cogitauit, omnes terras, omnia maria mouere. Terentius Phormione, 4 3,
A primo homo insanibat.

A primo, deinde post. Cic. in Orat. In illa pro Ctesiphonte oratione longè optima, summissius à primo: deinde dum de legibus disputat, pressius: post sensim incedens, iudices vt vidit ardentes, in reliquis exultauit audacius.

A primo lucis, Vide A.

¶In primum, pro In primam aciem. Liuius Decad. 1 lib. 2. Sic in primum infestis hastis inuolant duo Fabij, totámque mouerunt secum aciem. Et libro 3, Equites duarum legionum sex ferè millia ex equis desiliunt: cedentibúsque iam suis prouolant in primum: simúlque & hosti se opponunt, &c.

In primo viget, iacet in extremo. Cic in Orat.

Cum primis, Vide CVM præpositionem.

Cum primis domi suæ locuples & honestus homo Sopater. Cic. 4. Verr.

Sapiens cum primis nostræ ciuitatis homo. Cicero 2. de Oratore.

In primis, Vide IN præpositionem.

Clarum & ornatum in primis Siciliæ oppidum Himera. Cicer 4. Verrina.

Homo in primis improbissimus Cic. 5. Verr.

In primis splendidus Minutius Eques Rom. Cic. 4. Verr.

Primum, pro Primordio, vel Principio. Lucret. lib 4,
Propterea quia sunt è primis facta minutis. Id est, principiis. Lambinus.

¶Primas dare alicui, Sub partes Item Primas ferre aut tenere. Et Primas ferre alicui. Cic de Clar. Orat. Ex his Cotta & Sulpitius, cũ meo iudicio, tum omnium facilè primas tulerunt. id est sapientissimi & doctissimi habiti sunt. Ibidem, Erat excellens iudicio vulgi, & facilè primas tenebat adolescens.

Agere primas, Vide AGO.

Agebat primas in causis Hortensius. Cic. de Clar. Orat.

Concedere alicui primas, Vide CONCEDO.

Concedere ingenio primas. Cic. 2. de Orat.

Primas deferre alicui, Palmam & primum locum tribuere. Cic ad Attic lib. 1. 12, Amoris erga me, quum à fraterno amore domesticóque discessi, tibi primas defero. Id est, post eos ille es quem magis amem.

Primarium partium esse, Vide PARS.

Primùm, Aduerb. {[illegible]} ferè sequitur Præterea, vel Deinde. Terent. Adelph. 4 2,
Næ ego homo sum infelix? primùm fratrem nusquã inuenio gentiũ
Præterea autem dum illum quæro, à villa mercenarium
Vidi. Idem in Prologo Heaut.
Id primùm dicam: deinde quod veni, eloquar.

Nunc primùm, Vide NVNC.

Primùm, deinde, postremò. Cic. 5. Verr. Primùm eam, quum posita esset apud eas societates, vnde erat attributa, binis centesimis fœneratus est. deinde permultis ciuitatibus pro frumento nihil soluit omnino. postremo si cui ciuitati soluit, tantum detraxit, quantũ commodum fuit.

Primùm, deinde, deinde. Cic. 4 Verr. Primùm aueo tibi pecuniam domum non placere: deinde ipsarum statuarum modum quendam esse oportere: deinde illud certè ab inuitis exigi non oportere.

¶Primùm Plaut Capt. 7,
Sequere, te vt amittam: ei tu primùm præcurri volo.

¶Primùm omnium. Terent. Heaut. 2. 3,
Mane. hoc quod cœpi primùm, enarrem, ò Clitipho:
Post istuc veniam. CLIT. propera. S. iam primùm omnium
Vbi ventum ad ædes est, Dromo pulsat fores: &c.

¶Vt primùm illam vidi, nunquam vidi postea. Hoc est, Nunquam nisi semel vidi. Plaut. Epid. 12.

Vt primùm potestas data est augendæ dignitatis tuæ, nihil prætermisi in te ornando, quod positum est in præmio virtutis, aut in honore verborum. Cic. Planco, lib. 10. 13.

Vt primùm forum attigi, spectaui semper vt tibi possem quammaximè esse coniunctus. Cic. Licinio, lib. 5. 8.

¶Primùm, pro Præcipuè. Plin. lib. 11. cap 18, Quid primùm in eo miremur? curam ingenij, an occasionem furtiuam? celeritatemque cursus, an vehementiam viri?

Primò, Aduerb. {[illegible]} Hoc est Prima fronte, prima specie, primo aditu. Terent. Eunuch. 5. 7,
At etiam primò callidum & disertum credidi hominem. Ouidius 2. Metamorphoseos,
Et timuit primò ne Iuppiter esset in illa.

Primò & mox. Plin. lib. 19. cap. 3, Vescι pecora solita, primóque purgare, mox pinguescere.

Primulus, pen. corr. Adiectiuum, diminutiuum à Primus. Plautus Amphitryone, 8,
Primulo diluculo abiisti ad legiones.

Primulum, penultima correp. Aduerbium diminutiuum. Terentius Adelph. 5. 6,
Paulatim plebem primulùm facio meam. Ibidem, 3. 1,
Modò dolores mea tu occipiunt primulùm. Vbi Donatus, Initium & ipsa origo dolorum diminutiuè demonstrata est. Non enim primùm, sed primulùm dicit.

Primarius, Adiectiuum {[illegible]} Quod aliunde originem non habet. Primarius lapis, qui primus in aliquo ædificij fundamento ponitur. Primarius vir, primus in ciuitate. Cic. de Senect. In quem illud elogium vnicum plurimæ consentiunt gentes, populi primarium fuisse virum. Hoc est, primum inter populum & veluti eminentiorem. Idem 7. Verr. Vir primarius, homo nobilissimus, dicit. Item 2. de Fin.

Adolescens primarius, Vide ADOLEO.

Bellator primarius Plin. lib 7. cap. 43.

Conditio. Plaut. Stich. 3.

Fœmina primaria. Terent. Phorm. 5. 8. Cic. 3. Verr Scilicet in quo prædio fuit Annia pupillæ mater fœmina primaria.

Senator vir primarius. Cic. pro Flacco.

Primario loco esse, & Secundum locum obtinere, contraria. Cic. 3. de Finib. Sic in vita non ea quæ primario loco sunt, sed ea quæ secundum locum obtinent, [illegible], id est producta nominentur.

Primas, primatis, pen. prod. { [illegible] } Primates dicti sunt, qui & summates siue optimates, hoc est primi in ciuitate.

Primatus, huius primatus, pen. prod. mascul. generis { [illegible] } Ipsa authoritas primatum. Plinius libro 13. cap. 12, Primatum mutauit Cæsar.

Primatum dare alicui rei. Varro 1. de Re rust. cap. 7.

Primanus, primani { [illegible] } Tribunus qui primæ legioni tributum scribebat, vt apud Catonem, in ea quæ est contra Thermum de suis virtutibus. Hæc Festus. Tacit. lib. 18, Primani stratis vnâ & vicesimanorum principibus Aquilam abstulere.

Primoris, pen. prod. { [illegible] } genitiuus, cuius nominatiuus non reperitur. Pluraliter, Primores, primorum, &c.

Primores, Dicuntur summæ quæque res, inquit Nonius. Lucilius, Quum gallus digitos, primorésque erigit vngues. Cato cap. 51, Pullos in terram deprimito, extollitóque primorem partem.

Nasi primoris acumen. Lucret. lib. 6.

Primores digiti. Cato de Re rustica. Surculum aridum præcurrem inter librum & stirpem arito primores digitos duos. Hic primores digiti tenues intelliguntur, quòd digiti primore sui parte minus crassi sint. Itaque Cato his crassos opponit, ita scribens, Stirpem oblinito digitos crassos tres.

Primoribus labris gustare, Est leuiter quidpiam attingere, Ductū ab iis qui cibum aut potum tenuiter degustant, nihil inde in stomachum transmittentes. Cic. pro Cælio, Equidem multos & vidi in hac ciuitate, & audiui non modò qui primoribus labris gustassent genus hoc vitæ, & extremis, vt dicitur, digitis attigissent. Idem 1 de Orat. Hæc autem esse penitus in media philosophia retrusa atque abdita, quæ isti rhetores ne primoribus quidem labris attigissent.

¶Primores, pro Primis accipitur: vt Primores imbres. Varro 2 de Re rust. cap. 2.

Anni primores. Silius lib. 15.

Primores dentes, Qui primi petent. Plin. lib. 11. cap. 37.

Patere domus primorem esse atrium. Gell. lib. 16. cap. 5.

Primori in acie versabantur. Tacit. lib. 19.

¶Primores { [illegible] } pro Optimatibus. Virg. 9. Æneidos,

Proximus armati incedunt: quos omnis euntes
Primorum manus ad portas, iuuenúmque senúmque
Prosequitur votis.

Vbi Seruius, Primorum, genitiuus hic venit ab eo quod est, hi primores, sicut hi proceres: quorum nominum nominatiuus singularis non inuenitur, licet dicamus hoius primoris.

Populi primores. Horat. 2. Serm. satyr. 1.

Socium primores. Silius lib. 13.

Primæuus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod est primæ ætatis: vt Grandæuus, grandioris ætatis. Virg. 9. Æneidos,

-vie vnus Helenor
Et Lycus elapsi: quorum primæuus Helenos, &c.

Idem lib. 10,

-primæuo corpore Lausus.

Coniux primæuus. Stat. 5. Sylu. 3.

Natus primæuus. Catul. Argon. epigr. 59.

Primæuo flore iuuentus. Virg. 7. Æneid.

Primiscerium, existimat Accursius dictum { [illegible] } quòd primus ferat cereum. Quæ etymologia planè ridicula est. Nam Primicerius notarius princeps dicitur, & honore inter notarios primus: sicut secundus dicitur Secundicerius: [illegible] enim ceram significat: [illegible] tabulam ceratam, in qua antiqui scribebant. Ab huiusmodi igitur tabulis dicti sunt primicerij. Vegetius libro 2, Primicerius inquit in officio præfectorum Prætorio, ad honestum quæstuosúmque militiæ peruenit finem. Dicitur autem Primicerius non solùm notariorum, vt apud Renetum Frigiridum in historia Honorij & Theodosij: Rusticus Agretius ex primicerio notariorum Iouini, multíque nobiles apud Aruernos capti: sed etiam primus aliarum dignitatum. Ammianus Marcellinus libro 18, Inter quos etiam Valentinus ex primicerio protectorum, Tribunus. Quæ autem huius officij sit dignitas, ostendit Cassiodorus Epistolarum libro 6, in forma comitiuæ sacrarum & primiceriatus, vbi, Ad publicæ, inquit, festiuitatis indicium, locum quoque primiceriatus adiungimus. Parum est autem, quòd prouinciarum iudices tuæ subiaceant dignitati; ipsis quoque proceribus chartarum confirmes officium: dum perfectum non creditur, nisi à te fuerit pro solennitate completum, &c. Ex Alciato.

Primigenius, Adiectiuum { [illegible] } Idem quod Primitiuus, Quod aliunde non habet originē. Et propriè Primigenia semina, quæ dedit natura: quæ Cic. prima naturæ: & Græci [illegible] appellant. In his numerant incolumitatem, conseruationéque omnium partium, valetudinem, sensus integros, doloris vacuitatem, vires, pulchritudinem, cæteráque huiusmodi.

Verba primigenia, vt lego, scribo, quæ non sunt ab alio verbo, sed suas habent radices.

Primigenius sulcus (inquit Festus) dicitur qui in condenda noua vrbe, tauro & vacca, designationis causa imprimitur.

Primigenia fortuna à gignendo. Cicero 2. de Legibus, Fortuna sit vel huiusce diei: nam valet in omnes dies. vel respiciens ad opem ferendam: vel, forum, in quo incerti casus significantur magis: vel primigeniem à gignendo. Liu. 4. bel. Maced. Et ædem Fortunæ primigeniæ in colle Quirinali dedicauit Q. Martius Ralla Duumuir ad idipsum creatus.

Primigenia noxa, peccatum est & lapsus primi parentis. Budæus.

Semina primigenia. Varro 1. de Re rustica, capite 40. Dicam de primigenia pecuaria. Id est, de ouibus quales sint ad foeturam vtiles.

Primigenus, penultima correpta, Aliud adiectiuum { [illegible] } Lucretius libro 2,

Multáque post mundi tempus genitale, diémque
Primigenum maris & terræ, solísque coortum, &c.

Primitiuus, penult. prod. Simpliciter adiectiuum { [illegible] } Quod aliunde non habet originem, siue quod per se inuentum est. Vnde & Primitiua verba, quæ per se inuenta sunt, nec aliunde deriuantur: vt Amo.

Primitiui anni. Colum. de Arboribus, cap. 23, Ea res & fertilem arborem reddet, & primitiuus annos, fructum vinosum, postea verò castam dulcem, & apyrenum. Fortasse legendum, primitiuis annis, siue primis: vt idem lib. 5. cap. 10, Ea res & fertilem arborem reddit, & primis annis fructum vinosum, & post quinquennium dulcem & apyrenum facit.

Primipara, primiparæ, pen. corr. { [illegible] } Primiparæ dicuntur matres quæ primo genuerunt. Plin. lib. 8. cap. 40, Et ab ea quæ foemina sit ea primipara genita curius cerni.

Primipilus, primipili, pen. prod. { [illegible] } Centurio primæ cohortis, vt Liuius scribit libro 7, Id propter P. Solonium postulatum est à coniurata, qui alternis propè annis & Tribunus militum & primus Centurio erat: quem nunc primipilum appellant. Innominatus Græcè legum interpres, primipilum tradit militarem annonam esse. Id quod non omnino absurdum putat Alciatus. nam quum primipilus in legione primus esset, consequebatur omnia legionis commoda, vt docet Vegetius lib. 2. cap. 8. Proinde annona quoque militaris illi concedebatur diuidēda per capita militū. Vide ANTEPILANI. Sueton. in Caligula, cap 44, At in exercitu recensendo, plerísque Centurionum maturis iam, & nonnullis ante paucissimos quàm consummaturi essent dies, primos pilos ademit, causatus senium cuiusque & imbecillitatem. Cicero Attico, lib. 5, At ille cohortem illam primam totam perdidit, Centurionémque primipili nobilem sui generis.

De primipilo vide Alex. Alexand. lib. 1. cap. 3.

Aquila primipili. Cic. in Philip.

Primipilum ducere Cæsar 5 bel. Gal.

Primipilaris, huius primipilaris, pen. prod. { [illegible] } Dici videtur non tam miles qui fuerat sub Centurione primipili, quàm ipse Centurio qui olim præditus fuerat hac dignitate. Et ea forma dicitur primipilaris, qua Consularis. Quintil. lib 6 cap. 3, An primipilaris ei testamento suaderet ordinare supremo iudicia.

Primiter, Aduerbium { [illegible] } Id est primò. Pomponius Macchia geminis, Quin bono animo es vide, eripis primiter dapes. Nonius.

Primitus, pen. corr. Aliud aduerbium { [illegible] } Idem. Lucilius lib. 5, Sicuti quum primiter ficos populare senis, item pretio ingenti ad primitùs paucos. Ita Nonius. Varro 2. de Re rust. cap. 1, Primitùs oritur herba imbribus primoribus euocata.

Insinuent primitus. Lucret. lib 4.

Primitius, Adiectiuum, Quod in aliqua re primum & principale est. Ouidius 12. Metamorphoseos,

Ecce rapit medius flagrantem Rhœtus ab ara
Primitium torrem.

Alij legunt Prunitium, à pruna scilicet.

Primitiæ, primitiarum, foem. gener. pluralis numeri { [illegible] } Primi fructus ex agro suscepti, qui Deo offeruntur. Plinius libro 4. capite 12, Frugum primitias solitos Delon mittere Apollini.

Frugum primitiæ. Ouid. 10. Metam.

Operum primitiæ. Stat. 2. Thebaid.

Primitias vitis resecare consuerunt, Id est prima flagella. Colum. lib. 4. cap. 10.

Armorum primitiæ. Stat. 11. Thebaid.

Lacrymarum primitiæ Stat. 6. Theb.

Primodum, pro Primò. Plautus Capt. 45. Primodum opus est pistoriensibus.

Primogenitus, primogeniti, penultima correpta { [illegible] } Qui primò genitus est, etiam si alij non sint geniti. Plinius libro 11. cap 40, Primogenitis in quacunque parte sues primas præmunt. Vetus codex habet Primis genitis in quoque partu sues primas præbēt. Subaudi mammas.

Primordium, primordij { [illegible] } Principium, inquit Festus, quòd primò ordimur. Cicero in Partit. Vt primordia rerum & quasi præcurrentia, in quibus inest aliquid argumenti. Idem 2. de Legibus, A Ioue Musarum primordia, sicut in Arateo carmine orsi sumus.

Belli primordia Stat. 2. Achil.

Dicendi primordia. Quintil. lib. 1. cap 9.

Gentis primordia. Ouid. 5. Metam.

Mundi primordia. Ouid 15. Metam.

Operum primordium Curtius lib. 9.

Principiorum primordia. Lucret. lib. 1.

Prima primordia rerum. Lucret. lib. 2.

A primordio sui, Vide A præpositionem.

Capere primordia, Vide CAPIO.

Docere primordia generis ex aliis. Ouid. 15 Metam.

Princeps, principis, penult. corr. summunis generis { [illegible] } Qui vel quæ principatum tenet, quasi primum caput. Cic. 8. Philip. O dij immortales, quàm magnum est personam in Republica tueri principis: quæ non animis solùm debet, sed oculis seruire ciuium.

Princeps, Primus. Cicero 2. de Offic. Namque & Herodotum illum qui princeps genus hoc ornauit. Liuius, Princeps prælium inibat. Budæus.

Postremus & Princeps, contraria. Cic. 7. Verr. Vt quisque in fuga postremus, ita periculo princeps.

Ad pericula princeps. Plancus Cic. lib. 10. 17, Ad omnia pericula princeps esse non recusabat.

Exordium princeps omnium debet esse. Cic. 2. de Inuent.

In principibus, Vide IN præpositionem.

¶Princeps

¶Princeps, pro Ordine inter principes, Id est qui sunt in principijs aciei. Cicero ad Brutum,8.1,Creteosi bello Metello imperatore octauem principem duxit, Id est octauum ordinem inter principes Budæus.

¶Princeps in. Cicero 7.Verrin. Totum enim tua libidine & scelere, ex sua patria, in qua multis virtutibus & beneficiis florut princeps, sustulisti.

In astrologia princeps Eudoxus. Cic.2.de Diuinat. De quibus Eudoxus Platonis auditor, in astrologia iudicio doctissimorum hominum facilè princeps, hic opinatur,&c.

In iure Ciuili longè omnium princeps Seruius, Cic.de Claris Oratoribus.

Longè princeps, Vida 2 H Y M N. ...

Consilij publici princeps plurimos annos fuit Pericles, Cicero 1. de Orat.

Author consilij publici,dua regendæ ciuitatis,senteatię atque eloquentiæ princeps in Senatu.Cic.3 de Orat.

Princeps delicti.Paulus in l.in hoc.D.de seruo corrupto.Iustius est eum teneri,qui princeps fuerit delicti.

Princeps tragici cothurni. Plin lib 7.cap.19.

Dearum princeps Iuno.Ouid 6.Fast.

Ingenij & doctrinæ princeps Plato.Cic.Quint.frat.lib.1.2.

Nunc iuuenum princeps,deinde future senem.Ouid.1.de Arte.

Princeps legis Agrariæ P.Rullus, Id est author. Cicero 2.de Lege agraria.

Princeps Latini nominis.Liuius 1.ab Vrbe.

Philosophorum princeps Socrates.Cic.1.de Nat.deor.

Princeps philosophorum & authoritate & antiquitate Socraticus Aristippus.Cic 2.Tuscul.

Salutis meæ iisque publicæ princeps, Senatus. Cic.de Arusp.resp.

Princeps atque architectus sceleris.Cic pro Cluent.

Princeps sceleris & concitator belli. Cæsar 8 bel,Gal.

Princeps Senatus, Qui primus in Senatu sententiam rogabatur. nam, vt Gellius lib 4 cap.10.scribit, primus rogabatur,qui a Censoribus princeps in Senatu lectus erat. Val.Maxim lib.4.cap.4. in fin. M.Scaurum vocat Senatus principem Cicero quoque in Bruto de eodem Scauro sic ait, Hoc dicendi genus ad patrocinia mediocriter aptum videbatur: ad Senatoriam verò sententiam, cuius erat ille princeps,vel maximè.

Princeps sermonis ordiendi fuit, Id est author. Cic.1.de Orat.Et quoniam princeps Crassus eius sermonis ordiendi fuit, date nobis hanc veniam, vt ea quæ sentitis de omni genere dicendi, subtiliter prosequamini.

Stoicorum princeps Zeno.Cic.4.Acad.

Princeps terrarum Populus Romanus.Plin.lib.25 cap.3.

Consilio & lingua princeps aliquis.Cic.1,de Orat.

Longè omnium quicunque fuerunt grauitate dicendi princeps Plato.Cic.in Orat.

Studijs doctrinæ,& regenda ciuitate princeps Demetrius. Cic.3. de Legib.

¶Princeps,Vir primarius. Plin.epist.7.lib.3,Fuit inter principes ciuitatis sine potentia,sine inuidia.

Quales in Republica principes essent, tales reliquos solere esse ciues. Cic.Lentulo,lib.1 9.

Ciuitatis longè princeps Pompeius.Cic pro Domo.

Orbis terrę princeps.Cic.pro Domo.

Principum princeps. Cic.pro Flacco,Vsque eo orba fuit ab optimatibus illa concio,vt princeps principum esset Meandrius.

¶Altissimus princeps. Claud.de muneribus Honorio imperatori à Stilicone missis,20.

Egregius princeps.Claud.3.Paneg.

Honoratus humo & princeps.Cic.1.Offic.

Immensus.Claud.7.Paneg.

Iustus.Ouid.4.Trist.eleg 4.

Nefandus.Seneca Octauia 5.

Venerandus.Claud.4.Paneg.

¶Colere principem donis, Vide C O L O.

Exercere principem,& præstare.Sueton.in Tiberio,cap.33.

Principibus placuisse viris non vltima laus est. Horatius 1. epistol. 18.

Profiteri se principem in Senatu.Cic.Cornif.lib 12.24.

Personam principis in Republ tueri,magnum est.Cic.8 Philip.

Seruire principi. Cic.Pæto,lib.9.17.

¶Princeps.f.g.Plin.lib.8 cap 31,Quasdam nos principes fœminas scimus omnibus diebus matutinis carnem eam degustare solitas, & longo æuo caruisse febribus.

¶Princeps, Adiectiuum, Primum significat, & aliquando præcipuum. Terent Adelph.5.3,

Itaque vnam hanc rem me habere præter alios præcipuam arbitror,

Fratrem homini nominè esse primarium artium magis principem.

Qui princeps vitæ rationem inuenit eam, quæ nunc appellatur sapientia.Lucret.lib.4.

Amor princeps ad beneuolentiam coniungendam. Cicero de Amicitia.

Ciuem principem se putat. Cic.2.de Nat.deor.

Dies imperij princeps, vitæ supremus.Tacit.lib.1.

Locum principem authoritatémque in salute mea tenuistis. Cicero pro Domo.

Princeps mensis,Ianuarius.Colum.lib.11 cap.2.

Natura princeps huius boni. Cic.2.de Orat. De his qui memoria vigent.

Patroni principes. Cicero de Clar.Orat. Quum igitur essem in plurimis causis, & in principibus patronis quinquennium ferè versatus,&c.

Qualitatem aliæ sunt principes,aliæ ex iis ortæ.Cic.1.Acad.

Roma princeps vrbium.Horat.4.Carm.ode 3.

Princeps vox in Republ. Cic.in Catilinam, Sed vt mea vox,quæ debet esse in Republica princeps, officio functa Consulari videretur.

Principem habere aliquem.Cic.Appio,lib 6.12,Principem tamen habuimus Pansam,tui studiosissimũ,mei cupidum, qui valeret apud illum non minus authoritate quàm gratia Id est præcipuum adiutorem.Budæus.

Principatus,huius principatus,penul prod.masc gen. Imperium [ἀρχὴ, πρωτεῖον, ἡγεμονία.] Cæsar 5.bel.Gal. In ea ciuitate de principatu inter se contendebant.

Principatus est apibus. Plin.lib.11,cap 5.

Regius principatus Cic 3,de Finibus.Quorum ordo proximè accedit vt secundus sit ad regium principatum.

Appetitio quædam principatus cupiditati veri videndi adiuncta est. Cic 1.Offic.

Deferre principatum alicui.Cic 5.Philip.

Delere principatum. Cic Lentulo.lib 1 9.

Dare principatum homini. Cic.11.Philipp. Cassij verò sententia mea dominatum & principatum dari.

Dare principatum alicui rei,pro Eam præferre alijs. Plinius lib.9. cap.17,Nunc Icaro datur principatus.

Penes ipsum est principatus. Cic.ad Attic.lib.13,Quæ autem his temporibus scripsi, [illegible] morem habent,in quo sermo ita inducitur cæterorum,vt penes ipsum sit principatus.

Ferre principatum alicuius belli, Moderari,administrare. Cic in Philip.13,Qui huius belli ferret principatum.

Pertinacia & nimia cupiditas principatus facillimè in elatione animi innascitur.Cic.1.Offic.

Tenere principatum sententiæ. Cicero 12.Philippica, Illi enim huius belli propulsandi, administrandi, sustinendi principatum tenent.

Diuinum tribuit principatum menti Theophrastus. Cicero 1.de Nat.deor.

Principalis,& hoc principale, pen prod. [ἀρχικός, ἡγεμονικός] Quod primum & præcipuum est: aut quod principis est. Plin.in Paneg.Tanta benignitas principis, tanta securitas temporum est, vt ille nos principalibus rebus existimet dignos Liuius 4.ab Vrbe,Inuentos deinde hostes in vallum, egressus dextera principali cum triarijs repentè inuadit.

Arrogantia principalis, Id est qua vt plurimùm principes abundant.Plin.in Paneg.

Principales & perfectæ causæ,Adiuuantes & proximæ. Cic de Fato,Si omnia fato fiant, sequi illud quidem, vt omnia causis fiant antepositis: verùm non principalibus causis & perfectis,sed adiuuantibus & proximis.

Constitutiones principales, Id est principis. Caius in l 8.in princ. D. Quod cuiusque vniuersitatis nomine.

Copiæ principales. Plin.in Paneg.Nec verò laudauerim per se duritiem corporis, ac lacertorum: sed si his validior toto corpore animus imperitet,quem non fortunæ indulgentiæ molliant,non copiæ principales ad segnitiem,luxúmque detorqueant.

Maiestas principalis,Id est principis. Modestinus in l.famosi.D ad legem Iuliam maiestatis,Ob principalis maiestatis venerationem.

Opes principales Plin.Iun epist.159.

Paratus principalis.Tacit lib 18.

Principalis porta (inquit Festus) Castrorum nominatur, quòd in eo loco est, in quo principes ordines tendunt.

Quæstio principalis. Quintil.lib.3.cap.13,Hanc quæstionem veluti principalem vocant ζήτημα.

Tabulæ principales,Id est primæ & præcipuæ. Paulus in l penult. D quemadmodum testamenta aperiantur,Sicut codicilli pars intelliguntur testamenti,ita secundę tabulę principalium tabularum partem obtinere videntur.

Principales viri,pro Primis & præcipuis.l.2.de orig iur.

Principalitas,penultima correpta,huius principalitatis. Macrob. in Somn.Scipion lib,1.cap.3,Tria illa quę sola probabilia sunt genera principalitatis amplectitur.

Principaliter, penult.correpta,Aduerbium [ἡγεμονικῶς, [illegible]] Vt decet principem.Plin.in Paneg Quid vitam,quid mores iuuentutis, quàm principaliter formas?

¶Principaliter, pro Præcipuè. Vlpianus in l athletas. §.1. D.de iis qui notantur infamia.Siue principaliter hoc negotium gerat, siue alterius negotiationis accessione vtatur.

Principium, principij [ἀρχὴ] Initium alicuius rei: & modò ad numerum,modò ad tempus,modò ad fundamentum refertur. Terent. Phorm.1.3.

Neu me cupidum eò compulisset, quod mihi principium est mali. Ibidem 2.3,Bene habent tibi principia.

Origo principij nulla est: nam ex principio oriútur omnia. ipsum autem nulla ex re alia nasci potest.Cic 1 Tusc.

Principium & Extremum,cõtraria Cic.1 de Nat deor.

Principium & exitus, contraria.Cic pro Cælio,Reliquum est igitur crimen de veneno,cuius ego neque principium inuenire,neque euoluere exitum possum.

Principium & finis, cõtraria.Cic.de Senect.Quú animus semper agitetur, nec principium motus habeat, quia ipse se moueat, ne finem quidem habiturum esse motus qui nunquam se ipse sit relicturus.

Data à natura principia.Cic.4 de Finib.

Ex albis principiis alba esse.Lucret.lib 4.

Corporea principia.Lucret.lib.4.

Bellorum & imperatorum principium.Cic.pro Corn.Balbo.

Iuris principia Cic.1.de Legib.

Lucis principium Lucinus habet.Ouid 2.Fast.

Fons & principium mouendi.Cic.in Somn Scip.

Parêre principiis naturę debemus.Cic.3.Offic.

Philosophię principium est scientia. Cic 1. de Nat. deor.

Pugnæ principium. Virgil. 9 Æneid.

¶Rerum omnium principia parua, sed suis progressionibus vsa augentur. Cic. 5. de Finib.

Capessere principium. Tacit. lib. 15.

Constant ex principiis rerum omnia Cic. 4. Acad.

Cognitis principiis multo facilius extrema intelliguntur. Cicero pro Cluentio.

Ducenda sunt omnium rerum magnarum principia à diis immortalibus. Cic. in Vatin.

Ducere principium à sanguine Teucri. Ouid. 13 Metam.

Flebile principium melior fortuna secuta est. Ouid. 7. Metam.

Fœdum anni principium incessit. Tacit lib 4.

¶Abrupta principia. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Acutum principium, Vide ACVO.

Exalbescere in principiis dicendi. Cic. 1. de Orat.

Ferri à principio ad exitum, & à capite ita fluere vt ad extremum veniens consistas. Cic. in Orat.

Habere principium. Cic pro Corn. Balbo.

Negare principia. Cic. pro Cecinna, Potestis igitur principia negare, quum extrema conceditis?

Prouisa & diligenter explorata principia ponere. Cicero 1. de Legibus.

Tarda principia in omni genere dicendi sunt, exitus spissi & producti esse debent. Cic. 2. de Orat.

¶Principia, principiorum, plur. num. Locus in castris, à principibus militibus sic appellatus. Inde Post principia esse, id est in tuto, citráque periculum. Sumptum à bellis in quibus tutissimus locus est post principia: siquidem in prima acie stabant hastati, in secunda principes, robustior ætas: hos sequebantur scutati omnes, maximè insignes armis. Post hos triarij & rorarij, quemadmodum indicat Liuius Decad. 1. lib 8. Itaque nullus in acie locus tutior quàm post principia. Terent. Eunuch. 4. 7.

Tu hosce instrue, hic ego ero post principia:

Inde omnibus signum dabo. Erat autem hic locus timido nebuloni conueniens. Donatus admonet eum vsum verbo militari. Liuius Decad. 3. lib 8, Forma tamen Romanorum castrorum constabat vna ea spe, quòd Tribunos ex contagione furoris haud expertes seditionis defectionisque rati fore, & iura reddere in principiis sinebant, & signum ab eis petebant, & in stationes ac vigilias ordine ibant, &c. Erupit deinde seditio, &c. Fugatis neque ex principiis, ac paulo pòst è castris Tribunis, ad principes seditionis gregarios milites C. Albium Calenum & C. Atrium Vmbrum, delatum omnium consensu imperium est. Budæus hic principia dici putat locum in castris vbi ius reddebatur. Iustinus lib. 11, Ordines quoque nemo in exercitu Alexandri nisi sexagenarius duxit: vt si principia castrorum cerneres, Senatum te alicuius priscæ Reipublicæ videre diceres. Turnebus, ex Tacit. lib. 4. Principia, ea castrorum loca sunt, vbi tendebant magistratus, erántque signa legionum. Ἀρχεῖα vocat Plutarchus in Galba, Καὶ διελθόντα εἰς τὰς ἀρχείας, ... Varro de Re rustic. Ego verò, vt aiunt, post principia in castris, id est, ab his potius incipiendum temporibus, quàm superioribus Nam in castris metandis principia primùm designabantur, vt prætorium & tabernacula tribunorum militum & legatorum, postea reliqua castra, vbi milites & equites tenderent: principiáque quod latus occupabant, primùm muniebatur parabatúrque. Hæc ille. Veget. lib. de Re militari 2 testatur, principales in acie milites, propriè dici Principia: sic enim ait, Antiqua ordinatione legionis exposita, principalium militum, & vt proprio verbo utar, principiorum nomina, ac dignitates, secundum præsentes matriculas indicabo. Accius apud Varronem, Ego verò, vt aiunt, post principia in castris Hæc Erasmus. Liuius 2. ab Vrbe, Quia ab tergo erant clivi, in quos post principia, integris ordinibus tutus receptus fuit.

Principia in acie, pro Principibus: sæpe apud Liuium. Cic. ad Brutum, epist. 10, Spes libertatis nusquam nisi in nostrorum castrorum principiis est. Alij legunt, in vestrorum castrorum præsidiis. De castris Bruti & Cassij loquitur. Marcellinus, Præsentibus Iouianorum & Herculianorum principiis & tribunis, causas sehementius æquo bonóque spectauerunt.

¶A principio. Terent. Andr. 1. 1,

Rem omnem à principio audies.

Audire à principio admonentem, Cic. Attico, lib. 7.

In principio, Vide IN.

¶Principio, pro In principio. Cicero lib 1. Officiorum, Principio generi animantium omni est à natura tributum. Subauditur præpositio IN.

Principio lucis. Tacit. lib 19.

Principiò, Aduerbium, Id est primùm. Terent Eunuch 5 9,

Principiò ego vos credere ambos hoc mihi vehementer velim

Me, &c.

Principiò & postea. Cic 2. de Diuinat Existimóque ius augurum, etsi diuinationis principiò opinione constitutum sit, tamen postea Reipublicæ causa conseruatum ac retentum.

Principiò & primùm. Cicero 1 de Finibus, Principiò, inquam, in physicis, quibus maximè gloriatur, primùm totus est alienus. De Epicuro.

Principiò atque animus ephebis ætate exiit. Plaut. Merc. 1. Id est, Quum primùm, vel statim postquam.

Principalis, & hoc principiale, penultima producta {ἀρχικός} Quod primum est. Lucret. lib. 2,

Aut sine principiali aliquo tenore creata est.

Principiale tempus. Lucret. lib 5.

Prior, & hoc prius {πρότερος} Comparatiuum, non solùm ad duos, sed etiam ad plures referri potest Terent. Phorm. 5. 2,

Mea lege vtar, vt potior sit qui prior ad dandum est. Apuleius lib. 2. Flor. Vt Hippias e numero sophistarú est, artium multitudine prior omnibus, eloquentia nulli secundus.

A tribus in dubio est, hæc sit, an illa, prior. Ouid 3 Amor eleg 10.

Nunc & qui color est puniceæ flore prior rosæ. Horatius 4. Carminum, ode 10.

Officio prior est ille, Horat. 1. Serm satyr 6.

Æstate priore conficere aliquid non potuisse. Cicero Lentulo, libro 1. 9.

Priore libro. Colum. lib 4 cap. 12. Id est præcedenti.

Loco priore causam dicere. Cic pro Quintio.

Prior pueritia, pro Ineunte ætate. Vetior Taurus philosophus apud Gell. lib 10. cap. 19.

Priora tempora. Plin. in Paneg.

Prior Siciliæ tyrannus Dionysius. Plin. lib 32. cap. 2.

Priores nostri, Id est maiores. Plin. epist. 4. lib. 3.

Priora & terga. Plin. lib. 11. cap 37.

Primas etsi vtrique, priores tamen libenter deferunt Lælio. Cic. de Clar. Orat.

Prior, pro Superior, Maior, præstantior. vt Bellante prior. Horat. Epod. ode vltima,

-Venerísque sanguis

Imperet bellante prior, iacentem

Lenis in hostem.

Causa quis prior. Horat. Satyr 5. lib 2.

Priorsum, Aduerbium. Macrob lib. 7 Saturnal. cap. 13, Sed libris anatomicorum postea consultis, verum reperi, neruum quendam de corde natum priorsum pergere vsque ad digitum manus sinistræ minimo proximum. Et capite 9, Septem corporei motus sunt. Aut enim accedit prorsum, aut retrorsum recedit, &c. Id est *Ex deuant*.

PRISCIANVS, pen. prod. {πρισκιανός} Cæsariensis, clarnit Atheniis tempore Iustiniani principis: scripsit de Arte Grammatica ad Iulianum Consulem: ad Cosroen verò Persarum regem librum de Naturalibus quæstionibus. Conuertit in Latinum sermonem Dionysij de situ orbis carmina. Sunt qui scribant hunc ab initio Christianum, deinde fidei desertorem fuisse. Volaterranus.

Priscus, Adiectiuum {ἀρχαῖος, ἀρχαῖον, ἀρχαϊκός} Qui superiore ætate fuit vt Prisci Latini, qui fuêre antequam Roma conderetur.

Credendum nimirum est veteribus & priscis, vt aiunt, viris, qui se progeniem deorum esse dicebát, itáque eorum vocabula nobis prodiderunt. Cic. de Vniuersit.

Itaque vnum illud erat insitum priscis illis, quos Cascos appellat Ennius, esse in morte sensum. Cic. 1. Tusc.

Agricolæ prisci. Horat. 2. epist. 1.

Annales Ouid. 1. Fastor.

Addere arti priscæ motum & luxuriam. Horat. in Arte.

Aurum. Horat. 4 Carm. ode 2.

Fides Virgil 9. Æneidos,

Dicite, prisca fides facto, sed fama perennis.

Gens prisca mortalium. Horat. Epod 2.

Græcorum priscæ literæ. Cic 3. de Nat. deor. Iones quoque plures in priscis Græcorum literis inuenimus.

Moneta prisca concessit nouæ. Ouid. 1. Fast.

More prisco Ouid 2. Fastorum,

Flamen ad hæc prisco more Dialis erat.

Nomen priscum mutare. Ouid. 14. Metam.

Progenies. Claud. 1. in Ruffin.

Religio. Ouid 10. Metam.

Me chaos antiqui (nam sum res prisca) vocabant. Ouid. 1. Fast.

Ritus. Plin. lib. 12. cap. 1.

Secula. Mart lib. 1 57.

Senes. Ouid. 10 Metam.

Seueritas. Cic. de Arusp resp Cuius priscam illam seueritatem sacrificij mirifica mis soror existimatur imitata.

Tempus Ouid 1. Fast.

Verborum priscorum affectator, apud Suetonium in libello de Clar Gramm.

Vetustas. Ouid. 3 de Ponto, eleg. 1.

Verborum prisca vetustas. Cic. 3. de Orat.

Verbis priscis, & penè solennibus bona alicuius consecrare. Cic. pro Domo.

Vocabula. Cic. 3. de Orat. Et illud quod loquitur, priscum visum iri putat, si plane fuerit rusticanum.

PRISCAE, Latinæ Coloniæ appellatæ sunt, vt distinguerentur à nouis, quæ postea a populo dabantur. Festus.

PRISCI Latini propriè appellati sunt ij qui prius, quàm conderetur Roma fuerunt. Festus.

Prisce, Aduerbium {ἀρχαίως} vt Priscè agere, Id est Prisco & antiquo more. Cic pro M. Cælio, Sed tamen ex ipsa quæram prius, vtrum me secum seuere & grauiter & priscè agere malit, an remisse ac leniter & vrbané.

PRISCVS Heluidius, sub Nerone Quæstor Achaiam administrauit, Quæstoriúsq; adhuc à Pæto Thrasea gener adscitus, è moribus soceri nihil æque ac libertatem hausit, opû contemptor, recti peruicax, constans aduersus metus. Tacitus. Vide Probum Grammaticum de eodem, & Rocll. ¶Fuit & alter, Placites genere, sophista, Theodosij iunioris epistolarum magister fuit. Vide Suidam de hoc Prisco atque eius monumentis.

Prisma, figura est solida, quæ planis continetur, quorum aduersa duo sunt, & æqualia & similia & parallela, alia verò parallelogramma. Euclid. 1. Elem.

Pristinus, penult. corr. Adiectiuum {ἀρχαῖος} Quod superioribus annis, mensibus, diebus, & nostra memoria fuit. vt Pristina nostra beneuolentia. Venit autem ab eo quod est Prius, authore Festo. Cic. 2. de Diuinat. Quod quum accidisset nostræ Reipubl. tum pristinis orbati muneribus, hæc studia renouare cœpimus.

Ætas pristina. Claud. 3. Paneg.

Bonitas pristina & misericordia. Cic pro Rosc. Amer.

Coniux pristinus. Virgil. 6. Æneid.
Dignitas. Cic. Lentulo, lib. 1. 5.
Gloria. Virgil. 10. Æneid.
Labor pristinus. Cic. pro Sylla, Si ille labor meus pristinus, si solicitudo, si officia, si operæ, si vigiliæ deseruiunt amicis, præsto sunt omnibus.
Vetus consuetudo fori, & pristinus mos iudiciorum. Cic. pro Mil.
Odio pristino incensa mulier. Cic. pro Cluent.
Recidere ad pristinũ statum. Cic. Antequã iret in exilium, Quamobrem nolo me duce, supplicij vos ad sraudem deduci, vt ego ad pristinum statum recidam casus.
Pristinalis, & hoc pristinale. Colum. lib. 7. cap. 9. Si temperata atque aprica, glabrum pecus, vel etiam pristinale album pasci potest. Quo in loco melius quidam legunt pistrinalis.
Pristis, huius pristis, fœm. gen. {πρίστις} Genus piscis marini longissimi, atque angusti corporis. Plin. lib. 9. cap. 3. Plurima autem & maxima in Indico mari animalia, è quibus balænæ quaternûm iugerum: pristes ducenûm cubitorum.
Pristis, Scylla, maris monstrum dicitur. Virgil. 3. Æneidos,
Prima hominis facies, & pulchro pectore virgo
Pube tenus, postrema immani corpore pristis. Non tamen ita legendum putat Seruius: sic enim ait, Si nauem intelligas, hæc pistris, huius pistris facit: si de bellua, hæc pistrix, pistricis. Vide PISTRIX.
Ab huius similitudine, nauis oblõga dicta est pistris. Virgilius 5. Æneid. Velocem Mnestheus agit acri remige pristim. Pristis autem à sectione vndarũ dicta est, vt ait Seruius: scindit enim mirum in modum fluctus propter leuitatem. Græci autem πρίειν, sectionem: πρίστην, sectorem dicunt.
PRYTANAVM, Vide PRYTANEVM.
Priuatus, Vide PRIVVS.
Priueræ, Mulieres priuatæ. Festus.
PRIVERNVM {Πρίβερνον} Vrbs Volscorum in Latio. Vnde
Priuernates, penultima prod. vt notat Seruius apud Virgil. 11. Æneid. explicans carmen illud,
Hos super aduenit Volsca de gente Camilla.
Fundus Priuernas. Cic. 2. de Orat. Fortè euenit, vt in Priuernati essemus.
Priuignus, priuigni {πρόγονος} Filius mariti vxorísve, cuius prior coniux discessit. Brutus Ciceroni, 16. 8. Quanto autem magis illa cassere videtur Philippus, qui priuigno minus tribuerit, quàm Ciceto qui alieno tribuit?
Carentes matre priuigni Horat. 3. Carm. ode 24.
Pocula priuigno non nocitura suo Propert. lib. 2. eleg. 1.
Nubere in familiæ luctum, atque in priuignorum funus. Cic. pro Cluentio.
¶Priuigna. Cic. ad Attic. lib. 13. De vxore Tuberonis & priuigna, neque possum iam addere (est enim res peruulgata) neque Tuberonem volo defendere.
Priuigna proles. Colum. lib. 10.
¶Priuignus dictus, quòd prius quàm mater secundò nuberet, est genitus. Priuum antiqui pro prœ, dixerunt. Festus.
Priuilegium, & Priuo, Vide PRIVVS.
Prius {πρότερον} Comparatiuum, Prior & hoc prius. Terent. Eun. 1. 1, Siquidem hercle possis, nihil prius, neque fortius. Hoc est, nihil excellentius.
Æui prioris exempla. Ouid. in Ibin.
Prius & Posterius, contraria. Horat. 1. Serm. satyr. 4.
Priori posterius, posteriori superius coniungere. Cic. 4. Acad.
Nil prius fide. Propert. lib. 4. eleg. 1.
Prius {πρότερον, πρὶν, πρόσθεν, πρῶτον, πρὸ} Aduerbium temporis. Terent. Heautont. 5. 2,
-prius quæso disce quid sit viuere:
Vbi scies, si displicebit vita, tum istoc vtitor.
Nihil prius mihi faciendum putaui, quàm vt tibi gratularer. Cic. Attico, lib. 4.
Vt prius, sic prius. Cic. de Amicit. Quem fuerat æquius, vt prius introieram, sic prius exire de vita.
¶Prius orto Sole, Id est ante Solis ortum. Horat. 1. epist. 2.
Priusquam, Subcontinuatiua coniunctio, quam nonnulli disiungunt, prius quàm. Aliquando indicatiuo, aliquando subiunctiuo iungitur.
¶Indicatiuo. Terent. Hecyr. 3. 1.
Prius quàm hanc vxorem duxi, habebam alibi animum amori deditum. Cic. 1. Philip. Prius quàm de Rep. dicere incipio, pauca querar de hesterna M. Antonij iniuria.
Cui priusquam de cæteris rebus respondeo, &c. Cic. 2. Philip.
¶Coniunctiuo. Virgil. 3. Georgicorum,
Continuò ferro culpam compesce, priusquam
Dira per incautum serpant contagia vulgus.
Ac priusquam aggrediar ad causam. Cic. pro Corn. Balbo.
Præclare enim vixero, siquid mihi acciderit, priusquam hoc tantum mali videro. Cic. pro Milone.
Tamen quid potius faciam priusquam me dormitum conferam, non reperio. Cic. Pæto, lib. 9. 26.
Priuus, priua, priuum {ἴδιος} Priui, priuæ, priua, Id est singuli. Nonius, Priuum est proprium vniuscuiusque. Festus, Priuos, priuásque antiqui dicebant pro singulis. Ob quam causam & priuata dicuntur, quæ vniuscuiusque sint. Hinc & priuilegium. Cato cap. 26, Priuásque scopulas in dolio facito habeas illi rei, quas labro doliorum circumfrices. Idem cap. 3, Trapetos bonos, priuos, impares esse oportet. Et cap. 10, Labra aquaria quinque, opercula dolijs & serijs priua plura.
Abdomina priua. Lucil. lib. 1. Satyrarum,
Abdomina Thynnia venientibus priua
Dabo, acephalámque caracem. Refert Gell. lib. 10. cap. 20.
Aures priuæ. Lucret. lib. 4,
In multas igitur voces vox vna repentè
Diffugit, in priuas quoniam se diuidit aures.
Priua triremis. Horat. 1. Carm. oda 6,
-quem ducit priua triremis.
Priuæ verbenæ. Liuius lib. 30, Senatusconsultum in hæc verba factum est, vt priuos lapides silices, priuásque verbenas secũ ferrent.
Priua pedum vestigia Lucret. lib. 3.
Priuatus, penul. prod. Adiectiuum {ἴδιος, ἰδιωτικός} Quod vniuscuiusque proprium est. Cic. de Amicit. Quia cum Scipione vixerim, quocum mihi coniuncta cura de Rep. & de priuata fuit. Idem de Senect. Manent ingenia senibus, modò permaneat studium & industria: nec ea solùm in claris & honoratis viris, sed in vita etiã priuata & quieta. Idem 3. de Finib. Vrbis tamen id dicendo quasi priuatis vtuntur ac suis.
Priuatum & Commune, contraria. Cic. 1. Offic. Deinde vt communibus vtatur pro communibus, priuatis vt suis. Sunt autem priuata natura nulla, sed aut vetere occupatione, vt qui quondam in vacua venerunt.
Census priuatus Horat. 2. Carm. ode 15.
Consensu priuato. Cic. pro Sextio, Quid quisquã potest ex omni memoria sumere illustrius, quàm pro vno ciue, & bonos omnes priuato consensu, & vniuersum Senatũ publico consilio mutasse vestẽ?
Consilium priuatum. Plin. de Viris illustr.
Disputationes priuatæ. Quintil. lib. 3. cap. 4.
Dolor. Silius lib. 5.
Domus. Cic. pro Quintio.
Priuato liceat delituisse loco Ouid. 3. Trist. eleg. 4.
Odium. Brutus ad Cic. lib. 16, Quod autem tibi cum Antonio priuatum odium?
Opes priuatæ, Sibi propriæ Horat. 1. epist. 3.
Pecunia. Quintil. lib. 3. cap. 6
Senectus. Lucan lib. 1.
Vita Lucan lib. 7.
¶Priuatæ etiam feriæ, vocabantur sacrorum propriorum, velut dies natales, vt ait Festus. Fulgurum procurationes, & huiusmodi priuatæ, quæ fiebant pro familijs singulis & hominibus.
¶Priuatus, Qui nõ est constitutus in aliqua dignitate. Cic. 1. Offic. Priuatum autem oportet æquo & pari ciuibus iure viuere.
Priuatus, cui opponitur Cum potestate. Cic. 1. de Inuent. In fortuna quæritur, seruus sit an liber, pecuniosus an tenuis, priuatus an cum potestate.
Vetant XII Tabulæ, leges priuatis hominibus irrogari. Cicero pro Domo.
Priuati Iudices sunt, quos vocant *subalternos*. Tacit. lib. 14, Qui à priuatis iudicibus ad Senatum prouocauissent, eiusdem pecuniæ periculum facerent, cuius ij, qui Imperatorem appellauêre.
In priuato, & In publico, contraria. Vide IN præpositionem.
Priuatim, penultima prod. Aduerbium. Quod non est publicè factum. Plaut. Bacchid. 5.
Priuatim & Publicè, contraria. Cic. de Inuen. Quare meo quidem animo nihilominus eloquentiæ studendum est, etsi ea quidem & priuatim & publicè peruersè abutuntur.
Siquæ beneficiis singulis ciuibus, priuatímque dantur, ea solent iis esse fructuosa, à quibus sunt profecta. Cic. Antequ. iret in exil.
Priuatim aliquid gerere, Nõ fungi munere publico. Cic. 4. de Finibus, Aut priuatim aliquid gerere malunt: aut qui altiore animo sunt, capessunt Rempub. honoribus, imperijsque adipiscendis.
Nulla enim meipsum priuatim pepulit insignis iniuria. Cic. Figulo, lib. 4. 13.
¶Priuatim {ἰδίᾳ, ἰδίως} pro eo quod vulgò dicitur *Particulariter*, vel *In particulari*, vel *Specialiter*. Cic. pro Quintio, Neque interea verbũ vllum interposuit Næuius, aut societatem sibi quippiam debere, aut priuatim Quintium debuisse. Plin. lib. 24. cap. 17, Piscis natura exulcerat, explet, aduersatur priuatim cerastæ morsibus cũ polenta. Peculiariter pro eodem, ibidem dixit, Peculiariter renibus vtilis est.
Mandare alicui rem priuatim. Cic. pro Sext. Rosc.
Priuatè, pen. prod. aliud Aduerbium, Idem. Cicero ad Atticum, lib. 7. Illud priuatè non alteribi, & tibi gratias egit. Ex vetusto codice legendum, Illud puto non, &c.
Priuo, priuas {[illegible]} priuare, Adimere & spoliare significat. Plaut. Trucul. 1. 1,
Miserum sua blanditia intulit in
Pauperiem, priuauit bonis, luce, honore, atque amicis.
Spoliare & priuare. Cic. 4. Acad. Spoliat nos iudicio, priuat approbatione omni, orbat sensibus.
Præpositio enim IN priuat verbum ea vi, quã haberet, si IN præpositum non fuisset, vt dignitas, indignitas. Cic. in Topic.
Patriam priuare aspectu suo. Cic. Marcel. lib. 4. 9.
Dolore priuari. Cic. 1. de Finib.
Fide priuauere eum fata. Stat. 2. Theb. Fata monentẽ priuauere fide. Id est, fidem derogauere monenti.
Fructu liberalitatis aliquem priuare. Cic. Rufo, lib. 5. 20.
Non enim hac exceptione vnus afficitur beneficio, sed priuantur iniuria. Cic. 1. de Lege agraria.
Priuare communi luce, Occidere. Cic. pro Quintio, Vt per se afflictum atque euersum propinquum suum non modò honestè partis bonis, verùm etiam communi luce priuaret.
Priuare oculis. Cic. 5. de Finib. Cur hæc eadem Democritus, qui, &c. dicitur oculis se priuasse?
Ægritudo me somno priuat. Cic. Attic. lib. 9.
Priuare testimonio Cic. 4. Acad. Itaque priuabo potius illum debito testimonio, quàm id cum mea laude communicem. Idem ad Curionem, lib. 2. 2, Graui teste priuatus sum amoris summi erga me tui.
Priuare vita patrem. Cic. in Parad. Patrem vita priuare, si per se scelus est, &c.
Priuandum {στερητέον} est, corpora more Lucret. lib. 2.
Priuans, Participium {στερῶν} Cic. in Topic. Sunt enim alia contraria, quæ priuantia licet appellemus Latinè, Græci appellant στερητικά.

priuatus { [illegible] } Cui quid est ademptum, inquit Festus. Plin. de Viris Ill ustr. Priuatus stipendio.

Lumine priuatus, Id est oculis. Ouid. 1. de Pont. eleg. 1.

Aer priuatus lumine. Lucret lib 4.

Priuatio, verbale { [illegible] } Cic 1 de Fin. Quis dolori non voluptas contraria est, sed doloris priuatio.

Omni priuatione doloris putat Epicurus terminari summam voluptatem. Cic. 1 de Fin.

Priuilegium, priuilegij, { [illegible] } Lex ad priuatos homines, singulósque pertinens. Quod de reditu M. Ciceronis, & de imperio Pompeij statutum est, non lex, sed priuilegium dicitur. Priuilegium enim hoc differt à lege, quòd lex ad multos, priuilegium ad paucos pertinet. Cic. in Parad. Sed quid ego communes leges profero, quibus omnibus es exul? Familiarissimus tuus de te priuilegium tulit, vt si in operiũ Bonæ deæ accessisses, exulares. Idem pro Domo sua, Quo iure, quo more, quo exemplo legem nominatim de capite ciuis indemnati tulisti: vetant leges sacratæ, vetant duodecim Tabularum leges priuatis in hominibus irrogari: id est enim priuilegium.

Priuilegia, sunt iussa nõ generalia, neque de vniuersis ciuibus, sed de singulis concepta: inde dicta, quia veteres priua dixerunt, quę nos singula dicimus. Aul. Gell. Noct. Attic. lib. 10. cap. 20.

Quum & sacratis legibus, & XII Tabulis sanctum esset, vt neque priuilegium irrogari liceret, neque de capite, &c. Cicero pro Sextio.

Vim & crudelitatem priuilegij, authoritate honestissimorum hominum & publicis literis consignauit. Cic. Post red. in Senatu.

Priuilegio subnixus. Aurel. Arcadius in l. 1. in fine. D. de offic. præfect. prætor.

¶Priuilegium, pro Prærogatiua. Senec li 2. de Tranquil. vitæ, Nam si deus illum æquo animo laturum, nullum habet priuilegium.

Priuilegiarius, Adiectiuum. Vlpian. in l. Rescriptum. D. De pactis, Rescriptum autem diui Marci sic loquitur, quasi omnes creditores debeant conuenire Quid ergo si quidam eorum absentes sint? nunquid exemplum præsentium absentes sequi debeant? Sed an & priuilegiariis absentibus hæc pactio noceat, eleganter tractatur: si modò valet pactio & contra absentes.

Priuilegiarius dicitur, cui aliquod priuilegiũ concessum est. Vulgò ab indoctis *priuilegiatus* nuncupatur. Vnde Milites priuilegiarii dicti, qui vacabant officio. Vlpianus lib. 14 Digest. titul. Quod cum eo qui in aliena potestate. l. Sed an hic, Rectè, inquit, dicetur occupantis meliorem esse conditionem, nisi si quis priuilegiarius veniat.

Pro { [illegible] } Interiectio indignantis, Nominatiuo aliquando, seu vocatiuo potius, aliquando accusatiuo iungitur. Terent. Adelph. 3. 3.

-prô Iuppiter,

Hominis stultitiam. Aliquando admirantis. Cic. 2. Tuscul. Prô dii immortales, quàm illud. &c. Et Liuius 2. bel Pun. Tantum (prô dolor) degenerauimus à parentibus nostris, vt, &c.

Quæ res prô sancte Iupiter in terris est gesta maior? Cic. 2. Philip.

(Prô curia, inuersíque mores!) Horat 3. Carm. ode 5.

¶Accusatiuo. Terent. Heaut. 1. 1,

Nam prô deûm atque hominum fidem, quid vis tibi? Cic. de Amicit. Nam quis est. prô deûm fidem atque hominum, qui velit vt neque diligat quenquam, nec ipse ab vllo diligatur?

Prô facinus. Ouid. epist. 10.

¶Prô, circumflectitur, aut grauatur. Sunt qui proh scribunt, adscripta aspiratione.

Pro { [illegible] } Præpositio, ablatino casui seruiens. Terent. Eunuch. 1. 2,

Heri minas viginti pro ambobus dedi. Idem And. 5. 3, -an

Vt pro huius peccatis, ego supplicium sufferam?

¶Pro, Præpositio notanda in genere loquendi, quale est hoc, Iussi emptum pro me panem: quod vsitatius dicitur, Iussi emptum mihi panem. Plautus in Rudente,

Ea vrbe ad mare huc prodimus pabulatum pro exercitu gymnastico. Id est eis qui in gymnasiis corpora exercent.

Pro omnibus, & contra omnia disputare. Cic. 3 de Orat. Profectò nunquam conquiescam, neque defatigabor ante quàm illorum ancipites vias rationésque & pro omnibus, & contra omnia disputandi, percepero

Hoc non modò nõ pro me, sed cõtra me est potius Cic. 3. de Orat.

Partim nihil contra Habitum valere, partim pro hoc esse. Cic. pro Cluentio.

Pro mea parte, Pro sua parte. Cicer. Metello, lib. 5. 2, Fieri non molestè tuli, atque etiam, vt ita fieret, pro mea parte adiuui.

Pro sua parte loqui. Plaut. Rud. 2. 4,

- si iste loquitur, sine me mea pro parte loqui. Id est, Sine vt meipsum defendam.

¶Pro, Causa. vel propter. Terent Eun. 5. 4,

Ego pol te pro istis dictis & factis scelus Vlciscar.

¶Pro { [illegible] } hoc est Loco, vel in locum, vt Pro illo, & pro imbre. Terent. Eunuch. 5. 3

Quid tum postea? P. pro illo te ducam. Plautus Mostel. 3,

Continuò pro imbre amor aduenit.

Eduxit eam mater pro sua. Terent. Eun. 1. 2.

Habere pro absoluto aliquem. Cælius Ciceroni, lib. 8. 8.

Pro ancilla habere. Plaut. Persa, 12.

Pro argumento. Liu. lib. 3. bel. Pun. Pro argumento id fuit Annibalem castris non mouisse.

Ponere aliquid pro argumento. Cic. de Claris Orat. Hoc ipsum etiam posuisse pro argumento, quòd ille quũ, &c. tam soluté egisset.

Sicilia non solùm pro penaria cella, sed etiam pro ærario Romanis fuit. Cic. 4 Verr.

An hoc pro beneficio est habendum? Brutus Cicer. 16. 4.

Pro beneficio aliquid alicui dare. Cælius Cicer. lib. 8. 8, Totum Sempronium vsque eò perago, vt Vestorium quoque interponam, & illam fabulam narrem quemadmodum tibi pro beneficio dederit, si quid iniuriis suis esset, quod Vestorius teneret.

Gerere se pro ciue. Cic. pro Archia.

Nam esse pro ciue, qui ciuis non sit, rectum est non licere. Cicero 3. Officiorum.

Putare pro decreto. Cic. 11 Phil. Itaque si nihil ad nos referretur de Dolabella persequendo, tamen ego pro decreto putarem.

Pro derelicto aliquid habere. Cic. Attico, lib. 8.

Noctem pro die, cauponam pro oppido alicui esse. Cicer. in Pison.

Pro diis habent obscœna. Plin lib. 2. cap 7.

Pro deliciis crudelitas illi fuit. Cic. 11 Phil.

Cererem pro frugibus, Liberum appellare pro vino, Neptunum pro mari, curiam pro Senatu, campum pro comitiis, &c. Cicer. 3. de Oratore.

Patre non mortuo omnia gerere pro hærede. Cic. in Salust.

Pro hoste habere. Liu. 2. ab Vrbe.

Incerta pro certis habere, falsa pro veris. Cic de Senect.

Etiam noctes certarum mulierum, atque adolescentulorum nobilium introductiones nõnullis iudicibus pro mercedis cumulo fuerunt Cic. Attico, lib. 1. 11.

Vnus Cato mihi est pro centum millibus. Cic. Attic lib 2.

Pro monstro eam vocem accepit, Id est, tanquam monstrum detestatus est. Valerius lib. 4. cap de Abstinentia.

Pro occiso relictus est Sextius. Cic. pro Sextio.

Pro parente colere. Liu 6 bel. Pun.

Tradere aliquid pro pignore. Cic. de Prouinc. Consul.

Pro socio damnatus est. Cic pro Flacco.

Ornamentis alicuius pro spoliis abuti. Cic. pro Quintio.

Habere rationes relictas pro latis. Cic. Rufo, lib. 5. 20.

Sui, ne putrescat, anima pro sale data est. Cic. 2. de Natura deor.

Pro stercore aliquid habere. Nihili facere. Plaut. Truc. 11.

Verbum pro verbo reddere. Cic. de Optimo gen. Orat.

Verba pro verbis summittere. Cicer. in Orat. In quibus pro verbo proprio subiicitur aliud.

Pro virgine nuptam dari non potest. Terent. Adelph 3 2.

¶Pro, Tanquam, siue perinde ac si Terent. Adelph. 1. 1,

Inde ego hunc maiorem adoptaui mihi,

Eduxi à paruulo, habui, amaui pro meo.

Pro certo. Vlpian. in l. 3. §. Is qui nescit D de libero homine exhib. Ercoim rectè placuit, tunc demum hoc interdictum locum habere, quoties quis pro certo liber est.

Pro certo est. Quintilian. lib. 5. cap. 12, Prius de adulterio conuincendum est, vt quum id cœperit esse pro certo, fiat incerti argumentum.

Pro certo ponere. Cæsar 7. bel. Gal.

Pro certo affirmare. Liu. 1 ab Vrbe.

Ambiguum pro certo concedere. Cic 1. de Inuent.

Pro certo negare. Cic. Attico, lib. 3, Sed posthac omnia quæ certa non erunt, pro certis negato.

Pro certo dicere. Terent. Adelph. 3. 4.

Pro certo habere. Cic. Bruto, 5. 2, Neque nuntiabatur quicquam quod pro certo haberemus.

Perscribere ad aliquem pro certis ea quæ certa sunt. Cic. Appio, lib 6. 12.

Pro comperto. Liu 5 bel. Maced. Vnum de auxiliaribus specie transfugæ mittit ad eum: qui pro comperto afferret, Achæos statuisse postero die, &c.

Dubia pro certis & concessis sumuntur. Cic. 2. de Diuin.

Pro concesso & probato sumere. Cic. 5. Tusc. Geometræ quum aliquid docere volunt, si quid ad eam rem pertinet eorum quæ antè docuerunt, id sumunt pro concesso & probato.

Pro damnato esse. Cic 6. Verr. Quum iam pro damnato mortuóque esset.

Pro explorato esse. Cic. Attico, lib. 11, De omnibus rebus velim ad me scribas, & maximè quid scribas de ea: in quo tuo consilio egeo, etiamsi nihil excogitas: id enim mihi erit pro explorato. Aliqua exemplaria habent, pro desperato.

Pro empetu e sacrificare. Varro de Ling. Latin. lib. 5.

Pro facto habere. Cic. Att lib. 13, Itaque illud iam pro facto habeo.

Pro firmato stare. Liu. 4 ab Vrbe.

Pro indiuiso. Cato cap. 137.

Et id quod iudicatum non sit, pro infecto haberi oportere. Cic. 2. de Inuent.

Pro insano sit reprehendendus. Varr lib de Ling. Latin. 7.

In scriptura Siciliæ pro magistro est quidam L. Carpinatius. Cic. Attico, lib. 11, P. Terentius meus necessarius operas in portu, & scriptura Asiæ pro magistro dedit.

Pro malis. Cic. Attic. lib. 12, Solitudo aliquid adiuuat: sed multò plus proficeret, si tu tamen interesses. quæ mihi vna causa est hinc discedendi: nam pro malis, rectè habebat. Idem ad Torquatum, lib. 6. epist. 2, Quòd maiore in varietate versata est adhuc tua causa, quàm homines aut volebãt, aut opinabantur: mihi crede, nõ est pro malis temporum, quod molestè feras. Dixit etiam non dissimili sententia in epistola ad Marcellum lib 4. epist. 9, Nam adhuc & factum suum probatur & vt in tali re, etiam fortuna laudatur.

Pro meliore fuit, effugere hostes, &c. Tacit. lib. 12.

Pro nihilo ducere. Cic. 4. Verr. Tu ausus es pro nihilo præ tua præda tot res sanctissimas ducere?

Pro nihilo putare. Cic. 1. Verr.

Pro nihilo videri. Cic. 2. de Finib. Quæ quum Aristoni & Pyrrhoni omnia visa sunt pro nihilo, vt inter optimè valere, & grauissimè ægrotare nihil prorsus dicerent interesse.

Ego tamen, quoniam condemnatum esse pro nihilo vis, si ita esset ignoscerem. Cic 2. Phil.

Pro parte. Paulus in l. Vsus. D. De vsu & hab. Nam frui quidem pro parte possumus, vti pro parte non possumus. Pomponius in l. Si pœnæ. §. Si falsò. D. De condict. indeb, Si falsò existimans debere, sibi nummos soluero, qui pro parte alieni, pro parte mei fuerunt, &c.

Pro rata

Pro rata. Vlpian.in l.in his verò.D.De solut.& liberation. Si verò summa vsurarum debitarum & non debitarum non eadem sit: ad vtramque causam æqualiter proficit,quod solutum est, non pro rata, vt verba rescripti ostendunt.

Pro ridiculo ac delectamento putare aliquem. Terent.Heaut.5.1.

Pro rudi atque indocto despicitur. Gell.lib.10.cap.24.

Pro rupto fœdus habere. Liu 2.ab Vrbe.

Pro victis abiere. Liu.2.ab Vrbe.

¶Pro,Secundum. Terent.Phorm.2.1.

Imò enim nemo satis pro merito gratiam regi refert. Salust.in Catilin. Hisq; permissum est,vti pro tempore atque periculo exercitum compararent.

Pro conditione. Quintil.lib.3 cap.6, Eacidis pro conditione causarum.

Pro mea consuetudine Cic.ad Atticum,lib.1.3.Pro nostra consuetudine tu existimare potes.

Tribuere cuique pro dignitate. Cic.1.Offic.

Pro facultatibus. Colum.lib 9 cap.1, Modus sylux pro cuiusque facultatibus occupatur.

Pro nostra facultate. Quintil lib.6 cap.5.

Hæc pro tuo ingenio considera. Cic. Tironi,lib.16.9.

Nunquam te mihi pro tuis in me iniuriis satis esse facturum putabas. Cic.2.Philipp.

Præstare se dignum pro laude merentis. Id est iuxta laudem merentis Horat.1.epist 9.

Pro modo crassitudinis. Colum.lib 12.cap.46.

Pro modo virium & exigendum & corrigendum opus. Quintil. lib.2.cap 4

Ciuitatibus pro numero militum pecuniarum summas describere. Cic 7.Verr.

Cæsar nequaquam satis pro meis officiis, pro ipsius in alios effusione,in me liberalis fuit. Cic.Attico,lib.7.

Nemo fuit qui non me pro suis opibus in illa tempestate defenderit. Cic.pro Domo sua.

Hæc nequaquam pro opinione volgi extimescenda sunt. Cicero 3.Tuscul.

Pro se,siue altero rationem dari. Varr.lib de Ling.Latio 5.

Conficere negotium pro causæ veritate, & pro sua dignitate. Cic. Thermo,lib.13.

Pro virili parte. Cic.13.Philipp Tum me eius beneficio plus quàm pro virili parte obligatum puto. Ouid.1 de Ponto,eleg.1.

Pro rata parte. Cicero 1.Tuscul.Omnia sita perinde vt cuique data sunt,pro rata parte à vitæ,longa aut breuia dicuntur.

Pro portione. Varro de Re rustica,cap.3,Vt & lac multum,& pingue habeant pro portione. Cic 2.de Orat.Sed oportet vt ædibus ac templis vestibula & aditus, sic causis principia pro portione rerum proponere.

Pro rata portione. Cic.in Som.Scipionis, Hic est inquit ille, qui interuallis coniunctus imparibus,se tamen pro rata portione distinctis,impulsu & motu ipsorum orbium efficitur.

Pro virili portione.Tacit.in vita Agricolæ.

Pro scapulis,quum dixit Cato, significauit pro iniuria verberum. Paulus.

Pro spe nihil contigit. Liu.8.bel Pun.

Pro tempore,Pro re, Pro loco, significat quod ineptè dicitur, *Pro qualitate temporis,rei,loci.* Cæsar in Comment.Consilium pro tempore & pro re caperet. Salust.Ipse pro re ac loco paulatim procedere.

Pro malis. Cic. Attico,lib.11.Nam pro malis rectè habebat.

Pro horum temporum perturbatione,Id est vt est temporum perturbatio. Cic.ad Seruium Sulpitium, lib.13 19, Itaque sic velim existimes,me omnes Achaiæ ciuitates arbitrari pro horum temporum perturbatione felices,quòd his tu præsis.

¶Pro. Aliter. Plaut.Pœn.4.

Nam pro heri nostri quæstu satis bene ornatæ sumus. Hoc est Si reputes quàm exiguè lucrum faciat herus. Terent.Heaut.5 1.

Duo talenta pro re nostra ego esse decreui satis.

Pro charitate Reip.Cic.3.Philipp.Sunt impij ciues, pro charitate Reip.nimium multi: pro multitudine bene sentientium, admodum pauci. Hoc est,si Reip.charitatem spectes.

Pro mea authoritate videor posse.Cic.pro Fonteio,Quare si etiam monendi estis à me, quod non estis Iudices, videor hoc leniter pro mea authoritate vobis præcipere posse.

Pro singulari eius humanitate. Cic.Attico,lib 9.

Pro tua singulari prudentia. Cic.ad Brutum,lib.11.12, Non dubito autem pro tua singulari prudentia,quin perspicias.

Quorum vobis pro vestra sapientia Quirites, habenda est ratio diligenter. Cic.pro Lege Manil.

¶Pro re nata. Cic.Attico,lib 7.Diem tuum ego quoque ex epistola quadam tua, quem incipiente febricula scripseras, mihi notaueram,& animaduerteram posse pro re nata,te non incommodè ad me in Albanum venire III Non.Ian.

Pro suo iure esse in aliquo loco. Cic.Attico,lib.3, Itineris nostri causa fuit,quòd non habebam locum, vbi pro meo iure diutius esse possem, quàm fundum Sicæ, præsertim nondum rogatione correcta.

Pro meo iure dico. Cic. pro Flacco, Oppressus est C.Antonius. esto habuit quandam ille infamiam suam:neque tamen ille ipse (pro meo iure dico) vobis iudicibus damnatus esset.

Pro iure meo imperitabam. Plaut.Capt.5.

Pro tuo iure oras. Plaut.Rud.3.

Pro suo iure agere omnia. Terent.Adelph.1.2.

-non necesse habeo omnia

Pro meo iure agere. Vbi Donatus, Hic est sensus, Non necesse est, etiam si liceat,sæuum esse patrem.

Pro cætera reuerentia. Plin.lib.3 epist.8,Facis pro cætera reuerentia,quam mihi præstas, quod tam sollicitè petis, vt Tribunatum, &c. Id est præter reuerentiam,quam mihi præstas in cæteris rebus, hoc quoque facis.

Pro cætera diligentia.Plin.lib.2.epist 16.

Satis pro imperio.Terent.Phorm.1.4. Id est imperiosè. Budæus.

¶Pro, significat In:vt pro Rostris,pro æde,pro tribunali. Pro,ponitur etiam amplificando,et palàm faciendo,vt prodi,prouoca,protrahe,propelle. Aliàs pro priuandi facultate, vt in propudio, prohibendo: quia vtrunque abuuit in his esse pudorem potestatémque. Aliàs aliud pro alio,vt pro pecunia, pro prædio, pro Consule. Aliàs pro admiratione,vt pro Iupiter. Aliàs pro ante,vt pro ostio. Aliàs pro in,vt promittere barbam,capillum. Paulus ex Festo.

¶Pro,In etiam significat in hoc exemplo & aliquot sequentibus. Salustius in Iugurth. Ac Numidæ sæpe antea vineis Romanorum subuersis,item incensis,non castelli mœnibus se tutabantur: sed pro muro dies noctésque agitare,maledicere Romanis.

Pro sententia,In sententia. Festus.

Pro concione aliquid agere. Quintil.lib.4.cap.4.

Pro suggestu. Cæsar 6.bel.Gall.

Pro tribunali cognoscere iudex. Vlpian.in l.2.D.de re iudic.

¶Pro,Ante. Salust Qui ei maturasset, pro castris sociis signum dare. Cic.2 Philipp.Hasta posita pro æde Iouis statoris.

Illa præsidia, quæ pro templis omnibus cernitis. Cic.pro Milone.

Locare equites pro cornibus.Quintil.lib.2.cap.13.

¶Pro,De. Terent.Hecyr.3.1.

Pueri inter sese quàm pro leuibus noxis iras gerunt?

¶Pro se quisque, Id est quisque pro virili. Terent.Heaut.2.1.

Video alios festinare,lectos sternere,

Cœnam apparare,pro se quisque sedulò

Faciebat.

Pro se quisque quod ceperat,afferebat. Cic 3.Offic.

Pro se quisque conferunt aurum,&c. Liu 6.bel.Pun.

Pro se quisque omnes. Liuius 5.bel.Pun.Itaque pro se quisque omnes per æqua atque iniqua loca,quum vndique tela conijcerentur, armáque & corpora hostes obuerterent,peruadunt,irrumpúntque.

Pro sua quisque facultate. Cic.1.Tuscul.

¶Pro testimonio dicere. Cic.6 Verr.Posteaquam Cocdius pro testimonio dixit te sibi reddidisse,finem reddendi fecisti.

Mentiri pro testimonio. Cic.in Vatin.

¶Pro sano loqueris, qui me meo appellas nomine? Plautus Menæch 8.

Maior quàm pro numero hominum editur pugna. Liuius.5.bel. Punic.

¶Pro agricola, Id est è re agricolæ,atque vtile agricolæ. Columel. lib 3 cap.5,Quod minimè reor esse pro agricola.

Pro me est. Quintil.lib.7.cap.2.

¶Pro eo ac,vel Pro eo atque.legitur pro Ita vt, vel perinde vt. Seruius Sulpitius ad Ciceronem,lib.4.5,Sanequam pro eo ac debui,grauiter,molestéque tuli.

Pro eo atque. Vlpian.in l.Ad testium § Si quis. D. Qui testamenta facere possint, Siquis ex testibus nomen suum non adscripserit, verumtamen signauerit:pro eo est,atque si adhibitus non esset.

Pro eo est, quasi. Pompon. in l. Legatarius.D. de leg.1,Si legatum nobis relictum constituerimus nolle ad nos pertinere, pro eo erit, quasi nec legatum quidem sit.

¶Pro aliquo stare,Defendere aliquem, & partes alicuius tueri. Terent.Phorm.2.1.

Decernere pro sodali,& pro fama,fortunisque. Cic.2 de Orat.

Deprecari aliquid pro amicis,& non pro se. Cic.2.de Orat.

Pro vniuersa analogia dicam. Varr.de Ling.Lat.lib.8.

¶Pro,repetitum. Cicero pro Murena,Ego vos pro mea summa & vobis cognita in Rempub.diligentia moneo, pro authoritate Consulari hortor, pro magnitudine periculi obtestor,vt, &c.

Proædificatum, dicitur quod ex priuato loco in publicum solum processit. Festus.

PROAERESIVS (προαιρέσιος) insignis sophista fuit ex Cæsarea Cappadociæ, Vlpiani discipulus, & Libanij sophistæ contemporaneus. Suidas.

Proagogia (προαγωγεῖα) sunt aquarum deductiones,pori, meatúsque. Cælius Rhodig lib 7 cap.6

Proagogium.proagog ij (προαγώγιον) Stuprum, perductio, à Græco verbo προαγωγεύειν quod nos perducere dicimus, id est lenocinari, lenocinium facere. Suet.in Neron.cap. 28, Super ingenuorum proagogia,& nuptarum concubinatus, Vestali virgini Rubriæ vim intulit.

Proagorus, Dorica ratione, quem Latini æmulantur, & Siculorum lingua (nam ab aliis Græcis προήγορος dicitur) significat eum qui princeps est,& ante alios verba facit. Vsus est Cic.in Verr. Annotauit Turnebus.

Proamita,proamitæ,pen.corr.f.g.Proaui mei soror.Caius in l.1.D.de Gradibus.

Proaries,proarietis,pen.corr.m.g.Instrumentum quo vice arietis vtimur ad adigendam materiam. Cæsar bell.Gall.comm.4, Ac nihilo secius sublicæ,& ad inferiorem partem fluminis obliquæ adigebantur,quæ pro ariete subiectæ, & cum omni opere coniunctæ, vim fluminis exciperent. Vide Baysium in lib.de vasculis. Alij legunt, pro aggere subiectæ.

Proasma in epode est tanquam cantilenæ proœmium.Cælius libro 9. cap.10, Proasma, & Epilodema, item Epode esse videtur tanquam cantilenæ proœmium,&c.

Proastia,proastiorum (προάστεια) Suburbana,quæ pulcherrimè constita à domino, non tam vtilitatis quàm voluptatis causa habentur. Alciatus lib.2. Parergon,cap.4.

Proauctor,proauctoris (προπάτωρ) Suetonius in Claudio Cæsare, cap.24 Appium cæcum generis sui proauctorem. Alij legunt proauthorem,id est authorem & principem. Ita Budæo. Qua forma proauum dicimus, eadem proauthorem, quasi procul & longa origine authorem dixit.

Proauunculus, & **Promatertera**, id est proaui frater & soror. l. Iurisconsultus. & l. 1. de Gradib. & affinib. Imper. in tit. de gradib. lib. 2. instit. Ciuilium.

Proauus, proaui, pro corr. {[illegible]} Aui paterni vel materni pater. Huius relatiuum est Pronepos. A quo fœmininum est proneptis. A proauo, fœmininum proauia. Cic. de Claris Orat. Nam & de duobus auis iam diximus, Scipione & Crasso, & de tribus proauis.

Atauis proauorum. Iuuenal. sat. 3.
Fœlices proauorum atauos.
Genus à proauis ingens. Virg. 12. Æneidos,
Cui genus à proauis ingens, clarúmque paternæ
Nomen erat virtutis. Id est, Cuius authoritatem commendabat & origo maiorum, & paterna virtus. Seruius.
Petere proauos, Ad proauos visendos ire. Virg. 3. Æneid.

Proauitus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod est proaui: vt Rura proauite. Stat. 4. Syl. 4.
Fecte proauita. Sil. lib. 12.
Regna proauita. Ouid. 13. Metam.
Pugnæ proauitæ insignia ostentare. Silius lib. 5.

Probabile, Vide PROBVS.

Probatica, probaticæ, pen. corr. {[illegible]} Latinè ouilis dicitur. Erat piscina vbi oues lauari solebant, quum sacerdotes eas litare vellent. [illegible] Græcè, Latinè dicitur ouis.

Probè. **Probitas**, **Probiter**, Vide PROBVS.

Problema, pen. prod. problematis, pen. corr. n. g. {[illegible]} Est propositio interrogationem annexam habens. Cic. Attico, lib. 10, Iam explicandum est [illegible], siquid acturus es.

Probo, Vide PROBVS.

Proboscis, proboscidis, pen. corr. fœm. gen. {[illegible]} Græcum nomen est, dictum quod antè depascat: & est porrecta corporis pars inhærens naribus: quæ, excepto homine, in aliis animalibus inuenitur. Varro Sexages. Inuenisse se quum dormire cœpisset, tam glaber quàm Socrates, caluum esse factum ericium è pilis albis cum proboscide. Hæc Nonius. In elephanto dicitur manus: quòd ea tanquam manu vtatur. Plin. lib. 8. cap. 10, Resoluunt elephanti manu de arborum nodos. Idem proboscidem vocat, lib. 8. cap. 7.

Probrum, probri {[illegible]} Valla dicit significare crimen, vt est adulterium, stuprum, & huiusmodi. Sueton. in Cæs. cap. 43, Diremit nuptias Prætorij viri, qui digressam à marito post biduum statim duxerat, quamuis sine probri suspicione. Vnde lex fuit apud Romanos, vt probrum virginis Vestalis capite puniretur.

Probrum virginis Vestalis, vt capite puniretur, vir qui eam incestauisset, verberibus necaretur lex fixa in atrio Libertatis, cum multis aliis legibus incendio consumpta est. Festus.

Nefanda probra. Senec. Hipp. 2.

¶ Probrum, Maledictum, contumelia, infamia, dedecus, quod ex scelere consequi solet: vt Datum est probro, id est ignominiæ adscriptum. Cic. Attico, lib. 11, epistolas plenas probrorum appellat, id est contumeliarum.

Cum probro, Vide CVM.
¶ Accusare probri, Vide ACCVSO.
Arguere probri, Vide ARGVO.
Canere probra. Ouid. 3. Fast.
Dicere multa probra alicui. Ouid. 2. de Remed. amor.
Sumptus effusi cum probro atque dedecore. Cicero pro Sexto Roscio.
Emergere ex paternis probris ac vitiis. Cic. 5. Verr.
Iacere probra in insontem, Vide IACIO.
Iactare probra in aliquem, Vide Iacto in IACIO.
Terras probris implere. Ouid. epist. 16.
Increpare probris, Vide INCREPO.
Incusabo et probri, Vide INCVSO.
Inferre probrum alicui. Cic. pro Cælio.
Ingerere probra alicui. Liu. Decad. 1. lib. 2.
Insimulare probri mulierem, Accusare. Cic. 2. Philipp. Non est satis: probri insimulasti pudicissimam fœminam. Accipitur autem hic pro adulterio.
Intendere probra alicui. Tacit. lib. 3.
Luere sanguine probra. Ouid. in Ibin.
Obijcere probrum. Cicero pro Domo sua, In isto tuo maledicto probrum non modò mihi nullum obiectas, sed etiam laudem illustras meam.
Obijcere vt probrum. Cic. 1. Tuscul. Honorem tamen huic generi non defuisse declarat oratio Catonis, in qua obiecit vt probrum, Marco nobiliori, quòd is in prouinciam poetas duxisset.
Tuum scelus, meum probrum putas esse oportere. Cicero pro Domo sua.
Esse probro & crimini. Cicero pro Rosc. Amer. Vitam hanc rusticam, quã tu probro & crimini putas esse oportere, & honestissimam & suauissimam esse arbitrentur.
Esse in probro, Vide IN præpositionem.
Vetito probro facere temerare. Ouid. 10. Metam.
Vacare probro. Senec. Herc. fur. 1.
Vexare probris. Cic. pro Domo sua.
Et fuerint oculis probra videnda meis. Ouid. 3. Amor. eleg. 13.
¶ Animal probrum Gel. lib. 9. cap. 1, dicit pro probroso, quemadmodum apud Terentium. scelus, pro homine scelesto.

Probrosus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Ignominiosus. Cicero pro Fonteio, De quo vos hominem Iudices, ne ab inimicis quidem vllum fictum probrosum non modò crimen, sed ne maledictum quidem audistis.

Ruinæ probrosæ, Dedecus afferentes. Horat. 3. Carm. ode 5.
Carmina probrosa. Tacit. lib. 16.

PROBVS {[illegible]} Berytius, Grammaticus, Romæ docuit, non tamen vt magistri personam sustineret, vnum aut alterum, vel complurimum tres aut quatuor admittere solebat horis pomeridianis, cubans que inter longos & vulgares sermones legere quædam, idque perrarò. Nimis parua & exigua de quibusdam minutis quæstiunculis edidit. Reliquit autem non mediocrem syluam obseruationum sermonis antiqui. ab initio enim ad studia se contulit, postquam in militiam diu centuriatum frustra petiisset. Tranquillus.

Probus, Adiectiuum {[illegible]} Bonus, quasi prohibus, quòd se à delinquendo prohibeat: inquit Festus. Terentius Phorm. 2. 3,
O artificem probum!
Sanctus & probus. Cic. pro Cluentio, Neque enim hoc nomine sanctior, neque probior, neque in omnibus officiis retinendis diligentior esse quisquam potest.
Non probus. Vide NON.
Probus ad istas res. Plaut. Pœn. 9.
Argentum probum. Liu. 2. bel. Maced.
Claua proba. Plaut. Rud. 19.
Color. Columel. lib. 8. cap. 2.
Probus hic conger frigidus. Plaut. Milit. 10.
Probus faber. Plaut. Pœnul. 14.
Facinus. Plaut. Menæch. 4.
Ingenium. Cic. 1. Offic. In ipso ioco aliquod probi ingenij lumen eluceat.
Materia. Plaut. Pœn. 14.
Merx. Plaut. Pœn. 4.
Mores. Horat. in Carm. secul.
Moribus probus. Plin. epist. 171.
Nummi. Plaut. Pers. 12.
Occasio. Plaut. Casina. 25.
Pauperies. Horat. 3. Carm. ode 29.
Sapor. Columel. de Arboribus, cap. 3, Sed firmum, probúmque saporem vini præbent.

Probè, Aduerbium {[illegible]} Bene, rectè, eleganter. Terentius Andria, 2. 5,
D. Quasi de improuiso respice ad eum. P. hem pater.
D. Probè. Hoc est rectè, & vt volebam.
¶ Oculus conturbatus non probe affectus ad munus suum fungendum. Cic. 3. Tusc.
Appotus probè. Plaut. Amphit. 4.
Curare probè. Terent. And. 5. 2.
Decipere probè. Plaut. Amphit. 4.
Discere probè. Plin. epist. 18 lib. 2, Nisi sperare te vellem, posse fratris tui liberos probè discere.
Intelligere probè. Terent. Eunuch. 4. 6, Si vim facies, in ius ducito hominem, intellextin'? C. probè.
Iudicare probè. Cic. Attico, lib. 7.
Memini probè. Terent. And. 5. 4,
Ni metuam patrem, habeo pro illa re illum quod moneam probè.
Nosse probè. Cic. 1. de Orat. Hominem probè nosse, & commeminisse se aiebat.
Percutere probè, hoc est fortiter. Plaut. Amphit. 4.
Sentire probè. Cic. 1. de Legib. Probè quidem sentis, si re ac non verbis dissiderent.
Stabilire probè. Cic. 1. Tuscul. Hoc igitur probè stabilito & fixo, illud excutiendum est, vt sciant quid sit carere.
Tenere aliquid probè, Scire. Cic. 1. de Inuent.
Vincere probè. Plaut. Amphit. 9.
Probissimè. Terent. Adelph. 3. 3.
¶ Hoc aduerbium, vt ex præcedentibus exemplis apertissimè liquet, omnibus ferè verbis iungitur. vt Probè appotus, Probè curare, Probè decipere, Probè meminisse, Probè commeministi, Probè monere, Probè ornatus, &c.
De aquæductu probè fecisti. Cic. ad Atticum, lib. 13.
De Seruio probè dicis. Cic. de Claris Orat.
Ornatus probè. Cic. ad Cælium, lib. 9, Ad Amanum exercitum adduxi satis probè ornatum auxiliis.

Probitas, pen. corr. probitatis {[illegible]} Bonitas. Cicero de Amic. Quòd si tanta vis probitatis est, vt eam vel in eis quos nunquam vidimus, vel quod maius est, in hoste etiã diligamus: quid mirum est, si animi hominum moueantur? &c.
Virtus, probitas, integritas, in candidato, non linguæ volubilitas, non ars, non scientia requiri solet. Cic. pro Plancio.
Dissimilis est tibi probitate. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 11.
Dulcis probitas. Stat. 1. Sylu. 1.
Exercita probitas rebus aduersis. Ouid. 5. Trist. eleg. 6.
Æuo tenero maturior probitas. Stat. 2. Syl. 1.
Inops iacet probitas. Claud. 2. Paneg.
Probitas cum paupertate iacebit. id est negligetur ac contemnetur. Ouid. ad Pisonem.
Probitas laudatur & alget. Iuuenal sat. 1.
Commendatione probitatis boni viri speciem tueri. Cicero 2. de Oratore.
Perdurat probitas in longum æuum. Ouidius de Medicamine faciei.

Probiter, pen. corr. {[illegible]} pro Probè, apud antiquos. Varro Octoges. Postquam auida libido rapere ac concidere cœpit, sæque opificè, non probiter strepere.

Probo, probas {[illegible]} probare, Efficere vt probum, rectúmque iudicetur id quod quis facit vel dicit. vnde & pro Laudare accipiunt, inquit Budæus. Cicero 6. Verr. Non vereor ne hoc officium meum P. Seruilio iudici non probem. Id est scio eum omnino hanc meam accusationem Verris non improbaturum. Idẽ de Senectute, Mihi verò & Flacco neutiquam probari potuit tam flagitiose & tam perdita libido. Id est, nullo modo persuaderi mihi potuit, vt bonam dicerem & laudarem tantam libidinem.
Est enim mihi vtẽdum quibusdam rebus ex iis libris, ad eos quos in manibus

in manibus habeo: quos, vt spero, tibi valde probabo. Cic. Att. lib. 4.

Laudare & probare. Cic. ad Marium, lib. 7. 1, Téque & istam rationem otij tui & laudo vehementer, & probo.

Probare aliquid in aliquo. Cic. 2. de Finib. Quod ne in ipsis quidem philosophis magnopere unquam probaui.

In vulgus probari. Cicero in Parad. Ea fecerit quæ non fere probantur in vulgus. Id est quæ nec ipsum quidem vulgus probet, neque laudet.

Oculis hominum probari. Ouid. epist. 16.

Probare consilium. Cæs. 8 bell. Gall.

Video meliora, proboque. Ouid. 7. Metam.

Diligentiam suam alicui probare. Papinian. in l. Labeo. D. de statuliberis.

Indolem generosam factis probare. Senec. Theb. 2.

Probare sententiam. Cic. 4. Acad.

Probare & Improbare, opponuntur. Quintil. lib. 2. cap. 2.

¶ Probare, Demonstrare, & argumentando planum facere: quòd ea laude digna videantur, quæ probari rationibus possunt. Plautus Bacchid. 15,

Quid mihi refert Chrysalum esse nomen, nisi factis probo?

Lacrymis probare. Plaut. Pseud. 3,

Quid tu istis lacrymis te probare postulas.

Dialecticè probare. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Hinc fieri illud erit planum facere atque probare. Lucret. lib. 2.

Plus iusto probare aliquid. Ouid. 9. de Ponto, eleg. 9.

Exitus acta probat. Ouid. epist. 2.

Causam suam probare alteri. Cic. pro Quintio, Si causam cum causa contenderetur, nos nostram perfacilè cuiuis probaturos statuebamus.

Culpa non probatur ex facili. Ouid. 2. Amat. eleg. 2.

Dicta alicuius voce probare. Ouid. 1. Metam.

Probare diligentiam suam in re aliqua. Cic. 5. Verr. Vt si in hac causa nostrum officium, ac diligentiam probauerimus, hæc quæ dixi, retinere per Pop. Rom. incolumia, ac salua possimus.

Pectus dea probauit. Ouid. 6. Fast.

Probare atque deligere iudices. Cic. 7. Verr. Nolo eos iudices quos ego probarim atque delegerim, sic in hac vrbe notares, istu absoluto ambulare, et non extra, sed omnino obliti esse videantur.

Auribus partem suspice probare. Propert. lib. 2. eleg. 14.

Quibus de meo celeri reditu non probabam. Cic. Att. lib. 16. Id est, non persuadebam.

Se probare. Cic. pro Ligario, Qui in legatione & ciuibus, & socijs ita se probauit, vt discedens, &c. Id est probitate & integritate vitæ talem præstitit ac demonstrauit.

Sese probare alicui, quominus, &c. impediri. Cic. Cornificio, lib. 12. 29, A magistris quum contenderem de proferendo die, probarunt mihi sese, quominus id facerent, & compromisso, & iureiurando impediri.

Se probare pro nuncio, Id est persuadere, interprete Donato, aut fingere. Terent. Eunuch. 2. 3.

Nemini probatur, Id est nemo approbat, siue laudet, aut nemini placet. Cic. 3. Verr. Temeritas probatur nemini.

Probare ingenium vnius ex aliorum ingenio. Plaut. Trin. 14.

Non nimium probare, Vide NIMIS.

Lentè & fastidiosè probare aliquem, Vide LENTVS.

Vulgus amicitias vtilitate probat. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3.

¶ Probare, Rem experiri & tentare: vt Amicos probare. Et apud Columellam, Probare boues: pro eo quod Gallicè dicimus *Essayer, Esprouuer*.

Animos probare. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.

Probandus, Participium (δοκιμαστέος.) Cæsar 5. bell. Gall. Quem locum probandæ virtutis tuæ expectas?

Causa probanda. Ouid. 6. Fast.

Forma probanda operis. Ouid. 3. Trist. eleg. 11.

Probatus, pen. prod. (ἀποδεδοκιμασμένος) Aliud participium, siue Nomen ex participio. Cic. in Topic. Nam & ingeniosos & opulentos, & ætatis spatio probatos, dignos quibus credatur, putent.

Crimen patens fine esse probatum. Ouid. 15. Metam.

Fides probata. Claud. 6 Paneg.

Opera probata homo. Cic. 3. Verr. Homo scilicet eius industria, cuius opera probata, aut fere gelitatis existimatione præclara.

Probatior. Liu. 7. bel. Pun. Ita repentè exuit antiquos mores, vt nemo tota iuuentute haberetur prior: nec probatior primoribus patrum, suis pariter alienisque esset.

Homo probatissimus. Cic. 4. Verr. Et Probatissima fœmina, Idem pro Cæcina.

Probator, pen. prod. Verbale (δοκιμαστής.) Cic. pro Cæcin. Deinde huius rationis non modò non inuentorem, sed ne probatorem quidem esse me.

Ingenij probator. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. Id est, approbator & laudator.

Rationis alicuius non modò non inuentor, sed ne probator quidem. Cic. pro Cæcina.

Probatio, probationis, Verbale, fœm. gen. (πεῖρα, δοκιμασία, ἀπόδειξις.) Plin. epist. 35, Huius actionem vespere inclusis, non tamen sic et abrumperet. Itaque in tertium diem probationes exierunt. Cic. 3. Verr. Locatur opus id, quod ex mea pecunia efficiatur: ego me refecturum esse dico. Probatio futura est tua, qui locas: prædibus & prædiis populo cautum est. Id est, tuum est Prætoris, qui locasti, exigere vt opus tradatur approbatum: & mihi acceptum ferre quum probatum fuerit. Budæus.

Artificialis. Quintil. lib. 5. cap. 9.

Firma. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Implere probationem, est quod quis intendit, siue agendo, siue excipiendo plenè probare. Vlpian. in l. In exceptionibus, in fine. D. De probationibus & præsumpt. Si iudicatæ rei vel iurisiurandi conditio delata dicatur de eo quod tunc petitur, siue in alia gestam esse contendatur, eum implere probationes oportere.

Inexpugnabiles probationes. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Lineares. Quintil. lib. 1. cap. 10. De Geometria.

Potentissimæ. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Probationem non habere. Senec. lib. 3. cap. 10.

Probabilis, & hoc probabile, pen. corr. (πιθανός) Dicitur quod licet nõ sit verũ, videtur tamen rationibus probari posse. Cic. 4. Acad. Quamobrem siue tu probabilem visionem, siue improbabilem, & quæ non impediretur, ut Carneades volebat, &c.

Iusta & probabilis causa. Vlpian. in l. 3 §. Si mecum. D. ad exhibẽd.

Probabilis re aliqua. Cic. de Claris Orat. Erat eius æqualis P. Antonius voce peracuta atque magna, nec alia re vlla probabilis.

Specie & odore probabilis. Plin. lib. 21. cap. 4.

Oratio probabilis. Cic. in Orat.

Copia. Quintil. lib. 1. cap. 8. De verbis.

Nonnunquam honesto ac probabili nomine, bono viro iudici error obijci solet. Cic. pro Cæcin.

Sumptus probabilis. Vlpian. in l. Apud Celsum. §. Si minor. D. de doli mali exceptione.

Probabile. Cic. 1. de Inuent. Probabile autem est id, quod ferè fieri solet, aut quod in opinione positum est, aut quod habet in se ad hoc quandam similitudinem, siue id falsum est, siue verum.

Probabile & Non probabile, siue (vt in præcedentibus exemplis) improbabile, contraria. Cic. 4. Acad.

Non est probabile. Cic. 4. Verr.

Nihil est tam incredibile, quod non dicendo fiat probabile. Cic. in Parad.

Probabiliter, pen. corr. Aduerbium (πιθανῶς.) Cic. 2. de Orat. Ad consilium autem de Repub dandum caput est, nosse Remp. ad dicendum verò probabiliter, nosse mores ciuitatis.

Probabiliter acti ratio reddi potest. Cic. 3 de Finib.

Probabiliter quid posse defendi. Cic. 4. Academ.

Probabilitas, pen. cor. probabilitatis (πιθανότης.) Cic. 4. Acad. Certè tam multa non collegisset, quæ nos fallerent probabilitate magna, nisi videret his resisti non facile posse.

Captiosa probabilitas, Vide Captiosus in CAPIO

Procalare, prouocare, ex Græco καλεῖν, id est vocare, vnde Calendæ, calumniæ, calones, caculæ, & calatores. Procalato, prouocato. Festus.

Procapis, progenies quæ ab vno capite procedit. Paulus, in Festo.

PROCAS (Πρόκας) rex Albanorum fuit, pater Amulij & Numitoris, auus Romuli & Remi, cuius meminit Liuius lib. 1. ab Vrbe condita. Virg. 6. Æneidos,

Proximus ille Procas Troianæ gloria gentis.

Procax, procacis, Vide PROCO, procas.

Procedo, procedis, pen. prod. processi, processum (προβαίνω, προβιβάζω, [illegible]) procedere, Vlterius ire & progredi.

Huc procede, vel illuc. Terent. Eunuch. 3. 2.

¶ Procedere dicebant interdum pro succedere: interdum pro porro cedere. Festus.

Procedere propriè dicitur, qui pompa quapiam procedit in publicũ: veluti si sponsus procedat, aut sponsa: quod Virg. 4. Æneid. dicit, Tandem progreditur. Hæc Erasmus. Cic. 2. de Diuinat. In sella aurea sedit, & cum purpurea veste processit.

Lentè & paulatim. Cæsar 1. bel. Ciuil.

Leniter placidéque, Vide LENIS.

Longius. Cic. de Arusp. resp.

Nimium procedere. Virg. 3 eclog.

Obliquè, Vide OBLIQVVS.

Vltra. Propert. lib. 1. eleg. 19.

Vltra procedere, quam comes possit. Quintil. lib 2. cap. 3.

Aliquantum viæ procedere. Cic. Attico, lib. 6, Velim, etsi (vt spero) te hæc legente, aliquantum tamen viæ processero, tamen obuiam mihi literas quàm argutissimas de omnibus rebus crebrò mittas.

Tercenta circiter stadia procedere. Cic. Attico. lib. 16.

Foras procedere. Plaut. Pseud. 9.

Obuiam procedere. Cic. pro Sextio, Huic ad vrbem venienti tota obuiam ciuitas cum lacrymis gemitúque processerat.

Obuiam morti procedere. Cic. 5. Tusc. Cum accipere, quàm facere præstet iniuriam, tum morti iam ipsi aduentanti paulum procedere obuiam, &c.

Procedere à, vel ex. Cæs. 4. bel. Gall. Quum paulo longius à castris processisset. Ibidem, lib. 8. Paulatim ex syluæ instructa multitudo procedit militum. Cic. 7. Verr. Procedit iste repentè è Prætorio.

Ad forum procedere. Plaut. Casin. 14.

Extra mœnia processit. Lucret. lib. 1.

In aliquem locum procedere. Cic. pro Cælio.

Castris procedere. Virg 12. Æneid.

Tectis procedere. Valer. 7. Argon.

Passu tacito. Valer. 5 Argon.

Pedibus æquis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5.

Cultus procedit adulter. Ouid. 2. Trist.

Subducto vultu grauiore volo procedere. Propert. lib. 2. eleg. 12.

Testis pusillus processit. Cic. 2. de Orat.

¶ Procedit fumus. Terent. And. 1. 1.

Classis procedit velis æquatis. Virg 4. Æneid.

In aciem procedere, Vide ACIES.

¶ Procedere ad aliquid agendum. Caius de Verb. signific.

Ad opus procedere. Plin. lib. 11. cap. 10.

Ad pabula noctibus procedunt. Plin. lib. 8. cap. 32.

Ad pugnam procedere. Liuius 7 ab Vrbe.

In latere obliquè procedere. Plin. lib 9. cap 30.

In infinitum. Columel. lib. 5. cap. 3.

In medium. Cic. 4. Verr. Procedite in medium, explicate descriptionem, imaginémque tabularum.

In multum vini processerat. Liu.7.bel.Maced. Hoc est, probè appotus erat.

In pedes procedere, & Pedibus gigni, significant fœtum ita nasci, vt pedes ex vtero priores emergant. Plin.lib.7.cap.8.

In publicum. Liu.4.bel.Maced.

In solem ex vmbraculis. Cic. de Claris Orat.

In sublime vites procedunt. Columel.de Arb.cap.4.

Cubitum nullum processit. Cic. ad Att.lib.13, Biennium præteriit quum ille [illegible] assiduo cursu cubitum nullum processerit.

¶ Temere processit. Cic.4. Acad. Sustinenda est potius omnis assensio, ne præcipitet, si temere processerit.

¶ Procedunt stipendia militibus. Liu. 5 bel. Pun. Tribuni plebis, si iis videretur, ad populum ferrent: vt qui minores septem & decem annis sacramento dixissent, ita perinde stipendia procederent, acsi septem & viginti annorum, aut maiores, milites facti essent.

¶ Processit aliquantum ad virtutis aditum. Cic. 3. de Finib. Qui processit aliquantum ad virtutis aditum, nihilominus in miseria est, quàm ille qui nihil processit.

Longè ad virtutem procedere. Cic. 4. de Fin. Eos qui natura doctrináque longè ad virtutem processissent, nisi eam planè consecuti essent, summè esse miseros.

In virtute procedere & progredi. Cic.4.de Fin.

In multum honorem formæ procedere. Propert.lib.3.eleg.4.

In philosophia procedere, Proficere. Cic. 3. de Finib. Qui tum in philosophia, tum in optimo genere philosophiæ tantum processeris.

Ad opes procedere, Diuitem fieri. Plin.epist.44.

Ætate processit. Cicero de Senect. Num igitur censetis eum, quum ætate processisset, qui Aristides esset, Lysimachum salutare solitum? Id est senex factus esset. Idem 5. Philipp. An hoc vidit puer, si ætate processerit, non videbit?

Processit eò insolentiæ vt iram, &c. Plin.in Paneg.

Processit eò ira. Liu.9.ab Vrbe.

Honoribus longius procedere. Cic. de Claris Orat. Is processisset honoribus longius, nisi semper infirma atque etiam ægra valetudine fuisset.

Studiis procedere, pro Ad honores emergere adminiculo literarum. Plin.epist.89.

Consuetudine procedere. Liu 9 bel.Maced.

Opere. Cæsar 1.bel.Ciuil.

Ratione & via procedat oratio. Cic.1.de Fin.

Cum ea voluntate processit vt. Cic.pro Flacco, Græcus testis cum ea voluntate processit, vt lædat.

Aliquid procedit noui. Plaut. Mostel.34. Id est accidit.

¶ Dies alter & alter processit. Virg.3.Æneid.

Dies procedunt emptori. Cato cap.148, Quot dies per dominum mora fuerit, quominus vinum degustet, totidem dies procedent emptori.

Sed vbi plerunque noctis processit, obscuro etiā tū lumine milites Iugurthini signo dato castra hostium inuadunt. Salust.in Iugurtha.

Tempus procedit domino. Vlpian. in l. In accessione D. de diuersis temporal. præscription. In accessione temporis & id tempus quo in fuga sit seruus, domino eius procedere, verum est.

Tempus processit. Cæsar 2. bel.Ciuil.

Tempora tardè procedunt. Ouid.5. Trist.eleg.11.

Ecce Dionei processit Cæsaris astrum. Virg.9.eclog. Quum Augustus Cæsar ludos funebres patri celebraret, die medio stella apparuit: ille eam esse confirmauit parentis. Seruius.

¶ Iræ longius procedunt. Virg.5.Æneid.

Hoc procedit. Id est locum habet. Pomponius in l. Si mulier. §. Itē si mulier. D. ad Senatuscon. Velleian. Et hoc procedit, siue ipse creditor emerit, siue, &c.

¶ Procedere, Benè vel malè cadere, siue accidere, siue cedere. Terent. Adelph.5.6,

-meditor esse affabilis,

Et bene procedit.

Omnia, vt spero, prosperè procedent. Cic. Cassio, lib.12.9.

Consilia procedunt. Liu.4.bel.Pun.

Parum processit. Liu.1.ab Vrbe. Terent. And.4.1,

Nisi id putas, quia primò processit parum, Non posse, &c.

Quibus quum parum procederet, vt vlla lege mihi poneret accusatorem, &c. Cælius Ciceroni, lib 8.12.

Nihil procedit. Liu.4.bel.Pun.

Procedens, pen. prod. ([illegible]) Participium, siue Nomen ex participio.

Dies procedens. Cic.3. Tuscul. Quod ita esse dies declarat: quæ procedens ita mitigat, vt iisdem malis manentibus non modò leniatur ægritudo, sed in plerisque tollatur.

Die procedente. Liu 8 bel.Pun.

Nox procedens. Silius lib 13.

Tempore procedente, pro eo quod dicimus Successu temporis. Plin.epist.64, Sed verendum ne procedente tempore ex ipso remedio vitia nascantur.

Processus, huius processus ([illegible]) Progressus. Cic. pro Lege Manil. Vt ex his locis à militibus nostris reditus magis maturus, quàm processus longior quæreretur.

Processus ætatis. Firmicus lib.3. cap vlt. Sed tamen ipsis processu ætatis, & felicitas & patrimonij augmenta conferuntur. Paulo pòst, Sed processu ætatis, post graues iacturas largitur substantiæ facultatem.

Processus temporis. Firmicus lib.3.cap.4, Si verò per noctem sic fuerit inuentus, mediocres in substantia facies homines, & processu temporis etiam feliciores reddet. Et capite 6. sub finem, Processu temporis, augmenta felicitatis & dignitatis accipient. Sic alibi frequenter.

Tardi processus. Firmicus lib.5.cap.1, Sed quibus felicitas, tardis processibus confertur.

Efficere processus. Cic. de Claris Orat. Itaque tantos processus efficiebat, vt euolare, non excurrere videretur.

Officiorum processus per officia. Senec.epist.102.

¶ Processus, Successus & euentus. Senec. epistul.176, Quæruntur & de consiliis, & de processibus suis: malúntque semper, quæ reliquerunt.

Processibus suis inimicus homo dicitur, qui eas artes negligit quibus homines locupletantur & crescunt. Budæus.

Habere processum in literis, pro Facere progressum. Suetonius de Claris Grammat.

¶ Processus, Auctus, plurali numero. Cic. de Claris Orat. Gradus tuos, & quasi processus dicendi studeo cognoscere.

Proceleumaticus, pen. corr. ([illegible]) Pes est constans è duobus pyrrhichiis, id est è quatuor syllabis breuibus, temporum quatuor: vt philosophus. Dictus [illegible], id est à cohortatione & iussu nautico: cui ob celeritatem est aptissimus.

Procello, procellis, proculi, pen. corr. proculsum ([illegible]) procéllere, Percutere, euertere. Plin.in Paneg. Erant sub oculis naufragia multorum, quos insidiosa tranquillitate prouectos, improuisus turbo proculerat. Alij legunt perculerat.

Procellere sati fines. Lucret.lib 5,

Nec sunctum numero fati procellere fines

Posse? Sic legit Lambinus, quum quidam partim procellere, partim procedere.

Procella, procellæ ([illegible]) Vehementior quidam venti impetus, nec ita durans, auctore Valla in Raudensem: in mari potius, quàm in terra. Dicta ab eo quòd omnia procellat, id est mouet & percutiat. Virg.1.Æneidos,

-crebérque procellis

Africus. Plinius lib. 2. cap. 48, Flatus vagi & ruentes torrentium modo, tonitrua & fulgura edunt. maiore verò illati pondere, incursuque, si latè siccam ruperint nubem, procellam gignunt, quæ vocatur à Græcis [illegible].

Timidus procellæ. Horat.in Arte.

¶ Aduersa. Ouid.11. Metam.

Immanis. Silius lib.3.

Impendentis procellæ signa. Claud. de bello Gildon.

Insana. Senec. Hipp.6.

Nigrans. Silius lib.12.

Præcipites. Stat.4. Thebaid.

Subitæ. Ouid. de Nuce.

Tristis. Senec. Troade,9.

Turbida rapacior procella. Catul. ad Thallum, epigr.22.

Vndans. Silius lib.5.

Volucres. Ouid.2. Amor.eleg.11.

¶ Abruptæ, Vide ABRVMPO.

Credere se veloci procellæ. Horat.3. Carm.ode 27.

Incessit procella, Vide Incesso, in INCEDO.

Collecta procella venti inmorquet se nubibus. Lucret.lib.6.

Subitæ soluunt in vela procellæ. Stat.11. Thebaid.

Talia iactanti stridens Aquilone procella. Virg 1. Æneid.

Tolerare sæuas procellas. Silius lib 3.

Inæquales procellæ vexant mare. Horat.1. Carm.ode 9.

¶ Procella, per translationem. Liu.10.bel.Pun. Equestrem procellam excitemus oportet, si turbare, ac statu mouere volumus.

Circunspicite omnes procellas, quæ impendent, nisi prouidetis. Cic.4.in Catil.

Impotens fortunæ procella, Id est superba, & se cohibere nequiēs. Senec. Agamemn.

Temporis declinare procellam. Cic. 2. Verr. Quoniam criminum vim subterfugere nullo modo poterat, procellam temporis deuitaret.

Inuidiarum procellæ. Cic. pro Cluentio, Vitam illum tranquillam & quietam, remotam à procellis inuidiarum, & huiuscemodi iudiciorum anfractu sequi maluisse.

Irarum procellæ. Silius lib.12.

Patriæ procella, turbo ac tempestas pacis. Cic. pro Domo sua.

Procellosus, pen. prod. Adiectiuum ([illegible]) Plenum procellis. Colum.lib.7.cap.6, Hanc pecudem mutilam parabimus quieto cæli statu: nam procelloso atque imbrifero cornuta semper. Liu.10.bell. Maced. Ver procellosum eo anno fuit.

Æquor procellosum. Valer.3. Argon.

Mare. Senec. Medea.6.

Noti. Ouid.epist.2.

Venti. Liu.8.bel.Pun.

PROCERASTIS ([illegible]) Oppidum Bithyniæ ad Bosphorum Thracium è regione Byzantij quod notiore nomine Chalcedon appellatur. Plin.lib.5.cap.vlt.

Procerus, procera, procerum. pen. prod. ([illegible]) Prolixum, & in longitudinem productum: quasi ex ceru, ob eius facilitatem, inquit Festus. Horat.2. Serm.sat.8,

-quo pertinet ergo Proceros odisse lupos? Varro 2. de Re rust. cap.1, Sues procero corpore, capitibus vt sint paruis.

Alni proceræ. Virg.eclog.7.

Arundo. Ouid.13. Metam.

Cacumina procera nemoris celsi. Silius lib.7.

Cohors. Claud.1. Paneg.

Corpus. Lucret.lib.3.

Fraxinos. Horat.3. Carm.ode 25,

Proceras manibus vertere fraxinos.

Membra. Stat.1. Theb.

Palmæ. Catul. Argon. epigr.59.

Profecto proceros passus viæ. Lucret.lib 4.

Syluæ. Ouid.epist.15.

Procerior numerus. Cic.3.de Orat. Post anapæstum procerior quidam numerus effloruit.

Procerissimus homo. Plin lib. 7. cap. 16.

Procerissima populus. Cic. 2. de Legib.

Procere, pen prod. Aduerbium {[illegible]} Cic. 3. de Orat. Brachium procerius proiectum quasi quoddam telum orationis.

Proceritas, pen. corr. proceritatis {[illegible]} Prolixitas. Cic. de Senect. Quũ autem miraretur Lysander & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines. Plin. lib. 6. cap. 32, Arborum ibi proceritatem ad centum quadraginta quatuor pedes adolescere.

Breuitas & proceritas pedum in oratione. Cic. in Orat. Fluit omnino numerus à primo, tum incitatius breuitate pedum, tum proceritate tardius.

Proceres, procerum, pen. cor. masc. gen. plur. num. {[illegible]} Capita trabium, hoc est muruli quidem extantes, vt ait Seruius. Per translationem etiam accipitur pro maioribus ciuitatis: quòd ij ita in ciuitate emineant, sicut illi in ædificiis. Liuius 1. ab Vrbe, Quum consensum, deósque consociatos laudaret mirè Seruius inter proceres Latinorum. Virgil. 10 Æneidos,

Tot lecti proceres ter denis nauibus ibant
Subsidio Troiæ.

Referre aliquid ad delectos populi proceres. Virgil. 3. Æneid.

Castrorum proceres. Lucan. lib. 7.

Pullati proceres. Iuuen. sat. 3.

Rerum proceres Paulus & Flaminius. Sil. lib. 11.

Proceres gulæ Plin. lib 9 cap 17.

Procerem, protulit Iuuenalis sat. 8,

Agnosco procerem. A procer, proceris.

Proceritus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} Malo spiritu afflatus.

Proceriti lapides. Plaut. Pœn. 7.

Processus, Vide PROCEDO.

Procestrium, procestrij, Locus apertus ac patulus in ædificio vel domo, per quem proceditur in cubiculum, cœnacula, & reliquas partes superiores. Plin. Iunior Gallo. lib. 2. epist. 17, Post hanc, cubiculum cum procestrio, altitudine æstiuum, munimentis hybernum. Sunt qui legant procætone, qui locus est ante cubiculum, ab excubando nomen ex Græco sibi vendicans.

Procestrium fit æqualibus columnarum interuallis patulum, supra quarum epistylia arcus curuantur.

Procestria, à castro, siue castris, dicta sunt munimenta quædam, quæ fiunt ante mœnia castrorum, siue ante castra. Quidam etiã procestria aditum, & veluti portam castrorum appellarunt.

Prochemasis {[illegible]} Præcedēs tempestatum significatio. Plin. lib. 18. cap. 26. Accedit confusa rerum obscuritas, nunc præcurrente, nec paucis diebus tempestatum significatione, quod [illegible] Græci vocant, &c. Sunt qui scribant prochimasis.

Prochirus, scriba expeditè notans. Meloprochirus, exercitio & cura promptus. Alciatus ad legem peculiari. De proxim. sacr. scrin. libro 12. C.

PROCHYTA, Prochytæ, pen corr. & Prochyte, Prochytes {[illegible]} Insula in Puteolano sinu Dicta quasi profusa. Emersit enim proolutis in mari montibus, quum prius non foret. Nam [illegible] significat affundo Inarimæ enim mons terræ motum passus hanc insulam fudit. At Dionysius lib 1, scribit Prochytam dictã esse à nutrice Æneæ eiusdem nominis. De hac Virgil 9. Æneidos,

Tum sonitu Prochyta alta tremit

¶ Prochyte etiam vasis genus est.

Procido, procidis, pen. corr. procidi, procasum {[illegible]} procídere, Ex pro & cado cõpositum, significat Pronum cadere, procumbere. Gellius, Nam quum multis annis postea scena quæ prociderat, refecta esset.

Cupressus imè procidit. Horat. 4 Carm ode 6.

Ad pedes alicuius procidere Horat. Epod. 17.

Procidere ante. Liu 6. bel. Pun. Ille atque præceps cum armis procidit ante priorem, &c.

Procidens, penult. corr. procidentis. Participium {[illegible]} Plinius lib. 16. cap. 5. Cautum est præterea lege duodecim Tabularũ, vt glandem in alienum fundum procidentem liceret colligere.

Procidentia, procidentiæ {[illegible]} Plinius libro 34. capite 18, Vsus enim ea eodem & in oculorum medicamentis, & maximè contra procidentiam eorum, & tumiditatem, & vlcerum excrescentiam, &c.

Procidentia sedis. Plin. lib 24. cap. 12.

Procidentia vuluæ Plin. lib. 23. cap 9.

Prociduus, Adiectiuum {[illegible]} Quod procidit Plinius libro 20. cap. 20, Infantium cerebro imponitur, vmbilicóque prociduo. Idem libro 22. cap. 20, Testes verò, & sedem prociduam, quæque illi sunt vitia, &c.

Procieo, prima corr procies, prociui, pen. prod. procitum, pen. corr. {[illegible]} prociêre, Petere. Liu. Matrem procitum plurimi venerunt. Id est petitum, vt Festus exponit.

PROCILIVS, grammaticus, cuius meminit Seneca, vir suis temporibus doctissimus fuit, qui in itinerario commemorat apud Memphim, in aurea columna Ægyptiis literis scriptum fuisse, tunc demum Ægyptum liberam fore, quum in eam venissent Romani fasces. Lampridius.

Procinctus, Adiectiuum {[illegible]} Paratus, Expeditus. Festus, Procincta classis dicebatur, quum exercitus cinctus erat Gabino cinctu, confestim pugnaturus. Vetustius enim fuit multitudinem hominum, quàm nauium, classem appellari. Idem alio loco, Procinctam classem, Id est paratam ad bellum, militum multitudinem Diali flamini videre non licuit. Hactenus Festus Gell. lib. 1. cap. 11, Quum procinctæ igitur classes erant, & instructa acies.

Procinctus, huius procinctus, m. g. {[illegible]} Apparatus bellicus, & expeditio dicitur. Plin lib. 23. cap. 1, Curae, vigoremque animi impedit ad procinctum tendentibus. Cic. 2. de Nat. deor. Ea quo in procinctu testamenta perierunt.

In procinctu facere, Expeditè, & celeriter. Ouidius 1. de Ponto, elegia 9.

Testamentum in procinctu facere sine libra atque tabulis. Cic. 1. de Orat.

In procinctu stare, Est accinctum esse. Quintil lib. 12. cap 9.

In procinctu habere. Quintil. lib. 10 cap. 1.

In procinctu versari. Vlpian in l. non dubium est. D de bon. possess. ex test. milit. Quanquam enim differt conditio militum ab his personis, quas constitutiones principales separant, tamen qui in procinctu versantur, quorum eadem pericula capessũtur, iura quoque eadem meritò sibi vendicant.

Procio, procis, prociui, procitum, pen. prod. procire, à Cio, Rumpere atque irritum facere. Hinc Iureconsultus irritum & ruptum testamentum procitum dicit, authore Festo.

Procito, tas, pen. corr. Idem quod voco {[illegible]} Festus. Citata enim vocitare est, vnde procet & prociet.

Proclamo, proclamas, penult. prod {[illegible]} proclamâre, Palàm & valde clamare, vociferari, Liu. 1. ab Vrbe, Moti homines sunt in eo iudicio maximè, Pub. Horatio patre proclamante, se filiam iure cæsam iudicare: ni ita esset, patrio iure in filium animaduersurũ fuisse. Cic. 7. Verr. Adsunt, defendunt, proclamant: fidem tuam quæ nusquã erat, nec vnquam fuit, implorant.

Proclamare in libertatem. Paulus in l 3 § quod si seruus. D. de acquir. possess. Alioqui si ex possessione seruitutis in libertatem proclamauerit, & liberale iudicium implorauerit, nihilominus in possessione mea est. Pandect. Florentinæ & Haluander habent, reclamauerit.

Proclamator, penult. prod. Verbale {[illegible]} Cicero 1. de Orat Non enim causidicum nescio quem, neque proclamatorem, aut rabulam hoc sermone nostro conquirimus, sed eum virum qui primùm sit eius artis antistes.

Proclino proclinas pen prod. {[illegible]} proclinâre, Idem quod Inclinare significat. Columel. lib. 7. cap. 10, Earum notanda sunt capita quam in partem proclinantur.

Proclinatus, pen. prod Participium {[illegible]} vt

Res est proclinata. Ouid. 1. Trist.

Proclinatio, Verbale. Vitruu lib 7. Non minus etiam obseruandum est vt omnes structuræ perpendiculo respõdeant, neque habeant in vlla parte proclinationes.

Procliuis, & hoc procliue, pen prod siue procliuus {[illegible]} Porrò inclinatus, vel pronus, inclinatúsque, vt ait Donatus. Columella libro 9 cap 5. Cum autem per procliua non ægrè deuolent. De apibus. Varro 1. de Re rustica, cap 1, Solum oportet esse expeditum, & procliuum, vt euerri facile possit, ac fieri purum.

Sceleri procliuis egestas. Sil lib. 13.

Ingenium procliue ad libidinem. Terent And. 1. 1.

Adolescentia procliuior. Cic. in Partit. Vt adolescentiam procliuiorem esse ad libidinem.

Circa aliquid procliuior. Quintil lib 4. cap 5.

Procliuiores ali. j ad alios morbos Cic. 4 Tuscul.

¶ Procliue, Quod facilè factu est. Plaut Asin. 11,

Nam istud procliue est, quod iubes planè eniti[illegible].

Dictu procliue. Cicero 2 Offic Quum in hominibus iuuandis aut mores spectari, aut fortuna soleat, dictu quidem est procliue, itaque vulgò loquuntur, se in beneficiis collocandis, mores hominum, non fortunam sequi.

In procliui esse, in promptu, promptum, & facile. Terentius Andr 4. 2,

Id faciam, in procliui quod est, per me stetisse vt credat.

Vitia semel incitata in procliue labuntur, sustinerique nullo modo possunt. Cic. 4. Tuscul.

Procliuus, Adiectiuum, vt Procliuus impetus. Lucret. lib. 6,

Quo fit vti pacto liber minus exitus amni,
Et procliuus item fiat minus impetus vndis.

Sic enim ex manuscriptis legit Lambinus.

Procliuè, Aduerbium. Lucret. lib. 2,

Et procursu item procliuè volubilis esset.

Neque est quod quenquam moueat syllaba vltima, nam breuem esse hic, e, cuiusmodi est, sublimè volenter, &c. Alij legunt, In procliue, vt sit nomen.

Procliuiter, pen. corr. procliuius, procliuissimè, Aduerbium {[illegible]} Cic Antequam iret in exilium, Qui sunt assecuti summum gradum honoris, non despoliabuntur honore: qui sperent, facilius & procliuius ad laudem nobilitatis peruenient.

Multo procliuius Lucret. lib 2.

Decurrere ad iras procliuius. Lucret lib. 3.

Verba procliuius labuntur breuitate & celeritate syllabarum. Cic. in Orat.

Procliuitas, penultima correp. procliuitatis {[illegible]} Cicero 4. Tusculanar. Hæc igitur procliuitas ad suum quodque genus à similitudine corporis ægrotatio dicitur, dum ea intelligatur ad ægrotandum procliuitas. Sed hæc in bonis rebus, quòd alij ad alia bona sunt aptiores, facilitas nominetur: in malis procliuitas, vt significet lapsionem.

PROCLVS {[illegible]} Lycius, discipulus Syriani, philosophus Platonicus, præfuit scholæ Atheniẽsi, cuius discipulus & successor fuit Marinus Neapolitanus. Scripsit plura in Grammatica & Philosophia. Author Suidas Is etiam est, cuius hodie commentarios in Platonem habemus. Præceptor item M. Antonini, quem ad Consulatum atque prouexit, vt scribit Spartianus.

¶ Proclus, alter, Malleotes patria, qui scripsit in Sophismata Diogenis, & cõtra Epicurum ¶ Proclus item cognomẽto Proculeius è Laodicea Syriæ, qui scripsit theologicũ in Pandoræ fabulam Hesiodi, in Aurea carmina, Isagogẽ in Arithmeticam Nicomachi, & alia quædã Geometrica. ¶ Proclum Naucratitem hic Philostratus addit, qui dicit vnum fuisse ex suis præceptoribus, ac docuisse Athenis, filiumque

habuisse luxui deditum, in quem non modò non seuerus fuit, sed vsqueadeò indulgens, vt in alendis canibus auibúsque adesset, dictitãs, has nugas eum citius cum senibus dimissurum, quàm cum æqualibus. In docendo hunc omnino seruasse morem, vt ab initio à discipulis centum drachmas pro totius temporis mercede acciperet, bibliotheca domi publicata, vt illi solùm lectioni intenti, dum cogerentur, minimè per otium, vt moris est in ludo, inter se sibilent aut iurgeantur, pueris cum pædagogis, ac adolescentibus in medio constitutis. Hæc ex Philostrato, apud Volaterranum.

Proco, procas {[illegible]} procare, Poscere, inquit Festus. Liuius Ægystho, Quin quod parere vos maiestas mea procat, toleratis, temp in hanc deducitis? Vnde procaces meretrices ab assiduè poscendo, & proci, vxorem poscentes in matrimonium.

Procax, procacis, pen. prod. {[illegible]} Id est petax. Hinc Meretrix procax, Petulans, impudens, inuerecunda. Terent. Hecy. 1.2,

Maligna multo, & magis procax facta illicò est. Idem Heaut. 2.1,

Mea est potẽs, procax, magnifica, sumptuosa, nobilis. Cic. pro Cælio, Vt non solum meretrix, sed etiam procax videatur. De Clodia.

Odij procax Tacit. lib. 13.

Procax & superbus fastus Plin. lib. 9. cap. 35.

¶ Procax, de inanimantibus etiam dici potest Virg. 1 Æneidos,

-penitúsque procacibus Austris. Id est, sæuientibus procellis.

Dicta procacia. Claud. 4. Paneg.

Epistola procax. Plin. in Præfat.

Lingua. Sil. lib. 8.

Locutio. Catul. in Epithalam Iuliæ.

Manus. Plin. lib. 25 cap. 6.

Manum procacem armare, Id est Exercitum improbè aliquid repetentem. Seneca Agamem. 3.

Musa. Horat. 2. Carm. ode 1.

Venus. Horat. 2 Serm. sat. 6.

¶ Procacior {[illegible]} Comparatiuum Ouid. 2. Tristium,

Cinna quoque his comes est, Cinnáque procacior Anser.

In fœminas procacior. Colum. lib. 7. cap. 3.

Procacitas, penult. corr. procacitatis {[illegible]} Licentia turpium conuitiorum, qua meretrices & scurræ vtuntur. Cic. lib. 4 de Repub. A procando, id est poscendo, procacitas nominata est. Idẽ in Sallust. Aut si hutus facta, mores, omnem ætatem audaueris, in idem vitium incidam procacitatis, quod huic obiicio.

Lepida procacitas. Martial. lib. 2, in Maximinam, cui tres tantùm erant dentes, iidémque rubiginosi,

Mimos ridiculi Philistionis,

Et conuiuia nequiora vita,

Et quicquid lepida procacitate

Laxat perspicuo labella risu. Id est, risu sic aperto vt perspiciantur dentes.

Stolida procacitate ludere. Martial. Lib. 1. 125. in Cæcilium, Hoc est, impudenter & stoltdè iocari.

¶ Procacitas, Mordacitas. Cic. in Sallust. Nõ enim procacitate linguæ, vitæ sordes eluuntur.

Procaciter, pen. prod. procacius, procacissimè {[illegible]} Liu. 8. belli Pun. Flagitatum quoque stipẽdium procacius quàm ex more & modestia militari erat, & à custodibus probris in circumeuntes vigilias Tribunos iacta.

Procus, proci {[illegible]} Matrimonij appetitor. Virg. 4. Æneidos,

-rursúsve procos irrisa priores

Experiar? Ouid. epist. 1,

Turba ruunt in me luxuriosa proci.

Diuites proci. Ouid. 2 Metam.

Spes procorum studiosa. Ouid. 4 Metam.

Ignoti & impudentes proci. Cic. de Claris Orat.

Procœton, procœtonis, pen. prod. m. g. {[illegible]} Antecubiculum & quasi excubitorium. Plin. Iun. ad Gallum, lib. 2. epist. 17, Post hanc, cubiculum cum procœtone, altitudine æstiuum, munimentis hybernum. Alij tamen Procœtium, procœtij dicunt genere neutro.

Procomion {[illegible]} Id est, vt interpretatur Theodorus, coma appositicia. Hoc autem inter ornamenta muliebria posuit Pollux libro 7. cap. 22.

PROCOMASTA, ancilla quædam, quam ex eiusdem diei coitu, alterũ domino similem partum, alterum procuratori eius enixam, refert Plin. lib. 7 cap. 11.

PROCONNESVS, penult. prod. {[illegible]} Insula est in Propontide. Plinius libro 5. cap. vltimo, Insulæ in Propontide ante Cyzicum Elaphonnesus, vnde Cyzicenum marmor, Eadem Neuris & Proconnesus dicta.

Proconsul, proconsulis, pen. corr. m. g. {[illegible]} non qui pro alio Consule præest prouinciæ, sed qui cum potestate consulari extraordinaria ad aliquam prouinciam administrandam mittitur. Huius dictionis crebra est mentio apud historicos.

Proconsule, Vide PROCONSVL. Diuus Augustinus in eo libello quem de grammatica scripsit, Ab e litera vocali, inquit, nullum Latinum, nisi iuncta præpositione, masculinum inuenitur: vt Proconsule, Proprætore. Ergo iuncta præpositione fiunt Latina, vt dicas, Proprætore & Proquæstore. Nam veteres nominatiuo casu Proconsul dicebant, attendentes nullum nomen virilis generis apud Latinos in e exire. Hæc Augustinus. Cic. Verr. 5, C. Marcelle te appello, Siciliæ prouinciæ, quum esses Procõsule, præfuisti. Asconius in 2. Verr. Pompeius autem Proconsule de Hispania, Sertorio victo, nuper venerat. Plin. Iun. lib. 2. epist. 11. ad Arrianum, Marius Priscus accusantibus Afris, quibus Proconsule præfuit, omissa defensione iudices petiit. Budæus in Pandect. aliud esse Procõsulem, aliud pro Consule putat. Dicebant, inquit, veteres Proconsulem aliquem esse, & pro Consule esse, licet frequentius pro Consule dicerent, id est Consulari potestate. Cic. pro Lege Manil. Quid tam inusitatum, quàm quũ duo Cõsules clarissimi fortissimique essent, vt eques Romanus ad bellũ maximum formidolosissimúmque pro Consule mitteretur? missus est.

Quo quidem tempore quũ esset non nemo in Senatu, qui diceret nõ oportere mitti hominem priuatum pro Consule, L. Philippus dixisse dicitur, non se illum sua sententia pro Consule, sed pro Consulibus mittere. Tanta in eo Reip. bene gerendæ spes constituebatur, vt duorum Consulum munus vnius adolescentis virtuti committeretur.

Proconsulatus, huius proconsulatus. penult. prod. {[illegible]} Proconsulis dignitas. Plinius epistol. 12. libro 2, Summotum à Proconsulatu: quia se in legatione turpiter gesserat, de Proconsulibus iudicare?

Proconsularis, & hoc Proconsulare, penult. prod. {[illegible]} Quod ad Proconsulem pertinet Gell. lib. 5. cap. 14, Quum prouinciam Africam Proconsulari imperio meus dominus obtineret.

PROCOPIVS {[illegible]} è Cæsarea Palæstinæ orator & sophista, scripsit res Iustiniani, quæ in Oriente, aut Occidente, aut Africa per Belisarium patricium gesserat: cuius scriba & comes in cunctis expeditionibus fuit. Composuit item aliorum librum, quem inscripsit [illegible], id est non edendis, siue non edita: vbi Comœdia quædã Iustiniani, & eius vxoris Theodoræ vituperationẽ continentem. Suidas.

Procopius alius fuit tyrannus Constantinopolitanus, qui insurgens contra Valentem principem apud Nacoliam Phrygiæ ciuitatem, in eius potestatẽ cum exercitu venit, proditus à duobus militibus: alligatúsq; deinde duabus per vim reflexis arboribus, discerptus est. De proditoribus etiam sumptum supplicium. Ex tripartita Historia.

Procrago, procras {[illegible]} procraxisse, & per syncopen procrare, Palàm aperuisse atque indicasse, & quasi in publico garrisse. Verbum est è Græco detortum [illegible], quod valet clamo, & vociferor. Lucretius lib. 5,

Quippe vbi se multi per somnia sæpe loquentes

Aut morbo delirantes procraxe ferantur:

Et celata diu in medium peccata dedisse. Quidam malũt legi, protraxe, vt habent plerique libri vulgati: sed Lambinus cum Hermolao hoc aptius & significantius esse contendunt. Adde quòd in aliquot manuscriptis ita reperiunt scriptum.

Procrastino, procrastinas, pen. corr. {[illegible]} procrastinàre, Diem de die trahere, differre. Cic. pro Sex. Rosc. Amer. Ac primò rem differre quotidie, ac procrastinare isti cœperunt: deinde aliquanto lentius nihil agere, atque deludere.

Procrastinatio, Verbale {[illegible]} Dilatio. Cicero 6 Philipp. Nam cum plerisque in rebus gerendis tarditas & procrastinatio odiosa est, tum hoc bellum indiget celeritatis.

Procreo, procreas {[illegible]} procreàre, Liberis operam dare Liu. 1. ab Vrbe, Proca deinde regnat: is Numitorem atque Amulium procreat. Cic. pro Rosc. Amer. Pater igitur amens, qui odisset eum sine causa quem procrearat.

Procreati ex gaudio lenones Plaut. Rud. 59.

Sic enim ab initio fui animatus, vt non magis me mea causa putarem esse natum, quàm Reipub. procreatum. Cic. Antequam iret in exilium.

Mente dura aliquem procreare. Catul. epig. 55.

Procreare alteri periculum. Cic. ad Attic. lib. 2, Quum diceret in summa se perfidiæ & sceleris infamia fore, si mihi periculum procrearetur ab eo quem ipse armasset, quẽ plebeium fieri passus esset. Vetus codex habet Crederetur periculum.

Visum procreare. Lucret. lib. 4.

Procreor, procrearis, Passiuum Varro lib. 8 de Ling. Lat. Non in volucribus generatim seruatur analogia: nõ ex aquilis, aquilæ, atque ex turdis, qui procreantur, turdi, &c.

Procreatio, Verbale {[illegible]} Cic. 1. Tusc. Quid procreatio liberorum? quid propagatio nominis?

Dissimilitudo locorum, nónne dissimiles hominũ procreationes habet? Cic. 2 de Diuinat.

Procreator, pen. prod. Verbale {[illegible]} Cic. 4. de Finib. Vt ij qui procreati essent, à procreatoribus amarentur.

Procreator mundi Deus. Cic. de Vniuers. Animum igitur quum ille procreator mundi Deus ex sua mente & voluntate genuisset.

Procreatrix, pen. prod. Verbale fœm. {[illegible]} Cic. 1. de Orat. Neque enim te fugit laudandarum artium omnium procreatricẽ quandam, & quasi parentem eam, quam [illegible] Græci vocant.

Procresco, procrescis {[illegible]} procrèscere. Lucret. libro 2, Et res progigni, & genitas procrescere posse.

Ex quarum rebus omnia procrescere. Lucret. lib. 1,

Vnde queat vis immensi procrescere morbi. Lucret. lib. 6.

PROCRIS {[illegible]} inquit Seruius, filia Iphidi, vxor Cephali, quum audisset à rustico quodam amare eum Auram, quam inuocare consueuerat, ad syluas profecta est, & in frutetis latuit ad deprehendendum maritum cum pellice. Qui quum more solito Auram vocaret, Procris egredi cupiens, frutera commouit. Sperans Cephalus feram, hastam ineuitabilem iecit, & ignarus interemit vxorem. Hæc & plura Seruius enarrans illud Virgilij 6. Æneid. His Phædram, Procrinque locis, mœstámque Eriphylen. Vide Ouidium lib. 7. Metam. non procul à fine, vbi Procrin facit Erechthei filiam, & Orithyiæ sororem. Vnde & Erechthis vocatur.

Procubo, procubas, pen. corr. procubui, procubitum, pen. corr. {[illegible]} procubàre, Vigilare: quasi porrò, hoc est longè esse à cubando. Sipontinus. Virg. 3. Georgicorum,

-muscus vbi, & viridissima gramine ripa

Speluncæque tegant, & saxa procubet vmbra. Hoc est cubet. Sabinus legit protegat, ea pontíque defendat.

Procubitor, pen. corr. procubitoris {[illegible]} qui noctu, custodiæ causa ante castra excubat, authore Festo.

Procudo, procudis procudi, procusum, pen. prod. {[illegible]} procùdere, Producere, cudendo extenuare, inquit Seruius, aut probè cudere, excudere've. Virg. 1. Georgicorum,

-durum procudit arator

Vomeris obtusi dentem.

Ita

Ira procudit enses. Horat. 4. Carm ode 15.
Ignes procudunt ignem Lucret. lib. 2. Alij legunt, producunt.
Procudere dolos Plaut. Pseud. 9.
Linguam procudere. Cic. 3. de Orat. Non enim solùm acuenda nobis, neque procudenda lingua est, sed onerandum complendúmque pectus maximarum rerum, & plurimarum suauitate, copia, varietate.
Prolem propagando procudere. Id est procreare, producere. Lucret. lib. 5. Et paulo ante, Secla propagando producere.
Voluptas procudit viuendo. Lucret. lib. 5.
Procudendo {[illegible]} Lucret. lib. 5.

Procul, Aduerbium {[illegible]} Videtur componi ex porrò & longè, quasi Longè ab oculis. Plautus Curcul. 3.
Amabò, cuia vox auribus sonat procul? Cæs. 5. bel. Gall. Tum fumi incendiorum procul videbantur. Terent. Adelph. 3. 3.
Sed quis illic est, quem procul video?
Procul hinc. Terent. Eunuch. 4. 7.
Vt tu illos procul hinc ex occulto cæderes, facerent fugam. Idem Hecyra, 4. 3.
Quem cum istoc sermonē habuerit, procul hinc stans accepi vxor. Ouid. 2 Metamorphoseos.
I procul hinc dixit, nec sacros pollue fontes.
Non procul, sed hic. Cic. 2. in Catil. Qui iam non procul, vt quondam solebant, ab extero hoste & longinquo, sed hic præsentes suo numine, atque auxilio, sua templa atque vrbis tecta defendunt.
Abscedere procul, Vide ABSCEDO.
Errare procul. Sallust. in Iugurtha, Cæterùm homines superbissimi procul errant. Hoc est, vehementer falluntur, & longè à vero iudicio aberrant.
Procul esse. Ouid 2. Metamorphoseos,
His quoque laudatis, procul est ait, arbiter omnis.
Procul, ò procul este profani. Virgil. 6. Æneid.
Procul alicunde quærere. Cic. 4. Verr. Quia non posset negare ab illis pecuniam datam, non quæsiuit procul alicunde.
Procul à. Terent. Adelph. 3. 2.
Postremò, quando ego conscia mihi sum, à me culpam esse hanc procul. Ouid. epist. 4.
Sint procul à nobis iuuenes, vt fœmina compti.
Procul à conspectu imperij. Cic. de Lege agraria, Hæc quæ procul erant à conspectu imperij, non solùm afflixerunt, sed etiam, &c.
Procul à iudicio remota. Cicero pro Cluentio, Altera autem quæ procul à iudicio remota est, quæ concionibus seditiosè concitatis accommodatior est, quàm tranquillis moderatísque iudiciis. Subauditur aliquando ipsa præpositio.
Procul à literis Quintil. lib. 7. cap. 2.
Cælesti e procul esse à naturæ cognitione. Cic. 1. Acad.
Procul à patria. Virgil. 10 eclog.
Procul longè à Plaut. Curcul. 6.
Hac noctu in somnis visus sum videre
Procul sedere longè a me Æsculapium.
Procul ab ostentatione posita res. Quintil. in Procem. lib. 2.
De procul, Vide DE.
¶Procul, aliquando præpositio est, & interdum ablatiuo, nonnunquam accusatiuo iungitur: si Grammaticis credimus.
Accusatiuo. Curtius, Procul vrbem Liu. Decad. 3. lib. 14. de obsidione Sagunti, Locus procul muros satis æquus agendis vineis fuit. Nunc passim legitur, procul muro.
Ablatiuo. Tacitus, Nec procul cæde aberant. Id est propè interficiebantur.
Procul mari incolebant. Liu. 8 bel. Maced.
Non procul Oceano habet. Plin. lib. 5 cap 9.
Procul patria. Cic. ad Trebat. lib. 7. 6, Multi suam rem bene gessere, & publicam patria procul.
Haud procul Neapoli Plin. lib 9. cap 53.
Ambitione procul. Horat. 1. Serm. sat. 6.
Procul discordibus armis. Virgil. 2 Georg.
Procul dubio, Id est certè. Suet. in Claud. Cæsare, cap. 3.
Procul vero, sic dicitur vt Procul dubio Columella in Præfatione libro 1, Nam illud procul vero est, quod plerique crediderunt, &c.

Proculco, proculcas {[illegible]} proculcàre, Progrediendo, vel aliud agendo conculcare. Columella libro 2. cap. 10, Nam dum à pecudibus legumina proculcantur, herbæ etiam atteruntur vngulis, &c. Idem libro 2. capite 15, Tum pedibus boum in modum farinæ proculcant.
Segetes crescentes proculcat aper. Ouid. 8. Metam.
Vngula equorum proculcat cum crebro pulsu. Virgilius 12. Æneidos.
Fata proculcare, Mortem non curare, spernere Seneca Theb. 1.

PROCVLEIVS, vt scribit Acron, Eques fuit Romanus, Augusti amicissimus, qui pius sic erga fratres suos Scipionem & Murenam fuit, vt spoliatis bello ciuili patrimonium suū ex integro diuideret, quod cum eis iam antè diuiserat. Hæc Acron apud Horat. lib. 2. Carm. ode 2. Huius meminit & Plutarchus in vita Antonij.

Proculio. promitto: proculiunt, promittunt: proculinant, promittūt. Antistius de iure Pontificali lib 9. Festus.

PROCVLVS, penult. corr. {[illegible]} cognomen eius qui natus sit patre peregrinante à patria procul. Plaut. Menæhmis,
Iubeas Proculum afferri tibi. Sunt qui credant Proculos ideò dictos, quia patribus senibus, quasi procul progressis ætate nati sunt. Festus.

Procumbo, procumbis, procubui, procubitum, penultima correpta. {[illegible]} procumbere, Prosterni, proclinem iacère. Liuius 1. ab Vrbe, Ipsum fessum via procubuisse. Columella lib. 1, Lata bubilia esse oportebit pedes x. vel vt minimum ix. Quæ mensura & ad procumbendum pecori, & iugario ad circumeundum laxa ministeria præbeat.
Soluti vino procubuere. Virgil. 9. Æneid.
Lassus studio venandi procubuit. Ouid. 3. Metam.
In terram toto procumbere vultu. Ouid 14 Metam.
Terræ procumbere, hoc est in terram. Ouid. 2 Metam.
Pede offenso. Ouid. 2. Fast.
Genu succiduo. Ouid. epist. 13.
Genu posito suppliciter. Ouid 2. Fast.
Genibus alicuius procumbere: Hoc est ad genua. Ouidius 13. Metamorph.
Procumbere ad genua, vel ad pedes alicuius. Liu. 5. bel. Pun.
Ante pedes alicuius. Ouid. epist. 12.
Procumbere ad arborem Plin lib. 8. cap. 16.
Procumbere in armos Martial lib. 2. 56.
Alta iuuencorum vulnera figet vbi?
Procubuit lupa. Virgil. 8 Æneid.
Culmus procumbit grauidis aristis. Virgil 1 Georg.
Domus lapsa in dominum procubuit caput. Ouidius lib. 1. de Ponto, eleg. 10.
Nemora omnia latè procumbunt. Lucan. lib. 3.
Poplites procumbunt Lucret. lib. 4.
Procubuere segetes imbribus Cæs. 6. bel. Gall.
Tectum thalami procumbit. Ouid. 4. Fast.
Tecta super habitantes procubuere. Quintil. lib. 2. cap 16.
Turris procubuit pondere. Virgil. 9. Æneid.
Procumbunt milites, pro Cadunt. Cæs. 2. bel. Ciuil.
Procumbit humi bos. Virgil. 5. Æneid.
Metu procubuere feræ Stat 4. Thebaid.
Bello & armis procubuisse. Valer. 4. Argon.
Certamine summo procumbunt Virgil 5. Æneid.
Procubuere pares fatis Stat 1. Thebaid.
Ictu saxi procumbit Sil. lib 8.
Manu nostra procubuere. Ouid. 13. Metam.
Strage hac me vellem procubuisse. Valer. 3. Argon.
¶Procumbere, Demitti. Plin lib. 16. cap 36. de arundinibus, Omnibus verò folia à nodo orsa, cumplexu teneri per ambitum induunt tunicas, atque à medio internodio, cum plurimum, desinunt vestire, procumbúntque Hoc est, in terram inclinantur.
Taxi procumbentes Lucan. lib 3.
¶Procumbere, Inclinari. Alfenus in l. si quando. D. si seruit. vendicet. Si quando inter ædes binas paries esset, qui ita ventrem faceret, vt in vicini domum semipedem aut amplius procumberet: agi oportet, &c.

Procuro, procuras, pen. prod. {[illegible]} procuràre, Administrationem alienarum rerum gerere, diligenter rem suam vel alienam administrare. Cicero ad Cornificium, libro 12. 24, Is procurat rationes negotiáque Dionysij nostri. Idem 1. Academica, Procurante cælestia maximè, deinde in terris ea quæ pertinent ad homines.
Procurare prouinciam Plin. lib. 7. cap. 16.
¶Procurare {[illegible]} Expiare. Gell. lib. 4. cap 6, Vt terram mouisse nuntiari solet, eáque res procuratur. Et paulo pòst, De ea re ita censuerunt, vt M. Antonius Cōsul hostiis maioribus Ioui & Marti consecraret.
Procurare & expiare. Cic. 2. de Diuinat. Officium autem esse eius, prænoscere dei erga homines mente qua sint, quídque significent, quemadmodúmque ea procurentur, atque expientur.
Procurare sacrificia Cæs 6 bel. Gall.
Magna vis est in monstris interpretandis ac procurandis, in Aruspicum disciplina Cic. 1. de Diuinat.
¶Procurare, Simpliciter curare. Plaut. Pœn. 2.
Nutrices pueros, infantes minutulos
Domi procurent. Apuleius, Hunc enim equulum suum curiosè nimis procurantem inueni.
Ædes procurare Varro de Ling Lat. lib. 4, Ædilis, qui ædes sacras & priuatas procuraret.
Corpora procurare. Virgil. 9. Æneid.
Stabulis procurans otia pastor. Sil lib 6.
¶Procurare arbores, Adhibita diligentia excolere, & prouidere vt crescant. Cato de Re rust. cap. 43, Eodem modo cæteras arbores procurato.

Procuratio, Verbale {[illegible]} Varro 1. de Re rustica, cap. 1, Aduenetor Mineruam & Venerem, quarum vnius procuratio oleti, alterius hortorum.
Negotij publici procuratio. Cic pro Sextio.
Adserere sibi procurationem. Vlpian. in l. quæ omnia. D. de procurat. Nec ferēdus est procurator, qui sibi adserit procurationem Nam hoc ipso suspectus est, quòd operam suam ingerit inuito: nisi fortè purgare magis conuicium, quam procurationem exequi maluerit.
Habere procurationem alicuius rei. Cic. lib. 1. de Nat. deor. Sunt philosophi & fuerunt, qui omnino nullam habere censerent rerum humanarum procurationem deos.
Procuratio & authoritas. Cic. pro Rosc. Amer. Qui postea, quàm magistratus creauit, legésque constituit, sua cuique procuratio authoritásque est restituta.
Suscipere procurationem rei alicuius. Vlpian. in l. si verò. § si filiofamilias. D. mandati, vel contrà.
Procurationem committere. Cic. 7. Verr. Mihi sacrarum ædiū procurationem, mihi totam vrbem tuendam esse commissam.
Cura & procuratio. Cicero 1. Academica, Dum me ambitio, dum honores, dum causæ, dum Reipublicæ non solùm cura, sed quædam etiam procuratio multis officiis implicatum & constrictum tenebat, &c.
¶Procuratio, Expiatio. Cic. 1. de Diuinat. Atque etiam scriptum à multis est, quum terræmotus factus esset, vt sue plena procuratio fieret.

Procuratio & expiatio. Cic. 2. de Legib. Iam de aruspicum religione, de expiationibus & procurationibus satis superque in ipsa lege dictum puto.

Procurator, pen. prod. procuratoris, Verbale {[illegible]} Vlpianus De procuratoribus & defensoribus, l. 1. Procurator est qui aliena negotia mandato domini administrat. Cic. pro Quintio, Libellos Sex. Alphenus procurator P. Quintij familiaris & propinquus Sex. Næuij deiecit.

Procurator ducenarius, apud Tranquillum in vita Claudij, est qui ducenariæ, id est ducentesimæ colligendæ præerat, quam [illegible] appellat Dio. Fortasse quis à numero vocari censeat: alius à salario docenario, quæ videtur sententia esse Dionis lib. 1.

Procurator, Ciceroni dicitur in Oratione pro Cecinna, legitimè esse, qui nostri negotij aliquid gerit, alieno præpositus negotio penè dominus, & alieni iuris vicarius, præsertim bonorum illius qui Reipub. causa abest. Hos hodie *factores* appellamus.

Mandare aliquid procuratori de agricultura. Cic 1. de Orat.

Agere per procuratores. Cic. Att. lib. 4. Mihi mehercule nihil videbatur esse in quo titulum interesse verum per procuratores ageres an per teipsum.

Procurator regni. Cæs 3. bel. Ciuil.

Voluntarius procurator. Cic. de Clar. Orat. Ego à te huius voluntarius procurator petam.

Procurator dromi, in ministerio quod ad factiones circi, & ludos circenses pertinebat, dicebatur olim, qui eius loci procurationem gerebat, vbi equos suos veneti aut alia factio exercere solebant. Dromus enim hic locum significat, éstque planè hippodromus. Hoc ex priscis titulis eruit Turnebus, vt in illa epigrapha, Procuratori domi factionis venetæ, &c.

Procuratrix, pen. prod. Verbale fœm. {[illegible]} Cicero 4. de Finib. Sed quum sapientiam totius hominis custodem & procuratricem esse vellent, quæ esset naturæ comes, &c.

Procuratorius, Adiectiuum. Vlpian. in l. si quis quum procuratorio nomine condemnatus esset, hæres extiterit domino litis, &c D. de procuratoribus. Celsus in l. si quis in rem suam procuratorio nomine agat. eod. tit.

Exceptio procuratoria. Pomponius in l. ad legatum. D. de procuratoribus.

Procurro, procurris, procurri, procursum {[illegible]} procurrere, Vltra, siue longè currere. Colum. lib 6. Ex domitis bubus, valentissimum, eundémque placidissimum cum indomito iungimus, qui & procurrentem retrahat, & cunctantem producat. Cæs 5. belli Gall. Quoties quæque cohors procurrerat, ab ea parte magnus hostium numerus cadebat. Sic apud Virgilium 9. Æneid. Procurrere longius.

Procurrere ad mortem. Plin. Iun. lib 1. epist. 22.

Procurrere ad oras. Lucret. lib 1.

Procurrere in vias. Liu. 4. ab Vrbe.

Procurrere in publicum. Liu. 4 bel. Maced.

In pugnam. Colum lib. 7. cap. 3.

In aciem, Vide ACIES.

Vitæ spatium pede inoffenso. Ouid. 3 Trist eleg 4.

Procurrere in Occidentem Colum. lib 6. cap 27,

Terra tribus scopulis vastum procurrit in æquor
Trinacris, &c. Id est, protenditur. Ouid. 4 Fast.

In mare procurrit Apenninus. Horat. Epod. 16.

Procurrens, Participium {[illegible]} vt Procurrens sinus inter duo maria. Plin. lib 4 cap. 11.

Saxa procurrentia. Virgil. 5. Æneidos,

Infixis saxis in procurrentibus hæsit. Id est præminentibus, & veluti obuiam venientibus. Seruius.

Procurrens in longitudinem radix. Plin lib. 18 cap. 13.

Procursus, huius procursus {[illegible]} Liu. 1 bel. Pun. Tumultuario prælio, ac procursu magis militum, quàm ex præparato, aut iussu imperatorum orto, haudquaquam par Pœnis dimicatio fuit.

Rapidus procursus. Virgil. 12. Æneid.

Magno procursu agebat equos. Stat. 9. Thebaid.

Faciles sternit procursibus herbas. Stat. 4. Thebaid.

Procursus angulosus. Plin. lib. 5. cap 10.

Procursus. Lucretio lib. 2. Cursus productus, & porrò tenus continuatus,

Et procursus item in procliue volubilis extat. Quidam habent percursus.

Procursio, Verbale {[illegible]} Excursio, vel digressio à causa. Quintil. lib. 4 cap. 3. Non semper est necessaria post narrationē illa procursio. Vide Egredi, pro Digredi, in EXCVRSIO.

Procursio, Aliquantus progressus. Quintil lib 11 cap vlt. vbi de pedum gestibus loquitur: Varicare pedes supra modum, & in stando deforme est, & accedente motu propè obscœnum. Procursio opportuna, breuis, moderata, rara: conuenit etiam & ambulatio quædam propter immodicas laudationum moras: quanquam Cicero rarum incessum, neque ita longum probat. Discursare verò ineptissimum, &c.

Procurso, procursas {[illegible]} procursare, Frequentatiuum. Liu. 7. bel. Pun. Ibi per dies aliquot quum ab stationibus procursaretur. Plin. lib. 8 cap. 5. Procursantibus inter eos qui lacesserent, non potuisse effici, &c.

Procursator, pen. prod. procursatóris, Verbale. Liuius Decad. 5. libro 1, Breue certamen leuis armaturæ maximè cum procursatoribus fuit.

Procursatio, Verbale {[illegible]} Liu 8 bel. Pun. A quibus vbi per procursationem commissa pugna esset, &c.

Procuruus, Adiectiuum {[illegible]} Valdè curui significat. Virg. 2. Georgicorum,

Contrà non vlla est oleis cultura, neque illæ
Procuruam expectant falcem.

Littora procurua. Virgil. 5 Æneid.

Procus. Vide PROCO, procas.

Procus, & plural. proci, dicebantur proceres in classibus, iam inde à Seruio Tullio. De his intelligendus est locus ille apud Ciceronem in orat. ad Brutum, vbi inquit, Iam, vt Censoriæ tabulæ loquuntur, Fabiûm & procûm audeo dicere, non fabrorum & procorum. Festus, Procûm patricium in descriptione classium, quam fecit Seruius Tullius, significat procerum: ij enim sunt principes.

PROCVSTES, vel Procrustes {[illegible]} vt author est Plutarchus in Romulo, Latro insignis in Attica regione, qui hospites interimere solitus, ab Hercule hospite interfectus est. Hic super Cephisum flumen habitans, & noctu suos hospites trucidans, à Theseo Ægei filio, vt ait Bocatius, superatus atque interemptus est.

Immitis Procustes. Ouid. 7. Metam.

PROCYON, pen. corr. {[illegible]} teste Plin lib 18 cap 28, stella est, quæ alio nomine Canicula dicitur, quoniam ante maiorem Canem exoritur. Caniculæ enim exortu, accendi solis vapores quis ignorat? cuius sideris effectus amplissimi in terra sentiuntur: feruent maria, exoriente eo: fluctuant in cellis vina, mouentur stagna, canes etiam in rabiem agitantur. Colum. lib. 11, scribit, quòd Idib Iulijs Procyon exoritur mane, & tēpestatem significat. Postea inquit, VIII. Cal. Augusti, Canicula apparet, éstque caligo æstuosa.

Latinis autem Anticanis, Græcis Procyon dicitur & Sirius. Cic. 2. de Nat. deorum,

Anticanis Procyon Graio qui nomine fertur. Ex poeta.

Prodeambulo, prodeambulas, pen. corr. {[illegible]} prodeambulare, quasi Foris deambulare. Terent. Adelph. 5. 2,

Prodeambulare huc libitum est.

Prodeo, prodis, prodiui vel prodij, proditum, penult. corr. {[illegible]} prodire, Vltrà ire, siue foras ire, quasi porrò ire. Ex pro, & eo, is. d, interposita. Terent. Eunuch 5 7,

Nunc id prodeo, vt conueniam Parmenonem. Id est, ob id exeo, vt, &c.

Prodire ad aliquem. Plaut. Casin. 19,

Atque illi ad me prodeunt.

Prodire ad colloquium. Cæs. 5. bel. Gall.

E limine. Tibull. lib. 3. eleg. 3.

Ex portu. Cæs. 3. bel. Ciuil

Extra modum. Cic 1. Offic. Cauendum est, præsertim si ipse ædifices, ne extra modum sumptu & magnificentia prodeas.

In aciem. Vide ACIES.

In conspectum alterius. Terent. Phorm. 2. 4.

In funus Varro 1 de Re rust. cap. 69.

In hostem Lucan. lib 7.

Prodeunt in pascua pecudes. Colum. lib. 7. cap. 10.

In prælium. Cæs 3. bel. Ciuil.

In publicum. Cic. 3. Verr. Prodeundi tibi in publicum potestatem factam negas.

In scenam. Cicero 1. Officior. In scenam sine subligaculo prodeat nemo.

Intus prodire, Vide INTVS.

Obuiam alicui. Cic 4. Verr. Eiusmodi literas ad eos misit, vt huic frequentes obuiam prodirent.

Obuiam prodire reduci. Ouid epist 8.

¶ Prodire, Procedere. Virgil 6. Æneidos,

— illæ tantem prodire volando,
Quantum acie possent oculi seruare sequentum.

Infans prodit vtero matris Ouid. 1. Fast.

¶ Proditur, pen. prod. Impersonale. Cic. 1 de Inuent. Ne ab vltimo repetatur: ne ad extremum prodeatur.

Prodico, prodicis, prodicere, Antè dicere. Varro libro 5. de Lingua Latina, Hinc illa, Indicit illum: indixit funus, prodixit diem, &c. Alij prædixit legunt.

Prodictator, pen. prod. Prodictatoris {[illegible]} Qui extraordinariam Dictaturam gerit. Liuius 2. bel. Pun. Prodictatorem populus creauit Q. Fabium Maximum.

PRODICVS, pen. prod. {[illegible]} Ceus, cuius quanta fuerit authoritas, ex Xenophonte deprehendere licet, qui in Bœotia captus, vadem pro reditu dedit. In cōcilio Atheniensium magnam est laudem adeptus, quanquam voce grauiore atque absona. Conatúsque est in ea ciuitate primarios ex quaque nobili familia adolescentes sibi deuincire, quorum hospitium vsui sibi & voluptati foret. Hæc è Philostrato. Suidas autem dicit eum Cium fuisse, nimirum è Ceo insula, & Democriti ac Gorgiæ temporibus, librúmque edidisse, qui inscribitur [illegible], in quo finxit Herculem, virtuti pariter ac voluptati congressum, & vtraque adhortante, tandem à virtute persuasum alteram spreuisse.

Prodicus dici potest & verè præiudicator, qui antè de lite pronuntiet, quàm ad Iudices delata sit. Vide Erasmum in Adagio, Prodico doctior.

Prodigium, prodigij {[illegible]} Quasi porrodicium, quòd porrò dicat, porrò significet, & aliquid futurum esse portēdat. Festus, Prodigia, quòd prædicunt futura, permutatione g literæ: nam quæ nunc c appellatur, ab antiquis g vocabatur. Nonius, Prodigia, deorum minæ, vel iræ. Virgil. 3 Æneidos,

Sola nouum dictúque nefas Harpyia Celæno
Prodigium canit.

Cic. 6. Verr. Etenim multa sæpe prodigia, vim eius numénque declarent Cereris.

Prodigia, quia prædicunt aliquid. Cic. 1. de Diuinat. Quia enim ostendunt, portendunt, monstrant, prædicunt, ostenta, portenta, mōstra, prodigia dicuntur.

Heu prodigia ventris. Plin. lib. 19. cap. 4.

Prodigio simile. Plin. lib. 18 cap. 16.

Locus notus prodigio Ouid. 6. Metam.

P. Clodius fatale portentum, prodigiúmque Reip. Cic. in Pison.

Factum diuinitùs prodigium Quintil. lib. 1. cap. 10.

Lætum, Vide LAETVS.

Miserabile

Miserabile diuum. Stat. 11. Thebaid.

Prodigiis acti cælestibus ossa piabunt. Virg. 6. Æneid.

Implere prodigium. Plin. lib. 10. cap. 18, de Pico Martio, Responderé vates, exitium imperio portendi si dimitteretur: at si exanimaretur, Prætori. Et ille auem protinus concerpsit, nec multo pòst impleuit prodigium. Id est, mortuus est.

Prodigiator, penult. prod. prodigiatoris {[illegible]} Qui ea prodigio futura prænuntiat. Festus, Prodigiatores, aruspices, prodigiorum interpretes.

Prodigiosus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod prodigium facit, vel quod præter naturam est & consuetudinem. Plin. lib. 10. cap. 63, Partus aliquando singuli, quod prodigiosum putant. De canibus.

Astra prodigiosa. Stat. 3. Thebaid.

Corpora. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Prodigiosi & longiores solis defectus. Plin. lib. 2. cap. 30.

Honor. Claud. in Præfat. lib. 2. in Eutrop.

Mendacia veterum vatem. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.

Prodigiosè, pen. prod. Aduerbium {[illegible]} Præter naturam vel morem. Plin. lib. 11. cap. 37, Lien cum iecinore locum aliquando permutat, sed prodigiosè.

Prodigiosè vitam ludificari. Plin. lib. 30. cap. 11, Bubonis certè oculorum cinerem inter ea quibus prodigiosè vitam ludificantur, acceperim.

Prodigialis, & hoc prodigiale, pen. prod. {[illegible]} Quod prodigium procurat. Plaut. Amphit. 8,

Sed mulier postquam experrecta es, prodigiali Ioui
Aut mola salsa hodie, aut thure comprecatum oportuit.

Rubens prodigiale cometes: Hoc est prodigialiter, nomen pro aduerbio. Claud. 1. de Rapt. Proserp.

Prodigialiter, pen. corr. Aduerbium {[illegible]} Idem quod Prodigiosè. Colum. lib. 3. cap. 3, Nam illa videntur prodigialiter in nostris Ceretanis accidisse.

Variare rem vnam prodigialiter. Horat. in Arte.

Prodigæ hostiæ, Vide paulo pòst in PRODIGVVS.

Prodigo, prodigis, pen. corr. prodegi, pen. prod. {[illegible]} prodigere, Consumere, vltra modum erogare. Compositum ex Pro, & Ago, agis. Plaut. Aulul. 13,

festo die siquid prodegeris,
Profesto egere liceat, nisi peperceris.

Modestinus in l. plebiscito. D. de offic. Præsid. Plebiscito continetur, vt nequis præsidum munus donúmve caperet, nisi esculentum potulentúmve, quod intra dies proximos prodigatur. id est consumitur.

¶Prodigere, Procul adigere. Varro 2. de Re rust. cap. 4, Admissuras quum faciunt, prodigunt in lutosos limites. De suibus. Idem lib. 3. cap. 9, Prodigendi in sulem & sterquilinium, vt se volutare possint, quòd ita albiores fiunt.

Prodigus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Præter modum liberalis & profusus. Cic. 2. Offic. Omnino duo genera sunt largorum: quorum alteri prodigi dicuntur, alteri liberales. Prodigi, qui epulis & viscerationibus, & gladiatorum muneribus, ludorum, venationúmque apparatu, pecunias profundunt in eas res, quarum memoriam aut breuem, aut nullam omnino sunt relicturi. Plaut. Mostel. 12, Prodigus sui peculij.

Prodigus, ea eo appellatus est, quòd sua foras agat, propellat, & protrudat. nam prodigere est id propriè: atque in hac significatione vsurpatum reperimus, quæ eius vis primigenia est: inde enim factum vt prodigere sit consumere. Turnebus.

Prodigus, pro Liberali aliquando ponitur. Horat. 1. Carm. ode 12,

animæque magnæ
Prodigum Paulum superante Pœno
Gratus insigni referam camœna
Fabritiúmque.

Acron tamen hoc loco interpretatur pro contemptore vitæ: idémque sentit Porphyrio.

Homo largitor & prodigus. Cic. 4. in Catil.

Æris prodigus. Horat. in Arte.

Animæ prodigus, pro Contemptore vitæ. Horat. 1. Carm. ode 12.

Auri prodigus. Claud. 2. Paneg.

Prodiga gens animæ. Sil. Ital. lib. 2.

Lucri neglecti. Claud. de bel. Get.

Nocendi. Stat. 6. Thebaid.

Sanguinis atque animæ. Ouid. 3. Amor. eleg. 8.

Prodigus re aliqua. Plin. lib. 9. cap. 17.

Prodigus in honoribus decernendis. Cic. ad Brut. 15, Quòd in honoribus decernendis essem nimius, & tanquam prodigus.

Fides prodiga arcani. Horat. 1. Carm. ode 18.

Locus prodigus multæ herbæ. Horat. 1. epist. 7.

Mens prodiga. Plin. lib. 36. cap. 15.

Odor. Plin. lib. 13. cap. 3.

Pectora prodiga vitæ. Stat. 3. Thebaid.

Tellus prodiga diuitias & alimenta suggerit. Ouid. 15. Metam.

Prodigè, pen. corr. Aduerbium {[illegible]} Effusè. Cic. 11. Philipp. Sed non possunt non prodigè viuere, qui nostra bona sperant, quum effundunt sua.

Prodigitas, pen. corr. prodigitatis, antiquum {[illegible]} Profusio. Lucil. lib. 6. Satyrarum,

Nequitia occupat, hos petulantia, prodigitásque. Ex Nonio.

Prodigentia, prodigentiæ {[illegible]} Tacit. lib. 13, Cuius abdita adhuc vitia per auaritiem ac prodigentiam mirè congruebat.

Prodiguus, prodigua, prodiguum. Vnde & Prodiguæ hostiæ vocantur, vt ait Veranius, quæ consumuntur: vnde homines quoque luxuriosi, prodigi. Festus.

Prodinunt, prodeunt, vt Ennius Annalium lib. 3,

Prodinunt famuli, tum candida lumina lucent.

Prodit, non solùm in apertum exit, significat: sed etiam porro it. Prodit, memoriæ porrò dat, & fallit. Item ex interiore loco procedit. Item perdit, vt Ennius,

Nunc in sperando cupiditatem prodere summam. Festus.

Prodiqui {[illegible]} qui alterius tutelam curámve suscipiunt apud Lacedæmonios appellantur. Alex. and. lib. 6. cap. 10.

Proditio, Vide PRODO.

Prodius {[illegible]} dictum est interius, longius, inquit Nonius, A prodeundo, quasi porrò eundo. Varro Virgula diuina, Primùm venit in vrbem, atque intra muros, deinde excedit prodius, atque introit domum. Id est intra priuatos muros.

Prodo, prodis, prodidi, proditum, pen. corr. {[illegible]} prodere, Longè proiicere, porrò dare, ait Seruius, excludere, propellere. Virgil. 1. Æneidos,

Nauibus, infandum, amissis vnius ob iram
Prodimur, atque Italis longè disiungimur oris.

Seipsum interpretatur Virgilius, quum ait, Longè disiungimur oris. Donat. in Terentium, Deserimur, proiicimur, decipimur, exponit.

Proditur extra, Id est foras editur. Lucret. lib. 2,

sed mobilitate
Aute aliqua tangi partum, quàm proditur extrà.

Alij aliter legunt. Lambinus.

Conamen alarum proditur. Lucret. lib. 6,

Et conamen vtrinque alarum proditur omne.

¶Prodere, Deferre, ostendere, patefacere. Virgil. 2. Æneidos,

Prodere voce sua quenquam, aut apponere morti.

Terent. Heaut. 4. 3, Tu quidem illum planè prodis.

Conscios prodere. Cic. 2. Tuscul. An colli iustitia poterit ab homine propter vim doloris enuntiante commissa, prodente conscios, multa officia relinquente?

Furor proditur vultu. Seneca Hippol. 4.

Iudicio suo proditur. Ouid. epist. 11.

Insidias prodere. Ouid. 13. Metam.

Dogma prodere. Cic. 4. Academ. Scelus enim dicebas esse, Luculle dogma prodere.

Artes suas prodere. Ouid. 1. de Remed. amor.

¶Prodere interregem, pro Nominare, renuntiare, vt ait Budæus. Liu. 6. ab Vrbe. Sic Prodere flaminem, apud Ciceronem pro Milone. Pomponius in l. 2. D. de orig. iuris. Itaque Dictatores proditi sunt.

¶Prodere, Decipere, deserere, authore Donato. Terent. Adel. 4. 5,

Prodidisti & te, & illam miseram, & gnatum.

Idem Heaut. 4. 4,

eho an non alemus Pamphile?
Prodemus quæso potius?

Donatus, Deseremus, proiiciemus, porrò dabimus.

Coniugium prodere, Decipere. Virgil. 4. Æneid. Seruius.

Amici partim me deseruerunt, partim prodiderunt. Cic. Q. fratri, libro 1. 3.

Otio prodimur. Plin. in Paneg.

¶Prodere, Proferre, prolatare, differre, interprete Donato. Terent. Andr. 2. 1,

Credo impetrabo, vt aliquot saltem nuptiis prodat dies.

Lucil. lib. 5. Satyrarum,

Possisne elabi, an prodenda dies.

Sic Nonius etiam interpretatur, & legit hunc Terentij locum: licet vulgata exemplaria legant protrahat.

Prodidisse, non solùm dicitur in illis qui patriam hostibus prodiderunt, sed etiam tempus longius fecisse. Cato: Te C. Cæcili diem prodidisse militibus legionis tertiæ, quum proditionem non haberent. Festus.

¶Prodere, Propagare. Virgil. 4. Æneidos,

Italiam regeret, genus alto à sanguine Teucri
Proderet.

Cic. 7. Verr. Imagines ad memoriam, posteritatémque prodendam.

¶Prodere, Dare. Sallust. Antequam arcem proderent hostibus.

¶Caput & salutem alicuius mercede prodere. Cic. in Pison.

Classem prodere prædonibus. Cic. 7. Verr. Tunc iste hoc causæ dicit, quòd classem prædonibus prodidissent.

Exemplum prodere. Liu. 1. ab Vrbe. Tacitus, Non tamen adeò sterile virtutum seculum, vt non & bona exempla prodiderit. Hoc est ediderit.

Fidem prodere, Iureiurando non stare. Salust. in Catil. Budæus.

Imitationem prodere exempli. Cic. pro Flacco, Ne periculosam imitationem exempli reliquit in posterum prodereris.

Legem prodere, Destituere. Vlpianus ad legem Iuliam, De adulteriis. l. Legem.

Mentiendi licentiam prodere. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Officium prodere, Contra officium facere. Cic. 4. Acad. Qui statuit omnem cruciatum perferre, intolerabili dolore lacerari potius, quàm aut officium prodat, aut fidem.

Parentes. Lucret. lib. 3.

Patriam, Quasi antè dare, inquit Seruius. Cicero, In eum pœnam qui prodere hostibus patriam cogitasset.

Eriphyla salutem viri prodidit. Cic. 6. Verr.

Vitam prodere, Exponere se vitæ periculo. Terent. Heaut. 3. 1.

¶Prodere posteris, & Accipere à maioribus, contraria. Cic. de Senectute, Non accipere modò hæc à maioribus voluerunt, sed etiam posteris prodere.

Prodere gloriam & laudem posteris. Cic. in Somn. Scip. Si copiat proles illa futurorum hominum deinceps laudes vniuscuiusque nostrum à patribus acceptas posteris prodere, tamen, &c.

¶Prodere, pro Scribere & componere, quod posteri legant, quasi dare posteris. Plin. lib. 6. cap. 23, Regnabat ibi quum hæc proderem, Celebotras.

Prodere literis. Cic. pro Archia, Quæret quispiam, Quid illi ipsi summi viri, quorum virtutes literis proditæ sunt, istáne doctrina, quam tu effers laudibus, eruditi fuerunt?

Prodere memoriæ, Idem Cic. pro Milone, Itaque hoc Iudices, non sine causa fictis fabulis doctissimi homines memoriæ prodiderunt.

Sermonem memoriæ. Cic. 3. de Orat.

Prodidit memoria. Colum. lib. 1. cap. 4.

Prodere memoriam alicuius facti dicitur loci nomen Cæsar 1. bell. Gall. Ne committeret vt is locus vbi constitissent, ex calamitate Pop. Romani, & internecione exercitus nomen caperet, aut memoriam proderet. Id est ad posteros transmitteret, vt perpetua esset memoria.

Prodere memoriam posteris. Cic. 2. Offic. Danda opera est, vt his beneficiis quàm plurimos afficiamus, quorum memoria liberis posterísque prodatur.

Prodere monumentis. Cic. 1. de Legib. Pactáque & consulta fortium & sapientum cum improborum ignominia sempiternis monumentis prodere.

Prodit fama, pro Refert. Celsus lib. 2. cap. 6.

Prodiderunt poetæ. Cic. 3. Offic. Vtile videbatur Vlyssi, vt quidam poetæ Tragici prodiderunt.

Produnt via quinto anno reuerti negotiatores. Sub authores. Plin. lib. 12. cap. 19.

¶Proditur pen. cor. Impersonale. Plin. lib. 8. cap. vlt. Iam quædam animalia indigenis innoxia, aduenas interimunt: sicut serpentes parui in Tyrinthe, quos terra nasci proditur.

Proditum est memoriæ, ac literis. Cic. 3. Vert. Quum in ea ipsa loca venisti, potuisti accipere id quod est proditum memoriæ ac literis.

Proditum memoria. Cæs. 5. bell. Gal. Quos natos in insula ipsi memoria proditum dicunt.

Proditus pen. corr. Participium {[illegible], [illegible]} Deceptus, circumuentus. Cic. ad Attic. lib. 3. Quandoquidem ego proditus, inductus, coniectus in fraudem, omnia mea præsidia neglexi.

A socio proditus. Ouid. 13 Metam.

Proditus ac nudatus Consul. Cic. 2. Vert.

Dies prodita, qua quid agatur. Cic. pro Domo, Quarta sit accusatio trinum nundinum, prodita die qua die iudicium sit futurum. Hoc est, edita, declarata.

Ira prodita turbato vultu. Lucanus lib. 3. Id est manifestata.

Proditio nobis prodita est, & proditus à duce, quærimus proditorem. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Vox prodita. Valer. 5. Argon.

¶Proditus, Foras editus, & prolatus. Lucret. lib. 3.

Quid dubitas tandem quin extrà prodita corpus,
Imbecilla foras, &c. De anima.

Proditor, pen. corr. Verbale {[illegible]} Cic. 3. de Finib. Nec magis vituperandus est proditor patriæ, quàm communis vtilitatis aut salutis desertor.

Culpæ proditor. Ouid. 3. Amor. eleg. 8.

Conseruatores patriæ, & Proditor, contraria. Cic. Cassio, lib. 12. 3. Sed tamen ea dicam de conseruatoribus patriæ, quæ dici deberent de proditoribus.

Proditor aut desertor salutis meæ. Cic. Post redit. ad Quirites.

Risus proditor puellæ latentis ab angulo. Horat. 1. Carm. ode 9.

Initio proditor, deinde perfuga. Cic. pro Rosc. Amer.

Occultus proditor. Claud. 1. Paneg.

Induere proditorem. Tacit. lib. 16.

Proditio {[illegible]} Aliud verbale. Liuius 4. ab Vrbe, Quum ab Tribunis patriciis c o s s. viuis ex collegio proditione excepissent, &c.

Arcanorum proditio. Plin. lib. 7. cap. 45.

Proditiones amicitiarum & Rerump. Cic. 4. Acad.

Infida proditio. Ouid. 3. de Arte.

Potens proditione. Ouid. 8 Metam.

Merces proditionis. Lucan. lib. 4.

Falsa sub proditione aliquem neci demittere. Virg. 2. Æneid. Gallicè, *Trahistreusement, par, ou en trahison.*

Prodoceo, prodoces, prodocui, prodocere, Foris, palàm, & publicè docere. Pro enim in compositione sæpe idem valet, quod foris, seu foras & palàm. Horat. lib. 1. epist. 1.

O ciues, ciues: quærenda pecunia primum est,
Virtus post nummos: hæc Ianus summus ab imo
Prodocet: hæc recinunt iuuenes dictata senésque, &c. Sic enim legit Lambinus, & rectè meo quidem iudicio.

Prodromus, prodromi, penult. corr. masc. gen. {[illegible]} Latinè præcursor dicitur. Cicero Attico, lib. 1. 7. Nam mihi Pompeiani prodromi nunciant apertè Pompeium acturum. Eidem, lib. 16. Ego adhuc (peruéni enim Vibonem ad Siccam) magis commodè, quàm strenuè nauigaui: remis enim magnam partem, prodromi nulli. Manutius hunc locum de prodromis Aquilonibus putat intelligendum.

Ficus & præcoces habet, quas Athenis prodromos vocant. Plin. lib. 16. 8.

Prodromi, Aquilones venti, qui octo fermè diebus exortum Caniculæ antecedunt: ideo prodromi dicti, à præcurrendo. Columella lib. 11. cap. 2. Sexto Idus Iulias prodromi flare incipiunt. Vide Plinium libro secundo, cap. 47.

Produco, producis, pen. pro. produxi, productū {[illegible]} producere, In longum ducere, Prolongare. Et tam de tempore, quàm de corporeis rebus dicitur. Cic. de Senect. Conuiuiúmque vicinorum quotidie compleo, quod ad multam noctem, quàm maximè possumus, vario sermone producimus.

Cœnam producere. Horat. 1. Serm. saty. 5.

Diem. Terent. Adelph. 4. 2.

Ignem longius produxit subita vis venti. Paulus in l. Qui occidit in fina. D. ad leg. Aquil.

Lectum producere. Varr. de Ling. Latin. lib. 8.

Moram alicui malo producere, Differre, protendere, prolatare, inquit Donatus. Terent. And. 3. 5.

Noctem vino. Martial. lib. 2. 88.

Pelles dentibus producere, Extendere. Martial. lib. 9. 77.

Rem producere. Differre. Cæsar 1. bel. Ciuil.

Sermonem longius. Cic. de Claris Orat. Tamen incurro in memoriam communium miseriarum, quarum obliuionem quærens, hunc ipsum sermonem produxi longius.

Sermonem in multam noctem. Cic. in Som. Scip.

Spem vitæ. Tacit. lib. 12.

Vitam. Cic. de Senect. Marcum quidem Valerium Coruinum accepimus ad centesimum annum vitam produxisse.

¶Producere, Extra ducere. Galba Ciceroni, lib. 10. 30. Repentè Antonius in aciem suas copias de vico produxit, & sine mora concurrit.

Producere cunctantem bouem indomitum. Columella libro 6. cap. 2.

Producere longius. Columel. lib. 6. cap. 2. Post eiusmodi experimenta vacuo plaustro subiungendi, & paulatim longius cum oneribus producendi sunt.

Ad solem producere. Colum. lib. 11. cap. 3.

Ad necem. Cic. 7. Ver. Capitibus inuolutis ciues Romanos ad necem producere instituit.

E carcere. Cic. 7. Ver. Producuntur è carcere, & deligantur ad palum.

In aciem, Vide a c i e s.

Producere aliquem in concionem. Cic. in Pison.

In prospectum populi. Cic. 2. Ver. Quum eum, quem virgis iste conciderat, in prospectum populi Romani produxit.

Nomen producere. Horatius,
Signatum præsente nota producere nomen. Periphrasis est, significatque vocabulum innouare, ea tanquam forma monetæ percussum, quæ in vsu est: vt, quum armatura diceretur ab armo, vectura à veho, Terentius curaturam eadem forma dixit à curo. Plautus cursuram, à curro. Atque hoc est signare & cudere, velut nummum vsitata & recepta forma. Turneb.

Coràm productus. Cic. pro Flacco.

Authorem vel testem. Cic. 4. Vert. Producam testes, & producam plures eodem tempore. Idem 7. Vert. Harum rerum omnium auctoret testésque produco.

In iudicium producere, Vocare, vel cogere. Cic. 7. Ver. Grauiorem apud sapientes iudices se fore ab inferis testem, quàm si viuus in iudicium produceretur.

Aliquem producere, Absolutè, pro In ius producere. Cic. 6. Vert. Producam cæteros, retineboni quæ poterunt, libenter: dicent quæ necesse erit, gratis.

¶Producere aliquem rus, pro Ablegare. Terent. Adelph. 4. 2.

Producere aliquem, pro Detinere, & verbis remorari. Cicero pro Quintio, Annum & sex menses nihil petit: quiescit: conditionibus hunc quoad potest producit. Dicitur & Trahere. Vide t r a h o.

Producere aliquem falsa spe, Deludere & detinere. Terentius Andr. 4. 1.

¶Producere aliquem ad aliquid, pro Inducere. Plinius libro 9. capite 35.

Amator me duce productus. Ouid. 3. Amor. eleg. 11.

Nubila producere. Stat. 5. Sylu. 3.

Sed vt productus studio & viribus vltra facilè procurras. Author ad Heren. lib. 4.

¶Producere aliquem, Promouere hominem, & in mediū honorificè proferre. cui opponitur Subducere. Cic. pro Domo, de Catone in Syriam ablegato, Quem tu in eo non pro illius dignitate produxeras, sed pro tuo scelere subduxeras. Budæus. Aliquando cum adiectione. Liu. 10. bel. Maced. Ab hoc sermone omni genere honoris promouere eum non destitit.

¶Produci propriè vænales dicuntur, authore Donato. Plautus Mercat. 19.

Hanc resciscens pater produxit, vænalem præbuit.

¶Producere filiam, Prostituere. Plaut. Asin. 10. Iuuenal. satyr. 6.
-vtile porrò
Filiolam turpi vetulæ producere turpem.

¶Producere filios, Gignere. Plaut. Capt. 12.

Partus producere. Sil. lib. 1.

Sobolem. Horat. in Carm. secul.

¶Multa cura sata producuntur ad segetem. Seneca de Benefic. lib. 2. cap. 11.

Exemplum. Iuuenal. satyr. 14.

Scelus. Terent. Adelph. 3. 2. Id est committere.

Memoriam alicuius scriptorum monumento producere, Id est propagare. Seneca in Consolatione frat. ad Polybium.

¶Producere, Prosequi. Virgil. 9. Æneidos,
-nec tua funera mater
Produxi.

Funus producere ad tumulum. Lucan. lib. 2.

¶Produci, Impelli & adduci. Author Rhetor. ad Herennium, Producti sumus vt de orationis partibus loqueremur. Id est, impulsi & adducti sumus. Id quidem Græcorum cōsuetudine factū arbitror, apud quos sic [illegible] etiam vsurpatur, vt sciunt, qui mediocriter in eorum literis versati sunt. Turneb.

Productus, productior, productissimus. Cic. 3. de Orat. Et principia tarda sunt, & exitus tamen spissi & producti esse debent.

Commoditates temporibus productæ. Cic. 4. de Finib. Non sunt in eo genere tantæ commoditates corporis, támque productæ temporibus, támque multæ.

Dolores longinquitate producti, vehementius torquent. Cic. 5. Tuscul.

Nomen productum. Cic. 2. de Nat. deor. Datum est igitur Neptuno alterum, Iouis vt volunt fratri, maritimum omne regnum: nomenq; productum, vt Portunus à portu, sic Neptunus à nando, paulùm primis literis immutatis.

Syllaba producta atque longa. Cic. 3. de Orat.

¶Productior, Comparatiuum. Horat. de Arte poetica,

Neve

Néve minor, neu sit quinto productior actu,
Fabula, &c.

Longior & productior flatus. Colum lib 7 cap 12.

Flagellum vitis productissimum. Columel. lib. 3. cap. 10. Hoc est longissimum.

Producté, Aduerbium: cui Breuiter opponitur. Cic. in Orat. Inclytus dicimus breui prima litera, insanus producta: inhumanus breui, infœlix longa & ne multis, quibus in verbis eæ primæ literæ sunt, quæ in sapiente atque fœlice, producté dicitur: in cæteris omnibus breuiter. Vide Correpté, in CORRIPIO.

Productio, Verbale {[illegible]} Prolongatio. Cicero in Topic. Nihil putat esse notandum nisi POST, & LIMINIUM illud, productionem esse verbi vult.

Productio, cui opponitur Contractio. Cic. 3 de Orat In his si paulùm modò offensum est, vt aut contractione breuius fieret, aut productione longius, theatra tota reclamant.

Productio temporis. Cic. 3. de Finib. Quemadmodū opportunitas (sic enim appellemus [illegible]) non fit maior productione temporis: habent enim suum modum quæque opportuna dicuntur.

Proedri, apud Athenienses dicebantur, quasi Præsides, magistratus quidam primi subsellij, quibus cæteri omnes sedēdi loco cedebant. Sudas. & Budæus in notis ad Pandect.

PROETUS {[illegible]} fuit Abantis Argiuorum regis filius, cui successit in regno. Hic, teste Homero lib 11. Odysseæ, Antiam habuit vxorem, ex qua filias quatuor habuit, quæ, teste Pherecide, quum in forma seu pulchritudine se Iunoni prætulissent, offensa dea eis furorem talem immisit, vt vaccas se esse arbitrarentur, & aratra timentes, syluas peterent, dicente Virgilio 6. ecloga,

Prœtides implerunt falsis mugitibus agros. Postea autem helleboro sanatæ à Melampode perhibentur, à cuius nomine vnum hellebori genus appellatur melampodion.

Profanus, penult prod. Adiectiuum {[illegible]} Irreligiosum significat, non sanctum: quasi sit porro à fano: impium, scelestum, aduersum omni religione. Plautus,

Sacrum, an profanum habeas, paruipenditur. Festus, Profanum, quod fani religione non tenetur.

Profanum dictum id, quod, quum sanctum fuisset, postea in vsu hominum factum, hoc est extra fanum. Ex Aggeno de limitibus agrorum.

Error profanus. Claud 1 in Ruffin.

Mistaque erat flammæ flamma profana piæ Ouid. 6. Fast.

Locus profanus, & Consecratus, contraria. Cic in Partit.

Loca sacra & religiosa profana habere. Cic. de Arusp. resp.

Manus Claud. 1. in Ruffin.

Mens. Ouid. 5. Metam.

Oculi Ouid. 3. Metam.

Pagina. Claud 2. Paneg.

Tecta Ouid. 5. Metam.

Verba profana, Ominosa, infausta. Tacit lib 4.

Verba profana lapsa nimio mero Ouid. 3. Trist. eleg 3.

Vsus profanus, Communis & vulgaris, non sanctus. Plin. libro 15. capite 30.

Vulgus profanum Horat. 3. Carm. ode 1.

Profanum bellorum ciuilium. Plin lib 16 cap 4, Hinc ciuicæ coronæ, militum virtutis insigne clarissimum: iampridem verò & clementiæ imperatorum, postquam ciuilium bellorum profano meritum cœpit videri ciuem non occidere.

¶ Profanum, simpliciter, Vsu vulgatum significat. Tacitus lib. 13. Tegmina corpori direpta iniiciunt, quantum magis profana & vsu polluta, tanto magis oppressura ignes.

Profanum facere, cui Colere opponitur. Cic. 6. Verr Has tabulas M. Marcellus, quum omnia illa victoria sua profana fecisset, tamen religione impeditus non attigit. Virgil. 12. Æneidos,

-colui vestros si semper honores,
Quos contra Æneadæ bello fecere profanos.

¶ Profanus, Sacris non initiatus, inquit Seruius, qui fanum intrare non poterat. Virgil 6 Æneidos,

-procul ô procul este profani
Conclamat vates. Nunc laicum vocamus quasi popularem, teste Budæo.

¶ Profanum Varro interpretatur quod est ante fanum, fano coniunctum. Vide lib. de Ling. Lat. 5.

Profano, profanas, pen. prod. {[illegible]} profanâre, Ex sacro humanis vsibus promiscuum facere. Liu 1. bel. Maced Dies festi, sacra, sacerdotes, quæ ipsius maiorúmve eius honoris causa instituti essent, omnia profanarentur.

Mors profanat omne sacrum. Ouid. 3 Amor. eleg 8.

Profanatus, pen prod Participium {[illegible]}

Funus profanatum acerbo vulnere. Stat. 9. Thebaid.

Chaos profanatum. Stat 8. Thebaid.

Manus. Ouid. 2. Metam.

Terræ. Stat. 3. Sylu. 3.

Profanatum, Substantiuum. Varro de Lingua Lat. lib 5, Hinc fana, &c. Et paulo pòst, Hinc profanatum, quod in sacrario pollutum.

Profanatio {[illegible]} Verbale Plin lib. 16. cap 4. Postquam ciuiliū bellorum profanatione meritum cœpit videri, ciuem non occidere. Alia exemplaria habent profano.

Profaris, vel profare, profatur {[illegible]} profāri, pen. prod. Latiné dicitur quod Græci Prophetare dicunt, id est futura prædicere. Vlp de Ædil. ædict. l prima. § exempli. Apud Vitiuanum quæritur, si seruus inter fanaticos non semper caput iactaret, & aliqua profatus esset, an nihilominus sanus videretur?

Breuiter profari. Virgil. 1. Æneid.

Clamore magno profatur Sil. lib. 12.

Voce sacra profari. Ouid. 2. Metam.

Mente læta profatur. Sil. lib. 3.

Demissa vultum Dido profatur. Virgil 1 Æneid.

Pythia profatur. Lucret. lib 1.

Volo profari. Accius apud Varronem. lib 6 de Ling. Latina,
Veteres casmenas cascas res volo profari.

Profatus, huius profatus, pen. prod {[illegible]} Gell lib 18 cap. 11, Quæ voces mihi quidem neque abhorrere à poetica facultate visæ sunt, neque dictu, profatúque ipso tetræ aut insuaues esse.

Effrænus profatus. Stat 5 Sylu 3.

Profectio, Vide PROFICISCOR.

Profecto {[illegible]} Aduerbium confirmantis, dictum quasi pro facto, & significat Nimirum, sané, certé. Et plerunque ad responsionem adhibetur. Terent Adelph. 1 1.

Profectò hoc veré dicunt, si absis vspiam, &c. Cicero, Quis hæc renuntiat? is profectò qui interfuit. Idem de Senect Quorsum igitur hæc tam multa de Maximo? Quia profectò vides, nefas esse dictu, miseram fuisse talem senectutem.

Profectò enim negare non potes, te ex lege Rupilia sortiri iudicium debuisse Cic 4 Verr.

Profectò non crederem, nisi aliquoties ex ipsis accusatoribus vobiscum simul Iudices audissem. Cic pro Fonteio.

Non est ita Iudices, non est profectò Cic pro Flacco.

Profecto, Certé. Cic. 1. de Nat. deor. Alterum profectò fieri non potest, vt earum nulla: alterum certè non potest, vt plus vna vera sit.

Profectus, Vide PROFICIO, & PROFICISCOR.

Profero, pen. corr. profers, protuli, pen. corr prolatum, penult prod. {[illegible]} proferre, Extra ferre, Exerere. Plaut. Asin. 14,

-ne sic tussiat,
Vt cuiquam linguam in tussiendo proferat.

Proferre audaciam, Ostendere. Cic pro Quintio.

Caput proferre. Ouid 6 Metam.

Dignum proferre. Cic. pro Cecinna, Quid agat, quomodo aggrediatur iudicem, qua denique dignum proferat, non habet.

Ex arca pecuniam. Cic. pro Rosc. Comœdo.

Imaginem. Quintil. lib 6. cap. 1.

Libellos. Tacit lib 5.

Proferrem libros, si negares. Cic. 1 de Nat. deor.

Dolum proferre. Plaut. Casin 16.

Gaudium oculis Plin in Paneg.

Proferre passus Lucret. lib. 4.

Verba proferre Ouid. 4 de Ponto, eleg 4.

¶ Proferre, Extra portare. Cæsar 2. bel. Ciuil. Arma tormentáque ex oppido, vt est imperatum, proferant.

Proferre corporis robur in mari. Plin. in Paneg.

In solem proferre Plin. lib 21. cap. 17.

¶ Beneficium in aliquem proferre, pro Conferre. Cic pro Murena, Homines tenues vnum habent in nostrum ordinem aut promerēdi, aut proferendi beneficij locum: hanc in nostris petitionibus operam atque assectationem.

¶ Gradum proferre Stat 12 Thebaidos,
Vix primo proferre gradum, & munimina valli
Soluere.

Gradum proferre, Festinare Plaut. Menæch. 17.

Passus viæ proferre, Incedere. Lucret. lib 4.

Pedem proferre. Horat. in Arte.

¶ Proferre {[illegible]} Palàm facere, prodere, vulgare, promulgare. Terent. Hecyr 1. 2,
Hoc ego proferre, incommodum esse mihi arbitror.

Proferre palàm. Terent Adelph 3. 2.

Nominatim proferre, Vide NOMEN.

Custodire & Proferre, contraria. Cic. Attico, lib. 15, Orationem tibi misi: eius custodiendæ & proferendæ arbitrium tuum.

Patefacere & proferre aliquid. Cic. pro Flacco.

Dicerem fortasse, & facilè & libenter dicerem, si paulò etiam longius, quàm finis quotidiani officij postulat, pietas & fraternus amor L. Cæcilium protulissent. Cic pro Sylla.

Indicia communis exitij indagaui, patefeci, protuli, extinxi. Cic. pro Milone.

Aliquid foras proferre. Cic pro Cælio, In eiusmodi domo in qua materfamiliàs meretricio more viuat, in qua nihil geratur quod foras proferendum sit.

In aspectum, lucémque proferre. Cic. pro Archia poeta, Cæteros pudeat, si qui ita se literis abdiderunt, vt nihil possint ex his neque ad communem afferre fructum, neque in aspectum, lucémque proferre.

In auras aeris proferri, Creari Lucret. lib 1.

In conspectum proferre. Cæsar 7 bel Gall.

In lucem proferre, Edere in publicum. Horat 1. epist. 5.

Aperire & in lucem proferre res occultissimas. Cic. 4 Acad. An tu quum res occultissimas aperueris, in lucémque protuleris, iuratúsque dixeris ea te comperisse, &c.

Illa commentatio inclusa in veritatis lucem proferenda est. Cic. 1. de Orat

In medium proferre. Cic. 7 Verr. Non agitāda res erit? non in medium proferenda?

Commemorare, & Proferre in medium. Cic. 6. Verr. Valuas etiam vrbis omnium pulcherrimæ atque ornatissimæ Syracusarum direptionem commemorabo, & in medium proferam, Iudices.

Profiteri, & In medium proferre. Cic. 2. de Finib Eamne rationem sequare, qua tecum ipse & cum tuis vtare, profiteri autem & in medium proferre non audeas?

Proferre in medium literas, palámque recitare. Cic. 2. Philip.

Scelus in medium proferre Cic 2. Verr.

Neque eaeò profero, quò, &c Cic pro Rosc Amerino, Neque ego hæc eò profero, quò conferenda sint cum hisce de quibus nunc quærimus.

Vis enim aliquid iisdem de rebus politius à nobis perfectiúsque proferri. Cic. 1. de Orat.

Dolores proferre Propert.lib.2.eleg.17.

¶Proferre se. Budæus, Qui sine deductore innotescunt, & ipsi se producunt, proferre se dicuntur.

Proferre sua studia, In medium producere. Plin.epist.145.

¶Proferre, Pro endere, & prolatare, vt ait Nonius: vel differre. Cic. lib. 3 de Repub. Sapientia iubet proferre opus, amplificare diuitias.

Munitiones proferre. Cæsar 1.bel.Ciuil.

Fines officiorum Stoici videntur longius protulisse, quàm natura vellet. Cic. pro Murena.

Imperium proferre. Tacit.lib.12.

Imperium protulit in terras nouas. Ouid ad Liuiam.

Imperium proferet super & Garamanthas & Indos. Virgil. lib. 6. Æneid.

¶Proferre auctionem. Cic. ad Atticum, libro 13, Dicas igitur vel amico tuo, vel Othoni cohæredi meo, vel Labeoni nostro, paulùm proferant auctionem: me circiter Nonas in Tusculano fore cum Pisone.

Diem proferre. Cic.ad Attic.lib.13, Quòd si laxius volent proferre diem, poterunt biduum, vel triduum, vel vt videbitur: nihil enim interest. Terent.And.2.1,

Saltem aliquot dies profer, dum proficiscor aliquó.

Honorem proferre Tacit.lib.3.

Proferre beatam vitam vsque ad rogum. Cic.3.de Finib. Si beatus vnquam fuisset, beatam vitam vsque ad illum à Cyro extructum rogum protulisset.

¶Proferre pro eo quod Plinius Iunior Allegare dixit, ponit Cicero 2 de Inuent. Oportebit igitur eum, qui sibi vt ignoscatur, postulabit, commemorare siqua sua poterit beneficia. &c. deinde maiorum suorum beneficia, siqua extabunt, proferre. Item Allegare, extare q; leges, est Ciceroni Proferre: vt in eodem libro, Deinde postulabit vt legem, qua lege fecerit, proferat. Plin. ad Traianũ vtroque eodem in loco vsus est, de Archippo philosopho loquens lib.10.epist.58, Ille nihil proferebat, quo restitutum se doceret: allegabat tamen pro restitutione libellum à se Domitiano datum. Budæus.

Fabritios authores proferre. Cic.2.de Orat.

Testes & legatos Cic pro Corn Balbo.

Proferre exempla. Cic.1.de Diuinat. Ego exempla omnium nota proferam.

Probationem apud iudicem. Quintil.lib 6 cap 4.

¶Proferre, pro Obiicere. Cic.pro Murena, Me à me Consul designatus defenditur, vt eius nulla fraus, nulla auaritia, nulla perfidia, nulla crudelitas, nullum petulans dictum in vita proferatur. Bud.

¶Proferre, apud Iurecons est quod nos *Producere* dicimus id est Apud acta deponere. Cic.5. Verr. Scio te edicta superiorũ omnium correxisse: & possessiones hæreditatum non secundũ eos qui proferrent, sed secundum eos qui dicerent testamentum factum, dedisse. Bud.

Prolatus, pen.prod. Participium. Lucan.lib.2,

-vt conspicit amne soluto

Rumpi Cæsar iter, calida prolatus ab ira, &c. Id est, multum commotus propter iram feruentem.

Auro prolato nõ deest venditor. Id est, ostenso ab emptore. Lucan. lib 4.

Res prolatæ, Vide Res prolatæ, in R E S.

Prolatus de te rumor. Cic.ad Attic lib.10, Nisi te valde amarem, & multò quidem plus quàm tu putas, non extimuissem rumorem qui de te prolatus est, quum præsertim falsum existimarem.

Somnia multa ex historiis prolata Cic.2.de Diuinat.

Prolatio, Verbale [illegible] Plaut. Milit.5,

Quantum vis prolationum, dummodo, &c.

Commemoratio antiquitatis exemplorúmque prolatio. Cic. in Oratore.

Prolatio, Protensio. Liu.1.bel. Maced. Lætáque exta fuisse: & prolationem finium, victoriámque triumphum portendi.

Iudicij prolatio. Cic.pro Rabir perduel.reo, Quum alteri ad prolationem iudicij biduum quæreretne.

Rerum prolatio, Vide Res prolatæ, in R E S.

Professio, Professor, Vide P R O F I T E O R.

Profestus, Adiectiuum [illegible] Profesti dies, qui hominibus, ad rem vel priuatam vel publicam administrandam concessi erant. Nonius, Profesti dies, sunt à festiuitate vacui. Afranius, Quæ festi nos facere solemus, de quotidiano opere promiscue, atque profesto concelebras focum. Plaut. Aulul 13,

-festo die siquid prodegeris,

Profesto egere liceat, nisi peperceris. Plinius lib.18.cap.6. Peiorem qui profestis diebus ageret, quod feriatis deberet.

Dies profesti. Horat.2. Serm. satyr 3.

Lucibus profestis deos adprecari. Horat.4.Carm ode 15.

Profestum facere, inquit Festus, dicebatur, qui ferias vitiabat, & profanabat, inauspicatásque reddebat & profanas.

Proficio, proficis, pen.corr. profeci, penul prod profectum [illegible] proficere, Ex Pro & Facio compositum: Procedere, & perficere significat. Cic ad Toranium, Lib. 6 21, Nunc verò euersis omnibus rebus, quum consilio proficí nihil possit, vna ratio videtur, quicquid euenerit, ferre moderatè. Idem 6. Verr Vti si maximè esset innocens, qui in se suscipere istius culpam criméq; coperet, tamen is proficere nihil posset.

Authoritate proficere. Cic. pro Lege Manilia, Et quisquam dubitabit quid virtute profecturus sit, qui tantum authoritate profecerit?

Celeritate proficere. Cæsar 6 bel. Gall Siquid celeritate itineris, atque opportunitate temporis proficere possit, monet.

Minus. Cic pro Fonteio, Quod si in se pro reo patiendum nõ esset, vt quicquam isti se minus profecisse arbitrarentur, quid faciendum vobis in M. Fonteio arbitramini?

Querelis quotidianis nihil. Luccius Ciceroni, lib.5.14.

Nihil restibus illi profeci. Virgil 8 eclog.

Gazæ non proficiunt in nostro corpore. Lucret lib 2.

In aliquo nihil proficere. Cic pro Plancio, Nihil in Crispio profecisti? Absolutæ iam sunt preces tuæ.

Proficere ad. Cic 3 de Finib. Multúmque ad ea quæ quærimus, explicatio tua ista profecerit.

Magnificentia & virtus in qua grauitas & authoritas est, plus proficit ad misericordiam commouendam, quàm humilitas & obsecratio. Cic 1 de Inuent.

Ad bonitatem proficere, Vide in præpositione A D.

Vsque ad mores proficere. Quintil lib.1.cap.1.

In summam. Quintil lib 1.cap 1, Hoc per singulos annos prorogatum, in summam proficit. Hoc est, summæ ac fini & perfectioni confert. Summa enim dicitur cumulus ac finis vniuscuiusque rei.

In summam spei proficere Liu.3.ab Vrbe.

¶Proficere, Prodesse. Vlpian.in l.ait Prætor De iureiurando, Matris igitur iusiurandum partui non proficiet, nec nocebit, etsi mater detulerit.

Prodesse, ait Valla in Raudensem, ad alios quoque spectat: Proficere verò ad se tantum. Nos contrà vt Proficere credamus ad alios quoque spectare, facit Plinius lib 28 cap.17, Adeps, inquit, è lupis illitus, in his quæ impetere opus est, plurimum proficit. Et cap.18, Similiter proficit ad easdem hædi feminum cinis è lacte mulieris. Quam significationem reperias in sexcentis apud eundem scriptorem locis.

¶Proficitur, pen.corr. Impersonale. Cic. Attico, lib.16, Aut prodegimus aliquid Ciceroni, aut quantum profici possit, iudicabimus. Plin lib.17.cap 23, Adeò necessitate proficitur.

Proficiens, Participium [illegible] vt

Fræna non proficientia equo rigidæ ceruicis remittere. Ouid. 1. Trist.eleg.3.

Herba nihil proficiente cura Horat 1 epist 2.

Verba miser frustra non proficientia perdo Ouid.1. Trist eleg 2.

Profecturus, pen. prod. [illegible] Aliud participium. Ouid.3.de Pōto, eleg 1,

Profectura aliquid rene tua verba putes. Idem epist.5,

Non profecturis littora bobus aras. Idem de Nuce,

Non profectura dextra lauatur aqua.

Profectus, huius profectus, profectui, masc. gen. [illegible] Vtilitas quæ ex alicuius rei tractatione nobis prouenit. Plinius Iunior, Nec minorem sub eo præceptore profectum fecit. Quintil. lib.10 cap 2, Vt terra altius effossa generandis alendísque seminibus fœcundior fit: sic profectus non à summo petitus, studiorum fructus effundit vberius, & fidelius continet.

Post magnos profectus in ea arte obiit. Plin.lib.35.cap.4.

Teneri profectus Quintil lib.2 cap.3.

Sui profectus admiratio decreteri. Quintil lib.1.cap.3.

Proficiscor, proficisceris. pen. corr. profectus sum [illegible] proficisci, Eundi, & redeundi, vel veniendi significationem habet, secundum eos casus cum quibus iungitur: vt si accusatiuo iungatur, Proficiscor Romam, hoc est, Eo: si verò ablatiuo, vt Proficiscor Roma, significat Venio, vel redeo. Interdum autem cum suis casibus varias adiunctas habet sibi præpositiones, quemadmodum sequentia exempla docebunt. Terent. Ade ph 2.2,

Præterea autem te aiunt proficisci Cyprum.

Proficiscor quæsitum Plaut Merc.1.2.

Quò profectus sum, ibo Plaut Aulul Act.1.scen 2 ad finem. Id est, quò cœperam. Simile est illud Terentij in Eunucho, Act.2. scen 2, Detineo te: fortasse tu profectus aliò fueras. quo in loco sunt qui legant profecturus. Profectus aliò fueras, hoc est, domo fueras profectus, erásque in itinere, vt aliò quàm huc peruenires.

Profecta est illinc granduscula. Terent.And.4 6.

Et si poteram remanere, tamen vt scripsi tibi, proficiscar hinc, ne relictus videar. Cic Attico, lib 13.

Copiosè aliquo proficisci, Vide C O P I A.

Ad doctas Athenas proficisci Propert lib.3 eleg 21.

Populus profectus ad bella. Ouid.1.Fastorum.

Profectus ad Capuam. Cic. de Senect. Adolescentulus miles profectus sum ad Capuam.

Proficiscitur ad Catonem. Cicero de Senectute, Proficiscar non ad eos solùm viros, de quibus antè dixi, verùm etiam ad Catonem meum.

Proficisci ad domum. Cic 3 Verr.

Proficisci ad somnum. Cic.1.de Diuin. Iubet Plato sic ad somnum proficisci corporibus affectis, vt nihil sit quod errorem animis, perturbationémque afferat.

Proficisci de. Cic ad Atticum, lib.2.13, Calend Maiis de Formiano proficiscemur.

Proficisci ex. Cic 4. Acad. Si iam ex hoc loco proficiscatur Puteolos stadia triginta, probo nauigio, &c.

Ex Asia Romam versus profectus. Cic. Catoni, lib 2.5.

In exilium proficisci. Cic. 2. de Inuē. Profectus in exilium Tubulus statim, nec respondere ausus: erat enim res aperta.

In animorum concilium cœtúmque proficisci. Cic. de Senect.

Proficisci ciuitates. Cæsar 8 bel. Gal. C. Fabius cum reliquo exercitu Carnutes, reliquásque proficiscitur ciuitates. Alia exemplaria habent in Carnutes.

Proficisci naui. Cic. ad Q. fratrem, lib.3 18, Ad v 2 Idus Octobris, Salutius Ostiam vesperi naui profectus erat cum his rebus, quas tibi domi mitti volueras.

Proficisci obuiam. Cæsar 7.bel.Gal.

¶Proficisci ad reliqua, pro Pergere. Cic. 5. Verr. Nunc proficiscemur ad reliqua, si pauca antè etimus à vobis, Iudices, deprecati.

¶Proficisci, pro Originem habere. Cic. 1. Offic. Atque illæ quidem iniuriæ quæ nocendi causa de industria inferuntur, sæpe à metu proficiscuntur.

Omnia

Omnia enim à me in te profecta sunt, quæ ad tuum commodum, quæ ad honorem, quæ ad dignitatem pertinerent. Cicero ad Antonium, lib.5.6.

A falsis initiis proficisci. Cic.2.de Finibus.

Profectus amor ab his initiis. Cic. Planco, lib.13.30, Ab his initiis noster in te amor profectus auxit paternum necessitudinem, & eo magis quòd intellexi vt primum per ætatē iudicium facere potueris, &c.

Siquæ beneficia singulis ciuibus, priuatímque dantur, ea solent iis esse fructuosa à quibus sunt profecta. Cic. Anteq. iret in exil.

Profecta causa à natura. Cic. de Amicit. An esset hoc quidem proprium amicitiæ, sed antiquior & pulchrior, & magis à natura ipsa profecta alia causa.

Proficiscitur à meis consiliis tua laus. Cic. ad Dolabellam in Epist. ad Atticum, lib.14, Neque planè assentior, ut imminuam tuam laudem, si omnis à meis consiliis profecta videatur, neque valde nego. Hoc est, meo consilio eam tibi laudem pararis.

Nerui sicut venæ & arteriæ à corde tractæ & profectæ in corpus omne ducuntur. Cic.2. de Nat. deor.

Quæcunque à me ornamenta ad te proficiscuntur. Cicero Cælio, libro 2.18.

Proficiscetur oratio. Cic. pro Lege Manilia, Atque vt inde oratio mea proficiscatur, vnde hæc omnis causa ducitur: &c.

Xenophon Socraticus profectus à philosophia. Cic.2. de Orat.

¶ Proficiscitur ius cinnamomi à, Adfertur, habetur, venit. Plin. lib. 12. capite 19.

Proficiscens, Participium { [illegible] } Horat.1.epist.13,

Vt proficiscentem docui te sæpe, &c.

Profectio, Verbale { [illegible] } Cic. ad Q. frat. lib.3.14, Recordere consilium nostrum, quod fuerit profectionis nostræ.

Profectio & Reuersio, contraria. Cic. 1. Philip. Exponam vobis breuiter consilium & profectionis & reuersionis meæ.

Ducere lentum profectionis ordinem. Quintil. lib.4. cap.2.

Intermittere profectionem, Vide INTERMITTO.

Parare profectionem, Vide PARO, paras.

Profectitius, Adiect. { [illegible] } Vnde Dos profectitia, Vide DOS.

Profindo, profindis, profidi, penult. corr. profissum { [illegible] } profindere, Proscindere Stat.10. Thebaidos,

-quantu pariter ceruice gementes

Profindunt maruta diu Pangæa iuuenci. *Pourfendre.*

Profiteor, profiteris, penult. prod. professus sum { [illegible] } profiteri, Latè, seu palam polliceri. Cic. 1. Acad. Qui philosophiam iam professus sim populo nostro exhibiturum? Liuius, Palam professi, nusquam inde nisi in patriam, vestigium esse moturos. Id est voluntariè & liberè.

Quum tantas res Græci susciperent, profiterentur, agerent. Cicero 2. de Orat.

Impudentiæ est, profiteri quod non possis implere. Cicero pro Cluentio.

Profiteri, & non posse satisfacere. Cic. pro Plancio.

Docem profitetur primis in annis. Ouid.1. de Arte.

Profiteri operam suam, Polliceri. Cic. pro Rosc. Amer. Quòd si id vos suscipitis, & eadem in re operam vestram profitemini.

Potentiam aut impudentiam suam ad aliquid profiteri. Cicero 2. Verr. Qui sequestres aut interpretes corrumpendi iudicij solent esse: quique ad hanc rem, aut potentiam aut impudentiam suam professi sunt. Id est, vltrò obtulerunt.

Profiteri suum studium ad defendendum aliquem. Cicero de Lege agraria, Quòd si vos vestrum mihi studium P. C. ad communem dignitatem defendendam profitemini, perficiam profectò id quod maximè Respub. desyderat.

Suum studium in omni genere officij vltro profiteri atque polliceri. Cic. Licinio, lib.5.8.

Nostræ tamen causæ non videntur homines defuturi, mirandum in modum profitentur, offerunt se, pollicentur. Cicero Quinto fratri, lib.1.2.

¶ Profiteri, Apertè ac voluntariè confiteri & affirmare. Cicero de Amicit. Illos autem qui quiduis ab amico auderent postulare: postulatione ipsa profiteri, omnia se amici causa esse facturos. Idem pro C. Rab. perduel. reo, Quamobrem fateor, atque etiam T. Labiene profiteor, & præ me fero, te, & c. authoritate esse depulsum.

Profiteri apud Prætorem. Cic. pro Archia.

Me principem Senatui, Populóque Rom. professus sum. Cicero Cornificio, lib.2.24.

Studia sua profiteri. Curtius lib.7, Tum verò neque lacrymis, neque acclamationibus, quibus studia sua multitudo profitetur, temperauerunt.

Confiteri, fateri, & profiteri. Cic. pro Cecinna, Quid confitetur, atque ita libenter confitetur, vt non solùm fateri, sed etiam profiteri videatur Recuperatores?

Profiteri & affirmare. Cic.2. Acad. Quibus de causis nihil oportere neque profiteri neque affirmare quenquam, neque assertione approbare, cohiberéque semper, & ab omni lapsu continere temeritatem.

Eámne rationem sequare, qua secum ipse, & cum tuis vtare, profiteri autem & in medium proferre non audeas? Cic.2. de Finibus.

Verum profiteri. Ouid. 9 Metam.

Profiteri nomen. Liuius 6. bel. Pun. Primò expectauerant, vt qui se tanto imperio dignos crederent, nomina profiterentur.

Profiteri æs alienum, pro Sua debita testari. Senec. de Benefic. lib. 6, Siquis patriæ meæ pecuniam credat, non dicam me illius esse debitorem, nec ex hoc æs alienum profitebor.

Amores furtiuos timidè profiteri. Ouid 6. Fast.

¶ Profiteri, Apud antiquos id significat quod vulgò dicunt *Assignare* vel *insinuare* quantum numerum vini, olei, frumenti, iugerum, pecuniæ, vel aliarum rerum quilibet habeat. Cicero 2. de Lege agraria, In posterum verò lex hæc imperatoribus vestris constituitur, vt quicunque de prouincia decesserit, apud eosdem Decemuiros, quantum habeat prædæ, manubiarum, auri coronarij, profiteatur. Idem 5. Verrina, Edixerat, vt aratores iugera sationum suarum profiterentur. Varro libro 2 de Re rustica, capite 1, Itaque greges ouium longè abiguntur ex Apulia in Samnium, æstiuatum: atque ad publicanum profitentur.

Profiteri, ait Budæus, est publicè & apud acta aliquid vltrò denuntiare: quod vulgò *Insinuare* vocant. Curtius lib.10, Alexander priusquam secerneret quos erat retenturos, edixit vt omnes milites æs alienum profiterentur. Graue esse plerisque compererat. Et quanquam ipsorum luxu contractum erat, dissoluere tamen ipse decreuerat. Illi tentari ipsos rati, quo facilius ab integris sumptuosos discerneret, prolatando aliquantum extraxerant temporis. Et rex satis gnarus professioni æris pudorem, non contumaciam obstare, mensas totis castris poni iussit, & decem millia talentorum proferri: tum demum fide facta professio est. Fiebat etiam professio in censu peragendo. Vlpian. in l.2. D. de censibus, Veta priusum censuum editis nouis professionibus renascunt. Profiteri etiam merces dicimus: hoc est Vectigales facere, & publicanis nō subducere. Vnde merces improfessæ à Mariano dicuntur in l. Interdum. De publicanis, quarum nomine negotiatores vectigal nō penderent. Antiqui porrò liberos natos sibi profitebantur apud acta. Iuuen. sat.9.

Tollis enim, & libris actorum spargere gaudes

Argumenta viri: foribus suspende coronas:

Iam pater es. Capitolinus in Marco philosopho, Inter hæc liberales causas ita muniuit, vt primus iuberet apud præfectos ærarij Saturni vnumquenque ciuiū natos liberos profiteri, intra tricesimum diem nomine imposito. Per prouincias tabulariorum publicorum vsum instituit: apud quos idē de originibus fieret, quod Romæ apud præfectos ærarij: vt si fortè aliquis in prouincia natus, causam liberalem diceret, testationes inde ferret. Fiebat autem professio addito die & Consule. propterea professione ætas facilè probari poterat. Vt in l. 1. C. Si minor se maiorem dixerit. quod mirum est Accursio excidisse.

¶ Profiteri, Loqui. Plaut. Capt.8,

Quis agit hoc, aut quis profitetur inquam? quasi mutō silet. Id est, Quis hic respondet? Sequitur autem, silent. Cic.4. Academ. Qui ita sit ausus ordiri, Hæc loquor de vniuersa. Nihil excipit de quo non profiteatur.

¶ Profiteri indicium, Sponte indicare rem aliquam. vltro sese, consortésque criminis deferre. Plin. epist.60.

¶ Profiteri, Publicè legere, vel docere. Cicero de Amicitia, Quamobrem quæ disputari de amicitia possunt, ab eis censeo petatis, qui ista profitentur.

Disciplinam profiteri. Liuius 9. belli Maced.

Ius. Ouid.3. de Arte.

Partes teneri profitemur amoris. Ouid.2. Amor. eleg 18.

Qui philosophiam profitetur, grauissimam sustinet personam. Cicero in Pisonem.

Profiteri se Iurisconsultum, Hoc est, Iurisconsulti nomen, & iurisprudentiam sibi vendicare. Cic. pro Murena, Triduo me Iurisconsultum esse profitebor.

Se profiteri grammaticum. Cic.2. Tuscul.

Suscipere atque profiteri onus. Cic. 1. de Orat.

Profitens, penul. corr. Participium { [illegible] } Cic. Bruto in Epist. ad Brutum, 15, Iuliæ sua vobis studia profitentis remisistis.

Profitendus { [illegible] } Aliud participium. Cic.1. de Nat. deor. Ex quo equidem existimo tardiores ad hanc sententiam profitendam multos esse factos.

Professus { [illegible] } Similiter participium. Ouid.2. Fastorum,

Sumunt Gentiles arma professa manus.

Incœpta grauia & magna professa. Ouid.5. Fastorum,

Non est de tetricis, non est de magna professis.

Culpa professa. Ouid.3. Amor. eleg.13.

Vota aperta & professa, pro Manifesta. Senec. epist. 68.

Professio, Verbale { [illegible] } Confessio palàm facta. Cic.5. Verr. Professio est agri Leontini ad iugera XXX.

Iugerum subscriptio ac professio. Cic.5. Verr.

Conficere professionem. Cicero Tironi, libro 16 23, Tu confice professionem, si potes: etsi hæc pecunia ex eo genere est, vt professione non egeat.

Vices professionum diuidere. Quintil. in Procem. lib.1.

Bene dicendi professio. Cic.2. de Orat. Quanquam vis oratoris, professioque ipsa bene dicendi.

Professio, collegiúmque Prætorum. Cicero pro Archia. At non est professus. Imò verò his tabulis professus, quæ solæ ex illa professione, collegióque Prætorum obtinent publicarum tabularum authoritatem.

Professor, professoris, masc. gen. { [illegible] } Qui liberales artes publicè docet, qui artes illas se scire, & posse publicè tradere fateatur, inquit Valla in Raudensem. Sueton. de Claris Grammat. Reliquit filium Orbilium, & ipsum grammaticum professorem. Plin. epist 76, Quos tibi Fortuna ludos facit? facis enim ex professoribus Senatores, ex Senatoribus professores.

Sapientiæ professores. Quintil. in Procem. lib.12.

Magni nominis professores. Quintil. lib.2. cap 11.

Consummati professores. Quintil. lib.1. cap 9.

Professorius, Adiectiuum { [illegible] } vt Lingua professoria, quæ meritorium faceret eloquentiam. Tacit. lib.13.

Professum, professi. Vnde Ex professo aliquid agere. Vide Ex professo, in EX.

Profligo, profligas, penult. prod. { [illegible] } profligâre, Deiicere, depellere, deperdere, & ad perniciem deducere. Cicero pro C. Rabirio Posth. Castris locum capere, exercitum instruere, expugnare vrbes, aciem hostium profligare.

Profligo, ab affligendo & ad perniciem interitúmque deducendo

inclinatum tractúmque est: quo verbo, qui diligenter loquuti sunt, ita sunt vsi, vt profligare dicerent prodigere, & deperdere: profligatásque res, quasi proflictas & perditas appellarent. Nunc verò significatio eius versa & corrupta est. Nam & ædificia & templa, & alia ferè multa, quæ propè absoluta affectáque sunt, in profligato esse, & ipsa iam profligata dici cœperunt. Quapropter vrbanissimè respondisse prætorem non indoctum quidam ex aduocatorum turba, Sulpitius Apollinaris scriptum reliquit. Nam quũ ille, inquit, tabula ita postulasset, verbaque ita fecisset, Omnia vir clarissime negotia, de quibus te cogniturum esse hodie dixisti, diligentia & velocitate tua profligata sunt. vnum id solùm relictũ est, de quo rogo audias. Tum Prætor satis ridiculè: An illa negotia, de quibus iam cognouisse me dicis, profligata sint, equidem nescio: hoc autem negotium, quod in te incidit, procul dubiò, siue id audiam, siue nõ audiam, profligatum est. Vide plura de verbi huius proprietate & etymo apud Gellium libro 15 cap 5.

Hostium copias profligare, occidere. Cic. 4. Philipp.

Profligare Remp. Cic. 3. de Orat. Quum ipse consiliis suis Remp. profligasset.

¶ Profligare, Absoluere, & vincendo perficere. Tacit. lib. 18, Profligauerat bellum Iudaicum Vespasianus.

Profligandus, Participium {καταπολεμητέος.} vt Acies profliganda. Silius libro 11.

Profligatus, pen. prod. {καταπολεμηθείς} Aliud participium, siue Nomen ex participio, Prostratus, deiectus, afflictus, perditus. Cic. pro Roscio Amer. Et denique omnia ad perniciem profligata atque perdita?

Quanto tandem illum mœrore afflictum esse & profligatum putatis? Cic. 2. in Catil.

¶ Profligati homines, Perditi, & in quibus nihil est salubre, nihil integrum. Cicero 5. Verr. Profligatissimus omnium mortalium, ac perditissimus. Idem pro Rab. perduel. reo, Nemo est inquam, inuentus tam profligatus, tam perditus, tam ab omni non modò honestate, &c.

Tu omnium profligatissime & perditissime. Cic. 5. Verr.

Iudicia perdita & profligata. Cic. 2. Verr.

¶ Profligata, dicuntur etiam quæ propè absoluta sunt. Cicero 5. Tuscul. Atqui si ita est, profligata iam hæc, & penè ad exitum adducta quæstio est. Idem ad Cornificium, lib. 12. 29, Sic vehementius non laboramus, qui profligato bello, ac penè sublato renouatum bellum gerere conamur.

Quæstio profligata, Dissoluta. Seneca de Benefic. 7.

Profligator, penultima prod. {καταπολεμητής} Verbale. Tacitus, Habebatúrque non ganeo & profligator, vt plerique sua haurientium, sed erudito luxu.

Proflo, proflas, proflaui, proflatum, penult. prod. {ἐκφυσάω, ἐμφυσάω} proflare, Idem quod Flare, & flandu resoluere. Plin. lib. 34. cap. 9, Massa proflatur in primis: mox in proflatam additur tertia portio æris collectanei, &c.

Taurus immani proflauit turbine flammas. Valer. 7. Argonaut.

Riuos sanguineos proflans pectore. Stat. 11. Thebaid.

Proflare pectore somnum. Hoc est flatu quodam pectus somno implere, per translationem. Virg. 9 Æneid.

Noctem tartaream proflantes pectore tauri. Valer. 6. Argonaut. Hoc est ignem & fumum ingentem tenebris & flammis tartareis non absimilem.

Proflare iras, Concitare & vehementer commouere. Plinius libro 8. capite 1.

Proflatus, huius proflatus, penult. prod. {ἐκφύσησις} Ipse proflandi actus. Colum. lib 5. cap 9, Æstiuo proflatu refrigerentur.

Profluo, profluis, profluxi, profluxum {ἐκρέω, προρρέω} profluere, Deorsum, siue à longè fluere: & propriè de aqua dicitur. Plautus Asinaria, 13,

Quod illa autem simulet quasi gurgite profluat.

Si larus emissus lapsu & riuo ad mare profluxisset. Cicero 1. de Diuinatione.

Humor profluit. Virg. 4. Georg.

Profluere ab fonte. Varro de Ling. Lat. lib. 7.

Profluunt lacrymæ ab oculis. Colum. lib. 6. cap. 7.

Profluit sanguis ex vulnere. Plin. lib 8. cap. 16.

Græcia profluit ore Romano. Ouid. ad Pisonem.

Cuius ore sermo melle dulcior profluebat. Ad Herenn. lib. 4.

¶ Profluere ad hominum famam, per translationem, pro Delabi & deuenire. Cic. pro Cælio, Equidem vt ad me reuertar, ab his fontibus profluxi ad hominum famam: & meus hic forensis labor vitæque ratio dimanauit ad existimationem hominum paulo latius commendatione ac iudicio meorum.

Profluens, profluentis {ἐκρέων} Participium. Cic. ad Q. fratr. lib 3. 17, Ego locum æstate amœniorem vidi nunquam: permultis locis aquam profluentem, & eam vberem.

Genus orationis liquidum, fusum ac profluens: cui opponitur, Exile, aridum, concisum ac minutum. Cic. 2. de Orat.

Loquacitas perennis & profluens. Cic. 3 de Orat.

Expedita ac profluens celeritas. Cic. de Claris Orat.

¶ Profluens, Aliquando nomen est substantiuum, masc. g. pro flumine. Author ad Heren. lib. 1, Qui parentem necasse iudicatus erit, is obuolutus & ligatus culeo, deuehatur in profluentem. Id est fluminis procursum.

Deferri in profluentem. Cic. 2. de Inuent. Deinde est in carcerem deductus, vt ibi esset tantisper, dum culeus in quem coniectus in profluentem deferretur, compararetur.

Profluenter, Aduerbium {προρρεόντως} Abundanter. Cic. 5. Tuscul. Ergo omnia profluenter, absolutè, prosperè igitur beatè.

Profluentius, Comparatiuum aduerbium. Gellius libro 14. capite 1, At Phauorinus, &c. latius ea & amœnius, & splendidius, & profluentius exequebatur.

Profluentia, profluentiæ {προρροή.} Cic. in Partition. Et hanc oratoriam vim inani quædam profluentia loquendi. Sub. imitetur.

Profluus, Adiectiuum {πρόρρυτος} Quod profluit: vt Profluus amnis, qui perpetuò fluit. Plin. lib. 19. cap. 4. Colum. lib. 8. cap. 17. Humilis in duos pedes piscina deprimitur in ea parte litoris, quę profluo recessu nunquam destituitur.

Flumina profluа in altas syluas. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1.

Profluuium, profluuij {πρόρροια} Fluxus: vt Profluuium alui. Colum. lib. 9. cap. 12.

Profluuium sanguinis. Colum. lib 6 cap. 36.

Acre profluuium teteri sanguinis. Lucret. lib. 6.

Profluuium genitale. Plin. lib 7 cap. 14.

Profluuium mulierũ, siue fœminarum. Plin. lib. 7. cap. 15. De menstruis. Et lib 34 cap. 12, Fœminarum profluuium sistit.

Profluuium genituræ. Plin. lib. 22 cap 22.

Profluuium narium. Plin. lib. 32. cap. 10.

Inhibere profluuium sanguinis, Vide INHIBEO.

Reprimere profluuium sanguinis. Colum. lib 6. cap 33.

Proforem, proforet, proforet {ὠφελοίην} profore, penult. corr. Profuturum esse, coniugatur vt Forem. Horat. 1. epist 8,

Quæ nocuere sequar, fugiam quæ profore credam.

Profugio, profugis, penult. corr. profugi, penult. prod. profugitum, penult. corr. {ἀποφεύγω, καταφεύγω} profugere, Procul fugere, aut quantum quis possit fugere. Cic de Senect. Hac itaque amentia quæstione noua perterritus, in Asiam profugit. Cic. 3. Verr. Quòd si illinc inanis profugisses, tamen, &c.

Anima profugit. Lucret. lib. 3,

Sin e lintеris membris ablata profugit.

Profugerunt metu perterriti. Seruius Cic. lib 4. 12.

Hinc rerum triginta septem patresfamiliâs extorres profugerunt. Cic. 5 Verr.

Ex Ponto Medea quondam profugisse dicitur. Cic. pro L. Manil.

Inanem ex aliquo loco profugere, Vide INANIS.

Ad aliquem profugere. Cic. Attico. lib 15.

Profugere à. Cic. de Senect. Libenter verò istinc, tanquam à domino agresti, ac furioso profugi.

Profugere in exilium Cic pro Domo.

Profugere domo. Cic de Claris Orat. Eodem tẽpore quum princeps Academiæ Philo cum Atheniensium optimatibus Mithridatico bello domo profugisset, &c.

Pedibus profugere. Cæsar 2. bel. Ciuil.

Ex tempestatum periculis. Cic. 7. Verr. Qui ex prædonum insidiis, qui ex tempestatum periculis profugissent, in Sicilia securi ferentur, quum se iam domum venisse arbitrarentur?

Ad otium. Cicero 1. Offic. Multi autem & sunt & fuerunt, qui eam quem dico tranquillitatem expetentes, a negotiis publicis se remouerint, ad otiúmque profugerint.

¶ Profugio, cum accusatiuo. Curtius lib. 10, Nec serui quidem vno grege profugiunt dominus.

Profugus, penult. corr. Adiectiuum {φυγάς} Qui longè aliquò fugit, procul à finibus suis vagus, quasi porro fugatus. Salust. in bel. Catil. Troiani qui Ænea duce profugi sedibus incertis vagabantur.

Castra profuga. Claud de bel. Getico.

Classis profuga. Ouid. 13. Metam.

Currus. Ouid. 15 Metam.

Pedem profugum referre. Ouid. epist. 12.

Pudor. Ouid. epist. 4.

Puppis. Ouid 5. Trist. eleg. 3.

Scythis. Ouid. 2. Fast.

Profugus, cum genitiuo. Plinius lib. 7. cap. 28. Bis ab Annibale captus, bis vinculorum eius profugus.

¶ Profugus, Qui diuersa petit loca, etiam si non fugatus. Vnde Horatius 1. Carm. ode 35. Profugos Scythas appellat, quod crebro domicilia mutent.

Profugium, profugij, dicitur quum longè aliquò fugitur, vbi se quis tutum putat. Cic. 1. Tusc. Portum potius paratum nobis & profugium putemus, quò vtinam velis passis prouehi liceat. De morte.

Exilium, non supplicium est, sed profugium, portúsque supplicij. Cic pro Cæcina.

Profundo, profundis, profudi, profusum, penult. prod. {ἐκχέω, καταχέω, σπαθάω, ἀναλίσκω} profundere, Longe fundere. Plautus Aulularia, 9,

Aquam hercle plorat, quum lauat, profundere.

Animam profundere. Cic. pro Marcello.

Clamorem. Cic. pro Flacco, Sic sunt expressa ista præclara, quæ recitantur, psephismata, non sententiis, neque authoritatibus declarata, nec iureiurando constricta, sed porrigenda manu, profundendóque clamore multitudinis concitatæ.

Ignes. Lucret. lib. 6 Id est emittere.

Laborem profundere & perdere. Cic. Antonio, lib. 5. 5.

Lacrymas profundere. Cic. in Somnio Scip. Quem vt vidi, equidem vim lacrymarum profudi.

Lacrymas oculis profundere. Virg. 10. Æneid.

Membra profudit somnus Lucret. lib. 4.

Odium inclusum profundere in aliquem. Cic. in Pisonem, Omne odium inclusum nefariis sensibus impurum in me profudistis.

Palmites profundere dicitur vinea, quum vberius fruticat. Columella lib. 5. cap. 5.

Sed vt ad ea quæ clariora sunt veniam, res iam vniuersas profundam. Cic. 4. Academ.

Sanguinem profundere. Cic. pro Cluentio, Sanguinem suum profundere omnem cupit, dummodo profusum huius antè videat.

Sanguinem pro patria. Cic. 2. de Finibus.

Se in aliquem. Cic. ad Attic. lib. 7, Quæ si secus essent, totúmque se ille in me profudisset, tamen, &c.

Sonitus profundere. Lucret lib. 6.

Nihil est in natura rerum omniũ, quod se vniuersum profundat, & quod

& quod totum repentè euulsit. Cic. 2. de Orat.

Verba profundere ventis. Lucret. lib. 4.

Vires animi & ingenij profundere, pro Omnes neruos intédere, & omnem ingenij vim applicare. Cic. ad Att. lib. 1. 13, In qua ego nactus (vt mihi videbar) locum resecandæ libidinis, & coercendæ iuuentutis, vehementer sum: & omnes profudi vires animi atque ingenij mei.

Vitam. Cic. 1. Offic. Inuenti autem multi sunt, qui non modò pecuniam, sed etiam vitam profundere pro patria parati essent.

Vocem. Cic. 2. Tuscul. Sed quia in profundenda voce omne corpus intenditur, venitque plaga vehementior.

Voces profudit pectore. Catul. Argonaut. epigr. 59.

Voluptates quum inclusæ diutius & prima ætate compressæ & constrictæ fuerunt, subito sese nonnunquam profundunt atque eiiciunt vniuersæ. Cic. pro Cælio.

¶ Profundere ([illegible]) Supra modum exponere, siue insumere. Terent. Adelph. 1. 2, —tibi si istuc placet,
Profundat, perdat, pereat, nihil ad me attinet. Cic. 5. Verr. Ait, omnia pecunia effici posse: dare, profundere, opponere, si velis vincere. Idem in Catilin. Patrimonia sua profuderunt, fortunas suas obligurierunt.

Profusus, penult. prod. Participium ([illegible]) siue Nomen ex participio. Supra modum sumptuosus. Plin. lib. 11. cap. 41, Mulieri ante septimum mensem profusum lac, inutile.

Sin ea quæ fructus cunque es, periere profusa. Lucret. lib. 3.

Fletus super ora profusus. Ouid. 11. Metam.

Lachrymis vultum lauere profusis. Ouid. 9. Metam.

Profusus Nilus. Plin. lib. 5. cap. 9.

Claustris profusi Caspiadæ. Valer. 6. Argonaut.

Profusus vsque ad. Varro 2. de Re rust. cap. 5, Bonis clunibus, cauda profusa vsque ad calces, &c. Id est protensa.

Profusus ([illegible]) Supra modum sumptuosus, inquit Festus. Cic. pro Murena, Odit Populus Rom. priuatam luxuriam, publicam magnificentiam diligit: non amat profusas epulas, sordes & inhumanitatem multo minus.

Profusa luxuries. Cic. pro Cælio.

Sumptibus profusis viuere. Cic. pro Quintio.

Profusus homo. Cic. 3. Verr. Pecuniosus, profusus, perditus.

Perditus ac profusus nepos. Cic. pro Quintio.

Profusus sui. Salust. in bel. Catil. Alieni appetens, sui profusus, ardens in cupiditatibus.

Profusa hilaritas. Cic. 4. Tuscul. Vt ægritudo quasi morsum aliquem doloris efficiat, metus recessum quendam animi, & fugam, lætitia profusam hilaritatem.

Mens profusa. Stat. 3. Syl. 1.

Ipsumque genus iocandi non profusum neque immoderatum, sed ingenuum & facetum. Cic. 1. Offic.

¶ Profusus, Abiectus, iacens. Pacuuius, Profusus gemitu murmuro. Festus.

Profuse, penult. prod. Aduerbium ([illegible]) Liuius 10 ab Vrbe, Hæc ipsa mittitans obstitit profuse tendentibus suis in castra.

Profundus, Adiectiuum (βαθὺς, βύθιος) Dictum est quòd porrò, id est longè habeat fundum.

Acheron fundus, Vide ACHERON.

Fornax. Ouid. 2. Metam.

Fretum Seneca Hippol. 15.

Inane. Lucret. lib. 1.

Mare profundum & immensum. Cic. pro Plancio.

Pontus. Virg. 5. Æneid.

Sinus. Seneca Troade, 6.

Stagna. Ouid. ad Liuiam.

Tartara. Seneca Hippol. 8.

Valles. Stat. 10. Thebaid.

¶ Profundus, Altus. Virg. 1. Æneidos,
—cælumque profundum. Sic apud Liuium, lib. 8. bel. Maced. Profunda altitudo.

Cæli profundi latus. Valer. 7. Argonaut.

Syluæ. Lucret. lib. 5.

¶ Profundus, sæpe per translationem capitur: vt Profunda auaritia, Immensa & magna Salust. in Iugurtha.

Cædes. Stat. 10. Thebaid.

Cupido profunda imperij & diuitiarum. Salust. in Iugurtha.

Gula. Sueton. in Vitellio, cap. 7.

Libido. Salust. de Rep. ordinanda.

Mero profundo caluere ouigenæ. Stat. 5. Thebaid.

Nox. Virg. 4. Æneid.

Os profundum, Exuberans. Horat. 4. Carm. ode 2.

Tempestas. Stat. 1. Achil.

Venter. Curtius lib. 10.

Summum & Profundum, contraria. Cic. 3. de Finibus, Vt qui demersi sunt in aqua, nihilo magis respirare possunt, si non longè absunt à summo, vt iam iámque possint emergere, quam si etiam tum essent in profundo.

¶ Profundum ([illegible]) Substantiuum, Mare.

Pater Profundi, Neptunus. Valer. 2. Argonaut.

Gelidum. Ouid. epist. 17.

Latum. Senec. Herc. fur. 11.

Penetrale. Claud. 2. Paneg.

Rubrum profundum, Mare Erythræum. Lucan. lib. 8.

Sæuum. Silius lib. 13.

Summum. Ouid. 2. Metam.

¶ In profundum abiicere. Cic. 6. Verr.

Natura veritatem in profundo abstrusit. Cic. 4. Acad.

Iacere se in profundum, Vide IACIO.

Indouitto profundo iactari. Ouid. 1. Trist. eleg. 10.

Mergere multos profundo. Seneca Octau. 6.

Profundum, Plautus parasitum eleganter ad fundum alludens vocat, quasi mare quoddam sit, quo omnia sorbeantur & hauriantur. Sic enim scribit in Captiuis,

Profundum vendis tu quidem, haud fundum mihi. Vide locum integrum.

Profundum, Absolutè, apud Caprum grammaticum significat ventrem, nec iniuria, quum eodem sensu gurges vsurpetur. Exemplum autem vt ex antiquo sermone profert, In profundum, inquit, nummi, vel in arcam conduntur. Hoc est, vel in ventrem mittuntur, vel in arcam. Ex Turnebo.

Progemmo, progemmas ([illegible]) progemmare, Gemmas trudere. De vinea dicitur. Columel. libro 4. cap. 27, Si palmis incipientibus, progemmantibúsque fossorem immiseris, magnam partem vindemiæ decusseris.

Progener, penult. corr. progeneri, masc. gen. ([illegible]) Progenerum dicit auus neptis suæ virum.

Progener, Generi pater. Suetonius in Augusto, capite 19, Lucilúsque Pauli progeneri sui, &c. Modestinus in l. 4. D. De gradibus & affinibus.

Progenero, progeneras, penult. corr. ([illegible]) progenerare, Generationem ex se producere. Plinius libro 11 capite 16, Fœtus quonammodo progenerarent, magna inter eruditos & subtilis fuit quæstio.

Aquilæ non progenerant columbam. Horat. 4. Carm. ode 4.

¶ Progeneror. Varro de ling. Lat. lib. 8, Non bos ad bouem collata est similis? & qui ex his progenerantur inter se vituli? &c.

Progeneratio, Verbale ([illegible]) Plin. lib. 8 cap. 43, Opera sine dubio geruli mirifica, arando quoque, sed mularum maximè progeneratione. De asinis.

Progenies, penult. corr. progeniei, penul. prod. fœm. gen. (γένος, γέννα) Genus atque familia. Cic. 9 Philipp. Reddita est ei tum à maioribus statua pro vita, quæ multos per annos progeniem eius honestaret.

Certa progenies. Seneca Troade, 6.

Dignissima cæli. Stat. 2. Achil.

Egregia progenies virtute. Verg. 7. Æneid.

Ferrea. Virg. 2. Georg.

Impia progenies Tantali. Seneca Thyeste, 2.

Progenies Phaethon haud inficianda parenti. Ouid. 2. Metam.

Magna Iouis. Catul. in Carm. secular. epigr. 32.

Parua. Virg. 1. Georg. De coruis.

Prisca. Claud. 1. in Ruff.

Regia. Ouid. 11. Metam.

Vesana. Claud. de bel. Gild.

Vina. Lucret. lib. 2.

Vitiosiorem progeniem dare. Horat. 3. Carm. ode 6.

Propius abesse ab ortu, & diuina progenie. Cic. 1. Tusc.

Orbatus progenie. Cic. 1. Tuscul.

Terræ progenies, Vide VERBA.

Progenies stirs. Colum. lib. 3. cap. 9.

Progenitor, Vide PROGIGNO.

Progermino, progerminas, penult. corr. ([illegible]) progerminare, Vberrimum germen ex se producere dicitur surculus. Colum. lib. 4 cap. 10, Putandi autem duo sunt tempora: melius autem (vt ait Mago) vernum, antè quàm surculus progerminet.

Progero, progeris, penult. corr. progessi, progestum ([illegible]) progerere, Extra gerere, Efferre. Plin. lib. 11. cap. 18, Quum defunctas progerunt, funerantiumque more comitantur exequias. Columella libro 12. capite 50, Vtere quibus oleum progestum.

Progerens, Participium. Plin. lib. 18. cap. vlt. ad finem, Formicæ vel concursantes, aut oua progerentes.

Progigneon, Vide PROGYMNASMA.

Progigno, progignis, penult. prod. progenui, progenitum, penult. corr. (φύω) progignere, Noxæ significationis. Cic. 3 Offic. Sic hic qui illud lumen progenuit, ex filio est nominandus. Idem 2. de Diuinatione, Atque vt in seminibus vis inest earum rerum quæ ex his progignuntur, sic in causis conditæ sunt res futuræ.

Progignere nouos rerum motus. Lucret. lib. 2.

Vt enim cæteri ex patribus, sic hic qui illud lumen progenuit, ex filio est nominandus. Cic. 3. Offic.

Feræ te progenuere. Ouid. epist. 78.

Terra parens illam progenuit. Virg. 4. Æneid.

¶ Progigni, Inhiuit passiuæ significationis. Lucret. lib. 2,
Vnde ex progigni possit concepta. &c.

Progenitor, pen. corr. (πρόγονος) Auus. Ouid. 11. Metamorphoseos,
Quid peperisse duos, & dis placuisse duobus,
Et forti genitore, & progenitore Tonante
Esse satam prodest?

Prognarè, penult. prod. Aduerbium, Id est apertè, authore Festo.

Prognariter, penult. corr. ([illegible]) Aliud aduerbium, Audacter, strenuè. Plaut. Pœn. 16,
Ego scio hercle vtrunque velle. D. age, indica prognariter. Nonius.

Prognatus, penult. prod. Adiectiuum ([illegible]) Natus. Terentius Phormione, 1. 2,
Bonam, bonis prognatam. Cic. 3. Tuscul. Qualis enim tibi ille videtur Tantalo prognatus, Pelope natus?

A se prognatos. Horat. 1. Serm. sat. 6,
Artes, quas doceat quiuis Eques atque Senator
A se prognatos. Hoc est liberos suos.

Ouo prognatus eodem. Horat. 2. Serm. sat. 2.

Pinus prognatæ vertice Peliaco. Catul. Argonaut. epigr. 59.

¶ Prognati ([illegible]) Liberi. Plaut. Amphit. 8,
Res, parentes, patria & prognati tutantur, seruantur.

PROGNE (πρόκνη) Pandionis Atheniensium regis filia fuit, quæ Tereo Thracum regi matrimonio iuncta est, ex qua filium Itym suscepit, quem patri postea comedendum dedit, propter Philomelam sororem ab eo violatam. Ouid. 6. Metamor. dicit eam fuisse versam in

hirũdinem, Ityn verò in phasianum: quo in loco tota fabula describitur. Vide etiam in dictione TEREUS. Virg. 4. Georgicorum,
Et manibus Progne pectus signata cruentis.

Prognosis, penult. prod. ([illegible]) præscientia, prouidentia dicitur.

Prognosticon, penult. corr. ([illegible]) Rei futuræ signum. A Græco verbo [illegible], quod facit in futuro [illegible], quod præscio, siue præcognosco significat. Vnde Hippocratis prognostica, quibus facilè ægrotorum salus mórsve à medicis prædici solet. Cic. 2. de Diuinatione. Ex eo quidem loco & prognostica nostra pronuntiabas, & genera herbarum. Ibidem, lib. 2. 22, Atque his rerum præsensionibus prognostica non à te ferta sunt.

Si prognostica nostra vera sunt. Cicero Attico, libro 15, Equidem etiam pluuias metuo, si prognostica nostra vera sunt. [illegible]

Programma programmatis, pen. corr. neut. gen. Scriptura in frontispicio. Inscriptio alicuius rei venalis. Tabula pendula publicè proposita ac suspensa, in qua edicta scribi cósueuerunt. vnde pro edicto aliquando ponitur.

Progredior, progrederis, penult. corr. progressus sum ([illegible]) prógredi, pen. corr. Vltra procedere. Plaut. Casin. 19,
Sed eccum progreditur cum corona & lampada
Meus socer. Cæsar 4. belli Gallici. Quum illi aut ex arido, aut paululum in aquam progressi, omnibus membris expediti, &c.

Regredi & Progredi, opposita. Cicero 1. Offic. Atque vt regredi quàm progredi mallent.

Nihil progredi. Cic. pro Sextio.

Progressus sum ad Inalpinos cum exercitu. Brutus Cic. lib. 11. 14.

Pedetentim progredi Lucret. lib. 5.

Incessu tacito progredi. Virg. 12. Æneid.

Progredi magnis itineribus. Cæsar 2. bel. Ciuil.

Duos duntaxat pedes progredi. Cic. 3 de Orat.

Tridui viam progressi, rursus reuerterunt. Cæsar 4 bel. Gall.

Progredi obuiam. Liuius 7. ab Vrbe.

¶ Progredi longius, per translationem, pro Sermonem extendere. Cic. 5. Verr. Non dubito quin vobis satisfecerim Iudices, verùntamen progrediar longius.

Vltrà progredi. Cic. 1. Tuscul. Vltrà quò progrediar, quàm vt verisimilia videam, non habeo.

In adulationem progredi Tacit. lib 3.

Progredi aliquid. Liuius 1. belli Macedon. Iam prouideo animo, velut qui proximis litori vadis inducti mare pedibus ingrediuntur: quicquid progredior, in vastiorem me altitudinem ac velut profundum inuehi.

Suis viribus sine adminiculo progredi. Quintil. lib. 2. cap. 6

Ad omnia progredi. Cic. de Arusp. resp. Repulsi sunt ij, quos ad omnia progredientes, quos munera contra leges gladiatoria parantes, quos apertissimè largientes, non solùm alieni, sed etiam sui vicini, tribules, vrbani, rustici repulerunt.

De aliquo progredi aliquó. Cic. 6. Verr. Videre quid ageret, de Diodoro quò progrederetur.

Ne digitum quidem progredi, Prouerbialis formula, pro Ne minimum quidem. Cic. 4. Acad. Non quæro ex his illa initia mathematicorum, quibus non concessis, digitum progredi non possunt.

Vltra primas literas paulum aliquid progredi. Quintil. lib. 1. cap. 1.

In virtute procedere & progredi Cic 4 de Finibus.

In eum locum progredi, re, &c. Cicero 3. Verrina, Vt perspicuum sit omnibus, nisi tanta acerbitas iniuriæ, tanta eius scelera fuisset, vt Lampsaceni moriendum sibi potius, quàm perpetiendum putarent: nunquam illos in eum locú progressuros fuisse, vt vehementius odio libidinis tuæ, quàm metu legationis mouerentur.

Progressus eò, Hoc est Eò peruéctus, vel décidit. Cic. Attico, lib. 10, Indulgentia videlicet nostra deprauatus, eò progressus est, quò non audeo dicere.

Neque eò deducam, aut progredi patiar, vt opera mea manus inter vos conseratis. Cic. Antequam iret in exil.

Peruenit quoad fieri hominis amentia progredi potest. Cicero 11. Philippica.

Quamobrem id primùm videamus, si placet, quatenus amor in amicitia progredi debeat. Cic. de Amicit.

Vix ultrà quò iam progrediatur habet. Ouidius 1. Fastorum. De amore.

Serpere longius atque progredi dicitur calamnia. Cic. Anteq.

Diuinatio coniectura nititur, vltra quam progredi non potest. Cic. 1 de Diuinat.

Progreditur rationibus philosophia. Cic. 4. Acad Ipsa philosophia quæ rationibus progredi debet, quem habebit exitum?

Progrediens ([illegible]) Participium, siue Nomen ex participio. Cicero 3. Tusculan. Sensim enim & pedetentim progrediens extenuatur dolor.

Progrediente ætate, Hoc est in ipso ætatis cursu. Cic. 5. de Finibus, Natura corpus quidem hominis sic genuit & formauit, vt alia in primo ortu perficeret, alia progrediente ætate fingeret.

Progredi via. Cic. 2. de Nat. deor. Alij autem vim participem rationis atque ordinis tanquam via progredientem. De natura.

Progrediens vsus. Cic. 1. de Finib. Quum autem vsus progrediens familiaritatem effecerit, tum amorem efflorescere tantum.

Progressus, Aliud participium ([illegible]) Cic de Senectute, Nisi fortè adolescentes pueritiam paululum ætate progressi, adolescentiam debeant requirere.

Viam multorum dierum progressus. Cicero 1. de Diuinat Itaque vt ex ipso audiebam, persæpe reuertit ex itinere, quum iam progressus esset multorum dierum viam.

Ex hac domo progressa ista mulier de veneni celeritate dicere audebit? Cic. pro Cælio.

Progressus, huius progressus ([illegible]) Processus, progressio.

Audiui Cæsarem firmo progressu in castrum Truentinum venisse. Cn. Magnus Domitio Proconsuli in Epist. famil. Cic lib. 8.

Progressus & regressus quinque stellarum errantium constantes & rati. Cic. 2. de Nat. deor.

Arcere à progressu, & à reditu refrænare. Cic 11. Philipp.

Antecessio & progressus. Cic. 1. Offic. Homo autem quoniam rationis est particeps, cuo sequentia cernit, causas rerum videt. earúmque progressus & quasi antecessiones non ignorat. Id est, futuros exitus, & quò res progrediatur & tendat.

Progressus ætatis. Cicero 5. Philipp. C. Cæsar ineunte ætate docuit ab excellenti eximiáque virtute, progressum ætatis expectari non oportere.

Facere progressum in studiis, quod Plinius Iunior Profectum facere dicit. Cicero 4. Tusculana, Philosophiæ ipsius principes nunquam in suis studiis tantos progressus sine flagranti cupiditate facere potuissent.

Habere progressum in Stoicis, Idem. Cic. 1. de Natura deorum, Lucilius Balbus qui tantos progressus habebat in Stoicis. Gallicè, *Qui auoit tant profité.*

Progressio ([illegible]) Cic. 3. Offic. Quæ & ingenij bonitate multi assequuntur, & progressione dicendi.

Progressio ad virtutem. Cicero 1. Academ. In qua quod inchoatum est, neque perfectum, progressio quædam ad virtutem appellatur.

Origo & progressio virtutum. Cic. 4. de Finibus, Atque ab iis initiis profecti, omnium virtutum & originem & progressionem persecuti sunt.

Progymnasius, progymnasij. Seneca epist 84, Minimum exercitationi corporis datum. & hoc nomine ago gratias senectuti, non magno mihi constat: quum me moui, lassus sum. Hic autem est exercitationis, etiam fortissimis, finis. Progymnasios meos quæris: vnus mihi sufficit, Earinus, puer (vt scis) amabilis. sed mutabitur. iam aliquem teneriorem quæro: iam vix illum assequor currentem, & intra paucissimos dies non potero.

Progymnasmata ([illegible]) Latinè dici possunt præexercitamenta, vel præexercitationes. Vt Aphtonij opusculum, quod hoc nomine inscripsit.

Proh ([illegible]) Interiectio, Vide PRO. Pròh Iuppiter. Virg. 4. Æneid.

Pròh scelus. Virg 5 Æneid.

Prohibeo, prohibes, penult. corr. prohibui, prohibitum, penult. corr. ([illegible]) prohibêre, Ex pro & habeo compositum, Vetare, seu impedire ne quid fiat aut incipiatur. Virg. 1. Æneidos,
Quod genus hoc hominum: quæve hunc tam barbara morem
Permittit patria? hospitio prohibemur arenæ. Terent. Heaut. 3. 3.
Multa fert libido, ea prohibet facere tua præsentia.

Prohibere minaciter, Vide MINACITER.

Prohiberi & impediri. Cic. 4. Verr. Qui quum à Prætore prohiberentur, à quæstore Quæstoribus impedirentur, omnium minas atque omnia pericula præ salute sua leuiá duxerunt.

Coram aliquid facere prohiberi. Cic. Octauiano.

Prohibentur adire ad filios suos. Cic. 7. Verr.

Lacrymæ doloréque prohibent loqui. Ouid. 9 Metam.

Prohibere peregrinos vrt vrbibus. Cic 3 Offic. Malè etiam qui peregrinos vrbibus vti prohibent, eósque exterminant.

Prohibere ne. Cic. 1. Verr. Datiúne es huic criminis, quod & potuisti prohibere ne fieret, & debuisti?

Prohibere quo minus. Colum. lib 2. cap. 4, Nihil prohibet quo minus mensis Iulio veruacta subigantur.

Prohibere & vetare quo Plaut. Curcul. 2.

¶ Accusatiuo & ablatiuo cum præpositione. Cæsar 1. bel. Gall. Cæsarem certiorem faciunt, sese depopulatis agris non facile ab oppidis vim hostium prohibere. Virg. 1. Æneidos,
-prohibe infandos à nauibus ignes.

Prohiberi commeatu, aqua, &c. Hoc est, Detineri quo minus aquam, commeatum, & alia necessaria habere possimus. Lentulus ad Senatum, lib. 12. 15.

¶ Accessum prohibere, Vide ACCEDO.

Accessus prohibet refugitque viriles. Ouid. 14. Metam.

Aditum prohibere, V. de ADEO, adis.

Prohibere operas aditu. Cic. ad Attic. lib. 4, Qui erant mecum, facilè operas aditu prohibuerunt.

Agricultura prohiberi. Cæsar 4. bel. Gall.

Calamitate prohibere. Cic. pro Lege Manil. Erit humanitatis vestræ, magnum eorum ciuium numerum calamitate prohibere.

Prohibere à conuitiis Cæsar 1. bel. Ciuil.

Cibo prohiberi & tecto. Cic 5. Verr.

Detrimento aliquem prohibere Author ad Herenn. lib. 2.

¶ Dolorem dentium prohibet, Occurrit dentium dolori, Impedit ne oriatur, Arcet. Plin. lib. 30. cap. 7.

Domo prohibere. Terent. Phorm. 2. 3.

Exitu prohibere. Cic. ad Attic. lib 9.

Fuga. Cicero ad Atticum, libro 9, Populi Romani exercitus Cn. Pompeium circunsidet, fossa & vallo septum tenet, fuga prohibet.

Aliquem ab iniuria. Sallust. in Iugurtha.

Ab insula procul prædones prohibere, & Intra insulam recipere, contraria Cic. 6. Verr.

Itinere Cæsar 1. bel. Gall.

Ludo inani prohibere animos instabiles. Virgilius 4. Georgic. De apibus.

Motus & conatus alicuius prohibere. Cic. 2. in Catil.

Nefas. Virg 5. Æneid.

Periculo prohiberi. Cic. 4. Verr. Quam videretis nulla vi retineri, nullo periculo prohiberi posse, &c.

A periculo Rempub. Cic. pro Lege Manil.

Potione prohibere per triduum. Colum. lib. 6. cap. 7.

Aliquem prouincia. Plancus Cic. lib. 10. 15.

A pagna

A pugna. Cæsar 4 bel. Gal.

Bacchum rixis. Horat. 1. Carm. ode 27. Hypallage, quasi diceret, prohibere rixas à Baccho: vel propriè & vsitato more loquutus est. Sic enim Cicer. pro Leg. Manil. Erit igitur humanitatis vestræ tantum ciuium Rom. numerum calamitate prohibere. Lambinus.

Sepultura aliquem. Author ad Heren. lib. 4.

Sermone. Liu. 1. ab Vrbe.

Prohibere à se vim. Plaut. Capt. 13.

Voce prohibere aliquem, Impedire ne quis loquatur. Cic. pro Ligario, Id ne impetremus, pugnabis, & in nostrum fletum irrumpes, & nos iacentes ad pedes supplicum voce prohibebis?

Vrbe prohibere aliquem. Ouid. 15. Metam.

¶Prohibere, datiuo & accusatiuo iunctum. Plaut. Curc. 14,

Obsecro parentésne meos mihi prohibeas? Idem Mil. 10.

Prohibessis {[illegible]} pro Prohibueris, antiquè. Plaut. Pseud. 3,

-id te Iuppiter

Prohibessit. Cato cap. 141, Vti tu morbos visos, inuisósque, viduertatem, vastitudinemque, calamitates, intemperiasque prohibessis.

Prohibens, pen. corr. Participium. {[illegible]} vt Lex naturæ recta imperans, prohibensque contraria. Cic. 1. de Nat. deor.

Egredi deo prohibente. Tibul. lib. 1. eleg 3.

Vento prohibente reuerti. Ouid. epist 26.

Prohibitus, pen. corr. Participium. Cic. 5. Verr. Equitem Romanum scirote biduum cibo tectóque prohibitum.

Prohibendus, Aliud participium {[illegible]} vt

Ira maximè prohibenda in puniendo Cic 1. Offic

Prohibitorius, Adiectiuum: vt Auis prohibitoria, apud Plinium lib. 10. capite 14.

Edictum prohibitorium. Paulus in l. Mutus & surdus. D. De procur. Quia hoc edictum prohibitorium est.

Interdictum prohibitorium. Vlpian. in l. Ait prætor. D. de arbor. cædend. & in l. certum. D. de confess.

Proiicio, proiicis, penult. corrept. proieci, penult. prod. proiectum {[illegible]} proiicere, Porro iacere. Virgil. 6. Æneidos,

-proiice tela manu. Ouid. epist 20,

Proijcit ipse suas deducta fronte coronas.

Ante pedes proiicere aliquid Virg. 5 Æneidos.

Arma proiicere. Cæsar 3 bel. Ciuil.

Ampullas proiicere & sesquipedalia verba. Horat. in Arte. Id est, Inflata verba, tollere, grandia: emittere orationem tumidam. Adhuc enim ampullas vocamus quasi inflata vasa.

Animas proiicere. Virgilius 6. Æneidos. quasi rem vilem, inquit Seruius.

Strato proiecerat artus. Valer 7. Argon.

Aurum proiicere. Horat. 2. Serm. saty. 3.

Diem proiicere, Oppetere. Stat. 1. Thebaidos,

Ille tamen superis æterna piacula soluit,

Proiecitque diem, nec iam amplius æthere nostro Vescitur.

Proiicere in altum. Cato apud Gellium lib 4. cap. 17.

In caelum proiici. Cic Antequam iret in exil.

Foras proiicere. Cicer. in Catil Quæ quidem lætari mihi videtur, quòd tantam pestem euomuerit, forásque proiecerit.

Fructus amoris proiicere, A se reiicere. Catul. in Camerium, epigram. 51.

Lacrymas proiicere, pro Effundere. Hirtius 4. bel. Alex.

Libertatem suam. Cic. pro C Rabirio Posthumo.

¶Proiicere rem viliore pretio, Id est vendere rem vili pretio, vt eam proiicere & abiicere videamur. Vlpian. in l. Si pignora D. de auction.

Se proiicere. Cic. ad Atticum, lib. 9. Tuas nunc epistolas à primo lego. Hæ me paulum recreant. primæ mouent & rogant, ne me proiiciam. Hoc est, despondeam animum.

Diogenes proiici se iussit inhumatum. Cicero 1. Tusculana. Hoc est abiici.

Se ad pedes proiicere, Humilitatis signum. Cicero pro Sextio, Vos inquam, pro meo capite ad pedes lenonis impurissimi proiecistis.

Se ex nauí. Cæsar 5. bel. Gal.

Se ex vrbe, Subtrahere. Cic. 4 Philip.

Se in forum, Proripere. Liu. 1 ab Vrbe.

Se in iudicium. Cic pro Cælio, Hoc ex genere siqui se in hoc iudicium fortè proiecerint, excluditote eorum cupiditatem, Iudices, sapientia vestra.

Se in muliebres fletus. Liu. 5. bel. Pun.

Super amicum exanimem sese. Virg 9 Æneid.

Proiicis se libido et proripit. Cic. 2. de Fin. Quod stuprum, quæ libido se non proripiet ac proiiciet aut occultatione proposita, aut impunitate, aut licentia?

Tectum proiicitur, pro Extenditur. Cic. in Topicis, Quoniam P. Scæuolæ id solùm esse ambitus ædium dixerit, quantum parietis communis tegendi causa tectum proiiceretur.

Virtutem patriam proiicere. Cæsar 2. bel. Gal.

Proiicere, inquit Nonius, effundere, honestè positum. Sisenn. Histor. lib. 4, Tum postquam apud Æginos, ac Perusinos eius facti mentionem proiecit.

Proiectus {[illegible]} Participium, siue Nomen ex participio. Colum. lib. 12. cap. 2, Quia ignoretur vbi proiectum iaceat quod desyderatur.

Cibum proiectum odorari. Horat. Epod. 6.

Simonides ignotum quendam proiectum mortuum quum vidisset, humauit. Cic. 1. de Diuinat.

Ex naufragio ad saxa proiectus. Cicero duodecima Philipp. Qui ex naufragio luculenti patrimonij ad hæc Antoniana saxa proiectus est.

In puluere proiectus. Valer 4. Argon.

Sternitur & toto proiectus corpore terræ. Virgilius duodecimo Æneidos.

Amor lucis proiectus. Silius lib. 10,

Per medios agitur, proiecto lucis amore,

Annibalem lustrans Paulus.

Cadauera proiecta. Varr de Ling Latin. lib 4.

Corpus proiectum Lucret. lib 3.

Enses proiectos reddidit. Lucan. lib 9.

Pudore proiecto loquar tua facta. Ouid. 6 Metam.

¶Proiectus puer, dicitur expositus. Plaut Cistel 3,

Paruulam puellam proiectam ex angiporto sustoli.

¶Proiectus {[illegible]} Extensus. Cic 1. de Orat. Brachium procerius proiectum, quasi quoddam telum orationis.

In antro viridi proiectus. Virg eclog 1.

Et ato proiectæ claro cum lumine Chelæ Cic. in Arato.

In æquor proiectus. Ouid. 2. de Ponto, eleg 7.

Proiecta insula. Cic 6 Verr. Quarum vna est eu quam dixi, insula: quæ duobus portubus cincta, in vtriusque portus ostium aditúmque proiecta est.

Proiectæ humi vineæ. Colum. lib de Arborib cap. 4.

Vrbs proiecta in altum. Cic 6. Verr.

¶Proiecta audacia atque eminens. Cic. pro Cluentio, Quòd erat hi qui ad studium cellidi sunt, non tantum audent, quantum excogitent: eos illi quorum eminet audacia, atque proiecta est, à consilijs malitiæ deseruntur. Sic Proiecta cupiditas, apud eundem pro Domo sua.

Proiectus ad audendum. Cicer. 3. Verr. Est idem Verres qui fuit semper. vt ad audendum proiectus, sic paratus ad audiendum præsto est.

Ad libidinem gens proiectissima. Tacit. lib. 21, de Iudæis.

Proiectas ac proditas ad inconsultam atque improuidam pugnam legiones dixit Liuius.

¶Proiectum, pro Contempto & vili. Tacit. lib 1, Ac ciuea, quibus iam proiecta Senatus authoritas?

Proiecta, Partes sunt domus prominentes, qualia sunt meniana, & podia pensilia: vnde aspectus est nobis in vicos & plateas. Budæus.

Proiectus, huius proiectus {[illegible]} Ipse proiectio. Plin. lib. 17. cap. 12, Omnium quę proiectu frondes ita diffunduntur, vt per ipsas non defluant imbres, stillæ sæua est.

Corporis proiectus immanis Lucret. lib 3.

Proiectio, Verbale {[illegible]} Cic in Orat Brachij proiectio in contentionibus, contractio in remissis.

Proiecto, proiectas {[illegible]} proiectâre, Frequenter proiicere.

Proiectare aliquem probris, Inimicis afficere. Plaut. Bacch. 11.

Proiectura, proiecturæ, penult prod {[illegible]} Proiecturæ Vitruuio sunt prominentiæ, & velut supercilia quædam parietum excedentia stillicidijs inuenta: fabri *lamieros* appellant & *intabulamenta*. Quanquam etiam proprio nomine Coronæ vocantur: siue structura, siue intestino opere constent. Vitruuius lib. 2. cap. 8, Summis parietibus structura testacea sub tegula subijciatur altitudine circiter sesquipedali: habeátque proiecturas coronarum. Ita vitari poterunt quæ solent in iis fieri vitia. Budæus.

Proiectitius, Adiectiuum, Qui proiectus nutritur Plautus Cistel. 1,

Lemniúque natam despondit adolescentulo amore capto illius proiectitiæ.

Proin, Aduerbium {[illegible]} Propterea, ideò, propter hoc. Terentius Eunucho, 1.1,

Proin tu, dum est tempus, etiam atque etiam cogita. Idem Andr. 2. 4,

-orationem sperat inuenisse se.

Qua differat te: proin face, apud te vt sies.

Proinde, Aliud aduerbium {[illegible]} Idem significans. Terentius Andr. 4. 1,

-ne vacuum esse me nunc ad narrandum credas.

Proinde hinc vos amolimini. Liuius lib. 1, Satis scire, origini Romanæ & deos affuisse, & non defuturam virtutem: proinde ne grauarentur.

Proinde isti licet faciant quos volent Consules. Cic Attico, 2.

Proinde bono animo sis. Cic Attico, lib 1.

Proinde fac magnum animum habeas. Cic. Cassio, lib. 12.

Proinde, si sapis vide. Cic. 4 Verr.

Proinde siqui sunt, qui, &c. Cic. 7. Verr.

Et proinde diligenter ab vtroque consecuta sunt. Lepidus Ciceroni, libro 10. 35.

¶Proinde {[illegible]} pro aduerbio similitudinis aliquando ponitur, eandemque significationem habere videtur cum Perinde. Terent. Phorm. 1 3,

Proinde expiscere quasi non nosses. Cic. pro Domo, Proinde quasi isti aut de Cn. Pompeio aliter atque ego existimo, sentiant, &c. Colum. lib. 11. cap. 52, Itaque nonnulli gustu explorare maturitatem tentauerunt, vt siue dulcis esset sapor vuæ, siue acidus, proinde æstimarent. Tacit lib. 12, Decretaque eorum proinde haberi iusserat, ac si magistratus Romani constituissent. De Augusto loquitur.

Proinde ac. Lucret. lib. 3,

Scipiades belli fulmen, Carthaginis horror

Ossa dedit terræ, proinde ac famul improbus esset. Id est tanquam, proinde ac si.

Proinde ac debeat. Varr. de Ling. Latin. lib. 9.

Proinde vt. Varr lib. de Ling Latino. 5 & 18.

Prolabor, penult. prod. prolaberis, penult. corr. prolapsus sum {[illegible]} prolabi, Vltra labi. Cic. 2. de Nat deorum,

At Canis ad caudam serpens prolabitur Argo. Ex Poeta.

Prolapsus cecidit Liu 5. ab Vrbe.

Prolabi in caput. Liuius septimo bel Punici Vetus codex habet

Per caput.

Prolabi ex arbore. Plin.lib.17.cap 8. Et apud Liuium,lib. 7. bel. Pun.Prolabi ex equo.

Matris prolapsus ab alno.Ouid.in Ibin.

¶Prolabi timore. Cicero pro Quintio, Fore vti permultis in rebus timore prolaberer.

Prolabi longius. Cic.pro Cecin. Non me præterit, Recuperatores, tametsi de hoc iure multa prætereo, tamen me longius prolapsum esse, quàm ratio vestri iudicij postularit.

Prolabi in misericordiam Liu.10 bel.Pun.

Prolabi cupiditate. Cicer. ad Atticum, lib. 1. 12, Afrani qui de Censoribus conduxerunt, questi sunt in Senatu, se cupiditate prolapsos, nimium magnum conduxisse.

Prolapsus, Participium{[illegible]} vt

Equus prolapsus. Propert.lib.4.eleg 1.

Pergama prolapsa. Virg 2 Æneid

Prolapsa iuuentus refrænanda & coercenda: In malos mores deuoluta Cic. 2. de Diuinat. His præsertim moribus atque temporibus, quibus ita prolapsa est, vt omnium opibus refrænanda atque coercenda sit.

Prolapsa huc libido, vt.Cic. pro Cælio, Huc vnius mulieris libidinem esse prolapsam, vt ea non modò solitudinem ac tenebras, atque hæc flagitiorum tegumenta non quærat.

Verbum prolapsum ab aliqua cupiditate. Cic pro Fonteio.

Prolapsio, Verb.{[illegible]} Cic.pro Cælio. Et interdum multas vias adolescentiæ lubricas ostendit, quibus illa insistere, aut ingredi sine casu aliquo aut prolapsione vix posset.

Prolatio, Prolatus, Vide PROFERO.

Prolato, prolatas, penult prod.{[illegible]} prolatâre, Ex pro, & latus adiectiuo compositum, Idem quod Dilatare, & aliquando differre in aliquod tempus, & protrahere. Cic. in Catil. Id opprimi sustentando ac prolatando nullo pacto potest. Sic 1. bel. Pun. Nihil prolatandum ratus.

Agros prolatare. Tacit.lib.18.

Diem prolatare Salust. in Catil Cethegus semper querebatur de ignauia sociorum: illos, dubitando, & dies prolatando, magnas opportunitates corrumpere.

Diem ex die prolatare. Tacit.lib.5.

Rem rusticam prolatare Columel.in præfat. lib. 1, Largius tamen condidere quàm nos, quibus diuturna permittente pace, prolatare licuit rem rusticam. Id est, ampliorem facere.

Vitam prolatare. Tacit. lib. 11, Interim Messalinam Lucullianis in hortis prolatare vitam. Id est producere. prorogare.

Prolatare, Porrò tenus latius facere, & amplificare. Lucretius libro primo,

Effugiumque fugæ prolatet copia semper. Id est fiet vt spatij infinitas perpetuum telo effugiendi atque euolandi locum præbeat. Lambinus.

Prolatatus, pen.prod. Participium {[illegible]} vt Bellum prolatatum. Tacit. lib. 13, Prolatatum inter Parthos Romanosque de obtinenda Armenia bellum acriter sumitur.

Prolatatio, prolatationis. Verb. {[illegible]} Tacit. lib.19, Sed omnem prolatationem vt inimicam victoriæ suspectabant.

Prolecto, prolectas{[illegible]}prolectâre, Illectare significat. Cic.pro Flacco, Egentes & leues spe largitionis, & viatico publico, priuata etiam benignitate prolectat.

Prolectibile, Quod alliciendi inescandique vim habet Sidon. ad Vectionem, Nemo ita natura firmæ est, vt prolectibilibus careat oculis

Prolepsis, huius prolepsis {πρόληψις} dici potest Latinè præsumptio: Ex πρὸ ante, & λῆψις sumptio, siue acceptio: siue ἀπὸ τοῦ προλαμβάνειν, hoc est à præsumendo. Fitque in oratione, quum id quod in aduersarij aut iudicis opinione esse aut fore arbitramur contrarium nobis, præoccupamus dicere, & ratione dissoluere. Cic.1.de Nat.deor. Quæ est enim gens, aut quod genus hominum, quod non habeat sine doctrina anticipationem quandam deorum, quam appellat πρόληψιν Epicurus, id est anteceptam animo rei quandam informationem.

Proles, prolis. fœm gen. {γεννήτορ} Progenies. Colum. libr. 7, de caprino pecore, Parit autem, si est generosa proles, frequenter duos, nonnunquam trigeminos. Quintil. lib.8.cap.3, Proles dicenda, tragicum.

Proles & Soboles, verba à Cicerone non euitata, vt ipse testatur lib 3 de Orat. Neque illud fugerim dicere, vt Cælius, Qua tempestate Pœnus in Italiam venit, nec Prolem aut Sobolem, aut Effari, aut Nuncupari.

Tota diu volucrum proles, tum denique cæsa est. Ouidius primo Fastorum.

Oliuæ proles. Virg.2.Georg.

Hominum futurorum.Cic in Som.Scip.

Fœlix vrbs prole virûm. Virg.6 Æneid.

Achilles Thetidis proles, Vide ACHILLES.

Degener. Senec. Agamemn.6.

Duellica equorum. Lucret.lib.2. Alij legunt Bellica.

Effera. Lucret lib.5.

Fœda. Senec. Medea,7.

Fœlix. Claud.2 de rapt Pros.

Ignara parentis. Ouid 2.Metam.

Incerta. Seneca Thyeste,4.

Inclyta. Seneca Medea,7.

Mascula rusticorum militum. Horat.3.Carm,ode 6.

Noua. Lucret.lib.1.

Posthuma. Virg 6. Æneid.

Præclara. Valer 2.Argon.

Pulcherrima. Virg 6. Æneid,

Scelerata. Ouid.1.Metam.

P R O

Virilis. Virgil.7. Æneid.

¶Ambiguam prolem agnoscere. Virgil.3.Æneid.

Proles sine matre creata. Ouid 2 Metam.

Equitum, peditumque prolem describunto. Cic 3.de Leg.

Geminam dare. Virg 1. Æneid.

Gemellam eniti. Ouid 9 Metam.

Ferrarum verò proles exorta repentè est. Cicer. 2. de Natura deorum.

Procudere prolem Lucret lib.5.

Pulchra prole parentem facere. Virg.1 Æneid.

Producere prolem teneram à nido in aera. Ouidius libro octauo Metamorphoseos.

Propagare prolem Lucret.lib.2.

Proletarius, Adiectiuum {[illegible]} à Prole dictum est. Proletarij dicti sunt qui in plebe Romana pauperrimi erant, & non amplius quàm mille & quingentos æris in censum deferebant, vt ait Nonius. Ennius Annalibus, Proletarij, vt publicitus, scutisque ferroque ornatus. Vide Gellium lib. 16. cap. 10. Festus Proletarium, capite censum dictum ait, quòd his ciuitas constet, quasi proles progenie. Iidem & proletanei. Nonius, Proletarij dicti sunt plebeij, qui nihil Reip exhibeant, sed tantum prolem sufficiant. Alexander Alexandrinus lib. 6 cap. 2, Etiam proletarios & capite censos quandoque munera fecisse, & Reip. operam nauasse comperimus. Quibus ex verbis dormitasse Nonium apparet.

Proletarius sermo Plautus Milite, 10 Id est vilis & plebeius.

¶Proletarij dicebantur homines inopes, & nullo censu in classes redacti. Hoc verbum eleganter vsurpauit Budæus, pro iis qui nulla animi dote, nulla ingenij ac ciuilis prudentiæ facultate censentur, & commendabiles sunt.

Prolibo, prolibas, penult prod. {[illegible]} prolibâre, Antè libare. Plin lib. 35. cap. 12, In sacris quidem etiam inter has opes non myrrhinis crystallinisve, sed fictilibus prolibatur simpulis Idem lib 28. cap. 4, Alij è tribus puteis pari mensura aquas miscent, & prolibant nouo fictili.

Prolicio, prolicis, pen.cor. prolexi, prolectum{[illegible]} prolicere, Inducere. Antiquum. Plaut Curcul.3.

Eius amor cupidam huc me per tenebras prolicit.

Prolixus, Adiectiuum {[illegible]} A laxum fit, quasi porrò laxum, quod longum, laxumque est. Terent Heaut.2.3.

Capillus passus, prolixus, circum caput

Reiectus negligenter. Varro. 1. de Re rust. cap. 9, Licet videre fructuosas segetes ac restibiles, & arbores prolixas.

Barba prolixa. Virg.eclog 8.

Comæ prolixæ. Ouid.4.Trist eleg.2.

Ictu prolixo prouolat. Lucret. lib. 4. Hoc est, velocitate maxima.

Prolixus animus, Optimus: quòd quæ prolixa sunt, eò meliora: vel Prolixus animus, Liberalis. Cicer ad Atticum, lib. 16. Quod quum ita sit, tamen interest nostra, Plancum hoc animo libenti prolixoque facere. Vbi interpres, Prolixus, In causam propensus.

Natura prolixa & benefica. Cicer. Appio lib. 3. epistol. Famil. 8, Liberalitas tua, vt hominis nobilissimi, latius in prouinciis patuit. Nostra si angustior (etsi de tua prolixa beneficaque natura limauit aliquid posterior annus, propter quandam tristitiam temporum) non debent mirari homines, quum & natura semper ad largiendum ex alieno fuerim restrictior, &c.

Ariobarzanes non in Pompeium prolixior per ipsum, quàm per me in Brutum. Id est propensior, facilior, liberalior. Cic. Attic. lib. 6.epistol.3.

¶Prolixus, Promptus, facilis. Cic. Attic.lib.1.epist.1, Quum perspexero voluntates nobilium, scribam ad te. Cætera spero prolixa esse his duntaxat vrbanis competitoribus.

¶Prolixus, Superfluus aliquando dicitur. Vnde prolixa oratio, Prolixum iter, Prolixa verba dicimus. Sipontinus.

Prolixè, Aduerbium, Longè, latèque. Terent. Adelph.5.8,

- vis est hæc quidem. o. age prolixe Micio. Vbi Donatus, Aut age prolixè, id est age benignè, vt sit prolixè, benignè, secundùm veteres, aut, &c.

Prolixè aliquem accipere, Id est largè & lautè. Ter. Eunucho.5.9, Accipit hominem nemo melius prorsus, neque prolixius.

Prolixè promittere, Largè, copiosè, liberaliter. Cicero ad Cæsarem, libro 7.5. Neque mehercule minus ei prolixè de tua voluntate promisi, quàm eram solitus de mea polliceri.

Prolixè & cumulatè. Cicer. pro L.Flacco, Adductus huius pudore, & non amplissimis patrimonij copiis, id non solùm fecit, sed etiam prolixè, cumulateque fecit.

Libenter, prolixè, & celeriter facere. Cic. ad Attic. lib. 16, Id autem est, vt hoc, quod de tua sponte facturum esse certò scio, honoris nostri causa libenter, prolixè, celeriter facias.

Parum prolixè respondere. Cic. ad Attic. lib. 7, Me Pompeius Capuam venire voluit, & adiuuare delectum: in quo parum prolixè respondent Campani coloni. Id est, inuiti. Nec mirum est lege Iulia in agrum Campanum deductos, propensiores in Cæsarem esse.

Prolixitudo, pen prod. prolixitudinis {[illegible]} Pacuuius Duloreste,

Oro mi ne secias fandi mi prolixitudinem.

Prolixitas, penult. corr. Vlp. in l.1.§. verum D. Quemadm.testam. aper Secundum locorum angustias seu prolixitates.

Prolixo, prolixas, prolixare, Prolixum facere. Columella lib.4. cap.24 ad finem, Magnopere monendus putator est, vt prolixet aciem ferramenti, & quantum possit, nouaculæ similem reddat.

Prologus, prologi penult.correp. mascul.gen. {πρόλογος} Proloquium, siue præfatio, vbi aut poeta excusatur, aut fabula commendatur. Prologus etiam narranda proponit Terent. in Prologo Phormionis, Nullum inuenire prologum potuisset nouus

Quem diceret.

Prologus,

Prologus, aliquando ipsum hominem, prologum referentem significat Terent. in Prologo Heaut.
Oratorem volui esse me, non prologum.

Prologium prologii {[illegible]} Principium, prologium Pacuvius, Quid est? num exanimasti me prologio tuo. Fest.

Prolongo, prolongas {[illegible]} prolongare, Longum facere. Plin. lib. 13. cap. 5. Vestes prolongant tempus. Et a vetusto exemplari legitur prolongant. Id est, tu longum tempus durant. Seneca lib. 5. de Benefic. Ut prolongetur tibi dies mortis, nihil proficiet ad felicitatem.

Proloquor, penult. corrip. proloqueris, proloquutus sum {[illegible]} proloqui, Est quum quod in animo habemus, loquendo efferimus. Varr lib 5. de Ling. Latina, Proloquutum dicimus, quum animo quod habuit, extulit loquendo. Terent. And. 1. 5,
Censen' ullum me verbum potuisse proloqui? Idem Phorm. 2. 1,
·postquam ad iudices
Ventum est, non potuit cogitata proloqui. Cicer. in Oratore, Me autem sive pervagatissimus ille versus, qui vetat artem pudere proloqui quam factites, dissimulare non sinit quin delecter.

¶Proloqui, Multum sive plus loqui quàm par est. Plaut. Epid. 10,
·nam quid ego apud te proloqui parem? &c.

Proloquium, proloquii {[illegible]} Sententia in qua nihil desyderatur. Varr. de Ling. Lat. lib. 18. Exemplum, ut Annibal Poenus fuit, Scipio Numantiam delevit. Et omnino quicquid ita dicitur, plena atque perfecta verborum sententia, ut id necesse sit aut verum aut falsum esse, id à Dialecticis appellatum est [illegible]: à M. Varr. proloquium: à Cicer. pronunciatum. Haec Gell. lib. 16. cap. 8. Etiam pro exordio ponitur.

Proloquium disiunctivum, pro Disiuncto genere argumenti, vel Propositione disiunctiva, ut vulgò loquuntur. Gellius lib. 5. cap. 11, Non ratum id, neque iustum, disiunctum esse ait, quoniam non necessum est alterum ex duobus, quae disiunguntur, verum esse: quod in proloquio disiunctivo necessarium est.

Prolubium, prolubii {[illegible]} Cupiditas & voluptas. Gellius lib. 16. cap. 19, Feros & immanes nautas prolubium tum audiendi subiit. Aliter Donatus. Vide PROLUVIUM.

Proluceo, prolucens, penult. prod. proluxi, prolucere. Seneca De vita beata, cap. 32, Sena per diem, sena per noctem signa proluceut.

Proludo, proludis, pen. prod. prolusi, prolusum, penult. prod. {[illegible]} proludere, Est futurum certamen meditari, & exercendarum virium causa, confirmandique animi veluti simulacrum quoddam certaminis inire. Varr de Ling. Latin. lib 5. Pro, idem valet quod ante, ut in hoc proludit. Virgil. lib. 3 Georgicorum,
Et tentat sese, atque irasci in cornua discit,
Arboris obnixus trunco: ventosque lacessit
Ictibus, & sparsa ad pugnam proludit arena.
Iurgia proludunt. Iuven Saty 5,
Iurgia proludunt, sed mox & pocula torques
Saucius.

Proludere, inquit Budaeus, est aliquid agere quod ad iustum certamen pertineat: quasique exordium legitimi, plenique certaminis auspicari Cic. 2. de Orat. Sed ut ipsis sententiis quibus proluserunt, vel pugnare possint.

In armis levibus proludit. Ovid ad Pison.

Dolor proludit per scelera. Seneca Medea, 12.

Prolusio prolusionis, Verbale {[illegible]} Cicero 2. de Orat. Atque eiusmodi illa prolusio debet esse, non ut, &c.

Prolusionis vocabulum ad causas translatum est. Sic Cicero divinationem suam, prolusionem Verrinae accusationis vocat, 1 Ver. Sin mecum in hac prolusione nihil fueris: quē te in ipsa pugna cum acerrimo adversario fore putemus?

Proludium, proludii {[illegible]} Id est Praeludium, & initium orandi causas, sed per translationem. Gellius lib. 5. cap 10, Sed malus mihi in ista victoria proludium est, quum te non in causa tantùm, sed in argumento quoque isto vinco.

Prolusorius, Adiectivum. ut Prolusorium iudicium, id est Praeiudicialis causa. Vlpian. in l. Si prolusorio iudicio. D. de appellation.

Prolugeo, prolugent, penult. prod. proluxi, proluctum {[illegible]} prolugere. Festus. Prolugere dicuntur, qui solito diutius lugent.

Proluo, proluis, prolui, prolutum, pen. prod. {[illegible]} proluere, Ex pro & luo compositum, Multum, sive multo tempore lavare. Persius in Prologo,
Nec fonte labra prolui Caballino. Non enim omnino negat, sed negat multùm labia lavisse, humilitatis causa. Colum lib. 2 cap 18, Quoniam impetus aquarum proluit terram, nudatisque radicibus germina non patitur convalescere. Virg 1. Aeneidos,
·& pleno se proluit auro.
Cruor sancta proluit pectora. Stat 8 Theb.
Praecordia melius proluetis levi mulso. Hor. 2. Ser. saty 4.
Eridanus proluit sylvas insano contorquens vortice. Virgil. 1. Georg.

Prolutus, penul. prod. Participium {[illegible]} ut
Multa prolutus vappa nauta, atque viator. Horat. 1. Serm. satyr 5.

Proluvies, penult. corr. proluviei, penult. prod. foem. gen {[illegible]} Immundities cuiuscunque rei sordidae. Virg. 3. Aeneidos,
·foedissima ventris
Proluvies. Id est sordis effusio, inquit Servius. Cicer. ad Qu fratrem, lib 3. 23, Romae, & maximè Appia, ad Martis, mira proluvies. Nonnulla exemplaria habent Alluvies. Colum. lib. 12. cap. 38, Et ad alvi proluviem.

Larga proluvie lavere saxa. Lucret. lib 5.

Proluvium, proluvii, Idem {[illegible]} Profusio & prodigalitas, quum quis more aquae opes profundit. Terentius Adelph. 5 9,
Quod proluvium? quae istaec subita est largitas! Prolubium legit Donatus, interpretaturque promptum ad largiendum animum, & [illegible].

Prolytae, à Tribuniano appellantur, qui in quintum iam in annum iuris Civilis operam dederant, sicut Lytae, qui quatuor. Iustinian. in Prooemio Pandectarum iuris Civilis. Turnebus ut lytas interpretatur solutores, quasi qui iam tantos progressus habent in iure, ut de eo respondere prope possint & quaestiones solvere: sic prolytae illi sunt, quos tanquam praesolutores dixeris, quòd etiam solutoribus qui lytae dicuntur, antecellant. Vulgus interpretum iuris lytas solutos vocat, magno sanè flagitio.

PROMACHUS Macedo, & Novellius Tricongius, rarae gloriae inter bibacissimos fuerunt, ille enim quòd quatuor ingurgitasset canthasus uno actu, ab Alexandro corona donatus est, hic tres vini congios prandiolo uno ebibisse commemoratur. Promachum Macedonem triduo pòst vini furor enecavit. Alexander libro quinto, cap 12.

Promagister scripturae. Cic. Attic lib 5 epist. 15 in fine. *Le commis ou substitut du, &c.* Dicitur & Pro magistro. Vide Scriptura, pro Vectigali, & c in sexto.

Promatertera, terae, penul. corr. Proaviae meae soror. Caius in l. 1. D. de gradib.

Promellere, Verbum antiquum, quod Litem promovere interpretatur. Festus.

Promercalis & hoc promercale, penult prod. {[illegible]} Dicitur quod paterfamilias venale habet extra ea quae usui suo servat, ut ait Budaeus Colum lib. 1. cap. 8, Néve negotietur sibi, pecuniamque domini aut animalibus, aut rebus aliis promercalibus occupet. Suet. de Claris Grammaticis, Quum & officinas promercalium vestium exerceret. Gellius lib. 4. cap. 1, Ea ut autem quae promercalia & vsuaria in iisdem essent, ea sola esse penoris putes, quae sint usu annuo.

Promercale, in venalium ratione dicitur, quod extra domesticum usum redundans venum proponitur. Caelius lib. 28. capite decimo, in fine.

Aurum promercale, Suetonius vocat id, quod Caesar vendidit superans sibi, reservata tanta auri copia, quanta suo usui satis esset. Vide in Caesare, cap. 54.

Promercium, promercii. Paulus in l. caetera. D. De legat. 1, Sed & si quis ad opus Reip. faciendū legavit, puto valere legatū Nam & Papinianus libro undecimo Responsorum refert, Imperatorem nostrum & Divum Severum constituisse, eos qui Reipublicae ad opus promiserunt, posse quid detrahere ex aedibus suis urbanis atque rusticis, eòque ad id opus uti: quia hi quoque nō promercii causā id haberent. Promercium, inquit Turnebus, à Paulo dicitur ea ratione, qua commercium. Illo autem verbo continentur ea, quae paterfamiliàs promercalia habet & venalia, id est quae non suae usioni & penori ut consumet, servat, sed ut pecunia mutet.

Promereo, promeres, penult corr. promerui, promeritum, penult. corr. {[illegible]} promerēre: & Promereor, promereris, promeritus sum, promereri, Deponens, Idem quod Mereri. Terentius Phorm. 3 2,
Idem hoc tibi quod bene promeritus fueris, conduplicaverit. Cicero ad Quint. fratrem, lib. 1. 2, Etenim si in promerēdo ut tibi tanti honores haberentur, quanti haud scio an nemini, fuisti omnium diligentissimus. Terent Adelph. 2 1,
Verùm enim quando bene promeruit, fiat: suum ius postulat.

Vota tua promeruere deos dextros marito. Stat. 5. Sylv. 1.

Officium promerere. Cic. Antequam iret in exil. Non convenire, quum ego ad promerendum officium tam fuerim expeditus, vos ad referendam gratiam esse tardiores.

Poenam promerui. Ovid. 1 Trist. eleg 2.

Cum testimonium promeruisse contentus. Quintil. libro tertio, capite primo.

Promereri de aliquo. Plaut. Menaech. 54.

Promereri malum. Plaut. Amph. 7.

Reus levius punitus quàm sit promeritus. Cic. 2. de Invent.

Promereri principem, pro Principatum. Plin. in Paneg. Quisquis probatos Senatui viros suscipit, hic maximè principem promeretur.

¶Promereri {[illegible]} Beneficium praestare, adiuvare, prodesse, Donato interprete. Virg. 4. Aeneidos,
·nunquam regina negabo
Promeritam. Terent. And. 5 1,
Ego Chreme, neutiquam officium esse liberi puto,
Quum is nihil promereat, postulare id gratiae apponi sibi. Id est, nihil mereatur, inquit Donatus: vel, ut idem ait, cum nihil praestet.

Promereri de aliquo, Conferre beneficium in aliquem. Plautus Capt. 16.

Bene promereri de multis. Cic. 2 Offic. Deinde consuetudine beneficentiae paratiores erunt, & tanquam exercitatiores ad bene de multis promerendum.

Optimè de Repub promereri. Cic. 3 Philip.

Occasionem promerendi non amittere. Qu. Cicero de Petitione Consul.

Diligentissimum esse in promerendo. Cic Qu frat. lib 1. 1.

Promerens, penult corr. promerentis {[illegible]} Qui bene de aliquo meretur. Plaut. Asin. 4 2, Promerenti optimè hoccine pretii redditur?

Promeritum, promeriti, penult. corrip. {[illegible]} Cicer. Post reditum ad Quirites, lib 6, Quare hoc maius est in nos vestrum promeritum, quod non multitudini propinquorum, sed nobismetipsis reddidistis.

Nec bene promeritis capitur, nec tangitur ira Lucr. lib. 1. De deorum natura loquitur.

PROMETHEUS, pen. prod {[illegible]} trium syllabarum, teste Ovidio lib. 1 Metam. Iapeti filius ex Asia Nympha coniuge Post factos à se homines, dicitur auxilio Minervae caelum ascendisse, & adhibita facula ad rotam Solis, ignem furatus: quem hominibus indicavit, Ob

quam causam irati dij, duo male immiserunt terris, febres & morbos, sicut & Sappho & Hesiodus memorant. Quod tangit & Horatius lib.1. Carm. ode 3. Ipsum etiam Prometheum in monte Caucaso per Mercurium religauerunt ad saxum: & adhibita aquila est, quæ eius cor exederet. Hæc autem omnia non sine ratione finguntur. Nam Prometheus, vir prudentissimus fuit, dictus ἀπὸ τῆς προμηθείας, id est à prouidentia. Hic primus astrologiam Assyriis indicauit: quam residens in monte altissimo Caucaso, nimia cura & solicitudine deprehenderat. Dicitur autem aquila cor eius caedere, quòd ἄγχι est solicitudo, qua ille affectus, siderum omnes deprehenderet motus. Et hoc quia per prudentiam fecit, duce Mercurio, qui prudentiæ & rationis deus est, ad saxum dicitur esse religatus. Deprehendit præterea rationem fulminum, & hominibus indicauit: vnde cælestem ignem dicitur esse furatus. Nam quadam arte ab eodem monstrata, supernus ignis eliciebatur, qui mortalibus profuit, donec eo bene vsi sunt. Nam postea malo hominum vsu in perniciem eorum versus est. sicut in Liuio lectum de Tullo Hostilio, qui eo igne exustus est cum omnibus suis. Numa verò Pompilius impunè eo vsus est tantùm in sacris deorum. Hinc est quòd igne rapto, ab iratis numinibus morbi hominibus dicuntur immissi. Vide Seruium in illud Virg. 6 eclog.

Caucaseasque refert volucres, furtumque Promethei.

Prometheus quū homines limo fingeret, iussus est ex omnibus animalibus particula prout erat eorū natura, homini apponere. Vnde leonis vim stomacho apposuit: ideo iracundiæ magis accendimur. Timorem à lepore posuit, à vulpe astutiā: cæteraque e reliquis. Hæc Acron in illud Horatij lib.1 Carm ode 16,

Fertur Prometheus addere principi
Limo coactus particulam vndique
Desectam, & insani leonis
Vim stomacho apposuisse nostro.

Scribit Eusebius quòd anno mundi MMM. CCCCX. Argis regnante Argo, fuit Prometheus, è quo homines factos esse commemorant, eo quòd quū sapiens esset, feritatem eorum & imperitiam ad humanitatem & scientiam reducebat. Lactant. lib.1. Diuinar. instit. cap. 11, tradit primum omnium Prometheum simulacrum hominis formasse de pingui & molli luto, ab eoque natam primo artem statuas & simulacra fingendi.

Scopuli Promethei. Seneca Hercule fur.13.
Callidus Prometheus. Horat. 2. Carm. ode 18.
Diri Prometheos artes. Stat. 11 Theb.

Prometheus, penult. prod {προμήθειος} Adiectiuum quatuor syllabarum.

Prometha festa. Alexander lib.5. cap.8.
Promethea iuga. Propertius, -an quæ
Lecta Prometheis diuidit herba iugis. Promethea autem iuga vocat Caucasum, vbi nascebatur è cruore Promethei aconitum. Etsi enim è vomitu Cerberi prope Heracleam plerique natum ferunt, alij tamen è tabe & sanie Promethei, cuius iecur tundebat aquila, exortum fabulantur. Herbam igitur lectam in Prometheis iugis quum dicit, venefica intelligit. Ausonius,

Vnde Prometheo de corpore sanguineus ros,
Aspergit cautes, & dura aconita creat cos. Turneb.
Prometheum lutum. Martial. lib. 10. epigr 39. in Lesbiam,
-osque vt tue secula narrant
Ficta Promethæo diceris esse luto.

Promethides, penult. prod. Patronymicum, mascul. gen. {Προμηθείδης} Ouid 1. Metamorphoseos,

Inde Promethides placidis Epimethida dictis
Mulcet. De Deucalione.

Promico, promicas, pen. corr. {[illegible]} promicare, Extendere, vel longe iacere. Næuius, Si quidem loqui vis, non perdocere, multa longe promicanda oratio est. Nonius.

Promilite, Vide SECOVSVLE.

Promineo, prominet, penult corr. prominui, {προέχω} prominēte, Vltra aliquid eminere, inquit Sipontinus. Plin. lib.11. cap 37, Simul dentes vt homini. Elephanto, intus ad mandendum quatuor, prætorquam eos qui prominent.

Vulgus prominet excelsis tectis Stat.11. Theb.
Prominare ante Plin. lib 8. cap.32, Aut enim paucos, aut nullos habent, nec in cornibus imis ramos, alioquin ante frontem prominere soli os inniorsibus.
Prominere è cætera acie, pro Eminere vltra reliquam aciem. Liu. 2. bel Pun.
Collis prominet in Pontum. Ouid 13. Metam.
Prominere in memoriam et posteritatem, pro Extendi. Liuius 8. bel Pun.

Prominens, penultima correp. {προέχων} Participium, siue Nomen ex participio. Liu. 7. bel. Pun. Gallos prominens collis tegebat.

Prominens Nomen substantiuum {προέχον} et Littoris prominens. Tacit. lib.1.

Promontorium {ἄκρα, ἀκρωτήριον} promontorij, Quasi præminens mons dictum, significat montem in mari prominentem, aut aliquid simile. Plinius, Promontoria aperiuntur mari, & rerum natura agitur in planum. Cic 6. Verr Ab eo oppido non longè, in promontorio fanum est Iunonis antiquum.

Promontorium vulgo vocatur *Cap*, vel *Cabo*, quasi caput.

Promiscam, dicebant veteres pro Promiscuè. Festus.

Promiscuus. Adiectiuum {[illegible]} Mistum, confusum, incertum. Salustius in Catilin. Diuina atque humana habere promiscua, nihil pensi neque moderati habere. Liu. 2. ab Vrbe, Plusque ibi sanguinis promiscua omnium generum cæde, quàm in ipsa dimicatione factum.

Connubia promiscua. Liu. 4. ab Vrbe, Quam enim aliam vim connubia promiscua habere, nisi et ferarum propè ritu vulgentur concubitus plebis, patrumque?

Victus promiscuus. Plin. lib.5 cap.1.
In promiscuo aliquid habere. Plin. lib.33. cap.1.
In vsum promiscuum venire. Plin. lib 9 cap 35.
Operam promiscuam dare, Mutuam operam tradere. Plautus Rud.24.
¶Promiscuum genus apud Grammaticos, Genus epicœnum, & quasi incertum siue confusum. Quintil lib.1. cap.4.

Promiscuè Aduerbium, Mistè, confusè, incertè Plin. lib.11. cap. 37, In capite cunctorum animalium homini plurimus pilus, iam quidem promiscuè maribus ac fœminis. Liuius ab Vrbe, lib. 3, Placet pecudum, ferarumque ritu promiscuè in concubitus ruere?

Magis promiscuè quàm diligenter. Varr. lib. 5. de ling. Latin.
Promiscuè & Propriè, cōtraria. Cic. 2. de Lege agrar. Tamen promiscue toto, quàm propriè parua frui parte mallet in.
Promiscuè & communiter. Cic pro Fonteio, Verum etenim & simplex autum iudicium, & promiscuè & communiter stultis ac sapientibus ab natura datum.
Promiscuè fungi aduocationi. Plin. iunior epistol. 200, Vt primùm me domine indulgentiæ vestræ promouit ad præfecturam ærarij Saturni, omnibus aduocationibus, quibus alioqui nunquam eram promiscuè functus, renuntiaui, vt toto animo delegato mihi officio vacarem.
Haurire promiscuè ex aliquo loco. Cic. 3. de Orat.
Ruere promiscuè in concubitus. Liu. ab Vrbe, lib. 3, Placet pecudum, ferarumque ritu promiscuè in concubitus ruere?
Promiscuè vti aliqua re. Vlpian in l. vestis. ff. de aur. & arg. legat. Communia sunt vestimenta, quibus promiscuè vtitur mulier cum viro.

Promitto, promittis, promisi, penul. prod. promissum {ὑπισχνοῦμαι, ὑπέχομαι, ἐπαγγέλλομαι, ἐγγυᾶν, ἐγγυᾶσθαι, ὑπισχνεῖσθαι} promittere, Polliceri. Terent. Adelph. 5.8,

Fac: promisi ego illis. Cicero, Iam enim totum quod tibi promiseram, præstiti.
Dij faxint vt faciat ea quæ promisit. Cic. Attico, lib.16.
Vix videbar quod promiseram, præstare posse. Cic ad Brut.18.
Promittere ad cœnam, Hoc est Promittere se iturum ad cœnam. Plaut. Menæb.17.
Promittere foras ad cœnam. Plaut. Sticho, 10.
Promittere ad fratrem, Hoc est Se iturum ad fratrem. Cicer. 2. de Orat.
De re aliqua. Quintil. lib.3. cap.9, Nec esse vtilis potest, nisi constiterit, quid debeat de probatione promittere.
Promittere prolixè de re aliqua. Cic. Cæsari, lib.7.5, Nec mehercule minus ei prolixè de sua voluntate promisi, quàm eram solitus de mea polliceri.
Bene promittere Ouid. 3. de Arte.
Quæ autem inconstantia deorum, vt primis minentur extis, bene promittant secundis? Cic. 2. de Diuinat.
Difficulter promittere. Senec. epist. 1, Aut timidè negauit, aut promisit, sed difficulter.
Timidè promittere, Ouid. 1. de Arte.
Verè promittere Catul. ad Lesbiam, epig 104.
Promittere & affirmare. Lentulus Ciceroni, lib. 12. 14, Præterea mihi promiserūt Pansa & Hirtius coràm, & absenti mihi scripserūt.
Promittere atque confirmare. Cic ad Sulpitiū, lib.13 18, Quod ita esse tibi promitto, atque confirmo. Idem Appio Pulch lib.3.10, De me tibi sic contestans omnes deos promitto atque cōfirmo, me, &c.
Promittere ac spondere. Cic. pro Cælio, Promitto hoc vobis, & Reipub spondeo.
Promitto, recipio, spondeo P. C. C. Cæsarem talem semper fore ciuem, &c. Cic. 5 Philip.
Promittere, & in se recipere Cic. ad Brutum, lib.13, Sed tamen separatim promitto, in meque recipio fore eū tibi & voluptati & vsui.
Damni infecti promittere. Cicero in Topicis, At si quis in pariete communi demoliendo damni infecti promiserit, non debebit præstare quod fornis vitij fecerit.
Auxilium promittere alicui. Ouid. 13. Metam.
Audi promittere bellum. Stat 3. Theb.
Promisi mea fide. Plaut. Menæb. 19.
Promittere se facturum aliquid. Plaut. Asin.16.
Promitto fore. Plaut. Aulul. 7.
Magna promittere Silius lib 8.
Opem promittere. Ouid. 5. Fast.
Totum promisit illi. Ouid. 7. Metam.
Vana. Ouid. epist.15.
Vadimonium. Cicer. 5. Verr. Ne extra suum forum vadimonium promittere cogantur.
Promittit se arbor. Plin lib.16 cap.26, In maxima tamen admiratione pinus est. Habet fructum maturescentem, habet proximo anno ad maturitatem venturum, ac deinde tertium. Nec vlla arborum auidius se promittit, id est (vt ego quidem interpretor) porrò mittit, profert se, & in fructum effert. Nisi fortè quis putet idem esse ac si diceret, fructum de se pollicetur: quippe in annum tertiū promittit. Cæsar 8. bel Gal. Quo tantæ altitudinis esset, hoc audacius longiusque tela promitteret.
¶Promittere barbam. Tacit. lib. 1, Donec crinem barbamque promitteret.
Promittere, Profiteri. Qui enim sunt professores artium, promittere dicuntur. Petronius, Et ego, ne quæstibus tuis obstem, aliquid aliud promittam. Id est aliquam aliam artem pollicebor, & profitebor Turneb.

Promissus, Participium {ὑπεσχημένος, ἐγγυητός} Cic. pro Q. Rosc. Quo ex liberalitate huius promissa sit & ostentata.

Corpus mihi promissum. Ouid. epist.19.

Dies

Dies promissa aderat. Virg 9 Æneid.
Dona promissa reddere. Ouid. 4 Trist. eleg. 2.
Donum Ioui dicatum atque promissum. Cic. 7. Verr.
Fides promissa. Virg 8. Æneid.
Fœdera. Ouid. 2. Fast.
Munus. Ouid. 3. Fast.
Nura. Tibul. lib 3. eleg 7.
Soluere promissa præmia alicui. Ouid. 14. Metam.
Salus promissa tibi est. Lucan. lib. 4.
¶Promissa barba, Prolixa & depeodens, siue longa. Virgil. eclog 8. Plinius epist. 147. lib 7, ad Suram. Mox apparebat idôlum senex macie & squalore confectus, promissa barba, horrenti capillo. Festus, Promissum capillum dicunt lôgum. Item, Barba promissa, velut porrò missa.
Capillus promissus Liu. lib. 4. Decad. 5.
Comæ promissæ. Liu. lib 8. bel Maced. Procera corpora, promissæ & rutilatæ comæ, vasta scuta, prælongi gladij. De Gallis.
Promisso ventre arietes. Colum. lib 7 cap. 3.

Promissum, Substantiuum { [illegible] } Quod pollicemur. Plin lib 12. cap. 1, Elico ex Heluetiis Romæ commoratus, ulei ac vini promissa remeans secum tulit. Vetus codex habet Præmissa.
Promissum ac receptum interuertere. Cic. 2 Philip. Ille induxit vt peteret, promissum ac receptũ interuerteret, ad séque transtulit.
Constantia promissi. Cic ad Atticum, lib 4, O constãtiam promissi & fidem miram!
Sponsor promissorum alicuius. Cic. Dolabellæ in Epistolis ad Atticum, lib. 15.
Deiotarus non tam in bellis & in prælijs, quàm in promissis & fide firmior. Cic pro Deiotaro.
Infida promissa. Vales. 8. Argon.
Superba. Valer. 4. Argon.
Vberius. Cic. 5. Tuscul. Vllúmne esse philosophiæ promissum vberius aut maius.
¶Absoluere promissum, Vide ABSOLVO.
Admonere promissis spem recursus. Ouid. 11. Metam.
Diribus promissis commoueri. Silius lib. 3.
Complere promissum, Vide COMPLEO.
Conficere munus promissi. Cic. in Partit. Eo exposito munus promissi omne confecero.
Consequi promissa. Cic. 1. Tuscul. Si antè mors aduenret, quàm Chaldæorum promissa consecuti sumus.
Dignum promissis dicere aliquid. Horat. 2. Serm. satyr. 3.
Dare blanda promissa. Catul. Argon 59.
Efficere promissum & conuentum cuipiam. Cic. 1. Offic.
Exigere promissa. Cic. 3. Offic. Theseus exegit promissum à Neptuno.
Expetere promissa. Cic Bithynico, lib. 6.
Exuere promissa. Tacit. lib 13.
Facere promissum alicui. Cic. 1. Philip. Multis multa promissa non fecerit. De Cæsare.
Ferre munera vberiora promissis. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.
Firmare promissa. Ouid. 10. Metam.
Flagitare promissum. Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 11, Quum tua promissa per literas flagitabam.
Implere promissum, Vide IMPLEO.
Inducere aliquem promissis, Vide INDVCO.
Inani promisso ludere aliquem. Ouid. 3. Fast.
Manere promissis, & seruare fidem. Virg. 2 Æneid.
Morari aliquem pluribus promissis. Lucret. lib. 5.
Largis promissis onerare pectora alicuius. Silius lib 17.
Parere promissis, Facere quod promisisti. Ouid. 5. Fast.
Patrare promissa, Vide PATRO.
Pendere promissis. Cic. ad Qu. frat lib. 3. 21, Cæsaris amore, quem ad me perscripsit, vnicè delector: promissis iis quæ ostendit, non valde pendeo.
Perficere, Vide PERFICIO.
Reddere. Virg 5 Æneid.
Referre. Ouid. 14. Metam.
Repetere. Cic. pro Plancio, Quid me aspectas? quid mea promissa repetis?
Satisfacere promisso. Cic 7. Verr. Satis est factum Siculis, satis officio ac necessitudini, Iudices, satis promisso nostro ac recepto.
Seruare. Cic. 1. Offic. Nec promissa seruanda sunt ea, quæ sint iis quibus promiseris inutilia.
Soluere militibus. Cic. Cornificio, lib. 12. 29.
Stare. Cic 1. Offi. Iam illis promissis standum non esse quis non videt, quæ coactus quis metu, quæ deceptus dolo promiserit?
Teneri voto & promisso. Cic. Attico, lib 12, Iam quasi voto quodã & promisso me teneri puto.
Trahunt promissa puellas. Ouid. 1. de Arte.

Promissio, Verbale, Idem { [illegible] } Cic 3. de Orat. Promissio, deprecatio, obsecratio. Idem ad Attic. lib. 8, Cum literis, cũ mandatis, cum promissione prouinciæ.
Scelerum promissio. Cic. 8. Philip. Scelerũ promissio, & iis qui expectant periniensa est, & iis qui promittunt.

Promnestria, Promnestria est, seu nuptiarum conciliatrix. Id enim munus per fœminas iam olim expediri solebat. Alciat. lib. 2. dispunction. cap. 22. Latinè Pronuba dicitur. [illegible]

Promo, promis, prompsi, promptũ { [illegible] } prómere, Proferre, exponere, educere. Virg. 2. Æneidos,
-illos patefactus ad auras
Reddit equus, lætique cauo se robore promunt.
Vina horna promere dolio. Horat. Epod. 2.
Nisi idcirco molestè pateris, quòd HS IↃↃↃ tu ex arca proferebas, HS CCCIↃↃ ac disciplina & artificio Roscius promebat. Cic. pro Roscio Comœdo.

Ex ærario aurum promere. Cic. pro Cælio.
Pecuniam ex ærario. Cic. 5 Verr.
Promere è ſacrario. Plin. lib. 33. cap 1.
Promere & exercere iustitiam, Vacare caussis & litibus diiudicandis Plin iun. lib. 1. epist. 10.
Libros è bibliotheca. Cic. 3, de Finib.
Promere de narthecio medicamenta. Cic. 2. de Fin.
Spicula promit de pharetra. Ouid. 3. de Arte.
Promere in vsus. Colum. lib. 2. cap 10.
Æstus promit Titan. Senec. Herc. OEtæo, 11.
Diem promit & celat sol Horat. in Carm. secul. 2.
Gemitus de pectore. Martial. lib. 10. 85.
Voces. Cic 1. de Diuinat.
¶Promere, Eloqui. Plin. in Paneg. Iubes quæ sentimus promere in medium.
In publicum aliquid. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Promere à se, Vide A vel AB.
Animus eruditus qui semper aliquid promat quod alios delectet. Luceius Ciceroni, lib. 5. 14.
Aliquid ex scientia obscuriore promere & assumere. Cic. 1. de Orat.
Loci sunt quasi sedes è quibus argumenta promuntur. Cicero in Topicis.
Promere consilia, Aperire, palàm facere. Cic. ad Attic. lib 9.
Obscura promere Horat. 2. Carm. ode 34.
Orationem de se. Tacit. lib 18.

Prompto, promptas { [illegible] } promptâre, Frequentat. Plaut. Bacch. 8, Quis malum si promptet, in dies faciat minus.

Promptus { [illegible] } Participium siue Nomen ex participio.
Clausum, & Promptum, contraria. Salust in bel. Catil. Aliud clausum in pectore, aliud in lingua promptum habere.
¶Promptus { [illegible] } Qui iam paratus est ad agendũ, & in quo nulla mora est, quasi iam productus: expeditus, alacer, ardẽs, Salustius, Natura ferox, vehemẽs, manu promptus erat, maximum bonum in celeritate putabat.
Paratus & promptus. Cic. 1. Verr.
Promptus ingenio, Qui ingenium ad omnia paratum habet. Liu. 3. ab Vrbe, Is cum iam non promptus ingenio tantùm, sed vsu etiam exercitatus, talem orationem habuit.
Promptus lingua. Liu. 2. ab Vrbe.
Promptior manu. Liu. 2. ab Vrbe.
Prompta seruitia, pro Ad seruitium. Tacit. lib. 1.
Promptus ad Liu. 1. bel Maced. Quòd promptiores ad subeundam omnem dimicationem videbantur facturum, id metum, pigritiámque incussis.
Ad arma promptior Ouid. 1 Metam.
Quirites prompti ad bella. Ouid 3 Fast.
Promptus & non inexercitatus ad dicendum. Cic. de Clar. Orat.
Ad discendum promptus. Quintil lib. 1. cap. 1.
Promptior ad pericula Cic. 1. Offic.
Ad pugnam promptus. Cic. pro Milone.
Ad vim promptus. Cic. 2. de Lege agrar.
¶Aditus ad honores capessendos prompti. Tacit. lib. 4.
Te esse hilari animo & prompto ad iocandũ valde me iuuat. Cic. Qu. frat. lib 2. 15.
Animum tuum promptum & alacrem perspexi ad defendendam Rempub. Cic. Appio, lib 3.
Prompta & parata in respondendo celeritas. Cic. de Clar. Orat.
Promptissimus homo & experiens. Cic. 6 Verr.
Ingenium promptum ad asperiora Druso erat. Tacit lib. 2.
Promptum in adulationes ingenium. Tacit. lib. 15.
Lingua prompta Salust de Repub. ordinanda, ad Cæsarem, Vix satis apertum os, aut lingua prompta videtur, quæ dicta pectore euoluat.
Lingua prompta ad sonos rigidos. Ouid. 4. Fast.
Manus promptas in fata alicuius continere. Ouidius 1. de Ponto, eleg 10.
Alacri & prompto ore ac vultu, huc atque illuc intueri. Cicero 2. de Orat.
Pectus promptum ad vulnera. Lucan. lib. 3.
Rabies in ferrum promptissima Lucan. lib. 7.
Facilis & prompta responsio Cic. 1, de Orat.
Studia prompta Tacit. lib 2, Prompta illi legionum studia.
¶Promptus, per translationem, dicitur manifestus, & apertus, quasi res à secretiore loco educitur, vt parata nobis & ad manus sit.
Prompta & aperta, quibus Occulta & recondita opponuntur. Cic. 2. de Finib. Altera occulta quædam & quasi inuoluta aperiri, altera prompta & aperta iudicari.
Promptissimum & apertissimum, quibus item clausum & reconditum opponuntur. Cic. 6. Verr. Statuerunt se nihil tam clausum, neque tam reconditum posse habere, quod non istius cupiditati apertissimum, promptissimúmque esset.
Eminentia & prompta. Cic. 3 de Orat.
Loca prompta, Publica, & in propatulo. Lucret. lib. 6.
Prompta & exposita fides. Cic pro Cecin.
In promptu rem esse dicimus, Id est manifestam. Cic 4. Acad. A me enim ea quæ in promptu erant, dicta sunt: à Lucullo autem reconditiora desydero.
Sed hæc quoque in promptu fuerunt, nunc interiora videamus. Cic. 2. de Diuin.
Hoc decorum non recondita quadam ratione cernitur, sed est in promptu. Cic 1. Offic.
In promptu gerunt oua pauones fœminæ. Colum. lib, 8. cap 11.
In promptu habere. Cic. 3. Tusc.
Patere & in promptu esse omnibus Cic. 1. de Orat.
Quod omnibus patet, & æquè promptum est mihi & aliis. Cicero pro Murena.

In promptu aliquid ponere, cui opponitur Contegere & abdere. Cicero 1.Off. Principio corporis nostri magnam natura ipsa uidetur habuisse rationem quæ formam nostram reliquámque figuram, in qua esset species honesta, eam posuit in promptu: quæ autem partes corporis ad naturæ necessitatem datæ, aspectum essent deformem habituræ atque foedam, eas contexit, atque abdidit.

Cognita in promptu. Lucret. lib. 2.

¶Promptum est. Quintil. lib. 9 cap. 1, Neque enim me mouent nomina illa quæ fingere utique Græcis promptissimum est. Id est facillimum. Idem lib. 10. cap. 7, Promptum hoc, & in expedito positum, exercitatione sola continetur.

Non est promptum cognoscere vnde, &c. Ouid. 3 Metam.

Haud promptum, Non facile inuentu. Plin. lib. 9 cap. 35.

¶Promptus, cum genitiuo. Gel. lib. 10. cap. 22, Plato ueritatis homo amicissimus, eiúsque omnibus exhibendæ promptissimus.

Promptum, Substantiuum { [illegible] } Lucret. lib. 6,

Exprimitque foras in aperta promptáque cæli.

Promptissimè, Aduerbium { [illegible] } Confestim. Plin. epist. 81, Quare ego verò Corelliæ adeo promptissimè: nec subire offensas recusabo.

Promptuarius, Adiectiuum { [illegible] } vt Promptuaria cella, Ex qua aliquid depromitur. Plaut. Amphit. 4. 4,

Inde etas è promptuaria cella depromar ad flagrum? Hic, pro carcere posuit.

Promptuarium, promptuarij { [illegible] } Locus in quo res ad vsum necessariæ ita repositæ sunt, ut statim promi ac proferri possint: vt ait Sipontinus. Cato cap. 11, Armarium, promptuarium vnum, scamna longa sex. Paulus in l. Nã quod § 1. D. de penu legata, Sicut, quæ in promptuario sunt, legata fuerint: non omnis penus legata est.

Promus, promi, masc. gen. Cellarius. Plaut. Pœn. 10, Ædepol fecisti prorsum promum tibi. Colum. lib. 12. cap. 3. Promis quoque & cellariis aliquid attendentibus aut metuentibus interuenire.

Per translationem dixit Plautus in Trin. 4, -ne admittam Culpam, ego meo sum promus pectori.

Promonstra, Prodigia, inquit Festus.

Promontorium, Vide PROMINEO.

PROMONTORIVM Mineruæ { [illegible] } est iuxta Surrentum, in quo olim Sirenes habitasse feruntur. In illius autem extremo est Athenæum, hoc est Mineruæ sacellum, quod Vlysses ædificasse narratur. Huius meminit Ouid. 15 Metamorphoseos,

Inde legit Capreas, Promontoriúmque Mineruæ.

Promoueo, promoues, pen. corr. promoui, promotum, penult. prod. { [illegible] } promouêre, Vltra mouere, prouehere. Terent. Eunuch. 5. 1,

Moue verò ocyus te nutrix. P. moueo. C. video, at nihil promoues. Cic. ad Qu. frat. libro 3. 17, Assa in alterum apodyterij angulum promoui.

Promouere castra. Cæsar 1. bel. Gal. Eodem die castra promouit, & millibus passuum sex à Cæsaris castris sub monte consedit.

Promouere onera & portare. Colum. lib. 11. cap. 1.

Scalas & machinamenta promouere. Tacit. lib. 15.

Gradum promouere ab aliquo loco. Stat. 11. Thebaid.

Promouere loco aliquid, est Deducere quod non expedit. Horat. Epod. 11.

Promouere aliquem. Cic. Att. lib. 4, Inde domum, cœnatus, vt sim præsto Miloni: ibi igitur te videbo & promouebo.

Promouere aliquem, Alter. Plin. in Paneg. Habuerat hunc honorem periculis nostris diuus Nerua, vt nos, etsi minus vt bonus, tamẽ promouere vellet.

¶Promouere { [illegible] } Extendere. Plin. epist. 173. lib. 8. ad Gallum, Rursus omnes in eundem locum depulsæ, quà steterunt, promouent terram & modò hàc, modò illàc lacum reddunt, auferúntque.

Aciem promouere, Vide ACIES.

Cornua aciei vtrinque promouere. Quint. lib. 2. cap. 13.

Imperium. Ouid. 2 de Ponto, eleg. 5.

¶Promosse, pro Promouisse. Ouid. 2. Amor. eleg. 9.

Roma, nisi immensum vires promosset in orbem, &c.

¶Promouere, Prolongare, producere tempus. Terent. Andr. 4. 5,

Ehu tu impudens, non satis habes quòd tibi dieculam addo,

Quantum huic promoueo nuptias? hoc est, Differo. Donatus.

¶Promouere, Proficere. Terent. Heaut. 4. 4,

Abibo hinc, præsens quando promoueo parum. Vlpianus in l. Si quis mihi. in princip. D. De acquir. hæred. Si quis mihi bona fide seruiat seruus alienus: iussu meo hæreditatem adeundo nihil promouebit.

Promotus, pen. prod. Particip. { [illegible] } Vltra motus.

Classis promota attulit fluctus. Stat. 1. Achil.

Promota & remota. Cic. 3. de Finib. Sic in vita non ea quæ primario loco sunt, sed ea quæ secundum locum obtinent, [illegible], id est producta nominentur. Quæ vel ita appellemus (id erit verbum è verbo) vel promota & remota, vel (vt dudum diximus) præposita vel præcipua, & illa reiecta.

Promotus ad dignitates. Plin. epist. 151.

Promotio, promotionis, Verbale. Firmicus lib. 3 cap. 7, In palatiis regũ, vel potentium virorum domibus perseuerant, & promotionibus aliquibus adornantur.

Promulco agi nauis dicitur, quum scaphæ ducitur fune. Paulus.

Promulgo, promulgas, promulgâre, Publicare, palàm pronuntiare quasi Prouulgare. Festus, Leges promulgari dicuntur, quum primũ in vulgus eduntur. Alij sic: Promulgatur lex quum propalàm constituitur, seu proponitur, vt intercedat qui velit, nemine intercedente, lex feratur, etiam ob eam causam, vt quiuis è populo, rogatione inspecta, per otium examinare posset, antiquanda mox esset, an sciscenda. Antiquat autem populus latam rogationem, quum perferri non sinit: abrogat verò iam perlatam. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 7, Cato legem promulgauit de imperio Lentuli abrogando.

De meo reditu octo Tribuni promulgarunt. Cic. pro Sext.

Tribuni qui promulgarent de salute mea, & ad vos sæpe referrent. Cic. Post red. in Senatu.

Qui de Cæsare monstra promulgarũt, quibus intercederet nemo. Cic. Qu. frat. lib. 2. 10.

Quæstionem promulgare. Cic. in Vatin. Id est ad populũ ferre rogationem. Bud.

Rogationem promulgare. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Promulgatus, penult. prod. Particip. vt Prælia promulgata. Cicero pro Murena.

Re multos dies promulgata & cognita. Cic. pro Flacco.

Promulgata, proposita, in ærario cognita, agunto. Cicero 3 de Legibus.

Promulgatio, Verbale. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 5, Subitò exorta est nefaria Catonis promulgatio.

Illæ enim leges nulla promulgatione latæ sunt, antequam scriptæ. Cic. 5. Philip.

Promulgatio trinundinum. Cic. 5. Phil.

Promulsis, promulsidis, fœm. gen. { [illegible] } Potio ex mulso condita. Cic. Papyrio Pæto, lib. 9 16, Neque est quòd in promulside spei ponas aliquid, quam totam sustuli. Eidem, lib. 9 20, Habuisses enim non hospitem, sed contubernalem. At quem virum? non eum, quẽ tu es solitus promulside conficere. Integram famem ad ouum affero, itaque vsque ad assum vitulinum opera perducitur. Promulsidẽ Turnebus eos cibos vocari scribit, quibus ante primum haustum vescebantur, quem è mulso ducebant, quòd vacuis & inanibus venis initio dulcem esse potionem putarent infundendam. Itaque ex austero vino mulsum conditum reprehenditur. Horatius,

Aufidius forti miscebat mella falerno,

Mendosè. Alij Promulsidem interpretantur, quod sit ex mulsi conuiuis ad appetentiam prouocandam dabatur.

Promulsidaria, vasa dicuntur, quibus promulsis cõtinetur. Pomponius. Legatis vasis scutellas, & promulsidaria contineri. in titul. de auro & argento legat. in P.

Promuntoria, quum prominentes sint in mari rupes, vnde per u scribi hæc vox debet, vt veriloquium demonstrat. non enim à monte, sed à prominendo deducitur: in Liuio tamen eminens & editissimũ in Alpibus iugum promontorium appellatur. Prægressus, inquit, signa Annibal in promũtorio quodam, vnde longè ac latè prospectus erat, consistere iussis militibus Italiam ostentat. Vide Promontoriũ, in PROMINEO.

Promus, Vide PROMO.

Promuscis, promuscidis, fœm. gen. { [illegible] } Manus siue proboscis elephantorum aliàs dicitur. Plin. lib. 8. cap. 7, Promuscidem elephantorum facillimè amputari, Pyrrhi præliorum experimentis patuit. Vetus exemplar proboscidem legit.

Promutuum, mutuum, mutua pecunia. Scæuola l. 40 § 3. de Statulib. in P. Quod neque à conductoribus prædiorum, neque à villicis pensiones exegerit, & insuper etiam promutuum eis dederit.

Pronaus, pronai, pen. corr. masc. gen. verti potest Protemplum, quasi ante templum. Vitruuius lib. 3. cap. 1, Dipteros autem octastylos, & pronao & postico. Id est, *tant en son principal rencontre que en son fons*. Rursus cap. 3, Spatia perfectis & collocatis, columnæ sunt medianæ in pronao & postico ad perpendiculũ medij centri collocãdæ. Id est, *tant au front comme au derriere*. Budæus etiam pronaũ vocat, quod vulgus *Le paruis, Comme le paruis de nostre dame de Paris*.

Pronecto, pronectis, pronexi & pronexui, pronexũ { [illegible] } pronẽctere. Stat. 4. Sylu. 3,

Vidi quam seriem morantis æui

Pronectant sibi candidæ sorores. Hoc est in longum tempus nectant.

Pronepos pen. corr. pronepotis, pen. prod. masc. gen. { [illegible] } Nepotis filius. Cic. 13. Philip. Hæc si cogitas M. Lepide, M. Lepidi Pontificis Maximi fueris pronepos. Idem ad Att. lib. 16, Quintus tui pronepus scribit ad patrem meum nepotem.

Iunis pronepos, Atax. Ouid. 13. Metam.

Proneptis, huius proneptis { [illegible] } Neptis filia. Caius in l. 1. D. De grad. & affin.

Pronœa { [illegible] } Prouidentia. Budæus in notis ad Pand. Mentem enim mundi Stoici [illegible], id est prouidentiam appellauerunt, quem deum esse putabant, vt docet Cicero libro 2 de Natura deorum. Vnde Quintilianus de deo loquens, prouidentiam ferè dicit: vt primo libro: Oratione (inquit) nihil præstantius homini dedit prouidẽtia. Et alibi de Cicerone loquens, Diuino quodam prouidentiæ genitus, in quo omnes suas vires eloquentia experiretur. Ex ea autem mente diuina, quæ & prouidentia dicitur, animos humanos defluxisse arbitrabantur, quasíque distillasse.

Pronomen, pen. prod. pronominis, neutri gen. { [illegible] } Pars est orationis Grammaticis, dicta quòd vice nominis ponatur. Vt enim quum nomen ponimus, explicamus personam: sic ponendo pronomen, tacito nomine. vt quum dicimus, Hic legit, ille scribit. De hoc consule Priscianum & alios grammaticos.

Pronomina quadruplicia sunt, Infinita, vt infinita, vt finita, falsa. Vide Varr. de Ling. Lat. lib. 7.

Pronuba pronubæ, pen. corr. { [illegible] } Pronubæ dicuntur quæ in obsequio nubentis sunt, inquit Donatus, quæ nubentes domum mariti deducunt, ac comitantur. Pronuba dicitur, quæ nuptiis celebrandis præest, & ex ea parte vxoris: sicut auspex ex parte viri. Inde pronuba Iuno dicitur. Virg. 4. Æneid.

Flamma pronuba Claud. 1. de raptu Proserpinæ,

-teneram iam pronuba flãma pudorem Sollicitat. Hoc est ingenitus ardor quidã qui ætate matura virgines ad nuptias prouocat, aut certè connubij tempus, quippe nouam nuptam faces præibant.

Pronubo, as, are, Nuptiis præsum. Festus.

Pronuntio, pronuntias { [illegible] } pronuntiâre, Est id quod vulgò memoriter recitare dicimus. Plinius libro 7. cap. 48, Luccia mima

centum

verum anni in scena pronuntiauit.

Attente, aptè, decenter. Plin. epist 114.

Intentè, instantérque pronuntiare. Plin iunior epist. 114, Nam ante aliquot annos dum intentè, instantérque pronuntiat, sanguinem reiecit.

Perperam. Vide PERPERAM.

Memoriter pronuntiare. Cicero 2 de Diuinat. In quo nostra quædam Aratea memoriter à te pronuntiata sunt.

Ad comicum morem aliquid. Quintil. lib. 1 cap 8.

Epistolas pronuntiare versiculis facetis. Cicero ad Att. libro 13.

Vno spiritu multos versus pronuntiare. Cicero 1 de Orat.

¶ Pronuntiare (inquit Budæus) verbum est iuris in alio significatu, pro eo quod est Expressè & nominatim prædicere, præfarique ex bona fide in rebus contrahendis. Vlpian. in l. prima, De Ædilitio edicto, sæpe in ea significatione vsus est & in l. Quòd si nolit, Qui mancipia vendunt, nationem cuiusque in venditione pronuntiare debét. Hoc Græci ἐκφωνεῖν, dicút. Cic. 3. Off Is igitur Cato iudex ita pronuntiauit, quum in vendendo rem eam sciisset, & non pronuntiasset, emptori damnum præstari oportere. Hoc etiam nuncupari dicitur.

¶ Pronuntiare, Nominare. Liuius 4 bel. Pun. Postremò victi consensu, & seditionem metuentes, pronuntiant eos Prætores.

¶ Pronuntiatum & statutum (inquit Vlpianus in l. Pronuntiatum, D. de Verb signif.) idem dici potest: promiscuè enim & pronuntiasse, & statuisse solemus eos dicere qui ius habent cognoscendi.

Pronuntiare per præconem. Plin. de Viris illust.

Pronuntiare sententiam Cic. 2. de Fin.

Pronuntiare de. Plin. epist 15 lib. 3, Non temere iam vuna de vniuersitate pronuntio.

De se sententiam ferre, & iudicium pronuntiare. Cic. in Pis.

Amplius pronuntiare. Cic. 3. Verr.

¶ Pronuntiare, Dicere. Plin. epist 113. libro 5, ad Macrum, Nec tamen adhuc possum pronuntiare, vtrum sit difficilius, capere aliquid, an scribere.

Seorsum de re aliqua. Quintil. lib. 7. cap. 3.

¶ Pronuntiare, Iudicare. Quintil. lib. 2, Sed ij qui sint, non cuiusuis est pronuntiare. Hæc Budæus.

Ex animi sensu ac dolore pronuntiare. Cicero pro Rosc. Amerin. Quæ enim mihi ipsi indigna & intolerabilia videantur, quæque ad omnes, nisi prouidemus, arbitror pertinere, ea pro me ipso, ex animi mei sensu ac dolore pronuntio.

¶ Pronuntiare, Palàm & classico nuntiare. Curtius libro 4, Imminénsque Dario, iter ad Euphratem pronuntiauit.

Nomina victorum. Cic. Lucano, lib. 5. 12.

Pronuntiare prælium in posterum diem, Indicere. Liuius 4. bel. Pun.

De tribunali Prætor pronuntiat, siquis, &c Cic. 4. Verr.

¶ Pronuntiare, Palàm promittere. Cic. pro Cluentio Suppressam esse ab eo pecuniam quam pro reo pronuntiasset: qui erant in concione non intelligebant. Hæc Budæus.

Pronuntiare aduersus aliquem. Plin lib. 17. cap. 9.

¶ Pronuntiatur, Impersonale. Plin. lib. 16. cap 4, Patriam ab eo coronari pronuntiatur.

Pronuntiatus, pen. prod. Participium {ἐκφωνηθείς} vt Pronuntiata sententia.

Versus pronuntiatos syllaba vna breuior aut longior. Cicero in Partitionib.

Pronuntiatum, pronuntiati, pen. prod. Substantiuum {ἀξίωμα.} Cic. 1. Tusc. Omne pronuntiatum (sic enim mihi in præsentia occurrit vt appellarem ἀξίωμα, vtar pòst alio, si inuenero melius) Id ergo est pronuntiatum quod est verum aut falsum. De hoc vide Gell. libro 16. cap. 8.

Pronuntiatus, huius pronuntiatus, penultima producta {ἐκφώνησις} Pro ipsa pronuntiatione. Gellius libro 4. cap. 17, Ratio in pronuntiatu manet.

Pronuntiatio, pronuntiationis, Verbale {ἐκφώνησις, ὑπόκρισις} Est vocis, & vultus, & gestus moderatio cum venustate, inquit author ad Herennium, lib 1. Idem de Fato, Quod quum ita sit, quid est quod vnum nuntiatis pronuntiatio aut vera aut falsa sit?

Indecora vel voce, vel gestu pronuntiatio. Quintil. lib. 3 cap. 3.

Quis enim cantus moderatæ orationis pronuntiatione dulcior inueniri potest? Cic. 1. de Orat.

Lex & pronuntiatio. Cic. pro Cluentio, Lege & pronuntiatione nondum condemnatum, tantum Habitus Oppianicum reum statim non fecit.

Pronuntiator, pen. prod. Verbale, masc. gen {ἐκφωνητής.} Cicero de Claris Orat. Thucydides enim rerum gestarum pronuntiator syncerus & grandis etiam fuit.

Pronuper, pen. prod. Aduerbium {νεωστί} Quasi dicas valde nuper. Plaut. Trinum 8,

-qua sponsione pronuper tu exactus es

Pro illo adolescente.

Pronurus, huius pronurus, pen. corr pronurui, fœm. gen. {προνυός} Nepotis vxor. Ouid. epist. 16,

Pronurus & magni Laomedontis ero. Modestinus in l. Nonus. D. de gradib. & affinib.

Pronus, Adiectiuum {πρηνής, κατωφερής, ἐπιρρεπής} In anteriorem partem flexus. Ouid. 1. Metamorphoseus,

Pronáque quum spectent animalia cætera terram,

Os homini sublime dedit, &c.

Supinus & Pronus, contraria. Plin. libro 7 cap 17. Virorum cadauera supina fluitare, fœminarum prona: velut pudori defunctarum parcente natura.

Pronus & Supinus, contraria. Cic. 1. Tusc.

Pronos puluinos Plin iunior epist. 101. libro 5, Demissas inde pronósque puluinos, cui bestiarum effigies inuicem aduersa buxus inscripsit.

Proni decurrere monte parabant Silius lib 7.

Pronus ad Meridiem locus. Varr. 3 de Re rust. cap. 16.

Pronus soli, & ad solem Colum lib 1 cap 9.

Pronus in ventrem. Varr. 2. de Re rust. cap 7.

Pronus bibis aquam. Mart. lib. 1. 88.

Aurigæ pendent proni in verbera. Virg 5. Æneid.

Mittere aliquem pronum. Catul. ad Coloniam, epig 17. Id est præcipitatum dare.

In pronum iaculari, Vide IACVLOR.

¶ Pronus, Facilis. Plin. epist. 163 Quibus video à meo, tuóque latere pronum ad honores iter, & audita latius nomina, & non subitas imagines relicturus.

¶ Pronus, pro Vicinus. Virg 5 Æneidos,

-ventísque vocatis

Prona petit maria. Id est litori vicina. Seruius. Prona maria, inquit, quasi non ipsa essent per quæ transfretari aut possit fieri, vt sint maria deuexa. Non hoc sensit, sed facilitatem reditus voluit demonstrare. Pronum enim dicimus, quicquid difficultaté non habet: & Arduum, quicquid difficulter superatur Donatus.

¶ Pronus, per translationem, Inclinatus ad virtutes, vel ad vitia. Plin in Paneg. Nihil est tam pronum ad simultates, quàm æmulatio, in fœminis præsertim.

Pronior huic rei, pro In hanc rem, apud Suetonium in Nerone, cap. 40, Cui spei pronior. Britannia Armeniáque amissa, ac rursus recepta, defunctum se fatalibus malis existimabat.

Honori alicuius pronior. Stat. 3. Sylu. 3.

Proniores paci. Valer lib. 7 cap. 3.

Pronus ad hæc, apud Sueton. in Vitellio, cap 7. & in superioribus exemplis.

Ad omne nefas pronus Lucan. lib 6.

Proniores ad misericordiam Plin lib. 12 cap 14.

Pronus ad fidem. Liu. 1 bel. Pun. Id est credibilis.

In aliquid pronior. Quintil. lib. 2. cap 8.

In bellum pronus. Lucan. lib 1.

In obsequium plus æquo pronus. Horat. 1. epist. 19.

¶ Aer pronus. Ouid. 14 Metamorphoseos,

-pronúmque per aera lapsus, &c. Id est, cedentem & transitu facilem.

Ætas ad vitia maximè prona. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Et pronus saturæ lac bibit agnus ouis. Ouid. 5. Fast.

Atque illum in præceps prono rapit alueus amne. Virg 1. Georg.

Anni proni, Volubiles & decliues, instabiles & citò labentes. Acron. Horat in Arte.

Aqua. Virg 8 Æneid.

Aures pronas accommodare Claud. de bel. Gildon.

Auribus pronis aliquid accipere. Tacit. lib 17.

Aures superbæ, & offensioni proniores. Tacit. lib 4.

Carceres, Euersi. Stat. 5. Theb.

Currus Stat. 10 Theb.

Decursu prono agitur malum. Catul. ad Ortalum, epig 60.

Dies Stat. 2. Theb.

Fides prona venit. Ouid. 3. de Arte.

Iuuentus Satyrorum prona in venerem. Ouid. 1. Fast.

Lapsus. Claud in Ruff. 1.

Pronus lapsus fidei. Plin. lib. 5 cap. 2.

Largitor. Claud. 7. Paneg.

Manu prona fundere falerna. Tibul. lib. 3. eleg 6.

Mens prona in ferrum Lucan lib. 1.

Menses pronos voluere. Horat. 4. Carm. ode 6.

Motus corporis pronus, obliquus, supinus. Cic. 2. de Diuin.

Sententia prona Valer 8 Argon.

Solum orienti pronum Columell. lib. 1. cap. 5, Quantóque fuerit ædificij solum pronius oriens, tantò & æstate liberius capere perflatus, &c.

Via prona Ouid. 2. Metam.

Pronitas, penultim. corr. {ἡ ῥοπή} Seneca in Præfat. declam. Nescio qua iniquitate & ad malum pronitate naturæ eloquentia se retrotulerit.

Prooeconomia, prooeconomiæ {προοικονομία} Figura; de qua sic Seruius in illum versum Virg 1. Æneidos,

-& libyæ desit lumina regnis. Pulchra prooeconomia, id est dispositio carminis. Vituperabile enim fuerat si ex abrupto transitum faceret. Rursus Virg 2. Æneidos,

Diuerso interea miscentur mœnia luctu Vbi Seruius, Hæc est prooeconomia ait enim Æneam non fuisse proditorem: sed propter longinquitatem domus & rarda bella cognouisse, & facilius euitasse discrimen.

Prooemium, prooemij {προοίμιον, προοίμια} Latinè dicitur initium vel exordium, siue præfatio. Dictum prooemium, quód οἶμος cantus dicitur componitúrque ex πρό, id est ante: & οἶμος, cantus, quasi ante cantum. Nam sicut citharœdi pauca illa quæ antequam legitimum certamen inchoent, emerendi fauoris gratia canunt, prooemium cognominauere: sic oratores ea quæ priusquam causam exordiantur, ad conciliandos iudicum animos præloquuntur, eadem appellatione signarunt Sunt tamen qui Prohœmiú appellatum velint, quod Græci οἶμον viam nominant: quód, prohœmium ante rei ingressum ponatur, atque ideo scribendum cum h putant. Cic. ad Atticum, libro 16, De gloria librum ad te misi, & in eo prooemium, id est quod in Academico tertio id euénit ob eam rem, quód habeo volumen prooemiorum ex eo eligere soleo, quum aliquod σύγγραμμα instituo.

Libera prooemia Quintil. lib 3. cap 8.

Vitiosum. Quintil lib 4 cap. 1.

Dicere. Quintil. lib. 2. cap 20.

Longo & altè petito prooemio respondere. Cic pro Cluent.

Scribere Quintil. lib. 3. cap 9.

In singulos libros vtor prooemijs. Cic. Attico, lib. 4.

Prooemia philosophię. Cic. 1. Acad. In iis ipsis antiquatum prooemiis philosophiæ scribere volumus.
Habes prooemium legis huc. Cic. 2 de Legib.
Afflictum prooemium citharœdi. Cic. 2 de Orat.
Risæ prooemia. Iuuen Saty 3.
Prooemium mercenarium. Cic 3. Verr.

Prooemior, prooemiaris { [illegible] } prooemiâri, Exordiri. Plin. iun. lib. 2. epist. 3, Prooemiatur aptè, narrat apertè, pugnat acriter, colligit fortiter, ornat excelsè. Postremò docet, delectat, afficit.

Propædeumata { [illegible] } sunt ea documenta, quæ præscíscere nos oportet prius, quàm accedamus ad rerum grandiorum arcanarúmque cognitionem Bud lib 5. de Asse.

Propago, propaginis, pen prod fœm gen. { [illegible] } Vitis vetula, & suppressa, vt ex vna plures fiant: dicta quòd porrò pangatur, id est, longè figatur. Festus. Virg 2. Georgicor. pressos propaginis arcus Et prima producitur. Cic. de Senect. Malleoli, plantæ, sarmenta, vites, radices, propagines.
Vitis vitium deprimitur in propagines. Plin. lib. 24. cap. 1.
Vites melius respondent propagine Virg 2 Georg.
Disciplinæ propagines. Varr. de Ling. Lat. lib. 7.
Vitium propago. Horat Epod. 2.
¶Propago, prima correp. Genus. Virg 12. Æneidos,
Si Romana potens Itala virtute propago.
Author propaginis. Ouid. 3. Fast.
Auidissima cædis. Ouid 1. Metam.
Blanda natulorum. Lucret. lib. 4.
Clara. Lucret. lib. 1.
Versuta propago, Autolycus. Ouid. 11. Metam.
Propago, priore nunc corr. nunc prod. In vtraque enim significatione credendum est nunc produci, nunc corripi. nam in posteriore primam produxit Lucretius lib. 5,
Vt propagando possit producere secla. Quamuis in priore significatu neminem sciam ex antiquis qui contraxerit. Sunt autem qui putant, Probi authoritatem secuti, in nominatiuo primam corripi, in ablatiuo produci.
Propago librorum. Plin. lib. 7. cap 14, Qua de causa aliorum eius librorum propago, Liciniani sunt cognominati.
Propages (inquit Nonius) est series & affixio continua, vel longè ducta. Pages enim compactio. vnde Compages. & Propagare genus, id est Longè mittere. Pacuuius, Saluete gemina mea propages sanguinis. Ennius,
Vnde florent fructus, vitæque propaginem.

Propago, propagas, pen prod. { [illegible] } propagâre, Vitem vetulam supprimere, vt ex ea vna plures fiant. Cato cap. 32, Vites propages in sulcos Huius verbi primâ syllabâ Lucretius modò producit, modò corripit, præpositionem pro in plerisque compositis faciens ancipitem.
¶Propagare, per translationẽ, ponitur pro Extendere, & dilatare. Cicero 7. Verrina, Quum ipse sui generis initium ac nominis ab se gigni & propagari velles, hominum potentissimorum suscepit inimicitias.
Hæc monumentis annalium mandantur, posteritati propagantur. Cic pro Sextio.
Arbitria propagare. Paulus de Arbitris, vocat quando arbiter pronunciat ad alium arbitrum rem referendam. Bud.
Ex quibus plura bona propagentur. Cic in Topicis.
Commeatum propagare, Producere & prorogare. Suetonius in Caligulam. cap. 29.
Animantem genus propagare. Lucret. lib. 2.
Imperium in annum. Liu lib. 3. bel. Pun.
Laudem propagare ad sempiternam memoriam. Cicero pro Domo sua, Huius viri laudem ad sempiternam memoriam temporis calamitas propagauit.
Prolem Lucret. lib. 2.
Radices agere & propagari. Cic. 2. Offic.
Religionem propagare. Cic 2. de Diuin.
Secla propagare. Lucret. lib. 1.
Stirpem propagare in propè quingentesimum annum. Cicero 2. Philippica.
Tempora. Cic in Catil.
Vrbis terminos. Tacit. lib 12.
Vitam propagare. Cic. 1. de Inuent. Nam fuit quoddã tempus quũ in agris homines passim bestiarum more vagabantur, & sibi victu fero vitam propagabant.

Propagandus, Participium. vt Soboles propaganda. Cic. pro Marcel.
Religio propaganda quæ est iuncta cum cognitione naturæ. Cic. 2. de Diuinat.

Propagatus, pen. prod. Aliud particip. vt Memoria Consulatus mei propagata. Cic. 4. in Catil.
Verissimè memoriam propagata, fabulæ similia existimare. Cic. ad Octauium.

Propagatio, Verbale { [illegible] } Colum de Arboribus, cap. 7. Propagationum genera tria sunt in vsu maximé.
Vitium propagatio. Cic. de Senect.
Finium imperij propagatio. Cic. de Prouinc. Consul.
Vita in qua nihil inest nisi propagatio miserrimi temporis. Cic. Luceio, lib 5 15, Quæ propagatio & soboles, origo est Rerumpub.
Propagatio nominis. Cic. 1. Tusc.

Propagator, pen. prod. Aliud verbale, masc. gen. Cic. ad Att lib. 8. 1, Ille restituendi mei quàm retinendi studiosior, ille prouinciæ propagator, ille absentis in omnibus adiutor. De Pompeio.

Propala propalæ. Est qui merces propalam velut ante palum, aut de palo pendentes habet, & vendit: quam vocem in propolam deprauarunt, quum apud Græcos (quorum vocabulum videri volunt) hæc vox proxenetam significet, venditionisque conciliatorem, vt scribit Pollux. Plautus,
Panis & vini à propala & de cupe. Sic enim legit Turnebus Quæ & ea vox integra hodiéque apud Varronem remanet, sic scribentẽ, Denique ipsæ exruminantes ad propalam vitam diu producunt id est apud propalam. Quo sane Varronis in loco non dubitem ruminantes emendare refragantibus libris omnibus, in quibus exruminantes legitur. Cochleas enim dicit apud propalam ruminando suo sibi succo, & exiguo cibo vitam diu producere. Apud Nonium denique Lucilius ipso syllabæ modulo satis indicat vocabulum Latinũ esse, cuius verba sunt,
Vt cum primitus ficos propala recentes
Protulit, & pretio ingenti dat primitus paucos. Ex Turnebo.

Propalam, penult. correp Aduerbium { [illegible] } Id est clarè, apertè, & in propatulo. Cicero 1. de Oratore, Non explicata veste, neque proposito argento, neque tabulis, & signis propalam collocatis.
Ponere libellos propalam. Tacit. lib. 4.
Respondere propalam. Tacit. lib. 12.

Propalo, propalas, pen. corr. propalare, probat Calepinus ex Columella lib 13 cap. 7. Vbi nunc propagare legitur, hoc modo, Per quot vel quæque virga postulauerit, propagetur.

Propatruus, propatrui, Maximus patruus, frater proaui. Caius in l. 1 D. De gradib.

Propatulus, pen corr. Adiectiuum { [illegible] } Latè patens, atque apertum, quasi porrò patulum. Cic 6 Verr. Ac tamen eo contentus non fuit, ante ædem Cereris in aperto ac propatulo loco signa duo sunt, Cereris vnum, alterũ Triptolemi, & pulcherrima, & perampla.
In propatulo, Aduerbialis formula, pro Palàm. Colum. libro 12. in Prooem Quum victus & cultus humanus non vt feris in propatulo, ac syluestribus locis, sed domi sub tecto accurandus erat.
In propatulo habere. Salustius, Viros muliebria pati, mulieres pudicitiam in propatulo, habere.

Prope, Præpositio { [illegible] } accusatiuo casui seruiens, significat Iuxta. Curtius, Quum prope ad oppidum copias constituissent.
Vbi non modò prope me, sed planè mecum habitares. Liu. 1. ab Vrbe, Horatium accipiũt, eo maiore cum gaudio, quo prope metum res fuerat.
Cubat is prope Cæsaris hortos. Horat 1. Serm. saty. 9.
Prope à. Plin lib. 15 cap 18, Tam prope à muris habemus hostem. hoc est, muris nostris tam propinquum.
Prope dolum Vlpian. in l. Si fideiussor. in princ. D. Mãdat. Dissoluta negligentia prope dolum est.
Prope adgreditur Varr. ex poeta in Periboea, lib. 6. de Lingua Latin. Scrupea saxa Bacchi templa prope adgreditur.
Prope montes consistere. Liu. 1. ab Vrbe.
Quum plebs prope ripam Anienis ad tria milliarum consedisset. Cic. de Claris Orat.
Prope seditionem ventum. Tacit. lib. 19.
Bellum prope à Sicilia. Cic 7. Verr At quum in Italia bellum tam prope à Sicilia, tamen in Sicilia non fuit?
Prope ab. Plin. lib. 4 cap 2, Nec sunt vetustiora da illa re Latinæ linguæ prædicata: tam prope ab origine rerũ sumus. Hoc est tam sumus propinqui post rerum originem.
Prope ab domo detineri. Cic. 4. Verr. Quod commodum non mediocre Pop. Romano est, tantum ciuium Rom. numerum, tam prope ab domo, tam bonis fructuosísque rebus detineri. Idem in Pisonem, Prope à meis ædibus, &c sedebas.
Ab exule prope esse, Vide A vel ab.
Prope ab incesto. Quint. in Infamis in matrem, 2.

Propè { [illegible] } sine casu, fit aduerbium idem significans. Terent. Adelph. 4. 1,
Et illud ius nulla alia causa tam malè odi, nisi quia Propè est.
Propè adest, quum alieno more viuendum est mihi. Sub. tempus. Terent. And. 1. 2.
Propè adest vt Plaut. Aulul. 8.
Tu aduentare ac propè adesse iam debes. Cic. Attic. lib. 4.
Propè aduentat Plaut Trucul 8.
Alterius gladium propè appositum è vagina eduxit. Cicero 2. de Inuentione.
Propè intueri, & Procul spectare, contraria. Cic. de Senect.
Volebam propè alicubi esses Cic. Varroni, lib 9 7.
Propè est quando. Plautus Menæb. 2. Hoc est, appropinquat tempus.
Propè est vt omnes sint. Seneca epist. 122. Id est parum abest quin omnes sint.
¶Propè, Quasi, ferè Terent. Heaut. 1. 2,
Erus filiam ille amare cœpit perditè
Propè iam vt pro vxore haberet.
Annos prope quinquaginta continuos. Cic. 2. Verr.
Iam tu potes discedere liberatus molestia propè dicam non minore, quàm Quintius. Cic. pro Quintio.
Propè desperatis rebus. Cic Curio, lib. 7 29.
Propè diuinitus. Cic. 5 Verr. Id non humano cõsilio, sed propè diuinitus datum atque oblatum vobis summo Reipublicæ tempore videtur.
Propè nouum genus dicendi Cic pro Archia.
Propè singularis Aristoteles in philosophia Cic. 4 Acad.
Sapientia præditus propè singulari. Cic. Sulpitio, lib 4 3.
Propè solus. Cic 4 Verr.
Fœneratus propè ictu arboris. Horat. 3. Carm. ode 8.
Propè est factum vt iniussu Prætoris signis conuulsis in aciem exirent Liu. 5. bel. Pun.
Iam prope erat vt sinistrum cornu pelleretur Romanis, ni septima legio successisset. Liuius 10. bel. Maced.

Propior, & hoc propius, huius propioris, pen. prod. Comparatiuum { [illegible] } Terent. Heaut. 5 2,

Dum istis fuisti solus, dum nulla alia delectatio,
Quæ propior esset te, indulgebam. Cic.1.Tuscul. Veniunt inde ad propiora.

Propior, cum genitiuo: vt Aer propior caliginis. Lucret.lib.4,
-quia quum propior caliginis aer
Ater init oculos prior, & possedit apertos: Insequitur, &c.

Funeri propior. Horat.3.Carm.ode 15.
Gradu sanguinis propior. Ouid.epist 3.
Tibi propior me nemo est. Cic.pro Quintio.
Propior vero. Liu.3 bel.Pun.
Quod propius vero est, per parenthesin. Liu.4 ab Vrbe, Capuámq; ab duce eorum Capye, vel (quod propius vero est) à Campestri agro appellatam. Id est magis ad veritatem accedens.
Propius fidem est. Liu 2.ab Vrbe. Id est, magis credendum.
Quicquam propius Cic.7.Verr.
Propius nihil factum, quàm vt occideretur. Cic. ad Q.fratr.lib.1.2. Hoc est, parum abfuit.
Vocari ad propiora Ouid 6.Fast.
¶Cura propior deam angit. Ouid 13 Metam.
Exemplo tangi non propiore potes Ouid.epist.15.
Fides ad fallendum propior. Tacit.lib 18.
Interuallum multo tanto propius nobis. Varr.de Lingua Latina libro 6.
Mors propior venit. Tibul.lib.2.eleg 3.
Omnia sua sibi propiora esse pericula quàm aliena. Cicero pro Sextio.
Et dicendi ardore eram propior, & ætate coniunctior. Cic.de Claris Oratoribus.
Nos autem alium potius propiorem huic ætati habebamus. Cic. Attico, lib.14.
Res virtuti propiores. Cic.2.Offic.
Æsar aliquem insequitur propioribus spatiis. Virg.9.Æneid.
Tunica propior pallio est. Prouerbium, quo nihil vsitatius. Plaut. Trinum.17,
-hunc priorem
Æquo est me habere. tunica propior pallio est.

Propius, Cóparatiuum aduerbium {ἐγγύτερον, ἐγγύτερω, πλησιέστερον, ἐγγυτέρω} quod barbaris dicitur *Magis iuxta*, vel *De prope*. Terentius Adelph 3.2, Propius obsecro accedamus.

Propius aliquid esse dicimus, ait Budæus, pro verisimilius esse. Callistratus l.Semper. D.de iure immunit. §.Conductores, Quod propius est defendere, nisi pacta cum fisco fecisse dicantur.
Propius vrbem. Cic.6.Philip. Dum ne propius vrbem Romam cc. mil. admoueret.
¶Abesse propius ab ortu & diuina progenie. Cic.1.Tusc.
Abesse propius mortem, Vide ABSVM.
Accedere propius. Ouid 2.Metam.
Itineribus nocturnis propius aliquem accedere. Cic. Attico, lib.11.
Propius accedere. Cic.4.de Finib. Sed vt propius ad ea Cato accedam quæ à te dicta sunt.
Accedere propius ad sensum alicuius. Cic.In Partit.
Ad similitudinem enim Deo propius accedebat humana virtus, quàm figura. Cic.1 de Nat.deor.
Aspicere res alicuius propius. Virg.7 Æneid.
Stellæ aliæ propius à terris, aliæ remotius, ab eisdem principiis, disparibus temporibus eadem spatia conficiunt. Cic.1.de Nat.deor.
Consistere propius Ouid.3.de Arte.
Propius ire. Terent.4.1, Sanè hàc multò propius ibis.
Cur castra longius aduersariorú castris, & propius vrbem mouentur? Cic.in epistola ad Octauium.
Propius petas licebit, quod petis. Martial.lib.1.118.
Propius ab aliquo loco stare Seneca epist.121.
Quo propius nunc es, flamma propiore calesco. Ouid.epist.17.
Subsequi propius aliquem. Plaut.Bacch.15,
Cedo manum, ac subsequere propius me ad fores.
Vt propius ventum est. Ouid.4.de Ponto, eleg.7.

Proximus, penult.corr. Superlatiuum {ἐγγύτατος.} Terent.Eunuch.2.3.
Proximæ fundo ædes Terent.Heaut.4.4.
Sedere proximum ad aliquem. Ouid.1.de Arte.
In proximum annum transferre. Cic.pro Milone.
Mare dissimile proximo ei continenti. Cic.4.Acad.
Cura proxima Ouid.2 de Arte ad finem.
Primo & proximo die. Cic.4.Tusc.
Proximis superioribus diebus. Cic.Lentulo, lib.1.9.
Proximus huic labor est, placidã exorare puellam. Ouid.1.de Arte.
Proximis mensibus illum non vidi. Terent.Eunuch.2.3. Id est præteritis, inquit Donatus. Proxima enim nobis, aut præterita, aut præsentia sunt.
Quid proxima, quid superiore nocte egeris. Cic.1.Philip.
Hunc proximo seculo Themistocles insecutus est. Cic.de Claris Oratoribus.
In proximum Scotum differre, Vide IN.
Proximus vicinus. Cic.Attic.lib.2, C.Arrius proximus est vicinus, imò ille quidem iam contubernalis.
Proximi, veteres dixere pro Proximo. Cato contra Furium, Die proximi hoc dicit, id est proximo Nonius. Vide etiam Gell.
¶Proximus, Simillimus. Cic.ad Attic.lib.2.epist.6, Quinetiam dubitem, an hic Antij considam, & hoc tempus omne consumam: vbi quidem ego mallem diu vixisse, quàm Romæ fuisse. Tu verò sapienter Buthroti domum parasti: sed mihi crede, proxima est illi municipio hæc Antiatum ciuitas. Proxima, id est simillima, quod ad solitudinem & amœnitatem attinet. Iterat idem lib.4.epist.8. his verbis: Hoc scito, Antium Buthrotũ esse Romæ, vt Corcyræ illud tuum. Nihil quietius, nihil alsius, nihil amœnius.
¶Proximus, superior, primus: In his tribus est obseruatio digna scitu, de rebus ordine relatis ad tria tempora præterita, retro tamen numerando. Cic.pro Archia, Est enim obscurum proximis Cẽsoribus, hunc cum clarissimo imperatore L. Lucullo apud exercitũ fuisse: superioribus, cum eodem Quæstore fuisse in Asia: primis Iulio & Crasso nullam populi partem esse censam.
Optimus, proximus, tertius. Plin.lib.12.cap 13, Asarum optimum in Ponto, proximum in Phrygia, tertium in Illyrico.
Proximus, sed longo interuallo proximus. Cic de Clar.Orat. Duobus igitur summis Crasso & Antonio, L.Philippus proximus accedebat, sed longo interuallo, tamen proximus.
¶Proximus, secũdo loco positum. Cic 2.de Inuent. Summa necessitudo honestatis, huic proximã incolumitatis, tertia & leuissima commoditatis.
¶Proximus ante aliquem. Cic.de Senect.
Proximus à postremo. Cic.in Orat.
Proximus ab eo. Quintil lib 3.cap.10.circa finem.
Ab aliquo proximus Quintil lib 3 cap.8.
Proxima ab Ægypto Campania est copia rosæ. Plin.lib 13.cap 3. In veteri codice non legitur proxima.
Proximus à vino somnus Plin.lib.10.cap 75.
Proximus post. Cic.1. Offic. Qui præfectus classis proximus post Lysandrum fuit.
Socrates hanc viam ad gloriam proximam, & quasi cõpendiariam dicebat esse, si quis, &c. Cic.2.Offic.
De proximo, Vide DE.
Amore tibi proximus. Cic ad Attic.lib.1.14.
Eques dignitate Senatori proximus Cic.pro Cluentio.
Genere mihi proximus. Terent. Adelph.4.5.
Proximum vino gustu semen Plin.lib 12.cap.25.
Interuallo longo proximus. Virg 5 Æneid.
Titulis proximus. Ouid 4 Fast.
Vsu longo alicui proximus Ouid 3.de Ponto, eleg 6.
¶Proximus optimis. Plaut. Trin 8.
Optimis proximum numerari. Cic de Clar.Orat.
Carmina proxima Phœbi versibus. Virg 7.eclog.
Laudem Planco proximam consecutus es. Cic. Furnio, lib.10.25.
Proximus lictor. In officio magistratuum lictores quidam dicebantur proximi, qui quàm alij chariores magistratui erant, eiq; semper præstò erant, & apparebant ante alios sui ordinis: vt in inscriptione peruetusta, L.Valerius Achilleus lictor proximus. Fortè quispiam interpretabitur primo adiunctum, & secundum, quod verum non puto. Sallustius quoque eodẽ locutus modo est in bello Iugurthino: Sed Hiẽpsal in oppido Thirmidæ fortè eius domo vtebatur, qui proximus lictor Iugurthæ, charus acceptúsque ei semper fuerat. Turnebus.
Vero proximum. Horat.in Arte.
Veritati proximum. Quintil.lib.2 cap.10.
¶Habere aliquem proximum. Cic.Attic lib.1.2, Dies nullus ferè est, quin hic Satyrus domum meam ventitet: obseruat L. Domitium maximé, me habet proximum.
Id habendum est Deo proximum, quod est optimum. Cic.2.de Legibus.
Qua cuique proximum erat Liu.10.bel.Pun.
¶Inferioris ætatis proximus. Cic.de Claris Orat.
Seruorum proximi. Tacit.lib.15.
¶Proximus mihi sum. Terent. Andr.4.1.
¶Intimus, proximus, familiarissimus quisque sibi pertimuit. Cic. Q.fratri, lib.1 4.
¶Proximus te sum, apud Plautũ in Pœn.17. Cic.Attic.lib.1.9, Proximus Pompeium sedebam.
¶Proximum, Substantiuum Terent Eunuch 3.5,
Eamus ad me: ibi proximum est vbi mutes. Hoc est, Nullus est propior locus, vbi possis mutare vestem.
In proximo, Non procul hinc Cic.Tironi, lib.16.22.
¶Proximus, Maximè propitius aliquando dicitur. Martialis,
Nec propior quem Phœbus amet.
¶Proximiorem, comparatiuum vsurpat Senec.epist.109, Ita tamen vt modum seruem, & quidem continentiæ proximiorem.

Proximè, pen.corr. {ἐγγυτάτω, ἄγχιστα} Superlatiuum aduerbium. Plin. iunior lib.4.epist.13.ad Cornel. Tacit. Proximè quum in patria mea fui, venit ad me, &c.
Literæ, quas à te proximè accepi. Cic Lucceio, lib.5.13.
Is quem proximè nominaui. Cic.1.de Nat.deor.
Eique proximè adiunctus Drusus fuit. Cic.de Claris Orat.
Habere exercitum quàm proximè hostem. Cic. Attic lib.6.
Proxime ianuam, Romam, &c. Varro de Re rustica lib.1.cap 13, Villicũ proxime ianuã cellam esse oportet. Cic.Metello, lib.5.2. Idem Attic.libro 6, Tamen esse officium meum putaui, exercitum habere quàm proximè hostem.
Quamproximè Italiam. Cic.ad Attic lib.3.
Ego huic tuæ virtuti proxime accedo. Cic.Bruto, lib.11.21.
Proxime morem Liu 4 bel.Pun.
Proximè periculum. Quintil.libro 8.cap.6.quo loco de tropis agit, Præcipuéque ex his oritur mira sublimitas, quæ audaci & proximè periculum trãslatione tolluntur, quum rebus sensu carentibus actum quendam & animos damus: qualis est,
Pontem indignatus Araxes
Proximè à. Cic.4.Acad. Proximè à Lacyde solo retenta est: pòst autem, &c.
Proximè ab. Colum lib.1.cap.6, Omnes tamen quamproximè alter ab altero debent habitare, ne villici diuersas partes circumeuntis sedulitas distendatur, & vt inter se diligentiæ & negligentiæ cuiusque testes sint.
Proxime atque. Cic.Dolabellæ, lib 9.18, Non possum ego non aut proxime atque ille, aut etiam æquè laborare.
Proxime autem & secundum deos homines hominibus maxime vtiles esse possunt. Cic 2.Offic.

Proxime accedere ad verum Cic. 4 Acad.

Proxime, mox, tertio Plin. libro 12. cap. 11, In nostro orbe proxime laudatur Syriacum, mox Gallicum, tertio loco Creticum.

¶ Proxime Quintil. libro 6, Et vt proxime vtriusque differentiam signem: Id est, vt quantum prope fieri potest, accedam ad vtriusque differentiam.

Proximitas, pen. corr. proximitatis {ἀγχιστεία} Primus cognationis gradus, vt nonnulli volunt. Ouid. 2. de Arte,

Eslateat vitium proximitate boni.

Néque ream nimiæ proximitatis agi Ouid. de Nuce.

Damno est ipsa proximitas. Ouid. 10. Metam.

Proximitate otii. Quintil. lib 3 cap. 6.

Requirere proximitatem, aut primum hæredem. Ouid. 13 Metam.

Proximò, Aduerbium, Proximè. Cic. ad Att. lib 4, Ab Qu. Fratre accepi literas datas à litoribus Britanniæ, proximò. Id est proximis diebus. Sic Arcanò & arcanè, Commodò & commodè, indifferenter veteres dixere.

Proximo, proximas, pen corr. {ἐγγίζω} proximare, Proximum esse. Cic 2 de Nat. deor. Capiti autem equi proximat Aquarij dextra, totúsque deinceps Aquarius. Solinus cap. 70. non procul à fine, Tertia huic proximat eodem nomine. Idem cap 65, Iudo fluminis proximantes, versa ad Meridiem plaga vltra alios torrentur calore.

Propecto, propectis, propexui, vel propexi, vel propectiui, propexum {[illegible]} propéctere, In longum pectere.

Propexus, Nomen vel participium {[illegible]} vt Propexa barba Ouid. 1. Fastor.

Barba propexa in pectore. Virg. 10 Æneid.

Canities mento propexa. Stat. 5. Thebaid.

Crinis propexus ac iubatus. Tacit. lib. 20.

Propediem, Aduerbium temporis {[illegible]} Breui: quasi prope sit dies quando aliquid futurum sit. Terent. Heaut. 1. 1,

. at porrò rectè spero illum tibi

Saluum affuturum esse hic confido propediem. Cic. 3 Offic. Tum & præsens tecum propediem, vt spero, & dum abesis, præsens loquar. Idem 1. de Diuinat.

Obsaturare propediem. Terent. Heaut. 4 8,

. næ tu propediem

(Vt istam rem video) istius obsaturabere.

Propediem te videbo. Cic. Attic. lib. 16.

PROPEDIVS, Marsorum dux fuit ac princeps, illo Marsico bello quod cum Romanis gesserunt, sic dicto, quòd Marsi populi defectionis illius fuerint authores. Vide Strabon. lib. 5.

Propello, propellis, propuli, penult. corr. propulsum {[illegible]} propéllere, Longè pellere, procul amouere. Plin. lib. 9 cap 6, Dum saginam persequitur, in litus fluctibus propulsa, &c.

Propellere à castris. Liu. 7. ab Vrbe.

Agmina voce. Silius lib. 7.

Amnem cædibus. Stat. 1. Thebaid.

Classem. Lucan. lib. 3.

Hastam vicinam metæ. Silius lib 16.

Impetum inimicorum Cic. Antequam iret in exil.

Inimicos. Cæsar 5. bel. Gal.

Iniurias hominum. Colum lib. 7 cap. 12.

Anima propellit membra. Lucret. lib. 3.

Pactione Salust. in Catilinam, Collegam suum Antonium pactione prouinciæ propulerat, ne cōtra Rempublicam dissentiret. Alij legunt, perpulerat.

Pecus pastum. Liu. 5. bel. Pun.

Orationem alicuius propellere remis. Translatione sumpta à nauigantibus, qui remis vndas propellunt Cic. 4. Tuscul.

Periculum propellere Pop. Rom. Fugare. Cic. pro Fonteio, Hoc est, à Rom. Populo.

Periculum vitæ propellere. Liuius 20. bell. Maced. Periculum vitæ propellere à me potes, puniendo eos qui ad me interficiendum ferrum sumpserunt.

¶ Propellere, Vltra ducere Colum. lib 2. cap. 2, Quum ventum erit ad versuram, in priorem partem iugum propellat.

Propellens {[illegible]} Participium. Lucret. lib 4,

Atque alium præ se propellens aera voluit.

Propulsus, Participium {[illegible]} vt Flumina propulsa cruore. Lucan. libro 7.

Propulsus, huius propulsus, Verbale {[illegible]} Seneca 6. Natur. quæst. Ventum propulsu suo concitare.

Propulso, propulsas {[illegible]} propulsare. Frequentatiuum. Cic. 5. de Finib. Cœptúsque & ea quæ naturæ sentit apta, appetere: & propulsare contraria.

Bellum mœnibus propulsare. Liu. 1. ab Vrbe.

Frigus, famem, & similia Cic. 4 de Finib.

Hostem. Cæsar 1 bel. Gall.

Propulsare ac propellere impetum inimicorum. Cic. Antequam iret in exilium.

Iniurias Cæsar 6. bell. Gal.

Morbi exquisitis remediis propulsandi. Colum. lib. 6. cap. 5.

Periculum à capite. Cic pro Cluent.

Periculum quod in omnes intenditur. Cic. 3 pro Roscio Amer.

Sic ab ingressione fori populum propulsari videres. Cic. 5. Philip.

Suspitionem. Cic 5 Verr.

Vindicationem. Cic 2. de Inuent.

Propulsatio, Verb. {[illegible]} Cic. pro Sylla, Cum huius periculi propulsatione coniungam defensionem officij mei.

Propulsator, penult. prod. Aliud verbale {[illegible]} Valer. libro 7 capite 9, Autorem harum rerum beneuolentia, propulsatorem odio insecuti us.

Propemodum, pen corr. Aduerb. {[illegible]} Penè, quasi prope mensuram Terent. Adelph 1. 2,

. nam ambos curare, propemodum

Reposcere illum est, quem dedisti. Idem And. 3 4, Propemodum habeo iam tibi fidem.

Verba componere, & syllabas propemodum dinumerare. Cic. in Oratore.

Altera propemodum iam sumus aperti. Cic. Torquato, lib 6 4.

Vt propemodum iustioribus vtamur illis, qui omnino auorent à philosophia, quàm iis, &c. Cic. 1 de Finib.

Propempticus, penult corr. Adiectiuum. Vnde Propempticum carmen, quo prosequimur abeuntem & discedentem. [illegible], comitor, cum pompa assequor, honoris gratia deduco. *Conuoyer.* Statius libro 3. Sylu. 2

Propendeo, propendes, propendi, propensum, propendêre, pen. prod. {[illegible]} In anteriorem partem pendêre: sicut Dependêre, retrouersum, siue in posteriorem partem. Cic. 5. Tusculan Qui quum in alteram lancem animi bona imponat, in alteram corporis, & externa: tantum propendêre illam boni lancem putet, vt terram & maria deprimat.

Propendêre in aliquem inclinatione voluntaria. Cic. 2. de Orat. Hoc necesse est, vt is qui nobis causam adiudicaturus sit, aut inclinatione voluntatis propendeat in nos, aut defensionis argumentis adducatur, aut animi permotione cogatur.

Si multo maiore & grauiore ex parte bona propendent. Cicero 5. Tusculan.

Propendens, propendentis, Participium {[illegible]} Demissus. Colum. lib 7. cap. 12, Probatur quadratus potius quam longus aut breuis, capite tam magno, vt corporis videatur pars maxima, deiectis, aut propendentibus auribus De cane villatico.

Propendulus, pen corr. Adiectiuum, vt Propenduli crines, apud Apuleium lib 1 Floridorum

Propensus {[illegible]} Aliud participium, siue Nomen ex participio: Vehementer inclinatus. Plaut Bacchid. 9,

Sed antè quàm illa vnquam meis opulentiis

Ramenta fiat grauior aut propensior,

Mori me malim.

Propensa munera, Id est multa & magna. Plaut. Truc. 1.

Hortandus, cui sua sponte propensus opponitur. Cic. 5. de Finibus, Sed vtrum hortandus nobis es, Luci, inquit, an etiam tua sponte propensus es?

Ad turpem causam propensior. Cic. Attic. lib. 7.

Ad discendum Cic. 3 de Finib.

Ad ignoscendum. Cic. 2. de Inuent.

Ad lenitatem. Cic. pro Murena.

Ad similitudinem veritatis Cic. 3. de Nat. deor.

Ad voluptatem. Cic. 1. Offic. Quinetiā siquis est paulo ad voluptates propensior.

In aliquid propensior. Quintil. lib. 4 cap. 1.

In alteram partem Cic. ad Attic. lib. 8, Multitudo & infimus quisque propensus in alteram partem.

Animus propensus ad salutem alicuius. Cic. Figulo, lib. 4 13.

Vt aliud alium ad aliquem morbum procliuior, sic animus alius ad alia vitia propensior. Cic. 5 Tusc.

Propenso animo aliquid facere. Liu 7 bel. Maced.

Propensior benignitas esse debebit in calamitosos. Cic. 2. Offic.

Dei propensi ad vota Ouid. 1 Fast.

Disputatio ad veritatem. Cic. 1. de Diuinat.

Fauor Ouid. 3 de Ponto, eleg. 4.

Fauorem propensum petiit voce sollicita Ouid. 14 Metam.

Propensior voluntas in aliquem. Cic. 1 Offic. A quo expeditior & celerior remuneratio fore videtur, in eum ferè est voluntas nostra propensior.

Propensè, Aduerb. {[illegible]} Ex animo Lentulus ad Senatum, libro 12. 15, Vt hanc concordiam & conspirationem omnium ordinum ad defendendam libertatem, propensè non crederetis esse factam.

Propensio, Verbale {[illegible]} Animi inclinatio Cic. 4. de Finib Qui nulla in re nisi in virtute aut vitio propēsionem, ne minimi quidem momenti ad summum bonum adipiscendum esse diceret.

Propero, properas, pen. corr. {[illegible]} properâre, A prope fit, & significat Festinare, celeriter ire. Nam qui in aliquem properat, id agit vt illi propinquior sit. Terent. Andr. 1. 5,

. obstetricem accersō. P. propera.

Festinare & Properare, quid differant, Vide FESTINO, & Gellium lib 16 cap. 14.

Maturatā properare, Vide MATVRVS.

Pergere & properare Romam. Cic. Q. fratri, lib. 2. 3.

In campum. Cic. 2. de Orat.

In Cyprum. Terent. Adelph 2. 4.

Atque inde veneris, remisque in patriam omni festinatione properaui. Cic. Cornificio, lib. 10 25.

Properare ad cantum. Brutus ad Attic. 16.

Ad metam vnam. Ouid. ad Liuiam.

Sedem properamus ad vnam Ouid. 10 Metam.

Dudum properare. Plaut. Amph. 8,

. eum quid ille reueritur,

Qui dudum properare se aiebat.

Propera ocyus Plaut Cistel 8.

Quo properas? Plaut Asin. 12.

Retractare & Properare, contraria Cic. 2. Tusc.

¶ Properare, cum infinitiuo. Virg 7 Æneidos,

. quem regia coniux,

Adiungi generum miro properabat amore.

Properabat adire Ouid 4 Metam.

Sed odio ductus rem properauit deducere in iudicium. Cic. Attic. libro 1. 11.

Propera ire in vrbem. Plaut. Rud. 2 6.

Properare hominem inuenire. Terent. Phorm. 5 6.

Properare proficisci. Cæsar 2 bel. Ciuil.

Properare propero domum. Plaut. Aulul. 7.
Properare venire ad aliquem. Cic. in Somnio Scip.
¶Properare aliquid, pro Festinanter aliquid agere vel dicere. Frequens enim est huius verbi vsus in voce agente. Virgilius 1. Georgicorum,
Multa forent, quæ mox cælo properanda sereno,
Maturare datur.
Deditionem properare. Tacit. lib. 1.
Iter. Tacit. lib. 1.
Laborem Propert. lib. 3 eleg. 21.
Mortem. Tacit lib. 2.
Mortem per vulnera. Virg. 9. Æneid.
Quidquid agis, properat omnis. Plaut. Pœnul. 7. Id est omnia properanter agit.
Pecuniam indigno hæredi properare, pro Rapaciter colligere. Horat 3. Carm ode 24.
Hoc opus, hoc studium parui properemus, & ampli. Horat. 1. epist. ad Iul. Florum.
¶Properantur, passiuè. Plin. in Paneg. At quàm magnificus in publicum es hinc porticus, tùc delubra occulta celeritate properantur.
Lanx cui properabantur? Id est citò parabantur. Horat. Epod. 12.
Amores teneri properentur. Ouid 3 Amor eleg 1.
Properans, penult. corr. properantis, Participium {[illegible]} Terentius Eunuch. 2. 5,
Non temerè est, & properans venit.
At ille properans festinánsque. Cic. 9 Philip.
Ad alia properans. Cic. pro Cluentio, Longum est mihi dicere præteritum ad alia properanti.
Properantes hæc scripsimus. Cic Attico lib. 4.
¶Properantes aquæ, Rapide & concitatè fluentes. Plin. lib. 5. cap. 9.
Properantis aquæ per amœnos ambitus agros. Horat. in Arte.
Bellum properans Lucan lib 1.
Via operi cunctæ dextra properante sorores
Sufficiunt. Lucan. lib. 3.
Falce properanti dolatus acerno stipes. Propert. lib. 4. eleg. 4.
Gradum properantem siste Senec. Herc. fur. 9.
Legere aliquid lingua properante. Ouid 3. de Ponto, eleg. 5.
Oculus properans. Ouid 3 Trist eleg 3.
Pede properante adire locum aliquem. Catul de Berecyn. 58.
Remis properantibus æquora impellere. Ouid 3 Metam.
Properandus, Participium {[illegible]} Virg 1. Georgicorum,
Multa forent quæ mox cælo properanda sereno. Hoc est properanter agenda.
Fuga properanda. Valer. 4. Argon.
Veneris non est properanda voluptas. Ouid. 2. de Arte.
Properatus, penultima prod. {[illegible]} Aliud participium. Ouidius 5. Metamorphoseos,
Vsqueadeo est properatus amor,
Accusatio properata. Tacit. lib 4.
Carmina. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.
Fata retexere. Ouid. 10 Metam.
Gloria rerum. Ouid. 15 Metam.
Gressu properato mœnia repetere. Silius lib. 3.
Mors. Ouid 3. Trist. eleg. 3.
Opus properatum breui tempore. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 11.
Oscula congerimus properata sine ordine raptim. Ouid. epist. 17.
Stylus. Quintil lib. 10 cap 3.
Tela agrestia ad subitum vsum. Tacit. lib. 2.
Voluptas Ouid. 1. Amor. eleg 4.
Vox Ouid 3 Metam.
Properatio, Verbale {[illegible]} Cic. ad Tiron libro 16. 27, Nam quæ paterna frater perscripserat, verecundia videlicet & properatione.
Properantia, properantiæ {[illegible]} Festinatio. Salustius in Iugurtha, Neque ea tanta properátia tam facile tractum bellum, socordia magis quàm dolo crederent.
Properato, penultima producta, Aduerbium {[illegible]} Tacitus libro 13, Neque nimis properatò Narcissus Claudij libertus ad mortem agitur.
Properatò opus est, pro Properare. Cic. pro Milone, Primum erat nihil cur properatò opus esset.
Properatim, penultima prod. {[illegible]} Aliud aduerbium. Celeriter. Cæcilius,
Properatim in tenebris istuc confectum est opus. Nonius. Meminit & Gell. lib. 12 cap 15.
Properiter, pen corr. {[illegible]} Idem. Catullus,
Animalia miserula properiter abit. Nonius.
Properanter {[illegible]} Idem. Accius,
Remísque nixi properanter nauim in fugam vertunt.
Vsque adeò properanter. Lucret. lib. 5.
Properus, pen corr. Adiectiuum {[illegible]} Idem quod Celer, festinus. Festus, Properus antiquos dixisse pro celer, testimonio est qualitatis aduerbium, quod est propere & properam, pro celeri ac strenua, testimonio est Cato, quum ait in libro de re Militari: Tertia è castris eductio celeris, properáque est. Festus.
Iræ properus. Tacit. lib. 11.
Oblatæ occasionis propera. Tacit. lib. 12. De Agrippina.
Pergit properus Tacit. lib. 5.
Cursus properus Ouid. epist. 16.
Gressus propers. Valer 4. Argon.
Pede propero sequuntur ducem. Catul. de Berecynth. 58.
Properam video ancillam venientem. Plaut.
Properè, pen. corr. {[illegible]} Aduerb. Terent. Heaut. 2. 3,
-abi dum tu Dromo illis obuiam
Properè: quid stas?
Subitò, Properè. Plaut. Amphit. 17,
Vt subitò, vt properè, vt tonuit validè!
Properè celeriter. Plaut. Rud. 40,
Eloquere properè celeriter.
Properè currere. Terent. Hecyr 5. 3.
Properè exequi præcepta alicuius. Virg. 6. Æneid.
Impertire properè aliquem malo. Terent. Adelph. 3. 2.
Speculatores properè missi. Liu. lib. 4. bell Punic.
Cumas se properè recepit. Liu 3. bell. Punic.
Sequere properè me ad macellum strenuè. Plaut. Aulul. 7.
PROPERTIVS {[illegible]} elegiarum poeta ex Meuania oppido oriundus: quod in Vmbria est, vt ipse author copiosè testatur. Sunt qui scribat eius patrem Equestri dignitate ornatum, ac Triumuirali potestate fuisse. Illud omnino constat, hunc Propertium magna ex parte amissis bonis Romam se recepisse, quum patrem suum in tenera adhuc ætate amisisset: quod illis versibus apparet,
Aspice me, cui parua domus fortuna relicta est:
Nullus & antiquo Marte triumphus aui. Ex Crinito.
Blandus. Ouid 2 Trist.
Tener. Ouid. 3. de Arte.
Propes, propedis, Punis est, vt ait Isidorus, quo pes, id est imum veli tenditur: Profértque Turpilij testimonium,
Quasi quum ventus fert nauem in mare secundus,
Si quis propedem misit in veli sinistrum.
Propetrare, mandare quod perficiatur: nam impetrare est exorare: & perpetrare, perficere. Paulus, apud Festum.
Propexus, Vide PROPECTO.
Prophanus, Vide PROFANVS.
Propheta, prophetæ, vel Prophetes, prophetæ, pen. prod. mascul. gen. {[illegible]} Qui futura prædicit, à [illegible], prædico. Veteres (vt ait Festus) antistites fanorum, oraculorúmque interpretes, prophetas dicebant. Propheta in sacris literis appellatur videns.
Prophetis, prophetidis: & Prophetissa, prophetissæ {[illegible]} Quæ futura prædicit.
Prophetia, prophetiæ, pen prod. {[illegible]} Inspiratio vel reuelatio diuina, rerum euentus immutabili veritate denuntians.
Propheto, prophetas {[illegible]} prophetâre, Prædicere.
PROPHTHASIA, oppidum in Drape Indiæ regione, nó procul à Persis Strabo lib 11.
Propilo, propilas, propilare, Acuere. Vnde Propilatum, acuminatum, & quasi ad pilæ formam factum. Sipontinus.
Propingo, propingis, propingere. Lucret. lib. 4,
Quæ penetrata queunt sensum propingere acerbum. Id est impellere, vrgere, versare, impingere.
Propino, propinas, pen. prod. {[illegible]} propinâre, Propriè est prægustato leuiter vino poculum alteri offerre. Quæ consuetudo inde initium habuit: quod principes Græciæ solenni die, quem Philotesiam vocant, miscere aureis atque argenteis poculis vina solebant, quæ è manu gestantium sumentes, ori parumper admouebant, deinde alteri quem vellent, offerebant, ingens hoc argumentum beneuolentiæ existimantes. Hoc verò, [illegible] siue propinare, quod significat præbibere dicebatur. Hinc ergo factum est, vt [illegible], siue propinare, sit cibum potúmque extraordinarium voluptatis gratia cum amicis sumere, & quod vulgò dicitur [illegible]: quod etiam coronati facere solebant, prægustantes, vt diximus, & sibi inuicem pocula præbentes. Quin etiam in absentium memoriam idem factitantes: Socrates apud Platonem, Hoc poculum Critiæ propino. Martialis libro 5. 119.
Si tristi domicœnio laboras,
Torani potes esurire mecum.
Non deerunt tibi, si soles [illegible],
Viles cappadocæ, grauésque porri. Hæc Sipontinus. Cic. 1. Tusc.
Quo fonte reddito arridens, Propino, inquit, hoc pulchro Critiæ, qui in eum fuerat teterrimus. Græci enim in conuiuiis solent nominare, cui poculum tradituri sint. Martial. lib. 6 44,
Nemo propinabit Calliodore tibi. Idem lib. 1. 64,
Cœnat, propinat, poscit, negat, innuit.
Multa propinare. Ouid. 1 de Arte.
¶Propinare, Porrigere simpliciter aliquando significat. Terentius Eunuch 5 9,
Hunc comedendum & deridendum vobis propino. Hoc est, hunc vobis do. Ab antiquorum consuetudine regum, qui phialas interdum compotoribus propinabant, quas illi auferebant. Suidas, [illegible]. Quiddam etiam apud Demosthenem & Athenæum reperire licet.
Salutem propinare. Plaut. Stich. 8.
Demosthenes eos qui patriam produnt, [illegible], hoc est propinare hostibus dicebat.
Propinator, pen prod. Verb. {[illegible]} Ouid. 1. de Arte,
Inde propinator nimirum multa propinet.
Propinatio, Aliud verbale {[illegible]} Seneca epist 94, Quum penes te palma fuerit, & propinationes tuas strati & vacuitates recusauerint, tamen à dolio vinceris. Gellius lib. 10. cap. 17, Est enim persona quæ hoc apud Laberium dicit, diuitis auari & parci, sumptum plurimum, [illegible], & propinationem adulescentis filij deplorantis. Hic comessationem significare videtur. Apud Senecam verò libro 2. de Beneficiis, capite 21, pro ipso actu porrigendi poculum accipitur, Ego ab eo beneficium accipiam, à quo propinationem accepturus non sim?
Propinquus, Adiectiuum {[illegible]} Qui prope est. Terent. Heaut. 1. 1,
Quod ego in propinqua parte amicitiæ puto.
Clamor propinquus. Silius lib 13.
Exilium propinquius orare. Ouid. 4. Trist. eleg 4.
Mors. Cic. 1 de Diuinat.
Motus, qui finitimi sunt & propinqui his. Cic. 2. de Orat.

Prædium. Cic pro Roscio Amer.
Prouinciæ propinquæ & finitimæ Cic. 11. Philip.
Spes propinqui reditus. Cic. Attico, lib 9.
Regio. Ouid. 3. Trist. eleg 12.
Rus propinquum Terent. 5. 6.
Ex meo propinquo rure hoc capio commodi.
Signa. Ouid 2. Fast.
Spem alicuius rei propinquam facere. Liu. 8. bel. Pun.
Verbis propinquis abuti. Cic. in Orat.
Vespera. Tacit. lib 15.
¶In propinquo sunt castra. Liu. 4 bel. Pun.
In propinquo certamen erat, Vide IN præpositionem.
¶Propinquus {[illegible]} Affinis. Cic. de Amic. Itaque ciues potiores sunt quàm peregrini, & propinqui quàm alieni.
Consanguinitate propinquus. Virg. 2. Æneid.
Propinquus & necessarius. Cic. pro Mur. Virgo Vestalis huius propinqua & necessaria.
Longinqui & Propinqui, contraria. Cic. pro Mil. Etsi æquabiliter in rempublicam, in priuatos, in longinquos, in propinquos, in alienos, in suos irruebat.
Arctior verò colligatio est societas propinquorum. Cic. 1. Offic.
Chari propinqui. Horat. 1. Serm. satyr. 11.
Propinqui cognatique optimè conuenientes. Cic. pro Rosc. Amer.
Tutela abeat ad sanos propinquos Horat. 2 Serm satyr. 3.

Propinquitas, pen. corr. propinquitatis, fœm. gen. Coniunctio, vicinitas. Cic. 3. Offic. Nimis enim imminebat propter propinquitatem Ægina Piræeo. Liu. 8. bell. Maced. Ipse (iã enim medium Autumni erat) locis gelidis propinquitate Tauri montis excedere properans, &c.
Propinquitas loci, & Longinquitas, contraria. Cic 1. de Inuent.
¶Propinquitas {[illegible]} Affinitas. Cic. de Amic. Vt bonos boni diligant, adsciscantq; sibi quasi propinquitate coniunctos atque natura.
Propinquitas, & affinitas. Cæsar 2 bel. Gal.
Municipium propinquitate penè finitimum. Cic 3. Philip.
Si pietate propinquitas colitur: qui affinem prodit, impius sit necesse est. Cic pro Quintio.
Qui est cum illo maximis vinculis & propinquitatis & affinitatis coniunctus. Cic pro Plancio.

Propinquè, Aduerbium {[illegible]} Plaut. Truc. 11,
Atat eccam adest propinquè: credo audiisse hæc me loqui.

Propinquo, propinquas {[illegible]} propinquare, Vicinum & proximum fieri, aut prope accedere. Virg. 2. Æneidos,
heu fuge nate propinquant.
Foribus propinquare Virg. 5. Æneid.
Scopulo. Virg. 5 Æneid.
Acies legionum propinquat, Vide ACIES.
Supplicium propinquat. Stat. 5. Thebaid.
Animis propinquare alicui. Stat. 10. Thebaid.

Propior, Vide PROPE.

Propitius, Adiectiuum {[illegible]} Placidum, fauens, A prope, & ito, itas, vt quidam aiunt: nam qui fauent, prope nos ire consueuerunt, vt ait Sipontinus. Vel dicitur propitius, prorsus pius: aut porrò, id est valde pius authore Nonio. Terent. Adelph. 1. 1,
Vbi si cesses, euenire ea satius est,
Quæ in te vxor dicit, & quæ in animo cogitat
Irata, quàm illa quæ parentes propitij. Cic. 1. de Nat. deorum, Quid enim dicã, propitios sis? esse enim propitius potest nemini, quoniam, vt dicitis, omnis in imbecillitate est & gratia & charitas.
Iratus & Propitius, cõtraria. Cic pro Cælio, Huic homini ego fortassè, & pauci deos propitios, plerique autem iratos putabunt.
Dei propitij, sed lenti. Senec Agamemn 6.
Fortuna propitia, cui opponitur Infesta. Cic. in epist. ad Octau.
Tam propitiã reddam, quàm nunc propitia est Iuno Ioui. Plaut. Merc. 22.

Propitio, propitias {[illegible]} propitiare: & Propitior, propitiaris, propitiari, Propitium reddere, placare. Plaut. Pœn. 4,
Quò te agis? AD. egòne? in Veneris. AG.
Quid eò? AD. vt Venerem propitiem.
Propitiare aliquid, pro Conciliare, seu dare. Curtius lib. 4.
Propitiare solicitudinem animi. Plin. lib. 28 cap. 2.

Propitiabilis, & hoc propitiabile, pen. corr. {[illegible]} Quod est ad propitiandum aptum. Ennius capedunculi. Huic est animus propitiabilis. Nonius.

Propitiatorium, propitiatorij {[illegible]} Locus in quo placari solet Deus. Est & tabula quædam in Exodo, posita super arcam.

Propius, Vide PROPE.
Propius sobrino mihi est, cõsobrini mei filius, & consobrinæ meæ filia, & patris mei consobrinus & matris meæ consobrinus. Festus.

Proplastice, proplastices, pen. corr. {[illegible]} Ars faciendi typos, id est formas, quibus, formandis figulinis operibus figuli vtuntur. Vide Plinium lib. 35. cap 12.
Proplastice, Ipsa forma, quam ad formanda alia opera adhibent. Plin. lib. 35. cap. 12, Archesilai proplasticen pluris vænire solitã constat artificibus ipsis, quàm aliorum opera. Castigata exemplaria habent proplasmata, vtique à proplasma, proplasmatis.

Propnigeon {[illegible]} Os patens furni, præfurnium. Plin. epist. 41. lib. 2. ad Gallum, Adiacet vnctorium hypocauston, adiacet propnigeon balinei: mox duæ cellæ magis elegantes quàm sumptuosæ. Alij legunt propnigeon. [illegible] caminum significat, & furnum siue fornacem.

PROPOETIDES, penult. corr. {[illegible]} Filiæ Amathunthæ aspernatæ Venerem, primis vulgauêre corpora, ob eiusdem deæ iram: quia verò pudore indurauerant, nouissimè in lapidem sunt transfiguratæ, vt inquit Lactantius. Ouid. quoque lib. 10 Metam. fabulam pulchrè describit.
Sunt tamen obscœnæ Venerem Propœtides ausæ, &c.

Propola, propolæ, pen. prod. masc. gen. {[illegible]} Negotiator, qui merces præemit minoris, vt postea pluris vendat. [illegible] enim ante, [illegible] vendo. Plaut. Aulul. 19,
Propolæ, linteones, calceolarij. Cic. in Pison Pistor domi nullus, nulla cella, panis & vinum à propola, atque decupa. Vide supra PROPALA.

Propolis, huius propolis, pen. corr. fœm gen. {[illegible]} Quasi Suburbanum. Dicitur quod apes ante alueum faciunt, maximè æstate. Varro 3. de Re rustic. cap. 16. Plin lib 11. cap 7, Ceræ initium plerunque è mitiore gummi. Propolis crassioris iam materiæ additis floribus, nondum tamen cera, sed fauorum stabilimentum, quo omnes frigoris aut iniuriæ aditus obstruuntur, odore & ipsa etiamnum graui, vt qua plerique pro galbano vtantur.

Propoma, pen. corr. propomatis, neut. gen. Propinatio. Apud medicos veteres potio est mellita, ex vino & melle despumato, ita vt 10 vini sextarios quatuor, vnus mellis adderetur, atque sic mistura fiebat citra cocturam, quæ tamen sufficienti tempore insolabatur. Huiusmodi ferè est, qui vulgò syrupus nominatur. Palladius in Februario, capite 32, Vt propomata sponte nascantur. Cælius lib. 7. cap 26, Sunt & propomata, velut antecedẽtia pocula, vt sint bibendi procœmia. Est apud Palladium caput libro tertio, quo pacto sponte nascantur propomata, id est vina condita, cuius est modi rosatum & violatum. Idem libro 21 cap 7, Procœmium cœnæ legimus apud Athenæum: quo nomine intelligi videntur, quæ inferuntur primùm. Ipsum id indicat ferè propoma quoque.

Propono, proponis, pen. prod. proposui, propositum, pen. corr. propónere {[illegible]} Extra ponere, siue palàm ostendere dictum aut factum. Plinius libro 35. capite 10, Idem perfecta opera proponebat in pergula transeuntibus.
Quod dicturus sis, proponere. Cic. in Orat.
Digredi ab eo quod proposueris. Cic. 2. de Orat.
Proponi oportet quid afferas, & id quare ita sit, ostendere. Cicero 2. de Orat.
Et quum huius vobis adolescentiam proposueritis, constituite vobis ante oculos huius etiam miseri senectutem. Cic. pro Cælio.
Animo proponere. Liu. 10 bel. Pun. Quum tuas vires, tum vim fortunæ Martémque belli communem propone animo.
Animo suo multa ferenda. Ouid. 2. de Arte.
Quæ aliis tute præcipere soles, ea tute tibi subijce, atque apud animum tuum propone. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5.
Animis proponere. Liu. 1. bell. Maced.
Argentum, Id est explicare & proferre. Cic. 1. de Orat. Et tanquam in aliquam locupletem ac refertam domum venerim, non explicata veste, neque proposito argento, neque tabulis & signis propalam collocatis, &c.
Auctionem. Quintil. lib 6. cap. 4.
Bona ciuium sibi ad prædam. Cic 4. Philip.
Causam belli gerendi sibi Cic. 13. Philip.
Conditionem alicui. Cæsar 8 bell. Gall.
Locus vbi edicta proponuntur. Cic Attic. lib. 2.
Edicendum. Cic. pro Mur.
Exemplar sibi. Cic. de Vniuers. Quocirca si is qui aliquod munus efficere molitur, eam speciem quæ semper eadem est, intuebitur, atque eam sibi proponet exẽplar, præclarum opus efficiat necesse est.
Exemplum propositum Quintil. lib. 10 cap. 1.
In exemplum aliquid. Quintil lib 7 cap. 2.
Exercitationem aliquam sibi. Cic. 1. de Orat.
Proposueram illud mihi extremum. Cic. pro Lege Manilia.
Finem sibi. Cic. 2. Tusc.
Quæcunque mihi fortuna proponetur, subeatur. Cic. 4 in Catil.
Proponere edicto fraudem alicuius rei, aut periculum. Cicero 3. Verrin.
Hoc igitur tibi propone, amplitudinem animi, & quasi quandam exaggerationem quàm altissimam animi, qui maximè eminet in contemnendis & despiciendis doloribus, vnam esse omnium rem pulcherrimam. Cic. 2. Tusc.
Honorem geminum pugnæ. Virg 5. Æneid.
Aliquem sibi ad imitandum. Cic. 2. de Orat.
Impunitatem. Cic. 2. de Finib.
Iudices. Cic. 4. Verr.
Legem in publicum. Cic. 2. de Lege agraria.
Legum leges voce proponam. Idem 2. de Legib.
Libellos de aliquo in celeberrimis locis. Cic. pro Quintio.
Magna sibi. Cic. 1. Offic.
Memoriam atque imaginem alterius sibi. Cic. de Amic.
Mercedem alicui. Cic. Q. fratr. lib. 3. 17.
Proposuit sua in illos merita. Cæsar 7. bel Gall.
Minas proponere, Minari. Cic. Attic. lib. 2.
Mortem. Cic. pro Plancio.
Mortem omnibus natura proposuit. Cic. 4. Philip.
Mortem acerbam. Cic. 7. Verr.
Ante oculos. Cic. 2 de Nat. deor.
Ora alicuius oculis. Cic. pro Statio.
Ad versus Ennij se exercere, aut Gracchi orationem sibi proponere. Cic. 1. de Orat.
Periculum ante oculos. Cic. pro Cluentio.
Pœnam Cic. 1. de Finib.
Pœnam amori. Catull. ad Iuuentium, epigr. 94.
Præmium. Cæsar 1. bel. Ciuil.
In publico epistolam. Cic Attic. lib 8.
Sed mihi in causa facili atque explicata perdifficilis Iudices, & lubrica defensionis ratio proponitur. Cic pro Plancio.
Propone tibi duos reges, idque animo contemplare, quod oculis non potes. Cic pro Deiot.
Rem in medio. Cic. 3. Verr.
Sententiam alicuius. Plin. lib. 18. cap. 20.

Signum

Signum pugnæ. Liu 7 bell. Pun.

Spem proponere Cæs 3. bel. Ciuil. Quibus quotidie melius succedere tempus, maiorémque spem maturitate frumentorum proponi videbant. Cic. 4. Verr.

Ad timorem aliquid alicui. Cic. Cælio, lib 8.15.

Vænale aliquid. Cic. 4. Verr.

Proponere vexillum. Cæsar 2 de bell. Gall. Cæsari omnia vno tempore erant agenda, vexillum proponendum, quod erat insigne quum ad arma curri oporteret, signum tuba dandum. Vexillum imperatores habebant prope se in tabernaculo: itaque quum prælium erat committendum, proponebatur tollebatúrque vexillum.

Voluntatem alicuius alteri. Cæsar 1. bell. Ciuil.

Qui leges scribunt, vtilitatem Reipub. sibi proponere debent. Cic. 2. de Inuent.

¶Proponere, Promulgare. Sueton. in Caligula, cap. 41, Tandem flagitante Pop. Rom. proposuit quidem legem, sed & minutissimis literis, & angustissimo loco, vt ne cui describere liceret.

¶Propositum est mihi. Cic. de Clar. Orat. Laudare igitur eloquentiam, & quanta vis sit eius expromere, quantámque iis qui sint eam consecuti, dignitatem afferat, neque propositum nobis est hoc loco, neque necessarium.

Nobis propositum est, naturas rerum manifestas indicare, nõ causas iudicare dubias. Plin. lib. 11. cap. 3.

Omni huic sermoni propositum est, vt laborem meum perspicias. Cic. de Claris Orat.

¶Tametsi hoc minimè latet, quod ita promptum & propositum est, vt, &c. Cic pro Rosc. Amer.

Propositus, pen. corr. Participium { [illegible] } Cic. ad Titium, lib 5.16, In animo habere debemus, homines nos vt esse meminerimus ea lege natos, vt omnibus telis fortunæ proposita sit vita nostra. Id est exposita.

Propositus, E apositus, explicatus & prolatus. Cic 5 Verr. Sed est hic ordo quasi propositus & editus in altum, vt ab omnibus ventis inuidiæ circunflari posse videatur. Budæus.

Causa alicuius perditis ciuibus proposita ad inuidiam. Cic. pro Domo sua.

Exemplum propositum ad imitandum Cic. pro Murena.

Peruenire ad exitum sibi propositum. Cic. 12. Philip.

Quidam propositis malorum & bonorum finibus, officium omne peruertunt. Cic. 1. Offic.

Aut fuga turpis, aut gloriosa mors proposita. Cic. 2 de Finib.

Gloria Scipioni proposita. Cic. 2. de Finib.

Gratia, gratulatio proposita est omnis in impudenti mendacio. Cic. pro Flacco.

Iniuriis ab aliquo propositis resistere. Cic. Lent. lib. 1.5.

Iter propositum peragere. Horat. 2. Serm. saty. 6.

Ex itinere proposito & iam constituto reuerti. Cic. 1. de Diuin.

Laqueos legum & conditionum sibi propositos esse oportere putandum. Cic. pro Cluentio.

Officium propositum. Propert. lib. 1. eleg. 19.

Opus propositum perficere. Ouid. 1 de Remed amor.

Neque mihi in omni vita res tam erit vlla proposita, quàm vt quotidie vehementius te de me optimè meritum esse, lætère. Cic. Lentulo, lib. 19.

Quem de suscepte causa propositáque sententia nulla vis, nullum periculum posset depellere. Cic pro Ligario.

Serui, qui libertatis spem propositam non habent. Cic. pro C Rab.

Vita maximis præmiis proposita & pené addicta. Cicero pro Milone.

Propositum, propositi, pen. corr. { [illegible] } Quod mente statutum est, & quæ intentio hominis dicitur. Plinius, Hoc ei propositum erat, vel superare, vel cedere.

Academiæ consuetudo contra propositum disputãdi. Cic. de Fato.

Tenax propositi. Ouid. 10. Metam.

Reditus ad propositum. Cic. 3. de Orat.

Graue propositum Iuuen. Saty 10.

¶Aberro proposito, & à proposito, Id est longius digredior, & deflectu ab eo quò ire contendo. Cic. 1. Tusc.

Assequi propositum, Vide ASSEQVOR.

Auerti à proposito. Liu 2. ab Vrbe.

Conducit hoc proposito. Horat. in Arte.

Declinare à proposito Cic. in Orat.

Deerrare, Vide DEERRO.

Desistere. Ouid. 3. Amor. eleg 6.

Nulla re deterreri à proposito potest Brutus Ciceroni, 11.

Egredi à. Cic. de Clar. Orat.

Lumina propositi facta ministra tui. Ouid. epist. 20.

Proposito rapinæ aliquid facere. Plin. lib. 11. cap. 17, Quòd si defecerit alicuius aluei cibus, impetum in proximas faciunt rapinæ proposito.

Fugare à. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Non fuit hoc proposito, vt venderem. Id est hac voluntate. Vlpian. in l. Rogasti. D. Si cert. petat.

Habere propositum Labeo in l. Quum in plures. § locator. D. Locat. Locator horrei propositum habuit, se aurum, argentum, margaritam non recipere suo periculo.

Propositum habet ostendere. Varr. de Ling. Lat lib 8.

Maledictio nihil habet propositi præter contumeliam. Cicero pro Cælio.

Manere in proposito, Vide MANEO.

Permanere in. Cic. 1 Offic. Catoni quum incredibiliter tribuisset natura grauitatem, eámque ipse perpetua constantia roborauisset, sempérque in proposito permansisset: moriendum potius, quàm tyranni vultus aspiciendus erat.

Pertinet ad Quintil. lib. 9. cap. 1.

Premere propositum suum. Ouid. 2. Metam.

Redire ad. Cic 1. Tuscul.

Reuerti ad. Senec. de benefic. lib. 2. cap. 14.

In proposito Aphricanus in l. Stichus habet. D. De peculio leg. At in proposito, quia Stichus nil debeat, &c.

Superare aliquem proposito Quintil. lib. 2. cap. 5.

Propositio, propositionis { [illegible] } Verbale. Dicitur, inquit author ad Herenn. lib 2, per quam ostendimus summatim quid sit quod probare volumus. Cic 3. de Orat Propositióque quid sis dicturus, & ab eo quod est dictum, seiunctio, & reditus ad propositum.

Cum animi ampla quadam & splendida propositione. Cicero 2. de Inuent.

Confessa propositio Quintil. lib. 5. cap. 14.

Dura Quintil. lib. 4. cap. 5.

Nuda Quintil. lib. 4 cap 4.

Vitæ propositio & cogitatio. Cic. 3 Tusc.

PROPONTIS, Propontidis, pen corr. fœm gen. vulgò *Le canal de Constantinople.* { [illegible] } Æquor patens & diffusum. Dicitur Propontis, quasi ante Pontum. Hæc angustiis Bosphori Thracij cum Euxino Ponto coniungitur. Nam Geographi primas angustias maris se coarctantis, Hellespontum vocant. Inde expatiatur æquor: quæ laxitas, Propontis appellatur. Vbi iterum in arctum coit, & stringitur, illæ angustiæ, Bosphorus Thracius nuncupatur. Vbi iterum effunditur, Pontus Euxinus: qui curuatur in figuram Scythici arcus, committitur ostio Mæotidis paludis: idque ostium, Cimmerius Bosphorus appellatur.

Vadæ Propontidis. Ouid 3 Trist. eleg. 12.

Læua Propontidis, Id est sinistra pars. Ouid. 5. Fast.

Longa Propontis. Ouid 4 de Ponto, eleg 9.

Propontiacus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Ouid. 1. Trist. eleg. 9,

Hincque Propontiacis hærentem Cyzicon oris.

Aqua Propontiaca. Propert lib. 3 eleg. 22.

Proporro { [illegible] } Vlterius, præterea Lucret. lib. 1,

Et sibi proporro quæ sint primordia quæ rant.

Proporro lacessere. Lucretius,

Ipsáque proporro paulo maiora lacessunt. Turnebus, Proporro vsurpatur à Latinis, vt Græci solent congeminare [illegible].

Proportio, proportionis, fœm gen. { [illegible] } Est duarum rerum, quatenus ad quantitatem pertinet, inuicem facta comparatio. Cic. pro Flacco, Qui quum omnes Asiæ ciuitates proportione in prouincias descripsisset. Idem 6 Verr. Vt hoc liceret suspicari, fuisse aliquando apud Siculos peræqua proportione cætera. Sic de Vniuersitate, 17.

Proportionem reddere. Varr. de Ling. Latin. lib. 7.

Propositio, Vide PROPONO.

Proprætor, Proprætoris { [illegible] } Qui cum authoritate Prætoria aliquò mittitur: non autem qui pro Prætore prouinciam tenet. Cic de Prouinc Consul Res in Sardinia cum mastrucatis latrunculis, à Proprætore vna cohorte auxiliaria gesta.

Proprius. Adiect. { [illegible] } Quod peculiare est vniuscuiusque. A prope sit. hoc enim maximè prope est, quod proprium est. Virgil. 9. Æneidos,

Hunc mihi da propriũ virgo sata nocte laborem. Terent. Phor. 5.5. Curani propria ea vt potiretur.

Vt quum ademerit nobis omnia quæ nostra erant propria, ne lucem quoque hanc, quæ communis est, eripere cupiat. Cicero pro Roscio Amer.

Certum & proprium: vt Rem aliquam suo certo ac proprio vocabulo nominare. Cic. pro Cæcin. Et 3. de Orat Ergo vtemur verbis quæ propria sunt & certa quasi vocabula rerum, penè vnà nata cum rebus ipsis.

Proprium & suum. Cic. 5 Tuscul Propriis & suis argumentis & admonitionibus tractanda quæque res est.

Proprium & Commune, contraria. Cic. de Senect. At id quidem non proprium senectutis est vitium, sed commune valetudinis.

Proprium & peculiare Plin. lib. 7. cap 25.

Quod autem meum erat proprium, vt alariis transpadanis vel negarem, id etiam populo sa remisisse scribit. Cic. Cæl. lib. 2.16.

Præcipuum & proprium. Cic. de Prouinc. Consul.

Amor proprius. Lucret. lib. 4.

Aliunde assumpto vti bono, non proprio, nec suo. Cic. 2 de Orat.

Consilium proprium afferre alicui. Horat. 1 Serm. saty. 4.

Consuetudo communis vel tua solius & propria. Lucceius Ciceroni, libro 5.14.

Crimen proprium Cic 3. Verr.

Proprius suus, tuus, meus. Paulus in l. Si seruo. D. De hæredibus instituendis Idem & in eo, qui propria sua data pecunia emptus est ab aliquo. Idem Paulus in l. Vt tantum. § 3. D. De seruo corrupto, Si seruus communis meus & tuus proprium meum seruum corruperit Sabinus ait, non posse agi cum socio: perinde ac si proprius meus seruus corrupisset conseruum.

Culpa mea propria. Cic. ad Terent. lib. 14.3.

Animæ propria natura atque vis est, moueri motu interiore & suo. Cic de Somn. Scip.

Exacti propriis negotiis. Horat 1. Serm. saty. 9.

Certa & propria nota. Cic. 4. Acad.

Proprium habere. Varr de Ling Latin. lib 9.

In propria pelle non quiescere Horat. 1 Serm. saty. 6.

Periculum proprium. Cic. Torquato, lib 6. 1.

Prædia propria tradere alicui, In proprietatem alterius. Cic. pro Rosc Amer.

Ritus proprius. Plin. lib. 10. cap. 58.

Tempus agendi fuit mihi magis proprium quàm cæteris. Cicero pro Sylla.

Translata & aliena verba, quibus opponuntur Propria & sua. Cic. 3 de Orat.

Vi propria nituntur. Virgil. 2. Georg.

¶Proprium est eius, per translationem, hoc est Illi adscribitur. Cic. pro Rosc. Amer.

Aper, aut seruus proprius domini. Tryphoninus in l. vsufructuarium venari. D. De vsufruct. Pompon. in l. Vel inutilium. D. eodem titulo.

Propria est ea praeceptio Stoicorum. Cic 1. Offic.

Varietas est propria fortunae. Cic. 2. de Diu n.

¶Proprium Oratorum, Proprium epistolae. hoc est Quod maximè conuenit, & obseruari debet ab Oratore, & in epistola. Cic Qu. fratri, lib 1. 1, Illud quod epistolae proprium, vt is ad quem scribitur, de his rebus quas ignorat, certior fiat. Idem 3 de Orat.

Proprium propirium, id est valde proprium, vt Nouum nouicium dicimus, augere atque intendere volentes noui & proprij significationem Gell lib 6 cap 5

Animum iudicis impellere quocunque res postulat, hoc est vnum Oratoris maximè proprium Cic de Clar Orat.

Artis maxime proprium est creare & gignere. Cicero 2. de Natura deorum

Postremò quum hoc proprium sit animantium, vt aliquid appetant quod sit naturae accommodatum. Cic 1. de Nat. deor.

¶Proprius, cum genitiuo Cic 3 Philip Aut libertatem propriam Romani generis, & nominis recuperemus, aut mortem seruituti anteponamus.

Cum datiuo. Quintil. lib. 1, Propria est nobis mentis agitatio, atque solertia, vnde origo animi caelestis creditur.

¶Proprium, Perpetuum. Terent. Andr. 4 3,

Nihilne esse proprium cuiquam? dij vestram fidem! Vbi Donatus, Omne quod habemus, aut mutuum est, aut proprium. Ergo propriũ, perpetuum. Virg 6 Aeneidos,

propria haec si dona fuissent. Terent. And 5 5,

Ego vitam deorum propterea sempiternam esse arbitror,
Quòd voluptates eorum propriae sunt.

Propriam dicare. Id est perpetuam. Virg. 1. Aeneidos,
Connubio iungam stabili, propriámque dicabo. Seruius.

Proprium aliquid euenire cupiam. Plaut Mercat 7.
Homo me miserior nullus est aequè opinor, neque aduersa
Cui plura sint sempiterna satiu' est vt quicquid agere occepi,
Proprium nequit mihi euenire quod cupio?

Perenne & proprium. Cic. Post red in Senatu, Si illud de duobus Consulibus, quod antè in Republica non fuerat, perenne ac proprium manere potuisset.

Propriassit, proprium fecerit. Festus.

Proprietas, pen corr proprietatis { ἰδιότης, ἰδίωμα } Quod alicuius rei proprium est Plin lib. 13 cap. 1, Huius proprietas, vt ventiletur in coquendo donec desinat olere. Cic. 1. Acad. Singularum rerum singulas proprietates esse.

Proprietas terrae & caeli, pro Ingenio. Liu. lib. 8. bel. Maced.

Habere proprietatem. Plin. lib. 13. cap. 55, Proprietatẽ habet fructũ emittendi lanugine (pappum vocant) quod nulli alij arbori euenit.

¶Proprietas, pro Diffinitione. Cic. in Topic Proprietas sic in hominem ne solùm cadat atque etiam in belluas aegritudo.

Proprietarius, arij. Pomponius in l. Diuus Hadrianus. D. De vsu & habitat. Licet tam angustus est legatarius, cui domus vsus legatus est, vt non possit occupare totius domus vsum: tamen eis quae vacabunt, proprietarius non vtetur, quia licebit vsuario & alijs temporibus tota domo vti.

Propriè, Aduerbium { ἰδίως, ἰδίως, κυρίως } Cic. Paeto, lib. 9 15, Quod me amas, &c. est id quidem magnum, atque haud scio an maximum: tibi commune cum multis: quòd tu ipse tam amandus es, &c. id est, propriè tuum.

Promiscuè & Propriè, contraria. Cic. 2. de Lege agrar.

Propriè & Publicè, contraria. Cic pro Sextio, Neque Senatus publicè, neque vllus ordo propriè, neque suis decretis Italia tota susceperat.

Propriè & Vniuersè, contraria Cic. ad Attic. lib. 5. epist. 2.

Communis persona, & Propriè singulis attributa, contraria. Cic. 1. Offic.

Propriè & verè honestum. Cic. de Offic.

Dicere propriè Cic. 2. de Orat. Quàm propriè de vnoquoque dixit. Idem 1. Philip. O hominem nequam! quid enim aliud dicam? magis propriè nihil possum dicere.

Et propriè, pro Et maximé. Cic. 1. Offic. A peregrino enim recessit, & propriè in eo qui arma contrà ferret, remansit.

Propritim, pen. prod Aduerbium { ἰδίᾳ } Lucret. lib. 1.
Quid? genus humanum propritim de quibus factum'st. Id est propriè Nonius Restituit Lambinus.

Propter { διά, ἕνεκα, ἕνεκα } Praepositio, accusatiuo casui seruit, & significat Alicuius causa. Terent. Phorm. 2. 1,
Qui saepe propter inuidiam adimunt diuiti.

Qui propter acumen occultissima perspicis. Lucceius Tullio, M. F. libro 5 14.

Propter tuum in me amorem. Cic. Lentulo, lib. 1. 3.

Indicere vestri bellum propter aquam. Horat. 1 Serm saty 5.

Eáque suspicio propter eam causam fuit, quòd, &c. Cic. de Claris Oratoribus

Habemus haec omnia: bonorum studium, propter nostram causam: volgi ac multitudinis, propter magnificentiam munerum. Cic. Curioni, lib. 2 5.

Tironem propter humanitatem & modestiã malo saluum, quàm propter vsum meum Cic Attic. lib. 7.

Propter reliquae aetatis infamiam poenas lege & iure persoluere. Cic. Ante quam iret in exilium.

Legibus non propter metum parêre Cic. in Parad.

Et se & propter se expeti Cic 2. de Finib.

Vnum illud dico, si propter partium studium potens erat Alphenus, potentissimus Naeuius. Cic pro Quintio.

Nam nec castra propter anni tempus facere possum. Cn. Magnus Domitio in Epist. ad Atticum, lib. 8.

¶Propter, pro Prope, iuxta, Aliquando aduerbium est sine casu. Terent. Adelph 4. 2, postea
Est ad hanc manum sacellum: ibi angiportum propter est.

Propter moribundus. Lucret. lib 3,
Inde alius conatur adempto surgere crure,
Quum digitos agitat propter moribundus humi pes.

Iungitur & accusatiuo saepissime in eadem significatione. Terent. Adelph 2. 1, Nimium istoc abisti, hic propter hunc assiste. Cic. de Clar. Orat. Propter Platonis statuam consedimus.

Propter aedem Saturni Tacit lib 1. Hoc est prope.

Propter aquam. Ouid 8. Metam.

Propter aedem Vulcani Cic 4. Verr.

Fluuius Eurotas qui propter Lacedaemonẽ fluit Cic. 1 de Inuent.

Duo filij propter patrem cubantes. Cic pro Rosc. Amer.

In pratulo propter Platonis statuã consedimus Cic. de Clar. Orat.

Stat propter fortem virum. Plaut. Mili 3 9.
-hic est, stat propter virum Fortem.

Propter quod Paulus in l. Qui in. D De adopt. Vxor mea illi matris loco non est, nec enim agnoscitur ei: propter quod nec ei cognatus fit.

Propter viam fit sacrificium, quod est proficiscendi gratia Herculi, aut Sanco, qui scilicet idem est deus Festus.

Propterea. Aduerbium { διὰ τοῦτο, τούτου ἕνεκα, διότι } Ob eam causam. Terent. Hecyr. 4. 4, Amarae mulieres sunt, non facilè haec ferunt: Propterea haec ira est.

Propterea quód. Terent. Andria, 1 1,
-feci è seruo vt esses libertus mihi
Propterea quód seruiebas liberaliter.

Quum essem otiosus in Tusculano, propterea quòd discipulos obuiam miseram, vt &c. Cic Paeto, lib 9. 18

Si notionem veri & falsi, propterea quòd ea non possunt internosci, nullam habemus Cic 4. Acad.

Propterea quia. Seruius Cic. lib. 4 5. Etsi genus hoc consolationis acerbum est propterea quia per quas, &c.

Propterea quia. Lucret. lib. 1.

Propterea vt. Cic pro Ligario, Atque haec propterea de me dixi, vt mihi Tubero, quum de se eadem dicerem, ignosceret.

Proptosis. procidentia oculorum, vbi cum inflammatione moti, sede sua procidunt. Galen in Medico,

Propudium. propudij { αἰσχύνη } A quo pudor & pudicitia procul sint, inquit Festus. Plautus Curcul. 4.
Iam huic voluptati hoc adiunctum odium est. P a. quid ais propudium? Budaeus, Propudium rem pudendam significat. Plin. lib 28. cap. 8, Hoc cinere pro propudia virorum: eiusdem aspersu foeminarum libidines inhiberi. Propudium pro obscoenitate posuit pudenda.

Propudianus porcus dictus est, vt ait Capito Ateius, qui in sacrificio gentis Claudiae, velut piamentum & exolutio omnis contractae religionis est. Festus

Propudiosus, penult. prod. Adiectiuum { αἰσχυντηλός } Idem. Plautus Truculent. 6,
Quia tibi insuaso infecisti propudiosa pallulam. Gell. lib. 5. cap. 7, Sed enim si imperet vxorem ducere infamem, propudiosam, criminosam.

Propugno, propugnas { ὑπερμαχέω } propugnâre. Aduersus pugnantes pugnare, siue pugnando resistere. Plin lib 12. cap. 19, Casia circa paludes propugnante vnguibus diro vespertilionum genere, aligerisque serpentibus, his commentis augentes rerum pretia.

Propugnare absentiam alicuius Sueton. in Caesare, cap 53, Qui sibi pepigissent propugnaturos absentiam suam.

Propugnare commoda patriae, pro Tueri & defendere aduersus hostium impetum Cic. 1 de Inuent. Qui verò ita se armat eloquentia, vt non oppugnare commoda patriae, verùm propugnare possit is mihi vir & suis & publicis rationibus vtilissimus. Vt non oppugnare commoda patriae, verùm propugnare possis, vetus codex legit. Pro his pugnare.

Propugnare pro. Cic pro Rabirio, Testor, me pro illorum fama, gloria, memoria, non secus ac pro patriis fanis, atque delubris propugnandum putare. Sic 1. Offic Propugnare pro aequitate.

Pro innocentibus propugnare, & Nocentes oppugnare, opposita. Cic Ante quàm iret in exil.

Propugnare pro suo partu. Cic. 5. Tuscul. Non pro suo partu ita propugnant, vt vulnera excipiant, nullos impetus, nullos ictus reformident?

Acerrimè propugnare pro salute alicuius Cic. Bruto, lib. 11. 26.

Amicus nugis propugnat. Horat 1. epist. 19.

Propugnatio, Verbale fœm. { ὑπερμαχία } Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7, Nam nostra propugnatio, ac defensio dignitatis tuae propter magnitudinem beneficij tui fortasse plusque officij maiorem authoritatem habere videatur. Et Licinio, lib. 5 8, Susceptque mihi perpetuam propugnationem pro omnibus ornamentis tuis.

Tamen aggrediar ad dicendum, ne mea propugnatio ei potissimum defuisse videatur Cic. pro Sextio.

Propugnator, pen. prod. { ὑπερμαχητής } Verbale masc. Caesar 7. bel. Gall. Nec ille prius est à propugnatoribus vacuus relictus locus.

Classis infirma propter dimissionem propugnatorum & remigum. Cic. 7. Verr.

Propugnator & defensor. Cic 6 Verr. Non est pudoris mei P. Scipione florentissimo adolescente viuo & incolumi, me propugnatorem monumentorum P. Scipionis, defensorémque profiteri.

Propugnator fortunarum, & defensor assiduus. Cic. Post reditum in Senatu.

Senatus propugnator. Cic. pro Milone.

Acerrimus propugnator communis libertatis. Cic. ad Brutum, 11.

Defensor

Defensor & quasi propugnator patrimonij sui. Cic. 1. de Orat.
Propugnator studiosissimus. Cic 4. Verr.

Propugnaculum, propugnaculi, penult. corr. { [illegible] } Locus munitus, vnde vehementer certari possit, & defendi procul. Virg. 4. Æneidos,
-& propugnacula bello
Tuta parant. Cic. pro Fonteio, Est in eadem prouincia Narbo Martius colonia nostrorum ciuium, specula Populi Rom. ac propugnaculum istis ipsis nationibus oppositum & obiectum.
Pontésque & propugnacula iungunt. Virgil. 9. Æneid.
Æquoris propugnacula Stat. 3. Sylu. 3.
Propugnacula murorum. Virg lib. 9. Æneid.
Propugnacula nauium. Horat. Epod. 1,
Ibis Liburnis inter alta nauium
Amice propugnacula.
Classis pulcherrima Siciliæ propugnaculum, præsidium prouinciæ. Cic. 5. Verr.
Propugnaculo esse alicui Cic. 7. Verr.
Propugnaculis imperij, sociorum fortunas, non sua tecta defendere. Cic. pro Lege Manilia.
Propugnaculum contra hostium impetus Cic 5. Verr.
Propugnaculum & præsidium Cic. ad Terentiam, lib. 14. 18.
Propugnaculum firmissimum. Liu lib. 4. bel. Maced.
Lex Ælia & Fusia, propugnacula, murique tranquillitatis. Cicero in Pisonem.

Propulso, Vide PROPELLO.

Propylæum, propylæi { [illegible] } Latinè vestibulum vel porticus ante domum. Cic lib 2. Offic. Phalereus Demetrius, qui Periclem principem Græciæ vituperat, quòd tantam pecuniam in præclara illa propylæa coniecerit. Plin. lib 35 cap 10, Protogenes quum Athenis celeberrimo loco Mineruæ delubro propylæon pingeret.

Proquæstor, Proquæstoris, masc g. { [illegible] } Qui Quæstoria authoritate accepta mittitur in aliquam regionem. Cic 4 Acad. Nec verò ineunte ætate solùm, sed & Proquæstor aliquot annos. Alius codex hic Quæstor legit. alius, pro Quæstore.
Quum Alexandriæ Proquæstor essem. Cic. 4. Acad.

Proquæstore, Vide AXCONSVLE.

Proquiritata, Promulgata: verbum ll. ta. tab. Sidon. Apollinar. lib. 8. epistola ad Nammatium: Per ipsum ferè tempus, vt decemuiralis ea lex quæ de præscriptione tricennij fuerat proquiritata. Quiritare, fidem populi Rom implorare.

Prora, proræ { [illegible] } Anterior pars nauis. Liu. 4. bel. Pun. Ferrea manus firmæ catenæ illigata, quum iniecta proræ esset, grauíque libramento plumbi recelleret ad solum: suspensa prora, nauim in puppim statuebat.
In nauigio, latera, carinæ, prora, puppis. Cic. 3. de Orat.
Ærata prora. Stat 5. Thebaid.
Rostrata. Plin. lib. 9 cap. 30.
¶Terris auertere proram. Virg. 3. Georg.
Proræ astitit Plaut. Merc. 4.
Contorsit læuas proram Palinurus ad vndas. Virg. 3 Æneid.
Detorquet proram ad vndas. Virg 5. Æneid.
Proræ erectæ. Cæs 3 bel Gall. Proræ admodum erectæ.
Obtorquet proram in vndas dextras. Stat. 5. Thebaid.
Obuertunt pelago proras. Virg 6 Æneid.
Illisa prora pependit. Virg 5. Æneid.
Perfringere proras Liu lib. 2. bell Pun. Quæ non aut perfregerant proras litore illisas, aut carinas fixerant vadis.
Æratæ steterant ad littora proræ. Virg. 9 Æneid.
Torquent proras ad littora. Virg 3 Æneid.
Vertere proras à litore. Lucan. lib 9.
¶Prora & puppis. Cic. lib Epist 16 24, scribens ad Tironem suum, parœmiam hanc refert his verbis, Mihi prora & puppis (vt Græcorum prouerbium est) fuit à me tui dimittendi, vt rationes meas explicares. Prora itaque & puppi summam consilij nostri significamus, propterea quòd à prora & puppi, tanquam à capite & calce pendeat tota nauis. Erasm. Adagium est, quo totum significatur.

Proreta, proretæ, pen. prod. { [illegible] } custus & gubernator in prora nauis. Plaut Rudente, 23,
Si tu proreta isti naui es, ego gubernator ero.

Proreus, duarum syllabarum vox, proprium nautæ apud Ouid. 3 Metam. Dicitur autem [illegible] Græcis qui & proreta, id est proræ gubernator, vt dictum est.

Prorepo, prorepis, pen prod prorepsi proreptum { [illegible] } prorépere, Vsita repere. Colum. lib. 3 cap 5, Vt mota æqualiter humus, nouelli seminis radicibus, quacunque in partem prorepserint, molliter cedat.
Quum prorepserunt primis animalia terris. Horat. 1. Serm saty 3.
Prorepere è cauis. Plin. lib. 8 cap. 39
Prorepere è tenero. Colum. cap. 10. lib. 3, Illæ fertiles ac firmæ, quia è tenero prorepunt, &c.
Prorepere in luxuriem dicuntur radices vitium, Prorependo luxuriari & diuagari. Colum. lib. 5 cap. 5.
Prorepentes oculi vitium Colum lib. 11 cap 2.

Proreta, & **Proreus**, disyllabum, Vide PRORA.

Proripio, proripis, penult. corr. proripui, proreptum { [illegible] } proripere, Latenter & furtim rapere. vt Proripere sese domo. Liu 9 bel. Pun. Virgilius eclog. 3,
Et quum clamarem, quò nunc se proripit ille?
Tityre coge pecus: tu post carecta latebas.
Vsquam proripere Horat 1. Serm saty. 1.
Proripere se ex ædibus. Plaut. Captiuis, 21,
Quò illum nunc hominem foras proripuisse se dicam ex ædibus?
Proripuit se domum ex curia. Salust.
Proripere sese è manibus alicuius. Liu. lib. 5 bell. Pun.
Proripere se repentè, vel subitò. Cic. de Arusp. resp. Attamen ignaui ille qui Consules essent, exsanguis atque exsultans se ex curia repentè proripuit, cum quibusdam fractis iam atque inanibus minis. Cæsar 1 bell. Ciuil.
Sese porta foras vniuersi proripiunt. Cæsar 2. bel. Ciuil.
Solio se proripit alto. Valer. 5. Argon.
Proripere sese ab vestibulo templi. Liu. 8. ab Vrbe.
Proripere se ex curia. Liu 3. ab Vrbe.
Proripere se in publicum Liu 8 ab Vrbe.
Proripere se in cœtus. Plin. lib. 8 cap. 46.
¶Proripere aliquem, Rapere. Cic. 7. Verr. Deinde iubet vndique hominem proripi, vehementissiméque verberari.
Cæterus proripere in cædem. Horat 1 Carm. ode 8.
¶Proripiet se libido ac proiiciet occultatione proposita. Cic. 2. de Finibus.

Prorito, proritas, pen. prod. { [illegible] } proritâre, Prouocare. Colum. lib. 10. Vt Pelusiaci proritet pocula zythi. Plin. lib. 26. cap. 8. ad finem, Anagallis cærulea procidentia sedis retro agit: ediuerso rubens proritat Id est extimulat & acuit. Colum lib 2 cap 10, Lini semen, nisi magnus est eius in ea regione quam colis prouentus, & pretium proritat, serendum non est. Id est allicit & inuitat.

Prorogo, prorogas, pen corr { [illegible] } prorogâre, Protrahere, prolongare. Cic. Appio, lib 3 10, Illud pugna & enitere, nequid nobis temporis prorogetur.
Per singulos annos aliquid. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Ætatem Plin. lib 15. cap. 23.
Æuum. Horat in Carm secul.
Bellum. Cic. 11. Philip.
Dies paucos propter inopiam ad soluendum, alicui prorogare. Cic. 2 Philip
Impetrant à Senatu vt dies sibi prorogaretur. Cic. 3 Verr.
Prorogat æternam ferias tibi Punica famam. Claud. 7. Paneg.
Famam nominis prorogare Plin. iunior epist. 196, Victurique nominis famam, supremis etiam titulis prorogare nituntur.
Horam recte viuendi Horat 1. epist 2.
Imperium prorogare, Noua rogatione in longinea tempora proferre. Cic ad Q fratrem, lib. 1 1, Quòd si tibi bellum aliquod magnum & periculosum administranti prorogatum imperium viderem, tremerem animo: quòd eodem tempore esse intelligerem, etiam fortunæ potestatem in nos prorogatam. Idem ad Attic. lib. 5 89, Ne pateretur quantum esset in ipso, prorogari nobis prouincias.
Moras. Plin. lib. 16. cap. 22.
Numerum annorum piaculo prorogauit. Cic. 3 Philip.
¶Prorogare nummos, De suo soluere. Vlp. l. 4 D. De manumissionibus, Proinde etsi ei nummos prorogauit emptor, quum ei pariauerit poterit ad libertatem peruenire. Dixerat autem Vlp. paulo antè, Proinde si ex aduentitio lucro, siue etiam amici beneficio, vel liberalitate, vel prorogante eo, vel repromittente, vel se delegante, vel in se recipiente debitum, redemptus sit: credendum est, suis nummis eum redemptum.
Prorogare prouincias. Cic ad Attic. lib. 5.
Spes prorogatur militi in alium diem. Plaut. Aul. 15.
Rogo atque oro ne patiare quicquam mihi ad hanc prouincialem molestiam temporis prorogari. Cic. Curioni, lib 2. 6.
Tempus prorogare. Plin. lib. 13. cap. 3, Margaritæ gemmæque ad hæredem tamen transeunt: vestes prorogant tempus: vnguenta illico expirant, ac sais moriuntur horis. Prorogant tempus, id est in longum tempus durant.
Vitam prorogare. Colum. lib. 1, Quis enim dubitet eam maximè probatam haberi, sine qua nemo nostrûm vel prosperæ vel aduersæ valetudinis vitam prorogat?

Prorogatio, Verbale { [illegible] } Cic ad Attic. lib. 13, Ego verò vtar prorogatione diei. Liu 4. bell. Maced. Tum L. Valerius prorogatione ab se promulgata, ita disseruit, &c.
Prorogatio imperij. Liu. 8 ab Vrbe, Duo singularia hæc ei viro primùm contigere: prorogatio imperij, non antè in vllo facta: & acto honore triumphus.
Prorogatio legis, Dilatio promulgandæ legis. Cic. pro Mur.

Prorsi limites, Vide PRORSVS.

Prorsus, vel prorsum, Aduerbium { [illegible] } Quasi porrò versus. Inquit Festus significat Omnino. Terent Eunucho, 2. 3,
Ego nescio hercule neque vnde eam, neque quorsum eam,
Ita prorsum oblitus sum mei. Cic 2. de Orat. Verbum prorsus nullum intelligo.
De summa agi prorsus vehementer & seuerè volo. Cicero Attic. libro 16.
Prorsus perij. Plaut. Aulul 13,
Sed cesso prius quàm prorsus perij currere?
Prorsus hæc diuina mihi videtur vis, &c. Cic. 1. Tusc.
Satis affatim prorsus Cic. Attico, lib 16.
Prorsus iocundè Horat 1. Serm saty 5.
Prorsus omnino omnia obsequor. Terent. Adelph. 5. 9.
Nam penitus prorsum latet hæc natura, subestque. Lucret. lib. 3.
¶Prorsus, cum negatione, pro Nullo modo. Terent. Heaut 4. 4,
Enimuero prorsus iam tacere non queo. Idem Andr, 2. 6, Nihilne? hem, o nihil prorsus. Item Adelph. 4. 1.
Nullo modo prorsus assentior. Cic. de Nat deor.
Nullo modo potest fieri prorsus. Plaut. Trin. 1.
Prorsum non. Terent. Eunucho, 2. 3,
Illum liquet mihi deierare his mensibus
Sex, vel septem prorsum non vidisse proximis.
¶Prorsus, pro eo quod *Generaliter* vulgò dicitur. Cic. ad Marcel. lib. 4. 10, Venies enim, mihi crede, expectatus: neque solùm nobis, id est tuis, sed prorsus omnibus.
¶Prorsum, Recta ad locum aliquem. Plaut. Milit. 16,
-ego, adeò, vt tu scias,
Prorsum Athenas protinus abibo tecum. Idem Persa, 17,

Simulato quasi eas prorsum in nauem.

¶Rursum prorsum. Terent. Hecy. 3. 1.
Trepidari sentio, cursari rursum prorsum. Vbi Donatus, Rursum propriè Retro: Prorsum Antè significat. & est prouerbiale, vt dicimus Sursum deorsum, intrò foras, hac, illac, & similia.

¶Prorsum, Certè, rectè, verè, inquit Donatus. Terent. Adelph. 5. 3. En pacto prorsum illic alligatis filium. Cic. ad Attic. lib. 13, Prorsus ea his libera non videtur esse dubium, quin. &c.

¶Prorsus, nomen, Rectum significat. Inde Prorsi limites dicuntur in agrorum mensuris, qui ad Orientem directi sunt, vt ait Festus.

Prorsi limites dicti, qui spectabant ad Orientem: transuersi, qui ad Meridianum. Ex Hygeno.

Prorumpo, prorumpis, prorupi, pen. prod. proruptum { [illegible] } prorumpere, Valde rumpere, vel cum impetu ferri. Virg. 1. Georgicorum, Rursus in obliquum verso perrumpit aratro. Cæsar 5 bell. Gall. Nouo genere pugnæ perterritis nostris per medios audacissimè proruperunt. Virgil. 10 Æneidos,
Hæc ait, & medius densos prorumpit in hostes.

In aciem prorumpere, Vide ACIES.

Prorumpere munitiones. Cæsar lib. 3. bell. Gall. non procul à fine. Celeriter ad eas munitiones peruenerunt, atque proruptis his, prius in hostium castris constiterunt, quàm planè ab his videri, aut quid rei gereretur cognosci posset. Alij legunt Prorutis, à verbo Proruo.

Prorumpet pestis quà poterit. Cic. pro Murena.

Vox prorumpit in auras Silius lib. 3.

Eò prorumpit hominum cupiditas, & scelus, & audacia, vt non modò clam, verùm etiam hic in foro cædes futuræ sint. Cicero pro Roscio Amer.

¶Prorumpere, Actiuum, Vltra emittere, euomere. vnde Proruptum mare, Effusum fluénsque, inquit Seruius. Virg. 3. Æneidos,
- horrificis iuxta tonat Ætna ruinis,
Interdúmque atram prorumpit ad æthera nubem. Seruius accipit pro euomit, asserens nouam hanc esse loqutionem. Non enim diceremus, Ego prorumpo hanc rem. Hoc modo vsus est Terent. in Eunucho, Iámne erumpere licet hoc mihi gaudium?

Prorumpit fons ab vna parte. Hoc est magno impetu profluit & oritur. Cæsar 8. bell. Gall. Sub ipsius enim oppidi murum magnus fons prorumpebat ab ea parte, quæ ferè pedum CCC interuallo fluminis circuitu vacabat.

¶Prorumpor, Forma passiua. Lucret. lib. 6,
- hinc prorumpitur in mare venti
Vis, & feruore mirum concinnat in vndis.

Proruptus { [illegible] } Participium, siue Nomen ex participio: vt Proruptus murus. Prorupta audacia, Temeritas. Cic. pro Roscio Amer. Nisi prorupta audacia, nisi tanta temeritas, vt non procul abhorreat ab insania.

Aditus proruptus, Vide ADEO, adis.

Mare proruptum. Virg. 1. Ænead.

Proruo, proruis, prorui, prorutum, pen. corr. { [illegible] } proruere, Proijcere, facere vt aliquid cadat. Liu. Mare fluminibus innexit, montes lapsu ingenti proruit. Idem 6. bel. Pun. Albam, vnde ipsi oriundi erant, à fundamentis proruerunt: ne stirpis, ne memoriæ originum suarum exstaret. Colum. lib. 12. cap. 43, Tum vinacerorum pes bene prælo expressus, proruitur.

In caput proruit Valer. 7 Argon.

In trituram proruere. Varr. 1. de Re rustic. cap. 13.

Proruere se foras, Prorumpere. Terent. Eunuc. 3. 5.

Aciem hostilem proruere, Vide ACIES.

Vallum proruere. Liu. 9. ab Vrbe cond. Quum pars fossas explerent, pars vellerent vallum, atque in fossas proruerent.

¶Proruere, pro longè latéque percellere, & peruertere Lucret. lib. 3,
Ex infinito quæ possint fortè coorta
Proruere hanc rerum violento turbine molem. Horat. 1. Carm. ode 35. Iniurioso ne pede proruas Stantem columnam.

Proruere hanc rerum violento turbine summam. Lucret. lib. 5.

Prorutus, pen. corr. Participium { [illegible] } Liu. 4. ab Vrbe, Dictator proruto vallo, iam in castra prælium intulerat. Quidam legunt prorupto.
- Gramina proruptа. Stat. 4. Thebaid.

PRORSA, dea: de qua Gell. lib. 16. cap. 16, ex Varrone, Quando, inquit, contra naturam, fortè conuersi in pedes pueri, brachijs plerunque diductis retineri solent, ægrius tunc mulieres enituntur. Huius periculi deprecandi gratia, aræ statutæ sunt Romæ duabus Carmentibus: quarum altera Postuerta nominata est, Prorsa altera, à recti peruersique partus & potestate & nomine.

Prosa, prosæ { πεζὸς λόγος } dicitur oratio soluta, quasi profusa. Gell. lib. 10. cap. 18, Extat nunc quoque Theodecti tragœdia, quæ inscribitur Mausolus: in qua eum magis, quàm in prosa placuisse Higinus refert. Quintil. lib. 1. cap. 10, Sed in prosa quoque quædam iam recepta immutatio.

Prosa eloquentia. Paterculus lib. 1, Oratio ac vis forensis, perfectúmque prosæ eloquentiæ decus.

Prosa oratione prioribus subnectentur exordiis. Columel. lib. 10. in Præfat.

Prosaicus, pen. corr. Adiect. { πεζικός } Plin. lib. 7. cap. 56, Prosaicam orationem condere Pherecydes Syrius instituit. Idem lib. 5. cap. 29, Cadmus primus prosaicam orationem condere instituit. Alij codices habent prosam.

Prosapia, prosapiæ { [illegible] } Generis longitudo, siue progenies antiqua. Dicta à Prosupero, prosuperas, quod est Superabundo, quòd prosuperent, hoc est supersint & superabundent liberi. Caro, veteres prosapiæ. Plaut. Curcul. 2,
De coelitum prosapia te esse arbitror. Cic. de Vniuers. Deinceps Iouem atque Iunonem reliquos fratres inter se, agnatósque vsurpasse atque appellare solemus, & eorum, vt vtamur veteri verbo, prosapiam. Quintil. lib. 1. cap. 11, testatur prosapia esse verbum inusitatum. Et lib. 8. cap. 3. Festus, Prosapia, progenies: id est porrò sparsis, & quasi iactis liberis: quia sipare, significat iacere & dissicere.

Magna & vetere prosapia. Sueton. in Galba, cap. 2.

Veteris prosapiæ & multarum imaginum homo. Salust. in Iugurth. in oratione Marij.

Proscenium, proscenij { προσκήνιον } Locus ante scenam porrectus, vbi pulpitum excitatum erat, quò actores fabularum prodirent, ita vt scena altior esset pulpito: pulpitum autem altius orchestra, quæ ipsa locus erat saltantium. Hæc Budæus. Plaut. Amphitr. 3,
Etiam histriones Neptuno in proscenio hic
Iouem inuocarunt. Liu. 10. bel. Maced. Theatrum et proscenium ad Apollinis ædem, Iouis in Capitolio, &c.

Vt hoc est proscenium Plaut. Trucul. 1,
Athenis tracto ita, vt hoc est proscenium,
Tantisper dum transigimus hanc comœdiam.

Ineunt proscenia ludi. Virg. 2. Georg.

Proscindo, proscindis, proscidi, pen. corr. proscissum, proscindere, Valde, seu vltra, vel subitus scindere. Vnde dicimus Proscindere terram, quum primùm eam aramus. Varr. de Re rust. lib. 1. cap. 29. Colum. lib. 2. cap. 2, Antiquissimi ferè omnes formam huius operis conscripsere, quam velut certa legémque in proscindendis agris sequantur agricolæ.

Æquor rostro carina proscindit. Catul. Argon. 59.

Campum ferro proscindere Ouid. 7 Metam.

Glebas proscindere. Varr. de Ling. Lat. lib. 6.

Littus aratro. Ouid. epist. 16.

Quercum ferro. Lucan. lib. 3.

Solum terræ. Lucret. lib. 5.

Terram aratris. Lucret. lib. 5.

Iuuencis validis terram Virg. 2. Georg.

¶Proscindere aliquem, per translationem, pro Infamare, contumeliis lacessere & lacerare. Sueton. in Aug. cap. 13, Hunc fœdissimo conuitio coràm prosciderunt.

Aurum proscissum conuitus. Plin. lib. 33 cap. 1, Vtinámque posset è vita in totum abdicari aurum, sacra fames, vt celeberrimi authores dixere, proscissum conuitiis ab optimis quibusque, & ad perniciem vitæ repertum.

Summotum aliquem patria Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16.

Proscissus, Participium: vt Proscissa terra.

Æquor proscissum. Virg. 1. Georg. Id est terra quam iam arauerat. Seruius.

Armi proscissi natant palearibus. Stat. 3. Thebaid.

Pectus proscissum vulnere. Stat. 10. Thebaid.

Proscissum, Substantiuum, pro Terra proscissa. Colum. lib. 2 cap. 2, Bubulcum autem per proscissum ingredi oportet.

Proscissio, Verbale. Colum. lib. 6. cap. 26, Néve adhuc tenera colla dura proscissione terræ contundant.

A proscissione. Colum. lib. 2 cap. 13, Sesami sementis sex tribus iugis à proscissione colimus.

Proscribo, proscribis, pen. prod. proscripsi, proscriptum { προγράφω, [illegible] } proscribere, Aliquid per scripturam venale proponere & publicare. Nam proscribi domus dicuntur, quando apposita inscriptione, venales, vel locandæ significantur. Cic. 3. Offic. Itaque Calphurnius quum demolitus esset, cognouisséque Claudium ædes postea proscripsisse, &c. Idem 3 Offic. Ille quod non placebat, proscripsit: tu quod placebat, emisti.

Rutilius tabulam proscripsit, se familiam Catonianam venditurum. Cic. Qu. fratri, lib. 2 10.

Proscribere agros hæreditarios. Plin. iunior epist. 131, Miraris quòd Hermes libertus meus, hæreditarios agros, quos ego iusseram proscribi, non expectata auctione, pro quincunce, ex septingentis millibus Corelliæ addixerit.

Bona proscribere. Cic. pro Quint.

Proscribere se auctionem facturum. Cic. pro Quint. Quum æris alieni aliquantum esset relictum, quibus nominibus pecuniam Romæ curari oporteret, auctionem in Gallia P. hic Quintius Narbone se facturum esse proscribit earum rerum quæ ipsius erant priuatæ.

Proscribere venale. Curius ad Cic. lib. 7. 30, Ergo fructus est tuus, mancipium est illius: quod quidem si inter senes coemptionales venale proscripserit, egerit non multum. Locus est perdifficilis, quem Turnebus explicat his verbis. Videtur, inquit, hic proscribere venale inter senes coemptionales, esse in tabula auctionis proponere se rem hac conditione venditurum, vt proprietas tantùm penes emptorem sit, nec res tota proscribatur aut alienetur: quòd si Atticus, (inquit Curius) faceret, non multum suis rebus adderet, quòd magni pretij mancipium non sit. Senes autem coemptionales dicit, quia ad coemptiones libenter accedunt, & libenter emunt. Plaut. Bacch. Coemptionalem senem vendam ego. Iurisconsulti etiã, vt ad interimenda sacra rationes quasdam excogitauerãt, & ad liberandas tutela mulieres: sic ad perimendum in seruitiis vsumfructum, coemptionem quandam senum fortassis inuenerant. Cur autem senes adhibebantur? an quòd ob eorum ætatem, res plus antiquitatis habitura esset? an ob priuilegium & vacationẽ ætatis? an quòd à senibus emptiones & coemptiones potius moribus Romanis tractarentur, quàm à iunioribus, quòd plus vsu rerum saperẽt, minúsque deciperẽtur, & si quid in mãcipio cõtra ius fieret, callidi veteratorésque ita obtegerent, ne in fraude deprehendi possent? An denique ob aliam causam? parum, vt ne quid dissimulem mihi compertum est, & aliis quærendum relinquo. Hæc ille.

Itaque sese scriptorum agebat, vt venationẽ etiam quæ postridie ludos Apollinares futura est, proscriberent. Cic. Attic. lib. 16.

¶Proscribere aliquem, Damnare, relegare. Cic. pro Domo. Hanc vos igitur Pontif. iudicio atq; authoritate vestra Tribunoplebis potestatẽ dabitis, vt proscribere possit quos velit? Quæro enim, quid sit aliud, pscribere, Velitis iubeatis, vt M. Tullius in ciuitate ne sit, bonáq; eius vt mea sint: ita enim fecit, etsi aliis verbis tulit. Vlp. in l. Sed etsi pupillus.

pupillus. D. De institoria actione, Proscribere palàm, sic accipimus, claris literis, vt de plano rectè legi possint, ante tabernam scilicet, vel ante eum locum in quo negotiatio exercetur, nec in loco remoto, sed in euidenti.

Quum proscriberentur homines, atque ex omni regione caperentur ij, qui aduersarij fuisse putabantur. Cic. pro Rosc. Amer.

Proscriptus, Participium (προγεγραμμένος) vt Ager proscriptus. Cic. Attico, lib 16.

Ille locare incipit non proscripta neque edicta die. Cic. 3. Verr.

Horti quam in diem proscripti sint, velim ad me scribas. Cicero Attico, lib. 12.

Possessiones vænales ac proscriptas hac lege video. Cic. 3. de Lege agraria.

¶ Proscriptus, Relegatus. Cic. ad Attic. lib. 2, Quinta de proscriptorum filiis.

Lex Cornelia proscriptum iuuare vetat. Cic. 3 Verr.

Rex proscriptus. Horat. 1. Serm. sat. 7.

Proscriptio, proscriptionis, Verbale ([illegible]) Damnatio. Cic. pro Cluentio, Ne subscriptio Censoria non minus calamitatis ciuibus quàm illa acerbissima proscriptio possit afferre.

Proscriptionis miserrimum nomen. Cic. pro Domo sua.

Proscriptiones locupletum. Cic. in Paradox.

Capitis proscriptio. Cic. de Prouinc. Consul.

Non nominatim, sed generatim proscriptio est informata. Cic. Attico, lib. 11.

Facere proscriptiones prædiorum. Cicero pro Flacco, Emptiones falsas, prædiorum proscriptiones cum mulierculis aperta circumscriptione fecisti.

Quum de capite ciuis & de bonis proscriptio fertur. Cicero pro Sextio.

Cauete per deos immortales, ne noua & multo crudelior per vos proscriptio instaurata esse videatur. Cic. pro Rosc. Amer.

Quum caput meæ proscriptionis recitaretur. Cic. Post reditum in Senatu.

Proscriptor, Aliud verbale ([illegible]) Plinius libro 7. capite 12, Adéoque tempestiuam admirationem intulit, vt ille proscriptor animus, mera & contumelia furens, non aliud in censu maius, & in fortuna sua duceret.

Proscripturio, proscripturis, penult. corr. proscripturiui, proscripturitum, proscripturire, Desyderatiuum verbum. Cicero Attico, lib. 9, Sed medius fidius turpe nobis puto esse de fuga cogitare. Hoc turpe Cn. noster biennio antè cogitauit: ita Sullaturit animus eius, & proscripturit iandiu. Sullaturire, est cupere Sullam, siue Syllam imitari. Proscripturire, proscriptiones ciuium meditari ac moliri: id quod fecerat L. Sylla, qui & Sulla dicitur, cuius exemplum imitari Cæsar conabatur. Quintil lib 8. cap. 3, Nec à verbis modò, sed à nominibus quoque deriuata sunt quædam: vt à Cicerone Sullaturit, & ab Asinio Fimbriatum, & Fibulatum.

Proseco, prosecas, penult. corr. prosecui, prosectum, prosecare, Secare. Plaut. Pœnulo, 6,

-vetuitque exta prosecarier. Liuius 5. ab Vrbe, Qui eius hostiæ exta prosecuisset. Exta cocta solebant prosecare veteres, ac partem adolebant, partem consecrabant, sacerdotibusque dabant: partem sibi apponebant: sic lustralibus extis vescuntur apud Maronem. Turnebus.

Prosecta, dicta sunt ab antiquis viscera quæ in sacrificiis prosecuissent. Lucanus lib. 6,

-si pectora plena

Sæpe dedi, & laui calido prosecta cerebro. Nonius, Prosecta, exta quæ aris dantur ex fibris pecudum dissecta: sunt generis neutri. Licinius Macer Ornithogonia,

-volgari tosta vapore

Cum virgis prosecta ferunt.

Fœmininum. Lucilius lib. 14,

Cœnam inquit nullam neque diuo prosectam vllam.

Imponere prosecta aris calentibus. Ouid. 12. Metam.

Proseda, prosedæ, penult. corr. (πόρνη) Meretrix dicitur, authore Festo, quod ante stabula sedeat. Plaut. Pœn. 4,

-an ibi vis inter istas versarier

Prosedas pistorum amicas, reliquias alicarias?

Prosedamum, prosedami, penult. corr. Vitium est arietibus & hircis circa coitum prouenieus ex nimio labore. Huic morbo rustici medentur genere satyrij, quod etiamegonno appellant, quum in cibum porrigitur. Plin. lib. 26. cap. 10, Et à Sarmatis equis ob assiduum laborem pigrioribus in coitu, quod vitium prosedamum vocant.

Proselenus (προσέληνος) penult. prod. Arcadum epitheton est, qui se πρὸ τῆς σελήνης, id est ante Lunam fuisse gloriabantur. Statius 4. Thebaidos,

Arcades huic veteres astris Lunáque priores,

Agmina fida datis.

Proselytus, proselyti (προσήλυτος) Aduena, nouus, peregrinus. à verbo Græco [illegible], quod est aduenio. Proselyti Hebræis, qui ex Ethnicis, legibus Mosis & cæremoniis initiati Iudaismum profitebantur, non illi quidem genere, sed adoptione Iudæi. Lucas in rebus gestis Apostolorum: Iudæi quoque & Proselyti.

Prosemino, prosemmas, penultima correpta ([illegible]) proseminare, Disseminare. Cicero 3. de Oratore, Nam quum essent plures orti ferè à Socrate, quòd ex illius variis & diuersis, & in omnem partem diffusis disputationibus alius aliud apprehenderit, proseminatæ sunt quasi familiæ dissentientes inter se, & multum disiunctæ & dispares.

Prosequor, penultima correpta, prosequeris, prosequutus sum ([illegible]) prosequi, Vltra, siue post sequi. Cæsar belli Gallici, libro 5, Longius prosequi veritus, quod syluæ paludésque intercedebant.

Prosequi vsque ad locum aliquem. Cic. 6. Verr. Thure, odoribúsq; incensis vsque ad agri fines prosequutas esse?

Prosequi decedentem domum. Liuius 2 ab Vrbe.

Rus prosequi aliquem. Plaut. Casin. 19,

Nam nouum maritum hinc, & nouam nuptam volo

Rus prosequi.

Prosequi, & domum reducere. Martial. lib. 11. 25.

Cum equis aliquem prosequi. Cic. Q. frat. lib. 2. 15.

Dictis prosequi aliquem. Virg 6 Æneid.

Prosequi cum donis. Liuius 9 bel Maced.

Lacrymis aliquem. Cic. pro Plancio, Is me in discessu meo non lacrymis solum suis, sed animo, corpore, copiis prosequutus est.

Abeuntia vela prosequi oculis. Ouid. epist 5.

Odore prosequitur. Plin. lib. 21. cap. 17. Alij legunt persequitur.

Visu prosequimur illos. Stat. 5. Thebaid.

Ventus prosequitur euntes à tergo. Virg. 3. Æneid.

Exequias alicuius prosequi. Ouid. 1 Trist. eleg. 6.

Prosequi funus, vel exequias funeris alicuius. Cic. pro Cluentio, Postremò etiam fortassis mater exequias illius funeris prosequuta, mortem se filij lugere simulasset.

Ab vltimo repetere, & longè prosequi. Author ad Herenn. 2.

Altius prosequi, Vide ALTVS.

Latius, quæ cuiusque affectus natura sit, prosequamur. Quintil. lib. 5. cap 8.

Et id non prosequar longius quàm mea fides postulabit. Cic. pro Roscio Amer.

Ne hæc difficiliora esse ad prosequendum videantur. Cicero 3 de Oratore.

Ne plures prosequar. Cic. 1. Tuscul. Quid, totum propè cælum, ne plures prosequar, nonne humano genere completum est? Id est, Vt alios taceam.

Prosequi vsque ad extremum. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 12.

¶ Prosequi atque imitari antiquitatem, Vide IMITOR.

¶ Prosequi aliquem, Est etiam cum affectu animi sequi: vt Prosequor te amore, Id est amo. Prosequor te odio, Odio habeo, Prosequor te laude, honore, contumeliis, & huiusce modi.

Prosequuntur cibos voluptate carentes blandioribus alloquiis medici. Plin. epist. 8.

Amore prosequi profectionem alicuius. Cicero Trebonio, libro 15. 21.

Prosequi aliquem beneficiis. Cicero 5. Verr. Quemcunque equitem Romanum in prouincia viderent, beneficiis ac liberalitate prosequebantur.

Opportunitatem verò mortis illius beneuolentia potius quàm misericordia prosequamur. Cic. de Claris Orat.

Mirabili eum omnium beneuolentia prosequuta est. Cicero Cassio, lib 15. 15.

Dicto improbum factum alicuius prosequi. Colum. lib 8. cap. 16. Id est, improbo facto dictum non minus improbum adiicere.

Vt eum bona existimatio vsque ad rogum prosequatur. Cicero pro Quintio.

Fletibus natos, lætitia defunctos prosequuntur. Quintil. lib. 5 cap. 11. De quibusdam nationibus.

Prosequitur eos honos amicorum. Cicero de Amicitia, Quocirca & absentes adsunt, & egentes abundant, & imbecilli valent, & (quod difficilius dictu est) mortui viuunt: tantus eos honos, memoria, desyderium prosequitur amicorum.

Impudentia prosequi. Cicero Silio, libro 13. 63, Itaque primùm tibi ago gratias, quod me omni molestia liberas, deinde impudentia prosequor. Sed idem faciam.

Inuidia aliquid prosequi. Patercul. lib. 2, Præsentia inuidia, præterita veneratione prosequimur.

Lacrymis prosequi mortuos. Liuius 5 bel. Pun.

Prosequi lamentis, lacrymisq; aliquos tanquam extinctos. Liuius 5. belli Punici.

Prosequi lacrymis linquentem terram. Cic. pro Plancio.

Laudibus prosequi. Colum. lib. 12. cap. 3, Horum erat officium, eos qui legibus parêrent, laudibus prosequi.

Laudes alicuius ad cantum prosequi. Cic 2 de Legibus.

Laureatis gesta prosequi. Tacit in vita Agricolæ.

Libello prosequi memoriam alicuius. Plin. epist. 10 lib. 3. Id est honestis scriptis memorare.

Memoria prosequi aliquid. Quintil. lib 10. cap 7.

Alicuius virtutem grata memoria prosequi. Cic 14. Philipp.

Memoria immortalitatis prosequi aliquorum gloriam dicuntur literæ: Hoc est scripta aliquorum laudes complectentia. Cicero 2. Philippica.

Mentionem alicuius cum honore summo. Plin. epist 159.

Nomen alicuius prosequi animis clarissimis Cic 3 Philipp.

Officiis omnibus aliquem. Cic Marcello, lib. 15. 10.

Qui paternam amicitiam nullis ipsi officiis prosequuti sunt. Bithynicus Ciceroni, 6. 16.

Facta alicuius prosequi suo officio. Ouid. 4 Fast.

Liberaliter aliquem oratione. Cæsar 2. bel. Gall.

Ordinem rerum. Cic. in Partit.

Memoriam alicuius plausu & clamore. Cic. 10. Philipp.

Ac rursus præmio prosequuntur eos qui strenuè atque industriè se gesserunt. Colum. lib 8. cap. 14.

Prosequare reliquias aut. Cicero de Senectute. Alia exemplaria habent persequare.

Spes prosequitur nos quasi persequitur. Cic. ad Attic. lib 3 Quid enim est quod me retineat, præsertim si spes ea nō est, quæ nos proficiscentes prosequebatur? Id est, quam habebamus.

Stylo prosequi rationem magnificentiæ. Plin. epist. 8.

Veneratione aliquid prosequi. Vide paulo antè, Inuidia prosequi.

Prosequi aliquem verbis honorificis. Cic. 1. Tuscul

Prosequi aliquem verbis, Conuitiis obiurgare, vel insectari. Cicero in Catil.

Verbis vehementioribus aliquem. Cic. 4. Verr.

Versu prosequi pascua. Virg. 3. Georg. Hoc est describere carmine.

Voto & suffragio prosequi aliquem. Plin. epist. 307.

Prosequium à prosequendo: obsequium ab obsequendo dicuntur. Festus.

Proserpo, proserpis, proserpsi, proserpeum ([illegible]) proserpere, Propriè draconum siue serpentium est, dum nullis pedibus innixi per terram deuoluuntur. Plaut. Asin. 12, Fac proserpentem bestiam duplicem vt habeam lingam.

Serpere & Proserpere idem dicebant: vt Plautus qui scribit, quasi proserpens bestia. Varro de Lingua Lat. lib. 4.

Proserpit herba. Plin. Hæc herba, nisi sata sit, mirè proserpit.

PROSERPINA, pen. corr. ([illegible]) Luna, Iouis ex Cerere filia. Ouid. lib. 4 Fast. At neque Persephone digna est prædone marito. A proserpendo dictā Proserpinam Augustinus lib. 7. de Ciuitate Dei, significatéque fœcūditatem scribit: quæ quum aliquando non esset, dicta fuit rapta ad inferos, & tunc cessārunt instrumenta ruralia. Qua redeunte, instituta sunt solennia apud Athenas. Serpere enim videtur veluti serpēs, dum modò in dexteram, modò in sinistram mouetur: propter quod & omniuaga dicitur. Dicta est Libera, Diana, Lucina, Triuia, Hecate, & Noctiluca. Huius raptum describit Cic. 6 Verr. Cuius fabulā sic scribit Seruius, Ceres, inquit, quum raptam à Plutone Proserpinam filiam diu quæsisset: tandem aliquādo eam esse apud inferos comperit: pro qua re quum Iouis implorasset auxilium, ille respondit posse eam reuerti, si nihil apud inferos gustauisset. Illa autem iam punici mali in Elysio grana gustauerat: quam rem Ascalaphus Stygis filius prodidit. Vnde Proserpina ad superos remeare nō potuit. Hinc ait Lucan. lib. 6 Eloquar immenso terræ sub pondere quæ te Detineant Ennæa dapes. Sanè Ceres à Ioue postea meruisse dicitur, vt Proserpina sex esset cum matre mensibus, sex cū marito: quod ideo fingitur, quia Proserpina ipsa est quæ & Luna, quæ toto anno sex mensibus crescit, sex deficit, scilicet per singulos menses quindenis diebus: vt crescens apud superos, deficiens apud inferos esse videatur. Hæc Seruius apud Virgil. lib. 1. Georgicorum,

Quamuis Elysios miretur Græcia campos:
Nec repetita sequi curet Proserpina matrem.

Regna Proserpinæ, Infera. Horat. Epod. 17.

Casta Proserpina. Horat. 2. Carm. ode 13.

Imperiosa. Horat. 2. Serm. sat. 5.

Pulchra. Virg. 6. Æneid.

Sæua. Horat. 1. Carm. ode 28.

Siculæ regna Proserpinæ. Seneca Herc. fur. 7.

Proserpinaca. herba est notissima & vulgaris, eximij aduersus scorpiones remedij. Plin. lib. 27. cap. 12. & lib. 26 cap. 4.

Prosero, proseris, penult. corr. proserere, Proferre, producere. Lucanus libro 4, -non proferet vllam
Flaua Ceres segetem.

Proseuche ([illegible]) obsecratio, vel oratio quæ ad Deum funditur, dicta quòd attentione opus habeat: [illegible], attendo, vel intendo, vel adhibeo. Iuuenalis sat. 3, proseucham Latina declinatione videtur posuisse pro eo loco, vbi precibus & obsecrationibus mendici à transeuntibus stipem mendicabant, vel victitabant. ait enim,

Ede vbi consistas, in qua te quæro proseucha. Nam in ingressibus pontium mendici tuguria habebant, vnde à prætereuntibus mendicarent stipem. Turnebus multò aliter, & rectius. Ait enim, Proseuchæ, fana erant Iudæorum, vt Alexandriæ, Romæ, & in aliis vrbibus: sic nomen adepta, quòd oracula quædam essent, vel vt Christiani loquūtur, oratoria. Philo de proseuchis quas Romæ Iudæi habebant, [illegible]. De Alexandrinis, [illegible]. Quum autem ad eleemosynam Iudæi dandam essent propensissimi, eò ceu mendicorum conuentus coibat: sed & Iudæi, & ipsi mendici, inuisi erant omnibus: & mendici ea loca, quòd domicilia non haberent, diuersuria interdum occupabant, in eisq; cubabant, ideóque proseuches nomen in contemptum abierat. Cleomedes Epicuri ineptias in philosophia illudens dicit, [illegible]. Hæc ille ad eundem Iuuenalis locum.

Prosferari, Impetrari, Nonius. Verbum antiquum. Lucil. lib. 26, Nec minimo & prosferatur pax quòd Cassandram signo deripuit.

Prosiciæ. Vide Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 12.

Prosicium, prosicij, Quod prosecatū proiicitur, inquit Paulus apud Festum. Turnebus ex Varrone Prosicies declinat, huius prosiciei, atque prosiciem vsurpasse antiquus pro prosectis, id est pro extis sectis, quæ aris inferuntur. Varro, Prosiciem extorum, vel in mensam porricere. Sed & prosicias dicebant. Arnobius, Quòd si omnes has partes, quas prosicias dicimus, accipere dij amāt, &c. Præsicias enim quod in eo scribitur, vitiosum est.

Prosilio, prosilis, penult. corr. prosilui, prosiliui, & prosilij, prosultum ([illegible]) prosilire. Vltra seu foras vel antè salire, prorumpere. Terent. Eunucho, 5. 8,

Hunc ego nunquam videram & iam hic quidnā properans prosilit.

Repente prosilire Cic. pro Cælio.

Temerè. Cic. pro Cælio.

Prosilire à sede. Liuius lib. 2.

Prosilire ad certamen. Seneca de Benefic. lib. 2. cap. 25.

Ad accusationem vltrò prosilire. Vlp. in l. 3. §. vsum. D. de Senatusconsf. Sillaniano, & in l. Si cui. in princ. D. De accusat.

Prosilire ex tabernaculo. Liuius 8 bel. Pun.

In campos prosilit. Stat. 10. Thebaid.

In apertos campos hostes prosiliunt. Ouid. 2 Fast.

In freta prosilit attonito pede. Valer. 8. Argonaut.

In concionem prosilire. Liuius 5 ab Vrbe.

In altitudinem prosilire dicuntur frutices, pro Exurgere & erumpere. Colum. lib. 7. cap. 6.

Stratis prosiluit. Valer. lib. 6. Argonaut.

Toris altis prosilit. Valer. lib. 6. Argonaut.

Acies prosiliunt Lucan lib. 2,
-ipsæ tua signa reuellent,
Prosiliéntque acies.

Prosiliunt lacrymæ Martialis lib. 1. 117.
Amissum non flet, quum sola est Gellia, patrem:
Siquis adest, iussæ prosiliunt lacrymæ.

Natura vaga prosilit frænis remotis Horat. 2. Serm. sat. 7.

Scio illam subitò prosilu esse ferunt. Ouid. 4 Fast.

Prosimurium, aut **Postmurium**, Pōtificale pomœrium, vbi Pontifices auspicabāntur, dictum autem pomœrium, quasi promurum, id est proximum muro. Paulus apud Festum.

Prosita. Proposita. Paulus apud Festum.

Prosocer, penultima correpta, prosoceri, masculini generis ([illegible]) Plinius epist. 210. lib. 5. Eram cum prosocero meo, etiam cum amica vxoris, eram cum amicis diu desyderatis, circuibam agellos. Ouidius epist. 3.

Cùique senex Nereus prosocer esse velit.

Prosocrus, huius prosocrus, penult. corr. f. g. Modest. l. 4. D. De gradibus. Prosocrus mihi vxoris meæ auia est, ego illius sum progener.

Prosodia, prosodiæ, penult. corr. ([illegible]) Latine accentus dicitur: Estque lex, siue regula ad eleuandam deprimendámve syllabam vniuscuiusque particulæ orationis accommodata: Alio nomine apud Græcos [illegible] dicta. Fit autē prosodia à [illegible] Græca præpositione, quæ significat ad: & [illegible] cantus. Gell. lib. 13 cap. 6, Quas Græci [illegible] dicunt, eas veteres docti tum notas vocum, tum moderamenta, tum accentiunculas, tum voculationes appellabant.

Prosonomasia ([illegible]) annuntiatio: quæ fit aliqua vocum similitudine, & verborum quadam affinitate, vt Quis locus, aut lacus: Ex aratore orator: Deligere oportet, quē velis diligere: Amentium aut amantium: Amor amaror.

Prosopis ([illegible]) & **Prosopeion** ([illegible]) Apud Aristophanem in Danaidibus idem est quod larua & laruula, adscripta instrumentis muliebribus à Polluce lib. 10 cap. 18.

Prosopites Ægypti præfectura. Plin. lib. 5. cap. 9.

PROSOPOPITIS, Prosopopitidis ([illegible]) Insula est in Delta Nili, nouem schœnorum ambitu, vrbem habens Atarbechim, ex qua naues proficiscuntur ad tollenda tota Ægypto boum, aliorúmve pecorum ossa, quæ religiosè apud Ægyptios sepeliuntur. Herodot. lib. 2. Alij Prosopis legunt.

PROSOPON ([illegible]) Insula non longè à Carthagine: cuius incolæ Prosopi dicuntur, vel Prosopitæ. Stephanus.

Prosopopœia ([illegible]) ad verbum, dicitur personæ fictio: Hoc est figura personam inducens. Componitur enim ex [illegible], quod personam significat: & [illegible], facio vel fingo. Figura est quum persona aliqua fingitur, vt quum inanimatum loquitur ad animatum, vel è conuerso. Horat. Epod. 17.

Quid amplius vis? ô mare & terra, ardeo. Quintil. His præcipuè locis vtiles sunt prosopopœiæ, id est fictæ aliarum personarum orationes. Idem libro 6 cap. 2. Illa adhuc audaciora, & maiorum, vt Cicero existimat, laterum, fictiones personarum quæ prosopopœiæ dicuntur: mirè namque tum variant orationem, tum excitant. His etiam aduersariorum cogitationes velut secum loquentium, protrahimus: quæ tamen ita demum à fide non abhorrent, si ea locutos finxerimus, quæ cogitasse eos non sit absurdum. Et nostros cum aliis sermones, & aliorum inter se credibiliter inducimus: & suadendo, obiurgādo, querendo, laudando, miserando, personas idoneas damus. Quin deducere deos in hoc genere dicendi, & inferos excitare, concessum est. Vrbes etiam, populíque, voces accipiunt. Ac sunt quidam qui has demum prosopopœias dicant, in quibus & corpora & verba fingimus: sermones hominum assimulatos, dicere dialogos malunt.

Prospecto, prospectas. & **Prospectus**, Vide PROSPICIO.

Prospeculor, penult. correp. Prospeculari, procul speculari. Liuius Decad. 1. lib. 3, L. Siccium prospeculatum ad locum castris capiendum mittunt.

Prosper, prospera, prosperum, penult. corr. ([illegible]) Qui dat prosperitatem, & spem nostram implet. Vnde Prosperos deos dicimos, Prospera sidera, loca, fines, actiones, successus.

Acres prospera. Tacit. lib. 20.

Exitus. Cic. ad Attic. lib. 9, Ego non iam id ago (mihi crede) vt prosperos exitus consequar.

Fama prospera. Tacit. lib. 17.

Fatum prosperum. Ouid. 3. Fast.

Vti prospero flatu fortunæ. Cic. 2. Offic.

Prospera fortuna. Horat. 4. Carm. ode 14.

Prospera sic maneat vobis fortuna, ut e vnquam, &c. Ouidius 3. Trist. eleg. 5.

Prospera & aduersa fortuna. Cicero 3 de Natura deorum, Ad prosperam aduersámve fortunam, qualis sis, aut quemadmodum viuas, nihil interest.

Fortuna prospera, æquabilis, perpetuáque. Cicero Post reditum ad Quirites.

Ino prospera populo adest. Ouid. 6 Fast.

Frugum prospera Luna. Horat. 4. Carm. ode 6. Id est, inquit Acron, rore nocturno nutriens. Luna enim (vt inquit Mancinellus) nocturno temperamento maturandis frugibus moderatur.

Lux prospera. Ouid. 1. Fast.

Sors. Catul. Argonaut 59.

Successus prosperos dare, hoc est Fœlicem exitum. Liuius 1. ab Vrbe.

Tempora. Claud. 7. Paneg

Frui terra prosperiore. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7.
Verba prospera. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4.
¶ Prosper, Sæpe etiã pro eo qui prosperitatem recepit, hoc est, qui spe sua potitus est, accipitur. Hinc Sueton. in Claudio Cæsare, cap. 45, Cæsarem scribit fuisse prospera valetudine, Id est fœlici.
Prosperitas, penult. corr. prosperitatis, fœm. gen. { εὐπραγία } Fœlicitas, & ad votum successus. Cic. 2. de Finibus. Vt Aristoteles, qui virtutis vsum cum vitæ perfectæ prosperitate coniunxit.
Improborum igitur prosperitates secundæq; res redarguunt, vt Diogenes dicebat, vim omnem deorum ac potestatem. Cicero 3 de Natura deorum.
Commoditatem, prosperitatémque vitæ à dijs habemus, virtutem deo acceptam nemo refert. Cic. 3. de Nat. deor.
Prosperè, penult. correp. Aduerbium { εὐτυχῶς } Quasi pro spe, inquit Nonius. Cicero 2. de Natura deorum, Magna dij curant, parua negligunt, magnis autem viris prosperè semper omnes res. Sub. eueniunt.
Euenire prosperè. Cic. Appio, lib. 3. ep. Ego verò velim mihi Tulliæque meæ prosperè euenire ea quæ me insciente facta sunt à meis.
Fortunæ prosperè functus. Cic. de Claris Orat.
Prospero, prosperas, penult. correp. { εὐτυχῆ ποιῶ } prosperare, Prosperum facere. Plaut. Persa, 7.
-nunc & amico meo
Prosperabo, & genio meo multa bona faciam. Liuius 8. ab Vrbe, Dij Manes vos precor, veneror, veniam peto, feróque, vti Pop. Rom. Quiritium vim victoriámque prosperetis.
Consilia Reipub. prosperare. Tacit. lib 3.
Prospergo, prospergis, prospersi, prospersum { ἐπιρραίνω } prospérgere, Aspergere. Tacit. lib. 15, Vnde hausta aqua, templum & simulacrum dea prospersum est.
Prospicio, prospicis, penultima correpta, prospexi, prospectum { προορῶ, προσκοπῶ, προνοῶ. [illegible] } prospicere, Longè videre, quasi porrò specere: pro Videre, aliquando accipitur. Terentius Phormione, 5. 1.
Certo ædepol (nisi me animus fallit, aut parum oculi prospiciunt)
Meæ nutricem gnatæ video.
Prospicit a tergo. Ouid 6 Fast.
Ab rupe prospicere Virg 3. Æneid.
Ad agentem ex turba prospexit. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Ex specula. Cic. Sulpitio. lib 4 3. Multo antè tanquam ex specula prospexi tempestatem futuram.
Prospicere ex loco aliquo in altum. Cæsar 2. bel. Ciuil.
Prospicere in crastinum Plaut. Sticho, 10,
Nunquam ædepol viuum quisquam in crastinum prospiciet diem. Id est videbit.
Prospicere per vmbram Virg. 2. Æneid.
Sed tamen munere serui abiulit se ad ferramenta prospicienda. Cic. pro Sylla.
Prospicere oculis. Plaut. Amphit. 17.
Prospicio parum Plaut. Curcul. 7, -perij, prospicio parum.
Os amarum habeo.
¶ Prospicere, Antè, siue à longe videre, hoc est prouidere & præcauere. Terent. Adelph. 3. 3,
Istuc est sapere, non quod ante pedes modò est,
Videre: sed etiam illa quæ futura sunt, prospicere.
Prospicit eos in annum fructus. Varro 1. de Re rust. cap. 23.
Prospicere in posterum. Cic. pro Murena, Semper in hac ciuitate nimis magnis accusatorum opibus, & populus enimuerò, & sapienter, ac multum in posterum prospicientes iudices restitere: vit.
Longè in posterum futura prospicere. Cic. Cælio, lib 2. 7.
In dextrum prospicere. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Prospicere animo, Consyderare. Cic. pro Quintio, Iis tu C. Aquili iam antè animo prospicere possis, quibus de rebus auditurus sis.
Longe animo prospicere. Cic. pro Cluentio, Quid Oppianicus fecerit cognoscetis, vt illum Magium intelligatis lōgè animo prospexisse morientem.
Prospicere mente & cogitatione. Cic. 1. Verr. Iam nunc mente & cogitatione prospicio quæ tum studia hominum, qui concursus futuri sunt.
Coniectura aliquid prospicere. Cic. pro Domo.
Prospicere multo antè. Cic. ad Brutum, 10.
Longe prospicere futuros casus. Cic. de Amicit.
Insidias Cic. 2. Verr.
Propè infinitum mihi laborē prospicio. Quintil. in Proœm. lib 4.
Prospicere senectuté, pro Esse propinquū senectuti. Senec. epist 33.
Prospicere sibi, alicui, saluti suæ: hoc est, Sibi cauere. Terentius Adelph 4. 2,
Ctesipho autem in amore est totus: ego iam prospiciã mihi. Idem Eunucho, 4. 6,
Malo ego nos prospicere, quàm hunc vlcisci accepta iniuria. Sub. nobis. Cic. 3. Verr. Hoc modo ille sibi, & saluti suę prospicere didicit.
Multum prospexeris si &c. Cic. Trebatio, lib. 7 21, Nec Papyrianã domum deseres, quanquam illa quidem habet lorum, à quo etiam aduenæ teneri solent: quem tamen si excideris, multùm prospexeris.
Prospicere bonum alicui. Liuius lib. 5 ab Vrbe.
Petis, vt fratris tui filiæ prospiciam maritum: id est, deligam. Plin. Iunior libro 1. epist. 14. ad Mauricum.
Prospicere immortalitati alicuius Plin. Iunior lib. 2. epist. 17.
Alicui malo. Cic. de Arusp. resp.
Consulere filius ac prospicere. Cic. 3. Verr.
Patriæ. Cic. 4. in Catil.
Rationibus alicuius quibuscunque rebus prospicere & consulere. Cic. Appio, lib. 3. 2.
Nisi prospectum interea aliquid nobis est, deserta viuimus. Terentius Heautum. 2. 4.
Prospecturus, pen. prod. Participium { προοψόμενος. } Claud. 7. Panegyr.

Mandatricem operum prospecturámque labori.
Prospectus, huius prospectus, m. g. { ἀποσκοπή, προόρασις. } Plaut. Mil. 10,
Sterilis hinc prospectus vsque ad vltimam plateam probè est.
Adimere prospectum. Liuius 10. ab Vrbe.
Capere prospectum, Consyderando prospicere. Liuius 2. ab Vrbe.
Corrumpere prospectum alicui. Silius. lib. 9.
Prospectum oculis eripere. Virg. 8 Æneid.
Prospectum impedire. Quod vulgò dicitur *Visum auferre.* Cæsar 4. belli Gall.
Petebat prospectum ex summa arce. Catul. Argonaut. 59.
Petere prospectum pelago. Virg. 1. Æneid.
In prospectum populi producere. Cic. 3. Verr.
¶ Maris prospectus. Cic. Attico, lib. 12.
Arborum. Plin. lib. 12. cap. 6. ad finem.
O præclarum prospectum! Puteolos videmus, at familiarem nostrum Auianum fortasse in porticu Neptuni ambulantem non videmus. Cic. 4. Acad.
Porticus in palatio pulcherrimo prospectu. Cic. pro Domo.
Prospecto, prospectas { ἀποσκοπέω, ἀποβλέπω } prospectare, Frequentatiuum. Liuius 4. bel. Pun. Pars in ædium vestibulis stat, pars ex tectis fenestrísque prospectant. Virg. 7 Æneidos,
Turbáque miratur matrum, & prospectat euntem.
Nauis omnibus qui eam aspexerant, prospectare iam exilium, atque explorare fugam domini videbatur. Cic. 7. Verr.
Prospectans, Participium { [illegible] } Catul. Argonaut. 59,
Quæ tum prospectans cedentem mœsta carinam, &c
Astra prospectantia. Id est noctu lucentia. Stat. 5. Sylu. 1.
Prospices, prospice. Festus.
Prospicienter, Aduerbium { προνοητικῶς } Circunspectè. Gell. lib. 1. cap. 19, Res salubriter ac prospicienter animaduersas in mentes, animósque hominum cum audiendi quadam illecebra induxit.
Prospicientia, Cura, prouidentia.
Prospicuus { [illegible] } pro Cōspicuus aut visendo. Seneca epist. 111, Hinc prospicuos puerorum cultu atque forma greges.
Prospica, & despica, Inuenta & contempla. Næuius,
Ac sibi prospica ac despica. Potest ergo prospicus ac despicus dici. Nonius.
Prospiro, as, are, penul prod. Spiritum longè latéque diffundo. Cato. Nam venæ eorum vbi sufflatæ sunt ex cibo, non possunt prospirare in toto corpore.
Prostasis, siue prostasia { προστασία } Præfectura vel præsidentia Latinè dicitur. Est item prostasia, quū quis pro altero liti se opponit, & eius defensionem suscipit, euentúmque præstat. Budæus in Commentar.
Prostates { προστάτης } modò præsidem aduentémve in bello, aut vicarium, aut defensorem significat. in lib. posterioribus C. de muneribus patrimon.
Prosterno, prosternis, prostraui, prostratum, penult. prod. { καταστρώννυμι, ἀνατρέπω } prosternere. Antè sternere, vincere, profligare: quod fit quum hostes in acie sternuntur. Terent. Adelph. 3 2,
Cæteros ruerem, agerem, raperem, tunderem, prosternerem.
Humi aliquem prosternere. Ouid. 5. Metam.
* Telo prostrauit virum. Valer. 3. Argonaut.
Prosternunt acies, proterunt armatos. Plin. lib. 8. cap. 9.
Vtranque aciem prosternere. Liuius 8. ab Vrbe, Ibi in concilijs Numisius imperator eorum affirmando commuúem verè Martem, vtranque aciem pari cæde prostrauisse.
Corpus. Silius lib. 17.
Prosternere corpora humi. Liuius 9. ab Vrbe.
Flores. Stat. 5. Sylu. 2.
Hostes prosternere, fundere, occidere. Cic. 14 Philipp.
Hostem ferro. Silius lib. 7.
Legio prosternitur latis aruis. Valer. 6. Argonaut.
Prosternere milites. Salust. Prostratísque militibus fugæ se dedit.
Oppida prosternere fragore. Silius lib 3.
Notantique lucos prostrauit vertice syluas Garganus. Sil. lib. 8.
Syluam pondere aliquo. Ouid 8. Metam.
¶ Prosternere in terram vineas. Colum. lib. 11. cap. 3.
Viribus suis prosterni. Quintil. lib 2. cap. 12.
¶ Prosternere, interdum datiuum habet cum accusatiuo. Sueton. in Iulio, cap. 2, Non sine suspicione prostratæ regi pudicitiæ.
¶ Perfregit ac prostrauit omnia cupiditate ac furore. Cicero pro Cluentio.
¶ Prosterni materiem & campum gloriæ alicuius, pro Explicari & complanari. Plin. in Paneg.
Præcipitantem igitur impellamus, & perditum prosternamus Cicero pro Cluentio.
Opes regni prosternere Silius lib. 17.
Prosternere atque obterere obtrectationes maleuolorum. Vatinius ad Cicer. lib. 5 9. An vereas, ne qui potētissimorum hominum conspirationem neglexerit pro mea salute, is pro honore meo pusillorum ac maleuolorū obtrectationes & inuidias non prosternas atque obteras?
Ille se ad meos pedes prostrauit lacrymans. Cic. 2. Philipp.
Abiicere se atque prosternere, pro Parui æstimare & sese demittere. Cic. in Parad. Sic te ipse abiicies atque prosternes, vt nihil inter te atque inter quadrupedem aliquam putes interesse?
Prostratus, penult. prod. Participium { καταβεβλημένος } vt Humi prostratus. Lucret. lib. 4.
Prostratus in gramine. Lucret. lib. 2.
Iacēre prostratum. Cic. 2. in Catil.
Ense adacto prostratus. Silius lib. 17.
Mole. Ouid. 1. Trist. eleg. 7.
Morte. Lucret. lib. 6.
Siti. Lucret. lib. 6.
Afflicta & prostrata Respub. Cic. 10 epist. ad Octauium.
Prostratæ religiones, Dirutæ, euersæ. Cicero 2. de Legibus, Quo

de subsidio procedunt, atque equites protelant.

¶Protelare, Differre, prorogare. Vlpian l.4. D. De damno infect. Dies cautioni præstitutus si fuierit, Prætoris vel Præsidis officij erit, ex causa vel renouare, vel protelare eam.

Protelum, proteli, Tenor pugnandi, continua certatio. Lucret lib. 2, Vndique protelo plagarum continuato. Donatus, Id est tenore & impulsu vniuersitudinario. Lucilius Satyrarum libro sexto, apud Nonium,

Quem neque Lucanis oriundi montibus tauri
Ducere protelo validis ceruicibus possent. Idem libro 13,
Hanc ruga mulorum protelo ducta rentum
Non possunt. Cato Originum libro quinto, Sed protelo trini boues vnum aratrum ducent. Plin lib.9. cap.15, Protelis boum & in Danubio mario extrahitur, porculo marino simillimus. Paulo antè de ingenti alio pisce dixerat, Catenato captus hamo, nec nisi boum iugis extractus. Neque verò me latet quid legerit Hermolaus, quid Beatus Rhenanus, quid alij. Sequendum tamen mihi putaui Plinium meum membranaceum manu scriptum.

Et quasi protelo stimulatur fulgure fulgur. Lucret.lib.4. Id est impulsu producto, perpetuo & continuo. Lambinus.

Protendo, protendis, protendi, protensum & protentum { [illegible] } protendere, Vltra tendere, porrigere. Plin.lib.11.cap.43. Inter digitos medius longissimè protenditur. Idem lib.9. cap.32, In eodem genere cochleæ, aquatiles terrestrésque, exerentes se domicilio, binaque ceu cornua protendentes contrahentésque, &c.

Aciem protendere in æstus pelagi. Catul. Argon. epig.59.
Brachia alterna Virg 5 Æneid.
Dextram precantem. Virg 12. Æneid.
Famam altius. Claud.1. Paneg.
Iuga protendit Cithæron. Senec Theb.1.
Lacrymas. Claud.2. in Eutropium.
Natus protendere manum. Ouid. ad Pison.

¶Protendere, Proferre, Differre. Cic. ad Plancium, lib.10 16, Comitia tamen, quæ ex his pendes, quantum facere possumus, quod multis de causis Reipublicæ arbitramur conducere, in Ianuarium mensem protendimus. Vetus codex habet protrudimus.

Protendens, Participium { [illegible] } vt
Brachia protendens. Catul. epig 61.

Protentus, Aliud Particip. { [illegible] } Silius lib.16,
-vsque ad colla repostá
Cornipedum protentus.
Temo protentus in octo pedes. Virg.lib.1.Georg.
Hastæ protentæ. Tacit.lib.14.
Tela protenta. Ouid 8 Metam.

Protenus. pen. corr. { [illegible] } Aduerbium, quasi porrò tenus, & longe à finibus, interprete Seruio. Virg. ecloga 1,
-en ipse capellas
Protenus æger ago. Per e scribi debere testatur Caper grammaticus. Sipont. hoc loco per i, pro Valde interpretatur. Vide PROTINVS.

Protenus vt. Horat. lib. epist ad Lollium, 2,
Protenus vt moneam (si quid monitoris eges tu) Id est deinceps, consequenter. Alij legunt protinus. Vide Lambinum in Horat.

Protermino protermin as, pen. corr. { [illegible] } proterminare, Propagare, Fines promouere. A termino promouendo ductum verbum. Apul. lib 9, Fines vsque & vsque proterminauerit.

Protero, proteris, pen corr. protriui, protritum, pen. prod. { [illegible] } proterere, Vehementer terere, & quasi pedibus conculcare. Plin lib 8. cap 9. Prosternunt acies, proterunt armatos. De elephantis. Cæsar 8. bell. Gall. Partim in fuga proteruntur, partim intercipiuntur.

Agmina curru proterere. Virg.11. Æneid.
Pedibus proterere. Plaut Truaul.6,
-ego hic te mulier, quasi sus catulos, pedibus
Proteram.
Pedibus atris proterit. Claud 1 de raptu Proserp.
Vlmus labens proterit vuas. Stat.8. Theb.
Æstas proterit Ver, Horat 4 Carm ode 7.
Proterere hostium copias, Plaut. Amphitr.4.
Proterere leonem Plaut Menæch 17,
-vt ego hunc proteram leonem.
Vmbram inanem Ouid. 3 Trist. eleg.11.

Proterere aliquem & conculcare. Cic. pro Flacco, Sin illi ipsi domi proterendum esse & conculcandum putauerunt, desinant putare authoritatem esse in eo testimonio, cuius author inuentus est nemo.

Proteri & conculcari Author ad Heren. lib.4.

Protritus, pen. prod. Participium { [illegible] } vt Protrita acies, Vide ACIES.

Protritum & corruptum frumentum Liu.4 bel. Maced.

Protrimentum, protrimenti, Apuleius libro 8, Asini aurei, ad finem, Accersitus in protrimentis sapidissimè decoctum. Protrimenta, inquit Beroaldus, dicuntur edulia minutim trita concisáque, qualia hodiéque in pulmentariis plurima concinnantur ex carnibus frustillatim sectis. A tritura dicta protrimenta, quasi à proterendo.

Proterreo, proterres, proterrui, proterritum, pen. corr. { [illegible] } proterrere, A longe terrere. Plaut Trinum.10,
Mea opera hinc proterritum te, meáque auaritia autument. Terent. Heaut.3.1, Proterruisti hinc me.

Aduerso equo aliquem proterrere. Virg.11. Æneid.
Proterrere aliquem iaculo parmáque Stat 2. Thebaidos,
Protinus idem versò iaculo parmáque Menœtem
Proterrebat agens.

Proteruus. Adiectiuum { [illegible] } Qui dum alios obuios est, proterit: quod faciunt tauri in appetitu coitus fœminarum in quas calent. Superbus. Plaut. Bacchid 14.
Petulans, proteruo, iracundo animo, indomito, incogitato. Terent. Heaut.3.3, Ne ineptus, ne proteruus videar. Cic.1. de Finib. lib.1, Alij audaces, proterui, idem intemperantes & ignaui.

Si vidua liberè, proterua petulanter, diues effusè, libidinosa meretricio more viueret: adulterum ego putarem, si quis hanc paulo liberius salutasset? Cic. pro Cælio.

Africus proteruus Horat Epod.16.
Proteruum dictum aut factum. Cic. 2. de Finib.
Damnat et nati facta proterua pater. Ouid. epist.6.
Frons proterua, Impudens Horat. 2. Carm. ode 5.

Proterui homines. Cic 5. de Finib. Et flexi fractique motus, quales proteruorum hominum aut mollium esse solent, contra naturam sunt.

Iuuenes proterui Horat.1. Carm. ode 25.
Lingua. Ouid in Ibin.
Manus. Ouid 15. Metam.
Noctis lusus. Stat 9. Theb.
Oculi. Ouid. epist.16.
Ora canum Ouid.14 Metam.
Rixas Horat 3. Carm ode 14.
Sales. Stat.1. Sylu 6.
Stella Canis Icarij. Ouid 2 Amor. eleg.16.
Turba. Ouid. epist.5.
Venti. Horat.1. Carm. ode 26.
Verba proteruos dicere in aliquem. Ouid. 5. Trist. eleg 7.

Proteruè, Aduerbium { [illegible] } Immoderatè, & superbè. Terentius Heautont.4.4,
Satis pol proteruè me Syri promissa huc induxerunt. Idem Hecy. 3.5, Ecce autem tu quoque proteruè iracundus es.

Facere & dicere aliquid æquo proteruius. Ouid.1. de Arte.
Multa miser timeo, quia feci multa proteruè. Ouid.1. Amor. ele.4.
Facere alicui proteruè iniuriam. Plaut. Rudens.21.
Proteruè loqui. Plaut. Amphitr.8,
-quæ non deliquit, decet
Audacem esse & confidenter pro se & proteruè loqui.

Proteruitas, pen. corr proteruitatis, fœm gen { [illegible] } Superbia, petulantia. Teren. Heaut 4 6, Quàm pene tua me perdidit proteruitas. Cic pro Cælio, De corruptelis, de adulteriis, de proteruitate, de sumptibus, immensa oratio est.

Grata proteruitas Horat 1. Carm. ode 19.

Proteruia, proteruiæ, Idem { [illegible] } Lucretius,
Capripedes agitat quum læta proteruia Panas.

Proteruiam facere. Erat hoc religiosum in nonnullis hostiis apud veteres, ne quid ex sacris epulis relinqueretur, aut si quid reliquum esset, id igni absumeretur, quemadmodum Moyses tradit de agno paschali. Porrò id genus sacrificij, Romani proteruiam appellant. Vnde celebratur illud Catonis festiuiter dictum in Albidium quendam, qui patrimonium vniuersum luxu absumpserat, vnis exceptis ædibus, quæ incendio conflagrarunt. Proteruiam, inquit, fecit: propterea quòd ea quæ comesse non potuerit, quasi combussisset. Author Macrobius lib. Saturn.2. Erasmus.

Proteruio, proteruis { [illegible] } proteruire, Petulanter agere.

PROTESILAVS, pen. prod. { [illegible] } vnus è Græcorum ducibus, qui ad Troiam profecti sunt: quum primus ex nauibus in litus prosiliret, ab Hectore est interfectus. Fuit ex Phylace Thessaliæ oppido. Inde Phylacides dictus. Eius vxor Laodamia, quum interitum resciisset, in solatium mœroris optauit vt mortui vmbram videret. Quod quum impetrasset, in illius amplexibus expirauit. Propert. lib. 1. eleg.18. Illic Phylacides, &c.

Protesilaeus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } vt Protesilaea domus Catul. epig.63.

Protesilaeum Delubrum, in quo Protesilai ossa cōsecrata sunt, non procul à Cherronesu. Strabo lib.13 & Pomponius libro 2. cap. 2. in Thraciæ rebus.

PROTEVS, duarum syllabarum vox { [illegible] } filius Oceani & Tethyos, marinus deus, pastor Phocarum: & vates, sed nisi coactus, nulla dans responsa. Virgil.4. Georg. Fuit autem rex Ægypti temporibus Priami regis Troiani. Quum Ægyptus rege careret, ait Diodorus libro 2, ex ignobilibus quidam in regem assumptus est, quem Ægyptij Cetea, Græci Proteum appellant, qui Iliaci belli tempore extitit. Hunc artium peritum fuisse tradunt, & in varias se formas vertere solitum, vt nunc animal, quandoque arbor, aut ignis, aut quid aliud videretur. Vide Virgil 4 Georg. Consuetudo autem regibus Ægyptiis, causam huiusmodi transmutationes fingendi præbuit. Nam Ægyptiis mos erat regibus, aut leonis, aut tauri, aut draconis, priorem partem in capite ferre insignia principatus, quandoque verò arborem, aliquando ignem, quandoque redolentia supra caput vnguenta. Hæc tum ad decorem spectant, atque ornatum: tum stuporem, ac superstitionem quandam aspicientibus iniiciebant, &c. Proteum aliquando in Carpatho insula regnasse, Pallene vrbe Thessaliæ relicta, ad quam tamen reuersus est postea, Seruius author est enarrans carmen illud Virg 4 Georgicorum,

Est in Carpathio Neptuni gurgite vates
Cæruleus Proteus, &c.

Protei columnæ Virgilius,
Atridet Protei Menelaus adusque columnas
Exulat. Id est, ad fines Ægypti peruenit: ex eo, quòd in confiniis, columnæ, quæ dirimerent terras, ponerentur, vt Pollux & Strabo plerisque locis scribunt. Annotauit Turneb.

Senex Proteus Ouid.11 Metam.

Mutabilior Proteo, In vafrum & versipellem competit: aut in eos qui facilè vertunt sententiam Horat.1. epist.1,
Quo teneam vultus mutantem Protea nodo? Idem 2. Sermonum, satyra 3,
Effugiet tamen hæc sceleratus vincula Proteus.

Protea vocat tergiuersantem, & quem Græci vocant [illegible], id est deprehensu difficilem.

Sceleratus Proteus, pro astuto & versipelli. Horat. 2 Serm. saty 3, Effugiet tamen hæc sceleratus vincula Proteus. Lambinus pro tergiuersatore & fugaci debitore accepit.

Proteus, Philosophi cuiusdam cognomentum fuit, qui de nomine Peregrinus dicebatur. Hic fuit vir grauis atque constans, sempérque dicere solitus, Virum sapientem non peccaturum esse, etiamsi peccasse cum dij atque homines ignoraturi forent. Vide plura apud Gel. lib. 12. cap. 11.

Prothesis, pen. corr. f. gen. {πρόθεσις} Latinè dicitur Præpositum, siue præpositio. Figura est Grammaticis propria, quoties litera quædam vel syllaba apponitur ad principium dictionis: vt gnate, pro nate: tetulit, pro tulit. Ex Donato.

PROTHOVS {Πρόθοος} Tenthredonis filius, dux eorum qui ex Magnesia ad Troiam venerunt. Homer. lib. 2. Iliad.

Prothymata {προθύματα} sunt quæ ante sacrificium fieri consueuere, vt est vaporatio thuris: aut id genus primitiæ quæcunque, vt siligo, vel etiam placentulæ, quæ ante sacrificium offeruntur.

Prothymia, prothymiæ {προθυμία} Promptitudo, alacritas Latinè dicitur. Plaut. Sticho, 10,

Vides benignitates hominum perire & prothymias. Ibidem, 11,

-proh dij immortales, quot ego

Voluptates fero, quot risiones, quot iocos, quot suauia, saltationes, Blanditias, prothymias.

Prothyrum, prothyri, pen. corr. {πρόθυρον} Vestibulum in ianua domus, ita de priuatis ædibus dictum, vt propylæum de vestibulo vrbis, vel templi, vel regiæ. Author Vitruuius lib. 6. cap. 10, Item prothyra, inquit, Græcè dicuntur, quæ sunt ante in ianuis vestibula. Nos autem appellamus prothyra, quæ Græce dicuntur Diathyra. Prothyrum, *Vn auant portail*. Diathyrum, *Vne barriere de charpenterie deuant la porte*. Dici autem penult. corr. quia Dithyrambus, quod ab eadem est origine, secundam corripit apud Horatium, lib. 4. Carm. ode 2.

Protinus, pen. corr. Aduerbium {[illegible]} Id est statim, quasi porrò tenus. Virg. 4. Æneidos,

Protinus ad regem cursum detorquet Hiarbam. Cic. 1. de Diuinat. Præcepisséque vt pergeret protinus: quid retro atque à tergo fieret, ne laboraret.

Protinus quàm. Plin. lib. 15. cap. 17, In cinere lixiuio tinguunt protinus quàm detraxere vitibus. Id est, protinus postquam.

Rogo te vt Romam protinus pergas. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 3.

¶Protinus, Simul, siue etiam. Virg. 6. Æneidos,

-quin protinus omnem

Perlegerent oculis. Quintil. in Ægro redempto, Traxerat ex firmitate mentis magnam protinus & in membra constantiam. Etenim quod statim fit, quasi simul fit. Sic Valla.

¶Protinus, Deinceps, exinde, vt ait Seruius. Virg. 4. Georg.

Protinus aerij mellis cælestia dona Exequar.

¶Protinus etiam id significat, quod vulgò *Directe & immediate* dicunt. {[illegible]} Vlpianus, Etenim patroni refert protinus libertus patrono cogatur dare, an per interpositam fideiussoris vel rei personam. Budæus.

¶Protinus, Statim à principio. Vlpianus in l. Sed etsi. Ad Senat. Macedon. Videri pecuniam à donatore profectam protinus ad creditorem, & fieri nummos accipientis. Budæus.

Protinus subsistere. Quintil. in Proœmio lib. 1, Altius tamen ibunt qui ad summa nitentur, quàm qui præsumpta desperatione quò velint euadendi, protinus circa ima substiterint.

Principium est oratio perspicue & protinus perficiens auditorem attentum. Cic. 1. de Inuent.

¶Protinus, Iugiter, continuè. Virg. 10. Æneidos,

-traiecto missa lacerto

Protinus hasta fugit, seruátque euntis tenorem. Plin. lib. 5. cap. 9, Originem in monte inferioris Mauritaniæ, non procul Oceano habet, lacu protinus stagnante, quem vocant Nilidem.

¶Protinus, Longè porrò. Virg. 7. Æneidos,

-cornúque recuruo

Tartaream intendit vocem, qua protinus omne

Contremuit nemus.

¶Quando autem huic aduerbio additur negatio, significat non ideo; quemadmodum fit in Continuò & Statim. Quintil. lib. 10. cap. 1, Non autem vt quicque præcipuè necessarium est, sic ad efficiendum oratorem maximi protinus erit momenti.

¶Protinus continuò. Plaut. Pseud. 8,

Pòst ad oppidum hoc vetus continuò meum exercitum

Protinus abducam.

¶Protinus, Vno, eodémque tempore. Virg. 8. Æneidos,

Protinus Arcadiæ gelidos inuisere fines. Seruius.

¶Protinus interdum præ se, & ante se, & prorsum significat. Virg. eclog. 1,

-en ipse capellas

Protinus æger ago. Id est præ me, & ante me ago, & prorsum ago. Cic. 1. de Diuinat. Præcepisséque vt pergeret protinus: quid retro atque à tergo fieret, ne laboraret. Id est tret prorsum. Turnebus. Alij legunt protenus.

¶Protinus, cum accusatiuo. Suet. in Octauio, cap. 38, Liberis Senatorum, quò celerius Reipub. assuescerent, protinus virilem togam, latumclauum induere, & curiæ interesse permisit. Id est, continuò post sumptam virilem togam. Nisi quis fortè referri putet ad infinitiuum induere.

Protinàm, Aduerbium {[illegible]} Idem apud veteres significabat. Plaut. Casin. 25,

Etsi malum merui, hâc dabo protinam, & fugiam. Et apud Terentium in Phorm. 4. 13, Atque hinc me conicerem protinus in pedes. Vbi Donatus, Protinam fuit: & sic Nigidius legit. Varr. de Lingua Latina, lib. 6, Protinam à protinus continuitatem significans.

Protinam permutare aliquid. Plaut. Pers. 17,

At ne cum argento protinam permutes domum.

Protocollum, protocolli {πρωτόκολλον} Quasi prima conglutinatio. Est enim propriè protocollum, quod breuiter & succinctè notatur à tabellione, vt extendi deinde, atque absolui possit. κόλλα Græcè gluten, siue colla dicitur. Ex Hermolao.

PROTOGENES, pen. corr. {Πρωτογένης} Pictor nobilissimus, cui patria fuit Caunus, gens Rhodiis subiecta. Palmam habet tabularum eius Ialysus, qui est Romæ, dicatus in templo Pacis: quem quum pingeret, traditur madidis lupinis vixisse, quoniam simul famem sustineret, & sitim, ne sensus nimia dulcedine obstrueret. Huic picturæ quater colorẽ induxit subsidio iniuriæ & vetustatis, vt decedente superiore, inferior succederet. Hæc Plinius, & alia multa de Protogene, lib. 35. cap. 10. Fab. libro 12. cap. 10. & Gell. Vide IALYSVS.

Protogenes, protogenis, masc. gen. {πρωτογένης} Significat aliquem primi generis, siue à quo genus incipit: vt ostendit Dionysius in principio historiarum: & à poetis sumitur pro eo qui se talem confingit. Iuuenalis Saty. 3,

Non est Romano cuiquam locus hic vbi regnat

Protogenes aliquis. Vbi interpres, Protogenes, id est pistor qualis Protogenes.

PROTOGENIA {Πρωτογένεια} nomen filiæ Deucalionis & Pyrrhæ. Aristarchus in 10. lib. Odysseæ. ¶Fuit præterea hoc nomine vna ex filiabus Erichthæi Atheniensium regis, quæ se pro patriæ salute iugulandas præbuerunt.

Protogonos {πρωτόγονος} Primogenitus, quo nomine ab Orpheo dictus est Deus, quòd ante ipsum nihil sit genitum, sed ab ipso sint cuncta creata.

Protollo, protollis, protuli, prosublatum {[illegible]} protóllere, Vltra tollere. Plaut. Pseud. 13,

Manum si protollet, & pariter profero manum.

Protollere {[illegible]} Differre, prolongare. Plaut. Casina, 16,

Neque vult vllam finem in crastinum protolli. Gell. lib. 3. cap. 16, Neque vltra decimum mensem fœtum mulierum protolli potest.

Protollere mortem alicui. Plaut. Casin. 10,

Protollo mortem mihi.

Protologia, protologiæ {πρωτολογία} Prima locutio, antiloquium.

Protomysta {πρωτομύστης} Mystarum princeps. Mystæ autem sacerdotes appellantur, qui mysteria & ecclesiæ secreta regunt, & administrant.

Protono, protonas, pen. corr. {προβροντάω} protonare, Antè tonare. Valer. 4. Argonaut.

Deuolat inde furens, nec qua via, cúrve profecti,

Nec genus antè rogat, sed tali protonat ira,

Incipite ô iuuenes, &c.

Protoplastes, protoplastæ, masc. gen. {πρωτοπλάστης} Qui primò fingit. Et Protoplastus. Primò formatus. Vnde & Adam protoplastus dictus est.

Protospatarius, rij, rio. Protospatarij, orum, Officiarij, ac iustitiæ reddendæ præfecti, apud Constantinopolim. Hermenopul. lib. 2. Epit. Luitprandus lib. 3. de reb. per Europam gest. cap. 7.

Protostasia, æ. Protostasiæ munus, in l. 8. C. de munerib. patr. l. 3. de filiisfam. & quemad. pro his par. tenean. lib. 10. C. l. 3. & in toto tit. de Protostasia in C. Theod.

Prototocos {πρωτοτόκος} Quæ primùm peperit: quod nomen ipsi Heuæ proprium est.

Prototomus, prototomi, penult. corr. masc. gen. {πρωτότομος} Primæ sectionis.

Primus caulis qui succiditur, vel cyma brassicæ, à prima sectione, prototomus appellatus est, quæ Vere fit: estque ipsorum caulium delicatior, tenuiórque cauliculus. Colum. lib. 10, Sed iam prototomos tempus decidere caules. Martial. lib. 10. 48,

Et faba fabrorum, prototomísque rudes. Idem lib. 14. 106,

Prototomis, pudet heu, seruit coliculis.

Prototypus, huius prototypi, pen. corr. {πρωτότυπος} Primum exemplar: archetypum aliàs dicitur.

Protraho, protrahis, pen. corr. protraxi, protractum {[illegible]} protrâhere, Palàm trahere. Liu. 8. bel. Pun. Nudi in medium protrahebantur, & simul omnis apparatus supplicij expromebatur. Cic. 6. Verr. Hinc in conuiuium Sextum Cominium protrahi iussit.

Omnia protrahere in lucem. Lucret. lib. 4.

Caput alicunde protrahere. Propert. lib. 3. eleg. 18.

Latitantes protrahere indicio. Ouid. 3. Trist. eleg. 4.

In medios aliquem protrahere, Statuere coram omnibus. Virgil. 2. Æneid.

Ad operas mercenarias protrahi. Cic. 2. Phil. Quis reum damnare audeat, vt ipse ad operas mercenarias statim protrahatur?

Protrahere ad iudicium. Liu. 3. bel. Maced.

Verum protrahere alicunde, Elicere. Lucret. lib. 1.

¶Protrahere, Augere. Valer. lib. 1. cap. 5. de Caio Cassio, Vt rapacissimi victoris insolentiam dicti rumore protraheret.

¶Protrahere {[illegible]} Differre, prolongare. Terent. And. 2. 1,

Credo impetrabo, vt aliquot saltem nuptiis protrahat dies. Hoc loco Donatus legit prodat.

Protrahere & differre. Sueton. in Nerone, cap. 32.

Mors lenta protrahatur longa fame. Senec. Herc. fur. 6.

Protractus, Particip. {[illegible]} vt Ad arma protractus. Silius lib. 16.

Protrepticus {προτρεπτικός} Instructiuus & exhortatiuus. Symmachus in epistol. Indulga stylo, aliquídque didascalicum seu protrepticum scribe. Ausonius, Libellum instar protreptici luseram. Capitolinus ait librum cui titulus est Hortensius, scriptum esse à Cicerone ad exemplar protreptici.

Protrimentum, Protritus, Vide PROTERO.

PROTROPII populi, alio nomine Abellinates in Apulia non procul à Beneuento. Plin. lib. 3. cap. 11.

Protropum, protropi, pen. corr. {πρότροπον} Genus potus. Plin. lib. 14. cap. 9, Sed inter hæc genera potum ponere debeo & protropum. ita appellatur à quibusdam mustum sponte defluens antè quàm calcentur vuæ.

Protropum

Protropum vinum, dicitur à Columella lib.12. cap 41, mustũm lixiuium Latinè. Mustum, inquit, lixiuium de lacu statim tollito. hoc autem erit quod distillauerit antè quàm nimium calcetur vua.

Protropi appellatio Græcis ab eo deducta apparet, quòd calcaturã & prælium sponte effluendo præuertat : [illegible]. quod ipsum ex Plinij verbis clarum est.

Protrudo, protrudis, pen. prod protrusi, protrusum, pen. prod. {[illegible]} protrudère, Porrò, siue vltra trudere. Cic. de Fato, Vt igitur, inquit, qui protrusit cylindrum, dedit ei principium motionis, volubilitatem non dedit: sic. &c.

Protrudere aera. Lucret. lib. 4.

Paulatim moles protruditur atque mouetur Lucret. lib. 4.

Protrudere opus, apud Vitruuium, Vide ORTHOSTATA.

Proturbo, proturbas {[illegible]} proturbàre, Porrò, siue vltra, & à se, aut extra turbare, Repellere. Liu. 5. ab Vrbe, Iámque & alij congregati telis, missilibúsque saxis proturbare hostes, ruináq, tota prolapsa, aciem in præceps deferri. Plin. lib. 11. cap 19. Apes pigras & ignauas proturbant.

Calcibus proturbare. Colum. lib. 6 cap 37, Nisi ea prius marem cognouit, adsilientem admissarium calcibus proturbat.

Proturbare aliquem Tacit. lib 11.

Hostem eminus missilibus proturbare Virgil. 10. Æneid.

Hinc cominus atque hinc proturbare. Virgil 9. Æneid.

A solio proturbare aliquem. Valer 1. Argon.

Proturbare extra tecta. Colum lib 9 cap 15.

PROTYS {[illegible]} illustris cuiusdam Phocensis nomen, qui à Gallis benignè exceptus Massiliam non procul à Rhodani ostio condidit. Plutarch. in Solone.

Protutor, nisi distinctè malis legere, est qui aut se ingerit in tutelam, aut pro ipsomet tutore occupato, tuetur. l. 1 § 1. de eo qui pro tutor. l. vltima de tutel & rat distrahen l. 3 § pen de contrah. iudic. tutel. & multis alijs locis, in P. Hinc Protutelæ actio, quæ in Protutorem datur, l. 4 de testam tutel. l. penult de tut & rat. distr in P.

Protypum, protypi, pen. corr. {[illegible]} Quod in typi vicem formatum est. Plin. lib. 35. cap. 12. Primúsque personas tegularum extremis imbricibus imposuit, quæ inter initia protypa vocauit: postea idem ectypa fecit. Vide Cælium.

Proueho, prouehis, pen. corr. prouexi, prouectum {[illegible]} prouehere, Producere. Plaut Rud 10,

Quia pol prouexi, auehere non quiui miser. Liu lib 2. belli Punici, Itaque ad Honescam classe prouecti, exscensu è nauibus in terram facto, quũ vrbem vi cepissent, &c. Cic 7. Verr. Posteaquam paulum prouecta classis est, & Pachynum quinto die denique appulsa est.

Vltrà prouehi. Virgil 3. Æneid.

Vlterius prouehere. Propert lib. 2. eleg 16.

Ratem prouehere per freta Valer. 4 Argon.

Prouehimur pelago vicina Ceraunia iuxta. Virgil. 3. Æneid.

Atque etiam homines agrestes inani spe ad aquas vsque Puteolanas prouehuntur. Cic. 8 Philip.

Prouehi equo. Liu 3 bel Pun.

Prouehere mulis. Plin lib 21. cap 13.

¶Prouehi amore, per translationem. Cic. ad Brutum, 15, Sed prouehor amore: non enim id propositum est, huic epistolæ Messalam vt laudem. Id est rapior.

Longius in amicitia prouecti, Vide LONGVS.

Eò vsque corruptionis prouectus est. Tacit lib. 2.

Vnde & quousque iam prouecta sit oratoris facultas Quint. lib. 2. c. 16.

Prouehi longius in scribendo, vel orando, Procedere. Cicero 3 de Finib. Sed iam sentio me esse longius prouectum quàm proposita ratio postularet, verùm admirabilis compositio disciplinæ, incredibilisque rerum traxit ordo.

Paulo longius oratio mea prouecta est. Cic pro Rosc. Comœdo.

Paruula causa, Est satis, à tergo quæ prouehat, &c. Lucret. lib 4.

Vinum in altum prouehere Lucret. lib 5.

In mares prouehere. Horat. 3. Carm. ode 4.

Prouehi in maledicta. Liu. 5 bel Maced.

Prouehere vitam suam in periculum Cic. pro Milone.

Prouehi ad optatos exitus Cic 2 Offic.

Paulatímque per altercationem ad continuas & infestas orationes prouecti sunt. Tacit. lib 10.

Prouecta prudentia vsque ad extremum Cic. de Senect.

Prouexit orationem meam vestra benignitas. Cic pro Domo, Sed quum me purgatum vobis esse cuperem, tum etiam vestra in me attentè audiẽdo benignitas prouexit orationem meam: sed hoc compensabo breuitate, &c.

Prouexit me hæc spes Liu 2. ab Vrbe.

Prouehere aliquem ad dignitatem. Plin. epist 230.

Prouehere studiosos. Plin. epist 165, Vir est optimus, & inter præcipua seculi ornamenta numerandus: colit studia, studiosos amat, fouet, prouehit.

Sulpitium longius quàm voluit, popularis aura prouexit. Cic. de Arusp resp.

Vltra, quàm homini datum est, prouehi Quintil. in Proœm. lib 6.

Ecquò te tua virtus prouexisset? Cic. 13 Philip.

Prouehens, pen corr Participium {[illegible]} Liu. 10. bel. Maced. Illo etiam (prauo forsitan) gaudio prouehente, quód, &c.

Prouectus, Aliud participium {[illegible]} siue Nomen ex participio. Cic. de Senect. Ignoscetis autem: nam studio rusticarum rerum prouectus sum, & senectus est natura loquacior.

Prouectus & delapsus in flumen. Cic. 1. de Diuinat.

Prouectus ætate, vel Prouecta ætate homo. Cic de Senect. Quanquam eum colere cœpi, non admodum grãdem natu, sed tamen iam ætate prouectum.

Ætate prouecta mortua est Cic. 1. Tuscul.

Longius prouectus ætate. Cic de Claris Orat.

Nox erat prouecta. Tacit. lib. 13.

Senectus prouecta. Tacit. lib. 1.

Prouenio, prouenis, pen. corr. proueni, pen. prod. prouentum {[illegible]} prouenire, Porrò venire Plaut. Pseud. 7,

—nam qui in scenam prouenit

Nouo modo, aliquid nouum inuentum afferre addecet.

¶Prouenire {[illegible]} Crescere, fructificare. Plaut. Truculent. 10,

Quum tu rectè prouenisti, quúmque es aucta

Liberis, gratulor.

Studia hilaritate proueniunt. Plin. epist. 172. Id est contingunt.

¶Prouenire {[illegible]} Prodire, nasci. Plin lib. 9 cap. 105, Neque aliud ibi animal prouenit.

Carmina proueniunt animo deducta sereno. Ouid. 1. Trist eleg 1.

Proueniebant oratores noui, stulti, &c. Cic de Senect. Ex Næuio.

¶Prouenire, Contingere. Plaut. Menæch. 10,

—nimis prouentum est nequiter. Id est pessimè res cadit. Cicero 1. de Finibus. Nec quid prouenturum sit prouidens.

Annus fœcundior prouenit. Ouid 4. Fast.

Proueniant medij sic mihi sæpe dies. Ouid. 1. Amor. eleg 5.

Prouentus, prouenta, prouentum, Participium. Macrob. lib 7. Saturn. cap. 12. ad finẽ, Ideo ex aspiratione oris prouecta suauitas excluditur.

Prouentus, huius prouentus, m g {[illegible]} Reditus non tantùm bonarum, sed etiam malarum rerum. Plautus,

Calamitatum & miseriarum tot prouentus.

Prouentus cuniculorum. Plin. lib. 8 cap 55, Certum est Balearicos aduersus prouentum eorum, auxilium militare à Diuo Augusto petisse. De cuniculis loquitur.

Prouentus lactis. Plin. lib. 20. cap 12.

Poetarum prouentus. Plin. epist. 13. lib. 1.

Prouentus dapsilis, Vide DAPS.

Onerare sulcos prouentu. Virg. 3. Georg.

Trifetus prouentus Plin. lib 15 cap. 18.

¶Prouentus, pro Successu. Cæsar lib. 2. bel. Ciuil. Multum ad hanc rem adiuuat adolescẽtia, magnitudo animi, superioris temporis prouentus, fiducia rei bene gerendæ.

Prouentus fœlicitatis. Valer. Max. lib 5 cap. 10. de Æmylio Paulo, Quũ in maximo prouentu fœlicitatis vestræ Quirites timerem, ne quid mali fortuna moliretur, &c.

Prouerbium, prouerbij {[illegible]} Dicitur quasi commune omnium verbum: est enim sententia quæ in ore omnium versatur.

Prouerbij loco. Cic. 13. Philipp Illud tamen verum, quod in hoc Planco prouerbij loco dici solet, perire eum non posse, nisi ei crura fracta essent.

Opportunè aptata prouerbia. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Cessit in prouerbium, Vide CEDO.

Contritum vetustate prouerbium, Vide CONTERO.

In prouerbio est. Cic. 4. Acad. Vidésne vt in prouerbio sit, ouorum inter se similitudo?

Quod est Græcis hominibus in prouerbio. Cic. 3. Verr.

Tangunt eum prouerbia Ouid. 5 Fast.

Tritum sermone prouerbium. Cic. 1. Offic.

Venit in consuetudinem prouerbij Cic. 2. Offic.

In communi prouerbio versari Cic 3 Verr.

Vertere in ludicrum prouerbij, Vide LVDICRVS.

Veteri prouerbio. Cic. de Senect. Pares enim cum paribus, veteri prouerbio facillimè congregantur.

Prouersus. Varro de Ling Lat. lib 6, Apud Plautum, retrorsus versus, non prouersus cedit, quasi cancer solet. Dicitur ab eo, qui in id quod est versus: & ideo qui exit in vestibulum, quod est ante domum, prodire & procedere dicitur. Quod quũ leno non faceret, sed secundum parietem trãsuersus iret, dixit: vt transuersus cedit, quasi cancer: non prouersus, vt homo. Hæc Varro.

Prouideo, prouides, pen corr prouidi, prouisum, pen. prod. {[illegible]} prouidère, Antè vel à longè, & futurum aliquid videre, antequam sit factum. Cic 2. de Diuin. Medicus morbũ ingrauescentem ratione prouidet, insidias imperator, tempestates gubernator. & tamen ipsi sæpe falluntur, qui nihil sine certa ratione opinantur. Idem 1 Tusc. Quod & præterita teneat, & futura prouideat.

Est boni Consulis nõ solum videre quid agatur, verumetiam prouidere quid futurum sit. Cic pro Murena.

Prouidere in posterum. Cic 3. de Legib.

Prouidere ne aritus. Cic ad Torquat. lib 6 4.

Prouidere tempus. Plin. Iun epist. 95, Quod quidem semper quasi prouideret hoc tempus, sedulò facit.

Prouidere animo. Cæsar 7. belli Gal. Plúsque animo prouidere & præsentire existimabatur, quód, &c.

Coniectura aliquid prouidere. Cic Attico, lib. 1. 1.

Antè occupatur animus ab iracundia, quàm prouidere ratio potuit, ne occuparetur. Cic. Q fratri lib. 1.

Celeritas in conficiendo, consilium in prouidendo. Cic pro Lege Manilia.

¶Prouidere {[illegible]} Cauere. Terent. And. 1. 3,

Quæ si non astu prouidentur, me, aut herum pessundabunt. Idem Heaut. 1. 1, —putauit me ætate & beneuolentia

Plus scire & prouidere, quàm seipsum sibi.

Fortuitos casus nullum humanum consilium prouidere potest. Vlp in l. 1. § si eu D de administr. rer. ad Remp pertinent.

Nisi prouidisses, tibi ipsi tum pereundum fuisset. Cic. 3. Verr.

Prouidere & præcauere. Cic. pro Plancio.

In posterum quàm longissimè prouidere. Cic 7. Philip.

Quum videtur præcaueri potuisse, si prouisum esset. Cic 3. Tusc.

Actum est de te, nisi prouides. Cic. Pæto, lib. 9. 18.

Prouidere ne Cic. 1. Tusc. Sed, ne accidat, prouidebo.

Quicquid prouideri potest prouide, oa, &c. Cic. Attico, lib. 5.

Quid in quaque parte prouideri opus esset, &c Cæs. bel Gal. 2.

Omnibus rebus cura & prouide, ne, &c. Cic. Attico, lib. 11.

Iam socij ne spoliarentur, fide ac officiis prouiderunt. Cic. 7. Verr.

Prouidere animo saluti alicuius. Cic. in Catil.
Prouidere sibi ex inuitia alterius Cic 3. Verr.
Prouidere consilio. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 4, Quantum viribus eniti, consilio prouidere, authoritate monere potuero.
Cætera, quæ consilio prouideri poterunt, cauebuntur. Cic. Attico, libro 10.
Consulere omnibus, mederi incommodis hominum, prouidere saluti. Cic. Q. fratri, lib. 1. 1.
Ex aliorum euentibus, rationibus suis prouidere. Author ad Herennium, lib 4.
Prouidere alicui contra aliquem. Cic pro Cælio.
Huic loco, per deos immortales, Iudices, consulite & prouidete. Cic. 2. Verr.
Publicè prouidere. Cic. Anteq. iret in exil. Id est, communi saluti consulere.
Magnopere prouidendum, Vide MAGNVS.
Sanè multum in eo Reip. prouisum est. Cic. Attico, lib. 7.
A me ita præcautum & prouisum est. Cic. Attico, lib. 1.
¶Prouidere rebus necessariis, Res necessarias comparare. Cicero, Satis iam omnibus quæ necessaria erant, prouisum putabant.
Prouidere rei frumentariæ. Cæsar 5. bel. Gal.
Prouidere rem frumentariam. Cæsar 6 bel Gal.
Prouidere in hyemes pabulum. Plin. lib. 8. cap 38.
Prouidere arborem indolirium. Colum lib. 6. cap. 27.
¶Prouisum hoc legibus, Id est cautum. Plin epist. 9 lib 3.
Prouisum à diis immortalibus. Cic. 2. de Nat. deor.
Prouisum est rationibus multis ne noceri possit Verri. Cic. 2. Verr.
Terent. Phorm 5 1,
Prouisum est ne in præsentia hæc hinc abeat.
¶Prouidere, Mouere, ferre. Pacuuius Teucro,
Aut me occide illa, hinc sine vsquam promideam gradum. Nonius.

Prouisus, prouisa, prouisum, pen. prod. {προνενοημένος.} Columella lib. 9, capite 8.
Paratus, & prouisus. Plin. Iunior lib. 1. epist. 14.
Frugis prouisæ copia in annum. Horat 1. epist 19.
Frumentum prouisum. Cæsar lib. 1. de bel. Ciuil Multum erat frumentum prouisum, & conuectum superioribus temporibus.
Verbáque prouisam rem non inuita sequentur Horat. in Arte.
Explorata & prouisa ratio. Cic. 3 Verr.
Cui viuendi via considerata atque prouisa est Cic. in Parad.
Prouisa fiunt leuiora. Cic. 3. Tuscul.

Prouisus, pen. prod prouisus, prouisui, Verbale {πρόνοια.} Tacit. lib. 18, Dispositu prouisúque ciuilium rerum peritus.

Prouisio, Verbale {πρόνοια.} Cic. 3. Tuscul. Tamen quoniam multum potest prouisio animi & præparatio ad minuẽdum dolorem, sint semper omnia homini humana meditata. Idem in Orat. Vitiosum genus, & longa animi prouisione fugiendum.
Cautio & prouisio. Cic. de Amic.
Posteri temporis prouisio. Cic. in Partit.

Prouisor, pen. prod. prouisoris {προνοητής} Aliud verbale. Horat. in Arte, Vtilium tardus prouisor, prodigus æris. De iuuene.

Prouiso, prouisis, pen. prod. prouisi, prouisum {πρὸ τοῦ ὁρᾶν ἔρχεσθαι} prouisere, Duo significat, inquit Donatus: Procedere, & videre. Terent. Eunuch 3. 1,
-hoc prouiso, vt vbi tempus siet,
Deducam. Idem Adelph 5 6.
Prouisi, Præteritum. Horat. lib. 1. epist. ad Mœcenatem,
-denique quod non
Prouisisset eum. Mendosè in nonnullis libris legitur præuidisset, vt docet Lambinus, & verè.
Prouisere aliquem, Id est spectare num veniat Plaut. Stich. 11,
More hoc fit, atque est ita mea sententia: si quem hominem expectãt, Eum solent promsere, qui hercle illa causa nihil ocyus venit:
Idem ego nunc facio, qui prouiso Sagarinum, qui nihil ocyus venit.

Prouidens, pen. corr. {φρόνιμος} prouidentior, prouidentissimus, Prudens, qui præuidet futura & cauet. Plin epist. 81, Quod dum recordor, intelligo mihi laborandum, nequa parte videar hanc de me fiduciam prouidentissimi viri destituisse. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6, Homo valde est acutus & multum prouidens.
Prouidentius ad. Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 1, Id enim mihi & ad breuitatem est aptius, & ad reliquas res prouidentius.
Prouidentissimus Imperator. Plin. epist. 110.

Prouidenter {προνοητικῶς} prouidentius, prouidentissimè. Cic. 3. de Nat. deor. Quæ de prouidentia deorum ab illis sanctissimè & prouidentissimè constituta est.

Prouidenter efficere. Vlpian. L. 1. D. de tign. iunct. Quod prouidenter lex effecit, ne vel ædificia, &c.

Prouidentia, prouidentiæ {πρόνοια, προμήθεια, πρόγνωσις, φρόνησις} Prudentia prouidendi futura. Cicero, Id enim sapientis est, prouidere: ex quo sapientia appellata est prouidentia. Idem 2. de Inuentione, Prouidentia, est per quam futurum aliquid videtur, antè quàm factum sit.
Segnis prouidentia. Paterculus lib. 2, Nec temerario consilio, nec segni prouidẽtia vsi, speculatíque opportunitatem, ferro sibi ad suos peperere reditum.
Prouidentia, pro Deo Quintil. de Cicerone, libro 10. capite 1, Dono quodam prouidentiæ genitus, in quo totas vires suas eloquentia experiretur.
Materiæ rerum ex qua & in qua omnia sint, fictrix & moderatrix diuina prouidentia. Cic. 3. de Nat. deor.
Mundus diuina prouidentia constitutus Cic. de Vniuers.
Nullam terras despicere prouidentiam testes. Quintil. in Procem. libri 6.
Prouidentia, quæ πρόνοια Græcè dicitur, hæc potissimum prouidet, & in his maximè est occupata, primùm, vt, &c. Cic. 2. de Natura deorum.
Deorum prouidentia mundum administrari. Cic. 1. de Diuinat.
Regatúrne prouidentia mundus. Quintil. lib 5. cap. 7.
¶Prouidentia, Passiuè. Pomponius in l. Quintus Mutius. in fine D. de annuis leg. & fideic. Et magis enim est, vt prouidentia filiorum suorum hoc fecisse videatur.

Prouidus, penult. corr. Adiectiuum {προνοητικός} Diligens, solers Plinius Iunior, Sed dispice ne sit parum prouidum, sperare ex aliis, quod tu ipse non præstes.
Cautus & prouidus. Cic. pro Rosc. Amer. Itaque nunc illi homines honestissimi propter istius insidias parum putãtur cauti prouidíque fuisse.
Prouidus & solers. Cic. 2. de Nat. deor Atque vt intelligamus nihil horum esse fortuitum, & hæc omnia esse opera prouidæ solertísque naturæ: quæ multiplices fœtus procreant, vt sues, vt canes: iis mammarum data est multitudo.
Astu prouidus. Stat. 6 Thebaid.
Rerum vestrarum prouidus. Tacit. lib. 4.
Multorum prouidus Horat. 1. epist. 2. de Vlysse.
¶Actor prouidus. Stat. 10. Thebaid.
Augur, Ouid 12. Metam.
Auspex Horat 3. Carm. ode 27.
Cura. Ouid. 2. Fast.
Homo animal prouidum, sagax, &c. Cic. 1. de Legib.
Labor Sil. lib 7.
Mens. Horat. 3. Carm. ode 5.
Mens prouida rerum futurarum. Cic. 1. de Diuinat.
Consultrix & prouida naturæ Cic. 1. de Nat. deor.
Orator prudens & prouidus. Cic. in Partit.
Virtus prouida. Claud. 1. in Eutrop.

Prouidè, pen. corr. Aduerbium {προνοητικῶς} Diligenter. Plin. lib 10. cap. 33, Iam publicum quidem omnium est, tabulata ramorum sustinendo nido prouidè eligere.

Prouincia, prouinciæ {ἐπαρχία} Dici videtur quòd procul vincatur. Propriè enim prouinciæ dictæ sunt regiones longè ab Italia bello acquisitæ, quod eas Romanus Populus prouicerit, id est antè vicerit, inquit Festus. Prima omnium prouinciæ Sicilia est appellata, sicut docet Cic. 4. Verr. Et prouinciarum aliæ erant Consulares, aliæ Prætoriæ. Redigere autem regiones in prouinciæ formam, nihil aliud est quàm Regionem subiicere imperio Romano, & ad eam gubernandam mittere præfectum. Cic. 4. Verr. Primùm quòd omnium nationum exterarum princeps Sicilia se ad amicitiam fidémq; Pop. Rom. applicuit, id quod ornamentum imperij est, prouincia est appellata.
Prouincia. exponemus quot omnino in ditione populi Rom. prouinciæ fuerint, & à quibus quóve anno captæ, tum, quæ consulares, quæque prætoriæ. Quo anno M. Cicero Ciliciam pro consule administrauit, qui fuit ab vrbe condita DCCII, M Marcello Ser. Sulpicio COSS. prouinciæ XV fuerũt in ditione populi Rom. Sardinia, Corsica, Sicilia, duæ Hispaniæ, citerior, vlterior; Asia, Ætolia, Macedonia, Illyricum, Dalmatia, Africa, Achaia, Galliæ duæ, cisalpina, trãsalpina; Cilicia, Bithynia, Pontus, Creta, Syria, Cyprus. quibus ex omnibus prouinciis vectigal capiebat annuũ resp vt à Plutarcho traditum est, octuagies quinquies decies centena millia. Sardiniam cepit, inter primum & secundũ Punicum bellum, cõsul T. Manlius Torquatus; de qua triũphauit: eáque prima, anno vrbis DXVIII, prouincia populi Rom. facta est, missis ad eam componendam X legatis: quod in faciẽdis prouinciis seruatum est. Corsicam vicit, ac prouinciam fecit C. Papyrius Maso cõsul, &, è senatu triumpho nõ impetrato, ipse de sua sententia in monte Albano primus triumphauit, anno DXXII. & hanc vna cum Sardinia semper vnus rexit magistratus Romanus. Siciliam primus vicit, magnáque ex parte prouinciam fecit Q. Catulus primo Punico bello: post aliquot annos, captis Syracusis, vniuersam in prouinciæ formam redegit M. Marcellus bello Punico secundo, aut certè, qui ei successit, M. Læuinus. nam de Marcello Velleius tradit: debellatũ verò in Sicilia à Læuino potius prætore, quàm à Marcello consule, & Cicero in Verrem, & Liuius significant Marcellus quidem, secutus exemplum Papyrij Masonis, in Albano mõte triumphum egit, vrbémque ouãs est ingressus. Hispaniæ tum à Scipione Africano maiore, secundo Punico bello, tum, aliquot pòst annis, M. Catonis Censorij virtute, multis victoriis domitæ: & in eas magistratus Romani modò pro consulibus, modò pro prætoribus iere. verè tamen possessæ, &, vt ait Velleius, sæpe partibus amissæ, certa ac stabilis esse populi Rom. possessio, stipendiúmque pendere nõ prius, quàm Augusto principe cœperunt. Asiam cis Taurũ montem bello Antiochino L. Scipio, maioris Africani frater, profectus in eam cõsul, ad imperium adiunxit, annóque post consulatum proximo triũphauit, ab vrbe condita DLXIIII. pòst eam possedere beneficio senatus populíque Rom. reges Attali, donec M Perpenna cõsul Aristonicum, qui eam, Attalo rege mortuo, occupauerat, deuicit, accepit. eam tamen in prouinciæ formam non Perpenna, sed, qui ei successit, M. Aquilius consul redegit: qui etiam de Aristonico triumphauit, anno DCXXIIII. Ætoliam M. Fuluius Nobilior subegit. bellum gerere cœpit cõsul, proconsul confecit, & triũphauit biennio pòst, anno vrbis DLXVI. Macedoniam XL diebus deuicit cõsul iterum L. Æmilius Paulus, anno DXXXVI, neque tamen prouinciam fecit, sed de sententia X legatorum, quos ad componendam Macedoniam atque Illyricum senatus de more misit, Macedonas omnes liberos esse iussit; &, vt suis legibus viuerent, suas vrbes, & agros haberent, magistratus annuos crearent, permisit; veterís etiam stipendij, quod regibus pependerant, dimidia parte releuauit: anno proximo Perse rege inter captiuos Romam ducto, triũphauit. prouinciam verò Macedoniam fecit anno vrbis DCVII Q. Metellus, is, qui ex ea pro prætore triumphauit. & Macedonici cognomen est adeptus hãc prouinciam postea cum Achaia coniunxit, éque duabus vnam fecit, rogatione perlata, P. Clodius tribunus pl. & vtranque L. Pisoni, quasi præmium, quòd in Cicerone eiiciendo consensisset, dedit administrandam.

ftandam. Illyricum, & Dalmatiam eodem anno, quo Macedoniam Paulus, L. Anicius prætor debellauit, & vná prouinciam fecit, triumphauítque, post Paulum aliquot diebus, rege Illyriorum Gentio cum fratre, coniuge, & liberis ante currum ducto. Carthaginem & Numantiam, illam Africæ, hanc Achaiæ caput, exciderunt eodem anno, & triumpharunt, Scipio Æmilianus, & L. Mummius; tulítque inde Scipio cognomen Africani, Mummius Achaici factæ sunt prouinciæ duæ Africa, & Achaia. Africam autem intelligo regionem vniuersam, quam Carthaginienses possederant. nam Numidia, & ipsa pars Africæ, Masinissæ regnum fuit, Syphace superato; paruítque regibus, & à C. Cæsare demum, post Scipionem, & Iubam Mauritaniæ regem, deuictos, in formam prouinciæ redacta. Mauritaniam verò, & ipsam in Africa, multis post annis Caligula Imperator in duas prouincias diuisit. Galliam cisalpinam puto prouinciam esse factam eo tempore, quum M. Marcellus, is, qui Consul quinquies fuit, primúsque Annibalem acie vicit. Viridomarum Gallorum regem singulari certamine occidit, déque Gallis Insubribus triumphauit, anno D X X X I. patet enim prouinciam esse factam, quia coloniæ plures annis sequentibus eò deductæ. Transalpinam verò Galliam, quæ Narbonensis quoque dicta est, Q. Fabius, L. Pauli nepos, deuictis Allobrogibus, vnde cognomen sumpsit, in prouinciæ formam redegit, anno D C X X X I I. Ciliciam perdomuit P. Seruilius pro consule; qui, quòd Isauros, Ciliciæ arcem, euerdit, Isauricus est dictus; triumphauítque anno D C L X X I X. ex eo tempore Cilicia prouincia fuit. Bithyniam populo Rom. Rex Nicomedes, vt antea Rex Attalus Asiã, testamento reliquit: eáque simul cum Ponto, in quo Mithridates regnauit, vna prouincia fuit, Bithyniæque nomine appellata. vtranque verò prouinciam fecit, Mithridate victo, Pompeius Magnus pro cõsule, triumphauítque anno D C X C I I. eiusdem Pompeij lex à Plinio Iuniore in epistolis memoratur, Bithynis, & Ponticis data: ne quis annis X X X minor magistratum caperet, néve in senatu esset; qui verò magistratum cepisset, ei liceret in senatu esse: ne decuriones, in curiã à censoribus lecti, pecuniam pro introitu darent: item, vt senatores certis de causis à censoribus ordine mouerentur: et Bithynicis ciuitatibus adscribere sibi, quos vellent, ciues liceret, dum ne ciuitatis essent alienæ, sed harum quinque ciuitatum, quæ essent in Bithynia. atque hæc à Pompeio sunt ad exemplum Romanæ ciuitatis instituta. Cretam Debellauit Q. Metellus pro consule, & triumphauit anno D C X C I I: Creticúsque postea nominatus. Syris, Pompeij Magni singulari virtute, vltimo bello Mithridatico victis, leges accepit, prouinciarúmque populi Rom. numerum auxit. triumphauit ex ea Põpeius pro consule, item ex Asia, Ponto, Armenia, Paphlagonia, Cappadocia, Cilicia, Scythis, Iudæis, Albanis, Iberia, Creta, Basternis, præterea de regibus Mithridate, & Tigrane, anno D C X C I I. Cyprus vltima, stante Repub. in prouinciæ formam redacta, misso in eam M. Catone quæstore cum iure prætorio, lege P. Clodij tribuni pleb. Pisone & Gabinio C O S S. anno D C X C V. sed primùm ea simul cum Cilicia, tanquam vna prouincia, S. C. tradita est P. Lentulo pro consule. quod illa verba Ciceronis in epistola ad Lentulum significant: Te posse perspicere, qui Ciliciam, Cyprúmque teneas, quid efficere, & quid consequi possis postea quæstores in eam missi, quod ab eodem Cicerone didicimus; qui ad C. Sextilium Rufum in quadam epistola ita scribit: Tuæ laudi conducere arbitror, quum primus in eam insulam quæstor veneris, ea instituere quæ sequantur alij. Tertia pars superest, quæ prouinciæ consulares, quæve prætoriæ dicerentur. Ne quis erret, neutrum perpetuum fuit. nõ enim hæc, vel illa prouincia semper aut consularis, aut prætoria, sed ita nomen mutabat, vt variè modò à consularibus, modò à prætoriis administrabatur. quam potestatem senatus habebat, vt, quos vellet, in quas vellet mitteret, administratione annua: quod lege Sempronia C. Gracchi tribuni pleb. sancitum erat. Cæsari tamen Galliæ in quinquennium contra legem Gracchi, & lege Vatinia tribunitia, & S. C. mandatæ sunt, posteáque in alterum quinquennium lege Trebonia item tribunitia, Pompeio Magno & Crasso I I C O S S. confirmatæ. quos de re sic ad Lentulũ Cicero: Stipendium Cæsari decretum; &, ne lege Sempronia succederetur, facile perfectum est. Decerni autem solitas lege Gracchi, non à populo, sed à senatu prouincias, idem in oratione pro Domo, in P. Clodium inuehens, planè demonstrat. Itáne verò? inquit, tu prouincias consulares, quas C. Gracchus, qui vnus maximè popularis fuit, non modò non abstulit ab senatu, sed etiam, vt necesse esset quotannis constitui per senatum, lege sanxit, eas lege Sempronia per senatũ decretas, rescidisti? extra ordinem sine sorte, nominatim dedisti, non consulibus, sed Reip. pestibus? Erat igitur eadem prouincia, ex voluntate senatus, modò consularis, modò prætoria. itaque Macedoniã (vt hæc exempli caussa nominetur) Cn. Dolabella, C. Curio, M. Lucullus, L. Torquatus, C. Antonius, omnes consulares administrarent: tum C. Octauius prætorius, pater Augusti naturalis: rursus consularis L. Piso. &, Pisone reuocato, Q. Ancharius prætorius. idémque patet in cæteris. Quo autem anno S. C. illud Cælius in epistola sua ad Ciceronem misit; in quo S. C. hæc sunt; senatui placere, in Ciliciam prouinciam, inque octo reliquas prætorias mitti: regebantur octo prouinciæ, quæ in eo S. C. prætoriæ vocãtur, à magistratibus octo prætoriis, Cypro accepta quam quæstor, ut proximè ostendi, cum iure, vt opinor prætorio, administrabat: quia, lege Clodia missum esse in eam M. Catonem cum iure prætorio, adiecto etiã quæstore, Velleius prodidit propterea, Cyprum inter prætorias esse memoratam, facilè credo. reliquæ septem fuere, Sicilia, Sardinia, Asia, Macedonia, Bithynia, Creta, Africa, & cum Sardinia Corsicam simul fuisse, cum Bithynia Pontum, paulo antè dictum est. Sed quæratur fortasse, quot fuerint, & quæ fuerint, & à quibus administratæ eo anno prouinciæ consulares. Septem fuerunt: hæ, duæ Galliæ, Illyricũ & Dalmatia, quas vnus C. Cæsar tres regebat; duæ Hispaniæ, quas Cn. Põpeius per legatos absens administrabat; Syria, cui M. Bibulus, Cilicia, cui M. Cicero præerat. ita fuerunt hoc anno X V prouinciæ, consulares V I I, prætoriæ V I I I: & in vnam consularem Ciliciam, in prætorias antè omnes eo S. C. successores mitti placere, decretum est. Neque verò miretur quisquam, si Ætoliam, Græciam, Achaiam, Thessaliam, Bœotiam, Pamphyliam, Phrygiam, Lycaoniam, Lydiam, Ioniam, Cariam, Mysiam, Gallogræciam, siue Galatiam, Pisidiam, Lyciam, Cappadociam, Armeniam non nominauerim. nam Ætolia Græciæ pars fuit: Græcia verò cum Achaia, Thessalia, Bœotia ad iurisdictionem Macedoniæ pertinuit; omnésque simul ab vno regebantur. id seruatum est post consulatum Pisonis & Gabinij: nam eo anno legem tulit P. Clodius, vt omnes illæ prouinciæ ab eo, qui Macedoniæ præesset, regerentur. non enim tulit vt à Pisone nominatim regerentur, (nam fuisset priuilegium, non lex) sed, et ab eo cui Macedonia daretur. is autem fuit eo anno L. Piso, cuius caussa lata lex est. Pamphyliam verò, Phrygiã, Lycaoniam, qui Ciliciam, idẽ administrabat. at Lydiæ, Ioniæ, Cariæ, Mysiæ, etiam Phrygiæ parti præerat idem, qui Asiæ. nec mirum est, Phrygiam in duas iurisdictiones dispertitam fuisse, vt vna pars Ciliciæ, altera tribueretur Asiæ. nam etiam ipsius Asiæ tres diœceses ad Ciliciam attinuisse, Cicero ipse, aliíque prodiderunt. Galatiam regebat Deiotarus Rex socius fidelissimus populi Rom. Pisidæ, & Lycij inter socios erant, suísque legibus sine magistratu Romano vtebantur. itaque Cicero eas gentes appellat auxilia, quod nomen de socijs vsurpare solitum est, in epistola ad Atticum. Exercitum, inquit, infirmum habebam, auxilia sane bona, sed ea Galatarum, Pisidarum, Lyciorum: hæc enim sunt nostra robora. Cappadociæ Rex erat Ariobarzanes, ipse quoque socius populi Rom. nam Põpeius reges multos, à Mithridate pulsos, in regnum restituit, & fœdere ac societate Reip. obstrinxit: Armeniam Tigrani regi, qui Mithridatem armis iuuerat, venia data, concessit: nationes quasdã prouincias fecit populi Rom. alias, vt sui iuris essent, suísque legibus viuerent, permisit. Hæc est Romanæ ditionis ab Hispania vlteriore, extrema ad Occidentẽ prouincia, ad Euphratem, qui terminus ad Orientem imperij fuit, descriptio quædã, breuiter à nobis informata. nec enim sagacius longius licuit in ea tractatione, quæ nostri argumenti propria non est: quia tamen disiuncta non videtur, & afferre potest legentibus vtilitatem cum iucunditate, hæc attigimus. In prouincias ibant vel consulares cum duodecim fascibus, vel prætorij cum sex, totidem vtrique, quot in vrbe habebant. interdum etiam prætorios cum iure consulari, & duodecim fascibus, senatus in prouincias mittebat, vt Q. Ciceronem in Asiam, de quo Suetonius, Extant, inquit, Ciceronis epistolæ, quibus Quinctum fratrem, parum secundæ famæ proconsulatum Asiæ administrantem, hortatur, & monet, imitetur in promerendis socijs vicinum suum Octauium. proconsulatum vocat hominis prætorij administrationem. eadem ratione titulus est, Q. Metello Celeri procos. in duabus epistolis, quæ libro quinto fam. primæ leguntur: qui tamen consulatum non gesserat, sed ex prætura in Galliam cisalpinã profectus erat. & in oratione pro Flacco notauimus hæc. Quum prouinciam Asiam proconsulari imperio obtineres: quum tamen prætorio de homine loquatur. Primis temporibus, quũ prouinciæ tuendæ armis essent, & in discrimine versarentur, exibant in eas, finito statim magistratu, cõsules, & prætores; vel vt quæque cuique sorte obtigerat, vel etiam quandoque consulibus inter ipsos comparantibus. sic enim loquebantur, quũ inter eos de duabus consularibus prouincijs conuenisset. nam comparandi consuetudinem apud prætores non video fuisse. quod si bellum produceretur, imperium in iisdem prouinciis proconsulibus, aut proprætoribus à senatu prorogabatur. postea L. Sylla lege cauit, ne quis plus anno prouinciæ præesset, qui videris, opinor, in Rep. diuturnis imperiis assuescere, tutum non esse. itaque Galliarum illa per decennium Cæsaris administratio libertatis exitium fuit. hac de lege Cicero in epistola ad Appium his verbis: Eò discessisti, quò ego te ne persequi quidẽ possem triginta diebus, qui tibi ad decedendum lege, vt opinor, Cornelia constituti essent. Et in eadem: Vt habere rationem possis, quo loco me salua lege Cornelia conuenias; in prouinciam veni pridie Cal. Sext. Tulerat iã ante Syllam C. Gracchus tribunus pleb. Tiberij frater, vt consulares prouinciæ quo annis per senatum decernerentur. Post Syllam verò C. Cæsar, qui dictator fuit, legem tulit, ne prætoriæ prouinciæ plus, quàm annum, neu plus, quàm biennium, consulares obtinerentur. tulit autem hanc legem victo Pompeio; quum ipse iam per nouem annos Galliam contra C. Gracchi, & L. Syllæ leges obtinuisset, consecutus id, quod nemo antea, & S. C. & lege. Leges verò, quæ rectoribus prouinciarum imperium dabant, duæ fuerunt. curiata dabat imperium populus, vt Liuius indicat lib. 9. Cornelia senatus. nam, quũ S. C. esset factum, vt prouincias magistratus sortirentur, aut compararent inter se, tum, si ij, vel sine lege curiata in prouincias proficiscerentur, imperium habere dicebãtur, donec in vrbem reuertissent. Ideo, quod in epistola Ciceronis ad Lẽtulum scriptum est, Ap. Claudius, frater P. Clodij cupidus prouinciæ dictitabat, sese, si licitum esset legem curiatam ferre, sortiturum esse cum collega prouinciam, si curiata lex non esset, comparaturum cum collega, Lentulóque Spintheri, Ciliciam pro consule administranti, successurum: legem curiatam consuli ferre opus esse, necesse non esse: se, quoniam ex S. C. prouinciam haberet, lege Cornelia imperium habiturum, quoad in vrbem introiisset. Quod autem in agraria scriptum est, Rem militarem sine curiata lege attingere non licet; propterea dictum, quia sumptu publico ibant in prouincias, quorum de imperio lata curiata lex esset: poterant igitur publica pecunia milites alere, & bellum gerere. at sine curiata lege poterat quidem aliquis priuato sumptu in prouinciam ire; exercitum verò habere, bellúmque de suo gerere, cui tantæ opes erant, vt liceret? non igitur sine curiata lege, quæ pecuniam dabat, rem militarem attingere cuiquam licebat. nam, quum ad Atticum Cicero ita scribit; Appius sine lege suo sumptu in Ciliciam cogitat; non intellige de pecunia in stipendia militum erogãda (nec enim sustinere sumptum potuisset) sed, opinor, de suo cohortísque viatico. ipse enim Cicero, viaticum dari solitum comitibus eorum, qui irent in prouincias, significat in epistola ad Cassium his verbis: Cætera eiusmodi sint, ex hoc iudica, quòd legato tuo viaticum eripuerunt. Hæc ex P. Manut. de leg. Romanis.

Maris castra prouincia, Vide C A N O N.

¶Prouincia, pro Onere. Quoniam cum præfecti ad prouincias gubernandas cum officio mitti solebant, factū est etiam vt ipsi magistratus, & omne onus nobis impositum, prouincia appelletur. Terentius Phorm. 1.2,

-ô Geta prouinciam
Cepisti duram. Idem Heauton. 3.2,
Ideirco huic nostro tradita est prouincia.

Hanc omnes fugitant prouinciam, Id est hoc onus. Plautus Captiu. 4,
Quid credis? fugitant omnes hanc prouinciam
Postea quam captus est Philopolemus tuus.

Animorum prouinciæ prudens. Tacit. in vita Agricolæ.
Annuæ prouinciæ. Cic. de prouinc. Consul.
Aquosa prouincia, Vide AQVA.
Illustris, Vide ILLVSTRIS.
Infesta, Vide INFESTVS.
Legataria, Vide LEGO, legas.
Libera à prædonibus, Vide LIBER, liberi.
Locuples ac referta prouincia, Vide Locuples, in LOCVS.
Pacatissima prouincia, Vide PACATVS.
¶Accedere in prouinciam, Vide ACCEDO.
Quum aliquantum ex prouincia, atque ex imperio laudis accessit. Cic. Lentulo, lib. 1.7.
Accipere prouinciam, Vide ACCIPIO.
Adiungere prouinciam ad imperium, Vide ADIVNGO.
Administrare prouinciam, Vide ADMINISTRO.
Capere prouinciam, Vide CAPIO.
Communicare prouinciam, Vide COMMVNICO.
Decernere prouinciam, est dicere sententiam vt quis mittatur in prouinciam administrandam. Cicero in ipso statim initio orationis De prouinciis Consularibus.
Deponere prouinciam. Cic. in Pisonem, Ego prouinciam Galliam Senatus authoritate, &c in concione deposui.
Deposcere sibi prouinciam. Cicero pro Sylla, Illam sibi officiosam prouinciam depoposcit, vt prima luce Consulem salutatum veniret.
Describere in prouincias. Cicero pro Flacco, Qui quum omnes Asiæ ciuitates proportione in prouincias descripsisset. De L. Sylla.
Dare prouinciam vel negotium alicui. Cic. 6. Verr. Illam sibi ab isto prouinciam datam.
Ducere prouincias. Tacit. lib. 3.
Habere prouinciam authoritate Senatus, & sorte. Cicero in Pisonem.
Obtinere prouinciam. Cic. pro Flacco, Quum prouinciam Asiam Consulari imperio obtineres.
Perdomare prouinciam aliquam, Vide PERDOMO.
Petere ambitiosissimè prouinciam. Quintil. lib 6. cap. 3.
Præesse alicui prouinciæ. Cic. pro Fonteio.
Referebatur de prouinciis Quæstorum, & de ornandis Prætoribus. Cic. Q. frat. lib. 2. 7.
Suscipere prouinciam. Cic. pro Cælio, Deinde eam prouinciam susceperint, vt in balneas contruderentur.

Prouinciatim, pen. prod. Aduerbium { [illegible] } Per prouincias. Suetonius in Augusto, cap. 49, Ex militaribus copiis legiones & auxilia prouinciatim distribuit.

Prouincialis, & hoc prouinciale, penult. prod. { [illegible] } Prouinciales dicti sunt qui ex prouinciis sunt, siue vt ait Vlp. de Verb. signific. qui in prouincia domicilium habent.

Prouincialium nomine omnes præter Italos appellabantur. Vnde Colum. lib. 5. cap. 4, tradit vinearum prouincialium culturam, quum alibi de Italicarum cultura scribat. Plinius Iunior lib 8. epist. Italicus es, an prouincialis?
Hospitia prouincialia. Cic. 4. in Catil.
Molestia. Cicero Curioni, lib. 2. 6, Rogo te ne patiaris mihi quicquam ad hanc prouincialem molestiam temporis prorogari.
Negotia. Cicero ad Atticum, libro 2, Neque ista negotia prouincialia esse putabam, neque te in Tocullionibus (id est pusillis seu minutis fœneratoribus) habebam: sed scripsi vt debui diligenter.
Ornamenta prouincialia. Cic. Post reditum in Senatu.
Scientia prouincialis, quæ de prouinciarum administratione est. Cic. ad Quintum fratrem, lib. 1. 1, In qua scientiæ præsertim prouincialis ratio ipsa expedita est.
Solitudo prouincialis. Martialis lib. 12. 1.
Viri prouinciales. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 1.

Prouisio, Prouiso, Prouisus, Vide PROVIDEO.

Prouiuo, prouiuis, penult. prod. prouixi, prouictum { [illegible] } prouiuere, Vltra & amplius viuere. Tacit. lib. 5, Nondum is dolor exoleuerat, quum de Agrippina auditum: quam interfecto Seiano spe sustentatam prouixisse reor.

Prouocabulum, prouocabuli, neutri generis. Varro libro 7. de Lingua Latina, Appellandi partes sunt quatuor: è queis dicta à quibusdam prouocabula, quæ sunt, vt quisque vocabula, vt scutum, &c.

Prouoco, prouocas, penult. corr. { [illegible] } prouocare, Propria significatione A longe vocare. Plaut. Pseud. 9,
Herus si domi est tuus, quin prouocas? Idem Bacchid. 4,
Prouocato pædagogus, Ehn senex minimi pretij, &c.
¶Prouocare, In certamen aliquod vocare, siue ludendi, siue lædendi gratia. Terent. Eun. 3.1,
- Pamphilam
Cantatum prouocemus. Idem Adelph. 5.4,
Quando eo prouocat. Cicero, Tuis literis amantissimis sum prouocatus.
Respondere & prouocare. Cic. Cornificio, lib. 12.20, Ego respondere facilius possum, quàm prouocare.
Hostem clamore prouocat. Silius lib. 17.
Prouocare ad certamen. Liuius 4 bel. Pun.
Prouocare ad pugnam. Cic. 4. Tuscul.
Prouocare in aleam. Plaut. Curcul. 7.
Prouocare minimo. Subaudi digito. Horatius 1. Serm. sat. 4. Solemus enim dicere nos tantum digito valere, quantum alius brachio. Budæus.
Aures cursibus. Virg. 3 Georg.
Prouocare aliquem per interpretem. Liu. 7 ab Vrbe, Gallus processit magnitudine atque armis insignis: quatiénsque scutum hasta, quum silentium fecisset, prouocat per interpretem vnum ex Romanis, qui secum ferro decernat.
¶Prouocare victorie. Plin. epist. 7 lib 2.
Respondere in amore iis à quibus prouocêre. Cic. Bruto, 1. 2.
¶Prouocare, Irritare: vt Prouocare iniuriis hoc est Lacessere. Cic. 2. Philipp. Hæc tu quum per me acta meminisses, nisi illis, quos videmus, gladiis confideres, maledictis me prouocare ausus esses?
Bellum prouocare dicit Plin. in Paneg.
¶Prouocare, Vincere. Quintil. lib. 10. Elegia quoque Græcos prouocamus. Plinius lib 33. in Proœm. Accessit ars picturæ, & aurum argentúmque cælando cariora fecimus. Didicit homo naturam prouocare. Quo modo intelligi potest illud Lucani lib. 9,
-qui nuda fusus arena
Excubat, atque omnes fortunam prouocat hora. Budæus.
Naturam pictura prouocare. Plin. lib. 35 cap. 10, Pinxit & heroa nudum, eáque pictura naturam ipsam prouocauit.
Omnes tamen has eius dotes ilex solo prouocat cocco. Id est vincit. Plin. lib. 16. cap 8.
¶Prouocare, Profugere, & fermè idē est quod Appellare: nisi quòd prouocare maius est. Et propriè ad maiores, potentioréśque, quorum ope atque gratia indigemus, pertinet prouocatio.
Prouocare ad. Cicero, Quum alter ad Senatum prouocasset, alter verò appellasset Tribunos. Idem 3 de Legibus, Iudicia, vt esset populi potestas ad quam prouocaretur.
Ad populum prouocare. Cic. 1 Philipp.
Appellare & prouocare. Liuius 8 ab Vrbe, Tribunos plebis appello & prouoco ad populum.
Aduersus sententiam prouocare. Papinian. in l. Tutores §. Tutor. D. De administ. tutor.
Prouocare iudicium ad populum. Valer lib 8 cap 1.
Prouocare à Duumuiris. Liuius lib. 1. ab Vrbe, A Duumuiris prouocasti, prouocatione certato.
Prouocare in integrum. Brutus Ciceroni, 16. 15, De Cæsare verò quod fieri potuit ac debuit, transactum est: neque iam prouocari in integrum potest. Hoc est, Integrum iam non est illi vt prouocare possit iure.
Prouocare aduersus creationem. Papinianus in l. Tutores qui §. Tutor. D. De administrat. & peric. tut.

Prouocatus, penult. prod. Participium { [illegible] } Cic. 1. de Finibus, Quanquam à te ipso id quidem facio prouocatus gratissimo mihi libro, &c.
Qui mecum sæpissime non solùm à me prouocatus, sed etiam sua sponte de re communicare solet. Cic. Lentulo, lib. 1. 7.
Prouocatus cum Gallo depugnauit. Cic. 1. de Finib.
Prouocatus beneficio. Cic. 1. Offic.
Studio & beneficio prouocatus. Cic. ad Attic. lib. 14, Nam quum semper te amaui, primùm tuo studio, pòst etiā beneficio prouocatus.

Prouocatio, Verbale, fœm. gen. { [illegible] } vt Prouocatione certare. Liu. 1. ab Vrbe.
Ex prouocatione interfecit eum. Plin. lib. 17. cap. 1.
¶Prouocatio, Appellatio. Cic. 4. Acad. Commemorant reliquos qui leges populares de prouocationibus tulerunt.
Quid turpius quàm Senatum sine prouocatione? Cic. 3. de Legib.
Prouocatio patrona illa ciuitatis, ac vindex libertatis Pop. Rom. dari sine nobilium dissensione non potuit. Cic. 2. de Orat.
Dare alicui prouocationem. Cic. 1. Philipp. Quibus quum prouocatio datur, nónne acta Cæsaris rescinduntur?
Dare pœnam sine prouocatione. Cic. 2. de Lege agraria.

Prouocator, penult. prod. prouocatoris, Verbale mascul. { [illegible] } Cic. pro Sextio, Quum verò ne de venalibus quidem homines electos, sed ex ergastulis emptos, nominibus gladiatoriis ornarit, & sortito alios Samnites, alios prouocatores fecerit, &c.
Procedere aduersus prouocatorem. Plin. de Viris illustr.

Prouocatorius, Adiectiuum { [illegible] } vt Prouocatoria dona militaria, id est quę meruit prouocatus: quod humanius est quàm prouocasse. Gell. lib. 2. cap. 11.

Prouolo, prouolas, penult. corr. { [illegible] } prouolâre, Procul volare, Auolare. Plin. lib. 11. cap. 10, Tunc vniuersæ prouolant, si dies mitis futurus est. De apibus.
Prouolat in medium. Ouid. 6 Fast.
Prouolare, per translationem posuit Liuius 2 ab Vrbe, Sic in primum infensis hastis prouolant duo Fabij, totámque mouerunt secum aciem. Id est procurrunt.
Sonitus prouolat. Lucret. lib. 6.
Prouolare ad. Liuius primo ab Vrbe, Ipse ad primores Romulus prouolat.
Prouolare ante. Liuius lib. 7. ab Vrbe, Relictis equis clamore ingenti prouolant ante signa.
Prolixo prouolat ictu. Lucret. lib. 4. De semine.
Prouolare in locum & vicem alterius. Liuius 3. ab Vrbe.

Prouoluo, prouoluis, prouolui, prouolutum, pen. prod. { [illegible] } prouóluere, Porrò voluere. Terent. Andr. 4.5,
-iam ego hunc in mediam viam
Prouoluam. Lucret. lib. 5.
Prouolui simul vt possint, & lædere sensus.
Subter iuga & loca prouoluere aliquem. Virg. 12. Æneid.
Glebs prouoluitur. Lucret. lib. 6.
Prouoluere se ad genua, ad pedes alicuius. Liu. 4 bel. Maced.
Genibúsque eius prouolutus Mithridates, &c. Tacit. lib. 12.

Prouomo, prouomis, prouomere {ἐξεμέω} ex Pro, & Vomo, Valde vomo. Lucret. lib. 6,
Hic vbi se in terras demisit, dissoluitque:
Turbinis immanem vim prouomit, atque procellæ. De prestere.

Prouorsum, fulgur appellatur, quod ignoratur noctu, an interdiu sit factum. Itaque Ioui fulguri & Summano fit, quod diurna Iouis, nocturna Summani fulgura habentur. Festus.

Prout, Aduerbium {ὥς} id est, Sicut, vel vt: aut quod vulgò dicunt *Secundum quod*. Plaut. Bacchid. co.
Non Pelides tormento fuit, prout ego herum expugnabo meum.
Subaudi sic, in priore mẽbro: vt sit sensus, Non sic Pelides tormento fuit, prout (id est vt) ego expugnabo herum meum. Horat. 2. Serm. saty. 6,
·vernasque procaces
Pasco libatis dapibus prout cuique libido est. Hoc est, vt cuique libido est. Ex quo apparet eũ, metri causa PROVT dixisse pro VT. Quintil. lib. 4. cap. 1, Prout asperi, leues, iucundi, &c. Cic. ad Att. lib. 11, Tuas literas, prout res postulat, expecto.
Prout Thermitani hominis facultates ferebant. Cic. 4. Verr.
Prout haberi liceret, si anno superiore Quæstor fuisset. Cicero prima Philipp.
Prout tempus patiebatur. Liu. 9. ab Vrbe, Raptim collatæ sarcinæ in medium, & prout tempus patiebatur, instructa acies.
Perinde, prout. Quintil. lib 9 cap. 4, Perinde asperiores erũt, prout oris hiatu simili aut diuerso pronunciabuntur.
Prout, ita. Plinius lib. 18. cap. 2, Ac prout quæque accepta sunt, ita valere.

Prox, bona vox, velut quidam putant significare videtur, vt ait Labeo de iure Pontificio libro vndecimo. Festus.

Proxeneta, proxenetæ, pen. prod. masc. gen. {προξενητής.} Proxenetæ (inquit Budæus) sunt conciliatores & intercessores, quasique conglutinatores hominum inter se stipulantium & spondentium, aut quemuis contractum, conuentumque ineuntium. Martial. lib. 10. 3,
Quæ sulphurato nolit empta ramento
Vatiniorum proxeneta fractorum.

Proxenetria, Pronuba, nuptiarum conciliatrix. Alciat. lib. 1. Dispunct. cap. 12.

Proxeneticum, merces, quæ pro operá proxenetis datur, quæ & licito iure peti potest. Vlpian. l. 1 & 2. De proxenet.

Proxenia {προξενία} Munus erat in oppidis Græciæ quoddã recipiendorum hospitio senatorum, legatorum, magistratuum: & qui eos recipiebant, qui hospitio publico cum ciuitate erant coniuncti. πρόξενοι dicebantur. Hoc munus significat Cicero quũ scribit, Ostẽdit munus illud suum non esse: se, quũ suæ partes essent hospitum recipiendorum, tum ipsos tãtùm Prætores & Consules, non legatorum assectas recipere solere. Turneb.

Proximi, sacrorum scriniorum sunt, qui seruant scrinia, & libellos principis. Budæus.

Proximus, Vide PROPE.

Prudens, prudẽtis, o. g. {φρόνιμος, σώφρων, συνετὸς, [illegible]} Quasi prouidens: interdum sapiens, aut sciens dicitur. Vnde Iurisprudentes vocantur, qui ius sciunt. Prudens, inquit Donatus, qui intelligentia sua aliquid sentit. Vide infrà Prudens & sciens. Plaut. Capt. 2,
Plus insciens quis fecit, quàm prudens boni.
Prudens declinatum ab animo. Dicitur enim à prudentia, prudens: vt ab ingenio, ingeniosus. Varr. de Ling. Latin. lib. 7.
Omitto prudens, id est Sciens, & de-industria. Plin. lib. 10. cap. 69.
Prudens, pro Sciens, cum infinitiuo. Plin. lib. 8. cap. 31, de vitulo marino, Euomit fel suum ad multa medicamenta vtile: item coagulum ad comitiales morbos, ob ea se persprudens.
Prudens & sciens. Terent. Eun. 1. 1,
· & prudens, sciens,
Viuus, vidensque pereo. Prudens, inquit Donatus, est, qui intelligẽtia sua aliquid sentit. Sciens, qui alterius iudicio rẽ cognoscit. Ergo prudens per sese: sciens per alios. Cic. in quadam epist. Vt in fabulis Amphiaraus, sic ego prudens & sciens ad pestem ante oculos positam sum profectus.
Prudens & sciens ad interitum ruebam. Cic pro Marcello.
Ad consilia prudens. Cic. pro Fonteio.
Gnarus & prudens impendentium malorum. Cic. pro Sextio. Vetus codex habet, Ignarus & imprudens.
Prudens ingenio. Cic. pro Cluentio, Quis P. Octauio Balbo ingenio prudentior? iure peritior?
· Prudens in. Cic. de Amic. L. Acilius quia prudens esse in iure Ciuili putabatur.
Prudens administrandi. Cic. 5. de Fin. Deinde Rerump. administratio, aut administrandi, sciendique prudens, temperata, fortis, & iusta ratio.
Admodum prudens. Cic. de Clar. Orat.
Destituor prudens artis, ab arte mea. Ouid. epist. 5.
Gens adulandi prudentissima. Iuuen. Saty. 3.
Moderandi prudens. Tacit. lib 3.
Iuris mouendi prudens. Claud. 2. in Eutropium,
Prudens agriculationis vir. Colum. lib. 1. cap. 2.
Prudens locorum. Liu. 4. bel. Maced.
Animus prudens rerum Horat. 4. Carm. ode 9.
Sententia prudens animi. Ouid epist. 10.
Ciuitas Atheniensium prudentissima. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Prudentia, prudentiæ {φρόνησις, Φρόνησις, [illegible]} Cic 1. de Leg. Quæ virtus ex prouidendo est appellata prudẽtia. Idem 2 de Inuen. Prudentia est rerum bonarum & malarum & vtrarumque scientia. Idem 5. de Finib. Prudentia in delectu bonorum & malorum. Subcernitur. Idem 3. de Natur. deor. Prudentiam Deo tribuemus, quæ constat ex scientia rerum bonarum & malarum, & nec bonorum nec malarum, cui mali nihil est, nec esse potest!
Prudentia, quam Græci φρόνησιν dicunt, est rerum expetendarum fugiendarũmve scientia. Cic. 1 Offic.
Vt medicina valetudinis, sic viuendi ars est prudentia. Cicero 5. de Finib.
Temeritas est florentis ætatis, prudentia senectutis. Cic. de Sen.
Prudentia in iudicando. Cic. 10. Philipp.
Prudentia iuris Ciuilis Cic. 1 de Orat.
¶Altissima. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Communis. Cic. 5. de Finib. Omnibus artibus volumus attributam esse eam, quæ communis appellatur prudentia, quam omnes, qui cuique artificio præsunt, debent habere.
Domestica & ciuilis. Cic. in Partit. Prudentia, in suis rebus, domestica: in publicis, ciuilis appellatur.
Aut rerum fato prudentia maior. Virg 1. Georg.
Velox. Pers. Saty 4.
Vulgaris. Cic. 2. de Orat. Perspicua sunt hæc quidem, & in vulgari prudentia sita.
¶Acuere prudentiam, Vide ACVO.
Adhibere prudentiam, Vide ADHIBEO.
Malitia imitatur prudentiam. Cic. in Partit.
Adeón' ego non perspexeram prudentiam literarum tuarum? Cic. Attico, lib. 6.
Impertire prudẽtiam suam ad salutem alicuius, Vide IMPERTIO.
Adde quòd est illis operum prudentia maior. Ouid. 2. de Arte.
Hoc sentire, prudentiæ est: facere, fortitudinis. Cic pro Sest.
Pro tua prudentia. Cn. Magnus Domitio in Epist. ad Atticum, lib. 8. Non pro tua prudentia debes illud solùm animaduertere quod in præsentia, &c.

Prudenter, Aduerbium {φρονίμως, σωφρόνως, συνετῶς} Sapienter, prouidẽ. Cic. 5. de Fin. Facit igitur L. noster prudenter, qui audire de summo bono potissimum velit.
Aliquid in causa prudenter intexere. Cic. 2. de Orat.
Multa prudenter prouisa. Cic. de Amicit.

Pruina, pruinæ. pen. prod. {πάχνη} Ex rore gelido nascitur. A perurẽdo dicta, quòd fruges & virgulta perurat. Budæus, Pruina est quæ lapsa persidet & gelat, nec fit nisi immoto aere & sereno. Author Plin. lib. 17 cap. 24. Hoc genere alternis propè annis in Gallia vites, arbores, & frumenta interdum præcocia vitiantur. Etenim pruina à perurendo dicta est, quasi perurina: vrit enim germina, quum sole liquefacta est, vt sæpe vidimus. Vulgò *gelee* vocamus. Aristoteles in libro de Mundo, Gelu, inquit, est aqua conferta, à serenitate cæli concreta. Pruina verò, ros concretus. Gelu igitur est glacies: pruina, est quod gelu vulgò dicitur. Colum. lib. 11 cap. vlt. non procul à fine, Locis frigidis, vbi timor est ne autumnalis satio hyemis gelicidiis peruratur, arundinibus humiles cantherij fiunt, iisque virgæ transuersæ imponuntur, & virgis stramenta supraiaciuntur, & sic à pruinis semina defenduntur. Cic. 2. de Natur. deorum, Quòd pars earum appulsu solis exarserit, pars obriguerit niue, pruináve longinquo solis abscessu. Plin. lib. 2 cap 60, Grandinem conglaciato imbre gigni, & niuem eodem humore mollius coacto, pruinam autem ex rore gelido. Vertit & Apuleius libellum Aristotelis de Mundo. In ea versione sic ait: Glaciem dicimus humorem sereno frigore concretum. Huic est pruina consimilis, si mollities roris matutinis frigoribus incanuit.
Acris pruina. Lucret. lib. 3.
Algentes. Stat. 3. Theb.
Cana. Virg. 1. Georg.
Canens. Silius lib 3.
Candentes. Claud. de Nupt. Honorij.
Gelidæ. Virg 1. Georg.
Matutina. Propert. lib. 1. eleg. 10.
Rorida. Ouid. 3 Fast.
Tristes. Valer 2. Argon.
Vitrea. Ouid. epist. 10.
¶Corpora circunfusa pruinis. Virg. 3. Georg. De bobus.
Obrigere pruina. Cic. in Somn. Scip.
Pruinas ac niues perferre Cic 2. in Catil.

Pruinosus, penult. prod Adiectiuum {παχνώδης} Pruinæ obnoxius. Columella lib. 3. cap. 20, Seu frigidus & pruinosus, quod non est patiens vredinis.
Longa pruinosa frigora nocte pati. Ouid. 2. Amor. eleg. 19.
Herbæ. Ouid. 4. Metam.
Pruinosa regio. Colum. lib. 7. cap. 9, Si regio frigida & pruinosa est, quàm durissimæ & nigræ setæ grex eligendus est.
Tenebræ. Ouid. 5 Metam.

Pruna, prunæ {ἀνθρακιά, ἀνθρακιὰ} A carbone ita distinguitur, quòd illa quandiu ardet, pruna dicitur: carbo, quum extincta fuerit. Virgilius in Moreto,
Et cinis obductæ celabat lumina prunæ. Pruna dicta à perurendo.
Prunæ batillus. Horat. 1. Serm. Satyr. 5,
Prætextam, & latum clauum, prunæque batillum. Veniũt ridet Aufidium, qui quũ Fundis in oppido exiguo Præturam gereret, insana arrogantia insignibus magistratus Consules superabat, quũ tamen Romæ taurũm scriba esset. Itaque non prætextam solùm & latum clauũ, vt Prætor aut Consul Romanus gerebat, sed etiam ignis ei præferebatur (id enim est quod scribit, Prunæque batillum) quod supra humanam propé conditionem erat, & diuinum religiosumque habebatur Sic imperatoribus eorumque vxoribus & liberis dum sororibus ignis præferri solebat, quod ab Herodiano est adnotatum. Ex Turnebo.
Subiiciunt verubus prunas, & viscera torrent. Virg 5. Æneid.

Prunus, pruni, fœm. gen. {κοκκυμηλέα} Arbor pruna producens. Prunum, fructus Colum. lib. 2. cap. 2, Multa sunt quæ & dulcem terram, & frumẽtis habilem significent, vt iuncus, vt calamus, vt gramen & trifolium, ebulum, rubi, pruni syluestres.
Globus prunorum. Stat 4 Syl. 9.

Spini ferentes pruna. Virg. 4 Georg.
Cerea lapidosa rubescunt pruna, lusita scilicet. Virg. 4. Georg.
¶ Asinina. Vide ASINVS.
Autumnalia Propert. lib. 4. eleg. 2.
Cerea. Vide CERA.
De prunis Damascenis, est epigramma Martialis lib. 13. 29,
Pruna peregrinæ carie rugosa senectæ
Sume: solent duri soluere ventris onus.
Onychina pruna. Vide Onychinus in ONYX.

Prunetum, Locus prunis consitus. Calep.
Pruriga, prurigæ, Est qui admissarios ad veneris pruritum excitat. Var. lib. 2 de Re rustic. Admittere oportet, quum tempus anni venarit, bis die mane & vespere prurigam. Is sic appellatur. Iterum, Eodem tempore, quo equos admittentes, iidemque vt ineant equas, per prurigas curamus. Senec. lib. de Benefic. Lacertatúmque prurigam inuenimus. In quibusdam pruriga scribitur.

Prurio, pruris, prurîui, pruritum, pen. prod. {κνήθομαι, κνησιάω} prurire, Libidine scalpendi ardere. Plaut. Bacch. a3,
Te amabo, & te amplexabor. N. caput prurit. Idem Pœnulo,
An dentes pruriunt?
In pugnam prurire. Mart. lib. 5. 203.
Versus pruriunt Mart. lib. 1. 1. 2,
Lex hæc carminibus data est iocosis,
Ne possint, nisi pruriant, iuuare.

Pruritus, huius pruritus, penult. prod. masc. g. {κνησμός} Est excursus humoris spirabilis inclusi contra naturam. Plin. lib. 9. cap. 45, Contactos pisces, attritúque petræ scalpentes pruritum inuadit.

Prurigo, penult. prod. pruriginis, fœm. g. Idem {κνησμός} Colum. lib. 7. cap. 5, Nam subest aspera cutis, & velut quædam prurigo. Nigræ radices ita in aqua coctæ pruriginem tollunt. Vetus codex habet porriginem.

Pruriginosus, penultima prod. Adiectiuum. Paul. in l. 3. D. de ædilit. edict.

PRVSA {Προῦσα} oppidum est Bithyniæ Phrygibus & Mysis finitimum, à Prusia rege, qui cum Cyro bellum gessit, ad radices Olympi montis conditum. Strab. lib. 12. Plin. lib. 5. cap. 32, ab Annibale id conditum esse putat. Hinc Prusenses populi Prusam inhabitantes.

PRVSA, Vetusta sedes regum Bithyniæ fuit. Vrbs est, quæ nunc *Bursa* dicitur.

PRVSIAS {Προυσιάς} vrbs Bithyniæ olim Cius dicta, à Prusia rege condita, cognomento Zela, ad Arganthonium montem. Strabo lib. 12. Plin. lib. 5. cap. 32.

PRVSIAS {Προυσίας} de quo multa Liuius, Bithyniæ rex, qui Annibalem huc concedentem suscepit, post Antiochum superatum, & Phrygiæ Hellespontiæ seditionem, aduersum Attalicos ex composito factam. Vide Strabonem lib. 12.

Prymnesium, prymnesij {πρυμνήσιον} funis nauticus. Apud Festum Pompeium palus, ad quem funis nauticus religatur, quem alij tonsillam nominant.

PRYTANEVM, pen. prod. {πρυτανεῖον} Locus erat Athenis in arce dignissimus, vbi iudices & magistratus habere consilium solebant. In Prytaneo item alebantur publicè qui bene meriti erant de Rep. qui honos habebatur maximus. Cicero 1. de Orat. Et vt ei victus quotidianus in Prytaneo publicè præberetur. Sic dictū quasi πυρῶν ταμεῖον, tritici promptuarium, velut horreum publicū. Dionysius Prytanea vocat curias, in quibus sacra fiebant ab iis, qui maximam in vrbe habent potestatem. Prytanis, magistratus, præfectus, administrator, vt Consulatus: quem publici consilij principem appellabant. A verbo πρυτανεύω, quod est guberno, & magistratum exerceo. Liu. 5. Decade, lib. 1. Cyzici in Prytaneo, m: id est penetrale vrbis, vbi publicè quibus is honos datus est, vescuntur, vasa aurea mensæ vnius posuit.

P S

Psalis {ψαλίς} & Psalidion {ψαλίδιον} Forfex, quam Pollux lib. 7. cap. 22, & iterum lib. 10. cap. 28, ponit inter instrumenta muliebria.

Psalma. {ψάλμα} Quod psallitur. Diapsalma {διάψαλμα} silētiū & quies quædam inter psallendum interposita. Nam vt sympsalma dicitur vocum copulatio in cātandu, ita diapsalma disiunctio, vbi quædam requies distinctæ continuationis ostenditur.

Psalmus {ψαλμός} Canticum. à ψάλλω, canto, quòd ad Psalterium cantaretur.

Psalmodia, psalmodiæ, pen. cor. {ψαλμῳδία} Cantus mistus: quem aliquis canit ad musicum instrumentum.

Psaltes, psaltis, m. g. {ψάλτης} Latinè cantor dicitur.

Psaltrius, Idem. Cic. de Arusp. resp. P. Clodius à crocota, à mitra, à muliebribus soleis purpureisque fasciolis, à strophio, à psalterio, à flagitio, à stupro est factus repente popularis.

Psaltria, psaltriæ {ψάλτρια} Cantatrix. Terent. Adelph. 3. 3,
Isthæc iam penes vos psaltria est? Cic. pro Sextio, Qui in cœtum mulierum pro psaltria adducitur.

Psallocitharistæ {ψαλλοκιθαρισταί} apud Tranquillum in Domitiano, cap. 4, Certabat etiam & prosa oratione Græcè Latinéque, ac præter citharœdos chorocitharistæ quoque & psallocitharistæ.

Psallo, psallis, psalli {ψάλλω} psallere, Canere, cantare. Gellius lib. 19. cap. 9, Qui canerent voce, & qui psallerent. Id est, citharam pulsarent, inquit Budæus. Horat. 2. epist. 1,
-pingimus, atque
Psallimus, & luctamur Achiuis doctius vnctis.
Doctus psallere. Horat. 4. Carm. ode 13.

Psalterium, psalterij {ψαλτήριον} Græca dictio, Hebraicè NABLON dicitur, Genus organi musici, dulcius & amœnius sonans quàm cithara, cuius similitudinem quidem habet, ipsa tamen non est.
Psalterium, non solùm organum musicum significat: sed ipsum quoque canticum aut psalmum denotat. Paul. lib. 5 Sententiarum tit. 4. Psalterium, quod vulgò dicitur canticum in alterius infamiam compositum, & publicè cantatum, tam in eos qui hoc cantauerint, quàm in eos qui cōposuerint, extra ordinem vindicatur: eò artius, si personæ dignitas ab hac iniuria defendenda sit.

Psalteria, psalteriorum {ψαλτήρια} Quintil. lib. 1. cap. 10, Nec psalteria & spadicem, etiam virginibus probis recusanda, sed cognitionem rationis, &c. De Musica.
Arguta psalteria. Virgil. in Cyri,
Non arguta sonant tenui psalteria chorda.

PSAMATHE, penult. corr. {Ψαμάθη} fons apud Thebas. Valer. 1. Argon. Qui tenet vndisonam Psamathen. Ponitur etiam pro vrbe & monte. ¶ Fuit & Psamathe, Crotopi Argiuorum regis filia, ex qua compressa Apollo Linum filium sustulit, quem inter sentes à matre occultatum canes dilacerarunt, vt latè prosequitur. Stat. 1. Theb. ¶ Alia Psamathe Nympha fuit, Nerei filia & Phoci mater, de qua Ouidius vndecimo Metamorphoseos,
Cæruleam Peleus Psamathen, vt finiat iram Orat, &c. Hinc
Psammathus, vntis. & Psammathuntius, siue Psammathusius. Steph.

PSAMMENITVS, Herodoto lib. 3, Amasis filius, & Ægyptiorum rex, qui à Cambyse victus, epoto sanguine taurino expirauit.

PSAMMETICHVS {Ψαμμήτιχος} rex Ægypti, cuius tempore, teste Herodoto lib. 2, ducenta & octo millia Ægyptiorum ad Æthiopes transiere.

PSAPHIS, Oropiorum ciuitas in confinio Atticæ & Bœotiæ. Hîc situm erat Amphiarai oraculum quoddam venerabile, vbi Amphiaraum fugientem (vt Sophocles ait) scissa Thebana tellus hausit ipsis cum armis curruque quadriiugo. Strabo lib. 9.

PSAPHON, Libycorū deus. Is Psaphon quum despectissimus esset, & vltimæ notæ, vocales aues edocuit hæc verba eloqui: Magnus deus Psaphon: Quibus dimissis in lucos audita voce apud rudes populos, est pro deo habitus. Alexander Alexandrinus libro sexto, capite quarto.

Psaronius, lapidis genus, quem Thebaicum & Pyrrhopœcilon appellari dicit Plin. lib. 36 cap. 22.

PSEBOA, Lacus ingens in Ægypto supra Meroen, qui insulam (vt Strabo lib. 17 scribit) habet satis amplam & habitatam.

Psecas, dis {ψεκάς} Gutta, siue stilla dici potest. Apul. lib. De mundo ex Aristotele, Psecadas interpretatur stillicidia. Micæ quoque auri inter arenas lucentes Psecades dicuntur. Quinetiam ancillæ, quæ delicatarum matronarum capillos medicamento fuco conspergunt, à Græcis hoc nomine appellatæ sunt.

Psegma, psegmatis, penult. correp. n. g. {ψῆγμα} Idem ferè quod flos æris. Plin. lib. 34 cap. 23, In ærariis officinis & psegma fit, iam liquato ære atque percocto, additis etiamnum carbonibus, paulatímque accensis, ac repentè vehementiori flatu exponitur æris palea quædam. Ex veteri codice legendum smegma.
Psegma quoque pro ramento auri vsurpatur, vt apud Herodotum in Thalia, Indi, inquit, vt sunt multitudine multo numerosissima omnium quos nouimus hominum, ita tributum conferebant aliorum comparatione maximum, trecenta scilicet & sexaginta psegmatis talenta, id est auri ramēti. Ramentum auri arena est aurea, ob id alio nomine ab eodem authore chrysitis dicta. Chrysammos etiam ad verbum aurea arena dicitur lib. 11. codicis Iustiniani. Aurum autem ramentitium, inquit ille, inuenitur esse: talentūm Euboicorum quatuor millium sexcentorum & octoginta, si ita ratio ineatur vt psegma terdecies tāto argenti rependatur. Strabo lib. 3, At non aurum quidem solùm effoditur, sed etiam trahitur. Deferunt enim aurum amnes, & torrentes auream arenam: quæ etiam multis in locis aquarum indigis reperitur: sed in his non apparet: in iis autem locis quæ fluminibus alluuntur, auri psegma, id est scobs aurea resplendescit. Budæus.

Psellion {ψέλλιον} Armilla, ornamentum manuum, apud Xenophontem lib. 1. ἀναβάσεως, & apud Plutarchum in Cimone, recēsentem spolia Persica. Traditque Athenæus hæc ex margaritis quandoque fieri solita. Porrò nota est historia Brenni Gallorum regis, qui quū depopulatus Asiam Ephesum aduentasset, plebeiam puellam adamauit, quæ ei & concubitum, & Ephesi proditionē pollicita est, si mundum sibi muliebrem & psellia traderet: quod annuit Brennus, & orauit milites, vt in auarissimæ puellæ gremium, aurum quod gestabant, immitterent: quo ea obruta periit, vt scripsit Clitophon lib. 1. rerū Gallicarū, & ex eius authoritate Plutarch. in Parallelis, cap. 30. Psellion autem inter ornamenta carpi, hoc est iuncturarum manuum ponit Pollux lib. 5 cap. 16. Hinc Psellophori, id est armillati, Herodoto dicuntur lib. 2.

Psephisma, psephismatis, penult. correp. n. g. {ψήφισμα} dictio Græca, quæ decretum significat. Cicero pro Flacco, Sic sunt expressa ista præclara quę recitantur psephismata, non sententiis, neę authoritatibus declarata. Ibidem, Possem recitare psephismata Smyrnæorum quæ fecerunt in Castritium mortuum.

Pseudos {ψεῦδος} Latinè dicitur falsus. vt Pseudolus, falsus seruus. Pseudologus, falsidicus. Pseudopropheta, falsus propheta, & multa alia id genus.

Pseudanchusa, pen. prod. {ψευδάγχουσα} quasi falsò anchusa dicta, de qua Plin. lib. 22. cap. 20.

Pseudobunion {ψευδοβούνιον} herba, quæ vt Plinius lib. 24 capite 16, ait, napi folia habet, fruticans palmi altitudine. Laudatissima in Creta.

Pseudocato, penult. correp. pseudocatonis {ψευδοκάτων} Cic. ad Atticum, lib. 1. 9.

Pseudocorasium {ψευδοκοράσιον} Litus magnū inter Corycum & Seleuciam Isauricam tria stadia longum, & in Lunæ similitudinem curuatum. Stephan.

Pseudodamasippus. Cicero ad Gallum, lib. 7. 24, Si enim Damasippus in sententia non manebit, aliquem pseudodamasippum vel cum iactura reperiemus.

Pseudodecimianus, Pyri genus, quasi falsus Decimianus. Plinius libro 15 capite 15.

Pseudodictamnum {ψευδοδίκταμνον} falsum dictamnum, genus herbæ, quæ in Creta similis pulegio nascitur. Plin. lib. 26. cap. 9.

Pseudanadrus

Pseudenedros, pen. corr. Iul. Firmic. lib. 3 cap. 8, Mercurius pseudenedros sæpius fecit. Cælius lib. 11. cap. 7, Insidiatores fictos Firmicus pseudenedros nuncupat. Nam & apud Xenophontem, pseudenedram legimus pro fictis insidiis.

Pseudographiæ (ψευδογραφίαι) Quintil. lib. 1. cap. 10, Et hoc & in numeris per quasdam, quas pseudographias vocant, quibus pueri ludere solebamus.

Pseudomenos, penult. corr. (ψευδόμενος) Cicero 2. de Diuinat. Quomodo autem mentientem, quem ψευδόμενον vocant, dissoluas? Sic 4. Academ.

Pseudomelanthium, quasi falsum melanthium, apud Dioscoridem in Matthiolo lib. 3. cap. 78, herba est, quæ sponte sua nascitur inter segetes: flores habet caeruleos: exigitur ad spicarum altitudinem culmis hirsutè nodatis.

Pseudonardos, herba nardum falso referens. Plin. lib. 12. cap. 12.

Pseudopenias, promontorium est in quo est sita Berenice, iuxta lacum Tritoniadem, in quo insula est, quæ Veneris templum habuit. Strab. libro 17.

Pseudophilippus. Cic. 2 de Lege agrar.

Pseudophilosophia, falsa sapientia, quæ non veritate, id est Dei verbo nititur, sed humana & fallaci ratione, qualis est Gentilium philosophia. Budæus.

Pseudoporticus, falsa porticus. Nam in ædificiis partes, quæ fiunt ad imitationem, nec integrum nec principalem: sed precarium, aut temporarium vsum præbēt, quasi alienum opus mentientia, hoc nomine insigniri solent: vt Pseudothyrum, & Pseudoanctæ, similiáque his complura apud Vitruuium.

Pseudopylæ, insulæ iuxta portum Isidis apud Troglodytas. Plin. lib. 6. capite 29.

Pseudothyrum, pseudothyri, pen. corr. (ψευδόθυρον) Falsum ostium: vnde pro postico sumitur. Cicero in Verrem, Ea quemadmodum ad istum postea pseudothyram reuectatur, tabulis vobis, & testibus Iudices planum faciam.

Pseudourbana ædificia, dicuntur à Vitruuio ædificia rustica, vrbana elegantia exstructa. Budæus.

PSYLA, insula circa Ephesum. Plin. lib. 5 cap. 31.

Psilothrum, psilothri, pen. prod. (ψίλωθρον) Plin. lib. 23 cap. 1, Vitis alba est quam Græci ampeloleucen, alij ophiostaphylon, alij melothron, alij psilothrum. Huius sarmenta longis & exilibus internodiis geniculata scandunt. Folia pampinosa, ad magnitudinem hederæ diuiduntur, vt vitium. Radix alba, grandis, raphano similis initio: ex ea caules asparagi similitudine exeunt. Et paulo post, Semen in vna raris acinis dependet, succo rubenti, postea croci. Et paulo pòst, Vitia cutis in facie, varósque & lentigines & sugillata emendat & cicatrices.

Psilothrum. Vnguentum depilatorium, quo mulieres vtebantur: à ψιλὸς nudo. Martialis lib. 6. 93,

Psilothro viret, aut acida latet oblita creta.

Psimmythium, psimmythij (ψιμμύθιον) Plin. lib. 34. cap. 18, Psimmythium quoque, hoc est cerussam, plumbariæ dant officinæ. Laudatissimum in Rhodo. Fit autē ramentis plumbi tenuissimis super vas aceti asperrimi impositis, atque ita destillantibus, &c.

Psimythus (ψίμυθος) Idem. De hac vide Vitruu. lib. 7. cap. 12. & Dioscor. lib. 5. cap. 94.

Psitta (ψίττα) piscis plani genus, quem nos passerem vocamus, vt vertit Theodorus ex Aristotele De natura animalium. Plinius libro 9. capite 16.

Psittacus, psittaci, penult. corr. masc. gen. ([illegible]) Auis Indica, vocem humanam miro naturæ artificio effingens. Martial. lib. 14. 76,

Psittacus à vobis aliorum nomina discam:

Hoc didici per me dicere, Cæsar aue. Plin. lib. 10 ca. 42, Super omnia humanas voces reddunt psittaci quidem etiam sermocinantes. India autem hanc mittit, psittacem vocans, viridem toto corpore, torque tantum miniato in ceruice distinctam. Imperatores salutat, & quæ accipit verba pronuntiat. In vino præcipuè lasciua. Capiti eius duritia eadem quæ rostro, &c. Persius in Prologo,

Quis expediuit psittaco suum χαῖρε,

Picásque docuit nostra verba conari?

Imitatrix ales humanæ linguæ psittacus. Stat. 2. Sylu. 4.

Dux volucrum psittacus. Stat. 2. Sylu. 4,

Occidit aeriæ celeberrima gloria gentis

Psittacus, ille plagæ viridis regnator eoæ. Stat. 2. Sylu. 4.

Psittacinus, pen. prod. Adiect. Scribon. Largus, Collyrium Psittacinum à colore ita dictum.

PSOPHIS, dis (Ψωφίς) Arcadiæ ciuitas, à Psophide Lycaonis filio, aut, vt alij malunt, à Psophide Erycis Siculi filia condita. Ouidius lib. 5. Metamorphoseos,

Vsque sub Orchomenon, & Psophida, Cyllenénque. In insula quoque Venetorum Zacyntho ara ipsa vocabatur Psophis: & aliæ multis locis. Hermol. in Plin. ¶ Est & alterum eiusdem nominis oppidum in Arcadia. ¶ Item tertium in Achaia.

Psora (ψώρα) Lepra. Plin. lib. 20. cap. 1, scabiem psorum appellatquam tussis capris sanari posse eodem libro cap. 5. ait. Idem Plinius eodem ipso libro, cap. 9, lepram à psora separat. Lepras (inquit) & psoras cum alumine tritum ex aceto. Et paulo pòst: Item (inquit) psoras & lepras veteres, ipsius tribus partibus, cum duabus aluminis in aceto acri illitis. loquitur de brassicæ crispatæ viribus. multis quoque eiusdem libri insequentibus capitulis psoram à lepra distinguit, et vereor ne non author Latini Græci aberrauerit in expositione eiusdē dictionis. Vide Cælium lib. 6 cap. 6.

Psora fit à ψῶ scalpo. Nam qui psora laborant, vlcera siue pustulas supramodum contingere, palpare, & scalpere cupiunt.

Psoricus, pen. corr. Adiectiuum. Celsus lib. 6. cap. 6. vbi docet ad oculos scabros collyria.

Psoricum medicamentum. Plin. lib. 34 cap. 13.

Psychomantium, psychomantij, pen. prod. (ψυχομαντεῖον) Locus vaticinij, vbi fiebat manium euocatio. Cic. 1. Tuscul. At enim Terinæum quendam Elysium, quum grauiter filij mortem mœreret, venisse in psychomantium, quærentem quæ fuisset tantæ calamitatis causa, &c. Idem 1. de Diuinat. Neque eos qui quæstus causa hariolentur, nec psychomantia quidem quibus Appius amicus tuus vti solebat, agnoscere.

Psychotrophum (ψυχότροφον) herba duorum cubitorum altitudine angulosum habens caulem, à radice spargens folia fere lapathi, serrata, semine purpureo: in Italia Serratula dicitur, in Gallia vero Vettonica. Plin. lib. 25. cap. 8. Psychotrophon inde dictū, quòd locis potissimum gaudeat algidis.

Psychotrophi item pisces quidam appellantur, quòd vmbrosos sectentur recessus, ac humido frigidóque delectentur elemento.

Psychrologus (ψυχρόλογος) pen. corr. Psychrologi, Qui frigida loquitur & absurda, nec plausu excipienda, Qui boni nihil profert: Cuiusmodi sermo rectè Psychrologia vocatur.

Psychrolutes, psychrolutæ, vel Psychroluta, lutæ, pen. prod. (ψυχρολούτης) Qui frigida lauatur. Veteres enim frigida tantùm vtebantur: calida verò balnea valetudinariis deseruiebant. Seneca epist. 54. Memor artificij mei veteris, frigidæ cultor, mitto in mare, quomodo psychrolutam decet, gausapatus. Idem epist. 84. Ille tantus psychrolutes, qui Calendis Ianuariis in Euripum saltabam, qui anno nouo auspicabar in virginem desilire, &c.

Psydracion (ψυδράκιον) genus pustularum durarum & subalbidarum acutarúmque, caput præcipuè infestantium. Paul. Ægineta.

Psydrax, cis, (ψύδραξ) Morbus, vlcus in capite, de quo Galen. lib. 2. de compositione phar. cap. 9.

PSYCHIUM, portus ingens est ad radices Elephantis montis, apud Cynocephalos. Strabo lib. 16.

PSYLLI (Ψύλλοι) Populi sunt Libyæ in Africa, à Psyllo rege dicti, quibus vt scribit Plinius lib. 7 cap. 2, virus exitiale serpentibus ingenitum fuit, vt cuius odore eas sopirent. Mos verò illis fuit liberos genitos protinus obiiciendi sæuissimis earum: eóque genere pudicitiam coniugum experiendi, non profugientibus adulterino sanguine natos serpentibus. Hactenus Plinius. Meminit & Herodotus libro 4. Silius itē de Atyro Psyllo libro 1. Lucanus libro 9. Gellius etiam lib. 16 cap. 11. Crinitus lib. 5. cap. 3. & Solinus. Plutarchus in Catone, scribit Catonem per deserta Libyæ iter facientem secum Psyllos duxisse, qui morsibus serpentum mederentur, ore trahentes venenum, & ipsos serpentes cantibus mitigantes. Vide Celsum lib. 5. capite 27. de curationibus communibus aduersus omnes morsus serpentium.

Marmaridæ Psylli. Lucan. lib. 9.

Psyllion (ψύλλιον) radice tenui, superuacua, sarmentosum, fabæ granis in cacuminibus, foliis canino capiti non dissimilibus, semine autem duplici, vnde & nomen. hoc in baccis: ipsa herba in vineis inuenitur, &c. Plin. lib. 26. cap. 7 & 10. 11. & 12 & lib. 26 cap. 11 ad fin. Vulgus nostrum herbam pulicarem vocat.

PSYLLIS, fluuius in Bosphoro ponti Euxini Plin. lib. 6. cap. 1.

PSYLLIUM (Ψύλλιον) Ptolemæo libro 5. cap. 1, vrbs Bithyniæ: vulgò Pirello.

Psythia, vua (ψυθία) Virg. 2. Georgicorum,

Et passo psythia vtilior. Columel. lib. 3. cap. 2, Nam quæ Græculæ vites sunt, vt mareoticæ, thasiæ, psythiæ, sophortiæ, sicut habent probabilem gustum, ita nostris regionibus, & raritate vuarum, & acinorum exiguitate minus fluunt. Macrobius quoque in enumeratione generum vuarum meminit lib. 3. Satur. cap. 19, Numantiana, precia, pranora, psythia pilbolata, &c.

Psythium passum. Plin. lib. 14. cap. 9, Psythium & melampsythium passi genera sunt, suum saporem, non vini, referentia.

P T

Ptarmica, exiguus frutex est, surculos habens paruos, multos & rotundos, abrotono non dissimiles, & circa eos folia oleæ similia, longa multis, & in cacumine capitulum, vt Anthemidis, paruum, rotundum, quod acri suo odore sternutationem excitat, vnde & nomen accepit. Dioscorides lib. 3. cap. 156.

Pte (πτε) syllabica adiectio ablatiuis aliquando iungi solita vt Meapte, suapte, suapte, nostrapte, vestrapte. Vt Meapte culpa. Curtius, Sabinus suopte ingenio mitis.

PTELEON (Πτελεόν) Ioniæ oppidum iuxta Erythras, & Mimantem montem. Plin. lib. 5 cap. 29. Est & aliud eiusdē nominis oppidum in ora Bœotiæ. Plin. lib. 4. cap. 7.

Ptera, pteræ, siue vt Vitruuius lib. 3 cap. 2, appellat, pteromata, in templis muri duo sunt, vt ait Strabo lib. 17, de templo Heliopolitano, ad altitudinem ipsorum templorum, vtrinque surgentes: ita dicti, quòd alarum specie quasi protegant. Ex Hermolao.

Pteris, herba, prima species est filicis herbæ nobilis, quam Plinius describit, eiusdémque vires monstrat, lib. 27. cap. 9.

Pterna (πτέρνα) Pars inferior naualis mali: circa mediam ferè trachelos: summa pars carchesium nominatur.

Pternica, caulis est herbæ quæ vocatur cactos: de qua Plinius libro 21. cap. 16.

Pteron, ædificij moles maior solitis. Plin. lib. 36. cap. 13. Maiore autem in parte transitus est per tenebras: aliæque rursus extra murum labyrinthi ædificiorum moles, pteron appellant. Et lib. eodem cap. 5, Namque supra pteron pyramis, &c.

PTEROPHOROS (Πτεροφόροι) Est regio apud Riphæos mōtes: sic dicta ab assidua niue, quæ ibi pennarum similitudine continuò decidit. Plin. lib. 4 cap. 12. Pterophori itē dicti sunt cursores Pegasarij: quod peregre proficiscentes, surrectas in capite pinnas gestare solebant. Dionysius.

Pterotl, duo Neronis calices ex vitro. Plin. lib. 36 cap. 26. Sed quid referri, Neronis principatu reperta vitri arte quæ modicos calices duos, quos appellabant pterotos, sex milibus venderet.

Pubertas plena, XVIII annis est. Modestinus, De adoptionibus, l. Arrogato.

¶Pubertas, Est emissio ipsa pubis, à qua anni pubertatis dicti sunt. Columel. lib. 4, At citra naturæ quandam pubertatem. Cicero 2. de Natura deorum, Vt siquis dentes & pubertatem natura dicat existere.

Vox pubereus. Plin. lib. 23.

PVBLICIVS cliuus appellatur, quem duo fratres, L. M. Publicij Malleoli Ædiles Curules pecuariis condemnatis ex pecunia quam ceperant, muniuerunt, vt in Auentinum vehiculo Velia, veniri posset. Festus. Sic enim emendandum Festum puto.

Publicius, vnde & Publiciana actio, vide in Actione Publiciana. Est titulus in Pandectis de Publiciana in rem act. Fuit Prætor apud Romanos, qui ad instar domini, nō dominum agere actione sua voluit. Vlpian. in l. sed & si. D. de Publician.

Publicus, penult. corr. Adiectiuum {δημόσιος, [illegible]} Quod non est priuatum alicuius, sed populo commune. Hinc Respublica, res populi. Plaut. Rud. 14,

Istic vbi vis, condormisce: nemo prohibet, publicum est. Idem Trinum. 4,

Hoc ita si fiat, publico fiat bono. Vlpianus, De tabulis exhibendis, l. Prætor ait, Publici loci appellatio quemadmodū accipimus, Labeo definit, vt & ad areas, & ad insulas, & ad agros, & ad vias publicas, itineráque publica pertineat.

Publica sacra, quæ publico sumptu pro populo fiunt: quæque pro montibus, pagis, curiis, sacellis. At priuata, quæ pro singulis hominibus, familiis, gentibus fiunt. Festus.

Publica religione consecratus is dicitur, quem Pontificum vulgus *Canonizatum* vocat. Id est, inter deos relatum. Budæus.

Conuiuari de publico, Vide CONVIVOR.

Publicum, commune, singulare. Cic. 1. de Inuent.

Publicum & Priuatum, opponūtur. Cic. pro Muren. Odit populus Rom. priuatam luxuriam: publicam magnificentiam diligit.

Publica priuatis secernere. Horat. de Arte.

Iam publicum quidem omnium est, tabulata, &c. Hoc est, omnibus commune. Plin. lib. 10 cap. 33.

¶Æs publicum. Tacit. lib. 12.

Assertor. Ouid. 1. de Remed. amor.

Antea causam publicam nullam dixi. Cic. pro Rosc. Amer.

Commoda. Horat. 2. epist. 1.

Publicum consilium dictus est Senatus. Cic. 1. de Orat. Quare nō etsi eloquentissimus Athenis Pericles, idémque in ea ciuitate plurimus annos princeps consilij publici fuit.

Cura publica iuuenum. Horat. 2. Carm. ode 8.

Custodia. Tacit. lib 3.

Fauor. Ouid 4 de Ponto, eleg. 14.

Fides Salustius.

Furor. Claud 2. Paneg.

Litera omnia publica esse Cic in Topicis.

Loca vrbis. Cic 2. de Lege agrar.

Luctus Ouid ad Liuiam.

Ludus vrbis. Horat 4. Carm. ode 2.

Lux publica immensi mundi. Ouid 2 Metam.

Munera. Ouid 6 Metam.

Maiestas. Claud. 1. in Eutrop.

Pecunia. Cic 6 Verr. Neque illam statuam esse ex pecunia publica, neque publicè datam.

Sidera. Ouid. epist. 17.

Spes. Ouid. ad Liuiam.

Sumptus. Horat. 2. Carm. ode 15.

Vectigalia publica, Ex quibus vectigal fiscus capit, quale est vectigal portus, vel venalium rerum, item salinarum, & metallorum, & piscariarum. Vlpianus de Verb. sign. l. Inter publica.

Verba publica, Quibus vtuntur omnes, tam vulgus quàm etiam docti. Ouid 3 de Arte.

Via publica, Quæ in solo populi est, cuius solum publicum est, siue quà iter populo est.

Vias publicas, partim Prætorias, partim Consulares Romani appellauerunt. Ouid 4. Trist. eleg 3.

Nemo quenquā ire prohibet publica via. Erasmus, Prouerbij speciem habet illud Plautinum ex Curculione. Quo significant rerum communium æqualem omnibus vsum esse, neque cuiquam vertendum vitio, quod ius publicum concedit.

Vsus publicus. Horat. 2. epist. 2.

Vtilitates publicæ. Tacit. lib. 2.

Publicum & Commune, differunt. Publicum dictum est, quasi populicum, ciuicum quod est totius populi, vt campus Martius, ager Campanus, qui lege agraria lata publicatus est. Prætor, Consul, & cæteri magistratus, & leges sunt publicæ personæ, nam totius populi personam sustinent. Commune duobus modis accipitur: vno modo commune appellamus, quod est duorum aut plurium, vt paries communis, communis domus, &c. atque harum rerum communium causa competit actio communi diuidundo: à quarum similitudine dicimus Martem communem, vitam communem, mortem communem: & ita accipe illud Cic. pro Rosc. Amer. Quid tam commune quàm spiritus viuis, terra mortuis, mare fluctuantibus, littus eiectis? Altero modo communia dicimus, quæ à nemine sunt occupata, neque possessa, & possunt fieri occupātis, vt aqua profluens, aer, litus maris, lapilli, & gemmæ in littore maris: quarum rerum causa non datur actio communi diuidundo apud Iurisconsultos. Opponitur autem commune proprio, vt Cic. pro Sylla, Tempus agendi fuit mihi magis proprium quàm cæteris, doloris verò & periculi fuit illa causa communis. Ex Lambino.

Publicum omnium est, Omnibus est cōmune. Plin. lib. 10. cap. 33.

¶Publicum est, quod ciuitas vniuersa aliqua de causa frequentat. Cic. 2. de Inuent.

Consulere in publicum, Vide CONSVLO.

¶Publicum, pro Conspectu publico. Liu. 9 ab Vrbe, de Caudina pace loquens, Vt postero atque insequentibus diebus nemo eorum forum aut publicum aspicere vellet. Budæus.

In publico, Vide IN.

Abstinere publico, Vide ABSTINEO.

Carere publico, Non prodire in publicum. Cic. Cæterùm proximis Censoribus adeò omnibus notis ignominiísque confectos esse, vt nō foro solùm omni, deinde vita, sed propè luce ac publico carerent. Iisdem verbis vtitur Liuius 2. bel. Pun.

Egredi in publicum. Tacit. lib 20.

Prodire in publicum. Sueton. in Nerone, cap. 51.

Proponere literas in publico. Cic. Attic. lib. 7.

In publicum redigere bona, Vide IN præpositionem.

Non audere esse in publico. Cic. 7. Verr. Cleomenes, quanquam nox erat, tamen in publico esse non audet: includit se domi.

Per publicum vectus. Sueton. in Neron. cap 9. Eiusdem sæpe lecticæ per publicum simul vectus est. De Nerone & eius matre.

Versari in publico. Tacit lib 15.

¶Publicum, aliquando significat vectigal: vnde & Publicani dicti sunt. Cic. ad Qu. frat lib. 1. 1, Hic te ita versari, vt & publicanis satisfacias, præsertim publicis malè redemptis, & socios perire nō sinas, diuinæ cuiusdam virtutis esse videtur, id est tuæ. Tranquillus in Caligula, cap 40, Additúmque ad caput legis, vt tenerentur publico. & quæ meretricium & quæ lenocinium fecissent. Vlpianus etiam alicubi vsus est. Budæus.

Publico, publicas, pen. corr. {δημοσιεύω, [illegible]} publicāre, Omnibus palàm facere, manifestare. Iustinus, Non contentus voluptatum suarum tacita cōscientia, nisi etiam matrimonij reticenda publicaret. Plin lib. 33. cap. 3.

Publicare, Præconi publico subiicere, Publicum facere. Cic 2. de Inuent. Lex est apud Rhodios, vt siqua rostrata in portu nauis deprehensa sit, publicetur. Quum magna in alto tempestas esset, vis ventorum inuitis nautis, Rhodiorum in portum nauim coegit, Quæstor nauim populi vocat. Nauis dominus negat publicari oportere. Idem 2. de Finibus, Secutus est qui in causa impia, victoria etiam fœdiore, non singulorum ciuium bona publicaret, sed vniuersas prouincias, regionésque vno calamitatis genere comprehenderet.

¶Publicare hominem, Populo communem facere: cui opponitur Reuocare in seruitutem. Sueton. in Claud. Cæsare, cap. 25.

Agros publicare. Cic. 2. de Lege agrar.

Bona. Cic 4. in Catil.

Priuata publicare, Publica liberāre. Cic. 2. de Lege agrar.

Librum publicare, Edere in publicum. Plin. epist. 27. lib 4, Ad bona gustum totum librum repromitto: quem tibi, vt primùm publicauerit, exhibebo.

Oratiunculam publicare. Plin. iunior lib. 5. epist. 108.

Fortunam suam publicare, pro Passim communicare. Seneca 1. de Clementia.

Se publicare. Suet. in Nerone, cap. 21. Id est copiam sui publicè facere, & publicè cantare.

Publicat vulgo corpus suum meretrix. Plaut. Bacchid. 19.

¶Publicare crimen, interdum non pro Diuulgare, aut palàm facere: sed pro Deferre in totam ciuitatem, vel totam ciuitatem eius insimulare. Liuius 4. bel. Maced. Scriptum erat: Aristonem priuatim ad neminem, publicè ad seniores (ita Senatum vocabant) mandata habuisse. Publicato crimine, minus intenta de paucis quæstio erat.

¶Publicari, Fisco acquiri. Paulus in l. Via. D. de seruit. rustic. præd. Si fundus seruiens, vel is cui seruitus debetur, publicetur: vtroque casu durant seruitutes: quia cum sua quisque conditione fundus publicatur.

Publicata pudicitia. Vide Pudicitia, in PVDEO.

Publicatio, Verbale {δήμευσις} Cic. in Catil. Adiungit etiam publicationem bonorum.

Proponere publicationem bonorum. Cic pro Plancio.

Publicanus, publicani, pen. prod. {τελώνης, [illegible]} Publicanos appellarunt maiores nostri eos qui vectigalia, & alios Pop. Rom. reditus exigendos certo constituto pretio redimebant. Horum ordinem & numero amplissimum, & personarum dignitate potentissimum fuisse constat. Cic. pro Plancio. Flos enim Equitum Romanorum, ornamentum ciuitatis, firmamentum Reipub. publicanorum ordine continetur. Vlpianus De publicanis & vectigalibus, l. 1. Publicani sunt qui publico fruuntur. nam inde nomen habent: siue fisco vectigal pēdant, vel tributum consequantur: & omnes qui aliquid à fisco conducunt, rectè vocantur publicani.

Familiæ maximæ publicanorum. Cic. pro Lege Manil.

Aspernari nomen publicani. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1; Nomen autem publicani aspernari non possunt, qui pendere ipsi vectigal sine publicano non potuerunt.

Cato publicanos tertium iam mensem vexat. Cic. Att. lib. 1. 13.

Mulier publicana. Cic. 5. Verr Mulierculæ publicanæ noluit ex decumis nimium lucri dare.

Publicola, quasi cultor & obseruator populi {[illegible]} hoc cognomine dictus est Publius Valerius, qui in locum Tarquinij Collatini consul à populo suffectus est. Plutarchus.

Publicè, pen. corr. Aduerbium {δημοσίᾳ, [illegible]} Vulgò, palàm. Terent. Adelph 3. 3,

Haud erō mali quid ortum ex hoc sit publicè. Id est, nunquam obfuturus Reipub.

Publicè custos. Publicè præesse Terent. Eunuch. 2. 2. Cic 6. Verr, Qui nauibus ædificandis publicè præsunt.

Socij publicè. Cicero 5. de Finib. Serpit sensim foras cognationibus primùm, tum affinitatibus, deinde amicitiis, pòst vicinitatibus cum ciuibus & iis qui publicè socij atque amici sunt, deinde to-

tius complexa generis humanæ.

¶Dicere publicè. Cic.5. Verr. Itaque quum Philinus Herbitensis, homo disertus & prudens & domi nobilis, de calamitate aratorum, & de fuga & de reliquorum paucitate publicè diceret.

Dare causam publicè. Cic.5. Verr. Cui Senatus dederat publicè causam, vt mihi fratrique meo gratias ageret.

Dari et sumptus publicè. Plinius de Viris illust. Id est ex ærario.

Gratulari sibi publicè. Plinius lib.5. epist.15. His ex causis vt illi, sic mihi gratulor, nec priuatim magis quam publicè, quòd tandem homines, &c.

Illac publicè iter. Vlpian. in L.1. D. Ne quid in loco publico fiat.

Locantur publicè cibaria anseribus. Cic. pro Rosc. Amer. Hoc est ex publico aluntur.

Possidere bona publicè. Vide POSSIDEO.

Maximam publicè putant esse laudem, quàm latissimè à suis finibus vacare agros. Cæsar 4 bel. Gal.

Redimere publicè. Cic.7. Verr. Quem ab illis prædonibus Locrenses postea publicè redemerunt. Id est, sumptibus publicis.

Scribere publicè. Cic. Attico, lib 16. Publicè tamen scripsi, si vti vellet iis Valerius, aut mihi nomina mitteret.

Publicè & priuatim onerì esse. Cic.3 Verr. Neque meus aduentus labori aut sumptui, neque publicè, neque priuatim fuit. Id est neque meis amicis, neque prouinciæ, aut vrbi.

Valere publicè. Tacit. lib.13. Publicè valebant.

Venire publicè, Palàm. Cic.1. Verr. Cuncti ad me publicè sæpe venerunt, vt suarum fortunarum omnium causam defensionémque susciperem.

Venire publicè, & Priuatim, contraria. Cic.4. Verr. Primique, publicè priuatimque venerunt.

Publicitus, pen. corr. Aduerbium (δημοσίᾳ) Idem quod publicè. Terent. Phorm.5 8.

Nonne hoc publicitus scelus hinc deportarier

In solas terras? Vbi Donatus, Publicitus, publica cura & consilio. Gell lib 6 cap 14. Plaut Amphit.4.8.

Hospitio publicitus accipiar. Id est carcere publico.

Publicius, Adiectiuum ([illegible]) ut

Ilice publicium. Ouid 5 Fast.

Ædiles publicij Ouid.5. Fast.

Publipor, pen. corr. publiporis, pen corr. ([illegible]) Publij puer siue seruus. Vide MARCIPOR. Alexander Alexandrinus, cui in ea re plus fidei habendū est, quàm Budæo, aliòqui admirabilis ingenij nostrati Gallo, Publipores, Marcipores, & eiusmodi fuisse testatur lib 5. cap 4. Cúmque mancipijs & seruis (inquit) nullum cognomen, aut prænomen veteres impertirent, solóque appellarēt nomine: si quando tamen manu emissi libertatem meruissent, vt inter seruilem personam & liberam discrimen nominis foret, quū illis ordo, honos & locus accessit, prænomina patronorum acsi disciplina & iubu Romano essent educati, sæpissime sibi arrogarunt Marcipores, Lucipores, Publipores, à Marco, Lucio, & Publio, multi seruitute exēpti, nuncupati sunt. Vide in Quintipor ex Festo.

PVBLIVS & Laberius ([illegible]) poetæ mimorum, Iulij Cæsaris familiares ambo, sed Publius acceptior. Nam Laberij maledicētia, simul & arrogātia, Cæsar magnopere offendebatur. At Publius genere Syrus fuit, conditione seruus: puer eum & forma & ingenio à Domino manumissus & eruditus meruit. Romam venit ad ludos Cæsaris, vbi mimos suos egit, magno ipsius populi applausu. Authores Gellius & Macrobius. Plin. lib 8 cap.51.

Publius item, prænomen eius qui populo gratus fuit.

Publij, qui prius pupilli facti erant, quàm prænomina haberent: alij ominis causa, ex pube. Probus in Epitome.

PVCINVM, pen. prod. ([illegible]) Ptolemæo lib.3. cap.1. Oppidum est Histriæ in mediterraneis.

Pucinum, castellum in Venetia decima regione Italiæ, in Carnorum agro, nobilitatum ob vina elegantia quæ ibidem nascuntur. Plin. lib.3. cap.18.

Pucinum vinum ([illegible]) ab oppido Pucino in quo nascitur. Plin. lib.14. cap.6. de vinis generosis, Iulia, inquit, Augusta LXXXVI annos vitæ Pucino retulit acceptos, non alio vsa. Gignitur in sinu Adriatici maris, non procul à Timauo fonte, saxeo colle, maritimo afflatu paucas coquente amphoras. Nec aliud aptius medicamentis iudicatur. Hoc esse crediderim quod Græci celebrantes miris laudibus pyctanon appellauerunt ex Adriatico sinu.

PVDEO, pudes, pudui, puditum, pen. corr. ([illegible]) pudère. Ferè semper in tertiis tantùm personis legitur. Plautus Casina. 3.

Ita nunc pudeo, atque ita nunc paueo, atque ita in ridiculo sumus ambo. Donatus. Pudere, est in his quæ turpiter fiunt: pigere, in his quæ cum malo, damnóque.

Cum accusatiuo. Lucan. lib 8.

- semper metuit, quem sæua pudebunt. Terent. Adelph 4.

Non te hæc pudent?

¶Impersonale sæpius legitur, vt dictum est: Aliquando cum infinitiuo, & subauditur accusatiuus ME vel TE: interdum etiam effertur. Terent. Heaut.5 4. - pudet

Dicere hac præsente verbum turpe.

Non me hoc iam dicere pudebit. Cic. Qu. frat. lib.1.1.

¶Cum accusatiuo. Terent. Adelph.1.2.

- quem neque pudet

Quicquam, neque metuit quenquam.

Quem non pudet, hunc pœna dignum puto. Cic.2. de Orat.

Me autem quid pudeat? qui, &c. Cic. pro Archia.

Me pudet quòd, vel quia. Plautus Capt.5.

¶Cum genitiuo. Terent. Heaut.1.3.

Cuius nunc pudet me & miseret, qui harum mores cantabat mihi. Cic. 1. Verr. Quos libidinis infamiæque suæ neque pudet, neque tædet.

Crasse pudet me tui. Cic. in Pison.

Cuius eos non pudere miror. Cic.10 Philipp.

Non te huiuscemodi criminis maxime eius pudet? Cic.7. Verr.

Pudet incœpti. Stat.3. Theb.

Pudet tanti mali. Horat. Epod.11.

Patris mei meûm factûm pudet, Pro meorum factorum. Cicero in Orat.

Sceleris pudet. Horat.1. Carm. ode 35.

¶Piget, minus quàm Pudet. Cic. pro Domo sua, Me non solùm piget stultitiæ meæ, sed etiam pudet.

¶Puditum esset. Cic. pro L. Flacco, Nónne esset puditum si hanc causam agerent seuere, &c.

¶Puditurum esset. Plin. lib 36. cap.15. Quum puderet viuos, tanquā puditurum esset extinctos.

¶Non enim pudendo, sed non faciendo id quod non decet, impudentiæ nomen effugere debemus. Cic.1. de Orat.

Induci ad pudendum. Cic. de Claris Orat.

Pudens (αἰδήμων) Participium, siue Nomen ex participio. Cicero 5. Verr. Metelli est filius in prouincia: non puer, sed adolescens bonus ac pudens.

Petulans, & Pudens, contraria. Ouid.2. de Arte.

Pudens animus. Terent. Heaut 1 1.

Hominem pudentem & officiosum cognosces, & dignum qui à te diligatur. Cic. ad Sulpitium, lib 13 22.

Risus pudens & liberalis. Author ad Herennium, lib 3.

Nihil apparet in eo ingenuum, nihil moderatum, nihil pudēs, nihil pudicum. Cic.3. Philipp.

Pudentissimus. Cic. pro Cluentio, Homines totius ignari negotij, qui Oppianicum nunquam vidissent, virum optimum, & hominem pudentissimum pecunia oppressum arbitrarentur? Vetus codex habet prudentissimum.

Pudentissimus atque optimus vir. Cic. pro Flacco.

Pudentissima lectissimáque fœmina. Cic.3. Verr.

Pudenter, Aduerbium (αἰδημόνως) Cum verecundia, vel verecundè: cui contrarium Impudenter. Cic. pro Quintio, Quem nunc interficere nefariè cupis, eum tum pudenter appellare nolebas?

Appellare aliquem pudenter. Cic. pro Plancio.

Rogare aliquem parum pudenter. Cic. Gallo, lib.7.28.

Sumere pudenter aliquid. Horat.1. epist.18.

Licentia sumpta pudenter. Horat. de Arte.

Viuere pudenter. Cic. in Vatinium.

Pudendus, Adiectiuum ([illegible]) Plin. lib.17. cap.11. Illam inscitiam pudendam esse conuenire.

Amor pudendus. Ouid. epist 5.

Causa pudenda tua est. Ouid. epist.5.

Lucra. Ouid 3. de Arte.

Luxus. Tacit. lib.3.

Strages. Claud. de bello Getico.

Vita. Ouid 1 de Ponto, eleg 2.

Vulnera. Virg. 11 Æneid & lib.12.

Vt iam pudendum sit, honestiora esse legionum decreta quàm Senatus. Cic.5. Philipp.

Dicta pudenda. Quintil. lib 1 cap 2.

Multa pudenda pati. Ouid 1 Trist.

Pudibundus ([illegible]) Aliud adiectiuum, Idem quod Pudens. Plin. lib.10. cap 20. Idem cauda annuis vicibus amissa cū foliis arborum, donec renascatur iterum cum flore, pudibundus ac mœrens quærit latebram. De pauonibus. Colum. lib.10.

Amplexus pudibundi. Claud 3. de rapt. Proserp.

Dies pudibunda exoritur, Purpurea. Stat.5. Thebaid. Descriptio Auroræ.

Matrona. Horat de Arte.

Ora. Ouid 1 Fast.

Pars pudibunda nostri, Genitalia membra. Ouid.3 Amor. eleg 6.

Pudefio, penult. prod. pudefis, pen. indiff. ([illegible]) pudefieri, à Pudefacio fit. Gell. lib.15. cap.17. Traditas sibi tibias quum ad os adhibuisset, inflasséque, pudefactus oris deformitate abiecit, infregítque. De Alcibiade.

Pudicus, penult. prod. Adiectiuum ([illegible]) Notæ significationis: vt Pudicum ingenium Pamphili, apud Terentium in Hecyra, 1.2.

Pudicus à, Vide A.

Amicitia pudica. Stat.2. Sylu.1.

Animus. Ouid. epist.7.

Aures. Senec. Hippol.8.

Coniuges. Horat 4 Carm. ode 9.

Crines. Ouid.3. de Ponto, eleg 3.

Fidem pudicam sollicitare donis. Ouid.7. Metam.

Fraus. Ouid.3 de Ponto, eleg.1.

Frons. Claud. 8 Paneg.

Iuuenis. Senec. Hipp 11.

Miles. Cic. in epist. ad Octauium, Audiet C. Marius impudicum dominum parēre nos, qui ne militem habere voluit nisi pudicum?

Mores. Ouid.3 Trist. eleg 7.

Mulier. Horat. Epod.2.

Nupta. Ouid 1 Fast.

Preces. Ouid. epist.1.

Thalamos violare pudicos. Ouid.2. Amor. eleg 8.

Vota. Ouid. epist.9.

Pudicus, Qui alienam libidinem non est perpessus, qui muliebria non est passus. Impudicus contrà, qui alienæ libidini obtemperauit, siue mas sit, siue fœmina. Notum est maledictū illud in nescio quem, auersus & aduersus impudicus es, quo arguebatur ille [illegible] id est parte postica, & ea, quæ totius corporis dignissima est, alterius libidinem pertulisse. Esse autem hanc pudici & impudici apud Latinos significationem, testimonio mihi erit Plaut.

Amphitr.

Amphitryone,
Ego tibi istam hodie, scelesté, comprimam linguam. A. Haud potes.
bene pudicéque custoditur. Horatius Satyra 5.lib.1,
-quid multis? pudicum,
Qui primus virtutis honor, seruauit ab omni
Non solùm facto, verùm opprobrio quoque turpi. Vide plura apud Lambinum in Horatium.

¶ Pudicus, Nonnunquam pro eo qui alterius pudicitiã non violat & qui alterum non efficit impudicum. Hoc sensu accipiendum est quod ab Horatio de Hippolyto dicitur, quum ait 4. Carm. ode 7,
Infernis neque enim tenebris Diana pudicum
Liberat Hippolytum.

¶ Pudicior, Comparatiuum. Ouid in Ibin,
Nec tibi contingat matrona pudicior illa, &c.

Pudicè, pen. prod. Aduerbium { σωφρόνως. } vt
Actum pudicè omne æuum. Ouid. ad Liuiam, 9.

Pudicius, Aduerbium comparandi { σωφρονεστέρως } Plin. lib. 4. epist. 78,
Vbi enim iucundius morarentur, quàm in patria: aut pudicius continerentur, quàm sub oculis parentum, &c.

Pudicitia, pudicitiæ { ἡ σωφροσύνη, σωφροσύνη. } Plin. lib. 17. cap. 25, A quo tempore pudicitiam subuersam Piso grauis author tradidit.
Lis est cum forma magna pudicitiæ Ouid epist. 15.
Impenetrabilis Agrippinæ pudicitia Tacit lib 4.
Inuiolata Ouid. ad Liuiam, 9, . nulla reparabilis arte
Læsa pudicitia est: deperit illa semel.
Obstinata, Vide OBSTINO.
Prostrata. Sueton. in Tiber cap. 35.
Publicatæ pudicitiæ, Id est prostitutæ. Tacitus lib. de Moribus Germanorum, vbi de animaduersione in adulteros loquitur.
¶ Attentatur pudicitia, Vide ATTENTO.
Colere pudicitiam, Vide COLO.
Eripere pudicitiam alicui. Cic pro Mil.
Imminuere pudicitiam virginis, Vide IMMINVO.
Non parcere suæ nec alienæ pudicitiæ. Cic pro C. Rabirio.
Parcat iuuentus pudicitiæ suæ ne spoliet alienam. Cic pro Cælio.
¶ Pudicitia, religiosa munditia, ac puritas. Virg. 2. Georgicorum,
Casta pudicitiam seruat domus.

PVDICITIAM, pro dea coluerunt Romani. Festus, Plebeiæ Pudicitiæ sacellum in vico longo est. Liuius lib. 10.

Pudor, pudoris, pen. prod. { αἰδώς, αἰσχύνη } Dicitur ob aliquam rem foedam timor, vt ait Sipontinus. Cic pro Cluentio, Deinde ita flagrare cœpit amentia, sic inflammata ferri libidine, vt eam non pudor, non pudicitia, non pietas reuocaret.
Claustra pudoris & reuerentiæ refracta. Plin. iunior lib 2. epist. 14. ad Maximum.
Ignoti pudoris. Ouid 1. de Arte.
Pudoris naufragium. Firmic lib. 6 cap. 12.
Pudoris significatio. Cic. 2. de Orat.
Plena pudoris libertas Ouid. ad Pison.
Moderator cupiditatis pudor. Cic. 2. de Finib.
Paupertatis pudor & fuga. Horat. 1. epist. 19.
Famæ pudor. Cic. de Prouinc. Consul.
Pudor patris, Reuerentia. Terent. And. 1. 5.
¶ Pudor etiam, pro Scelere & probro, vel dedecore sumitur, quia sunt pudoris causa. Ouid. epist. 11, Irruit, & nostrum vulgat clamore pudorem.
¶ Æger pudor. Valer. 7 Argon.
Afflictus. Stat. 11. Thebaid.
Castus. Ouid. 1. de Arte.
Dirus. Senec. Herc. OEtæo, 9.
Famosus. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.
Foedus Ouid. 3 de Arte.
Infans. Horat. 1. Serm. satyr. 6.
Ingenuus. Iuuen. satyr. 11.
Pudor malus, Id est vitiosus. δυσωπίαν Græci vocant, de quo scripsit Plutarchus libellum vtilissimum. Horatius satyra 3. lib 2,
-pudor te malus vrget,
Insanos qui inter vereare insanus haberi. Annotauit Lambinus.
Miser. Ouid epist. 9.
Profugus. Ouid. epist. 4.
Proiectus. Ouid. 6 Metam.
Pulcher Claud 5. Paneg.
Rigidus. Claud. 8. Paneg.
Sanctus. Tibul. lib. 1. eleg 3.
Tener. Ouid. epist. 2.
Timidus Ouid. 1 Amor. eleg. 5.
Turpis Ouid. 11. Metam.
Verecundus. Ouid. 2. de Arte.
Virginei pudoris flos intemeratus Ouid. 14 Metam.
¶ Nominibus adest pudor, Id est Nomina sunt turpia. Ouidius 2. Tristium.
Ingens pudor æstuat in imo corde. Virg. 12. Æneid.
Afferre pudorem. Ouid. 3. Trist. eleg 6.
Affici pudore, Vide AFFICIO.
Atterere pudorem alicuius, Vide ATTERO.
Auferre pudorem virgini. Ouid. 6. Metam.
Celat vlcera malus pudor. Horat. lib. 1. epist. 17.
Cessit pudor. Ouid. 10 Metam.
Non vnquam reuocabilis pudor ab ore cessit. Valer. 7. Argon.
Coactus pudore, Vide COGO.
Colere pudorem, Vide COLO.
Confusa pudore. Ouid. epist. 20.
Rubor pudorem consequitur. Cic. 4. Tusc.
Consulere pudori, Vide CONSVLO.
Custodire pudorem. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Decet ora pudor. Ouid. 3. Amor. eleg. 8.
Defendere pudorem pudicitiámque. Cic. de Arusp. resp.
Tristi pudore deiecta oculos. Valer. 2. Argon.
Vultus deiecti pudore. Seneca Troade, 12.
Depositus Horat. 1. epist. 9.
Explicare pudorem. Quintil. lib 6 cap. 3.
Extinctus Virg 4. Æneid.
Tristia cum magno damna pudore tuli. Ouid. 3. Amor. eleg 6.
Formare pudorem. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Fugit ab ore pudor. Ouid. 2. Trist.
Fugiens ex vrbe. Iuuen. satyra 11.
Habere pudorem. Stat. 10. Thebaid.
Imponere plagiario pudorem, Vide IMPONO.
Tum pudor incendit vires, & conscia virtus. Virg. 5 Æneid.
Incutere pudorem alicui. Horat. 1. epist. 19.
Intrat pudor aliquem Tacit lib. 1.
Temperies iusta miscet pudorem. Claud. de Nupt. Honorij.
Miscendus est amori pudor. Ouid. epist. 4.
Mordet pudor Quintil. lib. 6 cap 4.
Notat ora pudor. Ouid 3. Amor eleg 5.
Nundinatur. Firmic. lib 6. cap 31. Ibidem sub finem, Quæstus & libidinis causa, pudorem suum etiam duobus fratribus nundinabit.
Digna pudore obiicere alicui Ouid. 13. Metam.
Obsequi pudori, Vide OBSEQVOR.
Pudor, qui ornat ætatem. Cic. pro Roscio Amer.
Quantum illius ætatis patiebatur pudor. Cic 2. de Orat.
Prostituti pudoris scelerata commercia. Firmic. lib. 6. cap. 12. & 17.
Prostituti pudoris meretrix Firmic lib 6 cap. 31.
Pulsus Ouid. 6 Metam.
Pensare pudorem nece. Ouid. epist. 2.
Periit pudor, Vide PAREO.
Ponere pudorem Stat. 10. Thebaid.
Postposito pudore referre aliquid. Ouid. 3. Amor. eleg 1.
Rapere pudorem puellæ Ouid. 1. Metam.
Refugere pudore à dicendo. Cic. 2. de Orat.
Relictus Stat. 3 Thebaid.
Reprimere cupiditatem pudore. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 7.
Sollicitare tenerum pudorem. Claud. 2. de raptu Proserp.
Soluere pudorem. Virg 4 Æneid.
Suggillare pudorem alicuius. Vlpian. in l. Sed si hac lege §. Prætor ait D. De in ius vocan.
Pudori esse res dicitur, quæ verecundari nos cogit, quia dedecus aliquod afferat. Liu 4. belli Maced. Amicitiam Romanos Antiochum petere: sed quæ impetrata gloriæ sibi, non pudori sit. Gloriam hic pudori opponit.
Pudor est mihi dicere. Ouid. 1. de Remed. amor.
Pudor est vlteriora loqui Ouid. 5. Fast.
Pudor est referre promissa precésque, &c. Ouid. 14. Metam.
Suscipere pudorem alicuius Vide Suscipere famam, in FAMA.
Tegere pudorem. Lucan lib. 2.
Tenet ora pudor Ouid. 9 Metam.
Fines transire pudoris. Ouid. epist. 16.
Vexare pudorem. Lucret. lib. 3.
Victus amore pudor Ouid. 3 Amor. eleg. 9.

Puer, pueri, pen. corr. masc. gen. { παῖς, παιδός. } Paulus de Verb signific. l. Puer. Pueri appellatio tres significationes habet: Vnam quum omnes seruos, pueros appellaremus: alteram, quum puerum contrario nomine puellæ diceremus: tertiam, quum ætatem puerilem demonstraremus. Virg. 1. Æneidos,
At puer Ascanius.
Impromta ætas puerorum. Lucret. lib. 1.
Centum artium. Horat. 4. Carm. ode 1. Hoc est multarum artium, Acron.
Puer duri oris & audax. Ouid. 5. Metam.
¶ Adulti. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Æternus. Ouid. 4. Metam. De Baccho.
Cæsar. Cic. Bruto, 3, Cæsaris pueri mirifica indoles.
Casti Horat. in Carm. secul.
Consuetus, Vide CONSVESCO.
Dulcis. Catull. de Acme, epigr. 42.
Egregius. Stat. 3. Sylu 4.
Ferox. Claud. de Nupt. Honorij.
Feruidus puer, Amor. Horat. 1. Carm. ode 30.
Formosus. Virg 2. eclog.
Gracilis puer. Horat. 1. Carm ode 5.
Immaturus. Iustinus lib. 1. de Nino iuniore. Id est nondum idoneus regno gubernando.
Improbus. Virg 8. eclog.
Infantium puerorum incunabula. Cic. pro Rosc. Amer.
Ingenuus. Horat 3 Carm. ode 24.
Integri pueri, Incorrupti, casti. Catul. in Carm. secul.
Lasciui. Horat 1. Serm satyr. 3.
Magnanimus. Pers. satyr 6.
Magni pueri, Diuites, ex magna familia nati. Horatius 1. Serm. satyra 6.
Meritorius, Vide MEREO.
Molles. Horat. Epod. 11.
Nescij fari. Horat. 4. Carm. ode 6.
Orti pueri magnis è Centurionibus. Horat. 1. Serm. satyr. 6.
Parui. Horat 1. epist. 7.
Præstantes. Claud 2. de rap. Proserp.
Pulcher Horat. 1. epist. 19.
Regij pueri, apud Macedonas vocabantur principum liberi ad ministerium regis electi. Liu. 5. Decad. lib. 5.
Robustus acri militia puer. Horat. 3 Carm. ode 2.
Teneri. Cels lib. 2. cap. 1.
Teres. Horat. Epod. 11.

Trux puer, Achilles Senec. Troade, 9.
¶Creandis pueris beata vaot. Horat 2. epist. 2.
Deerrat à patre puer, Vide DEERRO.
Florent vibes puerie Lucret. lib. 1.
Inclamatus à puero, Vide INCLAMO.
Periclitari pueros & experiri, Vide PERICLITOR.
Vagit puer Ouid 10. Metam.
Puer, Græcorum more pro filio. nam παῖς significat filium & puerum. Horat. de Arte.
Nec pueros coram populo Medea trucidet. Sic 1. Carm. ode 12,
Dicam & Alciden, puerósque Ledæ, &c. & aliis pluribus in locis. Lambinus.
¶A puero, & A pueris, A puero paruulo, & A puero pusillo, Vide A præpositionem.
Vt primum ex pueris excessit Archias. Cic. pro Archia.
¶Puer, seruus Terent Andr 2.2,
Certa res est, etiam puerum inde abiens conueni Chremis.
Eo die pueri tui mihi à te literas reddiderunt, & alij pueri post diē tertium eius diei literas alias attulerunt. Cic. Att. lib. 3.
Puer & ancilla. Varr. Eudæmonib Vt e vulgus cōfluit, non furiatū, sed puerorum atque ancillarum, Nonius.
Puerus, pueri, pen. corr. { παιδίον } etiam declinatur antiquè. Plaut. Merc. Tu puere abi hinc intrò ocyus.
Puera, pueræ, pen corr { παιδίσκη, κοράσιον } Id est puella. Varro, Properate viuere pueræ, quas sinit ætatula ludere & amare, & Veneris tenere leges. Nonius.
Puerpera, puerperæ, pen. corr. { λεχώ } Mulier quæ recens peperit. Terent Adelph. 5.7, -multo rectius est,
Quàm illam puerperam nunc duci huc per viam
Ægrotam. Plin. lib 7 cap. 4.
Puerperus, pen. corr Adiect. { λοχεῖος } vt
Verba puerpera. Ouid. 10. Metam.
Puerperium, puerperij { λοχεία } Tempus quo puerpera ex dolore partus recumbit, vel etiam tempus ipsum quo parit mulier. Plin. lib. 28. cap 8, Lingua adalligata, periculo puerperij tolli. Sic Columel. lib. 3. capite 21.
Cubare puerperio, Vide CVBO.
Puerperium, Proles ipsa Gell. lib. 10. cap. 2, Diuo Augusto imperante, ancillam Cæsaris Augusti in agro Laurēte peperisse quinque pueros dicunt, eósque pauculos dies vixisse: matrem quoque eorum non multo pòst, quàm peperit, mortuam: monumentúmque ei factum iussu Augusti in via Laurentina, inque eo scriptum esse constat numerum puerperij eius. Plin. lib. 18. cap. 29. Vt in lacte puerperium necat. Idem lib. 7. cap. 11, Vno abortu duodecim puerpera egesta.
Cruda puerpera Stat. 4. Thebaid.
Puerulus, puerulі, pen. corr. m. g. { παιδάριον } Diminutiuum à puerus. Cic in Topic Adiungitur enim vt secundum seruorum, secundum caulum, secundū puerulorū tabulas possessio videatur ex edicto dari.
Puerilis, & hoc puerile, penultima prod. { παιδικός, παιδαριώδης } Quod est pueri, vel quod puerorum proprium esse solet. Terentius Phormione, 5.8,
Quid vos, malùm, ergo me sic ludificamini,
Ineptiæ vestra puerili sententia?
Acta puerilia Stat 5. Thebaid.
Ætas. Cic. pro Archia, Quibus artibus ætas puerilis ad humanitatem informari solet.
Agmen Virg 5. Æneid.
Anni Ouid 2. Metam.
Blanditiæ. Ouid 6 Metam.
Carmina Fauni Stat 1. Achil.
Consilium. Cic. ad Att. lib. 14, Acta illa res est animo virili, consilio puerili.
Decus. Claud 7. Paneg.
Delectatio. Cic. 1. de Finib.
Facies Ouid. 7 Metam.
Flos. Claud. 1. in Eutrop.
Imago. Propert. lib. 2. eleg. 13.
Infirmitas. Quintil. lib. 2. cap. 3.
Regnum Liu. 1. ab Vrbe.
Species puerili dicitur visus. Cic. 2. de Diuin.
Puerile est, Inconsultū & vanum. Cic. 3. de Fin. Istiusmodi autē res dicere ornatè velle, puerile est: planè autem & perspicuè expedire posse, docti & intelligentis viri.
Puerilitas, pen. corr puerilitatis, fœmin. generis { τὸ παιδαριῶδες } Actus puerilis. Seneca epist. 4, Adhuc non pueritia in nobis, sed, quod grauius est, puerilitas remanet: & hoc quidem peius est, quòd authoritatem habemus senum, vitia puerorum: nec puerorum tantùm, sed infantium.
Puerilitas, Pueritia. Varro de Liberis educandis, Velim me hercules, inquit, ipse vsu magno puerilitatis formulam audire.
Pueriliter, penult. prod. Aduerbium { παιδαριωδῶς } More puerorum. Cic 1. de Finibus, Quæ quum res tota ficta sit pueriliter, tum ne efficit quod vult.
Pueriliter blandiri. Liu. 1. bel. Pun.
Pueriliter facere Cic. 4 Acad.
Pueriliter consectari aliquid. Cic. 4. Acad.
Pueritia, pueritiæ { παιδικὴ ἡλικία } Ætas puerilis. Cic. 3 Verr. Si in pueritia non his artibus & disciplinis institutus eras.
A pueritia legimus & discimus. Cic 1. Tusc.
Qui me à pueritia sua semper obseruauit. Cic. Licinio, lib 5.8.
Ornamentum pueritiæ. Cic 3. Vert.
Extrema pueritia. Cic. pro Lege Manilia, Qui extrema pueritia miles fuit summi Imperatoris.
Adolescit pueritia. Tacit. lib 12.
¶Pueritia, Putitas. Varro, Ea erat matronæ simplicitas & pueritia & honestas.

Puellus, puelli. Diminutiuum à Puer { παιδίσκος } Lucilius, Cúmque hic tam formosus tibi ac te dignus puellus. Ennius, Pœni soliti suos sacrificare puellos. Paul.
Puella, puellæ { κοράσιον } Diminutiuum à puera. Cic. Attic. lib. 1.3. De tutela legitima, in qua dicitur esse puella, nihil vsucapi potest. Virgilius 1 Georgicorum,
Ferte simul, Faunique pedem, Dryadésque puellæ.
Idoneus puellis. Horat. 3. Carm. ode 26.
Turba puellarum si mea verba colit, Propert. lib 2. eleg. 2.
Verba puellarum foliis leuiora caducis. Ouidius 2. Amor. elegia 16.
Bella. Ouid. 1 Amor. eleg 6.
Blanda. Ouid. 2 Amor. eleg 2.
Candida. Horat Epod. 11.
Casta Ouid 2 Metam.
Compta longas comas Ouid. 1 Amor eleg 1.
Delicatior hœdo Catul. ad Coloniam, epigr. 17.
Diues Horat 4. Carm. ode 11.
Sunt tamen & doctæ rarissima turba puellæ. Ouid. 2. de Arte.
Flaua Iuuenal. satyr. 6.
Formosa. Ouid 1. Amor. eleg. 6.
Aut non formosa est, aut non bene culta puella. Ouid. 3. Amor. eleg 6.
Insana Horat. 2 epist 1.
Ingenua Ouid. 2. Amor. eleg 4.
Innupta Virg 2 Æneid.
Lacteola. Catul. in Camerium, epigr. 51.
Lasciua. Virg 4 eclog.
Sapiens. Ouid. in Metam.
Scelerata Ouid. 1. de Remed. amor.
Tenera Ouid. 14 epist.
Vaga Propert. lib. 1 eleg. 5.
Verecunda Ouid. 1. Amor. eleg 1.
Flore viridissimo. Catul ad Coloniam, epigr. 17.
¶Duræ puellæ blandus precibus. Ouid. 1. de Arte.
Candida me capiet, capiet me flaua puella. Ouidius 2. Amor. elegia 4.
Placidam reddere. Ouid 1. de Arte.
Experta virum Horat 3. Carm ode 14.
Hoc aditu vidi tetricæ data verba puellæ. Ouid. 1. de Arte.
Nónne satis fuerat timidæ inclamasse puellæ? Ouidius 1. Amor. elegia 7.
Laborantes vtero puellæ, Prægnantes. Horat. 3. Carm. ode. 22.
Misereri dignæ puellæ. Ouid. epist. 5.
Nata puella magno patre. Horat. 1. Serm. satyr. 2.
¶Puella etiam dicitur, quæ matrimonio iuncta est. Scæuola in l. Vxorem § testamento. D. De legat. 3, Posteà marito defuncto puella dote recepta, nupsit alij. Rursus ibidem paulo pòst. Ouid. in fine epistolæ Penelopes,
Certè ego quæ fueram te discedente puella,
Protinus vt redeas, facta videbor anus. Idem lib. 2. Fastorum,
Dum tamen hæc fiunt, viduæ cessate puellæ. Id est, Dum fiunt feralia, vos nuptæ cessare à concubitu, quasi viduæ, & illis diebus à viris diuisæ.
Puellula, pen. corr { κοράσιον, μειράκιον } Alterum diminutiuum. Catullus in Epithal. Iul. 56,
Floridam ipse puellulam
Matris è gremio suæ Dedis.
Socij puellularum Catul in Mamurram, epigr 53.
Puellaris, & hoc puellare, penultima producta { κορασιώδης, κορικός } Quod puellarum proprium est, vel quod puellarum est. Quintilianus in Procem lib. 6, de vxore defuncta, Tum ætate ea puellari, præsertim meæ comparata. Apud Plinium libro 10. cap. 55, Puellare augurium.
Ætas puellaris. Quintil. in Procem. lib. 6.
Animi Ouid. 4. Fast.
Anni. Claud. de laudibus Serenæ, 22.
Furor. Seneca Medea. 12.
Puellariter, pen. corr. Aduerb { κορασιωδῶς } Plin. epistol. 163, Dum se prægnantem puellariter nescit, ac per hoc, &c.
Puellasco, puellascis { θηλύνομαι } puelláscere, Effœminari. Pacunius,
Puellascunt lasciuia adulescentes.
Puellascere, Reflorere, & quasi ad puellarem ætatem redire. Varro Lais, Quòd non solùm innubæ fiunt communes, sed etiam veteres puellascunt.
Puellatorius, a, um, Quod est puellarum, aut simile huic rei, quam faciunt puellæ. Tibiæ puellatoriæ, quæ sonum puellarem mittunt, id est clariorem. Alexander Alexand. lib. 4. cap. 2.
Puellitari verbum, vt multa alia, Laberius finxit, de iis agens qui cum vetulis rem habent, quorum naturam cugium canum vocauit. Quænam mens, inquit, quæ delitias vos supppolitores facit cum cane cugio puellitari?
Pugil, pugilis, communis generis { πύκτης, πυγμάχος, ἀγωνιστής } A pugno dicitur, vt ait Donatus: vel à Pugno: Qui vel quæ pugnandi artem nouit. Terent Eunuch. 2.3,
Siqua habitior paulò, pugilem esse aiunt. Cicero de Clar. Orat Pugiles inexercitati etiam si pugnos & plagas Olympiorum cupidi ferre possunt, solem tamen sæpe ferre non possunt.
Pugiles etiam quum feriunt aduersarium, in iactandis cæstibus ingemiscunt. Cic. 2. Tuscul.
Inexercitati Cic. de Clar. Orat.
Pugilatio, Denominatiuum { πυγμαχία } Pugilum exercitatio. Cic. 2 de Legibus, Iam ludi publici quoniam sunt cauea circóque diuisi, sint corporū certationes cursu, & pugilatione, luctatione, curriculisque equorum.

Pugilatus,

Pugilatus, pen. prod. huius pugilatus, pugilatui, m. g. { [illegible] } Pugilum ludus. Plaut. Capt. 13.
Hic homo pugilatum incipit. Idem Bacch. 8.
Ibi cursu, luctando, hasta, disco, pugilatu, pila,
Saliendo se exercebant magis, quàm scorto, aut sauiis.
Pugilicè, pen. corr. Aduerb. { [illegible] } Fortiter, valenter, quemadmodum pugiles solent. Plautus Epid. 1.
Quid, herilis noster filius valet? ꝟ. pugilicè, atque athleticè.
Pugillaris, Pugillus. Vide PVGNVS.
Pugio, pugionis, m. gen. { [illegible] } Genus teli, à pugno dictus, quòd facile prehenditur, vel quòd eo præsentius pugnetur. Festus, Pugio dictus est, quòd eo punctim pugnatur. Nonius, Pugio, est gladius breuis. Salust. Histor. lib 3, At Oppius postquam orans nihil proficiebat, & timidè veste tectum pugionem expedire conatus, à Cotta, Vulscióque impeditur. Martial. lib. 14 33.
A pugione, Vide A vel AB præpositionem.
Stillans pugio. Cic. 2 Philip. Qui stillantem præ se pugionē tulit.
Exolutum à latere pugionem, velut tua necis, vitæque ciuium, reddebat. Tacit. lib. 19. De Cæcilio Simplici.
Pugionem plumbeum vocat Cicero inualidum argumentum, lib. 4. de Finib. O plumbeum pugionem.
Pugiunculus, pugiunculi, penul. corr. { [illegible] } Diminutiuum. Cicero Hispaniensem pugiunculum Cn. Pisonem appellat. Idem in Orat. In his quibus vt pugiunculis vti oportet, breuitas facit ipsa liberiores pedes.
Pugna, pugnæ { [illegible] } Lucta vel prælium. A pugno dicta est. Veteres enim, inquit Donatus, ante vsum ferri & armorum, pugnis & calcibus, & morsibus, corporúmque luctatione certabant.
Arena sparsa ad pugnam. Virg 3. Georg.
Amor pugnæ. Horat. 4. Carm. ode 4.
Certamen. Ouid. 12. Metam.
Euentus. Virg. 8. Æneid.
Incerti exitus pugnarum, Marsque communis. Cic. pro Milone.
Facies pugnæ. Tacit. lib 18.
Fortuna pugnæ anceps. Virg. 4. Æneid.
¶Ardens. Virg. 3. Georg.
Auida. Silius lib. 12.
Cæca. Valer. 5. Argon.
Clara, Vide CLARVS.
Decertatoria. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Dura. Valer 6. Argon.
Equestris. Silius lib. 13.
Forensis. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Fortuita. Quintil. lib. 6. cap. 5.
Impeditior, Vide IMPEDIO.
Inermis, Stat. 6. Thebaid.
Ingens. Virg. 1. Æneid.
Iniqua, Vide INIQVVS.
Lenta, Vide LENTVS.
Magna pugna bis victi. Virg. 12. Æneid.
Mala Lacedæmoniorum in Leuctris. Cic. 2. de Diuin.
Nobilis. Senec. Herc. fur 9.
Obuixa. Valer. 6. Argon.
Optata. Silius lib. 16.
Pedestris. Virg 11. Æneid.
Pedestres naualésque pugnæ, Vide Pedestris in PES.
Sæua. Valer. 4. Argon.
Simplicior contra tabulas. Quintil. lib. 5 cap 7.
Pugna singularis Æneæ & Turni, Achillis & Hectoris. Macrob. lib. 5. Saturnal. lib. 1.
Tristis. Virg. 11. Æneid.
¶Miseras abrumpere. Valer. 3. Argon.
Absistere pugna, Vide ABSISTO.
Accingere se pugnæ. Virg 11. Æneid.
Æquare pugnas. Virg 5. Æneid.
Æquare Silius lib. 4,
Et tandem æquatæ geminato funere pugnæ.
Viriles capere. Stat. 1. Sylu 6.
Capessere pugnam manu. Tacit. lib. 15.
Ciere pugnam. Tacit. lib. 20, Suis quisque locis pugnam ciebant.
Committere. Cic. 3. in Catil. Tum interuentu Pontini atque Flacci pugna quæ erat commissa, sedatur.
Committere pugnas sanguine Stat. 6. Thebaid.
Committere cæstu. Virg. 5. Æneid.
Iniqua pugna congredi. Virg. 10. Æneid.
Consarere, Vide CONSARO.
Conseritur pugna. Valer. 6. Argon.
Conspirare, Vide CONSPIRO.
Constituere pugnæ diem. Cæs. 3. de bel. Gal.
Continere à pugna. Cæsar 4. de bel. Gal.
Cooriri in pugnam, Vide COORIOR.
Crudescit pugna, Vide CRVDVS.
Forti decernere pugna. Valer. 4. Argon.
Decertare pugna. Cæs 3. de bell. Gal.
Insanas deposcere. Stat. 10. Thebaid.
Deposcere pugnam votis Lucan. lib. 2.
Dirimere. Liuius de bel. Pun.
Pugnam dare. Terent.
Edere pugnas. Lucret. lib 2.
Elicere ad pugnam Liu. de bel. Pun.
Ereptus pugnæ Annibal. Silius lib. 17.
Euocare ad pugnam. Cæsar 5. de bel. Gal.
Excedere cunctos pugna. Virg 5. Æneid.
Exire ad pugnam. Virg. 4. Georg.
Expediam, & primæ reuocabo exordia pugnæ. Virg 7. Æneid.
Extendere pugnam. Liu. de bel. Pun.
Extracta in posterum pugna. Tacit. lib. 4.
Facere pugnam. Tacit. lib. 3.
Facere pugnæ potestatem vel copiam, Liuius de bel. Pun.
Gerere pugnas innumeras Claud. 3. Paneg.
Imponere finem pugnæ. Virg 5. Æneid.
Inclinari pugnam. Liu. de bell. Pun.
Indipisci pugnam, Vide INDIPISCOR.
Inducere in pugnam equites, Vide INDVCO.
Indulgere pugnæ. Stat 11. Thebaid.
Inire pugnam & prælium, Vide IN EO inis.
Inire pugnam forensium certaminum Quintil. lib. 5. cap. 12.
Instaurare pugnam, Vide INSTAVRO.
Iterare pugnam. Liu 6 ab Vrbe condita.
Lacessere pugnam. Lucan. lib. 3.
Lacessere ad pugnam, Vide LACESSO.
Laxare pugnam. Liu de bel. Pun.
Arma mouent pugnam Ouid. 3 Fast.
Obire pugnas lituo & hasta. Virg 6 Æneid.
Parare membra pugnæ. Ouid. 9. Metam.
Pauere pugnam. Lucan. lib. 7.
Perpetrare. Liu. lib. 4. Decad 5.
Præbere pectora pugnæ Ouid 10. Metam.
Procedere ad pugnam. Liu. lib 5. ab Vrbe.
Procurrere in pugnam. Liu de bel Pun.
Prohibere à pugna. Cæs. 4. de bel. Gal.
Quærere pugnæ locum. Salust in Iugurtha.
Remittere pugnam. Salust. in Iugurth.
Restituere. Liu. 2. ab Vrbe condit.
Ruere in pugnam magno feruore. Silius lib. 15.
Subducere aliquem pugnæ. Virg 10. Æneid.
Pugna est de paupere regno Stat. 1. Thebaid.
Quanta pugna est doctissimorum hominum. Cic. 2. de Diuin.
Sumere pugnam. Silius lib. 8.
Aspera pugna surgit Virg 11. Æneid.
Venire ad pugnam. Horat 1 Serm. satyr. 5.
Venit res ad pugnam. Cic 7. Verr. Nonnunquam etiam res ad manus atque ad pugnam veniebat.
Venire in pugnas Silius lib. 15.
Pugna vocet. Virg. 12. Æneid.
Versare pugnam in pectore Lucan. lib. 7.
Pilicatorias leues pugnas appellat Cato in ea quam dixit de re Histriæ militari. Festus.
Pugno, pugnas { [illegible] } pugnare, Pugnam committere. De quacunque re dicitur de qua controuersia est. Plaut. Amphit. 4.
Nam quum pugnabant illi maximè, ego fugiebam maximè.
Pugnare amori Virg 4. Æneidos,
-placitóne etiam pugnabis amori? Ac si diceret: Contempsisti eos qui displicebant: nunquid etiam placito amori repugnabis? Et est Græcum, Pugno tibi. Nam nos, Pugno tecum dicimus. Seruius. Alij legunt placido.
Noli pugnare duobus. Catullus.
Acriter pugnare. Quintil. lib. 2. cap 20.
Bene pugnare. Ouid 1. de Ponto, eleg. 3.
Cautè pugnare Ouid epist. 13.
Pugnare bella. Horat. lib. 1. epist. ad Quinctium.
Pugnare pugnam. Plaut. Pseud. 7.
Pugnare prælia. Horat. 4. Carm. ode 9.
Acie directa. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Manu Ouid. 13 Metam.
Odiis Stat 3. Thebaid.
Pugnare pugnis Horat. 1. Serm. satyr. 3.
Viribus cum aliquo. Cic. ad Messenium, lib. 5. 21, Quanuis tuta conditione pacē accipere malui, quàm viribus cum valentiore pugnare.
¶Aduersus latrones canem pro domino pugnare accepimus. Plin. lib 8. cap 40.
Contra aliquem. Plin. lib 8. cap. 7.
Contra naturam. Quintil. lib 2 cap. 8.
Pugnare cum. Cic. Att. lib. 7, Nisi fortè hæc illi tū arma dedimus, vt nunc cum bene parato pugnaremus.
Cum senectute, Id est aduersus senectutem. Plin. epist. 1. lib. 3.
De possessione hominis. Gel. lib. 12. c. 15. Terent. in Prolog. Hecyr. Tumultuantur, clamant, pugnant de loco.
Ex equo. Cic. 2. de Nat. deor. In nostra acie Castor & Pollux ex equis pugnare visi sunt.
Ex causa pari pugnat vterque. Ouid. 5. Fast.
E muris. Plin. lib. 35. cap. 2.
In aliquem pugnare, Contra aliquem. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.
In hostem. Liu. 8. ab Vrbe.
In frontem & latera. Tacit. in vita Agricolæ.
Inter se omnibus pugnant, Vide INTER.
Pugnare pro aliquo. Cic. pro Quintio, Omnésque pro P. Quintio pugnent. Id est defendant P. Quintium.
Pro causa iniqua. Ouid. epist. 19.
Pro commodo patriæ pugnare, cui opponitur Patriæ commoda oppugnare. Cic. 1. de Inuent.
¶Cum eorum vita mirabiliter pugnat oratio. Cic. 2. Tuscul. Id est contraria est oratio vitæ illorum.
Contra pugnare. Lucret. lib. 2, -tamen est in pectore nostro Quiddam, quod contra pugnare, obstaréque possit.
Pugnare inter se. Quintil. lib. 3. cap. 10. Id est contraria esse.
Sententia mea pugnat secum. Horat. 1. epist. 1.
¶Pugnare aliquid, pro Contendere de re aliqua. Cic. 1. de Nat. deor. Illud video pugnare te, species vt quædam sit deorum, quæ nihil concreti habeat, &c.

Hic pugnes licet, non repugnabo. Cic. 4 Acad.

Pugnant Stoici cum Peripateticis. Cic. 3 de Finib.

Non magnopere pugnare, pro Non valde laborare. Cic. de Nat. deorum.

¶Pugnare, per translationē de rebus inanimatis. vt Pondera pugnant deducere deorsum, Id est contendunt. Lucret. lib. 3,

-quanquam Pondera quantum in se est, deorsum deducere pugnent. Lambinus.

¶Pugnare, pro Conari. Ouid. 1. de Remedio amoris,

Pugnat in aduersas ire natator aquas.

Illud pugna, & enitere. Cic. Appio, lib 3.

¶Pugnaueris, Id est magnam rem feceris, inquit Donatus. Terentius Adelph. 5 5.

-& istam psaltriam

Vnà illuc mecum hinc abstraham. M. pugnaueris.

¶Pugnatur, Impersonale Cæsar 4. bell. Gall. Quum ab hora ferè quarta vsque ad solis occasum pugnaretur.

Gladiis pugnatur acutis. Ouid 3. de Arte.

Quum male pugnatum apud Caudium esset. Cic. 3. Offic.

¶Libido prauos pugnandi. Silius lib. 7.

Superare pugnando. Ouid. 9. Metam.

Vinci pugnando. Ouid. 1 de Arte.

Arte pugnandum est. Quintil. lib. 2. cap. 17.

¶Hoc pugnatur, pro Hoc contenditur. Cic. pro Rosc. Amer. Hoc solum hoc tempore pugnatur, vt ad illam optimam præclarámque prædam damnatio Sexti Roscij, velut cumulus accedat.

Pugnans, pugnantis { μαχόμενος } Particip. siue Nomen ex participio, vt Domare pugnantem. Ouid. 13. Metam.

Vincetur fœmina pugnans. Ouid. 2. Fast.

Cum frigore pugnans. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2.

Anima pugnans Stat 3 Sylu. 5.

Et dare anhelanti pugnantibus humida linguis Oscula. Tibull. lib. 1 eleg. 8.

Pugnantes sententiæ, Hoc est inter se contrariæ. Plin. epist. 167. lib 8, ad Aristonem.

Pugnantia & contraria studia. Cic. 1 de Finib. Atqui pugnantibus & contrariis studiis consiliisque semper vtēs, nihil quieti videre, nihil tranquilli potest.

Venti pugnantes contra. Lucret. lib. 6.

Loqui pugnantia. Cic. 1. Tuscul.

Pugnatus, pen. prod. { μαχεσθείς } Participium. Salustius, Quæ negotia multo magis quàm prælium malè pugnatum à suis, regem terrebant.

Bella pugnata. Horat. 3. Carm. ode 10. Et 1. epist. 17,

Si quia bella tibi terra pugnata marique Dicat.

Bella pugnata in ordine. Virg. 8 Æneid.

Pugnata summa contētione pugna. Cic. pro Mur. Cuius ex omnibus pugnis, quæ sunt innumerabiles, vel acerrima mihi videtur illa, quæ cum rege commissa est, & summa contentione pugnata.

Pugnax, pugnacis, pen prod. omn. gen. { μάχιμος } Bellicosus. Plin. lib. 22. cap 21, Perdices & gallinaceos pugnaciores fieri putant, in cibum eorum additis.

In vitiis pugnax. Cælius Ciceroni, lib. 8 13.

Pugnax contra. Cic. in Pisonem, Græcus facilis & valde venustus, nimis pugnax contra Senatorem Pop. Rom. esse noluit.

Arma pugnantia. Ouid. 1. Fast.

Centurio pugnax & lacertosus. Cic. 8. Philip.

Vehemens & pugnax exordium dicendi. Cic. 3. de Orat. Neque est dubium quin exordium dicendi vehemens & pugnax non sæpe esse debeat.

Fera. Ouid. 5 Fast.

Hostes. Propert. lib. 3. eleg. 9.

Ignis aquæ. Ouid 1 Metam Hoc est aquæ repugnans.

Mustum. Plin. lib. 14. cap 20.

Pugnacior oratio. Cic. de Claris Orat. Sed & huius oratio in philosophiam translata pugnacior (vt ita dicam) videtur, & illorum in iudicia pacatior.

Pugnax oratio & contentiosa dicitur à Plinio lib. 1. epist. 19. Id est quæ est in genere iudiciali, & in qua opus est contra aduersarium vi contendere.

Quid ferri duritia pugnacius? Plin. lib. 36 cap. 16.

Pugnacitas, penultima corr. pugnacitatis { φιλομαχία } Pugnandi vis. Plinius libro 10. cap. 33, Perdices capiūtur quoque pugnacitate eiusdem libidinis.

Pugnaciter, penult corr. Aduerbium { μαχίμως } Pertinaciter, instanter. Cic. 4. Acad. Sed nescio quomodo plerique errare malunt, eámque sententiam quam adamauerunt, pugnacissimè defendere, quàm sine pertinacia quid constantissimè dicatur, exquirere. Quintil. lib. 9. cap. 4, Vbicunque acriter erit, & instanter, pugnaciterque dicēdum, membratim cæsimque dicemus.

Pugnator, pen. prod pugnatoris, Verbale { μαχητής } Liu. 4 bel. Punici, Deinde occupata dextra tenendo caput, fortissimus quisque pugnator esse desistat.

Pugnator gallus gallinaceus. Plin lib. 30. cap. 15.

Pugnaculum, pugnaculi, pen corr. { προμάχων } Locus vnde pugnatur. Plaut. Milit. 6 Antiqua dictio.

Pugnus. pugni, m. gen. { πὺξ, κόνδυλος } A punctione, id est percussione dicitur, authore Festo. Donatus in Adelphis, An pugnus à pugna sit dictus, an ab illo pugna. Cic. in Orat. Nam quum compresserat digitos, pugnúmque fecerat, dialecticam aiebat eiusmodi esse. His clarissimè docet Cicero quid sit pugnus.

Pleni pugni sanguine. Iuuen. satyr. 15.

¶Cædere pugnis. Vide CAEDO.

Cæsus pugnis Horat. 1. Serm satyr. 2.

Conscindere aliquem pugnis & calcibus. Cic. 5. Verr.

Contendere, vel certare pugnis. Cic. in Parad. Quoniā verbis contendimus inter nos, non pugnis,

Contundere aliquem pugnis, Vide CONTVNDO.

Facere pugnum, & pugnum arctè vehementésque comprimere. Cic. 4 Acad.

Pugnos & plagas ferre. Cic. de Claris Orat. Pugiles inexercitati, etiamsi pugnos & plagas Olympionicum cupidi ferre possunt.

Tundens pectora pugnis. Virg. 11 Æneid.

Impingere pugnum, Vide IMPINGO.

Incursare aliquem pugnis, Vide Incurso in INCVRRO.

Ingerere pugnos in ventrem alicuius, Vide INGERO.

Obserere pugnos, Vide OBSERO.

Obtusus pugnis, Vide OBTVNDO.

Onerare pugnis, Vide Onero in ONVS.

Is mihi dū resto, iuuenili guttura pugno Rupit. Ouid. 5. Metam.

Victus pugno Horat. 3. Carm ode 12.

Pugillus, pugilli, m. gen. { δράγμα } Diminutiuum à Pugnus.

Pugillaris, & hoc pugillare, pen. prod. Adiect. { δρακιαῖον } Quod pugillū siue pugnum implere potest, Quantum pugnus potest continere. Iuuenal satyr. 11,

Nec pugillares defert in balnea raucus

Testiculos, nec vellendas iam præbuit alas.

Pugillaris, pen. prod masc. gen. vel hoc pugillare, siue pugillar { πινακίδιον } Substantiuum. Pugillares, tabellæ ceræ, vel alterius materiæ, in quibus stylo scribimus: dictæ quòd pugno comprehendantur. Vel à pungendo, quòd stylo in his pungendo scribarent. Plin. epist. 159, Quin ergo pugillares sumis, & aliquid ex his, vel istud ipsum quod cœperas, scribis? Apul. lib 6, Dolebam me hercle, quòd pugillares & stylum non habebam, qui tam bellam fabellam pernotarem. Catull. de Acme, epigr. 39.

Et negat mihi vestra redditurum

Pugillaria, si pati potestis. Ausonius Sectione 3, in notarium,

Bipatens pugillar expedi. Plin. lib. 13. cap. 11, Pugillarium enim vsum fuisse etiam ante Troiana tempora inuenimus apud Homerum.

Pugillatorius, Adiect. { πυκτικός } Quod pugno percutitur. Plautus Rudente, 18,

-extemplò herale ego te follem pugillatorium

Faciam, & pendentem incursabo pugnis pertorissuma.

Follis pugillatorius, Pilæ genus, quod ex pelle fit, spiritúque inflatur, grossior cæteris: pugno redditur, non palma. Sipontinus.

Pulcher, pulchra, pulchrum { καλός, ὡραῖος, εὔμορφος, ἀγαθός, εὐπρεπής } Antiqui polcrum dixere, Quod non est deforme, sed formosum & decorum. Vnde pulchritudo. Cic 1. Offic. O pueruto pulchrum Pericle. Idem pro Murena, Ne pulchrum se, ac beatum putaret.

Pulcher à pollendo dicitur, quòd polleat forma. Non igitur aspiratione scribenda dictio erat, nisi vsus vicisset, qui vix expugnari potest.

Pulcher bos appellatur, ad eximiam pinguitudinem perductus. Festus.

Nimis pulcher, Vide NIMIS.

Visus pulcher. Stat. 5. Sylu. 2.

¶Pulchrior, pulcherrimus, Comparatiuus & superlatiuus. Virg. 9. Æneidos,

-quo pulchrior alter

Non fuit Æneadûm.

Vua quid potest esse tum fructu lætius, tum aspectu pulchrius? Cicero de Senect.

Iuuenum pulcherrimus Ouid. 4. Metam.

Pulcherrimus poetarum. Gellius lib 19. cap. 8. Id est optimus & peritissimus.

Scilicet & rerum facta est pulcherrima Roma. Virgilius 2. Georgicorum.

¶Pulcher, Fortis. Virgil. 7. Æneidos,

-satus Hercule pulchro

Pulcher Auentinus.

¶Cohors pulchra. Claud. 2. de rap. Proserp.

Color. Lucret lib. 4.

Consilia pulcherrima. Virg. 5. Æneid.

Cura pulcherrima dolori meo nata. Propert. lib. 2. eleg. 26.

Dies. Horat. 1. Carm ode 36.

Diuitiæ Horat. 2. Serm. satyr. 3.

Dos. Plaut. Epid. 4.

Patruus Plaut. Menæch 4.

Gener. Horat. 4. Carm. ode 13,

Gens pulcherrima. Silius lib. 13.

Ignis pulchrior Horat Epod. 14,

Vreris ipse miser: quòd si non pulchrior ignis

Accendit obsessam Ilion, gaude sorte tua. Id est, inquit Porphyrio, Si non fuit Helena speciosior Terentia scilicet amica tua, iucunda hæc miseria est. Amor, ignis solet dici.

Liber pulcher. Plin. epist. 151.

Libertas. Virg 6. Æneid.

Materia. Plinius epistol. 190, Occiso Domitiano statui mecum ac deliberaui esse magnam pulchrámque materiam insectandi nocentes.

Mora. Virg 4. Georg. Id est glutinosa. Seruius.

Nympha pulcherrima forma. Virg. 1. Æneid.

Origo. Virg 1 Æneid.

Panis. Horat 1. Serm satyr 5.

Pectore pulchro virgo. Virg 5. Æneid.

Poemata Horat. in Arte.

Postes. Plaut. Mostel. 10.

Prædia pulchra & fructuosa. Cic. pro Rosc. Amer. Tot prædia, tam pulchra, tam fructuosa.

Proles Virg. 1. Æneid.

Puer. Horat. 1. epist. 19.

Pulchritudo pulchra. Plaut. Milit. 13.

Sol. Horat. 4. Carm. ode 2,

Testa

Testa Horat.3.Carm.ode 10.
Tunicæ.Horat.1.epist.19.
Virgo pulcherrima Deianira.Ouid.9.Metam.
Vrbs.Virg.4.Æneid.
¶Pulchralibus,atque cupidiis.Pulchralibus, pro pulchris. Festus, & Paulus apud eundem Festum.

Pulchrè, Aduerbium {[illegible]} Decorè:vt Pulchrè ædificare.Plautus Merc.22,
Si tu vera dicis & pulchrè ædificatat arbitror.
¶Pulchrè, Sapienter, interprete Donato. Terent.Eunucho,2.3,
Diati pulchrè:nunquam vidi melius consilium dari. Ibidem, 3.5,
Pulchrè mehercle dictum, & sapienter. Cic.2. de Finib. At quum pulchrè dicere videbare, quum ex altera parte ponebas,&c.
¶Pulchrè, Valde, fortiter, omnis, inquit Donatus. Terent.Eunucho,4.5,
Ac dum accubabam,quàm videbar mihi esse pulchrè sobrius! Cato cap.74, Aquæ paulatim addito,subigitoque pulchrè.
¶Pulchrè locare operam, Bene. Plautus Amphit 4,
Optumè optumo optumam operam das, datam pulchrè locas. Idem Trinum 4,
Ædepol mandatum pulchrè,& curatum probè.
Pulchrè notus.Plin.lib.21.cap.26.
Pulchrè possum. Cic.ad Att.lib.13,Sed tamen quæ tum acta sunt, non possum non probare, & tamen non curare pulchrè possum, sicuti facio.
Pulchrè est.Cic.2.de Natur.deor. Propone ante oculos deum nihil aliud in omni æternitate,nisi mihi pulchrè est,& ego beatus sum, cogitantem.
Tibi pulchrè est. Horat 2.Serm satyr.8.
Est pulchrè tibi cum tuo parente.Catul.epigr.20.
Pulchrè valet Charinus,& tamen pallet. Martial.lib.1.73.
Degere æuum pulchrè. Lucret lib.5.
Pulcherrimè factum. Cic.3. Verr. Hunc ipsum inquam Tenem pulcherrimè factum, quem quondam in comitio vidistis, abstulit magno cum gemitu ciuitatis.

Pulchellus. Diminutiuũ. Cic.Attico,lib 1.15, Redeo ad altercationem: surgit pulchellus puer. Idem ad Gallum,lib.7.24.At pulchellæ sunt, noui optimè.& sæpe vidi.

Pulchritudo,penult.prod.pulchritudinis,fœm.gen.{[illegible]} Species,venustas,decor,elegantia. Cic.1.Offic.Pulchritudo corporis apta compositione membrorum mouet oculos & delectat hoc ipso, quòd inter se omnes partes quodam lepôre consentiunt.
Orta pulchritudo.Cic.3.Offic.
Excellens muliebris formæ pulchritudo.Cic.2.de Inuent.
Eximia pulchritudine fœmina.Cic.1.de Diuin.
Ingenua pulchritudo. Plin.Iunior lib.2.epist.14,ad Mauricum,Est illi facies liberalis,est ingenua totius corporis pulchritudo.
Species & pulchritudo.Cic.3. de Orat. Si illam præclaram & eximiam speciem oratoris perfecti & pulchritudinem adamatis. Idem in Pisonem, Habet hoc virtus, vt viros fortes species eius & pulchritudo etiam in hoste posita delectet.
Splendor & pulchritudo virtutis. Cic.2. Offic. Quis non admiretur splendorem pulchritudinemque virtutis?
Venustas & pulchritudo corporis secerni non potest à valetudine.Cic.1.Offic.
Pulchritudinis duo genera sunt:quorum in altero venustas est, in altero dignitas: venustatem muliebrem ducere debemus: dignitatem virilem.Cic 1.Offic.
Pulchritudo rei nos trahit vel ea consectandi quæ propter infirmitatem,&c.Colum lib.3.cap 10.
Illuminare pulchritudinem rerum.Quintil.lib 8.cap.16.
Prosequi honore verborum pulchritudinem.Quintil.lib.3. cap.7.
Pulchritudo,cum gerundio.Plin.epist.19 lib.3,ad Caluisium,Sollicitat primùm ipsa pulchritudo iungendi.Id est decorum aspectus agrorum perpetuorum.Iungendi agrum agro.

Pulchritas,tis,Pulchritudo.Nonius. Cæcilius, Dij boni quid illud est pulchritatis.

Pulegium,huius pulegij {[illegible]} Herba hortensis vulgo nota. Plin.lib 20.cap.14, Magna societas cum menta ad recreandos defectos animo pulegio,cum surculis suis in ampullas vitreas aceti vtrisque deiectis. Qua de causa dignior è pulegio corona vestigiui, quàm è rosis,cubiculis nostris pronuntiata est.
Pulegiũ,pro Suauitate sermonis. Cic.ad Tironem,lib.16.23,Cras expecto Leptam:etenim ad cuius rutam pulegio mihi tui sermonis vtendum est.

Puleium, puleij, sine g, pro eodem dicitur {[illegible]} Columel. lib. 11.cap.7, Silentem florem vitis albæ & asparagi,&c. & puleij, & nepetæ,&c. Martial.lib.12.28,
Quadrima nigri nec corona puleij. Cic.2.de Diuinat. Nam & musculorum iecuscula bruma dicũtur augeri,& puleium aridum florescere brumali ipso die.

Pulex,pulicis,pen.corr.masc.gen. {[illegible]} Animal notum : sic dictum quòd ex puluere generetur. Plin.lib.30 cap.10, Aliud est caculo miraculum,quo quis loco primo audiat alitem illam, si dexter pes circumscribatur,ac vestigium id effodiatur, non gignat pulices vbicunque spargatur.
Pulex apud Columellam vermiculus est hortensia infestans: sic enim ait in horto,
Tu quoque proscisso riguoque inspersa nouali
Ocyma comprimite,& grauibus densate cylindris,
Exurat sata ne resoluti pulueris æstus,
Parnulas aut pulex irrepens dente lacessat,
Neu formica rapax populari semina possit. Fortè est vermiculus ille qui vulgò dicitur *Puceron*.

Pulicosus,pen.prod.Adiect. {[illegible]} Pulicibus plenum.Col.lib.7.cap. 13, Pulicosæ cani remedia sunt:si sunt cyminum tritum pari pondere cum veratro,aquaque mistum & illitum,seu cucumeris anguinei succum.Vel si hæc non sunt,vetus amurca per totum corpus infusa.

Pulla,terra tenera.Plin.lib.17.cap.5.

PVLLARIAE,arum,Insula in Illyrico. Plin.lib.3.cap.vltimo,Clare ante ostia Timaui calidorum fontium,cum æstu maris crescentium:iuxta Istrorum agrum,Cissa,Pullariæ & Absyrtides.

Pullariam,Plautus dixit manum dextram. Paulus.

Pullarius,Pullaster,Vide PVLLVS substantiuum.

Pullatus.Vide PVLLVS adiectiuum.

Pullesco,Pullicenus,Pullities.Vide PVLLVS substantiuum.

Pullasco,Pullulo,Vide PVLLVS substantiuum.

Pullus,pulli,masc.g. {[illegible]} Quidam per syncopam à puellus dici volunt.Significat nouellum,id est paruum puerum & paruum filium, aut etiam fœtum,pro quo pulleiaceum Augustus dicere solebat, vt ait Tranquillus,cap 87.
Antiqui(inquit Festus)puerum quem quis amabat,pullum eius dicebant.Inde pullus Iouis dicebatur Q. Fabius, cui Eburno cognomen erat,propter candorem,quòd eius natis fulmine icta erat.
Pullos {[illegible]} dicimus paruos fœtus quorumcunque animalium: vt Pullus hirundinis,Pullus asini,Pulli ranarũ. Quinetiam arborum atque plantarum pullos dicimus. Horat.2.Serm.saty.3,
Absentis ranæ pullis vituli pede pressis.
Pullos aquilæ vocat Plin lib 10. cap 3. & cap.7. Coccycis,lib.10. cap.9. Cornicis,ibidem,cap.12. Hirundinis,ibidem,cap 33 & 60. Columbæ,cap 34.& cap.58. Anseris,cap.59.
Equæ pullus.Lucret.lib.3.
Generosi pecoris.Virg.3.Georg.
Animales pulli.Lucret.lib.2.
Asininus,Vide ASINVS.
Columbini.Cic.Pæto,lib.9 18.
Equinus.Quintil.lib 8.cap.2.
De pullis gallinaceis est epigramma apud Martial.lib.13 45.
Infantes anatum pulli. Plin.lib.10.cap 33.
Miluinus,Vide MILVVS.
Nothi,Vide NOTHVS.
Viles.Iuuenal.Saty 13.
Cauea liberati.Cic.2.de Nat deor.
Pullus onagri.Plin.lib 8 cap 44.
Pulli apum.Colum.lib 9 cap.3.
Pulli arborum {[illegible]} Plin.lib.17.cap. 10, Nullis verò tales pulli proueniunt,nisi quarum radices amore solis atque imbrium in summa tellure spatiantur. Cato cap.51,Ab arbore,abs terra pulli qui nascentur,eos in terram deprimito.

Pullulo,pullulas,pen.corr. {[illegible]} pullulare, Quasi pullulos emittere. Nam pullulare dicimus arbores,quum à radice nouæ plantæ surgunt.Plin.lib 17.cap 10, Natura & plantaria demõstrauit, multarum radicibus pullulante sobole densa,& patiente matre quos enecet.
Sylua pullulat ab radice.Virgil 2.Georg.

Pullulasco,pullulascis {[illegible]} pullulascere, Pullulantem fieri. Colum. lib.4.cap.21, Et ita ex nouello palmite vitis pullulascit. Legitur & pullescit.

Pullesco,pullescis {[illegible]} pullescere, Idem quod Pullulascere. Colum. lib.4.cap.21, Quicquid est suprà vetusti brachij,amputatur,& ita ex nouello palmite vitis pullescit. Legitur & pullulascit.

Pullaster,vel Pullastra {[illegible]} significat gallum siue gallinam adolescentes. Sic à M.Varrone lib.3.de Re rust.cap.9,pullastræ dicuntur iuuencæ gallinæ.

Pullicenus,pulliceni,pen.prod.m.gen. {[illegible]} Diminutiuum à Pullus. Lampridius de Alexandro Seuero,Et ne earum pastus grauaret annonam,seruos habuit vectigales, qui eos ex ouis & pullicenis & pipionibus alerent.

Pullinus,pen.prod.Adiect. {[illegible]} Quod est pulli. Vnde Pullini dẽtes, quos primùm equi iaciunt. Plin.lib.8 44, Quæ non prius quàm dentes quos pullinos appellant, iaciat, conceperit, sterilis intelligitur. De mula.

Pullarius,pullarij {[illegible]} Qui pullorum curam habet.
Pullarius, Qui è pastu pullorum captat auspicia.Cic.ad Plancum, lib. 10. 12, Recitatis literis oblata religio Cornuto est, pullariorum admonitu non satis diligenter eum auspicijs operã dedisse. Idem 2. de Diuin. Attulit in cauea pullos, is qui ex eo nominatur pullarius.

Pullatio,pullationis {[illegible]} Fœtura pullorum. Colum. lib.8 cap.5, Plerique tamen etiam ab æstiuo solstitio non putant bonam pullationem.

Pullities,pullitiei,fœm gen. {[illegible]} Ipsa pullatio, vel pulli ipsi.Colum. lib.9.cap.11,Itaque quum primo Vere in eo vase nata est pullities,nouus rex eliditur. De apibus. Et lib. 8. cap. 14, Ei espropter etiam tenerrima pullities sæpe quadraginta diebus redditur opima. De anseribus.

Pullus, Adiectiuum {[illegible]} Quod est natiui coloris, id est non plenè absentum, Leucopo contrarium : quòd pulli ouium ferè eo colore nascuntur. Virg.3.Georgicorum,
-ne maculis infuscet vellera pullis. Id est nigris, inquit Seruius. Tibul lib.1.eleg 2,
Concidit ad magicos hostia pulla deos. Sunt qui dicunt hunc colorem, Hispanicum,siue Bæticum dici. A quo Pullati,etiam Bæticati dicuntur. Martial.lib 1.91,
Et Bæticatus atque leucophæatus. Cuius rei rationem adferunt, quòd natiuus color in Hispania subnigrior est, ideoque minus vilis. Sipontinus.
Agnus pulla.Horat.2.Serm.saty.8.
Aqua.Tibul.lib.2.eleg.5.
Ficus.Horat Epod.16.
Myrtus.Horat 1.Carm ode 25,
Pulla paupertas.Calpurnius,
-sed mihi sordes

Pullaque paupertas, & adunco fibula morsu
Obfuerant. Pullam paupertatem dixit, quia lautissimus quisque apud antiquos albatus erat, præsertim diebus festis, pauperes potius pullati.

Pulli oleris radix, Hoc est olusatri. Colum. lib. 10.

Putre solum & pullum. Colum lib 2 cap. 10.

Pulla terra. Colum. in Præfat. lib. 1, In aliis regionibus nigra terra, quam terram pullam vocant. Sic lib 2. cap. 2 Plin. lib. 17 cap 4, Nec pulla, qualem habet Campania, vbique optima vitibus. Cato cap. 34, Ager rubricosus, & terra pulla.

Pulla turba Calpurn de popularibus,
Venimus ad sedes, vbi pulla sordida veste
Inter fœmineas spectabat turba cathedras.

Vestis pulla, Fusca, atra, qua quis in luctu induitur. Cic in Vatiniū, Quis in funere familiari cœnauit cū toga pulla? Idem 6. Ver. In hac officina maiorē partem diei cū tunica pulla sedere solebat & pallio.

Pullatus, pen prod. Adiect. {μελανείμων} Pulla veste indutus, hoc est Lugubrem habitum ferens, vel ex parentum morte, vel alia quauis ratione. Idē & atratus dicitur: qui mos à Lydis cœptus est. Cic. in Vatinium, Quis vnquam cœnauit atratus? Et paulo pòst, Quum ipse epuli dominus Q. Arrius albatus esset.

Pullata turba Quintil. lib. 6. cap. 4.

Circulus pullatus, pro Imperitorum turba. Quintil. lib. 2. cap 12.

Pullatus, pro Vili persona, siue rudi & imperita. Suetonius in Augusto, cap. 44, Militem secreuit à populo, multis ex plebe proprios ordines assignauit, prætextatis cuneum suum & proximum pædagogis, sanxitque ne quis pullatorum media cauea sederet.

Pulligo, pen. prod. pulliginis. fœm. gen. {ὀρφνός} Idē quod Pullus color. Plin. lib 8 cap. 48, de lanarū generibus, Hispania nigri velleris præcipuas habet: Polentia iuxta Alpes cani: Asia rutili, quas Erythræas vocant: item Bætica: Canusium fului: Tarentum & suæ pulliginis.

Pulmentum, pulmēti {ὄψον} Ipsa puls, vel aliud cibarium ad modum pultis factum. Apuleius, Ius porcorum, pullorum, piscium, & ius pulmentorum largissimas epulas. Plaut. Aulul. 9,
Pulmentum pridem eripuit miluius.

Cœnes vt pariter pulmenta laboribus empta. Hor. 1. epist. 19.

Minuere in singula pulmenta mulum. Horat. 2. Serm. sat. 2.

Pulmentaris, & hoc pulmentare, pen. prod. {ὀψαριώδης} Quod pertinet ad pulmentum. Plinius libro 18. cap. 11, Prævalens pulmentari cibo.

Pulmentarium, pulmentarij {προσφάγημα, ὄψον} Dicitur quod iuuet cibos sumitur in similitudinem pultis factum, hoc est quod pulmenti vicem præbet. Iuuen. Saty. 7,
-vanset qui pulmentaria condit. Plin lib. 18. cap 8, Pulte autem non pane vixisse longo tempore Romanos manifestum: quoniam inde & pulmentaria hodieque dicuntur.

Vncta pulmentaria. Persius Saty. 3.

Pulmo, pulmonis, mascul gener. {πνεύμων} Notæ significationis. Plin. lib. 11 cap 37, Sub corde pulmo est, spirandique officina, attrahens ac reddens animam, idcirco spongiosus, ac fistulis inanibus cauus

Pulmo diuiditur in similitudinem vngulæ bubulæ: atque eius quidem partes, fibræ vocantur: sicut in omnibus visceribus, vnde etiam pulmones plurali numero pro tota pulmonis substantia. Plautus Curcul. 5,
-lien necat, renes dolent,
Pulmones distrahuntur, cruciatur iecur. Cic. 2. Tusculana,
Lateri inhærens morsu lacerat viscera,
Vrgensque grauiter pulmonum haurit spiritus. Ex Poeta.

In pulmonibus inest raritas quædam & assimilis spongiæ mollitudo, ad hauriendum spiritum aptissima, qui tum se contrahunt aspirantes, tum spiritu dilatant, vt frequenter ducatur cibus animalis, quo maximè aluntur animantes.

Has tamen imagines loqui volunt: quod fieri, nec sine lingua, nec sine palato, nec sine faucium, laterumve & pulmonum vi & figura potest. Cic. 1. Tusc.

Anhelit pulmones fibra. Lucan. lib. 1.

Mollis Ouid 1. de Ponto, eleg. 4.

Sanguineus Seneca OEdipo, 4.

Tumidi iecur pulmonis ardentes fibras Distendit. Seneca Hercule OEtæo, 9.

Ignis edax errat imis pulmonibus. Ouid. 9. Metam.

Rumpere pulmonem ventis. Persius Saty. 3.

Pulmo prior venisset, quàm tu mihi aduenisti. Antiquum prouerbium in tardos. Plaut Epid 13.

Ex pulmone nascitur tabes, quam Græci phthisin vocant: tunc enim pulmo tabescit, atque adeò totū corpus. Ouid. 1. de Pont. eleg 4,
Cernis vt è molli sanguis pulmone remissus
Ad Stygias certo limite ducat aquas.

Pulmunculus, pulmunculi, pen corr mascul. gen. Diminutiuum, Paruus pulmo, vel aliquid paruo pulmoni simile. Solinus cap. 62, Sunt enim illis reciprocis quibusdam pulmunculis vestigia carnulenta. De camelis.

Pulmonarius, Adiectiuum {πνευμονικός} Quod laborat pulmonis morbo: vt Ouis pulmonaria, apud Columell. lib. 7. cap. 5.

Pulmonea, Poma quædam pulmonis instar tumentia. Plin. lib. 15. cap. 14, Stolidè tument pulmonea. Perottus ea esse existimat, quæ Itali sua lingua *Cotogne solide* appellant.

Pulmones pisces, ad instar pulmonis. Plin. lib 18 cap. 35, Pulmones marini in Pelago, plurium dierum hyemem portendūt. Et libro 32. cap. 10, Pulmonis marini cinis adalligatus, egregiè profluuia purgat.

Pulpa, pulpæ, Pars in arboribus, & fruticibus, carne, neruo, venis & filamentis constans, qui musculus in humanis atque adeò aliorum animalium corporibus dicitur. Plin. lib. 16. cap. 38, In quarundam arborum carnibus pulpæ venæque sunt. Discrimen earum facile. Venæ latiores (vel vt quidam legunt lætiores, vel potius altiores) candidioresque, pulpæ fissilibus insunt. Ideo fit, vt aure ad caput trabis quamlibet prælongæ admota, ictus ab altero capite vel graphij sentiatur, penetrante rectis meatibus sono. De succis arborum loquitur, & natura materiarum.

In pulpam, & in orbem arboris secari, differunt. Plin. lib. 16, Cætera mensarum genera fissis arboribus concinnantur in pulpam: alioqui fragilis esset vena in orbem arboris cæsa. Budæus.

¶Pulpa, inquit Donatus, caro ea quæ manducatur, eò quod pulsetur & conscindatur. Persius Saty 2,
Quid iuuat hoc, templis nostros immittere mores,
Et bona diis ex hac scelerata ducere pulpa?

Et pulpam dubio de petasone voras. Martial. lib. 3. 35.

Pulpamentum, pulpamenti, A pulpa dictum est, & accipitur pro cibo lautiore. Terent. Eunuch 3. 1, -tute
Lepus es, & pulpamentum quæris. Cic. 5. Tusc. Mihi amictui est Scythicum tegmen, calceamentum solorum callum, cubile terra, pulpamentum fames: lacte, caseo, carne vescor.

Pulpitum, pulpiti, penult. correp {ἀναβαθμός, ἀκρίβαντες, ὀκρίβας, θυμέλη, λογεῖον} Locus ante scenam editior, in quo omnis comœdia recitabatur. Plin epistol. 9n. lib. 4, Inde illa ludibria, scena & pulpito digna. Iuuen Saty 6,
Longa per angustos figamus pulpita vicos.

Rubra pulpita. Ouid. 1 de Arte.

An genus hoc scripti faciunt sua pulpita tutum? Ouid. 2. Trist.

Pulpita solennes non oluere crocos Propert. lib. 4. eleg. 1.

¶Pulpitum, pro Suggesto, id est pro quocunque loco edito, vnde sermo habeatur ad populum. Sueton de Claris Grammat. Remotus pulpito declamare solitum.

Puls, pultis, fœm. gen. {πόλτος} Victus antiquissimus ex farina, aqua, melle seu caseo, ouo decocto factus. Plin. lib. 18. cap 8, Pulte autem non pane, longo tempore vixisse Romanos manifestum: quoniam inde & pulmentaria hodieque dicuntur. Et hodie sacra prisca atque natalium pulte fritilla cōficiuntur: videturque tam puls ignota Græciæ fuisse, quàm Italiæ polenta.

Puls potissimū dabatur pullis in auspiciis, quia ex ea necesse erat aliquid decidere, quod tripudium faceret, id est terripauiū. Pauire enim, ferire est. Bonum enim augurium esse putabant si pulli per quos auspicabantur, comedissent, præsertim si eis edentibus aliquid ab ore decidisset. Sin autem omnino non edissent, arbitrabantur periculum imminere. Hæc Festus. Cic. 2. de Diuinat. Nuna verò inclusa in cauea, & fame enecta, si in offam pultis inuadit, & si aliquid ex ore cecidit, hoc tu auspicium, aut hoc modo Romulum auspicari solitum putas?

Fœnisecæ pultes Persius Satyra 6.

Pulticula, pulticulæ, penult. correp. Diminutiuum {πολτάριον} Plin. lib. 26. cap. 8. Columel lib. 8 cap. 11, Nec minus quolibet frumento cocta pulticula.

Pultarius, pultarij {ἑψητήριον} Vas in quo puls decoquebatur. Cornelius Celsus lib. 2. cap 11, Si cætera defecerint, caliculus quoque aut pultarius oris compressioris, et rei commodè aptatur. Plin. lib. 7. cap. 53, Ædita cœna calidam potionem in pultario poposcit.

Pultificus pen corr. Adiectiuum. Auson in Monosyllabis,
Mox ador. atque adoris de polline pultificum far.

Pultiphagus opifex {πολτοφάγος} qui pultem vorat, apud Plautum legitur in Mostel 10. Nomen ioco fictum per poeticam licentiam ex Latino & Græco deductum.

Pultiphagonides, Plaut. Pœnul. Latinè Plautus partuus pultiphagonides. Id est, Romanus, vt Turnebus explicat. Nam olim non pane, sed pulte viuebant Itali: atque vt ait Plinius, videtur olim tam puls ignota Græciæ, quàm polenta Italiæ.

Pulso, Pulsula, Pulsus, Pulto, Vide PALLO.

Puluinar, pen. prod puluinaris, pen. prod n. g. {προσκεφάλαιον} Est quod capiti dormituri supponimus. Iuuen Saty 6,
Fœda lupanaris tulit ad puluinar odorem.

Incolumis coniux sua puluinaria seruat. Ouid. 2, de Ponto, eleg. 2.

Geniale puluinar. Catul. Argon 59.

¶Puluinar. Lectus qui in templis sterni consueuit, numini dicatus. Cic. pro Domo, Aram & ædiculam & puluinar sub suo facto dedicauit. Idem 4. Tuscul Nec verò illud non eruditorum temporum argumentum est, quod & deorum puluinaribus & epulis magistratuum fides præcinunt.

Puluinar, simulacrum, fastigium, flamen. Cic. 2. Philipp.

Alta puluinaria. Ouid. 14. Metam.

¶Puluinar, abusiuè pro Templo ponitur. Inde apud Liuium legitur, Ad omnia puluinaria sacrificatū fuisse. Cic. in Catil. Quoniam ad omnia puluinaria supplicatio decreta est. Puluinaria dicebantur aut lecticæ diuorum, aut tabulata in quibus stabāt numina, vt eminentiora viderentur. Acron.

Ornate puluinar deorum Horat. 1. Carm. od. 37. Solebant Romani vel deuictis hostibus, vel quouis alio modo Republica bene gesta, & periculo communi propulsato, ad omnia puluinaria deorum sacrificia decernere, atque aliquot dies festos lætitia publica celebrandos indicere. Hinc Horatius sodales suos ad lætitiam exhortatur ob victoriam Actiacam. Lambinus.

Puluinarium, puluinarij, Idem quod puluinar, id est lectus qui in templis sterni consueuerat. Liu. 1 bell. Pun. Et coruum in ædem Iunonis deuolasse, atque in ipso puluinario consedisse.

Puluinus, puluini, pen. prod. masc. gen seu puluillus, à pluma, quasi pluminus, quod plumis pullorum fiat. Est autem quasi lectulus quidam exiguus, lana, vel tomento, vel pluma, aut alio genere huiusmodi plenus, quo vtimur in sedendo. Plaut. Truculent. 19, Opus est puluinis, cunis, incunabulis. Cic. 1 de Orat. Tum Crassum, imò verò commodius etiam puluinosque poposcisse, & omnes in iis sedibus, quæ erāt sub platano, consedisse dicebat.

Equestris puluinus. Iuuen. Saty 3.

¶Puluinus, pro Lectulo quandoque accipitur. Cic. 7. Ver. Nam (vt mos fuit Bithyniæ regibus) lectica octophoro ferebatur, in qua puluinus

ui nusurat pellucidus, Melitensi rosa farctus. Apul. Quatuor eunuchi confestim puluinis compluribus, vento tumentibus, pluma delicata terrestrem nobis cubitum prestruunt.

¶Puluini, Areolæ terra elata inter duos sulcos in hortis, quæ porcæ à porrigēdo, in agris appellātur. Habet enim veluti puluinorū, in quibus sedemus, similitudinē: propter quod & torus à quibusdam dicitur. Plin. lib. 19. cap. 4, Areis distingui, easque resupinis puluinorum toris, ambire singulas tramitum sulcis, qua detur accessus homini scatebrisque decursus.

¶Puluinum, pro loco, vbi homines sub dio in hortis, deliciarum causa iacent, vsurpare videtur Plin. epistol. eod. lib. 5, Ante porticum, xystus concisus in plurimas species, distinctosque buxo: demissus inde, pronusque puluinus, cui bestiarum effigies inuicem aduersas buxos inscripsit.

¶Puluinus, Arena durior, quæ in modū saxi lapidescit. Vitruuius lib. 5. cap. 12, Tunc ab ipsa terra sine crepidine puluinus firmissimè struatur.

Puluini testacei, Vide Fibulo, las, In F E B V L A.

¶Puluinus, Machina qua naues in portum subducuntur.

Puluinatus, pen. pro. Adiect. Quod est ad similitudinem puluini, molle ac conuexum. Plin. Lanuginoso ac puluinato calyce. Et lib 17 ca. 22, Cliuosa loca altiores poscunt scrobes, præterea puluinatis à deuexitate labris.

Puluinulus, pen. corr. Diminutiuum. Colum. de Arboribus, cap. 10, Sed quæcunque in cliuis erunt positæ, iis abisque undæ sunt, vt à superiore parte secundum codicem lacusculi fiant, ab inferiore autem puluinuli altiores excitentur.

Puluillus, Aliud diminutiuū: vt Serici puluilli, Serico panno obducti. Horat. Epod 8.

Puluis, pulueris, pen. corr. communis generis {[illegible]} Notæ significationis. Propertius lib. 2 eleg. 21,
Sit mihi præcipuè puluis Hetrusca dolor. Idem lib 2. eleg. 147.
Et duo sint versus, qui nunc iacet arida puluis, &c. Plin. lib 35. ca. 13,
Quis enim satis miretur pessimā eius partem, ideoque puluerem appellatum in Puteolanis collibus, opponi maris fluctibus, &c.

Nebula pulueris. Lucr. lib 5.　Coctus puluis. Calx. Stat. 4. Sylu. 3.
Æstiuus Claud 4. Paneg.　Crassus Stat. 6. Theb.
Altus. Virg 4. Georg.　Crudus Persius Saty. 2.
Ater. Horat. 2. Serm. saty. 8.　Exiguus. Virg. 4. Georg.
Cæcus. Virg 12. Æneid.　Feralis Stat. 6. Theb.
Canus Claud 1. de rap. Pros.　Fractus. Stat 6. Theb.
Hyberno lætissima puluere farra. Virg. 1. Georg.
Immundus Virg 10. Æneid.
Inanis. Ouid. 5. Fast.
Indecoro puluere sordidus. Horat 2. Carm. ode 1.
Leuis. Catul. de coma Berenices, 61.
Littoreus Stat. 6 Theb.　Siccus Ouid 1. Trist. eleg 4.
Niger. Virg 9. Æneid.　Sordidus Ouid 3 Amor. eleg. 3.
Obscurus. Stat. 3 Sylu 1.　Turbidus. Virg. 11. Æneid.
¶Commoto puluere nubes. Silius lib 4.
Turbine collectus. Horat. 1. Serm. saty 4.
Crines collinere puluere. Horat. 1. Carm. ode 15.
Excitare puluerem Columel. lib. De arborib. cap. 12.
Excutere puluerem Ouid. 1. de Arte.
Canitiem terra, atque infuso puluere fœdans Catul. Argonaut 59.
Glomerata puluere rubra nubes. Silius lib. 13.
Haustus. Ouid. 14 Metam.
Mouere puluerem. Quintil. lib 5 cap. 10.
Lumina obruere haustu pulueris. Stat 5. Syl. 3.
Roribus, & scissi respersus puluere campi. Stat. 8. Theb.
Puluis & vmbra sumus. Horat. 4. Carm. ode 7.

¶Puluis, pro Loco certaminis, Cic. 3. de Legib. Doctrinam ex vmbraculis eruditorum, otioque non modò in solem atque puluerem, sed in ipsum discrimen aciemque produxit. Idem 1. de Oratore, Educenda inde dictio est ex hac domestica exercitatione & vmbratili medium in agmen, in puluerem, in clamorem, in castra, atque aciem forensem. Virg. 7. Æneid.

Eruditus Cic. 2. Nat. deor. Sed si hæc non videtis, quia nunquam eruditum illum puluerem attigistis.

In suo puluere currere, Id est in sua materia scribere. Ouid. Fast.

¶Citra puluerem Græci dicunt contingere, quo quis facilè, citraque negotium potitur: translatum vel ab arbe, id est à pulueris contactu, quo se spargebat, in palæstrico certamine congressurus: vel certè à puluere, quo non indecorè sordidari scripsit Horatius eos qui certant Olympia, quive bellum gerunt. Plin. lib. 35. cap. 11, Alcimachus Dioxippum qui pancratio Olympiæ citra pulueris iactum, (quod vocant [illegible]) vicit. Gell. lib. 5, Quandi, inquit, causa est, quum deditione repentè facta, sine puluere, vt dici solet, incruentaque victoria obuenit. Horat. 1. epist 1,
Cui sit conditio dulcis, sine puluere palmæ?

¶Puluer apud antiquos dicebatur: vnde genitiuus pulueris. Verùm in vsu tantùm est puluis in recto, pulueris in obliquis.

Puluis, huius puluis in genit. {[illegible]} apud Catul. in Epithal. Iul. 56,
Ille puluis Erithræi
Siderumque micantium
Subducat numerum prius.

Puluisculus, puluisculi, penult. corrept. mascul. gener. {[illegible]} vel Puluisculum, neutro genere, Diminutiua: generaliter de omni puluere dicuntur: & præcipuè quo mulieres vtuntur ad munditiem dentium. Apuleius in Apologia de Magia,
Misi, vt petisti, munditias dentium,
Nitellas oris, ex Arabicis frugibus
Tenuem, candificum, nobilem puluisculum,
Complanatorem tumidulæ gingiuulæ,
Conuerritorem pridianæ relliquiæ,
Ne qua visatur tetra labes sordium,
Restrictis forte si labellis riserit.

Cum puluisculo dicimus quoties omnia sic tolluntur, vt nihil sit reliqui, ne puluis quidem. Plaut. Trucul. 2.
Quo citius rem ab eo auferat cum puluisculo.

Puluereus, Adiectiuum {[illegible]} Plenum pulueribus. Plin. lib. 18 cap. 12, Gratia terræ eius puluerea summa.
Æquor puluereum, pro Circo vbi pugnatur. Stat. 11. Theb.
Circus. Stat. 6. Theb.
Crinis Stat. 6 Theb.
Farina. Ouid de Medicamine faciei.
Nubes Virg 8. Æneid.
Palla Ouid 7. Metam.
Solum. Ouid. 7. Metam.
Turbo. Claud. de bel Getico.

Puluerulentus, Aliud adiectiuum {[illegible]} Idem. Martial. lib. 7 55,
Non hærpasta vagus puluerulenta rapis. Varro 3. de Re rust. cap. 16, Minus valentium signa, si sunt pilosæ & horridæ, vt puluerulentæ, nisi opificij eas vrgeat tempus.
Æstas puluerulenta. Virg 1 Georg.
Agmina puluerulenta citoi glomerant fugâ. Virg 4 Æneid.
Puluerulenta Ceres Lucret. lib 5.
Iter puluerulentum. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Præmia militiæ puluerulenta sequi. Ouid. 1. Amor. eleg. 15.
Terga. Virg 11 Æneid.
Via puluerulenta & æstuosa. Ouid. de Nuce. Cicero Attico, lib. 5.

Puluero, pulueras. penult. corrept. {[illegible]} puluerare, Resoluere in puluerem. Colum. lib. 11. cap. 2, Hoc eodem tempore prius quàm vineæ puluerentur, &c.

Puluerare secus accepit Plin. lib. 17. cap. 9, Sunt, ait, qui puluere quoque vuas alii iudicent, pubescentesque puluerent, & vitium arborumque radicibus aspergant. Quod certum est Narbonensi prouinciæ & vindemias certius sic eo coqui, quia plus puluis ibi, quàm sol, conferat. Est igitur puluerare Plinio, puluerem ex glebis super vuas excitare, vt inde maturescant. Nam & Puluerem excitare dixit Columel. lib De arborib cap. 12, Vites, inquit, post meridiem fodito, pulueremque excitato ea res & à sole & à nebula maximè vuam defendit. Virg. quoque lib. 2. Georgic Sollicitanda tamē tellus, puluisque mouendus. Puluerationis meminit & Palladius in Martio, cap. 7. Vide Theophrastum lib. 2. De historia plantar. cap. 8 & lib. 3. cap. 22, De causis plantarum.

Puluerare se, In puluere se volutare, vt gallinæ faciunt. Plin. lib 11. cap. 33. de morbo pediculari. Phasianas serò interimit, nisi puluerauerint sese.

Pulueraticum, siue pulueratica, honorarium est quod quasi pro labore & puluere agrimensoribus datur Frontinus Cassiodor. lib. 12. Varr. Pulueratica quoque iudicis funditus amputantes trium tantū etiam dierum præsulibus annonas præberi secundum vetera constituta decreuimus.

Pulueratio, Verbale {[illegible]} Genus culturæ, vt ait Seruius in secundum Georgicorum, quo imminutæ glebæ vitibus applicantur, Colum. lib. 11. cap 2, Sed frigidioribus regionibus pulueratione faciunt, quam vocant rustici occationem, quum omnis gleba in vineis refringitur, & resoluitur in puluerem.

Pumex, pumicis, pen. cor. m. g. {[illegible]} Lapis cauernosus ad corpora læuiganda laudatissimus, in mari crescens. Plin. lib 36. cap. 21, Sed & ij pumices, qui sunt in vsu corporum læuigandorū fœminis, iam quidem & viris, atque, vt ait Catullus, libris, laudatissimi sunt in Melo, Scyro, Æoliis insulis Probantur in candore, & in minimo pondere, & vt quammaximè spongiosi, aridique sint, ac teri faciles, nec arenosi in fricando. Vis eorum in medicina, extenuare, siccare. Plaut. Aulul. 9 18, Pumex non æquè est aridus, atque hic est senex.
Cauus pumex. Virg. 4. Georg.
Exesus. Ouid 4. Fast.
Latebrosus. Virg. 5 Æneid.
Mundus. Ouid. 1. de Arte.
Multicauus Ouid. 8 Metam.
Niueo de pumice fontes. Claud 2. de raptu Prosep.
Viuus. Ouid. 3. Metam.
Æquata pumice omnia Catul. ad Varum, epig. 19.
Nec fragili geminæ poliātur pumice frōtes. Ouid. 1. Trist. elegg. 1.
Læuis pumice, pro Molli & effœminato. Iuuenal. Saty. 9.
Quòd neq, sim cedro flauus, nec pumice læuis. Ouid 3. Trist. ele. 1.
¶A pumice aquā quærere. Plaut Persa, 1. Erasmus pro eo quod est, Frustra ab alio petere, cuius ipse à quo petas, maximè sit indigus. Nihil enim pumice lapide siccius, nihil sitienlosius. Perinde ac si quis ab indoctissimo doceri postulet, ab inconsultissimo consiliū expectet, ab egeno munus, ab inope præsidiū: denique ab auaro ac tenaci pecuniam. Est autem pumex lapis cauernosus quo solent poliri codices, naturæ adeò siccæ, vt si in aheneum bullientem immiseris, feruorem extinguat, non solùm ad tempus, sed in totum. Nec aliud in causa putat esse Theophrastus, nisi quòd vehementissima siccitate spumam totam ad se trahere nitatur.

¶Pumex, fœminino genere etiā reperitur. Catull. ad Corn. epig. 1,
Cui dono lepidum nouum libellum
Arida modò pumice expolitum Corneli?

Pumicosus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod pumicis vel naturam vel similitudinem habet. Hoc est, rarum & cauernosum. Plin. lib. 17 cap. 5, Pumicosa terra. Idem lib. 32. cap. 8, Quartum pumicosius, spongiæque putri simile, penè purpureum.

Pumiceus, Aliud Adiect. Idem {[illegible]} Plaut. Pseud. 3.
-pumiceos oculos habeo, non queo
Lachrumam exorare. Martial. lib. 1 63,
Et quæ pumiceis fontibus antra calent.
Antra pumicea Stat lib. 3. Syl. 1.
Sedes pumiceæ Silius lib. 7.

Pumico, pumicas, pen. corr. {[illegible]} pumicare, Pumice polire, læui-

gare. Tibul.lib.3 eleg 1, Pumicet,& canas tondeat antè comas.

Pumicatus,a,um,pumice politus. Plin.epist 35, Qui titulos à vita hominis compti semper & pumicati non abhorrebat.

Pumilio,pumilionis {[illegible]} Qui nanus aliàs dicitur. Colum lib.8. cap.2, Pumiliones aues,nisi quem humilitas earũ delectat, nec propter fœcunditatem,nec propter alium reditum nimium probo.Plin. lib.10.cap.56,de gallinis,Est & pumilionum genus non sterile in his, quod non in alio genere alitum,sed quibus certa fœcunditas rara,& incubatio ouis noxia. De pumilione est epigramma apud Martialem,lib.14.

Pumilio,de fœmina.Lucret.lib.4,

Paruula,pumilio,[illegible] tota,merũ sal. Id est,nana,& humilis staturæ. Lambin.

Pumilo,penul.corr.pumilonis{[illegible]}legitur apud Statium pro Pumilione,lib 1 Sylu.6,

Hic audax subit ordo pumilonum, &c. Producit hîc primam, quum alibi contrahat.

Pumilus,pumili,penult.corr {[illegible]} ab eodem Statio, pro Pumilione vsurpatur,lib.1.Sylu 6,

Caluræque vagis grues rapinis,

Mirantur pumilos ferociores. Contrahitque primam,quum alibi producat.

Pumilius,pumilij,Idem {[illegible]}Suetonius in Augusto, capite 83, Nam pumilios, & distortos, & omnes generis eiusdem, vt ludibria naturæ,malique ominis,abhorrebat.

Punctus,masculini generis {στιγμή,στίγμα} & punctum neutro genere frequẽtius. Tradunt Geometræ punctum esse corpus indiuiduum, in quo neque longitudo,neque latitudo, neque altitudo deprehenditur,& ob incomprehẽsibilem breuitatem sui,in partes diuidi non posse:quod protractum lineam efficit,id est corpus vnius dimensionis. Plinius libro 2. cap. 68, Non aliud est terra in vniuerso, quam mundi punctus.

Punctum est,cuius pars nulla est.Eucl.1.Elem.

¶Punctum temporis. Cic.3. Verr. Quum iste punctum temporis nullum vacuum peccato præterire passus sit. Idem pro P Sextio, Illo inquam ipso die: die dico?imò hora, atque etiam puncto temporis eodem,mihi,Reipub pernicies,Gabinio & Pisoni prouincia rogata est. Terent Phorm.1 4,

-tum temporis punctum mihi Ad hanc rem est. Donatus, Punctum,angustissimum spatium. Lucret.lib 4,

Temporis in puncto,rerum simulacra feruntur.

Omnibus minimis temporum punctis. Cic 1 de Natura deor.

Eodem puncto temporis quo,&c.Cic.pro Domo.

Hunc diem, hoc punctum temporis quo loquor defende si potes Cic 2.Philip.

Ciuium Romanorum vno puncto cædes.Cic.pro Flacco.

Attende enim paulisper, cogitationemque sobrij hominis ad punctum temporis suscipe.Cic.2.Philipp.

Leges vno versiculo Senatus pũcto tẽporis sublatæ. Cic.2.de Leg.

Diei punctum.Lucret.lib.4, -hæc puncto cernuntur lapsa diei Per totum cæli spatium diffundere sese.

Horæ puncto Horat.1.epist.2.

In punctum,Vide in.

Tempore puncto,pro Puncto temporis.Lucret.lib.2,

Nónne vides etiam patefactis tempore puncto

Carceribus,non posse tamen,&c. Id est,breuissimo tempore. Puncto participium est Lambinus.

¶Punctum,Suffragium, & fauor: quoniam veteres suffragia non scribebant,sed puncto notabant.Vnde Expuncti dicebantur viles,electi siue fauore priuati.Horat.in Arte,

Omne tulit punctum,qui miscuit vtile dulci. Id est, Solus suffragia iudicum tulit, qui & vtile & dulce scripsit. Nam qui iucunda modò scribunt,iis duntaxat placent,qui voluptatem appetunt.cõtrà qui vtilia,ab iis tantùm probantur quibus vtilitas quæritur. At qui voluptatẽ cum vtilitate coniunxit,is omnium suffragio laudabitur. Idem in epigrammate Choliambico, quod refertur à Porphyrione.

Ciconiarum Rufus iste conditor,

Hic est duobus elegantior Plancis.

Suffragiorum puncta non tulit septem. Cic.2.Tuscul.Quæ flamma est per quam non concurrerint hi qui hæc olim punctis singulis colligebant? Agit autem de magistratibus qui singulorum ciuium suffragiis mandabantur. Hæc ex Erasmo. Idem Cicer pro Murena, Tamen admoniti us re ipsa,recordor quantũ hæ quæstiones in Senatu habitæ pũctorũ nobis detraxerint. Id est,suffragiorũ in comitiis.

Argumentorum puncta occulere.Cic 2.de Orat.

¶Punctus etiam verbale à pungo.Vide paulo pòst.

Punctim,Aduerbium,per Punctiones, Inflictionesque gladij, siue pungendo.Liu 2.bell.Pun. Hispano punctim magis quàm cæsim assueto petere hostem.

Pungo,pungis pupugi,penult.corr.punctum{[illegible]} pũngere, Non solùm de ferro, sed etiam de quacunque alia re dicitur. Varro. Admota aspis quum pupugerit,si non occidat,sciat ea psyllorũ esse stirpe. Cic.3.Tusc.Si ignominia pupugit,siquid tenebrarum offudit exilium. Idem pro Rosc.Amer. Hunc tibi ex animo scrupulum, qui se dies noctesque stimulat ac pungit, vt euellatis,postulat.

¶Pepugi,pro pupugi, Præteritum quo vsi sunt veteres. Accius in Æditia,Sed si pepugero,metuet. Vide Gell lib 7 cap. 9.

Gladius qui per se pungere non potest.Cic.pro Sextio.

Leuiter pungit cor animi dolor,Vide Leuis.

Suspitia pungere.Propert.lib.3.eleg 8.

Primum epistola illa ita me pupugit, vt somnum mihi ademerit. Cic.Att.lib.2.

Pungens, Participium {[illegible]} Plin.lib.16. cap. 24, Pungentis folia pino,&c. Idem lib.8.cap.57.

Punctus,Aliud particip. {[illegible]} vt Vulnus punctum acu.Cic.pro Mil.

Punctura,puncturæ,penult.prod.Firmic.lib.8. cap 12, Duodecima pars Geminorum si in horoscopo fuerit inuenta, Marte præsente, viri punctura teli morientur,mulieres verò in partu deficient.

Punctio,Verbale{[illegible]}Plin.lib 25.cap.13, Bibitur & contra serpentes, & ante sectiones punctionesque,ne sentiantur.

Punctum,puncti,neutri generis{[illegible]}Idem.Plin lib 8 cap 50, Oculos suffusos capræ iunci puncto sanguine exonerat, caper rubi.

Punctus,huius punctus{[illegible]} Plin.lib.29.cap 6,Mustelæ etiam oculis puncto erutis,aiunt visum reuerti.

Punctiuncula, pen.cor Diminutiuum {[illegible]} Senec 3 de Ira, Magis ignosco ei qui vulnus inimici,quàm qui punctiunculam cõcupiscit.

Punicus, penult. correp. Adiect. {[illegible]} Quasi pœnicus, à Pœnus qui à Phœnicia, detracta aspiratione, deducitur. Virgilius primo Æneidos,Punica regna vides.

Punici dicuntur,non Pœni, quamuis à Phœnice sint oriundi.Paulus.Punicum,probum,Punicum libi genus. Festus.

Bellum Punicum.Cic.3.Tuscul.

Gloria Punica,Gloria Pœnorum.Vergil.4.Æneid.

Punica sub lento cortice grana rubent. Ouid.4 de Ponto, eleg 15.

Humus Punica.Ouid epist 7.	Prælia.Iuuenal.Satyr 14.
Mala.Martial.lib.1.127.	Regna.Virgil.11.Æneid.
Poma.Ouid.4.Fast.	Sagum.Horat.Epod.9.

Tempora. Lucanus libro secundo,

O miseræ sortis,quòd non in Punica nati

Tempora,Cannarum fuimus,Trebiæque iuuentus.

¶Punica fides, Pœnorum perfidia in prouerbium abiit: quòd ea gens peculiariter periurij, vanitatisque notata sit: quemadmodum abundè testatur Liuius bel. Pun. 1, Has tantas viri virtutes ingentia vitia æquabant:inhumana crudelitas,perfidia plus quàm Punica, nihil veri,nihil sancti,nullus deûm metus,nullum iusiurandum, nulla religio. Salustius in Iugurtha, Comperto Bochum magis Punica fide, quàm ob ea quæ prædicabat, simul Romanos & Numidam spe pacis detinuisse.Plaut. Pœnulo,2.

Et is omnes linguas scit,sed dissimulat sciens,

Se scire,Pœnus planè est,quid verbis opus est? Erasmus.

Puniceus, Aliud adiectiuum,Idem {[illegible]}Ouid,in Ibin,

A duce Puniceo pertulit ipse feras.

Puniceus color,siue Puniceus, Qui est coloris rubentis,qui Græcè phœnicos dicitur.Virg.2.Æneidos,

Puniceis inuecta rotis. Nam rubentissimum colorem,teste Gellio lib 3 cap.9,significat. Plaut.Rud.23,

Fieri tibi puniceum corium,postea atrum denuo.

Aqua punicea Getico sanguine.Ouid 4.de Ponto,eleg.7.

Colore puniceo matura arbuta Lucret.lib.5.

Punicea depexa coma,sed lactea crure est.Colum.lib.10.

Crocus.Ouid.5.Fast.	Pennæ Virgil.3 Georg.
Cruor Ouid.13.Metam.	Pomum.Ouid 5.Metam.

Color flore rosæ puniceæ prior.Horat.4 Carm.ode 10.

Roseta.Virg eclog.4.	Sanguis Stat.1.Achilleid.

Punicanus, penult prod. {[illegible]} Similiter adiectiuum.vt Punicani lecti, ex Phœnicia, vel qualibus Carthaginienses vti solebant. Cic. pro Murena,Atque ille homo eruditissimus ac Stoicus strauit pelliculis hœdinis lectulos Punicanos.& exposuit vasa Samia.

Punicanæ fenestræ. Varr.3.de Re rust cap.7.

Punio,punis,puniui,punitum,penult.prod. {[illegible]} punire Castigare,supplicio afficere.Cic.1. Offic. Prohibenda autem est maximè ira in puniendo.

Dolorem aut odium punire,est odio ac dolori satisfacere. Hinc illud Cic.Att.lib.14, O mi Attice, vereor ne nobis Idus Martiæ nihil dederint præter lætitiã,& odij pœnam ac doloris.quasi diceret, Nostrum dolorem & indignationem, nostrumque in Cæsarem odium puniuimus nos quidem illius interitu,sed Rempublicam tamen in libertatem minimè vindicauimus.

Punire maleficium,peccatum.Cic.pro Cecin & 2.de Inuent.

Punire capite Plin epist.167.

Punire supplicio.Cicero pro Domo, Tu supplicio puniendum putasti.

Pœnire dixit Lucret. more antiquo,pro Punire:vt lib.6,de rerum natura,

Pœnibat paullo post turpi morte,malaque

Desertos,&c. Sic mœrus,pro murus,mœnire pro munire,vt suprà etiam annotauimus.

Punior {[illegible]} Deponens.Cic.pro Mil. Tu me iratum Sexte putas tibi,cuius tu inimicissimum multo crudelius etiam punitus es,quàm erat humanitatis meæ postulare? Quintil.lib 9.cap.3. Fiunt & in verbis,inquit,figuræ:vt Fabricatus est gladium,& Inimicos punitus est: quod mirum minus est, quòd in natura verborum est, & quæ facimus,patiendi modo sæpe dicere:vt Arbitror,Suspicor: & contrà faciendi quæ patimur:vt Vapulo Ideoque frequens permutatio est.

¶Puniri,Passiuum Ouid.9.Metamorphoseos,

Quòd videt hæc lucem,quòd non ego punior ipsa,&c.

Puniendus,Particip. {[illegible]} vt Facinus puniẽdum.Cic pro Milone.

Senatus meam domum à magistratibus defendendam, à iudicibus puniendam putauit.Cic de Arusp.respon.

Iracundia est cupiditas puniendi doloris.Cic.2.de Orat.

Punitio,Verbale.{[illegible]}

Punitor,pen.prod.Verbale,m g. {[illegible]} Cic.pro Mil.At valuit odiũ, fecit iratus, fecit inimicos,fuit vltor iniuriæ,punitor doloris sui.

Pupa,pupæ {[illegible]}Puella.Ausonius,

Barbara quæ Latias vincis alumna pupas. Martial.lib.4.20,

Pupam se dicit Gellia,quum sit anus.

Pupa,A similitudine,paruula puellaris imago dicitur.Varro in Origin. Itaque breui tempore magna pars in desyderium puparum & sigillorum veniebat. Moris autem fuit veterum puellarum, paruula quædam puellaria simulacra ex linteo insuere: deinde tomento infarcire, tum vestibus amicire. Hæc virgines pueritiam ingressæ Veneri tanquam virginitatis suæ insignia condonabant, vt sanctum

futurum

futurum matrimonium cederet. Persius Saty. 2,
Dicite Pontifices in sacris quid facit aurum?
Nempe hoc quod Veneri donatæ à virgine pupæ. Declinatur & Pupus, pupi, teste Nonio.

Pupillus, & Pupilla, Diminutiua sunt à pupa, & significant paruum puerum vel puellam. Horat. lib. 2. satyr. 3,
Pupam, aut pupillam appellet, fortique marito Destinet vxorem.
Sic restituit hunc locũ Lambinus, quum antea legeretur Rufam aut pusillam, contra legem carminis. Prima enim syllaba nominis pusillam breuis est. Vide plura apud eundem.

Pupilla, pupillæ { [illegible] } Foramen vnius ex tunicis quæ in oculis sunt, quam rhagoidem Græci vocant, per quod foramen transfunditur spiritus visorius in res externas. Plin. lib. 28. cap. 6, Augustũ ex homine ipso est nõ timendi mortẽ in ægritudine, quãdiu oculorum pupillæ imaginem reddãt. Idem lib. 7. cap. 2, Notabilius esse quòd pupillas binas in oculis singulis habeant. Cic. 2. de Nat. deor. Acies ipsa qua cernimus, quæ pupilla, &c. Vetus exemplar habet Pupula.

PVPILLA, tribus Romana. Alexander Alexandrinus lib. 1. cap. 17, Papyria quoque, Pupinia & Pupilla ex suis progenitoribus vocantur.

Pupula, pupulæ, pen. corr. Idem { [illegible] } Lucret. lib. 3,
Vt lacerato oculo circum si pupula mansit
Incolumis, stat cernendi viuata potestas. Cic. 2. de Natura deor. Palpebræ quæ sunt tegmenta oculorum, mollissimæ tactu, ne læderent aciem, aptissimè factæ, & ad claudendas pupulas, nequid incideret, & ad aperiendas.
Paruula sic totum peruisit pupula cælum. Manilius lib. 4.
Et quoniam plagæ quoddam genus excipit in se
Pupula, quum sentire colorem dicitur album. Lucret. lib. 2.

Pupillo, pupillas, pupillare, Verbum fictitium à voce pauonis. Author Philomelæ, Pupillat pauo, trinsat hirundo vaga.

Pupillus, pupilli, & hæc Pupilla, pupillæ { [illegible] } A pupus deriuatur, pro impube, qui desiit esse in patris potestate, vel morte, vel emancipatione, vt ait Pomponius, de verb. signific. l. Pupillus. Plin. epist. 176, Modò designatus ædilis, recens maritus, recens pater, intactum honorem, orbam matrem, viduam vxorem, filiam pupillam ignaram aui, ignarámque patris reliquit. Cic. in Topic. Non quemadmodum quod mulieri debeas, rectè ipsi mulieri fine tutore soluas, ita quod aut pupillæ aut pupillo debeas, rectè possis eodem modo soluere. Horat. 1. epist. 1.
Pupillus ad tutorem refertur. Colum. lib. 8. cap. 16, Maximè laudabatur senectas Catonis, qui nihilominus & ipse tutor Luculli grandi ære piscinas pupilli sui vendirabat.
Pupillũ fraudare qui in tutelam peruenit. Cic. pro Rosc. Comœd.
Infans pupilla. Cicero 3. Verr. Iste infanti pupillæ fortunas patrias ademit.

Pupillaris, & hoc pupillare, pen. prod. { [illegible] } Quod ad pupillum pertinet. Liu. 4. bel. Pun. Pecuniæ quoque pupillares primò, deinde viduarum cœptæ conferri. Plin. lib. 7. cap. 18.

PVPINIA. Festus Pompeius libro 14, Pupinia tribus, ab agro Pupinio prope Tybur. Vide TRIBVS. Tradunt autem rerum scriptores, Tybur ciuitatem esse sextodecimo lapide ab vrbe Roma distantem, vocaríque hodie *Tyuoli*. Liuius Decad. 3. libro 6, Infra Thusculum dextrorsus Gabios descendit. Inde in Pupiniam exercitu demisso, octo millia passuum à Roma posuit castra. De Annibale ad vrbem ducente exercitum loquitur. Columel. lib. 1. cap. 4, In vniuersum tamen quasi testificandum, atque sæpius prædicandum habeo, quod primo iam Punico bello dux inclytissimus M. Attilius regulus dixisse memoratur, fundum, sicuti ne fœcundissimi quidem soli, quum sit insalubris, ita nec effœti, si vel saluberrimus sit, parandum. quod Attilius ætatis suæ agricolis, maiore cum authoritate suadebat peritus vsu. Nam Pupiniæ, pestilentis simul & exilis agri cultorem fuisse eum loquuntur historiæ. Valerius Maximus libro 4. cap. 4, Attilius Regulus, primi belli Punici gloria, cladésque maxima, quum in Africa insolentissimæ Carthaginis opes crebris victoriis contunderet, ac prorogatum sibi ob bene gestas res in proximum annum imperium cognouisset: Consulibus scripsit, villicum in agello quem septem iugerum in Pupinia habebat, mortuum esse: occasionémque nactum mercenarium, amoto inde rustico instrumento discessisse: ideóque petere vt sibi successor mitteretur, ne deserto agro non esset vnde vxor ac liberi sui alerentur. Varro de Re rustica lib. 1. cap. 9, Itaque in iis, vt in Pupinia, neque arbores prolixas, neque vites feraces, neque stramenta videre crassa possis. Cicero quoque secunda in Rullum oratione docet Pupiniam esse agrum ad Vrbem, eundémque macrum & sterilem. Agros verò, inquit, Vaticanum & Pupiniam, cum suis optimis atque vberibus campis cõferendos scilicet putabunt. De Campanis loquitur.

Puppis, huius puppis, f. g. { [illegible] } Posterior pars nauis. Liu. 2. bel. Pun. Naues omnes quæ non aut perfregerant proras litore illisas, aut carinas fixerant vadis, religatas puppibus in altũ extraxere.
Sedere in puppi. Cic. de Senect.
A puppi religatus, Id est ad puppim. Vidè A præpositionem.
Puppis, pro Tota naui, apud poetas. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3,
Dum mea puppis erat valida fundata carina. Virg. 10. Æneidos,
Interea Æneas socios de puppibus altis
Pontibus exponit. Id prosa oratio nõ recipit, teste Quintil. lib. 8. c. 6.

¶Adunca puppis. Ouid. 3 Met.	Celeris. Ouid. epist. 18.
Ærata. Ouid. 8 Metam.	Celsa. Virg. 1. Æneid.
Ærea. Virg. 5. Æneid.	Cita. Horat. Epod. 9.
Alta. Virg. 5. Æneid.	Concaua. Ouid. 1. de Arte.
Cærulea. Virg. 6. Æneid.	Curua. Virg. 6. Æneid.
Emerita. Stat. 1. Syl. 1,	nec vnquam

Emeritam in nostras puppem demitte procellam.

Fractæ. Valer. 6. Argon.	Laertia. Stat. 2. Achil.
Incælata. Stat. 2. Achilleid.	Naufraga. Ouid. epist. 2.
Inflexa, Vide INFLECTO.	Patulæ. Virg. 3. Georg.
Laborata arte. Ouid. epist. 18.	Pictæ. Horat. 1. Carm. ode 14.
Pronæ. Claud. 4. Paneg.	Trunca. Iuuen. Saty. 12.
Recurua. Ouid. 8. Metam.	Turritæ. Virg. 8. Æneid.

¶Iussus inexpertam Colchos aduertere puppim. Ouid. epist. 12.
Applicare puppim littori. Senec. Herc. fur. 9.
Aufertur vt rapida concita puppis aqua. Ouid. 2. Amor. eleg. 4.
Confertis puppibus exit agmen. Lucan. lib. 5.
Dirigit hoc puppim fluctus. Lucan. lib. 3.
Euertit puppim fluctus. Lucan. lib. 5.
In littora exire puppibus fessis. Ouid. 6 Metam.
Ignaus puppe facere iter. Ouid. epist. 10.
Clámque per immensas puppe feruntur aquas. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.
Iamque per Ægeos ibat Laertia fluctus Puppis. Stat. 1. Achilleidos,
Hostiliúmque nauium portu latere.
Puppes sinistrorsum citæ. Horat. Epod. 9.
Summersas obrue puppes. Virg. 1. Æneid.
Laceras puppes refeci. Ouid. epist. 2.
Et Scythicu profuga scindere puppe fretum. Ouid. 5. Trist. eleg. 3.
Non puppis vmbras furus transuehat meas. Senec. Herc. Oetæo, 16. Intelligit nigram cymbam Charontis.
¶Puppis, metaphoricos vsus est Plaut. in Epid. 2,
Hæccine vbi scibit senex, istæc puppis pereunda est probè?
¶Puppis, pro Loco honoratissimo in Repub. Cicero ad Papyrium Pætum, lib. 9. 15, Sedebamus enim in puppi, & clauum tenebamus: nunc autem vix est in sentina locus. Id est Rempub. ciuitatis principe tenebamus.

PVPPIVS { [illegible] } Poeta Tragœdiographus (inquit Acron apud Horatium) ita affectus spectantium mouit, vt eos flere compelleret. Inde huius poemata, lacrymosa vocauit Horatius 1. epist. 1,
Vt propius spectes lacrymosa poemata Puppi.

Pupula. Vide PVPILLA.

PVPVLVM { [illegible] } Vrbs est in latere Meridionalis Sardiniæ. Ptolemæus lib. 3 cap. 3.

Pupus, pupi, masc. gen. { [illegible] } Paruulus tenerior. Varro;
Mammam lactantis sugentem pascere pupum.

Pupulus, pupuli, penult. corr. Diminutiuum { [illegible] } Catul. ad Cantonem, epig. 52, Deprehendi modò pupulum puellæ Trusantem.

Purgo, purgas { [illegible] } purgare, Mundare, quasi purum agere. Colum. de Arboribus, cap. 8, Itaque cauatum foramen quum purgauimus, vndique ad rasos circulos inserimus.
Purgare à. Cato cap. 65, Si inquinata erit, lauito, à foliis & stercore purgato.
Vomitionis canis purgare aluos ibes Ægyptiæ curant. Cic. 2. de Natura deorum.
Agros & agrestes purgare. Tibul. lib. 2. eleg. 1.
Nec dubitẽ lõgis purgare ligonibus arua. Ouid. 1. de Põto, eleg. 9.
Purgare bilem. Horat. de Arte Poetica. Sic reposuit Lambinus, quum antè legeretur purgor bilem, nec Græcis, nec Latinis loquendi genere vsitato.
Aqua proiecta corpus purgare. Ouid. in Ibin.
Immissi cum falcibus multi purgarunt & aperuerunt locum. Cic. 5. Tuscul.
Omnia purgat edax ignis. Ouid. 4. Fast.
Purgare pisces. Terent. Adelph. 3. 3.
Vngues cultello. Horat. 1. epist. 7.
¶Purgare eum geometro. Horat. 2. Serm. saty. 3, nobul. [illegible]
Et morbi miros purgatum te illius. Sic
Purgare ciuitatem omnis facti. Liu. lib. 37, Quibus purgantibus ciuitatem omnis facti, dictique hostilis aduersus Roman. &c.
¶Purgare se apud aliquem, vel alicui, de re aliqua. Id est se excusare. Terent. Eunucho, 3. 1,
Sed heus tu, purgõn' ego me de istac, Thaidi,
Quòd eam me amare suspicatur? Cic. ad Attic. lib. 10, De altero ei me purgant.
Se alicui de aliquo purgare. Cic. Cornificio. lib. 12. 25, Quòd te mihi de Sempronio purgas, accipio excusationem.
Siquis tibi se purgare volet, quòd suspectum esse arbitretur. Qu. Cicero de Petit. Consul.
Ab aliquo cui te purges, veniam petere. Cic. in Orat.
Arguere & Purgare, contraria. Cic. pro Rosc. Amer. Seruos ipsos quod ad me attinet, neque arguo, neque purgo.
Crimen purgare, Eluere, vel diluere. Cic. pro Cluentio, Vt non existimetis plus vos ad salutem reo largiri oportere, quàm quantum defensor purgandis criminibus consequi, & dicendo probare potuerit.
Fastidiũ purgare, Curare, & ei remediũ adhibere. Plin. lib. 8. c. 27.
Fidem purgare letho. Claud. de bello Getico.
Pectora purgauit dictis. Lucret. lib. 6.
Nefas purgare ferro. Silius lib. 12.

Purgans, Particip. { [illegible] } Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3.
I, bibe dixissem purgantes pectora succos.

Purgatus, pen. prod. Aliud participium { [illegible] } vt Æther purgatus oritur discussis nubibus. Silius lib. 12.
Est mihi purgatam crebrò qui personet aurem. Horat. 1. epist. 1.
Si purum vobis essem fine defensione, purgatus. Cic. 14. Philip.

Purgatio, Verbale { [illegible] } Plin. Suffimentum cædis hostium & purgatio.
Purgatio, pro Curationibus quæ medicamentis fiunt. Cic. ad Tironem, lib. 16. 12, Ego verò cupio te ad me venire, sed viam timeo, grauissimè ægrotasti inedia, & purgationibus, & vi ipsius morbi consumptus es.
Æsculapius primus alui purgationem inuenit. Cicero 3. de Natura deorum.
Purgationes fœminarum, pro Menstruis. Plin. lib. 20. cap. 4.
¶Purgatio { [illegible] } Excusatio. Terent. Heaut. 4. 1,
Nescio quid peccati portet hæc purgatio.

Purgario est quum factum conceditur, culpa remouetur. Cic. 1. de Inuentione.

Purgator, purgatoris, penultima prod. Aliud verbale. Firmicus libro 8. capite 20, Secunda pars Tauri si in horoscopo fuerit inuenta, stercorum faciet baiulos, latrinarum cloacarúmque purgatores.

Purgamen. penult. prod. purgaminis, siue Purgamentum, purgamenti { λύματα } Sordes quæ ex re aliqua immunda & lurida tergitur & expurgatur. Colum lib. 1. cap 6, Sterquilinia quoque duo sint: vnum, quod noua purgamenta recipiat, & in annum conseruet. Liu. 1 ab Vrbe, Cloacámque maximam receptaculum omnium purgamentorum vrbis, sub terram agendam.

Latius etiam patet significatio. Senec. epist. 75, Non aliter quàm fimus sterilis ac palustris bona semina necat, ac deinde purgamenta pro frugibus creat. Id est herbas inutiles & quæ sint proiiciendæ, vel res nihili.

Vrbium purgamenta, pro hominibus nihili. Curtius lib. 8, Agis quidam Argiuus pessimorum carminum post Chœrilum conditor, & ex Sicilia Cleo, hic quidem non ingenij solùm, sed etiam nationis vitio adulator, & cætera vrbium suarum purgamenta. Idem lib 10, Igitur exules finibus eiiciunt, omnia potius toleraturi, quàm purgamenta quondam vrbis suæ, tunc etiam exilij, admitterent.

Purgabilis, & hoc purgabile, pen. corr. { εὐκάθαρτος } Quod facilè purgatur Plin. lib. 15 cap. 23, Rotundior quæ balanitis vocatur, purgabilis maximè & sponte prosiliens.

Purifico, Puritas, Vide PVRVS.

Purpura, purpuræ, penult. corr. { πορφύρα } Piscis ex concharum genere annos septenos viuens. Congregatur verno tempore, mutuóque attritu lentorem quendam veluti ceræ emittit. Sed nobilem illum succum ad tingendas vestes in medijs faucibus habet: reliquo corpore ferè sterilis. Cum vita succum emittit, & ideo viuas capere oportet. Hinc purpureus color dicitur, qui nigricantis rosæ splendore sublucet, cæterorum omnium grauissimus, & tingendis vestibus maximè expetitus. Hæc ferè ex Plinio, lib. 9. cap. 36, vbi plura leges.

Purpura, vt Vitruuius ait, lib. 7. cap. 13, pro solis propinquitate colorem habet. Et ponticum quidem procreat Africa, id est quasi violaceum colorem: Tyros autem, rubeum.

Purpura antiquitus erat insigne Romanorum magistratuũ, quod Martialis affirmat, quum ait, Diuisit nostras purpura vestra togas. Baysius.

Ardens. Iuuen. Saty. 11.
Cox purpuræ. Horat. 4. Carm. ode 13.
Ignea. Valer. 1. Argon.
Laconicæ. Horat. 2. Carm. ode 18.
Melibœa. Lucret. lib. 2.
Œbalia Stat. 2. Sylu. 2.
Picta Virg. 7. Æneid.
Tyria purpura. Cic. pro Flacco.

Violacea. Plinius, Nepos Cornelius qui diui Augusti principatu obiit, Me (inquit) iuuene, violacea purpura vigebat, cuius libra denarijs centum venibat. Id est, decem aureis solaris. Hæc Baysius, apud quem plura legito de purpuræ pretio & vsu.

Vsque ad talus demissa. Cic. pro Cluentio.
Illius è roseo flammeus it purpura vultu. Stat. 1. Achil.

Fulgere purpura. Cic. 2. in Catil. Qui nitent vnguentis, qui fulgent purpura.

Numeros cum numeris tanquam purpuram misceri. Cic. in Orat.

¶Purpura, pro Magistratibus. Martialis,

Purpura te fœlix, te colit omnis honos. Plin. lib. 10. cap. 21, Romana purpura. Id est Romani magistratus.

Regum purpura. Virg 2. Georg.
Iámque noui præeunt fasces, noua purpura fulget. Ouid. 1. Fast.
Per hoc inane purpuræ decus precor Horat. Epod 5.

Purpureus, Adiectiuum { πορφύρεος, πορφυρόεις, ἁλουργής } Quod purpuræ colorem refert. Plin. lib. 10 cap. 32, Tantum purpureis & candidis, admistis pennis. Purpureum autem colorem ab Hercule primum inuentum pulchrè docet Baysius in libello De re vestiaria, ex Iulio Polluce.

¶Purpureus, Pulcher. Virg. 1. Georg. Hinc Horat. 4. Carm. 1, olores vocat purpureos. Quem locum exponens Porphyrio sic ait: Quomodo purpurei dicuntur, quum albi sint potius? Sed purpureum pro pulchro poetæ dicere assueuerunt. vt Virgilius,

Et pro purpureo pœnas dat Scylla capillo.

Aer purpureus. Ouid 6. Metam.
Amictus Virg 3. Æneid.
Anima. Virg 9 Æneid.
Aurora. Ouid. 3. Metam.

Color purpureus, est niger rubore quodam admisto. Quandoque dicitur cæruleus, quando de mari vel flumine dicitur. Virg. 4 Georg.

In mare purpureum violentior influit amnis.

Purpureus quondam color ossa reliquit. Virg. 11. Æneid.
Colore purpureo casia. Plin. lib. 12. cap. 19.
Coma. Tibul. lib. 1 eleg 4.
Cultus, Stat. 6. Thebaid.
Purpureum tepido qui vehit axe diem. Ouid 3. Fast.
Ensis. Pers. Saty. 3.
Flores Virg. 4. Georg.
Flore purpureo asarum. Plin. lib. 12. cap. 13.
Genæ. Ouid. 1. Amor. eleg 4.
Ignis. Stat. 1 Achilleidos,

-niuen natat ignis in ore
Purpureus, fuluóque nitet coma gratior auro.

Labella. Ouid. 1. Amor. eleg. 13.
Lætáque purpurea luce refulsit humus. Ouid. 6. Fast.
Lumen. Virg. 1. Æneid.
Plenáque purpureo subrubet vua mero. Ouid. 2. de Arte.

Nam modò purpureo vires capit Eurus ab Ortu. Ouid. 1. Trist. elegia 2.

Os. Horat 3. Carm ode 3.
Pallium. Cic. 7. Verr.
Panni. Plaut. Menæch. 20.
Pudor. Ouid 1. Amor. eleg 3.

Inter pyra generosissima recenset purpurea Colum. lib. 5. cap 10. Item Pruna purpurea, lib. 12. cap. 10.

Rubor. Senec Hippol. 4.
Sanguis purpureus Homero cur dictus. Plin. lib. 9. cap 38.
Torus. Ouid. epist. 5.
Ver. Virg 9. eclog.
Vestes. Virg 6 Æneid.

Vestes purpureæ dictæ sunt Tyriæ, à loco vbi purpura fit. Plinius libro 11.

Vestitus. Cic. 2. de Diuinat.
Vuæ. Ouid. 13 Metam.
Purpureus Lunæ sanguine vultus erat. Ouid. 1. Amor. eleg 8.
¶Purpureus, pro Purpurato. Horat. 1. Carm. ode 35.
Et purpurei metuunt tyranni.
Reges purpurei. Claud de raptu Proserp. lib. 2.

Purpuro, purpuras, pen corr. { πορφυρίζω } purpurâre, Purpuræ colorem habere, siue reddere. Colum. lib. 10,

Tum quæ pallet humi, quæ frondens purpurat auro,
Ponatur viola, & nimium rosa plena pudoris.

Purpurare, Purpureum facere. Furius Antias apud Gellium libro 18 capite 11,

Spiritus Eurorum virides quum purpurat vndas.

Purpurasco, purpurascis { πορφυρίζομαι } purpurâscere, Purpureum fieri. Cic in Acad. Quid mare, nónne cæruleum: at eius vnda, quum est pulsa remis, purpurascit?

Purpuratus, pen. prod. Adiect. { πορφυρόβαπτος } Quod est purpura ornatum. Vnde Purpurati, dicuntur ij qui apud principes dignitate antecellunt. Cic. 1. Tuscul. Istis quæso, inquit, ista horribilia minitare purpuratis tuis. Liu. 10. bel. Pun. Sopatrum ex purpuratis & propinquis regis esse.

Purpurarius, aliud Adiectiuum { ἁλουργικός } Quod ad purpurã pertinet: vt Officina purpuraria, in qua purpura fit. Plin. lib. 35. cap 6.

Taberna purporaria. Paulus in l Prædia §. Pater. D. De legat. 3.

Purpurarij, orum: Purpuræ diuenditores, l. negotiantes. de excusat. munerum. lib 10. Cod.

Purpurificium, apud Strabonis interpretem, ex Græco verbo cõfictum, est locus in quo purpura conficitur, vel paratur. Strabo lib. 17, Post Syrtim est lacus, nomine Zuchis, CCCC ferè stadiorum, habens ingressum arctum, ad quem vrbs est eodem nomine: ea Purpurificium & varias piscium conditurus habet.

Purpurissum purpurissi { αἰδήμαιον } Genus coloris factitij, quo vtuntur pictores, fitque è creta argentaria, & cum purpuris pariter tingitur, bibítque eum colorem celerius quàm lanæ. Plin. lib 35. cap. 6. Plaut. Mostel 4.

Tam tu igitur cedo purpurissum. S. non do: scitus es tu quidem,
Noua pictura interpolare vis opus lepidissimum.

Purpurissum, quo buccas inficiebant suas meretriculæ, rubricam dixit Plautus Latinè. Nam quum scripsisset,

Istas buccas tam bellè purpurissatas habes, subiecit non multo pòst,
Buccas rubrica, cera omne corpus intinam tibi. Turneb.

Purpurisso, purpurissas { αἰδημαΐζω } purpurissare, Purpurisso inficere. Plaut Truecul 6,

-quiáque istas buccas tam bellè purpurissatas habes. Purpurisso enim vtebantur mulieres ad labra & genas tingẽdas, quemadmodum hodie plerunque apud Italos fieri videmus.

PVRPVRARIAS, insulæ in Æthiopico mari, non procul à Fortunatis insulis Plin. lib. 6 cap. 30.

Purrhicharij, qui dicuntur in l. Aut damnum, De pœnis, Vide in dictione PYRRHICHA.

Purus, Adiectiuum { καθαρός, καθάριος } Mundus, sine forde.

Ad cibum purus Vide in præpositione AD.

Purus ab. Liu. 2. ab Vrbe cond. Et extrinsecus puri aliquid ab humano pateret cultu Id est vacui Intelligit de pomœriis.

Nulla in hac vrbe domus ab hac religionis suspicione tam vacua atque pura est. Cic. de Arusp resp.

Purus & liquidus. Cic. pro Cœcin. Quicquid inde haurias, purum, liquidúmque te haurire sentias.

Purus & insons. Horat. 1. Serm. saty 6.
Purus & religiosus. Cic. de Arusp. respon.

Sceleris purus Horat. 1. Carm ode 22. Sceleris purum, inquit hîc Lambinus, accipio eum, qui castas & puras à sanguine manus habet: quales Hippolyti dicit esse Phedræ nutrix apud Euripidem. Notanda est & constructio, Græcanicæ prorsus respondens. dicunt enim καθαρὸς αἵματος.

¶Aer purus. Lucret. lib 4.

Aer purus ac tenuis, cui opponitur Crassus & concretus. Cicero 2. de Nat. deor.

Amnis. Horat 2. epist. 2.
Electro purior amnis. Virg. 3. Georg.

Animus omni admistione corporis liberatus, purus & integer esse cœpit. Cic. de Senect.

Castus animus & purus Cic. 1. de Diuinat.
Aqua. Horat. 3. Carm. ode 16.
Argentum. Cic. 6. Verr.
Argenti vascula puri Iuuenal Saty. 9.

Aurum purum, inquit Festus, in sacris dicitur quod in vsu spurco non fuerit. aliàs Purum aurum, quod expurgatum, excoctúmque est.

Campus purus ac patens. Liu. 4 bel. Pun. Id est non impeditus, & vacuus.

Charta pura, Vlpiano, In qua nihil scriptum est. Budæus.

Et purum

Et purum est vitio tibi, quum tumidum est cor? Horatius 2. Serm. satyra 2.
Dies. Claud. 2. de Raptu Proserp.
Domus hac nec purior vlla est. Horat. 1. Serm. saty. 9.
Duellum purum & pium. Liu. 1. ab Vrbe.
Fides. Ouid. 2. Amor. eleg. 3.
Genæ. Senec. Hippol. 5.
Hasta pura, id est Sine ferro: præmium fuit apud antiquos eorum qui prælio vicissent: author Seruius. Virg. 6. Æneidos,
Illa vides pura iuuenis qui nititur hasta.
Historia pura & illustris. Cic. de Clar. Orat.
Hostia. Plin. lib. 8. cap. 51.
Humus subacta atque pura. Cic. de Senect.
Iudicium purum postulare. Cic. 2. de Inuent. Agit is cui manus præcisa est, iniuriarum: postulat is quicum agitur, à Prætore exceptionem, extra quam in reum capitis præiudicium fiat. Hic is qui agit, iudicium purum postulat: ille quicum agitur, exceptionem addi ait oportere.
Libertas. Claud. 2. Paneg.
Locum purū Vlpianus esse definit, qui nec sanctus, nec sacer, nec religiosus est. De religiosis & sumptibus funerum. l. Locum.
Luna. Horat. 2. Carm. ode 5.
Lux. Virg. 2. Æneid.
Mella purissima. Virg. 4. Georg.
Pura atque integra mens. Cic. pro Mil.
Nox. Virg. 9. eclog.
Oratio. Terent. in Prologo Heaut. Id est, quæ facilè assensum auditorum meat.
Orbis. Ouid. 1. Amorum eleg. 8,
Quum voluit, puro fulget in orbe dies.
Pectus. Horat. 1. epist. 2.
Puræ plateæ, Id est non impeditæ, sed patentes, & latè explicatæ, & vacuæ. Horat. lib. 2. epist. ad Iulium Florum, - serùm
Puræ sunt plateæ, nihil vt meditantibus obstet. Hanc scripturam quidam corruperant, & plures supposuerant, quam restituit fœliciter Lambinus.
Concha salis puri. Horat. 1. Serm. saty. 3.
Sol. Horat. 3. Carm. ode 29.
Syncetitas Plin. lib. 15. cap. 6.
Thus. Plin. lib. 12. cap. 14.
Toga. Plin. lib. 8. cap. 48.
Vasa pura, Sine emblemate, cælatura, aut incrustatione. Paulus in l. Si in rem. De rei vendicatione, Quamuis & in vasis occurrat difficultas, pura an cælata sint dici oporteat.
Non satis est puris versum perscribere verbis. Horatius 1. Serm. satyra 4.
Vesper. Horat. 3. Carm. ode 19.
Vestis. Virg. 12. Æneid.
Vestimenta pura, à veteribus dicebantur, quæ sacerdotes ad sacrificia induebant, id est non obsita, non fulgurita, non funesta, non maculam habentia. Festus.
Vinum. Ouid. 7. Metam.
Vir purus, pudens. Cic. pro Rosc. Comœdo.
Vnda. Virg. 7. Æneid.
Puri menstruo esse dicuntur, qui sacrorum causa toto mense in eximoous sunt. id est puri sint, certis rebus carendo. Festus.
Purus, Simplex, sine conditione, aut vlla exceptione. Paul. in l. 4. D. De annuis legat. & fideicom. Si in singulos annos alicui legatum sit, Sabinus plura legata esse ait: & primi anni purum, sequentium conditionale. videri enim hanc inesse conditionem, Si viuat.
Purè, Aduerbium { καθαρῶς } Plaut. Aulul. 8,
Vascula intus purè, propera, atque elue.
Purè lautum, aqua pura lauatum. Paul.
Quietè, purè, & eleganter acta ætas. Cic. de Senect.
Apparet tibi purè res. Horat. 1. Serm. saty. 1.
Lauat purè. Tibul. lib. 1. eleg. 3.
Loqui purè & emendatè. Cic. de Opt. gen. Orat.
Loqui Latinè & purè. Cic. 1. de Orat.
Purè & castè deos venerari. Cic. 1. de Nat. deor.
¶Purè, Simpliciter & absolutè, sine conditione aut exceptione. Vlpian. l. 4. D. De in diem addict. Quum igitur tunc recedatur ab emptione, vbi purè contrahitur: vel tunc non impleatur, vbi sub conditione fit, &c.
¶Purè & Conditionaliter, contraria. Vlpian. in l. Etsi conditionalis contractus cum pupillo fiat, tutor debet purè author fieri. Nam authoritas non conditionaliter, sed purè interponenda est, vt conditionalis contractus confirmetur.
Puriter, pen. corr. { καθαρῶς } Aliud aduerbium, Idem. Cato cap. 23, Sic cum puriter omnium dictum pariter in dulia diuidito.
Puritas, pen. corr. puritatis. f. g. { καθαρότης } Munditia.
Purifico, purificas, pen. corr. { καθαρίζω } purificare, Puram facere. Suet. in Octauio, cap. 94, Pauloque post egressum, illamque expergefactam, quasi à concubitu mariti purificasse se, & statim in corpore eius extitisse maculam depicti draconis. Plin. lib. 10. cap. 41, Villaribus gallinis & religio inest. Inhorrescunt edito ouo, excutiuntque sese, & circumactæ purificant, ac festuca aliqua sese & oua lustrant. Idem lib. 8. cap. 1.
Purificatio, Verbale { καθαρισμός. } Plin. lib. 15. cap. 30, Eadem purificationibus adhibetur. Sic Martialis lib. 8. 1. Vide LVSTRVM.
Pus, puris. n. gen. { πύον } Sanies est, & quicunque humor in putredinem versus. Plin. Ad puris & sanguinis excreationes. Idem lib. 23. cap. 4, Vlcera etiam auribus instillatur cum melle, vel si pus effluat.
Pus à sanie distinguit Celsus his verbis, lib. 5. cap. 26, Sanguis omnibus notus est: sanies tenuior hoc, variè crassa, & glutinosa, & colorata. Pus crassissimum, albidissimumque, glutinosius & sanguine & sanie. Exit autem sanguis ex vulnere recenti, aut iam sanescente. Sanies est inter vtrunque tempus. Pus ex vlcere iam ad sanitatem spectante.
Maturum pus. Celsus lib. 5. cap. 18.
Effunditur pus. Celsus lib. 2. cap. 8.
Exit pus ex iecinore. Celsus lib. 2. cap. 8.
Exempto pure, si leuis plaga est. Cels. lib. 6. cap. 18.
Exprimere pus. Cels. lib. 5. cap. 28. De furunculo.
Extussire pus. Celsus lib. 2. cap. 8.
Fertur pus ex vomica. Celsus lib. 2. cap. 8.
Maturare pus. Celsus lib. 5. cap. 18.
Mouere pus dicitur emplastrum. Celsus, Aliud emplastrum eodem nomine puri mouendo est. Hoc est, valet ad excitandum & extrahendum pus. Idem lib. 5. cap. 3, Concoquunt & mouent pus.
Mouendo puri accommodatum. Vide ACCOMMODO.
Ortum pus. Celsus lib. 5. cap. 19.
Pura, numero plurali. Plin. lib. 35. cap. 6, Explet vulnera si coquatur, ad siccanda præcipuè vtilis, & capitis doloribus, & ad deprehendenda pura. Subesse enim illa intelligitur, si ex aqua illita non arescat.
Purulentus, Adiectiuum { πυώδης } Pure plenum. Plin. lib. 20. cap. 13, Multi verò & contra purulentas excreationes siccæ drachmas duas, sulphuris vnam & dimidiam sumi censent.
Purulentè, Aduerbium { πυωδῶς. } Plinius lib. 23. in Procem. Cicatricibus marcidis, ossibus purulentè limosis plurimum confert. De omphacio.
Purulentia, æ, est ipsa puris tumiditas aut plenitudo, vel vulnus pure plenum.
Pusa, pro Puella, apud antiquos accipiebatur. Festus.
Pusca. Vide POSCA.
Pusillanimis, & hoc pusillanime, pen. corr. { μικρόψυχος } Quod est pusilli animi. cui contrarium Magnanimus.
Pusillus { πυτθὸς, μικρὸς } Diminutiuum à Pusio, pusionis, antiquo vocabulo, id est Paruulus. vt Pusillus homo. Martial. lib. 1. 39,
Bellus homo, & magnus vir idem Cotta videris
Sed qui bellus homo est Cotta, pusillus homo est.
Animus pusillus. Horat. 1. Serm. saty. 4.
Illud est pusilli animi. Cic. Caninio, lib. 2. 16.
Caput oppidò pusillum. Catul. de quodam & Caluo, epig. 50.
Et firmis causa pusilla nocet. Ouid. 2. de Remed. amor.
Epistola pusilla. Cic. ad Brutum, 14. Videlicet quum illam pusillam epistolam tuam ad me dabas, nondum erat tibi id notum.
Homines pusilli. Iuuen. Saty. 15.
Libelli pusilli & contempti. Cic. 4. Verr. Pauculis igitur mensibus, vt hi pusilli & contempti libelli indicant, furta Prætoris, &c.
Mœchi pusilli & semitarij. Catul. ad Contubernales, epig. 35.
Habuimus in Tusculano quasi pusillam Romam: tanta erat in his locis multitudo. Cic. Attic. lib. 5.
Testa pusillus processit. Cic. 2. de Orat.
Villula valde pusilla. Cic. Attic. lib. 12.
Vxor pusilla. Horat. 2. Serm. saty. 3.
Pusillum laxamenti, Paululum relaxationis. Trebonius ad Cic. lib. 12. 16, Ego tamen nactus in nauigatione nostra pusillum laxamenti.
Pusillum intelligere. Plin. epist. 278.
Pusillitas, penult. corr. pusillitatis, penult. prod. f. g. Lactant. De opificio Dei, cap. 1, Tentabo tamen vtriusque rationem, quantum pusillitas intelligentiæ meæ peruidet, explicare.
Pusio, pusionis, masc. gen. { παιδίον } Paruus puer. Veteres enim pusum & pusam, pro puero & puella vsurpabant. Cic. pro Cælio, Qui propter nescio quam credo timiditatem & nocturnos quosdam inanes metus tecum semper, pusio cum maiore sorore cubitauit. Sic 1. Tuscul. Iuuen. Satyra 6,
Nónne putas melius quod tecum pusio dormit?
Pusio qui noctu non litigat.
PVSIO & Secundilla, prodigiosi corporis homines, apud Plinium libro 7. capite 16.
Pustula, pustulæ, pen. corr. { φλύκταινα, φλυκτίς } Tuberculum in summitate cutis nascens. Martialis, lib. 14. 166,
Ierunda ne tiro tibi pollice pustula surgat. Quidam legunt pusula. Plin. lib. 26. cap. 8, Est enim tam feruentis naturæ, vt per se extrà corpori impositum, pustulas ignium modo faciat, & pro caustico in vsu sit.
Pustulæ sunt apud Celsum lib. 5, id genus morbi quod variolas & rubeolas vocant, morbus in ætate puerili maximè eueniens, vt inquit ille, rarò in medio corpore, sæpe in eminentibus partibus. Budæus.
Rupta pustula. Tibul. lib. 1. eleg. 3.
Nec nocieret quod sol graciles exureret artus,
Læderet & teneras pustula rupta manus.
Pustulæ lucentes. Plin. lib. 20. cap. 6.
Lucentes pustulæ. Martial. lib. 11. 91.
Pustulatus, pen. prod. Adiect. { φλυκταινώδης } Pustulis plenus.
Pustulosus, pen. prod. Adiectiuum, Idem. vt Locus pustulosus. Celsus lib. 5. cap. 26. De vlceribus quæ extumescunt, &c.
Pustulatum argentum, pro Purgatissimo & excoctissimo posuit Tranquillus, cuiusmodi aurum obryzum à Græcis appellatur πολλάκις ἑψηθέν, hoc est multipliciter excoctum. Tranquilli verba sunt in Nerone, cap. 44, Exegitque ingenti fastidio & acerbitate nummum asperum, argentum pustulatum, aurum ad obrussam, vt plerique omnem collationem palàm recusarent. Martialis lib. 7. 85,
Sed causam scio, nulla venit à me
Argenti tibi libra pustulati.
Pusula, pusulæ, penultima corr. { φλυκτίς } Est tumefactio illa leuis, quæ vt ignis solet assurgere. Plinius, Est enim tam feruentis naturæ, vt per se extrà corpori impositum, pusulas ignium modo faciat, & pro caustico in vsu sit.
Pusula, Morbi genus, qui alio nomine dicitur Sacer ignis. Colum.

lib 7.cap.5. Est etiam insanabilis sacer ignis, quam pusulam vocant pastores. Ea nisi compescitur inter primam pecudem quæ tali malo correpta est, vniuersum gregem contagione prosternit.

Pusulatum argentum, ab attributo Pusulatus, pusulata, pusulatum, idem quod pustulatum, id est pusula probatum, quam & coppellam barbari dicunt. Alfenus l.31, Locati, in P. Veluti quum argentum pusulatum fabro daretur, vt vasa fierent, aut aurum, vt annuli.

Pusulosus. pen prod. Adiectiuum {φλυκταινώδης} Qui eo morbo laborat: vt Pecus pusulosa. Colum. lib. 7. cap 5.

Pusus, pusi, Puer à veteribus dicebatur, sicut & Pusio, & Pupus, et vtiam docet Isidorus in voce Pupus. Quin & ex epigrammate quodam Pomponij, quod citat apud Varronem lib. 6. de Lingua Latina, Pusum pro puero accipi facilè est intelligere,

Nam verè pusus tu tua amica senex 'st. Lucret. lib. 4,

Pusi sæpe lacum propter, se, ac dolia curta

Somno deuincti credunt extollere vestem, &c.

Puta, Putamen Putatio. Putator, Vide PVTO.

Puteal, neut. gen huius putealis pen. prod. Quid sit Puteal, non vna est scribentium opinio. Horat. Serm lib. 2. saty. 6,

Roscius orabat sibi adesses ad puteal cras. Puteal, ait Acron, Romæ locus, ad quem conueniebant fœneratores. Alij dicunt: in quo tribunal solebat esse Prætoris. hæc Acron. Rursum Horatius Epistol. libro 1 epist. 19,

forum, putealque Libonis

Mandabo siccis. Per forum, inquit Porphyrio, causidicos & iurisconsultos significat. Puteal autem Libonis, sedes Prætoris fuit prope arcum Fabianum, dictum quòd à Libone illic primùm tribunal & subsellia collocata sunt. Hactenus ille. Persius satyra 5,

Si puteal multa cautus vibice flagellas. Quem locum sic interpretantur: Si debitoribus grauis es fœnerator. Puteal, id est debitores. nam locum pro personis posuit. Puteal enim locus erat Romæ, vbi fœneratores vsuras exercebant. Flagellas, torques. Multa vibice, multo & graui fœnore, multis molestijs & exactionibus vsuras multiplices extorquendo. Ouidius de Remedio amoris, libro secundo,

Qui puteal, Ianúmque times, celerésque calendas:

Torqueat hunc æris mutua summa sui. Puteal: fœneratores. Ianum: vel mensem Ianuarium, quo in ius trahebantur debitores à creditoribus: vel forum iudiciale, quod erat propinquum templo Iani. Celerésque calendas: quòd debitori tempus soluendi videtur celerius aduenisse quàm vellet. Mensium verò calendis pecuniæ fœnori datæ exigebantur, cogebantúrque debitores calendis pecuniam creditoribus soluere. Vnde & Calendarium, liber rationum fœneratitiarum. Et tristes calendæ, apud Horat. Serm. libro 1. satyra 3,

Odisti, & fugis, vt Drusonem debitor æris:

Qui, nisi quum tristes misero venere calendæ,

Mercedem aut nummos vnde extricat, amaras, &c. Tristes calendæ, quæ debitorem tristem reddunt, quòd debitam pecuniam tunc soluere fœneratori debeat. Drusonem, vel (vt alij legunt) Rusonem, huius nominis fœneratorem. Torqueat hunc æris, &c. hoc est, anxius sit & solicitus de ære quod ab alijs mutuò accepit. Est qui interpretetur dici Puteal, quòd ibi creditor debitori dans bona, tanquam in puteum mittit. Dionysius Halicarnasseus libro tertio, sub finem, de Tarquinio Prisco Romanorum rege & Actio Nauio augure peritissimo verba faciens, cuius augurio cotem ipse nouacula disciderat, Tarquinius, inquit, vt Nauio debitum honorem referret, præter magnam comitatem exhibitam, etiam ærea statua hominem dignatus est, quæ memoriam eius sempiternam prorogaret ad posteros: spectatáque est in foro vsque ad nostra tempora, ante curiam, prope Ruminalem ficum posita mediocri statura, & operto capite. Cotem quoque ac nouaculam non longè inde sub ara quadam sitas fuisse memorant: qui locus Romanis Puteal dicitur. Sic habet Gelenij versio. Cælius legit Puteus. Cicero de Diuinatione lib. 1 rem totam multis verbis executus, tandem sic concludit: Ita cotem in Comitium allatam, inspectante & rege & populo, nouacula esse discissam. Ex eo euenit, vt & Tarquinius augure Actio Nauio vteretur, & populus de suis rebus ad eum referret. Cotem autem illam & nouaculam defossam in Comitio, supráque impositum puteal accepimus. Plinius quoque lib. 34. cap. 5, Actij Naeuij statua fuit ante Curiam, cuius basis conflagrauit Curia incensa P. Clodij funere. Liuius libro 1. ab Vrbe condita, Statua Accij capite velato, quo in loco res acta est, in Comitio in gradibus ipsis ad læuam Curiæ fuit. Cotem quoque eodem loco sitam fuisse memorant, vt esset ad posteros miraculi eius monimentum. Est verò Puteal, inquit Cælius, sicuti apud Iureconsultum obseruauimus Pomponium. D. De actionibus empt. & vendit. quo putei operiuntur: hoc est, veluti vmbella quædam aut petasus, qualem pyramidibus impositum Plinius scribit: qualísque in Patauino cernitur foro concinnè fastigatus, præteréque plumbeis inductus tabellis. Inibi verò iudicia exerceri solita, neminem puto latere, quum locus is in Comitio foret, quod inde appellatum Varro scribit, quia illuc coirent Comitiis curiatis & litium causæ. Puteal hoc non omisit item Ouidius,

Si puteal, Ianúmque times, celerésque calendas. Et Horatius, Roscius orabat, sibi adesses ad Puteal cras. P. Victor in regione Vrbis octaua Puteal constituit Libonis & Ianos duos, qui (inquit) locus erat mercatoribus frequens. Inuenio in Græcorum thesauris, fuisse in Attica cuidam dicendo stationem, siue iudiciale forum: quod diceretur ἐν φρέατι, id est in puteo. In eo causæ reorum agitabantur, qui cædis inuoluntariæ semel accusati, rursum sponte admissi facinoris iudicium subirent. Erat verò in mari locus is & forma iudicij insulsiaca. Naui illuc vectabantur rei, ex qua etiam causam dicebant ita, vt nusquam terram attingeret. Immo nec vllis anchoris nauigium licebat infrenare, nec pontem mittere. Hæc Cælius lib. 10. cap. 17. Horum meminit Pausanias in Attica, inter Atheniensium iudicia. Porrò Pomponij iureconsulti locus à Cælio citatus sic habet. D. De actionibus empti & venditi. l. Iulianus. in fine. Ædibus distractis vel legatis, ea esse ædium solemus dicere, quæ quasi pars ædium, vel propter ædes habentur: vt puta Puteal. Deinde mox sequitur, Pomponius libro 31 ad Q. Mutium. Id est, quo puteus cooperitur. Scio tamen in Haloandri editione aliter legi. Nec intempestiuum fuerit hic adijcere quæ de Puteali Marlianus tradit in vrbis Romæ topographia libro 2 cap 4. Arcum fabianum, inquit, à Fabio Censore qui deuicit Allobroges, extructum esse, ait Asconius: in quo fuerant scuta, & signa eius victoriæ. Ad huius fauces erat tribunal Libonis Prætoris, Puteal dictum, de quo mentionem faciunt Horatius & Ouidius. Fœneratores enim stabant ad Ianum: & apud fornicem Fabianum ius dicebatur. De hoc arcu Cicero pro Plancio sic loquit: Equidem siquando, vt fit, iactor in turba, non illum accuso qui est in summa sacra via, quum ego ad Fabianum fornicem impellor. Est apud nos numisma argenteum, in cuius altera parte Libonis imago est cælata, cum hac inscriptione, LIBO BONSVSN. In altera verò tribunal, supra quod est, PVTEAL: infra verò, SCRIBONI. Hactenus Marlianus. Dicebatur autem hic Prætor, Scribonius Libo.

Putealia sigillata. Cic. Attic. lib. 1. epistola eius initium, Quum essem in Tusculano: Præterea typos tibi mando, quos in tectorio atrioli possim includere, & putealia sigillata duo. Hoc est, vt Manutius quidem interpretatur, puteorum opercula, paruis signis exornata: qualia & hodie videmus, in quibus mirè delectant imagunculæ. Corradus verò sic: Putealia sigillata, tegumenta, vel tympana quædam puteorum, sigillis ornata. Alij, plutealia sigilla, quòd in ædibus pluteis essent marmorei.

Putealis, Vide PVTEVS.

Puteo, putes, putui {κακοσμέω, δυσωδιάζω} putère, Fœtere, & mali odoris esse. Producit primam syllabam. Horat. 2. Serm. satyra 2,

Putet aper, rhombúsque recens. Quintil. lib. 6. cap 4, Aliquando desinet putere.

Diuino mero putere Horat 1. epist 20.

Putidus, penultima corr. Adiectiuum {σαπρός} Quod est mali odoris. Plaut Bacchid. 18,

Tanti est, quanti est fungus putidus. Cicero in Pisonem, Ego istius pecudis ac putidæ carnis consilio scilicet, aut præsidio niti volebam?

Palus putida Catul. ad Coloniam, epig. 17.

Cerebrum putidius. Horat. 2 Serm. saty. 3.

¶Putidum (inquit Nonius) non solùm ab odore fœtido & graui, quod naribus præbetur, sed etiam quod auribus triste, insuaue, austerum, rancidum, putidum dici posse auctoritas vetustatis admisit. Cicero, Putidas ac pruriginosas aures. Putidam orationem dicimus per metaphoram, quæ auribus austera, insuauis, & (vt ita dicam) rancida. Cicero in Orat Quonam igitur modo audiretur Mysus aut Phryx Athenis, quum etiam Demosthenes exagitetur vt putidus? Putidus dicitur, qui orationem affectat: qua re nihil est odiosius. Ita oratio putida dicitur affectata, quæ ita aures offendit, sicuti quæ putida sunt, nares.

Non dices hodie quorsum hæc tam putida tendant Furcifer? Horat. 2 Serm. saty. 7.

Mœcha putida Catul. de Acme, epig 39.

Putidum Ciceroni, in quo nimia diligentia reprehendi possit. 1. Offic. Literæ neque expressæ, neque oppressæ, ne aut obscurum esset, aut putidum.

Putidum, Putre. Varr. {σαπρόν}, Inde putidas vuas acinis electis & aomestis extendit in lectis quondam. Cæcil. Andria, Conducit nauem putidam. Nonius.

Putidè. penult. corr. Aduerbium {σαπρῶς} Insuauiter, austerè, rancidè. Cic. 3. de Orat. Nolo exprimi literas putidius, nolo obscurata negligentius.

Putidulus, penult. corr. {ὑπόσαπρος} Adiectiuum diminutiuum. Martialis libro 4 20,

Ferre nec hanc possis, possis Coline nec illam:

Altera ridicula est, altera putidula.

Putidiusculus. pen. corr. Aliud diminutiuum. Cic. ad Cæsarem, lib. 7. 5, Sumus enim putidiusculi, quàm per te vix licet: verùm, vt video, licebit. Nonnulli hoc loco legunt pudentiosculi, & fortasse rectius. Putidiusculi, id est pauló, quàm satis est diligentiores. Vitus Amerpachius hunc locum enarrans, sic ait: Obseruandum est, putidiusculi, retinere constructionem comparatiuam, et in Terentio est hoc: Thais, quàm ego, maiuscula est. Nec est scribendum pudentiusculi. Extenuat enim se Cicero, & significat propemodum indignum esse, cui tantus honor habeatur, & in quem conferatur hoc beneficium à tanto viro. Et est causa non proximorum verborum præcedentium, sed primorem eius extenuationis: ita vt desint verba, petere tribunatum, aut præfecturam, &c. Ac est horum sensus, vt puto: Sumus enim pudidiusculi, hoc est bardiusculi, aut abiectiusculi, quàm vt per te tua liceat, subaudi petere: hoc est, aliter quàm feci, commendare Trebatium aut certè, quàm per te, id est prout excellentia tua requirit, via liceat, subaudi esse nos tales, putidiusculos inquam, ad petendam à te rem tantam. Sensus tamen eodem redit. Hæc Amerpachius.

Putor, putoris {δυσωδία} à Puteo, putet, Fœtor. Cato cap. 157, Postea his in die contrita imponito, ea omnem putorem adimet.

Cœpit putor ob imbres intempestiuos. Lucret. lib. 2.

Detergere putorem Stat 4. Sylu. 5.

PVTEOLI, orum {Ποτίολοι} Stephano, Vulgò *Pozzuoli*, Oppidum maritimum Campaniæ, octauo lapide à Neapoli distans, non procul ab Auerno lacu, à Samiis conditum, teste Eusebio: sub idem ferè tempus quo Tarquinij Roma sunt exacti. Dicti Puteoli, siue à copia puteorum aquis calidis scatentium, siue à putore, hoc est graueolentia aquæ sulphuratæ. Olim etiam, quòd iustissimè regeretur, Dicæarchia dicebatur. Paulus apud Festum.

Puteolanus,

a

Puteolanus, pen.prod. {[illegible]} Possessiuum. Cic. Thermo, libro 13 ep. Cluuius Puteolanus valde me obseruat.

Aquæ Puteolanæ. Cic. 8. Philip.

Puteolanus puluis Seneca Quæstio natur. lib. 3. cap. 20, Puteolanus puluis, si aquam attigit, saxum est. De hoc Vitruuius fusissimè lib. 2. cap. 6. Volgò appellatur *Poudre de Pouſſol.*

Puteus, putei, mascul. gen. {[illegible]} Notæ significationis. Plin. lib. 2. cap. 97, Æstus idem triduo in mense consistit, septima, octaua, nonáque luna. Gadibus, qui est delubro Herculis proximus, fons inclusus ad putei modum: aliàs simul cum Oceano augetur, minuitúrque: aliàs verò vtrunque contrariis temporibus. Virg. 3. Georgicorum,

Ad puteos, aut alta greges ad stagna iubeto
Currentem ilignis potare canalibus vndam.

Capaces putei. Ouid. 7. Metam.

Iugis, Vide Iugis in IVGVM.

Puteos. Horat. 2. epist.

Perennis puteus iugis aquæ. Horat. 1. epist. 15.

Abiicere se in puteus. Cic. de Prouinc. Cons.

Aperire puteum, Excauare. Vlpian. in l. Fluminum. §. finali. D. de damn. infect. In domo mea puteum aperio: quo aperto, venæ putei præcisæ sunt. an teneat?

Haurire aquam de puteo. Cic. 2. de Diuinat.

¶ Puteus, a Putore dicitur, authore Varrone lib. 4. de Lingua Latina, quòd putidus sit odoribus, sæpe ex sulphure & alumine: & puteanos sæpe necat. Vlpianus quoque in l. Iulianus, in fine. D. De actio. empt. & vend. Ædibus distractis vel legatis, ea esse ædium solemus dicere, quæ quasi pars ædium, vel propter ædes habentur, vt puta putea. Quo loco legitur & putealia.

¶ Puteū, neut. gen. dixit Varro, De mitis secundo de stagnis, aquis, vt sunt lacus & stagna, & putea, & maria. Nonius. Vlpian. in l. Iulian. ad finem. D. De action. empt. & vend. Ædibus distractis vel legatis, ea esse ædium solemus dicere, quæ quasi pars ædium, vel propter ædes habētur: vt puta putea. Pompon. in l. mox sequēte: Item quo puteum cooperitur. Alij priore loco legunt puteal, posteriore puteus.

Puteanus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} Quod ex puteo est. Vnde Aquam puteanam dicimus. Plin. lib. 14 cap. 9.

Putealis, & hoc puteale, penult. prod. {[illegible]} Eiusdem significationis. Ouid. in Ibin.

Vt quos dux Pœnus mersit putealibus vndis. Columel. lib. 9. cap. 5, Præterfluens vnda vel putealis.

Lymphæ puteales. Lucret. lib. 6.

Putearius, putearij {[illegible]} Qui puteos fodit. Plinius lib. 31 cap. 3, Depressis puteis sulphurata vel aluminosa occurrentia, putearios necant.

PVTICVLI sunt appellati à puteis, quòd ibi cadauera in puteis obruerentur: vel ab eo quòd in his corpora putrescerent. Romæ vltra Exquilias fuit locus publicus dictus Puticuli, quoniam illic erat commune sepulcrum miseræ plebi. Author Varro de Ling. Latin. lib. 4. Puticuli, inquit Pompon. Festus, sunt appellati, quòd vetustissimum genus sepulturæ, vt puteus fuerit: vel dicti puticuli, quia ibi cadauere putrescerent.

Putidus, Vide PVTEO, putes.

Putitus, pro stulto dixit Plaut. Paulus apud Festum.

Puto, putas {[illegible]} putâre, Falsa & superflua & infructifera ex quacunque re à veris & fertilibus resecare, & purgare. Hinc putari arbores & vites dicuntur. Colum. lib. 2, Neque arent, neque vitem aut arborem putent. Idem lib 6, Quinetiam compluribus annis interpositis oliuetum putandum est.

Putare (inquit Varro lib. 5. de Ling. Latin.) est purum facere. Festus, Putum antiqui dicebant pro puro. vnde putatæ vites & arbores, quòd decisis impedimentis remanerent puræ. Hæc ille.

Vitem putando fugit. Virg. 2. Georg.

¶ Putare {[illegible]} Cogitare, consyderare. Terent. Eunuch. 4. 2,

-dum hæc puto,
Præterij imprudens villam.

Multa putans, sortémque animo miseratus iniquam. Virgilius 6. Æneid.

Multáque dura suo tristi cum corde putabant. Virg. 8. Æneid.

Puto vt. Cælius Ciceroni, libro 8. 1, Puto vt suum gaudium gauderemus.

¶ Putare, Æstimare, iudicare. Terent. Eunuch. 4. 7,

Nolunt vbi velis: vbi nolis, cupiunt vltro. THR. bene putas.

O pater, ánne aliquas ad cælum hinc ire putandum est
Sublimes animas? Virg. 6. Æneid.

In quo primum illud debes putare, comitiis studium esse populi, non iudicium. Cic. pro Plancio.

Præterea quamuis solidæ res esse putentur. Lucret. lib. 1.

Noli putare me, &c. Cic. Attic. lib 6.

Nunquam putassem. Cic. 4. Acad. An non videmus hoc vsu venire, vt quos nunquam putassemus à nobis internosci posse, eos consuetudine adhibita tam facilè internoscerentus.

Putare aliquo in numero, Aliquo in pretio vel numero habere. Cic. pro Lege Manil. Quem enim possumus imperatorem aliquo in numero putare, cuius in exercitu væneant centuriatus, atque vænierint? Simile est Terentij in Heaut. Putare vicinitatem in propinqua parte amicitiæ, pro Æstimando ponere.

Neminem præ se putare. Cic pro Rosc Amer. Etiam videtis Iudices, vt omnes despiciat, vt hominem præ se neminem putet, vt se solum beatum, solum potentem putet.

Putare pro certo. Cic. ad Attic. lib. 9, Hæc pro certo putauimus.

Putare pro nihilo, Nihili æstimare aut facere. Cic. 13 Philip. Neque eos solùm præsentes, sed multò magis nos, à quibus illi erant missi, spreuit, & pro nihilo putauit.

Magni putare. Quintil. lib. 6, cap. 2, Alius imaginem mariti pro reo proferre magni putauit.

Magni putare honores. Cic. pro Plancio.

Noli spernere, nec putare parui. Catul. epigr 10.

Tanti putare. Plin. lib. 8. cap. 3, Circumueniúnque à venantibus primos constituunt quibus sunt minimi, ne tanti prælium putetur.

Quid, quòd amas, tantíq; putat connubia nostra, Vt pereat? Ouid. 10. Metam.

¶ Putemus rem ipsam. Terent. Adelph. 5. 3,

-mitto maledicta omnia,
Rem ipsam putemus. Vbi Donatus, Putemus, Tractemus, purgemus. Idem Phorm. 4,
Nam si altera illa magis instabit, forsitan nos reiiciat.
o. Rem ipsam putasti. Vbi Donatus, Putasti, pro Disputasti modò.

Bestia damnationem pro Prætura putat. Cic. 11. Philip. Id est damnationem putat esse Præturam.

¶ Putare cum aliquo argumentis Plaut. Amph. 7.

Putare rationem cum aliquo, pro Subducere rationem. Plaut. Aulul. 19 Cato cap. 5, Rationem cum domino crebrò putet.

Rationem secum putare, pro Cogitare, cōsyderare. Plaut. Casin. 13.

Puta, Imperatiuum, loco Aduerbij ponitur quandoque, pro Scilicet, vel Verbi gratia. Pomponius in l. si quis §. Item si D. De hæred. insti. Si ille, puta, Consul factus fuerit. tunc, &c. De hoc ita Priscianus lib. 15. de Aduerbiis, a igitur terminantia vel primitiua sunt, vt Ita, quod solum a correptam habuit, quamuis quidam Puta quoque aduerbium esse accipiant, ideoque Persium Id corripuisse: vt,

Hoc puta non iustum est, illud malè, rectius illud.

Vt puta, eodem modo dicitur. Vlpian in l. Iulianus. §. vlt D de Act. empt. & vendi. Ædibus distractis vel legatis, ea esse ædium solemus dicere, quæ quasi pars ædium, vel propter ædes habentur, vt putà putea.

¶ Putatur prudens, Reputatur & æstimatur. Cic de Amicit. Sed vterque alio quodam modo: Acilius, quia prudens esse in iure Ciuili putatus. Legitur & putabatur.

Putentur. Lucret. lib. 5, Tempore eodem alij facere id non quisse putentur?

Putator, pen. prod. putatoris {[illegible]} Arborum purgator, inquit Donatus. Plin. lib. 37. cap. 8, Curatum ea scio, omnibus ferè ossibus confractis, prolapsum ex arbore alta putatorem circundata vniuersó corpori. Martial. lib. 5,

Seras putator horridus refert vuas.

Vitis putator. Ouid. 13. Metam.

Pendulus putator, Vide PANOSO.

Putatorius, Adiectiuum. vt Falces putatoriæ. Vlpianus in l. Instrumentū: D De instruc. & instr leg.

Putatio, Verbale fœm. {[illegible]} Quæ vulgò in arboribus emundatio, in vitibus resectio dicitur. Cic. 1. de Orat. Vt quid sit sementis ac messis, quid arborum putatio ac vitium, quo tempore anni, aut quomodo ea fiant, omnino nesciat. Colum. lib. 1. in Præfat.

¶ Putatio, pro Æstimatione. Paulus in l. Eum qui. § vlt. D. De iniur. & famos. libel. Nec transferri personæ putatio ex persona filiorum ad eas potest.

Putamen, pen. prod. putaminis, neut. gen. {[illegible]} Nonius, Putamina, non solùm arborū sunt, verùm omnium rerum purgamenta: nam quicquid ex aliqua re proiicitur, id putamen appellatur. Plaut. Capt. 11,

Nucleum amisi, reliqui pignori putamina. Vide NVCLEVS.

Putamen iuglandis. Cic. 5. Tuscul. Instituitque, vt candentibus iuglandium putaminibus barbam sibi & capillum adurerent.

Putamina ouorum. Plin. lib 7. cap. 2.

Testudinum putamina secare in laminas. Plin. lib 9. cap. 11.

Putor, putoris, Vide PVTEO.

Putreo, Putresco, Putrefactus, Putricauus, Putridus, Vide post PVTRIS.

Putris, & hoc putre {[illegible]} Quod est corruptum ac resolutum. Virg. 8. Æneidos,

Quadrupedante putrem sonitu quatit vngula campum. Idem 1. Georgicorum,

-& Zephyro putris se gleba resoluit. Quo tempore, inquit Seruius, Fauonij flatu arua laxantur, quæ fuerant præclusa frigoribus. Putris gleba, Solubilis. Hæc ille.

Putris & in vacuo texetur aranea lecto. Propert. lib. 3. eleg 6.

Arenæ putres. Stat. 4. Sylu. 3.

Bos. Ouid. 1. Fast.

Chartæ. Stat. 4. Sylu. 3.

Cineres Stat. 6. Theb.

Coma. Martial. lib. 2. 159.

Corpus. Lucret. lib. 3.

Hæc tibi dictabam post fanum putre Vacunæ. Horat. 1. epist. 10.

Fungi. Virg. 1. Georg.

Rosus tineis liber, & situ putris. Stat. 4. Sylu. 9.

Lapis putris. Plin. epist. 256, Siue lapis ipse gracilis & putris.

Mammæ. Horat. Epod. 8.

Putris & in vacua requiescit nauis arena. Propert. lib. 2. eleg. 26.

Oculi putres. Horat. 1. Carm. ode 36,

Omnes in Damalim putres
Deponent oculos. Id est nimio potu marcentes, & libidine resolutos. Acron. Huc facit illud Persij, Satyr. 5, -ille
In venerem est putris. Hoc est, ita rei venereæ intentus, vt eneruetur, exhauriatur, & assidua libidine resoluatur. Sic terram solutam vocamus putrem.

Sanies. Stat. 12. Theb.

Saxa. Claud. 2. in Eutrop.

Solum. Virg. 2. Georg.

Spinis putribus atque deciduis. Plin. lib. 8. cap. 37.

Sulci. Virg. 1. Georg.

Tabo putri liquentia corpora. Silius lib. 13.

Tellus. Stat. 6. Theb.

Putris in venerem, Vide Oculi putres.

Putricatus, putricata, putricatum, Carie exesus & excauatus. Lucret. libro 2, -quæ quum ita sunt tandem, vt mortalia constent, Mollia, lenta, fragosa, putricata, corpore rero: &c.

Putridus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Corruptus. Cic in Pison. Non enim nos color iste seruilis, non pilosæ genæ, non dentes putridi deceperunt.

Antra putrida. Claud. 1. de raptu Proserp.

Membra. Lucan. lib 2.

Pectora. Catul. Argon 59.

Putredo, penultima producta, putredinis { [illegible] } Corruptio, resolutio.

Estur, vt occulta vitiata putredine nauis. Ouid. 1. de Ponto, eleg 1.

Putreo, putres, putrui { [illegible] } putrére, Marcere, & in pus resolutum esse, vel putridum. Pacuuius Teucro,

Quanquam annis & ætate hoc corpus putret. Et Nonio.

Non alia, quàm quia Byzantia putruit orca. Horat. 2. Serm satyr 4.

Putresco, putrescis { [illegible] } putréscere, Putridum fieri. Columel. libro 2, Vt herbarum culmis cæterisque rebus immista putrescant. Cic. 5. de Finibus, Animum illi pecudi datum pro sale ne putresceret.

Cur Aiax heros ab Achille secundus Putrescit. Horatius 2. Serm. satyr. 3.

Vestis putrescit in arca. Horat 2. Serm. satyr. 3.

¶ Putrescere, pro In puluerem resolui. Vide Permutare terram, in FARMENTVM.

Putrefacio, putrefacis, penult corr. putrefeci, penult. prod. putrefactum { [illegible] } putrefácere, Corrumpere, resoluere, putre aliquid facere Plaut Mostel. 3,

Perpluunt tigna, putrefacitque operam fabri. Colum. lib 3 cap 11, Quum se promouit vites, modico tempore euocant humorem terræ iusto maiorem, qui putrefacit deposita semina.

Putrefactus, Participium { [illegible] } Ouid. 15. Metamorphoseos,

Sunt qui quum clauso putrefacta est spina sepulcro, &c.

Mutari credant humanas angue medullas.

Et tamen hæc quum sint quasi putrefacta per imbres. Lucret. lib. 5.

Putror, putroris, pen prod. { [illegible] } Idem quod Putredo. Lucret. lib 2,

Quippe videre licet viuos existere vermes

Stercore de tetro, putrorem quum sibi nacta est

Intempestiuis ex imbribus humida tellus. Sic enim legendum est, non vt in vulgatis potorem. Lambinus.

Putus. Adiectiuum { [illegible] } Purus Vnde putum argentum, id est purgatum. Iuuenal. satyr. 10, Pauca licet portes argenti vascula puri. Sic Satyr. 9. Alij legunt Puti. Inuenitur apud Gellium lib. 6. cap. 5, Alphenum Iurisconsultum, Seruij Sulpitij discipulum, digestorum lib. 30, scriptum reliquisse in fœdere, quod inter Romanum Populum & Carthaginienses factum est, cautum fuisse, vt Carthaginienses quotannis Populo Romano darent certum pondus argenti puri puti. Vbi putum purum Gellius intelligi voluit exputatum, excoctúmque, atque aliena omni materia carens, omnibúsque ex eo vitiis detractis emaculatum & candefactum: quo verbo antiquos vti solitos esse ait. Propterea Plautus in Pseud 15, ridiculè ita inquit,

-ebo Polymachæroplacides

Purus putus est ipsus: noui. Quasi diceret, Ipse est omnino, & nullus alius prorsus: verus, non adulterinus est: translatione ab argento tracta, quum merum prorsus & omni parte verum est. Verba sunt lenonis in epistola symbolon militis agnoscentis. Idem alibi in eadem, Purus putus sycophanta est. Hoc est merus sycophanta, in quo nihil probitatis inest, ex omni vitio concretus, qualis delator & calumniator esse debet. Festus, Putum antiqui pro puro dicebant: Vnde Putum aurum, putatum dici solet, id est expurgatum. Meminit & Nonius. Budæus

Orationes putissimæ. Cic. Attico, lib 2, Vt scias hic Hierosolymarius traductor ad plebem, quàm bonam meis putissimis orationibus gratiam retulerit.

P Y

PYANEPSION { [illegible] } Mensis nomen apud Athenienses, nostro Octobri respondens, si Theodoro credimus. quo celebrabantur Pyanepsia festa Apollini sacra: coquebantur autem fabæ aliáque legumina quæ mensi nomen fecerunt.

Pycnocomon, pen corr. { [illegible] } Nomen herbæ, quam Plinius libro 26. cap. 8, describit. Sed hodie incognita est. Vide Dioscoridem lib 4. cap 169.

Pycnostylum { [illegible] } Ædificium deambulationi aptū, cinctum columnis densioribus, modicóque interuallo à se inuicē distantibus.

Pycnotica { [illegible] } Pharmaca à medicis appellantur, quæ vim habent condensandi: quibus opponuntur Manotica, quæ rarefaciendi habent potestatem.

Pyctatium, pyctatij { [illegible] } Apud Lampridium in Alexandri vita, dicitur albū, hoc est tabella dealbata, in qua nomina iudicum selectorum describebantur. sic enim inquit, Denique quum inter militares aliquid ageretur, multorum dicebat nomina: de promouendis etiam sibi annotabat, & perlegebat pyctatia, & sic faciebat diebus etiam pariter annotatis, & quis & qualis esset in ciuitate promotus. Budæus, Album vulgò *matricula* dicitur, vt album Decurionum, & similia. A quibusdam matria: à quibusdam recentiorum pyctatium: a Græcis leucoma, quasi album. In l. Actuarij, De erogatione mil. ann. lib. 12, pyctatia pro breuibus commentariolis accipiuntur, quæ eodem in titulo, in l. Excellentia, breues vocantur.

Pyctes. pyctis, siue Pycta, pyctæ { [illegible] } Pugil dicitur Lamprid. in Heliog. Gladiatores ante conuiuium pugnantes sibi & pyctas frequenter exhibuit. Hinc Columel. lib. 8. cap. 2. gallinaceum in certaminibus gallorum pugnacem, pycten vocat. Plin lib. 7. cap. 47, Euthymus pycta semper Olympiæ victor.

Pyctomacharius. Idem quod Pyctes, vel pugil. Firmic lib. 8 cap. 8, Hūc locum si Mars respexerit, stadiodromos facit: si Luna cū Marte, pyctomacharios.

Pyga, pygæ, Cauda virilis, membrum virile. Horat. lib. 1. Sermon satyr. 2. ad finem,

Ne nummi pereant, aut pyga, aut denique fama. De iis loquitur, qui in adulterio deprehendebantur.

Pygargus, pygargi, masc gen. { [illegible] } Caprea quædam syluestris, non dissimilis damis. Plin. lib. 8. cap. 53, Sunt & damæ & pygargi, & strepsicerotes, multáque alia haud dissimilia. Iuuenal Satyr. 11,

-apud quem

Sumine cum magno lepus atque aper, atque pygargus,

Et Scythicæ volucres.

Pygargos pro quodam aquilarum genere accipit Plin lib 10 cap. 3, Secundi generis (inquit) pygargus, in oppidis mansitat, & in campis, albicante cauda.

PYGALEA, Oppidum in Epheso, quod Dianæ Munychiæ templum habet, Agamemnonis opus. à parte quadam gentium illius habitatum: nam quidam Pygalij nominati iam calamitatibus defatigati, ibi remanserunt, vnde locus nomen ab illis accepit. Postea portus est nomine Panormus. Strabo lib 14.

PYGMAEI { [illegible] } Populi sunt ad extremos fines Indiæ. De quibus Plin lib. 7 cap. 2, sic scribit, Super Astomos extrema in parte montium spithamæi Pygmæi narrantur, ternas spithamas longitudine, hoc est ternos dodrantes non excedentes, salubri cælo, sempérque vernante, montibus ab Aquilone oppositis: quos à gruibus infestari Homerus quoque prodidit. Fama est, insidentes arietum caprarúmque dorsis, armatos sagittis, Veris tempore, vniuerso a[illegible]ne ad mare descendere, & oua pullósque earum alitum consumere: [illegible] mensibus eam expeditionem mensibus confici, aliter futuris gregibus nō resisti. Casas eorum luto pennísque, & ouorum putaminibus construi. Aristoteles in cauernis viuere Pygmæos tradit. Cætera de his vt reliqui. Hactenus Plinius. In Thracia quoque Pygmæorum gentem fuisse, idem Plinius scribit lib 4. cap 11. quod secutus videtur Iuuen. Satyr. 13,

Ad subitas Thracum volucres, nubémque sonoram

Pygmæus paruis currit bellator in armis

Mox impar hosti, raptusque per aera curuis

Vnguibus à sæua fertur grue. si videas hoc

Gentibus in nostris, risu quatiere: sed illic

Quanquam eadem assiduè spectentur prælia, ridet

Nemo, vbi tota cohors pede non est altior vno.

Pygmæus. Adiectiuum { [illegible] } vt

Sanguis Pygmæus. Ouid. 6 Fastorum,

Nec quæ Pygmæo sanguine gaudet auis. Id est grus.

Virgo Pygmæa Iuuen. Satyr. 6.

PYGMALION, Vide PIGMALION.

Pyla, pylæ { [illegible] } Latinè dicitur porta. Vnde Thermopylæ in angustiis Thessaliæ dictæ sunt Cic. ad Attic. lib. 5, Itaque confestim iter in Ciliciam feci per Tauri pylas.

PYLADES, pen. corr. { [illegible] } Strophij filius, Agamemnonis amicissimi: nec ipse eius filij Orestis minus amicus, quem nunquam deseruit. Ouid. lib. 2. de Ponto, eleg 6,

Non ita viuerunt Strophio atque Agamemnone nati. De Pyladis & Orestis amicitia, scripsit Cic. lib 2. de Finib.

Pylæa { [illegible] } conuentus Amphictyonum ad Thermopylas, ad quem quotannis è singulis ciuitatibus singuli mittebantur, quos vocabant Pylagoras.

PYLAEMENES { [illegible] } Dux Paphlagonum, qui in bello Troiano Priamo suppetias ferens à Menelao est interfectus.

PYLAEVS, fuit inclyti nominis dux apud Græcos, quem & Pylæo monti nomen communicasse Strabo lib. 13 infert.

PYLAGORAS, nomen eius qui legatione ad Pylæam fungebatur pro Græcorū ciuitatibus. Pylæa synodus apud Thermopylas quotannis celebrabatur. de ea vide Strabonem lib 9.

Pylæa synodus Græcarum nationum apud Delphos intra & extra Isthmum, in medio Græciæ vniuersæ, aut potius in medio vniuersæ terræ, de cuius situ, splendore, & natura vniuersa vide Strabonem lib. 9.

PYLENA, vrbs est in Ætolia, quam posterioribus seculis Proschium vocauere. sita est in superioribus Æoliæ locis, authore Strabone lib. 10.

Pylorus { [illegible] } intestinum, de quo Galen. lib. 6. de Anato administrat. Ianitor est ventriculi, qui ad dextram prope iecur situm habet. Galen. de Venar. arteriarumque dissect. Per Pylorum primæ concoctionis excrementa in aluum emittuntur, mox in secessum.

PYLOS { [illegible] } Achaiæ iuxta Thessaliam vetusta ciuitas in agro Messenio, quem Coryphasium Græci nominauerunt: à Sparta, stadia circiter quadraginta sita, vt Thucydides lib. 4, scribit: Nestore alumno, qui Pylius inde cognominatus est, celebris. Ouid libro 1. de Ponto, eleg 4.

Crede mihi, Pylio Nestore maior ero. De Pylo multa Strabo lib. 8.

Nestorea Pylos. Senec. Herc. furen. 3.

Pylius, Adiectiuum { [illegible] } vt

Agri Pylij Ouid 2. Metam.

¶ Pylius, Idem quod Nestorius: vt

Senecta Pylia. Silius lib. 15.

Ille foro auditus quum dulcia solueret ora,

Æquabat Pyliæ Nelei verba senectæ.

Æquarint Pylios quū tua fata dies. Ouid. 5. Trist. eleg 6. Vide Strabonem lib 8 & Melam lib 2 cap. 3.

Pyr. pyros { [illegible] } Latinè dicitur ignis: à quo multa per compositionem fiunt.

Pyra, pyræ { [illegible] } Lignorum congeries. Virg. 11. Æneidos,

Innumeras struxere pyras. In his cremare corpora antiqui consueuerunt.

Accensa pyra. Ouid in Ibin.

Atra pyra Silius lib. 8.

Paruaque in extructas munera ferre pyras. Ouid. 2. Fast.

Erigere pyram. Virg. 4. Æneid.

Struere ingentem pyram. Virg 6. Æneid.

PYRACMON { [illegible] } Inter Cyclopes numeratus Virg 8. Æneidos,

Ferrum

Ferrum exercebant vasto Cyclopes in antro,
Brontésque, Steropésque, & nudus membra Pyracmon.

Scutifer Pyracmon. Ouid. 12. Metam.

Pyralis, huius pyralis, penult. prod. fœm. gen. {πυραλὶς} Pennatum animalculum, magnitudine muscæ, igne proueniens: vnde & nomen ei à quibusdam pyraustæ datum est. Quandiu est in igne, viuit: quũ euasit longiore paulùm uolatu, tunc emoritur. Ex Plin. lib. 11. cap. 36.

Pyrama, vt legit Sipontinus, vel potius Phyrama, Lacrymæ genus ex Metopio arbore stillans pingue & resinosum. Plin. lib. 12. cap. 28.

Pyramis, est figura solida quæ planis continetur, ab vno plano ad vnũ punctum collecta. Eucl. 2. Elemen.

Pyramis, pen. corr. pyramidis, fœm. gen. {πυραμὶς} Moles maxima quadrata, ita constructa, vt è lato in acutum tendat in formam flammæ, quæ latior surgens, in acutũ desinit: quales Romæ adhuc extãt duæ, iam vetustate tabescentes. Dicta pyramis, quòd flammæ similitudinem habeat. Vel à lapide pyropœcilo, qui & Thebaicus, ex quo ædificabãtur, ab igne a quadam varietate. πῦρ enim, ignis dicitur: ποικίλος, varius.

Pyramidem nostri metam vocant, quòd termini eorum qui à metiendo, id est mensurãdo metæ dicuntur, forma pyramidum ædificari solent: atque ea figura, pyramidalis vocatur.

Pyramides erant in Ægypto structuræ ex quadratis lapidibus admirandæ, fastigiatæ vltra omnem excelsitatem quæ manu fieri posset, vt scribit Solinus. Et sub eis sepulti reges. Vide Plinium libro 36. cap. 5. & cap. 12. Plures in Ægypto passim extiterunt, nullæ tamẽ clariores tribus illis, quarum Pomponius Mela meminit, quæ orbẽ impleuere fama, conspicuæ vndique adnauigantibus, sitæ in parte Africæ, mõte saxeo sterilíque inter Memphim oppidum & Delta. Lucanus lib. 9. Non mihi pyramidum tumulis euulsus Amasis.

Forma pyramidis. Cic. 1. de Nat. deor.

Sacra pyramidum. Stat. 3. Sylu. 3.

Nã neque pyramidũ sumptus ad sidera ducti. Propert. lib. 3. eleg. 2.

Pyramidatus, pen. prod. Adiectiuum {πυραμιδωτὸς, πυραμοειδὴς} In formam pyramidis factum. Cic. 1. de Natur. deor. Esse corpuscula quædam læuia, alia aspera, rotunda alia, partim autem angulata, & quædam pyramidata, curuata quædam & quasi adunca. Vetustiora exemplaria omittunt hæc verba, Et quædam pyramidata.

P Y R A M V S, pen. corr. {πύραμος} fuit adolescẽs Memphiticus, qui apud Pyramides amore Thysbes amasiæ seipsum interemit, vt pulcherrimè narrauit Ouid. lib. 4. Metam. ¶ Est & Pyramus, Ciliciæ fluuius, teste Pomponio Mela libro 1. de quo & Cydno digna sunt lectu in Arriano & Curtio. De hoc quoque extat illud oraculum,

Tunc erit vndisonus istè quum Pyramus olim

Littora perfundens, Cyprum labetur in almam.

P Y R A N D E R {πύρανδρος} Quæstor fuit Atheniensis, qui quum tempore belli frumentum parcè suppeditaret, à populo saxis est obrutus.

P Y R A N T H V S {πύρανθος} Oppidulum siue vicus Cretæ non procul à Gortyna. Stephan.

Pyraster, Pyrus syluestris, cuius pyra incredibiliter adstringunt. Vide Dioscoridem lib. 1. cap. 132.

P Y R A S V S, ciuitas fuit munitissima, quæ & portum habuit munitionis eiusdem. Strabo lib. 9.

P Y R A S V S {πύρασος} Viri Troiani nomen, ab Aiace in bello Troiano interfecti, vt placet Homero lib. 12. Iliad. ¶ Pyrasus item Stephano vrbs est Phthiotidis, ita dicta à fertilitate tritici, quod πυρὸς Græci appellant.

Pyrausta, pyraustæ {πυραύστης} Animal in igne viuẽs. Vide P Y R A L I S.

Pyrausta, apud Aristotelem, lib. 8. de Hist. animal. cap. 27. vermiculus est, quem & cleron vocat, araneæ specie, nocens fauis.

P Y R E I C V S, Egregius sculptor in paruis imagunculis fuit. Vnde sic canit Propert. lib. 3. eleg. 9.

Pyreicus parua vindicat arte locum. Vide Plinium lib. 35. cap. 10.

Pyren, gemma ab oliuæ nucleo sic dicta: hac aliquando inesse piscium spinæ videntur. Plin. lib. 37. cap. 11.

P Y R E N E, pen. prod. {πυρήνη} Acrocorinthi fons haud affluentes aquas habens, cæterùm perspicuas ad imum, potúque suauissimas, Strabone. De eo scribit Persius in Prologo, 1. Heliconidésque pallidámque Pyrenen, &c. Plautus Aulul. Interbibere sola si vino scateat, Corinthiensem fontem Pyrenen potest.

¶ Pyrene, Nomen puellæ, Bebrycis filiæ, in Pyrenæo mõte ab Hercule compressæ, atque à feris laniatæ, & ibi sepultæ.

¶ Pyrene & Pyrenæos {πυρήνη καὶ πυρηναῖος} dicitur, & numero multitudinis Pyrenæi montes, qui Gallias Hispaniásque disterminant, promõtoriis in duo diuersa maria proiectis. Plin. lib. 3. cap. 3. Strabo lib. 3. Pyrenes (inquit) latus in Hispania vergẽs consitum est variis arboribus, materiæ multitudine, & quæ semper virens germinet: aliarum autem Galliam spectans, nudum omnino. Nomen accepit à fulminum ictu. Silius à Pyrene Bebrycia filia dici fabulosè tradit lib. 3. Diodorus lib. 6. vbi de Pyrene, Ferũt (inquit) priscis temporibus igne à pastoribus iniecto, mõtanas omnes regiones fuisse combustas, qua ex re montes eiuns cognominatos Pyrenæos.

Pyrenæi multa habent nomina. Nam ea parte quæ Lipusquæ & Fonti Rabiæ adiacet, Sanctus Adrianus dicitur: progrediendo versus Meridiem, statim est Roncesualles: deinde montes de Iaqua: tum Delempurda: postremò promontorium dictum Templum Veneris, hodie *Cap de creus*, id est Caput crucis. Hæc Oliuarius in Melam.

Populi Pyrenes, Silius lib. 1.

Montis Pyrenæi frondosa cacumina. Silius lib. 3.

Pyrenides {πυρηνίδες} vndæ. Senec. Medea, 10.

Pyrenes, pen. prod. sunt cerasorum ossa, seu baccarum, vt apud Aristot. lib. 2. Meteororum, in fine.

P Y R E N E V S, trium syllabarum, pen. prod. {πυρηνεὺς} rex Thraciæ, qui Daulida Phocidis vrbẽ occupauit: vbi quum quodam die pluuioso Musas ad Parnasum euntes vidisset, vt domum suam subirent, donec pluuia cessaret, inuitauit. Quum verò iam imber cessasset, Musæque discedere vellent, Pyreneus clausis foribus, illis vim inferre parabat.

At Musæ in aues conuersæ euolauerunt: quas quum persequi vellet, ex arce se dans præcipitem, caput terræ illisit, sicque expirauit. Author Ouid. lib. 5. Metam.

P Y R A T H I, sunt quidam magi in Cappadocia, qui non cultro, sed stipite mactant: ab his Pyrathea, quæ sunt septa quędam ingentia in quorum medio ara est: in ea Pyrathi & cinerem multum & ignem inextinguibilem seruant. Strabo lib. 15.

Pyrethrum, pyrethri, pen. corr. {πύρεθρον} Herba medicinalis, quam vulgò nunc *dracunem* vocant, linguam adurens & mordicans. Eius folia in acetariis probantur, radice vtuntur pigmentarij. Plinius lib. 28. cap. 9.

Flaua pyrethra. Ouid. 2. de Arte.

Pyrethri radicem, quæ tantùm hodie nobis in vsu est, pharmacopolæ vulgò vocant *Pedem Alexandri*, teste Ruellio.

Pyretus, pen. corr. {πυρετὸς} Febris ab incendio appellata: quemadmodum apud nos febris à feruore.

P Y R G I, Pyrgorum {πυργοὶ} Oppidum est Hetruriæ, authore Plinio lib. 3. cap. 5.

Veteres Pyrgi. Virgil. 10. Æneid. Vbi Seruius, Hoc castellũ nobilissimum fuit eo tempore, quo Tusci piraticam exercuerunt: nam illic metropolis fuit.

P Y R G O T E L E S, pen. corr. {πυργοτέλης} gemmarum sculptor artifis nobilissimus, à quo tantùm Alexander Magnus se in gemmis sculpi passus est, edictóque alios vetuit. Vide Plinium libro 37. cap. 1. Rursum lib. 7. cap. 37.

Pyrgus, pyrgi, masc. gen. {πύργος} Turris Latinè dicitur, quòd fulgureis ignibus feriri turres consueuerunt.

¶ Pyrgus, Non est tabula lusoria, seu alueus, vt quidam putant: sed vasculum in turriculæ figuram conformatum, ex quo tali in alueum coniiciebantur, ne si manu iacerentur, fraus à lusoribus admitteretur. Itaque turriculam appellat Martialis Latino nomine, quod Græco πύργος ferè æqualiter respondet,

Quærit compositos manus improba mittere talos:

Si per me misit, nil nisi vota facit. Horat. 2. Serm. satyr. 7.

. . . qui pro se tolleret, atque

Mitteret in pyrgum talos. Turricula aliàs dicitur, & orca, & fritillus.

¶ Pyrgus, Militaris ordo quadringentos viros continens: & turma equestris.

Pyriastes {πυριάστης} lac coactum, sine coagulo tamen, quale est quod edito partu mulgeri potest. Galen. de Alimentorum facultatibus lib. 3. cap. 16.

Pyrites, pen. prod. {πυρίτης} Lapis, sic dictus quòd plurimus illi ignis sit: vnde hunc nos igniarium vocamus. Quidam etiam viuum vocãt, qui clauo, vel altero percussus lapide, scintillas edit.

Pyrites, Lapis molaris, quòd in eo quoque ignis conspiciatur.

Pyrites, Alius est lapis, æris similitudine, in Cypro reperiri solitus, & circa Acarnaniam, cuius vsus in medicina non paruus est. Plinius lib. 36. cap. 19. Pyritarum etiamnum aliquot genus vnum faciunt, plurimum habens ignis, quos viuos appellamus, & ponderosissimi sunt. Hi exploratoribus castrorum maximè necessarij, qui clauo vel altero lapide percussi, scintillas edunt: quæ exceptæ sulphuratis aut fungis aridis vel foliis, dicto celerius ignem præbent.

Pyrocorax, pen. corr. {πυροκόραξ} Auis luteo rostro, nigra, præcipuo sapore. Nomen habet à colore rostri igneo. Latinè igniteus coruus dicitur. Plin. lib. 10. cap. 48.

Pyrodes, pen. prod. {πυρώδης} Lapis, qui & pyrites dicitur. ¶ Fuit & Cilicis filius hoc nomine, qui primus ex silice excussisse ignẽ dicitur, quemadmodum asseruasse in ferula Prometheus. Author Plinius lib. 7. cap. 56.

P Y R O I S, Vide P Y R O V S.

Pyromantia, penult. acuta {πυρομαντεία} Genus diuinationis, quæ fit per ignem. Vide in dictione M A G I A.

Pyros achne, frutex Thymelæa, de qua abundè Plin. lib. 13. cap. 21. Et in quo (inquit) nascitur granum Gnidium, quod aliqui linum vocant. Fruticem verò Thymelæam, alij Chamelæam, alij Pyros Achnen, alij Cnestron, alij Cneoron. Est similis oleastro, foliis angustioribus, gummosis, si mordeantur, Myrti magnitudine, semine, colore, & specie farris, ad medicinæ tantùm vsum.

Pyropus, pyropi, pen. prod. {πυρωπὸς} Genus carbunculi, vt nonnullis placet. Ouidius 2. Metam. Clara micante auro, flammasque imitante pyropo.

Inducto pyropo fulgebat prima. Propert. lib. 4. eleg. 11.

Pluma rubro cincta pyropo. Lucret. lib. 5.

¶ Pyropus, Genus est metalli. Isidorus, pyropum esse ait metalli genus, ex dimidia parte auri & dupla argenti. Plin. lib. 36. cap. 8. Æs in vncias duas additis auri scrupulis senis, prætenui pyropi bractea ignescit.

P Y R O V S {πυρόεις} Nomen vnius ex equis Solis, quasi ardens. nam quatuor esse perhibentur: Pyrous scilicet, Æthon, Phlegon, Eous. Columella lib. 10.

. . . . aut Syrius ardor

Sic micat, aut rutilus Pyrous, aut ore coruscat, &c. Sed putarim legendum Pyrois, vt apparet ex productione vltimæ syllabæ: intelligendumque hunc locum, non de Solis equo, sed de Martis stella.

Pyrois, Pyroentis {πυρόεις} vt Simois, Simoentis, Idem. Ouid. 2. Metam. πυρόεις, Græcè, igneus, plenus igne.

Pyrois, Pyroẽtis, Martis stella, ab igneo colore. Cic. lib. 2. de Natur. deor. Stellæ Iouis proximũ inferiorẽ orbem tenet πυρόεις, quæ Stella Martis appellatur. Porrò igneum esse Martem testatur his verbis Plinius libro 2. 8. Tertium sydus Martis, quod quidam Herculis vocãt, ignei, ardentis à Solis vicinitate. Et cap. 18. Suus quidem cuique color est, Saturno candidus, Ioui clarus, Marti igneus.

P Y R P I L E, es {πυρπίλη} maris Ægei insula, Cycladum omnium clarissima, quæ notiore nomine Delos appellatur. Pyrpile dicta eo quòd ibi primùm ignis repertus existimetur. Plin. lib. 4. cap. 12.

P Y R R H A {πύῤῥα} Quæ cum Deucalione marito poetis dicitur humanum

nũ genus reparasse, vt latissimè scribit Ouid. 1. Metam. Iuuen satyr. 15. Vide THESSALIA.

Seculum graue Pyrrhæ. Horat. 1 Carm. ode 2.

¶Pyrrha, Cariæ ciuitas, iuxta Myrtoum pelagus: & insula circa Mæotin, quam Pontus abstulit. Author Plin. lib. 2. cap. 92 qui eiusdem nominis plures ciuitates enumerat. ¶Pyrrheum nemus. Plin. libro 16 cap. 10.

Pyrrhicha, pyrrhichæ: siue Pyrrhiche, pyrrhiches, pen. corr. {πυῤῥίχη} Saltatio Gruceanica, quam primus in Creta Pyrrhus instituit. Strabo docet pyrrhicham repertam fuisse à Pyrrhicho, pro iuuenibus ad disciplinam militarem exercendis. Sueton. in Cæsare, cap. 39. Pyrrhicham saltauerunt Asiæ Bithyniæque principum liberi. Plato, Pyrrhiche est, quæ motiones corporis imitatur, ictus iactúsq; declinantis & vitabundi, omnifariámque cedentis, in altum etiam subsilientis, & sese succiduo poplite demittẽtis. rursúsque contrarios his motus pyrrhicha imitatur, eos scilicet qui in habitus corporis actuosus feruntur, quales eius sunt qui sagittarum missilíumque iaculationes effingere motu corporis, plagarúmque & petitionum multiplicium imitamenta assequi impletéque contendit. Photius tamen lib 7 cap. 46, videtur pyrrhichẽ ab enoplia distinguere, his verbis. Saltationem armatam Curetes docuere: pyrrhicen Pyrrhus. Sueton in Nerone, capite 12, Exhibuit & pyrrhichas quasdam è numero epheborum. Budæus.

Pyrrhicharius, pyrrhicharij {πυῤῥιχαριοί} Saltator pyrrhichæ. Legitur & more antiquo purrhicharij.

Pyrrhiachus, pen. corr. Adiectiuum {πυῤῥιακός.} Liu. 2. bel. Maced. Quum legibus cautum esset, ne de pace, bellóve, nisi in panætolico, & pyrrhiacho concilio ageretur. Vetus exemplar habet Pylaico.

Pyrrhichius {πυῤῥίχιος} genus pedis constans è duabus breuibus, vt Deus. Sic dictus ἀπὸ τῆς πυῤῥίχης, saltationis genere: vel ἀπὸ τοῦ πυῤῥίχου, Curetum deo, de quo meminit Pausanias lib. 3.

PYRRHIDAE Molossorum reges à Pyrrho dicti. Alexan. Alexandrinus lib. 1 cap. 2, Quinetiam à Neoptolemo Achillis filio, qui Pyrrhus dictus est, reges Molossorũ Pyrrhidæ, quum ea loca tenuissent & Ponti, Mithridatis nomina sumpsere.

PYRRHO {πύῤῥων} Nomẽ proprium philosophi, à quo philosophi Pyrrhonij dicti, quos Græco cognomento σκεπτικοί, id est cõsyderatores appellant. Nihil enim decernunt, sed in quærendo semper consyderandóque sunt. Ac ne videre quidem plane quicquam neque audire se putant. Aiuntque veritatem incomprehensibilem videri. Iidem ἀπορητικοί, id est ambigentes dicuntur, quoniam nihil affirmant, & de omnibus ambigunt. Hic patria Eliensis fuit, primò pictor, deinde Anaxarchi discipulus. Vixit annos fermè nonaginta.

Pyrrhocorax, auis rostrum habens luteum, in Alpibus frequẽs. Plin. libro 10 cap. 48.

Pyrrhopœcilus {πυῤῥοποίκιλος} marmoris genus, quod & à Syene Thebaidis vrbe, circa quam effodiebatur Syeniticum dicebatur, siue lapis Syenites Plin. lib 36 cap. 8.

PYRRHVS {πύῤῥος} rex Epirotarum, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriũdus, Trogo authore lib. 17. Quum propter odiũ patris Æacidæ, qui ab Epirotis fuerat interfectus, ad necem & ipse posceretur, furtim subtractus, in Illyrios defertur, traditúsque Beroæ Glauciæ regis vxori nutriendus fuit. Qúumque natus annos vndecim esset, reuocatus à sola, tanta virtute creuit, vt quum (sicut Cæcilius scribit) imperium orbis agitaret, & Romanos potentes videret, Apollinem de bello consuluerit: Ille ambiguè respondit, Aio te Æacida Romanos vincere posse. Hoc ad se dictum putans, auxilio Tarentinis contra Romanos venit. Pyrrhi res gestas in Italia, cõscripsit Zeno historicus ille, qui etiam Epitomen Romanarum & Carthaginiensium rerum composuit, teste Diogene. Vide & Plutarchum in Pyrrho. ¶Pyrrhus alius (inquit Seruius) à capillorũ qualitate vocatus est, antè Neoptolemus dictus, Achillis & Deidamiæ filius, Pelei & Thetidis nepos ex patre ex matre verò Lycomedis regis Syriæ insulæ. Hactenus Seruius. Horat 3 Carm. ode 6.

Achilleides Pyrrhus. Ouid. epist. 8.

Ferox. Lucan. lib. 1.

Immanis. Iuuen. Satyr 14.

Pyrrhus ab Achille & ab Hercule oriundus, Vide Oriundus, in ORIOR.

Pyrus, pyri fœm. gen {ἄπιος} Arbor nota.

Edura pyrus Virg 4 Georg.

Inserere pyros. Virg 1. eclog.

Flos pyri Virg. 2. Georg.

Pyrum, pyri {ἄπιον} Fructus, Dictum quòd flammæ similitudinem reddat è lato in acutum tendens: vt ait Sipontinus. De pyris vide multa apud Plinium lib. 15 cap 15.

Autumnalia pyra, Vide AVTVMNVS.

Cucurbitina, Vide CVCVRBITA.

Decumana, Vide Decumanus, in DECEM.

Libralia. Plin. lib 15 cap. 15. ad finem.

Mammosa, Vide MAMMA.

Onychina, Vide Onychinus, in ONYX.

Ordeacea, Vide ORDEVM.

Insitiua decerpens pyra. Horat. Epod. 2.

Veteres pyros. Horat. 1. epist. 7.

Ad pyrum, Vide in præpositione AD.

PYSIANACTIA pugna. Alexander Alexandrinus lib. 3. cap 23, Athenis verò Porticus Pœcile, & altaria varia, vbi Mercurius ęneus erat, celebratissimæ picturæ varietate, miris laudibus feruntur, vbi pugna Marathonia depicta, & alia Pysianactia, & Pœcile in Elide, quam Echum vocabant.

PYTHAGORAS, pen. corr. {πυθαγόρας} Samius philosophus patre Demaratho locuplete ac negotiatore, in Ægyptum primò, mox Babyloniam, discendi cursus siderum gratia profectus est. Inde regressus, in Cretam ac Lacedæmonem peruenit, vt Lycurgi & Minois inclytas ea tempestate leges agnosceret. Deinde in Italiam transmittens, Crotone consedit, vbi populos assuetos luxuriæ, authoritate se doctrina, ad frugalem cultũ reuocauit. Pythagoras itaque quum multos annos Crotone egisset, Metapontum migrauit, ibique decessit. Cuius tanta fuit admiratio, vt eius ex domo tẽplum facerent, eumq; pro deo colerent. Hæc ex Trogi lib 20.

Dictus est autem Pythagoras, quod non minus vera Pythio Apolline loqueretur. Ouid. 15. Metamorphoseus,

Mente deos adiit, & quæ natura negauit

Visibus humanis, oculis ea pectoris hausit. Hic in Italia in ea parte quæ Magna Græcia dicta est, maximam iuuenum multitudinẽ philosophiã docuit, vbi vice numinis cultus est. Ex quibus Archita Tarentinus, Alcmeon Crotoniata, Hippasus Metapontinus, Philolaus Crotoniata maximè floruerunt, qui dicti sunt Pythagorei. Et Italica philosophia quæ à Pythagora deriuatur. Venit autem in Italiam Tarquinio Superbo regnum obtinente.

Pythagoras quum in Geometria noui quiddam inuenisset, Musis bouem immolasse dicitur. Cic 3. de Nat. deor.

Renati Pythagoræ arcana Horat. Epod. 15. Pythagoras enim dicebat animas post mortem transire in aliena corpora: séque in bello Troiano fuisse Euphorbum Panthoi filium, qui interfectus à Menelao, iterum reuixit factus Pythagoras. Hic antè & in Homerum dicitur renatus, postea in pauonem, postremò in Ennium poetã. Acron in Horatium, 1. Carm. ode 28. Vide Laertium.

Faba Pythagoræ cognata Horat 2 Serm. satyr 6, Pythagoras enim non solùm ab omnibus animalibus, sed etiam à faba abstinuit, quòd viridis in pyxide vitrea seruata vertitur in sanguinem. Vnde fertur maluisse in latrones incidere, quàm per fabæ segetem transire, quum aliunde refugium non haberet. Fabam quoque animal esse dicebat, quod cocta sanguinis humorẽ ex se emitteret, Hæc Acron. Alij tamen alias afferunt rationes cur Pythagoras ab esu fabarũ abstineret.

Pythagoræi {πυθαγόρειοι} Qui sectam Pythagoræ sequuntur. Quintil. lib. 1. cap 12. Non contentus disciplinis, quas præstare poterant Athenæ, non Pythagoræorum, ad quos in Italiam nauigauerat, Ægypti quoque sacerdotes adiit. De Platone.

Referta quondam Italia Pythagoræorum fuit Cic. 2. de Orat.

Pythagoræus, pen. prod. {πυθαγόρειος} Adiectiuum Horat. 2. epist. 1, Pythagoræa somnia. Cic. de Senect. Audiebam Pythagoram, Pythagoræósque incolas penè nostros, qui essent Itali philosophi quondam nominati, &c.

Pythagoricus, pen. cor. {πυθαγορικός.} Cic. 1. de Diuinat. Ex quo etiam Pythagoricis interdictum putatur ne faba vescerentur.

PYTHANGELI, locus in Ægypto, quem illi Elephantorum venationem appellant. Strabo lib. 16.

PYTHEAS, pen. corr. {πυθέας} Rhetor Atheniensis Demosthenis æqualis supramodum arrogans: qui quum alieni æris causa in carcerem coniectus esset, fractis vinculis ad Macedones transfugit. Scripsit conciones aliquot & orationes in genere iudiciali. Male audiuit nomine furti, quare quum in Demosthenem cauillãs ei obiecisset, orationes lucernam olere: nunc (inquit ille) tibi multos esse, qui noctu lucernam habeant. ¶Alius Pytheas cælator, Plin. lib. 33. cap. 12.

PYTHERMVS {πύθερμος} princeps fuit eius legationis, quam Iones Æoleísque ad petendum auxiliũ aduersus Cyrum ad Lacedæmonios miserunt: qui quum Spartam appulisset, purpurea veste indutus in Spartiatarum conuentum processit hortatúsque est Lacedæmonios ad auxilium Ionibus ferendum. Herodot.

PYTHEVS, Vide PITHEVS.

PYTHIS, eximius quidam sculptor & pictor, quem tamen à Timagora Chalcidense, apud Delphos in picturæ certamine, superatum narrat. Plin. lib. 35. cap 9. Idem Plin. lib 36. cap. 5. In summo (inquit) est quadriga marmorea, quam fecit Pythis.

PYTHIVS {πύθιος} Cognomen Apollinis à pythone dracone, quẽ ipse in prima infantia sagittis interfecit, Iunonis voto immissum, vt fingunt poetæ. Alij ἀπὸ τοῦ πυνθάνεσθαι, quod est interrogare & consulere. Cic pro Fonteio, Galli Delphos vsque ad Apollinem Pythium profecti sunt. Horat. 1 Carm ode 16, non adytis quatit

Mentem sacerdotum incola Pythius.

Inde vaticinantes Phœbades, Pythiæ cognominantur, vt scribit Strabo lib. 9. Cic. 1. de Diuinat. Nam terræ vis Pythiam Delphis incitabat, naturæ Sibyllam. Alij ab πύθειν, putrescere, quod nunquam sine vi caloris efficitur. Lucret. lib. 5, fundere fata

Sanctius, & multo certa ratione magis, quàm

Pythia, quæ tripode à Phœbi, lauróque profatur.

Vates Pythia Iuuen. Satyr. 13.

Pythius, Adiectiuum {πύθιος.} vt Regna Pythia dei intonsi. Propert. lib. 3. eleg. 13. Id est Apollinis.

Pythia, Pythiorum {πύθια} Ludi Apollinares, qui in Apollinis honorem sunt instituti, ob cædem pythonis serpentis nocentissimi: aut, vt Strabo lib. 9 scriptũ fit, hominis sceleratissimi cognomẽto Draconis. Ouid. 1. Metamorphoseos,

Instituit sacros celebri certamine ludos

Pythia perdomitæ serpentis nomine dictos.

Cantare Pythia. Horat. de Arte.

PYTHON {πύθων} Orator Byzantius eloquentissimus, apud Philippum Macedoniæ regem, cuius meminerunt Æschines & Demosthenes in orationibus.

¶Python {πύθων} Serpens, à πύθω, quod putredinem significat, quoniam ex putredine terræ post diluuium Deucalionis natus fit. Et est tam masculini quam fœminini generis. Claud. 7. Paneg.

Cæruleus tali prostratus Apolline python. Tibul. lib. 2. eleg 3,

Vbi Delphica python.

Maximus python. Ouid. 1 Metam.

Pythonissa {πυθώνισσα} Mulier spiritu Pythonico correpta, quam etiam Tibullus Pythona appellat: Delphica, inquiẽs, Python tanquam Pythonis vocabulum duobus generibus commune fit.

PYTHONOSCOMA {πυθωνόσκωμα} Locus est in Asia, quo primo aduentus sui tempore conueniunt ciconiæ, & eam, quæ vltima aduenit, laniant.

laniant viuentes. Plin. lib. 11 cap. 13.

PYTHOPOLIS {Πυθόπολις} Ciuitas est in Mysia Plin lib. 5. cap. 32. Est & ciuitas Cariæ à Pythe illo diuite Pythopolis dicta: qui & Xerxem cõuiuio excepit, & militibus eius sanos Daricos aureos in singula capita distribuit. Stephanus.

Pythius, Adiectiuum, Vide PYTHIVS, & PYTHIA.

Pytisma pytismatis, pen corr. neut. gen. {πύτισμα} Lenis sputi irrotatio: à πυτίζω, quod est sputo leni & crebro irroro. Iuuenal. Satyr. 11,
Qui Lacedæmonium pytismate lubricat orbem. Id est, qui lubricat annulum sputo. Alij legunt pedemate, non pytismate. Pedema autem genus saltationis esse dicit Laconicæ, in qua pedes in orbem ad nates torquebantur: de qua Lucianus in libello περὶ ὀρχήσεως. Quidam scribunt pitysmate, per y psilon in secunda, à πίτυς, pinus. Quam varia sit huius carminis & lectio & expositio, palã erit ex his quæ subiiciemus. Politianus Miscellaneorum cap. 38, Domitius pytisma dicit esse irrorationem è leui sputo. Lacedæmoniorum verò orbem pro annulo accipit, quoniam, inquit, à Lacedæmoniis annulorum vsus manauit: vt Senatores, & Equites, per annuli mentionem significentur. Porrò alter eruditissimus homo, quem tamen nominare parcimus, saltationem putat esse Lacedæmoniam. sed ingenuè tamen fatetur, nihil adhuc de eo se legisse, nisi tantùm apud Pollucem, mentionem factam Lacedæmoniæ saltationis. Tertius denique vir ipse quoque doctissimus trochum intelligit, de arbore pinu fabricatum, quòd pitys dicatur pinus, vnde sit pitysma. Nos è tribus his opinionibus nullam planè probamus Principióque negamus orbem Lacedæmonium significare annulum posse, quoniam nusquam legatur annuli originẽ manasse à Lacedæmoniis. Plinius autem, quem Domitius adducit, tantùm ferreo etiam tum annulo Lacedæmonios vti refert. Nihil ergo commentitia illa irroratio valebit. Qui verò saltationem putat esse Lacedæmoniã pitysma, quum de eo nihil inueniat, facilè (vt est ingenuus cognoscent) potiori sententiæ cesserit. Quod item factutum credo, qui trochum putat è pino factũ pitysma esse: quum nec vsquã lectum, nec ad rem faciat, & syllabæ ratio pugnet, quoniam habeat priorem correptam syllabam, vt ea primo liquet Theocriti versiculo. Nos igitur pitylisma legendum credimus. Pitylisma verò intelligimus exercitationem, de qua Galenus in secũdo ὑγιεινῶν libro: quoniam apud eum sit verbum potius πιτυλίζειν, quàm nomẽ pitylisma. Cæterũ rectè pitylisma fit inde. Est, inquit Galenus, πιτυλίζειν, vel (si mauis) pitylissare, quum quispiam summis pedibus ingrediens, manus protendit, ocyssimèque mouet: alteram retrorsum scilicet, alteram prorsum. quo potissimùm gymnasij genere ad parietes exercentur, vt sicubi lapsentur, apprehenso mox pariete facilè resurgant: atque ita exercentium lapsus fallunt, & ipsa fit exercitatio imbecillior. Porrò Lacedæmonium orbem, Laconicum ipsum acceperim, vt in quo solerẽt ad eum modum exerceri. Dion historiarum tertio quinquagesimóq; libro, Laconicum in Vrbe vaporarium, aut sudatorium (sic enim interpretamur quod est apud eum πυριατήριον) ab Agrippa ædificatum tradit. Dein Laconicum dicit appellatum, quoniam Lacedæmonij per ea tempora nudi vnctiq; præ cunctis exercebãtur. Columel. in lib. de Agricult. primo, Vt apti veniamus ad ganeas, quotidianam cruditatem Laconicis excoquimus, & exusto sudore sitim quærimus. Ex quibus Columellæ verbis constare cuiuis potest, quos iam potissimum poeta significet, nempe eos qui diem totum in Laconicis istis, gymnasiisque contererent vncti nudique. Quare etiã lubricat, inquit, propter oleum & vnguen quo destricti exercebantur. Laconica autem fuisse in vrbem constructa, patet ex lib. 5 Architecturæ Vitruuij. Hæc ibi Politianus. Sed hanc sententiam postea in quadam epistola ad Georgium Merulam retractauit his verbis: Nec tamen siquid vsquam peccasse ostenderis, defendam: sed agnoscam protinus, agamq; tibi meritò gratias Nam & ipse posterioribus scriptis non dubitem quædam interdum ex prioribus, exemplo doctissimorum virorum, retractare: sicuti Pitylisma illud apud Iuuenalem. quoniam pytisma quoque pulchrè videat posse tueri: quo poeta illos innuat, qui conceptos ore aquarum haustus per Laconicum spargãt. Hæc ille. Crinitus in epistola ad Alexandrum Sartium, de Politiano: Iam & illud aliàs ad te scripsi, quòd apud Iuuenalem de pytismate sententiam commutauerat, affirmans in pytismate ludũ magis quendam in Laconicis frequẽtem subnotari, quum quis alter alteri aquulam inspueos colluderet. Britannicus enarrator Iuuenalis legit pedemate, sic inquiens, Qui lubricat, id est qui pedum celeri mobilitate exercet, orbem Lacedæmonium, id est gyros & ambages Lacedæmonias circum tibicinem in medio sedentem, & canentem. Nam circum auletem saltantes agebantur. Pedemate, id est saltu. nam πήδημα saltum significat. Non ignoro ab commentatoribus hunc locum diuersis modis expositum: ego autem ex sententia Luciani contendo intelligi saltationẽ Lacedæmoniam, legendumq; esse pedemate, id est saltu, & nõ pytismata, neque pitylismate. Alciatus lib. 3 Parerg. cap 3, Est alia quoque Laconũ exercitatio, quũ nudi, oleóque vncti in sudatorio exercebantur, quod Laconicum πυριατήριον, seu quod idem est, ... dicitur, ab Agrippa fabricatũ, vt Dion lib. 53 author est. Vnde & ego arbitror sumpsisse Iuuenalem,
Qui Lacedæmonium pytysmate lubricat orbem. licet alij pytilismate, alij pytismate legant.

PYVLCOS {πυουλκός} Chirurgicum instrumẽtum puri eximendo accommodum: ita dictum quasi τὸ πύον ἕλκον. Galen. lib. 5 Methodic.

Pyxacanthum {πυξάκανθον} frutex est spinosus, cubitalibus ramis, foliis buxi, vnde & quasi Buxea acanthus dicitur Plin lib. 12 cap. 7.

PYXIRATES Euphrates fluuius varius scaturigines suas, dictus est. Plin lib 5 cap 34.

Pyxis, pyxidis, pen. corr fœm gen. {πυξίς} Græcum nomen, ἀπὸ τοῦ πύξου, quod Latinè buxum significat. Vasculum est exiguum quod vulgus Italorum non ineptè à buxo, *buxulum* nuncupat, quoniam primò ex eo ligno fieri cœpit. Nam vt docet Quintilianus lib. 8. cap 6, de Abusione figura, Pyxides cuiuscũque materiæ, quarũ vsus variis rebus est accommodatus. Plin. lib. 18. cap 11, Primum inest pyxis ferrea. Apuleius de Asino, lib. 3, Arcula quadam reclusa pyxides plusculas inde depromit. Cic pro Cælio, Eodem Licinium esse venturum, atque ei veneni pyxidem traditurum. Martialis lib 9 40,
Et lateas centum cõdita pyxidibus.
Cornea pyxis, Vida CORNV.

Pyxidicula, pyxidiculæ, pen corr. {πυξίδιον} Diminutiuum, In qua aromata continẽtur. Corn. Celsus lib 6. cap. 6, de Cleonis collyrio. Alia exemplaria habent pyxidula.

Pyxidatus, penult prod. Adiectiuum {πυξιδωτός} Quod ad effigiem pyxidis in commissura formatum est. Plinius libro 31. capite 6, Cæterum à fonte duci fictilibus tubis vtilissimum est, crassitudine binum digitorum, commissuris pyxidatis, ita vt superior intret, calce viua ex oleo læuigatis.

PYXITES, fluuius in Themiscyrena ad Trapezuntem. Plinius libro 6. capite 4.

Q

Q LITERAM, veteres ignorabant: vnde LOCVNTVR, scribebant, non LOQVVNTVR, vt testantur vetustissimi codices. Item OBLICVM. Nonnulli quia Q nõ literam, sed notã esse putabant, duas in se literas continentem C & V. QVI, QVARAT, & QVO scribere instituerunt absque v, vt Velius Longus ait, quod alij CVI, CVARAT, CVID, scribere malebant. Vide Pierij annotationes in Virgilium, vbi scribit veteres asseuerasse Q, & C & V præ se ferre post enim C, vocalem V adplicitam esse parte illa quæ ad instar grauis accentus premitur, adcuruata: altera verò quæ acuti accẽtus in morem surrigebatur, subter lineam deiecta, vel ex librariorum commoditate, vel ne præcedentibus literis esset impedimẽto. Quintil lib. 12. cap. 10, Duras & illa syllabas facit. quæ ad coniungendas demum subiectas sibi vocales est vtilis, aliàs superuacua: vt equos ac equum scribimus, quum ipsæ etiam vocales duæ efficiant sonũ, qualis apud Græcos nullus est, ideóque scribi illorum literis non potest. Idem lib 1. cap. 6, Et k, quæ & ipsa quorundam nominum nota est. & Q, cuius similis effectus speciésque, nisi quòd paulùm à nostris obliquatur. Quasi diceret, inter K A & QVA hoc seruandum est discrimen, vt KA recto sono, QVA paulum obliquato proferatur. Sanè qui rectè proferunt, hanc (vt ita dicam) obliquationem seruant in Q literæ prolatione.

Q. Quintus, vel Quintius. Q. vel QV. Quartus Q. vel QVINT. Quintilius. QVAES. Quæstor QVAESS. Quæstores Q. A M. vel Quemadmodũ. Q. B. F. Quare benè factu. Quare bonũ factũ Q. B. M. V. Quæ benè meritũ vixit. Q. E. R. E. IV O A. Quãti ea res erit, iudicio dabo. formula est prætoria. Q. F. Quinti filius. Q. L. Quinti libertus, vel liberti. Q. L. F. Quinti Lucij filius. Q. M. Quintus Marius. vel Quomodo. Q. N A. N. Quando neque ais, neque negas. Q. R. E. E. V. Quod rectè factum esse videbitur. Q. S. S. Quæ supra scripta sunt. Q. D. E. R. F. P. D. E. R. I. C. Quid de ea re fieri placeret, de ea re ita censuerunt. Notæ quibus Senatusconsulta designabantur. Probus.

Qua, cuius, cui {ᾗ} nominatiuo non vtimur nisi in compositione, vt aliqua, siqua.
Quam ad rem. Plaut. Epidico,
Quam ad rem illuc refert?
Quam rem agis? Terent. Heaut. 5. 1.
Qua causa. Plaut Menæch. 11.
Qua de causa. Cicero 1. Academ. Qua de causa definitiones rerum probabant.
Qua gratia? Id est quamobrem. Terent. Eunuch. 1. 2,
Ego excludor, ille recipitur qua gratia,
Nisi illum plus amas quàm me?
Qua ratione. Terent. Phorm 3. 3,
Qua ratione inopem potius ducebat domum?
A. Non ratio, verùm argentum deerat.
Qua de re, pro Quam ob rẽ Cic Qua de re Iudices vobis magnopere prouidendum est. Terent. And. 1. 2,
—quid ais? D. qua de re? S. rogas?
Qua de re, aliter, pro De qua re. Varro de Re rust. lib 2. cap 2, Emptor stipulatus illas omnes, qua de re agitur, sanas rectè esse. Cic in primo Rhet Firmatur similitudine eius rei qua de re agitur, ad eã rẽ qua de re iudicatum est. Verùm hic locus hodie sic legitur lib. 1. de Inuentione, Iudicatum firmatur similitudine eius rei, qua de agitur, ad eam rem, qua de iudicatum est. Sic enim Cic. non infrequenter loquitur, et hoc ipso primo libro, Aut delectationis non alienæ ab eo negotio, quo de agitur. Et lib 2, Negare oportebit de vita eius & moribus quæri, sed de eo crimine, quo de arguatur. Superior tamen lectio etiã Tulliana est. Sic enim ait lib. 1. de Inuent. Si locus opportunus ad eandem rem qua de re narrabitur, fuisse ostenderetur. Ibidem, Ostendi oportet eius esse rei signum propriũ, qua de re agitur: si &c.
Qua pro re argentum promisit hic tibi? Plaut Rud. 31.
¶ Qua impudentia est? Vt est impudens, vel quæ est eius impuden-

siat. Cic. pro Rosc. Comœd. Quod si facit, qua impudentia est? cùm ne testem improbabit, quem iudicem probauit?

¶Qua, pro Qua ratione. Virg. 1. Æneidos,
Qua facere id possis, nostram nunc accipe mentem.
Prædico delectus, qua possit, habituum. Cic. 6. Philipp.

Qua, Aduerbium loci. Per quem locum. Author Priap. Dic mihi quà sit iter.
Perge modo, & quà te ducit via dirige gressum. Virg. 1. Æneid.
Omnes introitus, quà adiri poterat in eum fundum. Cicero pro Cæcin.
Ipse in templum nescio quà per cuniculum ascendit. Cicero 3. Philippica.
Licet illi vagari quà velit. Cic. 1. de Orat.
Quà digitum proferat non habet. Cic. pro Cæcin.
Quà proximum. Tacitus lib. 15, Quà proximum, & commeatibus non egenum, regionem Comagenam, &c. petiuit.
Quà visus erat. Sallust. in Iugurth. Postremò omnia, quà visus erat, constrata telis, armis, cadaueribus, & inter ea humus infecta sanguine.
Eà quà, inter se relata. Liu. lib. 6 Decad. 1, Et Volsci quà modò simulato metu, eà in veram fugam effusi. Sic locus ille emendandus est, vt ait Rhenanus in Castigationibus in lib. 19. Taciti.
Quà aut quò. Cic. Attic. libro 7, Sin discedit, quò, aut quà, aut quid nobis agendum sit, nescio.
¶Qua, pro Qua ex parte. Vlpian. l. 1. § Si pater. De Silaniano senatusconsul. Attamen vbi decessit, qua e iniunctum legatum & libertas est, senatusconsulto fore locum. Et alibi sæpe: sicuti Qua, pro Qua ratione vtuntur.
¶Quà aliquando significat Tum, siue partim. Plaut. Trinum. 24,
-neque
Istis quicquam lege sanctum est, leges mori seruiunt, mores autem
Rapere properant, quà sacrum, quà publicum. Id est partim. vel iustà potius, aut rem sacram, cum prophanum, inquit Budæus. Cic. ad Attic. lib. 5, Nam gladiatorij quà dominus, quà aduocati, sibila consecuti. Id est, dominus iuxtà ac aduocati.
Topiarium laudaui, ita omnia conuestiuit hedera, quà basim villæ, quà inter columnia ambulationis. Cic. Q. fratri, lib. 3. 17.
Quà itineris, quà de Bruto: modus est dicendi, pro quo ineptè dicitur, *Ex parte qua itineris, vel de Bruto mentio sit.* Cicero Attico, Ac quàm honesta, quàm expedita tua consilia, quàm euigilata tuis cogitationibus, quà itineris, quà nauigationis, quà congressus sermonisque cum Cæsare. Eidem, lib. 15, Intelligo te distentissimum esse, quà de Buthrotiis, quà de Bruto. Id est partim ob Bruti ludos, partim ob Buthrotios ciues, inquit Budæus.
Quà, pro Quatenus. Paulus, Sed nec ille qui filium alienum possidet, tantum habet, quanti eum patri vendere potest. Sed in præstantia, non quà filius alicuius, sed quà homo æstimatur. Budæus.

Quacunque, Ablatiuus à Quæcunque. Liu. 1. ab Vrbe, Is Ascanius, vbicunque, & quacunque matre genitus (certè natum Ænea constat) abundante, &c. Quasi dicas, tametsi incertù vbi, & qua matre sit genitus, tamen, &c.
Separatur nonnunquam apud poetas per Tmesim. Lucret. lib. 6,
Quid faciant, & qua de causa cunque ferantur.

Quacunque, Aduerbium, pro Per quàcunque partem. Cic. 3. Verr. Quacunque iter facit, eiusmodi fuit, non vt Legatus Populi Romani, sed vt quædam calamitas peruadere videretur. Idem Attic. lib. 14. 314, Quacunque nos commouimus.
Quacunque vacat spatium. Lucret. lib. 1. Sic & per Tmesim,
-quà porrò cunque tenet se,
Corpus, &c. dixit eodem libro.

Quadantenus, pen. corr. Aduerbium {[illegible]} Vsque ad quandam partem, aliquantulum. Plin. lib. 29. cap. 10, Tria eorum genera eius, latum, & alterum longius, quadantenus rubens.

QVADI {[illegible]} Dinoi, Bohemorum olim gés, sicut & Marcomani. Hieronymus, Sarmatæ, Quadi, Vandali, & innumerabiles aliæ gentes equorum & vulpium carnibus delectantur.

Quadra, quadræ {[illegible]} Mensarium instrumentū ex ligno vel argento, super quod dapes scinduntur, siue apponuntur scissæ: quòd quadrata forma fieri soleat: veluti rotunda repositoria, orbes dicimus. Fitque aliquando etiam ex pane. Virg. 7. Æneidos,
-patulis nec parcere quadris. Iuuenal. Satyr. 5,
Vt bona summa putes, aliena viuere quadra.
Quadram, Panis fragmentum siue frustum esse nonnulli dicunt: quia olim apud Romanos quadrati panes dicerentur. Mart. lib. 6. 175,
Quum mittis turdumque mihi, quadramque placentæ,
Siue femur leporis, siue quid his simile. Sic apud eundem lib. 12. 28,
Quadra casei Tolosatis.

Quadragenarius, Adiectiuum {[illegible]} Qui natus est quadraginta annos.

Quadrageni, pen. prod. {[illegible]} Aliud adiectiuum. Idem significat quod quadraginta. Colum. lib. 5 cap. 2, Centies vicies duceni quadrageni fiunt viginti octo millia & octingenti.
Quadragena millia. Cic. ad Attic. libro 4, Vt ambo HS quadragena COSS. darent, si essent ipsi COSS. facti.
Quadrageni pedes in terga. Plin. lib. 17. cap. 23.
Quadragenis diebus latent. Plin. lib. 8 cap. 36.
¶Quadrageni, absolutè aliquando ponitur. Suet. de Claris Gram. Nec sufficeret sumptibus, quanquam ea schola quadragena annua caperet. Subaudi millia nummûm, aut aliquid tale.

Quadragesimus, pen. corr. {[illegible]} Aliud item adiectiuum. Plin. lib. 14. cap. 20, Cocti parte quadragesima. Idem lib. 2. cap. 8, Quadragesima secunda Olympiade.
Quadragesima, absolutè dicitur, pro quarta parte. Sueton. in Caligula, cap. 40, Quadragesimæ summæ, de qua litigaretur, exigebatur. Subaudi pars. Idem in Vespasiano, cap. 1, Publicanum quadragesimæ in Asia egit.

Quadragies, Aduerbium {[illegible]} Plin. de Viris illust. cap. 47, Ipse quadragies quærere accusatus gloriosè absolutus. Liu. 8 bel. Maced. Cic. pro Flacco, Sestertiûm ter & quadragies.

Quadraginta, indeclinabile {[illegible]} Plin. lib. 2. cap. 8
Annos natus magis quadraginta, Vide MAGIS aduerbium.
Iugera quadraginta arui. Catull. in Mentulam, epigr. 110.

Quadrangulus, penult. corr. Adiectiuum {[illegible]} Quod quatuor angulos habet. Plin. libro 13. cap. 22, Intus granum quadrangula figura.
Quadrangulus homo, pro perfecto, qualem Plato ait esse difficile reperire. Erasmus in Parœmiis Quadratus homo. Baptista Pius in 4. Lucretij.

Quadrans, quadrantis, masc. gen. {[illegible]} Genus nummi: quòd sit quarta pars assis, hoc est tres vnciæ. Quadrans erat (authore Plinio) nummulus, qui & triunceis vel triunx vocatus est à tribus vnciis. Vt enim sestertius quarta pars est denarij, ita quadrans quarta pars assis. Iuuenal. Satyr. 7,
Nam si Pœtica quadrans tibi nullus in area
Ostendatur. Hæc Budæus. Liu. 3 ab Vrbe, In Consulis domum plebes quadrantes vt funere ampliore efferretur, iactasse fertur. Martial. lib. 3. 7.
Centum misellì iam valete quadrantes, &c.
Quadrans ratitus, sic dictus, quòd in eo, & triente ratis fuerit effigies, vt nauis in Asse. Paulus.
Quadrantem soluisse videtur ingredientes balneum. Horatius 1. Serm. satyr. 3,
-dum tu quadrante lauatum
Rex ibis. Iuuenal. Satyr. 6,
Cædere Syluano porcum, quadrante lauari.
Minus locuples vno quadrante. Horat. 2. Serm. satyr. 3.
¶Quadrans, Quatuor cyathorum mensura. Vide Sextarius Romanus in SEX. Cels. lib. 3. cap. 15, de curatione quartanæ febris, Si quarto die cum horrore febris reuertitur, vomere, sicut autè præceptum est: deinde post febrem modicum cibum sumere, vinique quadrantem.
¶Quadrans, Quarta pars iugeri. Colum. lib. 5 cap. 1, Pars quarta pedes septem millia & ducentos, hoc est quadrans.
¶Quadrans operæ. Colum. lib. 2. cap. 4. Id est quarta pars operæ.
Quadrans pedis. Gel. lib. 3 cap. 10.
¶Quadrans, genus ponderis. Plinius libro 27. Et lib. 28, Ad tussim veterem necesse decoquitur quadrantis pondere, in vini sextariis tribus.

Quadrantalis, & hoc quadrantale, pen. prod. Plin. lib. 13 cap. 15, Quatuor pedum & semipedis per medium ambitum, crassitudine quadrantali. Id est pedis quartæ partis.

Quadrantarius, Adiectiuum {[illegible]} Cicero pro M. Cælio, Nisi forte mulier potens, quadrantaria illa permutatione familiaris facta erat balneatori. Per contemptum dictum, id est quæ accepto quadrante à balneatore familiaris facta est, more meretricum. Sic Cælius Clytemnestram quadrantariā dixisse videtur, apud Quintilianum lib. 8. cap. 6. id est impudicam: siquidem quadrantes fuisse prostitutarum pretium, innuit Plutarchus in vita M. Tullij, inquiens, adolescentem quendam in Clodij sororis loculos pro argenteis nummis quadrantes immisisse æreos: quam ob rem delusa puella Quadrans siue Quadrantia est cognominata ea concubitus pretio. Est autem inquit Plutarchus, nummus ex ære minutissimus, quem quadrantem vocant.

Quadrantal, quadrātalis, pen. prod. neut. gen. {[illegible]} Festus, Quadrantal vocabant antiqui amphoram, quod vas pedis quadrati octo & quadraginta sextarios capit. Plaut. Curc. 3,
Sitit hæc anus PA. quantillum sitit? PH. modica est, capit
Quadrantal. Plin. lib. 14 cap. 2, Ne quis vinū Græcum, Aminæumque octonis assibus æris singula quadrantalia venderet. Varr. 1. de Re rust. cap. 57. Quidam ipsum triticum conspergunt, quum addant circiter in M modium quadrantal amurcæ. Budæus satis multis verbis docet, se nihil aliud potuisse colligere ex verbis authorum, quid significaret quadrantal, quàm amphoram.
Quadrantal, Figura est quæ omni ex parte quadrata sit, qualea sunt cubi & tesseræ, quibus in alueolo luditur. in quancunque enim partem inciderint, immotam habent stabilitatem. Gell. lib. 1. cap. 20, Vel qualia sunt quadrata vndique, quæ [illegible] illi, nos quadrantalia dicimus.

Quadrarius, Adiectiuum {[illegible]} vt Vas quadrarium, hoc est, ex quadrato lapide factum, vt contractius sit. Cato cap. 18, Torcularium si ædificare voles, quadrariis vasis, vti contracta sient, ad hunc modum vasa componito.

Quadratus, Vide QVADRVM.

QVADRATVS, pen. prod. Apostolorum discipulus, Præsul Atheniensis, vnà cum Philippi filiabus, prophetico spiritu clarus perhibetur. Christianos magnis ea tempestate terroribus dispersos, sua prudentia redintegrauit. Ex Hieronymo & Eusebio.
Quadrata mensa. Meminit Varr. lib. 4. de Ling. Lat. multis locis.

Quadridens, pen. corr. om. gen. {[illegible]} Quod quatuor habet dentes. Cato cap. 10, Rutra quinque, rastros quadridentes duos. Et cap. 11, Rutra quatuor: rastros quadridentes duos.

Quadriennium, quadriennij {[illegible]} Spatium quatuor annorū. Cic. 5. Verr. Nam quum quadriennio pòst in Siciliam venissem, sic mihi affecta visa est, &c.

Quadriennis, & hoc quadrienne. Florus lib. 2. cap. 6, Post primum Punicum bellum vix quadriennii requies.

Quadrifariam, Aduerbium {[illegible]} Quadripartito, in quatuor partes. Varro, Et ea quæ ad mortales pertineant, quadrifariam dispertiētim. Liu. 4. ab Vrbe, Quadrifariam diuiso exercitu.

Quadrifariter, pen. corr. Idem. Paulus iurisconsultus D. de gradib. & affinib. Pronepos quadrifariter intelligitur. Paulo pòst, Pronepos quoque & Proneptis quadrifariter intelliguntur. Hoc est, quatuor modis, quadruplicites.

Quadrifidus,

Quadrifidus, pen corr. Adiectiuum {[illegible]} Quod in quatuor partes findi potest, aut fissum est. Virg 2. Georgicorum,
Quadrifidásque sudes, & acuto robore vallos. Hoc est ita robustæ, vt in quatuor partes diuidi possint. Colum. lib. 4. cap. 33.
Trabs quadrifida. Valer 1. Argon.
Labor Solis quadrifidus. Propter quatuor anni partes. Claudius 5. Paneg.

Quadriforis, & hoc quadrifore, penult. corr. {[illegible]} Quod quatuor fores siue foramina habet. Plin. lib. 11. cap. 21, Vespæ nidos Vere faciunt ferè quadrifores.

Quadriforme, Quod habet formas quatuor {[illegible].}

Quadriga, quadrigæ, pen. prod. {τέθριππον} A quatuor equis quibus iungebatur, appellata est. Gell. lib. 19 cap. 8, Quadrigas Cæsar etiam si currus vnus, equorum quatuor iunctorum agmen vnum sit, pluratiuo semper numero dicendas putat.
Binæ quadrigæ Latinè loquentibus dicitur, non duæ Rationē pete ex Varr. lib. 9. de Ling Latin. vbi hoc pluribus persequitur.
Quadrigæ initiorum, Per metaphoram. Sunt autem (vt Varro pluribus lib 4. de Ling Latin.) locus, corpus, tempus, & actio.
Apta quadrigis equa. Horat. 1. Carm ode 16.
Nec enim in quadrigis eum secūdum numerauerim, aut tertium, qui vix è carceribus exierit Cic. de Claris Orat.
Mineruam quadrigarum inuentricem ferunt Cic. 3. de Nat. deor.
Quasi desultorius in quadrigarum curriculum incurrere. Cic. pro Murena.
¶ Aliquando quadrigarum nomine intelliguntur etiam equi, qui quadrigas agunt. Colum. lib 3. cap 9, Vnde sacrorum certaminum studiosi pernicissimarum quadrigarum semina diligenti obseruatione custodiūt, & spem futuræ in victoriarum concipiunt propagata sobole generosi armenti.
Curru quadrigarum vehi Cic 2. de Diuinat.
Quadrigæ albæ. Plaut. Asinaria,
Nunquam pol adipiscet quadrigis albis postea. Quo loco Turnebus, Ego quadrigas Iouis interpretor, quæ celerrimo per cælum ferri curriculo censebantur Mouet me Plautus, qui alio loco scribit,
Quadrigas si inscendas Iouis, nunquam effugies infortunium. Ad currum autem Iouis censebant equos niuali candore iunctos esse, vt ex Suetonio videre est. Hæc ille.
Citæ quadrigæ. Virg 8. Æneid.
Insanæ. Claud. 7. Paneg.
Niueæ. Claud de bello Get.
Pernicissimæ quadrigæ, Vide PERNIX.
Pomeridianæ. Cic. in Orat.
Rufeæ. Virg. 6. Æneid.
Sed in te intuens Brute doleo, cuius in adolescentiam, per medias laudes quasi quadrigis vehentem, transuersa incurrit misera fortuna Reipub Cic. de Claris Orat.
Poeticæ. Cic. Q frat. lib 2.
Agitantur quadrigæ. Varr de Ling Latin. lib. 5.

Quadrigula, pen corr. Diminutiuum {τεθρίππιον.} Cic. de Fato, An Philippus hasce in capulo quadrigulas vitare monebatur? Plin. lib. 34. cap 8.

Quadriiugus, penult. corr. Adiectiuum {τετράζυγος.} vt Quadriiugi, siue quadriiuges equi, quaterni ad vnum iugum alligati. Virg. 10. Æneidos, quos ecce Niphæus
Quadriiuges in equos, aduersáque pectora tendit.
Certamen quadriiugum. Stat 6. Thebaid.
Currus quadriiugus. Virg 3. Georg. Plin. in Paneg. Iā hoc ipsum, quòd ingressus es, quàm mirum, lætumque: nam priores inuehi & importari solebant: non dico quadriiugo curru, & albentibus equis, sed humeris hominum.
Quadriiuges ipsi equi dicuntur, quadrigis iuncti. Ouid 2. Metamorphoseos, tritumque relinquunt
Quadriiuges spatium: nec quo prius ordine currunt.
Niuei quadriiuges. Stat. 12. Thebaid.

Quadrigarius, quadrigarij, Substantiuum {[illegible]} Qui in Circensibus quadrigas agitabat, inquit Asconius. Varro 2. de Re rust. cap. 7, Itaque peritus belli alios eligit, atque alit, & docet alites quadrigarios, ac desultor.

Quadrigarius, Adiectiuè. Suetonius in Caligula, cap. 19, Quadrigario habitu, curriculóque biiugi.

Quadrigatus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible].} Plin. lib 33 cap. 3, Notæ argenti fuere bigæ atque quadrigæ, & inde bigati, quadrigatique dicti Liu. 2. bel. Pun.

Quadrigeminus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible].} vt Quadrigemina corniculа. Plin lib. 8 cap 23, Cerastis corpore eminere corniculа sæpe quadrigemina: quorum motu reliquo corpore occultato sollicitent ad se aues.

Quadrilibris, & hoc quadrilibre, penult. prod. {[illegible]} Quod est pondo quatuor librarum. Plaut. Aulul. 3,
Quadrilibrem aulam auro onustam habeo: quis me est ditior?

Quadrimanus, Adiectiuum, pen. corr. Qui quatuor habet manus, qua forma Virgilio dicitur Centimanus Briareus Iulius Obsequens lib. de Prodigiis, C. Lælio, L. Domitio COS. puella biceps, quadripes, quadrimana, gemina fœminea natura, mortua nata. Hos idē authos alibi quadrumanes vocat inflexione tertia. T. Graccho, inquit, M. Iuuentio COSS. pueri quadrupedes & quadrumanes nati.

Quadrimus, pen. prod. Adiectiuum {τετραετής} Quod habet quatuor annos. Liu 7 bel. Pun. Frusinone infantem natum esse quadrimo parem. Plin. lib. 8. cap 44, Ad tales partus equis neque quadrimis minores, neque decennibus maiores legunt.
Quadrimus Cato. Cic ad Tironem, libro 16 Epist. Hoc Cymmeriis velut tenebris inuolutū, sic explicat Turnebus, vt intelligat de quodam loco laudationis Catonis Vticensis, in quo scripserat aliquid factum à puero quatuor annorum Catone, eius laudes & decora à prima vsque infantia ducens. Hæc ille.
Merum quadrimum. Horat. 1. Carm. ode 9.
Quadrima dies, pro quarto anno. Alfenus in L. Aliud est. D. De pactis dotalibus, Si pater pro filia dotem promisit, vt annua, bima, trima, quadrima, quinto anno à se redderetur.

Quadrimulus, pen. corr. Diminutiuum. Plaut. Pœn. 1,
Altera quinquennis, altera autem quadrimula
Cum nutrice vnà periere.

Quadrimatus, huius quadrimatus, pen. prod. {τετραετία} Ætas quatuor annorum. Plin. lib. 19 cap. 11, Sed ea his quæ sunt fortissima, nullum citra quadrimatum vtile est.
Quadrimatum agere. Colum lib. 7. cap 9.

Quadringenarius, Adiectiuū, vt Quadringenariæ cohortes, Quadraginta viros continentes Liu 7. ab Vrbe.

Quadringenti, quadringentæ, quadringenta {τετρακόσιοι} Numerale quater centum significans. Plin. lib. 8 cap. 17, Pompeius Magnus quadringentas decem misit, diuus Augustus quadringentas viginti. Cic. in Pison. Cuncum propè annus legem Heliam & Fusiam renouaramus: quadringentos iudicium, rationémque Censoriam.
Tali quadringenti iacti. Cic. 2. de Diuinat.

Quadringenties, Aduerbium {τετρακοσιάκις.} Cic. 4. Verr. HS quadringenties accepisse te arguo contra leges.

Quadringentesimus, penultima correpta {τετρακοσιοστός} Adiectiuum. Plinius libro 8. capite 6, Anno vrbis quadringentesimo septuagesimo secundo.

Quadringenus, penult. prod. & vt nonnulli legunt, quadrigenus, vel quadricenus. Liu 8 ab Vrbe, Vectigal quoque eis Campanus populus iussus pendere in singulos quotannis (fuere autem mille & sexcenti) denarios nummos quadringenos quinquagenos. Varr. 2. de Re rustic cap 8, Vbi tricenis ac quadringenis millibus HS admissarij aliquot venierunt.

Quadrinus, pen prod {[illegible]} Adiectiuum, pro Quatuor, quemadmodum Trinus. Plin. lib. 11 cap. 36, Mutationes, & in alias figuras transitus, trinis aut quadrinis diebus. Idem lib. 7. cap. 50, Quadrini circuitus febrem nunquam bruma, nunquam hybernis mensibus incipere.
Quadrinæ copulæ. apud Varr. lib 9. de Ling Latin.
Quadrinæ molæ dicebantur antiquitus, quæ plurimum farinæ in pistrinis faciebant Pomponius in Pistore,
Nam plus quæsti facerem, quàm quadrinas si haberem molas. Ex Turnebo.
Quadrina vasa, sunt quadrina torcularia, vt apud Catonem legimus, quæ plurimi olei vinique premebant Vide Turneb.

Quadripartitus, pen. prod. Adiectiuum {τετραμερής} In quatuor partes diuisum. Plin lib. 15. cap. 22, Nucleorumque illis quadripartita distinctio. Cic. 3 Verr. Quare hæc eadem erit quadripartita distributio totius accusationis meæ. Sic 3. de Nat. deor. Legitur & quadripertitus, per e secundam vocalem.

Quadripartitio, quadripartitionis. Verbal fœm. gen. Varr. de Ling. Lat. lib 4, Quadripartitio magis sic apparebit. Et lib 6, Et si quid accidit ex hac quadripartitione, &c.

Quadriplicatus, Adiectiuū, legitur apud Varronem lib. 8. de Ling. Latin. quanquam nonnulli quadruplicatum malint.

Quadriremis, huius quadriremis, pen. prod fœm gen. {τετρήρης} Nauis quatuor remorum ordines habens. Liu. 4. bel Pun Præmissa quadriremis, quum intrasset fauces portus, capitur. Cic. 7. Verr. Egreditur Centuripina quadrireme Cleomenes è portu.

Quadriuium, quadriuij {τετράοδος} Locus publicus, quo quatuor viæ concurrunt. Iuuenal. Satyr. 1,
Nónne libet medio ceras implere capaces
Quadriuio.

Quadro, quadras, Vide QVADRVM.

Quadrum, quadri {τετράγωνον} Quod rectas atque æquales lineas quatuor, & quatuor rectos angulos habet. Colum. lib. 5. cap. 3, Perticæ dolantur in quadrum.
In quadrum sententias redigere: Hoc est, æqualiter fundere, & suo numero seruato æqualiter disponere. forma enim quadrata inquit Quintilianus, nulla est ea parte neque longior, neque breuior. Cic. in Orat. Quin redigeret omnes fere in quadrum numerumque sententias. Vel, in quadrum numerumque, id est in numerum quadratum, siue perfectum & absolutum.

Quadro, quadras {τετραγωνίζω} quadrâre, In quadrum redigere. Horat. 1. epist. 6, & quæ pars quadret aceruum. Columel. lib. 11. cap. 2, Abies atque Populus singulis operis ad vnguem quadrantur.
¶Quadrare, per translationem, pro Consentire, & ex omni parte conuenire, & absolutum esse ponitur. Tractum à lapidibus quadris, qui omnium laterum æquali proportione inter se optimè conueniūt ac consentiunt. Virg 2 Georgicorum,
Arboribus positis secto via limite quadret. Cic. 3. de Orat. Et tamen eam coniunctionem, sicuti versum, numerosè cadere & quadrare & perfici volumus.
Quoniā tibi quadrat, omnia in illis fuisse paria. Cic. de Clar. Orat.
Quadrare ad multa. Cic. ad Attic. lib. 4, Visum est hoc mihi ad multa quadrare.
Quadrare in. Cic. pro Cælio, Nisi omnia quæ cum turpitudine aliqua dicerentur, in istam quadrare aptè viderentur.
Summa rationum quadrans dicitur, in qua nihil excurrit, & in qua nulla sunt reliqua: Id est quum æqualis est summa accepti & expensi. Cic 3. Verr. Expensa Chrysogono seruo sestert. sexcenta millia, accepta pupillo Malleolo retulit. Quomodo ea decies sestert. sexcenta sint facta, quomodo sexcenta eodem modo quadrarint, vt illa de Cnei Carbonis pecunia reliqua sestert. sexcenta facta sint, &c. vos æstimabitis. Budæus.

Quadratus, penult. prod. {τετράγωνος} Participium, siue Nomen. Hoc est, quatuor angulos habens. Liu. 6. ab Vrbe, Capitolium quoque saxo quadrato substructum est. Plinius lib. 10. epist. 37. de aquæductu Nicomediensium.
Quadratum agmen. Cic. 2. Philip. Agmine quadrato cum gladiis

sequuntur scutati milites.

Quadratis angulis palmus. Plin. lib. 17. cap 11.

Imago quadrata. Lucret. lib. 4.

In quadratum pedem serantur. Colum. lib. 2. cap 10.

Turres quadratæ Lucret. lib 4.

Quadrata figura ideò perfecta putatur, quoniam ex nulla parte est neque breuior, neque longior. Vnde etiam apud Latinos quadrare, idem est quod conuenire: nam quadratum solidum in quancunque partem cadat, semper sui simile est. Hinc quadratus homo dicitur sapiens & constans, vt Aristoteles Ethicorum primo docet. Quadratũ autẽ & in numero, & in figura, & in corpore dicitur. Numerus enim quilibet in seipsum multiplicatus, dicitur quadratus. Figura verò, quæ lineas quatuor æquales, & totidem angulos rectos cõtinet, quadrata est. Corpus denique solidum quadratum, qui Cubus etiam dicitur, duodecim habet lineas omnes æquales, octo rectos angulos, sex æquales extremitates: adeò formatum, vt in quãcunque partem ceciderit, semper rectum sit. Ex quo facile potest intelligi, cur quadrum pro re perfecta & absoluta ponatur.

Quadratum, Mathematicis figura est, quod & æquilaterum, & rectangulum est. Eucl. 1. Elemen.

Quadratus numerus, Mathematicis est qui æqualiter æqualis, vel, qui à duobus æqualibus numeris continetur. Eucl. 7 Elemen.

¶ Triangula & quadrata. Cic 2. de Diuinat. Quum autem in eam ipsam partem vrbis venerint, in qua sit ortus eius qui nascatur, aut in eam quæ coniunctum aliquid habeat, aut consentiens, ea triangula illi & quadrata nominant. De stellis.

Quadratum & Rotundum, contraria. Cic. 2. de Finib. Horatius 1. epist. 1, -mutat quadrata rotundis.

Dimensio quadrati Cic. 5. Tusc.

Forma quadrata. Cic. 1. de Nat deor.

Efficere quadratum partibus oris. Quintil lib 1. cap. 10.

Quadrati boues, grandibus membris, *Formati, & bene membrati*, quod vulgò dicunt. Colum. lib. 6. cap 1.

Quadrata compositio. Quintil. lib 8. cap 5, Quæ lenis & quadrata, sed virilis tamen compositio. Id est æqualiter fusa: forma enim quadrata, nulla est ex parte neque longior, neque breuior. Idem libro 9. cap 4, Id quod ex illis conficitur, aut seuerum, aut luxuriosum, aut quadratum, aut solutum erit.

Quadrandæ orationis industria. Cic in Orat. hoc est, artificiũ quo sic expolitur oratio, sic coagmentatur & construitur, vt in muro pauimentóve quadrati lapides.

Corpus quadratum intelligit Cælius, quod sit staturæ mediæ. Celsus libro 2. capite 1, Corpus habilissimum, quadratum est, neque gracile, neque obesum. Nam longa statura, vt in iuuenta decora est, sic matura senectute conficitur: gracile corpus, infirmum: obesum, hebes est. Columel de canibus lib 7 cap 12. Probatur quadratus potius, quàm longus, aut breuis. Idem de gallinis lib. 8. cap. 2, Sint ergo matrices probi coloris, robusti corporis, quadratæ, pectorosæ, magnis capitibus.

Quadrata, simpliciter, aut adiunctè quadrata legio: sex millium & ducentorum hominum primus C. Marius cõscripsit legionem, quum antea quatuor millium fuisset: vnde etiam (inquit Paulus) appellabatur Quadrata.

Qvadrata, Romæ locus in palatio ante templum Apollinis dicitur, vbi reposita sunt, quæ solent boni ominis gratia in vrbe condenda adhiberi, quia saxo munitus est initio in speciem quadratam. Eius loci Ennius meminit quum ait,

Et quis extiterat Romæ regnare quadratæ. Festus.

Quadratarij {τετραγωνισταὶ} dicuntur marmorarij, qui marmora ad amussim quadrant. Sidonius lib. 3, Vide vt vitium non faciat in marmore lapicida: quod factum siue ab industria, seu per incuriam, mihi magis quàm quadratario liuidus lector adscribet.

Quadratim, Aduerbium qualitatis à quadra, aut quadro. Flauius Sosipater lib 2 Institutionum.

Quadrumanes, Vide Qvadrimanvs.

Quadrupes, penult. corr quadrupedis, pen corr. {τετράπους, τετρασκελὴς} Aliquando substantiuum, aliquando adiectiuum: Quod habet quatuor pedes. Terent. And. 5 2, -tu tamen

Cura adseruandum vinctum, atque audin'? quadrupedem constringito. Per translationem dixit Terent. Plinius lib. 10. cap 33, Vt nulla quadrupes possit accedere. Columel lib. 11. cap. 2, Nec minus maiora quadrupedia charactere signari debent.

Nihil inter te atque inter quadrupedem interest. Cic. in Parad.

Vectio quadrupedum Cic. 2 de Nat. deor. Efficimus etiam domitu nostro quadrupedum vectiones.

Animosos quadrupedes regere. Ouid. 2. Metam.

Quadrupes curuata. Varr. de Ling. Latin. lib. 6.

Distentæ quadrupedes viridi pabulo Quintil. lib. 2. cap. 10.

Quadrupes eques. Ennius lib. 7. Annal.

Denique vi magna quadrupes eques, atque elephanti

Proiiciunt sese. In quo loco illud notandum equitem pro equo dici. Vide Gell. lib 18 cap 5.

Infans quadrupes Ouid 15. Metam.

Vasta Cic. 2. de Nat. deor.

Quadrupedans, penult. corr. quadrupedantis {τετραποδίζων} Quod quatuor pedibus graditur, vt equi, & eiusmodi. Plaut. Capt. 13,

Tum piscatores, qui præbent populo pisces fœtidos,

Qui aduehuntur quadrupedanti, crucianti cantherio. Virgilius 11. Æneidos, -perfractáque quadrupedantum

Pectora, pectoribus rumpunt. Plin. lib 8. cap. 45, Thessalorum gentis inuentum est, equo iuxtà quadrupedante cornu intorta ceruice tauros necare.

Quadrupedans, Adiectiuum {τετραποδίζων.} vt Sonitus quadrupedans. Virg. 8. Æneidos,

Quadrupedante putrem sonitu quatit vngula campum.

Quadrupedatim, Aduerbiũ qualitatis à nomine Quadrupes. vt Vincere quadrupedatim, ambulare quadrupedatim. Flauius Sosipater libro 2. Instit. Ex terminata nomina, videntur ex se duobus modis aduerbia signare, vt quadrupes, quadrupedatim: miles, militariter.

Quadrupus, quadrupedis {τετράπους} Adultera & meretrix olim vocata est. Plaut in Truculento,

Quadrupes, venefica, suppostrix puerum.

Quadruplator, pen. prod quadruplatoris {ἐνδείκτης, συκοφάντης} Asconius, Quadruplatores, delatores erant criminum publicorum, in qua re partem de proscriptorum bonis, quos detulerant, consequebantur. Cic. 1. Verr. Putant fore, vt si paulatim hæc consuetudo serpere ac prodire cœperit, per homines honestissimos, virósque fortissimos, non imperitos adolescentulos, aut illiusmodi quadruplatores, leges iudiciáque administrentur. In eundem, actio. 4, Erat Næuius Turpio quidã istius executor & emissarius, homo omniũ ex illo conuentu quadruplatorum deterrimus. Liu. 3 ab Vrbe, Populum Rom. quadruplatoris, & interceptoris litis alienæ personam laturum?

Quadruplatores dicebantur, qui eo quæstu se tuebantur, vt eas res persequerentur quarum ex legibus quadrupli erat actio. Paulus apud Festum.

Quadruplatores nomen inuenere ab illa quarta, quam lex accusatori pro præmio tribuebat. Id ex Cornel. Tacito satis constat, quum scribit, Contra M Lepidus quartam accusatoribus secundum necessitudinem legis. Monuit Turnebus.

Quadruplator, vt breuiter describam, capitalis est. Author ad Herenn. libro 2.

Quadruplatores beneficiorum vocat Seneca, qui exiguis magna venantur, 7. de Benefic. Malè istis improbis & importunis beneficiorum suorum quadruplatoribus eueniat, qui admonitionem tam bellam inter amicos sustulerunt.

Quadruplor, pen corr. quadruplaris {[illegible]} quadruplari, Quadruplatorem exercere. Plaut. Persa, 3.

Neque quadruplari me volo: neque enim decet

Sine meo periculo abire aliena arreptum bona.

Quadruplari apud Iurecon sultos id dicitur, quod in quadruplum damnatur. Vlpian. in l. Item si quum. § 1. D. De eo quod metus, &c. Siquis non restituat, in quadruplũ in eum iudicium pollicetur. Quadruplabitur autem omne quodcunque restitui oportuit.

Quadruplex, pen. corr. quadruplicis, pen. corr. om gen. {τετραπλοῦς} Quod quatuor est modorum, specierum, vel ordinum. Plin. lib. 12. cap. 11, Alia arbor floret, albæ violæ specie, sed magnitudine quadruplici. Liu. 10. bell. Pun. Oneratiarum quadruplicem ordinẽ pro muro aduersus hostem opposuit.

Quadruplex iudicium. Plin. in epist. Et eram acturus adolescentulus adhuc, eram in quadruplici iudicio. Item lib. 4. epistul. Proximè quum apud centumuiros dixissem, subiit recordatio egisse me iuuenẽ æquè in quadruplici iudicio: processit animus vt solet, longius cœpi reputare quos in hoc iudicio, quos in illo socios habuissem. His locis quid sit quadruplex iudiciũ omnes inquirunt. Turnebus quadruplex intelligit quod coactum est è quatuor iudicum cõsiliis & decuriis, quæ in basilica Iulia sedebant. Nam in ea quatuor erant tribunalia Quintil Certè quum in basilica Iulia diceret, primo tribunali, quatuor autem iudicia, vt moris est, cogerentur, atque omnis clamatoribus fremerent, & auditum eum & intellectum, & quod agentibus cæteris contumeliosum fuit, laudatum quoque ex quatuor tribunalibus memini. Sunt & apud Fabium duplicia iudicia lib. 12. in quibus duo consilia ad vnam cogebantur hastam, vnúmque tribunal: in quadruplicibus quatuor. Posset fortasse & centumuirale iudicium quadruplex dici, propter quatuor hastas, quatuorque tribunalia, idq; versus postem. To iudices.

Stellæ quadruplices. Cic. in Arato,

Præter quadruplices stellas in fronte locatas.

Quadruplico, quadruplicas, pen. corr. {τετραπλασιάζω} quadruplicare. Plaut. Stich. 7, -qui me in mercimoniis

Iuuit, lucrisque quadruplicauit rem meam.

Quadruplicatio, Verbale. Vlpian. in l 2. D. De exceptionibus, Et contra replicationem duplicatio, & contra duplicationem solet dari triplicatio, & contra triplicationem rursus quadruplicatio.

Quadruplicato, pen. prod Aduerbium {τετραπλασίως.} Plin. lib. 14. cap. 4. Emptis quadruplicatò vineis.

Quadruplus penult. corr. Adiectiuum {τετραπλάσιος.} Plaut. Truc. 16,

Post id ego in te manum iniiciam quadruplus venefica. Vbi interpres, Quadruplus, id est veniemus quatuor in te irrompentes.

Quadruplum aliquid attribuere, Hoc est quater id quod dicitur. Plin. lib 7. cap. 48, Cornici nouem nostras attribuit ætates, quadruplum eius ceruis, id triplicatum coruis.

¶ Quadruplum, Pœna furti. Quintil lib 7 cap. 5, Quum duo fures pecuniam abstulerunt, separatim quadruplum quisque an duplum debeat. Cato de Re rustic. in Præfatione, furem dupli condemnari, fœneratorem quadrupli.

¶ Dare iudicium in quadruplum. Cic. 5 Verr. Qui in decumanum octupli iudicium se daturum dixit, idem habuit in edicto, se in aratorem in quadruplum daturum.

Quadruplò, Aduerbium. Plin. lib. 11. cap. 37, Pulmo quadruplo maior bubulo. De elephantis.

Qvadrvrbs, Ciuitas quæ ex quatuor vrbibus in vnam coaluit, velut Athenæ. Festus. Quadrurbem Athenas Attios appellauit, quod scilicet ex quatuor vrbibus, in vnam domicilia contulerunt, Braurone, Eleusine, Piræo, & Sunio.

Qvadvrcvm, nobile emporium Quadurcorum in Aquitania Galliæ parte tertia. Hodie *Cahors*, patria Poetæ Gallici Clementis Maroti. Plin. lib. 4 cap 19, Rursus Narbonensi prouinciæ contermini Rutheni, Quadurci, Antobroges, Tarnéque amne discreti à Tolosanis Petrogorii. Sunt qui Cadurcum scribunt.

Quæ {ἥ} Pronomen fœmininum à Quis. Interrogatiuè aliquando pronuntiatur. Cic. in Verr Quæ (malùm) est ista tua audacia, atque amentia? Idem in Philipp.

Quæ tua facilitas, & huiusmodi, per parenthesim posita, pro Qua tu ea facilitate, humanitate. &c. præditus. Plin. epist 97, Sed (quæ familiaritas tua) hoc magis dabis veniam, quòd se non mereri fatentur. Cic. ad Attic. lib. 6, Spero enim (quæ tua prudentia & temperantia est) hercule, vt iubet me Acastus, confido te iam vt volumus valere.

Quæ tua est humanitas, In principio sententiæ, hoc est Pro tua humanitate. Brutus ad Cic. 4. 4, Quæ tua est humanitas, æquo animo te moueri patieris.

Quæ tua potestas. Cic. Antonio in Epist. ad Attic. lib. 14, Quare quoniam hoc à me sic petis, vt (quæ tua potestas est) ea neges te, me inuito vsurum, &c.

Quæ tua virtus. Horat. lib. 1. Sat. 9,

-velis tantummodo (quæ tua virtus)

Expugnabis. Genus loquendi est obseruatione dignum, quod tantundem valet, quantum si diceret: ea est tua virtus, vt facilè sis expugnaturus: vel, ea, qua præditus es, virtute, facilè ad amicitiam Mœcenatis peruenies. Sic sæpe loquitur Cicero: vt epist. ad Rufum lib. 5. ad Trebatium lib 7, & aliis sexcentis locis. Ex Lambino.

Quæ mea mens in suscipienda causa fuit, fides in agenda: eadem vestra in iudicanda sit. Cic. 7. Verr.

Quæ, neutrum plurale à nominatiuo singulari Quod. Virgilius ecloga 3,

O quoties, & quæ nobis Galatea locuta est.

¶ Inter QVÆ relatiuũ & infinitũ. Audiui quæ dixisti: hic QVÆ relatiuum est, & subauditur pronomen EA: vt sit sensus, Audiui ea quæ dixisti. Audiui quæ dixeris: QVÆ hoc loco, infinitũ nomen est, nec patit quicquam subaudiri: est enim quasi tu dicat, Audiui qualia tu dixeris. hoc est qualia sint ea quæ tu dixisti. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 6, Quæ gerantur, accipies ex Pollione. Hoc est, Intelliges ex Pollione qualia gerantur: Id est qualia sint ea quæ geruntur.

Quæcunque (ἅττα, ἅσσα, ἄττα) Quædam, Vide Quicunque, Quidam.

Quælibet in quemuis opprobria fingere (ἅσσα) Horat. 1 epist. 16.

Quæque (πάντα) Lucret. lib. 1,

At nunc seminibus, quia certis quæque creantur.

Quæro, quæris, quæsiui, quæsitum, penult prod. & per syncopam quæstum (ζητεῖν, δίζημαι, μαίομαι, ματεύω) quærere. Donatus, Non reperitur, nisi quod quæritur: non quæritur, nisi quod præsto non fit. Terent. Eun. 2. 3,

Vbi quæram: vbi inuestigem? quem perconter? quam insistam viam? Idem Adelph. 3. 4,

Te quærebam ipsum, salue Demea.

Quærere, inquit Varro de Ling. Lat. Lib. 5, dictum ab eo quod, quæ res vt recuperaretur, datur opera.

Per compita quærere aliquem. Iuuen. sat. 9.

Aditum quærere per auia. Virg 9 Æneid.

Quæritur argentum Horat. 1 epist. 1.

Argentum quærere in fœnus, vel mutuo. Plaut. Asin. 9.

Autibus quærere effigiem perfectæ eloquentiæ. Cic. in Orat.

Causam quærere quamobrem. Terent. Eun. 5. 6.

Coniugium quærere. Iuuenal. sat. 11.

Consilium. Terent. Andr 4. 1.

Diuerticula. Cic. 5. de Finibus, Quinetiam ipsi voluptarij diuerticula quærant.

Excusationem. Cic ad Attic. lib. 12, Quæ si manebunt, quærenda erit excusatio ad Brutum, & vt nunc est, mansuræ videntur.

Exitum. Cic 3. Verr. Tamen impudentiæ suæ pudentem exitum quæsisse videatur.

Et melius nulla quæritur arte fauor. Ouid. 2 de Ponto, eleg 9.

Fidem quærere promisso, In re promissa fidem aliquam & veritatem expetere. Plin. lib. 27. cap. 9.

Finem amori. Ouid 1. de Remed. amor.

Fugam. Cæsar 8. bel. Gall.

Quærere fugam ex aliquo loco. Cic. ad Atticum, lib 7, De pueris in Græciam transportandis tum cogitabam, quũ fuga ex Italia quæri videbatur.

Fugam morbi. Horat. 1. epist 6.

Gloriam. Cic. 1. Offic. Quum verò de imperio decertatur, bellóque gloria quæritur. Id est captatur.

Gratiam quærere alicui ad vulgum, dicitur res aliqua. Liuius 6. ab Vrbe, Eáque ipsa affinitas haud spreta, gratiam Fabio ad vulgũ quæsierat. Id est comparauerat apud vulgum.

Identidem quærere, Vide ROGARE.

Immortalitatem ipsa morte. Cic. 2. Tuscul. Sed videamus Herculem ipsum, qui tam dolore frangebatur, quum immortalitatem ipsa morte quærebat.

Inimicitias. Plaut. Menæch. 15.

Inuidiam ex re aliqua alicui quærere, Conflare. Quintilianus libro 6. capite 1.

In aliquem inuidiam. Cic. pro Rabirio Posth.

Latebram periurio. Cicero 3 Officiorum, Sed si hoc sibi sumant, nullam esse fidem quæ infideli data sit, videant ne quæratur latebra periurio.

Laudem. Terent. Heautonti. 2. 3.

Liberos. Plaut. Capt. 13,

Liberorum quærendorum causa ei credo vxor data est.

Locum coronæ. Liuius 5. ab Vrbe.

Locum insidiis. Liuius 5. bel. Maced.

Locum gratiæ apud aliquem Liuius 5 bel. Pun.

Locum seditionis. Liuius 3. ab Vrbe.

Materiam amori. Ouid. 1. de Arte.

In medium quærere, In commune, siue in communi victum sibi quærere. Tunc enim omnia erant communia. Virg. 1. Georg.

Moras. Ouid. 11. Metam.

Moram supplicio. Cic. 7. Verr. Illum quòd moram supplicio quæreret, ideò clamitasse se ciuem Romanum, sed speculatorem fuisse.

¶ Inter Quærere & Requirere: quoniam Requirere, est diu quærere. Afranius Fratriis,

Proin tu rerum quæram, ne requiram te vide. Nonius.

Quærere, cum infinitiuo. vt Quæro doceri. Virgil. lib. 6 Æneidos,

-ne quære doceri

Quam pœnam, aut quæ forma viros, Fortunáve mersit. Et Cic. lib. 3. de Finibus, Ergo ne, quæris (inquit) scire, quid sentiam? Horatius ode 27. lib. 3,

-speciosa quæro

Pascere tigres.

Quærere aliquem, pro Quæstionem habere de aliquo Liu. 3 bel. Maced. In præsentia placuit comprehendi eos qui simul fuissent, quæstionémque de his haberi, dum quæruntur, &c.

Quærere aliquem ad necem. Cic. pro Sextio, Vexabatur vxor mea, liberi ad necem quærebantur.

Noua. Propert. lib. 1. eleg. 12.

Numen & auxilium per sacras quærere sortes. Ouid. 1. Metam.

Occasionem. Cæsar 2 bel. Ciuil.

Quámve malis aliam quærere cuncter opem Ouid. 3. Trist. eleg. 8.

Opes & amicitias. Horat. de Arte.

Periculum voce. Ouid. 2. Metam.

Quo modo aliquid fiat quærere. Terent. Heauton 5. 4,

Quæris id quod habes, parentem: quod habes non quæris, patri Quomodo obsequare.

Animus quærit rationem. Lucret. lib. 2.

Regnum quæritur armis. Lucan. lib. 1.

Remedium quærere ab aliquo. Cic. 2. Tuscul. Cogatúrque confiteri, non esse ab eo doloris remedia quærenda, qui dolorem malorum omnium maximum esse dixerit.

Remedium ad rem aliquam. Cic. pro Cluentio, Dum sibi quærendum remedium existimauit ad eam moram, quæ nuptiis afferebatur.

Quærere aliquid in remedio. Plin. lib. 25. cap. 13.

Requiem quærit sibi Horat. 1. epist. 7.

Risus quærere sibi. Horat. 1. epist. 7.

Salutem alicui malo. Terent. Adelph 3. 2.

Seria quæramus amoto ludo. Horat. 1. Serm. sat. 1.

Sermonem. Terent. Eun. 3. 3. Id est occasionem colloquendi.

Sitim quærere, Prouocare. Cic. 5. Philipp. Ipse interea decem & septem dies de me in Tyburtino Scipionis declamitauit, sitim quærens: hæc enim ei causa solet esse declamandi. Sic dicitur vt Sermonem quærere. Budæus.

Somnum quærere re aliqua, Conciliare, inducere. Plin. lib. 12. cap. 17, Odore strobi arboris somnum ægris quærunt.

Venenum quærere alicui. Cic. pro Cluent. Qui quum venenum priuigno suo quæreret, manifesto sit deprehensus.

Quærebátque viam, qua se genetrice relicta Exereret. Ouid. 10. Metamorph.

Ardua sollicitis victoria quæritur armis. Ouid. 14 Metam.

Voluptatem. Cic. 1. de Finibus, Sed quia nonnunquam eiusmodi tempora incidunt, vt labore & dolore magnam aliquam quærat voluptatem.

Quærere ad vnum exemplum & regulam, Omnes sub vno exemplo comprehendere. Cicero in Sallustium, Primùm igitur, quoniam omnium maiores Crispus Sallustius ad vnum exemplum & regulam quærit, velim mihi respondeat.

¶ Quærere, Velle, contendere. Plin. lib. 8. c. 53, Potissimum è monte aliquo in alium transilire quærentes.

¶ Quærere, Est etiam id quod nunc dicimus, *Informationem facere*, & Legibus vindicare. Cic. Decernebat enim vt veteribus legibus tantummodo extra ordinem quæreretur. Idem, Tulit enim de cæde quæ in Appia via facta esset, in qua Publius Clodius occisus fuit. Quid ergo tulit? nempe vt quæreretur. Quid porrò quærendum est? factúmne sit? at constat. A quo? at patet. Hæc Budæus.

Quærere in aliquem. Cic. pro Cluentio.

Maiores nostri in dominum de seruis quæri noluerunt. Cic. pro Milone.

Quærere de Cic. 2. Verr. Quum prætores designati sortirentur, & M. Metello obtigisset vt is de pecuniis repetundis quæreret.

Quærere rem, Est agitare causam criminis, vt Prætor quum iudicium cogit. Cic. in Verrem, Illo die rem quæsiturus non esset, quum repentè iuberetur dicere.

Quærere rem tormentis, & per tormenta. Cicero pro Cluentio, Tormentis omnibus vehementissimis quæritur. Suet. in Tiberio, Acta res in Senatu: & quia ambigebatur, per tormenta quæsita est.

Nam quum more maiorum de seruis in dominum, ne tormentis quidem quæri, &c. Cic. pro Deiot.

¶ Quærere (ἀναζητεῖν) Percontari, sciscitari, petere, interrogare. Plaut. Amphit. 3,

Atque vt me, qui essem, familiares quærerent. Terent. Andr. 1. 1,

-item alio die

Quærebam: comperiebam nihil ad Pamphilum

Quidquam attinere.

Quæro abs te. Cic. pro Sexto Roscio, Non quæro abs te quare patrem Sex. Roscius occiderit.

Quærere horas ab aliquo. Plin. lib. 7. cap. 53.

Circa aliquem quidpiam quærere. Quintil. lib. 7 cap. 1.

Quærere de. Cic 4. Acad. Quæsiuit de Zenone fortasse quid futurum esset. Liuius 4. ab Vrbe, Quæro de te, &c Hoc est abs te.

Quærere de re aliqua. Cæsar 2. bel. Gal. Neruiorum de natura moribúsque Cæsar quum quæreret, sic reperiebat.

Quæro ex te. Cic. in Vatin. Quæro illud etiam ex te quod priuatus admisisti. Terent. Heaut. 4. 1,

Nescio, nisi vt ex ipsa quæras, vnde hunc habuerit.

Ea re quæritur, veneficium fuerit, an eruditas. Quintilianus libro 7. cap. 3.

Quærere secreto ab aliquo. Cæsar 1. bel. Gall.

Eruditius aliquid. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Subtiliter aliquid. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Verum. Horat. 2. epist. 1.

Si verum quæris. Cic. Cassio, lib. 12. 8, Spem omnem in Decio Bruto & Planco habemus: si verum quæris, in te, & in meo statu, non solum ad præsens perfugium, sed &c.

¶ Quæro quid sit, cur, &c. Cic. 1. de Orat.

Et ea res, si quæris, magno ei honori fuit. Cic. 3. Offic.

Quærat aliquis quæ sint mentiti veteres magi. Plin. lib. 30. cap. 2.

Forsitan quæratis qui iste terror sit, & quæ tanta formido, quæ tot ac tales viros impediat, quo minus, &c. Cic. pro Roscio Amer.

Quæret fortasse quispiam, displiceatne mihi legum præsidio à capite periculum propulsare. Cic. pro Cluentio.

Quid quæris amplius? Cic. pro Rosc. Amer.

¶ Quærere, pro Captare, vt Quærere furtũ, pro Captare furtum, seu aniti & studere vt furtum committas. Plin. lib. 33. cap. 6, Quapropter id furtum quærentes, uni liquore candido visum eum adulterauere, mox & hydrargyro. De argento viuo & auro loquitur.

¶ Quærere, nonnunquam significat Comparare, siue acquirere. Terent. Adelph. 5. 4,

Contriui in quærũdo vitam atque ætatem meam. Idem Heaut. 1. 1,

Laborans, quærens, parcens, illi seruiens. Ibidem, 3. 1,

Post illa cœpit victum vulgò quærere. Cic. pro Quintio, Nec mirum si is qui vocem venalem habuerat, ea quæ voce quæsiuerat, magno sibi quæstui fore putabat.

Quærere rem honestè mercaturis faciendis. Cic. in Parad. Iis qui honestè rem quærunt mercaturis faciendis, operis dandis, publicis sumendis, quæsito opus est.

Quærere multo labore. Cic. 2. de Finibus.

¶ Quærere, Petere. Plaut. Aulul. 5,

Quid si quispiam ignem quæret?

Non quæro ex his illa initia mathematicorum. Cic. 4. Acad.

¶ Quærere, Disputare, consulere, vel discutere. Cicero Pæto, libro 9. 26, Ille bais te putabat quæsiturum unum mundum cælum esset, an innumerabilia.

Quærere de. Cic. de Orat. In quibus sæpe non de facto, sed de iure atque æquitate quæritur.

Quæritur inter medicos, cuius generis aquæ sint vtilissimæ. Plin. lib. 31. cap. 3.

¶ Finis quærendi. Horat. 1. Serm. sat. 1.

Procumbit quærendo iuuencum, bucola. Virg. ecloga 9.

Quærens, Participium { ζητῶν. } Ouid. 6. Metamorphoseos,

Verbáque quærenti satis indignantia lingua
Defuerant.

Mihi percunctanti, aut aliquid quærenti nunquam defuisti. Cicero 1. de Orat.

Quærendus { ζητητέος. } Seneca Herc. OEtæo, 3, Quoties genitor quærendus eras? Lucret. lib. 3,

hoc tamen est, vt
Quærendum videatur, & in discrimen agendum.

Quæsitus, penult. prod. { ζητητὸς } Participium, siue Nomen ex participio: vt Artes quæsitæ. Virg. 3 Georg.

Labore dulci quæsita dicta Lucan. lib. 2.

Artibus ingenuis quæsita est gloria multis. Ouidius 2. de Ponto, elegia 7.

Odium humanum quæsitum est mihi carmine. Ouid. 2. Trist.

Salus quæsita fuga. Ouid. 14. Metam.

Adulatio quæsitior fuit. Tacit. lib. 3. Hoc est exquisitior.

Quæsitissimus, pro Exquisitissimo. Tacit. lib. 2, Excepere Græci quæsitissimis honoribus.

¶ Quæsitum, pen. prod. pro Re parta. Ouid. 7. Metamorphoseos,

-parcum genus est, patiénsque laborum,
Quæsitique tenax. Cicero in Parad. Cui quæsito autem opus sit, quis vnquam hunc vere dixerit diuitem?

¶ Quæsitum, Idem quod postulatum. Ouid. 4. Metamorphoseos,

Accipe quæsiti causam.

Quæsitus, huius quæsitus, pen. prod. m. g. Verbale. Plin. lib. 5. cap. 9, Nilus incertis ortus fontibus, it per deserta & ardentia, & immensu longitudinis spatio ambulans, famáque tantùm inermi quæsitu cognitus sine bellis, quæ cæteras omnes terras inuenere, originem, &c.

Quærito, quæritas, penult. corr. { ἀναζητέω } quæritare, Frequentatiuum, Instanter quærere. Terent. Adelph. 3. 3,

-si me senserit
Eum quæritare, nunquam dicet carnufex. Catull. in Camerium, epigramm. 51,

Et multis languoribus peresus
Essem, te mihi amice quæritando.

Quæritare, propriè de iis dicitur, qui quotidie in quærendo vix victum inueniunt, vt ait Donatus. Terent. And. 1. 1,

Lana, ac tela victum quæritans. Plautus,

Qui inops & sordidus quæritando alit familiam.

Quæsito, quæsitas { ἐκζητέω } quæsitare, Aliud frequentatiuum. Plinius libro 21 cap. 3, Semper tamen authoritas vel ludicro quæsitatum fuit. Vetus codex habet quæsitarum, sub. coronarum, vt sit Nomen participiale. Loquitur autem de coronis.

Quæstio, quæstionis, Verbale { ζήτησις, ζήτημα, πρόβλημα } A quæstum supino. Plaut. Cistel. 7,

-iube domi opperirier,
Ne quæstioni mihi sit, quid eum velim. Id est, ne cogar eũ quęrere.

Quæstio, à quærendo, Varroni lib. 5. de ling. Lat.

Nulla quæstio est, quin. Paulus in l. vlt. D. Quod iussu, Si dominus vel pater pecuniam mutuam accepturus, iusserit seruo filióve numerari: nulla quæstio est, quin ipsi condici possit.

¶ Quæstio, est aliquando dubitatio & disceptatio. Cic. 2. de Finib. In his primis naturalibus voluptas insit, nécne, magna quæstio est. Plin. lib. 7. cap. 58, Fortitudo in quo maximè exstiterit, immensæ quæstionis est. Cic. 4. Acad. Quæstio autem est appetitio cognitionis: quæstionísque finis, inuentio.

Quæstionis est. Vlpianus in l. Sed si damnum. D. De peculio. Sed est quæstionis, verum ipsa furti æstimatio, &c. Caius in l. Si noxali. eodem titulo.

Disceptatio & quæstio. Cicero 3. de Oratore, De omni re quęcunque in disceptationem, quæstionémque vocaretur, se copiosissimè dicturum esse profitetur.

Quæstio de. Cic. 4. Academ. De sapiente loquamur, de quo (vt sæpe iam dixi) omnis hæc quæstio est.

Asperitas quæstionum Quintil. lib. 4. cap. 2.

Frigus quæstionum & argumentorum Quintil. lib. 2. cap. 12.

Vinculum quæstionis. Quintil. lib. 8. cap. 13.

Dura quæstio, Id est ad dissoluendum difficilis. Quintil. lib. 7. cap. 2, Dura prima fronte quæstio.

Immensa quæstio, Vide IMMENSVS.

Infinitæ, Vide INFINITVS.

Legitimæ Quintil. lib. 3. cap. 6.

Lusoria, Vide LVDVS.

Naturales. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Nodosæ & anxiæ. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 1.

Perdifficilis & perobscura quæstio est de natura deorum. Cic. 1. de Natura deorum.

Quæstiones perpetuæ, Vide PERPETVVS.

Summa quæstio, Vide SVMMVS.

¶ Adiuuare quæstionem Quintil. lib. 4. cap. 4.

Afferre quæstionem, Vide AFFERO.

Agitare quæstionem. Marcian. in l. Creditor. D. qui pot. in pig. hab. Erit autem facti quæstio agitanda, quid inter eos actum sit.

Conscribere fictam quæstionem, Vide CONSCRIBO.

Decidere. Vlp. in l. Si fundus. D. De lege commiss. Sed iam decisa quæstio est, ex vendito actionem competere.

Deducitur in iudiciũ quæstio Paul. in l. In duobus. D. De iureiur. Si modò eadem quæstio in iudicium deducatur.

Diuidũt nostri totam istam de diis immortalibus quæstionem in partes quatuor: primùm docent esse deos: deinde quales sint: tum mundum ab his administrari: postremò consulere eos rebus humanis Cic. 2. de Nat. deor.

Existit autem hoc loco quęstio subdifficilis, nunquando, &c. Cic. de Amicitia.

Esse in quæstione. Plin. lib. 10. cap. 22, Nec sine causa in quæstione est, quis primus tantum bonum inuenerit.

Ferre quæstionem, Vide FERO.

Habere aliquid quæstionis dicitur res, quum dubia est & incerta. Cicero in Oratore, Sed id nec dubium est: & siquid habet quæstionis, hoc tamen, &c.

Habere aliquid in magna quæstione. Plin. lib. 10. cap. 7, Sanqualem autem, atque immussulum, augures Romani in magna quæstione habent. Hoc est, Magna est quæstio inter augures quid sit, &c.

Habere quæstionem de aliqua re. Cic. 5. de Fin.

Indicare quæstionem. Quintil. lib. 4. cap. 4.

Ratiocinatiua, atque collectiua quæstio nectitur. Quintilianus libro 7. cap. 2.

Persoluere quæstionem, Vide PERSOLVO.

Hæc quæstio ita procedit, si de peculio agi non potest. Paul. l. 14. D. De in rem verso.

Quæstio tenet eum, qui in ius vocatus est Papinian. in l. Iudicatæ. D. De except. rei iudicatæ, Nam & quum alterum ex cohæredibus inofficiosi quæstio tenuit, aut etiam duobus separatim agentibus alter obtinuit, libertates competere placuit.

Variare quæstiones Quintil. lib. 3. cap. 10.

Versari in quæstione dicitur res, dum de ea disceptatur & dubitatur. Cic. pro Sylla, Quæ res in quæstione versetur.

¶ Quæstionem intelligere debemus & tormenta, & corporis dolorem ad eruendam veritatem, inquit Vlpianus, De iniuriis & famosis libellis, l. Iniuriarum. Idem de S. C. Silaniano l. 1, Quæstionem, inquit, sic accipimus, non tormenta tantùm, sed omnem inquisitionem, & defensionem mortis.

Facti in eculeo quæstio est, iuris in iudicio. Cic. pro Mil.

¶ Abripere ad quæstionem, Vide ABRIPIO.

Quæstioni accipere seruos. Plaut. Mostel. 15.

Habere quæstionem de viri morte. Cic. pro Cluent.

Mortis paternæ habere quæstionem de seruis paternis. Cic. pro Rosc. Amer. Mortis paternæ de seruis paternis quæstionem habere filio non licet.

Habere quæstionem in caput alterius de furto. Cic. pro Cluent.

Habere quæstionem tormentis. Liuius libro 3. belli Macedonici, De Philistrato aliquæ quæstiones tormentis habitæ: & sumptum supplicium est.

Polliceri in quæstionem seruos. Cicero pro Roscio Amerino. O dij immortales, rem miseram & calamitosam, quod in tali crimine innocenti saluti esse solet, vt seruos in quæstionem polliceatur, id Sexto Roscio facere non licet?

Postulare quæstionem eius est, qui iniuriam sibi factam queritur, aut alteri, quam vindicare ad eum pertineat. Liu. 2. ab Vrbe cond. Senatus tumultuosè vocatus, tumultuosius consulitur: quæstionem postulantibus iis qui pulsati fuerant, &c. Hæc Budæus. Cicero pro Roscio Amer. Aliquoties duos seruos paternos in quæstionem ab aduersariis Sextus Roscius postulauit.

Quæstio & tormentum. Cic. pro Sylla. Quæstiones nobis seruorum & tormenta accusator minitatur.

Quæstio & animaduersio. Cicero 2. de Legibus. Quo in genere seueritatem maiorum, Senatus vetus authoritas de Bacchanalibus, & Consulum exercitu adhibita, quæstio animaduersióq; declarant.

¶ Quæstio etiam dicitur quàm vulgò *Informationem* dicunt.

Auri Tholosani quæstio. Cic. 3. de Nat. deor.

Potentissimæ

Potentissimæ quæstiones. Quintil. lib. 4. cap. 6.

¶ Quæstionem adhibere. Cic. 1. de Diuinat. Is quæstione adhibita confessus est, pateràmque retulit.

Constituere quæstionem, Vide CONSTITVO.

Constituitur quæstio de furto. Cic. pro Cluent.

Decernere quæstionem. Vide DECERNO.

Exercere quæstionem inter sicarios. Cicero 2. de Finibus, Quum Prætor quæstionem inter sicarios exercuisset, apertè cepit pecuniam ob rem iudicandam.

Aspera & vehemens quæstio exoritur de iure belli. Quintilianus lib. 5. cap. 10.

Facere quæstiones iuris. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Ferre quæstionem, Vide FERO.

Ferre quæstionem de iure, non de facto. Cic. pro Milone.

Habere quæstionem. Quintil. lib. 5. cap. 4.

Hoc falsum est: habita enim quæstio est. Cic. 2. de Orat.

Inferenda est alia quæstio. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Instituere quæstionem. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Quæstio quandoque pro publico iudicio vsurpatur, maximè apud Iureconsultos. Hotomanus: Quæstiones sunt publica iudicia, inde ducto nomine, quòd in his reus in iudicium vocatus, nocens sit, an innocens constituto iudicio quæritur. Libro singulari de verborum quæ ad ius pertinent signif. Quæstio numaria, pro iudicio priuato, in quo non de capite: sed de pecunia disceptatur. Callistratus. l. vlt. Ne de stat. defuncto. in Pand. Per quæstionem numariam.

Quæstionem, & Iudicium publicum, eodem sensu dixit Cicero in Bruto, de Caio Galba ita loquens: Hic, qui in collegio sacerdotum esset, primus post Romam conditam iudicio publico est condemnatus. Paulo pòst, Inuidiosa L. Manilia quæstione Caium Galbam Gracchani iudices sustulerunt.

Quæstiuncula, penult. corr. Diminut. (ζητημάτιον) Parua interrogatio vel dubitatio. Cic. 1. de Orat. Quid mihi nunc vos, inquit Crassus, tanquam alicui Græculo otioso & loquaci, & fortasse docto atque erudito quæstiunculam, de qua meo arbitratu loquar, ponitis?

Minutæ quæstiunculæ, Vide MINVO.

Quæsitio, quæsitionis, fœm. g. A supino quæsitum (ζήτησις) Idem quod quæstio. Plaut. Casin. 2.

Caue in quæsitione mihi sis. Aonque.

Quæstor, quæstoris, masc. gen. ([illegible]) Qui commeatui rei militari primùm creati sunt, eò quod thesaurarium bellicum vocamus. Cum Imperatoribus enim Populi Rom. mittebantur Quæstores, id est, cum Cõsulibus & Prætoribus, ad administrandam rem pecuniariam & prædam, ac manubias in rationes publicas referẽdas, vt videre est apud Liuium multis locis. Cic. 1. Verr. Sic enim a maioribus nostris accepimus, Prætorẽ Quæstori suo, parẽtis loco esse oportere: nullam neque grauiorem, neque iustiorem causam necessitudinis posse reperiri, quàm cõiunctionem sortis, quam prouinciæ, quàm officij, quàm publicam muneris societatem. Asconius in Diuinationem, Hæc erat, inquit, prima Senatoris administratio, Quæstorem fieri, & in prouincia curam gerere publicæ pecuniæ in vsus diuersos eroganda. Inde Cicero in Prætura vrbana, siue Verr. 3. Ne diutius teneam, inquit, pecunia attributa numerata est. profectus est Quæstor in prouinciam: venit in Galliã expectatus ad exercitum Consularem cum pecunia. Hi autem Quæstores, lictores, & vestem & insignia quæstoria habebant: quod Cicero pro Plancio ostendit his verbis, Nam simul ac me Dyrrhachium attigisse audiuit Plancius, statim ad me, lictoribus dimissis, insignibus abiectis, veste mutata profectus est. Ex Budæo.

Quæstores, ait Varro, à quærendo, qui conquirerent publicas pecunias & maleficia, quæ triumuiri capitales nunc conquirunt: ab his postea qui quæstionum iudicia exercent, quæstores dicti, Vide de ling. Lat. lib. 4.

Quæstor. Creatos, regnante Romulo, quæstores, Vlpianus prodidit à Iunio Gracchano traditum in his libris, quos de potestatibus inscripsit. idem tamen hæc subiungit: Sicuti dubium est, an Romulo & Numa regnantibus, quæstor fuerit, ita, Tullo Hostilio rege, quæstores fuisse certum est. & sanè crebrior opinio est, Tullum Hostilium primum in Remp. quæstores induxisse. Fuit autẽ quæstura patricius magistratus, nec à principio, multóśq; deinde per annos, nisi solis patriciis datus est. postea non tam quæsturam, quam reliquos omnes magistratus plebi communicatos animaduerto. Ex libro P. Manut. de legibus Romanis.

Creare Quæstores. Vlpianus in l. 1. D. de Offic. Quæstor. ubi tertiam locutionem vsurpat.

Sortiri alicui prouinciæ Quæstores. Cic. pro Murena.

Quæstores vrbani, ærarium curabant, eiúsque pecunias expensas, & acceptas referre in tabulas publicas consueuerant. Valerius lib. 2. cap. 3. de Lege triumphi loquens, Cæterùm ne tam præclaræ lex cupiditate lauree obliteraretur, legis alterius adiutorio fulta est: quam L. Marius & M. Cato Trib. pleb. tulerunt. Pœnam enim Imperatoribus minatur, qui aut hostium occisorum in prælio, aut amissorum ciuium falsum numerum literis Senatui ausi essent referre. Iubétque eos, quum primum vrbem intrassent, apud Quæstores vrbanos iurare de vtroque numero verè ab iis Senatui esse scriptum. Hi autem Quæstores signa ex ærario promebant euntibus ad bellum Consulibus, aut aliis Imperatoribus. author Liuius lib. 7. Budæus.

Quæstores ærarios hodie vocare possumus, quos multarum, id est *emendarum receptores* vocant. Tacit. lib. 13. Censuit Piso designatus Consul, ne multam à tribunis dictam Quæstores ærarij in publicas tabulas ante quatuor menses referrent, medio temporis contradicere liceret, déque eo Consules statuerent. Budæus.

Quæstor non principis, sed sacri palatij dicitur. Quæstor custos est iustitiæ. Ex Quæstoribus sunt Codicillares, aut qui verè Quæstores fuerunt. Quæstori leges, preces, lateris cura minus curæ sunt, loquimur verò de posterioris temporis Quæstoribus: stante enim Rep. Rom. qui Quæstores dicerentur antea expositum est. Theodosius in Nouella De homicid. cas. facto. Cuiacius libro 1. Institutionum ciuilium.

Quæstorum Iidem sub Imperatoribus munus fuit, orationes Imperatorum in senatu recitare, et ex Tranquillo colligere est, vbi ait, Orationésq; in Senatu recitare Quæstoris vice. De Quæstoribus etiam illis, qui candidati principis erant, sic refert Vlpianus. Hi etenim soli libris principalibus in Senatu legendis vacabant. Annotauit Turnebus, quæ nos eo consilio huc transferenda putauimus, tum vt nequid antiquitatis (cuius ductu locos alioqui difficillimos in classicis codices reperias) ignorares, tum quòd haud passim sint omnibus obuia.

Quæstor, Idem etiam significat quod Quæsitor. Vide QVAESITOR. Cic. 4. in Catilin. Iam hoc nemini dubium est, qui reo custodiam, Quæstoris gratulationem, indici præmium decreuit: quid de tota re & causa iudicarit. Quibus verbis Quæstorem commemorauit sese eorum decretam sibi Consuli à Senatu quæstionem. Vetus tamen codex legit quæsitori.

Quæsitor, penult. prod. quæsitoris, masc. gen. (ζητητής) Is dicitur qui quæstionem habet, hoc est qui inquirendum curat de crimine, deóque iudicium exercendum. Hic quæsitor sedebat pro Tribunali, Iudices autem in subselliis, vtráque fermè in potestate habebat. Cicero in Bruto, Itaque intelligens dicendi existimator, &c. vides oscitantem iudicem loquentem cum altero, nonnunquam circulantem, mittentem ad horas, Quæsitorem vt dimittat rogantem. Quæsitorem vocat Prætorem in cuius erat potestate soluere concilium quum libuerat, & dare veniam abeundi, coactis iudicibus: quod interdum iudices tædio affecti postulabant, horam non expectantes. Idem in Vatinium. Quæro etiam Vatini, num quis in hac ciuitate post vrbem conditam Tribunos plebis appellarit, ne causam diceret: num quis reus in tribunal sui quæsitoris ascenderit, eúmque vi deturbarit, subsellia dissiparit, vrnas deiecerit? Ad hanc autem similitudinem (inquit Asconius) Virgilius Minoem iudicem apud inferos, tanquam Prætor sit rerum capitalium, Quæsitorem appellat. Dat ei sortitionem, vbi vrnam nominat. dat ei electionem iudicum, quum dicit, Conciliúmq; vocat. dat cognitionem factorum, quum dicit,

Vitásque & crimina discit. Verba Virgilij hæc sunt, 6. Æneidos,
Nec vero hæ sine sorte datæ, sine iudice sedes:
Quæsitor Minos vrnam mouet, ille silentum
Conciliúmque vocat, vitásque & crimina discit.

Per syncopam etiam Quæstor dicitur. Hæc Budæus. Cic. pro Fonteio, Quid mihi opus est sapiente iudice? quid æquo quæsitore? quid oratore non stulto? Idem ad Quintum fratrem, libro 3. 19. Grauis & firmus quæsitor.

Quæsitor distinguendus est à prætore. iudicum enim quæstionis duo video fuisse genera, vnum eorum, qui quò prætores essent, quæstionis etiam iudices appellabantur; alterum eorum, qui quum prætores non essent, capitali tamen de crimine quærebant. de iudice quæstionis prætore, patet ex oratione pro Cluentio; in qua ita scriptum est. Iubet lex iudicem quæstionis, hoc est Q. Voconium, eósq; qui illi iudices obuenerint, quærere de veneno. Voconium autem prætorem fuisse duobus argumentis coniicio: primùm quòd in eo loco paulo antè Cicero dixit, Quid sibi illi scribæ? quid lictores? quid cæteri, quos apparere huic quæstioni video, volunt? lictores enim, qui magistratum non gereret, non habebat. iudicem autem quæstionis magistratus nomen fuisse, certe nemo dixerit. Alterum argumentum est, quòd ibidem Cicero subiungit de aliis prætoribus, suam vnoquoque quæstionem exercente. Hæc, inquit, quæstio sola ita gubernatur? quid M. Pletorij, & C. Flaminij inter sicarios? quid C. Orchiuij peculatus? quid mea de pecuniis repetundis? quid C. Aquilij de ambitu? quid reliquæ quæstiones? quibus ex verbis, prætorem fuisse Voconium, qui iudex quæstionis appellatur, quis non intelligit? nam, etsi prætores non nominat, satis tamen constat, de prætoribus intelligi. à quibus enim & tot quæstiones, nisi à prætoribus. & tam graues exercerentur, inter sicarios, de repetundis, de ambitu, peculatus? præterea, se quæsiisse de repetundis, in eo loco Cicero dicit: quod ab eo factum in prætura, Valerius, & Plutarchus confirmant. vt omittam, quod quæsitorem Aquilium nominat: cuius annum fuisse legitimum, eundem, qui Ciceroni, ad petendum consulatum, prima docet ad Atticum epistola. ex quo, fuisse collegas in prætura, licet existimare. quod etiam libro 3. de Officiis manifestum est. collegam enim suum Cicero appellat. Rursus iudicem quæstionis Iunium, qui prætor non erat, quæsiisse de veneno in Oppianici caussa, docet Pedianus his verbis: Iunius quæstione fuit in Cluentij caussa, Verre prætore: in qua Oppianicus damnatus est. & alio loco: Damnato Oppianico, res in inuidia fuit; quod pecunia reus videretur oppressus: & princeps illorum iudicij damnatus est, C. Iunius, quòd diceretur alios supposuisse, qui reum damnarent, non eos, quos prætor Verres fuerat sortitus. neque hic eum Pedianus. neque supra prætorem nominauit. Cicero autem in oratione pro Cluentio, Condemnatus est, inquit, C. Iunius, qui ei quæstioni præfuerat. adde etiam illud, si placet: tum est condemnatus, cum esset iudex quæstionis. & alio loco: Quinctius tribunus plebconuicium C. Iunio iudici quæstionis maximum fecit. non fuisse autem prætorem, apertè, sic inquam apertè, vt clarius esse nihil possit, idem demonstrat in eadem, his verbis: In hanc flammam recentem C. Iunium, qui illi quæstioni præfuerat, iniectum esse memini, & illum, hominem ædilitium, iam prætorem opinionibus hominum constitutum, de ciuitate esse sublatum. ecce, non prætorium, sed prætorem opinionibus hominum constitutum dicit: quòd, cum prætorem sine dubio futurum, homines opinarentur. prætor autem si fuisset, non eum ædilitium, sed prætorium vocasset. iudabant enim veteres, vbi ornare aliquem vellent, ab eo magistratu, quem postremum gessisset, itáque, homo ædilitius, prætorius, consularis, dicebant. Præterea, quũ prætores in leges non iurauerint, neque sententias tulerint, quod & Cicero & Pedianus docẽt, à Iunio autem iudice

quæstionis ideo multa pena sit, vt in oratione pro Cluentio legimus, quia in legem non iurasset: (erat enim illi iurandum idem, quod iudicibus, leges omnino se esse in ferenda sententia seruaturum) satis constat, Iunium, quum de Oppianico quæsiuit, prætorem nõ fuisse. Quod si quis dixerit, non tam Iunium iudicẽ quæstionis, quàm Verrem prætorem, in illa Oppianici caussa quæsiuisse; quia Pedianus ita dicat, Iunius quæsitor fuit in Cluentij caussa, Verre prætore, & quia idem alio loco sortitionẽ, & subsortitionem à Verre prætore factam tradiderit: huic ita respõderi poterit: sortitionem, & subsortitionem non illius modò iudicij, verùm etiam aliorum ideo pertinuisse ad C. Verrem, quia prætor vrb. erat. quod ipse declarat Cicero in ea pro Cluentio. prætor autem vrbanus de criminibus nõ quærebat; quare nec vnquam quæsiuit dicebatur; sed ius tantum dicebat, hoc est iudices & formam iudicij dabat: idémque iudices, quibus alij prætores ad cognoscendas capitales caussas vterentur, sortiebatur, & subsortiebatur. quod ex Pediano, & ex ipso etiam Cicerone satis liquet. Accedit locus ex lib. 1. accusationis in Verrem: quo in loco Q. Curtium iudicem quæstionis appellat Cicero, in caussa Verris repetundarum: de qua prætor M. Acilius Glabrio cognoscebat eumque Curtium ait Pedianus à Cicerone esse reiectum. Illud addo; quũ tam docuerim, iudicem quæstionis, & prætorem, & non prætorem, de crimine capitali cognouisse; tertium genus iudicum quæstionis interdum fuisse, quorum ius cognoscendi non esset, sed tantummodo sortiendi. quod locus de Q. Curtio proximus iam ostẽdit, quem cognouisse de repetundis, absurdũ est credere: quũ, in ea caussa prætorem quæsisse Glabrionem, ex Cicerone & Pediano satis constet. itaque tertium hoc genus quæsitores dici non poterant: duo illa superiora genera, quoniam quidem quærerent, quæsitores & erant, & propriè dicebantur. Ex libro P. Manut. de legibus Romanis.

Edere quæsitorem. Cic. pro Plancio, Etsi Quæsitor edendus fuisset, quem potius quàm eum, &c.

Tormenta gubernat dolor, moderatur natura cuiusque, regit quæsitor, &c. Cic. pro Sylla.

Quæstorium, quæstorij ([illegible]) In Castris Quæstoria tabernaculum erat. Liuius libro 10, Itaque captum quæstorium. Quæstórque ibi Pansa occisus. Cicero pro Plancio, Thessalonicam me in quæstoriumque perduxit.

Quæstorius, Adiectiuum ([illegible]) Quod ad Quæstorem pertinet. Cicero ad Caninium, lib. 2. 16, Quod ego officio quæstorio te adductum, &c. Idem 3 Verr. Legatus quæstorius.

Persona quæstoria. Cic. pro Plancio.

Quæstorius ager dictus est, qui ex hostibus captus per Quæstores Pop. Romano limitibus actis, diuisus est venditus. Placet. Hyginus, Quæstorij agri dicuntur, quos Pop. Rom. deuictis pulsisque hostibus possedit, mandauitque Quæstoribus, vt eos venundarent.

Quæstorius, quæstorij, masc. g. ([illegible]) Qui Quæstor fuit, vt Vir quæstorius. Cic. 3. Philip. Qui ædilitij? qui tribunitij? qui quæstorij?

Sicinius quæstorius mortuus est. Cic. de Claris Orat.

Quæstura, quæsturæ, penult. prod. Quæstoris dignitas, sicut à Prætore prætura. Cic. Acilio, lib. 13. 39. Cuius cum patre magna mihi fuit amicitia, iam inde à quæstura mea Siciliensi.

Sed quæstura vtriusque propemodum pari momento sortis fuit. Cic. pro L. Murena.

Consedit nomen in quæstura, Vide CONSIDO.

Consignata literis quæstura, Vide CONSIGNO.

Quæstus, huius quæstus, vel quæsti, antiquè ([illegible]) Datiuum & ablatiuum plurales facit quæstibus per i, teste Valla: significátque lucrum ex nummis. Cic. 5. Verr. Tantum de quæstu ac lucro dicam vnius agri & vnius anni.

¶ Quæsti, pro Quæstus. Varro Prometh. Æmulum illius artis, atque vbitegi aratorem, qui per aliquot annos quæsti nihil fecerit. Antiquum. Ex Nonio.

¶ Quæstuis, item genit. antiquus. Nonius, Per deam sanctam Lauernam, quæ cultrix quæstuis sit.

Rem aliquam gerere sui quæstus aut commodi causa. Cicero pro Roscio Amerino.

Consequi quæstum, Vide CONSEQVOR.

Pecuniam in quæstu relinquere. Cicero in Pisonem, Nónne Sestertiûm centies & octugies, quod, quasi vasarij nomine, in venditione mei capitis ascripseras, ex ærario tibi attributum Romæ in quæstu reliquisti?

¶ Quæstus, pro Actione ipsa atque artificio lucrandæ pecuniæ, teste Valla lib. 3. Cic. 1. Offic. Iam de artificijs & quæstibus, qui liberales habẽdi, qui sordidi sint, hæc ferè accepimus. Terent. Eun. 2. 2,

temperaui ego met mihi

Omnia assentari: is quæstus nunc est multo vberrimus. Quintilianus in proœmio libri 1, Nam vt lingua primùm esse cœpit in quæstu, institúmque eloquentiæ bonis male vti. Quæstu dixit, quasi acquisitione.

Carcerarius quæstus, Vide CARCER.

Vberrimus quæstus. Terent. Eun. 2. 2.

Illiberales & sordidi quæstus mercenariorum omnium. Cicero 1. Officiorum.

Iudiciarius quæstus, Vide IVDICO.

Opimi. Plin. lib 10. cap. 51.

¶ Abducere a meretricio quæstu, Vide ABDVCO.

Callere ad quæstum, Vide CALLEO.

Colere quæstum, Vide COLO.

Comparare quæstum. Cic. Verr. 7.

Magnos & vberes quæstus sibi constituere. Cic. 4 Verr.

Conterere quæstum, Vide CONTERO.

Duci quæstu & lucro emendi. Cic. 5. Tuscul.

Facere quæstum in aliqua re. Cic. Cassio, lib. 15. 14.

Furtis quæstum facere. Cic. 7. Verr.

Maximus quæstus & prædas facere. Cic. 5. Verr.

Habere Remp. quæstui, turpe. Cic. 2 Offic.

Instituere sibi quæstum, Vide INSTITVO.

Seruire quæstui. Celsus lib. 3. cap. 4.

¶ Quæstus quandoque plus est quam lucrum. Cicero in Pisonem, Quo quidem in spectaculo. &c.

Quæstuosus, penult. prod. Adiectiuum ([illegible]) Idem quod Lucrosus. vt Quæstuosus homo, qui quæstus & lucri auidior, vndique lucella quæritat, vt ait Valla. Cicero 4. Verrina, Quàm illa res calamitosa Heraclio, quæstuosa Verri, turpis Syracusanis, miseranda omnibus videbatur?

Verum iam ad sumptuosos, relinquo istum quæstuosum. Cicero in Paradoxis.

Quæstuosus & Sumptuosus ager, contraria. Cato cap. 2.

Damnum quæstuosum. Cicero ad Atticum, lib. 14. Sed tamen ea ratio ædificandi initur, consiliario quidem & authore Vestorio, vt hoc damnum quæstuosum sit.

Edictum quæstuosissimum, & vberrimum. Cicero 5. Verrina, Quum illud edictum repentè vberrimum & quæstuosissimum nasceretur.

Insula quæstuosa margaritis, Hoc est ex cuius margaritis magnus fit quæstus. Plin. lib 6. cap. 25.

Mercatura quæstuosa. Cic. 5 de Finibus, Nec mercatura quæstuosa, si in maximis lucris parum aliquid damni contraxeris.

Ratio quæstuosissima pascendi. Colum lib 6. in Præfat.

Scientiam quæstuosam habere. Cic. 2. Philipp.

¶ Quæstuosus, cum genitiuo. Cic. 2 Philipp. Cuius domus quæstuosissima est falsorum commentariorum. Id est abundans, vnde maximum quæstum faciat Antonius. Nam mortuo Cæsare commentaria eius, Antonij domum translata sunt, in quibus decreta perscripta erant. Hinc Antonius quodcunque ipsius animo collibuisset, faciebat: alijs magistratus dabat, alijs immunitates: & hæc omnia faciebat quasi à Cæsare antè decreta, & in commentarijs relata.

¶ Quæstuosus, cum ablatiuo. Curtius lib. 4, Nasamones sunt gens Syrtica, nauigiorum spolijs quæstuosa: quippe obsident litora, & æstu destituta nauigia notis sibi vadis occupant.

Quæsticulus, quæsticuli, penult. correp. ([illegible]) Diminutiuum, significat paruum lucrum. Cicero 2. de Diuinatione, Aut fissum iecoris cum lucello meo, aut meus quæsticulus cum cælo, terra, rerúmque natura?

Quæstuarius, Adiectiuum ([illegible]) Seneca libro de Benefic 6, Quum ex adultera in quæstuariam versa, ius omnis licentiæ sub ignoto adultero peteret.

Mancipia quæstuaria. Vlp. in l. Athletas. D. De his qui not. infam. Lenocinium facit, qui quæstuaria mancipia habet.

Quæso ([illegible]) idem significat quod rogo: ita quæsere ponitur ab antiquis pro quærere, vt est apud Ennium libro 2, Ostia munita est: idem loca nauibus pulchris munda facit, nautisque mari quæsentibus vitam. Et in Cresphonte, Ducit me vxorẽ liberorum sibi quæsendûm gratia. Festus. Anomalum verbum est, Quæso, quæsumus. Quidam quæsimus, per tert i vocalem in secunda syllaba scribi volunt, quod tertiæ esset coniugationis, si integrum reperiretur, vt Légimus. Terent. Eun 3 2,

Quæso hercle vt liceat, pace quod fiat tua. Idem Andr. 1. 2,

Vbi vis facilius passus sim, quàm in hac re me deludier.

D. Bona verba quæso. Cic. 1 de Legibus, Quamobrem aggredere quæsumus, & sume ad hanc rem tempus.

Quæso quid hoc est? Cic. Attico, lib 7.

Quid est, quæso Metelle iudicium corrumpere, si hoc non est? Cicero 2. Verr.

Quæso quid sit mihi faciendum. Cic. Attico, lib. 12.

Hac quæso, qui ego sum, esse te. Cic. Gallo, lib 7. 24

Reficite vos quæso Iudices per deos immortales. Cic 6. Verr.

Quæso deos. Terent Andr. 3 2,

Deos quæso vt sit superstes: quandoquidem ipse est ingenio bono.

Deos quæsumus consilia tua Reipub. salutaria sint. Brutus Ciceroni, libro 11. 3.

A te maximopere peto & quæso. Cic. Appio, lib 3 2.

Quæso à vobis. Cic pro Archia poeta, Quæso à vobis, vt in hac causa mihi detis hanc veniam, accõmodatam huic reo, vobis quemadmodum spero, non molestam.

De te quæso etiam, atque etiam vide. Hirtius Ciceroni in Epist. ad Atticum, lib. 15.

Quæso, quæsis, quæsi, quæsum ([illegible]) antiquè declinabatur: vel secundum Probum, quæsiui, quæsitum. Lucret. lib. 5, præsenti viuis est, Non diuûm pacem votis adit & prece quæsit Ventorum pauidus paces. Sallust. lib. 1. Hist. Curionem quæsiuit vti adulescentior, & à populi suffragijs integer ætati concederet.

Quæsticulus, Quæstio, Quæstor, Quæstuosus, Quæstura, Quæstus. Vide QVÆRO.

Qualibet, siue qualubet, penult. corr. Aduerbium. Vbicunque libet, vndecunque. Plaut. Mostel. 20,

Qualibet perambula ædes oppidò tanquam tuas. Quintilianus libro 9. cap. 13, Si vel maxima flumina in riuos deducantur, qualibet transitum præbent.

Quid vis? qualubet esse notus optas? Catull. epigr. 38.

Qualis, & hoc quale ([illegible]) Relatiuum alicuius rei naturam declarans: vt Qualis pater, talis filius. Cic. de Amicit. Nec sicut vulgus, sed vt eruditi solent appellare sapientem, qualem in reliqua Græcia neminem.

¶ Qualis, interrogatiuè aliquando ponitur. Plaut. Trinum. 15, Qualine amico mea commendaui bona?

¶ Qualis, Infinitè. Cic pro Fonteio, Quamobrem quali fide, quali pietate existimatis esse eos, qui, &c.

Ac primum quanta innocentia debent esse imperatores? quanta deinde omnibus in rebus temperantia? quanta fide? quanta facilitate? quanto ingenio? quanta humanitate? quæ breuiter qualia sint in Cn. Pompeio consyderemus. Cic. pro Lege Manilia.

Nulla gens est, quæ non etiam si ignoret qualem habere deum deceat, tamen habendum censeat. Cic. 1 de Legib.

Nihil interest ad beatè viuendum, quali vtaris victu. Cicero 2. de Finibus.

Qualis corpore. Cic. 1. de Nat. deor. Concedo esse deos: doce me igitur vnde sint, vbi sint, quales sint corpore, animo, vita.

Qualis & quantus. Cic. 3. Tusc. Nam de ipsius rei natura qualis & quanta sit, quæritur.

Quid, quale, quantum. Cic. 1. Tusc. Si, quid sit hoc, non vides, at quale sit, vides: si ne id quidem, at quantum sit, profectò vides.

Qualem oratoris & quanti hominis in dicendo putas esse, scribere historiam? Cic. 2. de Orat.

Quale, ter repetitú. Cic. 2. de Diuin. Ad aperta & clara veniamus, quale est de illo interfecto à caupone Megaris: quale de Simonide, &c. quale etiam de, &c.

Talequale. Virg. 5. ecloga,

Tale tuum carmen nobis diuine poeta,
Quale sopor fessis in gramine, quale, &c.

Vt non tales quales antè habitæ sint, habeantur. Cicero 2. de Inuentione.

Præbe te talem hoc tempore, qualem te iam antea præbuisti. Cic. pro Rosc. Amer.

Nullus pilus omnibus rebus talis, qualis sit pilus alius. Cicero 4. Academ.

Vidi quosdam in te tales, quales tu, &c. Cic. Lent. lib. 1 9.

Siquis id ageret, et qualis haberi vellet, talis esset. Cic. 2. Offic.

¶ Qualis, pro Qualiter, comparationibus faciendis apta particula. Virg 4 Georgicorum,

Qualis populea mœrens philomela sub vmbra,
Amissos queritur fœtus, &c. Ouid. 3. Metamorphoseos,
-falcata nouissima cauda est,
Qualia dimidiæ sinuantur cornua Lunæ

Qualiscunque ([illegible]) Cicero in Pisonem, Quum tamen ille, qualiscunque est, qui est ab vno te improbitate victus Gabinius, collegit ipse se etiam. Idem 1. Tusculan. Totúmque hoc leue est, qualecunque est.

Sed homines beneuolos qualescunque sunt, graue est insequi contumelia. Cic. Attico, lib. 14.

Qualescunque summi ciuitatis viri sunt, talis & ciuitas. Cicero 3. de Legib.

Quæ qualiacúque in me sunt (me enim ipsum non pœnitet quanta sint) sed apparent in orationibus. Cic. in Orat.

Scripta qualiacunque. Ouid. 1. Trist. eleg 1.

Carmina nostra qualiacunque. Ouid 1. Trist. eleg. 12.

¶ Qualis enim cunque est. Ouid 4. de Ponto, eleg. 13.

Quale tamen cunque est Ouid. 3 de Ponto, eleg 4.

Qualisqualis, pen prod. Idē quod qualiscúque. Tryphoninus in l. Rescriptum. D. de distract. pignor. Quia ex contractu, qualiquali obligatione à debitore interposita.

Qualislibet, pen. corr. ([illegible]) Cic. 2. de Nat. deor. Si innumerabiles vnius & viginti formæ literarum, vel aureæ, vel qualeslibet, aliquò coniiciantur. Legitur & separatis dictionibus, quales libet.

Qualitas, pen. corr qualitatis ([illegible]) Est secundum quam quales dicimur, vt albedo, nigredo, aduocatio, procuratio, legatio, paternitas, filiatio, qualitates sunt, quòd secūdum eas, albos, nigros, aduocatos, procuratores, legatos, patres, filios esse dicimus. Hæc Sipontinus. Cic. 1. Acad. Qualitates igitur appellaui, quas [illegible] Græci vocant. Ibidem, 36. Sed quod ex vtroque (id est ex materia & vi) id iam corpus, & quasi qualitatem quandam nominabant. Et 2. de Nat deor. Rursum 1 Acad Et quum ita moueatur illa vis, quam qualitatem esse dicimus, & quum sic vltro citróque versetur, & materiam ipsam totam penitus commutari putant, & illa effici, quæ appellant qualia.

Qualitatum aliæ principes, aliæ ex iis ortæ. Cic. 1. Acad.

Cæli qualitas. Quintil lib 5. cap. 9.

Qualitatem litoris nostri contemplemur, si vitemus scopulos, an patiemus. Colum lib 8 cap. 17.

Qualitas materiæ excipientis. Plin. lib. 2 cap 80.

Qualitatis nomen apud Iureconsultos generale est, et omne accidens, quicquid est præter substantiam rei, comprehendat. Amplitudo, quæ ipsa quantitatis est & dimensionis nomen à Celso numeratur inter ea, quibus prædia dicuntur qualiter se habere, id est qualia esse. l. quid aliud. 86. De verb. signific. in P. Qualitates autem prædiorum, quoniam quasi a natura insunt, nec possunt ab ipso fundo separari, & qui fundum vendit cum sua illum bonitate, quæcunque est, salubritate, amplitudinéque vendidisse censetur: imò illo vendito, nihil de istis sibi retinere potest. Ideo videntur nihil aliud esse, quàm ipsa prædia qualiter se habentia, id est iis qualitatibus prædita. Celsus, Quid aliud sunt iura prædiorum, quàm prædia ipsa qualiter se habentia? &c.

Qualiter, penultima corr. Aduerbium. Plinius libro 8. cap. 48, Antiquis enim torus è stramento erat, qualiter nunc etiam in castris gausape.

Qualitercunque, Aliud aduerbium, significat Vtcunque. Columel. lib. 11. cap. 3, Potest etiam citra hanc operam fieri crispum, qualitercunque satum.

Qualiterqualiter, pro Qualitercunque. Vlpian. in l. Qui enim. in fine. D rem ratam haberi, Nam qualiterqualiter quis eundem actum retractat, qui à procuratore actus est, commissi stipulationē oportet.

Qualus, quali, m. g. ([illegible]) Genus vasis viminei, per quod vinum guttatim defluit quum calcatur vua, reliqua verò materia exire prohibetur. Virg 2. Georgicorum,

-tu spisso vimine qualos,
Coláque prælorum fumosis diripe tectis. Plin. lib. 17. cap. 10, Alij in qualo pedibus in profluente deculcant, &c.

¶ Qualus, In quo gallinæ oua edunt, apud Colum. lib. 8. cap. 3. Idē lib 9. cap. 15, Saligneus qualus, vel tenui vimine tertius contextus Saccus iouersæ metæ similis, qualis est quo vinū liquatur, obscuro loco suspenduntur.

¶ Qualum, neutro genere etiam legitur. Cato cap. 11, Corbulas amerinas viginti, quala satoria septem, alueos quadraginta. Sunt autem, Turnebo interprete, quibus ad serendum opus est, id est ad sementem. Columel. lib. 7. cap 3, Sint quala mundissima, neque earum valetudo. Quidam hic legunt caula. Sed fortè legēdum, Sint quammundissima, &c. Loquitur enim de stabulis ouium.

Vindemiatorij quali. Vlpian. in l. Instrumentu. D. De instruct. vel instr. leg.

¶ Qualus, Cistula, in qua mulieres reponebant pensa. Horatius 4. Carm. ode 12,

Tibi qualum Cythereæ puer ales.

¶ Qualus, apud Apuleium lib. 4. Metamorphoseos, accipitur pro canistro in quo panis seruatur.

¶ Qualus, Vas quo cæmentarij siue calcarij vtuntur ad portandā calcem vel gypsum. Vlpian. in l. Sed & siquid inæd ficauerit. in principio. D. De vsufructu, Nam si librarium rus mittat, & qualum & calcem portare cogat. Id est calcem in qualo.

Quasillus, quasilli: & Quasillum, quasilli ([illegible]) Diminut. à Qualus Festus. Calathos Græci, nos dicimus quasillos. Cic. in Philipp. At verò huius domi inter quasilla pendebatur aurum. quasi diceret, inter mulierculas & lanificia. Quem locum citat & Seruius in illud 2 ecloga,

Ecce ferunt nymphæ calathis. sed corruptum. Tibul lib 4 eleg 10,
Sit tibi cura togæ potior, pressúmque quasillum.

Quasillus, Calathus, vas ipsis lanificiis aptum. Propert. libro 4. eleg. 7,

Et grauiora rependit iniquis pensa quasillis.

Quàm ([illegible]) Coniunctio, notæ significationis, cui eleganter in oratione præponitur TAM particula. Terent. Eunuch 4 4,

Parmenonis tam scio esse hanc techinam, quàm me viuere. Cicero 2. Verr Quòd si quàm audax est ad conandum, tam esset obscurus in agendo, &c.

Nihil mihi nunc scito tam deesse, quàm hominem eum, quicum omnia communicem. Cic. Att. lib. 1 13.

¶ Quam ([illegible]) eleganter connectit duos comparatiuos. Quintil. lib 3. cap. 1, Sitque salubrior studijs, quàm dulcior. Liu de Fabio Maximo, Non timeo Iudices ne odio inimicitiarum mea tum inflammatus, libentius hæc in illum euomere videar, quàm verius.

Comparatiuo positiuum iungit Colum. lib. vltimo, Idcirco reddit timidiorem, quàm vitilem pluribus.

Comparatiuo verbum Cicero ad Marcellum, lib. 15. 8, Maiora erga salutem, dignitatémque meam studia, quàm erant à muliere postulanda.

¶ Quàm, pro Magis, vel potius quàm: apud Iureconsultos frequentissimum. Paulus l. 2. De rebus credit. Mutui datio consistit in his rebus, quæ pondere, numero, mensura cōsistunt: quoniam earum datione possumus in creditum ire, quia in genere suo functionem recipiunt per solutionem, quam specie. Vlpianus l. 2 De iudiciis: Aliuquin compelletur iudiciú accipere, quàm inuenire eos, qui sans pro eo dent. Et alibi sæpius.

¶ Quàm, pro Quantum, positiuo iungitur. Cicero, Videte quàm valde malitiæ suæ confidat. Terent. And. 1. 1,

Reiecit se in eum flens quàm familiariter.

Quàm, pro Quantum positum post negationem in priore oratione: Tam, non necessariò sequitur. Liuius 5. bel. Maced. Homo, non quàm isti sunt, gloriosus.

Quàm cú verbis Possum, Queo, Valeo, & aliis. Terent Heaut 3 1,

Haud faciam: nam quàm potero adiutabo finem. Plautus Menæch 24.

Tam consimilis est, quàm potest.

Quàm, pro Quantum, quibusdam interpositis verbis, cuiusmodi sunt, Possum, Valeo, & synonymis, cum superlatiuis, cum positiuis additur. Superlatiuis. Salust. in Iugurth. Quàm maximas potest copias armat. Cæsar in Comment. Re frumentaria quàm celerrimè potuit, comparata. Positiuis. Cic. 2. Philip. Sed reliquum cursum vitæ, quàm quidem possum celeriter, perstringam. Vetus codex legit, quem quidem.

Conuiuium ad multam noctem, quàm maxime possumus, vario sermone producimus. Cic. de Senect.

Aues nidos construunt, eósque quàm possunt mollissimè substernunt. Cic. 2. de Nat deor.

¶ Quàm. Optantis cum affectu particula, & frequentius cum verbis Volo aut Cupio iungitur. Terent. Adelph.

Quàm vellem etiam noctu amicis operam mos esset dari. Vbi Donatus, Quàm vellem, præcipuè dicimus in his quæ non videmus fieri. Cicero 3. de Finibus, Quàm vellem, inquit, vt te ad Stoicos inclinauisses.

Quàm magis, & tam magis: vt, Quo magis, eò, vel hoc magis, & Quantò magis, tantò magis, dicunt non parum frequentes Latini. Lucret. lib. 1,

Et quàm quæque magis cohibet res intus inane,
Tam magis his rebus penitus tentata labascit.

Quàm, pro Quantum, interrogatiuum. Terent. Eunuch. 2. 3,

Quàm hoc munus gratum Thaidi arbitrare esse?

O rem difficilem, planéque perditam! quàm nihil prætermittis in consilio dando! quàm nihil tamen, quod tibi ipsi placeat, explicas! Terent. And 1 1,

Quàm timeo quorsum euadas!

Quàm, cum indicatiuo. Cic. in Verr Incredibile est autem, quàm multa & quàm præclara fuerint.

Quam, cum Volo, pro eo quod vulgò dicitur *Tantum quantum*. Terent. Hecyr. 4 4,

Dam ne redoceam, iubet porrò quàm velint. Cic. pro Cæl. Quàm velit sit potens.

¶Quàm, pro Quanto, comparatiuo datur: quod raro vsu venit. Virg. 7 Æneidos,

Tam magis illa fremens, & tristibus effera flammis,

Quàm magis effuso crudescunt sanguine pugnæ. Quintil. libro 1, Quàm in his quoque libris erunt omnia compositiora, & quàm non potentius elaborata. Plaut. Pœn. 4,

Quàm magis aspecto, tam magis est nimbata.

Quàm, cum superlatiuo. Cato cap. 65, Quàm acerbissima olea oleum facies, tam oleum optimum erit. Sallust. in Iugurtha, Itaque quàm quisque pessimè fecit, tam maximè tutus est.

Impositina nomina esse voluerunt quàm paucissima, &c. Varr. de Ling. Latin. lib. 7.

Quàm, tam, superlatiuo. Terent. Heaut. 5. 2,

·-non que adolescens quàm minima in spe situs erit,

Tum maximè patris pacem in leges conficiet suas. Ouid. 1. Amor. eleg. 8,

Tam fœlix esset, quàm formosissima, vellem.

¶Quàm, pro Valde, elegantissime superlatiuo datur, & aliquando positiuo.

Superlatiuo. Terent. And. 5. 1,

Quibus id maximè vtile est, illum esse quàm deterrimum. Idem Heaut. 2. 3,

Eadémque vt esset apud te ob hoc quàm gratissima. Cic. de Amic. Aliensis nimis implicari, molestum esse: commodissimum esse, quàm laxissimas habere habenas amicitiæ. Idem 2. de Nat. deor. Geram tibi morem, & agam quàm breuissimè potero.

Quàm proximè hostem, & ad hostem. Cic. 10 Philipp. Operámque det, vt cum suis copiis quàm proximè Italiam sit. Liuius 1. ab Vrbe, Is ducit exercitum quàm proximè ad hostem potest. Cicero Attico, libro 6. Officium meum putaui, exercitum habere quàm proximè hostem.

Quàm maturrimè. Tacit. lib. 15, Vt templum Diuo quàm maturrimè publica pecunia poneretur.

Quàm maturrimum. Tacit. lib. 12, Amplecti Britannicum, robur ætatis quàm maturrimum precari.

Positiuo: vt Quàm longè Quàm multa, Quàm celeriter. Terent. Eunuch. 2. 3,

Continuò accurrit ad me quàm longè quidem. Cic. 3. de Nat. deor. Soles ipsi quàm molti à theologis proferuntur? Idem 3. Tusc. Atqui stirpes sunt ægritudinis quàm multæ, quàm amaræ! Et Attico, libro 7, Suam in Senatu operam, auctoritatémque quam magni æstimar! Et alibi, Scribit ad me quàm honorificè de restitutione Sexti Clodij. Quintil. lib. 12. cap. vltimo, Quàm multa, imò penè omnia tradidit Varro. Virgil. 2. ecloga,

Quàm diues pecoris niuei, quam lactis abundans. Liu. 6. bel. Pun. Quàm forti animo, &c.

Quàm facilè accipiter columbam consequitur. Virg. 11. Æneid.

Liberè dare operam quàm honestè dicitur. Cic. Pæto, lib. 9. 22.

Suos valde quàm paucos habet. Brut. Cic. 11. 13.

¶Quinto die quàm, Id est postquam, & sic de aliis. Colum. lib. 8. cap. 8. Quinto die quàm sustuleris, condire oportebit. Idem lib. 12. cap. 38, Post nonum diem quàm id factum est.

Tabellarij venerunt post diem xx. & sextum, quàm à nobis discessecant. Cic. Tironi, lib. 16. 21.

Postero die quàm illa erant acta, Catulus venit. Cic. 2 de Orat.

Triduo proximo quàm. Plin. lib. 8 cap. 41, Terram attingere ova triduo proximo quàm sit genitus, negant posse.

Ego autem non commemini, antè quàm natus sum, me miserum. Cic. 1. Tuscul.

Seculis multis antè gymnasia inuenta sunt, quàm in iis philosophi garrire cœperunt. Cic. 2. de Orat.

Numæ sapientiam constituendæ ciuitatis duobus propè seculis antè cognouit, quàm, &c. Cic. 2 de Orat.

¶Tandiu, quam. Plin. epist. 16 lib. 3, Si tandiu, tantáque concordia vixerit tecum, quàm ego cum Pæto volo. Cic. de Claris Orat. Vixítque tandiu, quàm licuit in ciuitate bene beatéque viuere.

¶Quàm longa. Virg. 4 Æneidos,

Nunc hyemem inter se luxu, quàm longa fouere. Seruius. Id est inquantum longa est hyems. Feceratalem & 8. Æneid. figuram. vt Tybris ea fluuium, quàm longa est, nocte tumentem Leniit.

¶Quàm, geminatum. Terent. Phorm. 2. 3,

Potius quàm lites secter, aut quàm te audiam.

Te igitur imitabor, quàm multa, quàm paucis. Cic. Bruto, lib. 11.

¶Quàm, pro Plus quàm. Colum. lib. 1. cap. 8, Ferramenta duplicia quàm numerus seruorũ exigit refecta & reposita custodiat. Budæus.

¶Nihil libentius quàm. Cic. pro Cluentio, Quod si fieri posse existimasset, &c. nihil fecisset libentius, quàm omnem illam acerbitatem proscriptionis suæ, &c.

Nihil m. hercule quicquam libentius facio, quàm scribo ad te. Cassiu. Ciceroni, lib. 15. 19.

¶Quam-de, pro quàm vsus esse antiquos cum multi veteres testimonio sunt, tum est Liuius in primo: Iupiter vt muro fretus magis quam-de manu, &c. Item alibi, Quam-de suas omneis legiones ac populatis. Et Lucretius,

Clarus ob obscuram linguam magis inter inanes,

Quam-de grauis Graios inter, qui vera requirunt. Festus.

¶Quàm pro. Curtius lib. 5, Ne aui tum quidem vsus supererat, syluas quatiente vento, qui concutientibus ramis maiorem quàm pro flatu sonum edebat.

¶Quàm quantum. Cic. 3. de Orat. Vt maius quiddam de L. Crasso, quàm quantum à nobis exprimetur, suspicentur.

Sexies tantum, quàm quantum satum sit, ablatum esse. Cicero 5. Verrina.

Hic maiorem pecuniam Prætori pollicetur, quàm quantam tu dedisti. Cicero 4 Verr.

¶Quàm quoad. Cic. pro Domo sua, Id spectasti Rempub. diutius, quàm quoad mecum expulsa careret his mœnibus esse laturam?

¶Quàm quód. Cic. ad Atticum, lib. 11. 15, Sed ea omnibus, nihil magis tamen desyderatur, quàm quòd in Africam non ierim. Quàm quòd, sub. id, vt sit: Nihil magis desyderatur, quàm id, quòd scilicet non ierim in Africam.

¶Quàm quomodo. Cic. 3. de Orat. Quòd siquis erit qui ductus opinione vulgi aut Antonium iciuniorem, aut Crassum pleniorem fuisse putet, quàm quomodo à nobis vterque inductus est.

Multa præclara in eo viro cognoui, sed nihil est admirabilius quàm quomodo ille mortem M. filij tulit. Cic. de Senect.

¶Quàm vt. Cic. 3 de Orat. Hoc est aliud, quàm vt nos bum stratis sospecere possimus.

Plerunque dolor vehementior, quàm vt causa sit cur feratur. Cic. 5. Tuscul.

Quàm vt, pro Aliter quàm vt. Suet. in Galba, cap. 8. In secessu plurimum vixit, nec ad gestandum quidem vnquam iter ingressus, quàm vt secum vehiculo proximo decies H S. in auro efferret.

¶Quàm qui. Quintil. lib. 12. cap. 9. Ideóq; ne suscipiendæ quidem sunt causæ plures, quàm quibus sufficeturum se sciat.

Quàm qui, cum superlatiuo. Liu. 4. Decad. lib. 4, Nam quid minus conueniret, quàm nos qui pro libertate Græciæ aduersus Philippum gereremus bellum, cum tyranno instituere amicitiam? & eo tyranno, quàm qui vnquam fuit, sæuissimo & violentissimo in suos? Verba sunt Quintij de Nabide.

¶Contrà facis, quàm pollicitus es. Cic. 2. de Legib.

Factum est enim culpa, contrà quàm tu mecum egeras. Cic. Q. frat. lib. 1. 1.

Soceius generi contrà quàm fas erat amore capta. Cicero pro Cluentio.

¶Diuersum quàm. Quintil. lib. 1. cap. 8, Pransus quoque & potus, diuersum valent quàm indicant.

Extra quàm. Vide EXTRA.

Super quàm quod. Vide SVPRA.

¶Multiplex quàm. Liu. Quicquid hinc aut illinc communis Mars belli aufert, multiplex quàm pro numero damnum est.

¶Nulla æquè quàm prædictæ salsuræ pabula. Colum. lib. 8. cap. 17, Quo quàm minimè multi ex illis de illius nefario scelere audire possent.

Quàm minimè multi. Cic. 3 Verr.

¶Quàm facetè, Quàm venustè. Accidêtis particula. Plaut. Asin. 24, Vt assimulabat Sauriam me esse quàm facete! Terent. Eunuch. 3. 2.

quàm venustè!

Quod dedit principium adueniens.

¶Quàm citò. Terent. Eunuch. 1. 2,

Labatur victus vno verbo quàm citó.

¶Quàm dudum. Aduerbium interrogandi. Plaut. Asin. 9,

·hem optime: quàm dudum tu aduenisti? Terent. Eunuch. 4. 4,

·venit Chærea. PH. Fratérne? DO. ita. PH. quando? DO. hodie. PH. quàm dudum? DO. modò. Nonnulli Quamdudum iungunt, pen. prod.

¶Quàm extemplò, sic dicitur, vt Quàm mox, apud Plautum,

Nunc dicito quàm extemplò hoc erit factum.

¶Quamlibet, pen. corr. pro Quantumlibet. Plin. lib. 36 cap. 22, Facilíque multò natura finditur in quamlibet tenues crustas.

Quamlubet esto. Lucret. lib. 2,

·quamlubet esto

Vnica res quædam natiuo corpore sola.

Quamlibet paruum. Quintil. lib. 1. cap. 1.

¶Quàm mox, Interrogatiuum cum venustate. Plaut. Asin. 9,

Quàm mox mihi operam das? Idem Bacchid. 17,

·quid fit? quàm mox nauigo

In Ephesum, vt aurum ceperam? Terent. Eunuch. 4. 7, Quàm mox irruimus?

Quàm mox, aliquando non interrogat, & significat Quàm citò, vel statim. Terent. Adelph. 5. 6,

Hera ego hinc ad hos prouisam, quàm mox virginem

Accersant. Cic. pro Rosc. Comœd. Expecto quàm mox Chærea hac oratione vtatur.

Quàm mox, significat quàm citò. Sed si per se ponas, mox significabit paulo pòst, vel postea. Festus.

¶Quamobrem (πρὸς ὅ, τι, διὰ τί) Vnica dictio, quibusdam etiam tres, quam ob rem: Interrogantis particula, & rationem alicuius rei petentis. Terent. And. 5. 2,

·sublimem hunc intrò rape, quantum potes.

DR. Quem? S. Dauum. D. quamobrem? Cic. 1. de Fin. Quamobrem tandem, inquit, non satisfacit?

Quamobrem, interdũ non interrogat, atque idem significat quod Quapropter, vel Quam ob causam. Terent. And. 2. 3,

·dictum ac factum, inuenerit

Aliquam causam quamobrem eiiciat oppidò. Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 10, Multáque mihi veniebant in mentem, quamobrem istum laborem tibi etiam honori putarem fore. Idem pro Cæcina, Dispudet nihil rationis affers quamobrem, si libertas adimi nullo modo possit, ciuitas possit.

Quamobrem vt maximè de re æquo animo deliberanti, ita mihi des consilium velim. Cic. Attico, lib. 8.

Verum illud est quamobrem hæc commemorarim, quòd existimare vos volo, &c. Cic. 6 Verr.

Quamobrem quoniam mihi nullum scribendi argumentum relictum est, vtar, &c. Cic. Curioni, lib. 2. 3.

Quamobrem quanquam in vno prælio omnis fortuna Reip. disceptat, &c. tamen ipsa fama, &c. Cic. Planco, lib. 10.

Quas ob res. Cic. 3. Philip. Quas ob res quod Trib. pleb. verba fecerunt, vt Senatus Cal. Ian. tutò haberi, sententiæque de summa Repub.

Reipub. liberè dici possint, de eu et ita censeo, &c. Lucret. lib. 1,
Quas ob res vbi viderimus nil posse creari
De nihilo, &c.

¶ Quàm penè tua me perdidit proteruitas! Hoc est, quàm parum abfuit quin, &c. Terent. Heaut. 4. 6.

¶ Quàm nō multi. Cic. in Bruto, Vt intelligatis, primùm ex omni numero quàm non multi ausi sint dicere, deinde ex iis ipsis quā pauci fuerint laude digni.

¶ Quàm plures, A nonnullis negatur esse Latinum: aliis contrà, probantibus id ex locis sequentibus: quod an sit æquum, docti videbunt. Plaut. Stich. 4,
Sed curiosi sunt hic quàm plures mali. Idem, Casina,
Quàm plura sunt mihi quæ velim. Gellius lib. 1. cap. 7, Videbatur quàm pluribus. Cæsar lib. 1. de bello Ciuili, Hæ permanserunt aquæ dies quàm plures. Cic. lib. 5. Tuscul. A bacisque quam plures ornauit argento, auróque.

Quamplurimo vendere. Cic. 5 Verr. Quæro si ipse excogitare non poterat quemadmodum quamplurimo venderet, &c.

Quamplurimus. Cato de Re rust. Quamplurimam brassicam ederit, tam citissimum sanus fiet. Illiterati dicunt, Quāto plus, aut quanto magis ederis ex brassica, tanto citius sanus fies.

¶ Quàm pridem, Quanto tempore antè, Interrogantis particula. Terent. Eunuch. 3. 3,
Vbi friget, huc euasit, quàm pridem pater
Mihi & mater mortui essent. dico, tandiu. Cic. pro Q. Rosc. Illud verò quod ad rem vehementer pertinet, quæro, quàm pridem hoc nomen Fanni, in aduersaria retulisti? Nonnulli iungunt Quampridem, pen. prod.

¶ Quamprimum, pen. prod. vna dictio, Valde citò. Terentius Adelph. 3. 4,
obsecro hercle hominem istum impurissimum
Quamprimum absoluitote. Cic. Cælio lib. 3. 18, Gratissimum mihi feceris, si ad me in Ciliciam quamprimum veneris.

Perferre literas ad aliquem quamprimum Cicero Curioni, lib. 2. 5.

Quandiu, Aduerbium temporis ([illegible]) Quanto tempore. Cic. 7. Verr. Homo quandiu vixit, domui suæ, non solùm post mortem tota Sicilia clarus & nobilis.

Tandiu, quandiu. Cic. Attico, lib. 9, Ego tandiu requiesco, quandiu ad te scribo.

Quandiu, interrogatiuè. Cic in Somnio Scipion. Ipsi autem qui de vobis loquuntur, quandiu loquentur? Vetus exemplar legit, Quàm loquentur diu? Idem pro Rosc. Amer. Hæc tu Eruci tot & tanta si nactus esses in reo, quandiu diceres? quo te modo iactares?

Quando, Aduerbium temporis ([illegible]) significat Quo tempore: & acuitur in prima.

Vnquam tunc essem natus, quando Romani, &c. non essem passus, &c. Cic. 2 Offic.

Interrogatiuè aliquando ponitur. Terent. Heaut. 2. 2, Iam aderunt. CLIN. quando istuc erit? Cic. in Pisonem, Quando hoc bellum aut hic ordo, aut populus susceperat?

Infinitè aliquando. Cicero ad Varronem, lib. 9. 1, Ex his literis quas Atticus à te missas mihi legit, quid ageres, & vbi esses, cognoui. quando autem te visuri essemus, nihil sanè ex eisdem literis potui suspicari.

¶ Quandò, pro Siquidem, vel quoniam positum, coniunctio est causalis, habétque accentum in vltima. Virgil. 1. Æneidos,
quandò hæc te cura remordet. Terent. Adelph. 5. 3,
Quando ego tuum non curo, ne cura meum. Idem Eunuch. 1. 2,
Meus fac sis postremò animus, quandò ego sum tuus. Liu. 4. bell. Maced. Bene vertat, inquit, obsideamus Lacedæmonem, quandò ita placet. Cicero Planco, libro 10. 12, Quam quandò complexus es & tenes.

Quando gentium, Id est Quando, absolutè, ea forma qua Vbi locorum, & Nusquam gentium. Plaut. Amphit. 15,
quis te misit
Furcifer? s. qui me rogat. a. quando gentium? s. dudum.

Quandocunque. Aduerbium ([illegible]) Id est Quocunque tempore. Columel. lib. 2. cap. 10, Quandocunque in vsus promseremus, integram lentem repertemus. Plin. lib. 19 cap. 1, Quandocunque ista gens suas literas dabit, omnia corrumpet. De Græcis.

Quandoque, pen. prod. Aduerbium temporis ([illegible]) Aliquo tempore. Cic. Leptæ, lib. 6. 19, Ego me Asturæ diutius arbitror commoraturum, quoad ille quandoque veniat.

Quandoque, pro Quandocunque. Horat. 4. Carm. 1,
Et quandoque potentior
Largis muneribus riserit æmuli,
Albanos prope te lacus
Ponet marmoream sub trabe Cypria. Porphyr. Quandoque pro quandocunque positum est. Et est sensus: Quandocunque apud puellam potior riuale suo fuerit, quamuis ille muneribus commendare se ei conatus sit, marmoreum signum ei & templum decorum statuet. Hactenus Porphyr. Idem in Arte poetica,
Sic mihi qui multum cessat fit Chærilus ille,
Quem bis térque bonum cum risu miror: idémque
Indignor, quandoque bonus dormitat Homerus.
Verùm operi longo fas est obrepere somnum. Quemadmodum si fortè aliquid eruditum elegánsque protulit Chærilus malus poeta, vt portenti simile dicit se Flaccus mirari: ita etiam ægrè ferre ac stomachari, sicubi negligentior visus est Homerus, qui tamen excusatione non caret: opere enim in longo fas est obrepere somnum. Vide etiam Antonium Augustinum libro 3. emendation. capite 7 & Hotomanum in Commentario verbor. iuris, & Lambinum in Horatium.

Quandoquidem, pen. corr. ([illegible]) Coniunctio causalis, pro Siquidem, vel quoniam. Terent. Hecyra, 3. 5,
Illique exopto, vt reliquam vitam exigat
Cum eo viro, me qui sit fortunatior:
Quandoquidem illam à me distrahit necessitas. Cic. 4. Ver. Vrbes ac sedes suas relinquerent, quandoquidem iam antè istius iniuriis exagitati reliquissent.

Quandoquidem tu istos oratores, inquit, tantopere laudas, vellem, &c. Cic. de Claris Orat.

Quandoquidem honestum ipsa virtus est. Cic. 5 de Fin.

Dicite, quandoquidem in molli consedimus herba. Virgilius 4. ecloga.

¶ Quandoquidem, Quia. Terent. And. 3. 2,
Deos quæso, vt sit superstes: quandoquidem ipse est ingenio bono. Cic. 2 Philipp. Quandoquidem hæ quondam arationes Campana & Leontina in Populi Romani patrimonio glandiferæ & fructuosæ ferebantur.

Quanquam ([illegible]) Coniunctio causalis idem significās quod Tametsi. Virg. 2 Æneidos,
Quanquam animus meminisse horret. Terent. Adelph. 2. 1,
Id quoque possum ferre, si modò reddat, quanquam iniurium est.

Quanquam particulam aliquando subsequitur alia particula TAMEN, & eleganter. Terent. Heaut. 1. 1,
Quanquam hæc inter nos nuper notitia admodum est,
Inde adeò quòd agrum in proximo hic mercatus es, &c.
Tamé vel virtus tua, &c. Cic. in Partit. Quanquā vterque, tamē, &c. Et 1. Offic. Ea quanquam pertinent ad finem bonorum, tamen id minus apparet. Virg. 2 Æneid.

Quanquam, sed tamen. Cicero 4. Academic. Parmenides, Xenophanes minus bonis quanquam versibus, sed tamen illis versibus increpant eorum arrogantiam.

Quanquam, veruntamen. Terent. Eunuch. 1. 2,
Quanquam illam cupio abducere, atque hac te arbitror
Id fieri posse maximè, veruntamen
Potius quàm te inimicum habeam, faciam vt iusseris.

Quanquam, cum interrogatione, & sine interrogatione, venustatem quandam habet corrigentis seipsum. Cic. 2. de Orat. Quamobrem hoc vos doceo, Sulpici, &c. quanquam te quidem quid hoc doceam? qui, &c. Idem 3. de Nat. deor. Quanquam quem potissimum Herculem colamus, scire sanè velim.

In integro res nobis erit, quanquam qui cum loquor? &c. Cic. Cassio, lib. 15. 16.

¶ Quanquam, subiunctiuo additum. Cic. 2. de Orat. Quanquam ita se rem habere arbitraremur. Idem 1. de Orat. Quanquam vis oratoris, professióque ipsa bene dicendi hoc suscipere ac polliceri videatur. Alij legunt videtur.

Quantus, quanta, quantum ([illegible]) Modò relatiuum, modò indefinitum, modò interrogatiuum est, referturque ad numerum & pondus & mensuram, inquit Sipontinus. Terent. Heaut. 2. 3,
Væ misero mihi, quanta de spe decidi! Idem Eunuch. 5. 4,
Quantam, & quàm veram laudem capiet. Cicero pro Sylla, Quantas audacias, quam incredibiles furores. Et 1. Tusculana, In propagatione vitæ, quot, quantas, quam incredibiles hausit calamitates?

Quanta pecunia. Cicero pro Sextio, Ab eo prouincias acciperent quas ipsi vellent: exercitum & pecuniam quantam vellent. Idem pro Cluentio, Quum ipsa pecunia, quæ Staleno data est, numero ac summa sua, non modò quanta fuerit, sed etiam ad quam rem data fuerit, ostendat.

Quanti interest. Aphricanus in l. Qui vsumfructum. §. vltimo. D. De vsufructu, & quemadmodum, Quanti legatarij intersit moram factam non esse.

Quanti & quàm multi mortales. Sallust. ad Cæsarem de Repub. ordinanda.

Quantis animis ierit in Quintium Lucullus. Sallust. in oratione Marci Trib. pleb. ad plebem.

Quantus homo in dicēdo. Cic. 3. de Orat. Qualis oratoris & quanti hominis in dicendo putas esse historiam scribere?

Paris oua quanta anseres. Plin. lib. 8 cap. 25 De crocodilo.

Quanta potest maxima. Cic. de Amicit. Nisi quod tanta est inter eos, quanta maxima potest esse, morum studiorúmque distantia.

Heus heus, quanta hæc mea paupertas est, tamen
Adhuc curaui vnum hoc quidem, vt mihi esset fides. Terentius Phorm. 5. 8,

Quanta mea sapientia. Plaut. Stich. 3.

Tantus & quantus. Cic. ad Atticum, lib. 7, Videre mihi videor tantam dimicationem, &c. quanta nunquam fuit. Idem ad Brutum. 3, Nam tantæ multitudinis, quantam capit vrbs nostra, concursus est ad me factus.

Quantum, Tam. Liu. 9 ab Vrbe, Profectio Qu. Fabij trans Ciminiam syluam quantum Romæ terrorem fecerat, tam lætam famam in Samnium ad hostes tulerat.

¶ Quanti, genitiuus, verbis pretij solet addi. Terent. Eunuch. 5. 6,
Emit? per hercle. quantis? P. viginti minis. Idem Adel. li. 5. 9,
Ob eam rem? D. ob eam. postremò à me argentum, quanti est, sumito. Id est, quanto pretio valet, inquit Donatus. Cicero 4 Academ. Quanti libertas ista æstimanda est, non mihi necesse esse quod tibi est?

Quanti ea res erit, & Quanti eam rem esse apparet, idem valent: in vtraque enim clausula placet veram rei æstimationem fieri. Ait Vlpianus, l. inter. 179. De verb. signif. Hoc est, non ad id quod interest: sed ad verum rei pretium pertinent. vt l. Arbitro. De dolo mal. l. Prætor. 4. § Hæc autem. Vi bon. rap. Interdum autem id etiam quod interest complectitur. vt. l. 4. de Damno infecto. Hinc formula apud Valerium: Q. E. R. E. T. P. I. R. D. T. Q. D. D. P. F. Quanti ea res erit, tantæ pecuniæ iudicium recuperatorium dabo, testibúsque duntaxat decem denuntiandi potestatem faciam.

Quanti minoris. Vlpianus in l. Iulianus. D. de action. empt. & vendit. Qui pecus morbosum, aut tignum vitiosum vendidit, siqui-

dem ignorans fecit, id tantum ex empto actione præstaturum, quanti minoris esset empturus, si ita scisset. Paulo pòst, Qui fugitiuum vendidit, aut fugitiuum: siquidem sciens, præstare debebit quanti emptoris interfuit non decipi: si verò ignorans, circa fugitiuum quidem tenetus, quanti minoris empturus esset, si eum fugitiuum scisset. Sed fortè vtrobique legendum est, quanto minoris.

Pluris Senatus æstimasset quàm quanti esset annona. Cicero 5. Verrina.

Quanti plurimo, & Quanti minimo. Vlpianus in l. Ex empto. D. de act. empt & vendit. Idem ait, non tradentem quanti interfuit condemnari: satis autem non dantem, quanti plurimo authorem periclitari oportet. Paulo pòst, Emptorem non aliud ei condemnatum, ex empto actione id tantum consequi, quanti minimo defungi potuit. Quæ locutio sic resoluitur: Tanti damnari debet venditor, quanti periclitari oportet emptorem, quàm plurimo periclitatur, id est plurima pecunia. Quanti minimo defungi potuit, id est quanti explicari potest, quum minimo capitur.

Quanti conductum erit aut locatum. Cato cap. 144.

Sed quanti quanti: bene emitur quod necesse est. Cicero Attico, libro 12. Subaudi, liceant horti. Sensus est, Etiã si hortos emam quantiuis, non malè emero. quod enim necessarium est, id quanquam magno pretio emptum, bene tamen emptum est. horti autem mihi ad sanum necessarij sunt.

Quanti est negotij? Ironicè, pro Minimi est negotij. Plautus Trucul. 12.

Quanti est sapere. Terent. Eunuch. 4. 7.

Quanti est ad famam. Cic. pro Murena.

Quanti fuerit. Plaut. Capt. 4.

Ego postquam gnatus meus potitus est hostium,

Expertus quanti fuerit, nunc desydero.

Quanti penderes illum nunquam ostendisti. Terent. Heaut. 1. 1.

Quanti sit homo. Cic. Qu. frat. lib. 1. 2, Noli spectare quanti homo sit: parui enim pretij est qui iam nihil sit.

Quanti faciam, quanti sim apud: pro Quanto in pretio & æstimatione. Cic. Cælio lib. 2. 15, An dubitas, quum scias quanti eum illum, tum verò Tulliam meam faciam? Idem Trebatio, lib. 7. 10, Vide quanti apud me sis.

Quanti vt heret, interrogaui. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Quanti dimiserit. Cic. 7. Verr. In qua docet, quot à ciuitate sua nautas acceperit, quot, & quanti quemque dimiserit. Id est quanta pecunia accepta.

Quantisper, vide & Aliquantisper. Cæcil. Fallacia,

Velim paulisper expetitt te, quantisper non plus triduum. Pompon. Dotata,

Possum exorare te vt recedas à me paulisper modò, quantisper sic habes.

Quantum, Aduerbium temporis vel quantitatis.

Quantum, tantum. Quintil. in Proœm. lib. 4, Vt quantum nobis expectationis adiecit, tantum ingenij aspiret.

Et quantum vertice ad auras Æthereas, tantum, &c. Virgilius 4. Æneid.

¶Quantum animis erroris inest! Ouid. 2. Fast.

Quantum peditum. Tacit. lib. 20. Idem in vita Agricolæ, Quantum enim transisse militum, si sese Britanni numerent?

¶Quantum, subintellecto TANTVM. Terent. Phorm. 2. 2,

-accipe, hem

Lectum est, conueniet numerus quantum debui. Et And. 3. 2,

Quod iussi ei dare bibere, & quantum imperaui, Date.

¶Quantum ad porticus. Plin. epist. 216, Quantum ad porticus, nihil interim occurrit quod videatur istinc esse repetendum. Hoc est, Quod autem attinet ad porticus.

Quantum attinet ad antiquos nostros, ante, &c. Varro 1. de Re rust. cap. 10.

¶Quantum est adhibere hominem amicũ, vbi quid geras! Plaut. Pers. 16. Hoc est, quàm confert & præstat.

¶Quantum, Quàm multum. Plaut. Amphit. 4,

Nescio quantum tu familiaris sis: nisi actutum hinc abis, &c.

¶Quantũ assequi potui. Cic. pro Cluentio, Sic ad omnia confugi, quantum ego assequi potui, remedia, ac perfugia causarum, vt. &c.

Quantum hunc audiui facere verborum. Plaut. Milite, 9.

Quantum coniectura auguramur. Cicero ad Atticum, libro 2, Quantum coniectura augurамur, si erit nebulo iste cum his Dynastis in gratia.

Quantum ego opinione auguror. Cic. pro Murena.

Quãtum existimare possum. Cic. pro Roscio Amerino, Tres sunt res, quantum ego existimare possum, quæ obstent hoc tempore Sexto Roscio.

Quantum ego intelligere possum. Terent. Heaut. 5. 2. Cic. Appio lib. 3. 8, Etsi, quantum ex literis tuis intelligere potui, videbam te hãc epistolam, quum ad vrbem esses, esse lecturum.

Quantum illa ætas capit. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Quantum ex ipsa re coniecturam facio. Terent. Heaut. 5. 3.

Quantum è vultu eius intelligo. Cic. 3. de Legib. Nec mihi placet, nec Attico nostro, quantum è vultu eius intelligo.

Quantum intelligo. Terent. And. 1. 3,

Enimuero Daue, nihil loci est segnitiæ, neque socordiæ,

Quantum intellexi modò senis sententiam de nuptijs.

Quantum ego sentio. Cic. 4. Acad.

Quantum suspicor. Terent. Eunuch. 1. 2.

Quantum ex tuto poterat. Liuius 6. bel. Punici, Dasius Annibali amicus, Blatius, quantum ex tuto poterat, rem Romanam fouebat.

Quantum proximè coniectura potest. Liuius 5. bel. Pun. Simul altitudinem muri, quantum proximè coniectura poterat, permensus.

Quantum ego illum vidi, nonnihil timeo misera. Terent. Eun. 4. 1. Id est, Quantum intelligere potui ex illius gestibus.

Quantũ in me erit. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1, Neque te patiar (quantum in me erit) cum exceptione laudari. Idẽ pro Archia, Huic profectò ipsi, quantum est situm in nobis, & opem & salutem ferre debemus. Id est, Quantum per nos fieri potest. Sæpius tamen per eclipsin dicimus, Quantum in me est.

¶Quantum importunitatis habent. Velut per parenthesin dictum. Sallustius in Iugurtha. Nam & illos, quantum importunitatis habent, parum est impunè malè fecisse, nisi deinde faciundi licentia eripiatur.

¶Quantum, pro Sicut. Sueton. in Vesp. cap. 4, Id de Imperatore Romano, quantum euentu postea prædictum patuit, Iudæi ad se trahentes rebellarunt.

¶Quantum potest, Id est Celerrimè, vt ait Donatus. Terentius Eunucho, 5. 1,

Comprehendi iube quantum potest. Idem Phorm. 5. 8,

Quantum potest, nunc conueniendus Phormio est,

Priusquam, &c.

Quantum potero. Terent. Phorm. 4. 3,

Quantum potes me certiorem inquit, face. Cic. 2. de Finibus, Quantum enim potero minuam contentiones.

¶Quantum maximũ potuit. Plin. epist. 65, Dedit enim mihi quantum maximum potuit, daturus amplius si potuisset.

Quantum plurimum. Colum. lib. 12. cap. 21, Exploratum habeat quantum plurimum salsæ aquæ vinum quod fecerit, sine offensa gustus pati possit.

¶Quantum queo. Terent. Eunuch. 5. 2.

-vbi vidi, ego me in pedes, quantum queo,

In angiportum quoddam desertum. Deest in hoc loquendi genere, citò, aut velociter: vt sit, Quantum citò queo. Sic declarandum, Quantum possum, & quantum potes. Terent. And. 5. 2,

Sublimem hunc intrò rape, quantum potes. Id est, quàm citò poteris. quasi dicas, celerrimè.

Quantò, Aduerbium {[illegible]} comparatiuo iungitur, eique respondet TANTO. Terent. Heaut. 3. 1,

-& quanto diutius

Abest, magis cupio tanto, & magis desydero.

Quanto magis. Virg. 4. Georgicorum.

Sed quanto ille magis formas se vertet in omnes,

Tanto, &c.

Quantò ita, pro Quantò tantò. Lucret. lib. 3,

-igitur paruissima corpora quantò

Et læuissima sunt, ita mobilitate fruuntur. Loquẽdi genus est quod aduerti debet.

Quanto magis, & tam magis. Lucret. lib. 4.

Quanto, absque particula TANTO. Terent. Eunuch. 4. 5,

-vah, quanto nunc formosior

Videre mihi, quàm dudum! Ibidem. 3. 3,

Profectò, quanto magis magisque cogito,

Nimirum dabit hæc Thais mihi magnum malum. Cicero 1. Academica, Quanto magis philosophi delectabunt, si vt illi Æschylum, &c.

Quanto plus delectationis habiturus est, quàm ex illis ineruditis voluptatibus. Quintil. lib. 1 cap. 12.

Quanto minoris actiones in iure Ciuili duæ reperiuntur, quarum altera Ciuilis: altera Ædilitia. ff. Ciuilis, est quanto minoris empturus erat emptor, si vitium scisset. l. Iulianus. de Action. empt. in P. Ædilitia, est quanto minoris res fuit contractus tempore, quàm quanti emptor est. l. Quod si nolit §. si plures. de Ædilit. edicto. in P.

Quantopere, penultima correpta, Aduerbium {[illegible]} pro Quàm valde. Cicero 3. Tuscul. Quanquam de vniuersa philosophia quantopere expetenda esset & colenda, satis, vt arbitror, dictum est in Hortensio.

Neque enim tantopere desyderabam, &c. quãtopere delector, &c. Cic. 2. de Orat.

Dici enim non potest quantopere gaudeant. Cicero Attico, libro 14.

Quantusquantus, Adiectiuum {[illegible]} Id est Quantuscunque. Terent. Adelph. 3. 3,

Tu quantusquantus, nihil nisi sapientia es. Hoc est, Totus sapientia es.

Quantuscunque, Aliud adiectiuum, Idem {[illegible]} Id est, Quàm magnus est, vel tantus quantus est. Cic. pro Corn. Balbo, Quæ neque inuidiosa est, & quantacunque est, eiusmodi est, vt conseruata magis, quàm corrupta esse videatur. Idem 2. de Orat. Atque ego ia qui sum, quantuscunque sum, &c.

Quantuncunque, Aduerb. {[illegible]} Tantum quantum. Cic. 3. de Fin. Nec rursus in malis, quantumcunque eò addideris, in suo genere manebit. Ibidem, lib. 1, Quantuocunque possim.

Quantuslibet, pen. corr. Idem: vel significat Vnum quantum tibi capere libet, non omne, vt Quantumlibet spatium, non omnem quantitatem spatij, sed vnam quam tibi capere libet. Plin. lib. 20. cap. 6, Supputationes quantaslibet sanat, fractæ incoctum fabæ, atque ita in cibo sumptum.

Seruus erat quidam quantolibet ordine dignus. Ouid 6. Fast.

Quantusuis, Adiectiuum {[illegible]} Idem. Liu. 6 bell. Pun. Tum fitam super portum fa... amplum quantæuis classi. De Carthagine.

Sed tamen esto iam quantuuis oris honore. Lucret. lib. 4.

Et manus vna regit quantouis impete euntem. De oaui. Lucret. libro 4.

Quantiuis pretij homo. Donatus, Ad magnitudinem refertur Quantitatis, non ad paruitatem pretij. Plaut. Pers. 16,

Nomen atque omen quantiuis est pretij. Terent. And. 5. 2.

Quum faciem videas, videtur esse quantiuis pretij.

Quantumuis, Aduerbium {[illegible]} Plaut. Milit. 5,

Quantumuis prolationum, dum modò nunc prima via

Inducamus, vera vt ussa credat quæ mentibimur.

Quantumuis

Quantumuis rusticus. Horat. 2. epist. 2.

Quantulus, pen. corr. Diminutiuum à Quantus. Cic. 4. Acad. Quantulus nobis videtur? De sole. Idem 2. de Legibus, Id autem quantulum est?

Misi coniectori quantulum visum est de argento. Cicero 1. de Diuinat.

Etenim quantulum interest verum in Massici radices, an in Italiã alióve deducamini? Cic. 2 de Lege agrar.

Vt ne plus nos assequamur, quàm quantulum tu in dicendo assecutus es. Cic. 1. de Orat.

Sed magni referre ea primordia quantula constent. Lucret. lib. 2.

Quantula, cui respondet tanta. Lucret. lib. 2,

Quantula prima queant nobis iniecta ciere

Corpora, &c. -tanta

Interualla tenere exordia prima animaĩ.

Quantulum, pen. corr. Aduerbium. Cic. 5. Verr. Nos qui iam & quid facere, & quantulum iudicare possemus, ostendimus. Horat. 2. Serm. satyra 3,

Quantulum enim summæ curtabit quisque dierum.

Quantuluscunque, Adiectiuum diminutiuum à Quantuscunque, significat Quamminimum, vel Quàm paruum tibi videbitur. Colum. lib. 2 cap. 11, Nam si nox incessit, quantulocunque humore, prius quàm obruatur, corrumpitur. Cic. Att. lib. 6, Procura, quantulacunque est, Preciani hæreditatem. Idem 1 de Oratore, Sed de hac mea quantulacunque est facultate, quæritis. Martialis lib. 11, 15,

Nam terra est illi quantulacunque grauis

Pars ego sum census quantulacunque tui. Ouidius 4. de Ponto, eleg 5.

Inque tuo iaceas quantulacunque toro Ouid. 3 de Arte.

Quantuluncunque videbitur. Cic. 4. Verr. Sed tamen quicquid erit in his libellis, quantuluncunque videbitur esse, hoc quidem certè manifestum erit.

Quantuluncunque dicere. Cic. in Orat. Ieiunas igitur huius multiplicis, & æquabiliter in omnia genera fusæ orationis aures ciuitatis accepimus, easque nos primi, quicunque eramus, & quantuluncunque dicebamus, ad huius generis dicendi, audiendi incredibilia studia conuertimus.

Quantulum id cunque est. Cic. 2. de Orat.

Quantuluslibet, pen. corr. Vlpianus in l. 4. § vltimo. D. De ædilit. edict. Non denique febriculam quantulamlibet ad causam huius edicti pertinere.

Quantillus, Adiectiuum, diminutiuum à Quantulus. Plaut. Capt 4,

Quantillum argenti mihi apud trapezitam siet. Idem Pseud. 20,

Quantillo argenti te conduxit Pseudolus?

Quantillùm, Aduerbium Plaut. Curcul 3,

Sitit hæc anus. PA. quantillùm sitit? PH. modica est, capit

Quadrantal.

Quantitas, pen. corr. quantitatis { ποσότης, πηλικότης } Id quo quantum quid esse dicitur, aut indicatur. Plin. lib. 17. cap. 24, Laborent & fame & cruditate, quæ fiunt humoris quantitate.

Quantitas in iure Ciuili quũ opponitur corpori, sic definienda videtur Res cuius vis, ac momentum, vel solum, vel præcipuè spectatur. Corpus verò, res cuius materia vel sola, vel præcipuè spectatur. Vlpianus l. 34. §. 2. de Legatis & fideicommiss. lib. 1. Pandectarum verò libro 30.

Quantitas pro pretio & valore apud Paulum lib. 2. Sententiarum, cap 31, Seruus qui furtum fecerit, damnúmve dederit, nisi id pro sui quantitate dominus sarcire paratus sit, noxæ dedi potest.

Quanuis { εἰ καί } Coniunctio aduersatiua. Cic. Attico, lib 11, Quanuis prudens ad cogitandum sis, sicut es: tamen nisi magnæ curæ tibi esset, vt ego consequerer id quod magnopere vellem, &c. Quintilianus lib. 9 cap. 4, Quanuis enim iuncta sit, tamen soluta videri debet oratio.

Etsi quanuis non fueris suasor & impulsor profectionis meæ, approbator certè fuisti. Cic. Attic. lib 16.

Quanuis licet. Cic 3. de Legib At duo Gracchi fuerunt, & præter eos, quanuis enumeret multos licet, quum deni creantur, nullos in omni memoria reperies, &c.

Quanuis ille felix sit, sicut est, tamen. &c. Cic pro Rosc. Amer.

¶ Quanuis, pro Quantũuis. Cic. ad Cælium, lib 1. 25, Quanuis paruis Italiæ latebris cõtentus essem. Idem pro Rosc. Amer. Quasi verò mihi difficile sit, quanuis multos nominatim proferre.

Quanuis increpitent socij. Virg 3. Æneid.

Quanuis callide facere, Cic. 4. Verr. Inuestigare, adire, appellare, corrumpere, quiduis facere in eiusmodi rebus, quanuis callide, quãuis audacter, quanuis impudenter.

Et quanuis subitò, quouis in tempore, quanque

Rem contrà speculum ponas apparet imago. Lucret. lib 4.

Quapropter { διά τί } Aduerbium interrogandi, responsionem quærens cur quid ita factum sit. Terent. And. 1. 1,

-magis id adeò, mihi vt incommodet,

Quàm vt obsequatur gnato. SO. quapropter? SI. rogas? Idem Heautont. 1. 2, -caue faxis, non est opus pater.

CH. Quapropter? CL. quia, &c.

Sed quid est quapropter nobis malum minitemini? Plautus Bacchidibus.

Quapropter { τίνος ἕνεκα } Infinitè positum. Plaut. Pseud. 7,

-animum aduorte nunc iam

Quapropter expertam amoris gnati te habuerim.

¶ Quapropter { δι' ὅ } Quamobrem. Terent. Adelph. 3. 2,

-non est vtile hanc illi dari:

Quapropter quoquo pacto celato est opus.

Quapropter nihil est quod metuas nequid mecum fingam. Cicero 4. Ver.

Quapropter quoniam Lucret. lib. 1,

Quapropter quoniam, quæ paulo diximus ante

In commutatum veniunt, &c.

Quaqua, Aduerbium { ὁπουοῦν } Plaut. Epid. 14,

Quaqua tangit, omne amburit. Hoc est quancunque partem attingit.

Quaqua versus, vel quaqua versum, Idem, Per quẽcunque locum. Cæsar in Comment. Legatos quaqua versum dimittere.

Quaque versus Cic. 9 Philip. Circúmque eam statuam locum gladiatoribus, ludísque liberos, posterósque eius, quaque versus pedes quinque habere. Legitur & quaqua.

Quaquam, Aduerbium per locum. Lucret. lib. 1,

Si nullum foret: haud vsquam sita corpora possent

Esse, neque omnino quaquam diuersa meare. Id est, neque omnino per vllam regionem, siue hanc, siue illam meare. Alij codices habẽt quoquam: sed sic legit Lambinus, ex fide manuscriptorum.

Quare { τίνος ἕνεκα } Aduerbium interrogandi, notam significationem habens. Terent. And 5. 4,

-itáne huc paratus aduenis: CH. quare? SI. rogas? Cicer. 1. de Orat. Neque illud quare Scæuola negasti?

Quare, Infinitè positum. Cicero pro Lege Manilia, Quare quum & bellum necessarium sit, vt negligi non possit. Cn. Magnus ad Domitium, in epist ad Attic. libro 8 12, Miror quid causæ fuerit quare consilium mutaris. Cic pro Rosc. Amer.

¶ Quare, In principio orationis, pro Quamobrem. Cic. pro Quintio, Quare quod socium tibi eum velles adiungere, nihil erat. Idem Seruilio, lib. 13 71, Quare sic tibi eum commendo, vt, &c.

Quare agite ô tectis iuuenes succedite nostris. Virgilius 1. Æneidos.

¶ Quare, pro Vt. Plancus ad Cic. lib. 10. 21, Omnia feci quare Lepido coniuncto ad Rempub. defendendam minore solicitudine vestra perditis resisterem.

QVARIATES, populi sunt in Gallia Narbonensi, alio nomine Cauares, à cauo, opinor, Alpium dicti, quorum metropolis est Auenio, hinc Valentia. nunc inferi Delphinates appellantur. Eos, vti antea diximus, Strabo Quaros appellauit. Plinij verò locum si accuratius inspicerent, Calepinum mendacio arguerent, nam Plinius Cauaras à Quariatibus separat, eos ad Antipolim referens, Cauaras supra Druentiam collocans. Vide Plin lib 3 cap 4.

Quarta, solenne verbum in Ciuili iure, quo ille veterum hæreditatũ portio designatur, quæ varijs ex causis, varijs quoque personis constituto iure debentur.

Quarta Agnatorum,

Quarta Arrogati,

Quarta Curiæ,

Quarta heredis ex lege Falcidia,

Quarta Trebelliana,

Quarta filiarum ex bonis rei maiestatis,

Quarta fiscalis,

Quarta liberorum, quæ in Trientem, aut Quadrantem, pro numero liberorum, commutata est,

Quarta matris, aut auiæ Curialium,

Quarta posthumi,

Quarta fideicommissarij,

Quarta parentum præmortuis liberis, quas ex Pãdectarum libris, Ciuilis iuris candidati habent petere, ne nos in messem alienã (tametsi Encyclopædiam cudimus) misisse falcem pronuntient. Collegit & Hotomanus libro singulari, de verb. quæ ad ius pertinent significatione.

Quartus { τέταρτος } Adiect. numerale, proximum à tertio significans. Liu. 4. bel. Pun Eósque vbi quartæ vigiliæ signum cecinisset, ad eum locum scalas iussit ferre.

Quartus pater, pro Abauo. Virg. 10. Æneidos,

Pilumnúsque illi quartus pater.

Hora quarta. Virg. 3 Georg.

Quartùm, Aduerb. { τέταρτον } pro Quartò. vt Quartùm Consul. Liu. 3. ab Vrbe, T Quintio quartùm Consule.

Quartò, Similiter aduerbium, Quartò Consul, & Quartùm Consul inter se differunt. Nam Quartò, locum designat, & tres antè factos. Quartùm verò significat tempus, & ter antè factum. Sipontinus, ex Gellio lib. 10. cap. 1.

Quartusdecimus, penult corr. { τεσσαρεσκαιδέκατος } Adiectiuũ. vt Quartadecima luna. Plin. lib. 2. cap 59.

Quartadecimani { τεσσαρεσκαιδεκατανοί } paulum dubitauerant. Tacit. lib. 8. Hoc est quartædecimæ legionis milites.

Quartanus, pen. prod { τεταρταῖος } Aliud adiect vt Quartana febris, quæ quarto quoque die nouam accessionem habet & ingrauescit ac sæuit. Cic. ad Tironem, lib. 16. 11, Sed quum in quartanam conuersa vis est morbi (sic enim scribit Curius) spero te diligentia adhibita etiã firmiorem fore. Idem Attico. lib 8, Modò enim audiui quartanam à te discessisse. Et 3 de Natura deor. Vide, quæso, si omnis motus, omniáque quæ certis temporibus ordinem suum conseruant, diuina dicimus, ne tertianas quidem febres & quartanas diuinas esse dicendum sit, quarum reuersione & motu quid potest esse constantius?

Febri quartana liberati. Plin. lib. 7. cap. 50.

Quartanas excutere, Hoc est sanare, vel iugulare quod quidam dicunt. Plin. lib. 20. cap. 6.

Frigida quartana Horat 2. Serm satyr. 3.

Vetus quartana Vlpian in l. 1. D. De Ædil. edicto.

¶ Quartani. Quartæ legionis milites. Tacit. lib. 20, Dein mutati in pœnitẽtiam primani, quartanique, & duodeuicesimani Voculam sequuntur.

Quartarius, quartarij. Quartarium apud Catonem sic cong ij quartam partem significare existimo, vt tertiarium tertiam, & sextarium sextam: Amurcæ (inquit ille cap 95) In vas æneum indito cõgios duos: postea igne leni coquito: rudicula agitato crebrò, vsqueadeo dum fiat tam crassum quàm mel. Postea sumito bituminis tertiarium, &

fulphuris quartarium: conterito in mortario per se vtcunque. Columel. lib. 12. cap. 5. In sextarios duodequinquaginta fermenti libram fici aridæ pondo quadrantem, salis sextarium: hæc subtecito, & subtrita cum quartario mellis aceto diluito. Quartarium autem dicimus, non quartam partem alicuius maioris mensuræ, sed vas quod quatuor mensuras caperet: sic tertiarium, quod tres. Hæc Budæus. Liu. 5. ab Vrbe, Cum vniuersi selibras farris, & quartarios vini ad ædes eius, quæ in arce erant, contulerunt.

¶Quartarius mulio mercenarius dicitur eo, quia quartam partem quæstus capiebat. Festus: Quartarios appellabant antiqui muliones mercenarios, quòd quartam partem quæstus capiebant. Lucilius, Porrò homines nequam malus, vt quartarius cippos colligere omnes.

Quarticeps, quarticipis. Vox est à Varrone in libris De lingua sæpe vsurpata, significátque non tam ordinem, quàm collium & iugorum multitudinem. Sic exponit Turneb.

Quasi {[illegible]} Aduerbium similitudinis, significat Ita vt. Plautus Sticho, 9.

Fuit olim, quasi ego sum, senex, & ei filiæ duæ erant,
Quasi nunc meæ sunt: eæ erant duobus nuptæ fratribus.
Quasi nunc sunt meæ vobis. Cic. 4. Verr. Repentè aspicimus lituras eiusmodi, quasi quædam vulnera tabularũ recentia. Idem 4. Acad. Sed prius potestis totius eorum rationis quasi fundamenta cognoscere. Terent. Adelph. 4. 7.
Ita vita est hominum quasi quum ludas tesseris. Vbi Donatus, Rectum erat, si diceret, Ita vita est hominum quemadmodum tesseris ludere, aut quemadmodum ludus est tesseratum.

¶Quasi geminatum. Ælius Spartianus in vita Antonij Getæ, Qui quum contenderet, & diceret quasi ioco, quasi serio omnes cum liberis occidendos, &c.

¶Quasi, simulationem dicit. Terent. And. 3. 2.
Quid credas? quasi non tibi renunciata sint hæc sic fore. Idem Adelph. 3. 1.
Iam nunc times, quasi nunquam adfueris, nunquam tute pepereris? Cicero 2. de Finib. Quasi me pudeat inquit, istorum, aut non possim quemadmodum ea dicantur ostendere. Idem 7. Verr. Quasi ego excitare filium eius ab inferis possem.

Quasi tu dicas me te velle argento circunducere. Id est, Verba tua eò tendunt, vt dicas, &c. Plaut. Pseud. 9.

Quasi verò. Terent. Eunuch. 4. 4.
Tace obsecro: quasi verò paulum intersiet. Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 7. Non poteram (credo) ante hyemem: sic enim scribis: quasi verò ad cognoscendum ego ad illos, non illi ad me venire debuerint.

Quasi vti. Plaut. Merc. 3.
Qui olim à puero paruolo mihi pædagogus fuerat, quasi vti mihi foret custos.

¶Quasi, pro Penè vel ferè. Cic. 4. Acad. Quantulus nobis videtur? mihi quidem quasi pedalis. De sole loquitur. Terent. Heauton.
Quasi talenta ad quindecim coegi.

¶Quasi, Ita. Cic. pro Quintio, Qui quasi sua res, aut honos agatur, ita diligenter Sext. Næuij studio & cupiditati morem gerunt.

Quasi contractus, ea duobus verbis, vna res in Ciuili iure, est conuentio tacita, nec similibus verbis pacta: sed magis re ipsa in similitudinem contrahentium contracta: qua obligantur, qui se vel alienis negotiis immiscent, vel aliena absque aperto domini consilio auferũt. De illis quasi contractibus, est titulus lib. 3. Ciuilium institutionum.

Quasi possessio, Quasi castrẽse peculium, nobilia quoque verba apud Iureconsultos. Quasi possessione ea retinere dicimur, quæ corpora non sunt: sed iura, vt Prædiorum dotes & onera, quas seruitutes dicimus vrbanorum & rusticorum prædiorum, item ea quæ solo iure consistunt: vt actiones, obligationes, hereditates. Sic quasi castrense peculium est, quod ad exemplum castrensis pecuniæ, filiusfamil. in reipub. gestione acquirit. Est tit. in P. Ciuil. lib. de Peculio tam castrense, quàm quasi castrensi.

Quasillus, Vide QVALVS.

Quasso, quassas, **Quatefacio**, Vide QVATIO.

Quatenus, penult. corr. Aduerbium {[illegible]} significat Quantum, siue ad quem finem. Cic. de Amicit. Quamobrem id primũ videamus, si placet, quatenus amor in amicitia progredi debeat. Idem 1. Tusculan. Magna culpa Pelopis, qui non erudierit filium, nec docuerit quatenus esset quodque curandum. Et 2. de Orat. Itaque soli qui memoria vigent, sciunt quid & quatenus, & quomodo dicturi sint. Idem ad Lentulũ, lib. 1. 2. Postulatum est vt Bibuli sententia diuideretur: quatenus de religione dicebat, Bibulo assensum est. Liuius ab Vrbe condita, Italiæ, nisi quatenus vallum castrorum cingit, nihil relinqueret a Pœno.

¶Quatenus, pro Quoniam, vel quandoquidem. Plin. epist. 51. lib. 3. ad Caninium Rufum, Et quatenus nobis denegatur diu viuere, relinquamus aliquid quo nos vixisse testemur. Sueton. in Claud. Cæsare, cap. 26. Confirmauítque pro concione apud Prætorianos, quatenus sibi matrimonia male cederẽt, permansurũ se in cælibatu. Quintil. libro 6. cap. 3. Propria tamen vis nominis, & exprimenda natura est, quatenus appellatione ipsa non satis significari videtur. Festus, Quatenus significat Qua fine, vt Hactenus, Hac fine. At Quatinus, Quoniam. Sed antiqui quatenus dicebant: vt Scipio Africanus in ea oratione quam scribit postquam ex Africa rediit, Vt negotium natum erat quatenus castra nostra ita munita erant, vt posses parem exercitus abducere. Ex his Festi verbis, videtur Quatinus pro Quoniam per i, tertiam vocalem scribendum: & ita obseruari video à doctis. Valla, de Quandoquidem pro Quoniam loquens, Eiusdem significati est quatinus, apud seculum duntaxat Quintiliani. Nam Cicero dixit Quatenus solummodo pro Inquantum, sicut Eatenus pro Intantum. Seculum autem Quintiliani, à Liuio, Virgilio, Horatio exorditur: quorum vltimus, 2. Serm. satyr. 4. sic ait, Quatinus ima petit voluens altena vitellus. Quo modo hic scripserit Valla, non est certum, quum pro voluntate chalcographi scribatur locus iste, sicut & alij multi.

Quatenus id facit Horat. Serm.
-iubeas miserum esse: libenter
Quatenus id facit. Quem locum explicat Turnebus his verbis, Qui insanabilis est, nec deduci de auiditate studióque nummorum accumulandorum potest, cum quum videas in maxima versari miseria, iubeas eam, quantamcunque auaritia affert, libenter inuenodéque ferre. Esse enim puto, quatenus id facit, ad quam vsque miseriã studium lucri perducere solet. Hæc ille.

Quater, **Quaternus**, **Quaternarius**, **Quaternio**, **Quaterdeni**, Vide QVATVOR.

Quatinus, pen. corr. Coniunctio {[illegible]} significat Quoniam, vel Quia, vt ait Festus. Iuuen. satyr. 12.
Quatinus hic non sunt nec venalea elephãti. Vide QVATENVS pro Quoniam.

Quatinus, pro Vt. Macrobius lib. 2. Saturnal. cap. 5. Nõ semel præceperat ei pater, temperato tamen inter indulgentiam grauitatémque sermone, quatinus moderaretur profusos cultus, perspicuósque comitatus.

Quatio, quatis, quassi, quassum, quatere {[illegible]} Mouere cum violentia, concutere. Liuius, Carthaginis mœnia noue quatit ariete. Plin. epist. 547. Manibus catenas gerebat, quatiebátque. Virgil. 9 Æneidos, Aut rastris terram domat, aut quatit oppida bello. Plin. lib. 26 cap. 4. Non satius fuit Æmylianũ Scipionem Carthaginis portas herba patefacere, quàm machinis claustra per tot annos quatere?

Quatere, suspensum & vicinum rei alicuius motum significat, non vt Verrius putat ferire, quũ id ipsum verbũ concutere ex præpositione, quæ est, con, & quatere sit compositum. Quassare autem, est sæpe quatere. Festus.

Quatere aliquem foras. Terent. Eunuch. 2. 3.
Quatere aliquem mente solida, pro Deturbare, excutere. Horat. 3. Carm. ode 3.
Iustum & tenacem propositi virum,
Non ciuium ardor praua iubentium,
Non vultus instantis tyranni
Mente quatit solida. Hoc est, non excutit, nec dimouet mente firma & constanti, vel à consilio & proposito firmo.

Quatere, Percutere Virg. 8 Æneidos.
Quadrupedante putrem sonitu quatit vngula campum. Nonius.

Quatere, pro Infestare. Virg. 9. Æneidos,
Aut rastris terram domat, aut quatit oppida bello. Nonius.

Quatiri ægritudine quasi tempestate. Cic. 3. Tusc. Est naturale in animis tenerum quiddam atque molle, quod ægritudine quasi tempestate quatiatur.

Alas quatere magnis clangoribus Virg. 3 Æneid.
Animum alicuius quatere, Vide ANIMVS.
Vastos quatit æger anhelitus artus. Virg. 5. Æneid.
Faces quatiunt splendidas comas. Catul. in Epithal. 56.
Cymbala quatere. Virg. 4. Georgicorum,
Tinnitúsque cie, & matris quate cymbala circum.
Cursu quatere armenta Virg. 3. Georg.
Fundamenta quatere. Virg. 2. Æneidos,
Neptunus muros, magnóque emota tridenti
Fundamenta quatit, totámque à sedibus vrbem Eruit.
Certam quatit improbus hastam. Virg. 11. Æneid.
Nudos quatit ille lacertos Ouid 3. de Arte.
Horror frigidus membra quatit Virg. 3. Æneid.
Aridáque ora quatit. Virg. 5. Æneid.
Gemitu quatit pectora. Valer. 5 Argon.
Pennas quatere. Ouid. 4. Metam.
Risu quatere aliquem Horat. 2. epist. 2.
Tedam quatere manu. Catul in Epithal. Iuliæ, 56.
Terrore quatere populos. Senec. Herc. OEtæo, 17.
Tonitru quatiuntur cærula cæli. Lucret. lib. 6.
¶Quatere, pro Excludere. Terent. Eunucho,
Nimirum homo quatietur certè cum dono foras. Ex Nonio.

Quatiens, Participium {[illegible]} vt
Tulláque, & ætatem quatiens Tarpeia securim. Virgilius 12. Æneidos.

Quassus {[illegible]} Nomen ex participio, Ruptum. Plaut. Curcul. 8.
Quassum, est conuulsum & non integrum. Virg. 4. Æneidos,
Quassatæque rates. Nonius.
Argutatio quassa lecti. Catul. ad Flauium, 6.
Membra quassa Ouid in Ibin.
Rates quassæ. Horat. 4. Carm. ode 8.
Vox quassa. Curtius lib. 7.

Quassus, huius quassus, Verbale {[illegible]} Cic. 2. Tusculana, Nam aniceptam & quassu sæuum amplificatis dolorem. Ex Pacuuio.

Quatefacio, quatefacis, pen. corr. quatefeci, penult. prod. quatefactum {[illegible]} quatefacere, Concutere & expellere. Cic. ad Brutum, 10. Perrexi tamen, Romámque perueni, nullóque præsidio quatefeci Antonium.

Quasso, quassas {[illegible]} quassare, Frequentatiuum, Sæpe quatere, & mouere. Plaut. Merc. 12.
Tristis incedit, pectus ardet, hæreo: quassat caput. Idem Epid. 9.
Sed hic quis est, quem huc aduenientem conspicor,
Suam qui vndãtem chlamydem quassando facit? Idem Bacchid. 5.
Subducunt lembum capitibus quassantibus. Vide Gell. lib. 2. cap. 6. & Macrob. lib. 6. cap. 7.
Caput quassare. Valer. 1 Argon.
Tussis frequens quassauit me. Catul. ad Fundum, 41.
¶Quassare, Rumpere. Virg. 1. Æneidos,

Quassatam ventis liceat subducere classem. Idem 4. Æneidos,
Quassatæque rates, & non tractabile cælum. Plin. epist. 170, Quassata etque etiam decussa monumenta.

Quassans, quassantis, Participium { [illegible] } Lucret. lib. 4,
　　. cum Pan Pinea semiferi capitis velamina quassans, &c.

Quassatus, pen. prod. Participium { [illegible] } Plin. lib. 18. cap. 26, Antelucanis ferramenta acuere, manubria aptare, dolia quassata sarcire. Legitur & quassa.
　　Homo quassatus tempora Lyæo. Silius lib. 7.
　　Domus quassata. Ouid. 2 Trist.
　　Rates quassatæ. Virg. 4 Æneid.
　　Vasa quassata. Lucret. lib. 3.
　　Quassata Resp. Afflicta, oppressa. Cic. pro Marcello, Non fuit recusandum in tanto ciuili bello, tantóque animorum ardore, & armorũ, quin quassata Respub. quicunque belli euentus fuisset, multa perderet & ornamenta dignitatis, & præsidia stabilitatis suæ.
　　Quassanda est { [illegible] } ista Pelias haste manu. Ouidius 1. de Arte.

Quassabilis, & hoc quassabile, penult. correp. Quod quassari potest. Lucanus libro 6,
Sed munimen habet nullo quassabile ferro.

Quassabundus. Macrob. lib. 5 Saturnal. cap. 21, Herculem fictores veteres non sine causa cum poculo fecerunt, & nonnunquam quassabundum & ebrium. Quassabundum, id est, ea vino vacillantem, & velut casibundum.

Quatriduum, Quatriduo, Vide QVATVOR.

Quatrio { [illegible] } quo verbo Latino Isidorus vtitur, pars est in talo, quam peonam vocant. Galenus in libello de ossibus, cap. 24, Talus (inquit) ab ima tibiæ sutæque processibus comprehenditur. Eius pars, quam Quatrionem vocant, sursum vergit.

Quatuor, vel quattuor { τέσσαρες, τέσσαρα } Nomen numerale indeclinabile.
　　En quattuor aras. Virg. 5 eclog.

Quatuordecim, pen. corr. { [illegible] } Ex quatuor & decem compositum. Asinius Pollio ad Ciceronem lib. 10. 32, Herennium Gallum histrionem summo ludorum die, annulo aureo donatum in quatuordecim sessum deduxit. Tot enim fecerat ordines equestris loci. Plinius libro 8. capite 36, Præter quatuordecim dies. Sic libro 2. capite 14, Intra quatuordecim partes solis, semper occultam esse. De luna.

Quatuordecies, Aduerb. { [illegible] } Apud Plinium lib. 3. cap. 7, Quatuordecies centena.

Quatuoruiri, pen. corr. { οἱ τέσσαρες } vt Triumuiri. Cic. in quadam epistol. & in l. 2. de Origine iuris.

Quatuoruiratus, pen. prod. { [illegible] } Ipsa quatuor virorum dignitas. Asinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 31, Quatuoruiratum sibi prorogauit.

Quater { τετράκις } Aduerb. numerale. Plaut. Pseud. 5,
Vinum vis, vel quater quinis minis. Colum. lib. 5. cap. 2.
　　Quater, pro Sæpius Virg. 2. Æneidos,
　　　-quater ipso in limine portæ
Substitit, atque vtero sonitum quater arma dedere.
　　O ter quatérque beati. Virg. 1 Æneid. Tibul. lib. 3. eleg. 3,
O mihi felicem, térque quatérque diem.
　　Quater & quadragies, &c. Cic. 3. Verr. Huic HS quater decies P. Tadiu numerata Athenis testibus planum faciam. Plinius libro 7. cap. 27, Sui proprium Catonis quater & quadragies causam dixisse.

Quaterni, Adiectiuum { [illegible] } Id est quater in numero: vt Quaterni denarij. Cic. pro Fonteio. Horat. 1. Serm. satyr. 4,
Sæpe tribus lectis videas cœnare quaternos.
　　Quaternis diebus latent, id est quatuor Plin. lib. 8. cap. 36.
　　Quaternûm iugerum balenæ, pristes ducenûm cubitorum. Plin. lib. 9 cap. 3.
　　Quaternorum pedum latitudine. Plin. lib. 8. cap. 45.
　　Quaternûm pedum spatia. Colum. lib. 5. cap. 5.
　　Gens illi triplex, populi sub gente quaterni. Virg. 10. Æneid.

Quaternarius { [illegible] } Aliud adiectiuum. Numerus qui quater est. Plin. libro 28 capite 6, Numerum quoque quaternarium Demetrius condito volumine prodidit, & quare quaterni cyathi, sextariíse non essent.
　　Quaternarij scrobes. Colum. lib. 11. cap. 2, Eorum (scilicet scrobium) quaternarij, hoc est quoquo versus pedum quatuor, si est cũmodum terrenum, XCI ex vno fiunt. Vide SCROBS.

Quaternio, quaternionis, masc. gen. { [illegible] } Quatuor chartarum, siue alterius cuiuscunque rei compositio ex quatuor. vt Quatuor quaterniones militum.

Quaterdeni, pen. prod. { [illegible] } Similiter adiect. vt Quaterdeni gradus Ouid. 3 de Ponto, eleg. 2.
　　Anni quaterdeni, Quadraginta. Ouid. 7. Metam.

Quatriduum, quatridui { [illegible] } Spatium quatuor dierum. Cic. 6. Verr. Non ablata es vrbibus sociorum quatridui causa per simulationem ædilitatis.
　　Quatriduum per vastes solitudines absumptum est. Curtius lib. 4.
　　Quatriduum fuit. Liu. 3 ab Vrbe, Sic finem iustitio, quod quatriduum fuit, reditus Quintij Consulis in vrbem fecit.
　　Quatridui nauigatio. Plin. lib. 6. cap. 22.
　　Quatridui iter. Lentulus Senatui, lib. 12. 15.

Quatriduo { [illegible] } vt Quatriduo ante. Cicero ad Atticum, 3. 2, Triduo verò aut quatriduo ante banc rem pulcherrimam.
　　Quatriduo quo. Cic. pro Rosc. Amer. Mors Sext. Roscij quatriduo quo is occisus est, Chrysogono nuntiatur.

Quaxare ranæ dicuntur, quum vocem emittunt. Sunt qui non Quaxare, sed Quoaxare, alij Coaxare scribant. Festus.

Q V E

Que, absque diphthongo { τέ } Coniunctio enclitica, & adiectio syllabica, quæ nõnisi in compositione reperitur: & modò copulatiua est, vt Virgil. 1. Æneidos,
Arma virúmque cano. Et eclog. 10,
Pérque niues alium, pérque horrida castra secuta est.
　　Causatiua, pro Quoniam, siue Quia. Cic. 1. Offic. Non nobis solũ nati sumus: ortúsque nostri partem patria vendicat, partem amici.
　　Expletiua, quando ornatus tantùm causa ponitur. Propertius libro 3. elegia 1,
Deiphobúmque, Helenúmque & Polydamantas in armis.
　　Que, pro Id est. Plautus, Rudis est, nescítque quid expediat.
　　Que, Explanationem quandam præcedentium infert. Virgilius 1. Æneidos,
　　　-manet alta mente repostum
Iudicium Paridis, spretæque iniuria formæ. Quasi, nempe iniuria spretæ formæ: vel, id est iniuria spretæ formæ. Grammatici epexegesim vocant.
　　Que coniunctio, duo membra coniungens. Cic. Curioni, lib. 2, Sed tibi & gratulor: &, vt sempiterni laudi sit iste Tribunatus, exoptotéque hortor, vt omnia gubernes & moderére prudentia tua.
　　Que, pro Etiam. Apul. Idque ex sarió colloquenti non crederem. Id est, etiam serió loquenti.
　　Que, sæpe repertum legitur apud Ciceronem, 2. de Natura deorum, Ex quo videlicet quid, ex quibúsque rebus efficiatur: idque ratione concludimus: singulásque res definimus: circumscriptéque complectimur.
　　¶Que, pro An. Horat. 2. Serm. satyr. 7,
Quid refert vri virgis, ferróque necari
Authoratus eas, an turpi clausus in arca? Pro eo quod est, Quid refert vri virgis, an ferro necari? Quasi dicat, nihil hoc ab illo differt.

Queis { οἷς } Datiuus vel ablatiuus à quis. Cato cap. 21, Cola queis fiscem demaseris. Virg. 1 Æneidos,
Queis ante ora patrum Troiæ sub mœnibus altis
Contigit oppetere. Vbi Seruius, Ab eo quod est à QVI in bus mittit: ab eo quod est à QVO, in is mutat. Sed à tertia declinatione in vsu sunt datiuus & ablatiuus plurales. Valerius Probus (inquit Pierius) QVEIS iambũ esse dicit, passimque datiuo & ablatiuo casu pro iambo accipi debere: atque ita aliquot habent marmora.

Quemadmodum, pen. corr. { [illegible] } Aduerbium similitudinis. Compositum ex quem, & ad, & modum: quæ tres particulæ in vnum iunctæ, idem significant quod Ad quem modum, vel ad eum modum quem, &c. Cic. de Amicit. Pergratum mihi feceris, spero item Scæuolæ, si quemadmodum soles de cæteris rebus, quom ea te quæruntur, sic de amicitia disputaris quid sentias. Ibidem, Vt quemadmodum in se quisque, sic in amicum sit animatus.
　　Quemadmodum, aliquando interrogatiuè ponitur, pro Quo pacto. Plautus Persa. 2,
　　　-tu tibi me facere potis es
Sempiternum. S. quemadmodum? T. vt des mihi nummos sexcentur. Cic. 7 Verr. Quemadmodum est asseruatus?
　　Aliquando NAM interponitur, & dicitur Quemnam admodum. Plaut. Bacchid. 4,
Qui scire possum? C. nullus plus. P. quemnam admodum?
　　Quemadmodum, positum vbi vsitatius poni consueuit vt. Cic. ad Terentiã, lib. 14. 2, Nam ad me P. Valerius homo officiosissimus scripsit, id quod maximo cum fletu legi, quemadmodum à Vesta ad Tabulam Valeriam ducta esses. Idem 4. Acad. Excogitat inquã quemadmodum mense illo legitima comitia haberentur.
　　Quemadmodum spero, Quemadmodum dicere audiui, per parenthesim dicta. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 2, Nos in Senatu (quemadmodum spero) dignitatem nostram, vt potest in tanta hominum perfidia & iniquitate retinebimus. Idem 5. Verr. Pepercit homini amico, & (quemadmodum ipsum dicere audiui) necessario.

Queo, quis, quiui, quitum { [illegible] } quire, Posse. Terentius Andr. 4. 1,
Nec te quiuit hodie cogere, illam vt duceres. Dictum queo, quasi quieo. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 1, Non queo reliqua scribere, tanta vis lachrymarum est. Horat. 2. Serm. satyr. 7, Liber sum, dic age, ne quis. Id est nequis, non potes. Vide NON.
　　Antiqui, nequeunt, Pro non eunt, dicebant,
　　Quæ iam careat sacris,
Non queat dare præsides
Terra finibus. Catul. epigr. 56.
　　Quit. Lucretius lib. 3,
Mobilitate mali non quit sentire dolorem.
　　Quisse Lucret. lib. 5,
Dispersisse, neque in fructum conuertere quisse.
　　¶ Queor. Lucret. lib. 1,
Dum veniant aliæ, ac suppleri summa queatur.

Quitus, Adiect. { [illegible] } à queor. Terent. in Hecyr. 4. 1,
Nam quum compressa est gnata, forma in tenebris nosci non quita est. Sed antiquè, vt ait Donatus. Gell. lib. 20. cap. 1, Sæuitia ista pœnæ contemni non quita est.

Quentiam, pro Potentiam, veteres aliquando scripsere. Sipontinus.

Querceus, Quercetum, Quercicus, Vide QVERCVS.

Quercus, huius quercus { δρῦς } ablatiuo plurali quercubus, Arbor nota. Cic. 1 de Legib. Quercus glãdifera. Festus, Quercus dicitur quòd id genus arboris graue sit, ac durum: cum etiam in ingentem euadat amplitudinem.
　　Sicubi magna Iouis antiquo robore quercus Ingentes tendat ramus. Virg. 3. Georg.
　　Aeria. Virg. 3. Æneid.
　　Annosa. Virg. 4 Æneid.
　　Auritæ, Vide Auritus, in AVRIS.
　　Decidua. Ouid. 8 Metam.
　　Dura. Virg. eclog. 4.
　　Fatidica. Seneca Herc. OEtæo, 12.
　　Geminæ consurgunt, Vide CONSVRGO.

Glandifera. Ouid. 12 Metam.
Ingens. Virg. 11. Æneid.
Rigidæ motant cacumina. Virg. 6. eclog.
Sacra. Virg. 7. eclog.
Sublimis Lucan. lib. 1.
Torta quercu redimitus tempora. Virg. 1 Georg.

Quernus, Adiectiuum { [illegible] } Quod est ex quercu. Virgil. 1. Georg. Sed tamen & quernas glandes. Plinius libro 3. cap. 5, Querno folio assimilium.
Corona querna Ouid. 1 Fast.
Stipes Ouid. 4. Fast.
Vimen. Virg. 11. Æneid.

Querneus, pen. corr. { [illegible] } Aliud item adiectiuum, Idem. Colum. lib 6 cap. 3, Probatur maximè vlmea frons, pòst fraxinea, & ab hac populnea, vltimæ sunt ilignea, & quernea, & laurea. Idem lib. 9 cap 1, Quernea glandis & ilignea. Sic Cato cap. 5.

Querceus, Aliud similiter adiect. { [illegible] } Idem. Seruius, Querceam coronam accipiebant qui in bello ciuem seruassent.

Quercicus, pen. corr. { [illegible] } Similiter adiect. Idem. Suet in Caligula, cap 19, Primo die phalerato equo insignisque quercica corona & cetra & gladio, aureaque chlamyde.

Querculanus, penultima producta, Adiectiuum. Plinius libro 16 cap. 10, Vbi lucus fageus fuit, porta querculana. Legitur & querquetulana.

Quercetum, quarceti: vel Quarquetum, querqueti, pen. prod. { [illegible] } Locus vbi consitæ sunt quercus. Varr. 1. de Re rust cap. 16, Si enim ad limitem quercetum habet, non possis rectè secùndum eam syluam serere oleam.
Querceta Gargani laborant. Horat. 2. Carm. ode 9.

Quercerus, Adiectiuum, vel querquerus, pen. corr. { [illegible] } Quod est frigidum cum tremore: à Græco [illegible]. vt Febris quercera. Lucilius,
Iactas me vt febris quercera. Et alibi,
Querquera consequitur febris, capitisque dolores. Plautus,
Is mihi erat bilis querqueratus. Hæc Festus. Gellius lib. vlt. cap. 1, An tu fortè morbum appellari hic putas ægrotationem cum febri rabida & quercera? Querceram enim grauem & magnam quidam putant dici.

Querela, Vide QVEROR.

Quernus, Vide QVERCVS.

Queror, quereris, penul. corr. questus sum { [illegible] } queri, A quæ & res, inquit Sipontinus, componitur, & significat Lamentari. nam lamentando, quæ res sit, quæ nos angat, explicamus. Ideo autem sine diphthongo scribitur, & corripit primam, vt à quæror differat, quod est passiuum huius verbi quæro. Absolutè aliquando ponitur. Cic. ad Lentulum, lib. 1 9, Quid multa? questus est grauiter. Cæsar 8. bel. Gall. Bituriges ad eum legatos mittunt, auxilium petitū contra Carnutes, quos intulisse bellum sibi querebantur.
Aues queruntur in syluis Horat. Epod. 2.
Bubo visa sæpe queri ferali carmine. Virg. 4. Æneid.
Ore queri. Horat Epod 5.
Carmine queri Ouid. 4 de Ponto, eleg. 14.
Dulce queruntur aues. Ouid. 3. Amor. eleg. 1.

¶ Queror, cum accusatiuo. Cic. de Amic. Quorū plerique aut queruntur semper aliquid, aut etiam exprobrant. Cæsar 1. bell. Gall. Abditi in tabernaculis, aut suum fatum querebantur, aut cum familiaribus suis commune periculum miserabantur. Cic ad Atticum, lib. 5. Romæ acceperam literas, Milonem meum queri per literas iniuriam meam.
Ibat vt Oceano quereretur facta mariti. Ouid. 5. Fast.
Queri cum aliquo, vel secum, significat Expostulare. Cic. 4. Acad. Neque tam quereretur cum deo quòd parum longè, quàm quòd falsum videret. Idem ad Atticum, lib 6, Mirificè cōturbatum vidi puerum, lacrymans mecum est questus. Eidem, libro 10, Facilè patior quod scribis, secum Tullium & Seruium questos esse. &c.
Queror de. Salustius, Sæpe de luxuria, de auaritia nostrorum ciuiū questus est. Cæsar 4. bell. Gall. Licere, si velint, in Vbiorum finibus considere: quorum sint legati apud se, & de Sueuorum iniuriis querantur.
Queri alicui multa de. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. Multa de mea sententia questus est Cæsari. Vetus exemplar habet Cæsar. Idem 3. Verr. Is mihi etiam queritur, quòd à nobis tu Solis diebus prima actio sui iudicij transacta sit.
Queri super re aliqua. Horat. 1 epist 8.
Queri apud, quòd. Plin de Viris illustr. Quo cognito, apud populū questus quod de se tale aliquid timuissent.
Querebatur se, tum quum illa videre cœpisset, extingui. Cicero 3. Tusculana.

Querens, Participium { [illegible] } vt
Multa querens. Virg 4. Georg.
Fidibus querens Horat. 2. Carm ode 13.

Questus, Aliud participium { [illegible] } Ouid. ad Liuiam,
Oráque nequicquam per modò questa sinus.
Esse deos Erebi crudeles questus, in altam Se recipit Rhodopen. Ouid. 10 Metam.

Questus, huius questus, mascul. gen. { [illegible] } Ablatiuo plurali questubus, vel vt quidam volunt, questibus. Virg. 4. Æneidos,
Tantos illa suo rumpebat pectore questus. Idem 4. Georgicorum,
& mœstis latè loca questibus implet. Cic. 2. de Finibus,
Quòd eiulatu, questu, gemitu, &c. Ex poeta. Et pro Quintio, Qui denique questus, qui mœrore dignus inueniri, &c.
Acerbus questus. Valer. 1. Argon.
Aniles Ouid. 9. Metam.
Creber. Tacit. lib. 3.
Fictus Catul. epig 17.
Flebilis. Claud. 1 in Ruffinum.
Mœsti. Silius lib 13.
Secreti. Tacit. lib 3.
Questibus absumptis tristem iam soluere nodum Cœperat. Stat. 11. Thebaid.
Vanis questubus iras agere, Exercere iras suas tantummodo verbis & lamentationibus sine effectu. Senec. Thyeste, 3.
Flebiles questus ciere. Senec. Thebaid. 1.
Edere questus. Ouid 4 Metam.
Effundere questus pectore Virg. 5. Æneid.
Effundi in questus, lacrymas, vota. Tacit. lib. 2.
Tristes questus exaudire. Senec. Octauia, 1.
Sic dura suos patientia questus Exonerat Lucan. lib. 9.
Inanes questus fundere. Claud. 2. de rap Proserp.
Implere cælum questibus. Virg. 9 Æneid.
Et mœstis latè loca questibus implet Virg. 4 Georg.
Opprimere questus. Senec. Troade, 6.
Parcere questibus. Senec Herc. OEtæo, 16.
Rumpere questus pectore. Virg 4. Æneid.
Increpito questu rumpere pectora. Stat. lib. 3. Sylu. 3.
Satiari questu Claud 1 in Ruffinum,
Nunquam diues eris, nunquam satiabere questu.
Sedare questus Senec Herc OEtæo, 14.
Seponere questus. Senec Hippol. 4.
Tunc questus tenuere suos Lucan. lib. 2.
Et tacitos muto voluunt in pectore questus. Lucan. lib. 2.

Queritor, pen corr queritaris { [illegible] } queritári, Frequentatiuum. Tacit. lib 16 in fine, Igitur flentes, queritantésque qui aderant, facessere propere iubet Thrasea. Liuius lib. 5. de bel Maced. Ne vos queritantis audiretis. Fortasse pro quiritantis. Apud Tacitum queritantes omnino legi debet. Budæus.

Querela, querelæ, pen prod. { [illegible] } Querimonia. Cic. de Senect. Sæpe enim interfui querelis meorum æqualium. Idem ad Brutum, lib. 11, Sed tamen prouidendum sit, ne qua iusta querela esse possit.
Plena querelarum epistola. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. 24.
Querela temporum. Cic. ad Cæliū, lib. 2. 13, Quid in illis fuit præter querelam temporum?
Querelæ cum. Cic pro Deiotaro, Quanquam cui sunt inauditæ cum Deiotaro querelæ tuæ?
Rustica iudicio nostra querela tuo. Ouid. epist. 16.
In querelis meus, Vide IN præpositionem.
Chordarúmque sonos fieri, dulcesque querelas. Lucretius lib. 4. Et libro 5,
Inde minutatim dulceis didicêre querelas.
Falsa enim est querela, &c. Quintil. lib. 2. cap. 1.
Fœmineæ Stat. 10. Thebaid.
Grauissima Cic. pro Marcello.
Inertes, Vide INERS.
Infestæ. Lucret. lib. 6.
Inueterata, Vide INVETERO.
Nam nisi iusta tua est, iusta querela mea est. Ouidius 4. de Ponto, elegia 3.
Mœstæ Ouid. 3 Metam.
Molles Horat. 2. Carm. ode 9.
Supplices Tibul. lib. 1. eleg. 4.
¶ Abruptæ, Vide ABRVMPO.
Abscindere querelas, Vide ABSCINDO.
Adhibere querelas, Vide ADHIBEO.
Assurgere haud iustis querelis Virg. 10. Æneid.
Audire miseras Ouid. 2. Metam.
Et veterem in limo ranæ cecinere querelam. Virg. 1. Georg.
Compescere querelas. Lucret. lib. 3.
Complere querelis nemus. Lucret lib 2.
Delata est regi querela à parentibus puerorum. Iustinus lib. 1. vbi de Cyro adhuc puero loquitur.
Deferri querela potuit ad competentem iudicem. Paulus in l. Si ab arbitro. D. Qui satisdare cogan.
Querelæ quas illi deplorare solebant. Cic de Senect.
Effundunt tristes in numina sæua querelas. Lucan. lib. 2.
Expleta est annis ista querela tuis. Ouid. 2. Amor eleg 6.
Multas ex promam mente querelas. Catul. Argon. epigr. 59.
Figere querelas intra se. Iuuen. satyr. 9.
Habere querelam dicitur res aliqua. Cic ad Trebonium, libro 10. 28. Vt vestrum illud diuinum in Rempublicam beneficium nonnullā habeat querelam.
Iácere querelas ore, Vide IACIO.
Incendere querelis. Virg 4 Æneid.
Et non ingratis incessit turba querelis. Lucan. lib. 5.
Geminis incusat fata querelis Stat. 1. Achil.
Interponere querelas, Vide INTERPONO.
Veteres querelas mitto. Stat. 12. Thebaid.
Párere querelas. Senec. Medea, 2.
Proferre querelas extremis medullis. Catul. Argon. 59.
Tandem vt voce mœstas potuit proferre querelas. Lucanus libro quinto.
Rabidis querelis pulsare iniustos. Stat. 5. Sylu. 1.
Et nostri memorem sepulcro Scalpe querelam. Horat. 3. Carm. ode 11.
Sistere querelas. Ouid 7 Metam.
Eorum enim est hæc querela qui sibi chari sunt. Cicero 5. de Finibus.
Querela est de. Cic. pro Sextio. His de tot, tantisque iniuriis in socios, &c Consulum querela esse debuit.
Liquidam tollunt lugubri voce querelam. Lucret. lib. 4.
Tolle querelas. Horat. 1. epist. 12.
¶ Querela, apud Iureconsultos, peculiari significatione, eam quasi actionem

actionem denotat, qua liberi aduersum parentum suorum iudicia inofficiosa & vicceuersa parentes contra insana liberorum testamenta, naturalem portionem, id est trientem, aut semissem & postulant & obtinent. Toto titulo de Inofficioso testamento in Pand. Ciuilibus, & 3. lib. Cod. Iustiniani.

Querimonia, querimoniæ {[illegible]} Querela, Lamentatio. Cic. ad Q. frat. lib. 2.5, Eo metu iniecto repentè magna querimonia omnium discessimus.

Versibus impariter iunctis querimonia primùm,
Pòst etiam inclusa est voti sententia compos. Horat. in Arte.

Cum querimonia, Vide CVM præpositionem.

Quotidiana querimonia populi. Cic. 2. Verr.

Mollis querimoniis diuulsus. Horat. 1. Carm. ode 13.

Querimonias vltro citróque iactare, Vide Iacto in IACTO.

Querimoniam habere de re aliqua. Cic. 7. Verr. Vt si me in ea querimonia quam sum habiturus de istius crudelitate, & de ciuium Romanorum indignissima morte, non modò vires, verumetiam vita deficiat.

Querulus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Qui conqueritur, siue qui querelis plenus est. Martial. lib. 2. 26,
Quod querulum spirat, quod acerbum Næuia tussit. Idem lib. 4. 44,
Missa nec à querulo mappa clientis fuit.

Caput querulum. Senec. Thyeste, 8.

Et nunquam querulis causa doloris abest. Ouid. 3. Trist. eleg. 8.

Sub verbum querulas impulit aura fores. Ouid. 3. Fast.

Murmure querulo referens questus. Senec. Herc. Oetæo, 3.

Sono querulo rufecit aliquid. Propert. lib. 3. eleg. 6.

Vlulatus querulus. Ouid. epist. 5.

¶ Querulus, Canorus aliquando dicitur à poetis. Virg. lib. 3. Georgicorum,
Et cantu querulæ rumpent arbusta cicadæ. Seruius. Horat. 3 Carm. ode 7,
Sub cantu querulæ despice tibiæ. Sic apud Columellam libro 10,
Querula rana.

Chordæ querulæ. Ouid. 5 Metamorphoseos,
Calliope querulas prætentat pollice chordas.

Addita da querulo volucrum medicamina nido. Ouid. de Medic. faciei.

Queribundus, Aliud adiectiuum {[illegible]} Lamentabilis. Cicero pro Sylla, De supplicio P. Lentuli, de carcere, magna & queribunda voce dicebat.

Senectus queribunda. Silius lib. 13.

Querquedula, querquedulæ, penult. corr. Auis semper in aquis natans. Varr. 3. de Re rustic. cap. 3, Altera species earum quæ non sunt contenta terra solùm, sed etiam aquam requirunt, vt sunt anseres, querquedulæ, anates. Vulgus nostrum corruptè cercedulam vocat.

QVERQVERNI, Hispaniæ citerioris sunt populi. Plinius lib. 3 cap. 3. Simili modo Bracarum, XXIIII ciuitates CCLXXV M. capitum, ex quibus præter ipsos Bracaros Vibali, Celerini, Gallæci, Æquesillici, Querquerni citra fastidium nominentur.

Querquerus, querquera, querquerum, aliàs Quercerus, Vide QVERCVS.

QVERQVETVLANA porta Romæ fuit ita dicta à Querceto, quòd intra muros iuxta se habebat. Festus. Plinius lib. 3. cap. 5. Querquetulanos memorat. Vide in dictione Querquetulana.

QVERQVETVLANAS dicebant Nymphæ querqueto virescenti præsidentes. Paulus. Festus autem sic, Querquetulanæ viræ putantur significari Nymphæ, præsidentes querqueto virescenti, quod genus syluæ indicant fuisse intra portam, quæ ab eo dicta sit Querquetularia. Sed fœminas antiqui quas sagas dicimus viras appellabant, vnde adhuc permanent virgines & viragines.

QVERQVETVLANI, populi sunt in prima regione Italiæ, inter Pollustinos & Sicanos. Plin. lib. 3. cap. 5.

QVERQVETVLANVS collis, qui postea Cælius à Cælio Hetrusco, à querceto quoque appellabatur. Alexander Alexandrinus lib. 6. cap. 11.

Querulus, Vide QVEROR.

Q V I

Qui, cuius, cui {[illegible]} Pronomen relatiuum. Plaut. Truc. 11,
Qui amat, nequam quin nihili sit. Terent. Heaut. 4. 3,
Audistin' obsecro? is quidem, qui vsque vnà affuerim?

¶ Qui interrogatiuum, pro Quis. Terent. Phorm. 5. 8,
Nam qui erit rumor populi, inquit, si id feceris? Liu. lib. 3. ab Vrbe condita, Qui finis discordiarum? Cicero, Qui deus appellandus est? Idem pro Domo sua, Qui tantus fuit labor? quæ simultas?

¶ Qui, pro Nempe qui, vt, pote quiad est quia. Cic. Attic. lib. 5, Actio maluimus iter facere pedibus, qui incommodissimè nauigassemus. Virg. 1. Æneidos,
Quisquis es, haud credo inuisus cælestibus, auras
Vitales carpis, Tyriam qui adueneris vrbem. Cic. Act. 5, Poeti autẽ Sisennæ credo qui audiuissent quæ in istum testimonia essent dicta, de isto nusquam oculos deiicere, ab argento digitum non discedere. Id est credo quia audiuerant.

¶ Qui, Ques antiqui dixerunt numero plurali, vnde declinatum remanet datiuo casu Quibus. nam Qui adhuc etiam quis facit, vt illi istis, illis illis. Hæc Festus. Seruius in illud Virgilii 1. Æneidos,
Qui ante ora patrum. Cato (inquit) in Originibus ait, Si ques sunt populi. Et declinauit Ques, quium: sicut Puppes, puppium.

¶ Qui, pro Qualis. Cic. 1 de Diuin. Xenophon Socraticus qui vir & quantus? Et contra Antonium, Qui vir & quantus fuisses? Sic in Oratore, Et è poeticis ne numeris, an ex alio genere quodam. & si è poeticis: quis eorum sit, aut qui. Terent. Adelph. 3. 7, Nescis qui vir siet. Budæus.

Fac quæso qui ego sum, esse te. Cic. Gallo, lib. 7. 14.

¶ Talem igitur te esse oportet, qui primum te desiungas, &c. Cic. Planco, lib. 10. 6.

Siqui, qui pauci sunt. Cic. Lentulo, libro 1. 1, Regis causa, siqui sunt qui velint, qui pauci sunt, omnes rem ad Pompeium deferri volunt.

¶ Nisi qui (vt scis) Parthicus casus accessisset. Cic. Attic. lib. 7.

¶ Quibus ipsis, siue Quibus in ipsis. Quintil. lib. 1, Nec tamẽ iis quibus discere ipsis non contigit, minorem curam docendi liberos habeant. Cic. de Senect. Quibus enim nihil opis est in ipsis ad benè beatéque viuendum, eis omnis grauis est ætas. Idem de Amic. Digni autem sunt amicitia, quibus in ipsis inest causa cur diligantur.

¶ Quem te appellem? Cic. 13. Philip. O Spartace: quem enim te potius appellem, cuius propter, &c.

¶ Qui, relatiuum ab antecedente discrepans. Gellius lib. 1. cap. 14, Memoratis multis magnisq; rebus, quæ bene ac beneuolè post redditam pacem Samnitibus fecisset, &c.

¶ Qui, pro Vt. Cic. ad Sulpitium, libro 4. 3, Ms quidem etsi nemini concedo qui maiorem ex pernicie & peste Reipub. molestiam traxerit: tamen multa iam consolantur.

¶ Qui. aduerbium, pro Quemadmodũ, vel quomodo, venustè ponitur. Terent. And. 2. 1,
Facite, fingite, inuenite, efficite qui detur tibi. Donatus putat hoc in loco pro Quemadmodum accipi. Non minus tamen rectè pro Vt, exponetur, vt sit sensus, Efficite vt hæc Philumena detur tibi nuptũ ô Charine. Cic. 4 Acad. Qui potest esse sapiẽtia? Idem pro Cecinna, Qui igitur conuenit, quæ causa fuerit, &c.

Qui vocare? Plaut. Amphit. 2. Et apud Terent. Adelph. 5. 6.

¶ Qui Quamobrem. Terent. And. 5 4,
Dari istuc dedam iam negotij. s. non potest.
P. Qui? s. quia habet aliud magis ex sese. Donatus.

¶ Qui. Vnde, vel quomodo. Terent. Hecyr. 4. 1,
· nonne ea dissimulare nos
Magis humanum est, quàm dare operam, id scire qui nos oderit?
Idem And. 3 2,
Nam qui istæc tibi incidit suspectio? Idem Hecyr. 2 3. Hæc Donatus. Cic. 2. de Fin. Deinde qui fit vt ego nesciam, sciant omnes, quicunque Epicurei esse voluerint?

¶ Qui, Vtinam. Terent. Phorm. 1. 4,
· est parasitus quidam Phormio,
Homo confidens qui illum dij omnes perduint.
D. Quid is fecit? G. hoc consilium quod dicam dedit. Vbi Donatus, Qui illum? Qui, vtinam est: vt Lucilius lib. 2. Satyrarum,
Qui te Momeotane malum iam cætera perdat. Aut, qui hoc consilium quod dicam, dedit. Item, Qui aut expletiuum est, aut procœmen, quo incipiens Phormionem describere, cohorruit consyderatione eius, & in hanc vocem, quasi confusus erupit. Hoc autem certum genus est parenthesews. Cic. ad Attic. lib. 4 epist. 7, De Apollonio quod scribis, qui illi dij irati, homini Græco, &c. In quem sic ait Paulus Manutius, Qui pro Vtinam, dixit more Comicorum.

¶ Qui, pro Vt. Terent. in Prologo Andriæ,
Nam in prologis scribundis operam abutitur:
Non qui argumentum narret, sed qui maleuoli
Veteris poetæ maledictis respondeat. Donatus.

¶ Qui, Quare, cur. Terent. Adelph. 5. 3,
Cur emit amicam Mitio? num qui minus
Mihi idem ius æquum est esse, quàm mecum est tibi? Vbi Donatus, Aut NVM, aut QVI abundat. Et est ordo, Qui minus æquum est esse idem ius mihi, &c. Qui ergo, quare, vel cur significat. Hactenus Donatus. Cic. lib. 5 Tusc. Qui enim beatior Epicurus quòd in patria viueret, quàm Metrodorus quòd Athenis? Hic non ineptè posset capi pro Quomodo. Idem ad Attic. lib. 16, Qui minus autem ego istic rectè esse possim quàm est Marcellus?

¶ Qui Quomodo, qua re, qua ratione. Terent. Adelph. 4. 5,
Si frater aut sodalis esset, qui magis morem gereret? Cic. Qui fieri poterat? Donatus.

¶ Qui ne, pro Vt non. Terent. in Andria, 2. 2,
Facite, fingite, inuenite, efficite, qui detur tibi? Ego id agam mihi qui ne detur. Verba sunt Pamphili ad Charinum, Ego, inquit, agam vt mihi non detur nuptum Philumena.

¶ Quidum, Quare igitur? Plaut. Amph. 2. 4,
Prodigum te fuisse oportet olim in adolescentia. s. quidum?
M. Quia senecta ætate à me mendicas malum. Terent. Eunuch. 2. 2,
At nunquid aliud? P. quidum? G. quia tristis es.

Quia {[illegible]} Coniunctio causalis. Terent. Heaut. 5. 2,
An eò fit quia in re nostra, aut gaudio
Sumus præpediti nimio, aut ægritudine?

Sed quia natura mutari non potest, idcirco veræ amicitiæ sempiternæ sunt. Cic. de Amic.

Quia, bis repetitum sequente subiunctiuo, vel indicatiuo. Quintil. lib. 12 cap. 11, Non quia prodesse vnquam satis sit, sed quia decet hoc quoque prospicere, ne quid peius quàm fecerit, faciat.

Quia, pro Quòd, subiunctiuo. Cic. 1. de Finib. Neque porrò quisquam est qui dolorem ipsum quia dolor sit, amet.

Quia & quòd. Quintil. lib. 1 cap. 4, Danda est tamen omnibus aliqua remissio, non solùm quia nulla res est, quæ perferre possit continuum laborem, sed quòd studium, discendi voluntate quæ cogi non potest, constat.

Quia, eo. Sallustius in Catil. Sed quia multis & magnis tempestatibus vos cognoui fortes, fidósque mihi, eo animus ausus est maximum atque pulcherrimum facinus incipere.

Quippe quia. Terent. Heaut. 3 2,
· quippe quia
Magnarum sæpe id remedium ægritudinum est.

Quia enim. Plaut. Amph. 8,
Qui tibi istuc in mentem venit? s. quia enim serò aduenimus. Et Casina, 9,
Quid eo id turas? CH. quia enim metuo ne in aqua summa natet.

Quianam, pen. corr. Interrogatiuum, pro Quare, vel cur, vt annotat Festus. Plaut. Trucul. 4. Virg. 5. Æneidos,

Heu quianam tanti cinxerunt æthera nimbi? Idem 10. Æneidos,
Cælicolæ magni quianam sententia vobis
Versa retro? Legitur & quænam.

Quiane, Significat certè, etenim. Author Seruius. Virg. 4. Æneidos,
-quiane auxilio iuuat ante leuatos,
Et bene apud memores veteris stat gratia facti?

Quicquam, cuiusquam { τί } Id est aliquid. Terent. And. 5. 2,
Si quicquam inuentum mentitum inuenies, occidito. Cic. 4. Acad. Nec quicquam aliud videndum est nobis quos Populus Romanus hoc in gradu collocauit, &c. Liu. 6. bel. Pun. Quis neque quid facerent, neque quid dicerent, quicquam vnquam pensi fuisset.
Ipsum quicquam. Lucret. lib. 1,
Ipsum si quicquam posse in se sistere credis.

Quicque, vel quidque { [illegible] } Quintil. lib. 3 cap. 11. Non vt quicque primum dicendum, ita primum cogitandum est. Cic. 3. de Nat. deor. Vestri autem non modo hæc non refellunt, verumetiam confirmant, interpretando quorsum quicque pertineat.
Primum quicque videamus. Cic. 3 de Nat. deor.

Quicquid { [illegible] } Substantiuum, infinitè capitur, nunquam refert. Cic. pro Rosc. Amer. Quicquid maleficij, sceleris, cædis erit, proprium id Rosciorum esse debebit. Terent. Heaut. 1. 1,
Ne lachruma atque istuc quicquid est, fac me vt sciam. Quintil. lib. 1 cap. De orthographia. Frigidiora his alia: vt quicquid quatiam haberet, ne interrogare bis videremur. Et quotidie, non cotidie: vt sit, quot diebus. Verùm hæc iam inter ipsas ineptias euanuerunt.
Quicquid delirant reges, plectuntur Achiui. Horat. 1. epist. 2.
Quicquid est, pro Quicquid fit, vel quicquid euenit. Plaut. Curculione, 15,
Quicquid est, ipse ibi potius. Idem Truc. 5,
Sed fores, quicquid est futurum, feriam. Cic. 5. Verr. Aut enim id mihi satis est, quod est de me opinionis, quicquid est.
Quicquid id est, timeo Danaos & dona ferentes. Virg. 2. Æneid.
Quicquid sapit. Plaut. Pœn. 18,
Nunc hinc sapit, hinc sentit: quicquid sapit, meo amore sapit.
Quicquid pauxillulum. Plaut. Truculent. 19,
-da tu mihi de tuis deliciis summis
Quicquid pauxillulum.
Quicquid, pro Quicque. Lucret. lib. 4,
Semper enim summum quicquid de rebus abundat
Quod iaculentur, &c. Lambinus.

Quicum { [illegible] } pro Cum quo. QVI enim ablatiuus est. Terentius Heaut. 1. 2,
Quicum loquitur filius? Idem Eunuch. 4. 6,
Imò hoc cogitato, quicum res tibi est, peregrinus est. Cic. Seruio Sulpitio, lib. 4, Nemo est omnium, quicum potius mihi, quàm tecum, communicandum putem.

Quicunque quæcunque, quodcunque { [illegible] } Cic. 2 de Lege agraria, Vt quibuscunque rebus possem, illius absentis dignitatem vobiscum vnà tuerer. Quintil. lib. 9. cap. 4. Ex iis quæ suprà posui, apparet molossum quoque clausulæ conuenire, dum habeat ex quocunque pede ante se breuem.
Quicunque is est, ei me profiteor inimicum. Asinius Ciceroni, libro 10.
Quicunque, geminatum. Cic. 1. de Orat. Quicquid erit quacunque ex arte, quocunque de genere, &c.
¶ Quicunque, interpositis dictionibus. vt Qui testamentum tradet tibi cunque legendum. Horatius 2 Serm. satyr. 5.
Quem criminosis cunque voles modum Pones iambis. Horat. 1. Carm. ode 16.
Quæ me cunque vocant terræ. Virg. 1. Æneid.
¶ Quodcunque militum contrahere poteritis, contrahatis. Cic. ad Atticum, lib 8.
Quodcunque hoc regni. Virg. 1. Æneid.
¶ Omnia quæcunque. Cic. 2 de Orat. Non omnia quæcunque loquimur, mihi videntur ad artem & ad præcepta esse reuocanda. Idem 3. de Lege agrar. Omnia quæcunque ille fecisset, essent rata.
Quibuscunque obuertimus oris. Id est quibuscunque. Lucret. lib. 4.
Quicunque, pro Qualiscunque. Cic. de Orat. Quicunque in dicendo sumus. Plinius lib. 31. cap. 9, Sed quicunque sal acopis additus. Id est omnis generis, siue natiuus, siue factitius. Hæc Budæus. Cic. pro Rab. Posthumo, Quæcunque mens illa fuit, Gabinij fuit. Idem 1. de Orat. Illam ipsam quamcunque assequi potuerit in dicendo mediocritatem. Ibidem, Illa ipsa facultate, quamcunque habet, &c.

Quid { τί } Nomen substantiuum, interrogat, aut infinitè capitur, nunquam refert. Terent. And. 3. 4.
Quid causæ est, quin hinc in pistrinum recta proficiscar via? Cic. 5. Tusculan. Quid est causæ, quin si Zenonis ratione consentaneum sit, &c.
Quid facerent miseri? aut quid recusarent? Cic. 5. Verr.
Quid te futurum? pro Quid de te. Cic. 4 Verr. Vtrum sibi Siculos publicè, priuatimque amicos, an inimicos existimari vis? si inimicos, quid te futurum est?
Quid ætatis. Plaut. Merc. 6,
Quid ego tibi ætatis videor? Id est, cuius ætatis, siue quot annos natus tibi videor?
Quid animi. Plaut. Merc. 7, -quid scio
Quid sit ei animi, venirène eam velit, an non velit?
Quid captiuorum duxerunt secum? Plaut. Epid. 5.
Quid sui consilij sit, ostendit. Cæsar 1. bel. Gal.
Quid hominis, Cuiusmodi, aut cuius formæ ac naturæ homo. Terent. Heaut. 4. 8,
Quæso, quid tu hominis es? Idem Eunuch. 3. 4,
Quid hoc hominis? qui hic ornatus est? Cic. 4. Verr. Exponam vobis breuiter quid hominis sit.
Quid gentium. Plin. lib. 17. cap. 24, Infestantur & arbores morbis: quid enim gentium caret his malis? Hoc est, quæ natio, quæ gens, qui

populi? Verus autem codex habet, Quid enim genitum caret, &c.
Quid istud gaudij est? Terentius And. 5. 5. Hoc est, Quid sibi vult gaudium istud?
Quid mulieris. Terent. Hecyr. 4. 4, -sed quid mulieris
Vxorem habes? aut quibus moratam moribus?
Quid militum, aut nautarum per triennium dederunt? Cic. 6 Verr. Hoc est, quos, vel quot.
Quid huius sit rei, sciam. Plaut. Aulul. 30. Id est, Quid de hac re futurum sit.
Quid hoc rei est? pro Quæ res, vel Quidnam est? Liu. 1 ab Vrbe.
Quis tu homo es? quid tibi vis? quid cum illa rei tibi est? Terent. Eunuch. 4. 7.
Quid iuris sit, quæritur. Marcianus in l. Filiusfamilias §. apud D. de legat. 1. Et Caius in l. Mortis causa capitur. § ult. D. de mort. caus. donatione.
Quid sententiæ. Terent. Phorm. 2. 4,
Quid de hac re dicat, quidve sit sententiæ. Hoc est, quid de hac re sentiat.
Quid signi. Plaut. Amphit. 4.
Quid verbi. Terent. Phorm. 2. 2,
-cœna dubia apponitur?
s Quid istuc verbi est? Hoc est, Quid sibi volunt hæc verba?
Quid viri. Plautus Pœn. 14, -apage,
Nescio quid viri sis.
¶ Quid, pro Aliquid. Terent. Hecyr. 5. 4,
Dic mihi, harum rerum nunquid dixti iam patri? Idem Andr. 1. 2,
Si tibi quid feci, aut facio, quod placeat Simo.
Quid rerum portant. Terent. Heaut. 5. 3.
Quid rerum gerere, pro Quod negotium, vel quam rem. Plautus Aulul. 4.
¶ Ad quid, Vide AD.
¶ Quid admiratiuè dictum à respondente quid factum sit. Terent. And. 1. 1,
-eho quid Pamphilus? quid? symbolam
Dedit, cœnauit.
¶ Quid, Ob quid, propter quid. Terent. And. 1. 4,
Sed quidnam Pamphilum exanimatum video? vereor quid siet.
Quid, pro Quamobrem. Virg. 1. Æneidos,
Quid tantum Oceano properent se tingere soles.
¶ Quid sit, quòd, &c. Cic. 2 Verr. Quid sit quòd P. Septimio Senatore damnato Q. Hortensio Prætore de pecuniis repetundis.
¶ Quid ego nesciam factum? Terent. Heaut. 3. 2,
Scio esse factum vt dico? quid ego nesciam? Id est, Cur ego nesciam? vel, quid, id est quam rem, quasi dicat, de qua tu mihi loqueris, quam me scire oportuerit?
¶ Quid est quod. Terent. Eunuch. 3. 5,
Quid est quod lætus sis? quid tibi vis? Cic. 4 Verr. Quid est quod tu alios accuses? Id est, Quid est tu causa, quid est quamobrem, vel propter quod.
Quid est cur. Cic. 1. de Finib. Hanc ego cum teneam sententiam, quid est cur verear ne ad eam non possim accommodare Torquatos nostros?
Quid est quamobrem quisquam nostrum Censorias subscriptiones omnes fixas & in perpetuum ratas putet esse oportere? Cic. pro Cluentio.
¶ Quid, quid? Emphasis. Terent. Eunuch. 3. 2,
-quid, quid aliud volui dicere? Donatus, pro, quid aliud? Ibid. 5. 3,
Quid, quid venire in mentem nunc possit mihi, Quidnam?
¶ Quid, quid præterea, quid aliud. Cic. pro Cecin. Quid? testes quid aiunt? P. Vetilius propinquus Ebutij, se Ebutio cum armatis seruis venisse aduocatum. Quid præterea? fuisse complures armatos. Quid aliud? minatum esse Ebutium Cecinnæ.
¶ Quid? senem quoad expectatis vestrum? Terent. Phorm. 1. 2. Donatus, Animaduerte QVID secundum morem quotidianum cum dicit, cum fit transitus à mentione alterius rei ad alteram. Idem Phormione, 5. 3, -age fiat: quid, illa filia
Amici nostri, quid futurum est? In hoc genere loquendi accipitur QVID, quasi pro AVTEM: vt sit sensus, Senem autem vestrum quoad expectatis? Et, Illa autem amici nostri filia, quid futurum est? Cic. in Partit. Quid orationis, quot sunt partes? Hoc est, Orationis autem quot sunt partes?
¶ Quid, Contemnendi aduerbium, siue interiectio, vel potius ironicè ac iocosè dictum. Cic. ad Marium, lib. 7. 1, Nosti enim reliquos ludos. quid? ne id quidem leporis habuerunt quod solent mediocres ludi.
Quid? tu me hoc mandasse existimas, vt, &c. Cic. Cælio, lib. 2. 7.
¶ Quid est, si non hoc contumelia est? Terent. And. 1. 5. Cic. 2. Verr. Quid est quæso Metelle iudicium corrumpere, si hoc non est?
¶ Quid pater, viuitne? Hoc est, Quid de patre? Plaut. Capt. 6. Et paulo pòst,
Quid diuitiæ, suntne optumæ?
Quid, qui pecuniæ cupiditate, qui voluptatum libidine feruntur, quorumque ita perturbantur animi, vt non multum absint ab insania, quod insipientibus contingit, omnibus his nullàne est adhibenda curatio? Cic. 3. Tusc.
¶ Quid ergo, siue igitur est? Cic. pro Rosc. Amer. De hisce omnibus rebus me dicere oportere intelligo. Quid igitur est? non eodem modo de omnibus. Ibidem, Videns omnes qua de causa huic inimicus veniat: sciunt huiusce pecuniæ te adductum esse. Quid ergo est? &c.
¶ Quid amplius vultis? Cic. pro Rosc. Amer. Patrem meum, quum proscriptus non esset, iugulastis: occisum in proscriptorum numerum retulistis, me domo mea per vim expulistis, patrimonium meum possidetis. Quid vultis amplius?
¶ Quid mecum est tibi, aut rerum? Plautus Curcul. 15. Cic. pro Cluentio, Quid huic cum Habito? nihil. Idem pro Quint. Quid mihi, inquit, cum ista sanctimonia & summa diligentia?

Quid

Quid Antonio cum, &c. Cic.10.Philip. Cum Mysleo verò, & cum Vatinij legionibus quid erat Antonio? Id est, quid ad eum pertinebant? Budæus.

¶Quid quidem tibi? pro Quid ad te? Cic. Attic lib.4.epist.7.

¶Quid, quòd. Modus dicendi quum quis interrogatur. verbi gratia, Quid, quòd me etiam occidere vult? Cic.4 Acad. Quid, quòd eadem illa ars quasi Penelope telam texens, tollit ad extremum superiora: vtrum ea vestra, aut nostra culpa est? Ibidem, Quid, quòd si ista vera sunt, ratio omnis tollitur?

Quid, quòd, sæpius repetitum Cic.1 de Nat deor. Quid, quòd eiusdem hominis in meum aliæ, aliæ in tuum? Quid, quòd earum rerum quæ nunquam omnino fuerant, &c.

¶Quid, quum ipse Antiochus dissentit quibusdam in rebus, ab his quos amat Stoicis, nónne indicat non posse illa probanda esse sapienti? Cic.4.Acad.

¶Quid illi fiet? Quid illi faciam? Quid illi factum est? Vetusta locutio, pro eo quod quidam admirantes, vel accepta aliqua calamitate, aut iactura, dicunt, Quid de illo fiet? quid de illo faciam? quid de illo factum est? Plaut. Mercatore,
Sed quid nunc illi fiet? Idem Mostellaria,
Quid mihi fiet tertio, qui solus facio facinora immortalia?

Quid illo fiet? Cic. Attic.lib.6.epist.1, Quid illo fiet, quem reliquero? Idē ad Terentiā, lib.14.epist.4, Sed quid Tulliola mea fiet? Idem contra Rullum de Lege agraria, Quæro, si qui velint vendere, non fuerint, quid pecunia fiet?

¶Quid faceret? Cic.3 Offic. Stomachari Canius: sed quid faceret? nondum, &c.

Quid faceret aliud? Cic. de Orat. Valerius quotidie cantabat, erat enim scenicus: quid faceret aliud?

¶Quid sciam? Terent. And 4.5,
Eho inepta, nescis quid sit actum? m. quid sciam? Nisi legendum est, Qui sciam, Id est quomodo, aut vnde sciam. aut videtur esse quid sciam, vt illud suprà, Quid ego nesciam factum?

¶Quid si, Venusta locutio, pro eo quod quis dicat, Quid futurum est, si, vel rectúmne fuerit, si, vel, quid dicas, aut censes, si. Plautus Asin 12,
Quid si opearo? t. a. eueniet. Terent. Phorm.5.4.
Satin' sic est? o.non. a.quid si sic? o.propemodum. a.quid si sic? o.sat est. Idem Eunuch.5 2,
Quid si hoc quispiam voluit deus?

¶Quid tibi videtur: adeón' ad eum? Terentius And.2.2. Plautus Mostel.11,
Quid tibi visum est hoc mercimonij?

¶Quid vis tibi? aut quid quæris? Terent. Heaut.1.1.

¶Quid eó? pro Ad quid? Terent. Hecyr.5.3,
-properè curre ad Pamphilum.
p. Quid eó? b. dic me orare vt veniat.

¶Quid verbis opus est? Reticentiæ forma, pro eo quod quis dicat, Quid cupis præterea? quid multa? Terent. Phorm.1.2,
Cœpi aduorsari primò: quid verbis opus est?
Seni fidelis dum sum, scapulas perdidi.

¶Quid multa? Vtuntur authores hoc interrogādi genere, quū properant ad euentum rei, & quum multis sigillatim enumeratis & commemoratis, significant longum esse cætera persequi. Cic. libro 1. ad Atticū, Si vnquam mihi περιαυτολογίαι suppeditauerunt, illo tempore. Quid multa? clamores tanti fuerunt, vt ego eò breuior sim, quòd eos vsque isthinc exauditos putem. Horatius 1. Sermon. satyr.6. Lambinus.

Quid multa? Cic.3 Offic. Grauatè ille primò. quid multa? impetrat. Idem Attic.lib.1.8, Quid multa? vereor, &c.

Quid multa verba? Terent. Eunuch.3 5,
-primam dices scio, si videris.
Quid multa verba? amare cœpi.

Quid multis moror? Terent. And.1.1.

¶Quid dicam? Cic.2.de Natur.deos. Quid multitudinem, suauitatémque piscium dicā? Festinātis sunt verba, & exaggerātis. Budæus.

¶Quid ita? Vna pars orationis, inquit Donatus, pro Quamobrem. Terent. And.2.1,
Si id facis, hodie postremùm me vides. p. quid ita? c. hei mihi,
Vereor dicere.

Quid ita? quia, &c. Cic. pro Rosc. Amer. Estne hoc illi dictu atque facto Fimbriæ non simillimum? Accusatis Sext. Roscium. Quid ita? quia de manibus vestris effugit, quia se occidi passus non est. Terent. Eunuch. 4.4,
Thais iam aderit. pr. quid ita? p. quia quum inde abeo, &c.

Quid ita non? Terent. Phorm.4.2.

Quid ita tantum? Terens. Eunuch 5.5, -qua audacia
Tantum facinus audet? p. quid ita tantum?

¶Quid tibi huc? Plaut Bacchid.2. Terent. Heaut.3.2,
-c. Syre s. hem. c. Quid tu istic? &c.

¶Quid mea refert? Terent. Phorm. 4.5,
Quid tua (malùm) id refert?

Quid nostra? pro, Quid nobis confert? quid nos iuuat? Brutus ad Attic. in epist. ad Brut.

Quid interest, vtrum Prætor imperet, vsq; cogat aliquem de suis bonis omnibus decedere? an huiusmodi iudiciū det, &c. Cic.4.Verr.

Quid postea? Cic. pro Mur.

Quid tum inde? Cic. pro Mur.

¶Quid tum? Terent. Heaut 3.3,
- huic drachmarum hæc argenti mille dederat mutuum.
c. Quid tum? s. ea mortua est. Cic.5. Tusc. At multantur bonis exules. Quid tum? Parúmne multa de tolerandа paupertate dicuntur?

Quid tum si fuscus Amynthas? Virg. eclog 10.

Quid tum postea? Terent. Adelph. 4 5,
Neque enim diu huc commigrarunt. Ae. quid tum postea?
Mi. Virgo est cum patre. Idem Hecyr.4.1,

-quid tum postea,
Si modestè ac rarò hoc fecit? Vbi Donatus, Idiotismus, quo contemnimus crimina leuiora.

¶Quid deinde? Terentius,
Dicam. quid deinde? Hoc est, quid postea? subaudi dicam.

¶Quid, pro In quo. Cic. de Amic Quid enim Africanus indiguit mei? minimè hercle. Quintil. Quid tibi tantum malum feci? quid offendi?

¶Quid istic? Aduerbium est ægrè concedentis, inquit Donatus. Terent Eunuch 2.3,
Quid istic? si certum est facere, facias: verum ne pòst conferas
Culpam in me.

¶Quid nunc agimus? Consilium quærentis est, inquit Donatus. Terent. Eunuch.4 7.

¶Quid quæris? Ornatè dictum, pro Quid vis præterea? Quid plura? Quid vis dicam? Sic loquūtur scriptores, quum paucis rem expedire volunt. Cic. Attic lib.1 9, Quid quæris? nunc vt ad priuata redeam? Eidem, lib.10, Quid quæris? atque iubebat. Est enim suspicio illa domestici mali & sermonis Lurtiani. Horat. lib 1.epist 10.

¶Quid censes eos esse facturos, qui omnino virtutem à bonorum fine segregauerunt, Epicurum, Hieronymum, &c. Cic.4 de Finib.

Quid cum illis agas, qui neque ius, neque bonum atque æquum sciunt? Terent. Heaut.4.1. Cicero pro Cecin. Quid huic tu homini facias?

Quid facias? vt homo est, ita morem geras. Terent Adelph.3.3.

¶Quid nisi, vsurpauisse antiquos testis est Afranius in Epistula, Me authore mater abstinebis quid nisi? Festus.

¶Quid aliud nisi Cic.1. Tusc. Nam quid aliud agimus, quum, &c. quum à negotio omni seuocamus animum? quid, inquam, tum agimus, nisi animum ad seipsum aduocamus?

¶Quid dicam, vel Quid loquar, pro Mitto, & Non dico, Prætereo, venusta loquendi forma, quum aliquid nos tacere simulamus, quod tamen exprimimus. Cic.2. de Nat deor. Quid dicam quantus amor sit bestiarum in educandis custodiendísque iis quæ procreauerunt? Idem 2. de Natura deorum, Quid loquar quanta ratio in bestiis appareat?

¶Quid, aliquando in oratione vacat. Cic. ad Setulum, lib.4.1, Trebatio mandaui, vt siquid tu eum velles ad me mittere, ne recusaret. Idem Quinto Philippo, lib.14, Nisi quid existimas in ea re violari existimationem tuam. Budæus.

¶Quid, pro Quid fecit. Cic. Patruus, inquit, meus cum Saturnino fuit. Quid pater? quicum? quid vicini, propinqui, &c.

¶Quid est factus? Varr. Quid funus? quod funus? quid est factū? Id est, quid est quod accidit?

¶Quid enim? Hac interrogatione Latini vti solēt, quum significare volunt se rectè sentire, vel verum dicere, neque eum, quicum loquuntur, contrà dicere quicquam posse, vt intelligere licet ex illo loco L. Luceij ad Cic. lib.5.epist Quid enim? tu solus aperta non videbis, qui propter acumen occultissima perspicis? Sic Horat. Satyr.6.lib.1, Mulieris est potior: quid enim? concurritor, &c. Id est, quid est, quod contrà dici possit, quamobrem ita non sit? Ex Lambino.

¶Quid enim? Cic.2. de Fin. Quid enim? summus dolor plures dies manere non potest? Vide ne etiam menses. Vt τί γάρ apud Græcos interrogationi congruit. Budæus.

Quid enim aliud quàm admonendi essetis, vt morem traditum à maioribus seruaretis? Liuius.

Quid enim censes? si L. Mummius videret, &c. Vtrum putaret, &c. Cic. in Parad. Quid enim, ad amicósne confugiam?

Quidam, quædam, quoddam vel quiddam, cuiusdam {τὶς, τὶς, τί, quæ τινός} Personam certam dicit, & singulare potius signum est, quàm particulare. Terent Eunuch 3 1,
Neque pugnas narrat, neque cicatrices suas
Ostentat, neque tibi obstat, quod quidam facit.

Quidam ex aduocatis, homo & honoribus populi ornatus, & summa virtute præditus dixit. Cic. pro Cluent.

Quidam de collegis. Cic Brut. lib.11.21.

Certus quidam. Cic.1. de Orat. Quæ si iudicarentur certis quibusdam verbis, non nouis nuptiis fieri cum superiore diuortium.

Cuiusdam modi Cic.4 de Finib Sumus igitur homines: ex animo constamus & corpore: quæ sunt cuiusdam modi. Id est, non cuiuslibet.

Magni cuiusdam hominis & perspicientis videtur. Quint. Cic. de Prouinc. Consul. Idem 2 de Orat. Crassi quidem responsum excellentis cuiusdam est ingenij, ac singularis.

Quiddam diuinum, quiddam portenti simile: pro Nescio quid vel quiduis. Cic.1 Acad Vt in his quiddam diuinum esse diceret. Idem 3. de Legib Ego enim fateor in ista ipsa potestate inesse quiddam mali. Ex 2. de Orat. Cui quiddam portenti simile esse visum est. Alia exemplaria legunt, Cui quidam.

Quidem, Aduerbium affirmandi {μέν, γέ, γοῦν} Id est certè Duobus autem tribúsve modis in oratione accipi solet, Vno, ad distinguēdas res. vt, Ego quidē scribo, tu verò legis, ille autē dormit. In quo modo his duabus tātùm dictionibus iungitur VERO, & AVTEM. Altero, quasi per exceptionē eius quod affirmes. Quintil. in Infami, Torquebis quidem filium, sed fatebitur mater. Cic.3 Offic. Atqui hoc loco philosophi quidam, minimè mali illi quidem, sed non satis acuti, &c. Et sequuntur istæ dictiones, verum, veruntamen, sed tamen, at, attamen, cæterum. Idem Bruto, 15, Suspicor illud tibi minus probari, quod ab eis familiaribus, optimis illis quidem viris, sed in Republica rudibus non probatur. Vide Vallam lib 2.cap.23.

Tertio modo, Quum nulla sequitur ex prædictis coniunctionibus, vt apud Cic de Amic. Aut enim nemo (quod quidem magis credo) aut si quisquam, ille sapiens fuit.

Tu quidem, vt Ille quidem: sequente semper aduersatiua coniunctione Cic. pro Plancio, Fortius tu quidem quàm nonnulli defuncti honoribus, sed apertius quàm, &c.

Non tu quidem, sed. Cic. 2. Philip. Collegam quidem de cælo detraxisti: effecisti que non tu quidem etiam nunc, vt sit similis tui, sed certè vt dissimilis esset sui.

Vos quidem. Cic. Attico, lib. 8, Num igitur peccamus? minimè vos quidem, sed tamen signa conturbantur, quibus voluntas à simulatione distingui posset.

Ille quidem. Cic. de Clar. Orat. Q. Mutius enucleatè ille quidem, & politè, vt solebat, dixit, nequaquam autem ea vi atque copia, quam genus illud causæ postulabat. Idem 2. in Catil. Essent illi quidem desperandi: sed tamen essent ferendi.

Id quidem ago, & tacitus Lycida mecum ipse voluto. Virg. eclog. 9.

Ea quidem, vt illa quidem. Cic. ad Attic. lib 10. 203, Quæ de fratre meo scribis, sunt ea quidem parum firma, sed habent nihil ὕπουλον. Alij legunt equidem.

Minus quidem illa seuerè, quàm decuit, non tamen omnino dissolutè. Cic. 6 Philip.

Nunc quidem. Cic. 1. Verr. Hanc habent arcem socij, minus munitam aliquando nunc quidem quàm antea: veruntamen siqua reliqua illis spes est, ea tota posita in lege est.

¶Iungitur etiam dictione NE, sed interiecta semper vna dictione: & hoc, quum aliquid vehementer negare cupientes, id quod minus quoque est, negamus. Vt cupientes negare nos aliquem Romæ pulsasse, nos Romæ fuisse negemus. Tune illum Romæ pulsasti? Ne sui quidem Romæ. Interdum vna tantum pars negatur: & altera negata intelligitur. vt in exemplo prædicto, Interdum vtraque exprimuntur, vt, Non solùm homines non times, sed ne deum quidem.

Ne, vel nec quidem. Cic Planco lib. 10. 2, Quapropter in priuatis rebus, nullum neque officium, neque studium meum desyderabis: ne in publicis quidem, siquid erit in quo me interesse necesse sit, vnquã deero, ne cum periculo quidem meo, dignitati tuæ.

¶Et quidem, vel Ac quidem, pro Atque etiam. Cic de Claris Orat. Nobis verò, inquit Atticus, & vehementer quidem. Sub placet. Idem Attico lib. 2. 34, Tantum doleo, ac mirificè quidem.

Et quidem, pro Et certè. Cic. 2. de Diuin. Post Solstitiom Canicula exoritur, & quidem aliquot diebus.

¶Quidem certè. Cic. ad Lentulum, lib. 1 9, Illud quidem certè nostrum consilium iure laudandum est. Et ad Q. fratr. lib. 2, Aliud hoc tempore de Repub. nihil loquebantur: agebatur quidem certè nihil. Et pro Quintio, Qui vt summa haberem cætera, temporis quidem certè vix satis habui.

Quidem hercle certò, vel certè. Terent. Phorm. 1. 3,

Nam tua quidem hercle certò vita hæc expetenda, optandáque est.

Idem And. 2. 2,

Mea quidem hercle certè in dubio est vita.

Quidem profectò. Cic. ad Attic. lib 6, Nunc quidem profectò Romæ es. Et lib 10 195, Hoc quidem est verum profectò.

Quidnam, Interrogatiuum {τί μήν.} Terent. Phorm. 1. 4,

Quidnam ille commotus venit? Cic. 3. Tuscul. Quidnam dici potest quamobrem, &c.

Quidnam, sine interrogatione, pro Quid. Terent. Eunuch. 5. 4,

Reuiso quidnam Chærea hic rerum gerat. Cic. Attico lib. 14. 318.

Quidni {πῶς γὰρ οὔ, πῶς δ᾽ οὔ, τί μήν.} Cõfirmandi aduerbium, Cur non? Terent. Eunuch. 1. 3,

Patris cognatum atque æqualem Archidemidem

Nostin'? P. quidni? Cic. 1. Offic. Laudat Africanum Panætius, quòd fuerit abstinens. quidni laudet? sed in illo alia maiora.

Quid ego ni negem, qui egomet siem? pro Quidni ego negem. Plaut. Amph. 4.

Quidpiam, cuiuspiam {τί} Aliquantulum. Terent. And. 1. 6,

Num illi molestæ quidpiam hæ sunt nuptiæ? Quidam scribunt Quippiam.

Quidque, cuiusque {ἕν ἕκαστον.} Colum. lib. 12 cap 7, Tum quidque vase conditur. Cic 6. Verr. Ede mihi scriptum quid argenti in prouincia Sicilia parasti, vnde quidque aut quanti emeris.

Qui in sua quidque arte optimè faciant, Vide QVISQVE.

Quidquid, Vide QVICQVID.

Quiduis, Vide QVIVIS.

Quidum, Vide QVI.

Quies, quietis, pen. prod. Substantiuum, fœm. gen. {ἡσυχία, ἠρεμία, ἀνάπαυμα} Cessatio à quocunque opere: vnde etiam pro somno sumitur.

Potest facere genitiuũ quietis, & quiei quintæ declinationis. Vnde & requies, requiem & requietem accusatiuum facit.

In quiete, & secundum quietem. Cic. 1. de Diuinat. Quæ ei secundum quietem visa sunt. Ibidem, Et visum in quiete egregia facie iuuenem, &c. Silius lib. 13,

-medios inter somnos, altámque quietem.

Cura quietis. Ouid. 3. Metam.

¶Quies, Requies, tranquillitas, laxamentum, ocium, vacatio, cessatio, remissio, finis.

Quies & tranquillitas Cic 1. de Orat Qui locus quietis & tranquillitatis plenissimus fore videbatur.

Mors, laborum aut miseriarum quies. Cic. 4 in Catil.

Nec eum labor ad quietem reuocauit. Cic. pro Leg. Manil.

Quies & remissio Cic. pro Cælio, Quem non quies, non remissio, non æqualium studia, non ludi, non conuiuia delectarent.

Animi quies Ouid. 4 de Ponto, eleg. 9.

Omnibus vna quies operum. Virg 4. Georg.

Sub his facta quies. Celsus lib. 4. cap. 11.

Veniat quies. Celsus lib 6 cap. 6. Noctu verò quo cõmodior quies veniat, nõ alienum est, superimponere candidi panis interiorem partem ex vino subactam.

¶Quies doctrinarum, Quieta literarum vacatio. Plinius libro 18. capite 28.

¶Quies, Pax. Plin. lib. 15. cap 30, Ipsa lauros pacifera, vt quam prætendi etiam inter armatos hostes quietis sit indicium.

¶Quies, Tranquillitas, serenitas aeris vel elementis. Virgilius 1. Georgicorum,

Si non tanta quies iret frigúsque calorémque

Inter, & exciperet cæli indulgentia terras.

¶Quies, Otium. Virg 9. Æneidos,

Aut pugnam, aut aliquid iandudum inuadere magnum

Mens agitat mihi: nec placida contenta quiete est. Seruius.

Vobis parta quies, nullum maris æquor arandum. Virg. 3. Æneid.

Portus æterna placidus quiete. Senec. Agamemn. 7.

¶Quies & Vigilia, opponuntur. Quintil. libro 7. cap 3, Refert enim conuiuium præcesserit an tristitia, labor an otium, vigilia an quies.

Aduersa. Silius lib. 15.

Amica, Vide AMICVS.

Blanda. Stat. 2 Sylu. 2.

Dura quies, Mors. Virg. 10 Æneid.

Fremebunda. Stat 5. Thebaid.

Grata. Horat. 1 epist. 18.

Impacata. Claud. 1. in Ruffinum.

Imperiosa. Claud. 8. Paneg.

Infesta miseris. Lucret. lib. 5.

Insidiosa. Stat 1 Sylu. 4.

Mira quies pelagi, Stat 2. Sylu. 2.

Modica, Vide MODVS.

Nocturna. Senec. Hippol. 2.

Obscura quies. Id est Ignoti & humiles homines. Senec. Hippol. 2.

Opaca. Stat 10 Thebaid.

Præsaga. Stat. 10. Thebaid.

Secura quies, & nescia fallere vita. Virg. 2. Georg.

Segnis. Silius lib 3.

Sopita, Vide Sopitus, in SOPOR.

Summa. Lucret. lib 2.

Tranquilla Lucan. lib. 1.

Tremefacta Stat. 1. Achilleid.

Et nunquam turbata quies. Stat 3. Sylu 5.

Vesana Lucan. lib 7.

¶Quietes, Cubilia. Lucret. lib. 1,

Nanque caues ve montiuagæ persæpe ferai,

Naribus inueniunt intectas fronde quietes.

¶Abrupta, Vide ABRVMPO.

Capere quietem, Vide CAPIO.

Procubuit, seramque dedit per membra quietem. Virg 8. Æneid.

Cura non dat quietem membris. Virg. 10. Æneid.

Dare parua tempora quieti Ouid. 3. Amor. eleg 5.

Datur hora quieti. Virg 5. Æneid.

Imus ad quietem integri cui Onusti cibo opponitur. Cic. 1. de Diuinat. Quæ quidem multò plura euenirent, si ad quietem integri iremus: nunc onusti cibo & vino, perturbata & confusa cernimus. De somniis.

Excutitur terrore quies Ouid 4. Fast.

Expellere quietem. Silius lib 15.

Fugit pigra quies, inérsque somnus. Stat. lib. 1. Sylu. 6.

Impertare studiis quietem Quintil in Procem. lib. 1.

Placidam quietem per membra irrigat. Virg. 1. Æneid.

Irrorat quietem oculis somnus. Silius lib 10.

Vix primos inopina quies laxauerat artus. Virg 5. Æneid.

Placidâ laxarant membra quiete. Virg 5 Æneid.

Dulci quiete membra leuare. Ouid. 1. de Remed. amor.

Mandare corpus quieti. Lucret lib 4.

Mitigare febrem quiete & abstinentia Quintil. lib. 2. cap. 17.

Pati quietem. Claud. 2. in Ruffinum.

Ac velut in somnis oculos vbi languida pressit Nocte quies. Virg. 12 Æneid.

Dulcis & alta quies pressit iacentem. Virg 6. Æneid.

Reddere se quieti Seneca Hippol. 4.

Retineri quiete. Quintil lib. 1. cap. 3.

Rupta quies populis. Lucan. lib. 1.

Vina quies sequitur. Ouid 2. Fast.

Sopitus quiete. Lucret. lib 3.

E molli quiete suscitare Catul. epigr. 75.

Tradere se quieti, Quiescere. Cic. 1 de Diuinat. At qui salubri & moderato cultu atque victu quieti se tradiderit, ea parte, &c.

Turbare quietem alicuius. Propert. lib. 1. eleg. 3.

¶Quietes in plurali. Salust. Nanque animus impurus diis hominibúsque infestus, neque vigiliis, neque quietibus sedare poterat. Cicero 1. Offic. Ludo vti illo quidem licet, sed sicut somno & quietibus cæteris.

QVIAS, Dea apud Romanos, cui fanum extra vrbem via Lauicana sacratum fuit. Alexander libro 2. cap 4. Et lib. 4. cap. 16, Næniæ quoque sacellum, quòd cantu querulo funeribus preesset, pari exemplo ab vrbe semotum, extra portã Viminalem statuerũt: sicut fanum Quietis via Lauicana, & Rediculi extra portam Capenam, quod secundo Punico bello constructum fuisse constat. Item, Collina, inquit, porta eo dicta quòd anfractus multiplices circum haberet, & partim arduis, partim decliuia essent loca ad eam: extra eam Veneris Erycinæ, & Quietis templa fuere, & iuxta campus Sceleratus: in quo incesti damnatas, viuas defodere Vestales Romani assueuerant.

QVISTALIS & quietale, à Quiete dea Romanorum, de qua & iam diximus. & scribũt Augustinus lib. 4. De ciuitate Dei: & T. Liuius lib. 4.

Orcus Quietatis. Lilius Synrag. 1.

QVIATALVS ab antiquis dicebatur Orcus. Festus.

Quiesco, quiescis, quieui, quietum, pen. prod. {ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι, ἀνακαλοῦμαι} quiescere, In otio esse, vacare à labore, cura, officio, negotiis vnde etiam pro Dormire sumitur. Cic. pro Rosc. Amer. Propterea quòd qui tantum facinus commiserunt, non modò sine cura quiescere, sed ne spirare quidẽ sine metu possunt. Idem 6 Verr. Eò cum venio, Prætor quiescebat. Virg. 10. ecloga,

ô mihi tum quàm molliter ossa quiescant, &c

Infœlia,

Infœlia, tota quicunque quiescere nocte Sustinet. Ouid. 2. Amor. eleg 9.

Bene placidéque quiescas. Tibul. lib. 2. eleg 4.

Pulueris exigui iactu compressa quiescent. Virg 4. Georgic. De certaminibus apum.

Placidâ que ibi demum morte quieuit. Virg 9. Æneid.

Quiescere in propria pelle. Horat.

-in proprium non pelle quiessem. Prouerbiale est, sumptúmque videtur à vestitu, & calceis, quæ tanquam hominum pellis est. Nam libertinus latum clauum, senatorij ordinis proprium, & calceos lunatos si gerat, intra pellem suam quiescere non poterat. Nisi quis à Cumano asino tractum putet, qui leonem mentiebatur leonis exuuio. Turnebus.

Contricuit tandem, factóque hic fine quieuit. Virg 4. Æneid.

¶ Quiescere dicitur, qui non est insolens & inquietus. Terent. in Prologo And.

Dehinc vt quiescant porrò moneo, & desinant Maledicere.

Quiescere, Abstinere, & supersedere. Cic. pro Plancio, An si vnquam in me vitæ cupiditas fuisset, ego mense Decembri mei Consulatus omnium parricidarum tela commouissem, quæ, si viginti quiessem dies, in aliorum iugulum Consulum recidissent. Gellius lib 2. cap 28, Statuere atque edicere quiescebant, Id est, abstinebant, & supersedebant.

¶ Quiescas, vel quiesce: Hoc est, sine, vel desine. Terent. And. 3. 4.

-corrigere mihi gnatum porrò enitere.

D. Faciam hercle sedulo. S. potes nunc dum animus irritatus est D. Quiescas. Cic. 3. Verr. Iste Rabonium quiescere iubet, & simul ei nonnullam spem societatis ostendit.

Quiesce tu, cuius pater cubito se emungere solebat. Author ad Heren. lib 4.

Quiescere per aliquem. Cic Planco lib. 10. 1, Nunquam per M Antonium quietus fui. Quasi dicat, semper aduersatus est mihi, & persecutus est me.

¶ Alta quierunt Æquora. Virg 7. Æneid.

Æquora sæua quierant. Virg. 4. Æneid.

Arma quierunt. Silius lib 7.

Bella quierunt. Ouid ad Pison.

Postquam collapsi cineres, & flamma quieuit. Virg. 6. Æneid.

Mens & corpus sopita quiescunt. Lucret lib. 3.

Pascitur in viuis liuor, post fata quiescit. Ouid. 1. Amor. eleg 15.

Opus quieuit tuis humeris. Ouid 3 de Ponto, eleg 9.

Potentis in hoc solo genere quiescit. Cic. pro Cecin.

Voces hominum quiescebant. Ouid. 1 Trist eleg 3.

¶ Quiescas cætera: Actiaum. Plaut. Milit. 2. 2,

-postu' vt hominem

Mihi des? quiescas cætera. Quasi dicat, Ne de cæteris sis sollicitus, sine ea. Idem, Quiesce istam rem: ego certè videro.

Quiesce hunc tumultum qui est ante ostium. Plaut Most.

¶ Quiescere, Permittere, sinere. Cic ad Att. lib 7, Aut si per Trib. pleb. non patiatur, tamen quiescat rem adduci ad interregnum.

¶ Quiesci, Impersonale. Terent. And. 4 2.

Quibus quidem quàm facilè poterat quiesci, si hic quiesset.

Quietus, pen prod. { [illegible] } Participium, siue Nomen ex participio. Plaut. Amphit. 4.

Quietus esto. Terent Phorm 4. 5.

Quietus esto, inquam: ego curabo, nequid verborum, &c. Vbi Donatus Quietus, securus, ab eo quod præcedit, id quod sequitur.

Quietus esto de. Plaut. Curc. 1. 6,

Meminero: de isto quietus esto.

Quietum aliquem reddere, Efficere vt quietè & securè viuat. Terent. Eunuch. 2. 2,

Æquor quietius. Horat. Epod. 10.

Aer quietus. Virg. 5 Æneid.

Amnes quietos irritat diluuies. Horat. 3. Carm. ode 29.

Animus. Virg 1. Æneid.

-in primis regina quietum

Accipit in Teucros animum, mentémque benignam.

Solutus & quietus animus. Cic. pro Rosc. Comœd. Hoc ego loco, soluto & quieto sum animo: & quorsum recidat responsum tuum, non magnopere laboro.

Quieto animo viuere. Cic 5. Tusc. Qui id quod vitari nō potest, metuit, is viuere animo quieto nullo modo potest.

Annus. Liu. 2. ab Vrbe, Bellum indictum, tacitæ induciæ quietum annum tenuere.

Cœlestium dies quieti. Cic. 2. de Leg.

Latus esse quieto, Securum. Stat. 1. Syl. 2,

Exilium quietius oro. Ouid. 2. Trist.

Gentes agitare quietas. Virg 10 Æneid.

Homo quietissimus. Cic. 6. Verr. Primò mirum omnibus videri Diodorum reum hominem quietissimum, &c.

Inane quietum. Lucret. lib. 2,

Mente quieta consistere. Cic. 2. de Diuinat.

Nox quieta. Valer. 6. Argon.

Officio quieto fungi. Ouid 5 Trist eleg 13.

Ossa quieta precor tuta requiescite in vrna. Ouid. 3. Amor. eleg 8.

Pax. Senec. Thyeste 7.

Regnum. Horat. 1. Carm. ode 12.

Quieta Respublica, & Turbata, contraria. Cic. 2. in Catil.

Sedet. Virg 1 Æneid.

Sermo quietus & remissus. Cic de Senect.

Somni quieti. Senec. Herc. furens. 10.

Traducere vitam quietam & otiosam. Cic. de Senect.

Vrbs quieta, & immunis belli. Virgil. 12 Æneid.

Quietissimus, quietissima, quietissimum. Superlatiuū, Valde quietus. Plin. lib. 10. epist 119, ad Traianum. Ad quam spem alioqui quietis-

simam hortatur natalium splendor, &c. De amico loquitur, cui præturam petebat.

Quieturus, pen prod. Particip. { [illegible] } Cic. 2 de Orat. Videmur enim quieturi fuisse, nisi essemus lacessiti.

Quietè, pen. pro. Aduerb. { [illegible] } Cic de Senect. Quietè, & purè, & eleganter actæ ætatis placida ac lenis senectus.

Quietissimè se recipere. Cæsar 3 bel Ciuil.

Quiescentia, quiescentiæ, Idem quod Quies. Firmic. lib. 1. cap. 3.

Quilibet, pen. corr. { [illegible] } cuiuslibet, Vnus quem tibi capere libet. Horat. 1. Serm. sat. 2,

Ilia & Ægeria est, do nomen quodlibet illi. Id est, quodcunque placet, non tamen omne nomen. Ouid 3 de Arte.

Pollicitis diues quilibet esse potest. Sueton. in Tiberio, Non cessauit effingitare aliquem cuiuslibet ordinis custodem factis atque dictis suis. Iustin. de Hered instit cuilibet conditioni obtemperare satis est. Cic 4. Acad. Ad vos nunc refero quem sequar: modò ne quem illud tam ineruditum absurdúmque respondeas, quemlibet modo aliquem.

Indutus quidlibet. Horat 1. epist. 18.

Garrire quidlibet. Horat. 1 Serm. sat. 9.

Ars cuilibet idoneus. Horat. 2 epist. 2.

Quibuslibet temporibus egregius Senatus. Liu 2. ab Vrb.

Quolibet modo. Plin. lib. 11. cap 54.

¶ Quilibet, pro Vili & obscuro, aut etiam imperito. Plin lib. 7. cap. 28, Bis ab Annibale captus, neque enim cum quolibet hoste res fuit.

Non quælibet iniuria est, id est, non vulgaris, aut parua, aut leuis. Caius in l. Si verò D Qui satisdar. cog. Sane nō quælibet iniuria est, duci in ius eum, qui satis idoneum fideiussorem det.

Peritus & Quilibet, velut contraria. Cic. 2. de Diuin. Apud maiores adhibebatur peritus nunc quilibet.

Quimatus, huius quimatus, pen prod. { [illegible] } vt Bimatus, & trimatus hoc est, tempus vel spatium quinque annorum. Plin. lib. 8. cap 45, Vita fœminis a v annis longissima, maribus xv a rubus in quimatu. De bobus.

Quin { [illegible] } Aduerb varia significat, variúsque est eius vius, vt docet Donatus in Terentium. Gell. lib. 17 cap 13, Quin particula, inquit, quam Grammatici coniunctionem appellant, variis modis, sententiisque connectere orationem videtur. Perlege caput integrum. vbi multa de hac particula.

Quin, Quòd non. Terent. Adelph 5. 4.

Nunquam ita quisquam bene subducta ratione ad vitam fuit,

Quin res, ætas, vsus semper aliquid adportet noui.

Quin, pro Quòd. Cic Non dubito quin eo sis animo, quo ego essem si quid tu me rogares. Terent. And. 1. 2,

Non dubium est quin vxorem nolit filius.

Non dubitare quin. Cic. pro Domo, Non quòd dubitaret quin ab isto nihil legibus, nihil religionibus, nihil iure esset actum. Idem ad Att. lib. 5. 98, Non enim dubitabat Zeno quin ab Areopagitis inuito Memmio id peruari non posset.

Nihil abest quin. Cic. ad Attic. lib. 11 123, Prorsus nihil abest quin sim miserrimus. Idem in Orat. Abesse nō potest, quin eiusdē hominis sit, probos improbare qui improbos probet. Idem ad Att. lib. 9. 180.

Facere non possum quin cotidie ad te mittam. Cic. ad Atticum lib. 12. Idem pro Quin dixit Vt Non, vt ad Attic. lib. 8, Vt ad te nihil dem literarum, facere non possum.

Non possum quin exclamem. Cic 2. de Orat. Ibidem, De musicis rebus non poterit, quin dicat hoc onere suscepto, recusare.

Nemo esset quin hoc se audisse liquidò diceret. Cecin. Ciceroni lib 6. 7, Nemo nostrum est quin vota victoriæ suæ fecerit.

Nullum intermisi diem quin, &c. Cic. ad Att. lib. 7.

Vt nequis à me dies intermittatur, quin dem ad te literas. Cic. ad Attic lib 8 1.

Nego vllam gemmam aut margaritam fuisse, &c. quin quæsierit inspexerit, abstulerit. Cic 6 Verr.

Dies ferè nullus est quin hic Satyrus domum meam ventitet. Cic. ad Attic. lib. 1. 1.

Causæ nihil esset, quin secus iudicaret. Cic. pro Quintio.

¶ Quin, admiratiuè. Terent. Adelph 2. 3,

-festiuum caput,

Quin omnia sibi post putarit esse præ meo commodo? Legendum est qui, sine liquida.

¶ Quin, Certè, profectò. Plaut. Amphit 2,

-at pol quin certa res

Hanc est obiurgare. Idem Men. 9,

Herclè quin tu rectè dicis.

¶ Quin, Corripiendi vel imperandi vim habet. Terent. And 2. 6,

Quidnam est? D. puerile est. S. quid est? D. nihil. S. quin dic quid est.

Quin age, si quid habes. Virg. eclog 3.

¶ Quin, Cur non, interrogatiuè sumitur. Terent Phorm. 2. 4,

Quid cunctamur oprtam stultia? quin abeam? Cic in Som.

Quin tu aspicias ad te venientem Paulum patrem? ibidem.

Quid moror in terris? quin huc ad vos venire propero? Idem Trebatio lib 7. 8 Quin tu vrges occasionem istam? Et pro Rabirio perduelli reo, Quin continetis vocem indicem stultitiæ vestræ? Item Attic lib. 4. 86, Quin tu huc aduolas, & inuisis illius nostræ Respub. germanæ.

Quin potius pacē æternam, pactósque hymenæos Exercemus. Virg 4 Æneid.

¶ Quin ergo, quod iuuat, quod charum æstimant, id semper faciant, amens potent. Sallust in Iugurth.

¶ Quin, etiam. Terent. Heaut 3 3.

Syre, pudet me. S. credo: neque id iniuria:

Quin mihi molestum est.

¶ Quin Imò. Terent. Heaut 4 3,

Quid dicam? quam causam afferam? s. quin nolo mentiare:
Apertè ita vt res sese habet, narrato. Idem Eunuch 5.2,
. non pol credo Chærea,
Nisi si commissum non erit. c. quin Pythias
Tu me seruato. Idem Heaut.4 4.
Quin, Quin imò. Terent. Adelph 4 2,
Syr. s. quid ais? c. me quærit? s. Verum. c. perij. s. quin
Tu animo bono es. Virg.1 Æneid.
. quin aspera Iuno,
Quæ mare nunc, terrásque metu, cælúmque fatigat,
Consilia in melius referet. Plaut. Capt.19,
Quin potius illud adoura, quæ putaueris corrigenda.
¶Quin, Quamobrem. Plaut. epid.10, . hic non est locus:
Quin tu alium quæras, cui centones farcias. Terent. And.1.1,
Quin tu vno verbo dic: quid est, quod me velis.
¶Quin, Quare non, vel, vt non. Terent. Adelph.2.2,
Nunquid vis quin abeam. Plaut. Cistel.2,
Nunquid me vis mater intrò quin eam? Donatus.
Quin, Qui non, quæ non. Terent. Hecy.2.1,
Et merito adeò: nam vestrarum nulla est, quin gnatum velit Ducere vxorem. Quintil lib 7. cap 2, Quis tam imperitus, quis tam procul à literis, quin sic incipiat? Cic. 7. Verr. Hic mihi etiam audebit mentionem facere Mamertinæ laudationis: in qua quàm multa sint vulnera, quis est vestrum Iudices quin intelligat. Ibidem.
¶Quin, Quin etiam, insuper, præter id Plaut. Aulul. 9,
Famem hercle vtendam si roges, nunquam dabit:
Quin ipsi pridem tonsor vngues dempserat,
Collegit, omnia abstulit præsegmina.
¶Quin, Quominus. Terent. Eunuch 5 2,
Apud Antiphonem vterque, mater & pater
Quasi dedita opera domi erant, vt nullo modo
Introire possem, quin viderent me. Cic. Non idcirco causas Isocrates non defendit, quin id vtile esse & honestum existimaret.
¶Quin taces? Correptio est silentium præcipientis, & timorem alieni adimentis, id est, Esto securus: nam tacere, securi est. Terent. And.2 3.

Quinarius. Adiectiuum { πεμπτὸς } dicitur quod quinque complectitur. Plin. lib.31. cap 6, Fistulas denûm pedum longitudinis esse, legitimum est. Et si quinariæ erunt, sexagena pondo pendere. Vide Octonatius, in octo.
Quinarij nummi, quòd quinos æris valebant, sicut denarij, quòd denos. Varr. de ling. Lat. lib.5.
Quinarius argenteus, quoque libris æris, id est, assibus quinque valebat, hoc est, denarij dimidium. Budæus.

Quina dena, vulgò *quindena*, I. Qui quadraginta §. qui ducenta. Ad legem Falcid. in Pandectis.

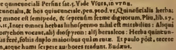
QVINCTIA, gens Patritia Romæ fuit, duabus familiis nobilis, quarum altera Capitolinorum, altera Flaminiorum cognomine vtebantur. De his multa historici.

Quincunx, quincuncis { πεντάς } Substantiuũ, m.g. Quinque vnciæ. Vocis ratio ducta de quincunce. Horat. de Arte.
¶In quincuncem { εἰς πεντάγωνον } arbores dispositæ cur dicantur, facile ex Quint. intelligimus, apud quem hæc verba, lib 8. cap 3, Leguntur, Nullúsne ergo etiam fructiferis adhibendus decor? quis negat? nam & in ordinem certáque interualla redigam eas arbores. Quid enim illo quincunce speciosius, qui in quamcunque partem spectaueris, rectus est? Sed protinus in id quoque prodest, vt terræ succum æqualiter trahant. Cic. de Senec. Quum admiraretur Lysander & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines, & humum subactam, atque puram, & suauitatem odorum qui afflarentur è floribus, tum enim dixisse mirari se non modò diligentiam, sed etiam solertiam eius. Colum. lib 3. cap.15, Hæc in quincuncem vinearum metatio expeditissima ratione conficitur. Fortasse autem antiqui sic quincuncem appellauerunt exactam plantarum metationem: vt decussem, exactam spatij diuisionem. Hactenus Budæus. Cæsar 7. bel. Gall. Ante hos obliquis ordinibus in quincuncem dispositis scrobes trium in altitudinem pedum fodiebantur. Varro 1. de Re rust. cap.7, In quincuncem prope sine ordines atque interualla modica. Baysius, Arborum ordines dicuntur in quincuncem digesti, quando secundi ordinis arbores paribus interuallis sic disponuntur, vt figuram quincuncialem seruare adinuicem videantur. Glareanus in Commentariis Cæsaris, quincuncialem ordinem putat dictum, quasi quinpunctialem, vt sit Quincuncialis ordo, qui in quouis quadrato centro ipsius quatuor angulorum punctis compatitur. Aspectu enim sic fiunt quinque hoc modo ∴ Quòd si plura quadrata connecti intelligamus, emerget totius iugeri forma sub ordine & aspectu quincunciali ad hanc formam,

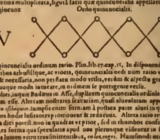
¶Quincunx, Iugeri pars tertia, & vna duodecima, hoc est, quinque vnciæ. Diuiditur enim iugerum, vt as, in vncias duodecim. Colum. lib 5 ca 1, Pars tertia & vna duodecima, pedes duodecim millia, hoc est, quincunx.
¶Quincunx, mensuræ genus paulum supra dimidiam heminam continens Mart. lib.1,
Hesterna tibi nocte dixeramus
Quincunces puto post decem peractos, hoc est, post epotos decies quinque cyathos. Vide Budæum lib 5. de Asse. Idem lib.8,
Te conuiua leget misto quincunce, &c.
Quincunx, Quinque cyathorum mensura, siue quinque cyathi. Martial. lib.11,
Quincunces & sex cyathos, bessémque bibamus:
Caius vt fiat, Iulius, & Proculus. Vide Budæum lib 5 de Asse Bessem poeta vocat octo cyathos. Vide Sextarius Romanus in Sex.
¶Quincunces vsuræ sunt quoties ex centum nummis (vt exempli gratia sit) quinque nũmos vsuræ nomine percipimus. Sic Semisses vsuræ, trientes, besses & huiusmodi.
Modesto quincunce nutrire nummos. Augere nummos suos fœnore quincunciali Persius sat.5. Vide Vsura, in vtor.

Quincuncialis, & hoc quincunciale, pen. prod. vt, Quincũcialis herba: quę minor est semipede, & septenûm ferme digitorum. Plin. lib.27. cap.11, Inter omnes herbas lithospermo nihil est mirabilius: Aliqui ægonychon vocant, alij diospyron: alij heracleos: Herba quincuncialis ferè, foliis duplo maioribus quàm rutæ. Et paulo pòst, tenere eam, atque humi serpere authores tradunt. Budæus.
Quincuncialis figura, eius figuræ quæ decussim antiquis significabat, media est. Fiebat verò decussis ad X literæ formam, quæ quidẽ apud Latinos decem significat. Atque hæc si per medium secetur, remanebit V figura, quæ quinarium numerum, atque adeò quincũcem demonstrat. Sed hæc quidem multoties cum superius, tum etiã inferius multiplicata, figurã facit quæ quincuncialis appellatur.
Quincunx Ordo quincuncialis.

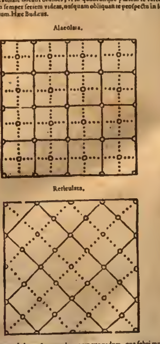

Quincuncialis ordinum ratio. Plin. lib.17. cap.11, In disponendis arboribus arbustísque, ac vineis, quincuncialis ordinum ratio vulgata & necessaria, non perflatu modo vtilis, verùm & aspectu grata quocunque modo intueare, in ordinem se porrigente versu.
Didici, inquit Budæus in Asse, duplicem quincuncialis ordinis rationem esse. Alteram nostrates scacariam, quasi alueolatam appellant, *en eschiquier*. sumpsit enim formam à postica parte aluei in quo scrupos hodie lusitantes promouent & reducunt. Altera ratio reticulata dici potest. non in quadras vt prior, sed in rhombos conformata, ea forma qua specularia apud nos plerunque videntur in fenestris lumen vitro transmittentibus, *en losenges*. Huiusmodi ordinum obseruatio Northmannis solennis est instituendis pomariis: quorum arboratores è seminariis plantulas transferentes, ita stellatim decussare norunt ordines, vt in quancunque partem te vertas, rectam semper seriem videas, nusquam obliquante prospectu in lõginquum. Hæc Budæus.

Alueolata.

Reticulata.

Quincupedal, mensura quædam quinque pedum, qua fabri murarij in demetiendis parietibus vti solent Huius formam & vsum depingit. Mart. lib 14.

Quincuplex, pen. corr. quincuplicis, pen. corr. om g { πενταπλοῦς } vt, Duplex dicitur. Mart. lib.14.
Quincuplici cæra quum datur altus honor. Quincuplices ceras vocat tabellas, à numero quinque foliorum: his decretus triumphus nuntiabatur Imperatori, vel Consuli.

QVINDA, munitio est Macedonum, non procul ab Anchiale & Tarso Ciliciæ vrbibus, quas belluam illum Sardanapalum vno die condidisse autumant. Strabo lib. 4, Vltra Anchialam est munitio nomine Quinda, in qua olim Macedones thesauros seruabant. Vide Alexand. Alexandrinum lib. 1. cap. 1.

Quindecim, pen. corr. { [illegible] } Numerale nomen indeclinabile. Plaut. Pseud. 5,

Et iam quindecim habeo minas.

Virorum quindecim preces. Horat. in Carm. seculari.

Quindecies, Aduerb. { [illegible] } Quindecim vicibus. Cic. 4. Verr. At illa HS n. millia hæreditatis, accessit ipsius antiqua HS quindecies pecunia. Martialis lib. 7. 9,

Dicere quindecies poteram, quid pertinet ad te?

Quindecimvir { [illegible] } Nomen magistratus apud Romanos. Plin. lib. 7. cap. 43, Qu. Metellus in ea oratione quam habuit supremis laudibus patris sui L. Metelli, Pontificis, bis Consulis, Dictatoris, Magistri equitum, Quindecimviri agris dandis, &c. Idem lib. 28 cap. 2, Cuius sacri precationem, qua solet præire Quindecimvirûm collegij magister, siquis legat, profectò vim carminum fatebitur.

Quindecimviri, erant apud Romanos Pontifices quindecim, qui tam diuinis mysterijs & sacrificijs solennibus, quàm responsis dandis præesse in Algido, in templo Dianæ, iussi sunt per populum. Alexand. lib. 3. cap. 16.

Quindecimviri Sibyllini à Sylla dictatore fuerunt instituti quum ante Syllæ dictaturam decem duntaxat fuissent, ad quos ludorum secularium procuratio pertinebat, vt docet Corn. Tacit. lib. 11. his verbis, Nam Domitianus quoque edidit ludos sæculares, iisque intentius adfuit, sacerdotio Quindecimvirali præditus, ac tum Prætor, quod non iactantia refero, sed quia collegio Quindecimvirûm antiquitus ea cura mandabatur & magistratus potissimum exequebantur officia cæremoniarum. Eodem respexit in carmine Sæculari Horatius, vbi ait,

Quæque Auentinum tenet, Algidúmque
Quindecim Diana preces virorum
Curet, &c. Lambinus.

Quindeni, pen. prod. { [illegible] } Adiectiuum, Idem significat quod quindecim. Liu. 5 bel. Maced. Quindena iugera agri data in singulos pedites sunt, &c. Quidam legunt, quina dena.

Quinetiam { [illegible] } Coniunctio copulatiua, qua nectimus quæ coniuncta significare volumus. Cic. de Amicit. Quonam enim modo quisquam amicus esse poterit, cui se putabit inimicum esse posse? quinetiam necesse erit cupere & optare vt quamsæpissime peccet amicus. Ibidem, Quinetiam si quis asperitate ea est & immanitate naturæ, congressus vt hominum fugiat atque oderit.

Quinetiam cæli regionem in cortice signant. Virg. 2. Georgic.

Quinetiam insuper scelus postquam ludificatus est virginem,
Vestem omnem miseræ discidit. Terent. Eunuc. 4. 3.

Quingenti, quingentæ, quingenta { [illegible] } vt Quingenti milites: hoc est quinquies centum. Cic. ad Attic. lib. 16, Nec mirum, quingentos denarios dat. Eidem, lib. 4, Tusculanam villam quingentis millibus, Formianum HS ducentis quinquaginta millibus.

Quingentis empto drachmis deprenderis. Horat. 2. Serm. saty. 7.

Hinc quoque quingentos in se Mezentius armat. Virg. 7. Æneid.

Quingentesimus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Plin. lib. 15. cap. 1, Anno vrbis quingentesimo quinto.

Quingenties, Aduerb. { [illegible] } Cic. 4. Verr. Ob eam rem HS quingenties Veneri Erycinæ de Sthenij bonis exactum.

Quingeni, quingenæ, quingena, pen. prod. { [illegible] } Idem quod quingenti. Cic. ad Attic. lib. 4. Apud eum HS quingena deposuerunt, vt qui à Catone damnatus esset, id perderet. Colum. lib. 5. cap. 1, Horum pars dimidia quingeni.

Quingeni, pro Singulis quingenti. Suet. in Cæsare, cap. 38, Populo præter frumenti denos modios, ac totidem olei libras, trecenos quoque nummos quos pollicitus olim erat, viritim diuisit: & hoc amplius, centenos pro mora. Annuam etiam habitationem Romæ vsque ad bina millia nummûm, in Italia non vltra quingenos sestertios remisit.

Quingenarius, Adiect. { [illegible] } Plin. lib. 33. cap. 11, Dispensator Hispaniæ Citerioris quingenariam lancem habuit, cui fabricandæ officina prius exædificata fuerat. Id est pondo quingentarum librarum.

Quinimo, pen. prod. { [illegible] } Coniunctio, pro Imò verò, vel Imò etiam. Plaut. Cistel. 5.

Itaque Ops opulenta illius auia. M. quinimò mater quidem. Plin. epist. 74, Præualuit sententia Cepionis, quinimò consurgenti ei ad censendum acclamatum est: quod solet residentibus. Cic. ad Attic. lib. 2, Eius autem Collega & in me perhonorificus, & partium studiosus ac defensor bonarum. quinimò leoni et inter se dissident: sed vereor ne hoc quod infectum est, serpat longius. Vetus codex legit, quin nunc leuiter.

Quinquaginta, indeclinabile { [illegible] } Virg. 1. Æneidos,

Quinquaginta intus famulæ, &c.

Quinquagies, Aduerbium { [illegible] } Columel. libro 5. cap. 1, Has duas summas in se multiplicato, quinquagies centeni fiunt quinque millia. Plin. lib. 7. cap. 25, Idem signis collatis quinquagies dimicauit.

Quinquagies bis centena, quindecim, &c. Plin. lib. 2. cap. 108.

Quinquagies centena millia. Plin. lib. 2. cap. 108.

Quinquagenus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Idem quod quinquaginta. Plin. lib. 8. cap. 36, Viuunt quinquagenis annis, quidam & centenis. Et lib. 15 cap. 24, Iuba auctor est quinquagenûm cubitorum altitudine in Arabia esse eas. Cic. 5. Verr. In singulos HS quinquagenis millibus damnari inuultis?

Quinquagesies, Aduerbium. Plaut. Menæch. 2. 4,

Via credo tota noctione capi & quinquagesies. Id est quinquaginta frangos. Alij legendum putant quinquagies.

Quinquagenarius, Adiectiuum { [illegible] } Quod quinquaginta continet. Cato cap. 13, Vrnam quinquagenariam vnam, sextarium olearium vnum, Sic cap. 10.

Quinquagenaria cohors, quæ quinquaginta militibus constat. Curtius lib. 5.

Quinquagenarias grex, Hoc est quinquaginta capitum. Varr. 2. de Re rust. cap. 10.

Quinquagesimus, pen. corr. Aliud adiectiuum { [illegible] }

Quinquagesimus vnus. Plin. lib. 7. cap. 8, Quinquagesimo vno tapios anno.

Quinquagesimas exigere, ea forma qua & Decumas exigere dicitur. Cic. 5. Verr.

Quinquagesima liba, pro religione quadam apud veteres offerebantur. Martialis lib. 10. 24,

Natales mihi Martiæ Calendæ,
Lux formosior omnibus Calendis,
Qua mittunt mihi munus & puellæ
Quinquagesima liba, septimámque
Vestris addimus hanc focis acerram.

Quinquatria, Quinquatriorum, neut. gen. { [illegible] } Ab eo quod Quinquatre, in singulari, sicut Bacchanale & Vulcanale. Festa erant quæ quinque diebus Palladi fiebant mense Martio: ita appellata, quoniam quinque diebus post Idus celebrabantur. nam dies post Idus, ater erat. Inde Quinquatria, quasi quinque ab atro die. Primo die fiebant sacrificia: tribus sequentibus gladiatores in theatro certabant: quinto die erat lustratio. Vide Ouidium lib. 3. Fast. Sunt qui dicant hunc diem munusculorum quoque esse, quo tempore matronæ inter se inuicem munera mittebant, & cœnas seruis apponebant, vt viri Saturnalibus. Plaut. Milite, 10,

-da quod dem Quinquatribus,
Præcantatrici, coniectrici, ariolæ, atque aruspicæ.

Festa Quinquatria. Horat. 2. epist. 2.

¶ Quinquatria, Quinquatriorum, Quinquatribus & Quinquatriis, tam tertiæ quàm secundæ declinationis, sicut cætera festorum nomina, Diomedes verò Quinquatræ in prima declinatione protulit. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 25, Quinquatribus frequenti Senatu causam tuam egi non inuita Minerua.

Quinquatrus etiam dicitur, sicut Triatrus, Sexatrus, Septimatrus, decimatrus. Iungitúrque hæc particula ATRVS, nihil significans, supplementi causa. Meminit Gellius lib. 2. cap. 21. Varro lib. 5. de Ling. Latina, Quinquatrum diem vnum festum dicit, sic appellatum, quod erat post diem quintum Idus Martij, &c. Charisius lib. 1, Quinquatrus antiqui dicebant à quinquando, id est lustrando, quòd eo die arma Ancilia lustrari sint solita.

Dies vocata quinquatrus. Ouid. 6. Fast.

Quinquatrus, huius Quinquatrus, penult. prod. pro ipsis Quinquatriis, antiquè. Cic. ad Attic. lib. 9, Fuit enim pridie Quinquatrus egregia tempestas, qua ego illum vsum puto. Idem Cælio, lib. 2. 12, Ita tumultuosæ conciones, ita molestæ quinquatrus afferebantur.

Quinquatrus appellari quidam putant à numero dierum, qui ferè his celebrantur qui scilicet errant, tam hercule, quàm qui triduò Saturnalia, & totidem diebus Compitalia: nã omnibus his singulis diebus fiunt sacra. Forma autem vocabuli eius exemplo multorum populorum Italicorum enuntiata est, quod post diem quintum Iduum est, is dies festus, vt apud Tusculanos, Triatrus, & Sexatrus, & Septematrus, & apud Faliscos Decimatrus. Mineruæ autem dicatũ eum diẽ existimant, quòd eo die ædis eius in Auentino consecrata est. Festus.

Minores Quinquatrus. Ouid. 6. Fast. Hæc erant mense Iunio.

Quinque { [illegible] } Nomen numerale.

Quinque ter implebat vinas, Quindecim. Ouid. 8. Metam.

Quinquefolium { [illegible] } herba, à numero foliorum nomen habens, vnde etiam Græcis pentaphyllon dicitur. Plin. lib. 25. cap. 6, Folia per interualla quinquefolij, aut cannabis, per ambitum incisis quinquepartitò. Ibidem, cap. 9, Quinquefolium nulli ignotum est, quum etiam fraga gignendo commendetur. Græci vocant pentapetes, siue chamæzelon, siue pentaphyllon. Quum effodiunt, rubram habet radicem. Hæc marcescens nigrescit, & angulosa fit. Nomen à numero foliorum habet & ipsa herba incipit & desinit cum vite.

Quinquelibralis, & hoc quinquelibrale, penultima prod. { [illegible] } Pondo quinque librarum. Colum. lib. 3 cap. 15, Dispositis lapidibus paucis, qui singuli non excedant quinquelibrale pondus.

Quinquemestris, & hoc quinquemestre { [illegible] } Quinque menses natum. Varro 2. de Re rustica, cap. 7, Quinquemestribus pullis factis, quum redacti sunt in stabulum, obijciendum, &c. Plinius libro 8 cap. 48, Castrari agnos nisi quinquemestres, præmaturum existimant.

Quinquennis, & hoc quinquenne { [illegible] } Quinque annos natus. Plaut. Pœnulo, 1,

-duæ fuere filiæ,
Altera quinquennis, altera autem quadrimula. Colum. lib. 7. cap. 6, Caper quinquennis parum idoneus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6, In Scythia nobis quinquennis Olympias acta est.

Quinquennes oleas est, & syluestria corna. Horat. 2. Serm. saty. 2.

Vinum quinquenne. Horat. 2. Serm. saty 8.

Quinquennalis, & hoc quinquennale, pen. prod. { [illegible] } Quod fit singulis quinque annis. Cic. 3. de Orat. Ex quibus Helæus Hippias, quum Olympiam venisset, maxima illa quinquennali celebritate ludorum gloriatus est, &c.

Quinquennales ludi. Plin. lib. 4. cap. 5.

Quinquennalis magistratus, Qui quinque annis continuis geritur. Liuius 4. ab Vrbe.

Tempus quinquennale. Varr. de Ling. Lat. lib. 5.

Quinquennalia, quinquennaliorum, Ludi qui quinto quoque anno fiebant. Liuius 1. bel. Maced. Voutt in eadem verba C. V. S. præeunte Max. Pontifice: quibus ante quinquennalia, vota suscipi solita

erant: præterquam quòd tanta pecunia quantam tum, quum soluerentur, Senatus censuisset.

Quinquennium, quinquennij { [illegible] } Spatium quinque annorum. Cic. 3. de Leg. Bini sunto, magistratum quinquennium habento. De Censoribus.

Duo quinquennia, Decem anni. Ouid. 15. Metam.

Io quinquennio, Vide I N.

Quinquepartitus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod in quinque partes diuisum est. Cic. 1. de Inuent. Quinquepartitam igitur hoc pacto putant esse argumentationem. Legitur etiam Quinquepertitam.

Quinquepartito, pen. prod. Aduerbium { [illegible] } Plin. lib. 25 cap 6, Foliis per interualla quinquefolij, aut cannabis, per ambitum incisa quinquepartitò, nigris & ipsis, plumosisque.

Quinque pedum vsucapio, apud Ciceronem quid sit, lib. 1 de Legibus ipsemet rectè explicat. Ex his (inquit) non rerum: sed verborum discordia controuersia nata est de finibus, in qua (quoniam vsucapionem, XII. tab. intra quinque pedes esse noluerunt) depasci veterem possessionem Academiæ ab hoc acuto homine non sinemus, nec Manilia lege singuli, sed ex his, tres arbitri fines regemus. Eum locum sic, & rectè explicat Hotomanus: Vt in controuersia vicinorum de finibus, termini requiruntur, quibus repertis, quinque quaqua versus pedes definiuntur, qui quamuis longo tempore ab alterutro possessi sint, finibus tamen dirimendis reseruantur: sic controuersia de finibus bonorum & malorum, quæ philosophos exercet, termini Academicæ disciplinæ à Socrate positi, peruestigandi sunt, & Antiochi arrogantia illius glorιam depascentis regenda & coercenda est. Lex autem Manilia vnicum adigi arbitrum volebat finibus agrorum regundis: sed quum tres tum essent, facetè intulit, nec Manilia lege singuli: sed ex his tres arbitri fines regemus. Aggenus Vrbicus: De fine enim lex Manilia quinque aut sex pedum latitudinem præscribit, quoniam hanc latitudinem vel iter ad culturas accedens occupat, vel circumactus aratri quod vsucapi non potest.

Quinqueprimi, penult. prod. { [illegible] } qui Græcè, & cap 2. de pistoribus eorum qui in sacro palatio militant, dicuntur Pentaprimi. Cicero Verr. 5, Magistratus & Quinqueprimi accitu istius euocantur.

Quinqueremis, huius quinqueremis, penult prod. { [illegible] } Nauis quinque remorum ordines habens Liuius 5. Decad. lib 1, oc equites & decem quinqueremes naues, si deducere ex naualibus vellet. Cicero 6 Verr Certus homines in quinqueremi misisse, qui eos denres reportarent.

Quinquertium { [illegible] } exercitium quod quinque certamina complectitur, videlicet luctam, pugillatum, cursum, saltum & pancratium. Festus. Budæus in l Athletas. de his qui notantur infamia.

Quinquessis, numus apud Romanos. Antonius Augustinus ad Festum. Quinquessis (inquit) quinarius, siue victoriatus dictus est, quòd initio quinque assibus æstimaretur, postea octo valuit, eiúsque nota erat victoria. Plinius.

Quinqueuir, penultima corrrep. quinqueuiri { [illegible] } dicitur vt Triumuir. Cic. 4. Acad Nescio an ne Quinqueuirum quidem quenquam, nisi sapientem. Idem 2. de Lege agrar Toties legibus Agrariis curatores constituti sunt Triumuiri, Quinqueuiri, Decemuiri.

Scriba ex Quinqueuiro corui delude[r] [illegible] Horatius 2. Sermon. saty. 5.

Quinqueuiratus, huius quinqueuiratus, penult. prod. { [illegible] } Officium vel magistratus Quinqueuirorum. Cic. ad Attic. lib 9, Repudiari se totum magis etiam quàm olim in Quinqueuiratu putabit. Vetus codex legit, ax viratu. Idem de Prouinciis Consul. Me ille vt Quinqueuiratum acciperem, rogauit.

Quinquies, Aduerbium { [illegible] } Quinque vicibus. Cic. 5 Verr. Reperietis quinquies tanto Iudices, amplius istum, quàm quantum ei in cellam sumere licitum sit, ciuitatibus imperasse. Idem 11. Philip. At hic me defendente quinquies absolutus est.

Quinquies millies. Plin. lib. 2. cap. 23.

Quinquplico, quinquplicas, penult. corr. quinquiplicare: vt Quinquiplicare magistratus, apud Tacitum libro 1. pro lo annum quintum protogare.

Quini, Adiectiuum { [illegible] } Cic. 5. Verr. In medimna singula video ex literis publicis tibi Halesinos H-S quinos denos dedisse. Plaut. Pseud. 5, Quater quinos minas.

Quina milia peditum Liu. 8 ab Vrbe.

Quini deni. Curtius lib. 8, Menses in quinos denos descripserunt dies De sapientibus Indorum.

Quini viceni nummi. Liu. 2. bel. Pun.

Quinas hic capiti mercedes exigit. Horat. 1. Serm saty. 2.

Quintanus, & Quintana porta, Vide Q V I N T V S.

Q V I N T I I, Populi sunt in Armenia ad Medorum montes. Strabo lib. 11 Has autem montium radices, ad summum vsque à mari incipiendo, Albanorum & Armeniorum nonnulli, quadam ex parte habitant, partem vero maximam Gelæ, Dorusini, & Amardi & Quintij, aliàs Quitij & Anariacæ.

Q V I N T I L I A N I dicti sunt iuuenes qui per ludum & lasciuiam currentes Lupercalia celebrabant. Alexander Alexandrinus libro 4 cap. 12 Sunt qui putent Romulum & Remum, quum Fauno sacra facerent clamore pastorum excitos, quorum oues abactæ erant, in latrones præda onustos irruisse nudos, prædámque detraxisse: quam postquam potiti sunt, sacra instituisse, vt nudi iuuenes, succincti pellibus, per ludum & lasciuiam currerent: ex quibus alij Fabiani, nonnulli Quintiliani dicti.

Q V I N T I L I A N V S, penult. prod. { [illegible] } rhetor, ortus in Hispania, in ciuitate Calagurritana, vt Eusebio placet. Ipse Quintilianus Hispanos prouinciales suos vocat. Eum dicunt Romam cum Galba venisse, breuíque tempore postea in familiaritatem Domitiani principis venientem eius nepotes erudisse Id quod ipse testatur in Procemio libri 4. Ludum Romæ aperuit, primúsque è fisco salarium tulit. Laurentius Valla, eum in præceptis Ciceroni præferebat, stylóque eius & doctrinæ magnopere adhærebat. Meminit huius Martialis libro 2,

Quintiliane vagæ moderator summe iuuentæ,

Gloria Romanæ Quintiliane togæ. Plinius quoque eius discipulus lib. 2. epist. 14, ad Maximum, Ita certè ex Quintiliano præceptore meo audisse memini. Sic lib 6 epist 6 ad Fundanum. Idem lib 6, epist. 3. à fine, testatur se quinquaginta millia nummûm dedisse dono nuptura Quintiliani filiæ.

Quintilis, huius quintilis, pen prod. { [illegible] } Quintilis mensis ideo dictus est, quòd quintus in ordine esset: sed postea in honorem Iulij Cæsaris Dictatoris, M Antonio M filio Consule legem ferente, Iulius appellatus est, inquit Suetonius. Cic. Attic. lib. 14, Volo mense Quintili in Græciam.

Q V I N T I L I V S, vt scribit Eusebius, Cremonensis fuit, Virgilij olim & Horatij familiaris, qui obiit ante Virgilij obitum annis sex. Huius meminit Horatius cum alibi, tum 1. Carm. ode 24, vbi ipsius mortem deplorat.

Quintilius, Dictator Romæ veneficis matronis puniendis creatus est, Alexander Alexandrinus lib. 1. cap 6, Post quem quum Romæ de veneficiis quæreretur, & aliquot matronæ damnatæ forent, eaque res prodigij haberetur loco: vt mentes alienatæ, sui compotes fierent simili memoria ex annalibus repetita, claui figendi causa dictator creatus Cneius Quintilius fuit, qui fixo item clauo, quum eo piaculo ciuium mentes sui compotes fecisset, discordéique animos conciliasset, dictatura se abdicauit.

Quintipor, seruile nomen frequens apud antiquos erat à prænomine domini ductum, vt Marcipor, Gaipor, quamuis sunt, qui à numero natorum ex ancilla quinto loco dictum putent. Festus.

Quintus, quinta, quintum { [illegible] } Adiectiuum à Quinque. Liu 5. b. 4l Maced. Non quinto inde mense, quemadmodum ab Sagunto Annibal, sed quinto inde die quàm ab Corintho soluerit naues, in Italiam peruenerit.

Quintæ Calendæ, & quintæ Calendas pro eodem apud Iureconsultos vsurpatum vbique comperimus Et quidem nam qui dies Nonæ aut Idus non sunt, in mense, Calendæ sunt, illísque diebus calari populus solebat. Fenestella.

Quintidecagonum, Figura est æquilatera & æquiangula, composita ex 15 angulis, & lateribus æqualibus. Euclides 4. Element. Theor. 16, In dato circulo, quintidecagonum & æquilaterum & æquiangulum describere.

Quintusdecimus dies { [illegible] } Plin. lib. 9 cap. 51.

Quintùm, Aduerbium: vt Quintùm Consul, tempus designat, & quater ante factum. Liu. 7. bel. Pun. Declarati Consules Qu. Fabius Maximus quintùm, Qu. Flauius Flaccus IIII. Idem 6. ab Vrbe, Vt M. Furius Dictator quintùm diceretur.

Quintanus, penultima prod. Adiectiuum { [illegible] } Plin. lib. 17 cap. 22. Semper verò quintanis semitari, hoc est vt quinto quoque palo singulæ iugo paginæ intercludantur. De limitatione vinearum loquitur.

Quintana febris, apud Galenum sæpe.

Quintana porta, & statio militum quum legiones in castra fuerãt dispositæ. Alexander Alexandrinus lib. 1 cap 18, Quarta post Prætorium Quintana dicitur, quippe per eam commeatus in castra conuehi, & rerum vtensilium copia venalis exponi: inde etiam merces ad vsum militaris multitudinis, quæque bello vsui forent importari & exportari solita. Sueton. in Neron cap 26, & Liu. 5 Decad. 1.

Quintani, Quintæ cohortis, aut legionis milites. Tacit. lib. 20, Aduentu quintanorum, quintadecimanorúmque auctæ legiones.

Quintarium limitem ita nominauit Hygenus Quintum quenque quintarium voluit. porro inter quintum & quintarium interest aliquid. quintus est, qui quinto loco numeratur: contrà is, qui quinque centurias cludit hunc volùs esse quintum qui est tertius. nam & regumlatoribus, quemadmodum perlatum est, sic cauerunt vt à D M. quintus quisque spatio itineris ampliaretur Erat sane interpretatio legis huius ambigua nisi eorum formæ fecerint quæque limitem latiorem haberent, significatione qua & minores. tractemus nunc diligentius quid dixerint à D M quintum · uéque latiorem decumano. quum decumanus erat positus, positi sunt deinde quinque limites, quorum nouissimus factus est latior: his quum decumanus accessit, sex fiunt. eandem obseruationem in reliqua limitum parte esse voluerût, quéadmodum à D M. quinque limites ducebantur, quorum esset summus latior. sic & ab eo quintario, quum spatium definitum erat, quinque adiectis limitibus, summus latitudinem suam seruari placuit.

Q V I N T V S { [illegible] } & Quintia cognomina antiquis magno in vsu. Vnde Quintia prata trans Tyberim, à Quinto Cincinnato.

Quintus à principiis dictus est, qui loco natus esset quĩto: vt Sextus, qui sexto: Septimus, qui septimo: Octauius, qui octauo: Nonius, qui nono: Decimus, qui decimo. Quod & in fœminis est seruatum, vt Claudia Quinta. Posteà tamẽ Quintus cœpit esse prænomen eius etiam quandoque qui secundo, vel tertio, atque adeò primo loco natus esset, vt in Metellis, Catulis, & aliis licet reperire.

Quintij, orum: nobilis apud Romanos familia à Quintio illo consule, qui Pietatis ædem, vbi Marcelli postea theatrum fuit, consecrauit. Plin lib 7 cap. 36, Pietatis (inquit) exempla infinita quidem toto orbe extitere, sed Romæ vnum cui comparari cuncta non queunt. Humilis in plebe, & ideo ignobilis puerpera supplicij causa carcere inclusa matre. quum impetrasset aditum, à ianitore semper excussa ne quid inferret cibi, deprehensa est vberibus suis alens eam. Quo miraculo, matris salus donata Pietati est, ambæque perpetuis alimentis, & locus ille eidem consecratus deæ C. Quintio, M. Acilio COSS. Idem lib 33 cap. 1, ait Quintiorum familiam aurum plurimum contempsisse.

Quinus, Vide Q V I N Q V I.

Quippe, rationis redditiuæ aduerbium, nempe quo rationem eius quod præcessit, reddimus. Terent. Heaut. 5 4,

Nam

Nam expedit bonas esse vobis: nos quibuscunque est res, non sinunt: Quippe forma impulsi nostra nos amatores colunt. Cic. 1. de Fin. Sol Democrito magnus videtur, quippe homini erudito, in geometriaque perfecto.

Dixisti quippe, iam fixum & statutum est. Cic. pro Mur.

Mouet me quippe lumen curiæ. Cic. pro Mil.

¶Quippe, pro Certè. Cic. pro Cecina, Rectè igitur diceres te restituisse? quippe. quid enim facilius est quam probari iis qui Latinè sciunt? &c.

¶Quippe quum. Cic. 1. Offic. Harum igitur duarum ad fidem faciendam iustitia plus pollet: quippe quum ea sine prudentia satis habeat authoritatis.

Quippe etenim. Lucret. lib. 2,
Quippe etenim multo proclinius exorientes Candida de pullo, &c.

Quippe etiam festis quædam exercere diebus. Virg. 1. Georg.

Quippe qui, Vt qui, nempe qui, vel nempe quoniam. Colum. lib. 11, de cappari, Quippe quæ res etiam in desertis agris citra rustici operam conualescit. Plaut. Amph. 1,
An & id tu scis? AL. quippe quæ ex te audiui, vt vrbem maximam Expugnauisses. Cic. pro Rosc. Amer. Conuiuia cum patre non inibat, quippe qui ne in oppidum quidem nisi perrarò veniret.

Quippe quia. Terent. Heaut. 3. 2,
Ego verò laudo. C. rectè sanè. C. quippe quia
Magnarum sæpe id remedium ægritudinum est.

Quippe quod. Cic. Lentulo, lib. 1. 9, Vbi de mea sententia questus est Cæsar: quippe quòd etiam Rauennæ Crassum antè vidisset. Legitur & quippe qui.

Quippe quoniam. Plin. lib. 26. cap. 10, Insanabilis non est credendus: quippe quoniam & sponte desinit, & in pluribus cura. De podagræ morbo,

Quippe vbi fas versum atque nefas tot bella per orbem,
Tam multæ scelerum facies. Virg. 1. Georg.

Quippe vbi. Lucretius,
Quippe vbi imaginibus fumi nebulæq; mouetur. Græcanicum est: est enim quod Græci scriptores, ἅτε δή dicere solent, quod valet, præsertim quum. Ait enim principia animæ tenuiora esse fumo & nebula, præsertim quum fumi & nebulæ imaginibus soleat moueri. Turneb.

¶Quippe in principio clausulæ. Cic. pro Muren. Quippe, inquit, tu mihi summum imperium, summam authoritatem, in gubernacula Reip. petas fonendis hominum sensibus, & deliniendis animis, & adhibendis voluptatibus.

Quippini [τί γὰρ;] Cur non, antiquè. Plaut. Menæch. 2. 2,
Ad me face vt essferatur. E. itan' censes? M E N. quippini?

QVIR. Quirites.

QVIRIANVS, a, um: ex Quiriis Italiæ populis confictum à Catone attributum. Plinius lib. 15. cap. 14, Caso adiecit Quiriana poma, & quæ tradit in dolio condi, Scantiana.

QVIRINA tribus, Vide TRIBVS.

QVIRINVS, penult. prod. [κυρῖνος] (inquit Seruius) Romulus dictus est, vel quod hasta vtebatur, quæ Sabinorum lingua curis dicitur: hasta enim, id est curis, telum longum est, vnde & securis, quasi semicuris. Vel quòd Græcè κοίρανος rex dicitur. Constat autem Græcus fuisse Romanos, vel propter generis nobilitatem. Mars enim quum sæuit, Gradiuus dicitur: quum tranquillus, Quirinus. Denique in Vrbe duo eius templa sunt: vnum Quirini intra vrbem, quasi custodis & tranquilli: aliud in Appia via, extra vrbem, prope portam, quasi bellatoris, vel Gradiui. Hæc Seruius enarrans illud Virg. 1. Æneidos,
Cana fides, & Vesta Remo cum fratre Quirinus
Iura dabunt, &c. Vide Ouidium lib. 2. Fast.

Genitor vrbis Quirinus. Ouid. 15. Metam.
Victor. Virg. 3. Georg.
Armifer. Silius lib. 16.
Iliacus. Silius lib. 13.
Magnus. Ouid. 4. Fast.
Quirinus Martigena. Ouid. 1. Fast.
Trabeatus. Ouid. 14. Metam.
Collis Quirini Ouid. 4. Fast.

Quirinalis, & hoc Quirinale, pen. prod. [κυρινάλιος.] Quirinalis collis dictus est Romæ, quòd in eo Quirini templum erat: siue quòd in eum commigrauerint Sabini à Curibus venientes. Quirinalis porta etiam Romæ dicta, quòd ea in collem Quirinalem iretur: vel quòd proxime eam esset Quirini sacellum.

Iugum Quirinale. Ouid. 6 Fast.
Lituus Quirinalis, Qualem Quirinus habuit. Virg. 7. Æneid.
Trabea Quirinalis, Vide TRABEA.

Quirinalia, dies quo Quirino fiebant sacra mense Februario. Idem stultorum feriæ appellantur (antè, quàm in eum commigrarent ferè Sabini à Curibus venientes post fœdus inter Romulū & Tatium) quòd quidam suorum fornacalium sacrorum ignari, eo potissimum die rem diuinam faciunt. Festus.

Quirinalia, Quirinaliorum [κυρινάλια.] Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 15, Comitialibus diebus, qui Quirinalia sequuntur, Appius, &c.

Quirites, pen. prod. Romani dicuntur à Quirino, id est Romulo, vrbis Romæ conditore: vel à Curibus, Sabinorum vrbe. Author Seruius enarrans illud Virgil. 7 Æneidos.

postquam in partem data Roma Sabinis,
Vnà ingens Amiterna cohors, priscique Quirites. Cic. pro Cecin. Qui enim potest iure Quiritiū liber esse is, qui in numero Quiritiū non est?

Bellicosi. Horat. 3 Carm. ode 3.
Mobiles. Horat. 1. Carm. ode 1.

Quirites interdum ignominiæ causa Imperator vocabat milites, nimirū quū ob graue aliquod delictum integram legionē exauthoraret: vt est apud Lampridiū in Alexādro, qui de exauthoranda vna legione loquens, ita inquit, Quum nihilominus post illa fremerent, exclamauit, Quirites discedite, atque arma deponite. Mirando exēplo depositis armis, depositis etiā sagulis militaribus, non ad castra, sed ad diuersoria varia discesserunt. Cui simile illud est Cæsaris apud Lucanum in quinto,
Iam certè mihi bella gerant: discedite castris:
Tradite nostra viris ignaui signa Quirites. Quirites enim eos appellans, significabat non esse milites, sed esse tantùm Romanos, & paganos iam esse. Olim autem quum exercitus vniuersus peccauerat capitaliter, legiones decimabantur.

¶Et quanquam hoc nomen Quirites, quidā tātùm pluraliter declinari velint, apud poetas tamen reperimus Quiritē, à Quiris Quiritis, vel Quiris Quiritis, vel hic & hæc Quiritis. In genitiuo plurali Quiritium, & Quiritum per syncopam. Persius Saty. 5,
heu steriles veri quibus vna Quiritem
Vertigo facit. Ouid. 1 Amor. eleg. 7.

QVIRITIS Iuno mensalis dicta est apud Romanos. De ea sic Alexāder libro Geo. dierum 1. cap. 17, Rursusque singulas Curias (Romanus populus in tres tribus Titiēsem, Ramnensem, & Lucerem distributus, quinque & triginta postea superauit) in decurias, præfectos illarum Decuriones dixisse, vt in sua quisque Curia sacra facerent, suamque aram haberent: vbi Iuno Mensalis, quæ Quiritia dicta est, colebatur: feriasque obseruarent, ac ex sapratum ominibus, decuriis nomina fuisse multi asseuerant.

Quiritium, quiritis, fossæ dicuntur, quibus Ancus Marcius circūdedit vrbem, quam secundum Ostium Tiberis posuit. ex quo etiā Ostiam. Et quia populi opera eas fossas fecerat, appellauit Quiritium. Paulus autem genitiuo plurali fossas Quiritium dixit. Festus.

Quiritiū ius, erat ius Quiritibus, non etiā peregrinis, inter solos Quirites commune, velut Mancipatio, Vsucapio, Cessio in iure, Iusta hæreditas, Emptio ex præda sub corona, Emptio in bonis, sectionéve publicum. Varro lib. 5. de Re rustica, & Vlpian. in fragmentis.

Quirito, quiritas, pen. prod. [κεκράζω, διαμαρτύρομαι] quiritare: & Quiritor, quiritaris, quiritari, Clamare, Romanos commouere, & Quiritū auxilium inuocare. Var. lib. 5. de Ling. Latin. Quiritare dicitur is, qui Quiritium fidē clamās implorat. Et paulo post, Vt Quiritare vrbanorum, sic Iubilare rusticorū. Nonius, Quiritare, est clamare: tractū ab iis qui Quirites inuocant. Lucil. lib. 11 Satyr.
Concursus velut auctus, clareque quiritans. Budæus, Quiritari, deos hominesq; implorare. Liu. 9. bel. Maced. Occulebat vim, quòd præ vlulatibus, tympanorumque & cymbalorum strepitu nulla vox quiritantium inter stupra & cædes exaudiri poterat. Asinius Pollio ad Cic. lib. 10. 32. Quum quidem pransus nudis pedibus, tunica soluta, manibus ad tergū reiectis inambularet, & illi misero quiritanti, c. R. natus sum: responderet, Abi nunc, fidem populi implora.

Quiritare, Exclamare. Quintil. lib. 3 cap. 8, Si modò est sanus, non quiritet, sed quàm maximè potest, ciuili & humano ingressu mereri assensum deliberantis velit.

Quiritari, Conqueri. Plin. lib. 9. cap. 17, Quæ reputatio auferre trāsuersum animum ad contemplationem eorum qui in conquestione luxus coquus emi singulos pluris, quàm equos quiritabant.

Quiritatio, Verbale. Liu. 3 bel. Maced. Fuga comitum & quiritatio facta, & tumultus tota vrbe discurrentium factus cum luminibus.

Quiritatus, huius quiritatus, pen. pro. Clamor vrbanorum, Iubilatus rusticorum, vt ostendit Valla ex authoritate Varronis.

Quiritatus infantium. Plin. epist. 106. lib. 5, Audires vlulatus fœminarum, infantium quiritatus, clamores virorum.

Quirritare, Vocē edere verris. Author Philomelæ, Quirritat verres, tardus rudit, vncat asellus.

Quis, cuius [τίς, τινός] Interrogatiuè aut infinitè ponitur, nunquam relatiuè. Terent. And. 5. 3,
Quis me vult? periij, pater est. Virg. 10. ecloga,
Et quis erit modus, inquit? amor non talia curat.

Quis clarior in Græcia Themistocle? quis potentior? qui quū, &c. Cic. de Amic.

¶Quis, fœminino genere, pro Quæ. Plautus Aulularia,
Dic mihi si audes, quis ea est quam vis ducere vxorem?

Quo facto, id est qua re facta. Vlpian. in l. Pro hærede. §. Papinianus. D. De acquir. vel omit. hære. Qui hæreditatem repudiauit: quo facto statuliber filio nominatim pecuniam dare iussus, &c.

¶Infinitè, apud Plautum Iuniorē, Tum mihi nescio quis in aurem insusurrauit.

Quis omnium. Sallust. In Iugurtha, At contrà, quis est omnium his moribus, qui non diuitiis & sumptibus, &c.

¶Quis, de duobus etiā dictum. Liu. 9 bel. Maced. non ita procul à fine, de Perseo & Demetrio Philippi filiis loquens, Et Philippus (inquit) ipse vta sui arbitrij fore quem hæredem regni relinqueret credens, sibi quoque grauiorē esse quàm vellet, minorem filiū censebat.

Quis, & vter. Quintil. lib. 7. cap. 5, Ex duobus vter dignior, ex pluribus quis dignissimus.

¶Quis, pro Qualis. Terent. And. 4. 2,
Quis videor? c. miser æquè atque ego. Cic. ad Curionē, lib. 2, Cui scribam video. Hoc est, Video qualis sit is ad quem scribo. In hoc loco datiuus CVI, non à QVI, sed à QVIS declinatur.

Quis ego sum, aut quæ in me est facultas? Cic. de Amic.

¶Quis, pro Quibus, in datiuo vel ablatiuo Horat. 1. Serm. satyr. 1,
Quis humana sibi doleat natura negatis. Plin. lib. 12. cap. 1, Mille præterea sunt vsus earū, sine quis vita degi non possit. De arboribus.

Quiscum, pro Cum quibus. Plaut. Capt. 19,
Aut anates, aut coturnices dantur, quicum lusitent.

Equis, pro Ex quibus. Colum. lib. 1. cap. 1, Athenæ verò scriptorum frequentiam pepererunt, è quis probatissimi authores Chereas, Aristandros, &c.

In quis, pro In quibus Gell. lib. 3 cap. 11, Alij Homerum quàm Hesiodum natu maiorem fuisse scripserunt, in quis Philochorus & Xenophanes: alij minorem, in quis L. Accius poeta.

¶Quem ad finem sese effrænata iactabit audacia? Cic. 1. in Catil. Id est quousque.

Quis quisquam. Plaut. Aulul. 17,

Quis me Athenis nunc magis quisquam est homo, cui dij sint propitij?

Quisnam [illegible] Interrogatiuum est. Terent. And. 5.6, Quisnam homo est? P. ego sum. D. ô Pamphile. Cic 6. Ver. Quisnam igitur per deos immortales tuebitur P. Scipionis memoriam mortui: quis monumenta atque iudicia virtutis, si tu ea relinquis ac deseris?

Quisnam igitur liber? Horat. 2 Serm satyr. 7.

Iunctum aliquando. Plin lib. 11. cap 37. Delphini quonam modo audiant, mirum. Gellius lib. 9. cap 2, Tum Herodes interrogat quisnam esset.

Quispiam, cuiuspiam [illegible] Aliquis. Cic. 1. Offic. Vt si constitueris te cuipiam aduocatum in rem præsentem esse venturum. Idem 3. de Nat. deor. Nec si vredo aut grando quidpiam nocuit, id Ioui animaduertendum fuit.

Absoluere quempiam alteri, Vide ABSOLVO.

Abrogare quempiam, Vide ABROGO.

¶Quispiam, pro Quidam Gellius lib. 2. cap. 21, Tum quispiam ex iis qui eodem in numero Græcas res eruditi erant.

Quisputas, penult. corr. Idem significat quod Quisnam.

Quisquam, cuiusquam, Aliquem, siue vnumquemlibet significat. Negatiuè, interrogatiuè, & subiunctiuè ponitur.

Negatiuè. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 2. Nam cum in sermone quotidiano, tum in senatu palàm sic egit causam suam, vt neque eloquentia maiore quisquam, nec grauitate, nec studio, nec contentione agere potuerit. Id est, vt nemo agere potuerit maiore eloquentia, nec grauitate.

Non ferè quisquam, Vide NON.

¶Interrogat ferè semper, & cum indignatione. Cic. Ver. 3, Quid enim quisquam ad meam pecuniam me inuito aspirat? Idem pro Lege Manilia, Et quisquam dubitabit quid virtute profecturus sit, qui tantum authoritate profecerit? Virgil. 1. Æneidos,

- & quisquam numen Iunonis adoret?

¶Subiunctiuè. Terent. in Prolog. Eunuchi,

Si quisquam est qui placere se studeat bonis

Quàm plurimis. Cic. Attico, Quòd si non modò tu, sed quisquam alius fuisset.

¶Quisquam, pro Quiuis. Cic. ad Terent. lib 14, Nisi vos fortiores cognouissem, quàm quenquam virum. Pro quemuis virum.

¶Quisquam, pro collectiuo positum Plautus,

Neque nostrum quisquam sensimus quum peperit.

¶Quisquam, fœmininè. Terent. Eun. 2.3,

Quandoquidem illarũ neque quisquã te nouit, neque scit quis sies.

¶Quisquam gentium. Terent. Hecy 3.1,

- an quisquam gentium est æquè miser? In emendato exemplari legendum, An quisquam vsquam gentium.

Quisquam vnus. Liu. 2. ab Vrbe, Nec quisquam vnus malis artibus postea tam popularis esset, quàm tum bene imperando, vniuersus Senatus fuit. Ibidem, Quia nondum in quenquam vnum sæuiebatur.

Quisquam omnium. Cic. 4. Verr. An hoc dubitabit quisquam omnium, quin is venalem in Sicilia iurisdictionem habuerit?

Quisque, cuiusque [illegible] Vniuersale pronomen. Vnico verbo contentum est. Virg. 6. Æneidos,

Quisque suos patimur manes. Cic 2. de Nat. deor. Cæteræ naturæ suis seminibus quæque gignuntur. Idem in Sallustium, Elogium Appij Claudij & L. Pisonis integerrimorum virorum, quo vsus est quisque eorum, pro lege, &c.

Quisque homo. Plaut. Merc 24.

Cuique, cuique. Cic 3 Philipp Diuina verò opportunitas vt quæ cuique apta esset, ea cuique obueniret. De prouinciis

Quid quenque cuique præstare oporteret. Cic. 3. Offic.

Ego quid ad te tuorum quisque necessariorũ scribat, nescio. Cic. Lentulo. lib. 1. 9.

¶Quisque, superlatiuis, vel his quæ horum similem habent naturam iungitur: qualia sunt ea numeralibus nomina ordinalia, cũ suo interrogatiuo vel infinito Quotus: vel positiuis his, quæ superlatiua publico vsu non recipiunt vel duobus pronominibus sui & suus: vel obliquis relatiui substantiæ ferè iunctum inuenias. Hæc ex Valla.

Superlatiuis, vt Doctissimus quisque. Aliquãdo in diuerso casu à superlatiuo, vt Maximo quisque animo. Cic. 1. Acad. Certè enim recentissima quæque sunt correcta & emendata maximè. Idem 1. Tuscul. Sed nescio quo modo doctissimus quisque contemnit.

Ordinalibus. Plaut. Pseud. 15,

Nam in foro vix decumus quisque est qui ipsus sese nouerit. Idem Merc. 3, Neque nisi quinto quoque anno posse eum visere vrbem.

Cũ QVOTVS. Quotus quisque, id est Nullus vel rar⁹. Cic. 2. Tusc. Quotus enim quisque philosophorũ inuenitur qui ita sit moratus? Idem 2. de Diuin. Quotu enim quæque res euenit prædicta ab istis?

Superlatiuis carentibus, Strenuus quisque, Singularis quisque, Principalis quisque.

Cum SVI & SVVS. Terent. in Prolog. Adelphorum,

Quorum opera in bello, in otio, in negotio,

Suo quisque tempore vsus est, sine superbia. Cic. 5. de Fin. Sua cuiusque animantis natura est. Et paulo pòst, Et sua cuique propria, & ad id apta, quod cuiusque natura desyderat.

Pictores & poetæ suum quisque opus à vulgo consyderari vult. Cic. 1. Offic.

Ex quo quia suum cuiusque fit, eorum quæ natura fuerunt communia, quod cuique obtigit, id quisque teneat. Cic. 1 Offic.

Obliquis relatiui substãtiæ. Quintil. Cui quodq; loco sit aptissimũ.

Rarò absolutis aliis, vel cõparatiuis. Suet. in Othone, cap 2, Ferebatur & vagari noctibus solitus, atque inualidum quenq; obuiorum vel potulentum corripere, ac distento sago impositum in sublime iactare. Quintil. lib. 2. ca. 3, Est etiã eo obscurior, quo quisq; deterior.

¶Pro se quisque. Cic. 3. Verr. Pro se quisque, vt in quoque erat authoritatis plurimũ, ad populum loquebatur. Idem 1. de Lege agrar. Huic pro se quisque nostrum mederi, atque hoc omnes sanare velle debemus.

¶Quòque ablatiuus, priore lõga. Cic. 4 Ver. Quinto quòque anno Sicilia tota censetur. Idẽ pro Rabirio Posthumo, Modò vobis inspectantibus in iudicio Gabinij tertio quòque verbo excitabantur.

Quid quòque loco quadret. Quintil lib 9. cap. 4.

¶Quæque, pro Vnaquæque. Cic. de Senect. Earum, si placet, causarum quantũ quæque valeat, quantũque iusta sit, vnaquæq; videamus.

¶Quisque, de duobus. Caius in l. Si scrui⁹ §. Si inter. D. De verbor. obligat. Quia possit contingere, vt iam stipulator, quàm promissor, ante aliquod tempus suo quisque dispensatori nutum fecerit.

¶Quisque cum comparatiuo. Quintil lib 9. cap 4, Sed quo quæque pedes sunt temporibus pleniores, longisque syllabis magis stabiles, hoc grauiorem faciunt orationem, breues celerem ac mobilem.

Quisquiliæ, quisquiliarum, pluraliter tantum [illegible] Purgamenta ieritarum, & quicquid ex arboribus minutis surculorũ, foliorũmque & florum cadit, velut quicquid cadit, inquit Festus. Ob id Cæcilius quisquilias volantes dicit.

Quisquilias, homines nihili vocat Cic. ad Atticum lib. 1. Idem pro Sextio, Omitto iam Numerium, Serranum, Ælium, quisquilias seditionis Clodianæ.

Quisquilium, quisquilij [illegible] vocant exiguum fruticem ilicis producentem coccum: quod granum est ad tingendas vestes gratissimum. Plin lib. 16 cap. 8, Omnes tamen has eius dotes ilex solo prouocat cocco. Granum hoc, primoque ceu scabies fruticis paruæ aquifoliæ ilicis: quisquilium vocant. pensionem alteram tributi pauperibus Hispaniæ donat. Vetus codex legit cusculium.

Hinc natũ esse putatur, vt vestis coccina, literis per imperitiã intercepptis *squallata* vulgò hodie dicatur, pro quisquiliata vel cusculata.

Quisquis, cuiuscuius [illegible] significat Quicunque. Duo verba petit, quia per relatiuum declaratur. Plaut. Pseud. 20,

Quisquis es adulescens, operam fac compendi quærere. Liu. 5. Decad lib. 1, Nam &, ne stirpem domi relinquerent, liberos suos quibusquibus in eam conditionẽ vt manumitterẽtur, mancipio dabãt, &c.

Quisquis est ille, si modò est aliquis. Cic. de Clar. Orat.

Quisquis, pro Quisque. Cic. 1 Offic. Colendum autẽ esse ita quenque maximè, vt quisquis his virtutibus erit ornat⁹. Ex vetusto codice legitur, Vt quisque maximè virtutib. his lenioribus erit ornatus.

¶Quisquis generi etiã fœminino attribui posse veterum authoritas voluit. Liuius Mulier quisquis es, te volumus. Cæcilius,

Quæso igitur quisquis es mea mulier. Pacuuius.

Quisquis tu es mulier, quæ me insueto nũcupasti nomine. Ex Nonio.

Quiuis, quæuis, quoduis vel quiduis, cuiuslibet [illegible] Vnus è multis, sed indifferenter hic vel ille. Terent. Adelph. 2 3,

Abs quiuis homine, quum est opus, beneficium accipere gaudeas. Hoc est, ab hoc, siue ab illo, indifferẽter. Cic pro Quintio, Vtrunque quiuis intelligere potuisset.

Non quiuis vnus è populo. Cic. de Clar. Orat.

De quauis vna re. Lucret. lib 2.

Quiuis anni temporibus matura est & tempestiua. pro Quibusuis. Cato cap. 17. Legitur & quiduis.

Quiduis potius quàm. Cic. pro Cluentio, Vis illa fuit, & vt sæpe iam dixi, ruina quædam atque tempestas, & quiduis potius quàm iudicium, aut disceptatio, aut quæstio.

Quiduis perpeti malle, quàm. Cic 5. Verr. Tanta vis erat iniuriarum, vt homines quiduis perpeti, quàm non de istius prauitate & iniuriis deplorare & conqueri mallent.

Quoduis. Cic. de Opt. gen. Orat. Poemarum sciũ quoduis est diuersum à cæteris.

Vt lutulentus sus cum quouis volutari. Cic. in Sallustium.

Cuiuis temporis homo. Cic. lib 2 de Orat. Pec mihi senũ videre, C. Publiciũ solitum dicere, P. Mummium cuiuis temporis hominem esse. Sẽsus est, P. Mummius lepidus & facetus quũ esset, homo cuiuis tempori à Publicio dictus est, quòd in otio, in negotio, in rebus lætis, in asperis, iucundus hominibus esset, & cuicunque tempori aptus. Simile quiddã de Asinio Pollione refert Quintil. lib. 6. cap. 4. ad finem, hunc in modum: vt de Pollione Asinio seriis iocisque pariter accommodato dictum est, esse eum omnium horarum.

Q V O

Quò [illegible] Aduerbium interrogandi ad locum. Virg 1. Æneid. Quóve tenetis iter? Cic ad Torquatũ, lib. 6. 1, Tu velim scribas ad me quid agas, & vbi futurus sis, vt aut quò scribã, aut quò veniã, scire possim.

Quò abis? Donatus, Quo abis? sic Virgil. 10. Æneidos,

Quò fugis Ænea? Ibidem,

Quò fugitis socij? Sic enim loquitur, qui vult ostendere conditionem locorum, in qua peruerso modo alius petatur, alius linquatur. Terent. Hecyr. 3.5,

- quò abis? mane, Mane inquam: quò abis?

Quóne, pro Quo. Horatius,

Quóne malo mentem concussa? &c. Vbi Turnebus, Obseruandum, inquit, arbitror esse, Flaccum in percontatione particulis sua sponte interrogantibus quis & quantus, addere ex superuacuo etiam interrogatricem particulam, ne. vt Quantáne, id est quanta? &c.

Quo te agis? Donatus, Admonitio discedentis. nam à quo discedere desyderamus, admonemus eum quò vadat, aut quò eat. Terent. And. 4. 2,

Proinde hinc vos amolimini: nam mihi impedimento estis.

P. Ego hanc visam. O, quid tu? quò hinc te agis?

Quò non? Terent. Adelph 4 6,

Perreptaui vsque omne oppidum ad portam, ad lacum:

Quò non? Id est, Non est locus vllus quem non adierim.

Quò, pro Vnde. Terent Adelph. 2 1,

Illuc quæso redi quò cœpisti Æschine. Vbi Donatus. Figuratè: tectum enim erat, vnde cœpisti. Nisi fortè, QVO pronomen est modò accipiendum, vt sit A quo.

Quò gen-

Quò gentium fugiam? Plaut. Rud. 19.

Quo, coniunctio, varia significat.

Quo, quare, inquit Donatus. Terent. And. 1.5,
-forma bona   Memini videre: quo æquior sum Pamphilo,
Si se illam in somnis, quàm illum amplecti maluit.

Quo vt. Cic. 2. de Orat. Quo etiam feci libentius, vt eum sermonẽ quem illi quondã inter se de his rebus habuissent, mandarem literis.

Quo bonum est? pro Quam ad rem vtile est? Frequens locutio apud Iurecons. Gaius in l. aliquando. 13 in fine. ad Vellei. in Pand. Quo bonum est expectare conditionem vel diem, cum. &c. Vlpian. L iij. §. si quis ex libertis de bon. poss. contra tab. in P. Quo bonum est ei contra tabulas dari? Idem in l. si post mortem 10. § liberi. eod. Quo bonum est eis fauere? Scæuola in l. si duo 93. de solution. Quo bonũ est hoc dicere? Similis est nostra loquendi formula eique planè respondet *A quoy sert-il*

¶Quo, Quod, quoniam, ex quo, aut quare. Terent. Eunuch. 2.2,
Non pol quo quenquam plus amem, aut plus diligam
Eo feci. Cic. 6. Verr. Nam rea id celarum voluerat, non quo quicquam metueret aut suspicaretur, sed vt ne multi, &c.

Non quo libenter malè audiam, &c. sed quia, &c. Cic. 2 de Orat.

Quo minus mirum est, si audientium intentio languescat. Plin. epist. 19 lib. 2. Cic. pro Quintio, Nam quo minus ingenio possum subsidium mihi diligentiam comparaui.

Interpellẽt me, quo minus honoratus sim, dum ne interpellẽt quo minus Respub. à me cõmodè administrari possit. Cic. Bruto lib. 11. 10.

Quo minus familiaris sum, hoc sum ad inuestigandum curiosior. Cic. Figulo. lib. 4. 13.

Quo minus, interrogatiuum. Cic. 1. de Fin. Neque enim ciuitas in seditione potest esse beata, nec in discordia dominorum domus: animus à se ipse dissidens, secũmque discordans, gustare partem vllam liquidæ voluptatis & liberæ potest?

Quo magis, pro Quo minus Imperator in l. iij. C. de iudic. Nihil prohibet quo magis apud eum quoque disceptatio terminetur. Idẽ in l. j C. qui dare tutor. Non ideo oportuit impediri, quo magis liberalis causa ordinata curator tibi daretur. id est, quo minus.

Quo, pro Vt. Plin iunior, Neque enim id feci, quo tibi molestus essem. Terent. Heaut. 3.1.

¶Quóne, pro Vtrum. Cic. Mario lib. 7 epist. 1, Sed homo acutus ei mandasti potissimum, cui expediret illud venire quamplurimo. Sed non vidisti multum, quòd præfinisti, quóne pluris emerem.

En, quo. Cic. pro Quintio, Non en dico C. Aquili, quo mihi veniat in dubium tua fides & constantia, aut quo, &c.

Quo, eo. Cic. pro Quintio, Quæ quo plura sunt, C. Aquili, eo te & hos qui tibi in consilio adsunt, meliori mente nostra verba audire oportebit. Quint. lib. 3. ca. 7.

Quo, hoc. Quintil. lib. 2. cap. 2, Nam quo sæpius monuerit, hoc rarius castigabit. De officiis præceptoris.

Quo plus prodest, hoc præstantior. Cic. 4 Acad. Quo plus in negotiis gerendis res quàm verba prosunt, hoc erat memoria illa præstantior.

Quo maximè, ita maximè. Cic. 4. Verr. Quo vsque te maximè cognatione, affinitate, necessitudine aliqua attingebat, ita maximè manus tua putabatur.

Quò, Ad quid, in quem vsum Horat. 1. epist. 5,
Quò mihi fortunas, si non conceditur vti?
Quò tibi tantum opus fuerit, id quæro. Cic. 4. Ver.
Martis vero signum quo mihi pacis authori? Cic. Gallo lib. 7. 24.
Quà autem & quò, nihil sermo. Cic. Attic. lib. 8.

Quoad, {ἕως ὅ, μέχρι οὗ} Id est, quãdiu, vt ait Donatus. Terent. Phor. 1.1. Senam quoad expectatis vestrum? Cic. de Amic. Ego autem à patre ita eram deductus ad Scæuolam, sumpta virili toga, vt quoad possem, & liceret, à senis latere nunquam discederem.

¶ Quoad, Quoad vsque. Cæsar 5. bel. Gall. Neque finem insequendi fecerunt, quoad subsidio confisi equites, præcipites hostes egerunt.

Videre nunc quoad feceris iter apertius quàm antea. Cic. 1. de leg. Agraria.

Ego me ducem in ciuili bello, quoad de pace ageretur, nolui esse. Cic. Attic. lib. 7.

Quoad vixit Suet. de Claris Gram. 10.

Quoad tibi æquum & rectum videbitur. Cic. Bruto lib. 13 19.

Eatenus quoad. Vlpian. in l j. D. de peric. & com. rei vend. Quod non designauit tempus, eatenus periculum sustinere debet, quoad degustetur vinum.

¶Nihil differt ita loqui, Quoad viuam, & Quoad moriar: hæc enim quamuis contraria esse videantur, idem tamen significant: quoniam duo tempora, quum inter se opposita sunt, atque ita cohærentia vt alterius finis cum alterius initio misceatur, non refert vtrum per extremitatem prioris, an per initium sequentis locus ipse confinis demonstretur. Sipontinus. Vide Gell. lib. 8 cap. 21.

¶Quoad, Quantitatem rerum aliquãdo denotat. Cic. de leg. Agr. Audite vos quàm amplissimo populi, Senatúsque iudicio exercitus habuistis, & bella gessistis, quoad cuique peruenit, peruenerit ex præda, ex manubiis, ex auro coronario. Id est quantum.

¶Quoad, pro Quatenus, fere cum verbo Possum.

Quoad potuit restitit. Cic. de Senect.

Quoad longissimè potest mens mea respicere spatium præteriti temporis. Cic. pro Archia.

¶Quoad, pro Quantum ad. Caius in l iij. D. de acquir. rer. domin. Nec interest (quoad feras bestias & volucres) vtrum in suo quisque fundo capiat, an in alieno, Id est, quantum ad feras bestias.

Quoad, pro Interim dum. Quint. lib 10. cap. 3, Nisi fortè membranarum vsum visus infirmior exiget: quæ vt iuuant aciem, ita crebra relatione, quoad intinguntur calami, morantur manum, & mentis impetum frangunt.

Quoad munus officij exequi & tueri possim. Cic. de Senect.

Quoad per me licitum est, pro Quantum vel quandiu permisi & licuit. Cic. 5. Verr. Denique domi tuæ piratæ, à quo tempore capti sunt, quoad per me licitum est, fuerunt.

Quoad potest. Cic. 7. Verr. Tulit hæc ciuitas quoad potuit, quoad necesse fuit, regiam illam vestram dominationem in iudiciis, & in omni Repub. tulit.

Quoad eius fieri potest, hic Eius pareleon est. Autor ad Herenn. lib. 1. Cic. ad Attic lib. 11, Tu tamen velim ne intermittas, quoad eius facere poteris, scribere ad me. Cato cap. 32.

Quoad eius potest. Liu. 9. bel. Maced.

¶Quoad vsque. Accius,
Nihil te impedio, quoad vsque rem peragas Sueton. in Iulio cap. 14.

Quoadusque, eousque. Vlp. in l j. § Iulianus. D. de inoffic. actũ que priuato. Iulianus ait, quoadusque ingressus est, eousque ei competere interdictum.

¶Quoad seminait. Gell. lib. 1. cap. 15, Vlyssem Homerus virum sapienti facundia præditum, vocem mittere ait non ex ore, sed ex pectore, quo scilicet non ad sonum magis, habitúmque vocis, quam ex sententiarum penitus conceptarum altitudine pertineret.

Quocirca, {διόπερ} Coniunctio rationalis, Id est quãobrem. Itaque. Cic. de Senect. Quod quo magis intelligi posset, fingere animo aliquem iubebat tanta incitatum voluptate corporis, quanta percipi posset maxima, nemini censebat fore dubium, quin tamdiu dum ita gauderet, nihil agitare mente, nihil ratione, nihil cogitatione consequi posset: quocirca nihil esse tam detestabile, támque pestiferum, quàm voluptatem.

Quocirca bene apud maiores nostros Senatus decreuit, &c. Cic. 1. de Diuinatione.

Quocum, {μεθ' οὗ} ablatiuus à quicũ. Cic. 1. de Leg. Ergo assentitis Antiocho familiari meo magistro enim non audeo dicere, quocũ viat.

Quocunque {ᾧ τινι οὖν} ablat. à Quicunque. Plin lib. 27. cap. 13. Quocunque hæc modo se habeant, vis earum est spissare, ac refrigerare.

Sed quocunque tempore mihi potestas tui præsentis fuerit. Cic. Lent. lib. 9.

Quocunque, Aduerb. {ὁποιαχόσε} Plin. lib 15. ca. 27, Numerosis nominibus & nouis quocũque incedit insignis. Vetus exemplar legit Quacunque.

Eleganter interponitur dictio, inter quo & cunque, per eam figuram quæ Tmesis dicitur. Cic. 1 Tusc. Vt nos in heri feci, sic nunc rationem, quo ea me cunque ducet, sequar.

Quod, cuius, Adiect. {τι ποῖον} vt, Quod pomum? Interrogatiuum, & relatiuum est Plautus,
Quod facinus ausi tantum? Idem,
Nec mihi, quod facinus conscirem, totum.

¶ Quod aliquando appellatiui vicem obtinet, Id est, cum multis communem significat. Cic. Attico, Ego ad P. Lupũ & C. Coponium Prætores misi, vt se vobis cõiungerent, & militum quod haberent, ad vos deducerent.

Quod biremium. Tacit. lib. 21, Complet & quod biremium, quæque simplici ordine agebantur.

Quod castrorum. Tacit. lib. 1, Et quod proximè castrorum syncerum erat.

Quod floris, quod roboris in iuuentute erat, amiserant. Liu. lib. 7. bel. Maced.

Quod militum. Tacit. lib. 18, Et à Flauio Sabino præfecto vrbis quod erat in vrbe militum sacramento Vitellij adactum.

Quod, Pronomen, etsi vt plurimum referri solet ad ea quæ antecedunt, interdum tamen ad ea refertur, quæ sequuntur. Cic. ad Attic. lib. 2, Pompeius noster amores, quod mihi summo dolori est, ipse se afflixit. Quorum verborum hic ordo est, Pompeius noster amores, ipse se afflixit, quod mihi summo dolori est. Sic alibi sæpe. Lambinus.

¶Quod relatiuum, aliquando dissentit à suo antecedente. Cicero Omnes tenues atque humiles, quæ maxima in populo multitudo est, sibi præsidium paratum putant. Salust. in Catil. Est locus in carcere, quod Tullianum appellatur.

¶Quod, Absolutum, pro Quæ res. Terent. Eunuch. 3.1,
Par pari referto, quod eam mordeat.

¶Quod, propter quod, vel itaque. Terent. Hecy. 2.3,
Nam (ita me ament dij) quod me accusat nunc vir, sum extra noxiam.
Vbi Donatus. Deest In eo, vt sit, In eo quod me accusat nunc vir, sum extra noxiam. An Quod, propter quod? Hactenus Donatus. Videtur hoc loco Quod coniunctio esse, pro Quantum pertinet ad. Idem Andr. 1.5,
Quod ego per hanc te dexteram oro, & genium tuum.

Quod, Propter quod, aliter. Plaut. Epid.
Animum aduorte: vt quod ego ad te venio, intelligas. Id est, vt intelligas propter quod ad te venio.

Quod te nunc obsecro, id est propter quod te obsecro. Horat. 1. epist. 17,
Quod te per genium, dextrámque, deósque penates,
Obsecro & obtestor, vitæ me redde priori. Lambinus.

¶Quod, pro Quare. vt Quod te oro. qui modus est Latini sermonis quo vtebantur quum aliquid timentes narrabant, ne deinde ne quid tale eueniret, obsecrabant: & perinde est quasi, Quare te oro. Terent. Hecy 3.2,
Male metuo ne Philumenæ magis morbus aggrauescat.
Quod te Æsculapi, & te Salus, ne quid huius sit, oro.

¶Quod, pro Quæ plurali, inquit Donatus. Terent. Eun. 1.2,
Et quod nunc tute tecum iratus cogitas,
Egóne illam, quæ illum, quæ me?

¶Quod attinet ad Terent. Adelph. 3.1,
Quando vitiũ oblatũ est virgini, quod ad illum attinet potissimum.
Cic. pro Rosc. Am. Qui omnes (quod ad me attinet) vellẽ viuerent.

¶Quod, Aliquando tantum accipitur pro quadam continuatione, siue connexione, quoties Vtinam adiunctum habet. Cic. Terent. lib. 14. 4, Quòd autem scribo ad vos aut vestra lego, cõficior lachrymis

sic vt ferre non possim: quod vtinam minus vitæ cupidi fuissemus, certè nihil, aut non multum in vita mali fuissemus. Terent. Phor. 1. 3, Quasi atque vtinam, vel vtinam autem fuissem.

¶Quod, in quo. Terent. And. 4. 4,
-sed siquid sit
Quod mea opera opus sit vobis aut tu plus vides, quàm ego,
Manebo.

¶Quod, pro Qui, authore Donato Terent. Eunuch. 5. 1,
Ego quoque vnà pereo, quod mihi est charius, Id est, qui mihi charior sum Et apud Plaut. Asin. 1. 3,
Alienum hominem intromittat neminem,
Quod illa autem amicum aut patronum nominet. Plin. lib. 18 cap. vlt. de tempestatum præsagiis, Nube grauida candicante, quod vocant tempestatem albam, grando imminebit.

¶Quod absque molestia fiat. Quod commodè facere possis, Pace quod fiat tua, &c Modi sunt loquendi, honoris præfatiunculã quandam & humanitatis signum denotantes. Cic. Sulpitio li. 13. 24, Atque eum, quod absque molestia fiat, siqua in re opus ei fuerit, iuueris. Idem Terentiæ lib 4. 5, Tu velim, quod commodo valetudinis tuæ fiat, quàm longissimè poteris, obuiam nobis properes. Et Attic. lib 14. 314, Et ipse, quod commodo tuo fiat, cum eo colloquere.

Quod bene vertat, Modus bene precandi. Liu. 1. ab vrbe. Tum interrea, concione aduocata. Quod bonum, faustum, fœlixque sit, inquit, Quirites, regem create.

Quod inter nos liceat dicere. Cic. ad Attic. lib. 2, Serapionis librũ ad me misisti, ex quo quidem ego (quod inter nos liceat dicere) millesimam partem vix intelligo. Vulgus dicit *Quod ego nolim alij dicere vel dici*.

¶Non nouisti me? P. quod quidem veniat in mentem. Hoc est, quod meminerim. Plaut. Epid 13 Plin lib 15 ca. 14. Nec tamen ab vllo (quod equidem sciam) Latino arborum earum tradita est facies.

¶Quod satis est, pro Quantum satis est Horat 2 Serm saty 7,
-amicum Mancipium domino, & frugi, quod sit satis. Id est, tantum frugi, quantum sufficiat.

¶Sum quod ille, Id est, talis sum, qualis ille: sum illi similis. Horat. 2 Serm. saty 7,
Tu cum sis quod ego, & fortassis nequior, vltro
Insectere? Sensus est, Quum sis id quod ego sum, Id est, similiter vitiosus, vt ego: in me vltro inuecteris?

¶Quod, pro Quicquid. Cic pro Domo sua, Ornamẽtorum quod superfuit in fanis & communibus locis, tota è Græcia, &c sanè frugaliter domum suam deportauit. Budæus.

¶Quod nunquam ferè. Cic. pro Mil Nullis Græcis comitibus, vt solebat: sine vxore, quod nunquam ferè.

¶Quod ad quos. Cic ad Attic. lib. 11, Siquid erit quod ad quos scribendum meo nomine putes, velim, vt soles facias.

¶Quod quũ ita est, ex edicto bona possessa non sunt. Cic. pro Qu.

¶Quod superest, Modus est loquendi: quod etiam dicitur Quod reliquum est, quod restat, Hoc est, cæterum. Virg 12. Æneidos,
Maxima res effecta viri, timor omnis abesto:
Quod superest, hæc sunt spolia, & de rege superbo
Primitiæ. Seruius. Id est, de reliquo: & est absoluta inceptio. Cic. ad Attic lib 9, Quod superest, scribe quæso quàm accuratissimè.

¶Quod contrà, pro E contrario verò. Cic. de Amic Peccasse enim se non anguntur, obiurgari moleste ferunt: quod contrà oportebat, delicto dolere, obiurgatione gaudere. Budæus.

¶Quod genus, pro Quemadmodum, quale est, vel cuius generis est Loquendi genus similitudinem denotans. Lucret lib. 3,
Quod genus est Bacchi cum flos euanuit, &c. Ostendit enim à simili animum minutis admodum primordiis constare, quia quemadmodum cùm odor vini aut vnguenti euanuit, vinum aut vnguentum nihilominus est ad speciem atque ad aspectum: ita postquã anima excessit è corpore, ipsa extrema corporis figura nulla ex parte videtur deminuta. Lambinus.

¶Quod idem, pro Id quod. Cic. de Arusp. resp Quod idem in iudicio captis durum atque iniquũ est. Idem 3 Phil p Quod idẽ fecit L. Philippus, vir auo, patre, maioribúsque suis dignissimus Budæus.

Quod idem, pro Quod ipsum, quod etiã, id quod. Cic pro Domo. Quotiescunque de me cõsultus est, toties eam nullam esse iudicauit. Quod idem tu Lentule vidisti in ea lege, quam de me tulisti Et 2. de Nat. deor. Quod idem faciunt stellæ superiores. Budæus.

¶Quod ipsum. Cic. in Orat. Nam & grandiloqui fuerunt cum ampla & sententiarum grauitate, & maiestate verborum, vehementes, varij, ad permouendos, & conuertendos animos instructi & parati: quod ipsum alij aspera, tristi, horrida oratione: alij leui, & instructa sunt consecuti.

¶Quod vnum. Cic ad Attic lib 14, Nunc autem videmur habituri ducem: quod vnum municipia, bonique desyderant.

¶Quod, pro καθὸ, vel καθόσον, siue quatenus, aliquando quantum. Terent Phorm. 1 2, -omnia hæc
Confingam, quod erit mihi bonum atque commodum. Quintil. lib. 1. cap. de Orthographia, Ego, quod consuetudo obtinuerit, scribendum quæque iudico, quo modo sonat. Pro Quoad, vel Quatenus. Alij legunt Nisi quod.

¶Quod, Cur, quamobrem. Virg 3 ecloga,
Si ad vitulam spectes, nihil est quod pocula laudes. Cic ad Terent. lib. 14. 12, In vtram quod te des hoc tempore, nihil est. Idem pro Rosc. Amer. Credo ego vos mirari, quid sit quód quum ii, &c. ego potissimum surrexerim.

¶Quod, pro Vt, inquit Donatus Terent. Phorm 5 9,
Vin primum hodie facere quod ego gaudeam Nausistrata,
Et quod tuo viro oculi doleant? Cic. 10 Philip. Cur nunquam tam frequens Senatus fuit, quod vnus aliquis vnam sententiam secutus sit? Veruntamen codex legit Vt vnus.

Quod Coniunctio {ὅτι} Quia significat, & indicatiuo aliquando, frequentius tamen subiunctiuo iungitur. Indicatiuo. Cic. Attic. lib. 1. 5,

Quòd ad me scribis de Hermathena, per mihi gratum est, & ornamentum Academiæ proprium meæ: quòd & Hermes commune omnium, & Minerua singulare est eius gymnasij. Idem, Vtinam illũ diem videam, quum tibi agã gratias, quòd me viuere coegisti. Subiunctiuo Cic. Attic Et accersam, sed prohibebo, quòd intelligã multo magis interesse tua, te agere quod agendum esset hoc tempore, quàm mea, te adesse comitiis.

¶Quòd, Sed, verùm, si: quo modo ferè cum Si vel Nisi iungitur. Terent. Phorm 1. 3,
Quòd ni fuissem incogitans. Virg 1. Georgicon,
Quòd nisi & assiduis terram insectabere rastris. Cicero pro Murena, Quòd si è portu soluentibus, ij qui iam in portum ex alto inuehuntur, præcipere summo studio solent Hoc est, si verò.

Quod quum, pro Sed quum. Cic 3 de Fin. Quod quum accidisset vt alterum nec opinato videremus, surrexit statim. Budæus.

Quòd quia, pro Sed quia, verùm quando. Cic. 1 de Fin. Quòd quia nullo modo sine amicitia firmam & perpetuam iucunditatem vitæ tenere possumus. Budæus

Quòd quoniam In Præfat. 2 Rhetoric Quòd quoniam nobis voluntas accidit vt artem dicendi perscriberemus. Vbi principium est sententiæ, pro Quando verò nobis, vel, Quum verò nobis. Budæus.

Quod, pro ὅτι vt, Scio quod scribis, vel scribas. Plin. epist. 5. lib. 3, Quòd lectitas, mihi pergratum est.

¶Quòd, aliquando præcedentis verbi significationem determinat Plin. ad Seruianum li. 6. epist 26, Gaudeo & gratulor, quòd Fusco Salinatori filiam tuam destinasti. Vlp in l. 3 § denunciare D de agnoscendis vel alendis liberis sufficit mulieri, notũ facere, quod sit prægnans. Marito enim aut mittere custodes, aut eidem renuntiare quòd non sit ex eo prægnans. Paulo pòst, Illud notandum est, quòd denunciatio à marito non incipit, sed à muliere. Ibidem § vlt Quæ causa si fuerit acta apud iudicem, & pronuntiauerit quód ex eo prægnans fuerit: in ea causa est, vt agnosci debeat quasi suus.

¶Quod, pro Quantum ad illud Terent. Eun. 4. 7,
Sanè quod tibi nunc vir videatur esse, hic nebulo magnus est. Idem Adelph. 5 9,
Vt id ostẽderem, quòd te isti facilem & festiuum putant, id non fieri ex vera vita. Cic Famil lib. 3 epist. 5, Quod itinerum meorum ratio te nõnullam in dubitationem videtur adducere, visurúsne me sis in prouincia: ea res sic habet: Brundusij quum loquerer cum liberto tuo Phania &c Ibidem sub finem, Quòd te à Scæuola petisse dicis, vt dum tu abesses, ante aduentum I. eum prouinciæ præesset: cum ego Ephesi vidissem, fuitque mecum familiariter triduum illud, &c.

Quodammodo. penul. corr. {τρόπον τινά} Aduerbium id significans quod barbare dicitur Aliqualiter, & alias Latinè Aliquo pacto. Cic. de Amic. Quippe quum propter virtutem & probitatem eos etiam quos nunquam vidimus, quodammodo diligamus. Idem ad Sulpitium lib 13. 27, Literas ad te à M. Lepido Consule, non quæ te aliquid iuberent, sed quodammodo quasi commendatitias sumpsimus.

Quasi quodammodo. Cic. 1. de Orat.

Quodcunque, cuiuscunque {ὁτιοῦν} à quicunque Virg. 2. Æneidos,
Cuncta equidem tibi rex, fuerit quodcunque, fatebor. Cic. 3. de Legib Quodcunque Senatus decreuerit, agunto.

Quodcunque, Aliquando nomen appellatiuum est: vt, Quodcunque militum, pro quoscunque milites Cic Attico lib. 8. Vos hortor, vt quodcunque militum contrahere poteritis, contrahatis. Idem Rufo lib. 5 19, Quodcunque cepissem consilij Colum. lib. 2. c. 5, Quodcunque rubiginis aut spurcitiæ resedit, siccare.

Quodpiam, {τὶ} à Quispiam, vt, Quodpiam oppidum, pro quoddam, apud Cic. in Verr.

Aliquod quodpiam membrum Cic 5. Tusc.

Quoi. pro Cui Cic. de Leg Quoi auro dentes vincti essent.

Quoius, pro Cuius. Cic. de Leg. Ad finem bonorum quo referuntur & quoius adipiscendi causa sunt facienda omnia.

Quominus, pen. corr. {ὡς μή, μὴ οὐ, μὴ οὐχί} Id est, vt non. Terentius Andr. 4 2,
Si poterit fieri vt ne pater per me stetisse credat,
Quominus hæ fierent nuptiæ, volo. Cicero primo de Oratore, Nullis vt terminis circunscribat ius suum, quominus liceat vagari quò velit.

Nihil desyderamus quominus Epirũ ipsam possidere videamur. Cic. Attic lib. 2. 19.

Illud non perficiet quominus tua causa velim. Cic. Lent. lib. 1. 7.

Abstinere quominus, Vide ABSTINEO.

Aduersari quominus, Vide ADVERSOR.

Quomodo, penult correp. {πῶς, πῇ, ὅπως, τίνι τρόπῳ} Aduerbium: id est, Qua ratione. quidam volunt esse ablatiui casus & separatum legendum.

Interrogatiuè aliquando ponitur. Plaut. Aulul. 4. 8,
Quomodo tibi se res habet? Cic. 5 Verr. Etiámne si plus edidisset, quàm quãtum natum esset etiam. Quomodo? Magistratus ex ipsius edicto exigere debebant.

Quomodo, Quare. Plaut Stich 4,
Illa quidem nullum sacrificabit. G. quomodo?
Quid igitur me volt?

Admiratiuè aliquãdo. Cic. de Amic. Quomodo (vt alia omittam) mortem filij tulit?

Infinitè vt plurimùm. Terent. Heaut. 5 3.
Idque adeò miror, quomodo tam ineptum quicquam potuerit tibi Venire in mentem, mi vir. Cato cap. 2, Vbi cognoris, quomodo fundus cultus siet.

Locutus sum cum Cincio quomodo se res habet. Cic ad Quint. frat. lib. 2 6.

Si Respubl tibi narrare posset quomodo sese haberet, non facilius. &c. Cic Appio lib. 3 3.

Ita me fecistis Consulem, quomodo pauci in hac ciuitate facti sunt. Cic. 3 de leg Agrar.

Vt enim

Vt enim quæras omnia, quomodo Græci ineptum appellent, non reperies. Cic. 2. de Orat.

¶ Quomodo, pro Quoquomodo. Cic. 2. de Orat. Verùm hoc (vt dixi) nihil ad me. Illud ad me, ac multo etiam magis ad vos Cotta noster & Sulpici, quomodo nunc se istorū artes habent, pertimescenda est multitudo causarum: est enim infinita.

Quomodo potuissem, te conuenissem, &c. Cicer. Rufo, lib. 5. 20.

¶ Quomodo, pro Vt. Cic. Attic. lib 13. epist. 1, Ariarathes Ariobarzanis filius Romam venit. vult opinor regnum aliquod emere à Cæsare. Nam quomodo nunc est, pedem vbi ponat in suo, non habet. Ad Quint. frat. lib 2. epist. 2, Quomodo res se habet, non est facillima. Idem Attic. lib. 11. epist. 22, Pharnacea autem, quomodo agit, afferet moram. Hoc autem dicit, quia Pharnaces Ponto, quem occupauerat, non discedebat: vt ea res Cæsari in Italiam proficiscenti, moram allatura videretur.

Quomodocunque { [illegible] } pro Quoquo pacto. Cic. ad Terentiā, lib. 14. 14, Quomodocūque nunc res se habet, modò vt hęc nobis loca tenere liceat. Vnum exemplar habet quomodo quidem. Idem lib. 5. de Finib. Quomodocunque dicatur, intelligi tamen quicquid dicatur potest.

Quomodonam { [illegible] } Cic. ad Quint. frat. lib. 2. 16, Quomodonam mi frater de nostris versibus Cæsar?

Quonam { [illegible] } Aduerb. ad locum. Plaut. Trinum. 14,
-eamus intrò, sequere. quò tu te agis? quonam, nisi
Domum? Cic. Att. lib 8, Eum si nunc sequor, quonam?

Quonam { [illegible] } ablatiuus à Quinam iungitur ablatiuo MODO, éstque tanquam vna dictio vice aduerbij posita. Cic. 2. de Finib. Quonā inquit, modo? Quia, &c.

Infinitè. Cic. 4. de Finib. Admirantes quæramus ab vtroque quonam modo vitam agere possimus.

Quondam { [illegible] } Aduerbium temporis, Præteritum tempus aliquando notat, pro Olim vel Aliquando. Cic. Fuit ista quondam in hac Repub. virtus. Idem ad Cælium, lib. 2. 15, Nosti enim non modò stomachi mei, cuius tu similem quondam habebas. Liuius 2 ab Vrbe, Omnia onera quæ communia quondam fuerint, inclinasse in primores ciuitatis.

Consuetudo mea qua quondam solitus sum vti. Cic. 1. de Orat.

¶ Aliquando futurum. Virgilius,
-quondam tua dicere facta Tempus erit.

¶ Præsens nonnunquam. Virg. 2. Æneidos,
Quondam etiam victis redit in præcordia virtus.

¶ Quondam, Semper. Virg. 3. Georgicorum,
Vt quondam in stipulis magnus sine viribus ignis. Seruius in 2. Æneidos.

Quoniam { [illegible] } Coniunctio causalis. Terent. And. 1. 5,
-ea quoniam nemini obtrudi potest,
Itur ad me. Idem Eunuch. 2. 2,
Quid istuc ornati est? quoniam miser quod habui perdidi.

¶ Quamobrem quoniam mihi nullum scribendi argumentum relictū est, vtar ea clausula, &c. Cic. Curioni, lib. 2. 3. Sic 3. Philip. Quapropter quoniā res in discrimen adducta est, vtrum ille pœnas Reip. luat, &c.

¶ Quoniam, aliquando significat Postquam, authoribus Festo & Donato. Plaut. Asin 12,
Quid nunc, quoniam ambo, vt est lubitum, nos delusistis, datísne argentum? Terent. And. 2. 1,
Quæso edepol Charine, quoniam id fieri quod vis non potest, velis id quod possis.

¶ Quoniam & Ideirco, veluti relatiua sunt. Propert. lib. 2,
Au quoniam agrestem detraxit ab ore figuram
Iuppiter, ideirco facta superba dea es?

¶ Quoniam quidem suscepi, non deest. pro Quandoquidem. Cic. pro Sext. Rosc. Idem ad Attic. lib. 2, Quoniam quidem ea quæ nos scribimus, &c. te etiam delectant.

Quoniam quidem, secundo loco. Columel. lib. 5. cap. 5, Nos autem præcipimus easdem virgas, quum à matre fuerint præcisæ, sicubi demortuis vitibus ordines vacent, aut si nouellam quis vineam instituere velit, pro viuiradice ponere: quoniam quidem partes sarmentorum, quæ fuerant obrutæ, satis multas habent radices, quæ depositæ scrobibus confestim comprehendant.

¶ Quanquam quoniam, &c. idem Roscius, &c. Cic. 1. de Orat.

¶ Quoniam, pro Quòd, vel quia. Plin lib. 23. cap 1, Quo certè vocabulo satis consilij dedere prisci, quoniam & in materiis cariem fumus erodit.

Quopiam, Aduerbium ad locum. Terent. Eunuch. 3. 2,
Iturane Thais quopiam es?

Quoquam, Aduerbium ad locum. Cato cap. 72, Boues ne pedes subterant, prius quàm in viam quoquam agas. Cicero 4. Verr. O Verrea præclara, quoquam si accessisti, quo non attuleris tecum istum diem?

Quoquam resolui Lucret lib. 1,
Neque quoquam posse resolui.

Quoque { [illegible] } Coniunctio, pro Etiam, similiter. Terentius Eunucho, 2. 2,
Quicquid dicunt, laudo: id rursum si negāt, laudo id quoque. Idem And. 4. 4, -ego quoque hinc ab dextera
Venire me assimulabo. Cic. pro Rabirio Posthum. Si per eum reductus insidiosè redissem, me scilicet maximè, sed proximè illum quoque fefellissem.

Quoque enim. Liu. 10. bell. Pun. P. Sempronius (ei quoque enim Proconsuli imperiū in annum prorogabatur) P. Licinio succederet.

Quoque etiam. Terent Hecyr. 5. 1,
Nam non sunt solæ arbitratæ hæ: ego quoque etiam credidi.

Quoque certè. Curtius lib 8, Puero quoque certè postea ex ea vtcunque genito, Alexandro fuit nomen.

Quoque, cum particula &. Plin. 8. cap. 16, Sunt verò & fortuita eorum quoque clementiæ exempla. De leonibus.

Quoque in fine sententiæ, venustatem habet in oratione. Quintil. lib 8. cap. 6, Nam fit longa & impedita: vt in quæstionibus eam iudices similem agmini totidem lixas habenti, quot milites quoque. Idem lib. 8. cap. 4, Perdidisset gratiam simplicis atque inaffectati coloris, perdidisset fidem quoque.

¶ Quoque, pro Quidem veteres dixere. Gellius lib. 17. cap. 2, ex Q. Claudio, cuius hæc refert verba, Sese, ne id quoque quod eum suaderet, facturum esse. Dein Gellius subdit, Ne id quoque dixit, pro Ne id quidem: infrequens nunc ita loquendo, sed in libris veterum creberrimum.

Quoquo { [illegible] } Aduerbium ad locum, In quancūque partem. Cic. 2. de Diuinat. Ita quoquò sese verterint Stoici, iaceat necesse est omnis eorum sollertia.

Quoquò gentium Plaut. Merc. 22,
Méusque mihi illam quærere, quoquò hinc abducta est gentium.

Quoquo { [illegible] } Ablatiuus, Id est quocunque. Cic ad Att. lib 9. Confido igitur aduentum nostrum illi quoquo tempore fuerit, vt scribis, [illegible] fore.

Quoquo consilio fecit, fecit certè suo. Cic. pro Rab. perd. reo.

Hic ager quoquo pretio coemptus sit, tamen ingenti pecunia vobis inducetur. Cic 2. de Lege agraria.

¶ Quoquomodo. Plaut. Menæch 17,
-quid noctis
Tibi, aut adeò isti, quæ mihi molesta est quoquomodo? Id est omnibus modis, omnino. Cic ad Q. frat. libro 1. 2, Tu quoquomodo, quoniam Ephesi est, hominem inuestiges velim: summáque diligentia vel tecum deducas.

Fuit aliquis casus quem tulimus, quoquomodo ferendus fuit. Cic. 6 Philipp.

Quoquomodo ea res huic quidem cecidit. Cic. ad Atticum, lib. 8. Et 7 Verr. Tu quum esses Prætor renuntiatus quoquomodo. Id est quomodocunque, siue vtcunque.

Quoquomodo de me meritus est. Cic. pro Milone.

Quoquomodo, tamen. Cic. 4 Verr. Quoquomodo se in ea quæstione præbebat, tamen in consilio habebat homines honestos è conuentu Syracusano.

¶ Quoquopacto Terent Adelph 3. 2,
Quapropter quoquopacto celato est opus. Idem Eunuch. 5. 9,
Mirum, ni illoc homine quoquopacto opus est.

¶ Quoquouersum, siue Quoquouersus { [illegible] } Aduerb. ad locū, Id est versus quemcunque locum. Cæsar in Comm. Eius imperio classem quoquouersum dimittunt. Idem 2. bel. Ciuil. Patebat hæc quoquouersus pedes XX.

Quum quoquouersus spatium vacet infinitum. Lucret. lib. 2.

Quorsum, Aduerbium ad locum, Versus quem locum: cum interrogatione, & sine interrogatione aliquando ponitur. Terentius Eunucho, 2. 3,
Ego nescio hercle neque vnde eam, neque quorsum eam.

Quorsum, Ad quam rem. Terent. Eunuch. 1. 2,
Aut ego nesciebam quorsum tu ires? Hoc est, quid tuis verbis velles? quò tenderes? Idem And. 1. 1,
Quàm timeo quorsum euadas! Id est, ad quem finem perueniat oratio tua. Ibidem, 1. 5,
Misera timeo, hoc INCERTVM quorsum accidat. Id est, Vereor ne illud incertū, quod dixit Pamphilus, malè vertat nobis, & in nostrā perniciem conuertatur. Cic. pro Rosc. Com. Quorsum accidat responsum tuum, non magnopere laboro.

Quorsum istuc? Quod vulgò dicitur *Ad quod propositum?* Terentius Andr. 2. 5,
Quorsumnam istuc? n. ego me continuò ad Chremem. Cicero de Amic. Quorsum hæc? quia sine sociis nemo quicquam tale conatur. Idem Post reditum ad Quirites, Quorsum igitur hæc disputatio? quorsum? vt intelligere possitis, neminem, &c.

Verebar quorsum id casurum esset. Cicero Attico, lib. 3. Terent. Andr. 1. 4,
-& heri semper lenitas
Verebar quorsum euaderet.

Vnde mihi lapidem? quorsum est opus? Horat. 2. Serm. sat. 7.

Quorsum hæc tandem? hoc est, Ad quid tandem hæc dicis? Horat. 2. Serm. sat. 7.

Quorsum tandem, aut cur ista quæris? Cic 1. de Legib.

Quorsus, Idem. Cicero de Claris Orat. Quorsus inquam istuc? non enim intelligo. Idem Att. lib 2, Nunc repentè tāto in odio est omnibus, vt quorsus erruptura sit, horreamus.

Quot { [illegible] } Nomen numerale. Plaut. Stich. 4,
Quot adeò cœnæ, quas defleui, mortuæ!
Quot potiones mulsi! quot autem prandia! Admiratiuè dictum. Et apud Terentium in Hecyra,
Quot commodas res attuli! quot autem ademi curas!

Tot, quot. Terent. Phorm. 2. 4,
-verùm ita est.
Quot homines, tot sententiæ. Hæc eadem verba habet Cicero lib. 1. de Finib.

Quot homines, tot causæ Cic. 2. de Orat.

Quot, quantæ, quàm incredibiles calamitates. Cic. 1. Tuscul.

Quot sunt? s. totidem quot ego & tu sumus. Plaut. Rud. 14. Cic. in Orat. Quot orationum genera, &c. totidē orationes sunt.

Quot modis. Terent. 2. 3,
-quot modis
Contemptus, spretus: facta, transacta omnia.

Quot annos natam? septendecim. Plaut. Cistel. 10. Idē Menæch. 24,
Quot eras annos natus quum te pater à patria auehit?
MEN. Septuennis.

Quot mensibus, pro Quolibet mense, siue singulis mēsibus: quemadmodum Quotannis, pro Singulis annis. Vlpian. in l. Quū ij. § Sicut

non. D. De transactionibus, Si tamen ita sine prætore transegerit, vt inuicem eorum omnium quotannis vel quot mensibus acciperet, &c. Vide Vallam lib. 6. cap. 6.

Quotannis {[illegible]} Singulis annis. Plaut. Epid. 5,
Quid istæ quæ quotannis nomina inueniunt noua? Cicero 4. Verr. Quòd omnes Siculi ex censu quotannis tributa conferunt? Sic 2. de Diuin. Colum. lib. 5. cap. 9, Omnis deinde soboles quæ ex uno stirpe nata est, quotannis extirpanda est.

Quotenus, pen. prod. {[illegible]} Relatiuum diuisiuũ, significat Vsque ad quem numerum. Ad bini, terni, quaterni refertur. Sic docet Priscianus. Cicero ad Atticum, lib. 12, Is, opinor, ita partes fecit in ripa nescio quotenorum iugerum, vt certa pretia constitueret, quæ mihi nota non sunt. Alij tamen dicunt nihil aliud significare quàm quot.

Quotidie, Aduerbium {[illegible]} Singulis diebus. Terent. Heaut. 3. 1,
Nam mihi quidem quotidie augescit magis
De filio ægritudo. Cic. 3. Verr. Quo maximarum rerum frequentissimæ quotidie aduocationes fiunt. Quintil. lib. 1. cap. De orthographia, Frigidiora his alia: vt quicquid c quartam haberet, ne interrogare bis videremur Et quotidie, nõ cotidie: vt sit, quot diebus. Verùm hæc iam inter ipsas ineptias euanuerunt.
Quotidie, vel potius in singulos dies, breuiores ad te literas mitto. Cic. Att. lib. 5.

Quotidianus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod quotidie fit. Cic. 2. de Diuin. Quia sunt hæc quotidiana, angues non item.
Quotidianum magis quàm vsitatum. Brutus Cicer. 16, Audire aliquid de te, non solùm vsitatum, sed etiam quotidianum est.
Cœnam quotidianam alicui apponere. Plin. lib. 9. cap. 35.
Culpa. Catul. ad Mallium, 63.
Cura. Terent. Phorm. 1. 3.
Epistolæ quotidianæ odiosæ. Cic. Att. lib. 8.
Febris. Terent. Hecy. 3. 2.
Formæ quotidianæ. Id est vulgares & vsitatæ. Terent. Eunuch. 2. 3,
O faciem pulchram! deleo omnes dehinc ex animo mulieres:
Tædet harum quotidianarum formarum. Vbi Donatus, Quotidianarum, hoc est Leuium & vsitatarum, Est quippe contrarium, Noua figura oris.
Opera quotidiana & peruagata. Cic. 3. de Orat.
Querimonia. Cic. 1. Verr.
Res. Plin. lib. 8. cap. 5.
Sermo quotidianus, Qui quotidie habetur. Cic. ad Lentul. lib. 1. 1. Idem 3. Verr. Nã quid ego de quotidiano sermone querimoniáque Pop. Rom. loquar? Quintil. lib. 8. cap. 4.
Sermo quotidianus & familiaris. Cic. pro Cecinna, Sermo hercle & familiaris & quotidianus non cohærebit, si verba inter nos aucupabimur.
Sumptus quotidiani. Terent. Heaut. 4. 5.
Verba quotidiana. Cic. ad Papyr. lib. 9. 21, Epistolas quotidianis verbis texere solemus. Id est in quibus quotidiano sermone vtimur.
Victus quotidianus. Cic. pro Rosc. Amer.
Vitæ quotidianæ expressa imago. Cic. pro Rosc. Amer. Hæc conficta arbitror à poetis esse, vt effictos nostros mores in alienis personis, expressámque imaginem nostram vitæ quotidianæ videremus.
Vita quotidiana, assidua, & vrbana. Cic. in Pison.

Quotidianò, pro Quotidie. Plinius lib. 11. cap. 37, Palpebræ in genis hominum vtrinque. Mulieribus verò etiam infectæ quotidianò. Tanta est decoris affectatio, vt tingantur oculi quoque.

Quoties {[illegible]} Aduerbium numerale, hoc est Quot vicibus. Terent. Hecy. 1. 1,
Vel hic Pamphylus iurabat quoties Bacchidi,
Quàm sanctè. Cic. 4. Verr. Verùm quoties, & quot nominibus à Syracusanis statuas auferes?
Quoties mihi certorum hominum potestas erit? Cicero Lentulo, libro 1. 7.
Apud veteres, quotiens per n scriptum fuisse testatur Pierius his verbis, In omnibus codicibus antiquis quos euolui etiam, QVOTIANS per n s scriptum obseruaui. Quibus astipulatur Caper Grammaticus, vbi dicit, Sine n scribenda sunt millies, centies, decies. Totiens & quotiens quum scribuntur, per n scribenda sunt. In eam sententiam Victorinus etiam descendit, dum ait, Aduerbia verò cum n scribenda sunt, Totiens, Quotiens.
Quoties iam, quoties iam tibi extorta est sica ista de manibus? Cic. 1. in Catil.

Quotiescunque {[illegible]} Cic. pro Cluentio, Quotiescunque dico, toties mihi videor in iudicium venire. Idem 3. Tusc. Cætera, quotiescunque voletis, & hoc loco & alijs parata vobis erunt.

Quotquot {[illegible]} compositum à quot. Catul. de Acme, epigr. 39,
Nasse hendecasyllabi, quot estis,
Omnes vndique, quotquot estis omnes.
Quotquot erunt dies, Singulis diebus. Horat. 2. Carm. ode 14.
Si duæ leges, si plures, aut quotquot erunt. Cic. 2. de Inuent.
Quotquot annis, pro Quotannis. Varro de Ling. Lat. lib. 4, Quòd in agris quotquot annis rursum facienda eadem, vt rursus capias fructus, appellata rura, &c. Idẽ paulo antè, Ager restibilis, qui restituitur, ac reseritur quotquot annis, Id est singulis annis.

Quotquot mensibus, pro Singulis mensibus. Varro de Ling. Latin. lib. 4, Quæ pertinet in arcem, qua sacra quotquot mensibus feruntur in arcem, &c.

Quotuplus, penul. corr. {[illegible]} Ad mensuram vel ad pondus refertur. vt
Meus ager reddit decuplum, quotuplum non reddis tuus.

Quotuplex {[illegible]} Quot iugerum.

Quotus, quota, quotum {[illegible]} Relatiuum ordinale, quo significatur cuius numeri, siue in quo numero aut ordine. Vt, Sum primus in ciuitate, quotus es in tua.
Quotus, simpliciter interrogat, & numerum petit. Cic. 5. Verrina, Quotus erit iste denarius, qui non sit deferendus? Horat. 2. Serm. satyra 6,
Hora quota est?
At fuit fama, quotus quisque istam potest effugere in tam maledica ciuitate? Cic. pro Cœlio.
Quotus, sine interrogatione. Horat. 2. epist. 1.
Scire velim chartis pretiũ quotus arroget annus. Martial. lib. 14. 117.
Dic quota es, quanti cupias cœnare. Plaut. Pseud. 15,
Quotas ædes dixerit, id ego admodum certum scio.
Nequando perturbatione ordinis impediamur, quo secius quote quoque loco libebit, ponimus. Author ad Heren. lib. 3.
Quota pars, id est minima pars. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10.
Qui quota terroris pars solet esse mei? Idem ad Corinnam, lib. 2. Amorum, eleg. 12,
Ex tot in Atridis pars quota laudis erat? Martial lib. 1. 88,
Cæsaris hæc nostri pars est quota? Quasi diceret, minima.

Quotuscunque {[illegible]} Tibul. lib. 2. eleg. 7. ad finem,
Mouerit è votis pars quotacunque deos. Id est minima pars.

Quotusquisque, Nomen numerale, per interrogationem profertur: vt,
Quotusquisque est qui teneat artem numerorũ? Quasi dicat, nullus aut rarus. Cic. 5. de Finibus,
Quis est enim, aut quotusquisque, cui mors quum appropinquet,
Non refugiat timido sanguis, atque exalbescat metu? Ex poeta. Idem 2. de Diuin. Quotæ enim quæque res euenit prædicta ab istis?
Quoto cuique lorica est? quis equum habet? Curtius lib. 9.

Quouis, Aduerbium ad locum.
Quouis gentium. Terent. Heaut. 5. 2,
Imò abeat potius multo quouis gentium,
Quàm hic per flagitium ad inopiam redigat patrem.

Quouiscunque locũ potes hunc finire libellum. Martial. lib. 14. 2.

Quousque {[illegible]} Id est quandiu, vel vsque ad quod tempus: & ponitur interrogatiuè. Plaut. Asin. 3,
Nam quousque? L. vsque ad mortem volo. Cicer. pro Cn. Plancio, Atque etiam clamitas Laterensis. Quousque ista dicis? Nihil in Cypro profecisti.
Quousque tandem, primo loco positum, & quasi ex abrupto prolatum. Cic. 1. in Catil. Quousque tandem abutere Catilina patientia nostra? Quandiu, &c.
Quousque, cui respondet Quoad. Cic. ad Att. lib. 15, Quousque inquies? quoad erit integrum.
¶ Quousque, pro Quatenus. Martian. in l. 1. §. 1. D. Quæ res pign. oblig. possunt. Facil tamẽ est quæstio, si quæratur, quousque eis permissum videtur peculium administrare.

Quum {[illegible]} vel **Qum**, vel **Quom**, scribebant veteres, quando aduerb. temporis erat. Victorinus in orthographiæ præceptis admonet sic esse scribendum quum est aduerbiũ temporis. Eius hæc sunt verba, CVM autem, si fuerit aduerbium temporis, per Q & V, siue vnum, siue duo scribatis, vt Quum primùm, & Qum facerem. Hactenus Victorinus. Scripserunt veteres & QVOM, per O ante M. Plautus Amphitryone,
Grauidam ego illam reliqui quom abeo. Terentius in Prolog. Andriæ,
Poeta quom primùm animum ad scribendum appulit. Cicero de Amic. Quom sæpe multa, tum memini, &c. sub. narraret. Quintil. lib. 1. cap. De orthographia, Illa quoque seruata est à multis differentia: vt AD, quum esset præpositio, D literam: quum autem coniunctio, T acciperet. Item CVM, si tempus significaret, per QVOM: si comitem, per CVM: si verò causam, per Q ac duas sequentes V V, scriberent.
Quum, pro Quo, authore Donato. Terent. And. 1. 2,
Prope adest, quum alieno more viuendum est mihi.

Quiris, vel **Quris**, lingua Sabinorum hasta dicebatur: Vnde & Quirinum, & Quirites, & Quirinalia dicere. Scribebant verò per C. quoniam Q. litera Hetruscis in vsu, sicut Romanis non erat. Cato in Originibus: Quirinalis (loquit) collis à Iunone Sabinorum dea, quam illi Curitim, id est hastatam Iunonem vocant, &c.
Quris cœlibaris. Arnobius lib. 2. Aduersus gentes, Quum in matrimonia cõuenitis, toga sternitis lectulos, & maritorum Genios aduocatis, nubentium crinem cœlibari hasta mulcetis, puellarum togulas fortunam defertis ad virginalem. Festus, Cœlibari hasta caput nubentis comebatur, quæ in corpore gladiatoris stetisset abiecti, occisique, vt quemadmodũ illa cõiuncta fuerit cum corpore gladiatoris, sic ipsa cum viro sit. &c. Lilius 3 Syntagmate.

R LITERA consonans initio Romanis, mediis in dictionib[us] incognita, cuiusque vice, s literam posuerunt: nam meliosibus, meliosibus, Lasibus, fesiis, Valesiis Fusiis, pro maioribus, melioribus, Laribus, feriis, Valeriis, Furiis, scripserunt Pomponius in libro singulari Enchiridij relatus in l. 2. §. Idem Appius. de Origine iur. lib. 1. Pandect. Ciuilium. Idem Appius Claudius, qui videtur ab hoc processisse, R literã inuenit, vt pro Valesij, Valerij essent, & pro Fusiis Furiis. Vide Festum, & Fabium lib. 4. Oratoriarum institutionum.

R litera in cõpositione consequente L liquidã, in alterum L itidem permutatur, vt in perlucco, pellucco: perlucidus, pellucidus. Vlpianus L. 19 § Gemmæ autem. De auro & argento legat. Gemmæ autẽ, inquit, pellucidæ sunt materiæ. In Pandectis Florentinis, perlucidæ legitur.

R litera canina à Persio dicitur, quòd cũ rictu pronũtiatur, fragorem enim stridorémque concitat, hærente lingua dentibus, spiritu copiosiore, sonitu verò stridulo: itaque ei L opponitur, quòd tam leniat verbum quàm R exasperat.

R vel RO. Roma. R.C. Romana ciuitas R. D. Regis domus. R. F. A D. Rectè factum esse dicerunt. R. F. E. V. Rectè factum esse videbitur. R. FERRARIEN. Rerum Ferrariensium. R. G. C. Rei gerũdæ causa. R. G. F. Regis filius. R. L. P. Rectè legi possit. R. N. LON. P X Retro nõ longe pedes decem. R. P. Respublica, vel Romani principes. R. P. C. vel R P. C. Reipublicæ constitutor: vel Retro pedes centum. R. R. Rerũ Romanorum. Rudeaibus recolligendis. Reiectis rudibus, aliàs ruderibus. R. R. R. F. F. F. Regnum Romæ ruet, ferro, fame, flamma. R. R. E G Rerum regiensium. R. S. P. Res sua publica. R. VR. Res Veronensis.

R R. Actum solennis nota apud maiores nostros, qua Rationes relatas significabant. Festus. R duobus in compluribus orationibus (quum de actis disseritur) etiam perscribi solet, id est Rationum relatarum, quòd iis tabulis docentur iudices, quæ publicè data atque accepta sint.

RABBATH {[illegible]} Metropolis erat filiorum Ammon, quæ postea à Ptolemæo Philadelpho, qui Arabiam tenuit, cum Iudæa, Philadelphia nominata est.

RACIENVS, antea Lambienus mutato suo nomine, quòd omnes passim laceraret. Cælius lib. 11. cap. 13. In Labienu tanta, & tam impromiscua memoratur libertas, vt libertatis nomen excederet, & quia passim omnes lacerabat, Rabienum vocabant. In hunc primùm excogitata est noua pœna: effectum enim est per inimicos, vt omnes eius libri comburerentur. Quæ res inusitata fuit, & prorsus mira, supplicium de studiis sumi. Eam contumeliam Labienus non tulit, nec superstes (vt inquit Seneca) ingenio suo esse voluit: sed in monumẽta maiorum suorum se ferre iussit, atque ita includi: veritus (credo) ne ignis, qui nomini subiecto erat, sibi quoque negaretur: nec tantùm finiuit ipse se, sed sepeliuit. Cassius Seuerus Labieni amicissimus, quum ex Senatusconsulto libri eius comburerentur: Nunc (inquit) me viuum vri oportet, qui illos edidici.

Rabies, rabiei, f. gen. {λύσσα} & Rabia, rabiæ, apud antiquos, Morbus canum, quum veluti furore quodam acti, huc atque illuc rapiuntur, nec vllum quietis locum inueniunt.

Alij rabiem quasi rauiem dici putant, à rauciitate vocis, quam rabiosi habent similem latratui canis. Plin. lib. 29 cap 5. Multo tamen vtilissimè iecur eius qui in rabie momorderit, datur.

Canum rabies Ouid. 14. Metam.

¶ Rabies, transfertur & ad homines. Cic. in Salust. Quòd ista inusitata rabie petulanter in vxorem meam inuasisti. Idem 3. Tusculan. Hecubam autem putant propter animi acerbitatem quandam & rabiem fingi in canem esse conuersam.

Edendi rabies ex longo collecta fatigat. Virg 9. Æneid.

¶ Rabies, pro Iracundia. Cic. 4. Tuscul. Definitione fortitudinis aperta, quis est, qui aut bellatori, aut imperatori, aut oratori quærat aliquid, neque eos existimet sine rabie quicquã fortiter facere posse?

Horrenda rabies. Horat 2. Serm. satyr. 3.

Rabies, Furor. Horat. in Arte,

Archilochum proprio rabies armauit Iambo. Quoniam qui Iambeis vtebantur, furore quodã correpti primùm viderentur, vel quòd proprij sint Iambi furoribus explicandis, vnde tragœdus primum in vsu fuerunt.

Scelerum rabies. Lucan. lib. 5.
-liceat discedere Cæsar
A rabie scelerum.

Noti, siue Austri rabies. Horat. 1. Carm. ode 3.
Ciuica rabies, Id est ciuium. Horat 3 Carm. ode 24.
Effrænata Scytharum rabies. Firmic lib. 1. cap. vlt.
Horrenda rabies ferarum. Silius lib. 16.
Improba ventris. Virg 2. Æneid.
Innata. Claud. 1. in Ruffinum.
Promptissima in ferrum. Lucan. lib. 7.
Remissa. Stat. 11. Thebaid.
Sæua ventorum Ouid 5 Metam.
¶ Addere rabiem in fines Italûm. Silius lib. 1.
Dolor rabiem collegerat. Ouid 9 Metam.
Colligit os rabiem. Ouid. 1 Metam.
Dissimulare rabiem & minas. Stat 2. Achil.
Cæli rabiem comprimere. Virg. 5. Æneid.
Effundit cunctam rabiem, irarúmque procellas. Silius lib. 11.

Ventorum rabies exasperat fretum. Ouid 5 Metam.
Inflammantur rabie equi, Vide INFLAMMO.
Leniat & rabiem canis, & momenta leonis. Horat. 1. epist. 10.
Parare rabiem alicui, Id est furorem bellicũ. Horat. 1. Carm. ode 15.
Placata cruore rabies Stat. 10 Thebaid.
Fracta quieuit rabies. Claud. de bello Getico.
Indomitam properat rabiem sedare. Horat. Epod. 12.
Sedare rabiem. Silius lib. 13.
Irarum rabiem seruat frons. Silius lib. 13.
Sparget intentam rabiem draconis. Senec. Herc. OEtæo, 12.
Stimulatus vt furenti rabie vagus animus. Catul. de Berecynth. 58.
Corda tument rabie fera Virg 6 Æneid.
Hinc canibus blandis rabies venit. Virg. 3. Georg.
Iocos in rabiem apertam vertere Horat 2. epist. 1.

Rabiosus, penult prod. Adiectiuum {λυσσώδης} Rabie correptus. Plautus Capt. 11.
Hic homo rabiosus habitus est in Aulide. Plin. lib 29. cap 5. Est limus saliuæ sub lingua rabiosi canis.
Canis rabiosa. Horat 2 epist. 2.
Fortitudo. Cic 4 Tuscul. Vide ne fortitudo minimè sit rabiosa, sitque iracundiæ tota leuitatis.
Iurgia rabiosa fori clamosi. Senec Herc. furen. 3.
Signi rabiosi tempora, Dies caniculares. Horat. 1. Serm. satyr. 6.

Rabiosulus, pen. corr. {ὑπολυσσώδης} Adiectiuum diminutiuum. Cic ad Trebat. lib. 7. 16. Primas illas rabiosulas sat fatuas dedisti. Intelligit literas asperas & mordaces.

Rabiosè, pen. prod Aduerbium {λυσσωδῶς.} Cic. 4. Tuscul. Atque hi collocuti, inter se prius quàm manum consererent, leniter & quietè, nihil ne in ipsa quidem pugna iracundè, rabiosève fecerunt. De Aiace & Hectore.

Rabidus, pen. corr. Adiectiuum {λυσσώδης, λυσσῶν} Qui rabiem habet. Plin lib 29. cap. 5. In canis rabidi morsu tuetur à pauore aquæ, capitis canini cinis illitus vulneri. Idem lib 8 cap 9. Domantur autem elephanti rabidi fame & verberibus.
Rabidum & incitatum agere aliquem. Catul. de Berecynthia, epigram. 58.
Animi rabidi furor Catul. de Berecynth epigr. 58.
Aspectu rabido circumspectare. Author ad Heren. lib. 2.
Canes. Ouid. 3. Amor eleg. 11.
Certamen. Silius lib 16.
Corpus. Cic in Arato.
Vet toto spirans rabido de corpore flammam.
Dens rabidus, Rabie plenus. Martial. lib. 1. 18.
Dolor Stat 6. Thebaid.
Fames. Virg 6. Æneid.
Ferarum rabidarum more. Stat. 8. Thebaid.
Flatus Stat 2 Sylu 2.
Ingenium. Claud. 1. in Ruffinum.
Ira. Ouid. 7. Metam.
Miles. Silius lib. 13.
Mores rabidos compescere. Ouid. 3. de Arte.
Murmur. Valer. 4. Argon.
Os. Virg. 6. Æneid.
Tigres Virg 2 Georg.
Voces. Claud. 1. in Ruffinum.

Rabidè, pen. corr. Aduerb. Cic 5. Tusc Quid verò illum quem libidinibus inflammatum & furentem videmus, omnia rabidè appetentem cum inexplebili cupiditate, &c.

Rabere {λυσσᾶν} Verbum dictum à Rabie, Nimia ira & quasi rabie agi. Varro, Quid est quod blateras? quid rabis? quid vis? Cæcilius Hypobolimæo,
Rastraria: Rabere se ait. Ex Nonio.

RABILVS, Arabiæ rex, qui Antigonum Macedonem in vico, cui nomẽ postea factum Motho interfecit. Stephanus in dictione Motho.

RABIRIVS {[illegible]} Eques Romanus, perduellionis, id est læsæ maiestatis accusatus à T. Labieno Tribuno plebis, quòd Saturninum virum sceleratum & hostem patriæ in tumultu occiderit, defensus à Cicerone. cuius extat oratio, quæ inscribitur pro A. Rabirio perduellionis reo.
Rabirius, poeta quidam temporibus Ouidij, vt ipse Ouidius testatur 4. de Ponto, eleg. 16,
Quum foret & Marsus, magnique Rabirius oris. Magni oris vocat, id est magniloquum.

Rabo, rabonis, f. gen. {ἀρραβών} pro Arrabone, concisum apud Plaut. Truc. 14.
-sequere
Intrò me amabò mea voluptas. s. tene hoc tibi, rabonem habeto,
Vt mecum hac nocte sies. a. peri, rabonem, quam esse dicam
Hanc beluam? quia tu arrabonem dicis? s. ita facio lucri,
Vt Prænestini conia est ciconia.

Rabula, rabulæ, penul. corr. masc. gen. {[illegible]} A rabie, vt quidam volunt: & à raui, id est rauci[ta]te dicitur: vt iclis rabula, qui in negotiis agendis acer est & rabiosus: qui que in multis intentus est negotiis, paratúsque ad radendum quid, auferendúmque. Hæc Festus. Vnde & pro aduocato & causarum patrono accipi solet. Vel dicitur à radendis auribus. nam vt à fando fabula, à orando orabula, à stando stabula, à pascendo pabula, ita à radendo rabula. Nec alia ratione rabulas in foro dictos puto, ait Hermolaus in Plinium, quàm quòd suo clamore radant, id est offendant aures: & vt ait Quintilianus, nimia verbositate feriant. Quintil. lib. 12. cap. 9. Super omnia, perit illa, quæ plurimum oratori & authoritatis & fidei affert, modestia, si à viro bono in rabulam latratorémque conuertitur. Cicero in Orat. Non enim declamatorem aliquem de ludo, aut rabulam de foro, sed doctissimũ & perfectissimum quærimus. Idem 1. de Orat.

Non enim causidicum nescio quem, neque proclamatorem aut rabulam. hoc sermone nostro conquirimus, &c.

Rabula, inquit Nonius, à rabie dictus est, quem nunc aduocatum, vel causatum patronum dicimus.

Rabula sanè probabilis P. Antistius Cic. in Bruto.

Rabulæ, Litigiosi. Nonius, Ex Varr. [illegible] Ille ales gallus, qui suscitabat Atticarum musarum scriptores, an hic quia gregem rabulatorum?

Rabulanus. Vide Radulanus, in RADO.

Racemus, racemi, pen. prod. masc. gen. { [illegible] } Pars botryonis, sioe potius ipse botryon, qui & botrys Græcis, & nostris botrus, hoc est integer vuæ racemus. est enim illa testa vuarum plurima grana continens. Virg. 2. Georgicorum,

Non ego te mensis & diis accepta secundis
Transierim Rhodia, & tumidis bumaste racemis.

Extentis racemis tamen vua. Ouid. 4. Trist. eleg 5.
Fulgentes sole racemi. Silius lib 7.
Prima mihi variat liuentibus vua racemis. Propert. lib 4. eleg. 2.
Liuidi. Horat. 2. Carm. ode 5.
Passi. Virg 4 Georg.
Turpes racemos fert vua. Virg 2 Georg.
Variis racemis vua. Virg. 3. Metam.

¶Racemus non solùm de vite, sed etiam de aliis plantis dicitur. Plin. lib. 16. de hedera, Aliis densus acinus, & grandior, racemis in orbem circumactis.

Racemifer, pen corr Adiectiuum { [illegible] } vt
Vuæ racemiferæ. Ouid 3 Metam.
Bacchus Ouid. 15 Metam.
Capilli. Ouid 6. Fastorum,
Bacche racemiferos edera redimite capillos.

Racemosus, pen. prod. { [illegible] } Similiter adiect. Racemis plenum. Plin Hederæ modo racemosa est.

Racematus, penul. prod. Aliud adiectiuum { [illegible] } Quod racemos habet. Plinius lib. 18 capite 7, de panico, Paruis racemato panicula.

Racemarius, racemarij { [illegible] } Malleolus ex quo pampini pullulant vel steriles, vel certè minus feraces. Colum. lib 3. cap 18. Nec dubium quin gemmæ cacumini proximæ quæ sunt infœcundæ, in eo relinquantur. ex quibus pampini pullulant vel steriles, vel certè minus feraces, quos rustici vocant racemarios.

Racematio, racemationis { [illegible] } Diminutiuũ, Racemorum vindemia. vt quando à vindemiatoribus racemi rari prætereuntur: sicut in messibus peractis, quod superest, spicilegium dicitur.

Racha { [illegible] } Interiectio & vox incondita, irati animi commotionẽ significans. Quidam sine aspiratione scribunt, & dicunt Chaldaicam esse vocem, quæ hominem nequam & nullius frugi significet. Vide in dictione RHACHUM.

RACILIUS, Tribunus pleb. qui de Claudianis facinoribus est questus in Senatu, vt scribit Cicero 10 epist. ad Qu. fratrem.

RADAGASUS, Gotthorum rex, qui floruit Arcadij & Honorij Cæsarũ temporibus. Dicitur habuisse sub signis supra ducenta bellatorum millia. Paulus Diaconus.

RADAMANTHUS, Vide RHADAMANTHUS.

Radiatio. Radiatus. Vide RADIUS.

Radicitus, Radico, Radicula, Vide RADIX.

Radius, radij, m. gen. { [illegible] } Splendor à sole micans. Varro, O summe sol, qui totam hanc mundi compagem, tuis radiis illustras. Cic. 5. de Finib. Ita enim paruæ & exiguæ sunt istæ accessiones bonorum, vt quemadmodum stellæ in radio solis, sic istæ in virtutũ splendore ne cernantur quidem.

Solis radij Lucret. libro 1,
Non radij solis, neque lucida tela diei.

Lumen radiorum. Lucret. lib 2.
Verbera radiorum. Lucret. lib. 5.
Vires radiorum. Ouid 4 Metam.
¶Ardentes radij. Lucret. lib 6.
Coruscis radiis insigne iubar. Ouid. 1. Metam.
Micantes. Ouid. 2. Metam.
Tabifici Lucret. lib. 6.

¶Nubes ardens radiis & auro, Id est, inquit Seruius, radiis aureis. Virg 7. Æneid.

Calere radiis. Ouid 2 Metam.
Erumpunt radij Virg. 1. Georg.
Frigora excludunt radios. Stat. 1. Syla. 1.
Ingruentes solis radios sentit luna. Vide INORVO.

Inserti funduntur radij per opaca domorũ. Lucret. Inserti autẽ radij dicuntur, qui per domos inseruntur, & in eas subeunt, solisque lumina spargunt. Turnebus.

Nubes interrumpunt radios lucis. Lucret. lib. 5.
Titan retexit orbem radiis. Virg 4. Æneid.
Mare rubescebat radiis. Virg. 7. Æneid.
Matutinis radiis subdita iuga. Ouid. 1. Metam.
Acutis radiis vallatus sol. Ouid. epist. 4.

¶Radius, Fulgor oculorum. Plinius, Cuius ex oculis radij noctu micantes cernuntur. Gell. lib 5. cap. 16, Stoici causas esse videndi dicunt radiorum ex oculis in ea quæ videri queunt emissionem, aerisque simul intentionem.

¶Radius, Virga qua Geometræ lineas indicant, Virga qua Mathematici formas suas in puluere delineabant. Sic Viues in Bucolica. Virgilius 3. ecloga,

Descripsit radio totum qui gentibus orbem. Inuenta autẽ est hæc ars tempore quo Nilus plus æquo crescens, confudit terminos possessionum. Ad quos innouandos adhibiti sunt philosophi, qui linea diuiserũt agros. Seruius. Macrob lib. 7. Saturn. cap. 1, Qui obierunt maria & terras, gaudent quũ de ignoto multis vel terrarum situ, vel sinu maris interrogantur: libentérque respondent, & describunt modò verbis, modò radio loca: gloriosissimum putantes, quæ ipsi viderint, aliorum oculis obiicere. Vide Voillichium in Bucolica. Petit enim radio significari Dioptram, seu Alhidadam.

Describere radio cœli meatus. Virg. 6 Æneid.

¶A puluere & radio aliquem excitare. Cic. 5. Tuscul Ex eadem vrbe humilem homunculum à puluere & radio excitabo, qui multis pòst annis fuit, Archimedem.

Radius ferreus. Plin lib. 10 cap 42.

¶Radius { [illegible] } Textoris instrumentum, quo telæ annectuntur. Virg 9. Æneidos,
Excussi manibus radij, reuolutáque pensa. Ouid. 6. Metam.

Insubula, ac fusi, radij, strepéque sonantes. Lucret. lib. 5.
Acutos radios, Vide ACVO.
Attriti manu Claud. 3 de raptu Proserp.

¶Radij { [illegible] } quoque rotarum dicuntur, vt apud Virgilium 2. Georgicorum,

Hinc radios triuêre rotis. Plin. lib. 16 cap 40. Sed lignum non aliò penè quàm ad radios rotarum vtile. Virg 6 Æneidos,
Saxum ingens voluunt alij, radiisque rotarum
Districti pendent. Ouid. 2 Metam. de curru Solis,
Aureus axis erat, temo aureus, aurea summæ
Curuatura rotæ, radiorum argenteus ordo.

¶Radius, Instrumentum quo raduntur mensuræ, aliàs hostorium dicitur. Plautus,
Di deæque omnes tantam nobis lætitiam, tot gaudia sine radio cumulent.

¶Radij, Oliuæ oblongæ Virg 2. Georgicorum,
Nec pingues vnam in faciem nascuntur oliuæ
Orchites & radij, & amara pausia bacca. Colum lib. 5 cap 8, Orchia quoque & radius medius ad escam quàm in liquorem stringitur.

¶Radius est pastinacæ pisci pro telo. Plin lib 9 cap. 48.

¶Radius, Os minus brachij, & breuius, idémque superius: constat enim brachium duobus ossibus. Vulgus vocat *Le petit focile*. Cornel. Celsus lib. 8 cap 1. Græci cercida vocant. Videtur etiã ad pedes transferri. Plin. lib 11. cap 47, Auium quibusdam grauioribus, in cruribus additi radij.

Radiolus, penult. corr. Diminutiuum, Parua olea oblonga. Colum. lib. 12. cap. 47, Albam pauseam, vel orchitem, vel radiolum, vel regiam dum contundes, primùm quamque, ne decoloretur, in frigidam muriam demerge.

Radio, radias, radiare, Radios emittere, fulgere, & conspicuum esse. Columella libro 10,

Nec tam nubifugo Borea Latonia Phœbe
Purpureo radiat vultu. Martial. lib. 8 45,
Vera minus flauo radiant electra metallo. Ouid. 5. Metamorphos.
Argenti bifores radiabant lumine valuæ.
Nec radiis infestis miles radiabat in armis. Propert. lib. 4. eleg. 2.
Ocelli radiant vt sidus Ouid. 3. Amor. eleg. 3.

Radior, radiaris Ouid. 4 de Ponto, eleg 4,
Scuta sed & galeæ gemmis radientur, & auro.

Radians, Participium { [illegible] } Virg 6. Æneidos,
Arma sub aduersa posuit radiantia quercu.

Aquarius radians Cic. in Arato,
Stellas sub pedibus stratas radiantis Aquari.

Astra. Ouid 9 Metam.
Aurum. Ouid 4 Metam.
Galeæ radiantis vitos ab auro. Ouid. 13. Metam.
Lumina solis. Ouid 2. Trist.
Lunæ radiantis imago. Virg 8. Æneid.
Sidera. Ouid. 7 Metam.
Templa multo auro. Ouid. 3 de Arte.
Toga radiante decorus. Claud 4. Paneg.

Radiatus, pen prod Participium. vt
Radiatus sol. Cic. 4 Acad. Solis magnitudo (ipse enim hic radiatus me intueri videtur) admonet &c.
Radiatus stellæ modo Plin. lib. 27. cap 5.
Orbis flammeus radiatus. Cic. 1. de Diuin.
Radiata rota Varro 3. de re Rust cap. 5.
Splendor radiatus. Silius lib. 7.

Radiatum caput principis vocat Plinius, quod in deos referebatur: qualiter pinguntur hodie diuorum imagines. Sic enim ait in suo Panegyrico, Horum unum si præstitisset alius, illi iamdudum radiatum caput, & media inter deos sedes auro staret, aut ebore.

Radiatio { [illegible] } Verbale. Plin. lib 36 cap. 5, Et Hecate Ephesi in templo Dianæ post ædem, in cuius contemplatione admonent æditui parcere oculis, tanta marmoris radiatio est. Firmicus libro 1. cap. 1 & cap. 4. sub finem.

Radiosus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod multos emittit radios. Plaut. Sticho, 6,
Postquam me misisti ad portum, cum luce simul
Commodum radiosus esse sol superabat ex mari,

Radix, radicis, pen. prod f gen. { ῥίζα } Dicta est quòd sæpe effossa parumper terra raditur, vt arbor melius fruticescat. Cicero 5. de Finibus, Videamus ea quæ terra gignit, corticibus & radicibus validè seruari.

Ocelli radicis, Vide Ocellus in OCVLVS.
Vltima radix linguæ. Ouid 6 Metam.

¶Radices montis { [illegible] } pro Inferiori parte. Cæsar 1. bel. Ciuil. Ab infimis radicibus montis, intermissis circiter passibus quadringentis castra facere constituit. Plin. lib. 9 cap. 18, Duo lacus Italiæ in radicibus Alpium.

Imæ radices montis, Vide IMVS.

In radice Palatij, Id est in ima parte Palatij. Cic. Antequam iret in exil. Cuius templum à Romulo victis Sabinis in Palatij radice cum Victoria est collocatum. De Iouis Statoris templo.

¶Radix saxi, à Lucretio dicitur translatè, veluti si diceres stirpem saxi: sed & Græci terram [illegible] non ineleganter solent dicere,

eam

eam stabiliter hærentem fundatámque dicere studentes. Ex Turnebo.

¶Altæ radices. Quintil.lib.1.cap.1.
Arborea. Ouid.8.Metam.
Bibulæ radicis fibræ. Ouid.14.Metam.
Bulbosa, Vide BVLBVS.
Carnosa, Vide CARO.
Cauernosa, Vide CAVERNA.
Lata radice arbor, Vide LATVS adiectiuum.
Latens in locis asperis Horat.Epod.5.
Lenta. Ouid.11 Metam.
Limosa, Vide LIMVS.
Nocens. Ouid.14.Metam.
Nudis radicibus arborea, Vide NVDVS.
Oleagina, Vide Oleaginus in OLEA.
Oleaginea, Vide Oleagineus, in OLEA.
Reuulsa. Claud.2.in Eutrop.
Vtilis radix medendi. Ouid.epist.5.
Vulsæ. Virg.3.Æneid.
¶Abeunt sursum radices, pro Sorsum tendunt, Vide ABEO.
Affigere radicem terræ. Virg.1.Georg.
Agere radices. Cic.2.Offic. Vera gloria radices agit, atque etiam propagatur. Plin.lib.16.cap.31.
Capere radices, Vide CAPIO.
Conterere radicem in puluerem, Vide CONTERO.
Descendit radice arbor. Plin lib.16.cap.31, Esculus quantum corpore eminet, tantum radice descendit.
Descendunt radices. Plin.lib.16.cap.31, Quidam non altius descendere radices, quàm solis calor tepefaciat, idque natura loci tenuioris crassiorisve dicere: quod falsum arbitror.
Defixum radicibus. Cic.4.Philip. Virtus est vna altissimis defixa radicibus, quæ nunquam vlla vi labefactari potest.
Eruta radicibus pinus. Virg.5.Æneid.
Fibras radicum euellere. Cic 3.Tuscul. Nos audeamus non solùm ramos amputare miseriarum, sed etiam radicum fibras euellere.
Imis ad radicibus expulsa seges, Virg.1.Georg.
Figere radices. Ouid.5 Metam.
Malum habitorum fundamentum & radices altiores. Brutus ad Atticum, in Epist.ad Brutum, 17 4.
Inflectere radices in nodum, Vide INFLECTO.
Mittere radicem, Vide MITTO
Niti radicibus. Cic.pro Cælio, Nisi tot vitiorum tanta immanitas quibusdam facilitatis & patientiæ radicibus niteretur.
Niti altis radicibus. Quintil.lib.1.cap.1.
Pullulat ab radice sylua. Virg.2.Georg.
Ruptis radicibus vellitur arbor solo. Virg.3.Æneid.
¶Radices, Metaphoricè, de incorporeis. Var. de Ling.Lat.lib.5, Primigenia dicuntur verba, vt lego, scribo, sto, sedeo: & cætera quæ non sunt ab aliquo verbo, sed suas habent radices.

Radicula, radiculæ, pen corr. {ῥιζίον} Diminutiuum. Plinius lib. 20. cap.9, Laseris radicula. Cic. 2. de Diuinat. Tum secundum quietem visus ei dicitur draco, is quem mater Olympias alebat, radiculam ore ferre.
Radicula, Herba. Plin.lib.19 cap.23, At quæ vocatur radicula, lauandis demum lanis succum habet: mirum quantum conferens candori mollitiæque. Et paulo pòst, Struthion Græci vocant, floret æstate, grata aspectu, verùm sine odore, spinosa, & caule lanuginoso: semen ei nullum, radix magna quæ conciditur ad quem dictum est vsum. Hactenus Plinius. Hanc à Latinis lanariam herbam appellari Dioscorides contendit. Quinetiam radiculæ nomen ad raphanum transfertur, quam radicem vocat Dioscorides.

Radicor, radicaris, pen.prod. {ῥιζόομαι, [illegible]} radicari, Radicem facere, seu capere, vel emittere. Plin.lib.18.cap.7, Frumenta multis radicantur fibris.
Radicari in fruticem. Plin.lib.13. cap 4.
Radicari in rectum. Plin.lib.19.cap 6.

Radicesco, radicescis, radicéscere. Seneca epist.87, Vidi vitem ex arbusto suo annosam transferri. Huius capillamenta quoque (si fieri potest) colligenda sunt, deinde liberalius sternenda vitis, vt etiam ex corpore radicescat.

Radicatus, pen.prod. {[illegible]} Participium. Colum.de Arboribus, cap.10, Arbores & radicata semina Autumno serito.

Radicosus, pen prod. Adiectiuum {ῥιζώδης} Quod multas radices habet. Plinius libro 16. cap. 34, Omnium ederarum generi radicosa brachia.

Radicitus, pen.corr. Aduerbium {ῥιζόθεν} A radice, vel vsque ad radicem. Cato cap.50, Herbásque malas omnes radicitus effodito. Plin. lib.21.cap.11, Eruitur post Æquinoctium vernum radicitus.
Nonacrias atque ille tulit radicitus altas Fagos. Catullus Argonaut.59.
Huic fluctus viuo radicitus abstulit vngues. Propertius libro 3. elegia 7.
¶Radicitus, per translationem ponitur pro Omnino. Plautus Mostellaria, 15,
Nam omnia malefacta vestra reperi radicitus:
Non radicitus quidem hercle, verùm etiam eradicitus. Cicero 2. de Finibus, An potest cupiditas finiri? tollenda est atque extrahenda radicitus.
Euertere opinionem radicitus. Cic.3.Tuscul.

Radix Idæa, Nomen peculiare herbæ cuiusdam quæ in Ida nascitur, eadem folia, quæ ruscus habet: adhærent iis veluti exigui capreoli, è quibus flos. Dioscorides lib. 4 cap 40. [illegible]

Rado, radis, rasi, rasum {ξέω, ξύω, ξυρῶ} rádere, Complanare, incidere, extirpare, mundare. Colum.lib.8, Si tamen nequid radatur.
Tigna læuia radere. Lucret.lib 5.
Radere caput. Suet. in Caligula, cap.5, Regulos quosdam barbam posuisse, & vxorum capita rasisse ad indicium maximi luctus. Hoc est, radenda curasse.
Genas radere, Id est laniare, lacerare. In legibus XII. tabul. de sumptibus funerum, & sepulcris, tollendáque lamentatione, Mulieres genas ne radunto, néve lessum funeris ergò habento. Quæ legis verba sic alij accipiunt, Mulier genas ne carpito: vt videre est apud Cic.lib. 2.de legib. Plin.lib.11.cap.37, Infra oculos malæ homini tantùm, quas prisci genas vocabant, XII.tabul.interdicto radi à fœminis eas vetantes. Hoc autem sumptum è Solonis legibus testatur Cicero. Solō, inquit Plutarchus, lacerationes plangentium sustulit, olim autem humanus sanguis ante rogum effundebatur, vel captiuorum, vt apud Homerum in rogo Patrocli: vel gladiatorum. vnde Bustuarij gladiatores à Romanis vocati: quorum si copia deesset, fœminæ genas lanian tes, cruorem effundebant.
Radere guttur. Iuuenal Saty 6.
Radit coruus terram. Plaut. Aulul 23.
Arenas radere. Propert.lib.3 eleg.3.
Arua radit imbribus Eurus. Horat.Epod.16.
Scilicet expletis quoque ianua raditur oris. Lucret.lib.4.
Radit iter liquidum, celeres neque commouet alas. Id est, secat purum aerem. Virg.5 Æneid.
Proxima Circeæ raduntur littora terræ Virg 7. Æneid.
Saxa raduntur impresso vomere, Silius lib.8.
¶Aures radere. Quintil lib.3.cap.1, Quorum ne ieiuna, atque arida traditio auerteret animos, & aures præsertim tam delicatas raderet, verebamur. Hoc est læderet, offenderet, fatigaret.
¶Nomen Pisonis radendum fastis censuit. Tacit.lib.3 De Aurelio Cotta. Id est, eradendum.

Radens, Participium {ξέων} Lucret.lib 6,　　—quòm de latere ire
Diuerso motum radentes corporis tractum　De nubibus.
Arua radens adhæret humo serpens Stat.5. Theb.
Flumina radentia ripas Lucret.lib 5.

Rasus, Aliud participium {[illegible]} Plaut. Pseud.2,
In risu & ventre raso vigilabit sedulò.
Tabellæ rasæ. Ouid 1 de Arte.
Tum læues calamos, & rasæ hastilia virgæ Virg.2.Georg.
Terra rasa squamis serpentis. Ouid.3.Metam.
Liber rasus lima Ouid.1.de Ponto, eleg 4.
Litera rasa in extremo margine. Ouid 1.Amor.eleg 11.

Rasito, rasitas, penult. corr. {[illegible]} rasitáre, Frequentatiuum. Sæpe radere. Gellius libro 3. capite 4, Comperimus autem cæteros quoque in eisdem temporibus nobiles viros barbam in eiusmodi ætate rasitauisse.

Rasor, rasoris, masc.gen. {[illegible]} Qui radit. Et per translationem fidicines, qui videntur chordas ictu radere. Festus.

Rasura, rasuræ, pen.prod. {[illegible]} Colum.lib.4. cap 29, Calamus autem non amplius tribus digitis debet allæuari æqualiter ex ea parte qua raditur, vt sit læuis, eáque rasura ita deducitur, vt. &c.

Rasilis, & hoc rasile, pen.corr. {[illegible]} Quasi rasum, nihil extantis aut redundantis plenitudinis habens, inquit Valla lib.1. Plin.lib.17 cap. 23, Nuper repertum, draconem serere iuxta arborem: ita appellamus palmitem emeritum, pluribúsque induratum annis. Hunc præcisum quammaxima amplitudine tribus partibus longitudinis derasa cortice quatenus obruatur, vnde & rasilem vocant, deprimere sulco, reliqua parte ad arborem erecta, ocyssimum in vite.
Rasilis huic summam mordebat fibula vestem. Ouid.8 Metam.
Foris rasilis. Catul.in Epithal.56.
Hasta rasilis. Silius lib.4.
¶Rasile, Quasi rasibile. Virg 2.Georgicorum,
　& torno rasile buxum.　Valla lib.5.

Radula, radulæ, pen.corr. {[illegible]} Instrumentum ferreum, quo doliorum veterum pix liquata primùm vel in sole, vel lampade ardenti educitur, vt deinde iterum picentur ad futuram vindemiam: à radendo dictum. Colum lib.12.cap 18, Nam ea quæ demersa sunt, ferreis lampadibus ardentibus calefiunt: & quum picem in fundum distillauit, sublata lampade rutabulo ligneo & ferrea curuata radula ducitur quod distillauit, aut quod in lateribus hæsit.

Radulanus, penult prod Adiectiuum {[illegible]} Radulana pix dicta quæ radula educitur è doliis. Plin.lib 14 ca 19, Radulana pice ac resina condire musta. Hermolaus apud Plinium legit Rabulana pice. Sic enim ait in Prioribus castigationibus: Quidam ex L. Columella malunt Radulana, quàm Rabulana legere, quòd author is instrumentum in pice ducenda Radulam, quasi à radendo nominauerit. Sed & rabula quoque à radendo flectitur, vt à fando, nando, pascendo, stando, fabula, nabula, pabula, stabula, mille huiusmodi. Nec alia ratione rabulas in foro dictos autumo, quàm quòd radant, id est offendant aures, & (vt ait Fabius) nimia verbositate feriant: quasi ab instrumento illo nuncupati, quod Rabula commodius quàm Radula vocari possit. Hodie quoque vulgus ipsum garrulos & linguaces ab alio instrumento Tudiculas & Pistilla cognominat Idem in Posterioribus: Rabulana pice. Quidam Radulana, quasi ab instrumento Radula, cuius mentionem Columella faciat. Non probant, cum ob alia, tum quòd instrumentum id (siquid ad propositum pertinere posset) non minus bellè Rabula à radēdo, quàm Radula vocaretur: quādo & rabulæ forenses etiam à radendis auribus, quia & Græci quoque garrulos a-sit [illegible] esse, & [illegible]: vt Iulius Pollux author. vel, vt Festus, à radendo, id est auferēdo nomen traxere quāquam & à rabie, & à raui, hoc est raucitate dictos quidam volunt. In Gallia quoque trāsalpina instrumentum fabrile quo assamēta læuigātur & poliuntur, nō aliter ferè quàm Rabo, quasi Rabola vocatur, à radēdo: in aliis locis à cōplanando Planula. Vtcúnque, verba Columellæ de Radula nihil omnino suffragantur ea sunt vltimo eius libro de pice in vniuersum, non de vna aliqua eius specie Sunt qui Rabulanam picem, à colore quasi Rauulanam scribendum autument. est enim Rauus color inter flauum & cæsium. vnde, vt Festus ait, rauilliæ dicantur & rauiscelli, Plauto. Quidam à loco Ionij sinus Rhaba, de quo, nō tamen de pice,

Stephanus. Non desunt qui pro zopissa rabulanam interpretẽtur. Est autem zopissa, vt ait Plinius, derasa maritimis nauibus pix cum cera. Hæc Hermolaus.

Ragades, pen. cor. fœm. gen. & ragadia { ῥαγάδες } Fissuræ sunt & rimæ inter sedis vitia annumeratæ, quas Plinius scissuras vocat: Celsus ani fissa. Hoc ipsum & in labris, & in vulua fœminea accidit. ῥαγάδες Græci vocant.

Raia, raiæ { βατίς, βάτος } Genus piscis plani & cartilaginei. Plin. lib. 9 cap. 42. Simili modo squatina & rhombus abditi pinnas cæteras mouẽt specie vermiculorum, itémque quæ vocatur raia. Hermolaus dicit Græcè vocari, à rubi similitudine, qui batos Græcis dicitur, quoniam in tergo hamos habeat aculeatus, quos etiam habet pastinaca, sed præterea radium in cauda perniciosissimum & venenosissimum. Est & alia maior raiæ, quæ Latinis læuiraia, Græcis liobatos dicitur, quòd vncos non habeat mucusa etiam hæc appellatur quibusdam.

Ralla, rallæ, Genus vestis à raritate. Nam rarum, diminutiuum facit rallum, authore Nonio. Plaut. Epid. 5,

Quid istæ quæ quotannis nomina inueniunt noua?
Tunicam rallam, tunicam spissam, &c.

Rallum, ralli { ξύστρον } Terramentum est, quo raditur vomer, & inhærente terra liberatur atque purgatur. Nomẽ habet à radendo. Plin. lib. 18 cap. 19, Purget vomerem subinde stimulus cuspidatus rallo. In editis legitur rulla, sed corruptè. Posset & melius ralla legi, quũ præsertim reperiam in antiqui critici lexico rallam esse ξυστῆρα, quod & interpretationem nostram confirmat. Turneb.

Ramale, vide RAMVS.

Ramentum, ramenti { ξύσμα, ψῆγμα } Tenuis cuiusque rei particula, à radendo, quasi rasura. Vnde Ramenta auri, Ramenta argenti, lignorum & cæterarũ rerum dicimus, quæ ex sectione earum rerum decidũt: sed & Ramenta fluminum dicũtur, minutulæ arenæ partes. Plin. lib. 33. cap. 4, Apud nos tribus modis fluminum ramentis aurum inuenitur, nec vllum absolutius est cursu ipso, tritúque perpolitum. Plautus Bacchid. 15,

Patri omne cum ramento reddidi. Subaudi aurum. Columel. lib. 4, cap. 29, Quippe non scobem, sed ramenta facit. De terebra Gallica. Vide FORAMEN.

Ramẽtum dici voluere, inquit Nonius, quasi proiectitium quoddam purgamentum. Q. Fabius Locul. Epic. carm.

Vilissimum ramentum, proluuiosa pestis.

Ramentum auri (inquit Budæus in lib. 4. de Asse) est arena aurea, Chrysitis, Chrysammos Græcè dicta.

Ramenta, ramentæ, fœminini gen. Plaut. Bacchid. 9,

Verùm quàm vlla vnquam de mea pecunia
Ramenta fiat plumea propensior,
Malim, &c. Ex Nonio.

Ramex, ramicis, pen. cor. masc. gen. { κήλη } Genus herniæ. Ramices has species sub se continent, Porocelam: quæ est quum ex abscessu aliquo circa scrotum materia subdatur. Sarcocelam, quum in ipso scroto concreuit caro. Cirsocelam, quum venæ intumuerint, tunicis testium integris, vel in ipso scroto, vel quum bubonocela dicitur in inguine. Hæc Hermolaus in Glossematis. Plin. lib. 20. cap. 13, Testiũ verò epiphoris cum ramis laureæ teneris, adeò peculiari in visceribus his effectu, vt syluestri ruta, cum axungia veteri illitos ramices sanari prodant. Plaut. Merc. 4,

Tua causa rupi ramices, iandudum sputo sanguinem. De ramice vide Celsum lib. 7. cap. 22.

Ramices, dicuntur pulmones (alii pulmones) vel hernia. Nonius.

Ramices, Longurii apud Columellam lib. 10. Cælius lib. 5. cap 14. Lectionum var.

Ramicosus, pen. prod. Adiectiuum { κηλήτης } Qui ramice laborat. Plin. lib. 30. cap. 15, Ramicosis cochlearum cinis cum thure ex oui albi succo illitus per dies XXX medetur.

RAMISES, Rex quidam Ægypti in Solis vrbe, quo regnante Ilium à Græcis captum, & solo adæquatum est. Plin. lib. 36. cap. 8, Ramises quadraginta cubitorum columnas ex alabastrite fecit.

RAMNETES, pen. prod. Tertia pars fuere Populi Romani temporibus Romuli: de quibus plura vide in dictione LVCERES. Propert. lib. 4. elegia 1,

Hinc Titiens, Ramnésque viri, Lucerésque coloni,
Quatuor hinc albos Romulus egit equos. Alij Rhamnetes scribũt.

Ramnenses { ῥαμνήνσεις } Iidem qui & Ramnetes. Liu. lib. 1. ab Vrbe, Eodem tempore & centuriæ tres equitum conscriptæ sunt, Ramnenses ab Romulo, ab Tito Tatio Titienses appellati.

Ramus, rami, m. g. { κλάδος, θάλλος, ὄζος } Est id in arbore (inquit Theophrastus) quod à caudice fissum, multipléxque spargitur: vnde ramos nonnulli nodos appellauère, suntque veluti quædam ipsarum arborum brachia. Vnde Virg. 2. Georgicorum,

Tum fortes latè ramos & brachia tendens. Cic. 3. de Orat. Quid in arboribus in quibus non truncus, non rami, non folia, &c.

Insignis ramis oliuæ. Virg. 6. Æneid.
Vmbra ingens ramorum. Virg. 2. Georg.
¶ Alti rami. Lucret. lib. 2.
Aureus. Ouid. 7 Metam.
Bifurcus Ouid. 12. Metam.
Cæcus, Vide CAECVS.
Potens. Virg. 2. Georg.
Fragilis. Virg. 8. eclog.
Frondens. Virg. 7. Æneid.
Ingens. Virg. 3. Georg.
Laureus, Vide LAVRVS.
Lentus. Virg. 4. Georg.
Longus. Ouid 2 Metam.
Mutilatus Ouid. de Nuce.
Nudi rami, Sine frondibus. Lucan. lib. 1.
Pandi rami pondere Autumni. Ouid. 14. Metam.
Patuli, Vide PATVLVS.
Iucundior quàm lecta de pinguissimis
Oliuis ramis arborum. Horat. Epod. 2.
Teneri. Ouid. 2. Metam.
Virides. Ouid. 12 Metam.
¶ Teneros ramos abrumpit manibus. Ouid. 2. Metam.
Ramus ramum adoptat. Vide ADOPTO.
Inutilésque falce ramos amputans. Horat. Epod. 2.
Vites apprehendunt ramos. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Fluentes ramos compescere. Virg. 2. Georg.
Iam fragilem poteram à terra contingere ramos. Virg. 8. eclog.
Decisa ramis quercus. Virg. 11. Æneid.
Defringere ramum arboris. Cic. pro Cæcina, Qui prætereuntes ramum defringeret arboris.
Denudat foliis ramos & cortice truncos. Cic. in Arato.
Corpus sub ramis arboris deponere. Virg. 7. Æneid.
Rami latè diffunduntur. Cæsar 6. bel. Gall.
Ramis arborem diffundit Deus. Colum. lib. 3 cap. 10, Truncum deinde superposuit velut quãdam staturam corporis & habitus: mox ramis diffudit quasi brachiis.
Direpti rami arbore Ouid 11 Metam.
Neque in vacuum poterunt se extendere rami. Virg. 2. Georg.
Figere ramos humo. Ouid. 2. Fast.
Flectitur obsequio curuatus ab arbore ramus. Ouid. 2. de Arte.
Summi rami frondescunt. Lucret. lib. 1.
Non vlla ramos sylua pomiferos habet. Senec. Herc. fur. 9.
Dum rami pondere nutant. Ouid 2 de Arte.
Nunc auis in ramo tecta larémque parat. Ouid. 3. Fast.
Percussi ventis. Senec. Hippol. 3.
Fugiente pomo nudus steterit ramus. Senec. Thyeste, 2.
Turgescit in arbore Ouid. 3. Trist. eleg. 12.
Ramus montis. Plin. lib. 6. cap. 27, Sub monte Cambalido, qui est Caucasi ramus.

¶ Ramus in radice arborum dicitur, quod in herbarum radicibus capillamentum. Colum. lib. 5. cap. 10, Quum ad scrobis solum radix peruenit, duritia humi coercita recuruatur, & ex summo duum ramorum ambas radices emittit. De nuce.

¶ Amputare ramos miseriarum. Vide AMPVTO.

Ramulus, pen. cor. Diminutiuum { κλαδίσκος } Colum. lib. 5. cap. 5, Nam in brachiatis plerunque fit vt aut crure, aut cornibus boum, ramuli vitium defringantur. Cic. 1 de Diuinatione, Quum ille respondisset, in agro ambulanti ramulum adductum, vt remissus esset, in oculum recidisse, &c.

Floridi ramuli Catull. epigram. 56.
Nitidissimus ramulus, Vide NITEO.

Ramusculus, pen. cor. { κλωνίον } Aliud diminutiuum. Plin. lib. 20. cap. 23, E viridi ferula ramusculus, vtilis est ad omnia ea vitia.

Ramosus, pen. prod. { κλαδώδης } Adiectiuum, Ramos habens multos. Plin. lib. 13. cap. 5, Nam quæ durum, acutum, spinosum habet, oxycedros vocatur, ramosa & nodis infesta.

Arbos ramosa Lucret lib. 5.
Cerula ramosa colubris. Ouid. 9. Metam. De Hydra Lernæa.
Cornua ramosa cerui. Virg. 7. eclog.
Corpora ramosa. Lucret. lib. 2.
Syluani domus ramosa. Propert. lib. 4 eleg. 4.
Garrula ramosa prospexit ab ilice perdix. Ouid. 8. Metam.
Stipes ramosus. Ouid. 3. Fast.

Ramulosus, pen. prod. { κλαδώδης } Adiectiuum à Ramulus. Plin. lib. 16. cap. 24, Ramulosa folia vlmo & cytiso.

Ramale, ramalis, pen. prod. neut. gen. { κλαδεύματα } Ramus inutilis ex arbore decisus. Ouid. 8 Metamorphoseos,

Multifidásque faces, ramaliáque arida tecto.   Pers. Saty. 1,
Vt ramale vetus vegrandi subere coctum.
Veteris ramalia fagi. Pers. Saty 5.

Rameus, Adiectiuum { κλάδινος } Quod ex ramo est. Virg. lib. 4. Georg.

— & ramea costis
Subiiciunt fragmenta, thymum, casiásque recentes.

Rana, ranæ { βάτραχος } Animal palustre notissimum, quum tamen etiam in rubis & mari inueniantur ranæ, quæ Græcis βάτραχοι appellantur. Ranarum aliæ sunt terrestres, licet in aquis dulcibus degunt: aliæ marinæ. Ex terrestribus quædam in vepribus tantùm viuunt, & rubetæ appellantur, authore Plin. lib. 32. cap. 5. Aliæ inter arundines, frutecésque versantur. Est & rana arborem scandens, & ex ea vociferant, ob id à calamis calamita. Plin. lib. 10. cap. 59, Quum Theophrastus tradat inuectitias esse in Cyrenaica vocales ranas. Cic. 2. de Nat. deor. Ranæ autem marinæ dicuntur obruere sese arena solere.

Et veterem in limo ranæ cecinêre querelam. Virg. 1. Georg.
Loquaces Virg. 3. Georg.
Palustres Horat. 1 Serm. saty. 5.
Turpes. Horat. Epod. 5.
Virides. Ouid 15. Metam.

Rana Gyrina. Plato, Nihilo rana Gyrina prudentior. In stupidos prouerbium. Gyrini sunt informes ranarum partus. Cæl. lib. 4. cap. 2.

¶ Rana, Morbus bobus peculiaris. Colum. lib. 6. cap. 8, Solent etiam fastidia cibo afferre vitiosa incrementa linguæ, quas ranas vocant veterinarij.

Ranunculus, ranunculi, pen. cor. Diminutiuum { βατράχιον. }

Ranunculos per iocum vocat Cicero Vlubrenses qui sibi obloquerentur, eo quòd clamarent tanquam ranæ, quæ præsertim instante vespere, totas paludes coaxationibus implent: ad Trebatium lib. 7. 18 in fine, Nam Vlubris honoris mei causa vim maximam ranunculorum se commosse cõstabat. Alii putant significari homines habitantes in palustribus locis, Vlubrenses.

¶ Ranunculus, herba. Plin. lib. 25. cap. 13, Ranunculum vocamus, quem Græci batrachion. Genera eius quatuor, Vnum pinguioribus quàm

quàm coriandri foliis, & ad latitudinem maluæ accedentibus, colore liuido, caule albo, gracili, & radice alba. Nascitur in limitibus humidis & opacis. Alterum foliosius, pluribus foliorum incisuris, altis caulibus. Tertium minimum est, graui odore, flore aureo. Quartum simile huic, flore luteo, omnibus vis caustica, si cruda folia imponantur, pustulásque vt ignis faciant.

Rancco, ces, sicut & Ranceo, ces, de quo verbo suo ordine dicitur. Budæus posteriore libro Philologiæ, Rancere fictitia voce tunc dicuntur (de ceruis loquitur.) Rancentes autem ololygones (sic enim tum vocantur) dirucalu venator secundo vento ceandicns: decumanúmque esse rancore diiudicans, aut alias memorabili magnitudine, eò decurias canum admouet, indagatore admellato venatus auspicatum præeunte, vt ferè alias solet.

Rancens {εὐρώεις} Participium à verbo ranceo, quod non est in vsu: aut Nomen ex Participio, Idem quod rancidus. Lucretius libro 3,

Vnde cadauera rancenti iam viscere vermes
Expirant? Id est, vnde cadauera è viscere rancenti vermes edunt? Lambinus.

Ranco, cas, Verbum fictitium, à voce tigridum. Author Philomelæ,
Tigrides indomitæ rancant, rugiúntque leones.

Rancor, rancoris, masc. gen. {εὐρώς} Putor quidem aut odoris grauitas quæ ex vetustate & putredine ac corruptione nascitur. Palladius lib. 1. cap. 20. Receptacula olei semper sint munda, ne nouos sapores veteri rancore infecta corrumpant. Idem in Octobri, cap. 10, Canales, & omnia receptacula olei, calida aque prius lauabis, vt nihil de anni præteriti rancore custodiant. Id est de mucido odore, vt exponit Cælius lib. 7. cap. 27 in fine.

Rancidus, pen. corr. Adiectiuum {εὐρώεις} Quod est rancore putidum. Horat. lib 2. Serm. satyra 2,
Rancidum aprum antiqui laudabant, &c.
¶Rancidus, pro Insuaui aliquando ponitur.
Rancidus aspectus. Plin. lib 25 cap. 12.
¶Rancidus, pro Putrido. Lucretius lib. 6,
Rancida quo perolent proiecta cadauera ritu, &c.

Rancidè, pen. corr. Aduerbium {εὐρωδῶς} Gellius lib. 18. cap. 8, In collocandis verbis immodicè faciunt & rancidè.

Rancidulus, pen. corr. {ὑπόσαπρος} Adiectiuum diminutiuum. Iuuen. Satyra 11, -non tamen his illa vnquam opsonia fiunt
Rancidula. Martialis lib. 7. 33,
Qui sic rancidulo loquatur ore.

Rapa. Vide RAPVM.

Rapacitas, Rapaciter, Rapax, Vide RAPIO.

RAPHAELES, Iurisconsulti duo, celebrantur: alter Fulgosius, Commensis alter, quorum vterque Patauij ius ciuile professus est circiter annum 1420.

REPHANA, nobilis ciuitas in Decapoli regione Syriæ. Plin. lib. 5. cap. 18, Plurimi tamen Damascum & Optoton riguas amne Chrysorroa, fertilem Philadelphiam, Raphanam, omnia in Arabiam recedentia, &c.

Raphanus, huius raphani, pen. cor. masc. g. siue Rhaphanus {ῥάφανος} Genus radicis notæ. Plin. lib. 19. cap. 5, Cortice & cartilagine constant raphani: multísque eorum cortex crassior etiam quàm quibusdam arborum. Amaritudo plurima illi est, & pro crassitudine corticis. Cætera quoque aliquando lignosa. Et vis mira colligendi spiritum, laxandíque ructum. Ob id cibus illiberalis: vtique si proximè olus mandatur: si verò cum oliuis drupis, rarior ructus fit, minúsque fœtidus. Catul. ad Aurelium, 15,
Percurrent raphanique, mugilésque. Quibus verbis innuit adulterorum pœnam, quos deprehensos cûstituebant quadrupedes, ac violenter expilatis partibus pudendis, per podicem summo cum cruciatu grandiores raphanos aut mugiles immittebant. Iuuen. Saty. 10,
quosdam mœchos & mugilis intrat. Vide locum Catulli.
Aliud raphani genus agreste, de quo Plin. lib. 20. cap. 4. Est & satiui vsus in Italia, & armoraciem vocant satiuam. Satiui verò decocti mane poti ad ternos cyathos, comminuunt & eiiciunt calculos.
¶Raphanus, pro brassica. Hermolaus in librum 19. Plinij, cap. 7, Attica lingua raphanus brassicam significat, non radicem quam illi propriè raphanida, non raphanū vocabant. Sed postea inoleuit error qui obtinuit, vt raphanus pro radice caperetur, nō pro brassica. Idem in Corollario, cap. 349. Brassicam antiqua Græcia non Crambem, sed Raphanon appellabat: quod & Aristoteles, vt Iulius Pollux inquit, & Theophrastus, ferè sequitur. Hæc ille. Cornarius in cap. 2. libri 7. Galeni De compositione pharmacorum secundum locos, Brassicam, inquit, id est κράμβην, à veteribus fuisse item ῥάφανον dictam, Aristot. lib. 5. cap. 19. de animalium historia testatur, vbi de brassicarum erucis ait, αἱ δὲ γίγνονται ἐκ τῶν φύλλων τῶν χλωρῶν, μάλιστα ἐπὶ ῥαφάνου, ἣν καλοῦσί τινες κράμβην. Et sic sanè etiam Theophrastus vocat. Atque inde natus error videtur eorum, qui crambem & brassicam, raphanum hodiernum esse existimant, æquiuoco raphani decepti, qui veteribus etiam de brassica (vt dixi) hodie de ea tantùm quam radicem & radiculam appellamus, vsurpatur, velut etiam Galenus lib. 2. de alimentis testatur. Plinius certè lib 17. cap. 24. in fine, rhaphanum ex Theophrasto vt apparet, itidem rhaphanum reddidit, quā brassicam oportuit, velut ex eodem Theophrasto, lib 20 cap. 9. manifestum fit, vbi de brassica idem repetit. Hæc & plura Cornarius.

Raphaninus, pen. corr. Adiectiuum {ῥαφάνινος.} vt Raphaninum oleum. Plin. lib. 23 cap 4. Dioscorides lib. 1. cap. 36.

Raphanides Thasiæ, apud Cælium, lib. 9 cap. 12.

Raphanitis, huius raphanitis, pen. prod fœm. g. {ῥαφανῖτις} Genus ireos herbæ. Plin. lib. 21. cap. 7. de iri, Illyrica quoque duorum generum est, Raphanitis à similitudine, quæ & melior: & rhizotomos subrufa. Optima, quæ sternutamenta tacta mouet. Caulem habet cubitalem & rectam. Floret diuersi coloris specie, sicut arcus cælestis, vnde & nomen.

RAPHIA, locus in Arabia post Gazam, vbi Ptolemæus quartus cum Antiocho magno, prælium commisit. Strabo lib. 16.

Rapicium, Vide Rapicia in RAPVM.

Rapio, rapis, rapui, raptum {ἁρπάζω} rapere, Per vim, aut cum festinantia, siue cum furore trahere, euellere, auferre. Terent. And. 5. 2,
Sublimem hunc intrò rape quantum potes. Virg. 1 Georgicorum,
Atque illum in præceps prono rapit alueus amni. Terent. Adel. 5. 2,
Cæteros ruerem, agerem, raperem, tunderem, prosternerem.
Campum rapit acrior sonipes. Stat. 5. Theb.
Venti rapuere carinas. Lucan. lib. 3.
Ad cognitionem rerum rapi. Cic. 1. de Diuin. Rerum est quoddam genus eorum qui se à corpore auocent, & ad diuinarum rerum cognitionem cura omni studióque rapiantur.
De complexu parentum ad mortem rapere. Cic. 7. Verr. Nauium præfectos sine vlla causa de complexu parentum suorum, hospitúmque tuorum, ad mortem, cruciatúmque rapuisti.
In crucem. Cic. 7. Verr. Ille quisquis erat, quem tu in crucem rapiebas, qui tibi esset ignotus, quum, &c.
Cupiditate, auiditate, & similibus rapi. Cic. 3. Verr. Iste qui vnâ cupiditate raperetur, totum illius postulatum, causámque neglexit.
Cupiditate cæca prædæ ac rapinarum rapi. Cic. in Pison.
Equi rapiunt currum per auras. Ouid. 2. Metam.
Aliquem ad suam disciplinam rapere, Attrahere & impellere ad disciplinæ suæ cognitionem. Cic. 4. Acad. Neque verò tu solus, sed me ad suam disciplinam quisque rapiat.
In errorem rapi. Cic. 2. de Leg. Nos opinionibus vulgi rapimur in errorem, nec vera cernimus.
Fatis rapi. Ouid 2. de Ponto, eleg 2.
In fomite flammam rapere. Virg. 1. Æneid.
Flammæ rogales rapuere te. Ouid. 3 Amor. eleg. 8.
Fortuna rapit iuuenes. Ouid. ad Liuiam.
Aliquem in fraudem rapere. Cic. 2. de Inuent. Eam causam putare quæ homines audaces in fraudem rapere soleat.
Fugam rapere. Valer. 5. Argon.
Opinio, quæ hominem huc & illuc rapit. Cic. 1. Offic.
Rapit huc, rapit impetus illuc. Stat. 12. Theb.
Rapi ad id quod bonum videtur. Cic. 4. Tusc.
Inopes mentis rapiunt. Ouid. 4. Fast.
Imperium rapere. Tacitus lib. 19.
Aliquem in inuidiam rapere, Inuisum esse. Cic. 4. Acad. Sed quum rapior in inuidiam, licétne per vos nescire quod nescio?
Inuitum rapere aliquem. Ouid. 7. Metam.
Aliquem in ius rapere, quod & Trahere, & vocare dicitur. Plaut. Pœnul 19, Idem Asin 9,
Nam vidi hunc ipsum adducere, & rapere in ius Exærambum.
Quum rapies in iura malis ridentem alienis. Horat. 2. Serm. saty. 3.
Rapiunt sibi quisque laborem. Silius lib. 13.
Limis rapere Sub oculis. Horat. 2. Serm. saty. 5.
Sic tamen vt limis rapias, quid prima secundo
Cera velit versu. Id est, obliquis oculis raptim legas.
De luce rapi. Statius 8 Thebaid.
Rapit me in mœrorem stultitia mea. Plaut. Cist. 2.
Ad mortem rapi. Cic. 1. in Catil. Nónne hunc in vincula duci, non ad mortem rapi, non summo supplicio mactari imperabis?
Nauem aliquam ad Italiam. Cic. pro Lege Manil. Ab eodem imperatore classem magnam & ornatam, quæ ducibus Sertorianis ad Italiam studio inflammato raperetur, superatam esse atque depressam.
Ocellos alicuius Ouid. 2. Amor. eleg. 19.
Oculis in fraudem rapi. Cicero de Arusp. resp. Quare miserior es quum in omnem fraudem raperis oculis, quàm si omnino oculos non haberes.
In odium aliquem. Author ad Heren. lib. 1.
Oscula rapere. Tibul. lib. 1. eleg. 4.
In partésque rapit varias. Virg. 4. Æneid.
In peiorem partem. Terent. in Prologo Adelph. Vbi Donatus, Id est vitio dare, Vituperare.
Tractus rapitur pauore equi. Silius lib 4.
I, pedes quò te rapiunt, & auræ. Horat. 3. Carm. ode 11.
Rapere ad pœnam. Cic. pro Flacco, Rapitur ad pœnam qui iudicia communis exitij cœpit.
Præcipitem rapere aliquem. Ouid. 3. Metam.
Atque illum in præceps prono rapit alueus amne. Virg. 1. Georg.
Rapere aliquem ad Prætorem. Plaut. Aul. 30.
Aliena de se rapere ocyus, Horat. 2 Serm saty. 7.
Rapere se aliquó. Ouid. in Fragmento, 6, de vacca.
Rapere se ad. Cic. 13. Philip. Inde se quo furore, quo ardore, ad vrbem, id est ad cædem optimi cuiusque rapiebat?
Rapere ad se. Cicero 2. de Natura deorum, Quum autem in locis semen insedit, rapit omnem ferè cibum ad sese, eóque septum fingit animal.
Ad se conuertere & rapere. Cic. 1 Offic.
Sensu & coniectura rapi. Cic. de Arusp. resp.
Virginem ad stuprum. Liu. 6. bel. Pun.
In sublime. Plin. lib 35. cap. 10.
Ad supplicium rapi, quod & Trahi dicitur. Cic. 3 Ver. Rapiunt eum ad supplicium dij patrij, quòd iste inuentus est qui, &c.
Ad tortorem rapi. Cic. 5. Tuscul.
Viam rapere aliquó. Silius lib 8.
Virginem rapere, Est ei vim inferre, & violare. Plin. lib. 13. cap. 29,
Propter raptas virgines.
Vis rapuit, rapiétque gentes. Horat. 2. Carm. ode 13.
Prælia rapuerunt vrbes. Claud. 2. in Eutrop.
Vultus alicuius rapere. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.
¶Rapere, pro Raptim ac festinanter ducere. Plin. in Paneg. Per hoc omne spatiū quum legiones duceres, vel potius (tanta velocitas erat) raperes: non vehiculum vnquam, non equum respexisti.

Quid dicam? quam caussam afferam? s. quin nolo mentiare:
Apertè ita vt res sese habet, narrato. Idem Eunuch. 5.2,
. non pol credo Chærea,
Nisi si commissum non erit. c. quin Pythias
Tu me seruato. Idem Heaut. 4 4.
Quin, Quin imò. Terent. Adelph. 4 2.
Syre. s. quid ais? c. me quærit? s. Verum. c. perij. s. quin
Tu animo bono es Virg. 1 Æneid.
. quin aspera Iuno,
Quæ mare nunc, terrásque metu, cœlúmque fatigat,
Consilia in melius referet. Plaut. Capt. 19,
Quin potius illud adnota, quæ putaueris corrigenda.
¶Quin, Quamobrem. Plaut. epid. 10, . hic non est locus:
Quin ta alium quæras, cui centones farcias. Terent. And. 1, 1,
Quin tu vno verbo dic: quid est, quod me velis.
¶Quin, Quare non, vel, vt non. Terent. Adelph. 2.2,
Nunquid vis quin abeam. Plaut. Cistel. 1,
Nunquid me vis mater intrò quin eam? Donatus.
Quin, Qui non, quæ non. Terent. Hecy. 2.1,
Ex merito adeò: nam vestrarum nulla est, quin gnatum velit Ducere vxorem. Quintil. lib. 7. cap 2, Quis tam imperitus, quis tam procul à literis, quin sic incipiat? Cic 7. Verr. Hic mihi etiam audebit mentionem facere Mamertinæ laudationis: in qua quàm multa sint vulnera, quis est vestrum iudices quin intelligat. Ibidem.
¶Quin, Quin etiam, insuper, præterea. Plaut. Aulul. 9,
Famem hercle vtendam si roges, nunquam dabit:
Quin ipsi pridem tonsor vngues dempserat,
Collegit, omnia abstulit præsegmina.
¶Quin. Quominus. Terent. Eunuch 5 2,
Apud Antiphonem vterque, mater & pater
Quasi dedita opera domi erant, vt nullo modo
Introire possem, quin viderent me. Cic. Non idcirco caussas Isocrates non defendit, quin id vtile esse & honestum existimaret.
¶Quin taces? Correptio est silentium præcipientis, & timorem alicui adimentis, id est, Esto securus: nam tacere, securi est. Terent. And 1 3.

Quinarius, Adiectiuum {πεμπαῖος} dicitur quod quinque complectitur. Plin. lib 31. cap 6, Fistulas denûm pedum longitudinis esse, legitimum est. Et si quinariæ erunt, sexagena pondo pendere. Vide Octonarius, in OCTO.
Quinarij nummi, quòd quinos æris valebant, sicut denarij, quòd denos. Varr. de ling. Lat. lib. 5.
Quinarius argenteus, quinque libris æris, id est, assibus quinque valebat, hoc est, denarij dimidium. Budæus.

Quina dena, vulgò *quindena*, l. Qui quadraginta §. qui ducenta. Ad legem Falcid. in Pandectis.

QVINCTIA, gens Patritia Romæ fuit, duabus familiis nobilis, quarum altera Capitolinorum, altera Flaminiorum cognomine vtebantur. De his multa historici.

Quincunx, quincuncis {πεντώγκιον} Substantiuum, m. g. Quinque vnciæ. Vitia remota de quincunce. Horat. de Arte.
¶In quincuncem {*εἰς πεντάστιχον*} arbores dispositæ cur dicantur, facile ex Quint. intelligimus, apud quem hæc verba, lib 8. cap. 3, Leguntur, Nullúsne ergo etiam fructiferis adhibendus decor? quis negat? nam & in ordinem certáque interualla redigam eas arbores. Quid enim illo quincunce speciosius, qui in quamcunque partem spectaueris, rectus est? Sed protinus in id quoque prodest, vt terræ succum æqualiter trahant. Cic. de Senec. Quum admiraretur Lysander & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines, & humum subactam, atque puram, & suauitatem odorum qui afflarentur è floribus, tum enim dixisse mirari se non modò diligentiam, sed etiam solertiam eius. Colum. lib 3. cap. 15, Hæc in quincuncem vinearum metatio expeditissima ratione conficitur. Fortasse autem antiqui sic quincuncem appellauerunt exactam plantarum metationem: vt decussem, exactam spatij diuisionem. Hactenus Budæus. Cæsar 7. bel. Gall. Ante hos obliquis ordinibus in quincuncem dispositis scrobes trium in altitudinem pedum fodiebantur. Varro 1. de Re rust. cap. 7, In quincuncem propè sint ordines atque interualla modica. Baysius, Arborum ordines dicuntur in quincuncem digesti, quando secundi ordinis arbores paribus interuallis sic disponuntur, vt figuram quincuncialem seruare adinuicem videantur. Glareanus in Commentarios Cæsaris, quincuncialem ordinem putat dictum, quasi quinpunctialem, vt sit Quincuncialis ordo, qui in quouis quadrato centro ipsius quatuor angulorum punctis comparatur. Aspectu enim sic fiunt quinque hoc modo ⁙ Quòd si plura quadrata connecti intelligamus, emerget totius iugeri forma sub ordine & aspectu quincunciali ad hanc formam,

¶Quincunx, Iugeri pars tertia, & vna duodecima, hoc est, quinque vnciæ. Diuiditur enim iugerum, vt as, in vncias duodecim. Colum. lib 5 ca. 1, Pars tertia & vna duodecima, pedes duodecim millia, hoc est, quincunx.
¶Quincunx, mensuræ genus paulum supra dimidiam heminam continens Mart. lib. 3,
Hesterna tibi nocte dixeramus
Quincunces puto post decem peractos, hoc est, post epotos decies quinque cyathos. Vide Budæum lib 5. de Asse. Idem lib. 2,
Te conuiua leget misto quincunce, &c.
Quincunx, Quinque cyathorum mensura, siue quinque cyathi. Martial. lib. 11,
Quincunces & sex cyathos, bessémque bibamus:
Caius vt fiat, Iulius, & Proculus. Vide Budæum lib 5 de Asse. Bessem poeta vocat octo cyathos. Vide Sextarius Romanus in Sex.
¶Quincunces vsuræ sunt quoties ex centum nummis (vt exempli gratia sit) quinque nûmos vsuræ nomine percipimus. Sic Semisses vsuræ, trientes, besses & huiusmodi.
Modestu quincunce nutrire nummos. Augere nummos suos fœnore quincunciali Persius sat. 5. Vide Vsura, in VTOR.

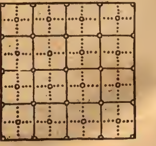
Quincuncialis, & hoc quincunciale, pen. prod. vt, Quincuncialis herba: quæ minor est semipede, & septenûm ferme digitorum. Plin. lib. 17. cap. 11, Inter omnes herbas lithospermo nihil est mirabilius: Aliqui ægonychon vocant, alij diospyron: alij heracleos: Herba quincuncialis ferè, foliis duplo maioribus quàm rutæ. Et paulo pòst, iacere eam, atque humi serpere authores tradunt. Budæus.
Quincuncialis figura, cuius figuræ quæ decussum antiquis significabat, media est. Fiebat verò decussis ad X literæ formam, quæ quidē apud Latinos decem significat. Atque hæc si per medium secetur, remanebit V figura, quæ quinarium numerum, atque adeò quincūcem demonstrat. Sed hæc quidem multoties tum superius, tum etiā inferius multiplicata, figurā facit quæ quincuncialis appellatur.

Quincunx Ordo quincuncialis.

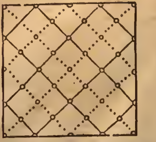

Quincuncialis ordinum ratio. Plin. lib. 17. cap. 11, In disponendis arboribus arbustísque, ac vineis, quincuncialis ordinum ratio vulgata & necessaria, non perflatu modo vtilis, verùm & aspectu grata quocunque modo intuere, in ordinem se porrigente versu.
Didici, inquit Budæus in Asse, duplicem quincuncialis ordinis rationem esse. Alteram nostrates scacariam, quasi alueolatam appellant, *en eschiquier*. sumpsit enim formam à postica parte aluei in qua scrupos hodie lusitantes promouent & reducunt. Altera ratio reticulata dici potest. non in quadras vt prior, sed in rhumbos conformata, ea forma qua specularia apud nos plerunque videntur in fenestris lumen vitro transmittentibus, *en lozenges*. Huiusmodi ordinum obseruatio Northmannis solennis est instituendis pomariis: quorum arboratores è seminariis plantulas transferentes, ita stellatim decussare norunt ordines, vt in quancunque partem te vertas, rectam semper seriem videas, nusquam obliquante prospectu in lõginquum. Hæc Budæus.

Alueolata.

Reticulata.

Quincupedal, mensura quædam quinque pedum, qua fabri metarij in demetiendis partibus vti solent. Huius formam & vsum depingit. Mart. lib 14.

Quincuplex, pen. corr. quincuplicis, pen. corr. om. g. {πεντάπτυχος.} vt, Duplex dicitur. Mart. lib. 14.
Quincuplici cera quum datur altus honor. Quincuplices ceras vocat tabellas, à numero quinque foliorum: his decretus triumphus nunciabatur Imperatori, vel Consuli.

Qvinda, munitio est Macedonum, non procul ab Anchiale & Tarso Ciliciæ vrbibus, quas bellum illum Sardanapalum vno die condidisse autumant. Strabo lib. 4, Vltra Anchialam est munitio nomine Quinda, in qua olim Macedones thesauros seruabant. Vide Alexand. Alexandrinum lib. 2 cap. 2.

Quindecim, pen. corr. { [illegible] } Numerale nomen indeclinabile. Plaut. Pseud. 5,
Et iam quindecim habeo minas.
Virorum quindecim preces. Horat. in Carm. seculari.

Quindecies, Aduerb. { [illegible] } Quindecim vicibus. Cic. 4. Verr. At illa HS n millia hæreditatis, accessit ipsius antiqua HS quindecies pecunia. Martialis lib. 7. 9,
Dicere quindecies poteram, quid pertinet ad te?

Quindecimviri { [illegible] } Nomen magistratus apud Romanos. Plin. lib. 7 cap. 43, Qu. Metellus in ea oratione quam habuit supremis laudibus patris sui L. Metelli, Pontificis, bis Consulis, Dictatoris, Magistri equitum, Quindecimviri agris dandis, &c. Idem lib. 28. cap. 2, Cuius sacri precationem, qua solet præire Quindecimvirûm collegij magister, siquis legat, profectò vim carminum fateatur.

Quindecimviri, erant apud Romanos Pontifices quindecim, qui tam diuinis mysterijs & sacrificijs solennibus, quàm responsis dandis præesse in Algido, in templo Dianæ, iussi sunt per populum. Alexand. lib. 3. cap. 16.

Quindecimviri Sibyllini à Sylla dictature fuerunt instituti quum ante Syllæ dictaturam decem duntaxat fuissent, ad quos ludorum secularium procuratio pertinebat, vt docet Curio. Tacit. lib. 11. his verbis, Nam Domitianus quoque edidit ludos sæculares, iisque intentius affuit, sacerdotio Quindecimvirali præditus, ac tum Prætor. quod non iactantia refero, sed quia collegio Quindecimvirûm antiquitus ea cura mandabatur & magistratus potissimum exequebantur officia cæremoniarum. Eodem respexit in carmine Sæculari Horatius, vbi ait,
Quæque Auentinum tenet, Algidúmque
Quindecim Diana preces virorum
Curet, &c. Lambinus.

Quindeni, pen. prod. { [illegible] } Adiectiuum, Idem significat quod quindecim. Liu. 5 bel. Maced. Quindena iugera agri data in singulos pedites sunt, &c. Quidam legunt, quina dena.

Quinetiam { [illegible] } Coniunctio copulatiua, qua nectimus quæ coniuncta significare volumus. Cic. de Amicit. Quonam enim modo quisquam amicus esse poterit, cui se putabit inimicum esse posse? quinetiam necesse erit cupere & optare vt quamsæpissime peccet amicus. Ibidem, Quinetiam siquis asperitate ea est & immanitate naturæ, congressus vt hominum fugiat atque oderit.
Quinetiam sæli regionem in cortice signant. Virg. 2. Georgic.
Quinetiam insuper scelus postquam ludificatus est virginem,
Vestem omnem miseræ discidit. Terent. Eunuc. 4. 3.

Quingenti, quingentæ, quingenta { [illegible] } vt Quingenti milites: hoc est quinquies centum. Cic. ad Attic. lib. 16, Nec mirum, quingenis denarios dat. Eidem, lib. 4. Tusculanam villam quingentis millibus, Formianam HS ducentis quinquaginta millibus.
Quingentis empto drachmis deprenderis. Horat. 2. Serm. saty. 7.
Hinc quoque quingentos in se Mezentius armat. Virg. 7. Æneid.

Quingentesimus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Plin. lib. 15. cap. 1, Anno vrbis quingentesimo quarto.

Quingenties, Aduerb. { [illegible] } Cic. 4. Verr. Ob eã rem HS quingenties Veneri Erycinæ de Sthenij bonis exactorum.

Quingeni, quingenæ, quingena, pen. prod. { [illegible] } Idem quod quingenti. Cic. ad Attic. lib. 4. Apud eum HS quingena deposuerunt, vt qui à Catone damnatus esset, id perderet. Colum. lib. 5. cap. 2, Horum pars dimidia quingeni.

Quingeni, pro Singulis quingenti. Suet. in Cæsare, cap. 38, Populo præter frumenti denos modios, ac totidem olei libras, trecenos quoque nummos quos pollicitus olim erat, viritim diuisit: & hos amplius, centenos pro mora. Annuam etiam habitationem Romæ vsque ad bina millia nummûm, in Italia non vltra quingenos sestertios remisit.

Quingenarius, Adiect. { [illegible] } Plin. lib. 33. cap. 11, Dispensator Hispaniæ Citerioris quingenariam lancem habuit, cui fabricandæ officina prius ædificata fuerat. Id est pondo quingentarum librarum.

Quinimo, pen. prod. { [illegible] } Coniunctio, pro Imò verò, vel Imò etiam. Plaut. Cistel. 5,
Itaque Ops opulenta illius auia. M. quinimò mater quidem. Plin. epist. 74, Præualuit sententia Cepionis. quinimò consurgenti ei ad censendum acclamatum est: quod solet residentibus. Cic. ad Attic. lib. 2. Eius autem Collega & in me perhonorificus. & partium studiosus ac defensor bonarum. quinimò leuiter inter se dissident: sed vereor ne hoc quod infectum est, serpat longius. Vetus codex legit, quio nunc leuiter.

Quinquaginta, indeclinabile { [illegible] } Virg. 1. Æneidos,
Quinquaginta intus famulæ, &c.

Quinquagies, Aduerbium { [illegible] } Columel. libro 5. cap. 2, Has duas summas in se multiplicato, quinquagies centenæ fiunt quinquaginta millia. Plin. lib. 7. cap. 25, Idem signis collatis quinquagies dimicauit.
Quinquagies bis centena. quindecim, &c. Plin. lib. 2. cap. 108.
Quinquagies centena millia. Plin. lib. 2. cap. 108.

Quinquageni, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Idem quod quinquaginta. Plin. lib. 8. cap. 36, Viuunt quinquagenis annis, quidam & centenis. Et lib. 15. cap. 24, Iuba auctor est quinquagenûm cubitorum altitudine in Arabia esse has. Cic. 5. Verr. In singulos HS quinquagenis millibus damnari maluistis?

Quinquagesies, Aduerbium. Plaut. Menæch. 24,
Vt credo tota auctione capi & quinquagesies. Id est quinquagin-

ta francos. Alij legendum putant quinquagies.

Quinquagenarius, Adiectiuum { [illegible] } Quod quinquaginta continet. Cato cap. 13, Vrnam quinquagenariam vnam, sextarium olearium vnum. Sic cap. 10.
Quinquagenaria cohors, quæ quinquaginta militibus constat. Curtius lib. 5.
Quinquagenarius grex, Hoc est quinquaginta capitum. Varr. 2. de Re rust. cap. 10.

Quinquagesimus, pen. corr. Aliud adiectiuum { [illegible] }
Quinquagesimus vnus. Plin. lib. 7. cap. 8, Quinquagesimo vno raptus anno.
Quinquagesimas exigere, ea forma qua & Decumas exigere dicitur. Cic. 5. Verr.
Quinquagesima liba, pro religione quadam apud veteres offerebantur. Martialis lib. 10. 24,
Natales mihi Martiæ Calendæ,
Lux formosior omnibus Calendis,
Qua mittunt mihi munus & puellæ
Quinquagesima liba, septimámque
Vestris addimus hanc focis acerram.

Quinquatria, Quinquatriorum, neut. gen. { [illegible] } Ab eo quod Quinquatre, in singulari, sicut Bacchanale & Vulcanale. Festa erant quæ quinque diebus Palladi fiebant mense Martio: ita appellata, quoniam quinque diebus post Idus celebrabantur. nam dies post Idus, ater erat. Inde Quinquatria, quasi quinque ab atro die. Primo die fiebant sacrificia: tribus sequentibus gladiatores in theatro certabant: quinto die erat lustratio. Vide Ouidium lib. 3. Fast. Sunt qui dicant hunc diem munusculorum quoque esse, quo tempore matronæ inter se inuicem munera missitabant, & cœnas seruis apponebãt, vt viri Saturnalibus. Plaut. Milite, 10,
-da quod dem Quinquatribus,
Præcantatrici, coniectrici, ariolæ, atque aruspicæ.
Festa Quinquatria. Horat. 2. epist. 2.
¶Quinquatria, Quinquatriorum, Quinquatribus & Quinquatriis, tam tertiæ quàm secundæ declinationis, sicut cætera festorum nomina, Diomedes verò Quinquatriæ in prima declinatione protulit. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 25, Quinquatribus frequenti Senatu causam tuam egi non inuita Minerua.

Quinquatrus etiam dicitur, sicut Triatrus, Sexatrus, Septimatrus, decimatrus. in quibus hæc particula a t r v s, nihil significans, supplementi caussa. Meminit Gellius lib. 2. cap. 21. Varro lib. 5 de Ling. Latina, Quinquatrum dicitur vnum festum dicit, sic appellatum, quod erat post diem quintum Idus Martij, &c. Charisius lib. 1, Quinquatrus antiqui dicebant à quinquando, id est lustrando, quòd eo die arma Ancilia lustrari sint solita.
Dies vocata quinquatrus. Ouid. 6. Fast.

Quinquatrus, huius Quinquatrus, penult. prod. pro ipsis Quinquatriis, antiquè. Cic. ad Attic. lib. 9, Fuit enim pridie Quinquatrus egregia tempestas, qua ego illum vsum puto. Idem Cælio, lib. 2. 12, Ita tumultuosæ conciones, ita molestæ quinquatrus afferebantur.
Quinquatrus appellari quidam putant à numero dierum, qui ferè his celebrantur qui scilicet errant, tam hercule, quàm qui triduo Saturnalia, & totidem diebus Compitalia: nã omnibus his singulis diebus fiunt sacra. Forma autem vocabuli eius exemplo multorum populorum Italicorum enuntiata est, quod post diem quintum Iduum est, is dies festus, vt apud Tusculanos, Triatrus, & Sexatrus, & Septimatrus, & apud Faliscos Decimatrus. Mineruæ autem dicatũ eum diẽ existimant, quòd eo die ædis eius in Auentino consecrata est. Festus.
Minores Quinquatrus. Ouid. 6. Fast. Hæ erant mense Iunio.

Quinque { [illegible] } Nomen numerale.
Quinque ter implebat vlnas, Quindecim. Ouid. 8. Metam.

Quinquefolium { [illegible] } herba, à numero foliorum nomen habens, vnde etiam Græcis pentaphyllon dicitur. Plin. lib. 25. cap. 6, Foliis per interualla quinquefolij, aut cannabis, per ambitum incisis quinquepartitò. Ibidem, cap. 9, Quinquefolium nulli ignotum est, quum etiam fraga gignendo commendetur. Græci vocant pentapetes, siue chamæzelon, siue pentaphyllon. Quum effoditur, rubram habet radicem. Hæc inarescens nigrescit, & angulosa fit. Nomen à numero foliorum habet & ipsa herba incipit & desinit cum vite.

Quinquelibralis, & hoc quinquelibrale, penultima prod. { [illegible] } Pondo quinque librarum. Colum. lib. 3. cap. 15, Dispositis lapidibus passim, qui singuli non excedant quinquelibrale pondus.

Quinquemestris, & hoc quinquemestre { [illegible] } Quinque menses natum. Varro 2. de Re rustica, cap. 7, Quinquemestribus pullis factis, quum redacti sunt in stabulum, obsidendum, &c. Plinius libro 8. cap. 48, Castrari agnos nisi quinquemestres, præmaturum existimant.

Quinquennis, & hoc quinquenne { [illegible] } Quinque annos natus. Plaut. Pœnulo, 5,
-duæ fuere filiæ,
Altera quinquennis, altera autem quadrimula. Colum. lib. 7. cap. 6, Caper quinquennis parum idoneus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6, In Scythia nobis quinquennis Olympias acta est.
Quinquennis olea est, & syluestris cornus. Horat. 2. Serm. saty. 2.
Vinum quinquenne. Horat. 2. Serm. saty. 8.

Quinquennalis, & hoc quinquennale, pen. prod. { [illegible] } Quod fit singulis quinque annis. Cic. 3. de Orat. Ex quibus Eleus Hippias, quum Olympiam venisset, maxima illa quinquennali celebritate ludorum gloriatus est, &c.
Quinquennales ludi. Plin. lib. 4. cap. 5.
Quinquennalis magistratus, Qui quinque annis continuis geritur. Liuius 4. ab Vrbe.
Tempus quinquennale. Varr. de Ling. Lat. lib. 5.
Quinquennalia, quinquennaliorum, Ludi qui quinto quoque anno fiebant. Liuius 2 bel. Maced. Vouit in eadem verba c o s. præeunte Max. Pontifice: quibus ante quinquennalia, vota suscipi solita

erant: præterquam quòd tanta pecunia quantam tum, quum soluerent, Senatus censuisset.

Quinquennium, quinquennij { [illegible] } Spatium quinque annorum. Cic. 3. de Leg. Bini sunto, magistratum quinquennium habento. De Censoribus.

Duo quinquennia, Decem anni. Ouid. 12. Metam.

In quinquennio. Vide IN.

Quinquepartitus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod in quinque partes diuisum est. Cic. 1. de Inuent. Quinquepartitam igitur hoc pacto putant esse argumentationem. Legitur etiam Quinquepertitam.

Quinquepartitò, pen prod. Aduerbium { [illegible] } Plin lib. 25 cap 6, Foliis per interualla quinquefolij, aut cannabis, per ambitum incisis quinquepartitò, nigris & ipsis, plumosisque.

Quinque pedum vsucapio, apud Ciceronem quid sit, lib. 1 de Legibus ipsemet rectè explicat. Ex hac (inquit) non rerum: sed verborum discordia controuersia nata est de finibus, in qua (quoniam vsucapionem, XII. tab intra quinque pedes esse noluerunt) depasci veterem possessionem Academiæ ab hoc acuto homine non sinemus, nec Manilia lege singuli, sed ex his, tres arbitri fines regemus. Eum locum sic, & rectè explicat Hotomanus: Vt in controuersia vicinorum de finibus, termini requiruntur, quibus repertis, quinque quaqua versus pedes definiuntur, qui quamuis longo tempore ab alterutro possessi sint, finibus tamen diuimendis reseruantur: sic controuersia de finibus bonorum & malorum, quæ philosophos exercet, termini Academicæ disciplinæ à Socrate positi, peruestigandi sunt, & Antiochi arrogantia illius gloriam depascentis regenda & coercenda est. Lex autem Manilia vnicum adigi arbitrum volebat finibus agrorum regundis: sed quum tres tum essent, facetè intulit, nec Manilia lege singuli: sed ex his tres arbitri fines regemus Aggenus Vrbicus: De fine enim lex Manilia quinque aut sex pedum latitudinem præscribit, quoniam hanc latitudinem vel iter ad culturas accedens occupat, vel circumactus aratri quod vsucapi non potest.

Quinqueprimi, penult. prod. { [illegible] } qui Græcè, & cap 8 de priuilegiis eorum qui in sacro palatio militant, dicuntur Protaproti. Cicero Verr. 5, Magistratus & Quinqueprimi accitu istius euocantur.

Quinqueremis, huius quinqueremis, penult prod. { [illegible] } Nauis quinque remorum ordines habens. Liuius 5. Decad. lib 1, ne equites & decem quinqueremes naues, si deducere ex naualibus vellet. Cicero 6 Verr Certos homines in quinqueremi misisse, qui eam dentes reportarent.

Quinquertium { [illegible] } exercitium quod quinque certamina complectitur, videlicet luctam, pugillatum, cursum, saltum & pancratium. Festus. Budæus in l Athletas. de his qui notantur infamia.

Quinquessis, nummus apud Romanos. Antonius Augustinus ad Festum. Quinquessis (inquit) quinarius, siue victoriatus dictus est, quòd initio quinque assibus æstimaretur, postea octo valuit, eiusque nota erat victoria. Plinius.

Quinqueuir, penultima correp. quinqueuiri { [illegible] } dicitur vt Triumuir. Cic. 4. Acad Nescio an ne Quinqueuirum quidem quenquam, nisi sapientem. Idem 2. de Lege agrar Toties legibus Agrariis curatores constituti sunt Triumuiri, Quinqueuiri, Decemuiri.

Scriba ex Quinqueuiûm coruum deludet hiantem Horatius 2. Sermon. saty 5.

Quinqueuiratus, huius quinqueuiratus, penult. prod. { [illegible] } Officium vel magistratus Quinqueuirorum. Cic. ad Attic lib 9, Repudiasi se totum magis etiam quàm olim in Quinqueuiratu putabit. Vetus codex legit, ax virum. Idem de Prouinciis Consul. Me ille vt Quinqueuiratum acciperem, rogauit.

Quinquies. Aduerbium { [illegible] } Quinque vicibus. Cic. 5. Verr. Reperietis quinquies tanto Iudices, amplius istum, quàm quantum ei in cellam sumere licitum sit, ciuitatibus imperasse. Idem 11. Philip. At hic me defendente quinquies absolutus est.

Quinquies millies. Plin. lib. 2. cap. 23.

Quinquiplico, quinquiplicas, penult. corr. quinquiplicare: vt Quinquiplicare magistratus, apud Tacitum libro 2. pro In annum quintum prorogare.

Quini, Adiectiuum { [illegible] } Cic. 5. Verr. In medimnos singula video ex litteris publicis tibi Halesinos HS quinos denos dedisse. Plaut. Pseud. 5, Quater quinis minis.

Quina milia pedum Liu. 8 ab Vrbe.

Quini deni Curtius lib. 8, Menses in quinos denos descripserunt dies De sapientibus Indorum.

Quini viceni nummi. Liu. 2 bel Pun.

Quinas hic capiti mercedes exigit. Horat. 1. Serm saty. 2.

Quintanus, & Quintana porta, Vide QVINTVS.

QVINTII, Populi sunt in Armenia ad Medorum montes. Strabo lib. 11 Has autem montium radices, ad summum vsque à mari incipiendo, Albanorum & Armeniorum nonnulli, quidam ex parte habitant, partem verò maximam Gelæ, Docusini, & Amardi & Quintij, aliàs Quinij. & Anariacæ.

QVINTILIANI dicti sunt iuuenes qui per ludum & lasciuiam currentes Lupercalia celebrabant. Alexander Alexandrinus libro 4. cap. 22 Sunt qui putent Romulum & Remum, quum Fauno sacra facerent clamore pastorum excitos, quorum oues abactæ erant, in latrones præda onustos incurrisse nudos, prædámque detraxisse: qua postquam potiti sunt, sacra instituisse, vt nudi iuuenes, incincti pellibus, per ludum & lasciuiam currerent: ex quibus alij Fabiani, nonnulli Quintiliani dicti.

QVINTILIANVS, penult prod. { [illegible] } rhetor, ortus in Hispania, in ciuitate Calagurritana, vt Eusebio placet. Ipse Quintilianus Hispanos prouinciales suos vocat. Eum dicunt Romam cum Galba venisse, eiusque tempore postea in familiaritatem Domitiani principis venientem eius nepotes erudisse Id quod ipse testatur in Proœmio libri 4. Ludum Romæ aperuit, primusque è fisco salarium tulit. Laurentius Valla, eum in præceptis Ciceroni præferebat, stylóque eius & doctrinæ magnopere adhærebat. Meminit huius Martialis libro 2,

Quintiliane vagæ moderator summe iuuentæ,

Gloria Romanæ Quintiliane togæ. Plinius quoque eius discipulus lib 2. epist. 14, ad Maximum, Ita certè ex Quintiliano præceptore meo audisse memini. Sic lib 6 epist 6 ad Fundanum. Idem lib 6, epist. 3. à fine, testatur se quinquaginta millia nummûm dedisse dono nuptura Quintiliani filiæ.

Quintilis, huius quintilis, pen. prod. { [illegible] } Quintilis mensis ideò dictus est, quòd quintus in ordine esset: sed postea in honorem Iulij Cæsaris Dictatoris, M Antonio M filio Consule legem ferente, Iulius appellatus est, inquit Suetonius. Cic. Attic. lib. 14, Volo mense Quintili in Græciam.

QVINTILIVS, vt scribit Eusebius, Cremonensis fuit, Virgilij olim & Horatij familiaris, qui obiit ante Virgilij obitum annis sex. Huius meminit Horatius cum alibi, tum 1. Carm. ode 24, vbi ipsius mortem deplorat.

Quintilius, Dictator Romæ veneficiis matronis puniendis creatus est. Alexander Alexandrinus lib. 1. cap 6, Post quem quum Romæ de veneficiis quærerent, & aliquot matronæ damnatæ forent, eáque res prodigij haberetur loco: vt mentes alienatæ, sui compotes fierent simili memoria ex annalibus repertita, claui figendi causa dictator creatus Cneus Quintilius fuit, qui fixo item clauo, quum eo piaculo eorum mentes sui compotes fecisset, discordésque animos conciliasset, dictatura se abdicauit.

Quintipor, seruile nomen frequens apud antiquos erat à prænomine domini ductum, vt Marcipor, Gripor, quanuis sint, qui à numero natorum ex ancilla quinto loco dictum putent. Festus.

Quintus, quinta, quintum { [illegible] } Adiectiuum à Quinque. Liu. 2. b. 11 Maced Non quinto inde mense, quemadmodum ab Sagunto Annibal, sed quinto inde die quàm ab Corintho soluerit naues, in Italiam peruenies.

Quintæ Calendæ, & quinto Calendas pro eodem apud Iurecconsultos vsurpatum vbique comperimus. Et quidni? nam qui dies Nonæ aut Idus non sunt, in mense, Calendæ sunt, illísque diebus calari populus solebat. Fenestella.

Quintidecagonum, Figura est æquilatera & æquiangula, composita ex 15 angulis, & lateribus æqualibus. Euclides 4. Element. Theor. 16, In dato circulo, quintidecagonum & æquilaterum & æquiangulum describere.

Quintusdecimus dies { [illegible] } Plin. lib 9 cap. 51.

Quintùm, Aduerbium: vt Quintùm Consul, tempus designat, & quater ante factum. Liu. 7. bel. Pun. Declarati Consules Qu. Fabius Maximus quintùm, Qu Flauius Flaccus iteru. Idem 6. ab Vrbe, Vt M. Furius Dictator quintum diceretur.

Quintanus, penultima prod. Adiectiuum { [illegible] } Plin. lib. 17 cap. 22. Semper verò quintanis semitis, hoc est vt quinto quoque palo singulæ iugo paginæ includantur. De limitatione vinearum loquitur.

Quintana febris, apud Galenum sæpe.

Quintana porta, & statio militum quum legiones in castra fuerãt dispositæ. Alexander Alexandrinus lib. 1 cap 12, Quarta post Prætorium Quintana dicitur, quippe per eam commeatus in castra conuehi, & rerum vtensilium copia venalis exponi: inde etiam merces ad vsum militaris multitudinis, quæque bello vsui forent importari & exportari solita. Sueton. in Neron cap 26. & Liu. 5 Decad. 1.

Quintani, Quintæ cohortis, aut legionis milites. Tacit lib 20, Aduentu quintanorum, quintadecimanorúmque auctæ legiones.

Quintarium limitem ita nominauit Hyginus. Quintum quoque quintarium volunt. porro inter quintum & quintarium interest aliquid. quintus est, qui quinto loco numeratur: quintarius, qui quinque centurias cludit: hunc volũt esse quintum qui est lectus nam & legumlatoribus, quemadmodum perlatum est, sic cauerunt vt à [illegible] quintus quisque spatio interiecto ampliaretur. Erat sane interpretatio legis huius ambigua nisi eorum formæ sextum quẽque limitem latiorem haberent, significat eos quos & minores tractemus nunc diligentius quid dixerint à [illegible] quintum usque latiorem decumano. quum decumanus erat positus, positi sunt deinde quinque limites, quorum nouissimus factus est latior: his quum decumanus accessit, sex fiunt. eandem obseruationem in reliqua limitum parte esse voluerũt, quẽadmodum à [illegible] quinque limites ducebantur, quorum esset summus latior, sic & ab eo quintario, quum spatium definitum erat, quinque adiectis limitibus, summo, latitudinem suam seruari placuit.

QVINTVS { [illegible] } & Quintius cognomina antiquis magno in vsu. Vnde Quintia prata trans Tyberim, à Quinto Cincinnato.

Quintus à principio is dictus est, qui loco ortus esset quinto: vt Sextus, qui sexto: Septimus, qui septimo: Octauius, qui octauo: Nonius, qui nono: Decimus, qui decimo. Quod & in fœminis est seruatum, vt Claudia Quinta. Posteà tamẽ Quintus cœpit esse prænomen eius etiam quandoque qui secundo, vel tertio, atque adeò primo loco natus esset, vt in Metellis, Catulis, & aliis licet reperire.

Quintij, orum: nobilis apud Romanos familia à Quintio illo consule, qui Pietati ædem, vbi Marcelli postea theatrum fuit, consecrauit. Plin lib 7 cap. 36, Pietatis (inquit) exempla infinita quidem toto orbe extitere, sed Romæ vnum cui comparari cuncta non queant. Humilis in plebe, & ideo ignobilis puerpera supplicij causa carcere inclusa matre, quum impetrasset aditum, à ianitore semper excussa ne quid inferret cibi, deprehensa est vberibus suis alens eam. Quo miraculo, matris salus donata Pietati est, ambæque perpetuis alimentis, & locus ille eidem consecratus deæ C. Quintio, M. Acilio coss. Idem lib 33 cap. 2, ait Quintiorum familiam aurum plurimum contempsisse.

Quinus. Vide QVINQVE.

Quippe, rationis redditiuæ aduerbium, nempe quo rationem eius quod præcessit, reddimus. Terent. Heaut. 2 4,

Nam expedit bonas esse vobis: nos quibuscunque est res, non sinunt
Quippe forma impulsi nostra nos amatores colunt. Cic. 1. de Fin. Sol Democrito magnus videtur, quippe homini erudito, in geometriaque perfecto.

Dixisti quippe, iam fixum & statutum est. Cic. pro Mur.

Mouet me quippe lumen curiæ. Cic. pro Mil.

¶Quippe, pro Certè. Cic. pro Cæcinna, Rectè igitur diceres te restituisse? quippe. quid enim facilius est quàm probari iis qui Latinè sciunt? &c.

¶Quippe quum. Cic. 2. Offic. Harum igitur duarum ad fidem faciendam iustitia plus pollet; quippe quum ea sine prudentia satis habeat authoritatis.

Quippe etenim. Lucret. lib. 2,
Quippe etenim multo procliuius exorientur Candida de pullo, &c.

Quippe etiam festis quædam exercere diebus, Virg. 1. Georg.

Quippe qui, Vt qui, nempe qui, vel nempe quum. Colum. lib. 12, de cappari, Quippe quæ res etiam in desertis agris citra rustici operam conualescit. Plaut. Amph. 8,
An & id tu scis? AL. quippe quæ ex te audiui, vt vrbem maximam Expugnauisses. Cic. pro Rosc. Amer. Conuiuia cum patre non inibat. quippe qui ne in oppidum quidem nisi perraro veniret.

Quippe quia. Terent. Heaut. 3. 2,
Ego verò laudo. S. rectè sanè. C. quippe quia
Magnarum sæpe id remedium ægritudinum est.

Quippe quod. Cic. Lentulo, lib. 1. 9, Vbi de mea sententia questus est Cæsar: quippe quòd etiam Rauennæ Crassum antè vidisset Legitur & quippe quo.

Quippe quoniam. Plin. lib. 26. cap. 10, Insanabilis non est credendus quippe quoniam & sponte desinit, & in pluribus curat. De podagræ morbo,

Quippe vbi fas versum atque nefas tot bella per orbem,
Tam multæ scelerum facies. Virg. 1. Georg.

Quippe vbi. Lucretius,
Quippe vbi imaginibus fumi nebulæq; mouetur. Græcanicum est: est enim quod Græci scriptores, ἅτε, dicere solent, quod valet, præsertim quum. Ait enim principia animæ tenuiora esse fumo & nebula, præsertim quum fumi & nebulæ imaginibus soleat moueri. Turneb.

¶Quippe in principio clausulæ. Cic. pro Muren. Quippe, inquit, tu mihi summum imperium, summam authoritatem, tu gubernacula Reip. petas fouendis hominum sensibus, & deliniendis animis, & adhibendis voluptatibus.

Quippini (τί γάρ) Cur non, antiquè Plaut. Menæch. 20,
Ad me face vt efferatur. S. itan' censes? M E N. quippini?

QVIRA. Quirites.

QVIRIANVS, ua, num: ex Quiriis Italiæ populis confictum à Catone attributum. Plinius lib. 15. cap. 14, Cato adiecit Quiriana poma, & quæ tradit in doliis condi, Scantiana.

QVIRINA tribus, Vide TRIBVS.

QVIRINVS, penult. prod. (κυρῖνος) (inquit Seruius) Romulus dictus est, vel quòd hasta vtebatur, quæ Sabinorum lingua curis dicitur: hasta enim, id est curis, telum longum est, vnde & securis, quasi semicuris. Vel quòd Græcè κοίρανος rex dicitur. Constat autem Græcos fuisse Romanos, vel propter generis nobilitatem. Mars enim quum sæuit, Gradiuus dicitur: quum tranquillus, Quirinus. Denique in Vrbe duo eius templa sunt: vnum Quirini intra vrbem, quasi custodis & tranquilli: aliud in Appia via, extra vrbem, prope portam, quasi bellatoris, vel Gradiui. Hæc Seruius enarrans illud Virg. 1. Æneidos,
Cana fides, & Vesta Remo cum fratre Quirinus
Iura dabunt, &c. Vide Ouidium lib. 2. Fast.

Genitor vrbis Quirinus. Ouid. 15. Metam.

Victor. Virg. 3. Georg.

Armifer. Silius lib. 16.

Iliacus. Silius lib. 13.

Magnus. Ouid. 4. Fast.

Quirinus Martigena. Ouid. 2. Fast.

Trabeatus. Ouid. 14. Metam.

Collis Quirini Ouid. 4. Fast.

Quirinalis, & hoc Quirinale, pen. prod. (κυρινάλιος) Quirinalis collis dictus est Romæ, quòd in eo Quirini templum erat: siue quòd in eum commigrauerint Sabini à Curibus venientes. Quirinalis porta etiam Romæ dicta, quòd eà in collem Quirinalem itetur: vel quòd proxime eum esset Quirini sacellum.

Iugum Quirinale. Ouid 6 Fast.

Lituos Quirinalis, Qualem Quirinus habuit. Virg. 7. Æneid.

Trabea Quirinalis, Vide TRABEA.

Quirinalia, dies quo Quirino fiebant sacra mense Februario. Idem stultorum feriæ appellantur (antè, quàm in eum commigrarent ferè Sabini à Curibus venientes post fœdus inter Romulū & Tatium) quòd quidam suorum fornacalium sacrorum ignari, eo potissimum die rem diuinam faciunt. Festus.

Quirinalia, Quirinaliorum (κυρινάλια.) Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 15, Comitialibus diebus, qui Quirinalia sequuntur, Appius, &c.

Quirites, pen. prod. Romani dicuntur à Quirino, id est Romulo, vrbis Romæ conditore: vel à Curibus, Sabinorum vrbe. Author Seruius enarrans illud Virgil. 7 Æneidos,
postquam in partem data Roma Sabinis,
Vnà ingēs Amiterna cohors, priscíq; Quirites. Cic. pro Cæcin. Qui enim potest iure Quiritium liber esse is, qui in numero Quiritū nō est?

Bellicosi. Horat. 3 Carm. ode 3.

Mobiles, Horat. 1. Carm. ode 1.

Quirites interdum ignominiæ causa Imperator vocabat milites, omnium quū ob graue aliquod delictum integram legionē exauthoraret: vt est apud Lampridiū in Alexādro, qui de exauthorata vna legione loquens, ita inquit, Quum nihilominus post illa fremerent, exclamauit, Quirites discedite, atque arma deponite. Mirando exemplo depositis armis, depositis etiā sagulis militaribus, non ad castra, sed ad diuersoria varia discesserunt. Cui simile illud est Cæsaris apud Lucanum in quinto,
Iam certè mihi bella gerant: discedite castris:
Tradite nostra viris ignaui signa Quirites. Quirites enim eos appellans, significabat non esse milites, sed ciues tantùm Romanos, & paganos iam esse. Olim autem quum exercitus vniuersus peccauerat capitaliter, legiones decimabantur.

¶Et quanquam hoc nomen Quirites, quidā tātùm pluraliter declinari velint, apud poetas tamen reperimus Quiritē, à Quiris Quiritis, vel Quiris Quiritis, vel hic & hæc Quiritis. In genitiuo plurali Quiritium, & Quiritum per syncopam. Persius Saty. 5,
heu steriles veri quibus vna Quiritem
Vertigo facit. Ouid. 1 Amor. eleg. 7.

QVIRITIA Iuno mensalis dicta est apud Romanos. De ea sic Alexāder libro Gen. dierum 1. cap. 17, Rursusque singulas Curias (Romanus populus in tres tribus Titiēsem, Ramnensem, & Lucerem distributus, quinque & triginta postea superauit) in decurias, præfectos illarum Decuriones diuisse, vt in sua quisque Curia sacra facerent, suamque aram haberent: vbi Iuno Mensalis, quæ Quiritia dicta est, colebatur: feriasque obseruarent, ac ex raptarum nominibus, decuriis nomina fuisse multi asseuerant.

Quiritium, quiritij, Fossæ dicuntur, quibus Ancus Marcius circūdedit vrbem, quam secundum Ostium Tiberis posuit. ex quo etiā Ostiam. Et quia populi opera eas fossas fecerit, appellauit Quiritium. Paulus autem genitiuo plurali fossas Quiritium dixit. Festus.

Quiritiū ius, erat ius Quiritibus, non etiā peregrinis, inter solos Quirites commune, velut Mancipatio Vsucapio, Cessio in iure, Iusta hæreditas, Emptio ex præda sub corona, Emptio in bonis, sectionéve alicuius. Varro lib. 2. de Re rustica, & Vlpian. in fragment.

Quirito, quiritas, pen. prod. (κυρίζω, διαμαρτύρομαι) quiritare: & Quiritor, quiritaris, quiritari, Clamare, Romanos commonere, & Quiritū auxilium inuocare Var. lib. 5. de Ling. Latin. Quiritare dicitur is, qui Quiritium fidē clamās implorat. Et paulo pòst, Vt Quiritare vrbanorum, sic Iubilare rusticorū. Nonius, Quiritare, est clamare: tractū ab iis qui Quirites inuocant. Lucil. lib. 12 Satyr.
Concursus velut anseris, clareque quiritans. Budæus, Quiritari, deos hominesq; implorare. Liu. 9. bel. Maced. Occulebat vim, quòd præ vlulatibus, tympanorumque & cymbalorum strepitu nulla vox quiritantium inter stupra & cædes exaudiri poterat. Asinius Pollio ad Cic. lib. 10. 32, Quum quidem pransus nudis pedibus, tunica soluta, manibus ad tergū reiectis inambularet, & illi misero quiritanti, c. R. natus sum: responderet, Abi nunc, fidem populi implora.

Quiritari, Exclamare. Quintil. lib. 3 cap 8, Si modò est sanus, non quiritet, sed quàm maximè potest, ciuili & humano ingressu mereri assensum deliberantis velit.

Quiritari, Conqueri. Plin. lib. 9 cap 17, Quæ reputatio aufert transuersum animum ad contemplationem eorum qui in conquestione luxus coquos emi singulos pluris, quàm equos quiritabant.

Quiritatio, Verbale. Liu. 3 bel. Maced. Fuga comitum & quiritatio facta, & tumultus tota vrbe discurrentium factus cum luminibus.

Quiritatus, huius quiritatus, pen. pro. Clamor vrbanorum, Iubilatus rusticorum, vt ostendit Valla ex authoritate Varronis.

Quiritatus infantium. Plin. epist. 106 lib. 5, Audires vlulatus fœminarum, infantium quiritatus, clamores virorum.

Quirritare, Vocē edere verris Author Philomelæ, Quirritat verres, pardus rudit, oncat asellus.

Quis, cuius (τίς, τίνος) Interrogatiuè aut infinitè ponitur, nunquam relatiuè. Terent. And. 5 3,
Quis me vult? perij, pater est. Virg. 10. ecloga,
Et quis erit modus, inquit? amor non talia curat.

Quis clarior in Græcia Themistocle? quis potentior? qui quū, &c. Cic. de Amic.

¶Quis, fœminino genere, pro Quæ. Plautus Aulularia,
Dic mihi si audes, quis ea est quam vis ducere vxorem?

Quo facto, id est qua re facta Vlpian. in l. Pro hærede. §. Papinianus. D. De acquir. vel omit. hære. Qui hæreditatem repudiauit: quo facto statuliber filio nominatim pecuniam dare missus, &c.

¶Infinitè, apud Plinium Iuniorē, Tum mihi nescio quis in aurem insusurrauit.

Quis omnium. Sallust. in Iugurtha, At contrà, quis est omnium his moribus, qui non diuitiis & sumptibus, &c.

¶Quis, de duobus etiā dictum. Liu. 9 bel. Maced. non ita procul à fine, de Perseo & Demetrio Philippi filiis loquens, Et Philippus (inquit) ipse vtrum sui arbitrij fore quem heredem regni relinqueret credebat, sibi quoque grauiorē esse quàm vellet, minorem filiū censebat.

Quis, & vter. Quintil. lib. 7. cap. 5, Ex duobus vter dignior, ex pluribus quis dignissimus.

¶Quis, pro Qualis. Terent. And. 4. 2,
Quis videor? c. miser æquè atque ego. Cic. ad Curionē, lib. 2, Cui scribam video. Hoc est, Video qualis sit is ad quem scribo. In hoc loco datiuus cvi, non à QVIS, sed è QVIS declinatur.

Quis ego sum, aut quæ in me est facultas? Cic. de Amic.

¶Queis, pro Quibus, in datiuo vel ablatiuo Horat. 1. Serm. satyr. 2, Queis humana sibi doluit natura negatis. Plin. lib. 22. cap. 1, Mille præterea sunt vsus earū, sine queis vita degi non possit. De arboribus.

Queiscum, pro Cum quibus. Plaut. Capt. 19,
Aui anates, aut coturnices dantur, queiscum lusitent.

Equeis, pro Ex quibus. Colum. lib. 1. cap. 1, Athenæ verò scriptorum frequentiam pepererunt, è queis probatissimi authores Chæreas, Aristandros, &c.

In queis, pro In quibus Gell. lib. 3 cap. 11, Alij Homerum quàm Hesiodum natu maiorem fuisse scripserunt, in queis Philochorus & Xenophanes: alij minorem, in queis L. Accius poeta.

¶Quem ad finem sese effrænata iactabit audacia? Cic. 1. in Catil. Id est quousque.

Quis quisquam Plaut. Aulul. 27,

Quis me Athenis nunc magis quisquam est homo, cui dij sint propitij?

Quisnam {τίς δήποτε} Interrogatiuum est. Terent. And. 5.6, Quisnam hominum est? P. ego sum. D. ô Pamphile. Cic. 6. Ver. Quisnam igitur per deos immortales tuebitur P. Scipionis memoriam mortui? quis monumenta atque indicia virtutis, si tu ea relinquis ac deseris?

Quisnam igitur liber? Horat. 2 Serm satyr. 7.

Infinitum aliquando. Plin lib. 11. cap 37, Delphini quonam modo audiant, mirum. Gellius lib. 9. cap 2, Tum Herodes interrogat quisnam esset.

Quispiam, cuiuspiam {τὶς} Aliquis. Cic. 1. Offic. Vt si constitueris te cuipiam aduocatum in rem præsentem esse venturum. Idem 3 de Nat. deor. Nec si vredo aut grando quidpiam nocuit, id Ioui animaduertendum fuit.

Absoluere quempiam alteri, Vide ABSOLVO.

Abrogare quempiam, Vide ABROGO.

¶Quispiam, pro Quidam Gellius lib. 5. cap. 21, Tum quispiam ex iis qui eodem in numero Græcas res eruditi erant.

Quisputas, penult. corr. Idem significat quod Quisnam.

Quisquam, cuiusquam, Aliquem, siue vnumquemlibet significat. Negatiuè, interrogatiuè, & subiunctiuè ponitur.

Negatiuè. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 1, Nam cum in sermone quotidiano, tum in senatu palàm sic egit causam tuam, vt neque eloquentia maiore quisquam, nec grauitate, nec studio nec contentione agere potuerit. Id est, vt nemo agere potuerit maiore eloquentia, nec grauitate.

Non ferè quisquam, Vide NON.

¶Interrogat ferè semper, & cum indignatione. Cic. Ver. 3, Quid enim quisquam ad meam pecuniam me inuito aspirat? Idem pro Lege Manilia, Et quisquam dubitabit quid virtute profecturus sit, qui tantum authoritate profecerit? Virgil. 1. Æneidos,

. & quisquam numen Iunonis adoret?

¶Subiunctiuè. Terent. in Prolog. Eunuchi,

Si quisquam est qui placere se studeat bonis

Quàm plurimis. Cic. Attico, Quòd si non modò tu, sed quisquam alius fuisset.

¶Quisquam, pro Quiuis. Cic. ad Terent. lib 14, Nisi vos fortiores cognossem, quàm quenquam virum. Pro quemuis virum.

¶Quisquam, pro collectiuo positum Plautus,

Neque nostrum quisquam sensimus quum peperit.

¶Quisquam, fœmininè. Terent. Eun. 2. 3,

Quandoquidem illarū neque quisquā te nouit, neque scit quis sies.

¶Quisquam gentium. Terent. Hecy 3. 1,

. an quisquam gentium est æquè miser? Ex emendato exemplari legendum, An quisquam vsquam gentium.

Quisquam vnus. Liu. 2. ab Vrbe, Nec quisquam vnus malis artibus postea tam popularis esset, quàm tum bene imperando, vniuersus Senatus fuit. Ibidem, Quia nundum in quenquam vnum sæuiebatur.

Quisquam omnium. Cic. 4. Verr. An hoc dubitabit quisquam omnium, quin is venalem in Sicilia iurisdictionem habuerit?

Quisque, cuiusque {ἕκαστος} Vniuersale pronomen. Vnico verbo contentum est. Virg. 6. Æneidos,

Quisque suos patimur manes. Cic. 2. de Nat. deor. Cæteræ naturæ suis seminibus quæque gignuntur. Idem in Sallustium, Elogium Appij Claudij & L. Pisonis integerrimorum virorum, quo vsus est quisque eorum, pro lege, &c.

Quisque homo. Plaut Merc 2. 4.

Cuique, cuique. Cic 3 Philipp. Diuina verò opportunitas vt quæ cuique apta esset, ea cuique obueniret. De prouinciis

Quid quenque cuique præstare oporteret. Cic 3. Offic.

Ego quid ad te tuorum quisque necessariorū scribat, nescio. Cic. Lentulo. lib. 1. 9.

¶Quisque, superlatiuis, vel his quæ horum similem habent naturam iungitur: qualia sunt ea numeralibus nomina ordinalia, cū suo interrogatiuo vel infinito Quotus: vel positiuis his, quæ superlatiua publico vsu non recipiunt. vel duobus pronominibus sui & suus: vel obliquis relatiui substantiæ ferè iunctum inuenias. Hæc ex Valla.

Superlatiuis, vt Doctissimus quisque. Aliquādo in diuerso casu à superlatiuo, vt Maximo quisque animo. Cic. 1. Acad. Certè enim recentissima quæque sunt correcta & emendata maximé. Idem 1. Tuscul. Sed nescio quo modo doctissimus quisque contemnit.

Ordinalibus. Plaut. Pseud. 1. 5,

Nam in foro vix decumus quisque est qui ipsus sese nouerit. Idem Merc. 3, Neque nisi quinto quoque anno posse eum visere vrbem.

Cū QVOTVS. Quotus quisque, id est Nullus vel rarus. Cic. 2. Tusc. Quotus enim quisque philosophorū inuenitur qui ita sit moratus? Id. in 2. de Diuin. Quota enim quæque res euenit prædicta ab istis?

Superlatiuis carentibus, Strenuus quisque, Singularis quisque, Principalis quisque.

Cum SVI & SVVS. Terent. in Prolog. Adelphorum,

Quorum opera in bello, in otio, in negotio,

Suo quisque tempore vsus est, sine superbia. Cic. 5. de Fin. Sua cuiusque animantis natura est. Et paulò pòst, Et sua cuique propria, & ad id apta, quod cuiusque natura desyderat.

Pictores & poetæ suum quisque opus à vulgo considerari vult. Cic. 1. Offic.

Ex quo quia suum cuiusque fit, eorum quæ natura fuerunt communia, quod cuique obtigit, id quisque teneat. Cic. 1 Offic.

Obliquis relatiui substātiæ. Quintil. Cui quodq; loco sit aptissimū.

Rarò absolutis alus, vel cōparatiuis. Suet. in O bone, cap 2. Ferebatur & vagari noctibus solitus, atque inualidum quemq; obuiorum vel potulentum corripere, ac distento sago impositum in sublime iactare. Quintil. lib. 8. ca. 3, Erit etiā eo obscurior, quo quisq; deterior.

¶Pro se quisque. Cic. 3. Verr. Pro se quisque, vt in quoque erat authoritatis plurimū, ad populum loquebatur. Idem 1. de Lege agrar. Huic pro se quisque nostrum mederi, atque hoc omnes sanare velle debemus.

¶Quōque ablatiuus, priore lōga. Cic. 4 Ver. Quinto quōque anno Sicilia tota censetur. Idē pro Rabirio Posthumo, Modò vobis inspectantibus in iudicio Gabinij tertio quōque verbo excitabantur,

Quid quōque loco quadret. Quintil. lib 9. cap. 4.

¶Quæque, pro Vnaquæque. Cic. de Senect. Earum, si placet, causarum quantū quæque valeat, quantūque iusta sit, vnaquæq; videamus.

¶Quisque, de duobus. Caius in l. Si fru^t §. Si tutor. D. De verbor. obligat. Quia possit contingere, vt tam stipulator, quàm promissor, ante aliquod tempus suo quisque dispensatori notum fecerit.

¶Quisque cum comparatiuo. Quintil lib 9. cap 4, Sed quo quæque pedes sunt temporibus pleniores, longisque syllabis magis stabiles, hoc grauiorem faciunt orationem, breues celerem ac mobilem.

Quisquiliæ, quisquiliarum, pluraliter tantum {φρύγανα} Purgamenta leretarum, & quicquid ex arboribus minutis surculorū, foliorumque & florum cadit, velut quicquid cadit, inquit Festus. Ob id Cæcilius quisquilias volantes dicit.

Quisquilias, homines nihili vocat Cic. ad Atticum lib. 1. Idem pro Sextio. Omitto iam Numerium, Serranum, Ælium, quisquilias seditionis Clodianæ

Quisquilium, quisquilij {κόκκος βαφική} vocant exiguum fruticem ilicis producentem coccum: quod granum est ad tingendas vestes gratissimum. Plin lib. 16 cap 8, Omnes tamen has eius dotes ilex solo prouocat cocco. Granum hoc, primoque ceu scabies fruticis paruæ aquifoliæ ilicis · quisquilium vocant, pensionem alteram tributi pauperibus Hispaniæ donat. Vetus codex legit cusculium.

Hinc natū esse putarim, vt vestis coccina, literis per imperitiā interceptis *squallata* vulgò budiedi atua, pro quisquiliata vel cusculata.

Quisquis, cuiuscunque {ὅστις} significat Quicunque. Duo verba petit, quia per relatiuum declaratur. Plaut. Pseud. 1. 1,

Quisquis es adolescens, operam fac compendi quærere. Liu. 5. Decad. lib. 1, Nam &, ob stirpem domi relinquerent, liberos suos quibusquibus in eam conditionē vt manumitterētur, mancipio dabāt, &c.

Quisquis est ille, si modò est aliquis. Cic. de Clar. Orat.

Quisquis, pro Quisque. Cic. 1 Offic. Colendum autē esse ita quenque maximè, vt quisquis his virtutibus erit ornat^o. Ex vetusto codice legitur, Vt quisque maximè virtutib. his lenioribus erit ornatus.

¶Quisquis. generi etiā fœminino attribui posse veterum authoritas voluit. Liuius Mulier quisquis es, te volumus. Cæcilius,

Quæso igitur quisquis es mea mulier. Pacuuius,

Quisquis tu es mulier, quę me insueto nūcupasti nomine. Ex Nonio.

Quiuis, quæuis, quoduis vel quiduis, cuiusuis {ὁ βουλόμενος} Vnus è multis, sed indifferenter hic vel ille. Terent. Adelph. 2 3,

Abs quouis homine, quum est opus, beneficium accipere gaudeas. Hoc est, ab hoc, siue ab illo, indifferēter. Cic. pro Quintio, Vtrumque quouis intelligere potuisset.

Non quiuis vnus è populo. Cic. de Clar. Orat.

De quauis vna re. Lucret. lib 2.

Quæuis anni temporibus matura est & tempestiua. pro Quibusuis. Cato cap. 17. Legitur & quiduis.

Quiduis potius quàm. Cic. pro Cluentio, Vis illa fuit, & vt sæpe iam dixi, ruina quædam atque tempestas, & quiduis potius quàm iudicium, aut disceptatio, aut quæstio.

Quiduis perpeti malle, quàm. Cic 5. Verr. Tanta vis erat iniuriarum, vt homines quiduis perpeti, quàm non de istius prauitate & iniuriis deplorare & conqueri mallent.

Quoduis Cic. de Opt. gen Orat. Poematum suūm quoduis est diuersum à cæteris.

Vt lutulentus sus cum quouis volutari. Cic. in Sallustium.

Cuiuis tempori homo. Cic. lib 2 de Orat. Per mihi scitū videtur, C Publiciū solitum dicere, P. Mummium cuiuis tempori hominem esse. Sēsus est, P. Mummius lepidus & facetus quū esset, homo cuiuis tempori à Publicio dictus est, quòd in otio, in negotio, in rebus lætis, in asperis, iucundus hominibus esset, & cuicunque tempori aptus. Simile quiddā de Asinio Pollione refert Quintil. lib. 6. cap. 4. ad finem, hunc in modum: vt de Pollione Asinio seriis iocisque pariter accommodatu dictum est, esse eum omnium horarum.

Q V O

Quò {ποῖ} Aduerbium interrogandi ad locum. Virg 1. Æneid Quòve tenetis iter? Cic ad Torquatū, lib. 6. 2, Tu velim scribas ad me quid agas, & vbi futurus sis, vt aut quò scribā, aut quò veniā, scire possim.

Quò abis? Donatus, Quo abis? sic Virgil. 10. Æneidos,

Quò fugis Ænea? Ibidem,

Quò fugitis socij? Sic enim loquitur, qui vult ostendere conditionem loci eum, in quo peruerso modo alius petatur, alius linquatur. Terent. Hecyr 3. 5,

. quò abis? mane, Mane inquam: quò abis?

Quóne, pro Quo. Horatius,

Quóne malo mentem concussa? &c. Vbi Turnebus, Obseruandum, inquit, arbitror esse, Flaccum in percontatione particulis sua sponte interrogantibus quis & quantus, addere ea superuacuo etiam interrogatricem particulam, ne. vt Quantáne, id est quanta? &c.

Quo te agis? Donatus, Admonitio discedentis. nam à quo discedere desyderamus, admonemus eum quà vadat, aut quò eat. Terent. And. 4. 5,

Proinde hinc vos amolimini: nam mihi impedimento estis.

P. Ego hanc visam. D. quid tu? quò hinc te agis?

Quò non? Terent. Adelph 4 6,

Perreptaui vsque omne oppidum ad portam, ad lacum:

Quò non? Id est, Non est locus vllus quem non adierim.

Quò, pro Vnde. Terent. Adelph. 2 1,

Illuc quæso redi quò cœpisti Æschine. Vbi Donatus, Figuratè: rectum enim erat, vnde cœpisti. Nisi fortè, QVO pronomen est modò accipiendum, vt sit A quo.

Quò gentium fugiam? Plaut. Rud. 19.

Quo, coniunctio, varia significat.

Quo, quare, inquit Donatus. Terent. And. 2.5,

-forma bona　Memini videre: quo æquior sum Pamphilo,
Si se illam in somnis, quàm illum amplecti maluit.

Quo vt. Cic 2. de Orat. Quo etiam feci libentius, vt eum sermonē quem illi quondā inter se de his rebus habuissent, mandarem literis.

Quo bonum est? pro Quam ad rem vtile est? Frequens inuenio apud Iurecons. Gaius in l. aliquando. 13. in fine. ad Velleia. in Pand. Quo bonum est expectare conditionem vel diem, cum, &c. Vlpian. l. iij § si quis ea libertis de bon. poss contra tab. in P. Quo bonum est ei contra tabulas dari? Idem in l si post mortem 10. § liberi. eod. Quo bonum est eis fauere? Scæuola in l. si duo 93. de solution. Quo bonū est hoc dicere? Similis est nostra loquendi formula eique planè respondet *A quoy sert-il*

¶Quo, Quod, quoniam, ea quo, aut quare. Terent. Eunuch. 2.2,
Non pol quo quenquam plus amem, aut plus diligam
Eo feci.　Cic. 6. Verr. Nam rex id celatum voluerat, non quo quicquam metueret aut suspicaretur, sed vt ne multi, &c.

Non quo libenter malè audiam, &c. sed quia, &c. Cic 2. de Orat.

Quo minus mirum est, si auditorium in eorum languescat. Plin. epist 19 lib. 2. Cic. pro Quintio, Nam quo minus ingenio possum subsidio mihi diligentiam comparaui.

Interpellēt me, quo minus honoratus sim, dum ne interpellēt quo minus Respub. à me cōmodè administrari possit. Cic. Bruto li 11, 10.

Quo minus familiaris sum, hoc sum ad inuestigandum curiosior. Cic Figulo. lib 4.13.

Quo minus, interrogatiuum. Cic 1. de Fin Neque enim ciuitas in seditione potest esse beata, nec in discordia dominorum domus: tanimus à se ipse dissidens, secúmque discordans, gustare partem vllam liquidæ voluptatis & liberæ potest?

Quo magis, pro Quo minus Imperator in l. iij C. de iudic. Nihil prohibet quo magis apud eum quoque disceptatio terminetur. Idē in l. j C. qui dare tutor. Non ideo oportuit impediri, quo magis liberalis causæ ordinaria curator sibi daretur id est, quo minus.

Quo, pro Vt. Plin iunior, Neque enim id feci, quo tibi molestus essem. Terent. Heaut. 3 2.

¶Quóne, pro Vt non. Cic. Matio lib. 7 epist 2, Sed homo acutus ei mandasti potissimum, cui expediret illud venire quamplurimo. Sed eo vidisti multum, quòd præfinisti, quóne pluris emerem.

Eo, quo. Cic. pro Quintio, Non eo dico C. Aquili, quo mihi veniat in dubium tua fides & constantia, aut quo, &c.

Quo, eo. Cic pro Quintio, Quæ quo plura sunt, C. Aquili, eo te & hos qui tibi in consilio adsunt, meliori mente nostra verba audire oportebit. Quint. lib. 3. ca 7.

Quo, hoc. Quintil lib. 2. cap 2, Nam quo sæpius monuerit, hoc rarius castigabit. De officiis præceptoris.

Quo plus prodest, hoc præstantior. Cic. 4 Acad. Quo plus in negotiis gerendis res quàm verba prosunt, hoc erat memoria illa præstantior.

Quo maximè, ita maximè. Cic. 4. Verr. Quo vsque te maximé cognatione, affinitate, necessitudine aliqua attingebat, ita maximé manus tua putabatur.

Quò, Ad quid, in quem vsum Horat 1. epist 5,
Quò mihi fortunam, si non conceditur vti?
Quò tibi tantum opus fuerit, id quæro. Cic 4. Ver.
Martis verò signum quo mihi pacis authori? Cic. Gallo lib. 7.24.
Quà autem & quò, nihil scimus. Cic. Attic. lib 8.

Quoad, {ἕως ὅ, μέχρις ὅ} Id est, quādiu, vt ait Donatus. Terent. Phor. 12. Senem quoad expectatis vestrum?　Cic. de Amic. Ego autem à patre ita eram deductus ad Scæuolam, sumpta virili toga, vt quoad possem, & liceret, à senis latere nunquam discederem.

¶Quoad, Quoad vsque. Cæsar 5. bel. Gall. Neque finem insequendi fecerunt, quoad subsidio confisi equites, præcipites hostes egerunt.

Videte nunc quoad fecerit iter apertius quàm antea. Cic. 1. de leg. Agraria.

Ego me durum in ciuili bello, quoad de pace agerutur, nolui esse. Cic. Attic. lib. 7.

Quoad viait Suet de Claris Gram 20.

Quoad tibi æquum & rectum videbitur. Cic. Bruto lib. 13 19.

Eatenus quoad. Vlpian. in l. j. D. de peric. & com rei vend. Quod non designauit tempus, eatenus periculum sustinere debet, quoad degustetur vinum.

¶Nihil differt ita loqui. Quoad viuam, & Quoad moriar: hæc enim quanquam contraria esse videantur, idem tamen significant: quoniam duo tempora, quum inter se opposita sunt, atque ita cohærentia vt alterius finis cum alterius initio misceatur, non refert verum per extremitatem prioris, an per initium sequentis locus ipse confinis demonstretur. Sipontinus. Vide Gell. lib 8 cap. 21.

¶Quoad, Quantitatem rerum aliquādo denotat. Cic. de leg. Agr. Audite vos quàm amplissimi populi, Seuisúsque iudicio exercitus habuistis, & bella gessistis, quoad cuique peruenit, peruenerit ex præda, ex manubiis, ex auro coronario, Id est quantum.

¶Quoad, pro Quantum, fere cum verbo Possum.

Quoad potuit restitit. Cic de Senect.

Quoad longissimè potest mens mea respicere spatium præteriti temporis Cic pro Archia.

¶Quoad, pro Quantum ad. Caius in l iij. D. de acquir. rer. domin. Nec interest (quoad feras bestias & volucres) vtrum in suo quisque fundo capiat, an in alieno, Id est, quantum ad feras bestias.

Quoad, pro Interim dum Quint. lib 10. cap. 3, Nisi fortè membranarum vsum visus infirmior exiget: quæ vt iuuant aciem, ita crebra relatione, quoad intinguntur calami, morantur manum, & mentis impetum frangunt.

Quoad munus officij exequi & tueri possis. Cic. de Senect.

Quoad per me licitum est, pro Quantum vel quandiu permisi & licuit Cic 5. Verr. Denique domi tuæ piratæ, à quo tempore capti sunt, quoad per me licitum est, fuerunt.

Quoad potest. Cic 7. Verr. Tulit hæc ciuitas quoad potuit, quoad vt esse sui, regiam istam vestram dominationem in iudiciis, & in omni Repub tulit.

Quoad eius fieri potest, hic Eius parelcon est. Autor ad Herenn. lib. 1. Cic. ad Attic. lib. 11, Tu tamen velim ne intermittas, quoad eius facere poteris, scribere ad me. Cato cap. 35

Quoad eius potest Liu. 9. bel. Maced.

¶Quoad vsque. Actius,
Nihil te impedio, quoad vsque rem peragas Sueton. in Iulio cap. 24.

Quoadusque, eousque. Vlp in l j. § Iulianus. D de itiner. actúque priuato. Iulianus ait, quoadusque ingressus est, eousque ei competere interdictum.

¶Quoad seiunxit. Gell. lib. 1. cap 15, Vlyssem Homerus virum sapientis facundia præditum, vocem mittere ait non ex ore, sed ex pectore, quo scilicet non ad sonum magis, habitúmque vocis, quam ad sententiarum penitus conceptarum altitudine pertineret.

Quocirca, {διόπερ} Coniunctio rationalis, Id est quàobrem. Itaque. Cic. de Senect. Quod quo magis intelligi posset, fingere animo aliquem iubebat tanta incitatum voluptate corporis, quanta percipi posset maxima, neminem censebat fore dubiom, quin tamdiu dum ita gauderet, nihil agitare mente, nihil ratione, nihil cogitatione consequi posset: quocirca nihil esse tam detestabile, támque pestiferum, quàm voluptatem.

Quocirca bene apud maiores nostros Senatus decreuit, &c. Cic. 1. de Diuinatione.

Quocum, {μεθ' οὗ} ablatiuus à quicū. Cic 1. de Leg Ergo assentitis Antiocho familiari meo: magistrum enim non audeo dicere, quocū viui.

Quocunque {ᾧτινι} ablati. à Quicunque. Plin lib. 27. cap. 12. Quocunque hæc modo se habeant, vis earum est spissare, ac refrigerare.

Sed quocunque tempore mihi potestas tui præsentis fuerit. Cic. Lent. lib. 9.

Quocunque, Aduerb. {ὁποιαχόσε} Plin. lib 15 ca. 27, Numerosis nominibus & nouis quocūque incedit insignis. Vetus exemplar legit Quacunque.

Eleganter interponitur dictio, inter quo & cunque, per eam figuram quæ Tmesis dicitur. Cic. 2. Tusc. Vt enim heri feci, sic nunc rationem, quo es me cunque ducet, sequar.

Quod, cuius, Adiect {ὃ τινὸς} vt, Quod pomum? Interrogatiuum, & relatiuum est. Plautus,
Quod facinus ausi tantum?　Idem,
Nec mihi, quod facinus conscirem, inueni.

¶Quod aliquando appellatiui vicem obtinet, id est, rem multis communem significat Cic. Attico, Ego ad P. Lupū & C. Coponium Prætores misi, vt se vobis cōiungerent, & nihilum quod haberent, ad vos deducerent.

Quod biremium. Tacit. lib. 21, Complet & quod biremium, quæque simplici ordine agebantur.

Quod castrorum. Tacit. lib. 1, Et quod proximè castrorum syncerum erat.

Quod floris, quod roboris in iuuentute erat, amiserant. Liu lib. 7. bel. Maced.

Quod militum. Tacit. lib. 18, Et à Flauio Sabino præfecto vrbis quod erat in vrbe militum sacramento Vitellij adactum.

Quod, Pronomen, etsi vt plurimum referri solet ad ea quæ antecedunt, interdum tamen ad ea refertur, quæ sequuntur. Cic ad Attic. lib 2, Pompeius noster amores, quod mihi summo dolori est, ipse se afflixit. Quorum verborum hic ordo est, Pompeius noster amores, ipse se afflixit, quod mihi summo dolori est Sic alibi sæpe. Lambinus.

¶Quod relatiuum, aliquando dissentit à suo antecedente. Cicero Omnes tenues atque humiles, quæ maxima in populo multitudo est, sibi præsidium paratum putant. Salust. in Catil. Est locus in carcere, quod Tullianum appellatur.

¶Quod, Absolutum, pro Quæ res. Terent. Eunuch 3.1,
Par pari referto, quod eam mordeat.

¶Quod, propter quod, vel itaque. Terent. Hecy. 2.3,
Nam (ita me amenti d.) quod me accusat nunc vir, sum extra noxiā:
Vbi Donatus. Decil loco, vt fit, In eo quod me accusat nunc vir, sum extra noxiam. An Quod, propter quod? Hactenus Donatus. Videtur hoc loco Quod coniunctio esse, pro Quantum pertinet ad. Idem Andr. 1.5,
Quod ego per hanc te dexteram oro, & genium tuum.

Quod, Propter quod, aliter. Plaut Epid.
Animum aduorte: vt quod ego ad te venio, intelligas.　Id est, vt intelligas propter quod ad te venio.

Quod te obsecro, id est propter quod te obsecro. Horat. 1. epist. 17,
Quod te per genium, dextrámque, deósque penates,
Obsecro & obtestor, vitæ me redde priori.　Lambinus.

¶Quod, pro Quare. vt Quod te oro. qui modus est Latini sermonis quo vtebantur quum aliquid timentes orarabant, ac deinde ne quid tale eueniret, obsecrabant: & perinde est quasi, Quare te oro. Terent. Hecy 3 2,
Male metuo ne Philomenæ magis morbus aggrauescat.
Quod te Æsculapi, & te Salus, nequid huius sit, oro.

¶Quod, pro Quæ plurali, inquit Donatus. Terent. Eun. 1. 1,
Et quod nunc tute tecum iratus cogitas,
Egóne illam, quæ illum, quæ me?

¶Quod attinet ad Terent. Adelph 3 1,
Quando vitiū oblatū est virgini, quod ad illum attinet potissimum.
Cic. pro Rosc. Am. Qui omnes (quod ad me attinet) vellē viuerent.

¶Quod, Aliquando tantum accipitur pro quadam continuatione, siue connexione, quoties Vtinam adiunctum habet. Cic. Terent. li. 14. 4, Quā autem scribo ad vos aut vestra lego, cōficior lachrymis

sic vt ferre non possim: quod vtinam minus vitæ cupidi fuissemus, certè nihil, aut non multũ in vita mali fuissemus. Terent. Phor. 1 3,
Quasi atque vtinam, vel vtinam autem fuissem.

¶Quod, in quo. Terent. And. 4.4,
-sed siquid sit
Quod mea opera opus sit vobis aut tu plus vides, quàm ego,
Manebo.

¶Quod, pro Qui, authore Donato. Terent. Eunuch. 3 1,
Ego quoque unà pereo, quod mihi est charius, Id est, qui mihi charior sum Et apud Plaut. Asin. 13,
Alienum hominem intromittat neminem,
Quod illa autem amicum aut patronum nominet. Plin lib. 18 ca. vlt. de tempestatum præsagiis, Nube grandia candicante, quod vocant tempestatem albam, grando imminebit.

¶Quod absque molestia fiat. Quod commodè facere possis, Pace quod fiat tua, &c Modi sunt loquendi, honoris præfatiunculá quandam & humanitatis signum denotantes. Cic. Sulpitio li. 13 24. Atque eum, quod absque molestia fiat, siqua in re opus ei fuerit, iuuelis. Idem Terentiæ lib 4.5, Tu velim, quod commodo valetudinis tuæ fiat, quàm longissimè poteris, obuiam nobis prodeas. Et Attic. lib 14.314, Et ipse, quod commodo tuo fiat, cum eo colloquere.

Quod bene vertat, Modus bene precandi. Liu. 1. ab vrbe. Tum interea, concione aduocata. Quod bonum, faustum, fœlixque sit, inquit, Quirites, regem create.

Quod inter nos liceat dicere. Cic. ad Attic. lib. 2, Serapionis librũ ad me misisti, ex quo quidem ego (quod inter nos liceat dicere) millesimam partem vix intelligo. Vulgus dicit *Quod ego nolim alij dicere vel dici*,

¶Non nouisti me? P. quod quidem veniat in mentem. Hoc est, quod meminerim. Plaut. Epid. 13 Plin lib 12 ca 14. Nec tamen ab villo (quod equidem sciam) Latino arborum earum tradita est facies.

¶Quod satis est, pro Quantum satis est Horat 2 Serm saty 7,
-amicum Mancipium domino, & frugi, quod sit satis. Id est, tantum frugi, quantum sufficiat.

¶Sum quod ille, Id est, talis sum, qualis ille: sum illi similis. Horat. 2. Serm. saty 7,
Tu cum sis quod ego, & fortassis nequior, vltro
Insectere? Sensus est, Quum sis id quod ego sum, id est, similiter vitiosus, vt ego: tu me vltro insecteris?

¶Quod, pro Quicquid. Cic. pro Domo sua, Ornamẽtorum quod superfuit in fanis & communibus locis, tota è Græcia, &c sanè frugaliter domum suam deportauit. Budæus.

¶Quod nunquam ferè. Cic. pro Mil Nullis Græcis comitibus, vt solebat: sine vxore, quod nunquam ferè.

¶Quod ad quos. Cic. ad Attic. lib. 11, Siquid erit quod ad quos scribendum meo nomine putes, velim, vt soles facias.

¶Quod quũ ita est ex edicto bona possessa non sunt. Cic. pro Qu.

¶Quod superest, Modus est loquendi: quod etiam dicimus. Quod reliquum est, quod restat, Hoc est, cæterum. Virg. 11. Æneidos,
Maxima res effecta viri, timor omnis abesto:
Quod superest, hæc sunt spolia, & de rege superbo
Primitiæ. Sermo Id est, de reliquo: & est absoluta locutio. Cic. ad Attic. lib 9, Quod superest, scribe quæso quam accuratissimè.

¶Quod contrà, pro Econtrario verò. Cic. de Amic Peccasse enim se non anguntur, obiurgari molestè ferunt: quod contrà oportebat, delicto dolere, obiurgatione gaudere. Budæus.

¶Quod genus, pro Quemadmodum, quale est, vel cuius generis est Loquendi genus similitudinem denotans. Lucret lib. 3,
Quod genus est, Bacchi cum flos euanuit, &c. Ostendit enim à simili animum minutis admodum primordiis constare, quia quemadmodum cùm odor vini aut vnguenti euanuit, vinum aut vnguentum nihilominus est ad speciem atque ad aspectum: ita postquã animus excessit è corpore, ipsa extrema corporis cęsura nulla ex parte videtur deminuta. Lambinus.

¶Quod idem, pro Id quod. Cic. de Arusp. resp Quod idem in iudicio capitis durum atque iniquũ est Idem 3 Phil p Quod idẽ fecit L. Philippus, vitrico, patre, manibúsque suis digo ssim-us Budæus.

Quod idem, pro Quod ipsum, quod etiá, id quod. Cic pro Domo. Quotiescunque de me cõsultus est, toties eam nullam esse iudicauit. Quod idem tu Lentule vidisti in ea lege, quam de me tulisti. Et 2. de Nat. deor. Quod idem faciunt stellæ superiores. Budæus

¶Quod ipsum. Cic. in Orat Nam & grandiloqui fuerunt cum ampla & sententiarum grauitate, & maiestate verborum, vehementes, varij, ad permouendos, & conuertendos animos instructi & parati: quod ipsum alij aspera, tristi, horrida oratione: alij leni, & instructa sunt consecuti.

¶Quod vnum. Cic ad Attic lib 14, Nunc autem videmur habituri ducem: quod vnum municipia, bonique desyderant.

¶Quod, pro *καθὸ*, vel *καθόσον*, siue quatenus, aliquando quantum. Terent. Phorm. 1 2. -omnia hæc
Confingam, quod erit mihi bonum atque commodum. Quintil. lib. 1. cap. de Orthographia, Ego, quod consuetudo obtinuerit, scribendum quæque iudico, quo modo sonat. Pro Quoad, vel Quatenus. Alij legunt Nisi quod.

¶Quod, Cur, quamobrem. Virg. 3 ecloga,
Si ad vitulam spectes, nihil est quod pocula laudes. Cic. ad Terent. lib. 14. 12, In viam quod te des hoc tempore, nihil est. Idem pro Rosc. Amer. Credo ego vos mirari, quid sit quòd quum is, &c. ego potissimum surrexerim.

¶Quod, pro Vt, inquit Donatus Terent. Phorm 5 9,
Viu primùm hodie facere quod ego gaudeam Nausistrata,
Et quod tuo viro oculi doleant? Cic. 10. Philip. Cur unquam tam frequens Senatus fuit, quod vnus aliquis tuam sententiam secutus sit? Vetus tamen codex legit Vt vnus.

Quòd Coniunctio {in} Quia significat, & indicatiuo aliquando, frequentius tamen subiunctiuo iungitur. Indicatiuo. Cic. Attic. lib. 12, Quòd ad me scribit de Hermathena, per mihi gratum est, & ornamentum Academiæ proprium meæ: quòd & Hermes commune omnium, & Minerua singulare est eius gymnasij. Idem, Vtinam illũ diem videam, quum tibi agã gratias, quòd me viuere coegisti. Subiunctiuo Cic. Attic Et accersam, sed prohibebo, quòd intelligã multo magis interesse tua, te agere quod agendum esset hoc tempore, quàm mea, te adesse comitiis.

¶Quòd, Sed, verùm, at: quo modo ferè cum si vel Nisi iungitur. Terent. Phorm 1. 3,
Quòd ni fuissem incogitans. Virg 1 Georgicon,
Quòd nisi & assiduis terram insectabere rastris. Cicero pro Murena, Quòd si è portu soluentibus, ij qui iam in portum ex alto inuehuntur, præcipere summo studio solent Hoc est, si verò.

Quod quum, pro Sed quum. Cic 3 de Fin. Quod quum accidisset vt alterum nec opinato videremus, surrexit statim. Budæus.

Quòd quia, pro Sed quia, verùm quando. Cic. 1 de Fin. Quòd quia nullo modo sine amicitia firmam & perpetuam iucunditatem vitæ tenere possumus. Budæus.

Quòd quoniam In Præfat. 2 Rhetoric Quòd quoniam nobis voluntas accedit vt artem dicendi præscriberemus. Vbi principium est sententiæ, pro Quando verò nobis, vel, Quum verò nobis. Budæus.

Quod, pro Eo vt, Scio quod scribis, vel scribas. Plin. epist. 5. lib. 3, Quòd lectitas, mihi pergratum est.

¶Quòd, aliquando præcedentis verbi significationem determinat Plin. ad Seruianum li. 6. epist 26, Gaudeo & gratulor, quòd Fusco Salinatori filiam tuam destinasti. Vlp in l. j § denuntiare D. de agnoscendis vel alendis liberis sufficit mulieri, notũ facere, quòd sit prægnans. Mariti est iam aut mittere custodes, aut eidem renuntiare quòd non sit ex eo prægnans. Paulo pòst, Illud notandum est, quòd denuntiatio à marito non incipit, sed à muliere. Ibidem § vlt Quæ causa si fuerit acta apud iudicem, & pronuntiauerit quòd ex eo prægnans fuerit: in ea causa est, vt agnosci debeat quasi suus.

¶Quod, pro Quantum ad illud Terent Eun 4.7,
Sanè quod tibi nunc vir videatur esse, hic nebulo magnus est. Idem Adelph. 5 9,
Vt id ostẽderem, quòd te isti facilem & festiuum putant, id non fieri ex vera vita. Cic. Famil lib. 3 epist. 5, Quod itinerum meorum ratio te nõnullam in dubitationem videtur adducere, visurúsne me sis in prouincia: ea res sic habet · Brundusij quum loquerer cum liberto tuo Phania, &c Ibidem sub finem, Quòd te à Scæuola petisse dicis, vt dum tu abesses, ante aduentum i. eum prouinciæ præesset: eum ego Ephesi vidi, fuitque mecum familiariter triduum illud, &c.

Quodammodo. penul corr. {*τρόπον τινά*} Aduerbium id significans quod barbare dicitur Aliqualiter, & aliàs Latinè Aliquo pacto. Cic. de Amic. Quippe quum propter virtutem & probitatem eos etiam quos nunquam videmus, quodammodo diligamus. Idem ad Sulpitium lib 13. 27, Literas ad te à M. Lepido Consule, non quæ te aliquid iuberent, sed quodammodo quasi commendatitias sumpsimus.

Quasi quodammodo. Cic. 1. de Orat.

Quodcunque, cuiuscunque {*ὁ, τι οὖν*} à quicunque Virg. 2. Æneidos, Cuncta equidem tibi rex, fuerit quodcunque, fatebor. Cic. 3. de Legib Quodcunque Senatus decreuerit, agunto.

Quodcunque, Aliquando nomen appellatiuum est: vt, Quodcunque militum, pro quicunque milites Cic Attico lib. 8, Vos hortor, vt quodcunque militum contrahere potentis, contrahatis. Idem Rufo lib. 5 19, Quodcunque cepissem consilij Colum. lib. 2. c. 5, Quodcunque rubiginis aut spurcitiæ resedit, siccare.

Quodpiam, {n} à Quispiam. vt, Quodpiam oppidum, pro quoddam, apud Cic. in Verr.

Aliquod quodpiam membrum. Cic. 3. Tusc.

Quoi, pro Cui Cic. de Leg Quoi auro dentes vincti essent.

Quoius, pro Cuius. Cic de Leg. Ad finem bonorum quo referuntur & quoius adipiscendi causa sunt facienda omnia.

Quominus, pen. corr. {*ὡς μή, μὴ οὐ, μὴ οὐχ*} Id est, vt non. Terentius Andr. 4 2,
Si poterit fieri vt ne pater per me stetisse credat,
Quominus hæ fierent nuptiæ, volo. Cicero primo de Oratore, Nullis vt terminis circumscribat ius suum, quominus liceat vagari quò velit.

Nihil desyderamus quominus Epirũ ipsam possidere videamur. Cic. Attic lib. 2. 19.

Illud non perficies quominus tua causa velim. Cic. Lent. lib. 1. 7.

Abstinere quominus, Vide ABSTINEO.

Aduersari quominus, Vide ADVERSOR.

Quomodo, penult corrept. {*πῶς, πῇ, ὅπως, τίνα τρόπον*} Aduerbium: id est, Qua ratione. quidam volunt esse ablatiui casus & separatim legendum.

Interrogatiuè aliquando ponitur. Plaut. Aulul. 4. 8,
Quomodo tibi se res habet? Cic. 5 Verr Etiámne si plus edidisset, quàm quãtum natum esset? etiam. Quomodo? Magistratus ex ipsius edicto exigere debebant.

Quomodo, Quare. Plaut Stich. 4,
Illa quidem nullum sacrificabit. E. quomodo?
Quid igitur me volt?

Admiratiuè aliquãdo. Cic. de Amic. Quomodo (vt alia omittam) mortem filij tulit?

Infinitè vt plurimùm. Terent. Heaut. 5 3.
Idque adeò miror, quomodo tam ineptum quicquam potuerit tibi Venire in mentem, mi vir. Cato cap. 1, Vbi cognoueris, quomodo fundus cultus fiet.

Locutus sum cum Cincio quomodo se res habet. Cic. ad Quint. frat. lib. 2 6.

Si Respubl tibi narrare posset quomodo sese haberet, non facilius. &c. Cic Appio lib. 3 5.

Ita me fecistis Coniunctè, quomodo pauci in hac ciuitate facti sunt. Cic. 3 de leg Agrar.

Vt enim quæras omnia, quomodo Græci ineptum appellent, non reperies. Cic. 2. de Orat.

¶ Quomodo, pro Quoquomodo. Cic. 2 de Orat. Verùm hoc (vt dixi) nihil ad me. Illud ad me, ac multo etiam magis ad vos Cotta noster & Sulpiti, quomodo nunc se istorũ artes habent, pertimescenda est multitudo causarum: est enim infinita.

Quomodo potuissem, te conuenissem, si, &c. Cicer. Rufo, lib. 5. 20.

¶ Quomodo, pro Vt. Cic. Attic. lib. 13. epist. 2, Ariarathes Ariobarzanis filius Romam venit, vult opinor regnum aliquod emere à Cæsare. Nam quomodo nunc est, pedem vbi ponat in suo, non habet. Ad Quint. frat. lib. 2. epist. 2, Quomodo res se habet, non est facillima. Idem Attic. lib. 11. epist. 22, Pharnaces autem, quomodo agit, afferet moram. Hoc autem dicit, quia Pharnaces Pontu, quem occupauerat, non discedebat: vt ea res Cæsari in Italiam proficiscenti, moram allatura videretur.

Quomodocunque {[illegible]} pro Quoquo pacto. Cic. ad Terentiã, lib. 14. 14. Quomodocunque nunc res se habet, modò vt hæc nobis loca tenere liceat. Veteri exemplar habet quomodo quidem. Idem lib. 5. de Finib. Quomodocunque dicatur, intelligi tamen quicquid dicatur potest.

Quomodonam {[illegible]} Cic. ad Quint. frat. lib. 2. 16, Quomodonam mi frater de nostris versibus Cæsar?

Quonam {[illegible]} Aduerb. ad locum. Plaut. Trinum. 14,

-eamus intrò, sequere. e. quò tu te agis? e. quonam, nisi

Domum? Cic Att lib 8, Eum si nunc sequor, quonam?

Quonam {[illegible]} ablatiuus à Quisnam: iungitur ablatiuo MODO, estque tanquam vna dictio vice aduerbij posita. Cic. 2. de Finib. Quonã inquit, modo? Quia, &c.

Infinitè. Cic. 4. de Finib. Admirantes quæramus ab vtroque quonam modo vitam agere possimus.

Quondam {[illegible]} Aduerbium temporis, Præteritum tempus aliquando notat, pro Olim vel Aliquando. Cic. Fuit ista quondam in hac Repub. virtus. Idem ad Curium, lib. 2. 15, Nosti enim non modò stomachi mei, cuius tu similem quondam habebas. Liuius 1 ab Vrbe, Omnia onera quæ communia quondam fuerint, inclinasse in primores ciuitatis.

Consuetudo mea qua quondam solitus sum vti. Cic. 1. de Orat.

¶ Aliquando futurum. Virgilius,

-quondam tua dicere facta Tempus erit.

¶ Præsens nonnunquam. Virg 2. Æneidos,

Quondam etiam victis redit in præcordia virtus.

¶ Quondam, Semper. Virg 3. Georgicorum,

Vt quondam in stipulis magnus sine viribus ignis. Seruius in 2. Æneidos.

Quoniam {[illegible]} Coniunctio causalis. Terent. And. 1. 5,

-ea quoniam nemini obtrudi potest,

Itur ad me. Idem Eunuch. 2. 2,

Quid istuc ornati est inquam? quoniam miser quod habui perdidi.

¶ Quamobrem quoniam mihi nullum scribendi argumentum relictũ est, vtar ea clausula, &c. Cic. Curioni, lib. 2. 3. Sic 3. Philip. Quapropter quoniã res in discrimen adducta est, vtrum ille pœnas Reip. luat, &c.

¶ Quoniam, aliquando significat Postquam, authoribus Festo & Donato Plaut. Asin 12,

Quid nunc, quoniam ambo, vt est lubitum, nos delusistis, datisne argentum? Terent. And. 2. 1,

Quæso edepol Charine, quoniam id fieri quod vis non potest, velis id quod possit.

¶ Quoniam & Idcirco, veluti relatiua sunt. Propert. lib. 2,

An quoniam agrestem detraxit ab ore figuram

Iuppiter, idcirco facta superba dea est?

¶ Quoniam quidem suscepi, non deest. pro Quandoquidem. Cic. pro Sext Rosc. Idem ad Attic. lib. 2, Quoniam quidem ea quæ nos scribimus, &c. te etiam delectant.

Quoniam quidem, secundo loco. Columel. lib 5 cap. 5, Nos autem præcipimus easdem virgas, quum à matre fuerint præcisæ, sicubi de mortuis vitibus ordines vacent, aut si nouellam quis vineam instituere velit, pro viuiradice ponere: quoniam quidem partes sarmentorum, quæ fuerant obrutæ, satis multas habent radices, quæ depositæ scrobibus confestim comprehendant.

¶ Quanquam quoniam, &c. idem Roscius, &c. Cic. 1. de Orat.

¶ Quoniam, pro Quòd, vel quia. Plin lib. 23. cap 1, Quo certè vocabulo satis consilij dedere prisci, quoniam & in materiis cariem sumus erodit.

Quopiam, Aduerbium ad locum. Terent. Eunuch. 3. 2,

-num ne Thais quopiam est?

Quoquam, Aduerbium ad locum. Cato cap. 72, Boues ne pedes subterant, prius quàm in viam quoquam agas. Cicero 4. Verr. O Verres præclara, quoquam si accessisti, quo non attuleris tecum istum diem?

Quoquam resolui Lucret lib. 2,

Neque quoquam posse resolui.

Quoque {[illegible]} Coniunctio, pro Etiam, similiter. Terentius Eunucho, 2. 2,

Quicquid dicunt, laudo: id rursum si negẽt, laudo id quoque. Idem And 4. 4, -ego quoque hinc ab dextera

Venire me assimulabo. Cic. pro Rabirio Posthum. Si per eum reductus insidiosè redissem, me scilicet maximè, sed proximè illum quoque fefellissem.

Quoque enim. Liu. 10. bell Pun. P. Sempronius (ei quoque enim Proconsuli imperiũ in annum prorogabatur) P. Licinio succederet.

Quoque etiam. Terent Hecyr. 5. 1,

Nam non sunt solæ arbitratæ hæ: ego quoque etiam credidi.

Quoque certè. Curtius lib 8, Puero quoque certè postea ex ea vtcunque genito, Alexandro fuit nomen.

Quoque, cum particula &. Plin. 8. cap. 16, Sunt verò & fortuita eorum quoque clementiæ exempla. De leonibus.

Quoque in fine sententiæ, venustatem habet in oratione. Quintil. lib 8 cap 6, Nam fit longa & inexpedita: vt in quæstionibus eam iudices similem agmini totidem lixas habenti, quot milites quoque. Idem lib. 9. cap. 4, Perdidisset gratiam simplicis atque inaffectati coloris, perdidisset si idem quoque.

¶ Quoque, pro Quidem veteres dixere. Gellius lib. 17. cap. 2, ex Q. Claudio, cuius hæc refert verba, Sese, ne id quoque quod tum suaderet, facturum esse. Deinde Gellius subdit, Ne id quoque dixit, pro Ne id quidem: infrequens nunc ita loquendo, sed in libris veterum creberrimum.

Quoquo {[illegible]} Aduerbium ad locum, In quancunque partem. Cic. 2. de Diuinat. Ita quoquò sese verterint Stoici, iaceat necesse est omnis eorum solertia.

Quoquò gentium Plaut. Merc. 22,

Ménsque mihi illam quærere, quoquò hinc abducta est gentium.

Quoquo {[illegible]} Ablatiuus, Id est quocunque. Cic ad Att. lib 9, Confido igitur aduentum nostrum illi quoquo tempore fuerit, vt scribis, [illegible] fore.

Quoquo consilio fecit, fecit certè suo. Cic. pro Rab. perd. reo.

Hic ager quoquo pretio coemptus sit, tamen ingenti pecunia vobis inducetur. Cic 2 de Lege agraria.

¶ Quoquo modo. Plaut. Menæch 17,

-quid noceo

Tibi, aut adeò isti, quæ mihi molesta est quoquomodo? Id est omnibus modis, omnino. Cic. ad Q frat. libro 1. 2, Tu quoquomodo, quoniam Ephesi est, hominem inuestiges velim: summáque diligentia vel tecum deducas.

Fuit aliquis casus quem tulimus, quoquomodo ferendus fuit. Cic. 6 Philipp.

Quoquomodo ea res huic quidem cecidit. Cic. ad Atticum, lib. 8. Et 7. Verr. Tu quum esses Prætor renontiatus quoquomodo. Id est quomodocunque, siue vtcunque.

Quoquomodo de me meritus est. Cic. pro Milone.

Quoquomodo, tamen. Cic. 4 Verr. Quoquomodo se in ea quæstione præbebat, tamen in consilio habebat homines honestos è conuentu Syracusano.

¶ Quoquopacto Terent. Adelph 3. 2,

Quapropter quoquopacto celato est opus. Idem Eunuch. 5. 9,

Mirum, ni illuc homine quoquopacto opus est.

¶ Quoquouersum, siue Quoquouersus {[illegible]} Aduerb. ad locũ, Id est versus quencunque locum. Cæsar in Comm. Eius imperio classem quoquouersum dimittunt. Idem 2. bel. Ciuil. Patebat hæc quoquouersus pedes xxx.

Quum quoquouersus spatium vacet infinitum. Lucret. lib. 1.

Quorsum. Aduerbium ad locum, Versus quem locum: cum interrogatione, & sine interrogatione aliquando ponitur. Terentius Eunucho, 1. 5,

Ego nescio herele neque vnde eam, neque quorsum eam.

Quorsum, Ad quam rem Terent. Eunuch. 1. 2,

Aut ego nesciebam quorsum tu ires! Hoc est, quid tuis verbis velles? quò tenderes? Idem And. 2. 1,

Quàm timeo quorsum euadas! Id est, ad quem finem perueniat oratio tua. Ibidem, 1. 5,

Misera timeo, hoc INCERTVM quorsum accidat. Id est, Vereor ne aliud incertũ, quod dixit Pamphilus, malè vertat nobis, & in nostrã perniciem conuertatur. Cic. pro Rosc. Com. Quorsum recidat responsum tuum, non magnopere laboro.

Quorsum istuc? Quod vulgò dicitur *Ad quod propositum?* Terentius Andr. 2. 2.

Quorsum nam istuc? o ego me continuò ad Chremem. Cicero de Amic. Quorsum hæc? quia sine sociis nemo quicquam tale conatur. Idem Post reditum ad Quirites, Quorsum igitur hæc disputatio? quorsum? vt intelligere possitis, neminem, &c.

Verebar quorsum id casurum esset. Cicero Attico, lib. 8. Terent. Andr. 11. 4.

-& heri semper lenitas

Verebar quorsum euaderet.

Vnde mihi lapidem? quorsum est opus? Horat. 2. Serm. sat. 7.

Quorsum hæc tandem? hoc est, Ad quid tandem hæc dicis? Horat. 2. Serm. sat. 7.

Quorsum tandem, aut cur ista quæris? Cic. 1. de Legib.

Quorsus, Idem. Cicero de Claris Orat. Quorsus inquam istuc? non enim intelligo. Idem Att. lib. 2, Nunc repentè tãto in odio est omnibus, vt quorsus eruptura sit, horreamus.

Quot {[illegible]} Nomen numerale. Plaut. Stich. 4,

Quot adeò cœnæ, quas defleui, mortuæ!

Quot potiones mulsi! quot autem prandia! Admiratiuè dictum. Et apud Terentium in Hecyra,

Quot commodas res attuli! quot autem ademi curas!

Tot, quot. Terent. Phorm. 2. 4,

-verùm ita est,

Quot homines, tot sententiæ. Hæc eadem verba habet Cicero lib. 1. de Finib.

Quot homines, tot causæ Cic. 2. de Orat.

Quot, quantæ, quàm incredibiles calamitates. Cic. 1. Tuscul.

Quot sunt? a. totidem quot ego & tu sumus. Plaut. Rud. 14. Cic. in Orat. Quot orationum genera, &c. totidẽ orationes sunt.

Quot modis. Terent. 1. 5,

-quot modis

Contemptus, spretus: facta, transacta omnia.

Quot annos nata? M. septendecim. Plaut Cistel. 10. Idẽ Menæch. 24,

Quot eras annos natus quum te pater à patria auehit?

M. S. M. Septennis.

Quot mensibus, pro Quolibet mense, siue singulis mẽsibus: quemadmodum Quotannis, pro Singulis annis. Vlpian. in l. Quũ ij. §. Sicut

non. D. De transactionibus, Si tamen ita sine prætore transegerit, vt inuicem eorum nummum quotannis vel quot mensibus acciperet, &c. Vide Vallam lib. 6. cap. 6.

Quotannis {[illegible]} Singulis annis. Plaut. Epid. 5,
Quid istæ quæ quotannis nomina inueniunt noua? Cicero 4. Verr. Quòd omnes Siculi ex censu quotannis tributa conferunt? Ste 2. de Finib. Colum. lib. 5. cap. 9, Omnis deinde suboles quæ ex vno stirpe nata est, quotannis extirpanda est.

Quotenus, pen. prod. {[illegible]} Relatiuum diuisiuū, significat Vsque ad quem numerum. Ad bini, terni, quaterni refertur. Sic docet Priscianus. Cicero ad Atticum, lib. 18, Is, opinor, ita partes fecit in ripa nescio quotenorum iugerum, vt certa pretia constitueret, quæ mihi nota non sunt. Alij tamen dicunt nihil aliud significare quàm quot.

Quotidie, Aduerbium {[illegible]} Singulis diebus. Terent. Heaut. 3. 1,
Nam mihi quidem quotidie augescit magis
De filio ægritudo. Cic. 3. Verr. Quo maximarum rerum frequentissimæ quotidie aduocationes fiunt. Quintil. lib. 1. cap. De orthographia, Frigidiora his alia: et quicquid c quartam haberet, ne interrogare bis videremur. Et quotidie, nō cotidie: vt sit, quot diebus. Verùm hæc iam inter ipsas ineptias euanuerunt.
Quotidie, vel potius in singulos dies, breuiores ad te literas mitto. Cic. Att. lib. 5.

Quotidianus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod quotidie fit. Cic. 2. de Diuin. Quia sunt hæc quotidiana, angues non item.
Quotidianum magis quàm vsitatum. Brutus Cicer. 16, Audire aliquid de te, non solùm vsitatum, sed etiam quotidianum est.
Cœnam quotidianam alicui apponere. Plin. lib. 9. cap. 35.
Culpa. Catul. ad Mallium, 63.
Cura. Terent. Phorm. 1. 3.
Epistolæ quotidianæ odiosæ. Cic. Att. lib 8.
Febris. Terent. Hecy. 3. 2.
Formæ quotidianæ. Id est vulgares & vsitatæ. Terent. Eunuch. 2. 3,
O faciem pulchram! deleo omnes dehinc ex animo mulieres:
Tædet harum quotidianarum formarum. Vbi Donatus, Quotidianarum, hoc est Leuium & vsitatarum, Est quippe contrarium, Noua figura oris.
Opera quotidiana & peruagata. Cic. 3. de Orat.
Querimonia. Cic. 1. Verr.
Res. Plin. lib 8. cap. 5.
Sermo quotidianus, Qui quotidie habetur. Cic. ad Lentul. lib. 1. 1. Idem 5. Verr. Nā quid ego de quotidiano sermone querimoniáque Pop. Rom. loquar? Quintil. lib. 2. cap. 4.
Sermo quotidianus & familiaris. Cic. pro Cecinna, Sermo hercle & familiaris & quotidianus non cohærebit, si verba inter nos aucupabimur.
Sumptus quotidiani. Terent. Heaut. 4 5.
Verba quotidiana. Cic. ad Papyr. lib. 9. 21, Epistolas quotidianis verbis texere solemus Id est in quibus quotidiano sermone vtimur.
Victus quotidianus. Cic. pro Rosc. Amer.
Vitæ quotidianæ expressa imago. Cic. pro Rosc. Amer. Hæc conficta arbitror à poetis esse, vt effictos nostros mores in alienis personis, expressámque imaginem nostram vitæ quotidianæ videremus.
Vita quotidiana, assidua, & vrbana. Cic. in Pison.

Quotidianò, pro Quotidie. Plinius lib. 21. cap. 37, Palpebræ in genis hominum vtrinque. Mulieribus verò etiam infectæ quotidianò. Tanta est decoris affectatio, vt tinguntur oculi quoque.

Quoties {[illegible]} Aduerbium numerale, hoc est Quot vicibus. Terent. Hecy. 1. 1,
Vel hic Pamphylus iurabat quoties Bacchidi,
Quàm sanctè. Cic. 4. Verr. Verùm quoties, & quot nominibus à Syracusanis statuas auferes?
Quoties mihi certorum hominum potestas erit? Cicero Lentulo, libro 1. 7.
Apud veteres, quotiens per n scriptum fuisse testatur Pierius his verbis, In omnibus codicibus antiquis quos euoluerim, QVOTIENS per n ascriptum obseruaui. Quibus astipulatur Caper Grammaticus, vbi dicit, Sine n scribenda sunt millies, centies, decies. Totiens & quotiens quum scribuntur, per n scribenda sunt. In cuius sententiam Victorinus etiam descendit, dum ait, Aduerbia verò cum n scribenda sunt, Totiens, Quotiens.
Quoties iam, quoties iam tibi extorta est sica ista de manibus? Cic. 1. in Catil.

Quotiescunque {[illegible]} Cic. pro Cluentio, Quotiescunque dico, toties mihi videor in iudicium venire. Idem 3. Tusc. Cætera, quotiescunque voletis, & hoc loco & aliis parata vobis erunt.

Quotquot {[illegible]} compositum à quot. Catul. de Acme, epigr. 39,
Adeste hendecasyllabi, quot estis,
Omnes vndique, quotquot estis omnes.
Quotquot eunt dies, Singulis diebus. Horat. 2 Carm ode 14.
Si duæ leges, si plures, aut quotquot erunt. Cic. 2. de Inuent.
Quotquot annis, pro Quotannis. Varro de Ling. Lat. lib 4, Quòd in agris quotquot annis rursum facienda eadem, vt rursus capias fructus, appellata rura, &c. Idē paulo antè, Ager restibilis, qui restituitur, ac reseritur quotquot annis, Id est singulis annis.

Quotquot mensibus, pro Singulis mensibus. Varro de Ling. Latin. lib 4, Quæ pertinet in arcem, qua sacra quotquot mensibus feruntur in arcem, &c.

Quotuplus, penul. corr. {[illegible]} Ad mensuram vel ad pondus refertur. vt
Meus ager reddit decuplum, quotuplum tuus reddit tuus.

Quotuplex {[illegible]} Quot iugerum.

Quotus, quota, quotum {[illegible]} Relatiuum ordinale, quo significatur cuius numeri, siue in quo numero aut ordine. Vt, Sum primus in ciuitate, quotus es in tua.
Quotus, simpliciter interrogat, & numerum petit. Cic. 5. Verrina, Quotus erit iste denarius, qui non sit deferendus? Horat. 2. Serm. satyra 6,
Hora quota est?
At fuit fama, quotus quisque istam potest effugere in tam maledica ciuitate? Cic. pro Cælio.
Quotus, sine interrogatione. Horat. 2. epist. 1.
Scire velim chartis pretiū quotus arroget annus. Martial. lib. 14. 217.
Dic quotus es, quanti cupias cœnare. Plaut. Pseud. 15,
Quotas ædes dixerit, id ego admodum certum scio.
Nequando perturbatione ordinis impediamur, quo secius quoto quoque loco libebit, ponimus. Author ad Heren. lib. 3.
Quota pars, id est minima pars. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10,
Qui quota terroris pars solet esse mei? Idem ad Corinnam, lib. 2. Amorum, eleg 12,
Ex tot in Atridis pars quota laudis erat? Martial lib. 1 18,
Cæsaris hæc nostri pars est quota? Quasi diceret, minima.

Quotuscunque {[illegible]} Tibul. lib. 1. eleg. 7. ad finem,
Mouerit è votis pars quotacunque deos. Id est minima pars.

Quotusquisque, Nomen numerale, per interrogationem profertur: vt,
Quotusquisque est qui teneat artem numerorū? Quasi dicat, nullus aut rarus. Cic 5 de Finibus,
Quis est enim, aut quotusquisque, cui mors quum appropinquet,
Non refugiat timido sanguis, atque exalbescat metu? Ex poeta. Idem 2. de Diuin. Quota enim quæque res euenit prædicta ab istis?
Quoto cuique lorica est? quis equum habet? Curtius lib. 9.

Quouis, Aduerbium ad locum.
Quouis gentium Terent. Heaut. 5. 2,
Imò abeat potius malo quouis gentium,
Quàm hic per flagitium ad inopiam redigat patrem.

Quouiscunque loco potes hunc finire libellum. Martial. lib. 14. 1.

Quousque {[illegible]} Id est quadiu, vel vsque ad quod tempus: & ponitur interrogatiuè, Plaut. Asin. 3,
Nam quousque? 1. vsque ad mortem volo. Cicer. pro Cn. Plancio, Atque etiam clamitas Laterensis. Quousque ista dicis? Nihil in Cypro profecisti.
Quousque tandem, primo loco positum, & quasi ex abrupto prolatum. Cic. 1. in Catil. Quousque tandem abutere Catilina patientia nostra? Quandiu, &c.
Quousque, cui respondet Quoad. Cic ad Att. lib. 15, Quousque inquies? quoad erit integrum.
¶ Quousque, pro Quatenus. Martian. in l. 1. §. 1. D. Quæ res pign. oblig. possunt. Facti tamē est quæstio, si quæratur, quousque eis permissum videatur peculium administrare.

Quum {[illegible]} vel Qum, vel Quom, scribebant veteres, quando aduerb. temporis erat. Victorinus in orthographiæ præceptis admonet sic esse scribendum quum est aduerbiū temporis. Eius hæc sunt verba, CVM autem, si fuerit aduerbium temporis, per Q & V, siue vnum, siue duo scribite, vt Qum primùm, & Qum facerem. Hactenus Victorinus. Scripserunt veteres & QVOM, per o ante m. Plautus Amphitryone,
Grauidam ego illam reliqui quom abeo. Terentius in Prolog. Andriæ,
Poeta quom primùm animum ad scribendum appulit. Cicero de Amic. Quom sæpe multa, tum memini, &c. sub. narraret. Quintil. lib 1 cap. De orthographia, Illa quoque seruata est à multis differentia: vt AD, quum esset præpositio, D literam: quum autem coniunctio, T acciperet. Item CVM, si tempus significaret, per QVOM: si comitem, per CVM: si verò causam, per Q ac duas sequentes V V, scriberetur.
Quum, pro Quo, authore Donato. Terent. And. 1. 1,
Prope adest, quum alieno more viuendum est mihi.

Quiris, vel Quirina, lingua Sabinorum hasta dicebatur: Vnde & Quirinum, & Quirites, & Quirinalia dixere. Scribebant verò per c. quoniam Q. litera Hetruscis in vsu, sicut Romanis non erat. Cato in Originibus: Quirinalis (inquit) collis à Iunone Sabinorum dea, quam illi Curitim, id est hastatam Iunonem vocant, &c.
Quiris cœlibaris. Arnobius lib. 2. Aduersus gentes, Quum in matrimonia cōuenitis, toga sternitis lectulos, & maritorum Genios aduocatis, nubentium crinem cœlibari hasta mulcetis, puellarum togulas fortunam defertis ad virginalem. Festus, Cœlibari hasta caput nubentis comebatur, quæ in corpore gladiatoris steterisset abiecti, occisique, vt quemadmodū illa cōiuncta fuerit cum corpore gladiatoris, sic ipsa cum viro sit, &c. Lilius 3 Syntagmate.

R LITERA consonans initio Romanis, mediis in dictionibus incognita, cuiusque vice, s literam posuerunt: nam in iosibus, meliosibus, Lasibus, fesiis, Valesiis Fusiis, pro maioribus, melioribus, Laribus, feriis, Valeriis, Furiis, scripserunt. Pomponius in libro singulari Enchiridij relatus in l. 2. §. Idem Appius. de Origine iur. lib. 1. Pandect. Ciuilium. Idem Appius Claudius, qui videtur ab hoc processisse, R literā inuenit, vt pro Valesij, Valerij essent, & pro Fusiis Furiis. Vide Festum, & Fabium lib. 4. Oratoriarum institutionum.

R litera in compositione consequente L liquida, in alterum L itidem permutatur, vt in perluceo, pelluceo: perlucidus, pellucidus. Vlpianus l. 19 § Gemmæ autem. De auro & argento legat. Gemmæ autē, inquit, pellucidæ sunt materiæ. In Pandectis Florentinis, perlucidæ legitur.

R litera canina à Persio dicitur, quòd cū rictu pronūtietur, fragorem enim stridorémque concitat, hærente lingua dentibus, spiritu copiosiore, sonitu verò stridulo: itaque ei L opponitur, quòd tam leniat verbum quàm R exasperat.

R vel RO. Roma. R. C. Romana ciuitas. R. D. Regis domus. R. F. E. D. Rectè factum esse dicetur. R. F. E. V. Rectè factum esse videbitur. R. FERRARIN. Ratum Ferrarinorum. R. G. C. Rei gerūdæ causa. R. G. F. Regis filius. R. L. P. Rectè legi possit. R. N. LON. P. R. Retrorsū longe pedes decem. R. P. Respublica, vel Romani principes. R. P. C. vel R. P. C. Reipublicæ constitutor: vel Retro pedes centum. R. R. Rorū Romanorum. Ruderibus recolligendis Reiectis rudibus, aliàs rudentibus. R. R. R. F. F. F. Regnum Romæ ruet, ferro, fame, flamma. R. R. S. G. Rutum regiensium. R. S. P. Res sua publica. R. V. R. Res Veronensis.

R. R. Actuum solennis nota apud maiores nostros, quæ Rationes relatas significabant. Festus, R duobus in compluribus orationibus (quum de actis disseritur) etiam perscribi solet, id est Rationum relatarum, quòd iis tabulis docerent iudices, quæ publicè data atque accepta sint.

RABBATH {[illegible]} Metropolis erat filiorum Ammon, quæ postea à Ptolemæo Philadelpho, qui Arabiam tenuit, cum Iudæa, Philadelphia nominata est.

RABIENUS, antea Labienus mutato suo nomine, quòd omnes passim laceraret. Cœlius lib. 11. cap. 13, In Labieno tanta, & tam promiscua memoratur libertas, vt libertatis nomen excederet, & quia passim omnes lacerabat, Rabienus vocabatur. In hunc primùm excogitata est noua pœna: effectum enim est per inimicos, vt omnes eius libri comburerentur. Quæ res inusitata fuit, & prorsus mira, supplicium de studiis sumi. Eam contumeliam Labienus non tulit, nec superstes (vt inquit Seneca) ingenio suo esse voluit: sed in monumēta maiorum suorum se ferri iussit, atque ita includi: veritus (credo) ne ignis, qui nomini subiectus erat, sibi quoque negaretur: nec tantùm finiuit ipse se, sed sepeliuit. Cassius Seuerus Labieni amicissimus, quum ex Senatúsconsulto libri eius comburerentur: Nunc (inquit) me viuum vri oportet, qui illos edidici.

Rabies, rabiei, f. gen. {[illegible]} & Rabia. rabiæ, apud antiquos, Morbus canum, quam veluti furore quodam acti, huc atque illuc rapiuntur, nec vllum quietis locum inueniunt.

Alij rabiem quasi rauiem dici putant, à raucitate vocis, quam rabiosi habent similem latratui canis. Plin. lib. 29 cap. 5, Multo tamen vtilissimè iecur eius qui in rabie momorderit, datur.

Canum rabies Ouid. 14. Metam.

¶Rabies, transfertur & ad homines. Cic. in Salust. Quòd ista inusitata rabie petulanter in vxorem meam inuasisti. Idem 3. Tusculan. Hecubam autem putant propter animi acerbitatem quandam & rabiem fingi in canem esse conuersam.

Edendi rabies ea longo collecta fatigat. Virg 9. Æneid.

¶Rabies, pro Iracundia. Cic. 4. Tuscul. Definitione fortitudinis aperta, quis est, qui aut bellatori, aut imperatori, aut oratori quærat aliquid, neque eos existimet sine rabie quicquā fortiter facere posse?

Horrenda rabies. Horat. 2. Serm. satyr. 3.

Rabies, Furor. Horat. in Arte,

Archilochum proprio rabies armauit Iambo. Quoniam qui Iambicis vtebantur, furore quodā correpti primùm viderentur, vel quòd proprij sint Iambi furoribus explicandis, vnde tragœdia primum in vsu fuerunt.

Scelerum rabies. Lucan. lib. 5,

-liceat discedere Cæsar

A rabie scelerum.

Noti, siue Austri rabies. Horat. 1. Carm. ode 3.

Ciuica rabies, Id est ciuium. Horat 3 Carm. ode 24.

Effrænata Scytharum rabies. Firmic lib. 1. cap. vlt.

Horrenda rabies ferarum. Silius lib. 16.

Improba ventris. Virg 2 Æneid.

Innata. Claud. 1. In Ruffinum.

Promptissima in ferrum Lucan. lib. 7.

Remissa Stat. 11. Thebaid.

Sæua ventorum Ouid 5 Metam.

¶Addere rabiem in fines Italûm Silius lib. 1.

Dolor rabiem collegerat. Ouid 9 Metam.

Colligit os rabiem. Ouid. 1 Metam

Dissimulare rabiem & minas. Stat 5. Achil.

Cæli rabiem comprimere. Virg. 5. Æneid.

Effundit cunctam rabiem, irarúmque procellas. Silius lib. 11.

Ventorum rabies exasperat fretum. Ouid 5 Metam.

Inflammantur rabie equi. Vide INFLAMMO.

Leniat & rabiem canis, & momenta leonis. Horat. 1. epist. 10.

Parare rabiem alicui, Id est furorem bellicū. Horat. 1. Carm. ode 15.

Placata cruore rabies Stat. 10 Thebaid.

Fracta quieuit rabies. Claud. de bello Getico.

Indomitam properat rabiem sedare. Horat. Epod. 12.

Sedare rabiem. Silius lib. 13.

Iratum rabiem seruat frons. Silius lib. 13.

Sparget intentam rabiem draconis. Senec. Herc. OEtæo, 12.

Stimulatus vt furenti rabie vagus animus. Catul. de Berecynth. 58.

Corda tument rabie fera Virg 6 Æneid.

Hinc canibus blandis rabies venit. Virg. 3. Georg.

Iocus in rabiem apertam vertitur Horat 2. epist. 1.

Rabiosus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} Rabie correptus. Plautus Capt. 11,

Hic homo rabiosus habitus est in Aulide. Plin. lib. 29. cap 5, Est limus saliuæ sub lingua rabiosi canis.

Canis rabiosa. Horat 2 epist. 2.

Fortitudo. Cic. 4. Tuscul. Vide ne fortitudo minimè sit rabiosa, sitque iracundiæ tota leuitatis.

Iurgia rabiosa fori clamosi. Senec Herc. furen. 3.

Signi rabiosi tempora, Dies caniculares. Horat. 1. Serm. satyr. 6.

Rabiosulus, pen. corr. {[illegible]} Adiectiuum diminutiuum. Cic ad Trebat. lib. 7 16, Primas illas rabiosulas sat fatuas dedisti. Intelligit literas asperas & mordaces.

Rabiosè, pen. prod Aduerbium {[illegible]} Cic 4. Tuscul. Atque hi collocuti, inter se prius quàm manum consererent, leniter & quietè, nihil ne in ipsa quidem pugna iracundè, rabiosève fecerunt. De Aiace & Hectore.

Rabidus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Qui rabiem habet. Plin lib 29. cap. 5, In canis rabidi morsu tuetur à pauore aquæ, capitis canini cinis illitus vulneri. Idem lib 8 cap 9, Domantur autem elephanti rabidi fame & verberibus.

Rabidum & incitatum agere aliquem. Catul. de Berecynthia, epigram 58.

Animi rabidi furor. Catul. de Berecynth epigr. 58.

Aspectu rabido cuncta inspectare. Author ad Heren. lib. 2.

Canes. Ouid. 3. Amor. eleg. 11.

Certamen. Silius lib 16.

Corpus. Cic in Arato,

Vt toto spirans rabido de corpore flammam.

Dens rabidus, Rabie plenus. Martial. lib. 1. 18.

Dolor Stat 6. Thebaid.

Fames. Virg 6. Æneid.

Ferarum rabidarum more. Stat. 8. Thebaid.

Plaustus Stat 2 Sylu. 2.

Ingenium, Claud. 1. in Ruffinum.

Ira. Ouid. 7. Metam.

Miles. Silius lib. 13.

Mores rabidos compescere. Ouid. 3. de Arte.

Murmur. Valer. 4. Argon.

Os. Virg. 6. Æneid.

Tigres Virg 2. Georg.

Voces. Claud. 1. in Ruffinum.

Rabidè, pen. corr. Aduerb. Cic. 5 Tusc Quid verò illum quem libidinibus inflammatum & furentem vidèmus, omnia rabidè appetentem cum inexplebili cupiditate, &c.

Rabere {[illegible]} Verbum dictum à Rabie, Nimia ira & quasi rabie agi. Varro, Quid est quod blateras? quid rabis? quid vis? Cæcilius Hypobolimæo.

Rastraria: Rabere se ait. Ex Nonio.

RABILUS, Arabiæ rex, qui Antigonum Macedonem in vico, cui nomē postea factum Motho interfecit. Stephanus in dictione Motho.

RABIRIUS {[illegible]} Eques Romanus, perduellionis, id est læsæ maiestatis accusatus à T. Labiano Tribuno plebis, quòd Saturninum virum sceleratum & hostem patriæ in tumultu occiderit, defensus à Cicerone. cuius extat oratio, quæ inscribitur pro A. Rabirio perduellionis reo.

Rabirius, poeta quidam temporibus Ouidij, vt ipse Ouidius testatur 4. de Ponto, eleg. 16,

Quum foret & Marsus, magníque Rabirius oris. Magni oris vocat, id est magniloquum.

Rabo, rabonis, f. gen. {[illegible]} pro Arrabone, concisum apud Plaut. Trucul. 14,

-sequere

Intrò me amabò mea voluptas. S. tene hoc tibi, rabonem habeto,

Vt mecum hac nocte sies. A. peri, rabonem, quam esse dicam

Hanc beluam? quin tu arrabonem dicis? T. ita facio lucri,

Vt Prænestini conia est ciconia.

Rabula, rabulæ, penul. corr. masc. gen. {[illegible]} A rabie, vt quidam volunt: & à raui, id est raucitate dicitur: vt is sit rabula, qui in negotiis agendis acer est & rabiosus: quíque in multis intentus est negotiis, paratúsque ad radendum quid, auferendúmque. Hæc Festus. Vnde & pro aduocato & causarum patrono accipi solet. Vel dicitus à radendis auribus. nam vt à fando fabula, à nando nabula, à stando stabula, à pascendo pabula, ita à radendo rabula. Nec alia ratione rabulas in foro dictos puto, ait Hermolaus in Plinium, quàm quòd suo clamore radant, id est offendant aures: & vt ait Quintilianus, nimia verbositate strepant. Quintil. lib. 12. cap. 9, Super omnia, perit illa, quæ plurimum oratori & authoritatis & fidei affert, modestia, si à viro bono in rabulam latratorémque conuertitur. Cicero in Orat. Non enim declamatorem aliquem de ludo, aut rabulam de foro, sed doctissimū & perfectissimum quærimus. Idem 1. de Orat.

Non enim causidicum nescio quem, neque proclamatorem aut rabulam, hoc sermone nostro conquirimus, &c.

Rabola, inquit Nonius, à rabie dictus est, quem nunc aduocatum, vel causarum patronum dicimus.

Rabula sanè probabilis P. Antistius Cic. in Bruto.

Rabulæ, Litigiosi Nonius, Ex Varr. περὶ ἐγκωμίων: Ille ales gallus, qui suscitabat Atticarum musarum scriptores, an hic quia gregem rabularum?

Rabulanus. Vide Radulanus, in R A D O.

Racemus, racemi, pen. prod. masc. gen. { ῥάξ } Pars botryonis, siue potius ipse botryon, qui & botrys Græcis, & nostris bottus, hoc est integer vuæ racemus. est enim illa teste vuarum plurima grana continens. Virg. 2. Georgicorum,

Non ego te mensis & dijs accepta secundis
Transierim Rhodia, & tumidis bumaste racemis.

Extentis racemis ramet vua. Ouid. 4 Trist. eleg 5.
Fulgentes sole racemi. Silius lib 7.
Prima mihi variat liuentibus vua racemis. Propert. lib 4. eleg. 2.
Liuidi Horat. 2. Carm. ode 5.
Passi. Virg 4 Georg.
Turpes racemos fert vue. Virg. 2. Georg.
Varius racemis vua. Virg. 3. Metam.

¶ Racemus non solùm de vite, sed etiam de aliis plantis dicitur. Plin. lib 16. de hedera, Alius densus acinus, & grandior, racemis in orbem circumactis.

Racemifer, pen. corr. Adiectiuum { σταφυλοφόρος. } vt
Vuæ racemiferæ. Ouid 3 Metam.
Bacchus Ouid. 15 Metam.
Capilli. Ouid 6. Fastorum,
Bacche racemiferos edera redimite capillos.

Racemosus, pen. prod. { σταφυλώδης } Similiter adiect. Racemis plenum. Plin. Hederæ modo racemosa est.

Racematus, penul. prod. Aliud adiectiuum { σταφυλωτός } Quod racemos habet. Plinius lib. 18 capite 7, de panicu, Paruis racemato paniculis.

Racemarius, racemarij { σταφυλοφόρος } Malleolus ex quo pampini pullulant vel steriles, vel certè minus feraces Colum lib. 3. cap. 18. Nec dubium quin gemmæ cacumini proximæ quæ sunt infœcundæ, in eo relinquantur, ex quibus pampini pullulant vel steriles, vel certè minus feraces, quos rustici vocant racemarios.

Racematio, racemationis { σταφυλοτομία } Diminutiuũ, Racemorum vindemia. vt quando à vindemiatoribus racemi rari prætereuntur: sicut in messibus peractis, quod superest, spicilegium dicitur.

Racha { ῥακά } Interiectio & vox iracundiæ, irati animi commotionẽ significans. Quidam sine aspiratione scribunt, & dicunt Chaldaicam esse vocem. quæ hominem nequam & nullius frugi significet. Vide in dictione R H A C H V M.

R A C I L I V S, Tribunus pleb. qui de Claudianis facinoribus est questus in Senatu, vt scribit Cicero in epist. ad Qu. fratrem.

R A D A G A I S V S, Gothorum rex, qui fuit Arcadij & Honorij Cæsarũ temporibus. Dicitur habuisse sub signis supra ducenta bellatorum millia. Paulus Diaconus.

R A D A M A N T H V S, Vide R H A D A M A N T H V S.

Radiatio. Radiatus. Vide R A D I V S.

Radicitus, Radico. Radicula, Vide R A D I X.

Radius, radij, m. gen. { ἀκτίς, αὐγή } Splendor à sole micans. Varro, O summe sol, qui totam hanc mundi compagem, tuis radijs illustras. Cic. 5 de finib. Ita enim paruæ & exiguæ sunt istæ accessiones bonorum, vt quemadmodum stellæ in radio solis, sic istæ in virtutũ splendore ne cernantur quidem.

Solis radij. Lucret. libro 1,
Non radij solis, neque lucida tela diei.

Lumen radiorum. Lucret. lib 2.
Verbera radiorum Lucret. lib. 5.
Vires radiorum Ouid 4 Metam.
¶ Ardentes radij. Lucret. lib 6.
Coruscis radiis insigne iubar. Ouid. 2. Metam.
Micantes Ouid 2. Metam.
Tabifici Lucret. lib. 6.

¶ Nubes ardens radiis & auro, Id est, inquit Seruius, radiis aureis. Virg. 7. Æneid.

Calere radiis. Ouid 1 Metam.
Erumpunt radij Virg 1. Georg.
Frigore excludunt radios. Stat. 1 Sylu. 2.
Ingruentes solis radios sentit luna. Vide I N G R V O.

Inserti funduot radij per opaca domorũ. Lucret. Inserti autẽ radij dicuntur, qui per domus inseruntur, & in eas subeunt, solisque lumina spargunt. Turnebus.

Nubes interrumpunt radios lucis. Lucret lib. 5.
Titan retexit orbem radiis. Virg 4. Æneid.
Mare rubescebat radiis. Virg. 7. Æneid.
Matutinis radiis subdita iuga. Ouid. 1. Metam.
Acutis radiis vallatus sol. Ouid. epist. 4.

¶ Radius, Fulgor oculorum. Plinius, Quibus ex oculis radij nocte micantes cernuntur. Gell. lib 5. cap. 16. Stoici causas esse videndi dicũt radiorum ex oculis in ea quæ videri queunt emissionem, aerisque simul intentionem.

¶ Radius, Virga qua Geometræ lineas indicant, Virga qua Mathematici formas suas in puluere delineabant. Sic Viues in Bucolica. Virgilius 3. ecloga,

Descripsit radio totum qui gentibus orbem. Inuentus autẽ est hæc ars tempore quo Nilus plus æquo crescens, confudit terminos possessionum. Ad quos innouandos adhibiti sunt philosophi, qui lineis diuiserũt agros. Seruius. Macrob lib. 7. Saturn. cap. 1, Qui obierunt maria & terras, gaudent quũ de ignoto multis vel terrarum situ, vel sinu maris interrogantur: libentérque respondent, & describunt modò verbis, modò radio loca: gloriosissimum putantes, quæ ipsi viderint, aliorum oculis obiicere. Vide Vuillichium in Bucolica. Putat enim radio significari Diopteram, seu Alhidadam.

Describere radio cæli meatus. Virg. 6 Æneid.

¶ A puluere & radio aliquem excitare. Cic. 5. Tuscul Ex eadem vrbe humilem homunculum à puluere & radio excitabo, qui multis pòst annis fuit, Archimedem.

Radius feriens. Plin lib. 10 cap 42.

¶ Radius { κερκίς, σπάθη } Textoris instrumentum, quo telæ annectuntur. Virg 9. Æneidos,

Excussi manibus radij, reuolutáque pensa. Ouid. 6. Metam.
In subula, et fusi, radij, scapique sonantes. Lucret. lib. 5.
Acutus radius, Vide A C V O.
Atterit manu Claud. 3 de raptu Proserp.

¶ Radij { κνῆμαι } quoque rotarum dicuntur, vt apud Virgilium 2. Georgicorum,

Hinc radios triuere rotis. Plin. lib. 16 cap 40. Sed lignum non aliò penè quàm ad radios rotarum vtile. Virg 6 Æneidos,

Saxum ingens voluunt alij, radijsque rotarum
Districti pendent. Ouid. 2 Metam. de curru Solis,
Aureus axis erat, temo aureus, aurea summæ
Curuatura rotæ, radiorum argenteus ordo.

¶ Radius, Instrumentum quo raduntur mensuræ, aliàs hostorium dicitur. Plautus,

Di deæque omnes tantam nobis lætitiam, tot gaudia sine radio cumulent.

¶ Radij, Oliuæ oblongæ. Virg. 2. Georgicorum,

Nec pingues vnam in faciem nascuntur oliuæ
Orchites & radij, & amara pausia bacca. Colum lib. 5 cap. 8, Orchis quoque & radius medius ad escam quàm in liquorem stringitur.

¶ Radius est pastinacæ pisci pro telo. Plin lib 9 cap. 42.

¶ Radius, Os minus brachij, & breuius, idémque superius: constat enim brachium duobus ossibus. Vulgus vocat *Le petit focile*. Cornel. Celsus lib. 8 cap 1. Græci cercida vocant. Videtur etiã ad pedes transferri. Plin. lib. 11. cap 47, Auium quibusdam grauioribus, in cruribus additi radij.

Radiolus, penult. corr Diminutiuum, Parua olea oblonga. Colum. lib. 12. cap. 47, Albam pauseam, vel orchitem, vel radiolum, vel regiam dum contundes, primùm quamque, ne decoloretur, in frigidam muriem demerge.

Radio, radias, radiare, Radios emittere, fulgere, & conspicuum esse. Columella libro 10,

Nec iam nubifugo Borea Latonia Phœbe
Purpureo radiat vultu. Martial. lib 8 45,
Vera minus flauo radiant electra metallo. Ouid. 2. Metamorphos.
Argenti bifores radiabant lumine valuæ.

Nec rudis infestis miles radiabat in armis. Propert. lib. 4. eleg. 2.
Ocelli radiant vt sidus Ouid. 3. Amor. eleg. 3.

Radior, radiaris. Ouid. 4 de Ponto, eleg 4,
Scuta sed & galeæ gemmis radientur, & auro.

Radians, Participium { ἀκτινοβολῶν. } Virg 6. Æneidos,
Arma sub aduersa posuit radiantia quercu.

Aquarius radians Cic. in Arato,
Stellas sub pedibus stratas radiantis Aquari.

Astra. Ouid 9 Metam.
Aurum. Ouid 4 Metam.
Galeæ radiantis nitor ab auro. Ouid. 13. Metam.
Lumina solis. Ouid 2. Trist.
Lunæ radiantis imago. Virg 8. Æneid.
Sidera. Ouid. 7 Metam.
Templa multo auro. Ouid. 3 de Arte.
Toga radiante decorus. Claud 4. Paneg.

Radiatus, pen prod Participium. vt

Radiatus sol. Cic. 4 Acad. Solis magnitudo (ipse enim hic radiatus me intueri videtur) admonet &c.

Radiatus stellæ modo. Plin. lib. 37. cap 5.
Orbis flammeus radiatus. Cic. 1. de Diuin.
Radiata rota Varro 3. de re Rust cap. 5.
Splendor radiatus. Silius lib. 7.

Radiatum caput principis vocat Plinius, quod in deos referebatur: qualiter pinguntur hodie diuorum imagines. Sic enim ait in suo Panegyrico, Horum vnum si præstitisset alius, illi iamdudum radiatum caput, & media inter deos sedes auro staret, aut ebore.

Radiatio { ἀκτινοβολισμός } Verbale. Plin. lib 36 cap. 5, Et Hecate Ephesi in templo Dianæ post ædem, in cuius contemplationem admonent æditui parcere oculis, tanta marmoris radiatio est. Firmicus libro 1. cap. 1 & cap. 4. sub finem.

Radiosus, pen. prod. Adiectiuum { ἀκτινώδης } Quod multos emittit radios. Plaut. Sticho, 6,

Postquam me misisti ad portum, cum luce simul
Commodum radiosus esse sol superabat ex mari.

Radix, radicis, pen. prod f gen. { ῥίζα } Dicta est quòd sæpe effossa penitùs per terra raditur, vt arbor melius fructescat. Cicero 5. de Finibus. Videamus ea quæ terra gignit, corticibus & radicibus validè seruari.

Ocelli radicis, Vide Ocellus in O C V L V S.
Vltima radix linguæ. Ouid 6. Metam.

¶ Radices montis { ὑπώρεια, ὑπώρειαι } pro Inferiori parte. Cæsar 1. bel. Ciuil. Ab infimis radicibus montis, intermissis circiter passibus quadringentis castra facere constituit. Plin. lib 9 cap. 18, Duo lacus Italiæ in radicibus Alpium.

Imæ radices montis. Vide I M V S.

In radice Palatij, Id est in ima parte Palatij. Cic. Antequam iret in exil. Cuius templum à Romulo victis Sabinis in Palatij radice cum Victoria est collocatum. De Iouis Statoris templo.

¶ Radix saxi, à Lucretio dicitur translatè, veluti si diceres stirpem saxi: sed & Græci terram ὑψιζόφυλον non ineleganter solent dicere,

eam

eam stabiliter hærentem fundatámque dicere studentes. Ex Turnebo.

¶Altæ radices. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Arbores. Ouid. 8. Metam.
Bibulæ radicis fibræ. Ouid. 14. Metam.
Bulbosa, Vide BVLBVS.
Carnosa, Vide CARO.
Cauernosa, Vide CAVERNA.
Lata radice arbor, Vide LATVS adiectiuum.
Latens in locis asperis Horat. Epod. 5.
Lenta. Ouid. 11. Metam.
Limosa, Vide LIMVS.
Nucea Ouid. 14. Metam.
Nudis radicibus arbores, Vide NVDVS.
Oleagina, Vide Oleaginus in OLEA.
Oleaginea. Vide Oleagineus, in OLEA.
Reuulsa. Claud. 2. in Eutrop.
Vtilis radix medendi. Ouid. epist. 5.
Vulsæ. Virg. 3. Æneid.
¶Abeunt sursum radices, pro Sursum tendunt, Vide ABEO.
Affigere radicem terræ. Virg. 1. Georg.
Agere radices. Cic. 2. Offic. Vera gloria radices agit, atque etiam propagatur. Plin. lib. 16. cap. 31.
Capere radices, Vide CAPIO.
Conterere radicem in puluerem, Vide CONTERO.
Descendit radice arbor. Plin lib. 16. cap. 31, Esculus quantum corpore eminet, tantum radice descendit.
Descendunt radices. Plin. lib. 16. cap 31. Quidam non altius descendere radices, quàm solis calor tepefaciat, idque natura loci tenuioris crassiorísve dixere: quod falsum arbitror.
Defixum radicibus. Cic. 4. Philip. Virtus est vna altissimis defixa radicibus, quæ nunquam vlla vi labefactari potest.
Eruta radicibus pinus. Virg. 5. Æneid.
Fibras radicum euellere. Cic. 3. Tuscul. Nos audeamus non solùm ramos amputare miseriarum, sed etiam radicum fibras euellere.
Imis ad radicibus eruta pulsa seges. Virg. 1. Georg.
Figere radices. Ouid. 2 Metam.
Malum habiturum fundamentum & radices altiores. Brutus ad Atticum, in Epist. ad Brutum. 17. 4.
Inflectere radices in nodum, Vide INFLECTO.
Mittere radicem, Vide MITTO.
Niti radicibus. Cic. pro Cælio, Nisi tot vitiorum tanta immanitas quibusdam facilitatis & patientiæ radicibus niteretur.
Niti altis radicibus. Quintil. lib. 2. cap 1.
Pullulat ab radice sylua. Virg. 2. Georg.
Ruptis radicibus vellitur arbor solo. Virg. 3. Æneid.
¶Radices, Metaphoricè, de incorporeis. Var. de Ling. Lat. lib. 5. Primigenia dicuntur verba, vt lego, scribo, sto, sedeo: & cætera quæ non sunt ab aliquo verbo, sed suas habent radices.

Radicula, radiculæ, pen. corr. { ῥιζίον } Diminutiuum. Plinius lib. 20. cap. 9, Laseris radicula. Cic. 2. de Diuinat. Tum secundum quietem visus ei dicitur draco, is quem mater Olympias alebat, radiculam ore ferre.
Radicula, Herba. Plin. lib. 19 cap. 23, At quæ vocatur radicula, lauandis demum lanis succum habet: mirum quantum conferens candori molitiæque. Et paulo pòst, Struthion Græci vocant, floret æstate, grata aspectu, verùm sine odore, spinosa, & caule lanuginoso: semen ei nullum, radix magna quæ conciditur ad quem dictum est vsum. Hactenus Plinius. Hanc à Latinis lanariam herbam appellari Dioscorides contendit. Quinetiam radiculæ nomen ad raphanum transfertur, quam radicem vocat Dioscorides.

Radicor, radicaris, pen. prod. { ῥιζόομαι, ῥιζοβολέω } radicari, Radicem facere, seu capere, vel emittere. Plin. lib. 18. cap. 7, Frumenta multis radicantur fibris.
Radicari in fruticem. Plin. lib. 13. cap 4.
Radicari in rectum. Plin. lib. 19. cap 6.

Radicesco, radicescis, radicéscere. Seneca epist. 87, Vidi vitem ex arbusto suo annosam transferri. Huius capillamenta quoque (si fieri potest) colligenda sunt, deinde liberalius sternenda vitis, vt etiam ex corpore radicescat.

Radicatus, pen. prod. { ἐρριζωμένος } Participium. Colum. de Arboribus, cap. 20, Arbores & radicata semina Autumno serito.

Radicosus, pen. prod. Adiectiuum { ῥιζώδης } Quod multas radices habet. Plinius libro 16. cap. 34, Omnium ederarum generi radicosa brachia.

Radicitus, pen. corr. Aduerbium { ῥιζόθεν } A radice, vel vsque ad radicem. Cato cap. 50, Herbásque malas omnes radicitus effodito. Plin. lib. 21. cap. 11, Eruitur post Æquinoctium vernum radicitus.
Nonacrias atque ille tulit radicitus altas Fagos. Catullus Argonaut. 59.
Hunc fluctus vino radicitus abstulit vngues. Propertius libro 3. elegia 7.
¶Radicitus, per translationem ponitur pro Omnino. Plautus Mostellaria, 15,
Nam omnia malefacta vestra reperi radicitus:
Non radicitus quidem hercle, verùm etiam eradicitus. Cicero 2. de Finibus, An potest cupiditas finiri? tollenda est atque extrahenda radicitus.
Excutere opinionem radicitus. Cic. 2. Tuscul.

Radix Idæa. Nomen peculiare herbæ cuiusdam quæ in Ida nascitur. eadem folia, quæ ruscus habet: adhærentque his veluti exigui capreoli, è quibus flos. Dioscorides lib. 4 cap 40. ῥίζα ἰδαία.

Rado, radis, rasi, rasum { ξέω, ξύω, ξυρέω } rádere, Complanare, incidere, extirpare, mundare. Colum. lib. 8, Si tamen nequid radatur.
Tigna læuia radere. Lucret. lib 5.
Radere caput. Suet. in Caligula, cap. 5, Regulos quosdam barbam posuisse, & vxorum capita rasisse ad indicium maximi luctus. Hoc est, radenda curasse.
Genas radere, Id est laniare, lacerare. In legibus XII. tabul. de sumptibus funerum, & sepulcris, tollendáque lamentatione, Mulieres genas ne radunto, néve lessum funeris ergò habento. Quæ legis verba sic alij cōcipiunt, Mulier genas ne carpito: vt videre est apud Cic. lib. 2. de legib. Plin. lib. 11. cap. 37, Infra oculos malæ homini tantùm, quas prisci genas vocabant, XII. tabul. interdicto radi à fœminis eas vetantes. Hoc autem sumptum è Solonis legibus testatur Cicero. Solō, inquit Plutarchus, lacerationes plangentium sustulit, olim autem humanus sanguis ante rogum effundebatur, vel captiuorum, vt apud Homerum in rogo Patrocli: vel gladiatorum. vnde Bustuarij gladiatores à Romanis vocati: quorum si copia deesset, fœminæ genas laniantes, cruorem effundebant.
Radere guttur. Iuuenal. Saty 6.
Radit cultros terram. Plaut. Aulul. 23.
Arenas radere. Propert. lib. 3 eleg. 3.
Arua radit imbribus Eurus Horat. Epod. 16.
Scilicet expletis quoque ianua raditur oris. Lucret. lib. 4.
Radit iter liquidum, celeres neque commouet alas. Id est, secat purum aerem. Virg. 5 Æneid.
Proxima Circeæ raduntur littora terræ Virg 7. Æneid.
Saxa raduntur impressu vomere. Silius lib. 8.
¶Aures radere. Quintil. lib. 3. cap. 1, Quorum ne ieiuna, atque arida traditio auerteret animos, & aures præsertim tam delicatas raderet, verebamur. Hoc est læderet, offenderet, fatigaret.
¶Nomen Pisonis radendum fastis censuit. Tacit. lib. 3 De Aurelio Cotta. Id est, eradendum.

Radens, Participium { ξέων. } Lucret. lib. 6, -quàm de latere ire Diuerso motu radentes corporis tractum De nubibus.
Arua radens adhæret humo serpens Stat. 5. Theb.
Flumina radentia ripas Lucret. lib 5.

Rasus, Aliud participium { ἐξυρημένος. } Plaut. Pseud. 2,
Is risu & ventre raso vigilabit sedulò.
Tabellæ rasæ. Ouid 1 de Arte.
Tum læues calamos, & rasæ hastilia virgæ Virg. 2. Georg.
Terra rasa squamis serpentis. Ouid. 3 Metam.
Liber rasus lima. Ouid. 2 de Ponto, eleg 4.
Litera rasa in extremo margine. Ouid. 2. Amor. eleg 11.

Rasito, rasitas, penult. corr. { ξυρίζω } rasitâre, Frequentatiuum. Sæpe radere. Gellius libro 3. capite 4, Comperimus autem cæteros quoque in eisdem temporibus nobiles viros barbam in eiusmodi ætate rasitauisse.

Rasor, rasoris, masc. gen. { ξυρευτής } Qui radit. Et per translationem fidicines, qui videntur chordas ictu radere. Festus.

Rasura, rasuræ, pen prod. { ξύσμα. } Colum. lib. 4. cap 29. Calamos autem non amplius tribus digitis debet allæuari æqualiter ex ea parte qua raditur, vt sit læuis, eáque rasura ita deducitur, vt, &c.

Rasilis, & hoc rasile, pen. corr. { ξεστός } Quasi rasum, nihil extantis aut redundantis plenitudinis habens, inquit Valla lib. 1. Plin. lib. 17 cap. 23, Nuper repertum, draconem serere iuxta arborem: ita appellamus palmitem emeritum, pluribúsque induratum annis. Hunc præcisum quammaxima amplitudine tribus partibus longitudinis detrasa cortice quatenus obruatur, vnde & rasilem vocant, deprimere sulco, reliqua parte ad arborem erecta, ocyssimum in vite.
Rasilis huic summam mordebat fibula vestem. Ouid. 8 Metam.
Foris rasilis. Catul. in Epithal. 56.
Hasta rasilis. Silius lib. 4.
¶Rasile, Quasi rasibile. Virg 2. Georgicorum,
-& torno rasile buxum. Valla lib 1.

Radula, radulæ. pen. corr. { ξύστρα } Instrumentum ferreum, quo doliorum veterum pix liquata primùm vel in sole, vel lampade ardenti eroditur, vt deinde iterum picentur ad futuram vindemiam: à radendo dictum. Colum lib. 12. cap 18. Nam ea quæ demersa sunt, ferreis lampadibus ardentibus calefiunt: & quum picem in fundum distillauit, sublata lampade rutabulo ligneo & ferrea curuata radula deciditur quod distillauit, aut quod in lateribus hæsit.

Radulanus, penult. prod. Adiectiuum { ξυστρωτός } Radulana pix dicta quæ radula educitur è doliis. Plin. lib. 14 ca 19. Radulana pice ac resina condita musta. Hermolaus apud Plinium legit Rabulana pice. Sic enim ait In Prioribus castigationibus: Quidam ex L. Columella malunt Radulana, quàm Rabulana legere, quòd author is instrumentum in pice ducenda Radulam, quasi à radendo nominauerit. Sed & rabula quoque à radendo flectitur, vt à fando, nando, pascendo, stando, fabula, nabula, pabula, stabula, mille huiusmodi. Nec alia ratione rabulas in foro dictos autumo, quàm quòd radant, id est offendant aures, & (vt ait Fabius) nimia verbositate feriant: quasi ab instrumento illo nuncupati, quod Rabula commodius quàm Radula vocari possit. Hodie quoque vulgus ipsum garrulos & linguaces ab alio instrumēto Tudiculas & Pistilla cognominat. Idem in Posterioribus: Rabulana pice. Quidam Radulana, quasi ab instrumento Radula, cuius mentionem Columella faciat. Non probaui, cum ob alia, tum quòd instrumentum id (si quid ad propositum pertinere posset) non minus bellè Rabula à radēdo, quàm Radula vocaretur: quādo & rabulæ forenses etiam à radendo aures, quia & Græci quoque garrulos ἀκοὴν ξύειν esse, & τὰ ὦτα ξύειν, vt Iulius Pollux author. vel, vt Festus, à radendo, id est auferēdo nomen traxere. quāquam & à rabie, & à raui, hoc est raucitate dictos quidam volunt. In Gallia quoque trāsalpina Instrumentum fabrile quo assamēta læuigātur & poliuntur, nō aliter ferè quàm Rabo, quasi Rabula vocatur, à radēdo: in aliis locis à cōplanando Planula. Vtcūque, verba Columellæ de Radula nihil omnino suffragantur ea sunt vltimo eius libro de pice in vniuersum, non de vna aliqua eius specie. Sunt qui Rabulanam picem, à colore quasi Rauulanam scribendum autument. est enim Rauus color inter fuluum & cæsium. vnde, vt Festus ait, rauulæ dicantur & rauiscellæ, Plauto. Quidam à loco Ionij sinus Rhabe, de quo, nō tamen de pice,

quàm coriandri foliis, & ad latitudinem malvæ accedentibus, colore liuido, caule albo, gracili, & radice alba. Nascitur in limitibus humidis & opacis. Alterum foliosius, pluribus foliorum incisuris, altis caulibus. Tertium minimum est, graui odore, flore aureo. Quartum simile huic, flore luteo, omnibus vis caustica, si cruda folia imponantur, pustulásque vt ignis faciant.

Rancco, ces, sicut & Ranco, cas, de quo verbo suo ordine dicitur. Budæus posteriore libro Philologiæ, Rancere fictitia voce tunc dicuntur (de ceruis loquitur.) Rancentes autem ulolygones (sic enim rum vocantur) diluculo veniunt secundo vento exaudi(u)s: decumanúmque esse rancore dijudicatur, aut alium memorabili magnitudine, eò decursum canum admouet, indagatorem comellam vanarus auspicatum præeunte, vt ferè alias solet.

Rancens {[illegible]} Participium à verbo ranceo, quod non est in vsu: aut Nomen ex Participio, Idem quod rancidus. Lucretius libro 3,

Vnde cadauera rancenti iam viscere vermes

Expirant? Id est, vnde cadauera è viscere rancenti vermes edunt? Lambinus.

Ranco, rácas, Verbum fictitium, à voce tigridum. Author Philomelæ, Tigrides indomitæ rancant, rugiúntque leones.

Rancor, rancoris, masc. gen. {[illegible]} Putor quidam aut odoris grauitas quæ ex vetustate & putredine ac corruptione nascitur. Palladius lib. 1. cap 20, Receptacula olei semper sint munda, ne nouos sapores veteri rancore infecta corrumpant. Idem in Octobri, cap. 10. Canales, & omnia receptacula olei, calida aqua prius lauabis, vt nihil de anni præteriti rancore custodiant. Id est de mucido odore, vt exponit Cælius lib. 7. cap. 27 in fine.

Rancidus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Quod est rancore putidum. Horat lib 2. Serm. satyra 2,

Rancidum aprum antiqui laudabant, &c.

¶ Rancidus, pro Insuaui aliquando ponitur.

Rancidus aspectus Plin. lib 22 cap. 22.

¶ Rancidus, pro Putrido. Lucretius lib. 6,

Rancida quo perolent proiecta cadauera ritu, &c.

Rancidè, pen. corr. Aduerbium {[illegible]} Gellius lib. 18. cap. 8, In collocandis verbis immodicè faciunt & rancidè.

Rancidulus, pen. corr. {[illegible]} Adiectiuum diminutiuum. Iuuen. Satyr. 11, -non tamen hæc illa vnquam opsonia fiunt

Rancidula. Martialis lib. 7. 33,

Qui sic rancidulo loquatur ore.

Rapa. Vide RAPVM.

Rapacitas, Rapaciter, Rapax, Vide RAPIO.

RAPHSELES, Iurisconsulti duo, celebrantur: alter Fulgosius, Comensis alter, quorum vterque Patauij ius ciuile professus est circiter annum 1420.

RAPHANA, nobilis ciuitas in Decapoli regione Syriæ. Plin. lib 5. cap. 18, Plurimi tamen Damascum & Opoton riguas amne Chrysorroa, fertilem Philadelphiam, Raphanam, omnia in Arabiam recedentia, &c.

Raphanus, huius raphani, pen. cor. masc. g. siue Rhaphanus {[illegible]} Genus radicis notæ. Plin. lib. 19. cap. 5, Cortice & cartilagine constant raphani: multísque eorum cortex crassior etiam quàm quibusdam arborum. Amaritudo plurima illi est, & pro crassitudine corticis. Cætera quoque aliquando lignosa. Et vis mira colligendi spiritum, laxandique ructum. Ob id cibus illiberalis: vtique si proximè olus mandatur: si verò cum oliuis drupis, rarior ructus fit, minúsque fœtidus. Catul. ad Aurelium, 15,

Percurrent raphaníque, mugilésque. Quibus verbis innuit adulterorum pœnam, quos deprehensos cõstituebant quadrupedes, ac violenter expilatis partibus pudendis, per podicem summo cum cruciatu grandiores raphanos aut mugiles immittebant. Iuuen. Saty. 10,

quosdam mœchos & mugilis intrat. Vide locum Catulli.

Aliud raphani genus agreste, de quo Plin. lib. 20. cap. 4. Est & sativi vsus in Italia, & armoraciam vocant satiuam. Satiui verò decocti mane poti ad ternos cyathos, comminuunt & eiiciunt calculos.

¶ Raphanus, pro brassica. Hermolaus in librum 19. Plinij, cap 7, Attica lingua raphanus brassicam significat, non radicem quam illi propriè raphanida, non raphanũ vocabant. Sed postea inoleuit atque obtinuit, vt raphanus pro radice caperetur, nõ pro brassica. Idem in Corollario, cap. 349, Brassicam antiqui Græcis non Crambem, sed Raphanon appellabat: quod & Aristoteles, vt Iulius Pollux inquit, & Theophrastus, ferè sequitur. Hæc ille. Cornarius in cap. 2. libri 7. Galeni De compositione pharmacorum secundum locos, Brassicam, inquit, id est [illegible], à veteribus fuisse item [illegible] dictam. Aristot. lib. 5. cap. 19. de animalium historia testatur, vbi de brassicarum erucis ait, [illegible]. Et sic sanè etiam Theophrastus vocat. Atque inde natus error videtur eorum, qui crambem & brassicam, rhaphanum hodiernum esse existimant, æquiuoco rhaphani decepti, qui veteribus etiam de brassica (vt diximus) hodie de ea tantùm quam radicem & radiculam appellamus, vsurpatur, velut etiam Galenus lib 2. de aliment. testatur. Plinius certè lib. 17. cap. 24. in fine, rhaphanum ex Theophrasto vt apparet, itidem rhaphanum reddidit, quã brassicam oportuit, velut ex eodem Theophrasto, lib. 20 cap. 9, manifestum fit, vbi de brassica idem repetit. Hæc & plura Cornarius.

Raphaninus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} vt Raphaninum oleum. Plin. lib. 23. cap 4. Dioscorides lib. 1. cap. 36.

Raphanides Thasiæ, apud Cælium, lib. 9. cap. 12.

Raphanitis, huius raphanitis, pen. prod. fœm. g {[illegible]} Genus irreos herbæ. Plin. lib. 21. cap. 7, de iri, Illyrica quoque duorum generum est, Raphanitis à similitudine, quæ & melior: & rhizotomos subrufa. Optima, quæ sternutamenta tactu mouet. Caulem habet cubitalem & rectum. Floret diuersi coloris specie, sicut arcus cælestis, vnde & nomen.

RAPHIA, locus in Arabia post Gazam, vbi Ptolemæus quartus cum Antiocho magno, prælium commisit. Strabo lib. 16.

Rapicium, Vide Rapicia in RAPVM.

Rapio, rapis, rapui, raptum {[illegible]} rápere, Per vim, aut cum festinantia, siue cum furore trahere, euellere, auferre. Terent. And. 5. 2,

Sublimem hunc intrò rape quantum potes. Virg. 1 Georgicorum,

Atque illum in præceps prono rapit alueus amni. Terent. Adel. 3. 2,

Cæteros ruerem, agerem, raperem, tunderem, prosternerem.

Campum rapit acrior sonipes. Stat. 5. Theb.

Venti rapuere carinas. Lucan. lib. 3.

Ad cognitionem rerum rapi. Cic. 1. de Diuin. Rarum est quoddam genus eorum qui se à corpore auocent, & ad diuinarum rerum cognitionem cura omni studióque rapiantur.

De complexu parentum ad mortem rapere. Cic. 7. Verr. Nauium præfectos sine vlla causa de complexu parentum suorum, hospitúmque tuorum, ad mortem, cruciatúmque rapuisti.

In crucem. Cic. 7. Verr. Ille quisquis erat, quem tu in crucem rapiebas, qui tibi esset ignotus, quum, &c.

Cupiditate, auiditate, & similibus rapi. Cic. 3. Verr. Iste qui vnâ cupiditate raperetur, totum illius postulatum, causámque neglexit.

Cupiditate cæca prædæ ac rapinarum rapi. Cic. in Pison.

Equi rapiunt currum per sua. Ouid. 2. Metam.

Aliquem ad suam disciplinam rapere, Attrahere & impellere ad disciplinæ suæ cognitionem. Cic. 4. Acad. Neque verò tu solus, sed me ad suam disciplinam quisque rapiet.

In errorem rapi. Cic. 1. de Leg. Nos opinionibus vulgi rapimur in errorem, nec vera cernimus.

Fatis rapi. Ouid. 2. de Ponto, eleg 2.

In fomite flammam rapere. Virg. 1. Æneid.

Flammæ rogales rapuere te. Ouid. 3. Amor. eleg. 8.

Fortuna rapit iuuenes. Ouid. ad Liuiam.

Aliquem in fraudem rapere. Cic. 2. de Inuent. Eam causam putare quæ homines audaces in fraudem rapere soleat.

Fugam rapere. Valer. 5. Argon.

Opinio, quæ hominem huc & illuc rapit. Cic. 1. Offic.

Rapit huc, rapit impetus illuc. Stat. 12. Theb.

Rapi ad id quod bonum videtur. Cic. 4. Tusc.

Inope mentis rapitur. Ouid. 4 Fast.

Impetum rapere. Tacitus lib. 19.

Aliquem in inuidiam rapere, Inuisum esse. Cic. 4. Acad. Sed quum raptor in inuidiam, licétne per vos nescire quod nescio?

Inuitum rapere aliquem. Ouid. 7. Metam.

Aliquem in ius rapere, quod & Trahere, & vocare dicitur. Plaut. Pœnul 19, Idem Asin. 9,

Nam vidi hunc ipsum adducere, & rapere in ius Exæratum.

Quum rapies in iura malis ridentem alienis. Horat. 2. Serm. saty. 3.

Rapiunt sibi quisque laborem. Silius lib. 13.

Limis rapere Sub oculis. Horat. 2. Serm. saty. 5,

Sic tamen vt limis rapias, quid prima secundo

Cera velit versu. Id est, obliquis oculis raptim legas.

De luce rapi. Statius 8 Thebaid.

Rapit me in mœrorem stultitia mea Plaut. Cist. 2.

Ad mortem rapi. Cic. 1. in Catil. Nónne hunc in vincula duci, non ad mortem rapi, non summo supplicio mactari imperabis?

Nauem aliquam ad Italiam. Cic pro Lege Manil. Ab eodem imperatore classem magnam & ornatam, quæ ducibus Sertorianis ad Italiam studio inflammato raperetur, superatam esse atque depressam.

Ocellos alicuius Ouid. 2. Amor. eleg. 19.

Oculis in fraudem rapi. Cicero de Arusp resp. Quare miserior es quum in omnem fraudem raperis oculis, quàm si omnino oculos non haberes.

In odium aliquem. Author ad Heren. lib. 2.

Oscula rapere. Tibul. lib. 1. eleg. 4.

In partésque rapit varias. Virg. 4. Æneid.

In peiorem partem. Terent. in Prologo Adelph. Vbi Donatus, Id est vitio dare, Vituperare.

Tractus rapitur pauore equi. Silius lib 4.

I, pedes quò te rapiunt, & auræ. Horat 3. Carm. ode 11.

Rapere ad pœnam. Cic. pro Flacco, Rapitur ad pœnam qui indicia communis exitij cepit.

Præcipitem rapere aliquem. Ouid. 3. Metam.

Atque illum in præceps prono rapit alueus amne. Virg. 1. Georg.

Rapere aliquem ad Prætorem. Plaut Aul 30.

Alicunde se rapere ocyus. Horat. 2. Serm saty. 7.

Rapere se aliquò. Ouid. in Fragmento, 6, de vacca.

Rapere se ad. Cic. 13. Philip. Inde se quo furore, quo ardore, ad vrbem, id est ad cædem optimi cuiúsque rapiebat?

Rapere ad se. Cicero 2 de Natura deorum, Quum autem in locis semen insedit, rapit omnem ferè cibum ad sese, eóque septum fingit animal.

Ad se conuertere & rapere. Cic. 1 Offic.

Sensu & coniectura rapi. Cic. de Arusp. resp.

Virgines ad stuprum. Liu. 6. bel. Pun.

In sublime. Plin. lib 35. cap. 10.

Ad supplicium rapi, quod & Trahi dicitur. Cic. 3. Ver. Rapiunt eum ad supplicium dij patrij, quòd iste inuentus est qui, &c.

Ad rostorem rapi. Cic. 5. Tuscul.

Viam rapere aliquò. Silius lib 8.

Virginem rapere, Est ei vim inferre, & violare. Plin. lib. 15. cap. 29, Propter raptas virgines.

Vis rapuit, rapiétque genteis Horat. 2. Carm. ode 13.

Prælia rapuerunt vrbes. Claud. 2. in Eutrop.

Vultus alicuius rapere. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.

¶ Rapere, pro Raptim ac festinanter ducere. Plin. in Paneg. Per hoc omne spatiũ quum legiones duceres, vel potius (tanta velocitas erat) raperes: non vehiculum vnquam, non equum respexisti.

Rapi simulabat virgo ex gremio matris, aut si ea non est, ex proxima necessitudine, quum ad virum trahitur, quod videlicet ea res feliciter Romulo cessit. Rapi solet fax, qua prælucente noua nupta deducta est ab vtrisque amicis, ne aut vxor eam sub lecto viri, ea nocte ponat, aut vir in sepulchro comburendam curet, quo vtroque mors propinqua alterius vtrius captari putatur. Festus.

¶Rapsere antiquum verbum, pro Rapere. Cicero 2 de Legibus, Sacrum sacróve commendatum qui clepserit rapseritque, parricida esto.

Rapiens Participium { ἁρπάζων. } Horat. 3. Carm. ode 3,
Omne sacrum rapiente dextra.
Flamma rapiente cursum ocyor. Senec. Hippol. 6.
Ventus rapiens incendia. Lucan. lib. 3.

Rapiendus, Aliud participium { ἁρπαστέος. } vt Pignora rapienda manu. Ouid 6 Fast.
Ad arces rapiendas tendit. Lucan. lib. 6.
¶Spes rapiendi & prædandi occæcat animos Cic. 4. Philip.

Raptus, Similiter participium { ἁρπασθείς. } vt Raptus à diis Ganymedes Cic 1. Tuscul.
Sublime raptus. Tacit. lib. 20.
Amore cæco raptus furit, Ouid. 1. Fast.
Auribus raptis populata tempora. Virg. 6. Æneid.
Fortuna rapta ex oculis. Liu. 8. bel. Pun.
Lingua rapta. Ouid 6 Metam.
Nuptiæ raptæ. Cic. 3. Tusculan. Qualis tibi ille videtur Tantalo prognatus, Pelope natus, qui quondam à socero OEnomao rege Hippodamiam raptis nactus est nuptiis?
Occasio rapta. Liu. 7. bell. Pun.
Aut raptas ad litora vertere prædas. Virg 1. Æneid.
Tecta rapta. Ouid. 3 Trist. eleg. 10.
Virginitas rapta. Ouid. 8 Metam. de filia Erisichthonis.

Raptum, Substantiuum { ἁρπαγή } Res rapta. Liu. 7. ab Vrbe, Quos rapto viuere necessitas cogeret. Martial. lib. 7. 46.
Potiri rapto. Virg. 4. Æneid.
Viuere de rapto. Ouid. 5. Trist. eleg. 12.
Viuitur ex rapto. Ouid. 1. Metam.

Raptus, huius raptus { ἁρπαγμός. } Cic. 6. Verr. Locus vt ipse raptum illum virginis quem iam à pueris accepimus, declarare videatur. Idem 4 Tuscul. Quis aut de Ganymedis raptu dubitat quid poetæ velint? Claud. 2. de raptu Proserpinæ,
It Venus, & raptus metitur corde futuros.

Raptura, rapturæ, penultima prod. Idem { ἁρπαγή. } Plin. lib. 11. cap. 24. Quum verò raptura incidit, quàm vigilans & paratus ad cursum? Castigatum exemplar habere aptura. Hoc est præda. De araneo.

Raptor, raptoris, Verbale { ἁρπακτήρ. } Plaut. Epid. 5,
- raptor hostium
Glorinsus. Idem Trinum. 5,
Raptores panis & peni. Colum. lib 7. cap. 12, Quum & lupi repellere insidias, & raptorem ferum consequi fugientem, prædamque excutere atque auferre debeat.
Audax raptor. Horat. 3. Carm. ode 20.

Rapo, rapònis, masc g. { ἁρπαγεύς } Idem quod raptor. Pomponius,
Ne vos conturbent auri argentique rapones. Vide Nonium.

Rapturus, pen. prod. Particip. { ἁρπάσων. } Lucanus lib. 3,
- namque ignibus atris
Creditur vt captæ rapturus mœnia Romæ.

Rapto, raptas { ἁρπάζω } raptare, Frequenter rapere. Virg. 1. Æneidos,
Ter circum Iliacos raptauerat Hectora muros. Cic pro Sextio, Fortunæ vexatæ, dissipati liberi, raptata coniunx.
Æthere raptauit toto. Lucret. lib 5.
In crimina raptare aliquem. Propert. lib. 3. eleg 11.
Captus raptatur manu. Stat. 9. Theb.
Quadriiugo curru raptari. Cic. 1. Tusc.
Equorum arbitrio raptatur. Ouid. 2. Metam.
Per vim raptari. Ouid 15 Metam.
Ac subito vexantia turbine raptant. Lucretius libro 1. De ventis loquitur.

Raptatus, penult. prod. Participium { διαρπασθείς. } vt Bigis raptatus. Virg 2. Æneid.

Rapax, rapacis, pen prod. omn. gen. { ἁρπακτικός } Auidus, & rapinis semper intentus. Plaut. Pers. 12,
Procax, rapax, trahax. Suetonius, Inopia rapax, metu sæuus. Salust. in Cic Rapacissimæ manus. Colum lib. 8. cap. 17, Rapax lupus.
Olim furunculus, nunc rapax. Cic. in Pisonem.
Falces rapaces. Lucret. lib. 3.
Fata rapacia. Seneca Hercule OEtæo, 2.
Pluuij. Virg 3 Georg.
Ignis. Ouid 8. Metam.
Mors Tibul. lib 1. eleg 3.
Torrens. Seneca Thebaid. 1.
Ventus. Valer. 4. Argon.
Vndis rapacibus committere se. Ouid. 8. Metam.
Idéroque Thalle turbida rapacior procella. Catull. ad Thallum, epigr. 22.
Rapax virtutis ingenium. Senec epist. 96.
Nihil est enim appetentius similium sui, nihil rapacius quàm natura. Cic. de Amicit.

Rapacida, rapacidæ, & Rapacidæ, rapacidarum, Imitatione Patronymicorum homines rapaces appellantur, ioco comico ficti, vt Æacidæ dicuntur ab Æaco. Plautus,
Rapacidarum vbi tantum fiet in ædibus. Turnebus.

Rapacitas, penultima corr. rapacitatis, fœm. gen. { τὸ ἁρπακτικόν. } Colum lib. 1. 7, Nisi si maxima vel negligentia serui, vel rapacitas interuenit. Martialis, lib 12. 49,
Dicæ filius est rapacitatis.
Quis in rapacitate auarior? Cic. pro Cælio. De Catilina.

Rapidus, pen. corr. Adiectiuum { ὁρμητικός } Id est velox, Ab eorum, qui rapiunt, celeritate. Plin. lib. 16. cap. 39, Tantum tempestiuitas etiam in rapida celeritate pollet.
Corripiunt, rapidíque rotanti turbine portant. Lucret. lib 1.
Æquor rapidum. Valer. 4. Argonaut.
Æstus. Virg. eclog. 2.
Alæ. Claud. 3. de raptu Proserp.
Amnis. Virg. 6. Æneid.
Per rapidos tranant amnes. Lucret. lib. 1.
Arma. Silius lib 5.
Atua rapida velocius. Ouid. 3. Metam.
Bella. Claud. 1 Paneg.
Canes. Lucret. lib. 5.
Clamores rapidi. Stat. 5. Thebaid. Alia exemplaria habent rabidi.
Currus. Virg 10. Æneid.
Cursus. Virg. 5. Æneid.
Decursus. Virg. 12. Æneid.
Equi. Ouid. epist. 9.
Feræ. Ouid. epist. 11.
Flamen. Virg 4 Æneid.
Flamma. Ouid. 2 Metam.
Flumen. Horat. 2. Serm. saty 3.
Gurges. Cic. 2. de Nat. deor.
Ignis. Virg 4. Georg.
Iræ Stat. 3. Thebaid.
Lapsus rapidi fluminum. Horat. 1. Carm. ode 12.
Leones. Horat. de Arte.
Lupa. Ouid. 3. de Arte.
Mars. Tibull. lib 1. eleg 2.
Oratio rapida, Concitata. Cic. 2. de Fin. Quum enim fertur quasi torrens oratio, quamuis multa cuiusque modi rapiat, nihil tamen teneas, nihil apprehendas, nusquam orationem rapidam coerceas.
Passus Virg. 7. Æneid.
Rotis rapidis insistere. Virg. 3. Georg.
Sol. Virg. 1. Georg.
Torrens. Virg. 2. Æneid.
Turbo. Lucret. lib. 1.
Venti. Virg 6. Æneid.
Volucris rapidissima. Ouid. 2. Metam.
Vortex. Virg 1. Æneid.

Rapidè, pen. corr. Aduerbium { ὁρμητικῶς. } Cic. 2 de Legib. Rapidéque dilapsus citò in vnum confluit. De Fibreno fluuio.
Ferri rapidè Cic. in Orat. Quod quum rapidè fertur, sustineri nullo pacto potest De argumento quod vocatur ὁ σωρείτης.

Rapiditas, pen. corr. rapiditatis { τὸ ὁρμητικόν. } Cæsar 1. bell. Ciuil. Tum etiam rapiditate fluminis ad transeundum impediuntur.

Raptim, Aduerbium { ἁρπαγδήν } Velociter, citò, quasi rapto tempore, non accepto. Plin. lib. 17. cap. 14. Semine raptim auium fame deuorato. Liu. 3. ab Vrbe, Fabius omissis omnibus, prædam ex castris raptim Antium conuehit. Cic. ad Attic. lib. 1. 15, Et raptim in eam sententiam pedarij cucurrerunt. Cæsar 1. bell. Ciuil. His de causis aguntur omnia raptim atque turbatè. Lucretius lib. 3,
- & plani raptim petit æquora campi.
Iste se raptim domum suam conicit. Author ad Herennium libro quarto.
Imperia raptim mutata. Silius lib. 7.
Raptim mittere. Lucret. lib. 1.
Raptim scribere. Cic. ad Atticum, lib 1, Subitò quum mihi dixisset Cæcilius Quæstor puerum se Romam mittere, hæc scripsi raptim.

Raptio, huius raptionis { ἁρπαξις } Verbale, Ad personam refertur. Terent Adelph 3 3.
Disperij, Ctesiphonem audiui filium vnà fuisse in raptione cum Æschino.

Rapina, rapinæ, penult prod. { ἁρπαγμα } Ad rem refertur. Cicero 1. Verr. Quas res luxuries in flagitiis, crudelitas in suppliciis, auaritia in rapinis, superbia in contumeliis efficere potuisset. Cæsar 1. bell. Gall. Satis habebat in præsentia hostem rapinis populationibúsque prohibere.
Spes prædæ ac rapinarum. Cassius Ciceroni, lib. 12. 12.
Auida rapina. Ouid. 1. Trist. eleg. 10.
Ingens. Stat. 10. Thebaid.
Inuidiosa. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.
¶Rapina, Pro loco vbi rapum seritur, Vide RAPVM.

Rapinator, oris: antiquum, pro raptor vsurpatum { ἁρπακτής. } Nonius ex Lucilio libro secundo,
Homo impudicus impensè est rapinator.

RAPSA, oppidum in Pentapoli seu Cyrenaica regione, apud Plinium, libro 5 cap. 5.

Rapum, rapi { γογγύλη } Radicis escariæ genus. Plin. lib. 18. cap. 13, Genera eorum Græci duo prima fecere, masculinum, fœmininúmque, & ea serendi modo ex eodē semine. Densiore enim satu masculescere, item in terra difficili. Semen præstantius quo subtilius. Species verò omnium tres. Aut enim in latitudinē fundi, aut in rotūditatem globari. Tertiam speciem syluestrem appellauere, in longitudinem radice procorrēte, raphani similitudine, & folio anguloso scabróque, succo acri: qui circa messem exceptus oculos purgat, medetur caligini admistu lacte mulierum. Martialis lib. 13. 16,
Hæc tibi brumali gaudentia frigore rapa
Quæ damus, in cælo Romulus esse solet. Varr. de Re rust lib. 1. cap. 11, Nam ex semine brassicæ sato nasci aiunt rapa: & contrà ex raporum, brassicam. Colum. lib. 2. cap. 10, Rapa campis in locis humidis lætantur.
Rapum Seneca dixit, quod in capite radicis hæret, nempe fibras quibus arboris radix inuoluitur: epist. 87, Magnarum, inquit, arborum truncos circuncisis ramis & ad vnum redactis pedem cum rapo suo transtulit, amputatis radicibus, relicto tantùm capite ipso,

ea quo

ex quo illæ pependerant. Loquitur de modo transplantandi arbores annosas.

Rapa, rapæ. Idem {γογγύλη} Colum.lib.11.cap vltimo, Napus & rapa duas sationes habent, & eandem culturam quam Raphanus. Paulo pòst, Rapæ semina Hyginus putat post trituram iacentibus adhuc in area paleis inspergi debere.

Rapa, dicta est, authore Varrone lib.4.de Ling.Latin.quasi ruapa, quòd eruetur è rure.

Lutosa rapa, Vide LVTVM.

Rapulum, rapuli, pen.corr. Diminutiuum {γογγύλιον} Horat.2.Sermon. satyr.8,

In primis Lucanus aper leni fuit Austro
Captus, vt aiebat cœnæ pater, acria circum Rapula.

Rapunculus, rapunculi, pen.corr.masc.gen. {γογγυλίδιον} Aliud diminutiuum, Radicula, quæ comeditur in acetariis.

Rapicia, rapiciorum, siue Rapacia, rapaciorum, Raporum frondes, quas homines decoctas in cibum sumunt. Plin.lib. 18. cap. 13, Quadrupedes & fronde eorum gaudent: & homini non minor rapiciorum suis horis gratia, quàm cymarum, &c. Cato cap.35, Rapinam & coles rapicij vnde fiant, & raphanum in loco stercorato bene, aut in loco crasso serito.

Rapina, rapinæ, pen prod. Vbi seminatur rapũ. Colum.lib.11.cap 2, Nam & napinæ, itemque rapinæ siccaneis locis per hos dies fiunt. Sic Cato cap.35.

Rarus, Adiectiuum {ἀραιός, μανός, σποράδην} Propriè dicitur quod non est densum: vt Rari capilli. Virg 4. Æneidos,

Retia rara, plagæ, & lato venabula ferro.

Rarum, vt vult Nonius, cõsuetudine insequens significat. Virgil. Æneid.lib 9,

Quà rara est acies, interlucétque corona. Cic.1.de Offic. Si ad hoc genus castigandi rarò, iunitíque veniamus.

¶Rarum, Quod non vbique reperitur, vnde etiam pro præstanti sumitur. Cic.de Amic. Rarum genus (& quidem omnia præclara rara) nec quicquam difficilius quàm reperire quod sit omni ex parte in suo genere perfectum. Plinius in Paneg. Sed in principe rarum ac propè insolitum est, vt se putet obligatum.

¶Rarum, Electum. Nonius ex Virg.lib 4. Georgicorum,

Hic rarum tamen in dumis olus, &c.

Rarum & Vulgare, contraria. Cic.in Topicis.

Solitarium & rarum. Cic.1.de Inuent. Oportet animaduertere, ne quum aliter multa sint iudicata, solitarium aliquod, aut rarum iudicatum afferatur.

Rarus in potu, Qui rarò potat. Plin.lib.8.cap.16.

Rarum dictu, esse aliquid cui prosit negligentia. Plin.lib.18.cap.16. Sic lib 9 cap.17, Rarus inuentu.

Rarũ est enim vt se quisque vereatur. Hoc est, Rarò accidit quin. Quintil.lib.10 cap.vltimo.

Iuuenum rarissimus Stat.4.Syl.8.

Facie rarus. Ouid.14 Metam. de Nympha canente,

Rara quidem facie, sed rarior arte canendi. Locutio propter ablatiuum annotanda.

¶Acies rarior. Tacit.lib.19.

Aer rarus. Lucret.lib.2.

Animalia. Virg.eclog 6.

Audentia. Tacitus de Germanis, Rara & priuata cuiusque audentia apud Cattos in consensum vertit.

Coniux rarissima Stat.5 Sylu.1.

Cribrum. Ouid.12.Metam.

Fides. Horat.1.Carm.ode 35.

Frutices rari apparent in vertice. Ouid.epist.10.

Gratia fratrum rara est. Ouid.1.Metam.

Lacryma. Horat.4.Carm.ode 1.

Lanugo. Plin.lib.8.cap.37.

Raras tuas quidem, sed suaues accipio literas. Cic.Cælio, lib.2.12.

Locus rarus & angustus. Cic.in Somnio Scip. Vides habitari in terra raris & angustis in locis.

Racemi. Virg eclog 5.

Retia. Virg 4.Æneid.

Salus. Plin.lib.7 cap. 4.

Tectis raris habitare mapalia. Virg.3.Georg.

Textum tenue atque rarum. Quintil.libro 9.cap 4, Neque illud in Lysia dicẽdi textum tenue atque rarum lætioribus numeris corrumpendum erat.

Turba rarissima. Ouid.2.de Arte,

Sunt tamen & doctæ rarissima turba puellæ.

Vmbra. Virg.eclog.7.

Vocibus raris hiscere. Virg 3.Æneid.

¶Rarior {σποραδικώτερος} Comparatiuum. vt Aer rarior. Lucret.lib.6,

Quod simul à fronte est anelli rarior aer
Factus, &c. De magnete lapide.

Rarè, rarius, rarissimè, Aduerbium {μανῶς} Non densè neque spissè Columel.lib.2.cap 9, Nam nisi rarè conseritur, vanam & minutam spicam facit. Plin.lib.17.cap.27, Cæteræ rarius tondentur. Hoc est infrequentius.

Rarius facere. Cic.ad Lentul.lib.1.7, Quod si rarius fiet quàm tu expectabis, id erit causæ, quòd non eius generis meæ literæ sunt, vt eas non audeam temerè committere.

Rarò, Aliud aduerbium {σπανίως, ἐνίοτε} Insolenter, Non sæpe, Minus sæpe. Cic.pro Rosc. Amer. In hoc tanto, tam atroci, tam singulari maleficio, quod ita rarò extitit, vt si quando auditum sit, portenti ac prodigij simile numeretur. Horat.3.Carm ode 2.

Insolenter & rarò. Cicero 1.de Inuent. Deinde natura eius euenire vulgò soleat, an insolenter ac rarò.

Raritas, pen corr. raritatis, fœm gen. {σπανιότης, μανότης} Plin.lib.2.cap.18, Nanque modò multitudo conferta inest circa dimidios orbes lunæ, placida nocte leniter illustrante eas: modò raritas. Hic confertam multitudinem opposuit raritati.

Mirabilis raritate, Vide Mirabilis, in MIROR.

Raritas arborum. Plin.lib 11.cap 27, Cicadæ non nascuntur in raritate arborum. Id est vbi raræ sunt arbores, & non densè consitæ.

Raritas in pulmonibus, Laxitas, mollities spõgiosa. Cic.2.de Nat. deor. In pulmonibus inest raritas quædam, & assimilis spongiis mollitudo ad hauriendum spiritum aptissima.

Raritudo, pen.prod. raritudinis {ἀραιότης} Idem quod raritas Columel. de Arboribus, capite 3, Et mediocri raritudine optima est vitibus terra.

Rarenter, Aduerbium {σπανίως} Idem quod rarò. Gellius lib.12.cap 15, A raro non dicunt rarè, sed alij rarò dicunt, alij rarenter. Cato cap. 103, Dato rarenter bibere. Macrob.lib.7.Saturn.cap 12.

Raro, raras {ἀραιόω} rarare, Rarum facere. Cuius composita sunt disraro, & interraro, quod est in medio rarum facio, quo Columella lib. 4. vtitur.

Rarefacio, rarefacis, pen.corr. {ἀραιοποιῶ} rarefácere, Idem Colum.lib. 3.capite 9, Hoc autem facilè contingit, si prius rarefeceris eas partes quas supra ramum secaturus es, fœno aut stramentis tectis. Ex vetusto codice legendum, si prius raram feceris, & eam partem quam, &c. Lucret lib.6,

Et rarefecit calido miscente vapore.

¶Rarefacit, Per tmesim dixit Lucret.lib 6,
-raréque facit lateramina vasis.

Rarefio, penult.prod. {ἀραιοποιοῦμαι} Rarus fio. Lucret.lib.1,

Nil prodesset enim calidum denserier ignem,
Nec rarefieri, si partes ignis, &c.

Rarefactus {ἀραιωθείς} Participium. Lucret lib.2.ad finem,

Iure igitur pereunt, cum rarefacta fluendo
Sunt, &c.

Rarefactum {ἀραιωθέν} Lucret.lib 3, -conquassatum ex aliqua re
Ac rarefactum.

Raresco, rarescis {ἀραιοῦμαι} rarêscere, Significat rarum fieri, siue deflorere. Colum.lib 3.cap.16, Negligentia cultorum magna pars deperit, ac interim seminum cætera quæ virent, rarescunt. Idem lib.5.cap.6, Vetustate rarescit. Virg 3.Æneidos,

Ast vbi digressum Siculæ te admouerit oræ
Ventus, & angusti rarescent claustra Pelori. Vbi Seruius, Rarescent ideo, quia venientibus de Ionio propter curuaturam litorum clausæ videntur angustiæ, quæ paulatim propinquantibus aperiri videntur.

Colles paulatim rarescunt. Tacitus de Germanis.

Rarescere dicitur quod fit subtilius & minus densum. Ouidius 15. Metamorphoseos, -resolutáque tellus
In liquidas rarescit aquas.

Rarescit corpus. Lucret lib.4.

Lanæ rarescunt. Plin.lib.11.cap.39, Pili quadrupedibus senectute crassescunt, lanæque rarescunt.

Miles rarescit. Silius lib.17,

Rarescit multo laxatus vulnere miles,
Atque aperit patulas prostrato corpore late
Inter tela vias.

Nubila rarescunt pluuiis. Stat.1.Sylu.2.

Sonitus rarescit arenæ. Propert.lib 3 eleg.15.

Tenebræ profundæ rarescunt Stat.11 Thebaid.

Phocis, & Aoniæ iaculis rarescitur vmbræ. Stat.1.Achil.

Vmbræ rarescentes. Stat.1.Thebaid.

Raripilus, pen.corr. Adiectiuum {ψιλόθριξ} Quod habet raros pilos. Columel.in Præfat.libro 1, Et idipsum aliter curatur mutilum, & raripilum, aliter cornutum & setosum, quale est in Sicilia.

Rasilis, Rasito, Vide RADO.

Rasis {ῥάσις} vt ait Colum.lib.12.cap.20, genus est crudæ picis: eaq; quanto est vetustior, tanto melior habetur. nam longo tempore durior facta, quum est contusa, in puluerem redigitur, & his medicaminibus admiscetur.

RASES, nobilis & antiquus medicus, notus ex scripturis suis, à medicis sæpissime aliàs allegatus, refertur à Cælio Rhodig lib 3.cap.17, Illud item obseruatione dignum, ossa in homine comperiri numero exactissimo, & in summa, vt dicitur, summarum ducenta quadraginta octo: fienti in digitos misere diligentia præsigni Hippocrates, Galenus, Rasis, Auicenna & Auerrois quoque.

Rastrum, rastri, Quod in plurali hi rastri, & hæc rastra dicimus: instrumentum rusticum ad glebas confringendas: dictum quòd terram radat, & fodiendo conculcet. Terent.Heaut.1.1,

-istos rastros interea tamen
Depone, ne labora. Ibidem, 5.2,
Menedeme, mihi illæc verò ad rastros res redit. Colum.lib.2.cap. 10, Subactum solum pluribus iterationibus aratri vel rastri, largóque stercore satiatum postulant.

Rastra, rastrorum. Cornel.Celsus apud Nonium:

Omnes rastra & attollunt, & adigunt.

Rastri, quibus dentalibus penitus eradunt terram, atque eruunt, à quo & rutabri dicti. Author Varr. de Ling Latin lib.4.

Aruo obnoxia rastris. Virg.2.Georg.

Intacta rastro tellus. Ouid.1 Metam.

Graues. Ouid 11.Metam.

Quadridens. Cato cap.10.

Tenaces Virg.1.Georg.

Vulnera rastrorum ferre tellus. Ouid.2.Metam.

Frangere glebas rastris. Virgil 1.Georg.

Assiduis terram insectabere rastris. Virg.1.Georg.

Humus patitur rastros. Virg.eclog.4.

Rimari terram rastris. Virg.3.Georg.

Rastellum, Diminutiuum. Varro 1.de Re rust.cap 49, Tum de pratis, inquit, stipulam rastellis eradi, atque addere fœnisiciæ cumulum. Colum.lib.2.cap.13, Medica obruitur non aratro, sed ligneis rastellis.

Rastelli, inquit Varr. de Ling. Latin. vt irpices, serræ leues: itaque homo in pratis per fœnisecia eo festucas abradit: quo abrasu, rastelli dicti. Vide lib. 4.

Rastellis & stabularij vtuntur, iisdémque terram effodiunt. Suet. in Nerone, Tubáque signo dato primus rastello humum effodit, & corbulæ congestam humeris extulit.

Rasura. Rasus. Vide RADO.

Ratariæ, Genus quoddam nauium, de quibus meminit Gellius lib. 10. cap. 25.

Ratiarius, Vide RATIS.

RATIASTVM (authore Ptolemæo, libro 2. cap 3) Lemouicum vrbs est, quam Galli vulgari nostro sermone *Limoges* nuncupamus.

Ratifico, Vide Ratus participium, in REOR.

Ratio, rationis, fœm. gen. [λόγος, τὸ λογιστικόν] A supino Ratum, Est illa vis animi qua à cæteris animalibus homo distinguitur, iisque præpollet atque imperat. Cic. 1. Offic. Duplex est enim vis animorum atque naturæ. Vna pars in appetitu posita est, quæ est ὁρμὴ Græcè, quæ hominem huc & illuc rapit. Altera in ratione, quæ docet & explanat quid faciendum fugiendúmque. Ita fit vt ratio præsit, appetitus verò obtemperet. Idem 3. de Natur. deor. Sic haud scio an melius fuerit, humano generi motum istum celerem cogitationis, acumen, solertiã quam rationem vocamus, quoniam pestifera sint multis, admodum paucis salutaria, non dari omnino, quàm tam munificè, & tam largè dari.

Ratio quasi quædam lux, luménque vitæ. Cic. 4. Acad.

Ratio cœpit. Lucret. lib 3,

Nam simul ac ratio tua cœpit vociferari
Naturam rerum, &c.

Omni ratione valentior amor patriæ. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4.

Homines rationis egentes. Ouid. 15 Metam.

Expers rationis, & Vtens ratione, contraria. Cic. in Topic.

Particeps rationis, Quod rationale dicimus. Cic. 1. Offic Homo autem quoniam rationis est particeps, consequentia cernit, causas rerum videt, earúmque progressus & quasi antecessiones non ignorat, similitudines comparat, rebúsque præsentibus adiungit atque annectit futuras.

Tenor rationis. Vide Ius singulare, in IVS.

¶Abstrusa ratio, Vide ABSTRVDO.

Auens. Lucret. lib 3.

Naturalis. Lucret. lib. 6.

Omnia peruersa præpostere sunt ratione. Lucret. lib. 4.

Sagax Lucret lib. 1.

Scruposa. Lucret. lib 4.

Vitalis. Plin. lib. 11. cap. 4.

¶Abstrahere à ratione, Vide ABSTRAHO.

Carere ratione. Seneca Troade, 10.

Confirmare quicquam animi ratione, Id est intelligentia. Lucret. lib. 1. Vtitur autem hoc loquendi genere frequenter.

Bona ratio confligit cum perdita. Cic. 2. in Catil.

Vsum rationis demere alicui. Ouid 3. de Ponto, eleg. 6.

Animi ratione exoluere aliquid. Lucret. lib. 2.

Expuere ex animo rationem Lucret lib. 2.

Inire impia elementa rationis Lucret. lib. 1.

Labi à vera ratione. Lucret. lib 2.

Obtundere rationem turpitudini, Vide OBTVNDO.

Orta ratio ab sensu falso an valeat. Lucret lib. 4.

Tentat enim dubiam mentem rationis egestas. Lucret lib. 5.

Somnia, quæ vitæ rationes vertere possint. Lucret. lib. 1.

Vincere furorem ratione. Ouid 7. Metam.

¶Ratio pro Respectu & cura. Cic. Planco, libro 10. 2, Peto à te, vt mei rationem habere velis, & salutis & dignitatis meæ. Sic 2. Offic. Habenda autem est ratio rei familiaris. Vide Habeo rationem.

Ratio prior, Id est potior respectus. Quintil. lib. 1, Et morum quidem in his haud dubiè prior ratio est: rectè tamen etiam loquantur. Hoc est, In his morum potius, quàm sermonis habenda est ratio.

Domesticæ rationes Quintil. lib. 1. cap. 12.

Rationes expunctæ & subscriptæ, Vide EXPVNGO.

Familiares. Tacitus lib. 5.

Ventosa ratio vani fauoris. Claud de bel. Get.

Lunaris ratio, Vide Lunaris, in LVNA.

Rationem commodi ducere. Cic ad Trabatium, libro 7. 17, Ego si mei commodi rationem ducerem, te mecum esse maximè vellem.

Habere rationem officij in socios. Cic. 4. Verr.

Rationem habere cum aliquo. Lucret. lib. 1,

Quapropter bene cum superis de rebus habenda
Est ratio.

Habenda authoritatis ratio. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Habere rationem si. Cic. 7. Verr. Neque illud rationis habuisti, si forte expergefacere te posses.

Habere rationem alicuius, Vide HABEO.

Ratio sua habeatur, pro Sui. Liu. 4. ab Vrbe, Principes plebis ea comitia malebant, quibus non haberetur ratio sua, quàm quibus vt indigni præterirentur. Alij legunt sui.

Rationem habere cum terra. Vide HABEO.

Rationem habere cum Musis, Vide HABEO.

Omnes quibuscum ratio mihi aut est, aut fuit. Cic. pro Quint.

Populari ratione alicui se anteponere. Cic. pro Domo.

Quæ ratio tibi cum illo intercedit? Vide INTERCEDO.

Laboriosissima vitæ ratio. Cic. pro Lege Manil.

Varia & commutabilis vitæ ratio. Cic. pro Mil.

¶Ratio, Causa. Cic ad Catonem, lib. 15 4, Quum autem ad Cybistra propter rationem belli quinque dies essem moratus. Cæsar 8. bell. Gall. Quantum hybernorum opportunitas, bellíque ratio postulabat.

Non est ratio. Cic. 5. Verr. Minari denique diuisoribus ratio non erat propterea quòd, &c.

Nulla est ratio, amittere eiusmodi occasionem. Cic. pro Cecin.

Rationis est. Colum. lib 3 cap 5, Tenuissimo solo vitiarium facere minimè rationis est, quoniam, &c.

Ratio parua. Terent. Heaut. 3. 5,

Nam parua causa aut parua ratio est traditus sum mulieri.

Potens ratio. Iuuen. Satyr. 14.

Operta ratio, Obscura, difficilis. Ouid. 3. Fast.

Sordidissima & inquinatissima, Vide INQVINO.

¶Quid habuit argumenti aut rationis res, quamobrem, &c. Cic. 4. Verr. Vidi argenteum Cupidinem cum lampade, quid tandem habuit argumenti aut rationis res, quamobrem in eo potissimum Scheniani præmium poneretur?

Poscitur ab aliquo ratio. Varr. de Ling Latin. lib. 5.

¶Ratio, Modus, via & forma, mos, consuetudo. Sallustius, At ego vobis (inquit) si modò vultis esse viri, rationem ostendam, qua tanta ista fugiatis. Cic. ad Attic. lib 6, Tantummodo dissimilitudo meæ rationis offendit hominem. Id est viæ quam sequor in administranda prouincia.

Ratio dicendi. Cic. in Partit. Studeo mi pater Latinè ex te audire ea quæ mihi tu de ratione dicendi Græcè tradidisti.

Assumpta tamen à dialecticis argumentandi ratione. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Artificialis ratio. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Fusa latius Quintil. lib 3. cap 6.

Insolita ratio dicendi, Vide INSOLITVS.

Alia ratione. Cic pro Quintio, Negat se alia ratione facturum.

Multis rationibus promissum. Cic. 2. Verr. Verri ut noceri possit, multis rationibus esse promissum.

Nulla ratione, Vide NVLLVS.

Pari ratione. Lucret. lib 6.

¶In rationem eandem, Vide in præpositione IN.

Duæ epistolæ in eandem rationem scriptæ. Cic. Attic. lib. 1. 7.

¶Ad rationem, Id est comparatione. Cic. de Claris Orat. Et Græciæ quidem oratorum partus, atque fontes vides ad nostrorum annaliũ rationem veteres, ad ipsorum sanè recentes. Et infra, Ad nostrorum temporum rationem vetus. Budæus.

¶Ratio, interdum Consilium, & propositum significat. Cic. 4. Verr. Vt ego istum accusarem, à quo mea longissimè ratio, voluntásq; abhorrebat. Et ad Trabat. lib. 7. 17, Postea quam mea mutata ratio est.

Ratio & consilium. Cic. 2. Verr. Tua ratio est vt secundum binos ludos mihi respõdere incipias: mea, vt ante primos ludos comperendinem. ita fiet vt tua ista ratio existimetur astuta: meum hoc consilium necessarium.

Vestram nequeo mirari satis rationem. Terent. Adelph. 3. 3. Cic. 10. Philip. Quæ (malùm) est ista ratio, semper optimis causis, veteranorum nomen opponere?

¶Adduci rationibus, Vide ADDVCO.

Adhibere rationem, Vide ADHIBEO.

Admittere. Iuuenal. Satyr. 2.

Afferre rationem quamobrem, &c. Cic. pro Cecin.

Agitare rationes, Vide Agito, in AGO.

Augere rem bonis & honestis rationibus. Cic. pro Rabir. Posth.

Capere rationem oculis, Vide OCVLVS.

Cognoscere rationem facti. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Colligere rationem & rationes, Vide COLLIGO.

Confingere ratione, Vide CONFINGO.

Consulere rationibus, Vide CONSVLO.

Dicere rationem. Plaut. Trucul. 4.

Coramque cõtra istã rationem meam dicam. Cic. Curioni, lib. 2. 2.

Nimis ratione bona, nimiumq; aptè tu multa vides. Plaut. Mil. 10.

Dictare rationem Plaut. Amphit. 8.

Dictat ratio. Vide Dicto, as, in DICO, dicis.

Disputare rationibus conquisitis, Vide CONQVIRO.

Dare rationem. Quintil lib. 4. cap. 2, Alias causas, aliã, atque aliam rationem dabo.

Dare rationem suarum fabricarum. Plaut. Milite, 10.

Certa ratio remedij dabatur. Lucret. lib. 6.

Rationem dare, pro Referre. Cic.

Duci aliqua ratione. Lucret. lib. 4.

Ducere rationẽ. Cælius ad Cic. lib. 8. Fam epist. 5, Tuus porrò exercitus vix vnum saltum tueri potest. Hàc autem nemo ducit rationẽ. Id est, nemo hanc habet considerationem de paucitate rei exercitus. Vide DVCO.

Exacta ratio. Horat. 2. Serm. satyr. 4.

Exponere rationem suam alicui. Lucret. lib. 1.

Ad rationem antiquæ religionis exquirere facta alicuius. Cic 6. Verr. Noli isto modo agere cum Verre, noli eius facta ad antiquæ religionis rationem exquirere.

Facere ratione, Vide FACIO.

Facere aliquid certum ratione. Terent. Eunuch. 1. 1.

Mala ratione facere rem. Horat. 2. Serm. satyr. 6.

Celeri ratione fieri. Lucret. lib. 3.

Vt videant, qua quidque geratur cum ratione. Lucret. lib. 1.

Rationes iacent, Vide IACEO.

Improba nauigij ratio tum cæca iacebat. Lucret. lib. 5.

Incumbere toto animo & studio omni in aliquam rationem. Cic. Q. frat. lib. 1. 1.

Inire rationem, Inuenire modum. Terent. Heaut. 4. 2.

Inire rationem de, quomodo, vt, vtrum, &c. Vide INEO, inis.

Ratione aliquid inire. Terent Phorm. 1. 2.

Instituere rationem operis, Vide INSTITVO.

Certa ratione insaniæ. Horat. 2. Serm. satyr. 3.

Inuenire rationem cur, Vide INVENIO.

Vaga & mutabili ratione labuntur sidera. Cic. de Vniuers.

Limat ratio Quintil lib. 2. cap. 4.

Pendent rationes ex coniecturis, Vide PENDEO.

Et sapere, & doctis rationem reddere dictis. Lucret. lib. 3.

Perfacilè

Perfacilè exemplo rationem reddere possis. Lucret. lib. 2.
Repetere altius rationem. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Seruari aliquid ratione. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Certa quadam ratione non seruat. Cic. Caninio, lib. 5. 16.
Ratione bene subducta esse ad vitã. Terent. Adelph. 5. 4. Donatus, Bene disposita, bene computata. Ducere enim, est digitis computare: sed ducere, est apud aliũ & palàm: subducere, apud seipsum & secreto. quo magis in verbo isto maioris attentionis & diligentiæ signum est.
Subducere rationes, Vide SVBDVCO.
Subiicere & supponere rationem Cic. 2. de Inuent.
Timere aut cupere aliquid ratione. Iuuenal. Sat. 10.
Tractare rem aliquam ratione modóque. Horat. 2. Serm. satyr. 4.
Rationes tractare. Cic. ad Attic. 7.
Trahere rationem, Vide TRAHO.
Videre rationem opinionis suæ. Quintil. lib. 2. cap. 15.
¶ Ratio, Supputatio aliquando dicitur, vel calculus, siue expensa. Plaut. Aulularia,
Supputatur ratio cum argentario. Plin. lib. 12. cap. 14, Schœnus patet Eratosthenis ratione, stadia 32. Colum. lib. 1. cap. 3, Ne maiorem agrum quàm ratio calculorum patiatur, emere velis.
Rationum summa quadrans, in qua nulla sunt reliqua: illi contraria est. Summa caeurrens. Cic. in Præt. Vrban.
¶ Castrensis ratio, Vide CASTRVM.
Ratio implicita, apud Iurisconsultos, est quoties ex multis & variis causis, vltro citróque facta sunt nomina, qua computata, vel soluitur quod deberi apparet, vel constitutæ summæ chirographũ datur Iacob Cuiacius ad l. Emptor. §. Lucius. de pactis. in Pandect.
Longæ rationes. Horat. de Arte.
Numaria, Vide NVMVS.
Sumptuariæ. Cic. Attic. lib. 13.
¶ Accipere rationem, Vide ACCIPIO.
Accipere rationes à colono. Cic. pro Cecin.
Apparet ratio, Vide Non comparet ratio argenti, in COMPAREO.
Non comparet ratio argenti, Vide COMPAREO.
Componere rationes. Tacit. lib. 5.
Computare rationem. Colum. lib. 5. cap. 1.
Conferre, Vide CONFERO.
Conficere, vt Tabulas conficere. Cic. 7. Verr. Ceda rationem carceris, quæ diligentissimè conficitur quo quisque die datus in custodiam, quo mortuus, quo necatus sit.
Conficere rationes in ordinem, Vide CONFICIO.
Confingere rationes, Vide CONFINGO.
Ratio constat, Vide CONSTO.
Pergami non multum auri ratio constat. Cic. pro Flacco.
Conuenit inter eos ratio accepti & expensi, Vide CONVENIO.
Rationes deponere. Cic. Fam. 5. & 5.
Exponere facti sui rationem alicui. Cic. de Arusp. resp.
Habere rationem cum Orco, Vide ORCVS.
Habeo rationem quid à Pop. Rom. acceperim. Cic. 7. Verr.
Inducere pecuniam in rationem, Vide INDVCO.
Rationibus inferre, apud Latinè ac ex formula loquẽtes, est in rationario perscribere, quid cui sit erogatum. Cælius Rhodiginus lib. Lect. Antiq. 12. cap. 31. Suet. in Cæsare.
Inferre rationes falsas. Cic. pro Flacco.
Onerare rationes, Vide Onero, in ONVS.
Ponere rationem cum Orco, Vide ORCVS.
Facti sui rationem alicui probare. Cic. pro Mur.
Putare rationes cum aliquo. Cic. Attic. lib. 4.
Putare rationem argentariam, frumentariam, oleariam, vinariam. Vulgò dicunt, *Audire computum vini*, olei, &c. Cato de Re rustic. cap. 2.
Reddere rationem, Vide REDDO.
Reddere rationem de factis aliorum. Cic. 4. Verr.
Semper ita viuamus, vt rationem nobis reddendam arbitremur. Cic. 4. Verr.
Reddere rationes, Reliqua soluere. Africanus, l. 35. D. de condit. & demonstrat. Quanuis (inquit) rationes reddere, nihil aliud sit quàm reliqua soluere, &c.
Referre rationes. Cic. 3. Verr.
Rationes ad ærarium & Quæstores & Imperatores exercituum ex prouinciis decedentes referre dicebantur, pro eo quod nunc *Computum reddere* dicunt. Cic. in Pisonem, Rationem ad ærarium retuli cõtinuò Cæsar, sicut lex tua iubebat: neque alia vlla in re legi tuæ parui. Quas rationes si cognoris, intelliges nemini plus quàm mihi, licerat profuisse. Budæus.
Rationem conficere ad denarium, Phrasis elegans, & aliquantum subdifficilis propter antiquitatis ignorationem. Significat verò, vt ex Turnebo didici, quum summa quędam quæ in ære debebatur (vt puta si centum millia æris debita sint) in argento solui desiderabatur: quod sæpe fit, quum nemo non magnam summam in argento, quàm in minuto ære habere malit. Et hoc est quod ad denarium rationem conficere, siue soluere dicimus. Erat enim denarius argenteus, & in argento ratio vel ad denarium fiebat, vel ad sestertiũ. Volusius, Quare si ad denarium rationem cõficies. Et paulo pòst, Quum ad denariũ ratio conficeretur. Rursum Volusius, Si prius inspexeris ad quẽ modum sestertiaria ratio conficiatur.
Rationem vitæ & magistratus gesti reposcere vocat Cic. 1. Verr. item Edere & exponere quod in magistratu quisque gesserit: quod nunc Iurisperiti, nullo antiqui iuris exẽplo, *syndicare* dicunt. Budæus.
Rationibus referre, est Inter recepta computare, hoc est *Receptam facere*, vt vulgus loquitur. Tranquillus in Vespasiano. Budæus. Vide REFERO.
Ad veritatem rationem reuocare. Cic. 3. Offic.
¶ Rationes Galliæ procurare. Plin. libro 7. cap. 16, In filio Cornelij Taciti Equitis Rom. Belgicæ Galliæ rationes procurantis.

¶ Ratio, pro eo quod recentiores quantitatem dicunt. Cato de Re rustica, Ad villam quum venies, videto, vasa, torcula, & dolia multáne sient. vbi non erunt, scito pro ratione fructuum esse. Id est secundum quantitatem.
¶ Ratio Mathematicis, pro magnitudine & quantitate. Eucl. 5. Elemen. Ratio, est duarum magnitudinum eiusdem generis mutua quędam secundum quantitatem habitudo.
Pro ratione pecuniæ liberius est Brutus tractatus, quàm Põpeius. Cic. Attico, lib. 6.
Ad rationem loci & temporis. Plin. epist. 61.
Ratiuncula, pen. corr. Diminutiuum. Cic. 2. Tusc. Concludunt ratiunculas Stoici, cur non sit malum: quasi de verbo, nõ de re laboretur. Sic 4. Tuscul.
Suggerere ratiunculas. Cic. 3. de Nat. deor.
¶ Ratiuncula, Supputatio. Terent. Phorm. 1. 1,
erat ei de ratiuncula
Iam pridem apud me reliquum pauxillulum
Nummorum: id vt conficerem: confeci, affero.
Rationalis, & hoc rationale, penult. prod. {[illegible]} Siue Rationabilis, & hoc rationabile, penult. corr. Idem significant, Quod ratione vtitur. Quintil. lib. 6. cap. 4, Falsa est finitio, si dicas, Equus est animal rationale. Nam equus est animal, sed irrationabile.
Causa rationalis. Author ad Heren. libro 2, In causa rationali primùm quæretur, ecquid, &c.
Rationalis quæstio, quæ in re, non in scripto versatur. Quintilian. lib. 3. cap. 5.
¶ Rationales, & procuratores Cæsaris iidem erant, vt ait Lampridius in Alexandro, teste Budæo.
Rationales, officiales dicuntur à Constantino, pro iis qui quum in aliqua potestate curationéque fuerint, nondum rerum à se administratarum rationem retulerunt. [illegible] à Græcis appellantur, id est reddendis rationibus obnoxij l. 4. C. de Episc. & Cleric. Lampridius in Alexandro à fisci procuratoribus nihil differre Rationales putat. Hunc Budæus sequitur, cui ego adstipulor: nam nos quoque eos, qui rationum cognoscendarum susceperunt officium, seu reddiderint, seu non reddiderint, Rationales dicimus, *Maistres rationaulx, ou Gens des comptes*. Primum illud aduocat Hotomanus, lib. singulari de verborum quæ ad ius attinent significatione.
Rationabilis, pen. corr. Adiect. Vlpian. in l. 2. §. Ei quoque. D. de iudiciis. Et hæc sententia vera & rationabilis est.
Rationarius, Adiect. {[illegible]} vt Rationarius codex, in quo rationes rerum gestarum continentur. Suet. in Augusto, cap. 28, Rursus tædio diuturnę valetudinis, magistratibus ac Senatu domum accitis, rationarium imperij tradidit.
¶ Rationarius, substant. Qui rationarium conficit, vel qui rationibus præest. Marcellinus, Quidam ex mercatore opulento rationarius apparitor.
Rationator, penult. prod. rationatoris. Vlpianus, in l. Procuratoris. D. de tribut. action. Sed etsi duas tabernas eiusdem negotiationis exerceat, & ego sui tabernæ (verbi gratia) quam ad Bucinum habuit, rationator: alius eius, quam trans Tyberim: æquissimum puto, &c.
Ratiocinor, pen. corr. ratiocinaris {[illegible]} ratiocinári, Ratione colligere & deprehendere, vel etiam *computare* quod dicitur. Cic. 2. Tusc. At nos metiendi ratiocinandíque vtilitate, huius artis terminauimus modum.
Cuius ille conatus, vt ille ratiocinabatur, nec si caperent, reprimere possent. Cic. pro Mil.
De pecunia ratiocinari. Cic. 2. de Inuen. De pecunia ratiocinari sordidum est, quum de gratia referenda deliberetur.
Ratiocinator, pen. prod. ratiocinatoris, masc. gen. {[illegible]} Calculator, Cic. ad Attic. libro 1, Libertum ego habeo sanè nequam hominem, hilarem dico ratiocinatorem, & clientem tuum.
Ratiocinatores officiorum. Cic. 1. Offic. Et consuetudo exercitatióque capienda, vt boni ratiocinatores officiorum esse possimus: & addendo, deducendóque videre quæ reliqui summa fiat.
Ratiocinatio, Verbale {[illegible]} Cic. 2. de Inuent. Ratiocinatio autem, est diligens & considerata faciendi aliquid, aut non faciendi excogitatio, &c.
Ratiocinatiuus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod ad ratiocinationem pertinet. vt Ratiocinatiuum genus orationis. Cicero 1. de Inuent.
Ratiocinatiua atque collectiua quæstio orietur. Quintil. lib. 7. cap. 6, Et ratiocinatiuus status, id est syllogismus. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Ratiocinium, Ipse ratiocinandi actus. Colum. lib. 5. cap. 1, Hæc non aliena, nec procul à ratiocinio, quod tradituri sumus, breuiter præfari oportuit.
Ratis, huius ratis, fœm. gen. vel Rates, ratis, secundum Probum {[illegible]} Nauigium temerè factum & inconditum, vt trabes connexæ, & sine fabrica compactæ, quæ nauigij vicem præbent. *Radeau Flotte*.
Ratis & nauis. Cic. 7. Verr. Quum aut nauibus aut ratibus conarentur accedere.
Membra ratis. Ouid. lib. 1. Trist. eleg. 2,
Dij maris & cæli (quid enim nisi vota supersunt?)
Parcite quassatæ soluere membra ratis.
Scirpea ratis. Plaut. Aulul. 4.
¶ Ratis, abusiuè vsurpatur pro naue. Virg. 1 Æneidos.
Disiecísque rates. Cic. ad Attic. libro 9, Cæsar nou allatum esse Pompeium, ratibus etiam exitus portus teneri.
¶ Tanquam ratis in mari immenso nostra vehitur oratio. Cicero 2. Tuscul.
¶ Ratis dicta nauis longa propter remos: quòd hi quum per aquã sublati sub dextra & sinistra, duas partes efficere videntur, ratis, vnde hoc translatum, illic vbi plures mali aut asseres. Varro de Lingua Latina, lib. 6.
Rates duplices. Cæsar. 1. bel. Ciuil.
¶ Cauæ. Ouid. epist. 17.

Celsa. Valerius 5. Argon.
Ceratæ. Ouid. epist. 5.
Excelsæ. Silius lib. 17.
Fractarum ratium subita ruina. Lucan. lib. 2.
Frugiferæ. Claud. de bello Gildonico.
Insana. Valer. 1. Argon.
Intrepida. Seneca OEdipo, 11.
Laceræ ratis naufraga membra. Ouid. 1. de Arte.
Laceræ ratis fracta membra. Ouid. in Ibin.
Opitergina. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Pronæ. Ouid. 14. Metam.
Quassatæ. Virg. 4. Æneid.
Turbata. Claud. 7. Paneg.
Velinolæ. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5.
Victrices. Claud. de Nuptiis Honorij & Mariæ.
Ratibus aduehi. Varr. de Ling. Latin. lib. 4.
¶Armare rates. Virg. 10. Æneid.
Committere ratem vento. Ouid. 3. Fast.
Fragilem ratem committere pelago. Horat. 1. Carm. ode 3.
Credita est vento ratis. Seneca Agamemn. 6.
Nondum credenda periclis ratis. Stat. 4. Sylu. 4.
Dédere fluctibus ratem. Senec. Agamemn. 3.
Flectere ratem. Ouid. epist. 10.
Prænare ratem. Senec. Medea, 1.
Auster implicuit rates. Stat. 11. Thebaid.
Aura impulerat ratem. Ouid. 15. Metam.
Mergere ratem in ima. Ouid. 11. Metam.
Mersa ratis. Iuuen. Satyr. 14.
Nauigare ratibus, Vide Nauigo, in NAVIS.
Carinas ponere ratibus. Virg. 2. Georg.
Prouecta ratis fertur in altum. Senec. Octau. 6.
Læta recurrit ratis. Valer. 1. Argon.
Quassas rates reficere. Horat. 1. Carm. ode 1.
Regere ratem in undis nocturnis. Virg. 5. Æneid.
Dubiam ratem regere. Ouid. 1. de Arte.
Repens ratis in altu. Pacuu. apud Varr. lib. 6. de Ling. Latin. Æges fermè aderant in æquore in alto nauibus repentibus.
Mare repletum euersis ratibus. Senec. Agamemn. 13.
Submersis ratibus saturata Charybdis. Ouid. 2. Amor. eleg. 16.
Soluere ratem. Ouid. epist. 21.
Subigere ratem conto. Virg. 6. Æneid.
Temperare ratem. Ouid. 13. Metam.
Altum tenuere rates. Virg. 3. Æneid.
Tentare Thetin ratibus. Virg. eclog. 4.
Transnare rates vidit. Stat. 1. Achil.
Parua rate vectus. Ouid. 1. Metam.
Celeri rate vectus. Catull. de Berecynthia, 58.
Venari rate. Virg. eclog. 6.

Ratiarius, ratiarij, masc. gen. {σχεδιηγὸς} dicitur vt Nauicularius, non opifex, sed negotiator. Paulus de Pignorat. act. l. Qui ratiario crediderat, quum ad diem pecunia non solueretur, ratem in flumine sua authoritate detinuit; postea que flumen creuit, & inde ratem abstulit. Si inuito ratiario retinuisset, eius periculo ratem fuisse, respondi.

Ratitus, ta, tum, a ratibus rarum ex rate aerbo confictum.
Ratitus quadrans. Paulus apud Festum, Ratitum quadrantē dictum putant, quòd in eo, & triente, ratis fuerit effigies, vt nauis in Asse.

RATOVS, fluuius in Ionia Asiæ regione in Austrum fluitans, donec in sinum Ionium influat. Strabo lib. 7.

RATVMENNA, Auriga fuit, qui quū in ludis Circēsibus excussus fuisset, equi eius cum corona & palma in Capitolium peruenerunt, sedémque ter lustrarunt. Ex quo factum est, vt porta per quam intrauerant, Ratumenna diceretur.
Ratuména porta, à nomine eius appellata est, qui ludicro certamine quadrigis victor Etrusci generis iuuenis Veiis, consternatis equis excussus Romæ perijt: qui equi feruntur non antè constitisse, quàm peruenirent in Capitolium, conspectámque fictilium quadrigarum molem, quæ erant in fastigio Iouis templi, quas faciendas locauerāt Romani Veienti cuidam artis figulinæ prudenti, quæ bello sunt receptatæ, quia in fornace adeò creuerant, vt eximi nequirent. Idque prodigium portendere videbatur, in qua ciuitate eæ fuissent, omnū eam futuram potentissimam. Festus.

Raua vox, Rauca & parum liquida, proximè canum latratum sonans. vnde etiam Causidicus pugnaciter loquens rabula appellatur.
Raua frumenta, nimium sicca, torrida & arida appellata esse scribit Festus: ex eo, vt suspicatur Turnebus, quòd quemadmodum rauci ab ariditate vocis & gutturis appellantur, ab eadem nominatæ sunt spicarum aristæ. & frumenta raua: nisi quis in Festo stramenta legat, eodem sensu, quanquam alterum magis illi probetur.

Rauca, raucæ, Vermis est. Plin. lib. 17. cap. 18. Olea, vbi quercus effossa sit, malè ponitur: quoniā vermes qui raucæ vocantur, in radice quercus nascuntur & transeunt. Vlpian. in l. Ea conducto. D. Locati & conducti, Si raucis, aut herbis segetes corruptæ sint. Alciatus tamē 7. Parerg. cap. 5, legendum putat apud Vlpianum, erucis.

Raucus, Adiectiuum {βραγχώδης} Qui nimio clamore vel ob aliam causam, vocem habet compressam & impeditam. Virg. 11. Æneidos, Dant sonitum rauci per saxa silentia cygni. Raucos cygnos vocat, non quidem canoros, sed alarum concussione inter volandum, mutuum per aera sonum efficientes, qualis est tubarum. Talis enim auditur cygnorum volantium sonus, qualis tubarum clangor.
Raucus, pro Fesso & defatigato. vt Rauca fama. Cic. ad Varr. lib. 9. 2, Te verò oolo, nisi ipse rumor iam raucus erit factus, ad Baias venire. Id est, nisi quum ipse rumor iam defecerit. Budæus.
Sonare raucum quiddam. Ouid. 3 de Arte.
¶Æris rauci canor. Virg. 4 Georg.
Aquis raucis fremet mare. Ouid. epist. 17.
Aquilo raucus. Martial. lib. 1. 46.

Bombus. Lucret. lib. 4.
Bubones. Ouid. 1. Amor. eleg. 12.
Chartæ raucæ. Id est libelli forenses. Martial. lib. 8. 61.
Cicadis raucis resonant arbusta. Id est clamosis & multum strepentibus. Virg. eclog. 2.
Concentus rauci, Dissoni. Stat. 6. Thebaid.
Cornices. Lucret. lib. 6.
Cornua rauca sonant. Claud. 2. in Ruffinum.
Fragor. Claud. 2. in Eutropium.
Fremitus. Valer. 2. Argon.
Garrulitas. Ouid. 5. Metam.
Guttur. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1.
Littus. Stat. 5. Thebaid.
Malè rauci. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. Id est admodum rauci, ex quo significat eos admodum vocales & clamosos fuisse. Lambinus.
Mugitus raucos edere. Ouid. 14. Metam.
Murmur. Virg. 1. Georg.
Ora. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.
Orator. Cic. 1. de Orat. Itaque nos raucos sæpe attentissimè audiri video.
Palumbes. Virg. eclog. 1.
Pectus. Seneca Agamemn. 7.
Postes. Propert. lib. 4. eleg. 9.
Querela longa raucus. Propert. lib. 1. eleg. 15.
Riui. Claud. 5. Paneg.
Sono rauco dedère mugitum. Ouid. 1. Fast.
Stridor. Ouid. 8. Metam.
Tympana. Ouid. in Ibin.
Vallis rauca sonat. Stat. 4. Thebaid.
Vnda. Ouid. 11. Metam.
Vox. Ouid. 6. Metam.

Raucisonus, penultima corr. Adiectiuum {βραγχόφωνος} Lucret. lib. 2. Concaua raucisonóque minantur cornua cantu. Catul. Argon. 59, Multi raucisonis efflabant cornua bombis.

Raucitas, pen. corr. raucitatis {βράγχος} Vocis obtusitas. Plin. lib. 11. cap. 51, Elephas per nares subarum raucitati similem elidit sonum. Sic libro 22. capite 23, In tussi, vua, fellis veteri suffusione, hydropicis, raucitatibus.

Raucio, raucis, rausi, rausum, raucire. Raucum esse.

Rauceo, rauces, raucui {βραγχάω} raucēre, Idem. A quo Raucesco, raucescis.

Raudus, vel Rodus {ἀκατέργαστον} significat (inquit Festus) rem rudem & imperfectam. nam saxum quoque raudum appellant poetæ. Æs raudum veteribus dictum. Vnde in venditionibus mancipi, scriptum erat, Rauduscula libram ferito.
Rodus modò est adiectiuum, vt suprà: modò substantiuum, vt & rudus in architectura: & quum molem, glebam, massam significat. vt, Hinc rapere manibus rodus saxeū grāde & graue. Et apud Luciliū, Plumbi pauxillum rodus linique mataxam. Hic rodus est pondus.

Rauduscùlum, pen. corr. Diminutiuum. Cic. Attic. lib. 4. epist. 8, Nam de rauduscùlo quod scribis, &c. id est, modico illi ære. Raudum enim pro ære apud veteres. Cic. hic vsurpat pro minimo sumptu. Eodem libro 14, Nec mehercule me rauduscùlum mouet. id est pecunia.

RAVDVSCVLA, Porta Romæ appellata est, à Raudo, id est æra, quòd ærata sit. Vide Val. Maxim. loco mox citato.

Rauduscùlanus, penult. prod. Adiect. Vnde Rauduscùlana porta Romæ. Val. Maxim. lib. 5. cap. 6, Genutio Cippo Prætori paludato portam egredienti, noui & inauditi generis prodigium incidit. Nanque in capite eius subitò velut cornua emerserunt, responsúmque est, eum regem fore, si in vrbem reuertisset. quod ne accideret, voluntarium ac perpetuum sibimet indixit exilium. Cuius testandæ rei gratia, capitis effigies ærea portæ qua excesserat, inclusa est: dictáque Rauduscùlana, quòd olim rauda æra dicebantur.

RAVENNA {Ῥάβεννα} Vrbs in octaua regione Italiæ, Sabinorum oppidum, in ora littoris Adriatici, olim tota ligneis compacta ædificiis, equis diffusa, pontibus que ac lembis peragrata. à Thessalis cōditam perhibetur. Alij post excisam Troiam, alij post confusa hominum labia in Babylone constructam fabulantur. Et quum à mari suo inundationes, nō mediocrem accipit partem cœni palustris. De hac Silius lib. 8. Hāc vrbem vetustam esse, res ab Ostrogotis gestæ commemorant, qui eam regiam posuere. Liuius author est, ab Augusto muris cinctam fuisse, quos Valentinianus imperator postea ampliauit, eiusque archiepiscopo duodecim ciuitatum episcopos subiecit, Ariminii, Cæsenæ, Fori Liuij, Fori Cornelij, Fauentiæ Brixelli, Bononiæ, Mutinæ, Rhegij, Parmæ, & Placentiæ: quæ ciuitates deinceps sub Exarchatu fuere. Et Alaricus subinde eam magnificauit, sic Theodoricus, qui in ea octo & triginta annis regni sedem habuit.

Rauennas, huius Rauennatis, pen. prod. omn. gen. {Ῥαβεννίτης} Rauennæ incola, aut ad Rauennam pertinens. Martial. lib. 3. 93,
Meliúsque ranæ garriant Rauennates.

Rauis, huius rauis, fœm. gen. {βράγχος} Raucēdo vocatur, quæ fit aut nimia siccitate propter clamorem, aut nimio humore ad vocis locū fluente, ea quibus vox hominis plerunque negatur. Plaut. Aulul. 2.5,
Huccine detrusisti me ad senem parcissimum,
Vbi siquid poscamus, ad rauim poscamus prius
Quàm quicquā detur: Id est Improbè, sæpius, clamosè, adeò vt vox etiam tuttes vociferātis raucescat, inquit Erasmus. Idem Cistellaria,
Expurgabo hercle omnia ad raucam rauim.

Rauus {μεταξὺ ξανθοῦ καὶ κυανοῦ} Adiectiuum, veteres dixerunt Obtusum. Vnde Raua vox, Obtusa, & parum sonora.
Rauus color, Obtusus, id est mistus niger cū fuluo, color inter flauum & cæsium. Nonius, Rauū, Fuluum. Cic. 4. Acad. Quia nobismetipsis modò cæruleum videbatur, mane rauum. Legitur hic in nostris exemplaribus Flauum. Varr. 2. de Re rustic. cap. 9, Facie debent esse formosi, magnitudine ampla, oculis nigricātibus, aut rauia. Quidam legūt Glaucis. Ibid. cap. 2, Cornibus pronis ad rostrum, rauis oculis.

Lupa rana. Horat. 3. Carm. ode 27.

Rauidus, pen. corr. {[illegible]} Aliud adiectiuum, vt Rauidi oculi, Nigro & fului misti, qui color est inter flauum & cæsium. Colum. lib. 8. cap. 2.

Rauilius, a, um. Rauiliæ mulieres à rauis oculis dictæ, quemadmodum à cæsiis, cæsullæ. Festus.

Rauiscellus, Similiter adiect. à Rauo. Plautus,
Quia inquit hæc mulier, & ille rauiscellus qui venit? Legitur & rauisbellus.

RAVRACI, Galliæ Belgicæ populi, vt scribit Cæsar in Comment. & Plinius lib. 4. cap. 17. Plinio Raurici dicuntur lib. 2. cap. 9: quos nunc Basilienses esse coniectura est.

R E

Re {ἀνὰ} Præpositio, à Retro per apocopen facta videtur. Vnde Respicio, retrò aspicio. Reuertor, retrouertor. & non nisi composita reperitur.

Re cum Rursum. Plin. lib. 8. cap. 22. Homines in lupos verti, rursúmque restitui sibi. Ibidem, cap. 31, Quum prope ventum est, rursus fugæ præsidia repetentes.

Re cum Iterum. Plin. lib. 2. epist. 14, Iterum clamor. Iterũ retienit.

¶Re, ablatiuus à res. Vide suo loco. Cic. pro Milone, Quum diceret Senatum non quod sentiret, sed quod ego vellem, re decernere. Id est enim. Vetus codex non habet R E.

RHEA, vel Rhea, aliis nominibus Ops, Deûm mater, Cybela, Magna mater, Dea Phrygia, Vesta, Idæa, Dindymene, Pylena, Pesinuntia, Entbes, aliisque compluribus nominibus vocitata, re vera (vt author est Orpheus in hymnis) Protogeni cuiusdam filia. Hanc fabulantur Cæli & Terræ filiam, Saturni vxorem, denique terram esse. Cui quantum religiosè olim sacra Galli facerent, authores sunt Festus, Arnobius, Augustinus, & plerique alij viri sapientissimi. Huius Semiuiri, id est castrati sacerdotes, se castrabant furentes, quæ res nobis visio vertitur à Solino. Rhea Syluia, filia Numitoris, Vestæ sacerdos Romulum & Remum (si diis placet) de deo Marte, aut potius furtiuo quopiam adolescente, vti adsolent monachæ, & concepit & peperit. Vide Lilium, 4. Syntagmate Historiæ deorum. & Liuium libro 1.

Readopto, Vide RADADOPTO.

Reædificare {ἀνοικοδομεῖν} Rursum vel denuo ædificare.

Reædificare meritum, pro Resarcire. Cic. ad Att. lib. 6, Cæsarem in merito reædificando diligentiorem fore.

Reapse {τῷ ὄντι} significat Reipsa. Pacuuius,
Si non est ingratum reapse quod feci. Cic. 1. de Diuin. Formæ quæ reapse nullæ sunt, speciem autem offerunt.

REATA, huius Reatis, pen. prod. n. gen. {[illegible]} oppidum Sabinorum, Italiæ vmbilicus. vnde Reatini populi. Plin. lib. 3. cap. 12. Varro 2. de Re rust. cap. 6, Ego, inquit, de asinis potissimum dicam qui sum Reatinus, vbi optimi & maximi fiunt. Silius lib. 8,
-magnæque Reate dicatum
Cælicolûm matri.

REATINI, à Reate oppido quartæ regionis Italicæ inter Nomentanos & Trebulanos. Plin. lib. 3. cap. 12.

Reatus, pen. prod. huius reatus, reatui, m. gen. {[illegible]} Status & conditio reorum, hoc est habitus demissus, pannosus, squalidus, & misericordiæ aucupator. Vnde reorum sordes, sordidatique rei dicebantur. Modestinus, D. De pœnis, in l. Si diutino tempore aliquis in reatu fuerit, aliquatenus pœna eius subleuanda erit. Id est, In eum mitius animaduertendũ qui diu sordidatus fuerit: id quod euenire solet, aut iudicũ consilio in diem longiorẽ iudicium reiicientium: aut pro re nata, si qua de causa planè non liquebat, reus sæpius ampliatus est. Pars enim pœnæ visa est, longa temporis intercapedo in conspicua calamitate & miseranda. Paulus D. De bonis damnat. l. Cum ratio, Fraudis autem causa adoptio facta videtur, etiam si non reatu, sed in desperatione rerum per conscientiam metu imminentis accusatoris quis adoptet. Hodie in reatu sunt, qui vel carcere detenti, squalore, & illuuie conficiuntur: aut qui honoris causa, custodiæ suæ, aut apparitorum cõmissi, aut vadimonio, aut vadibus obstricti sunt, aut ex promissoribus. Iustinus lib. 4 Histor. Reuocato igitur ad reatum Alcibiade, duo prælia secunda Niceas & Lamachus faciunt. Ad reatum, inquit, id est ad causam dicendam. Budæus.

Errore autem miro hæc opinio inter Iurisperitos, aliósque inualuit, vt reatus pro crimine exaudiatur. Budæus. Quintil. lib. 8, cap. 3, Messala primus reatum, munerarium Augustus primus dixerunt. Martial. lib. 2. 24,
Si det iniqua tibi tristem fortuna reatum,
Squallidus hærebo, pallidiórque reo.

Rebar, Vide R A O R, reris.

Rebello, rebellas {[illegible]} rebellâre, Ex re & bello, bellas, compositum, significat Iterum bellare. Ouid. 13 Metamorph. de Memnonis auibus,
-quum sol duodena peregit
Signa, parentali moriturae more rebellant. Id est bellum instaurant, bellum iterum in se suscipiunt, more eorum qui inferis parentant.

¶Rebellare, Repugnare, & quasi bellando aut certando contrà venire & contendere. Cæsar 8. bel. Gal. Si tali ratione diuersis in locis plures rebellare cœpissent. Liu. ab Vrbe lib. 8, Quia cum Latinis rebellare noluissent.

¶Rebellare vulnera, seu alia vitia dicuntur, quando semel curata repullulant. Plinius lib. 25. cap. 13, Creduntque ea rursus sanata rebellare quæ curauerit vitia: quo scelere & plantagine vtuntur.

Rebellat humor. Plin. lib. 13. cap. 12, Minus sorbet politura charta, magis splẽdet. Rebellat sæpe humor incuriosè datus, primóque malleo deprehenditur, aut etiam odore, quum fuerit indiligentior.

Rebellatio, Valer. libro 7. cap. 3, Quum crebris rebellationibus meruissent vt eorum vrbem funditus Romani euertere vellent.

Rebellator, & Rebellatrix, penultima producta {[illegible]} Qui vel quæ rebellat. Liu. 10 bel. Macedon. Dictu quàm re facilius sit, prouinciam ingenio ferocem rebellatricem confecisse. Ouid. 3. Trist. eleg. 12,
Téque rebellatrix, &c.

Rebellis, & hoc rebelle {[illegible]} Adiect. vt Flammæ rebelles. Stat. 1. Thebaid.

Rebellio, rebellionis {[illegible]} Cæsar 3. bel. Gal. Rebellio facta post obsidionem.

Cœptare rebellionem. Tacit. lib. 3.

Rebellium, rebellij, Idem {[illegible]} Liuius 5. Decad. lib. 2, Qui deditis contra ius & fas bellum intulisset, & pacatos ad rebellium incitasset.

Rebito, rebitas, pen. corr. {[illegible]} rebitâre, à re, & ito frequentatiuo verbi Eo is, compositum, Reuerti significat, & redire. Interpositum est autem b. tantùm euphoniæ causa. Plautus Capt. 7,
Ac si non rebitas huc, vt viginti minas Dem pro te. Ibidem, 12,
At vnum hoc te quæso, si huc rebites & Philocrate, &c. Antiquum.

REBLATA, Vide ANTIOCHIA.

Reboo, reboas {[illegible]} reboâre, Ex re & boare. Virgilius 3. Georgicorum,
-reboant syluæque & magnus Olympus. Id est resonant, remugiunt. Est autem Græcum verbum. Nam apud Latinos nullum verbum est quod ante o finalem, habeat o, excepto inchoo: quod tamen maiores aliter scribebant, aspirationem interponentes duabus vocalibus, & dicebant incoho. Seruius.
Laqueata templa citharis reboant. Lucret. lib. 2.
Tympana reboant. Catul. de Berecynth. 58.

¶Reboare, cum accusatiuo. Silius lib. 3. de Hercule,
-mœsto clam ore ciebat
Pyrenes scopulósque omnes, ac lustra ferarum
Pyrenen reboant.

Recalcitro, recalcitras, penul. corr. {[illegible]} recalcitrâre. Idem quod Calcitro. Horat. 2. Serm. satyr. 1,
-nisi dextro tempore Flacci
Verba per attentam non ibunt Cæsaris aurem:
Cui malè si palpère, recalcitrat vndique tutus.

Recalco, recalcas {[illegible]} recalcâre, Rursum calcare. Colum. lib. 2. cap. 2, Si velis scrobibus egestam humum recondere, & recalcare, quum aliquo quasi fermento abundauerit.

Recaleo, recales, pen. corr. recalui {[illegible]} recalêre, Idem quod simplex Caleo. Virg. 12. Æneidos,
-via vrbe tuemur
Spes Italas, recalent nostro Tyberina fluenta Sanguine.

Actius multo atque vehementius Thessalici incendij cineres recaluere. Florus lib. 4 cap. 2.

Recalesco, recalescis, recalêscere {[illegible]} Rursus calescere. Cic. 2. de Nat. deor. Quod nostris quoque corporibus contingit, quum motu atque exercitatione recalescunt. Ouidius 2. de Remedio amoris,
Quid iuuat admonitu tepidam recalescere mentem?

Recalfacio, recalfacis, penultima correp. recalfeci, penult. producta, recalfactum {[illegible]} recalfacere, Rursus calidum facere. Ouidius 8 Metamorphoseos,
-calidúmque prioris
Cæde recalfecit consorti sanguine telum.

Recalfio, pen. prod. recalfis, recalfieri, pen. corr. Scribonius Largus cap. vlt. Rursus recalfiunt, & colantur per linteum.

Recaluaster, recaluastri {[illegible]} Qui fronte caluus est, non toto corpore, quasi recaluastulus, quod est diminutiuum. Valla libro 1. capite 5.

Recaluus, Adiectiuum, Idem {[illegible]} Plautus Rudente, 9,
-eequem
Recaluum ac silonem senem statutum, ventriosum, &c.

Recandeo, recandes, recandui {[illegible]} recandêre, Idem quod Candeo. Ouid. 4. Metamorphoseos,
Séque super Pontum nullo tardata rimore
Mittit, vnúsque suum: percussa recanduit vnda. Id est Candida & alba facta est propter spumam, quam concitatum mare emittere solet.

Ira recanduit, Iterum inflammata est. Ouid. 3. Metam.

¶Recandescere, pro Vehementer incalescere. Ouidius 1. Metamorphoseos,
Ergo vbi diluuio tellus lutulenta recenti
Solibus ætherëis altóque recanduit æstu.

Recandens, recandentis {[illegible]} Valde candens significat. Plin. lib. 37. cap. 9, Sed esse aliquas scabris lateribus & angulis inæqualibus dicunt, in sole aperto proiectas, radios in se recandentes discutere. Vetus exemplar legit candentes.

Recano, recanis, pen. corr. recinui, recentum {[illegible]} recánere, Iterum canere. Plin. lib. 10. cap. 33, Adeóque vincit libido etiam fœtus charitatem, vt illa furtim & in occulto incubans, quum sensit fœminam aucupis accedentẽ ad marem, recanat, reuocetque. De perdice.

¶Recanere, pro Incantationem retorquere ac dissoluere. Plin. lib. 26. cap. 2. vt legit Turnebus, Non pauci etiam serpentes ipsos recanere, &c. Sensus est, vt cantu angues rũpi prisci censebant, sic angues ipsos existimabant, si id præsentirent, recanere, & incantationem referre ac diluere. Quidam legunt recantare, Vide RACANTO.

Recanto, recantas {[illegible]} recantare, Est rem incantatam alio carmine liberare. Plin. lib. 28. cap. 2, Non pauci etiam serpentes ipsos recantari credant.

Recantare, Iterum cantare. Martial lib. 2. 85,
Nusquam Græcula quod recantat Echo. Hoc est, cantanti vel loquenti respondet.

Recantatus, penultima prod. Participium {[illegible]} Horatius 1. Carm ode 16,
-nunc ego mitibus
Mutare quæro tristia, dum mihi
Fias recantatis amica
Opprobriis, animúmque reddas. Recantatis, Id est meliore cap

mine deleris. Recantantur autem obprobria quum mutato carmine laudibus corriguntur, ait Acron. Porphyrio verò, Recantari probra dicuntur, quum contraria probris carmina fiunt eo cum cui maledixeramus.

Curæ recantatæ. Ouid. 1. de Remed. amoris,
Nulla recantatas deponēt pectora curas. Id est amores magicis carminibus repressos.

Recasurus, Vide RECIDO.

Recauta, vno verbo, apochæ species in Nouel. De transito militum, in qua Iustinianus ostendit de recauta de more facta [Greek]. Brissonius lib. 16. De verborum quæ ad ius pertinent significat.

Recedo, recedis, pen. prod. recessi, recessum { ἀναχωρεῖν, ἀναχωρίζειν, ὑπεῖναι } recedere, Quasi retro cedere. Plin. libro 3. cap. 23, Recedens à mari M passuum.

Recedere ab aliquo procul. Plaut. Capt. 1.

Accedere ad aliquem, & Recedere ab aliquo, contraria. Cicero pro Plancio.

Ab hoste recedere. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1.

Ex acie, Vide ACIES.

Longius. Verg 4. Georg.

Recede illuc. Plautus Rud. 19.
Iube dum recedere istos ambo illuc modo.

¶Domus recessit. Virg 2 Æneidos,
Et magis atque magis (quanquam secreta parentis
Anchisæ domus, arboribúsque obtecta recessit.) Id est, inquit Seruius, à frequentia se remouit. & est speciosa translatio, quoties rei mobilis ad immobilem, vel econtra transfertur officium.

Flammæ recedunt. Virg 2. Æneid.

Turpiter victa Venus sæpe recessit. Ouid. 1. de Remed. amor.

¶Recedere ab armis, pro Cessare, & desistere. Cic. pro Rosc. Amer. Posteaquam ab armis recesserunt, in summo otio, rediens à cœna Romæ occisus est.

A causa alicuius paululum recedere. Cic. Post red. in Senat. Qua strage nonnulli permoti magistratus, partim metu mortis, partim desperatione reipub. paululum à mea causa recesserunt.

Recedere à conditione, à persona, à statu, Est quod Immutare conditionem, personam, statum dicimus.

Recedere ab vsitata consuetudine. Cic. pro Quintio, Vsque dum inueniretur, qua ratione res ab vsitata consuetudine recederet.

Sic te mater amas, sic nunquam corde recedit
Natus tuo. Stat. 3 Sylu 5.

Recedere à lege. Cic 4. Verr. Siu illud dices, te Heraclij voluntate ab lege recessisse: ipse te impedies.

Procul à natura. Quintil lib. 2. cap. 10.

¶Recedere ab oculis, Mori. Plin. epist. 25, Viuit enim, viuétque semper, atque etiam latius in memoria hominū & sermone versabitur, postquam ab oculis recessit.

Recedere ab officio, Non facere officium. Cic. 3. Offic. Quam si sequemur in comparatione rerum, ab officio nunquam recedemus.

Nullo dolore cogi vt ab officio recedatur. Ad Heren. 3.

Auius à vera longè ratione recedit. Lucret. lib. 2.

Recedere à sententiis alicuius, pro Illas taxare. Cic. Attico, lib. 12, Si à sententiis eius dictis, si ab omni voluntate consiliisque, quæ de Repub habuit, recedam, &c.

Recessit dictio à significatione. Cic. 1. Offic Hostis enim apud maiores nostros is dicebatur, quem nunc peregrinū dicimus, &c. quanquam id nomen durius iam effecit vetustas: à peregrino enim recessit, & propriè in eo qui arma contrà ferret, remansit.

De statu dignitatis recedere. Cic. Attic. lib. 4. 15, Neque de statu nobis nostræ dignitatis est recedendum, neque, &c.

A vita recedere, Mori. Cic 4. Tuscul. Quippe qui ob eam causam à vita recesserit.

Vita recessit patrio corpore, Id est mortuus est pater. Plautus Men 3.

A vitio recedere. Plin. epist. 182.

¶Recedere, pro Reuerti. Salustius in Iugurtha. Albinus Aulo fratre in castris Proprætore relicto, Romam recessit.

In otia tuta. Horat. 1. Serm. satyr. 1.

Dilapsus calor, atque in ventos vita recessit. Virg. 4. Æneid.

¶Recedo, pro Discedo. Cic. Attic. lib. 2, Tu si literas ad Sicyonios habes aduola in Formianum, vnde nos pridie Non. Maij recedere cogitamus.

Ante finem recedere, Quod nos totidem verbis, *s'en aller deuant la fin*. Plin. iun. lib. 1. epist. 13.

In auras tenues recedere. Virg 2. Æneid.

De medio. Cic. pro Rosc. Amer. Recede de medio, per alium transigam.

Quid furis: aut quónam nostri tibi cura recessit? Virg. 2. Æneid.

Ille, vt opes fractæ Teucrum, & fortuna recessit. Virg 3. Æneid.

¶Recedere, pro Diminui Plin epist. 6. lib 3, Recessit venter.

Rarescunt tenebræ, tantum de luce recessit. Stat. 11. Theb.

¶Recedere, pro Disiungi. Celsus lib. 8. cap. 7, Sed in aliis quidem ossibus ex toto sæpe fragmentum à fragmento recedit: maxillæ verò semper ossa etiam vexata aliqua parte cohærent.

Membra cæsa recesserunt à cute. Ouid 6. Fastorum,
Antè recessisset caput hoc ceruice cruenta,
Quàm tu, &c.

Illa etiam siquando in tergum pulsa recessit. Virg. 11. Æneid.

¶Recedere, Remotum esse. Curtius libro 4, Maritimam tamen oram & pleraque longius etiam à mari recedentia rex eius insulæ Straton possidebat.

Recedens, pen. prod. Participium { ἀναχωρῶν } vt Anni venientes & recedentes. Horat. de Arte.

Rursus recedens hospes. Valer. 7. Argon.

Recessurus, penultima prod. { ἀναχωρήσων, ὑπείξων } Aliud participium.

Ouid. in Ibin.

Recessus, huius recessus { ἀναχώρησις, ὕπειξις. } Cic 2 de Nat deor. Bestiis autem sensum & motum dedit, & cum quodam appetitu accessum ad res salutares, à pestiferis recessum.

Tacitus recessus Stat 5 Sylu 2.

Accessus & Recessus lunæ, contraria. Cic. 2. de Diuin Quid de fretis aut de marinis æstibus plura dicam? quorum accessus & recessus, Lunæ motu gubernantur.

¶Recessus in oculo, pro Cauitate, siue profunditate quam vocat. Plin. lib. 8 cap. 33, Oculi in recessu cano, tenui discrimine, prægrādes, & corpori concolores.

Recessus collium Martial lib. 1. 170, Lati collibus eminēt recessus.

Solitudo & recessus. Cic. Att. lib. 12, Mihi solitudo & recessus prouincia est.

In recessu, & Fronte, contraria. Quintil. lib. 1.

Angulosi recessus, Vide ANGVLVS.

Apricos, Vide APRICVS.

Longis recessibus ingens spelunca. Ouid. 1. Fast.

Magni recessus & amœni. Curtius lib. 7.

Marmoreo superi sedere recessu. Ouid. 1. Metam.

Seducti. Ouid. 13 Metam.

Tenebroso recessu carceris obtecta. Claud. 3 de rap. Proserp.

Oris recessus. Quintil lib. 1. cap. 5, Quam vox quasi in recessu oris auditur.

Latebræ & recessus in animis hominum. Plin. epist. 3 lib. 3, Vita hominum altos recessus, magnásque latebras habet. Id ait reconditissima arcana Bud.

Vmbra aliqua aut recessus. Cicero 3 de Orat Sed habeat tamen illa in dicendo admiratio ac summa laus, vmbram aliquam aut recessum, quo magis id quod erit illuminatum, extare atque eminere videatur.

Recessim, Aduerbium { ἀναποδιστί } Retrò cedendo. Plautus Amphitryone, 17,
Ego cunas recessim rursum prorsum trahere.

Recello, recellis, recellui { ἀνακλίνω } recéllere, Reducere, &, vt ait Festus, reclinare. Apuleius lib 10 de Asino, Illa enim quoties et parentes nates recellebam accedens, toties nisu rabido & spinam prehendens ad eam applicitiore nexu inhærebat. Liu 4. bel. Punic. Ferrea manus quum iniecta proræ esset, grauique libramento plumbi recelleret ad solum: suspensa prora nauem in puppim statuebat. Id est, deprimeret, inquit Budæus.

Terra retrò recellit, Id est reclinat. Lucret. lib. 6.

Recens, recentis, om gen. { νέος, πρόσφατος } Nouum quod nuper accidit. Terent. Adelph 3. 2,
Vt iram hanc in eos euomam omnem, dum ægritudo hæc est recens.

Recens nouus. Cic Bruto, lib. 11. 21, Quocirca Segulium negligamus qui res nouas quærit: non quo veterem comederit (nullam enim habuit) sed hanc ipsam recentem nouam deuorauit.

Recens & Inueteratus, contraria. Cic. de Senect. Omnis conglutinatio recens, ægrè: inueterata facilè diuellitur.

Recens, & Lassus, contraria. Curtius lib. 3, Timere ne non virtute hostium, sed lassitudine sua vincerentur. Persas recentes inde successuros, si lassi stare potuissent. Hinc dicuntur equi recentes Ouidio 2. Metam. vt paulo pòst videbis adnotatum.

Pullus à partu recens. Varro 2. de Re rust. cap. 8.

Dido recens à vulnere Virg 6. Æneid.

Recens, ab. Cic. 3. de Nat. deor. Et quot Homerus qui recens ab illorum ætate fuit, sepultos dicit Lacedæmone.

Recens e prouincia. Cic 2. Verr. Quum è prouincia recens esset, inuidiáque & infamia non recenti, sed vetere ac diuturna flagraret.

¶Recentior, recentissimus. Cic. 1. de Finib. Horum recentiorum nunquam dictum ab ipso vllo quod sciam. Nouus in hunc locum, Recentiorum, id est nouorum.

Alius alio recentior est in dolore. Author ad Heren. lib 2.

Recentiores ex autoribus Plin. lib. 12. cap. 17.

Recens à diis, qui nuper à diis profectus est. Senec. epist. 91, Non tamen negauerim fuisse alti spiritus viros, &c. vt ita dicam, à diis recentes

¶Animæ recentes. Ouid. 8 Metam.

Cædes. Virg 2 Æneid.

Locus tepidus recenti cæde. Virg 9. Æneid.

Candore recenti sol irrigat cælum Lucret lib. 5.

Causa recens accessit ad iras. Ouid. 3 Metam.

Crimen. Ouid epist. 9.

Cura. Ouid. 3. Amor. eleg. 8.

Dolor. Quintil. lib 6 cap 2.

Equi recentes, Non lassi, vel à lassitudine recreati. Ouidius 2. Metamorph.

Exemplum. Claud. 2 in Eutrop.

Factum. Ouid. 1. Metam.

Fama. Plin lib. 10 cap. 43.

Flores recentes carpere. Horat. 3. Carm. ode 27.

Fluuios recentes pro Aqua statim hausta dixit Virgilius libro 3. Georgic. Seruius.

Folio velata recenti Ouid. 3. Fast.

Homines recentes. Nuper nati Horat. 1. Carm. ode 10.

Laudes Ouid. 4 de Ponto, eleg 8.

Lectus recens, Hoc est delectus recens. Tacit. lib. 20.

Literæ recentissimæ. Cic. ad Att. lib 6, Recentissimas à Cybistris meas literas habere ais ad x. Cal. Oct. datas.

Malum Ouid. 4. Trist eleg 5.

Martius. Plin. epist. 176. Plautus Nouum dixit.

Memoria recentiore. Cic. 2. de Nat. deor. Et recentiore memoria iidem Tyndaridæ Persen victum nuntiauerunt. Id est, haud ita multo antè.

Metu recenti trepidat mens. Horat. 2. Carm. ode 19.

Negotiu

Negotio recenti. Cic. 3. Verr. Datam quidem esse tum inter omnes recenti negotio facilè constabat.

Pede recenti recurrere. Plaut. Trinum. 14.

Incolere recentia prata riuis. Virg. 6. Æneid.

Re recenti, Id est eo tépore quo res contigit, quod etiam E re nata dicitur. Cic. 7. Verr. An recenti re Syracusis apud notos, inspectante Sicilia penè tota, secuti ferire?

Rore recenti gemmantes herbæ. Lucret. lib. 2.

Seditio recens. Ouid. 12. Metam.

Recens hominum sermo, & Vetustas annalium, contraria. Cic. pro Murena, Itaque non ex sermone hominum recenti, sed ex annalium vetustate eruenda est memoria nobilitatis tuæ.

Tempore recenti illo tu omnia, &c. Cic. ad Brutum.

Vestigia recentia. Cic. 5. Verr. Præsertim quum in lectulo Decumanæ mulieris vestigia viderent recentia, quibus illum inflammati ad perseuerandum intelligebant?

Vires recentes. Ouid. 4. Trist. eleg. 5.

Vmbræ recentes, Quarum corpora nuper erant mortua. Ouid. 10. Metam. de Orpheo.

Recens { [illegible] } Aduerbium est aliquando, idem quod Recenter significans. Virg. 3. Georg. Sole recens orto. Plin. lib. 18. cap. 22. Quã recentissimè stercorato solo.

Recens condita Roma, Hoc est nuper. Suet. in Tiberio Cæs. cap. 1.

Recẽtes Romã venerunt. Cic. Att. lib. 16. Rhegyni quidam illustres homines eò venerunt Romã sanè recentes.

Recens natus, apud Plautum in Cistel. 3.

Recens dotes. Ouid. 3. Amor. eleg. 7.

Recenter, Aduerbium, cuius nullum exemplum reperi.

Recentor, recentaris { [illegible] } recentari, Renouari, & denuo recens fieri. Marius,

Iamiam albicascit Phœbus, & recentatur,

Commune lumen hominibus & voluptas. Nonius.

Recenseo, recenses, recensui, recensum { [illegible], [illegible] } recensère, Recognoscere, summam totius populi colligere. Liuius, Inter hæc recenset exercitum, militem instruit.

Captiuos recensere. Liu. 6. bel. Pun.

Numerum. Virg. 4. Georg.

Numerum porcorum. Colum. lib. 7. cap. 9.

Vellera ad numerum pecoris. Colum. lib. 12. cap. 3.

¶ Recensere, Narrare. Cic. Att. lib. 16. Ouius enim recenset multa, quæ vellem. Aliqui legunt, Ob ius enim recessia multa.

Facta fortia recensere. Ouid. epist. 9.

Dinumera fastos, nec pauca exempla recense. Stat. 4. Sylu. 1.

Recensus { [illegible] } Particip. à Recenseo, recenses, secundæ coniugationis. Suet. in Vesp. cap. 9. Amplissimos ordines, & exhaustos cæde varia, & contaminatos veteri negligentia purgauit, suppleuitque recenso Senatu & equite, submotis indignissimis, & honestissimo quoque Italicorum ac prouincialium allecto.

Recensus { [illegible] } huius recensus, Ipse recensendi actus, ac recognitio. Sueton. in Cæsare Dictatore, cap. 41. Recensum populi, nec more, nec loco solito, sed vicatim per dominos insularum egit.

Recensio, recensionis { [illegible] } Idem. Cic. pro Milone, Eum qui ædẽ Nympharum incendit, vt memoriam publicæ recensionis tabulis publicis impressam extingueret. Suet. in Iulio Cæsare, cap. 41. Ne qui noui cœtus recensionis causa moueri quandoque possent.

Recensitio, idem. Vlpian. in l. 3. § Si quis nondũ. D. Ad exhibend. Recensitione seruorum facta. Sic habent Pandectæ Florentinæ, & Haloander.

Recensitus, pen. prod. { [illegible] } Participium, à Recenseo, recensis, quartæ coniugationis verbo antiquo, vt docet Georgius Valla. Idem quod Recensus, siue recognitus. Suet. in Iul. Cæs. cap. 41. Instituit quotannis in demortuorum locum ex his qui recensiti non essent, subsortitio à Prætore fieret. Claud. in Eutropium, lib. 2. Prisca recensitis euoluere secula fastis.

Recepto. Vide a s c i p i o.

Recessim, Aduerbium. Recessus, Vide r e c e d o.

Rechedipna, Erant vestes peregrinæ, quibus in gymnasiis vtebantur. Iuuenal. satyr. 3.

Rusticus ille tuus sumit rechedipna Quirine. Quo in loco volunt docti legendum esse trachedipna.

Recido, recidis, recidi, pen. corr. recasum, pen. prod. { [illegible] } recidere, Ex re & cado compositum, Retro siue iterum cadere. Iungitur præpositionibus a d vel i n. Cic. 2. de Nat. deor. Quia & recidant omnia in terras, & oriantur è terris

¶ Reccido, c geminato productionis gratia interdum dixerunt poetæ. Lucret. lib. 1,

Ac neque reccidere ad nihilum res posse. Idem lib. 5. Propert. lib. 4. elegia 9,

Reccidit inque suos mensa supina pedes. Legitur & Decidit.

¶ Recidere in caput. Curtius lib. 9.

Incassum recidit omnia impensa. Colum. lib. 4. cap. 3.

Eò recidit, Quorsum recidit. Liu. 4. ab Vrbe, Ne id Iupiter Opt. Max. sineret, regiæ maiestatis imperiũ eò recidere. Cic. pro Rosc. Comœdo, Et quorsum recidat responsum tuum, non magnopere laboro.

Recidit ad paucas familias attenuata bellis ciuitas. Plinius libro 5. capite 2.

Recidunt febres, Redeunt. Plin. lib. 28. cap. 16. Quartanis magi excrementa felis cum digito bubonis adalligari iubent: & ne recidant, non remoueri septeno circuitu.

In fortunam recidere. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Tela in iugulum Consulum recidissent. Cic. pro Plancio.

Ad luctum reciderunt ex lætitia. Cic. pro Sylla, Quàm citò illa omnia ex lætitia & voluptate ad luctum & lacrymas reciderunt?

Ad ludibrium recidit. Curtius lib. 9.

Hoc in memoriam recidit. Cic. 13. Philip.

In grauiorem morbum recidere. Liuius 4. bel. Pun.

Ad nihilum recidere. Cicer. 7. Philip. Hunc meum tantum apparatum, tamque præclarum ne ad nihilum recidere patiare.

Ramulus adductus vt remissus esset, in oculum suum recidit. Cic. 1. de Diuin.

Ad paucos recidit ars musica. Terent. in Prolog. Hecyr.

In te recident hæ contumeliæ. Plaut. Menæch. 11. Liu. 6. bel. Maced. Ætolorum praua consilia, atque in ipsorum caput semper recidentia accusauit.

In pristinam causam recidere, Id est in pristinam conditionẽ. Neratius in l. Quod in littore. D. De acquir. rer. domin.

In tenebras recidere. Cic. ad Brutum, 16. Nónne hoc est in easdem tenebras recidisse?

Recasurus, pen. prod. Particip. { [illegible] } Cicero ad Att. lib. 4. Id ego puto, vt multa eiusdem, ad nihil recasurum.

Recidiuus, pen. prod. { [illegible], [illegible] } Adiectiuum, quod post casum renascitur. Virg. 4. Æneidos,

Et recidiua manu posuissem Pergama victis. Id est quæ reciderunt, quasi Didoni se purgãs Æneas, Si mihi inquit licuisset, ruinas Troiæ protinus instaurassem: non tot, tantisque laboribus ac periculis condere nouam quæsissem. Seruius Recidiua post casum restituta interpretatur.

Recidiuæ febres. Plin. lib. 30. cap. 11. Charisius lib. 1. Rediuiua dicimus, quæ post interitum redeunt: recidiua, quæ ex suo casu restituuntur.

Recido, recidis, recidi, recisum, pen. prod. { [illegible] } recīdere, Ex re & cædo compositum, Incidere. Vnde Recisos ramos dicimus. Cato cap. 2. Viam publicam muniri, vepres recidi. Martial. lib. 1. 115,

Quàm primum longas Phœbe recide comas.

Barbam recidere falce. Ouid. 13 Metam.

Vulnus ense recidendum est. Ouid. 1 Metam.

Ornamenta ambitiosa recidere. Horat. de Arte.

Culpa recidimus supplicio. Horat. 3 Carm. ode 24.

Recisus, penul. prod. Particip. { [illegible] } Plin. lib. 16. cap. 34. Itaque quum nuuro loarum recisa, etiam lætius fruticat.

Ab omni parte recisum. Ouid. 3 Fast.

Caput recisum est. Ouid. 9 Metam.

Recisæ columnæ. Horat. 2. Carm. ode 18.

Fustes recisi. Horat. 3. Carm. ode 6.

Vultus à ceruice recisus. Lucan lib. 2.

Nationes partim recisæ, partim repressæ. Cic. de Prouin. Consul.

Opus recisum, Breue & contractum. Patercul. lib. 2. Quæ magnificentia triumphorum Cæsaris, quæ fructis munerum, ne in operis quidem iusti materia, nedum huius tam recisi dignè exprimi potest.

Coloni ense recisi, Interfecti. Lucan lib. 2.

Vitia recisa à stirpe. Claud. 1 in Ruffinum.

¶ Recisius, Comparatiuum. Callistrat. l. 2. D. De termino moto, Possunt ad tempus, vt cuiusque ætas patietur, relegari: & si iunior, in longius: si senior, recisius.

Recisurus, penult. producta, Participium { [illegible] } Horatius 1. Serm. satyra 3,

-quum dicas esse pares res

Furta latrociniis, & magnis parua, mineris

Falce recisurum simili te.

Recisio, Verbale { [illegible] } Plin. lib. 21. cap. 4. Omnia autem recisione atque vstione proficit.

Recisamentum, recisamenti { [illegible] } Paruum frustum & quasi ramentum ex re aliqua recisum. Plin. lib. 34. cap. 11. Ocyssimè verò conspuatum æruginem contrahit recisamentis in acetum additis. De ære.

Recingo, recingis, recinxi, recinctũ { [illegible] } recingere, Idẽ quod Discingere, quemadmodum Reuincio, & multa alia, significationem habent suis simplicibus contrariam. Plin. lib. 17. cap. 28. Priuatim autem contra erucas ambiri arbores singulas à muliere incitati mensis nudis pedibus recincta. Sub multi iubent. Hoc est discincta, & vestem recinctam habente, vt menses fluant super humo. Ouidius 4. Metamorphoseos,

-sumptũmque recingitur anguem. Id est iterum deponit anguẽ, quo se antea velut cingulo præcinxerat.

Recinctus, Participium { [illegible] } vt Vestis recincta. Virgilius 4. Æneid.

Tunica recincta. Ouid. 1. Amor. eleg. 5.

Castáque fallaci zona recincta manu. Ouid. epist. 2.

Recinium, recinij, siue Recinus, Vestis antiquissima quadrata, vt ait Varro, cuius mediam partem retro incidebant, vnde Reciniati mimi. Seruius in primum Comment. Æneid. Recinus dicitur, ab eo quòd post tergum reiicitur.

Reciniũ, omne vestimẽtum quadratum. ij qui l. 12. tabul. interpretati sunt, esse dixerunt virilem togam, qua mulieres vtebantur, prætextam clauo purpureo. Vnde recinati mimi planipedes. Quam rem diligenter exequitur Sentra libro secundũ de antiquitate verborum. Festus.

Recino, recinis, penult. corrup. recinui, recentum { [illegible] } recinere, Rursus canere. Cic. de Clar. Orat. illud est maius, quòd in vocibus nostrorum oratorum recinit quiddam & resonat vrbanius. Horatius 1. epist. 1,

-hæc recinunt iuuenes dictata, senésque.

Nomen alicuius recinere. Horat. 1. Carm. ode 12.

Parræ recinentis omen. Horat. 3 Carm. ode 27.

Recinere vrbanius. Vide Vrbanius recinere, in v r b s.

Recipio, recipis, pen. corr. recepi, pen. prod. receptum { [illegible], [illegible], [illegible] } recipere, Ex re & capio, Rursum capere significat. Liu. lib. 9. Recipiant arma quæ per pactionem tradiderũt. Plin. de Viris illustr. Apud Contrebiam oppidum cohortes loco pulsas redire, & locum recipere iussit.

Frænum recipit equus. Horat. 1. epist. 10.

Anhelitum recipere. Plaut Epid. 5.
Animam. Quintil. in Proœm. lib. 6, Animam recipere, auràmque communem haurire amplius potui?
Animum. Terent. Adelph. 3. 8.
Animum vultúmque. Ouid. 4. Fast.
Recipere animum vel animos à vel ex pauore. Liu. 2. ab Vrbe.
Libertatem pristinam recipere, Id est recuperare. Caius in l. Adeò. in princ. D. De acquir. rer. domin.
Mentem. Virg. 11. Æneid.
Ossa receperunt frigus. Ouid. 11. Metam.
¶Recipere vrbem aliquam, Recuperare. Cic. de Senect. Tarentũ verò qua vigilantia, quo consilio recepit?
Res amissas. Liu. 3. ab Vrbe.
¶Pœnas ab aliquo. Virg. 4. Æneidos,
Vlta virum, pœnas inimico à fratre recepi. Bene recepi, inquit Seruius, quasi debitas.
¶Recipere se in aliquem locum, pro Conferre se, & proficisci. Cic. Attico, lib. 1. 15, Me Romam recepissem. Terent. Phorm. 2. 4,
Percunctatum ibo ad portum quo ad se recipiat.
Recipere se ad aliquem fuga. Cæsar 1. bel. Gall.
Recipe te ad me. Plaut. Persa, 2.
Recipere se ad cœnam ad aliquem, Ire ad cœnam. Plaut. Capt. 13.
Ad diem se recipere. Cic. 3. Offic. Qui quum ad diem se recepisset, &c.
Recipe te ad dominum domum. Plaut. Trinum. 14.
Domum se recipere. Terent. Phorm. 5. 4,
Neque me domum nunc reciperem, ni mihi esset spes ostensa.
Recipiu tempore me domo. Cic. Attic. lib. 11,
Gressum recipere ad limina. Virg. 11 Æneid.
Ex loco aliquo se recipere. Cic. 6. Verr. Et quum ex hisce se locis reciperent, eodem deferrentur.
Ex opere se recipere. Plaut. Menæch. 18.
In portum. Cic. 5. de Finibus, Ex quo tantus error consequitur, vt quem in portum se recipiant, scire non possint.
In montem sese. Cæsar 1. bell. Gal.
Sub murum se. Cæsar 2. bel. Ciuil.
Se recipere ab vndis. Virg. 4 Georg.
Ab Actio quum Samum insulam in hyberna se recepisset. Suet. in Augusto, cap. 17.
¶Ad frugem se. Cic. pro Cælio, Sed qui totam adolescentiam voluptatibus dedidissent, emersisse aliquando, & sese ad frugem bonam, vt dicitur, recepisse.
Ad ingenium suum se. Plaut. Asin. 6.
¶Recipere se, pro Ad se redire, & animum ac vires resumere. Cic. in Somnio, Quæ quum intuerer stupens, vt me recepi, Quis hic, inquam, quis est qui complet aures meas tantus & tam dulcis sonus?
¶Recipere se in principem. Plin. in Paneg.
¶Recipere, Capere vel accipere: vt Recipere in custodiam. Plautus Rud. 17, -In custodiam nos vt tuam
Recipias & tutère. Et apud Plin. in Paneg. Recipere in tutelam.
Recipere epistolas. Cic. ad Attic. lib. 12, A te heri duas epistolas recepi, alteram pridie datam Hilaro, alteram eodem die à tabellario.
Recipere sinu. Cic. de Vniuers. Ita orientur animantes, quos & viuos alatis, & consumptos sinu recipiatis.
Recipere in se omnia. Cic. 4. Acad. Plato ex materia in se omnia recipiente, mundum esse factum censet à deo sempiternum.
Recipere in aures, Audire. Plaut. Cistel. 4.
Recipere animis consilia alicuius. Liu. 2. bel. Pun.
Austeritatem recipere dicuntur vina. Plin. lib. 14. cap. 2, Vina primò dulcia austeritatem annis recipiunt, & rubra fiunt. In vetusto exemplari legitur accipiunt.
Casum recipere res aliqua dicitur. Cæs. 3. bel. Ciuil. Quæ res tamẽ fortasse aliquem reciperet casum, ne imperatorias sibi partes sumpsisse videretur.
Non recipit cunctationem hæc res. Liu. 9. bel. Pun.
Recipere domum custodiendam. Liu. 9. bel. Maced.
Detrimentum. Cæsar 3 bel. Ciuil.
Recipere ignem dicitur lignum, & similia. Plin. lib. 14. cap. 20, Fæx vini siccata recipit ignem, ac sine alimento per se flagrat.
Incrementum. Colum. lib. 5 cap. 6.
Sonum recipiunt aures. Cic. 2. de Nat. deor. Aures quum sonum recipere debeant, qui natura in sublime fertur, rectè in altis corporũ partibus collocatæ sunt.
¶Recipere aliquem, Admittere, accipere, honoris vel beneficij aut humanitatis causa suscipere. Cic. 3. Offic. Cyrsillum quendam suadentem vt in vrbe manerent, Xerxémque reciperẽt, lapidibus obruerũt.
Recipere hospites. Cic. 3. Verr. Quum suæ partes essent hospitum recipiendorum.
Recipere hospitem in domum. Cic. 1. Offic. Sic in domo clari hominis, in quam & hospites multi recipiendi sunt, & admittenda hominum cuiusque generis multitudo.
Recipere aliquẽ mensa, lare, tecto, &c. Liu. 6. bel. Pun. Cic. 4. Verr. Idem pro Cluentio, Quem propter animi importunitatem nemo recipere tecto, nemo adire, &c.
Recipere adytis suis. Colum. lib. 1. in Præf.
Recipere ciuitate. Cic. pro Cornel. Balbo, Vbi est igitur exceptum fœdere Gaditano, nequem Populus Romanus Gaditanum recipiat ciuitate?
Recipere in sedem, & Recipere dorso dicitur equus hominem. Plin. lib. 8 cap. 42, Neminem hic alium quàm Alexandrum, regio instratus ornatu recepit in sedem, alios passim respuens. De equo Alexandri. Idem lib. 8. cap. 42, Nec Cæsaris Dictatoris quenquam aliũ recepisse dorso, equus traditur.
Hospitio recipere aliquem. Ouid. 5. Metam.
Neu recipi portis, aut duci in mœnia possint. Virg. 2. Æneid.
Tectis ac sedibus suis aliquem recipere. Cic. 2. de Lege agrar.

Vrbe virum vidi, tectóque animóque recepi. Ouid. epist. 6.
Aliquem animo & thalamo recipere. Ouid. 2. de Arte.
Ad sese aliquem. Virg. 2. Æneid.
In eandem nauem. Cic. 3. de Nat. deor. Non iniuria sibi illud accidere, qui illum in eandem nauem recepissent.
In secundam aciem aliquem. Vide ACIES.
In ornithona aliquem. Vide ORNITHON.
In amicitiam. Cic. Attico, lib. 1, Numestium ex literis tuis studiosè scriptis libenter in amicitiam recepi.
In cælum. Ouid 1. Metam.
In deditionem. Cæsar 3. bel. Gal.
Recipi ad deos. Liu. 4. ab Vrbe.
Aliquem in familiaritatem. Cic. 2. Philip. Si eundem nequam hominem, audacémque cognoueras, hunc in familiaritatem libentissimè recipiebas.
Ciuitatem in fidem. Plin. lib. 7. cap. 26. Cæsar 2. bel. Gall. Cæsar honoris Diuitiaci causa atque Heduorum, sese eas in fidem recepturũ, & conseruaturum dixit. Ibidem, lib. 8. Cic. 1. Offic. Vt ij qui ciuitates aut nationes deuictas bello in fidem recepissent, earum patroni essent more maiorum.
In fidem suam aliquem. Cic. Seruilio, lib. 13. 70, Vt igitur eum recipias in fidem, habeásque in numero tuorum, te vehementer etiam atque etiam rogo.
In fidem & necessitudinem. Cic. Sulpitio, lib. 13. 20, Sed eò vehementius à te contendimus, vt Lysonem in fidem, necessitudinémque tuam recipias.
In gratiam. Cic. pro Rab. Posthumo, Quem ex tantis inimicitiis receptum in gratiam summo studio defenderim, hunc afflictum violare non debeo.
Ignorantiam alicuius recipere, Id est excusationẽ admittere. Vlp. in l. Si fideiussor. §. 1 D. Mandati, vel contrà.
Recepta est cognitio, Id est admissa est actio causæ. Plin. epist. 108.
Recipere aliquem domum ad se hospitio. Cæs. lib. 2. bel. Ciuil.
¶Recipere seruum (inquit Vlpianus D. De seruo corrupto, l. 1) est abscondendi causa seruo refugium præstare, vel in suo agro, vel in alieno loco, ædificióve.
¶Recipere, Excipere ad vsum suũ, & reseruare: quod fit quũ quis venditis cæteris, sibi quippiam reseruat. Plaut. Trinum. 4,
-vbi nunc adolescens habet? -posticulum
Hoc recepit quum ædes vendidit. Nonius. Recipere, est exceptum facere. Budæus, Recipere, antiquum verbum iuris. Gellius lib. 17. cap. 6, Quando mulier, inquit, dotem marito dabat, tum quæ ex suis bonis retinebat, neque ad virum transmittebat, ea recipere dicebatur: sicuti nunc quoque in venditionibus quæ excipiuntur, neque væneunt. Receptitius ergo seruus mulieris est proprius, quem cum pecunia reliqua mulier receperat, neque dixerat doti, sed retinuerat.
¶Recipere, In tutum reducere, liberare. Virg. 6. Æneidos,
-medióque ex hoste recepi.
In tutum recipi. Liu. 2. ab Vrbe.
Aliquem in periculo recipere. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 9, Non puto repudiabis in honore, quem in periculo recepisti.
¶Nomen absentis recipere. Cic. 4. Verr. Et hac actione quàm voletis multi dicent, & qui ex isto ipso audierunt viri primarij nostri ordinis, & alij qui interfuerint quum absentis nomen reciperetur. Id est, inter reos reciperetur, inquit Budæus. Valer. lib. 3. cap. 7. de M. Antonio, Lex Memmia eorum, qui Reipub. causa abessent, recipi nomina vetabat.
¶Recipere corpore telum. Virg. 9 Æneid. Hoc est educere, inquit Seruius. vt -hastámque receptat
Ossibus hærentem. Cic. pro Rosc. Amer. Aiunt hominem (vt erat furiosus) respondisse, quòd non totũ telum corpore recepisset. Hoc est, admisisset, seu intrare permisisset.
¶Recipere, Facienda suscipere, & cum obligatione promittere. Cic. Crasso, lib. 5. 8, Quæ tibi promitto ac recipio, sanctissimè esse obseruaturum. Terent. Phorm. 5. 8,
An verebamini ne non id facerem, quod recepissem semel?
Recipere ad se, In suam fidem & periculum accipere. Terentius Heaut. 5. 5,
-ad me recipio. Faciet.
Recipere in se. Cic. ad Brut. lib. 13. 11, Sed tamen separatim promitto, in méque recipio, fore eum tibi & voluptati & vsui.
Tibi spondeo, in méque recipio. Cic. Sulpitio, lib. 13. 18.
Recipere causam capitis. Cic. post Reditum ad Quirites. Id est defendendam suscipere. Idem 4. Verr. Recepi enim causam Siciliæ.
De aliquo fidem recipere. Cic. Att. lib. 1.
Recipere mandatum. Cic. pro Rosc. Amer. Quid recipis mandatũ, si aut neglecturus, aut ad tuum commodum conuersurus es?
Receptum officium persoluere. Cic. 7. Verr. Quum & Populo Romano satisfactum, & receptum officium Siculis necessariis meis erit persolutum.
Recipere onus aliquod. Cicero in Orat. Volo mihi tecum commune esse crimen, vt si sustinere tantam quæstionem non potuero, iniusti oneris impositi tua culpa sit, mea recepti.
¶Recipere, Promittere. Cecinna Ciceroni, lib. 6. 7, Sed tamen ego filio dixerã, librum tibi legeret & auferret: aut ea conditione daret, si reciperes te correcturum.
Thermus omnia se facturum recepit. Cic. Att. lib. 5.
Recipere alicui. Cic. ad Att. lib. 5, Vt ego ei coràm dixeram, mihíque ille receperat. Idem ad Memmium, lib. 13. 3, Velim ita tractes, vt mihi coràm recepisti.
¶Inter recipere, & suscipere. Recipimus partem, Suscipimus totũ, vt ait Asconius in Diuinationem. Cicero, Ego in hoc iudicio mihi Siculorum causam receptam, Populi Rom. susceptam esse arbitror. Idem 2. de Orat. In quo est illa quidem magna offensio, vel negligentiæ susceptis rebus, vel perfidiæ receptis.
Recipere & Respuere, contraria. Quintil. lib. 6. cap. 5.

¶Recipere,

¶Recipere, Approbare. Quintil.lib.8, de Metonymia loquens, Ex eo quod continetur, vsus recepit bene moratas vrbes, & poculum epotum, seculum fœlix. Budæus.

Cognoscere & recipere. Cic. 1. Tusc. Serò igitur à nostris poetæ vel cogniti vel recepti.

¶Recipere, Extinguere, prosternere. Virgil.lib.9,
Pectore in aduerso totum cui comminus ensem
Condidit assurgenti, & multa morte recepit. Nonius.

¶Recipere, Reuocare. Lucil.lib.29,
Primum ex aduorso, si quod est cœnaculum, quò recipiat te. Virg. Æneid.lib.2,
Sic ore effata recepit. Ad sese. Cic.3.Offic. Qui quum ad diem se recepisset, admiratus eorum fidem tyrannus.

Recipi in cibum, vel in mensas, dicitur herba, vel auis, quum receptatur pro cibo. Plin.lib.22. cap 22. Scolymon quoque in cibos recipit Oriens. Et lib.10.cap.56. Africæ nouissimæ sunt peregrinarum auium in mensas receptæ propter ingratum virus.

Recipere in mores, Obseruatione quadam, non legibus confirmare. Quintil.lib.5.cap.10.

¶Receptum est, Impersonale, pro Approbatum est, vt ait Budæus. Plin lib.28.cap.2, Quin & absentes tinnitu aurium præsentire sermones de se, receptum est.

Ratione falsa receptum est. Lucret.lib.1.

Receptus, Participium {[illegible]} Recepti in ciuitatem dicuntur, qui eum suffragio ciues sunt effecti, vt apud Liuium sæpe legitur. Et Receptus mos est, quem sponte ciuitas alienum asciuit.

Ea facili ouilloque vrgente receptus. Lucan.lib.4.

Cælo receptus. Quintil.lib.3 cap.7.

Sede cælesti recepta. Ouid 3 de Ponto, eleg.5.

Amans receptus tota nocte. Propert lib.2.eleg.25.

Ensis receptus pectore. Senec. Thyeste, 8,
-frugesque receptas
Et torrere parant flammis, & frangere saxo. Id est, liberatas, inquit Seruius, vt Medioque ex hoste recepit. Virg.1 Æneid.

Receptus mos, est, quem sua sponte ciuitas alienum adsciuit. Festus.

Persuasio publicè recepta. Quintil.lib 3.cap.7.

Preces receptæ. Stat 4 Sylu.1.

Somnus receptus parte oculorum. Ouid.1 Metam.

Verba aure recepta. Ouid 4.de Ponto, eleg.4.

Receptum {[illegible]} Substantiuum. Cic.1.Philipp. Promissum & receptum interuertit, ad seque transtulit.

Promisso ac recepto suo satisfacere. Cic.7.Verr.

Receptus, huius receptus {[illegible]} Liu.4.ab Vrbe, Breuitate ipsa loci, facilique receptu in tam propinqua castra, haud ægrè militem à multa cæde est tutatus.

Receptui canere, Est tuba è prælio exercitum remouere {[illegible]} Cic.12.Philipp. Quis enim reuocante & receptui canente Senatu properet dimicare?

Per translationem, pro Discedere & abire. Cic.3.Tusc. Vetat igitur ratio intueri molestias, abstrahit ab acerbis cogitationibus hebetē aciem ad miserias contemplandas: à quibus quum cecinit receptui, impellit rursum & incitat ad conspiciendas, totaque mente contrectandas varias voluptates.

Receptui signum dare. Liu 2.ab Vrbe.

Receptui signum, aut reuocationem à bello audire. Cic.13 Philip.

Receptus pertinacis sententiæ, apud Liuium lib.4. pro Resipiscentia à sententia pertinaci. Alia constructione, lib.8.bell. Punici, Receptus à malis consiliis.

¶Receptus {[illegible]} Locus in quo se tutò recipit exercitus, & sine periculo hostem expectare potest. Virg 11. Æneidos,
Planities ignota iacet, tutique receptus.

Habere aliquem receptum. Plancus Ciceroni, lib.10.

Amittere receptum. Cic Attic.lib.8, Neque ex omnibus oppidis contrahere copias expedit, ne receptum amittam.

Receptio, Verbale, fœm. gen. {[illegible]} Plaut. Asin. 26, Quid tibi huc receptio ad te est meum virum? Id est, Quare recipis ad te virum meum?

Reciperatio est, vt ait Gallus Ælius, quū inter populum, & reges, nationésque & ciuitates peregrinas lex conuenit, quomodo per reciperatores reddantur res reciperenturque, resque priuatas inter se persequantur. Festus.

Reciperationem Turnebus esse dicit, quū inter populos lex conuenit, quomodo res repetantur recuperenturque. [illegible], si credimus Suidæ, appellat Demosthenes 7. Philipp. quæ pacta conuenta sunt ciuitatum inter se, quibus iura ciuibus vltro citroque reddantur. Hæc ille.

Receptor, Aliud verbale {[illegible]} Qui latrones, eorumque surrepta recipit, occultatque. Cic. pro Mil. Sustinuisset hoc crimen primum ipse ille latronum occultator & receptor locus, dum neque muta solitudo indicasset, neque cæca nox ostendisset Milonem. Metius Iurisconsul. tit. De receptoribus, Pessimum, inquit, genus est receptorum, sine quibus latere nemo diu potest.

Receptrix, Verbale fœm. {[illegible]} Cic.6.Ver. Tua inquam, tua Messana, tuorum adiutrix scelerum, libidinum testis, prædarum ac furtorum receptrix.

Receptitius, Adiectiuum, Quod reseruatur. Vnde Receptitius seruus appellatus est nuptæ mulieris proprius, quem scilicet quum dotem marito daret, sibi reseruauit. Quoties enim mulier in danda viro dote, aliqua ex suis bonis retinet, nec ea ad virum transmittit, recipere ea dicitur. Vide Recipere, pro Excipere ad vsum suum.

Receptitia dos apud Caium l.31.§.2.D. de mort. caus. donat.

Recepto, receptas {[illegible]} receptāre, Frequentatiuum. Terent. Heaut.5.2,
Ibi tuæ stultitiæ semper erit præsidium Clitipho,
Victus, vestitus, quò in tectum te receptes. Idem Hecy.5.1,
Meum receptas filium ad te Pamphilum. Liu.5.ab Vrbe.

Animam receptare. Lucret.lib 3.

Sinu suo cuncta receptat natura. Lucan.lib 7.

¶Receptare, Concedere, probare. Lucret.lib.1,
Scilicet ea vlla facere id si parte receptent,
Occidet ad nihilum, &c. Codices veteres habent reparcent, planè mendosè, vt ait Lambinus.

Receptator, penult.prod. receptatoris, Verbale, Qui fures, eorumque furta domi suæ receptat, seu recipit & occultat. Vulgus *Recelatorem* vocat. Vlpian. ff. de incend. ruin. naufrag. &c. Non tantùm autē qui rapuit, verùm is quoque qui recepit, ex causis suprà scriptis tenetur: quia receptatores nō minus delinquunt, quàm aggressores.

Receptaculum, receptaculi, pen.corr. {[illegible]} Confugium. Cic.7. Verr. Illud tibi oppidum receptaculum prædæ.

Receptaculum omnium purgamentorum vrbis. Liuius 1.ab Vrb.

Nisi illud & rei frumentariæ subsidium, & receptaculum classibus nostris pateret. Cic.4 Verr.

Receptaculum animi corpus. Cic.1.Tusc. Corpus quidem quasi vas est, aut aliquod animi receptaculum.

Mors æternum nihil sentienti receptaculum. Cic.5.Tusc.

Cibi receptaculum ventriculus. Lactant.de opific Dei, cap.11.

Reciprocus, pen.cor. Adiect. {[illegible]} Dicitur quod eò redit vnde prodiit. Spiritus reciprocatur quum rursum resorbetur. Et vnda à litore excussa, rursus litus alluens, reciprocari dicitur. Et horæ reciprocantur, quum expleto legitimo cursu, rursum ad pristinum ordinem redeunt. Haud aliter pronomina reciproca ad id vnde prodierant reuocantur. Hæc Erasmus. Varro de Ling. Lat lib. 3 à recipiendo deriuat reciprocum, qui esse asserit, id quod aliunde profectum, redit eò vnde profectum est.

Reciproca argumenta, Græcis [illegible] dicta, vitium sunt in oratione longè maximum, quū scilicet argumentum propositum referri contrà cōuertique in eum potest, à quo dictum est, & vtrunque pariter valet, quale est illud peruulgatum Protagoræ, de quo Gellius lib.5 cap.10. Vide & lib.9.cap.16.

Motus reciproci. Senec. Herc fur.12.

Reciprocus amnis, Restuus Plin.lib.9.cap.57. Idem lib.5.cap.4. Tertius sinus diuiditur in geminos, duarum Syrtium vadoso ac reciproco mari diros.

Reciproca tela. Varro, Reciprocu tendens neruo equino concita tela. Quod sic accipit Turnebus, quū arcus tenditur, sagitta ad nos versus trahitur, quæ mox, dum mittitur, in eam partem, vnde trahebatur redit, idque est quod reciprocum appellat.

Tethys reciproca. Silius lib.5.

Reciproco, reciprocas, pen.corr {[illegible]} reciprocāre, repetere, reflectere, remittere, retrogredi. Liu.1 bel. Pun. Quum iam spiritum intercluderet, nec reciprocare animā sineret, auersi à vento parūper consedere. Cic.2.de Diuin. Siquidē ista sic reciprocātur, vt si diuinatio sit, dij sint: & si dij sint, sit diuinatio. Idē 3 de Nat.deor. Quid Chalcidico Euripo in motu identidem reciprocando putas fieri posse constantius? Liu 8 bel. Pun. Quinqueremem satis credens deprehensam rapido in freto in aduersum æstum reciprocari non posse.

Reciprocare cœpit mare, magno tractu aquis in suum fretum recurrentibus, reddebatque terras paulo antè profundo salo mersas. Curt.lib 9.

Reciprocare manu telum. Gellius lib 9.cap.50.

Reciprocantes auox. Florus lib.2.cap 8.

Reciprocata vicissitudo. Arnobius lib.2 Aduers. gent. Cuius est autem pudoris, maledicti & criminis loco dare ea, quæ in te possint reciprocata vicissitudine retorqueri?

¶Reciprocare item, pro Recipere. Nonius,
Reciproca animum, inquam, odiosè. Ennius Andromeda,
Rascus (alij risus) prorsus reciprocat, fructus feram

Reciprocatio, Verbale {[illegible]} Retrogressio. Plin.lib.8. cap.52, Quū circumactum angostiæ non caperent, nec reciprocationē longitudo in exilitate cæca. Idem lib.9.cap.8. Obseruata æstus reciprocatione. Idem lib.9.21 cap.24, Longitudo fili à culmine, ac rursus à terra per illud ipsum velox reciprocatio.

Recisamentum, Recisio, Recisus, Vide RECIDO, pen prod.

Recito, recitas, pen.corr. {[illegible]} recitāre. Ex re & cito. citas, compositum, Scripturam clara voce, vt alij audiant, intelligantque, legere. Cic. 4. Verr. Quid ego nunc hic Sext. Pompeij Chlori testimonium recitem?

Recitare identidem, Vide IDEM.

Clarè recitare. Plaut. in Persa, 15.

Carmen recitare. Ouid.3.de Ponto, eleg.5.

Edictum recitare. Cic. pro Quintio.

Literas in senatu. Cic. ad Plancum, lib.10 12, Cum ptes vllas literas vnquam grauiores, quàm tuas in Senatu esse recitatas.

Scripta recitare in medio foro. Horat.1.Serm.saty.4.

Recitare de, vel ex. Cic. pro Cluentio, Cui loco respondere posse vix video, quod elogium recitasti de testamento Cn. Egnatij patris. Idem 5. Verrina, Da quæso scribæ, recitet ex codice.

De tabulis publicis recitare. Cic. pro Flacco

¶Recitatus hæres testamēto, Factus, pronunciatus, scriptus. Plin. lib.7.cap. 51. Apertoque testamento recitatum hæredem minorem funeri institisse.

Recitare Senatum, aut Senatorem. Cicero pro Domo, Patrem tuum, &c. L. Philippus Censor auunculum suum præterit in recitando Senatu.

¶Recitare, Memoriter enunciare. Quintil. Declamat.6, At ista legem recitat. De muliere cæca. Cels lib 3. cap.18, Quinetiam recitare, si qua meminerunt, cogendi sunt De phreneticis.

Recitatio, Verbale {[illegible]} Cic. pro Cluent. Crassus tum ita Brutum vultus est, vt illum recitationis suæ pœniteret.

Literarum recitatio. Cic pro Domo.

Recitator, pen. prod. {[illegible]} Aliud verbale masc. Cic. 2. de Inuen. Neque eum vos scripti sui recitatores, sed voluntatis interpretes fore putatis. Idem pro Cluentio, Tres & ipse excitauit recitatores cum singulis libellis.

Acerbus recitator. Horat. de Arte.

Reclamo, reclamas, pen. prod. {[illegible]} reclamâre, Clamore aduersari, non acquiescere, repugnare, refragari. Cic. 6. Verr. Reclamat Sicilia tota, propter cælati argenti cupiditatem, reos fieri rerum capitalium. Ibidem, Res agitur in Senatu, vehementer ab omnibus reclamatur.

Ager canenti domino reclamat, Respondet ad vocem. Stat. 4. Syl. 5.

Feruet iter gemitu, & plangoribus arua reclamant. Stat. 3. Theb.

Æquora scopulis illisa reclamant. Virg. 3. Georg.

Ratio vera reclamat. Id est contradicit. Lucret. lib. 1.

Theatra tota reclamant. Cic. 3. de Orat. At in his si paulum modò offensum est, vt aut contractione breuius fieret, aut productione longius, theatra tota reclamant.

Reclamare in libertatem, Vide PROCLAMO.

Reclamo tibi pro reo, Id est Reprobo cum clamore quæ in reum dicis. Plin. epist. 3. lib. 9.

¶Reclamari, Passiuum, pro Obiici. Quintil. lib. 12. cap. 1, Nunc de iis dicendum, quæ mihi quasi conspiratione quadam vulgi reclamari videntur.

Ab vniuerso Senatu reclamatum est. Cic. pro Domo.

Reclamatio, Verbale {[illegible]} Cic. 4. Philipp. Præclara & luculenta reclamatione vestra factum pulcherrimum Martialium comprobauistis. Hoc est, noua acclamatione, iterato clamore. Re, enim (ait Cælius Secundus) hic repetit, non contrarium dicit.

Reclamito, reclamitas, pen. corr. {[illegible]} reclamitare, Frequentatiuum. Cic. pro Rosc. Amer. Magna est enim vis humanitatis, multum valet communio sanguinis, reclamitat istiusmodi suspicionibus ipsa natura.

Reclino, reclinas, pen. prod. {[illegible]} reclinâre, ad Aliquid flexum esse, incuruari & reflecti. Cic. in Arato, At Cepheus caput atque humeros, palmasque reclinat. Plin. lib. 29 cap. 3, Candido ouorum testiculis & pili reclinantur ammoniaco trito, admistoque. Cornarius in Dioscorid. lib. 2. cap. 41, ex Galeno reclinantur exponit agglutinantur.

Reclino, neutrum est apud Senecam in Consolatione ad Martiam, In quem onus suum semper ij reclinaret.

Reclinatus, pen. prod. Participium {[illegible]} Horat. 2. Carm. ode 3,
Seu te in remoto gramine per dies
Festos reclinatum beatis
Interiore nota Falerni. Hoc est, resupinum, recumbentẽ. Porphyr.

Reclinis, & hoc recline, pen. prod. {[illegible]} Idem quod Acclinis, propendens, prominens. Martial. lib. 9. 95.
Sic in gramine floreo reclinis,
Quà gemmantibus hinc & inde riuis
Curua calculus excitatur vnda.

Cubili reclinis. Stat. 1. Syl. 2.

Pectus recline. Seneca Herc. OEtæo, 42.

Reclinis in sinu iuuenis. Hoc est, reclinata. De Venere in sinu Adonidis recumbente.

Reclinis, & nescio similis. Tacit. lib. 15.

Recludo, recludis, pen. prod. reclusi, reclusum, pen. prod. {[illegible]} reclúdere, Aperire. Plaut. Capt. 15,
Cellas refregit omnes intus, reclusitque armarium. Virg. 8. Æneidos,
Infernas reseret sedes, & regna recludat Pallida.

Artus recludere. Silius lib. 1.

Cælum luce æstiua. Virg. 4. Georg.

Ensem. Virg. 4. Æneid.

Iugulum recludere, Aperire. Ouid. 7. Metam.

Occulta recludere, Prodere. Stat. 1. Achil.

Operta. Horat. 1. epist. 5.

Ora fontana recludere, Fonti dare cursum. Ouid. 1. Fast.

Portas. Propert. lib. 3. eleg. 19.

Tellus recluditur dente vnco. Virg. 2. Georg.

Tellure recludere thesauros. Virg. 1. Æneid.

¶ Recludere, pro Claudere. Iustinus lib. 1. Orthanes per internuntios quærit à filia, quæ inter regias pellices erat, an Cyri regis filius rex esset. At illa nec se scire, nec ex alia posse cognoscere, quia singulæ separatim recludantur.

Recludens, Participium {[illegible]} vt Vinum recludens cælum. Horat. 3. Carm. oda 2.

Reclusus, pen. prod. Participium {[illegible]} Apertus. vt Fores reclusæ. Ouid. 7. Metam.

Domu reclusa vigilare. Horat. 2. epist. 1.

Recogito, recogitas, pen. cor. {[illegible]} recogitâre, Iterum atque iterum cogitare. Cic. Qu. frat. lib. 2. 6, Sic tu mihi videris in Sardinia de forma Minutiana & nominibus Pompeianis in otio recogitasse. Colum. lib. 1. in Præfat. Quæ quum animaduertam sæpe mecum retractans ac recogitans, quàm turpi consensu deserta exoleuerit disciplina ruris.

Recognosco, recognoscis, recognoui, pen. prod. recognitum, penult. corr. {[illegible]} recognóscere, Æstimare significat, & considerare, tractareque, inquit Budæus: In memoriam reuocare, vel etiam agnoscere. Cic. ad Atticum, lib. 8, Tuas literas libenter legi: recognoui enim tuam pristinam virtutem etiam in salute communi. Item 4. Verr. Quum istius in Quæstura fugam & furtum recognosceret.

Aliquem penitus recognoscere. Cic. pro Deiot. Perturbat me C. Cæsar etiam illud interdum: quod tamen, quum te penitus recognoui, timere desino.

Amorem alicuius erga se in literis. Cassius Cic. lib. 12. 12.

Dona. Virg. 8. Æneid.

Plura. Ouid. 4. Fast.

Sacra recognosces annalibus eruta priscis. Ouid. 1. Fast.

Verba recognoscere. Brutus Ciceroni, 16. 2, Verba tua recognosce, & aude negare seruientis aduersus regem istas esse preces.

Vetera. Cic. in Sallust. Quòd nullum vos sciatis nouum crimen in Sallustium audituros, sed omnia vetera recognituros.

Recognoscere ex. Cic. 3. Verr. Quæ qualis fuerit, iam meministis, aut ex eo quem sui simillimum produxit, recognoscere potestis.

Reminiscendo recognoscere. Cic. 1. Tusc. Bene interroganti respondentem, declarare se non tum illa discere, sed reminiscendo recognoscere.

Recognoscere cum aliquo. Cic. in Catil. Recognosce mecum tandem illam superiorem noctem: iam intelliges multo me vigilare acrius ad salutem, quàm te ad perniciem Reipub.

Recognosci ab omnibus Cognosci, vel Iterum cognosci. Cic. 7. Verr. Alij quum à multis ciuibus Romanis recognoscerentur, ab omnibus defenderentur, securi feriebantur.

¶Recognoscere, Opus compositum emendandi aut limandi, aut reprehendendi causa reuidere, inquit Sipontinus. Cic. 3. de Legib. Quamobrem quoniam non recognoscimus nunc leges R. P. sed aut repetimus ereptas, aut nouas scribimus. Idem 4. Verr. Hæc omnia summa cura & diligentia recognita & collata, & ab hominibus honestissimis obsignata sunt.

Decretum recognoscere, Retractandi, vel emendandi causa cognoscere & videre. Cic. pro Cornelio Balbo, Nos Cn. Pompeij decretum, iudicium de consilij sententia pronuntiatum recognoscemus?

Recognoscere in consilio. Cic. 4. Verr. Quum hos sibi quæstus constituisset magnos atque vberes ex iis causis, quas ipse instituerat in consilio, hoc est cum sua cohorte recognoscere. Alij legunt cognoscere.

¶Explorare & recognoscere. Colum. lib. 3. cap. 8. Panis, potionisque bonitatem gustu suo exploret: vestem, manicas, pedumque tegmina recognoscat. Id est recenseat.

Supellectilem pecuniamque omnem recognouit. Curtius lib. 1.

¶Recognoscere equitum turmas, pro Recensere. Suet. in Octau. cap. 37. Idem in Calig. cap. 16, Equites Romanos seuerè curioseque, nec sine moderatione recognouit, palàm adempto equo quibus aut probri aliquid, aut ignominiæ inesset.

Recognitio {[illegible]} Verbale. Plin. lib. 11. cap. 30, Et quoniam ex diuerso conueniunt alteræ alterius ignaræ, certi dies ad recognitionem mutuam nundinis dantur. De formicis.

Recognitio eorum quæ in familia sunt. Colum. lib. 11. cap. 1.

Recognitio scelerum suorum. Cic. 6. Ver. Qui tandem istius animus est nunc in recognitione scelerum suorum, quum ego ipse in commemoratione eorum non solùm commouear, verum etiam corpore perhorrescam?

Recognitio rei iudicatæ. Gall. *Reuision de proces.* Reuisio processus à barbaris dicitur. Budæus in forensibus, Instauratiuum (inquit) iudicium & instauratitium dici potest, quæ *Reuisio* vulgò dicitur.

Recolligo, recolligis, pen. corr. recollegi, pen. prod. recollectum {[illegible]} recolligere, In vnum colligere. Colum. lib. 8. cap. 5, Confestim circumire oportebit cubilia, vt quæ mota sunt oua, recolligantur. Plin. epist. 190. lib. 9, ad Quadratum, Postea actionem meam vtcunque potui, recollegi, addidi multa.

Sparsos ignes recolligit. Lucan. lib. 1.

Annos primos recolligere. Ouid. 7. Metam.

Recolligere animum alicuius, qui est in alterum offensior {[illegible]} Cic. Attic. lib. 1. 5. Quòd scribis, etiam si cuius animus in te esset offensior, à me recolligi oportere: quid dicas, neque id neglexi, sed est miro quodam modo affectus. Id est, corrigi, reuocari ab ira, inquit interpres.

Recolligere se dicitur æger {[illegible]} Plin. lib. 20. cap. 5, Heraclides contra argentum viuum dedit, & Veneri subinde offensioni, ægrisque se recolligentibus.

Recolligere se à longa valetudine, Resumere & recipere vires. Plin. lib. 23 cap. 7.

Recolligere vires longa ægritudine. Plin. lib. 24. cap. 6.

Recolo, recolas, pen. prod. recolare, Iterum colare. Scribon. Largus, Postea recolare per linteum duplex.

Recolo, recolis, pen. cor. recolui, recultum {[illegible]} recolere, Rursum colere, Desertum agrum rursus colere. Liu. lib. 7. bell. Punic. Omnes in vrbes, in agros suos reductos, arare, serere, desertam recoli terram. Tacit. lib. 3, Quorum exemplo Lepidus, quanquam pecuniæ modicus, auitum decus recoluit. Hoc est restituit, renouauit. Idem lib. 17, Et recens ab exilio reuersos nobileis adolescentulos auitis ac paternis sacerdotiis in solatium recoluit. Hoc est rursus coluit, decorauit, honorauit.

¶Recolere {[illegible]} Repetere, meditari, & mente tractare. Diomedes, Superest vt singula recolendo, memoriæ tenus mandentur, ne frustra cum tempore euanescant. Cic. pro Archia, Quantum alij tribuunt tempestiuis conuiuiis, quantum denique aleæ, quantum pilæ: tantum egomet mihi ad hæc studia recolenda sumpsero. Idem 13. Philipp. Quæ si tecum ipse recolis, æquiore animo, & maiore consolatione moriere.

Studio recolere. Virg. 6. Æneidos,
Inclusas animas, superumque ad lumen ituras
Lustrabat studio recolens. Id est circumibat studiosè retractans. Seruius.

Intermissa recolere. Liuius 9. bel. Maced. Vectigalia regni non frugibus tantùm agrorum, portoriisque maritimis auxit, sed metalla etiam & cætera intermissa recoluit, & noua multis locis instituit.

Artes inter se recolere, Exercere. Cic. 1. de Orat. Neque verò nobis cupientibus atque optantibus fructus otij datus est ad eas artes quibus à pueris dediti fuimus, celebrandas, interque nos recolendas.

Ingenia recolere. Plin. epist. 129, Vt enim terræ variis mutatisque seminibus, ita ingenia nostra nunc hac nunc illac meditatione recoluntur.

lentur. Id est poliuntur, renouantur.

Recultus, Participium {[illegible]} vt Humos reculta. Ouid. 8 Metam.

Recomminiscor, recomminisceris, pen. corr. {[illegible]} recomminisci, Reducere in memoriam. Plaut. Trin. 13, Literis recomminiscar.

Recompono, recomponis, pen. prod. recomponere, Iterum componere & colligere. Vlpian. in l. Argumento. § Margarita, Sed si in hoc sunt soluti, vt recomponantur: ornamentorum loco sunt. De lapillis & margaritis.

Recompositus, pen. corr. Participium {[illegible]} Idem quod Rursus compositus. Ouid. 1. Amor. eleg 7.

Pone recompositas in statione comas.

Reconcilio, reconcilias {[illegible]} reconciliare, In gratiam restituere. Liu. 5 bel. Maced. Non mouit modò talis oratio regem: sed etiam reconciliauit Annibali. Cic. Attic. lib. 6, Cicero Q. filius piè sanè, me quidem certè multum hortante, sed currentem animum patris sui, sorori tuæ reconciliauit.

Abalienare & Reconciliare, contraria. Cic. de Prouinc. Cons. Titus pater Philippe, omne vno tempore cum suis inimicissimis in gratiam rediit, quibuscum omnibus eadem Respub. reconciliauit quæ alienarat?

Reconciliare ciuitates. Plin. in Paneg. O verè Principis, atque etiam Consulis, reconciliare æmulas ciuitates.

Existimationem reconciliare, pro eo quod est Recuperare. Cic. 2. Verr. In quo reconciliare existimationem iudiciorum amissam posses.

Animos populi sibi reconciliare. Liu. 1. ab Vrbe.

Veterem gratiam. Cic. Attic. lib. 1. 7, Eò accedebat hortator assiduus Sallustius, vt agerem quàm diligentissimè cum Luceio de nostra vetere gratia reconcilianda.

Gratiam cum aliquo. Curt. lib. 10.

Reconciliare filium domum, Hoc est, tantum efficere vt reducatur filius domum. Plaut. Capt. 5.

In gratiam reconciliari. Cic. pro Domo, Inimici in gratiam reconciliabantur.

Reducit, reconciliat, restituit in gratiam. Cic. de Prouinc. Cons. Hic me meus animus in Remp. pristinus cum C. Cæsare, reducit, reconciliat, restituit in gratiam.

In libertatem reconciliare. Plaut. Capt. 11.

Conciliantur noui, Reconciliantur antiqui, inquit Festus.

Reconciliatus, pen. prod. Participium {[illegible]} Cic. Lentulo, lib. 1, 2, Videbatur enim reconciliata nobis voluntas Senatus esse.

Fructus libertatis reconciliatur. Cic. Anteq. iret. in exil. Etsi maiores vestri eos imperatores qui militum virtute, hostium fregerunt furorem, iucundissimo fructu libertatis reconciliato, non solùm statuis dignos putauerunt.

Reconciliata & Nunquam imminuta gratia, contraria. Cic. Q. Metello lib. 5. 2, Quod scribis de reconciliata nostra gratia, non intelligo cur reconciliatam esse dicas, quæ nunquam imminuta est.

Reconciliatio {[illegible]} Verbale. Cic. pro Cluentio. Irridebatur hæc illius reconciliatio, & persona viri boni suscepta.

Reconciliatio gratiæ, vel concordiæ. Cic. in Catil. At illæ tamen omnes dissensiones, quarum nulla exitium Respub. quæsiuit, eiusmodi fuerunt, vt non reconciliatione concordiæ, sed internicione ciuium diiudicatæ sint.

Gratiarum reconciliationes. Cic. Post reditum ad Quirit.

Reconciliator, pen. prod. {[illegible]} Verbale. Liu. 5. bel. Maced. Phaneas reconciliatore pacis & disceptatore de iis, quæ in controuersia cum Pop. Rom. essent, vtendum potius Antiocho censebat, quàm duce belli.

Reconcinno, reconcinnas {[illegible]} reconcinnare, Denuo vel rursum concinnare, hoc est Expolire. Plaut. Menæch. 9,

ad phrygionem vt referam,

Vt reconcinnetur. Cic. ad Qu. fratrem. lib. 2. 10, Tribus locis ædifico: reliqua reconcinno. Varr. 3 de Re rust. cap. 16. Hoc faciundum secundum alnos, vt reconcinnatæ ad suum quæque opus & domicilium redeant.

¶Reconcinnatur, Passiuè. Cæsar 3. bell. Ciuil. Diuturni laboris detrimentum solertia & virtute militum breui reconcinnatur.

Recondo, recondis, recondidi, reconditum, pen. corr. {[illegible]} recondere, Reponere, congregere. Cic. 2. de Nat. deor. Hoc caput hic paulum sese subitoque recondit. Ex Arato. Plin. lib. 7 cap. 53, Flammæ vi è rogo eiectus, recondi propter ardorem non potuisset.

Caput strato recondere. Ouid. 11. Metam.

Recondere gladium in vaginam. Cic. 2. de Inuent. Gladium propè oppositum è vagina eduxit, & illum alterum occidit, nummos abstulit, gladium cruentum in vaginam recondidit.

In vasis aliquid recondere. Colum. lib. 12. cap. 15.

Gladium lateri. Ouid. 12 Metam.

Glandem recondere tabulatis fumo, vel cisternis in aquam. Columell. lib. 7 cap 9.

Nummos aurumque. Horat. 1. Serm. sat. 3.

Oculos erigere, & Recondere, opposita. Ouid. 4. Metam.

Opes recondere. Ouid. 1. de Arte.

In aliquem locum se recondere. Quintil. lib. 10. cap 3.

Interius recondere venerem. Virg. 3. Georg.

Vuas recondere in amphoras. Plin. lib. 12. cap. 16, Vuas contegunt, & ita in amphoras recondunt.

Mens aliqua se recondidit, è quibus memoria oritur. Cic. 4. Acad.

Multi præterea, quos fama obscura recondit. Virg. 5. Æneid.

Reconditus, pen. corr. {[illegible]} Particip. siue Nomen ex participio. Plin. lib. 30. cap 33, Merops vocatur, genitores suos reconditos pascens.

Clausum & reconditum. Cic. 6 Verr. Statuerūt se nihil tam clausum, neque tam reconditum posse habere, quòd non istius cupiditati apertissimum, promptissimumque esset.

Quod celari oportebat, habebant sepositum & reconditum. Cic. 6. Verr.

Ægyptus recondita. Cic. de Lege agrar. Quid Alexandria, cunctáque Ægyptus? vt occultè latet? vt recondita est?

Angulus reconditus ac derelictus. Cic. 5. Verr. Angulum mihi aliquem eligas prouinciæ reconditum ac derelictum.

Studia quæ reconditis in artibus versantur. Cic. 1. de Orat.

Prome reconditum Cæcubum. Horat. 3. Carm. ode 28.

Literæ reconditæ. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 21, Multæ erant & reconditæ literæ. Idem de Claris Orat. Erāt in eo plurimæ literæ, nec eæ vulgares, sed interiores quædam & reconditæ.

Mores reconditi. Cic. 2. de Legib. Tum specimen ita formauit oris, vt in ea penitus reconditos mores effingeret.

Natura recondita. Cic. pro Quintio, Vixit enim semper incultè atque horridè: natura tristi ac recondita fuit: non ad solarium, non in campo, non in conuiuiis versatus est.

Saltus reconditi. Catul. epigr. 35.

Reconditiora. Cic. 4. Acad. A me enim ea quæ in promptu erant, dicta sunt: à Lucullo autem reconditiora desydero. Brutus ad Ciceronem. lib. 11. 26, Ad has literas statim mihi rescribe: tuorumque aliquem mitte, siquid reconditum magis erit.

Reconduco, reconducis, pen. prod. reconducere, Iterum conducere. Vlpian. in l. Item quæritur. §. Qui impleto. D. Locati & conducti, Qui impleto tempore conductionis remansit in conductione: non solùm reconduxisse videbitur, sed etiam pignora videtur durare obligata.

Reconflor, reconflaris {[illegible]} reconflari, Rursus conflari. Lucret. lib. 4, Vnde reconflari sensus per membra repente Possit? Hoc est resuscitari.

Recoquo, recoquis, pen. cor. recoxi, recoctum {[illegible]} recoquere, Iterum coquere. Martial. lib. 11. 46,

Altera non deerunt tenui versata fauilla,

Et Velabrensi massa recocta foco.

¶Recoquere, per translationem, Rursus polire & formare, tanquam ea quæ iterum coquuntur, vt meliora fiant. Quintil. lib. 12. cap. 6, de Cicerone, Quum iam clarum meruisses inter patronos, qui tunc erant, nomen, in Asiam nauigauit: seque & aliis sine dubio eloquentiæ ac sapientiæ magistris, sed præcipue tamen Apollonio Moloni, quem Romæ quoque audierat, reformandum ac velut recoquendum dedit. Cic. de Senect. Quò quidem me proficiscentem haud sanè quis facilè retraxerit, neque tanquam Peliam recoxerit.

Spicula recoxit. Lucan. lib. 7.

Recoctus, Participium {[illegible]} vt Passum recoctum. Stat. 4. Sylu. 9.

Recocti aulici, Id est (inquit Budæus) veteratores, & consummati. Budæus.

Senex recoctus. Catul. epigr. 50. Id est, qui sæpius eundem magistratum gessit. Victorius in Variis lectionibus significari putat, senem illum studio & artificio quodam senectam exuisse, & quasi iterum iuuenem factum exquisito cultu corporis.

Scriba recoctus. Horat. 2. Serm. sat. 5.

Recocti dicuntur scribæ, qui sæpius pro Cōsulibus ad prouincias missi, exercitatiores facti sunt ex ipsa frequentia & ipso vsu. Acron. Lambinus verò sic: Recoctum scribam appellat, vel quòd ex quinqueuiro refectus erat scriba, quòd munus ante quinqueuiratum gesserat: vel quia hic Coranus, quamuis aliquantum esset ætate prouecta, ita firmus erat tamen, & validus, vt recoctus esse videretur. Nota autem est omnibus de Æsone à Medea recocto fabula. Alii recoctum, vafrum & callidum interpretantur, per translationem. Hæc ille.

Recordor, recordaris, recordatus sum {[illegible]} recordari, Rursus in cor reuocare, vel iterum rem cordi dare, hoc est in mentem reuocare, reminisci. Cic. 1. Tusc. Ex quo effici vult Socrates, vt discere nihil aliud sit, quàm recordari. Horat. 1. epist. 5,

Quæ ita mecum loquor hæc, tacitusque recordor.

Inde recordari Teucros à sanguine Teucri Ducere principium. Ouid. 13 Metam.

Recordor huius rei. Cic. pro Plancio, Huius meriti in me recordor.

Recordor hanc rem. Cic. de Senect. Vt pedestres naualesque pugnas, vt bella à se gesta, triumphosque recordentur. Idem 2. de Lege agrar. Est operæpretium diligentiam maiorum recordari.

Si rite audita recordor. Virg. 3. Æneid.

Benefacta priora recordari. Catul. epig. 71.

Verbera, secures, & cruces recordari. Cic. 5. Verr. Is non tibi plus etiam, quàm inimicus esse debeat, quum tua verbera, quum secures, quum cruces ad ciuium Romanorum supplicia fixas recordetur?

Recordor vocem, vultumque. Virg. Æneid. lib. 8,

Et vocem Anchisæ magni, vultumque recordor.

Recordari cum animo suo vitam alicuius. Cic. pro [illegible] que hæc Iudices, quæ verè dicuntur à nobis, facilius c[illegible] cum animis vestris longo interuallo recordari C. Staleni [illegible] naturam volueritis.

Recordor antetulisse, pro Recordor me antetulisse. Cic. in Orat. Sed ego idem, qui in illo sermone nostro qui est expositus in Bruto, multum tribuerim Latinis, vel vt hortarer alios, vel quòd amarem meos, recordor longè omnibus vnum anteferre Demosthenem.

Recordari de. Cic. pro Plancio, Quoniam istis vestris lacrymis de illis recordor, quas, &c. Idem 1. Tusc. Tu si meliore memoria es, vellem scire ecquid de te recordere.

Recordatur quantum. Cic. Verr. 6, Hinc colligere potestis, si recordari volueritis, quanta religione fuerit, eadem specie atque forma signum illud, &c.

Vt recordor, per parenthesin. Cic. Attic. lib. 13, Et (vt recordor) vna, &c.

Recordanda & cogitanda. Cic pro Sylla. Mihi ita ad ea quidem quæ pro salute omnium gessi recordanda & cogitanda quicquam relinquitur temporis.

Recordans, Participium {[illegible]} Cic. Attic. lib. 4. O nauigationem amandam, quum me hercule ego valde timebam, recordans superioris tuæ transmissionis.

Recordatio, Verbale {[illegible]} Reminiscentia. Cic. ad Lentulum, lib. 1 6, Facilè secundo loco me consolatur recordatio meorum temporum.

Conscientia bene actæ vitæ, multorumque beneficiorum recordatio iucundissima est. Cic. de Senect.

Vltimi temporis recordatione & proximi memoria. Cic. de Prouinc. Consul.

Acerba sanè recordatio veterem animi curam molestiamque renouauit. Cic. 3. de Orat.

Assidua recordatio, Vide ASSIDVVS.

Doloris præteriti secura recordatio. Cic. Luceio, lib. 5. 12.

Veteris memoriæ non satis explicata recordatio. Cic. 1 de Orat.

Fugere recordationes. Cic ad Attic. lib. 12, Dum recordationes fugio, quæ quasi morsu quodam dolorem efficiunt, refugio à te admonendo.

Subit recordatio. Plin Iunior lib. 1. epist 9. ad Fundanum.

Recordo, recordas, recordaui, ab antiquis vsurpatum. Quadrigar. Annal. lib. 5. Ita vbi Datium cognouit, & patria (alij patriæ) enim recordauit. Ex Nonio.

Recorrigo, recorrigis, pen. corr. recorrigere. Senec epist. 51, Si modò antè incipimus formare animum nostrum & recorrigere, quàm indurescat prauitas eius.

Recrastino, recrastinas, pen. corr. {[illegible]} recrastinàre, Idem quod Procrastinare, & in diem crastinum differre. Colum. lib. 2. cap. 21, Propter quæ recrastinari non debet, sed æqualiter flauentibus iam satis antequam ex toto grana indurescant, quum rubicundum colorem traxerunt, messis facienda est.

Recrementum, Vide RECRESCO.

Recreo, recreas {[illegible]} recreàre, Iterum creare. Cic. 2. de Nat. deor. Atqui & nostrorum augurum, & Hetruscorum, & aruspicum disciplinam P. Scipione, C. Figulo coss. res ipsa probauit, quos quum T. Gracchus cos. iterum crearet, primus rogatorum, vt eos retulit, ibidem est repente mortuus.

Recreare carnes, Rursus creare. Plin. lib. 34 cap 15, Præcipua tamen commendatio eius in hygremplastro ad purganda vulnera fistulasque, & omnem callum erodendum, & rasis ossibus carnes recreandas.

Recreari cum recipit res. Lucret. lib. 5.

¶Recreare {[illegible]} per translationem, pro Instaurare, & quasi nouum facere. Plinius, Sic enim defecta longis ægritudinibus corpora recreantur. Hoc est, restaurantur & reficiuntur. Idem lib. 12. cap. 1, Ex arboribus recreans membra olei liquor, viresque potus vini.

Viribus recreandis, ore, stomachoque mulcendo, &c. Plin. lib. 22. cap. 24.

Recreari & confirmari. Cic. 7. Verr. Posteaquam iste recreari & confirmari visus est, lex statim promulgata est.

Recreari & restitui. Cic pro Rosc. Amer. Tum verò in isto bello non recreatus, neque restitutus, sed subactus, oppressusque Populus Rom. est.

Recreor eius nomine. Cic. in Somn. Scip. Cuius ego nomine ipse recreor.

Afflictos bonorum animos recreare. Cic. Attico, lib. 1.

Arbor, æstiua recreatur aura. Horat. 1. Carm ode 22.

Vento leni recreare humerum. Horat 3. Carm ode 20.

Amicorum literis recreari. Cic. ad Tironem, lib. 16. 6.

Recreari & sustentari literis. Cic. ad Attic. lib. 4.

Conspectus vester reficit & recreat mentem meam. Cicero pro Plancio.

Recreatus è morbo. Cic. post reditum, ad Quirites, Tanquam bona valetudo iucundior est eis qui è graui morbo recreati sunt, quàm qui nunquam ægro corpore fuerunt.

Aliquem fugientem excipere, diffidentem confirmare, afflictum erigere, perditum recreare. Cic. pro Lege Man.

Afflictam & perditam prouinciam erigere & recreare. Cicero 5. Verr.

Colligere & recreare se. Cic. 1. Tusc. Quum se collegit atque recreauit, tum agnoscit illa reminiscendo.

Ex magno timore se recreare. Cic. 3. in Catil.

Recreatur ciuitas debilitata. Cic. pro Quintio, Vt multis incommodis veritas debilitata, tandem æquitate talium virorum recreetur.

[illegible] recreare. Lucret. lib 6.

[illegible]e vocem. Cic. ad Attic. lib. 2, Et quum recreandæ voculæ ca[illegible] ssa esset mihi ambulare, hæc dictaui ambulans.

[illegible] ac penè desertæ vrbes per aliquem recreatæ. Cic. Q. fratri, lib. 1. 1.

Ex vulnere recreatus Cic. 2. de Inuent.

Recreatio, Verbale. Plin. lib. 22. cap. 23, Ab ægritudine recreationi efficax iæ cibo.

Recrepo, recrepas, penult. correp. recrepàre. Catul 58, Leue tympanum remugit, caua cymbala recrepant. Id est, crepitum reddunt.

Recresco, recrescis, recreui, pen. prod. {[illegible]} recrèscere, Rursum crescere. Plin. lib. 11. cap 37, Cartilago rupta non solidescit. Nec præcisa ossa recrescunt. Liu. 6. bel Pun. Vos modò milites fauete, nomini Scipionum, soboli imperatorum vestrorum, velut accisis recrescenti stirpibus.

Terra aucta recrescit Lucret. lib. 5.

Luna quater latuit, toto quater orbe recreuit Ouid. epist. 2.

Recrementum, recrementi {[illegible]} Idipsum quod recreuit: hoc est, veluti purgamentum & retrimentum alicuius rei. Plin. lib 18 cap 16, Farrago ex recrementis farris prædensa seritur. Celsus lib. 6 cap. 8, Vlcera, illinenda sunt aut plumbi recremento, aut cerussa. Id est scoria.

Recrementum argenti. Dioscorides lib. 5 cap. 61.

Recrudesco, recrudescis, recrudui, recrudéscere, Renouari. Tractum à vulneribus, quæ agitatione nimia, vel malè purgata, interdum peiora & crudeliora, id est cruda & noua fiunt. Cic ad Sulpitium, lib. 4 6, Nunc autem hoc tam graui vulnere, etiam illa, quæ consanuisse videbantur, recrudescunt.

Recrudescere dicitur morbus qui denuo repetit. Curtius lib. 7. non procul ab initio, Recrudruit sopotaitur dolor. Hoc est, sopitus.

Nefas recrudescit. Senec. Thebaid. 2.

Recrudescit seditio. Liu. 6 ab Vrbe.

Recrudruit pugna Liu. 10 ab Vrbe.

Recta, Recte, Rectio, Rector, Rectus, Vide REGO.

Recubo, recubas, pen. corr. recubui, recubitum, penult. cor. {[illegible]} recubàre. Quiescere, iacère. Virg eclog. 1,

Tityre, tu patulæ recubans sub tegmine fagi. Cic. 2 de Diuin. Eum primò perterritum somno surrexisse: dein quum se collegisset, idque visum pro nihilo habendum esse duxisset, recubuisse. Hoc est, rursus cubuisse.

Sub qua nunc recubas arbore, virga fuit. Ouid. 2. de Arte.

Tyro Tyrio recubare. Tibul. lib. 2. eleg 2.

¶Recubare & considere. Colum. lib 7 cap. 3.

Recubans, pen. cor. Participium {[illegible]} Cic 3. de Orat Sed in hortulis quiescet suis, vbi vult, vbi etiam recubans molliter & delicatè nos auocat à Rostris, &c.

Solo recubans. Virg 3 Æneid.

Recudo, recudis, recudi, recusum, pen. prod. {[illegible]} recúdere, Denuo cudere. Varro, Vt hi solent qui vetera metalla recudunt.

Recumbo, recumbis, recubui, recubitum, pen. corr. {[illegible]} recúmbere. Propriè est toto corpore iacère, ita scilicet composito, vt facilius somnum capere possis. Interdum tamen pro accumbendi verbo vsurpatur. Horat. epist. ad Torquat. lib. 1,

Si potes Archiacis conuiua recumbere lectis, &c. Plin. epist 87 lib. 4, Cœnabat Nerua cum paucis, Veiento proximus, atque etiam in sinu recumbebat. Martial. lib 2. 19,

Debet Aricino conuiua recumbere cliuo,

Quem tua fœlicem Zoile cœna facit.

Recumbere mecum, tecum, secum. Plin. epist. 100, Recumbebat mecum vir egregius Fidius Rufinus, super eum municeps ipsius.

¶Recumbere, pro Recubare, & iacère. Plin. lib. 17. cap. 22, Adeò non recumbat in eo, nec delicatè se spargat. Cic. 2. de Orat. Vt M. Lepidus quum cæteris in campo exercentibus in herba ipse recubuisset, Vellem hoc esse, inquit, laborare.

Humo recumbere. Ouid. Epist. 14.

Ceruix collapsa in humeros recumbit. Virg 9. Æneid.

Ipsa sibi est oneri ceruix, humeroque recumbit. Ouid. 10. Metam.

Onus recumbit in partes proclinatas. Ouid. 2. Trist.

Recumbunt iugera. Mart. lib 1 170.

Recubitus, huius recubitus, pen corr. {[illegible]} Plin. lib. 24 cap. 13, Itemque baculum ex ea factum, in quoduis animal emissum, etiam si citrà ceciderit defectu mittentis, ipsum per sese recubitu propius adlabi.

Recupero, recuperas, pen. corr. {[illegible]} recuperàre, A recipio deriuatur, vt ait Sipontinus, & significat Rem amissam rursus acquirere. Cæsar 3. bel. Ciuil. Quo confecto, ille suam dignitatem, & nos nostram libertatem recuperabimus. Cic. 4. Verr. Victoriam recuperare. Liu. 1. ab Vrbe, Recuperare imperium.

Consumpta replere, & erepta recuperare Cic. pro Murena.

Iudicio suum recuperare. Cic. 5. Verr Ille autem unde oblatum est, Iudicio suum recuperare nullo modo potest.

Gloriam Tacit. lib. 19.

Veterem belli gloriam. Cæsar 7. bel. Gall.

Ius suum Cic. ad Atticum, lib 15.

Aliquem honestatis suæ partem recuperare. Cic pro Cluen.

Libertatem. Corn. Tacit. lib 2.

Somnum interruptum. Suet in August. cap 78.

Vires. Tacit. lib 19, Et recuperatis cibo iuuinoque viribus, confectum algore, &c.

Recuperare aliquem per. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 2. Idem ad Sulpitium, lib. 13, Ego si hominem per te recuperaro, summo me beneficio affectum arbitrabor.

Recuperare se, &c. Cic. ad Terent. lib. 14. 1, Quem ego diem si videro, & si in vestrum complexum venero, ac si & vos & me ipsum recuperaro.

Respub. se adhuc tantummodo vlta est, nondum recuperauit. Cic. 2. Philipp.

Recuperatio, Verbale {[illegible]} Cic. 10. Philip. Ita præclara est recuperatio libertatis, vt ne mors quidem sit in repetenda libertate fugienda.

Recuperatio, & Reciperatio, Vide Reciperatio, in RECIPIO.

Recuperator, pen. prod. recuperatoris, dicebatur ille cui Prætor iurisdictionem mandabat priuatarum causarum, qui Delegati iudices postea appellari cœpti sunt à recentioribus, vt ait Budæus. Plaut. Bacchid 5, Postquam quidem Prætor recuperatores dedit. Quintilianus, Etenim recuperatoris non ea sola vis est, quæ ad corpus nostrum, vitamque peruenit, sed etiam multo maior ea quæ periculo mortis iniecto, formidine animum perterritum, loco, spe & statu certo dimouet.

Sublatus è numero recuperatorum Cic pro Flacc.

Sumere recuperatores Liu. 5. Decad. lib 3.

Recuperator à Iudice distinguitur propriè loqui volentibus. Cic. 5. Verr. De cœnenis nullum vnquam iudicem, neque recuperatorem dedit. Idem pro Cecinna, At si quis mihi hoc iudex, recuperatórve dicat, Potuisti enim, &c.

Recuperatores (inquit Budæus in Forensibus) hodie iudices commissarij vocantur.

Recuperato-

Recuperatorius, Adiectiuum, Quod ad recuperatorem pertinet. Cic. 2 de Inuent. Non enim oportet in recuperatorio iudicio eius malefic ij, de quo inter sicarios quæritur, præiudicium fieri.
Recuperatorium iudicium, Id est commissariorum cognitio. Bud. in Forens.

Recupio, recupis, pen. corr. recupiui, recupitum, pen. prod. {ὑπερεπιθυμέω} recúpere, Valde cupere. Plaut. Capt. 13,
Quin ita faciam, vt recupias facere sumptum, etsi ego vetem.

Recuro, recuras, pen. prod. {ἀνακομίζω} recurâre, Diligenter curare. Plin. lib. 13. cap. 12, Quæ non esset ita recurata, in suo mansit amphitheatrica.
Ocymo se recurare. Catul. epig. 41.
Recurratoria portio quædã gymnastices, quam Græci ἀποθεραπείαν nuncupant. ea arte præparantur quæ ad exercendum corpora pertinent. Author Cælius libro 11. cap. 3.

Recurro, recurris, recurri, recursum {ἀνατρέχω, παλινδρομέω} recúrrere, Rursum currere. Terent. Adelph. 4. 1,
Nunc vbi me illic non videbit, iam huc recurret, sat scio. Cic. ad Terent. lib. 14. 3, Desippo quoque ita imperaui, statim vt recurreret.
Recurrere cursum ad aliq[u]em. Plaut. Cist. 7.
Recurrere ad. Cic. ad Attic. lib. 2. 16, Quare quanquam iam te ipsum expecto, tamen isti puero quem ad me statim iussi recurrere, da ponderosam aliquam epistolam.
Ad suos auctores recurrere, quod vulgò dicunt, *Auoir recours contre son aucteur, ou vendeur*. Papyrius Iustus in l. Imperatores, §. 1, D. de administ. rer. ad Remp. pertinent.
Recurrere in arcem. Liu. 4. ab Vrbe. Cic. ad Atticum, lib. 13, Equidem Cal. in Tusculanum recurram.
Recurrere eodem. Colum. lib. 8 cap. 14.
Recurrere in contrarium dicuntur argumenta, quæ retrorsum sut reciprocè valent. Quintil. lib. 5. cap 9.
Ad eam rationem recurrunt. Quintil. lib 1. cap. 6.
In contrarium recurrere. Quintil. lib. 5. cap. 9.
Aqua versa recurr[it] ad fontem. Ouid. epist. 5.
Et metuit, ne qua versa recurrat hyems. Ouid. 2. Fast.
Luna recurrit. Tibul. lib. 2. eleg. 4.
Ad initia recurrere Luna dicitur, quum renouatur. Cic. 2. de Nat. deor. Lunæ species mutatur tum crescendo, tum defectionibus ad initia recurrendo.
Opus inceptum sæpe recurrit. Ouid. 3. de Arte.
¶ Recurrere, cum datiuo. vt Recurrit memoriæ hominum. Plin. in Panegyr. Etenim vt nomine Augusti admonemur eius, cui primùm dicatum est: ita hæc optimi appellatio, nunquam memoriæ hominum sine te recurret.
¶ Recurrere, cum ablatiuo. vt Recurrere rure. Horat. 1. Serm. satyr. 2.

Recurrens {ἀνατρέχων} Participium: vt Sol recurrens. Virg. 8. Æneid.
Anni recurrentes Horat. 2. epist. 1.

Recursus, huius recursus {ἀναδρομή.} Plin. lib. 16. cap. 25, Natales pomorum recursus annuos versicolori nuntio promittunt. Liu 6. bel. Pun. Vt subeunti sæpe ad mœnia vrbis recursus pateret.
Cursus & recursus aduersis spatiis inire. Virg. 5. Æneid.
Lydia perfusa Mæandri recursibus Plin. lib 5. cap. 29.
Celeres recursus spondere. Ouid 6. Metam.
Insperati recursus. Claud. 1 in Ruffin.
Dant fata recursum Ouid ep st. 6.
Recursus facilis ad bonam valetudinem. Cels lib. 4. cap. 4, Si verò his morbus leuatus, tamque saucea & cibum & spiritum capiunt, facilis ad bonam valetudinem recursus est.
Recursus ad pristinum militiæ ordinem. Val. Max. lib. 2, cap. 2. de Senatu Romano.

Recurso, recursas {ἀνατρέχω} recursâre, Frequentatiuum. Plautus Mostel. 8,
Quid ego recursem? aut operam sumam, aut conteram? Virgilius 4. Æneidos,
　-multusque recursat　Gentis honos.
Huc & huc recursare. Senec. Medea, 6.
Cura sub noctem recursat Virg 1 Æneid.
Cura dies noctesque recursans. Stat. 1. Thebaid.
Longè recursant. Lucret. lib. 2.

Recuruus, Adiectiuum {ἀνακαμπύλος} Idem quod curuus: nisi ipsa præpositio aliquid augeat. Colum. lib. 3. cap 18, Quicquid recuruum & sursum versus spectãs, demersum est, quum tempestiuum eximitur, in modum hami repugnat obluctanti fossori. Idem lib. 9. cap 33, Ad plausum æris, ad buccinam recuruis.
Æra recurua, Hami. Ouid. 1. de Reméd. amor.
Cornu recuruum. Ouid. 3. Amor. eleg. 12.
Hasta Ouid. 1. Fast.
Pedes. Ouid. 2 Fast.
Puppis. Ouid. 8. Metam.
Rostrum. Claud. 2. in Eutrop.
Tectum. Ouid. epist. 10.

Recuruo, recuruas, recuruare {ἀνακαμπτω.} Colum. lib. 5. cap. 10, Quũ ad scrobis solum radix peruenit, duritia humi coercitæ recuruatur, & ex summo duum ramorum ambas radices emittit. De arboribus pomiferis.
Horrentesque situ gladios in sæua recuruant Vulnera. Statius 3. Thebaid.
Aquas recuruâre in caput. Ouid. 1. Amor. eleg 8.

Recuruatus, pen. prod. Participium {ἀνακαμπτόμενος} Quod recuruum factum est. Colum. lib. 3. cap. 18, Pretorto capite & recuruato semen. Cels lib 5.
Vndis recuruatis ludit Mæander. Ouid. 2. Metam.

Recuso, recusas, pen. prod. {ἀρνοῦμαι, ἀπαρνοῦμαι} recusâre, Renuere. Plin. de Viris illust. Imperatoris nomen à militibus, & à Senatu triumphum recusauit oblatum. Tractum ab his qui ad causam actitandam asciti onus reiiciunt. Cic. 4. Verr. Quando id quod imperaretur, recusauit? Virgil. 2. Georgicorum,
Et quid quæque ferat regio, & quid quæque recuset.
Vires recusant ferre rem illam. Horat. 2 epist. 1.
Cedo equidem, nec nate tibi comes ire recuso. Virg. 6 Æneid.
Longè recusare. Virg 5. Æneid.
Deprecari & recusare. Cic. 7. Verr. Seruilius & recusare & deprecari.
Amicitiam alicuius recusare. Cæs. 1. bel. Gal.
Arma Virg 5. Æneid.
Iussa. Virg 5 Æneid.
Munus legationis. Cæsar 1. bel. Ciuil.
Periculum. Cæsar 7. bel. Gall.
Sortem. Cæsar 8 bel. Gall.
Verbera. Tibul lib. 1. eleg. 6.
Recusabant animo vetera omnia. Tacit. lib 12.
Leones vincla recusantes. Virg. 7. Æneid.
Filius vxorem grandi cum dote recusat Horat. 1 Serm. satys. 4.
Recusare, Negare, negationemque tueri. Celsus in l. 48. D. mandati, Quintus Mutius Scæuola ait: Si quis sub vsuris creditam pecuniam fideiussisses, & reus in iudicio conuentus, quũ recusare velles sub vsuris creditam esse pecuniam & fideiussor soluendo vsuras, potestatem recusandi eas reo sustulisset, eam pecuniam à reo non petiturum.
¶ Recusare actionẽ, Id est exceptione depellere. Vlpian. in l. Quod ad hæredem. D de magistrat. conuen. Idem l. 4 in princip. D. de re iudicat. vbi etiam paulo pòst dicitur, Rem iudicatam recusare.
Recusare de. Cic. 2. Verr. Sin absoluunt, desinemus nos de iudiciis transferendis recusare.
Non recuso quin, pro Non abnuo, non inficias eo. Cic ad Attic. lib. 2, Neque recusas quin non modò, si opus sit, sed etiam si velim, accurras.
Non possumus quin alij à nobis dissentiant, recusare. Cic. 4. Acad.
Non recuso quominus. Cic. 1. de Fin. Nec vero, vt noster Lucilius, recusabo quominus omnes mea legant.
¶ Recusare, pro Reiicere iudicem. Cic. pro Flac. Populum Rom. disceptatorem non modò non recuso, sed etiam deposco.
Recusare, pro Accusationem depellere. Cic. de Clar. Orator. Tum igitur Galba recusans pro sese. Budæus.
¶ Recusatus, Passiuum. Liu. 1. ab Vrbe, Cum Trigeminis agunt reges, vt pro sua quisque patria dimicent ferro: ibi imperium fore, vnde victoria fuerit: nihil recusatur: tempus & locus conuenit.

Recusans, penult. prod. Participium {ἀρνούμενος} Cic. 4. Verr. Itaque fit omnibus recusantibus & implorantibus.
Rogatus & recusans hoc feci. Cic. in Orat.

Recusatio, Verbale {ἄρνησις.} Cæsar 3 bel. Ciuil. Quod vbi sine recusatione fecerunt, &c. Cic. 2. de Orat. Nam hæc ipsa recusatio disputationis, disputatio quædam fuit mihi quidem periucunda.
¶ Recusatio, pro Defensione seu exceptione. Cic. 2. de Legib. Pœna verò violatæ religionis, iustã recusationem non habet. Idem 2. de Inuent. Aliud accusatio aut recusatio conficere debet. Idem 2. de Orat. Adimere, inquit, omnem recusationem Crasso volui.

Recussus, Particip. {ἀνασεισθείς.} Virg. 2. Æneidos, -vteroque recusso Insonuere cauæ gemitumque dedere cauernæ. Recusso pro concusso, inquit Seruius, præpositio pro præpositione.
Æquor recussum. Valer. 6. Argon.

Recussus, huius recussus. Plinius lib 8. cap. 53, In hæc se librant, vt tormento aliquo rotati in petras, potissimum è monte aliquo in alium transilire quærentes, atque recussu peruenias quò libuerit exultant. De ibicibus.

Recutitus, pen. prod. Adiectiuum {περιτετμημένος, ἀκρόβυστος} Curtatus, & cui resecta est cutis glandem tegens. Quo nomine dicti sunt Iudæi, à verendorum cute summa recisa. Martial. lib. 7. 29,
Nec recutitorum fugis inguina Iudæorum:
　Nec te Sarmatico transit Alanus equo.
¶ Recutitus, Ruptus & exulceratus. Martial. lib. 9. 59,
Nec ruptæ recutita colla mulæ. Id est, noua pelle restituta.

Reda, Vide rhæda.

Redabsoluo, redabsoluis, redabsolui, redabsolutum, pen. prod. {ἀπολύω} redabsóluere, Idẽ quod Absoluere, vel soluere. Plaut. Curc. 8, Sequere hac, te redabsoluam qua aduenisti gratia. Compositum ex re, & absoluo, d litera interposita.

Redadopto, redadoptas, redadoptâre, Iterum siue denuò adoptare. Modestinus in l. si pater filium. D de adopt. Sed nec iam in patris potestatem (inquit Iurisconsultus) reuertitur, quem auus retinuerat, filio dato in adoptionem, quem denuò redadoptauit. Nam etsi in vulgaribus legitur Readoptauit, in Pandectis tamen Florentinis legitur Redadoptauit, ac rectius.

Redambulo, redambulas, pen cor. {ἀναβαδίζω} redambulâre, Reuerti. Plaut. Capt. 13,
Cura quàm optimè potes. ne. bene ambula, & redambula.

Redamo, redamas, pen. corr. {ἀντιφιλέω} redamâre, In amore respondere, Contrà, vel similiter, siue me amãtem amare. Cic. de Amic. Quid enim tam absurdum, quàm delectari multis inanibus rebus: vt honore, vt gloria, vt ædificio, vt vestitu, cultuque corporis: animo autem virtute prædito, eo qui vel amare, vel (vt ita dicam) redamare possit, non admodum delectari?

Redandruo, redandruas, redandruare, Antiquum, dicitur in Saliorum exultationibus, quũ Præsul amptruauit, quod est motus edidit, ei referuntur inuicem iidem motus. Nonius, Redandruare, Redire. Lucilius libro nono Satyr. vt vulgus redandruet inde. Pacuuius Chryse,
Græcos nihil mediocriter redandruare.

Redardesco, redardescis {ἀναπυρόομαι} redardéscere, Iterum ardescere, recandescere. Ouid. 2. de Remed. amoris,
Sic nisi vitaris quicquid reuocabit amorem,

Flamma redat descet, quæ modò nulla fuit.

Redarguo, redarguis, redarguit, redargutum, penult. prod. {[illegible]} redarguere, Accusare cum reprehensione. Cic. 2. Tusc. Philosophia nascatur Latinis quidem literis ex his temporibus, eamque nos adiuuemus, nosque ipsos redargui refellique patiamur. Idem 3 de Natur. deor. Improborum igitur prosperitates, secundæque res redarguunt, vt Diogenes dicebat, vim omnem deorum, ac potestatem.

Puterat autem impunè, quis enim redargueret? Cic. 2. de Finib.

Redargue me si mentior. Cic. pro Cluentio.

Inconstantiam alicuius. Cic pro Domo.

Verba alicuius redarguere armis. Virg. 11. Æneid.

Redarguere, partem refutationis facit Quintil. lib. 6. cap. 4. Refutatio, inquit, duo fit in negando, redarguendo, defendendo, elevãdo.

Redauspico, redauspicas, pen. cor. {[illegible]} redauspicare: & Redauspicor, redauspicaris, redauspicari. Incipere significat, & denuo auspicium sumere vel auspicari. Plaut. Capt. 12,

Ex auspicaui ex vinculis, nunc intelligo

Redauspicandum hunc esse in catenas denuo. Id est, Cœpi ego illum è catenis eximere, sic quoque volo vt rursus in catenas redeat.

Reddo, reddis, reddidit, redditum, pen corr. {[illegible]} reddere, Propriè est ablatum vel acceptum restituere. Terent. Adelph. 2. 4,

- redderur, ne time.

Sa. At vt omne reddat. S. omne reddet.

Mutuari aliquid ab aliquo, & ei vicissim reddere aliquid aliud. Cic de Fato.

¶Reddere, pro Dare. Celsus. De verb. signif. l. Verbum, Reddendi (inquit) verbum, quanquam significatum habet retrodandi, recipit tamen & per se dandi significationem.

¶Reddere, Facere, vt Reddo te certiorẽ. &, Tu me reddidisti probum virum.

¶Reddere, Reponere. Plaut Mostel. 3, -tempestas venit,

Confringit tegulas, imbricesque. ibi dominus indiligens

Reddere alias ne volt. Vide Nonium.

¶Reddere, pro Referre, siue recensere. Plin. in Præf. Tria non amplius, vt opinor, absolute quæ traduntur inscripta, ille secit, quæ suis locis reddam

Redde age, quæ deinceps risisti, &c. Horat. 2. Serm. satyr. 8. Id est renuntia. Tralatio est.

Perge Pomponi de Cæsare, & redde quæ restant. Cic. de Claris Orat.

¶Aliquem sibi ipsi reddere. Cic. Post redit. in Senatu, Qui denique nosmetipsos nobis reddidistis.

¶Aliquem reddere, pro Referre, æquare, repræsentare. Plin. epist. 139, Tantæ fœminæ matrem rursus videor amittere, quam hæc vt reddit ac refert nobis, sic, &c.

Clodius omnea Catilinas reddidit. Cic. Attic lib. 4.

¶Vt charitas liberorum, amiciores Reipub. parẽtes redderet. Cic. Bruto, 12. 3.

Anhelitum reddere, ac per vices recipere, Respirare. Plinius lib. 9. cap 7.

Animam reddere, Respirare. Cic. 2. de Natur. deor. Excipiatque animam, eam quæ ducta sit spiritu, eandemque à pulmonibus respiret, ac reddat. Plin. lib. 11. cap. 37, Sub corde pulmo est, spirandique officina, attrahens ac reddens animam.

Animam reddere, Mori, expirare. vt Animas dulces reddunt ad præsepia. Virg 3. Georg.

Et prius hanc animam vacuas reddemus in auras Ouid. 2. de Ponto. eleg. 11.

Animam tandem post fera tristem vulnere reddidit. Tacit. lib. 4.

Reddere suis authoribus. Cels. lib. 2. cap 14, Oportet autem neque recentiores viros in his fraudare, quæ vel repererũt, vel rectè secuti sunt: & tamen ea quæ apud antiquiores aliquos posita sunt, authoribus suis reddere.

Truncam reddere arborem Colum lib. 2.

¶Reddere, Retorquere, Reuibrare, Reiicere. Stat. li. 9. Thebaidos,

Tandem intermissa iaculantum nube, potestas

Reddere tela suis. Id est, in se ab hostibus missa in ipsos retorquere.

¶Reddere, Egerere. Plin. lib. 10. cap. 47, Inter aquaticas Mergi soliti sunt deuorare quæ cæteræ reddunt.

Animum reddere, pro Reconciliari alicui, intelligi videtur debere apud Horatium. 1. Carm. ode 16,

- dum mihi

Fias recantatis amica

Opprobriis, animumque reddas. Hoc est spem mihi redintegrandi amoris facias Acron.

Animum reddere, Aliter. Terentius,

Nuptias effugere ego istas malo, quàm tu adipiscier. CHAR. Reddidisti animum.

Beneficium reddere, Referre. Terent. Phor. 2. 2,

Pro maleficio si beneficium summum nolunt reddere. Quintil. lib. 7. cap. 5, In paupere gratior liberalitas, quàm in diuite: dante beneficium, quàm reddente. Cic 1. Officiorũ, Nam quum duo genera liberalitatis sint, vnum dandi beneficij, alterum reddendi.

Causas reddere Horat. 1. Serm satyr. 4,

- sapiens vitatu, quidque petitu

Sit melius, causas reddet tibi.

Clamorem. Liu. 5. ab Vrbe.

Colorem vini. Plin. lib. 17. cap. 12.

Colori reddere. Plin. lib. 20 cap. 11, Si foueantur semine decocto, sugillata reddit colori.

Commotum reddere. Terent. And. 5. 2. Vbi Donatus, Commotum, citum, celerem.

Conciliatum reddere animum alicuius. Cic. ad Atticum, lib 14, Puero quoque hoc à me dabis, si tibi videbitur, vt animum eius conciliatum reddas.

Se conuiuio reddere. Liu. 3 bel. Pun.

Crepitum. Plin. lib. 27. cap 11. Hoc est pedere.

Dura reddere nolunt. Ouid. 1. de Arte.

Deliborum gaudio reddere, Vide DELIBUTUS.

Depositum. Cic. 1. Offic.

Dicta reddere Id est respondere Lucret. lib. 4.

Dictum ac factum. Terent. Heaut. 4. 5.

Dubia omnia. Cic. 4. Acad. Et si vna fefellerit similitudo, dubia omnia reddiderit.

Eloquentiam alicuius eloquẽtiorem reddere. Quintil lib. 1. cap. 1, Et Lælij filia reddidisse in eloquendo paternam eloquentiam eloquentiorem dicitur. Id est, dicitur ita retulisse paternam eloquentiam, vt etiam elegantius patre loqueretur.

Epistolã reddere. Cic. Attic. lib. 1. 15, Cincius noster eam mihi abs te epistolam reddidit, quam tu Idib. Feb. dederas.

Epulis reddere sese Silius lib. 11.

Excrementa. Plin lib 9. cap 43.

Exemplum ac effigiem virtutis alicuius reddere, Repræsentare. Liu. 6 bel Pun.

Exequias reddere, Soluere. Ouid. ad Liuiam.

Exercitatum te reddam, Vide EXERCITOR.

Quas hominum reddunt facies, qualesque colores? Lucret. lib. 6.

Farinam reddere dicuntur quæ moluntur. Plin. lib. 18. cap 9.

Ferociorem & impotentiorem aliquem reddere. Cic. Marcello, libro 4. 9.

Ferro reddere vitam. Cic 7. Ver. Quod reliquum vitæ viriumque fames fecerat, id ferro potissimum reddere volebant. Id est, reliquum vitæ pugnando finire.

Fimum reddere, pro Cacare. Plin. lib 8 cap. 15.

Flores reddit arbor. Plin. lib. 16. cap. 26, Abies flores croci colore circa solstitium, semen reddit post vergiliarum occasum.

Brachia reddunt gestus Ouid. 6 Metam.

Gratiam reddere. Colum. lib 4. cap. 3, Experto mihi crede Syluine, bene positam vineam, bonique generis, & bono cultore, núquam non cum magno fœnore gratiam reddidisse.

Vxores grauidas reddere. Lucret. lib. 4.

Suum cuique honorem & gradum reddere. Cic pro Rosc. Amer.

Humorem reddere, pro Metere. Plin. lib. 11. cap. 26.

Imaginem reddere. Plin lib. 11. cap. 37, Adeoque lis absoluta vis speculi, vt tam paruo pupilla totam imaginem reddat hominis.

Redditis veris imaginibus. Plin. lib 35 cap 7.

Impendium reddere vsque ad assem, Vide AD ASSEM.

Impetratum reddere aliquid alicui, Id est impetrare. Plaut. Epid. 2.

Incerta omnia reddere. Cic. 4. Acad. Itaque non metuit ne confundere omnia videatur, & incerta reddere.

Infectum Horat 3. Carm ode 29.

Arte multa insignem reddere aliquem. Virg. 5. Æneid.

Iure reddere. Ouid. 1. Fast.

Iura reddere foro. Stat. 1. Sylu. 4.

Ius vel iudicium reddere populo. Terent. Phorm. 2. 3. Cæsar 7. bel. Gal. Pro quibus meritis ciuitatem eius immunem esse iusserat, iura, legesque reddiderat.

Iusta reddere funeri. Plin. lib. 10. cap. 2.

Labori se reddere. Claud. 8. Paneg.

Latinè reddere, Vertere. Cic. 1. de Orat. Vt quum ea quæ legerim Græcè, Latinè redderem, non solùm optimis verbis vterer, &c.

Literas reddere. Cic. ad Brutum, 2. 1, Scripta & obsignata iam epistola, literæ mihi redditæ sunt à te.

Locem reddere Horat. 4. Carm. ode 5.

Ludos reddere, Vide LVDVS.

Meliorem aliquem reddere. Cic. Attic. lib. 2.

Merces reddita mihi. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3.

O fortunata mors, quæ naturæ debita, pro patria est potissimùm reddita. Cic. 14. Philipp.

Reddita vitai iam mors. Lucretius libro quarto. Mors vitæ reddita. hoc est (vt opinor) vita cum morte commutata, inquit Lambinus.

Motus genitales Lucret. lib. 2.

Nitorem. Plin. lib. 18. cap 8.

Nomen. Plin. lib. 7 cap. 21.

Reddere aliquem nomine, Habere idem nomen. Virg 6. Æneid.

Odorem reddere, pro Odorem emittere, siue spirare. Plin. lib 36. cap 23.

Onera ciborum, Vide ONVS.

Operam. Plaut. Epid. 2, -te volo

Percontari, operam da, opera reddetur tibi.

Operas reddere. Cic. ad Tironem, lib. 16. 12, Tu Musis nostris para vt operas reddas. Id est, absoluas pensum.

Ornamenta reddere. Cic. 2. Vert.

Otiosum aliquem reddere. Cic. Pæto, lib 9. 25, Mathonem & Pollionem inimicos habet Fabius: quid multa? nõ me hercule iam perscribere possum, quàm mihi gratum feceris, si otiosum Fabium reddideris.

Paria reddere in vtranque partem. Cic. 3. de Finib. Qui omnia sic exæquauerunt, vt in vtranque partem ita paria redderent, nulla selectione vterentur eius, virtutem ipsam sustulerunt. Hic Cicero exponit quid sit paria reddere, quum ait omnia exæquauerunt.

Partum reddere, Parere. Vide Partus, in PARIO

Perfectum reddere aliquod, Perficere. Plaut. Asin. 3.

Pœnas reddere, Vide POENA.

Pœnæ reddere aliquem. Plin. epist. 275, Reddendumque pœnæ, quam fractis vinculis euasit.

Pondo reddere. Plin. lib. 18. cap. 7, Modio tritici panis pondo triginta reddit.

Promissa reddere alicui. Virg. 5. Æneid.

Quies nulla reddita est corporibus. Lucret. lib. 2.

Quieti se reddere Senec Hippol.4.
Rationem reddere. Plaut. Aulul. 4.
Tibi ego rationem reddam stimulorum seges?
Ratio reddunda est Lucret.lib.5.
Rationem reddere facti, vel suæ vitæ. Cic.3 de Fin. Idem 1. Vers. Nihil est enim quod minus ferendum sit, quàm rationem ab altero vitæ reposcere eum qui non possit suæ reddere.
Sententiæ suæ rationem reddere.Cic.1.Tusc.
Rationem reddere cur. Cic.4.Acad. Vt etiam si possis rationem reddere cur id eueniat,tamen,&c.
Rationem reddere quare.Quintil lib 7.cap.1.
Nec responsa potest consultus reddere vates.Virg.3.Georg.
Rursus reddere.Horat.1.Serm satyr.3.
Sanguinem reddidit.Plin epist.114.
Saporem reddere.Plin.lib.19.cap.12.
Segniorem reddere ad respondendum,&c.Cic.1.de Finib.
Semen reddit arbor.Plin.lib.16 cap 26.
Sepulcro corpus reddere.Virg.1. Æneid.
Seruum reddere in potestatem domini.Vlpian.in l. Aut damnum. §.vlt.D.de pœnis.
Omnem locum,quò adis,exilij simillimũ reddis. Cic pro Domo.
Solatia reddita confusæ menti.Ouid.1 de Ponto,eleg 4.
Sonum reddere,pro Facere & excitare.Plin.lib 11 cap.51.
Sonitum reddere. Cic.1.Tusc.Quo sonitu reddito arridens,Propino,inquit,hoc pulchro Critiæ,qui in eum fuerat teterrimus.
Sonitum plangoris reddere.Ouid 3 Metam.De Echo.
Spiritum reddere alicui. Liu 8. bel. Pun. Vt aut (si ita videatur) reddant spiritum P.Scipioni ab eodem illo acceptum: aut seruati bis vni debitam vitam pro eo in perpetuum deuoueant. Id est, pro Scipione fundant,quibus vt ne funderetur,defendit Scipio.
Reddita est ei tum à maioribus statua pro vita.Cic.9 Philipp.
Stridorem reddit taurus.Ouid.11 Metam.
Titulum reddere meritis.Ouid.13.Metam.
Transactum reddere aliquid,Transigere.Plaut.Capt.6.
Vacuum se reddere alicui. Cic.ad Attic lib.12,Sed,quæso,confice,& te vacuum redde nobis. Sc.ab omni solicitudine.
Reddere verbum pro verbo:Hoc intelligitur interpretando. Cic. de Opt gen.Orat.
Vicem reddere meritis.Ouid.1.Amor,eleg.6.
Vicem alterius reddere,Aliter.Plin.lib.2 cap 8.
Vim alicuius herbæ reddere,Saporis vires referre gustu. Plin.lib. 21.cap.18.
Vitæ me redde priori Horat.1.epist.7.
Vitam reddere pro aliquo. Ouid.10.Metamorphoseos,
Atque vtinam pro te vitam,tecumque liceret Reddere.
Vitam reddere pro Republica Cic pro Cn Plancio.Qui pro Repub.vitam reddiderunt,licet me desipere dicatis, nunquam me hercule eos mortem potius, quàm immortalitatem assequutos putaui. Id est mortui non sunt.
Vocem humanam reddit psittacus. Plinius lib.10 cap 42.
Audire, & reddere voces,Humaniter loqui,inquit Seruius. Virg. 1.Æneid.
Vota reddere. Cic.3 de Legib. Cautè vota reddunto. Curtius lib 3, Vota deinde pro salute suscepta per indum atque otium reddens.&c.
Vrinam reddere.Plin.lib 8.cap.42.
Reddere,Interdum est id,quod ab aliquo acceperis, ac didiceris vel recitare,vel cantare. Horat.4.Carm.ode 6,
Reddidi carmen docilis modorum Vatis Horati. Et epist.ad Lollium 2.lib.1,
Vt puerum sæuo credas dictata magistro Reddere,&c.
¶Reddere aliquid sine scripto. Cic. de Clar. Orat. Primùm memoria tanta,quantã in nullo cognouisse me arbitror, vt quæ secum commẽtatus esset,ea sine scripto verbis eisdem redderet, quibus excogitauisset. De Hortensio loquitur. Cuius rei meminit his verbis Quintilianus lib.10 cap.6,Cicero certè Græcorũ Metrodorum Scepsium,& Eriphylum Rhodium, nostrorumque Hortẽsium tradidit, quæ cogitauerant,ad verbum in agendo retulisse. Paulo antè capite eodem dixerat,Assumendus vsus paulatim, vt pauca primùm complectamur animo,quæ reddi fideliter possint.
Reddere pro pietate. Catullus,
O dij reddite mi hoc pietate mea. Ex eorumquorum consuetudine id dixit,qui sæpe à diis pietatis suæ in ipsos præmia mercedemque petebant,quod æquum esse videretur,à diis eos facilius aliquid impetrare,qui numina piè colerent,venerarenturque. Sic apud Plaut. Hanccine ego partem capio ob pietatem præcipuam? Ex Turnebo.
¶Reddibo, Futurum antiquum,pro reddam. Plaut. Menæchmis, Saluum tibi ita,vt mihi dedisti,reddibo. Idem Vidular.
Ego seruabo,quasi sequestri detis,neutri reddibo. Nonius.
¶Reddere aliquem inter philosophos,Referre, & connumerare, Quintil.lib.10.cap.1.
¶Reddit ager,id est fructum affert. Varro 3.de Re rust. cap.3, Vt 2 x.eo anno reddiderit ea pars villæ bis tantum quantum totus fundus reddit. Terent.Phorm. 4 3,
Fructum quem Lemni vxoris reddunt prædia.
Redditus,pen.corr.Participium: vt Redditæ literæ. cuius generis infinita exempla reperies.
Redditurus,pen.prod.{ἀποδώσων} Aliud participium.Catul.de Acme,
Et negat mihi vestre redditurum
Pugillaria,si pati potestis.
Redditio,Verbale{ἀπόδοσις.} Quintil.lib.8.cap.3,Redditio illa rem vtrãque comparet.
Redemptio,Redemptor,Redemptura,Vide REDIMO.
Redeo,redis,rediui. & frequentius redij, reditum, penult.corr.{ἐπανέρχομαι, ἐπανήκω, ἀναστρέφω} redire, Retroire, siue reuerti. Terent.Andr.1.1,

Redeo inde iratus atque ægrè ferens. Virg 9 ecloga,
Tityre,dum redeo(breuis est via)pasce capellas.
Redire actutum Plaut.Pseud.7.
Redire rursum. Terent.Eunuch.4 2.
Redire retrorsum.Plin.lib 9 cap.32.
Inde domum redeunt sub prima crepuscula mœsti Ouid.5.Fast.
Non vnquam grauis ære domũ mihi dextra redibat.Virg.eclog 1.
Maturè redire.Horat.1.epist.7.
Tardius.Ouid.10.Metam.
Redire à foro.Plaut. Aulul.8.
Redire è suburbano.Plin.lib 8 cap.40.
Redire ad Plaut Amphit 8,
Redire ad nauim melius est. Terent Heaut.2.3,
Ad lanam redit.
Itque reditque viam toties.Virg 6 Æneid.
Redit victor seu victus. Cic.ad Atticum,lib.10, Et dubitas si potes,quin ille,seu victus,seu victor redierit,cædem facturus sit.
Redire pedibus. Plaut.Menæch.2,
Nunc in Epidamnum pedibus redeundum est mihi.
Pedibus inuitis redit. Propert.lib 1.eleg 16.
¶Quid si redeo ad illos qui aiunt, Quid si nunc cælum ruat? Terent.Heaut.4.3.
Atque (vt ad me redeam) meministis, Q. Maximo fratre Scipionis,&c.Cic.de Amic.Id est,Vt redeam ad propositum.
Sed redeamus illuc vnde diuertimus.Cic.ad Cornificiũ,lib.12.25.
Illuc quæso redi quo cœpisti.Terent Adelph.2.1.
Illuc,vnde abij,redeo Horat.1.Serm.saty.1.
¶Redire in amicitiam alicuius.Liu.5 bel. Pun.
Redeunt amores vel cum odio depositi. Plin.lib.24.cap.17.
Redit mihi animus Terent.Hecyr 3.1.
Animi rediere victis.Valer 3 Argon.
Redit animo hæc res,Id est,In memoriam redit.Plin.epist.176.
Ad animum alicuius redire.Quintil.lib.7.cap.2.
Aut redit à nobis Aurora,diemque reducit.Virg.1.Georg.
Calor Vere redit ossibus Virg.3.Georg.
Carbasa redierunt aduerso vento Ouid.epist.15.
Ad cibos viribus conseruandis idoneos redeunt. Quintil. lib. 2. cap.10.
Redit color. Plinius libro 13. cap. 25, Restinctis colore suo redeunte.
Color rediit in ora.Ouid 3.de Arte.
In concordiam redire.Plaut.Amph.11.
In conspectum. Cic.7.Verr.Nunquam te in horum conspectum rediturum, nunquam in forum Populi Rom.rediit.
In deditionem,Sueton.in Claud Cæs cap.25.
In familiam. Quintil.lib.3.cap.6,In adoptionem datu redire in familiam liceat.
In fidem alicuius.Liu.5 bel Pun.
Gramina iam redeunt campis.Horat 4.Carm.ode 7.
In gratiam cum aliquo. Cic.ad Lentulum,lib.1.9,Vt cum Crasso redirem in gratiam. Terent.Phor.5.9,
Redeat sanè in gratiam,iam supplicij satis est mihi.
In gratiam redire cum libris. Cic.ad Varronem, lib.9 1, Scito enim me posteaquam in vrbem venerim, redisse cum veteribus amicis,id est cum libris nostris in gratiam.
Redit in rugas. Persius,
Iam decies redit in rugas. Id est,Eum tanta summa non satiat, sed corrugat & tristem reddit,adductumque vultum. Vulgò tamen exponitur,decies crumenam non explet, & eam adhuc rugosam, necdum distentam relinquit. Turnebo prior magis arridet.
Redit ad te hæreditas. Terent Hecyr.1 2. Idem Adelph.2.2,
Iamne enumerasti quod ad te rediturum putes?
Ad ineptias redire. Cic.2. Tusc. Ad ineptias redis: illud enim quod me angebat,non eximis.
Ad ingenium. Terent.Adelph 1.2.
Redire,pro Referri,reuocari. Lucil.lib.27,
Si tamen non ad te hoc rediuit,hoc carebis commodo. Virg.lib.2. Georg.
Redit agricolis labor actus in orbem. Ex Nonio.
In memoriam redire.Reminisci. Terent.Phorm.5.3,
Non temerè dico,redi mecum in memoriam. Id est, meministis vt ego. Cic. de Senect. His enim ipsis legendis redeo in memoriam mortuorum.
Mentis singula redeunt, Id est reminiscor singula. Valerius 8. Argonaut.
Mens rediit. Ouid.14.Metam.
In metum redire.Plin.epist.164.
In mores patrios.Liu 9 bel.Pun.
Redit mos Liu 1 ab Vrbe.
Ad nihilum redeunt res funditus omnes.Lucret.lib.2.
Nihil ad me redit ex his.Cic.1.de Finib.Id est,Nullum ex his percipio commodum.
Redire in ordines,dicuntur milites. Liu.5.bel. Maced. Obstabãt duces, hastilibus cædentes terga trepidantium, & redire in ordines cogentes.
Vt ad pauca redeam,Vt in pauca conferam.Terent.Phorm.4.3,
Vt ad pauca redeam, ac mittam illos ineptias. Hoc est,vt breuibus agam. Idem Hecyra,1.2.
Ad præcedentia redire. Cic.de Amic. Quamobrem ad illam primam redeamus,eamque ipsam concludamus aliquando.
Ad propositum. Cic.1.Tusc.Vtrum igitur inter has sententias diiudicare malimus,an ad propositum redire?
Ad pugnam Virg 5 Æneid.
Rabies eadem redit. Lucret.lib 4.
Ad rationem.Quintil.lib.6.cap.1.
Ad rem.Terent.Heaut.2.3,

Syre verum hic dicit: mitte, ad rem redi. Cic. 1. de Finib. Sed ad rem redeamus, de omnibus dici necesse est.

Sed vt ad rem redeam, legionem Martiam & quartam negant, qui illas norunt, vlla cõditione ad te posse perduci. Cic. ad Brut. lib. 11. 14.

Redit res in locum. Terent. Adelph. 2. 4.

Sed hoc mihi dolet, nos penè serò scisse, & penè in eum locum
Redisse, vt si omnes cuperent, nihil tibi possent auxiliarier.

Adeò res redit. Terent. Phor. 1. 2.

Præsertim vt nunc sunt mores: adeò res redit,
Siquis quid reddit, magna habenda est gratia. Vbi Donatus, Figuratè, pro Ita vt loqueris, adeò res redit dixit. Et propriè res redisse dicitur, quum aliquid peius expectatione contigit.

Redit mihi res ad restim, siue ad rastros, Prouerbium, de re desperata. Terent. Phorm. 4. 4.

In saporem redire. Plin. lib. 11. cap. 42. Caseos redire in musteum saporem, aceto & thymo maceratos, certũ est. Hoc est, recipere eundem saporem quas mustum, vel musteum, Id est recentem & nouum.

Sæpe in magistrum scelera redierẽ sua. Senec. Thyeste, 4.

Ad se redire, Animum recipere, animam colligere. Cic. ad Attic. lib. 7. Et id quod animum induxerat, paulisper non tenuit, sed citò ad se redit. Terent. And. 3. 5.

Sed paululum sine ad me vt redeam. Idem Adel. 5. 3.
Tandem reprime iracondiam, atque ad te redi.

Ad se redeunt discussis terroribus. Lucret. lib. 4.

Ad se, & ad mores suos redire, Pristinos mores resumere. Cic. 1. Verr. Sed repente è vestigio ex homine tanquam aliquo Circæo poculo factus est Verres: redit ad se atque ad mores suos.

Febres redeunt. Plin. lib. 18. cap. 16.

Primordia redeunt in antiquas sedes. Lucret. lib. 6.

Redire in rectam semitam, siue in viam. Cic. 12. Philip. Quod si est erratum p. c. spe falsa atque fallaci, redeamus in viam: optimus est portus pœnitenti, mutatio consilij.

Ad summum res redit. Lucret. lib. 3.

In veram redit speciem, solitumque nitorem. Ouid. 4. Metamor. De Apolline, qui in feminam mutatus fuerat.

In antiquum statum redire. Liu. 3. ab Vrbe.

Redit ad te summa imperij. Cæsar 1. bell. Ciuil.

Tumultus redeunt in corda. Claud. de bel. Get.

Ad suum vestitum. Cic. pro Sextio, Quum subitò edicunt duo c o s s. vt ad suum vestitum Senatores redirent. Id est, deposita luctus veste, Senatoriam suam acciperent.

Redire viam, & Inire viam apud Iurisconsultos. Cic. pro Murena, Prætor interea, ne pulchrum se ac beatum putaret, atque ipse aliquid sua sponte loqueretur, ei quoque carmen compositum est, cum cæteris rebus absurdum, tum verò in illo vsu, verisque superstitibus præsentibus, istam viam dico, Inita viam. Præsto aderat sapiens ille, qui inire viam doceret. Redite viam, eodem duce redibant.

Vires rediere mihi. Valer. 4. Argon.

Quondam etiam victis redit in præcordia virtus. Virg. 2. Æneid.

Vulnus ardore remisso redit. Stat. 8. Thebaid.

¶Redire, Prouenire. vnde fit Reditus, pen. corr. Prouentus. Plin. lib. 14. cap. 4. Varro 1. de Re rust. cap. 44. Vt ex eodem semine alibi cum decimo redeat, alibi cum quintodecimo: vt in Hetruria, & locis aliquot in Italia. In Sybaritano dicunt etiam cum centesimo redire solitum.

¶Reditur, penult. prod. Impersonale. Liuius 3. ab Vrbe, Romam reditum est, tribunum remissum est. Cic. 3. de Legib. Sed iam si placet, de prouinciis discedatur, in vrbemque redeatur.

Rediens, redeũtis, Particip. {[illegible]} vt Annus rediens Horat. 3. Carm. ode 8.

Lunæ redeuntis cornua Ouid. 10. Metam.

Rediturus, pen. prod. Aliud particip. {[illegible]} Cic. Attic. lib. 13. Ad quos dies rediturus sim, ad te scribam. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5.
Fluminaque in fontes cursu reditura supino,

Dies non reditura. Propert. lib. 2. eleg. 16.

Vela reditura tenebat Eurus. Ouid. 7. Metam.

Reditus, pen. corr. m. g. substantiuum {[illegible]} Reuersio. Cic. de Amic. Idem dicebat semper animos hominum esse diuinos, iisque, quum è corporibus excessissent, reditum ad cælũ patere.

Aditus & Reditus, opponuntur. Cic. pro Cluen. Hominibus ignominia notatis, neque ad honorem aditus, neque in curiam reditus esset.

Itus & Reditus, opponuntur. Cic. Attic. lib. 15. Quis porrò noster itus, reditus, vultus, incessus inter istos?

Profectio & Reditus, contraria. Cic. de Clar. Orat. Inter profectionem & reditum L. Syllæ.

Ad meum reditum, Vide A D præpositionem.

¶Dulces reditus abscindere. Horat. Epod. 16. Id est, impedire quo minus reuertamur.

Aperire reditum, Vide APERIO.

Arcere reditu, Vide ARCEO.

Cessare ex reditu, Vide CESSO.

Conficere reditum, Vide CONFICIO.

Excusare reditus Ouid. epist. 13.

Ferre reditum, Redire. Catull. de Coma Berenices, 61.
Si reditum retulisset is.

Ferre reditum in nemora. Catul. de Berecynth. 58.

Morari reditus Horat. 3. Carm. ode 5.

Parare reditum sibi. Horat. 1. epist. 2.

Parere sibi reditum, Vide Segnis prouidentia, in PROVIDEO.

Patent reditus populo. Ouid. 1. Fast.

Perimere reditum, Vide PERIMO.

Maturum reditum pollicitus Horat. 4. Carm. ode 5.

Prohibere reditum. Cic. Philip. 8.

Inanes reditus sibi promittere. Ouid. 11. Metam.

Referre reditum Catull. de Berecynth. 58.

Animo æstuante rursus reditum ad vada retulit. Alij legunt detulit.

Ad reditum reseruare, Vide AD.

Rupère reditum Parcæ Horat. Epod. 14.

Non erat emisso reditus tibi. Horat. 1. epist. 11.

Solis anfractus, reditusque. Cic. de Somnio Scip.

Reditus in gratiam. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 10. Quid illa tandem popularis? reditus illustris in gratiam, in quo ne per imprudentiam quidem errari potest sine suspicione perfidiæ.

Gratiæ reditus ei patet. Cic. de Arusp. resp. Quid existimatis eum, si reditus ei gratiæ patuerit, esse facturum?

¶Reditus, Prouentus, eo quòd singulis annis redeat. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5.
At reditus iam quisque suos amat: & sibi quid sit
Vtile, sollicitis computat articulis. Plin. lib. 17. cap. 1.

Populi reditus. Ouid. lib. 4. de Ponto, eleg. 5.
Aut populi reditus positam componet ad hastam,
Et minui magnæ non finet vrbis opes.

Tutior reditus. Plin. lib. 16. cap. 37. Nullius quippe tutior est reditus minorisve impendij, aut tempestatum securior. De salice loquitur.

Vberiores reditus. Paterculus lib. 2.

Reditus pecuniæ, Id est vsuræ. Scæuola in l. 30. D. de adimen. vel transferen. legat. §. , Etsi putaueris eam ad bonam vitæ consuetudinem reuersam, ita viginti aurei libras ei reddere, quũ morieris, interim tamen reditus eius, id est vsuras semisses ei præstes.

Reditio, reditionis, Verbale. Cic. 3. Verr. Cæs. 1. bel. Gal. Vt domum reditionis spe sublata, paratiores ad omnia pericula subeunda essent.

Reditio, reditas, pen. cor. {[illegible]} reditare Frequent. Statim, siue continuò redire. Plaut. Capt. 7.
Ac si non reditas hoc, &c. Exemplaria quæ legimus, rebitas hoc loco legunt.

Redhibeo, redhibes, pen. cor. redhibui, redhibitum, pen. cor. redhibère, Ex re & habeo compositum, d interposita, causa melioris soni. Est (inquit Vlpian. De ædilitio edicto, l. Redhibere) facere vt rursus habeat venditor quod habuerat: quia id reddendo fiebat, idcirco redhibitio est appellata, quasi redditio. Festus, Redhiberi dicitur, id quod redditum est, improbatumque. Plaut. Merc. 7. Quid si igitur reddatur illi vnde empta est? o. minimè gentium. c. Dicit se redhibere, si non placeat. De venditore loquitur. Id est, pretium restituere, re reddita scilicet. Idem Menæch. Saluum tibi, vt mihi dedisti, redhibeo marsupium. Id est restituo, reddo. Vlp. in l. Pomponius, De acqui. vel amit. poss. Præterea quæritur, si quis hominem venditori redhibuerit, an accessione vti possit venditor ex persona eius. Cic. 3. Offic. In mancipio vendendo dicendáne vitia, non ea quæ nisi dixeris, redhibeatur mancipium?

Redhiberi, tum id propriè dicitur quod redditum est, improbatumque, & qui dedit, idemque rursus coactus est habere id quod ante habuit. Nonius.

Redhibitio, Verbale. Quintil. lib. 8. cap. 3. An non pudeat certam creditam pecuniam periodis postulare, aut circa stillicidia affici, aut in mancipij redhibitione sudare? Hoc est in agendo tanta vti vehementia, vt sudorem emittas. Est autem redhibitio actionis nomen, quæ & redhibitoria actio vocatur. Ea verò actio contra eum intenditur, quã quid corruptũ vitio commutaueris siue vendiderit, vt cogatur & restituere pretiũ, & rursũ quod tradiderat accipere: hoc est enim redhibere, vt ex titulo De ædilitio edicto colligi potest. Hæc interpres.

Redhibitorius, a, um, Adiect. vt Actio redhibitoria. Exceptio redhibitoria. Pompon. in l. Si tamen D. de Ædilit. edict. & Papinianus ibidem in l. Actioni redhibitoriæ.

Redhibitorium iudicium Caius in l. Si quid venditor. D. de Ædilit. edict. & alibi sæpius eodem titulo.

Redhostio, redhostis, redhostire, Antiquũ. Reddere. Accius, Amphit. Cedo ecquid hic redhostis eam, quõ mi assem obtiet facilius. Sic enim legit Iunius medicus apud Nonium, & rectius, vt opinor, quàm vt hactenus est excussum.

REDICVLVS, deus extra portam Capenam à Romanis tum excogitatus quando Hannibal dimissa vrbis obsidione ex illo loco castra mouit, quibusdam præstigiis perterritus. Alex. Alexãdrinus libro Genialium dierum 2. cap. 4. Næniæ quoque sacellum, quod cantu querulo funeribus præesset, pari exemplo ab vrbe semotum, extra portam Viminalem statuerunt: sicut phanum Quietis via Lauicana & Rediculi extra portam Capenam, quod secũdo Punico bello constructũ fuisse cõstat. Quum enim Hannibal vrbem oppugnaturus, inter Anienẽ & mœnia Romana castrametatus foret, quòd nulla bene gerendę reĩ occasione data, & spe vrbis potiundæ abscissa, fatum vrbis & propitij dij illius mentem ab oppugnanda vrbe auertissent, & inde parum feliciter rediisset, Rediculo deo phanum ibi constructum ferunt: dictumque est Rediculi, quòd visis infecto negotio redierit.

Redigo, redigis, pen. cor. redegi, pen. prod. redactum {[illegible]} redigere, Ex re & ago compositum, a in e conuersa, & d interposita: Est vi quadam vel industria ducere ad aliquid vel aliquò. & semper accusatiuum postulat cum præpositione, multisque accommodatur actibus, & in vtranque partem sumi solet.

¶Redigere bona alicuius: Accumulare, in vnum reducere. Cic. 4. Verr. Syracusani, qui præfuerant his Heraclij bonis verbo redigendis, re dispertiendis, reddebant eorum negotiorum rationem in Senatu. Idem 1. Verrina, Deinde bona vendit, pecuniam redigit.

Redigere penes aliquem copiam frumenti. Cic. 5. Verr. Quum omnis frumenti copia decimarum nomine penes istum esset redacta.

Pecuniam ex bonis patriis in prædæ dissipatione redigere. Cic. 13. Philipp.

Quæstum totum ad se redigere. Cic. de Arusp. resp. Vnde vt redit, quæstum illum maximè fœcundum, vberemque campestrẽ, totũ ad se ita redegit, vt homo popularis fraudaret improbissimè populũ.

¶Redactus

¶ Redactus eò, & In id loci redactus, Hoc est eò deueni, ac perductus sum. Terent. Eunuch. 4. 4.
Eò redigis me, vt quid egerim, egomet nesciam.
¶ Redigere ad æqualitatem. Plin. lib. 30. cap. 13. Carnésque excrescentes, ad æqualitatem redigit.
In ærarium redigere venditum sub hasta. Liu. 4 ab Vrbe.
Ad assem redigere. Plin. lib. 18. cap. 3.
In concordiam redigere. Plaut. Amphit. 5.
In deditionem imperij redigere, Cogere vt se dedant. Cic. 4 Philip. Potentissimos reges, bellicosissimas gentes in deditionem huius imperij redegerunt.
In ditionem suam. Cic. pro Cornel. Balbo, Quos Gaditanis adiutoribus armis subegimus, atque in ditionem nostram redegimus.
In gratiam redigere aliquos. Terent. Phorm. 5. 8.
Sub imperium Romanum. Cæsar 5 bel. Gall.
Ad interitum. Lucret. lib. 5.
Ad sanum & irritum victoriam redigere, Irritam victoriam facere. Liu. 6 bel. Pun.
In iura sua. Ouid. 3. Fast.
Ad sex libros redigere. Varro 1. de Re rust cap. 1.
Ad vltimam maciem. Colum. lib. 4. cap. 3.
In antiqua mala. Liu. 3. ab Vrbe.
In memoriam redigere, Id est reducere. Terent. Phorm. 2. 3. Cic. 2. Philip. Qui autem tibi venit in mentem, redigere in memoriam nostram, te domi Publij Lentuli esse educatum?
Ad miseriam redigere aliquem. Terent. Heaut. 5. 2, Quàm hic per flagitium ad inopiam redigat patrem.
Ad necessitatem. Quintil lib. 8. cap. 6.
Ad nihilum redigi. Lucret lib 1.
Ad numerum duorum redigi. Ouid. 6. Metam.
Ad onus minimum. Ouid. 14 Metam.
In ordinem, Vide ORDO.
In ordinem aliquem authorem redigere, alium omnino eximere numero. Quintil lib. 1. cap. 43.
Ad paucos. Cic. pro Marcello.
Ad, vel in peregrinitatem redigere. Sueton. in Claudio, capite 16. Vlpianus De in ius vocando, Sed si per pœnam deportationis ad peregrinitatem redactus sit patronus, putat Pomponius eum amisisse honorem.
In potestatem, vel in seruitium redigere, Sibi subditum & seruum facere. Plaut. Aulul. 6, Nihil moror quæ in seruitutem sumptibus redigunt viros. Cic. 3. Offic. Si se Consulem fecissent, breui tempore, aut viuum aut mortuum Iugurtham se in potestatem Pop. Romani redacturum.
In prouinciam. Cæsar 1. bel. Gal.
Rem ad pristinam belli rationem. Cæsar 1. bel. Ciuil.
Rem ex difficillima facilem redigere. Id est facilem reddere. Cæs. 2. bel. Gal.
In seruitutem redigere. Vide Redigere in potestatem.
In speciem. Plin. lib. 14. cap 4, Durántque adhuc vina ducentis ferè annis, iam in speciem redacta mellis asperi.
In testatum redigere. Vlp. in l. 1 §. Cauere. D. Vsufruct. quemadm. caueat.
In tranquillum Liu. 3. ab Vrbe.
In turbam sordidissimam. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 15.
In vnum. Cicero 5. Philip. Quibus rebus tanta pecunia vna in domo coaceruata est, vt si hoc genus in vnum redigatur, non sit pecunia Pop. Rom. defutura.
¶ Redigere, pro Agere, siue ducere. Liu. 6. bel. Pun. Hi supra XXII. cõprehẽsi, & cum transfugis nouis mulctati virgis, manibúsque præcisis Capuam rediguntur.
In vrbem redigere, Reducere. Plin. de Viris illust.
Monte redigere. Ouid. 4. Fastorum,
Filia parua duas redigebat monte capellas. Hoc est reducebat.
Hostem in castra redigere, Vi agere. Liu. 1. bel. Pun.
Redactus, redactus, redactui, quartæ inflexionis substantiuum, Id est pecunia ex frugibus venditis redacta. Scæuola, l. 58. §. 1. D. De vsufructu, Sempronio do lego ex redactu fructuum oleris & pustinæ, partem sextam: sic enim in Pandectis Flor. & manuscriptis codicibus legitur, non reditu.
Redimio, redimis, pen. corr. redimiui, redimitum, pen. prod. {[illegible]} redimire, Ex re & amio, d interposita compositum, & e in i mutata, significat Ornare, coronare, circundare. Claud. de rapt. Proserpinæ, lib. 2,
Hic lauro redimita comas, & candida vultu, &c. Ibidem, 70,
Pretium tenui frontem redimire corona
Contentus, famæ nec dare vela suæ. Cic 3. Tusc. Incẽdes odores, & sertis redimiri iubebis & rosa. Idem in Somnio, Cernis autẽ terram eandem, quasi quibusdam redimitam & circundatam cingulis.
Coronis redimite caput. Lucret lib. 5.
Ceruia redimita iacebat. Claud de rap. Proserp. lib. 3.
Intonsásque comas viridi redimita corona. Sil. lib. 16.
Iam mea votiua puppis redimita corona. Ouid. 3. Amor. eleg. 10.
Crinem redimite corymbis. Stat. 1. Sylu. 5.
Frons redimita corymbis. Tibul lib. 1. eleg 57.
Ausus es hirsutos mitra redimire capillos. Ouid. epist. 9.
Frondibus redimita capillos. Ouid. 1 Fast.
Loca redimita syluis. Catul. de Berecynth. 58.
Tintinnabulis fastigium ædis redimiuit. Sueton in August. cap. 91.
Vittis, & sacra redimitus tempora lauro. Virg 3. Æneid.
Redimiculum, redimiculi, pen. corr. {[illegible]} Ornamentum capitis mulierum, & vittarum tæniæ pendentes à posteriore parte mitræ. Iuuen. satyr. 2, -accipient te
Paulatim, qui longa domi redimicula sumunt
Frontibus, & toto posuere monilia collo. Cic. 5. Verr. Hæc ciuitas mulieri redimiculũ præbeat, hæc in collum, hæc in crines. Virg. 9. Æneidos, Et tunicæ manicas & habent redimicula mitræ.
Redimiculum vocãt mulieres catellam, qua maximè vtuntur ornatus causa. Festus.
Aurea redimicula demere collo. Ouid. 4. Fast.
Redimicula longa. Iuuen. satyr 2.
Auferre collo redimicula Ouid. epist 9.
Aurea leues baccæ, redimicula pectore pendent. Ouid. 10. Metam.
¶ Redimiculum, per translationem. Plautus,
Vt esset aliquis laqueus & redimiculum. Quum enim redimiculo innexi implexique teneantur crines mulierum, redimiculum pro quodam vinculo & nodo, quo velut alligatus teneretur Babylonicus miles, id est miles Græcus, qui Babylone stipendia mereretat, iucũda suauique translatione dixit.
Redimitus, huius redimitus, pen. prod. Verbale. Solinus cap 46, Plurimis crines intonsi, mitrata capita, redimitu pari.
Redimo, redimis, pen. corr. redemi, pen. vlt. prod. redemptum {[illegible]} redimere, Ex re & emo, d interposita, euphoniæ causa, compositum: pro simplici accipitur. Plaut. Menæch. 15,
Ego tibi redimam bis tanto pluris pallam.
Paululo redimere, Vide PAVLVLVM.
Domum redimere. Cic. 13. Philip. Eámque nõ minoris, quàm emit Antonius, redimet: redimet inquam Cn. Pompeij domum filius.
Hostias redimere. Cic. 2. de Inuent.
Redimere sibi amicos. Cæsar. 1 bel Gal Quorum omnium gratiã atque amicitiam eius morte redimere posset.
Pacem redimere ra aliqua. Cic. ad Quint. frat. lib. 1 2, Æquo animo parte aliqua suorum fructuum pacem sibi sempiternam redimat, atque otium.
Voluntates militum redimere largitione Cæs. 1. bel. Ciuil.
Redimere pretio sepeliendi potestatem. Cic. 7. Verr.
Auro redimere ius sepulchri. Ouid. 13. Metamorph.
¶ Qui ab hostibus capti sunt, vel alicui pœnæ obnoxij, soluto pretio redimuntur. Item qui iniuste vexãtur, si per solutionem pecuniæ liberati fuerint, redemisse vexationem dicuntur. Terent. Eunuch. 1. 1,
Quid agas nisi vt te redimas captum quàm queas
Minimo: si nequeas paululo, at quanti queas. Curtius, Sed medici quoque grauiores morbos asperis remedijs curant: & gubernator si naufragium timet, iactura quicquid seruari potest, redimit.
Redimere captos. Cic 2. Offic. Liberales qui suis facultatibus aut captos à prædonibus redimunt, aut æs alienum suscipiunt amicorũ.
Vt corpus redimas, ferrum patieris & ignes. Ouidius 1. de Remedio amor.
Redimere præteritam culpam. Cic ad Senat lib. 10 8, Ille præteritã culpam redimere dicitur, qui aliquo egregio facto compensat.
Acerbitatem à Repub. suis priuatis & domesticis incommodis redimere. Cic Cælius, lib 8. 15.
Redimere pretio virgarum metum. Cic 7. Verr. Metum virgarum nauarchus nobilissimæ ciuitatis pretio redemit.
Vt sua per nostram redimat periuria pœnam. Ouidius 3. Amor. elegia 3.
Morte mortem redimere. Ouid 3 de Ponto, eleg. 1.
¶ Redimere dicitur qui pretio accepto aliquid faciendum suscipit, quod & Conducere dicimus. Cic. 3 Verr. Si pupillo opus redimi, mihi præda de manibus eripitur. Ibidem, Etenim qua stultitia fuissem, siquam diem qui istum eripiendum redemerunt, in cautione viderunt, &c. Redemerunt (inquit) id est, qui susceperũt procurationẽ corrumpendorum iudicum, & conduxerunt corrumpendum iudicium. Budæus.
Conducere & Redimere, pro eodem. Vlpian. in l. Plenum. D De vsu & habitation. Quare etsi lanam conduxerit vsuarius expediendã, poterit etiam per vsuarias ancillas opus perficere. Itémque si vestimenta texenda redemerit, vel insulam vel nauem fabricandam: poterit ad hæc operis vti vsuarius.
Redimere vectigalia. Cic. 5. Verr. Ne fortè ab nocturno suo quæstu animum ad vectigalia redimenda transferret.
Redimere opus faciendum. Cicero 5. Verr. Eundémque te memini Censorias quoque leges in sartis tectis exigẽdis tollere & commutare, ne is redimeret cuia res esset.
¶ Redimere, pro Corrumpere, vt Redimere delatorem, pecunia eũ à delatione deducere. Vlp. l. 26. D. De iure fisci.
Redimendus, Particip. {[illegible]} Ouid. epist. 3, Si tibi ab Atrida pretio redimenda fuissem.
Redemptus, Aliud particip. {[illegible]} Virg. 9. Æneidos,
Sit qui me raptum pugna, pretióve redemptum Mandet humo.
Mercede capitis redemptus Ouid. 1. Amor. eleg 8.
Redemptio, redemptionis, Verbale {[illegible]} Cic. 2. Verr. Vt primùm è prouincia rediit, est redemptio huius iudicij facta grandi pecunia.
Temeritas redemptionis. Cic. de Prouinc. Cons. Itaque P. C. videtis non temeritate redemptionis aut negotij gerendi inscitia, sed auaritia, superbia, &c. penè afflictos iam atque euersos publicanos.
¶ Redemptio, Quod pro liberatione datur. Plin. de Viris illust. His facilè victis, inter captiuas vxor Regis Ortiagontis Centurioni cuidam in custodiam data, à quo vi stuprata de iniuria tacuit. Et pòst, impetrata redemptione, marito adulterum Centurionem interficiẽdum tradidit. Sic loquutus & Valer. Maxim lib 4. cap 3 de Scipione, Aurum quoque quod pro redemptione puellæ allatum erat, &c.
Redemptor, redemptoris {[illegible]} Vectigalium emptor.
Festinat calidus mulis, gerulisque redemptor Horat 1. epist. 2.
¶ Redemptor, Qui certo pretio conducit extructum aliquod opus faciendum. Cic 2. de Diuin. Et redemptor qui columnã illã de Cotta & de Torquato conduxerat faciendũ, non inertia aut inopia tardior fuit, sed à dijs immortalibus ad illam rem retardatus est. Idem ad Q. frat. lib. 2 8, Redemptori tuo dimidium pecuniæ curaui.
¶ Redemptores (inquit Festus) propriè atque antiqua consuetudine dicebantur, qui quum ad faciendum aut præbendũ conduxerant,

effecerántque, tum demum pecunias accipiebant. Nam antiquitus emere pro accipere ponebatur. At ii nunc dicuntur redemptores qui quid conduxere præbendum, vtendúmque.

Redemptor pontis pontorium ab eo exigebat. Labeo in l. Cum in plures § Vehiculum. D Locati & cond.

Redemptor syluæ, Qui conduxit operas ad syluam custodiendam, vulgò syluanus dicitur. Alphenus in l. Lege. D Locati & cond.

Redemptor litium, seu caussarum quis dicatur pulchrè explicat Alexander ab Alexand. lib. 4 cap 16, Redemptor caussarum is dicitur, qui lites quotidianas pecunia mercari, illásque pactionibus muneribúsque pellicere conatur, haud secus quàm qui domos ædificandas, quæ faciendum, vtendúmve pretio conducit: qui etiam quadruplator, & interceptor aliena litis dictus est, quos homines tanquam iniustos, & malarum artium artifices, Iureconsulti iure incessere.

Redempto, redemptas, redemptare, Frequent. A quo

Redemptito, redemptitas, penult. correpta { ἀναπράττω } redemptitare. Plautus,

Redemptitauere ad vnum captos. Cato apud Festum, Lege facta benefactis non redemptitauere.

Redemptura, redempturæ, penult. prod. Quæ fit per mancipes Gallicè *Ferme*. Liu. lib 3. bel. Pun. Exhortandos qui redempturis auxissent patrimonia, vt Reipub. ex qua creuissent, ad tempus cõmodarent. Vlp. in l. Quicunque. § 1 D. De institoria actione, Labeo quoque scribit, Si quis eis pecuniis fœnerandis, agris colendis, mercaturis, redempturisque faciendis præposuerit &c.

Redinteger, redintegra, redintegrum, pen corr. Ex re & integer cõpositum, Rursus integrum & renouatum significat. Liu. 8 ab Vrbe, Tunc Papyrius redintegrata spolia Magistrum equitum ac virgas & secures expedire iussit. Vetus exemplar habet redintegratum.

Redintegro, redintegras, penultima correpta, redintegrâre, Rursus inchoare, instaurare, siue innouare & integrum facere. Plinius in Panegyr. Hominísne istud ingenium est, hominis potestas, renouare gaudia, redintegrare lætitiam, nullámque requiem gratulationis dare? Compositum à re, & integro, integras, d interposita, euphoniæ causa.

Acies redintegratur, Vide ACIES.

Animum redintegrare, Instaurare, resumere. Cæs. 2. bel. Gal.

Bellum redintegrare, Redintegrare prælium Brutus ad Ciceronẽ, lib. 11. 9 Ne bellum nobis redintegrare possit Antonio sibi coniũcto.

Iram redintegrare, Vide REDINTEGRO.

Legatum redintegratur Vlp in l 4. D. De adimend legat.

Locatio redintegratur Vlp. in l. Qui ad certum. D. Locati.

Memoriam redintegrare. Liu. 3. ab Vrbe.

Pacem Liu 2. ab Vrbe.

Redintegrari seditionem. Tacitus lib. 1, Horum aduentu redintegratur seditio.

Spem victoriæ Cæsar 7. bel. Gal.

Vires. Cæsar 3. bel. Gal.

¶ Redintegro, aliud quàm Renouo. Author ad Herenn. lib. 2, Vt renouetur, non redintegretur oratio.

Redintegratio, Verbale, Renouatio. Terent. And. 3 3,

Amantiũ iræ, amoris redintegratio est. Cic. Antè quàm iret in exil. Nam quid ego improborum facta renouem oratione, vt redintegratione illius commemorationis animos vulnerem vestros?

Redinunt, pro Redeunt scripserunt veteres. Festus.

Redipiscor, redipisceris, pen. corr. redeptus sum { ἀνακτῶμαι } redipisci, Recuperare, Assequi. Plaut. Trinum. 14,

Ioteine hómines condalium te

Redipisci postulas quorum eorum sons surripuit currenti,

Cursori solum?

Reditio Reditus, Vide REDEO.

Reduuia, reduuiæ { παρωνυχία } Morbus est quum cutis circa vngues se soluit, quia redinire, soluere est, inquit Festus. Plin. lib. 29. c. 2, Lana succida reduuias sanat ex aqua frigida. Peritiores dicunt Reduuia per quintam vocalem.

Reduuiæ escarum. Solin cap. 45, Trochilos auis est paruula. Ea dum reduuias escarum affectat, os belluæ huiusce paulatim scalpit, & sensim scalpurigine blandiente aditum sibi in vsque fauces facit, &c. Reduuias escarum vocat reliquias ciborum inter crocodili dentes hærentium. Has dormiẽte crocodilo appetit Trochilus, inde victum sibi parans, vt scribit etiam Plin. lib 8 cap 25.

Reduuiam curare. Cic. pro Rosc. Amer. Intelligo me ante tempus Iudices hæc scrutari, & propemodum errare, qui quum capiti Sext. Roscij mederi debeam, reduuiam curem. Hoc est, qui res maximi momenti & præcipuas negligam, secundariis & infimis partibus minoris æstimandas consecter. Narrat Plutarchus quendam consuluisse medicum de vitio vnguium, quum color argueret illum esse viciato hepate. At medicus intelligens ineptum hominis pudorem, Nihil, inquit, tibi periculi est à reduuia, sed grauius malum vrget te. Inde natum prouerbium, De reduuia queritur. quo vtimur, vbi quis prauo pudore, leuissimis malis quærit remedium, dissimulans maiora.

Rediuius, rediuij { κρότων } Vermiculus, seu animalculum quoddam quod infixo semper sanguine capite viuit, cui vni ex omnibus, cibi exitus non est, sed vsque adeò intumescit satierate, vt ipso alimento moriatur. Hoc Græci κρότωνα vocant. Latini rediuium à rediuiendo, id est soluendo, quòd carnem animalium suctu resoluat. Columella lib. 6. cap 2, Veniri quoque & sub femina manum subiicere conuenit, ne ad eiusmodi tactum postmodum pauescant, & vt rediuij, qui plerunque feminibus inhærent, eximantur. Alia exemplaria habent ricini. Vide Plin. lib 11 cap. 34 Ricinus aliàs dicitur.

Rediuiuus, pen. prod. Adiect. { ἀνανεαζόμενος } Quod ex vetusto renouatur. Iuuen satyr 6,

Prodiga non sentit pereuntem femina censum,

Ac velut exhausta rediuiuus pullulet arca

Nummus, & e pleno semper tollatur aceruo,

Non vnquam reputat quanti sibi gaudia constent. Id est, reuiuiscẽs ac renascens, postquam extinctus est. Cic. 3. Verr. Vtrum existimatis minus operis esse, vnam columnam efficere ab integro nouam, nullo lapide rediuiuo, an quatuor illas reponere? Et paulo pòst, AMINVVAS SIBI HABETO. Quasi quicquam rediuiui ex opere illo tolleretur: ac non totum opus ex rediuiuis constitueretur.

Bella rediuiua, Renouata. Silius lib. 10.

Gens rediuiua. Silius lib. 8.

Redoleo, redoles, penultima correp. redolui vel redoleui, redolitum vel redoletum { ὄζω } redolẽre, Multum olere. Virgilius 4. Georgicorum,

Feruet opus, redoléntque thymo fragrantia mella.

Antiquitatem redolet, Per translationem. Cic. de Clar. Orat. Sed nescio quomodo huius quem constat eloquẽtia præstitisse, exiliores orationes sunt, & redolentes magis antiquitatem, quàm aut Lælij, aut Scipionis, aut etiam ipsius Catonis.

Nihil igitur illa vicinitas redolet? Cic. pro Cælio.

Fœtorem redolet Colum lib 12 cap. 18.

Sermonem eius redolet. Cic. pro Sextio, Et quòd ita domus ipsa fumabat, vt multa eius sermonis indicia redoleret.

Situm redolet. Plin. lib 12 cap 12.

Solitudinem redolere. Plin. lib. 12. cap. 17.

Vinum. Cic. 2. Philip. Is vomens frustis esculentis vinum redolentibus, gremium suum & totum tribunal impleuit.

Virus. Plin. lib 15 cap. 12.

Redolens, pen. corr. Participium { ὄζων. } vt

Mella redolentia thymi flore Ouid. 15 Metam.

Mala redolentia Ouid 8. Metam.

REDONES, Galliæ populi, Vide RHEDONES.

Redono, redonas, pen. prod. { ἀποδίδωμι } redonâre, Reddere. Horat. 2. Carm ode 7,

Quis te redonauit Quiritem

Dijs patrijs, Italóque cælo?

Inuisum nepotem Marti redonabo Horat. 3. Carm. ode 3.

Redordior, redordiris, penultima producta, redorsus sum { ἀναπήνομαι } redordiri, Retexere: Quod orsum est & textum, filatim explicare, & dissoluere. Quod bombyces ordiuntur, nos redordimur: deinde rursum teximus. & pannum conficimus. Plinius libro 9 cap. 57, Vnde geminus fœminis nostris labor, redordiendi fila, rursúmque texendi. Et libro 11. cap. 22, Prima eas redordiri, rursúsque texere inuenit.

Redormio, redormis, redormiui, redormitum { ἀνακοιμῶμαι } redormire, pen prod. Rursum dormire. Plin epist. 213, Paulum redormio: dein ambulo, mox orationem Græcam Latináme clarè & intentè, non tam vocis caussa, quàm stomachi lego.

Redormitio, redormitionis, Verbale { ἀνακοίμησις. } Plin. lib. 10 cap. 73, In redormitione vana esse visa, propè conuenit.

Redostio, redostis, redostiui, redostitum { ἀντιχαρίζομαι } redostire, pen prod. antiquum, Gratiam referre. Næuius in Lupo, Vel veiens regem salutat, iube Albanum Amulium comitem, senem, sapientem contrà redostia menulus. Et Accius in Amphitryone,

Cedò ecquid te redostitum, quum meassem obiectet facilius? Hæc Festus.

Redostit, Redit, inquit Nonius. Accius in Amphitryone,

Quid hic redostit viam?

Reduco, reducis, pen. prod reduxi, reductum { ἀνάγω, ἐπανάγω, κατάγω } redúcere, Retroducere, retrahere. Sueton in Caligula, cap. 27, Equitem Romanum obiectum feris quum se innocentem proclamasset, reduxit: abscissáque lingua rursus induxit.

E conuiuio reducere. Cicero 7. Verrina, Curritur ad Prætorium, quò istum e conuiuio illo præclaro reduxerant paulo antè mulieres cum cantu atque symphonia.

Domum reducere aliquem. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 10, Crassum cos. ex Senatu domum reduxit.

Reducere ad. Cic. 1. Acad. Satis eum longo interuallo ad suam villã reduximus

Vesper vbi è pastu vitulos ad tecta reducit. Virgilius 4. Georgic.

In viam reducere Plaut. Pseud. 10.

¶ Dum mox frondosa reducitur æstas. Virg. 3. Georg.

Amicitiam errantem reducere. Plin. in Paneg.

Amorem scelerum reduxit Lucan. lib. 4.

¶ Animum alicuius ad misericordiam reducere. Terent. And. 3 3.

¶ Ad colorẽ reducere. Plin. lib. 27. cap. 12, Caustica vi exulceratas cicatrices, & ad colorem reducit.

Ad vitæ concilium reducere. Senec. de Benef. lib 7. cap. 9.

In pristinam concordiam distractos reducere. Balbus Ciceroni in Epist. ad Atticum, lib. 8, Obsecro te Cicero, suscipe curam & cogitationem dignissimam tuæ virtutis, vt Cæsarem & Pompeium perfidia hominum distractos, rursus in pristinam concordiam reducas.

Aura reducit diem. Virg. 1. Georg.

Ad diuitias reducere & reuocare. Plaut. Cistel. 7.

Variè & multipliciter ad etymum verba reducere. Quintilianus lib. 1. cap 6.

Exemplum reducere, libertatem, morem. Plin. in Paneg. Hæc nempe inuentio tua, vt libertatem reuoces ac reducas.

Exules reducere. Cic. 7. Verr. Vincti soluantur, exules reducantur.

Febrem reducere Horat. 2. Serm. satyr. 3.

In gratiam. Terent. And. 5 4,

Iamdudum reduxit me ipsa in gratiam.

In gratiam cum aliquo reduci. Cicero pro Rabirio Posthumo.

Aurora reducit lucem, inuecta croceis rotis. Ouidius 3. Metam.

Fortuna iterum reduxit luctus. Claud. 2. in Eutropium.

Ad maciem reducere obesum corpus. Plinius lib. 24. cap. 8.

In memoriã reducere, quod & Reuocare dicitur. Cic. 1. de Inuent. Et reducere in memoriam quibus rationibus vnamquanque partem confirmaris.

A morte

A morte aliquem. Virg. 4. Æneid.
Passus reducere, Retrocedere. Valer. 5. Argon.
Ad planum cicatrices. Plin. lib. 20 cap. 9.
Collectásque fugat nubes, solémque reducit. Virg. 1. Æneid.
Somnum. Horat. 3. Carm. ode 1.
Spem mentibus anxiis. Horat. 3 Carm. ode 21.
Ad salutem reducere aliquem medicina. Cicero Post reditum ad Quirites.
Reducere se vndique, pro Contrahere. Senec. epist. 14.
Reducere liberalitatem dicit Seneca de Benef. 1. pro Contrahere, vel in angustum redigere.
¶Reducere, Liberare, & sine periculo recipere. Apuleius, Méque oppidò in arcem reduco.
¶Reducere, Reconciliare. Virg. 2. Æneidos,
.numénque reducunt. Seruius.
¶Reducere, Attenuare, vel Refrenare, Contrahere, In angustum redigere. Senec. de Benef. lib. 1. cap 14, Nemo haec ita interpretetur, tanquam reducam libertatem, & frænis arctioribus reprimam.
¶Redduco, duplici d propter carmen, apud Lucret. lib. 4,
.& crebras redducunt naribus auras.
Reducens, Particip. {[illegible]} vt Sinum nitidum reducens, Id est aperiens veste corinque reducta. Catul. in Camerium, epigr. 51.
Reductus, Aliud particip. {[illegible]} vt Reductus in gratiam. Cic. pro Cluentio.
Possum excitare multos reductos testes liberalitatis tuæ. Cic. pro Rab. Posthumo.
Reductus de exilio. Cic ad Att. lib. 9.
Producta & reducta. Cic. 5. de Finib. Hæc igitur quum ego tot nominibus à Stoicis appellata, partim nouis & cōmentitiis, vt ista, producta & reducta: partim idem significantibus, &c.
Virtus est medium vitiorum vtrinque reductum. Id est remotum. Horat. 1. epist 19.
¶Reductus sinus, Replicabilia. Virg. 1. Æneid. Seruius.
Vallis reducta. Virg 6. Æneid. Hoc est secreta. Acron. Lambinus verò in illud Horatij,
Hic in reducta valle, &c. reductā vallem appellat, quæ sinus quosdam flexuosos & recessus habeat, in quibus quis à ventis & iniuria cæli tutus esse queat. Hæc ille.
Reductus & Eminens, opposita. Quintilian. lib. 11. cap. 3, Vt qui singulis pinxerent coloribus, alia tamen reductiora, alia eminentiora fecerunt.
Reductio, Verbale {[illegible]} Cic. ad Lentulum, lib 1. 7, Quoniam Senatusconsultum nullum extat, quo reductio regis Alexandrini tibi ademptia sit.
Reductor {[illegible]} Aliud verbale mascul. Liu. 2. ab Vrbe, Reductori plebis Romanæ in vrbem, sumptus funeri defuit.
Literarum seoescentium reductor. Plin. lib 8. epist. 165.
Redux, reducis, pen. corr. om a. gen. {[illegible]} Qui à periculis in tutum, ab exilio siue captiuitate reducitur in patriam. Cic. pro Milone, Quid me reducem esse voluistis? an et spectante me expellerentur hi, per quos essem restitutus? Virg. 1. Æneidos,
Nanque tibi reduces socios, classémque relatam Nuntio.
Reducem facere. Terent. Hecyra, 5. 4.
Egóne qui ab Orco mortuum me reducem in lucem feceris? Idem Heauton. 5 4,
Ergo mea Antiphila tu nunc sola reducem me in patriam facis.
Gratari aliquem reducem. Virg. 5. Æneid.
Carina redux. Ouid. epist 6.
¶Redux fortuna, Quòd è bello, aut lōginqua peregrinatione, exiliòve reduceret appellata, eóque nomine illi sacrum in vrbe fabricatum referunt ex veterum monumentis. Lilius & Alexander Alexandrinus lib. 1. cap. 23.
¶Reduces pro Redeuntibus, simpliciter. Plin. lib. 8. cap 5, Initur autem biennio, quinis (vt ferunt) cuiusque anni diebus, nec amplius: sexto perfunduntur amne, non antè redeunt ad agmen.
Reduces choreæ, Multitudo comitum diuitem aliquem reducentium. Martial. lib. 10 70.
Redulcero, redulceras, pen. corr. {[illegible]} redulcerāre, Ab vlcere fit. vt Cutis redulceratur, hoc est Rursus vlcerosa fit: vel etiam Plaga redulceratur, hoc est Redintegratur. Colum. lib. 7. cap. 5, Tepefactúmque medicamentum linitur scabræ parti, quæ prius aspera testa vel pumice defricata redulceratur. Nempe vt facilius medicamētum penetret.
Reduncus, Adiectiuum {[illegible]} contrarium est Adunco. Plin. lib. 21 cap. 37. Aliis adunca, aliis reduncā.
Rostrum reduncum. Ouid. 11. Metam.
Redundo, redundas {[illegible]} redundāre, penul. prod. Ex re & vnda compositum, significat Superabundare. Cic. 3. Verr. Hinc illæ extraordinariæ pecuniæ, quas nullo duce, tamē aliqua ex particula inuestigamus, redundarunt.
Si lacus Albanus redundasset, isque in mare fluxisset, Romam perituram. Cic. 2. de Diuinat.
Gutture fac pleno sumpta redundet aqua. Ouid. 2. de Remed.
Redundat pituita. Cic. 4. Tuscul.
Redundare sanguine. Cic. pro Lege Manil. Testis est Africa, quæ magnis oppressa hostium copiis, eorum ipsorū sanguine redundauit.
Hesterna cœna redūdare. Plin. in Paneg. Non alij marcidi somno, hesternáque cœna redundantes, comitiorum suorum nuntios opperiebantur?
Omnibus ornamentis redundare. Cic. ad Appium, lib. 3 10, Præsertim quum in omnibus vel ornamentis, vel præsidiis redundares.
Eloquio. Claud. 5. Paneg.
Vno digito. Cic. 1 de Nat deor. Tuus autem deus non digito vno redundat, sed capite, collo, ceruicibus, lateribus, aluo, tergo, poplitibus, manibus, pedibus, feminibus, cruribus. Id est plus habet, & supervacaneum, vt ipse Cicero ibidem dicit.

Non complere verbis quod proposueris, & Redundare, contraria. Cic. in Partit. Numeros aures ipsæ metiuntur, ne aut compleas verbis quod proposueris, aut redundes.
Nihil prætermittatur, cui opponitur Nihil redundet. Cic. in Orat. Nulla neque prætermittatur, neque redundet.
Deesse & Redundare, contraria. Cic. 3 de Orat. Neque in Antonio defuit hic ornatus orationis, neque in Crasso redundauit.
Sera redundauit veteris vindicta libelli. Ouid. 2. Trist.
Oratio redūdat. Cic. 5. de Finib. Critolaus imitari antiquos voluit, & quidem est grauitate proximus, & redundat oratio.
Redundat ea. Cic 5. Verr. Quibus quod tum aut remissum, aut relictum sit, id fuisse tantum, quantum ex eo, quo istius auaritia contēta fuit, redundarit.
Redundare de. Cicero 5. Verr. Necesse est quod redundaret de vestro frumentario quæstu, ad illum potissimum, per quem agebatis, defluxisse.
Infamia redundat ad amicos. Cic de Amicit. Erumpunt sæpe vitia amicorum tum in ipsos amicos, tum in alienos, quorum tamē ad amicos redundet infamia.
Ex necessitate redundabit onus legatorum ad hæredem. Vlpian. in l. Si seruus plurium sit. §. Si quis ante. D De legatis 1.
Damni periculum ad te non redundat. Imp. Alexand. l. Et si feisset C. De administ. tut.
Redundat ad. Cic. pro Ligario, Quòd laudem adolescentis propinqui etiam existimo ad meum aliquem fructum redūdare. Id est, Referri, & pertinere. Budæus.
Redundat in Plautus,
Hoc facinus in tuum redundabit caput. Cic. in Catil. Certè verendum mihi non erat, nequid, hoc parricida ciuium interfecto, inuidiæ mihi in posteritatem redundaret.
In annum redundare. Cic. pro Murena, Sed quid tandem fiet, si hæc elapsa de manibus nostris, in eum annum qui consequitur, redundarint?
Captio redundat in eum, qui suscepit mandatum. Paulus in l. Si mandauero tibi § vlt D. Mandati.
In genus authoris miseri fortuna redundat. Ouidius 3. Tristium, elegia 2.
Si scelus est, in me commissi pœna redundet. Ouid. 6. Fast.
¶Redundare, Abundare, superesse. Lucret. lib. 18,
Primò redundat aurum, ac thesauri patent. Cicer. 3. Offic. Nunc fugientes conspectum sceleratorū, quibus omnia redundant. Et Hortens. Tum intelligat, quàm illud non sit necessarium, quod redundat. Ec Nonio.
Redundans {[illegible]} Participium, siue Nomen ex participio: vt Redundans homo. Cic. de Fato. Inter locorum naturas quantum intersit videmus, alios esse salubres, alios pestilentes, in aliis pituitosos, & quasi redundantes, in aliis exsiccatos & aridos.
Is redundantes nos & superfluentes iuuenili quadam dicendi impunitate & licentia repressit. Cic. de Claris Orat.
Redundatus, penult. prod. {[illegible]} Aliud participium. Ouidius 6. Fastorum,
Amne redundatis fossa madebat aquis.
Redundatio, Verbale {[illegible]} Plin. lib. 7. cap. 6, Fastidium in cibis, redundatio stomachi, indices sunt hominis inchoati. Id est nausea, vel quæ fluctuatio dicitur.
Redundantia, redundantiæ {[illegible]} quam Superfluitatem appellamus. Cicero in Oratore, Ipsa enim illa pro Roscio iuuenilis redundantia, multa habet attenuata, quædam etiam paulo hilariora.
Redundanter, Aduerbium. Plinius iunior libro 1. ad Cornelium Tacitum epist. 10, Vt illud immodicè & redundanter, ita hoc ieiunè & infirmè.
Reduuiæ. Vide REDIVIA.
Refectio. Refectus. Vide REFICIO.
Refello, refellis, refelli {[illegible]} refellere, Ex re & fallere, Quod dictum est, arguendo falsum ostendere, inquit Donatus. Terent. Phorm. 2. 2,
Quum tu horum nihil refelles, vincam scilicet. Id est, quum factū non negabis. Donatus, Refelles, refutabis, redargues. Cic. lib 2. Tuscul. Et refellere sine pertinacia, & refelli sine iracūdia parati sumus. Virg. 4. Æneidos,
.neque te teneo, neque dicta refello.
Fortunam refellere. Stat. 2. Sylu 2.
Sensus non possunt refelli. Lucret. lib. 4.
Refello & Approbo, contraria. Quintil. lib. 7. cap 4.
Ex re ipsa refellere. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Refellere aliquem, Alicuius sententiam oppugnare. Cic 4. Acad. Socrates autem de se ipse detrahens in disputatione plus tribuebat eis quos volebat refellere.
Ita enim viuunt quidam, vt eorum vitā refellatur oratio. Cic. 2. de Finibus.
Refellere dicta alicuius. Cic. 4. de Finib. Vt audiat me quæ à te dicta sunt refellentem.
Mendacium alicuius refellere & coarguere. Cicero pro Ligario.
Opprobria non possunt refelli. Ouid. 1. Metam.
Refellere testimonium, & testes, & tabulas dicebant veteres. Cicero pro Flacco, Nam aut oratio testium refelli solet, aut vita lædi. Tranquillus in Augusto, cap. 56, Testem se in iudiciis & interrogari & refelli æquissimo animo patiebatur. Dicitur & Eleuare, apud Quintil. Budæus.
Refercio, refercis, refersi, refertum {[illegible]} refercīre, Ex re & farcio, significat Implere. Cic de Senect. Semper enim boni, assiduíque domini referta cella vinaria, olearia, & penaria est, villáque tota locuples est.
Complere & refercire. Cicero pro Sextio, Meministis tum Iudices, corporibus ciuium Tyberim compleri, cloacas refercīri.

Refersserunt omnia libris. Cic. pro Corn. Balbo, Quòd eis rebus vrbem Italiámque refersserunt.

Referire in. Cic. 1. de Orat. Sed hoc nubis illa Scæuola & perfice, vt Crassus hæc quæ coarctauit, & peranguste refersit in oratione sua, dilatet nobis atque explicet.

Superstitione vitam hominum referire. Cic. 2. de Nat. deor. Poetæ hominum vitam superstitione omni refersserunt.

Referire hominum aures sermonibus. Cic. pro Rab. Posthumo, Tum subinuisum apud maleuolos Posthumi nomē propter opinionem pecuniæ nescio quam, æstatem vnam compluris aures refersis istis sermonibus.

Refertus { [illegible] } Participium, siue Nomen ex participio, vt Refertæ suauitate literæ, Hoc est omni officio plenæ. Cic. ad Qu. fratr. lib. 2. 16, Accepi tuas literas datas Placentiæ. Deinde alteras postridie datas Blandenonæ, cum Cæsaris literis refertis omni officio, diligentia, suauitate.

Plenus ac refertus. Cic. 1 Acad. Sed vtrique Platonis vbertate cōpleti, certam quandam disciplinæ formulam composuerunt, & eam quidem plenam ac refertam.

Locuples ac refertus. Cic. 5. Verr. Cum prouinciam tam locupletem ac refertam, non modò rem, sed ne spem quidem vllam reliquam cuiquam feceris.

Refertius ærarium. Cic. 5 Verr. Tum refertius erit ærarium Populi Romani quàm vnquam fuit.

Domus referta, Plena, diues. Senec. Medea, 17.

Locuples & referta domus. Cic. 1. de Orat.

Refertissimus, quod & Confertissimus dicitur. Cic. ad Qu. fratrē, lib. 1. 1, Quare quoniam eiusmodi theatrum totius Asiæ virtutibus est datum, celebritate refertissimum, magnitudine amplissimum, &c.

¶ Genitiuo aliquando iungitur. Gellius, Is librum multæ variæque historiæ refertū composuit. Cic. pro Fonteio, Referta Gallia negotiatorum est, plena ciuium Romanorum. Idem ad Atticum, lib. 8. 145, Etsi propediem video bonorum, id est lautorum & locupletum vrbem refertam fore.

Mare refertum prædonum. Cic. pro Rab. Posthumo.

Oppida referta hominum. Varr. de vita Populi Rom. Ipsa Italiæ oppida sunt vastata, quæ prius fuerunt hominum referta. Ex Nonio.

Saltus referti elephantorum. Plin. lib. 5. cap. 1.

¶ Ablatiuo frequentius. Cic. 3. Verr. Domus erat meretricio conuentu, sed Prætoria turba referta. Et 7, Referta piratarum præda nauis.

Annus refertus pecunia. Cic. 6. Verr. Primus annus erat prouinciæ: non vt in Sthenio iam refertur pecunia.

Puppis referta diuitiis. Claud. 4 Paneg.

Referina faba, Vide RESRINA.

Referio, referis, pen. corr. { [illegible] } referire, Repercutere. Terentius Adelph. 4. 2,

-quia miseram mulierem, & me seruolum
Qui referire non audebam, vicit, hui perfortiter!

Phœbus referitur imagine speculi opposita. Ouid. 4. Metam.

Refero, pen. corr. refers, retuli, penult. corr. relatum, pen. prod. & metri causa rettuli, rellatum { [illegible] } referre, Reportare, quasi retrò ferre. Quintil. Ad patrem arma non retulit. Tacitus, Quum ex agris segetes domum referrent.

Humeris suis pecunias alicui referre. Cic. Att. lib. 6, Itaque sine vlla ignominia suis humeris pecunias populis retulerunt.

Sub tectum referre. Colum. lib. 11. cap. 3.

Pateram referre, pro Restituere. Cic. 1. de Diuin. Is pateram retulit.

¶ Ad aliquem referre, In consultationem illius ponere, vt ait Valla lib. 3. Plaut. Curcul. 6,
Tute ipse, siquid somniasti, ad me refers. Cic. 1. de Diuin. Ex eo euenit, vt & Tarquinius augure Attio Nauio vteretur, & populus de suis rebus ad eum referret.

Ad Senatum de re aliqua Consules referre, & ij quibus Senatum cogere licebat, dicebantur, quum rem in Senatu agitandam, deliberandam, decernendámque proponebant, rogantes Senatorum sententias. Cic. 2. in Catil. Reliquis autem de rebus constituendis, maturandis, agendis, iam ad Senatum referemus, quem vocari videtis. Virg. 3 Æneidos,
Delectos populi ad proceres, primúmque parentem
Monstra deûm refero. Et ne dubitares de sensu sermonis, more suo aperuit, subiungens,
-& quæ sit sententia posco. Cic. in Pison. An tum eratis Consules, quum quacunque de re verbum facere cœperatis, referre ad Senatū, cunctus ordo reclamabat? ostendebátque nihil esse vos acturos, nisi prius de me retulissetis? Ex Budæo.

Rem omnem ad Patres Conscriptos retuli. Cic. 3. in Catil.

De rebus obscuris & incertis ad Apollinem, censeo referendum. Cic. 1 de Diuin.

Consulere se, & ad se referre. Cic. pro Quintio, Sed ne ipse quidē te consuluisti, sed ne ipse quidem ad te retulisti.

¶ Ad aliquid referre. Quintil. lib. 3 cap. 11, Theodori schola (vt dixi) omnia refert ad capita.

¶ Ad seipsum aliquid referre, id est Perpendere, & quasi de suo facto, alienum metiri. Cic. pro Deiotar. Quæ quoniam angustiora parietes faciunt, actióque causæ maximè debilitatur loco: tuum est Cæsar, qui pro multis sæpe dixisti, quid nunc mihi animi sit, ad teipsum referre.

¶ Referre acceptum alicui, est fateri se ab eo accepisse: idque in eo dicitur accepti referre: deinque est quasi debitorem se profiteri. Significat etiam interdum fateri, sibi pecuniam à se creditam, à debitore esse solutam. Cic. pro Cecinna, Se habere ait argentarij tabulas, in quibus sibi expensa pecunia lata sit, acceptáque relata. Per translationem autem dicimus Acceptum referre alicui bonum, vel malum, & tam rei, quàm personæ, pro eo quod est, ingenuè fateri ac prædicata sibi illius opera ac beneficio id boni euenisse, vel mali. Exempla passim reperies. Vide ACCEPTO.

¶ Acceptam referre { [illegible] } salutem suam beneuolentiæ alicuius, pro Fateri accepisse. Cic. ad Attic. lib. 11, Te etiam atque etiam oro, vt me totum tuendum suscipias: vt si ij salui erunt, quibuscum sum, vnà cum iis possim incolumis esse, salutémque meam beneuolentiæ tuæ acceptam referre.

Acceptum refero versibus esse nocens. Ouid. 2. Trist.

In acceptum referre. Cic. 3. Verr. Posteaquam reus factus est, primò negabat opus in acceptum referre posse. Referre in acceptum, inquit Budæus, est scribere opus esse præbitum & probatum, quod Prætoris munus erat in sartis tectis.

Referre, Adscribere. Varr. Eumen. Forenses decernūt, vt existimatio nomen meum in sanorum numerum referat. Nonius.

In acta referri. Iuuen. satyr. 2.

In ærarios referre, Vide Ærarius adiectiuum, in AES, æris.

In album referre. Liu. 1 ab Vrbe.

Aliquem ore referre, Id est ore similem esse. Virg. 4. Æneid.

Animum referre ad rem aliquam. Cic. pro Rosc. Amer. Age nunc, refer animum sis ad veritatem & considera.

Sed licet à paruis animum ad maiora referre. Ouidius 3. de Arte amandi.

Animum ad mala sua referre. Ouid. 2. de Remed. amor.

Animum & oculos ad aliquem. Cic. pro Rosc. Amer.

Ænean animo nóxque diésque refert. Ouid. epist. 7.

In apertum referre opus. Cic. in Parad.

Ad arbitrium alicuius. Cic. 3. Tuscul. Omnia ad suum arbitrium referre, suis stare iudiciis.

Ad vos nunc refero quem sequar. Cic. 4. Acad.

Aspectum referre in curiam. Cic. de Prouinciis Consul. Qui si ex illa iactatione, cursúque populari, bene gesta Repub. referunt aspectū in curiam, atque huic amplissimæ dignitati commendari esse volunt, non modò non repellendi sunt, verùm etiam expetendi.

In censum aliquid referre. Liu. 9. bel. Maced.

In codicem referre. Cic. pro Sylla, Tibi meo familiari & contubernali prima etiam æditui fuerint iudiciū scribæ mei, si voluisses, quàm in codicem retulerint?

Colorem parentum referre. Colum. lib. 7. cap. 8.

In commentarium. Cic. ad Attic. lib. 7, Quod ipsa in Tusculano me referre in commentarium mea manu voluit.

Referre, Recensere. Virg. Bucol.
Cogere donec oues stabulis, numerúmque referre
Iussit. Nonius.

Ad conscientiam referre omnia. Plin. epist. 22.

Consilia referre aliquò. Cic. 1 de Finib. Quid vltimum, quò sint omnia benè viuendi, rectéque faciendi consilium referenda?

Consilia in melius. Virg. 1. Æneid.

Consuetudinem repetere atque referre. Cic. 1. Verr. Neque enim magis animos hominum nocentium res vnquam vlla commouit, quàm hæc maiorum consuetudo longo interuallo repetita atque relata. Id est in vsum restituta, quæ desita & antiquata fuisset.

Referre ad aliquem omnes curas, & in eum consumere, Id est illū solum curare, de eo solo solicitum esse. Cic. ad Brutum, 18, Rogatus sum à prudentissima & diligentissima fœmina matre tua, cuius omnes curæ ad te referuntur, & in te consumūtur, vt venirem ad se ad VIII. Calend. Sext.

Dexteram ad osculum referre. Plin. lib. 28. cap. 2.

In deterius referre. Tacit. lib. 13.

In deus cælum & terram refert Heraclides. Cicero 1. de Nat. deor.

Diem referre dicitur sol. Virg. 1. Georgicorum,
Atsi quum referétque diem, condétque relatum.

Ensem vaginæ referre. Silius lib. 7.

Eodem referri, Reportari. Cicero 1. Tusculan. Si reflantibus ventis reiiciemur, tamen eodem paulò tardius referamur necesse est.

Epistolam referre. Cic. ad Att. lib. 4, Statim vt sit qui à te mihi epistolam referat.

Expensum referre, Vide Expensum in EXPENDO.

Facta referre quæ mandata sunt. Plaut. Capt. 7.

Figuras proauorum. Lucret. lib. 4.

Ad finem aliquem referre omnia. Cicero 4. Academ. Nempe fines constituendi sunt, ad quos & bonorum & malorum summa referatur.

Fructum diligentiæ referre alicui. Cicero 3. Verrina, Quum in eo vestra mihi dignitas fructum diligentiæ referret, id sum assecutus vt, &c. Id est Reciperem à vestra dignitate fructum ob diligentiam meam.

Gradum referre, quod & Pedem referre dicitur. Liu. ab Vrbe lib. 1, Et quum velut inter pugnæ fugæque consilium trepidante equitatu pedes quoque referret gradum, plenis repentè portis effusi hostes.

¶ Retulit ille gradus. Ouid. 2. Fast.

Referre, Ostendere. Lucret. lib. 1,
Vnde refert nobis victor quid possit oriri
Quid nequeat. Ex Nonio.

Gratiam referre: Est facto. vt si tu à me subleuatus aut pecunia aut patrocinio, aut manu, aliáve subsidio, vicissim me aliquo modo subleuaueris: gratias retulisti, reddidistíque, vt ait Valla libro 5. Liu. 7. bel. Maced. Satiatus tandem complexu filij, Renuntiate, inquit, gratias regi me agere: referre gratiam aliam nunc non posse, quàm vt suadeam non antè in aciem descēdat, quàm in castra me redisse audierit. Cic. in Salustium, Non enim me sperasti mutuam tibi gratiā relaturum, vt vicissim tuos compellarem. Referre gratiā hoc loco, etiam verbo dicitur. Cic. 2. Offic. Nimirum enim inops ille si bonus est vir, etiamsi referre gratiam non potest, habere certè potest. Terent. Eunuch. 2. 3,
Nunc referam gratiam: atque eas itidem fallam, vt ab illis fallimur.
Seipsum exponit Terent. Vbi Donatus, Referam gratiam, non eas, inquit, lacessam: sed quod iustum est, vicem reddam.

Gratia referenda est emeritis. Ouid 1. de Ponto, eleg. 8.
Gratia referatur factis. Ouid 5. Trist. eleg. 5.
Gratiam referre in aliquo, Vide IN præpositionem.
Gratiam plenam referre. Quintil. lib. 2. cap. 6.
Referre gratiam in maius, pro Maiorem gratiā. Senec. de Benef. 3.
Bonam, vel præclaram gratiam referre. Cicero ad Attic. lib. 1, Vt sciat hic noster Hierosolymitanus traductor ad plebem, quam bonam meis putissimis orationibus gratiam retulerit, quarum expecto diuinam παλινῳδίαν.
Gratias referre, Idem. Plaut. Amphit. 4.
Referre introrsus liberalitatem, pro Coarctare, vel in arctum cogere. Senec. 1. de Benefic.
Honorem officij. Ouid. 5 Metam.
Reiicere iudices, & Referre, contraria. Cic. pro Plancio, An verò nuper clarissimi ciues nomen edititij iudicis non tulerunt, quum ex CXXV iudicibus principibus Equestris ordinis, v, & LXX reus reiiceret, L referret?
In selectos iudices referre. Cic. pro Cluentio, Deinde Prætores vrbani, qui iurati debent optimum quenque in selectos iudices referre.
Laudem referre familiæ alicuius, Desitam & antiquatam indignitatem restituere, siue reuocare. Cic. pro Flacco, Quum L. Flaccus veterem Valeriæ gentis in liberanda patria laudem propè quingentesimo anno Reipub. retulisset?
In libellum referre. Cic. 1. Philip. Nisi forte si quid memoriæ causa retulit in libellum, id numerabitur in actis.
Introrsus referre liberalitatem, pro Coarctare, vel in arctum cogere. Senec. lib. 1 de Benefic.
In libros referre. Macrob. lib 7. Saturnal. cap. 15, Quod tantum visum in libros retulisse, mirandum est. De Platone loquitur.
In literas publicas referre. Cic. 6 Verr. Turpitudinem summam esse arbitrantur referri in literas publicas, pretio adductam ciuitatem.
Mandata referre ad aliquem. Cæsar 3 bel. Ciuil.
Mandata referre alicui. Virg 7. Æneid.
Manubias referre. Cic. 2. de Lege agrar. Is capitur vnus ne manubias referre debeat.
Manum ad poplitem referre. Plin. lib. 28. cap. 4.
Referre in melius, Id est conuertere. Virg 11. Æneid.
Ad memoriam vetustatis referre omnia. Cic. 7. Verr. Atque hæc omnia ad memoriam vetustatis, non ad contumeliam ciuitatis referri volo. Id est, accipiantur in eam partem vt dicta sint quo vetustas reducatur in memoriam, non vt ciuitati quicquam exprobretur.
Morem referre, Reuocare, & quasi rursus ferre. Virg. 5. Æneidos,
Hunc morem, hos cursus, atque hæc certamina primus
Ascanius, longam muris quum cingeret Albam, Rettulit.
Mores patrie referre, id est Exprimere, & imitari. Plin. epist. 115, Amisit enim filiam, quæ non minus mores eius, quàm os vultúmque referebat, totumque patrem mira similitudine exscripserat.
Intercalares referre diem. Plin. de Viris illust.
In Nouocomenses retulit, id est adscripsit. Cic. ad Acilium, lib. 13, Quem Cæsar meo beneficio in Nouocomenses retulit.
Referre numerum, Numerare. Virg. eclog. 6.
In numeros referre. Plinius epist. 52, Neque enim adhuc nomen in numeros relatum est. Id est, tuum nomen nondum relatum est in ordinem Tribunorum: erat enim integrum, alium subrogare.
In numerum deorum referre, Id est adscribere. Suet.
Omnia referre ad vnum, Id est In vnum omnia conferre. Cic. Si ad vnum omnia referenda sunt, dignissimum esse Pompeium. De re intelligunt, non de oratione. Valla lib 3. cap. 38.
Referre oculos ad aliquem, vel ad terrā. Cic. pro Quintio, Quum autem ad se C. Aquili oculos animumque retulit. Idem in Somnio Scipionis, Hæc ego admirans, referebam tamen oculos ad terram identidem.
Ora & oculos in aliquem referre. Virg. 12. Æneid.
Opem referre. Cic. 1. de Diuinatione,
Ciues referre opē, & restinguite. Ex poeta. Idem 3. de Legib. Quibus sæpe referre opem possit. Id est, auxilio esse.
Os referre in se Ouid. 5. Metam.
Rettulit ora ad iuuenem, Aspexit iuuenem. Valer. 7. Argon.
Par referre. Terent. Adelph. 11. Donatus, Par referre, id est benefacere.
Pedem referre, Quod ineptè dicitur *Retrahere se*. Virgilius 10. Æneidos,
Ille pedem referens, & inutilis, inque ligatus Cedebat. Cæs. 1 bel. Ciuil. Pedem ferre, & loco excedere, non turpe existimarent. Liu. 3. ab Vrbe, Inde signum obseruare iussit, vt pariter & socij rem inciperēt, referrentque pedem, si receptui cecinisset.
Iámque pedem referens casus euaserat omnes. Virg. 4. Georg.
Quàm mollissimè pedem referre. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Retulit ad me pedem Plaut. Epid. 10.
Referunt me pedes in locum aliquem. Cic. ad Atticum, lib. 15.
Primas referre ad aliquem. Cic. 1. de Nat. deor. Ad quem tum Epicurei primas ex nostris hominibus referebant. Vetus exemplar habet deferebant.
Quæstum maiorem referre. Colum. lib. 1. cap 3.
Rationes referre, pro eo quod vulgò *Computum reddere* dicunt. Cæs. 2. bel. Ciuil. Relatis ad eum publicis rationibus cum fide, quod penes eum est pecuniæ, tradit. Cic. 3. Verr. Vt hoc pacto rationem referre liceret, eo Syllanus repentè factus est.
Rationes referre ad ærarium, Vide ærarium, in AES, æris.
Referre rationibus, & in rationes, Est rationibus adscribere, hoc est *Impensam vel receptam facere*, vt vulgus loquitur. Tranquillus in Vespasiano, capite 22, Expugnatus autem à quadam, quasi amore sui deperiret, quum perductæ pro concubitu sestert. quadraginta donasset, admonente dispensatore quemadmodum summam rationibus referri vellet, Vespasiano, inquit, adamato. Alij legunt, inferri.

Dicitur & Referre in rationes, vt Referre in publicas literas, quod Iuuenalis Referre in acta dixit. Budæus. Paulus in l. Nesennius, ad finem D. de negot. gestis, Maximè si etiam in rationes impēsam eam retulisse eum apparebit.
Referunt hæc ad rem Plaut. Persa, 16. Id est pertinent.
Repulsam referre, quod & Ferre repulsam simpliciter dicitur, & Pati repulsam, hoc est Repelli, reiici. Cic 1. Offic. Hic summi & clarissimi viri si iusto domum multiplicatam non repulsam solùm retulit, sed ignominiam etiam & calamitatem.
Respōsum referre, quod & Reddere dicitur: siue quod responsum est referre & recolere. Cic. ad Atticum, libro 6, Deiotarus etiam mihi narrauit se ad eum legatos misisse de re Bruti: eos sibi responsum retulisse, illum non habere. Cæsar 1. bel. Gal. His responsis ad Cæsarem relatis, iterum ad eum Cæsar legatos cum his mandatis misit.
In, vel inter reos referre, opponitur ei quod dicitur Ex reis eximere. Cic. 2. Philip. Absentem credo in reos relatum, rem indicta causa iudicatam.
Absentem aliquem referre in reos. Cic. 7. Verr.
Salutem alicui referre, pro Resalutare. Cic. ad Atticum, libro 16, Atticam nostram cupio suauiari, ita mihi dulcis salus visa est per te missa ab illa. Referes igitur ei plurimam salutem.
In peius ruere, ac retro sublapsa referri. Virg. 1. Georg.
Saporem salis. Virg 3. Georg.
Se referre, pro Redire domum. Virg. 4 Georg.
Domum se referre, Redire. Horat 1 Serm satyr. 6.
Romam iterum se referre. Cic. pro Flacco.
Ab æstu se referre. Ouid 14 Metam.
Se in gregem suum veterem referre. Cic. ad Atticum, lib. 6, Velim te in tuum veterem gregem retulisses.
Se ad ordinem referre. Cic. 4. Acad. Iam enim referam me ad ordinem. Id est, Ordine omnia agam vt cœperam.
Se ad studia referre, ad philosophiam. Cic. 2. Offic. Existimaui honestissimè posse deponi, si me ad philosophiam retulissem. Id est recepissem.
Sensum parentis referre. Columel. libro 7. cap. 3. Hoc est imitari, reddere.
Similitudinem referre. Plin. lib 22. cap 8.
Sonum eundem referre in cadendo. Cic. in Orat.
Spem referre. Cic pro Rosc. Amer. Pro re certa spem falsam domum retulerunt. Hoc est reportarunt.
In spem sibi aliquid referre. Plaut. Epid. 8.
Referre omnia ad vnam summam. Cic 4. de Finib. Introduci enim virtus nullo modo potest, nisi omnia quæ leget, quæque reiiciet, vnam referantur ad summam. Id est, conferantur in vnum.
In tabulas, siue tabellas referre Cic. 7. Verr. Iste in tabellas refert, obsignat signis amicorum prouidens homo.
In tectum referre Varro 3 de Re rust cap 6, Præterea oua emit, ac supponit gallinis: ex quibus ex his exclusos pullos refert in id tectū in quo pauones habet.
Retulit me ventus ad vel in Italiam. Cic. Cornificio, lib. 12. 25.
Vicem referre, Rependere. Ouid 1 de Arte.
Victoriam. Liu 4. ab Vrbe.
Theatrum Asiæ ita resonans, vt vsque Romam significationes vocésque referantur. Cic. Q frat. lib 1. 1.
¶Referre omnia ad voluptatem, vel ad ventrem, & similia, Est omnia propter voluptatem facere, videlicet vt quis aliquando possit voluptate frui: id est summam fœlicitatem in ea re constituere. Cic. de Amic. Ab iis qui pecudum ritu ad voluptatem omnia referunt, longè dissentimus.
¶Referre, Reddere. Virg lib. 8 Æneidos,
O mihi præteritos referat si Iuppiter annos
Qualis eram.
¶Referre, Narrare, indicare. Virg 2. Æneidos,
. referes ergo hæc, & nuntius ibis
Pelidæ genitori. Cic. Bruto, At illa retulit, quæsiuitque quidnam mihi videretur.
Ordine referre. Ouid. 9. Metam.
Horresco referens. Virg. 2 Æneid.
Acta memoranda referre. Ouid. 13. Metam.
Dicta referre. Ouid. 1. Metam.
Facta. Horat. 2. epist. 1.
Palàm facta. Ouid 3. Amor. eleg. 13.
Magna facta Ouid 4. de Ponto, eleg. 8.
Pauca referre. Virg 4. Æneid.
Pugnas referre Recensere. Ouid 12 Metam.
In ordine referre versus. Virg 7. eclog.
Vera referre. Ouid 3 Metam.
Tum senior tales referebat pectore voces. Virg. 5. Æneid.
Referre voce. Virg 1 Æneid. Seruius, Pleonasmus est.
Ad aures alicuius referre aliquid. Virgil. 3. ecloga,
O quoties, & quæ nobis Galatea locuta est!
Partem aliquam venti diuûm referatis ad aures. Id est vtinam referatis.
¶Refertur, pro Narratur. Plin. lib 7. cap. 41, Vna fœminarū in omni æuo Lampido Lacedæmonia refertur.
¶Referre, pro Perferre. Cic. ad Cæsar. iuniorem lib. 2. ex Nonio, Sed hæc videbimus, cum legati responsa retulerint.
¶Referre, Conuertere. Virg lib. 9. Æneidos,
Multa dies, variúsque labor mutabilis æui,
Rettulit in melius. Ex Nonio.
¶Referre, pro Respondere. Cic. pro Cecinna, Ego enim tibi refero, si non sum ex eo loco deiectus, &c. Id est respōdeo. Idem pro Quintio, Quid autem à nobis refertur?
¶Referre, Reuocare. Senec de Benef. lib. 1. cap. 14, Quare si quis existimat nos, quū ista præcipimus, benignitatis fines introrsus referre,

& illi minus laxum limitem aperire.

Referre rem iudicatam, Retractare. Cic. pro Domo sua, Si decem viri sacramentum in libertatem iniustum iudicassent, tamen quotiescunque vellet, hoc in genere se rem iudicatam referre posse voluerunt. Sic referre mysteria dixit lib. 3 de Orat. pro Iterare. Et Terent. In prologo Hecyræ,

Referre comœdiam, pro Denuò agere.

Referre in reos, Reum facere. Relatus inter reos quid sit ex Iureconsultis & Asconio Pediano disce. Vlpianus in l. Is § 3. D. ad legem Iul. de adult. Legis (inquit) Iuliæ de adulteriis cap. 7 ita cauetur, ne quis inter reos referat eum, qui tum sine detrectatione Reip. causa aberit: neque enim æquum visum est absentem reipublicæ causa inter reos referri, dum Reipub. operatur. Asconius, Quid est reum fieri, nisi apud prætorē legibus interrogari? quum enim in ius ventum esset, dicebat accusator apud Prætorem reo, Aio te Siculos spoliasse. Si tacuisset, lis ei æstimabatur, vt victo: si negasset, petebatur à magistratu dies inquirendorum eius criminum, & instituebatur accusatio. Hæc ille. Interea autem eius nomē in reorum album referebatur, vt causa ex ordine ageretur, dicebatúrque in reos receptus, vel relatus. Vide l. 3 D de accusat.

Refert, prima prod. Impersonale {[illegible]} Vtile est significat, & genitiuo iungitur. Salustius in Iugurtha, Faciendum aliquid quod illorum magis, quàm sua retulisse videretur.

Refert quum dicimus, errare nos Verrius ait, esse enim rectū reifert, datiuo scilicet, non ablatiuo casu. Sed esse iam vsu possessum.

¶Cum genitiuis pretij frequentissimè construitur, Magni, parui. Cic. P. Seruilio, lib. 13 69. Vt habeamus aliquam Rempub. cuius consiliis magni referebat te interesse. Terent. Phorm. 4. 3,

-parui retulit

Non suscepisse: inuenta est quæ dotem petat. Cic. ad Q. fratr. lib. 1. 1, Parui referre abs te ipso ius dici æqualiter & diligenter, nisi, &c.

Permagni referre eadem primordia sæpe. Lucret. lib. 1.

¶Cum ablatiuis his, Mea, tua, sua nostra, vestra. Plaut. Curcul. 8,

-nam quid id refert mea

An aula quassa cum cinere effusus fiet? Hoc est, Non magnopere laboro. Et Amphit. 8,

Tua istuc refert si curaueris. Hoc est, Tuo fit commodo. Terent. Phorm. 4 5,

Quid tua, malùm, id refert?

Nihil referre iniquitatis. Hoc est, vt ego quidem opinor, Nihil interesse quod ad iniquitatem attinet. Plin. iunior in Panegyr. Vemisti exigi, quod deberi non tuo sæculo cœperat. Alius vt contumacibus irasceretur, tardiusiémque soluendi dupli, vel & quadrupli irrogatione multaret: tu nihil referre iniquitatis existimas, exigas quod deberi non oportuerit, an constituas vt debeatur.

Nihil mea refert vtrum tu, &c. Cic. in Pison.

Non ad se ipsi id quod ma nihil referebat. Cic. Rufo, lib. 5. 20.

¶Aliquando his aduerbiis iungitur, Multum, plus, plurimum, parum, paulum, pauxillū, nihil, aliquid, & similibus. Martial. lib. 9. 104.

Multum, crede mihi, refert, à fonte bibatur,

Quæ fluit, an pigro quæ stupet vnda lacu. Quintil. lib. 9. cap. 4, Plurimum refert compositionis, quæ quibus anteponas. Cic. 5. de Fin. Tantum refert quàm magna dicam.

¶Refert, cum infinitiuo. Cic. de Clar. Orat. Neque enim refert videre quid dicendum sit, nisi, &c. Terent. And 3. 2,

Interminatus sum ne faceres? num veritus? quid retulit? Vbi Donatus, Retulit, profuit, vel interfuit.

Magnopere. Cic. pro Cælio, At quibus seruis? refert enim magnopere idipsum.

¶Refert [illegible] Ad rem pertinet. Plin. lib 14 cap 6, Quibus exēplis, nisi fallor, manifestum est, patriam, solumque referre, nō vuam. Id est ad vini præstantiam maximè pertinet, eligere solum & regionem. Idem lib 16 cap 30, de arboribus cædendis, Infinitum refert lunaris ratio, nec nisi à vicesima in tricesimam cædi volunt. Hæc Budæus. Varro 1 de Re rustica, cap. 8, Refert inquam quod genus vineæ sit, quòd sunt multæ species eius.

Plurimum referre. Plin. libro 21. cap. 11, Dicimus & terram referre plurimum.

Refert in ea re. Cic. 2. de Diuin. Fac in puero referre ex qua affectione cæli primum spiritum duxerit.

Aues pascantur, néc ne, quid refert? Cic. 2. de Diuin.

Non multum refert an villatici corporibus graues, & parum veloces sint. Colum. lib. 8. De canibus loquens.

Nihil refert. Plaut. Rudente,

Quomodo habeas, nihil id refert, iure, ánne iniuria?

Sed refert quomodo adhibeatur. Cic. 3 Tusc.

Nec terræ tantum natura circa has refert. Plin. lib. 16. cap. 33. Id est ad rem non tantum pertinet.

Adeóne est fundata leuiter fides, vt vbi sim, quàm qui sim magis referat? Liu. lib. 2.

¶Refert, Necesse est. Salustius, Quare vanum quidem hoc consilium est, si periculum ex illis timuit, si in tanto omnium metu solus non timet, eo magis refert me mihi atque nobis timere. Virg. lib. 2. Georgicorum, -neque enim numero comprehendere refert.

Relatum, relatu, pen. prod. Supinum à refero. Plin. lib 32. cap. 11, Præter hæc purgamenta aliqua relatu indigna, & algis potius annumeranda, quàm animalibus.

Digna relatu. Ouid. 4 Metam.

Fœdum relatu. Ouid. 9. Metam.

Horrenda relatu res. Ouid. 15. Metam.

Relatus, pen. prod. Partic. {[illegible]} Cic. 2. de Nat. deor. Sed duros, & quasi corneolos habent introitus, multísque cum flexibus, quòd his naturis relatus amplificatur sonus. De auribus.

Causa relata mea est. Ouid. 3 Fast.

Relatus, relatus, relatui, Verbale. Tacit. lib. 17, Neque enim relatu virtutum in comparatione Othonis opus est.

Relatio, Aliud verbale {[illegible]} Cic. in Pison. Nam relatio illa salutaris & diligens fuerat Consulis animaduersio quidem & iudicium, Senatus. Vetustum exemplar legit delatio. Plin. epist. 190, Et relationem quidem de ea Cæsar ad Senatum non remisit. Hic propositionem criminis & rei apud Senatum significat.

Criminis relatio Vlpian. in l. Is qui reus. D. de publ. iudiciis. Is qui reus factus est, purgare se debet: nec antè potest accusare, quàm fuerit excusatus. Constitutionibus enim obseruatur, vt non relatione criminum, sed innocentia reus purgetur.

Gratiæ relatio. Senec. lib 5 de Benefic. cap. 11.

Meritorum relatio Quintil. lib. 4. cap. 1.

Ius quintæ relationis, est ius de quinque rebus quoties senatus haberetur, referendi. Scribit Iulius Capitolinus ominosum Pertinaci Imperatori fuisse, quòd ei pro iure quintæ relationis, ius quartæ relationis decretum fuisset: par enim numerus infaustus est. Nam Probo Imperatori ius tertiæ relationis decretū est, nec ominosum fuit. Initio autem ius vnius relationis dabatur, vt Augusto Cæsari. Dion, Et quandocunque senatus haberetur, ius esse ei vnius relationis, de quacunque re vellet.

Relator, penult. prod. Verbale masc. {[illegible]} Balbus ad Ciceronem in Epist. ad Attic. lib 8, Incipiam sperare, etiam consilio Senatus authore te, illo relatore, Pompeium & Cæsarem coniungi posse.

Referendarij apud veteres Imperatores dicebantur per quos ipsi facilius singulorum desideria perdiscebant, teste Cassiodoro, qui libro 6. Epistolarum, quibus verbis hæc dignitas solebat concedi, indicat. Horum funguntur ministerio, qui hodie in aulis Principum Cancellarij appellantur. Nominat autē eos ipse Iustinianus spectabiles, qui mox suum post illustres obtinebant locum. Vide No. De Referend. sacri palatij. Alciatus libro 3 Dispunct. & Iureconsulti in l. Eos C. de Excusationib. munerum. lib. 10. C. Coclens hāc vocem ad barbaros relegauit.

Referior. Festus, Referri diem prodictam, id est anteferri, religiosum est, vt ait Veranius in eo, qui est auspiciorum de Comitiis, idque exemplo comprobat L. Iulij, & P. Licinij Censorum, qui id fecerunt sine vllo decreto augurum, & ob id lustrum parum felix fuerit.

Refibulo, refibulas, pen. corr. refibulare {[illegible]} Fibulam tollere, vel soluere. Martial. lib. 9. 28,

Refibulauit turgidam faber penem. Vide INFIBVLO.

Referueo, referues, referbui {[illegible]} referuère, Valde feruere. Plin. libro 16 cap. 11, Item terebinthinam in sartagine referuenti.

Referuens crimen. Cic. pro Rosc. Comœdo, Nónne vt ignis in aquam coniectus continuò restinguitur, & refrigeratur: sic referuens falsum crimen in purissimam & castissimam vitam collatum, statim concidit & extinguitur?

¶Referuere, aliquando contrarium significat Cic. de Claris Orat. Nam & contentio nimia vocis reciderat, & quasi referbuerat oratio. Hoc est refrixerat.

Referuesco, referuescis {[illegible]} referuéscere, Idem quod referuere. Cic. 1. de Diuin. Ex his Mercurium ex patera quam dextera manu teneret, sanguinem visum esse fundere: qui quum terram attigisset, referuescere videretur, sic vt tota domus sanguine redundaret.

Reficio, reficis, pen. corr. refeci, pen. prod. refectū {[illegible]} reficere, Instaurare, renouare, quod corruptum erat, in statum pristinum restaurare. Verbo item reficiendi tegere, substruere, sarcire, ædificare, & aduehere, apportaréque ea quæ ad eandem rem opus sunt, continentur. Hæc Vlpianus, De riuis, l. 1. Cic. 2. de Diuinat. Quin etiam memoria nostra templum Iunonis Sospitæ, L. Iulius, qui cum P. Rutilio Consul fuit, de Senatus sententia refecit.

Ædes reficere quæ vitium fecerunt. Cic. in Topic.

Reficere breui repetitione rerum iudicum memoriā, pro Recolligere. Quintil. in Procem. lib 4.

Pecuniam reficere ex vēditionibus. Papin. in l. Tutores. §. Patruus. D. de administr. tutor.

Puppes laceras refeci. Ouid. epist. 2.

Rates quassas reficere Horat. 1. Carm. ode 1.

Templa ædésque labantes reficere. Horat. 3. Carm. ode 6.

Reficere testamētum. Vlpian. in l. Idémque erit. D. De militari testamento.

Villam reficere, vel stabulum. Vlpian. in l. Ex conducto. in princ. D. Locati.

Reficere aliquid ex pecunia alicuius. Cic. 3. Verr. Locatur id opus, quod ex mea pecunia reficiatur.

¶Reficitur ei tantum ex suis possessionibus. Cic. in Parad. Hoc proposito nunquam eris diues, antè quàm tibi ex tuis possessionibus tantum reficiatur, vt eo tueri sex legiones & magna equitum ac peditum auxilia possis. Id est redeat.

¶Reficere Tribunos, & alios magistratus, pro Recreare & iterum creare. Cic. de Amic. Papyrius legem ferebat de Tribunis reficiēdis.

Salutem communem reficere. Cic. pro Sextio.

Reficere tribum. Cic. pro Plācio, Neque hoc liberis nostris interdicendum est, ne obseruent tribules suos, ne deligant, ne reficere necessariis suis suam tribum possint.

¶Reficere, Recreare, delectare, & animum oblectare. Plin. Quum reficiendi animi gratia id fecisset. Idem in Paneg. Adhæc tam assiduos in Tribunali, vt labore refici ac reparari videretur. Cicero ad Gallum, lib. 7. 17, Ego hic cogito cōmorari, quoad me reficiam: nā & vires & corpus amisi. Hic pro Restaurare sumitur, & vires recipere.

Refectus sum quum tua lego. Plin. epist. 68.

Consilium Cn. Pompeij me recreat, & reficit. Cic. pro Mil.

Reficere exercitum ex labore & inopia. Cibo & potu reparare, atque etiam quiete, ne labore victus deficiat. Cæsar 7. bel. Gal.

Aurora refecit teneras herbas. Ouid. 3. Fast.

Memoriam iudicum reficere breui repetitione rerum. Quintil. in Procemio lib. 4.

Reficere se ab imbecillitate. Plin. lib. 26. cap. 11, Reficientibus se ab imbecillitate vtilissima,

Reficere se ex caloribus, Post multos calores defessas vires & animum recipere. Cic. ad Q. fratr. lib. 3.17, Ego ex magnis caloribus (non enim meminimus maiores) in Arpinati summa cum amœnitate fluminis me refeci ludorum diebus.

Reficere se ad audiendum. Cic 6. Verr. Ad ea autem quæ dicturus sum, reficite vos, quæso iudices, per deos immortales.

Reficere vires cibo, Reparare. Liu. 7 bel. Maced.

Vultum reficere. Cic. Attico, lib. 12.

Refici dicitur qui conualescit. Plin. epist 164, Quanquam vereor ne post gratulationem quoque in metum redeas, atque ita gaudeas periculo liberatam, vt simul quòd periclitata sit, perhorrescas. Iam hilaris, iam sibi, iam mihi reddita, incipit refici, transmissumque discrimen conualescendo remetiri.

Arte Æmonia refectus Thelephus, Sanatus. Stat. 2. Sylu. 4.

Opibus curisque amici refectus. Horat. 2. epist. 2.

Furtis refecti ardebãt. Virg. 3. Georg. Quia languentia corpora in vires quodam modo excitat furor, & facit ea in earum conualescere. (ait Seruius.

Refici, In pristinum statum reponi. Lucret. lib 1,

Nam quidum etiam dissolui posse videmus,

Quàm rursus refici.

Refectus, Participium. Cic. Attico, lib. 16, Sed tamen idem [illegible] misi ad te retractius, & quidem [illegible] ipsum crebris locis inculcatum & refectum. Ouid 4. Fast.

Refectus, huius refectus {[illegible]} Ipsa refectio. Plin. lib. 18 cap. 7, Panem ex hordeo antiquis vsitatum vita damnauit, quadrupedúmque tradidit refectibus.

Refectio, Verbale {[illegible]} Ipse reficiendi & restaurandi actus. Columella lib. 12. cap. 3, Cæteráque, si refectionem desyderant, fabris concinnanda traduntur.

Quies & refectio. Quintil. lib. 10 cap 3, Tempora ab ipsa rerum natura ad quietem, refectionémque nobis data, in acerrimum laborem conuertimus.

Instar refectionis. Plin in Panegyr. Quod si quando cum influentibus negotiis paria fecisti, instar refectionis existimas mutationem laboris.

Refectioni valere. Celsus lib. 3 cap. 15.

Dicitur etiam ciborum refectio. Cels. lib. 4 cap. 6, Si in refectione quoque manserit tussis, intermittere oportebit vno die.

Refector, refectoris, Verbale, mascul. gen. Sueton in Vespasiano, cap. 18, Item colossi refectorẽ insigni congiario magnáq; mercede donauit.

Refacio, refacis {[illegible]} antiquum, apud Plautum legitur in Truculent. 18,

Nam refacere si velim, non est locus.

Refigo, refigis, pen. prod. refixi, refixum {[illegible]} refigere, Rursus, siue valde figere. Colum lib. 4, Nam siue prope truncum defigitur palus, pedali tamẽ spatio refigendus est. Virg. lib 4. Georgicorũ, Aulasque & cerea regna refigunt. Id est figunt, inquit Seruius.

¶Refigere {[illegible]} Aliquando contrarium significat: nempe Quod fixum est educere. Inde Refigere tabulas, & leges, id est Rescindere. Cic. Philip 13, Acta Antonij rescidistis, leges refixistis per vim. Leges enim in tabulis æneis incisæ erãt. Horat. 1. Carm. ode 28,

-quamuis clypeo Troiano refixo

Tempora testatus. Pythagoras enim in templo clypeum fixum muro columnæ detraxit, dicẽs se illum illic fixisse olim quũ anima sua habitaret in Euphorbo, tempore belli Troiani.

Æra refigere. Cic. Cassio, lib 12.1, Cuius æra refigere debebamus, eius etiam chirographa defendimus. Horat 1. epist. 19,

Sub duce qui templis Parthorum signa refixit.

Leges figere & refigere. Virg 6 Æneid.

Sidera refixa cælo. Virg 5. Æneid.

Reflagito, reflagitas, pen. corr. {[illegible]} reflagitâre, Iterum flagitare. Catull. de Acme, epigram 39,

Persequamur eam, & reflagitemus.

Reflecto, reflectis, reflexi, reflexum {[illegible]} reflèctere, Retro flectere. Plinius lib. 11. capite 50, Canum degeneres caudam sub aluum reflectunt.

Aciem reflectere. Senec. Herc. furente, 8. Aciẽ oculorum intelligit.

Caput leuiter reflectens. Catul. de Acme, epigram. 42.

Colla mollia et reflectunt. Virg. 11. Æneid.

Oculos reflectere Ouid 7 Metam.

Pedem reflexit inde Catull. Argonaut. epigram. 59.

Visus reflectere. Valer. 5. Argon.

Aris reflectitur in longos vngues. Ouid. 5 Metam. De ascalapho in bubonem verso.

¶Reflectere, per translationem, pro Reuocare.

Reuocare & reflectere animum ad aliquid. Cic. pro Sylla, Fero ego te Torquate iam dudum, fero: & nõ vnquam animum incitatum ad vlciscendam orationem tuam reuoco ipse & reflecto.

Reprimere atque reflectere. Terent. Adelph 3.2.

Incitare & Reflectere, contraria. Cic 1. de Orat. Quæ nisi qui naturas hominum, vimque omnem humanitatis, causásque eas quibus mentes aut incitantur aut reflectuntur, penitus perspexerit, dicendo quod volet, perficere non poterit.

Animum reflexi. Virg 2. Æneid.

Reflexus, Participium {[illegible]} vt Ceruix reflexa Stat 1. Achill.

Telum reflexum rotabat obliquo marte. Silius lib 16.

Reflexum & Rectum, contraria. Plin. lib 11 cap. 37.

Reflo, reflas {[illegible]} reflâre, Retro, vel contrà spirare. Cic. 2. Offic. Nam & quũ prospero flatu eius vtimur, ad exitus peruehimur optatos: & quum reflauit, affligimur. Idem ad Attic. libro 6, Inde quamprimum Athenas, etsi Etesiæ valde reflarint.

¶Reflor, passiuum. Lucret. lib. 4.

Interiorem eiusm partem spirantibus aer

Verberat hic idem quum ducitur, atque reflatur.

Reflatus, huius reflatus, pen. prod. masc gen. {[illegible]} Plin. lib 9. cap. 6, Quorum vnum mergi vidimus reflatu beluæ expletum vada. Cic. ad Attic. lib. 12, Hic rumor est T Marcũ periisse naufragio, Asinium delatum viuum in manus militum. L naues delatas in Vticam reflatu hoc.

Refloreo, reflores, pen. prod. reflorui {[illegible]} reflorère, siue Refloresco, reflorescis, reflorescere, Rursum florere. Plin lib 18 cap 16, Secatur incipiens florere, & quoties refloruit, &c. Idem lib. 19. cap. 8, Cuius natura in carnariis reflorescens sæpius dicta est.

Inoccata reflorescente ibat ouans. Silius lib 15.

Refluo, refluis, refluxi, refluxum {[illegible]} reflúere, Rursum fluere Plinius libro 2. cap. 87, Nec vnquam eodem tempore quo pridie refluit. Virg. 9 Æneid.

Vndis refluentibus stridet mare. Virg 4 Georg.

Refluus, Adiectiuum {[illegible]} vt Refluum mare, Quod ca-fluit. Plin lib. 2. cap 97.

Gurges refluus Stat 5 Sylu. 1.

Refocillo, refocillas {[illegible]} refocillâre, Idem quod focillare, Recreare, reparare, instaurare. Plinius epist 58, Ipse paucis diebus ægrè refocillatos, non sine vltionis solatio decessit, ita viuus vindicatus, vt occisi solent. Verbum ex focillo, quod calefacio significat, compositum: quod ex focilio diminutiuo huius nominis focus, deriuatur.

Lugentem efficacibus remediis refocillare Senec de Benefic. lib. 5. cap. 9.

Refodio, refodis, pen. prod. refodi, pen prod refossum {[illegible]} refódere, Contrariam habet significationem suo primitiuo: significat enim Extra terram educere, fodiendo eruere. Plin. libro 15. cap. 18, Quæ mitiore cælo refossæ cum arbore, atque in lucem remissæ, nouos suleis recipiunt. Idem lib 2 cap. 63, Si illi essent inferi, iam profectò illos auaritiæ atque luxuriæ cuniculi refodissent. Columel. lib 4 cap. 32, Sed illud de integro refodi debet.

Reformido, reformidas, penult prod. {[illegible]} reformidâre, Idem quod simplex formidare, siue valde formidare. Cic. 3 de Finibus, Quippe qui ne reprehensionem quidem vulgi inanem reformidans, in ipsa curia soleret legere sæpe De Catone. Idem pro Cecinna, Istũ locum fugis & reformidas.

Amicitiæ crimen reformidare. Cic. pro Cælio.

Frondes reformidant ferrum Virg. 2. Georg.

Humus reformidat vulnus. Ouid. 1. Fast.

Lumina reformidant insuetum solem Ouid. 3 de Ponto, eleg. 4.

Membra saucia reformidant tactum Ouid 2 de Ponto, eleg 7.

Mens reformidat tempus illud. Ouid. 3. Trist eleg 6.

Reformidatio, Verbale {[illegible]} Cic. in Partit. In suasione autem aut spem, aut reformidationem deliberantis.

Reformo, reformas {[illegible]} reformâre, In priorem vel meliorem formam redigere. Plin. in Paneg. Vt ostendam quàm longa consuetudine corruptos deprauatósque mores principatus pacẽs noster reformet & corrigat. Ouid 11 Metam.

¶Reformare, & velut recoquere. Quintil lib 12 cap 6, de Cicerone, Qui postquam egit pro Sestio, tamen Apollonio Moloni, quem Romæ quoque audierat, Rhodi rursus reformandum ac velut recoquendum se dedit. Legitur &, rursus formandum.

Reformare ad exemplum. Senec. epist. 94, Deinde iubetur imitari proposita, & ad illa reformare chirographum.

¶Reformare, hoc est Constituere denuò. Hermogenianus, De publicanis & vectigalibus l. Vectigalia, Vectigalia sine imperatorũ præcepto, neque præsidi, neque curatori, neque curiæ constituere, neque præcedẽtia reformare, & his vel addere vel diminuere licet. Budæus.

Reformator, pen. prod. reformatoris, Verbale {[illegible]} Plin epist. 165. lib 8. ad Minicianum, Ipsarum denique literarum iam senescentium reductor ac reformator.

Refoueo, refoues, pen. corr. refoui, refotum, pen prod. {[illegible]} refouére, Rursum fouere, siue nutrire Colum libro 2 cap. 1, Licet enim maiorem fructum percipere, si frequenti, & tempestiua & modica stercoratione terra refoueatur.

Complexibus refouet artus Lucan. lib 8.

Corpus refouentque fouentque. Ouid. 8 Metam.

Membra refouere quiete. Silius lib 3.

Inungere ac refouere oculos. Plin. lib. 8. cap. 27. Quod vulgus dicit *fomentare*.

Absumptas vites refouere stercore. Colum lib. 2. cap 14.

Vires dat refouetque deus. Stat 6 Thebaid.

¶Refouere, per translationem. Plin in Paneg. Si quid vsquam stirpis antiquæ, si quid residuæ claritatis, hoc amplectatur, & refouet, & in vsum Reipub. promit. Ibidem, Quàm speciosum est enim quòd disciplinam castrorum lapsam extinctamque refouisti, depulso prioris seculi malo, inertia & contumacia.

Ignes tepidos refouerat. Ouid 2. Amor. eleg. 19.

Refractarius. Vide REFRINGO.

Refræno, refrænas, pen prod. {[illegible]} refrænâre, A fræno deductum verbum, significat Valde frænare, cohibere, coercere: vt Refrænare libidines. Cic. in Parad. Et de Lege agraria, O libidinem refrænandam.

Refrænare atque coercere omnium opibus iuuentutem prolapsam. Cic 2. de Diuinat. His præsertim moribus atque temporibus, quibus ita prolapsa est, vt omnium opibus refrænanda ac coercenda sit.

Licentiam indomitam refrænare. Horat. 3 Carm. ode 24.

Voluptas refrænat morsus, Id est mitigat Lucret. lib 4.

A gloria refrænare, cui Incitare opponitur. Cic pro Cælio, Semper magno ingenio adolescentes refrænandi potius à gloria, quàm incitandi fuerunt.

A reditu refrænare. Cic 11. Philipp A progressu arcuit, à reditu refrænauit.

Illa refrænat aquas, obliquaque flumina sistit. De Medea. Ouidius epist 6.

Refrænare ab exitio, Id est tueri, defendere. Lucret. lib. 5.

-neque ab aurigio res vlla refrænat. Metaphora est.

¶Refrænor, refrænaris, Passiuum. Vsus est Lucret. lib. 2,
Et proiecta refrænatur, retroque residit. Id est reprimitur. Lambinus.

Refrænatus, pen. prod. {[illegible]} Participium: vt Religione refrænatus. Lucret. lib. 5.

Refrænatio, Verbale. Senec. 3. de Ira, Necessaria est ista doloris refrænatio, vtique hoc sortitis vitæ genus, & ad regiam mensam adhibitis.

Refragor, penult. prod. refragaris {[illegible]} refragari, Resistere, repugnare. Plin. epist. 63, Proinde hoc te non moueat, si cæteri non refragantur, quæ velim quàm diligentissimè examines. Plin. libro 19. cap. 8, Quidam eunuchion, quoniam hæc maximè refragetur veneri.

¶Refragari, Repugnare, sed propriè verbis. Cic. 11. Philip. Etsi quis potest refragari non modò non petenti, verumetiam recusanti?

Refragatur illi ingenium. Quintil. lib. 10. cap. 6.

¶Refragare, Suffragari. Sisenna lib. 22, Multi populi, plurimæ conciones Dictaturam omnibus animis & studiis refragarunt. Id est suffragati sunt. Author est Nonius.

Refrico, refricas, penult. corr. {[illegible]} refricare, Rursum, vel valde fricare. Cato cap. 87. Id in linteum nouum indito, exprimito cremorem in patinam nouam, aut in mortarium: id omne ita facito, & refricato denuo.

¶Refricare {[illegible]} Renouare. Tractum à vulneribus, quæ plerunque fricando renouantur. Cic. ad Sestium, lib. 5. 17, Sin autem omnia quæ sentio perscripserim, ne refricem meis literis desiderium ac dolorem tuum. Idem 3. de Lege agrar. Refricare obductam Reipub. cicatricem.

Nec hæc quæ refricant, hîc me magis angunt. Cic. Attico, lib. 12.

Refricare vulnera. Cic. Attico, lib. 5, Appij vulnera non refrico, sed apparent, nec occuli possunt.

Animũ memoria refricat ciuis patriæ. Cic. pro Sylla, Quum ciuis patriæ versari ante oculos, atque animũ memoria refricare cœperat.

¶Refricare, oculorum. Cic. ad Atticum, lib. 10, Crebrò refricat lippitudo, non illa quidem perodiosa, sed tamen quæ impediat scriptionem meam.

Refrigeo, refriges, penult. prod. refrixi, sine supino {[illegible]} refrigere: vel potius Refrigesco, refrigescis, refrigescere, Frigidum fieri. Cato cap. 105. Vbi iam vinum refrixerit, in dolium quadragenarium infundito. Colum. lib. 2 cap. 2, Et boues inhibeat, vt colla eorum refrigescant, quæ calentes conflagrant, nisi assiduè refrigerentur: & ex eo tumor, ac deinde vlcera inuadunt.

Refrixit ens. Ouid. 12 Metam.

Refrigescit enim cunctando plaga per auras. Lucret. lib. 4.

¶Refrigescit res, per translationem. Cic. Q. fratri, lib. 3. 24, Sed tota res & timerur & refrigescet. Idem ad Dolabellam, lib. 9. 10, Ego cætera quæ animo æquo fero, vnum vereor ne hasta Cæsaris refrixerit.

Refrixerit res, pro Refrigescit: vt ait Donatus. Ter. Adelph. 2. 2, Nihil est, refrixerit res. Id est, Tacet de hac re, nulla amplius mentio fit. Cic. Q. fratri, lib. 2. 10, Nã quod de Pompeio Caninius agit, sanè quàm refrixit.

Non refrixit amor. Plin. epist. 94 lib. 6, Mansit hic postea, nec refrixit iudicio, sed inualuit.

Refrigero, refrigeras, pen. corr. {[illegible]} refrigerare, Frigus inducere, rem calidam frigidam facere. Cicero de Senect. Vbi enim potest illa ætas, aut æquè calescere, vel apricatione melius, vel igni, aut vicissim vmbris aquisve refrigerari salubrius?

Refrigerare æstum. Plin. lib. 20 cap. 7.

Refrigerare piscinas. Varro 3 de Rust. cap. 17.

Refrigerare thermas. Martial. lib. 5. 28.

Refrigerare & extinguere calorem. Cic. 2 de Nat. deor. Refrigerato autem & extincto calore, occidimus ipsi & extinguimur.

Refrigerare & incendere, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. Quarum tantus est concentus ex dissimillimis motibus, vt quum summa Saturni refrigeret, media Martis incendat. De stellis.

Frigus refrigerat aliquem. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 10, Et eo minus quòd me frigus Dalmaticum, quod illinc eiecit, etiam hic refrigerauit.

Membra refrigerat vnda. Ouid. 13. Metam.

¶Refrigerato iam leuissimo sermone hominum prouincialium. Cic. Appio Pul. lib. 3. 8.

Defessa ac refrigerata accusatio. Cic. 2. Verr. Ita defessa ac refrigerata accusatione rem integram ad M. Metellum prætorem esse venturam.

Refrigerare testẽ, Ad frigus redigere, id est attonitum reddere, & perturbare, & penè explodere. Quintil. De testibus interrogandis, lib. 5. cap. 7, Testis, inquit, breui in elocutione patroni refutandus est, aut aliquo, si continget, vrbanè dicto refrigerandus. Budæus.

Refrigeratus, pen. prod. Participium {[illegible]} Plin. libro 12. cap. 15, Myrrha melior radice refrigerata.

Refrigeratus, Refocillatus. Suetonius in Claudio Cæs. cap. 41, Et quum primùm frequenti auditorio commisisset, ægrè perlegit, refrigeratus sæpe à semetipso.

Ardens & Refrigeratus, contraria. Cic. 1. de Nat. deor. Quæ si mundus est deus, quoniam mundi partes sunt, dei membra partim ardentia, partim refrigerata dicenda sunt.

Amor inuentionis refrigeratus. Quintil. Tryphoni.

Refrigeratio, Verbale {[illegible]} Plinius libro 34. cap. 13, Additur & in emplastra, quibus lenis quæritur refrigeratio & siccatio. Colum. lib. 11. cap. 1, Qui quum sit via profectus, vmbras arborum, fonticulorumque amœnitatem, vel auræ refrigerationem captauit. Cic. de Senect. Et refrigeratio æstate, & vicissim aut sol, aut ignis hybernus.

Refrigerans, & Refrigeratrix, pen. prod. {[illegible]} Verbalia. Plin. libro 19 cap. 8, Est quidem natura omnibus refrigeratrix.

Refrigeratorius, Adiectiuum {[illegible]} vt Vis refrigeratoria. Plin. libro 22 capite 2.

Refrina. Faba dicitur, vt ait Cincius quoque, quæ ad sacrificium referri solet domum ex segete causa auspicij, quasi reuocent fruges, vt domum datantes re vitrito ad rem diuinam faciendam. Ælius dubitat an ea sit quæ prolata in segetem domum referatur: an quæ refringatur, quod est teratur: sed opinionem Cincij adiuuat, quod in sacrificiis publicis quum puls fabata dijs datur, nominatur refrina. Hæc Festus. Turnebus quũ illud re vitrito nihil significet, scribendũ putat è tritico, hoc sensu, Quum obseuerãt segetem, quia in agrum fruges tulerant, quod inauspicatum videbatur domum eas exportasse, vt non redituras, solebant è segete aut statim sementi facta, aut postea auspicij causa domum fabam referre, pro tritico & frugibus. Retulisseque fabam perinde erat ac retulisse fruges, & auspicari earum reditum, ominarique eas domum reuersuras, non in agro semper remansuras. Plin. lib. 18 cap. 12, Namque fabam vtique è frugibus referre mos est auspicij causa, quæ ideo refriua appellatur. Turnebus in quibusdam legit referina: ego referua.

Refringo, refringis, refregi, pen. prod. refractum {[illegible]} refringere, Rumpendo aperire. Plaut. Capt. 15,

Cellas refregit omnes intus. Plin. epist. 34, Enotuerunt quidam tui versus, & inuito te claustra sua refregerunt.

Aculei iudicij delinimentis refringuntur. Plin. lib. 3. epist. 59, Confido tamen, me non sic auribus ducis, vt omnes aculei iudicij mei illarum delinimentis refringantur, &c.

Refringere carcerem. Liu. 4 bel. Maced.

Aditus. Valer. 1. Argon.

Domos. Valer. 8. Argon.

Discordia refregit hostes. Horat. 1 Serm. satyr. 4.

Syluas refringens pectore. Stat. 4. Thebaid.

Refringit virgulta pede vago. Catul. de Berecynth. 8.

Refringere & hebetare vnguium mucronem. Plin. lib. 8. cap. 15.

¶Refringere vim fortunæ, per translationem. Liu. 5. ab Vrbe.

Claustra nobilitatis. Cic. pro Mur. Quum verò ego tanto interuallo claustra ista nobilitatis refregissem, vt aditus ad Consulatum posthac, sicut apud maiores nostros fuit, non magis nobilitati quàm virtuti pateret.

Gloriam alicuius. Cic. pro Mil. Nunquam existimaui spem vllam esse habituros Milonis inimicos, ad eius non salutem modò extinguendam, sed etiam gloriam per tales viros refringendam.

Ingeniorum impetus angustissimo gyro refringere. Plin. iunior libro 9. ad Lupercum, epist. 26, Sed hoc intelligi volo laxandos esse eloquentiæ frænos, nec angustissimo gyro ingeniorum impetus refringendos.

Opes alicuius. Propert. lib. 3. eleg. 3.

Refringere portas. Cæs. 2 bell. Gall.

Radius solis refringitur. Plin. lib. 2. cap. 59.

Refractus, Participium {[illegible]} vt Aquilo refractus. Statius 4. Sylu. 5.

Refractis pudoris claustris. Plin. epist. 38.

Refracta gubernacula. Lucret. lib. 4.

Refractarius, Adiectiuum {[illegible]} A refringo, quasi repercutiens ad tactum & reluctans: Significat contumacem, & nimis in sua sententia tenacem. Senec. epist. 74, Errant siqui existimant philosophiæ fideliter deditos contumaces esse ac refractarios, & contemptores magistratuum.

Refractariolus, penult. corr. Adiectiuum diminutiuum. Cic. Attico, lib. 2 epist. 1, Fuit enim mihi commodum, quòd in eis orationibus quæ Philippicæ nominantur, enituerat ciuis ille tuus Demosthenes, & quòd se ab hoc refractariolo iudiciali dicendi genere abiunxerat, vt [illegible] videretur, curare vt meæ quoque essent orationes, quæ Consulares nominarentur.

Refugio, refugis, pen. corr. refugi, pen. prod. refugitum {[illegible]} refugere, Retro fugere. Plin. lib. 9, Venantes refugere (nempe pisces ipsos) in suas cauernas. Gellius, Postea quum prælio victus in vltima regione refugisset.

Trepidúsque repente refugit. Virg. 2 Æneid.

Ad vrbem refugere. Liu. 3 bel. Pun.

Ad aliquem refugere. Cic. pro Deiot. Nónne quum esset productus testis, & quum tecum fuisset, refugit ad legatos?

A mari refugere. Colum. lib. 1. cap. 5.

Refugere ex. Cic. 7. Verr. Qui ex illo numero reliqui Syracusas classe amissa refugerant.

Nemo ex cæde refugit. Cæsar 8 bell. Gall. Magnæ fœlicitatis esse arbitrabatur, neminem ex cæde refugisse.

In secundam aciem refugere. Vide Acies.

Refugit Romam. Liu. 5. ab Vrbe.

A pestiferis & nocentibus refugere. Cic. 2. de Nat. deor. Quinetiã à caulibus brassicæ, si propter sati sint, vt à pestiferis & nocentibus refugere dicuntur. De viribus.

Refugere à cõsuetudine. Cic. ad Atticum, lib. 1. 1, Et postea prorsus ab instituta nostra paucorum dierum consuetudine longè refugit.

Ad planctus refugit. Stat. 5. Sylu. 1.

¶Refugiunt memoriam nostram ista, Id est non meminimus istorum. Colum. lib. 12. cap. 50.

¶Refugere, Deuitare, valde fugere. Colum. lib. 3, Idque adeò plurimi dubitant, vt multi refugiant & reformident talem positionem vinea.

Procul hæc fortuna refugit. Ouid. ad Pisonem.

Mors ipsa refugit virum. Lucan. lib. 2.

Animus refugit, atque reformidat dicere, quæ, &c. Cicero 14 Philippica.

Refugere inuidiam muneris, Munus recusare propter maleuolam inuidorum calumniam. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 16.

Iurgia vitiosa refugit. Horat. 1. epist. 2.

Periculum refugere ac deprecari. Asinius Ciceroni, lib. 10 31.

Refugere tela. Cicero pro Cecinna, Et iam ingrediens intra finem

eius

eius loci quem oleæ terminabant, impetum armati Antiochi, cæterorúmque tela atque incursus refugit.

Omnem Venerem refugerat Orpheus. Ouid.10.Metam.

¶Refugare, Recusare. Cic. pro Rosc. Comœdo, Quem ego si ferrem iudicem, refugere non deberes: quum testem producam, reprehendere audebis?

Refugere ab admonendo. Cic. Attico, lib.12, Dum recordationes fugio, quæ quasi morsu quodam dolorem efficiunt, refugio à te admonendo.

Refugere à dicendo. Cic.2.de Orat. Pudore à dicendo & timiditate ingenua quadam refugisti.

Refugiens, Participium { [illegible] } Plin. de Viris illustrib. Qua re audita Seruius, dum ad curiam properat, iussu Tarquinij gradibus deiectus, & domum refugiens, interfectus est.

Refuga, refugæ, pen. corr. com. gen. { [illegible] } Qui aliorum dominium refugit. Vlpianus in l. Aut damnum, De pœnis, Quique refugæ ex opere metalli in metallum damnantur. Marcellus, De re militari, in lege, Miles agrum, Qui a custodia refuga, non desertor militiæ est.

Vmbra refuga. Valer.4.Argon.

Refugus { [illegible] } Qui se fuga subducit. Tacit. lib.13, Quibus insisterat, vt instantibus comminus resisterent, refugos non sequerentur. Hoc est refugientes.

Refugus, Adiectiuum, Quod est recline, aut reiectum. Sidonius, Capitis apex rotundus, in patulum à planitie frontis verticem cæsaries refuga crispatur.

Mare refugum. Stat.12. Thebaid.

Capilli refugi à fronte, Hoc est reflexi, & velut refugientes, quales sunt crispi Maurorum capilli. Lucan lib.10.

Refugus dicitur is, qui periculo effugit. Tacit. lib.19, Quidam in castra refugi, omnia formidine implebant. Item qui se fuga subducit. Ouid. epist.17, Spémque suo refugi fluminis ore sequor. Sic Plin. in Paneg. vocat Nilum amnem refugum.

Refugium, refugij { [illegible] } Locus ad quem confugimus. Cic.2. Offic. Regum, populorum, nationum portus erat, & refugium Senatus. Sueton. in Tiberio, Ne refugium in tali fraude cuiquam esset.

Refugia, sunt loca domus abditiora, & penitiora, in quæ imminente vi maiore, vel hostium, vel incendij, bona sua refugiendi incendij vel hostium impetus causa, paterfamilias conijcere solet. Huiusmodi loca aperire, & peruia facere, vsufructuario non licet. Vlpian. in l. Si cuius rei D. De vsufr. & quemad. quis vtat. fruat. Sed neque diætas transformare, vel coniungere, easve separare ei permittitur: vel aditus, posticásve vertere, vel refugia aperire, vel atrium mutare, &c.

Refulgeo, refulges, refulsi, refulsum { [illegible] } refulgêre, Valde fulgere. Plin. lib.11. cap.28, Nunc pennarum hiatu refulgentes.

Clara in luce refulsit. Virg.1. Æneid.

Rosea ceruice refulsit. Virg.1. Æneid.

Humus refulsit luce purpurea. Ouid.6. Fast.

Refulgens ab Occasu Lucifer. Plin. lib.2. cap.8.

Longè refulget nubes. Virg.8. Æneid.

Sol refulget in liquida aqua. Ouid.1 de Arte.

Refulget radiis aduersa. Virg. lib.9. Æneid.

Refulgere suspectu. Plin. lib.9. cap.38, Color sanguinis concreti, nigricans aspectu, idémque suspectu refulgens.

Spes refulsit, Vide SPES.

Vmbris refulgere. Plin. lib.37. cap.5.

Fama splendida refulget. Propert. lib.3. eleg.20.

Refundo, refundis, refudi, refusum, pen. prod. { [illegible] } refundere, Idem quod fundere. Plin. lib.2. cap.101, Glaciem refundat, cunctáque humifico spiritu laxet. De luna. Refundat, id est regelet, resoluat, liquefaciat. Cic.2 de Nat. deor. Quibus altæ, renouatæque stellæ, atque omnis æther refundunt eadem, & rursum trahunt indidem. Refundunt, hoc est remittunt, reijciunt, rursus fundunt, regerunt.

Vrna refudit aquas. Propert. lib.2. eleg.27.

Æquor refundit in æquor. Ouid.11. Metam.

Vnda refunditur. Stat.9. Thebaid.

Refundere alicui sanguinem & bona, pro Reddere. Liu.

¶Refundere, Reddere, restituere. Vlpian. in l. Si pecuniam. D. De condict. caus. dat. Consequens est, vt dicamus eum refundere quod accepit.

Refusus, pen. prod. Participium { [illegible] } vt Refusum mare, Redundans. Plin. lib.36 cap.16.

Oceanus refusus. Virg.7. Æneid.

Ponto sonat vnda refuso. Virg.2. Georg. Hoc est retro fuso, & molibus oppositis repulso.

Stagna refusa vadis. Virg.1. Æneid. Id est effusa.

Valles refusæ. Silius lib.17.

Refusè, pen. prod. refusius, refusissimè, Aduerbium { [illegible] } Redundanter. Colum. lib.4. cap.1, Nam semper in plano refusius egesta humus tumidior est, quàm gradus soli crudi.

Refuto, refutas, pen. prod. { [illegible] } refutâre. Festus, Refutare, redarguere, compositum à fando, versa a litera in u. Vnde Confutare, & Refutare, id est redarguere, siue non ita esse ostendere, reprehendere. Cic. in Vatinium testem, Nemo enim horum te ita refutandum vt grauem aduersarium: aut ita rogandum vt religiosum testem arbitrabatur.

Manifesta refutant id. Lucret. lib.1.

Res verò refutat id. Lucret. lib.2.

Testes refutare. Cic. pro Fonteio, Plus ego in hac causa laboris & operæ consumo in poscendis testibus, quàm cæteri defensores in refutandis.

Testibus refutare. Cic.2. de Orat. Quos tu vt pueri, refutare domesticis testibus, patre, & C. Aculeone propinquo nostro & L. Cicerone patruo solebamus.

Refutare & re & verbis. Cic. pro Lege Manilia, Obsoleuit iam ista oratio, re multo magis quàm verbis refutata.

Refutare bello. Cic. de Prouinc. Consul. Semper illas nationes nostri imperatores refutandas potius bello, quàm lacessendas putauerant.

Refutare ac reiicere. Cic.2. Tuscul. In primísque refutetur ac reiiciatur Philocteteus ille clamor.

Oratione feruenti refutando plebem. Liu.2 ab Vrbe.

Conatum alicuius refutare, Reprimere aut verbis, aut etiam facto. Cic. de Arusp. resp. Et aut concedente, aut etiam adiuuante Milone, eius conatum refutabo.

Aspernari & refutare, Complecti & augere, contraria. Cicero pro Rab. posth. Quam quidem vos Iudices, in nouo genere bonitatem, insolitatam claris ac præpotentibus viris, non modò non aspernari ac refutare, sed complecti etiam & augere debetis.

Refutatus, huius refutatus, pen. prod. { [illegible] } Verbale, Refutatio, vt Ancipiti refutatu conuincere falsum. Lucret. lib.3.

Refutatio, Verbale { [illegible] } Cic. in Topicis, Refutatio autem accusationis, in qua est depulsio criminis, quæ Græcè [illegible] dicitur, Latinè appelletur status, in quo primùm insistit quasi ad repugnandum congressa defensio.

Prima refutatio. Quintil. lib.5. cap.10.

Refutatorius, a, um Refutatoriæ preces, l. j. C. de relat. l.18. C. de appell. & Refutatorij libelli, l.37 § j. C. eodem tit. l.8 cod. in C. Theod. Iudex à quo prouocatum erat opinionis suæ exemplum litigatoribus dare debebat & acta edere. Quód si cui minus plena, vel contraria viderentur, is refutatorias preces offerebat, quæ simul mittebantur. l.18. C. de appellat. Symmach. lib.1. Epist.31, Cuius meritum perennitas vestra lectis gestis ac refutatoriis cohærentibus æstimabit.

RAV Regio. VIII. M. Rei militaris VERV. RAA Retro pedum viginti.

Regaliolus, regalioli, pen. corr. masc. gen. { [illegible] } Auis, quam Plin. lib.10 scribit appellari regem auium in Italia, propter dissidia & bella quæ sunt inter eam & aquilam. Alij putant galgulum, quæ auis Græcè dicitur Icteros, à colore. Suet. in Iulio Cæsare, cap.81, Pridie autem easdem Idus auem regaliolum cum laureo ramulo Pompeianæ curiæ se inferentem, volucres varij generis proximo nemore prosecutæ ibidem discerpserunt.

Regalis, & hoc regale, Vide REGO.

Regelo, regelas, pen. corr. regelâre. Contrarium est suo simplici. Gelu resoluere Colum. lib.1. cap.5. Idem lib.2. cap.16, Alter quod assiduis humoribus rigens hoc adhibito regelatur. Idem lib.10,

Post vbi Riphææ torpentia frigora brumæ
Candidus aprica Zephyrus regelauerit aura.

Regenero, regeneras { [illegible] } regenerâre, Iterum siue rursum generare. Plin. lib.12. cap.1, Platani satæ regenerauere vitium. Idem libro 7 cap.11, Signa quædam, næuósque & cicatrices etiam regenerari.

Regenerare auum, Similem auo gigni. Plin. lib.7. cap.12, Indubitatum exemplum est Nicæi nobilis Pyctæ Byzantij geniti, qui adulterio Æthiopis nata matre, nil à cæteris colore differente, ipse auum regenerauit Æthiopem. Hoc est, Niger natus est, qualis fuerat auus, quum tamen alba esset mater.

¶Regenero, Idem etiam significat, quod Repræsento, seu naturam & mores refero. Plin. lib.14. cap.22, Nec alio magis Drusus Cæsar regenerasse patrem Tiberium ferebatur.

Regermino, regerminas, pen. corr. { [illegible] } regerminâre, Iterum germinare. Plinius libro 16. cap.33, Et in Ænaria succisa regerminat.

Regerminatio, Verbale { [illegible] } Plin. lib.17. cap.20, Regerminatione cædua, vel salice lætior.

Regero, regeris, pen. corr. regessi, regestum { [illegible] } regèrere, Retro portare, reducere, reiicere. Plin. lib.2. cap.9, In coitu quidem non cerni, quoniam haustum omnem lucis auersa illò regerat, vnde acceperit. De Luna. Colum. lib.2. cap.10, Deinde quum ad alteram partem areæ peruenerint, in aceruum culmos regerant.

Communem culpam regerere in aliquem. Plin. iunior libro 10. epist.136.

Contagia regerere. Plin. lib.28. cap.4.

Crimen alicui regerere, Id est in aliquem reiicere. Senec. Hipp.5.

Inuidiam regerere in aliquem. Quintil. lib.12. cap.1.

Alicui regerere alterum, pro Obiicere, vel opponere. Cassius ad Ciceronem, lib.15.19, Pro quo tibi proxima epistola tui rusticos Stoicos regeram, vt Catium Atheniis natum esse dicas.

¶Regerere { [illegible] } In librum referre quæ audiendo excepimus. Quintil. lib.3. cap.8, Sunt enim velut res regestæ in hos commentarios, quos adolescens deduxerat schola. Budæus. De rhetoricis Ciceronis.

Regestus, Participium, vt

Tellus regesta. Ouid.11 Metam.

Regestum, regesti, Latinè dici potest, quod vulgò registrum vocamus, teste Budæo.

Regestum, siue Regesta terra, Est terra ex sulco egesta, vt ait Budæus. Colum. lib.3 cap.13, Quum à superiore parte in inferiorem detrahitur humus, via iustum pastinationi præbet regestum.

Regia, regiæ, Vide REGO.

Regiesco, Cresco. Festus: & apud eum Paulus: Regiescit, apud Plautum, significat crescit. Sed quum gliscere, inquit Turnebus, eodidem nomen habere in fragmento significare videatur, regliscit esse scribendum existimo, pro regliscit à glisco.

Regifugium, festus dies apud Romanos 6 Cal. April. quo die fugisse Tarquinios Historia antiquitatis testis meminit. Lilius Syntag.17. Historiæ deorum.

Regigno, regignis { [illegible] } regignere, Iterum gignere. Hinc passiuum Regigni, apud Lucretium lib.5,

—quapropter maxima mundi
Quum videam membra, ac partes consumpta regigni.

Regilla, regillæ { [illegible] } Vestis quæ & basilica, & trabea dicitur,

quoniam ea reges vterentur, auro & purpura intexta. Plaut. Epid. 5, An regillam induculam, an mendiculam? Meminit Nonius.

REGILLIANVS, imperator Romanus fuit miro fortunæ ludibrio ad tantæ dignitatis fastigium euectus. Nam quum fortè milites aliquot apud ipsum cœnarent, caortáque esset quæstio vnde Regilliani nomen deductum foret, quibusdam ad Regillum lacum, aliis aliò originem eius referentibus, Grammatista, qui fortè aderet, deflectere hoc nomé à rege conatus est. Regi, Regillianus qua voce veluti omine quodam excepta succlamatum est protinus à militibus: Meritò itaque rex eris. Quum itaque postridie in publicum prodiisset, ab vniuersis imperator est consalutatus.

REGILLVS {[illegible]} Lacus est in Algidæ syluæ ingressu, ad quem Aulus Posthumius dictator prosperè aduersum Tarquinium Superbum patria eiectum & Latinos bellum inferentes pugnauit. Liuius lib. 2 ab Vrbe.

Regillis, tunicis albis, & reticulis luteis, vtrisque rectis, textis sursum versum à stantibus pridie nuptiarum virgines indutæ cubitum ibant ominis causa, vt etiam in togis virilibus dandis obseruari solet. Festus

Regimen, Regina, Regio, Vide REGO.

Regindalia, Ludus, vel potius ea sors qua ducta rex creatur. Vide Cælium Rhodiginum, & Lilium Geraldum, 13. Syntagmate Histor. deorum.

REGISVILLA, Vrbs exigua in extrema Italia, non procul ab Ostia. Strabo lib 5, A Cossis Ostiam nauigantibus exiguæ occurrunt vrbes, Treniscum, Pyrgi, Halium, Fregenia, ad Trans eas ccc. sunt stadia. inter hæc locus est, quem Regis villam vocant.

Registrum. Legitur apud Flauium Vopiscum in Probo Vsus, inquit, etiam ea registris scribarum porticus porphyreticæ.

REGIVM LEPIDI {[illegible]} Galliæ Cisalpinæ oppidum, à quo Regienses. Author Plin lib. 3 cap 15. ¶ Est & Rhegium aliud, cum aspiratione, promontorium Siciliæ Vide suo loco.

Reglutino, reglutinas, pen. corr. {[illegible]} reglutinâre, contrarium suo simplici Glutinare. Catull. ad Thallum, 22,

Quæ nunc tuis ab vnguibus reglutina & remitte.

Reglutinosus, pen. prod Adiectiuum {[illegible]} Valde glutinosum significat. Plin. libro 11. cap 15, Sequens probatio vt sit odoratum ex dulci acre, reglutinosum, perlucidum. Vetus exemplar habet glutinosum

Regno, Regnum, Vide REGO.

Rego, regis, rexi, rectum {[illegible]} régere, Gubernare: quasi rem populi agere. Virgil. 4 eclog.

Pacatúmque reget patriis virtutibus orbem.

Regere & moderari. Cic. in Somnio, Siquidem deus est qui viget, qui sentit, qui meminit, qui prouidet, qui tam regit & moderatur, & mouet id corpus, cui præpositus est, quàm hunc mundum princeps ille Deus.

Lapis regit arua certis finibus. Tibul. lib. 1. eleg. 3.

Animum regere Horat 1. epist 2.

Animus dictis regere Virg. 1. Æneid.

Bella regere. Silius lib 7

Consilio rem aliquam. Terent. Eunuch. 1. 1.

Cursus. Virg 6. Æneid.

Disciplina regere aliquem. Cic. ad Attic. lib. 10, Hoc autem vitium puto te existimare non nostra indulgentia, sed à natura profectum, quem tamen nos disciplina regimus.

Lunáque nocturnos alta regebat equos Ouid. 1. Trist. eleg 3.

Fines regere. Cic. pro Murena, Ille exercitatus est in propagandis finibus, tu in regendis.

Fines regi dicuntur (inquit Boethius lib. 2. Topic) quando agri propositi terminis finiuntur. Nam Regere antiquæ legis xii. Tab. significatione, est Suis finibus terminatum habere & statuere. Iustinian. lib. 4 tit. De officio iud §. vltimo, Si finium regundorum actum fuerit, &c.

Habenas regere Ouid. 1. Fast.

Imperium regere. Virg 1. Æneid.

Res imperio. Lucret. lib. 5.

Italiam imperiis grauidam. Virg 4. Æneid.

Ingenium alicuius. Plaut. Bacchid 8.

Iter reattulino Theseus Propert. lib 2. eleg. 15.

Mentem suam Ouid. ad Pisonem.

Mores regere suo exemplo Ouid. 15 Metam.

Versare suam naturam & regere ad tempus. Cic. pro Cælio.

Opes. Ouid. 14. Metam.

Ora equi. Ouid 8 Metam.

Imperio populos. Virg. 6 Æneidos,

-O, qui res hominúmque deúmque

Æternis regis imperiis. Virg. 1. Æneid.

Ratem arte Ouid. 1. Trist. eleg 3.

Rates gubernacula regunt, Hoc est dirigunt. Plin. lib. 12. cap. 19.

Remo reguntur rates. Ouid 1. de Arte.

Rempublicam. Cic. 1 Offic. Illud autem est iudicandum maximas geri res & maximi animi ab iis qui Respub. regunt: quòd earum administratio latissimè pateat.

Semetipsum Cic. Planco, lib. 4. 14.

Senatum consiliis. Quintil. lib 2. cap. 16.

Vrbes regere in longa pace. Virg 7 Æneid.

Vrbes consiliis. Quintil in Prœem. lib. 1.

Regendus, Participium {[illegible]} Senec. Octau. 8, Regenda magis est feruida adolescentia.

Iuuenem suscipere regendum. Cic. ad Attic. lib. 16.

Regito, regitas, pen. corr. {[illegible]} regitare, Frequentatiuum. Varro 1. de Re rust. cap. 57, Granaria in agro quidam sublimia faciunt, vt in Hispania citeriore, & in Apulia: ita vt non solùm à lateribus per fenestras, sed etiam subtus a solo ventus regitare possit. Vetus exemplar habet regelare.

Rectus, Participium {[illegible]}

Rectus ad ingenium bonum. Plaut Bacchi 1 8.

Rectus, rectior, rectissimus, Nomen ex participio {[illegible]}

Rectus. Qui stat & rectus est.

¶ Rectus. Qui nullam in partem inflectitur, cuius contrarium est, Obliquus. Plin. lib 11. cap. 19 Recto cursu.

Acies recta oculorum. Vide ACIES.

Cœna recta, Vide COENA.

Recta coma, id est pressa, Crispæ opponitur. Senec. epist. 96.

Ius rectæ cœnæ habere, Id est *buccam ad cœnam*, inquit Budæus. Vide SPORTVLA.

Conscientia recta. Cic. ad Attic lib. 13, In omni vita sua quemque à recta conscientia transuersum vnguem non oportet discedere.

Consilium rectum & tutum capere. Terentius Heaut. 2. 3. Idem Andria, 2. 1,

Quum valemus, recta consilia ægrotis damus.

Ipse ego te ripis & recto flumine ducam Virg. 8. Æneid.

Indoles recta, Id est bonæ naturæ. Senec Hippol. 20.

Ingenia recta, Id est non deprauata. Senec. Hipp. 21.

Lua recta aut obliqua. Lucret. lib. 2.

More recto seruat munia vitæ. Horat 2. epist. 2.

Ore recto voces emittere foras. Lucret. lib. 4.

Platea recta, Via recta. Terent. Phorm 2 1, -eo

Recta via quidem illuc. Cic. 1. in Catil. Recta perge in exilium.

Stare recto talo. Horat. 2 epist ad Augustum, -post hoc

Securus cadat, an recto stet fabula talo. Id est, parum sollicitus post hoc verum exhibeatur, atque explodatur comœdia, an probetur. Recto talo dixit per translationem, quia qui stant, recto sunt talo. Ita dicebant stare fabulam, quæ attentè audiretur, & quæ placeret: cadere & excidere histriones, qui explodebantur. Lambinus.

Truncus rectus. Ouid. 2 Metam.

Tunica recta dicebatur, quæ ita contexta erat, vt veluti rigens staret. Vel quæ astantibus ab imo in altum texebatur. Hac tyrones & nouæ nuptæ induebantur. Hanc parentes liberis suis conficiendam curabant, ominis causa. Ex Festo.

Via recta rem narrare, Narrare rem vt est, nihil mentiri. Terent. Heaut 4. 3, imò vt recta via rem narret ordine.

Via recta animi Propert. lib. 3. eleg. 5.

Rationem rectæ, honestǽque vitæ (vt quidam putauerunt) ad philosophos relegandam non concesserim. Quintil. in Prœmio libri primi.

Rectior, & rectius, comparatiuum. Horat. 1. Serm. saty. 2,

Sit licet hoc Cherinthe tuum, tenerum est femur, aut crus

Rectius: atque etiam melius persæpe togatæ.

Longa trabe rectior. Ouid. 3. Metam.

Rectissimus in dicendo. Cic. 2 de Orat. Ego mehercule, inquit, Antoni, semper is fui qui de te oratore sic prædicarem, vnum te in dicendo viderii rectissimum.

¶ Rectus, cum genitiuo: vt Rectus iudicij animus. Seneca de Vita beata.

Rectangulus, a, um: quod habet lineas in rectum productas, itaque coeuntes, vt nulla sit quæ magis promineat quàm altera. [illegible]

Rectum, Substantiuum, n. gen. per translationem, pro eo quod est cum virtute coniunctum: & pro bono ponitur: & rectè, pro benè. vt Curuo dignoscere rectum. Horat. 1. epist. 2. Hoc est, quid sit vitium, quid virtus. Porphyrio.

Non agere iter in rectum. Ouid. 2 Metamorph. Id est non rectà pergere.

¶ Rectum est. Cic. Attic. lib. 6, Sauseium sine meis literis ad te venire via rectum erat. Id est honestum.

Videre rectum. Horat 2. epist. 1, Interdum vulgus rectum videt, est vbi peccat.

Rectum in oratione, & Prauum, contraria. Cic. 1. Acad. Tertia de disserendo, & quid verum, & quid falsum, quid rectum in oratione, prauúmve, quid consentiens, quid repugnet iudicando.

¶ Amor recti. Stat 5. Sylu. 3.

Conscia mens recti. Virg 1. Æneid.

Capessere recta. Horat. 2. Serm. saty. 7.

Colere rectum Ouid. 1. Metam.

Defendere rectum, Vide ORNO.

Præponere rectum vtilibus Claud. 2. Paneg.

Animi rectum seruare. Horat. 2. Serm. saty. 3. Hoc est (vt ita dicam) rectitudinem.

Quidve ad amicitias, vsus, rectúmne trahat nos. Horatius 2. Serm. satyra 6.

Rectà. Aduerbium {[illegible]} Terent. Eunuch. 1. 2, Cur non rectà introibas? Cic. 5. de Finib. Sed tempus est, si videtur, & rectà quidem ad me. Idem 7. Verr. Si rectà iret esse Romam, Verri se præsto aduenienti futurum. Et ad Attic lib 4, Tu de via rectà in hortos.

E naui rectà ad me venit. Cic. Attic. lib. 6.

Rectè, Aduerbium {[illegible]} Id est bene. Cic. 4. Acad. Rectè conclusit, teneo: sin vitiose, minam Diogenes reddet.

Rectè augurare de me, bene enim tibi cognitus sum. Cicero Attico, libro 9.

Rectè an secus, nihil ad nos. Cic. in Pisonem.

Rectè atque ordine facere. Vide ORDO.

Rectè, Non obliquè. Cic. 1. de Finib. Sine aliæ declinabunt, aliæ suo nutu rectè ferentur.

Rectè & Obliquè, opposita. Cic. 1. de Finib. Hoc erit quasi prouincias atomis dare, quæ rectè, quæ obliquè ferantur.

¶ Rectè, in responsione. Terent. Hecyra, 3. 2,

Quid tu igitur lacrymas? aut quid es tam tristis? PA. rectè mater. Vbi Donatus, Rectè mater, Sic dicimus quum sine iniuria interrogantis aliquid reticemus. Alij rectè sic accipiunt, vt intelligãt, nihil est mali. Hæc Donatus.

¶ Rectè,

¶Rectè, pro Nihil, authore Donato. Terent. Eunuch. 2.3,
Dum hæc dicit, abiit hora, rogo nunquid velit,
Rectè inquit, abeo. Idem in Heautont. 2.1,
Tum quod dem ei, rectè est. hoc est, nihil. Quare autem rectè pro nihil dixerit, ostendit subdens: nam nihil esse mihi, religio est dicere. Id est, dicere quòd nihil mihi sit quod dem amicæ, est religio, id est, metus mali ominis cauendi. Putabant enim superstitiosi illi mortales, si dixissent sibi nihil esse, nihil etiam futurum: & si interroganti Quis me petiit? puer respondisset, nullus, se à nullo deinceps expetendos. vnde respondere solebat, bona fortuna here. id est nullus.
¶Rectè, pro Sic est, etiam. Terent. Adelph. 3.3,
S. Tu rus hinc abis? D. rectè.
¶Rectè facitis, Gratiarum actio est, interprete Donato. Terentius Eunucho, 5.9,
Mirum ni illoc homine quoq; uo pacto opus est. C. idem arbitror.
G. Rectè facitis.
¶Rectè parere, Id est non monstrum parere, inquit Donatus. Terent. Hecyra, 4.1,
-præsertim quum & rectè, & tempore suo pepererit.
¶Rectè, pro Iustè. Terent. Andr. 5.4, -vinctus est.
P. Pater, non rectè vinctus est. Et Andr. 4.5,
Rectè ego semper fugi has nuptias.
Lata rectè, & Vitio lata, contraria. Cic. de Arusp. resp. Augures interrogabant, quæ ita lata essent rectène lata essent: illi vitio lata esse dicebant.
Rectè abuti. Quintil. lib. 5. cap. 10, Potest videri hoc nomine rectè abusus.
Tabernaculum rectè captum, Cic. 2. de Diuin.
¶Rectè apud Iurisco. maximè in stipulationibus, idem quod arbitratu boni viri. l. hæc verba. 73. D. De Verb. sign. l. iam tamen. 5. §. 3. D. iud. sol. Cato de Re rust. cap 144 & cap 146. Varr. lib. 2 cap 4.
¶Rectè, Responsio ad Quid fit? Terent. Adelph. 5.5,
Quid homo? ô Syre noster, salue: quid fit? quid agitur?
S. Rectè. D. optimè est.
¶Rectè, Tutò. Cic. ad Terentiam, lib 14.14, Si ille Romam modestè venturus, rectè in præsentia domi esse potestis.
¶Non rectè dicere alicui, pro Maledicere. Plaut. Pseud. 19.
Rectè dicis. Terent. Adelph. 4.3,
Et rectè & verum dicis. Plaut. Capt. 17,
Rectè & vera loquere: sed neque tu verè neque rectè adhuc
Fecisti vnquam.
Rectè admones. Cic. 6 Verr. Sed earum artificem quemnam? rectè admones, Polycletum esse dicebant.
Rectè dare literas. Cic. Lentulo, lib. 1.7, Quoties mihi certorum hominum potestas erit, quibus rectè dem: non prætermittam. Id est, quibus tutò & citra periculum dare possim literas.
Rectè dare fundum. Cic. Attico, lib. 13, Vt ipse ei Puteolis fundum rectè mancipio dare posset.
Rectè esse alicui, pro Rectè valere. Cic. ad Attic. De Attica pergratum mihi fecisti, quòd curasti antè scirem ei rectè esse, quàm non bellè fuisse. Idem de Claris Orat. Quæ si rectè esset. Id est si omnia bene & commodè cederent. Budæus.
Rectè esse alicubi, pro Sine reprehensione manere. Cic. ad Attic. lib. 16, Qui minus autem ego istic rectè esse possim, quàm est Marcellus?
Apud matrem rectè est. Cic. Attic. lib. 1.
Est rectè, pro Satis est. Terent. Heaut. 2.1, Tum quod dem ei, rectè est: nam nihil esse mihi, religio est dicere.
Facere alicui rectè. Plaut. Aulul. 10.
Factum rectè, & peccatum. Cic. 1. Academ. Sic inter rectè factum atque peccatum, officium & contra officium, media locabat quædam: rectè solo, &c.
Ferre molestias rectè, Id est patienter. Terent. Eunuch. 1.2,
Meministi rectè. Terent. Heaut. 5.2,
-sat rectè hoc mihi
In mentem venit.
Ministrare rectè. Horat. 2. Serm. saty 8.
Olere rectè. Bene olere. Plaut. Mostel. 4.
Oneratus rectè. Plaut. Bacchid. 5,
Illic est oneratus rectè, & plus iusto secum vehit.
Oua ponere rectè. Horat. 2. Serm. saty. 7.
Sperare rectè. Cic. ad Atticum, lib. 13, Attica nostra quid agat scire cupio, etsi tuæ literæ (sed iam nimis veteres sunt) rectè sperare iubent.
Valere rectè. Plaut. Bacchid. 4,
Quia si illa inuenta est quam amat, viuit, rectè valet.
Viuere rectè. Horat. 1. epist. 6.
¶Epicurus circuitione quadam deos tollens, rectè non dubitat diuinationem tollere. Cic. 2. de Diuin. Hoc est apertè, non dissimulanter, nec per circuitionem.
¶Rectius, Comparatiuum aduerbium, Rectius cœnauerimus. Plaut. Mercat. 16,
Eadem licebit mox cœnare rectius.
Rectius rem meminisse. Plaut. Epid. 12.
Rectius rem tenere. Plaut. Amphit. 3.
Rectius valere. Plaut. Trinum. 4.
Perspicere rectius. Lucret. lib. 1.
Rectio, Verbale {Ἀρχή.} Cic. 5. de Finib. Quum autem tertia pars bene viuendi præcepta quæreret, ea quoque est ab iisdem, non solùm ad priuatæ vitæ rationem, sed etiam ad Rerumpub. rectionem relata.
Rector, & Rectrix {Ἀρχιστὴρ, ἡγεμών, ἡγεμονίς} Qui vel quæ regit. Cic. 2. de Nat. deor. Intelligere inesse aliquem non solùm habitatorem in hac cælesti ac diuina domo, sed etiam rectorem & moderatorem, & tanquam architectum tanti operis, tantique muneris. Colum. lib. 3. cap. 10, Videmus hominibus inspiratam velut aurigam, rectricémque membrorum animam. Plin. lib. 37. cap. 13, Italia rectrix parénsque mundi altera.
Maiestas rectoris. Silius lib. 15.
Iuppiter diuûm maximus rector. Virg. 8. Æneid.
Iuuenum rectores. Virg. 9 Æneid.
Olympi rector. Ouid. 9 Metam.
Pelagi. Ouid. 1. Metam.
Centum populorum. Ouid. 7 Metam.
Regum rector maximus. Senec. Troade, 10.
Superûm. Ouid. 1. Metam.
Regimen, pen. corr. regiminis {Ἡγεμονία} Ipsa rectio. Liu. 3 ab Vrbe, Regimen totius magistratus penes Appium erat, fauore plebis. Plin. lib. 7. cap. 16, Vocis, sermonísque regimen primores tenent dentes.
In quo consilium vitæ, regiménque locatum est. Lucret. lib. 3.
Cruentum regimen manu tractare, Regere in Tyrannide. Statius 11. Thebaid.
Leuium regimen nauis. Senec. Agamem. 6.
Regimentum, regimenti, Idem quod Regimen. Arcad. in l. 1. §. 1. De offic. præf. præt. Regimentis Reipub. ad Imperatores perpetuò translatis, &c.
Regula, regulæ, pen. corr. {κανών} Norma qua lineæ diriguntur, quasi mensuram regens. Colum. lib. 3 cap 13, Nam duas regulas eius latitudinis qua pastinatur sulcum facturus est, in speciem Græcæ literæ X decussauimus: atque ita mediæ parti, qua regulæ committuntur, antiquam illam ciconiam infiximus.
Regula prima. Lucret. lib 4,
Denique vt in fabrica, si praua est regula prima. Quo loco Lambinus, Regula, lignum est rectum, oblongum, & latum, quo fabri vtuntur ad exigendas rectitudines, & parietes ædificiorum dirigendas. Fiunt etiam è ferro regulæ. Hæc ille.
Regula & Norma quid differant, Vide NORMA.
Regula philosophiæ. Cic. 4 Acad. Hanc esse regulam totius philosophiæ, constitutionem veri, falsi, cogniti, incogniti.
Habere regulam qua vera & falsa iudicentur. Cic. de Clar. Orat.
Mediocritatis regula optima. Cic. 1. Offic. In his autem ipsis mediocritatis regula optima est.
Norma, regula, & præscriptio naturæ. Plin. iunior lib 9, ad Lupercum, Sed Demosthenes ipse ille norma oratoris & regula.
Omnium vna regula est, quam cupio tibi esse notissimam, &c. Cic. 3. Offic.
Exemplum & regula. Cic. in Salust. Primum igitur quoniam omnium Crispus Sallustius ad vnum exemplum & regulam quærit.
Aberrare à regula & præscriptione vitæ, Vide ABERRO.
Ad regulam loqui. Quintil. lib. 9. cap 4, Neque enim loquuti sunt ad hanc regulam & diligentiam primi homines.
Dirigere ad regulam. Cic. 2. de Fin. Seruata illa, quæ quasi delapsa de cælo est ad cognitionem omnium, regula, ad quam omnia iudicia rerum dirigentur.
Regula peccatis quæ pœnas irroget æquas. Horat. 1. Serm. saty. 3.
¶Regula, Baculus quo aliquid rectū tenetur. Colum lib. 6. cap. 19, Deinde priusquàm ferrum admoueas, duabus angustis ligneis regulis (veluti forcipibus) apprehendere testium neruos, &c.
Prima regula in fabrica. Lucret. lib 4.
¶Regula, Instrumentum, eundem vsum præbens in factura olei, quem fiscus. Vide FISCVS loco suo. Columel. lib 12. cap 50. Aut regulis, si consuetudo erit regionis: aut certè nouis fiscis sampsa exprimi.
Regularis, pen. prod. Adiectiuum {κανονικός} Quod secundum regulam est, vel quod in regulam trahi potest.
Regulare æs, quod obsequitur malleis, & quasi in vtranque partem regi potest, quod etiam ab aliis ductile appellatur. Plin. lib. 34. cap. 8, In Cypro coronarium æs & regulare est, vtrunque ductile.
Regulariter, pen. corr. Aduerbium. Vlpian. in l. Quod si seruus. §. 1 D. De in rem verso, Et regulariter dicimus toties de in rem verso esse actionem. Idem in l. Regulariter definiendum est. De petit. hæred.
Rex, regis {Βασιλεὺς, ἄναξ} Qui regnum possidet & regit. Cic. 2. Offic. Mihi quidem non apud Medos solùm, vt ait Herodotus, sed etiam apud maiores nostros iustitiæ fruendæ causa videntur olim bene morati reges constituti. Idem 3 de Finib. Rectius enim appellabitur rex quàm Tarquinius, qui nec se, nec suos regere potuit. Terent. Phorm. Regem me esse oportuit.
Triumphi regum. Ouid. 1. Amor. eleg. 15.
Cælicolûm rex. Virg 3. Æneid.
Deorum. Horat 4. Carm. ode 4.
Pater diuûm, & rex hominum, Iuppiter. Virg 1. Æneid.
Rex fluuiorum, Eridanus. Virg. 1. Georg.
Magnus rex Olympi. Virg. 5. Æneid.
Ingentis nominis, Vide INGENS.
Rex regum. Horat. 1. epist. 2.
Æquæuus. Virg 2 Æneid.
Fortissimus generis Sidoniæ. Silius lib 8.
Induruitus. Lucan. lib. 2.
Infernus. Virg. 6. Æneid.
Magni. Horat. 2. Serm. saty 3.
Minantes. Horat. 2. Carm. ode 12.
Nemorensis, Vide NEMVS.
Purpureus, Id est purpuratus, seu purpura ornatus. Ouidius 7. Metamorph.
Semidei. Stat. 2. Achilleid.
Superbus. Virg 11. Æneid.
Timendi. Horat. 3. Carm. ode 1.
Tremendus. Virg. 4. Georg.
¶Pauperes abacti epulis regum. Horat. 2. Serm. saty. 2.
Colere reges, non regna. Senec. Herc. OEtæo, 5.
Constituere regem populis, Vide CONSTITVO.
Atauis edite regibus. Horat. 1. Carm. ode 1.
Reges expugnant, capiuntur, prœlia miscent. Lucret. lib. 4.

Imminent duo reges toti Asiæ, Vide IMMINEO.
Imponere regem alicui regioni, Vide IMPONO.
Inducere regem in regnum, Vide INDVCO.
Interceptus mortalitate rex, Vide INTERCIPIO.
Imperia regum pati Seneca Herc furen.6.
Pati famulum & regem, Id est infimam & summam conditionem. Senec Herc. OEtæo,3.
Instaurati animi regis succurrere tectis. Virg.2.Æneid.
Regibus hic mos est, vbi equos mercantur, opertos
Inspiciunt. Horat.1.Serm.saty.2.
Hinc populum latè regem, belloque superbum
Venturum excidio Libyæ. Virg.1.Æneid.
¶Rex, pro Rectore. Horat.1 Carm.ode 36, -memor
Actæ non alio rege puertiæ. Id est moderatore ac magistro.
¶Rex (ait Donatus) aliàs regnatorem, aliàs dominum, aliàs diuitem significat. Sed nunc rationem habet nominis ad aliquid dicti, ad significandum parasitum. Vt enim parasitus regis est, & libertus patroni: sic econtrario rex parasiti est, & patronus liberti. Hæc ille in illud Terentij in Phorm.2.2,
Imò enim nemo satis pro merito gratiam regi refert.
¶Rex, Potentior: & is quem nobis veluti in patronum eligimus quem sequamur. Martialis, lib.2.18,
Capto tuam, pudet heu, sed capto Maxime cœnam,
Tu captas aliam: iam sumus ergo pares.
Mane salutatum venio, tu diceris esse
Antè salutatum: iam sumus ergo pares.
Sum comes ipse tuus, tumidique anteambulo regis,
Tu comes alterius: iam sumus ergo pares.
Esse sat est seruum, iam nolo vicarius esse.
Qui rex est, regem Maxime non habeat. Captare, est blanditiis & seruilibus officiis aliquid quærere, vt scurræ & parasiti. Vicarius, est serui seruus.
¶Rex, Diues, qui à clientibus colitur & parasitis. Horat.2.Carm. ode 14, -siue reges
Siue inopes erimus coloni. Iuuenal. Satyra 5,
Vestibulis abeunt veteres lassique clientes,
Votàque deponunt, quamuis longissima, cœnæ:
(Spes hominum) caules miseris, atque ignis emendus.
Optima syluarum interea, pelagique vorabit
Rex horum, vacuisque toris tantum ipse iacebis.
Nullus iam parasitus eris. Spes hominum: acclamatio est poetæ in miseriam clientum, qui diu sperauerant se apud diuitem cœnaturos. Plautus in Captiuis, Act.1.scen 1,
Nam postquam meus rex est potitus hostium, &c. Verba sunt Ergasili parasiti, Philopolemum ob id regem suum appellantis, quòd sæpe apud eum cœnaret.
¶Rex mensæ, qui & Dominus conuiuij. Macrob. Saturn lib.2.cap.1, Ipse rex mensæ, nec in moribus Socrate minor. Varro apud Gellium lib.13.cap.11, Dominum autem conuiuij esse oportet, non tam lautum, quàm sine sordibus.
¶Reges ærarij. Qui præsunt ærario. Cic.2.de Lege agrar. Atque ego à primo capite legis vsque extremum reperio Quirites, nihil aliud cogitatum, nihil aliud susceptum, nihil aliud actum, nisi vti decem reges ærarij, vectigalium prouinciarum omnium, totius Reip. regnorum, liberorum, populorum, orbis denique terrarum domini constituerentur, legis Agrariæ simulatione atque nomine.
Rex sacrorum Cic.de Arusp.resp. L. Claudius rex sacrorum. Plin. lib.12.cap 37.
Regina, reginæ, pen.prod. {Βασιλὶς, βασίλεια, βασίλισσα, ἄνασσα} Regis vxor. Cic.ad Attic lib.14, Reginæ fuga mihi non molesta.
Téque particeps connubij, socia regni, regina Iuno. Cic. Antequam iret in exil.
Regina deûm, Iuno. Virg.1.Æneid.
¶Regina, Domina. Plaut. Trucul. 20,
Sed reginæ domi suæ fuère ambæ.
Pecunia regina. Horat.1.epist.6.
Omnium regina rerum oratio Cic.2.de Orat.
Syderum regina bicornis Luna Horat.in Carm.secul.
¶Regina, Quæ prouinciæ alicui præest & eam regit: quemadmodum Dido apud Carthaginienses, & Cleopatra in Ponto.
¶Reginæ, Diuites, inquit Donatus. Terent. Eunucho, 1.2,
-eunuchum porrò dixti velle te,
Quia solæ vtuntur his reginæ: repperi.
Regulus, reguli, pen.corr. masc.gen. {Βασιλίσκος} Diminutiuum, quasi paruus rex, non quòd paruæ staturæ, sed quod alicuius vrbis aut oppidi dominus sit: qui generali vocabulo dominus aut princeps dicitur. Quamuis propriè reguli sint filij aut nepotes regum. Plin. lib.18. cap 3, Vt quum regulis Africæ bibliothecas donaret. Liuius 2. belli Punici.
¶Regulus, Auis minima, à quibusdam regaliolus dictus: alio nomine trochilus. vt Plin. lib 10.cap.74, docet. Et ab Aristotele ἐπίσκοπος, quasi rex & præses auium dicitur.
¶Regulus, Serpentis genus est, quem Græci basiliscum dicunt.
Regius, Adiectiuum {Βασιλικός} Quod est regis: siue quod rege dignum est. Cic 3 Offic Erat autem regius pastor De Gyge.
Bellum regium. Cic pro Lege Manilia, Cur non ducibus diis immortalibus eidem, cui cætera summa cum salute Reipub. commissa sunt, hoc quoque bellum regium committamus?
Ales regia, Aquila. Ouid.4 Metam.
Acceptus apparatu regio. Cic. de Somn Scipionis.
Chartæ regiæ. Catul ad Varum, 19.
Conditio Cic. ad Attic. lib.12, Bibi regia conditio est delegandi.
Coniux. Virg.2.Æneid.
Consuetudo. Cic.5 Verr.
Dona Virg.1. Æneid.
Honos. Virg 7.Æneid.
Regium imperium pati. Senec. Medea, 4.
Insigne. Tacit. lib.5.
Iuuenis. Ouid.2 Fast.
Moles. Horat.2.Carm.ode 15.
Morbus regius, qui & arquatus. Plin.lib.22.cap.24, Varro regium cognominatum morbum arquatum tradit, quoniam mulso curetur. Horat.in Arte, Aut mala quem scabies, aut morbus regius vrget. Aliàs aurigo dicitur hic morbus. Celsus lib.3. cap.24, Æquè notus est morbus, quem interdum arquatum, interdum regium nominant.
Interfecto enim rege, regios omnes nutus tuemur. Cicero Cassio, libro 12.1.
Olea regia. Colum. lib.5 cap 8.
Ornatus. Cic.1. Tuscul. Codrum qui se in medios immisit hostes famulari veste, ne posset agnosci si esset ornatu regio.
Parens. Ouid, 13. Metam.
Potestas. Cic.1. Philip.
Principatus. Cic.3.de Fin. Sed eos qui in aliquo honore sunt, quorum ordo proximè accedit vt secundus sit ad regium principatum.
Progenies Ouid 1 de Ponto, eleg.9.
Puer. Virg.1. Æneid.
Pyra regia, apud Columellam lib.5.cap.10. Et lib.12.cap.10.
Sanguis Horat.3.Carm.ode 17.
Virgo. Ouid.1 Metam.
Vrbs Plin lib.22.cap.2.
Ciuitatem regiam Ægyptios inuenisse, popularem Atticos scribit Plin. lib.7 cap.56.
Regia, regiæ {Βασίλειον} Domicilium & aula regis. Cic.3. de Finibus, Vt enim inquit, nemo dicit in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem.
Regia Solis erat sublimibus alta columnis. Ouid.2. Metam.
Iampridem nobis cæli te regia Cæsar
Inuidet. Virg 1. Georg.
Aurea regia cæli. Virg.7. Æneid.
Celsa regia Priami. Ouid. epist.2.
Opulenta. Catull. Argon. epig.59.
Hic fuit antiqui regia parua Numæ. Ouid.3. Trist. eleg.1.
Festáque confusa resonabat regia turba. Ouid.12 Metam.
Contingere regiam affinitate, Vide CONTINGO.
Regiè, Aduerb. {Βασιλικῶς} Vt decet regem, vel vt solet rex. Cic.1.in Catil Si in hunc animaduertissem, crudeliter & regiè factum esse dicerent. Correctius exemplar habet, Non egregiè factum.
Regiè statuere. Cic.5 Verr. Nunc vt hoc tempore ea quæ regiè seu potius tyrannicè statuit in aratores Apronius, prætermittam.
Politum regiè ædificium. Varr.1. de Re rust.cap.2.
Regificus, pen corr. Adiectiuum {Βασιλικός} vt
Luxus regificus Virgil. lib.6. Æneidos,
-epulæque ante ora paratæ
Regifico luxu.
Paratus regificus. Valer.2. Argon.
Regificè, pen.corr. Aduerbium {Βασιλικῶς} Cic.3. Tuscul.
Vidi ego te, astante ope Barbarica
Tectis cælatis, laqueatis,
Auro, ebore, instructam regificè. Ex poeta.
Regificè extructis celebrant conuiuia mensis. Silius lib.11.
Regalis, & hoc regale, pen.prod. {Βασιλικός} Ad excellentiam & eminentiam pertinet, & significat Dignum rege. Cic. de Senect. Nihil ei tam regale videri, quàm studium agri colendi.
Animus regalis. Liu.7.bell. Pun.
Arma. Propert. lib.4. eleg.4.
Armentum. Ouid.2. Metam.
Atria. Ouid.5. Metam.
Aula regalis Senec. Troade, 8.
Carmen. Ouid.4. de Ponto, eleg.16.
Cultus. Horat.4. Carm. ode 9.
Diuitiæ. Horat.1 epist.12.
Domus Ouid.1. Metam.
Epulæ. Ouid 6. Metam.
Gaza regali splendida domus. Catul. Argon. epig.59.
Genus eminentis regale Cic.3. de Legib.
Imago Iouis. Ouid 6. Metam.
Impendia. Plin lib.36.cap.15.
Luxus. Virg 1. Æneid.
Mensæ. Virg.1. Æneid.
Nomen. Cic. pro Lege Manilia.
A Senatu regali nomine dignus existimatus Deiotarus. Cicero de Arusp. resp.
Ornatus. Cic.2. de Finib.
Potestas. Cic. de Arusp. resp.
Sceptrum. Ouid.5. Metam.
Et dedimus tragicis scriptum regale cothurnis. Ouid.2. Trist.
Sententia. Cic.1. Offic. Regalis sanè, & digna Æacidarum genere sententia.
Solium. Liu.1. ab Vrbe, Dij te penates patrijque, & patris imago, & domus regia, & in domo regale solium, & nomen Tarquinium creat, vocátque regem. Ouid.6. Fast.
Tecta. Ouid.6. Metam.
Virgo Ouid.1. de Arte.
Regalia, orum: dicta sunt, quæ multum fœlicitatis & fortunæ pollicentur. Alexandrinus Alexander lib 5.cap 25.
Regalia exta appellantur, quæ potentibus insperatum honorem pollicentur: priuatis & humilioribus hæreditates, filiofamiliæ dominationem. Festus.
Regaliter, pen.corr. Aduerbium {Βασιλικῶς} Idem quod regiè. Ouid.2. Metamorphoseos,
-precibúsque minas regaliter addit.
Regio, regionis, fœm.g. {Χώρα, κλίμα} Dicta à rego, quòd prius quàm prouinciæ

prouinciæ fierēt, regiones sub regibus erant, atque ab his regebãtur.
Regio & ora. Cic. pro Sextio, Quæ regio, orave terrarum erat latius, in qua non, &c.
Certa regio loci. Lucret. lib. 2.
Terræ regio. Cic. 1. de Nat. deor. Atqui terræ maximas regiones inhabitabiles atque incultas videmus. Id est fines & terminos.
Agrorum regiones. Iustinian. lib. 4. tit. 17 De officio iud. §. vltim. Quòd si de vna re, veluti de fundo: si quidem iste fundus commodè regionibus diuisionem recipiat, partes eius singulis adiudicare debet.
Deserta siti regio. Virg. 4. Æneid.
Montosa, Vide Montosus, in MONS.
Ignota. Ouid 2. Metam.
Cultu vacantes, Vide COLO.
¶Apprehendere regionem, Vide APPREHENDO.
Attingere regionem, Vide ATTINGO.
Defendere regiones suas & fines. Cic. in Orat.
Obire pedibus regiones, Vide OBEO.
Peragrare mente regiones, Vide PERAGRO.
Euryale infelix qua te regione reliqui? Virg. 9. Æneid.
¶Regiones cæli quatuor, Ortus, Occasus, Meridies, Septentrio. Ortus & Occasus, mobiles ac varia sunt: Meridies & Septentrio perpetuo statu permanent. ortus quippe sol non eidem semper, sed aut æquinoctialis oriens dicitur, aut solstitialis, aut brumalis. Idem non in eundem semper occidit locum: sed occasus eius similiter fit aut æquinoctialis, aut brumalis. Ab his quatuor regionibus, quatuor venti flare dicũtur, qui sunt Eurus, Auster, Fauonius, Aquilo. Cic. 2. de Nat. deor. Sed etiam regio, quæ tum est Aquilonaris, tum Australis. De regione Lunæ.
Lituo Romulus regiones direxit, tum quum vrbem condidit. Cic. 1. de Diuin.
Ara locata sub media cæli regione. Cic. in Arato.
Australis regio, Vide AVSTER.
Vespertina. Horat. 1. Serm. satyr. 4.
Arctis regionibus exire. Lucret. lib. 6.
¶Regio, inquit Budæus, vulgò *quarterium* dicitur, apud Ciceronem pro Plancio, quæ etiam tractum vocat, Totus ille tractus celeberrimus Venefranus, Alifanus: tota denique nostra illa aspera & montuosa & fidelis & simplex & fautrix suorum regio, &c.
Visum regio nota. Virg. 2. Æneid.
Recta regione viæ declinare. Lucret. lib. 2.
Regiones, Maiores vrbis partes appellari postea cœptæ à similitudine earum regionum, in quas orbis diuiditur. Quatuor autem fuerunt antiquitus vrbis Romæ regiones: è quibus prima regio Suburana: secunda, Exquilina: tertia, Collina: quarta, Palatina.
Natura & regio prouinciæ, Hoc est natura partis & regionis eius prouinciæ quam incolis, vel cui præfectus. Cic. Lentulo, lib. 1. 7, Eã esse naturam & regionem prouinciæ tuæ, vt, &c.
¶Regiones vineæ, Fines & limites. Cicero 2. de Nat. deorum, An Attij Nauij lituus ille, quo ad inuestigandum suem regiones vineæ terminauit, contemnendus est?
¶Regionibus officij sese continere. Cic. 2. de Leg. agrar. Singularis homo priuatus, nisi magna sapientia præditus, vix facilè sese regionibus officij, magnis in fortunis & copiis continet.
Modicæ regiones orationis. Cic. 2. de Orat. Sed ita vt sit circumscripta modicis regionibus.
Regionibus circunscriptum vitæ spatium, Id est finibus & terminis, vt ait Budæus. Cic. pro Archia, Si nihil animus præsentiret in posterum, &, si quibus regionibus vitæ spatium circunscriptum est, eisdem omnes cogitationes terminaret suas.
Regiones & fines eloquentiæ. Cicer. in Orat. de Iuris scientia loquens, Ea verò, inquit, repugnante eloquentia vix suas regiones finésque defenderet.
¶Regio, pro Orbita & linea. Cic. 7. Verr. De omnibus nobis si quis tantulũ de recta regione deflexerit. Ibidem, Hæc eadem est nostræ rationis regio & via, horum nos hominũ sectam atque instituta persequimur. Inde E regione idem pro Rectis lineis accipit. Budæus.
E regione, tanquam aduerb. ponitur in oratione, pro In conspectu, quasi rectis lineis. Vide E præpositionem. Cæsar 7. bel. Gal. Quum vterque vtrique esset exercitus in conspectu, feréque è regione castris castra poneret. Cic. 4. Acad. Nónne etiã dicitis esse è regione nobis è contraria parte terræ, qui aduersis vestigiis stent contra nostra vestigia, quos Antipodas vocatis?
Regionatim, pro. prod. Aduerb. {κατὰ χώρας} Per singulas vrbis regiones. Suet. in Cæs. cap. 39, Ludos etiam regionatim vrbe tota & quidẽ per omnium linguarum histriones. Liu. 10. bel. Maced.
Regnum, regni {βασιλεία} Regio quæ à rege possidetur. Cic. ad Cassiũ, lib. 12. 1. Nam vt adhoc quidem actum est, non regno, sed rege liberati videmur.
Regnum regionibus continetur. Cic. 1. de Lege agrar. Nullum regnum fuit vnquam, quod non si minus iure aliquo, at regionibus tamen certis contineretur.
Regnum etiam dici potest quicquid à quoquam possidetur. Cic. 3. de Oratore, Nisi hic in tuo regno essemus, non tulissem. Id est in Tusculano.
¶Regnum, pro Dominatu, siue dominatione. Plaut. Pseud. 3, Sub Veneris regno vapulo, non sub Iouis.
Aut dominatus, aut regnum. Cic. de Arusp. resp.
Regnum ac ditio. Cic. 6. Verr. Nationes quæ in eorum regno ac ditione sunt.
Custos regni peruigil canis. Senec. Herc. fur. 9.
Euersor regnorum Priami Achilles. Virg. 12. Æneid.
Fructus regni feritas. Sil. lib. 1.
Nouitas regni. Virg. 1. Æneid.
¶Adusta regna, Zona torrida. Senec. Herc. fur. 4.
Alterna. Stat. 1. Thebaid.

Barbara. Horat. 1. epist. 2.
Cælestia. Ouid. 1. Metam.
Continua, Vide CONTINVO.
Dissona regna, Linguis diuersis vtentia. Valer. 5. Argon.
Famosa. Lucan. lib. 7.
Furentia. Sil. lib. 3.
Huberrima. Virg. 3. Æneid.
Humida. Virgil. 4. Georg. Intelligit regna Cyrenes Nymphæ sub aquis.
Ignobile. Horat. 1. Serm. satyr. 6.
Inamabile Plutonis. Ouid. 14. Metam.
Inamœna Plutonis. Ouid. 10. Metam.
Inferna. Seneca Herc. fur. 11.
Infelix Erebi. Stat. 8. Thebaid.
Inhospita regna. Ouid. 11. Metam.
Inulta. Valer. 2. Argon.
Inuia viuis. Virg. 6. Æneid. Orcum intelligit.
Iudiciale. Cic. ad Att. lib. 1. epist. 1, Aquilius illud suum regnum iudiciale opposuit. hoc est, iuris interpretandi munus: in quo ita excellebat Aquilius, vt quasi regnare videretur, omnibus qui minore aliqua de causa in iudicium irent, ad vnum consilij causa confluentibus.
Lacessum. Claud. 2. Paneg.
Lamentabile. Virg. 2. Æneid.
Lata. Virg. 4. Æneid.
Liberale regnum, Munificum, Vide LIBER adiectiuum.
Magni regni potentia. Ouid. 6. Metam.
Nobile. Ouid. epist. 16.
Opulenta. Senec. Thebaid. 1.
Pallida Ditis. Lucan. lib. 1.
Piceum Ditis. Claud. 3. de rapt. Proserp.
Potentia. Ouid. 1. Amor. eleg. 1.
Stabile. Seneca Herc. fur. 6.
Tristia regna, Inferorum regna. Horat. 3. Carm. ode 4.
Trina regnum. Senec. Herc. fur. 9.
Vasti regni silentia. Ouid. 10. Metam.
Viduata lumine, Orcus. Sil. lib. 3.
Vndosa regna, Naiadum. Silius lib. 1.
¶Abuti regno & licentia ad omnia, Vide ABVTOR.
Affectare regnum. Ouid. 1. Metam.
Appetere regnum. Cic. pro Milone, Incidere in suspicionem regni appetendi. Idem de Senectute, C. Ser. Ahala Sp. Melium regnum appetentem & occupare volentem interemit.
Capessere regna. Virg. 8. Æneid.
Concutere regna Iouis. Senec. Medea, 10.
Vobis & his mecum pariter considere regnis? Virg. 1. Æneid.
Contribuere in regna, Vide CONTRIBVO.
Decernere regnum, Vide DECERNO.
Deducere aliquem ex regno, Vide DEDVCO.
Deferre regnum alicui. Cic. 2. Philip. Ad Lupercalia C. Cæsari Dictatori perpetuo M. Antonium Consulem populi iussu regnum detulisse, Cæsarem vero noluisse.
Superis regnis Iouem detrudere, Id est Cælo. Virgilius 6. Æneid.
Diuiditur ferro regnum. Lucan. lib. 1.
Dare & Adimere regna, contraria. Cic. pro Milone.
Dominari regno capaci. Senec. Herc. fur. 9.
Exercere regnum. Plin. lib. 10. cap. 51.
Fœdant mea regna suis ruinis. Sil. lib. 15.
Indeserta regna pectore gerere. Ouid. 2. Amor. eleg. 9.
Regna superbagerere. Tibul. lib. 1. eleg. 9.
Habere regna, Regnare. Virg. 1. Æneid.
Gnosius hæc Rhadamantus habet durissima regna. Virg. 6. Æneid.
Impendere regnum. Ouid. 6. Metam.
Inducere regem in regnum, Vide INDVCO.
Instituere regnum, Vide INSTITVO.
Insurgere regnis alicuius. Ouid. 9. Metam.
Intercipere regnum, Vide INTERCIPIO.
Inuadere regnum aliquod. Ouid. 3. Fast.
Locare aliquem in parte regni. Virg. 4. Æneid.
Occupare regnum. Cic. 5. Philip. Neque ij, qui regibus exactis regnum occupare voluerunt.
Optare locum regno, Vide OPTO.
Permittere regnum alicui. Horat. 1. Serm. satyr. 3.
Permittere regnum alicui in aliquos. Horat. 4. Carm. ode 4.
Pollutum regnum sanguine. Sil. lib. 2.
Possidere regna. Senec. Herc. fur. 9.
Prodere regna alicuius. Ouid. 7. Metam.
Pulsata geminο mari regna Pelopis. Senec. Herc. fur. 13.
Pulsi regnis. Virg. 7. Æneid.
Regere regnum. Ouid. 11. Metam.
Resurgunt regna. Virg. 1. Æneid.
Sancire regnum. Tacit. lib. 12.
Sortiri regna vini talis. Horat. 1. Carm. ode 4. Hoc, inquit Porphyr. ad magisteriorum conuiuia pertinet. Vide Talus pro ludo, in TALVS. Lambinus in hunc locum Regna vini ea (inquit) appellat, quæ in conuiuiis constituebantur, in quibus is è conuiuis, cui tale regnum sorte obtigisset, leges bibendi ferebat, quibus cæteros omnes parère erat necesse. Huiusmodi regem, arbitrum bibendi nominat idem Horat. lib. 2. ode 7.
Sub regno esse. Cic. Att. lib. 7. Nisi eos timere putas, ne sub regno sint, qui id nunquam, dummodo otiosi essent, recusarunt.
Tenere regna. Lucret. lib. 5.
Iniusta regna tenere. Ouid. 5. Metam.
Torpent regna. Virg. 1. Georg.
Ad auxilium trahere septem regna. Senec. Thebaid. 12.
Viget regnum consiliis. Virg. 2. Æneid.

¶Regnum, In quo quis eminet, vt in eo regnare videatur. Cicero Attico, libro 12, Aquilium non arbitrabamur, qui denegat & iurauit morbum, & illud suum regnum iudiciale opposuit. Item ad Attic. lib. 14, Post in Cumanum & Puteolana regna renauigare.

Regno, regnas { [illegible] } regnare, Regnum possidere & administrare. Priscianus, Rex solum quod à regendo oritur, peperit ex se aliud verbum quod est regno. Cic. Senatul. lib. 15.2, Illum cohortatus sum, vt in vita sua conseruanda primùm regnare disceret: à quibus perspexisset sibi insidias paratas, in eo vteretur iure regio. Idem pro Lege Manilia, Sed ab illo tempore annum iam tertium & vicesimum regnat, & ita regnat, &c.

Si iudicas, cognosce: si regnas, iube. Senec. Medea, 4.

Meditatur est regnare, Vide MEDITOR.

Impotenter regnare, Vide IMPOTENS.

Latius regnare. Horat. 2. Carm. ode 2.

In otio Senec. Herc. furen. 7.

Cælo regnare Horat. 3. Carm. ode 5.

Mundo vacuo Senec. Herc. furen. 1.

Regnare alicui oppido. Cic. in Verr. Timarchidem in Sicilia omnibus oppidis per triennium scitote regnasse.

Per vrbes Graias. Virg. 3 Æneid.

Regnare in centuriis equitum. Cic. Bruto, lib. 11.16, Quum equitũ centurias tenes, in quis regnas

Ardor edendi regnat per fauces & viscera. Ouid. 8. Metam.

Ebrietas geminata libidine regnat. Ouid. 12. Metam.

In hoc vno regnat oratio. Cic. in Orat.

Regnauit populorum, pro Regnauit. Horat. 3. Carm. ode 3,

Et quà pauper aquæ Daunus agrestium

Regnauit populorũ. Sic emendauit hunc locum Lambinus, idque optimè. Solet enim Horatius structuram Græcam seruare etiam in sermone Latino, vt Desine mollium querelarum, Abstineto irarum, & cætera id genus. Dicerent autem Græci, [illegible].

¶Regnare, pro In authoritate esse. Cic. ad Gallum, lib. 7.25, Olim quum regnare existimabamur, &c.

¶Regnatur, pen prod. Impersonale. Virg. 1. Æneidos,

Hic iam tercentum totos regnabitur annos

Gente sub Hectorea. Sil. lib. 3,

Hinc Cytherea tuis longo regnabitur æuo.

Regnatum est. Liu. 1 ab Vrbe.

¶Regnor, regnaris, Passiuum. vt

Gentes regnantur. Tacit. lib. 17. Idem de Germanis, Trans Lygios Gothones regnãtur, paulò iam adductius, quàm cæteræ Germanorum gentes, nondum tamen supra libertatem.

Regnata fœminis gens. Plin. lib. 6. cap. 20, Ab iis gens Pandæ sola Indorum regnata fœminis. Id est quibus imperauerunt fœminæ.

Terra regnata Philippo. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15.

Cupido dira regnandi. Virg. 1. Geor.

Accipere Albam regnandam. Virg. 6. Æneid.

Regnatus pen prod Particip. { [illegible] } Horat. 2. Carm. ode 6,

& regnata petam Laconi

Rura Phalanto.

Regnator, pen. prod. Verbale { [illegible] } Qui regnat. Plautus,

Regnator deûm, architectus omnibus Iuppiter.

Olympi superi regnator Virg. 2 Æneid.

Regnator agelli, pro Possessore. Martial. lib. 10. 61.

Regnatrix, pen prod. { [illegible] } Verbale, f. gen. vt Domus regnatrix. Tacit. lib 1.

Regredior, regrederis, penul. corr. regressus sum { [illegible] } regredi pen. corr Retro gradi, reuerti. Plaut Aulul. 4,

Illuc regredere ab ostio. Cicero ad Attic libro 8, Quamobrem nolito commoueri si audieris me regredi, si fortè Cæsar ad me veniet.

Regredi & Progredi, contraria. Cicer. 1. Offic. Cum verisque separatim locutum, ne cupidè quid agerent, nec appeterent, atque vt regredi quàm progredi mallent.

Ad formandos animos, statuendásque vitæ leges regressi, partem quidem potiorem (si diuidi posset) retinuerunt. Quintilianus in Proœm lib 1.

In memoriam regredi. Plaut. Capt. 19.

Regredo, regredis, regredere, legitur apud antiquos pro Reuocare. Ennius Achille,

Quò nunc incerta re, atque inorata, gradum regredere conare? Vide Nonium.

Regressus, huius regressus { [illegible] } Liu 4 bel. Pun. Neque locus præsidendi, aut regressus ab ira relictus esset. Tacit. lib. 1, Et Drusus nõ expectato legatorum regressu, quia præsentia satis consyderat, in vrbem rediit.

Progressus & Regressus, contraria. Cic 2. de Nat. deor. Nihil errat quod in omni æternitate cõseruat progressus & regressus, reliquósque motus constantes & ratos.

Regressus ad aliam actionem. Vlp. in l. Quod in hærede. D. De tributor. action. Eligere quis debet, qua actione experiatur: vtrum de peculio, an tributoria, quum sciat sibi regressum ad aliã non futurum.

Mandati regressum habere. Vlp in l. Sed si paterfamiliâs. §. vlt. D. ad Senatuscons. Maced. Quia & ipsi mandati habent regressum.

Regressio, regressionis, Verbale { [illegible] } Cic 1. Philip. Exponam vobis breuiter consilium profectionis, & regressionis meæ.

Regula, Regulus, Vide RAUO.

REGULUS Attilius, de quo Gell. lib. 6. cap. 4. sic scribit, Eundem Regulum Tubero in historiis redisse Carthaginem, nouisque exemplorũ modis excruciatum à Pœnis dicit. In atras (inquit) & profundas tenebras eum claudebant, ac diu pòst, vbi erat sol ardentissimus, repentè educebant, & aduersus ictus solis oppositum continebant, atque intendere in cælum oculos cogebant. Palpebras quoque eius, ne conniuere posset, sursum ac deorsum diductas insuebant. Tuditanus autem, somno diu prohibitum, atque ita vita priuatum refert. Idque vbi Romæ cognitum est, nobilissimos Pœnorum captiuos, liberis Reguli à Senatu deditos, & ab iis in arcario muricibus præfixo destitutos, eadémque in somnis cruciatos interisse. Hactenus Tubero apud Gellium. Cic. in Pisonem, M Regulum, quem Carthaginienses resectis palpebris, illigatum in machina, vigilando necauerunt. De rebus ab eo gestis vide Plin. de Viris illustr. & Valer. Maximum lib 4. cap. 4.

Mens prouida Reguli Horat. 3 Carm. ode 5.

Regusto, regustas { [illegible] } regustàre, Iterum gustare Cic ad Attic. lib. 4. Nam Vestorio dandi sunt dies, & ille Latinus [illegible] ex interuallo regustandus. Eidem, lib. 13, Sed crebrò regusto tuas literas: in his acquiesco, tamen expecto nouas. Id est, crebrò tuas literas in manus sumo: in iis legendis acquiesco, quia scribis te de Attica ægrotante bene sperare.

Laudationem alicuius regustare. Id est orationẽ scriptam de laude. Cic. Att. lib. 13, Velim M. Varronis & Ollij mittas laudationem, Ollij vtique: nam illam legi: volo tamen regustare.

Rehalo, rehalas, rehalare { [illegible] } ex Re & Halo, Iterum halo, & spiro. Lucret. lib. 6,

Terráque quum fumans humorem tota rehalat. Id est, humorem è cælo delapsum iterum atque iterum sursum halat. Lambinus.

Reiicio, reiicis, pen. corr. reieci, pen. prod. reiectum { [illegible] } reiicere, Retro iacere. Virg 11 Æneidos, Reiiciunt parmas, & equos ad mœnia vertunt. Cæsar 1. bel. Gallici, Suísque imperauit ne quod omnino telum in hostem reiicerent. Hoc est vicissim iacerent, retorquerent.

E gremio reiicere aliquid. Ouid. 1. Trist eleg. 1.

Amictum reiecit ex humeris. Virg 5. Æneid.

Lictores togulis acceptis singula reiecerunt. Cic. in Pisonem.

Vestem de corpore reiicere. Ouid 9. Metam.

Reiicere ex humeris vestem. Ouid. 2 Metam.

Reiectis ad tergum manibus. Pollio ad Cic lib. 10. 32, Quum quidem pransus nudis pedibus, tunica soluta, manibus ad tergum reiectis inambularet.

Reiicere se in aliquem. Terent. And 1 2.

Hostem ab aliquo loco. Cic. Cælio, lib. 2 9.

Vt domus eorum fores extrà aperirentur, & ianua in publicũ reiiceretur. Plin. lib. 36. cap 15.

Reiici à vento ad, vel in Macedoniam. Cic. ad Att lib. 16, Quum à Leucopetra profectus stadia circiter trecẽta processissẽ, reiectus sum Austro vehementi ad eandem Leucopetram.

¶Reiicere, Repellere. Virg. eclog. 3,

Tityre, pascentes à flumine reiice capellas.

¶Reiicere, Refutare, abiicere, & pro vili habere. Ter. Phorm 4. 5.

Nam si altera illa magis instabit, forsitan nos reiiciat. Idem in Prologo Phormionis,

Ille ad famem hunc ab studio studuit reiicere.

Spernere & reiicere. Cic. 2. de Finib.

Aliquid à se reiicere & aspernari. Cic. pro Rosc. Amer.

Refutetur ac reiiciatur clamor. Cic. 2. Tuscul.

Deligere bona, & Reiicere, contraria. Cic. 2. de Leg.

¶Reiicere iudices { [illegible] } Aliquando pro eligere & accipere iudices. Cic. 5. Verr. Quid prætor? iubet Recuperatores reiicere Decurias? scribamus quos Decuriæ de cohorte mea reiiciea, inquit. Reiecti enim, electi dicũtur, inquit Asconius. Alibi pro iniquũ dicere, & alium subsortiri cupere, vt ibidem, Sis habuisti statutũ cum animo ac deliberatum, omnes qui habitarent in Sicilia, aut qui Siciliam te Prætore attigissent, iudices reiicere. Hoc ipse in eadem iniquum eiurare appellat. Cur autem vtranque significationem habeat, ea loco eiusdem orationis intelligi potest, Apronio permittis vt quos velit de cohorte sumat Recuperatores. Indignum, vni potius ex iniquis sumendi, quàm vtrisque ex æquis reiiciendi fieri potestatẽ. Qui enim reiiciuntur quasi electos sumit. Bud. Vide SVBSORTITIO.

Reiicere ex albo, significat iudicem vt suspectum & iniquum recusare & auersari. Bud.

¶Reiicere, pro Remittere & differre. Cic ad Plancum, lib 10.16, Tu quanquam consilio non eges, vel abundas potius, tamen hoc animo esse debes, vt nihil huc reiicias: néve in rebus tam subitis, támque angustis à Senatu consilium petendum putes.

In mensem Quintilem reiecti sumus. Cic. Att. lib. 12.

Reiicere aliquem ad, Remittere. Cic. ad Attic. lib 9, Sed ne his eadem legas, ad ipsam te epistolam reiicio.

¶Reiicere causam ad Senatum, pro Referre ad Senatum, quod vulgus dicit *Remittere*. Liuius 3. ab Vrbe, Summam pecuniæ quantam æquum esset promitti veniebat in dubium, Id ad Senatum reiicitur. Idem 9. bel. Maced. De ea re consultationem integram Senatus ad nouos magistratus reiecit.

¶Reiicere sanguinem. Plin. lib 8. epist. 1, ad Sepitium. Encolpius quidam lector ille seria nostra, ille deliciæ, exasperatis faucibus puluere sanguinem reiecit. Idem lib. 5, ad Paulinum, Hic dum intentè, instantérque pronũtiat, sanguinẽ reiicit. Paulo pòst, Reddidit diais.

¶Reiicere, pro Reponere seu reclinare. Curtius lib. 10, Velut omni vitæ debito liberatus, fatigata membra reiecit.

Reiectus, Participium { [illegible] } Cicero 2. Verr. Vt primùm è prouincia rediit, redemptio est huius iudicij facta grandi pecunia, mansit in conditione atque pacto vsque ad eum finem, dum iudices reiecti sunt.

Reiectus capillus circum caput, Hoc est proiectus. Terentius Heautun. 2. 3.

Capillus passus, prolixus, circum caput

Reiectus negligenter.

Os reiectum terræ quemadmodum obtegatur. Cic 2. de Leg.

Minæ reiectæ retrorsum. Horat. 4 Carm ode 8.

Milo de rheda penula reiecta resiluit. Cic. pro Milon.

Præda reiecta. Horat 2. Serm. satyr 3.

Reiectatas, pen prod. Aliud partic. { [illegible] } Ouid. 9. Metamorphos.

Ergo ego quæ fueram non reiectura petentem, Ipsa petam?

Reiectio

Reiectio, Verbale { [illegible] } Ipse reiiciendi actus.
Selectio & Reiectio, contraria. Cic. 3 de Finib. Deinceps ut ea teneat quæ secundum naturam sint, pellátque contraria, quæ inuenta selectione, & item reiectione sequuntur.
Reiectio ciuitatis. Cic. pro Corn. Balb. Quòd si ciui Romano licet esse Gaditanum siue exilio, siue postliminio, siue reiectione huius ciuitatis.
Reiectio iudicum, cui Selectio contrarium est. Cic. 2. Verr. Posteaquam reiectio iudicum facta est, quòd & in sortitione, istius spem fortuna Pop. Romani, & in reiiciendis iudicibus, mea diligentia istorum impudentiam vicerat, renuntiata est tota conductio.
Reiectio sanguinis, pro Fluxu. Plin. lib. 25. cap. 13.
¶ Reiectio, Vomitus. Plinius, Et vernatio vtilis erat, si postquam sorpta fuerat, statim reiectio sequetur.
Reiectus, huius reiectus, m. g. { [illegible] } Idem quod vomitio. Celsus, Et reiectus cibi non erit inutilis, si rarò fiat.
Reiecto, reiectas, Frequent. { [illegible] } Lucret. lib. 2,
-clamoréque montes
Icti reiectant voces ad sydera mundi. Id est referunt voces. Lamb.
Reiectaneus, Adiect. { [illegible] } Reiectanea à philosophis dicuntur mala: ut morbus, dolor, &c. quòd ab omnibus reiiciantur, vel reiici debeant. Cic. 4. de Fin. Ille autem, morbum, egestatem, dolorem, non appello mala, sed si libet, reiectanea.
Reiiculus, penul. corr. Aliud adiectiuum { [illegible] } Reiiculæ oues, dicuntur quæ propter ætatem vel morbum reiiciuntur. Varro 2. de Re rust. cap. 1, Scire oportet in grege, quot reiiculæ sint alienandæ. Ibidem, Reiiculæ soboles. Cato capite 2, Vendat boues vetulos, armenta reiicula, oues reiiculas, lanam, pelles. Nonius Reiculas scribit.
Reiteratio { [illegible] } Verbale à verbo Reitero, reiteras, reiterare, de quo nullum exemplum reperi, repetitionem significet. Quintil. lib. 11. cap. 2, Sola quæ exciderunt, retractâtur, ut crebra reiteratione firmentur.
Relabor, pen. prod. relaberis, pen. corr. relapsus sum { [illegible] } relábi, Verbum deponens, Iterum labi significat. Ouid. epist. 21,
Huc ades, inque sinus formose relabere nostros.
In præcepta alicuius relabi. Horat. 1 epist. 1.
¶ Relabi dicuntur flumina, quum eò refluunt & reuertuntur, vnde fluxerant. Horat. 1. Carm. ode 29,
-quis neget arduis
Pronos relabi posse riuos
Montibus, & Tyberim reuerti,
Quũ tu, &c. Hoc est in montes arduos, vnde descendunt, posse referri & refluere, quum tu vitæ studia in cõtrarium verteris, quòd nemo sperauerat posse fieri.
Relangueo, relangues, relangui { [illegible] } relanguêre, siue Relanguesco, relanguescis, relanguescere. Valde languêre. Ouidius 6. Metamorphoseos,
Imposito fratri moribunda relanguit ore.
Relanguit. Cicero ad Atticum, libro 13, Quòd autem ille relanguisse se dicit, ego ex tuis literis lectis [illegible] significaui me non fore.
Relanguescit animus. Cæs. 2. bel. Gal. Quòd his rebus relanguescere animos, eorúmque remitti virtutem existimarent.
Impetus relanguescit. Liu. 5 bel. Maced. Vt tædio, & impetus relanguescat regis, & Romani tempus ad comparandum habeant.
Relatio, Relator, Relatus, Vide in Refero.
Relauo, relauas, pen. corr. relaui, relotum, pen. prod. relauâre, Frequenter lauare. Lucret. lib. 6,
Denique si calidis etiam cunctere lauabris,
Plenior effluetis solio feruentis aquai.
Relaxus, Adiectiuum { [illegible] } Valde laxum & solutum significat. Columella libro 11. cap. 3, Relaxa humo plenioris crassitudinis fiat radix.
Relaxo, relaxas { [illegible] } relaxâre, Laxum facere, aperire, liberare, dissoluere. Cic. de Senect. Ex quo intelligitur quales futuri sint, quum se planè corporis vinculis relaxauerint.
Vincula tunicarum relaxat. Ouid. 2. Fast.
Agmina deturbat gladio, campúmque relaxat. Sil. lib. 7.
Densa relaxare, & rara densare. Virg. 1. Georg.
Ora fontibus relaxare. Ouid. 1 Metam.
Pelagus relaxans fontes Oceani. Sil. lib. 3.
Calor relaxat caeca spiramenta, Aperit breues & occultas cauernulas. Seruius. Virg. 1 Georg.
Aluum astringere, & Relaxare, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. Aluus tum astringitur, tum relaxatur.
Relaxare & Astringere, contraria. Cicero Attic. lib. 10, Pater enim nimis indulgens, quicquid ego astrinxi, relaxat.
Dat interualla & relaxat dolor. Cic. 2. de Finib. Si longus, leuis: dat enim interualla & relaxat.
Relaxantur insani. Cic. 4. Acad. Quod idem contingit insanis, ut & incipientes furere, sentiant, & dicant aliquid quod non sit, id videri sibi: & quum relaxentur, sentiant, atque illa dicant Alcmeonis, Sed mihi neutiquam cor consentit cum oculorum aspectu.
Relaxare animum, & Relaxari animis, Recreari. Cic. 1. Offic. Atque etiam qui relaxare animos, & dare se iucunditati volent. Idem 2. Philipp. Verumtamen homines quamuis in turbidis rebus sint, tamen si modò homines sunt, interdum animis relaxantur. Sic de Claris Oratoribus, Relaxa modò paulum animum: aut sanè, si potes, libera.
Meorem relaxate. Senec. Hippol. 4.
Relaxatus somno animus, Hoc est Resolutus sopore. Cic. 1. de Diuinat. Hæc me Peripateticorum ratio magis mouebat, &c. qui censent esse in mentibus hominum tanquam oraculum aliquod, ex quo futura præsentiant, si aut furore diuino incitatus animus, aut somno relaxatus solutè moueatur ac liberè.

Relaxare se occupatione. Cic. Att. lib. 16, Cum sorore ages attentius, si te occupatione iste relaxeris. Id est, remiseris occupationem istam: planè te illa exolueris, & omnino reliqueris.
A nimia necessitate aliquid faciendi se relaxare. Cic. in Orat.
Relaxatio, Verbale { [illegible] } Cic. ad Gallũ, lib. 7. 27, Visa est mihi vel loci mutatio, vel animi etiam relaxatio, vel ipse fortasse iam senescentis morbi remissio profuisse. Idem 2. de Orat. Verùm otij fructus est, non contentio animi, sed relaxatio.
Relego, relegas, pen. prod. { [illegible] } relegâre, Separare, semouere. Virg. 3. Georgicorum,
Atque ideo tauros procul atque in sola relegant Pascua. Cicer. 3. Offic. Criminabatur etiam quod Titum filium qui postea est Torquatus appellatus, ab omnibus relegasset, & ruri habitare iussisset. Cæs. 5 bel. Gal. Ne reiecti & longè relegati ab cæteris, aut ferro, aut fame interirent.
Relegare alicui causas alicuius rei, Id est præterere illum esse in causa. Tibul. lib. 4. eleg. 6,
Ille quidem ornandi causas tibi diua relegat. Id est, assignat causam sui ornatus, quòd te colere voluerit.
Relegare, Remittere. Plin. lib. 7. cap. 1, Nec tamen ego in plerisque eorum obstringã fidem meam, potiúsque ad authores relegabo, qui dubiis reddentur omnibus.
¶ Relegare { [illegible] } In exilium mittere. Plin. epist. 35, Assenserũt Consules designati, Mutianum in quinquennium relegant. Cic. ad Att. lib. 2, Narro tibi, planè relegatus mihi videor postquam in Formiano sum. Ouidius 2. Trist. Vnde precor supplex ut nos in tutà releges.
In concione aliquem relegare. Cic. pro Sext. L. Lamiam, qui, &c. in concione relegauit, edixitque ut ab Vrbe abesset millia passuum ducenta.
Verba alicuius relegare. Ouid. 2 de Ponto, eleg. 2.
Relegari in exilium. Liu. 5 bel. Pun.
¶ Relegare in alio significatu. Vide Vlp. in l. 1. & 2. D. De dot. prælo.
Relegatus, pen. prod. Particip. { [illegible] } ut
Ambitio relegata. Horat. 1 Serm. satyr. 10. Hoc est semota.
Relegatus, In exilium missus. Ouid. 4 de Ponto, eleg. 13,
-sed me iam Carentuali Scata relegatum bruma sub axe videt.
Non fæue terris gens relegata vltimis. Cic. 2. Tusc. Ex poeta
Relegati dicuntur propriè, quibus ignominiæ, aut pœnæ causa necesse est ab vrbe Roma, aliove quo loco abesse lege, Senatúsque consulto, aut edicto magistratus, ut etiam Ælius Gallus indicat. Pestus.
Relegatio, relegationis, Verbale { [illegible] } Est exterminatio, quum quis extra fines patriæ iubetur: quod Cicero Sedibus expellere interpretatur. Liuius 3. ab Vrbe, Exilio & relegationibus ciuium vlciscentes Tribunos.
Relegatio ac supplicium. Cic. pro Roscio Amer. Tot prædia, tam pulchra, tam fructuosa Sext. Roscius filio suo relegationis ac supplicij gratia colenda ac tuenda tradiderat?
Relegatio atque amandatio. Cic. pro Rosc. Amer. Taméne hæc attenta vita & rusticana, relegatio atque amandatio appellabitur?
Ieiuna & bella relegatio. Cic. ad Att. lib. 2, Hæc ieiuna ac bella relegatio deiur ei cuius Tribunatus ad istorum tempora reseruetur. Emendatiores codices legunt, ieiuna tabellarij legatio, &c.
Relegationem semper exilio minorem facit Ouidius, ut 2. Trist.
Quippe relegatus, non exul dicor in illo.
Relego, relegis, pen. corr. relegi, pen. prod. relectum { [illegible] } relégere, Rursus legere. Cic. 2. de Nat. deor. Qui autem omnia quæ ad cultum deorum pertinerent, diligenter pertractarent, & tanquam relegerent, sunt dicti religiosi ex relegendo, ut elegantes ex eligendo.
Scripta relegere, & Scripta relecta. Ouid. 2. de Remed. amor.
Pecuniam Idibus relegere, Recolligere. Horat. Epod. 2,
Iamiam futurus rusticus
Omnem relegit Idibus pecuniam,
Quærit Calendis ponere. Tanquam enim eum, inquit Acron, pro fœnoris lucro iam receptæ pecuniæ pœnitaret, ita recollectã Idibus, Calendis properat commodare.
Iter relegere, Redigere per eandem viam. Stat. 1. Achil.
Littora et iter retrorsum relegens. Virg. 3. Æneid.
Sæpe relegendo feci plura. Ouid. 3 de Ponto, eleg. 5.
Relentesco, relentescis, relentéscere, Iterum lentescere. Ouid. 1 Amor. eleg. 8, Néve relentescat sæpe repulsus amor. Id est, lentus fiat, & imminuatur.
Releuo, releuas, pen. corr. { [illegible] } releuâre, Rursum leuare.
E terra corpus releuare. Ouid. 9 Metam.
Humeros paternos releuare. Ouid. 4. Fast.
¶ Per translationem ad multa alia transfertur, ut
Æstus releuare. Ouid. 3. de Arte.
Aliquem releuare, Excusare, & quasi noxæ eximere. Cic. Att. lib. 3, Hæc eo scripsi, ut potius releuares me, quod facis, quàm aut castigatione, aut obiurgatione dignum putares.
Animũ releuare alicuius, Hoc est sustentare & erigere. Ter. Adelph. 4. 3.
Caput releuare. Plin. iuo lib. 1 epist. vlt.
Casus alicuius releuare. Ouid. 5 Trist. eleg. 4.
Casum cõmunem. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 4, Si releuare potes cõmunem casum misericordia hominum: scilicet incredibile quiddã assequêris. Vetus exemplar legit, A se leuare potest, &c.
Famem copia nulla releuat. Ouid. 11 Metam.
Fructus dotis releuat onera matrimonij. Paulus in l. Quæstia. D. De pactis dotalibus.
Releuare labores, Minuere. Plin. in Paneg.
Laborem longum requie releuare. Ouid. 15. Metam.
Mulier pro parte dimidia releuatur. Papinianus in l. Quum pater, § Quum existimaret. D. De leg. 2.
Mulier per senatusconsultum releuetur. Vlp. in l. Quamuis. §. Interdum. D. ad senatusconsultum Velleianum.

Et releuant multo pectora sicca mero. Ouid 3. Fast.

Cibi satietas atque fastidium releuatur. Cic. 1 de Inuent. Cibi satietas atque fastidium aut sub amara aliqua re releuatur, aut dulci mitigatur.

Sitim releuare. Ouid 6. Metam.

¶Releuari molestiis, Liberari. Cic. 2. de Diuinat. Vt animus molestiis potissimum releuaretur. Vetus codex habet, Vt & animus molestiis hac potissimũ releuaretur. Idem in Catil. Videbimur fortasse ad breue quoddam tempus cura & metu esse releuati.

Dolore releuari, Ouid 9 Metam.

Nõ est in medico sẽper releuetur vt æger. Ouid. 1. de Põto, eleg. 4.

Releuare aliquem satisdatione. Modestinus in l. Si procuratorem. D De procurat.

Releuari in aliquo. Vlp. in l. post rem D De transactionib. Etsi trãsactio non perimit rem iudicatam, tamen in eo quod datum est, releuari rem iudicatam oportet.

¶Releuari, pro Exonerari. Vlp. in l 4 in princ. D. De censibus. Illam enim æquitatem debet admittere censitor, vt officio eius congruat, releuari eum qui & in publicas tabulas delato modo frui certis ex causis non potuit. quare & si agri portio chasmate perierit, debebit per censitorem releuari.

¶Releuari, In sensu illo vulgari, qui est, In integrum restitui Modestinus in l. Etiam §. 1. D. De minoribus. Ex causa curationis condemnata pupilla, aduersus vnũ caput sententiæ restitui volebat: quia videbatur in cæteris litis speciebus releuata fuisse.

Releuatus, pen. prod. Particip. { [illegible] } vt

Meut releuata cura. Ouid. 1. Trist eleg. 10.

Relicinus, pen prod. Antiquum vocabulum, Significat in occiput refugiente capillamento recrispum. Nomen (vt quidã putant) à Recello deductum, quod significat Retraho, reuibro, reclino, & cæsim reduco. Et quoniã ad craniũ capillitiũ retorqueret, inde relicin⁹ vel etiam recellinus crinis appellatus, euphoniæ causa. Apul. lib 1. Florid. Laudant sese quòd erat & coma relicinus, & barba squalidus, & pectore hirsutus. Et Relicina frons dicitur, vt idẽ paulo pòst. & tabulis & toreumatis idem vigor acerrimi bellatoris, idem ingeniũ maximi bellatoris, eadem forma viridis iuuentæ, eadem gratia relicinæ frontis cernerentur. Idem etiam frontem relicinam in Alexandro magno fuisse laudat, quæ scilicet lata, aperta, spectabilis, & à capillorum tegmento libera visceretur. Alij deduci putant à participio relictus: vt sit frons relicina, capillitio denudata, & velut relicta.

Relictus, Vide RELINQVO.

Religio, religionis, f. gen. { [illegible] } Est, vt ait Cic. 2. de Inuent quæ superioris cuiusdam naturæ (quam diuinã vocant) curam cæremoniámque affert.

Religio quid à superstitione differat. Cic. 2. de Nat deor. Non enim philosophi tantùm, verumetiam maiores nostri superstitionem à religione separauerunt. Nam qui totos dies precabantur & immolabant, vt sibi sui liberi superstites essent, superstitiosi sunt appellati: quod nomen patuit postea latius. Qui autem omnia quæ ad cultum deorum pertinerent, diligenter pertractarent, & tanquam relegerẽt: sunt dicti religiosi ex relegando, vt eligẽtes ex eligendo, tanquã à deligendo diligentes, ex intelligendo intelligentes. His enim in verbis omnibus inest vis legendi eadem quæ in religioso. Ita factum est in superstitioso & religioso: alterũ vitij nomen, alterum laudis. Lactantius lib 4 cap 28, à religando dici religionem tradit, carpitque interpretationẽ Cicer. Idẽ Cic lib. 1. de Nat. deor de atheis loquens, Horũ enim sententiæ (inquit) non modò superstitionẽ tollunt, in qua inest timor inanis deorũ, sed etiam religionem: quæ deorum cultu pio continetur. Cuius dicti meminit Augustinus lib. 4. de Ciuitate, cap. 30. Idem ibidem, lib 6 cap. 9. Quale autem illud est, quod Varro religiosum à superstitioso ea distinctione discernit, vt à superstitioso dicat timeri deos: à religioso autem tantùm vereri, vt parẽtes: non vt hostes timeri?

Pietas, sanctitas, religio, quæ omnia purè & castè deorum numini tribuenda sunt. Cic. 1 de Nat. deor.

Religio est iustitia erga deos. Cic in Partit.

Superstitio imitatur religionem. Cic in Partit.

Diuûm religio, Id est religio erga deos. Lucret. lib. 6.

Cælestes religiones. Tacit. lib 1.

Prisca religione sacer recessus. Ouid. 10. Metam.

Ætheris alti religio. Virg. 1. Æneid.

Nondum diuinæ religionis, non humani officij ratio colebatur. Cic 1. de Inuent.

Labefacta cadit religio Claud 1. in Ruffinum.

Colere religionem Cic pro Plancio, Qui sancti, qui religionum colentes, nisi qui meritam diis immortalibus gratiam iustis honoribus & memori mente persoluunt?

Summa religione, cæremoniáque conficere sacra Cereris. Cic. pro Corn Balbo.

Omnium religione consecrata, Vide CONSECRO.

Eripere religionem è domo Pontificis. Cic. pro Domo. Publiúsne Clodius qui ex Pontificis Maximi domo religionem eripuit, is in meam intulit?

Expiare solennes religiones supplicio alicuius. Cic. pro Mil.

Expiabo religionem ædium mearum. Cic. de Aruspic. respon.

Habere religionem. Cic. pro Domo.

Implicare religionem Cic pro Domo.

Interponere religionem. Cic. in Pison.

Manere in religione. Virg 3 Æneid.

Polluere religionem. Cic. Quid te impurius, qui religiones omnes pollueris, &c.

Possidere religionem. Cic. pro Rosc. Amer.

Religare religione. Cic pro Domo.

Suscipere cultum deorum, & puram religionem. Cicero 2. de Legibus.

Gentes pro suis religionibus bella suscipiunt. Cic. pro Fonteio.

Tollere religionem. Cic. de Diuin.

Trahere in religionem Liu lib. 5.

Antiqua sub religione tueri populum. Virg 1 Æneid.

Venire in religionem res aliqua dicitur. Cic. 2. de Nat. deor. Gracchus quum comitia nihilominus peregisset, séque eam in religionem populo venisse sentiret, rem ad Senatum retulit.

Violare religionem. Cic Verr 6

¶Religio, est Latinè loquentibus, id quod vulgò *Debitum officij*, hoc est iustam muneris functionem appellant. Cicero 7. Verr. Nam quis sibi hoc sumpsit, vt corrigat mores aliorum, ne peccata reprehendat: quis huic ignoscat, si qua in re ipse ab religione officij declinarit? Budæus.

¶Religio. Plinius in epistolis libro 4, ad Cornelium Tacitum, Si parentibus solis ius præceptoris conducendi relinquatur, iisdémque religio rectè iudicãdi necessitate collationis addatur. Id est, solicita, & anxia cura probos præceptores idoneósque deligendi liberis suis. Budæus.

¶Religio, Diligentia, & Vehemens cura. Cic. in Orat Atheniensiũ religioni quum seruiret orator, nullum verbum insolens, nullum odiosum ponere audebat. Religionem vocat eam diligentiam, qua vtebantur Attici, ne quod insolens verbum aut loquerentur aut audirent.

Adhibere religionem, Vide ADHIBEO.

Oratio nimia religione attenuata. Cic. de Claris Orat.

¶Religio, Conscientiæ scrupulus. Cic. de Arusp. resp. Quæ tanta religio est, qua non in nostris dubitationibus, atque in maximis superstitionibus vnius Publ. Seruilij ac Marci Luculli responso ac verbo liberemur? Hæc Budæus. Terent. Andr 5 4,

At mihi vnus scrupulus etiam restat, qui me male habet. P. dignus es Cum tua religione, odio. nodum in scirpo quæris.

Arcti nodi religionum. Lucret. lib 4.

Liber religione animus, Vide LIBER in adiectiuum.

Afferre religionem, Vide AFFERO.

Cepit quosdam religio, Vide CAPIO.

Constringi religione. Curtius lib. 6.

Religio iudicis, Integritas, vel anxia cura. Callistratus in l. diuus Adrianus. D De re iud. Conspiratione aduersariorum testibus pecunia corruptis, religionem iudicis circumuentam esse.

Religio est mihi Plautus Curcul. 7,

Vocat ad cœnam: religio fuit, denegare nolui. Budæus. Terentius Heaut. 2. 1,

Tum quod dem ei, rectè est: nam nihil esse mihi, religio est dicere.

Apud Sueton. in Augusto, cap. 8, Hoc introire, nisi necessariò & castè, religio est. Id est nefas non licet.

Religio mihi non est quo minus hoc faciam. Cic. 3. in Catil.

Eximere religionem. Liu. lib. 4. Id est scrupulum, & vanum metum adimere. Budæus.

Exoluere religione, Vide EXOLVO.

Habere religioni, pro Vereri, & auersari. Cic. 2. Offic. Nec tamẽ vt hoc fugiendum est, ita habendum est religioni, nocentem aliquando & nefarium defendere impiũmque. Budæus.

Impedire religione, Vide IMPEDIO.

Incessit deis religio. Tacit. lib. 3.

Incutere religionem, Vide INCVTIO.

Inducere religiones inexpiabiles in Rempub. Id est anxietates & formidines impendentes, quasique aduentantis iræ diuinæ. Cicero 2. Philip. Vt inexpiabiles religiones in Rempub. inducerentur?

Infixa animis religio, Vide INFIGO.

Iniicere religionem alicuius rei, Vide INIICIO.

Mederi religioni, Vide MEDEOR.

Obligare religione vel obstringere dicebant veteres, pro eo quod dicimus Conscientiæ metum incutere. Cic. 2. Philip. Obstrinxisti Populum Romanum religione, augur auguri, Consul Consuli obnuntiasti. Id est, de cælo seruasse te dixisti ne populus eo die comitia haberet. & vitium obuenisse dixisti (verba sunt auguralia) vt comitia disturbares, & populum adalligares, & morareris hac obnuntiatione. Vetabantur enim Romani aliquid agere vetãtibus auspiciis, ne malè cederet, si contra deorum monita agerent.

Offerre religionem, Vide OFFERO.

Grauis sub religione oppressa vita. Lucret. lib. 1.

Ciuitatem religione soluere. Cic. pro Cæcina.

Tangi religione. Liu. 1. ab Vrbe.

Vertere in religionem. Liu. lib. 6. bel. Pun. Et postero die eodem loco acies instructas eadem tempestas diremit. vbi recepissent se in castra, mira serenitas cum tranquillitate oriebatur. In religionem ea res apud Pœnos versa est. Id est, Pœni interpretati sunt id diis non placere, vt pro vrbe Roma capienda confligerent, vel vt vrbs Roma armis oppugnaretur. Budæus.

¶Religio, quam vulgò *Conscientiam rectam* dicunt. Cic. pro Cæcina. Splendor Equestris ordinis, decus atque ornamentum iudiciorum, exemplar antiquæ religionis. Budæus.

¶Religio, Fides. Cicero pro Flacco, de testibus, Itaque videte quo vultu, qua confidentia dicant: tum intelligetis qua religione dicant. Budæus.

Testimoniorum religionem & fidem nunquam ista natio coluit. Cic pro Flacco.

¶Religio, Metus, & solicitudo, inquit Seruius. Virg. 8. Æneidos,

Iam tum religio pauidos terrebat agrestes Dira loci.

Religio scelerosa. Lucret. lib. 1.

Refrænatus religione. Lucretius lib 5.

Numinum religiones introspicere. Tacit. lib. 3.

Religiosus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Gellius ex Nigidio Figulo, Quocirca religiosus is appellabatur, qui nimia & superstitiosa religione sese alligauerat: eáque res vitio assignabatur. Sed præter ista quæ Nigidius dicit, alio quodam diuerticulo significationis, religiosus pro casto atque obseruanti, cohibentíque sese

certis

certis legibus, finibusq; dici coeptus. Simili autem modo illa quoque vocabula ab eadem profecta origine, diuersum significare videntur, religiosi dies, & religiosa delubra. Religiosi enim dies dicuntur tristi omine infames, impeditiq;, in quibus & res diuinas facere, & rem quampiam nouam exordiri temperandum est: quos multitudo imperitorum praué & perperàm nefastos appellant. Itaque M. Cicero in lib. epist. 9. ad Atticum, Maiores, inquit, nostri funestiorem diem esse voluerunt Alliensis pugnæ, quàm vrbis captæ, quòd hoc malum ex illo. Itaque alter religiosus etiā nunc dies, alter in vulgus ignotus. Idem tamen M. T. in Oratione de accusatore constituendo, religiosa delubra dicit, non ominosa nec tristia, sed maiestatis venerationisque plena. Massurius autem Sabinus in cōmentariis quos de indigenis cōposuit, Religiosum, inquit, est quod propter sanctitatem aliquam remotum ac sepositum à nobis est. Verbum à relinquendo dictum, tanquam ceremoniæ à carendo. Hactenus Gellius lib. 4 cap 9.

Religiosi, vt Nonio placet dicti sunt, quasi relinquosi cæterorum omnium, sacrificia deseruiant.

Religiosus & Impius, contraria, Vide IMPIVS.

Iustus, integer, religiosus, timidus, perferens iniuriarum. Cic. 2. de Orat.

Ita non religiosus, vt edat de patella. Cic. 2. de Fin. Atqui reperiemus asotos ita non religiosos, vt edant de patella.

Atticorum aures teretes & religiosæ. Cic. in Orat.

Dedicatio est religiosa. Cic. pro Domo.

Religiosum delubrum. Cic. 6. Ver. Herculis templū est apud Agrigentinos, non lōgè à foro, sanè sanctum, apud illos & religiosum.

Religiosi dies, Vide paulo antè ex Gellio. Cic ad Q. frat. lib. 2. 8, Dies erant duo, qui post Latinas habentur religiosi.

Facere aliquam domum religiosam. Cic. de Arusp. resp.

Limina religiosa deorum. Virg. 2. Æneid.

Res religiosissimæ. & Nefas, contraria. Cic. 2. de Inuent.

Religiosum est quod iurati legibus iudicauerunt. Cic. 1 de Inuent.

Religiosum est id facere, Vulgus dicit *Facienda est conscientia*. Liuius 2. ab Vrbe.

Religiosum habere. Plin. lib. 18. cap 4.

¶ Religiosus, Fidelis. Cic. pro Coelio. Huic ego testi gratias agam quod & in te misericordem se præbuit, & testimonio religiosum. Ita Budæus. Rursum Cic. lib 4 de Fin. Religiosissimus testis.

¶ Religiosus, aliquādo pro Superstitioso ponitur. Terēt. Heaut. 4. 1, -vt stultæ & miseræ omnes sumus Religiosæ.

Religiosè, pen. prod. Aduerbium [illegible] Id est solicitè & accuratè, inquit Budæus. Colum lib. 3. cap. 10, Nihil curiosè, nihil religiosè administrant.

Religiosissimè colere templum aliquod. Cic 2. de Inuent. Templum Iunonis, quod religiosissimè colebant, egregiis picturis locupletare voluerunt.

Religiosè testimonium dicere, Fideliter. Cic. pro Cælio, Vtrum temeraria, procax, irata mulier finxisse crimen: an grauis, sapiens, moderatusque vir religiosè testimonium dixisse videatur.

¶ Religiosè, pro Subtimidè & verecundè. Cic. ad Sulpitium, lib. 13. 28, Faciamque id quod debent facere hi qui religiosè & sine ambitione commendant.

Religo, religas, pen. cor. [illegible] religâre, Ligare significat, aut fortius ligare. Colum. lib. 2, Diutiusque perennat quæ firmis truncorum & idoneis locis religata est.

Classem religauit ab aggere. Virg. 7. Æneid.

Funiculus à puppi religatus. Cic. 2. de Inuent.

Ab humeris religatus funis Plin. lib 9.

Religatus ad. Cic. 1. Tuscul. Trahit Hectorē ad currum religatum Achilles. Colum. lib. 11 cap. 44.

Religare ex. Caius, D. de diuisione rerum. l. riparum, Funes ex arboribus religare.

Religare in. Plin. lib. 2. cap. 65, Religetur in mali cacumine.

Funem religare in querno stipite. Ouid. 4. Fast.

Catena religari. Ouid epist. 10.

Classem religauit litore. Alligauit. Ouid. 13. Metam.

Robora catenis religare. Lucan. lib. 2.

Religare lineo funiculo. Colum. lib. 7. cap 10.

Iussu ipsius quadrigis religatus, ac in diuersa distractus est. Plin. de Viris illust.

¶ Religare religionibus bona alicuius, pro Consecrare alicui deo. Cic. pro Domo, Vidimus hoc idem Cn. Lentulo Censori Tribunum plebis facere. nūquid igitur ia bona Lentuli religionib. religauit? &c.

Religatus, pen. prod. Participium [illegible] Horat. 4. Carm. ode 11,
-est hederæ vis
Multa, qua crines religata fulges.

Nodo religatus brachia. Tibul. lib 1. eleg 8.

Si prudentia extrinsecus religata pendeat. Cic. 3. Tusc.

Somno religata agmina. Claud 4 Paneg.

Religatio, religationis, Verbale [illegible] Cic. de Senect. Et ipsa natura delectat, adminiculorum ordines, capitum cōiugatio, religatio, propagatio vitium sarmentorumque.

Relino, relinis, pen. corr. releui & relini, pen. prod. relitum, pen. corr. [illegible] relinere, Quod obturatū erat aperire. Terent. Heaut. 3 1,
Releui dolia omnia, omnes serias. Plaut. Sticho, 14,
Nolo ego nos pro summo bibere: nulli releuimus postea. Pro releuerimus. Id est, nulli deinceps vinum deprompserimus. Cic. ad Attic. lib. 1, Quotus enim quisque est qui epistolam paulo grauiorem ferre possit, nisi eam per lectionem releuerit?

Relinquo, relinquis, reliqui, pen. prod. relictum [illegible] relinquere, Notæ significationis. Plaut. Mostel. 4.
Reliquit, deseruitque me. Cæsar 5 belli Gall. In litore molli atque aperto deligatas ad anchoras relinquebat.

Relinquere ab se aliquem. Plaut. Trucul.

Prætereo ac relinquo. Cic 5 Verr.

¶ Relinquere, Est aliquid pro suo alicui dimittere seu legare. Plautus Aulul. 3.
Ager reliquit ei non magnum modum, &c. Terent. Phor. 2. 3,
At si talentūm rem reliquisset decem, primus esses, &c.

¶ Relinquere aliquē, pro Nolle iuuare. Cic. ad Silium, lib. 13, Tantum à te petimus vt agas eam rem, ne relinquas hominem innocentem ad alicuius tui dissimilis quæstum.

Aculeos relinquere in animis auditorum, Vide ACVLEVS.

Æs alienū relinquere. Cic. pro Quintio, Propterea quòd C. frater aliquantum æris alieni reliquerat. Id est, mortuus fuerat non persoluto ære alieno.

Sublimis, cupidusque, & amata relinquere pernix Horat. in Arte.

Amicitiam relinquere. Cic. 1. de Finib. Quid ages tandem, si vtilitas ab amicitia (vt fit sæpe) defecerit? relinquésne?

Animam relinquam potius, quàm illas deseram. Id est, Moriar potius, sine mori me malim. Terent. Adelph 3. 4.

Relinquit eum animus, pro Deficit, siue cōncidit animo. Plaut. Mil. 20. Et in Menæch. 17, Relinquēre vires.

Arraboni relinquere. Terent Heaut. 3. 3,
Ea relicta huic arraboni est pro illo argento. Id est in pignus.

Certatio relinquitur mihi cum aliquo. Cic. 2 de Finib. Ita cæterorum sententiis semotis relinquitur, non mihi cum Torquato, sed cum virtute certatio.

Comites in valle reliquit. Ouid. 3 de Arte.

In commentariis relinquere. Plin. lib. 29 cap 4. Sub. scriptum.

Curionem quondam concio reliquit. Cic de Claris Orat.

Confectum relinquere. Cic ad Attic. lib 5, Illud tamen non desinam, dum adesse putabo, de Cæsaris nomine rogare, vt confectum relinquas.

Consolationem alicui relinquere. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 21, Vt vnam mihi consolationem relinquas.

Consuetudinem relinquere. Cic. 1 Acad. Illam autem Socraticam dubitationem de omnibus rebus, & nulla affirmatione adhibita, consuetudinem disserendi reliquerunt.

Relinquere consultationi. Liuius lib. 5. bel. Pun. pro Remittere ad consultationem.

Direptioni vrbem relinquere. Cic. ad Sulpitium, lib. 4. 1, Vrbem sine legibus, sine iudiciis, sine iure, sine fide relictam direptioni & incendiis.

Diis votisque relinquere. Ouid. 2 Metamorphoseos,
Præcipiti pinus Borea, cui cuncta remisit
Fræna suus rector, quā diis, votisq; reliquit. Pinus, Id est nauis pinea.

Dominos relinques, vt famulæ solent. Catul. de Berecyn. 58.

Dubitationem relinquere apud aliquem. Cic. ad Trebonium, lib. 15 21, Nullam enim apud me reliquisti dubitationem, quantum me amaris.

In egestate relinquere. Cic 3. Verr. Nemo iam Dolabella, neque tui, neque tuorum liberûm quos tu miseros in egestate, atque in solitudine reliquisti, misereri potest.

Excusationem relinquere ad aliquem. Cic. ad Attic lib. 9, Etsi Ciceroni meo togam puram quum dare Arpini vellē, hanc eram ipsam excusationem relicturus ad Cæsarem.

A febre quartana relinqui. Cic. Attico, lib. 8.

Gaudia relinquere. Ouid epist. 16.

Hæredem testamento. Cic. pro Quintio, Hæredem testamento reliquit hunc P. Quintium.

Incertam relinquere aliquam, & vulnere mentis turbatam. Virg. 12. Æneid.

Incœpta fila relinquit. Ouid. 6. Metam.

Infecta sacra relinquunt. Ouid. 6. Metam.

Ita relinquitur, vt ea fortuita diuinari possint, quæ nulla nec arte, nec sapientia prouideri possunt. Cic. 2. de Diuinat.

Limen Virg. 5. Æneid.

Locū admonitionibus. Cic. ad Lentul. lib. 1. 1, Sed planè nec precibus nostris, nec admonitionibus relinquit locum. Id est, Nec se orari, nec se admoneri sinit: adeò præstat omnem diligentiam in tuo negotio.

Locum subtilitati nullum relinquere. Plin. lib. 35. cap 10.

Locum vituperandi. Cic. ad Q. frat. lib. 2 8, Ne cui iniquo relinqueremus vituperandi locum. Id est, daremus ansam, &c.

Lucem Virg. 4. Æneid.

Maturè relinquere aliquid. Horat 1. epist. 1.

In medio relinquere. Cic. pro Cælio, Hic ego iam rem definiam: mulierem nullam nominabo, tantum in medio relinquam.

Memoriam alicuius rei. Cic. 2. Offic. Prodigi qui epulis & visceratíonibus, & gladiatorum muneribus, ludorum, venationumque apparatu pecunias profundunt in eas res, quarum memoriam aut breuem, aut nullam omnino sunt relicturi.

Aeternam sui memoriam reliquerūt. Tacit lib. 15, De asperia facetiis.

Monimentum æternum audaciæ relinquere in sermone hominū. Cic. 3. Verr. Quo maximarum rerum frequentissimæ quotidie aduocationes fiunt: in eo loco, in sermone hominum, audaciæ suæ monimentum æternum relinquere?

Negotia longa relinquere Horat. 3. Carm. ode 5.

De tanto patrimonio nihil relinquere. Cic pro Roscio Amer.

Obsessionem alicuius oppidi. Pollio ad Cic. lib 10. 33, Antonium turpiter Mutinæ obsessionem reliquisse.

In opinione alicuius relinquere. Cic. 1. Verr. Verùm non id mihi sumo Iudices, & hoc non modò in oratione mea non pono, sed ne in opinione cuiusquā relinquo, me omnibus patronis esse præpositum.

Incœptum dextra reliquit opus. Ouid. 1. de Arte.

Panos olla reliquit Virg 3. Æneid.

Filio meo satis amplum patrimonium in memoria nominis mei relinquam. Cic. ad Cælium, lib. 2. 15.

Pecuniam In quæstu. Cic. pro Lege Manilia, Quid hunc hominem, magnum aut amplum de Repub. cogitare, qui pecuniam ex æ-

tatio depromptam ad bellum administrandum, aut propter cupiditatem prouinciæ magistratibus diuiserit, aut propter auaritiam Romæ in quæstu reliquerit?

Præsidiũ relinquere castris. Cæs. 2. bel. Gallici, Postridie eius diei Cæsar præsidium vtrisque castris, quod satis esse visum est, reliquit.

Scriptum relinquere. Cic. de Claris Orat. Vtinam extarent illa carmina, quæ multis seclis ante suam ætatem in epulis esse cantitata à singulis conuiuis de clarorum virorum laudibus, in Originibus scriptum reliquit Cato. Id est, scripsit.

Spem relinquere. Cic 1. Tusc. Quam (nisi quid dicis) prætermittamus, & hanc totam spem immortalitatis relinquamus. Sic Cæsar 1. bel. Gall. Neque spes in fuga relinqueretur.

In spe aliorum relinquere. Cic. 2. Vert. In quo quid eniti, aut quid efficere possim, malo in aliorum spe, quàm in oratione mea relinquere.

Studium rei alicuius. Cic. 4. Academica, Neque nos studium exquirendi defatigati relinquemus.

In suspenso. Plin. epist. 248.

Suspicionem alicui. Suet. in Cæsare, cap. 86.

Ardet abire fuga, dulcesque relinquere terras. Virg. 4. Æneid.

Testamento aliquid alicui. Cic. 3. Offic. Quum ei testamento sestertiûm millies relinquatur.

Verbum in ambiguo. Lucret. lib. 4.

Verba imperfecta reliquit. Ouid epist. 13.

Vestigium amoris. Plin. lib 36 cap 5.

Vitam. Virg. 4. Georg. Tacit. lib. 4, Relinquendæ vitæ certus.

Vita reliquit eum. Lucret. lib. 5.

¶Mihi ne vt dubitem quidem relinquitur. Cic 4. Acad.

¶Relinquitur, pro restat, siue reliquum est. Cic. ad Atticum, Relinquitur, vt si vincimur in Hispania, quiescamus.

¶Relinquendo. Ouid 3 Trist. eleg. 13,

In qua relinquendo, quod idem fecere sodales,

Tu quoque deceße tristis in vrbe vale.

Relictus, Participium {[illegible]} Terent. Eunuch 2.2.

-eho numnam tu hîc relictus custos,

Nequis fortè internuncius clàm à milite ad istam cursitet?

Omnibus relictis mihi frequentem operam dedistis, Hoc est prætes alios, vel præ eis omnibus.

Relictus sum mihi. Plin. epist 223, Ab his quæ auocant abductus, & liber, & mihi relictus, nõ oculos animo, sed animũ oculis sequor.

Solus, inops, exspes, letho, pœnæque relictus. Ouid. 14. Metam.

At tu, oro, solare inopem, & succurre relictæ. Virg 9 Æneid.

Relictus ab omni honestate, Inhonestus. Cic. pro Rab. perdu. reo, Nemo est inquam inuentus tam profligatus, tam perditus, tam ab omni nõ modò honestate, sed etiam simulatione honestatis relictus, qui se in Capitolio fuisse cum Saturnino fateretur.

Quid faciat? multum cæli post terga relictum. Ouid. 2. Metam. De Phaethonte.

¶Relictum æs alienum. Cic pro Quintio.

Dissimilemque animum subiit, ætate relicta. Ouid. 7. Metam. De Æsone sene pristinæ iuuentuti restituto.

Relictum cuique arbitrium intelligendi. Plin. lib. 6. cap. 19.

Cursus relictos iterare. Horat. 1. Carm. ode 34.

Fides relicta. Ouid 3 de Arte.

Ioci relicti. Horat 1. Carm. oda 1.

Siqua mei tamen est in te pia cura relicti. Ouid. 2. Amor. eleg. 16.

Officiis omnibus relictis. Horat. 2. epist 2.

Rebus relictis, Vsitatum loquendi genus veteribus, quod idem valet atque rebus aliis omnibus relictis. Plaut Epidico,

Ego relictis rebus Epidicum operam quærendo dabo. Lucret. lib. 3,

-iam rebus quisque relictis

Naturam primùm studeat cognoscere rerum. Lambin.

Postes à tergo relicti. Virg 2. Æneid.

Insequitur Salius: spatio pòst deinde relicto Tertius Euryalus. Virg. 5. Æneid.

Inuidiam placare paras virtute relicta. Horat. 2. Serm. satyr. 3.

Vita tantummodo relicta est mihi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16.

Repetere relicta. Horat. 1. epist. 7.

¶Relicta, loca sunt quæ limites non acceperũt, vt ait Frontinus de limitibus. Cic. in Rul. Vt à maioribus nostris possessiones relictas disperdat & dissipet.

Relictio {[illegible]} Verbale. Cic. 3. Vert. Quibus illam relictionem proditionemq; Consulis, &c. Paulo antè dixerat, Consulem, exercitum, prouinciamque deseruit. Idem ad Atticum lib. 16, Quòd effugissem duas maximas vituperationes. Vnam, quam itinere faciendo me intelligebam suscipere desperationis ac relictionis Reip. Aliqui legunt religionis, sed ineptè.

Reliquus, pen cor. Adiectiuum {[illegible]} Quod superest. Cæsar lib 1. Comment Demonstrans sibi præter agri solum nihil esse reliqui. Cic. Curio, lib. 7 31, Reliquũ est vt officiis certemus inter nos. Terent. Adelph. 3 2,

-hoc reliquum est,

Si infitias ibit, testis mecum est annulus.

Perge reliqua. Vide PARGO.

Reliqua dies. Cic pro P. Sestio, O reliquas omnes dies, noctésque eas, quibus iste à me non recedens Thessalonicam me, in Quæstoriumque perduxit.

Qualis in reliqua Græcia nemo. Cic. de Amic. Nec sicut vulgus, sed vt eruditi solent appellare sapientem, qualem in reliqua Græcia neminem.

Erant mihi oppida complura etiã reliqua, quæ adire vellem. Cic. 4. Verrina.

Operam reliquam dare. Plaut. Trucul. 2.

Spes reliqua. Terent. Eun. 2 2,

Itáne parasti te, vt spes nulla reliqua in te siet tibi? Cic. ad Brutum, lib. 11. 5, Spem reliquam nullam video salutis.

Tempus reliquum. Cic. 3. Ver. Menses mihi tres quum eripuisses, ad agendum maximè oppositos, reliquum omne tempus huius anni me vobis remissurum putastis.

In reliquum tempus sancit Cic 2 de Lege agrar.

Spe reliquæ tranquillitatis, luctus fugeras, Id est futuræ. Cic. pro Sextio.

Reliquum vitæ Cic. 7. Vert. Et quod reliquum vitæ viriumque fames fecerat, id ferro potissimum reddere volebar.

Reliqua vaticinationis breui confecta sunt. Cic 1. de Diuin.

Reliqui nihil fecit. Cic 5. Vert Et quibus nihil non modò de fructu, sed ne de bonis quidẽ suis reliqui fecit. Id est, omnia absumpsit.

Reliqui nihil est ei. Cic. 5. Vert. Quid esse reliqui poterat ei, qui per hanc iniuriam non modò frumentum omne amittere, sed etiam omne instrumentum vendere cogeretur?

De reliquo velim tibi persuadeas, &c. Cic. 2. de Orat. Quoniam id quod difficillimum nobis videbatur, vt omnino de his rebus Crasse loquerere, assecuti sumus: de reliquo iam nostra culpa fuerit, si te, nisi omnia quæ percunctati erimus explicaris, dimiserimus.

Reliquum est, vt de me id sciam, quod te ex tuorum literis & spero, & malo cognoscere Cic. in quadam epistola.

In reliquum. Quintil. lib. 4. cap 5, Propositis enim probationibus, omnis in reliquum gratia nouitatis præcerpitur.

Præter te neminem habeo reliquum, in quo, &c. Cicero Pæto, libro 9 15.

Reliquos facere, pro Relinquere: vt Missos facere. Cic. in Vert. Quos belli calamitas reliquos fecerat. Budæus.

¶Reliqui, pluraliter. Cic. 4 Acad Sunt enim multi, qui omnino Græcas non ament literas, plures qui philosophiam, reliqui qui etiamsi hæc non improbent, tamen, &c.

¶Reliqua, pluraliter {[illegible]} vt Reliquorum ratio, Hoc est debitorum ab aliquo. Cic ad Atticum, lib 16, Maximè autem me angit ratio reliquorum meorum: quæ quanquam explicata sunt, tamen quòd & Dolabellæ nomen in iis est, & attributio est mihi nominum ignota, conturbor. Id est, quanquam sint soluendo qui mihi debent, vel non sit cõtrouersa persecutio Idem ad eundem, lib 16. Plaut. Cist. 4, Nunc quod reliquũ restat, volo persoluere, Vt expungatur nomen, nequid debeant. Plin. epistol. 37. lib 9, ad Paulinum, Nam priore lustro, quanquam post magnas remissiones, reliqua creuerũt. Idem epist. 19 lib 3, Reliqua colonorum minuis ad tempus. Id est, debita contracta colonis. Budæus.

Reliqua. Subductis rationibus, & collatis creditorum debitorũmque nominibus, quũ eam pecuniam quam ipsi debemus, & quam alij nobis, redigimus in summam: id quod superat à nobis, reliqua dicuntur.

Reliqua mea Camillus scribit se accepisse. Cic. Attic. lib. 6. epist. 1. Id est, quæ mihi reliqua debeontur.

Reliqua cõtrahere. Paulus De administratione tutorũ, l. L. Titius, Curator C. Seij tempore curæ fundum Cornelianum locauit Sempronio, qui Sempronius reliqua contraxit. Pandectæ Florent. & Haloander habent, traxit.

Reliqua trahere, quod alij contrahere dicunt. Paulus ff. de administratione & periculo tutorũ l Lucius Titius, Curator Caij Seij tẽpore curæ fundum Cornelianum locauit Sempronio: qui Sempronius reliqua traxit. Sic enim habẽt Pandectæ Flor. & Haloander. Ibidem paulo pòst, Ex quibus quidam, quum reliqua traherent, idonei ipso tempore administrationis esse desierunt. Papinianus in l. Seruus si hæredi. § 1. D. De statuliberis, Quod rescriptum ita accipi debet: vt si reliqua non trahat, liber sit. Quòd si traxerit, ita demum, si obtulerit eam quantitatem, quæ refundi debuit, ex fide veritatis. Est igitur Reliqua trahere, idem quod Reliquari.

Reliquatio, Verbale. Paulus in l. Qui nominibus D De administ & periculo tutor. Sed & si pupillus post pubertatem rationibus à tutore acceptis, reliquationem eius secutus vsuras acceptauerit: priuilegium suum non amittit in bonis tutoris venditis.

Reliquor, pen cor. reliquaris {[illegible]} reliquâri, Deponens, Æs alienum ex reliquis rationum contrahere Paulus de administratione tutorum, l. L. Titius, Paulus respondit, non ex eo quòd adultus eum qui prædia eius coluit, procuratorem habere voluit: debitum quod ex conditione reliquatus est, agnouisse eum videri. Vlpianus de Muneribus & honoribus, l Rescripto, Eos demũ debitores Reip. accipere debemus, qui ex administratione. Reip. reliquantur. Bud.

Reliquator, pen prod. reliquatoris, Verbale, Qui reliqua cõtrahit: Qui integrum non soluit, sed partem æris alieni seruat sibi. Scæuola, De solutionibus & liberat l. Creditor, Valerius L. Titij seruus scripsit, Accepi à Marino Materno ex summa maiore tot aureos. Quæro an hæc summa in proximum annum ei accepta ferri debeat, quum superioris anni sit reliquator? Budæus.

Reliquiæ, reliquiarum, pluraliter tantùm {[illegible]} Tametsi singulariter apud Plaut legatur in Milite, 3,

At pedites tibi reliquia erant, si viuerent. tamen frequentius idem etiam author plurali vsus est: vt in Persa, 3,

Nunc hoc intrò ibo, visam hesternas reliquias Qui euenerint.

Nihil reliquiarum extat. Lucret lib. 1.

Reddere omnes animæ reliquias. Lucret. lib. 3.

Cibi reliquiæ. Cic 2. de Nat. deor. Cibi reliquiæ depelluntur tum astringentibus se intestinis, tum relaxantibus.

Cœnæ vel prandij reliquiæ. Cic. ad Cassium, lib 12. 4, Vellem Idibus Martiis me ad cœnam inuitasses: reliquiarum nihil fuisset.

Coniurationis reliquiæ. Cic. in Parad Et reliquiæ coniurationis à Catilinæ furiis ad tuum scelus furoremque conuersæ.

Exercitus reliquiæ. Liuius. Reliquias suorum exercituum cum cura colligerent.

Febrium reliquiæ. Celsus lib 3. cap 4

Reliquias flagitiorum colligere. Cic 4. Verrina, de Timarchide, Non solùm nummos si qui isti exciderant, tollere solebant, ex quibus pecuniam maximam fecit: sed etiam voluptatum, flagitiorumque istius ipsa reliquias colligebat.

Reliquiæ

Reliquiæ huius generis. Terent. Adelph. 3.3.
Motus vitalis reliquiæ. Lucret. lib. 2.
Reliquias vitæ membris ex omnibus aufert. Lucret. lib. 6.
Lacerare reliquias vitæ abeuntis & distrahere, Vide LACER.
Reliquias persequi. Cic. de Senect. de Carthaginis euersione loquens, Quam palmam vtinam dij immortales Scipio tibi reseruent, & aui reliquias persequare. Id est, superioris Africani præscriptum sequare, & peragas inceptum. Bud.

¶Reliquiæ, pro Cineribus. Modestinus in l. Quidam. De cond. instit. Quidam testamento suo hæredem scripserat tali conditione, si reliquias eius in mare proiiceret. Plinius ad Traianum, de reliquiis sepultorum transferendis epistolam scripsit. Budæus.

Legere reliquias, & legere ossa: apud Sueton. in Augusto. Idem in Domitiano, capite 8. Monumentum, quod libertus eius è lapidibus templo Capitolini Iouis destinatis filio construxerat, diruit per milites, ossaque & reliquias quæ inerant, mari mersit.
Receptæ reliquiæ ex ardente Troia Virg. 7. Æneid.
Colere reliquias suorum. Virg. 4. Æneid.

Reloco, relocas, penult. corr. relocare, Rursus locare. Vlpian. in l. Item quæritur. § Si lege. D. Locati & conducti, Si in lege operis locandi comprehensum esset, vt si ad diem effectum non esset, alij relocare id liceret.

Reloquor, reloqueris, reloqui, Idem quod Eloqui. Var. lib. 5 de Ling. Latin. Hinc etiam amplius dicuntur eloqui ac reloqui in fanis Sabinis è cella dei, qui reloquuntur, &c.

Reluceo, reluces, penult. prod. reluxi {[illegible]} relucere, Valde lucere. Virg. 2. Æneidos,
-Sigæa igni freta lata relucent. Cic. 2. de Nat. deorum,
Huic non vna modo caput ornans stella relucet. Ex poeta. Liuius bel. Pun. lib. 2, Relucens flamma.
Dies reluxit cæco. Hoc est, visum recepit. Tacit. lib. 20.
Barba reluxit flammis. Virg. 12. Æneid.
Focus reluxit viuo torre. Valer. 3 Argon.
Vestis fulgore reluxit. Ouid. 11. Metam.

Reluctor, reluctaris {[illegible]} reluctari, Repugnare, reniti siue obniti.
Dracones reluctantes. Horat. 4. Carm. ode 4.
Hostis reluctans. Ouid. 1. Amor. eleg. 9.
Ore reluctanti it equus. Ouid. 3. Amor. eleg. 4.

Reluctatus, penult. prod. Participium {[illegible]} Claud. 1. de rapt. Proserpinæ,
Penè reluctatis iterum pugnantia rebus
Rupissent elementa fidem. Id est, conuulsit. Passiuè enim accipitur.

Reluo, reluis, relui, reluere, Est, inquit Festus, resoluere, repignerare. Cæcilius Carine, Vt aurum & vestē, quod matris fuit, Reluat, quod viua ipsi opposuit pigneri. A Luo, luis, compositū, quod est persoluo. Plautus Repignorat, reluit, vendit. Vsus est Cicero in Sallustiū, vt in optimo codice legit Turnebus. Vnde tu, inquit, qui modò ne paternam quidem domum reluere potueris, repentè tanquam somnio beatus hortos pretiosissimos, villam in Tiburti C. Cæsaris, reliquasque possessiones paraueris?

Reluuia, reluuiæ, fœm. gen. à reluendo dicitur, grammaticis authoribus, quū se cutis reluit, quod est resoluit circa vngues. Vnde Turnebus quam reduuiam dicunt, ipsa vocabuli origine adductus, cōtra fidem librorum omnium & famam, reluuiam libenter appellaret. Quod probaris, sequere.

Remacresco, remacrescis, remacrescere. Suet. in Domitiano cap. 18, Postea caluitio quoque deformis ventris obesitate, crurum gracilitate, quæ tamen ei longa valetudine remacruerant.

Remaledico, remaledicis, pen. prod. remaledixi, remaledictum {[illegible]} remaledicere, Maledictum maledicto retaliare. Sueton. in Vespasiano, cap. 9, de iurgio quodam Senatoris Equitisque Romani ita pronuntiauit: Non oportere maledici Senatoribus: remaledici, ciuile fasque esse.

Remancipo, remancipas, penultima corr. {[illegible]} remancipare, pro Mancipatam rem reddere, & iterum mancipare, hoc est redhibere. Boethius, Fiduciam inquit accepisse dicitur, cuicunque res aliqua ea lege mancipatur, vt mancipanti aliquando remancipet.

Remancipatam Gallus Ælius esse ait quæ mancipata sit ab eo cui in manum conuenerit. Festus.

Remando, remandis, remandi, remansum, remandere. pen. corr. {[illegible]} Ruminare, rursus mandere. Plin. lib. 10. cap. 73, Pontici mures simili modo remandunt. Quintilianus lib. 11. cap. 2, Deuoret initio tædium illud, & scripta, & lecta sæpius reuoluendi, & quasi eundem cibum remandendi.

Remaneo, remanes, penult. correp. remansi, remansum {[illegible]} Retro manere, persistere. Cic. 1. Tusculan. Expone igitur, nisi molestum est, primum si potes, animos remanere post mortem. Cæsar 3. bell. Ciuilis, An non audistis ex iis qui per causam valetudinis remanserunt, cohortes esse Brundusij factas?
Recedere ab aliquo, & Remanere in aliquo, contraria. Cic. 1. Offic. A peregrino recessit, & propriè in eo qui contrà ferret arma, remansit. De verbo HOSTIS loquitur, quod peregrinum olim significabat.
Remansit in mente. Varr. lib. 5. de Ling. Latin.
Cubito remanere presso Horat. 1. Carm. ode 27.
Amicus remanens in duris rebus. Ouid. 1. Trist. eleg. 8.
Causa tua iure remanet. Cic. 1. Verr.
Effigies remansit non cognoscenda. Ouid. 9. Metam.
At manet in vita, cui mens animusque remansit. Lucret. lib. 3.
Incolumis remaneat res corpore. Lucret. lib. 1.
Vestigia antiqui officij in illo remanent. Cic. pro Rosc. Amer.

Remansio, remansionis, Verbale {[illegible]} Mansio. Cic. pro Ligario, Profectio certè animum tuum non debet offendere. num igitur remansio? multò minus.

Remansor, oris: pro Emansore dixit Arrius in l. 4. §. 13. de re milit. Edicta faciebant, qui diu abfuisset, vt is inter remansores haberetur. Et l. 5. § 6, Si remansor, aut negligens suorum, aut segnis, aut extra contubernium agens, non credetur ei.

Remano, remanas, pen. prod. {[illegible]} remanare, Repetere, inquit Festus. Ennius lib. 5,
-deserunt riuos, camposque remanant.
¶Remanare, Refluere. Lucret. lib. 5,
Percolatur enim virus, retroque remanat Materies humoris. Id est, retrocedit.

Remant, Repetant. Ennius libro primo, -deserunt riuos, camposq; remant. Certè eo verbo, eâque significatione vtimur Vocontini. Remere enim pignora pro Repetere dicimus. Festus.

Remedium, remedij, à Medeor, mederis {[illegible]} Id quod medendi causa alicui morbo adhibetur. Terent. Heaut. 1.2,
-quippe quis
Magnarum sæpe id remedium ægritudinum est. Idem And. 3.1,
Quod remedium nunc huic malo inueniam? Cic. 3. Verr. Quod est igitur remedium?
Ratio certa remedij Lucret. lib. 6.
Acre remedium. Cic. pro Cluentio, Acrioribus saluti suæ remedijs subueniendum putauit.
Aspera Quintil. lib. 2. cap. 4.
Leue. Liu. 1 ab Vrbe.
Remedium & alleuamentum. Cic. pro Sylla, In aduersis fortunis sine vllo remedio atque alleuamento permanere.
Incommodorum remedia Cic. Luceio, lib. 5. 11.
Remedium vnum incommodis. Cic. 1. Verr. Quum hoc vnum his tot incommodis remedium esse arbitraret, vt homines idonei atque integri causam Reipub. legumque susciperent.
Remedium contra tinnitum, clauus ferreus sub stramine ouorum positus. Plin. lib. 10. cap. 54.
Efficax remedium. Cels. lib. 3. cap. 18.
Eximium remedium Plin. lib. 27. cap. 12.
Salutare. Hamicus lib. 6. cap. 34.
Singulare Plin. lib. 26. cap. 8.
Scatet remedijs vrtica. Plin. lib. 22. cap. 13.
Tentare remedia. Celsus in præfatione lib. 1, Quòd si iam incidat mali genus aliquod ignotum: non ideò tamen fore medico de rebus cogitandum obscuris, sed eum protinus visurum, cui morbo proximum sit, tentaturumque remedia similia illis, quæ vicinum malo sæpe succurrerunt: & per eius similitudinem opem reperturum.
Adhibere remedium, Vide ADHIBEO.
Cedere remedijs, Vide CEDO.
Comparare remedium ad frigorum magnitudinem. Cic. 7. Ver. Primum temporibus hybernis, ad magnitudinem frigorū, & ad tempestatum vim ac fluminum præclarum sibi hoc remedium cōparat.
Habere remedium, & vti remedio. Cic. 2. de Natur. deor. Auditum est pantheras, quæ in Barbaria venenata carne caperentur, remedium quoddam habere, quo quum essent vsæ, non morerentur.
Inuenire remedium alicui rei. Cic. 13. Philipp. Veneficum audes appellare eum virum qui tuis veneficijs remedia inuenit?
Leniter mulli & leni manu remedia aspera. Quintilianus lib. 2. cap. 4.
Petit remedium. Liuius 1 ab Vrbe, in Præfat.
Quærere remedium. Cic. 5. Verr. Non inquam, perpeterēre, vt homines iniuriæ tuæ remedium morte ac suspendio quærerent.
Quærere remedium ad aliquam rem Cic. pro Cluentio.
Reperire remedium. Cæsar. 3 bel. Ciuil.

Remedio, remedias, remediare, Curare, Sanare. Scribonius Largus, Constat inter plures, & crocodili testiculum ex aquæ cyathis tribus sumptum multos remediasse. Idem, Illud non oportet ignorare, sanari hoc vitium quum cognitum est, aliquibus: viros facilius mulieribus remediari.

Remediatus, penult. prod. Participium. Scribonius Largus, Oportet tamen non indifferēter remediatos in futurum viuere. Paulo pòst, Antè quàm remediati erant.

Remediatio, remediationis, Verbale. Scribonius Largus, Quod signum est remediationis.

Remedialis, & hoc remediale, penult. prod. Vindicianus ad Valentinianum Imperatorē, Peruncitur vnguentis remedialibus. Macrob. lib. 7. Saturn. ad finem, Inest æri vis quædam remedialis & siccifica, quam dimittit in vulnere.

Remeligines, & remoræ à morando dictæ sunt. Plautus in Casina, Nam quid illæ nunc tam diu intus remorantur remeligines. Afranius in Prodito,
Remeligo à laribus missa sum. Lucilius,
Quænam vox ex te resonans, meo gradu remoram facit. Festus.

Remeo, remeas. pen. cor. {[illegible]} remeare, Retromeare, redire, reuerti. Plaut. Asin. 5,
Remeato audacter, mercedem heris nactus. Martial. lib. 1. 99.
Gaudia non remeant, sed fugitiua volant.
¶Remeare, redire, vt Commeare, vltro citroque ire. vnde Commeatus dari dicitur, id est tempus, quo ire, redireque possit. Afranius in Emancipato,
Vetuit me sine mercede prosum paucis remeare in ludum. Festus.
Remeare ad. Virg. 2 Æneidos.
Si patrios vnquam remeassem victor ad Argos.
Remeare ex. Varro 3. de Re rust. cap. 5, Idemque faciunt, quum ex Italia trans mare remeant.
Vrbem remeare. Virg. 11 Æneid.
Remeat aer. Cic. 2. de Nat. deor. Neque remearet aer, cuius ortus aqua omni exhausta esse non posset.
Remeat pestifer calor. Plin. lib. 7. cap. 50.
Dies remeat. Tibul. lib. 1, eleg. 4.
¶Remeare in se, pro Replicari, siue reuolui. Seneca epist. 36. Obserua orbem rerum in se remeantium: videbis in hoc mundo nihil

extingui,sed vicibus descendere ac resurgere.

Remeante aquæ. Plin lib 6.cap.17.

Remeans, Participium { ἀναχωρήσαντα } Tacit lib.1, Caium remeantem Armenia, & vulnere inualidum, mors fato propera, vel nouercæ Liuiæ dolus abstulit.

Remeandi, remeando, remeandum, Gerundium. Lucret.lib.4,
-aut quod penetrantibus illis
Exitus ex oculis liber datur, in remeando
Lædere ne possint, &c. Id est, in redeundo.

Remeatus, huius remeatus, pen. prod Martianus in l. Relegati, In fine. D. de pœnis, Nemo potest commeatum remeatúmve dare exuli, nisi Imperator ex aliqua causa. *Rappel de ban.* Bud.

Remetior, remetiris, pen. prod. remensus sum { ἀναμετρέω } remetiri, Rursum metiri. Aliquando etiam reddere. Plin. epist.164, Iam mihi reddita incipit febris, transmissúmque discrimen conualescendo remetitur.

Astra seruata remetior Virg 5.Æneid.

Iter remensus, Stat 3 Thebaid.

Mari remenso ire. Virg.3 Æneid.

Remetiri pelagus. Virg 2 Æneid.

¶Remetiri, pro Recognoscere. Seneca 3 de Ira, Quum sublatum è conspectu lumen est, & conticuit uxor, moris iam mei conscia, totum diem mecum scrutor, facta ac dicta mea remetior.

¶Remetiri, pro Pensare vel remunerari. Quintilian. Declamat.12, Frumentum pecunia remetiamur, libertatem nostram addicimus.

Remensus, Participium. Martial lib.6.89,
Ille fide summa testæ sua vina remensus.

Remensum spatium. Lucret lib.2,
Finitu'est, retroque pari ratione remensum'st.

Remex, Vide REMVS.

Remigero, remigeras, remigerâre, Reuerti. Plaut Pers.18,
Quin tu hanc emere aut facere, vt remigeres domum. Antiquè pro Remigrare.

Remigium, Remigo, Vide REMVS.

Remigro, remigras, pen cor. { ἀναχωρέω } remigrâre, Iterum migrare, reuerti. Cic.1, Tusc In nostram domum remigremus. Idem 1. Acad. Remigrare in domum veterem è noua.

In locum remigrant. Lucret.lib 2.

Romam tibi remigrandum est Cic. Præto lib 9.18.

Atque ei ne integrum quidem erat vt ad iustitiam remigraret. Cic 5.Tusc.

Remigrare, ad alia translatum. Plautus Pœnulo, 2,
Ad argumentum nunc vicissatim volo remigrare. Idem Epid.11,
Remigrat animus nunc demum mihi.

Reminiscor, reminisceris, pen cor. { ἀναμιμνήσκομαι, ἀναμιμνήσκω } reminisci. Recordari: quod fit quum ea quæ mens tenuit, reperuntur, inquit Varro lib. 5. de Ling. Lat. quasi rursum rem in mentem reuocare. Iungitur aliquando genitiuo, aliquando etiam accusatiuo.

Genitiuo. Cic.ad Atticum, lib.4, Reminiscebantur enim Calendarum Iani.

Accusatiuo. Cic. Antequam iret in exilium, In nostro euentu aliorum reminiscentes casus.

Animo reminisci aliquem Ouid.de Ponto, eleg 9,
Nam modò vos animo dulces reminiscor amici.

Actos miseros reminiscitur Stat.11 Thebaid.

Reminiscor illos dies. Accius apud Nonium, Heu me miserum, quum hæc recordor, quum illos reminiscor dies

Tempus illud reminiscitur mœrens. Ouid.5 Trist.eleg 5.

Reminisci & recordari aliquid Cic. de Senect Magno esse argumento homines scire pleraque antè quàm nati sint: quòd iam pueri quum artes difficiles discunt, ita celeriter res innumerabiles arripiant, vt eas non tum primum accipere videantur, sed reminisci & recordari.

Reminisci de re aliqua. Cic.pro Ligario, Quoniam hoc est animi, quoniam etiam ingenij tui, te aliquid de huius Quæstoris officio cogitantem, etiam de alijs quibusdam Quæstoribus reminiscentem recordari.

Reminiscendo recognoscere. Cic.1.Tusc. Declarare se non tum illa discere, sed reminiscendo recognoscere.

Remisceo, remisces, remiscui { ἀναμίγνυμι } remiscêre, Idem quod simplex Misceo. Horat. in Arte,
Atque ita mentitur, sic veris falsa remiscet.

Remissus, remissa, remissum, Participium. vt Venenum remissum. Seneca lib 2. de Tranquil. vitæ, Venenum mihi dedit aliquis, sed vim suam remissam cibo perdidit.

Remitto, remittis, remisi, penult prod. remissum { ἀναπέμπω, ἀποπέμπω, ἀνίημι, ἀφίημι, ὑποχαλάω, ἐνδίδωμι } remíttere, Retro mittere, vt ait Sipontinus. Plautus,
Munere accipis frequens, remittis nunquam.

Dona remittunt non leuiora datis. Ouid.13. Metam.

Remittere, primo loco: & Mittere, secundo. Cic Tironi lib. 16.1, Volebam ad te Marionem remittere, quem quum meliusculè tibi esset, ad me mitteres

Ablatiuo pretij aliquando iungitur. Curtius libro 4. Captiuos si placet reddi, honestius dono dabimus, quàm pretio remittemus.

¶Remittere, Rursus mittere, Reddere. Colum.lib.1.cap.6. Plin. lib 9 cap 18, His aquam acceptam ore remittunt.

¶Remittere, Concedere, condonare, dimittere, ignoscere, datiuo construitur. Cic.5.Verr. Verùm hoc quoque vobis remitto, negligite præterita si vultis.

Remitto & condono Vatinius ad Ciceronem, lib.5.10, Meam animaduersionem & supplicium quo vsurus eram in eum quem cepissem, remitto tibi & condono.

¶Remitto, Permitto, sino, concedo. Ouidius 11. Metamorphoseos,
Sed mora damnosa est, nec res dubitare remittit.

Remittere alicui aliquid, Concedere. Cic. 4 Acad. Sed tibi aut concedendum est ita esse, quod minimè vis: aut memoriam mihi remittas oportet, & facile esse ei locum, etiam si comprehensio, perceptióque nulla sit. Id est, Concedas mihi memoriam esse.

Vrgere, & nihil remittere. Cic.4 de Fin.

¶Remittere, Demittere: cui contrarium est Erigere. Plinius lib. 8. cap. 32, Quum erexere aures, acerrimi auditus: quum remisere, surdi.

¶Remittere, pro simplici mittere apud antiquos. Lucilius,
Cohibet domi mœstus se Albinus: repudium quod filiæ remisit. Nonius.

Remittere aliquem sub furca. Plaut. Casina,
Sine modo rus veniat, remittam ad te virum
Sub furca in vrbem, tanquam carbonarium Quo loco Turnebus, Furca aptati gestabantur carbones, & furciferi serui sub furca plectebantur, & in exemplum traducebantur. Ærumnæ etiam furculæ erant, quibus onera tollebantur ferebantúrque. Hæc ille.

¶Remittere, Cessare. Terent. And. 5.1, Nam si cogites, remittas iam me onerare iniurijs.

¶Remittere ædes quas emeris. Plaut. Mostel.10.

Remittere annum alicui. Plin.epist 155, Rursus ergo ijs qui soluerant, eius quod soluerant, decimam remisi.

Animum remittere, Delectare, inquit Nonius: cui contrarium est Intendere Cic.in Hortensio, Quæro enim non quibus intendam animum rebus, sed quibus relaxem, ac remittam.

Remittere animum à. Liuius 9. bel. Maced. Nunquam tamen remisit animum à colligendis in pace viribus, quibus quandocunque data fortuna esset, ad bellum vteretur. Id est, nunquam cessauit colligere vires, &c.

Remittere & contrahere animos dicitur cantus. Cic.2. de Legib. Et incitat languentes, & languere facit excitatos: & tum remittit animos, tum contrahit.

Ardorem pugnæ remittere. Liu 5. bel. Maced. Hoc est minuere.

Beneficium Cæsar 1. bel. Ciuil.

Integramque causam ad Senatum remittit. Tacit.lib.3.

Contentionem. Cæsar 2. bel. Ciuil.

Culpam remittens. Valer.3. Argon. Id est condonans.

Curas remittens Stat.4. Syl.6.

Curam animi remittere. Cic 6. Verr. Quum diuties in eo negotio, curaque fuerim, vt requiescerem; curamque animi remitterem, ad Carpinatij præclaras tabulas reuertebar.

De supplicio remittere. Cic.7. Verr. Aliquid de summo supplicio remittere. Id est, minueres supplicium.

De suo remittere. Cic.pro Rab Posth. Neque fuit Gabinij, remittere tantum de suo, nec regis imponere tantum pati suis.

De custodia remittere, Negligentiorē fieri. Col.lib.1.ca.8. ad finē.

De voluntate nihil remittere Brutus Attico in Epist.ad Brutum, 17.10. Persuade tibi de voluntate mea nihil esse remissum, de iudicio largiter.

Debitum remittere. Cic. Attic.lib.13, Nu existimes eos, qui non debita consectari soleant, quod debeatur remissuros.

Dolores pedum remiserunt, Id est remissiores sunt. Vide DOLOR.

Remittere ua. Plin epist 194, Vis tu remittere aliquid ex rugis?

Ex virtute pristina remittere aliquid. Cæsar 3 bel. Ciuil.

Ex pecunia remittere. Cic.5. Verr. In illo reprehenditur, quòd ex ea pecunia remiserit, quam ipse quæsierat.

Febres ex toto remittunt. Celsus lib 3. cap. 12, Horror autem eas ferè febres antecedit, quæ certum habent circuitum, & ex toto remittuntur.

Fila incœpta remisit. Ouid.2. Fast.

Fræna remittere equo, Laxare. Ouid.1. Trist. eleg.9.

Frænos remittere dolori, per translationem. Plinius epistol. 104. libro 5.

Frontem remittere, Minus seuerum effici. Plin. Iunior lib. 2. ad Lupercum, epist. 5, Idem tamen qui à te hanc austeritatem exigo, cogor id quod diuersum est postulare, vt in plerisque frontem remittas.

Furos ille su remisit Ouid. epist. 4.

Habenas adducere & Remittere, contraria. Cic de Amic.

Horam remittere de suis legitimis horis, Prætermittere, præterire. Cic 3. Verr. Hic tu fortasse eris diligens, nequam ego horam de meis legitimis horis remittam.

Hyems se remittit Vere. Tibul.lib.3.eleg.5.

Remittere adolescentiæ alicuius, remittere lacrymis. Plinius epist.198.

Imbres remiserunt. Liu.lib.10.bel. Maced. Hoc est cessarunt, vel minores fuerunt.

Inimicitias suas remittere Reip. Liu.9 bel. Maced.

Intercessionem remittere, Cessare ab intercessione. Liuius 8. bel. Maced.

Iracundiam. Cicero 8 Philippica, Quotidie aliquid iracundiæ remittebat.

Iras Virg. 4. Georg.

Ius alicui. Martial. lib.1.96.

Labores remittere. Cessare à laboribus, siue minus & parcius laborare. Martial. lib.10 81.

Legem. Curtius lib.6, Legem de supplicio coniunctis sontium remittere edixit.

Librum remittere dicitur arbos, quando librum sua sponte relinquit. Colum. lib.11. cap.2, Possuntque si iam librum remittunt, inseri oleæ, vel emplastrari.

Mandata remittere. Cæsar 1. bel. Ciuil. Illi deliberata respondent, scriptaque ad eum mandata per eos remittunt.

Memoriam remittere. Cæs 6. bel. Gall Quod ferè plerisque accidit, vt præsidio literarum diligentiā in perdiscendo ac memoriam remittant.

remittant. Id est, memoriam non curent, & negligant meminisse.

Multam remittere, Vide multam dicere, in DICO.

Neruos remittere, & Intendere, contraria. Plin. lib. 26, cap. 10.

Nomen remittere. Tacitus libro 20, Vim principis complecti, nomen remittere.

Numeros in cantu. Cic. 1. de Leg. Quemadmodum Roscius familiaris tuus in senectute numeros in cantu remiserat.

Nuntium ad aliquem. Plaut. Capt. 7.

Nuntium remittere vxori, Repudiare vxorem. Cicero in Topic. Si mulier quum fuisset nupta cum eo cui connubij ius non esset, nuntium remisit, quoniam qui nati sunt, patrem non sequuntur.

Officium alicui remittere, cui opponitur Exigere. Plin. epist. 143. Id est condonare.

Opera remittere Liu. 10 bel. Pun.

Opinionem. Cic. pro Cluent. Deinde si quam opinionem iam vestris mentibus comprehendistis: si eam ratio conuellet, si ratio labefactabit, si denique veritas extorquebit, ne repugnetis, eámque animis vestris aut liberibus aut æquis remittatis. Id est, discedatis ab ea.

Pœnam. Liu. 10. bel. Maced.

Repudium remittere, Repudiare. Terent. Phorm. 5. 8.

Remittere saporem, pro Mitiorem reddere vel temperare. Seneca de Prouident. Non mutant saporem maris, neque remittunt quidem.

Sonum vocis intendere & Remittere, contraria. Cic. in Orat.

Remittant spiritus, comprimant animos suos, sedent arrogantiam. Cic. pro Flacco.

Nullum remittis tempus, neque te respicis. Id est non cessas. Terent. Heaut. 1. 2.

Aspera verba remittere alicui, Id est non acrius obiurgare aliquem. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6.

Vincula sæua Ouid. 2. de Arte.

Voluntate remittere. Liu. 5 bel. Maced.

Vultum. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2.

Lege remissum, Concessum lege. Ouid. 3. de Arte.

Thyades membra remissæ Senec. OEdipo, 5.

Remittor, remitteris, Passiuum, pro Interquiesco, occupationes intermitto, & animum remitto. Plin. iunior lib. 2. epist. 16 Erucio, Est ergo mecum per diem totum: eundem antequam scribam, eundem quum scripsi, eundem etiam quum remittor, non tanquam eundem lego.

Remissus {[illegible]} Participium, siue Nomen ex participio, Laxus, negligens.

Tristis & Remissus, contraria. Cic. pro Cælio, Cum tristibus seuerè, cum remissis iucundè: cum senibus grauiter, cum iuuentute comiter: cum facinorosis audacter, cum libidinosis luxuriosè viuere.

Remissus & Acris, contraria. Cic. 3. de Finib. Quanquam in eo sermone, qui cum Torquato est habitus, non remissi fuimus: tamen hæc acrior est cum Stoicis parata contentio.

Remissiorem esse, & summo iure contendere. Cic. ad Attic. lib. 16, Ego, si me non improbissimè Dolabella tractasset, dubitassem fortasse, vtrum remissior essem, an summo iure contenderem.

In vlciscendo remissior. Cic. Post reditum ad Quirites.

Remissus animo. Cæsar 2, bel. Ciuil.

Mente remissus. Claud. 1. Paneg.

Remissior æstimatio, quàm annona. Cic. 5. Ver. Remissior aliquanto eius fuit æstimatio, quàm annona.

Ambage remissa. Ouid. epist. 7, Hos populos potius in dotem ambage remissa Accipe. Id est, omissa. Alij legunt, ambage remota.

Remissus animus. Cic. 2 de Diuinat. Hæc scilicet in imbecillo, remissóque animo multa omnibus modis confusa & variata versantur.

Leni animo & remisso esse. Cic. 2. de Orat.

Contentum & Remissum corpus, contraria. Cic. 2. Tuscul. Onera contentis corporibus facilius feruntur, remissis opprimunt.

Digitos inter remissos cecidere pocula. Propert. lib. 4. eleg. 9.

Remissius dicendi genus. Cic. pro Sextio, Facit, Iudices, vester iste in me animorum oculorúmque conuiuitus, vt mihi iam licere putem remissiore vti genere dicendi.

Remissius frigus. Cæsar 5. bel. Gall.

Opus remissum, Humile & non magnæ artis, aut magni laboris. Ouid. 2. Trist.

Pectus remissum, Vide PECTVS.

Ramus adductus, quum remissus esset, in oculum recidit. Cic. 1. de Diuinat.

Sanguis è pulmone remissus, Id est eiectus. Ouidius 1. de Ponto, elegia 4.

Remissa temporibus studia. Cic. 2. Tusc.

Remissus, Solutus febri Plin. iunior li. 7. epist. 1, Quinetiam quum perustus ardentissima febri, tandem remissus vnctúsque, acciperem à medico potionem, &c.

Remissio, remissionis {[illegible]} Verbale. Plin. iunior lib. 4 epist. 3 ad Hadrianum, Ego tamen te vel magis in remissionibus miror, &c. Alij legunt remissioribus, id est leuioribus, & hilarioribus. Sic apud Cic. 4. in Catil. Remissio pœnæ.

Remissio, Relaxatio & dissolutio. Cic. Metello, lib. 5. 2, Si humanitas appellanda est in acerbissima iniuria remissio animi ac dissolutio.

Quies & remissio. Cic. pro Cælio, Quem non quies, non remissio, non æqualium studia, non ludi, non conuiuia delectarent.

Danda tamen est omnibus aliqua remissio. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Non inutilis laborum remissio Quintil. lib. 3 cap. 8.

Remissio morbi senescentis. Cic. ad Gallum, lib. 7. 27, Visa est mihi vel loci mutatio, vel animi æterna relaxatio, vel ipsa fortassis iam senescentis morbi remissio profuisse.

Remissio animorum. Cic. ad Pætum, lib. 9. 24, Nec id ad voluptatem refero, sed ad communitatem vitæ atque victus, remissionémque animorum, quæ maximè efficitur sermone familiari qui est in conuiuijs dulcissimus.

Remissio & moderatio vocis. Cic. de Clar. Orat.

Contentio vocis & Remissio, contraria. Cic. 1. de Orat.

Remissio & contractio superciliorum. Cic. 1 Offic. Ex oculorum obtutu, ex eleuatione, aut superciliorum remissione, aut contractione.

Remissio pensionis. Suet. in Iulio. cap. 20.

¶Remissiones. Tacit. in vita Agricolæ, Iam verò tempora curarum remissionúmque diuisa.

¶Remissio, aliter. Colum. lib. 1 cap. 7, Nam vbi sedulò colitur ager, plerunque compendium, nunquam detrimentum affert, eóque remissionem petere colonus non audet. *Rabais de son marché.*

Remissè. Aduerbium {[illegible]} Leniter vel laxè. Sallustius, Pauca timidè, remissèque locutos abscessisse.

Remissè, Leniter, & velut remisso, Id est laxato animo. Cic. 3. de Orat. Quis vnquam res præter hunc tragicas penè comicè, tristes remissè, seueras hilarè, forenses scenica propè venustate tractauit? Nonius remissè hoc loco, læto animo interpretatur.

Remissè differere, & Neruosè, contraria. Cic. 3 Offic. Neruosius qui ista differunt, solum audent malum dicere id quod turpe sit: qui autem remissius, hi tamen non dubitant summum malum dicere.

Remissius agere. Cic. 1. de Finib. Quidam autem non id tam reprehendunt, si remissius agatur: sed tantum studium, támque multam operam in eo ponendam non arbitrantur.

Agere versum leniter, remissè, non actuosè. Cic. 3. de Orat.

Remissè, leniter, vrbanè agere cum aliquo, cui opponitur Grauiter, seuerè, priscè. Cic. pro Cælio.

Remissè & Vehementer, contraria Cic. 6. Verr. Quum iste nihilo remissius atque etiam multo vehementius instaret quotidie.

Remissarius. Adiectiuum {[illegible]} vt Remissarius vectis in sucula torcularis, qui frequenter remittitur: vel qui ad remissionem factus est. Cato cap. 19, Vectes longissimos pedum decem & octo, secundos pedum sedecim, tertios pedum quindecim, remissarios pedum duodecim.

REMOBOTH, monachorum genus apud Ægyptios deterrimum. Rhodiginus libro 10 antiquarum lectionum cap. 4, Quia verò Antonij anachoritæ facta mentio est, ambigéntque forsan multi, quæ sit cognominis eius ratio: sciendum in Ægypto tria fuisse monachorum genera. Quidam cœnobitæ dicebantur, vel eius generis lingua *Sauses*. Alij anachoritæ, qui deserta ferè incolebant: vnde & nominis profluit ratio, ex Græcæ linguæ interpretamento. Tertios Remoboth appellant, deterrimos, neglectósque: quibus mos est, vt bini ternive habitent simul, suóque viuant arbitrio, conquisita in medium conferentes. Verùm apud eos omnia affectata, laxæ manicæ, follicantes caligæ, vestis crassior, crebra suspiria, inquit Hieronymus.

Remolior, remoliris, pen. prod {[illegible]} remoliri, De suo loco pellere. Ouid. 5. Metamorphoseos,

Sæpe remoliri luctatur pondera terræ,

Oppidáque & magnos deuoluere corpore montes. De Typhoeo. Hoc est, excutere: vel deturbare & demoliri.

Arma remolitur. Silius lib. 1 Id est retractat, & instaurat.

Remolitus, pen. prod Participium: vt Orbis remolitus. Seneca Hercul. furent. 6.

Remollio, remollis, remolliui, remollitum {[illegible]} remollire, pen. prod. Valde, vel rursus mollire. Colum. lib. 2. cap. 12, Nihil itaque amplius in iteratione, quàm remolliri terra debet æqualiter.

Artus tactos remollit Salmacis. Ouid. 4 Metam.

Remollitus, pen prod. Participium {[illegible]} Suet. in Augusto, cap 79, Vultu erat vel in sermone, vel tacitus, adeò tranquillo serenóque, vt quidam è primoribus Galliarum confessus sit inter suos, ad se inhibitum ac remollitum, quominus vt destinarat, in transitu Alpium per simulationem colloquij propius admissus, in præcipitium propelleret.

Remollesco, remollescis {[illegible]} remollescere, Molle fieri. Cæsar 4. bell. Gall. Vinum ad se importari non sinunt, quòd ea re ad laborem ferendum remollescere homines, atque effœminari arbitrantur.

Cera remollescit sole Ouid. 10. Metam.

Sole remollescit, quæ frigore constitit vnda. Ouid. 9 Metam. ad finem fabulæ Byblidis.

¶Remollescere, per translationem, Mitem & placatum fieri. Ouid. 1. Metamorphoseos,

-precibus si numina iustis

Victa remollescunt, si flectitur ira deorum.

REMONIVM, locus iuxta vrbem, quem ad inauguranda templa Remus cepit. Alexander libro 6. Genialium dierum, cap 11.

REMORA, A Remo, Romuli fratre, appellatio Ennius apud Ciceron. Curabant vrbem Romam Remorámne vocarent. Sic in manuscriptis. Editi habent Románne Remámne vocarent. Turnebus priorem scripturam magis probat.

Remora, Vide REMOROR.

Remorbescere {[illegible]} In morbum recidere, inquit Festus. Verbum antiquum.

Remordeo, remordes, remordi, remorsum {[illegible]} remordère, Mordere eum à quo quis est morsus.

Remordere, Cruciare, sollicitare. Virg. 1. Æneidos,

-quando hæc te cura remordet.

Cura remordet me Claud. de bello Getico.

Præteritísque admissa malis peccata remordent. Lucret. lib. 1.

Animus conscius remordet Lucret. lib. 4.

Remorsurus, pen. prod Participium {[illegible]} Horat. Epod. 6,

Quid huc inanes, si potes, vertis minas,

Et me remorsurum petis?

Remores, pen. corr. Aues in auspicio dicuntur, quæ actorum aliquid remorari compellunt Festus.

Remoror, pen. corr. remoraris {[illegible]} remorári, Retardare. A remora pisce, vt ait Donatus. Terent. And 4. 4.

-ne quod vestrum remoretur commodum. Idem Eunucho,a.3,
Vt illum di, deæque senium perdant, qui me hodie remoratus est.
Imos remorari Ouid.15 Metam.
Verba & preces puellæ me remorantur. Propert.lib.1. ad Tullum, elegia 6.
Remorari aliquem à re aliqua. Cic. 1.in Catil. Num vnum diem postea L.Saturninum Trib.pleb.& C.Seruilium mors à Reipub.pœna remorata est?
Remorari gradum Plaut.Persa,3.
Iter. Ouid.11 Metam.
Pœnam. Vlpian.in l.Si quis filio.§. Quid tamen.D.De iniusto testamento.
Spes alicuius.Cic.ad Attic lib.3,Scito te me iis epistolis potius, & meas spes solitum esse remorari.
Remorari,fine casu. Liuius 7.Bell Maced. In deteriore sua fortuna pacem faciet rex,quo serius faciet,quàm facere potuit.si nunc remoratus fuerit,&c. Verus codex habet moratus. Plaut.Casin.19,
Nam quid illæc nunc tam diu intus remoratur,quasi ob industriam?
Non diu remoratus es Catul.in Epithal Mallij,56.
Remoratus,pen prod.Participium { ἀναβεβλημένος } vt
Calamitas remorata longius serpit.Cic. Anteq iret in exil.
Remorans,pen.corr. {ἐπέχων} Aliud participium. Ouid.6.Fastorum,
Et fugiunt fræno non remorante dies.
Remora,remoræ,pen corr. { ἐμπόδισμα } Retardatio dicitur.Lucilius,
Quæ vox ex te resonans meo grado remorā facit? Plaut.Trinum.3,
Quæ in rebus multis obstant,odiosæque sunt, remorámque faciunt rei priuatæ & publicæ.
Remora { ἐχενηΐς } Animal aquatile,admodum breue: à remorando nomen trahens , quòd nauem cui adhæsum sit , remoretur. Plin lib.32. cap 1, Tamen omnia hæc pariterque eodem impellentia vnus ac paruus admodum pisciculus echeneis appellatus in se tenet. Ruant venti licet,& sæuiant procellæ,imperat furori,viréśque tātas compescit, & cogit stare nauigia.quod non vincula vlla, non anchoræ pondere irreuocabili iactæ. Et paulo pòst.E nostris quidam Latinis remorā appellauere eam.
Remoueo,remoues,pen corr remoui,remotum,pen.prod. {ἀπομακρύνω, ἀπαγαγεῖν, ἀποχωρίζω, μεταβιβάζω} remouere,Amouere, abducere, auferre. Cic ad Titonem,lib 16 11,Accepimus conditiones , sed ita vt remouerat præsidia ex his locis quæ occupauit.
Remouere aliquem à legibus , Deiicere eum à spe legum ferendarum Cic.ad Qu fratrem lib.2.10,Hunc Catonem Lentulus à legibus remouit.
Remouere aliquem à Rep. Cæsar 3.bel.Ciuil. Senatus Cælium ab Repub.remouendum censuit.
Remouere ab oculis,& Occultare,Idem. Cic.1.Offic. Quæ natura occultauit,eadem omnes qui sana mente sunt,remouent ab oculis.
Artem remouere.Cic in Bruto, Lysiam primò profiteri solitum artem esse dicendi:deinde quòd Theodorus esset in arte subtilior,in orationibus autem ieiunior,orationes eum scribere aliis cœpisse , artem remouisse. similiter Isocratem primò artē dicendi esse negauisse, scribere autem solitum aliis orationes, quibus in iudiciis vterentur. Artem remouisse,hoc est negauisse vllam esse artem dicendi,vt multi alij negarunt quod Cic.lib. 2.de Orat.scripsit Ita verò interpretandum docet particula , similiter , quæ sequitur: Et Quintil. qui lib.2. cap.18.scribit Lysiam negasse artem esse.
Remouere de medio,Clàm auferre.Cic.pro Roscio Amer. Multa palàm domum suam auferebat,plura clàm de medio remouebat.
Ex vrbe me remoui in montes.Horat 2 Serm.saty.6.
A vulgo & scena in secreta se remouere. Horat 2.Serm.saty.1.
Causas desidiæ remouere Ouid.3. Trist eleg 7.
Infantem remouere,A lacte depellere,Vide INFANS.
A se remouere inuidiam.Ouid.13 Metam.
Manus remouere ab oculis Ouid 9 Metam.
Ministerio sceleris me remoui. Ouid.3.Metam.
Metum Liu lib 2 ab Vrbe.
Moram. Plaut.Stich.5.
Nubem animi remouit ipse dolor.Ouid 1 Trist.eleg 3.
Oculos remouere,& se totum auertere.Cic.pro Corn.Balb Fuisse iudicem ex illis equitibus Romanis grauissimis viris neminem quin remoueret oculos,& se totum auerteret.
Operam suam à populari cœtu Cic.4 Acad. Quòd si quom fungi munere debeamus,non modò operam nostram nunquam à populari cœtu remouemus , sed ne literam quidem vllam facimus nisi forensem.
Pudorem Ouid 8 Metam.
¶Se remouere ab aliquo,pro Alienare.Cic.ad Attic.lib.4,Quid fit quòd se à me remouit,si modò remouit,ignoro.
Remouere se à negotiis publicis,Extricare se. Cic 1.Offic Multi & sunt & fuerunt,qui eam quam dico tranquillitatem expetentes,à negotiis publicis se remouerunt. Id est Abdicauerunt se muneribus publicis
Ab amicitia alicuius se remouere Cic.de Amic.
A suspicione alicuius commodi se. Cic.de Lege agrar.
Remouere se arte sua , Non eam exercere amplius. Cic.in Orat. Ne opifices quidem se artibus suis remouerunt , quæ aut Ialysi (quem Rhodi vidimus) non potuerunt , aut Coæ Veneris pulchritudinem imitari.
Cura remouens soporem. Ouid.6.Metam.
Suspicionem leuare, atque ab se remouere. Cic.5 Verr. Tum iste homo innocens,qui illam suspicionem leuare , atque ab ea se remouere cuperet.
Vim procul hinc remoue. Ouid 1.Amor eleg.14.
¶Remosse,pro Remouisse. Lucretius lib 3,
-falso terrore coacti,
Effugisse volunt longè,longéque remosse.
A vulgo remorant se in secreta,Id est,remouerant,secesserāt. Horat.2.Serm.saty.1. Syncope est. Silius lib.12,
-hi sunt qui iura dedere
Terrore expulso,Sidicináque bella remorant,
Remotus,pen.prod. Participium,siue Nomen ex participio , Qui longius abest. Cic.7.Verr. Remoto atque ablegato viro , non liberius quàm antè,&c.
Remotum procul.Cic.5.Ver.Etiámne hæc tam parua ciuitas,tam procul à manibus tuis atque à conspectu remota?
Procul vrbe remotus.Ouid 4 de Ponto,eleg.9.
Longa regione remotus Ouid 3. Trist.eleg 4.
Longè remotus homo ab ambitione,Vide LONGVS.
A culpa remotus, Qui caret culpa.Cic pro Murena.
A cupiditate remotus. Cic.3.Verr. Quis tam remotus fuit à cupiditate?
Remotus homo à dialecticis,Id est alienus,nō exercitatus in dialecticis. Cic ad Attic.lib 14, Hæc conscripsi 2. Cal. accubans apud Vestorium hominem remotum à dialecticis , in arithmeticis satis exercitatum.
Ab iniuriis remotissimus. Cic.4.Verr. Homines quietissimi , qui maximè ab iniuriis nostrorum magistratuum remotissimi , consueuerant esse præsidio fœderis,&c.
Remotus ab inani laude & sermonibus vulgi. Cic.Catoni,lib 15.4, Si quisquam fuit vnquam remotus ab inani laude , & sermonibus vulgi,ego profectò is sum.
Procul remotus ab oratoris officio. Cic 1.de Inuent.
A pudore remotus longissimè. Cic.2.de Lege agrar.
A religione remotus.Cic.pro Fonteio, Testibus, Iudices,non credere cupidis, & iratis,& coniuratis,& ab religione remotis , non solùm potestis,sed etiam debetis,
A sensibus remotum. Lucret.lib.5.
A suspicione minimi errati remotissimus.Cic.6.Verr.
Vitiis ab omni remotus Horat.de Arte.
¶ Ambage remota verum abdidit. Ouid.3.Fast.
Antrum remotum. Ouid 9.Fast.
Dicit esse quæ secreto agere de Repub. velit arbitris remotis, &c. Liu.2.ab Vrbe.
Custos remotus.Horat de Arte.
Officia autem tollebantur delectu omni & discrimine remoto. Cic.4.de Finibus.
Fœmina à stris remotissima, Non dedita libidini. Columel. libro 12.capite 1.
Ioco remoto tibi hæc amicissimo animo præcipio. Cic.ad Trebatium,lib 7.12. Quod & amoto ioco dicitur.
Locus arbitris remotus. Cic 7.Verr.
Postquam exempta fames epulis,mēsæque remotæ. Virg.1.Æneid.
Nimbi remoti.Horat.4.Carm.ode 4.
Pietas remota Lucan lib.6.
A memoria remota res Cic.1.de Inuent. Quum autem res ab nostra memoria propter vetustatem remotas ex literarum monumentis repetere instituo,&c.
Remota res à Lentulo. Cic.ad Qu.frat. lib.2.6, Sine dubio res à Lentulo remota videtur esse.
Sermo à strepitu forensi remotissimus. Cic.in Orat.
Remotio,Verbale { ἀποκίνησις } Cic.1.de Inuent. Eius partes sunt quatuor,concessio,remotio criminis,relatio criminis,comparatio.
Criminis remotio apud Cic 2. de Inuent,est, quum eius intentio facti,quod ab aduersario infertur,in alium, aut in aliud dimouetur.
Remugio,remugis, pen prod remugiui vel remugij, remugitū, pen. prod. { ἀντιμυκάομαι, ἀντιβοάω } remugire,Resonare. Virg.3.Georgic.
Et vox assensu nemorum ingeminata remugit.
Cælum remugit Virg 9 Æneid.
Mons totus circum remugit. Virg.12 Æneid.
Nemus remugit ventis. Horat 3. Carm.ode 10.
Nemus remugit bellatore. Stat 12. Thebaid.
Sinus Ionius remugiens Noto. Horat.Epod 10.
Tympanum remugit. Catul.de Berecynth epigr.58.
Vox remugit assensu nemorum ingeminata. Virg.3.Georg.
Antro remugit Sibylla. Virg 6.Æneid.
Ad mea verba remugis. Ouid.1.Metam. Verba Inachi ad filiam mutatam in vaccam Hoc est mugitum reddis,non verba.
Insanis vlulatibus remugit. Stat.12.Thebaid.
Remulceo,remulces { ἀναψάω } remulcēre.vt
Corda stimulata remulcere Stat 8 Thebaid.
Minas remulcere. Stat.8. Thebaid.
¶Remulcere,pro Reflectere Virg.11.Æneidos,
Ac velut ille prius,quàm tela inimica sequantur
Continuò in montes sese auius abdidit altos
Occiso pastore lupus,magnóque iuuenco,
Conscius audacis facti,caudámque remulcens
Subiecit pauitantem vtero,&c. Caudam remulcens , inquit Turnebus,id est reflectens: sic enim lupi & canes timentes reflectūt caudam , vt eam sub ventrem reducant. Sic & demulcere aures pro demittere dixit Lactantius.Vide DEMVLCEO.
Remulco , Ablatiuus est , quum scaphæ remis magna nauis trahitur,ait Festus. Cæsar 3.bell. Ciuil. Ad Oricum venit , submersámque nauim remulco , multísque contendens funibus reduxit. Liuius 5. bell.Pun.Itaque Marcellus nocte nauim onerariam cum armatis remulco quadriremis , trahi ad Acradinam iussit. Idem 7.bell.Macedon. Contemplatus Eudamus hostes,claudas,mutiláśque naues apertas nauibus remulco trahentes , viginti paulò amplius integras abscedentes,&c. Qui locus apertè docet , Remulcum non esse paruam nauem, aut scapham , vt quidam sunt interpretati. Quas enim naues apertas Liuius vocat,quis tam stupidus, vt scaphas intelligat? Quis rursum in superioribus, vbi scribit nauim onerariam remulco quadriremis tractam, quadriremem dici putet , aut paruam nauem aut scapham? Certè nihil aliud est , nauim remulco trahi , quàm cu-

migio

migio siue remigatione. Naues enim vel plus æquo oneratæ, vel fractæ, vel mutilæ, aliis nauibus remigum plenis alligatæ ducuntur: vt quò simpliciter à nautis duci non possunt, aliorum nauigiorum adminiculo perueniant. Itaque quemadmodum nauis oneraria quadriremi alligata, eorum qui in ea quadriremi erant remigio trahebatur, sic & naues claudæ mutilæque nauibus apertis alligatæ. Sunt qui putent remulcum esse funem, ad quem nauis alligata remorum vice trahitur. Sunt qui putent hastam esse prælongam vnco ferreo præfixam, quo nauis grandior è minore scapha attrahebatur.

Remulco, remulcas { [illegible] } remulcâre. Latinis rarius in vsu. Propriè est remigando è scapha grandiorem nauim trahere, quod aliquando non solùm necessitatis gratia fit, sed vt nauis quietius agatur. Hinc remulcere aliquando dicimus, molli ac leui tractu ad progressum mulcere, vt ait Nonius. Sisenna lib. 3, Siqua celeriter solui poterat, in altum remulcando trahitur. Et à remulcendo fit.

Remunculus, Nauigium piscatorium, inquit Nonius. Sallust. Histor. lib. 2, Primo iudicit fortè super (alij pes) noctem in remunculo piscantis. Meminit & Gell lib. 10. cap 25.

Remunero, remuneras, pen. corr. { [illegible] } remunerâre: & Remuneror, remuneraris, remunerâri, Deponens, Retribuere, compensare, beneficium reddere, mutuam gratiam referre. Hoc est munere aliquo, munus aliud compensare. Plin. epist. 165, Remuneranda est igitur probitas eorum, &c. Cicero Post reditum in Senatu, Quibus autem officiis T. Annij beneficia remunerabor? Idem ad Atticum, lib. 8, Tu si tibi eadem causa est, me remunerare sanè velim.

Officio aliquem remunerare. Qu. Cic de Petit. Consul.

Remunerare præmio. Cæsar 1. bell. Gall.

Remunerari aliquem munere. Cic. ad Varr. lib 9. 8, Vt possem te remunerari quàm simillimo munere.

Suppliciis his te remunerabor. Catul ad Caluum, epig 14.

Ad remunerandum nihil suppetit præter voluntatem. Cicero L. Paulo, lib. 15. 13.

Remuneratio, remunerationis { [illegible] } Verbale. Cic. de Amicit. Nihil est enim remuneratione beneuolentiæ, nihil vicissitudine studiorum officiorúmque iucundius. Idem 1. Offic. A quo enim expeditior & celerior remuneratio fore videtur, in eum ferè est voluntas nostra propensior.

REMVRIA, Remi occisi funesti dies. Alexandrinus Alexander lib. 4. cap. 20, Etiam mense Maio, dies quibus Remuria celebrentur, vt occisi Remi vmbræ placarentur: & Nonis Iulij, quæ Caprotinæ dictæ sunt, qua die Romulus apparere desiit.

REMVRINVS ager dictus, quia possessus est à Remo. & Remi habitatio Remora: sed & locus in summo Auentino Remoria dicitur, vbi Remus de vrbe condenda fuerat auspicatus. Paulus apud Festum.

Remurmuro, remurmuras, pen. corr. { [illegible] } remurmurâre, Contra murmurare. Stat. 5. Sylu. 1,

Qualiter alta comam syluarum gloria pinus
Seu Iouis igne malo, seu iam radice soluta
Deficit, & nulli spoliata remurmurat auræ.

REMVS { [illegible] } filius Martis & Iliæ, à fratre Romulo interemptus, vt scribit Liuius. Post cuius mortem, oborta pestilentia, consulto oraculo responsum est, placandos esse manes fratris extincti: ob quam rem sella curulis cum sceptro & corona, & cæteris regni insignibus semper iuxta sancientem aliquid Romulum ponebatur, vt pariter imperare videretur: vnde est illud Virgilij 1. Æneidos,

-Remo cum fratre Quirinus
Iura dabunt Hæc Seruius. Tibul. lib. 2. eleg. 5.
Romulus æternæ nondum firmauerat vrbis
Mœnia, consorti non habitanda Remo.

Remus, remi, masc. gen. { [illegible] } Instrumentum quo naues aguntur. Cic 5 Verr. Quàm multos esse oporteret, ex ipso nauigio quod erat factum sex remorum numero, conijciebant.

Remi, sunt nauales pedes, sicuti plerunque remus remigis. Virgil. Æneidos 5,

-quam deinde Cloanthus
Consequitur melior remis, sed pondere pinus
Tarda tenet. Ex Nonio.

Remi breues. Iuuen. Saty. 15.

Lenti remi. Senec. Hippol. 3.

Inflexus. Cic. 4. Acad. Neque verò hoc loco expectandum est, dum de remo inflexo, aut de collo columbæ respondeam. Id est qui in aqua inflexus videatur.

Validi. Valer. 2. Argon.

Adijcere vela remis. Ouid. 2. de Remed amor.

Admotum fretum remis Ouid. 6. Metam.

Aptare remos. Virg. 5. Æneid.

Verrimus & proni certantibus æquore remis. Virg. 3. Æneid.

Minoris remis confisa cymba. Propert. lib 1. eleg. 11.

Ordine remo consurgunt remi. Virg 5. Æneid.

Contorsit remum in hostem. Lucan. lib 3.

Conuulsum remis debiscit æquor. Virg 5. Æneid.

Ad remum dare aliquem, Vide in Præpositione AD.

Ducere remos Ouid. 1. Metam.

Franguntur remi. Virg. 1. Æneid.

Impellere remos. Virg. 4. Æneid.

Nauim remis impellere, Id est remigare. Cic. 4 Tusc.

Properantibus remis impellit æquora. Ouid. 3. Metam.

Incumbere remis. Ouid. 2. de Arte.

Validis incumbere remis. Virg 5 Æneid.

Lentos incuruans gurgite remos. Catul. Argon. 59.

Inhibere remos, Vide INHIBEO.

Grauibus ineunt certamina remis Virg. 5. Æneid.

¶Alarem remis insistere. Ouid. 5 Metamorphoseos,

Posse super fluctus alarum insistere remis
Optastis. Id est posse volare.

Insurgere remis. Virg. 3 Æneid.

Intentant remis brachia. Virg. 5 Æneid.

Leniandue remus in vada. Virg 3. Æneid.

Obsistunt remis freta Ouid. epist. 13.

Agili remo peragit freta. Ouid. epist. 18.

In verbere remorum perstant. Ouid. 3. Metam.

Agmine remorum celeri petit maria Virg. 5. Æneid.

Freta pulsam remis resonant. Senec. Octau 6.

Reducere remum ad pectora. Ouid. 11. Metam.

Rates reguntur remo Ouid. 1 de Arte.

Sollicitare freta remis. Virg. 2. Georg.

Stringere remos. Virg. 1. Æneid.

Subducere remos. Ouid. 11. Metam.

Torsit aquas remis Ouid. 5 Fast.

Verrunt vada remis. Virg 6. Æneid.

Demissi remi verrebant freta Ouid 3 Amor. eleg. 7.

¶Remis ventisque læuam cuncta cohors petiuit Virg. 3 Æneid.

¶Ventis remísque, Idem quod Remis ac velis, hoc est citissimè, prouerbialis est locutio. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 25, Atque inde ventis remísque in patriam omni festinatione properaui. Vetus codex legit ventis remis.

A remo ad tribunal, Vide e vel a B præpositiones.

Corporis remos, pro brachiis natantis dixit Ouid. epist. 17.

Remigo, remigas, penult. corr. { [illegible] } remigâre, Remis nauigare. Cic. lib. 4. Tuscul. Vtrum igitur mauis: statimne nos vela facere, an quasi è portu egredientes, paululum remigare? Plin. lib 32. cap. 1, Tenuit & nostra memoria Caij principis ab Asture Antium remigantis. Liuius 6 ab Vrbe, Qui non remigasset Romam.

Remigatio, Verbale { [illegible] } Cic. ad Attic. lib. 13, Inhibitio autem remigum motum habet, & vehementiorem quidem remigationis nauem conuertentis ad puppim.

Remex, remigis, pen corr. masc. gen. { [illegible] } Qui remos agit, & remigandi ministerio mancipatus est. Plaut Mercat. 24,

-sed coquina quasi in mari
Solitus est hortator remiges hortarier. Cic. 2 de Diuin. Quid, inquies, remex ille de classe Coponij, nónne ea prædixit quæ facta sunt? Cæsar 3. bell. Gall Naues interim longas ædificari in flumine Ligeri, quod influit in Oceanum, remiges ex prouincia institui, nautas, gubernatorésque comparari iubet.

Ictus remigis. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.

Officium remigis. Ouid. 13 Metam.

Classis infirma propter dimissionem propugnatorum & remigum. Cic 7. Verr.

Opem remigis addere velo. Ouid. 1. de Arte.

Acris remige velocem agit pristin. Virg. 5. Æneid.

Remige iter carpere. Ouid. 1 Trist. eleg 9.

Imperare remiges. Cic. 2. de Orat.

Extructi remigis ordo quater surgens. Lucan. lib. 3.

Remigium, remigij { [illegible] } Ipsa remorum agitatio & remigatio. Virgil lib. 1. Georgicorum,

Non aliter, quàm qui aduerso vix flumine lembum
Remigiis subigit.

Vitiosum remigium Vlyssis. Horat. 1. epist. 6. Per metonymiam socios Vlyssis intelligit nequam & voluptatibus addictos, vt qui nec à Circes poculis temperarint, nec à Lothophagis auelli potuerint. Prouerbij speciem habet Vide Erasmum.

Apta remigio equæ. Ouid. 2. de Arte.

Nedum remigio lama nauis Horat. 1. Carm. ode 14.

Aptat remigio biremes. Virg 8. Æneid.

Findere aquas remigio Ouid 3. Fast.

Meo remigio rem gero. Plaut. Prouerbiale est, huncque sensum continet, Illis velint nolint patendum est, quum mei sint. Aliis enim fortasse remigibus imperare quod vellem inuitis non possem: nunc verò meis remigibus & seruis rem gero, qui mihi dicto audientes esse coguntur. Turneb.

¶Remigium, ad aues transfertur, quoniam alis veluti remis quibusdam ad diffindendum aerem vtuntur. Virg. 1. Æneidos,

-volat illa per aera magnum
Remigio alarum.

Pennarum remigium. Lucret. lib 6.

¶Remigium, Remigum multitudo. Virg 3. Æneidos,

Remigium supplet, socios simul instruit armis. Cic. 5. Tuscul. Quæ pugna, quæ acies, quod remigium, qui numerus hominum, &c.

Remuto, remutas, pen. prod. remutâre. Tacit. in Dialogo de Orat. Vidit namque conditionem temporum & diuersitatem authorum, formam quoque ac speciem orationis remutandam.

Ren, renis, masc. gen. { [illegible] } Renes sunt qui lumbis summis coxis inhærent. [illegible], fluere, quòd rini spermatis ab his oriantur. Plaut. Curcul. 5,

Scis quid tibi est? ilia necat, renes dolent,
Pulmones distrahuntur.

Humores qui ex renibus vesicáque profunduntur. Id est vrina. Cic. 2. de Nat. deor.

Laborare è renibus. Cic. 2 Tusc. Quum ex renibus laboraret, ipso in eiulatu clamitabat falsa esse illa quæ, &c.

Tentantur renes morbo acuto. Horat. 2. Serm. saty. 3.

¶Renes, pro lumbis ipsis. Nemesianus in Cynegeticis,

Renibus ampla satis validis, diductáque costas. Vsus est & ea in significatione Ausonius.

Renancifcor, Deprehêdo. Festus, Renancifcitur significat deprehendit: Vnde adhuc nos dicimus nancifcitur, & nactus, id est adeptus.

Renarro, renarras { [illegible] } renarrâre, Idem quod narrare. Virgil. 3. Æneidos,

Sic pater Æneas intentis omnibus vnus
Fata renarrabat diuûm, cursúsque docebat.

Facta renarrare. Ouid. 6. Metamorphoseos.

Vtque sit, à facto propiore priora renarrat.

Renascor, renasceris, pen. corr. renatus sum { ἀναφύω } renasci, Iterum nasci. Plin. lib. 11. cap. 29, Deinde ad Canis ortum obire, & aliàs renasci. Ibidem, cap. 37, Equus septimo anno dentes omnes habet & renatos & immutabiles. Liu. 6. bell. Pun. Vt renatum, aut renatum sibi quisque Scipionem imperatorem dicat. Cicero 1. Tuscul. Nam principium extinctum, nec ipsum ab alio renascetur, nec à se aliud creabit.

Ardor occultus renascitur sub corde. Stat. 1. Achil.

Renascitur malum. Cic. ad Brutum, 4. 4, Neu semper primi cuiusque mali excidendi causa sit, vt aliud renascatur illo peius.

Renascens, Participium { ἀναφύων } vt Renascens annus, pro Primo Vere. Plin. lib. 16 cap. 25.

Renatus, pen. prod. { ἀναγεννηθείς } Aliud participium: vt Flumen rursus renatum nono fonte. Lucan. lib. 3.

Dies renatus. Senec. Troade, 1.

Renatum bellum. Cic. ad Brutum, 13, Renatum bellum est, idque non paruo scelere Lepidi.

Renata vrbs. Liu. 6. ab Vrbe.

De nihilóque renata forent quæcunque videmus. Lucret. lib. 1.

Renauigo, renauigas, pen. corr. { ἀναπλέω } renauigâre. A nauigatione redire. Cic. ad Atticum, lib. 14, Pòst in Puteolana & Cumana regna renauigare. Plin. lib 6. cap. 23, Ex India renauigant mense Ægyptio Tybi incipiente.

Renauo, renauas, renauâre. vt Renauare operam. Cic. Attico, lib. 1. 9, Renauabo operam. Hoc est, diligêter ac celeriter præstabo. Sunt qui seiunctim legant, re nauabo: sunt qui renouabo. Manutius legit, Video hominem valde pœnitere. nauabo operam.

Renideo, renides, pen. prod renidui { γελάω } renidere, Resplendere. Proprium est æris, quum politum & læuigatum fuerit. Stat. 10. Theb. Eminet effigies, & sparsa orichalca renident. Horat. 2. Carm. ode 18,
Non ebur, neque aureum
Mea renidet in domo lacunar. Hoc est fulget. Porphyrio.

Oratio renidet. Quintil. lib. 12. cap. 10.

¶Renidere, pro Ridere { μειδιάω, μειδιῶ } Catul. in Egnatium,
Egnatius, quòd candidos habet dentes,
Renidet vsquequaque. seu ad rei ventum est
Subsellium, quum orator excitat fletum,
Renidet ille: seu pij ad rogum filij
Lugetur, orba quum flet vnicum mater,
Renidet ille. Paulo pòst,
Nam risu inepto res ineptior nulla est. Renidet, ridet. Renidere dicitur, quicquid hilarem aliquam speciem præ se fert. quo sensu transfertur etiam ad inanimata.

¶Renidere, Lætari, gaudere. Horat. 3 Carm. ode 6,
- & adiecisse prædam
Torquibus exiguis renidet. Lambinus.

Renidens, pen. prod. Participium { γελῶν } Resplendens: vt Domus auro renidens. Lucret. lib. 2.

Falsum vultu renidens. Tacit. lib. 4.

Ære renidens fluctuat tellus. Id est splendet armis rutilantibus. Virg 2. Georg.

Lares renidentes. Horat. Epod. 2. Hoc est splendentes, aut vultu, aut garrulitate. Acron.

Os renidens. Ouid 8 Metamorphoseus, -puer Icarus vna
Stabat, & ignarus sua se tractare pericla,
Ore renidenti modò quas vaga mouerat aura
Captabat plumas. Hoc est, ore hilari, læto, & ridenti. Acro in illud Horat 2. Sermon 7. -nasum nidore supinor: Nidor, inquit, à nimio odore tractum, seu risu: vnde & renidet. Ibidem Porphyr. Nidorem pro risu posuit, à quo verbum fit Renideo.

Puer renidens. Stat. 4. Thebaid. Hoc est, labra contrahens. Lactantius.

Renidesco, renidescis { ἀναγελάω } renidéscere, Inchoatiuũ. Lucan. lib. 5,
Fulgur ibi ad cælum se tollit: totáque circùm
Ære renidescit tellus. Hoc est, splendore armorum perfusa hilaritatem quandam præ se fert, & quasi risu diffundit spectatorẽ. Lamb.

Reniteo, renites, pen corr. renitui { ἀναστίλβω } renitêre, Valde nitere. Plin. lib. 37 cap 6, Arabicæ excellunt candore circuli prælucido atque non gracili, neque in recessu gemmæ aut in defectu renitente, sed in ipsis vmbonibus nitente, præterea substrato nigerrimi coloris.

Renitor. pen. prod. reniteris, pen. corr. renisus vel renixus sum { ἀντερείδω } reniti, Contra, vel aduersum niti. Liu 5 ab Vrbe, Quum illi renitêres pactos dicerent sese, negas rant pactionem ratam esse. Plin. lib 2. cap 82. Posteáque alterno pulsu renitentes.

Renixus, huius renixus, Verbale { ἀντέρεισις } Celsus lib. 5. cap 28 de fistulis, At cartilago vbi subhæsit, ipsa sedes docet, peruentúmque esse ad eam ex renixu patet.

Reno, renas, renaui { ἀνανήχομαι } renâre, Iterum nare, aut natando redire Ouid. ad Liuiam,
Nulláque per Stygias vmbra renauit aquas. Horat. Epod. 16,
-simul imis saxa renarint Vadis leuata.

Renodo, renodas, pen. prod. renodare, In nodum constringere. Horat. Epod. 11,
Aut teretis pueri longam renodantis comam. Valer. 5. Argon.
Teque renodatam pharetris, ac pace sinuosem.

Renouo, renouas, pen. corr. { ἀνανεόω, ἀνανεοποιέω } renouâre, Notæ significationis.

Vetera renouare. Cic. 1. Acad. Imò verò & istam, & totam veterem Academiam iniqua absorptã diu, renouari à te, nisi molestũ est, velim.

Ager renouatur aratro. Ouid 5. Trist eleg. 13.

Amicitia ac societas renouata Liu. Decad. 4. lib. 4.

Amores veteres renouamus desyderio. Catul. ad Caluum, 91.

Animum renouare. Cæsar, At cohortes suis ea terrore firmatis, rursúsque renouatis animis, legionarios conuersis aquilibus, &c.

Animum alicuius renouare, & reuocare ad. Cic. 2 de Orat Animos Equitum Romanorum, apud quos tum iudices causa agebatur, ad Qu. Cæpionis odium, à quo erant ipsi propter iudicia abalienati, renouabam, atque reuocabam. Idem 2. de Inuent. Animus aut renouatur ad ea quæ restant, aut omnibus iam dictis assciratur.

Annos renouauerat Titan. Tibul lib 4. ad Mœcenatem.

Aratrum renouans terram. Ouid. 4. Trist eleg. 5.

Aruum renouauerat taurus. Ouid. 15. Metam.

Bellum renouare. Cæsar 3 bel. Gal.

Campus renouatus aratris Ouid 1. Amor. eleg 3.

Casus omnes renouare. Virg 2. Æneid.

Clamorem renouare. Liu. Decad. 4. lib. 4.

Commendationem. Cic. Trebatio, lib. 7. 18, Multa mihi crede, assequêre: ego enim renouabo commendationem, sed tempore.

Consilia belli. Cæsar 8. bell. Gal.

Desyderium. Cic. Post red ad Quirites, Frater erat vnus qui suo squalore vestros oculos inflecteret: qui suo fletu desyderium mei, memoriámque renouaret.

Dictum renouare, pro Iterum dicere. Cic 2. de Lege agr. Hic quoniam video vos hominis dignitate, & contumelia legis esse commotos, renouabo illud quod initio dixi, regnum comparari, libertatem vestram hac lege funditus tolli.

Dolorem. Virg. 2. Æneid.

Fœdus. Liu. lib. 1, Fœdus inter Romam Lauiniúmque vrbes renouatum est.

Honores. Cic Qu. fratri, lib 2. 14.

Hospitium. Cic. pro Deiot. Tu vetus hospitium renouare voluisti.

Hamum Martial. lib. 2 74.

Institutum referre ac renouare. Cic. 1. Verr. Hoc institui, atque adeò institutum referri atque renouari molestè ferunt.

Legendo renouare. Cic 1. Acad Hæc inclusa habebam, & ne obsolescerent, renouabam, quum licebat, legendo.

Locationem. Vlp. in l. Item quæritur §. vlt. D. Locati.

Luctus renouabantur acerbi Tibul. lib. 2. eleg. 7.

Memoriam. Cic. pro Murena, Et vt Scaurus, memoriam propè intermortuam generis sui, virtute renouare.

Militiam Cic. 7. Verr. Renouabitur prima illa militia, quum iste è foro abduci, non vt ipse prædicat, perduci solebat.

Operam. Cic Attic. lib. 1. 9.

Nouis opibus se renouare. Cic. pro Murena, Tantum tamen consilio atque authoritate valuit, vt se, rege Armeniorum adiuncto, nouis opibus copiísque renouarit.

Nuptias. Papin. in l. Inter. §. vlt. D. De pact. dotalib.

Orationem. Cic. 1. de Inuent.

Prælium. Cæsar 3. bel. Gall.

Recordatione, vel commemorando rem aliquam renouare. Cic. 1. de Finib Stulti malorum memoria torquentur, sapientes bona præterita grata recordatione renouata delectant.

Scelus pristinum in aliquem renouare & instaurare. Cic. 2. Verr. Quum in Cn Dolabellam scelus suum illud pristinum renouarit, & instaurarit Quæstoriam.

Seruitutem. Iabolen in l. Si locus. D Quemad seruit. amit.

Societatem. Cic. Cornificio, lib. 12. 27, Quòd societatem Reip. conseruandæ tibi mecum à patre acceptam renouas, gratum est.

Studia. Cic. 2. de Diuin. Quod quum accidisset nostræ Reip. tum pristinis orbati muneribus, hæc studia renouare cœpimus, vt & animus molestia hac potissimum re leuaretur, & prodessemus ciuibus nostris qua re cunque possemus.

Vulnera alicuius. Ouid. 2. Trist.

¶Renouare à. Quintil. lib 6 cap. 4, Animũ à satietate vel à fatigatione renouat. Hoc est, recreat vel instaurat, & reficit. De risu.

Renouatus, pen. prod. Partic. { ἀνανεωθείς } Quintil. lib. 1 cap. 3, Itaque & virium plus afferunt ad discendum renouati ac recentes. De pueris.

Ager renouatus. Ouid. 1 Metam.

Lucifer renouatus vnda Oceani Silius lib 7.

Senecta renouata in florem redit. Ouid. 7. Metam.

Altæ & renouatæ stellæ. Cic. 2. de Nat. deor.

Templum Honoris à M. Marcello renouatum. Cic. 2. de Nat. deor.

Testamentum renouatum. Vlp. in l. In fraudem. § 3. D. De milit. testam. Sic enim habent Pandectæ Florentinæ, quamuis reuocatum legat Haloander.

Renouatiuum fulgur vocatur, quum ex aliquo fulgure functio fieri cœpit, si factum est simile fulgur, quod idem significet. Festus.

Renouatio { ἀνανέωσις, ἀνακαίνωσις } Verbale. Cic. ad Attic. lib. 6, Confeceram vt soluerent centesimis sexennij ductis, cum renouatione singulorum annorum. Idem de Clar. Orat. Vsurpatione & renouatione doctrinæ.

Renouatio timoris. Cic. Bruto, lib. 11. 18.

Renouamẽ, pen. prod. renouaminis, Idem { ἀνακαίνωσις. } Ouid. 8. Metam.
Forma semel mota est, & in hoc renouamine mansit.

Renouello, renouellas { ἀνανεάζω } renouellare, Rursus nouellum facere. Colum. de Arboribus, cap 6. Eiusmodi itaque vinea si non aridos in corpore habet truncos, & flecti potest, factis sulcis optimè sternitur, atque ita renouellatur.

Renumero, renumeras, pen. corr. { ἀνταριθμέω } renumerâre, Reddere quod ante nobis numeratum fuerat, vt aurum, dotem, &c. Terent. Hecyra, 3 5,
Sin alio est animo, renumeret dotem huc, eat.

Renuntio, renuntias { ἀπαγγέλλω } renuntiâre, Referre quid actum sit, aut velit aliquis: quemadmodum nuntios referre dicimus, de his ad quæ missi sunt. Cic. 5. Verr. tremebat tota prouincia, nemo id tibi renuntiabat? Idem pro Cluentio, Nam hoc persæpe dixisti, tibi sic renuntiare, me habere in animo causam hanc præsidio legis defendere.

Posteaquam mihi renuntiatum est de obitu Tulliæ filiæ tuæ. Seruius Ciceroni, lib. 4 5.

Renunciare ad Senatum acta. Cic.5.Verr. Qua de re Agyrinenses magistratus, & Quinque primi, quos tui quæstus causa euocas, acta & imperia tua domum ad Senatum suum renuntiauerunt: quorum renuntiatio legibus illorum literis publicis mandata est.

¶Renuntiare, Deferre accurum, vel rem nouam narrare. Cic pro Cluentio, Quisnam tibi hoc renuntiauit? quis tam improbus fuit? cui ego autem narraui? Budæus.

Vt nobis renunciatur. Cic. pro Cluentio.

¶Renuntiare, Apertè nuntiare, significare. Terent. And. 3.2,
Id ego iam nunc tibi renuntio here futurum, vt sis sciens,
Ne tu mihi hoc posterius dicas, Daui factum consilio, aut dolis.
Cicero 2. Verr. Renuntio, inquit, tibi, te hodiernis comitiis esse absolutum.

Renuntiare alicui de re aliqua. Plaut. Menæch. 9.

Renuntiare ad patrem dixit Plaut. Bacchid. 2.

¶Renũtiare amicitiam, redemptionem, repudium. Denuntiare amicitiam discissam, testari se non esse redemptorem, & repudiare vxorem. Tacit. lib. 2, Componit epistolas, quis amicitiam ei renunciabat. Terent. Phorm. 4.3,
-illis repudium renunciet,
Hanc ducat. Cic. 3. Verr. Itaque renuntiat Rabonius illam decisionem tutoribus. accurrunt tamen ad tempus tutores, digitum tollit Iunius patruus. Id est, significat se esse redemptorem.

Renuntiare conductionem, est iteram nuntiare. Asconius.

Exceptionibus renuntiare. Vlpian in l. Sed & si quis. §. Quæsitum est. D Si quis caution.

Excusationi renuntiare. Vlpian. in l. Prætor §. vlt. D. de vacation. muner.

Legationi renuntiare Paulus in l Si absenti. D. de legation.

Societati renũtiare. Vlpian. in l. Si conuenerit. & Paulus in l. Actione. D. pro Socio.

Renuntiare alicui hospitium dicebatur is quem contracti hospitij pœnitebat, ne hospitij ius violaret. Cic. 4. Verr. Itaque iste vehementer Sthenio infensus, hospitiũ ei renũtiat, domo eius emigrat. Id est, denũtiat sese nolle amplius hospitari in domo eius. Liu. 3. bel. Pun.

Societatem alicui renuntiare Liu. lib 8 bel Maced.

¶Renũtiare, pro Nuntium remittere, & salutem vltimam dicere. Quintil. libro 10. capite 7, Mea quidem sententia, ciuilibus officiis renuntiabit.

Stoicis renũtiare. Cic. 1. de Orat. Pedem nemo in illo iudicio supplosit, credo ne Stoicis renuntiaretur.

Vitæ. Suet. in Sergio Galba, cap. 11.

¶Renuntiatus Consul, Tribunus, aliúsve magistratus, Id est declaratur factus Consul, Tribunus, &c.

Consulem renuntiare aliquem. Cic. 2. de Orat.

Renuntiatur in tribus illis sacerdotibus. Cic. 4. Verr. de sacerdotibus Iouis, Perfecerat iste imperio, vt pro suffragio Theomnastus familiaris suus in tribus illis renuntiaretur.

¶Renũtiare, aliter, & quod vulgò dicitur *Contremander*. Senec. 1. de Clement. Renuntiari exemplo amicis quos in consilium rogauerat, imperauit. Id est, indicauit mutato consilio nihil se eorum opera in præsens vsurum.

Renuntiare deposito, est rerum depositarum curam & custodiam deponere. Vlpian. in l. Si hominem §. Quoties. D. Depositi vel cõtra.

Renuntiatus, Participium. Plinius in Paneg. Tuo iudicio Cõsules facti, tua voce renuntiati sumus. Id est declarati.

Renuntiatio, Verbale {ἀναγγελία} Relatio. Cic. 5. Verr. Cæsio renuntiasse dedisse: cognoscite renuntiationem ex literis.

Renuntiatio dicitur recusatio eius rei, quæ in pactum & promissionem venerat. Asconius.

Renuntiatio, Testimonij genus, quod *rapportum* vulgò dicunt: cuiusmodi edere solent architecti & magistri vniuscuiusque opificij, quum opus est: qui propterea publicè sacramento adiguntur. Budæus. Vlpian. in l. 1. in princ. D. Si mensor falsum modum dixerit, Aduersus mẽsorem agrorum Prætor in factum actionem proposuit, à quo falli nos non oportet. nam interest nostra ne fallamur in modi renuntiatione.

¶Renuntiatio, ex significatione vulgari, *Renoncement, ou Renonciation*. Vlpian. in l. Verum est. in fine D. Pro socio, Voluntate distrahitur societas renuntiatione. *Par y renoncer, En y renonceant.*

Suffragiorum renuntiatio. Cic. pro Plancio.

Renuntius, renuntij, mascul. gen. {ἀνάγγελος} Qui aliquid iterum nuntiat. Plaut. Trinum. 5, Cantrices, cistellatrices, nuntij, renuntij.

Renuo, renuis, renui, renutum, pen. prod. {ἀνανεύειν, ἀπαγορεύειν} renuere, Respuere, & quasi signo aliquo ostendere aliquid sibi displicere. Martial. lib. 2.24.

Nullum conuiuium renuere. Cic. pro Cælio.

Furu renuentem nouos furores. Silius lib. 10.

Oculo renuente negaui. Ouid. epist. 16.

Quibus superciliis renuentes, huic decem millium crimini? Cic. pro Rabirio Posthumo.

Renutus, huius renutus, pen. prod. masc. gen. {ἀνάνευσις} Plin. iunior libro 1. epist. 7, Nam ego quoque simul nutu ac renutu respõdere voto tuo possum. Nutu, id est assensu, dum promitto non agere aduersus Gallum. Renutu, dum nolo adesse Gallo aduersus Beticos.

Renuto, renutas {ἀπαγορεύω} renutare, Negare, renuere, non velle. Lucret. lib. 3,
Quod superest, siquis corpus sentire renutat.

Simulachra renutant. Lucret. lib 4.
Incolumis transire potest, simulachra renutant.

Reor, reris, ratus sum {νομίζειν, δοκεῖν} reri, Æstimare, opinari. Cic. 3. de Nat. deor. Rebantur enim fore, vt exercitus imperatorem equo incitato se in hostem immittẽtem persequerentur, id quod euẽnit. Salustius in Catil. Optimum factu ratus, in tali re fortunam belli tentare.

Illos in quibus eas virtutes esse remur, à natura ipsa diligere cogimus. Cic. 1. Offic.

Quod minimè reris. Virg. 6. Æneid.

Ducebam animo, rebarque. Virg. 6 Æneid.

Tum restitutas fratribus rebor meis Animas. Senec. Hercule furente, 10.

Vri tenebras omnes Acheruntea reamur Liquisse. Lucret. lib. 4.

Ratus, rata, ratum {ὁ νομίσας} Participium, Significat idem quod Puto, Imaginor Priscianus, Reor quoque ratus facit participium, vt puto, differentiæ causa: quia Ritus aliud significat & Retus pro Reatus dicebant, quomodo Sancius pro Sauciatus, Lassus pro Lassatus. Plautus Amphitryone,
Victis hostibus quos nemo superari posse ratus est. Festus, Ratus sum, significat putaui: sed aliquãdo pro firmo certóq; ponitur ratus.

Abundè ratus, pro Satis tutus. Tacit. lib. 18.

Obsidionem flagitij ratus. Tacit. lib. 3.

¶Ratum {κύριον} Firmum, constans, certum, fixum. Terent. Hecyra, Ne quod egissem, esset ratum.

Certus & ratus Cic 2. de Nat. deor. Qui quum tam certos cæli motus, tam ratos astrorum ordines, támque inter se omnia connexu & apta viderit.

Constans & ratum. Cic. 2. de Nat. deor. Nihil errat quod in omni æternitate cõseruat progressus & regressus, reliquósque motus constantes & ratos.

Ratum & immutabile. Cic. 1. de Nat. deor. Astrorum in omni æternitate rati & immutabiles cursus.

Iussum, ratum atque firmum. Cic. pro Cæcin. Si populus iusserit me tuum, aut item te meum seruum esse, id iussum, ratum atque firmum futurum?

Verum illud certum, comprehensum, perceptum, ratum, firmum, fixum fuisse vis. Cic. 4. Acad.

Ratum & Irritum, contraria. Cic de Prouinc Consul. Cuius Tribunatus si ratus est, nihil est quod irritum ex actis Cæsaris possit esse.

Ruptum & Ratum, contraria. Cic. 1. de Orat. Testamentum ruptum aut ratum.

¶Dicta rata. Ouid. 1. Fast.

Fides. Ouid. 3. Trist. eleg 10.

Leges naturæ. Senec Œdipo, 12.

Opus. Ouid in Ibin,
Quæque ratum triplici pollice netis opus.

¶Ratum habere aliquid {δικαιοῦν} Approbare, confirmare. Cic. pro Roscio Com Quis hoc frater fratri, quis parens filio tribuit, vt quodcunque retulisset, id ratum haberet?

Iudicium habere ratum, & Rescindere iudicium, contraria. Cic. in Partition.

Ratum habere aliquid, pro Comperto & constituto. Cic 1. de Nat. deor. Id habent ratum quod ab eo quem probant, iudicatum vident. De Pythagoreis.

Ratum facere augurium. Cic. 1. de Diuinat. Quid habet aruspex, cur pulmo incisus etiam in bonis extis dirimat tempus, & proferat diem? Quid augur, cur à dextra coruus, à sinistra cornix faciat ratum? Subaudi augurium.

Ratum mihi est: hoc est, Probo vel approbo. Cic. ad Gallum, lib 7. a 4, Attamen ista ipsa quæ te emisse scribis, non solùm mihi rata erũt, sed etiam grata.

Rato tempore aliquid facere. Cic. 1. de Diuin. Si nihil fieri potest, nihil accidere, nihil euenire, nisi quod ab omni æternitate certum fuerit esse futurum rato tempore, quæ potest esse fortuna?

Pro rata, siue Pro rata parte, quod vulgus nostrum *Ad æquipollentiam*, & etiam Pro rata dicit, Latinam vocem vsurpãs Vlpianus in l. In his verò. de Solut. Si verò summa vsurarum debiturum non eadem sit, æqualiter ad vtrã que causam proficit, non pro rata. Idẽ ibidem, Siquis ita cauerit debitori in sortem & in vsuras eius se accipere: verum pro rata & sortis & vsurarũ decedat. Cic. 1. Tusc. Omnia ista perinde vt cuique data sunt pro rata parte à vita, longa aut breuia dicuntur.

Pro rata portione, Vide Ad portionem, in præpositione a d.

Rata preces, Id est exauditæ. Ouid. 1. Fast. Budæus.

Ratissimus, a, um, Superlatiuum à Ratus. Festus, Ratissima quoque ab iis quæ rata dicimus: vnde etiam rationes dictæ. Cato in Q. Thermum, Erga Rempublicam multa beneficia ratissima atque gratissima.

Ratifico, ratificas, pen. corr. {κυρόω} ratificare, Approbare, quod actum est confirmare. Veteres Ratare pro Ratificare dicebant: vnde est Irritare contrarium. Sipontinus.

Repagulum, repaguli, pen. corr. {μοχλός} quod & Repãges dicitur fœminino genere, Obex dici potest, ex re & pago compositum. Festus, Repagula sunt, vt Verrius ait, quæ patefaciendi gratia ita figuntur, vt ea contrario oppagantur, vt Cic. 6. Verr Postea conuulsis repagulis, effractísque valuis, demoliri signum, ac vectibus labefactare conantur. quæ poetæ interdum repãges appellant. Hactenus Festus. Plaut. Cistel 8,
Occludite ædes pessulis, repagulis.

Portæ repagula ceciderunt Ouid. 14 Metam.

Conuellere repagula, vide CONVELLO.

Laxare repagula. Lucan. lib. 1.

Perfringere repagula iuris, Vide PERFRINGO.

Pedibúsque repagula pulsant. Ouid. 2. Metam.

Robusta repagula rapere de poste. Ouid. 5. Metam.

Recludere iram repagulis. Cic. de Nat. deor. Illa versa mente mihi hodie tradidit repagula, quibus ego iram omnem recludam.

Repagularij iudices, seu disceptatores, commissarij sunt, ad fores Curiæ ius dicentes. Et sententiæ eorum vel interfata, seu interlocutiones, acta repagularia vocantur Budæus in forensibus.

Repandus, Adiectiuum {ἀνάσιμος} Quod est recuruum & sinuosum, quódque retrorsum patet. Plin libro 14 cap. 22, Ad hæc pertinet pectorosa ceruicis repandæ ostentatio. Cic 1. de Nat deor. Quam tu nunquam ne in somnis quidem vides, nisi cum pelle caprina, cum

hasta, cum scutulo, cum calceolis repandis.

Repandirostrum Cælius lib.7.cap.26, Sed & erectam ceruicem nox tacuit. Repandus verò, nunc retrò patentem significat, nunc reflexum: vnde repandirostrum concinnauit Pacuuius, quanquam duré, Quintiliano teste.

Repango, repangis, repegi & repanxi, repactum, repángere, Idé quod Pangere. Colum lib de Arboribus, cap.22, In quo scrobe destinaueris nucem serere, terram minutam in modum semipedis ponito, ibique semen ferulæ repangito.

Reparco, reparcis, reparsi, reparsum {[illegible]} repárcere, Idé quod Parcere. Plaut Truc 8,

-vtinam à principio
Rei item parsissem meæ, vt nunc reparcit suis. Antiquum est.

¶Reparcere, ex contrario sensu, pro Non parcere, vt in Claudere & Recludere Lucretius,
Scilicet ea vlla facere id si parte reparcent. Sic enim legit Lambinus. alij aliter, vt annotauit Turnebus.

Reparo, reparas, pen.corr. {[illegible]} reparáre, Instaurare, & in statum pristinum redigere, quasi rursus parare. Plinius epist.191, Sed quæ sunt vetustate sublapsa, reparentur in melius.

Perdere & Reparare contraria. Cic.5.Verr. Quibus iniuriis grauissimis tamé illud erat mistum solatium, quod id perdere videbatur, quod alio Prætore, eodem ex agro reparare posset.

Reparare quod amiseris. Plin.epist 94 lib.6.
Amissas res reparare Horat 2.Serm.satyr.5.
Exercitum. Plaut. Capt 4.
Reparare bellum. Liu.10.bel.Pun.
Requies reparat vires. Ouid.epist.4.

¶Reparare, pro Repetere, requirere, recuperare. Vt enim Parare, est quærere: sic Reparare, requirere, recuperare. Horatius 1. Carm. ode 37. -quæ generosius
Perire quærens, nec muliebriter
Expauit ensem, nec latentes
Classe cita reparauit oras. Monuit Turneb.

¶Reparare, Redimere, rursus emere Alfenus in l.Quidam.D.de in rem verso, Quidam fundum colendum seruo suo locauerat, & boues ei dederat. Quum hi boues non essent idonei, iusserat eos venire, & his nummis, qui recepti essent alios reparari. Seruus boues vendiderat, alios redemerat: nummos venditori non soluerat, &c.

¶Reparari, Passiué, Refarcin Lucret.lib.1,
Vnde amissa solent reparari in tempore quoque.

Reparari labore, ac refici. Plin.in Paneg.

Reparatus, Participium. vt Vina Syra reparata merce. Horat.1.Carm. ode 31. Hoc est, vt interpretatur Duarenus lib.1. anniuers.disput vina, quæ sint empta nummis ex venditione Syræ mercis refectis. Iurisconsultis autem, parare, pro emendi verbo in vsu est. Reparare igitur, pro parandi verbo ab Horatio est vsurpatum, quemadmodum & redimere, pro eo quod est emere, ponere solemus. Lambinus.

Reparator, pen.prod. Verbale {[illegible]} Stat.4.Sylu.1,
Ipse etiam immensi reparator maximus æui
Attollit vultus, &c.

Reparatio, Verbale {[illegible]} Sallustius in Iugurtha. Sed sané fuerit regni reparatio, plebi sua iura restituere.

Reparabilis, & hoc reparabile, pen.corr. {[illegible]} Adiectiuum: vt Damnum reparabile. Ouid.1.Amor.eleg.14, Pudicitia nulla arte reparabilis Ouid.epist 5.

Repastino, repastinas, pen.corr. {[illegible]} repastináre. Repastinari dicebant veteres vineas quæ refodiebantur. Festus, Repastinari is ager dicitur, vt Verrius existimat, cuius natura mutatur fodiendo, quum aut syluestris excoditatur, aut lapis mollitur frangendo, vt fiat pascui, vel pecoribus herba, vel hominibus satione. Cato in ea quam scribit de suis virtutibus contra Thermum, Ego iam à principio in parsimonia, atque in duritia, omnem adolescentiam meam abstinui agro colendo, saxis Sabinis silicibus repastinandis, atque conserendis. Hactenus Festus. Colum lib 4.cap.32, Quum deinde cultus consenuit, repastinandú est. Idem lib.2.cap.15, Æstiuis deinde mensibus non aliter ac si repastines, iterum sterquilinium rastris permisceri oportet. Plin.lib.13 cap.23, Cn. Terentium scribam agrum suum in Ianiculo repastinantem offendisse arcam.

Repastinatio, Verbale. Cic.de Senect. Quid agri fossiones repastinationésque proferam?

Repatrio, repatrias, repatriáre, Redire. Solinus cap.46.ad finem, Hoc Arabiæ fat est, hinc ad Pelusium repatriemus. Idem cap.40, Assiduis denique exemplis patet eos pepercisse quum multi captiuorem aliquot leonibus obuiis intacti repatriauerint. Hoc est in patriam reuersi sunt.

Repecto, repectis, repexi vel repexui, repexum {[illegible]} repéctere, Rursum pectere. Vnde

Repexus, Participium {[illegible]} Claud.5.Paneg.
Sparge diem meliore coma: crinémque repexi
Blandius elato surgant temone iugales.

Coma repexa modó. Ouid 3 de Arte.

¶ Repecto, Quod pexum erat & compositum dissoluo. Stat.lib.6. Thebaidos,
Colla rubris crinita tumens, stantésque repectit
Aura iubas. Hoc est dispergit, dissoluit. Lactantius. De equis loquitur.

Repedo, repedas, pen corr. {[illegible]} repedáre, Pedem retrahere, recedere, inquit Festus, siue reuerti. Lucilius lib.26, Redisse ac repedasse, vt Romæ vitet gladiatoribus. Cic.3 de Legib. Domum cum laude repedandum. Correctius exemplar legit redeunto.

Repello, repellis, repuli, pen.corr. repulsum {[illegible]} repéllere, Retro pellere quod ingruit, reiicere, propellere siue propulsare. Plaut. Bacch.10,
Confixi, atque hominem repuli. Cicero 6.Verr. Qui primò quum obsistere ac defendere conarentur malé multati clauis ac fustibus repelluntur.

Armis repellere, fugare, & auertere aliquem. Cic pro Cæcin.

Repellere à vel ab. Cic Post reditum in Senatu, Tu meum generú propinquorum tuum, tu affinem tuam, meam filiam superbissimis & crudelissimis verbis à genibus tuis repulisti. Idem pro Domo sua, Homines audaces ab eius templi aditu atque aspectu repulisti?

Bellum repellere. Cic.de Prouinc.Consul. Bellum Gallicum P.C. C. Cæsare imperatore gestum est, anteà tantummodo repulsum. semper illas nationes nostri imperatores refutandas potius bello, quàm lacessendas putauerunt.

Causam repellere. Cic.3 de Finib Nec qui defendunt eam, versuti sunt in disserendo: nec qui contrà dicunt, causam difficilem repellunt.

Vt seueritas adhibeatur, contumelia repellatur. Cic.1.Offic.

Dolorem à se. Cic 1 de Finib Dolorem aspernari vt summum malum, & quantum possit à se repellere.

Facinus Ouid.15 Metam.
Arte humili repulit famem Ouid.4 de Ponto, eleg.3.
Fraus concessa est repellere fraudem. Ouid 3.de Arte.
Ver repellit hyemem. Ouid.10 Metam.
Imperium ægré repellere. Cic.de Prouinc.Consul.
Validos cute repulit ictus. Ouid.3 Metam.

Iugum seruitutis à corpore suo. Cic. Antequam iret in exilium, Sit in vestris animis acceptissimus, qui à vestro corpore iugum acerbissimum repulit seruitutis.

Legatum à se Iulian in l.Si hæreditatem.D.Mandati.
Nefas repulit ille. Ouid.2.Fast.
Preces aliensat. Ouid.14.Metam.

Sanguinem repellere, pro Depellere, vel extrahere. Plin.libro 18. capite 16.

Seruitutem à ciuibus. Cic ad Brut.14, Tibi persuade non te Idib. Martiis, quibus seruitutem à tuis ciuibus repulisti, plus profuisse patriæ, quàm si maturé veneris, profuturum.

Tellurem hasta. Ouid.2.Metam.
Verba fastidita. Ouid.4 de Ponto.eleg.1.

Vim vi. Cic.pro Sextio, Num verebar ne quis aut vim vi repulsam reprehenderet, aut, &c.

Vim repellere, & Inferre vim, contraria. Cic.pro Mil.

Repellere ab impediendo & lædendo. Cic.de Petit.Consulatus.

Repellere & excludere. Cic.1 de Orat. Multi erant præterea præclari in philosophia & nobiles, à quibus omnibus vna pené repelli voce Oratorem à gubernaculis ciuitatú, excludi ab omni doctrina, rerúmque maiorum scientia, &c. videbam.

Quum te à Consulatu repuli. Cic.1.in Catil.

Repulsus, Participium {[illegible]} vt
Repulsus foribus, pro A foribus, apud Horat.2.Serm.satyr.7.
A vera ratione repulsum. Lucret.lib 6.
Ære repulsa toties. Tibul.lib.1.eleg.3.
Æra repulsa sonans. Tibul.lib.2.eleg.8. Hoc est frequenter pulsata seu percussa.
Amor sæpe repulsus. Ouid.1.Amor.eleg.8.
Hostia repulsus Ouid 6.Fast.
Noxa repulsa effugiat meis stabulis. Ouid.4.Fast.
Tellus repulsa est. Ouid 6.Metam.
Telum repulsum ære. Virg 2.Æneid.

Repulsus, huius repulsus {[illegible]} Ipse repellendi actus Plinius lib.34. cap.8, Cetumque vná ita vestigia suspendit, vt linum subter pedes trahatur alterno motu digitis calcéque retinentibus solum, ita vertebrato dente vtrisque in partibus, vt à repulsu per vices resiliat. Idé lib.11.cap.37, Vipera prægnans veneno impresso, dentium repulsu virus fundis in morsus.

Repulsus scopulorum. Cic.1.de Diuinat.
Rauci repulsus vmbonum Claud.de bello Gildon.
Assiduus crebérque repulsus. Lucret.lib.4.

¶Repulsus, pro Repercussu Plin lib.8.cap.43, de asinis, Repulsu durioris materiæ clauditatem ideo asserere. Lucret.lib.4.

Repulsior secúda conlatione dixit Cato in ea quæ est contra Cornelium apud populum. Nec quis (inquit) incultior, religiosior, desertior, publicis negotiis repulsior. Repulsior comparatiué dixit à repulso. Festus.

Repulsa, repulsæ, Reiectio ab honore vel magistratu. Dicimus autem Accipere repulsam, & Ferre repulsam. Cic.ad Attic.libro 5, Quód scribis, libéter repulsam tulisse eum qui cum sororis tuæ filij patrino certaret, hoc magni amoris signum. Idem pro Plancio, C.Marius duabus Ædilitatis acceptis repulsis septies Consul est factus.

Grauior mihi morte repulsa est. Ouid.epist.19.

Offensiones & repulsas quasi quandam ignominiam & infamiam timere. Cic.1.Offic.

Rara repulsa. Ouid 2.Amor.eleg.19.
Sordida. Horat.3.Carm.ode 2.
Tristes. Claud.4 Paneg.
Turpis. Horat.1.epist.1.

¶Afferre repulsam, Vide APPARO.

Sine repulsa assequi magistratum, Cic.in Pison.
Ferre repulsam. Cic.2 de Orat.
Ferre repulsam & præteriri. Cic.11.Philip.
Pati repulsam. Ouid.5.Metam.

Referre repulsam. Cic.1. Offic. Hic summi & clarissimi viri filius in domum multiplicatam non solùm repulsam retulit, sed ignominiam, &c.

Dolore repulsæ crescit amor. Ouid.3.Metam.

Repulso, repulsas {[illegible]} repulsáre, Frequentatiuum: vnde

Repulsans, Participium {[illegible]} Lucret.lib.4,
-ita colles collibus ipsis
Verba repulsantes iterabant dicta referre.

Pectus

Pectus repulsans vera. Lucret.lib.4,
Vana repulsanti discedas pectore dicta.

Rependo, rependis, rependi, repensum {[illegible]} rependere, Retribuere, compensare. Virgilius 1. Æneidos,
-fatis contraria fata rependens. Plaut. Pseud.4,
Sine modò, rependam ego cuncta ob hæc hercle vna opera.

Rependere argento. Plin.lib 12.cap.25, de opobalsamo, Alexandro Magno res ibi gerente, toto die æstiuo vnam concham impleri iustũ erat. Omni verò fœcunditate è maiori horto congios senos, minore singulos, cum duplo rependebatur argento.

Ingenio formæ damna rependo meæ. Ouid.epist.15.
Dona rependere alicui. Stat 9. Thebaid.
Gratia rependatur facto, Reddatur, Referatur. Ouid.2.Metam.
Pœnas sceleribus rependere pares. Senec. OEdipo,14.
Præmia digna. Stat 9 Thebaid.
Pretium pro officiis. Ouid.2.Amor.eleg 8.
Vices. Propert.lib.4 eleg.4.
Vota alicui rependere pro se aliqua. Stat.3.Sylu.3.

Repensus {[illegible]} Participium: vt Repensum aurum pro capite alicuius, & Repensum auro caput, Idem. Cic.2.de Orat. Plin.lib.33. cap 3, Quum Septimuletus C.Gracchi familiaris, auro repensum caput eius excisum ad Opimium tulerit.

Repensurus, pen.prod. Aliud participium {[illegible]} vt
Magna repensurus Silius lib 17.

Repenso, repensas {[illegible]} repensare, Frequentatiuum. Columel. lib.3.cap.2, Id tamen incommodum repensat vuarum multitudine. Patercul.lib.2.quem vide.

Repens, priore correpta, repentis {[illegible]} Subitus & repentinus. Tacitus libro 5, Quid repens, aut vetustate obscurum?

Repens aduentus hostium, & Expectatus, contraria. Cic 3.Tuscul. Quanquam hostium repens aduentus magis aliquando conturbat, quàm expectatus & magis subita tempestas, quàm antè prouisa, terret nauigantes vehementius.

Bellum repens. Liuius libro 10. ab Vrbe, Siquod repens bellum oriatur.

Causa. Tacit lib.15.
Clamor. Silius lib 5.
Clamor repens per mœnia tollitur. Claud. de bell. Get.
Cogitatio. Tacit.lib.17.
Consternatio Curtius lib.10.
Cura repens. Cic.3.Tusculana,
Ne me imparatum cura laceraret repens. Ex Poeta.
Defectio Lucanorum. Liu.8.ab Vrbe.
Discordia. Virg.12. Æneid.
Repens fama allata. Liu 6.ab Vrbe.
Repentes lacrymas fuderunt simulacra. Tibul.lib.1.eleg.6.
Metus. Senec. Troade,6.
Perfidia. Tacit lib.10.
Ciuitatem eo tempore repens religio inuaserat. Liuius 9.bel.Pun.
Sonus. Seneca Medea,12.
Terror. Liu.1.bel. Pun.
Tumultus Liu.1.ab Vrbe.
Vox. Valer.2.Argon.

Repentè. Aduerbium {[illegible]} Subitò, statim. Cic. ad Dolabellam, lib 9.12, Gratulor Baiis nostris, siquidem vt scribis, salubres repentè factæ sunt.

Sensim & Repentè, contraria. Cic.1.Offic. Magis decere censent sapientes sensim diffluere, quàm repentè præcidere.

Repentè præter spem dixit. Cic. Sulpitio, lib.4 4.

Sed repente, è vestigio ex homine, tanquam aliquo Circæo poculo, factus est verres Cic.1.Verr.

Repentè tanquam somnio. Cic. In Sallustium.
Modò egens, repentè diues. Cic.2.Philip.
Ruere omnia visa repentè. Virg 8 Æneid.
Lapsa repentè ruit. Virg.2.Æneid.
De-repentè, Vide in præpositionem.

Repentinus, pen prod. Adiectiuum {[illegible]} Res subita, & à nemine prouisa, seu de qua nemo cogitauerat. Terentius And.5.4.
-vix sum apud me, ita animus commotus est metu,
Spe, gaudio, mirando hoc tanto, tam repentino bono.

Expectatus & repentinus. Cic 2.de Orat.
Aquas repentinas eiaculatus est. Ouid.1.Fast.
Exoritur peculiare edictum repentinum. Cic.5.Verr.
Exitus repentinus & informis. Tacit.lib.5.
Fragor. Claud.5 Paneg.

Homines. Cic. de Claris Orat. Ignoti homines & repentini, Quæstores celeriter facti sunt, oppidano quodam & incondito genere dicendi. Turnebus, Homo repentinus dicitur, homo nouus, qui subitò repentéque in hominum cognitionem, famam, commendationémque peruenit.

Mala. Cic.3. Tusc.
Mors. Cic.1.de Diuinat.

Motu repentino accidentia, & Quæ meditata inferuntur, contraria. Cic.1.Offic. Leuiora sunt ea quæ repentino aliquo motu accidũt, quàm ea quæ meditate & præparata inferuntur.

Nuntius. Cic 7.Verr. Veniunt Syracusas parentes, propinquíque miserorum adolescentium, hoc repentino calamitatis suæ commoti nuntio.

Tumultus. Ouid.5.Metam.

Repentino, pen.prod. Aduerb {[illegible]} Plaut. Pseud.3,
Repentè exortus sum, repentinò occidi. Cic. pro Quintio, Moritur in Gallia Quinctius quum adesset Næuius, & repentinò.

Repercutio, repercutis pen.corr. repercussi, repercussum {[illegible]} repercutere, Percutientem ferire. Plinius epistol.95, An vt flumina, quæ in mari deferuntur, aduersantibus ventis, obuióque æstu retorquentur: ita est aliquid, quod huius fontis excursum per momenta repercutiat?

Repercussus sol. Virg 8 Æneidos,
Sicut aquæ tremulum labris vbi lumen ahenis
Sole repercussu, aut radiantis imagine Lunæ,
Omnia peruolitat latè loca. Vbi Seruius, Repercusso, aut vacat Re. aut bene repercussum, quia primò aquam ferit, inde postea tendit ad tecta. Ouid 2.Metamorphoseos,
-positæque ex ordine gemmæ
Clara repercusso reddebant lumina Phœbo.

Imaginia repercussæ vmbra Ouid.3.Metam.
Repercussæ clamoribus valles. Liu.1.bell Pun.

Repercutere aciem oculi dicit Seneca lib.21.epist.1. pro Repercutiendo perstringere.

Repercutere alicuius dicta. Quintil.lib.6 cap.3, Aliena aut reprehendimus, aut refutamus, aut eleuamus, aut repercutimus, aut eludimus. Id est refellimus.

Repercutere fascinationes, Discutere. Plin.lib 28.cap.4.

Repercussus, Participium {[illegible]} Plin lib.17 cap.21, Quum verò annecti ademêre transitum, repercussa erumpit.

Repercussus, huius repercussus, Verbale {[illegible]} Ipse repercutiendi actus Plin.epist.182, Nec in flumen, sed in ipsum mare emittere, repercussus maris seruabit, & reprimet quicquid è lacu veniet.

Repercussus colorum. Plin libro 37 cap.1, Sunt qui maximè in illa laudent extremitates, & quosdam colorum repercussus, quales in cælesti arcu spectantur. *La reuerberation des couleurs.*

Repercussus solis, quæ vulgò *Reuerberatio* dicitur. Plin.lib.5.cap 9.
Repercussus ventorum. Plin lib.5.cap.9.

Reperio, reperis, pen.corr. reperi, vel poeticè, repperi, repertum {[illegible]} reperire, Est casu offendere non quæsitum aliquid. Plautus Aulul.31,
Reperi.-quid reperisti?-non quod pueri clamitant
In faba se reperisse. Ouid.lib.1.Metam.
-tu non inuenta reperta es.
Reperire, non est aliquando fortunæ. Terent. Phorm 1 4,
Sed vbi Antiphonem reperiam? aut qua quæerere insistam via?

Reperiri dicitur aliquis, aut aliqua, quum palàm & comperta nobis est. Cic. pro Quintio, Tamen in ista populatione & proscriptione bonorum, improbissimus reperiebare.

Repertus es ingratus. Plautus Persa,13, Id est palàm visus & compertus es esse ingratus.

Aditum sibi reperire, Vide Aditus, in A ante D.
Auxilium alicui rei. Cæsar 3.bel.Gal.

Causam reperire, Inuenire rationem quapropter aliquid fieri aut minus fieri debeat. Terent Phorm.2.1,
Quid mihi dicent? aut quam causam reperient? Idem Eunuch.1 3,
Vbi veni, causam vt ibi manerem, repperit.

Reperio causas cur senectus misera esse videatur. Cic de Senect. Quum complector animo, quatuor causas reperio cur senectus misera videatur.

Consilium reperire. Terent. Phorm.1 4,
Nullus es Geta, nisi aliquod iam tibi consilium celere reperitis.

Exitum. Cic.1 de Nat.Deor, Nec vos exitum reperitis, résque tota vacillat & claudicat.

Gloriam armis. Terent. Heaut.1.1.
Malefacta vestra repperi redicitus. Plaut. Mostel.15.

Medicinam alicui rei. Cic.1.Verr. Profectò nulla vnquam medicina his tot incommodis reperietur.

Negotium repperit in hac re. Plaut. Rud.12.

Aliquid noui. Cic.4.Acad. Posteaquam Archesilas Zenoni, vt putatur obtrectans, nihil noui reperienti, sed emendanti superiores immutationes verborum, &c.

Occasionem. Plaut Pseud 17.
Periculum suum. Ouid 8.Metam.

Rationes bellandi. Cæsar 3 bel. Ciuil. In nouo genere belli nouæ ab vtrisque bellandi rationes reperiebantur.

Viam. Cic. ad Atticum, lib.2, Quòd si in eam me partem incitaré, profectò iam aliquam reperirem resistendi viam.

Mihimet ineunda ratio & via reperiẽda est, qua, &c. Virg.5.Æneid.
¶Reperire parentes. Terent. And.4 6.
¶Hoc non secus reperies. Plaut. Capt.11.

¶Non reperiebam quemadmodum posset iungi sententia duorum tam diuersa censentium. Cic. de Claris Orat. Quibus armis quemadmodum vterentur, non reperiebant.

Quid ad hæc repéreris? solus mus inquis. Cic. ad Attic.lib.7.
Reperire quamobrem. Terent. Adelph.4.3.

¶Reperibitur, pen.corr. in futuro aliquando dixit Plautus in Epidico,3,
Quid illa fiet fidicina igitur? aliqua res reperibitur.

¶Reperio eũm venisse Tarentum. Cic. de Senect. Quem Tarentũ venisse L.Æmylio, App. Claudio Consulibus reperio.

Non reperitur vllo vestigio. Cic pro Cluentio, Cluentij nummus nullus iudici datus vllo vestigio reperitur.

Reperitur de quodam. Plin.lib.10.cap.54. Scitum de quodam potore reperitur, Syracusis tandiu potare solitum, donec cooperta terræ fœtum ederent oua.

Reperiam multos, vel potius innumerabiles, non tam, &c. Cic.2. de Finib.

¶Reperibo, in futuro antiqui dixerunt. Cæcil Obolostate,
Nunc enimuero est, quom meæ morti remedium reperibit nemo. Author Nonius.

¶Reperio, Ex re & pario componitur: vt Repertum sit quasi repartum, & in lucem proditum.

¶Reperiri, pro Reperiri. Lucret lib.4,
Nam maiore fide debet reperirier illud, &c.

Repertus, Participium: vt Labore reperta carmina. Lucret. lib. 3.
Diuina antiqua reperta. Lucret. lib. 5.
Diuitiis repertis incumbere. Virg. 6 Æneid.
Obscura reperta Graiorum. Lucret. lib. 1.

Repertum, reperti {εὕρημα} Substantiuum, neut. gen. Lucret. lib. 1.
Carmina quinetiam diuini pectoris eius
Vociferantur, & exponunt præclara reperta. Id est inuenta, quæ ipse Empedocles (de quo hic fit mentio) primus adinuenit.

Repertitius, Adiectiuum, Quod repertum est. Sallust. in Cic. Repertitius, accitus, & paulo antè insitus huic vrbi ciuis. Repertitius autem appellatur ciuis, Turnebo authore, qui non est origine ciuis, sed iure, vt in ciuitatem receptus, quasi repertus ciuis & quæsitus. Alij tamen reptitios legunt eleganter: quidam irreptitius non deest etiam qui repertitius, quasi is sit, qui quum se ciuem Romanum ferat, ab aliis repetatur. Sed repertitius, quod in veteribus libris perscribitur, vt ingenuum & verum libentius retinuerim.

Repertor, Verbale, Qui reperit. Ouid. 3. Fast.
Doctrinarum repertores. Lucret. lib. 3.
Legum. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Opis medicæ repertor Phœbus. Ouid. 1. de Remed.
Mirandus repertor pœnæ. Ouid. 3. Trist. eleg. 11.
Tormentorum. Claud. 1. in Eutropium.
Vitis repertor, Bacchus. Ouid. 2. Fast.

Repertorium quid sit, declarat Vlpianus De administratione & periculo tutorum, l. Tutor, his verbis, Tutor qui repertorium non fecit, quod vulgò *inuentarium* appellatur, dolo fecisse videtur, nisi fortè aliqua necessaria & iustissima causa allegari possit cur id factum non sit.

Repeto, repetis, penult. corr. repetiui vel repetij, repetitum, penult. prod. {ἀπαιτεῖν, ἀνακαλεῖν, ἐπαναλαμβάνειν} repétere, Propriè restituendum petere. Author ad Herennium, lib. 2, Id quod argentario obtuleris expensum, à socio eius rectè repetere possis. Terent. Eunuch. 4. 6,
Hanc tibi dono do, neque repeto pro illa abs te quicquam pretij. Cic. 6. Verr. Repetere res suas.
Dare & repetere. Cic. 1. Tuscul. At ea quidem dedit vsuram vitæ, tanquam pecuniæ nulla præstituta die. Quid est igitur quod querare, si repetit quum vult?
Beneficium repetere. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 15.
Bona sua repetere ac persequi lite atque iudicio. Cic. 5. Verr.
Fructum repetere. Dictum de rebus ad animum pertinentibus. Cic. pro Archia, Earum rerum omnium vel in primis hic A. Licinius fructum à me repetere propè suo iure debet. Hoc dixit Cicero post commemoratum ingenium suum, & dicendi exercitationem, & optimas artes. Est autem metaphora à villico, à quo dominus villæ rationem fructuum solet exigere.
Officij præmium & fructum repetere. Cicero Antequam iret in exilium.
Gratiam pro beneficio repetere. Liu. 1. ab Vrbe.
In seruitutem vrbes. Liu. 4. bel. Maced.
Ius. Cic. 1. Verr. Ecquid authoritatis apud vos in suo iure repetundo socij Populi Romani supplices vestri habere debeant.
Pœnas ab aliquo. Cic. 7. Verr. Verebatur ne Populus Romanus ab isto eas pœnas vi repetisse videretur, quas veritus esset, ne istis legibus & vestro iudicio non esset persoluturus.
¶Repetere, Reuocare. Plaut. Truculo. 17,
Bene agis mecum, filium istunc rure melius est repetere. Terentius And. 1. 5. hem
Repudiatus repetor.
¶Repetere, Sæpius petere. Cic. pro Plancio, Quid me aspectas? quid mea promissa repetis? quid meam fidem imploras?
¶Repetere, Iterare. Colum. lib. 4. cap. 28, Postea licet eandem pampinationem repetere.
Audita repetens. Ouid. epist. 19.
Omina repetere, Id est auspicia. Virg. 2. Æneidos,
Extemplo tentanda fuga canit æquora Calchas:
Nec posse Argolicis excindi
Pergama telis
Omina ni repetant Argis. Sumptum ex disciplina Roman. apud quos duces è prouincia & exercitu auspiciorum repetendorum causa Romam sæpe aduolabant. Liuius, Nanque Papyrius Dictator à pullario monitus, quum ad auspicium repetendum Romam proficisceretur, magistro Equitum denuntiauit, vt sese loco teneret. Ex Turnebo.
Sermonem de se aliquo. Plin. lib. 33. cap. 1.
Somnum. Cic. Attic. lib. 13. Deinde somno repetito simul cum sole experrectus sum.
Verba. Ouid. epist. 19.
Repetere per iudicem. Vlpian. l. 3. §. Si liber. D. De condict. caus. dat.
¶Repetere reũ. Paulus in l. Reum. D. de accusat. Quòd si libelli inscriptione legitimè ordinati non fuerint: rei nomen aboletur: & ex integro repetendi reum potestas fiet. Id est, rursus accusandi.
¶Repetere {ἐπανιέναι} Reuerti: vt Repetere castra. Liuius 2. bell. Maced.
Domum. Ouid. 3. Metam.
Tauri repetunt præsepia. Virg. eclog. 7.
Vrbem. Virg. 2. Æneid.
Iter. Ouid. 3. de Arte.
Repetere in Africam. Liu. 5. bel. Pun.
¶Repetere solita ministeria, Redire ad consuetum opus. Plinius epist. 200.
Opus propositum. Ouid. 3. Metam.
Relicta repetere, Redire ad intermissa negotia. Horat. 1. epist. 7.
Studia. Cicero in Verrem, Comitiis factis eadem illa vetera consilia pecunia maiore repetuntur. Id est renouantur. Budæus.
¶Repetere, Petere. Tibul. lib. 1. eleg. 3,
Nec vagus ignotis repetens compendia terris, &c.
¶Repetere, Est retrorsum petere: vt quum Altè repetitam orationẽ dicimus. Cic. 3. de Orat. Quorsum igitur hæc spectet, inquit, tam longa, & tam altè repetita oratio? Altè repetita, pro A principio rerum causa dicta: quod ipsum interdum vitiosum est. Ibidem, Repetam, & nõ ab incunabulis nostræ veteris puerilisque doctrinæ quendam ordinem præceptorum. Budæus.
Repetita longius interrogatio, apud Quintilianum, libro 5. cap. 7, Vulgò dicimus, *Longissime rem quærere*, vel *longissime vestigare*. Hæc Budæus.
Altius repetere. Cic. pro Cluent. Repetam paulo altius Iudices, & omnia quæ in diuturna obscuritate latuerunt, sic aperiam, vt ea cernere oculis videamini.
Altius omnis rei repetenda ratio est. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Altè & à capite repetere. Cic. 1. de Legib. Altè verò, & vt oportet, à capite frater repetis quod quærimus.
Ab initiis Vrbis. Caius in l. 1. D. de orig. iuris.
Ab origine prima repetens expediam omnem famam. Virgilius 4. Georgic.
Ab vltimis, vel Ab vltima antiquitate repetere. Cic. 1. de Diuinat. Principio Assyrij, vt ab vltimis authoritatem repetam.
Ab vltimo aliquid repetere, Id est ab initio, Author ad Heren. lib. 1.
Ex literarum monumẽtis res repetere. Cic. 1. de Inuent. Quum autem res ab nostra memoria propter vetustatem remotas, ex literarum monumentis repetere instituo, &c.
Repetere longè principia. Cic. 1. de Legib. Dij immortales, quàm tu longè iuris principia repetis!
Altius ordiri, & memoriam repetere. Cic. 6. Verr. De quo si paulo altius ordiar, ac repetere memoriam religionis videbor, ignoscite.
Memoriam alicuius temporis. Cic. pro Deiotaro.
Originem repetere. Caius in l. 1. D. de orig. iuris.
Rem repetere supra annos duos. Liu. 1. ab Vrbe, in Præfat.
Repetita consuetudo & institutum dicitur, hoc est Longo interuallo relata, id est, vt clarius dicam, A longissimis retrorsum temporibus petita. Cic. 1. Verr. Neque enim magis animos hominum nocentium res vnquam vlla commouit, quàm hæc maiorum consuetudo longo interuallo repetita atque relata. Hæc Budæus.
¶Repetita die, Locutio à Iurisconsultis vsurpata pro eo quod *antedatam* appellant. Vlpianus De fide instrumentorum, Repetita quidẽ die cautionem interponi non debuisse. Id est, die retrorsus emensita. Vbi dies pro tempore intelligi debet, quum fœminino genere sit positum, vt in illa locutione, Annua, bima, trima die. Idẽ de damno infecto, Videamus si cautum ei offeratur postquam missus est in possessionem, an prius decedere debeat, quàm si ei caueatur, etiam de eo damno quod ei contigerit posteaquam missus est in possessionem: quod quidem magis probatur: repetita igitur die cauendum erit. Id est referẽda retrorsus cautio & in præteritum. Huic opponitur, Prolata die, in titulo De edendo. Ex Budæo.
¶Repetere, pro Referire. Vnde Repetere mulã calcibus, & canem morsu, Senec. lib. 3 de Ira, cap. 27. Id est vicissim impetere mulam, & canem remordere. *Refrapper des pieds, & remordre.* Idem Ibidem lib. 2. cap. 34.
¶Repetere {ἀναμιμνήσκεσθαι} pro Recordari. Suet. de Claris Grammat. Me quidem adolescentulo, repeto quendam Principem nomine alternis diebus declamare, alternis disputare. Subauditur memoriã. Plin. epist. 5. lib. 3. Repeto me correptum ab eo cur ambularem.
Repetere memoriã. Cic. 1. de Orat. Cogitanti mihi sæpenumero, & memoria vetera repetenti, perbeati fuisse Quinte frater, illi videri solent, qui, &c.
Inde vsque repetens. Cic. pro Archia, Nam quoad longissimè potest mens mea respicere spatium præteriti temporis, & pueritiæ memoriam recordari vltimam, inde vsque repetens hunc video, &c.
Repetere vsque à. Cic. 1. de Orat. Quum repeteres vsque à Corace nescio quo, &c.
¶Repetere, pro eo quod Galli *Regretter* dicunt. Sic enim quidam exponunt. Cic. 4. Acad. Repetunt iam P. Valerium, qui exactis regibus primo anno Consul fuit, commemorant reliquos, qui leges populares, &c. Repetunt & commemorãt videtur eodem sensu dixisse.

Repetendus {ἀπαιτητέος} Participium: vt Terra nunquam repetenda. Ouid. 12. Metam.
Vulnera repetenda. Silius lib. 6.

Repetitus, pen. prod. {ἐπαναληφθείς} Aliud participium. vt Repetita altè oratio. Cic. 3. de Orat.
Per arma repetitus. Ouid. epist. 15.
Clades repetita. Claud. de bello Getico.
Diuinatio est ab omni æternitate repetita. Cic. 1. de Diuin.
Exordia repetita. Silius lib. 7.
Loci ex intima quæstionum naturalium subtilitate repetiti. Quintilianus lib. 1. cap. 4.
Repetita memoria. Cic. in Parad. Esset iuris & æquitatis (quæ vincula sunt ciuitatis) repetita memoria.
Repetita emptio dicatur retrorsum petita: vt si tu vendideris & pretio soluto conueniat inter contrahentes, vt discedatur ab ea venditione, & consistat secunda, & quasi alia non præcesserit. Certè ea quo res non est integra (quia pretium solutum est) non potest consistere illa posterior venditio, sed prior accersetur repetita: & sic discedetur à secunda, & recurretur ad priorem. Pompon. in l. 2. De resc. vend.
Repetita possessio per interdictum. Cic. pro Cæcin.
Repetito somno. Cic. ad Attic. lib. 13. Deinde quũ somno repetito, simul cum sole experrectus essem, datur mihi epistola à sororis tuæ filio.
Semicremóque nouat repetitum stipite vulnus. Ouid. 10. Metam.

Repetitor, pen. prod. Verbale {ἀπαιτητής} vt Ademptæ nuptæ repetitor. Ouid. epist. 8.

Repetentia, repetẽtiæ {ἀνάμνησις} Recordatio, & memoria. Lucret. lib. 3, Interrupta semel quum sit repetentia nostra. Sic legit Lãbinus. Quidam verò repentia: sed prior magis placet.

Repetitio, Aliud verbale {ἀπαίτησις, ἐπανάληψις} Cic. 3. de Orat. Et eiusdẽ

verbi

vt ibi crebratum à primo repetitio, tum in extremum conuersio.

Repetundarum, repetundis, hos duos tantũ casus habet. Repetundarũ, vel de repetundis pecuniis à prouincialibus accusatur is, qui præses prouinciæ alienas pecunias aut vi, aut dolo cupiuit. Vnde Marcellus lib. 48. Digestorũ, Lex Iulia repetundarũ pertinet ad eas pecunias quas quis in magistratu, potestate, curatione, legatione, vel alio officio, munere, ministeriôve acceperit. Sed postea latiùs patuit, vt hoc nomine, omnia quibus diuitiæ constant, cõtinerentur, vt vasa preciosa, vestes, frumentum, mancipia, vt etiam si quis populus alteri populo iniuriam fecerit, aut captiuorum, aut incendij, aut prædæ, qui iniustã repeteret, diceretur agere repetundarũ rerum. Ergo quum repetuntur quæ sunt ablata, tunc repetundarũ rerum agitur, vel de repetundis. Hoc ferè omnia ex Marcello, Ad legem Iuliã repetundarum. Plin. epist. 35. Marium repetundarum pœnæ, quam iam passus esset, censuit relinquendũ. Cic. 2. Off. Nondum centum & decẽ anni sunt quum de pecuniis repetundis à L. Pisone lata est lex. Valla, Repetundarũ, & de pecuniis repetundis, non habet alios casus: & dubitari potest participiúmne sit, hoc nomen, an gerundiũ. Verres accusatus est repetundarum, vel de pecuniis repetundis. Quũ dico repetũdarum, subintelligo pecuniarum: quo nomine, pecuniæ & omnia quibus diuitiæ constant, contineri dicimus. Et paulo pòst. Hoc autẽ siue participium, siue nomen, siue gerundiũ à tertia coniugatione natum, mutauit e in u, vel ob hoc saltem vt differret ab illo quod dicitur ad res repetendas, vt sunt missi legati ad res repetendas: quo significatur aut principi aut populo erepta esse vel pecorũ, vel hominũ, vel locorum, aut terrarum, agrorúmq; corpora.

Repetundarum, crimen capitale néne fuerit, dubitatur à doctis. verũ omnem dubitationẽ tollit vna distinctio. prioribus enim tẽporibus capitale nõ fuit. posteà, cũ auaritia magistratuum haud paulò latius manare tam in prouinciis cœpisset, visum est, vt acrioribus remediis obuiã iretur. itaque, lege lata, capitale crimen factũ est. vtrunq; probatur exemplis. L. Lentulum, de repetundis dãnatum, postea cum L. Martio Cẽsorino censorẽ esse factũ, tradit Valerius lib. VI. quo patet, damnatione, ius Romæ manendi ademptum illi non esse, siquidem censuram sit assecutus, quam gessit anno ab vrbe cõdita DCV. Eidem illa confirmant, quæ scripta sunt lib. I. Rhetoricorum ad Herenniũ: Lex vetat eum, qui de repetundis dãnatus sit, in cõcione orationem habere. Augur quidam dãnatos de repetundis, in demortui locũ qui petat, nominauit. veteris enim legis, non eius, quæ postremis Reip. tẽporibus lata esset, exemplũ videtur attulisse: cùm libro de officiis 2. ita loquatur Cicero: Proximæ quæ que leges de repetundis duriores. Hoc, mansisse Romæ primis illis tẽporibus, qui iã de repetundis dãnati essent, facilè demonstrant. Rursus, capitale crimẽ fuisse, cóque dãnatos exulasse, interdictu aquæ & igni, A. Gabinij, & C. Verris exemplo cognoscitur. Quod si quis dixerit, non eos lege exulasse, sed quia, cũ soluendo non essent, aut omnino cùm nollẽt soluere, voluntarium in exiliũ profecti sint: adiungemus de C. Catone: quẽ & esse dãnatũ de repetundis, Cic. in Verr. Velleiúsq; tradũt, & exulasse Tarracone, ex oratione pro Balbo perspicuũ sit, cùm tamẽ æstimata ei lis esset tãtummodo sestertijs XVIII millibus, vt exulasse videatur: non quod fortasse posset aliquis de Gabinio & Verre suspicari, ne solueret quod æstimatũ erat, quod maximũ sanè pecuniæ fuit, sed quia legi, quæ repetundarum dãnatis aqua & igni interdiceret, parẽre cogeretur. Est etiã apud Velleium P. Rutilij exemplũ, repetundarum lege damnati, quem exulasse & Cicero in oratione pro Balbo, & epitome Liuiana lib. 70. declarat. Verùm, vt hæc sint dubia, quæ tamẽ satis aperta mihi quidem videntur, Pediani testimonio nihil certius, nihil illustrius. Is, vbi exponit illud Cic. in Verr. lib. 2. Auaritiæ supplicium cõmune, subiungit, Æstimatiuæ litis, & exilio satis manifestè exilium cum pecuniaria pœna in repetundarum crimine coniungens. Actionẽ fuisse in hoc crimine aduersus heredes, nisi si rei in reatu, vt Iurisconsulti loquebãtur, periissent. cum ex ipsis cognoscitur Iurisconsultis, tũ Valerius indicat his verbis: C. Licinius Macer, vir prætorius, Calui pater, repetundarum reus, dum sententiæ dicerẽtur, in Mænianũ conscendit: deinde M. Ciceronem, qui id iudiciũ cogebat, prætextam ponentem quũ vidisset, misit ad eum, qui diceret, se nõ damnatum, sed reũ periisse, nec sua bona hastæ posse subijci: ac protinus sudario, quod forte in manu habebat, ore & faucibus coarctatis, incluso spiritu pœnam morte præcurrit. qua cognita re, Cicero de eo nihil pronuntiauit. Igitur illustris ingenij orator ab inopia rei familiaris, inusitato paterni fati genere, vindicatus est. Pœna verò dãnatis de repetũdis, quod ex Pediano satis liquet, dupli fuit. Lex per annos DC hoc de crimine lata Romæ nulla est: consulibúsque Censorino & Manilio L. Piso Frugi tribunus pl. primũ de repetũdis rogationẽ tulit, vt Cic. lib. 2. de Offic. & in Bruto docet eodémque anno, aut certè proximo, Alia lex à Cæcilio tribuno pl. lata est: qua damnatum L. Lentulum, eum, de quo proximè meminimus, qui posteà censor fuit, prodidit Valerius lib. 6. Aliæ deinde leges de repetundis, Seruilia, Acilia, Cornelia, Iulia: quibus singulis aliquandiu iudicia sunt administrata. nã posterior quæque proximam superiorẽ abrogauit, sic tamen, vt quædam retineret, atque adeò interdum multa. non enim dubito, quin quod in rebus crimen repetundarum Seruilius constituit, iisdem in rebus, aut omnibus, aut plerisque idem crimen Acilius, quum suam legem ferret, esse voluerit: pœnam verò semper ferè aut posterior lex, & iudicij rationem aliqua ex multæ mutarunt. Itaque C. Seruilius Glaucia, (redeo enim ad quatuor leges, quas proximè nominaui) is qui cum Saturnino tribuno pl. prætor est occisus, quũ de repetundis rogationem ferret, nouum de comperendinatione caput primus tulit, intráque spatium hoc iudicij tempus conclusit, vt accusatori dies viginti ad agendum, totidem defensori ad defendendum darentur. Ante hanc legem ampliare quidem licebat, comperẽdinari verò in iudicio repetundarum non licebat. quorum alterũ lege Seruilia confirmatum: alterum, nulla in veteri lege scriptum, sed nouũ inductum, Acilia sustulit. quæ de re Pedianus sic: ante legem Glauciæ de comperendinatione, aut statim sententia dicebatur, si absoluendus esset reus: aut amplius pronunciabatur, si videretur esse damnandus, quum dixissent iudices, Non liquet, hoc est, obscura causa est itaque ex parte, interposita dilatione, dicebat, in cuius peroratione videbatur obscuritas. comperendinatio verò vtriusque partis recitatio est. Aciliam legem, quam tulit M. Acilius Glabrio, pater eius, qui Verris in caussa prætor fuit, seuerissimam fuisse, Cicero lib. 1. in Verrem, & Pedianus tradunt. nec enim ex lege comperendinari, aut ampliari reum dicebat. itaque multi, nulla omnino, neque comperendinationis, neque ampliationis, dilatione interposita, semel accusati, semel dicta caussa, semel auditis testibus, ex lege damnati sunt. Quod autem eo in loco Cicero dixit, Ego tibi illam Aciliam legem restituo, non dixit, restituo, quasi de lege ante Seruiliam lata, sed habuit rationem præsentis temporis, cùm ex lege Cornelia, non iam ex Acilia, de repetundis quærebatur. Acilia enim tollebat omnino & comperendinationem, & ampliationem; quæ vtraque, comperendinatio quidem certè, lege Cornelia permittebatur. Id Cicero significauit satis apertè, quũ dixit: Adimo enim comperendinationẽ quod habet lex in se molestissimum, bis vt caussa dicatur. & in eo. Glaucia primus tulit, vt comperendinaretur reus. nam si primus Glaucia, ergo aliquis post eum idem de comperendinatione tulit. Eũ autem Acilium constat non fuisse, id quod ostendimus. Fuit igitur L. Sylla, cuius ex lege eo tempore iudicia de repetundis administrabantur. idémque declarat Pedianus, quũ ait, ideò restibus visum esse Ciceronem, vt si posset, comperendinationem tolleret. frustra enim Cicero conatus esset tollere, ac ne conatus quidam esset, si necessaria fuisset. Quum autem subiungit, Ita mittam in consilium, vt etiam si lex ampliandi faciat potestatẽ, tamen isti turpe sibi existiment non primo iudicare: hoc dicit; Ita testes interrogabo, ita scelera Verris patefaciam, vt etiam si lex Acilia, quam, quod ad me attinet, tibi restituo, (adimo enim comperendinationem) permittat id, quod minimè permittit, dilationem videlicet, iudices tamen haudquaquam ampliantes, (comperendinationem non nominat, quia comperendinatio, non iudicum, sed accusatoris, & defensoris erat, cùm, eorum alterutro petente, fieret, ampliatio verò iudicum) magnitudine criminum, & vi probationum inspecta, sibi turpe arbitrentur non primo iudicare. Et quòd Aciliam Cicero mitissimã vocat, quam Asconius seuerissimam; vterque rectè: seuerissimam, si cum veteribus: mitissimam, si cum Cornelia conferatur. Hæc pluribus verbis, quia locus Ciceronis in Verrem satis habet obscuritatis: & in eo interpretes omnes implicati, tanquam in salebra hæserunt. Cornelia, L. Syllæ dictatoris fuit, vt posterior quæque lex durior, quàm Acilia: etsi comperendinationem concedebat, quam Acilia tollebat. sicuti lex Glauciæ durior, quàm vetus: cùm tamen Glauciæ lege cõperendinari posset reus, veteri lege non posset. id Cicero significat his verbis: Vtram putas legem molliorem? opinor, illam veterem: eodémque modo seuerior, quæ consecuta est, Iulia, quàm Cornelia: quod idem Cicero scripsit in oratione pro Posthumo. Sunt autem lege Cornelia iudicia de repetundis omnia vsque ad C. Cæsaris qui posteà dictator fuit, primum consulatum administrata. Consul enim Cæsar nouam de repetundis legem rogauit: cuius quidem capita, quæ ex veterum scriptis liceat colligere, hæc maximè fuerunt: vt repeterentur pecuniæ, quas quis in magistratu, potestate, curatione, legatione, vel quo alio officio, munere ministeriôve publico cepisset, vel aliquis ex cohorte ipsius: vt vrbani magistratus ab omni sorde se abstinerent, néve plus domi muneris in anno acciperent, quàm quod esset aureorum centum: néve quis ob iudicem arbitrũmve dandum, mutandum, iubendúmve, vt iudicaret; néve ob hominẽ in vincula publica coniiciendum, vinciendum, vincirive iubendum, vel ex vinculis dimittendum, néve quis ob hominem condemnandum, absoluendúmve, néve ob litem æstimandam, iudiciúmve capitis pecuniæve faciendum, vel non faciendum, aliquid acciperet. quæ verba non minus pertinebant ad prouinciales, quàm ad vrbanos magistratus. item, ne quis omnino ob negotium faciendum, vel non faciendum, per calumniam pecuniam acciperet. Cautum præterea, ne prouinciæ præsidum auaritia premerentur, aut exhaurirentur: ne illi, qui prouincias regebant, quíve circa eos erant, negotiarentur, nec mutuam pecuniam darent, fœnúsve exercerent: neque hoc tantum, sed ne vxorem quidem ducere quisquam posset ex ea prouincia oriundam, vel domicilium ibi habentem; néve filio vxorem ducenti consentiret: ne iis in liberos populus ius de pecuniis creditis dicere liceret: item, ne quis de prouincia exiret, aut exercitum inde sua authoritate educeret, bellum sua sponte gereret, in regnum alienum iniussu senatus ac populi accederet, vt libertas sueris, ac præmia, ob merita in Rempubl. data, integra essent: ne cuiquam aurum coronarium aut imperare, aut accipere liceret, nisi cui decretus esset à senatu triumphus: ne dona quæstores acciperent, aut xenia: vt rectores prouinciarum, rationes, prius quàm decederent, apud duas in prouincia ciuitates deponerent: ne quis pro consule, aut pro prætore legatum suum ante se de prouincia dimitteret: quod ab Vlpiano in lege meminisse, traditũ est. Spectauit hæc lex non modo ad eos, qui cũ aliqua potestate erant, verũ etiam ad eos, qui curabant aliquod opus publicè faciendũ, frumentũ comparandũ, vel viam reficiendam: itẽ ad legatos, qui prouinciarũ rectoribus à senatu dabantur, præfectósq;, & tribunos, quæstores etiã, totámq; cohortem prætoriã, siquid accepisse à prouincialibus conuicti essent. Eadẽ lege illud etiam sancitũ erat, quid rectoribus prouinciarum, dũ in prouinciam irent, à sociis pop. Rom. liceret accipere. qua de lege Cicero, dum in prouinciam proficisceretur, ita scribit ad Attic. li. 5. Adhuc sumptus nec in me, aut publicè aut priuatim, nec in quẽquam comitum. nihil accipitur in lege Iulia, nisi ab hospite. posteà verò quam in prouinciam peruenit, eodem libro sic: Scito nõ modo nos fœnum, aut quod lege Iulia, dari solet, sed ne ligna quidem, nec præter quatuor lectos, & tectum, quenquam accipere quidquam. Ad hanc legem postea Cæsar, rerum potitus, fortasse caput hoc addidit, vt repetundarum conuicti etiã ordine senatorio mouerẽtur. Id quidem ab eo factũ, Sueton. ostẽdit quod vel aucta, vt dixi, sua veteri lege potuit, vel noua lege lata, vel etiã, lege nulla, pro ea, quã omnium rerum vnus habebat, potestate. Scriptũ etiam apud Marc. anũ Iurisconsultum inuenio, lege Iulia repetundarũ cautum esse, ne iudicare,

néve testimonium dicere liceret ei, qui ob turpitudinem senatu motus, nec restitutus esset. Ex P. Manutij libro de legibus Romanis.

Repetundarum iudicium inde dictum est, quòd eo iudicio socij pecunias sibi contra leges ereptas repetebát, quas ex condénatorum litibus æstimatis, domum reportarent Cic. 7. Verr.

Crimina repetundarum. Tacit. lib 4.

Ferre legem de pecunijs repetundis Cic. 6. Verr.

Insimulari repetundarum. Quintil. lib 4. cap 2.

Postulare aliquem repetundis. Tacit lib 4.

Ab aliquo rationé repetere de pecunijs repetúdis. Cic. pro Cluét.

Teneri lege pecuniarum repetundarum. Cic pro Cluent.

Repetitius, Vide Reptitius, in u a p o.

Repignero, repigneras, pen corr. {[illegible]} repignerare, pignus recipere soluto pretio. Vlpian. tit. Commodati. l Si vt certo. § Nunc videndum, in quibus speciebus commodati actio locum habeat: & est apud veteres de huiusmodi speciebus dubitatum. Rem tibi dedi, vt creditori tuo pignori dares: dedisti, nô repigneras, vt mihi reddas. Paulo pòst, Si à me culpa absit repigneràdi, creditor autem nolit reddere pignus, &c. Alij legunt repignoras, & repignorandi. Est autem repignorare, pignus luere.

Repleo, reples, repleui, repletum, pen. prod. {ἀναπληρόω} replere, Implere. Plaut Pœn 9,

Ibi te replebo vsque vnguentorum è Zeugmatis.

Corpora replere tosta carne. Ouid. 12. Metam.

Mors repletat delubra corporibus exanimis. Lucret. lib. 6.

Dolia replere. Propert. lib. 2 eleg. 1.

Exhaustas domos Cic. de Prouin. Cons.

Fossa repletur humo. Ouid 4. Fast.

Lacte repletur fœmina quæ peperit. Lucret. lib. 5.

Lagenam replere vino. Martial. lib. 7. epigr. 19.

Misto lagenam replet ad pedes vino.

Repletur ex lege, quod sententiæ iudicis deest. Vlpian. in l. 4 § Si quis condemnatus. D. de re iudicata.

Littora voce replet. Ouid 1 Metam.

Locum humore. Ouid 4. de Ponto, eleg. 4 4.

Gemitu nemora ac montes syluásque replebat Lucret. lib. 5.

Gemitu tectum omne replebat. Virg 2. Æneid.

Fama replebat populos multiplici sermone. Virg 4. Æneid.

Repleri. Lucret. lib 2,

Multa licet genere esse in eo numerúmque repleri.

Repletus, pen. prod. Participium {ἀναπεπληρωμένος} vt,

Repleta syluis insula. Plin. lib. 12 cap. 10.

Eruditione repletus Suet. in Augusto, cap. 89.

Repletum alui. Cels. lib 7. cap 8.

Referto foro, repletísque omnibus templis. Cic. pro L. Man.

Terrore trepido repletus. Lucret. lib 5.

Cornu repletum pomis & flore. Ouid 9 Metam.

Pietate repletum genus. Lucret lib 2.

Mare repletum ratibus euersis. Seneca Agamem 13.

Vox repleta. Stat. 2. Thebaid.

Replico, replicas, pen. corr. {ἀναπτύσσω} replicare, contrarium est sui simplicis Plico Plautus,

Replica tricam, atque extende.

¶Replicari rugas pro Plicari. Plin. lib 17. cap 14.

In se replicari. Seneca lib de Benefic. 1 cap 4. Chrysippi acumen tenue retunditur, & in se sæpe replicatur.

Replicare ad Cato cap 4, Eos in terram demittito, replicatóque ad vitis caput.

Replicata ceruix. Plin lib 34 cap 8.

Replicatum intus. Plin lib 9 cap 33.

In se replicari Seneca lib. 1. de Benefic. cap. 4. Chrysippi acumé nimis tenue retunditur, & in se sæpe replicatur.

¶Replicare, per translationem, pro Rursus explicare, dicere. Plin. Quum sæpius ille replicasset, tandem persuasit.

Replicare memoriam annalium vel temporum. Cic. pro Sylla, Si quæris qui sunt Romæ regnú occupare conati, vt ne replices annaliú memoriam, ex domesticis imaginib⁹ inuenies. Id est euoluas annales.

Replicans tempus, Explicans, proferens, ostendens, patefaciens, quod vulgus *deplicans* dicit. Cic. 1. de Diuin. Non illa quæ futura sunt subitò existunt: sed est quasi rudétis explicatio, sic traductio temporis nihil noui efficientis & primum quidque replicantis.

¶Replicare, pro Inuertere. Plin. lib 8 cap 27, de angue membranam exuente, Exuit autem à capite primùm, nec celerius quàm vno die ac nocte, replicans, vt extra fiat membranæ quod fuerat intus.

Replictus, Particip vt, Tunicæ bulborum replictæ. Stat. 4. Sylu 9. Vide Tunicæ bulborum, in b v l b v s.

Replicatio, replicationis, Verbale. Cic 1. de Nat. deor. Modò aliú quendam præficit mundo, eíque eas partes tribuit, vt replicatione quadá mundi motum regat.

Est & replicatio verbum Iuriscõsultis frequens, ad eas allegationes pertinens quæ intentionem sustentant aduersum exceptionis iniquitatem. De qua tractatum est lib 4. Instit. Iustinian. inde dicta replicatio, quòd implicatam & tectam exceptionis iniquitatem replicet, atque patefaciat.

Replum, repli, n g operimentorum quoddam. Vitruu. Item replum, inquit, de impage dimidia & sexta parte. Et alio loco, Chelonij, inquit, replum, quod est operimentum. In quibus tamen locis peplum legi debere suspicatur Turnebus, vt tanquam ornamentum & vestimentum esse videatur. Auget côiecturam quòd hæc dictio vix apud aliú Latiné loquentem reperiatur.

Replumbo, replumbas {ἀποµολυβδόω} replumbare. Dissoluere. Vlpia. in l. Cum aurum. D de aur. argent. mundo legatis. Celsus libro decimo octauo Quæstionum quærit, si centum pondo argéti fuerint relicta, an replumbari debeant, vt sic adpendantur? Et Proculus & Celsus aiunt, exemplo plumbo adpendi debere. Nam & emptoribus replúbatæ assignantur, & in rationes argenti pôdus sic defertur. Senec. Nat. Quæst. li 4. Argentú replúbatur. De caloribus Æthiopiæ loquitur.

Repo, repis, repsi, reptum {ἕρπω} repere, Proprie dicitur de animalibus quæ pedibus & ventre gradiuntur, vt sunt vermes: quanquam & ea quæ paruos pedes habent, repere dicátur, vt sunt lacertæ & similia. Plaut. Amph. 15,

Cum Veneris filia angues repsisse tellus Epirotica vidit.

Vulpecula per rimam repserat in cumeram. Horat. 1. epist. 7.

In purpuris repere Quintil lib 1, cap. 2.

Per iter longum repsere. Lucan. lib. 3 Horat. 1. Serm. satyr. 5, Millia tum pransi tria repsimus. Id est, lenté processimus.

Repere genibus. Plin. lib. 8 cap. 7.

¶Repere etiam radices dicuntur. Colum. lib. 8, Spatium autem radicibus qua repant, lapides præbent.

Repit in altitudinem vinea. Colum de Arboribus, cap. 16.

Repens, repentis {ἕρπων} Participium vt, Repens hami. Plin. li 16. ca. 34.

Animantis repentis iras Lucret. lib 3.

Sermones repentes per humum. Id est, humiles, siue styli humilioris. Horat. 2 epist 1.

Repens, pro celeri & subito, Vide r e p e n s paulo antè alphabetico ordine.

Reptitius, Adiectiuum {ἑρπυστικός} Sallust. in Ciceronem, Vbi M. Tullius leges, iudicia Populi Romani defendit, atque in hoc ordine ita moderatur, quasi vnus reliquus ex familia viri clarissimi Scipionis Africani, ac non reptitius, accitus, ac paulo antè insitus huic vrbi ciuis. Reptitius, Id est, qui velut clanculum irrepsit in hanc vrbé nouus homo. Sunt qui legant repetitius, quàm rectè ipsi viderint.

Repto, reptas {ἑρπύζω} reptare, Frequentatiuú, Sæpe seu côtinué repere.

Pecudes reptát in colli tondétes pabula. Tralatio est. Lucret. lib. 2.

Per vada reptabat pronus. Claud. 2. in Eutropium.

Solo nostro reptasti Stat 1 Sylu 3.

¶Reptare, per translationem. dicimus eum qui segniter & quasi testudineo passu incedit, quales sunt qui in hortis aut vineis spatiantur Horat 1. epist 4, An tacitum syluas inter reptare salubres.

Sine cruribus & pennis reptare Plin. lib. 11. cap. 29.

Reptare cum accusatiuo. Tacit. lib. 4, Et adhuc reptabat Africa Tacfarinas.

Reptant caput. Plaut. Merc 18. 9.

Nunc effossa reptans Stat 1. Achilleid.

Reptabundus, Adiectiuum, Idem quod reptans. Senec. de Vita beata, cap 18 Ex ingenti interuallo reptabundus sequar.

Reptatus, pen prod Participium {ἑρπυσθείς} vt,

Ager reptatus Stat. 5 Thebaid.

Reptatus, huius reptatus, pen prod. {ἑρπυσμός} Plinius lib. 14. cap. 1, Aliæ improbo reptatu atria media complentes.

Reptile, & hoc reptile, pen corr {ἑρπυστικόν} Quicquid repit.

Repolio, repolis, pen. corr repoliui, repolitum, penult. prod. repolire, Rursus polire. Colum. lib 2. cap 21, Sin protinus vsui destinantur (nempe frumenta) nihil attinet repoliri: satisque est in vmbra refrigerari, & ita granario inferri.

Repono, reponis, pen prod. reposui, repositum, pen. corr. {[illegible]} reponere, Rursus ponere. Virg 3 Æneidos,

aliique reponimus ignem. Id est, rursus adhibemus ignem, & sacrificamus. Liu. 1. ab Vrbe, Rursus velut ministerio diuinitus missa capiti aptè reponit.

Insigne regium quod ille de suo capite abiecerat, reposuit. Cic. pro Sextio, Grues in tergo præuolantium capita reponunt.

In libris aliquem reponere pro alio Cic Attico lib. 12.

Ligna largè reponere super foco. Horat. 1. Carm ode 9.

Pocula reponere. Virg 4 Georg.

Vina reponere mensis. Virg 7. Æneid.

¶Reponere, Aggerare Virg 3. Georgicorum,

atqui non Massica Bacchi

Munera, non illis epulæ nocuere repostæ. Id est, abundantes aut vagæ, vt ait Seruius.

¶Reponere. Recondere, collocare. Virg. 1. Æneidos,

manet alta mente repostum

Iudicium Paridis, spretæque iniuria formæ.

Condere ac reponere fructus. Cic. 2. de Nat. deor. Neque serendi neque colendi, neque tempestiuè demetédi, percipiendique fructus, neque condendi ac reponendi vlla pecudum scientia est.

Alimenta in hyemem. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Tecto reponunt acerunm farris. Virg 4 Æneid.

In horreum siccissimum vasa reponi conuenit. Colum. lib. 12. cap. 15 Paulo pòst, Religatas iunco vel qualibet herba offas reponunt in crates. Ibidem, Siccatam in tabulatum reponunt. Quam locutioné idem author semel & iterú vsurpauit lib. eod. cap 12, Rursus cap. 16, Quum deinde modicè aruerint, in vasa noua sicco loco reponito.

Seorsum reponere. Colum. lib 9. cap. 15.

Prouisa antè reponere. Virg 1 Georg.

Hyemi reponere aliquid, Reseruare in hyemem. Virg. 3. Georg.

¶ Reponere omnia in aliquo. Cic ad Dolabellam, lib. 9 14, Intelligere debes in te repositam esse Remp. id est, in te fixam, & ex te pendere, in te spem habere.

Nec vera virtus quum semel excidit,

Curat reponi deterioribus, Horat. 3. Carm. ode 5. Id est, restitui.

¶Reponere. Reddere quod ablatum est. Cic. ad Attic lib. 13, Catullo & Lucullo alibi reponemus: ita tamen si tu hoc probas, déque eo mihi rescribas velim Budæus.

¶Reponere alicui {ἀντιλέγειν} pro vicissim obiicere, quasi replicare, recriminari. Cic. ad Lent. lib. 1 9, Cùm autem laudarim, peto à te vt id à me, néue in hoc reo, néue in alijs requiras, ne tibi idem reponam quú veneris: tametsi possim vel absenti, id est, ne te vicissim rogem, ne tibi idem obiiciam Budæus.

Semper ego auditor tantum? nunquámne reponam? Iuuenal. satyr. 1. Id est, semper ero auditor, & nunquam scribam, aut mea opera recitabo? Nunquam poetis sua recitantibus, me auditore, vicem

vicem rependam tuea recitans? Nunquam illis paria faciam, aut quod debeo & ab illis accepi reddam?

¶Reponere, Reuocare, reprimere, cohibere. Statius,

-quoties iam tosta reponam
Fulmina, quàm rarus terris hic imperet ignis.

¶Animas lætis sedibus reponere. Horat. 1. Carm. ode 10.

Animum suum omniáque sua in aliquem reponere. Valerius 5. Argonaut.

Capillum reponere. Quintil. lib. 8. cap. 1.

Ceruicem reponere, pro Reprimere, contrahere. Quintilianus libro 4. cap. 1.

Causam reponere in mansuetudine iudicũ. Cic. pro Sylla, Vestræ iam sunt partes iudices: in vestra mansuetudine atque humanitate causam totam repono.

In causa eadem reponere aliquem. Cic. 10. Philip. Si qua tuos exercitus, de quibus dixi, propterea laudantur, quod pro populi Rom. libertate arma ceperunt, quid est cur M. Bruti exercitus non in eadem causa reponantur?

Cœnam reponere, Dare cœnam ei qui prius dederat. Martial. li. 2. Vllus si pudor est, repone cœnam. Vel potius, Repone cœnam, Id est, refer quæ sustulisti è mensa.

In coronamenta reponere, pro Inter herbas quibus coronæ fiunt. Plinius lib. 22. cap. 21.

In deos reponere aliquem, pro Inter deos collocare. Cic. 1. de Nat. deorum. Quo quid absurdius, quàm aut res sordidas atque deformes deorum honore afficere: aut homines iam morte deletos reponere in deos, quorum omnis cultus esset futurus in luctu?

Donata reponere. Horat. 3. epist. 7.

¶ Fabulas & scripta sua reponere poetæ dicuntur, quum secundò hæc in scena apponunt, id est, quum rursus recitant. Solebant enim (vt Porphyrio meminit) qui ludis apud veteres præerant, scriptores quum primum in scenam prodirent, benigne excipere: vt si fortè nõ rectè egissent, iterum ad scribendum audientium benignitate allicerentur: propterea inquit Horatius in Arte,
Fabula quæ posci vult & spectata reponi. Id est, primò & secundò in scena recitari. Ibidem, -honoratũ si forte reponis Achillem. Hoc est, si fabulam semel de Achille positam, rursus ponere in animo est.

Fiduciam suam reponere in aliquo. Plinius epistol. 53. lib. 3. ad Minutianum.

In gradum reponi. Quintil. lib. 5. cap. 7.

In gremio reponere aliquid. Liu. 6. bel. Pun.

Reponere iniuriam, pro Rependere. Senec. de Ira, lib. 2.

Lacrymas reponere. Stat. 5. Sylu. 5.

Loco suo reponere omnia. Cic. 3. Ver. Quid erat quod rescinderet, quum suo quemque loco lapidem reponeret?

In locum alicuius reponi. Brutus ad Ciceronem 16, Scilicet vt illo prohibito, rogaremus alterum qui se in eius locũ reponi pateretur.

In medium quæsita reponunt. Quæsita & parta in commune conseruant. De apibus. Seruius. Virg. 4. Georg.

Membra reponunt stratis. Virg. 4. Æneid.

Mentem reponere, Reddere animum. Vales. 7. Argo.

In numero aliquem reponere. Cic. de Optimo genere Oratorum, Tamen hunc in numero non repono. Sic 1. de Orat. Reponere in numero eloquentium.

In numeru deorum reponere. Cic. pro Sextio, Quos equidem in deorum immortalium cœtu ac numero repono.

In numerum fabularum reponere aliquid. Cic. 1. de Inuen.

Nummos reponere, Reddere, restituere. Plaut. Persa 2.

Odium reponere. Tacit. in vita Agricolæ.

Mens reponit noos, Graues curas deponit. Catul. ad Simonidē 29.

In nidiaem aliquorum. Colum. lib. 9. cap. 12.

Remum reponere, Cessare à remigando. Plaut. Asin. 10. 16.

In sceptra reponere aliquem. Virg. 1. Æneid.

Sensibus imis reponere. Virg. eclog. 3.

In silentio reponere rectè facta alterius. Plin. epist. 8.

Spem suam in aliquo reponere. Cic. 5. Philipp. Magnam spem in eius virtute, authoritate, fœlicitate reponere, otij, pacis, concordiæ libertatis.

Spem sui in seipso reponere. Cic. 5. Tusc.

In optima spe repositus puer. Antonius Ciceroni in Epist. ad Atticum, lib. 14, Et voles P. Claudium in optima spe puerum repositum, existimare, non te insectatum esse, quum potueris amicos paternos.

Spem vnicã senectutis in aliquo reponere. Quintilianus in Prœmio, lib. 6.

In suis aliquem reponere, pro Inter amicos. Antonius Ciceroni in Epist. ad Atticum lib. 10, Sic volo te tibi persuadere, mihi neminem esse chariorem te excepto Cæsare meo, méque illud vnà iudicare, Cæsarem maximè in suis M. Ciceronem reponere.

In thesauris reposita pecunia. Liu. 1. bel. Maced.

In vetustatem reponere aliquid. Colum. lib. 12. cap. 44. Hoc est, vt diu seruetur.

In vicem alicuius rei aliud reponere. Colum. lib. 4. cap. 26.

Vitæ suæ partem in vita alterius reponere. Cic. ad Qu. fratrem lib. 1. 3, Testor omnes deos, me hac vna voce à morte esse reuocatum, quod omnes in mea vita partem aliquam tuæ repositam esse dicebãt.

Repositus, pen. corr. {ἀποκείμενος} Participium: vt, Repositi & frigidi cibi. Quintil. lib. 2. Hoc est, rursum appositi mensæ.

Tereti ceruice reposta. Lucret. lib. 1.

Tellure repositi, Sepulti. Virg. 6. Æneid.

Epulæ repostæ. Virg. 3. Georg.

Terras tentare repostas. Virgil. 3. Æneid. Id est, longè positas. Seruius.

Repositorium, repositorij, Id quod super antiquorum mensa reponebatur ad fercula collocanda, quæ subinde vnà cum ipso repositorio adferebantur & auferebantur. vel dictum fortassis quòd super eo fercula & mensæ reponerentur. Plin. lib. 28. cap. 2, Bibente conuiua mensam vel repositorium tolli, inauspicatissimum iudicatur.

Reporto, reportas {ἀνακομίζω} reportare, Notæ significationis. Virg. 1. Georg.

-aut atræ massam picis vrbe reportat.

Reportare dorso vel collo. Columel. lib. 7. cap. 1.

Reportare humeris suis caulem Italia. Salust. in Catil.

Ad aures alicuius reportare aliquid, Nũciare. Virg. 7. Æneid.

Frigidissimè reportare. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Beneuolentiam de prouincia. Cic. ad Attic. lib. 6, Si nihil aliud de hac prouincia, nisi illius beneuolentiam reportassem, mihi id satis esse. Vetus exemplar legit deportassem.

Cõmodatum reportare. Cic. ad Attic. Vt illis benignis vsus est ad commodandum, sic ipse diligens fuit ad reportandum.

Adytis hæc tristia dicta reportat. Virg. 2. Æneid.

Exercitum reportare Britannis. Cæsar 5. bell. Gal. Duobus cõmeatibus exercitus reportare constituit.

Gaudia mente reportare. Stat. lib. 1. Syl. 3.

Gloriam reportare ex Proconsulatu. Plin. epist. 51.

Laudem ex hostibus. Cic. 3. de Legib. Nihil præter laudem bonis atque innocentibus, neque ex hostibus, neque à socijs reportandum.

Mandata. Propert. lib. 3. eleg. 6.

Pedem reportat ex hoste. Virg. 11. Æneid.

Prædas ac manubias reportare ad Decẽuiros. Cic. de Leg. Agrar. Si est æquum prædas ac manubias suas imperatores, non in monimenta deorum immortalium, neque in vrbis ornamenta conferre, sed ad decemuiros tanquam ad dominos reportare, nihil appetit sibi præcipuè Pompeius, nihil.

Victoriam ab aliquo rege. Cic. pro Lege Manilia, Adhuc ita vestri cum illo rege contenderunt imperatores, vt ab illo insignia victoriæ non victoriam reportarent.

Equis & curru reportatus. Cic. post reditum in Senatu.

Reposco reposcis, repoposci, reposcitum, pen. corr. {ἀπαιτῶ} reposcere, Ab aliquo petere quod nobis debet, vel quod à nobis accepit. Virgil. 7. Æneid.

-Parthósque reposcere signa. Terent. Adel. 1. 2.

-nam ambos curare, propemodum
Reposcere illum est, quem dedisti.

Reposcere, duobus accusatiuis iungitur, vt apud Plaut. in Curc. 13. Quam virginem me reposcis? Cicer. 6. Ver. Sese à suis ciuibus hæc habere mandata, vt ad Verrem adirent, & cũ simulacrũ Cereris & Victoriæ reposcerent.

Reposcere aliquid ab aliquo. Cic. Post reditum in Senatu, Quorum alter à me Catilinam amatorem suum multis audientibus, alter Cethegum consobrinum reposcebat.

Datum auxilium reposcere. Liu. 3. ab Vrbe.

Fœdus reposcere flammis. Virg. 12. Æneid.

Clamore magno fratrem reposcit. Silius lib. 17.

Pacta reposcere. Stat. 11. Thebaid.

Pœnas. Virg. 6. Æneid.

-dij talia Grais
Instaurate, pio si pœnas ore reposco.

Pœnas ab aliquo. Catul. ad Licinium.

Promissa sua reposci videt. Virg. 12. Æneid.

Rationem. Cæsar 5. bel. Gal.

Rationem vitæ ab altero. Cic. 5. Verr. Legem sibi ipsi indicit innocẽtię, cõtinẽtię, virtutũq; omniũ qui ab altero vitę rationẽ reposcát.

Vos rationem reposcitis quid Achæi Lacedæmonijs bello victis fecerimus? Liu. 9. bel. Maced.

Vicem. Mart. lib. 8. 35.

Reposcere per iudicem, Callistratus in l. Extat. D. de eo quod metus causa, &c.

Reposcit causa, Exigit. Vlpian. in l. in eos. D. Ad legem Iul. maie.

¶Reposco, pro posco. Lucret. lib. 6.
Quo magis ad tuas aures, animúmque reposco.

Ad pœnas reposcere aliquem. Virg. 2. Æneid.

Aliquem ad supplicium reposcere. Virg. 8. Æneid.

Propensiores ad benemerendum, quàm ad reposcendum. Cic. de Amicitia.

Repositorium. Vide REPONO.

Repotia, repotiorum. plur. num. {ἐπαύλια} dicta sunt quòd postridie nuptiarum apud nouum maritum fiunt, nempe cœna & compotationes, quia quasi reficitur potatio. Hoc Festus. Horat. 2. Ser. saty. 2,

Cuius odorem olei nequeas perferre, licebit
Ille repotia, natales, aliósue dierum
Festos albatus celebret.

Vbi Porphyrio, Repotia dicebatur dies post nuptias. Acron verò, Repotia, inquit, dicuntur septimus dies, quo noua solet nupta redire ad parentes suos. Hic pro festis diebus. Gellius libr. 2. cap. 24. Nuptijs autem & repotijs H S. millies esse. Turnebus hunc Horatij locum aliter explicat his verbis, Sed crediderim etiam repotia celebrari solita liberis natis, & cum maritis noua quasi suis prope soboles nascatur, vt renouanda sit epulatio, ideo ea conuiuia repotia appellata. Nec verò Audieni personæ conuenit nuptiale conuiuium. Ea, nisi me fallit augurium, dicere voluit Acron Grammaticus [illegible] Græcè vocari, veluti sublatis & susceptis liberis & parentibus conualere decernentibus. Nam in Græcorum potestate erat liberos exponere, nec alere. Vt autem ita repotia interpreter, mihi persuadet Ausonius sic scribens,
Coniugióque dapes, & sacra repotia patrum. Ecce corũ epulas dicit, qui susceptis liberis facti sunt parentes. Hactenus ille.

Repotatio, Varro de ling. Lat. lib. 5. Ab eadem lingua πῶ, vnde Potio, vnde poculum, potatio, repotatio, &c.

Repræsaliæ, Verbum quod ex tyrannide in ius ciuile irrepsit, vt Cornuta quæ diurna operis est. Prendere est manu iniecta trahere, ducere. Hinc reprehendere, quasi quod euaserat, ita volente fato, recarpere, recuperare. Hinc & Repræsaliæ elicitum à Barbaris verbũ, pro Remãcipatiõe. At Barbaros de re omnino nõ Barbara, sed quę in

vsu frequens sit audiamus: Repræsaliæ sunt pignorationes hominũ, quæ concedi solent ob damna, vel iniurias aduersus quoslibet habitatores loci, in quo fuerint admissa huiusmodi delicta.c.1.de iniuriis lib.6. No Ne personæ, vel rei, vel anti alterius, pro alio oppignerationes fiant: sed oppignerationes oblæso, eius quadruplum restituatur. Constit.52, Nouis fœderibus inter potentissimum Galliarum principem & Allobrogum ducem Repræsaliæ funditus sublatæ sunt edicto, anno 1558.

Repræsento, repræsentas {[illegible]} repræsentare, Velut Præsens aliquid ostendere vel offerre oculis. Plin.epist.159, Astruitur his, quum Senatui, Populóque Romano liberalitatis gratiot repræsentari nulla materia posset, quàm si, &c.

Repræsentare, propriè locum habet in pecunia in diem debita, dia præsenti soluenda & diem promissi repræsentare, est promissum, antequam dies aduenerit, vel certè quum aduenerit, e soluere. Ea qua repræsentandi verbo vtimur pro eo quod est, rem, quæ abest, præsentem constituere, vt Cic. pro Sextio. Horat.1. epist. ad Mæcen. Virtutémque repræsentet, &c Ea Lambino.

Repræsentare ab aliquo, Vide A vel A B præpositiones.

Repræsentare aliquid animo, In memoriam reuocare. Curtius libro 3.

Faciem veri maris repræsentare. Colum.lib.8 cap.17. Hoc est facere vt stagnum quàm proximè accedat ad similitudinem maris.

Imaginem sceleris repræsentare. Hoc est, Tanquam præsens ostẽdere. Quintil.lib.6 cap.1.

Improbitatem suam repræsentare. Cic. Attic. libro 16 epist. 2, Mihi quidem videntur istorum animi incendi ad repræsentandam improbitatem suam, id est, citius aliquantò, quàm fecissent, ostendendam. Sic exponit Paulus Manutius.

Iram deorum repræsentare. Liu.8.ab Vrbe.

Libertatem ciuitatis morte sua. Cic.2.Philip. Quinetiam corpus libenter obtulerim, si repræsentari morte mea libertas ciuitatis potest, id est dari nunc & statim.

Libertatem. Vlpian. in l.Si pure D.de fideicom.libert.& Scæuol.in l.Thais §.1.cod.tit.

Memoriam alicuius rei. Cic.pro Sextio, Erat eodem tempore Senatus in æde Concordiæ, quod ipsum templum repræsentabat memoriam consulatus mei.

Pecuniam ab aliquo repræsentare, Vide PECVNIA.

Se repræsentare. Colum lib.11.cap.1, Itaque non ægrè consequetur, si semper se repræsentauerit. Id est, præsentem se ostenderit, inquit Budæus, neque discesserit.

Spectaculum repræsentare, pro Rursus exhibere. Suet.in Caligula, capite 58.

Tormenta repræsentare. Suet.in Claudio Cæsare, cap 34. Tormenta quæstionum, pœnásque parricidarum repræsentabat, exigebátque coràm.

Vicem alicuius rei repræsentare. Plin.lib.28.cap.10, Nam si oleum non sit, vicem eius repræsentat.

Virtutem & mores alicuius. Horat.1.epist.20.

¶Repræsentare, pro Accelerare: Propriè edere. Cic. ad Attic.lib. 16, Mihi quidem videntur istorum animi incendi etiam ad repræsentandam improbitatem suam. Sic apud Quintil.lib.10 cap.7, Innumerabiles incidunt subitæ necessitates, vel apud magistratus, vel repræsentatis iudiciis continuò agendi. Budæus.

¶Repræsentare pretium rei emptæ, est Præsenti pecunia soluere, non autem ante diem soluere. Cic.ad Attic.lib.12, Reliquæ pecuniæ vel vsuram Silio pendemus, dum à Faberio, vel ab aliquo qui Faberio debet, repræsentabimus. Hæc Budæus. Paulus Manutius hunc Ciceronis locum exponens dissentit à Budæo. Sic enim ait, Repræsentare, Budæus hoc loco dicit esse, præsenti pecunia soluere, non, vt aliis locis, ante diem soluere. Non improbo eruditi hominis opinionem: quanquam ne erat probem quidem est. Cur enim vsitatam verbi significationem sine causa negligimus? Sanè mihi placet, ac vehementer quidem placet, vt hic Repræsentare valeat ante diem soluere: contra Budæi sententiam, fateor sed nunquid apud me pluris esse debet vllius authoritas, quàm ratio & veritas ipsa? Neque tamen illum, quem omnibus nostræ ætatis hominibus eruditione video præstitisse, vt malè sentientem reprehendo: sed quando interpretis partes suscepi, & præter communem vtilitatem nihil specto, quod meũ officium est, quódque mihi à principio ad hoc opus aggredienti propositum fuit, id facio, vt omnia liberè exponam, quum hoc tamen ne quid temerè affirmem. Sensum igitur consyderemus, & enodatũ quàm planissimè poterit exponamus. Silianos, inquit, hortos, de quibus ad me scripsisti, placent: sed ita, vt numerato eos malim accipere, quàm æstimatione. Si autem numeratum accipimus, vnde pecuniam habebimus infert, HS DC, ab Hermogene expressa: & DC item, quæ domi sunt erit igitur vnde sumamus HS MCC. quæ autem reliqua pecunia erit, quæ scilicet à nobis supra HS MAC Silio debebitur, ei pecuniæ soluẽdæ diem, puta annuam, vel bimam, præstituemus. interea Silio vel versuram pendemus. Quoniam autem hoc posuerat, Versuram pendemus, veritus ne Attico videretur insanire, qui hortos eo vsque cuperet, vt etiam vsuras soluere vellet: quasi se excusans adiecit, dum à Fabario repræsentabimus: hoc significãs, diuturniorem vsuram non futuram: quam putet se, pecunia à Faberio debitore sumpta, repræsentaturum. hoc est solutionem facturum ante diem reliquæ pecuniæ soluendæ præfinitam. Certè enim hortos, nisi præsenti pecunia potuisset, vel pendendis vsuris emere cogitabat: quas putabat fore vt non diu penderet, quum speraret, hortorum pretium, pecunia à debitoribus suis exacta, breui se posse totũ persoluere. Quod confirmat illud aliquanto antè vt vsuram ei pendam à quo emero, non plus annum possum assequi, si tu me adiuuas. Simili sententia dixit, repræsentare medicinam, in epistola ad Tironem: &, repræsentare diem. ad Tironem: &, repræsentare libertatẽ, Philip.11: &, repræsentare improbitatem, lib.16, ad hunc ipsum Atticum. Quibus ex locis quum de significatione huius verbi liqueat vnicuique vel negligenter consyderanti: quumque in eum, quẽ ostendimus, sensum accipi hoc in loco nõ absurdè possit vna illa repræsentabimus: non video cur assentiar Budæo, docto alioqui viro, & de literis optimè merito: quum præsertim Repræsentare pro præsentem pecuniam soluere, quomodo ipse exponit, nusquam apud eos quos ego authores in Latina lingua vehementer sequor, positum reperiam. Hæc Paulus.

Diem promissorum repræsentare, Id est præstare promissum. Cic. ad Tironem, libro 16.14, Conserua te mihi: dies promissorum adest, quem etiam repræsentabo, si aduenero.

Legata repræsentare. Suet.in Caligula, cap 16.

Mercedem repræsentare. Suet.in Claudio Cæsare, cap.18. Hoc est exhibere.

Repræsentatio, Verbale {[illegible]} Plin.lib.9.cap.6, Hoc scire oreas, infestam his beluam, & cuius imago nulla repræsentatione exprimi possit alia, quàm carnis immensæ dentibus truculentæ.

¶Repræsentatio, pro Ipsa pecuniarũ solutione. Cic ad Attic libro 12, Si enim Faberianum venderem, explicare vel repræsentatione nõ dubitarem de Silianis, si modò adducerentur vt venderent. Sensus est Non dubitarem Silij hortos emere, vel si repræsentandum sit: hoc est, vel si pretium nunc numerandum sit, nulla temporis dilatione Est enim repræsentare, quod aliquando futurum est, id præcipere, vt nulla interposita mora, statim fiat. Quoniam autem constituerat hortos ita emere, vt partem pecuniæ solueret, reliquæ pecuniæ vsuram penderet: nunc si Faberianum nomen possit vendere, dicit se non cogitare de die, neque solutionis tempus velle differre, sed repræsentaturũ, hoc est, non expectaturum diem quam constituerat, venditoríque pretium statim persoluturum.

Concludere repræsentatione. Cic. Attic.lib.13, Nomen Dolabellæ iam expeditum videtur, vt etiam repræsentatione concludam.

Reprehendo, reprehendis, reprehendi, reprehensum {[illegible]} reprehendere, vel per syncopen reprẽdere, Retrahere, quasi retro prehendere, & coercere. Plaut.5.20, Reprehende hominem, adsequere. Propert.lib.3.eleg.19,

Quàm possit nostros quisquam reprehendere cursus.

Pergenitet reprehendere, Vide PERGRAVITER.

Reprehendere manu. Cic. 4. Acad Reuocat virtus, vel potius reprehendit manu, pecudũ illos motus esse dicit, hominẽ iungit Deo.

Reprehendi fugitiui dicuntur, Id est, retrahi è fuga. Curtius lib.4, Reprehẽsósque ea fuga Persas, pugnaturos, quia fugere non possent. Suet. in Caligula, cap 45 Budæus.

Verba elapsa reprendere. Ouid epist.11.

Vites cupiunt reprendere vinclum extremum. Lucret.lib.3.

¶Reprehendere, Arguere, increpare. Terent. Adelph. 4.4,

Sensi illico id illas suspicari, sed me reprehendi tamen,

Nequid de fratre garrulæ illi dicerem, ac fieret palàm. Cic.4.Acad. Nam si minimis rebus pertinacia reprehenditur, calumnia etiam coercetur.

Reprehendare & exagitare aliquem. Cic.in Orat.

Discessum alicuius reprehendere & subaccusare. Cic.pro Planc.

Iustius reprehendi. Horat.2.Serm.sat.4.

Studia aliena. Horat.1.epist.19.

Factum alicuius. Ouid.epist.19.

In aliquo vitio reprehendi. Cic.in Partit.

Reprehensio, Verbale {[illegible]} Cic.1 de Finib. Quamobrem dissentium inter se reprehensiones non sunt vituperandæ.

Lenis reprehensio, Vide LENIS.

Non indigna laude. Quintil.lib.3.cap.11.

A reprehensione temeritatis abesse, Vide ABSVM. Plancus Ciceroni, lib.10.

Capere reprehensionem. Quintil lib.5 cap.7, Si reprehensionem non capit ipsa persona, infamare signatores licet. De testib.

Fugere reprehensionem. Cic. Attic lib.10.

Incurrere in varias reprehensiones. Cic.1. de Finibus.

Vereri reprehensionem doctorum atque prudentium. Cic.in Orat.

Reprehensor, reprehensoris, Aliud verbale {[illegible]} Cic.2. de Nat. deor. Nam vt profluens amnis, aut vix, aut nullo modo, conclusa autem aqua facilè corrumpitur: sic orationis flumine reprehensoris vitia diluuntur.

Delicti reprehensor. Ouid.epist.16.

¶Reprehẽsor, pro amendatore & correctore. Cic.de Opt gen. Orat. Duo genere reprehensorum.

Reprehenso, reprehensas {[illegible]} reprehensare, Frequẽtatiuum. Liu.2 ab Vrbe, Reprehensans singulos, obsistens, obtestánsque deûm & hominũ fidem, testabatur, nequicquã deserto præsidio eos fugere.

Repressor, Repressus, Vide REPRIMO.

Reprimo, reprimis, penultima corr. repressi, repressum {[illegible]} reprimere, Continere, cohibere. Terent. Adel.5.3, Tandem reprime iracundiam, atque ad te redi.

D Repressi, redij: mitto maledicta omnia. Cic. 2. de Legib. Reprimam iam me, nec insequar longius, eóque minus, quo plus pœnarum habeo quàm petiui.

Coercere & reprimere. Cic.1 de Fin. Difficilem quandam temperantiam postulant in eo, quod semel iam missum coerceri, reprimíque non potest.

Hæc Reipub. pestis paulisper reprimi, non in perpetuum cõprimi potest. Cic.1.in Catil.

Bella nascentia repressit. Claud.de bello Getico.

Conatus hominum reprimere. Cic.4.Verr.

Consuetudinem peccandi. Cic.4.Ver.

Cursum. Cæsar 3.bel.Ciuil.

Dextram Virg.12. Æneid.

Ensem Stat.11. Thebaid.

Famam, siue sermones. Cic.11. Philipp. Hanc quæso pro tua singulari sapientia reprime famam, atque effice ne id quod non curas, cupere videare.

Ferocitatem alicuius. Cic.1. Offic.

Fletu

Fletum reprimi nequid scribamus. Cic. ad Attic. lib. 11.
Fluuium redundantem. Cic. 1 de Diuin.
Furorem exultantem. Cic. pro Sext.
Gemitum virtute. Ouid. 9. Metam.
Impetum populi. Cic. 3 de Legib.
Iram repressit pudore. Ouid. 1. Metam.
Itinera. Cic. ad Attic. lib. 10, dubitauerat nostrum nemo, quin Cæsar itinera repressisset.
Obiurgationem susceptam. Cic. ad Attic. lib. 4, Nunc reprimam susceptam obiurgationem.
Repressit pedem retro. Virg. 2. Æneid.
Continere se & reprimere à supplicio. Cic. 7. Verr. Fit in eo gemitus omnium & clamor, cùm tamen à præsenti supplicio tuo se continuit pop. rom. & repressit, & salutis suæ rationem iudicum seueritati reseruauit.
Reprimere se ab omni contagione vitiorum. Plin. in Panegyr. Est magnificum, quòd te ab omni contagione vitiorum reprimis, ac reuocas: sed magnificentius, quòd tuos.
Repressus, Participium {[illegible]} Cic. pro Lege Manil. Tamen impetus hostium repressos esse intelligunt ac retardatos.
Repressor, repressoris, Verbale {[illegible]} Cic. pro Sext. Extinctorem domestici latrocinij, repressorem cædis quotidianæ, defensorem templorum atque tectorum &c.
Reprobo, reprobas, pen. corr. {[illegible]} reprobare, Improbare, reijcere, Notæ significationis. Cic. 4 Acad. Qui quum Zenonis fuisset auditor, reprobauit ea quæ ille verbis, Nihil esse bonum, nisi virtutem. Legendum existimo, Re probauit, disiunctim.
Asciscere & Reprobare, contraria. Cic. 1. de Finib. Confirmat autem illud vel maximè, quòd ipsa natura, vt ait ille, asciscat & reprobet, id est voluptatem & dolorem.
Repromitto, repromittis, repromisi, pen. prod. repromissum, repromittere, Spondere stipulanti. Plaut. Asin. 9.
Verùm istuc argentum tamen mihi si vis denumerare, Repromittam istoc nomine solutam rem futuram. Id est, stipulatione à te facta me obstringam. Cic. de Claris Orat. Non me hercule, inquit, tibi repromittere istuc quidem ausus sim. Plin. de Viris illust. 2. Illa petiit, quod illi in sinistris manibus gerebant videlicet annulos, armillas: quibus dolosè repromissis, Sabinos in arcem perduxit. Ibidem 18 necem regis repromittens. Cicer. pro Qu. Rosc. Repromittis tu abhinc triennium Roscio? quid tecum istam restipulationem clarius. Bud.
Repromissor, inquit Alciatus, qui nuda stipulatione se obligat.
Repromittere differt à Satisdare, inquit Budæus, vt ex exemplo sequenti Pauli patet, De operis noui nuntiatione, L. Non solum, Si quum iure possem te prohibere nuntiauero tibi opus nouum, non aliàs ædificandi ius habebis, quàm si satis dederis. Quòd si nuntiauero tibi nequid contra leges in loco publico facias, repromittere debebis: quoniam de eo opere, alieno iure contendo, non meo: & tanquam alieni iuris petitor, repromissione contentus esse debeo.
Repromittere, pro simplici promittere. Suet. in Claudio, cap. 18, quum quidam priuato sumptu emissuros se repromitterent, si sibi fiscati agri concederentur.
Repromissio, repromissionis, Verbale. Cic. pro Rosc. Comœd. Roscius, qui ex sui perttorum consilio & authoritate restipularetur à Fannio diligenter, vt quod is exegisset à Flauio, dimidiam partem sibi dissolueret, si quidem sine cautione & repromissione, nihilominus id Fannius societati, hoc est, Roscio debebat.
Reptabundus, Reptile, Repto, Vide REPO.
Repubesco, repubescis {[illegible]} repubescere, Rursum pubescere, iuuenem fieri, [illegible], quod vulgò dicitur. Colum. lib. 2. cap. 1, Nõ ergo est exiguarum causarum frugum tetræ vetustas, si modo quum semel iouatit senectus, regressum non habet, nec reuirescere, nec repubescere potest.
Repudium, repudij {[illegible]} propriè dicitur recusatio ea qua vir vxorem à se reijcit ob rem aliquam pudendam. Quintil. lib. 7. cap. 5, Simpliciores illæ quæstiones ionisti repudij. Caius de diuortiis. L. Diuortium. In repudijs, id est renunciationibus comprobata sunt hæc verba, Res tuas tibi habeto. Item hæc, Tuas res tibi agito.
Repudium Verrius ait dictum quod fit ob rem pudendam. Festus.
Repudium alicui remittere. Terent. Phorm. 5. 8, Dicitur & Mittere repudium. Vide pòst in REPVDIO.
Repudium renunciare. Terent. Phorm. 4. 3.
Repudio, repudias {[illegible]} repudiare. Matrimonium dirimere, & quasi ob rem pudendam aliquam vxorem repellere. Sueton. in Cæsare, cap. 1, Neque vt repudiaret illam compelli à Dictatore Sylla vllo modo potuit.
Repudiat etiam maritum vxor. Quintil. lib. 7. cap. 9, Sæpe se cubanti amatorium dedit, repudiauit. Vlpian. De diuortiis, Iulianus lib. 8, Digestorũ, quærit, an furiosa repudiũ mittere, vel repudiari possit: scribit furiosum repudiari posse.
¶ Repudiare, Non accipere, recusare, respuere, aspernari. Terent. And. 4. 4.
Repudio consilium quod primùm intenderam. Idem Adelph. 5. 4.
Et quæ tibi putaris prima, in experiundo repudies. Idem. And. 1. 5. -quot modis
Contemptus, spretus, facta, transacta omnia: hem
Repudiatus repetor.
Repudiare & Recipere, contraria. Vatinius ad Ciceronem lib. 5. 9, Nun puto repudiabis in honore, quem in periculo recepisti.
Repudiare & Assumere, contraria. Cic. in Orat.
Beneficium repudiare. Cic. 2. de Fin. Metrodorũ non putant ipsum professum: sed quum appellaretur ab Epicuro, repudiare tantum beneficium noluisse.
Conditionem repudiare æquissimam. Cic. pro Quintio.
Gratiam alicuius repudiare. Cæsar 1 bell. Gall.
Iracundia omnibus in rebus repudianda est. Cic. 1. Offic.
Repudiare contumaciter morem patrium, Vide CONTVMAX.

Obsecrationem alicuius repudiare & aspernari. Cicero pro Fonteio, Cauete, ne periculosum superbúmque sit, eius vna obsecrationem repudiare, cuius preces si dij aspernarentur, hæc salua esse non possent.
Hoc non repudio. Cic. ad Atticum lib. 2, Honestior hæc declinatio periculi, sed ego hoc non repudio.
Voluntatem alicuius. Cic. 3. Verr. Eorum ego voluntatem omniũ repudiaui: nõ modò proditori, sed ne perfugæ quidem locus in meis castris cuiquam fuit.
Repudiata alicuius authoritas: Hoc est, neglecta & violata. Cic. 3. Verrina.
Funditus repudiare aliquid. Cic. in Orat.
Repudiatos, pro repulso in comitiis. Cic. pro Plancio, Nunquam enim nobilitas, pr[illegible] etiam integra atque innocens, Populo Rom. supplex repudiata fuit.
Repudiatio, Verbale {[illegible]} Cic. ad Attic. lib. 12, Sed mihi simulatio pro repudiatione fuerit.
Repudiosus, pen. prod. Adiectiuum Plaut. Pers. 10,
Verùm videto, me vbi voles nuptum dare,
Ne hæc fama faciat repudiosas nuptias. Id est, vt nemo velit me habere in vxorem propter hanc famam.
Repuerasco, repuerascis {[illegible]} repuerascere, Quasi in puerilem ætatẽ reuerti. & in contẽptum ferè semper sumitur. Plaut. Merc. 6, De senibus ferè semper dicitur, quũ desipere vitio ætatis incipiũt. Cic. de Sen. Et si quis deus largiatur vt ex hac ætate repuerascã, & in cunis vagiã, Valde recusem. Vetus exẽplar legit Repuerascã. Idem 2. de Orat. Quum is diceret socerum suũ Lælium semper ferè cũ Scipione solitum rusticari, eósque incredibiliter repuerascere esse solitos, quum rus ex vrbe, tanquam ex vinculis euolauissent.
Repugno, repugnas {[illegible]} repugnare, Resistere. cõtradicere, refragari, obsistere. Cic. de Amic. Cùm omnium rerum simulatio est vitiosa (tollit enim iudicium veri, idque adulterat) tum amicitiæ repugnat maximè.
Non pugnare, sed repugnare. Cn. Magnus Domitio in epistol. ad Atticum lib. 8.
Oppugnare & repugnare alicui. Cic. Metello lib. 5. 2, Quare non ego oppugnaui fratrem tuum, sed fratri tuo repugnaui.
Dictis & factis repugnare & resistere crudelitati. Cic. pro Rabirio perduellionis reo.
Repugnare & Concedere, contraria. Cic. ad Lentulum lib. 1. 2, Cõsules neque concedebant neque valdè repugnabant.
Nimium repugnare. Ouid. 1. de Arte.
Repugnare alicui rei. Cic. 3 Tuscul. His autem perturbationibus, quas in vitam hominum stultitia quasi quasdam furias immittit atque incitat, omnibus viribus atque opibus repugnandum est.
Amori fœdo. Ouid. 10. Metam.
Dictis. Ouid. 2. Metam.
In vna parte repugnare. Ouid. 15. Metam.
Repugnant hæc inter se. Cic. 3 Tusc.
Resistere & repugnare contra veritatem. Cic. pro Rosc. Comœd. Hoc consentit Saturius esse apertum, resistere & repugnare contra veritatem non audet.
Repugnare circa. Quintil. in Proœm. lib. 8, Circa quæ si is qui instituitur, non repugnarit, primũ ad cætera habitius est cursum.
Cum sæpe obnitens repugnasset. Patercul. lib. 2.
Repugnans, Participium {[illegible]} Plin. lib. 8. cap. 16, Ita vt deuincatur non repugnans.
Aduersante & repugnante natura. Cic. 1. Offic.
Cede repugnanti. Ouid. 2 de Arte.
Repugnantia, repugnantiæ {[illegible]} Cic. 2. Philipp. Sed qui tantarũ rerum repugnantias non videas, nihil profectò sapis.
Repugnax, repugnacis, pen. prod. {[illegible]} Qui obsistit & reluctatur. Cic. 1 de Ora. Quibus dicere Carneades solebat, ingenium tuũ Crasse vehementer admirãs, me sibi perfacilem in audiendo, te repugnacẽ in disputando esse visum. Vetus exemplar legit, perpugnacem.
Repugnanter, Aduerbium {[illegible]} cui contrarium est Patienter. Cic. de Amic. Vt igitur & monere, & moneri, proprium est veræ amicitiæ: & alterum liberè facere, non asperè: alterum, patienter accipere, non repugnanter.
Repullulo, repullulas, pen. corr. {[illegible]} repullulare, Iterũ pullulare. Plin. lib. 16. cap. 10, Larix vstis radicibus non repullulat, picea repullulat.
Repullulare è radicibus. Plin. lib. 16 cap. 44.
Repullulasco, repullulascis {[illegible]} repullulascere, Rursum pullulascere, & nouos pullos emittere: & de arboribus ac plantis ferè semper dicitur. Col. lib. 4. cap. 22, Quoniã ferè plurimarum stirpiũ natura sic se commodat, vt iuxta cicatricẽ nouellis frondibus repullulascãt. Ibidem, cap. 24. Nam præstat ex vulnere sobolem repullulascentem vellere, quàm nodosam & scabram plagam relinquere.
Repulsa, Vide REPELLO.
Repumicare, videtur à pumice deduci, vt sit quasi pumice expolire. Vnde
Repumicatio, Verbale, in arboribus dicitur, quando gẽmæ hirsutæ propter frigus, expoliuntur ipso Vere. Plin. lib. 17. cap. 26, de remediis arborũ, Item succo emisso quibusdam veluti detractio sanguinis circumrasi corticis. vitium castratio, & domitura palmitum. Gemmas si frigus retorridas hirsutásque fecerit, repumicatio, & quædam politura.
Repungo, repungis, repupugi, pen. cor. & repũxi, repunctũ {[illegible]} repungere, Vicissim pungere. Cic. Lentul. lib. 1. 9, Quoniámque illi haberent suum Publium, darent mihi ipsi alium Publiũ, in quo possem illorum animos mediocriter lacessitus leuiter repungere.
Repurgo, repurgas {[illegible]} repurgare, Idem quod purgare, vel diligenter emundare. Plin. lib. 19. cap. 10, Enecatur cyminum ab imo dorso, nisi repurgetur.

Humum repurgare. Ouid. de Nuce.
Repurgare omnas. Plin. lib. 23 cap 4.
Cælum repurgatum. Ouid. 5 Metam.
Repurgatus in syncerissimum nitorem. Senec. epist. 67.

Repurgium à repurgando, vtuntur Iustinianus, C. de aquæ ductibus, & Ambrosius ad Theodosium, Non audisti Imperator, quia quum iussisset Iulianus reparari templum Hierosolymis, diuino qui faciebant repurgium igne cremarunt.

Reputo, reputas, pen. corr. { λογίζομαι, ἀναλογίζομαι, ὑπολογίζομαι } reputare, Diligenter putare.

¶Reputare, per translationem, pro Multum ac diu cogitare, considerare, secum voluere. Terent. Eunuch. 3.5,
Dum hæc mecum reputo, accersitur lauatum interea virgo. Idem Andr. 2.6, Etenim eam secum rem recta reputauit Via. Cic ad Lent. lib. 1.9, Tamen non reputaui quid ille vellet. Idem 2. de Nat. deor. hunc harum nihil vnquam reputauisse certò scio.
Tecum ipse reputa sutures Sidonios Silius lib 17.
Non facile est reputare, vtrum, &c. Cic. in Sallust.
Reputare, pro Imputare Modestinus in l. Nihil interest. §. Si quum filius. D. de inofficioso testamento, Tamen est aliquid quod testatoris vitio reputetur vt meritò repellendus non sit.
¶Reputare, Computare, compensare Vlpian in l. 1 §. Si pupillus. D. de tutel. & rationibus distrah. Item sumptus litis tutor reputabit, & viatica, si ex officio necesse habuit aliquo ire vel proficisci. Papin. in l. Sed si nondum. D. de relig. & sumpt. funer. sed si nondum pater dotem recuperauerit: vir solus conuenietur, reputaturus patri, quod eo nomine præstiterit.

Reputatio, Verbale { ἀναλογισμός } consyderatio. Plin. lib. 10. cap. 37. Gel. lib. 12. cap 5, Per incrementa ætatis exorta è seminibus suis ratio est, & vtendi consilij reputatio, & honesti contemplatio.
¶Reputatio, pro Computatione. Caius in l. Item ea diuerso. D. familiæ erciscundæ. Si iudex aut reputationes inter eos fecerit, aut curauerit cautiones interponi, quibus inter eos communicentur commoda & incommoda. Marcellus in l. Titia. D. de solutionibus. Titia, quum propter dotem bona mariti possideret, omnia pro domina egit: reditus exegit, & mouentia distraxit. quæro an ea quæ ex re mariti percepit, in dotem ei reputari debeant? Marcellus respondit, reputationem eius quod propunetetur, non iniquam videri.

Requies, requiei, vel requietis, requiem, vel requietem, Ablatiuo, requie vel requiete { ἀνάπαυλα, ἀνάπαυσις, ἐπανάπαυσις, ῥᾳστώνη, ἡσυχία, ἠρεμία } Ipse quiescendi actus. Cic. de Senect. Vt meæ senectutis requietem, oblectamentúmque noscatis. Charisius lib. 1. Cicero requietem dixit, ad Hostilium.
Labori requies hæc erat. Ouid. 7 Metam.
Requietis interualla. Cic. 1. de Fin. Et ad dolores ita paratus est. vt meminerit maximos morte finiri, paruos multa habere interualla requietis.
In amicitia Scipionis, requies plena oblectationis mihi fuit. Cic. de Amicit.
Requiet spatiúmque. Virg 4. Æneid.
Tantum temporis quantum ad animi & corporis requiem conceditur. Cic. pro Archia.
Bellorum requies, Id est à bellis. Stat. 3. Thebaid.
Doloris fert requies. Ouid. 2. de Arte.
Oblectatio animi, requies curarum Cic 2 Offic.
Medicina & requies curæ. Ouid. 4. Trist. eleg. 9.
Laborum certa requies. Virg 3 Æneid.
Laboris grata requies. Ouid. ad Liuiam.
Mali nulla requies erat. Lucret. lib. 6.
Pugnæ requiem sperabant. Virg. 12. Æneid.
Sera requies meæ senectæ Virg 9. Æneid.
¶Alterna requies, Ouid. epist. 4,
Quod caret alterna requie durabile non est.
Mœsta. Stat. 8 Thebaid.
Tutior. Ouid. 8 Metam.
¶Attulit pugna requiem multorum dierum. Ouid. 10. Metam.
Dare requiem ab opere. Colum. lib. 6. cap. 14.
Dare voce requiem & modum. Ouid. 3. Metam.
Habere requietem Cic. Attico, lib 1.13, Ita sum ab hominibus destitutus, vt tantum requietis habeam, quantum cum vxore & filiola & mellito Cicerone consumitur.
Negare requiem. Ouid 10. Metam.
Exiguámque petit requiem. Ouid 4 Metam.
Poscant requiem socij. Ouid. epist. 7.
Requietem quærere. Cic. 5 de Fin. Itaque si aut requietem natura non quæreret, aut eam posset alia quadam ratione consequi.
Requiem ex occupationibus quærere. Lucceius Ciceroni, lib. 5.14, vel animo defatigato tuo qui nunc requiem quærat ex magnis occupationibus.

Requiesco, requiescis, requieui, requietum, pen. prod. { ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω } requiescere, Dormire. Virg. 1. ecloga.
Hic tamen hac mecum poteris requiescere nocte
Fronde super viridi.
Lecto requiescere. Tibul. lib. 1. eleg. 1.
Humo. Ouid. 10. Metam.
Somno molli. Catul. ad Mallium 63.
Noctes longas. Tibul. lib. 3. eleg 7.
¶Requiescere, pro Conquiescere, vel quietem accipere, & tranquille viuere, sine vllo animi aut corporis impedimento.
Requiescere, & curam animi leuare. Cic. 6. Verr. Quum diutius in eo negotio curáque fueram, vt requiescerem, curámque animi remitterem, ad Carpinatij præclaras tabulas reuertebar.
A malis. Cic 1. Tuscul. Vbi remissa humana vita corpus requiescat à malis. Ex Ennio.
A turba rerum. Ouid. 4. de Ponto, eleg 5.
In sella. Cic. 1. de Diuin. Quum virgo staret, & Cæcilia in sella sederet, neque diu vlla vox extitisset, puellam defatigatam petiisse à matertera vt sibi concederet paulisper, vt in eius sella requiesceret.
In spe alicuius adolescentis. Cic pro Cælio. Hoc est, Ex spe futuræ illius probitatis, quietem sibi polliceri.
In miserijs. Cic. Attic. lib. 8, Et simul (crede mihi) requiesco paulum in his miserijs, quum quasi tecum loquor.
In sermone alicuius. Cic. 2 de Orat. Sed ex meo defessus in labore, atque itinere disputationis meæ requiescam in Cæsaris sermone, tanquam in aliquo peropportuno diuersorio.
In lectione poetarum. Quintil. lib. 10 cap. 1.
Non requiescere consilio cuiusquam. Cic. Attico, libro 1.13, Nam sunt permolesti, sed tamen insident & vrgent, & nullius amantis consilio aut sermone requiescunt.
Arua requiescunt mutatis fœtibus. Virg. 1. Georg.
Aures requierant omnibus. Catul. de Atio.
Cum tot syderibus cælum requieuit in illo. Ouid. 4 Metam.
Pectora requierunt. Stat. 12. Thebaid.
¶Requiescere, Quietum facere, siue retardare, cum accusatiuo, teste Seruio Virg eclog 8,
Et mutata suos requierunt flumina cursus.

Requietus, pen. prod. Adiectiuum { ἀναπεπαυμένος } Qui requieuit. Sallust. Paululum requietis militibus.
Ager requietus. Ouid. 2. de Arte. Id est, ager qui aliquantulum requieuit.
Requietum aruum. Colum. lib. 2 cap. 9.
Lac requietum. Colum lib. 7. cap 8.
Requietior. Colum. lib. 2. cap 1, Neque enim idcirco rudis & modo ex syluestri habitu in aruum transducta fœcundior haberi terra debet, quod sit requietior & iunior.

Requiro, requiris, pen. prod. requisiui, requisitũ, pen. prod. { ἀναζητέω } requirere, Sæpius vel rursum quærere. Terent. Phor. 2.1,
Abi Phædria, eum require, atque adduce huc. Cic. 3. de Fin. Tu autem quum ipse tantum librorum habeas, quos hic tandem requiris?
Requirere & Quærere hoc differunt: quoniam Requirere, est diu quærere. Afranius Fratriis:
Prius totum quæram, ne requiram te vide. Ex Nonio.
Aliquem vocibus, vel sermone requirere. Plin. epist. 106. Virgilius 1. Æneid.
Amissos longo socios sermone requirunt.
Oculis requirere aliquid Curtius lib. 4.
Animo & oculis aliquem Ouid. 4. Metamorph.
¶Requirere ab aliquo, Quærere ab aliquo, interrogare aliquem. Cic. Att. lib. 12, Siquis requirit à te cur Romæ non sim: quia discessus est. Idem 1. Acad Illud autem mihi ante hoc tempus nunquam in mentem venit à te requirere.
Requirere ex. Cic. pro Cælio, Ex quibus requiram, quonammodo latuerint.
Requisiuit rex, quis supremum diem Athenis obiisset. Plin. libro 7 cap 29.
Illud quoque requisiui, qua ratione ex tot creditoribus nemo neque tum idem fecerit, neque nunc contradicat. Cic. pro Quintio.
Studiosè requirere. Ouid. 1. de Arte.
Causam. Ouid 13 Metam.
Causas requirit inscias. Virg. 6. Æneid.
Domum alicuius. Cic 6. Verr.
¶Requirere, Postulare, flagitare, deposcere. Cic. pro Lege Manilia, Quibus amissis, & pacis ornamenta, & subsidia belli requiretis. De Vectigalibus.
Requirere & flagitare. Cic. 7. Ver. Abs te officium tuum debitum generi & nomini requiro & flagito.
Requirere auxilium. Cic. 7. Verr. Omnes hoc loco ciues Romani & qui adsunt, & qui vbicunque sunt, vestram seueritatem desiderant, vestram fidem implorant, vestrum auxilium requirunt.
Diuitias. Tibul. lib. 4. eleg. 1.
¶Requirere, pro Inspicere, animaduertere, inquirere. Caius in l. 4. D. de testamen. Si quæramus an valeat testamentũ: in primis animaduertere debemus, an is qui fecit testamentum, habuerit testamẽti factionem: deinde si habuerit, requiremus an secundum regulas iuris ciuilis testatus sit.
¶Requiri, pro Necessarium esse: & Requirere, pro Opus habere. Cic 1 de Finib Virtutem autem nimam hoc honesto, nullam requirere voluptatem, atque ad beatè viuendum seipsa esse contentam.
¶Requirere, pro Desiderare quod non adest. Cic. ad Cecinnã, lib. 6.6, Vereor ne literarum à me officium requiras. Nam suprà dixerat, Vereor ne desideres officium meum. Idem 10 Parad. In quo equidem continentissimorũ hominum maiorum nostrorũ prudentiã requiro.
¶Requirere, pro Desiderio rei amissæ teneri vel præteritæ, vel absentis, vel eam poscere. Cic. de Senect. Denique isto bono vtare dum adsit: quum absit, ne requiras: nisi fortè adolescentes, pueritiam: paulum ætate progressi adolescentiam debeant requirere.
Post requisitum etiam, nisi eiusmodi esset visum verum, quale falsum. Cic. 4 Acad.
¶Requisita naturæ dixit Sallustius per periphrasin, vt notat Quintilianus lib 8 cap. 6. pro Exonerare aluum.

Requisito, requisitas { ἀναζητοῦμαι } requisitare, Frequentatiuum. Plaut. Most 4.2,
Quid tu otiosus res nouas requisitas?

Res, rei, fœm gen. { χρῆμα, πρᾶγμα, πρᾶγος } generalem habet significationem. Nam, vt Caius loquit in l. 1. D de rerum diuisione, siue corporalia siue incorporalia comprehendit. Corporales res sunt, quæ tangi possunt, vt fundus, homo, vestis: incorporales sunt, quæ tangi non possunt, qualia sunt ea quæ in iure consistunt, sicut hæreditas, vsusfructus, obligationes.
Abdita rerum. Horat. in Arte.
Rerum asperitas. Cicero, Sed tamen in his vel asperitatibus rerum, & cætera.

Capua

Caput & fons rerum. Horat. 1. epist. 18.
Causas rerum cognoscere. Virg. 2. Georg.
Concordia rerum discors. Horat. 1. epist. 12.
Creatrix rerum natura. Lucret. lib. 2.
Rerum cursus. Cic. Fam. 4.
Desyderium rerum. Lucret. lib. 3.
Tempus edax rerum. Ouid. 15. Metam.
Fama rerum incredibilis. Virg. 3. Æneid.
Mole sub ingenti rerum fundamina ponit. Ouid. 15. Metam.
Rerum grauitas. Cic. ad Brut.
Versus inopes rerum. Horat. in Arte.
Inscitia rerum. Horat. 1. epist. 3.
Rerum interitus. Cic. Fam. 6.
Maiestas rerum. Lucret. lib. 5.
In rerum natura. Cic. 4. Acad. Negas tantam similitudinem in rerum natura esse.
Nouatrix rerum natura. Ouid. 15. Metam.
Opifex rerum. Ouid. 1. Metam.
Rerum perturbatio vel confusio. Cic. Fam. 1.
Animus rerum prudens. Horat. 4. Carm. ode 9.
Prudentia rerum. Virg. 1. Georg.
Sepulchrum commune rerum, terra. Lucret. lib. 5.
Rerum status. Cic. Fam. 12.
Trepidus rerum. Virg. 12. Æneid.
Rerum tumor. Cic. Ne deserere viderer hunc rerum tumorem.
Rerum turba. Cic. Expone rem etiam quemadmodũ hic, & quanta in turba, quantáque in confusione rerum viueremus.
Turbine rerum miserarum attonitus. Ouid. 7. Metam.
Rerum varietas. Cic. Fam. 2.
Aqua rerum vilissima. Horat. 1. Serm. saty. 5.
¶Absurda res, Vide ABSVRDVS.
Acerba. Lucret. lib. 4.
Res amplissimæ. Cic. Fam. 5.
Angustæ res. Exiguæ, non magni momenti. Virg. 3. Georg.
Res animales. Vlp. in l. à diuo D. De re iud.
Ad faciendam fidem res appositæ. Quintil. lib. 5. cap. 8.
Arcana. Ouid. 4. Metam.
Ardua, Vide ARDVVS.
Bona, Vide BONVS.
Res bonæ, vel optimæ. Cic. Fam. 4.
Res calamitosæ. Cic. pro Lege Manil.
Certa, Vide CERTVS.
Communis. Horat. 2. Serm. saty. 6.
Res comperendinata significat iudicium in diem tertium constitutum. Festus.
Confessa, Vide CONFITEOR.
Contorta, Vide CONTORQVEO.
Res contractæ. Cic. Fam. 7.
Res conuersæ. Cic. Fam. 1.
Res corporales, Vide CORPVS.
Corporea. Lucret. lib. 2.
Credula res amor est. Ouid. epist. 6.
Declamatoria res. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Res desperatæ. Cic. Fam. 5.
Res deteriores. Cic. Quanto deteriores offensiores sis, &c.
Diuina. Cic. Att. lib. 4. Senea ad rem diuinã dicit se velle discedere.
Res euersæ. Cic. Fam. 6.
Facilis. Lucret. lib. 2.
Furtiua. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Relatu horrenda. Ouid. 15. Metam.
Non illiberalis ad cognoscendum, Vide ILLIBERALIS.
Immoderata res est Cupido. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15.
Implicata res controuersiis, Vide IMPLICO.
Incognita res turbat animos. Virg. 1. Æneid.
Res incommodæ. Cic. Fam. 6.
Res incorporales, Vide CORPVS.
Res dictu incredibilis. Quintil. in Gladiatore, non procul à fine.
Infirma & nugatoria ad probandum, Vide INFIRMVS.
Ingeniosa res est. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.
Inquisita & comperta, Vide INQVIRO.
Insolitam rem apportare auribus, Referre aliquid inauditum antea. Lucret. lib. 5.
Inuidiosa, Vide INVIDEO.
Inuolutæ & occultæ res, Vide INVOLVO.
Res luculenta. Cic. Est enim res luculenta.
Ludicre. Horat. 2. epist. 1.
Manifestæ, Vide MANIFESTVS.
Manifestas contra res & veras repugnare. Lucret. lib. 3.
Manifestaria res est, Vide MANIFESTVS.
Medicatissima, Vide MEDICO, medicas.
Missiles res, Vide Missilis, in MITTO.
Molesta & odiosa. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Nec opinata, Vide NEC.
Negotiosa, Vide NEGOTIVM.
Nouæ res, Vide NOVVS.
Nudæ atque inornatæ. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Res operosa. Cic. Res operosa est, & hominis, &c.
Res plurimi otij. Cic. ad Attic. 4.
Otiosa, Vide Otiosus, in OTIVM.
Res est non parua. Virg. 3. eclog.
Pensitata, Vide PENSO.
Res perditæ. Cic. Fam. 12.
Res periculosa. Cic. In magnis, periculosisque rebus, &c.
Res perturbatæ. Cic. Fam. 6.
Ridicula & iocosa. Catul. ad Catonem, 83.
Suaues. Horat. 2. Serm. saty. 8.

Testata, Vide TESTOR.
Res turbulentæ. Cic. Fam. 9.
¶Abducere à re aliqua ad aliam, Vide ABDVCO.
In rem aliquam abire, Vide ABEO.
Rem abiicere. Cicero, Quin nunc ipsum non dubito rem tantam abiicere.
Abrumpere ea re aliqua, Vide ABRVMPO.
Abstinere rebus vrbanis, Vide ABSTINEO.
Abesse res videtur, Vide ABSVM.
Frigidis rebus dies aliquot absumere. Plin. Iunior lib. 1. epist. 9. ad Fundanum.
Abundare in re aliqua, Vide ABVNDO.
Accedere alicui rei, Vide ACCEDO.
Accipere ab aliquo rem aliquam, Vide ACCIPIO.
Accommodare in rem aliquam, Vide ACCOMMODO.
Acquiescere alicui rei, Vide ACQVIESCO.
Addere nomina rebus. Ouid. 5. Metam.
Rem in locum adducere, vel deducere. Cic. Fam. 16.
Rem adducere in discrimen. Cic. Fam. 5.
Rebus adhibere cautionem. Cic. ad Attic. 1.
Alias res agere. Cic. Ita furebat, vt mirarer tam alias res agere populum, &c.
Agere res aliquas, Vide AGO.
Cedit illi res, Vide CEDO.
Cogitare rem aliam ex alia, Vide COGITO.
Conferre rem in pauca, Vide CONFERO.
Consolatur me hæc res, Vide CONSOLOR.
Rei capitalis damnatus, Vide DAMNO.
Deducere rem aliquò. Horat. 1. Serm. saty. 1.
Res eò deducta est, Vide DEDVCO.
Rem aliquam in diuersas partes deducere, Vide DEDVCO.
Rem ad aliquem deferre, vel alicui committere. Cic. Fam. 1.
Rem differre. Cic. Fam. 10.
Rem familiarem diminui, vel re familiari comminui. Cic. ad Att. 4. Et Matius Cic. Fam. 11.
Rem familiarem dissipare. Cic. Fam. 4.
Rem in motu esse. Cic. ad Qu. frat.
Rem esse in integro. Cic. Fam. 5.
Rem esse loco, id est statu. Cic. Fam. 12.
Exasperare rem verbis. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Exponere rem verbis. Lucret. lib. 1.
Facere rem diuinam alicui deo. Cic. 3. de Nat. deor.
Rem habere se. Cic. Fam. 3.
Iactare rem sermonibus, Vide Iacto in IACIO.
Impertitare rem æquam. Horat. 1. Serm. saty. 3.
De re familiari impertire. Cic. Offic. 2.
Rem inclinari. Cic. Fam. 1.
Increbuit res prouerbio. Vide INCREBRESCO.
Chaos rebus inducere. Senec. Agamemn. 6.
Honestis rebus animum intendere. Horat. 1. epist. 2.
Rem ire, pro Expediri. Cic. Incipit res melius ire quàm putaram.
Prorsus ibat res. Cic. lib. 14. Id est, erat cur bene speraremus. *Tout alloit bien: tout l'affaire se portoit bien.*
Magnis de rebus loqui. Lucret. lib. 4.
Res mouere. Cic. ad Qu. frat.
Rem nasci. Terent. in Hecyr.
Notare res nominibus nouis, Vide NOTO.
Insigni aliqua & nota re notare quippiam, Vide INSIGNIS.
Ordine rem pando. Virg. 3. Æneid.
Rem procurare. Cic. ad Attic. 6.
Reddere rationem rei. Lucret. lib. 6.
Rem refrigere. Cic. ad Attic. 1.
Rem reiicere. Cic. Fam. 5.
Rem ad manus reuocare, Vide MANVS.
Apertas res secernere à dubiis. Lucret. lib. 4.
Summa sequar fastigia rerum. Virg. 1. Æneid.
Rem suscipere. Cic. ad Qu. frat.
Tentare rem. Horat. 2. epist. 1.
In rem præsentem venire. Totum ad rem iudiciariam pertinet, neque admodum absimile est, A iusto sacramento contendere. Budæus.
¶Res, Negotium, causa ipsa. Terent. Adelph. 5. 3.
Rem ipsam putemus: dictum inter nos hoc fuit. Vbi Donatus, Res, causa litis. Terent. Hecyra. 3. 5.
Omnem rem scio, vt sit gesta. Idem Heaut. 1. 1.
Chreme, tantúmne est ab re tua otij tibi,
Aliena vt cures, eáque quæ ad te nihil attinent? Hoc est, præter familiaria negotia tua, éstne tantum tibi otij vt, &c.
Integra res, Vide INTEGER.
Paruula, Vide PARVVS.
In inuidia res est, Vide INVIDEO.
Accingi ad rem aliquam, Vide ACCINGO.
Aut agitur res in scenis, aut acta refertur. Horat. in Arte.
Agere rem quasi alienam. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Agitare res, Vide AGITO.
Res tua agitur. Cic. 5. Verr. Quòd si res tua nõ ageretur, à te potius postularem, ne amplius, &c.
Attinet ad rem. Horat. 2. Serm. saty. 2.
Tanti sceleris res nemini fuit credenda. Cic. pro Cælio.
In rem præsentem ire, Vide IN præpositionem.
Malè rem gerere. Horat. 2. Serm. saty. 3.
In rebus gerendis acer, Vide ACER adiectiuum.
A rebus gerendis abstrahere, Vide ABSTRAHO.
Gerendis rebus minus apta. Ouid. 1. de Arte.
In eam rem siquid habebo, Vide IN præpositionem.
In re incipiunda, Vide IN præpositionem.

Nihil interest ad rem, Vide INTEREST.

Nihil neque ante rem, neque præter rem locuti sumus. Author ad Herennium, lib. 4.

Ministrare res timidè gelidéque. Horat. in Arte.

Monet res, Vide MONEO.

Mouentur res magnæ, Vide MOVEO.

Natus rebus agendis. Horat. in Arte.

Noui rem omnem, Vide NOSCO.

Salua res est. Terent. Eunuch. 2.2.

¶ Bellicæ res. Horat. 4. Carm. ode 3.

Militaris res diuinitus constituta, Vide CONSTITVO.

Rei militaris scientia. Cic. pro Lege Manilia.

Rem militarem discere, Vide MILES.

Res naualis, siue nautica. Cic. 7. Verr.

Numaria res, Vide NVMVS.

Pastoria, Vide PASTOR.

Pecuniaria, Vide PECVNIA.

Res prolatæ, & Rerum prolatio, significat tempus illud quum homines feriarentur. Declarat maximè Plautus in Captiuis Act. 1, ex persona parasiti.

Vbi res prolatæ sunt, quum rus homines eunt,
Simul prolatæ res sunt nostris dentibus.
Quasi quum caletur, cochleæ in occulto latent:
Suo sibi succo viuunt, ros si non cadit:
Item parasiti rebus prolatis latent,
In occulto miseri victitant succo suo.

Cic. pro Murena, Sapiens existimari nemo potest in ea prudentia, quæ neque extra Romam vsquam, neque Romæ, rebus prolatis, quidquam valet. Idem ad Attic. lib. 14. epist. 5, Meam stultam verecundiam, qui legari noluerim ante res prolatas, ne deserere viderer hunc rerum tumorem. Ad Qu. frat. lib. 3. epist. 2 à fine, Res prolatæ, ad interregnum comitia adducta. Ad Attic. lib. 7. epist. 11, Istum quidem, cuius phalarismum times, omnia teterrimè facturum puto. Nec enim rerum prolatio, nec Senatus magistratuúmque discessus, nec ærarium clausum tardabit. Rerum igitur prolatio, siue Res prolatæ, idem est ac si dicas, vacatio à muneribus: quæ maximè erat ludorum diebus. Ludorum autem nomina, Votiui, Romani, Victoriæ, Plebeij. quorum primi Votiui a VI. Cal. Sept. commissi, per quindecim dies celebrabantur: & continuò Romani per decem dies: quum interea res prolatæ dicebantur. Confectis Votiuis & Romanis, rursus ad negotia: iudicia fiebant: senatus habebatur: tum publicè, tum priuatim quisque satagebat in sua re: hoc vsque ad VIII. Cal. Nouembris. Nam quum inter ludos Romanos & ludos victoriæ dies intersint XLV. quod apertè ipse declarat lib. 4. in Verrem: rectè subducenti perspicuum fiet, ludorum Victoriæ commissionem incidere in diem VIII. Cal. Nouembris. iterum igitur res prolatæ. Victoriæ autem ludi, quúmque his Plebeij coniuncti, dies auferebant octo: vt ad IIII. Nonas Nouembris, & magistratus, & cuiusuis ordinis homines intermissam rei siue publicæ siue priuatæ administrationem repeterent. Itaque lib. 4. epist. 15. non procul à fine, Pontinus vult ad IIII. Nonas Nouembris triumphare. ex quo patet, non fuisse diem festum IIII Nonas Nouembris. Quocunque igitur tempore ad Vrbem Cæsar venerit, statim aget quæ putabit è re sua. non enim tardabit rerum prolatio, quo tempore nihil neque publicè fit, neque priuatim: contemnet antiquum morem: sine senatu, sine magistratibus decernet ipse ea libidine: refringet ærarium, publicásque pecunias ad vsum Reipublicæ seruatas, ad Reipublicæ oppugnationem conuertet.

¶Res ipsa, Vide IPSE.

In re ipsa, Vide IN præpositionem.

E re, & Ea re, Vide E & EX præpositiones.

Ex re ipsa. Quintil. lib. 5. cap. 13, Accusator dat testem, patronus ex re ipsa refellit.

Ex re ipsa natus, Id est temporalis. Quintil. lib. 4. cap. 5.

Reque eapse, pro Re ipsa. Scipio Africanus Pauli filius, quum pro æde Castoris diceret, hac compositione vsus est: Quibus de hominibus ego sæpe, atque in multis locis opera, factis, consilijs, reque eapse (sæpe) benemeritis spem, &c. Festus.

E re nata, Id est occasione, vt ait Donatus. Terent. Adelph. 3.2.

Consulere ex re. Tacit. lib. 1. Hoc est, prout occasio tulerit.

Pro re pauca loquar. Virg. 4. Æneid.

Pro re nata, Pro euentu rei & occasione. Cic. Attic. lib. 12, Antonij colloquium cum heroibus nostris pro re nata non incommodum. Id est, quantum ad præsens tempus attinet. *Pour le temps.*

Cum re præsenti deliberare, Vide CVM præpositionem.

Ob rem, Vide OB præpositionem.

¶Ab re, Vide A & AB præpositiones.

Ab re, Id est Ab euentu. Liu. 1. ab Vrbe, Id ab re (quod nunc quoque tenet nomen) interregnum appellatum.

¶Res, Veritas. Terent. Adelph. 4.7,

-si non re ipsa tibi istuc dolet,
Simulare certe est hominis. Item Hecy. 5.2,
Hæc res hic agitur, Pamphilum me facere vt redeat vxor,
Oportet.

Vbi Donatus, Aut sic intelligendum est, quasi dicat, Hoc agebamus quum tu aduenires. aut cum assueratione pronuntiandum est, vt sit RES, veritas: quasi dicat, Hic non verba sunt, sed res agitur.

Res ipsa atque veritas. Cic. pro Rosc. Amer. Vides Eruci quantum distet argumentatio tua à re ipsa atque à veritate.

Res ipsa indicat, Vide INDICO, indicas.

Res ipsa loquitur, Vide LOQVOR.

¶Verba ad rem conferre. Terent. Eunuch. 4.6. Vbi Donatus, Verba ad rem contulit, hoc est Agere quod dicebat, aggressus est. Idem Andr. 5.1,

Vt beneficium verbis initum dudum, nunc re comprobes.

Re iuuare. Terent. Heaut. 1.1, crede inquam mihi,
Aut consolando, aut consilio, aut re iuuero.

Dictu quàm re facilius. Liu. 1. bel. Maced.

¶Res, pro Sumptu. Marcianus in l. Quum vir. D. De doli ma. & me. except. Quum vir in area ab vxore sibi donata aliquid ædificasset, plerisque placet, doli mali exceptione posita rem seruari posse.

¶Res, Vtilitas. Terent. Hecy. 1.2,
Ita di deæque faxint, si in rem est Bacchidis. Idem Phorm. 2.4,
Ego quæ in rem tuam sint, ea velim facias.

In rem nostram est, Vide IN.

In re mea est, Vide IN.

Cogitatè rem suam tractare, Vide CVNCTOR.

In rem suam aliquid conuertere. Cic. pro Rosc. Amer.

E re, sua vtilitate, Vtiliter. Papin. in l. Donationes. in §. 1. D. De donationib. Nec matrem offensam è re petitionem habere. Hoc est, matrem ea leui offensione eas res vtiliter repetere non posse.

¶Res, aliquando relatiuum est, referens præcedentia. Terent. Phor. 2.1, Si est patrue, culpam vt Antipho in se admiserit,
Ex qua re minus rei foret, aut famæ temperans. Vbi Donatus, RES ad CVLPAM relatum.

¶Alicui rei esse. Terent. Adelph. 3.3,
Id misero restat mihi mali, si illum potest,
Qui alicui rei est, etiam eum ad nequitiam abducere. Vbi Donatus,
Rectè: de hoc enim suprà dixit, 1.2, -non fratrem vides
Rei dare operam, ruri esse parcum ac sobrium?

¶Res est mihi cum illo. Terent. Phorm. 1.3. Cic. Sulpit. lib. 13. 27, Siqui difficiliores erunt, vt rem sine controuersia confici nolint, si eos, quando cum Senatore res est, Romam reieceris.

Habere rem cum aliquo, Id est consuetudinem, amorem. Terentius Eunuch. 1.2.

¶Res, Hæreditas. Terent. Phorm. 1.3,
At si talentûm rem reliquisset decem. Donatus.

¶Res, Patrimonium. Terent. Adelph. 5.3,
-at enim metuas ne ab re sint tamen
Omissiores paulò. Id est, negligant curare rem domesticam. Idem Adelph. 5.3, Tu illos duos olim pro re tollebas tua. Vbi Donatus,
Pro re, Pro patrimonij tui qualitate.

¶Res, Pecunia, & etiam fortunæ bona. Terent. Eunuch. 1.2.
Eius frater aliquantum ad rem est auidior. Idem Adelph. 5.3,
Solum vnum hoc vitium affert senectus hominibus,
Attentiores sumus ad res omnes, quàm sat est. Cic. 2. in Catil. Res eos iampridem, fides deficere nuper cœpit.

Res & aurum. Lucret. lib. 5.

Accisæ res, Vide ACCIDO, pen. prod.

Ampla res domi. Iuuen. Saty. 12.

Arctis in rebus absit pudor, In magna rerũ angustia. Valer. 5. Argõ.

Auita res & patria, Vide Auitus in AVVS.

Cibaria re copiosus, Vide COPIA.

Contemptæ rei dominus splendidior. Horat. 3. Carm. ode 16.

Contracta res, Vide CONTRAHO.

Curtæ nescio quid semper abest rei. Horat. 3. Carm. ode 24.

Res familiaris ministra & famula corporis. Cic. 1. Tusc.

Familiaris res mea. Cic. 1. de Orat.

Rei familiaris naufragia. Cic. Fam. 1.

Frumentaria res. Cic. Attic. lib. 8.

Res mobiles. Vlp. in l. à diuo. D. De re iud.

Modica. Iuuen. Saty. 13.

Mouentes res, pro Mobilibus, Vide MOVEO.

Paruis rebus alta præstatur quies. Seneca Thyeste, 5.

Paupera res, apud Plautum, Vide PAVPER.

Res pauperculæ, modicæ & modestæ, Vide MODVS.

Pecuaria, Vide Pecuarius, in PECVS.

Præclara filius in re sublatus malè alitur. Horat. 2. Serm. saty. 5.

Res salua & Perdita, contraria. Terent. Eunuch. 2.2.

¶ Ampliare rem. Horat. 1. Serm. saty. 4.

Amplificare rem familiarem, Vide AMPLIFICO.

Augere rem, Locupletari. Cic. pro Rab. Post. Ita vt in augenda re, non auaritiæ prædam, sed instrumentum bonitati quærere videretur.

Comminuti re familiari, Vide COMMINVO.

Conficere rem, Vide CONFICIO.

Confringere rem, Vide CONFRINGO.

Corrumpere rem familiarem, Vide CORRVMPO.

Curare rebus alienis suo vestimento & cibo. Plaut. Truc. 4.

Facere rem, Lucrari. Terent. Adelph. 2.2,
Nunquam rem facies: abi, nescis inescare homines. Ex Donato.

Habere rem, Non inopem esse. Cic. 2. Offic. Illud malè dixit, non esse in ciuitate duo millia hominum qui rem haberent.

Intercipere res alicuius. Ouid. 9. Metam.

Copia rerum mersat membra. Lucret. lib. 5.

Res vbi magna nitet domino sene. Horat. 2. Serm. saty. 5.

Multæ tibi tum officient res. Horat. 1. Serm. saty. 2.

Res sanguine partæ. Ouid. 1. epist.

Patriam rem perdere. Horat. 1. Serm. saty. 4.

Quærere rem honestè mercaturis faciendis. Cic. in Parad.

Præclaram ingrata stringat malus ingluuie rem. Horat. 2. Sermon. satyra 2.

Vir haud magna cum re. Cic. de Senect. Licet versibus eisdem mihi affari te Attice, quibus affatur Flaminium ille vir haud magna cum re, sed fidei plenus.

¶Res, Status, conditio. vt Res publica, Res priuata, Res familiaris, Res vxoria. Cicero, Id enim rebus nostris minimè cõducebat. Id est, statui nostro. Virg. 6. Æneidos,
Hic rem Romanam magno turbante tumultu,
Sistet eques. Vbi Seruius, Rem Romanam, Statum Reip.

Tueri armis res Italas. Horat. 2. epist. 1.

Forensis res. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Reuocare se ad curam rei domesticæ, rei forensis, Reipublicæ. Cicero pro Cælio.

In re

In re præsenti, Vide IN præpositionem.
Res priuatæ, Id est bona priuatorum. Cic Attic. lib 9.
Priuatæ ac domesticæ res. Quintil. lib. 2. cap. 21.
Administrare rem familiarem, Vide ADMINISTRO.
Obire rem priuatam vel publicam, Vide OBEO.
Ordinare publicas res. Horat. 2. Carm. ode 1.
Conficere rem suam non minus strenuè quàm publicam. Cic. Post reditum in Senat.
Inuisere res rusticas vel fructus causa, vel delectationis. Cic. 1. de Orat.
¶Res (ἀρχή) Imperium. Virg 3. Æneidos,
Postquam res Asiæ, Priamique euertere gentem
Immeritam visum superis. Ibidem,
Res Agamemnonias, victriciaque arma secutus. Seruius.
Dissociabilis res. Tacit. in vita Agric. De principatu ac libertate.
Adepta rerum, Vide ADIPISCOR.
Domina rerum Roma. Ouid. 15. Metam.
Caput rerum. Tacit. lib. 1.
Custos rerum Cæsar. Horat. 4. Carm. ode 15.
Imperia rerum Horat. 2. Serm. satyr. 7.
Origo rerum & molitio, Vide ORIGO.
Pulcherrima rerum Roma. Virg 2 Georg.
Potestas summa rerum. Virg in Æneid.
¶Rem, vel res gerere, pro Pugnare apud Iurisconsultos, & alios. Liuius, Malletque aduersus singulos seperatim, quàm aduersus duos simul rem gerere. Plin. lib. 2. cap. 67, In Arabico sinu res gerente C. Cæsare Augusti filio, signa nauium ex Hispaniensibus naufragiis feruntur agnita. Id est belligerante.
Bene gestæ res. Virg. 9 Æneid.
Maxima res effecta. Virg. 11. Æneid.
Res Romana, pro Acie. Liuius, Sed res Romana erat superior. Et sic sæpe. Budæus.
Naualis res. Tacitus lib. 15.
Rem bellicam administrare. Cic 2. de Diuin.
Euentus rerum. Lucan. lib 5.
¶Abscissa res erat, Vide ABSCINDO.
Tunc res immenso placuit statura labore. Lucan. lib. 3.
Dare rem in casum. Tacit. lib. 18.
Rem de manibus emittere, Vide MANVS.
Rebus suis diffidere. Liu. 1. ab Vrbe
Fessi rerum. Virg 1. Æneid.
Inclinationes rerum & temporum, Vide INCLINO.
Forma rerum. Ouid 1. de Ponto eleg 11.
Summæ rerum consulere. Ouid. 2. Metam.
Aduersæ res, Vide ADVERTO.
Afflictæ. Virg. 1. Æneid.
Angustæ. Horat. 2. Carm. ode 10.
Dubiis rebus non deficere. Virg 6. Æneid.
Dura. Virg. 1. Æneid.
Duris vrgens in rebus egestas. Virg. 1. Georg.
Egens in rebus. Virg 6. Æneid.
Extremæ. Tacit. lib 17.
Fessis rebus ferre finem. Virg 3. Æneid.
Fluxæ. Silius lib. 7.
Fractæ. Virg 4. Georg.
Humanæ Virg 10. Æneid.
Inclinata, Vide INCLINO.
Infracta, Vide INFRINGO.
Iucundæ Horat. 2. Serm. satyr. 6.
Secundæ. Virg. 9. Æneid.
Secundis rebus melius, Vide MANEO.
¶Rem miseram, Aduerbium dolentis. Cic. Attic. lib. 7.
O rem lugubrem! Vide LVGEO.
¶Res, Modus. Plaut. Rud. 13,
Iam repperi rem, quo pacto nec fur, nec socius sies.
¶Res (πεῖρα) Experientia. Terent. Adelph 5. 4,
Nunquam ita quisquam bene subducta ratione ad vitam fuit,
Quin res, ætas, vsus semper aliquid apportet noui. Donat.
¶Re vera (ὄντως) Duæ dictiones sunt, aut vnica Reuera, vice aduerbij. Cic pro Quintio, Deinde habet aduersarium P. Quintius verbo Sex. Næuiū, re vera huiusce ætatis homines disertissimos. Idem pro Cluentio, Verbo ille reus erat: re quidem vera, & periculo, & tota accusatione Oppianicus.
¶Reipsa. Cic. pro Roscio Amer. Qui recuset, eum profectò, tametsi verbo non audeat, tamen reipsa de maleficio suo confiteri.
Nomine, & Reuera, contraria. Cic. 3. Verr. Quòd iste M. Marcelli, & P. Africani monimenta, quæ nomine illorum, reuera Pop. Rom. & erant, & habebantur.
Verbo & simulatione, & Reuera, contraria Cic. 5 Verr.
Re vera pugnare quod vulgus dicit, *De facto*. Horat. 2. Serm. satyr. 7.
¶Respublica, reipublicæ, pen cor. (πολιτεία) ex duobus integris cōposita dictio, quam nonnulli disiungunt, Res populi dicitur, & negotium publicum.
Sed necesse est, charitatem eam præstare, qua R. P. nomen vniuersæ ciuitatis est: pro qua mori, & cui nos totos dēdere, & in qua nostra omnia ponere, & quasi consecrare debemus. Cicero secundo de Legibus.
Conuersiones Rerumpublicarum. Cic 2. de Diuin. Id ipsum à Platone, philosophiaque didiceram, naturales esse quasdam conuersiones Rerumpub. vt eæ tum à principibus tenerentur, tum à populis, aliquando à singulis.
Reip. forma. Cic. Fam. 2.
Reip. interitus Cic. Fam. 6.
Reip. salus. Cic. Fam. 11.
Reip. status. Cic. Fam. 6.
Reip. summa. Cic. Fam. 13.
Ægra Resp. Vide ÆGER.
Beata, Vide BEATVS.
Castrata, Vide CASTRO.
Commutabilis, Vide COMMVTO.
Constituta, Vide CONSTITVO.
Nuda à magistratibus Resp. Vide NVDVS.
Inclinata. Vide INCLINO.
Summa Resp & municipalis. Cic. 3. de Legibus, Vtinam, inquit, M. Cicero, isto animo atque virtute in summa Rep. nobiscū versari, quàm in municipali maluisses.
¶A Repub. aliquem abducere, Vide ABDVCO.
Accedere ad Remp. Vide ACCEDO.
Accipere Rempub. Vide ACCIPIO.
Accommodare se ad Remp. Vide ACCOMMODO.
Adire ad Rempub. Vide ADEO.
Eo censu nullius ciuitatis Respubl. potuit administrari. Cic. 4. Verrina.
Ædificare Remp. Vide ÆDIFICO.
Remp. agere. Paulus l. 35. § 3. D. ex quib. caus. maior.
Amplificare Remp. vide AMPLIFICO.
Arrodere, Vide ARRODO.
Attingere. Cic. Lentulo, lib. 1 9. Atque hanc quidem ille causam sibi ait nō attingendæ Reip. fuisse, quòd quum offendisset populum Atheniensem propè iam desipientem senectute, &c.
Remp. cadere, vel occidere. Cic. Fam. 6.
Remp. capere, pro Occupare Sall. in Catil.
Capessere Remp. Vide Capesso in CAPIO.
Cedere de Rep. Vide CEDO.
Celebrare Remp. Vide CELEBRO.
Censere è Rep. Tacit. lib. 3.
Conferre se ad Rempub. Vide CONFERO.
Conflictare Rempub. Tacit. lib. 5.
Consultare Reipub. Vide CONSVLTO.
Continere Remp. Vide CONTINEO.
Remp. constituere, pro Stabilire vel confirmare. Cic. Fam. 6.
Remp. conuellere. Cic in Pisonem.
Cruentare Remp. vulneribus, Vide CRVENTO.
A Rep. deficere. Cic. Fam. 12.
Remp. delere. Cic ad Attic. 10.
Remp. erigere. Cic ad Attic. 8.
Remp. exercitare. Cic pro Sext.
Rem. exaugere. Cic. Fam. 12.
Facere contra Rempub. Cic. Q. frat. lib. 2. 9.
Remp gerere. Cic. Fam 8.
Remp. gubernare. Cic. Fam. 1.
Habere Remp. Cic. Bruto, 15, Hoc bello victores quam Remp. simus habituri, nescio, victis certè nulla vnquam erit.
In remp. incumbere. Cic Fam. 10.
Remp. inuertere. Cic. Fam 6.
Labefactare & euertere Remp. Vide LABO.
Lugere Remp. Vide LVGEO.
Mederi Reipub. Vide MEDEOR.
Benè mereri de Rep. Cic. Planco, lib. 10. 5, Nec quicquam ex omnibus rebus humanis est præclarius aut præstātius, quàm de Republica bene mereri.
Remp. obruere. Sall. Et quam remp. seruitio non potuerat obruere, &c.
Remp. opprimere. Cic Fam. 4.
Remp. oppugnare. Cic pro Sext.
Pendet Resp e Bruto, Vide PENDEO.
Remp. perturbare. Cic Fam. 9.
Remp. præcipitare. Cic. pro Syll.
Remp. profligare. Cic. 3. de Orat.
Remp. regere Cic. ad Attic. 7.
Remp. reuiuiscere. Cic Fam. 6.
Remp saluare. Cic. in Pison.
Remp. serere. Cic. Tusc. quæst. 1.
Remp. stabilire. Cic. pro Sext.
Remp sustinere. Cic. pro Murena.
Remp temperare. Cic. Tusc. quæst. 1.
Temperare respublicas, Vide Tempero.
Remp tenere, pro Occupare. Cic. Fam. 1.
Remp tenere, pro Gubernare. Cic. Fam. 4.
Remp. tractare. Cic. Fam. 6.
Trahere Remp funditus. Tacitus lib. 3.
Remp. vastare. Sall. Profectò neque Respub. sicuti omne vastaretur.
Remp. violare. Cic. Fam. 1.
Respublicas multarum ciuitatum pluraliter dixit C. Gracchus in ea quam conscripsit de lege P. Ennij & peregrinis, qua ait: Ex nationes, cum alia rebus, per auaritiam atque stultitiam, Respublicas suas amiserunt. Festus.

Resacro, resacras, pen corr. Vide RESECRO.

Resæuio, resæuis, resæuire, Iterum sæuire. Ouid. 1. Trist. eleg. 1,
Quæque quiescebat, ne mota resæuiat ira.

Resaluto, resalutas, pen. prod. (ἀντιπροσαγορεύω) resalutāre, Salutantem salutare. Plaut. Pseud. 11, Dic virum spéninne an matrem resalutem Pseudole? Cic. 2. Philip. Sed tum nimia inter omnes constabat, neminem esse resalutatum. Martial. lib. 4. 39,
Secum nullum resalutas, despicit omnes.

Resano, nas, pen. prod resanare. Lact. lib. 4 cap. 10, Ne adduceret eos in pœnitentiam, atque resanaret.

Resarcio, resarcis, resarsi, resartum (ἀκέομαι) resarcire, Instaurare, & quasi nouam formam inducere. Sueton. in Claud. Cæs cap 6, Quod decretum abolitum est excusante Tiberio imbecillitatē eius, ac damnū liberalitate sua resartarum pollicente. Terentius Adelph. 1. 2,

Fores effregit, restituentur: discidit
Vestem, resarcietur. Hæc eadem verba habet Cicero pro Cælio.
Damna resarcire. Cic. Lentulo, lib. 1. 9.
Quæstum resarcire. Colum. lib. 11. cap. 1.

Resarrio, resarris, resarriui, resarritum {[illegible]} resarrire, pen. prod. Rursum sarrire. Plin. lib. 18. cap. 20, Quum hyeme prægelida captæ segetes essent, resemeruut, resarrientes campos.
Resarrire, inquit Varro, ab sera dictum, id est aperire. Hinc etiam seræ, quibus remotis fores panduntur. Quidam Reserare legunt. Vide lib. 6 de Ling. Latin.

Rescindo, rescindis, rescidi, pen. corr. rescissum {[illegible]} rescindere, Tollere, auferre, destruere. Cæsar 1 bel. Gal. Pontem qui erat ad Geneuam, iubet rescindi. Virg. 1. Georgicorum,
Et coniuratos cælum rescindere fratres.
Locum aliquem rescindere. Cic. 2. de Lege agrar.
Vias Senec. Theb. 1.
Rescindere, ad omnia quæ resecari & scindi possunt aut ferro, aut alio quouis instrumento, pertinet. Colum. lib. 2. cap. 14. Et quod falx reliquerit, prius quàm inarescat, vomis rescindat, atque obruat: id enim cedit pro stercore. Virg. 3 Georgicorum,
Quàm si quis ferro potuit rescindere summum
Vlceris os: alitur vitium, viuitque tegendo. Id est, aperire.
Pectora ferro rescindere. Stat. 11. Thebaid.
Terram rescindere, quod & Proscindere dictum est. Colum. lib. 2. cap. 2.
Vitem rescindere. Colum. lib. 4 cap. 29.
¶Rescindere, pro Abolere, siue abrogare accipitur, per translationem. Terent. Phorm. 2. 4,
Mihi non videtur quod sit factum legibus,
Rescindi posse.
Acta alicuius. Cic. 13. Philipp. Acta Antonij rescidistis, leges refixistis per vim.
Beneficium. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 13.
Concilia. Cic. 2. de Legib. Quid enim maius est, si de iure quærimus, quàm posse à summis imperiis & summis potestatibus comitatus tollere, & concilia vel instituta dimittere, vel habita rescindere?
Crimina rescindere, Renouare, Refricare, Iterum commemorare. Ouid. 3. Trist. eleg. 11.
Damnationem. Cic. 4. Verr.
Fœdus Patercul. lib. 2.
Iniurias rescindere, & irritas facere. Cic. 4. Verr. Fecerat hæc egregiè primo aduentu Metellus, vt omnes istius iniurias, quas modò posset, rescinderet & irritas faceret.
Iudicia rescindere, siue rem iudicatam. Cic. pro Cluentio.
Iudicium rescindere, & Ratum habere, contraria. Cic. in Partit. Negat probari oportere, eos qui leges scripserunt, ratum habere iudicium, si totum corruptum sit: si vnus accusator corruptus sit, rescindere noluisse æquitate.
Iussa Iouis. Ouid. 2 Metam.
Annis obductos luctus rescindere, Id est Renouare luctus multitudine annorum obtectos & oblitos. Ouid. 12. Metam.
Pactiones. Cic. de Prouinciis Cons. Pactiones sine vlla iniuria factas rescidit.
Venditio rescindenda est. Scæuola in l. Tutor. D. De minoribus. Pandectarum lib. 18. titulus quintus est, De rescindenda venditione.
Voluntatem mortui rescindere. Cic. 3. Verr. Solus tu inuentus es cui non satis fuerit corrigere voluntates viuorum, nisi etiam rescinderes mortuorum.

Rescissus, Partic. {[illegible]} vt
Palatum rescissum. Lucan lib. 4,
Rescissoque nocent suspiria dura palato.
Gloria rescissa cunctis. Claud. de bello Getico.
Fac mea rescisso pectora nuda sinu. Propert. lib. 3. eleg. 8.

Rescissorius, Adiect. vt Actio rescissoria. Vlpian. in l. Exéplo. D. Ex quibus caus. maior. &c.

Rescissio, rescissionis, Verbale. Vlpian. in l. Sed etsi. D. Ex quibus caus. maior. in integr. rest.
Rescissio prioris decreti. Callistratus in l. pen. D. de decret. ab ordin. faciend.
Rescissio, præcisè pro rescissio matrimonij, quum scilicet Prætor matrimonium in danda possessione pro nihilo ducens, tacitè illud rescindit, & quantum ad ius impetrandæ possessionis pertinet, extinguit. Vlpianus, l. 3 § 5. D. De bonor. poss. contra tab. Si emancipatus filius vxore non ex voluntate patris ducta, filium fuerit sortitus, deinde nepos, patre iam mortuo, ad bonorum possessionem aui velit venire: admittendus est ad eam. Non enim per rescissionem is, qui filius iustus est, efficietur non filius quò rescissio quo magis, non quo minus adhibeatur.

Rescio, rescis, resciui, rescitum {[illegible]} rescire, pen. prod. Factum aliquod occultius, aut inopinatum, insperatumque cognoscere: vel potius rem postquam gesta est, scire, quam nesciebas quum gereretur. Sic enim interpretatur Valla carpens Gellium, lib. 6. cap. 13. Terent. Adelph. 5. 3,
Resciuit omnem rem. Cic. 3 Offic. Quærit etiam, si sapiens adulterinos nummos acceperit imprudens pro bonis, quum id resciuerit, soluturúsne sit eos, sicui debeat, pro bonis? Cælius Ciceroni, lib. 8. 12, Id postquam resciit, eacanduit.
Furtum rescire. Ouid. 2 Metam.

Rescisco, rescis cis {[illegible]} resciscere. Terent. Hecyr. 5. 4,
Omnia omnes vbi resciscunt hi, quos par fuerat resciscere, Sciunt.

Rescribo, rescribis, pen. prod. rescripsi, rescriptum {[illegible]} rescribere, Rursus scribere, vel alterius scripto respondere. Ouid. 1. epist. 1,
Nil mihi rescribas, attamen ipse veni. Sueton. in Iulio, cap. 56, Existimsique rescripturum, & correcturum fuisse.
Manu trepida rescribere. Ouid. 2. amor. eleg. 2.

Cui rei fugerat me rescribere. Cic. Attic. lib. 5, Nostra negotia (quoniam Romæ commoraris) ambo te explica, cui rei fugerat me rescribere.
Alicui rescribere ad. Brutus ad Antonium, lib. 11. 2, Rescribas nobis ad omnia, rogamus.
Ad omnia quæ quæruntur rescribere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9.
Rescribere de aliquo. Cic. Attic. lib. 5. 20, Tu tamen de Curtio ad me rescribe certius.
Epistolæ alicuius rescribere. Cic. ad Attic. lib. 7, Vni tuæ disertissimæ epistolæ non rescripsi. Id est, Non respondi.
¶Rescribere, pro Econtrario scribere. Quintil. lib. 10. cap. 5, Melius hoc quàm rescribere veteribus orationibus.
Rescribere legionem ad equum, est eam quæ peditum erat, in numerum equitum transcribere. Cæsar lib. 1. bell. Gall.
¶Argentum alicui rescribere. Terent. Phor. 5. 8,
Sed transi sodes ad forum, atque illud mihi
Argentum iube rursum rescribi Phormio. Vbi Donatus, Rescribi, reddi, seu per mensæ scripturam dari. Quoniam ad numerationem pecuniæ antecedit scriptura, rescribere dicebant pro renumerare. Horat. 2. Serm. satyr. 3,
Dictantis quod tu nunquam rescribere possis.
Rescribere nummos. Plautus,
Adducit domum etiam vltrò, & rescribit nummos. Est autem rescribere nummos, non præsentes soluere, sed pro his in certum diem soluendis apud Trapezitam se obligare, & per argentarium in certam diem cauere redditum iri nummos qui debeantur. Quæritur enim pro pecunia præsenti cautionem soluendæ per mensam pecuniæ apud argentarium factam: & ante dictum erat,
Nam vidi hoc ipsum adducere ad Trapezitam Exærabum. Hæc Turneb.

Rescriptus. Participium. Cic. 4. Tusculan. vbi scribit cantus rescriptos fuisse sonis, id est notatos & scriptos suis sonis, nec antiquis defuisse musicam. Vide Turneb.

Rescriptum, rescripti {[illegible]} significare videtur id genus epistolæ quas imperatores, aut summi Pontifices consulentibus eos respondent: eiusmodi sunt quas decretales vocant. Vlpianus in l. 1. De appellationibus. Quæsitum est an aduersus rescriptum principis prouocari possit: si fortè Præses prouinciæ, vel quis alius consuluerit, & ad consultationem eius fuerit rescriptum.
Immite rescriptum. Tacit. lib. 5, Immiti rescripto venam resoluit.

Reseco, resecas, pen. corr. resecui, resectum {[illegible]} resecare, Rescindere, de aliquo excindere. Colum. de Arboribus, cap. 6, Veterem vineam, si in summo radices habebit, resecare nolito: alioqui etiam nouella vinea, quæ ex resectione enata fuerit, vim inutilem habebit.
Alas resecare. Ouid. 2. de Remed. amor.
Ferro resecare capillos. Ouid. 11 Metam.
Linguam. Cic. 2. de Diuin. Aut quorum linguæ sic inhærerent, vt loqui non possent, hæ scalpello resectæ liberarentur?
Palpebras. Cic. in Pison. Quem Carthaginienses resectis palpebris, illigatum in machina vigilando necauerunt. De Regulo.
Reseco spem longam spatio breui. Horat. 1. Carm. ode 11.
Vngues resecare, apud Valerium.
Ad viuum resecare. Colum. lib. 6. cap. 12.
¶Resecare, per translationem. Cic. 4. Tusculan. Hæc tamen ita disputant, vt resecanda esse fateantur: euelli penitus dicant nec posse nec opus esse. Idem 2. in Catil. Quæ sanari poterunt, quacunque ratione sanabo: quæ resecanda erunt, non patiar ad perniciem ciuitatis manare.
Libidinem resecare. Cic. ad Attic. lib. 1. 13, In qua ego nactus (vt mihi videbar) locum resecandæ libidinis & coercendæ iuuentutis, vehemens fui. Sic 5. Verrina, Resecare audacias ac libidines.

Resecandus, Partic. {[illegible]} vt Seges falce resecanda. Ouid. 1. epist.

Resectus, Aliud participium {[illegible]} vt Farra resecta. Ouidius 2. Fastorum.
Barba resecta. Ouid. 4. Trist. eleg. 9.
Lingua ense resecta. Ouid. 10 Ibin.
¶Resecatior. Apuleius de deo Socratis, Sic enim fermè assolet apud prudentes viros esse in operibus iudicatio resecatior, in rebus lubricatis venia prolixior.

Resectio, Verbale {[illegible]} Vide paulo antè in primo exemplo, in verbo Reseco. Colum. lib. 4 cap. 29, Is nodus etiam si quatuor digitis à resectione absuerit, illigari tamē cū prius quàm vitis nodatur, cōuenit.

Resegmen, resegminis, n. g. {[illegible]} Quod ex aliquo resecatur: vt Resegmina vnguium. Plin. lib. 28. cap. 1.

Reses, resecis, pen. cor. Custos dicitur in vitibus, Vide CVSTOS. Dicitur & præsidiarius palmes & subsidiarius. Colum. lib. 3. cap. 10, Nam cum fiunt pampinationes quoque quum è duro prorepserint, semporeanni sequentis sequitur fœcunditatem, & ideo in resecem submitti, vt progenerare possit. Verùm eiusmodi partum compertum, non tam ipsius resecis, quàm materni esse moneris. Pampinum resecem vocat Columella, qui resectus, recisusque melius prouenit, fitque fructuosior. Idem lib. 4. cap. 21, vocat custodem & præsidiarium. Dicitur & subsidiarius, ibid. cap. 24.

Resecro, resecras, pen. cor. {[illegible]} resecrare, Est aut easdem preces iterare, aut contrarias facere. Plaut. Aulul. 2. 7,
· nunc te obsecro,
Fac mentionem cum auunculo mater mea,
Resecroque mater quod dudum obsecrauerim. Festus, Resecrare, soluere religione, vtique quum reus populum comitiis orauerat per deos vt eo periculo liberaretur, iubebat magistratus eum resecrare. Æmylius Probus in Alcibiade, Restituta ergo Alcibiadi sunt publicè bona. Iidem illi Eumolpidæ sacerdotes resacrare sunt coacti, qui eum deuouerant: pilæque illæ in quibus deuotio fuerat scripta, in mare præcipitatæ. Resacrare enim ibi legitur per primam vocalem.

Reseda, pen. prod. Plin. lib. 27 cap. 12, Circa Ariminum nota est herba, quam

ba, quam resedam vocant. Discotit collectiones inflammationesque omnes. Qui curant ea, addunt hæc verba: Reseda morbos reseda, scis ne scis ne quis hic pullos egerit, radices, nec caput, nec pedes habeat. Hæc ter dicunt, totiésque despuunt.

Resedo, resedas, pen. prod. {[illegible]} resedare, Idem quod Sedo significat. Vide RESIDA.

Resegmen, Vide RESECO.

Resemino, resemınas, p. cor. reseminare Ouid. 15. Metamorphoseos,
Vna est quæ reparet, seque ipsa reseminet ales.

Resequor, pen. cor. resequeris, resecutus sum {[illegible]} resequi, Sequi. Ouid. 8. Metamorphoseos,
Illa dei munus bene cedere sensit, & à se
Se quæri gaudens, his est resecuta rogantem. Id est, sic respondit interroganti. Ouid. 13. Metamorphoseos,
Nereis his contra resecuta Crateide natam est.

Resero, reseras, pen. cor. {[illegible]} reserare, Aperire. Cic. 2. Offic. Quámobrem nec ita claudenda est res familiaris, vt eam benignitas aperire non possit: nec ita reseranda, vt pateat omnibus.
Reserare, inquit Nonius, aperire, à sera dictum, qua remota valuæ patefiunt. Virg. 8. Æneidos,
Nó secus, ac si qua penitus vi terra dehiscēs Infernas reseret sedes.
Claudere, & Reserare, contraria. Plin. lib. 10. cap. 22.
Fores reserare. Ouid. 10. Metam.
Mœnia. Ouid 8 Metam.
Vrbem reserare, & pandere portas Virg. 12. Æneid.
Reserare Italiam exteris gentibus. Cic. 7. Philipp. Vt conditiones ferret, leges imponeret, reserare nos exteris gentibus Italiā iuberet.
Vt reseret pelagus, spargatque per æquora bellum Lucanus lib. 2.
Annum longum reserat Ianus. Ouid 4 de Ponto, eleg 4.
Oracula reserabo augustæ mentis. Id est diuinæ. Ouid. 15. Metam.
Secreta reserans. Valer 2. Argon.

Reseratus, pen. prod. Partic. {[illegible]} vt, Ianua reserata patet. Ouid. 2. Fast.
Carcere reserato patent postes. Ouid. 3. amor. eleg 2.
Pectore reserato egerere dapes. Ouid. 6. Metam.

Resero, reseris, pen. cor. reseui, pen. prod. resatum, pen. cor. {[illegible]} reserere, Rursus serere, seu rursus plantare. Plin. lib 18 cap. 20, Nam quum hyeme prægrandia captæ segetes essent, reseuerunt, resarrientes campos mense Martio. Colum. lib. 3 cap. 11, Nam de vinetis quæ longo æuo exoleuerant, inter omnes authores constitit pessima esse si reserere velimus.

Reseruo, reseruas {[illegible]} reseruare, Retro seruare, vel in futurum seruare. Plin. epist. 221, Sed hoc votum meum bonitati tuæ reseruatum est.
Vsum loquendi populo concessi, scientiam mihi reseruaui. Cic. in Orat.
Rem totam vobis integram reseruaui. Cic. Bruto, lib. 11. 21.
Quæsita reseruare Ouid. 7. Metam.
Iudicii reseruare. Cic 7. Verr. Quum tamen à præsenti supplicio tuo se continuit Populus Rom. & repressit & salutis tuæ rationem iudicum seueritati reseruauit.
Præsenti sermoni reseruentur cætera Cic. Q. frat lib. 2. 9.
Supplicia reseruare alicui. Stat 8. Thebaid.
Ad aliam rem aliquem. Cic. pro Rosc. Amer.
Reseruabo in congressum nostrum. Cic. ad Attic. lib. 2, Mihi verò vt inuideant piscinarij nostri, vt scribam ad te aliàs, aut in congressum nostrum reseruabo.
Pœnas in diem. Cic. pro Cælio, Prò dij immortales, cur interdum in hominum sceleribus maximis aut conniuetis, aut præsentis fraudis pœnas in diem reseruatis.
Ad extremum. Cæsar 3 bell. Gall.
Ad maiora reseruare se. Virg 4. Æneid.
Ad meliora sese. Sil. lib. 10.
Ad pœnam vel ad periculum. Cic. 7. Verr. Quos (vt mihi videtur) ab aliorum innocentium pœna, fortuna ad hanc causam reseruauit.
Quartam partem agri in pratum reseruare Cato cap 29.
Ad spem aliquam. Cic. 3. Verr. Ad quam spem tam perfidiosum, tam importunum animal reseruetis?
Ad tempora dubia. Cic. pro Fonteio, Nónne & hominem ipsum ad dubia Reipub. tempora reseruandum, & cæteros studio laudis ac virtutis inflammandos putatis?
In aliud tempus. Cic. 3. de Nat. deor. Quare & mundus vniuersus, & sol, & luna, & stellæ sensum ac mentem haberent, in idem tempus reseruabo.

Reses, Vide RESIDEO.

Resex, Vide RESECO.

Resideo, resides, pen. corr. resedi, pen. prod. {[illegible]} residere, pen. prod. Quiescere, sedere, sine motu ac firmum stare. Virg. 7. Æneidos,
Quum venti posuere, omnisque repentè resedit Flatus.
Residere, deinde spatiari. Cic pro Roscio Amer.
In rupe residere. Virg. 5. Æneid.
In solio Ouid 6 Fast.
Aselli tergo. Ouid. 3. Fast.
Humo. Ouid. 3. Fast.
Saxo resedit pastor. Ouid 4. Trist. eleg. 1.
Monte. Ouid. 5 Metam.
Residere in clunes dicuntur quædam animalia. Plin. lib 8 cap. 37, Similiter resident in clunes, & binis pedibus gradiuntur. Alij legunt, residunt.
Residet acies hoc campo, Vide ACIES, pro exercitu.
Residere in odiis, pro Odio haberi. Plaut. Trucul 2. 5.
In corpore mortui nullus residet sensus. Cic. 1. Tusculan.
Siquid residet in te amoris erga me. Cic. Ammio, lib. 5. 5.
Residet in nuru auctoritas, Cic. de Senect. Quorum non in sententia solùm, sed etiam in nuru residebat auctoritas.
Residet eius rei in te culpa. Brutus Cic. 16. 5, Cuius culpa non magis in te residet, quàm in omnibus aliis.
Culpa in nobis resedit. Lucret. lib. 5.
Residere per artus. Lucret lib. 3,
Nam sine mente, animoque nequit residere per artus
Temporis exiguam partem pars vlla animai.
Residet culpa penes eum. Alphenus in l. Si ex plagis §. 2. D ad L. Aquiliam.
Residet apud eum pecunia publica, Id est, in debitos vsus ab eo non erogata Martianus in l. 4 D. ad legem Iuliam peculatus.
Residet periculum. Cic. in Catil. Videbimur fortasse ad breue quoddam tempus cura, & metu esse releuati: periculum autem residebit, & erit inclusum penitus in venenis, atque in visceribus Reipublicæ.
O misera vitæ ratio quæ tandem resides in voluptate? Cic. Antequàm iret in exil.
Residet spes in virtute tua. Cic. ad Cassium, lib. 12. 3, Etiam nunc residet spes in virtute tua.
Residet reliqua spes Cic. Antequàm iret in exilium, Quomodo spes salutis reliqua residebit, quum ciuibus præclusa sit expectatio incolumitatis?
Res gestæ in quibus nulla potest residere inertiæ suspitio. Cic. Q. frat lib 1. 2.
Resident iræ, Residet tumor. Liu. 2. ab Vrbe, id est quiescit.
Residet horum tectis ac sedibus bellum. Cic pro Domo.
Resideamus, si placet. Cic. 3. de Fin. Hoc est, sedeamus.
¶Residere esuriales ferias. Plaut Capt 8,
Ita venter, gutturque resident esuriales ferias. Id est, otiantur aguntque ferias esuritione plenissimas, feriantur, quiescunt. Residere enim feriari est. Sic dicimus viuo vitam, seruio seruitutem.
¶Resideor, Passiuum Cic 2. de Legib Nec verò tam Denicales, quæ à nece appellatæ sunt, quia residentur mortui, quam cæterorum cælestium quieti dies, Feriæ nominarentur, nisi maiores eos qui ex hac vita migrassent, in deorum numero esse voluissent. Hoc est, quia feriamur mortuis. Residere enim feriari est, à quiete feriarum ducto vocabolo. Quidam codices habent residunt.

Residens, pen. corr. Partic. Post factum aliquod sedens, quiescens. Plin. lib 34 cap. 14, Aristonides artifex quum exprimere vellet Athamantis furorem, Learchum filium præcipitato residentis pœnitentiam, &c. Alia exemplaria sic habent, Quum exprimere vellet Athamantis furorem Learcho filio præcipitato residentem, pœnitentiamque, ferrum & æs miscuit: vt rubigine eius per nitorem æris relucente, exprimeretur verecundiæ rubor.
Vertice residens. Sil lib 7.
In vertice residens Sil. lib. 5.

Reses, residis, penult. corr. omn. gen {[illegible]} Qui remanet otiosus à labore, seu opere quod exercere solebat. Liu 2. ab Vrbe, Timere patres residem in vrbe plebem, incerti manere eam, an abire mallent.
Viros resides in arma mouere. Virg. 6. Æneid.
Reses aqua Varr. 3. de Re rust. cap. 17, Piscinas eius despiciebat, quod æstuaria idonea non haberet, ac in residem aquam & locis pestilentibus habitarent pisces eius.
Corda resides soluere. Valer. 8 Argon.
Reses animus, Piger. Virg. 1 Æneidos,
Iampridem resides animos, desuetaque corda. Vbi Seruius, Resides, pigros, & ad amandum inertes.

Residuus {[illegible]} Adiect Quod residet & superest, siue reliquum est. Liu 3. bel Maced Omnibus residuis pecuniis exactis, tributo priuacis remisso, &c. Plancus Ciceroni, lib. 10. 11, Cupio mehercules, nullam residuam solicitudinem esse.
Quid relatum, quid residuum sit. Cic. 2. de Leg agrar.
Residus & vetus simultas. Liu. 9 bel Pun.
¶Residuus, pro Relictus Sueton. in Augusto cap. 73, Instrumenti eius & supellectilis parsimonia apparet etiam nunc residuis lectis, atque mensis.
Residuus pœnæ homo, Qui tantum in pœnam viuit. Quintil. in Gladiatore, Cum confectum cladibus senem, & tantum pœnæ suæ residuum considero.

Residuum, residui, Substantiuum. Paulus in l. Sacrilegi. D ad l Iuliam peculat. Lex Iulia residuorum Papin. ibidem l. vltim. Publica iudicia peculatus, & de residuis, & repetundarum. Martianus ibidem l. 4. Lege Iulia de residuis tenetur is, apud quem ex locatione, emptione, alimentaria ratione, ex pecunia quam accepit, aliave qua causa pecunia publica resedit.

Resido, residis, pen prod. resedi, pen. prod. {[illegible]} residere, pen. cor. Motum significat. Plin. epist. 87. lib. 4, ad Sempronium, Nam Viennensium vitia inter ipsos residunt, nostra latè vagantur. Plin. anumen lus lib. 28. cap 9, Datur & phthisicis vncıatim cum vini veteris hemina decocta, donec tres vnciæ è toto residant, Id est superfint & remaneant, residuæ sint.
Si montes resedissent, amnes exaruissent. Cic. in Pisonem.
Retro residere. Lucret lib 2. Id est, quiescere.
Residunt in clunes. Plin. lib 8. cap 37. De muribus ponticis. Vide supra in RESIDEO.
Corda ex ira residunt. Virg. 6 Æneid.
Omnia quæ commouerat, pace & otio resederunt Cic in Salu.

Resigno, resignas {[illegible]} resignare, Quod signatum erat, aperire, relaxare, patefacere: vt, Resignare literas. Plaut. Trinum.
Iam si obsignatas non feret, dici non potest apud portitorem
Eas res resignatas tibi, inspectásque esse. Cic ad Atticum, lib. 11, Quas si putabis illi ipsi vtile esse reddi, reddes: nihil me lædet. nam quòd resignatæ sunt, habet, opinor, eius signum Pomponia.
Testamenta resignare. Horat. 1. epist. 7.
¶Resignare {[illegible]} Perfectè signare. Col. lib. de Arboribus,

cap.20. Prius quàm arbusculas transferas, rubrica resignato, vt hisdē quibus antè steterūt constituas eas. Qui locus ex castigato exemplari sic legitur, Rubrica, vel alia qualibet re signato, vt iisdē ventis quibus antè steterunt, constituas eas.

¶Resignare, Claudere. Virg. 4. Æneid.
Dat somnos, adimitque, & lumina morte resignat.

¶Fata venientia resignare. Ouid. 6 Fast.

¶Resignare, pro Rescribere dicebant antiqui, sicuti Subsignare, pro Subscribere & Resignatum æs dicebatur militi, quum ob delictum iussu Tribuni militum, ne stipendium ei daretur, in tabulas referebatur. Festus

¶Resignare, Reddere, vt aiunt Acron & Porphyrio: quod fit quum in libris datorum & acceptorum, pecuniam quam acceptam signauimus, redditam demonstramus. Horat. 3. Carm. oda 29.
-si celeres quatit
Pennas, resigno quæ dedit. Da Fortuna, Idem 1. epist. 7.
Hac ego si compellar imagine, cuncta resigno. Hoc est, reddo, restituo.

¶Resignare {[illegible]} pro Dissoluere, perimere, abrogare. Cic. pro Archia. Nam quum Appij tabulæ negligentius asseruatæ dicerentur, Gabinij, quamdiu incolumis fuit, leuitas, post damnationem, calamitas, omnem tabularum fidem resignasset. Bud.
Sic Parem rationem resignare. Senec. lib. de Benef. 6.
Perruptа resignare Sil. lib. 17.
-irrumpit mole ruinæ
Ausonius globus, & perrupta Græcia resignat. Hoc est, aperit & laxat Macedonum perruptorem phalangem densam, & quasi signatam & clausam.

Resilio, resilis, pen. corr. resilui, vel resilij, & resultum {[illegible]} resilire, In contrarium agi, rebellare inquit Sipontinus. Plin. Quandoque resilit vulnus, & curare scalpello oportet. Lucret. lib. 4.
Omnia quandoquidem cogit natura referri,
Ac resilire ab rebus ad æquos reddita flexus.
Grando resilit à culmine tecti. Ouid. 12 Metam.
In spatium breue resilire manus. Ouid. 3 Metamorph.
Resilire dixit pro Retrahi, seu potius contrahi.
¶Resilire dicitur mamma quando sterilescit: quasi retro saliat, siue introrsum ac ipsum quod in mamma est. Plin. lib. 11. cap. 40. Detracto mamma alumno suo sterilescit illico, ac resilit.
¶Resilire. Non hærere, non conuenire. Cic. pro Rosc. Amer. Vbi scopulum offendis eiusmodi, vt non modò ab hoc crimen resilire videas, verùm omnem suspitionem in vosmetipsos recidere intelligas.
¶Resilire, A priore emptione discedere, siue abire. Vlpian. in l. Sabinus. D. de in diem addictione. Quid tamen, si hoc erat nominatim actum, vt liceret emptori resilire, meliore conditione allata? Dicendum erit dissolutam priorem emptionem.

Resulto, resultas {[illegible]} resultare, frequentatiuum, Sæpe resilire, inquit Festus.
Resultans colles Virg. 5. Æneid.
-pulsati colles clamore resultant.
Imago vocis resultat. Id est, Echo. Virg. 4 Georg.
Oranti vox & ruga longa resultant. Stat. 2. Thebaid.
Resultant tecta vocibus. Plin. in Paneg.
Resultans sonus Plin. lib. 11. cap. 19.

Resimus, penul. prod. {ἀνάσιμος} Adiect. Ex re & simus compositum, Qui sursum versus reductas habet nares. Columel. lib. 6 cap. 1. Naribus resimis, patulisque. Varro 2. de Re rust. cap. 9. Labris subnigris, non rubicundis neque resimis superioribus, neque pendulis subtus. Plin. lib. 8. cap. 25. Rostro resimo, cauda & dentibus aprorum aduncis, &c. Celsus lib. 8. Lamina ferrea est, ænea, firma, paulum resima. Id est, panda.

Resina, resinæ, pen. prod. {ῥητίνη} Humor ex arboribus defluens in iisdemque residens. Plin. lib. 16 cap. 10. Pinus fert minimum resinæ, interdum & nucibus ipsis, &c Plaut. Merc. 4.
Resinam ex melle Ægyptiam vorato, saluum feceris.
Resina terebinthina. Col. lib. 12 cap. 20 Plin. lib. 23. cap. 1. Resina cōdita, frigidis stomachis vtilia existimantur. Hoc est, quæ resina condita sunt, vt vinum resinatum, & huiusmodi.

Resinaceus, Adiectiuum {[illegible]} Quod resinam refert. Plin. lib. 24. cap. 11. Alterum sterile, alterum cui & caulis & semen resinaceum, quod canchrys vocatur.

Resinatus {[illegible]} Aliud adiect. Quod est resina illitum. Iuuen. Satyr. 8.
-quid resinata iuuentus?
Resinatum vinum, Cui resina admista est. Plin. lib. 23. cap. 1. Martial. lib. 3.
Resinata bibis vina, Falerna fugis.

Resinosus, pen. prod. Adiectiuū {[illegible]} Quod resina abundat. Plin. lib. 15. cap. 7. Est enim pinguissima & resinosissima.

Resipio, resipis, pen. corr. resipiui, & resipui. {[illegible]} resipere, Ex re, & sapio compositum, Idem quod Valde oleo, vel redoleo. Vnde dicimus Resipit picem. Plin. lib. 14. cap. 1. Iam inuenta vitis per se in vino picem resipiens.

Resipisco, resipiscis, resipui {[illegible]} resipiscere, Est (vt ait Valla lib. 5.) ad priorem mentis statum vel ad meliorem mentem redire. Terent. And. 4. 2.
Resipisco. P. non Apollinis magis verum, atque hoc responsum est. Idem Heaut. 4. 8.
Quum m intelligo,
Resipisco. Cic. pro Sestio, An quòd, quum esset ablatus, primúmque resipuisset, non se referri iussit? Idem ad Atticum, lib. 4. Vt aliquando terra ambo resipiant. Liu. 6. bell. Maced. Vt tunc saltem experti regiam vanitatem resipiscerent.
Resipiscunt ægroti, quasi respirantes à defectione vel animi deliquio Suet. in Tiberio, cap. 73. Quum extractum sibi deficienti annulum mox resipiscens requisisset.

Resipiscentia, resipiscentiæ. Budæus in libro 2. De transitu Hell. Resipiscentiam autem nemo nescius est (opinor) mœstam & veluti squallentem recordationem esse, ob errorem admissum in vita instituenda, atque in ratione comparāda ad functiones animæ commodas, naturæque rationali consentaneas & congruentes.

Resisto, resistis, restiti, restitum, pen. corr. {ἀντέχω, ἀνθίσταμαι} resistere. Liu. 1. ab Vrbe, Restitere Romani, tanquam cælesti voce iussi.
Restitit ad nostras fessa labore fores. Ouid. 5. Fast.
Ad fores talami restitare. Ouid. 2 de Arte.
Resistere in re aliqua. Cic. 4. de Finib. Quod bonum sit, id esse optabile: quod optabile, id esse expetēdum: quod expetendum, laudabile: deinde reliquos gradus: sed ego in hoc resisto.
In voce media. Virg. 4 Æneid.
Nihil est iam vnde nos reficiamus, aut vbi lapsi resistamus. Cicer. pro Muræna.
¶Resistere. Permanere. Liu. 6 bel. Maced. Bebius restitit ad Pelineū oppugnandum.
¶Resistere, Aduersari, Repugnare. Cæsar 2. bell. Gal. Quum diuersis locis legiones aliæ alia in parte hostibus resisterent. Cic. 5. Verr. Q. Septitio, honestissimo homine, equitéque Rom. resistente Apronio, & affirmante se plus decima non daturum, exoritur peculiare edictum repentinum.
Resistere & peruincere Cic. Attico, lib. 2. 16.
Acer restiteram Peripateticis. Cic. 4. Acad.
Robur restitit amori. Lucan. lib. 2.
Resistare arma Cic. 2 Tusc.
Malo resistere Ouid. 1 Metam.
Restitere alicui clamore hominum. Cic. 3. Ver. Cui ego nisi vi populi & bonorum clamore, atque conuitio restitissem.
Arbor resistit ventis Ouid. 2. de Arte.
Scio restitimus ei, quem per annos decem aluimus contra nos. Cic. Attic. lib. 7.
Resistere immobilem Plin. lib. 15 cap. 9.
Resistere contra Col. lib. 1 cap. 5. Præstructa valentes resistent contra ea quæ postmodum superposita incumbent.
Resistere & repugnare contra veritatem Cic. pro Rosc. Posth.
Contumaciter resistare, Vide CONTVMAX.
Fortiter resistere dolori. Cic. Sestio, lib. 5. 17.
Obstinate resistere, Vide OBSTINO.
Paulisper resistere, Vide Paulisper in PARVM.
Resistere dicitur venenaria pabulis herba aliqua. Plin. lib. 8. cap. 27. Ceruus herba cinare venenatis pabulis resistit.
¶Resistens oratio. Quintil. lib. 11, cap. 2. Inde interruptus actionis impetus, & resistens ac salebrosa oratio. Hoc est, interrūstēs, nō perpetuo tenore fluens, sed interdum subsistens & hærens.
Species resistentes, Vide ADVERSOR, aduersas.

Resistitur, pen. corr. Impersonale. Cæsar. 1. bell. Ciuil. Omnibus his resistitur, omnibúsque oratio COS. Scipionis, Catonis apponitur. Liu. 3. ab Vrbe, Tamen legi resistebatur.

Resoluo, resoluis, resolui, resolutum, penult. prod. {ἀναλύω} resoluere, Quod ligatum erat dissoluere. Ouid. 1. Metamorph.
Et velate caput, cinctásque resoluite vestes. Plinius maior, lib. 8. cap. 12. Resoluunt illi nodos manu.
Vincere & Resoluere, contraria Col. lib. 11. cap. 1.
Colligere & resoluere, contraria. Quintil. lib. 12. cap. 2. Proprietates vocis cuiusque nosse, & ambigua aperire, & perplexa discernere, & de falsis iudicare, & colligere ac resoluere quæ velis.
Ab amplexu resolui. Ouid. epist. 22.
Nexos artus resoluere Virg. 4. Æneid.
Artus & animam. Virg. 4 Æneid.
Bella. Sil. lib. 8.
Claustra vitæ resoluere. Id est, animam à corpore separare. Lucretius libro 1.
Crines. Liu. 4 bel. Punic.
Arida nec vinclis crura resolue tuis Ouid. 3. de Arte.
Curas Virg. 1 Georg.
Resoluitur emptio sub conditione, Ad nihilum redigitur. Vlp. in l. 2. D. de in diem addictione.
Fauces resoluere in verba, Aperire fauces ad loquendum. Ouidius 2. Metamorph.
Illa Ouid. 2 Metamorph.
Fraudes Sil. lib. 7.
Alicui galeam. Ouid. epist. 13.
Gleba se resoluit Zephyro Virg. 1 Georg.
Humum resoluere, Mollire, subigere. Columell. libro 2. capite 2. Neque enim aliud est colere, quàm resoluere & fermentare terram.
Iugulum ferro Ouid. 6 Metam.
Iura sacrata. Virg. 2 Æneid.
Ense latus. Ouid. ad Pisonem.
Literas Liu. 6. bel. Pun.
Nebulæ ventis ac sole resoluuntur. Ouid. 14. Metam.
Obligatio resoluitur Paulus in l. 3. & 4. D. de rescind. vendit.
Ora sono. Ouid. 13 Metam.
Vesta faue, tibi nunc operata resoluimus ora. Ouid. 6. Fast.
Tenebras. Virgil. 8 Æneid.
Tristitiam animi. Plin. lib. 24 cap. 6.
Poplites summittuntur, vinclísque resoluunt. Luc. lib. 4.
Vittas capitis. Virg. 3. Æneid.
Vocem atque ora. Virg. 3. Æneid.
Vulnera. Stat. 5. Syl. 5.
Vulnera resolui Quintil. lib. 6. cap. 2.
Resoluere corruptam partem à viua. Cels. lib. 5. cap. 28.
¶Resoluere in puluerem, Reducere Col. lib. 12. cap. 2.
Resoluere in tabem margaritas Plin. lib. 9. cap. 35.
In desidiam nimia quiete resolui. Valer. Maxim. lib. 7. cap. 2. de Appio Claudio.

¶Resoluere, pro Numerare pecunias creditoribus, aut aliis quibus promisimus. Plautus Epid 8,
Nam leno omne argentum abstulit pro fidicina: ego resolui. Cic. 14. Philip. Senatũ quæ sit antea pollicitus legionibus exercitibúsque nostris, ea summo studio Reip. recuperata resoluturum.

Resoluere & Componere, contraria. Senec. epist. 30.

¶Resoluere, Refellere. Quintil. lib. 5. cap. 13, Resoluere ex parte diuersa dicta difficile erit.

¶Resoluere, pro Absoluere piaculo & flagitio. Horatius 1. Carm. ode 28,
Téque piacula nulla resoluent. Hoc est, Nullis hostiis expiaberis. Piacula enim dicebantur quibus facinus expiabatur admissum. Acron.

¶Mollire & resoluere hominem: pro effœminare. Senec. epist 56.

Resolutus, pen. prod. Particip. {[illegible]} vt Comas resoluta puella. Tibul. lib 1, eleg. 3.

Quiete resolutus, Dormiens. Ouid 9. Metam.

Amore resolutus, Liber ab amore. Tibul. lib. 1, eleg. 9.

Brachia resoluta somno. Ouid 1. Fast.

Corpore resoluto nec similis. Ouid 7. Metam.

Corpora fluxa & resoluta. Colum. lib. 1. cap. 1.

Gaudis resoluta. Silius lib. 11.

Ira resoluta frænis legum. Lucan. lib. 2.

Dat gemitum pariens resoluto põdere moles. Hoc est saxo putrefacto igni & aceto. Sil lib 3.

Tellus resoluta rarescit in aquas Ouid. 15. Metam.

Transactio resoluta. Vlp. in l. Elegantes. in princ. D. de condiction. indebit.

Vincla resoluta. Sil. lib 3.

Resono, resonas, pen. corr. {[illegible]} resonare, Contra sonantem sonare. Virg. eclog. 1,
Formosam resonare doces Amaryllida syluas.

Æther clamoribus resonat. Virg. 5. Æneid.

Æther resonat latratibus. Ouid. 3 Metam.

Gloria virtuti resonat tanquam imago gloriæ. Cic. 3. Tusc.

¶Resonare, Sonum reddere. Cic 1. Tusc. Qui quum coniectus in carcerem, triginta iussu tyrannorum venenum vt sitiens obbibisset, reliquum sic è poculo eiecit vt id resonaret. Quo sonitu reddito arridens, Propino, inquit, hoc, &c.

Cornua, quæ ad neruos resonant in cantibus. Cicero 2. de Naturæ deor.

Cantu assiduo. Virg 7. Æneid.

Ore superbo. Sil. lib. 3.

Arbusta resonant cicadis. Virg 2. ecloga,
At mecum raucis tua dum vestigia lustro
Sole sub ardenti resonant arbusta cicadis. Hic Virgilius è cicadarũ cantu maximum æstum significat, perinde ac si diceret, at nunc meridiano tempore solis vapore omnia torrentur, quod arbusta cicadis resonantia ostendunt. Per æstum enim cicadæ vehementius canunt. Turnebus.

Auia tum resonant auibus virgulta canoris. Virg. 2. Georg.

Spectacula plausu resonant. Ouid. 10. Metam.

Acutum resonant vmbræ. Horat. 1. Serm. satyr 8.

Triste resonant vmbræ. Horat. 1. Serm. satyr 8.

Recinere & resonare, per translationem. Cic. de Clar. Orat. Illud est maius, quod in vocibus nostrorum oratorum recinit quiddam & resonat vrbanius. Vide Vrbanius recinere & resonare in VRBAS.

In fidibus testudine resonatur, aut cornu. Cic. 2. de Nat deor.

Resono, resonis, resonit, per tertiam coniugationem ab antiquis reperitur vsurpatum Acc. Æneadis, aut Decio:
Clamore & gemitu templum resonit cælitum. Pacuuius,
Hymenæum fremunt æquales, aura resonit crepitu musico. Non.

Resonans, penult. corr. Participium {[illegible]} vt Saxa resonantia. Virg 3 Æneid.

Carmina resonantia chordis Romanis. Ouid. ad Pison.

Theatrum. Cicer ad Quint. frat. lib. 1. Quare quoniam eiusmodi theatrum totius Asiæ virtutibus est datum celebritate refertissimum, magnitudine amplissimum, iudicio eruditissimum, natura autem ita resonans, vt vsque Romam significationes vocésque referantur.

Vnda resonante tunditur litus. Catul. ad Furium 11.

Resonabilis, & hoc Resonabile, pen. corr. Ouid. lib. 3. Metamorphoseos,
Vocalis nymphæ, quæ nec reticere loquenti,
Nec prior ipsa loqui didicit, resonabilis Echo. Verbum de verbo expressit. Nam Echo dici potest resonantia. Resonabilis, id est resonans.

Resonus, pen. corr. Adiect. {[illegible]} vt

Voces resonæ. Ouid. 3 Metam.

Ictus resoni. Valer. 1. Argon.

Resorbeo, resorbes, resorbui, & resorpsi, resorptum {[illegible]} resorbere, Rursum sorbere. Plin. lib. 4. epist. vlt. An quæ Oceano natare, fonti quoque? quáque ille ratione aut impellitur, aut resorbetur, hac modicus hic humor, vicibus alternis supprimitur, vel egeritur?

Vomere & Resorbere, contraria. Ouid. epist. 12.
Quæque vomit totidem fluctus, totidémque resorbet.

Resorbere quæ enormiaus. Plin. lib. 9. cap. 43.

Æstum resorbere. Lucret. lib. 6.

Lacrymas resorbere. Stat. 5. Theb.

Pontus saxa reuoluta resorbet. Virg. 11. Æneid.

Vocem resorbere. Plin. lib. 18. cap 35.

Resortior, resortiris {[illegible]} à quo verbum Resortus elicuerũt pragmatici, quo territorium aut iurisdictionem significant. Budæus in notis ad Pandectas adnotauit, [illegible] (inquit) Græcis dicitur, quasi sortiri iudicium. Sorte enim cognoscendarũ causarũ diem capiebant, authore Seruio lib. 6. Æneid. in illum locum Virgilij: Nec

verò hæ sine sorte datæ, sine iudice sedes. Cuius moris reliquias lingua vernacula retinet. resortiri enim in curiam eos dicimus qui curiam appellant, hoc est quorum disceptationes in curia per prouocationem agitantur.

Respecto, & Respectus, Vide RESPECTO.

Respergo, respergis, respersi, respersum {[illegible]} respergere, Circum circa spargere. Colum. lib. 1, Deinde quum prædictum tectorium inaruit, rursus amurca respergitor. Cic 7. Verr. Quum Prætoris nequissimi inertissimíque oculos prædonum remi respergerẽt.

Sanguine respergere dextram. Catull. Argon. 59.

Mero respergere tergora. Colum. lib. 6. cap. 2.

Respersus, Participium {[illegible]} vt Respersæ matris cruore virgines. Liu 4. bel. Punic.

Iuuenis respersus cæde fraterna. Catull. Argon 59.

Puluere respersus. Stat 8 Thebaid.

Manus respersæ sanguine. Cic pro Rosc. Amer.

Mensa respersa cruore. Liu 9 bel. Maced.

Comæ respersæ sanguine. Ouid 3 Fast.

Respersum vinum dixerunt antiqui, quia vino sepulcrum spargebatur Festus.

Respersus, huius respersus {[illegible]} Plin. lib. 10. cap. 3. Hæc causa est gregatim auibus natandi. quia plures simul non infestantur, respersu pinnarum hostem obcæcantes.

Respersio, Verbale, Idem {[illegible]} Cic. 2. de Diuinat. Habes & respersionem pigmentorum, & rostrum suis, & alia permulta.

Respicio, respicis. pen cor. respexi, respectum {[illegible]} respicere, Retro aspicere, siue flexis in terram oculis aspicere, vt ait Erasmus. Terent Eunuch. 2. 3,
-quum huc respicio ad virginem. Cic. 2. de Diuinat. Tum ei ducem illum præcepisse ne respiceret.

Inter Respicere & Prospicere. Prospicere enim aduersum videre significat: Respicere verò, quasi retrò aspicere. Varr. Manio,
Sedens alius alieno sumptu, neque põst respiciens, neque antè prospiciens. Ex Nonio.

Respicit Æneas subitó Virg 6. Æneid.

Instantem tergo Cloanthum respicit. Virg. 5. Æneid.

Testus respicitur. Ouid. 2. Amor. eleg. 11.

Tam longè retro respicere non possunt. Cic. 5. Tusc.

A tergo respicere. Virg 8 Æneid.

Respicere ad. Terent. Andr. 1. 5,
Quasi de improuiso respice ad eum. Cic. 1. de Diuinat. Et noctu ad oppidum respicientes.

Ad aliquid respicere. Quintil. lib 2. cap. 12, Et quum Latinis studebimus literis, non respiciamus ad Græcas.

Periculum rei venditæ ad venditorem debet respicere. Vlpian. in l. Si quis vina vendiderit. D. de pericul. & comm. rei vendit. Idem ibidem, Periculum acoris & mucoris ad venditorem pertinebit.

Mala sua respicere, Considerare. Lucret. lib. 4.

Vitæ exemplar respicere. Horat. in Arte.

Respicere aliquem, pro Iuuare. Terent. And 5 6,
Age, me in tuis secundis rebus respice. Idem Adelph. 5. 8. Cic. ad Cælium, lib 2. 13, Vt respiciam generum meum adolescentem optimum, mihíque charissimum.

Lucina respexit domum nullo vlulata dolore. Stat. 3. Theb.

Rempub. respicere. Cic ad Brut. 14, Quod ipsum, si Rempublic. cui susceptus es, respicis, tibi iam iámque faciendum est.

Respicit nos Deus, Id est, custodit, vel diligit. Terent. Phorm. 5. 3,
Di nos respiciunt: gnatam inueni nuptam cum tuo filio. Cicero ad Attic. lib. 1. 12, Nisi quis nos Deus respexerit.

Pietas respicit labores humanos Virg. 5. Æneid.

Cauere alicui, & respicere eum. Cic. 5. Verr.

Respicere Cæsarem, Iuuare, fauere, vel obsequi. Cæsar 1. bell. Ciuil.

¶Se respicere, pro Sui rationem habere. Plaut. Pseud 9.

Se respicere, Sibi prospicere, vel rebus suis consulere. Terentius Heaut. 1. 1,
Nullum remittis tempus, neque te respicis. Cic 2. de Finib. Ne tum quidem te respicies, & cogitabis sibi quenque natum esse & suis voluptatibus?

Ætatem suam respicere, Prospicere ætati suæ. Terentius Phormion. 1. 3.

Homo aptissimus ad iocãdum miniméque respiciẽs patriam. Cic. 2 de Nat deor.

Summa imperij ad me respicit, Id est ad me spectat, ad me pertinet. Cæsar lib. 3 bel. Ciuil.

¶Respicere, Retrorsum aspicere & in præteritum Cic pro Archia, Nam quoad longissimè potest mens mea respicere spatium præteriti temporis, & pueritiæ memoriam recordari.

Respiciens, Participium {[illegible]} Ouid. 1. Trist. eleg 3,
Respiciens oculis pignora chara meis.

Respiciens Fortuna. Notum est literatis omnibus, antiquos eidololatras, varias Fortunæ finxisse functiones, & numina, quæ & illi varia quoque nomina pepererunt. Respicienti, id est prosperæ fortunæ fanum Romæ ædificatum atque sacratum scimus, non procul à fano Iouis victoris. vide Alexandrum Alexandrinum, libro 1. Genialium dierum, cap. 13.

Respiciendus, Aliud participium {[illegible]} Ouid. 1 Amor. eleg. 8,
Quantum quisque ferat, respiciendus erit.

Respectus, huius respectus, masc. gen. {[illegible]} Respectio ipsa, & oculorum coniectus. Plautus,
Et me respectu terruit.

Respectus honesti. Lucanus, lib. 8.

Effusè ac sine respectu fugit rex Philippus. Liuius Decad 4. lib. 2.

Respectus, Id quod respicitur. Cicero 1. de Diuinat. Fugientibus miserabilem respectum incendiorum fore. Id est horrendum spectaculum.

¶Respectus { [illegible] } Ratio qua ad aliquid agendum mouemur. Mart. lib. 11.
Sit pudor, & tandem veri respectus & æqui. Cic. ad Brutum, Meus quidem animus in acie est, neque respectum vllum quærit, nisi mea vtilitas ciuitatis forte conuerterit.

Respectum habere ad aliquem. Cic. 5. Philip. Itaque quum respectum ad Senatum & ad bonos non haberet. Liuius 2. ab Vrbe, Sed factione, respectúque rerũ priuatarum quæ semper offecere, officientque publicis consiliis, Appius vicit.

Abscindere rerum omnium respectum, Vide ABSCINDO.

Respectu mei. Ouid 1 Trist. eleg 3.

Respectu cupiunt hic tamen esse sui Ouid. 4 de Ponto, eleg 9.

Respecto, respectas { [illegible] } respectare, Frequentatiuum. Terentius Adelph. 2. 1, Quid respectas? nihil pericli est. Cic pro Plancio, Ne par ab his munus in sua petitione respectent.

Lumine obliquo respectare aliquem Stat. 3 Thebaid.

Si qua pios respectant numina. Virg 1. Æneid.

Sed pater immani, & vasto respectat hiatu. Lucret lib. 4. Id est iauua leu valde late, & vasto seruitium patefacta est Lambinus.

Respectans, Participium { [illegible] } Lucret. lib 6.

Funera respectans animam & mittebas ibidem, &c.

Respiro, respiras, pen. prod. { [illegible] } respirare, Recipere intro anhelitum. Terent. Heaut. 2. 2,
-ô Clitipho, Timeo. Clit. respira Plaus. Epid. 5. 21,
Mane, sine respirẽ quæso. P. imò acquiesce. n animo male est,
Recipiam anhelitum. Cic pro Roscio Amerino, Quum tot tantísque negotiis distentus sit, vt respirare liberè non possit Sic 1. de Finib.

A te aliqua respirare. Quin. lib. 1 cap 8, Quum poeticis voluptatibus aures à forensi asperitate respirent.

Animo respirare. Cic. pro Cluentio.

Respirat ciuitas, quum in pristinum statum redit. Cic. Aulo Torquato, lib 6. 2, Si armis aut conditione posita, aut defatigatione abiectis, aut victoris detractis, ciuitas respirauerit, & dignitate tua frui tibi, & fortuna vti licebit.

¶Respirare & reddere animam, hoc est, anhelitum extrà mittere. Cic. 2 de Nat. deor. Eáque ad pulmones vsque peruineat, excipiatque animam, eam, quæ ducta sit spiritu, eandémque à pulmonibus respiret, & reddat.

Respirato si te videro. Cic. ad Attic. lib 2, Item atque eò si potest acrius te rogo, vt planè ad nos aduoles: respirato, si te videro.

Respiraui, liberatus sum. Cic. pro Milone.

Respirat cupiditas. Cic. pro Quintio, Si mehercule hæc recẽ duo verba fecisses, Quid ago? respirasset cupiditas atq; auaritia paululũ.

¶Respiro, Efflo, aut emitto odorem aliquem. Stat. 2. Syln. 2,
-inde malignum
Aera respirat pelago circumflua Nessa.

Respiratio, Verbale { [illegible] } Cic de Vniuersitate, Neque erant anima circumfusa extrema mundi, vt respirationem requireret.

Respiratio aquarum, pro euaporatione quam vocant. Cic. 2. de Nat deor. Ipse oritur ea respiratione aquarum. earum enim quasi vapor quidam aer habendus est.

¶Mora & respiratio in oratione. Cic in Orat. Distincta alios, & interpuncta interualla, moræ, respirationésque delectant.

Respiratus, butus respiratus, pen. prod { [illegible] } Cic 2. de Nat. deor. In pulmonibus autem inest raritas quædam, & assimilis spõgiis mollitudo, ad hauriendũ spiritum aptissima: qui tum se contrahunt aspirante, tum in respiratu dilatant, vt frequenter ducatur cib animalis, quo maximè aluntur animantes. Aliqua exemplaria habent, respiritu, alia, tum spiritu dilatans, &c.

Respiramen, pen. prod. respiraminis, n g. { [illegible] } pro Halitu seu meatu spiritus. Ouid 2 Metam.

Vitaléisque vias, & respiramina clausit.

Resplendeo, resplendes, resplendui { [illegible] } resplendere, Idem quod Splẽdere. Cic. 2. de Finib. Adsint etiam formosi pueri qui ministrẽt, resplendeat iis vestis, argentum, vel Corinthium orichalcum, locus ipse, ædificium.

Respondeo, respondes, respondi, responsum { [illegible] } respondere, Notæ significationis. Terentius Adelph. 2. 2.
Responde.

Non canimus surdis, respondent omnia syluæ. Virg 10. eclog.

Responde quod rogo Plaut. Pseud. 15. 12.

Acutè respondere, Vide ACVO.

Benignè. Horat. 1. epist. 7.

Incautè. Quintil. lib 5 cap 11.

Memoriter, Vide MEMOR.

Pariter & æqualiter, Vide PARITER.

Paratissimè, Vide Paratus, in PARO.

Propalam aliquid Tacit. lib. 12.

Pudicè. Quintil. lib. 5 cap. 11.

Respondere variè Celsus lib. 5. cap. 18.

Venustè Quintil. lib 5 cap. 7.

Corde sedato Virg. 12 Æneid.

Respondere ad Cic 7. Verr. Quid ad hæc cogitas respondere.

Ad ea quæ quæsita sunt respondere. Cic. 1. Philip.

Ad voluntatem alicuius. Cæsar 4. bel Gal.

Ad rogatum respondere, siue ad interrogata. Cic. pro L. Flacco, Nunquam nobis ad rogatum respondent, semper accusatori plus quàm ad rogatum. Lio. 3. ab Vrbe. Cæsar 1. bel. Gal. Ariouistus ad postulata Cæsaris pauca respondit.

Videat quid de illis respondeat, quos, &c Cic. 5 Verr.

Respondere aliquid in vtranque partem. Cic 4 Acad. Item ea quæ interrogati in vtranque partem respondere possumus.

Respondit quòd. Cic pro Rosc. Amer. Aiunt hominem (vt erat furiosus) respondisse, quòd non totum telum corpore recepisset.

Respondere pro aliquo. Cic. de Clar. Orat. Vt etiam pro Bruto respondeam.

Respondere ius. Plin. epist. 101.

¶De iure respondere. Cic. de Clar. Orat Multáque opera, multáque industria Rutilius fuit, quæ erat propterea gratior, quod idem magnum munus de iure respondendi sustinebat.

¶Respondere criminibus. Martius ad Ciceronẽ, lib. 11. 28, Respondebo criminibus, quibus tu pro me, vt par erat, tua singulari bonitate & amicitia nostra sæpe testisti.

Non respondere dicitur citatus, quando non comparet. Marcellus in l. penult D de in integrum restitution.

Grauiter respondere contra inimici contumeliam. Cicero de Arusp. Respon.

Maledictis respondere. Terent. in Prologo And.

¶Ad nomina respondere. Quod vulgò in iure dicitur, *Comparere*. Liu lib. 7. ab Vrbe.

Non respondere citatum: Est vt nunc loquuntur in iure, *Deficere*. Cic. in Verrem, act 3. Budæus.

¶Ad tempus respondere, vel ad diem debitor dicitur, qui in mora non est. Cic. ad Atticum, lib. 16 Quanquam enim reliqua satis apta sunt ad soluendum, tamen fit sæpe vt ij qui debent, non respondeant ad tempus. Turnebus, Vt appellari, inquit, dicitur debitor, quum flagitatur vt soluat, ita quum soluere se dicit, respondere dicitur.

¶Respondere, Conuenire, quadrare, consentire, & parem esse. Virgil. 1. Æneid.
-dictis respondent cætera matris.

Dextra dextris respondent. Cic. de Vniuers.

Vt omnia omnibus, partibus paria respondeant. Cic. 1. de Nat. deor.

Conuenire & respondere. Cic 3. de Fin. Quid posterius priori non conuenit? quid sequitur, quod non respondeat superiori?

Ad normam respondere. Structuram ad normam & libellam & ad perpendiculum respondere oportet. Id est, competere & quadrare. Vitru lib. 7. cap 3.

Ad illud respondet Varro, Quarta chorda ad septimam respõdet. Id est, conuenit cum septima.

Respondet frumentum ad pondus & mensuram. Seneca de Breuitate vitæ.

¶Respondet ad spem euentus: hoc est, Secundum expectationem accidit Liu 8 bel Pun.

Spei respondere Vide SPES.

Inuidiæ respondere. Ouid. 2. de Remed. amor.

Fama responsura tuo labori Horat. 2. Serm satyr. 8.

Proctus non respondens labori. Ouid 4. Fast.

Laudibus respondere Græcorum. Cic. 1. Tuscul. Brutus ad Ciceronem, 7. 3, Qui vestris paucorum respondeat laudibus. Id est, qui vestras æquet laudes.

Fauor non respondet meritis Horat 2. epist. 1.

Tua virtus opinioni hominũ non respondet. Cic. Curiuol lib. 2. 4.

Voto respondere. Plin. epist 7 Nam ego quoque simili nunc, ac ne nunc respondere voto tuo possum. Id est, facere quod desideras.

Si bonitas tua responderit iudicio meo Cic. Attic. lib. 14.

Neque quicquã tam obscenum dicere, cui non ab initio pueritiæ omni genere facinoris ætas sua respondeat. Cic. in Salust.

Amore, vel in amore respondere alicui, Amantem redamare. Cic. ad Trebonium lib. 15. 21, Cui ego quidem amori (vtinam cæteris rebus possem) amore certè respondebo.

In omnibus tuis rebus meis optatis fortuna respondit. Cic. Caio lib 2. 1.

Par pari respondere. Plaut Trucul 19.

¶Raspõdere patri, pro Imitari mores patris, nec degenerare. Cic. 3. de Finib Est mihi magnæ curæ (quanquam quidem hoc proprium tuum munus est) vt ita erudiatur, vt & patri, & Scipioni nostro, & tibi tam propinquo respondeat. Budæus.

Nobilitati maiorum respondere. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Plenius & vberius respondere. Senec de Benefic li 3. cap. 17.

¶Respondere, Respicere, seu contrà positum esse. Virg. 6. Æneid. Contrà elata mari respondet Gnosia tellus. Seruius.

Ædificare porticum quæ palatio respondeat. Cic. de Arusp. resp.

Res ibi respondent simili forma, &c. De speculo. Lucret. lib. 4.

¶Respondere pro Profectum habere, & non fallere consilium & propositum medici. Celsus lib. 2. cap. 10. Id quod si in cura quoque ne quæ, quæ inter cutem est, ita respondet, quanto magis necesse est in sanguine respondeat? Alibi cedere vocat Bud.

Variè respondere. Celsus lib 5 cap. 18, Credo autem quò peius id malum est, minúsque facilè discutiunt, eò plura esse tentata: quæ in personis variè responderunt. De malagmate ad strumas.

¶Responsum est, Impersonale. Cic 1. de Finib. Quánquam philosophiæ quidem vituperatoribus satis responsum est eo libro, quo à nobis philosophia defensa & collaudata est.

¶Respõsu breue. Cic pro Cluẽtio, Quàm leuia genere ipso, quàm falsa re, quàm breuia responsu.

Raspondens, Participium { [illegible] } vt, Tympana respondentia. Id est, sonantia, quòd pulsata reclamant. Stat. 2. Achill.

Responso, responsas { [illegible] } responsare. Frequentatiuum. Ferociter & asperè alteri compellanti respondere. Plaut. Menæc. 14. Responsa aut loquere.

Responsare cupidinibus, id est, resistere, repugnare, contradicere. Horat. 2. Serm. satyr 7 Acron.

Gallina dura malum responsat palato, id est, non sapit, non conuenit palato. Vel (vt exponit Acron) resistit, reluctatur in faucibus. Tralatio est. Horat. 2 Serm. satyr 4.

Fortunæ superbæ responsare, Contumaciter respondere. Horat. 1. epistul. 1.

Responsito, responsitas, pen corr. { [illegible] } responsitare, Aliud frequentatiuum à Responso, responsas Gel lib. 13 cap. 19. Consulentibus de iure publicè responsitauit. Cic. 1 de Legib. Egóne summos fuisse in ciuitate nostra viros, qui id interpretari populo, & responsitare

soliti sint.

Responsu, Supinum, pro responsione siue responso Cic. pro Cluent. Videtis hæc quàm sint læuia genere ipso, quàm breuia responsu.

Responsum, responsi {[illegible]} Ipse responsio. Terentius in Prologo Phorm.
Is sibi responsum hoc habeat. Idem in Prologo Eunuc. 6. '-ferat Responsum non dictum esse. Cic. Attic lib. 7. Ex illius ad nostra responsa responsis intelligentur.
Liberale responsum, Vide LIBER adiectiuum.
Fida. Virg. 2. Æneid.
Medium, Vide MEDIVS.
Torua responsa trucis senatus. Silius lib. 11.
¶Auferre responsum ab aliquo. Cic. 1. de Orat.
Dare. Cic. 6. Verr. Senatus Sopatro responsum nullum dat, sed cõmotus, perturbatúsque discedit.
Dare petenti. Virg. 1. eclog.
Elicere Quintil. lib. 5. cap. 7.
Ferre ab aliquo. Cic. 1. in Catil. A me quoque id responsum tulisti, me nullo modo posse.
Reddere. Cic. pro Plancio, Quum senatus impediretur quo minus id quod hostibus semper erat tributum, responsum equitibus Romanis redderetur.
¶Respósum, Oraculum, Cic. 2. De Nat. deor. Multa ex aruspicum responsis commemorare possum. Virg 9. Æneid.
Si qua Phryges præ se iactant responsa deorum.
E responso. Tacit. lib. 13.
Perplexum responsum. Vide PERPLEXVS.
¶Apollo animum delusit responso. Virg 6. Æneid.
Edere responsa. Tacit. lib. 2.
Diuûm responsis horrens regna Caspia. Virg 9. Æneid.
In dubiis responsa petunt. Virg. 6. Æneid.
Poscens responsa sacerdos. Silius lib. 1.
Reddere responsa. Virg 3. Georg.
¶Responsa atque decreta Iurisconsultorum. Cic. pro Muræna.

Responsus, huius responsus, masc. gen. {[illegible]} Conuenientia, consensúsque. Vitruuius lib. 1. cap. 2. Symmetria est ex ipsius operis membris conueniens consensus: ex partibúsque separatis, ad vniuersæ figuræ speciem ratæ partis responsus.

Respósio, Verbale {[illegible]} Cic. pro Cornel. Bal. 19. Accusatoris interpretatio indigna responsione. Et in Piso. 4. Responsione inimica.

Responsor, Aliud verbale {[illegible]} Fideiussor, qui pro aliquo spondet. Horat. 1. epist 17.
Quo responsore, & quo causæ teste tenentur. Sed videndum nunquid de eo loquatur, qui de iure respondebat, qualis erat Scæuola & alij multi.

Respublica supra in RES.

Respuo, respuis, respui, resputũ, pen. prod. {[illegible]} respuere, Repudiare, & quasi cum sputo per contemptum reiicere. Liu. 2. ab Vrbe. Adeò propter suspicionem insitam regni, velut abundarent omnia, munera eius in animis hominum respuebantur.
Aspernari & respuere aliquid. Cic. 3. de Orat.
Respuere aliquid, & pro nihilo putare. Cic. pro Cecinna.
Respuunt aliquid aures, per translationem. Quintil. lib. 11 cap. 1.
Respuit hoc sapientissimi cuiusque fides. Plin. lib. 28. cap. 2. Hoc est, nemo sapiens id credit.
¶Respuere auribus hominem. Cic. in Pison. Qui vos non oculis fugiat, auribus respuat, animo aspernetur?
Conditionem respuere. Cæsar 1. bel. Gal.
Consolationem. Cic. 3. Tuscul. Prodest hæc quidem consolatio, sed nec semper, nec omnibus: sunt enim qui respuant.
Curam. Claud 8 Paneg.
Imperium. Columel. lib 6. cap 2.
Interdictum. Cic. ad Atticum, lib. 7. Cæsaris interdicta si te secundo lumine hic offendero, respuuntur.
Munera parua. Tibul. lib 4. ad Messalam, 1.
Frænos cum sanguine respuit equus Stat. 8. Thebaid.
¶Respuit hoc ferri ictum. Plin. lib. 7. cap. 15. Hoc est, ferro non læditur.
Respuere secures dicitur lignum, quod securibus non potest findi. Plin. lib 17. cap. 10.
Tela omnia respuit. Hoc est, repulit, reiecit. Lucan. lib 3.
Tergus respuens vulnus: hoc est, Quod nullo vulnere affici nec offendi potest, præ duritie. Plin. lib. 8. cap. 21.
Humus respuet tanisum cadauer. Ouid. in Ibin.
¶Tela in aliquem respuere, Reiicere. Senec. epist. 54. Quædam tela Philosophia discutit, & in eum vsque qui miserit respuit.

¶Respuor, respueris, pen. corr. Passiuum. Lucret. lib. 2.
Præterea lumen per cornua transit, at imber Respuitur.

Respuens {[illegible]} Participium, siue Nomen ex participio. Gell. lib. 6. cap. 15. Communium vocum respuens minus, & fastidiens.

Restagno, restagnas {[illegible]} restagnare, Aquam pigram & residem, siue non effluentem continere. Columel. lib. 2 cap. 17. Itaque si palus in aliqua parte subsidens restagnat, sulcis deriuanda est: quippe aquarum abundantia atque penuria graminibus æquè exitio est. Idem lib. 8. cap. 15. Ora lacus ne corrũpantur violentia restagnãtis vndæ, quæ semper interfluere debet, opere signino consternuntur.
Flumina restagnant alto vallo. Lucan. lib. 4.
Lacus restagnant vasto gurgite. Silius lib. 5.
Mare. Ouid. 11 Metam.
Palus. Silius lib. 8.

Restagnatio, Verbale {[illegible]} Plin. lib. 11. cap. 37. Ne restagnatio intempestiua alui obstrepat. Idem lib 6. cap. 28.

Restauro, restauras {[illegible]} restaurare, Renouare, Redintegrare. Iustinus lib. 21. Ita facta societate, & auxilijs Gallorum auctus, bellum velut ex integro restaurat. Tacit. lib. 3. At Pompeij theatrum igne fortuito haustum Cæsar extructurum pollicitus est, eo quòd nemo è familia restaurando sufficeret. Idem lib. 4. Et Segestani ædem Veneris montem apud Erycum vetustate delapsam restaurari postulauere.
Actio furti restauratur. Triphonius in l. Si aliquis. D. de noxalibus actionibus.
Obligatio verbis restauratur. Papinianus in l Ob eam D. de præscriptis verbis. Vlpian. in l Licet. §. 1. D. de iure dotium Restauranda erit in diem pristinum obligatio.
Seruitutem. Iulianus in l. Si maritus fundum. D. de fundo dotali.

Redintegrare seruitutem, dicitur ibidem, eodem significatu.

Restauratus, Participium: vt, Nauis restaurata. Vlpian. in l. Quid tamen. §. In nauis. D Quib. mo vsusfructus, &c.

Restauratio, Verbale. Iulianus in l. Si maritus fundum D de fund. dotal. Si eundem fundum Titio reddiderit sine restauratione seruitutis.

Restibilis, & hoc restibile. pen. corr. Adiectiuum {[illegible]}
Restibilis ager. Festus, Restibilis ager sit, qui continuo biennio seritur farreo spico, id est, aristato: quod ne fiat, solent qui prædia locant, excipere. Varr. 1. de Re rust. cap. 44. Illud quoque multum interest in rudi terra, an in ea seras, quæ quotannis obsita sit, quæ vocatur restibilis, an in veruacto, quæ interdum requierit.
Arbor restibilis. Plin. lib. 16. cap. 32 Est in exemplis, & sine tempestate, vlláve causa alia quàm prodigij, cecidisse multas, ac sua spõte resurrexisse. Factum hoc pop Rom. Quiritibus ostentum Cimbricis bellis Nuceriæ in luco Iunonis, vlmo postquam etiam cacumen amputatum erat, quoniam in aram ipsam procumbebat, restituta sponte, ita vt protinus floreret. A quo deinde tempore maiestas pop. Ro. resurrexit, quæ antè vastata cladibus fuerat. Memoratur hoc idem factum & in Philippis, salice procidua atque detruncata: & Stagiræ in museo populo alba. Omnia fausti ominis. Sed maximè mirũ, Antandri platanus etiam circũdolatis lateribus restibilis sponte facta, vitæque reddita, lõgitudine quindecim cubitorum, crassitudine quatuor vlnarum. Ex his Plinij verbis apparet vocem hanc, Restibilis, ductam esse à verbo Restituo.
Aruum restibile. Plin. lib. 18 cap 17.
Crassitudo restibilis. Plin. lib 18. cap 17.
Fœcunditas restibilis. Plin. lib. 28 cap. 29.
Seges restibilis. Est quæ regerminat, quasi cuius fœcunditas in sequentem quoque annum restitat. Varro 1. de Re rust. cap. 9. Contrà in agro pingui, vt in Hetruria licet videre fructuosas segetes, ac restibiles, & arbores prolixas.
Vinea restibilis Columel. lib. 3. cap 11.
Vinetum restibile. Columel. lib. 3. cap. 18. Pastinum vocant agricolæ, ferramentum bifurcum, quo semina panguntur, vnde etiam repastinatæ dictæ fuere vineæ veteres, quæ refodiebãtur: hæc enim propria appellatio restibilis vineti erat. Restibilis, id est, quod restituebatur. *d'vne vieille vigne qu'on remettoit en nature, & qu'on repeuploit de nouueau plant.*

Restinguo, restinguis, restinxi, restinctũ {[illegible]} restinguere, Idẽ quod Extinguere. Plaut. Asina 17.
Ignem restingunt aqua. Liu. 1. ab Vrbe, Quum quidam familiariũ aquam ad restinguendum ferret, ab regina retentum. &c.
Ardere & restinguere, contraria. Cic. 4. de Finib Quid ille incendat? restinguet cinus, si ardentem acceperit.
Ignis in aquam coniectus continuò restinguitur & refrigeratur. Cic. pro Roscio Amerino.
Fauillas ardentes restinxit lacte Stat. 5. Sylu. 5.
Flammam restinguere Horat. 1. Serm. saty. 5.
Flamma restinguitur. Lucret. lib. 4.
Ignes restinguere fontibus. Virg 2. Æneid.
Ignis vento restinguitur. Ouid. 1 de Remed. amor.
Incendium restinguere. Cæsar 8 bell. Gal.
¶Restinguere, per translationem. Cic. 1. de Finib. Omnium cupiditatum ardore restincto.
Flammam. Cic. 7. Verr. Exortam videtur flammam, paucorum dolore ac morte restinxisse.
Genus suum. Plaut. Trinum. 10.
Improbitatem. Cic. 3. Verr. Communi præsidio talis improbitas, tanquam aliquod incendium, restinguenda est.
Incendium, ruina, Vide Ruina in RVO.
Iracundias restinguere & cupiditates. Cic. 2. de Nat. deor.
Sermones restinguere, siue rumores. Cic. Attico, lib. 12. Sermunculum omnem aut restinxerit, aut sedarit: sunt enim qui loquantur etiam mecum.
Sitim Cic. 2. de Finibus. Eadémne, inquam, quæ restincta sitis? Imò alio genere: restincta enim sitis stabilitatem voluptatis habet, inquit. Virg. eglog. 5. sitim restinguere riuo.
Studia. Cic. in Orat. Nempe Aristoteles admirabili quadam sciẽtia & copia cæterorum studia restinxit.
Restinguere incensum, Sedare, lenire. Terent. Phor. 5. 8
Verba alicuius. Terent. Eunuch 1 1.

Restinctus, Participium {[illegible]} vt, Restinctum bellum Cic ad Brutum, lib. 11 ra, Ex tuis literis, & ex Græceij oratione, non modò non restinctum bellum, sed etiam inflammatum videtur.
Restincta est seditio, inuentũ est tẽperamentum. Cic. 3. de Legib.
Vapor restinctus omnis. Virg 5 Æneid.

Restinctio, Verbale {[illegible]} Cic. 2. de Finib. Illa autem voluptas ipsius restinctionis in motu est.

Restio, restis, restiui, restitum, restire, Est ad retinendum, laborandum, colendúmve aptum esse. Columel. lib. 3. cap. 21. Nam & quæ restire incipiunt tempestiuè leguntur: & quæ nondum maturitatem ceperunt vuæ, sine dispendio differuntur. Legitur in alijs exemplaribus, Et quæ maturescere incipiunt.

Restipulor, pen. corr. restipularis {[illegible]} restipulari, Dicitur is qui cum eo certat, à quo sponsione est prouocatus Id est vicissim stipulari, & mutuam spõsionem exigere. Valer. lib. 2. cap. 8 tit. 2. Valerius

sponsione Lutatium prouocauit, non se petiturum triumphum, nisi suo ductu Punica classis esset oppressa: nec dubitauit restipulari Lutatius. Cic. pro Rosc. Comœdo, Tua vox est Fanni: quid tu auferre petis à Flauio, si Flauius nihil debet? quid hic porro nunc restipularis, quod iam pridem ipse exegit? quid verò Flauius tibi datutus est? Budæus. Restipulari, pro stipulari, siue vicissim stipulari, vel post rem actam stipulari.

Restipulatio, onis, Verbale {ἀντεπερώτησις} Cicero pro Roscio Comœdo, Quid enim restipulatio clamat? Quod à Flauio abstulero, partem dimidiam, inde Roscio me soluturum spondeo. Et paulo pòst, Quis est huius restipulationis scriptor, testis, arbiter quis?

Restis, huius restis, fœm. gen. {σχοῖνος, σπαρτίον} in accusatiuo, restem vel restim, Funis. Plaut. Persa, 13. -restim tibi
Cape crassam, ac suspende te. Ibidem 8,
Cædère hodie in restibus. Apuleius, Restim, qua grabatulus erat intextus, aggreditur expedire. Plin. lib. 17. cap. 10, Eáque tertia restem circumlitur.

¶Ad restim mihi quidem res rediit planissimè. Terent. Phorm 4. 4, Hoc adagio summa rerum desperatio significatur. nam in hac solent quidam amentes ad laqueum confugere. Iuuenal. Satyr. 6,
Ferre potes dominam saluis tot restibus vllam? Erasmus.

¶Alliorum connexa capita, restes apud Plinium dicuntur, libro 20 cap. 6.

¶In saltatione restim ducere dicuntur chori puerorũ puellarúmque manus conserti. Terent. in Adelph. 4 3,
Tu inter eas restim ductãs saltabis. Liu. Decad 3. lib. 7, de sacrificio Iunoni reginæ facto loquens, Per manus reste data, virgines sonum vocis, pulsu pedum modulantes incesserunt.

Resticulus, Diminutiuum Vlpian. in l. Si vero § fin. D. de iis qui deiecerunt, Si amphora ex resticulo suspensa decidisset, & damnum dedisset. Aliàs legitur Reticulo.

Resticula, pen. corr. Aliud diminutiuum {σχοινίον, σπαρτίον} Varro 1 de Re rust. ca. 41, Tum enim resticulas per ficus quas edimus, maturas perferunt, & eas quum inaruerunt, complicant, ac quò volunt, mittunt.

Restito, Vide RESTO.

Restituo, restituis, restitui, restitutum, pen. prod. {ἀποδίδωμι, ἀποκαθίστημι, ἀνασώζω} restituere, Ex re & statuo, statuis, significat Reponere, Reddere. Terent. And 4. 1,
Restitue locum quem me accepisti locum. Idem Heaut 3 1,
Somnum hercle ego hac nocte oculis non vidi meis.
Dum id quæro, tibi qui filiũ restituerem. Cæsar 1. bel. Gal. Ipsos, oppida, vicósque quos incenderant, restituere iussit.

Restituere ac reddere. Terent. Eunuch. 1. 2.
¶Restituere aliquem, Venia prosequi. Curtius lib. 8.
Restituere ex toto. Cels. lib 8 cap 20.
Restitui in bona paterna. Papinia. in l. Si vno §. vlti. D. Loc. & cõd.
¶Restituere, In statum pristinum reducere. Terent. And 3. 5,
Tu rem impeditam & perditam restituas? Idem Adelph. 1. 2,
Fores effregit? restituentur.

Eiicere aliquem, & restituere, cõtraria. Cic. pro Milone, Quæ fuisset igitur causa restituendi mei, nisi fuisset iniusta eiiciendi?
In antiquum statum restitui. Cic. 2. Verr.
A limine mortis restituere aliquem. Catul. ad Mallium 63.

¶Restituuntur propriè volentes, authore Donato, cupientésque vt, Ciuis patriæ. Caius de Verb. signif. l. Plus est: Plus est, inquit, in restitutione quàm in exhibitione: nam exhibere est præsentiam corporis præbere: Restituere verò, est etiam possessorem facere, fructúsque reddere.

¶Restituere {ἀνακαινίζειν} Instaurare ac reficere. Cic. in Top. Si ædes ex eæ corruerũt, vitiúmve fecerunt, quarum vsufructus legatus est, heres restituere non debet.

Aciem restituere Liu. 5 ab Vrbe.
Animum alicui Liu. 5. bel. Pun.
Calliditatem suam veterem restituere. Cic. pro Rosc. Amer. Restitue nobis aliquando veterem tuam illam calliditatem atque prudentiam.
Turbatas comas. Ouid. 3 Fast.
Damnatum. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 10, Nec committam, vt si ego eum condemnato, tu restituas.
In pristinam dignitatẽ. Cic pro domo sua, Rursus ab eodem populo placato sunt in suam pristinam dignitatem restituti. Sic Restituere in antiquum statum. Cic. 5. Verr. Quam iste per triennium ita vexauit ac perdidit, vt ea restitui in antiquum statum nullo modo possit.
Dies nulla potest igne extinctos restituere. Ouid 3. de Põto, eleg. 6.
Fraudata Cæsar 3 bel. Ciuil. Quammaximas potuerunt pecunias mutuati, perinde ac suis satisfacere, & fraudata restituere vellent.
In gaudium restituere. Plaut. Merc. 2. 2.
In gratiam. Terent. Hecyra 3. 1,
Rem cognosces, iram expedies, rursum in gratiam restitues. Cic. de Prouinciis Consul. Hic me meus in Rempub. animus pristinus ac perennis cum C. Cæsare reducit, reconciliat, restituit in gratiam.
In honorem Tribunitium Cæsar 1. bel. Ciuil.
Horam restituere. Cic. pro Quintio, Dicendum necessariò est, restituendæ horæ ad arbitrium vestrũ. Verus eodem legit præstituendæ.
Imperium populo Rom. Plin. lib. 7. cap. 26.
In integrum restituere, Integrum facere, vt prius instaurare, reparare. Cic. 7 Verr. Hos solent exitus exitiales habere, vt damnati in integrum restituantur, vincti soluantur, exules reducantur. Terentius Phorm 2 4, -restitui in integrum, æquum est & bonum.
Ius restituere ereptum. Ouid 1. Fast.
In locum antiquum gratiæ & honoris restituere. Cæs. 1. bel Gall.
In locum restituere vnde quis decidit. Cic. Attico lib. 2, Primùm illud te scire volo, Sampsiceramum nostrum amicum vehementer sui status pœnitere, restituíque in eum locum cupere ex quo decidit.
Numen suam alicui. Cæsar 2. bel. Gal.

Veteri patientiæ aliquem restituere. Tacit. in vita Agricolæ.
In possessionem. Cic. pro Cecinna, In possessionem in præsentia non restituetur.
Prælium, siue pugnam. Liu. 6. ab Vrbe.
Rem restituere alicui. Cic. pro Rosc. Amerin. Nónne si ea eo negotio tantulum in rem suam conuertisset, damnatus per arbitrum, & rem restitueret, & honestatem omnem amitteret?
Reipublicæ restitui. Cic. Lentulo, lib. 1. 9, Quum se maximum fructum cepisse dicerent ex libertate mea: méque tum denique sibi visum Reipub. qualis fuissem, restitutum. Id est, me fortem & constantem esse in liberè loquendo pro Repub. defendenda, qualis scilicet fuissem ante exilium meum.
Sanitatem restituere, & sanitati. Plin. lib 20. cap 6.
Se restituere, ac reminiscere. Varro 3 de Re rust cap 16.
Restituere tutelam, pro rationem & reliqua tutelæ apud Africanum in l. 10. D. rem pupil. sal. fore.
Restitui sibi dicuntur vina quæ mutata fuerunt. Plin. libr. 14. cap. 18, Vina in apothecis Canis ortu mutantur quædam, posteáque restituuntur sibi. Budæus.
Visum restituere. Plin lib. 11 cap 37.

¶Restituiri pro restitutum iri Iulianus. l. 13. D. de actio. empti.

Restituendus, Participium {ἀποκαθιστάμενος} Ouid. 4, de Ponto, eleg. 13,
Cæsaris imperio restituendus eris.
Lingua suppressa palato restituenda mero. Ouid. 5. Trist. eleg. 5.

Restitutio, Verbale {ἀποκατάστασις} Cic ad Atticum, lib. 4 Profectò hac restitutione fortunæ me ipse non satis dignum iudicabo.
Nemini est triumphus honorificentius, quàm mihi salus restitutióque perscripta. Cic. in Pisonem.
Restitutio ædificiorum, pro instauratione. Vlpian. in l. Creditor. Si certum pet.

Restitutor, pen. prod. Aliud verbale. Cic. pro Milone, P. Lentulus vltor sceleris illius, propugnator Senatus, defensor vestræ voluntatis, patronus illius publici consensus, restitutor salutis meæ.

Restitutorius, Adiectiuum: Caius in l. Qui proprio. §. Item. D. de procurator. Item quæritur, si iudicium acceperit defensor, & actor in integrum restitutus sit: an cogendus sit restitutorium iudiciũ accipere.
Actio restitutoria. Vlpian. in l. Quamuis pignori. D. ad Senatuscon sul. Velleian.
Interdictum restitutorium. Vlpianus in l. Stipulatio. D. de noui ope nunciat.
Restituta Segede Celtarum Ciuitas, & eodem nomine apud Lusitanos, ex quibus ortos fuisse Celtas. Plin. lib. 3 cap. 2, author est.

Resto, restas, restiti, restitum, pen. corr. {ὑπολείπομαι} restare, Superesse, siue reliquum esse significat: & vel personaliter, vel impersonaliter sumi videtur.
Personaliter. Cic pro Quintio, Illud etiam restiterat quod hesterno die fecerunt, vt te in ius adducerent. Idem 3. Offic. Qui è diuisione tripertita duas partes absoluerit, huic necesse est restare tertiã. Item ad Brutum, Longa sunt quæ restant.
De viginti restabam solus. Ouid 3 Metam.
Duæ noctes restant de mense secundo. Ouid. 2. Fast.
Restat reliquum Terent. Hecyr. 4 2.
Restat ex Cic. 2 de Inuent. Quid etiam nobis ex eo genere restet & quare restet, admonendum videtur.
¶Id restat. Ironia est, qua Terentius vt ẽtem Æschinum inducit in Adelphis Act. 2 scen 1. qui lenoni dicenti,
Leno sum, fateor, pernicies communis adolescentium,
Periurus, pestis: tamen tibi à me nulla est orta iniuria: respondet.
Nam hercle etiam id restat. Cic. Attic. lib. 13, Illud vtique scire cupio, quem intellexeris ab eo ζηλοτυπεῖσθαι, nisi fortè Brutum: id hercle restabat, quasi dicat: Inuidia existit inter pares: at Varro neutiquam Bruto comparandus: cur igitur illi inuideat?
Reliqua pars est, & restat. Cic. pro Marcello, Hæc igitur tibi reliqua pars est, hic restat actus, in hoc elaborandum est, vt Rempublicam constituas.
Hoc nunc restat. Terent. Heaut. 5. 5,
Restabat aliud nihil, nisi oculos pascere. Terent. Phor. 1. 2,
Nihil restat præter. Cic. ad Qu. fratrem lib 3. 17, In Manliano offendi Diphilum Diphilo tardiorem, sed tamen nihil ei restabat præter balnearia, & ambulationem, & auiarium.
Quid restat, nisi porrò. &c. Terent. in Hecyr. 3. 1.
Vnum etiam restat amico nostro ad omne dedecus, vt Domitio nõ subueniat. Cic. Attic. lib. 8.
¶Restat, Impersonaliter. Cic. 2. de Diuinat. Restat etiam de Chaldæis: sed primum auspicia videamus.
Ire restat. Id est, via restat. Horat. 1. epist 6,
Ire tamen restat Numa quò peruenit, & Ancus.
Restat vt. Cic. 4. Acad Restat vt his respondeam, qui sermonibus eiusmodi nolint personas tam graues allegari.
¶Restat mihi. Id est, futurum est, manet me. Virg. 7. Æneid.
Hoc Latio restare canunt, qui sanguine nostrum
Nomen in astra ferant.
¶Restare, Retro stare, Remanere, vel residere, ac immorari, vel remorari Terent. And 1 6,
Hic nunc me credit aliquam sibi fallaciam
Portare, & ea me hîc restitisse gratia. Idem Eunuch. 5. 3.
vt illum di deǽque senium perdant, qui me hodie remoratus est:
Méque adeò qui restiterim. Cic pro Ligario, Tertium est tempus quo post aduentum Vari in Africa restitit. Item 3 Offic. Ita incolumis in patria Regulus restitisset. Sic pro Muræna.
Ratio nulla est restandi. Lucret. lib. 1.
¶Restare, Resistere. Terent. Heaut 5 3,
In qua te nunc tam confidenter restas stulta? Cicer. 5. de Finib. Qui etiam ipsi voluptati diuerticula quærant, & virtutes habeant in ore totos dies, voluptatémque primo capere dicant, deinde consuetudine, quasi alteram naturam, qua impulsi multa faciant, nullam

quære- s

quærentes voluptatem Stoici restant.

¶Restare pro distare dixit Ennius. Poneres cum is dicat, imperos, aut longè mediis regionibus restat. Festus.

Restans, Particip. { [illegible] } Silius lib. 10,
Nunc in restantes mucronem comminus vrget.
Claustra restantia soluit. Silius lib. 7.
Dona restantia flammis, Id est, quæ ex flammis reliqua fuerunt & relicta incendio. Virg. 1. Æneid.

Restito, restitas, penult. corr. { [illegible] } restitare, Frequentatiuum. Plaut. Capt. 9,
· ita me miserum
Restitando, retinendóque lassum reddiderunt. Terent. Eun. 4. 4,
Exi foras scelestæ, at etiam restitas?
Fugitiue prodi.

Restringo, restringis, restrinxi, restrictum { [illegible] } restringere, Retro stringere, siue Valdè stringere. Plautus Capt. 8,
Saltem si non arriderent, dentes vt restringerent. Plin. epist. 105, Nam sumptus Candidatorum fœdos illos & infames, ambitus lege restrinxit.
Restrinxit Bellona faces. Stat. 11. Thebaid.
Sol exortus restrinxit stellas. Lucret. lib. 3.
Restringere ad, pro Astringere. Plin. epist. 8, Nam quum omnes homines ad custodiam pecuniæ natura restrinxerit.
¶Restringere, Soluere. Apuleius, tumentum restrinxit, abitéque stabulo liberum siuit, quod stabularius tunc eum inoa domum reduceret.
¶Restringere, Rursus stringere. Apuleius, Et duplici, ne solui facilè queat, restringit.
¶Restringit nauseam hæc herba: Hoc est, reprimit, coercet, facit ad vel contra nauseam. Plin. lib. 8. cap. 27, Ex vetusto codice legendum restinguit.

Restrictus { [illegible] } Participium, siue nomen ex participio.
Lacertis restrictis sensit lora. Id est vinctis Horat. 3. Carm. ode 5.
Membra catena restrictus. Carol. Argon. 59.
Imperium restrictum. Tacit. lib. 15. Idq; pluribus probabatur, qui in tanta vitiorum dulcedine summum imperiú non restrictum, nec perseuerum volunt. Id est, austerum & rigidum.
¶Restrictus, pro Auaro & parco, Per translationem: quoniam qui auari sunt, pecuniá ita stringunt, vt nihil prodigant aut profundant. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3, Quum & natura semper ad largiendum ex alieno fuerim restrictior.
Restrictus & tenax. Cic. pro Plancio.

Restrictè, Aduerbium { [illegible] } Parcè, cui opponitur Plenissimè. Plin. epist. 103. lib. 5. ad Capitonem, quamuis illud plenissimè, hoc restrictissimè feceris. Cic. de Amicit. Ditior mihi & affluentior videtur esse vera amicitia, nec obseruare restrictè, ne plus reddat quàm acceperit.
Restrictè præfinire. Cic. 2. de Legib. Sed ego cætera non tam restrictè præfinio, vel hominum vitiis, vel subsidiis temporum victus.
Parcè & restrictè. Cic. 2. de Finib. Nec tamen eos id tam parcè támque restrictè faciant, intelligo.

Restrictim Aliud aduerbium, Idem { [illegible] } Afranius, Ea quæ fermè sedere meliùs consultoribus, quàm restrictim cogitata, atque omnibus rationibus.

Restrictissimè. Aliud item aduerbium. Plin. Iunior lib. 5 epist. 103, Tum si laudaueris, parcior: si culpaueris, nimius fuisse dicaris, quamuis illud plenissimè, hoc restrictissimè feceris.

Resulto, resultas, resultare, Vide RESILIO.

Resumo, resumis, penult. prod. resumpsi, resumptum { [illegible] } resumere. Iterum sumere. Plin. epist. 78, Vereor enim ne si hanc intentionem iam in finem laxauero, ægrè resumam. Idem lib. 2. epist. 18, Nam beneficio tuo in scholam redeo, & illam dulcissimam ætatem quasi resumo. Idem in Paneg. 132, Hic Consularibus curis exolutus, principales resumpsit.
Ponere & Resumere, opposita. Ouid. 9. Metamorphoseos,
Inque vicem sumptas ponit, positásque resumit.
Principales curas resoluere. Plin. Iun. in Paneg.
Gemitus resumere. Stat. 6. Thebaid.
Tela. Ouid 2. Amor. eleg. 1.
Vires. Ouid 9. Metam.

Resuo, resuis, resui, resutum, penult. prod. { [illegible] } resuere, Iterum suere. Aliquando contrarium significat suo simplici: vt apud Suetonium de Augusto, cap. 94, Sumenti virilem togam, tunica laticlaui resuta ex vtraque parte, ad pedes decidit.

Resupino, resupinas, pen. prod. { [illegible] } resupinare, Inuertere, supinum aliquid deuoluere. Terent. Phorm. 5. 6,
Ponè apprehendit pallio, resupinat: respicio, rogo
Quamobrem retineat me. Plin. lib. 24. cap. 17, Hac admota, leones resupinari cum hiatu laxo.
Valuas resupinare. Propert. lib. 4. eleg. 9.
Resupinare collum. Plin. lib. 10. cap. 34.
¶Resupinare, Peruertere. Iuuen. sat. 3.
-aulam resupinat amici.
¶Resupinare, A proposito seu incœpto reuocare, differre, Accius, Quid agis? perturbas rem omnem, ac resupinas soror. Nonius.

Resupinatus, pen. prod. Participium { [illegible] } Iuuen. sat. 8,
Et resupinati cessantia tympana Galli.

Resupinus, penult. prod. Adiect. { [illegible] } Qui ventre in altum conuersus est, facie in cælum versa. Plin. lib. 7. cap. 2, Eosdémque sciopodas vocari, quòd in maiore æstu humi iacentes resupini, vmbra se pedum protegant.
Iacuit resupinus humo. Ouid. 4. Metam.
Hæret curru resupinus inani. Virg. 1. Æneid.
Corpora resupina. Ouid. 1. Metam.
Spiritus resupinus. Lucret. lib. 1,
Atque tuo pendet resupini spiritus ore.

¶Resupinus, pro molli & effœminato. Quintil. lib. 5 cap. 12, Quapropter eloquentiam, licèt hanc libidinosam resupina voluptate auditoria probent, nullam esse existimabo quæ ne minimú quidem in se indicium masculini & incorrupti, ne dicam grauis & sancti viri, ostendet.
Stans resupinus in vngues. Martial. lib. 12,
Multis dum precibus Iouem salutat
Stans summos resupinus vsque in vngues. Mos erat precantiú, vt cælú respicientes resupini summis pedú digitis insisterét Domitius.

Resurgo, resurgis, resurrexi, resurrectum { [illegible] } resurgere, Rursum surgere.
Victa tamen vinces, euersáque Troia resurges. Ouid. 1. Fast.
Resurgere dicitur herba, vel arbor, quæ iterum crescit. Plin. lib. 13. cap. 9, Sed præcipua vtilitas, quod cæsa anno tertio resurgit. De spina Ægyptia. Vide Restibilis arbor, in RESTIBILIS. Ouidius 2. Amorum eleg. 16.
Amor resurgens. Virg. 4. Æneid.
Incendium resurrexit. Vide INCENDO.
Resurrexit maiestas. Plin. lib. 16. cap. 30.
Resurgunt res Romanæ contra spem. Liu. 4. bel. Pun.

Resuscito, resuscitas, penult. corr. { [illegible] } resuscitare. Iterum suscitare. Ouid 8 Metamorphoseos,
-positámque resuscitat iram.
Legatum resuscitatur. Paul. in l. Si seruo. D. de adimend. legat.
Prior obligatio nouo pacto resuscitatur. Paulus in l. Si vnus ex §. Sed si pactum. D. De pactis.
Retæ, Sunt arbores, quæ ex ripis fluminum eminent, aut in alueis ipsorum extant: à retibus dictæ, quòd prætereuntes naues impediant, & quasi irretiant. Vnde ex edicto Prætorum, retanda flumina locari solebant, hoc est, purganda, ne quid aut moræ aut periculi nauibus in ea virgulta incidentibus fiat. Hæc ferè Gell. lib. 11. cap. 17, ex libro Gaij de Origine vocabulorum.

Retalio, as, are: pro talionem, siue par referre, apud Iureconsultos nó rarò vsurpatum. Talio (inquit interpres verborum iuris Spiegelius) pœnæ genus est ex duodecim tabulis, quo damnum illatum simili damno pensabatur: veluti si oculus eruatur ei, qui alteri oculum effoderit. Vnde Retaliare dicimus, quú par pari refertur.

Retardo, retardas { [illegible] } retardare, Remorari, retinere, Cic. de Senect. Agro bene culto nil potest esse nec vsu vberius, nec specie ornatius, ad quem fruendum non modò se non retardat, verumetiam inuitat, atque allectat senectus. Plin. epist. 113, Sed quid imprudens, quem reuocare conor, retardo? Cic. Att. lib. 1, Sed mihi, crede, simulátq; hunc nostrum legerút, nescio quo pacto retardátur.
In via aliquem retardare. Cic. 10. Philipp. Quem nisi in via caducæ hereditates retardassent, volasse eum, non iter fecisse diceres.
Flumina obiecta retardant equos. Virg. 3. Georg.
Retinere ac retardare. Colum. lib. 1. cap. 2.
Incitari & Retardari, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. Stellarum motus tum incitantur, tum retardantur, sæpe etiam insistunt.
Retardare animum alicuius. Cicero 3. Verrina, Quum iste, atque istius amici homines lusui & vrbani sermones huiusmodi dissipassent, quo animos testium retardarent.
Celeritatem. Cic. pro Lege Manil. Vt eorú collectio dispersa mœrórque patrius celeritatem persequendi retardaret.
Impedire ac retardare impetum. Cic. pro Lege Manil. Tamen impetus hostium repressos esse intelligunt, ac retardatos.
Iter retardata. Ouid 3 Trist. eleg. 9.
Loquacitatem. Cic. in Vatinium.
Menses mulierum. Plin. lib. 21. cap. 12.
Sed vetant ne nunc mea te fortuna retardet. Ouid. 3. Trist. eleg. 7.

Retardatus, penultima producta, Participium, Sueton. in Othone. cap. 8, Et primo egressu inundationibus Tyberis retardatus. Idem in Galba, cap. 20, In auxilium aduolauere, sed serius, itinere deuio per ignorantiam locorum retardati.
Iuuenta retardata arte. Claud. 1 in Eutropium.

Retardatio { [illegible] } Verbale. Cic. 5. Philipp. Vnda est adhuc bellum, nisi retardatione & mora?

Retaxo, retaxas { [illegible] } retaxare. Sueton in Vespasiano, cap. 13, Licinium Mucianum notæ impudicitiæ, sed meritorum fiducia minus sui reuerentem, nunquam nisi clàm & hactenus retaxare sustinuit, vt apud communem aliquem amicum querens, adderet clausulæ, Ego tamé vir sum. Retaxare, est eum à quo fueris taxatus, suorum vitiorum admonere, & vicissim reprehendere.

Rete, retis, neut. gen. { [illegible] } Quo pisces capiuntur. Plaut. Rud. 22,
-neque piscium vllam vnciam pondo hodie
Cepi, nisi hoc quod nunc fero in rete. Cic. 2. de Nat. deor. Vt in araneolis, aliæ quasi rete texunt: vt siquid inhæserint conficiant: aliæ ex inopinato obseruant, &c.
Rete, à rapio, vel à raritate dicitur, vt ait Varro.
Retia iactus, Vide IACIO.
Fallentia retia. Ouid. 2. de Arte.
Rete iaculum Plautus,
Iubeas vna opera me piscari in aere,
Venari autem reti iaculo in medio mari. Nemo inquit Turnebus, venari possit in mari, nemo piscari in aere, sed venari & aucupari. Rete autem iaculum dicitur ad verriculi discrimen. Nam iaculum iacitur, fundáque etiam appellatur à Marone, à fundendo vel à fundo, [illegible], à Græcis dicitur, inquit Seruius, & rectè iaculum vocatur. Verriculum autem non iacitur, sed verritur, id est trahitur. Plaut. in Truculent. de reti iaculo,
Quasi in piscinam rete qui iaculú parat. Alij emendant, rectè qui iacit rem parat, quibus non assentior. Hactenus Turnebus, Vide Iaculum in IACIO.
Rara retia Virg. 4. Æneid.
Rara retibus. Lucret. lib 4.

Retia dolum meditantur ceruis. Virg. ecloga 5.

Ponere retia ceruis. Virg. 1. Georg.

Seruare retia. Virg. 3. ecloga.

Summittere alicui retia. *Baisser les rets, & le laisser euader.* Plin. lib. 9. cap. 8, Saltu nullus conatur euadere, ni summittantur sibi retia.

Tendere retia ceruis. Ouid. 1. de Arte.

Distincta maculis retia tendere. Ouid. epist. 5.

¶ Retis, in masculino & fœminino genere quidam probant ex Plauto in Rud. 23,

Non videt me referre vuidum retem, sine squammosu pecu? Vbi in nostris exemplaribus nunc legitur vuidum rete, neutro genere. Varro 3. de Re rust. cap. 5, Intra retem aues sunt omne genus, maximè cantrices: vt lusciniolæ, ac merulæ, quibus aqua ministratur per canaliculum, cibus obiicitur sub retem.

Retia, retiæ { [illegible] } antiquum pro eodem: vt nonnullis placet. Plautus Rud. 21,

Iam nunc & operam ludos facit, & retiam. Vt tempestas est nunc, legitur retia, neutro genere.

Reticulum, reticuli, pen. corr. n. gen. Diminut. { [illegible] } Plin. lib. 31. cap. 6, Item demissæ reticulis in mari concauæ è cera pilæ, vel vasa inania obturata, dulcem intra se colligunt humorem.

¶ Reticulum { [illegible] } Genus retis quod in orbem spargitur: vnde aliquando capitur pro muliebri fascia, quæ capillos continet. Iuuenalis sat. 2,

Reticulúmque comis auratum ingentibus implet.

Reticulum, ait Nonius, tegmen capitis muliebre. Varro, Suspēdit lateribus matinas molles pilas, reticula, ac strophia.

¶ Reticulum, Fascia quædam lanea, vel linea ad formam retis facta, quam fateri admonemus ne agnoscamus, vel vt naribus suaues odores admoueamus. Cic. 7. Verr. Ipse autem coronam habebat vnam in capite, alteram in collo: reticulúmque ad nares sibi apponebat tenuissimo lino, minutis maculis, plenum rosæ. Masculinum esse hic contendit Nonius.

¶ Reticulum iunceum vel lineum. Colum. lib. 12. cap. 51.

¶ Reticulum, instrumentum lusorium, quo pilam accipimus & remittimus. Ouid. 3. de Arte,

Reticulóque pilæ leues funduntur aperto.

¶ Reticulum, Sacculus in modum retis, quo viatores pecuniam & panem gestant. Horat. 1 Serm. sat. 1,

Non tuus hoc capiet venter plus quàm meus, vt si

Reticulum panis venales inter, onusto

Fortè vehas humero, nihilo plus accipias, quàm, &c. Vbi Acron, Reticulū, rete quo in vrbe panis inter venales seruos portari solet.

Retiaculum, retiaculi, pen. corr. { [illegible] } Antiquum diminutiuum à Retia, vt nonnullis placet. Plaut. Asin. 3,

Iubeat vna opera me piscari in aere,

Venari autem retiaculo aptos in medio mari. Quidam legunt iaculo: alij, retritaculo.

Reticulus, penult. corr. m. g. { [illegible] } Plin. lib. 12. cap. 14, At hercule Alexandriæ vbi thura interpollantur, nulla satis custodit diligentia officinas. Subligaria signantur opifici. Persona adiicitur capiti, densúsve reticulus: nudi emittuntur.

¶ Reticuli è neruis, pro Cancellis. Varro 3. de Re rust. cap. 5, Inter columnas exteriores, pro pariete reticuli è neruis sunt, vt perspici in syluam possit, & quæ ibi sunt, neque auis eo transire.

Masculinè etiam protulit Vlp. in l. fundi nihil. D. De action. empt. & vend. Reticuli circa columnas, plutei circa parietes, item cilicia vela, ædium non sunt.

Reticulatus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod factum est in modum retis. Plinius libro 36 capite 22, Dictyotheton vocant reticulatam structuram, quam frequentissimè Romæ struunt, rimis opportunam.

Fenestræ reticulatæ, Reticulis obiectis munitæ. Varro 3. de Re rust. cap. 7.

Retiarius, retiarij { [illegible] } Qui rete immittit. Nam compositi gladiatores per paria, diuersa nomina sortiebantur. Nam alter dicebatur retiarius, quòd rete iaceret: alter secutor, perinde ac retiarium fugiens, vel fugam simulans, sequeretur. Quintil. lib. 6. cap. 3, Et Pedo de Mirmillone, qui retiarium consequebatur, nec feriebat: Viuum, inquit, capere vult. Vide Gladiatorem, B E S A D I V S, & Sequutor, in S E Q V O R.

Retiario pugnante aduersus Mirmillonem cātatur. Non te peto, piscem peto. Quid me fugis Galle? Quia Mirmillonicum genus armaturæ Gallicum est, ipsíque Mirmillones ante Galli appellabātur, in quorum galeis piscis effigies inerat. Hoc autem genus pugnæ institutum videtur à Pittaco vno ex septem sapientibus, qui aduersus Phrynonem dimicaturus propter controuersias finium, quæ erant inter Atticos & Mytilenæos rete occulto lato impediuit Phrynonem. Festus.

Contra retiarium ferula Martialis in Præfatione libri secūdi. Denique videas an te delectet contra retiarū ferula. Id est, an id faciendum tibi putes quod nemo non dánet atque exsibilet. Dominus Calderinus interpres admonet subesse prouerbium, dici solitum in eos qui infirmo præsidio contra maximè instructum pugnarent. Quanquam idem paulo pòst aliò dilabitur, nempe hue, gladiatores olim, si minus placuissent, ferula cædi solere. Erasmus.

Retego, retegis, penult. corr. retexi, retectum { [illegible] } retegere, Nudare, aperire. Virg. 1. Æneidos,

-cæsúmque domus scelus omne retexit. Iuuen. sat. 6.

Si tibi zelotypæ retegantur scrinia mœchæ.

Animi commenta retegere. Ouid. 13. Metam.

Consilium. Horat. 3. Carm. ode 21.

Dum clara retexit damna Pharsalica. Lucan. lib. 7.

Lucifer retegens diem. Ouid. 8. Metam.

Insidias. Claud. 2. Paneg.

Orbem retexit Titan radiis. Virg. 4. Æneid.

Pectus. Ouid. 13. Metam.

Syluas ferro. Stat. 3. Thebaid.

Vultus retègit scissu velamine. Lucan. lib. 8.

Retecta es, dixit Lucretius, forma quadam passiui præteriti, lib. 3,

His ibi me rebus quædam diuina voluptas

Percipit, atque horror, quòd sic natura tua vi

Tam manifesta patens ex omni parte retecta es. Sic enim legendum contendit Lambinus, non retecta est, vt vulgò.

Retectus, Participium { [illegible] } vt,

Res luce retectæ. Virg. 9. Æneid.

Retendo, retendis, retendi, retensum vel retentum { [illegible] } retendere, Laxare, contrariam habet significationem suo simplici. Ouidius 2. Metamorphoseos,

Exuit hic humero pharétram, lentósque retendit

Arcus. Ibidem, lib. 3, -Nympharum tradidit vni

Armigeræ iaculum, pharetrámque arcúsque retentos.

Retento, retentas { [illegible] } retentare, Ex tento compositum, Iterum tentare. Ouid. 2. Metamorphoseos,

-timidè verba intermissa retentat. Id est, iterum tentat proferre. Idem epist. 10,

Nullus erat, referóque manus, iterúmque retento.

Memoriam retentare. Seneca epist. 73, Diu res ista non retentauit memoriam meam.

Studium retētare, Intermissa studia repetere. Ouid. 5. Trist. eleg. 13.

Viam leibr siue fine retentat. Ouid. 11. Metam. ad finem.

Preces retentatæ. Ouid. 14. Metam.

Retento, Frequentatiuum à Retineo, Vide suo loco.

Retexo, retexis, retexui, retextum { [illegible] } retexere, Quod textum erat, non textum reddere.

Telas intertextas retexere. Stat. 3. Syl. 5.

Tela retexta dolo nocturno. Ouid. 3. Amor. eleg. 8.

Penelopes telam retexere, Vide P E N E L O P E.

Properata fata retexere. Resoluere, vt possit qui mortuus est ad vitam redire. Ouid. 10. Metam.

¶ Retexere, Per translationem. Cic. 2. de Orat. Et ad extremum, ipsi se compungunt suis acuminibus, & multa quærendo reperiunt, non modò ea quæ iam non possint ipsi dissoluere, sed etiam quibus antè exorsa, vel potiùs detexta propè retexantur.

Idem ordo retexitur. Resoluitur. Ouid. 15. Metam.

Plenum orbem Luna quater retexuit, Dissoluit. Ouid. 7. Metam.

Noxas retexere, Reminisci. Stat. 9. Thebaid.

¶ Retexere orationem, pro In contrarium mutare, expolire, emendare, vel potiùs rursus texere, & ordiri quasi aliā telam. Cic. 2. Philip. Itaque iam retexo orationē illam: scribā ad illos, vt siqui fortè quod a te mihi obiectū est, quærent sitne verum. Id est, quod negabā confiteor. Idem ad Brut. lib. 11, Noui timores retexunt superiora.

Scriptorum quæque retexens. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Seipsum retexere. Matius ad Ciceronem, lib. 11, An quod adolescens præstiti, quom etiam errare cum excusatione possem, id nunc ætate præcipitata commutem, ac me ipse retexam?

¶ Retexere, pro Dissoluere, reuocare, irritum facere. Cic. 4. Verr. Omnia erant Metelli eiusmodi, vt totam suam Præturam retexere videretur. Suprà dixerat, Vt omnes illius iniurias quas posset, retexeret. Budæus.

Retexi { [illegible] } resolui. Lucret. lib. 1,

Hæc neque dissolui plagis extrinsecus icta

Possunt: nec porrò penitus penetrata retexi.

Retiarius, Reticulum, Reticulus, Vide R E T E.

Reticeo, reticet, penult. corr. { [illegible] } reticere, A loquendo abstinere: & propriè de iis dicitur quæ dolorem siue solicitudinem afferunt. Terent. Heaut. 2.

Ne lachruma: atque istuc quicquid est, fac me vt sciam.

Ne retice. Cic. 2. de Legib. Quoniam mihi sermo est apud doctos, nihil reticebo.

Nihil nec temerè dicere, nec astutè reticere debeo. Cic. Quinto fratri, libro 1.

Non possum reticere. Catul. ad Mallium.

Patefacere & Reticere, contraria. Cic. ad Senatum, lib. 14, Quòd ij qui ea patefacere possent, propter metum reticuissent.

Negare & reticere. Cic. 3. Verr. Hoe tantum facinus non modò negare ioit rogati, sed ne producti quidem reticere poterunt.

Celare & Reticere. Cic. 3. Offic. Neque enim id est celare quicquid reticeas; sed quum quod tu scias, id ignorare emolumenti tui causa velis eos, quorum intersit id scire.

Reticere de. Cic. 3. Verr. Tamen de Chelidone reticuit, quoad potuit, aliò responsionem suam deriuauit.

Dolores reticere. Propert. lib. 1. eleg. 10.

Multa reticenda lingua modesta. Ouid. epist. 18.

Arteriæ reticendo acquiescunt. Author ad Herenn. lib. 3.

Crimina reticenda deorum. Stat. 1. Thebaid.

Reticentia, reticentiæ { [illegible] } Est quum id non dicitur quod dici debuit, vt vitium ædium, vel rei venalis. Cic. 3. Offic. A Iureconsultis etiam reticentiæ pœna constituta est. Plaut. Merc. 22,

Dic, enecas me miserum tua reticentia.

Retina æ, Est in oculis pellicula perteruis, quā araneam dicunt, quæ in duas diuiditur partes, anterior aranea nominatur: posterior retina. Cælius Rhodiginus libro lection. antiq. 16. cap. 1.

Retineo, retines, penult. corr. retinui, retentum { [illegible] } retinere, Remorari, quod & Detinere dicitur. Terentius Phorm. 1. 3,

Cui de integro est potestas etiam consulendi, quid velis

Retinere, amare, amittere.

Aliquem retinere, Remorari. Cic. Att. lib. 13, Quare nisi iam profecti sunt, retinebis homines.

Euntem retinere. Ouid. epist. 17.

Firmis vinclis. Ouid. 1. de Remed. amor.

Saucium

Saucius erepto piscis retinetur ab hamo. Ouid. 1 de Arte.
Abalienare & Retinere, contraria. Vide ABALIENO.
Retinere, Facere, vel aliquem retrahere ne cadat. Plaut. Curcul. 7,
-retine, retine me obsecro.
PH. Vide ut pallens? Terent. Hecyr. 2 4,
-ah retine me obsecro.
¶Retinere dicitur qui aduersum aliquem tenet, inquit Donatus.
Terent. Adelph. 1 1,
Pudore & liberalitate liberos
Retinere satius esse credo quàm metu. Plin. epist. 248. Et in publicis officiis retinere damnatos, non satis honestum putabam.
¶Retinere, pro Tenere etiam accipitur. Cic. 6. Verr. Sagittæ pendebant ab humero, sinistra manu retinebat arcum.
¶Retinere maiestatem, vel ius suum, pro Conseruare { [illegible] } Cic. in Orat. Iur omne retinendæ maiestatis, Rabirij causa continebatur: ergo in omni genere amplificationis exarsimus. Idem de Senectute, Ita enim senectus honesta est, si seipse defendit, si ius suum retinet, si nemini mancipata est.
¶Amicos retinere. Cic. pro Quintio, Id egit vt amicos obseruantia, rem parsimonia retineret.
Amore patriæ retineri. Ouid. 2 Trist. eleg. 3.
Animo studia retinere. Cic. 1. Tusc. Retinui me Bruto te hortante maximè ad ea studia, quæ retenta animo, remisse temporibus, longo interuallo intermissa reuocaui.
Charitatem retinere in aliquem. Cic. de Amicit. Qui cogniti sunt & aut deorum, aut regum filij inuenti, retinent tamen charitatem in pastores, quos patres per multos annos esse duxerunt, id est, arbitrati sunt semper ipsos pastores.
Aures retinent commissa. Horat. 1. epist. 19.
Complexu retinere. Cic. pro Plancio, Vt me Plancius & complexu suo retinuit.
Custodijs retineri atque seruari. Cic. 5. Verr. Equitem Romanum scitote biduum cibo, tectóq; prohibitum, biduum Leontinis in foro custodijs Apronij retentum atque seruatum.
Natiuum retinent inuiolata decus. Ouid. de Nuce.
Dignitatem in Rep. Cic. ad Attic. lib. 1, Sum enim & ab obseruando homine peruerso liber, & ad dignitatem in Rep. retinendam contra illius voluntatem solutus.
Existimationem. Cic. pro Cluent. Affirmabat enim lachrymans nõ se cupidiorem esse ciuitatis retinendæ, quàm existimationis.
Fidem in amicitia Fidelem esse. Cic. de Amicit. Vna illa subleuanda offensio est, vt & vtilitas in amicitia, & fides retineatur.
In fide retinere animos sociorum. Liu. 5 bel. Pun.
Gaudia non retinere. Lætitiam præ se ferre. Ouid. 12. Metam.
Gemitus non retinere. Ouid. 4. Fast.
Gratiam alicuius. Cic. ad Q. fratr. lib. 2, Quæ tibi eò scribo quod me de retinenda Sextij gratia literis sæpe monuisti. Idem ad Attic. lib. 1, Videa enim in quo cursu simus, & quàm omnes gratias non modò retinendas, verumetiam acquirendas putemus.
Grauitatem. Cic. 1. Offic. Rectum est autem etiam in illis contentionibus, quæ cum inimicissimis fiunt, etiamsi nobis indigna audiamus, tamen grauitatem retinere, iracundiam repellere.
Humanitatem. Cic. 6. Verr. Hic Philodamus, postquam ius suum obtinere non potuit, vt humanitatem suam retineret, laborabat.
Inuidiam suam apud improbos. Cic. Att. lib. 2. Sunt enim illi apud bonos inuidiosi: ego apud improbos meam retinuissem inuidiam, alienam sumpsissem.
Iudicem retinere aliquem. Cic. 2. Verr. Quem ego hominem, si eius fidei diffisus essem, iudicem non retinuissem.
Iudicium suum. Cic. 1. de Finib. Qui suum iudicium retinent, ne voluptate victi faciant id quod sentiunt non esse faciendum, Hi voluptatem maximam adipiscuntur, prætermittenda voluptate. Id est, in suo iudicio perseuerare.
Ius retinere. Cæsar 1. bel. Ciuil.
Iustitiam. Cic. 1. de Inuent. Vrbibus constitutis vt fidem colere, & iustitiam retinere discerent.
Lacrhymas. Ouid 1. Metam.
Manus. Ouid. 6 Metam.
Memoriam gratissimam alicuius rei. Cicero 3. de Legibus, Ille verò, etsi tuus totus est ordo, gratissimámque memoriam retinet consulatus tui, pace tua dixerim, non modò censores, sed etiam iudices omnes potes defatigare.
Memoria retinere. Cic. pro Rosc. Amer. Neque plura tamen dici possunt quàm pop. Rom. memoria retinet.
Non facilè esuriens posita retinebere mensa. Ouidius de Remedio amoris.
Modum ludendi. Cicero 1. Officiorum, Ludendi etiam est modus retinendus, vt ne nimis omnia profundamus, elatique voluptate in aliquam turpitudinem delabamur.
Morbo retineri. Liu. 4 bel. Maced.
Morem. Cic. 2 de Finibus, Qui mos cùm à posterioribus non esset retentus, Arcesilas eum renocauit.
Nummos & similia. Cic. 5. Verr. Quos de publico nummos acceperat, retinuit omnes.
Officium retinere, pro In officio manere. Cic. pro Cluent. Neque enim hoc homine sanctior, neque probior, neque in omnibus officiis retinendis diligentior esse quisquam potest.
In officio. Cic. pro Roscio Amer. Vt quos natura ipsa retinere in officio non potuisset, ij magnitudine pœnæ maleficio summouerentur.
Pacem. Cic. ad Att. lib. 8. Meáq; semper fuerit sententia primùm de pace vel iniqua conditione retinenda, deinde de vrbe.
Pilam. Cic. in Pisonem, Iste claudus (quomodo aiunt) pilam retinere: quod acceperat, restificeri.
In possessione. Cic. 2. Offic. Quam quidem ante hanc confusionem temporum in possessione sua principes retinuerunt.

Religiones deorum retinere. Cicero 2. Obseruant quemadmodum se vnusquisque vestrum gerat in retinenda religione conseruandísque legibus.
Se retinere. Cicero 1. de Legibus, Quin labebar longiùs, nisi me retinuissem.
In sermone longo aliquem retinere, Occupare longo sermone & detinere. Cicero ad Atticum, libro 4, Credo Platonem vix putasse satis consonum fore, si hominem id ætatis in tam longo sermone diutiùs retinuisset.
Spem retinere. Tacitus lib 19.
Tempestatibus retineri. Cic. ad Atticum, lib. 11, At eas Cephalioni dedi, qui multos menses tempestatibus retentus est.
Veritatem. Cic. pro Quint. Vnum tamē hoc cogitent, Ita se graues esse vt si veritatem volent retinere, grauitatem possint obtinere.
Virtute retineri in vita. Cic. 3 de Finib. Neque his qui virtute retinentur in vita, nec his qui sine virtute sunt, mors est oppetenda.
Virtutem. Cassius ad Ciceronem, lib. 15, Itaque & Pansa qui [illegible] sequitur, virtutem retinet.
Vitam retinere. Cic. 5. Verr. Hic tantum potuit, vt nemo illo inuito, nec bona, nec patriam, nec vitam retinere posset.
Vi aliquem retinere, aut metu. Cic. 4 Verr. Aut hi qui cõtra istum legatos decreuerant, & testimonium publicum, mandatáque acceperant, vi ac metu retinerentur.
Hæc vtilitatem & gratiam retinent. Plin. epist. 8.
Retineor, retineris, Passiuum. Lucret. lib. 2,
Nec retinentur enim inter se glomeramina quæque. Id est, non cohærent inter se, neque manent constipatæ. Lambin.
Retinens, penult. corr. retinentis { [illegible] } Participium, siue nomen ex participio.
Dignitatis retinens. Cic. ad Quint. fratr. lib. 1, Fert enim grauiter homo & mei obseruantissimus, & sui iuris, dignitatísque retinens. Gellius libro 10. cap. 20. Salustius quoque proprietatum in verbis retinentissimus.
Vento retinente morari. Ouid. epist. 13.
Membra retinentia aliquid animæ. Ouid. 6. Metam.
Modestiæ retinens. Tacit. lib 5.
Retinendus, Participium { [illegible] } vt,
Cura retinendæ puellæ. Ouid 2 de Arte.
Retentus, Aliud Participium { [illegible] } Hoc est, detentus, remoratus. Martial. lib. 1,
Expectare iube, velociùs ibo retentus. Cic. 1. Verr. Potamonem scribam & familiarē eum retentum esse à Verre in prouincia, quum tu decederes.
Equi frustrà retenti, dominum trahunt per saxa. Ouid. 6. Fast.
Lingua retenta metu. Ouid epist. 11.
Verba dolore retenta. Ouid. 10. Metam.
Hoc retento, reliqua voluntas auctoritati aut gratiæ traditur. Cic. 3. de Legibus.
Retentio, Verbale { [illegible] } Cic. ad Attic. lib. 13. Semperque Carneades [illegible] pugilis, & retentionem aurigæ similem facit [illegible]. Idem 4. Acad. Illud certè opinatione & perceptione sublata sequitur, omnium assensionum retentio, vt si ostendero nihil posse percipi, tu concedas nunquam assensurum esse.
Retinentia, retinentiæ, Tenacitas, & memoria. Nomen Lucretianum, & alijs quod sciam, insolitum: quod significat, inquit Lambinus, [illegible], siue [illegible], id est, recordationem seu memoriam rerum præteritarum: vel (vt quidam malunt) continuationem quandam partium, ex quibus constamus, permanentem. Lucret. lib. 3,
Nam si tantopere est animi mutata potestas,
Omnis vt actarum exciderit retinentia rerum, &c.
Retento, retentas { [illegible] } retentare, frequentatiuum. Plaut. Asin. 2 2,
Cur me retentas? Cic. 1 de Diuinat.
Quæ penitus sensus hominum vitásque retentat. Et poeta. Lucanus libro 4,
Ipse caue regni vires in valle retentat. Hoc est retinet exercitum. Seneca epist. 73. Diu res ista non retentauit memoriam meam.
Cælum à terris retentare, id est ne cælum cum terris misceatur. Lucret. lib. 2.
Fræna retentare. Ouid. 2. Amor eleg. 9.
Retentatrix, penultime producta, retentatricis. Verbale. Macrobius libro 7. capite 4, Virtus illa seu facultas retentatrix, quæ vulgò [illegible] dicitur.
¶Retentare, Compositum à tento, tentas. Vide suo loco.
Retinaculum, retinaculi, penult. corr. { [illegible] } Quo aliquid retinetur. Virg. lib 1. Georgicorum,
Atque Amerina parant lentæ retinacula viti.
Retinacula vitæ abrupit multa Corelius. Plin. Iunior, lib. 1, epist. 12. ad Calestrium Tironem. Hoc est, posthabitis omnibus rationibus quæ eum retinere potuissent in vita, mori decreuit.
Vnca retinacula. Stat 3 Syl. 2.
Ferro stricto ferit retinacula. Virg 4 Æneid.
Puppis retinacula præsumpere. Ouid. 14 Metam.
Soluere retinacula Ouid. epist. 7.
Retingo, retingis { [illegible] } retingere. Stat 1. Sylu 4,
-nec in otia pacis
Permissum laxare animos, ferrúmque retingi. Sed hîc legendum puto, recingi, id est, discingi.
Retis, Vide RETE.
Retæ, arbores antiquis dicebantur, quæ ex ripis fluminum eminerent, aut in alueis eorum exstarent. Appellatæ autem hoc sunt nomine à retibus, quòd prætereuntes naues impedirent, & quasi irretirent. Inde verbum,
Reto, retas, retare: vt Retare flumina pro purgare. Hinc retandus, da, dum in veteri edicto apud Gellium lib 11. cap. 17.
Retondeo, retondes, retondi, retonsum { [illegible] } retondere, Omnino vel perfectè tondere. Plaut. Pseud. 4,

At hæc retonsa est, & sine fiet, itidem quoque vos estis plagis
Omnes. Plin. lib. 18. cap. 17, Retonsarum verò etiam semel omnino certum est, granum longius fieri. De segetibus.

Retono, retonas, penult. corr. { [illegible] } retonare, Contra tonare, resonare. Catul. de Berecynthia, 58,
Fere cuncta mugienti fremitu loca retonent. Verba Cybeles ad Furorem.

Retorqueo, retorques, retorsi, retortum { [illegible] } retorquere, Retro iacere, vel remittere. Cic. de Senect. Quò quidem me proficiscentem haud sanè quis facilè retraxerit, nec tanquam pilam retorserit. Vetus codex legit. Néve tanquam Peliam recoxerit.
Retorquere aliquem, pro in alteram partem inuertere. Quintil. Declam 16.
Ille dolore ferox, caput in sua terga retorsit. Ouid. 3. Metam.
Colla retorquere ferocis equi. Ouid. epist. 4.
Cursus euersus retorsit. Virg. 12. Æneid.
Retorqueri sub terra. Plin. lib. 17. cap. 10. Hoc est, reflecti.
Retorquere telã, Dissoluere, retexere. Plin. lib. 11. c. 22, primæ telas bombycinas retorquere, &c. Ex vetusto codice legẽdum, redordiri.
Retorquere sarmentum. Colum. lib. 4.
Oculos. Ouid 10. Metam.
Oculos ad vrbem. Cic. in Catil. Retorquet oculos profectò sæpe ad hanc vrbem, quam e suis faucibus ereptam esse luget.
Animum ad præterita. Seneca de Benef. lib. 3. cap 3.
Retorquere gubernacula. Retro flectere, id est, Reuerti Plin. in Panegyr. Nec dubito quin agitauerit secum, an gubernacula retorqueret: & fecisset, nisi quòd penè ipso cõtubernio principis feliciùs, iucundiúsque est desiderare principem.

Retortus, Participium { [illegible] } vt, Retortæ ceruices. Plin in Paneg. quum delatorum supina ora, retortásq; ceruices agnoscebamus, & fruebamur.
Brachia tergo retorta. Horat 3. Carm. ode 5.
Manibus retortis trahi. Horat. 2. epist. 2.
Specus in cochleam retorti. Colum. lib. 8 cap. vlt.

Retorridus, penult. corr. adiectiuum { [illegible] } Quod intempestiuè, amissis viribus, à sole retorretur. Colum. lib de Arboribus, ca 17, Si in olea vnus ramus aliquanto cæteris lætior est, nisi eum recideris, arbor tota fiet retorrida. Idem lib 3. cap. 11, Igitur si non retorrida & scabra, sed læuia & nitida, & prolixa fœcundáque viderimus, eam intelligemus esse terram surcularem.
Retorridum etiam dicitur quod igne combustum est: vt Seneca vocat manum Scæuolæ retorridam, epist. 67.
Retorrida frons. Colum lib. 2 cap. 2.

Retorridè, Aduerbium { [illegible] } Plin. lib. 17. cap. 5, Terram amaram siue macram siquis probare velit demonstrant atræ herbæ, frigidam autem retorridè nata.

Retorresco, retorrescis { [illegible] } retorrescere, Retorridum fieri. Colum. lib 3 cap 3, Deinde sata non ita euitriunt, vt antè conualescant et prosiliant, quàm retorrescant.

Retostus, Participium { [illegible] } Plin. lib. 13. cap. 4, Marcescitque non retostus furnis.

Retracto, Vide RETRAHO.

Retrado, retradis, penult prod. retradidi, retraditum, penult. corr. retradere Rursus tradere. Pomponius tu l. Tenetur. D. De action. empt. & vendit. Si aream tibi vendidi certo pretio, & tradidi, ita vt insula ædificata partem dimidiam mihi retradas: verum est, vt ædifices, agere me posse ex vendito, & vt ædificatam mihi retradas.

Retraho, retrahis, pen. corr. retraxi, retractum { [illegible] } retrahere, Retrò trahere: siue rursus, vel in contrariam partem trahere. Cic. pro Cælio, Licinium autem eum iam manum ad tradendum pyxidẽ porrexisset, retraxisse. Idem de Senect. Quò quidem me proficiscentem haud sanè quis facilè retraxerit.
Non habeo certum quæ te res hinc maximè retrahat. Cic. lib. 5.
Retrahere ad se argentum. Terent. Heaut. 4. 2.
Ab ictu se retrahere. Ouid 3 Metam.
Aliquem à studio. Terent. in Prologo Phormionis, Id est, reuocare. Sic Retrahere aliquem à Republica. Cic. pro Sextio.
Ea fuga retrahere Plaut Merc. 5.
Retrahere verba fugitiua. Varro lib 4. de ling. Latina, Quare illa, quæ iam maioribus nostris ademit obliuio, fugitiua si sedulitas Mutij & Bruti retrahere nequit, non, si non potuero indagare, eo ero tardior. Translatio est: fugitiui enim serui dicuntur retrahi, qui è fuga reducuntur domum ad herum. vnde & apud Varronem de Re rustica, fugitiuarius dicitur, qui fugitiuum conquirit & sectatur. De verbis igitur, vt de seruis, honesta præclaráque translatione loquutus est. Turnebus.
Retrahere se, oc. Cic pro Cælio, Qui minus enim Licinius comprehendi potuit, quum se retraxit, ne pyxidem traderet, quam si non retraxisset?
Scipio Annibalem in Africam retraxit. Cic. 2. de Finibus.
Aliquem retrahere in conditionem ministrorum. Plin. epist 19.
Quò fata trahunt, retrahúntque, sequamur. Virg 5 Æneid.
Nocturnæ quietis imaginem ad spem haud dubiam retraxit. Tacitus libro 16.
Retrahere se, Desistere à re aliqua. Catull. ad Alphenum, 28. Horatius 1. epist. 19.
Ac ne te retrahas, & inexcusabilis abstes. Id est, vt Lambinus explicat, ne te nimis longè abducas ab exercitationibus tuis, &c.
Retrahere verba, pro Reducere & quasi resorbere: quum interuentu alicuius sermonem interrumpimus Seneca epist. 3.

Retractus, Participium { [illegible] } Cic. 6. Philipp. Nescio quomodo se cõiecit in vrbem, atque ita mœstus rediit, vt retractus, non reuersus videretur.
Retractis ac resupinis capitibus. Colum. lib. 2. cap. 2.
Retractus in totum animus Seneca de Benef.
¶Retractus, nomen, pro Remoto. Plin. epist 17. lib. 2. ad Gallum, Huius à læua retractius paulò cubiculum est amplum. Liuius 4. bel. Macedon. Hispanis retractior à mari trium millium passuum in circuitu murus erat:
Retracti, fugitiui dicuntur quum reprehenduntur, vt apud Ciceronem in Verrem, Tranquillus reprehensos dicit Salustius Ceparius (namque is paulo antè ex fuga retractus erat) Cn. Terentio traditur. Idem, Ad Castilinam proficiscentem ex itinere retractum esse aiebant. Budæus.
Retractus, pro abdito. Liuius lib 6. bel. Maced. Thespiensium emporium est in intimo sinu Corinthiaco retractum.

Retracto, retractas { [illegible] } retractare, Rursus, vel retro trahere, Frequentatiuum à Retraho.
Retractare { [illegible] } Reuocare, Velut sub incudem repolire, repetere. Plin. epist. 26. lib. 7. ad Macrinũ, Præceptum est Seruiano, vt vacaret finitam causam retractanti, siquid noui afferret.
Largitiones retractare, Reuocare, reprobare, Traianus ad Plinium libro 10.
¶Pedamenta retractare. Colum. lib 4. cap. 26, Tamen in his, hæc eorúmque similia pedamenta post putationem retractanda sunt, partésque eorum putres dedolandæ, &c. Quibus verbis abundè declarat quid sit pedamenta retractare, nimirum superioris anni pedamenta in manus resumere, rursum exacuere putrefactis partibus amputatis, inutiliæ reiicere, redolare, vt ita dicam. Gallis dicitur, *Remanier, reparer.*
¶Retractare aliquid, Rursum tractare, vt ait Festus, siue Refricare, & iterum commemorare { [illegible] } Cic. ad Attic. lib. 8, Sed hæc omittamus: augemus enim dolorem retractando. Plin. ad Septitium, lib. 1. epist. 16, Ex Budæo. Horat. 2. Carm. ode. 1,
Sed ne relictis Musa procax iocis,
Ceæ retractes munera næniæ.
Vulnera cruda retractare. Rursus vel frequenter contrectare. Ouidius 3. Trist.
Néve retractando nondum coeuntia rumpe Vulnera. Ouidius 4. Trist. eleg. 4.
Retractare actiones, Id est, repetere, & iterum tractare & rescribere, repolire, emendare. Plinius ad Capito. libro 5. epist. 8, Egi magnas & graues causas, has destino retractare. Ibidem Rescribere vocat Budæus.
Dicta retractare. Virg. 12. Æneid.
Materiam eandem. Quintil. lib. 2 cap. 4.
Desueta verba. Ouid 5. Trist. eleg 8.
Diligenter retractare. Cicero 2. de Natura deorum, Qui omnia quæ ad cultum deorum pertinerent, diligenter retractarent, & tanquam relegerent, sunt dicti religiosi ex relegendo.
Retractare ac recogitare secum. Colum. in Præfatione lib. 2.

Retractans. Particip. { [illegible] } siue nomen ex participio.
Retractans iuuencus, & calcitrosus, Qui non potest facilè duci quò volumus, & retractat ac renuit. Colum. lib. 2 cap 2. Alij legunt retrectantem per e secundam vocalem, Gallicè, *Restif.*

Retractatus, penult. prod. { [illegible] } Aliud participium, siue nomen ex participio. Quintil. lib 2 cap 4, Quoties eandem materiam rursus à me retractatam, scribere de integro iuberem.
Retractatus opus, pro emendatiori, & lituris pleno. Cic. ad Att. lib. 16, Sed tamen idem [illegible] misi ad te retractatius, & quidem [illegible] ipsum crebris locis inculcatum & refectum. Quasi dicas limatius & politius.

Retractatio, Verbale { [illegible] } Actus ipse retractandi: hoc est, opinionem reuocandi. Cic. ad Attic lib. 13, Conficies igitur, & quidem sine vlla dubitatione aut retractatione.

Retrectans, Vide superius RETRACTANS.

Retribuo, retribuis, retribui, retributum. penult. prod. { [illegible] } retribuere, Notæ significationis, Reddere. Cic. pro Quinto Rosc. Comœdo, Nihil mihi detraham, quum illis exactæ ætatis seuerissimè fructum, quem meruerũt, retribuam. Idem Antè quàm iret in exilium, Fidei conducit, in loco debitum retribuere. Liuius libro secundo, ab Vrbe, Pecuniam acceptam retribui populo.
Rebus retribuere corpora Lucret. lib. 5.

Retrices, retricũ, retricibus: riuuli nomen extra vrbem, ex quo equa irrigãdorum pratorum ac hortorum gratia deriuabatur. Festus Retricibus quum ait Cato in ea quàm scripsit, quum edissertauit Fuluij nobilioris censuram, significat aquam eo nomine, quæ est supra viam Ardeatinam, inter lapidem secundum, & tertium, qua irrigantur horti infra viam Ardeatinam, & Asinariam, vsque ad Latinam.

Retrimentum, retrimenti { [illegible] } à Retero, reteris: sicut Detrimentum è Detero. Varro lib. 1. de Re rust. cap 64, Amurca quum ex olea est expressa, qui est humor aquatilis, ac retrimentum conditum in vas fictile.
Retrimentum, Excrementũ fœculentũ, & stercus ipsum. Macrob. lib. 7. cap. 4. In ventre fit prima digestio, cuius fæx, retrimenta sunt, quæ per intestina inferiore orificio trudẽte labuntur. Idem, Aridiora retrimenta in aluũ conuenire refert, humidiora in vesicã retrahi. Intelligit stercora & vrinã. Hæc, recrementa à Celso vocãtur. Gellio item quum ait, Recrementa aridiore in aluum conuenitius.

Retro, Aduerbium { [illegible] } contrarium habet Ante. Terent. Heaut, 5. 1,
Est mihi vltimis conclaue in ædibus quoddam retro. Plin. lib. 18. cap 6, Contra lippitudines retro aures fricare prodest.
Retro ad Alpes versus iter mihi incidit. Cæl. Ciceroni, lib. 9.
Retro & à tergo. Cic 1. de Diuinat. Tum visam belluam vastam, &c. præcepisséque vt pergeret protinus: quid retro, atque à tergo fieret, ne laboraret.
Vocare retro aliquem. Virg. 4. Georg.
Longè & retro. Cic 5. Tuscul. Vt omnia quæ sine ea sint, longè & retro ponenda censeat. Ibidem. Quod tam longè retro respicere non possunt.

Abducere

Abducere retro longè capita ardua ab ictu. Virg. 5 Æneid.
Abscedere retro, Vide ABSCEDO.
Retro ambulare. Plin. lib. 7. cap. 45.
Retro cedere, siue vnica dictione, vt aliis placet, retrocedere. Liu. 8. ab Vrbe. Si hastati profligare hostem non possent, pede presso eos retrocedentes in interualla ordinum principes recipiebant.
Cedens retro. Virg. 3 Æneid.
Retro commeare. Cic. 3. de Natura deorum, Cùmque eadem vicissim retro commeant.
Retro dare, & Retro reddere. Marcellus in l. Si quis duos. D. de solution.
Discedere retro. Lucret. lib. 4.
Retro fluere aetates nostra vidit aetas. Plin. lib. 2. cap. 103.
Ire retro. Horat. 3 Carm. ode 10.
Properare retro. Ouid. epist. 5.
Retro recurrere, pro Reciprocum esse. Plin. Iun. in Panegyr. Cur enim pollens amplior honor, quàm maioribus haberetur? cûrve non retro quoque recurreret aequitas eadem?
Referri retro. Virg. 1. Georg.
Ruere retro. Stat. 11. Thebaid.
¶ Retro, pro Ante, vsurpauit Iulius Capitolinus in Pertinace: Stipendia, inquit, plurimis retro debita soluit. Pacatus in Panegyrico Theodosij, Cùm te semper vltra omnes retro principes laudari oportuerit. Quomodo videtur etiã vlus Plin. ad Traianum, lib. 10. epist. 41 à fine: Hic quoque, a. s. non mediocriter haereo, ne cuiusquã retro habeatur ratio, dandúmque quod tunc quũ vincerent, non debebatur.
¶ Retrò, pro Contrà, vel è conuerso. Africanus in l. Si de eo D. De acqu. vel amitt. possess. Nec ideò magis hoc tempore clam possidere me videri ait. Nam retro quoque, si seruus tuus non à domino emerim, &c.
Retroago, retroagis, penult. correp. retroegi, penult. prod. retroactum {[illegible]} retroagere. Plin. lib. 7. cap. 44. Aut quos non honores cursusque illa sua violentia fortuna retroegit, per mediam vrbem Censore tracto?
Capillos retroagere. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Ordinem. Quintil. lib. 12. cap. 2.
Expositionem. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Retroeo, retrois, retroiui {[illegible]} retroire. Plin. lib. 2. cap. 16. Retroire incipiunt stellae. Ibidem, Et retroire cogit vapor repercussus.
Retrofero, retrofers, retrotuli, retrolatum. Retroferre se, pro Retrocedere. Seneca in praefat. declam. Nescio qua iniquitate & ad malũ pronitate naturae eloquentia se retrotulerat.
Retrogradior, retrogradaris, pen. corr. retrogressus sum {[illegible]} retrogradi, penult. corr. Plin. lib. 2. cap. 15. Ab his retrogradiuntur ad solem, & occasu vespertino delitescunt. Idem lib. 8. cap. 15. Ob id retrogradiuntur in pascendo.
Retrogradus, pen. corr. Adiect. {[illegible]} vt Retrogradus exortus. Plin. lib. 2. cap. 17. Item lib. 1. cap. 2.
Retrorsus, vel retrorsum {[illegible]} Retro versum. Plin. lib. 6. cap. 15. Ab ea gente retrorsus ad Cyrum amnem produntur ducenta viginti millia. Cicero 2. de Natura deorum, Nam ex terra, aqua: ex aqua oritur aer: ex aere, aether: deinde retrorsum vicissim, ex aethere, aer, inde aqua: ex aqua, terra infima. Id est, contrà, siue èconuerso. Horat. 1. epist. 1.
Omnia te aduersum spectantia, nulla retrorsum.
Retrorsum ad id tempus conuentionem reducere emptoris, quo venditor conuentus sit. Vlp. in l. Si ex duobus. D. de peculio.
Retrorsum se actio refert. Vlpian. in l. Item illa. §. 1. D. De constituta pecunia.
Reiectae retrorsum Hannibalis minae. Horat. 4. Carm. ode 8.
Retrorsum homo mihi venit. Africanus in l. Si duobus. D. De diuersis praescriptionibus.
Retrorsum valere dicuntur argumẽta quę reciproca sunt. Quint. lib. 5 cap. 9. Sed quaedam & retrorsum idem valent: vt viuere hominem qui spirat, & spirare qui viuit.
Retrorsus, Adiect. {[illegible]} Plin. lib. 26. cap. 9. Negat Apollo pestẽ posse crescere, quam nuda virgo restinguat, atque ita retrorsa manu ter dicat, totiésque ambo despuant. Apuleius lib. 2. Denique saepe retrorsa respiciens substitit. Id est, reflexa, obliquata.
Retrudo, retrudis, retrusi, retrusum, penult. prod. {[illegible]} retrudere, Retro trudere. Plaut. Epid. 5.
Coepi rursum vorsum ad illas pausillatim accedere,
Quasi retrudere hominum me vis inuitum.
¶ Retrusum, atque abditum. Cic. 1. de Orat. Haec autem esse penitus in media philosophia retrusa atque abdita, quae isti rhetores ne primoribus quidem labris attigissent.
Retundo, retundis, retudi, penult. corr. retusum, pen. prod. {[illegible]} retundere, Repercutere, cuspidem vel aciem alicuius tel vsu nimio vel alio casu perstringere, atque hebetare. Plin. lib. 16. cap. 40. Argumentum afferunt quod citissimè ascias retundat.
Ferrum retundere iugulis. Lucan. lib. 6.
Gladios retundere, per translationem. Cic. 3 in Catil. Iidémque gladios in Rempub. districtos retudimus, mucronésque eorum à iugulis vestris reiecimus.
Mucronem styli retundere. Cic. pro Cluent. Ne Censorium stylum, cuius mucronem multis remedijs maiores nostri retuderunt, atque posthac neque illum Dictatorium gladium pertimescamus.
Improbitatem alicuius retundere, Reprimere. Quintilianus libro 6 cap. 4.
Linguam & sermones quorundam. Liu. 5 bel. Maced.
Tela coniurationis retundere. Cic. pro Domo sua, In me omnia quae ego quondam retuderã, coniurationis nefaria tela adhaeserunt.
In praesentia aliquem. Cic. Att. lib. 16. In praesentia belle iste puer retundit Antonium, hoc est supprimit.
Retusus, pen. ult. prod. {[illegible]} Participium, siue Nomen ex participio. Colum. lib. 4. Quod euenit in retuso & crasso ferramento.
Autem retusum hebetí mucrone. Lucret. lib. 5.
Ferrum. Horat. 1. Carm. ode 35.
Tela. Ouid. 12. Metam.
Retusum, siue retunsum cor. Plaut. Pseud. 17.
Retusum ingenium: cui contrarium est Acutum. Cic. 1. de Diuin. Et sunt partes agrorum aliae pestilentes, aliae salubres, aliae quae acuta ingenia gignant, aliae quae retusa.
Res retusae. Silius lib. 16.
rebúsque retusis
Fidas ductoris tenuit reuerentia mentes. Id est, fractis, & aduersante fortuna.
Reualesco, reualescis, reualui {[illegible]} reualescere, ex sanitatem redire. Gell. lib. 16. cap. 13. Quod in eorum finibus sub ipso oppido ex capitali morbo reualuisset. Ouid. epist. 20.
Ne tamen ignotes ope qua reualescere possis.
Reuanesco, reuanescis, reuanui {[illegible]} reuanescere, Iterum euanescere, & in nihilum redigi. Ouid. 2. Amo. eleg. 9.
Quum bene pertaesum est, animique reuanuit ardor,
Nescio quo miserae turbine mentis agor.
Reueho, reuehis, penultima correpta, reuexi, reuectum, reuehere, Reducere. Plautus Bacchid. 1. Vt vbi emeritum sibi sit, se reuehat domum. Liuius ab Vrbe libro 3. Confirrerent equos vtrôque, nequis reueherentur inde ad praelium, aut integraret pugnam. Statius 2. Thebaidos,
figamque superbis
Arma tholis, quaeque ipse meo quaesita reuexi Sanguine.
Domum aliquem reuehere. Horat. Epod. 13.
Reuectus Consul in castra. Liu. 2 ab Vrbe.
Reuectus est triumphali curru. Plin. lib. 7. cap. 26.
Reuehi equo. Liu. 4. bel. Maced.
Reuehere praedam. Liu. 1. ab Vrbe.
Manus reuehere, Reducere exercitum. Seneca Medea, 7.
Reuehere famam. Plin. epist. 177.
Reuehere pecuniam ex re vendita, pro Colligere. Liuius lib. 10 3. bel. Macedon.
Ad superiorem aetatem reuehi, Incidere in sermonem de superiore aetate. Cic. in de Claris Orat. Sed ad paulò superiorem aetatem reuecti sumus, nunc ad eam, de qua aliquantũ locuti sumus, reuertamur.
Reuelo, reuelas, penult. prod. {[illegible]} reuelare. Contrarium est suo simplici Velo, quod Tego significat. Vnde Reuelare, Detegere significat.
Ora reuelatum Ouid. 6. Fast. Seruius.
Reuello, reuellis, reuelli & reuulsi, reuulsum {[illegible]} reuellere, Rursus vellere, id est, extirpare: frequentiùs tamen pro Auferre simpliciter & detrahere sumitur, vt in sequentibus exemplis. Colum. lib. 2. cap. 3. Boues quũ ab opere disiunxerit, substrictos confricet, manibúsque comprimat dorsum, & pellem reuellat, nec patiatur corpori adhaerere. Cic. 6. Verr. Gorgonis os pulcherrimum, cinctum anguibus, reuellit, atque abstulit.
Effringere multorum fores, & claustra reuellere. Cic. 6. Verr. Et apud Liuium 5 ab Vrbe, Reuellere claustra portarum.
Humum reuellit dente. Ouid. 3. Amor. eleg. 9.
Reuellere tabulam in qua nomina ciuitate donatorũ incisa sunt. Cic. ad Atticum, lib. 13.
Acies reuellunt signa. Lucan. lib. 7.
Titulum charta de fronte reuellere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13.
Reuellere tela de corpore Reip. per translationem. Cic. in Pisonẽ, Et absentem principe Cn. Pompeio referente, & de corpore Reip. tuorum scelerum tela reuellente, reuocarunt.
Reuellere vincula iudiciorum. Cic. pro Cecinna, Nam qui ius ciuile contemnendum putat, is vincula reuellit nõ modò iudiciorum, sed etiam vtilitatis, vitaeque communis.
Oscula reuellere. Stat. 3. Sylu. 2.
Reuellere ex omni memoria. Cic. 13. Philipp. In quibus te ex videlicet consularis, cuius totus consulatus est ex omni monumentorum memoria reuulsus.
Reuellor, reuelleris, reuelli. Lucret. lib. 1.
Quae quoniam per se nequeunt constare, necesse'st,
Haerere, nequeant vlla ratione reuelli.
Reuulsus {[illegible]} Participium, siue Nomen ex participio: vt, Axis reuulsus temone. Ouid. 2 Metam.
Caput à ceruice reuulsum. Virg. 4 Georg.
Sublato adhuc, reuulsis gradibus. Cic. in Pisonem.
Effracta & reuulsa tecta. Cic. pro Murena.
Limen reuulsum tellure. Ouid. 12. Metam.
Saxum è monte reuulsum. Ouid. 12. Metam.
Reuulsae, iacent, ésque sita iac. Cic. 4. Verr.
Reuulsa tabula. Cic. 4. Verr.
Reuulsio, Verbale {[illegible]} Plin. lib. 13. cap. 12. Sed ratio deprehendit vitium vnius schedae reuulsione plures infestante paginas.
Reuendo, reuendis, reuendi, reuenditum, reuendere, Iterum vendere. Vlp. in l. Iulianus. D. De bonis libertorum. Iulianus ait, si patronus libertatis causa impositã libertatem reuendiderit, filium eius à bonorum possessione submoueri. Paulo pòst, Quoties pater eius donum, munus, operas liberto reuendiderit.
Reueneo, reuenis, penult. prod. reuenire, Iterum venire, rursus vendi. Neratius in l. Lege fundo vendito dicta. D. De lege commissoria, Sed si fundus reuenisset; Aristo existimabat, venditori de his iudicium in emptorem dandum esse.
Reuenio, reuenis, pen. corr. reueni, pen. prod. reuentum {[illegible]} reuenire, Redire. Plaut. Amph. 4.
Victis hostibus legiones reueniunt domum. Idem Capt. 7.
Et tuas hue ornator reuertor iam ex sententia. Cic. 1. de Orat. Quum miles domum reuenisset, egissétque lege in hereditatem paternam.
Reuenire ex aliquo loco. Tacit. lib. 2.
Reuenire in gratiam. Plaut. Sticho, 7.

Reuera, Ablatiuus ex re & verum, Vide r a s, rei

Reuerbero, reuerberas, penult. corr. reuerberaui, reuerberatum, reuerberare. Seneca 2. de Clemen. Omnem fortunæ impetum reuerberabit, & ante se franget.

Reuereor, reuereris, penult. prod. reueritus sum, pen. corr. { [illegible] } reuereri, Timere, vereri, & etiam honorare. Terentius Phorm 2.1,

-age, mitto imperium, non simultatem meam

Reuereri saltem non pudere? &c. Hæc eadem verba refert Cic. ad Attic lib 2. Terent. Hecyra 3.1,

Sed nunc aduentum tuum ambas Pamphile scio reuerituras.

Difficile est primùm virtutem reuereri, qui semper secunda fortuna sit vsus. Author ad Herennium, lib. 4.

Lectum reuerere parentis. Ouid. epist. 4.

Reuereri & colere dignitate antecedentes. Cic. 2. de Inuent. Obseruantiam per quam ætate, aut sapientia, aut honore, aut aliqua dignitate antecedentes reueremur & colimus.

¶ Reuereri, Genitiuo iunctũ. Varro. Sardis Venalibus: Non te tui saltẽ pudet, si nihil mei reuereatur? Vbi Nonius, Veteribus genitiuũ pro accusatiuo poni placuit, quod multis exemplis docet,

Reuerens, penult. corr. reuerentior, reuerentissimus { [illegible] } Qui defert, siue dat honorem. Plin epist. ru 3. lib. 6. ad Restitutum, Nisi fortè aliud iudicas tu: quanquam quis vno te reuerentior huius operis? quis benignior æstimator? Idem epist. 307, Probum, industrium, atque inter ista reuerentissimum mat.

Illa nulla est reuerentior deorum. Ouid. 1. Metam.

Reuerendus, Participium { [illegible] } vt,

Canities reuerenda. Claud. 3. de raptu Proserp.

Non reuerenda specie tenebrarum. Ouid. in Ibin.

Reuerentius, Comparatiuum, Plin. in Panegyr. Quis enim vel vno die reuerentius Senatus candidatos, quàm tu, cum omni vita, tum illo ipso tempore, quo iudicas de candidatis?

Reuerentia, reuerentiæ { [illegible] } Honor quem tam verbis, quàm factis alicui exhibemus. Cicero 1. Offic. Adhibenda est igitur quædam reuerentia aduersus homines. Propert. lib. 3. eleg. 13.

Nulla est poscendi, nulla est reuerentia dandi.

Claustra pudoris & reuerentiæ refracta. Plin. Iun. lib. 1. epist. 14. ad Maximum.

Vultu placido decens reuerentia. Ouid 5. Fast.

Famæ reuerentia. Ouid. 9. Metam.

Imperij reuerentia. Tacit. lib 17.

Rei reuerentia. Columel lib. 11. cap. 1, Nisi magnitudo rei pepererit reuerentiam vel discendi, vel profitendi penè immensam scientiam, Hoc est, timorem.

Sacramenti reuerentia. Tacit. lib. 17.

Absit reuerentia vero, Id est, secedat personæ respectus, & omnis pudor, vbi quid ex fide narratur. Ouid. epist. 5.

Adhibere reuerentiam, Vide ADHIBEO.

Amittere reuerentiam, Vide AMITTO.

Constat magistratibus reuerentia, Vide CONSTO.

Reuerentia debetur parentibus. Quintilianus libro 11. capite 1. Iuuenalis satyra 14.

Maxima debetur puero reuerentia, si quid Turpe paras.

Exuere reuerentiam imperij. Tacit. lib. 17.

Inseruire reuerentiæ alicuius. Hoc est, deferre honorem. Plin. in Paneg ad finem.

Intendere reuerentiam auditorum. Plin. Iun. lib. 5. epist. 3. Primùm quod ipsa qui recitat, aliquantò acriùs scriptis suis auditorum reuerentiam intendit Id est, auget.

Reuerentia personæ nobis obstat. Quintil. lib. 9. cap. 2.

Præstare reuerentiam. Plin. epist. 8. lib 3.

Libertas reuerentiam remisit Stat. 1. Sylu. 6.

Rumpere sacramenti reuerentiam. Tacit. lib. 17.

Reuerenter, Aduerbium { [illegible] } Honorificè. Plin. epist. 191. Idem quàm reuerenter, quàm fideliter amicos colat, multorum supremis iudiciis, &c. Sueton in Octau. cap 93, Peregrinarum cæremoniarum, sicut veteres ac præceptas reuerentissimè coluit, ita cæteras contemptui habuit.

Reuerenter habere fortunam. Ausonius sectione 1. in exhortatione ad modestiam,

Fortunam reuerenter habe, quicunque repentè

Diues ab exili progrediere loco.

Reuerentiùs, Aduerb. { [illegible] } Plin Iun. lib. 8. Lego enim omnia, vt omnia emendẽ: quod contingere nõ potest, electa recitantibus. Ac illud modestius, & fortasse reuerentius, sed hoc simplicius, & amantius.

Reuertor, reuerteris, penult. corr. reuersus sum { [illegible] } reuerti, Notæ significationis. Terentius Heauton 1.1,

Domum reuertor mœstus. Cæs. 2. bel. Gal. Sueui qui ad ripas Rheni venerant, domum reuerti cœperunt.

Domum reuertens sera nocte Virg. 4. Georg.

Iterum reuerti. Virg. 6. Æneid.

Cum laude reuerti. Ouid. 13. Metam.

Vnde cum honore discesseris, eòdẽ cum ignominia reuerti. Cic. pro Muræna.

Ad diem Cæsar 6. bel Gal.

Ad pristinum actum Plin. epist. 246.

Ad causam. Cic. Verr. 5.

Ad illam quam institui causam frumẽti ac decumarum reuertar,

Ad propositum. Cic. 2. de Finibus, Sed vt ad propositum reuertamur, &c. Nunc totum illud concludi sic licet.

In gratiam cum aliquo. Liu. 8. ab Vrbe.

Ad vitam Lucret. lib 2.

In ciuitatem Cic. Cecinnæ, lib. 6 6.

Eò reuerti, vnde egressus es. Quintil. lib. 2 cap. 4.

¶ Reuerti, pro Venire, vel diuertere. Cic. de Fato, Sed Possidoniam, sicut æquum est, cum bona gratia dimittamus: ad Chrysippi laqueos reuertamur. cùm nihil de Chrysippo antea dixisset.

Reuerto reuertis { [illegible] } actiuè, sæpe apud Ciceronem legitur: sed non nisi in præterito, aut in temporibus à præterito formatis, vt ad Appium, lib 3. 10. Conscendens iam nauem, Ephesio Laodiceam reuerti. Idem 3. Offic. Vas factus est alter istius eius vt si ille non reuertisset, moriendum esset ipsi.

Reuortit, pro Reuertit in tempore præsenti dictum est antiquis. Pomponius Maials.

Cœnam quæritat, si eum nemo vocat, reuortit mœstus ad me, tam miser. Ex Nonio.

Reuerti aliquò. Cic. Attico, lib. 8. 1, Ipse ne quò inciderem, reuerti Formias.

Legati Ameriam, re inorata, reuerterunt. Cic. pro Rosc. Amer.

Ad eum reuertit vnde exortus est. Lucret. lib. 5.

Ad illum animum meũ reuerti pristinum. Cic. Trebonio, lib. 10.

Subitòque reuertit. Lucret. lib 3.

¶ Aduersa reuertere. Cic. 2. Tuscul. Itaque dubitans, circumspectans, hæsitans, multa aduersa reuertens, tanquam ratis in mari immenso, nostra vehitur oratio. Hoc est, reuoluens & reputans apud se. Nisi fortè legendum putes reuerens, Id est, timens.

Reuertendi { [illegible] } Ouid. epist. 2,

Néve reuertendi liber abesse velis.

Reuersurus, penult. prod. Particip. { [illegible] } Ouid. 1. de Arte,

Pœna reuersura est in caput ista tuum.

Reuersio, Verbale { [illegible] } Cic. 1. Philipp Exponam vobis breuiter consilium & profectionis & reuersionis meæ.

Reuersio & reditus nonnihil differre videntur Ciceronis ad Attic. lib 16, Dij immortales quàm valde ille reditu, vel potiùs reuersione mea lætatus, effudit illa omnia, quæ tacuerat. Qui regreditur antè quàm eò peruenit, quò animum intenderat, is non redire dicitur, sed reuerti: redire autem, qui acceptũ iter absoluit. Reuersione igitur, quia quum processisset, ab austro retrò versus est. id quod ipse luculentissimè dicit in ipso statim initio huius epistolæ.

Reuersio & motus febrium, Cic. 3. de Nat. deor.

Reuilesco, reuilescis, reuilescere, Vile fieri. Seneca de Tranquillitate vitæ, lib. 1. cap. vlt. Sed nec virtuti periculum est, ne admota oculis reuilescat.

Reuilescunt pennæ auulsæ. Plin. lib. 11. cap. 18.

Reuincio, reuincis, reuinxi, reuinctum { [illegible] } reuincire, Retro vincire, vel Vehementer & arctè vincire. Virg. 2. Æneidos,

Ecce manus iuuenẽ interea post terga reuinctum. Cæs. 7. bel. Gall. lib. 86, Reuinciuntur retrorsos, & multo aggere vestiuntur.

Latus ausa reuincit. Propert. lib 3 eleg 14.

Mentem amore reuinciens. Catull. in Epithal. Iuliæ, 56.

Reuinctus, Participium. Lucret. lib 5. -nisi esses

Partibus aetis mundi, cæloque reuincta.

Reuinco, reuincis, reuici, penult. prod. reuictum { [illegible] } reuincere, Conuincere & confutare. Cic. pro Archia, Quæra argumenta, si qua potes: nunquam enim hic neque suo, neque amicorum iudicio reuincetur.

Reuincere crimen verbis, aut rebus. Liu. 6. ab Vrbe.

An confutabunt nares oculive reuincent? Lucret. lib. 4.

Reuinci in culpa Gell. lib. 6. cap. 2.

Reuincere, vicissim vincere & superare. Lucret. lib. 1,

-nam si primordia rerum

Commutari aliqua possent ratione reuicta. Id est, vicissim superata. Lambinus.

Vires reuictæ Lucret. lib. 5.

Reuiresco, reuirescis, reuirui { [illegible] } reuirescere, Iterũ virescere. Colum. lib 2. cap. 1, Non est ergo arguentum frugum causa certæ vetustas, si modò quum semel inuasit senectus, regressum non habet, nec reuirescere nec repubescere potest.

Syluæ læsæ reuirescunt. Ouid. 2. Metam.

¶ Reuirescere, per translationem, pro Reuiuiscere & renouari ac renasci. Cic de Prouinc. Consul. Impolitæ verò res, & acerbæ, si erunt relictæ, quanquam sunt abscissæ, tamen efferent se aliquando, & ad renouandum bellũ reuirescent. Idem ad Attic. lib. 15, Ille enim nunquam reuixisset, nos timor confirmare eius acta non coegisset.

Arte suum patri reuirescere posse parentem. Id est, repuerascere. Ouid 7 Metam.

Pignore laudis reuirescens. Gaudens, & animum recipiens ob promissa, Silius lib 8.

Reuisito, reuisitas, penult. corr. { [illegible] } reuisitare, Iterum visitare. Plin lib. 18, cap. 3, Nundinis vrbem reuisitabant.

Reuiso, reuisis, penult. prod. reuisi, reuisum { [illegible] } reuisere, Redire ad videndum. Terent. Eun. 5. 4,

Reuiso quidnam Chærea hic rerum gerat. Cic. Att. lib. 5, Reuise nos aliquando. Eidem lib. 12, Quare quum poteris, reuise nos.

Sæpius aliquem reuisere. Virg 7 eclog.

Agrum sæpe reuisere. Colum. lib. 1. cap. 4.

Domos. Liu. 7. ab Vrbe.

Ad aliquem. Gell. lib 13. cap. 29.

Sedes suas. Virg 1. Æneid.

Vrbem. Lucret. lib 5.

Crebra reuisit ad stabulum mater vituli. Lucret. lib. 2.

Furor reuisit, Redit. Lucret. lib. 4.

Reuiuisco, reuiuiscis, reuixi { [illegible] } reuiuiscere, Rursum viuum fieri. Cic. 4 de Finib. Quid si reuiuiscant Platonici illi & deinceps illi qui auditores eorum fuerunt, & tecum ita loquantur?

Is vbi galli cantum audiuit, suum suum reuixisse putat. Cicero in Pisonem.

¶ Reuiuiscere, per translationem, pro Renasci, & ad pristinum statum redire. Cic. Sulpitio, lib. 4. 4. Vt speciem aliquam viderer videre quasi reuiuiscentis Reip. Et 7. Philipp. Senatum dolens ad authoritatis pristinæ spem reuiuiscere.

Pennæ

Pennæ reuiuiſcunt. Plin.lib.11.cap.38. Nullis eorum pennæ reuiuiſcunt auulſæ.

Reuiuiſcere, reſpirare à metu cædis, emergere à fluctibus ſeruitutis Cic. de Aruſp.reſp.

Anima moribunda reuixit ab alloquiis. Ouid.4.Triſt.eleg.5.

Aduentu noſtro reuiuiſcunt iuſtitia, abſtinentia, clementia tui Ciceronis. Cic. Attico, lib.5.

Ad verba alicuius reuiuiſcere Ouid 1. de Ponto, eleg.4.

Reunctor. reunctoris, Mioſtes & mediaſtinus eorũ medicorum qui iatroleptricen, hoc eſt reunctoriam medicinam docebant. Plin.lib.29. cap.1, Prodicus Selymbriæ natus, diſcipulus eius, inſtituẽ quam vocant iatroleptricen, reunctoribus quoque medicorum, ac mediaſtinis vectigal inuenit.

Reuoco, reuocas, penult. corr. { ἀνακαλέω } reuocare, rurſum vocare. Plaut. Merc. 8.

Mene mene obſecro Charine? Cur me reuocas? Cic. pro Quintio, Reuocares eum quem tu Galliam miſeras?

Repetere & reuocare aliquem Cic pro Domo.

Vnde tu me ex iure conſertum vocaſti, inde ibi ego te reuoco. Cic. pro Mur. Verba iuris.

Facta reuocare. Ouid. 9 Metamorphoſeos,

—ſi facta mihi reuocare liceret. Hoc eſt, ſi poſſem efficere, vt facta eſſent infecta.

Forum reuocare. Vlp.in l.Si quis poſteà.D.De iudiciis, In ea cauſa ius reuocandi forum non habebit.

Reuocare promiſſum, pro Negare quod promiſeras. Seneca de Benef.4.

Reuocatur quæſtio inter eaſdem perſonas, quum eadem res quæ priore iudicio petita fuit, ſecũdo petitur. Vlp.in l 3. D.De except. rei iud. Quoties inter eaſdem perſonas eadem quæſtio reuocatur, vel alio genere iudicij.

¶Reuocare, cum præpoſitione In. Seneca epiſt.51, Robora in rectũ, quamuis flexa, reuocabis.

¶Reuocare cum præpoſitione Ad, ferè ſemper referre ſignificat. Cic. 5. Verr. An me ad M. Antonij æſtimationem frumenti, exactionémque pecuniæ reuocaturus es? Hoc eſt, Dicéſne me imitatũ fuiſſe Antonium in exactione pecuniæ, & ſimile Antonio aliquid feciſſe, quod ad æſtimationem frumenti attinet?

¶Reprimere ac reuocare ſe à contagione vitiorum. Plin. epiſt.137.

¶Reuocare ex. Cic. pro Cecinna, Et me ex hoc (vt ita dicã) campo æquitatis, ad iſtas verborum anguſtias, & ad omnes literarum angulos reuocas.

Reuocare, authore Nonio, per vices mutuò vocare. Varr Sexageſ. Qui nobis miniſtrarunt pueri diebus feſtis cicer viride, qui nos prouocare ac vocare cùm audeant, nos illos reuocare timemus.

¶Reuocare, Inſtaurare. Sueton in Claud. Cæſ cap 22, Item circa omnium ordinum ſtatum, domi foríſque, aut correxit, aut exoleta reuocauit, aut etiam noua inſtituit.

¶Amor reuocatur admonitu. Ouid 2 de Remed.amor.

Animum ab ira reuocare. Ouid.5. Triſt.

Ad arbitrium ſuum reuocare rẽ aliquam. Cic.ad Brutum, Quod enim nondum Senatus cẽſuit nec populus Rom. iuſſit, id arroganter non præiudico, neque reuoco ad arbitrium meum, id eſt, nolo arbitratu meo rem peragi.

Ad coniecturam reuocare rem aliquam Cic pro Domo, Nõnulli autem illam rem ad illam rationem, coniecturámque reuocabant

A conſilio reuocare. Cic.ad Attic lib.3, Quòd ſi non modò tu, ſed quiſquam fuiſſet, qui me Pompeij minus liberali reſponſo perterritum à turpiſſimo conſilio reuocaret, &c.

Reuocare negligentiam alicuius in crimen mandati. Cic. pro Roſ. Amer. In minimis priuatíſque rebus etiam negligentia in crimen mandati iudiciúmque infamia reuocatur. Hoc eſt, crimine mandati prætermiſſi & infamiæ iudicij damnatur.

A cupiditate reuocare Cic. pro Cluent.

Ad curam reuocare aliquid. Plin.lib.18.cap 9, Hoc eſt, cum cura & diligentia facere.

Ab incœpto, vel Ab inſtituto curſu reuocare. Cic.4.Verr. Commonentur amici Sthenij, ſperant fore vt patris literis nuntiíſque, filius ab incœpto furore reuocetur.

Defunctos reuocare. Plin.lib.2 cap.7.

In dubium. Cic pro Cecinna. Populi Rom. cauſa, ciuitatis ius, bona, fortunæ, poſſeſſionéſque in dubium incertúmque reuocabuntur.

Lapſos ab errore. Quintil.lib 2.cap.6.

Enectam. Catull.ad libellum ſuum.

Ad exempla. Cicero 5. Verr. Quò me igitur, aut ad quæ exempla reuocas?

Ab exilio. Plin.lib 7 cap 30.

Exordia pugnæ. Virg.7.Æneid.

In priorem formam. Seneca de Benef.lib.2.cap.22.

Gradum reuocare, Redire. Virg.6.Æneid.

Ab inferis, à morte, à limine mortis. Cicero pro Milone, Etiamſi propter amicitiam velles illum ab inferis reuocare, propter Remp. non feciſſet.

Ingenium reuocatur ab armis. Ouid.2. Amor.eleg.18.

Ex itinere reuocare. Cic. 2 de Diuin, Quod enim is qui diuinat, prædicit, id verò futurum eſt, vt ne illud quidem feram quale ſit, quòd Deiotarum neceſſarium noſtrum ex itinere Aquila reuocauit.

Ex otio reuocare. Plin. in Panegyr.

Incœptos labores. Valer 3 Argon.

Libertatem reuocare ac reducere. Plin. in Paneg.

In lucem aliquid. Plin.lib.29.cap.1.

Et reuocat cupidas elee ſæpe manus. Ouid.2 de Arte.

Ad manus rem reuocare. Cicero pro Cluentio, Quum Tribunus plebis pópolo concitato rem penè ad manus reuocauiſſet: Hoc eſt, ita commouiſſet populum, vt propter eam rem penè inter ſe digladiarentur.

Ad mediocritatem reuocare modum alicuius rei. Cicero 1.Offic. Quarũ quidem certè eſt adhibendus modus, ad mediocritatémque reuocandus.

Ad memoriam alicuius rei animos aliquorum reuocare. Cic. pro Flacco, Reuocarem animos veſtros ad Mythridatici belli memoriam, ad illã vniuerſorum ciuium Romanorũ per tot vrbes vno puncto temporis miſeram, crudelémque cædem.

Mentem reuocare à. Cicero 1. Tuſculan. Magni autem eſt ingenij reuocare mentem à ſenſibus, & cogitationem à conſuetudine abducere.

Ad mœſtitiam ſe reuocare. Cic 3 Tuſc. Quòd ſi qui fortè quum in luctu eſſe vellent, aliquid fecerunt humanius, aut ſi hilarius locuti ſunt, reuocant ſe rurſus ad mœſtitiam, peccatíq; ſe inſimulãt, quòd dolere intermiſerint.

Morem reuocare. Cic.2. de Finib. Qui mos cùm à poſterioribus non eſſet retentus, Archeſilas eum reuocauit.

Oculos alicuius. Ouid. epiſt 16.

Ab opere reuocare. Cæſar 1 belli ciuilis, Cæſar ab opere legiones reuocat.

Opus cœptum Ouid. epiſt.20.

Pecuniam reuocare & exigere ab aliquo. Plin.epiſt 140.lib.10.ad Traianum.

Pedem reuocare, Quod dictũ eſt etiam de fluminibus. Virgilius Æneid.

Ad potentiam ſuam reuocare omnia. Cic de Amicitia. Sed impuri cuiuſdam, & ambitioſi, eſt omnia ad ſuam potentiam reuocantis eſſe ſententiam.

Prætermiſſum reuocare. Plin.lib.18 cap 6. Sic Cic.4.Acad. Philoſophia iſta nunc propè dimiſſa reuocatur.

Publicè aliquem. Quintil.lib 6.cap.12.

Ad rationem operum operariórumque villicum. Cato cap.2.

A ſcelere Cic 2.de Legibus, Quàm multos diuini ſupplicij metus à ſcelere reuocarit.

Ad ſcientiam omnia. Cic 2. de Finib. Herillus autem ad ſcientiam omnia reuocans, vnum quoddam bonum vidit.

Se reuocare, mutare ſententiam. Cicero 4. Academ. Dubitant, hæſitant, reuocant ſe interdum, hiſque quæ videntur imbecillius aſſentiuntur.

Ad ſolicitudinem ſuam rerum adminiſtrationem reuocare. In ſe recipere. Scæuola in l Mæuia. D.de annuis legat. & fideicommiſſ.

Studia intermiſſa reuocare Cic.1. Tuſcul.

Ad priſtina ſtudia ſe reuocare. Cic. de Claris Orat Nã veſtris primùm literis recreatus, me ad priſtina ſtudia reuocaui.

Teſtes reuocare, quod Recolere dicimus, apud Martianum in l. Diuus. De cuſtodia & exhibitione reorum. Budæus.

Victu vires reuocare. Virg 1.Æneid.

Ad vitam reuocare, Facere vt aliquis reuiuiſcat. Cic ad Att.lib 7, Sed tamen M Lepidum, L. Torquatum, C.Caſſium Trib plebis, Philotimi literæ ad vitam reuocarunt.

Ad vitam reuocare, alio ſenſu dicit Lucretius, de mortuis intelligens, quos ſolebant veteres abluere, & per interualla conclamare, quòd plerunque ſolet ſpiritus extremus afflatus eſſe putari, & homines fallere. Lucret. locus eſt lib.3,

Vnde neque exaudit voces, nec noſcere vultus
Illorum potis eſt, ad vitam qui reuocantes
Circunſtant lachrymis rorantes ora, &c. Vide Donat. In Eunuch. Terent.

Reuocatus, penult. prod. Participium { ἀνακεκλημένος } vt, Millies reuocatus, Vide MILLE.

Voce reuocatus de curſu Reip Cic. Plancus, lib.10 f.

Dum tacet & lentè reuocatas ruminat herbas Ouid.in Fecg.

Seruare aliquem reuocatum à morte. Virg 5. Æneid.

Reuocare puncta. Auſonius,

Narrantem fido per ſingula puncta recurſu
Quæ dare per longas, quæ reuocare ſuetas. De ludo teſſerarum loquitur, in quo bolus vel dabant, vel reuocabant.

Reuocatio, Verbale { ἀνάκλησις } Cic 13. Philipp Receptui ſignum, aut reuocationem à bello audire non poſſumus.

Reuocatio ad contemplandas voluptates. Cicero 3. Tuſculan. Leuationem autẽ ægritudinis in duabus rebus ponit, auocatione à cogitanda moleſtia, & reuocatione ad contemplandas voluptates.

Reuocamen, penult. prod. huius reuocaminis, neut. gen. { τὸ ἀνακάλεσμα. } Idem quod Reuocatio Ouid.1. Faſtorum,

Accipio reuocamen, et euocémque ſequutus
Impia per ſyluas victor ad antra venit. Idem 2. Metamorphoſeos,
Talia dicenti tibi, ait, reuocamina coruus, &c.

Reuocabilis, & hoc reuocabile, penult. corr. { ἀνακλητός } Qui poteſt reuocari Ouid. ad Liuiam.

Damnum irreuocabile. Claud 2 in Eutropium.

Telum non reuocabile. Ouid.6 Metam.

Verum non reuocabile. Stat.1. Thebaid.

Reuolo, reuolas, penultima correpta { ἀναπέτομαι } reuolare, Retrò, vel rurſum volare. Cicero libro 2. de Natura deorum, Ex que in tergo præuolantium colla & capita reponunt: quod quia ipſe dux facere non poteſt, quia non habet vbi nitatur, reuolat, vt ipſe quoque quieſcat. De gruibus.

Cum medio celeres reuolant ex æquore mergi. Virg 1 Georgic.

Reuolat ad patrem Cæſar. Paterculus libro ſecundo, Paulo poſt, Feſtinanter reuocauit filium. Ille ad patrem expectatò reuolauit.

Reuoluo, reuoluis, reuolui, reuolutum penultima producta { ἀνακυλινδέω, ἀνελίσσω } reuoluere, Rurſum voluere. Cicero 2 de Natura deorum,

Toruus draco ſerpit ſubter, ſuperáque reuoluens
Seſe, conficiénſque ſinus è corpore flexos Ex poet.

Fluctus reuoluere, Col.lib 8.cap.17. Quoniam gelidum ab imo fluctum reuoluit in partem ſuperiorem.

¶Reuoluere iter. Virg. 9. Æneid.

¶Reuolui ad, per translationẽ, pro Recidere, redire. Cic. 2. de Orat. Contráq; quæ pro reo dicentur, omnia necessariò à tempore, atque homine ad communes rerum & generum summas reuoluentur.

Reuolui ad sententiam alicuius. Cic 4. Academ. Egóne inquit ad patris reuoluor sententiam?

Victoria ad iustitiam reuoluebatur. Tacit lib. 19.

Reuolui in eandem vitam. Terent. Hecyra, 4. 4,

Nam in eandem vitam te reuolutum denuo

Video esse. Vbi Donatus, Non redisse, sed reuolutum esse, tanquam inuitum aut nescium, relinquit enim quandam veniam, vt velit esse correctior.

Reuolui in Tusculanum. Cicero ad Attic. lib 13, Itaque reuoluor identidem in Tusculanum.

Reuolui eò, vel eodem. Cic. 4 Acad. Et 1. Tuscul. Reuolueris eodem. Hoc est, Idem dicis.

In aliqua reuolui, Id est, in cogitationem aliquarum rerum recidere. Ouid. 10 Metam.

-quid in ista reuoluor? Id fit quum iam consilio stabilito, nescio quid noui consilij institutum interturbat.

In eundem somnum reuolui. Val Max. lib. 7. cap. 2. de Q Metello.

Reuolui retro. Celsus lib 7. cap 26.

Reuoluitur ad emptorem infecti damni stipulatio. Paulus in l. Damni § Emptor prædij D De damno infecto, &c.

¶Reuoluere libros, ineptias, pro Voluẽdo tractare & legere, quod de libris propriè dicitur Liu 4. bel. Maced. Martial. lib. 11. 1.

Antiqua reuoluere. Sil. lib 8.

Reuoluere casus. Virg 10 Æneidos,

Xanthum & Simoenta

Redde oro miseris: iterúmque reuoluere casus

Da pater Iliacos Teucris. Vbi Seruius, Si ad Troiam vis referre, sic dicit Nobis redde Troiam per naufragia & pericula: Id est, patiamur denuo quæ pertulimus: duntaxat nobis Troia reddatur. Si verò ad Italiam vis referre, sic intellige, Redde nobis Italiam, & libenter repetimus ea quæ in Troia pertulimus.

Vulnus reuoluere. Stat 1. Syl. 2.

Reuolutus, pen. prod. Particip. {[illegible]} Redactus Liu. ab Vrbe.

Equo suffosso reuolutos Virg 11. Æneid.

Pensa reuoluta. Virg 9. Æneid.

Secula reuoluta. Ætates, siue anni iam exacti Ouid. 4. Fast.

Saxa ælla reuoluta Pontus resorbet. Virg 11 Æneid.

¶Reuolutus Virg 10. Æneid.

-& interea reuoluta rubebat

Matura iam luce dies. Reuoluta, aperta: sicut contrà, inuolutum dicimus esse quod clausum est. Seruius.

Reuolubilis, & hoc reuolubile, penult corr. {[illegible]} Ouid. In Ibin,

Sisyphe cui tradas reuolubile pondus habebis.

Reuomo, reuomis, pen corr reuomui, reuomitum, pen corr. {[illegible]} reuumere, Idem quod Euomere Plin. lib 10. cap 72, Dracones auibus deuoratis solidis, contentione plumas, & ossa reuomunt.

Sylla reuomit carinas Ouid 13 Metam.

Ac miseri fluitant reuomentes æquora nautæ. Sil. lib, 10.

Reuomere, Sæpius vomere. Virg 5 Æneidos,

Et salsus rident reuomentem pectore fluctus. Seruius.

¶Reuomere, Per translationem, pro reiicere, vt Humor aquæ reuomit tigna. Lucret. lib 2,

Tam cupide sursum reuomit magis atque remittit.

Reus, rei, m g {[illegible]} Quicunque in litem adducitur, etiamsi nihil amiserit, id est, contra quem quispiam agit. Cic 2 de Orat Reos autem appello non eos modò qui arguuntur, sed omnes quorum de re disceptatur. Plaut. Trucul. 2. 7 Reus solutus causam dicit.

Reus dictus est à re, quàm promisit, ac debet: Paulus. Reus stipulandi est, qui stipulatur. Reus promittendo est, qui suo nomine alteri quid pro altero promisit: Paolus Festus verò, in hunc modum: Reus nunc dicitur, qui causam dicit: Et ité qui quid promisit spondítve, ac debet. At Gallus Ælius lib 2. significationum verborum, quæ ad ius pertinent, ait: Reus est, qui cũ altero litem contestatam habet, siue is egit, siue cum eo actum est Reus stipulando est, idẽ qui stipulator dicitur quippe suo nomine ab altero, qui stipulatus est, non is qui alteri adstipulatus est. Reus promittendo est, qui suo nomine alteri quid promisit, quíve pro altero quid promisit. At Capito Atteius in eadẽ quidem opinione est, sed exemplo adiuuat interpretationem Noma in secunda tabula, secunda lege, in qua scriptum est: Qui horum fuit vnum iudici, arbitróve, reóve, eo die diffensus esto. Nunc vterque, actor, vocatur reus. Hæc Festus, quæ Iureconsultis, si actutum inspiciantur, commodum allatura sunt.

Petitor & Reus, contraria. Cic pro Rosc. Comœdo.

Nocens reus. Cic. 1. Verr.

Sontes rei. Claud. 7. Paneg.

Trepidi rei Ouid 1. de Ponto, eleg 3.

Reus est maximis plurimísque criminibus in iudicium vocatus. Cic 4. Verr.

¶Reos (inquit Nonius) non solùm crimini & culpæ obnoxios, sed etiam honesti vel voti debitores promissi authoritas voluit. Virgilius 5. Æneidos,

Constituam ante aras, voti reus.

¶Reus etiam, interdum pro Expromissore accipitur. Vlp in l. 1. §. Exceptionem. D Quarum rerum actio nõ datur, Exceptionem onerandæ libertatis causa, sicut & cæteras, fideiussori non esse denegandam sciendum est: nec ei quidem qui rogatu liberti reus factus est. Modestinus. Quum seruos pecuniam pro libertate pactus est, & ob eam rem reum dederit, quamuis seruus ab alio manumissus est, reus tamen obligabitur. Budæus.

Reus satisdandi ab Vlpiano dicitur, qui satisdato obligatus est, id est fideiussore dato. Reus verò satisaccipiendi, qui fide, iussores accepit ob debitum. Iol Qui hominem. §. Quidam De solutionibus, Dici potest quoties reus satisdandi, seu satisaccipiendi heres extiterit, fideiussores liberari.

Promittendi reus, qui suo nomine, quid pro altero promittit. Stipulandi reus, qui stipulatur. Modest. in l 1 D De duobus reis constit. Qui stipulatur, reus stipulandi dicitur: qui promittit, reus promittendi habetur.

Ambitus reus. Cic. ad Att. lib. 4. Candidati consulares omnes rei ambitus.

Auaritiæ reus Cic. pro Flacco, Et is est reus auaritiæ, qui in vberrima re, turpe cõpendium: in maledicentissima ciuitate, in suspiciosissimo negotio maledictum omne, non modò crimen effugit.

Criminis alicuius reus. Ouid. epist 15.

Culpæ reus. Caius in l. Ex maleficio. §. vlt. D. de act. & oblig.

Alienæ culpæ. Liu. 4. bel. Pun.

Desidiæ Mart lib 10. 70.

Facti reus, Qui factum aliquod commisit. Plaut. Cistel. 4.

Iniuriarum. Quintil lib 4 cap. 2.

Læsæ maiestatis, Vide LAEDO.

Peculatus. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Pugnorum Martialis lib. 10

Sacrilegij reus est Quintil lib 4. cap. 2.

Reus tutandæ suæ stationis dicitur, qui stationem ea lege custodit, vt illi imputetur siquid aduersi acciderit. Liu. lib. 5 bel. Pun.

Reus voti, inquit Macrobius, qui suscepto voto numinibus se obligat. Virg 5. Æneidos, Constituam ante aras voti reus.

Reus de vi. Cic ad Att. lib. 2. Nunc reus erat apud Crassum diuitẽ Vettios de vi, & quum esset damnatus, erat iudicium postulaturus.

¶Agere reum, Vide AGO.

Reus agitur, qui accusatur.

Quum reus infœlix absens agor. Ouid. epist 19.

Agi ream falsi criminis. Ouid. de Remed Amor.

Agi ream laudis Ouid epist 14.

Spretatúmque agitur legum reus. Ouid. 15. Metam.

Ampliati rei, Vide AMPLIO.

Arguere reum, Vide ARGVO.

Citare reum, Vide CITO.

Non citatur reus audaciæ, virtutis reus citatur. Cic. Antequam iret in exilium.

Coarguere reum testibus, Vide COARGVO.

Comperendinare reum, Vide COMPERENDINO.

Considere in reum, Vide CONSIDO.

Constituere aliquem reum, id est, facere. Papinian. in Libertus à patrono reos constitutus. D de in ius vocand.

Deferre reum criminis. Quintil lib. 11. cap 1 Hoc est, accusare.

Reus testimonia denuntiare poterit, & inquirere. Plin lib. 6. epist. 5 ad Vrsum, Addidit etiam petendum à Consulibus, vt referrent sub exemplo legis ambitus, de lege Repetũdarum, an placeret in futurũ ad eam legem adijci, vt sicut accusatoribus inquirendi, testibúsque denuntiandi potestas ea lege esset, ita reis quoque fieret. Ex Budæo.

Eximere ex vel de reis Cic. Verr. 4.

Facere aliquem reum, pro Accusare, siue reum agere, Tacitus lib. 3. Violatorem fœderis vestri Arminium, apud Varum, qui tum exercitui præsidebat, reum feci.

Facere aliquem rei capitalis reum. Cic. 4 Verr. Ea posteà quàm nunciata est, contentus hac iniquitate non fuit: palàm de sella, ac tribunali pronuntiat, siquis absentem Sthenium rei capitalis reum facere vellet, sese eius nomẽ recepturum, & simul vt ad causam accederet, noménque deferret.

Facere aliquem reum de moribus. Quintil. lib. 4 cap. 2.

Reum fieri (inquit Asconius) est apud Prætorem legibus interrogari. Quum enim in ius ventum esset, dicebat apud Prætorem accusator reo, Aio te Siculos (verbi gratia) spoliasse. Si tacuisset, lis ei æstimabatur vt victori negasset, petebat à magistratu dies accusator inquirendorum criminum, & instruebatur accusatio.

Reũ fieri, est se expromissorẽ & alieni debiti debitorẽ constituere. Vlp. in l. 1. §. Except. D Quarum rerum act. non dat. Cùm enim propositũ sit Prætoris, in huiusmodi obligationibus eos succurrere non seruaturus est propositum suum, nisi fideiussorem quoque & eũ, qui rogatu liberti reus factus fuerit, aduersus patronum defenderit.

Rei pendentes, Vide PENDEO.

Reus peragitur, qui damnatur. Plin. Iun. Dum ille peragitur reus, sedimus. Iuriscons. Peregisse reum non aliàs quis videtur, nisi condemnauerit, Vide PERAGO.

Postulare reum, pro accusare. Plin. Iun Reum Postulauit, tanquam in causa præuaricaretur, Vide POSTVLO.

Referre in reos, Vide REFERO.

Repetere reum, Vide REPETO.

Subdere reum. Tacit lib 1.

Supponere se reum. Cic. pro Deiot.

Reuulsio, Reuulsus, Vide REVELLO.

Rex, regis, Vide REGO.

R H A

RHA {[illegible]} authore Ptolemæo lib. 5. cap. 9, Sarmatiæ fluuius, in Europa: alio nomine Vulga, Volha, à Tartaris Edel nuncupatus. Ab hoc nomen medicamento notabili (vt Ammianus Marcellin. lib. 22. Historiarum inquit) quod rheon [illegible], seu Rha barbarum atque Ponticum vocatur. Cornelius Celsus in antidoto Mithridatis, radicẽ Ponticam nominauit Vide Ruellium lib 3. cap. 2.

RHARA {[illegible]} Oppidum est ad sinum Ionium à quo deducitur gentile Rharæus Steph.

Rhabarbarum {[illegible]} Vide RHA.

RHABATHMOMA {[illegible]} tertia Palestinæ vrbs alio nomine Areopolis dicta. Author Steph.

Rhabbenus, ni, nu: Rhabbi magister Haecas Rhabbenus Antoninum instruxit quid nomen Iehoua [Hebrew] significaret Hebræis. Lilius

refert primo Syntagmate historiæ Deorum.

Rhachis, portio est Sturionis, qua dorsum flectit. Est sturio piscis apud nos notissimus, nempe Martio Aprilísque mensibus, multus Rhodanum inverso flumine secat: capitur plurimum inter Arelatem & Tarasconem: sed & alibi Cælius de eo scribit lib.12.cap.12.

Rhacinus, piscis pulli coloris à nemine eorum qui Halieutica scripserunt, præterquàm ab Ouidio commemoratus: ob id fortassis quod non alibi, quàm in Ponto noscatur, vbi supremis sui temporibus opus hoc Ouidius inchoauit. Plin.lib.32.cap.vltimo.

Rhacinúsque pullus, inquit ex Ouidio Plin.lib.19. Rhacinus est ex conchatorum piscium in mari degentium numero.

Rhacodes, dis, cutis in abscessibus. Cælius lib.5.cap.19, Est & in abscessibus cutis nuncupata Rhacodes, puris virulentia insigniter attenuata & ῥακώδης, id est, attritis linteis admodum assimilis. Lacernosam autem Latinè appellant nonnulli, quæ lacernæ instar rodatur.

Rhacoma herba, cuius radix costo nigro est similis, minor & rufior paulo, sine odore, calefaciens gustu & astringens. Plin.lib.27.cap.12, Rhacoma (inquit) adfertur ex his quæ supra Pontum sunt regionibus.

Rhacosis {ῥάκωσις} id est, detritio multa scroti extensio est. Galen. in libro finitionum Medicæ artis.

RHADAMANTHVS, Iouis ex Europa filius, & rex Lyciæ, qui quòd seuerus fuerit, & iustitiæ executor, fingitur à poetis apud inferos nocentium explorare culpas De quo Virg.6. Æneidos,

Gnosius hæc Rhadamanthus habet durissima regna, &c.

Rhadamantheum iudicium, prouerbio de incorruptè iudicantibus dictum: Rhadamanthus enim Manium iudex, neque muneribus, neque gratia flectitur quominus seuerè iudicet. Erasmus in Chiliad. Rhadamantheum iusiurandum, quod nullo numine contestato aut nominato fit, nefas enim est Deum iurando testem istis quisquilijs aduocare. Erasm. in Chiliadib.

RHADAMISTVS, regis Iberiæ filius fuit, qui dum simularet cum Mithridate rege Armeniæ fœdus inire, & ob id colligandi pollices forent, lorum ad terram callido astu decidere simulasse fertur, quo Mithridatis pedes vinculo iniunxit, ipsúmque cum vxore & liberis captiuum secum abduxit, atque occidit. Alex.and.lib.5.cap.3

RHADATA {ῥάδατα} oppidum Syenitarum in Æthiopia, in quo felis aurea pro Deo colebatur. Plin.lib.6.cap.29

RHADINA, virgo quædam, quæ Corinthio dedita tyranno, dicitur è Samo flante Zephyro nauigasse. Strabo lib.8 Est & vrbis nomen non procul à Corintho, de qua sic idem author scripsit. Est & Rhadine in qua Stesichorus poëma scripsisse videtur, cuius initium est.

Age canora Musa cantum incipe

Laudésque de filiis Samiis,

Resonanti amabiliter lyra. Hinc filios appellat.

Rhadina enim Corinthi dedita tyranno, dicitur è Samo flante Zephyro nauigasse, non quidem ex Ionica Samo, &c.

RHAGA {ῥάγα} siue Rage: Mediæ vrbs a Nicatore condita, & ab ipso quidem Europus, à Persis vero Arsacia appellata Strabo lib.11.

Rhagades, pen.corr. fœm.gen. & raghadia, n.g. {ῥαγάδια} vocantur scissuræ quæ in sede & pedibus proueniunt. Dictæ rhagades à verbo Græco ῥήγνυμι, quod significat Rumpo. Plin.lib.23.cap.4. Attrita sanat & furfures, rhagadas, condylomata, articulos luxatos. Ibidem.cap.3, Vsus eius cum aceto, aut vino vetere, aut mulso, vt quæque causa exigat in curatione oris, dentium, aurium, vlcerum manantium, genitalium, rhagadum. Vide Celsum lib.6.cap 17.

Rhagas {ῥαγάς} id est scissura, fissúm ve, diuisio est labia obtinens callo indurata. Galenus in libro finitionum Medicæ artis.

Rhagion, n.g. Aranei species acino nigro similis, ore minimo sub aluo, pedibus breuissimis, tanquam imperfectis. Dolor à morsu eius qualis à Scorpione. Plin.lib.29 cap 4, Sanè Rhagion vertitur Latinè paruus acinus.

RHAGIS, regiuncula est in Parthia affinis Hyrcaniæ & Persicæ regionibus. Rhagis nomen impositum dicitur à terræ motibus, qui ibi frequenter fiunt, à quibus multæ vrbes (vt Posidonius refert) & duo milia vicorum euersa sunt. Strabo lib.11.

Rhagoides, pen. prod. {ῥαγοειδής} tunicula oculi inferior. Celsus lib 7.cap.7, Oculus summas habet duas tunicas, ex quibus superior à Græcis κερατοειδής vocatur. Ea qua parte alba est, satis crassa, pupillæ loco extenuatur. Huic inferior adiuncta est, media parte, qua pupilla est, modico foramine concaua, circà tenuis, vlterioribus partibus ipsa quoque plenior, quæ ῥαγοειδής à Græcis nominatur. Hæ duæ tunicæ cùm interiora oculi cingant, rursus sub his coeunt, extenuatæque, & in vnum coactæ, per foramen quod inter ossa est, ad membranam cerebri perueniunt, eíque inhærescunt. Sub his autem, qua parte pupilla est, locus vacuus est.

Rhagopodes, Chiropodes, qui morbo pedum laborant, quasi rupturas in pedibus habentes. Cælius Rhodig lib.4.cap.12 Denique in pedibus quæ fiunt rupturæ, vocantur Chiræ, vnde ita affecti Chiropodes nuncupati, velut Rhagopodes.

RHAMMAI populi in Nabatæa Arabiæ regione, quorum originem referunt quidam ad Rhadamanthum Minois fratrem. Plinius libro 6.cap.28.

RHAMNES {ῥαμνῆνσες} Horat. de Arte,

Celsi prætereunt austera poemata Rhamnes. Acron, Rhamnes, Luceres, Tatienses, Romanæ tribus erãt: vel vt verius, Equites. Hactenus illa.

Rhamnes alij à Romulo appellatos: alij Rhamnes & Luceres vocabula esse Tusca volunt, vt refert Varr.lib.4.de Ling.Latin.

RHAMNIS, vrbs fuit in Eubœa, in qua Fortunæ templum habebatur maximum: hinc Rhamnensis, & Rhamnenses. Alexander Alexandrinus lib.2.cap.13.

Rhamnus, rhamni, masc.gen. {ῥάμνος} Genus sentium asperrimum aculeis, & flore gratissimum. Plin.lib.24.cap.14, Inter genera ruborum rhamnos appellatur à Græcis, candidior & fruticosior. Is floret ramos spargens rectis aculeis, non vt cæteri aduncis, foliis maioribus. Vide Ruellium lib 1.cap 123.

RHAMNVS, pagus in Attica, non procul à Marathone. Plinius libro 4.cap.7.& capite 12.

Rhamnusius, Possessiuum {ῥαμνούσιος} Quod est ex Rhamnunte. Terent. Andr. 5 4,

Hoc tenùo scio, Rhamnusium se aiebat esse. Vide Rhamnusia dea.

RHAMNVSIA {ῥαμνουσία} Indignationis dea, quam Græci νέμεσιν vocant eam quum Narcissus formæ bonitate abuteretur superbius, recta fingitur eiusmodi Dea aduersus eum, qui præsentibus bonis sit indignus Ouid.5. Trist eleg.9,

Exiget at dignas vltrix Rhamnusia pœnas. Vide NEMESIS.

Virgo Rhamnusia, fortuna. Catull. Argon 58. Vide Alexandrum lib 4 cap.26.

Rhamnusis, pen.prod. rhamnusidis, Patronymicum fœm. {ῥαμνουσίς} Ouid.14. Metamorphoseos,

-memorémque time Rhamnusidis iram. Hoc est, Rhamnusiæ.

RHAMPSINITVS, Nomen proprium regis Ægypti, vt Herodotus lib 2 Histor.refert.

RHANIS, dis, pen.corr. nomen Nymphæ vnius Dianæ comitum, cuius meminit Ouid 3 Metamorphoseos,

Excipiunt laticem Nymphæque, Hyalæque, Rhanisque.

Rhaphæ {ῥαφαί} suturæ in cranio, quæ scissuræ inter se coalescunt, Randuiadas sunt qui appellent. Cœlius lib 13.lect.antiq.cap.18. Dorion in libello de piscibus Rhaphidas aliud multò esse, quàm ῥαφίδας dicit, nam esse pisciculos, quos & Belonas vocant, author est.

RAPHAEL Volaterranus vir insignis doctrinæ & virtutis, nostro æuo excelluit: de quo quoniam Alexander Alexandrinus eius coætaneus atque familiaris ingenuè scribit libro 6 cap.7. non necesse est hasce paginas replere: sed cupidum studiosúmque lectorem ad Alexandrum remittere: quò est bonis artibus.

RHAPHANE, quæ & Apamia, oppidum in Media. Plin.lib.6 cap.14. Reliqua Medorum oppida, Phausia, Agamzua, Apamia, Rhaphane cognominata.

Rhaphanitis, Iridis Illyricæ genus primum. Plin.lib 21.cap.7, Illyricæ quoque (de Iride loquitur) duorum generum est, Rhaphanitis à similitudine, quæ & melior: Rizotomos subrufa, optima, quæ contactu sternutamenta mouet. Illa herba caulem habet cubitalem, erectum. Flores diuersi coloris specie, sicut arcus cælestis, vnde & nomen habet.

Rhaphanos agria {ῥάφανος ἀγρία} Herba, quæ aliàs apios, siue ischas dicitur. Plin lib 26.cap.8.

Rhaphanus, Vide RAPHANVS.

RHAPHEA, oppidum in Palæstina Idumææ, non procul à Rhinocolura Plin.lib 5 cap.13.

RHAPHIA {ῥαφία} Ptolamæo lib.5.cap.19 Vrbs Iudææ Palestinæ prope Iordanem fluuium, à Iudæis Rama appellatur.

Rhaphidæ, authore Dorione in libello de piscib. pisces sunt, quos & Belonas vocant. Vide in dictione RHAPHAE.

Rhaphius, Animal. Plin.lib 8.cap.19, Pompeij magni primum ludi ostenderunt chaum, quem Galli rhaphiũ vocabant, effigie lupi, pardorum maculis.

Rhapsodi, diuinorum interpretes dicuntur. Cœlius Rhod.lib.7.cap.1. Constat nimirum diuino instinctu ab interpretibus, quos & Rhapsodos nuncupant, alienam enarrari poesim.

RHAVRARIS, Obris, & Atax ex Cammano monte, per Galliam Narbonensem in ipsum mare deuoluuntur. Strabo lib 4. Hæc quidem flumina è Pyreneo monte inter Narbonem & Aphrodisium ex vtraque Narbonis parte ac etiam ex Cemmeno monte feruntur in mare, quo ex monte & Atax oritur & Obris, & Rhauraris: quem integriore lectione quidam vocant Arauraris, Gallicè, *Erand*, Orb, & *Aude*.

RHAXAYLI, Populi sunt extra Germaniæ fines, trans Albin ad Septentrionis oram. Strabo lib 7. Veruntamen verò quid vltra Germaniam existat & quid de aliis ex ordine positis, siue Bastarnas appellare oporteat, vt plures arbitrantur, siue alios intermedios, seu Iazygas, seu Rhaxaylos, seu quoslibet alios ex iis qui in tecto curris vehuntur, non facilè protulerim.

RHEA {ῥέα} Cæli & Terræ filia, quæ alio nomine Cybele dicitur. Rhea Syluia, filia Numitoris, Remi & Romuli mater, quæ & Ilia dicitur.

RHEBANVS, Fluuius in faucibus Bosphori Thracij, vt scribit Orpheus in Argonaut.

RHEBAS {ῥήβας} Plin.lib.6.cap.1, Ergo à faucibus Bosphori est amnis Rhebas, quem aliqui Rhesum dixerunt. Valer.4.Argonaut.

-migrantia iam iam

Littora, longinquúsque exirent flumina Rhebæ.

RHECAS, Vnus ex iis ducibus qui Laconas Heniochiam deduxerũt Author Strabo lib 11.

Rheda, rhedæ {ῥέδη} Vocabulum Gallicum, vt ait Quintil.lib.1.in cap. De virtut.& vitiis oration. Est autem genus lenticuli currus, quo gestabantur nobiliores in villas suas, cuiusmodi sunt hodie quos Itali *cochi* vocant Cic.Attic.lib 5, Hanc epistolam dictaui sedens in rheda, quum in castra proficiscerer, à quibus aberam biduũ. Eadem libro 6. Hic Vedius venit mihi obuiam cum duobus essedis, & rheda equis iuncta, & lectica, & familia magna. Cæsar 1.bell.Gall. Omnémque aciem suam rhedis & carris circundederunt.

Tollere aliquem Rheda Horat.1.Serm saty 6.

Rhedarius {ἀμαξηλάτης} rhedarij, Auriga, rectórque ipsius rhedæ. Cic. pro Milone, Statim complures cum telis in hunc faciunt de loco superiore impetum, aduersi rhedarium occidunt.

Rhedarius, Adiect. vt, Rhedarius mulus, qui rhedam ducebat. Varro 3. de Re rust.cap 17.

RHEDONES, Galliæ populi, in ducatu Britanniæ, de quibus Cæsar 7. bell.Gal Scribitur & sine aspiratione.

RHEGIVM {ῥήγιον} Oppidum situm in margine Italiæ, cui Græci à

fractus nomen dedêre. Hic enim Sicilia auulsa abruptáque est ab Italia, authore Plinio lib. 3. cap. 8. Olim Rhegium ciuitatis ingens fuit potentia, ob eámque causam nomen ciuitati factum esse autumant, quasi Rhegia vrbs foret. Vnde & Strabo scribit quosdam existimasse à quodam rege dici potuisse: sicque absque aspiratione scribendum esset. Ouid. 14. Metamorphoseos,

Liquerat & Zanclen, aduersáque mœnia Rhegi. Nunc vulgò dicitur *Reggio*, teste Oliuario in Melam.

Rhegium appellatur id municipiú, quod in freto Siciliæ est, quoniam id à rumpendo dictum est, quod est Græcè ῥήξαι, et quidem magis, quia in Gallia Cisalpina, vbi forum Lepidi fuerat, Rhegium vocatur. Festus.

RHEGINI {Ῥηγῖνοι} populi qui Rhegium incolunt.

Rheginus pen. prod. Adiectiuum {Ῥηγῖνος.} Silius lib. 13,

Dum Lybis haud lætus Rhegina ad littora tendit. Est aliud Rhegium Cisalpinæ Galliæ oppidum, non longè à Parma & Mutina à Lepido instauratum, quod & Rhegium Lepidi pro differentia alterius dicitur, à quo Rhegienses: sed melius dicitur Rhegium Longobardiæ.

Rhegma {ῥῆγμα} circa plagam, vt spasma in neruosis, Trauma τραῦμα in illato ictu in corpulentis. Cælius lib. 3. cap. 17.

RHEGMA, Lacus est post Anchialam, quòd antiqua naualia habet multa, haud procul à Tarso, qua parte spectat Rhodios. Strabo lib. 14.

RHEMI {Ῥῆμοι} Galliæ Belgicæ populi, vt scribit Cæsar in Commentarijs, & Plin. lib. 4. cap. 17. Vulgò *Rhemenses*.

Rhemnia lex, pœnam calumniatoribus irrogat: Calumniator enim cùm falsa mendax, sciens crimina, innocentemque laceret immeritum, ea lege coercetur: atque vtinam Talio reuiuisceret. Vide tit. in Pandectis Ciuilibus ad Sen. Cons. Turpil.

RHENEA pen. prod. {Ῥήνεια} exigua est insula Delo vsque adeò vicina vt à Polycrate Samiorum Tyranno duæ hæ insulæ catenis aliquando fuerint connexæ. In hanc mortuos suos Delij inferebát, eo quòd in Delo nec parere licebat, nec mortuos sepelire, nec canem alere. authore Thucidide lib. 1. & 3. belli Peloponesiaci. Vide Strabon. lib. 10. Hermolaus, Rhenen, vocat.

Rheno, rhenonis, m. g. {διφθέρα} Vestis pelliceа, præcipuè ouilla, ad vsum humanum redacta, Ab ouibus nomen habet, quas Græci ῥῆνας appellant. Licebit etiam pelles caprinas Rhenones appellare. Plurima enim his duobus pecorum generibus indifferenter tribuuntur. Cæsar 6 bell. Gal. scribit Germanos vti paruis rhenonum tegumentis. Vide Gesnerum.

RHENVS {Ῥῆνος} Germaniæ fluuius celeberrimus, ab Alpibus defluēs, Galliam à Germania separans. Cæsar libro 4. bell. Gall. Rhenus oritur ex Lepontijs, qui Alpes incolunt, & longo spatio per fines Nantuatium, Heluetiorum, Sequanorum, Mediomatricum, Tribocorum, Treuirorum citatus fertur: & vbi Oceano appropinquauit, in plures diffluit partes, multis ingentibúsque insulis effectis: quarum pars magna à feris barbarísque nationibus incolitur: ex quibus sunt, qui piscibus atque ouis auiú viuere existimantur: multísque capitibus in Oceanum influit. Hactenus ille. Vide Tacitum lib. 2.

Rhenus veteribus Germanis dictus est à puritate, quód vnda sit limpidissima & pura. Nam *Rein* purum significat. Vel à fluédo, quod *Rinnen* Germanis dicitur. Hic in principio agri Batauorum intra Lobeccam arcem in tria ceu cornua, seu ostia. Primùm quod ad Austrum labitur, Hollandiam atque Selandiam versus, Cornelio Tacito Vahalis, Cæsari Vacalus, Plinio Helium, Marliano Vuallis, Conrado celtis Balua, Germanis *der Vuael* appellatur. In hoc Mosa fluuius defertur. Secundum ostium, quod medium est, nunc Lecca, *der Lech* dicitur. Tertium Frisiam Occidentalem alluens, ad Septentrionémque descendens, Issula, siue Isela *die Yssel*, Germanis vocatur. Plinius & Mela Flevum dicunt. His itaque tribus ostiis Rhenus in Germanicum euolutus mare, totámque inundat Geldriam, Holádiam, Selandiam, & Frisiam. Porrò quod Ptolemæus & alij multi tria Rheni ostia faciunt, Virgilius & Veteres duo tantùm: hinc accidit quia tertium ostiú quod hodie *Isela* dicitur, antiquitus non fuit: sed Drusi aduersus Germanos bellantes iussu, fossa in mare ducta, factum est, vt munimentum aduersus Barbaros esset. Atque ideò Ptolemæo tria sunt Rheni ostia, quæ veteribus duo. Ex Andrea Altamero in Tacitum, & Glareano in Cæsarem. Vulgò *Le Rhin*.

Caput luteum Rheni. Horat. 1. Serm. saty. 10.

Ripa feraces Rheni. Lucan. lib. 9.

Bicornis Rhenus: propter duo cornua, seu ostia. Virg. 9. Æneid.

Rhenus citatus, Vide CITO.

Gallicus. Catull. ad Furium, 11.

Minax Claud. 1. Paneg.

Rebellis Stat. 1. Sylu. 4.

Spumans vertice Arctoo. Lucan lib. 1.

Squallidus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.

Rheni, rhenorum {Ῥηνοί} Rheni accolæ Germani videlicet & Galli dicti sunt à Persio Saty. 6.

Flumen Rhenum Horat. de Arte.

Rhenanus, pen. prod. Adiect. {ῥηνανός} Vnde Cisrhenanus, & Transrhenanus, qui dicuntur verius Cæsar bell. Gal. lib. 4. Vbi autem, qui voi ex transrhenanis, ad Cæsarem legatos miserunt, &c. Est item Rhenus Italiæ fluuius apud Bononiam cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 16. Ouid. 2. Metamorphoseos,

Hesperios amnes Rhenum, Rhodanúmque, Padúmque.

Rheon {ῥῆον} apud Pharmacopolas Rha barbarum, Ponticum: radix est nobilis, quam medicamentis insertam multis vsibus applicans. Vide in dictione RHA.

RHESVS {Ῥῆσος} Rex Thraciæ fuit (inquit Seruius) qui quum ad Troiæ venisset auxilia, clausísque iam portis tentoria locauisset in littore, Dolone prodente Troiano, qui missus fuerat speculatoe: à Diomede & Vlysse est interfectus, qui & ipsi speculatum venerant, abductique sunt equi quibus pendebant fata Troiana. Hactenus Seruius apud Virgilium lib. 1. Æneidos,

Nec procul hinc Rhesi, &c.

Sithonij tentoria Rhesi. Ouid. 2. de Arte.

RHESVS, fluuius in Zelia Asiæ regione. Strabo lib. 13. Circa Zeliam est Tarsius amnis, qui eadē via viginti locis transitur, quemadmodum is de quo poeta dixit:

Et septem Rhesi vada, qui à Nicomedia Niceam festus.

RHÆTI {Ῥαιτοί} inter Alpinas gentes, Plinio commemorantur, lib. 3. cap. 20. Hi duce Rheto, à Gallis pulsi, Alpes occupauerunt & à nomine ducis Rheti condiderunt Rhætiam. Horat. 4. Carm. ode 4.

Immanes Rheti Horat. 4. Carm. ode 14.

Sæui Rheti. Claud. in Epithal. Palladij, 46.

RHÆTIA {Ῥαιτία} Regio Europæ est, quæ (vt lib. 2. cap. 12. Ptolemæus refert) ab Occasu limites habet montem Adulam, & fontes Danubij & Rheni: ab Ortu Lycium fluuiú qui in Danubium exit, & Rhætiam à Vindelicia diuidit: à Septentrione Danubium: à Meridie Alpibus terminatur supra Galliam cisalpinam. Post Rhætiam versus Orientem sequitur Vindelicia, cui Noricum adhæret, Eno tantum fluuio disiuncta. Quidam nunc Bauariam appellant.

Rhætia antiquitus in primam, & secundam, ripensem, & mediterraneam fuit diuisa, & ab ipsa Germania Danubio flumine separata. Prima Rhætia, quæ & superius, complexa est Alpes. Sed & trans Rhenum, & Brigantinum lacum, quem Constantiensem vocant, versus Occidentem & Rhodanum flumen suam habet portionem. Insuper bonam eius prouinciæ partem comprehendit, quam Athesinam ab Athesi amne vocant. In Velinam præterea vallem & Larium lacum excurrit: vbi Rhæticum vinum in primis generosum profert, quo summopere delectatus est Augustus Cæsar. Germani *Veltlyner* & *Passauner*, Traminium & Vernaculum vocant. Hi Rhæti nunc vulgò *Grisones*, *Graubunter*, Engedini, Curienses, Athesini, Tirolenses, &c. nuncupantur. Rhætia secúda siue inferior ab Lyco amne, qui primam à secunda disterminat, incipit: & ad Oenum amnem vsque porrigitur, qui Rhætiæ & Norici terminus est. Hæc comprehendit Vindeliciam. Boioarij ipsam hodie incolunt. Rhætia ripensis, ea est portio prouinciæ, quæ Danubij ripam attigit, in qua sunt Vlma, Guntia, id est *Guntzburgum* &c. Rhætia mediterranea est tractus qui interiacet, per quem Iler, Guntia, Camilachus, Mindula, Zusum, & Smaret fluuij labuntur. Rhætiam in prouinciæ formam redegit Augustus Cæsar per Tiberium & Drusum, Velleio Paterculo, Suetonio, & Horatio testibus.

Vniuersa Rhætia nunc inter Germaniam connumeratur, ad quam olim non pertinebant, montibus, iugis, & flumine Danubio dissecta. Germanicum quoque idioma recepit, præter Alpinæ Rhætiæ partem, quæ adhuc Romana lingua vtitur. Sueui Alemanni nunc Rhætiam tenent. Andreas Althamerus in Corn. Tacitum.

Rhæticus, penult. corr. Adiect. {ῥαιτικός} vt Rhæticæ vites, & Rhæticum vinum, quod inter generosa Italiæ vina numeratur: quod (vt Strabo lib. 4. scribit) in montanis Rhætórum radicibus nascitur, qui populi Veronam Comúmque vsque peruenerant. Virg. 2. Georg.

Arma Rhætica Ouid. 2. Trist.

Rhæticæ vites. Plin. lib. 14. cap. 2.

Rhæticæ Alpes, quæ Rhenum effundunt, latè porriguntur, & ab Curia Rhætiæ ciuitate, supra quam Occidentem versus oriuntur, per Heluetios Tridentum vsque contra Orientem vagantur, variáque asciscunt nomina. Vbi incipiunt, *Grisones*, *Graubunter*, Engedini, & Heluetica montana montis S. Bernardi, S. Gothardi, Sprulius, S. Nicolai: vbi desinunt Tridentinæ Alpes, *das Triendisch gepir* nuncupantur. Incipiunt (inquit Alciatus in Tacitum) ab Adys monte (Straboni corruptè legitur nunc Adula, nunc Aduela) id est inaccesso, vernacula simplicitas montem *Brallium* nuncupat in Volturena, seu vt imperiti, in valle Telina, & in Venetiam protenduntur, donec Oceano subsunt.

RHÆTICO, pen. corr. rhæticonis {ῥαιτικόν} Mons apud Pomponium Melam lib. 3, Est iugum illud Rhætiæ primæ, inter fines Curieorum & Vallesianorum Heluetijs imminens, cuius adhærens vallis reliquias nominis vetusti seruat. Vulgò enim *Bretigau*, est Rhetórum ager, pagus, aut vallis pro Rhæticone appellatur. Apparet Pomponium *Bretigau* ad Romanæ linguæ figuram in Rhæticonem desterisse. Andreas Althamerus in Tacitum.

Rhetor, rhetoris, pen. corr. accusatiuo rhetorem vel rhetora {ῥήτωρ} Qui artem oratoriam profitetur, & dicendi præcepta tradit. Cic. 3. de Finib. Item ipse rhetorum artes, quæ sunt totæ forēses atque populares. Martialis lib. 5.

Omnes grammaticósque, rhetorásque

Deuincet in oneo. Plin. epist. 3. lib. 3, Iam circumspiciendus rhetor Latinus, cuius scholæ seueritas, pudor in primis, castitas constet.

Rhetor à Sophista differt, Rhetor est, qui docet literas, atque artis traditus est eloquentiæ. Sophista verò, apud quem dicendi exercitium discitur. Orator qui in causis publicis & priuatis plena & perfecta vtitur eloquentia. Cælius Rhod. lib. 19. cap. 17.

Rhetores, & qui dicendi præcepta tradunt. Cic. 1. de Orat. Græcè ab eloquendo ῥήτωρ, & Latinè eloquens dictus est. Cic. in Orator. Antiquum enim verbum ἐρέω, & per contractionem ῥῶ, quod in futuro facit ῥήσω, idem significat quod eloquor. vnde ῥῆσις, eloquutio, & ῥήτωρ, eloquens.

Cicero noster dum ego adsum, non cessauit apud rhetorem. Cic. Qu. frat. lib. 3. 17.

Eminentissimus rhetor. Quintil. lib. 2. cap. 3.

Magnus & nobilis, Vide NOBILIS.

Congredi cum rhetore, Vide CONGREDIOR.

¶ Rhetor interdum pro oratore vsurpatur. Cic. in Bruto, At ille ridens, Tuo verò, inquit, arbitratu, quoniam quidem concessum est rhetoribus mentiri & in historiis, vt aliquid dicere possint argutius. Vt enim tu nunc de Coriolano, sic Clitarchus, sic Stratocles de Themistocle finxit. Et in historiis, hoc est etiam in historiis, nedum in

alijs

aliis rebus. Rhetoribus, & his qui docent artem dicendi, & his qui orant, vtrunque enim Cicero hic complecti voluit: quòd & qui docent, declamationes fingant, ac mentiantur: & qui orant, historias sæpe aliter referant. Sic Æschinem mentitum sæpe conuincit Demosthenes. Idem libro eodem, Reliqui sunt, qui mortui sint L. Torquatus, quem tu non tam citò rhetorem dixisses (etsi non deerat oratio) quàm (vt Græci dicunt) πολιτικόν. Rhetorem, id est, oratorem, in hoc enim libro catalogum texit oratorum. Vel eloquentem: nam Græcè ab eloquendo rhetor, & Latinè eloquens dictus est, vt ait in Oratore. πολιτικόν, ciuilem, Reipublicæ administrandæ peritum. Idem lib. 2. de Finibus, Quasi verò perpetua oratio Rhetorum solùm, non etiam Philosophorum sit. Iuuen. Saty. 1,

Aut Lugdunensem Rhetor dicturus ad aram.

Rhetoricè, rhetorices, pen. corr. vel Rhetorica, rhetoricæ {ῥητορική} Quintil. lib. 2. cap. 15, Huic eius substantiæ maximè conuenit finitio, rhetoricen esse bene dicendi scientiam. Cic. 2. de Finib. Zenonis est, inquam, hoc Stoici, omnem vim loquendi, vt iam antè Aristoteles, in duas tributam esse partes dicere: rhetoricam palmæ, dialecticam pugno similem esse dicebat, quod latiùs loquerentur rhetores, dialectici autem compressiùs.

Rhetorica duplex est, altera forensis, altera philosophica, quod lib. 2. de Finibus, ostendit Cicero quum ait: Obsequar igitur voluntati tuæ, dicámque si potero rhetoricè: sed hac rhetorica philosophorum, non nostra illa forensi, quam necesse est, quum populariter loquatur, esse interdum paulò hebetiorem. De forensi sic idem Cic. in Oratore, Sic eloquentia hæc forensis, spreta à philosophia & repudiata, multis quidem illa adiumentis, magnísque caruit: sed tamen ornata verbis atque sententiis, iactationem habuit in populo, nec paucorum iudicium reprehensionémque pertimuit. Sensus est: Quoniam Philosophi eloquentiam forensem spreuerunt, qui poterant ei plurimùm prodesse: populares homines eius studium amplexi, verborum luminibus eam ornarunt, & populi iudicio contenti, quid de se philosophi sentirent, penitus neglexerunt. Hanc igitur forensem eloquentiam philosophi spreuerunt, non illam doctam & elegantem, quam in Platone & Aristotele videmus. Spreuerunt, inquam, quoniam ab administratione Reipublicæ remoti, suis tantum studiis vacabant. Subdit ibidem Cicero: Ita & doctis eloquentia popularis, & disertis elegans doctrina defuit. Doctis, id est, philosophis: disertis, oratoribus, qui tantùm forensi eloquentia instructi, philosophiam non attigerunt.

Exercere rhetoricen apud Grammaticos Quintil. lib. 2. cap. 1.

Rhetorica, rhetoricorum {ῥητορικά} Cic. de Fato, Rhetorica mihi nostra sat nota.

Rhetorici, rhetoricorum, masc. g. {ῥητορικοί} Libri de Rhetorica scripti. Quintil. lib. 3. cap. 1, Post quem tacere modestissimum foret, nisi & rhetoricos suos ipse adolescenti sibi elapsos diceret. De Cicerone. Idem numero quoque singulari vsus est lib. 3. cap. 5, Sicut ex Ciceronis quoque rhetorico primo manifestum est.

Rhetoricus, pen. corr. Adiect. {ῥητορικός} Quod ad rhetorem siue rhetoricen pertinet. Cic. 2. de Orat. Rhetoricis nunc quibusdam libris quos tu agrestes putas.

Ars rhetorica. Quintil. lib. 2. cap. 17.

More rhetorico loqui. Cic. 1. de Orat.

Rhetoricè, pen. corr. Aduerbium. Cic. de Clar. Orat. Hanc enim mortem rhetoricè & tragicè ornare potuerunt Rhetoricè, id est, eleganter, copiosè, electis verbis & ornatis, qualibus rhetores vti solent. Tragicè, grauiter, & verbis grandibus quibus tragici vtuntur.

Rhetoricoteros, pen. corr. {ῥητορικώτερος} Magis rhetor. Cic. 2. de Orat. Quæ quum dixisset, in Albutium illudens, ne à me quidem abstinuit, Crassum habeo generum, ne rhetoricoterus tu sis. Versus est fictus à Cicerone ad antiquum morem. Rhetoricoterus dixit pro rhetoricoterus. Veteres enim s finalem frequenter elidebant.

Rhetoricor, pen. corr. rhetoricaris {ῥητορεύω} rhetoricari, Rhetoricorum more loqui.

¶Rhetoricasti, Præteritum ab actiuo inusitato, pro rhetoricatus es. Nonius Asinio, Age nunc, quando rhetoricasti, responde, quod te rogo. Nonius.

Rhetorisso, rhetorissas {ῥητορίζω} rhetorissare, Rhetoricè loqui, Pomp. Medico, Dalasti vxorem nunc, & propter me cupis considera, & iam rhetorissas Nonius.

RHETVS {Ῥοῖτος} vnus Gigantum apud Horatium 3. Carm. ode 4.

Insanus Rhetus multo Iaccho Valer. 1. Argon.

¶Rhetus Centaurus quidam Ixionis filius, de quo Lucan. lib. 6,

Téque sub Oetæo torquentem vertice vulsas

Rhete feros, quas vix Boreas inuerteret, ornos. Rhetus ab aliis scribitur.

Rheuma, rheumatis, pen. corr. neutr. gen. {ῥεῦμα} Vndo, fluxus, catharrus, fluentum, impetus aquarum, tempestas, ἀπὸ τοῦ ῥέω, quod est fluo.

Rheumaticus, pen. corr. Adiect. {ῥευματικός} Qui rheumate siue fluxione laborat. Plin. lib. 29. cap. 6, Humanissimè eorum cinerem crematarum reseruandum ad hos vsus in cornea pyxide censuere, aut testas clysteribus infundendas orthopnoicis, aut rheumaticis.

Rheumatismus, est humor ille, qui ex mala, aut alias indigesta concoctione in cerebrum ascendens congelatur, venas exagitat, corpus necdum caput planè vexat, & paralysim frequentissimè minatur. Cœlius lib. 7. cap. 17. lection. Antiquarum. Propter quod (inquit) ex cibo resolutæ euaporationes, & arcem illam scandentes, ea loci frigore densiores factæ, rheumatismis plerunque præstant argumentum: ad quæ amolienda vel aliquo modo mitiganda, odores, imbecillitatis nostræ Natura memor, suggessit.

Rheumatismus, rheumatismi, masc. gen. {ῥευματισμός} Fluxio dicitur. Plin. lib. 22. cap. 18, Radicem eius aliqui contritam seruari iubent fasciculi prudentem, decoquúntque in cibo contra fluxiones, quas Græci rheumatismos vocant.

Rheumatismus ventris. Plin. lib. 27. cap. 12.

RHEXENOR {Ῥηξήνωρ} Nausithoi filius, & frater Alcinoi Phæacum regis, & pater Aretes, ab Apolline sagittis ictu interfectus. Homer. lib. 7. Odyss.

Rhinion, rhinij, n. g. Dictum videtur voce diminutiua, hoc est, à limula, quòd ad limæ similitudinem cicatrices & callos oculorum deterat. ῥίνη enim lima est. Celsus, lib. 6. cap. 6, De Rhinio collyrio, Collyrium verò aptissimum est, quod Rhinion vocatur. Meminit & Galenus lib. 4. cap. 7. De compositione pharmacorum secundum locos. Habet item Paulus lib. 7. quod Rhinarion vocat.

RHEMOTALCAS, Thracum rex qui ab Antonio ad Augustum Octauium transierat. Hic quum Cæsari Octauio petulantius, crebriúsque inter pocula societatem & coniunctum exprobraret, illud ab indignato Augusto reportauit: Ego (inquit) τὴν προδοσίαν φιλῶ, τοὺς δὲ προδότας οὐκ ἐπαινῶ, Amo proditionem, Proditores verò odi. Plutarchus. Vide Cælium Rhodiginum Lectionum Antiquarum lib. 8. cap. 3.

Rhineæ, sunt nigriores caricæ. *Figues noires* Cælius lib. 16. cap. 15.

RHINNEA, insula Nomadum in mari Arabico. Plin. lib. 6. cap. 28.

RHINOCEROS, pen. corr. rhinocerotis, pen. prod. masc. gen. {ῥινόκερως} Animal. Plin. lib. 8. cap. 20, Iisdem ludis & rhinoceros, vnius in nare cornu, qualis sæpe visus. Alter hic genitus hostis elephanto: cornu ad saxa limato præparat se pugnæ, in dimicatione aluum maximè petens, quam scit esse molliorem. Lōgitudo ei par, crura multo breuiora, color buxeus. Festus, Rhinocerotem quidam putant esse bouem Ægyptium. Pausanias affirmat rhinocerota duo habere cornua, alterum insigni magnitudine ex naribus eminens, alterum quod superne exampit, exiguum quidem, sed validissimum. Vide Rhodiginum. Martial. lib. 1. de Rhinocerote & vrso,

Nanque grauem gemino cornu sic extulit vrsum,

Iactat vt impositas taurus in astra pilas.

Rhinocerotis nasum habere dicimus sagacem & prudentem virum. Martial. lib. 1. ad Librum suum,

Maiores nusquam rhonchi: iuuenésque, senésque,

Et pueri nasum rhinocerotis habent. Hoc est, producunt mentum & rostrum in tantam longitudinem, ac si esset cornu Rhinocerotis.

¶Rhinoceros, ponitur pro quodam vase oleum guttatim fundente lauantibus se in balneis. Martialis libro 14, Guttus corneus loquitur.

Gestauit modo fronte me iuuencus,

Verum rhinocerota me putabis. Iuuen. Saty. 7.

-exit et hic est

Tongilli magno cum rhinocerote lauari

Qui solet. Id est, illo vase ex cornu rhinocerotis facto, quo potentiores vtebantur in balneis.

Rhinoceros dicitur à ῥίν, ῥινός, quod nasum significat: & κέρας, cornu.

Rhinocerotius, Adiectiuum. vt Cornua rhinocerotis.

¶Rhinoceros, per translationē dicitur, qui dente eminente bronchus est Lucilius,

Bronchus bouillanus dente aduerso eminulo, hic est rhinoceros.

Quid sit autem bronchus, vide suo loco.

Rhinoclisia {ῥινοκλεισία} alterum callæ herbæ genus. Plinius lib. 27. cap. 8, Alterum genus eius, quidam Anchusam vocant, alij Rhinoclisiam folia lactucæ longiora, plumosa, radice rubra, quæ igneа sacros cum flore polentæ sanat imposita.

RHINOCOLVRA, siue vt Stephanus, Rhinocurura, legitur in Ægypto fuisse vrbs, inde ita nuncupata, quod incolæ forent mutilati nares, vt Stephanus idem interpretatur, & pluribus exposuit Diodorus. Colurn nanque & Colura dicunt, quæ caudam omnino non habēt, aut mutilatam præcisámque habent. meminit ad Dardanum Hieronymus: sed Rhinocolura ab eo dicitur. Cælius Rhodig. lib. 3. cap. 30. Strabo lib. 16. Vide Senec. lib. 3. de Ira cap. 20.

Rhinos {ῥινός} pellis: hinc ἀσβεστόρινος, Andreas non contemptibilis author: Si Salamandræ (inquit) sanguine, vel manum, vel omnino vestem infeceris, nocumentū ex igne haud prorsum senties. Cælius Rhodiginus lib. 10. cap. 10, addit: Postremò, animal nec corio contegitur, nec præfulcitur squamma. Quin eo argumento Græcus poeta ἀσβεστόρινον appellauit, quoniam pellem dicant rhinon.

RHINTHON, Tragicus poeta, qui Iphigeniam descripsit. Cælius libro 16. cap. 20, Mandya verò Phænolæ similis habebatur, cuius meminit Iphigenia Rhinthon.

RHINTON. Vide RHYNTON.

RHIOCHARVS, nomen fluuij in Colchide. Strabo lib. 10, In Colchidis autem finibus non procul à Dioscuriade Rhiocharus flumen labitur.

RHION {Ῥίον} Ætoliæ promontorium est. Plin. lib. 4. cap. 2, Promontorium Antirium, vbi ostium Corinthiaci sinus minus mille passuū latitudine influentis, Ætolósque dirimēts à Peloponneso. Promontorium quod cōtrà procedit, appellatur Rhion. Liuius quoque lib. 8. tertiæ Decadis, huius Rhij meminit.

RIPHAEVS, a, um, Riphæi montes {Ῥιπαῖα ὄρη} montes Septentrionales Scythiæ, quorum Cosmographi omnes meminerunt. Plinius lib. 4. cap. 12, Græci hoc nomen in secūda syllaba non aspirant quod ἀπὸ τῆς ῥιπῆς, hoc est à flatuum vi deductum putent: quod ibi vehementissimi esse dicantur Boreæ flatus. Latini verò tenuem π, mutant in s, ad differentiam Rhipæorum montium, qui in Arcadia, teste Seruio collocantur.

Arces Rhiphææ. Virg. 1. Georg.

Nix Rhiphæa. Stat. 11. Thebaid.

Pruinæ Rhiphææ. Virg. 4. Georg.

RHIPHAEI, populi sunt Septentrionales Rhiphæorum montium accolæ Virg. 3. Georgicorum,

Gens effræna virûm Rhiphæo tunditur Euro.

Rhiphæos populos Riphath filius Gomer instituit, quos à se Rhiphæos nominauit, vt scribit Iosephus lib. 1.

RIPHEARMA, oppidum in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 28, Rhiphearma

oppidum, quo vocabulo hordeum appellant.

RHIPHEVS, ei, or. { [illegible] } vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius. Ouid. lib. 12. Metam. Fuit & alter Rhipheus Troianus, iustitiæ nomine Troianis omnibus prælatus, vt author est, Virg. lib. 2. Æneid.

RHITYMNA { [illegible] } Ptolemæo lib. 3. cap. 17. vrbs Cretæ, hodie Rhetinum, vulgò *Aretima*.

RHIVM, est promontorium in Achiuorum solum protensum longius (vt ait Strabo lib. 8.) in falcis figuram totius curuatum, vnde & Drepanum, id est, falcem appellant. Iacet autem inter Patras & Ægium, Neptuni templum habens.

RHIZÆI, orum, populi Dardaniæ confines: Sunt in Asia populi de quibus Strabo ita scripsit: Post Achæorum & Heptacomorum oram maritimam Rizæorum finis est, & eorundem oppidum cum quibusdam castellis.

Rhizicus, ca, cum, Rhizicus sinus. Apud eundem lib. 7. Post sinum (inquit) &c.

RHIZIAS { [illegible] } succus est ex radice laserpitij profluens: nam qui è caulibus exprimitur, caulias appellatur. Plin. lib. 19 cap 3.

RHIZINIVM, Lissus Oppidum est, & Acrolissus, & Epidamnus, quem Corcyræi condidere, hoc tempore dicta Dyrrachium ab Cherroneso, &c.

Rhizes, animalia quædam in Æthiopia frequentia, forma Tauris persimilia, vita verò & magnitudine, pugnandi quoque viribus Elephãtes referentia. Strabo lib 17.

Rhizias, at qua Caulias, succi laserpitij dicuntur, de quibus Plinius lib. 18. cap 3.

RHIZVS, oppidum in Magnesia iuxta Melibœam & Erymnem. Plin. lib. 4. cap. 9.

Rhœx { [illegible] } sunt costæ tenuiores molliorésque. Cælius Rhodiginus lib 4 cap. 4. Tenuiores molliorésque costas Græci [illegible] vocant.

RHOALI, populi in Mesopotamiæ finibus Plin. lib 5 cap. 24. Qui cohærent Mesopotamiæ, Rhoali vocantur.

RHOAS, flumen in Themiscyrena, quod ex Caucaso defluit. author Plin. lib 6. cap. 4.

RHODE, æ, Rhodiorum in Gallia Narbonensi metropolis: à quibus Rhodius & Rhodanum dictum putant. Plin. lib. 3. cap. 14. Oppida de cætero rara, præiacentibus stagnis, Agatha quondam Massiliensium & regio Volcarum Tectosagum: atque ibi Rhoda Rhodiorum fuit, vnde dictus multò Galliarum fertilissimus Rhodanus.

RHODASI, orum. Strabo lib 6. Cæterùm in mediterranea regione Rhodasi sunt & Lupiæ. Item: Hinc obseruato ferente vento, Brundusinis propinquant portubus, & egressi Rhodæos vrbem Græcam pedestres ocyus adeuntant, cuius oriundus Ennius poeta fuit.

RHODANVS, pen. corr. { [illegible] } Amnis Galliæ, à Rhoda, Rhodiorum oppido, vt ait Plin. lib 3. Adeò magnus cursus est, vt vix aduersa possit nauigari aqua. Ferunt hunc amnem ex Alpibus oriri, quæ Italiam à Gallia diuidunt, non longè à fontibus Rheni & Danubij. Fertur per Lemanum lacum, & versus Occidentem, per Galliam fluens, Ararim suscipit. Inde ad meridiem conuersus, & Isaram Druentiámque suscipiens, apud Heracleam, vno hostio, & paulò vlteriùs duobus alijs in mare Tyrrhenum irrumpit.

Gentes feræ Rhodani. Lucan. lib. 6.
Celer. Tibul. lib. 1. eleg 7.
Torrens. Claud. de mulabus Gallicis.
Velox. Claud. 1. in Ruffinum.

RHODIA, æ { [illegible] } Nymphæ marinæ nomen, Oceani & Tethios filia à roseo, vt videtur, genarum colore impositum. Hesiod. in Theogonia. Est & vitis vuæque genus è Rhodo insula primum in Italiam adductum. Virg. lib. 2. Georgicorum.

Non ego te mensis & dijs accepta secundis
Transierim Rhodia.

RHODIA radix, Herbæ nomen proprium, de qua sic Dioscorides, lib. 4 cap. 41. Gignitur Rhodia radix in Macedonia, Costo similis, leuior, inæquabilis, quæ contrita rosas redolet. Vtilissima capitis doloribus, si madefacta, fronti & temporibus cum rosaceo momento imponatur.

RHODIGINA Iacoba, mulier quædam Rhodigina, quæ malo genio correpta, à Cælio compatriota deprehensa est mendax in futurorum admonitionibus. Dæmoni malo nomen erat Cincinnatulus. Cælius lib. 8. cap 18.

RHODIGINVS Cælius, ex Rhodigio Insubriæ oppidulo, homo tantæ lectionis, scientiæ, sapientiæ, vt verè cum antesioribus omnibus humanarum literarum scriptoribus palmam præripuisse liberè, verèque pronunciem nostris vtatis temporibus, quem tamen ex solis scriptis cognouimus. libros lectionum saiatum 30 bibliothecam diuinam posteritati tradidit.

Rhodinus, pen. corr. { [illegible] } Adiectiuum à rhodon, quod latinè rosam significat. Vnde Rhodinum oleum, quod rosaceum nostri nuncupauerunt. Plin. lib. 15. cap. 7. de oleo factitio loquens. Sic & rhodinum è rosis, iuncinum è iunco, quod est rosaceo simillimum.

Rhodinum, aut cum adiectione Oleum Rhodinum. Plin. lib 13. cap. 1. Itaque simplicissima Rhodinum mistura diu fuit, additis omphacio flore rosæ.

Rhodites { [illegible] } gemma à rosæ rubore nomen sortita. Plinius lib. vltimo cap 10.

Rhododaphne { [illegible] } Frutex est quem alio nomine vocant Rhododendron, Florem habens similem rosæ, folium autem indeciduum, simile lauri folijs, vnde Rhododaphne appellatur, nomine ex rosa & lauro composito: [illegible] enim Græci appellant, quam nos rosam, & quam nos laurum dicimus: illi vocant Daphnen.

Rhododendros { [illegible] } quasi rosa arborescens dicta. Frutex est qui & nerion & rhododaphne dicitur à flore roseo. & folio laureo, eam ait esse Barbarus, quæ vulgò *Sabina herba* dicunt, officina tamen *oleander* appellatur. Plin. lib. 24. cap. 11. Rhododendros ne nomen quidem apud nos inuenit Latinum: rhododaphnen vocant aut nerium. Mirum, folia eius quadrupedum venenum esse, homini verò contra serpentes præsidium, ruta addita, & è vino pota. Pecus etiam & capræ, si aquam bibeant, in qua folia eius maduerint, mori dicuntur.

Rhodonia { [illegible] } locus vbi rosæ enascuntur, sicut Ionia locus in quo violæ excrescunt, quæ vocantur ia, & Rhodunta ola. Cælius Rhodig. lib. 7. cap. 10. Ionia si accentu uocetur in postrema recipiatur apud Græcos, locum signat, vbi violæ nascuntur, quæ dicuntur ia, quod probat Libanius. sicuti Rhodonia, vbi rosæ. Sunt qui plantam ipsam eo nomine intelligant: quanquam est & genus genus condimenti Rhodonis, in Athenæi monumentis. Sed [illegible], inquit [illegible] nuncupatur quoque, id est ola rhoduntia: condiebatur enim acitabellis ac porcorum tu rosa decocta, ouorum vitellis addito item garo, oleo, vino, pipere, ouorum luteis, quæ ita vocat [illegible].

RHODOPE, oppidulum est Emporiensium, quod plerique à Rhodiis conditum fuisse tradunt. Strabo lib. 3. Plin. Rhodopen in Epiro commemorat. lib. 4. cap. 1.

RHODOPE, pen. corr. { [illegible] } Mons Thraciæ, à Rhodope Thracum regina ibi sepulta. Vel à Rhodope Strymonis amnis filia, ex qua Neptunus Athon gigantem genuit, qui & ipsi monti nomen dedit. Sed Ouidius ipsam Rhodopen conuersam tradidit, quòd deos aspernaretur. Virg. 8 ecloga.

· duris in cotibus illum
Ismarus, aut Rhodope, aut extremi Garamantes.
Quàque redit medium Rhodope porrecta sub axem. Virgilius, 3. Georg. Id est, inquit Seruius. Quà Rhodope mons Thraciæ porrectus in Orientalem plagam, Gammatides in Septentrionalem reflectitur. Nam ideò ait, Rhodo sub Axem Nam axis est Septentrio, qui Græcè [illegible] nominatur Nunc vocatur Basilissa [illegible], quasi montium regina. Alijs mons argenti dicitur, propter argentifodinas, quæ illic sunt frequentes.

Glacialis Rhodope, Ouid. epist 2.
Thracia. Senec. Hercul OEthæo, 12.

Rhodopeius { [illegible] } Possessiuum, quinque syllabarum. vt Orpheus Rhodopeius, Id est, Thracius Ouid. 10 Metam.

RHODOPIS { [illegible] } Meretrix fuit quædam Thraciæ miræ pulchritudinis, quæ vnà cum Æsopo captiua fuit. Illam Charaxes Mitylenæus frater Sapphus maxima pecunia redemit, vt Herodotus scribit lib. 2. Cuius & etiam meminit Sappho in epistola ad Phaonem apud Ouidium, 21. Hanc eandem Plin. libro 36. cap. 12, pyramidem laudatissimam construxisse scribit, ne quia opes regum narrantur, vt maiore sit miraculo, eam tantas opes meretricio quæstu conquisiuisse asserítque vnà cum Herodoto, illam Æsopi philosophi conseruam & contubernalem fuisse.

Rhodora herba. Plin. lib. 24. cap. 19, Rhombotinum (inquit) arborem demonstrauimus inter arbusta. Iuxta hanc viduam vitem nascitur herba, quam Galli Rhodoram vocant: eadem habet virgæ ficulneæ modo geniculatum, folia vrticæ in medio exalbida, eadem procedente tempore rutæ rubentia, florem argenteum. Præcipua cõtra tumores, feruorésque & collectiones, &c.

RHODOS { [illegible] } Nomen vrbis, vt ait Strabo, super Orientali promontorio sita, dicta quòd caput rosæ illic inuento sit ædificata Nomen etiam hodie retinet. Ea portubus olim & vijs & mœnibus & reliquis ornamentis tantopere cæteras superauit, vt nulla par ei aut æqualis. legum præstantia & naualis rei peritia adeò valuit, vt annis multis maris imperio potiretur, & piratarum latrocinia sustolleret. Quo etiam nomine dicta est insula in qua ea vrbs est, quam Plinius Lyciæ, & primam Cycladum scribit esse venientibus ab Oriente. Hæc insula nongentorum ac viginti stadiorum ambitu patet, inter Asiaticas insulas tertia. Nam Lesbus & Cyprus maiores habentur. Prius Ophiusa dicta est, deinde Stadia, postea Telchin, eo quòd Telchines insulam incolerent, quos nonnulli maleficos, alij eximios artifices fuisse tradũt, qui æris & ferri fabricam inuenisse dicuntur. Author Strabo lib. 14. Sunt qui hanc insulam Carpathio mari adsignẽt, vt ex Luciliano versu intelligi licet. Carpathium Rhodos in pelagus se inclinat apertum. Soli sacra est, qui puellæ nomine Rhodiæ amore captus, Rhodum ab ea nominauit, vt Diodorus lib. 6. refert. Nam vt Solinus author est, nunquam ita cælum nubilum est, vt in sole Rhodos non sit. Diodorus Siculus lib. 6 cap. 13. Neptunus iam vir, ex alia Telchinum sorore ab se dilecta genuit liberos masculos, fœmellam vnicam nomine Rhodon: à qua & insula cognominata est Pindarus etiam à Rhodo nympha dictam scribit, sed quæ fuerit Apollinis & Veneris filia. Alij à rosa nomen ducunt, quã Græcè [illegible] vocant: vel quòd locus ille pulchra afferat se sas: vel quòd dum vrbs ædificaretur, in fundamentis inuentæ sunt rosa. Aurum Rhodi pluisse ob felicitatem insulæ cecinit Pindarus, vbi studia liberalium artium, & in primis oratoriæ facultatis floruerunt. In ea fuit admirandæ magnitudinis Colossus. In ea etiam vrbs opulentissima Lyndus, ex qua Cares statuarius qui Colossum extruxit. Gymnasium habuit Asiaticæ eloquentiæ & mathematicis studijs clarissimum. Vide Vitruuium in præfat. lib. 6. Dicta etiam est Asteria, Æthræa, Trinacria, Corymbia, Pœessa, Atabyria ab rege. Plin. lib. 5. cap. 31.

Aspera Rhodos. Stat. 2. Sylu. 1.
Clara Rhodos. Horat. Carm lib. 1. ode 7.
Laudabunt alij claram Rhodon, aut Mitilenem: vel quod in eam nunquam (vt ait Plin lib. 2. cap 62.) tanta nubila obducerentur, vt non aliqua hora Sol cernatur: vel quod clara, nobilis & illustris fuit libertate, re maritima, Romanorum amicitia, rebus gestis, pictura, & artibus etiam liberalibus, quas ibi magni viri sunt professi, & in his Posidonius & Molo, qui Cicero & Cæsar operam dederunt.
Nobilis. Catull. de Phaselo, &c. 4.
Phœbea. Ouid. 7. Metam.
A Rhodus fiunt adiectiua Rhodius, & Rhodiẽsis, & Rhodiacus.
Vitis Rhodia Virg. 2. Georg.

RHODVNTIA, est locus sanè munitus, apud Heracleam, non procul ab antiqua Thracide. Strabo lib. 9.

RHODVSSAE, duæ insulæ in Bosphoro ante Propontidem & Hellespontum. Plin. lib. 5. cap. vltimo.

Rhœas, tertij generis papauer, quod nostri appellant papauer erraticum. Plinius libro 19. cap. 36.

Rhœas {ῥοιάς} dicitur, quum angulus oculi ex larcin quadam causa secesserit, aut praua curatione sublatus fuerit, vt lachrymas continere non amplius possit: sed humorem dimittat. Galenus in libro finitionum medicæ artis.

Rhœba {ῥοιβά} Galenus in libro de causis morborum. Intempestiui autem, & vehementiores motus labefactant membra, ac in quam minimè fit opportunam partem circumagunt. Crura etenim ex ipsa innitentium corporum grauitate, aut ad exteriora, aut ad interiora vertuntur, vt magis ad hæc quàm ad illa primam tibiæ augmentum declinet: quibus enim est rectior, quàm natura conueniat, blæsa fit magis: quibus autem cauior, efficitur Rhæba. Voco autem blæsum, quod ad exteriora conuertitur: Rhæbum autem, quod in contrariam partem.

RHOEBVS {ῥοῖβος} equus fuit Mezentij apud Virgilium lib. 10. Æneid.
Rhœbe diu, res si qua diu mortalibus vlla est
Viximus, &c.

RHOEDIAS, fluuius Macedoniæ, qui in Axium influit. Plinius libro 4. cap. 10.

Rhoeo {ῥοιώ} Cælius lib. 9. cap. 5. Vino autem veritas attribuitur: hinc Græci, οἶνον καὶ ἀλήθειαν λέγουσι. Superspondij verò id loco fuerit: Staphylum Dionysij filium, ῥοιώ, id est, Rhoeo, filiam suscepisse, quam Apollo compressit: id vbi resciuit pater, cōiectam in arcam demisit in mare.

Rhœsus, Vide RHESVS.

RHOETACES, fluuius in Armenia qui ex Caucaso monte in Arabonem influit: Arabo autem in mare Caspium intrat. Strabo lib. 11.

RHOETVS {ῥοῖτος} Marrubiorum Rex in Italia, qui Anchemolo filio Casperiam superduxit nouercam, hanc priuignus stuprauit. quo cognito quum eum pater persequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille, se ad Turnum contulit. Hæc Seruius in illud Virgilij 10. Æneid.
Hinc Helenum petit, & Rhœti de gente vetusta
Anchemolum, thalamos ausum incestare nouercæ.

RHOETEVM, pen. prod. {ῥοίτειον} Troiadis oppidum, vbi fuit Aiacis Asylum, inquit Seruius: sicut in Sigeo, Achillis. Inde Litora Rhœtæa apud Virgilium 6. Æneid.

Quidam Rhœtum montem Troianum fuisse dicunt, in quo Aiax Telamonius postquam seipsum interfecit, sepultus fuit. Vnde Rhœteus & Rhœteius.

Capax Rhœteum Ouid. 4. Fast.
Oræ Rhœteæ. Virg. 3. Æneid.
Profundum Rhœtheum. Ouid. 11. Metam.

RHOETI, Populi sunt, quos Strabo lib. 4. & Vindelicos in iis Alpium partibus collocat, quæ ad orientem & Austrum spectant, vt sint Heluetiis & Boiis finitimi. Horat. 4. Carm. ode 4.
Videre Rhœti bella sub alpibus, &c.

Rhoites {ῥοΐτης} vinum ex malis punicis expressum, quæ Græci ῥοιάς appellant. Dioscorides lib. 5. cap. 25.

RHOECVS, Vnus ex his architectis qui Lemnium Labyrinthum ædificarunt. Plin. lib. 36. cap. 13.

RHOMBITES maior & minor, flumina sunt locorum in Mæotide, de quibus ita Strabo lib. Geographiæ, 11. Nauigantibus secus terram, & ad octingenta stadia Tanaide progredienti, primùm est is qui magnus Rhombites dicitur, vbi piscatio multa est, & conditura aptæ: deinde aliorum octingentorum stadiorum interuallo, est minor Rhombites. quod promontorium non adeò piscibus abundat. Maiores Rhombitarum insulas habent stationibus plenas, &c.

Rhombus, rhombi, masc. gen. {ῥόμβος} Græca vox est, significátque figuram quadratam solidam, cuius latera omnia sunt æqualia, anguli verò obliqui tetrapleuros, id est, quatuor laterum. Hic si in terram iactetur, voluitur ad similitudinem ferè cylindri. Vtebantur eo maleficæ mulieres ad deducendam lunam tortis filis confecto. Martialis lib. 9.
Quæ nunc Thessalico lunam deducere rhombo.

Rhombus, est quadrilatera figura, quæ tamen rectiangula non est: sicut Rhomboides, quod in contrariam collocatas lineas, atque angulos habet æquales, nō autem rectis angulis neque lateribus æquis continetur. Rhombus item apud Theocritum est magicum instrumentum. Corymbum ab Atheniensibus quidam dici putant. Apollonij interpres Rhombum esse rotulam dicit, quam loris diuerberantes circumagunt, atque ita sonum inde eliciunt. Quidam etiam Didymon vocant Rhombum dimidiatum. In re militari etiam transformatum in triquetrum, cuneum seu rostrum vocamus. Rhombus strumba, seu bombix. Rhombus, iaculi corbiatum, apud Pindarum, quæ siue rotata vertigine non fiat. Cælius Rhodigin. lib. 9. cap. 22.
Rota staminea rhombi Propert. lib. 3. eleg. 6.

¶ Rhombus, Piscis, quem Græci alio nomine ψῆτταν vocant, vt scribit Athenæus lib. 7. in extremo. A figura autem Rhombus appellatus est. Nos Galli nostra lingua *turbinem*, & *turbonem* nominamus. Piscem fuisse magni pretij declarat Horat. Saty. 2. lib. 2. Iuuen. Saty. 4.
Incidit Hadriaci spatium admirabile rhombi
Ante domum Veneris. Martialis lib. 1.
Quamuis lata gerat patella rhombum,
Rhombus latior est tamen patella. Sic Plin. lib. 32. cap. 9.
Grandes rhombi. Horat. 2. Serm. saty. 2.

¶ Rhombos, Torques, siue machinula illa, quam vertendo mulieres stamina ad lanicium nent.

Rhombus fasciæ genus apud Galenum in lib. de fasciis.

Rhomphæa, rhomphææ {ῥομφαία} Genus gladij. Valer. Flaccus lib. 6.
Æquaque nec ferro breuior, nec rhomphæa ligno. Penultima corripitur à Flacco hoc loco, licèt à Græcis scribatur cum diphthongo ῥομφαία. Liu. 1. ab Vrbe, Thracas quoque Rhomphææ, ingentis & ipsæ longitudinis, inter adiectos vndique ramos impediebant.

Rhonchus, rhonchi, masc. g. {ῥόγχος} Stertentis sonus, nomen fictitium Martialis lib. 1.
Maiores nusquam rhonchi: iuuenésque senésque,
Et pueri nasum rhinocerotis habent.

Rhonchisso, rhonchissas {ῥογχίζω} rhonchissare, Stertere. Plautus,
Cyathissat dum cœnat: dum dormit, rhonchissat.

Rhonchisonus, rhonchisoni, pen. corr. Qui sonat rhonchos, & derisor est. Sidonius,
Nec nos rhonchisonos rhinocerote notat.

Rhopalos herba, quam alij Nymphæam, alij Heraclion nominant. Plin. lib. 25. cap. 8. Nymphæa nata traditur, Nympha, zelotypia erga Herculem, mortua. Quare Heraclion vocant aliqui, alij Rhopalon, à radice clauæ simili. Ideóque eos, qui biberint eam, duodecim diebus coitu genitoráque priuari. Laudatissimam in Orchomeno & Marathone. Boeoti Madon vocant, qui & semen edunt. Nascitur in aquosis, foliis magnis, in summa aqua, & aliis ex radice prodeuntibus, flore Lilio simili, & quum deflorunt, capiti papaueris in caule secatur Autumno Radix nigra in sole siccatur, aduersatúrque aluinis.

Rhopographia, Virgultorum stirpiúmque descriptio, qualis ad ripas amnium esse solet, vel natura vel arte facta.

Rhoptron, est quod nos in ianua cricum dicimus. Lysias: Ad sacrum rhoptrum equum destinauit. Cælius lib. 8. cap. 13.

RHOSOS, oppidum in Syria ad Casium montem à quo Rhosij, orum. Plin. lib. 5. cap. 22. Oppidum Rhosus, & à tergo portæ, quæ Syriæ appellantur interuallo Rhosiorum montium & Tauri.

RHOSPHODVSA, alio nomine à Stephano Rhodussa dicta insula est maris pontici, paulùm admodum à Marta distans. Plin. lib. 4. cap. 13.

RHOSSVS, Ciuitas in sinu Issico, nō procul ab Alexandria, Nicopoli, & Myriandro: Strabo lib. 4. & 16. Rhossus (inquit) inter Issum, & Seleuciam posita.

RHOXALANI, populi in Scythia. Plin. lib. 4. cap. 12.

RHOXANA {ῥωξάνη} Oxyartis filia & vxor Alexandri Magni, quæ illi iam vitæ functo posthumum peperit, de qua multa cum apud Qu. Curtium, Arrianum, tum apud Plutarchum in opusculo, De Vir. & fortuna Alexand.

RHOXOLANI {ῥωξολανοί} populi Septentrionales, inter Borysthenem & Tanaim amnes, campestria incolentes, Strabo lib. 7.

RHVDIAE, arum, vrbes in Apuleia, de qua scribit in hunc modum Alexandrinus Alexander lib. 1. Genial. dierum, cap. vltimo. Sed quia Tarenti mentio & illi facta est, admoneor etiam Rhudiarum in Apulia sitæ vrbis, quæ multi nominis, & famæ nō minoris habitæ sunt. De hoc Plin. lib. 3. cap. 12.

Rhus {ῥοῦς} fruticis genus duplicem vtilitatem habentis: ab antiquis enim ad condienda opsonia vænibat, & concinnandis conficiendísque pellibus vtilis erat, vnde frutex coriarius, & rhus sutorius appellatur. Plin. lib. 24. cap. 11. Rhus, quæ erythros appellatur, frutex est, & huius fruticis semen vim habet astringēdi, refrigerandíve. Vulgò vocatur *du Rhodoul*. Eo vtuntur coriarij ad coria depilanda.

RHVSCINO, rhuscenonis, amnis in Narbonensi Gallia è Pyrenæis mōtibus defluit. Est in eadem prouincia vrbs eiusdem nominis, Russilio nunc nominata. Strabo lib. 4. E Pyrene quidem Rhosceno & Ilibyrshis amnes exeūt, è quibus vterque eiusdem nominis vrbem habet. Iuxta Rhuscenonem lacus est, &c.

Rhyas {ῥυάς} est angulorum oculi assumptio, ob quam causam effluit lachryma. Galenus in libro finitionum medicæ artis.

RHYMVS {ῥύμος} Mysiæ fluuius iuxta Alasiam fluens, & per Mygdoniam campum in Rhyndacum influens. Strabo lib. 12.

RHYNDACVS {ῥύνδακος} fluuius, teste Strabone lib. 12. ex Aranitide ortum habens, qui assumptis ex Abrettana Mysia cum aliis, tum etiam Meceste, ab Anchora Abasitica in Propontidem iuxta Besbicum insulam emittit.

RHYMITALCVS, vir fuit Thracius, cuius exemplo, teste Plutarcho in vita Romuli, Cæsar sæpe dicere consueuerat, amare quidem se proditionem, sed proditores magnoperè abhorrere.

RHYNTON {ῥίνθων} Poeta comicus, patria Tarentinus, nugator vilissimus in agendis præcipuè fabulis, ad quem alludunt tam Varro, quam Columella, apud quos modò legitur Mython, modò Rhynton. Varro lib. 3. de Re rust. cap. 3. Quis contra nunc Rhynton non dicit sua nihil interesse, verùm his piscibus stagnum habeat plenum, an ranis? Eadem verba habet Columella lib. 8. cap. 16. Athenæus lib. 3. δειπνοσοφιστῶν hunc Rhyntonem citat in comœdia Amphitryone. Cicero quoque ad Atticum lib. 1. epist. vlt. Nam vt ait Rhynton vt opinor, οἱ μὲν ... Ad quem senariolum vice prouerbij iactatum putantur allusisse Varro & Columella.

Rhyparographus, ryparographi, pen. corr. Sordidarum humiliúmque rerum pictor. Plin. lib. 35. cap. 10. Tonstrinas sutrinásque pinxit, & asellos, & obsonia ac similia, ob hoc cognominatus Rhyparographus, in iis consummatæ voluptatis: quippe eæ pluris væniêre quàm maximæ multorum.

Rhyphos {ῥύπος} Puluis surdida, sordes, puluerulentum. Galen. lib. 8. De simplicium medicamentorum facultatibus cap. 82.

Rhyssosis {ῥύσσωσις} morbus est oculorum, quem Latinè Rugationem appellamus. Cælius lib. 7. cap. 20.

Rhythmus, rhythmi, mascul. gen. {ῥυθμός} Latinè numerus dicitur. Quintil. lib. 9. cap. 4. Sunt numeri rhythmi, qui neque finem habent certum, nec vllam in contextu varietatem: sed qua cœperunt sublatione ac positione ad finem vsque decurrunt. Diomedes, Rythmus est versus imago modulata, seruans numerum syllabarum, positionem sæpe sublationémque continens. Differt à metro: quia temporum, syllabarum, pedúmque congruentia in infinitum multiplicatur ac profluit.

Rhythmicus, pen. corr. {ῥυθμικός} vt Musicus dicitur, qui numeros in cantu vel in prolatione aut sono obseruat. Cic. 3. de Orat. Neque tamen hoc multi laboris est, quanti videtur: nec sunt hæc rhythmicorum ac Musicorum acerrima norma dirigenda.

Rhytium, genus vasis. Martialis lib. 2. ad Phœbum,

Quæ nisi crura tibi, simulent quæ cornua lunæ,
In rhytio poteris Phœbe lauare pedes?
Rhythium, rhytij, Vide Imbricium, in IMBREX.

R I

Rica ricæ, Quadratum vestimentum fimbriatum, & purpureum, quo pro palliolo vtebantur Flaminicæ. Alij dicunt quòd ex lana fiat succida alba, quod conficiunt virgines ingenuæ patrimæ matrimæ ciues, & inficiatur cæruleo colore. Hæc Festus. Plaut. Epid. 5, Supparum, aut subminiam, ricam, basilicum, aut exoticum. Nonius, Rica est quod nunc sudarium dicimus.

Rica, Genus veli quo mulieres capita tegunt. Dictum à ritu, vt Varro author est, quòd à Romano ritu sacrificia fœminæ quum faciunt, capita tegunt.

Ricula, Omnimutiuum, pro Sudario ponitur, apud Festum. Nonius, pro capitis quodam velamine positum refert. Turpil. Veltera.
Ducit me secum, postquam ad ædem venimus, veneratur deos.
Intereà aspexit virginem gestantem in capite riculam indutam ostrinam.

Ricinium, ricinij, neut. gen. palliolum est fœmineum breue. Author Nonius Marcellus. Varro de vita populi Romani lib. 1, Et quo mulieres in aduersis rebus ac luctibus, quum omnem vestitum delicatiorem ac luxuriosum posteà institutum ponunt, ricinia sumunt. Cic. lib. 2. de legibus. Extenuato igitur sumptu tribus riciniis, & vinculis purpuræ, & decem tibicinibus, tollit etiam lamentationem. Varro lib. 4 de Lingua Latina ricinium dictum putat, quòd eo vterentur duplici, ab eo quòd dimidiam partem retrorsum iaciebant, à reiiciendo. Idem περὶ γυναικῶν, Nihilo magis dicere muliebre, quàm de muliebri ricinio palliolum simplex. Ricæ, & riculæ, inquit Festus, vocantur parua ricinia, vt palliola ad vsum capitis facta. Quidam Ricinus scribunt Vide RICINIVM.

Riciniatus, pen. prod Adiect. Ricinio indutus. Arnobius lib. 6. aduersus gentes, Fronte Ianus ancipiti, riciniatus Iuppiter.

Ricinus, ricinu, ricinum, apud Nonium, vt Mitra ricina. Varr. Prometheo lib. 1. Aliæ mitram ricinam, aut mitram melitensem.

¶Ricinus, pen. prod. κυνοραιστής, κρότων, Genus vermis, canes etiam atque boues infestans. Varro 2. de Re rust. cap. 9, Quidam nucibus Græcis in aqua tritis perungunt aures, quòd muscæ, & ricini & pulices solent (si hoc vnguine non sis vsus) eas exulcerare. Plin. lib. 22. cap 18, Et ricinos canum necant. Colum. lib 6. cap. 2.

Ricini quoque ouium sunt. Cato de Re rust cap. 103.

¶Ricinus {κίκι} Frutex grana ferens ricinis animalibus similia vnde nomen traxit. Græcis, Cici, appellatur. Plin. lib. 15. cap. 7, Prosimum fit & è Cici arbore in Ægypto copiosa: alij crotonem, alij trixin, alij sesamum syluestre appellant. Et paulo pòst, Nostri eam vocant ricinum, à similitudine seminis. Vulgus nostrum hodie vocat *palmam Christi*. Cuius semine & granis exprimitur oleum cibis fœdum, lucernis emplastrísque vtile, ricinium appellatum, inquit Dioscorides lib. 4. cap. 158. Galenus Cicinninum vocat. Cæterùm, ricinú, Hetrusci phaselum Romanum appellant.

¶Ricinus, Aliter. Plin. li. 23 cap. 7, Mori germinatione prius quàm in folia exeant, sinistra decerpti inueniuntur futura poma, ricinos Græci vocant. Hi terram si non attigere, sanguinem sistunt adalligati.

Ricto, rictas, rictare, Est leopardorum quum vocem emittunt. Vide MINARRIO.

Rictus. Vide RINGO.

Ricula. Vide RICINIVM.

Rideo, rides, risi, risum {γελάω, μειδιάω, μειδιάω} ridere, Notæ significationis Gell. lib. 1. cap. 19, Rex, quasi anus ætate desiperet, risit. Cic. 5. Verr. Ridere conuiuæ, cachinnari.

Ridere ore catuli gallicani, est turpiter & laté inter ridendum os diducere, vt patulus erat oris rictus canibus gallicis venaticis. Catullus,
Ridere catuli ore gallicani. Turneb.

Fletu misto risit. Stat. 9. Thebaid. 16.

M. Crassus semel in vita risit, ex quo vocatus ἀγέλαστος. Cic. 5. de Finibus.

Rideo tibi. Plaut. Trucul. 19.

Alicui ridere. Virgil 5. Æneid.

¶Ridere aliquem, pro Deridere. Terent. Adelph. 4. 2. Cic. de Arusp. resp. Quum riseritis impudentiam hominis, tum à me de tota concione audietis.

Risi niuem atram, téque hilari animo esse & prompto ad iocandum valde me iuuat. Cic. Qu. fratri, lib. 2.

Ridet amatorem Lida puella suum. Ouid. 2. Fast.

Versus alicuius ridere. Horat. 1. Serm. saty. 6.

Ab omni conuentu rideri. Horat. 1. Serm. saty. 7.

Ridere de re aliqua. Cic. ad Attic lib. 14, De hæresi Vestorina, & de Pherionum more Puteolano risisse me satis, nihil est necesse rescribere.

Ridere vitia, pro de vitiis. Tacitus in lib. de moribus Germanorum, De seueritate in adulteriis puniendis, Nemo illic vitia ridet, nec corrumpere & corrumpi, seculum vocatur: hoc est, Nemo conniuendo vitia probat, vel excusat: nemo arridet, applaudit & blanditur vitiis. nemo vitiis prætexit illud, sic seculum est. *On ne s'en fait que rire, C'est le temps.*

Ridere in stomacho. Cic. ad Cælium, lib. 2. Hoc aspersi, vt scires me tamen in stomacho solere ridere.

Ridere risum. Cic ad Gallum, lib 7. 26, Videris mihi vereri, ne si istum habuerimus, rideamus γέλωτα σαρδόνιον.

Intempestiuè ridere. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Dulce Venus risit. Ouid epist. 15.

Reddes dulce loqui, reddes ridere decorum. Horat. 1. epist. 7.

Æquora Ponti tibi rident. Lucret lib. 1.

Domus ridet argento, Splendet. Horat. 4. Carm. ode 11, Acron.

Fortuna ridet vultu sereno. Ouid. 1. Trist. eleg. 4.

Tempestas ridet. Lucret. lib. 5.

Deos ridet multó. Ouid. 3. Amor. eleg. 3.

Rideo cantetio, Prouerbium est, quod Sinnius Capito interpretatur de iis, qui principio rei alicuius inchoatæ deficiunt animo. Sulpitius Galba, quum in prouinciam exiens ad portam ipsam Cantenum suum animaduertisset cecidisse, rideo, inquit, Canteri te iam lassum esse, quum tam longum iter restet, vix sis ingressus. Festus.

Ridens, Participium {γελῶν} vt Arridere ridentibus. Horat in Arte.
Dulce ridens. Catul. ad Lesbiam, 48.
Vndæ ridentes. Lucret. lib. 5.

Ridendus, Aliud Particip. {γελαστέος} Horat. 1. epist. 1,
Solue senescentem maturè sanus equum, ne
Peccet ad extremum ridendus.

Ridibundus, Adiectiuum {μειδιῶν} Abundè ridens Plaut Epid. 9,
Illam ridibundam, atque hilaram huc adduxit simul. Vide Gellium lib. 11. cap. 15. vbi laté de his quæ in bundus finire sunt differit.

Ridiculum, ridiculi, pen. corr. {γελοῖον} Sermo risum excitans. Terent. Andr. 3. 1,
Hui, tam cito? ridiculum. Idem Eunucho, 5. 7,
Mihi solæ ridiculo fuit, quæ quid timeret, sciebam. Cic. 2. Verr. Aliis illud indignum, aliis ridiculum videbatur.

Sæpe etiam sententiosè ridicula dicuntur. Cic. 2. de Orat.

Eludere ridiculum ridiculo. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Est ridiculum ad ea quæ habemus, nihil dicere, &c. Cicero pro Archia.

Esse in ridiculo, Vide IN.

Haberi in ridiculo, Vide IN.

Iacere ridiculum, & Mittere, Vide IACIO & MITTO.

Iteratu ridiculum, Vide ITER.

Per ridiculum. Cic 2. Offic. Quum studiosè de absentibus detrahendi causa, aut per ridiculum, aut seuerè, maledicè, contumeliosèque dicitur.

Ridiculus, pen. corr. Adiect. {γελοῖος, καταγέλαστος} Qui aliis risui est, & de quo alij rident. Terent. Eunucho, 2. 3,
At ego infœlix, neque ridiculus esse, neq; plagas pati possum. Cic. Verr. 4, Hoc postulatum de statuis ridiculú esse videatur ei, qui rem sententiámque non perspiciat. Plaut. Sticho, 4,
Iocos ridiculos vendo, agite licemini.

Ridiculus propriè dicitur, qui in rebus turpibus ridetur. Festus.

¶Ridiculus, facetus, quíque diceret ea quibus homines riderent, non ipse rideretur. Cic. in Bruto, Cn. Sicinius homo impurus, sed admodum ridiculus, neque aliud in eo oratoris simile quicquam: is quum Tribunus plebis Curionem & Octauium Consules produxisset, Curióque multa dixisset sedente Cn. Octauio collega, qui deuinctus erat fasciis, & multis medicamentis propter dolorem artuum delibutus: Nunquam, inquit, Octaui collegæ tuo gratiam referes: qui nisi se suo more iactauisset, hodie te istic muscæ comedissent. Libro eodem, Longè autem post istos homines improbissimus C. Seruilius Glaucia, sed peracutus, & callidus, cumprimísque ridiculus. Id est, facetus, cuius etiam ioci lib. 2 de Orat. ponuntur.

¶Ridiculissimus, antiquum. Plaut. Sticho, 6,
-euge quando
Adbibero, alludiabo, tum sum ridiculissimus.

O rem ridiculam? Catul. ad Catonem, 52.

Facie magis quàm facetiis ridiculus. Cic. Attic. lib. 1. 8.

Poema ridiculum. Horat. 2. epist. 1.

Multa Græcorum ridicula & salsa. Cic. 2. de Orat.

Ridicularius, Adiectiuum, antiquum {σκωπτικός} Idem quod ridiculum. Plaut. Trinum. 4,
Sed hoc animum aduorte, aufer ridicularia. Gell. lib. 4. cap. 20, Qui iurabat cantilator quidam, & canicula, & nimis ridicularius fuit.

Ridiculè, pen. corr. Aduerb. {γελοίως} Terent. Adelph. 4. 5,
-hæc mi pater
Te dicere æquum fuit, & id defendere.
M. Ridiculè: aduersúmne illum causam dicerem,
Cui veneram aduocatus? Cic. 2. de Orat.
Non modò acutè, sed etiam ridiculè ac facetè.

Risio, risionis, Verbale {μειδίασις, γέλως} Plaut. Stich. 12,
-quot ego
Voluptates fero, quot risiones, quot iocos.

Videres incantata lacertis vincula cum risu, & ioco. Horat. lib. 1. Serm. saty. 9.

Risor {γελαστής} Aliud verbale. Horat. in Arte,
Verum ita risores, ita commendare dicaces
Conueniet Satyros.

Risus, huius risus, masc g. Idem quod Risio. {γέλως, μειδίασμα} Plaut. Milite, 80,
Nequeo hercle quidem risu meo moderarier.

Risu blando fraudem prætexere. Claud. 1. in Rufinum.

Gratus risus. Horat. 1. Carm. ode 9.

Ineptus. Catul. in Egnatium, 37.

Lachrymosi. Stat. 6. Thebaid.

Lentus. Horat. 2. Carm. ode. 16.

Multus. Horat. 4. Carm. ode 13.

Obscœni. Ouid. 2. Trist.

Soluto risu ludere. Virg. 2. Georg.

Teneri risus poeti. Claud. 2. Paneg.

Tremulus. Lucret lib. 2.

¶Adimere risum, Vide ADIMO.

Captare. Cic. 2. Tuscul. Epicurus ea dicit, vt mihi risus captare videatur.

Mappa compescere. Horat. 2. Serm. saty. 8.

Risus non bene componitur ore mendaci. Tibul. lib. 3. eleg. 7.

Conciliatur risus. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Concitare risum. Cic. 2. de Orat. Atque illud primum quid sit ipse risus, quo pacto concitetur, vbi sit, quo modo existat, atque ita repentè erumpat.

Conse-

Consequutus est risus. Cic. Metello, lib. 5.1, Visa est oratio non iniucunda & mediocris quidam est risus consequutus. Idem ad Qu. frat. lib. 2.10, Magni risus consequebantur. Vide CONSEQVOR.
Consumere risum, Vide CONSVMO.
Continere, Vide CONTINEO.
Dare risus alicui. Horat. 1. Serm. saty. 5.
Edere risum. Cic. ad Qu. fratr. lib. 2.13, Memini quum hominem portarem ad Baias, &c. mirus risus nos edere.
Elicere risum alicui. Iuuen. Saty. 7.
Risus est de. Cic. 1. Philip. Qui risus hominum tunc erat?
Excipere aliquid risu & osculo. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Excitare risum, Vide EXCITO.
Excutere sibi risum. Horat. 1. Serm. saty 4.
Risus factus est. Cic. 6. Verr. Risus populi atque admurmuratio omnium facta est.
Mereri risum. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Mouere risum. Cic. ad Attic. lib. 6, In quo tamen ille mihi risum magis quàm stomachum mouere solet.
Mouere risum facto aliquo, vel ipso vultu. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Vnde oriebantur risus, dulcésque cachinni. Lucret. 5.
Quatere populum risu. Horat. 2. epist. 2.
Soluentur risu tabulæ. Horat. 2. Serm. saty. 1.
Tenere risum. Cic. de Clar. Orat. Equidem in quibusdam risum vix tenebam.
Tollere risum. Horat. in Arte.
Risus Sardonius: *Ris d'hoste*, apud nos, Ridere risu Sardonio in eos dictum, qui præferunt lætitiam, cùm intus angantur curis, quíque blanditiis velant odium, risus Sardonius dicitur, quòd in Sardinia Apiastro similis herba nascatur, cuius esus deducto ore velut ridentes homines mortem oppetere cogit.
RISVS, Idoli nomen. Deum enim risum multi olim populi, risu, gesticulatione, summáque lætitia coluerunt. Lilius Syntag. 1. lib. Histor. Deorum: Risus simulachrum, vt Dei, Lycurgum apud Lacedæmonios erexisse testis est Plutarchus. Putabat enim ille, Risum laboris & modesti victus esse condimentum. Apud Apuleium quoque Risus, quod etiam interpres notat, mentio est. Hypatenses Thessali huic Deo quotannis rem diuinam in summa lætitia faciebant γέλωτι θεῷ, id est Dei risus Pausanias meminit.
Ridica, ridicæ, pen. corr. {χάραξ} Pedamentum vinearum. Colum. lib. 11. cap. 2, Palos vna opera cædere, & exputatos acuere centum numero potest: ridicas autem quernas siue oleagineas findere, & dedolatas vtraque parte exacuere numero sexaginta. Varro 1. de Rust. cap 8, Vnum robustum quod optimum solet afferri in vineam è querceu ac iunipero, & vocatur ridica. Colum lib. 4 cap. 12, Hic annus nondum vehementem palum aut ridicam desyderat. Pedamentum vinearum, inquit Budæus, aut est fissile vt ridica, quo hodie plurimùm vtimur: aut est teres, vt palus. Plin. lib. 17 cap. 22, Pedamenta optima quæ diximus, aut ridicæ robore, oleáque: aut si non sint, pali è iunipero, cupresso, laburno, sambuco.
Ridiculus, Vide RIDEO.
Rienes antiqui vocabant Nefrundines, quia Græci eos νεφροὺς vocant: Plautus in Satyrione,
· malè tibi euenisse video.
Glaber erat tanquam rien. Festus.
Rigeo. Rigidus, Vide RIGOR.
RIGIACVM, authore Ptolemæo lib. 3. cap. 9, Attrebatum ciuitas: vulgò *Arras*.
Rigo, rigas {ἄρδω, βρέχω, ποτίζω} rigare, Madefacere, humorem aspergere. Plin. lib. 12. cap. 11, Rigatur arbor gelidis fontibus.
Conspergere & rigare. Colum. lib. 5. cap. 6.
Iuppiter vtilibus quoties rigat imbribus agros. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1.
Arma cruore rigare. Virg 6. Æneid.
Arua rigare. Horat. 3 Carm. ode 3.
Babylonica rigantur. Lucret. lib 4.
Lux solis rigat cœlum. Lucret. lib. 4.
Indigno teneras imbre rigante genas. Ouid. 1. de Arte.
Hortus rigatur fonte. Ouid. 5 Fast.
Ora rigantur aquis. Ouid. 3. Amor. eleg. 8.
Ora rigauit fletibus. Ouid. 11 Metam.
Lachrymis vultum & ora rigare. Virg 9 Æneid.
Rore rigare. Cic. 1. de Diuinat. · quæ paruos
Mauortis semine natos
Vberibus grauidis vitali rore rigabat.
Rigant venæ sanguinem vitalem membris. Plin. lib 11. cap 37.
Ingenia omnium rigare. Author ad Herennium, lib. 4. Isti cùm non modò dominos se fontium, sed seipsos fontes esse dicant, & omnium rigare debeant ingenia, non putarit fore ridiculum si quum id pollicerentur aliis, arescerent ipsi siccitate.
¶Rigari, Per metaphoram pro compleri, alij amplificari, & propagari. Lucretius lib. 2,
Nam dubio procul his rebus sua cuique voluntas
Principium dat: & hinc motus per membra rigantur. Lambinus.
Rigans, Participium {βρέχων} vt nimbi rigantes. Lucret. lib. 6,
Atque aliis aliæ nubes, nimbíque rigantes.
Rigatio, Verbale {ἄρδεια} Colum. lib 11 cap. 3, Sin autem sicco loco seri debuerint, quod rigationem ministrari non expediat, mense Feb. sesquipedali altitudine sulci faciendi sunt.
Riguus, Adiect. {[illegible]} Quod aquis irrigatur: cui opponitur Siccaneus. Colum. lib 2. cap. 17. de prato loquens, Eius igitur, inquit, animaduertimus duo genera: quorum alterum est siccaneum, alterum riguum.
Amnes rigui. Virg 2. Georg.
Hortus riguus. Ouid 8. Metam.
Saltus rigui. Claud. 2. de raptu Proserp.
Riguum, rigui, neut. g. substantiuum, Rigatio, vel aquæ ipsæ rigantes. Plin. lib 17. cap. 26, Rigua æstiuis vaporibus vtilia, hyeme inimica, autumno varia. Paulo pòst, Circa canis ortus rigua maximè prosunt, ac ne tunc quidem nimia, quoniam inebriatis radicibus nocent. Rursus cap 27, Viti vineæ fimum suillum, nisi quinquennio interposito, præterquàm si riguis diluatur.
Rigor, rigoris, pen. prod. {ῥῖγος} Frigiditas vehemens. Plin. lib. 8. epist. 8. ad Romanum, Rigor aquæ certauerit niuibus, nec colore cedit. Plautus Pœnulo. 5,
Longum est rigorem maleficum exornarier. Colum. lib 9. cap. 14, Quàm recentissimi rigoris aqua infusa.
Rigor neruorum. Celsus lib. 4. cap 3.
Calor & Rigor, contraria. Plin. lib 7. cap. 50.
Horridus rigor. Valer 3. Argon.
Formosus. Claud de Nuptiis Honorij, 65.
¶Rigor, rapiditas, *rondeur*. Vlpian. in l. 1. D. De fluminibus, ne quid, &c. Ripa autem rectè ita definitur: id quod flumen continet, naturalem rigorem cursus sui tenens. Idem titulo sequenti proximè, Quod autem ait, aliter fluat, non ad quantitatem aquæ fluentis pertinet, sed ad modum, & ad rigorem cursus aquæ referendum est.
¶Rigor {σκληρότης} Durities. Virg 2. Georgicorum,
Tum ferri rigor, atque argutæ lamina serræ. Seruius.
Rigor auri. Lucret. lib 1,
Quin labefactatus rigor auri soluitur æstu. Translatio est.
Rigor naturæ. Plin lib. 7 cap. 19, Ex his hic animi tenor aliquando in rigorem quendam, toruitatémque naturæ duram & inflexibilem, affectúsque humanos adimit. Idem lib 9 cap 3, Oratio habeat rectam quandam velut faciem, quæ stupere immobili rigore non debeat.
Rigor stillicidij. Scæuola in l. Olymp. §. vlt. D. De seruit. vrb. præd.
Rigor iuris. Modestinus in l. Si expressim. D. De appel. Si expressim sententia contra iuris rigorem data fuerit.
Rigoratus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} Plin. lib. 17. cap. 23, Traduces Gallica cultura bini vtrinque lateribus, si per quadrageno distet spatio, quaterni si viceno, inter se obuij miscentur, alligantúrque vna conciliati, virgultorum contextu obiter rigorati quà deficiant. Hoc est, rigidiores & firmiores facti.
Rigidus, pen. corr. Aliud adiect. {[illegible]} Frigidum. Virg 2. Georgicorum,
Tellurem borea rigidam spirante mouere.
Nec poterit rigidas scindere remus aquas. Ouid. 3. Trist. eleg. 10.
Manus rigida. Ouid. 14. Metam.
Pruinæ. Lucret. lib. 2.
¶Rigidus, Durus, Erectus, Quod non nisi ex duritie accidit. Virg. ecloga 6,
· tum rigidas motare cacumina quercus.
Æsculus rigida. Horat. 3. Carm ode 10.
Rigida caligo. Cic. 1. Tusculana,
Per speluncas saxis structas asperis pendentibus,
Mœrimus, vbi rigida & crassa constat caligo inferûm. Ex quodam poeta.
Capillis rigidis hirta canities. Ouid. 10 Metam.
Cornu. Ouid 9. Metam.
Ibes, aues rigidis cruribus. Cic. 1. de Nat. deor.
Falces conflantur in rigidum ensem. Virg. 1. Georg.
Ferro rigido fodit pectora. Ouid. 1. de Remed. amor.
Mons. Ouid. 8. Metam.
Mitte nec in rigido pectore pone caput. Ouid. 1. Amor. eleg. 4.
Rostrum. Ouid. 5. Metam.
Silex. Ouid. 10. Metam.
Vngues. Ouid 2. Amor. eleg 6.
¶Rigidus leo, Durus, crudelis. Martial. lib 10.
Fores Ouid. 3. Amor. eleg 7.
Rigida innocentia. Liu. 9. bel. Maced.
Ius est rigidum & ineuitabile. Ouid. ad Liuiam.
Et patriæ rigida mente negauit opem, Hoc est, dura & pertinaci. Ouid epist 3.
Minæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.
Mores. Ouid. 2. de Remedio amoris.
Mors. Lucret. lib. 6.
Pudor. Claud. 8 Paneg.
Sententia. Plin. epist. 74.
Canachi signa rigidiora esse quàm vt imitentur veritatem. Cic. de Claris Orat. Signa intelligit statuas.
Vultus rigidus & trux. Ouid. epist. 4.
Rigidum & prætermodum frigidum significat, & durum. Festus.
Rigeo, riges, rigui {ῥιγέω} rigere. Frigere. Plin. lib. 6. cap. 13, Verum Asiæ quoque magna portio apposita Septentrioni, iniuria syderis rigentis, vastas solitudines habet. Sic lib. 8 cap 36.
Rigent frigore partes mundi incultæ. Cic. 1. Tuscul. Cæteras partes incultas, quòd aut frigore rigeant, aut vrantur calore.
Rigere gelu. Liu. 1. bell. Pun. Homines intonsi & inculti, animalia, inanimaque omnia rigentia gelu, cætera visu quàm dictu fœdiora terrorem renouauêre.
Frigore rigere. Lucret. lib 3.
Frigore perpetuo Sarmatis ora riget. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7.
Prata rigent. Horat. 4. Carm. ode 12.
Lingua riget. Ouid. 1. de Arte.
¶Rigere, Erectum esse, vt
Comæ rigebant terrore gelido. Ouid. 3. Metam.
Capilli metu rigent. Ouid. 2. Fast.
Ceruix horrida riget. Ouid 8 Metam.
Ianua riget duris fulta roboribus. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.
¶Rigere, Durum esse. Virg 5 Æneidos,
Terga boum, plumbo insuto, ferróque rigebant.
Rigens {ῥιγῶν} Participium: vt Artus rigentes imbri ventóque. Stat. 1. Thebaid.

Bruma rigens. Lucan. lib. 1.
Caput praedurum ac rigens. Quintil. lib. 11. cap 3.
Corpus rigens, Nullo modo flexum. Quintil. lib. 2. cap. 13. à summo ad imum rigens corpus. Alij legunt, à summis ad ima rigens opus. De Statuis & picturis.
Membra rigentia. Lucan. lib. 2.
Rigentes oculi, apud Plinium lib. 11. cap. 37. qui non circumaguntur, vt ait Budæus.
Palla rigens signis & auro. Virg. 1. Æneid.
Vestes auro & ostro rigentes Virg. 11 Æneid.
Vngue rigente secui genas. id est duro. Ouid. epist. 5.

Rigesco, rigescis {ῥιγόω} rigescere, Frigescere.
Rigescere, Indurari. Virg. 3 Georgicorum,
Aeráque dissiliunt vulgo, vestésque rigescunt. Vbi Seruius, Rigescunt, Durantur, vt frangi potius, quàm scindi posse videantur. Plin. lib. 17. cap. 22, Vua quæ nascatur è duro rigescente.
Vbera sensit rigescere. Ouid. 9. Metam.
Lachrymæ rigescunt sole. Ouid. 2. Metam.

Rigidor, penult. corr. rigidaris, rigidari, pen. prod Rigidum fieri. Senec. epist. 71. Flexuram non recipit: rigidari quidem, amplius intendi non potest.
¶Rigor, Terminus est. sed hoc differt à limite, quòd limes est, quodcunque in agro opera manuum factum est ad obseruationem finium: rigor verò suæ rectitudinis naturalis nomen accepit. Sic Aggenus in lib de limitibus.

Riguus. rigua, riguum, Vide Irriguo.

Rima, rimæ {ῥωγμή, σχίσμα} Fissura. Propriè rimæ dicuntur exiguæ distantiæ tabularum in inocturis. Vnde tractum est vt omnes fissuræ, rimæ dicantur. Plinius libro 15. cap 8, Vt formicæ, rimæque absint.
Hiantes rimæ. Lucan. lib. 1.
Agere rimas. Ouid. 2. Metam.
Naues fatiscunt rimis. Virg. 1. Æneid.
¶Plenus rimarum, dicitur qui nihil celat eorum quæ creduntur illi. Terent. Eunuc. 1. 2.
Tralatio sumpta à vase aquario fictili.
Rimam inuenire, In tergiuersatores dictum qui nulla in causa tot fidei vinculis astringi possunt, quin aliquid inueniant quo elabantur: vt ait Erasmus. Plaut. Curcul. 10,
Rogationes plurimas propter vos populus sciuit:
Quas vos rogatas rumpitis, aliquam reperitis rimam.
¶Rimas explere dicuntur oratores, per translationem, quum verba infarciunt vt pleniorem orationem faciant. Cic in Orat. Neque infarciens verba, quasi rimas expleat, nec minutos numeros sequens concidat, delumbetque sententias.

Rimula, rimulæ, pen. corr. Diminutiuum.

Rimosus, pen prod. Adiectiuum {διερρωγὼς, διεστηκώς} Quod est rimis plenum. Colum. lib. 1. cap 5, Quicquid ab inferiore mox apposueris, fissum erit rimosúmque.
Auris rimosa. Id est, rimarum plena, & hac & illac perfluens, vel quæ negligenter audit, & audita statim obliuiscitur, nec memoriæ mandat. Horat. 2. Serm. saty 6,
Et quæ rimosa bene deponuntur in aure.
Cymba rimosa. Virg 6. Æneid.

Rimor, rimaris {ἐρευνάω, ἰχνεύω} rimari, & Rimo, rimas, secundum Priscianum, Diligenter quærere, scrutari, quasi rimulas quasque perquirere. Tractum à suibus, qui glandes rimantur de rimis terrarum, authore Seruio. Virg. 1. Georgicorum,
Dulcibus in stagnis rimantur prata Caystri. Id est, pascuntur in pratis, cibum per terræ rimas requirentes: inquit Seruius. At Nonius, rimantur exponit hic, inhabitant. Cic. 1. de Diuinat. Sed tamen id quoque rimatur quantum potest.
Diligentissimè rimari. Quintil lib. 5. cap 13.
Iuga rimari canibus. Claud de bello Gildon.
Partes apertas rimari. Virg. 11. Æneid.
Vultus alicuius rimari lumine acerbo. Stat. 11. Thebaid.
¶Rimari, Scindere, & quasi in rimas agere. Virg 3 Georgicorum,
Ergo ægrè rastris terram rimantur. Seruius.
¶Rimari, Explere, pasci. Virg 6. Æneidos,
-rimatúrque epulis, habitátque sub alto
Pectore. Seruius.

Ringo. ringis, rinxi, rictum {σαίρω} ringere: vel Ringor, ringeris, pen. corr. Deponens, Os torquere: quod canes faciunt latraturi, vel quum ea ita in rugas deducunt os.
Ringi, Irasci, & tacitum stomachari, vt ait Donatus. Terentius Phorm. 2. 2,
-quum ille & cura & sumptu absumitur,
Dum tibi sit quod placeat, ille ringitur, tu rideas. Sidonius, Multum ringitur otiosa virtus.
Ringi dicitur à narium tortura. nam ῥὶς naris dicitur, vt sit ringi, quasi narem agi, hoc est, narem torqueri, inquit Sipontinus.

Rictus, huius rictus, masc. gen. {τὸ σεσηρὸς, siue τὸ χάσμα} Est oris diductio, qualis esse solet in ridentibus: à Græcis gelasinus dicta, inquit Budæus. Martialis, lib. 3,
Quum comparata rictibus tuis ora
Niliacus habeat crocodilus angusta.
Rictum ferarum dici voluit, inquit Nonius, cùm Titinius author sit, hominis dici debere: vt Caue frontem excordem, labra, supercilia, rictus. Item Pomponius Prostibulo, Quis hic est, quamobrem hic prostat, rictum & labia quum considero?
Rictus, Rixæ, Risus, Ringitur, dici videntur, quia in diuersum rumpantur, contraria que sint recto, quod vocabulum dictum videtur à regendo. Festus.
Rictus etiam ponitur pro Minaci habitu oris. Cic. 6 Verr. Vsque eò iudices vt rictus eius ac mentum paulò sit attritius. Tractum à canibus dum ringuntur. Quintil. lib. 1. cap. 11, Obseruandum erit ne labra distorqueantur, ne immodicus hiatus rictum distendat. Id est, os in ringentis modum formet. Budæus.
Caninus rictus, Iuuen Saty. 10.
Rictus columbæ. Plin. lib. 10. cap. 9.
Crudi. Seneca Agamemn 9.
Rictus ad aures dehiscens, Plin. lib. 8. cap. 21.
Flexibiles rictus quadrupedis siue equi. Ouid. ad Pisonem.
Huidi sanguine. Ouid. 14. Metam.
Fulmineus lupi Ouid 11. Metam.
Immanes. Claud. 7. Paneg.
Lati Ouid 3 Metam.
Lethiferi. Claud. 1. in Ruffinum.
Modici. Ouid. 3. de Arte.
Niger. Sil lib. 13.
Oblitus spumis. Ouid. 11. Metam.
Paruli. Ouid 6 Metam.
Pestiferi. Ouid. 3. Metam. De serpente Cadmeo.
Spumantes Ouid. 4 Metam.
Tabido rictu mœsta iacens Fames. Senec. Herc furen 9.
Contrahere rictum, eorum est qui mœsti aut meditabundi sunt. Budæus.
Risu diducere rictum, Ad hilaritatem impellere. Horat. 1. Serm. satyr. 10. Budæus.
Diducere rictum, Os aperire. Iuuen. Saty. 10. Budæus.
Distendere rictum. Quintil. lib. 1. cap 11.
Rictum alicuius in loquendo reddere. Plin. lib. 7. cap. 12.
Nymbosque ruunt spumantia flumina rictu. Id est, ore vehente nimbos & aquas Sil. lib. 1.
Rictum etiam dicebatur genere neutro. Lucret. lib. 5,
Mollia ricta fremunt duros nudantia dentes.

Ripa, ripæ {ὄχθη} Extremitas terræ, aquæ vicina. Dicta quod aquarum agitatione rumpatur. Et propriè est fluminum vel fontium, sicut litus maris. Cæsar 6. bell. Gall. Erat inter Labienum atque hostem difficili transitu flumen, ripísque præruptis. Sic lib. 5.
Ripa & Litus, pro eodem accipi videntur apud Columellam, lib. primo, capite 5, Villa semper mare rectè conspicit, quum pulsatur, aut fluctu respergitur, nunquam ex ripa, sed paulùm summota à litore.
Ripa, de mari Pontico. Plin. lib. 9. cap. 15, Thynni dextra ripa intrant, læua exeunt.
Agger ripæ gramineus. Virg. 7. Æneid.
Anfractu riparum incuruus fluuius. Stat. 4. Thebaid.
Margo riparum. Ouid. 2. Fast.
Murus riparum. Plin. lib. 16 cap. 37. Hoc est, ripæ vicem murorum præbentes.
Vestitus viridissimi riparum. Cic. 2. de Nat. deor.
¶Abruptissimæ ripæ. Plinius Iunior.
Algentes. Stat. 1. Sylu. 3.
Arentes. Virg. 4. Georg.
Arundineæ. Stat. 6. Thebaid.
Decliues. Ouid. 5 Metam.
Floriales Ouid. epist. 5.
Frondentes. Claud 4. Panegyr.
Gelidæ Horat. 2 Serm. saty 3.
Limosæ Ouid 2. Amor. eleg. 5.
Mæoniæ Mænis Lidiæ fluuij. Ouid. 2. Metam.
Opacæ. Sil. lib. 4.
Pendens ripa. Ouid. 1. de Arte.
Peregrina. Ouid. 2. Metam.
Tacens. Stat. 4 Sylu. 3.
Trementes ripæ verbere. Id est, vndis & ventis verberatæ. Horat. 3 Carm. ode 27.
Tumentes æstate ripæ Nili. Lucan. lib. 8.
Virides Ouid. 2 Metam.
Viridissima gramine. Virg 2. Georg.
Vmbrosa. Horat. 3. Carm. ode 1.
¶Eodem equo aduersam ascendit ripam. Cic. 2. de Diuin.
Assuetæ ripis volucres. Virg. 7. Æneid.
Taciturna ripa carere ventis vagis Horat. 3. Carm. ode 29.
Obliquis ripis cingere flumina Ouid. 1. Metam.
Fluuium extra ripas diffluentem coercere. Cic. de Clar. Orat.
Campestribus ripis effusus amnis. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.
Habitare ripis. Virg 3 Georg.
In viridi & opaca ripa inambulare. Cic. 1. de Legib.
Intrare ripas fluminis. Virg 7. Æneid.
Altis ripis labuntur aquæ. Horat. Epod. 2.
Flumina radentia ripas rodunt. Lucret. lib. 5.
Tyberis ripas stringens flumine pleno. Virg 8. Æneid.

Ripula, pen. cor. Diminutiuum {ὀχθίδιον} Cic. ad Attic. lib. 15, Itaque me referunt pedes in Tusculanum, tamen hæc προσηνεία ripulæ videtur habitura celerem satietatem.

Riparius, Adiectiuum, Quod in ripis habitat. vt Ripariæ hirundines. Plin. lib 30 cap. 4, Ita in riparum cauis nidificantes.

Riparenses, de quibus mentio fit. C. de Re militari. L. de castris Riparensibus, erant milites, qui in imperij limitibus excubabant pro Republica aduersus Barbaros: puta in ripis Danubij, ad tuendas Pannonias aduersus Sarmatas: & in ripis Euphratis, aduersus Parthos. Herodianus lib 6. Alciatus.

RIPA alta {ὄχθη ὑψηλή} Britanniæ locus Ptolemæo authore lib. 2. cap. 3. Vulgò *Rovemburg*.

RIPEPORA, ciuitas ex Cordubensi conuentu populo Romano fœdere coniuncta Plin. lib. 3. cap. 1.

RIPHAEI montes, & Riphæi populi, Vide in RHIPHAEUS, a, um.

RIPHEUS, Vide RHIPHEUS.

RIRA, æ, fluuius in Thracia, regione Asiæ non procul à Chersoneso Plutarchi patria, Plin. lib. 4. cap. 11.

Risagal-

Risagallum, aliàs Reagal, pharmaci quoddam genus puluerulenti, quod & vitus est, & Aurificibus atque Chymistis vsui esse solet ad metallorum faciliorem tractationem & fabricam. Vide Matthiolum apud Dioscoridem lib.8 cap.29.

RISARDIR, portus in Mauritania è regione Gaditani freti. Plin.lib 5. capite 1.

Riscus, risci, m g. { [illegible] } authore Donato, est cista pelle contecta. Nomen Phrygium Seruius verò ait fenestram esse patuam in pariete, Terent Eunuch 4 6,

Abi tu, cistellam Pythia domo effer cum monumentis.

c. Viden' tu illum Thais? p. Vbi sita est. T. in risco. Riscus, locus in parietibus arcuata Nonius.

Riscus in mundo muliebri ponitur ab Vlpiano in l.25 §.4. D. de auro, & argen.leg. Pollux Riscon inter arculas muliebres memorat.

RISINIVM, Liburniæ vrbs Ptolemæo libro 2. capite 17. Hodie Rhisinium.

Risus, huius risus, risu. Vide RIDEO.

Ritus, huius ritus, masc g. { [illegible] } Festus Ritus, mos est comprobatus in administrandis sacrificiis, siue ritus est mos vel consuetudo. Plautus Mench.9.

Certe hæc mulier canterino ritu astans somniat.

Ea patriis ritibus optima colanto Cic. de Legib.

Quadrupedum ritus Lucret lib 4.

Tempestatis ritu mobilis. Horat. 2 Serm. saty 3.

Antiquus ritus. Iuuen Saty.11.

Barbarici Lucan lib.1.

Profani. Tacit lib 2.

¶Edifcere ritus nouos Ouid 2.Fast.

Exigere ritus humanos ad cælestia. Ouid.9. Metam.

Exuere ritus. Tacit.lib.2.

Iudere ritus Tacit.lib 21.

Magico ritu lustrari Ouid.10.Metam.

Viuere latronum ritu. Cic. 2 Philip.

¶Rituis, prò ritus, genitiuus antiquus. Varr. Cato, vel de liber. educand. Itaque domi rituis nostri, qui per deumfidium iurare vult, prodire solet in compluuium. Nonius.

Rites, ritis, m.g. Idem { [illegible] } Stat lib 11. Thebaidos,

Heraclidi primitus aratum, & rite nefasto

Libatus, &c.

Rituales { [illegible] } nominantur Hetruscorum libri, in quibus perscriptum est, quo ritu condantur vrbes, aræ, ædes sacrentur, qua sanctitate muri, quo iure portæ, quo modo tribus, curiæ, centuriæ distribuantur, exercitus constituantur, ordinentur, cæteráque eiusmodi ad bellum, ac pacem pertinentia. Festus.

Ritè, Aduerbium { [illegible] } A Ritu verbo, secundum Priscianum, significat Rectè, quia nihil traditur ritibus, quod non rectum esse credatur. Vel, vt ait Varro, quia quod fit rite, id ratum & rectum est. Festus, Rite, benè significat, ac rectè. Cic 2 de Finib Quam igitur pronuntiabit sententiam ratio adhibita, primùm diuinarum humanarùmque scientia, quæ potest appellari ritè sapientia.

Ritè coli Ouid.13 Metam.

Deos ritè colere. Cic 1.de Diuinat.

Perpetrare ritè sacrificium. Liu lib.4. Decad.5.

Testamentum ipso præsente conscribunt, testes ritè assuerunt. Author ad Heren.lib 1.

Riualis, huius riualis, pen.prod.m.g. ablatiuo ab hoc riuale & riuali, { [illegible] } Qui eandem amat cum aliquo: quemadmodum procos qui eandem petit. Plaut Sticho 7,

-est amica ambobus: riuales sumus. Terent Eunuch.1.2,

Sed Parmenonem ante ostium Thaidis tristem video

Riualis seruum.

Riuales dicti sunt, inquit Nonius, quasi in vnum amorem deriuantes. Terent. Eunuch.

Miles Thraso, Phædriæ riualis

Amare nullo riuale Ouid.1. Amor.eleg 8.

¶Sine riuale diligere dicuntur, qui stultè mirantur quod nemo alius concupiscat. Veluti simia catulos suos & miratur & amplectitur: & indocti poetæ suas nugas soli diligunt. Sumpta allegoria ab amantibus quibus est amica deformis, & quam alius nemo velit. Extat adagium in Epistolis Ausonianis. Cic. ad Qu. fratrem, lib.3 24. O dij quam ineptus, quàm se ipse amans, sine riuali? Horat in Arte poetica, Qui sine riuali, téque & tua solus amares. Translatio sumpta vel à bestiis, quæ sitientes, quum ex eodem riuulo haustum petunt, prælium contra se inuicem concitant. Vel à re rustica Nam riuales dicuntur ij, quorum agros riuus aliquis determinat, qui in certitudine & mutatione crebra cursus, lites sæpe inter eos suscitat. Vide pòst RIVVS.

Riualis aries. Colum.lib.7.cap 3.

Riualitas, pen.corr. huius riualitatis. f g { [illegible] } Dicta est æmulatio illa inter amatores Cic 4 Tuscul Obtrectare vero alteri, aut illa vitiosa æmulatione, quæ riualitati similis est.

Riuinus, riuini, penult. prod. { [illegible] } Idem quod Riualis. Plautus Asinar.4,

-cedit noctem filius

Riuinus, amens ob captam mulierem.

RIVOLTA sicca. Nomen loci, in quo contra Venetos pugnarunt Galli non procul ab Abdua Italiæ flumine. Cælius libro 5. cap.1, Haud ita multo intericcto tempore, discordi ab hisce belli primitus exercitu Veneto, pars vna Gallum, Prandinum oppidum haud ita ab flumine dissitum inuadere cogitantem, ducentis fermè ab fluuio passibus audaciùs adorta est inter Cassianum, Triuultium, & Riuoltam siccam, id loci nomen est, &c.

RIVIIANA, Ptolemæo libro 2 cap.11. Germaniæ vrbs, vulgò Gengen.

Riuus, riui, masc gen. { [illegible] } Est locus (inquit Vlpianus D De riuis, l.1.) per longitudinem depressus, quo aqua decurrat: cui nomen est, [illegible]. Festus, Riuus vulgò appellatur tenuis fluor aquæ, non spe-cu, consiliòve factus, verùm naturali suo impetu. Sed & ij riui dicuntur, qui manufacti sunt, siue super terra in fossa, siue super specus cuius vocabuli origo ex Græco pendet. Cic. in Topic. Tanquam riuorum à fonte deductio.

Aquæ puræ riuus. Horat. 3. Carm. ode 16.

Roris riui Horat.1.epist.10.

Apertus riuus. Paul in l.1. D. de riuis.

Arens, Siccus ferè. Virg 3. Æneid.

Cæmentitius. Vlp. in l.3 D. De riuis.

Fluens. Virg 8 eclog.

Garrulus Ouid.2. Fast.

Integer. Vlpian. in l.1. D. De riuis.

Lapidosus Ouid 3 Fast.

Mobiles. Horat 1. Carm. ode 7.

Obliquus Horat.2. Carm ode 3.

Proni. Horat.lib.1. Carm. ode 29.

Rauci. Claud.5. Paneg.

Saliens riuus dulcis aquæ. Virg 5. eclog.

Signinus. Vlpian. in l.1. D De riuis.

Structilis. Vlpian. in l.3. D. De riuis.

Terrenus. Vlpian in l.3 D. De riuis.

¶Agit aquas riuus. Ouid.1. Fast.

Claudere riuos. Virg.3. eclog.

Deducere riuos. Vide DEDVCO.

Tenuis fugiens per gramina. Virg 4 Georg.

Potis riuis intyba gaudens. Virg 4 Georg.

Riuus indigens purgatione & refectione. Vlp in l 1. D. De riuis.

Gelidos riuos inficere sanguine. Horat 3 Carm. ode 13.

Riuus cum murmure labens Ouid.2 Metam.

Celeres riuos morari. Horat 3 Carm ode 11.

Reficere riuum Vlpian. in l.3. D De riuis.

Aqua trepidat cum murmure per pronum riuum. Horatius 1. epistol 10

¶Riuus sanguinis. Plin lib 11. cap.37.

Sanguinis riuos vomens. Virg.11. Æneid.

Vbera riui lactis. Horat 2. Carm. ode 19.

Lachrymarum riuus Ouid.9. Metam.

Argenti riuus & auri. Lucret lib.5.

Facundiæ Lactantius de opific. Dei, cap. vlt. Tenuis in nobis facundiæ riuus est.

Fortunæ riuus. Horat.1. epist.12.

¶Flumina facere è riuo Prouerbij figuram habet, vt illud, Ex musca elephantum, Id est, è re minima rem maximam. Ouid.2. de Ponto, eleg 5.

Riuulus, pen.corr Diminut. { [illegible] } Cic. 1. Acad. vt ea à fontibus potiùs hauriant, quàm riuulos consectentur. Idem pro Cælio, Nam si ipse orierur & nascetur ex sese, fortasse vt soleo, commouebor: sin autem vt riuulus accersitus & ductus ab ipso capite accusationis vestræ, lætabor.

Riuales { [illegible] } Qui in riuis habitant. Columel. lib.8. cap.15. Datur cammarus, & riualis alecula, vel si qua sunt incrementi parui fluuiorum animalia.

¶Riuales. Vlpian. in l.1. D. De aqua quotidia. & æstiu. Si inter riuales, id est, qui per eundem riuum aquam ducunt, sit contentio de aquæ vsu, &c. Idem l.3. eodem tit. Is qui ius aquæ quotidianæ habet, vel fistulam in riuo ponere, vel aliud quodlibet facere potest: dummodo ne fundum domino, nec aquagium riualibus deterius faciat.

Riuatim, pen.prod. Aduerbium Macrob.lib.7 Saturn cap 12, Quæ igitur ratio facit, vt riuatim aquæ de Ponto fluant, quum totis influentes aquas Pontus accipiat?

Rixa, rixæ { [illegible] } Nomen fictitium, à ringendo, quod est proprium canum quando irritantur. Festus, Rictus, rixæ, rixosi, ringitur, dicta videntur, quia in diuersum rumpantur, contractáque sint recto. Cic. in Verrem, Ecce autem noua turba atque rixa. Hoc est, contentio & pugna.

Calidæ rixæ Horat 3. Carm. ode 17.

Dulcis rixa Propert.lib.3. eleg.8.

Nocturna. Ouid.3. de Arte.

Vecors. Catull. ad Rufum.

¶Committere rixam, Vide COMMITTO.

Committere se rixæ Ouid ad Pisonem.

Concitus ad rixam, Vide CONCIO.

Excitare. Catull ad Rufum.

Inserere rixas. Tibull, lib.1 eleg 1.

Rixa est cum eo magna. Cic. ad Pætum, lib.9.22.

Rixa sedata Liu 2.ab Vrbe.

Rixator, pen prod rixatoris, Verbale Firmic.lib 5.cap.8, Homines erũt mali, litigiosi, rixatores, contentiosi.

Rixosus, pen.prod. Adiect { [illegible] } Contentiosus.

Rixosæ aues. Pugnaces, & ad ineunda inter sese certamina procliues, cuiusmodi erant Græcorum alites, inquit Columella: eorum enim studium erat ferocissimum quémque alitem certaminibus & pugnæ præparare. Colum lib 8. cap 2.

Rixo, rixas, rixare, Antiqui pro Rixor sunt vsi Varr. Armorum iudicio, Ille vi os hortari, vt rixarent, præclari philosophi. Idem Sertanos Dormit alriùs, nimirum vigilant, clamant, calent, rixant. Idem de rerum Natur. lib 1, Ne familiæ rixent cum vicinis.

Rixor, rixaris { [illegible] } rixari, iurgiis agere, contendere. Horat. in epistola ad Lollium, lib.1.19,

Alter rixatur de lana sæpe caprina,

Propugnat nugis armatus. Prouerbium est in eos qui de re nihili disceptant: quod à quapiam euentu natum apparet, contentiosè decertantibus duobus, vtrùm lanam haberet caper, an setas. Aut alioqui de villis caprinis dimicantibus, re videlicet inutili, minimeque momenti, cuiusmodi iocus fertur & de asini lana. Loquitur

&

autem Horatius de morosis in amicitia, qui quantumlibet friuola de causa litem cum amico suscipiunt.

Riuantur inter se. Plin. lib. 16. cap. 2.

Rixari cum aliquo de amicitia. Cic. 2. de Orat. Quum esset cum eo Tarracinæ de amicula rixatus.

Rixantur herbæ aridæ Varr. 1. de Re rust. cap. 47. Aridæ factæ herbæ rixantur, ac celerius rumpuntur, quàm sequuntur.

Rixans, Participium { ἐρίζων. } Lucretius lib. 6,
Rixantes potius quam corpora desererentur.

RHIZONICVS { ῥιζονικὸς κόλπος } Sinus Liburniæ Ptolemæo hodie Catharum. *Lo Cataro.*

R O

ROBIGO, pen. prod. Dea quam Romani putabant robiginem suis rubiginem auertere. Ouid. 4. Fastorum,
Flamen & antiquum lucum Robiginis ibat. Erat & Robigus deus cui robigalia sacra VII. Calend. Maij fiebant, quoniam tunc ferè segetes robigo occupat, vt ait Plin. Vide Varronem 1. de Re rust. cap. 1.

Robigalia, dies festus septimo kalendas Maias, quo Robigo deo suo, quem putabant robiginem auertere Romani sacrificabant. Festus.

Robigo, robiginis { ἐρυσίβη } Morbus segetum qui culmis frumentorum innascitur ex nimio humore, vt ait Varr. Hoc vitio, spicæ marcidæ fiunt, & in puluerem ferè idem confriabiles. Virg. 1. Georgicorum,
Mox & frumentis labor additus, vt mala culmos
Esset rubigo. Seruius verò dicit, robiginem genus esse vitij quo culmi pereunt, sed abusiuè robigo dicatur: nam propriè rubigo dici debet. Vide RVBIGO.

Rubor. vel Robur, roboris, pen. corr. neut. gen. { δρῦς } Species quercus durissimæ. Plin. lib. 16. cap. 2, Roborum vastitas intacta æuis & congenita mundo. Cic. 2. de Diuinat. Itaque perfracto saxo sortes erupisse in robore insculptas priscarum literarum notis.

¶Aeuum robur, Vide AEVO.
Ambesa flammis. Virg. 5. Æneid.
Cauum. Virg. 2. Æneid. Sic vocat equum durateum.
Robora congesta. Virg. 3. Georg.
Fissile robur cuneis scinditur. Virg. 6. Æneid.
Graue robur aratri. Virg. 1. Georg.
Indurata flammis. Stat. 4. Thebaid.
Infabricata Virg. 4. Æneid.
Innata rupibus. Ouid. epist. 78.
Magnum. Senec. Herc. furent 9. Clauam intelligit trinodem.
Nodoso robore fregit illi tempora. Ouid. 12. Metam.
Solidum. Virg. 2. Georg.
Mouere conuulsa robora terra. Ouid. 7. Metam.
Succidere robur Ouid 8 Metam.
Robora ferri. Lucret. lib. 2. Tralatio est ab inanimæ ad aliud inanimum. nam robur propriè de quercu dicitur. Lambinus.

¶Robur quoque in carcere, is dicitur locus quo præcipitatur maleficiorum genus quod antea arcis robusteis includebantur. Hæc Festus. Plautus Curcul. 15,
-at ego vos ambo in robusto carcere
Vt pereatis. Erat enim genus supplicij quod idem Plaut. Pœn 17, codicem robustum vocat. Liu 8 bel Macedon. in fine, vt in carcere inter fures nocturnos & latrones vir clarissimus Scipio includatur, & in robore & tenebris expiret. Quidam legunt rubore. Valer. Maxim lib. 6. cap. 3 in Tiberium & Caium Gracchum, Quinetiam familiares eorum, nequit Reipub. inimicis amicus esse scelet, de robore præcipitati sunt. Hoc facinora magnitudine rara, nouitate dira & inauspicatissima, robore digna soleo appellari. Apuleius in secunda Apologia, O mirum commentum, ô subtilitas digna carcere & robore Meminit Cælius lib. 17 cap 8.

Robur etiam fustem lignúmque significare videtur, quo sontes tundebantur fustuario. Lucretius, lib 3,
Verbera, carnifices, robur, pix, lamina, tedæ. Nam locum hic, vt reor, non significat, nec vinculum: de supplicijs enim loquitur, non de vinculis. Turneb.

¶Robur { τὸ ἀνδρεῖον } per translationem, pro animi fortitudine qua quis durat aduersus pericula. Cic pro Fonteio, Equites Rom. quos nos vidimus, &c. habuerunt tantum animi, tantum roboris, vt &c. Idem 2. de Orat. Aliæ quæ in ingenij aliqua facultate: aut animi magnitudine & robore. Idem Torquato lib. 6, Quantum in cuiusque animo roboris est atque neruorum.
Animis inest robur Lucan lib. 5.
Incredibili quodam robore animi homo. Cic. pro Milone.

¶Robur { ἰσχὺς } Corporis firmitas quæ adortius omnes difficultates firmites obitur ur. Cic. pro Rosc. Amer. Fori iudiciíque rationem Messala, vt videtis Iudices, suscepit: qui si iam satis ætatis ac roboris haberet, ipse pro Sext. Roscio diceret. Idem 10. Philipp. Alter virtutis robore firmior, quàm ætatis, cum istis ipsis veteranis ad D. Brutum liberandum profectus est.

¶Robur, Omnium rerum firmitas, duritiáque. Colum. lib. 5, Quod protinus exile natum sit, nunquam robur accipere manifestum est. Vnde Seruius dicit, Omne quod forte est, robur vocamus. Virgil. 7. Æneidos,
-æratoque ferri Robora.

Firmamentum & robur. Cic. pro lege Manilia, Sed tamen alterius partis periculum Sertorianæ atque Hispaniensis, quæ multò plus firmamenti ac roboris habebat, Cn. Pompeij diuino consilio ac singulari virtute depulsum est.
Robur & suboles militum interijt. Pollio Cic. lib 10. 33.
Robur ætatis. Cic. pro Cælio, Quum autem paulùm iam roboris accessisset ætati, in Africam profectus est.
Firmius ætatis robur. Quintil. lib. 1 cap 8.
Quàm maturrimum ætatis robur. Tacit. lib. 12.
Adultum, Vide Adultus, in ADOLEO.
Arboris robur. Ouid. 3. Metam.
Expers roboris herba. Ouid. 5 Metam.

Antiquo robore quercus Virg 3. Georg.
Non expugnabile. Stat. 6. Thebaid.
Illibatum robur hominis, Vide ILLIBATVS.
Rude Valer. 3. Argonaut.
Virili robore aucta proles. Stat. 4. Sylu. 8.
¶Accessit robur ætati, Vide ACCEDO.
Assumere robora. Ouid 15. Metam.
Capere robur, Vide CAPIO.
Collectum robur viresque receptæ. Virg 3, Georg.
Habere robur. Cic. pro Rosc.
Mentiri inani sagina verum robur. Quintil. lib. 5. cap. 15.
Inuictum non ponebat pectore robur, id est, Deponebat. Silius, libro 11.
Vires solidæ suo stant robore. Virg 2. Æneid.
Subest robur illi ætati. Celsus lib 2 cap 10.
Sumere robur corporibus Liu. 1 ab Vrbe.
Tenere firmitatem & robur in virtute. Cic. 5. de Finib. Dummodo plus in virtute teneamus quàm ille tenuit firmitatis & roboris.
Firmamentum ac robur totius accusationis. Cic. pro Mur. Venio nunc ad Catonem, quod est firmamentum ac robur totius accusationis.
Prosequi honore verborum robur. Quintil. lib. 3 cap. 7.

Roboreus, Adiectiuum { δρύϊνος } Quod est ex materia roboris. Colum. lib 6. cap. 19, Est autem talis machinæ forma, roboreis axibus compingitur solum.
Pons roboreus. Ouid. 5. Fast.

Roburneus, Aliud adiectiuum, Quod ex robore nascitur. vt Fruges roburneæ, pro Glande. Colum. lib 9. cap. 1.

Robusteus, Denominatiuum à Robur. vt Robustea materies, Quæ ex robore erat Varro 1. de Re rust. cap 38. Alij legunt robusta.

Robustus, similiter adiectiuum. Idem quod Robusteus & Roboreus. Colum. lib. 2. cap. 15, Sed eodem medio loco robustam materiam defigere conuenit.

Robustus { ἐρρωμένος, ἰσχυρός } Quod est multi roboris. Colum. lib. 2, Neque dubium est, ex robusto semine posse fieri non robustum. Robustus codex apud Plautum in Pœn. 17. Et robustus carcer, apud eundem in Curcul. 15 Hoc est ex robore arbore. Vide paulo antè ROBVR quoque in carcere.
Satelles robustus, & valens, & audax. Cic 2. de lege Agrar.
Puer robustus acri militia. Horat. 3. Carm. ode 2.
Robustus ad incursum. Plin. lib. 11. cap. 37.
Robustus in clamando atque exercitatus. Cic. 2. Ver. In clamando quidem video eum esse bene robustum atque exercitatum.
Ætate robustus. Cic 5. Philipp. Magni honores habiti Cn. Pompeio, quum esset adolescens, & quidem iure: subuenit enim Reipub. sed ætate multò robustior.
Robustus exercitatione. Cic. 2. in Catil. Tertium genus est, ætate iam confectum, exercitatione robustum.
Robusta res vetustate. Cic. 2. de Diuin. Quæ est igitur ista calliditas, res vetustate robustas calumniando velle peruertere?
Ætas robustior. Claud 7. Paneg.
Animus. Cic. 1. Offic.
Annos. Ouid 15 Metamorphoseos,
Transit in æstatem post ver robustior annus.
Collum. Catull Argon. 59.
Improbitas. Cic 2. Philipp. Sed hæc quæ robustioris improbitatis sunt, omittamus.
Robustius malum. Cic. 5. Philip. Omne malum nascens facilè opprimitur: inueteratum fit plerunque robustius.
Plaustra. Horat 2 epist. 2.
Viribus robustis adolevit ætas. Lucret. lib. 3.

Roboro, roborat, pen. corr. { ῥώννυμι, ἰσχυρίζω } roborare, Robur addere, firmare. Plin. lib. 10 cap. 33, Hirundines nidos luto construunt, stramento roborant.
Adulta ætas roborat artus. Lucret. lib. 4.
Roboratur vox. Plin lib. 11. cap. 51.
Roborare grauitatem constantia. Cicero 1. Offic. Catoni autem cùm incredibilem tribuisset natura grauitatem, eámque ipse perpetua constantia roborauisset, semperque in proposito, susceptoque consilio permansisset, moriendum potius quàm tyranni vultus aspiciendus erat.
Roborat se eloquentia. Cic. in Orat. Sed quòd educata eiusmodi nutrimentis eloquentia est, ipsa se posteà colorat & roborat, nò alienum fuit de oratoris quasi incunabulis dicere.

Roborarium, roborarij, neut gen. { [illegible] } Roboraria, inquit Gellius, antiqui significabant ea, quæ nunc viuaria vulgus vocat. Sic autem erant appellata, à tabulis roboreis, quibus septa visebãtur: quod genus septorum se adhuc plerisque locis in Italia vidisse scribit. Vsus est hoc vocabulo Scipio in oratione contra Cl. Asellum quinta, vt idem Gellius author est lib 2. cap. 20.

Robus, robi, m. g. { [illegible] } Apud veteres dicebatur rubeus, & bouem robum idcirco rustici vocabant. Vnde & materia quæ plurimas huius coloris venas habet, dicta est robus: & homines valentes, ac boni coloris, robusti. Ex Festo.
¶Robur, Genus frumenti. Col. lib. 2. cap. 6, Tritici genera complura cognouimus. Verùm ex his maximè serendum est, quod robus dicitur, quoniam & pondere, & nitore præstat.

Robusteus, Robustus, Vide ROBOR.

Rodo, rodis, rosi, rosum, rodere, Propriè morsum est, qui dentibus fere semper aliquid demolimur. Cic. 2. de Diuinat. Quasi verò quicquam intersit mures diem & noctem aliquid rodentes, scuta an cribra corroserint.
Pollicem rodens Horat. Epod 5.
Vngues rodere Horat. 1. Serm saty. 10.
Flumina rodunt ripas Lucret. lib. 5.
Dentem dente rodere dicitur, qui carpit eũ qui neque lædi queat,
neque

neque sentiat: aut qui mordet pari mordacitate præditum quempiam. Martial.lib.13.in obtrectatorem quendam,

-quid dentem dente iuuabit

Rodere? carne opus est, si satur esse velis.

¶Rodere aliquem, per translationem, pro Obtrectare alicui, & obscurè, ac dissimulanter maledictis insectari. Cic. pro Corn. Balbo, Mire hominum inuident, in conuiuiis rodunt, in circulis lacerant, vellicant.

Amicum absentem rodere Horat.1.Serm.saty.4.

Rodor, Voce passiua. Lucret.lib.5,

Præterea, pro parte sua quodcunque alid auget,

Roditur &c. Translatio est.

Ferrum roditur scabra rubigine. Ouid.1.de Pont.eleg.1.

Rosio, rosionis, Verbale. Plin.lib.20. cap.14. Stomachi autem ex aqua item rosiones sistit, & vomitiones cum acero & poleuia. Ibidem, cap.21, Succos decoctæ neruis prodest, & vesicæ, & intestinorum rosionibus.

Rodus, Vide RAVDVS.

ROECVS, plastes Samius, quem in Samo primum omnium Plasticen inuenisse refert. Plin.libro 35.cap.12.

ROFFREDVS iurisconsultus Beneuentanus, ius Ciuile publicè Bononiæ, dein Aretij professus est circiter annum 1200.

ROGATIANVS nobilis senator, de quo audi sapientissimi Cœlij Rhodigini admonitum. Succurrit (inquit Cœlius lib 7.cap 11.) exemplum frugalitatis nobile, Senatoris Rogatiani, cuius idem meminit Porphyrius. Is ergo sapientiæ studiis egregiè intentus, nihil habebat antiquius, quàm vt quanta ratio pateretur, animum ab vitæ cogitationibus reuocaret: quamobrem nec bonorum curam omnino ducebat, quin & seruos à se reiecit, nec vllos vnquam honores admisit. Nam proditurus quandoque Prætor, iam lictoribus illi apparentibus, nulla prorsus dignitatis habita ratione, nec prodire quidē sustinuit: Imò & propria domo relicta, apud amicos diuertebat contentus semel interdiu dedisse operam cibo. Quæ viuendi ratio tam incuriosa, tamque sui negligens illuc demum profecit: vt cùm podagra infestaretur prius, mox tanquam in multos annos impetratis induciis, aut diffiso die, ita conualesceret, vt manuum pedúmque munera nō vtereur secus, ac quilibet maximè vigētium: qua quidem ra factura est, vt verè synceritátique philosophantis insigne esset, ac haberetur exemplar. Hæc Cælius.

Rogo, rogas {[Greek, illegible]} rogare, Notæ significationis. Gellius lib.13 cap 20, Crepidarium, inquit, cultellum rogauit à crepidario sutore. Accusatiuo iungitur rei quam rogamus.

Rogare auxilium, Petere precibus. Cæsar 1.bell. Gall. Legatos ad Cæsarem mittunt rogatum auxilium.

Finem rogant et iurit. Ouid.14 Metam.

Opem rogauit summissa voce. Ouid.4.de Ponto, eleg 3.

Meo iure te hoc beneficium rogo. Antonius Ciceroni in Epist.ad Attic lib.14.

Rogare aquam de proximo. Plaut Rud 10.

Rogare aliquem de. Cic.ad Quint frat.lib 3 17, Et simul Tuium, quem tibi audio promisisse, qui nunc Romæ erat, de aqua per fundum eius ducenda rogabo.

Rogare ad & in. Plin iunior lib.1.epist.9.ad Fundanum. Ille me ad signandum testamentū, ille in aduocationē, ille in consilium rogauit.

Rogare ab amico Cic.ad Atticum, lib 9, Quod maius imperium à minore rogari non sit ius.

Rogare deos diuitias. Martial lib.4.epigr.33.

Nunquam diuitias deos rogaui.

Rogare & orare ne. Cic 1.Vert. Rogare & orare ne illos supplices aspernaret, quos me incolumi nemini supplices esse oporteret Idem ad Seruilium, lib.13. Te oro atque rogo, vt eum & in reliquis veteris negociationis colligendis iuues.

Ac te illud primum rogabo, nequid, &c. Cic. Memmio, lib.13.1.

Rogare vt. Terent. Heaut a 3,

Vbi dixi mutauisse te, & rogare vti

Venire ad te mulier, &c.

Rogare magno studio. Cic.ad Qu fratrem, lib.1.2, Hoc te ita rogo vt maiore studio rogare non possim.

Supplice voce rogare. Ouid.6.Metam.

Concinnè rogare, Vide Concinnè, in CONCINNVS.

Impudēter rogare, & impudētissimè postulare, Vide IMPVDENS.

Leuiter rogare. Senec.de Benefic lib.1 cap.1.

Miserabiliter rogare. Senec.de Benef lib.1 cap.14.

Molestè rogare. Cic.ad Attic.lib.1. epist.14, Iam illud molestè rogo, quod maximè cupio, vt quamprimùm venias. Molestè refertur ad personam legentis, id est, eum molestia tua.

Nominatim rogare, Vide Nominatim in NOMEN.

Suppliciter rogare deos. Ouid.1.de Ponto, eleg 11.

Precariò aliquem rogare. Cicero 7 Vatin. Quo tempore in tanta inopia nauium tantáque calamitate prouinciæ, etiam si precariò essent rogandi, tamen ab iis impetraretur.

Occidere aliquem rogando. Horat. Epod.14. Id est, molestum esse alicui, & instare semper rogando.

Molestum verbum est, Rogo. Senec.de Benefi.lib.2.cap.1, Molestum verbum est, onerosum, & demisso vultu dicendum, Rogo.

Omitte rogare, Vide OMITTO.

¶Rogare, Vtendum accipere. Cic.6.Ver. Profectò hinc natum est, Malo emere, quàm rogare.

Rogare vtendum. Cato cap 5.

Rogare inspicienda vasa, Id est, commodato petere, vt tantum inspicere liceat. Cic.6.Verr. Mittit rogatum vasa ea quæ pulcherrima apud illum viderat, ait se suis cælatoribus velle ostendere. Budæus.

Mutuum aliquem rogare, Vide MVTVVM.

Rogare aliquem mutuam pecuniam. Celsus in l.Si me.D. Si certum petatur.

¶Rogare {[Greek, illegible]} Interrogare. Plaut. Amphitr.8,

Alcumena vnum rogare te volo. AL. quid non roga.

Rogaui, peruenissetne Agrigentum: dixit peruenisse, quemadmodum reuertisset Cic 6 Verr.

Rogare de. Plaut Persa.16,

Iam de istoc rogare omitte: non vides nolle eam loqui? Cicero ad Gallum, lib 7.24, Est'ne aut tui pudoris, aut nostri, primum rogare de die, deinde, &c.

De aliquo aliquid rogare. Cic. In Vatinium, Tum respondeto ad ea, quæ de teipso rogaro.

Roget quis Modus est loquendi, & veluti quædam dilutio eorum quæ obiici possent: pro quo multi ineptè dicunt. *Si aliquis me interrogaret, peteret, diceret.* Terent Eunuch.3.3,

Roget quis, quid tibi cum illa?

¶Rogat, est consulit populum, vel petit ab eo, vt id sciscat, quod ferat Vnde nos quoque in consuetudine habemus pro petare & orare. Cato in dissuasione, ne lex Bæbia derogaretur, ait, Hoc potius agam, quod hic rogat. Festus.

¶Rogare legem. Gellius lib.2.cap.24, Lex deinde Licinia rogata est. Cicero 2. Philipp. Ego leges perniciosas rogant. Hinc legis rogatio dicitur, quoniam rogare populum magistratus solebant, an id placeret quod statuerant. Rogare populum, est agere cum populo. In qua re hæc erant verba solennia, Velitis iubeatisne Quirites, vt hoc vel illud fiat? Idem 2.de Legib. Et si quæ fortè à me hodie rogabuntur, quæ non sint in nostra Repub nec fuerint, tamen erant ferè in more maiorum, qui tum vt lex valebat. De legibus. Vide ABROGO.

¶Rogare magistratum aliquem, Rogatis suffragiis creare. Cic. Attic.lib 9.epist 11, Id assequitur, si per Prætores Consules creantur. Nos autem in libris habemus non modò Consules à Prætoribus, sed ne Prætores quidem creari ius esse, idque factum esse nunquam: Consules, eò non esse ius, quòd maius imperium à minore rogari nō sit ius: Prætores autem, quum ita rogētur, vt collegæ Consulum sint, quorum est maius imperium. Idem lib.1.de Diuinat. Comitia Consulibus rogandis habuit. Et populum rogare magistratum dicebatur is, qui comitia habebat: id est, populum rogare, vt suis suffragiis eum magistratum crearet cuius magistratus causa comitia haberentur. Et legimus in Liuio Decad.1 lib.6 in fine, Factum esse Senatusconsultum, vt duos viros Ædiles ex patribus Dictator populum rogaret. Cic.de Legibus lib.3, Tribunisque quos sibi plebes rogassit, ius esto cum patribus agendi. Verba sunt 12.tabul. Rogassit, id est creauerit.

In perpetuum rogari. Quintil.lib 2.cap 4.

Rogare sententiam, In senatu primi sententias à Consule rogabantur Consules designati, si modò post consularia comitia senatus haberetur: sin antè, rogabat Consul arbitratu suo, non quem vellet ex omni Senatorum frequentia, sed quem vellet è numero Consularium. Et antiquæ consuetudini dabatur, vt quem ordinem interrogandi sentētias Consul Calendis Ianuariis instituisset, eum toto anno cōseruaret. quo ordine Cæsar neglecto, primum Pompeium post affinitatem Consul rogare sententiam cœpit, quum antea Crassum solitus esset. Quonā autem, quum designati consules fuissent, ij sententiam primi rogabantur: quæri potest, vter ea ipsis designatis prior rogaretur. Sciēdum igitur, siue patritius & plebeius, siue duo plebeij designati consules essent, qui priore loco declaratus esset Consul, eū in magistratu priorem quoque sententiam rogasse Ideòque rogatum in re Catilinaria non C. Antonius, sed M Cicero, quia Consul priore loco declaratus: nā genere pares erant, vterque plebeius. Et ad Atti. lib.1.ep.10, pacificatorem Allobrogum (C. Calpurnium Pisonem intelligit) rogat sententiam M Pupius Piso Consul, ex familia plebeia: M. Valerius Mesalla, etsi patritius, tamen non rogat. plebeius igitur anteponitur patritio: cur? quia priore loco declaratus Consul. Vter in magistratu prior rogaret, ostendit: non contrà, & vter rogaretur, quum designati essent.

Vti rogas Quo sensu dici soleret, hinc intelliges. Cic.ad Att.lib.1. ep.11, Quum dies venisset rogationi ex senatusconsulto ferendæ, concursabant barbatuli iuuenes, totus ille grex Catilinæ, duce filiola Curionis: & populū, vt antiquaret, rogabāt. Piso autem Consul lator rogationis, idem erat dissuasor, operæ Clodianæ pontes occuparāt, tabellæ ministrabantur, ita vt nulla daretur, Vti rogas. Hic tibi Rostra Cato aduolat, &c. Quum populus in campum Martium cōuenerat, vti rogationem aliquā aut acciperet, aut antiquaret: tabellæ singulis binæ dabantur, diuersè inscriptæ: altera sic, Vti rogas: qua significabant, se rogationem accipere, & velle vti rogasset is qui rogationem tulisset: altera, cum litera A, quæ erat antiquatæ, id est sublatæ rogationis nota. Liu Decad.1.lib.10, Ego hanc legem Quirites, quod bonum, faustum, fœlixque sit vobis ac reipublicæ, vti rogastis, iubendā censeo tametsi suspicor mēdosè scriptū in Liuio, Rogastis. nō enim populus rogat, sed rogatus iubet. mallem igitur, rogati, aut rogati estis: vt apud eundē Decad 4 lib.3. Ea rogatio in Capitolio ad plebē lata est omnes quinque & triginta tribus, vti rogatæ, iusserunt. Libro autem De legibus 3, Vos demum, vt video, legem antiquastis sine tabella. Corrupti igitur Clodiani, qui tabellas ministrabant, quū eas tantùm darent, quibus antiquari rogatio posset. Cic. in Pison. Me vniuersa ciuitas non prius tabella, quàm voce priorē Consulem declarauit. Vide, Suffragia quomodo ferri solerent, in SVFFRAGOR.

¶Rogare sacramento militem. Liu 5 bell. Maced. Ibidem lib 2, Cum quinque legatis profectus, obuios in agris sacramento rogatos, arma capere & sequi cogebat. Additur interdum nomen potestatis, vt Rogare Consulis sacramento, Id est, iure Consulari. Cæsar in princip lib 6.Gall Quos ex Cisalpina Gallia Consulis sacramento rogauisset, ad signa conuenire, & ad se proficisci iuberet.

¶Rogare aliquem sententiam. Quintil.lib.6 cap 3, Post acceptam hereditatem, primus sententiam rogabatur, cuius hereditas est.

Rogans, Participium {[Greek, illegible]} vt Veniam dare roganti. Ouidius 6. Metamorph.

Facilis rogantibus. Ouid. 2. Amor. eleg. 3.
Partes rogantis agere. Ouid. 6 Fast.
Verba rogantia. Ouid. epist. 19.
Voce rogante flectitur iratus deus. Ouid. 1. de Arte.

Rogandus, Aliud participium { λιτέος. } Ouid. 3. Trist. elegia 8,
Tunc quoque sollicita mente rogandus erit.
Comitia Consulibus rogandis habere. Cicero 1. de Diuinat. Qui quum tabernaculum vitio cepisset imprudens, quod inauspicato pomarium transgressus esset, comitia Consulibus rogandis habuit. Liuius lib. 8 bell. Maced. Comitia consulibus rogandis fuerunt ad XII. Calend. Mart. Creati Consules M. Æmylius Lepidus, C. Flaminius. Id est, creandis.

Rogatus, pen. prod. { ἐρωτηθείς } Aliud item participium, vt Rogatus sententiam in Consulatu. Plin. lib. 7. cap. 48.
Rogati creditores. Cic. 3. Verr. Erat in consilio etiam æquissimus iudex, ipse Verres: erant nonnulli rogati creditores Græcorum, quibus ad exigendas pecunias improbissimi cuiusque legati plurimum prodest gratia. Emendatiora exemplaria legunt Togati.
Gaudent esse rogatæ puellæ. Ouid. 1 de Arte.
Vocibus rogantis flecti. Ouid. 12. Metam.

Rogatus, huius rogatus, pen. prod. { αἴτησις. } Cic. 1. de Nat. deor. Nam quum fetus Latinis ad eum ipsius rogatu accersitúsque venissem, offendi eum sedentem in exhedra.
Ad aliquem ipsius rogatu venire. Cic. 1. de Nat. deor.
Rogatu meo impetrauit. Cic. Attic. lib. 13.
¶ Ad rogatum alicuius non respondere, Ad interrogationem. Cic. pro Flacco.

Rogatio, rogationis, Verbale { δέησις, ἐρώτησις } Interrogatio, Rogationis etiam nomine continetur lex, plebiscitum, & priuilegium. Suet. in Cæsare, cap. 5, Reditum in ciuitatem rogatione Plotia confecit. Id est, lege à Plotio lata. Festus, libro 16, Rogatio ea dicitur quum populus consulitur de vno, pluribúsve hominibus, quod non ad omnes pertineat: & de vna, pluribúsve rebus, de quibus non omnibus sanciatur. Nam quod in omnes homines résve populus sciuit, lex appellatur. Itaque Gallus Ælius ait, Inter legem & rogationem hoc interest, Rogatio est genus legis: quæ lex non continuò est, ea rogatio est, non potest non esse lex, si modò iustis comitiis rogata est, Hæc Festus. Cic 4. de Finib. Et eadem imbecillitate & constantia L. Tubulum fuisse, qua illum cuius condemnatus est rogatione P. Scæuolam.
Rogationem à lege nihil differre ostendit. Cic. in Bruto, De C. Galba: Rogatione, inquit, Manilia, Iugurthinæ coniurationis inuidia, oppressus est. Paulopost, Inuidiosa lege Manilia quæstione C. Galbam Gracchani iudices sustulerunt. Nihil igitur differunt lex & rogatio: nisi prius sit rogatio, & postea lex: quo ordine in his exemplis ponuntur.
Rogatio & huic finitima percontatio. Cic 3 de Orat.
Rogatio iudicis. Cic. 3 Offic. Itaque præclarum à maioribus morem accepimus rogandi iudicis, si eum teneremus, quæ salua fide facere possit. Hæc rogatio iudicis ad ea pertinet quæ pauló antè dixi, honesta amico à iudice posse concedi.
Rogationes & plebiscita, Quintil. lib. 2 cap. 14.
Accipere rogationem, Id est, legem accipere. Cic. ad Attic. libro 1. 9, Vt Consules populum cohortarentur ad rogationem accipiēdam. Vide ACCIPIO.
Ferre rogationem ad populum. Cæsar 3 bel. Ciuil.
Perferre rogationem per vim, Est legem perferre. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. 6, Sed tamen suspicor per vim rogationem Caninium perlaturum.
Promulgatur ab eodem rogatio de mea pernicie. Cic pro Sext.
Alicuius rogatione aliquem diligere. Cic Qu fratri, lib. 3. 17.
¶ Rogatio, pro supplicatione, & prece. Valer. Max lib 6. cap. 4. de Publio Rutilio, Quum amici cuiusdam iniustæ rogationi resisteret, atque is per summam indignationem dixisset, Quid ergo, inquit, mihi opus est amicitia tua, si quod rogo, non facis? respondit, Imò quid mihi tua, si propter te aliquid inhonestè facturus sum?

Rogatiuncula, penult. corr. { αἰτησίδιον } Diminutiuum. Cic. pro Domo sua, Te meam domum consecrasse, te monimentum fecisse, in meis ædibus te signum dedicasse, eáque te ex vna rogatiuncula fecisse.

Rogator, penult. prod. Aliud verbale { αἰτητής, } vt Rogator comitiorum, qui postulat comitia vt fiant. Cic. 1. de Diuin. Qui recentibus comitiis in Senatum introducti negauerunt iustum comitiorum rogatorem fuisse.
Rogatores in comitiis dicebantur Consules qui comitia habebant: sed & illi qui in centuria aliqua rogabant suffragia, & renuntiabant Consuli comitia habenti, interrogante præcone, vt facilè colligitur ex verbis Cic. lib. 2 de Oratore, de Scipione Maluginensi. Tum autem voce suffragia, non tabella ferebantur, nondum latis legibus tabellariis. Rogatores verò renuntiatores centuriorum fuisse, ita docet Cic lib. 2 de Diuinatione, Quos quum Tib. Gracchus propter mortem repentinam eius qui in prærogatiua referenda subitò concidisset, in senatum introduxisset, non iustum rogatorem comitiorum fuisse dixerunt. Primùm vide ne in eum dixerint, qui rogator centuriæ fuisset. is enim erat mortuus. Sed & Consul renuntiabat, vt Cicero Murænam se renuntiasse dicit in ipso statim orationis pro Muræna principio. Præco etiam populo renuntiabat quem centuria quæque relatum & renuntiatum à rogatoribus Consulem faceret.
¶ Rogator, Postulator & mendicus, qui eleemosynā postulat Plaut. Vt rogator ostiatim petam panem? Cic. ad Attic lib 16 341. Quanquam hæc epistola non suasoria est, sed rogatoria. Vide Bucca, pro frusto panis, in BUCCA.

Rogatarius { ὑπογραφεύς } Tabellio qui rogat quod quisque stipulatur, hoc est promittit. Sipontinus.

Rogito, rogitas, penultima corr. { ἀξιόω } rogitare, Frequentatiuum, Sæpe rogare.
¶ Rogitare, Precari. Plin. Patrem adit, rogitat vt sui misereatur.
Terent. Eunuch 2. 2,
 - sed ego cesso
Ad Thaidem hanc deducere, & rogitare ad cœnam vt veniat.
¶ Rogitare, Sciscitari. Terent. And. 2. 2,
 - rogitabam, heus puer,
Dic sodes, quis heri Chrysidem habuit? Idem Adelph. 2. 2,
 - rogitas me, vbi nobis Æschinus
Siet, quid tristis ego sim? Plaut. Aulul. 23,
Venio ad macellum, rogito pisces, indicant Caros.
¶ Rogitare super aliquo, De aliquo interrogare. Virg. 1. Æneid.

Rogitatio, rogitationis, Verbale { ψήφισμα, νομοθεσία } Lex, plebiscitum, Plaut. Curcul. 10,
Rogitationes plurimas propter vos populus sciuit.

Rogus, rogi, masc. g. { πυρά } Strues lignorum ad cremanda cadauera, dictus, quòd in eo dij Manes rogentur. Plaut. Menech. 4,
Age sanè igitur quando æquum oras, quàm mox incendo rogum.
Cic. 3. de Finib. Nam si beatus vnquam fuisset, beatam vitam vsque ad illum à Cyro extructum rogum pretulisset. Quintil. Declamat. 6. Refertur rogus, hoc est, lignum cremando cadaueri aduectum refertur domum.
Auidi rogi. Ouid. 1. de Remed. amor.
Flagrans. Senec. Hercul. furente, 1.
Laceri. Seneca Octauia, 6,
 - lacerósque feni
Violenta rogos nata negauit. Sed legendum potiùs, laceróque feni.
Ploratus. Ouid 4. Fast.
Vltima plorata subdita flamma rogo est.
Tepidi. Ouid epist. 6.
Tristis. Lucan. lib. 8.
¶ Accendere rogum. Lucan lib. 9.
Ascendere in rogum ardentem. Cic. 1. de Diuin. Siquidem ad mortem proficiscens Calanus Indus, quum ascenderet in rogum ardentem, O præclarum discessum, inquit, è vita, quum (vt Herculi contigit) mortali corpore cremato, in lucem animus excesserit.
Consumptus rogis. Ouid. epist 7.
Plebeio rogo dare corpus. Ouid. in Ibin.
Extruere rogum. Lucan lib. 6.
Imponere aliquem in rogum. Cic. 2. Tusc.
Impositi rogis iuuenes. Virg 4. Georg.
Ad rogum vsque prosequi. Cic. pro Quintio.
Rogum etiam neutro genere dicitur, vt author est Nonius. Afrani Epistola. Pulchrè hoc incendi rogum, ardet, tenetur, hoc sepulchro sepeli licet.

Rogalis, penult prod Adiectiuum { ὁ τῆς πυρᾶς. } vt Ignis rogalis. Stat. 2. Thebaid.
Flammæ rogales. Ouid. 3. Amor. eleg. 8.

ROMA { ῥώμη } Orbis aliquando caput dicta, & amplissimi imperij iure in hunc vsque diem fœlix. Cuius situm atque habitum quo tempore cœpta est condi obseruauerunt antiqui, è quorum numero fuit Lucius Tarutius Mathematicus, Chaldaicis literis eruditus, quemadmodum Cic. lib. 2. de Diuinat. scriptum reliquit. Hæc patuum ab initio oppidum fuit, à iuuentute Latina Valentia appellatum. Quod quum Euander ad ea loca veniens extendisset, seruata prius impositi nominis significatione, Romam nuncupauit. Siquidem Græci ῥώμην robur appellant. Alij volunt Troia capta quosdam ex Achiuis in ea loca vbi nunc Roma est, deuenisse per Tyberim. Deinde suadente nobilissima captiuarum, cui Romæ nomen erat, incensis nauibus, posuisse sedes, & structo oppido Romen ab ea vocasse. Alij Romam à Romulo dictam volunt. Romulus verò à Romula arbore, id est ficu, sub qua Romulus & Remus pueri inuēti sunt cum lupa præbente infantibus rumam, id est mammam. Vel à ruminando, quòd æstate sub ea pecudes ruminabant. Sunt etiam qui Romulum & Romum à robore, ἀπὸ τῆς ῥώμης appellatos volunt. Multa de Roma a variis authoribus, sed nugatis: vide apud Sext. Pompeium Festum, suo ordine.
Roma. Ciuium Romanorum tria genera fuisse video, senatores, equites, de plebe: qui tres ordines dicebantur, & ex duplici genere cōstabant, patricio & plebeio. duplex enim est ciuium Romanorum diuisio, quarum altera ad alteram nihil pertinet. prior hæc, Vel patricij sunt ciues Romani, vel plebeij. posterior hæc, Vel senatores sunt ciues Romani, vel equites, vel de plebe, ita vel à genere, vel ab ordine distinguebantur: vt ciuis Romanus genere patricio natus, equestris tamen ordinis, si nondum in senatum lectus esset, diceretur; sin senator esset factus, ordinis senatorij. quod si patricius non modò in senatum allectus non esset, verùm nec inter equites locum haberet, quia scilicet equestri censu non esset, hoc est sestertiorum quadringenta millia non possideret, (minus enim qui habebat, equum esse nō poterat, sed, vt Horatij verbis vtar, plebs erat) an quia, quū quadringenta millia possideret, annulo tamen aureo & equo publico non vteretur, quæ illi, equestris ordinis insignia, censor ob aliquod flagitium ademisset, aut denique, quia neque maiores eius, neque pater, neque ipse, cum quadringēta millia, eóve amplius haberet, de equestri dignitate laborassent, equestrísque ordinis indicia, annulum scilicet aureum, & equū publicum, neque in militia à duce, neque domi à censoribus, quū censeretur, postulasset: quod tamen vix est vt credi possit: quis enim cōtemnit honestatem? quis, quum ab infimo ordine plebeio ad equestrem possit ascēdere, aut ab equestri ad senatorium, recuset? si quis igitur patriciæ gētis neque senator esset, neque eques, is patricius quidem & erat, & dicebatur, idem tamē de plebe & erat, & dicebatur. quādoquidē, ciuis Romanus quicūque erat, is de tribus ordinibus vnum haberet, senatorium aut equestrē, aut plebeium, necesse erat. senator non es, ergo eques, aut de plebe. neq; senator, neq; eques, ergo de plebe. ordo enim præterea nullus superest ut quadringenta millia, qui est equestris cēsus, aut octingēta millia, qui senatorius, possideo: sequitur ergo, vt eques ob quadringēta millia sim, aut senator ob octingēta millia. falsum. census enim dat, nō vt eques aut senator necessariò sis, sed vt esse possis; neq; ꝓpter opes honor datur,
sed ob

sed ob inopiam negatur, turpe enim & indecorum, senator egens: malásque res non omnino malis moribus quandoque persuadet inopia. Erant ergo patriciorum tria genera, patricij senatores, patricij equestris ordinis, patricij de plebe. Sed oritur consideratio. Ciuis Romanus, ex equite senator factus, amittítne ordinis equestris insignia, anulum aureum, & equum? minimè. Auctus enim dignitate, tantum abest vt de pristino iure quidquam amittat, vt etiam aliquid præterea consequatur. nam præter annulum, & equum, quæ equitum erant, habebant senatores tunicam purpuream, vt ab equestri ordine aliqua omnino specie distinguerentur, sicuti equester ordo à plebe annulo aureo, & equo distinguebatur. Ex Manutij obseruationibus. Duos populos seminarium gentium Romanarum fuisse reperio, Aborigines, & Troianos, qui vtrique ab Ænea, vt Liuius & Dionysius tradunt, communi nomine Latini sunt appellati. Aborigines autem, qui ante aduentum Æneæ, Latium, regente Latino, tenebant, docet Dionysius ex Græcis in Italiam venientibus esse conflatos. Græcos autem hos nominat, Oenotrum ex Arcadia, Pelasgos ex Thessalia, Euandrum item ex Arcadia. Herculem ex Peloponneso profectum. atque etiam idem scribunt, Romulum, superante Latinorum Albanorúmque multitudine, vrbem in Palatio condidisse. quæ quum ita sint, iam ad dubium esse non potest, quin ad hos populos alij etiam plurimi accesserint, qui Romanam vrbem gentibus repleuerint. siquidem accepimus, Romulum Cæninenses, Antemnates, Camerinos, Veientes, Fidenates, quos bello deuicerat, Sabinos verò etiam quibus cum æquo Marte pugnauerat, in societatem nouæ vrbis vocasse. quin etiam multas Etruscorum vrbes se ad eum recepisse, initio à Medullia facto, traditum est. hoc autem Romuli institutum reliqui deinceps reges studiosissime sibi conseruandum esse duxerunt, vt finitimas ciuitates aut vi, aut beneuolentia sibi adiungerent, Romámque transferrent. Itaque Tullus Hostilius, euersa Alba, familias eius vrbis Romam traduxit. Ancus Lucumonem Etruscum in senatum asciuit. Priscus Ser. Tullium Corniculanum sibi etiam generum adiunxit. idem post quoque factum est, liberata regio dominatu Reipub. neque enim vnquam desitum est, ciuitatem victis populis & gentibus dari, Italiámque ipsam municipiis deuincire, quousque bello Marsico vniuersa ferè ciuitate donata est. Ex libro Caroli Sigonij de nominibus Romanorum.

Roma in montibus posita & conuallibus cœnaculis sublata atque suspensa. Cic. 2 de Lege agrar.

Vrbs Roma. Horat. 3. Carm. ode 5.
Altæ Romæ mœnia. Virg. 1. Æneid.
Beata. Horat. 3. Carm. ode 29.
Bellatrix Ouid. 2. Trist.
Dardania. Ouid. 15. Metam.
Domina Roma, Dominans. Horat. 4. Carm. ode 14. Sic Virgil. de Romanis ait, Populum latè regem.
Ferox. Horat. 3. Carm. ode 3.
Magna. Martial. lib. 12. epig. 69.
Martia. Ouid ad Liuiam.
Potens. Horat. 2. epist. 1.
Princeps vrbium Horat. 4. Carm. oda 3.
Rerum pulcherrima. Virg. 2. Georg.
Regia Horat. 1. epist. 7.

Romæ ambitum variè prodiderũt authores. Plin. lib. 3. cap. 5, Mœnia eius collegere ambitu, Imperatoribus Censoribúsque Vespasianis anno conditæ à DCCCXXVIII. passuum XIII. M.CC. Fla. autem Vopiscus tradit, Aurelium imperatorem ambitum vrbis ad triginta millia passuum ampliasse.

Romæa, Parilia dici cœperunt, Fortunæ templo ab Adriano in vrbe restituto. Vide in dictione PARILIA. Cœlius Rhodiginus libro 5. capite 4.

Romana, propria appellatione dicta est ea porta in vrbe Roma, quam Romulus infimo cliuo Victoriæ instituit. Appellata autem Romana à Sabinis præcipuè, quòd ea proximus aditus erat Romam. Festus. Romanam portam volgus appellat vbi ex epistylio defluit aqua. Qui locus ab antiquis appellari solitus est Statuæ Cinciæ, quòd in eo fuit sepulchrum eius familiæ.

Romanus, pen. prod. Adiect. {ῥωμαῖος} qui à Roma est, vel Romam inhabitat.

Domini rerum, Romani. Virg. 1. Æneid.
Achilles Romanus, Vide ACHILLAS.
Acer. Virg. 3. Georg.
Arces. Virg. 2. Georg.
Gens. Virg. 1. Æneid.
Linguæ Romanæ facundia. Ouid 1. de Ponto, eleg. 3.
Ore Romano profluit Græca, Id est, homo Romanus Græcè loquitur Ouid ad Pisonem,
Populus. Horat. 1. epist. 1.
Potentia. Ouid. 15. Metam.
Pubes. Horat. 4. Carm. ode 4.
Sermo Quintil. lib. 2. cap. 14.
Tellus Virg. 4. Æneid.
Vibis Romanæ conditor. Ouid. 14 Metam.

Romanicus, pen. corr. Aliud adiectiuum {ῥωμαϊκός} Cato cap. 135. Aratra in terram validam Romanica bona erunt, in terram pullam Campanica, iuga Romanica optima erunt. Sic Romanicum oleum, apud eundem, cap. 153. in lege oleæ pendentis.

Romanensis {ῥωμαιένσιος} Qui alibi ortus est, sed in Roma versatur. Vnde Cato in lib. de Re rust. cap. vlt. Salem Romanensem appellat, non Romæ factum, sed qui Romæ vendebatur.

ROMANDVAS {ῥωμανδούας} Ptolemæo lib. 2. cap. 9, Populi sub Rhotomago, Hodie Veromandi, *Vermandois*.

ROMANVLA porta teste Varrone libro 4. de Lingua Latina in Palatino monte fuit, gradus habens in naualia ad Volupiæ sacellum.

Romulia lex, cauit, ne alij præter patres & magistratus, sacra inirent, postea plebi quoque aditus ad sacra fuit. Nam rogationibus tribunitiis, primùm Statu Licinia sancitum est, vt X viri sacrorum, non vt anteà omnes patricij, sed ex parte dimidia de plebe crearentur. Deinde secuta est Ogulnia, vt quum quatuor pontifices essent, placeretque sacerdotum numerum augeri, quatuor præterea pontifices, quinque augures, de plebe omnes allegerentur vt omnino octo pontificum, nouem augurum numerus fieret. Ex Manutio.

Romphæa, romphææ Genus teli est, quo Thraces in bellis plurimum vtebantur, illísque erat ferè peculiare. Hoc autem vocabulum vsurpasse Ennium libro Annalium 14. testis est Gell. noct. Atticar. lib. 10. cap. 25.

Romphus, i, o, podamenti vitium genus Alexander Alexandrinus lib. 2. cap. 10, Quod autem natiuum ex arboribus in arbores traductis vitibus, nonnulli tradunt, quidam Romphos, plerique arbusta dixere, quæ in transpadana Italia ex Cornu, Populo, Tilia, Acere, Orno, Carpino, & Quercu frequenter arbustari tradunt.

Romula, Arbor dicebatur sub qua Remus & Romulus pueri inuenti sunt.

Romulensis, Colonia Romanorum in Celtica Hispalensium. Plin. lib. 3. cap. 1, Et à læua Hispalis colonia, cognomine Romulensis.

ROMVLVS {ῥωμύλος} Martis & Iliæ filius, frater Remi, primus rex Romanorum. Cuius & Remi fratris historiam sic scribit Seruius, Amulius (inquit) & Numitor fratres fuerunt. Amulius fratrem imperio pepulit, & filium eius necauit: filiam verò eius Iliam, Vestæ sacerdotem fecit, vt spem sobolis auferret, à qua se puniri posse cognouerat. Hanc, vt multi dicunt, Mars compressit, vnde sunt nati Remus & Romus, quos cum matre Amulius præcipitari iussit in Tyberim: tum, vt quidam dicunt, Iliam sibi Anien fluuius fecit vxorem: vt alij inter quos Horat. Tyberis: vnde ait, 1. Carm ode 2. Iliæ dũ se, &c. Vide ibi Acronẽ. Pueri verò expositi sunt ad ripã vicinam: hos Faustulus reperit pastor, cuius vxor erat nuper meretrix, Acca Laurentia, quæ susceptos aluit pueros. Hi posteà auum suum Numitorem occiso Amulio in regna reuocauerunt. quibus dum cum eo angustum Albæ videretur imperium, recesserunt, & captatis auguriis vrbem condiderunt. Sed Remus prior sex vultures vidit, Romus posteà duodecim: quæ res postea bellum creauit, in quo extinctus est Remus: & à Romi nomine Romani appellati. Vt autem pro Romo, Romulus diceretur, blandimenti gratia factum est, quod gaudet diminutione. Quod autem à lupa dicuntur nutriti, fabulosum figmentum est, ad celandam authorum Romani generis turpitudinem: nec incongruè factum est: nam & meretrices lupas vocamus, vnde & lupanaria. Et constat hoc animal in tutela esse Martis. Hactenus Seruius enarrans illud Virgilij lib. 1. Æneidos,

...donec regina sacerdos
Marte grauis geminam partu dabit Ilia prolem.

Romulus, Martis filius, educatúsque à Lupa dicitur. Quintilianus lib. 3. cap. 7.

Romulus post excessum suum dixit Proculo Iulio, se Deum esse, & Quirinum vocari, templúmque sibi dedicari in eo loco iussit. Cic. 1. de Legib.

Mauortius Romulus. Virg. 6 Æneid.

Romulia tribus. Cic. 2 de lege Agraria. Dicitur & Romulia. Vide TRIBVS.

Romuleus, pen. corr. {ῥωμύλειος} Possessiuum: vt Colles Romulei. Ouid. 14 Metam.

Culmo Romuleo sedens. Virg. 8. Æneid.
Ense Romuleo cadit Amulius, Id est, ense Romuli. Ouid. 3. Fast.
Muri Romulei Silius lib. 7.
Vrbs Romulea. Ouid. 15. Metam.

Romulus, Adiectiuum, pro Romuleus: vt Tellus Romula. Virgilius 6. Æneid.

Gens Romula. Horat. in Carm. secul.

Romulidæ, penult. corr. {ῥωμυλίδαι} Dicti sunt Romani à Romulo. Persius Satyra 1,

...Ecce inter pocula quærunt
Romulidæ saturi quid dia poemata narrent.

Fuit & alius Romulus Grammaticus, qui sublatis multis Græcis indoxit Latinos. Hic centesimum excessit annum, interius mulso, foris oleo perunctus.

Arx Romulidarum. Lucret. lib. 4.

Rompotinum, Vide RVMPOTINVM.

Roro, roras, Vide ROS.

Ros, roris, mascul. gen. {δρόσος, ἔρση} Humor qui sereno tempore è cælo fluit, serena nocte, non gelu, neque ardoribus, neque ventis existentibus. Aristoteles libro 1, Meteororum, scribit rorem fieri ex vaporatione modica, atque in hoc differre à pluuia quæ largo vapore progeneretur. Apuleius lib. de Mundo, Ros nocturnus humor, quem serenitatis tenuitas spargit. A Græcis dicitur δρόσος.

Amarus ros Virg. 4. Georg.
Gelidus. Virg. 2. Georg.
Leuis. Virg. 8 Æneid.
Liquidus ros, Aqua fontana Ouid 3. Metam.
Marinus. Horat. 3. Carm. ode 23.
Nocturnus. Plin. lib. 21 cap. 17. ad finem.
Alcman Lyricus dixit rorem Aëris & Lunæ filium. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. vlt.
Purus ros Castaliæ Horat. 3. Carm. ode 4.
Tepidus. Ouid. 10. Metam.
Vitreus Ouid. 1. Amor. eleg. 6.
Vitalis. Cic. 2. de Diuin.
¶ Recente rore herbæ canent Ouid. 3 Fast.
Sanguineis stillauit roribus arbor Lucan. lib. 7.
Quum ros in tenera pecori gratissimus herba est. Virg. 8. eclog.
Lachrymarum rore madidæ coronæ Ouid. 14. Metam.
Ros salis, pro aqua marina. Lucret. lib. 4.

Nam quæcunque supra rorem salis edita pars est
Remorum, recta'st, &c. Rorem salis, id est, aquam maris. Lambin.
Rotalis, pen. prod. Adiectiuum Ouid. 4 Fastorum.
Virgáque rotales laurea misit aquas. Id est, ad irrigandum, siue ad aspergendum, vel aspergentes.
Rorifer, penult. corr. Adiectiuum { [illegible] } vt Aura rorifera. Senec. Hippol 1.
Biga Lunæ rorifera. Stat. 1. Thebaid.
Vmbris roriferis terram nox obruit. Lucret. lib. 6.
Rorulentus, Adiectiuum { [illegible] } Plenum rore. Columel. lib. 5, Cauendum ne aut Septentrionalibus ventis, aut rorulentæ, sed siccæ serantur vites. Idem lib. 12. cap. 38, Ne rorulentæ baccæ legantur cauendum.
Roscidus, penultima corr. { [illegible] } Aliud adiectiuum, Quod est rore perfusum, vnde Noa roscida, dicitur quæ rore humecta est. Plinius libro 18 cap. 18. & libro 3 capite 12, Roscidis collibus.
Antra roscida. Ouid 2. Fast.
Aurora. Ouid ad Liuiam.
Gramina. Claud. 1 de raptu Proserp.
Herba roscida. Varr 2 de Re rust. cap. 2.
Iris Virg 4 Æneid.
Mala roscida, Quæ matutino rore humecta sunt. Virgil eclog 8. Plin. lib 11. cap. 11, Itaque tum prima aurora, folia arborum melle roscida inueniuntur.
Mella. Virg. 4. eclog.
Poma Propert lib 2 eleg 19.
Pruina roscida foliis excussa. Ouid. 5 Fast.
Solum roscidum. Colum lib. 3. cap. 2.
Tellus roscida. Senec. Hippol. 1.
Rorarij, milites, qui armatura leui prælium primi committebant: quod vt ante pluuias cælum rorare solet, sic illi ante grauem armaturam qui prodibant, rorarij appellabantur, qui & ferentarij. Hæc ex Pesto. Liu. 8. ab Vrbe, Primum vexillum triarios ducebat, veteranum militem spectatæ virtutis: secundum rorarios, minoris roboris ætate factisque.
Rorarij appellati, quòd imbribus ferè primùm rorare incipiat. Varro de vita Pop. Roman. libro 3. Idem lib. 6. de Lingua Latina, Rorarij dicti à rore, qui bellum committebant ante, ideò quod ante rorat, quàm pluit.
Rorarium vinum, Quod rorarijs dabatur.
Roro, roras { [illegible] } rorare, Humorem instar roris paulatim destillare. Virg 8 Æneidos,
Et sparsi rorabant sanguine vepres. Colum. lib 11 cap. 2, IIII. Id. Iun. Delphinus vespere exoritur, Fauonius interdum rorat. In vetusto exemplari absolutè legitur, Fauonius interdum rorat. Plin. lib. 17 cap 10, Periculum tantum eo die est, si rorauerit quantulumcunque imbrem.
Vndique dant saltus, multáque aspergine rorant. Ouid. 3. Metam. De delphinis.
Oculi rorantur lachrymis. Ouid epist. 21. Id est, rigantur.
¶Rorare aliquem cruore. Silius lib. 10,
Quum vidit in scopulo rorantem saxa cruore,
Tornóque obtutu labentem in Tartara Paulum.
¶Rorat, Absolutè, quomodo dicimus Pluit, ningit, tonat. Colum. lib 11. cap. 2, Idibus Octobris, & sequenti biduo interdum tempestas, nonnunquam rorat.
Rorans, Participium { [illegible] } vt Lacrymis rorantia ora genásque. Lucret. lib 3.
Rorantia fontibus antra. Ouid 3. Metam.
Astra rorantia. Virg 3. Æneid.
Capilli rorantes. Ouid. 4 Fast.
Lachrymis rorantibus spargunt ora Lucret. lib 2.
Pocula rorantia Cic de Senect.
Roratus, pen. prod. { [illegible] } Participium, aut nomen ex participio, vt Rorata pruina Ouid. 3 Fastorum,
Mollis erat tellus rorata manè pruina. Alij legunt rorat áque, vt referatur ad tellus.
Roratæ rosæ Ouid 2. de Ponto, eleg 1.
Roratio { [illegible] } quam Theophrastus Rhoadu quasi defluxum appellat, morbus est vitium, quem vulgò *Colaturam* vocamus. Plin. lib. 17. cap. 24, Syderationis genus est in vitibus deflorescentibus roratio. Aut quum acini priusquam crescant, decoquuntur in callum. Theophrastus lib. 4 de plantis, Roratio, inquit, fit quum vitis deflorescens lædatur. Fit autem id genus affectionis, quum acini defluunt: & qui remanent, paruuli sunt. Propter hoc vitium floralia ab antiquis instituta sunt. Plin lib. 18 cap 29 Floralia quarto Calend Maij instituerunt, anno vrbis quingentesimo sexto decimo ex oraculis Sibyllæ: vt omnia bene deflorescerent.
Roresco, rorescis { [illegible] } rorescere, Rore aspergi. Plin. lib 18 cap. 34, Aquilonem prænuntiat terra siccescens repente, Austrum humescens rore occulto.
Rosa, rosæ { [illegible] } Flos è spina nascens, cui ῥόδον Græcis nomen est. Plin libro 21 cap 4. Rosa nascitur spina verius quàm frutice, in rubo quoque prouenjens, illic etiam iucundi odoris, quamuis anguisti, &c. Cic. 7. Verr. Sed quum rosam viderat, tunc incipere Ver arbitrabatur.
Flos rosarum Horat. 3. Carm ode 29.
Arua plena rosarum. Ouid. 1 Metam.
Albentes rosæ. Ouid. 3 de Arte.
Amœnæ. Horat 2 Carm ode 3.
Arentes. Virg. 4. Georg.
Confusa rubore, Vide CONFVNDO.
Nimium rosa plena pudoris, Nimium rubra. Colum. lib. 10.
Punicea. Horat. 4. Carm. ode 10.
Sera. Horat. 1. Carm ode 38.

¶Carpere rosam. Virg. 4 Georg
Et tenui primam deligere vngue rosam Ouid. epist. 4.
An tu me in viola putabas aut in rosa dicere? Cic 5. Tuscul.
Quale rosæ fulgent inter sua lilia mistæ Ouid. 2. Amor. eleg 5.
Sertis redimiti & rosa. Cic 3. Tusc.
Spargere rosas. Horat. 3. Carm ode 19.
Puluinus perlucidus melitensi rosa farctus Cic. 7 Verr.
Rosam suam vocat amicam amator quidam apud Plautum in Asin. 12. blandiendi gratia.
¶Rosa, pro Oleo rosaceo Celsus lib 8 cap 3, Neque alienum est instillare paulum rosæ, vel lactis, quo magis lubrico circumagatur. Idem cap. 4, Quòd si membrana per inflammationem intumuerit, infundenda erit rosa tepida.
Roseus, Adiectiuum { [illegible] } Quod est coloris rosæ. Plinius, Asini à coitu spuma collecta roseo panno, & inclusa argento, venerem stimulat. Idem libro 14. cap. 1, Hic purpureo lucent colore, illic fulgent roseo.
Ceruix rosea, Id est pulchra Seruius. Virg 1. Æneid.
Conualles roseæ, Id est, floruientæ species pro genere. Claud 3. de raptu Proserp.
Dea rosea, Aurora Ouid 3 de Arte.
Face rosea sol inferet lumina cælo. Lucret. lib. 5.
Genæ roseæ. Virg 12. Æneid.
Labella Catul de Berecynth. 58.
Os roseum Virg. 2 Æneid.
Rubor. Ouid 3 Amor eleg 3.
Rosaceus, aliud Adiectiuum { [illegible] } Quod ex rosa factum est, vnde Rosaceum oleum, quod ex rosis expressum est, quod Græcis rhodinon vocant. Plin lib 20 cap 3.
Rosacea corona Plin lib. 21. cap. 3, L. Fuluius argentarius, bello Punico secundo, cum corona rosacea interdiu è pergula sua in forum prospexisse dictus.
Rosarium, rosarij { [illegible] } Copiam fruticum significat, vno loco rosas gignentium: vel locum in quo sunt huiusmodi frutices. Plin. lib. 21. cap. 11, Rosaria à fauonio fossa oportet esse, iterúmque solstitio. Colum. lib. 11. 2, Rosarium serotinum, perfossum & cultum habere iam tempus est.
Amœna rosaria Ouid 5. Trist. eleg 2.
Rosetum, roseti, penult prod. { [illegible] } Locus rosis consitus. Virgil. eclog 5,
Puniceis humilis quantum saliunca rosetis.
ROSEA, Autore Festo campus in agro Reatino appellatur, quia in eo arua rore humida semper ferantur. Varro lib. 1 de Re rust. cap 7. ad finem, Cælius Vopiscus Ædilitius, causam quum ageret apud Censores, campos Roseæ, Italiæ dixit esse sumen, in quo relicta pertica postridie non appareret propter herbam.
Roscidus, Vide ROS.
ROSCIVS, Otho { [illegible] } Tribunus plebis legem tulit, vt Equitibus Romanis in theatro XIIII gradus proximi assignarentur, qui censum CCCC. HS haberent. Author Liuius. De hoc Cicero pro Muræna, L. Otho vir fortis, meus necessarius equestri ordini restituit non solùm dignitatem, sed etiam voluptatem.
Lex Roscia. Horat. 1. epist. 1.
¶Roscius Gallus Comœdus, Ciceronis præceptor in pronuntiationis & gestus exercitatione, eò præstantiæ venit, vt quum de perfecto in arte aliqua loquimur, in suo genere Roscius à nobis dicatur, teste Cicerone lib 1. de Oratore, Hic à Cicerone defensus est, quum à Fannio quodam ob pecuniariam rationem in iudicium adductus esset.
¶Roscij appellabantur, in omnibus perfecti artibus, quod Roscius quidam perfectus visus in arte sua, id est, comœdia iudicatus sit. Festus.
Doctus Roscius Horat. 2. epist. 1.
¶Roscius Amerinus etiam in causa parricidij defensus à Cicerone, patrem habuit hominem locupletem, quem quidam clàm interfecerant: filius per occasionem discordiæ cuiusdam, quæ inter eos interuenerat, paternæ cædis author accusatur. Præda ad quendam Syllæ satellitem L. Cornelium Chrysogonum redibat, accusatore Erucio, quam causam egit primam publicam Cicero annos natus XXVII. vt est author Corn. Nepos. De qua causa ipse in Bruto.
Roseus, Vide ROSA.
Rosio, Vide RODO.
Rosmarinum, rosmarini, pen. prod. vel Rosmarinus, m. g. { [illegible] } Frutex Plin lib 19. cap 12, Libanotis, locis putridis & macris ac roscidis seritur semine. Radicem habet olusatri, nihil à thure differentem. Vsus eius post annum stomacho saluberrimus. Quidam eam nomine alio rosmarinum appellant. Idem lib. 17. cap. 13. Et Colum. lib. 9. cap. 4.
Rosmarinum coronarium. Rosmarini (Gallicè *Romarin* appellamus) duplicis est differentiæ: Vnum fœcundum frugiferúmque, cuius semen cachrys vocatur. Folia fœniculi habet &c. Alterum coronarium quo in sertis coronisque amasij abutuntur De vtroque vide Dioscoridem lib. 3 cap 72 & 73.
Rosmaris { [illegible] } Arboris nomen Ouid. 3. de Arte,
Surgit arbustis herbam,
Rosmaris, & laurus, nigráque myrtus olent.
Rostellum, Vide ROSTRVM.
Rostrum, rostri { [illegible] } Quo aues cibum capiunt. Nec solum de suibus, sed etiam de reliquis animalibus, & de ipso homine interdum dicitur. Plinius, Et mugilis rostrum. Plaut Menech 3, Apud mensam plenam homini rostrum deliges. Cic. 1. de Nat. deor. Pruecto cornuóque rostro aues.
Acumen rostri. Vide Acumen, in ACVO.
Acies rostri. Plinius lib. 11. cap 37.
Rostrum, de hippopotamo. Plin. lib. 8. cap 25, Rostro resimo, cauda & dentibus aprorum, &c.

Captacum.

Caprarum. Varro 2 de Re rust. cap. 3, Duo enim genera earum, sub rostro duas vt mammulas pensiles habeant.

Canum. Plin. lib. 8. cap. 40, Ventos & odorem captantes, prodentésque rostro cubilia.

Ceruorum. Plin. lib. 8. cap. 32.

Delphinorum. Plin. lib. 9. cap 8.

Draconum piscium. Plin. lib. 9. cap 27.

Suum. Colum lib 7. cap. 9, Rostris breuibus & resupinis.

Sus rostro si humi, A, literam impressent, num propterea, &c. Cic. 1. de Diuinat.

Testudinum piscium. Plin. lib. 9. cap. 10.

Tragelaphorum. Plin. lib. 8. cap. 33, Eminet rostrum vt in porcuo sit haud dissimile suillo.

¶Acutum rostrum, vide Acutus, in ACVO.

Aptum rapinæ. Ouid 6 Fast.

Corneum, Vide Corneus, in CORNV.

Ipsa sibi plaudat crepitante ciconia rostro. Ouid. 6. Metam.

Immodicum. Ouid. 6. Metam.

Obuncum vulturis. Virg. 6. Æneid.

Pandum. Ouid. 14. Metam.

Punica. Ouid 2. Amor. eleg 6,

Tincta gerens rubro punica rostra croco.

Reduncum. Ouid. 12. Metam.

Rigidum. Ouid. 6. Metam.

¶Cibum terrestrem rostris facilè contingere. Cic. 2. de Nat. deor.

Exacuere spicula rostris. Virg 4. Georg.

Osque meum sensu pando occalescere rostro. Ouid. 14 Metam.

Prominet immodicum pro longa cuspide rostrum. Ouidius 6. Metamorph.

Hoc quasi rostro finditur Fibrenus. Cic 2. de Legibus, Sed ventum in Insulam est. Hac verò nihil est amœnius. vt enim hoc quasi rostro finditur Fibrenus, & diuisus æqualiter in duas partes latera hæc alluit, &c.

¶A similitudine autem rostri auium, aut aliorum animalium dicta est pars illa nauis exporrecta atque acuta è prora, à quo naues ipsæ, rostratæ dicuntur. Cæsar 3 bell. Gall. Rostro enim noceri non posse cognouerant.

Nauium rostra. Plin. lib. 16. cap. 4.

Æquata. Virg. 5 Æneid.

Erepta rostra carinis. Virg. 7. Æneid.

Æquor dehiscit conuulsum remis & stridentibus rostris. Virgil. 5 Æneid.

¶Rostra { [illegible] } (autore Liuio lib. 8. ab Vrbe,) dictum est templum, seu forum ante curiam Hostiliam, in quo erat pulpitum ornatum ex rostris nauium Antiatium, ex quo loco concionari solebant. Vnde sæpe legimus pro Rostris, id est, in rostris: in eo enim loco rostra ab hostibus capta & fixa erant. Charisius lib. 1, Rostra, locus in vrbe vbi concionantur. Cic. 3. Offic. Conscripserunt communiter edictum cum pœna atque iudicio, constituúntque vt omnes simul in Rostra post meridiem descenderent.

Ascendere in rostra, Vide ASCENDO.

Conuocare ad rostra, Vide CONVOCO.

Deducere de Rostris, Vide DEDVCO.

Quum Vettius perorasset, descendissetque de Rostris. Cicero in Vatinium.

In rostris statuam alicui statuere. Cic. Brutu, 15.

Rostratus, pen prod. Adiectiuum { [illegible] } vt Rostrata nauis. Cic 2. de Inuent. Lex est apud Rhodios, vt siqua rostrata in portu nauis deprehensa sit, publicetur.

Rostratus impetus, Qui fit ipso rostro. Plin. lib. 10. cap. 23.

Rostrata corona Plin. lib. 16 cap 4.

Falces rostratæ. Columel. 2. cap. 21. *Faucilles bochues ou pointues.*

Tempora rostrata. Virg 8 Æneidos,

· cui belli insigne superbum,

Tempora nauali fulgent rostrata corona. Sextus Pompeius Pompeij filius in Sicilia piraticam exercuit, contra quem primò cum Agrippa pugnauit Augustus. Postea Agrippæ cura data est, qui eum deleuit. ob quod Augustus ei rostratam dedit coronam, quia vicerat nauali certamine. Seruius.

Rostro, rostras { [illegible] } rostrare. Plinius libro 18. cap. 19, In collibus transuerso tantùm monte arant: sed modò in superiora, modò in inferiora rostrante vomere. Id est, rostrum impingente, vt ait Budæus.

Rostellum, rostelli. Diminutiuum { [illegible] } Paruum rostrum Plinius lib. 30. cap. 11, Muris rostellum, auriculásque summas roseo panno, ipsúmque dimittunt. Colum. lib. 8 cap. 5, Die vicesimo animaduertat an pulli rostellis oua percuderint.

Rota, rotæ { τροχὸς, κύκλος } A rotunditate seu à ruendo: ruit enim facilè in suos orbes Plaut. Capt. 7,

· pro rota me vti licet:

Vel ego huc, vel illuc vortas, quò imperabitis. Plin. lib. 16. cap. 40, Sed lignum non aliò penè quàm ad radios rotarum vtile.

Curuatura summæ rotæ. Ouid. 2. Metam.

Orbis rotarum. Plin. lib. 8. cap. 16.

Fractarum rotarum radij. Ouid. 2. Metam.

Strepitus rotarum. Horat 1. epist. 18.

Vestigia rotæ Ouid. 2. Metam.

Acris. Persius Satyra 3.

Rotæ aquariæ, apud Paulum lib. 4. sentent. tit 6, Sunt per quas tollitur aqua.

Rota aquilega. Tertullian.

Currens. Horat 4. Carm. ode 10.

Effusæ rotæ, Currentes. Propert. lib. 4. eleg. 8.

Errantes. Stat. 1. Thebaid.

Volucres. Claud. 3. de raptu Proserp.

Feruidis rotis euitata meta. Horat. 1. Carm. ode 1.

Inducere rotam, Vide INDVCO.

Hæc erit admissa meta terenda rota. Ouid. 1. de Arte.

¶Rota Fortunæ Cic. in Pisonem.

¶Rota, pro Solis orbe à Latinis vsurpatur, sicut *δίσκος* pro eodem à Græcis. Sidonius,

Inde patefecit radiis rota candida cælum. Id est, sol exortus cælum noctu clausum aperuit luce sua: noctu enim cælum claudi censebant. Hinc illud Maronis,

Ante diem clauso componet vesper olympo. Turneb.

¶Rota, Supplicij genus quoddam fuit apud Græcos, quo distento corpore homines torquebantur, sicque definiebant, [illegible] Cic. 5. Tusculan. In eo etiam putatur dicere, in rotam (id est genus quoddam tormenti apud Græcos) beatam vitam non ascendere. Apud Iosephum in Maccabæis, eius supplicij crebra mentio est. Meminit & Aristophanes: sed & Plutarchus quoque in Nicia. Cælius lib. 10. cap. 15, putat illi simile esse, quod apud nos grassatoribus infertur, vocatúrque vulgò *La Roue.* Quanquam lubentius crediderim genus quoddam tormenti fuisse ad verum eculeum pendum.

¶Rotæ, Genus caprarum. Varro 3. de Re rust cap. 1, Etiam nunc in locis multis genera pecudum ferarum sunt aliquot, vt in Phrygia ex ouibus, vbi greges videntur complures: vt in Samothrace, caprarum quas Latinè rotas appellant.

Rota, Piscis Plinio lib 32. cap. 11.

Rotula, rotulæ, penultima corr. Diminutiuum { τροχίσκος, τροχίδιον. } Plaut. Pers. 12,

· iam à foro argentarij

Abeunt, quàm in cursu rotula circumuortitur. Plin. libro 18. cap. 18, Galliæ verò duas addiderunt rotulas.

Roto, rotas { [illegible] } rotare, In modum rotæ versare, vertere, circumagere. Colum. lib 8. cap. 11, Signa sunt extimulatæ libidinis, quum semetipsum veluti mirantem caudæ gemmantibus pinnis, protegit: idque quum facit, rotare dicitur. De pauone.

Mote fundæ rotare aliquem. Ouid. 4. Metam.

Aper rotat canes Ouid. 2 de Arte.

Caput ense rotare. Lucan. lib 8.

Venti rotant flammas cauis fornacibus. Lucret. lib. 6.

Syluas rotare. Stat. 4. Sylu 3.

Telum immane rotat. Stat. 9 Thebaid.

Circum & infra rotare. Stat. 1. Achil.

Rotans, Participium { [illegible] } Horat. 4. Carm. ode 11.

Turbine rotanti portant res venti. Lucret. lib 1.

Rotatus, penult. prod. Aliud participium { [illegible] } vt Ceruix rotata. Ouid. ad Pisonem.

Sermo rotatus. Iuuen. Saty 6,

· et curtum sermone rotato

Torqueat enthymema. Sermonem rotatum Turnebus hîc interpretatur, orationem conuersione conclusam, atque comprehensam ambitu: quod genus dicendi à Cicerone versum, ab Aristotele [illegible] appellatur: quo genere loquendi contorta oratio est, ideóque breuior, quàm sponte naturæ fusa.

ROTHOMAGVS { [illegible] } Ptolemæo authore lib. 2. cap. 8. Galliæ ciuitas ad Sequanam. Vulgò *Rouen.*

ROTVNDA, proprium nomen templi eius quod Numa Pompilius Vestæ sacrarat. Festus: Rotundam ædem Vestæ Numa Pompilius rex Roman. consecrasse videtur, quod eandem esse terram, qua vita hominis sustentaretur crediderit, eámque pilæ forma esse, vt sui simili templo Dea coleretur.

Rotundus, Adiectiuum { [illegible] } Dicitur quasi collectum, & per omnem circuitum læue sine offensione asperi anguli. Plinius libro decimo, cap. 52, Aquatilium oua rotunda. Ibidem, Oua exeunt à rotundissima sui parte dum pariuntur.

Dictum rotundum à retundendo: quod omnis vndiquè retusa & veluti deformata sit asperitas. Habet enim quod rotundum est, vnicam superficiem, in qua nec principium notari potest, nec finis. Rotundum etiam à radendo dici potest, quòd circum rasum atque expolitum sit.

Rotundum à rota dictum, teste Nonio, vel rota, à rotundo.

Forma rotunda vllam negat esse pulchriorem Plato. Cic. 1. de Natura deorum.

Rotundæ figuræ præstantia & perfectio satis intelligitur ex Cicerone libro 2. de Natura deorum, & de vniuersit. Quid pulchrius, inquit, ea figura, quæ sola omnes alias figuras complexa continet? quæque nihil asperitatis habere, nihil offensionis potest, nihil incisum angulis, nihil anfractibus, nihil eminens, nihil lacunosum? Cúmque duæ formæ præstantes sint, ex solidis globus (sic enim σφαῖραν interpretari placet) ex planis autem circulus aut orbis, qui κύκλος Græcè dicitur, his duabus formis contingit solis, vt omnes earum partes sint inter se simillimæ, à medióque tantum absit extremum, quantum idem à summo, quo nihil fieri potest aptius: huius enim figuræ extremitas paribus à medio radiis attingitur. Hactenus Cicero. Vnde persuadent nobis philosophi, cælum, stellas, elementa, mundum denique totum rotunda atque globosa esse figura formatum à Deo. Hinc factum est, vt quum aliquid egregium & planè perfectum significare volumus, illud rotundum appellemus.

Baccæ rotundiores Horat. Epod. 8.

Lances rotundæ. Horat. 2. Serm. saty. 4.

Globosæ & rotundæ stellæ. Cic. de Somn. Scipionis.

Quadratum & rotundum, contraria. Cic 2. de Finib.

Verborum apta, & quasi rotunda constructio. Cicero de Claris Oratoribus.

¶Rotundus orator, per translationem. Cic. in Orat. Thucydides autem præfractior, nec satis vt ita dicam, rotundus. Id est, elegans & compositus: vel rotundam non habens sententiarum & clausu-

larum elegantiam, qua integra clausula integram sententiam comprehendit.

Ore rotundo loqui. Horat. in Arte. Id est, inquit Parrhasius, Perfecto, pleno, vel sine offensione & aspiratione in se reuoluente.

Clausulæ rotundæ. Quintil. lib. 8, Rotundas clausulas intelligit, intra quas sententiæ clauduntur, cum sequentibus non hærentes. Budæus.

Distributio rotunda Quintil. lib. 3. cap. 4, Celeri magis ac rotunda vsi distributione, quàm vera.

Volubilis & rotundus deus. Cic. 1. de Nat. deor.

Rotundus ambitus. Cic. de Vniuersit.

Rotundum cælum Cic. 3 de Orat.

Rotundior, & rotundissimus. Cic. de Vniuersit. Idque ita tornauit, vt nihil effici possit rotundius. Columella libro 8. cap. 5, Rotundissima oua.

Rotunditas, pen. cor. rotunditatis { ἡ στρογγυλότης } Plin. lib. 9. cap. 30, Cornibus quæ sunt propria rotunditate præpilata, ad latera porrectis. Ibidem cap. 36, Rotunditas oris. Idem lib. 16. cap. 23, Folia in iuuenta circinatæ sunt rotunditatis.

Rotundo, rotundas, rotundare Rotundum facere. Cicero de Vniuersit. Quúmque similem vniuersi naturæ efficere vellet, ad volubilitatem rotundauit. Vitruuius libro 10. cap. 11, Id ad circinum rotundatur.

Rotundare caput, Rotundum habere, vel producere. Plin. lib. 10, capite 18.

¶ Rotundare, pro Implere, & perficere. Horat. 1. epist. 6,
Mille talenta rotundentur, totidem altera, porro
Tertia succedant.

Rotundatio, rotundationis, Verbale, f. g. Vitruuius lib. 10. cap. 11, Sic & in rotundatione & in longitudine æqualia spatia fient.

Rotundè, Aduerbium { στρογγύλως } Cic. 5. de Finib. Ista ipsa quæ tu breuiter Regem, dictatorem, diuitem, solum esse sapientem, à te quidem apte ac rotundè, quippe habes enim à rhetoribus. Id est, concinnè, & collectè, vt ait Nonius. Et vt ait Budæus, eleganter, & compositè, siue explicatè.

ROXANA, Darij filia, & Alexandri concubina, quæ quum prægnans esset, à sorore Satyra in puteum demersa est, quòd eam præcipuis honoribus Macedones cumularent. Author Plutarchus in Alexandro.

ROXICVM { Ῥόξικον } Corsicæ insulæ ciuitas. Ptolemæo libro 3. cap. 2. Vulgò *Rogela*.

R R

RR geminarum (inquit Festus) in compluribus orationibus, quum de actis differitur, quæ etiam perscribi solent, id est, ratiorum relatarum, quòd in tabulis docentur iudices, quæ publicè data atque accepta sint.

R V

Rubea vimina, Vide RVBVS.

RVBEAS, promontorium est in Ponto. Plin. lib. 4. cap. 13, Philemon Morimarusam à Cimbris vocari hoc est mortuum mare, vsque ad promontorium Rubeas vltra deinde Cronium.

Rubedo. Rubefacio. Vide RVBEVS.

Rubella, rubellæ, Rubellæ vites, & Rubellæ vineæ appellatæ sunt, quarum materia rubra sit. Plin. lib. 14 cap. 2, Proxima dignitas Nomentanis rubente materia, quapropter quidam rubellas appellauere vineas.

Rubellianus, pen. prod. Adiectiuum, vt Rubellianæ vites. Colum. lib. 3. cap. 2, Sed earum quoque feracior est minor, cuius & folium parcius scinditur, & materia non ita rubet, vt amineis: à quo colore rubellianæ nuncupantur.

Rubellus, aliud Adiectiuum { ὑπέρυθρος } diminutiuum à ruber, rubra, rubrum, Rubellum vinum, Vinum subrubens. Martialis, lib. 1,
Et Veientani bibitur fæx crassa rubelli.

Robellio { [illegible] } Piscis Plinio lib. 31. cap. 10.

Rubens. Ruber, Vide RVBEVS.

RVBRENSIS, & rubense. Rubensis lacus in Narbonensi prouincia quem præterlabitur Atax. Plin. lib. 3. cap. 4, flumen Atax è Pyrenæo Rubense permeans lacum.

Rubeta, rubetæ, penult. prod. { φρῦνος } Plin. lib. 8. cap. 31, Ranæ quoque rubetæ, quarum & in terra & in humore vita, plurimis refertæ medicaminibus. Idem lib. 32 cap. 5, Sunt quæ in vepribus tantùm viuunt, ob id rubetarum nomine, vt diximus, quas Græci phrynos vocant, grandissimæ cunctarum, geminis veluti cornibus, plenæ veneficiorum. Mira de his certatim tradunt authores. Iuuenal. Satyra 1,
quæ molle calenum
Porrectura viro miscet sitiente rubetam.

Rana rubeta. Plinius, Auxiliantur contra ranam rubetam. Propertius lib. 3 eleg. 7.

Rubetum, Vide RVBVS.

Rubeus { ἐρυθρός } Adiectiuum, Rubeus & rufus generalia nomina sunt, ad omnia quæ quomodolibet rubent. Eorum sanguineus, roseus, aureus, ostrinus, fuluus, flauus, rubidus, phœniceus, rutilus, luteus, spadiceus, rubei seu rufi coloris sunt, aut acuentes eum quasi incendentes, aut cum colore viridi miscentes, aut nigro infuscantes, aut virenti sensim albo illuminantes. Hactenus Sipontinus ex Gellio lib. 2. cap. 26. Negant tamen quidam Latinam esse dictionem, rubeum. Inter quos fit Hermolaus in Plinium lib. 9 cap. 38, Rubeus color nigricante deterior. Non rubeos Prætermissem (inquit idem) hoc vt leue, nisi in omnibus codicibus inoleuisset: vulgóque imperiti barbariem suam in eo verbo tueri laborarent. Hactenus Hermolaus. Colum. lib. 6. cap. 1, Colore rubeo, vel fusco. Vbi alij tamen legunt rubro. nam in eodem capite legitur, Vmbria vastos & albos, eadémque rubros. Gellius loco suprà citato, Rufus color & ruber nihil à vocabulo rubei differunt. Firmic. lib. 4. cap. 12, Rubeus capillis, oculis sanguinolentis.

Rubeus { βάτινος } ponitur aliquando pro Spineus, à rubo, qui & vilium vsu commendatur à Plinio, vel à Rubis oppido Campaniæ, vt putat Seruius in illum versum, 1. Georgicorum,
Nunc facilis Rubea texatur fiscina virga.

Rubeo, rubes, rubui { ἐρυθραίνω, ἐρυθριάω, ἐρυθρὸς εἰμί } rubere. Rubrum esse. Gellius lib. 2. cap. 26, Sed quum aliter rubeat ignis, aliter sanguis, aliter ostrum, aliter crocus. Virg. 2 Georgicorum,
Sanguineisque inculta rubent auiaria baccis. Cic. ad Attic. lib. 15, Rubeo, mihi crede: sed iam scripseram, delere nolui. Idem 4. Verr. Hærere homo aduersari, rubere.

Facies rubet igne sacri veneni. Stat. 9. Thebaid.

Antè nouis rubeant, quàm prata coloribus. Virg. 4. Georg.

Terra rubet sanguine. Ouid. 2. Fast.

Rubens, Participium { ἐρυθρός } vt Dulce rubens. Stat. 4. Thebaidos,
sublimis agebat
Dulce rubens, viridique genas spectabilis æuo.

Rubens color. Plin. lib. 9 cap. 36.

Suaue rubens hyacinthus Virg. 3 eclog.

Ferrum rubens igne. Ouid. 12. Metam.

Nupta rubens dulci probitate. Stat. 1. Sylu. 2.

Zona semper sole corusco rubens. Virg. 1. Georg.

Vina rubentia. Ouid. 5 Fast.

Rubesco, rubescis { ἐρυθραίνομαι } rubescere, Rubrum fieri. Plinius lib. 9, cap. 35, Mirum ipsis tantum eas cælo gaudere, sole rubescere, colorémque perdere vt corpus humanum.

Tum pater vt terras, mundúmque rubescere vidit. Ouidius 2. Metamorph.

Mare radiis rubescit. Virg. 7. Æneid.

Aurora rubescebat. Virg. 3. Æneid.

Rubefacio, rubefacis, pen. corr. rubefeci, pen. prod. rubefactum { ἐρυθραίνω, ἐρυθρόω } rubefacere. Ruborem afferre. Silius lib. 16,
Vsque Atlantis dum rubefecerat ora sororum.

Rubefactus, Participium { ἐρυθρωθείς } Ouid. 13 Metamorphoseos,
Expulit ipse cruor, rubefactáque sanguine tellus.

Rubedo, penult. prod. rubedinis, penult. corr. fœm. gen. Firmic. lib. 2. cap. 12, Leo significat colorem croceum, atque ad rubedinem declinantem.

Ruber, Adiectiuum { ἐρυθρός, φοινικοῦς, κόκκινος, ἐρυθραῖος } Idem quod rubens, sed magis Latinum est ruber. Martialis lib. 1,
Hauáque de rubro promere mella cado. Autor ad Herennium lib. 4,
Hunc dico rubrum, breuem, incuruum, canum, subcrispum, cæsium.

Ruber crine Martial lib. 12.

Æquor rubrum Virg. 3 Georg.

Aurora rubra Propert. lib. 3 eleg. 13.

Deus ruber hortorum Ouid. 1. Fast.

Flamma rubra. Ouid. 11 Metam.

Humor ruber occupat os. Lucret. lib. 4.

Mare Rubrum Plinius libro 6. cap. 23. ad finem, Irrumpit deinde & in hac parte geminum mare in terras, quod Rubrum dixere nostri. Græcia Erythræum, à rege Erythra, aut (vt alij) solis repercussu talem reddi colorem existimantes: alij ab arena terráque: alij tali aquæ ipsius natura. Cic. 1. de Nat. deor.

Sanguis ruber. Horat. 3. Carm. ode 13.

Rubrior, Comparatiuus. Plin. lib. 10. cap. 63, Colorem ilico mutant rubriore pilo.

Rubrus, rubra, rubrum, Idem quod Ruber. Solinus cap. 53, Colores duo sunt, quos fingere non valet, rubrus & candidus: cæteros facilè mentitur. De chamæleonte.

Rubor, ruboris, masc. gen. { ἐρύθημα, ἐρυθρότης, φοινιγμός } Color rubens, qui & Rubedo dicitur. Plin. libro 11. cap. 37, In malis maximè ostenditur rubor. Idem lib. 2. cap. 18, Ardentior in ruborem.

Dilutus rubor, Debilis, & velut aqua permista parum intensus atque ardens. Plin. lib. 22. cap. 25. & cap. 23, Tutissimi, qui rubent callo, minus diluto rubore quàm boleti.

Igneus rubor Lucan. lib. 5.

Mistus candore, Vide MISCEO.

Tyrij rubores, Purpura. Virg. 3. Georg.

¶ Virgineus rubor, pro pudore. Virg. 1. Georg.

¶ Acuere ruborem, Vide ACVO.

Confessus secreta rubor. Claud. de Nupt. honorij & Mariæ, 20

Pudorem rubor consequitur. Cic. 4. Tuscul.

Erectus rubor attrita de fronte. Iuuen. Saty. 13.

Incandui ore rubor. Claud. de Nupt. Honorij & Mariæ.

Subitus rubor notauit ora. Ouid. 6. Metam.

Præstet ingenuitatem & ruborem suum, verborum turpitudine, & rerum obscœnitate vitanda. Cic. 1. de Orat.

Pectora traxerunt tenuem percussa ruborem. Ouid. 3. Metam.

Rubicundus, Adiectiuum { ἐρυθρόχρως, ἐρυθραῖος } Rubore plenus, siue abundè rubens. In quo alternitatis causa, vt ait Priscianus, c loco b ponitur, ne fit absonum, si rubibundus dicatur. Terentius Hecyra, 3 4.

Magnus, rubicundus, crispus, crassus, cæsius. Varro 2. de Re rust. cap. 8, Hinnus qui appellatur, ex equo & asina, minor est, quàm mulus corpore, plerunque rubicundior. Martial. lib. 14.

Cornua rubicunda Horat. 1 epist. 17.

Corona rubicunda Vmbris mariti. Ouid 3 de Arte.

Rubicundulus, penultima correp. Adiectiuum diminutiuum. Iuuenal. Satyra, 6,
tandem illa venit rubicundula, totum
Oenophorum sitiens.

Rubidus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Quod est colore rufo atrore multo mistum Plaut. Sticho, 4,
Rubiginosam strigilem, ampullámque rubidam.

Rubidus panis, Scaber, atque asper, Vnde à scabritie, panis secundò coctus, rubidus vocatur, qui & à nautarum vsu, nauticus appellatur. Plautus,

Exiguam bucellam rubidi panis. Festus, Rubidus apud Plautum panis vocatur parum coctus.

Rubidæ dicuntur etiam scorteæ ampullæ & rugosæ. Festus.

Rubellæ vites, & Rubellus, Adiectiuum diminutiuum, Vide ordinem alphabeti.

RVBI {[illegible]} tantùm pluraliter, oppidum Campaniæ, à ruborum frequentia, seu à colore ruboris. Horat. 1 Serm sat. 5.

Rubea vimina pro fiscellis quæ inde adferebantur. Virgilius 1. Georgicorum,

Nunc facilis Rubea texatur fiscina virga.

Rubia, rubiæ {[illegible]} herba. Plin. lib. 24. cap. 11, Erythrodanus quam aliqui ereuthrodanum vocant, nos rubiam, qua tinguntur lanæ, pellésque perficiuntur: in medicina vrinam ciet. Vulgus pharmacopolarum rubram maiorem, & rubram tinctorum vocant.

RVBICON, penult corr. huius Rubiconis, penult. prod. {[illegible]} fluuius Galliam citeriorem à reliqua disterminans Italia, cuius mentio est apud Plutarchum in vita Pompeij & Cæsaris. Sueton. in Cæsare, cap 31, Consecutúsque cohortes ad Rubiconem flumen, qui prouinciæ eius finis erat, paulùm constitit. Volaterranus libro 6. Geograph.

Rubicon ipse nunc Pisatella, paruus quidem amnis, sed memorabilis, quòd terminus Gallorum ac Romanæ prouinciæ fuerit. Blondus in Italia illustrata: Sequitur magni quondam nominis torrens perexiguus Rubicó, cisalpinæ Galliæ & Italiæ arua disterminare solitus: Pisatellum nunc qui sub Flaminia via, Ruconem qui suprà accolunt, vocant: fuitq; olim stante & integra Republica Romana, lege prohibitum, ne quispiam armatus illum iniussu magistratuum transgrederetur. Eáque lex loco mota in quo ab initio fuit posita, marmoreis literis incisa elegantissimis, etiam nunc visitur. Sabellicus in Suetonium, Rubiconem hodie corrupto nomine Riconem accolæ appellant. Priusquam ad mare sit ventum, proximo amniculo insinuatus, aquis & nomine confusis, in Adriam inter Ariminum & Rauennam euoluitur. Sulpitius in Lucan. Vltima Italiæ vrbs Ariminum erat: prima Galliæ, Rauenna. Eius legis seu edicti cuius meminit Blondus verba, tum ex ipso Blondo, tum ex Volaterrano, tum ex Petro Crinito libro 22. cap. 5, sic collegimus. Iussu mandatúve pop. Rom. Consul, Imperator, Tribu. miles, tiro, commilito, armatæ, quisquis es, manipulare, Centurio, turmarie, legionarie, hîc sistito: vexillum sinito: arma deponito: nec citra hunc amnem Rubiconem signa, arma, exercitum, commeatúmve traducito. Siquis huiusce iussionis ergo aduersus præcepta ierit feceritve, adiudicatus esto hostis populi Rom. ac si contra patriam arma tulerit, penatésque e sacris penetrabilibus asportauerit. S.P.Q.R. SANCTIO PLEBISCITI. S.V.C. Hoc est, Senatúsve consulti. De Rubiconis ortu & nomine sic ait Merula in Galliæ Cisalpinæ antiquitatibus: Rubicon non procul à Sarsina, Plauti patria, fontes habet: vocatúrque hac ætate à circumuicinis populis materno idiomate Aleiusrugum, paulo inferiùs Rugonum, nō procul à fine in quem influit Adriaticum Plcitellum ingreditur per duo millia iuxta Cesenam. Non est audiendus Vibius Sequester, qui Rubiconem putat eum esse fluuiū, qui Varus appellatur inter Auenionem & Niceam in extremis Liguriæ finibus. Hæc Merula.

Vnde Rubiconis. Lucan. lib. 7.

Amœni Rubiconis incola. Claud. ad Gennadium,

Paruus Rubicon Lucan lib 1.

Puniceus. Lucan. lib. 1, Putat Sidonius Rubiconem à rubro arenarum colore, seu puniceo, nomen habere.

Rubicundus, Rubidus, Vide RVBEVS.

Rubigo, penult. prod rubiginis, fœm gen. {ἰὸς} In metallis situ quodam contrahitur, arida & rubra, metallum paulatim absumens, qualem in ferro videmus. Dicta à colore, nam veteres robum, rubium dicebant. Plin. lib. 17 cap 4, Ferróque omnia rubiginem obducit.

Adoranda rubigo. Iuuen. sat. 13.

Nigræ rubiginis morsu scabri enses. Lucan. lib 1.

Putris. Stat. 3 Thebaid.

Salsa. Virg 2. Georg.

Squallida. Catull Argonaut. 59.

¶ Detersa Silius lib 4.

Exesa inueniet scabra rubigine tela. Virg 1. Georg.

Dentium rubigo. Ouid. 2 Metam.

¶ Rubigo {[illegible]} idem quod Robigo significat, éstque vitium in segetibus Vide Robigo Plin. 18. cap. 17, Rubigo quidem maxima segetum pestis lauri ramis in aruo defixis, transit in earum folia ex aruis. Rubigo vel erugo in segetibus, inquit Budæus, est quam *nigellam* nostrates agricolæ vocant. Spicæ enim marcidæ fiunt hoc vitio, & in puluerem fœtidum confriatiles.

Sterilem rubiginem non sentiet seges. Horat. 3. Carm. ode 23.

Rubigo, Dea. Vide ROBIGO.

A rubigine Rubigalia dicta, id est, festi dies, amoliendæ rubigini instituti ab antiquis Plin. lib. 17. cap. 29 Rubigalia Numa constituit, quæ nunc aguntur ad septimum Cal. Maij, quoniam tunc ferè segetes rubigo occupat. Budæus.

Rubiginosus, penult. prod. Adiectiuum {ἰώδης} Plenum rubigine. Plaut. Stich. 4.

Rubiginosam strigilem. Apud Martial. lib. 5, Rubiginosi dentes.

Rubigino, rubiginas, penult. corr. {[illegible]} rubiginare, Rubiginem contrahere. Apuleius lib 3, Floridorū, Profectò vt gladius vsu splendescit, situ rubiginatur, ita vox in vagina silentij condita, diutino torpore hebetatur.

Rubor, Vide RVBEVS.

RVBRIANVM, Senatusconsult. Traiani temporibus factum est. Rubrio Gallo & Cælio Pisone consulibus, cuius sententia exponitur in l. 26 l. 28. l 33. §. 1. de fideicommissar. libertatibus. l. 3. D. De legit. Tutoribus.

Rubrica, rubricæ, penult. prod. {μίλτος} Terra rubentis coloris, & minio proxima. Colum. lib. de Arboribus, cap 17. ad finem, Omnes arbusculas prius quam transferas, rubrica notare conuenit: vt quum seruntur, easdem cæli partes aspiciant, quas etiam in seminario conspexerant. Plin. lib 35. cap. 6, Ex reliquis rubricæ generibus fabris vtilissima Ægyptia & Africana: quoniam maxime sorbentur. Picturis autem apta nascitur & in ferrariis metallis.

Rubrica terra, Quæ subrubens est, & rubris arenulis consparsa Colum. lib. 2. cap. 10.

Rubrica fabrilis. Dioscorid. ibidem.

Rubrica Sinopica Dioscorides lib. 5 cap. 71.

Rubrica, pro iure ciuili & publico, ab eo quòd capita legum rubrica essent insignita. Pers. sat. 5,

-viuere tolle,

Vindicta postquam meus à prætore recessi,

Cur mihi non liceat iussit quodcunque voluntas,

Excepto siquid Masuri rubrica vetauit? Quod de Iureconsulto Masurio Sabino est intelligendum. Et si enim Iurisconsultorum officium consumebatur potissimùm in iure ciuili & priuato enucleando, tamen iidem ius publicum in legum sanctionibus positum explicabant, quod Rubricæ nomine hîc intelligendum videtur esse. Nam quamuis Iurisconsulti hodie ob miniata capita iuris, rubricas in ore habeant in quocunque iure, tam priuato quàm publico, tamen veteres in publico legitimóque rubricas posuisse videntur, vt maiestas legibus accresceret, capitibus earum sinopide aut cinabari notatis, & sanguineum quiddam, & cruentum fortasse etiam minantibus. Itaque à Prudentio scriptum est,

-dicant cur condita sit lex

Bis sex in tabulis, aut cur rubrica minetur

Quæ prohibet peccare reos? Quintilianus quoque non de iure prætorio, sed de duodecim tabulis rubricas intelligit, non tamē tantum vbi criminibus minantur pœnas, cum credibile sit omnia earū capita minio picta fuisse, Verba Fabij sunt, Quorum alij se ad album ac rubricas transtulerunt, ac formularij, ac (vt Cicero ait) leguleij esse maluerunt. Ecce hîc album pro iure prætorio dixit, rubricas pro iure ciuili, quòd duodecim tabulis cōtinebatur: vt & formularios ad prætorias retulit formulas: leguleios ad duodecim tabularum leges. Ex Turnebo.

Delibutus rubrica. Author ad Heren. lib. 3.

Rubriceta, rubricetæ, penult prod. {[illegible]} Color quo mulieres ad emendandum faciei ruborem vtuntur. Plautus Trucul. 6, Buccas rubriceta omne corpus intinxit tibi, pessumæ estis. Purpurissum etiam dicitur. vnde idem Plautus Buccas purpurissatas vocat, rubricera intinctas.

Rubricosus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} vt Terra rubricosa, hoc est, rubra & rubrica veluti conspersa, aut rubris arenulis, vt differat ab aliis, hoc est, pullis, &c. Plin. lib. 18. cap. 17, In solo autem rubricoso lupinum. Colum. lib. 4. cap 33, Spissum solum & rubricosum reformidat.

RVBRICATVS {[illegible]} Ptolemæo lib. 2. cap. 6, Hispaniæ Tarraconensis fluuius: vulgò *Lobregat*.

Rubus, rubi, masc. vel fœm gen. {βάτος} Sentis genus. Colum. lib. 11. cap. 3. de sepibus hortorum, Ea semina sint vastissimarum spinarum, maximéque rubi & paliuri, & eius quam Græci vocant [illegible], nos sentem canis appellamus. Horum autem ruborum semina quàm maturissima eligi oportet. Ibidem in fœmin. gen. Alternis ordinibus ferulas, alternis rubos in hortis consitas habere. Et Gellius libro 19. capite 12, Videt fortè vicinum rubos latè atque altè obortas excidentem.

Acuta rubus, Vide Acutus, in ACVO.

Asper rubus. Virg. 4. ecloga.

Rubus caninus. Palladius lib. 1 cap. 34. Columella cynosbaton vocat, & sentem canis. *Eglantier*.

Duri rubi. Ouid 4 de Ponto, eleg. 4.

Horrentes rubi Virg 3. Georg.

Rubus Idæus, ab Ida monte Phrygio. Dioscorid. lib. 4. cap. 34. & Plin lib 24. cap. 14. *Vnframberser*.

Mordax rubus. Ouid. de Medicamine faciei.

Puniceι rubi. Propertius lib 3. eleg. 13, Id est, mori syluestres.

Rubetum, rubeti. penult. prod. {βατών} Locus in quo rubi sunt.

Dura rubeta. Ouid. 1 Metam.

Ructus, huius ructus, masc. gen. {ἐρυγή} Cibi & potus in stomacho malè concocti ventosa per os efflatio. Celsus lib. 4. cap 5. ad finem, Sed si coacuit intus cibus, aut computruit (quorum vtrumlibet ructus ostendit) eiciendus est. Plin lib. 20. cap. 18, Anethum quoque ructus mouet. & tormina sedat. Cic. Pæto, lib 9, Stoici crepitus aiunt æquè liberos ac ructus esse oportere.

Ructus Nonio, à ructando ductus. Plaut. Pseudolo,

Pergin ructare in os mihi? suauis ructus mihi est, sic sine modo.

Lucilius Satyra,

Exhalas tum acidos ex pectore ructos.

Crebri ructus, cruditatis indicium. Colum lib. 6 cap 6.

Ructu grauis herba, Hoc est, grauem odorem ipso ructu ori referens, qualis est allium. Plin. lib. 24. cap. 15.

Ructo, ructas ({[illegible]}) ructare, Ructus emittere. Plautus Pseud. 23,

Pergin' ructare in os mihi? Cic. ad Cornificium, libro 12, Quem ego ructantem & nauseantem, conieci in Cæsaris Octauiani plagas. Iuuenalis sat. 3,

-laudare paratos,

Si bene ructauit, si rectum minxit amicus.

Cui ructare turpe esset, is vomuit. Cic. 2. Philipp.

Confer sudantes, ructantes, refertos epulis tanquam opimos boues Cic 5. Tuscul.

Ructor, ructaris {[illegible]} ructari, Deponens; Idem significat.

Ructari aues. Varr 3. de Re rust. cap. 2.

Versus ructari. Horat. in Arte.

Ructatus, penult. prod. Participium { [illegible] } vt, Ructati cruores. Silius libro 15,

Permiscétque mero ructatos ore cruores.

Ructator { [illegible] } & ructatria, penul. prod. Verbalia Ructatria herba, quæ ructus inducit Martial. lib. 10,

Nec deest ructatria menta, nec herba salax.

Ructito, ructitas, penult. corr. { [illegible] } ructitare, Frequentatiuum. Colum. lib 6 cap. 6, de boue ægrotante sic inquit, Gemitus exprimit, locóque stare non patitur, sæpe decumbere & ructitare cœpit, caudámque crebriùs agere. Locus corruptus est, legi autem debet, Sæpe decumbere, & agitare caput, caudámque, &c.

Ructuosus, penul prod. Adiectiuum { [illegible] } vt spiritus ructuosi. Quintil. lib. 4 cap. 2. Ipsum offendunt temulento sopore profligatum, totis præcordiis stertentem, ructuosos spiritus geminare.

Rudens, rudentis, Vide R V D O.

Rudero, Rudetum. Vide R V D V S.

R V D I A E, Rudiarum { [illegible] } vetus Apuliæ oppidum, Ennij patria. Pomponius Mela lib 2, Post Barium (inquit) Egnatia, & Ennio ciue nobiles Rudiæ. Hodie non extant.

Rudiarius, Vide R V D I S, substantiuum.

Rudimentum. Vide R V D I S, adiectiuum.

Rudis, huius rudis, fœm. gen. { [illegible] } Virga impolita dicitur, Cato de Re rustica, cap 104, Hæc rude misceto ter in die, dies quinque continuos

Rudibus solitos pugnare gladiatores, testis est Lampridius, quum ait Commodum in arena rudibus inter cubicularios gladiatores depugnasse.

Rudem accipere, pro dimitti à munere, Rude donare, pro Dimittere, crebriter apud idoneos authores obuia sunt. Inde ducta metaphora, quòd antiquitus gladiatores, quibus permissum erat à gladiatorio munere cessare, rude donari dicebantur. Ea cessatio dabatur virga, quam rudem appellabant: vnde hoc modo dimissi, rudiarij vocabantur. Proinde quicunque à munere quouis in otium restituuntur, vel ob ætatem, vel ob imbecillitatem, rudem accepisse dicuntur. Cic. 2. Philipp. Tam bonus gladiator rudem tam citò accepisti?

Donatus rude Horat 1 epist 1. Idem Iuuen. sat. 7.

Ergo sibi dabit ipse rudem, si nostra mouebunt Consilia.

Ad rudem compellere. Cic. ad Octauiũ, Veteres vulneribus & ætate confectos Iulianos gladiatores, agentes reliquias Cæsaris ludi ad rudẽ compulisset? quibus ille septus omnia misceret nulli parceret, sibi vinceret. Id est, Cessare facere.

Rudem meruit. Martial. lib 3, in Fabianum,

Hoc merui Fabiane toga, tritáque, meáque,

Vt nondum credas me meruisse rudem. Hoc est, missionem, vel cessationem ab officio præstando & salutationibus Domitius sic exponit: Putas me non meruisse rudẽ, id est, vt me alas sine officio: Gladiatores enim ætate ingrauescẽte donabãtur rude: qua rude accepta non cogebantur amplius pugnare, sed publica alebantur pecunia.

Tuta rudis Ouid. Amor lib 2. eleg 9.

Fessus in acceptos miles deducitur agros:

Tutáque deposito poscitur ense, rudis.

Rudicula, rudiculæ, penult corr. Diminutiuum { [illegible] } Parua virga impolita ad multa vtilis, potissimum autem ad mouenda & agitanda ea quæ super igne decoquuntur: vulgus nostrum *spatulam* vocat. Cato cap 9. de Re rust. Conuoluulus in vinea ne siet, amurcam, igni leni coquito, rudicula agitato crebrò vsqueadeò dum fiat tam crassa quàm mel. Plin. lib. 29 cap. 3, Non est opus in hoc vsu lauas rudiculis esse curatas. Sed hic locus aliter nunc legitur. Columella libro 12 cap 46.

Rudiarius, rudiarij, mascul gen. { [illegible] } Rudiarij dicti sunt qui impetrarunt missionem artis gladiatoriæ, donati rude. Sueton. in Tiberio, cap. 7. Rudiariis quoque quibusdam reuocatis authoramento centum millium.

Rudiarius, Qui saga rudia & noua polit, vt ait Hermol. ex Festo.

Rudiarius, Qui ruderarium cribrum facit, & rudiora linteamina.

Rudis, & hoc rude, Adiectiuũ { [illegible] } Imperitus, indoctus, inscius, ignarus à rudere, deriuatur. Cicero pro Flacco, Quum in theatro homines imperiti, homines rerũ omnium rudes, ignarique consederant.

Ad bella rudis. Liu. 4. bel Pun.

Ad mala iampridẽ non sumus vlla rudes. Ouid 3. de Ponto, eleg. 7.

Ad seditiones rudis. Liu. 8 bel. Pun.

Rudis in. Cicero 1. de Oratore, Quem tu adolescentulus perpulisti, ignarum legum, hæsitantem in maiorum institutis, rudem in iure ciuili. Et 1. de Oratore, Quid esse potest in otio aut iucundius, aut magis proprium humanitatis, quàm sermo facetus ac nulla in re rudis?

Orator nulla in re tyro ac rudis, nec peregrinus atque hospes esse debet. Cic. 1 de Orat.

Rudes, & omnium ignari. Quintil. lib 1. cap. 8.

¶ Rudes artium homines. Liu 1 ab Vrbe.

Bonarum artium rudis Tacit. lib 1.

Belli rudis, Iners peritus armorum. Horat. 2. epist 2.

Coniugij rudis iuuenca. Ouid. 4. Fast.

Rudia exemplorum. Cicero pro Cornelio Balbo, Dicat se non imperitum fœderis, non rudem exemplorum, non ignarum belli fuisse.

Rudes Græcarum literarum Cic 1. Offic.

Operum rudes iuuencæ. Ouid. 1 Fast.

Rudis prouinciæ & tyro Cic 4. Verr. Nolebat in agendo discere, tametsi non prouinciæ rudis erat & tyro.

Rerum rudis. Valer 1 Argon.

Rerum omnium rudis Cic 1. Tuscul.

Rei militaris rudis. Cic. 4. Academ. Quum esset Roma profectus rei militaris rudis.

Dicendi rudis. Tacit. lib. 2.

Rudis tractandi militares animos. Curt. lib. 4 Hoc est, imperitus.

¶ Rudis, ad animum transfertur: rudésque illi dicuntur qui adhuc animum non expoliuere disciplinis & doctrinis, rerúmque vsu. Plin. libro 2, cap. 7, Sedere cœpit sententia hæc, pariterque & eruditum vulgus, & rude in eam cursu vadit. Festus, Hominem imperfectum rudem dicimus.

Anni rudes. Claud. 6. Paneg.

Campus rudis, Vide C A M P V S.

Capilli rudes, Non compti. Seneca Hippol. 3.

Carmen rude, Inemendatum. Ouid. 1. Trist. eleg. 6.

Rudem me discipulum atque integrum accipe. Cicero 3. de Natura deorum.

Hebes ac rudis Epicurus. Cic. 2. de Diuin.

Forma ingenij admodum impolita & planè rudis. Cicero de Claris Orator.

Genus hominum rude, hebes & impolitum. Cic. 2 de Orat.

Ingenium rude, Nullis studiis excultum. Horat. de Arte.

Lanæ rudes. Ouid. epist. 1. Id est, impolitæ.

Materia rudis, Chaos informe. Lucan. lib. 2.

Moles rudis indigestáque. Ouid. 1. Metam.

Pectus Ouid. epist 4.

Populi Ouid 1. Fast.

Puer rudis ignoto amore tactus. Ouid. 2. Amor. eleg. 2

Simplicitas. Ouid 3. de Arte.

Vetustas. Ouid. 1. Fast.

Vulgus. Ouid. 2. fast.

¶ Rudis, pro Rustico. Iuuen. sat 11,

Tunc rudis, & Graias mirari nescius artes. Budæus.

Ruditas, penult corr. ruditatis, fœm. gen. { [illegible] } Imperitia, & obtusitas ingenij.

Rudimentum, rudimenti { [illegible] } Principium siue prima disciplina quæ rudibus datur: quod & tyrocinium appellatur.

Clara rudimenta primæ militiæ. Stat. 5. Sylu. 2.

Dura rudimenta. Virg lib. 11. Id est, difficilia.

Dicendi rudimenta. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Imbutus rudimentis militiæ cum aliquo actæ. Paterculus libro 2. sub finem.

Rudimentum lucis, pro initio vitæ, apud Plin. lib. 7. in Proœmio.

Rudimentum ponere, Incipere. Cic. in Salustium, Verùm eo magis odisse debetis hominem, qui ne incipiens quidem peccare, minimis rebus posuit rudimentum, sed ita ingressus est, vt neque ab alio vinci possit, &c.

Rudimenta tyrocinij deponere sub aliquo, Idem significat. Iustinus lib. 9.

Rudimentum puerilis regni. Liuius 1. ab Vrbe,

Rudimenta & incunabula virtutis. Cic. in Salustium, An vlla alia putas esse rudimenta & incunabula virtutis?

Incrementa & rudimenta. Curt. lib. 5.

Turpe rudimentum. Ouid. epist. 5.

Rudo, rudis, rudi { [illegible] } rudere, Propriè ad asinos pertinet: nam rudere asini dicuntur, quum vocem emittunt. Persius sat. 3,

Findor, vt Arcadiæ pecuaria rudere credas.

Rudo, rudes, per secundam coniugarunt antiqui. Lucilius,

Hæc inquam rudet ex rostris, atque hinnitabat. Meminit Varr. lib 6. de ling. Lat.

Sono intempestiuo rudit asellus. Ouid. 6. Fast.

Vt rudit à scabra turpis asella mola. Ouid. 3. de Arte.

Rudere, abusiuè & de leonibus, & de hominibus dicitur. Virgilius 7. Æneidos,

-sera sub nocte rudentum. Idem 8. Æneidos,

Inclusúmque cauo saxo, atque insueta rudentem. Id est, clamantem: & abusiuè dictum est. Seruius.

Rudens, Participium { [illegible] } vt, Prora rudens. Virg. 3. Æneidos,

-primúsque rudentem

Contorsit læuas proram Palinurus ad vndas.

Asellus rudens. Ouid. 1. Fast.

Leones rudentes. Virg 7. Æneid.

Rudens { [illegible] } Substantiuum, tam masculinum, quàm fœmininum, Funis nauticus: quòd quum vento agitatur, veluti rudere audiatur. Virg. 1. Æneidos,

Insequitur clamórque virûm, stridórq; rudentum. Plaut, Rud. 25, Heus mane. a. quid maneam? t. dum hunc tibi rudentem, quam trahis complico. Cic. 5 Tuscul, Non sanè optabilis est quidem, inquit, rudentibus apta fortuna.

Rudentes ea caussa sapientissimi dictos volũt, quòd funes, quum vento verberentur, rudere existimentur: atque hunc sonũ proprium funium non asinorum putant, Nonius.

Aptare remos & rudentes. Virg. 5 Æneid.

Excutere rudentes. Virg 3. Æneid.

Explicare rudentem. Cic. 1. de Diuin. de fato loquens, Sed est quasi rudentis explicatio.

Iactare rudentes. Ouid. 4 de Ponto, eleg 9.

Immittere rudentes, Vide I M M I T T O.

Laxare excussos rudentes. Virg 3. Æneid.

Innumeros rudentes porrexit puppis vtrinque. Stat. 5. Sylu. 1.

Intorti rudentes sustollunt vela. Catul. Argonaut, 59.

Duros tractare rudentes. Iuuen. sat, 6.

Rudentisibilus, Dictio composita, qua vsi sunt antiqui, & inprimis Pacuuius, vt author est Varro lib. 4 de ling. Lat.

Rudus, ruderis, penult. corr neutri generis, quod & raudus dicitur, { [illegible] } propriè significat rem rudem, asperam & imperfectam. Ideò hominem imperfectum, rudem nominamus. Et rudis, impolita virga: de quibus suis locis. Dicitur autem nouum rudus, & vetus rudus, sed diuersa significatione. Liuius 6. bel Pun. Æris acerui, quũ rudera milites religione inducti iacerent, post profectionem Annibalis magni inuenti.

Nouum

Nouum rudus est materia pauimenti, hoc est, saxa recens contusa, seu testæ confractæ cum calce ad pauimentum faciendum. Vitruuius lib.7 cap.1, Deinde ruderi nouo tertia pars testæ tusæ admisceatur, calcisque duæ partes ad quinque mortarij mistionibus præstent responsum. Plin.lib.36.cap.25.

Vetus rudus, est materia pauimentorum & dirutorum ædificiorum, quę lapidibus & testis confractis, calceq; arena commista constat. Plinius, Complanatæ veteri rudere erant viæ.

Rudus redíuiuum. Vitruuius lib.7.cap.1, Rudus si nouum erit, ad tres partes vna calcis misceatur. Si rediuiuum fuerit, quinque ad duûm mistiones habeant responsum.

¶Rudus, stercus, quod raditur, vt vult Nonius Lucil.sat.lib.11, Viam sternendam, & iaciendum huc aggerem, & id genus rudus.

Rudero, ruderas, penult.corr. ruderare, Rudus inducere. Vitruuius lib. 7.cap.1, Tūc insuper statuminetur, ne minore saxo, quàm quod possit manum implere, statuminationibus inductis ruderetur.

Ruderatio, ruderationis, Verbale, f.g. Vitruu.lib 7.cap 1, Primúmque incipiam de ruderatione, quæ principia tenet expolitionum.

Ruderatio, & statuminatio differunt. Statuminatio fit lapidibus & cementis librabilibus & manualibus, sine calce & arena: Ruderatio verò statumini superinducitur cum calce & arena, aut rudere nouo aut rediuiuo, id est, ex vetere ædificio sumpto, non nuper effosso, quod constat è cemento, ad differentiam nuclei, qui è testa contusa constat, & tertio loco inducitur. De his omnibus Vitruuius abundè lib.7, Monuit Turnebus ex Budæo.

Ruderatus, penult.prod. Adiectiuum, Ruderatus ager. Qui veterum ædificiorum materia scatet. Plin.lib 21.cap.4.

Rudetum, rudeti, penult.prod. Locus plenus ruderibus: siue terra, quæ priùs rudis fuerat & inculta, tum autem arata. Cato cap 38, Lentim in rudeto & rubricoso loco, qui herbosus non fiet, serito. Idem cap. 37, Ager rubricosus, & terra pulla, materina, rudeta, arenosa. Vetus exemplar habet rodecto, rudecta.

Ruderarium cribrum, vilius & furfurarium Apuleius dixit.

Rudusculum non modò pro ære infecto vulgus vsurpat, sed etiam pro signato, vt cum dicitur in mancipando: Rudusculo libram ferito, id est, asse libram tangito. Festus.

RVALLIVS, incliti nominis Physicus ac medicus, qui suæ virtutis reliquis posteritati, libris de natura stirpium editis, reliquit.

RVFAE, arum, oppidum Campaniæ, cuius meminit Macrobius lib.7, Quique Rufas Batulúmque tenent, &c.

RVFINVS, vir Consularis à Fabritio Censore damnatus, quòd decem pondo argenti apud eum inuenta essent. Rufinus alter vna cum Stilicone & Gildone relictus à Theodosio seniore imperij administratione pro tutela Arcadij & Honorij filiorum, Gildo in Africa, Stilicon in Occidente, Rufinus vero in Oriēte, omnes sanè cupiditate regni incensi in suos principes arma conuerterunt: eo quo diuersis modis oppressi periēre. Extant in hunc Rufinum Claudiani poetæ inuectiuæ. Vide Volaterranum.

RVFRIMACRNIAS, plur. num. Oppidum Campaniæ. Cato cap 22, Venduntur ad Rufrimacernm nummis centum octoginta, temperantur nummis triginta, tantidem Pompeijs emuntur. Idem cap.135 Est & Pompeij, oppidum Campaniæ.

Rufus, Adiectiuum { πυῤῥος } Color non planè ruber. Martial.lib.14,
Roma magis fuscis vestitur, Gallia rufis. Terent.Phorm.1 2,
Siquis me quæret rufus. Idem Heaut.5.5,
Rufamne illam virginem, &c.

Quidam scribunt duplici ff ruffus. Sed hi vehementer falluntur, vt palam facit Martial. epigr. 51. lib.8, vbi apertè docet vocatiuum Rufe constare tantum literis quatuor. Vide SEPTVNX, pro septem vini cyathis.

Aqua rufa.Horat.2.Serm.sat.3.
Color.Plin.lib 22.cap.12.
Gingiua.Catul.in Egnatium 37.
Vela lutea & rufa Lucret.lib.4,
Et vulgo faciunt id lutea, rufáque vela.

Rufior, Comparatiuus { πυῤῥότερος } Plin.lib.16 cap.14, Namque & materies magis dura, rufiórque, ac odora.

Rufulus, penult.corr. Diminut. { ὑποπυῤῥος } Plaut.Amphit.16,
Vt primùm coiuit cicatrix rufula.

Rufuli appellati sunt Tribuni militum, non à populo, sed à Consule facti, quòd de eorum iure Rutilius Rufus legē tulerit. hi posteà mutatione vnius literæ, Rutuli sunt appellati. Festus.

Rufo, rufas { πυῤῥόω } rufare, Rufum facere. Plin.lib.15 cap 22, Rufatur capillus primum prodeuntibus nucleis. Et lib 23 cap.2, Tunc addito lentiscino oleo illita vna nocte rufat capillum.

Rufeo, rufes, A quo Rufesco, rufescis { πυῤῥαίνομαι } rufescere, Rufum fieri. Plin.lib.10. cap.29, Grues senectute nigrescunt, Merula ex nigro rufescit.

RVFVS, Purpurio { [illegible] } Legatus Romanorum in concilio Ætolorum: apud Liuium lib 32.

Rufus, Centurio sub Scipione Africano, cuius & res gestas, & belli apparatum descripsit. Author Appianus.

Virginius Rufus orator egregius, interfectus à Nerone, de quo Tacitus, Virginium, inquit, Rufum claritudo nominis extulit. Et paulò inferius, Nam Virginius Rufus studia iuuenum eloquentia, Musonius præcepta sapientiæ fouebat.

Rufus poeta Bononiensis, cuius meminit Martial.lib.6,
Funde tuo lachrymas orbata Bononia Rufo
Et resonet tota planctus in Æmylia.

Rufus Medicus, sub Traiano principe multa conscripsit, quorum nihil ad nos peruenit, sæpe tamen ab alijs refertur citatur.

Rufus Corinthius, sophista, quanquam diuitijs, & generis nobilitate pollebat, plus tamen ad eius laudem dicendi gloria, linguęque gratia contulit. Author Philostratus.

Ruga, rugæ { ῥυτὶς, πτύχη } in hominibus præ senectute accidit. Cicero de Senectute, Non cani, non rugæ repentè authoritatem arripere possunt, sed honestè acta superior ætas, &c.

Aniles rugæ. Ouid.14.Metam.
Cauæ. Ouid.7.Metam.
Deformes. Claud.2 in Eutropium.
Senil s Ouid.5.Fast.
¶Densissima ruga cogitur in frontem. Iuuen.sat 13.
Decipere aliquem rugis & supercilio. Cic.Post red.in Senatu.
Senectus frontem exarat rugis. Horat.epod.8.
Excutere rugas Ouid.2.Amor,eleg 8.
Inducit rugas senectus. Tibull.lib 1 eleg 2.
Laxantur corpora rugis. Ouid.3.de Arte.
Ponere rugas. Ouid 1.Amor.eleg.8.
Trahere rugam Iuuen.sat.14.
Capitis niues & rugæ te turpant. Horat.4 Carm.ode 13.
Iam venient rugæ quæ tibi corpus arent. Ouid 3 de Arte.

¶Ruga, non solùm in corporibus dici soles, sed etiam in vestibus. Plinius libro 35. capite 8, Præter quæ in veste & rugas & sinus inuenit.

¶Ruga in arboribus. Plin.lib.12. cap 7, Deest tota illa maturitas, ideóque & rugarum colorisque similitudo.

Rugosus, penult. prod. Adiect. { [illegible] } Rugis plenus. Plin. lib. 12. cap 13, Amomum laudatur quammaximè punici mali folijs simile, nec rugosis.

Acinus rugosa. Colum.lib 13 cap 43.
Cortex rugosus. Plin.lib.16 cap 31.
Facies rugosior vua passa. Claud 1 in Eutropium.
Folium rugosum. Plin.lib.13.cap vlt.
Frons. Martial.lib.3.31.
Genæ. Ouid,1.Amor eleg 8,
Palmæ. Ouid.8 Metam.
Senecta rugosa ora palleor. Tibul lib 3.eleg.5.

Rugare dicitur vestis quum multos sinus facit, Plaut. in Casina, Vide palliolum vt rugat.

Rugata testa, apud Plinium lib 9 cap.33.

Rugio, rugis, rugiui vel rugij, rugitum, penult prod. { ὠρύομαι } rugire dicitur leo, quum vocem emittit. Author Philomelæ,
Tigrides indomitæ rancant, rugiúntque leones.
Rugitus huius rugitus, pen.prod m.g. { ὠρυγμός. }

RVGVSCI, Alpini populi inter eos quos maximus ille Cæsar Iulius sub iugum Romanorum misit Plin.lib.3 cap.20.

Ruidus, siue ruuidus, penult.corr. Adiectiuum { [illegible] } Plin lib 18. cap.10, Maior pars Italiæ ruido vtitur pilo. Hermolaus, Præferratum pilum in molendo propterea vocatur Plinio, vt à pilo ruido (sic enim vocat ipse) distinguatur: ad molas videlicet quas aqua versat, vtile: nec tam, quòd sine ferro est, id nomen habet, quàm quòd asperum, impolitúmque. Nā & Ruuidus panis Plauto (vt ait Festus) eum significat, qui parum coctus, rugosúsque fit, quanquam rubidus ferè scribitur.

Ruina. Vide RVO.

Rulla, rullæ, Instrumentum ferreum, stimulo rusticorum additum, ad vomerem detergendum. Plin.lib.18.cap.19, Purget vomerem subinde stimulus cuspidatus rulla. Diminutiuum à runa, quod est teli genus, vt ait Festus. Ennius, Runata recedit. Habet autem hoc telum latiorem cuspidem.

RVLLVS { [illegible] } teste Plinio lib. 8. cap. 51, solidum aprum Romanorum primus in epulis apposuit, qui Ciceronis Consulatu legem Agrariam promulgauit. Vide Alexandrum Alexandrin.lib.1.cap 9.

Ruma, rumæ { [illegible] } Idem quod Rumē, A veteribus dicebatur mamma, Vide RVMIA.

Ruma, Gutturis pars eminens. Seruius, Rumatio dicta est à ruma eminente gutturis parte, per quam demissus cibus à certis reuocatur animalibus.

Rumo, rumas { [illegible], μηρυκάζω } rumare, Idem quod ruminare dicebatur apud veteres. Est etiam rumare, lactare, quasi mammam in rumen immittere.

Rumbotinus. Vide RVMPOTINVS.

Rumen, ruminis. penult corr.neut gen. Eminens sub mento gutturis pars, qua cibus in aluum demittitur. Festus, Rumē est pars colli qua esca deuoratur: vnde & rumare dicebatur, quod nunc ruminare.

Rumen, Mamma dicitur { μαστός. } Plin lib 15 cap 19, Magísque ob memoriam eius quæ nutrix fuit Romuli ac Remi conditoris appellata: quoniam sub ea inuenta est lupa infantibus præbens rumen (ita vocabant mammam) miraculo ex ære iuxtà dicato, tanquam in comitium sponte transisset.

Rumen, Nonius docet esse locum in ventre, quo sumitur cibus, & vnde redditur. Pomponius Prostibulo, Ego rumorem parturio, dum fit rumen qui impleam.

Rumino, ruminas, penult.corr. { μηρυκάζω } ruminare: & Ruminor, ruminaris, ruminari, Est reuomere, ac rursus consumere, quasi cibum ad rumen reuocare, iterúmque conficere. Colum.lib.6, Propter quæ bos neque ruminat, neque lingua se detergit.

Herbas ruminare Ouid.in Fragment.

¶Ruminare, per translationem, In memoriam reuocare. Varro Tanaquile, Non modò absens quicquam de re sęprius cogitabis, sed etiam ruminabitur humanitatem. Liuius Ægistho, Nemo hæc vostra ruminabitur mulier. Alij legunt, vostræ ruminetur. Nonius.

Ruminatio, Verbale { μηρυκισμός. } Plin. lib 11. cap.37, Quibus neque dentes vtrinque, nec ruminatio. Idem lib. 17. cap 22, Si saucias recenti medicina mordeat quædam hyemis ruminatio, Id est, frigoris reiteratio ducta metaphora à cibi repetitione & reuocatione.

Ruminatio, Ipsa in memoriam reuocatio. Cic.ad Attic.lib.2 17, Quanto magis vadi ex tuis literis, quàm ex illius sermone, quid ageretur de ruminatione quotidiana, de cogitatione Publij, &c.

Ruminalis ficus { [illegible] } Sub qua Lupa Romulo & Remo dicitur mammam præbuisse, vt ait Festus, quę & Romula vocata est. Ouid. 2. Fastorum,

Arbor erat, remanent vestigia, quæque vocatur
Romula nunc ficus, Rumina ficus erat. Sive quòd sub ea pecudes æstatis tempore frigora captantes, herbas ruminare consueuerunt.

Ruminales hostiæ, eorum animalium quæ ruminant. Plinius libro 8 cap 51.

Rumex, rumicis, penult. corr. masc. gen. { [illegible] } Lapathi syluestris genus. Plin. lib 19. ca 12, Solum verò ex omnibus lapathum syluestre melius, hoc in satiuis rumex vocatur, nascitúrque fortissimum.

Rumex, Genus teli, simile spari Gallici, vt ait Festus. Lucilius, Tum spara, tum rumices portantur, stragula porro.

RVMIA { [illegible] } dicta est dea, quæ rumis, id est, mammis, hoc est, pueris lactentibus præsidebat. Huius meminit Augustinus lib. 4. de ciuit. Dei. Varro 2. de Re rust. cap 11, Non negarim inquam, ideò apud diuæ Rumiæ sacellum à pastoribus satam ficum. Ibi enim solét sacrificare lacte pro vino, & pro lactentibus.

Rumifero. Rumigero, Vide RVMOR.

Rumigestri, Telorum genus quoddam fuit apud antiquos, de quibus meminit Gellius lib 10. cap 25.

Rumigo, as, are, apud Apuleium lib. 4. De Asino aureo: Iam ferè tertium palàm rumigabam, id est, vt interpretor, ruminabam.

RVMINA, ruminæ, Dea eadem quæ paulo antè Rumia dicta est, Varro. Cato, vel de liberis educandis: Hisce manibus lacte fit, nō vino, Cuninę propter cunas, Ruminę propter rumam, id est, prisco vocabulo, māmam, à quo subrumi etiā nunc dicuntur agni. Ex Nonio.

Rumino. Ruminor, Vide RVMEN.

Rumis, huius rumis { [illegible] } Idem quod Ruma, id est, māma, sed propriè animalium. Varro lib 2 de agricultura, cap. 11, Mammæ enim rumis, siue rumæ, vt antè dicebant, à rumi, & inde dicuntur subrumi agni lactentes, à lacte Sic ibidem, cap 1.

RVMON, præceps in Tyberi locus. Alex Alexādrinus lib 5. cap 26, Prætérque aram Consi, quæ in circo fuit, ab accessu hominum semota, etiam ara Ditis & Proserpinæ in loco abdito in Martio campo ad Tarentum colebatur, locum denominatum, quod ibi Tyberis ripas tereret, qui Rumon propterea dictus & Terra, ad quam rarus erat accessus hominum.

Rumor, rumoris, masc. gen. { [illegible] } Sermo in populo sine certo authore (in bonum vel in malum) de re recenti dispersus Cic. 5. Verr Multa sunt imposita huic ordini munera, multi labores, multa pericula, non solùm legum ac iudiciorum, sed etiam rumorum ac temporum.

Multitudinis rumor. Cicero 2 de Finibus. Honestum quid sit, si id non est in voluptate negat se intelligere: nisi fortè illud quod multitudinis rumore laudetur.

Rumor de. Cic ad Cassium, lib 12, Nihil perfertur ad nos præter rumores de oppresso Dolabella, satis illos quidem constantes, sed adhuc sine authore.

Ex sermone rumor attulit eam calamitatem ad aures. Cicero pro Lege Manilia, Sinite hoc loco Quirites sicut Poetæ solent qui res Romanas scribunt præterire me nostram calamitatem, quæ tanta fuit vt eam ad aures L. Luculli non ex prælio nuncius, sed ex sermone rumor afferret.

Aura rumoris. Cic. pro Muræna, Totam opinionem parua nonnunquam commouet aura rumoris.

Aduersus, Vide ADVERTO.

Amarus. Virg. 4. Æneid.

Atrox. Tacit. lib 17.

Bellus. Cælius ad Ciceronem lib Famil 8 epist. 1, Quod ad Cæsarem attinet, crebri, & non belli de eo rumores veniunt: alius equitem perdidisse: alius, &c.

Celebris, Vide CELEBRIS.

Clemens, Vide CLEMENS.

Constans, Vide CONSTO.

Crebri rumores, Vide BELLVS RVMOR.

Fallax. Claud. 2. Paneg.

Firmus Cic. Attico, lib. 11. epist vlt. Illum discessisse Alexandria rumor est non firmus, ortus ex Sulpitij literis.

Iniquus. Ouid. 4. Fast.

Magnus, Vide MAGNVS.

Miserabilis. Claud. de bel. Get.

Nuntius rumor. Cic. ad Cassium, lib. 12, Nos de Dolabella quotidie quæ volumus, audiuimus: sed adhuc sine capite, sine authore, rumore nuntio.

Secundo rumore. Hoc est, grato. Tacit. lib. 3, Vtque hæc secundo rumore, ita aduersis animis acceptum, quod filio Claudij socer Seianus destinaretur.

Sinister. Lucan lib 8.

Tristis & iucundus rumor, contraria. Cic. ad Cassium, lib 15. Rumores tristiores, sed [illegible]. Idem Q. frat. lib 3, Rumor Dictatoris iniucundus bonis.

Vagus. Tacit. lib 19.

Validus. Tacit. lib 4.

Afferre rumores, Vide AFFERO.

Affingere rumoribus, Vide AFFINGO.

Afflauit rumor. Cic. Attico, lib 16, Sed tamen rumoris nescio quid afflauerat, commissione Græcorum frequentiam non fuisse. Id est, Nescio quid rumoris afflauerat, quum Græci ludi committerentur, infrequentem populum affuisse.

Affluere rumorem Cic. ad Q frat.

Rumor ait. Mart lib 38, Rumor ait linguæ te tamen esse malæ.

Aucupari inanem rumorem, Vide AVCVPOR.

Calent rumores, Vide CALEO.

Colligere rumorem, Vide COLLIGO.

Diditur hic subitò Troiana per agmina rumor. Virg 7. Æneid.

Differre rumorem Tranquillus in Octauio.

Dissipatis rumoribus improbissimis. Cic. 14. Philipp.

Qui vos ad cælum effertis rumore secundo. Horat. 1. epist. 10.

Fama rumor it per oppida. Ouid. 6. Metam.

Excipere rumores. Cic. pro Deiot. At eo, inquit, tempore ipso Nicæam Ephesúmque mittebat, qui rumores Africanos exciperent, & celeriter ad se referrent.

Extinguere rumorem Cic. ad Attic. 15.

Rancorem fieri rumorem, id est extingui. Cic. Fam. 9.

Rumore malo flagrare. Horat. 1. Serm. sat. 4.

Incedit rumor. Tacit. lib 1. Hoc est, subit.

Increbrescit, Vide INCREBRESCO.

Inflat animos, Vide INFLO.

Intelligere rumore. Plaut. Casin. 2,
Nos, postquam populi rumore intelleximus,
Studiosè expetere vos Plautinas fabulas.

Frigidus à rostris manat per compita rumor. Horat. 2. Ser. sat. 6.

Narrat rumor, Vide NARRO.

Ortus rumor, Vide ORIOR.

Perferret multa etiam ipse rumor. Cic. Cælio, lib. 2.

Perstrepit rumor in aula. Stat 2. Achill.

Perlolit hoc idem nobis Germanicè rumor. Ouidius 2. de Ponto, elegia 2.

Peruaserat rumor, ipso tempore flagrantis vrbis, &c. Tacit. lib. 15.

Pugnare rumoribus cū aliquo. Cic. 3. de Nat. deor. Rumoribus, inquit, mecum pugnas Balbe, ego autem à te rationes requiro.

Senescunt rumores. Tacitus libro 2, Hoc est, vanescunt, & consumuntur.

Varios rumores serere. Virg. 2. Æneid.

Serpere rumorem. Cic. pro Muræna.

Spargere rumorem. Cic. pro Deiot.

Subdere rumorem Tacit lib. 19.

Claro apud vulgum rumore erat. Tacit. lib. 15. De Pisone.

Rumor in ambiguo est. Ouid. 3. Metam.

Rumor est, vel erat. Terent. And. 1 2,
Meum gnatum rumor est amare.

Surrexit rumor. Tacit lib 18,
Mistáque cum veris passim commenta vagantur.

Millia rumorum. Ouid. 12. Metam.

Rumor venit datum iri gladiatores. Terent. in Hecyræ Prol.

¶Rumor, pro Fauore. Virg 8 Æneidos,
Ergo iter inceptum peragunt rumore secundo. Id est, prospero fauore, & auxilio fluminis.

Rumusculus, penult corr. Diminutiuum { [illegible] } Cic. pro Cluentio, Tum etiam illi quinque qui imperitorum hominum rumusculos aucupati, tum illum absoluerunt, iam suam clementiam laudari magnopere nolebant.

Rumifero, rumiferas, penult. corr. { [illegible] } rumiferare, Rumoribus ferre, antiquè. Plaut. Amphit 8,
Quàmque adeò ciues Thebani verò rumiferant probam.

Rumigero, rumigeras, penult. corr. { [illegible] } rumigerare, Idem, sed obsoletum.

Rumito Festus, Rumitant, rumigerantur. Næuius. Simul alius aliundè rumitant inter se.

Rumpo, rumpis, rupi, ruptum { [illegible] } rumpere, Frangere. Virg lib 10 Æneidos,
Rupimus inuitæ tua vincula. Horat 2. Serm. sat. 7.

Rumpere catenas. Cic. 7. Ver. Quid si aufugisset, si vincula rupisset?

¶Rumpere, Defatigare. Plaut. Merc. 4,
Opera licet experiri, qui me rupi currendo tua
Causa. Terent. Hecyra, 3. vt me ambulando rumperet?

¶Rumpere, Dissicere. Virg. 8 ecloga,
Frigidus in pratis cantando rumpitur anguis.

¶Rupisse videtur, qui corrupit. Vlpianus, vi bonor rapt. l. Prætor. Idem in l. Si seruus seruū § inquit. D. ad l. Aquil. Inquit lex, ruperit: quod verbum ferè omnes veteres sic intellexerunt, corruperit. Alphen. in l. Qui insulā. Locati, Qui mulas ad certū pondus oneris locarat, quū maiore onere conductor eas rupisset.

Vt aliquando ista quæ sunt inflata rumpantur. Cic. in Vatinium.

¶Aditus rumpere, Vide ADEO, adis.

Ex sculatur aquas, atque ictibus aera rumpit. Ouid. 4. Metam.

Amnes fontibus rumpuntur. Virg 3 Georg.

Et tantos rumpi non speret amores. Virg 4 Æneid.

Paritérque sinum, paritérque capillos rupit. Ouid. 10. Metam.

Fulmen emicuit, & rupit diem, Id est, erumpendo emisit lucem igneam. Lucan. lib 1.

Edicta rumpere. Horat. 3. Carm. ode 15.

Fidem. Liu. 9. ab Vrbe.

Fœdus. Liuius 3. ab Vrbe.

Fœdera negligere, violare, rumpere. Cic. pro Corn. Balbo.

Fræna pudoris. Propert. lib. 3 eleg. 19.

Funem ab littore rumpere, & fugere. Virg. 3. Æneid.

Guttura cultro. Ouid. 15 Metam.

Horrea rumpunt immensæ messes. Virg 1. Georg.

Imperium. Tacit lib. 15.

Iter rumpere ad littora Ponti Adriaci. Silius lib. 1.

Iter cœptum. Ouid 3. Amor. eleg. 5.

Ius rumpere. Liuius 4. ab Vrbe.

Moras rumpere, Hoc est, festinare, quasi moram frangere, in mora non esse. Virg 3. Georg. Martial. lib. 2,
Eia age, rumpe moras, quo te spectabimus vsque?

Mulas rumpere, Vide paulo antè, RVPISSE videtur.

Græcia conturbata rumpere nuptias. Horat. 1 Carm. ode. 15.

Patientiam rumpere, Vide Patientia, in PATIOR.

Pectora rumpere ense. Virg 9 Æneid.

Pectora fremitu rumpere. Lucret. lib. 3 De leonibus.

Præcordia ferro. Ouid 6. Metam.

Questus pectore rumpere. Virg 4. Æneid. Id est, in questus repentè & clarè erumpere.

Reuerentiam

Reuerentiam sacramenti rumpere. Tacit. lib. 17.
Silentium rumpere. Virg. 10. Æneidos,
-quid me alta silentia cogis
Rumpere, & obductum verbis vulgare dolorem?
Sermone silentia rupit. Ouid. 1. Metam.
Somnos. Lucan. lib. 3.
Telum rupit terga nouena boum clypei. Ouid. 12. Metam.
Testamentum rumpere. Cic. 1. de Orat. Quia constat agnoscendo rumpi testamentum, ergo in hoc genere iuris iudicia nulla sunt.
Rumpi testamentum dicitur, quum permanente suo in statu testatore casu aliquo euertitur. l. 3. §. 2. D. De iniusto, rup. & irrito testamen.
Tunicas. Virg. 2. Georg.
Vestes. Ouid. 6. Metam.
Vincula. Virg. 2. Æneid.
Vocem rumpere, de eo dicitur, qui cum diu tacuerit, repentè quidpiam edit. Virg. 2. Æneidos,
Composito rumpit vocem, & me destinat aræ. Seruius hoc est, erumpit in vocem. Et dictum est per contrarium. Nam si silentium rumpere, est loqui: Vocem rumpere, est tacere. Sed aliqua interdum simpliciter, interdum per contrarium intelliguntur. Idem 3. Æneidos,
-rupitque hanc pectore vocem. Hoc est, Cum indignatione loquitur, vt ait Seruius.
¶ Inuidia rumpi. Virg. 7. ecloga.
Rumpi malis, & non moueri, contraria. Cic. Q. frat. lib. 3.
Rumpere, Irruere. Terent. Eunucho,
Cesso huc intrò rumpere? Nonius.
¶ Rumpo, Id est, Rumpi facio. Plinius libro 30 cap. 4, de buprestì, Deuoratumque tacto felle ita bouem inflammat, vt rumpat. Martialis libro 10.
Rumpor, rumperis, Passiuum. Horat. 1. Serm. sat. 3,
Vrgeris turba circum testante: misérque
Rumperis, &c.
Ruptus, Participium, vt, Rupta pacis fides. Liu. 4. bel. Pun.
Aggeres rupti. Virg. 2. Æneid.
Comis ruptis exulare. Ouid. epist. 21.
Rupi, quam ruptam sum mihi questa fidem. Ouid. epist. 23.
Victor ruptis inter se legibus vrbes
Arma ferunt. Virg. 2 Georg.
Montes rupti. Lucan. lib. 3.
Pustula rupta lædit teneras manus. Tibul. lib. 2. eleg. 3.
Quies populis rupta Lucan. lib. 2.
Testamentum ruptum, & Ratum, contraria. Cic. 1. de Orat.
Ruptáque singultu verba loquentis erant Ouid 2. de Remed.
Vincla rupta. Virg. 8. Æneid.
Rupti. Plin. lib 20 cap. 6, Conuulsis & ruptis, cum sale & oleo.
¶ Rupsit, pro Ruperit. Præteritum antiquũ. In 12. tabul. apud Festum, Si membrum rupsit, &c. Id est, ruperit.
Ruptor, ruptoris, Verbale. Liuius 4. ab Vrbe, Hiccine est, inquit, ruptor fœderis humani, violatórque Gentium iuris?
Ruptio, ruptionis, Aliud verbale. Vlpianus in l. Si seruus. §. rupisse D. ad legem Aquiliam, Aquilia enim eas ruptiones quæ damna dant, persequitur.
Rumpi, rumporum, qui & traduces dicuntur. Varro 1 de Re rust. cap 8, Quartum pedamentum est natiuum eius generis vbi ex arboribus in arbores traductis vitibus vinea fit, quos traduces, quidam rumpos appellant.
Rumpotinum, rumpotini, penult prod. Colum. lib. 5 cap 7, Est & alterum genus arbusti Galliæ, quod vocatur rumpotinum: id desyderat arborem humilem, nec frondosam. Vide Sequentia.
Rumpotinetum, penultima producta, Locus arboribus rumpotinis consitus. Columella libro 5. cap 7, Nam ferè ita constitutum rumpotinetũ animaduerti, vt ad octo pedes locis siccis & cliuosis, ad duodecim locis planis & vliginosis tabulata disponantur, plerunque autem ea arbor in tres ramos diuiditur, quibus singulis ab vtraque parte complura brachia summittuntur, tum omnes penè virgæ, ne vmbrent eo tempore quo vitis putatur, abraduntur. Arboribus rumpotinis si frumentum non inseritur, in vtranque partem viginti pedum spatia interueniunt.
Rompotinus {ἄγνος?} vocatur & alio nomine populus arbor Italiæ Padum transgressis, cuius, &c. Plin. lib. 24. cap. 1, Alij tamen legunt Rumbotinus.
Rumusculus, Vide RVMOR.
Runa, genus teli significat. Ennius: Runata recedit, Id est, pilata. Paulus.
Runca, runcæ, pro Runcina veteres vsurpauerunt, teste Festo.
RVNCALIAE, arum: Locus est campestris ad padum haud longè à Placentia. Otho Frising cap. 12. lib. 2. Rerum Ænobarb. fit mentio in libris Feudorum, De cap. Conrad. in princip. Hodie *Romandiolam* vocant.
Runcina, runcinæ, penult. prod. {ῥυκάνη} Runcinæ (vt ait Hermolaus) sunt maiores serræ, quibus fabri materiarij secant arborum moles, subiectis canterijs. Plin. lib. 16. cap. 42, Ad incitatos runcinarum raptus.
Runcina, præterquam quod significat serram maiorem, signat & planulam, qua leuigandis lignis lignarij fabri vtuntur Gallicè appellamus *vn Cheualet, vne planne.* Cælius lib 8. cap. 4. Lectionum antiquarum.
Runco, runcas {βοτανίζω} runcare, Eruere, euellere noxias herbas. Cornarus, Runcari propriè segetes vel herbæ dicuntur. Plin. lib. 18. capite 21, Siliginem, far, triticum, semen, hordeum occato, sarrito, runcato quibus dictum erit diebus. Apud Catonem, capite 2, Runcare spinas.
Runcatio, runcationis. Verbale {βοτανισμὸς} Euulsio ipsa. Plin. libro 18. cap 21, Runcatio, quum seges in articulo est, euulsis inutilibus herbis, frugum radicem vindicat, segetémque discernit à cæspite.
Runcator, penult. prod. {βοτανιστὴς} Aliud verbale. Colum. lib. 11. cap. 3, Quæque præterea, intelligi oportebit nullam operam postulare runcatoris.
RVNCINA Dea, frumento præesse ab antiquis Eidololatris credita est. Lilius Syrag. in 1. Histor. Deorum, Runcina Dea (inquit) tum placabatur, quum frumẽta runcanda essent, id est, à terra auferenda. Augustinus & Varro de ling Lat.
Runcino, runcinas, runcinare. Varro de lingua Latina, lib. 5, ad finem, Runcinare, à runcina, cuius origo Græca ῥυκάνη. Verbum est antiquum.
Ruo, ruis, rui, rutum {ὁρμάω, πίπτω, ὀλλύω, ἐρείπω} ruere, Concidere. Virg 2. Æneidos,
-ruit alto à culmine Troia. Terent. Heaut. 4.
Quid si nunc cælum ruat?
Ruere illa non possunt, vt hæc non eodem labefacta motu concidant. Cic. pro Lege Manilia.
Et subito casu, quæ valuẽre, ruunt. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3.
Ruit cælum imbribus Martial lib. 3.
Ruit dies, pro Oritur. Virg 10. Æneid.
Ira ruit soluta frænis legum. Lucan. lib. 2.
Nox ruit. Virg. 6. Æneid.
Sol ruit interea, & montes vmbrantur opaci. Virg. 3. Æneid.
Venti ruunt quà data porta. Virg. 1 Æneid.
Ruant venti licent, & sæuiant procellæ, imperat furori, viresque tantas compescit Plin. lib 32. cap. 1.
Ruit Ver, Præcipitatur, declinat, in finem vergit. Virgilius 2. Georgicorum,
-vel quum ruit imbriferum Ver.
¶ Ruere, Effundere. Virg 6. Æneidos,
Vnde ruunt totidem voces responsa Sibyllæ.
Amnes de montibus ruunt. Virg 4 Æneid.
Flumina ruunt per apertos campos. Ouid. 1. Metam.
Impetus vnde ruit. Ouid. 11. Metam.
¶ Ruere, Festinanter ire, seu in præceps ferri, & impetum de improuiso facere in aliquem. Virg 10. Æneidos,
Quo moriture ruis? maioráque viribus audes? Terent. Heaut. 2.
Vide sis nequid imprudens ruas. Cic. ad Attic. lib. 7. de Cæsare, Ad illum ruere nuntiant, & tam iámque adesse.
Ruere ad Vrbem infesto agmine. Liu. 3. ab Vrbe.
Quà impetus agit, sine lege ruere. Ouid. 2. Metam.
Portis mane ruunt. Virg. 4. Georg.
Ruere portis. Liu. 7. bel. Pun.
In agendo ruere, & sæpe peccare. Cic. pro Domo.
In media arma ruere. Virg. 2. Æneid.
Curru in bella. Virg. 7. Æneid.
In facinus. Seneca Octauia, 17.
Per omne fásque nefásque. Lucan. lib. 5.
In media fata. Liu 8 ab Vrbe.
In ferrum. Virg 2. Georg.
In fugam. Liu 6. bel. Pun.
In furias & ignem. Virg 3. Georg.
Ad interitum. Cic. pro Marcello, Tantúmque apud me grati animi fidelis memoria valuit, vt nulla non modò cupiditatem, sed ne spe quidem prudens & sciens tanquam ad interitum ruerem voluntarium.
Per medios ruit. Virg. 4. Æneid.
Gens humana ruit per vetitum nefas. Horat. 1. Carm. ode 3.
In perniciem suam. Liu 7. bel. Maced.
Auidi in prælium ruunt. Liu. 7. ab Vrbe.
In risum. Quintil. lib 2. cap. 12.
In vulnera ac tela. Liu 6. bel. Pun.
¶ Ruere, Decipere Cic. 3. Offic. Si hoc non est emptorem pati ruere, & per errorem alterum inducere.
¶ Ruere, Iracundè furere. Cicero ad Attic lib. 2. epist. 14, Nihil est iam quod magis timendum nobis putem, quàm ne ille noster Sampsiceramus, quum se omnium sermonibus vapulare videbit, ruere incipiat Pompeium intelligit.
¶ Ruere, Euertere, diruere, complanare, accusatiuo iunctum. Virgilius 1 Georgicorum,
Quid dicam, iactu qui semine cominus arua
Insequitur, cumulósque ruit malè pinguis arenæ? Seruius.
Ruit nubem ad cælum. Virg. 2 Georg Id est egerit, emittit, & ruere facit nam modò Ruit, agentis est. Seruius.
¶ Ruere, impellere. Terent. Adelph 3 2,
Cæteros ruerem, agerem, raperem, tunderem, prosternerem.
¶ Ruere, Eruere, leuare. Virg. 11. Æneidos,
-& confusa ruebant
Ossa focis. Id est, de cineribus eruebant. Seruius.
Ruere herbas & limum. Eruere, proruere Plin. lib. 11. cap. 37, Cornea & acuta volucribus rostra. Eadem rapto viuentibus adunca: collecto, recta: herbas ruentibus, limúmque lata, vt suum generi.
Ruens, Participium, Virgilius 4. Æneidos,
Migrantes cernas, totáque ex vrbe ruentes, Horat. 1. Carm. ode 16.
Nec sæuus ignis nec tremendo
Iuppiter ipse ruens tumultu.
Falcire ruentem. Silius lib. 12.
Ira ruens. Propert. lib. 3. eleg 15.
Aceruus ruens. Horat. 2. epist 2.
Imperium ruens Lucan lib. 5.
Ruiturus, penult. prod. Particip. vt Pons ruiturus. Lucan. lib. 2.
Ruina, ruinæ, penult. prod. {ἐρείπιον, πτῶσις, κατάπτωσις, ἐρειπώσις?} Propriè casum significat alicuius rei quæ concidit. Cic. 2. de Diuin. Eos enim ipsos iocandi causa induxit Epicurus perlucidos & perflabiles, & habitantes tanquam inter duos lucos, sic inter duos mundos propter metum ruinarum. De dijs loquitur.

Cæli ruina. Virg. 1. Æneidos,
Fluctibus oppressos Troas, cælíque ruina. Id est, tonitribus, quorum sonus similis est ruinis. Seruius.
Non leni ruina dejecta tecta. Horat. 2. Carm. ode 19. Ratio carminis exigit leni, non leui.
Patriæ ruina. Ouid. 8 Metam.
¶ Fortunarum ruinæ. Cic. 1. in Catil. Prætermitto ruinas fortunarum tuarum.
Illa fuit mentis prima ruina meæ. Ouid epist. 12.
Neronis ruina. Id est mors. Plin. lib. 17. cap. 25.
¶ Auida. Stat 8 Thebaid.
Graues Horat 2 Serm. sat. 8.
Impendens Ouid. ad Liuiam.
Innocens. Vide INNOCANS.
Perlucens Iuuen. sat 12.
Probrosæ Horat. 3. Carm. ode 5.
Putres. Lucret. lib 2.
Tristes. Virg. 1. Æneid.
¶ Properante ruina cadunt summa. Lucan. lib. 5.
Collabi ruina, Vide COLLABOR.
Luca conuulsa ruina. Virg 3 Æneid.
Dedit ruinam domus. Virg. 2 Æneid.
Sonitu ingenti ruinam dare Virg. 12. Æneid.
Edere ruinas. Cic. 1. de Legibus.
Facere ruinam, Ruere Horat. 2. Serm sat. 8.
¶ Facere ruinam, per tralationem pro errare, labi, decipi. Lucretius libro 1.
Principij, tamen in rerum fecere ruinas. Id est, grauiter ceciderunt lapsi sunt.
Fit quasi paulatim nobis per membra ruina. Lucret. lib. 4.
Magna ruina impendet. Cic. Att. lib. 11.
Incident ruinæ capitibus nostris, Vide INCIDO.
Cuncta labent quassata ruina. Seneca Thyeste, 9.
Opprimi ruina, Vide OPPRIMO.
Petere ruinas. Lucan lib 5.
Restinguere incendium ruina. Catilina apud Sallust. in Catil.
Generis lapsi sarcire ruinas. Virg 4. Georg.
Subdere caput ruinæ, Periculo se exponere. Curt. lib. 5.
Horrificis tonat Ætna ruinis. Virg. 3. Æneid.

Ruinosus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod ruinam minatur Cicero 3 Officiorum, Malè materiatæ, ruinosæ, Subaudi ædes. Vitruu. lib. 2. cap 8.

Rupes, rupis, fœm gen. {[illegible]} Est prærupta pars terræ, vel scopuli, aut saxi prægrandis propter altitudinem et præcliuitatem inaccessa quod veluti abrupta sit, à rumpendo dicta. Fluminum quoque altiores atque inaccessæ ripæ, rupes dicuntur. Cæsar 2. bel. Gall. Quod quum ex omnibus in circuitu partibus altissimas rupes, despectúsque haberet, vna ex parte leuiter accliuis aditus in latitudinem non amplius ducentorum pedum relinquebatur.
Rupes, propriè de montibus dicuntur. Virg 10 ecloga.
Pinifer illum etiam sola sub rupe iacentem Mænalus.
Acuta. Seneca Agamemn. 6.
Aerea. Virg. 4. Georg.
Alta. Virg. 1. ecloga.
Ardua Ouid. 5 Fast.
Cauata Virg 1. Æneid.
Excelsa. Lucan. lib. 3.
Frigida. Propert. lib. 1. eleg. 17.
Frondosæ. Sil. lib 7.
Maxima. Horat. 2. Serm sat 3.
Nubifera. Valer. 4. Argonaut.
Præcelsa. Virg 3 Æneid.
Scopulosa. Lucan lib. 2.
Vastæ Virg. 1 Æneid.
Vndisonæ. Stat. 1. Achil.
Excindere rupes. Stat 3. Sylu 1.

Rupicapra, rupicapræ. penult. corr. {[illegible]} Capra syluestris, quasi rupium capra. Plin. lib. 11. cap. 37, Rupicapris in dorsum adunca cornua, Damis in aduersum.

RVPILIVS, cognomento rex, præturam gerens, ab Augusto M. Antonio, M. Lepido proscriptus est: qua calamitate afflictus, ad Brutum confugit, eúmque postea perpetuò secutus est. Huius meminit Horatius 1. Serm. sat. 7.

Rupitio, rupitis. Rupitias in 12. tab. significat damnũ dederis. Festus.

Ruptor, Ruptio Ruptus, Vide RVMPO.

Rur. Rura, vel rursus.

Rurestris, Ruricola, Ruro, ruras, Vide RVS.

Rursus, & rursum {[illegible]} Aduerbia, significant Retro. Terent. Hecyra 3,
-tace.
Trepidare senio, cursari rursum prorsum. Donatus, Rursum propriè Retro, Prorsum Ante significat, & est prouerbiale, vt dicimus, Sursum deorsum, intrò, foras, hac illac, & similia.
Rursus, & Prorsus, Contraria. Varr. Andabat. Mortales multi rursus ac prorsus meant.
¶ Rursus, E contrario, vt vult Donatus. Terent. Eun. 4.
Heus tu negato rursum. Id est, contrarium superioribus dicito. Ibidem 2,
Quicquid dicunt, laudo: id rursum si negant, laudo id quoque.
¶ Rursus, Denuo. Terent. Eun. 1,
-inimicitiæ, induciæ,
Bellum pax rursum. Cic. pro Muræna, Facis vt rursus plebs in Auentinum seuocanda esse videatur. Virgilius 2. Æneid. Rursus in arma feror.
Rursus denuò, simul coniuncta Plaut. Pœn. 2,
Reuertor rursus denuò Carthaginem.

Rus, ruris, neut gen. {[illegible]} Locus extra vrbem, vbi agri sunt & villæ. Dictum quòd in iis agri quotannis rursus iidem fiant, id est, colantur, vt ea iis rursus capiatur fructus. Terent. Eun. 1, Rus ibo.
Rura, Veteres incultos agros dicebant, id est, syluas, & pascua. Ex libello variorum authorum, De limitib.
Solatia ruris aues. Ouid 1. Fast.
Amatores ruris. Horat 1 epist 10.
¶ Amœnum rus. Cic. pro Rosc. Amer. Habet animi relaxandi causa rus amœnum & suburbanum.
Aprica. Horat. 3. Carm. ode 18.
Aspera dumis. Virg 4. Æneid.
Cretosa rura Cymoli. Ouid. 7. Metam.
Deuia. Ouid. 1. Metam.
Diuini gloria ruris. Virg 1. Georg.
Exiguum rus colere. Virg 2. Georg. Vide illic commentarios.
Ferax. Ouid. 1. Metam.
Florea. Virg 1. Æneid.
Flouialia. Sil. lib 13.
Frigida. Virg. 3. Georg.
Gaudentia. Stat 3 Sylu.
Inambitiosa. Ouid. 11. Metam.
Ingentia rura colere. Virg 2. Georg. Vide commentarios
Innocui ruris labor. Seneca Herc. fur. 12.
Metum, Vide MARVS.
Obsita pomis Ouid 13 Metam.
Opaci ruris vmbræ. Virg. 1. Georg.
Opulenta. Seneca Troade, 15.
Parua. Horat 1. Carm. ode 16.
Pascua. Lucret. lib 5.
Saturum. Persius sat. 2.
Sobria, In quibus non nascitur vinum. Stat. 4. Sylu. 5.
Sordida. Virg 2 ecloga.
Suburbana Horat 1. epist. 7.
¶ Abducere rus, Vide ABDVCO.
Auellere rus ab aliquo, Vide AVELLO.
Carpere rura, Vide CARPO.
Rus ex vrbe, tanquam e vinculis euolare. Cic. 2. de Orat.
Habitare ruri. Cic. 3. Offic.
Inducere in rura oues & armenta, Vide INDVCO.
Mittere aliquem rus. Quintil. lib. 2 cap. 8.
Morans rure. Martial. lib 4.
Nutrit rura Ceres, almáque Faustitas. Horat. 4. Carm. ode 5.
Pascuntur omni rure, Colum. lib 8. cap. 10.
Peragrare rura, Vide PERAGRO.
Redire vel venire rure. Plaut. Capt. 3.
Scindere rura bubus. Seneca Troade 12.
Est ruri. Cic. pro Cluent. Fortè euenit vt in Prinernate essemus
Rus esse autumant. Plaut. Merc. 19.
Tendit rus. Quintil lib. 12. cap 2.
¶ Rus, per tralationem, pro sermone inconcinno, inuenusto, illepido, inornato, & rusticitatis pleno. Catull. in Annales Volusij, Pleni ruris, & infacetiarum annales Volusi, cacata charta. Horat. lib. 2. epist. 1,
-sed in longum tamen æuum
Manserunt, hodiéque manent vestigia ruris. Lambinus.

Ruri & rure, aduerbialiter, vt peregrè & peregri, docet Fla. Sosipater. Festus. Ruri esse non rure, dicendum. testis est Terentius in Phormio quum ait, Rus se continebat, ibi agrum de nostro patre, &c.

RVRINA, Dea agrorum apud antiquos vide in dictione RVSINA.

Ruro, ruras {[illegible]} rusticor: & Ruror, ruraris, ruratur, Deponens, Rurè agere. Plaut. Capt 3,
Dum rure rurant homines. Varro Serrano: Dum in agro studiosius ruror, aspicio Triptolemum sculponeatum bigas sequi curuatas.

Ruralis, & hoc rurale, penult prod. Quod ad rus pertinet. Macrobius lib. 5. Saturn. cap. 2, Virgilius Theocritum sibi fecit pastoralis operis authorem, ruralis Hesiodum. Cæsar Comment. bel Gall. lib 3, Falces præacutæ, insertę, affixæq; longuriis, non absimili forma ruraliũ falcium. Sic enim legit Robortelius, nõ muralium, idq; ex tribus vetustis codicibus. Firmicus lib 8, cap. 11, In virginis parte decima oritur spica. Quicunque sub hoc sydere natus fuerit, erit ruralibus officiis semper applicatus, & ad agrorum cultũ patientia laboris adiunctus.

Rurestris, & hoc rurestre {[illegible]} Quod est ruris, vel eorum proprium qui ruri degunt: antiquum. Apuleius, Rurestri vocabulo vulgus indoctum *Rosas aureas* appellat.
Opus rurestre, id est, rusticum. Paulus in l. Seruis vrbanis. §. muliones D. De legat. 3 Muliones de vrbano ministerio sunt: nisi propter opus rurestre testator eos destinatos habebat.

Ruricola, ruricolæ. penul corr. com gen. {[illegible]} Qui colit rus. Col. lib. 10, Hæc ne ruricolæ paterentur monstra.
Boues ruricolæ. Ouid. 5. Metam.

Rusticus, penult corr. Substantiuum {[illegible]} Idem vt Accol. rusticus. Virg 2. Georg. Plaut. Merc. 15,
Vrbani fiunt rustici.
Rusticus dicitur qui moribus & vita incultus est, quasi semibarbarus. Virg ecloga 2, Rusticus es Corydon.
Sermo vrbanorum, & rusticorum, contraria. Cic. in Orat.

Rusticus, penult corr. Adiectiuum {[illegible]} Quod ruris vel rustici est. Cic pro Quintio, Erat ei pecuaria res ampla & rustica, sanè bene culta & fructuosa.
¶ Aratra rustica. Ouid. 2. de Arte.
Conuiua. Ouid epist 1.
Conuitia. Ouid. 14. Metam.
Corda. Propert. lib. 4. eleg. 2.
Dona. Ouid 1. de Arte.
Homines rustici & agrestes. Cic. 10 Philipp.
Manus indoctæ ac rusticæ. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Mores Cic. pro Rosc. Amer.
Populus. Ouid 3 Fast.

Prouerbium.

Prouerbium. Liu. 3 bel. Pun.
Querela. Ouid. epist. 16.
Rea rustica vel fructus causa, vel delectationis inuisera. Cicero 2. de Orat.
Sylua rustica & agrestia. Cic. pro Roscio Amer.
Vita rustica & agrestis. Cic. pro Roscio Amer.

Rusticè, penult. corr. Aduerbium { ἀγροίκως } vt solet rusticus, hoc est, imperitè. Cic. 3. de Orat. Ex quo sic locutum esse eius patrem iudico, sic maiores, non asperè, vt ille quem dixi, non vastè, non rusticè, non hiulcè, sed pressè & æqualiter, & leniter.

Rusticiùs, Aduerbium, comparatiuum. Horat. 1. Serm. sat. 3,
-rideri possit eo quod
Rusticiùs tonso toga defluit. Id est, nimis rusticè & negligenter, vt ab imperito tonsore.

Rusticitas, penult. corr. rusticitatis { ἀγροικία } contraria est Vrbanitati Martialis lib. 7,
Quære aliquem Curius semper, Fabiósque loquentem,
Hirsutum & dura rusticitate trucem. Plin. lib. 35. cap. 4, Post eum M. Agrippa, vir rusticitati quàm deliciis propior.
Vrbanitati contraria est rusticitas. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Vultus pudentes sine rusticitate. Ouid. epist. 19
Rusticitas, Timida quædam & indecens verecundia. Ouidius 1. Amor. eleg. 8,
Et si rusticitas non vetat, ipsa rogat.
Excutienda est rusticitas. Ouid epist. 16.

Rusticulus, penult corr. Adiect. diminut. { ὑπάγροικος } Qui vtcunque moribus rusticis est præditus. Cic. pro Sextio, Sensit rusticus non incautus, &c. Martialis lib. 10,
Nec doctum satis, & parum seuerum,
Sed non rusticulum nimis libellum
Facundo mea Plinio Thalia
I, perfer, &c.

Rusticula, vel Rusticula auis, Auis perdici similis, nisi quòd rostrum longius habet, de qua Mart. lib. 13.

Rusticanus, penult. prod. Adiect. { ἀγροῖκος } idem quod Rusticus. Cic. 7. Verr. Vnum illud quod ita fuit illustre, notúmque omnibus, vt nemo tam rusticanus homo, L. Lucullo, & M. Cotta Consulibus Romam ex vllo municipio vadimonij causa venerit.
Homines rusticani ex municipiis. Cic. 3 Verr.
Rusticana parsimonia. Cic. pro Quintio.
Verbum. Cic. 3. de Orat. Et illud quod loquitur, priscum visum iri putat, si planè fuerit rusticanum.
Vita. Cic. pro Rosc. Amer. Taménne hæc attenta vita & rusticana, relegatio atque amandatio appellabitur?

Rusticarius, Aliud adiectiuum { ἀγροικικός } Quod ad rusticum pertinet. Cato ca. 11, Falces syluaticas quinque, arborarias tres, rusticarias decem. Vetus exemplar habet ruscarias. Varro 1. de Re rust. cap. 22.
Rusticariæ falces. Et hic ruscariæ legitur.

Rusticor, penult. corr. rusticaris { ἀγροικίζω } rusticari. Ruri agere. Cic. ad Tironem, lib. 16, Liceat modo rusticari. Idem pro Archia, Pernoctant nobiscum, peregrinantur, rusticantur.

Rusticatio, Verbale. Colum. lib. 11. ca. 1, Et hoc vndecimum præceptum rusticationis memoriæ tradidi. Cic. de Amicit. Neque solùm militiæ, sed etiam peregrinationes, rusticationésque communes.

Russus, a, um Cic. de Diuin. Galli gallinacei, vt ait Ennius, fauent faucibus russis, cantu plausúque premunt alas.

Rusticatim, penult. prod. { ἀγροικικῶς } Aduerbium, pro Rusticè Pomponius Aleonibus, At ego rusticatim tangam, vrbanatim nescio.

Rusticatus, tus, Rusticatio. Cicero ad Atticum, In rusticatu garrire & scribere.

RVSTICA Vinalia, festus dies apud Romanos fuit, de quo ita scribit Alexander lib. 6. Genial. dierum, cap. 8, Præter quæ fuerunt Rustica Vinalia, quod Veneri ædes cum dicata foret, eiúsque tutelæ olitores addicerentur, quibus diebus erant feriat, quæ dies tempestatibus leniendis solennis habebatur, qua nouum vinum in vrbem ferre, & in cellis vinariis condere assuerant.
Rustica vinalia quartodecimo Kalend. Septemb. celebrabantur, quo die primùm vinum in vrbem deferebant. Paulus. Hic dies Ioui sacratus erat, quia Latini bellum gerentes aduersus Mezentium omnis vini libationem ei Deo dedicauerunt. Eodem autem die Veneri templa sunt consecrata, alterum ad Circum maximum, alterũ in luco Libitinensi, quia in ipsius Deæ tutela sunt horti.

RVSCINO, nonis, Oppidum in extremis Galliæ finibus, non procul à Pyrenæis montibus, cuius meminit Plin. lib. 3 cap. 4, Vulgus *Rusilionem* hodie appellat.

RVSCONIAE, arum: Colonia Augusti in Tingitana prouincia. Plin. lib. 5. cap. 2.

Ruscum, rusci, siue ruscus { μυρσίνη ἀγρία } Virgultum vnde vites ligantur, authore Seruio. Virg. 2. Georgicorum, -necnon aspera rusci Vimina per syluam. Ex eo enim rusco magis vimina fiebant, ex quo nunc scopæ fiunt. Folia autem habet myrto similia, sed acutiora & rigidiora: vnde myrtus syluestris & chamæ myrsine & oxymyrsine vocatur.
Horridior rusco. Virg. 7. eclog.
Rusco quam sepes muniebantur antiquis Colum. lib. 10.

RVSCVRVM populi Rom. oppidum in Tingitana prouincia à Claudio ciuitate honoratum Plin lib. 5 cap. 2.

RVSELLANA, colonia in Hetruria. Plin. lib. 3. cap. 5, Intus coloniæ, Falisca Argis orta, vt author est Cato, quæ cognominatur Hetruscorum, Lucus Feroniæ, Rusellana, Senensis, Sutrina.

RVSICADA, es: oppidum in Numidia. Plin. lib. 5. cap. 3, Mela Rusicadam nominat, Nunc Astora dicitur.

RVSINA Dea fuit, cui rura committebant antiqui, vt ait Diuus Augustinus Eam quidam Rurinam vocitarunt Lilius Syntagmate primo Histor. Deor.

RVSPCNA, oppidum in Africa proprio nomine dicta, non procul ab Adrumeto, Plin. lib 5 cap. 4.

Ruspor, rusparis { ἐξερευνάω } ruspari, Sæpe seu diligenter scrutari. Accius Meleagro, Vagent ruspantes syluas Hæc Nonius. Festus, Ruspari esse crebrò quærere, hoc versu indicatur, Et ego ibo vt latebras ruspans rimer maximas.

Russatus & Russeus, in RVSSVS,

Russus, & Russeus, colorum nomina ad rufum inclinantes, dilucidius tamen rubentes. Vnde in factionibus aurigantium Russati dicebantur, qui hoc colore erant exornati. Thylesius in libello de Coloribus.
Russeam faciem, pro colore russeo, dixit Cato, qui è viridi rutilus est, aut flauus. Sic enim scribit, Curonas aureas russea facie, galbeas lineas, pelles, redimicula. Quidam scribunt Rulcea. Turnebus.
Rossa vela. Lucret lib 4.

Russatus, ta, tum: Russata vestis. Alexand Alexandrinus lib. 1. cap 20, sed tamen legionariorum & arma grauiora, & disciplina fuit seuerior: auxiliariorum verò minor, nec tam exactæ diligẽtiæ: quibus in prælium euntibus, præter saga togásque & certam tunicam, album, aut rubrum paludamentum, quo socios ab hostibus internoscerent, publicè dabatur: Afris verò, Cannis, Numidis, Lacedæmoniis & Massagetis in bellum profecturis, Russatas, vel puniceas ferre vestes, mos erat, vt eo argumento, vulnera & sanguinis effusus non innotescerent, confidentiúsque & sine pauore dimicarent: id quod apud Persas in vsu fuit. Idem Alexand. lib. 6. cap. 22.

Rustariæ falces, apud Varronem sunt, quibus ruri secarent rubi, qui per agros serpunt. Turnebus author est, coniiciens ex eo quod legunt apud Festum, Rustum ex rubus.

Ruta, rutorum apud Iurisconf. quasi eruta dicuntur, vt arena, creta, & similia.
Ruta cæsa dicuntur (vt ait Festus) quæ venditor possessionis sui vsus gratia concidit, ruendáque contraxit. Vlp. in l. Fundi § Si ruta cæsa. De actionibus empt & vendit. Si ruta cæsa excipiuntur in venditione, ea placuit esse ruta, quæ eruta sunt, vt arena, creta & similia. Cæsa ea esse, vt arbores cæsas, & carbones, & his similia. Mutius, l. In rutis, de Verb. signif. In rutis, & cæsis, ea quæ sunt terra non tenentur, quæque opere structili, tectorióve non continentur.
Acuentes lumina rutæ. Ouid 2 de Remed amor.
¶ Ne rutis quidem & cæsis. Haud dubiè prouerbiali figura dictum est à Cicerone 2. de Orat pro eo quod est, Nulla in parte: Sed dicere, quum ædes venderes, ne in rutis quidem & cæsis, solum tibi paternum recepisse. Est hoc loco recipere, idem quod excipere. Meminit & in Topicis de rutis & cæsis, in fine, & in Partitionibus, Et quũ significemus inclementiùs tolli omnia, neque quicquam fieri reliqui, venustè dicimus, ne rutis quidem ac cæsis receptis, vt Iureconsultorum more loquar. Ex Erasmo.

Ruta, rutæ { πήγανον } Herba, Dicta à ruendo, quòd vna ex omnibus herbis, propter multiplices eius vsus maximè eruatur. Peculiaris illi autoritas propter venena, quibus remediũ exhibet præsentaneum. Vide Plin. lib. 20 cap 13.
¶ Rutam per translationem, ac propè ænigmaticè vsurpauit Cicero ad Tironem scribens, de Lepta, Etenim ad enim rutam pulegio mihi sermonis tui vtendum est. Significat enim Leptam virum fuisse doctum, & acris iudicij, qualis est in condimentis ruta: sed & pulegium quoque, quod rutæ apponit, acumen & eruditionem Tironis innuens Ex Turnebo.
Rutaceus, a, um, ex ruta, aut mixtum, aut omnino confectum.
Rutaceum oleum.
Rutaceus liquor.
Rutacea aqua.

Rutatus, penult prod. { πηγανωτός } Aliud adiectiuum, Ex ruta factum. Plin lib. 19. cap 8, Inuenio mustum rutatum populo datum. Hoc est, in quo macerata est ruta, siue ruta medicatum. Plin. lib. 19 cap. 8,
Rutati lacerti, Rutæ inuoluti Mart. lib. 10.

Rutabri, dicti sunt olim rastri, quòd eradant terram atque eruant, teste Varrone lib 4 de ling Lat.

Rutabulum, rutabuli, penult. corr. Instrumentum quo vtuntur rustici in proruendo igne, panis coquendi gratia Festus. Cato cap 11, Et Colum lib. 12 cap 18, Vulgò dicitur *Rouable* Pourrir & pro veterico. Næuius obscœnam viri partem describens Vel (inquit) quæ sperat se nupturam iri adulescentulo, ea licet senilis tractet retritum rutabulum Festus.

Rutela, *Tarantula* Galli appellamus, maximè Massilitani, nam apud eos sæpe Phalangium vidimus, Tarante: animal est non absimile ei quem *tarantolam* vulgò dicimus. Cælius Rhodiginus lib 7. cap 16, Phalangium verò ex araneorum decuria, solers recentiorum perpensio dici ab Arabibus Rutelam animaduertit, collatis quæ cum Galeno prodit Auicenna, vulgò autem Tarentulam, cuius exitiale virus stuporem læsis inducat, geminum labefactationem, demúmque vniuersi corporis tremorem, qui in prouerbium vsque profecerit. Illud grauius multò, quo quis affectione morsus tempore distrahatur, eandem, vel ad extrema seruare perpetem. Sic qui, vti assolet per mentis hallucinationem, Regem se aut Deum crederet, imaginatio malo perdurante, regiæ claritatis aut diuinæ excellentiæ opinionem exuere nunquam Hæc Cælius.

RVTHENI, penult. prod. { Ῥουτηνοί } Galliæ Aquitanicæ populi, Narbonensi prouinciæ conterminι, & Cadurcis vicini. Author Plin. lib 4. cap 19. Vulgò *Rhodez*.

RVTILIVS, Geminus { Ῥουτίλιος γέμινος } libros Pontificales fecit, de quo Cicero in Bruto, Rutilius in quodam tristi & seuero dicendi genere versatus, magnum munus de iure respondendi sustinebat. Sunt eius orationes ieiunæ, multa præclara de iure, doctus vir, & Græcis literis eruditus, Panætij auditor, propè perfectus in Stoicis.

P. Rutilius, primus legem pugnandi militibus tradidit. De quo Valerius lib. 2 cap 3, Hic actus in exilium à partibus Syllanis, & à Sylla deinde redeundi potestate facta, respondit illud quod à Seneca in sexto lib. de Beneficiis ponitur, Malo vt patria meæ exitij erube scat

quàm reditu mœreat. Vide Valerium lib.6.cap.4.

M. Rutilius Censorinus, teste Valerio De moderatione lib 4 cap. 1, iterum Censor creatus, in concione populum corripuit, quòd eam potestatem bis sibi detulisset, cuius maiores, quia nimis magna videretur, tempus coarctandam iudicassent.

Rutilius Lupus, rhetor, cuius meminit Quintilianus.

Rutilius, Romanus quidam nobilis: à quo familia Rutiliorum. Festus, Rutilum, rufum significat: cuius coloris studiosæ etiam antiquæ mulieres fuere, vnde traxere cognomina Rutilæ, vt indicat frequenter Afranius.

Rutilo, rutilas, pen.corr. { [illegible] } rutilare, Splendere. Vnde dicimus Aurum rutilare. Plin.lib 16 cap 11, Item colore rutilante.

Arma rutilant. Virg. 8. Æneid.

Arma rutilantia Stat. 11. Thebaid.

¶Rutilare, Actiuum. pro Rutilum facere. Plin. lib 18 cap 12, Gallorum hoc inuentum rutilandis capillis ex seuo & cinere.

Comæ promissæ, & rutilatæ Liu lib. 8 bel. Maced. de Gallis.

Crinis propexus, ac rutilatus. Tacit. lib. 20.

Rutilesco, rutilescis { [illegible] } rutilescere, Rutilum fieri Plinius libro 8 capite 55, In alpibus candidi lepores, quibus hybernis mensibus pro cibatu niuem credunt esse: certè liquescente ea rutilescunt annis omnibus.

Rutilus, Adiectiuum { [illegible], [illegible] } Quod habet aliquid ruboris cum nigro admistum, vt conspicuum & lucidum videatur. Plautus Rudente, 30,

Nam hoc quidem pol è rubigine non è ferro fabrefactum est:
Ita quanto magis extergeo, rutilum, atque tenuius fit. Plinius libro 8 cap 8.

Rutili Aurei, inquit Varro, & inde etiam mulieres valde rufæ, rutilæ dictæ. Vide lib 6 de ling. Lat.

Rutilæ canes. id est, non procul à rubro colore, immolantur: vt ait Ateius Capito, Canario sacrificio pro frugibus deprecandæ sæuitiæ causa sydetis Caniculæ. Festus.

Capilli rutili Ouid. 2 Metam.

Cruor Ouid 5 Metam.

Flamma. Ouid 3 Fast.

Squamæ. Virg. 4. Georg.

Mars rutilus & horribilis terrenis. Cicero in somnio Scipionis. De sydere

Rutilatus, Adiectiuum, Rutilo colore infectus. Tacit. lib 20. Liuius 8. bel. Maced Promissæ & rutilatæ comæ.

Rutrum, rutri { [illegible] } Instrumentum quo quid eruitur. A ruendo. nam sicut Aratum, aratrum, sic rutum, rutrum facit festus. Rutrum tenentis iuuenis effigies in Capitolio Ephebi fuit, more Græcorum arenam eruentis, exercitationis gratia, quod signum deportauit ex Bithynia Romam Pompeius Bithynicus. Cato cap. 11, Oportet habere villicum palas sex, rutra quatuor, rastros quadridentes duos. Plin. lib. 36. cap. 23, Experimentum materiæ est in subigendo, donec rutro non cohæreat.

Rutellum, rutelli, Diminutiuum { [illegible] } Lucilius, Frumentarius est, modium hic secum, atque rutellum, vna adfert. Nonius à radendo dici putat, proinde quasi instrumentum sit hostorium ad æquandam mensuram & radendam: cum tamen significare possit instrumentum, quo fruges coruuntur in modium, id est, coniiciuntur. Turnebus.

RVTVBA, penult. corr. { [illegible] } fluuius Liguriæ ex Apennino fluens, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

Cauus Rutuba. Lucan. lib. 2.

Rutubam { [illegible] } veteres perturbationem appellabant. Varro Sexagesima. Ergo cum Romæ parcè, putéque pudentis viuere in patriam: nunc sumus in rutuba. Nonius.

RVTVLI, penult. corr. Antiquissimi Italiæ populi, qui Latium tenuerunt, teste Plin. lib. 3. cap 5.

Rutulus, penult. corr. Adiectiuum, vt

Hostes rutuli Ouid. 1. Trist eleg 4.

Colles Rutuli. Virg. 7. Æneid.

Castra Rutula. Tibull. lib. 1. eleg 6.

RVTVLVS, penult. prod. Viri proprium.

Magnanimus Rutulus Ouid. 1. de Ponto, eleg 4.

RVTVPIAE { [illegible] } Britanniæ insulæ portus, apud Ptolemæum lib. 2. cap. 3, Vulgò *Sandwich*.

Rutupinus, pen. prod. { [illegible] } Adiect. Lucan. lib. 6.

Aut vaga quum Thetys, Rutupináque littora feruent,
Vnda Caledonios fallit turbata Britannos.

RVZATVS, Augusti colonia in Tingitania. Plin. lib. 5. cap. 2.